

Đế Vương Sủng Ái

Contents

Đế Vương Sủng Ái	13
1. Chương 1	13
2. Chương 2	18
3. Chương 3	22
4. Chương 4	25
5. Chương 5	29
6. Chương 6	32
7. Chương 7	36
8. Chương 8	39
9. Chương 9	43
10. Chương 10	45
11. Chương 11	49
12. Chương 12	53
13. Chương 13	57
14. Chương 14	60
15. Chương 15	63
16. Chương 16	67
17. Chương 17	71
18. Chương 18	76
19. Chương 19	81
20. Chương 20	85
21. Chương 21	90
22. Chương 22	95
23. Chương 23	100
24. Chương 24	105
25. Chương 25	110
26. Chương 26	115
27. Chương 27	120
28. Chương 28	125
29. Chương 29	130
30. Chương 30	135
31. Chương 31	140
32. Chương 32	145
33. Chương 33	150
34. Chương 34	155
35. Chương 35	160
36. Chương 36	165
37. Chương 37	169
38. Chương 38	174
39. Chương 39	180
40. Chương 40	185
41. Chương 41	190

42. Chương 42	196
43. Chương 43	201
44. Chương 44	206
45. Chương 45	211
46. Chương 46	217
47. Chương 47	222
48. Chương 48	227
49. Chương 49	232
50. Chương 50	237
51. Chương 51	242
52. Chương 52	247
53. Chương 53	252
54. Chương 54	256
55. Chương 55	261
56. Chương 56	266
57. Chương 57	271
58. Chương 58	275
59. Chương 59	279
60. Chương 60	284
61. Chương 61	289
62. Chương 62	295
63. Chương 63	300
64. Chương 64	306
65. Chương 65	311
66. Chương 66	316
67. Chương 67	321
68. Chương 68	325
69. Chương 69	330
70. Chương 70	335
71. Chương 71	340
72. Chương 72	346
73. Chương 73	351
74. Chương 74	357
75. Chương 75	362
76. Chương 76	368
77. Chương 77	373
78. Chương 78	379
79. Chương 79	384
80. Chương 80	389
81. Chương 81	394
82. Chương 82	399
83. Chương 83	404
84. Chương 84	410
85. Chương 85	415
86. Chương 86	420
87. Chương 87	425
88. Chương 88	430
89. Chương 89	434
90. Chương 90	439
91. Chương 91	444
92. Chương 92	449
93. Chương 93	455
94. Chương 94	459
95. Chương 95	464

96. Chương 96	468
97. Chương 97	473
98. Chương 98	479
99. Chương 99	483
100. Chương 100	488
101. Chương 101	493
102. Chương 102	498
103. Chương 103	504
104. Chương 104	509
105. Chương 105	514
106. Chương 106	519
107. Chương 107	524
108. Chương 108	530
109. Chương 109	535
110. Chương 110	540
111. Chương 111	545
112. Chương 112	549
113. Chương 113	554
114. Chương 114	559
115. Chương 115	564
116. Chương 116	569
117. Chương 117	573
118. Chương 118	577
119. Chương 119	583
120. Chương 120	587
121. Chương 121	593
122. Chương 122	597
123. Chương 123	602
124. Chương 124	607
125. Chương 125	611
126. Chương 126	616
127. Chương 127	621
128. Chương 128	626
129. Chương 129	632
130. Chương 130	637
131. Chương 131	643
132. Chương 132	648
133. Chương 133	654
134. Chương 134	659
135. Chương 135	664
136. Chương 136	669
137. Chương 137	674
138. Chương 138	678
139. Chương 139	684
140. Chương 140	689
141. Chương 141	695
142. Chương 142	699
143. Chương 143	704
144. Chương 144	709
145. Chương 145	714
146. Chương 146	719
147. Chương 147	725
148. Chương 148	729
149. Chương 149	735

150. Chương 150	739
151. Chương 151	744
152. Chương 152	748
153. Chương 153	753
154. Chương 154	758
155. Chương 155	763
156. Chương 156	768
157. Chương 157	772
158. Chương 158	777
159. Chương 159	781
160. Chương 160	785
161. Chương 161	790
162. Chương 162	795
163. Chương 163	799
164. Chương 164	804
165. Chương 165	809
166. Chương 166	814
167. Chương 167	819
168. Chương 168	824
169. Chương 169	829
170. Chương 170	834
171. Chương 171	839
172. Chương 172	844
173. Chương 173	849
174. Chương 174	854
175. Chương 175	859
176. Chương 176	864
177. Chương 177	869
178. Chương 178	875
179. Chương 179	881
180. Chương 180	885
181. Chương 181	891
182. Chương 182	896
183. Chương 183	901
184. Chương 184	906
185. Chương 185	911
186. Chương 186	915
187. Chương 187	920
188. Chương 188	925
189. Chương 189	930
190. Chương 190	935
191. Chương 191	940
192. Chương 192	945
193. Chương 193	950
194. Chương 194	956
195. Chương 195	960
196. Chương 196	965
197. Chương 197	970
198. Chương 198	974
199. Chương 199	979
200. Chương 200	984
201. Chương 201	990
202. Chương 202	995
203. Chương 203	1001

204. Chương 204	1006
205. Chương 205	1011
206. Chương 206	1016
207. Chương 207	1022
208. Chương 208	1027
209. Chương 209	1033
210. Chương 210	1038
211. Chương 211	1043
212. Chương 212	1048
213. Chương 213	1053
214. Chương 214	1059
215. Chương 215	1065
216. Chương 216	1070
217. Chương 217	1076
218. Chương 218	1082
219. Chương 219	1086
220. Chương 220	1092
221. Chương 221	1097
222. Chương 222	1102
223. Chương 223	1107
224. Chương 224	1112
225. Chương 225	1118
226. Chương 226	1123
227. Chương 227	1128
228. Chương 228	1133
229. Chương 229	1138
230. Chương 230	1144
231. Chương 231	1149
232. Chương 232	1154
233. Chương 233	1159
234. Chương 234	1164
235. Chương 235	1169
236. Chương 236	1174
237. Chương 237	1179
238. Chương 238	1184
239. Chương 239	1189
240. Chương 240	1194
241. Chương 241	1199
242. Chương 242	1204
243. Chương 243	1209
244. Chương 244	1214
245. Chương 245	1219
246. Chương 246	1224
247. Chương 247	1228
248. Chương 248	1234
249. Chương 249	1240
250. Chương 250	1244
251. Chương 251	1250
252. Chương 252	1255
253. Chương 253	1260
254. Chương 254	1265
255. Chương 255	1270
256. Chương 256	1274
257. Chương 257	1279

258. Chương 258	1284
259. Chương 259	1289
260. Chương 260	1296
261. Chương 261	1302
262. Chương 262	1306
263. Chương 263	1312
264. Chương 264	1317
265. Chương 265	1321
266. Chương 266	1325
267. Chương 267	1330
268. Chương 268	1335
269. Chương 269	1341
270. Chương 270	1346
271. Chương 271	1352
272. Chương 272	1357
273. Chương 273	1362
274. Chương 274	1367
275. Chương 275	1372
276. Chương 276	1377
277. Chương 277	1382
278. Chương 278	1387
279. Chương 279	1392
280. Chương 280	1397
281. Chương 281	1403
282. Chương 282	1408
283. Chương 283	1413
284. Chương 284	1419
285. Chương 285	1424
286. Chương 286	1429
287. Chương 287	1434
288. Chương 288	1439
289. Chương 289	1444
290. Chương 290	1450
291. Chương 291	1455
292. Chương 292	1460
293. Chương 293	1466
294. Chương 294	1472
295. Chương 295	1477
296. Chương 296	1482
297. Chương 297	1488
298. Chương 298	1493
299. Chương 299	1498
300. Chương 300	1503
301. Chương 301	1509
302. Chương 302	1514
303. Chương 303	1519
304. Chương 304	1525
305. Chương 305	1530
306. Chương 306	1536
307. Chương 307	1541
308. Chương 308	1546
309. Chương 309	1552
310. Chương 310	1557
311. Chương 311	1562

312. Chương 312	1567
313. Chương 313	1572
314. Chương 314	1578
315. Chương 315	1582
316. Chương 316	1588
317. Chương 317	1594
318. Chương 318	1599
319. Chương 319	1605
320. Chương 320	1610
321. Chương 321	1615
322. Chương 322	1620
323. Chương 323	1626
324. Chương 324	1632
325. Chương 325	1637
326. Chương 326	1642
327. Chương 327	1648
328. Chương 328	1653
329. Chương 329	1658
330. Chương 330	1663
331. Chương 331	1669
332. Chương 332	1674
333. Chương 333	1680
334. Chương 334	1685
335. Chương 335	1691
336. Chương 336	1696
337. Chương 337	1701
338. Chương 338	1707
339. Chương 339	1713
340. Chương 340	1718
341. Chương 341	1723
342. Chương 342	1729
343. Chương 343	1735
344. Chương 344	1739
345. Chương 345	1744
346. Chương 346	1749
347. Chương 347	1755
348. Chương 348	1759
349. Chương 349	1764
350. Chương 350	1769
351. Chương 351	1774
352. Chương 352	1779
353. Chương 353	1784
354. Chương 354	1789
355. Chương 355	1794
356. Chương 356	1799
357. Chương 357	1804
358. Chương 358	1809
359. Chương 359	1814
360. Chương 360	1819
361. Chương 361	1825
362. Chương 362	1831
363. Chương 363	1837
364. Chương 364	1843
365. Chương 365	1848

366. Chương 366	1853
367. Chương 367	1859
368. Chương 368	1865
369. Chương 369	1871
370. Chương 370	1875
371. Chương 371	1880
372. Chương 372	1884
373. Chương 373	1889
374. Chương 374	1894
375. Chương 375	1897
376. Chương 376	1902
377. Chương 377	1908
378. Chương 378	1912
379. Chương 379	1917
380. Chương 380	1922
381. Chương 381	1926
382. Chương 382	1931
383. Chương 383	1934
384. Chương 384	1939
385. Chương 385	1944
386. Chương 386	1948
387. Chương 387	1953
388. Chương 388	1957
389. Chương 389	1961
390. Chương 390	1966
391. Chương 391	1971
392. Chương 392	1975
393. Chương 393	1981
394. Chương 394	1986
395. Chương 395	1992
396. Chương 396	1997
397. Chương 397	2002
398. Chương 398	2008
399. Chương 399	2013
400. Chương 400	2019
401. Chương 401	2025
402. Chương 402	2030
403. Chương 403	2036
404. Chương 404	2042
405. Chương 405	2047
406. Chương 406	2053
407. Chương 407	2058
408. Chương 408	2063
409. Chương 409	2067
410. Chương 410	2072
411. Chương 411	2077
412. Chương 412	2082
413. Chương 413	2087
414. Chương 414	2093
415. Chương 415	2098
416. Chương 416	2103
417. Chương 417	2108
418. Chương 418	2112
419. Chương 419	2117

420. Chương 420	2121
421. Chương 421	2125
422. Chương 422	2130
423. Chương 423	2135
424. Chương 424	2140
425. Chương 425	2145
426. Chương 426	2150
427. Chương 427	2155
428. Chương 428	2159
429. Chương 429	2164
430. Chương 430	2169
431. Chương 431	2174
432. Chương 432	2179
433. Chương 433	2184
434. Chương 434	2190
435. Chương 435	2195
436. Chương 436	2200
437. Chương 437	2205
438. Chương 438	2209
439. Chương 439	2214
440. Chương 440	2219
441. Chương 441	2224
442. Chương 442	2229
443. Chương 443	2234
444. Chương 444	2239
445. Chương 445	2245
446. Chương 446	2250
447. Chương 447	2255
448. Chương 448	2261
449. Chương 449	2266
450. Chương 450	2271
451. Chương 451	2276
452. Chương 452	2281
453. Chương 453	2286
454. Chương 454	2291
455. Chương 455	2297
456. Chương 456	2302
457. Chương 457	2307
458. Chương 458	2312
459. Chương 459	2318
460. Chương 460	2324
461. Chương 461	2329
462. Chương 462	2335
463. Chương 463	2339
464. Chương 464	2345
465. Chương 465	2349
466. Chương 466	2354
467. Chương 467	2359
468. Chương 468	2364
469. Chương 469	2369
470. Chương 470	2374
471. Chương 471	2379
472. Chương 472	2383
473. Chương 473	2390

474. Chương 474	2395
475. Chương 475	2401
476. Chương 476	2406
477. Chương 477	2412
478. Chương 478	2418
479. Chương 479	2423
480. Chương 480	2428
481. Chương 481	2433
482. Chương 482	2438
483. Chương 483	2443
484. Chương 484	2449
485. Chương 485	2454
486. Chương 486	2459
487. Chương 487	2465
488. Chương 488	2469
489. Chương 489	2473
490. Chương 490	2479
491. Chương 491	2484
492. Chương 492	2489
493. Chương 493	2494
494. Chương 494	2500
495. Chương 495	2506
496. Chương 496	2512
497. Chương 497	2517
498. Chương 498	2523
499. Chương 499	2528
500. Chương 500	2533
501. Chương 501	2538
502. Chương 502	2543
503. Chương 503	2548
504. Chương 504	2553
505. Chương 505	2558
506. Chương 506	2563
507. Chương 507	2568
508. Chương 508	2572
509. Chương 509	2577
510. Chương 510	2582
511. Chương 511	2587
512. Chương 512	2592
513. Chương 513	2598
514. Chương 514	2603
515. Chương 515	2609
516. Chương 516	2613
517. Chương 517	2618
518. Chương 518	2624
519. Chương 519	2629
520. Chương 520	2634
521. Chương 521	2640
522. Chương 522	2645
523. Chương 523	2650
524. Chương 524	2655
525. Chương 525	2660
526. Chương 526	2665
527. Chương 527	2671

528. Chương 528	2676
529. Chương 529	2682
530. Chương 530	2687
531. Chương 531	2692
532. Chương 532	2697
533. Chương 533	2702
534. Chương 534	2708
535. Chương 535	2712
536. Chương 536	2718
537. Chương 537	2723
538. Chương 538	2729
539. Chương 539	2734
540. Chương 540	2739
541. Chương 541	2744
542. Chương 542	2751
543. Chương 543	2756
544. Chương 544	2762
545. Chương 545	2768
546. Chương 546	2773
547. Chương 547	2779
548. Chương 548	2785
549. Chương 549	2790
550. Chương 550	2796
551. Chương 551	2801
552. Chương 552	2805
553. Chương 553	2810
554. Chương 554	2814
555. Chương 555	2819
556. Chương 556	2825
557. Chương 557	2830
558. Chương 558	2837
559. Chương 559	2842
560. Chương 560	2848
561. Chương 561	2853
562. Chương 562	2858
563. Chương 563	2862
564. Chương 564	2866
565. Chương 565	2870
566. Chương 566	2874
567. Chương 567	2879
568. Chương 568	2884
569. Chương 569	2890
570. Chương 570	2895
571. Chương 571	2899
572. Chương 572	2906
573. Chương 573	2911
574. Chương 574	2917
575. Chương 575	2922
576. Chương 576	2928
577. Chương 577	2933
578. Chương 578	2938
579. Chương 579	2944
580. Chương 580	2949
581. Chương 581	2954

582. Chương 582	2960
583. Chương 583	2965
584. Chương 584	2970
585. Chương 585	2976
586. Chương 586	2981
587. Chương 587	2986
588. Chương 588	2991
589. Chương 589	2995
590. Chương 590	3001
591. Chương 591	3005
592. Chương 592	3011
593. Chương 593	3014
594. Chương 594	3020
595. Chương 595	3024
596. Chương 596	3029
597. Chương 597	3034
598. Chương 598	3038
599. Chương 599	3042
600. Chương 600	3046
601. Chương 601	3051
602. Chương 602	3057
603. Chương 603	3062
604. Chương 604	3067
605. Chương 605	3072
606. Chương 606	3078
607. Chương 607	3084
608. Chương 608	3089
609. Chương 609	3095
610. Chương 610	3099
611. Chương 611	3103
612. Chương 612	3107
613. Chương 613	3110
614. Chương 614	3115
615. Chương 615	3120
616. Chương 616	3126
617. Chương 617	3131
618. Chương 618	3136
619. Chương 619	3141
620. Chương 620	3147
621. Chương 621	3153
622. Chương 622	3158
623. Chương 623	3163
624. Chương 624	3168
625. Chương 625	3174
626. Chương 626	3180
627. Chương 627	3187
628. Chương 628	3193
629. Chương 629	3199
630. Chương 630	3206
631. Chương 631	3210
632. Chương 632	3216
633. Chương 633	3222
634. Chương 634	3228
635. Chương 635	3234

636. Chương 636	3241
637. Chương 637	3248
638. Chương 638	3254
639. Chương 639	3261
640. Chương 640	3267
641. Chương 641	3274
642. Chương 642	3279
643. Chương 643	3285
644. Chương 644	3290
645. Chương 645	3296
646. Chương 646	3302
647. Chương 647	3307
648. Chương 648	3313
649. Chương 649	3319
650. Chương 650	3325
651. Chương 651	3331
652. Chương 652	3338
653. Chương 653	3343
654. Chương 654	3347
655. Chương 655	3353
656. Chương 656	3358
657. Chương 657	3364
658. Chương 658	3370
659. Chương 659	3376

Đế Vương Sung Ai

Giới thiệu

Lâu Thất sau nhiều năm phải trải qua những mưa bom bão đạn đã cảm thấy chán nản mệt mỏi nên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-vuong-sung-ai>

1. Chương 1

Gió lớn gào thét, cuộn dâng từng cột sóng khổng lồ, mây đen vần vũ khắp trời đang đè nặng xuống mặt đất, trên tầng mây đen, những tiếng sấm ầm ầm vang trời, những tia sét uốn lượn như những con mãng xà khổng lồ xé toạc bầu trời u ám.

Bùm bùm

Ào ào!

Xẹt xẹt!

Đây chính là bản giao hưởng tử vong! Uy lực của thiên nhiên được thể hiện triệt để trong thời khắc này.

Trên mặt biển xuất hiện một xoáy nước giống như miệng một con quái thú đang há hốc chờ nuốt chửng mọi thứ vào bụng. Cuồng phong sóng dữ xé nát một chiếc máy bay loại nhỏ đang cố gắng bay đi.

Thiếu nữ dáng vẻ nhỏ nhắn ngồi trong khoang lái đang nắm chặt cần điều khiển, các đốt ngón tay trắng bệch, hai mắt nhìn chăm chú vào xoáy nước, trên mặt thoáng qua vẻ sợ hãi, nhưng làn môi tái nhợt vẫn không ngừng nguyên rủa.

“Khốn nạn, đúng là đồ muốn ăn đòn, dám nói máy bay đã cải tạo xong, cánh kiểu khốn gì thế này, gió thổi mấy cái đã gãy, làm bằng giấy sao? Đã biết tôi tới tam giác quỷ Bermuda thám hiểm vậy mà còn cho tôi cái máy bay sắt vụn này! Lần này nếu tôi còn mạng trở về, đám các người hãy rửa cổ sạch sẽ, tôi xin thề sẽ không đánh chết các người.”

“A a! Ông trời chết tiệt, bọn tiểu thư còn chưa sống đủ!” Một tiếng kêu thất thanh bị cuồng phong xé vụn, Lâu Thất trong lòng kêu gào, thế là toi đời!

Máy bay gãy cánh lao về phía xoáy nước, sức hút vô cùng vô tận của xoáy nước giống như đang cười nhạo chiếc máy bay nhỏ bé không biết tự lượng sức. Bùm một tiếng, mưa bão trắng trời đổ ập xuống giống như ngọn cỏ cuối cùng đè lên trên thân máy bay, dưới có lực hút, trên có lực nén, chiếc máy bay nhỏ nhào lộn mấy vòng cuối cùng cũng bị cuốn vào trong xoáy nước, dập dềnh mấy lượt trong nước biển xanh thẳm giống như đen kịt sau đó biến mất không để lại dấu vết gì.

Tam giác quỷ Bermuda, quả nhiên... danh bất hư truyền.

~~~~~

”Phụt!”

Lâu Thất chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình như rời khỏi vị trí, đau tới mức nàng muốn chửi trời.

Nhưng thói quen được hình thành sau nhiều năm đã giúp nàng ngay lập tức phát hiện ra điều bất ổn.

Yên tĩnh, xung quanh yên tĩnh tới mức quái dị. Không phải nàng đã bị cuốn vào trong xoáy nước khủng khiếp của vùng biển thần bí rồi sao? Nước biển xanh biếc vô biên đâu rồi? Tiếng cuồng phong mưa bão gào rít đâu rồi? Thậm chí là xác máy bay của nàng đâu rồi?

Không có gì cả!

Bây giờ tình hình là sao đây? Đừng nói với nàng rằng kiếp nạn sinh tử ban này chỉ là một giấc mơ, làm gì có giấc mơ nào chân thực tới vậy?

Ngủi.

Mùi máu tanh ở đâu ra vậy?

Mùi máu tanh quá!

Lâu Thất lập tức mở choàng mắt ra, một vùng lồng ngực đập vào mắt nàng nhưng lồng ngực này toàn là máu, những giọt máu đỏ tươi đang rỉ ra, hòa với nhau thành những dòng máu chảy xuống, sau đó những giọt máu tươi mới lại tiếp tục rỉ ra. Hai tay nàng đang giữ chặt hai bên lồng ngực đó.

Cái quỷ quái gì thế này?

Lâu Thất muốn nhanh chóng lùi lại nhưng eo nàng lại bị giữ chặt khiến nàng không thể giãy giụa. Ánh mắt nàng nhanh chóng hướng lên trên, nàng nhìn thấy một chiếc cằm rắn chắc, sau đó là một đôi môi đang mím chặt, sống mũi cao thẳng, cuối cùng là nhìn vào một đôi mắt.

Ánh mắt lạnh băng mang theo sát khí đang quan sát tìm hiểu.

Lâu Thất chưa bao giờ nhìn thấy một ánh mắt như vậy, giống như Diêm Vương dưới địa ngục, sự lạnh lùng và sát khí trong đôi mắt ấy dường như có thể đóng băng người khác tới chết.

Nhưng tất cả những điều đó chưa phải là gì!

"Á dù!" Mắt Lâu Thất suýt nữa rơi ra khỏi眶.

Một đôi mắt màu đỏ máu! Là một đôi mắt màu đỏ máu! Đây là yêu quái phương nào? Hay là bị mắc bệnh gì vậy?

Cánh tay trên eo đột nhiên siết lại giống như muốn ghì chặt nàng vào ngực. Lâu Thất cảm thấy một loại sức mạnh dũng mãnh tuyệt đối, đây chính là sức mạnh thuộc về đàn ông! Có điều, khổn nạn, trước đây nàng một mình đánh với mười gã đồ con cũng chưa thua bao giờ, bây giờ ai tới nói giúp nàng, tại sao nàng không giãy giụa ra được khỏi một cái siết tay của gã đàn ông này!

Tức giận nhìn chòng chọc vào đôi mắt ấy, nàng bậm bịch nói: "Này, gã mất đồ toàn thân máu me kia, còn không mau bỏ tay ra!"

Đôi mắt đỏ quái dị kia khi đang nhìn nàng trừng trừng đột nhiên ứa máu tươi, sau đó chảy xuống theo khoe

mắt, hai hàng lệ máu hòa nhập vào với những giọt máu trên mặt, trên người hắn, rơi xuống.

Lâu Thất hít một hơi khí lạnh, hít thở khó khăn. A a a, đây rồi cuộc là người gì vậy! Quái dị chết đi mất!
"Người..."

Bên cạnh bất ngờ xuất hiện một bóng người, người đó thấy cảnh tượng trước mắt liền dừng dừng nổi giận.

"Chủ tử! Á đàn bà chết tiệt, dám động vào chủ tử nhà ta, người chết đi cho ta!" Một tiếng thét vang dội, hắn ta giơ tay túm về phía vai Lâu Thất với một tốc độ nhanh đáng sợ, năm ngón tay cầm chặt vào thịt khiến Lâu Thất đau đớn nhú máu.

"Ừng, buông tay ra."

Giọng nói trầm đột nhiên vang lên, động tác của gã tên Ừng lập tức cứng đờ lại: "Chủ tử, người có thể nói sao?" Giọng nói vô cùng kinh ngạc, hơi run, rõ ràng không dám tin đó là sự thật. Nhưng bàn tay giữ chặt vai của Lâu Thất của hắn thì buông ra ngay lập tức.

Phục tùng tuyệt đối.

"Đỡ ta đứng dậy."

Ừng lập tức nghe lệnh, nhưng động tác thì vô cùng nhẹ nhàng như thể đang đỡ một con búp bê sứ dễ vỡ. Lâu Thất trợn tròn mắt, lúc này mới phát hiện ra ban nãy mình nằm bò trên người gã huyết nhân này, còn Ừng đỡ hắn ta dậy nhưng hắn ta vẫn không buông tay, vẫn ôm chặt lấy nàng, kéo cả nàng dậy.

Tư thế rất quái đản...

Huyết nhân ngồi trên mặt đất, nàng ngồi trên đùi hắn, eo nàng bị hai cánh tay rắn chắc của hắn khóa chặt, cứ như thể ôm nàng trong lòng. Trên người hắn không hề mặc gì, toàn thân nàng ướt sũng, hai chiếc bánh bao thịt tròn trịa đang ép sát vào lồng ngực đầm máu tươi của hắn, lúc này nàng mới phát hiện ra hắn rất cường tráng, ngồi trong lòng hắn nàng trở nên quá nhỏ bé, mặt nàng chỉ tới vai hắn mà thôi.

Huyết nhân khẽ cử động, bàn tay di chuyển tới hông nàng, ấn nàng vào sát lòng mình, hắn chỉ mặc một chiếc quần lót vải lụa màu trắng nhưng đã bị máu nhuộm đỏ.

Một tên dê xồm!

Lâu Thất rất phẫn nộ.

"Khốn nạn, buông ta ra!" Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, nếu như không phải vì thấy hắn toàn thân là máu,

nàng chề bần, chắc hẳn nàng sẽ sử dụng tới hàm răng trắng bóng, cứng chắc của mình, cắn một nhát vào cổ họng của hắn rồi! Nàng vốn dĩ đang sợ chết khiếp, ấy thế mà kì lạ thay, hai câu nói của gã huyết nhân này khiến mọi nỗi khiếp sợ của nàng đều tan thành mây khói, nếu như là yêu quái chắc sẽ không có giọng nói trầm ấm tới vậy đâu nhỉ?

Không phải yêu quái nhưng đích thị là dê xồm!

Ứng rất kinh hãi.

”Chủ tử...”

”Ứng!” Giọng trầm của huyết nhân cũng có phần kinh ngạc: ”Ôm cô ta, ta không thấy đau nữa.”

Trăng rất sáng và rất đẹp.

Ba người trong hoang sơn đồng loạt im lặng.

Lâu Thất ngẩng đầu, từng mắt nhìn gã mất đỏ, cố gắng tiêu hóa lời hắn nói.

Ứng quỳ một gối ở bên cạnh, mắt tròn tròn như mắt trâu, nhìn nàng như gặp ma, cũng đang cố gắng tiêu hóa lời chủ tử của mình nói.

Huyết nhân cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, nhìn ở góc độ của hắn, chiếc cổ áo trắng tới quái dị hơi bung ra, một vùng da trắng ngần như tuyết nhấp nhô... và cả một khe rất sâu. Có máu tươi vấy lên đường cong nhấp nhô đó, sau đó thuận theo đường cong, lăn xuống khe sâu kia.

Đó là máu của hắn.

Có tiếng gió nhẹ vang lên, sau đó mấy bóng người nữa bay tới.

”Chủ tử!”

”Xảy ra chuyện gì vậy?”

”Ứng vạ, sao người lại để người khác chạm vào chủ tử!”

Mấy người phản ứng giống hệt nhau, lạnh lùng quát lên sau đó định xông tới bắt Lâu Thất. Ứng xông lên ngăn cản họ lại, quát: ”Cô ta có thể giúp chủ tử không đau nữa.”

Đám người như bị điểm huyết, đứng như trời trồng.

Lâu Thất nghe tới đây cũng tiêu hóa được một chút, huyết nhân này mắc một chứng bệnh kì quái, sẽ bị chảy máu, chảy lệ máu, lại còn rất đau? Sau đó, định mệnh, ôm nàng sẽ không còn đau nữa? Từ khi nào nàng trở thành thuốc giảm đau vậy? Sống hai mươi năm trên đời nàng thực sự không biết mình có công dụng giảm đau!

Đang định lên tiếng bác bỏ những điều hoang đường này, nàng bất ngờ phát hiện ra một việc khác khiến tim nàng đập điên cuồng! Trừ gã huyết nhân này ra, mấy gã đàn ông bên cạnh cũng đều mặc trang phục thời cổ đại!

Tóc buộc cao, người mặc áo dài, tay áo và đai lưng đều có thêu hình thú vật thời xa xưa, chân đi ủng vải, li kì nhất là eo đeo kiếm!

2. Chương 2

Không đợi Lâu Thất định thần lại sau kinh hãi, huyết nhân bất ngờ ôm nàng đứng dậy, khí tức toàn thân lạnh băng: "Chuẩn bị kháng địch!"

Vừa dứt lời, mấy thị vệ lập tức không còn ngạc nhiên nữa, như thể đã từng rèn luyện qua hàng trăm lần, bốn người lần lượt tản ra bốn phía quanh hắc, rút kiếm hướng ra ngoài, khí tức chùng xuống.

Ứng nhón mũi chân, thân người lập tức lao nghiêng đi, hạ xuống trên một ngọn cây um tùm ở phía xa, che chắn thân mình, nhưng ở góc độ của Lâu Thất vẫn có thể nhìn qua kẽ lá thấy tay phải hắn đang giơ về phía trước, trên tay có nắm một chiếc nỏ nhỏ, nhắm thẳng về phía trước.

Một gã đàn ông khác thì bước lên trước hai bước, thể hiện tư thế tiên phong, cả người giống như một kiếm một thuận.

Lâu Thất rất kinh ngạc, lúc này nàng mới nhìn ra thực lực của những người này, có điều rốt cuộc là kẻ địch nào có thể khiến họ bày thế trận chờ đón thế này? Họ đang bị truy sát sao?

"Mất đồ, thương lượng chút được không?" Lâu Thất thì thầm nói: "Người nhìn xem, ta là một cô gái bé nhỏ, yếu ớt không có chỗ dựa, nếu người cứ ôm ta thế này, khi giao chiến ta sẽ trở thành gánh nặng, hay là người đặt ta xuống, ta nấp vào một chỗ trước có được không?"

Chỉ cần đặt nàng xuống, đợi khi hai bên giao chiến nàng sẽ có thể nhân lúc hỗn loạn mà bỏ trốn.

Gã mất đồ cúi đầu liếc nhìn nàng không lên tiếng.

Không đồng ý? Cố gắng thêm nữa.

Lâu Thất đang định tiếp tục thuyết phục, một tiếng hát trong trẻo bất ngờ vọng tới.

Người hát có giọng khó đoán biết là nam hay nữ, cũng không biết hát thứ tiếng của địa phương nào, Lâu Thất nghe không hiểu. Nhưng giọng hát giống như gió mát dưới trăng, nhẹ nhàng lướt qua tai; giống như bàn tay thon thả của thiếu nữ tinh nghịch vẩy nước hồ mát trong; lại giống như mưa đêm tháng ba, nhỏ nhẹ tí tách đập vào lá chuối ngoài cửa sổ; hoặc giống như một thiếu nữ mười tám uyển chuyển dịu dàng bước đi trong sương khói Giang Nam, trong tay cầm một chiếc dù dầu nhẹ nhàng xoay chuyển hất những giọt mưa ra xung quanh, và tiếng nói cười khe khẽ của nàng ta.

Lâu Thất đắm chìm trong giọng ca diệu kì kia, trong lòng có chút nghi hoặc, giọng ca hay như vậy tại sao đám người của gã mắt đỏ này lại phải thận trọng chuẩn bị chống trả tới vậy?

Nàng quay đầu nhìn về phía giọng ca, tưởng rằng có thể nhìn thấy tỳ nữ xinh đẹp khiêng kiệu bay tới, sau đó rắc cánh hoa rực rỡ khắp trời, mỹ nhân trong kiệu xinh tươi như hoa khiến người ta si mê. Nhưng khi nàng chú ý quan sát chỉ thấy dưới ánh trăng sáng có mười mấy bóng đen bay tới, kẻ nào kẻ nấy mặt trắng bệch như ma quỷ, mắt thâm quầng trũng sâu, ánh mắt sắc lạnh, răng nhe ra như cương thi, vùng đôi tay gầy như que củi khô, móng tay dài chừng mười cm được cắt nhọn hoắt, tô sơn móng tay màu đỏ máu, còn quá cả Mai Siêu Phong.

Lâu Thất khiếp đảm, suýt chút nữa kêu ré lên. Ai lại có hứng thú quái đản thế này? Hát một khúc hát trong trẻo, diệu kì, nhưng lại phải ra một nhóm cương thi kiểu Mai Siêu Phong.

Đừng tỏm lợm vậy chứ?

Cánh tay ôm nàng lại siết chặt hơn nữa, gã mắt đỏ trầm giọng nói: "Bịt tai, nhắm mắt lại!"

"Hử?" Lâu Thất còn chưa kịp bình tĩnh sau cú sốc giữa giọng hát và cương thi. Gương mặt của gã mắt đỏ dần trở lên mơ hồ, mùi máu trên người hắn càng trở nên nồng hơn, ánh mắt Lâu Thất dần dần mơ màng...

Một gương mặt quý bất ngờ nhào tới, đôi môi đen sì như lưỡi đao lạnh, u ám đang định cắn vào mũi nàng!

Lâu Thất vô cùng hốt hoảng, nhưng nàng phát hiện ra mình không thể cử động được, cơ thể như không còn là của mình nữa. A! Miệng quý há to tướng, không phải là đang định cắn mũi nàng mà là cắn xuống cổ họng của nàng.

"Keng!"

Tiếng kiếm chém vào nhau, âm thanh lạnh lạnh, trái tim Lâu Thất chấn động, ánh mắt lập tức trở lên tỉnh táo, đầu quý cắn về phía cổ họng nàng lập tức tan thành mây khói!

Là ảo giác?

Cốt trảo trắng toát đột ngột túm về phía nàng, mang theo gió lạnh buốt.

Lâu Thất trợn tròn mắt, đây không phải ảo giác!

Huyết nhân quay người, mục tiêu của quỷ trảo sắc lạnh kia lập tức thay đổi, móng tay dài thượt liền đâm về phía cổ hắn, nếu như chiêu này thành công, cổ huyết nhân nhất định sẽ xuất hiện năm lỗ máu!

”Muốn chết à?”

Thị vệ bên cạnh lập tức lấy kiếm chém về phía bàn tay kia, chỉ nghe phụt một tiếng, bàn tay bị chém đứt rời, năm ngón tay đồng loạt rơi xuống đất, Lâu Thất trợn tròn mắt, không dám tin vào những gì mình nhìn được, nàng thấy huyết nhân giơ chân lên, giẫm mạnh xuống, di, nghiêng năm ngón tay kia.

”Ôc...”

Lâu Thất thấy mình mắc ói.

Nhưng không đợi nàng kịp ói, hai ”cương thi” đồng thời túm về phía một thị vệ ở bên cạnh, mỗi tên giữ lấy một cánh tay của hắn, giật mạnh! Lâu Thất kêu lên thất thanh, không biết tại sao nàng có thể tưởng tượng được ra rằng, sau cú giật mạnh đó, hai cánh tay của thị vệ kia sẽ bị giật tung ra.

Ánh mắt huyết nhân lạnh lùng, hất nàng lên lưng, bắt ngờ bay lên giơ chân đạp về phía một tên ”cương thi”, đồng thời một tay chớp nhoáng tấn công vào cổ gã.

Lâu Thất kinh hãi nhưng vẫn ôm chặt lấy cổ hắn theo phản xạ, hai chân quặp chặt lấy eo, chỉ sợ mình sẽ bị hất văng ra.

Rắc rắc hai tiếng, một gã bị hất đạp bay đi, nhưng trong khi bay đi móng tay gã vẫn bấu chặt vào cánh tay thị vệ, móng tay sắc nhọn xé toạc tay áo của hắn ta, để lại mấy vết thương sâu hoắm, suýt chút nữa có thể nhìn thấy xương.

Một tiếng rắc rắc khác vang lên, xương cổ của gã còn lại đang túm tay thị vệ cũng bị huyết nhân đánh gãy, đầu gã ta lập tức gập xuống.

Lưng Lâu Thất bắt ngờ nhói đau, sau đó nàng bị một luồng sức mạnh kéo ra khỏi lưng của huyết nhân, huyết nhân lập tức quay người lại nhưng Lâu Thất nhìn thấy máu trên người hắn bắt đầu nhanh chóng rỉ ra, người hắn run lên, ngã rầm xuống đất, gương mặt trở nên nhợt nhạt, giống như đang đau đớn tột cùng.

Rời xa nàng, hắn còn không thể đứng vững được sao? Lâu Thất kinh hãi nhìn huyết nhân đang đau đớn co giật trên mặt đất.

"Chủ tử!" Ứng trên bản liền mấy phát nổ, ngăn cản cương thi lao về phía huyết nhân.

Lâu Thất bị hất mạnh ra xa, rơi rầm xuống đất, khiến tim gan nàng như muốn đập nát.

Một gã "cương thi" bật cười quái dị cúi người nhìn nàng, thò tay về phía ngực nàng, giọng nói sắc như sao: "Tim của trinh nữ rất ngon..." năm ngón tay quắp lại thành trảo, móng sắc đã chạm tới vị trí tim nàng, chuẩn bị cắm vào thịt. Lâu Thất đã bị biến cố nằm ngoài phạm vi nhận thức này làm cho ngớ người, gã "cương thi" này muốn ăn tim nàng! Muốn ăn tim nàng!

"A a a... Cứu mạng!" Nàng kêu ré lên.

"Cứu cô ta..." Giọng nói khàn khàn vang lên ở phía xa, dường như phải khó khăn lắm mới có thể nói ra được.

Kiểm quang lóe sáng, phụt một tiếng, một dòng máu đen phun thẳng vào mặt Lâu Thất, mùi tanh hôi khiến nàng buồn nôn. "Cương thi" bị đá văng đi, nhưng bàn tay bị chặt đứt vẫn còn túm trên ngực Lâu Thất...

Một bàn tay bị chặt đứt...

Một bàn tay bị chặt đứt có móng tay sắc nhọn...

Một bàn tay bị chặt đứt phun ra máu đen... cứ như thế móc trên ngực nàng!

"A a a!" Lâu Thất lại kêu lên thất thanh.

"Câm miệng!" Ứng xông tới, nhắc bổng nàng lên, ném về phía huyết nhân.

Lâu Thất giận dữ lẫn át sợ hãi. Mẫu thân nhà các người chứ! Đây đã là lần thứ ba trong ngày nàng bị ném qua ném lại! Nhưng cúi đầu nhìn bàn tay bị chặt đứt trắng bệch, rỉ máu đen, móng tay nhọn hoắt đang móc trên ngực mình, nàng lại muốn kêu lên!

Cho dù không còn sợ hãi thì nàng cũng thấy kinh tởm!

Các thị vệ đều đang khổ chiến với đám "cương thi", bóng kiếm sắc lạnh, máu đen phun ra, cương thi gào thét găm rú, khiến người ta cảm thấy rùng mình. Tiếng hát êm ái sớm đã ngừng lại, nhưng lúc này Lâu Thất cũng không còn nhớ tới nữa, giọng ca đó rõ ràng chỉ có tác dụng tạo ảo giác!

"Lại... đây..." Huyết nhân ngã trên mặt đất, chảy lệ máu nhìn nàng.

3. Chương 3

Lâu Thất thực sự muốn khóc.

Gã mất đồ, ta cũng thực sự không muốn lại gần người đâu!

Rốt cuộc đây là thế giới quái quỷ gì vậy? Gã mất đồ chảy lệ máu, "cương thi" muốn ăn tim người, chảy ra máu đen! Nàng cảm thấy ông trời đang chơi khăm mình, sao lại đưa nàng tới một nơi quỷ quái thế này?

Nếu như lúc này Lâu Thất còn không biết mình xuyên không thì đúng là ngu hết cỡ! Nhưng nàng thực lòng không hiểu mình đã làm việc gì khiến đại thần xuyên không coi trọng, nàng chỉ muốn thét lên một câu, xin đừng chơi khăm nhau nữa! Xin cho nàng quay về! Thế giới hiện đại tuy không khí ô nhiễm, lòng người lạnh lùng, nhưng dù gì cũng được bao trùm bởi hào quang khoa học!

Bây giờ ở nơi này, khắp chốn đều là đám cương thi gầm rú trên không, giơ nanh múa vuốt đòi móc tim người.

Một mùi hôi tanh bay tới, Lâu Thất kinh nghiệm đầy mình, lập tức lặn một vòng trên mặt đất, một bộ vuốt sắc nhọn cắm phập một tiếng xuống đất chỗ nàng vừa mới nằm, xoắn một cái, đất cát tung bay, chỗ đó bị gã ta móc thành một lỗ nhỏ. Gã "cương thi" đó buông nắm đất trong lòng bàn tay ra, nghiêng đầu nhìn nàng toét miệng cười, trên hai chiếc răng nanh sắc nhọn còn dính một tí thịt đỏ tươi.

Bụng Lâu Thất lập tức cồn cào.

Vãi!

Gã này lẽ nào mới ăn tim người cách đây không lâu!

Nhìn thấy gã ta lại nhào về phía mình, Lâu Thất kêu thất thanh, lặn một vòng, chân tay cuống cuồng bò về phía gã mất đồ. So sánh hai bên, mất đồ toàn thân bê bết máu đã chiến thắng.

Bốn thị vệ vẫn đang liều mình chiến đấu với "cương thi" nhưng từ đầu chí cuối vẫn không rời khỏi vị trí xung quanh gã mất đồ, bảo vệ kỹ lưỡng hắn ở bên trong, Lâu Thất bò vào vòng bảo vệ của họ, ngồi phịch xuống bên cạnh gã mất đồ.

Mặc dù xung quanh sát khí đằng đằng, mùi hôi tanh lan tỏa, nhưng rõ ràng ở đây nàng tạm thời được an toàn.

Nàng nghiêng đầu nhìn thì thấy gã mất đồ đang run rẩy, tay nắm chặt thành nắm đấm, hàm răng trắng sáng nghiền chặt, đôi mắt màu đỏ máu đang nhìn nàng trừng trừng, lệ máu tuôn trào.

”Người rất đau?” Nàng co người lại, nhìn dáng vẻ hần ta cũng rất khủng khiếp! Nhưng lại liếc nhìn đám ”cương thi” đang kêu gào kia, trong lòng nàng lại thất thót tim.

Chỉ ít gã mắt đỏ này còn có một nhóm thuộc hạ là người bình thường...

Ứng đã bay tới hiệp lực chống địch bỗng nhiên quay lại quát nàng: ”Chết tiệt! Còn không ôm lấy chủ tử!”

”Người khách sáo một tí!” Lâu Thất tức giận.

”Ôm lấy chủ tử, nếu không ta vứt ngươi cho chúng ăn thịt!” Ứng nhìn nàng mỉm cười lạnh lùng, đồng thời nỗ trong tay bắn đi, một mũi tên bắn trúng một tên ”cương thi” đang nhào tới, máu đen phụt ra.

Lâu Thất rùng mình.

Suy đi tính lại, máu đỏ vẫn bình thường hơn! Kẻ biết thời thế mới là tuấn kiệt, nàng rất trân trọng mạng sống! Nàng lập tức quay người kéo lấy gã mắt đỏ, nhắm mắt lại hùng dũng ôm lấy hần.

Cơ thể cường tráng của đàn ông nằm trong lòng, ban đầu còn thấy toàn thân hần run rẩy, nhưng hần nhanh chóng nắm yên, đồng thời Lâu Thất cũng cảm thấy một luồng khí thể tàn bạo tỏa ra từ trên người hần.

Nàng mở choàng mắt, kinh ngạc nhìn hần.

Cùng lúc đó, Trầm Sát cũng nhìn nàng. Cô gái bất ngờ rơi từ trên trời xuống này có thể giảm cơn đau do cổ độc phát tác của hần! Tốt, tốt lắm! Như vậy hần sẽ có thể tranh thủ thêm thời gian!

Tiếng gào thét vang dậy xung quanh, mùi máu tanh tràn ngập không khí. Đám ”cương thi” vị giết sạch sẽ, khắp nơi thi thể ngổn ngang, chân tay bị chém đứt rơi vãi lung tung.

Trên trời đã bắt đầu xuất hiện một vùng sáng trắng.

Trời sắp sáng rồi!

Lâu Thất nghe thấy tiếng thở phào của các thị vệ.

”Chủ tử, có rời khỏi nơi này bây giờ không?” Ứng hỏi.

”Đi!”

Gã mắt đỏ đi trước, quay người đi vào sâu trong núi.

Ứng và những người khác đi theo sau, nhìn bóng người bước nhanh phía trước, cảm động tới mức rơi nước mắt.

"Không ngờ ngày mười lăm mà chủ tử cũng có thể đi lại bình thường..."

Các thị vệ đều gật đầu như bổ củi phụ họa.

"Tên."

"A?" Lâu Thất nhìn gã mắt đỏ đang ôm mình, một lúc sau mới phản ứng kịp: "Lâu Thất."

"Từ bây giờ trở đi, người đi theo ta."

"..." Lâu Thất lặng lẽ nuốt bốn từ "Theo con bà người" đã chạy ra tới miệng xuống bụng. Lần đầu tới đây, nàng không hề biết gì cả, trước mắt chỉ một màu tối đen. Những kẻ giống cương thi kia còn có bao nhiêu nữa? Hoặc thế giới này còn có những gì mà thế giới cũ của nàng không có?

Lâu Thất rất rầu rĩ nghĩ, nàng là một thiếu nữ như hoa như ngọc, một mình hành tẩu giang hồ thế này thật là nguy hiểm.

Những người này chỉ ít thực lực rất hùng mạnh, đúng không nào?

"Mắt đỏ, các người..." là ai...

Còn chưa dứt lời, gã mắt đỏ đã lạnh lùng liếc nhìn nàng nói: "Trầm Sát."

"A?"

"Tên của ta." Cứ mắt đỏ mắt đỏ réo khiến hắn rất không hài lòng.

"Trầm..."

"Cô kia, lẽ nào người dám gọi trực tiếp tên họ của chủ tử?" Giọng nói của Ứng vang lên: "Chủ tử, Gia, Đế Quân, ba cách xưng hô đó người hãy chọn lấy một cách!"

Lâu Thất vô cùng phẫn nộ, trừng mắt nhìn hắn: "Tên là do chủ tử nhà người tự nói với ta! Nếu không phải

để cho ta gọi thì hắn nói với ta làm gì? Còn nữa, người đấy, người là một thị vệ, ta đang nói chuyện với chủ tử nhà người, người nói leo vào làm gì? Biến sang một bên!”

Các thị vệ khác đều há hốc mồm kinh ngạc.

Ứng vệ từ nhỏ lớn lên bên chủ tử, tình cảm như huynh đệ, hơn nữa vì hắn ta lạnh lùng độc miệng nên nhiều năm qua vẫn không có ai dám quát mắng hắn như vậy, bây giờ cô gái này dám bảo hắn ”biến sang một bên”! Đúng là anh dũng hơn người!

Ứng lạnh lùng nhìn nàng: ”Người tưởng người là ai chứ? Từ nay trở đi người chính là thị nữ của chủ tử.”

”Ta cảm ơn!” Lâu Thất trợn ngược mắt, nàng sợ chết nhưng không có nghĩa là nàng có thể bán rẻ tôn nghiêm để được sống, thị nữ? Cái quái gì thế! Nàng đường đường là mỹ nữ tới từ thế kỉ hai mươi mốt, sao có thể làm thị nữ! Nàng lập tức vỗ vai Trầm Sát, liếc mắt nhìn hắn: ”Đặt ta xuống, các người đi đường lớn của người, còn ta đi cầu độc mộc của ta...”

”Ha ha, tại hạ có thể sửa lời của cô nương một chút được không? Nên là người đi đường lớn của người, còn bọn họ thì đi tới cầu Nại Hà của bọn họ.”

Một giọng nói đột ngột vang lên, dịu dàng như gió xuân lướt nhẹ qua tai, nhưng Lâu Thất nảy sinh ra một dự cảm nguy hiểm, giọng nói này vô cùng hư vô, bay bổng khiến người ta không xác định được phương hướng, giống như giữa trời đất bao la, nơi nào cũng có thể là vị trí của hắn.

Khi giọng nói này mới vang lên, sáu thị vệ lập tức vây quanh Trầm Sát, bung áo choàng ra hình thành một chiếc lều, che chắn toàn bộ họ lại.

Ánh trăng bị che lại, Lâu Thất toàn thân căng thẳng, cánh tay ôm nàng cũng siết chặt lại, nàng tì sát trên lồng ngực của Trầm Sát, mùi máu tanh kia khiến nàng nhúm mày, đưa tay muốn đẩy hắn ra.

”Không muốn chết thì đừng cử động.” Giọng Trầm Sát rất trầm.

”Người không nghe thấy lời nói ban nãy sao, rõ ràng hắn đâu muốn giết ta, hắn tới để giết người, đi theo người ta không an toàn.” Mặc dù nói vậy nhưng Lâu Thất cũng vẫn hạ thấp giọng.

Trầm Sát đột nhiên cười nhạt: ”Người có muốn thử không?”

Vừa dứt lời, đột nhiên hắn vung tay ném mạnh nàng ra ngoài!

4. Chương 4

Bà nó chứ! Lại ném nàng ra ngoài rồi!

Lâu Thất đứng vào một góc lều áo choàng, bay thành một đường cong ra ngoài, trên không trung nàng nhìn thấy người đàn ông đang đập gió bay tới, gã ta có đeo một chiếc mặt nạ màu vàng, tay cầm một thanh đại đao, nhìn thấy nàng liền bật cười ha hả, nói: "Cô nương tới hiến máu cho Ấm Nguyệt Đao của ta à? Vậy tại hạ không khách sáo nữa nhé!" Nói xong, gã vung đại đao lên, lưỡi đao ánh lên ánh sáng sắc lạnh dưới ánh trăng, mang theo tiếng gió rít, chém mạnh về phía nàng!

Khốn nạn! Không phải đã nói nàng có thể đi đường lớn của nàng sao?

Lúc này Lâu Thất vẫn còn đang bay trên không, lưỡi đao kia đang chém về phía eo nàng, nhìn lực chém, nhìn độ sắc của lưỡi đao, nếu bị chém trúng chắc người nàng sẽ biến thành hai khúc.

Mọi người đều tưởng rằng nàng sẽ kêu cứu nhưng không ngờ nàng lại kêu lên phản uất: "Trầm Sát ta với người không đội trời chung! A a a!"

Tên huyết nhân khốn nạn, nếu như nàng chết thì đều là do hắn ta hại!

Trầm Sát vì ném nàng đi nên lại kiệt sức ngã xuống đất, đầu đập vô cùng, không còn sức để lên tiếng nghe thấy lời nàng nói, ánh mắt khẽ lóe sáng.

"Keng!"

Khi đại đao kia chuẩn bị chém trúng nàng, kiếm của Ứng liền đỡ lấy đại đao đó, đồng thời giơ chân đập nàng bay về hướng cũ, sáu thị vệ nhanh chóng phân tán, một người trong số họ giơ tay túm lấy cánh tay nàng, lập tức lại kéo nàng vào trong vòng bảo vệ.

Lâu Thất lại ngã sòng soài ra đất, lần này nàng chỉ có thể thở dốc.

Nàng gắng gượng bò dậy, ngồi trên mặt đất, bắt gặp một đôi mắt đỏ thâm trầm. Vẻ mỉa mai, chế giễu trong đó khiến nàng vừa tức giận vừa phẫn nộ, đồng thời cũng thâm kinh hãi.

Rõ ràng hắn ta rất cần nàng nhưng vì một câu nói của nàng khiến hắn không vui hắn liền lập tức ném nàng ra ngoài mặc cho nàng tìm tới cái chết! Tàn nhẫn cực độ!

Một giây trước đó nàng hoàn toàn không ngờ rằng hắn sẽ có hành động như vậy. Người đàn ông này đúng là tính tình thất thường.

Lâu Thất lúc này muốn khóc cũng không có nước mắt, nàng cảm thấy việc xuyên không lần này đúng là bị kịch, nhìn xem nàng vừa tới đã gặp phải những kiểu người gì!

Bên ngoài có tiếng vật nặng rơi xuống, sau đó là tiếng rên khê của Ứng. Tiếp tới, bốn thị vệ đồng thời xông ra, trước mặt họ cũng không có gì che chắn nữa, Lâu Thất nhìn gã đeo mặt nạ một mình địch năm

mà không rơi vào thế hạ phong.

”Ha ha, Trầm Sát, ba cận vệ khác của ngươi đâu rồi? Chỉ có một mình Ưng vệ đâu đủ để giết!” Gã đeo mặt nạ vừa đáng vừa cười nhạo đối thủ: ”Hãy nhìn bộ dạng vô dụng của ngươi kìa! Ngồi cũng không không ngồi dậy nổi, nói cũng không lên lời! Chỉ có thể nằm ườn như một con chó chết để người khác bảo vệ, vậy mà cũng mặt dày nói mình là chủ nhân Phá Vực? Ha ha ha! Ta thấy ngươi sau này hãy đổi tên làm Trầm chó chết đi!”

Phụt một tiếng, một tia máu đậm đặc bắn ra, một thị vệ sắc mặt tái nhợt bay đi, chỉ để lại ở chỗ cũ một cánh tay!

Một thị vệ khác nghiêng răng xông lên nhưng đại đao như thế có mắt, lập tức chém ngược trở lại, một tia máu nữa bắn thẳng lên trời, nhưng đó là đầu của thị vệ kia bay đi.

Lâu Thất toàn thân lạnh toát, không phải nàng chưa từng nhìn thấy người chết trước mặt mình, nhưng đây là lần đầu tiên nàng thấy kiểu đồ sắt này, khác hẳn với việc giết người bằng một viên đạn.

Hai thị vệ bảo vệ bên cạnh Trầm Sát thét lên một tiếng xông lên, Ưng quay đầu lại nhìn, ánh mắt lạnh lùng nhìn lên mặt Lâu Thất, nhưng không còn kêu nàng ôm Trầm Sát nữa, hắn quay đầu vung kiếm tiếp tục xông vào vòng chiến đấu.

”Trầm chó chết, xe ra tối nay ngươi sẽ phải chết dưới Ấm Nguyệt Đao của ta rồi, chà chà, thực sự không biết nhược điểm này của ngươi sao lại lộ ra ngoài, ha ha, mười lăm hàng tháng đều biến thành kẻ vô dụng?”

Gã đeo mặt nạ vừa bật cười khoái chí vừa vung đao đoạt mạng, lại một thị vệ bị chém đứt chân ngã xuống đất. Hắn vừa đánh giết vừa tiến lại gần bên này.

Trái tim Lâu Thất run rẩy, bây giờ nàng mới hiểu tại sao mới đầu khi nghe thấy giọng nói của gã đeo mặt nạ, người bên cạnh Trầm Sát lại căng thẳng và dàn trận chống trả như vậy, nguyên nhân là vì họ không phải là đối thủ của gã đeo mặt nạ kia.

Thí nghiệm ban nãy đã nói cho nàng biết, gã mặt nạ này không muốn cho nàng lối thoát, đợi khi hắn giết hết Ưng và những người khác, nàng cũng sẽ khó thoát khỏi cái chết!

Thấy Ưng dần dần không chống đỡ nổi, Lâu Thất nghiêng răng, kéo Trầm Sát dậy, muốn công hắn lên. Nàng nghĩ kỹ rồi, bây giờ cho dù nàng có bỏ chạy cũng không thể chạy một mình, Ưng còn quan sát nàng, tin rằng chỉ cần nàng dám chạy lập tức sẽ bị hắn ta bắt lại ném cho gã đeo mặt nạ! Còn nếu như nàng công theo Trầm Sát chạy, bọn họ nhất định sẽ liều chết giúp nàng tranh thủ một chút ít thời gian.

Trầm Sát vừa ôm được nàng liền lập tức cảm thấy mình lại hồi phục trở lại, hắn cũng thán kinh ngạc trước công hiệu thần kỳ của nàng. Hừ một tiếng, hắn trở tay lại hất nàng lên lưng, cả người lao đi như một con báo! Lâu Thất kinh hãi chỉ có thể dùng hai chân quặp chặt lấy eo hắn, hai tay cũng ôm chặt lấy người hắn.

Ứng nâng hai tay lên, Trầm Sát cũng không nhìn, hất tung người bay lên, chân đạp lên tay Ứng, thân người lao vút đi, sau đó cúi người nhào xuống, một chưởng đánh trúng đầu gã đeo mặt nạ, khí thế bá đạo ngông cuồng: "Muốn giết bổn để quân? Kiếp sau lại tới nhé!"

Bùm một tiếng, gã đeo mặt nạ không thể né tránh, bị hất đập trúng đầu, người rơi xuống mặt đất, hai chân lập tức lún xuống vài tấc, đầu hất bị đánh biến dạng, mặt nạ cũng rơi xuống đất.

Dưới lớp mặt nạ là một gương mặt dung nhan đã bị hủy hoại, những vết thẹo đỏ sẫm ngoằn ngoèo bò đầy mặt, hất phun ra một ngụm máu, hai mắt lồi ra, kinh ngạc: "Người..."

Rầm!

Còn chưa nói dứt câu, cả đầu hất nổ tung, óc phọt ra, máu phun ra tung tóe.

Lâu Thất toàn thân cứng đờ.

Trời ơi! Đây mới chính là cỗ máy giết người...

Bao nhiêu thị vệ không địch được gã đeo mặt nạ, vậy mà Trầm Sát chỉ cần một chưởng đã đánh cho gã ta bét đầu.

Vui buồn thất thường, ra tay tàn độc, vũ công cực kỳ lợi hại!

Dường như nàng còn đắc tội với hất...

Nhất thời, Lâu Thất cảm thấy tương lai mù mịt, có phải nàng sắp sửa lại có thể xuyên không thêm một lần nữa...

Trái tim nàng run lên, nhưng Trầm Sát như thể quên mất nàng đang nằm trên lưng hất, lặng lẽ liếc nhìn chiến trường, sau đó vung tay bước đi.

Ứng và ba thị vệ còn lại cũng lặng lẽ đi theo sau.

Lâu Thất nằm bò trên lưng hất không nói lời nào, bây giờ nàng chỉ muốn cỗ máy giết người này hãy quên nàng đi.

Nhưng Thất nọ không nhận ra, nàng nằm trên lưng hất, mũi sát sau gáy hất, hơi thở nhẹ nhàng của con gái cứ thế phả thẳng lên cổ hất, hất không thể nào lờ đi được.

Trầm Sát sắc mặt lạnh lùng, tốc độ kinh người, lao nhanh vào trong núi sâu.

Lâu Thất vốn tưởng rằng mình bị cổ máy giết người này công trên lưng sẽ vô cùng khiếp đảm không dám lơ là, nhưng cũng không biết kết quả là do lưng hắn quá rộng quá an toàn, hay là do nàng quá mệt, nàng cứ thế ngủ thiếp đi trên lưng hắn.

Cơ thể cứng đờ của nàng thả lỏng ra, hơi thở đều đều, cánh tay vốn đang ôm chặt cổ hắn cũng trượt xuống, Trầm Sát nhíu mày, chuyển nàng ra bế trong lòng.

Ứng thấy vậy liền nói: "Chủ tử, cô gái này xuất hiện thật quái dị, thuộc hạ sẽ truyền lệnh cho điều tra."

"Ừ!" Trầm Sát chỉ trầm giọng đáp một tiếng.

"Chủ tử có cần dừng lại để mặc đồ không?"

Cổ độc của Trầm Sát phát tác, toàn thân rỉ máu, đau tới mức có vải mặc trên người cũng cảm thấy vô cùng đau đớn, vì thế đêm ngày mười lăm hàng tháng hắn đều cởi trần, nếu như ở Phá Vực địa bàn của mình hắn sẽ không mặc gì cả.

"Tranh thủ thời gian vào Mê Hồn Cốc."

"Tuân lệnh!"

Mấy bóng người lướt đi như bay trong rừng núi, không có ai lên tiếng.

5. Chương 5

Lâu Thất bị tiếng chim hót riu rít đánh thức.

Mới đầu nàng mơ mơ màng màng không biết trời đất là gì, còn tưởng mình đang ngủ nhờ trong đạo quán của đạo sĩ thối. Đạo quán của đạo sĩ thối đó nằm sâu trong núi, sáng sớm mỗi ngày đều có tiếng chim hót riu rít, trong trẻo. Có một lần Lâu Thất chê tiếng chim ồn ào khiến nàng không thể ngủ nướng, liền vác súng săn vào rừng bắn chim suốt một ngày, trở về xiên lại rồi nướng ăn. Đạo sĩ thối tức nổ phổi, chỉ vào nàng mà mắng nàng không có lòng từ bi, không có cảnh giới, mỗi bông hoa nở, mỗi tiếng chim kêu đều là đạo lý của tự nhiên, thứ con gái vừa lười, vừa tham ăn lại lòng dạ đen tối như nàng sẽ bị rơi xuống hồng trần lệnh đênh lặn dạn không thoát ra được.

Khi đó Lâu Thất còn bĩu môi, hai tay hai xiên chim nướng ăn rất ngon nghề, căn bản không thèm để ý tới ông ta, có một không thành phạt hai không tu tiên, lẽ nào không ăn thịt chim được? Nực cười.

Đột nhiên Lâu Thất ngửi thấy mùi nướng khét, trong mùi khét còn xen kẽ mùi thịt thơm, nàng hít hít, lập tức mở mắt ngồi bật dậy, đồng thời bụng cũng kêu lên ừng ực.

Trời đã sáng, ánh mặt trời vàng rực rỡ chiếu lên mặt nàng khiến nàng hơi nheo mắt lại. Sau đó những kí ức tồi qua lập tức ủa về trong đầu, Lâu Thất mặt biến sắc, phía sau cách đó không xa truyền tới tiếng nói của Ung.

”Cái cô kia, dậy rồi thì mau đi nhặt ít củi khô về đây.”

Lâu Thất quay đầu lại nhìn, một con suối nhỏ uốn lượn, hai bên là bãi cỏ xanh tươi, Ung cùng ba thị vệ đang đốt một đống lửa, quả nhiên là đang nướng... cá.

Nàng đưa mắt quan sát, không thấy cổ máy giết người mắt đỏ ở đây, trong lòng không khỏi nghĩ thầm, hẳn ta ngoài việc chảy máu, chảy lệ máu, không thể nhúc nhích, đau đớn không nói được ra thì có khi nào còn không thể ra nắng?

”Người bị điếc à?” Ung vung tay, một hòn đá bay nhanh về phía mặt nàng.

Lâu Thất tức giận, đang định ra tay thì thấy một hòn đá khác bay từ hướng bên cạnh tới, đánh trúng hòn đá mà Ung ném, tốc độ vẫn không giảm, đánh bật hòn đá đó đi.

Lâu Thất quay đầu lại nhìn thì thấy một người đàn ông đang ngược sáng bước tới.

Hắn mặc một chiếc cẩm bào tay hẹp màu đen, eo thắt đai lưng khảm ngọc màu vàng, cổ tay áo thít chặt lại, mái tóc đen nhánh được buộc cao, để lộ ra vầng trán miên nhân. Hắn đứng ngược sáng, vóc dáng cao lớn, chí ít cũng phải trên một mét chín, vai rộng chân dài, ánh bình minh mỏng manh bao phủ sau lưng hắn khiến hắn giống như một vị thần.

Đợi khi hắn tiến lại gần hơn, Lâu Thất mới nhìn rõ mặt hắn, nàng hơi giật mình, nàng nhận ra rồi, Trầm Sát!

Nhưng Trầm Sát lúc này gương mặt sạch sẽ, lông mày dài như lưỡi kiếm bay sát tóc mai, đôi mắt đen nhánh sâu thẳm như hồ nước sâu, sống mũi cao như đỉnh núi hiểm trở, làn môi mỏng mang vẻ lạnh lùng, dung mạo vượt xa những mỹ nam nàng đã từng gặp ở hiện đại.

Thì ra hắn sau khi tắm rửa sạch sẽ lại không rỉ máu sẽ tuần tú tuyệt đỉnh tới vậy!

Thì ra, đôi mắt màu đỏ máu của hắn cũng có thể hồi phục bình thường!

Thì ra, hắn mặc bộ y phục này lại đẹp trai và ngầu tới thế!

Thiên địa vạn vật như thể làm nền cho hắn, tất cả đều trở nên mờ nhạt, ảm đạm, không có một ai, không có một cây cỏ nào, một con vật nào có thể cướp đoạt đi hào quang của hắn, hắn chính là ánh sáng là thứ ánh sáng chói lóa nhưng cũng rất lạnh lùng.

"Đại trai!" Ứng mĩa mai lên tiếng chấm dứt không để nàng chảy nước miếng. Lâu Thất bưng tỉnh lại từ trong hào quang như là của thần thánh kia, nàng liền trừng mắt nhìn Ứng.

Nam tử như thế này, nàng có si mê ngắm nhìn một chút thì cũng là điều thường tình.

Lâu Thất đang định nói chủ tử nhà ngươi cứu ta, không cho ngươi ném đá trúng ta, thì nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Đi nhặt củi!"

"..."

Trầm Sát không buồn nhìn nàng mà cứ thế đi lướt qua nàng, mùi chi quế trầm hương thoang thoảng len lỏi vào khoang mũi, đã không còn có mùi máu tanh.

Ứng cười ha ha, bước tới gần nàng, cúi người ghé sát mặt nàng, nhạo báng: "Tưởng rằng chủ tử cứu ngươi sao? Ai cho ngươi tư cách đó? Chẳng qua là vì sau này ngươi sẽ đi theo chủ tử, chủ tử không thích nhìn thấy một gương mặt tan hoang xuất hiện trước mặt mà thôi. Mau đi nhặt củi, nếu không thì đừng mơ tới bữa sáng nữa."

Nói theo cách khác là, viên đá lúc trước của hắn ném trúng nàng, sẽ đánh rách mặt nàng.

Lâu Thất nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận quay người đi. Đúng là một đôi chủ tớ chết tiệt! Nếu không phải lúc này nàng không hề có chút hiểu biết nào về thế giới này, nếu không phải nơi này là núi sâu không biết đi đâu tìm người, nàng sẽ không đi theo bọn họ! Đợi sau này ra khỏi núi, tới thành trấn rồi xem nàng có cắt đuôi bọn họ không!

Có điều bọn họ đi tới nơi thâm sơn cùng cốc này làm gì? Trầm Sát nhìn qua cũng không phải người thường, nhìn bộ hắc bào mà hắn mặc, tuy kiểu dáng đơn giản nhưng chất liệu thượng thừa, ngọc quý khảm trên dây buộc tóc, đai lưng đều là hàng đỉnh cấp, là người có tiền. Hơn nữa tối qua nàng chứng kiến hai đợt truy sát, càng là người có địa vị cao thì kẻ địch càng nhiều, đây là đạo lý mà ai ai cũng hiểu.

Ngoài ra hắn còn có thân thủ lợi hại, bạo tàn; tâm tính lạnh lùng; thủ đoạn máu me, ngón tay bị chặt đứt của người ta hắn cũng giẫm cho nát bét, đầu nói đập vỡ là đập vỡ, chà chà, đây đều là những việc mà người thường không bao giờ làm.

Suy đi tính lại, bây giờ nàng cũng phải đi theo bọn họ, vì thế sống dưới mái nhà, sao có thể không cúi đầu.

Lâu Thất vừa nghĩ vừa nhanh chóng nhặt một ít củi khô ôm tới bên đồng lửa của bọn họ bên bờ suối.

Ứng nhướng mày, ánh mắt thoáng vẻ ngạc nhiên. Trông nàng ta nhỏ bé, yếu ớt là vậy không ngờ đi nhặt củi cũng làm rất thành thạo! Hơn nữa, hắn đã nhìn qua đồng củi này, rõ ràng là nàng rất am hiểu, nhặt những cành củi vô cùng khô, không hề bị ẩm ướt.

Lúc này, một thị vệ đang nướng cá cầm một con cá tới đưa cho Trầm Sát đang ngồi trên một tảng đá bên bờ suối, Trầm Sát nhìn con cá đó, lông mày nhíu chặt, sau đó cầm lấy.

Thị vệ đi về chỗ mình, nói nhỏ: "Đáng tiếc Tuyết vệ không có ở đây, ta thực sự không biết nướng cá."

Ứng bật cười một tiếng: "Tay nghề của Tuyết cũng chỉ hơn ngươi một chút thôi. Được rồi, mau nướng đi, đói chết đi được."

"Ý, Lâu Thất đang làm gì vậy?" Hai thị vệ đi bắt cá lại bắt được hai con cá mang về, thấy Lâu Thất đang đứng ở bên bờ suối.

Trầm Sát cũng chú ý tới hành động của Lâu Thất. Người của hắn đều là những cường nhân luyện võ, hơn nữa thường xuyên cùng hắn nay đây mai đó, kẻ nào kẻ nấy cũng lỗ mãng thô kệch, dường như không ai nấu ăn giỏi, con cá trong tay hắn đã cắn một miếng, mùi hơi khét, lại rất tanh, vị thơm ngon của cá và mùi hương sau nướng gần như có thể bỏ qua, mặc dù hắn không quá kén ăn nhưng cũng khó mà nuốt nổi. Vì thế hắn quyết định dành sự chú ý lên người cô gái kia, có lẽ sẽ bắt giết ăn hết cá lúc nào không hay.

Tối qua Ứng và các thị vệ khác đều không nhìn thấy, thực ra cô gái này rơi từ trên trời xuống, đập thẳng vào lòng hắn. Nàng ta mặc một chiếc quần dài màu trắng bó sát người tôn lên đôi chân dài thon thả, đẹp xinh, một đôi giày nhỏ nhắn không biết được làm bằng thứ da gì nhưng nhìn rất tinh xảo, không giống với loại giày vải mà bọn họ đi. Một chiếc áo hơi rộng, vạt áo cho vào trong quần, trên eo có thắt một chiếc đai da nhỏ xinh. Đúng là một thứ trang phục kì lạ, hơn nữa lại còn rất không đúng đắn, đường cong trên người đều hiện rõ mồn một, thực không biết xấu hổ.

Mái tóc của nàng ta được buộc cao, không hề có món đồ trang sức nào, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, răng trắng môi hồng, đôi mắt long lanh. Có điều mỹ nữ Phá Vực không ít, nàng ta tuy cũng không tồi nhưng không phải là mỹ nhân tuyệt thế, chỉ có điều ở Phá Vực không có ai dám bò lên ngực hắn, gọi hắn - Mắt Đỏ.

Những người con gái bình thường khi nhìn thấy hắn trong đêm mười lăm đều sợ chết khiếp, gào thét không ngớt, đâu dám lại gần hắn.

6. Chương 6

Lúc này nàng ta đang tháo đôi giày da nhỏ nhắn để trên bờ, xắn ống quần lên cao, đứng trong lòng nước, trên mặt nước trong veo để lộ ra một đoạn chân trắng ngần.

Tay áo nàng cũng xắn lên cao, cúi đầu tập trung tinh thần nhìn vào trong lòng nước.

"Này, Lâu Thất, ngươi nhặt củi rồi, lại đây thưởng cho ngươi một con cá nướng ăn!" Ứng lớn tiếng gọi, cầm một con cá nướng xiên trên cành cây nói: "Ta đích thân nướng cho ngươi đấy, mau lại đây cảm ơn ta đi!"

Lâu Thất mặc kệ hắn, không buồn ngẩng đầu, vẫn chăm chú nhìn xuống nước.

Ứng bật cười nhìn thị vệ đang nướng cá bên cạnh nói: "Cô ta nhất định không biết cá ngừ tuyết trong con suối này rất trơn, còn tưởng rằng cá sẽ bơi tới trước mặt cô ta để cô ta dùng tay không bắt đấy."

Hai thị vệ ban nãy đi bắt cá nửa ngày mới bắt được năm con, hơn nữa mỗi con cũng chỉ nặng chừng mấy lạng, còn không đủ cho mấy người bọn họ ăn.

Hắn vừa dứt lời thì Lâu Thất cũng bắt đầu hành động.

Nàng chớp nhoáng thò tay xuống nước, sau đó đứng thẳng người dậy, trong tay đã có một con cá lớn giẫy giụa quẫy nước!

Mấy gã đàn ông sửng sốt.

Sao bảo là rất trơn?

Sao bảo là chỉ có mấy lạng?

Đó là một con cá ngừ tuyết to tướng!

Lâu Thất nhanh nhẹn dứt khoát vớt con cá lên bãi cỏ trên bờ, mặc cho nó giẫy giụa còn mình thì lại cúi người nhìn xuống nước, không đợi họ kịp phản ứng, nàng lại nhanh chóng ra tay. Khi đứng lên, lại một con cá nữa bị nàng bắt trong tay, vẩy cá màu bạc lấp lánh dưới ánh mặt trời, to gấp đôi con cá họ bắt được.

Cầm Ứng sắp rớt xuống đất, cá trong tay cũng không màng, đợi tới khi mùi khét bay tới hắn mới sực tỉnh, vội vàng nhấc cá ra khỏi đồng lửa, nhưng đã quá muộn, cả con cá cháy đen như cục than. Thị vệ bắt cá ai oán nhìn hắn, vất vả lắm mới bắt được năm con, vậy mà còn bị hắn làm hỏng một con.

Tiếng nước rào rào, Lâu Thất bước lên bờ, bước tới bên Trầm Sát từ đầu chí cuối không hề lên tiếng, nàng đưa tay ra: "Cho ta mượn dao găm."

Sự kinh ngạc và si mê trong mắt nàng lúc mới nhìn thấy hắn bây giờ đã hoàn toàn biến mất, giờ nhìn hắn, ánh mắt nàng trong sáng vô cùng. Trầm Sát nhìn cô gái to gan lớn mật này, lặng yên giây lát, sau đó đưa tay lên eo, gỡ thanh dao găm đưa cho nàng.

"Cảm ơn nhé!"

Lâu Thất cầm lấy dao găm, rút ra khỏi bao, huyết gió một tiếng nói: "Xem ra đúng là một món đồ tốt!" Nói xong liền cầm dao găm đi mổ cá.

Ứng trượt chân, suýt chút nữa ngã ngựa. Thấy Lâu Thất cầm dao găm thành thạo mổ cá, đánh vẩy, hắn

chỉ có cảm giác một đàn quạ đen đang bay trên đỉnh đầu.

Đó... đó là thần binh lợi khí hàng đầu thiên hạ, được rèn bằng thiên sơn huyền thiết và tinh huyết cổ thú - Phá Sát. Phá Sát xuất hiện, ai dám giao tranh! Không biết có bao nhiêu người muốn chiêm ngưỡng diện mạo thật sự của Phá Sát, không biết có bao nhiêu tuyệt thế cao thủ muốn cầm lấy Phá Sát! Giá trị liên thành, độc nhất vô nhị, chủ tử nhà hắc từng trải qua vô vàn khó khăn gian khổ mới có được Phá Sát! Bây giờ lại đưa cho nàng ta đi mổ cá! Đi mổ... cá!

Nhưng đó là chủ tử tự nguyện đưa cho nàng ta, điều này mới thật kinh khủng.

"Này, Lâu Thất, ngươi có biết dao găm đó là Phá Sát không?"

"Phá Sát? Một thanh dao găm mà cũng có tên sao? Trước đây không biết, giờ biết rồi."

Lâu Thất không để bụng, động tác mau lẹ làm sạch hai con cá sau đó rửa sạch dao găm, tiện tay để qua một bên, rồi lại chạy vào rừng, một lát sau nàng dùng một chiếc lá chuối to ôm một đồng đồ mang ra, đi tới suối rửa sạch sẽ, dùng cành cây xiên cá đã rửa sạch, móc tay gọi một thị vệ: "Anh chàng đẹp trai, lại đây giúp một tay."

Thị vệ liếc mắt nhìn Ứng sau đó mới chạy qua giúp nàng cầm hai con cá, Lâu Thất thì bận ôm một đồng đồ. Đợi khi đặt đồ xuống, Ứng và những người khác mới thấy đó là quả dại và các loại nấm, thậm chí còn có một khúc gỗ.

"Các người nướng cá xong chưa? Nướng xong rồi thì cho ta mượn chút lửa!" Lâu Thất không quan tâm tới ánh mắt của họ, một mình bận rộn chuẩn bị. Khi nàng mười ba tuổi đã bị mấy người bạn gọi là nhà ẩm thực mạo hiểm, những thứ này phần lớn đều do nàng tự mày mò ra, ví dụ như một loại nấm dại sau khi nướng xong, mài thành bột có thể làm hương liệu, lại ví dụ như cây mộc hương mọc dại, cạo cành cây lấy một ít bột cũng có thể làm gia vị, còn có cả những quả dại này nữa, mộc khương tử có hương thơm rất nồng đậm, chỉ cần chuẩn bị đầy đủ sẽ có thể nấu được món ăn ngon.

Có điều trước đây trong rừng hiện đại nàng muốn tìm những thứ này phải mất rất nhiều công sức, nhưng ở đây, lần đầu tiên đi nhặt củi nàng đã phát hiện ra, sản vật quả thực vô cùng phong phú! Những thứ nàng tìm được đều là những thứ nàng biết, ngoài ra còn rất nhiều các loại nấm, trái cây mà nàng không biết, xem ra sau này nàng lại phải tiếp tục mày mò.

"Không phải nướng cá sao? Ngươi nướng nấm làm gì?" Ứng ở bên cạnh vẫn đang quan sát, thấy nàng xiên nấm thành từng xiên và nướng, sau đó lại lấy Phá Sát cắt vụn chỗ nấm khô đó ra nhét vào trong bụng cá, khéo miệng hẳn không khỏi co giật. Đầu tiên là mổ cá, bây giờ dùng dao thái rau, hẳn thật sự muốn khóc vì túi thân thay cho Phá Sát.

Tiếp theo đó nàng lại vắt nước quả dại, nhỏ lên trên mình cá.

"Ta nói này, ngươi đang định làm gì vậy? Loại thạch khương quả này rất chua, ngươi làm vậy cá còn ăn

nổi không? Mặc dù cá không cần dùng tiền mua nhưng người cũng không nên lãng phí vậy chứ?”

Lâu Thất trừng mắt nhìn Ứng đang cảm rằm không ngớt, bực bội nói: ”Liên quan gì tới người? Đây là cá ta làm ta ăn, ăn được hay không cũng không cần người quan tâm.”

Gã Ứng này từ đầu tới giờ vẫn thích chống đối với nàng, lời nói ra khiến người ta bực bội!

Chả buồn để ý tới hần, nàng lại lấy dao găm ra cạo một ít bột nhỏ trên khúc gỗ, vừa nướng cá vừa rắc lên trên. Nhìn qua thì là bột trên khúc gỗ nhưng sau khi rắc lên cá, nướng một hồi ngấm vào thịt cá, lớp da cá sẽ ánh lên màu vàng ươm.

Ba thị vệ còn lại cầm cá mình nướng vừa lặng lẽ ăn vừa nhìn nàng.

Một lát sau một mùi hương thơm ngào ngạt bay ra, đây là mùi hương mà họ chưa ngửi thấy bao giờ, không thể hình dung, nhưng có thể điên cuồng mời gọi những sâu dòi trong bụng họ, khiến họ cũng thấy rằng cá đang ăn đúng là khó lòng nuốt trôi!

Trầm Sát nướng mày, vứt con cá mới cắn được hai miếng trong tay về phía Ứng: ”Người ăn đi.” Sau đó nhìn Lâu Thất.

Lâu Thất không thể bỏ qua ánh mắt của hần, nhưng, đại gia, người có ý gì vậy? Nàng quay đi, lật ca lên, vui mừng cầm cá lên, cá nướng xong rồi, chuẩn bị ăn thôi.

”Cầm lại đây!”

”A?” Nụ cười của Lâu Thất cứng đờ trên môi, nhìn Trầm Sát đang nhìn nàng lạnh lùng.

Trầm Sát nheo mắt nguy hiểm: ”Mau mang cá lại đây, đứng để ta nhắc lại lần thứ ba.”

Lâu Thất suýt chút nữa thì sững cổ lên, bà nó chứ! Người vẫn còn cá kia mà? A, cá của hần đâu rồi? Nàng nhanh chóng đảo mắt, chỉ thấy Ứng cầm con cá nướng cháy đen bị cắn hai miếng lên ra hiệu cho nàng.

Úc hiếp người quá đáng...

Lâu Thất nhìn đôi mắt như muốn phun lửa của Trầm Sát, bĩu môi, cầm cá bước tới đưa cho hần một con, dùng giọng điệu khá dịu dàng để thương lượng: ”Chúng ta mỗi người một con nhé?”

”Một con ăn không no.” Gã thản nhiên nói, tay giật luôn cả hai con cá của nàng.

7. Chương 7

Lâu Thất nhìn thấy đôi môi gợi cảm của hắn mở ra, hàm răng trắng bóng cắn thịt cá thơm mềm, sau đó đôi mắt nheo lại vì hài lòng, nàng bắt giác nuốt nước miếng.

Thơm quá...

Nhìn ngon quá...

Nàng đói quá...

Khốn kiếp! Tại sao món ăn nàng vất vả bận rộn suốt nửa ngày để làm lại phải cho không kẻ khác ăn?

Trầm Sát cảm thấy đây chính là món cá nướng thơm ngon nhất mà hắn từng ăn! Hắn chưa bao giờ biết rằng, ở bên ngoài cũng có thể nướng được món cá ngon tới thế này, da thơm giòn, còn có một mùi hương lạ kỳ, sau khi cắn một miếng, thịt cá không hề cứng ngược lại còn rất mềm ngon, rất thơm và còn xen kẽ một ít vị chua hòa quyện với nhau thành vị giòn ngọt, những mùi vị phong phú đó đang nhảy múa trên gai vị giác khiến người ăn nảy sinh cảm giác mãn nguyện.

Ánh mắt lướt qua thấy vẻ mặt ủ dột, tức giận của nàng, Trầm Sát khẽ nhú mày, nếu là những cô gái khác, hắn đồng ý ăn đồ ăn cô ta làm chắc chắn cô ta sẽ vô cùng biết ơn và vui mừng, sao lại có thể không cam tâm tình nguyện như thế này chứ?

Từ trước tới giờ hắn chưa từng thấy ai biểu hiện ra nhiều sắc thái tình cảm ở trước mặt hắn tới vậy, thông thường không sợ hãi, kính sợ thì là lòng ái mộ của mấy cô gái mê trai, còn cả sự thù hận của kẻ thù kẻ địch. Những sắc thái tình cảm đó có lẽ hắn sẽ không để tâm tới, có lẽ khiến hắn thấy chán ghét, khác xa với cô gái này, nàng ta lại còn biết bĩu môi, nuốt nước miếng, bỏ qua dung mạo của hắn, chỉ lưu luyến tiếc nuối hai con cá, mỗi khi hắn cắn một miếng, sự căm phẫn của nàng ta lại tăng thêm một bậc, biểu cảm của nàng ta phong phú giống như con cá nướng này vậy.

Ục ục ục!

Hắn nhướng mày, thấy nàng ôm mắt, gào lên: "Hu hu, ta đói quá, đói quá!"

Trầm Sát thần nhiên gật đầu nói: "Vẫn còn chút thời gian, người đi đi."

Đi đi?

Lâu Thất liếc nhìn hắn miệt thị. Phía sau có một cánh tay giơ ra, cổ áo nàng bị nhấc lên, giọng nói nghiêm rằng của Ứng vang lên bên tai: "Mau đi nướng cá, ta cũng muốn ăn."

"Lâu cô nương! Chúng tôi cũng muốn ăn."

Lâu Thất lau mồ hôi.

Tối nàng cũng không biết chỉ vì hai con cá mà địa vị của nàng trong đội ngũ này đã tăng lên hẳn, đặc biệt là tối buổi trưa nàng làm món thịt nướng xong, ánh mắt Ứng và ba thị vệ kia nhìn nàng nhưng đang bùng lên ánh sáng xanh!

Chỉ có Trầm Sát là tương đối lãnh đạm, có điều mỗi lần nàng nướng xong đồ ăn, ngay lập tức đều phải tiến công cho vị đại gia này, nếu không hẳn sẽ nhìn qua bằng ánh mắt áp lực nặng nề, sau đó lại cúi đầu nhìn tay mình, cứ vậy sẽ lập tức có thể khiến trái tim nàng run rẩy.

Bàn tay đó có thể dễ dàng đập bét một cái đầu người.

Hai ngày tiếp theo, họ không hề gặp phải bất cứ điều gì, không có cương thi, không có truy sát, tối đã thú cũng không gặp, giống như ngao du sơn thủy.

Ngày thứ ba, họ đi qua một ngọn núi, đứng trên đỉnh núi nhìn ra xa, một vùng sương khói xám nhạt bao phủ toàn bộ sơn cốc bên dưới, nhưng có thể thấp thoáng thấy được một dòng sông uốn lượn, đồng cỏ bao la, rừng hoa rực rỡ sắc màu, kéo dài tới tận bìa rừng phía xa.

Trầm Sát cảm thấy Lâu Thất bên cạnh mình bỗng trở nên căng thẳng, hẳn liếc nhìn nàng: "Sợ sao?"

Lâu Thất lập tức nói: "Ai nói ta sợ? Phong cảnh rất đẹp, người nhìn xem, bông hoa kia, người nhìn xem, dòng sông kia, đẹp quá..."

"Phụt! Đồ đàn bà vô tri." Ứng đập một nhát vào gáy nàng, mỉa mai nói: "Những nơi càng đẹp càng ẩn chứa nhiều nguy hiểm, đừng nói ta không dạy cho người."

Lâu Thất lập tức run rẩy, để lộ thần sắc sợ hãi và lo lắng, dựa sát vào người Trầm Sát: "Chủ tử, người phải bảo vệ ta đây."

Ứng: "...". Đã thấy thị nữ đòi chủ tử bảo vệ bao giờ chưa? Là thị nữ thì phải chết vì chủ tử mới đúng.

Hắn trừng mắt tức giận nhìn Lâu Thất, bất ngờ nhận được một ánh mắt lạnh lùng của Trầm Sát, hắn không khỏi sững sờ. Chủ tử... không hài lòng? Không vui? Nhưng hắn nói sai điều gì sao?

Ứng rầu rĩ cố gắng hồi tưởng, hình như hắn không nói sai điều gì, hơn nữa hắn mới chỉ nói được một câu!

Vậy thì sai ở đâu?

Tiếp tục nỗ lực hồi tưởng, hình như cũng không làm sai điều gì mà...

"Đi sát theo ta." Trầm Sát lạnh nhạt nói một câu, đi trước xuống sơn cốc.

Lâu Thất đứng yên không nhúc nhích, lớn tiếng kêu lên: "Ta không theo kịp, ta chỉ có thể từ từ đi xuống thôi."

Ứng bị tiếng kêu của nàng làm cho quên cả việc hồi tưởng, trừng mắt nhìn nàng nói: "Đồ đàn bà ngu xuẩn! Ta bế ngươi xuống!" Nếu không phải nàng ta có tác dụng với chủ tử, sao họ có thể dẫn theo một cô gái yếu ớt lên đường chứ...

Ứng vừa mới giơ tay định ôm lấy eo Lâu Thất, tay phải của Trầm Sát túm về phía này, Lâu Thất chỉ cảm thấy có một luồng sức mạnh kéo mình xuống dưới, cả người nàng bay về phía hắn. Cánh tay Trầm Sát kéo lấy nàng, ôm nàng vào lòng, sau đó hất ra sau lưng, Lâu Thất lại nằm trên lưng hắn.

Trong cả quá trình đó, tốc độ của hắn không hề thay đổi, vẫn lao xuống núi như một con đại bàng. Lâu Thất ôm chặt lấy hắn, tiếng gió vù vù thổi qua bên tai, ánh mắt nàng ánh lên một tia sáng. Bản lĩnh của người này lớn tới mức trong lòng nàng ít nhiều cũng có chút kiêng nể. Lúc này nàng cũng biết mình không chỉ đơn thuần xuyên không tới cổ đại trong nhận thức, bản lĩnh của những người này đã vượt qua cảnh giới của cổ võ.

"Trầm Sát, nơi này chính là Mê Hồn Cốc sao?"

"Ừ!"

"Các ngươi có phải đang tìm thứ gì đó không?"

"Ừ!"

"Thứ gì vậy?" Lâu Thất tiếp tục hỏi, đừng kiêu lời như vậy có được không? Bây giờ nàng đã đi cùng bọn họ đương nhiên muốn biết mục đích của họ, biết rồi nói không chừng nàng có thể giúp đỡ, nhanh chóng tìm được thứ đồ đó, có thể nhanh được về nhà. Hừ, mặc dù ở đây không có nhà của nàng nhưng hắn về nhà đương nhiên sẽ là nơi có người ở, là đi thành trấn, như vậy nàng sẽ có thể rời đi.

Lúc này bọn họ đã hạ xuống đáy cốc, Ứng và ba thị vệ còn lại cũng lần lượt nhảy xuống, mấy người lập tức điều chỉnh vị trí, hai người đứng trước, Ứng và một người còn lại đứng sau. Lâu Thất quan sát thấy họ đang rất căng thẳng, dường như nhanh chóng bước vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

"Rốt cuộc là cần tìm thứ gì?"

Trong không khí căng thẳng, giọng nói nhỏ nhẹ của Lâu Thất tiếp tục vang lên bên tai, âm cuối hơi kéo

dài, có chút nũng nịu không quá lộ liễu.

Ứng đang muốn chửi thì nghe thấy Trầm Sát gọi tên mình: "Ứng."

Hắn liền hiểu ý chủ tử của mình, muốn để hắn trả lời nàng. Ứng không hề cảm thấy nhất định phải nói cho Lâu Thất biết, nhưng chủ tử đã ra lệnh hắn chỉ đành nén giận nói: "Tìm Mê Hồn Hoa, Mê Hồn Hoa chỉ Mê Hồn Cốc mới có, hơn nữa mười năm mới nở một bông, mỗi lần nở hoa chỉ có một ngày, vô cùng khó tìm."

"Mê Hồn Hoa trông như thế nào?" Lâu Thất nhìn về rừng hoa đại phía xa, có chút ngờ vực, lẽ nào tìm Mê Hồn Hoa trong số đám hoa kia?

"Mê Hồn Hoa có màu tuyết, có sáu cánh."

"Chỉ vậy thôi sao?"

"Người đời chỉ biết có vậy." Ứng trầm giọng nói.

8. Chương 8

Lâu Thất không biết phải nói sao, màu tuyết chính là màu trắng, hoa sáu cánh màu trắng, chắc có rất nhiều loại? Vậy làm sao mới biết được đó là Mê Hồn hoa?

"Chỉ cần nhìn thấy nó người sẽ biết được đó chính là Mê Hồn Hoa." Giọng Trầm Sát khẽ vang lên.

Lâu Thất sững ngời: "Thần kỳ vậy sao?" Nàng vỗ vai hắn nói: "Vậy đặt ta xuống, ta có thể giúp tìm kiếm."

Ánh mắt Trầm Sát chùng xuống, nàng ta vỗ vai hắn như vậy giống như đang đối xử với một thú cưỡi... chết tiệt.

"Không cần người tìm, người cẩn thận một chút là được!" Ứng trừng mắt nhìn nàng, nói: "Người tưởng rằng nơi này là thế ngoại đào viên? Có biết trước đây chúng ta từng phải bao nhiêu tốp người tới không?"

" Bao nhiêu?" Lâu Thất ra vẻ hiếu kỳ.

"Ba tốp tổng cộng sáu mươi người."

"Bọn họ đều thất bại trở về sao?"

"Không." Sắc mặt Ứng sa sầm, thoáng vẻ bi ai, nhìn sơn cốc bao la, giọng nói buồn bã: "Họ chết hết rồi, tất cả đều chết tại đây."

Lâu Thất sững người.

Sáu mươi người đều chết hết cả?

Xem ra nơi này nguy hiểm hơn nàng tưởng tượng nhiều.

"Mê Hồn Hoa dùng để làm gì?"

Ứng thấy Trầm Sát không ngăn cản hẳn nói liền tiếp tục trả lời: "Chủ tử trúng độc, Mê Hồn Hoa chính là một vị thuốc giải, chúng ta nhất định phải tìm ra!"

Thì ra mười lăm hàng tháng hẳn biến thành huyết nhân và mất đỏ là vì trúng độc sao? Loại độc nào bá đạo tới vậy, có thể khiến hẳn toàn thân rỉ máu, mắt biến thành màu máu, người không còn chút sức lực nào, đau đớn khôn cùng, không thể nhúc nhích?

Lâu Thất liếc nhìn bóng Trầm Sát ngẫm nghĩ. Có thể phái nhiều người đi giúp mình tìm một bông hoa tới vậy, hơn nữa lại còn có người muốn lấy mạng hẳn, thân phận của người đàn ông này chắc chắn không đơn giản.

"Vậy chúng ta từ từ tìm."

"Không từ từ được, kỳ hạn mười ngày của Mê Hồn Hoa đã trôi qua tám ngày rồi, chúng ta chỉ còn lại hai ngày thôi." Ứng nói.

"... Vậy mấy ngày vừa qua sao không nhanh chóng lên đường! Các người như vậy là lãng phí thời gian!" Lâu Thất cả giận trừng mắt nhìn hẳn.

Ba ngày trước mặc dù họ vẫn mãi miết lên đường nhưng hẳn có thể nhận ra, tốc độ không hề nhanh, họ lại còn bắt nàng nướng cá, nướng thịt.

Ứng đưa mắt nhìn Trầm Sát, gượng cười lắc đầu. Chủ tử biết Mê Hồn Cốc nguy hiểm trùng trùng vì thế không muốn họ nhanh chóng lên đường hao tổn sức lực, tới khi vào trong sơn cốc sẽ càng thêm nguy hiểm. Thà kéo dài thời gian vào cốc cũng phải để họ ăn ngon ngủ kĩ, như vậy khi gặp nguy hiểm, cơ hội thoát thân của họ mới lớn hơn. Những thị vệ hy sinh trong sơn cốc trước đây khiến bọn họ đều vô cùng đau lòng! Đó là nhóm Giáp...

Nhưng những điều này hẳn cảm thấy không cần phải nói với một thị nữ.

”Đi thôi!” Trầm Sát bình tĩnh, hấn gơ tay ôm lấy eo Lâu Thất đi về phía trước.

Lâu Thất liếc nhìn bàn tay trên eo mình có chút đắn đo, bây giờ hắn không phát bệnh, đâu cần ôm nàng đâu? Nàng có thể tự đi. Đại gia, người chắc chắn đây không phải là quấy rối chứ?

Nhưng liếc nhìn Trầm Sát lạnh lùng nàng liền phủ nhận suy nghĩ đó, nhìn bộ dạng không hề có hứng thú với nữ giới của hắn, sao có thể quấy rối nàng được, mặc dù nàng cảm thấy mình cũng xinh đẹp tới mức hoa gặp hoa nở.

Dưới chân là bãi cỏ mềm mại nhưng xen kẽ cũng có vài bông hoa, vì thế bọn họ không thể đi quá nhanh, thi thoảng vẫn phải tìm Mê Hồn Hoa.

”Chủ tử, sơn cốc quá rộng lớn, hay là chúng ta chia nhau ra.” Ứng đề nghị.

”Kéo giãn khoảng cách, nhưng phải nằm trong tầm nhìn của nhau.” Trầm Sát lên tiếng.

”Tuân lệnh.”

Mấy người lập tức tản ra, mỗi người tìm kiếm ở một khu vực.

Lâu Thất vốn cũng muốn tới một khu để tìm nhưng Trầm Sát không đồng ý, Lâu Thất chỉ đành đi bên cạnh hắn, những người kia tuy cách xa nhưng vẫn có thể nhìn thấy bóng họ.

”A!”

Bỗng nhiên ở phía xa có một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

”Ở nguyên đây!” Trầm Sát trầm giọng nói một câu sau đó bay người lên, lao về phía thị vệ mới thét lên kia. Trong không khí mùi máu tanh lan tỏa theo gió, Lâu Thất có dự cảm, thị vệ kia lành ít dữ nhiều.

Mau mau tìm được Mê Hồn Hoa rời khỏi nơi này thôi. Nghĩ vậy nàng liền bỏ qua mệnh lệnh ở nguyên tại chỗ của Trầm Sát, tiếp tục đi về phía trước, nàng nhanh chóng tới bên một dòng sông nhỏ.

Dòng sông này tuy nước rất trong nhưng lại có màu xanh lục, không nhìn thấy đáy, mặc dù chỉ là một dòng sông nhỏ nhưng mặt sông vẫn rất rộng, muốn nhảy qua hoặc bước qua là không thể, có điều với công phu của bọn họ chắc sẽ không thành vấn đề. Lâu Thất chỉ có thể đợi Trầm Sát về đưa nàng qua sông, nàng không hề có hứng thú bơi qua sông.

Đang nhìn mặt sông chờ đợi, bỗng nhiên nàng thấy mặt nước khẽ nhấp nhô một chút, có hàng loạt bong bóng nổi lên. Lâu Thất tưởng rằng có cá liền tiến sát lại thêm hai bước, đang định cúi người nhìn cho rõ

thì bất ngờ mặt nàng biến sắc, nhanh chóng lùi lại sau mấy bước lớn.

Đúng trong lúc này nàng nhìn thấy ở hạ du có một người thị vệ đang bước về dòng sông này, muốn cúi người nhìn nước sông, nàng lập tức kêu lên: "Lùi lại! Đừng lại gần mặt nước, mau tránh ra!"

Nhưng nàng vẫn chậm một bước, thị vệ kia đã cúi người xuống, bất ngờ một thứ khổng lồ màu đen lao lên khỏi mặt nước, há cái miệng to dùng nuốt đầu thị vệ kia vào trong miệng, răng rắc một tiếng, cắn đứt cổ hắn. Chỗ bị cắn đứt có máu tươi phun ra, bóng đen kia rơi xuống nước, dấy lên một vùng sóng nước bị máu tươi nhuộm đỏ.

Ứng và một thị vệ khác vốn định tới cứu viện nhưng phát hiện ra đã hoàn toàn không kịp, chỉ có thể gương mặt nhìn thi thể của hắn ta ngã xuống nước, mặt nước xao động, những thứ ở trong nước đang cắn xé xác chết kia.

Cùng lúc đó, Trầm Sát cũng đặt một thi thể khác xuống, tay nắm chặt. Hắn lao nhanh tới bên cạnh Lâu Thất, huyết sáo một cái, Ứng và một thị vệ còn sống sót lập tức tập trung lại.

"Không cần tách ra, đi cùng nhau." Trầm Sát vừa nói vừa giơ tay về phía Lâu Thất.

Lâu Thất rầu rĩ: "Làm gì vậy?"

Trầm Sát sa sầm mặt túm lấy tay nàng, giữ chặt dắt đi. Nàng là thuốc giảm đau của hắn, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

Mới vào trong cốc một lát, họ đã bị tổn thất hai người, xem ra nơi này nguy cơ rình rập khắp nơi.

"Vừa nãy là thứ gì vậy?" Ứng có phần sọi hãi.

Trầm Sát nhìn Lâu Thất, vừa nãy nàng lên tiếng cảnh cáo, lẽ nào nàng biết quái vật đó? Xem ra nàng ta quả thực không phải là một người không hiểu biết, nhất gan sợ chuyện.

Lâu Thất bị hắn nhìn chòng chọc, trong lòng cũng hiểu, hắn đang cảnh cáo nàng đừng hòng giấu giếm, nàng bĩu môi, biết rằng bây giờ nàng đã cùng hội cùng thuyền với họ, việc này cũng không có gì phải giấu, liền nói: "Một giống cá sáu biển dị."

Thời hiện đại, có sinh vật ở một số khu vực biển hoặc đầm nước ở gần các công xưởng hóa chất sẽ xuất hiện biến dị do nước ô nhiễm của các công xưởng hóa chất thải ra. Đầu tiên sẽ trải qua sự sàng lọc của tự nhiên, có thể sống sót tới cuối cùng sẽ là giống loài mạnh nhất, những giống loài này lại sống trong môi trường hóa chất không ngừng bị ô nhiễm, cuối cùng sẽ trở thành giống loài biến dị.

9. Chương 9

Khi mới nhìn nàng đương nhiên chỉ biết đó là cá sấu, nhưng nhìn tốc độ lao lên của con cá sấu đó nàng liền nhận định đó là một loại cá sấu biến dị, vì tốc độ của chúng nhanh hơn cá sấu bình thường mấy lần.

Đương nhiên, võ công của họ rất lợi hại, tốc độ nhanh hơn cá sấu biến dị một chút nhưng việc này đồng nghĩa với chúng ở trong tối, họ ở ngoài sáng, người sẽ không biết khi nào chúng bất ngờ nhảy lên, không thể phòng bị, còn hàm răng của chúng thì sắc tới kinh người.

"Cả con sông này đều có." Lâu Thất bổ sung thêm.

Cá sấu biến dị ở nơi này có rất nhiều, thực sự khiến nàng sởn tóc gáy. Là điều gì đã khiến con sông này có nhiều cá sấu biến dị tới vậy?

Ứng thử hắt ra một hơi, lo lắng nói: "Xem ra những người trước đây chúng ta phái đi, không ít người đã chết trong miệng những thứ này." Nói xong hắn lại nheo mắt nhìn Lâu Thất: "Sao ngươi lại biết những thứ này? Còn nữa, vốn tướng thân phận của ngươi không có vấn đề nhưng bây giờ ta muốn hỏi, rốt cuộc ngươi là ai?"

Những cô gái bình thường nhìn thấy cảnh vừa rồi chắc sẽ sợ hãi phát khiếp còn nàng ấy thì không, ngược lại còn bình tĩnh hơn cả trước khi vào sơn cốc, khí chất cũng có chút ít thay đổi, như thể đột nhiên gỡ bỏ đi vẻ yếu ớt, rất có khí thế. Người con gái như vậy sao có thể là người dân bình thường được?

"Những thứ này trước đây ta từng nhìn thấy rồi, còn nữa, ta chỉ có thể nói, ta không phải người của bất cứ thế lực đối địch nào, ngoài ra, Lâu Thất là tên thật của ta, ngươi không tin thì có thể đi điều tra." Điều tra ra được mới lạ.

"Được rồi." Trần Sát ngắt lời Ứng muốn hỏi tiếp. Bất luận nàng ta là ai, tới từ đâu, có mục đích gì, nàng ta có thể giúp hắn giảm đau vậy thì chỉ có thể ở bên cạnh hắn, không thể đi đâu được. Nếu như nàng ta dám trốn, hắn không ngại lấy đi tính mạng của nàng ta.

Lâu Thất liếc mắt nhìn Ứng, quay đầu hỏi Trần Sát: "Thị vệ đại ca kia sao lại chết vậy?"

"Mây gai độc."

Mây gai độc là một loại thực vật, giống như một loại dây mây bò trên mặt đất, nhưng trên thân có đầy gai, trong gai có kịch độc, chỉ cần đâm vào huyết quản, độc dịch sẽ ngấm vào máu chảy đi khắp người, người sẽ rất đau đớn nhưng thời gian đau đớn không lâu vì hắn sẽ chết ngay lập tức.

Loại kỳ độc này, Lâu Thất chưa từng gặp phải, nhưng nàng từng đọc được mô tả về nó trong cuốn Kỳ Vật Chí mà đạo sĩ thời biên soạn, loại thực vật này đã tuyệt chủng ở thế kỷ hai mươi mốt, trong rừng rậm nhiệt đới cũng không thấy bao giờ. Được thôi, bây giờ tới đây, mây gai độc cũng có thể tận mắt nhìn thấy.

Lâu Thất tin rằng, những thứ trong Kỳ Vật Chí của lão đạo sĩ biên soạn, chắc nàng sẽ có cơ hội nhìn thấy. Nhưng nàng không muốn nói đây là tâm trạng mong đợi, vì trong số đó có rất nhiều thứ nàng hoàn toàn không muốn nhìn thấy.

Trầm Sát liếc mắt nhìn Lâu Thất, hơi nheo mắt lại. Nói tới mây gai độc, nàng ta chỉ nhú mày, nhưng rõ ràng biết hoặc từng nghe tới loài thực vật đáng sợ này. Hắn không biết tại sao nàng lại biết được loại thực vật mọc ở vùng thâm sơn cùng cốc nguy hiểm trùng trùng này.

Xem ra, cô gái từ trên trời rơi xuống này có rất nhiều bí mật. Có điều, cho dù có nhiều bí mật thì đã sao nào? Nàng ta chỉ có thể làm thuốc giảm đau của hắn, vậy thì cần phải ngoan ngoãn ở bên cạnh hắn.

Tiếp theo, bốn người họ tìm kiếm kỹ lưỡng một lượt ở đây, hoa màu trắng có vô số nhưng không có bông nào là Mê Hồn Hoa, và cuộc tìm kiếm lần này mất hai canh giờ, trời đã về trưa. Trong sông có cá sấu biến dị, họ sao dám xuống sông bắt cá lên nướng ăn? Bên sông không có rừng, không có động vật nào có thể bắt để nướng thịt, vì thế họ chỉ có thể ăn lương khô.

Lương khô họ có mang theo, nhưng lương khô khô không khốc đương nhiên không thể ngon bằng các món nướng nóng hôi hổi, vì thế lương khô chỉ có thể ăn tạm trong những trường hợp thế này mà thôi.

"Chúng ta cần phải qua bên kia sông." Ứng nói, lại nhìn Lâu Thất, hỏi Trầm Sát: "Chủ tử, bên kia có rừng rậm, sẽ nguy hiểm hơn, hay là để Lâu Thất ở đây đợi chúng ta?"

Hắn sợ Lâu Thất trở thành gánh nặng của chủ tử, hại chủ tử rơi vào vòng nguy hiểm.

Lâu Thất nghe nói vậy rất vui mừng, mặc dù nàng rất muốn giúp họ sớm tìm được Mê Hồn Hoa để trở về, nhưng nàng cảm thấy bên kia sông rất nguy hiểm, nàng rất yêu quý tính mạng của mình, hơn nữa trước đây đã nói với đám người kia nàng quyết định rửa tay gác kiếm, nàng thực sự đã rửa tay gác kiếm, vì thế bây giờ có thể lười biếng là tốt nhất.

Nhưng nguyện vọng của nàng không được đáp ứng.

Trầm Sát một tay ôm lấy eo nàng, lạnh lùng nói: "Đã là thị nữ thì đương nhiên chủ tử đi đâu, ngươi cũng phải đi theo."

Lâu Thất tròn mắt.

Ứng cũng cạn lời. Chủ tử à, người định ra quy định này từ khi nào vậy? Sao Phá Vực không có ai biết! Nếu biết được thì những thị nữ kia chắc chắn sẽ mừng phát điên! Như vậy sẽ có thể tiếp cận chủ tử người!

Có điều, lời của Trầm Sát là thánh chỉ, không ai dám phản kháng.

"Bây giờ phải làm thế nào để qua sông?" Ưng xoa cằm, nhìn về phía người thị vệ cuối cùng còn sống sót, nhíu mày: "Mặt sông rộng thế này, với công phu của người, khi qua sông chắc chắn còn phải chạm xuống nước một lần, nhờ đúng lúc đó có cá sấu biến dị nhảy lên, há chẳng phải tự đưa thức ăn vào miệng nó?"

"Ta đưa người qua trước." Trầm Sát lên tiếng.

"Đa tạ chủ tử." Thị vệ đỏ mặt, cảm thấy mình đã cản trở chủ tử. Nhưng công phu của chủ tử vốn dĩ mạnh hơn hẳn rất nhiều, đây cũng chính là niềm kiêu ngạo của mọi thị vệ Phá Vực.

Thị vệ thi triển khinh công lao về phía bờ bên kia, khi giữa đường thiếu lực sắp rơi xuống, Trầm Sát liền đánh ra một chưởng, chưởng phong tiếp lực cho hắn bay qua bờ đối diện.

Trên mặt nước bất ngờ xuất hiện một bóng đen, há to miệng cắn về phía chân hắn, nhưng tốc độ chậm hơn một giây, cắn trúng không khí. Con vật khổng lồ đó lại rơi xuống sông, nước bắn tung tóe.

"Thứ này thật đáng ghét." Ưng lên tiếng chửi.

Công phu của hắn mạnh hơn thị vệ, dọc đường không cần mượn lực, nhón chân một cái là bay qua bờ bên kia nhưng khi bóng hắn tới giữa sông, nước sông xao động, một con cá sấu khổng lồ được một con cá sấu khác đội lên khỏi mặt nước, để lộ ra hàm răng rùng rợn, cắn về phía Ưng trên không.

Trời ơi!

Cá sấu ở đây thành tinh rồi! Một mình lao lên khỏi mặt nước không thể cắn người lập tức tổ đội chiến đấu! Con này đội con kia, đưa nó lên cắn người.

Mặt sông nước tung lên trắng xóa, phía trước có cá sấu đang đội! Cá sấu trong con sông này chắc đều đã đoàn kết lại!

Ưng trên không trung đã không còn sức bay lên cao hơn nữa, dưới chân chính là cái miệng đỏ lòm đang há hốc của cá sấu, hắn có thể ngửi thấy mùi hôi tanh khiến người ta mắc ói, hắn lập tức nghiêng răng.

"Giết mấy con cá sấu, máu của chúng sẽ khiến những con cá sấu khác điên cuồng tranh giành." Lâu Thất nói. Nhiều cá sấu thế này đều cần đồ ăn, máu đồng bọn chảy ra cũng có thể để chúng giành giật.

Trầm Sát ôm Lâu Thất, tung người bay theo, một tay nhanh chóng đánh xuống cá sấu bên dưới. Hai con cá sấu vừa nhô lên bị hắn đánh rơi xuống nước, đầu cá sấu bị đánh nát bét, máu nhuộm đỏ mặt sông.

10. Chương 10

Hai con cá sấu rơi xuống nước, lập tức thu hút những con cá sấu khác tới tranh giành, cả con sông trở nên sôi sục.

Nhân cơ hội này họ đã an toàn đặt chân tới bờ bên kia.

Lâu Thất quay đầu lại nhìn dòng sông nhuộm đỏ, thăm thề lười. Công phu của Trầm Sát lợi hại khó đoán, trên không trung mà vẫn có thể đánh chết hai con cá sấu biến dị! Hắn đáng sợ tới vậy, nếu sau này nàng muốn bỏ trốn thì nhất định phải lên kế hoạch thật kỹ lưỡng, nếu bị bắt lại thì sao có thể đỡ nổi một chưởng của hắn?

"Đi thôi!" Eo lại bị siết chặt, nàng được ôm đi về phía trước.

Cỏ bên này rất rậm rạp, mọc cũng rất cao, đã tới bắp đùi Lâu Thất. Xa hơn một chút, là hoa tươi khoe sắc giống như một tấm thảm gấm, không khí ngập tràn hương hoa, mùi hương rất thơm khiến người ta si mê.

Ứng và thị vệ vẫn mãi miết cúi đầu tìm Mê Hồn hoa, Lâu Thất thì nhìn ngó xung quanh, lông mày nhíu chặt.

"Có điều gì không ổn sao?" Trầm Sát nhìn nàng.

Lâu Thất ngẩng đầu nhìn hắn, chậm rãi lên tiếng: "Người có phát hiện ra một điều rất kì lạ không, nơi này có nhiều hoa như vậy, thơm như vậy nhưng lại không hề có một con ong, con bướm nào!"

Trầm Sát mặt biến sắc, lập tức thét lên: "Nín thở."

Ứng và thị vệ lập tức nín thở nhưng thị vệ công lực hơi kém bất ngờ cảm thấy mặt mày xây xẩm, người lảo đảo.

"Khí độc... thật lợi hại!"

Ứng lập tức lấy ra một viên thuốc, nhanh chóng nhét vào miệng hắn, sau đó mình cũng nuốt ngay một viên.

Lâu Thất biết đó là giải độc hoàn, nhưng cảm thấy rất rầu rĩ: "Ta nói này, Ứng đại nhân, chủ tử nhà ngươi không cần uống thuốc sao?" Tên Ứng thối này không phải luôn con chủ tử là trời sao?

Ứng trừng mắt nhìn nàng nói: "Chủ tử bách độc bất xâm."

"Bách độc bất xâm?" Lâu Thất kinh ngạc nhìn Trầm Sát: "Lợi hại vậy sao?"

Trầm Sát mặt lạnh đi, liếc nhìn nàng sau đó bước đi.

Lâu Thất bĩu môi, nàng khen hấn lợi hại mà, sao lại còn bày đặt mặt người chết nhìn nàng làm gì, người này đúng là khó hầu hạ.

"Chủ tử vì trong người đã có loại độc bá đạo nhất thế gian nên mới bách độc bất xâm, người cũng muốn được bách độc bất xâm như vậy sao?" Giọng nói của Ứng không mấy thân thiện.

Lâu Thất sững người, nhìn bóng lưng Trầm Sát. Một nam tử phong hoa tuyết thể, lãnh tuấn vô song như vậy không những trúng cổ lại còn trúng độc, cổ là loại cổ cực kỳ lợi hại, độc cũng là loại độc cực phẩm có thể chấn áp bách độc, đúng là xui xẻo...

"Nhân phẩm của hấn ta tệ biết bao, khiến người khác ghi hận..."

Ứng nghe thấy lời nàng lẩm bẩm, mặt đen như đít nòi: "Nhân phẩm của người mới tệ." Một viên thuốc mùi hơi tanh được đưa tới trước mặt nàng, Ứng tức tối trừng mắt nhìn nàng nói: "Mau uống đi, muốn chết sao?"

"Không cần, thuốc của người mùi khó ngửi quá!"

Ứng kinh ngạc nhìn vẻ mặt chê bai của Lâu Thất, nàng ta dám chê bai thuốc giải độc do thần y Phá Vực điều chế? "Người phải biết rằng, nếu như không phải vì người có thể giảm đau cho chủ tử, người sẽ chẳng có tư cách ngửi mùi giải độc hoàn này, bây giờ cho người một viên người lại còn dám chê?"

"Ta cảm ơn." Lâu Thất cho hấn một nụ cười giả tạo, tay nhanh chóng sờ xuống eo, sau đó nhét vào miệng, lại làm mặt hề: "Ta có mang theo giải độc đan!" Nói xong, nàng chạy nhanh về phía rừng hoa kia.

Ứng nhìn theo bóng nàng, cứ cảm thấy có chút kỳ lạ: "Giải độc đan? Trên người nàng ta có loại thuốc này sao? Sao không ngửi thấy mùi gì?" Vừa rồi động tác của nàng ta quá nhanh, hấn còn không kịp nhìn thấy là giải độc đan gì, không hề có chút mùi vị nào cả. Trên thực tế, trong thiên hạ này thuốc có liên quan tới giải độc, đều rất nặng mùi.

Trầm Sát nhìn về phía cô gái không để ý tới biển hoa vô biên, chân giẫm lên hoa không chút nương tình kia, ánh mắt chùng xuống: "Không cần để ý tới nàng ta, mau tìm Mê Hồn Hoa."

"Vâng!"

Hương hoa trong rừng hoa này có độc, tới bướm bướm cũng không dám lại gần, vậy thì trong rừng hoa này có khi nào còn có những nguy hiểm khác hay không? Ứng và thị vệ không dám lãng phí thời gian, hai người nhanh chóng xông vào rừng hoa, tìm Mê Hồn Hoa màu trắng trong vô vàn những bông hoa rực rỡ sắc màu này.

Tìm một bông hoa trong số hàng ngàn hàng vạn bông hoa, độ khó không cần nói cũng biết, Ứng và thị vệ trong lòng bắt đầu lo lắng, cũng không còn tâm trí để ý tới Lâu Thất nữa.

Trầm Sát tìm kiếm một lát trong rừng hoa, cảm thấy bóng dáng cô nàng kia càng đi càng xa, lông mày hẩn nhứ chặt. Nàng ta đi về khu rừng rậm trước mặt, trong rừng rậm, mặt trời không chiếu được xuống đất, bên trong một màu tối tăm, nhìn giống như một con thú khổng lồ, còn cô gái đó giống như một con thỏ trắng bé nhỏ đang bước vào miệng thú tà ác, cảnh tượng đó mang một vẻ đẹp bạo tàn.

Trong lòng hẩn bất giác cảm thấy tức giận, người lao về phía nàng: "Thân là thị nữ, không đi tìm Mê Hồn Hoa cho chủ nhân mà tới đây làm gì?"

Lời chất vấn sắc như dao truyền vào tai, Lâu Thất lập tức quay đầu lại thì bắt gặp đôi mắt lạnh băng của hẩn.

"Trầm Sát!" Nàng lùi sau mấy bước tới bên cạnh hẩn, giọng nói trong trẻo gọi tên hẩn.

Ánh mắt Trầm Sát hơi lóe sáng, mặc dù hẩn nói tên của mình cho nàng nhưng không ngờ nàng lại có thể gọi hẩn mà không hề có áp lực tâm lý. Đã rất lâu rồi hẩn chưa được nghe cô gái nào dùng giọng điệu bình thường như vậy gọi tên hẩn, hai chữ Trầm Sát vốn dĩ sát khí nặng nề, nhưng được nàng gọi lại trở nên vô cùng êm tai. Hẩn không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn nàng.

Lâu Thất không để tâm tới phản ứng của hẩn, nàng quay đầu chỉ về phía rừng hoa nói: "Mê Hồn hoa là loài hoa đặc biệt nhất của Mê Hồn Cốc? Người cho rằng loài hoa đặc biệt như vậy sẽ chen chúc cùng với vô vàn các loài hoa bình thường sao?"

"Đó là là một rừng hoa độc, không phải hoa bình thường."

"Hoa độc lại càng bình thường, trong muôn vàn loài hoa, hoa độc chính là loại hạ phẩm."

Đây là lần đầu tiên hẩn nghe thấy cách lý giải như vậy! Nhưng hẩn không thể không thừa nhận, nàng nói rất có lý, một bông hoa đặc biệt như thế không thể nào mọc trong một rừng hoa bao la được.

"Vậy người cho rằng, Mê Hồn hoa sẽ mọc trong rừng sao?"

Lâu Thất đang định trả lời thì Ứng và thị vệ bay tới, sắc mặt Ứng vô cùng khó coi, nói: "Chủ tử, trong rừng hoa có hơn hai mươi bộ hài cốt, là thị vệ của chúng ta."

Thị vệ trước đây phái đi có một nhóm tìm Mê Hồn Hoa ở trong rừng hoa kia, bị trúng độc khi nào không hay và đều gục ngã tại đó. Mặc dù họ có mang theo giải độc hoàn nhưng không có ai ngờ rằng mùi hương hoa thơm kia chính là khí độc chí mạng, đợi tới khi phát hiện ra thì đã quá muộn.

"Xem ra rừng hoa đó tà ác hơn chúng ta tưởng tượng nhiều, còn phân giải thi thể làm thành phân bón cho chúng nữa." Lâu Thất nói.

Ứng ngẩng đầu nhìn nàng.

Là nàng ta đã cứu mạng họ, nếu như không có nàng nhắc nhở kịp thời, hần và thị vệ còn sống sót cũng sẽ trúng chiêu. "Giải độc đan của người là mua sao?" Ứng vẫn rất hứng thú với việc này, phải biết rằng khí độc của rừng hoa này tới hần cũng không kháng cự được, điều đó chứng tỏ đây là đây loại kịch độc cực mạnh, thuốc có thể giải được chất độc này nhất định không tầm thường, nàng ta lấy ở đâu ra?

Lâu Thất trợn ngược mắt: "Liên quan gì tới người? Ta không trộm cũng chẳng cướp, đồ trên người ta đều phải báo cáo với người hết sao?"

"Lấy một viên ta xem nào." Ứng đưa tay ra.

"Hết rồi, chỉ có một viên." Lâu Thất chớp mắt, vẻ mặt vô cùng vô tội.

Ứng trong lòng bực bội, không biết tại sao nhìn cô ta lại thấy ngứa mắt.

11. Chương 11

"Được rồi." Trầm Sát nhìn Lâu Thất một cái, nói: "Đi tìm hoa trước đã."

Tìm hoa quan trọng hơn.

Sau đó hần dẫn đầu tiến vào rừng rậm.

"Chủ nhân, trong rừng rậm nguy hiểm..."

"Muốn đi thì nhanh đi thôi, gì mà cứ lằng nhằng nhà lằng nhằng thế? Người có phải nam nhân hay không hả?" Lâu Thất quét mắt nhìn hần một cái, rồi đi theo vào rừng.

Ứng tức giận, vừa đuổi theo vừa cá giận nói: "Người có muốn thử xem rốt cuộc ta có phải nam nhân không không?"

"Lưu manh." Lâu Thất cũng không quay đầu lại, ném cho hần hai chữ đánh giá.

Hần lưu manh? Ai là người nói hần không phải nam nhân trước? Nữ nhân này đúng là thiếu dạy dỗ mà.

Ứng còn muốn phản bác lại thì Trầm Sát đang đi trước lạnh lùng lên tiếng: "Câm miệng hết cho ta."

Trong rừng rậm, ánh sáng lơ mơ, tối tăm, không khí cũng có mùi ẩm mốc khó chịu. Lá cây rụng dưới đất rất dày, khi dẫm lên chân cũng bị lún xuống vài phân, không biết lá rụng ở đây đã được tích trữ bao nhiêu

năm rồi.

Không gian vô cùng yên tĩnh, vắng vẻ, thậm chí còn có thể nghe được cả tiếng hít thở của bọn họ.

Càng kỳ lạ hơn là trên đường đi, thỉnh thoảng họ còn thấy cây cối và những vùng cây nhỏ bị cháy rụi, dưới gốc cây có những bộ hài cốt cũng bị thiêu rụi, không thể nhận ra được là người nào.

Nghĩ đến đám thị vệ mà họ đã phải đi lần trước, sáu mươi người đi nhưng không có một ai sống sót trở về, có lẽ những hài cốt này là của bọn họ.

Khí tức trên người Trầm Sát trở lên băng lãnh, môi mỏng mím chặt lại. Những người này là thị vệ của hắn, lại đều vì hắn mà chết.

Nhưng họ cũng không có thời gian đi tìm hiểu nguyên nhân của những đám cây và hài cốt bị đốt cháy. Bây giờ họ phải đi tìm Mê Hồn hoa trước, tìm nó quan trọng hơn.

Không biết đã đi được bao lâu, bỗng có thị vệ thấp giọng than: “Nóng quá.”

Đúng vậy, rất nóng, nhiệt độ càng ngày càng cao, bất tri bất giác, mồ hôi trên người họ chảy ra như tắm, quần áo cũng bị thấm ướt, giống như vừa từ dưới nước đi lên vậy.

Hơn nữa, đường đi cũng bắt đầu dốc hơn, nhưng bọn họ đang đi lên núi cơ mà?

Tê tê, tê tê. Có rấn.

Trong rừng rậm ẩm thấp như thế này, có rấn cũng không phải chuyện gì lạ.

“Tất cả cẩn thận chút.” Ánh mắt Trầm Sát thâm trầm, lên tiếng nhắc nhở.

Ngay lập tức, mấy người đều đề cao cảnh giác, âm thầm phòng bị, lại vừa cẩn thận tìm kiếm tung tích của Mê Hồn hoa.

Xoẹt!

Thị vệ lập tức quay đầu nhìn, nhưng không phát hiện ra gì cả, xung quanh vẫn là rừng cây rậm rạp, cành lá um tùm, đường đi phía trước cũng đã không nhìn rõ được nữa, phía sau cũng vắng vẻ.

Nhưng vừa rồi rõ ràng hắn có thấy một vật gì đó chọt vọt qua sau lưng, nó còn mang theo một chút hơi nóng.

“Phát hiện cái gì sao?” Ứng đang đi phía trước quay đầu hỏi.

“Không có gì...” Thị vệ còn chưa nói hết câu, chợt thấy Ứng trợn to hai mắt, nhanh chóng vung tay chém mạnh về phía đầu hắc một cái.

Mũi tên ‘vút’ một cái như vũ bão, mang theo sát khí nồng đậm, toàn thân thị vệ cứng đờ, Ứng muốn giết hắc ư?

“Nghiêng đầu.”

Một tiếng hét vang lên, thị vệ theo bản năng nghe lệnh nghiêng đầu đi, mũi tên kia lướt qua tai hắc, vang lên một tiếng nhỏ, sau đó ‘phập’ một tiếng.

Một con rắn nhỏ toàn thân đỏ rực, tắc thứ bảy của nó đang bị mũi tên đâm trúng ghim chặt trên cây. Nó vẫn đang thè lưỡi ra, lưỡi đỏ như lửa, ngay cả đôi mắt của nó cũng đỏ ngầu.

“Đây là loài rắn gì vậy?” Ứng cau mày tiến lại gần định nhìn kỹ, bỗng nhiên hắc biến sắc, nhanh chóng lùi về sau mấy bước. Chỉ thấy con rắn kia há mồm phun ra một ngọn lửa đỏ rực, ngọn lửa rơi vào trên cây, trong nháy mắt bùng lên vô số ngọn lửa nhỏ thiêu cái cây kia.

Má ơi, rắn biết phun lửa!

Chỉ trong chớp mắt, cái cây đã bị ngọn lửa thiêu rụi, lửa nhỏ còn tiếp tục lan ra những cây xung quanh, bỗng chốc ánh lửa bùng lớn lên.

“Mau dập lửa.” Sắc mặt Ứng thay đổi, giơ tay chém mạnh cành cây, sau đó xông về phía ngọn lửa. Nhất định phải dập lửa, nguyên nhân không phải vì hắc sợ chết, cũng không phải sợ cánh rừng bị thiêu hủy, mà là vì Mê Hồn hoa đang ở trong này. Nếu rừng bị cháy, Mê Hồn hoa không phải cũng sẽ bị thiêu luôn sao? Đó là một trong những thuốc dẫn của chủ nhân, tuyệt đối không thể thiêu mất được, tuyệt đối không thể.

Đám thị vệ cũng theo hắc đi dập lửa. Đúng lúc này, bỗng họ nghe thấy âm thanh gì đó đang bò qua cành cây.

Sột soạt, sột soạt.

Tê tê, tê tê.

Bốn phía xung quanh đều có âm thanh này, chúng đang bao vây hướng đến chỗ họ.

“Không lẽ đều là rắn phun lửa?” Sắc mặt Lâu Thất cũng biến đổi.

Giống như chứng thực cho suy đoán của nàng, nháy mắt, có vô số con rắn đang bò đến tiến vào trong tầm mắt họ. Từng con từng con chi chít nối đuôi nhau bò đến. Mắt đỏ, lưỡi đỏ, toàn thân đỏ rực, tất cả bọn chúng đều cùng một loại rắn, đang từ bốn phương tám hướng bò tới, trên đất, trên cây, đâu đâu cũng là rắn, ước chừng có hàng ngàn hàng vạn con.

“Ôi trời ơi...” Lâu Thất hoảng sợ thốt lên.

Một con rắn phun lửa đã có thể khiến người ta sợ hãi rồi, bây giờ lại còn có đến tận hàng ngàn con! Nếu chúng nó đều phun lửa thì không phải trong nháy mắt, cánh rừng này sẽ biến thành biển lửa sao? Bọn họ sao có thể chạy thoát được? Lúc này họ cũng đã biết những cây cối và hài cốt bị thiêu rụi lúc trước là chuyện gì xảy ra rồi.

Đám thị vệ đã phải đi lần trước chính là bị chết trong ngọn lửa của những con rắn này.

Mặt Trầm Sát cũng đen như mực, hét lên: “Chạy.”

Chạy thôi, lúc này còn suy nghĩ cái gì đến chuyện dập lửa, Mê Hồn hoa nữa chứ! Nếu không chạy nhanh, ngay cả mạng cũng không giữ được.

Thế nhưng, khắp nơi đều là rắn, biết chạy đi đâu?

“Có lẽ những con rắn này sợ độc, chúng ta lùi ra khỏi rừng, trở lại chỗ biển hoa bên kia.” Trong lúc khẩn cấp, Ứng nhanh chóng nói. Đúng vậy, đám rắn này chắc chắn là sợ những chất độc kia, nếu không thì tại sao trong biển hoa lại không có bóng dáng một con rắn nào?

“Được, được, chúng ta mau lùi...” Lâu Thất cũng không muốn chịu chết ở đây, nàng lập tức nghĩ cách đột phá vòng vây phía sau. Nhưng nàng còn chưa nói xong thì con đường mà họ đi đến chợt bốc lên một ngọn lửa, cả cánh rừng bốc chốc cháy lên. Cùng lúc đó, bầy rắn ở xung quanh cũng bò lại, thu nhỏ vòng vây.

Vô số lưỡi rắn đang phun ra, từng cái lưỡi dài nhỏ, trơn bóng, đồng nghệt một mảnh, giống như một làn sóng đỏ thẫm nối nhau mà đến. Trong không khí toát ra một mùi tanh hôi khiến người ta có cảm giác buồn nôn.

“Má nó! Thế này là muốn cắt đường lui của chúng ta sao?” Lâu Thất tức giận mắng một câu thô tục.

“Đi theo ta.”

Âm thanh của Trầm Sát rất bình tĩnh vang lên, không nghe ra một chút sợ hãi nào. Hai tay hấn chặt lại, mạnh mẽ vỗ “âm” một cái. Trong nháy mắt, lá cây bay mù mịt, vô số con rắn bị một luồng gió này đánh cho bay đi, có con đang bay trên không trực tiếp bị đánh cho nổ tung. Bầy rắn vây quanh thế mà bị hấn tung ra một luồng quét đi cả đám.

Mấy con rắn đang chuẩn bị há miệng phun lửa liền bị một chưởng đánh ngược trở lại, bay đi mười mấy mét.

Mạnh mẽ, quả thực quá mạnh mẽ! Sát khí của Trầm Sát thực sự rất mạnh mẽ!

“Đi.”

Lâu Thất không nói gì lập tức chạy về phía lỗ hổng đã được Trầm Sát đánh vắng bọn rắn trước đó. Lúc này không chạy còn chờ khi nào nữa? Phải nhanh chóng chạy trốn, người nào không trốn mới là kẻ ngu.

Lỗ hổng được Trầm Sát mở ra cũng chỉ có thể để một người đi qua, bọn rắn lại quá nhiều, rất đông, cho nên khi Lâu Thất chạy đến đó, rắn ở hai bên cũng vây lại chỗ nàng, có con còn ngược đầu lên phun lửa tới. Trước đó ngọn lửa ở xa nên nàng không có cảm giác gì, nhưng lúc này, lửa cháy ngay bên cạnh, nàng mới nhận thấy, nhiệt độ của nó cực kỳ cao, còn chưa cháy lên người thì cả người đã toát đầy mồ hôi rồi.

12. Chương 12

Hóa ra bọn họ đã đến rất gần ổ rắn, chẳng trách lại càng ngày càng nóng như thế. Có điều, bây giờ này cũng quá biến dị rồi, cũng đâu phải biến dị không đâu, chúng còn ngoài sức tưởng tượng của họ, làm gì có loài rắn nào biết phun lửa chứ?

Thế nhưng chúng thực sự xuất hiện ngay trước mắt.

“Chạy, chạy mau.”

Âm thanh của Trầm Sát vẫn trầm ổn, lạnh nhạt như cũ, giống như nguy hiểm trước mắt họ bây giờ không đáng nhắc đến vậy. Người nam nhân này sao lại có thể luyện ra được bản lĩnh mặt không biến sắc, vững như Thái Sơn thế này chứ?

Lâu Thất chạy rất nhanh, nhưng tốc độ của bây giờ còn nhanh hơn. Hơn nữa, giống như bọn chúng đã tu luyện thành tinh hết, biết đi bắt nạt kẻ yếu, những con rắn ở trên cây đều phóng đến chỗ nàng, tìm cách quấn lên cổ, cắn mặt nàng, còn muốn phun lửa lên đầu nàng.

Cũng may có Trầm Sát ở trước vùng chướng quét những con rắn hai bên bay ra xa, cả rắn đang phun lửa cũng bị đánh lui.

Phía sau lưng nàng có thị vệ và Ưng nên nàng cũng không cần lo lắng.

Có điều, dù bọn họ có mạnh mẽ đi nữa, nhưng rắn lại có rất nhiều, muốn giết cũng không giết nổi.

Đường đi ngày càng dốc, bọn họ chạy cũng càng khó khăn hơn.

“Lên đây.”

Nghe thấy Trầm Sát phía trước không quay đầu, đột nhiên nói ra hai chữ, Lâu Thất không hiểu hỏi lại: “Cái gì?” Dưới chân bỗng có một con rắn phun lửa bò đến, nàng vội vàng nhảy lên.

Trầm Sát giống như mọc một con mắt ở phía sau vậy, chân hắn giơ lên, mạnh mẽ giẫm lên đầu con rắn. Trước khi chết, con rắn lại phun ra một ngọn lửa, ngọn lửa lập tức lan lên để giày của hắn.

Trầm Sát hừ lạnh một tiếng, giẫm chân dập tắt lửa. Hành động không chút hoang mang, sạch sẽ dứt khoát của hắn, hoàn toàn không có một chút sợ hãi khẩn trương khi bản thân đang ở trong một bầy rắn phun lửa biến dị.

“Lên đây.” Khi nói lại lần thứ hai, giọng điệu của hắn có chút không kiên nhẫn.

Nếu không phải vì nàng là thuốc giảm đau của hắn, ngày mười lăm hàng tháng sẽ cần đến nàng, thì làm sao hắn có thể đối xử như thế với một nữ nhân, hơn nữa còn cho phép nàng đến gần chứ.

Bây giờ Lâu Thất mới hiểu được hắn có ý muốn công nàng, nàng có chút do dự, nhưng lại nhìn bầy rắn dưới chân, cắn cắn môi, nhảy lên tấm lưng dày rộng của hắn.

Nàng là người hiện đại, lại không có quan niệm nam nữ thụ thụ bất thân, hơn nữa, nàng ghét nhất là rắn, có thể tránh được thì tất nhiên sẽ tránh. Chẳng qua, Trầm Sát này cũng thật là khỏe mạnh, nàng hơn bốn trăm cân nhảy lên mà hắn cũng không lung lay gì, chân vẫn không ngừng lại, nhanh chóng đi lên trên núi, giống như nàng ở sau lưng hắn nhẹ như bông vậy.

“Chết tiệt, bọn chúng lại bắt đầu phun lửa rồi.”

Ứng đi sau nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên. Lâu Thất quay đầu nhìn, bầy rắn xung quanh đang ngẩng đầu chuẩn bị phun lửa, ngọn lửa như muốn thiêu trụi cây cối xung quanh, nháy mắt, phía sau đã bùng lên ánh lửa dữ dội. Trong rừng rậm, lửa bắt cháy rất nhanh, ngọn lửa cũng đang lan về hướng họ.

Xem ra, bọn rắn này không dây dưa được với họ, nên tức giận muốn cùng nhau đồng quy vô tận ư?

Chạy, phải chạy thật nhanh, nếu không chắc chắn sẽ bị chết trong biển lửa này mất.

Lúc này rồi thì làm gì còn hơi sức đâu mà lo tìm Mê Hồn hoa nữa.

Lâu Thất ghé sát vào lưng Trầm Sát. Một tay Trầm Sát đỡ nàng, tay còn lại vận khí vung về đám rắn vẫn đang không ngừng đuổi theo kia. Đồng thời, dưới chân cũng không ngừng, cơ hồ mỗi lần chạm chân một cái có thể bay xa vài mét.

Phía sau, Ứng và thị vệ cũng liều mạng đuổi theo tốc độ của hắn, gắng sức thi chạy với bầy rắn.

“Bên kia, chạy về hướng đó.” Lâu Thất đột nhiên vui vẻ vỗ vào vai Trầm Sát, chỉ về hướng bên phải trước mặt.

Ứng ở phía sau tức giận gầm lên: “Cứ chạy thẳng một đường đỡ tốn sức nhất, người chạy vòng làm cái gì hả?”

Lâu Thất không có thời gian đi giải thích với hắn, nài lại vỗ vào vai Trầm Sát, nói to: “Trầm Sát, Trầm Sát, người nghe ta đi, chạy về hướng bên kia, ở đó có nước.”

Có nước? Công lực của hắn cao như thế cũng không nghe được tiếng nước chảy, sao nàng lại biết ở đó có nước?

Phía sau, biển lửa vẫn đang lan ra khắp nơi, từng bước ép sát họ. Trên núi cũng toàn là cây cối rậm rạp, không có đường lui. Nếu cứ tiếp tục chạy như thế này không biết chỗ nào là an toàn, cũng không biết đến lúc nào thì dừng được. Ánh mắt Trầm Sát trầm xuống, người cũng không chần chừ lập tức rẽ vào một hướng chạy đi, là hướng mà Lâu Thất đã chỉ.

“Đuổi theo.”

Ứng và thị vệ thấy hắn thực sự nghe theo lời Lâu Thất nói, hơi ngần ra một chút, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Thế lửa sau lưng vô cùng dữ dội, bầy rắn đang điên cuồng đuổi theo, tốc độ của mấy người phía trước cũng càng nhanh hơn.

“Dừng lại, dừng lại!” Lâu Thất chột hét to lên.

Trầm Sát cũng đứng ngay lại, thị vệ đang liều mạng đuổi theo sau nhất thời không dừng lại được, va vào bên cạnh hai người. Sắc mặt Lâu Thất khê biến, lập tức đưa tay ra tóm lấy cổ áo hắn, gắng sức kéo về sau.

Dưới chân có đá vụn đang lăn xuống, sắc mặt mấy người đại biến.

Một khe vực sâu xuất hiện trước mặt họ, đá vụn kia lăn mấy vòng, sau đó rơi xuống phía dưới, thật lâu cũng không nghe thấy tiếng đá rơi xuống đáy. Đây chính là vực sâu vạn trượng đó!

Nếu không phải vừa rồi Lâu Thất phản ứng nhanh níu thị vệ kia lại, thì chắc chắn hắn đã rơi xuống vực sâu, đến hải cốt cũng không còn rồi.

Ứng xanh mặt, từng bước đến gần nhìn xuống, chỉ thấy một lớp sương mù mỏng manh vây quanh, đáy vực thăm thẳm, sâu không thấy đáy. Vách núi phía đối diện cũng rất xa, trong lớp sương mù bao phủ, mờ hồ không thấy rõ.

“Đây là đường người chỉ à? Căn bản chính là đường cùng đó! Không phải người nói ở đây có nước sao? Nước đâu? Nữ nhân này, có phải trong lòng người có ý định muốn hại chết bọn ta không hả?” Ứng lập tức nổi giận, quát lên với Lâu Thất vẫn còn đang ở trên lưng Trầm Sát.

Lâu Thất cũng không ngờ rằng chỗ này lại là một cái vực sâu như thế. Nhưng nàng lại không phục Ứng không có lý lẽ gì trách mình như thế, lập tức chỉ tay về phía vách núi bên kia, nói: “Nước ở bên đó.”

Nàng cũng không nói dối, vừa rồi khi gió thổi qua, rõ ràng có chút hơi nước từ hướng đó, khẳng định ở đây có dòng nước. Hơn nữa cũng không phải là sông nhỏ, nếu không thì cũng không có hơi nước ẩm ướt được gió thổi đi như vậy. Trên núi thì đang cháy, chạy về chỗ có nước thì có gì là không đúng? Có điều, nàng cũng không ngờ được ở đây lại có một cái vực thăm mà thôi.

Mấy người ngừng mắt nhìn, phát hiện quả nhiên vách núi đối diện có dòng nước đang chảy theo cách núi xuống đáy vực, sương mù kia phần lớn cũng do hơi nước bị gió thổi mà thành. Đứng ở chỗ này, có thể cảm nhận được hơi nước ẩm ướt phủ vào mặt.

Ứng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tốt, rất tốt, vậy người nói cho ta biết, rốt cuộc thì nước bên đối diện kia có tác dụng gì hả?” Chữ cuối cùng hần rống lên, giống như muốn cắn Lâu Thất thành mảnh vụn vậy.

Sau lưng, lửa cháy trên núi đang điên cuồng lan đến, hơi nóng áp phía sau họ. Bầy rắn phun lửa tuy đã bị thiêu cháy hơn một nửa, nhưng vẫn có một đám không chịu chết đuối theo họ, vừa bò vừa phun lửa.

Phía trước không có đường đi, sau lưng lại là biển lửa. Chẳng lẽ hôm nay họ phải táng thân ở chỗ nào sao?

Lâu Thất cắn môi dưới, cơ thể hơi cứng lại.

“Ồn ào gì chứ? Những đường khác chưa hẳn đã là đường sống.” Trầm Sát lạnh giọng nói. Hần chỉ nói sự thực mà thôi, tuyệt đối không phải là không quen nhìn Lâu Thất bị mắng mới nói thế, tuyệt đối không phải.

Chỗ này vốn dĩ đã nguy hiểm trùng trùng, bên kia còn có vực sâu, chọn con đường khác cũng chưa chắc đã là đường cùng. Lâu Thất phát hiện bên này có nước nên chạy theo cũng không sai. Bọn họ ba người nam nhân ở đây, lẽ nào lại đi đổ trách nhiệm việc rơi vào đường cùng cho một nữ nhân?

Lâu Thất cũng không ngờ Trầm Sát không những không trách nàng, mà hần còn nói thay cho nàng nữa. Trong nháy mắt, ấn tượng đối với người nam nhân này cũng tốt lên mấy phần, không giận chó đánh mèo, không nóng nảy hấp tấp, người nam nhân này đúng là có một ưu điểm không nhỏ.

13. Chương 13

Nàng bình tĩnh lại rồi nói: “Cách duy nhất bây giờ là xuống dưới đây.” Qua thì không qua được, lùi về thì lùi cũng không xong, đã đường cùng rồi thì phải tự mình mở đường thôi.

Nàng nhớ trước đó bọn họ từ trên núi phi thân xuống dưới mê cốc cũng chỉ dùng đầu ngón chân liên tục chạm nhẹ vào trên vách núi, cả người như chim đại bàng mà phóng xuống. Loại công phu này đẹp để đến mức khiến nàng sợ hãi. Tuy vực sâu vạn trượng không thể sánh với núi cao, nhưng suy nghĩ thêm biện pháp thì cũng không phải không thể.

Nàng vừa nói xong thì Ứng mím chặt môi lại rồi vội đi đến bên cạnh vách núi nhoài người ra nhìn cho kỹ. Hắn không phải chỉ biết giận chó đánh mèo, lâm vào tình cảnh này rồi thì sốt ruột cũng chẳng ích gì. Quả thật nếu nghĩ đi nghĩ lại thì cũng chỉ có mỗi cách xuống dưới thôi.

“Sâu quá, không thể được.” Đây là kết luận của hắn. Sâu như thế bọn họ vốn không có cách nào để đi xuống cả.

Lửa đã bén đến sát người, sắp không kịp nữa rồi.

Trầm Sát thả Lâu Thất xuống, xoay người lại đi đến một chỗ chưa bị cháy đến, hắn chọn một vài cái cây nhỏ một chút rồi vung tay lên, ánh bạc sắc bén xẹt qua, xoàn xoạt vài tiếng thì vài cái cây nhỏ kia đã đổ xuống trong im lặng, vết cắt kia thế mà lại phẳng lì nhẵn nhụi.

Lâu Thất thấy thế thì trợn mắt ngoác mồm. Lại thấy hắn ném những cái cây nhỏ kia lên không trung, rồi lại lấy con dao găm nàng từng mượn làm cá để vớt gọt chúng. Từng cọc gỗ ngay ngắn rơi xuống bị hắn phóng đến đưa tay bắt lấy.

Ngầu, ngầu quá, sao lại ngầu đến thế chứ!

Lâu Thất nhìn đến nổi mắt bắn ra hình trái tim, kim lòng không đành mà vung tay reo hò: “Trầm Sát giỏi thật đấy!”

Người được khen ngợi kia cũng chẳng thèm nhìn nàng mà lại tung người nhảy vọt xuống phía vực sâu vạn trượng kia.

Về mặt Lâu Thất biến sắc: “Trời ơi, cho dù có cùng đường thì người cũng không nên nhảy xuống vực sâu mà tự sát chứ? Ta rút lại câu nói vừa rồi!” Vừa dứt lời thì chỉ thấy Ứng cùng thị vệ tỏ vẻ quái lạ mà nhìn nàng, tựa như đang nhìn một con quái vật vậy.

Câu nói kia của Lâu Thất chỉ là buột miệng nói mà thôi. Cũng bởi vì thấy Trầm Sát cứ vậy nhảy xuống vực sâu thì quá nguy hiểm nên chốc lát không kiềm chế được. Nhưng nói xong rồi thì nàng lập tức vỗ trán mình một cái, sao có thể chứ? Tự sát á? Nhìn hắn đàn ông kia không có vẻ gì là người muốn tự sát cả! Nàng ta đúng là điên rồi.

Chạy tới vách đá, nhào người nhìn xuống, nàng lập tức trợn mắt mà nhìn. Nàng đang thấy cái gì vậy trời?

Khi tên đó nhảy xuống, một tay thì nắm lấy một đoạn gỗ, cầm mạnh vách đá. Sau đó hắn xoay người không trung, hai chân quắp lấy mảnh gỗ kia, treo ngược cơ thể xuống, lại là một đoạn gỗ nữa cắm vào bên dưới. Bàn tay vỗ một cái lên đoạn gỗ thứ hai, tóm lấy nó, cơ thể xoay vòng, tiếp tục đi xuống, lại cầm gỗ.

Động tác kia tưởng chừng như đã tập luyện qua cả trăm lần, trơn tru như nước chảy, chẳng ngừng nghỉ chút nào. Ngay cả vực sâu vạn trượng cũng chẳng đặt vào mắt, thân thể chỉ dựa vào bằng này cọc gỗ mà cứ bay nhảy lên xuống ở vách đá.

Trong chớp mắt hắn đã tự thân vận động cắm phập vào vách đá cả năm cọc gỗ, tạo thành một cái thang trời đơn giản! Gan dạ đến vậy, giỏi giang đến thế, hắn còn là con người sao? Còn là người sao?

Trầm Sát lại phóng người lên ôm lấy eo của Lâu Thất, hơi nóng đã mãnh liệt cuộn trào đến sau lưng, hắn ôm chặt lấy eo nàng mà tung người nhảy xuống: “Xuống thôi.”

Đạp lên những cái cọc kia, hắn ôm nàng đứng ở cái cọc thứ năm, chân đạp cọc gỗ, một tay ôm eo nàng một tay vịn lấy cái cọc thứ tư, ôm chặt nàng vào lòng.

Ứng với thị vệ cũng phóng người nhảy xuống như thế, đang đứng ở phía trên bọn họ.

Vừa mới đứng vững thì ngọn lửa đã bùng bùng tràn tới, biển lửa nuốt sống trọn cả vị trí mà họ vừa đứng lúc nãy. Suýt chút nữa thì họ chỉ có thể chọn một trong hai cách chôn thân trong biển lửa hoặc là nhảy xuống vực tự sát rồi.

Lâu Thất dựa sát lưng vào vách đá, mặt thì áp vào lồng ngực của Trầm Sát, nàng có thể nghe được tiếng tim đập của hắn, thành thịch từng tiếng, vô cùng vững vàng.

Mùi hương thảo mộc nhàn nhạt vẫn vút ở trong hơi thở của hắn. Dưới chân là vực sâu vạn trượng nên Lâu Thất cũng không dám bồn chồn, chỉ có thể ôm lấy eo hắn thật chặt thật chặt. Trong lòng cũng vô cùng bất đắc dĩ, kiếp trước nàng không thích tới gần đàn ông, ngay cả bạn trai cũng không có nổi một người nữa, không ngờ sau khi xuyên qua đã nhanh chóng thân mật với một người đàn ông xa lạ như thế này.

E rằng đợi đến lúc cháy rừng dập tắt rồi leo lên lại thì cần phải chờ một khoảng thời gian rất lâu nữa.

Xì xì...

Mặt của Lâu Thất trong chốc lát đen sẫm lại!

“Còn có rắn nữa à!”

Hàn ý sau lưng khiến nàng nổi hết da gà da vịt lên, nàng thật sự rất ghét loại động vật thân mềm này! Rắn phun lửa ở phía trên mang theo nhiệt lượng, còn rắn ở sau lưng nàng này lại mang theo giá buốt. Nghĩ đến việc vách đá này vừa vặn có một động rắn, nàng lại đang kề sát bên cạnh động dẫn dụ mấy thứ đó ra ngoài!

“Đừng động đây!”

Giọng nói của Trầm Sát vừa vang lên thì Lâu Thất đã không chịu nổi mà vặn vẹo mình, bởi vì con rắn kia đang ở sát bên cổ nàng, lưỡi rắn lạnh lẽo thè ra, thậm chí còn liếm vào cổ nàng nữa chứ! Không phải nàng sợ mà là không chịu nổi cảm giác buồn nôn này! Bởi vì nàng không chịu được cho nên mất kiểm chế lỡ vặn vẹo qua lại, muốn thoát khỏi con rắn kia.

Một đoạn cọc gỗ vốn chỉ đủ cho một người đứng. Giờ bọn họ chen chúc đứng hai người đã miễn cưỡng lắm rồi. Nàng vừa vặn người một cái thì dưới chân lập tức bước hụt, trong lòng Lâu Thất nảy lên một cái, thân thể không tự chủ được mà rơi xuống vực sâu vạn trượng!

“Nắm chặt!” Trầm Sát chỉ kịp đưa một tay xuống miễn cưỡng bắt được tay nàng.

Đúng lúc này, con rắn mất đi mục tiêu là Lâu Thất kia thì lập tức há miệng rắn ra mà chuyển hướng phóng đến tấp vào cổ Trầm Sát.

Nếu hấn buông tay ra giết rắn thì không giữ được Lâu Thất, còn nếu hấn giữ lấy Lâu Thất thì bản thân phải liều lĩnh chịu mối nguy bị rắn cắn! Mà con rắn kia xanh biếc đến khác thường, chắc chắn là rắn độc!

Phía trên Ung cũng không kịp ra tay giúp đỡ!

Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt!

Con người của Lâu Thất co rút lại rồi lập tức kêu lên: “Thả tay ra, giết rắn đi!” Cùng lúc đó bản thân nàng cũng buông tay ra, hy sinh bản thân. Trong khoảnh khắc rơi xuống phía dưới, Lâu Thất cười khổ trong lòng, khi nào mà nàng vĩ đại như vậy? Lúc này nàng mới nghĩ đến, Trầm Sát bách độc bất xâm, hấn làm gì sợ rắn độc? Ngớ ngẩn, chỉ số thông minh của nàng thật lười rồi! Thôi vậy, xem ra lần này nàng xuyên qua chỉ là sống thêm mười mấy ngày, đã định trước vẫn phải chết thôi!

Trầm Sát cúi đầu xuống nhìn thẳng vào mắt nàng. Trong đôi mắt trong suốt tinh mịch kia chỉ có chút bất đắc dĩ cùng tự giấu, không có sợ hãi, không có hoảng hốt, bình tĩnh đến kỳ lạ.

“Chủ nhân!” Tiếng kêu của Ung vang lên ngay trên đỉnh đầu, Trầm Sát nhanh như chớp vung tay ra bắt lấy đầu của con rắn rồi vứt nó ra ngoài. Một giây sau hấn cũng thả người nhảy xuống, mau chóng nhảy theo Lâu Thất.

Ung và thị vệ kinh hãi, đồng thanh kêu to: “Chủ nhân không được!”

Lâu Thất đang nhanh chóng rơi xuống không dám tin mà tròn tròn cả hai mắt lên, nhìn Trầm Sát đang đuổi đến phía mình, nhìn khuôn mặt lãnh khốc không gì sánh được của hắn, nhìn lửa giận vô biên trong đôi mắt hắn mà không nhìn được kêu lên: “Người điên rồi à!” Điên thật rồi, tại sao? Tại sao chứ? Hắn rõ ràng có thể sống, sao lại phải nhảy xuống?

Vòng eo nhỏ lại lần nữa được cánh tay vững chắc của hắn ôm chầm lấy. Tiếng gió vù vù vang vọng ở bên tai, thân thể của hai người vẫn đang tiếp tục rơi xuống tự do. Trong lòng Lâu Thất phức tạp vô cùng.

“Ngu ngốc.” Giọng nói lạnh như băng của Trầm Sát vang lên bên tai.

Không phải ngu ngốc quá sao? Người đang đối diện với thời khắc sống chết có ai lại đi quan tâm người khác có bị rấn cấn hay không chứ? Nên theo bản năng mà tóm chặt hắn như cọng rơm cứu mạng chứ. Làm gì có ai ngu ngốc đến độ tự buông tay mình ra để hắn có thể giết rấn như nàng.

14. Chương 14

Đồ ngu xuẩn, chỉ là một con rắn mà thôi, nàng cho rằng chàng chỉ vì sợ một con rắn mà ép chính thị nữ của mình phải chết, nàng coi vị chủ tử này chỉ là vật trang trí sao, rõ ràng chàng ra lệnh cho nàng phải nắm chặt vào mà nàng lại không nghe, muốn chết chắc. Trầm Sát vô cùng phẫn nộ.

Cảm giác rơi xuống với tốc độ cao khi mất trọng lượng vốn đã chẳng tốt đẹp gì, huống hồ là biết bản thân đang rơi xuống vực cao vạn trượng, ngã xuống là chết không toàn thây. Nhưng khi nàng được ôm chặt bởi nam nhân này, trong lòng Lâu Thất lại bỗng có cảm giác an toàn nhất từ trước đến nay.

Nàng không kiềm được tự chế giấu bản thân, rõ ràng sắp chết tới nơi rồi, còn an toàn cái khỉ gì nữa.

Đột nhiên nàng cảm nhận được toàn thân Trầm Sát trở nên căng cứng, chàng đang ôm nàng ở trong tư thế lơ lửng giữa không trung, chàng ở dưới còn nàng thì đang áp sát người vào lòng chàng.

“Bịch!”

Hai người ngã rơi thẳng xuống dưới đất.

Lâu Thất bị ngã đau điếng tới mức đầu ong ong hai mắt nổ đầy sao, mũi của nàng đụng vào bờ ngực chàng. Nàng lắc lắc đầu, đột nhiên tỉnh táo lại, ý thức được điều gì đó không đúng. Vực cao vạn trượng ới là vực cao vạn trượng, không thể nào tới đáy luôn như vậy được, nếu thật sự rơi hẳn xuống đáy vực thì nào nàng sớm đã văng toé tung ra ngoài chứ đâu thể chỉ hoa mắt như vậy được.

Ái chà, hoá ra bọn họ vừa thoát chết đáy trời xanh ời, rơi xuống như vậy mà bọn họ thoát chết được, lại còn bình an vô sự.

Trong chốc lát Lâu Thất vui phát điên lên được, trong mắt ánh lên những tia sáng lấp lánh, mặt mày hớn hở hét lớn lên vài tiếng bộc lộ sự vui mừng khôn xiết của lần thoát chết này.

“Cút ngay ra cho ta.”

Một âm thanh lạnh lùng vang lên, nàng cúi đầu nhìn vào đôi mắt đen láy của Trầm Sát rồi ngay lập tức bò ra khỏi lồng ngực chàng, vị này vừa rồi đã biến mình trở thành miếng đệm thịt của nàng.

Vị chủ tử này tốt thật đấy, đối với thị nữ mà tốt hết ý luôn, không còn gì để nói.

Nàng giơ tay ra, ra cái vẻ tay sai chính hiệu: “Chủ tử, để ta kéo người dậy.”

Có người nào đó coi như không thèm nhìn thấy tay của nàng, tự bật dậy, bỗng nhiên ánh mắt thay đổi, dữ dần nhìn nàng chăm chăm, năm ngón tay tựa như sắt thép dùng sức bóp chặt lấy cái cổ gầy của nàng.

“Muốn chết như vậy cơ à, có cần bản đế quân ta tác thành cho ngươi không.”

Lâu Thất bị chàng bóp nghẹt tới mức không thở nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn ngay tức khắc trở nên đỏ phừng phừng, nàng sắp tắt thở rồi.

Trong con mắt lạnh lùng của chàng toát ra sự u tối vô tận, trong đó ngập ngụa sự phẫn nộ tựa đang ùn ùn kéo tới như muốn nhấn chìm nàng. Nhưng chàng đang giận dữ cái quái gì vậy, nàng ý thức được là mình đâu có làm liên lụy đến chàng, nàng buông tay để chàng đi giết rắn, chàng lẽ nào không nên cảm tạ tình thần hy sinh và đại nghĩa của nàng hay sao? Chàng nhảy xuống theo nàng cũng đâu phải là do nàng ép buộc chứ, lẽ nào chàng ta lên cơn điên mà nàng còn phải có trách nhiệm với căn bệnh điên khùng này của chàng sao?

Nàng thật sự sắp bị bóp chết rồi.

Nàng xin được thu lại ý kiến đánh giá vừa rồi, đây nào phải vị chủ tử đối xử tốt hết ý với thị nữ chứ, đây chính xác là một cỗ máy giết người hỉ nộ vô thường mà. Nàng không thở được nữa rồi, nàng trợn trừng mắt nhìn chàng, lần này nếu chết đi, nàng cầu nguyện bản thân mình sẽ biến thành quỷ để quay về tìm chàng báo thù.

Thấy nàng sắp không chịu nổi nữa thì năm ngón tay của Trầm Sát mới buông ra, chàng lạnh lùng nói: “Ngươi thử có lần sau nữa xem.”

Cả người Lâu Thất trở nên mềm nhũn, nàng ôm lấy cổ ho sặc sụa. Không cần soi gương thì nàng cũng biết cổ họng mình bây giờ nhất định là có mấy vết tím bầm hằn dấu ngón tay của chàng. Lực lúc này chàng dùng thật sự là muốn bóp chết nàng mà.

Thế nhưng lúc ở giữa ranh giới giữa sống và chết nàng mới hiểu được ý chàng. Chàng bảo nàng nắm chặt nhưng nàng lại tự ý buông tay. Đây chính là nam nhân không chấp nhận nổi bất cứ một sự phản bội và phản kháng nào, ở bên chàng phải coi chàng là trời, tuân theo mọi mệnh lệnh của chàng. Chàng không cần kiểu tự cho mình là khôn ngoan mà đối xử tốt với chàng, mọi thứ đều phải phục tùng theo chàng. Nếu

không thì, giết!

Quá đổi bá đạo, quá đổi cuồng vọng.

Trầm Sát đang lạnh lùng nhìn vách đá, ánh mắt của Lâu Thất lại có chút phức tạp quan sát sau lưng chàng. Dây vào tên bá quân như này cũng không biết được lúc nàng muốn rời đi sẽ khó khăn thế nào. Nhưng nàng nhất định phải đi khỏi, còn lâu nàng mới làm thị nữ của bất kỳ người nào, đã vậy Trầm Sát còn là một cái máy giết người hỉ nộ thất thường, nhờ đâu hôm nào nàng làm hắn điên lên thì nàng tuyệt đối không có đất chôn thân.

Trong lòng nàng âm thầm hạ quyết định nhưng ngoài mặt lại không dám lộ ra chút nào, dù sao thì bây giờ vẫn chưa đi được. Tạm thời Lâu Thất nén tâm tư này xuống, quan sát bốn bề xung quanh cái đã.

Quan sát như vậy, nàng bỗng ngạc nhiên phát hiện ra đây là một phiến đá lơ lửng nhô ra từ sườn núi, phiến đá rất to, bề mặt bằng phẳng, rộng khoảng ba mét, dài khoảng hai mét, có lẽ vì trời mưa lâu năm nên bùn đất từ sườn núi chảy xuống tạo thành một lớp đá dày như vậy, nơi đây chưa từng có người đặt chân đến vì vậy mà mọc lên một tầng cỏ xanh vô cùng rậm rạp. Cũng chính bởi lớp bùn dày và lớp cỏ rậm rạp mà bọn họ rơi từ trên cao như vậy xuống vẫn bình an vô sự.

Quả đúng là phúc lớn mạng lớn, ai mà ngờ được rơi từ trên đó xuống vừa hay lại được một phiến đá nhô ra đỡ lấy bọn họ như vậy chứ.

“Chủ tử.”

Gió trên đầu bỗng rít lên, sắc mặt Lâu Thất hơi biến đổi, ngay lập tức nàng đứng sát vào bức tường phía sau, “bịch”, “bịch” hai tiếng, Ưng và thị vệ lần lượt rơi xuống.

Lâu Thất thấy bọn họ rơi xuống lập tức bật dậy, nàng không nhận được bịt mồm lại. Thủ hạ của cái cỗ máy giết người họ Trầm quả là trung thành, họ nhảy xuống để cùng an táng với chàng hay sao?

“Úi, hoá ra chủ tử không sao, chủ tử chưa chết, tốt quá rồi.” Ưng vốn tưởng chủ tử đã chết không còn nghi ngờ gì nữa nên nhảy xuống để được tuấn táng cùng ngài, ai ngờ nhảy xuống lại thấy Trầm Sát đang yên ổn đứng một bên. Hắn vô cùng mừng rỡ nhưng ánh mắt lại quét qua Lâu Thất một lượt, không nhận được lại nổi cáu. “Người, đây...”

“Người định đánh nhau à?”

Lâu Thất thấy bộ dạng hung dữ của hắn bèn tức tốc chuẩn bị sẵn tư thế nghênh chiến, thế nhưng khuỷu tay không cẩn thận lại đập vào vách đá đằng sau.

Chỉ nghe thấy một tiếng “két”, vách đá phía sau bỗng nhiên bật mở lộ ra một cổng động tăm tối, có tiếng gió âm u lạnh lẽo từ bên trong thổi ra.

Trầm Sát vẫn luôn quan sát vách đá nhìn thấy cảnh đó đột nhiên hướng mắt về vị trí mà khuỷu tay nàng vừa chạm phải, ánh mắt bất giác loé lên chút kinh ngạc.

Vốn dĩ chàng cảm giác rằng vách đá này có gì đó không đúng nhưng tìm mãi cũng chẳng thấy vết tích gì, cuối cùng lại bị khuỷu tay nàng vô ý đập phải làm nó mở ra. Nữ nhân này có thể coi là may mắn không vậy?

Còn Ưng vốn dĩ định đánh nhau với Lâu Thất nhất thời cũng bị cuốn hút bởi cửa động đột nhiên mở ra, hần nhanh chóng tiến vào: “Chủ tử, thuộc hạ đi trước thám thính xem sao.”

Ở trong vách đá vực sâu này lại có một cơ quan động huyết như vậy, lẽ dĩ nhiên phải cẩn thận lên trên hết. Nhưng bây giờ bọn họ lên không lên được mà xuống cũng chẳng xuống được, chỉ có thể đặt hy vọng vào cái động này mà thôi, hy vọng đây là một con đường sống. Chỉ đáng tiếc, bọn họ không thể tìm được Mê Hồn Hoa.

Trầm Sát lườm Lâu Thất: “Lại đây.”

Lâu Thất âm thầm cắn răng. Cổ máy giết người này ban nãy suýt chút nữa đã bóp chết nàng, bây giờ lại gọi nàng như gọi chó vậy, thật đúng là coi nàng chẳng có tự trọng gì sao.

Một mặt thầm chửi rửa trong bụng, mặt khác nàng lại chẳng có lập trường đi về phía chàng ta.

Đến khi nàng bước đến cạnh chàng, chàng cúi đầu đi trước vào trong động: “Đi theo.”

Lâu Thất biết hai chữ này là nói để nàng nghe, lập tức không dám chần chừ đi sát theo sau.

“Đi thôi.” Ưng chau mày rồi cùng theo vào trong. Chủ tử nhần nhịn Lâu Thất như vậy ắt hẳn là bởi thể chất đặc biệt của nàng ta có thể giảm sự đau đớn cho chủ tử. Mê Hồn Hoa vẫn chưa tìm được, ngày có thuốc giải cho chủ tử vẫn xa vời vợi, cứ tới rằm hàng tháng đều phải chịu đựng nỗi thống khổ như vậy, Lâu Thất thật sự quan trọng.

Vì vậy hần cũng buông bỏ thành kiến, cố gắng bảo vệ nàng.

15. Chương 15

Bọn họ vừa đi được mấy mét thì đằng sau lại vang lên một tiếng “két”, mấy người họ hơi giật mình, hoá ra là cửa đá tự động đóng lại.

Như này thì hay rồi, chỉ có thể tiến về phía trước chứ không thể lùi sau được nữa. Có điều lùi về sau cũng chẳng có đường, cũng không thể cứ ở mãi trên phía đá đó không ăn không uống chờ chết.

Trầm Sát không dừng lại, bọn họ tất nhiên cũng phải tiếp tục đi theo về phía trước.

Đỉnh động cao khoảng hai mét, chiều rộng chỉ vừa cho hai người cùng đi, ánh sáng tăm tối đến mức giờ nằm ngón tay ra nhìn cũng chẳng thấy được. Cảm giác dưới chân thì có thể phán đoán ra là được phủ lên bởi mặt đá, đi trên đó tiếng bước chân nghe rất rõ. Bầu không khí đầy sự ẩm ướt, có luồng gió cứ thổi từ chỗ sâu hun hút tới, u ám lạnh lẽo khiến cho người ta có cảm giác không tốt lành gì.

“Phía trước nhất định có nước.” Ứng nói.

Nhưng lời anh ta vừa dứt bèn lập tức nghe tiếng vọng nặng nề bên tai.

“Định có nước..có nước... nướccccc”

Trước mắt bỗng nhiên có một phiến đá mở ra, bọn họ đã đi ra ngoài thông đạo đó nhưng vẫn không có ánh sáng, chỉ dựa vào cảm giác mà biết được chỗ đứng hiện tại vô cùng rộng rãi.

“Sao lại có tiếng vọng lại quỷ quái như vậy chứ?” Ứng lại chau mày, tiếng vọng vừa rồi, âm thanh dường như biến thành một thanh điệu vậy, rít lên, khiến cho bọn họ nghe thấy đều không thoải mái, nhưng câu này lại chẳng dẫn ra động tĩnh nào nữa.

Bọn họ lập tức trở nên phòng bị, nơi này nhất định có gì đó cổ quái.

“Rắc” một tiếng, phiến đá tối đen trước mặt họ bỗng nhiên sang bừng lên bởi hai ngọn đèn nhỏ, ánh sáng lửa đỏ ở trong bóng tối hiện lên sáng rực, nhưng kỳ quái ở chỗ là chẳng hề chiếu sáng được mấy, bốn bề quanh hai ngọn đèn vẫn tối đen như mực.

“Tạm thời không quản tiếng vọng đó nữa, lồng đèn đó có phải là cách chúng ta quá xa không, chúng ta phải tới để lấy nó.” Lâu Thất không thích đi ở trong nơi tối tăm như vậy.

Nàng vừa bước một bước thì cô tay bỗng nhiên bị Trầm Sát nắm lại, chàng khê dùng lực, nàng liền bị kéo vào trong lòng chàng: “Có lẽ đó không phải đèn lồng.” Giọng Trầm Sát lãnh đạm cất lên.

“Không phải đèn lồng?” Không phải đèn lồng thì là cái gì? Lâu Thất cảm thấy khó hiểu, hai ngọn đèn lồng đó bỗng nhiên động đậy, sau đó thổi một làn gió từ phía đó về, giống như là đang hà ra một hơi vậy, mùi tanh nồng khiến người ta thấy buồn nôn.

“Là dã thú.” Dạ dày Lâu Thất bỗng thấy quay cuồng, nàng lập tức tóm lấy tay của Trầm Sát bịt lỗ mũi của mình. Bàn tay lớn của chàng trước đây từng chặt cây lấy gỗ, Lâu Thất nhớ rõ đó là loại cây có thể tỏa ra mùi hương của gỗ, vì vậy mà bàn tay chàng bây giờ vẫn còn lưu lại mùi hương thanh mát của loại cây đó.

Trầm Sát hoàn toàn bất ngờ trước hành động này của nàng, bàn tay chàng bịt vào mũi nàng thì lòng bàn tay cũng chạm vào đôi môi của nàng, chỉ cảm thấy vô cùng mềm mại lại nóng ẩm, khê ấn vào lòng bàn tay. Chàng nhíu mày nhưng lại không bỏ tay ra, tay còn lại ôm lấy nàng, người đứng nghiêng sang một bên.

Ứng và thị vệ tất nhiên lập tức theo lên.

Ở chỗ đèn lồng đột nhiên loé lên một tia sáng mặt trời, tuy không nhiều nhưng cũng đủ để bọn họ nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Vừa nhìn, cả mấy người họ đồng loạt thất kinh.

Một con rắn màu đỏ thẫm to lớn đang quấn thân mình trên một phiến đá khổng lồ, đầu nó ngẩng cao, hai con mắt tròn như miệng bát đang toát lên tia nhìn màu đỏ, rõ ràng vừa rồi hai ngọn đèn mà họ nhìn thấy chính là hai lỗ hồng được ánh mặt trời chiếu vào nên mới rực sáng lên, lúc này có lẽ là do cái đầu của nó đã lấp đi cái lỗ đó nên trong này mới tối đen như vậy.

Ở phía sau thân của con rắn khổng lồ đang cuộn lại như một ngọn núi nhỏ, một dòng suối tối ở trong núi đang chảy lặng lẽ.

“Trầm Sát, ngài mau nhìn kia.” Lâu Thất đột nhiên chỉ vào bờ suối tối đen đó, giọng nàng khẽ nói nhưng không nén nổi sự hưng phấn.

Ở dòng suối tối tăm đó, một bông hoa nhỏ đang yên tĩnh khoe sắc, ở giữa vô số những lá nhỏ xanh mướt chỉ có một bông hoa duy nhất nở rộ, cánh hoa trắng muốt như tuyết đem theo chút ánh sáng lấp lánh nhẹ càng nổi bật lên dòng nước trong của con suối tăm tối, mang lại một bầu khó âm u lạnh lẽo.

Con người trong đôi mắt Trầm Sát loé lên một tia u tối.

Ứng đã không kiềm chế nổi khẽ lên tiếng: “Mê Hồn Hoa.”

Đúng vậy, chính là Mê Hồn Hoa, chỉ cần nhìn thấy sẽ biết ngay chính là nó.

Lâu Thất trong phút chốc trở nên kiêu ngạo, nàng lộ mặt ra từ lòng Trầm Sát làm mặt xấu với Ứng: “Chẳng phải bảo ta đưa các người vào con đường cùng sao? Chẳng phải hận một nỗi không giết được ta sao? Nếu không phải ta dẫn đường thì các người vĩnh viễn sẽ chẳng tìm được Mê Hồn Hoa.” Ai mà biết được Mê Hồn Hoa lại mọc ở chốn này, nếu không phải dòng đời xô đẩy thì quả thật chẳng ai có thể tìm được nơi này. “Bây giờ có phải là nên cảm ơn ta không hả hả hả hả? Mau nói vài câu nịnh bợ bản cô nương đi nào!”

Ứng nhìn bộ dạng đắc ý huyênh hoang của nàng, hần cũng hết lời. Nhưng hần không thể không thừa nhận là lần này Lâu Thất chính là phúc tinh, là quý nhân của họ.

Phải biết là Mê Hồn Hoa này quan trọng với chủ tử đến mức nào.

Nhưng hần không muốn để Lâu Thất đắc ý như vậy, mặt hần gườm gườm nói: “Không biết nên nói là người to gan hay là nói người ngu ngốc, Xà Vương sờ sờ ở đó mà người không nhìn ra sao”

Hắn không thể không nhắc nhở nàng, Xà Vương với tấm thân còn to hơn cả người nàng đang ở phía đối diện nhắm nhe hàm hừ nhìn họ, nó đã coi mấy người họ là con mồi trong miệng rồi, chẳng trách mà Mê Hồn Cốc này có lảm rần như vậy, hoá ra ở đây có Xà Vương.

Lâu Thất đầu thế xem thường Xà Vương được, nhưng mà chẳng phải có ba người họ ở đây sao? Ba người giết một con rắn chắc là không thua được đâu nhỉ, đặc biệt là có đại sát khí Trầm Sát này.

“Ái da ta sợ quá đi mất.” Lâu Thất lập tức núp vào sau lưng Trầm Sát, bàn tay nhỏ nhắn của nàng giật giật ống tay áo của chàng, khẽ ngúng nguẩy, giọng thỏ thẻ yếu ớt: “Chủ tử, ngài phải bảo vệ ta đấy nhé!”

Ứng bữu môi, thị vệ không nhin nổi quay mặt đi chỗ khác, không nhìn cho đỡ bồn mắt.

Trầm Sát cúi đầu, chàng nhìn xuống ống tay áo vải màu đen của mình bị mấy ngón tay thuôn dài trắng ngần đang nắm chặt, trong lòng chàng bỗng trào lên một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

“Đứng lui sang một bên đi.” Chàng lạnh nhạt nói một tiếng.

Lâu Thất lập tức nghe lời lùi về sau, nàng lùi thêm nữa, lùi đến tận trong một góc.

Mắt Trầm Sát liếc qua, khoé miệng bỗng nhiên nhếch lên, chàng đột ngột thay đổi chủ ý: “Người đi hái Mê Hồn Hoa.”

“Hả?” Lâu Thất đau khổ hét lên: “Đấy là hành động tự tìm đến cái chết đó!” Xà Vương này rõ ràng chính là linh thú bảo hộ của Mê Hồn Hoa, nàng ta mà dám đụng vào Mê Hồn Hoa thì chắc chắn sẽ bị Xà Vương nuốt đầu tiên.

Lúc này, Xà Vương cũng đã chẳng còn kiên nhẫn, phần thân dài trượt động đây, cái đầu rắn khổng lồ lao về phía bọn họ, nó há to cái miệng dường như có thể nuốt chửng một người đàn ông to lớn, mấy cái răng độc vừa nhọn vừa dài khiến người ta nhìn mà thấy khiếp vía. Chính bởi sự chuyển động của nó mà đem tới ngọn gió âm u khiến người ta cảm giác như nhiệt độ trong không khí giảm hẳn đi hai độ.

Trên núi đều là những con rắn phun lửa nhỏ, vốn dĩ nhiệt độ của cơ thể rắn cao nhưng Xà Vương này lại vô cùng âm u lạnh lẽo, điều này cho thấy nó không biết phun lửa, âu cũng là chuyện tốt.

Lâu Thất giả vờ làm khuôn mặt đáng thương: “Chủ tử, ta sợ lắm, có thể không đi không?”

“Đây là mệnh lệnh, hái hoa, hoặc là chết, chọn một trong hai.”

Trầm Sát nói xong, chàng rút cây Phá Sát từ hông ra, chàng bước lên nghênh đón Xà Vương lao tới.

“Cùng xông lên.” Ứng ra lệnh cho thị vệ, hai người lập tức đứng chắn trước mặt Lâu Thất, họ cùng phát động công kích với Xà Vương. Ba người cùng lúc ra tay, Xà Vương cũng nổi giận, nó trườn từ phiến đá khổng lồ xuống, cái đuôi hung dữ quất về phía Ứng. Nhưng đúng lúc này, Phá Sát trong tay Trầm Sát đột ngột loé sáng chặt phăng hai cái răng độc vừa dài vừa nhọn của nó, trong chớp mắt biến thành vụn vừa ngắn vừa cùn.

16. Chương 16

Xà vương lập tức nổi giận, điên cuồng xoắn người, quấy cao đuôi, tạm thời từ bỏ hai người kia, quất mạnh về phía Trầm Sát

Trọng lực cái đuôi kia đập xuống chỉ ít cũng phải tới một trăm cân, nếu như đập trúng không chết cũng tàn phế. Đầu rắn lại quay qua một góc, tập kích Trầm Sát từ hai bên. Cứ theo tình hình này, nếu như hắn muốn tránh thì chỉ có thể né sang bên phải, nhưng bên phải có Ứng và thị vệ, sau lưng họ là Lâu Thất.

Lâu Thất vừa cẩn trọng tiến sát về phía Mê Hồn Hoa, vừa chú ý tới tình hình bên này, nhìn thấy cảnh đó, đồng tử nàng co lại. Di chuyển qua trái sẽ là tự động đi vào miệng rắn, trên đầu có đuôi rắn một trăm cân đập xuống, Trầm Sát sẽ lựa chọn ra sao, Ứng và thị vệ là thuộc hạ của hắn, hi sinh vì hắn cũng rất hình thường, còn nàng, chẳng qua chỉ là thị nữ hắn nhận dọc đường, nàng có chết cùng còn hơn hắn chết.

Ngón tay nhanh chóng miết nhẹ, chỉ đợi hắn dẫn dụ xà vương tới bên này.

Nhưng ngay lập tức, mắt nàng mở tròn.

“Súc sinh đáng chết.” Trầm Sát nét mặt bình tĩnh, thân hình cao lớn bay thẳng qua bên trái, sao hắn lại dám, sao hắn lại lựa chọn xông thẳng vào miệng rắn như vậy chứ.

“Chủ tử!” Ứng và thị vệ kêu lên thất thanh, đồng thời ra tay, kiếm trong tay đâm về phía mình rắn.

Trầm Sát vung mạnh tay, cả người bay lên, xà vương cắn về phía chân hắn, tay trái hắn đánh xuống, dùng phản lực của chưởng phong để khiến người mình tiếp tục bay lên cao nửa mét trong không trung, một chân đạp trên đầu rắn, vận Thiên Cân Trụ đạp mạnh đầu rắn xuống đất.

“Bỏ để quân há lại không hàng phục được súc sinh nhà ngươi?”

Giọng nói ngông cuồng kiêu ngạo, rầm một tiếng, đầu rắn bị đạp mạnh xuống đất, cát bụi mờ mịt.

Lâu Thất nói lỏng ngón tay, khẽ thở phào, nhanh chóng chạy về phía dòng suối ngầm.

Một con xà vương khổng lồ đương nhiên không thể bị Trầm Sát dễ dàng hàng phục tới vậy, nó lập tức lại điên cuồng vận mình, thân rắn vừa to vừa dài bắt đầu quấn quai quét trên mặt đất, bụi đất tung bay, chân Trầm Sát liên tục đạp lên đầu nó, không hề di chuyển, mặc cho đuôi nó đập mạnh về phía hắn.

Ứng và thị vệ liền vung kiếm đồng loạt chém vào đuôi nó.

Khi họ còn đang chiến đấu kịch liệt với con rắn kia, Lâu Thất đã tới bên suối ngầm đang định gơ tay đi hái hoa, nhưng bất ngờ nàng nhìn thấy trên cánh hoa và cành hoa đều có bao phủ một lớp bột óng ánh màu lục nhạt, đầu nàng nhanh chóng nhớ tới lời nói của lão đạo sĩ thối, có một loại nấm độc tính rất mạnh, giống như bột huỳnh quang, thích bám trên những cành hoa được tính mạnh, nếu như dùng hoa này làm thuốc thì phải loại bỏ thứ nấm này đi trước, nhưng không phải nước nào cũng có thể rửa sạch được chúng, nếu tùy tiện rửa ngược lại sẽ khiến thứ bột nấm đó ngấm vào trong hoa, khiến hoa cũng trở thành hoa độc, như vậy sẽ không thể dùng làm thuốc được nữa.

Cũng không biết nhóm người Trầm Sát có biết điều này hay không.

Lâu Thất nhìn dòng suối ngầm, ánh mắt lấp lánh, dù sao thì nàng cũng không thể việc nào cũng lo, họ có lẽ cũng biết điểm này mới đúng.

"Mau lên." Trầm Sát lên tiếng.

Lâu Thất nhổ cả cây Mê Hồn Hoa lên, sau đó lại nghiêng răng thay đổi chủ ý, gọi Ứng nói: "Túi đựng nước."

Ứng bị đuôi rắn đập trúng, cả người bay về phía nàng, khi sắp sửa đập vào vách đá trên suối ngầm, Lâu Thất liền gơ tay túm lấy thắt lưng hắn, kéo cả người hắn xuống, tay đỡ lấy hắn giúp người hắn thăng bằng, hai chân chạm đất.

Trong lòng Ứng thoáng vẻ kinh ngạc nhưng không kịp suy nghĩ gì nhiều, đuôi rắn kia lại hùng hổ đập về phía bên này, hắn lập tức không nghĩ ngợi thêm nữa, xách kiếm lao đi. Trước đó, Lâu Thất đã nhanh chóng giật túi nước trên eo hắn xuống, đổ hết nước mất ở trong ra, sau đó lại móc một túi nước trong suối ngầm.

Đẩy nắp lại, nàng nhanh chóng rút lui, chạy ra xa tít.

Khi nàng vừa đi khỏi, con rắn kia quay người lại phát hiện bông hoa nó canh giữ đã biến mất, lập tức nổi giận đùng đùng, trườn ngay về phía Lâu Thất.

Lâu Thất tiếp tục lùi lại, một bóng người cao lớn đã nhảy tới, chắn trước mặt nàng, cánh tay vung lên, trên nắm tay phát ra một luồng ánh sáng màu đỏ nhạt, hắn vung quyền đánh mạnh về phía đầu rắn đang trườn tới.

Bùm một tiếng, cả con rắn bị đánh bay đi, Phá Sát trong tay hắn cũng đồng thời phòng đi, cắm phập vào vị trí bẫy tặc của nó.

Thân rắn nặng nề rơi xuống đất phát ra một tiếng động lớn.

"Phù, cuối cùng cũng chết rồi, đúng là thứ đáng ghét!" Ưng lau mồ hôi trên trán.

"Móc mật rắn và nội đan ra đi." Trầm Sát nói. Hắn vừa dứt lời, thị vệ liền đi giết rắn lấy nội đan.

Trầm Sát quay người lại nhìn Lâu Thất. Nàng hơi ngẩng đầu mỉm cười sùng bái nhìn hắn, dáng vẻ nịnh bợ nói: "Chủ tử thật lợi hại, công phu tuyệt đỉnh, dũng cảm hơn người, có nghĩa khí, khắp thiên hạ này tìm đâu ra chủ tử tốt như vậy!"

Ọc, trước đây nàng chỉ biết nịnh bợ lão đạo sĩ thôi, bây giờ lại có thêm một người nữa, nghĩ thôi nàng cũng thấy nàng càng sống càng đáng thương.

Trầm Sát quan sát vị trí nàng đang đứng, đôi mắt ánh lên một tia sáng, không trả lời lời nịnh nọt bợ đỡ của nàng.

Nhưng khi họ thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, Lâu Thất bước tới bên cạnh hắn đột nhiên nghe thấy hắn nói: "Nếu thấy bốn đế quân tốt, vậy thì cả đời này hãy ở bên bốn đế quân."

"Hừm, Trầm Sát, người như vậy là không được đâu, tổ tình không phải như vậy." Lâu Thất cười rạn rở, vẻ mặt ngây thơ.

Trầm Sát liếc nhìn nàng ta, nói tiếp: "Ở bên cạnh bốn đế quân, làm tốt bổn phận của một thị nữ."

Biến, cả đời làm thị nữ cho người ta, còn lâu nàng mới làm.

Lâu Thất trợn mắt, cụt hứng xua tay thờ ơ nói: "Từ từ rồi tính."

Ánh sáng trong đáy Trầm Sát lại chùng xuống. Cô gái này đúng là to gan, thái độ này đúng là tùy tiện, hẳn đường đường là chủ nhân Phá Vực, vậy mà nàng ta cũng không coi ra gì.

Hắn không biết Lâu Thất tới từ đâu, thế kỷ hai mốt khởi xướng người người bình đẳng, giai cấp thân phận đã không còn quá rõ ràng, hướng hồ ở hiện đại nàng là một người nông cuồng, tự do tự tại. Năm xưa gặp thành viên hoàng gia của các quốc gia khác nàng cũng không xem họ là những người có địa vị cao quý.

Hơn nữa, nàng không hề hiểu về thế giới này, Phá Vực gì đó là nơi thế nào.

Không biết.

Nếu đã không biết thì lấy đâu ra kính nể.

Ứng nghe đoạn đối thoại giữa hai người liền lườm Lâu Thất một cái, nhưng bỗng nhiên nghĩ tới việc lúc trước hắn lại lùi tới bên cạnh cô, hỏi: "Ta nói này Lâu Thất, người biết võ công có phải không?"

Ban này tình thế cấp bách, hắn không kịp nghĩ nhiều, nhưng bây giờ ngẫm lại hắn mới phát hiện ra điều bất ổn, hắn cao lớn như vậy, nặng như vậy, hắn không nhớ lúc đó nàng dùng một tay nhấc hắn lên hay là hai tay, động tác của nàng quá nhanh, nhanh tới nỗi khi nhớ lại hắn cũng cảm thấy rất mơ hồ.

Lâu Thất liếc nhìn hắn: "Ta chả biết gì cả, ta chỉ là một thị nữ, hiểu chưa?"

Nói xong nàng liền liếc nhìn xung quanh, sau đó tìm một hướng để đi. Ứng nhú mày nhìn theo bóng nàng và nghe thấy chủ tử của mình hỏi: "Sao vậy?"

Ứng liền nói lại tình hình ban này, nhưng hắn cũng không thể hiểu nổi rốt cuộc Lâu Thất có võ công hay không, hay là ban này chỉ là trí nhớ của hắn hỗn loạn, mặc dù tình thế vừa rồi rất gấp nhưng trí nhớ của hắn không tới nỗi kém vậy chứ.

Trầm Sát ngẫm nghĩ nhìn theo bóng nàng.

Thị vệ lên tiếng ngắt đứt suy nghĩ của họ: "Chủ tử, không tìm được lối ra."

Đây là một việc nghiêm trọng, không tìm được lối ra, lẽ nào họ bị nhốt ở đây?

Vốn dĩ có nước chảy là có cửa ra, nhưng dòng suối ngầm này chảy ra từ trong vách, không thể đào cả vách núi lên được. Mấy người chia nhau ra tìm kiếm cửa ra ở xung quanh nhưng tìm mãi vẫn không hề tìm thấy.

Hang động này giống như hình thành trong lòng núi, Ứng gõ đập khắp nơi đều chỉ là núi đá, có một chỗ nhìn giống như cửa ra nhưng lại gần nhìn thì chẳng qua chỉ là một cửa hang, cũng có thể nhìn thấy bên ngoài, có ánh sáng nhẹ và gió thổi vào, cửa hang không lớn, có thể thò đầu ra, nhưng nhìn ra rồi càng thêm tuyệt vọng, vì bên dưới là vực sâu vô tận, cho dù họ có thể đục cửa hang to ra một chút, người có thể đi qua nhưng giữa lưng chừng thế này cũng chẳng khác nào với đường cụt.

"Thần y nói sau khi tìm được Mê Hồn Hoa, trong vòng ba ngày phải lập tức trở về, ông ta sẽ nghĩ cách cất giữ, nếu như muộn, công hiệu của Mê Hồn Hoa e là sẽ mất đi." Ứng rất lo lắng, lúc này tuy đã có được Mê Hồn Hoa nhưng nếu không được đưa về kịp thời thì cũng công toi.

Trầm Sát vẫn lặng lẽ không lên tiếng, ánh mắt hắn đang nhìn về phía Lâu Thất đang ngồi ở một góc hi hục làm gì đó, hắn bước tới ngồi xuống bên cạnh nàng, nhìn nàng bận rộn, hắn nhú mày nói: "Người không định nói gì sao?"

"Ta có thể nói gì, các người tìm cửa ra, ta cũng không giúp được gì, nhưng vô tình nhìn thấy sợi mây này rất chắc chắn, lại dài, nhổ lên xem có thể bện thành dây thừng được không, có lẽ lát nữa sẽ dùng tới." Lâu Thất trả lời rất ngây thơ. Trong lòng thì nghĩ thầm, mau khen ta ngây ngô đáng yêu đi, không đáng yêu

thì ngậy ngô cũng được, chỉ đây không để bụng đâu.

Ứng bước tới, nhìn nàng vẫn đang rút sợi mây kia lên, chẳng biết nên nói sao: "Cái này sao, dây mây bé xíu thế kia có thể bện làm dây thừng không, người có thể làm việc gì đó hữu ích hơn được không, ví dụ như giúp chúng ta tìm cửa ra."

Thứ nàng rút cũng rất kì lạ, bên cạnh nàng đã cuộn một đồng nhưng vẫn chưa rút tới rế, giống như vô tận vậy, dài vô biên. Theo Ứng, đây đúng là một việc vô cùng vô vị.

Thực sự không hiểu tại sao chủ tử vẫn có thể thản nhiên ngồi xem, không, không, lại còn ra tay giúp đỡ nữa.

Trầm Sát đúng là đã ra tay giúp nàng, cầm lấy sợi mây trong tay Lâu Thất, rút nhanh hơn nàng.

Lâu Thất thấy mắt Ứng sắp rớt ra ngoài, trong lòng cảm thấy buồn cười nhưng nhìn thấy người đàn ông bên cạnh nàng lại cảm thấy không vui, năng lực quan sát của người này mạnh quá, hơn nữa dường như không dễ qua mắt, về điểm này Lâu Thất không hài lòng cho lắm.

17. Chương 17

Động tác của Trầm Sát rất nhanh, nàng chỉ sửng sốt một lát hắn đã kéo được một đoạn dây mây rất dài. Đoạn mây này chui ra từ một góc trên vách đá, vì mọc xuyên qua nên trên vách còn có một cái lỗ nhỏ, nhưng rất nhỏ.

Ứng còn muốn nói gì nữa nhưng Lâu Thất đã ngăn cản hắn, nàng lắng tai nghe sau đó kéo mạnh tay Trầm Sát, kéo hắn dậy, lùi nhanh ra sau. Ứng không biết chuyện gì đang xảy ra, cứ đứng ở đó không có phản ứng gì, bỗng nhiên hắn nghe thấy phía trước có gì đó sột soạt, hắn vừa ngẩng đầu lên thì bùm một tiếng, cả vách đất đổ rầm xuống, bùm đất ập thẳng xuống đầu, cát bụi bay tung tóe, biến hắn thành một tượng đất.

"Khụ khụ khụ..."

Trong cát bụi, vọng ra tiếng ho sặc sụa của Ứng và tiếng khạc nhổ bùm đất trong miệng.

Lâu Thất đứng ở xa ôm bụng cười khoái chí. Trầm Sát nhìn nàng ta không còn gì để nói.

Sau khi bụi đất rơi xuống, bên đó là ánh sáng rạng rỡ, bên ngoài là cây cối um tùm, thêm đá quanh co dẫn lên, trên cây hoa tươi khoe sắc, bướm bay dập dềnh, giống như một bức tranh thế ngoại đào viên.

Ứng đã quên ho, sửng sốt nhìn ra ngoài, không tin rằng cửa ra cứ thế xuất hiện trước mặt họ.

Trầm Sát cúi đầu nhìn cô gái vẫn còn đang mỉm cười, hỏi: "Sao người biết cửa ra ở chỗ đó, sao lại biết

kéo dây mây thì có thể mở được bức tường đó?”

”Cái gì, chủ tử đừng đùa nữa, ta chỉ là một tì nữ nhỏ bé, sao có thể biết được những việc đó chứ, là ta may mắn, nghịch đại không ngờ tìm được cửa ra, hi hi.” Nàng nhăn nhó cười nói với hắn xong lại chạy tới bên cạnh Ứng, quan sát hắn khắp lượt, sau đó vẫn tiếp tục cười trên nỗi đau của hắn: ”Ứng đại nhân, người xem bây giờ người mới ngọc thụ lâm phong làm sao, người xem tóc cũng đã nhuộm màu rồi kìa, màu vàng đất, không tệ, rất đặc biệt.. Ha ha ha...”

Nàng vừa cười vừa nhanh nhẹn nhảy ra ngoài cửa, Ứng tức tối muốn kéo nàng lại nhưng vẫn chậm một chút ít.

”Nha đầu thôi nhà người, có phải người cố tình không.” Ứng nghiêng răng nghiêng lợi.

Lâu Thất đã ra tới ngoài liền quay đầu lại cười rạng rỡ, sau đó làm mặt hề với hắn.

Nhiều năm sau, Ứng nghĩ lại cảnh này vẫn cảm thấy vẻ mặt đó, hình dáng đó của nàng sinh động như ngay trước mắt. Có điều khi đó hắn đã không thể giống như lúc này, dùng tâm thái như hiện tại để đối xử với nàng.

Trong hang vốn có một con xà vương khổng lồ, lại trong trạng thái kín mít, không khí nhất định rất tệ, vì thế vừa ra tới ngoài, không khí trong lành khiến tinh thần cũng tốt hẳn lên.

Lâu Thất hít một hơi thở sâu, mặc kệ ba chủ tử ở sau lưng, một mình bước lên bậc thềm, từng bước đi lên.

”Chủ tử, chúng ta...”

”Đi thôi.”

Trầm Sát nói, sau đó cũng lập tức bước ra.

Ai cũng không ngờ rằng ở đây có một hang động, trong hang động còn có xà vương, hơn nữa cửa ra lại có phong cảnh đẹp tới vậy.

Trầm Sát nhìn Lâu Thất nhẹ nhàng leo bậc thềm ở phía trước, màu mắt sẫm lại. Lần này nếu không có nàng ta, họ chắc chắn sẽ không tìm được Mê Hồn hoa, cho dù tìm được cũng không thể tìm được cửa ra, sau đó sẽ bị nhốt trong hang động, không biết phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể ra ngoài được.

Nàng chính là phúc tinh của hắn, là thuốc của hắn.

Vì thế nàng nhất định phải ở bên cạnh hắn, không được đi đâu cả.

Lâu Thất không hề biết rằng có một người đã coi nàng trở thành "vật" liền thân, nàng chỉ nghĩ rằng tìm được Mê Hồn Hoa rồi, họ cũng nên trở về, ra khỏi núi, đi tới nơi có người ở, tới thành trì, vậy thì nàng có thể rời đi rồi.

Làm thị nữ không phải nguyện vọng của nàng, nàng muốn được tự do, được tiêu sái, sống cuộc sống tự mình làm chủ. Ở hiện đại nàng đã rửa tay gác kiếm cũng chính vì mục đích này, bây giờ mặc dù đổi một thời không mới, đổi một thế giới mới thì điều này vẫn không hề thay đổi.

Nàng tin rằng dựa vào năng lực của mình nàng cũng có thể kiếm được tiền, mua được nhà, nuôi sống bản thân ở đây.

Cho dù không biết nơi này có những thứ sinh nho nhã tuần tú, hay những tiêu khách đại hiệp hành tẩu tự do hay không nhưng chỉ cần có thể lọt vào mắt nàng, nàng cũng không ngại yêu đương ở cổ đại.

Ừ, nghĩ cũng không tồi.

Vì trong đầu nàng còn mãi mê nghĩ những điều này, hơn nữa lại hào hứng vì đã có thể ra ngoài, Lâu Thất quên mất đóng kịch, kết quả đợi tới khi nàng phát hiện ra bất ổn, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy đôi mắt như nhìn thấu mọi thứ của Trầm Sát, cả sự kinh ngạc của Ứng và thị vệ.

Nàng ngó người quay đầu lại nhìn, trong lòng kêu thầm, mẹ ơi.

Từ đây nhìn xuống dưới, bậc thềm không thấy điểm cuối, uốn lượn như rắn, không tới nghìn bậc thì cũng phải tám trăm bậc. Nàng cứ thế vừa nghĩ vừa nhẹ nhàng tiến lên, bây giờ vẫn không thấy thở dốc, đối với một cô gái "không biết võ công, yếu ớt và ngây ngô" mà nói, đây đúng là một việc không tưởng.

Chết tiệt, đúng là đặc ý quá đà rồi.

Nhưng Trầm Sát quay mặt đi, như thể không muốn hỏi gì, Lâu Thất trong lòng thở phào, nhưng Ứng thì hỏi: "Nha đầu người sao không mệt vậy?"

Con Ứng ngọc này, chủ tử người không thềm hỏi rồi sao người còn lảm chuyện vậy.

Lâu Thất mặc dù biết bây giờ đóng kịch sẽ rất giả, nhưng đâu có sao chứ, nàng cười hihi, định dựa vào vai Ứng: "Mệt, mệt chết đi được, con mắt nào của người nhìn thấy ta không mệt."

Người còn chưa chạm vào Ứng thì đã bị một bài tay kéo qua, gã nọ trầm giọng nói: "Nam nữ thụ thụ bất thân."

Lâu Thất vẻ mặt ngạc nhiên.

Nam nữ thụ thụ bất thân.

Vậy trước đây hấn bế nàng, công nàng, ôm eo nàng, và lúc này kéo tay nàng là sao?

Trong thế giới của nàng, đùa giỡn dựa vào vai bạn khác giới là chuyện bình thường, trước đây nàng và các bạn cũng nô đùa rất vui.

Nhưng nhìn sắc mặt đen như mực của Trầm Sát, Lâu Thất vẫn thông minh im miệng.

Ứng có phần rầu rĩ xoa mũi không nói gì. Thị vệ ở bên cạnh thì nhìn trái rồi lại nhìn phải, quyết không nhìn qua bên này, ở đây thân phận của hấn thấp bé nhất, mặc dù Lâu Thất là thị nữ nhưng là thị nữ bên cạnh chủ tử, đây là người đầu tiên trong lịch sử Phá Vực, hấn đâu dám xem thường. Hơn nữa mấy ngày nay tuy hấn ít nói nhưng quan sát còn nhiều hơn cả Ứng vệ, vị Lâu cô nương này đâu phải người bình thường, những điều khác không nói, chỉ luận về vận may, nàng ta cũng đứng đầu, hơn nữa nàng ta còn cứu mạng hấn.

Bây giờ họ đã đứng trên núi, núi bên này chính là đối diện của bờ bên lúc trước họ nhìn qua. bên cạnh có thác nước đổ xuống. Trước đây Lâu Thất từng nói cảm nhận được nước, chính là nơi này.

Lâu Thất nhướn mày nhìn Ứng, hất cằm chỉ về phía thác nước, ý đồ rất rõ ràng, lúc trước không phải nói là có nước cũng vô dụng sao? Không qua được? Nhìn xem, nhìn xem, vận may của nàng..

Ứng bị vẻ đắc chí của nàng ta làm cho vừa tức vừa buồn cười, hấn dứt khoát quay đi không nhìn nàng nữa. Khi thò tay xuống eo lấy túi nước, Lâu Thất lại bật cười: "Ồi trời ơi, Ứng vệ đại nhân của chúng ta sao lại ngớ ngẩn thế chứ, túi nước mất rồi cũng không biết. Trầm Sát người chắc là vẫn muốn để hấn làm hộ vệ bên cạnh người sao?"

"Lâu Thất, người trộm đồ của ta." Ứng nhìn thấy túi nước bên eo nàng, lập tức mặt đỏ bừng.

"Người ngốc sao có thể trách ta, khi đó ta còn nói cần túi nước."

"Đưa đây, để ta đi lấy nước." Ứng cảm thấy mình sớm muộn gì cũng bị nha đầu này làm cho tức chết. Nhưng nàng ta lại có thể giúp chủ tử không đau trong ngày mười lăm, hấn còn không dám đuổi nàng ta, làm bị thương nàng ta.

"Không trả." Lâu Thất làm mặt hờ với hấn.

"Người..." Túi nước của hấn lúc trước chỉ còn lại một nửa, cái đó là của chủ tử, không đựng nước, họ đi về còn cần một ngày một đêm nữa, lẽ nào không uống nước sao.

"Túi nước đó bây giờ là của ta rồi, người muốn đựng nước thì tìm cái khác." Lâu Thất nói xong liền trốn ra sau lưng Trầm Sát, hắn rất cao lớn, có thể che hết người nàng.

"Chủ tử."

Giọng Ứng có chút tủi thân như một cô dâu nhỏ, khiến thị vệ nghe được liền rung mình. Ôi trời, Ứng vệ từ khi nào cũng biết dùng giọng điệu ai oán vậy chứ, thật đáng sợ.

Lâu Thất cũng bật cười.

Ứng phản ứng ra, trán càng vã mồ hôi lạnh. Đang muốn hắng giọng để nói gì đó lấp liếm đi thì thấy Lâu Thất thò đầu ra khỏi sau lưng Trầm Sát, quan sát hắn một lượt, cổ nhin cười nói: "Ứng đại nhân, người thương của người là ai? Không lẽ nào là Trầm Sát à?"

Học máu, học máu.

Ứng tức muốn học máu, Lâu Thất đã bị gã nọ xách áo kéo đi.

"Trần Thập đi mức nước."

"Tuân lệnh!" Thị vệ đáp lời, chỗ hắn vẫn còn một túi nước.

Lúc này Lâu Thất mới biết tên của thị vệ này là Trần Thập, mấy ngày nay họ không gọi tên của hắn, nàng cũng quên không hỏi, vì theo kinh nghiệm của nàng trước đây, những người này tốt nhất không nên biết tên, nếu hắn gặp phải nguy hiểm gì đó mất mạng, chí ít đối với nàng mà nói cũng chỉ là kẻ vô danh. Và nàng vốn dĩ còn phải rời đi.

Một ngày một đêm sau đó, họ đều hồi hã lên đường, đôi cũng chỉ dừng lại mỗi người uống hai ngụm nước, sau đó ăn chút lương khô. Lâu Thất không có khinh công, vì thể dọc đường nàng nằm ngủ trên lưng gã nọ rất thoải mái. Khinh công của gã nọ rất lợi hại, dọc đường bay đi nhưng nàng hoàn toàn không có cảm giác chòng chành.

Ứng không chỉ một lần nghiêng răng nghiêng lợi khi thấy nàng nằm ngủ say sưa trên lưng chủ tử, chỉ hận không thể kéo nàng ta từ trên người chủ tử xuống ném đi như ném giẻ rách. Đúng là gặp ma rồi, gặp phải một người như thế này, chủ tử có bao giờ công ai, ôm ai đâu, một thị nữ mà cũng thoải mái quá, tức chết đi được.

Nhưng sự tồn tại của nàng ta lại có tác dụng tương đồng.

Vì thể dọc đường đi hắn cũng chỉ biết thăm học máu.

Trên đường không gặp người qua lại, Lâu Thất cũng không nghĩ tới việc bỏ trốn dọc đường, mặc dù bây giờ họ vội vàng trở về, nếu như nàng trốn nói không chừng họ không có thời gian đuổi theo nàng, nhưng nàng không muốn chẳng hề biết gì lao đi cứ giống như một con ruồi mất đầu. Cứ từ từ rồi tính vậy.

Đêm nay qua đi, khi ánh sáng ban may chiếu xuống mặt đánh thức Lâu Thất dậy, nàng ngửi thấy trước tiên là mùi mồ hôi thoang thoang, nhưng cũng xen lẫn mùi quế hương mát lành, không hề khó ngửi. Nàng hoảng hốt nhớ ra, mình đang nằm trên lưng Trầm Sát, đêm nay nàng nằm mơ một giấc mơ kỳ lạ.

18. Chương 18

Nàng nằm mơ gặp lão đạo sĩ thối mặc hoàng bào màu vàng, đầu đội kim quan, râu cạo sạch sẽ, dáng người uy nghiêm, khí độ bất phàm, nhưng không phải ngồi trên điện kim loan mà là đứng trên một đỉnh núi, gió thổi áo bào phấp phật, ông quay người lại nói gì đó với nàng.

Nhưng bất luận nàng lắng nghe thế nào đi nữa cũng không nghe thấy ông ta nói gì, khiến nàng tức muốn nổ phổi, gọi đạo sĩ thối, đạo sĩ thối, ông bị câm rồi sao.

Đạo sĩ thối bình thường mặc đạo bào màu xám, râu tóc xồm xoàm, đầu có uy nghiêm như bây giờ.

Phải chăng nàng quá nhớ lão đạo sĩ thối nên bây giờ mới nằm mơ thấy lão.

Có điều, lão đạo sĩ thối đó thì có gì đ nhớ chứ, cả ngày chỉ biết bố trí các thể loại nhiệm vụ cho nàng, đáng ghét chết đi được.

”Nghĩ gì mà vẫn còn chưa chịu xuống, lẽ nào ngươi muốn để chủ tử công ngươi vào thành.” Ứng găm lên bên tai, Lâu Thất gờ tay tát một cái theo bản năng. Chết tiệt, nàng ghét nhất là khi chưa tỉnh hẳn lại có người ồn ào bên tai.

Đúng lúc tay nàng tát đi, Trầm Sát đặt nàng xuống, vì thế người đi tới không nhìn thấy vừa nãy nàng được Trầm Sát công.

Nhưng bàn tay nàng vẫn tát mạnh về phía Ứng, người vừa tới đều nhìn thấy.

”Phụt” một tiếng, có người cười nhạo: ”Ha ha, Ứng, ra ngoài có một chuyện mà ngươi đã kiếm được một mụ vợ danh giá rồi sao?”

Giọng nói rất trong trẻo, dứt khoát, lập tức khiến Lâu Thất bừng tỉnh hẳn, quay đầu về phía tiếng nói, vừa nhìn cảm nàng liền muốn rút xuống đất. Thứ đầu tiên nàng nhìn thấy là tám con hãn huyết mã khỏe mạnh trên đầu có đeo trang sức vàng lấp lánh, kéo một cỗ xe ngựa màu đỏ mạ vàng vô cùng xa xỉ, khoang xe rất lớn, trên đỉnh nhọn có một viên dạ minh châu cực lớn, cửa sổ có rèm cửa màu đen thêu rồng đỏ, đúng là vô cùng xa hoa.

Nhìn xong mọi thứ nàng mới nhìn tới nam tử ngồi ở vị trí phu xe. Đó là một nam tử vô cùng tuấn mỹ,

gương mặt trái xoan, da trắng như ngưng chi, nét mặt như tranh vẽ, mặc một chiếc áo bào màu trắng có thêu chỉ bạc, cánh tay cầm roi ngựa cũng thon dài, trắng ngần rất bắt mắt. Đây là một mỹ nam khác hoàn toàn với Trầm Sát và Ung, nếu như Trầm Sát là đế quân bá khí, Ung vệ tuần tú như ánh sáng mặt trời, vậy thì vị này sẽ là thanh phong minh nguyệt.

Trần Thập xoa mạnh cánh tay, chỉ cảm thấy khí áp xung quanh bỗng nhiên giảm xuống, bắt đầu lạnh toát. Quan sát kỹ thì thấy khí lạnh này tỏa ra từ người chủ tử, ừm, nguyên nhân sao...

"Khụ khụ, Lâu cô nương." Đừng nên nhìn Nguyệt vệ si mê như vậy nữa.

Lâu Thất bưng tỉnh khỏi sắc đẹp, ngẩng đầu đưa mắt nhìn đế quân nọ, lại buột miệng nói: "Trầm Sát, người đẹp trai nhất."

"Phụt..."

Nguyệt vệ không khống chế được bật cười, nhưng lại bị nước miếng của mình làm cho sặc sụa: "Khụ, khụ, khụ... Ung, mụ vợ danh giá của người to gan gớm, dám gọi thẳng tên của chủ tử." Lại còn rất biết nịnh bợ, kẻ to gan, biết pha trò này ở đâu ra vậy, ăn mặc kiểu gì thế kia, sao lại dựa chủ tử gần vậy.

"Ta làm gì có mụ vợ danh giá nào. Nguyệt, người đừng ăn nói linh tinh. Đây là thị nữ chủ tử mới nhận, tên là Lâu Thất." Ung vừa mới giữ tay Lâu Thất tát tới, lúc này đang trừng mắt nhìn nàng, hất tay ra: "Đây là Nguyệt vệ đại nhân, ta cảnh cáo người, đừng dở trò đại trai với Nguyệt."

"Người mới đại trai, ta là chiêm ngưỡng, chiêm ngưỡng người hiểu không." Lâu Thất trợn mắt, thấy Trầm Sát đã đi vào trong xe ngựa nàng vội vàng bước theo. Đang định lên xe thì Ung vệ túm lấy áo nàng từ sau lưng: "Chúng ta đã tới địa phận Phá Vực rồi, tốt nhất người nên ghi nhớ bốn phận thị nữ của mình, xe này là xe riêng của chủ tử, người không có phần."

Khốn kiếp, còn có nhân quyền nữa hay không, nàng không thể lên xe, lẽ nào phải đi bộ tới cái nơi gọi là Phá Vực sao? Quả nhiên tồn tàn, nhìn ra xa toàn là đồng hoang, phía xa xa có một ngọn núi hùng vĩ, làm gì có bóng dáng thành trì nào, muốn nàng đi kiểu gì?

Đang oán thán trong lòng thì Ung và Trần Thập đều huyết gió, tiếp theo đó nàng nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên, trong tầm mắt nàng có bốn con tuần mã đang phi tới.

Là hãn huyết bảo mã! Không phải giống ngựa này rất khó tìm sao, tại sao ở đây nhiều như rau cải vậy, không xa xỉ vậy chứ?

Mấy con ngựa phi tới, Trần Thập bước về phía một con trong số đó, xoa nhẹ rồi dứt khoát nhảy lên lưng ngựa, cưỡi ngựa đi tới sau xe ngựa.

"Ta đưa người đi!" Ung kéo Thất Sát định đi về phía một con ngựa cao lớn, hấn cho rằng nàng không

biết cười ngựa. Mặc dù hấn dẫn theo một cô gái, lại là một cô gái ăn vận kì lạ thế này vào thành sẽ làm tan nát trái tim của vô số các cô gái, nhưng vì chủ tử, hấn nhận.

Trầm Sát đã bước lên xe ngựa xa hoa rồi bỗng dừng lại, không quay đầu, giọng trầm truyền lại: "Để nàng ta tự cười ngựa."

Ứng sửng người, sau đó nhìn Lâu Thất cười nhạt: "Ta không giúp được ngươi rồi."

Lời của chủ tử chính là thánh chỉ.

Sau đó hấn bỏ mặc Lâu Thất, quay người nhảy lên ngựa, phóng ngựa tới phía trước xe ngựa, Ứng ngồi trên lưng hấn huyết bảo mã nhìn rất hiên ngang, đáng vẻ đó tin rằng có thể khiến vô số các cô gái đổ rập. Nhưng Lâu Thất chỉ trợn ngược mắt, mấy ngày chung sống cùng nhau, nàng cảm thấy mình xung khắc với Ứng, tha lỗi cho nàng không muốn chiêm ngưỡng vẻ tuấn tú của hấn ta.

Nguyệt vệ đại nhân mỉm cười nhìn nàng không nói gì, chỉ khẽ vung roi, chiếc roi không hề đánh xuống người ngựa, tám con bảo mã lập tức tung vó bước đi sau lưng Ứng tiến về dãy núi nguy nga kia, xe ngựa chạy qua trước mắt nàng, Trầm Sát ngồi thẳng lưng trong xe ngựa, không hề quay đầu nhìn nàng qua cửa sổ.

Trần Thập đi sau, quay đầu lo lắng nhìn nàng, nhưng cũng không hề dừng lại.

Lần này coi như nàng lại được chứng kiến tính tình bất định của Trầm Sát.

Vốn dĩ đang yên đang lành, đột nhiên như thế ai nợ hấn bảy tám trăm vạn vậy, lập tức trở mặt như không quen biết. Vốn dĩ còn đồng ý cống nàng, bây giờ còn không cho nàng ngồi chung xe ngựa.

Chà chà, gã đàn ông này đúng là khiến người khác muốn đánh cho một trận.

Nhìn người và xe ngựa đã đi xa, dường như muốn bỏ nàng một mình ở lại, Lâu Thất bĩu môi, mấy ngày qua nàng cũng đã hiểu phần nào con người của Trầm Sát, nếu như lúc này nàng thực sự bỏ trốn, chắc tương lai sẽ ăn đủ.

Hơn nữa nơi này trước sau không một bóng người, nàng đi đâu được?

Chẳng qua chỉ là muốn thăm dò nàng thôi mà!

Cho dù hấn biết nàng biết cười ngựa thì đã sao?

Lâu Thất nhướng mày, vận động xương cốt, quan sát mấy con hấn huyết bảo mã nhìn như ngựa không

chủ nhưng rất có thể là thú cưỡi của mấy người Phá Vực này, nàng chọn một con dã tính mạnh nhất trong số đó.

Nàng móc ngón trở về phía con ngựa đó nói: "Ngựa ơi, lại đây, chính là người đó."

Con ngựa đó lập tức hí lên một tiếng, nhưng vẫn chạy về phía nàng. Lâu Thất nhón chân, người bay lên như chim én, ngồi vững trên yên ngựa, tay kéo cương, cúi người thì thầm mấy câu bên tai ngựa, ngón tay bắt quyết, ngựa liền hí lên vang dội, lao đi như mũi tên bay ra khỏi dây cung.

Gió thổi vù vù bên tai, cả người như đang bay.

Lâu Thất vô cùng vui vẻ.

Lâu lắm rồi chưa phi ngựa nước đại, hơn nữa nàng cũng chưa từng được cưỡi hãn huyết bảo mã huyết thống thuần chủng, dũng mãnh như tương truyền. Hãn huyết ở hiện đại cũng có, nhưng chỉ là tốt hơn ngựa thường một chút, không thể truyền kì giống thế này được.

Những con hãn huyết bảo mã ở đây thực sự khiến nàng vô cùng vui vẻ.

Cạch, cạch, cạch... tiếng vó ngựa đuổi ở phía sau đan xen với tiếng cười phóng khoáng giòn tan của thiếu nữ: "Ha ha, ngựa tốt."

Trầm Sát trong xe ngựa quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ, Lâu Thất đang cưỡi ngựa đi ngang qua xe, quay đầu nhìn vào, gương mặt đỏ ửng rõ hơn hẳn trong ánh nắng ban mai, dường như có thể khiến hắn lóa mắt.

"Người biết cưỡi ngựa." Hắn nói, hơn nữa kĩ năng rất tốt, quan trọng hơn cả là nàng chọn thú cưỡi dự bị của hắn, con ngựa đó lại còn rất nghe lời.

Lâu Thất không biết mình bị thăm dò ra nhiều hơn, không chỉ đơn thuần để lộ việc mình biết cưỡi ngựa.

Lúc này tâm trạng nàng rất tốt, nàng nhướn mày nhìn hắn nói: "Ta biết cưỡi ngựa nhưng kĩ thuật cưỡi ngựa thì rất bình thường."

Rất bình thường.

Trầm Sát cúi đầu không để nàng nhìn thấy nụ cười trên khóe môi hắn.

"Người tới phía sau đi cùng Trần Thập." Nguyệt vệ đại nhân nhìn nàng, nói: "Không ai được đi song song với xe ngựa của chủ tử, người chỉ là tì nữ, đây là Phá Vực, phải ghi nhớ thân phận của người."

Nguyệt vệ đại nhân lên tiếng, nội dung thực ra cũng không khác là mấy so với điều Ứng nói. Lâu Thất không muốn tranh cãi với họ về vấn đề này, chẳng qua chỉ là ra phía sau mà thôi, không vấn đề gì cả.

Nàng lùi lại, nhường cho xe ngựa đi trước, mình thì đi song song với Trần Thập.

Trần Thập nhìn nàng định nói gì song lại thôi.

”Sao vậy, có gì cứ nói.”

”Lâu cô nương, cô thật lợi hại.”

Lâu Thất giật mình, vã mồ hôi, sao nàng lại lợi hại rồi: ”Là sao? Ta đâu có lợi hại gì.”

”Con ngựa này là Đạp Tuyết, rất khó tính, hơn nữa từng một mình chống lại bốn con sói hoang, bốn con sói hoang chết hết, Đạp Tuyết không hề có một vết thương nào. Ngay cả tứ vệ cũng không thể thuần phục, chỉ chủ tử có thể. Đạp Tuyết có chung huyết mạch với ngựa yêu Phi Ngân của chủ tử, có điều chủ tử vì đã có Phi Ngân nên mới để Đạp Tuyết tiếp tục ở lại trên đồng hoang này. Người vừa tới đã thuần phục được Đạp Tuyết, người còn nói người không lợi hại.”

Chết tiệt.

Lâu Thất muốn chửi thề.

Thì ra gã Trần Sát đó bắt nàng cưỡi ngựa là còn có một một hố này ở đây. Nàng đâu biết được Đạp Tuyết có thân phận và chiến tích lẫy lừng tới vậy.

Lừa đảo quá, chơi khăm nhau quá, không thể phòng bị, hay là nên nói rằng nàng vốn dĩ quá xuất sắc, khó thể che lấp được hào quang của bản thân.

Lâu Thất muốn bật khóc, tâm trạng vui vẻ lập tức trở nên ủ dột.

”Lâu cô nương, sao cô làm được vậy?” Ánh mắt Trần Thập nhìn cô vô cùng sùng bái.

Lâu Thất thở dài trong lòng, nàng không cần được sùng bái, được sùng bái không phải việc gì tốt, điều đó có nghĩa là nàng sẽ phải làm nhiều hơn, mệt hơn, đó không phải là điều nàng muốn.

”Trần Thập, hay là người nói với ta Phá Vực này thế nào đi?” Lâu Thất quyết định nói sang chuyện khác.

Nhưng cũng chính vấn đề này khiến Trần Thập thao thao bất tuyệt, còn có cả sự sùng bái như nước sông

cuồn cuộn của hán đối với Trầm Sát, Lâu Thất cũng nghe những gì hán kể, nàng cũng khá bội phục Trầm Sát.

19. Chương 19

Lâu Thất ở hoang sơn dã ngoại suốt mấy ngày, vừa nhìn thấy tường thành của Phá Vực, trong lòng nàng ngạc nhiên tới mức không nói lên lời.

Phá Vực, thực ra còn gồm cả vùng đồng hoang mà trước đây họ đi qua. Nhưng tường thành thực sự thì ở đây, dưới chân núi nguy nga là tường thành màu đen cao ba trượng dày một trượng, bao bọc cả ngọn núi lại, dưới ánh nắng mặt trời ánh lên ánh sáng sắc lạnh độc đáo của khoáng thạch, đó chính là khoáng thạch hắc thiết vô cùng đắt đỏ và cũng vô cùng cứng chắc, thông thường người ta sẽ dùng để rèn binh khí, trước giờ không có ai dùng huyền thiết để xây nhà chứ đừng nói tới việc làm một bức tường thành dày thế này.

"Chỉ giá trị xây dựng của tường thành này cũng đủ cho người dân đất nước này ăn mấy ngày cơm rồi." Trần Thập rất kiêu ngạo nói.

Lâu Thất nghe Trần Thập nói về mức độ quý giá của khoáng thạch huyết thiết xong thì không khỏi nhảm tính, khiếp, có cần phải ngồng cuồng vậy không, lãng phí.

Nhưng cũng là lúc này nàng lần đầu tiên ý thức được thân phận và địa vị bất phàm của Trầm Sát.

Trên thành lầu hùng vĩ, cánh cửa huyền thiết màu đỏ sẫm từ từ mở ra, giống như có một luồng khí thâm trầm, nặng nề ập tới, tới Lâu Thất cũng nhất thời lặng lẽ, chỉ mở tròn mắt nhìn vào con đường rộng lớn phía trong cổng thành, hai bên là sĩ binh mặc giáp giáp màu đen đứng nghiêm trang, phía sau sĩ binh là người dân đang kiễng chân ngẩng đầu.

Nàng có thể nghe được những âm thanh kia.

"Đế quân về rồi, đế quân về rồi."

"Cung nghênh đế quân."

Một đại tướng quân cưỡi ngựa ở phía trước đội ngũ hô vang một câu, tất cả binh sĩ và người dân phía sau đều đồng loạt hoan hô: "Cung nghênh đế quân."

Âm thanh vang dội, chấn động đất trời, đồng loạt chinh tề, vô cùng tôn kính, giống như đã rèn luyện qua vô số lần.

Rèm cửa xe được Nguyệt vệ vén qua hai bên, Trầm Sát ngồi bên trong xuất hiện trong tầm mắt mọi người, nét mặt hán bình tĩnh, đôi mắt sâu thẳm lướt qua khiến vô số nữ tử sắc mặt ửng hồng.

Lâu Thất lúc này cũng biết tại sao mình không thể lên xe rồi.

Người ta là đế vương được binh sĩ và bách tính sùng bái, trên xe làm sao lại có thể xuất hiện một nữ tử lạ mặt không rõ nguyên do được và nàng cũng hiểu tại sao khi tới gần thành lầu, Nguyệt thị vệ lại đột nhiên tháo áo choàng của hần xuống khoác lên người nàng.

Mặc dù bây giờ nàng chỉ một nhân vật bé nhỏ đi theo phía sau xe ngựa, song song với một thị vệ nhưng cũng thu hút được vô số ánh nhìn, đa số là ngạc nhiên, ngỡ vực.

Nếu như lúc này nàng còn mặc bộ đồ hiện đại xuất hiện trước mặt mọi người, có lẽ cũng sẽ ảnh hưởng không nhỏ tới Trầm Sát.

Xe ngựa đi từ từ trong thành, sau mấy tiếng cung nghênh, không còn ai lên tiếng nữa, khắp nơi yên tĩnh. Điều này có thể phản ánh được vị đế quân này rất uy nghiêm.

Nhưng vì hần còn trẻ tuổi, lại tuấn tú, khí chất bất phàm nên Lâu Thất vẫn nhìn thấy có rất nhiều thiếu nữ gương mặt ửng hồng, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn hần.

Còn nàng là nữ giới duy nhất trong đội ngũ nên cũng nhận được không ít ánh mắt đổ kỵ.

Tòa thành này rất lớn, căn bản không nhìn thấy ranh giới. Phong cách kiến trúc cũng rất phóng khoáng, đường xá trong thành vô cùng rộng rãi, thông suốt. Nàng cưỡi trên lưng ngựa, nhìn từ trên cao về phía xa, có thể nhìn thấy hàng quán hai bên đường của những con phố quanh đó, xem ra người dân trong thành trì này cũng an cư lạc nghiệp, điều này chứng tỏ vị đế quân Trầm Sát này cũng rất có tài.

Đi qua khu vực có người dân tập trung, tốc độ của họ nhanh hẳn lên, nơi này là một vùng rừng và cánh đồng, có điều khi nhìn thấy ruộng đồng ở đây Lâu Thất bất ngờ nhíu mày.

Đi qua một rừng trúc rộng lớn, khi Lâu Thất tưởng họ còn phải ra khỏi thành thì Trần Thập nói với nàng rằng, sắp tới nơi rồi.

Núi cao mỗi lúc một gần, đợi khi họ tới chân núi nhìn thấy con đường rộng rãi quanh co uốn lượn vòng lên núi, Lâu Thất lại không khỏi khen ngợi, núi cao như vậy, dường như tới tận tầng mây, có thể làm được một con đường lớn rộng rãi cho phép xe ngựa đi qua thế này đúng là phải tốn rất nhiều sức người sức của. Gã này cũng thật là, hoàng cung xây dựng ở dưới chân núi không được à, tại sao nhất định phải xây trên ngọn núi cao thế này?

Nàng lẩm bẩm hỏi ra vấn đề này, Trần Thập sững người, ghì cương nói: "Kẻ địch của chủ tử không ít, ở trên núi sẽ an toàn."

Bây giờ tới lượt Lâu Thất sững người.

Kẻ địch có bao nhiêu mà khiến cỗ máy giết người này phải sống trên núi cao? Đùa gì vậy?

Đường như tới đây rồi họ mới có thể thở phào.

Dọc đường vội vã lên núi. Nhìn từ xa đã thấy một bức tường bao làm bằng huyền thiết xuất hiện trước mắt, dọc đường núi có ba cổng thành, sau cổng thành là tường trắng ngói lưu ly, kiến trúc cung điện cổ vô cùng hùng vĩ nguy nga xuất hiện trong tầm mắt của Lâu Thất, khiến nàng hít ngược một hơi khí lạnh.

Phía sau cung điện, mặt trời đang chiếu sáng rực rỡ, ngói lưu ly phản chiếu ánh sáng lấp lánh, tầng tầng mái lợp cong vút, địa thế cao dần lên, cung điện được xây dựng thấp thoáng trong rừng cây, rừng hoa, đẹp đến mức khiến người ta nín thở.

"Đẹp quá!"

Lâu Thất lẩm bẩm.

Cửa cung đầu tiên mở ra, xe ngựa tiến vào, trên đường có cung nữ xinh đẹp mặc trang phục màu xanh lam với dải áo màu hồng trắng hành lễ trước xe. Lâu Thất cũng nhận ra đây không phải là hậu viện hoàng cung cổ đại mà nàng biết, vì nàng còn nhìn thấy có không ít nam nữ, người già và trẻ nhỏ, dường như nơi này cũng là một khu dân cư, nhìn thấy xe ngựa họ đều lễ lượt hành lễ. Thấy họ hành lễ lại không giống hoàng thân quốc thích.

"Trần Thập, những người đó là ai?"

Trần Thập nói: "Đó là người trong vương điện, giống như tứ vệ còn có đại tướng quân, người nhà của thị vệ nhóm Giáp, bọn họ đều sống ở đây, trong đó còn có cả những người ở nơi khác tới nương nhờ chủ tử, nếu thân phận đặc biệt thì cũng được bố trí sống ở đây. Cung điện của chủ tử ở đỉnh núi cao nhất gọi là Cửu Tiêu Điện."

Trong thời gian trò chuyện, họ đã tới được Cửu Tiêu Điện.

Xe ngựa chạy thẳng vào cửa điện sau đó đi thêm một lát mới dừng lại. Trước mắt là một cửa cung nữa. Ở trước cửa có một cô gái ăn vận chỉnh tề, eo đeo bội kiếm, đứng trước một nhóm thị nữ, nhìn xe ngựa chạy tới, ánh mắt thoáng vẻ vui mừng.

Trần Thập nhảy xuống ngựa, ra hiệu Lâu Thất cũng xuống, sau đó thì thầm nói với nàng: "Đó là Tuyệt vệ đại nhân. Tuyệt vệ đại nhân cai quản toàn bộ nội vụ trong Cửu Tiêu Điện, nàng ta cũng là người ở bên cạnh chủ tử lâu nhất, người gặp nàng ta thì hãy cung kính một chút."

Cung kính, nữ nhân khiến nàng cung kính dường như vẫn chưa ra đời.

Trầm Sát xuống xe, Tuyết vệ liền tới nghênh đón, giọng nói trong trẻo: "Chủ tử, người về rồi sao, thuộc hạ đã chuẩn bị sẵn nước thuốc."

"Ừ." Trầm Sát đi được mấy bước, bất ngờ dừng lại, quay đầu lại, đôi mắt đen nhánh nhìn Lâu Thất nói: "Từ hôm nay trở đi, nàng ta sẽ là thị nữ bên cạnh ta, sau này việc sắp xếp tắm gội hãy giao cho nàng ta. Dẫn nàng ta xuống, chuẩn bị cho nàng ta mấy bộ đồ rồi dẫn tới Tam Trùng Điện."

Nghe vậy, Tuyết vệ sững người, sững sốt quay đầu lại, lúc này mới thấy Lâu Thất.

Lâu Thất rất muốn trợn ngược mắt, xem ra vị Tuyết vệ đại nhân này trước đây trong mắt không hề nhìn thấy ai, bây giờ mới phát hiện ra sự tồn tại của nàng. Mặc dù nàng không tùy tiện tỏ thái độ cung kính với một người nào đó, nhưng thái độ thân thiện thì nàng vẫn có. Nàng mỉm cười vẫy tay chào Tuyết vệ: "Chào Tuyết vệ đại nhân, ta là Lâu Thất, sau này làm phiền người rồi, Trầm Sát."

"To gan."

Một tiếng quát ngắt quãng lời nói của Lâu Thất, đôi mắt đen phượng xinh đẹp của Tuyết vệ trợn trừng giận dữ, chỉ vào nàng nói: "Ai cho phép người gọi tên của chủ tử, người đâu, lời cô ta xuống đánh hai mươi roi."

Mọi người có mặt đều sững người, nhất thời không biết nên phản ứng ra sao.

Lâu Thất chỉ sững người một lát, sau đó nàng bật cười, Trầm Sát vừa nãy hạ lệnh xong liền đi vào, bây giờ ở đây, ai là người có địa vị cao nhất, Ung, Nguyệt hay là vị Tuyết vệ đại nhân ở bên Trầm Sát thời gian lâu nhất?

Nàng không ngờ rằng, vừa bước tới địa bàn của Trầm Sát đã bị dẫn mặt. Muốn đánh nàng hai mươi roi, đùa sao? Nàng đóng giả ngây ngô đáng yêu không phải là muốn để bị ăn đòn.

"Ta gọi tên Trầm Sát trước mặt hần, hần còn không có ý kiến gì, người không tin có thể đi hỏi hần." Nàng lấy tay vuốt nhẹ bờm của Đạp Tuyết, vừa nhẹ nhàng liếc mắt nhìn cô ta.

Nói thực lòng, Tuyết vệ rất xinh đẹp, vóc dáng cân đối cao ráo, ngũ quan tươi xinh, có lẽ là do tập võ nên gương mặt có nét hào khí, càng khiến nàng ta quyến rũ hơn, nổi bật hơn hẳn mấy thị nữ dung mạo xinh đẹp sau lưng, nhưng ánh mắt nàng ta có phần cao ngạo sẽ khiến người cùng giới không ưa. Lâu Thất cảm thấy mình không thể thoát ra khỏi lý lẽ đó, nàng không thích Tuyết vệ, giống như Tuyết vệ cũng không thích nàng vậy.

Đâu phải bạn bè thân quen gì, không thích là không thích, lẽ nào nàng còn phải ép mình đi thích một người không liên quan.

Nếu đã không thích thì đừng nói tới cung kính, tới thái độ thân thiện nàng cũng thu lại.

Lão đạo sĩ thối trước đây đã từng nói nàng, tính cách này cũng may nàng có bản lĩnh lớn, nếu không, chắc tội nhiều người tới vậy, sẽ bị giết chỉ trong giây lát.

"Người còn dám gọi nữa, người là cái thá gì chứ? Dựa vào người mà cũng được làm thị nữ bên cạnh chủ tử?" Tuyết vệ tức giận trợn tròn mắt, chỉ vào nàng và bước tới vài bước, ngón tay ngọc ngà thon thả suýt chút nữa chỉ vào mũi nàng.

Đôi mắt Lâu Thất ánh lên ánh sáng lạnh: "Ta còn chưa kịp nói với người rằng, ta ghét nhất là có người chỉ vào mặt ta."

"Ha ha, người biết ta là ai không? Một trong tứ vệ của Cửu Tiêu Điện, người chẳng qua chỉ là một thị nữ mà thôi, cho dù bốn đại nhân giết người cũng rất bình thường."

"Vậy sao?"

"Tuyết, bỏ đi, đừng gây rối nữa." Nguyệt vệ đại nhân bước tới, đưa tay kéo Tuyết vệ lại.

Nguyệt vệ hất tay ra, lúc này đột nhiên nhú mày, nhìn Lâu Thất rồi lại nhìn Nguyệt vệ, cô ta bỗng nhiên nghiêng rằng nói: "Cô ta đang mặc áo choàng của người sao? Nguyệt, không phải trước giờ người vẫn thích sạch sẽ sao?" Nói xong cô ta ra tay nhanh như chớp, giật tung áo choàng trên người Lâu Thất vứt xuống đất, dẫm mạnh lên, chiếc áo choàng trắng tuyết lập tức có thêm vài dấu chân.

Ứng chống trán, lắc đầu không biết nói gì. Trần Thập không có tiếng nói ở đây, chỉ biết đứng bên cạnh lo lắng nhìn Lâu Thất.

"Người, từ đâu tới?" Tuyết vệ lại chỉ tay vào mũi Lâu Thất: "Người không những vô lễ với chủ tử còn dám quyến rũ Nguyệt vệ, to gan gớm."

20. Chương 20

Được thôi, bây giờ lại định thêm tội danh cho nàng, nàng và Nguyệt vệ đại nhân hình như đâu có nói chuyện được mấy câu, vậy mà cũng thành quyến rũ rồi.

Có điều nàng còn chưa kịp lên tiếng, Tuyết vệ sau khi nhìn rõ cách ăn vận của nàng liền lùi lại một bước như thể gặp ma, cô ta cũng sờ nhìn cánh tay mịn màng và đôi chân dài miên man trắng ngần để lộ ra ngoài của nàng, hít một hơi thở lạnh: "Tiện nhân, người ăn mặc như vậy làm gì?"

Lâu Thất nhìn trang phục của mình, bộ đồ này của nàng ở hiện đại đã là rất kín đáo. Tới đây, mấy người đàn ông nàng gặp phải còn chưa biểu hiện ra sao đã bị một ả đàn bà chửi là tiện nhân. Trước khi tới Phá Vực, nàng còn rất hiếu kỳ về cô gái duy nhất trong tứ vệ, tưởng rằng đó là nữ trung hào kiệt, cũng tưởng là một mỹ nhân tiêu sái, còn cho rằng nói không chừng sẽ là người bạn đầu tiên nàng kết giao ở thế giới này, nào ngờ, vì Tuyết vệ này lại là một người như thế này.

Cô ta cũng đâu có đặc biệt giữ nguyên tắc, ánh mắt cô ta nhìn Trầm Sát không hề giấu vẻ ái mộ, vậy thì cô ta ngoa ngoắt thế này cũng chỉ về chút lòng đổ kỵ của phụ nữ mà thôi.

”Quá đổ kỵ sẽ khiến một mỹ nhân vốn xinh đẹp trở nên xấu xí, người có biết không?” Lâu Thất nói. Tuyết vệ nên cảm thấy may mắn, bây giờ nàng đang ở vào giai đoạn muốn thay đổi cuộc sống trước đây, muốn đóng giả ngây ngô đáng yêu, muốn sống một cuộc sống khác, nếu không với tính cách trước đây của nàng, khi Tuyết vệ gơ tay chỉ vào mũi nàng, ngón tay đó chắc chắn sẽ bị nàng phế bỏ.

Bây giờ, nàng chẳng qua chỉ không muốn bộc lộ mình, dù sao cổ máy giết người Trầm Sát cũng vẫn nghi ngờ nàng, nếu nàng bại lộ, e là hần sẽ có hành động gì đó.

Trong số những người đã gặp, ngoài Trầm Sát ra, những người khác nàng đều không xem ra gì. Nhưng Trầm Sát, nếu như đối đầu với hần ta, nàng không dám chắc sẽ thắng, nàng không muốn bị giữ lại đây làm thị nữ hầu hạ bên cạnh.

Nàng đã nhượng bộ như vậy nhưng Tuyết vệ vẫn cho rằng không thể tha thứ.

”Người nói gì, người có giỏi thì nói lại một lần nữa xem, người nói ai đổ kỵ với người, nói ai xấu xí?”

Lâu Thất nhàm chán đứng ngáp, nói với Ứng ở bên cạnh: ”Cô ta không sắp xếp chỗ ở cho ta, vậy thì ta đi luôn cho rồi.” Tên Ứng chết tiệt này rõ ràng đang muốn đứng xem nàng mất mặt, muốn để Tuyết vệ tới ức hiếp nàng cho vui.

Xin lỗi, nàng không hầu được.

Ứng đứng là muốn xem náo nhiệt, nhưng thấy nàng ta không hề muốn đối phó với Tuyết, hần liền nhún vai nói: ”Việc này ta không giúp được người, ta sống ở Nhất Trùng Điện, Tuyết sống ở Nhị Trùng Điện, việc trong Tam Trùng Điện của chủ tử đều do Tuyết quản.”

”Tuyết, đừng gây rối nữa, mau dẫn nàng ta đi, đây là mệnh lệnh của chủ tử.” Nguyệt cũng lên tiếng.

Hình như họ đều đã quen với Tuyết vệ như vậy. Ban nãy cũng không hề có ý ngăn cản, có lẽ cho rằng thân phận của Lâu Thất vẫn chưa đáng để họ lên tiếng bảo vệ vì thế không bằng để Tuyết trút giận.

Tới cả Ứng có giao tình mấy ngày cũng suy nghĩ như vậy chẳng.

Đôi mắt Lâu Thất có ánh sáng lạnh thoáng qua.

Họ không coi nàng là một phần tử ở đây, thực sự coi nàng chỉ là một thị nữ, cùng lắm là một thị nữ đặc biệt một chút.

Cảm giác đó rất tồi tệ.

Mấy ngày trước khi chỉ có mấy người nàng có thể không để tâm, nhưng bây giờ nàng bức rứt.

Nàng không vui thì sẽ muốn rời đi. Đương nhiên, vẫn phải đợi hai ngày nữa, đợi nàng ăn uống no say, nghỉ ngơi đủ, sau đó lại thăm dò được tình hình của thế giới này rồi tính.

”Các người thực sự muốn giữ cô ta lại đây, ta không thích, ta không cho phép, một tiện nha đầu không biết lễ phép, sao có thể sống trong Cửu Tiêu Điện, như vậy sẽ bôi nhọ chủ tử.”

”Tuyệt, đủ rồi, người có biết nàng ta có tác dụng gì không?” Ứng giữ cánh tay cô ta lại, muốn kéo sang một bên.

Lâu Thất đoán ra hẳn có thể sẽ nói ra việc nàng có thể giúp Trầm Sát không còn đau trong ngày mười lăm hàng tháng, vốn dĩ việc này cũng không có gì, nhưng nàng đảo mắt, nghĩ tới điều gì đó liền gọi Ứng lại: ”Ứng, Trầm Sát nói rồi, việc này giữ bí mật, tốt nhất người hãy đi hỏi hẳn rồi mới quyết định có nên nói cho người khác biết hay không.”

Câu nói này khiến Ứng lại nuốt lại lời định nói xuống.

”Chủ tử có nói vậy sao?”

”Ta gạt người có ích lợi gì?”

Ứng đáng thương đã bị nàng gạt như vậy.

Lời không dám nói nhưng lại khiến Tuyệt vệ tò mò, vô cùng tò mò: ”Rốt cuộc là việc gì, chủ tử không thể nào giấu ta đâu, mau nói cho ta biết, cô ta có tác dụng gì với chủ tử.”

Nhưng cho dù cô ta có hỏi thế nào đi nữa Ứng cũng không nói. Mấy người họ tuy là cộng sự nhưng Trầm Sát mới là chủ tử, chủ tử có lệnh thì phải nghe theo chủ tử trước tiên.

Tuyệt vệ tức giận mặt đỏ bừng, cuối cùng cũng buộc phải kêu người dẫn nàng đi sắp xếp chỗ ở, sau đó lại lấy hai bộ đồ tì nữ trong kho ra cho nàng. Thị nữ dẫn nàng đi là Nhị Linh, nàng cảm thấy cái tên này có chút kỳ lạ, liền hỏi cô ta tại sao tên là Nhị Linh, Nhị Linh liền nói với nàng rằng, tên thị nữ trong Cửu Tiêu Điện đều được đặt theo điện, tên cũ của nàng có chữ Linh, bây giờ được phân tới Nhị Trùng Điện, vì thế được đặt tên Nhị Linh.

”Lâu Thất, sẽ có rất nhiều người ngưỡng mộ ngươi đấy.”

"Tại sao?" Lâu Thất cảm y phục đi theo cô ta tới thiên điện nơi ở của thị nữ, nàng vừa ngắm phong cảnh đẹp để ở đây vừa hỏi.

"Thị nữ ở đây đều mơ ước được phân tới Tam Trùng Điện, phía trước tên có thêm từ Tam." Nhị Linh vẽ mặt ước ao nói.

Lâu Thất bật cười: "Vì có thể tiếp cận Trầm Sát sao."

Nhị Linh giật mình: "Người, người... người dám gọi tên của đế quân sao, sao người to gan vậy, sau này đừng gọi vậy nữa, người ở đây tới cả tứ vệ cũng chỉ gọi đế quân là chủ tử, chúng ta chỉ là thị nữ."

"Phải nhớ tới thân phận và bổn phận của mình có đúng không?" Lâu Thất lắc đầu: "Vị Tuyệt vệ của các người cũng đã nói rồi, tuổi còn trẻ, đừng cảm ràm quá có được không?"

"Người cũng đừng cãi lại Tuyệt đại nhân, sau này nàng ta là người làm để phi, đặc tội nàng ta sau này người phải làm sao?" Nhị Linh rất lo lắng nhìn nàng. Không biết tại sao cô ta cho rằng Lâu Thất rất có duyên với mình vì thế mới nói với nàng điều này, người khác cô đâu muốn nói, ai biết được có bị người có lòng nghe được hay không. Lâu Thất lần đầu nghe được điều này, trước đây nàng hoàn toàn không nghĩ tới những việc kiểu thâm thiếp của Trầm Sát, bây giờ nhắc tới nàng liền có chút hiếu kỳ: "Đế quân của các người có để hậu chưa, có bao nhiêu để phi?"

Nhị Linh lắc đầu nói: "Chưa có để hậu, để phi cũng chưa có, nhưng nửa tháng nữa sẽ có đại lễ tuyển phi, tới khi đó Cửu Tiêu Điện sẽ có thêm một vài nữ chủ tử."

Bây giờ trong Cửu Tiêu Điện chỉ có một mình chủ tử, ngoài ra còn có tứ vệ. Hàn ngày bọn họ thực ra cũng rất nhàn nhã, ai nấy cũng đều nghĩ cách tới Tam Trùng Điện, sau đó đổi tên. Nếu có thêm mấy để phi nữa, việc hàng ngày của họ sẽ nhiều lên, hơn nữa cũng không biết tính tình của để phi tương lai thế nào, nếu là một người ngông cuồng, ngang ngược thì họ khổ sở lắm. Vì thế thời gian này, trong lòng mọi người đều có phần lo lắng.

Nhị Linh bình thường không có nhiều tí muội, bây giờ có Lâu Thất ưng mắt, cô ta muốn phát triển thành tỉ muội tốt nên trò chuyện với nàng nhiều hơn. Thế là cô ta liền giảng giải kĩ càng một lượt về đại lễ tuyển phi nửa tháng nữa cho nàng nghe.

Lâu Thất chỉ nghe xong tên, tài năng, thân phận của những mỹ nhân đó thôi đã thấy đau đầu, nghĩ tới Cửu Trùng Điện nửa tháng nữa sẽ có thêm rất nhiều oanh yến, nàng lại kiên định quyết tâm phải nhanh chóng rời đi. Chỉ một Tuyệt vệ còn chưa làm để phi đã khiến nàng khó lòng nhẫn nhịn, nếu có thêm vài người nữa, ai nấy cũng tới trước mặt nàng khoa chân múa tay, e rằng nàng sẽ đại khai sát giới.

Trầm Sát không biết rằng lời nói của một thị nữ trong điện của mình lại có tác dụng tới vậy, nếu như hắn biết thì sẽ dẫn thẳng nàng tới Tam Trùng Điện rồi.

Đợi khi hắc tẩm gọi thay đồ xong bước ra, Tuyệt vệ đã sai người bày một bàn rượu thịt.

”Chủ tử, lần này đi chắc chắn rất vất vả, nghe Ung nói đã tìm được Mê Hồn Hoa rồi, chúc mừng chủ tử đã lại gần thời gian giải độc hơn.” Tuyết vệ giúp hắn rót một ly rượu, mùi rượu thơm nồng. Tuyết vệ biết Mê Hồn Hoa đã tìm được, những người biết chủ tử trúng độc đều vui mừng phát điên, bao lo lắng, buồn bã trong nửa tháng qua đều tan biến.

Đặc biệt là thần y, mừng vui tới nổi tiếng hét của ông ta vang vọng khắp Nhị Trùng Điện, người khác còn tưởng rằng có chuyện gì xảy ra.

”Ung đâu?”

”Hắn mang Mê Hồn Hoa tới chỗ thần y rồi.”

Vừa nhắc tới Ung, Ung liền bước vào, sắc mặt sa sầm bước tới quỳ một gối bên cạnh bàn ăn: ”Chủ tử tha tội.”

Phía sau, thần y cũng hoảng hốt chạy vào, trong tay vẫn còn cầm hộp đàn mộc đựng Mê Hồn Hoa, vì quá sốt ruột, quá lo lắng nên khi bước vào ông bị vấp vào ngưỡng cửa, ngã nhào ra đất, chiếc hộp trong tay bay ra.

Trầm Sát nhíu mày, vung ống tay áo, chiếc hộp đó liền bị hút vào tay hắn.

”Các ngươi hốt hoảng vậy vậy, tha lỗi gì?”

Hắn chưa bao giờ thấy Ung và thần y lo lắng tới vậy.

Thần Y bò dậy, nét mặt râu rí: ”Để quân, để quân, hoa này, hoa này...”

”Hoa này là giả sao?”

”Không, là thật, nhưng trên hoa có bột nắm độc, cần phải có nước ở chỗ hoa này sinh sống mới có thể rửa được, rửa xong bột nắm mới có thể bảo quản, đều trách ta không nói trước với đề quân.”

Trầm Sát mặt sa sầm, hắn đúng là không biết việc này: ”Vậy bây giờ quay lại lấy.” Hắn lập tức đứng dậy chuẩn bị xuất phát. Nơi đó họ đã đi, bây giờ cũng chỉ có họ tự đi mới có thể tiết kiệm thời gian.

Thần y lau mồ hôi trên trán: ”Không kịp nữa rồi, đề quân, hoa này trong vòng một ngày không rửa sạch, được hiệu sẽ bị ảnh hưởng.”

Ung cúi đầu. Lần này đi nếu không ngừng nghỉ, đi đi về về cũng phải mất hai ngày, không kịp rồi. Họ hi sinh nhiều người như vậy, đề quân lại đích thân đi, thập tử nhất sinh tới cuối cùng lại xảy ra chuyện ở đây.

Là lỗi của hần, hần là cận vệ lại không hỏi rõ ràng những chuyện này.

Tuyệt vệ sắc mặt tái mét, kinh ngạc hỏi: "Lẽ nào hoa này không còn tác dụng nữa rồi, nhưng đây là Mê Hồn Hoa duy nhất thời điểm này, nếu không có tác dụng, chủ tử há lại phải đợi thêm mười năm sao?"

21. Chương 21

Mê Hồn hoa chỉ có ở trong Mê Hồn cốc, mười năm nở ra một đóa, nếu như đóa này không thể dùng, vậy thì lại phải đợi thêm mười năm nữa. Thế nhưng độc trong cơ thể của Trầm Sát không thể đợi thêm mười năm được, lúc đó hần sớm đã bị phát cổ độc, đến thần tiên cũng chẳng cứu nổi nữa rồi. Mê Hồn hoa lại là một dược liệu giải độc cần thiết, không thể thay thế bằng bất cứ dược liệu nào khác.

Vì vậy, vừa nghe thấy đã phí công hái Mê Hồn hoa, tâm tình của vài người liền chìm hần xuống.

"Không được để lộ chuyện này ra." lát sau, Trầm Sát mới chậm rãi nói.

Những người khác đều tái nhợt cả mặt, thế nhưng vẻ mặt hần vẫn như thường. Có lẽ, hần sớm đã thường gặp những cảnh sống chết, tuy hần cũng không cam lòng để chính mình cứ vậy mà chết đi, thế nhưng chuyện này vẫn chưa đi tới bước cuối cùng, hần không thể để mình bại bởi một đóa hoa.

"Thế nhưng nửa tháng sau đã là đại lễ tuyển phi rồi, tới lúc đó các vương đều tới đây, nếu như lúc đó Đế quân lại bị độc phát..." Vốn là nếu có Mê Hồn hoa thì ít nhất cũng có thể lấy một cánh hoa chế tạm một viên để ức chế độc tính, chí ít cũng có thể bảo đảm rằng không phát độc vào nửa đêm. Thế nhưng hiện giờ Mê Hồn hoa đã chẳng còn tác dụng, đến lúc đó thì biết phải làm sao, các vương nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Tám người đều nghĩ tới vấn đề này, lập tức toát mồ hôi lạnh.

Trầm Sát ngạo nghễ nói, "Bọn họ tới thì có sao? Ở địa bàn của bốn Đế quân lẽ nào còn để cho họ giở thói ngang ngược?" Hơn nữa lúc này trong đầu hần lại hiện lên mấy vẻ mặt giả bộ của người con gái nào đó.

Vả lại, hần còn có nàng.

Cống nàng cùng tác chiến, hần chưa chắc đã thua. Hơn nữa cô gái đó chắc chắn là không đơn giản.

Thế nhưng lời này của hần lại không thể làm đám Ưng bình tĩnh được. Cho dù đã chống đỡ qua nửa tháng của đại điển tuyển phi, không có Mê Hồn hoa, độc này không cách giải, Đế quân vẫn sẽ chết.

Điều này quả thực làm trái tim bọn họ như rơi xuống vực sâu vạn dặm.

Trong lòng bọn họ tràn đầy sự tuyệt vọng.

Hốc mắt của Tuyết đã đỏ ửng rồi.

Tuy vẻ mặt Trầm Sát bình tĩnh là vậy, thế nhưng trong tim vẫn có một cảm giác thất vọng tột cùng trào đến, tâm tình cũng trầm lại, liền phát tay nói, "Lui xuống cả đi."

"Đế quân."

"Chủ tử."

"Lui xuống đi." Trầm Sát phát tay.

Mấy người cùng cúi đầu lui xuống. Tuyết Vệ bước tới cửa còn cản môi quay người qua, nàng ta rất hi vọng lúc này có thể ở bên người chủ tử, cho dù là say cùng với hắn một trận cũng được, thế nhưng nàng rất hiểu chủ tử, khi tâm trạng hắn không tốt sẽ không thích có bất kì người nào ở bên. Bao gồm cả nàng.

Bọn họ đều lui ra ngoài, tới cửa Tam Trùng điện, Ưng đi đằng trước, thiếu chút nữa liền đụng vào người Lâu Thất đang đi vào.

"Lâu Thất, lúc này ngươi nên tự tìm một nơi ở tạm đi, đừng đi làm phiền chủ tử." Ưng thấy Lâu Thất đã thay bộ trang phục của thị nữ Nhị Trùng điện, mới đầu còn không nhận ra, thế nhưng lại kinh ngạc một phen, đợi khi hắn định thần nhìn lại, nhận ra là nàng, tâm trạng hắn có khá lên một chút. Đúng vậy, sao hắn lại quên được chứ? Vẫn còn thuốc giảm đau sống ở đây mà, tới lúc đó chỉ cần nàng ta ở bên cạnh chủ tử mãi là được.

Nếu đã là một loại thuốc có tác dụng tốt, hắn tất nhiên không mong rằng nàng xảy ra chuyện gì, vào lúc chủ tử tâm trạng không tốt, ai dám tới thì rất có khả năng đều phải chết.

"Sao vậy? Hắn bảo ta thu xếp xong rồi qua gặp hắn mà." Lúc này, Lâu Thất lại muốn đi tìm Trầm Sát, nàng muốn bàn chuyện điều kiện với hắn, tốt nhất là có thể sắp xếp nàng ở Nhất Trùng điện, người ở ngoài nhiều một chút, lẫn lộn một chút, cô muốn nghe ngóng chuyện gì cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Không giống như ở trong này, ai ai cũng muốn chen chân vào Tam Trùng điện, có chuyện gì còn phải đề phòng nhau, không thể nói rõ với nàng được.

Tuyết Vệ tâm trạng không tốt, lại thêm việc không thích Lâu Thất được chủ tử phá lệ đưa về làm thị nữ bên người. Giờ Lâu Thất đã thay bộ trang phục trắng tinh, nom lại có một vẻ phong tình đặc sắc khác, lòng ghen ghét lại càng dâng cao, liền đưa một tay chỉ vào mặt nàng, tức giận nói, "Rốt cục ngươi nghĩ ngươi có thân phận gì chứ, chỉ là một thị nữ nhỏ, đừng nói chủ tử, ngay cả mấy người chúng ta, lệnh cho ngươi quỳ người cũng phải quỳ xuống như một con chó vậy. Ở đây ngươi được phép nói sao? Cút ra ngoài."

Lâu Thất híp mắt lại, trầm mặt xuống, từ trước tới giờ Ưng chưa từng đối với nàng như vậy, trong lòng liền kinh ngạc, đang muốn nói, nàng lại cười một cái thật tươi, nghiêng người tránh đường, khẽ cúi đầu nói, "Tuyết Vệ đại nhân, Ưng Vệ đại nhân đi cẩn thận, ta sẽ bảo Nhị Linh đưa ta về lại Nhị Trùng điện, tuyệt không làm phiền Đế quân nữa."

Cơn tức giận của Tuyết Vệ nhất thời không tìm được chỗ trút, hừ một cái, bước thật nhanh rời đi.

Vốn Ưng muốn nói với nàng về chuyện của Mê Hồn hoa, thế nhưng nghĩ ngợi một lát, nói cũng chẳng có tác dụng gì, liền bỏ qua, lại phất phất tay rời đi. Thần y thì vốn cũng không để ý tới Lâu Thất, hẩn chìm đắm trong nỗi đau đớn sau niềm vui lớn, tâm trạng tuyệt vọng tới mức chẳng để ý tới điều gì nữa, sớm đã lướt qua rồi.

Vừa rồi Nhị Linh khoanh tay khẽ cúi đầu đứng bên cạnh, đợi cho bọn họ rời đi cả rồi mới nhẹ nhõm thở phào một tiếng, kéo tay áo Lâu Thất nói, "Lâu Thất, chúng ta mau rời khỏi đây thôi, xem ra tâm trạng của Ưng Vệ đại nhân, Tuyết Vệ đại nhân và cả thần y đại nhân đều không tốt, chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì rồi. Hiện giờ Đế quân tuyệt đối không gặp bất kỳ người nào, ngày mai chúng ta hãy tới."

"Tâm trạng không tốt liền không gặp ai cả sẽ thế nào chứ?"

"Dù sao thì trước đây cũng có một vị tiểu thư thân phận không tầm thường tới cầu kiến Đế quân, vừa đúng lúc tâm trạng Đế quân đang không tốt liền một chương đánh bay nàng ta từ Tam Trùng điện tới Nhất Trùng điện luôn." Nhị Linh ra vẻ đáng sợ nói.

Lâu Thất yên lặng tính toán quãng đường hôm nay từ Nhất Trùng điện tới nơi đây, sau đó liếc Nhị Linh một cái. Được thôi, lời nói của vị cô nương này nhất định đã dùng biện pháp nói quá rồi.

Từ Tam Trùng điện bị đánh bay tới Nhất Trùng điện, bé à, còn sống nổi sao?

"Người về trước đi."

Nhị Linh sững sờ, "Vậy người thì sao?"

"Dù sao thì ta cũng biết đường rồi, ta đi dạo quanh đây một lát, chút nữa sẽ trở về. không phải người còn phải tới sảnh Mạt Hoa sao? Đi đi."

Nhị Linh nửa ngờ nửa tin, nhưng nàng cũng không nghĩ có người dám xông vào Tam Trùng điện, chỉ là không biết Lâu Thất muốn làm gì mà thôi. Thấy Lâu Thất kiên trì như vậy, nàng chỉ đành nói, "Vậy người phải cẩn thận đấy, đừng có đi lung tung, trở lại sớm một chút."

"Ừm, cảm ơn Nhị Linh."

Lâu Thất phất tay nhìn nàng rời đi, sau đó quay mình bước thẳng vào Tam Trùng điện.

Kì lạ thật, không cần thị vệ canh gác trước điện sao? Không sợ có người lén vào à?

Nàng vừa đi vào trong vừa buồn bực.

Nhưng nàng lại không biết rằng, người ở Cửu Tiêu điện là không dám tùy ý vào Tam Trùng điện, hơn nữa, trong Tam Trùng điện có trận pháp, không phải ai cũng có thể xông vào được. Có điều, nàng sẽ biết ngay thôi.

Vốn là một khu rừng to lớn đột nhiên xung quanh lại trào ra một đám sương mù dày đặc, vậy cô lại ở trong, giờ tay không thấy nổi năm ngón. Trong sương mù còn có một mùi khó tả.

”Trận pháp?” Lâu Thất nhíu mày, cuối cùng cũng hiểu vì sao không có thị vệ nào canh gác ở ngoài.

Loại mùi này, nếu như là người khác, e rằng sẽ phải mau chóng ngừng hô hấp để tránh bị hít phải, nhưng cô lại hít một hơi thật sâu, sau đó nghiêng đầu dựa theo trí nhớ để phân tích.

”Ừm, vậy mà lại thêm không ít thứ, đúng là đồ tốt.” Sau khi phân tích được thành phần của đám sương mù này, cô cong mắt cười, hai tay đánh ra vài chiêu, sau đó dùng bước chân nhìn như đi loạn tiến về phía trước, nếu như có người nhìn thấy sẽ cho rằng là một cô gái uống say, bước chân hoàn toàn chẳng có chút trật tự nào.

Thế nhưng, Trầm Sát đang ngồi trong đình, đang nâng bầu rượu uống lại nhìn đến mức nẩy khóe mắt.

Từ trước tới nay hắn chưa từng thấy có người nào có thể bước đi chính xác ra khỏi trận pháp như vậy, cô gái này là người đầu tiên. Mỗi bước của nàng đều chuẩn tới mức khiến hắn phải trầm trồ.

Quả nhiên thứ mà nàng ta giấu diếm còn rất nhiều.

Hiểu về trận pháp phải không?

Lâu Thất ra khỏi trận pháp liền nhìn thấy người đàn ông ngồi trong đình, đôi mắt chìm trong đại sát khí sáng quắc nhìn nàng. Nàng không khỏi than thầm một tiếng. Xui xẻo quá!

Lại bị hắn bắt gặt rồi, đúng vậy, nàng hiểu về trận pháp.

Đây có tính là gặp trận pháp thì nàng liền vui vẻ không? Vừa nhìn thấy trận pháp hiểm có như vậy, nàng liền muốn nghịch một chút.

”Qua đây.”

Trầm Sát cũng không hỏi gì. Nàng thoát khỏi bộ quần áo kỳ quái của mình, khoác lên người trang phục thị nữ của Nhị Trùng điện, chiếc váy hoa đào, dây lụa trắng hồng, búi tóc hai bên, có cài thêm châu hoa, trên

mặt cũng chẳng có chút son phấn nào, thuần khiết tự nhiên nhưng lại có một vẻ phong tình khó nói, khiến người ta phải sáng mắt lên.

Hắn không hỏi tất nhiên nàng cũng chẳng nói. Bước tới, thấy trên bàn đá còn bày đầy mỹ thực, bụng nàng lập tức cũng kêu ọt ọt lên, lại ngửi thấy mùi thơm của rượu ngon, thực sự đã làm con sâu thèm ăn trong người nàng trỗi dậy rồi.

"Sao ngươi lại uống rượu một mình chứ? Phí rượu lắm đó."

Sau đó nàng lại nhìn thấy một chiếc hộp gỗ đặt trên bàn, liền nhận ngay ra, đó không phải là hộp đựng Mê Hồn hoa sao?

"Có phải là uống rượu ăn mừng vì tìm thấy Mê Hồn hoa, đã tiến gần hơn một bước để giải độc không? Đó là điều đáng mừng, nhưng tại sao lại cho Tuyết Vệ và Ứng Vệ ra ngoài hết vậy?" Lâu Thất không khách khí, đã ăn ở ngoài mấy hôm, ngày cuối cùng vội vã trở về còn phải gặm lương khô, cô sắp bị cơm ngon canh ngọt làm cho thêm chết rồi có được không hả?

Thế nhưng đĩa chỉ có một đôi, cũng chỉ có một chén rượu, bát thìa cũng chỉ có một bộ.

Trầm Sát liếc nhìn nàng một cái, "Ngươi ăn đi, bốn Đế quân chưa ăn đâu."

"Ngươi không ăn sao?" Nàng hỏi thì hỏi đó, nhưng tay lại tự động đưa ra lấy bát đĩa, sau đó bắt đầu ăn.

Trầm Sát lại rót một ly rượu đưa qua.

Cô liếc một cái, lại nhìn bầu rượu trong lòng hắn, vừa rồi hắn uống cả bầu sao?

"Sao vậy? Ghét bỏ bốn Đế quân sao?" Trầm Sát thấy vẻ mặt cô liền biết cô đang nghĩ gì. Chết tiệt, lại dám ghét bỏ thứ mà hắn đã uống, rót đưa cho nàng còn là vinh hạnh của nàng đó, dám ghét sao?

Lâu Thất cũng chỉ xoắn xuýt một lúc liền bưng chén rượu lên một ngụm uống cạn. Thật ra nàng cũng chẳng để ý tới vậy, hiện giờ con sâu thèm ăn đang quấy loạn rồi.

"Ừm, rượu ngon."

Trầm Sát khẽ cười một tiếng, lại rót cho nàng thêm một ly, "Cũng là một con sâu rượu." Ừm, nàng ấy không ghét rượu mà hắn đã uống qua, điểm này rất tốt, tâm trạng hắn cũng tốt lên.

Thế nhưng vừa quét mắt qua cái hộp đó, lòng hắn lại có chút gắt gỏng, vung tay áo một cái liền hất cái hộp đi. Lâu Thất tay nhanh như chớp, chiếc hộp vừa bị quăng đi lại được bắt lấy, cau mày nhìn hắn, "Ngươi

điên rồi sao? Khó khăn lắm mới hái được hoa này về, người không muốn nữa hả?”

”Hái được rồi thì sao? Không dùng được thì cũng chỉ là phí công. Có lẽ, bốn Đế quân đã được định sẵn là không cách cứu chữa.”

”Không dùng được? Sao lại không dùng được?”

”Trên thân hoa có phần độc, phải lấy nước của Âm Tuyền mới có thể rửa sạch được. Trong vòng một ngày nếu không rửa sạch, hiệu dược của hoa sẽ không còn, không kịp nữa rồi.” Từ trước đến nay Trầm Sát chưa từng nói nhiều với một người đến vậy, những lúc thế này, bên người hần thường không có ai, hiện giờ chính là lần đầu tiên.

22. Chương 22

”Các người hoàn toàn không biết chuyện này ư?” Lâu Thất khó khăn lắm mới nuốt được miếng thịt xuống, mẹ nó, thiếu chút nữa là bị nghẹn chết rồi. ”Các người đều buồn vì chuyện này sao? À đúng rồi, ta còn nghe nói, lúc tâm trạng người không tốt thì không thích có người khác ở bên, ta có cần phải né xa chút không?”

Trầm Sát ghét bỏ trừng nàng một cái, nói: ”Người đã ngồi đây bao lâu rồi? Ăn đến hơn nửa bàn đồ ăn của bốn Đế quân rồi còn gì?”

”Nếu như không có hoa này thì người sẽ ra sao?”

”Độc phát thì chết.”

Trầm Sát nói xong lại rót cho nàng một ly rượu, sau đó mình thì giữa đầu uống một ngụm lớn. Người đàn ông như vậy, kiểu uống rượu khí phách như vậy khiến người ta cảm thấy rất có mị lực.

Nhưng khi nói về sự sống chết của bản thân, sao ngữ khí của hắn có thể bình tĩnh vậy chứ?

Mắt Lâu Thất lóe lên, nói: ”Nếu như ta có thể rửa sạch phần độc trên đóa hoa này, người có thể đồng ý một yêu cầu của ta không?”

Động tác uống rượu của Trầm Sát ngưng lại, sau đó chậm rãi đặt bầu rượu xuống, chuyển mắt nhìn nàng, đôi môi bạc đảm rượu chỉ chậm rãi phun ra một âm: ”Ồ?”

”Ồ cái gì mà ồ, người nói người đồng ý đi.” Lâu Thất đặt bộp đôi đũa xuống, nhướn mày đón lấy ánh mắt của hắn.

”Người có yêu cầu gì?” Hắn chậm rãi hỏi.

”Để ta rời đi nha?”

”Không thể được.” Sắc mặt hần trầm hần xuống.

Lâu Thất bĩu môi, biết là điều này đã không thể thành được. Nàng có tác dụng lớn với hần đến vậy, sao hần có thể để nàng rời đi chứ? Vì vậy nàng cũng chỉ thăm dò thôi. Điều mà nàng thật sự muốn nói là: ”Vậy đổi cái khác nhé, ta muốn tới Nhất Trùng điện, dù sao người cũng chỉ phát độc vào mỗi mười lăm hàng tháng, chỉ cần ngày đó ta tới bên người là được rồi, những lúc khác ta muốn ở Nhất Trùng điện, hơn nữa, nhất định phải để cho ta tự do, như là có thể ra vào Cửu Tiêu điện gì gì đó ấy.”

Nàng rất tự giác đưa một điều kiện đơn giản, nhưng lại không ngờ rằng nàng vừa dứt lời, Trầm Sát lại nhếch khóe môi lên nói, ”Nếu như người nguyện ý, bốn Đế quân có thể đáp ứng. Có điều, mỗi mười lăm khi độc phát tác người phải về Tam Trùng điện, người cảm thấy người muốn có thân phận thế nào đây? Bốn Đế quân tuyên người vào khoảng thời gian cố định thì sao? Đám thị nữ ở Nhất Trùng điện chắc chắn sẽ ”ở chung” với người rất tốt đấy.”

Khi nàng nói có thể rửa sạch phần độc, tâm trạng của hần đã thả lỏng hơn nhiều, hần tin rằng chỉ cần nàng đã nói ra những câu này, vậy thì nàng ắt đã có cách. Lại không hề nghĩ rằng, nàng đúng là phúc tinh của hần, từ giờ trở đi, có thể nói rằng, nàng sẽ trở thành ân nhân cứu mạng của hần. nếu như nàng có thể cứu vãn được được hiệu của Mê Hồn Hoa, đứng từ một phương diện khác để nói thì nàng đã cứu hần rồi.

Cô gái này mang rất nhiều bí ẩn trên người, hơn nữa, lúc nào cũng có thể đem lại kinh hỷ cho hần. Nàng như một kho báu, chỉ cần hần đào bới thì sẽ phát hiện ra nhiều bảo bối hơn.

Sau khi nghe thấy lời này của hần, gương mặt Lâu Thất liền xụ xuống, tên này nhất định là cố ý. Nếu như nàng lấy danh là mỗi tháng vào Tam Trùng điện ở lại một ngày một đêm, vậy không phải sẽ bị người khác cô lập rồi sao? Sao nàng còn có thể hợp làm một với họ, sao có thể nghe ngóng tin tức chứ? Dù là ở thời đại nào đi chăng nữa, lòng đố kỵ của nữ nhân đều vô cùng đáng sợ, nàng không muốn đối diện với ngọn lửa ghen tỵ của nhiều nữ nhân tới vậy đâu.

”Ta có thể lên vào, không cho người khác biết nữa.”

”Bốn Đế quân ở chính cung điện của mình không phải làm chuyện lén lút như trộm gà trộm chó vậy.”

”Vậy giờ người không đồng ý chứ gì? Ta không muốn ở Nhị Trùng điện đâu.” Bởi vì Tuyết Vệ cũng ở trong Nhị Trùng điện, nghe nói vốn là các Đế phi đều ở Nhị Trùng điện, vậy chẳng phải là nàng sẽ bị phiền chết sao.

”Không ai bắt người ở Nhị Trùng điện cả.” Tâm trạng phiền muộn bị quét đi sạch, cánh tay dài của Trầm Sát vươn ra, cầm lấy đôi đũa trước mặt nàng bắt đầu ăn, hần cũng chẳng phải người sắt, cũng sẽ đói.

”Này, đôi đũa đó ta đã dùng rồi!” Lâu Thất cạ lời nhìn hần, nhưng hần không để tâm, nàng cũng chẳng quan hần nữa, nàng chú ý tới một vấn đề khác: ”Người nói ta không cần ở Nhị Trùng điện, lại không cho ta

ở Nhất Trùng điện, vậy thì để ta ở ngoài Cửu Tiêu điện sao?” Vậy thì càng tốt, nàng đang cầu còn chẳng được.

Trầm Sát không nhìn nàng, nho nhã ăn cơm, đồng thời chỉ vào cung điện cách đó không xa.

Đó là, Tam Trùng điện, là nơi hấn đang ở.

”Phụt! Khụ khụ khụ!” Lâu Thất nhảy phắt lên, ”Người nói chuyện đùa gì vậy? Nghe nói Tam Trùng điện của người chẳng có lấy một thị nữ, nếu như ta ở đó thì ta thành cái gì chứ?”

”Người muốn thành cái gì? Đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa, người ở đâu mà chả là thị nữ của bốn Đế quân.” Ý là, người còn muốn có thân phận gì khác sao? Rõ ràng là nghĩ quá nhiều rồi.

Đôi mắt hạnh của Lâu Thất trừng hấn. Nghe Nhị Linh nói, ban ngày cũng có thị nữ vào Tam Trùng điện làm việc, nhưng tới buổi tối bọn họ đều rời khỏi Tam Trùng điện, về lại Nhị Trùng điện, nói cách khác, vào buổi tối, Tam Trùng điện đều trống hơ trống hoác không một bóng người. Vị này không biết có gì quái gở hay không, lẽ nào thích yên tĩnh tới mức độ này sao?

Hay là sợ ngày mười lăm độc phát sẽ dọa người khác hoảng sợ?

Nhưng dù cho thế nào đi chăng nữa, nếu như nàng vào ở, có lẽ Đế phi tương lai sẽ ghi hận nàng trước, đặc biệt là cái vị Tuyết Vệ đại nhân kia. Vừa nghĩ đã thấy cuộc sống kiểu vậy rất đáng sợ rồi, vả lại, nàng cũng chẳng muốn cùng cái vị Đế quân sắp có rất nhiều nữ nhân này phát triển tình cảm gì, ở đây nếu như vào ở, sau này muốn ra ngoài chỉ sợ là còn khó hơn.

”Không được, ta cương quyết không đồng ý.” Nàng vội vã xua tay lắc đầu.

Trầm Sát lờm nàng một cái, nói: ”Việc mà bốn Đế quân an bài, há đến phiên người đòi hỏi?”

Lâu Thất nhất thời nảy ra một cảm giác vô lực, ôi chao, đây không phải là do nàng đã nhớ về thời hiện đại rồi sao. Nếu như là thời hiện đại, nàng nói một câu kiên quyết không đồng ý, chắc chắn không ai dám làm trái ý nàng.

Dù sao thì nàng cũng là nữ vương ở cái vòng lớn đó.

”Người không sợ ta không rửa sạch hoa giúp người sao?” Nàng tức giận lờm hấn.

”Nếu như ta chết, người sẽ tuần táng theo.” Trầm Sát lạnh nhạt nói.

Khốn kiếp!

Còn bắt nàng phải tuần táng nữa! Có phải nàng còn cần cảm ơn nữa không?

”Ta XXOO ngươi!”

”Là câu mắng người à?” Hắc khê cau mày nói: ”Có ý gì?”

”Ý là mắng ngươi bá đạo ích kỷ ác độc máu lạnh đó.” Nàng hừ một tiếng.

”Ừm, cảm ơn, quá khen rồi.”

Ngất.

Có điều, dù cho có nghĩ về điểm nào đi chăng nữa, Lâu Thất vẫn cảm thấy mình phải giúp hắc rửa sạch đóa Mê Hồn hoa kia. Tạm thời nàng không cần phải ở đây một thời gian đúng không, còn có, Trầm Sát dù có thể nào đi chăng nữa cũng coi như là đã từng cứu nàng, từ trước đến nay Lâu Thất nàng là người có ân báo ân, có oán báo oán, ân oán phân minh.

Túi nước đó vốn là cầm về từ thiên điện mà Nhị Linh sắp xếp cho nàng ở, tiện thể ôm theo một bộ quần áo khác của nàng qua đây, lúc rời khỏi cũng không thấy Nhị Linh, nàng cũng không nói với nàng ấy. Thế nhưng giữa đường lại gặp một thị nữ khác, trước đây Nhị Linh đã từng giới thiệu qua với nàng, nói rằng tên là Nhị Anh.

Nhị Anh rất xinh đẹp, có một đôi mắt rất quyến rũ.

Nhìn thấy Lâu Thất ôm quần áo rồi đi liền kinh ngạc hỏi nàng đi đâu, Lâu Thất chỉ cười đi ngang qua người nàng ta. Nhị Anh cắn môi, lén đi theo sau lưng nàng, nhìn thấy nàng vào Tam Trùng điện.

”Lẽ nào nàng ta sẽ ở lại Tam Trùng điện? Không, không phải, điều này sao có thể? Từ trước đến nay không nữ nhân nào có thể ở lại Tam Trùng điện, không được, ta phải đi báo cho Tuyệt Vệ đại nhân!”

Nhị Anh lập tức xoay người về Nhị Trùng điện, thiếu chút nữa đụng ngã Nhị Linh vừa đi làm việc về.

”Người làm gì mà hoảng loạn quá vậy?” Nhị Linh níu nàng ta lại.

”Nhị Linh, ngươi có biết không, hôm nay Lâu Thất vừa chuyển tới đó đã vào Tam Trùng điện ở rồi!”

”Điều này sao có thể, không phải trước đây ta vừa đưa nàng ta vào ở sao? Nhìn xem, quần áo đồ đạc của nàng ta có lẽ vẫn để ở...” Nhị Linh quay về phía giường của Lâu Thất, lại phát hiện ở trên chẳng có gì, hoàn toàn trống rỗng.

”Nhìn xem, ta vừa tận mắt nhìn thấy cô ta ôm đồ vào Tam Trùng điện mà! Người nói xem, sau này nàng ta sẽ đổi tên thành Tam Thất ư?”

Nhị Linh không nghe thấy lời của Nhị Anh, trong lòng nàng có chút không vui, Lâu Thấu muốn rời đi mà lại không nói với nàng, cứ vậy mà lên đi! Nếu như nàng ta thật sự vào ở Tam Trùng điện, vậy ý là không muốn nàng dính lấy nàng ta sao?”

Nhị Anh nhìn thấy nàng ngây người ra liền không có hứng nói chuyện tiếp nữa, lại chạy ra ngoài, nàng ta phải đi tìm Tuyết Vệ đại nhân, hiện giờ tuy Lâu Thấu đã vào Tam Trùng điện, thế nhưng vẫn có sự đồng ý và an bài của Tuyết Vệ đại nhân, thế này là không hợp quy tắc! Gần đây Tuyết Vệ đại nhân rất bận, còn đang sắp xếp tẩm cung cho mấy vị Đại Đế phi và Tân hậu, nhưng trừ ngôi Hậu vẫn chưa được định, mấy vị Đại Đế phi đều được sắp xếp ở Nhị Trùng điện.

Ngay cả Đế phi còn ở Nhị Trùng điện, vậy thì Lâu Thấu kia dựa vào cái gì mà vào Tam Trùng điện chứ?

Lúc này Nhị Anh vốn chẳng nghĩ tới, không có sự cho phép của Trầm Sát, ai dám tự động đi vào chứ?

Nàng đi tìm Tuyết Vệ, vừa nói chuyện này ra, Tuyết Vệ liền tức giận.

”Cái gì? Nàng ta vào Tam Trùng điện rồi sao? Nàng ta chỉ là một thị nữ nhỏ nhẻ lại dám vào Tam Trùng điện? Phản rồi sao!” Tuyết Vệ nổi sùng lên xông tới Tam Trùng điện, ngoài cửa điện, vừa khéo gặp được đám Ứng, Nguyệt, và cả thần y đang đi qua.

Ba người họ đều mang vẻ mặt kích động, thần thái vội vã, dường như đang rất gấp gáp.

Tuyết vui mừng, nói: ”Các người có phải cũng đã nghe được chuyện đó rồi không?”

”Đúng vậy! Đây quả thực là điều khó mà tin nổi!” Thần y cướp lời nói trước.

”Khó mà tin nổi? Nên nói là không thể tha thứ mới đúng!” Tuyết hừ một tiếng, nói: ”Đi, chúng ta cùng vào tìm con tiện nhân đó.”

”Nói xong nàng liền dẫn đầu xông vào trước.

Trận pháp của Tam Trùng điện bọn họ đều biết các pháp, biết con đường đi chính xác, vì vậy cũng không cần người vào báo. Sau đó, bọn họ liền nhìn thấy hai người trong đình.

Đế quan của bọn họ đang ngồi đó, điều này rất bình thường, thế nhưng cô gái đang thần nhiên như thường đối diện hần mới khiến bọn họ có chút kinh sợ. Khi hần đang ngồi, sao cô gái kia có thể dám ngồi đối diện hần, dám ngồi cùng ghế với hần chứ?

Đây là người đầu tiên chẳng!

”Lâu Thất! Người lăn dậy cho ta!” Tuyết Vệ giận giữ trợn tròn mắt.

Lâu Thất quay đầu, quét mắt bắt đầu nhìn từ thân y qua, sau đó mới chuyển lên người Tuyết Vệ, tiếp theo híp mắt, trầm giọng nói, ”Xem ra ta phải sửa lại trận pháp của Tam Trùng điện thôi.”

”Tùy người.”

Trầm Sát nói.

Lâu Thất chuyển mắt về phía hắn, nheo mày nói: ”Tùy ta?”

”Người ở trong Tam Trùng điện, chuyện ở Tam Trùng điện người quản, chỉ cần người có cách sửa thì cứ sửa.”

Ý là nàng ở đây làm quản gia sao? Lâu Thất xoa cằm cân nhắc một chút, cảm thấy mình cũng chẳng lỗ liên gặt đầu, ”Vậy thì được.”

23. Chương 23

Bên kia, Tuyết Vệ vừa mắng một câu thấy Lâu Thất cũng chẳng thèm đáp lại mình liền tức tới mức khuôn ngực đầy đặn phập phồng lên xuống, điều này lại thu hút ánh mắt của Lâu Thất, quét qua một cái liền phì cười một tiếng.

Nàng nhớ lại lúc đầu nàng đã từng nói nếu một ngày nàng vào giang hồ sẽ nữ giả nam đi tung hoành thiên hạ, kết quả là, đồng bọn có thần kinh thép nói một câu, bằng không đợi người bị ung thư vú rồi cắt đi hai cái quả đó hăng đi, dù sao người cũng vẫn luôn chê nó quá nặng mà.

Đúng là ác độc thật.

Thế nhưng hiện giờ nàng không nén nổi mà nghĩ rằng, đôi ngực này của Tuyết Vệ đại nhân xem ra cũng nặng đấy nhỉ, nàng ta thở gấp như vậy, làm cho chúng phập phồng, nàng ta có một không chứ?

Nghĩ xong, Lâu Thất lại cảm thấy mình quá tục rồi, nhanh chóng tự kiểm điểm lại một lần.

”Lâu Thất!”

”Ta nghe thấy rồi, Tuyết Vệ đại nhân, trước mặt chủ tử nhà ngươi mà ngươi cũng có thể hống như sư tử vậy sao, ngươi không sợ ấn tượng của hắn về ngươi không tốt sao?” Lâu Thất chớp mắt nhìn nàng ta.

Đáng tiếc là, hiện giờ câu nguyên rửa của nàng còn chẳng có chút hiệu lực nào, nếu không thì trước mặt nhiều người đàn ông như vậy, Tuyết Vệ đại nhân nếu như làm ra chuyện kiểu này, có lẽ sẽ mất một khoảng thời gian thật dài sẽ không dám nhìn mặt người khác nữa.

Đây cũng coi như là thiện ý đầu tiên của nàng, mong rằng Tuyết Vệ đại nhân có thể quý trọng chút lòng lương thiện khó khăn lắm mới có này của nàng, nếu còn chọc giận nàng, nàng cũng sẽ chẳng cho ai thể diện nữa.

Lời này của nàng vừa nói ra, Ứng liên không kìm được mà nhếch miệng muốn cười, lại không thể không nhịn lại.

Tuyết Vệ ngưng lại, lên không được xuống cũng chẳng xong.

”Được rồi!” Trầm Sát quét mắt qua, vẻ mặt mang theo sự cảnh cáo khiến lòng Tuyết Vệ run lên. Nàng ta bị Lâu Thất chọc tức tới hồ đồ rồi, chủ tử của bọn họ vốn không thích người khác lớn giọng quát tháo trước mặt, nàng vậy mà lại phạm phải sai lầm.

Thần y cũng nhìn nhìn nàng, thầm lắc đầu thở dài.

Ngày nhỏ, Tuyết Vệ vẫn rất đáng yêu, nhưng chẳng biết có chuyện gì mà càng ngày lại càng nông cạn dễ cáu giận, nếu như nàng ta cứ vậy thì sao có thể theo bước chủ tử được.

”Chủ tử, ngài để thuộc hạ đợi ở trước...”

Ứng không kìm được mà mở miệng hỏi.

Trầm Sát nhìn Lâu Thất, nói: ”Gọi các người qua là có hai chuyện muốn nói. Một, từ nay trở đi, Lâu Thất sẽ ở lại Tam Trùng điện, thân phận chính là đại thị nữ thiếp thân của bốn Đế quân, mọi chuyện của Tam Trùng điện đều sẽ do nàng định đoạt.”

”Cái gì? Chủ tử, không thể như vậy được!” Tuyết Vệ vừa nghe thấy liền phản đối mạnh mẽ, điều này sao có thể chứ, sao có thể vậy được! Trước đây, Đế quân thích yên tĩnh, không muốn có người đi lại trước mặt, vì vậy nên Tam Trùng điện mới chẳng có một thị nữ nào, nơi đây sau này có Lâu Thất ở lại, vậy há chẳng phải cả một tam Trùng điện to lớn chỉ có hai người họ sao? Đây há chẳng phải là cô nam quả nữ sao! Nàng không đồng ý!

Thế nhưng nàng ta không đồng ý thì sao, từ bao giờ mà nàng ta được phép nói chuyện chứ? Lâu Thất tựa cười tựa không nhìn nàng, trong lòng lại mạnh mẽ bùng nổ, tới đi, Tuyết Vệ, chiến đấu đi, tốt nhất là phải làm loạn đến mức Trầm Sát phải thu hồi lại ý chỉ này! Tốt nhất là đuổi nàng ra khỏi Cửu Tiêu cung luôn đi! Tới luôn đi!

Trầm Sát liếc một cái liền nhìn ra sự hưng phấn mong chờ ở đáy mắt nàng, không kìm được mà hừ một

tiếng.

”Chuyện này quyết định vậy đi, Tuyết, sau này việc của Tam Trùng điện người không phải quản nữa.” Câu này của Trầm Sát thẳng thắn làm Tuyết Vệ tái nhợt cả mặt, tổn thương vô cùng.

”Chủ tử, thuộc hạ mới là người lớn lên cùng ngài...”

Tuyết Vệ còn chưa dứt lời, Nguyệt Vệ đã kéo nàng sang một bên, tiếp lời nói, ”Vậy thì chủ tử, có phải tên của Lâu Thất sẽ được đổi thành Tam Thất không?”

Tam Thất?

Ta quỳ!

Lâu Thất trừng mắt, ”Người còn Điền Thất mà! Ta rất ổn, đi không đổi tên ngồi không đổi họ thành Tam Thất gì đó đâu!”

Họ của nàng, có lẽ chính là thứ duy nhất mà ba mẹ cho rồi, tuyệt không thể sửa. Đừng nói tên chẳng qua chỉ là một danh hiệu mà thôi, đây là cái tên đã theo nàng hai mươi mấy năm, sớm đã hòa vào thành một phần của cơ thể rồi. Vả lại, từ nhỏ đến lớn nàng cũng không có tính chịu thua, từ lúc nào mà lại chịu để người khác lấy một số hiệu linh tinh để sửa tên cho nàng chứ?

”Đây là quy tắc của điện Cửu Tiêu.” Nguyệt Vệ ôn hòa nhìn nàng nói.

”Tự ta cũng có quy tắc của mình.” Lâu Thất tuyệt không nhượng bộ nói, ”Nếu như gọi là tam Thất thì ta sẽ không đảm nhận chức đại thị nữ gì đó này nữa.” Đùa à, lẽ nào đại thị nữ chức vị gì đó rất ghê gớm hay sao?

Nàng cũng chẳng phải người nguyên thủy, cho chút kẹo liền cảm kích.

Nguyệt Vệ kinh ngạc nhìn nàng, đây là lần đầu tiên hắn nghiêm túc nhìn một thị nữ. Hắn không giống với Ung Vệ, hắn không quen biết trước với Lâu Thất vài ngày, thậm chí là cùng trải qua chuyện đồng sinh cộng tử, vì vậy, trong mắt hắn, Lâu Thất cũng chẳng có gì đặc sắc lắm, lại thêm chuyện hắn là một người không coi trọng sắc đẹp, Lâu Thất thực sự chỉ là một thị nữ hiếm có vào được Tam Trọng điện mà thôi.

Thế nhưng khi Lâu Thất nói câu ”Tự ta cũng có quy tắc của mình”, hắn đột nhiên cảm thấy nàng ta trở nên thật sinh động.

”Quy tắc này không thể phá.” Mắt hắn mang theo ý cười, lại muốn xem nàng sẽ trả lời như thế nào.

Thế nhưng Trầm Sát đã lên tiếng, "Bổn Đế quân cho phép ngươi không đổi tên." Ý là, nàng vẫn có thể giữ nguyên họ tên mình, vẫn là Lâu Thất.

Đây lại là lần đầu tiên Trầm Sát phá lệ.

Tuyệt Vệ cắn môi, thế nhưng dưới ánh mắt ngăn chặn của Nguyệt Vệ cũng chẳng nói gì thêm.

Thần y đã không đợi nổi, liền hỏi, "Đế quân, người nói có người có thể rửa sạch Mê Hồn hoa sao? Người đó ở đâu?"

"Chính là nàng ấy." Trầm Sát chỉ vào Lâu Thất.

Thần Y liền quay đầu nhìn Lâu Thất, "Ngươi sao?"

Dường như Ứng nghị tới điều gì đó liền hô lên một tiếng, "A, ta biết rồi, lúc đó ở trong động, ngươi đã cướp túi nước của ta là để đi lấy nước suối ở bên Mê Hồn hoa kia phải không?"

"Cướp cái gì mà cướp, ta đã hỏi ngươi rồi." Lâu Thất trợn trắng mắt nhìn hắn, "Sao mà ta biết các ngươi lại ngốc tới vậy, cái gì cũng không biết chứ?"

"Ồ, nói như vậy thì cái gì ngươi cũng biết ư?" Trầm Sát lập tức tiếp lời khiến Lâu Thất nuốt lại lời, lại lộ ra một gương mặt mỉm cười ngu ngốc nhìn hắn, "Ha ha, sao có thể chứ? Gì cũng biết thì là thần tiên rồi còn gì! Ta chỉ là một người phàm mà thôi. Được rồi được rồi, ta sợ ngươi không yên tâm nên mới mời bọn thần y tới, hiện giờ thần y cũng đã tới rồi. Thần y, phiền người kiểm tra nước này đi, xem xem có phải có thể rửa sạch được Mê Hồn hoa hay không."

Nàng đưa túi nước quảng cho thần y, làm hắn sợ tới mức tim sắp vọt cả ra ngoài, "Lâu cô nương, nước này không phải ở đâu cũng có đâu, người đừng có làm vãi chứ!"

Hắn tiếp lấy túi nước, mở nắp ra, ngửi kỹ một cái, cẩn thận đổ ra hai giọt ngửi tiếp, rồi ném thử, sau đó mắt phát sáng reo lên, "Không sai, không sai! Đây chính là nước có vị của rễ cây Mê Hồn hoa, chính là thứ nước có thể rửa sạch được Mê Hồn hoa!"

"Vậy giao cho ngươi nhé!" Lâu Thất liền nói.

Thần y ngốc ngốc nhìn nàng, "Giao cho ta sao? Lâu cô nương không tự rửa à?"

"Ngươi rửa đi." Lâu Thất nhún vai một cái.

Lúc này, Tuyệt Vệ khó khăn lắm mới tóm được một lỗi sai của nàng liền bước về phía trước, nói với Trầm

Sát, "Chủ tử, người nhìn nàng ta kia, chút chuyện nhỏ này cũng không nguyện làm vì chủ tử, nàng ta còn có tư cách làm thị nữ thiếp thân bên chủ tử sao?"

"Tuyệt Vệ đại nhân, người trách lầm Lâu cô nương rồi." Thần y liền phát tay nói, "Phần độc trên Mê Hồn hoa này sẽ tan trong nước, sẽ từ có độc thành hết độc, không chỉ hết độc, nó còn có thể trở thành một loại thuốc bảo vệ tay, ta nói thuốc bảo vệ tay này đối với dược sư mà nói, sau khi những giác quan ở tay được bao phủ bởi nước này sẽ trở nên mẫn cảm hơn, bắt mạch và bốc thuốc sẽ chuẩn xác hơn rất nhiều. Thứ này đối với y giả hay dược sư mà nói là vô cùng trân quý. Thế nhưng nước này chỉ có hiệu quả khi dùng để rửa Mê Hồn hoa mà thôi, Lâu cô nương đưa nó cho ta là một ân tình rất lớn đó."

Nói đến cuối, tay của thần y đã có chút run rẩy, đó chính là sự cảm kích đến kích động của hắn.

Trong lòng hắn, Lâu Thất đã biết những điều này, vậy thì không phải y giả chính là dược sư, thế nhưng nàng lại đưa cơ hội này cho hắn, đây há chẳng phải đã nói rõ nàng là một người lương thiện hào phóng sao, hơn nữa cũng chẳng có chút lòng tham nào? Còn đáng tôn kính nữa!

Từ giây phút này trở đi, Phá Vực thần y nhìn Lâu Thất rất hợp mắt.

Tuyệt Vệ biết chút nước này có thể lôi kéo được thần y liền cần môi trường Lâu Thất một cái, phát tay áo đi qua một bên. Chuyện này hệ trọng, nàng ta không thể để bản thân thành người phá hoại.

Mấy người Trầm Sát cũng chẳng biết nước này còn có tác dụng đến vậy. Sau khi nghe thần y nói xong còn có chút kinh ngạc nhìn Lâu Thất, cũng không rõ tại sao cô lại đưa cô hội này cho thần y.

Chỉ có Trầm Sát lộ ra vẻ đăm chiêu trên mặt, sau đó cũng quét mắt về đôi tay của Lâu Thất, nhìn đến mức lòng nàng cũng cảm thấy căng thẳng vài phần, chết tiệt, không phải mình đã để hắn nắm nhược điểm gì đó rồi chứ?

Thần y rất nhanh đã chuẩn bị một cái bồn ngọc qua, đổ nước vào trong bồn, sau đó cẩn thận lấy Mê Hồn hoa ra, đặt vào trong nước, hai tay chỉ khẽ khuấy nhẹ trong nước. Chỉ thấy phần độc màu xanh kia đã dần tản ra, rời khỏi thân hoa, sau đó dần tan vào nước.

"Tốt quá rồi, tốt quá rồi, Lâu cô nương là cao thủ sao? Sao người lại biết được mà lấy nước ở dưới cây hoa đó chứ?" Thần y kích động vô cùng, "Nước ở nơi đó mới là có tác dụng nhất."

"Vậy sao?" Lâu Thất chớp đôi mắt lớn nói, "Ta cũng đâu có biết, chỉ là lừa dối chỗ thôi. Vậy thì khéo quá rồi, vận khí của ta từ trước tới nay vẫn không tồi mà."

Ung Vệ liền mỉm cười tiếp lời, "Câu này rất đúng, vận khí của nàng ấy rất tốt, là một phúc tinh đó!"

Trầm Sát lại hạ mắt xuống.

Vận khí rất tốt? Thật vậy sao?

Sau khi Mê Hồn hoa được rửa sạch liền được thần y lấy ra đi làm thuốc. Tuyết Vệ giờ cũng không dám nói nhiều hơn về việc một nửa cái tên của Lâu Thất là không đúng, người ta là người có công đó! Nàng ta không cam tâm bị Nguyệt Vệ và Ứng Vệ kéo đi, hốc mắt đỏ bừng.

Vừa nghĩ tới Lâu Thất ở lại đây, trái tim nàng đều đau nhói!

Thấy người đã đi cả rồi, Lâu Thất liền ôm lấy quần áo của mình đứng dậy, "Ta mệt rồi, muốn đi nghỉ ngơi, ta ở đâu đây?"

"Không phải nói chuyện ở đây ngươi quản hết sao? Ngươi muốn ở đâu thì tự ở đó đi." Trầm Sát cũng đứng dậy, đi vào tấm cung của mình. Lâu Thất đang đắc ý, chuẩn bị tìm một phòng trống xa xa một chút, nhưng lại nghe thấy sau khi người nào đó rời đi liền lạnh nhạt vọng lại một câu, "Có điều, bốn Đế vương nửa đêm có lẽ sẽ gọi ngươi đó, chỉ cần nửa đêm ngươi có thể nghe được lời của bốn Đế vương là được rồi."

Chết tiệt!

24. Chương 24

Phòng ngủ của đại thị nữ nằm ngay trong thiên điện của tấm cung vị Đế quân nào đó.

Bởi vì Đế quân nói, nơi này gần, độc trên người hắn còn chưa giải, không ai dám chắc từ lúc này tới hôm mười lăm khi nào sẽ phát tác, để nàng càng gần càng tốt. Hắn còn sai người lấy thêm một chiếc giường lớn từ trong kho ra cho nàng, trải đệm mới lên, những thứ vật dùng hàng ngày khác đợi tới khi trời sáng rồi từ từ mua thêm.

Những thị vệ dọn nhà, và đám thị nữ đang thu dọn đồ đạc nhìn đế quân, hắn đứng xem toàn bộ quá trình, họ ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Ngày đầu tiên của đại thị nữ.

Lâu Thất nghĩ rằng nàng sắp phát điên rồi.

Trời còn chưa sáng, nàng đã bị người ta bắt rời giường, bởi vì vị Đế quân nào đó mỗi ngày đều phải dậy sớm luyện công, thân làm đại thị nữ, nàng phải theo hầu bên cạnh hắn.

Theo hầu thì theo hầu, dù sao nàng vốn dĩ cũng không phải người thích ngủ nướng, nhân lúc hắn bay lên bay xuống bay tới bay lui luyện công, nàng cũng chọn một nơi thích nhất để luyện chút công phu mèo cào của nàng.

Cái này có thể nhịn, nhưng cái tiếp theo lại không thể nhịn được.

Vì sao có thị nữ của Nhị Trưng điện tới hầu hạ đại gia hấn rửa mặt, đại gia hấn còn chê tay chân người ta vụng về, cứ bắt đại thị nữ riêng của hấn là nàng làm.

Nàng đã hầu hạ người ta rửa mặt đâu bao giờ đâu.

À, có một lần tự nhiên lão đạo thối sốt cao không dứt, nàng chăm sóc thì có tính hay không?

Nhưng lần đó lão đạo thối bị bệnh, bây giờ vị đại gia này trẻ khỏe cường tráng, không thiếu tay không thiếu chân, cực có tinh thần, bộ dạng không có chút gì gọi là trúng độc.

Đại gia nhà hấn!

Nàng lấy khăn ướt vớt lên mặt hấn, đúng lúc phủ lên khuôn mặt điển trai của hấn. Thị nữ đứng ở bên cạnh sợ tới mức tái nhợt mặt, tưởng rằng Lâu Thất làm thị nữ riêng ngày đầu tiên liền bị mất mạng, nào ngờ Đế quân chỉ lấy khăn xuống tự mình lau mặt, sau đó vớt vào trong chậu. Sao thị nữ lại dám ngông cuồng như Lâu Thất được, nàng run rẩy bưng chậu vội vàng ra ngoài.

Nơi này không phải một quốc gia, không phải một vương triều, chỉ là một khu vực, để quân cũng không cần dậy sớm vào triều như Lâu Thất biết, nhưng vẫn có thời gian làm việc của hấn, sau khi ăn bữa sáng, hấn đi nghị sự với thuộc hạ.

Lúc dùng bữa sáng, vốn nàng cũng chỉ đứng cạnh nhìn hấn ăn giống như những thị nữ khác, đợi hấn ăn xong nàng lại đi ăn, dù sao sáng hôm nay Tuyết Vệ đã dẫn sáu thị nữ, hai ma ma và ba người sửa hoa từ Tam Trưng điện tới, những người này về sau đều do nàng quản. Nàng có ba bữa cơm theo chế độ của đại thị nữ, nghe nói thêm hai món ăn so với thị nữ bình thường, còn thêm một món bánh ngọt sau ăn.

Nhưng Đế quân ăn xong phải tới phòng nghị sự, còn xách cả nàng đi theo.

“Ta vẫn chưa ăn sáng.” Lâu Thất ra sức giãy giụa.

Bánh ngọt yêu thích của nàng, nhiều ngày nay ở bên ngoài đều không được ăn, chỉ đang chờ bánh ngọt trong bữa sáng, nước bọt sắp chảy ra rồi, chẳng lẽ còn không cho nàng ăn.

“Quá thời gian ăn sáng rồi, ngày mai ăn cho sớm vào.” Sắc mặt Trầm Sát không chút thay đổi, kéo thẳng nàng đi.

Có nghĩa là thời gian mà hấn ăn cơm vừa rồi chính là thời gian ăn sáng, tại sao không nói sớm với nàng, nàng mà biết trước, chắc chắn sẽ không chờ bên cạnh như những thị nữ khác, sẽ tự mình đi ăn.

Lâu Thất hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hai bên trái phải trong phòng nghị sự ngồi chừng mười người, tam vệ cũng ngồi ở đó. Thấy nàng vào theo Trầm Sát, Tuyết Vệ gần như nghiêng nát răng nanh. Nơi này, từ trước tới nay chỉ có mình nàng là nữ nhân, tất cả mọi người đều nhường nhịn nàng, cưng chiều nàng, nhưng về sau nàng sẽ không còn là duy nhất nữa sao?

“Chủ tử, thị nữ cũng có thể vào phòng nghị sự sao?”

“Đúng rồi, ta cũng cảm thấy không đúng cho lắm, ta ra ngoài đây.” Lâu Thất nói xong thì định xoay người rời đi, Trầm Sát giơ tay lên, Phá Sát xuyên qua không khí, lướt qua bên tai nàng, cắm vào cạnh cửa, sức lực rất là lớn, sau khi đâm vào cửa còn không ngừng rung rung.

“Bổn Đế quân có nói cho người ra ngoài sao?”

Lâu Thất đứng im tại chỗ, nghiêng răng nghiêng lợi. Đáng chết, cái tình tình vui giận thất thường đáng chết, Phá Sát lại khiến nàng muốn phát điên. Thôi, trước mặt thuộc hạ của hắn, nàng cho hắn chút mặt mũi.

Lâu Thất xoay người lại, nghiêm mặt hỏi: “Đế quân, ta ngồi ở đâu?”

“Đứng đằng sau bổn Đế quân.”

Đứng? Sáng sớm nàng đã bị hắn lôi dậy, luyện công phu cả nửa canh giờ, sau đó lại đứng cả nửa ngày nhìn hắn ăn sáng, nàng đã đói tới mức bụng sôi lên, bây giờ còn không cho nàng ngồi, còn bảo nàng đứng sau lưng hắn.

Lâu Thất bước những bước chân oán giận đứng ra sau lưng hắn. Nàng ngược mắt lên, những người trong phòng nghị sự ngẩn ra một hồi liền đứng lên hành lễ với nàng: “Lâu cô nương.”

Hứ?

Chuyện gì thế này?

Lâu Thất vẫn không rõ là có chuyện gì, cũng không ai giải thích với nàng, nhưng nàng nhìn thấy rõ ánh mắt ghen ghét oán giận mà thỉnh thoảng Tuyết Vệ liếc tới. Hai mắt nàng híp lại, thấy cổ áo của Tuyết Vệ có một nếp gấp màu xanh, nàng lập tức nở nụ cười.

Nụ cười này của nàng khiến Tuyết Vệ càng thêm giận giữ, nhất thời không khống chế được đứng lên chỉ vào Thẩm Thất nói: “Người cười cái gì?”

“Ta có cười cái gì đâu.”

“Rõ ràng là người cười, người nói đi, rốt cuộc người đang cười cái gì? Có phải người đang giễu cợt ta không?”

“Ha ha, ta chỉ đứng ở đây, sao phải giễu cợt người? Tuyết Vệ đại nhân có chuyện gì để ta giễu cợt được sao, hay là người nói cho ta nghe xem?” Lâu Thất nhíu mày, hành động này càng thêm kích thích cơn giận của Tuyết Vệ.

“Tuyết, đủ rồi, đừng quên đây là đâu.” Nguyệt Vệ cũng nhíu mày nói.

“Nhưng tự nhiên cô ta giễu cợt ta.” Tuyết Vệ tiếp tục đưa tay chỉ vào Lâu Thất: “Là người, có phải người hạ độc thủ không?”

Cái từ quỷ tha ma bắt “độc thủ” này.

“Độc thủ nào?” Lâu Thất cười càng tươi: “Chẳng lẽ Tuyết Vệ đại nhân trúng độc sao?”

Vừa nghe thấy trúng độc, tất cả mọi người không bình tĩnh được, chẳng lẽ trong Cửu Tiêu Điện còn có người có thể và dám hạ độc với Tuyết Vệ đại nhân? Vị tướng quân mà Lâu Thất nhìn thấy ở cửa thành tối qua đứng lên, lo lắng nhìn Tuyết Vệ đại nhân, hỏi: “Tuyết Vệ trúng độc gì, đã mời thần y chẩn đoán chưa?”

Người này cũng không tuần tú cho lắm, nhưng có một khí thế cường tráng rắn rỏi, mặc áo choàng xanh đậm rồi mà vẫn còn thấy được cơ bắp trên người, chắc chắn đây là một vũ phu thô thiển.

Lâu Thất đứng sau Trầm Sát, nhô người về đằng trước, hỏi nhỏ: “Người này là ai?”

Trầm Sát không nói lời nào.

Nhưng Tuyết Vệ cho nàng đáp án rất nhanh.

Dường như Tuyết Vệ không thích sự quan tâm của người này, đôi mắt đẹp lườm hằn, nóng nảy nói: “Tăng Lưu Vân, người đừng lo chuyện bao đồng.”

Phụt, người vừa bị nàng định nghĩa là vũ phu thô thiển này lại tên là Lưu Vân, đúng là phá vỡ sự tưởng tượng của nàng với hai chữ lưu vân.

“Tuyết Vệ, đây không phải trò đùa, nếu có chỗ nào không thoải mái thì vẫn nên đi tìm thần y kiểm tra xem sao.” Tăng Lưu Vân lo lắng không thôi, đưa tay định đỡ nàng, Tuyết Vệ cũng không biết chính mình bị làm sao nữa, chỉ thấy phiền táo khó kiểm soát được, giơ tay dùng nội lực đánh về phía hắn.

Sắc mặt Tăng Lưu Vân biến đổi, nhưng có vẻ như hắn rất quan tâm tới Tuyết Vệ, không có ý gì là muốn tránh. Cũng may Ung đứng một bên phản ứng nhanh, kéo hắn tránh ra. Tuyết Vệ đánh hụt, nội lực bay

thăng vào giá đồ cổ đằng sau Tăng Lưu Vân.

“Tuyết.”

“Tuyết Vệ đại nhân!”

Mọi người kêu lên sợ hãi. Trên cái giá đó có đồ vật quý báu nhất của đế quân.

Nhưng Tuyết đã không kịp thu lại nội lực nữa, sắc mặt Trầm Sát cũng thay đổi, nhào về hướng đó, nhưng vì hấn ngồi cách đó khá xa, cuối cùng vẫn chậm một bước, cả giá đồ bị đánh trúng, đổ rầm xuống đất, tất cả những thứ đồ trưng bày trên giá rơi vỡ trên mặt đất.

Ung và Nguyệt đồng thời hít một hơi khí lạnh, cũng lui về đằng sau.

Sắc mặt Tuyết trắng bệch, ngẩng đầu lên nhìn Trầm Sát, ấp úng, kinh sợ nói: “Chủ tử, chủ tử, ta không cố ý, ta không phải cố ý, chủ tử tha tội.”

Lâu Thất chưa từng thấy hấn cuồng nộ như vậy, trong sự cuồng nộ lại mang theo cảm giác tuyệt vọng, con người bỗng bùng lên ngọn lửa, thân hình hấn khẽ động, chỉ chớp mắt liền tới trước mặt Tuyết Vệ, sau đó, hấn bóp cổ Tuyết Vệ, dùng một tay nhắc cả người nàng lên.

“Người thật to gan.” Trong giọng nói u ám của hấn mang theo sát ý.

Lâu Thất thấy hấn như vậy cũng ngẫm kinh sợ, theo những gì nàng biết, Tuyết Vệ và hấn xem như thanh mai trúc mã, từ trước tới nay Trầm Sát luôn khoan dung với nàng hơn những người khác, nếu không tính cách của Tuyết Vệ cũng không ngang ngược kiêu ngạo đến vậy. Nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện gì, khiến hấn lại sinh ra sát ý với thanh mai trúc mã của mình.

“Chủ tử bớt giận.”

“Chủ tử bớt giận.”

Nguyệt Vệ và Ung Vệ lên tiếng trước, những người khác cũng lập tức quỳ xuống.

“Chủ tử, Tuyết không cố ý, nàng có vẻ không được bình thường cho lắm, liệu có phải bởi vì trúng độc nên không khống chế được cảm xúc không?”

Nguyệt Vệ quan sát cẩn thận hơn những người khác một chút.

Nhưng nghe lời nói của hần, Trầm Sát cũng không nguôi giận, cánh tay của hần bỗng vung lên, quăng cả người Tuyết Vệ ra ngoài. Tuyết Vệ bay ra khỏi cửa, ngã xuống nền đá trên mặt đất, phun ra một ngụm máu, sau đó không ngừng ho sặc sụa. Nữ tử xinh đẹp động lòng người lúc đầu chỉ nháy mắt đã trở nên chết vật vô cùng.

Nhưng lúc này không ai dám đi đỡ nàng, thậm chí bọn họ đều quý không dám đứng lên.

Trầm Sát không để ý tới bất kì ai, bước tới trước giá đồ, hần ngồi xổm xuống, lấy tay gầy gầy, sau đó nhặt mấy mảnh vỡ ra.

Đó là mấy mảnh sứ màu nâu đất, có vẻ không đáng giá.

Lâu Thất lục tìm trong đầu, có chút ấn tượng. Sau khi bước vào nàng quan sát tất cả mọi thứ theo thói quen, dù là thứ lớn hay thứ nhỏ, nàng đều sẽ để mắt tới, mà với trí nhớ siêu phàm của mình, chỉ cần là thứ từng liếc qua nàng đều sẽ không quên.

Đó hẳn là một con thuyền buồm.

Một con thuyền buồm làm bằng gốm sứ, hơn nữa còn rất thô sơ, không có gì trang trí trên đó cả.

Nếu đã là thứ đồ mà Trầm Sát yêu quý như vậy, vì sao không cất giữ cẩn thận, mà lại đặt trên giá ở phòng nghị sự?

Nàng nhìn lướt qua Ứng, đúng lúc Ứng cũng quay lại, dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng mau quý xuống. Lâu Thất bĩu môi, bảo nàng quý xuống sao? Còn lâu!

25. Chương 25

Trầm Sát nhếch môi, tìm lấy một cái hộp, đặt những mảnh vỡ vào trong, sau đó cầm lấy cái hộp bước ra khỏi sảnh Nghị Sự, tới bên Tuyết Vệ đang nằm trên đất, nhìn cô ta từ cao xuống, lạnh lùng thốt ra, "Nói đi, ngươi muốn chết thế nào?"

Chết ư?

Sắc mặt Tuyết Vệ lại tái thêm vài phần.

"Chủ tử, người, người muốn giết thuộc hạ sao?" Giọng của cô ta còn đang run lên, sao có thể, sao có thể, cô ta đã bị hần làm thương mà không hề oán hận, dù sao mấy người bọn họ đều biết, con thuyền đó là thứ mà hần quý trọng nhất. Thậm chí, hần còn coi nó hơn cả tính mạng của mình! Cô làm vỡ con thuyền đã là phạm vào một tội lớn, nếu như hần giận giữ cô ta cũng hiểu, thế nhưng lại không hề ngờ rằng, hần vậy mà lại vì một đồ vật vỡ vụn mà muốn giết cô!

Mắt thất thần sắc của hắn lạnh lùng không chút gợn, Tuyết Vệ ý thức được rằng những điều hắn nói là thực, nhất thời liền hoảng cả lên, dư quang nơi khóe mắt vừa khéo nhìn thấy Lâu Thất đang bước ra cùng đám Ứng, cô ta liền ra sức bò lên, quỳ trên đất, chống một tay, tay kia chỉ vào Lâu Thất nói, "Chủ tử, mạng của Tuyết đều là của ngài, bất cứ lúc nào ngài cũng có thể lấy mạng, nhưng lần này, tất cả đều do cô ta mà thôi, nếu như người muốn giết ta mà không giết cô ta thì ta không phục, không phục!"

Ứng vừa nghe thấy những lời này liền nhú mày lại, hắn vốn định che chở cho Tuyết Vệ, thế nhưng khi nghe nàng đang cố hết sức để kéo Lâu Thất xuống nước, muốn nàng mất mạng cùng mình, lòng hắn quả thật không hề thoải mái, "Tuyết, người nói gì vậy? Chuyện này không liên quan tới Lâu Thất."

"Sao lại không liên quan chứ? Chủ tử, hôm qua chắc chắn là do cô ta hạ độc ta, tối qua cả người ta bị nổi lên những vết màu xanh lục rất lạ, ngứa ngáy vô cùng, gần cả một đêm không ngủ nổi. Hôm nay cũng chẳng biết là có chuyện gì, ta không kìm chế nổi tâm tình của mình!" Tuyết Vệ mang sự thù hận trừng Lâu Thất, mắng lớn, "Là cô ta, chính cô ta đã hại ta! Nếu như không phải cô ta, ta đã không mất kiểm chế, cũng sẽ không ra tay với Tăng Lưu Vân, con thuyền bị vỡ kia, nói cho cùng cô ta mới là kẻ đầu sỏ gây ra! Chủ tử, người không giết cô ta ta không phục!"

Tất cả mọi người ở đây đều nhìn về phía Lâu Thất.

Cô mặc đồ thị nữ của Tam Trùng điện, vạt áo bay bay, thế nhưng lại không hề búi kiểu tóc quy định của thị nữ, cả mái tóc dài chỉ dùng một chiếc dây cùng màu buộc lên, suối tóc màu đen điểm xuyết sắc hồng trắng, nhìn lại nhẹ nhàng khoan khoái lạ kì, hơn nữa còn mang theo một sự xinh đẹp đặc biệt."

Lâu Thất biểu thị khá vô tội với kiểu tóc của mình. Nàng vốn không thể búi tóc được như nữ tử cổ đại, hơn nữa sáng nay mới sớm ra đã bị người nào đó kéo dậy, cũng không có thời gian kêu người tới giúp, chỉ đành buộc tạm lên như vậy.

Đôi mắt hạnh nàng sáng rực, vẻ mặt sinh động, khóe miệng luôn mang theo ý cười xinh đẹp, mới nhìn thật sự không giống người đi hạ độc, hơn nữa, trong ánh mắt nàng cũng chẳng có chút chột dạ nào.

Rất nhiều người, bao gồm cả Ứng, đều cảm thấy đây là điều không thể.

Trầm Sát quay người qua, tuần mâu u ám, nhìn nàng, đôi môi mỏng khê mở, "Người thì sao?"

Lâu Thất nhún vai một cái nói, "Người thấy giờ cô ta có tỉnh táo không?"

Hiện giờ tất nhiên ý thức của Tuyết Vệ rất tỉnh táo, hơn nữa tư duy còn rất rõ ràng, điều này nói rõ lên điều gì? Nói rõ là chẳng ai hạ độc cô ta cả. Một câu nói của Lâu Thất đã gạt sạch cho bản thân rồi.

"Lâu Thất! Người dám làm mà không dám nhận!" Tuyết Vệ giận dữ quát lên.

"Ta sợ quá đi mất, sao ta phải nhận chứ?" Lâu Thất nhướn mày nói: "Tiểu nữ tử tay trái gà cũng không

chặt, còn vừa mới tới đây, hạ độc ở chỗ nào? Mấy ngày nay ta đều đi theo chủ tử của các người hoặc Ứng Vệ đại nhân, người có thể hỏi xem, có từng phát hiện ra độc ở trên người ta chưa?”

Ứng Vệ trầm giọng nói: ”Tuyệt, chuyện này không liên quan đến nàng ấy.”

Ừm, tuy rằng nàng và Ứng Vệ hai bên đều ghét nhau, thế nhưng Lâu Thất vẫn muốn like một cái cho sự công minh của Ứng Vệ. Chỉ tiếc là tên ngốc này ánh mắt không được sắc bén lắm.

”Chủ tử, tuy rằng Tuyệt đã phạm tội lớn, thế nhưng tội này không tới mức phải chết, đại diện tuyển phi tiếp theo cũng cần đến nàng, mong chủ tử tha mạng.” Nguyệt Vệ lại nhìn Lâu Thất thật sâu, sau đó lại quay qua lần nữa quỳ một chân với Trầm Sát.

Quần chúng lại đồng loạt quỳ xuống.

Tuyệt Vệ ngóng nhìn Trầm Sát, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Trầm Sát siết chặt nắm tay, cuối cùng thấp giọng nói, ”Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha. Nhốt cô ta vào thủy ngục mười ngày!”

Ở thủy ngục mười ngày, tuy rằng khác nhau một trời một vực với tội chết, thế nhưng đối với Tuyệt Vệ luôn tự nhận mình có một vị trí đặc biệt trong lòng Trầm Sát, luôn cảm thấy mình rất tốt mà nói, đã là một đả kích rất lớn rồi. Người nàng khẽ lung lay, cắn chặt môi, nước mắt rơi lại càng nhiều hơn.

Có hai thị vệ từ góc tối bước ra một trái một phải giải Tuyệt Vệ đi.

Đột nhiên Trầm Sát lại nói, ”Giải Lâu Thất xuống, cùng một tội!”

Cái gì?

Khi Lâu Thất bị hai thị vệ khác cũng một phải một trái kèm chặt vai vẫn không cách nào hồi thần lại từ cơn tức giận. Trầm Sát đã quay người rời đi, bóng lưng đó thật sự rất lạnh lùng vô tình.

”Trầm Sát, ta XXOO người! Người có bệnh sao?”

Sau khi hồi thần lại Lâu Thất mắng to một tiếng. Những người khác đều nhìn cô như gặp quỷ, hoàn toàn không ngờ cô vậy mà lại dám mắng chửi Đế quân lớn tiếng như vậy!

”Người, cô gái này, cái miệng rách này của người chắc chắn sẽ bị khâu lại vào ngày nào đó!” Ứng tức giận nhìn cô, ”Dám mắng chủ tử, có phải muốn chết rồi không?”

”Làm sao? Hắn vô duyên vô cớ nhốt ta vào thủy ngục mười ngày, ta còn không được mắng hắn hay sao?”
Lâu Thất ra sức muốn giãy người ra khỏi sự kìm kẹp của hai thị vệ kia, cũng tức giận mắng.

Quả thật là không thể hiểu nổi, quả đúng là mừng vui khó đoán! Nói trắng ra là biến thái!

Tối qua còn nói nàng có công, Mê Hồn hoa là do nàng hái, độc trên Mê Hồn hoa cũng do nàng mang nước về rửa sạch, nàng vừa mới làm đại thị nữ của Tam Trùng điện đấy, hôm nay vừa vô số ánh mắt hâm mộ của thị nữ Nhất Nhị Trùng điện làm lễ rửa tội cho, vậy mà vẫn chưa hết một ngày liền nhốt nàng vào đại lao, mẹ nó, có phải bấy người ta đến vậy không? Lên voi xuống chó gì đó là điều mà nàng ghét nhất, có thể để nàng sống một cuộc sống bình yên thuận lợi mỗi ngày ăn uống đầy đủ rồi chờ chết không?

Bà người!

”Chúng ta sẽ đưa bọn họ vào thủy ngục.” Ứng và Nguyệt Vệ cũng đưa mắt nhìn nhau, chia làm hai hướng. Với thân phận của bọn họ, thị vệ cũng không dám trái lời, liền giao người lại cho họ.

Nguyệt Vệ đỡ lấy Tuyết Vệ đi trước, Tuyết Vệ đi được một đoạn liền quay ngoắt lại, ánh mắt hận thù đỏ quạch trừng lấy Lâu Thất.

”Ta còn tưởng đối với chủ tử người đặc biệt thể nào, hóa ra cũng chỉ vậy mà thôi.”

Lâu Thất cũng không khách khí trừng lại một cái, ”Ta cũng tưởng là thanh mai trúc mã tình cảm phải sâu đậm lắm cơ, hóa ra cũng chỉ vậy mà thôi.”

Tuyết Vệ nắm chặt tay, Nguyệt Vệ thở dài một hơi, ”Được rồi, sao tính người bao năm rồi vẫn không chịu đổi vậy chứ?”

”Ta không can tâm, tại sao lại vậy chứ?”

Bóng lưng của họ càng lúc càng xa, cũng không nghe thấy tiếng Nguyệt Vệ trả lời Tuyết Vệ nữa.

Ứng nhìn về Lâu Thất, ”Người tự đi hay ta giải người đi?”

”Ta tự đi được.” Lâu Thất hừ một tiếng.

Thủy ngục ở trong một góc vắng vẻ của Nhất Trọng điện, không ai lại gần.

”Người đi với ta, nơi đây có trận pháp, không cẩn thận là mất mạng như chơi đấy.” Ứng nói xong liền nắm lấy tay nàng.

”Không cần người phải dắt, ta là trẻ con chắc?” Lâu Thất gất một tiếng, để hấn đi đằng trước.

Ứng đi được hai nước đều quay lại dặn dò nàng phải đi theo từng bước của hấn, cảm ràm như một ông lão khiến Lâu Thất không thể kiên nhẫn nổi, thiếu chút nữa lướt qua người hấn, cướp đường đi trước mặt hấn qua cái trận pháp này trước.

”Đây là trận pháp mà sư tỷ của chủ tử làm, gọi là trận Thất Sát, uy lực vô cùng mạnh, chỉ cần người bước sai một bước thôi sẽ bị xoắn đến trọng thương, xương tan thịt nát.”

Trận Thất Sát, nói như là đáng sợ lắm vậy, được thôi, đúng là cái trận pháp này cũng không tệ, thế nhưng đối với nàng mà nói chỉ là trò dọa trẻ con thôi được không hả?

”Sư tỷ của Trầm Sát sao?”

”Ừm, cũng là một trong những người được chọn làm Đế hậu.”

”Một trong những? Nói như vậy thì hậu vị vẫn chưa được quyết định, có rất nhiều người được chọn sao?”

”Cũng chẳng nhiều, có ba người mà thôi.”

”Trong đó có phải có một người liên quan tới chiếc thuyền bị vỡ nát kia phải không?”

Ứng bước nốt bước cuối cùng, quay người ném nàng qua, lại nhìn thấy nàng hồ hững vô cùng, dường như lững thững đi một đoạn hoàn toàn chẳng có chút hoảng sợ nào, dường như uy lực của trận Thất Sát mà hấn vừa nói như một trò đùa vậy, người ta vốn chẳng để tâm chút nào hết.

Hấn đang muốn hỏi liền bị Lâu Thất chuyển đề tài.

”Chiếc thuyền đó. Ứng nhú mày nói, ”Không sai, thế nhưng người đó đã giờ không xuất hiện nữa rồi, nếu như nàng ta xuất hiện, có lẽ ngôi hậu sẽ thuộc về sư tỷ của chủ tử.”

Thấy nàng lại muốn hỏi, Ứng không kiên nhẫn nói, ”Thôi được rồi, người hỏi nhiều thế làm gì? Sắp bị nhốt mười ngày đấy, người nên lo lắng cho chính mình đi, ta đoán ngày nào người cũng khóc nhè ở trong đó đó.”

”Phi.”

Lâu Thất há hốc mồm, cuối cùng cũng chẳng nói gì nữa. Khóc nhè sao? Dường như rất nhiều năm rồi nàng chẳng biết khóc nhè là cảm giác gì rồi. Nếu như nơi đây thật sự có thể khiến nàng khóc nhè, vậy thì quả thật là một trải nghiệm mới mẻ.

”Thị vệ của thủy ngục chỉ nghe lệnh của chủ tử, vì vậy ta cũng chẳng có cách nào để họ đối tốt với người, người tự lo lấy đi!”

Ung đen mặt, nhìn thấy có thị vệ bước qua, nói với hắn hai câu, đột nhiên lại liếc Lâu Thất một cái rồi xoay người rời đi.

Một khi đã có người bị lệnh áp vào thủy ngục, ngay lập tức sẽ có người tới báo với thị vệ ở đây, cho biết thân phận của người bị giam, nếu như có chút đặc thù còn phải trình bày tại sao lại bị nhốt, Đế quân đã hạ lệnh gì.

Tuyết Vệ, một trong bốn thị vệ thiếp thân của Phá Vực Đế quân, trong Phá Vực ai mà không biết chứ? Nghe đồn rằng Đế quân rất tốt với cô ta, đại điển tuyển phi lần này đều do một tay cô ta lo liệu, hơn nữa cô ta cũng rất có thể chiếm một ngôi phi, mọi người nhìn thấy cô ta đều hết mực cung kính. Lần này lại bị nhốt vào thủy lao, quả thực khiến người ta kinh ngạc vô cùng, đến cả vẻ mặt quan tài mười năm không đổi của thị vệ thủy ngục cũng có chút biến rồi.

Vừa đem Tuyết Vệ rõ ràng đã bị nội thương vào ngục, lại một người nữa tới, vị này là người mới, thế nhưng trong một đêm đã được truyền khắp Phá Vực rồi. Mọi người đồn rằng, nàng ta là người Đế quân mang về trong lúc làm việc ở ngoài, trở thành đại thị nữ thiếp thân của Đế quân, là nữ nhân duy nhất từ trước tới nay được tiến vào Tam Trùng điện. Nghe đồn Đế quân rất sủng nàng ta, nàng ta gọi thẳng tên húy của ngài cũng được.

Thế nhưng đại thị nữ thiếp thân này vừa mới làm được một ngày đã bị tống vào thủy lao rồi!

Trong Cửu Tiêu điện có một đồng người đang bàn luận rồi.

Lâu Thất không quan tâm được xem người của Cửu Tiêu điện nói gì về mình, sau khi nàng vào thủy ngục liền bị tình hình ở đây làm nổi giận lớn một trận.

26. Chương 26

Trước đây, nàng từng xem trên tivi, thủy lao chẳng qua chỉ là một hồ nước, trong nước có một cây cột trụ, sau đó đem người buộc vào cây cột, cả thân thể chìm trong nước, chỉ lộ ra phần đầu.

Nhưng thủy lao này của Trầm Sát rõ ràng đã phá vỡ nhận thức của nàng. Khốn kiếp, đây gọi là thủy lao cái gì chứ? Đây chính là hang rắn thì có!

Bên trong là một hồ lớn, sâu khoảng hai mét, trong đó thật sự có một cột trụ bằng đá, thân trụ cũng không nhẵn bóng cho lắm. Trong hồ, nước chỉ sâu có nửa mét, thế thì cũng coi như không vấn đề gì, nhưng trong nước lại đầy rắn nước. Những con rắn nước đó hình như đã bị bỏ đói rất lâu, bọn chúng liều mạng muốn bò lên trụ đá, tuy nhiên chuyện này cũng không dễ dàng, nhưng đối với người đang bị treo trên cột thì đây đúng là một biện pháp tra tấn tâm lý cực mạnh.

Mà diện tích của cột trụ bằng đá này chẳng qua cũng chỉ đủ cho một người đàn ông trưởng thành đứng

bằng hai chân mà thôi. Tuy nàng là nữ nhân, chân hơi nhỏ một chút, đứng phía trên vẫn còn có một chút không gian, nhưng hiệu quả thực tế căn bản không có gì khác biệt.

Cột trụ bằng đá cách cửa vào khoảng năm mét, cửa vào vừa đóng lại, bốn phía xung quanh tường đều vuông vức bóng loáng, hoàn toàn không có bất kì chỗ nào để có thể mượn lực, người bị nhốt ở trong chỗ này chỉ có thể ngoan ngoãn đứng bên trên cột đá, hoặc lựa chọn nhảy vào trong hồ, căn bản không còn sự lựa chọn nào khác.

Bị nhốt ở đây mười ngày, tương đương với việc nàng chỉ có thể luôn đứng ở phía trên, lúc mệt mỏi thì có thể lựa chọn ngồi xuống, nhưng trên đó không đủ chỗ, sau khi ngồi xuống thì hai chân chỉ có thể thả xuống dưới trụ, như vậy thì rất có thể rấn sẽ cắn vào chân, sao ăn cơm được nữa? Nhưng đứng ở bên trên bưng bát cơm ăn thì cũng vậy, nếu mệt mỏi, xuống tinh thần, ngủ gà ngủ gật, ngã xuống dưới thì cũng chỉ là chuyện của bản thân.

Chỉ vài phút đồng hồ đã có hàng vạn con rắn quấn vào người.

“Những con rắn này đều không có độc, Lâu cô nương yên tâm đi, phòng này chính là phòng giam vô hại nhất.”

Một tên gác cửa mang khuôn mặt lạnh lùng tự nhiên tốt bụng nói một câu với nàng.

Nói cách khác, đây chính là phòng giam đặc biệt được xây dựng để chuyên nhằm vào nữ nhân hoặc những nam nhân nhất gan. Rắn không có độc, nhưng lại có rất nhiều rắn. Đối với người nhất gan, kiểu thiết kế này rất dễ khiến bọn họ bị hoảng sợ mà chết. Đừng nói mười ngày, nhốt trong này ba ngày không chừng đã bị suy nhược thần kinh hoặc tâm thần rồi.

“Tuyệt vệ đại nhân cũng có đãi ngộ như thế này sao?” Khi người gác cửa chuẩn bị đóng cửa rồi đi, Lâu Thất hỏi một câu.

Người gác cửa kia hơi dừng lại, không trả lời, trực tiếp khóa cửa rồi đi.

Nhưng Lâu Thất dựa vào phản ứng của hắn đã suy đoán được, Nguyệt vệ dẫn theo Tuyệt vệ đến, hơn nữa thân phận cô ta khác biệt, trên người lại có thương tích, nói không chừng lại có ưu đãi đặc biệt. Tuy nàng không quen thân với Nguyệt vệ, nhưng nam nhân tuần tú như Nguyệt, tuyệt đối sẽ thông minh và phúc hắc hơn Ung một chút. Những thị vệ kia rõ ràng đã đồng ý để cho bọn họ dẫn theo nàng và Tuyệt vệ tới đây, vậy thì chưa chắc đã không thể dùng thân phận để bọn họ vì nàng mà mưu cầu một chút phúc lợi. Ung chính là kẻ ngốc nên mới không thể lĩnh hội được điều này. Uống phí bọn họ còn có mấy ngày giao tình Cách Mạng, sau này nàng không cho hắn ăn thịt nướng nàng tự làm nữa.

Lâu Thất không nhịn được, cười khổ một tiếng. Lão đạo sĩ thôi, lão đạo sĩ thôi! Ông có biết sau khi tôi rửa tay gác kiếm đã gặp phải những chuyện vô cùng tức cười không hả?

Nhiều rắn như vậy, chưa biết chúng nó có thể trèo lên hay không, nhưng nhìn đã cảm thấy buồn nôn rồi,

chưa kể chúng còn ở trong nước, rần làm sóng nước dao động, thật sự rất dọa người. Hơn nữa, mùi cũng không dễ ngửi cho lắm.

Đối với Lâu Thất, chuyện xui xẻo hơn chính là buổi sáng nay nàng còn chưa ăn điểm tâm, hiện giờ đã sắp đến thời gian ăn trưa rồi, lúc đầu còn tưởng sẽ có người đưa cơm tới, ai ngờ đợi khoảng nửa canh giờ cũng không có một chút động tĩnh nào.

Lâu Thất không nhìn được, hướng về phía vách tường bên trái vẫy tay, kêu lên: “Này, bao giờ các người đưa đồ ăn trưa tới?”

Người gác cửa ở sát vách giật mình, không nhìn được mà lùi lại hai bước, sau đó hẩn nhanh chóng nhớ ra, bên này chỉ thiết lập một lỗ nhỏ để dễ dàng giám thị xem người đang bị nhốt bên trong làm những chuyện gì mà thôi. Cái lỗ nhỏ này cực kì tinh xảo, bên này thì lỗ rất lớn, nhưng sang đến bên kia thì nhỏ dần lại, đứng ở chỗ xa như vậy căn bản không có cách nào nhìn thấy được trên tường còn có một lỗ nhỏ. Chẳng lẽ nàng ta chỉ tùy ý gọi bữa, lại trùng hợp hướng về phía bên này?

Người gác cửa hơi nghi ngờ, đưa mắt lại gần, lần này hẩn thật sự nhìn thấy rõ ràng Lâu Thất đang vẫy tay về phía bên này, kêu lớn: “Nhanh đưa đồ ăn trưa tới đi, ta sắp chết đói rồi.”

Tà môn! Thật sự quá tà môn!

Người gác cửa lập tức lao ra, tìm đến thống lĩnh tổ tư hình, Hoa Vu Tồn.

Hoa Vu Tồn tuy không phải là một trong tứ vệ, nhưng ở Phá Vực, danh tiếng của hẩn cũng không hề kém hơn tứ vệ. Nói đến tên Hoa thống lĩnh, có lẽ rất nhiều nữ nhân và trẻ nhỏ ở Phá Vực sẽ hoảng sợ đến phát khóc hoặc bị dọa đến mức toát mồ hôi lạnh.

Hoa thống lĩnh quản lý tổ tư hình của Phá Vực, bình thường hẩn rất ít xuất hiện trước mặt người khác, cả ngày ở trong nhà lao nghiên cứu các loại hình phạt, tính cách vô cùng quái dị, rất ít khi mở miệng nói chuyện, càng ít có bạn thân uống rượu nói chuyện phiếm với nhau. Gương mặt hẩn bình thường không có biểu cảm gì, ánh mắt hẩn nhìn người khác giống như muốn lập tức bắt người ta đi dùng hình vậy, vừa âm trầm lại mang theo vẻ nguy hiểm kì lạ. Vì vậy, trừ Trầm Sát ra thì người đáng sợ nhất trong Cửu Tiêu điện chính là Hoa thống lĩnh.

Hoa thống lĩnh quản lý tổ tư hình cũng không phải là làm cho vui, đã có không biết bao nhiêu gian tể muốn trà trộn vào Phá Vực hoặc muốn tới ám sát Trầm Sát rơi vào trong tay hẩn đều không thể kiên trì vượt qua, cái gọi là tử sĩ, cho dù chết rồi hẩn cũng lấy được lời khai.

Nhà lao đầy rần nước này cũng là một kiệt tác của hẩn. Con mắt giám sát kia là do hẩn thiết kế, bên trong lỗ đó còn có một vật được dùng Lưu Ly dày công chế tạo ra, có thể mở rộng tầm nhìn, thấy rõ ràng tình huống của nhà lao, lại vô cùng kín đáo.

Bây giờ nghe nói có một cô nương vừa được đưa vào nửa canh giờ đã lập tức phát hiện ra cái mắt giám sát

này, hần lập tức đứng lên.

“Người nói thật sao?”

Người gác cửa lau mồ hôi lạnh do vừa nãy bị Lâu Thất dọa sợ: “Thuộc hạ có thể khẳng định, bộ dạng của nàng ta như vậy, rõ ràng là đã phát hiện ra!”

“Sau khi nàng đi vào nhà lao rần nước có biểu hiện như thế nào?” Hoa thống lĩnh hỏi lại.

“Cứ đứng trên cột trụ, nhắm mắt lại, không làm gì cả, bất động, rất bình tĩnh.”

“Nhắm mắt lại mà vẫn bình tĩnh? Không phải nói đó chỉ là một thị nữ thôi sao? Sao lại có công phu?”

“Vâng, nhưng mà...” Người gác cửa cũng không biết nên nói thế nào, nhìn bộ dạng kia của Lâu Thất thì đúng là một thị nữ, bởi vì bộ dạng rất yếu điệu, dáng dấp rất xinh đẹp, nhưng sau khi vào nhà lao đầy rần nước cũng không kinh hô sợ hãi như người khác, thật sự duy trì tư thế đứng thẳng. Hần còn chưa nói rằng hình như hần đã thấy nàng dùng ánh mắt ghét bỏ để nhìn mấy con rần nước đó, là ghét bỏ, không phải sợ hãi.

“Thú vị! Ta đi xem thử!” Hoa thống lĩnh sờ cằm, đi ra ngoài.

Đương nhiên hần không trực tiếp đi đến gian phòng giam giữ Lâu Thất, mà đi đến buồng giam sát vách, đến trước lỗ giám sát kia, dán mắt vào. Hần nhìn thấy một nữ nhân đứng trên cột trụ bằng đá.

Nàng rất trẻ, khoảng hai mươi tuổi. Người khác đều nhìn vào dung mạo xinh đẹp của Lâu Thất, nhưng hần lại nhìn dáng người, đường cong của nàng. Tuy nữ nhân kia đứng ở nơi này, dưới chân là hồ lớn đầy rần nước, nhưng bộ dạng đứng đó của nàng vô cùng thoải mái, vai lưng thẳng tắp, eo thắt đai lưng, lộ ra đường cong vô cùng tinh tế. Thân hình này, thế đứng này, không phải là bẩm sinh, mà chỉ có quanh năm tu luyện mới có thể luyện được dáng người hoàn mỹ tinh tế như vậy. Có thể thấy, thân thể này vô cùng dẻo dai và linh hoạt.

Bởi vậy, trong mắt hần, nữ tử này nhất định đã trải qua nhiều năm rèn luyện, đương nhiên, còn chưa xác định được nàng có vũ công hay không, bởi vì vũ công cũng có thể làm được điều này. Vũ đạo cũng là một phương thức để rèn luyện thân thể.

Nhưng nhìn bộ dạng bình tĩnh của nàng, hần sẽ không chỉ là một vũ công...

Lâu Thất cũng định làm bộ giả vờ sợ hãi, nhưng nghĩ lại thì nàng vẫn từ bỏ, bởi vì nếu muốn giả vờ thì nàng phải giả vờ đến tận mười ngày. Ở một nơi nhỏ như bàn tay này mà phải giả vờ làm ra bộ dạng sợ hãi suy sụp, nói không chừng còn phải mềm nhũn chân ra, khóc lóc sụt sùi. Đối với Lâu Thất, tiết mục này quả thật rất khó khăn, độ khó còn cao hơn cả việc bắt nàng đi vào rừng nhiệt đới truy sát một tên trùm ma túy. Vì vậy nàng lập tức bỏ ý định. Nếu giả vờ mà lại khiến cho bản thân mệt mỏi hơn thì đúng là lỗ vốn.

“Này, người bên kia, xem đủ chưa? Không bằng mời ta ra ngoài ăn cơm, xem ở khoảng cách gần cho thoải mái.”

Hoa thống lĩnh nghe được lời nói này của Lâu Thất, hấn khẽ giật mình, suýt nữa đứng lên. Hơn nữa, hấn cũng xác định, nàng thật sự hướng về phía bên này để nói chuyện, thật sự đã phát hiện ra bọn họ.

“Thú vị! Quả nhiên là nữ tử thú vị! Mang nàng ra!”

Người gác cổng nghe xong lập tức sững sờ: “Thống lĩnh, nàng ta phải bị nhốt ở đây mười ngày.”

“Năm đó Đế Quân đã nói, lao ngục bên trong Phá Vực này đều do ta làm chủ.”

“Vâng, thống lĩnh!”

Người gác cửa vội vã lui ra ngoài, đi dẫn Lâu Thất ra.

Cột trụ dưới chân Lâu Thất chậm rãi di chuyển về phía cửa, trong lòng rất vui vẻ, xem ra trong nhà lao này vẫn có người rất thú vị. Hấn thật sự có can đảm thả nàng ra ngoài, tuy không biết hấn có thể mời nàng ăn cơm hay không, nhưng để cho nàng được đi vệ sinh cũng tốt rồi.

Chờ nàng được đưa vào sảnh, nhìn thấy người nam nhân ngồi ở trên cao thì suýt nữa chân nàng mất đà ngã xuống mặt đất.

“Sao rồi? Hàng vạn con rắn còn không sợ, lại sợ ta sao?” Hoa thống lĩnh nói giọng mỉa mai.

Lâu Thất vững vàng lại, không nhịn được đánh giá hấn một chút, sau đó lắc đầu nói: “Sợ ngươi làm gì? Ta tưởng gặp ma giữa ban ngày mà thôi...”

Hoa thống lĩnh quanh năm ở trong khu nhà lao này, có đôi khi còn luôn nhốt mình trong phòng giam u ám hoặc tầng hầm ngầm, cho nên da hấn trắng vô cùng, hơn nữa hấn rất gầy, gương mặt không có thịt, hai mắt lại có ánh sáng lập lòe, mặc một thân áo bào màu trắng, vừa nhìn còn tưởng Bạch Vô Thường lên trần gian dạo chơi.

Nhưng Lâu Thất cũng không phải bởi vì chuyện này mà suýt té ngã, mà chính bởi vì nàng cảm thấy tướng mạo của người nam nhân này rất quen mắt.

Năm đó, lão đạo sĩ thối đã vẽ không ít chân dung, hơn nữa còn ép nàng phải xem, đồng thời chia những chân dung đó ra làm ba loại, muốn nàng ghi nhớ thật kĩ. Ba loại này, là giúp đỡ mình, trở mặt với mình, còn có một loại nữa, không còn nghi ngờ gì...

Vị này, chính là loại giúp đỡ chính mình.

Lúc ấy nàng không rõ, những người này, rõ ràng nàng đều không biết, hơn nữa nàng cũng từng vận dụng khả năng của chính mình để thăm dò tìm hiểu, nhưng chưa từng điều tra ra ai. Trong mắt nàng, chẳng qua chỉ là vài nhân vật không tồn tại, do lão đạo sĩ thổi vẽ ra mà thôi, sao nàng phải nhớ kỹ những gương mặt này chứ?

27. Chương 27

Những chân dung mà nàng vẫn cho rằng chỉ là hư ảo lại đột nhiên sống sờ xuất hiện trước mặt nàng, sao nàng có thể không bị hù dọa chứ? Tuy lúc này trên mặt Lâu Thất vẫn biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm nổi lên sóng to gió lớn.

Nàng không nhận được hỏi: “Người là Hoa Vu Tồn?”

Dưới mỗi bức chân dung, lão đạo sĩ thổi đều sẽ ghi rõ họ tên của người đó. Nếu như người này là thật thì sẽ mang cái tên này, còn nếu như hẳn không phải, vậy thì chỉ là tướng mạo giống nhau mà thôi.

“Xem ra, Hoa mỗ vẫn còn có chút danh tiếng, Lâu cô nương vừa tới Phá Vực một ngày đã biết Hoa mỗ.”

Tên hẳn thật sự là Hoa Vu Tồn!

Chẳng lẽ, những người mà lão đạo sĩ thổi kia nhắc đến đều thật sự tồn tại ở thế giới này?

Lão đạo sĩ thổi là người ở đây sao?

Vậy thì hẳn là ông ta đã xuyên không đến hiện đại.

Những suy đoán này khiến nàng khiếp sợ, làm nàng suýt nữa muốn lập tức chuyển kiếp, trở về hỏi lão đạo sĩ thổi. Những bức họa hẳn vẽ thoáng chạy qua trong đầu nàng, hẳn làm ra quyển Kỳ Vật Chí kia, dạy nàng trận pháp, quyết chú, những thứ kia đều là những thứ mà ở thời hiện đại không có. Sắc mặt Lâu Thất càng lúc càng đen. Từ nhỏ nàng đã rất thông minh, học một hiểu mười, bây giờ điều nàng thắc mắc chính là tại sao lão đạo sĩ thổi phải nhận nuôi nàng? Tại sao sao phải dạy nàng những thứ này? Là vô tình, hay bên trong còn có nội tình gì khác?

Nghĩ đến những thứ này, Lâu Thất không nhận được. Lão đạo sĩ thổi biết từ trước đến giờ nàng đều rất sợ phiền toái, hơn nữa bây giờ nàng đã rửa tay gác kiếm, trải qua cuộc sống bình thường ăn xong chờ chết, nếu thật sự có nội tình mà lại liên quan đến lão đạo sĩ thổi kia thì đừng trách nàng nguyên rửa ông ta mấy đời không được ăn đồ ăn ưa thích.

“Chuyện khác thì tạm thời đừng nói nữa, ta muốn ăn cơm.” Nàng ngồi xuống ghế, duỗi dài chân ra, hai tay xoa xoa bụng, lắc lắc chân, bày ra bộ dạng đòi ăn vô lại.

Hoa Vu Tồn được lão đạo sĩ thối xếp vào loại những người sẽ giúp đỡ nàng, ở phương diện này, nàng vẫn tin tưởng lão đạo sĩ thối, cho nên, Hoa Vu Tồn không phải là kẻ thù, có thể tin nhiệm được.

Cảm giác này cũng không biết nên nói là tốt hay xấu. Lâu Thất thâm oán trong lòng, hẳn tưởng rằng nàng bật hack sao?

“Lâu cô nương, không bằng cô nương nói cho ta biết trước đi, vì sao cô nương lại phát hiện ra con mắt giám thị kia vậy?”

“Nếu ta nói là trực giác của ta vô cùng chính xác, chỗ nào có ánh mắt nhìn chăm chăm ta thì ta có thể ngay lập tức cảm giác được, người có tin không?” Lâu Thất lườm hẳn.

Hoa Vu Tồn sững sờ một chút, sau đó cười lên: “Là nguyên nhân này sao?”

“Nếu không thì người nghĩ là gì?” Lâu Thất nhún vai một cái: “Người muốn hỏi gì cũng phải chờ ta ăn cơm trước đã, ta sắp chết đói rồi.”

Hoa Vu Tồn thật sự chưa từng thấy cô gái nào hễ mở miệng ra là đòi ăn cơm như vậy, hơn nữa còn không thèm để ý đến tư thế ngồi, đây có lẽ là lần đầu tiên hẳn gặp được một cô gái giống như nàng.

Nàng lại không sợ hẳn chút nào, biểu hiện vô cùng tự nhiên, không biết tính cách này được hình thành như thế nào nữa.

“Người đâu, dọn cơm!”

Tâm trạng Lâu Thất nhất thời tốt lên: “Hoa Vu Tồn, vẫn là người tốt bụng nhất.”

Khi Lâu Thất ngồi một mình ăn cơm trong tổ tư hình, Hoa thống lĩnh vội vã đến Tam Trùng điện

Trầm Sát ngồi trong phòng, chiếc bàn dài chiếc mặt để vài mảnh vụn. Sau khi hẳn nghe báo cáo của Hoa thống lĩnh thì trầm -mặc một lúc lâu. Khi Hoa thống lĩnh cho rằng thỉnh cầu của mình sẽ bị gạt đi thì Trầm Sát lạnh lùng mở miệng.

“Mười ngày này nàng ta sẽ ở đó, người muốn làm gì thì làm, bốn Đệ Quân nhắc nhở người một chuyện, người lần trước bắt được, có thể để nàng xem thử.”

Hoa thống lĩnh khê giạt mình, sau đó nghĩ tới chuyện gì, vẻ mặt lập tức nghiêm túc lên, cúi đầu nói: “Thuộc hạ hiểu rồi.”

Trên đường về, hẳn còn mơ hồ nghe được có thị nữ lạng lẽ nghị luận về Lâu cô nương, vốn là người được

tất cả các thị nữ hâm mộ lại đột nhiên bị tổng vào nhà lao, có người vui mừng, có người sợ, có người cười trên sự đau khổ của người khác, nhưng có một điểm giống nhau, đó là bọn họ chắc chắn Lâu Thất đã làm phật lòng Đế Quân.

Hoa thống lĩnh âm thầm cười nhạt.

Mấy nha đầu đầu óc đơn giản này cả ngày chỉ muốn được vào Tam Trùng điện, lại không hiểu được tâm tư của Đế Quân.

Rõ ràng Đế Quân đã dự đoán được sau khi Lâu Thất bị đưa vào thủy lao nhất định sẽ hấp dẫn được sự chú ý của hắn, dự đoán được hắn sẽ tới cầu xin cho Lâu Thất. Nếu đã như vậy thì mục đích Đế Quân đem Lâu Thất nhốt vào trong nhà lao chắc chắn không đơn giản.

Lần này hắn đề cập đến việc người lần trước đã bắt được kia, thân y và hắn cũng không có cách nào, chẳng lẽ Lâu Thất có biện pháp?

Sau khi Hoa thống lĩnh rời đi, ánh mắt Trầm Sát rơi vào trên những mảnh vụn kia. Vốn dĩ tâm trạng của hắn đã sa sút cực độ, đồ vật hắn giữ cẩn thận nhiều năm như vậy lại đột nhiên vỡ tan tành, nỗi niềm của hắn dường như không tìm được nơi nào để dựa vào.

Nhưng sau khi Hoa Vu Tồn nói đến biểu hiện ở nhà lao của Lâu Thất, tâm trạng u buồn đó của hắn đã được tạm thời gác sang một bên.

Suy đoán của Hoa Vu Tồn đối với hắn thật ra đã có chút đánh giá cao hắn rồi. Hắn đem Lâu Thất nhốt vào thủy lao kia thật sự là muốn nhìn thử xem ở trong hoàn cảnh như vậy thì nàng sẽ có biểu hiện gì, nhưng hắn không ngờ tới nàng vừa mới đi vào hơn một giờ lại có thể khiến Hoa Vu Tồn nổi lên hứng thú. Hắn chưa từng vì ai mà cầu xin chuyện gì, nhưng hắn lại vì nàng mà vội vã chạy tới Tam Trùng điện. Đương nhiên, Hoa Vu Tồn cũng không cầu xin gì, hắn chỉ lạnh lùng nói: “Giác quan của Lâu cô nương rất nhạy bén, khi bị giam, thuộc hạ có thể dẫn nàng đi đến các khu giam giữ được không? Có lẽ nàng có thể giúp thuộc hạ phát hiện ra chỗ sơ hở của mình.”

Hoa Vu Tồn từ trước đến nay rất tự tin, mỗi ngày đều chuyên tâm nghiên cứu mấy thứ này, tự nhận không ai có thể so được với hắn. Nhưng vừa mới tiếp xúc Lâu Thất một lúc mà trong lời lẽ của hắn đã vô tình mang theo sự khâm phục đối với nàng.

Chuyện này đã chứng minh, những thứ nữ nhân kia che giấu còn rất nhiều...

Lâu Thất cũng không biết khi nàng đang ăn cơm thì hắn lại đi tìm Trầm Sát. Chờ nàng ăn uống no say, chủ động đòi về phòng giam thì hắn lại quay lại, nói rằng không cho nàng trở về phòng giam, hắn muốn dẫn nàng đi khắp nơi tiêu cơm một chút.

Tiêu cơm? Ngồi tù mà cũng được như vậy sao?

Nhưng không cần trở về thủy lao đầy rắn kia thì Lâu Thất rất vui mừng, chỉ là nàng đi dạo cho tiêu cơm, Hoa thống lĩnh lại đi theo là chuyện gì vậy?

Hơn nữa, nơi đi dạo cho tiêu cơm lại là lượn quanh các phòng giam.

Lâu Thất không nói gì, nhìn Hoa Vu Tồn đang dẫn đường ở phía trước. Người này chắc chắn không chỉ có thân phận là một thống lĩnh tổ tư hình của Phá Vực, nếu không tại sao lão đạo sĩ thối kia lại về hình hấn? Hấn và lão đạo sĩ thối kia có quan hệ gì?

“Hoa thống lĩnh, cha mẹ ngươi có khỏe không?”

“Chết rồi.”

“Sư phụ ngươi thì sao?”

“Chết rồi.”

“Còn huynh đệ tỷ muội thì sao?”

“Đều chết cả rồi.”

Sau khi Lâu Thất hỏi mấy câu, nàng không nhịn được, xem thường nhìn hấn. Hừ, ngươi là mệnh thiên sát cô tình sao? Người có quan hệ với ngươi đều chết sạch, chỉ còn lại một mình ngươi.

Nhưng Hoa thống lĩnh trả lời rất nghiêm túc, hoàn toàn không giống như đang nói đùa.

Lâu Thất vốn muốn trực tiếp nói ra tên lão đạo sĩ thối, hỏi xem hấn có quen ông ta không? Nhưng suy nghĩ một chút, Lâu Thất cũng đành thôi. Nếu lão đạo sĩ thối kia quả thật là người đến từ thế giới này thì nàng hoàn toàn không biết thân phận của ông ta, không biết ông ta có kẻ thù nào hay không, chẳng may xảy ra chuyện gì thì chẳng phải nàng sẽ bị phiền chết sao?

Dù người này có quan hệ với lão đạo sĩ thối hay không thì cũng không liên quan đến nàng.

“Lâu cô nương, nơi này là nơi thích hợp cho ngươi tiêu cơm nhất, ngươi vào trong đi dạo một chút.” Hoa thống lĩnh đứng lại.

Lâu Thất bắt đầu phục hồi lại tinh thần, không biết từ lúc nào bọn họ đã đi tới bên ngoài điện. Trước mắt là một ngọn núi trồng trà, những cây trà kia từng tầng, từng tầng xanh tươi mơn mẩn...

Từ trên nhìn xuống, thế núi cực cao, không thể nhìn thấy dân cư ở dưới núi.

“Nơi này chính là một trong những nơi trọng yếu nhất của Cửu Tiêu điện.”

“Nói chính xác hơn, đây chính là con đường gần nhất khi có người muốn cướp ngục.” Bởi vì từ bên này đi lên chính là địa phận của tổ tư hình, nhà lao ở ngay chỗ này.

Vì vậy, phòng ngự ở đây đều giao cho hắc.

“Người muốn ta đi tản bộ trong vườn trà này sao?” Lâu Thất nhíu mày nhìn hắc. Hiện giờ là hơn hai giờ chiều: “Nếu ta bị cháy nắng đi thì người có bồi thường được không hả?”

Hoa thống lĩnh không ngờ nàng sẽ nói như vậy, hắc im lặng, nhìn nàng, không biết nói gì.

“Hoa thống lĩnh, có chuyện gì thì nói rõ ràng đi, có phải người muốn ta đi nhìn thử xem chỗ này có sơ hở nào dễ dàng bị phá hay không?”

Ánh mắt Hoa thống lĩnh sáng lên.

Cô nương tốt, lại là cao thủ trận pháp. Người thường chỉ nhìn thấy đây là một núi trà, nàng liếc một cái đã có thể nhận ra đây là trận pháp.

“Lâu cô nương, trận này đã bị Đế Quân phá một lần, Đế Quân rất nhanh đã phá được, nhưng đó là dựa vào năng lực của Đế Quân. Ta không chắc chắn được trận pháp này liệu có kín kẽ không có sơ hở hay không?”

“Vậy người cảm thấy thế nào?”

“Hoa mỗ không phải tự khen, nhưng người có thể vượt qua trận pháp này thì trong thiên hạ không có nhiều, không thể vượt qua con số này được.” Vừa nói hắc vừa giơ tay lên.

Lâu Thất thờ ơ nhìn hắc, dù sao Trầm Sát cũng biết nàng hiểu trận pháp, bại lộ thêm một chút cũng không có vấn đề gì, nàng lập tức nhặt mấy hòn đá từ dưới đất lên, nói với Hoa thống lĩnh: “Hoa thống lĩnh quá lâu không ra ngoài tìm người chơi cùng hả?”

Hoa thống lĩnh còn đang nhíu mày suy nghĩ xem lời nói này của nàng có ý gì, thì chỉ thấy Lâu Thất giơ tay lên một cái, hòn đá rơi vào một chỗ trong núi trà, “Ầm” một tiếng, một luồng khói đen xuất hiện, sau đó nhanh chóng tiêu tán trong không khí.

Hắc sửng sốt, ôi mẹ ơi, đó là chỗ hắc đặt cơ quan khói độc mà...

Còn chưa kịp phản ứng, Lâu Thất lại ném ra một hòn đá, “Ầm” một tiếng, sau đó không có bất cứ động tĩnh gì.

Nơi đó là cơ quan mũi tên, nhưng lại vì một tảng đá nhỏ rơi trúng mà bị phá.

Lâu Thất không nhìn hấn, đi mấy bước, thay đổi góc độ, sau đó lại thờ ơ ném ra một hòn đá, tiếng “Chít chít” vang lên, vài con chuột độc ở bên trong kinh hãi chạy trốn tứ phía, sau đó lại gặp phải cơ quan, bị a xít mạnh ăn mòn, chết hết.

Vù! Vù! Vù!

Liên tục bắn ra mấy hòn đá, có vài khóm trà bất ngờ chuyển động, sau đó con đường thông tới bên này lập tức lộ ra.

Trận pháp đã hoàn toàn bị phá.

Hoa thống lĩnh há to mồm, ngơ ngác nhìn. Hấn không ý thức được, suốt bao nhiêu năm qua, hấn chưa bao giờ có biểu hiện ngu xuẩn như vậy.

Lâu Thất vỗ tay, quay người sang chỗ khác: “Người từ từ xem, ta đi chỗ khác tiêu cơm, yên tâm, đợi lát nữa ta sẽ tự quay về phòng giam.”

Hoa thống lĩnh căn bản không biết được Lâu Thất rời đi lúc nào, bởi vì hấn không nghe được nàng nói gì, hấn chỉ không dám tin nhìn nàng. Nàng chỉ nhẹ nhàng ném mấy cục đá mà đã phá vỡ hoàn toàn trận pháp hấn vẫn lấy làm kiêu ngạo, phá vỡ hoàn toàn...

28. Chương 28

Lâu Thất cũng không để cho Hoa thống lĩnh khó xử, nàng chỉ di chuyển xung quanh nhà lao, ánh mắt trời quá gắt, cuối cùng nàng tìm đến một đình hóng mát, ngồi xuống, dựa lưng vào cột gỗ say.

Vị trí của đình này xây rất khéo, xung quanh có đại thụ che trời, bóng cây bao phủ toàn bộ đình, một tia nắng cũng không lọt, hơn nữa gió rất lớn, mát mẻ vô cùng.

Cũng không biết có phải ve sầu và côn trùng đều sợ khu nhà lao này không mà mặc dù có rất nhiều cây nhưng lại không có bất cứ âm thanh ồn ào nào, rất yên tĩnh.

Lâu Thất cảm thấy đây mới là cuộc sống mà nàng muốn, thoải mái dễ chịu.

Mấy ngày này nàng đúng là lên voi xuống chó, lúc thì phải vào thủy lao đầy rắn, lúc thì giống như bây giờ, lại có thể ở đây thoải mái hóng gió ngủ trưa.

Nhưng khi nàng ở đây ngủ, nàng lại không biết được rằng có người tìm nàng đến mức sắp phát điên rồi.

Đầu tiên là Ứng vệ, sau khi trở về hẩn lập tức ăn cơm, xử lý công vụ, sau đó ra cửa mới gặp Nguyệt vệ, từ trong miệng Nguyệt vệ nghe được hẩn đi tìm tên Hoa Vu Tồn kia, để Tuyết sắp xếp cho nàng một nơi ẩn nấp nhất trong thủy lao, nước được đổi thành nước sạch, đứng ở trong nước thì cũng chỉ ngập chưa tới bắp chân, rồi còn mang cho nàng một cái ghế ngồi nữa.

“Tìm thần y lấy một viên thuốc cho nàng ăn rồi, tạm thời sẽ không có vấn đề gì, nội thương phải dưỡng ít ngày nữa, bây giờ không tùy tiện dùng nội lực là được.” Nguyệt vệ nói.

Ứng vệ không dám tin: “Sao có thể như vậy? Không sợ chủ tử trách tội sao?”

Nguyệt vệ liếc hẩn một cái: “Ta biết mấy năm nay ngươi không ưa gì Tuyết, nhưng nàng vẫn là em gái của chúng ta, đối với chủ tử cũng như vậy, chủ tử nhất thời tức giận sẽ dễ thương nàng, nhưng sau đó đã đồng ý tha cho nàng tội chết, đương nhiên là không muốn nàng chết rồi. Nếu không, Hoa Vu Tồn với mấy tên thuộc hạ kia lại dám để cho ngươi và ta tự mình dẫn người tới sao?”

“Lâu Thất đâu?”

“Chủ tử sẽ không giận cá chém thớt với người khác đâu, nếu không phải ý nghĩa của vật kia quá quan trọng với ngài ấy thì cho dù Tuyết Nhi có nói thế nào, ngài ấy cũng sẽ không hạ lệnh trừng phạt Lâu Thất.”

Ứng vũ vào đầu một cái: “Đúng là ta ngu ngốc, không nói thêm điều gì với người gác cửa, nhất định Lâu Thất đã bị đưa đến mấy chỗ đó rồi. Thật đáng chết!”

“Hoa Vu Tồn thích nhất là dùng thủy lao rắn nước kia với phạm nhân nữ.”

Lời của Nguyệt vệ vừa nói được một nửa, sắc mặt Ứng vệ nhanh chóng thay đổi. Đúng vậy, hẩn lại quên mất thủy lao rắn nước kia! Thật đáng chết! Nữ nhân kia bị giam ở đó, sẽ không sợ hãi quá, trực tiếp ngất đi, sau đó rơi vào trong hồ, bị vạ con rắn quấn thân chứ? Nếu vậy thì e rằng nàng ta sẽ xong đời...

Ứng vệ vừa nghĩ tới cảnh đó, lập tức xoay người chạy về phía nhà lao.

Nhưng khi hẩn đến nơi đó, bắt người gác cửa đưa hẩn đến thủy lao rắn nước giam giữ Lâu Thất đã phát hiện bên trong không có một bóng người. Lúc này, sắc mặt hẩn nhanh chóng thay đổi, nàng sẽ không bị đưa đến hỏa lao vạ quỷ chứ?

Đối phó với phạm nhân nữ, đây chính là hai phòng giam nổi tiếng nhất, thủy lao rắn nước có thể khiến cho nữ nhân sợ vỡ mật, hỏa lao vạ quỷ kia còn đáng sợ hơn nhiều!

Lúc này Ứng chỉ muốn dùng một chưởng đánh chết chính mình, sao hẩn lại không nghĩ tới chứ? Dựa vào

sự coi trọng của chủ tử với Lâu Thất thì sao lại muốn nàng xảy ra chuyện gì được? Mặc dù chủ tử đã hạ lệnh, nhưng vì tác dụng của Lâu Thất đối với chủ tử, hẳn là hẳn cũng nên làm gì đó mới đúng. Nếu Lâu Thất thật sự xảy ra chuyện gì, đến ngày mười lăm chủ tử lại phải chịu khổ...

“Nàng ở đâu?” Hần hung ác túm lấy cổ áo của người gác cửa.

Tên gác cửa này đúng là xui xẻo, sau giờ Ngọ hẳn mới đổi ca lên đây, bởi vì tên lính gác lúc trước cảm thấy Lâu Thất bị thống lĩnh mang đi rồi thì hẳn sẽ không trở lại phòng giam nữa, cho nên không nói gì với hẳn.

Kết quả là bây giờ hẳn không biết gì cả, chỉ tra được những ghi chép lúc trước, biết Lâu Thất được dẫn tới thủy lao rần nước này, nhưng khi nào đi ra, đi nơi nào, ai đưa đi thì phía trên chưa ghi chép lại. Cho nên dù Ứng vệ đại nhân có tức giận thế nào thì hẳn cũng không có biện pháp...

“Tìm cho bốn vệ! Phái người đi tìm!”

Trong cơn giận dữ, Ứng vệ cũng tự mình đi các phòng giam tìm một lần.

Sau đó hẳn gặp được Tuyết.

Nàng ta đang ngồi trong hồ, hai chân được ngâm dưới nước, quả thật rất dễ chịu.

“Ứng, có phải chủ tử hạ lệnh cho người tới mang ta ra ngoài không?” Tuyết vệ nhìn thấy hẳn, hai mắt lập tức sáng lên, nhào tới cửa.

“Không phải!” Ứng có chút phiền não hỏi: “Người có biết Lâu Thất bị nhốt ở đâu không?”

“Lâu tiện nhân? Ha ha! Có lẽ là bị nhốt vào hỏa lao vạn quỷ rồi! Là nàng hại ta, Ứng, người không tin lời của ta.”

“Tuyết, người có biết người càng ngày càng không giống người của lúc trước không?” Mở miệng ngậm miệng đều gọi tiện nhân, hẳn biết Tuyết có tâm tư với chủ tử, đại lễ tuyển phi sắp đến gần, nàng ta lo lắng sẽ có nhiều nữ tử nổi danh vây quanh người chủ tử, cho nên ghen tị đến phát điên.

Tuyết sững sờ, Ứng xoay người sải bước rời đi.

“Ta thay đổi sao?” Tuyết lẩm bẩm một mình, nhưng đúng lúc này trong đầu nàng ta lại hiện lên dung nhan của Trầm Sát, ánh mắt nàng ta lại sáng lên lần nữa. Trầm Sát là của nàng, là của nàng! Sao nàng lại không có tư cách làm hoàng hậu của hẳn chứ? Một tay nàng đã tổ chức đại lễ tuyển phi của hẳn, có ai biết được nỗi khổ trong lòng nàng không? Lâu Thất kia chẳng qua chỉ quen biết chủ tử mới mấy ngày mà thôi, dựa vào cái gì mà nàng ta có thể vào ở Tam Trùng điện? Dựa vào cái gì?

Ứng lật tung từng phòng giam lên, chỉ là không tìm thấy bóng dáng Lâu Thất.

Mà sau khi Hoa thống lĩnh đại nhân hoàn hồn lại, dùng hai tay xoa mặt, ánh mắt lóe ra tia sáng cuồng nhiệt. Vì quá hưng phấn mà gương mặt vốn tái nhợt của hắn cũng hồng hào hơn một chút.

Người gác cửa ngay người nhìn thống lĩnh đại nhân nhà mình chạy tới, túm lấy hắn, dáng vẻ vội vã chưa từng thấy: “Mau mời Lâu cô nương ra đây!”

Mời Lâu cô nương ra ngoài?

Làm sao mời đây? Đi đâu mời? Hắn thật vất vả mới tiến được Ứng vệ đại nhân đi, vậy mà lại...

“Thống lĩnh, Lâu cô nương ở đâu?” Hắn nghe nói, lúc trước thống lĩnh đại nhân đã tự mình dẫn nàng đi.

Hoa thống lĩnh giống như bị một thùng nước đá dội vào người, trong nháy mắt lập tức ỉu xù: “Lâu cô nương chưa về sao?”

“Chưa...”

“Đáng chết, gọi tất cả mọi người đi tìm, tìm nàng về đây!” Khu nhà lao vang lên tiếng hét lớn của Hoa thống lĩnh.

Người mà toàn bộ nhà lao đao đồ xô đi tìm lúc này đang ngủ say ở một xó xỉnh trong góc đình. Trong truyền thuyết, chỗ này chính là nơi có âm khí nặng nhất trong Cửu Tiêu điện, bình thường không có ai tới, lại là góc khuất, cho nên không được liệt vào phạm vi truy tìm, không ai ngờ một cô nương lại tới chỗ này, cho nên rất lâu sau cũng không có ai tìm thấy nàng.

Lúc đầu, nàng ngủ rất ngon, nhưng sau đó Lâu Thất lại nằm mơ thấy lão đạo sĩ, dáng vẻ của hắn trong mơ rất tuần tú, rất mạnh mẽ, mặc áo choàng màu vàng, uy nghiêm nhìn nàng.

Nàng thấy miệng hắn nói chuyện, nhưng không nghe được âm thanh, cũng may nàng đã từng học khẩu ngữ, cho nên mới có thể hiểu được.

“Thất Nhi, giúp ta!”

“Giúp ngươi cái gì? Đạo sĩ thối, rốt cuộc là chuyện gì? Sao ta lại tới nơi này, có phải liên quan tới ngươi không?”

“Ngươi có sứ mệnh của ngươi, Thất Nhi, ngươi nói muốn rửa tay gác kiếm, sau đó sống cuộc đời bình thường ăn xong chờ chết, nhưng số mệnh của ngươi từ trước tới nay đều không thể bình thường như vậy.”

“Rốt cuộc ta có sứ mệnh gì?”

Lão đạo sĩ nghiêng mặt đi, nhìn xa xăm, sau đó mở miệng nói một câu. Nhưng đó không phải là hướng đối diện nàng, nàng căn bản không xem được khẩu hình môi của hắn. Lâu Thất rất tức giận. Đáng chết! Đúng câu quan trọng nhất thì lại không nghe được!

Giấc mơ bắt đầu nhạt dần, Lâu Thất biết mình sắp tỉnh lại, nhưng nàng không cam lòng, muốn giữ đạo sĩ thối lại hỏi cho rõ ràng. Nàng đưa tay ra, cố gắng muốn bắt được lão đạo sĩ, rốt cuộc cũng bắt được một cánh tay, nàng yên lòng, đặc ý nói: “Bây giờ người chạy không thoát rồi!”

“Đây là chỗ của bốn Đế Quân, bốn Đế Quân không cần chạy!”

Hả? Đây là âm thanh của Trầm Sát mà!

Lâu Thất giật mình, lập tức tỉnh lại!

Tay nàng đang nắm chặt cổ tay hắn, dùng lực kéo về phía mình, cho nên lúc này Trầm Sát đang nghiêng người về phía nàng, khí tức trên người hắn đem nàng bao phủ.

“A!” Lâu Thất bị dọa sợ, lập tức buông tay hắn ra, đồng thời đẩy một cái, thân thể cũng nhảy theo. Nàng nhìn Trầm Sát, ánh mắt có chút mê muội do vừa chuyển đổi từ mơ sang thực tế, khác hẳn ánh mắt trong suốt sáng ngời của nàng ngày thường.

“Nếu bốn Đế Quân nhớ không nhầm thì lúc này người hắn là đang bị giam trong thủy lao.” Hơi thở Trầm Sát nặng nề. Người trong nhà lao đều náo loạn đi tìm nàng, sao hắn có thể không biết chút gì chứ? Chẳng qua, lí do thật sự để hắn phải tự mình đi ra tìm là bởi vì trước đó hắn cũng ngủ một giấc, rất nhiều năm hắn không mơ thấy nàng, nhưng trưa nay nàng lại đột nhiên xuất hiện trong giấc mơ của hắn.

Trong mơ, nàng luôn cười vui vẻ, sau đó chạy về phía này.

Trong lúc mơ màng, hắn rời giường, đi một đoạn, chờ khi hắn tỉnh táo lại thì đã thấy Hoa Vu Tồn chạy đến bẩm báo tin tức Lâu Thất mất tích.

Hoa thống lĩnh đại nhân rất đáng thương, chiều nay, trong lòng hắn nổi lên sự kích thích chưa từng có, trận pháp hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo lại bị Lâu Thất dùng mấy hòn đá phá vỡ. Thật vất vả mới thoát khỏi khiếp sợ, phục hồi tinh thần lại, cảm thấy cuối cùng bản thân đã gặp được một cao thủ, kích động muốn đi tìm nàng lại phát hiện nàng mất tích.

Càng làm hắn buồn bực hơn, chính là ở ngay khu vực hắn quản lý, nhiều người như vậy, ngay cả một cô gái cũng không tìm được.

Trầm Sát không đuổi kịp nàng ở trong mơ, nhưng trong lòng hắn đột nhiên có cảm giác, hẳn là nàng sẽ ở bên này.

Mà khi hắn tìm đến chỗ này, hắn thấy người đang bị thông báo mất tích kia, một mình nằm ngủ say trong đình nhỏ.

Người này đúng là có bản lĩnh, vào nhà lao ngày đầu tiên đã có thể khiến cho Hoa Vu Tồn mất khống chế, quả thực là vừa vui vừa buồn, sau đó nàng còn làm cho tất cả người canh giữ ở khu vực này được điều động đi tìm nàng.

Ngay cả Ứng vệ cũng tự mình đến từng phòng giam tra xét một lượt.

“Là Hoa thống lĩnh dẫn ta đi ra ngoài, không phải ta vượt ngục.” Lâu Thất không chút nghĩa khí, lập tức kéo Hoa Vu Tồn ra. Dù sao, người khác chết cũng tốt hơn là mình chết, trong lòng nàng không có một chút áy náy nào.

Nhưng nàng đoán, Hoa Vu Tồn hẳn là đã xin ý kiến hắn rồi, nếu không vô duyên vô cớ mang nàng ra đây làm gì?

“Thật sao?” Trầm Sát hừ một tiếng nói: “Rời khỏi chỗ này trước đã.”

“Ta cảm thấy chỗ này rất tốt, vừa yên tĩnh vừa mát mẻ.” Lâu Thất nghe giọng hắn có chút nghiêm trọng, hơi buồn bực. Chỗ này có gì bất thường sao?

29. Chương 29

“Nơi này là cấm địa khu lao ngục!” Trầm Sát thấy nàng không cử động liền đưa tay giữ lấy cổ tay nàng, kéo nàng một cái. Lâu Thất không ngờ hắn lại có hành động đó, nhất thời không chú ý, bị hắn kéo nhào về phía mình.

Trầm Sát nghĩ nàng ta không biết đã ở đây bao nhiêu lâu rồi, trong lòng không khỏi có chút lo lắng và bực bội, hắn cũng không nghĩ nhiều, cứ thế đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ bé của nàng sau đó bay khỏi đây.

Đúng trong lúc này, khước mắt Lâu Thất liếc nhìn thấy một loại thực vật mọc ở góc đình, nàng thầm giật mình nhưng chưa kịp lên tiếng thì Trầm Sát đã ôm nàng rời khỏi nơi này. Vì người đang bay trên không, nhìn từ trên cao xuống, Lâu Thất mới phát hiện ra chỗ nàng ngồi ban nãy bị bảy cây hòe bao quanh. Bảy cây hòe đó cao lớn um tùm, che kín mái đình nhỏ.

Theo lý mà nói, góc này đúng là rất kín đáo, tại sao lúc trước nàng lại có thể tìm tới đây.

Trong lòng nàng có phần ngờ vực, đang cố gắng ngẫm nghĩ thì bất ngờ phía trước và phía sau có tiếng hỗn chiến vọng tới, xen kẽ trong đó là tiếng thủ vệ hô hào.

"Địch tập kích." Lâu Thất nghe ra, hướng đó chẳng phải là hướng mà khi trước nàng phá trận pháp Trà Sơn sao?

Chết tiệt, không trùng hợp vậy chứ, nàng vừa phá trận pháp liền có kẻ địch đánh lên núi từ hướng đó.

Lâu Thất nhanh chóng suy nghĩ, liền nghĩ ra những việc sắp sửa có thể xảy ra. Nàng bắt giác nhú mày, bỗng nhớ tới câu nói của lão đạo sĩ thối trong mơ.

Ông ta nói, vận mệnh của nàng không bao giờ là bình yên cả.

Chết tiệt.

"Chúng ta đi xem thử đi." Nàng nói với Trầm Sát đang ôm mình bay đi, vừa dứt lời, nàng bỗng phát hiện, nhiệt độ của cánh tay ôm eo nàng càng lúc càng thấp, trở nên lạnh cóng.

Bây giờ là mùa hạ.

Nàng còn nhớ, vừa nãy nàng cầm tay hắn vẫn còn rất bình thường.

Lâu Thất lập tức quay đầu lại nhìn hắn, kinh ngạc: "Người mau buông ta xuống."

Trầm Sát mím chặt môi không nói gì, cứ tiếp tục bế nàng bay đi, cho tới khi vào trong Tam Trùng Điện, tới thẳng tấm thất của hắn.

Sau khi dừng lại, bước chân hắn cũng trở nên loạng choạng, cơ thể lão đảo ngã xuống đất. Lâu Thất vội vàng ôm lấy hắn, đưa hắn lên giường. Trong thời gian ngắn ngủi này, toàn thân hắn lạnh cóng, sắc mặt lại đỏ bừng bất thường, nhìn như thể trong người đang bốc lửa.

Vừa lạnh vừa nóng, vừa băng vừa hỏa, lẽ nào là...

Trầm Sát ngã xuống giường, lồng ngực nhấp nhô, hai mắt dần xuất hiện một màu đỏ.

"Chết tiệt, người không phải chủ nhân Phá Vực sao, bị hại trên địa bàn của mình lẽ nào người cũng không biết?" Lâu Thất nổi giận đùng đùng, quay người định đi: "Ta giúp người gọi thần y."

Tay bị kéo lại, nàng cúi đầu nhìn xuống, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, ý thức của Trầm Sát dần dần mất đi. Da hắn cũng càng lúc càng đỏ, nhiệt độ cơ thể càng lúc càng thấp.

"Tử thủ Tam Trùng Điện, không được cho bất cứ ai vào, trừ thần y và tứ vệ." Trầm Sát khó khăn lắm mới

nói xong câu này. Lâu Thất nghe xong đầu tiên là nhú mày, sau đó sững người.

Nàng cúi người, khẽ nói: "Trầm Sát, người tin tưởng ta tới vậy sao?"

"Ừ, tin." Hắc mớ mớ màng màng chỉ nói ra được hai chữ này sau đó buông tay nàng ra, sờ xuống dưới eo lấy ra một mảnh ngọc bội đặt vào lòng bàn tay nàng.

Sắc mặt Lâu Thất lập tức có chút phức tạp.

Trầm Sát gắng gượng mở mắt nói: "Nhìn lệnh bài như nhìn thấy bốn Đế Quân."

Hắn ta lại cho nàng một lệnh bài như vậy.

Lâu Thất cũng biết bây giờ không phải thời gian nhiều lời, hậu sơn không biết bị kẻ nào xông vào, không biết khả năng của bọn chúng ra sao, nếu bây giờ chúng xông vào đây, Trầm Sát hoàn toàn không có năng lực chống cự. Nàng cúi người đắp chăn cho hắn, nhìn hắn thở dài nói: "Đúng là không biết người đắc tội bao nhiêu người, lại còn đắc tội nặng với ai?"

Trúng độc, trúng cổ, bây giờ còn cả bùa chú.

Chà chà, hắn có thể sống tới bây giờ đúng là một kỳ tích.

Trầm Sát không nói lên lời nhưng có thể nghe được lời nàng nói, nghe vậy cũng chỉ đảo mắt nhìn nàng, đôi mắt hơi đỏ vẫn lạnh lùng, bình tĩnh như thường.

Nàng bĩu môi, thực sự không biết tại sao hắn vẫn có thể trấn tĩnh tới vậy, lại còn thực sự tin tưởng nàng.

Không phải nàng không biết Trầm Sát vẫn thăm dò nàng, trong mắt hắn, nàng chắc chắn không phải một kẻ vô dụng, nhưng hắn cũng không nên hoàn toàn tin tưởng nàng thế này. Nhờ kẻ địch quá hung tàn, có lẽ nàng sẽ mặc kệ hắn mà bỏ chạy.

Bước ra khỏi cửa, hai thị vệ ngoài điện nhìn thấy ngọc bội trên tay nàng đều biến sắc mặt, lập tức quỳ một gối xuống.

"Lâu cô nương có gì sai bảo?"

"Ám vệ của Đế Quân đâu?" Lâu Thất hỏi. Nàng không tin hắn chỉ có tứ vệ, tứ vệ xuất hiện bên ngoài, danh tiếng không nhỏ, ai cũng biết rõ, hắn bị hãm hại độc sát nhiều lần tới vậy, bên cạnh sao lại không có ám vệ được, cho dù là nàng, nếu như ở vào địa vị và hoàn cảnh nguy hiểm thế này cũng sẽ cần có ám vệ.

Nghĩ tới ám vệ nàng lại nhớ tới Minh Liệt, tâm trạng lập tức không vui.

Hai thị vệ đưa mắt nhìn nhau, Lâu Thất lắc lắc miếng ngọc bội trên tay.

Hai người này chắc là hai ám vệ, đừng tưởng nàng ngốc. Người chưa gặp bao giờ, chỉ khi Trầm Sát ôm nàng về, hai người này mới không biết chui ra từ góc nào, trấn thủ ngoài tẩm cung.

Xem ra, tình trạng đột ngột phát sinh thế này, họ đã gặp nhiều lần rồi.

”Thuộc hạ Thiên Nhất, đội trưởng đội ám vệ của Đế Quân, xin Lâu cô nương cứ sai bảo.”

”Thuộc hạ Địa Nhị, xin Lâu cô nương sai bảo.”

Quả nhiên là ám vệ, vừa xuất hiện đã đứng hạng một hạng hai, xem ra họ cũng ý thức được nguy hiểm, ám vệ của Trầm Sát cũng không tệ.

”Đội ám vệ tổng cộng có bao nhiêu người? Bây giờ ở đây cả chứ?” Nàng không cảm thấy có sự tồn tại của người khác, có lẽ là không ở đây, nhưng cũng có thể công phu ẩn náu của họ rất tốt.

”Bẩm Lâu cô nương, đội ám vệ tổng cộng có hai tư người, hiện tại đều ở Nhị Trùng Điện, bình thường Đế Quân không thích chúng thuộc hạ đi theo, chỉ trong tình huống đặc biệt hoặc nguy hiểm mọi người mới tới.” Thiên Nhất bình tĩnh trả lời.

”Gọi mọi người tới hết, ta giao tẩm cung của Đế Quân cho các người, bất luận xảy ra việc gì, bất luận là ai tới, nhiệm vụ duy nhất của các người chỉ là bảo vệ tẩm cung, kẻ nào xông vào kẻ đó phải chết, hiểu chứ?”

Sau đó lại nói với Địa Nhị: ”Bây giờ người lập tức đi mời thần y tới đây, không được cho ai nhìn thấy, hiểu chứ?”

”Thuộc hạ hiểu!”

”Thuộc hạ hiểu!”

Thiên Nhất đứng dậy phát tín hiệu lên không, Địa Nhị thì bay đi tìm thần y.

Hai hai ám vệ khác có mặt đầy đủ trong vòng hai phút, điều này khiến Lâu Thất rất khen ngợi tố chất của đội ám vệ. Dưới sự chỉ huy của Thiên Nhất, hơn hai mươi người lặng lẽ tản ra, bảo vệ cả tẩm cung của Trầm Sát, sau đó lại ẩn náu kín đáo.

Địa Nhị cũng nhanh chóng đưa thần y tới, thần y sắc mặt lo lắng, ôm chặt hộp thuốc của ông ta.

”Lâu cô nương.” Thần y nhìn thấy Lâu Thất thì rất kinh ngạc, vì buổi sáng rõ ràng nghe nói sảng nghị sự xảy ra chuyện, sau đó Tuyệt vệ và Lâu cô nương đều bị Đế Quân nhốt vào thủy lao, lúc này sao nàng ta lại ở đây, nhưng ám vệ của Đế Quân đích thân dẫn ông ta tới đây, chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn, bây giờ không phải lúc truy cứu ngọn ngành, hơn nữa, cũng không tới lượt ông ta truy cứu, việc ông cần làm chẳng qua là chẩn đoán bệnh tình cho Đế Quân.

”Thần y, vào trong.”

Lâu Thất cũng không nhiều lời, đi trước dẫn đường vào trong.

Thần y thấy nàng đi thẳng tới trước giường của Đế Quân mà không cần kiêng dè gì, trong lòng vô cùng kinh ngạc, hơn nữa nàng vừa dừng lại liền cúi người cầm tay Đế Quân lên.

”Còn đứng đó làm gì?”

Bất ngờ nàng quay đầu lại, lạnh lùng quát một câu.

Lúc này thần y liền có cảm giác áp lực như thể Đế Quân đang nói chuyện với mình, nhìn lại, Lâu Thất vẫn là Lâu Thất. Nhưng ông không dám chần chừ nữa, lập tức bước tới chẩn đoán.

”Đế Quân trúng phải bùa chú Tây Cương, sau khi trúng bùa chú này cơ thể băng hàn nhưng bề ngoài cơ thể thì sung huyết, nhìn giống như băng hỏa đan xen, khiến người ta mất đi năng lực hành động. Bùa chú này được yểm từ nhiều năm trước, chỉ có điều không biết tại sao vẫn luôn được khổng chế.” Thần y vẻ mặt lo lắng.

Bây giờ phải làm sao đây, Đế Quân vốn đã trúng độc, lại bị hạ cổ, giờ lại còn bị yểm bùa chú. Ông thấy rằng gánh nặng trên vai mình càng nặng nề, nhưng nếu như khó chữa đã đành, loại bùa chú này ông cũng không biết giải.

Lâu Thất thấy sắc mặt ông ta nhăn nhó liền nói: ”Người có biết giải bùa không?”

”Không giấu gì Lâu cô nương, ta chỉ biết giải độc, tới cổ trên người Đế Quân cũng không biết giải, bùa chú này càng không hiểu.”

Lâu Thất nghe xong ngạc nhiên: ”Ta tưởng rằng người cái gì cũng biết.” Nếu không ông ta sao lại luôn bình tĩnh tới vậy. Nàng còn tưởng rằng ông ta đang tìm kiếm đủ thuốc dẫn mà thôi, nói mãi hóa ra còn chưa tìm được người giải cổ, hơn nữa bây giờ lại còn thêm một tầng bùa chú.

Thần y rầu rĩ: ”Là ta vô dụng, vì ta không giải được cổ, độc cổ trong người Đế Quân vừa hay tương khắc,

nên kéo dài tới giờ vẫn chưa giải được độc.”

Trong lúc trò chuyện, ngoài điện có tiếng cấp báo: ”Thuộc hạ Ứng, Nguyệt cầu kiến Đế Quân.”

Lâu Thất giật mình, lẽ nào kẻ tấn công rất lợi hại, tới Ứng và Nguyệt cũng không can nổi, đang lo lắng.

Nghe nói tứ vệ Phá Vực, Tuyết là nữ nhân, công phu kém nhất, Ứng và Nguyệt ngang hàng nhau, người có công phu lợi hại nhất là Hỏa vệ đại nhân, đang có nhiệm vụ, đã ba tháng chưa trở về.

”Để họ vào.” Lâu Thất nói vọng ra ngoài cửa.

Thiên Nhất và Địa Nhị lúc này mới cho họ vào. Ứng và Nguyệt đưa mắt nhìn nhau, họ cũng nghe ra đó là giọng của Lâu Thất.

Ứng vừa vào đã nhìn thấy Lâu Thất vẫn còn lạnh lặn, trong lòng thở phào, nhưng nhìn thấy Trầm Sát nằm bất động trên giường, trong lòng lại vô cùng lo lắng.

”Chủ tử.” Nhìn thấy Thiên Nhất và Địa Nhị ở ngoài điện, họ đã cảm thấy sự việc không ổn, bây giờ xem ra, sự việc nghiêm trọng hơn họ tưởng tượng nhiều.

”Xảy ra chuyện gì?” Lâu Thất không muốn lãng phí thời gian giải thích, liền hỏi thẳng.

”Chủ tử sao vậy?” Nguyệt bước lên trước một bước, đưa tay định kéo Lâu Thất ở mép giường ra.

Hắn vẫn còn đang quan sát Lâu Thất, tình hình này đương nhiên không thể tin tưởng nàng, chủ tử xảy ra chuyện, họ nên ở bên cạnh chủ tử bảo vệ mới đúng, nàng ta là người ngoài không rõ thân phận, có tư cách gì?

Nguyệt vệ ra tay cho dù người có công phu nhất định cũng khó tránh được nhưng không ngờ, nhìn như thể sắp sửa tóm được tay nàng, hai chân nàng không hề di chuyển, chỉ xoay eo một cái, đã có thể né tránh.

30. Chương 30

Nguyệt vệ vô cùng kinh hãi, phản ứng cũng rất nhanh, định tiếp tục ra tay nhưng một miếng lệnh bài đã rơi ra trước mặt hắn. Hắn là một trong bốn cận vệ của Trầm Sát, đương nhiên biết lai lịch và tác dụng của lệnh bài này.

Lệnh bài của Đế Quân, nhìn thấy lệnh bài như nhìn thấy Đế Quân.

Thấy tình hình của Trầm Sát như vậy, Ứng kinh hãi nhảy tới bên giường, không hề nghĩ ngợi gì định ôm Trầm Sát lên, nhưng lập tức cứng đờ người.

Thần y sắc mặt lo lắng, chặn trước đầu giường quát lên: "Bây giờ Đế Quân không được di chuyển."

Giọng nói của Lâu Thất vô cùng lạnh lùng, truyền vào tai mang theo khí thế khiến hần cảm thấy áp lực: "Nguyệt vệ, bây giờ ta không có thời gian giải thích với ngươi nhiều, hãy nói cho ta biết những chuyện xảy ra!"

Nguyệt vệ nhú mày nhìn lệnh bài trong tay nàng, đây là lệnh bài của Đế Quân không sai, nhưng hiện tại hai mắt Đế Quân nhắm chặt như hôn mê, ai mà biết được có phải cô ta lấy được từ trên người Đế Quân hay không.

Đang lúc hần còn do dự, một giọng nói yếu ớt nhưng vẫn rất rõ ràng vang lên trên giường: "Nói."

Đế Quân vẫn còn tỉnh.

Nguyệt vệ và Ưng vệ lập tức vui mừng nhìn Trầm Sát nằm trên giường, chỉ thấy hần đang nhắm chặt mắt.

"Chủ tử, người sao rồi?" Hai người vô cùng lo lắng.

"Bây giờ chủ tử chỉ có ý thức tỉnh táo, cơ thể không thể động đây, ngươi chắc chắn vẫn muốn làm lỡ thời gian của ta?" Lâu Thất lạnh lùng nói.

"Nguyệt không dám." Nguyệt vệ lần này không còn nghi ngờ gì nữa, lập tức nói: "Hậu sơn lao ngục có người xông lên núi, tổng cộng ba mươi sáu tên, thân phận không rõ, công phụ lợi hại, Hoa Vu Tồn không địch lại được, Tăng Lưu Vân đã dẫn binh đi tiếp ứng, Nguyệt đã ra lệnh cho bốn đội Giáp, Ất, Bính, Đinh trấn thủ Nhất Trùng Điện, Nhị Trùng Điện."

Ám vệ của Trầm Sát bảo vệ một mình hần, nhưng dưới trướng tứ vệ còn có bốn đội thị vệ đỉnh cấp Giáp, Ất, Bính, Đinh, đội Giáp lợi hại nhất, tuy nhiên lần trước đi tìm Mê Hồn Hoa, nghe nói đội Giáp tổn thất nặng nề, bây giờ đội Giáp còn lại bao nhiêu người thì nàng không rõ.

Nhất Trùng Điện, Nhị Trùng Điện trước nay do Tăng Lưu Vân dẫn binh phụ trách trấn thủ, nhưng bây giờ kẻ địch quá mạnh, buộc Tăng Lưu Vân phải đi ứng cứu lao ngục, vậy thì Nhất Trùng Điện, Nhị Trùng Điện sẽ chỉ còn bốn đội Giáp, Ất, Bính, Đinh trấn thủ, trong Cửu Tiêu Điện còn có một số người không thể không bảo vệ.

Điều Nguyệt vệ và Ưng vệ lo lắng là Tam Trùng Điện chỉ có ám vệ trấn thủ, chủ tử hiện giờ lại như thế này, nhờ đối thủ vẫn còn những bố trí khác nữa thì làm sao?

"Các người tới đây có mục đích gì?" Lâu Thất nhìn ra, Nguyệt vệ đại nhân lúc trước có điều muốn bảo đảm.

Nguyệt vệ nhìn nàng nói: "Tuyệt vệ thân phận đặc biệt, kẻ địch tấn công khu vực lao ngục, Nguyệt muốn xin ý kiến Lâu cô nương, có hạ lệnh dẫn Tuyệt tới Tam Trùng Điện để bảo vệ sự an toàn của nàng ta không?"

Bây giờ họ vẫn không rõ những kẻ đó nhằm vào ai, nhằm vào cái gì, nhưng kẻ địch đều biết Phá Vực tứ vệ, nếu như để bọn chúng vào trong khu lao ngục nhìn thấy Tuyệt, lúc này Tuyệt lại đang bị trọng thương, nhờ bị bắt hoặc giết thì sẽ là sự sỉ nhục đối với Phá Vực.

Điểm này Lâu Thất cũng biết, mặc dù nàng không hề có chút thiện cảm nào với Tuyệt vệ nhưng nếu để cô ta xảy ra chuyện trên địa bàn của mình, như vậy sẽ rất mất mặt, hiện nay lệnh bài của Trầm Sát cũng đã giao cho nàng, nàng đương nhiên phải bảo vệ thể diện cho hắn.

Nghĩ vậy, nàng lập tức nói: "Chuẩn việc này, Nguyệt vệ đại nhân hãy đích thân đi xử lý."

"Đa tạ Lâu cô nương." Nguyệt vệ đưa mắt nhìn Trầm Sát, ánh mắt thoáng vẻ lo lắng: "Chủ tử người..."

"Chủ tử giao cho ta, việc tiếp tới ta sẽ giao cho Ung, người đi đi." Lâu Thất nói.

Nguyệt vệ gật đầu, nhanh chóng rời đi.

"Chủ tử thế này là cổ phát tác sao?" Ung trầm giọng hỏi thần y.

Thần y lắc đầu: "Đế Quân trúng bùa chú Tây Cương."

"Cái gì?" Ung nghe vậy lập tức kinh hãi, sau đó nổi giận dùm dùm: "Sao có thể như vậy?"

Hắn cứ tưởng là bùa chú trúng hồi chiều, vì trước đây hoàn toàn không có dấu hiệu gì cả, nhưng hôm nay Trầm Sát chỉ ở trong Cửu Tiêu Điện, sao có thể trúng bùa chú Tây Cương được.

Lẽ nào trong Cửu Tiêu Điện có người Tây Cương trà trộn vào, và còn có thể tiếp cận Trầm Sát.

Ung nhíu chặt mày, quỳ một gối trước giường, đôi mắt hơi đỏ, nhìn Trầm Sát, giọng nói đau đớn: "Chủ tử, đều tại thuộc hạ vô dụng."

"Đứng dậy." Trầm Sát vẫn tĩnh táo, lại nói một tiếng. Ung hiểu ý hắn, những việc này không trách họ, bảo hắn đứng dậy. Hắn lập tức đứng dậy, một tay túm lấy cổ áo thần y: "Sao còn không cứu chủ tử?"

"Ta không có cách giải bùa chú."

Ung lão đảo: "Vậy..." có nghĩa là chủ tử vô phương cứu chữa? Họ đều có nghe nói về bùa chú Tây Cương,

đó là một loại bí thuật tề danh với độc cổ Nam Cương, độc cổ Nam Cương hiểm độc rừng rợn, bùa chú Tây Cương bá đạo quái dị, đều là những thứ mà nhân sĩ chính đạo vừa ghét bỏ, bài xích vừa khiếp sợ.

”Chủ tử rất được sủng ái, bây giờ trong người hắc, độc, cổ, bùa đủ cả, ba thiếu một, thêm một loại nữa là có thể đánh mất chước trong người hắc được rồi.” Trong bầu không khí như vậy, Lâu Thất vẫn có thể cười được.

Không trách nàng, nàng thực sự không nhịn được. Trầm Sát rốt cuộc có gì đặc biệt mà lại có nhiều kẻ thù tới vậy, hao tâm tổn sức muốn giết hắc như vậy, sao không dùng võ lực giết luôn cho nhanh mà lại dùng những thứ tà môn ngoại đạo thế này.

Ừ, lẽ nào là do võ lực của hắc quá cao? Nghĩ tới sự ngông cuồng của Trầm Sát khi biến thành cỗ máy giết người, nàng lại cảm thấy có thể hiểu được, võ lực như vậy, nếu giao đấu thực sự căn bản khó nắm phần thắng.

Ứng giờ tay vỗ vào đầu nàng, giận dữ trừng mắt: ”Nhìn cho rõ lúc nào có thể đùa, lúc nào không thể đùa.”

”Khốn kiếp, ta...” Đang định đánh lại thì bất ngờ nàng nhìn thấy sắc mặt của Trầm Sát, Lâu Thất liền ý một tiếng, sau đó nhanh chóng thò tay về phía ngực hắc, kéo áo hắc ra, ngón tay ấn lên trên lồng ngực, sau đó một tay rút Phá Sát hắc gài trên eo ra, dao găm được rút ra khỏi vỏ, ánh sáng lạnh lóe qua.

”Người muốn làm gì.” Ứng kinh hãi, đang định ngăn nàng lại thì Lâu Thất đã lườm hắc một cái, lập tức khiến hắc dừng lại. Ánh mắt đó hoàn toàn không giống với nàng ta thường ngày, khí thế, lạnh lùng khiến hắc giật mình.

”Từ lúc này trở đi, nhiệm vụ của ngươi là tử thủ phạm vi một trượng quanh chiếc giường này, bất luận là xảy ra chuyện gì, bất luận là ai xông vào, bao gồm cả Nguyệt vệ và Tuyết vệ cũng đều phải ngăn lại cho ta, có vấn đề gì không?” Nàng nói xong lại giờ lệnh bài ra trước mặt hắc.

Ứng cắn răng, lại liếc nhìn Phá Sát trong tay nàng, tức tối nói: ”Không vấn đề gì.” Nói xong liền dứt khoát lùi lại, rút trường kiếm ra. Chủ tử tin tưởng nàng ta như vậy, giao lệnh bài cho nàng ta, họ cũng đã từng cùng nhau vào sinh ra tử, chủ tử như vậy rồi, hắc cũng chỉ biết nghe lệnh, chỉ có thể nghe lệnh.

Thủ, hắc sẽ trấn thủ ở đây, không cho bất cứ ai lại gần.

Nhưng trong lòng vẫn vô cùng nghi hoặc, Lâu Thất, nàng ta định làm gì. Ở góc đó, tới một con rắn cũng có thể ép nàng ta rơi xuống vách núi, nàng ta có thể làm gì?

Lâu Thất xoay tay, một viên thuốc màu nâu xuất hiện trong lòng bàn tay, nàng đưa cho thần y nói: ”Hòa tan viên thuốc này với nước không nguồn, sau đó mang lại đây.”

”Lâu cô nương, đây là...”

”Ta cần các người làm, không phải hỏi, hiểu không?”

”Hiểu.” Thần y lập tức cầm viên thuốc đi tìm nước không nguồn. Tới Ứng vệ đều phải nghe lệnh, ông ta đâu dám không nghe. Dù sao thì lúc này Đế Quân vẫn còn ý thức, người biết nàng ta đang làm gì.

Nước không nguồn chính là nước mưa.

Có một số đại phu vẫn dùng tới, vì thế Lâu Thất tin rằng chỗ thần y sẽ có.

Lâu Thất bước lên giường, việc đầu tiên làm là buông ba lớp màn xuống, Ứng nghe thấy động tĩnh quay lại, chỉ biết nghiêng rằng, nàng ta đang làm gì vậy, nhưng nếu đã quyết định nghe lệnh, hắn đương nhiên sẽ không hỏi nữa, chỉ có thể nghiêng rằng quay đầu đi. Không nhìn, không nhìn, hắn không nhìn nữa là được chứ gì.

Trên giường, Trầm Sát cảm thấy ánh sáng tối, mi mắt khẽ cử động, xem ra muốn cố gắng mở mắt ra, cảm giác không nhìn thấy gì đúng là rất tồi tệ, hắn không thích.

Ý thức vẫn tỉnh táo, thính giác vẫn rất tốt nhưng hắn không có sức để mở mắt, tới đầu ngón tay cũng không thể cử động được. Cảm giác này hắn đương nhiên là không thích. Cuộc đối thoại giữa thần y và Lâu Thất hắn đã nghe thấy hết, cổ, thần y không có cách nào xử lý, bây giờ lại thêm bùa chú, xem ra, ông trời thực sự rất thích tính mạng của hắn, cứ muốn thu về.

Đột nhiên hắn cảm thấy một cơ thể mềm mại ấm áp ghé sát lại, nhoài người trên ngực hắn, giọng Lâu Thất khẽ vang lên, mang chút nghiêng rằng nghiêng lợi.

”Trầm Sát, ta nghĩ kiếp trước ta mắc nợ người. Ta biết người nghe được, những lời ta nói sau đây người hãy nghe cho kĩ.” Lâu Thất vừa nói vừa lấy Phá Sát cắt đứt y phục, để lộ ra lồng ngực của hắn: ”Thần y có một điều nói không sai, bùa chú này đã được yểm từ nhiều năm về trước, nhưng vẫn bị độc cổ áp chế nên không phát tác, nhưng hôm nay có một món đồ đã khiến bùa chú phát tác. Bùa chú này một khi phát tác rồi, trong vòng ba ngày nếu như không giải, người mất mạng là cái chắc. Bây giờ ta sẽ giúp người áp chế nó, sau đó ta cần đi tìm một món đồ, chỉ có lấy được thứ đó mới có thể giải được bùa chú này. Người phải đồng ý với ta, trong ba ngày không được dùng võ công, không được nóng giận, cai rượu, cai đồ ăn mặn, còn một điều quan trọng nhất là cai nữ sắc. Nếu không ta cũng không cứu được người, người hiểu chứ.”

”Vì thế, người còn có thể giải bùa chú Tây Cương.”

Giọng nói khàn khàn của Trầm Sát vang lên, đồng thời mắt hắn cũng mở ra, như thể cố gắng giãy giụa khỏi trời buộc. Lâu Thất nghe thấy tiếng của hắn liền ngạc nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt bắt gặp ánh mắt của hắn, lập tức nàng như lạc lối trong đôi mắt đỏ rực đó.

Đợi khi bình tĩnh lại, nàng có chút bực bội, nếu không phải vì cứu hắn, nàng đâu cần phải để lộ khả năng này. Nàng biết giải bùa chú, hơn nữa còn là cao thủ.

Có điều Trầm Sát có thể mở mắt dựa vào ý chí của mình, vẫn có thể giữ được tỉnh táo, điểm này Lâu Thất rất khâm phục, từ đó có thể thấy được rằng, nam nhân này có ý chí và nghị lực kiên cường. Người thường chắc đã hôn mê từ lâu rồi, trận chiến bằng hỏa này nếu hôn mê sẽ càng trở nên nghiêm trọng, bây giờ ngược lại hẳn sẽ tốt hơn một chút, cũng thuận tiện cho nàng làm những việc tiếp theo.

Lâu Thất không trả lời câu hỏi của hắn, dù sao thì hắn cũng dùng câu khẳng định, không cần nàng trả lời. Nàng ngồi dậy, cúi đầu nhìn, tư thế này có vẻ không được nhã nhặn cho lắm, nhưng nàng cũng không thể để ý nhiều tới vậy.

31. Chương 31

”Cai rượu, cai đồ ăn mặn, không được dùng nội lực, mấy điều này có làm được không?” Nàng lại lặp lại một lần.

Trầm Sát khẽ gật đầu.

”Còn một yêu cầu nữa, đồng ý rồi ta mới ra tay.”

”Nói đi.”

”Đợi khi ta ra tay, chỉ được nhìn không được hỏi.”

”Được.” Trầm Sát không biết nàng muốn làm gì, nhưng chắc chắn là thủ pháp mà hắn ít khi nhìn thấy, hoặc có thể gọi là quái dị. Nàng không cho hỏi hắn liền không hỏi.

”Rất tốt, vậy bây giờ ta sẽ giúp ngươi áp chế bùa chú, có thể sẽ hơi đau một chút, ngươi cố nhẫn nhịn.”

Lâu Thất vừa dứt lời liền vung Phá Sát lên, ánh sáng sắc lạnh như sắp đâm xuống ngực hắn. Trong suốt quá trình này, Lâu Thất đều nhìn vào mắt Trầm Sát, động tác này của nàng người thường chắc chắn sẽ nổi lòng phồng bị và sợ hãi, đồng tử sẽ có biến đổi, nhưng khi lưỡi Phá Sát đã chạm vào ngực hắn, hắn vẫn rất bình tĩnh, đồng tử không hề thay đổi.

Lâu Thất bắt giác mỉm cười, gã này có vẻ đã quá tin tưởng nàng, sự tín nhiệm này rốt cuộc từ đâu mà có?

Phá Sát cuối cùng cũng không đâm vào ngực hắn, chỉ khắc vẽ một hồi trên ngực. Khắc họa tiết trên người sẽ đau đớn ra sao, là đau thật. Nhưng Trầm Sát vẫn nhẫn, không kêu một tiếng.

Khi hắn tưởng như vậy đã là xong thì thấy nàng một tay cầm Phá Sát, một tay giơ lên phía trên ngực hắn, Phá Sát cứa một đường trên ngón tay trở của nàng, máu đỏ tươi lập tức nhỏ xuống. Trầm Sát mặt không biến sắc khi bị khắc họa tiết trên ngực, lúc này mắt hắn lóe lên một tia sáng.

Ngón tay chảy máu của Lâu Thất miết lên họa tiết trên ngực hắn, cũng đồng nghĩa với việc dùng máu của

nàng để vẽ lại họa tiết đó.

Trầm Sát chỉ cảm thấy cùng với ngón tay nàng lướt qua, hàn khí trong người và sức nóng trên da nhanh chóng biến mất, cảm giác mát mẻ vô cùng dễ chịu truyền từ tay nàng vào người hắn, giống như một tướng quân có khí thế kinh người, buộc kẻ địch phải liên tục rút lui.

Tia máu trong mắt hắn đã biến mất, đôi mắt lại trở về với màu đen sâu thẳm. Hắn nhìn nữ nhân đang ngồi trên người mình, nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, nhìn đôi môi hồng mím chặt, nhìn sắc mặt nàng dần dần trở nên nhợt nhạt, nhìn thấy cả sự chăm chú, nghiêm túc trong mắt nàng, một nơi nào đó trong trái tim hắn bỗng nhiên lặng lẽ sụp đổ.

Nàng là ông trời ban tặng cho hắn.

Nhất định là vậy.

Lâu Thất cuối cùng cũng vẽ xong, nàng hạ nét cuối cùng, cũng không biết nàng làm thế nào, ngón tay vốn đang chảy máu của nàng lập tức cầm máu.

Lúc này, nàng gọi thần y một tiếng.

Thần y đã hòa tan thuốc từ lâu, đang đứng bên ngoài không dám làm phiền, nghe nàng gọi mới đáp lời.

”Cầm lại đây.”

Lâu Thất giơ tay ra, thần y vội vàng đưa thuốc cho nàng.

Lâu Thất đón lấy, không lập tức dùng liền mà đưa lên mũi ngửi thật kĩ, vẻ mặt yên tâm trông thấy. Thuốc không vấn đề gì, chỉ ít thần y có thể tin tưởng. Nàng đưa mắt nhìn Trầm Sát, tỏ ý như vậy.

Sau đó, nàng ngồi xuống bên cạnh, một tay đỡ Trầm Sát dậy, một tay đưa bát lên miệng hắn nói: ”Uống hai hớp, đừng uống hết, vẫn còn cần dùng tới.”

”Được.” Trầm Sát không hề do dự, để nàng cầm cho mình uống hai hớp. Hắn vốn tưởng thuốc sẽ rất khó uống, không ngờ vào miệng lại có vị ngọt, hắn không khỏi ngạc nhiên nhìn Lâu Thất.

Lâu Thất hiểu ý của hắn, nhún vai nói: ”Thói quen gần gũi của ta, ta không thích những thứ có vị đắng.” Vì thế thuốc gì nàng cũng đã cải thiện, mặc dù mùi vị không hẳn đã ngon nhưng chí ít là không đắng, có một số thuốc còn rất ngọt. Giống như viên đan này, rõ ràng được tính rất bá đạo nhưng đã bị nàng làm thành vị ngọt.

Trầm Sát không còn biết nói gì hơn, nhưng lại cảm thấy nha đầu này rất đặc biệt: "Ý của ngươi là, thuốc này là do ngươi tự điều chế." Hắn ngẫm nghĩ nhìn nàng.

Lâu Thất đòi người, xong, nàng lại bị lộ tiếp rồi.

"Nằm xuống." Trong lúc giận dữ, giọng nàng cũng không mấy thân thiện, Ưng và thần y ở bên ngoài khòe miệng co giật.

Trầm Sát không so đo, hắn nằm xuống, không biết nàng lấy đâu ra một cây bút, thân bút rất ngắn, lông bút vừa trắng lại rất dày, nàng dùng cây bút đó chấm vào thuốc, sau đó lại vẽ lên ngực hắn.

Lúc này, hậu sơn của khu lao ngục gặp phải đợt tấn công kịch liệt và nguy cơ nhất trong vòng ba năm qua của Phá Vực.

Tăng Lưu Vãng quay đầu nhìn thấy Nguyệt vệ đang dìu Tuyết vệ từ trong thủy lao đi ra, liền bước tới nghênh đón, lo lắng nhìn Tuyết vệ: "Tuyết vệ không sao chứ?"

Tuyết vệ sắc mặt không vui nhìn hắn nói: "Tăng Lưu Vân, người mau đi kháng địch đi, bổn vệ không cần người quan tâm."

Vừa dứt lời, người một thị vệ bị đánh bay tới, vừa hay rơi mạnh xuống trước mặt họ, rầm một tiếng, thị vệ đó đau đến hộc máu, toàn thân co giật, mất mạng.

Tăng Lưu Vân mặt biến sắc, đây là thuộc hạ tinh anh của hắn.

"Chết tiệt." Hắn phẫn nộ quay người lại, thấy chiến trường đã tiến vào trong Cửu Tiêu Điện, lao ngục đã bị công phá.

"Ha ha ha, chúng ta đã vào tới nơi rồi, Cửu Tiêu Điện của Phá Vực cũng chỉ tới thế mà thôi phải không các huynh đệ, giết hết cho ta." Một giọng nói lạnh lùng nham hiểm vang lên.

Nguyệt vệ chú ý quan sát, có ba mươi sáu người tập kích, đại chiến lâu như vậy mà đối phương vẫn còn lại ba mươi ba người, chỉ tổn thất ba người, đây là thế lực như thế nào?

"Dẫn bọn chúng vào trận." Đại địch trước mắt, Tăng Lưu Vân đúng là không còn tâm trí để ý Tuyết vệ, hắn vùng kiếm xông lên.

"Các ngươi lại đây." Nguyệt vệ gọi hai thị nữ cầm kiếm tới.

Lao ngục cũng có nữ phạm nhân vì thế ở đây cũng có thị nữ biết võ công.

Hai thị nữ bước tới, Nguyệt vệ giao Tuyết vệ cho họ: "Dẫn Tuyết vệ đại nhân tới Tam Trùng Điện."

"Nguyệt, người thì sao?" Tuyết vệ được hai thị nữ dìu hai bên, lo lắng nhìn Nguyệt vệ.

"Ta tạm thời ở đây giúp Hoa Vũ Tồn và Tăng Lưu Vân, người đi đi."

Tuyết vệ vừa đi vừa ngoảnh đầu lại, thấy Nguyệt vệ đã xông lên giao chiến với hai gã áo đen bịt mặt, cô ta chỉ biết cần răng. Nếu không phải cô ta bị chủ tử đánh trọng thương, lúc này sẽ có thể cùng Nguyệt xông lên chiến đấu. Chết tiệt, dám tới gây sự ở Cửu Tiêu Điện: "Hoa Vũ Tồn rốt cuộc ăn gì mà lại dễ địch công phá dễ vậy?"

Một thị nữ hình như có điều kìm nén lâu lắm rồi, nghe cô ta hỏi vậy liền nói: "Tuyết vệ đại nhân đừng trách Hoa thống lĩnh, chúng tôi nghi ngờ có gian tế trong Cửu Tiêu Điện."

"Cái gì?" Tuyết vệ mặt lạnh lại, trừng mắt nhìn cô ta: "Ăn nói linh tinh, Cửu Tiêu Điện chưa bao giờ có gian tế trà trộn vào được, người nói vậy là coi tứ vệ chúng ta là kẻ ngốc sao?" Mỗi người vào Cửu Tiêu Điện đều được họ điều tra rõ ràng, xác nhận không vấn đề gì mới được vào, hơn nữa còn phải người quan sát một thời gian.

Nói Cửu Tiêu Điện có nội gián há chẳng phải nói rằng họ làm việc tắc trách sao?

Thị nữ đó thấy cô ta sa sầm mặt, vội vàng giải thích: "Thuộc hạ không có ý đó."

Một thị nữ khác liền tiếp lời: "Chúng tôi muốn nói là Lâu cô nương."

Lâu Thất, cái tên này vừa được nói ra, Tuyết vệ liền nghiêng răng nghiêng lợi, mắt ánh lên giận dữ: "Nói rõ ràng đi."

"Lâu Thất cô nương là do Ứng vệ đại nhân đưa tới nhà lao, nhưng chỉ nhốt hơn một canh giờ, cũng không biết cô ta dùng quỷ kế gì khiến Hoa thống lĩnh buộc phải dẫn cô ta ra ngoài, còn chuẩn bị một bàn thức ăn thịnh soạn cho cô ta."

Tuyết vệ nghe xong sắc mặt sa sầm.

Thị nữ liếc mắt nhìn cô ta, tiếp tục nói: "Sau bữa trưa, chúng tôi còn tận mắt nhìn thấy Hoa thống lĩnh dẫn Lâu Thất cô nương tới hậu sơn trà trận, vì chúng tôi thấy lạ, cũng sợ Hoa thống lĩnh không tìm được người khi cần, nên đã đi ở phía sau. Sau đó, chúng tôi thấy Lâu Thất cô nương phá trà trận."

"Người nói gì?" Tuyết vệ kinh ngạc: "Cô ta phá Trà Sơn thất sát trận?"

Sao có thể như vậy được? Khi xưa cô ta thử trận này cũng khó khăn lắm mới thoát được khỏi trận pháp, có điều khi đó trong lòng cô ta rất rõ, cô ta lần đó gặp may, cô ta vô tình đi vào đường sinh chứ không phải hiểu cách phá trận, vậy mà bây giờ cô ta nghe thấy gì? Ắt Lâu Thất đó đã phá được thất sát trận.”

”Sau đó thì sao?”

”Sau đó một mình cô ta rời đi, Hoa thống lĩnh ở lại nghiên cứu một lúc mới rời đi. Nhưng sau đó, Ứng vệ tới thủy lao tìm Lâu Thất cô nương thì phát hiện cô ta mất tích một buổi chiều, Ứng vệ đại nhân và Hoa thống lĩnh suất chút nữa đã lật tung nhà lao lên tìm, nhưng vẫn không tìm được cô ta, cũng trong lúc hỗn loạn đó, kẻ địch phá thất sát trận xông vào, tấn công nhà lao.”

Sao lại trùng hợp tới vậy?

Lâu Thất phá thất sát trận, sau đó mất tích dẫn tới thủ vệ nhà lao đồn đoán đi tìm cô ta, bỏ qua việc phòng thủ, sau đó có người tấn công lên.

Lâu Thất về cùng chủ tử, vừa về đã được đặc cách vào Tam Trùng Điện, ở một tối đã xảy ra chuyện, sao lại có chuyện trùng hợp tới vậy? Tuyệt vệ nghĩ tới việc tối qua mình trúng độc vô duyên vô cớ, sáng nay không khống chế được cảm xúc, trong mắt lập tức bùng bùng lửa giận.

Là cô ta, chắc chắn là cô ta, không biết cô ta đã hạ độc gì cho cô, sau đó lại mê hoặc chủ tử dẫn cô ta tới sảnh nghị sự, cố tình dùng ánh mắt khiêu khích để làm cô nổi giận, sau đó dẫn dụ cô ra tay đánh vỡ chiếc thuyền sứ yêu quý của chủ tử, thiết kế vào nhà lao, lại dùng quỷ kế để Hoa Vu Tồn dẫn cô ta tới chỗ Thất Sát Trận.

Thật tàn nhẫn, thật độc ác. Bước nào cũng đã được tính toán kỹ lưỡng.

Cô ta nhất định là gian tế, chỉ có thân phận của cô ta mới chưa được họ điều tra xác nhận. Chính là cô ta.

Mọi việc đều được Tuyệt vệ ngầm nghĩ một lượt, Lâu Thất càng lúc càng có nhiều điểm đáng ngờ. Cô có thể khẳng định, Lâu Thất chính là nội gián, là cô ta dẫn địch vào.

Cô ta kêu lên: ”Chết rồi, tối qua cô ta ở Tam Trùng Điện nhất định đã tìm hiểu rõ tình hình của Tam Trùng Điện, chủ tử có nguy hiểm.”

Hai thị nữ mặt tái nhợt.

”Mau, một người các người đi ta tới Tam Trùng Điện là được, người còn lại mau về gọi Nguyệt vệ đại nhân, mặc kệ những người khác, về Tam Trùng Điện bảo vệ chủ tử.”

Giọng cô ta vô cùng lo lắng khiến hai thị vệ cũng vô cùng hốt hoảng, lập tức làm theo mệnh lệnh của cô ta.

Nguyệt vệ nhận được truyền tin, trong lòng cũng kinh hãi vô cùng, nhưng điều hắn nghĩ là, chủ tử đâu dễ dàng bị lừa như vậy, nếu như nói Lâu Thất là gian tế vậy thì đó là một đối thủ lợi hại.

32. Chương 32

Tẩm cung của Đế Quân trong Tam Trùng Điện.

Trên giường.

Trầm Sát đã ngồi dậy, cúi đầu nhìn ngực mình, ánh mắt sâu thẳm thoáng qua một tia sáng.

Không có, không có gì cả. Lúc trước rõ ràng nàng đã lấy Phá Sát vẽ rất lâu trên ngực hắn, cảm giác đau đớn khi lưỡi dao sắc cứa vào da thịt là hoàn toàn chân thực, sau đó hắn còn tận mắt nhìn thấy nàng cứa tay mình, dùng máu mình để vẽ lại họa tiết đó. Tại sao sau khi dùng bút chấm thuốc vẽ lại một lần nữa lại không nhìn thấy gì nữa.

Ngực của hắn vẫn rắn chắc, trơn tru, da thịt vẫn lạnh lặn, không hề có vết thương nào.

Đúng là kì lạ.

Cho dù là Trầm Sát kiến thức uyên bác thì cũng không khỏi kinh ngạc.

Nhìn lại Lâu Thất, sắc mặt đã tái nhợt. Trong lòng hắn không khỏi kinh hãi, hắn giơ tay muốn bắt mạch cho nàng. Mặc dù hắn không hiểu y nhưng vẫn có thể bắt mạch xem mạch tượng có vấn đề gì không. Có điều Lâu Thất né tránh, đôi mắt hạnh đào nhìn hắn chớp chớp: "Chỉ là quá mệt mỏi mà thôi, bây giờ ta cần nghỉ hai canh giờ, việc còn lại giao cho người, ta chỉ có một yêu cầu, đừng làm ồn."

"Được, người ngủ đi."

Trầm Sát không hỏi nữa, kéo chăn mỏng lên đắp cho nàng, sau đó xoay người bước xuống giường.

Thần y giật mình vì hành động nhanh nhẹn dứt khoát của hắn, vốn đứng đợi ở ngoài đã tê chân, bây giờ giật mình như vậy, liền ngồi bệt xuống đất. Nhưng ông ta cũng gắng gượng bò dậy, kinh ngạc nhìn hắn nói: "Đế Quân, người sao rồi, sao rồi?" Sao lại không sao rồi.

Lúc này sắc mặt Trầm Sát tốt tới mức không thể tốt hơn.

Ứng quay người lại, cũng giật mình.

Không phải nói là không cử động được sao? Lúc trước còn không mở mắt ra được, nói rất mệt nhọc, sao bây giờ lại khỏe vậy?

Trầm Sát cẩn thận kéo màn lại, liếc nhìn họ, ra hiệu họ không được lên tiếng, sau đó một mình đi về phía tủ thay đồ. Trước nay hắn đã quen tự mình làm những việc này, thay đồ, tắm gội, không cần có thị nữ hầu hạ.

”Chủ tử, Lâu Thất, nàng ta...”

Ứng khá bồn khoăn nhìn về chiếc giường đã kéo màn kín mít.

”Nàng ta cần nghỉ ngơi, đi ra ngoài hết đi, đừng làm ồn tới nàng ta.”

Ứng và thần y nghe nghe thấy Trầm Sát nói nhỏ tiếng, trên mặt cũng có thứ được gọi là ”dịu dàng”, hai người bất giác đều cảm thấy hãi hùng.

Đế Quân trước giờ vẫn lạnh lùng, lần này là...

”Hửm...” Trầm Sát thấy hai người vẫn đứng yên không nhúc nhích, mắt cứ nhìn lên giường, sắc mặt lạnh hẳn. Hai người đàn ông cứ liếc vào giường làm gì? Nơi đó là Lâu Thất đang nằm.

”Thuộc hạ tuân lệnh.”

Ứng và thần y đâu dám chậm trễ, lập tức lùi ra.

Nhưng vừa ra tới cửa liền nghe thấy Tuyết vệ lo lắng chạy thẳng vào, đồng thời kêu lên: ”Chủ tử, cẩn thận Lâu Thất.”

Thấy cô ta sắp xông vào tấm cung, Ứng liền ngăn lại trước khi Thiên Nhất, Địa Nhị ra tay: ”Tuyết.”

”Ứng, chủ tử đâu?” Bị cản lại, Tuyết vệ tâm trạng vô cùng không vui, lại thấy Thiên Nhất và Địa Nhị đứng canh hai bên trái phải ngoài cửa điện, cô ta lập tức hốt hoảng: ”Ám vệ đã ra tay rồi sao, có phải chủ tử xảy ra chuyện rồi không?”

”Chủ tử hiện không sao cả.”

”Lâu Thất đâu?”

”Ở bên trong.”

Vừa nghe Lâu Thất ở bên trong, Tuyết lập tức mất bình tĩnh, vừa định xông vào vừa lớn tiếng gọi: ”Chủ tử, Lâu Thất rất có thể là gian tặc, chủ tử hãy cẩn thận Lâu Thất.”

"Suyt!" Ứng chống trán. Chủ tử đã hạ lệnh không được làm ồn ào ảnh hưởng Lâu Thất, Tuyết lớn tiếng tới vậy là chán sống rồi sao?

Tuyết vệ đầu hiểu ý của hắn, bây giờ trong đầu cô ta chỉ nhớ tới một việc, Lâu Thất là gian tế, cô ta sẽ hại chủ tử.

Lâu Thất vốn không thực sự muốn ngủ, hơn nữa, áp chế bùa chú cho Trầm Sát mặc dù cần hao tổn tinh thần nhưng thiên phú của nàng vẫn rất biến thái, tinh thần tinh lực tiêu hao căn bản không đáng nhắc tới. Nàng nói cần nghỉ ngơi chẳng qua là muốn né tránh thần y và Trầm Sát, không để họ có cơ hội hỏi.

Nàng từ đâu tới, tại sao biết giải bùa chú Tây Cương, còn nữa, giải thể nào, thuốc đó là thuốc gì, những vấn đề này mà hỏi hết ra nàng tìm lý do ứng phó cũng không phải không được, nhưng nàng lười, lười đi tìm lý do. Hơn nữa, nàng vừa nói nàng chỉ có thể áp chế bùa chú ba ngày, trong ba ngày này tìm được món đó kia thì mới có thể giải trừ bùa chú, việc này là thật, nhưng nàng cần phải suy nghĩ kỹ xem món đồ đó tìm được ở đâu, lại còn phải suy nghĩ về các bước giải bùa chú nữa mới được. Nơi này không phải thể kỉ hai mốt mà nàng quen thuộc, có một số thứ nơi này không có, nàng phải nghĩ xem nên dùng thứ gì thay thế.

Vì thế, nằm trên giường nhưng trong đầu Lâu Thất cũng không hề nghỉ ngơi. Còn kẻ địch mạnh ở bên ngoài, nàng đâu có quan tâm, có cỗ máy giết người Trầm Sát ở đây, bảo vệ tình mạng cho nàng chắc cũng không khó.

Nhưng nàng đang nghĩ tới bước quan trọng thì nghe thấy tiếng kêu gào của Tuyết vệ.

"Chủ tử, cẩn thận Lâu Thất, cô ta là nội gián."

Lâu Thất lập tức nhíu mày. Nàng là nội gián sao nàng không biết?

Có điều, việc này đã có chuẩn bị tâm lý ngay sau khi nghe nói những kẻ kia đánh tới từ sau khi nàng phá trận pháp. Nhưng chuẩn bị tâm lý và cảm giác nghe người khác gào lên như vậy đúng là hoàn toàn khác biệt, Lâu Thất chỉ biết, trong lòng nàng rất không vui.

Tuyết nói mỗi lúc một lớn, đột nhiên, một luồng sức mạnh ở trong điện phóng ra, đánh cô ta bay ra ngoài, nếu không có Nguyệt vừa bay tới giờ tay đón lấy cô ta, cô ta sẽ lại trọng thương rơi xuống đất.

Nhưng cho dù là vậy, Tuyết vệ cũng đã máu huyết sôi sục, một tia máu rỉ ra bên khóe miệng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Cô ta kinh hãi nhìn Trầm Sát bước ra từ trong điện, hai mắt đỏ sọng: "Chủ tử, tại sao?" Tại sao, lần này cô ta không lỡ tay đánh vỡ thứ gì quan trọng, cô ta cũng chỉ muốn tốt cho chủ tử, tốt cho Phá Vực, tại sao lại đánh bị thương cô ta.

Ngay lập tức trái tim của Tuyết vệ dường như vỡ tan tành.

”Ồn ào.”

Điều khiến cô ta không ngờ là Trầm Sát chỉ lạnh nhạt nói ra hai chữ.Ồn ào.

”Chủ tử, mục tiêu của chúng là người trong nhà lao.” Nguyệt vệ lúc này cũng không quan tâm được tới trái tim Tuyết vỡ thành bao mảnh, kẻ địch trước mắt, giải quyết xong rồi tính.

”Xem ra người đó đúng là rất quan trọng, khiến Tây Cương phải phí nhiều công sức tới vậy?” Trầm Sát hừ một tiếng, sau đó ra lệnh cho Thiên Nhất, Địa Nhị: ”Các người canh giữ tấm điện của bốn Đế Quân, không ai được làm ồn xông vào, kẻ trái lệnh giết không tha.”

”Tuân lệnh.”

Thiên Nhất mặc dù muốn nói, sứ mạng của họ là bảo vệ Đế Quân nhưng vừa rồi Tuyết vệ chỉ lớn tiếng làm ồn đã bị đánh bay ra ngoài, họ cứ ngoan ngoãn nghe lệnh thì tốt hơn.

”Đi thôi, bốn Đế Quân phải xem xem, Tây Cương còn chiêu trò gì nữa.” Trầm Sát vung tay áo, định bay về phía khu vực nhà lao.

Nhưng đúng trong lúc này, một tiếng thét lạnh vang lên khiến hắn dừng bước.

”Lời ta vừa nói người coi như coi như gió thổi ngoài tai sao? Tại người đâu rồi?”

Lâu Thất rất giận, trừng mắt nhìn hắn. Nàng đã nhấn mạnh hai lần, không được dùng nội lực, cai rượu, cai thức ăn mặn, cai nữ sắc, hắn vừa còn đồng ý với nàng, bây giờ đã phá vỡ điều thứ nhất.

Trầm Sát đang định lên tiếng thì Tuyết vệ đã chỉ vào Lâu Thất quát lên: ”Sao người lại đi ra từ tấm điện của chủ tử? Lâu Thất, người là gian tế, những kẻ kia là do người thả vào.”

Cô ta còn chưa biết việc Trầm Sát bị trúng bùa chú, nếu không chắc sẽ càng khẳng định nàng là gian tế.

Lâu Thất lạnh mặt, quát tháo quen rồi phải không?

Trầm Sát mặt càng lạnh, liếc nhìn Tuyết vệ, nói: ”Người vẫn không ghi nhớ.”

”Chủ tử, tại sao người lại tin tưởng cô ta tới vậy, thuộc hạ mới là người cùng người trưởng thành, người không phải càng nên tin thuộc hạ sao? Lúc trước cô ta đã phá Thất Sát Trận của Trà Sơn, sau đó kẻ địch mới tấn công vào. Nếu không phải là cô ta, bọn chúng sao có thể nhanh chóng tấn công như vậy?” Tuyết vệ chỉ thẳng vào Lâu Thất.

Tin tưởng sao? Tin tưởng cũng là một thứ rất mơ hồ.

Lời của Tuyết vệ khiến Ứng và thần y đứng bên cạnh đều sững người, bất giác nhìn về phía Lâu Thất.

”Còn nữa, tối qua thuộc hạ đúng là đã bị người khác ám toán, nhưng thuộc hạ sống ở Phá Vực nhiều năm như vậy, trước đây ai dám ám toán thuộc hạ, ai có thể ám toán thuộc hạ ở Cửu Tiêu Điện, mỗi người ở đây đều biết rõ về nhau, ngoại trừ cô ta.” Tuyết vệ chỉ về phía Lâu Thất, tiếp tục nói: ”Ứng, không phải người đã nói là không thể tra ra thân thế của cô ta sao? Ngay cả tên là thật hay là giả cũng không tra ra được, trên thế gian này, ngoại trừ cố tình che giấu, xóa bỏ thân phận, làm gì có ai không thể điều tra được. Cô ta mưu mô xảo quyệt, từng bước thi triển kế hoạch, vào Tam Trùng Điện và Sảnh Nghị Sự, làm ta tức giận, làm chủ tử tức giận để vào nhà lao, phá trận pháp, lại cố tình mất tích, khiến Hoa Vu Tồn dẫn theo mọi người đi tìm kiếm cô ta, tạo cơ hội cho kẻ địch lên núi tấn công Cửu Tiêu Điện. Chủ tử, người không thử nghĩ xem, sau khi cô ta tới Cửu Tiêu Điện, có việc nào là việc một tì nữ có thể làm không?”

Câu nói cuối cùng dứt lời, Lâu Thất cũng bất giác nhoẻn miệng cười.

Đúng vậy, mọi việc nàng làm đều không phải là việc tì nữ làm.

Còn một điểm nữa, tối qua đúng là nàng đã ám toán Tuyết vệ. Vốn dĩ chỉ muốn giáo huấn cô ta, vì thế để cô ta ngứa một đêm, sẽ phát ban quái dị trên ngực, thách cô ta cũng không dám cởi đồ cho thần y kiểm tra. Loại thuốc đó đúng là còn có thành phần khiến người ta dễ nóng giận, vì thế sáng nay cô ta mới bị làm cho nổi giận, không biết chừng mực.

Nhưng, đánh vỡ chiếc thuyền sứ khiến Trầm Sát nổi giận thì không liên quan gì tới nàng.

Tuyết vệ bước tới bên cạnh thần y, bất ngờ kéo cổ áo, giống như buông xuôi nói: ”Mời thần y kiểm tra, có phải Tuyết trúng loại thuốc hay độc nào đó không?” Lúc này để chứng minh cho lời mình nói, cô ta cũng bất chấp việc cho thần y là người khác giới xem cơ thể của mình.

Lâu Thất cũng sững người.

Vì nàng đã tính toán hết rồi, Tuyết vệ sẽ không thể nào cho thần y xem người, cho người khác xem thì nàng không sợ, vì ở đây chắc chỉ có một mình thần y mới nhìn ra loại dược tính đó. Nhưng bây giờ, Tuyết vệ cho nàng thấy, một người con gái đã quyết lên, thì có thể làm mọi việc.

Thần y đỏ mặt, nhưng theo bản năng của thầy thuốc, ông cũng không rời mắt đi.

Phần ngực trắng ngần của Tuyết vệ rất hấp dẫn.

Nhưng trên vùng ngực trắng ngần đó có những vết ban lấm tấm chưa hoàn toàn biến mất, những vết ban đó giống như hình xăm, nhưng nhạt hơn và nổi bật hơn.

”Trên người Tuyết vệ đúng là có vết tích tàn dư của độc dược.” Thần y nói xong liền nhìn Lâu Thất.

33. Chương 33

”Người còn gì để nói không?” Tuyết vệ kéo áo lên, quay người lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâu Thất.

Là cô ta, là cô ta đã ép cô phải làm ra như vậy, mặc dù thần y tuổi tác đã cao, lại là thầy thuốc, nhưng đứng trước mặt người mình yêu, sùng bái, để người đàn ông khác nhìn người mình, điều này thực sự rất đau khổ.

Tất cả đều do Lâu Thất hại, đều là tại cô ta.

Lâu Thất thấy ánh mắt của Tuyết vệ có mang theo hận ý mãnh liệt, bất giác không còn gì muốn nói. Xem ra nàng và Tuyết vệ bầm sinh xung khắc, dù sao thì đã không muốn làm bạn, cô ta muốn làm gì, nàng tiếp chiêu là được.

Lần này ánh mắt Ung nhìn nàng cũng có phần trách cứ.

Lâu Thất còn chưa nói gì thì chỉ nghe thấy một tiếng cười nham hiểm vang lên trong không trung, gió nhẹ nổi lên, mang theo mùi vị khiến người ta có cảm giác tức ngực.

Vì Lâu Thất khi đó đang nhìn Ung, thấy hắn ta mặt biến sắc, lập tức bay tới bên cạnh Tuyết vệ và thần y, nhắc hai người đó lên, một tay ném vào trong tấm điện, hai tay hút lại, đóng chặt cửa điện.

Lâu Thất có thể đoán ra, người này rất nguy hiểm, nguy hiểm tới mức Ung ngay lập tức phải đảm bảo an toàn tính mạng cho họ. Thần y không có võ công, Tuyết vệ bị thương, vì thế người hắn bảo vệ trước tiên là hai người họ. Nhưng nàng cũng là một người yếu ớt, tại sao không cứu nàng? Là tin theo lời của Tuyết vệ sao? Cho rằng nàng là gian tế?

Quả nhiên, giao tình tới muộn không thể so sánh với tình bạn lâu năm.

Lâu Thất bĩu môi, nàng vội muốn lui vào nào ngờ Ung đưa hai người đó vào xong liền lập tức đóng cửa điện lại, nàng thực sự xung khắc với Ung.

Quay người lại thấy hai mươi tám kẻ áo đen bị mặt hộ tống một nam nhân lam bào hạ xuống đứng vững. Trong số những kẻ này có hai kẻ mỗi người xách theo một người, hai người này mình có vô số thương tích, nhưng tứ chi mềm nhũn rũ xuống, tóc tai rũ rượi, quần áo lam lũ, nhìn vô cùng nhếch nhác.

Lâu Thất vốn tinh mắt, vừa nhìn đã nhận ra hai người này là Tăng Lưu Vân và Hoa Vu Tồn.

Nàng bất giác chửi thề một tiếng.

Tăng Lưu Vân là tướng quân Phá Vực, Hoa Vu Tồn là thống lĩnh nhà lao, có thể nói đều là những quan chức lớn nhất ngoài tứ vệ và bốn đội trưởng Giáp, Ất, Bính, Đinh, là những nhân vật cấp cao, bây giờ bị người ta bắt sống trên địa bàn của mình, việc này không chỉ khiến bản thân mình mất mặt còn khiến Phá Vực và Trầm Sát mất mặt.

Nàng nhìn Trầm Sát thấy vẻ mặt hần sa sầm, vẫn là thái độ lạnh lùng, vênh vác như thể không nhìn thấy hai người kia. Ánh mắt hần nhìn thẳng lên người của nam nhân lam bào đi đầu. Lâu Thất cũng nhìn theo mắt hần, đồng thời vừa lặng lẽ tiến sát lại gần hần.

Còn Thiên Nhất và Địa Nhị đã bay người tới bên cạnh Trầm Sát, hộ vệ hai bên, họ cũng đang sẵn sàng phòng bị.

Sau khi nhìn rõ nam nhân đó, Lâu Thất cũng khẽ nhú mày.

Nam nhân này tướng mạo không hề đáng sợ, ngược lại hần ta chừng ba mươi tuổi, mày dài, mắt sâu thẳm, mũi ưng, có nét tướng mạo của dị vực, cũng có thể coi là tuần tú, da hần không trắng như người ở đây mà là da bánh mật khỏe mạnh, trên cằm bào màu lam có thêm một con thần thú, cũng chỉ là con thần thú này khiến mất hạnh đạo của Lâu Thất mở to, nàng đã đoán ra lai lịch của người này.

Người Tây Cương.

Suy cho cùng, lão đạo sĩ thối đã giảng giải cho nàng nghe rất nhiều kiến thức về thế giới này. Từ khi nàng còn nhỏ, lão đạo sĩ thối đã thích kể chuyện cho nàng nghe, rất nhiều chuyện đều là hàng ngày ông ta đuổi theo nàng để kể. Chỉ có điều có lẽ tầm nhìn và độ cao của ông ta ở thế giới này có phần kì quái, vì ông ta có nói về những nơi như Tây Cương, Nam Cương, nói về bùa chú cổ thuật, nói về trận pháp cũng nói về những người lạ việc lạ, nhưng chưa bao giờ nói về Phá Vực hay Trầm Sát và người của hần, vì thế nàng không quen biết. Hơn nữa ngay từ đầu mặc dù nàng gặp được đám người Trầm Sát nhưng vì chưa tiếp xúc với bên ngoài nên không biết nơi họ ở có liên quan gì với thế giới mà lão đạo sĩ nói hay không, nhưng khi nàng tới Phá Vực, nhìn thấy trận pháp, bùa chú, nàng liền hiểu ra, những thứ này lão đạo sĩ đều đã dạy cho nàng.

Năm xưa khi lão đạo sĩ nhắc với nàng về Tây Vực có tỏ ra vô cùng căm ghét, mặc dù ông giấu rất kĩ nhưng vẫn không thể che giấu được đôi mắt của nàng. Điều đó có nghĩa là lão đạo sĩ nhất định không thích Tây Cương, hoặc người Tây Cương đã từng làm hại ông ta hoặc người ông ta quan tâm.

Vì thế mặc dù nam nhân này tướng mạo tuần tú, thậm chí là loại hình Lâu Thất thích nhưng nàng vẫn không hề có thiện cảm.

”Ha ha ha, Phá Vực Đế Quân, mười năm không gặp, dạo này vẫn khỏe chứ?”

Trầm Sát ánh mắt hun hút, trầm giọng gọi ra tên hần: ”Tây Trường Ly.”

Tây Trường Ly. Nàng chỉ biết Tây là họ của vương Tây Cương, nói như vậy nam nhân này là người vương

tộc Tây Cương.

Trong thời gian này, cuối cùng nàng cũng đã nhích tới sau lưng Trầm Sát, sau đó lùi lại hai bước, khiến hần và Thiên Nhất che đi người nàng. Nếu như không cần nàng ra tay đương nhiên là tốt, vì nghe nói vương tộc Tây Cương chính là nhóm người giỏi bùa chú nhất, nếu như nàng gặp phải, sẽ không thể dễ dàng ứng phó được.

”Mười năm không gặp, Đế Quân ngày nay cao lớn khôi ngô, thật khiến người ta ngưỡng mộ.” Tây Trường Ly ánh mắt lóe lên một tia sáng, tay chấp sau lưng ra hiệu. Thuộc hạ sau lưng thấy vậy cũng sững sợ. Lại nhìn Trầm Sát, sắc mặt hơi chùng xuống.

Không phải nói rằng đã thành công khiến bùa chú trong người Trầm Sát phát tác rồi sao? Bây giờ sao hần vẫn còn lạnh lặn đứng đây? Không hề có dấu hiệu trúng bùa chúa? Sao lại như vậy? Lẽ nào bùa chú của hần đã bị hóa giải? Không, không thể nào!”

”Bổn Đế Quân không ham nam sắc, tấm lòng của hoàng tử đừng nên ký thác nhầm chỗ.”

Phụt.

Lâu Thất suýt chút nữa phun ra.

Có điều Tây Trường Ly đúng là có chút kỳ quái, đều là đàn ông lại đi khen người ta cao lớn khôi ngô làm gì? Lẽ nào thèm nhỏ dãi tướng mạo cao lớn, tuấn tú của Trầm Sát? Lẽ nào vương tử Tây Cương là cong?

Trái tim bà tám của Lâu Thất lập tức xuất hiện.

Tây Trường Ly bị hần nói vậy nhưng cũng không hề nổi giận, mỉm cười nói: ”Đế Quân không đi mời Trường Ly vào ngồi trò chuyện sao?”

”Bổn Đế Quân sợ người ngồi không yên.”

”Sao lại vậy được chứ. Nhìn xem, hai thuộc hạ của Đế Quân đã rất tận tâm tận sức tiếp đãi Trường Ly, Trường Ly vô cùng cảm kích.” Người Tây Trường Ly nói chính là Tăng Lưu Vân và Hoa Vu Tồn bị hai thuộc hạ của hần xách trên tay.

Hần vừa dứt lời hơn hai mươi thuộc hạ liền cười ha ha, ngông nghênh, cuồng vọng. Cửu Tiêu Điện bị chúng tấn công không nói, còn bắt được hai chủ tướng của họ, đúng là tạt vào mặt đôm đốp, thật khoái chí!

”Trung nguyên các người đồn đại chủ nhân Phá Vực vô cùng lợi hại, ta thấy cũng chỉ có vậy mà thôi.”

”Còn không bằng một cọng tóc của Ly vương tử.”

”Ha ha, hay là nhường Cửu Tiêu Điện cho Ly vương tử của chúng ta làm hành cung đi, cái gì chủ nhân Phá Vực, mau chóng cuốn xéo đi thôi.”

Đám người đi theo Tây Trường Ly đều cười ha hả, tên nào tên nấy đều rất ngông cuồng vô lễ.

Khí tức toàn thân Ứng lạnh băng, lửa giận dường như có hình hài lao về phía đối phương, nhưng Tăng Lưu Vân và Hoa Vu Tồn vẫn nằm trong tay bọn chúng, họ ít nhiều vẫn sợ ném chuột vỡ bình.

Còn nữa, Nguyệt đâu?

Đang nghĩ tới Nguyệt vệ thì một bóng người bay tới, đứng xuống bên cạnh Trầm Sát, người đó chính là Nguyệt vệ.

Hắn liếc nhìn Lâu Thất, trầm giọng nói: ”Chủ tử, Cửu Tiêu Điện có gian tặc.”

Vừa dứt lời, Ứng cũng bất giác nhìn Lâu Thất, nghiêng răng nói: ”Là ai?”

”Còn chưa điều tra ra.”

Nguyệt lại nhìn Lâu Thất.

Ánh mắt họ đều bị Tây Trường Ly nhìn thấy, khóe miệng hắn mỉm cười, nhích chân một bước, thay đổi góc độ, hắn nhìn thấy cô gái đứng ở phía sau.

Trang phục thị nữ nhưng màu sắc không giống với các thị nữ mà hắn gặp được trên đường đi. Nàng ta lại đứng sau lưng Trầm Sát, lẽ nào là thị nữ của Tam Trùng Điện? Vậy thì vui rồi, nghe nói Trầm Sát không gần nữ sắc, Tam Trùng Điện trước giờ không có thị nữ, sau lưng cũng không ai dám đứng, nữ nhân này đúng là đặc biệt.

”Hỗn xược, sao các ngươi có thể vô lễ với Đế Quân tới vậy?” Tây Trường Ly lên tiếng trách móc, ngược lại càng khiến sắc mặt của Nguyệt trở nên khó coi.

”Tây Trường Ly, ngươi muốn sao?” Nguyệt vệ bước lên một bước: ”Cửu Tiêu Điện không phải nơi ngươi muốn tới là tới muốn đi là đi.” Hắn vung tay, Tam Trùng Điện vốn chỉ có họ giờ đây bất ngờ xuất hiện mấy chục thị vệ áo đen, tay cầm cung tên, mũi tên đều nhắm thẳng vào đám người Tây Trường Ly.

Hắn tới trễ là vì đi bố trí việc này, trong Tam Trùng Điện đã không còn ai khác, không sợ làm bị thương người mình, để bắt cưa trong lỗ, cho bọn chúng có đi mà không có về.

Gã giữ Tăng Lưu Vân lên tiếng chửi bới: "Không phải đã nói Trầm Sát chỉ có một đội ám vệ thôi sao? Không phải chỉ có bốn cấp thị vệ thôi sao? Bốn đội đó đều bị chúng ta đánh gục rồi, những người này ở đâu ra nữa vậy?"

Ở đâu ra?

Tây Trường Ly cũng không biết.

Nhưng lúc này hẳn biết rằng, bọn họ đã quá tự đại rồi.

Dọc đường lên vào Phá Vực không ai biết, lên núi không gặp cản trở, tấn công vào tới Cửu Tiêu Điện khiến bọn họ bắc đầu đắc ý, tự đại mà quên mất uy danh trước giờ của Trầm Sát.

Chủ nhân Phá Vực, Trầm Sát Đế Quân, mười ba tuổi đã uy danh lẫy lừng, họ lại dám xem thường hẳn.

"Bỏ người của ta xuống ta tha chết cho các ngươi." Trầm Sát thờ ơ lên tiếng, khí thế lạnh lùng cao ngạo không hề che giấu nhằm thẳng vào đối phương, mấy người bên đó không cầm cự được, bất giác lùi lại sau hai bước.

Đây chỉ là khí thế mà thôi.

Khí thế bức nhân chính là như vậy!

Lúc này hai ngón tay của Lâu Thất đang túm lấy tay áo của hẳn. Trầm Sát cảm nhận được, bất giác hơi mềm lòng, cảm giác mềm lòng này hẳn chưa bao giờ trải qua, nhất thời suýt chút nữa không thể giữ được khí thế lạnh lùng cao ngạo.

Hẳn hiểu ý của nàng, cảnh cáo hẳn không được dùng nội lực.

Nhưng Tây Trường Ly có lẽ hẳn phải ra tay mới được. Đội cung tên tối đa chỉ có thể chế ngự được hai mấy tên thuộc hạ, bùa chú và công phu của Tây Trường Ly vượt xa họ.

Tây Trường Ly đột nhiên cười nhẹ, giơ tay ra hiệu cho thuộc hạ bình tĩnh, nói với Trầm Sát: "Đế Quân, người phương xa tới là khác, dùng đao tiễn nghênh đón thể này thực sự không hay, chi bằng chúng ta thương lượng một cuộc giao dịch nhé!"

Phụt.

Tính cách của Tây Cương vương tử, Lâu Thất rất thích. Thật vô sỉ. Dọc đường chém giết tới đây, bây giờ lại nói là khách.

34. Chương 34

Vào lúc tất cả mọi người đều nghĩ ít ra Trầm Sát sẽ xả giao một hai câu, thì hình bóng của người nào đó xông qua Tây Trường Ly như một chú chim ưng.

Lâu Thất không kịp giữ hần lại.

Chết tiệt, đã bảo là không được dùng nội lực, hần ta lại nghe như gió thoảng qua tai.

Lâu Thất nổi giận, hai viên được hoàn trong tay liền bắn vô miệng của hai tên đang bắt giữ con tin.

Hai người đàn ông đang chú tâm đánh nhau với Trầm Sát, thân hình của Tây Trường Ly được tung cao vài mét, miệng hần ngay lúc đó cũng hé mở, sức lực của Lâu Thất rất mạnh, hai viên được ném vô miệng chúng một cách chuẩn xác. Đợi lúc chúng phản ứng lại, thì viên được hoàn trong họng đó sớm đã tan ra rồi, muốn nhả cũng không nhả được.

“Cứu người” Nàng lập tức quát với Nguyệt và Ứng.

Nguyệt và Ứng khi nãy đã nhìn thấy động tác của nàng ta, bây giờ nhìn hai người đàn ông kia đột nhiên như bị ngắt xỉu té xuống sàn đất, hai người bọn họ có chút phản ứng không kịp, nhưng khi nghe thấy lời nói của Lâu Thất liền thần tốc hồi tỉnh, bay ngay qua đó.

Hai người đàn ông ăn xong được của Lâu Thất dường như lập tức ngắt xỉu, đương nhiên cũng không bắt được Hoa Vu Tồn và Tăng Lưu Vân nữa, những người khác trước khi qua đây cũng trải qua một trận tranh đấu, ba mươi sáu người chỉ còn lại hai mươi tám người, không thể không có tí mệt mỏi nào. Đám thị vệ không phải là đối thủ của chúng, nhưng bây giờ là hai trong số bốn thị vệ, vô công của Ứng và Nguyệt vượt qua họ rất nhiều cho nên tuy họ cố gắng phản ứng rất nhanh, nhưng vẫn chậm hơn Ứng và Nguyệt một bước.

Ứng và Nguyệt phối hợp ăn ý với nhau, không phải là một người cứu lấy một người, song chưởng của Nguyệt vung ra, khiến đám người đứng xung quanh đó văng ra xa hai mét, Ứng thì một tay một người, bắt lấy họ, phi thân về phía tấm điện, Lâu Thất sớm tới đó đẩy cửa vào, hần bèn nhanh nhẹn ném người vào trong.

“Thần y, hãy xem xem họ”

Sau khi quăng ra một câu, hần lại quay lưng đi, gia nhập vào Nguyệt vệ.

Ám Nhị thủ ở cửa điện, sự chú ý của Thiên Nhất chỉ đặt trên người của Trầm Sát, Lâu Thất nhìn một lượt, nói: “Người đi giúp Ứng và Nguyệt.”

Nàng sở hữu lệnh bài của Đế Quân, và khi nãy Thiên Nhất cũng đã nhìn thấy, Đế Quân lại cho phép nàng ta đứng ở phía sau, cho nên lời nói của nàng cũng như mệnh lệnh của Đế Quân.

“Vâng”

Thiên Nhất đáp, cầm kiếm giết qua đó.

Kiểm pháp của hắn ta mạnh mẽ, võ nghệ không hề thua kém Nguyệt, ba người đối đầu với hai mươi sáu cao thủ Tây Cương bất phân thắng bại, và ở trên cao còn có mười mấy tên cung thủ phòng bị nghiêm ngặt. Trong lòng của Lâu Thất nhẹ nhõm, tình hình tốt cuộc cũng được không chế rồi.

Sự chú ý của nàng chỉ đặt lên người của Trầm Sát và Tây Trường Ly.

Võ công của Trầm đại sát khí nàng từng được chứng kiến, Tây Trường Ly có thể đỡ lấy hắn ta, võ nghệ cũng thuộc dạng đẳng cấp cao, thân hình của hai người bay qua, đôi lúc ngón chân điểm qua trên cành cây hoặc trên tảng đá giả, hầu như không hề chạm đất.

Hai người đều không sử dụng binh khí, bốn chiêu đối nhau, phong chiêu chắc chắn, đập qua những nơi có đá cát, miếng gạch xanh trên sàn đất nứt ra từng phân.

Lâu Thất nhìn ngó có chút kinh hãi trong lòng, nếu như Trầm Sát không bị trúng bùa chú thì nàng chẳng hề lo lắng, nhưng bùa chú mà hắn ta trúng rất bá đạo, tuy bị nàng ức chế tạm, nhưng nếu động đến nội lực sẽ có thể khiến sự ức chế đó bị xông phá, đến lúc đó bùa chú sẽ càng mạnh hơn, sợ hắn không thể chịu đựng nổi. Nhưng mà nàng hiểu vì sao hắn buộc phải động thủ, bởi vì võ công của Tây Trường Ly trên cơ của Nguyệt và Ứng, nếu hắn không động thủ, thì họ vốn dĩ không thể trở thành đối thủ của Tây Trường Ly.

Lâu Thất được dịp hiểu sâu thêm về sự kiêu ngạo của hắn ta, nếu đã động thủ, thì chắc chắn hắn phải ra tay trước, tuyệt đối không để cho người ta dè đánh mình.

Tây Trường Ly đấu với Trầm Sát, sắc mặt vốn dĩ đang đặc ý bông biến mất, thay vào đó là khuôn mặt thận trọng. Mười năm trước họ đã từng có một cuộc thi đấu với nhau, khi đó Trầm Sát chỉ thua hắn ta một chút, nhưng hiện giờ, hắn phát hiện Trầm Sát đã vượt qua hắn không chỉ là một chút nữa.

Trầm Sát thay chiêu thành nắm đấm, tung cú đấm thẳng vào mặt hắn ta, trong lòng của Tây Trường Ly liền sợ hãi, thân thể vội vàng chao đảo, nhưng Trầm Sát như đoán trúng hắn chuẩn bị né qua bên kia, cú đấm đó chỉ là tung hỏa mù, cú đấm khác liền vung lên, tung thẳng đến hướng né của hắn.

Một tiếng păng, cú đấm đó thực tại đánh lên mặt của Tây Trường Ly.

Thân hình của Tây Trường Ly trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, ở trên không, Lâu Thất nhìn thấy mặt của hắn ta, lực đấm của Trầm Sát khi này, trực tiếp khiến mặt của hắn ta sưng đỏ lên, khuôn mặt lập tức giảm đi vẻ khôi ngô rất nhiều.

Hừ, đừng tưởng hắn không nhìn thấy, trước đó, khi nàng ta bắt gặp khuôn mặt này, ánh mắt tràn đầy thương thức.

Như vậy, hắc bèn tô tí màu sắc lên khuôn mặt đó.

Trầm Sát dứt điểm bằng một cú đâm, căn bản không có chút do dự nào cả, lập tức bay lên, một chưởng tiếp tục tung ra, một phong chưởng bá đạo dữ dội xen lẫn khí thế dường như muốn hủy thiên diệt địa, trong lòng Tây Trường Ly lo sợ, bất chợt hét ra tiếng: “Tranh Thiên Chưởng.”

“Vương tử Ly hãy cẩn thận.” Trong sự công kích thô bạo, Trầm Sát vẫn rất là phong độ nhắc nhở người ta.

Dưới phong chưởng của hắc, không khí dường như cũng uốn éo rung động theo, cú chưởng đó đã đánh vào ngực trước của Tây Trường Ly trong tích tắc. Sắc mặt của Tây Trường Ly lập tức thay đổi, bởi vì hắc phát hiện bản thân không thể tránh ra Tranh Thiên Chưởng kia, sau khi bị đánh, phong chưởng mang theo lực đánh, bá đạo mạnh mẽ, có thể khóa chặt đối thủ, lực hút khổng lồ sẽ ngăn cản đối thủ chạy thoát, đành chịu đứng yên tại chỗ không thể nào chạy khỏi đợt cú chưởng đánh thành một bãi thịt nát như tương.

Tây Trường Ly vốn dĩ tưởng lời nói này có chút phóng đại, bây giờ mới biết cách nói đó thực sự khi cả con người của hắc bị khóa chặt, và không vùng quẫy ra được.

Tây Trường Ly cắn cắn răng, nhanh chóng đưa tay mò vào trong eo.

Lâu Thất luôn chú ý tới hắc ta, nhìn động tác của hắc tìm cô bỗng căng ra, và nhìn tiếp món đồ mà hắc lấy ra, một cây bút lông màu đen bằng gỗ, bỗng dưng sắc mặt thay đổi, bất giác hét to: “Coi chừng cây bút của hắc ta, đừng để hắc điểm trúng.”

Cao thủ qua chiêu, đâu thể nào thất thần hướng chi là Trầm Sát.

Chưởng của Trầm Sát đánh trúng trọng tâm trước ngực của Tây Trường Ly, Tranh Thiên Chưởng, lúc chưa đánh trúng khí thế kinh người, nhưng khi đánh trúng rồi lại im hơi lặng tiếng, thậm chí đáng vẻ mềm nhũn không có sức lực. Nhưng sắc mặt của Tây Trường Ly thì thay đổi dữ dội, cổ tay lật lại, cây bút đó điểm lên cổ tay của Trầm Sát.

“Trúng”

“Nghĩ nhiều quá rồi.” Trầm Sát lạnh lùng nói, ngón chân nhón lên, cả con người bay lên cao, đồng thời, một chân đá vào ngực của hắc tiếp.

Tây Trường Ly bản thân không phải là đồ phế vật, dưới nghịch cảnh như vậy vẫn chưa lộ vẻ hoảng sợ, cố gắng nuốt ngụm máu tanh ngọt trong cổ họng, tay trái một chưởng, mượn phong chưởng chặn lại thế tiến, đứng vững lại cơ thể.

Nhưng khi vừa đứng vững, ngụm máu đó liền không nhịn được, phụt một tiếng phun trào ra ngoài.

Đồng thời, Ưng đâm một nhát dao vào ngực của người đàn ông mặc y phục màu đen, Nguyệt đang tung cước đá văng một kẻ khác, kẻ đó té ngã trên đất, co giật mấy cái, liền tắt thở.

Canh thời gian qua đi, hai mươi mấy người khi nãy ở trong nhà lao đại sát tứ phương, chỉ còn sót lại mười lăm mười sáu người.

Mười lăm mười sáu người đó tràn tới bên cạnh Tây Trường Ly, bảo vệ hắn ta ở phía sau, từng người căng thẳng nhìn Trầm Sát.

“Haha.” Tây Trường Ly đột nhiên cười nhẹ, “Thật không ngờ, vương tử ta đây chuẩn bị kế hoạch tinh vi mấy tháng nay, lại đổ sông đổ bể.”

Trong kế hoạch này, thất bại lớn nhất đó là bùa chú của Trầm Sát không phát huy tác dụng.

Nếu như bùa chú của hắn phát huy tác dụng, thì ở đây có ai sẽ là đối thủ của hắn ta, ngay cả bản thân Trầm Sát cũng chỉ có thể nằm trên thớt của hắn ta mà thôi.

“Cửu Tiêu Điện không phải ai cũng mơ tưởng được đâu.” Trầm Sát đứng ở đó, trông vẫn chưa dốc toàn bộ sức lực, bộ dạng lãnh đạm.

“Chúng ta đi.”

Tây Trường Ly hạ lệnh.

Ưng lạnh lùng hừ ra tiếng: “Muốn đi.”

“Cho bọn chúng đi.” Lâu Thất đã đi qua đây, ngăn cản hắn, đồng thời giơ lệnh bài trong tay ra, những tên cung thủ ở trên cao đều ẩn núp đi.

“Đi.” Tây Trường Ly nhìn Lâu Thất chăm chú, dắt theo đám người lập tức bay lượn rời khỏi.

Trầm Sát mặt lạnh như băng, nhưng vẫn đứng tại chỗ không lên tiếng.

“Chủ tử, chúng tôi không đuổi.” Ưng có chút buồn bực.

“Tây Trường Ly tuy bị trọng thương, nhưng Tây Cương có rất nhiều bí quyết khiến người trong thời gian đó áp chế nội lực, để công lực hồi phục lại chín mươi phần trăm, người nghĩ người đuổi theo có thể trở thành đối thủ của hắn không.” Lâu Thất hừ nhẹ một tiếng.

Ứng liền chĩa mũi súng về phía nàng: “Vậy cô nói thử xem, tại sao phải thả bọn chúng đi.”

“Lý do lúc này ta mới nói có phải ngươi bị điếc không?” Lâu Thất xem thường hấn ta.

Trầm Sát nhìn nàng, chậm rãi nói ra hai chữ: “Qua đây.”

Lâu Thất bụng dạ biết rõ, nhưng cơn tức giận không thể kiềm chế nổi, liếc anh nói: “Đồ khốn.”

“Ngươi dám lăng mạ chủ tử” Ứng giơ tay bắt lấy nàng, chân của Lâu Thất né ra, tránh một cách kì dị, vẫn đi về phía của Trầm Sát, vừa mới giơ tay ra, thân hình cao to kia liền nghiêng về phía nàng, đặt toàn bộ trọng lượng lên người nàng.

“Nặng chết đi được” Lâu Thất phẫn nộ.

“Có phải bùa chú của chủ tử lại phát tác rồi không.” Ứng cực kì hoảng sợ, liền muốn chạy qua đỡ lấy Trầm Sát, Trầm Sát liếc anh một phen, cánh tay giơ ra của hấn treo lơ lửng.

Lâu Thất đỡ hấn đi vào tấm điện, đôi mắt quét qua Tầng Lưu Vân và Hoa Vu Tồn nằm trên sàn, và sắc mặt trắng bệch của Tuyết đang ngồi bên cạnh, quay đầu nói với Ứng: “Lôi bọn họ ra ngoài.”

“Thái độ của ngươi là gì đó, hãy kiểm tra cho chủ tử trước.”

Ứng phẫn nộ, nhưng vẫn gọi thị vệ đi vào, khiêng họ ra. Thần y cũng được đỡ ra ngoài.

Nguyệt suy tư nhìn sang Lâu Thất, hỏi: “Chủ tử sao rồi.”

Lâu Thất không thèm trả lời, nếu như nàng không có ở đây, chắc chắn hấn ta đã chết rồi, nhưng bây giờ nàng ở đây cơ mà, nàng ở đây, nhưng đối với kẻ không nghe lời, nàng sẽ rất tức giận có biết không.

Sở dĩ Trầm Sát không hạ lệnh truy sát Tây Trường Ly, cũng chính vì hấn ta biết bùa chú của mình đang có dấu vết tái phát. Sau khi chiến đấu với Tây Trường Ly, sự ức chế trước đó đã bị lỏng lẻo.

“Các ngươi cần làm cái gì thì làm đi.” Nàng hít một hơi sâu, chỉ nói ra một câu.

Nguyệt cau mày, nhưng thấy tay của Trầm Sát vẫy vẫy ra dấu cho bọn họ rời khỏi.

Sau khi đợi bọn họ rời đi, trong tấm điện chỉ còn lại hai người, Lâu Thất lập tức chống nạnh, liếc hấn giận dữ: “Có phải ngươi nghi ngờ ta là nội gián.”

“Người không phải.”

Nếu nàng là nội gián, tại Mê Hồn Cốc nàng đã có cơ hội giết hần, tại sao không động thủ, nếu nàng là nội gián, lần này không cần ức chế sự phát tác của bùa chú thì được rồi, tốn thời gian công sức chi nữa.

35. Chương 35

Hần không hề do dự trực tiếp đưa ra đáp án, khiến tâm trạng của Lâu Thất có chút chuyển tốt. Nàng nhìn ra, Ung và Nguyệt đều đang hoài nghi nàng. Dù sao thì, tất cả đều quá trùng hợp. Trùng hợp đến nỗi bản thân nàng cũng có chút không tin vào mắt mình.

Trầm Sát nằm trên giường, nhìn sắc mặt nàng không được tốt, ngập ngừng hỏi: “Người đang tức giận.”

Câu hỏi này lại đốt lên ngọn lửa cơn giận của nàng, đột nhiên giống như pháo hoa đang đốt quát tháo ầm ầm: “Ta không nên tức giận, ta dặn dò kĩ càng với người là đừng có động đến nội lực, đừng có động đến nội lực, kết quả, người quay đầu liền dùng lấy, có phải người đang muốn chết không?”

Trầm Sát nhìn nàng hét như sấm động, đáng lẽ ở trước mặt hần tỏ vẻ hung hãn liền bị hần trực tiếp diệt trừ là được rồi, nhưng kì lạ là hần ta không có vẻ nóng giận gì cả, ngược lại cảm thấy nàng như vậy khiến hần rất thích rất thích, cực kì thích thú. Trên thực tế, chưa có kẻ nào dám nổi giận bởi tính cách độc đoán của hần, và, vì sức khỏe của hần.

Cái cảm giác này, thật sự quá tốt, vâng, hần thích.

“Đau trước ngực.”

Hần dường như không nghe thấy đồng chữ rửa kia, tự mình nói, chỉ có ba chữ. Sau đó hần nhìn thấy nàng cắn răng nghiến răng bước tới, không nói gì cả liền mở lấy vạt áo của hần, nhìn ngực hần cau mày.

“Dùng đến nội lực, sẽ như thế nào?” Hần hỏi.

“Sẽ như thế nào?” Lâu Thất cười lạnh nhạt: “Vốn dĩ có thời gian ba ngày để ta đi tìm đồ cho giải chú, bây giờ chỉ còn lại mười lăm canh giờ, nếu không kịp, hoặc là tìm không được, người sẽ chết, đại la thần tiên cũng không cứu nổi người.”

Nàng chẳng cần khách khí mà phán.

Mười lăm canh giờ, nửa ngày cũng chưa tới.

“Nói đi, cần những gì?”

“Hàn đầm âm dương thảo.”

“Hàn đầm âm dương thảo là loại cỏ gì vậy?” Hấn ta chưa từng nghe bao giờ.

Lâu Thất biết thời gian không còn nhiều, liền không dám chậm trễ, nén cơn giận xuống, bèn nói: “Là một loại cỏ nước mọc trong đầm nước lạnh, một nhánh màu đỏ, một nhánh màu xanh lá, thông thường trong đầm lâu ngày không thấy ánh sáng mặt trời sẽ gặp được, người chỉ cần nói cho ta biết, rồi nơi đây gần nhất có nơi nào là đầm nước thì được.”

Và loại cỏ nước này có thể giải được bùa chú của hấn.

“Chỉ cần là đầm nước lạnh thì sẽ có loài cỏ này sao?” Hấn vừa nói, vừa phát ra tín hiệu, một người đàn ông mặc bộ đồ màu xám đậm, bịt mặt xuất hiện như một cái bóng.

Lâu Thất nhích mày, xem ra đây là ám vệ cận thân, hoặc là vẫn còn những điều mà Thiên Nhất chưa biết được chăng.

Nhìn thấy ánh mắt của nàng, hấn hiềm khi giải thích: “Anh em sinh đôi của Thiên Nhất, Thiên Ảnh.” Dứt lời, hấn ra lệnh: “Dắt nàng ta đi Ưu Đầm.”

“Ưu Đầm.”

“Ừ, Ưu Đầm là một đầm nước lạnh trong Phá Vực, nằm trong bụng núi, lâu năm không tiếp xúc với ánh sáng mặt trời, có lẽ sẽ đáp ứng được yêu cầu của người.”

Lâu Thất cũng không phí lời nữa, quay người liền bước đi.

Tay bị nắm lấy, nàng quay đầu, ngênh lên đôi mắt sâu thẳm của hấn.

“Tìm không được, cũng phải quay về.” Hấn lạnh nhạt nói.

Lâu Thất ngơ ngác, quên trả lời. Đợi đến khi nhìn thấy đôi mắt của hấn dần dần tụ lên cơn tức giận, nàng mới hồi thần lại, bấu môi đáp: “Vâng, chủ tử, tôi biết rồi.”

Thân làm thị nữ của hấn, chắc chắn không thể tùy ý mất tích rời khỏi chưởng.

Thật là hẹp hòi, còn phải dặn dò nàng kĩ càng kia chứ.

“Ưu Đầm rất ít người đi qua, chỗ đó cũng là ta vô tình phát hiện được, lúc đó không có tỉ mỉ nghiên cứu,

cũng không biết có mối nguy hiểm nào không.”

“Được rồi được rồi, chẳng phải người đã phái ám vệ của người bảo vệ ta sao, tóm lại là, nếu gặp nguy hiểm, ta nhất định sẽ tự mình chạy thoát, để hắc đồ cho ta, tóm lại, có thể hi sinh hắc thì ta tuyệt đối không hi sinh bản thân.”

Thiên Ảnh tuy không có nhiều cảm xúc lên xuống, nhưng nghe được những lời này vẫn bất chợt run run nơi khóe miệng.

Trong mắt của Trầm Sát cũng nổi lên ý cười.

“Điều người cần làm đó là nghỉ ngơi, ngủ không được cũng phải ngủ, nằm xuống.” Lâu Thất cũng dặn dò hắc một câu, “Nhớ là không được dùng nội lực, cai đồ mặn, cai nữ sắc.”

“Người cũng nhiều lời với người khác như vậy sao?”

“Xí, ta đâu phải rảnh rỗi sinh nông nổi.”

Trầm Sát nhìn cô xoay người bước đi, khóe miệng tự giác cong lên một nụ cười. Ừ, mãn nguyện, thật là mãn nguyện.

Lệnh bài còn ở trên người của nàng, muốn đi ra Cửu Tiêu Điện thực là thông suốt suông sẻ. Còn Thiên Ảnh mang đến cho cô là con ngựa quý hắc huyết lúc trước nàng đã từng cưỡi, Đạp Tuyết.

Còn vật cưỡi của hắc thì chỉ thua một chút. Muốn đi theo bên cạnh Trầm Sát, những con ngựa cưỡi tệ cũng không được lọt vào danh sách.

Trước khi Lâu Thất rời khỏi đương nhiên đi chuẩn bị ít đồ dùng, và Thiên Ảnh dường như dùng tốc độ nhanh nhất tìm đến cho nàng, không sót món nào. Đối với Thiên Ảnh, nàng đích thật hài lòng.

“Lâu Thất, người định đi đâu?” Khi chuẩn bị leo lên lưng ngựa rời khỏi, âm thanh của Nhị Anh truyền tới từ sau lưng.

Lâu Thất quay người lại, đáp: “Tìm đồ.”

“Thật xin lỗi, ta nghĩ tạm thời người không được rời khỏi.” Biểu cảm trên khuôn mặt của Nhị Anh rất bình lặng, thậm chí mang chút ít nụ cười, nhưng ý nghĩa của lời nói thốt ra miệng lại lạnh lùng hoàn toàn.

Lâu Thất cảm thấy ngạc nhiên, cũng có chút nực cười, từ khi nào mà tiểu thị nữ của Nhị Trùng Điện chạy tới quần trên quần dưới.

“Người không cần phải nhìn ta như thế, ta nói cho người biết, Tuyết đại nhân nói, người rất có thể là nội gián, cho nên, cô ta phân chia nhiệm vụ cho ta, nhiệm vụ đó là giám sát người, người đi đâu, thì ta theo đó cho đến khi cô ta điều tra được chân tướng của sự việc.” Nhị Anh hất cằm lên, nhìn nàng một cách kiêu ngạo. Trong lòng ả ta đặc ý cực kì, vốn dĩ đồ kị Lâu Thất mới tới liền được vào ở Tam Trùng Điện, bây giờ thì tốt rồi, đột nhiên nàng ta trở thì đối tượng nghi ngờ của nội gián, tóm lại là, ả ta sẽ bám sát không rời nửa bước, phải moi được cái đuôi của nàng ta ra.

“Ta nói cho người biết, Tuyết đại nhân qua nửa tháng nữa sẽ đăng ngôi Đế Phi, và ngài đã hứa với ta, lúc đó ta sẽ trở thành đại thị nữ bên cạnh Đế Phi, cô tốt nhất thì biết điều chút.”

Lời nói của Nhị Anh còn chưa dứt, đôi chân của Lâu Thất kẹp lại, cưỡi ngựa chạy điên cuồng, chỉ để lại bóng lưng cho ả ta. Thiên Ảnh quét nhìn Nhị Anh, cũng cưỡi ngựa chạy đi.

“Lâu Thất, người đâu, người đâu, nội gián chạy thoát rồi.” Nhị Anh thấy Ứng vừa từ Nhị Trùng Điện bước ra, lập tức to tiếng hét.

Thiên Ảnh là ám vệ cận thân của Trầm Sát, đương nhiên ả ta chưa bao giờ được nhìn thấy, và cũng không quen biết, còn tưởng là đồng bọn của Lâu Thất, thấy hấn không thèm để ý tới mình, còn cưỡi ngựa tung cả đồng cát bụi lên mặt cô liền bỏ chạy, thật là khốn kiếp, hấn nhất định là nội gián, nếu không cần gì bỏ chạy kia chứ.

“Chuyện gì?”

“Ứng đại nhân, Lâu Thất bỏ chạy cùng một người đàn ông rồi.”

“Người nói gì?” Ứng nghe chuyện liền thay đổi sắc mặt, khi nãy hấn ta cùng Nguyệt còn định chờ thần y khám xong vết thương của Tăng Lưu Vân và Hoa Vu Tồn đi ra, Nguyệt còn nói với hấn, phải tìm Lâu Thất nói chuyện rõ ràng, dù sao thì chuyện này nàng ta có mối nghi ngờ dính líu, nhưng vì tác dụng của nàng đối với Đế Quân, nên họ không thể xem nàng như tội phạm mà đối đãi.

Hấn chuẩn bị đi tìm Lâu Thất, liền nghe thấy giọng nói oang oang ngoài cửa của Nhị Anh.

Lâu Thất bỏ chạy theo một người đàn ông, “Người đàn ông đó là ai?” hoặc là Thiên Nhị Âm Nhị chúng nó.

“Không quen biết, ăn mặc không phải là y phục thị vệ trong Cửu Tiêu Điện, đó chắc chắn là đồng bọn, lại tiếp tay cho cô ta.” Nhị Anh nói, vừa có chút si mê nhìn Ứng.

Ứng đại nhân thật là điên trai quá đi, tuy rằng bọn cô tranh nhau được vào làm ở Tam Trùng Điện, nhưng không phải ai cũng đi theo Đế Quân đâu, dù sao thì thân phận của bọn cô, hoàn toàn không có khả năng đến với Đế Quân, nhưng nếu bọn cô được vào Tam Trùng Điện, và nếu làm việc tốt, được thưởng thức, vậy thì, trở thành tì thiếp của Ứng hoặc Nguyệt, vẫn còn cơ hội đó chứ.

Ả ta thích Ứng, cảm thấy Ứng vô cùng khôi ngô tuấn tú.

“Sao ngươi lại ở đây?” Tuy trong lòng của Ứng ngạc nhiên, điều nghĩ đến không phải là lập tức đi đuổi theo Lâu Thất, mà là vội vàng chạy đến Tam Trùng Điện xem Trầm Sát, nhưng mà thị nữ của Nhị Trùng Điện, buổi tối khuya như vậy còn lang vãng ở Nhất Trùng Điện làm gì.

“Tuyệt giao cho ta một nhiệm vụ, bảo ta phải giám sát chặt Lâu Thất.” Nhị Anh vẫn cảm thấy nhiệm vụ này rất đáng tự hào, khi đó ả ta cũng chỉ là trùng hợp nghe Tuyệt tự nhủ Lâu Thất là nội gián liền xen vào, tự ứng cử giúp đỡ, kết quả Tuyệt đã đồng ý. Ả ta cảm thấy mình đã được trọng dụng rồi, nhất định có thể gia nhập vào Tam Trùng Điện, nếu không, đợi nửa tháng sau Tuyệt trở thành Đế Phi, ả sẽ phục vụ chu đáo, sau này chỉ cần Tuyệt nói đỡ một câu, nói không chừng ả được trở thành tì thiếp của Ứng.

“Hồ đồ.”

Biết sao được, Ứng không nhìn ả bằng ánh mắt thương thức, mà là phất áo rời đi, sải bước lớn đi vào bên trong, chớp mắt cái đã không thấy bóng dáng đâu rồi.

Cho dù Cửu Tiêu Điện có quấy phá gì chẳng nữa, Lâu Thất và Thiên Ảnh đã đi xuống núi. Tiếng chân ngựa vang lên, đập vỡ màn đêm tĩnh lặng. Nàng nhất định phải mang hàn đàm âm dương thảo trở về trước buổi trưa ngày mai, nếu không Trầm Sát nhất định sẽ toi mạng.

Cũng không biết hẳn ta có ý thức được sự việc nghiêm trọng thế nào không, lại luôn tỏ ra đáng vẻ điềm tĩnh như vậy.

Nghĩ đến trên vai nàng hiện giờ đang gánh vác tính mạng của người đàn ông, Lâu Thất vô ý thức đẩy ngựa chạy nhanh hơn.

Tối khuya, tiếng chân ngựa xé nát sự yên tĩnh của khu vực hoang lạ, kinh động đám chim đang ẩn trú, có quạ đen đang kêu quạ quạ, trong buổi tối khuya như vậy xen lẫn cảm giác kì dị một chút.

Mặt trăng trốn vào trong đám mây, trước mắt là một màn tối tăm.

Thiên Ảnh mò ra được đồ sặc lửa, động tác nhanh nhẹn đốt cháy đuốc lửa, soi sáng con đường phía trước.

“Lâu cô nương, trong rừng có Ưu Đàm, ngựa không vào đó được, xin mời xuống ngựa.”

Lâu Thất cũng không phí lời, trực tiếp xuống ngựa, vồ lên móng của Đạp Tuyệt, nói: “Tự mình kiểm chỗ ăn cỏ đi, ngày mai còn phải nhờ tới ngươi.”

Đầu của Đạp Tuyệt ngọ nguậy bên cánh tay của nàng, dường như nghe hiểu lời nàng nói. Nó dường như mang hơi thở vương giả tự nhiên trong bầy ngựa, con ngựa của Thiên Ảnh lập tức đi theo nó.

“Đi thôi.” Lâu Thất sờ sờ vùng eo, nói với Thiên Ảnh.

“Mời Lâu cô nương đi theo thuộc hạ.” Thiên Ảnh đi phía trước soi rọi con đường dưới chân. Thật chất không có đường đi, bởi vì dưới chân toàn là cỏ dại, đôi lúc có con rắn nhỏ trườn bò qua, không biết tại sao, trước mặt Trầm Sát thì Lâu Thất liền bộc lộ dáng vẻ sợ hãi những thứ này, khi ra ngoài, nhưng trước mặt của Thiên Ảnh, nàng lại bình tĩnh cực kì, bề mặt không hề sợ sệt, trên thực tế thì nàng vẫn sợ những con mềm mềm biết bò, đương nhiên, sợ không có nghĩa là nàng không dám bắt không dám giết.

Đi vào khu rừng, nàng phát hiện khu rừng này có rất nhiều đá, và giống như là đá nhỏ, số lượng nhiều có chút kì lạ.

“Đây là những loại đá gì vậy?” Dưới ánh lửa, những viên đá đó có chút đốm sáng, nhưng rất nhỏ, nếu không vì đôi mắt cô nhìn rõ hơn người bình thường một chút.

36. Chương 36

Thiên Ảnh mặt không cảm xúc, nhưng giọng điệu bình tĩnh điềm đạm, “Hỏi Lâu cô nương, đó là đá vỡ đá phế được đánh cược trước đó của Phá Vực, có người cảm thấy đem đồ cái đồng phế liệu này ở nơi đây, nói không chừng nhiều năm sau có thể sanh ra ngọc thạch.

Đá cược, Lâu Thất ngơ ngác.

Kiếp trước nàng không hề xa lạ với đá cược, nhưng không ngờ nơi đây lại có đá cược. “Vậy thì, những nơi có đá cược trong Phá Vực có nhiều không?”

“Thuộc hạ không hiểu nhiều về những thứ này lắm.”

Lâu Thất lắc lắc đầu, cũng phải, nàng không thể nhắc đến thứ này liền quên đi chuyện chính.

Đồng đá cược phế thải đó đều đổ ở vòng ngoài, đợi họ đi sâu vào bên trong thì không còn nữa, dù sao thì xe ngựa cũng không vào được, nhưng mà điều khiến cô cảm thấy kì lạ là những phế liệu đó đều rất vụn nát, căn bản thì đó là đá vỡ vụn rồi. Điều này chứng tỏ cái gì, nói rõ ra thì từng miếng nguyên liệu họ đều phá giải đến sát nút, chứng tỏ những người cược đá trong thành, ít ra những người vận chuyển đồng phế liệu này tới đây thì võ công cược đá và cắt đá thuộc dạng nửa vời. Lâu Thất nhìn ra, trong lòng bất chợt rung động. Trên người nàng có mang thẻ ngân hàng và một ít tiền mặt của kiếp trước, nhưng ở thế giới bây giờ nó chẳng dùng được gì cả.

Nàng đã nghe được tin tức từ chỗ Nhị Linh, thế giới này sử dụng vật ngang giá là đồng tiền bằng vàng bằng đồng, và ngân phiếu được phát hành từ một số tiền trang. Nhưng mà, Nhị Linh cũng đã nói, những kẻ có tiền có thể còn có những tài vật khác để lưu thông, giống như các loại ngọc thạch cao cấp, nhưng những thứ đó thì thị nữ như Nhị Linh chẳng có cơ hội tiếp xúc tới đâu.

“Sắp tới chưa?” Ở bên ngoài không nhìn thấy được khu rừng lại rộng lớn bao la như vậy, họ đã đi gần hai tiếng đồng hồ rồi, vẫn chưa đi đến địa điểm mục đích, và vẫn chưa đi khỏi khu rừng này.

Lời nói vừa dứt, Thiên Ảnh bèn chỉ phía trước: “Đến rồi, chính là nơi đây.”

Lâu Thất đi qua đó xem thử, một hố sâu được cỏ dại mọc dài che lấp đi, nếu không phải Thiên Ảnh dẫn đường, muốn tìm địa điểm như thế cũng phải tốn rất nhiều công sức, người bình thường chắc khó phát hiện ra nơi này, trừ khi kẻ đó xui xẻo té xuống hố.

“Lâu cô nương xin cầm lấy đuốc lửa, thuộc hạ dắt cô đi xuống dưới.”

Lâu Thất đoán mò chỉ cần nhảy xuống cái hố này, nàng không biết khinh công, sẽ hơi phiền phức.

Nàng cầm đuốc lửa, Thiên Ảnh nói câu đặc tội trước, bèn nắm lấy cánh tay nàng, dẫn nàng nhảy thẳng xuống kia.

Treo lơ lửng, Lâu Thất cầm cây đuốc nhân cơ hội khám phá tình hình trong động, không rộng lớn lắm, khoảng cách với miệng hố khoảng ba mét, vừa xuống tới liền cảm thấy có một cơn mát lạnh bao trùm lên người, phía dưới, là đầm nước màu xanh đang gợn sóng lấp lánh.

Ở giữa hàn đầm có tảng đá cũng khá là bằng phẳng, vừa đứng chia ra hướng cửa động, nếu thật sự có người xui xẻo té xuống đây, rất có khả năng sẽ ngã lên tảng đá này, vậy thì tính mạng có giữ được không rất khó nói.

Thật là một tảng đá bướng bỉnh ngay vị trí đáng ghét.

Thiên Ảnh dắt cô vừa vặn đứng trên tảng đá đó, tùy tiện buông tay ra, lui về sau một bước, mím chặt môi, bộ dạng giống là nhiệm vụ xem như hoàn thành được một nửa, bất chợt nhích nhích vai, cũng chẳng thêm đếm xỉa đến hần ta nữa, tự mình cũng nắm bắt thời gian chạy đi kiếm âm dương thảo.

Nàng cởi bao đồ hành trang trên lưng xuống, đặt lên trên tảng đá. Tảng đá này đại khái có thể dung nạp ba người đứng trên đó, không lớn lắm. “Xuống nước thôi, người biết bơi chứ.”

Hai người cùng xuống nước thì sẽ nhanh hơn so với một người, hần tưởng đâu nhiệm vụ của hần chỉ có nhiều đó là xong sao.

“Thuộc hạ biết bơi.” Thiên Ảnh vốn dĩ tự mình không nhận biết được âm dương thảo, nhưng khi Lâu Thất lôi ra một tờ giấy, sau đó dùng bút quét quét vài cái ra một bó cây đưa cho hần xem, hần cũng kinh ngạc khả năng hội họa của nàng, lại nhanh như vậy về được một bức tranh bằng vài pha quét bút, hần ta có thể khẳng định, chỉ cần nhìn thấy âm dương thảo, hần sẽ nhận ra ngay cái nhìn đầu tiên.

“Người xuống dưới nước từ chỗ này, ta xuống từ chỗ kia. Âm dương thảo thích mọc ở ven góc, cho nên người không cần tìm kiếm ở giữa đầm, cứ tìm ở vách đầm là được. Còn một điểm nữa, rễ của âm dương thảo đa số có kí sinh một loại trùng kì lạ, người phải cẩn thận đừng để bị cắn trúng, nếu như bị cắn trúng.” Nàng ngập ngừng, Thiên Ảnh đợi nốt nửa câu còn lại của nàng.

Lâu Thất nhìn hắn ta: “Nếu thực sự bị cắn, thì mạng người chỉ sống tới đó, kiếp sau phải lựa chọn kĩ càng, đừng đi làm ám vệ cho người ta nữa.”

Trái tim của Thiên Ảnh nhảy căng lên, đôi mắt bình tĩnh điềm đạm cuối cùng cũng xuất hiện tia sáng rực khác thường.

Lúc trước ở trước mặt Đế Quân, nghe nàng kể về âm dương thảo, giống như rất dễ hái, chỉ cần tìm thấy hàn đàm là được, không hề có chút nguy hiểm nào cả, ai mà ngờ có nguy hiểm đến tính mạng, nàng không hề kể rõ với Đế Quân.

“Xin Lâu cô nương đứng đây đợi, thuộc hạ xuống đó tìm âm dương thảo là được rồi.”

Lâu Thất hiểu ý nói của hắn, hắn cảm thấy có sự nguy hiểm đến tính mạng, sợ nàng xảy ra chuyện, về kia không có người giải bùa chú cho Trầm Sát, cho nên, hi sinh hắn ta thì được rồi.

Nhưng nàng chỉ cười lắc đầu: “Tâm ý của người tốt thì tốt, nhưng hiện thực lại rất tàn khốc, sau khi người tìm thấy âm dương thảo đừng có đào, bởi vì người không biết đào, người phải quay về nói cho ta biết, để ta đích thân tự hái.”

Thiên Ảnh đột nhiên không nói nên lời, muốn bức một bó cỏ nước hắn không biết, nhưng Đế Quân muốn hắn đi theo là phục tùng hoàn toàn mệnh lệnh của Lâu Thất, loài vật này hắn hoàn toàn không hiểu, đương nhiên phải nghe lời nàng rồi.

Nhưng tiếp theo sau, lời nói của Lâu Thất khiến hắn có chút kinh hãi.

Bởi vì tiếp theo sau lời Lâu Thất nói với hắn đã giống như lời trần trời lỗ như xảy ra sự việc không mong muốn rồi.

“Nếu khi đào âm dương thảo mà ta bị phát sinh chuyện gì, người phải dùng **này đựng nước của hàn đàm, bỏ thủy thảo vào nước trong đó mang về, bởi vì nếu rời xa nước này, âm dương thảo sẽ khô héo trong vòng một tiếng đồng hồ, thảo bị khô héo thì không còn tác dụng nữa. Còn nữa, sau khi trở về đưa thảo cho thần y, ở đây là các bước giải bùa chú mà ta viết, nếu hắn ta không giải được bùa, thì tìm một người đàn bà cho hắn, phương pháp trong đó cũng ghi rõ rồi.”

“Tại sao Lâu cô nương trước khi ra đây không đích thân nói với thần y đại nhân?” Thiên Ảnh không nhịn được hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Lâu Thất chỉ bĩu môi không trả lời câu hỏi này của hắn.

Nàng phải trả lời ra sao, chẳng lẽ nói không biết, tại sao nàng lại khẳng định nếu nàng thực sự bàn giao vấn đề này ở Cửu Tiêu Điện, với sự tinh tế của Trầm Sát chắc chắn sẽ suy đoán ra nơi này rất nguy hiểm, lúc đó hắn sẽ không cho nàng tới nữa.

Đúng vậy, không biết tại sao, nàng có thể khẳng định chắc nịch, nếu biết có nguy hiểm, hẳn sẽ không cho nàng đến.

Nhưng mà âm dương thảo này, thực sự không ai có thể đào ngoài nàng, bởi vì công sức đào âm dương thảo, nàng rất khó dạy được người khách thành thạo trong một thời gian ngắn, không có kinh nghiệm mà đào, nàng sợ phí thời gian làm việc không công.

Những điều cần nói đã nói rồi, nàng cũng không phí lời nữa, lập tức nhảy xuống hàn đầm.

Nàng khẳng định Phá Vực có hàn đầm, cũng bởi vì lão già từng nói với nàng, trong thế giới mà lão ta miêu tả, rất hiếm khi thấy biển, nhưng hàn đầm thì rất nhiều rất nhiều, và, mỗi hàn đầm đều có sự tồn tại của bảo bối, nếu như gặp được, thì chăm chú đi kiểm, chắc chắn sẽ có thu hoạch. Nhưng bên cạnh cái thu hoạch đó là mối nguy hiểm rình rập, nếu nàng không sợ, cũng có thể xem đó là chuyến đi tìm bảo bối.

Nước đầm rất trong trẻo, đồng thời cũng rất mát lạnh. Tuy giờ là tối mùa hạ, nhưng đây là nước dưới lòng đất, chả biết bao nhiêu năm chưa từng được diện kiến mặt trời, rất buốt. Chìm sâu trong nước, nàng mở to mắt, như một con cá bay lượn trong dòng nước.

Có đuốc lửa ở tận đáy trên kia soi rọi, tuy ánh sáng dưới nước rất âm u, nhưng không đến nỗi không nhìn thấy gì cả.

Trong hàn đầm không có cá, cỏ nước cũng không nhiều, dưới đáy là cát.

Bên vách đầm bên kia ánh sáng không rọi tới, nhưng bấy lâu nay tìm kiếm âm dương thảo Lâu Thất đều dựa vào đôi mắt của mình. Nàng thà nhắm mắt, cảm nhận dòng nước gợn sóng.

Đôi lúc phải trôi lên trên mặt nước để hít thở không khí.

Muốn tìm âm dương thảo kia không hề dễ dàng. Họ ở trong nước tìm kiếm đã tiêu tan nửa tiếng đồng hồ.

Lâu Thất vẫn chưa cảm thấy ra sao, Thiên Ảnh thì bắt đầu cảm thấy căng thẳng, bởi vì họ cần có thời gian để trở về, bây giờ chắc trời sắp sáng, nếu cứ mãi không tìm được, vậy Đế Quân.

Khi căng thẳng, thì hẳn ta có chút gấp gáp.

Tay của hắn ấn bên vách đầm, nhịn thở sắp sửa đến cực hạn rồi nhưng hắn vẫn muốn kiên trì thêm một lúc, tiết kiệm thêm chút thời gian, nên tiếp tục nín thở.

Lúc này, ngón tay của hắn chạm phải một loài vật mềm mềm trơn trơn, hắn ngưng mắt chòm qua nghĩa thứ, là bóng dáng của một bó cỏ nước, nhìn rất giống với loại âm dương thảo mà Lâu Thất vẽ cho hắn, trong lòng liền vui mừng, tay của hắn cũng sờ lên kia, muốn khẳng định thêm lần nữa, nhưng không ngờ

bên cạnh vách đầm rất mềm nhão, ngón tay của hắn không cẩn thận đâm vào rễ của loài cỏ nước đó.

Trong lòng của Thiên Ảnh kinh sợ, nhớ đến lời dặn của Lâu Thất, dưới rễ, chắc có lẽ, hình như có một chút ánh sáng, lấp lánh nhẹ nhàng.

Thiên Ảnh hơi ngơ ngác, không biết loài vật này là gì, nhưng tiếp theo đó, cánh tay căng lên, ngón tay của hắn nhanh chóng rút ra. Và khi hắn rút ngón tay ra, cái ánh sáng yếu ớt đó dường như chạy theo ngón tay hắn, muốn bám sát trên ngón tay vậy.

Nói chậm nhưng hành động lẹ, ánh sáng lạnh vừa chớp, chiếc dao găm liền đâm qua tia sáng đó.

Sau khi tia sáng bị đâm, nguồn sáng lại có vẻ sáng hơn nhiều so với khi nãy, chiếu sáng xung quanh một vòng nhỏ. Lúc này Thiên Ảnh mới nhìn rõ hình dạng của loài vật đó, vừa nhìn thấy, hắn suýt quên bây giờ còn ở trong nước, quên nín thở liền hít phải một hơi, loài vật này đâu phải là ánh sáng gì, rõ ràng là một con sâu đen mập mạp, trên đầu nó có một con mắt kì dị, ánh sáng đó được phát ra từ con mắt này.

Lúc này hắn mới hiểu ra, đây chắc chắn là loài sâu kì quái mà khi nãy Lâu Thất nhắc tới.

Suýt chút nữa, suýt chút nữa thì hắn bị cắn rồi.

Lúc này tâm trạng của Thiên Ảnh không biết có mùi vị ra sao, bị Đế Quân phái đến, hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý bảo vệ Lâu Thất, nhưng bây giờ ngược lại để nòng cứu, bị một người con gái yếu ớt mà hắn nghĩ rằng không hề có võ công cứu lấy.

Lâu Thất chỉ chỉ mặt nước, ra dấu hắn lên trên lấy hơi trước đã. Rõ ràng đã nín chịu không nổi, nhưng vẫn ráng sức, chẳng lẽ nín thở chết có lợi ích gì sao, nòng thật không hiểu.

37. Chương 37

Hai người cùng nổi lên trên mặt nước, vội vã hít thở.

Thiên Ảnh thở hổn hển, lập tức nói với Lâu Thất: “Cảm tạ ơn cứu mạng của cô nương.”

“Ta còn cứ ngỡ là ngươi là người thông minh cơ, hoá ra là một tên ngốc. Vội vã thì có tác dụng gì chứ?” Lâu Thất trợn mắt nhìn hắn một cái, vừa xong chỉ cần nòng chậm nửa giây nữa thôi thì hắn đã bị Quái Trùng kia cắn phải rồi, không phải nòng dọa唬 hắn, nếu bị con Quái Trùng kia cắn phải, chắc chắn sẽ là Được Thạch Vô Y mà lão đạo sĩ thối đó nói hắn nghiên cứu nhiều năm nay mà cũng chẳng tìm ra ra được.

Nói xong, nòng lại hít sâu một hơi rồi lặn xuống nước. Thiên Ảnh ngay lập tức cũng lặn theo nòng.

Dưới mỗi gốc của một ngọn Âm Dương Thảo đều có một Quái Trùng, chúng đều đã bị Lâu Thất tiêu diệt hết rồi. Thiên Ảnh thấy Lâu Thất vung dao găm lên rạch một đao vào ngón tay mình rồi bóp máu chảy

xuống ngón Âm Dương Thảo. Một điều kỳ lạ ngay lập tức xuất hiện.

Ngón Âm Dương Thảo đó bỗng nhiên dường như sống lại trong tích tắc, nó bắt đầu hút lấy máu tươi của Lâu Thất, Thiên Ảnh cảm giác như mình còn nghe thấy tiếng “ừng ực ừng ực” như đang nuốt một ngụm lớn.

Đây quả là điều kỳ quái tới mức khiến hắn như không tin vào mắt mình.

Tốc độ hút máu này không hiểu phải hút bao nhiêu máu đây.

Nhưng lúc này hắn không biết phải làm gì, hắn căn bản chẳng thể giúp được gì cho nàng và cũng không biết nên giúp thế nào. Nghĩ một hồi, hắn cũng cắn chảy máu ngón tay của mình, định đưa tay ra thì thấy Lâu Thất lại lắc đầu.

Hắn hoàn toàn không dám tự quyết, chỉ có thể đứng nhìn ngón Âm Dương Thảo kia tiếp tục điên cuồng hút lấy máu của nàng.

Một lúc sau, Lâu Thất mới rút tay về, nàng thu con dao găm lại, lấy ngón tay đào ngón Âm Dương Thảo kia lên. Thiên Ảnh cảm giác thủ pháp của nàng có chút đặc biệt, kiểu như là bên này đào mấy cái, bên kia đào mấy cái, dường như đang mò rế của ngón cổ đó vậy.

Đây quả thực là một kinh nghiệm sống, nhất định phải từng có thao tác thực tế thì mới có thể học được, không phải chỉ dăm ba câu mà có thể dạy nổi.

Cuối cùng đã đào được ngón Âm Dương Thảo kia lên rồi, nàng đặt nó vào trong cái bình, rồi tiện tay đựng đầy nước, sau đó lấy nắp đậy vào.

Hai người cuối cùng cũng ra khỏi mặt nước, Lâu Thất lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Thiên Ảnh lúc này lại chẳng biết nói gì, bởi sắc mặt Lâu Thất trở nên trắng bệch.

Phải cần tới sự trợ giúp của hắn thì nàng mới có thể bò lên trên phiến đá. Sau khi lên bờ, nàng nằm thẳng xuống đất thở hỗn hển, không thể cử động nổi.

Nếu chỉ là mất máu quá nhiều có lẽ cũng không đến mức yếu như này, vì vậy mà ngón Âm Dương Thảo kia hút máu chắc chắn không đơn giản như vậy. Thiên Ảnh mấp máy môi nhưng cũng không hồi nên lời, tính khí của hắn vốn dĩ khá khép kín, thân là ám vệ, hắn chỉ biết phục tùng, chỉ biết thi hành mệnh lệnh chứ không biết hỏi quá nhiều.

Tuy trong lòng hắn cảm thấy lo lắng nhưng cảm thấy ở tình hình này có lẽ nên để Lâu Thất nghỉ ngơi một lúc.

Có điều, ngay lập tức hắn nhìn thấy Lâu Thất độgn đập ngón tay, nàng sờ vào hông lấy ra một viên thuốc nhét vào trong miệng, sau đó ngoắc ngoắc ngón tay nói với hắn: “Đi thôi, đưa ta ra ngoài. Người vẫn ổn đấy chứ.”

Thân làm ám vệ phải tuyệt đối giữ im lặng nhưng hắn cũng quan tâm tới việc bị người khác nói có ổn hay không.

Thiên Ảnh dĩ nhiên là ổn.

Hắn đem theo nàng phi thân ra khỏi động, bên ngoài trời đã sáng. Thiên Ảnh vì muốn tiết kiệm thời gian nên công nàng trên lưng, suốt cả đoạn đường hắn thi triển khinh công ra khỏi khu rừng. Đến khi bọn họ ra khỏi khu rừng thì ánh mặt trời cũng bắt đầu trở nên chói chang, nhưng trong mắt họ thì đây không phải chuyện tốt.

Lâu Thất huýt sáo một tiếng, Đạp Tuyết lập tức phi tới từ một nơi không xa, con ngựa của Thiên Ảnh cũng chạy theo đằng sau.

Hai người nhảy lên ngựa, lập tức phi về hướng Cửu Tiêu Điện.

Tại sảnh nghị sự của Cửu Tiêu Điện, Trầm Sát ngồi tại chủ vị, sắc mặt sa sầm nhìn xuống đám người đang quỳ phía dưới, cơn giận đang sục sôi trong mắt chàng.

Hai người quỳ ở phía trước là Tăng Lưu Vân và Tuyết Vệ. Sau lưng bọn họ là đại chủ sự khác ở Cửu Tiêu Điện.

Tuyết Vệ và Tăng Lưu Vân ban đêm không vào được Tam Trùng Viện nên quỳ ở trước sảnh nghị sự. Thiên Nhất bẩm báo sự việc với chàng, chàng vốn chẳng muốn quan tâm nhưng hai người này đều bị trọng thương, họ cũng là người theo chàng lâu nhất nên cuối cùng chàng vẫn tới.

“Đề quân, xin người hạ lệnh hai tổ Giáp, Ất truy bắt gian tể Lâu Thất.”

Tăng Lưu Vân tiếp tục nhắc lại câu nói này. Câu nói này hắn đã lặp lại ba lần rồi nhưng Trầm Sát vẫn chỉ trầm ngâm nhìn hắn mà không trả lời. Được, được lắm, mục đích họ tới quỳ ở đây hoá ra lại là ép chàng hạ lệnh truy bắt Lâu Thất.

“Chủ tử, Lâu Thất trà trộn vào Cửu Tiêu Điện, phá vỡ Trà Sơn thất sát trận, thả vương tử Tây Cương Tây Trường Ly lên núi, giết mười một thị vệ ở nhà lao của thần, làm bị thương Tăng tướng quân và Hoa thống lĩnh, nếu không phải vì đề quân võ công cao cường thì e rằng hậu quả không dám lường tới. Con người đại ác đại gian như vậy Phá Vực ta sao có thể để ả tiếp tục sống trên cõi đời này được.” Tuyết Vệ mặt mũi trắng bệch, xem ra tinh thần hắn rất kém nhưng khuôn mặt vẫn vô cùng quật cường quỳ dưới đất nói.

“Ồ, thế người nói xem, sau khi bắt được nàng ta thì sẽ xử trí thế nào?”

“Tất nhiên là giết.”

Ánh mắt Trầm Sát lướt qua những người khác một lượt rồi trầm ngâm hỏi: “Các người cũng có ý này sao?”

“Xin đế vương hạ lệnh để tỏ rõ uy nghiêm của Phá Vực ta, sao có thể để cho một ả tiện nhân chà đạp như vậy được. Thuộc hạ thấy chỉ giết ả là quá dễ dàng cho ả rồi, nếu ả là người của vương tử Tây Cương thì phải lột hết đồ của ả rồi treo lên lầu phía ngoài thành của phá vực để tên Tây Trường Ly đó biết rằng phá vực chúng ta không phải dễ dây vào đâu.” Một vị đại chủ sự tức tối nói.

Người này tên gọi Quách Tần, vốn dĩ khi phá vực còn chỉ là một thành trì nhỏ thì hắn là quản sự trong phủ của thành chủ, sau này khi Trầm Sát đánh chiếm được Phá Vực thì hắn cũng có công lao không nhỏ, do đó hắn cũng trở thành một vị đại chủ sự của Cửu Tiêu Điện.

Quách Tần bình thường coi Tuyết Vệ là thủ lĩnh chứ không giống như Tăng Lưu Vân có ý khác với Tuyết Vệ, hắn thích một nữ thị vệ thủ hạ của Tuyết Vệ. Hơn nữa thì hắn cũng có một kiểu tâm lý như là đầu tư phe cánh, bởi rất nhiều người đều biết đến lúc đó Tuyết Vệ sẽ là một trong những Đế Phi, lựa chọn đứng về phía cô ta thì sau này sẽ là tâm phúc của Đế Phi.

Hắn nhìn ra được Tuyết Vệ hận Lâu Thất đó đến thấu xương, vì vậy dĩ nhiên hắn phải làm cái mà cô ta muốn, nói tội hình của Lâu Thất càng nặng thì Tuyết Vệ lại càng coi trọng hắn.

Quả nhiên, khi hắn nói xong trộm liếc sang nhìn Tuyết Vệ liền thấy khoé miệng của cô ta đang khê nhếch lên.

Trong lòng Quách Tần cảm thấy hoan hỉ, đầu óc có chút bốc đồng, hắn căn bản không nhìn sắc mặt của Trầm Sát lúc này, lại tiếp tục nói: “Thủ hạ chưa từng gặp ả Lâu Thất đó nhưng nghe nói ả ta có bộ dạng của một con hồ ly tinh, người như vậy làm thị nữ chính là làm mất đi thể diện của đế vương, ả ta rõ ràng đã là nữ nhân của Tây Trường Ly rồi, bên cạnh đế vương sao có thể để một nữ nhân bẩn thỉu như vậy tồn tại chứ.”

“Câm miệng!”

Một tiếng quát tháo nặng nề cất lên, một phong chuông quét tới trong chớp mắt đã hất tung Quách Tần ra ngoài.

Ứng Vệ và Nguyệt Vệ đều cảm thấy hết lời vỗ trán. Mấy người này có phải bị ngốc không vậy.

Lúc trước Ứng sau khi nghe lời của Nhị Anh liền tới Tam Trùng Điện tham kiến đế quân rồi, sau khi ra ngoài không truyền bất cứ chỉ lệnh nào, điều này còn chưa đủ để nói rõ thái độ của đế quân sao. Mấy người này còn cố mà tụ tập lại, đã vậy còn giở chiêu này, toàn bộ người đến quỳ cầu xin bắt người.

Trầm Sát nghe lời Quách Tần nói, chàng chỉ cảm thấy trong tim bỗng sục sôi một ngọn tà lửa vô danh, đặc

biệt khi nghe Quách Tần nhắc tới việc Lâu Thất đã là nữ nhân của Tây Trường Ly, lại còn lột sạch đồ của nàng treo lên lầu thành. Lúc này chàng hận một nỗi không thể giết ngay tên Quách Tần tại chỗ.

Nàng là thị nữ của chàng, nàng từ trên trời rơi xuống vào lòng chàng, nàng chẳng có liên quan gì tới tên Tây Trường Ly kia hết.

“Bản đế quân chỉ nói một lần thôi, Lâu Thất phụng lệnh của bản đế quân ra ngoài hành sự, các người mà còn có ý nghi ngờ nàng thì, Hoa Vu Tồn, người xem mà xử trí, bản đế vương cảm thấy bọn họ rất muốn tới các nhà lao của người ở vài hôm rồi.” Trầm Sát sa sầm mặt, uy lực toả ra áp hết chúng thần, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy vai trĩu xuống, trong tim lạnh buốt.

Nhưng dù gì đây cũng chỉ là một thị danh mà thôi, có lẽ nàng trông xinh đẹp, lại hoặc giả tính cách có chút đặc biệt, mới lạ, nhưng đó vẫn chỉ là một thị danh. Phá lệ để nàng vào trong Tam Trùng Điện, phá lệ để nàng làm đại thị nữ cận thân đã là một ân sủng với nàng rồi, tại sao chúng cứ bày rành rành ra trước mặt vẫn cứ bảo vệ nàng ta như vậy chứ?

Bọn họ không hiểu nổi.

Nếu nói là cực sủng, vậy tối qua đã để nàng vào trong thuỷ lao rồi, điều này cho thấy đế quân cũng không phải chuyên sủng nàng tới mức vô pháp vô thiên. Có điều, đế quân cũng chưa từng sủng hạnh bất cứ nữ nhân nào.

Người khó mà hiểu nổi nhất là Tuyết Vệ, cô ta bị thương hai lần, thêm vào đó là khí nộ vào ngực, giờ đây cả người như sắp ngất đi rồi, chỉ là không hạ lệnh bắt giữ ả tiện nhân đó, cô ta thấy bất bình ngẩng đầu nhìn Trầm Sát, cô ta biết trong người trong trái tim chàng, người đó không phải Lâu Thất, không phải ả ta. Lẽ nào bắt đầu có người khác có thể đi vào trái tim chàng rồi sao? Không! Không! Cô ta không đồng ý.

“Vâng, thưa đế quân.” Hoa Vu Tồn thở dài nhận lệnh.

Ở đây chỉ có hần và Ưng Vệ, Nguyệt Vệ không quỳ.

Tuy hần ở lần công kích Tây Trường Ly này cũng bị bắt, lại còn bị thương nhưng hần không hề đổ trách nhiệm lên Lâu Thất. Dáng vẻ của thủ pháp phá trận lúc chiều qua của nàng ta, dáng vẻ thờ ơ đó nhìn thế nào cũng không thể là gian tế. Tuy rằng sau đó làm thế nào cũng không tìm được người, vậy thì khoảng thời gian đó không biết nàng đã đi đâu, nhưng đế quân tin tưởng, hần càng tin tưởng.

Đám người này nhìn không rõ sao, đế quân bọn họ năm mười ba tuổi đã đi đánh thiên hạ, nếu chàng không biết nhìn người, dễ dàng bị nữ nhân lừa gạt liệu chàng có ngồi nổi vị trí này hay không?

“Các người muốn quỳ thì cứ quỳ ở đây đi.” Trầm Sát đứng dậy, liếc bên dưới một lượt rồi hất tay áo bước đi.

“Chủ tử”

Tuyết Vệ nhìn theo bóng dáng của chàng, cô ta cắn chặt môi dưới cố gắng che giấu sự căm hận trong đáy mắt. Tại sao? Tại sao? Cứ cho là chàng muốn bảo vệ nữ nhân đó, cứ cho là chàng không muốn giết ả ta, vậy cô thì sao?

Trầm Sát không thềm ngoái đầu.

Những người quỳ lại phía dưới nhìn nhau.

Nguyệt Vệ nhìn bọn họ, trầm ngâm một lúc rồi lãnh đạm nói: “Để quân chưởng quân Phá Vực chưa tới một năm, chư vị ở đây phần lớn là người cũ của phủ thành chủ, hoặc là người trong Phá Vực, sau này khuất phục trước uy vũ của đế quân nên mới về dưới trước của đế quân, thời gian một năm có thể chưa đủ để các người hiểu về đế quân phải không. Có điều, rất nhiều chuyện phải trải qua thì đầu óc mới thông suốt được.”

Con người đế quân, tuyệt đối ghét nhất là có người dùng việc quỳ để uy hiếp chàng quyết định bất cứ việc gì.

Hắn đi tới trước mặt Tuyết, nhìn cô ta rồi thở dài một tiếng, nói: “Tuyết Nhi, người bây giờ đã bị che lấp đôi mắt, càng ngày càng nhìn không rõ nữa rồi, vốn dĩ cô nên là người hiểu rõ chủ tử nhất mới đúng. Tự lo lấy thân mình đi.”

Tuyết Vệ nhìn hắn đi qua mình, cô ta dường như đã cắn môi đến bật cả máu.

Cô ta vốn dĩ mới là nữ nhân duy nhất ở bên cạnh Trầm Sát, sự tồn tại của cái bóng mờ ảo quỷ quái gì kia thì cũng đành chấp nhận, dựa vào cái gì mà ả tiện nhân không biết từ nơi nào nhảy ra cũng có thể được hưởng đãi ngộ như vậy chứ?

38. Chương 38

Trầm Sát hằm hằm đi tới Tam Trùng Điện, đột nhiên sắc mặt chàng trở nên trắng bệch, “phụt” một tiếng, chàng phun máu ra bắn tung toé nhuộm đỏ cả con đường gạch xanh.

Chàng ngẩng đầu lên nhìn vầng thái dương, cố gắng nén xuống từng trận chóng mặt, lại có cảm giác như tứ chi bắt đầu trở nên cương cứng. Thời gian không còn nhiều nữa mà nàng vẫn chưa quay lại.

Thực ra cũng là khi chàng nhìn thấy đám người kia quỳ trước mặt mình thì Trầm Sát mới nghĩ ra một vấn đề.

Lần này Lâu Thất đi liệu có khi nào gặp nguy hiểm không?

Nàng nói thờ ơ như vậy, nhẹ nhàng như vậy. Chỉ cần có hàn đàm là có thể tìm được ngọn Âm Dương Thảo

đó. Nhưng, có thể hiểu được bà chú Tây Cương đâu dễ gì lấy được như vậy.

Bây giờ trong lòng chàng chỉ còn lại âu lo.

Chàng không muốn nàng xảy ra chuyện, tuyệt đối không được xảy ra bất cứ chuyện gì.

Gian tế cái quái gì chứ, đi mà gặp quỷ đi.

Chỉ là, nói một câu nàng đi hành sự cho chàng đã là giới hạn của chàng rồi, chàng không phải loại người nói nhiều, cũng chưa từng nghĩ bất cứ việc gì cũng phải giải thích rõ ràng cho người khác.

Huống hồ, người đó là thị nữ của chàng, chỉ là của chàng, người khác thấy thế nào cũng mặc kệ.

Chàng kéo lê bước chân nặng nề, cố gắng đi về phía tấm điện của mình. Nhưng cự li trước đây thấy ngắn ngủi như vậy sao bây giờ lại bỗng nhiên trở nên xa xôi. Chàng không thể lại dùng nội công, dĩ nhiên là cũng không thể dùng khinh công.

Nhị Anh từ đằng sau khóm hoa chạy tới: “Đế quân, ngài sao vậy đế quân, để thuộc hạ dìu ngài vào trong.”

Ở Cửu Tiêu Điện, tất cả mọi người trước mặt chàng đều tự xưng là thuộc hạ, chàng không thích có người tự xưng là nô.

Trầm Sát quay người lại, gật gật đầu.

Trong lòng Nhị Anh vui sướng phết điện, tim cô tưởng như sắp nhảy ra ngoài. Phải biết là trước đây bọn họ đến lại gần chàng cũng là điều không thể chứ đừng nói là tiến sát gần chàng, phục thị chàng, chạm vào một góc y phục của chàng lại càng không có cơ hội.

Nhưng bây giờ cô ta lại có thể dìu chàng, quả nhiên suốt từ sáng cứ quan sát chuyện của Lâu Thất là đúng, có điều cô ta không ngờ rằng đế quân đột nhiên lại thổ huyết.

Lẽ nào do bị mấy người Tuyết Vệ đại nhân làm cho tức giận? Nhị Anh được cho phép dìu chàng đầu óc lúc này trở nên lâng lâng, đến mức suy nghĩ bình thường cũng không nghĩ nổi. Cô ta chỉ cảm thấy sức khỏe đế quân lúc này không tốt, đây chính là cơ hội của cô. Sau khi dìu chàng vào trong, cô ta còn có thể ở lại tấm điện hầu hạ bên chàng, lo trước lo sau cho chàng. Trải qua chuyện này có lẽ cô ta có thể vào được Tam Trùng Điện rồi.

Nhị Anh cảm giác như bản thân mình đang nằm mơ vậy, nhưng cơ hội như này cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Tim cô ta đập thình thịch nhưng vẫn muốn biểu hiện mặt đẹp nhất của mình ra. Cô ta thích Ung Vệ, nhưng bây giờ có cơ hội như này nhờ đâu đế quân lại nhắm trúng cô ta thì sao?

Vậy cô ta chỉ đành có lỗi với Ứng Vệ rồi.

Nhị Anh vừa tự vui sướng trong đầu vừa bước từng bước một tới bên Trầm Sát, cô ta còn đi một cách vô cùng yếu điệu.

Cô ta hoàn toàn không biết rằng toàn thân Trầm Sát lúc này đã có dấu hiệu tê cứng, chàng vốn dĩ chẳng có tâm trạng chú ý đến cô ta.

Khi Nhị Anh chỉ còn cách hai bước chân là tới bên cạnh Trầm Sát đột nhiên có tiếng vó ngựa gấp rút vọng tới bên tai, cô ta kinh hãi, ai dám cưỡi ngựa vào Cửu Tiêu Điện?

Vừa quay đầu, một luồng gió thổi vù qua tai, trong chớp mắt cô ta đã bị một bóng dáng hất sang một bên, chân loạn choạng suýt thì ngã xuống đất.

Trong lòng cô ta trào dâng cơn thịnh nộ, bất ngờ thấy người đi tới suýt chút nữa tự cắn vào lưỡi mình.

“Lâu Thất!” Lâu Thất, là Lâu Thất, cô ta còn dám quay về, cô ta lại dám quay về sao? Vừa về đã hỏng chuyện tốt của cô, đâu ra cái lễ đó?

Nhị Anh lập tức kêu lên: “Người đâu, người đâu, mau tới bắt gian tặc.”

“Câm miệng.” Một hòn đá nhỏ văng tới, giọng cô ta ngay lập tức im bật, không nói nên lời.

Thiên Ảnh điểm á huyết của cô ta xong cũng chẳng thèm liếc lấy một cái, hần chạy tới bên Lâu Thất: “Lâu cô nương.”

Lâu Thất sớm đã nhanh hơn Nhị Anh một bước đỡ lấy Trầm Sát, nàng vốn dĩ cũng chẳng để ý tới Nhị Anh, chỉ là từ phía xa trên lưng ngựa nhìn thấy chàng lòng nàng đã sôi sảng như lửa đốt. Chẳng phải bảo chàng nằm trên giường sao? Thời hạn còn chỉ còn nửa canh giờ, còn thân thể của chàng càng tới lúc bùa chú phát tác sẽ lại càng suy nhược, lúc này mà lại còn ra ngoài cổng điện, lẽ nào không phải ra ngoài sao?

Chàng chắc chắn là chán sống rồi.

Lâu Thất chẳng cần nhìn cũng biết lúc này chàng đến bước một bước cũng khó khăn, vì vậy nàng mới vội vàng nhảy từ trên ngựa xuống xông tới đỡ chàng. Vốn dĩ suýt nữa thì mở mồm ra nạt nộ mắng nhiếc nàng nhưng chàng nhìn thấy nàng, lại cười.

Cười rồi, chàng cuối cùng cũng cười.

Lâu Thất chưa bao giờ nhìn thấy đại sát khí hỉ nộ vô thường này cười, cả người nàng ngây ra.

Nàng đột nhiên nghĩ ra một từ.

Nghiên nước nghiêng thành.

Có lẽ dùng để nói về chàng hơi kỳ quặc nhưng chính xác thì đây là từ đầu tiên nảy ra trong đầu nàng, một nam nhân vẫn luôn lạnh lùng, một nam nhân vẫn luôn bá đạo thô bạo, một nam nhân vẫn luôn làm mặt lạnh bỗng nhiên lại nở nụ cười. Nó tựa như hồ nước phá băng, tựa như mặt trăng phá mây, tựa như bông hoa nở rộ giữa băng tuyết, chớp mắt trở nên rực rỡ vạn phần.

Nàng là người mê cái đẹp, nàng là người nông cạn mê cái đẹp.

Nàng chính xác là như vậy, sao vậy? Lúc này, Lâu Thất thừa nhận nàng bị nụ cười này của chàng làm tan chảy ngay tại chỗ. Con tim nàng đang điên cuồng đập thình thịch, thịch thịch, mặt nàng đỏ phừng phừng, con mắt nhắm nghiền lại, suýt nữa thì chảy nước miếng.

Giọng nói của Thiên Ảnh kéo nàng về với hiện thực.

Thân người Trầm Sát lúc này cũng gục xuống.

“Thiên Ảnh, người công chàng.”

Lâu Thất tức tốc định thần lại, trán đổ mồ hôi, suýt nữa không bị chàng đè chết.

Thiên Ảnh lập tức công lấy Trầm Sát.

Nhưng bọn họ cười ngựa phi vào động tĩnh lớn như vậy ắt hẳn kinh động tới tất cả mọi người, Cửu Tiêu Điện không được phép phi ngựa vào, may mà từ xa đã nhìn thấy bọn họ nên Ung Vệ đã ngăn lại thị vệ để bọn họ đi vào dễ dàng.

Ung và Nguyệt cũng tức tốc đi tới.

“Bùa chú của chủ tử phát tác rồi.”

Chẳng cần nói gì cả, nhìn thấy Lâu Thất lại quay về, đã vậy đáng vẻ mệt mỏi như vậy thì còn gì để nói đây. Huống hồ, lệnh bài của chủ tử vẫn ở trong tay cô.

Lâu Thất cũng chẳng phí lời, lúc này nàng đang chạy đua với thời gian, nàng ra lệnh trực tiếp cho bọn họ: “Tử thủ Tam Trùng Điện, không được cho bất cứ ai vào đây, còn nữa, chuẩn bị những thứ này cho ta, đưa tới trong một khắc.” Nói xong nàng vội vã đọc ra một loạt tên gọi của đồ dùng.

Sắc mặt Nguyệt Vệ chăm chú, không dám có một chút phân tâm, hẳn nhớ rõ tất cả những đồ mà nàng cần, sau đó gật đầu quay người hành sự.

Bọn họ hoàn toàn không biết bùa chú này rốt cục thể nào nhưng bọn họ cảm nhận được sự sốt sắng của Lâu Thất.

Thiên Ảnh đặt Trầm Sát xuống giường, Lâu Thất nhanh chóng bước tới, nàng cởi giày lên giường rồi nói với hắn: “Người lui xuống nghỉ ngơi.”

Chuyến này khiến Thiên Ảnh cũng vô cùng mệt mỏi, hẳn ở đây cũng chẳng giúp được gì.

Thiên Ảnh gật đầu rồi tức tốc lui xuống. Lăn ra ngoài này hắn biết được một chuyện, đó chính là lời của Lâu Thất hẳn chỉ việc phục tùng vô điều kiện là hoàn toàn chính xác.

“Người bị thương rồi.” Trầm Sát thở nhẹ một hơi, nhìn thấy váy của nàng có vết máu, trong lòng đau xót, chàng muốn đưa tay ra nắm lấy cổ tay nàng nhưng phát hiện bản thân chẳng còn chút sức lực nào.

“Trên đường về ta bị cản đường.” Lâu Thất biết nếu không trả lời thì chàng nhất định sẽ hỏi mãi chuyện này nên nàng không phí lời, nói thẳng ra.

Bọn họ vốn dĩ đã về từ lâu rồi nhưng ở trên cánh đồng hoang phía ngoài thành phá vực gặp phải thích sát. Đám người đó nhắm vào nàng, muốn lấy mạng của nàng. Ở Cửu Tiêu Điện này quả thật là có gian tế, kẻ đó vẫn luôn ở trong bóng tối quan sát tình hình của Tam Trùng Điện, nàng ra ngoài bất luận là vì nguyên nhân gì, đối phương nhất định cũng sẽ biết là có liên quan đến Trầm Sát.

Chỉ có điều, bây giờ nàng cũng chẳng có thời gian đi tìm kẻ đó, chỉ có thể cứu được Trầm Sát đã rồi mới tính những cái khác, nếu không thì nói cũng vô ích.

Trước khi vào điện nàng đã hạ lệnh cho Thiên Nhất tử thủ tấm điện này cho nàng, một con ruồi cũng không được cho vào, người đưa đồ vào cũng chỉ có thể là Nguyệt Vệ hoặc Ứng Vệ, đến Tuyết Vệ cũng không được vào.

Mà nàng chỉ cần nói một câu cũng đủ để Trầm Sát nghĩ đến những điều này, sắc mặt chàng sầm lại, con ngươi trong đôi mắt tích tụ bóng đen vô tận. “Xem ra Cửu Tiêu Điện này của bản đế quân vẫn chưa dọn dẹp sạch ngươi quỷ xà thần rồi.”

“Ngài giữ lấy mạng sau này dần dần dọn dẹp cũng chưa muộn.” Lâu Thất vừa nói tay vừa không ngừng cời y phục của chàng ra.

“Bị thương ở đâu?” Chàng lại tiếp tục hỏi: “Cuối cùng nàng giết sạch bọn chúng sao?”

Động tác của Lâu Thất hơi khựng lại, nàng nói: “Ta sao giết nổi chúng, ta chỉ biết giải bùa chú, phá trận pháp, những cái khác ta đều không biết. Việc giết người tiểu nữ tử sợ lắm.”

Ánh mắt Trần Sát như đang cười. Chàng cũng tin là vậy.

Nhưng chàng chẳng còn sức lực nói chuyện nữa rồi.

Lâu Thất lúc này cũng không muốn nói nhiều với chàng, nàng lột trần người chàng, tuy thân hình của chàng rất quyến rũ nhưng hiện tại nàng không tán dương nổi, bởi áp chế phù ngày hôm qua nàng vẽ trên ngực chàng đã lại vỡ ra rồi, máu của chàng, máu của nàng biến thành một miếng thịt máu mớ hồ.

“Đáng chết.” Nàng tức giận trợn mắt nhìn chàng, bộ dạng nàng thật sự chẳng còn chút sức nào nói chàng nữa, cuối cùng chỉ đành mím môi mím lợi thốt ra hai chữ: “Đáng chết!”

Đồ đáng chết, tại sao lại làm bản thân ra nông nổi này? Kể cả chàng có xuống giường đi lại nói chuyện, dẫu rằng chỉ là tham gia một hội nghị nhỏ cũng không đến nỗi trở nên như này chứ! Phù chú áp chế của nàng đã hoàn toàn vỡ ra rồi, đây rõ ràng là do lại sử dụng nội lực.

Dĩ nhiên nàng không biết rằng lần này Trần Sát sử dụng nội công lý do đều là vì nàng.

“Thiên Nhất”

“Có thuộc hạ!” Nghe thấy giọng nói của cô, Thiên Nhất lập tức xông tới.

“Chuẩn bị hai cân rượu mạnh, càng mạnh càng tốt.” Lúc trước nàng không nghĩ lại nghiêm trọng như vậy nên đồ bảo Nguyệt Vệ chuẩn bị không bao gồm cái này.

Thế giới này chắc là vẫn chưa có cồn hoặc nước sát trùng, nàng chỉ đành mượn rượu mạnh.

“Ta có thể nói với người rằng lần này sẽ khiến người đau đớn đến mức như chết đi sống lại, tốt nhất là người hãy cố mà chịu, nếu không chịu nổi, người chết đi rồi ta sẽ được tự do.” Lâu Thất nói.

“Ừm.” Trần Sát chỉ có thể thốt ra một âm tiết.

Chàng đâu dễ chết như vậy chứ? Nàng muốn tự do, muốn thoát khỏi chàng sao? Đừng có mơ!

Nguyệt Vệ đã đưa đồ tới, bởi người khác không thể vào nên hai người hấn và Ung Vệ đích thân đưa đồ vào, còn đưa theo cả thân y tới. Nhưng Lâu Thất nói thẳng với thân y: “Lần này người không giúp được gì đâu.”

Thần không nén được cười khở, đúng là thắng thần thật đấy, ông ta cảm thấy danh xưng thần y của mình càng ngày càng hữu danh vô thực rồi.

Nguyệt Vệ lại nhìn chăm chăm vào Lâu Thất, nói: “Vậy để thần y ở bên cạnh trợ giúp có được không?”

Lâu Thất lườm hần một cái, nàng hiểu ý của hần. Đây há chẳng phải là không tin tưởng nàng sao, là hần không tin nhiệm năng lực của nàng hay là vì thân phận của nàng, vì cách hành xử của nàng? Có điều nàng cũng chẳng thèm tranh luận với hần, nàng nhìn thần y một cái, nàng cảm giác nếu ông ta có thể học được chút ít thì sau này nàng rời khỏi đây thì ông ta cũng có thể giúp cho Trầm Sát.

39. Chương 39

Không phải là Ưng không tin Lâu Thất, hần chỉ cảm thấy là có thêm một người giúp đỡ cũng là chuyện tốt. Bọn họ nhìn thấy vết tích trên ngực Trầm Sát đều thất kinh.

“Đây rốt cuộc là gì vậy?” Ưng kinh hãi thất sắc, anh vốn dĩ không biết rằng trên ngực của Trầm Sát lại có vết thương đáng sợ như vậy.

Lâu Thất chẳng thèm nhìn hần, nàng gầm lên: “Có nói người cũng không hiểu, ra ngoài chờ đi, đừng có chen chúc ở đây.”

Chen chúc? Ở trong tấm điện lớn cỡ này, có thêm hai người họ sao lại gọi là chen chúc chứ? Ưng trợn mắt lên nhìn nàng nhưng lại phát hiện ra nàng đã cúi đầu xử lý vết thương rồi, nàng vốn dĩ chẳng thèm để ý đến hần.

“Ưng vệ đại nhân, Nguyệt vệ đại nhân, xin mời! Thiên Nhất giơ tay ra làm động tác mời họ ra ngoài.

Nguyệt vệ quay đầu lại nhìn cái giường to kia, hần nhìn chủ tử của mình đang nằm im bất động ở đó, Lâu Thất ngồi bên cạnh chàng, nàng đang cầm một cái bát lên rồi đổ rượu mạnh vào trong đó, sau đó nàng đổ thẳng vào vết thương trên ngực của chủ tử. Bàn tay chàng ngay lập tức nắm chặt lại thành nắm đấm, lông tơ đều dựng ngược hết lên.

“Thiên Nhất, người nghe lời nữ nhân đó thật đấy.” Ra ngoài điện, Ưng nhìn Thiên Nhất hừ một tiếng.

Thiên Nhất không nói gì.

Nguyệt vệ nhú mày: “Ưng, người kể lại chi tiết cho ta xem, kể bắt đầu từ lúc gặp phải Lâu Thất.” “Sao vậy, người vẫn nghi ngờ cô ta sao?”

“Cũng không phải nghi ngờ, chỉ là tìm thêm chứng cứ thì vẫn hơn.”

Ưng lắc đầu nói: “Trước giờ người đều cẩn trọng như vậy.”

Khi Ưng kể cho Nguyệt từng chuyện trong những ngày đó, Lâu Thất đang chiến đấu quật cường trên giường của Trầm Sát.

Bát rượu mạnh lớn đổ xuống, trôi đi máu trên ngực chàng, lộ ra vết thương bị nàng dùng dao rạch ra, phần da thịt cũng đang lột mở. Lâu Thất chẳng thèm chau mày lấy ngay miếng vải xô thô bạo thấm vết rượu vương vãi xung quanh. Sau đó nàng lấy ra một con dao nhọn hơn vào lửa một lúc, bóp chặt rồi lấy ngọn Âm Dương Cỏ ngâm trong bình ra, nàng khẽ rạch một đường lên trên.

Ngay lập tức Trầm Sát trợn tròn mắt.

Bởi thứ mà ngọn cỏ nước đỏ chảy ra lại là dòng máu đỏ tươi.

“Há miệng!”

Chàng vô thức nghe theo lệnh của nàng, khẽ mở miệng ra. Lâu Thất nhỏ từng giọt máu trên ngọn Âm Dương Thảo vào miệng chàng, từng giọt máu lạnh lẽo, tanh ngọt chảy vào trong miệng chàng, trong lòng chàng bỗng dâng lên một suy nghĩ vô cùng kỳ quái. Loại cỏ nước này có thể sinh ra máu?

Đây rõ ràng là mùi vị của máu, chỉ có điều nó không ấm nóng mà lạnh như băng mà thôi.

“Nuốt xuống!”

Sáu giọt máu chảy xong, nàng lại cầm cái bát tối chặt ngọn Âm Dương Thảo đó thành hai đoạn đặt vào trong bát, Âm Dương Thảo bị chặt ngay lập tức rướm ra máu tươi, một lúc sau đã đầy ngập cả cái bát.

Ngón tay ngay lập tức kết thành thủ quyết, thần y đứng bên cạnh nhìn khôn chớp mắt, nhưng ông ta cũng không nhìn ra được nàng rốt cuộc làm như thế nào, thủ quyết xong, trên đầu ngón tay nàng đột nhiên nhảy ra một ngọn hỏa diệm nhỏ, nàng để ngọn hỏa diệm đó vào trong cái bát. Còn vốn dĩ là một cái bát ngập máu tươi lại có thể cháy lên.

Bầu không khí được bao trùm bởi một mùi vị vô cùng cổ quái, nó đem theo sự tanh ngọt nhưng lại có một mùi hương kỳ quái. Ngọn hỏa diệm đang bốc cháy dần dần lụi tắt, một bát máu cũng không thấy đâu, cả cái bát mờ mịt khói sương màu đỏ thẫm, nó tỏa ra từng chút một nhưng lại chẳng thể thấy bên trong bát còn có cái gì.

Thần y vẫn luôn quan sát, ông hoàn toàn không phát hiện rằng cả người ông sán hẳn vào xem rồi. Bên trong đám sương khói đỏ thẫm kia là cái gì?

“Ông mà còn lại gần lát nữa mà ngắt ra đấy đừng trách tôi.” Lâu Thất từ đầu đến cuối không nói chỉ làm bỗng nhiên lừ lừ lên tiếng.

Thần y giật bản mình, lập tức hoàn hồn lại. Vừa rồi ông bị sao vậy? Đám khói đỏ thắm đó lại khiến ông mất hồn, trong lòng chỉ muốn tiến tới nhìn cho rõ. Vừa rồi đầu óc ông thật sự trở nên trống rỗng, hoàn toàn quên mất bản thân mình đang ở nơi nào, trong lòng chỉ có đám khói đỏ.

Bị đám khói đỏ hớp hồn sẽ như thế nào?

Dù sao thì bây giờ ông ta cũng không dám hỏi nữa, ông ta lùi xuống vài bước, lấy ống tay áo lau đi mồ hôi lạnh trong chớp mắt chảy xuống. Sau đó ông ta lại kinh hãi tròn tròn mắt.

Bởi Lâu Thất há miệng hít đám khói đỏ vào trong mồm.

“Lâu cô nương!” Ông ta thất thanh kêu lên.

Đám khói có công dụng mạnh như vậy, ông ta mới chỉ hít lấy một chút đã chịu không nổi rồi mà cô ta còn hít hẳn vào trong.

Lâu Thất lại chẳng hề bận tâm đến ông ta, mười ngón tay thon dài trắng nõn nà như tuyết lại ngay lập tức kết quyết, sau đó ấn ngón trỏ vào giữa hai hàng lông mày của Trầm Sát, nghiêng người cúi sát xuống anh, đôi môi đỏ mọng ở trên mặt anh khẽ thở ra đám khói đỏ thắm đó.

Toàn quá trình Trầm Sát đều tròn tròn mắt, khuôn mặt bọn họ gần ngay gang tấc, chàng yên lặng quan sát nàng, nhìn sắc mặt nàng càng lúc càng trở nên trắng bệch nhưng đôi môi lại đỏ mọng xinh đẹp lạ thường.

Bùa chú Tây Cương có trăm nghìn loại, loại nào cũng đều vô cùng hiểm độc bá đạo, chàng tin chắc rằng trên người mình không phải loại bùa chú nhỏ bình thường bởi Tây Trường Ly cũng đã tới rồi, đó rõ ràng chính là bùa thuật trong vương tộc Tây Cương. Trên đời này có thể giải được bùa chú vương tộc Tây Cương đếm trên đầu ngón tay cũng chỉ có vài người, cũng đều có quan hệ với vương thất Tây Cương, nhất định sẽ không ra tay cứu chàng.

Nhưng ông trời lại đem người này đến cho chàng, đúng vậy, chính là ông trời ban tặng nàng cho chàng.

Chàng cũng biết, muốn giải loại bùa chú này nhất định không đơn giản như vậy, phải tiêu hao cái gì có lẽ nàng cũng sẽ không cho chàng biết, nhưng chàng biết hết, trong lòng chàng đều có tính toán.

“Há miệng ra!”

Trầm Sát mở miệng ra, một lúc sau chàng cảm thấy cả người cứ trở nên mơ mơ hồ hồ, tinh thần bắt đầu khuếch tán ra, trong khoảnh khắc cuối cùng khi chàng hôn mê, chàng chỉ thấy đám khói trong con người của nàng, nó rực rỡ đẹp đẽ đến vậy, tựa như những vì sao trong bầu trời đêm.

Thần y cảm thấy mắt của mình không nhìn được nữa rồi, ông ta cũng cảm thấy hôm nay quả thật đã được

mở mang tầm mắt, nhưng mọi thứ ông ta nhìn thấy đều khiến nhịp tim ông đập đến mức không thể kiểm soát nổi.

Giống như bây giờ vậy, ông ta thấy trong miệng của đế quân đang lấp ló một đám sương khí màu đen, nó rõ ràng là sương khí nhưng giống như đang có sự sống vậy, nó tựa như một con rắn nhỏ màu đen, đầu tiên nó nhô đầu ra ngoài rồi lắc lắc đưa qua đưa lại nhìn ngó xung quanh, nó có vẻ đang do dự như e sợ mỗi nguy hiểm gì đó.

Lâu Thất bất động, nàng vẫn khẽ thổi luồng khói sương vào. Đám sương đó đang bao trùm lấy con rắn khói, tựa như đang mê hoặc nó.

Con rắn khói màu đen có vẻ không chống lại nổi sự mê hoặc của nó nữa rồi, nó nhích thân mình từng chút một từ trong miệng của đế quân ra, sau đó dần dần cuộn mình lại giữa không trung.

Đến khi toàn bộ phần thân của con rắn khói đã đi ra, Lâu Thất mới đưa tay cầm cái bình nước lúc trước đựng ngọn Âm Dương Thảo ở hàn đàm lên, tay còn lại kết quyết, sau đó nàng bóp lấy con rắn khói, nàng thật sự coi nó như là một động vật sống vậy, dùng lực ấn nó vào trong bình. Con rắn khói đó điên cuồng ngo ngoáy muốn được thoát ra nhưng sự vùng vẫy của nó cũng trở nên vô dụng, cuối cùng đã bị Lâu Thất nhét vào trong cái bình.

Lâu Thất thở ra một khí dài rồi nhét chặt miệng bình, sau đó nàng lại cầm cái bình lên lắc nó thật mạnh. Tiếp theo nàng lại lôi ra một cái hộp, nàng mở hộp ra lấy một bao thuốc ở trong đó rồi tỉ mỉ rắc lên trên vết thương ở ngực Trầm Sát, cuối cùng nàng lấy miếng vải băng vết thương lại.

Nhưng trong lúc mọi thứ diễn ra, tay của Lâu Thất run rẩy liên tục, sắc mặt nàng cũng trắng bệch như tờ giấy, cảm giác cả người dường như đã bị rút sạch tinh khí vậy.

Thần y không dám tùy tiện nói để bản thân trợ giúp bởi ông hoàn toàn không hiểu về việc giải bùa, nàng không mở miệng sao ông dám tự quyết định chứ.

Làm xong những cái này, ánh mắt của Lâu Thất cuối cùng cũng chuyển về hướng của ông ta, không biết vì sao, thần y lại cảm thấy bị ánh mắt hờ hững ấy của nàng làm cho căng thẳng.

“Lâu Thất cô nương có gì dặn dò?” Bọn họ lại còn bảo nàng là gian tế, gian tế cái quái gì. Dựa vào năng lực như vậy của nàng, nếu thật sự muốn gây bất lợi cho đế vương thì chẳng ai trong đám bọn họ phòng ngự được.

Ý của Nguyệt vệ vốn là để thần y tới trông chừng Lâu Thất, nhưng chàng lại không ngờ rằng trải qua việc này, thần y cảm thấy mình nhỏ bé hẳn đi trước Lâu Thất, từ giờ về sau nàng sẽ trở thành người mà thần y sùng bái nhất, ngoài nàng ra không còn ai khác, để cả đế quân cũng phải xếp sau nàng, bởi thần y không có võ công, một lòng ông chìm đắm trong y thuật, sùng bái nhất, kính ngưỡng nhất cũng là những người có bản lĩnh phi phạm về cổ độc, người giải được bùa chú Tây Cương lại càng lợi hại.

“Mau gọi người tới thu dọn, đưa Trầm Sát tới chỗ khác nghỉ ngơi, nếu chàng tỉnh lại thì cho chàng uống ba ly nước sạch rồi hẵng ăn những cái khác.”

“Vâng.” Thần y đang định hỏi còn cô thì sao đã thấy Lâu Thất xuống giường, loạn choạng đi tới một tấm sạp rồi đột ngột đổ xuống, nằm bất động.

Thần y thẳng thốt, ông vội đi tới, ông đưa tay ra đặt trước mũi cô cảm nhận được vẫn có hơi thở nhẹ thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Ở cánh đồng hoang phá vực.

Giữa đêm, đồng lửa nổ ra những tiếng kêu lách tách.

Ánh lửa phản chiếu gương mặt anh tuấn của Tây Trường Ly, tay chàng giơ lên một miếng ngọc bài rồi cứ trầm ngâm nhìn nó.

Một nam nhân bên cạnh có chút hấp tấp đứng lên, nói: “Điện hạ, chúng ta cứ chấp nhận như vậy sao? Chuyến này chúng ta tổn hại nhiều người như vậy, đã thế nhiệm vụ còn thất bại, quay về e rằng...”

Tây Trường Ly đã nhìn miếng ngọc bài đó rất lâu rất lâu.

Chàng nghr thuộc hạ nói xong, trầm ngâm một lúc mới chậm nói: “Không chấp nhận thì còn có thể làm thế nào? Bùa chú đã bị phá giải, điều này nói lên cái gì lẽ nào các người còn không biết sao?”

“Có khi nào do miếng ngọc bài này đã để lâu năm không dung, cho nên mới xảy ra sai sót không? Thuộc hạ thật sự không dám tin trên đời này còn có người có thể giải được vương chú Tây Cương của chúng ta.”

“Bản vương cũng không tin.” Tây Trường Ly nắm chặt miếng ngọc bài trong tay: “Chúng ta chưa về vội, ở lại đây, bản vương nhất định phải điều tra cho rõ xem rốt cuộc là miếng ngọc bài này xảy ra sai sót hay là vương chú trên người Trầm Sát thật sự đã bị phá giải.”

“Điện hạ, nếu như thật sự có người phá giải được vương chú thì sao?” Một nam nhân khác do dự hỏi.

Tây Trường Ly nhìn hẩn một cái rồi lại đưa mắt về phía đồng lửa, chàng ngập ngừng nói: “Nếu quả thật có người phá giải được vương chú, vậy thì chỉ có hai kết quả, một là trở thành người cho ta dùng, hai...”

Lời của chàng không nói tiếp nhưng mọi người ở đó đều nghe hiểu.

Nếu như không trở thành người để mình dung, thì người này tuyệt đối sẽ là một mối uy hiếp rất lớn đối với Tây Cương, vậy thì, chỉ có thể huỷ diệt hẩn. Tây Cương tuyệt đối không cho phép mối uy hiếp như vậy tồn

tại.

“Điện hạ, chúng ta nên làm thế nào?”

“Không vội, bản vương lúc này trên người vẫn đang bị thương, nửa tháng sau là đại điển tuyển phi của Trầm Sát, đến lúc đó phá vực sẽ vô cùng náo nhiệt, chúng ta nhân cơ hội đó trà trộn vào cũng không muộn.” Ánh mắt Tây Trường Ly đậm chiêu nói.

“Điện hạ anh minh!”

40. Chương 40

Tam Trùng điện, ánh trăng sáng tỏ. Ngọn đèn trong phòng đã sớm bị thổi tắt, chỉ có thiên điện bên cạnh phòng ngủ của Đế Quân có một cây nến đang cháy, mờ mờ ảo ảo, chỉ sáng được một nửa phòng.

Trầm Sát đi giữa nơi đồng không mông quạnh trong đêm khuya u tối, bên người chỉ có từng đợt gió thổi qua, bốn phía hoang vu trống vắng, ở rất xa phía trước có một chút ánh sáng, hắn lập tức đi thẳng về phía có ánh sáng kia, nhưng dường như hắn đi bao nhiêu lâu, ánh sáng kia vẫn vĩnh viễn cách xa hắn như vậy...

Tiếng sói tru bắt đầu vang lên, trong lòng Trầm Sát có chút hoảng sợ, tuy hắn cũng biết rõ giờ phút này hắn không nên sợ chó sói, nhưng sao tim của hắn lại đập nhanh như vậy?

Từ hồi còn bé hắn đã sợ chó sói rồi.

Nghĩ đến đó, hắn lại thấy được đáng sợ của bản thân mình lúc năm, sáu tuổi.

Trầm Sát lập tức biết được bản thân đang nằm mơ, nhưng cho dù hắn biết, hắn vẫn không thể tỉnh táo lại.

Hắn tiếp tục chạy về phía trước, đột nhiên trước mặt truyền đến một tiếng hét thảm thiết, vô số máu tươi tràn ra, một cái, hai cái, vô số cái mặt đầy máu đột nhiên nhào về phía hắn, bên tai hắn vang lên tiếng quỷ khóc sói tru.

Khi tỉnh táo thì Trầm Sát không hề sợ những thứ đó, nhưng nỗi sợ hãi từ khi hắn lên năm, sáu tuổi đã truyền vào trong giấc mơ này, vô cùng chân thật.

Gương mặt của một nữ nhân nhào tới trước mặt hắn, miệng há to, lộ ra hàm răng dính đầy máu thịt, con ngươi tròn lớn nhìn chằm chằm hắn, dường như muốn cắn đứt cổ họng hắn.

“A!”

Đột nhiên, có tiếng hát nhẹ nhàng vang lên, là tiếng hát của bé gái, không có lời, chỉ có giai điệu tự nhiên:

“Là la la lá la la là la lá la...”

Tiếng hát đó giống như có năng lực thanh tẩy, lập tức phá tan bóng tối vô hình này, ánh sáng chiếu xuống, những thứ đầm máu kia nhanh chóng tan biến không thấy gì nữa.

Trời xanh, mây trắng, gió nhẹ, cỏ xanh, hoa đủ loại màu sắc, bướm bay ngập trời.

Thật giống như từ địa ngục đi đến nơi thế ngoại đào nguyên.

Thậm chí không khí cũng rất trong lành, Trầm Sát lập tức thả lỏng, tâm tình trở nên bình tĩnh và thoải mái chưa từng có.

Sau đó, hắn nhìn thấy một tiểu cô nương ngồi trong bụi hoa.

Mặc váy màu xanh nhạt, trên đầu đội một vòng hoa, giống như một thiên thần nhỏ. Là nàng, lại là nàng. Hắn đã rất lâu không nằm mơ thấy nàng rồi, nhưng tại sao lần này nàng không ngồi thuyền trôi tới mà lại ở giữa biển hoa?

Trước đây, nàng đều ngồi thuyền nhỏ mà đến...

Cho dù thế nào, lần này hắn nhất định phải thấy rõ tướng mạo của nàng. Trầm Sát đi về phía nàng. Một bước, hai bước, ba bước, ngay khi chỉ còn cách mấy bước chân, mộng cảnh biến mất, ngay sau đó, hắn tỉnh lại.

Khi tỉnh lại, ánh nền trong thiên điện vẫn mờ ảo như vậy, bóng đêm dày đặc, không gian hoàn toàn yên tĩnh.

Trầm Sát nhíu mày lại, trong lòng có chút thất vọng, lần này, hắn vẫn không thể nào thấy rõ được dáng vẻ của nữ tử kia, nhưng ngay lập tức, gương mặt của Lâu Thất lại hiện lên trong đầu hắn. Hắn nhớ lại chuyện lúc trước, trong lòng kinh ngạc, bất ngờ ngồi dậy.

“Người đâu?”

Khi âm thanh của hắn vừa vang lên, dường như ngay lập tức đã có một người xuất hiện trước mặt hắn: “Đế Quân.”

Thất Đế Quân bình yên vô sự tỉnh lại, trên mặt Thiên Nhất không che giấu được sự vui mừng.

“Lâu Thất đâu?”

Trầm Sát không tự chủ được đưa tay đè lên ngực, cảm giác được miếng vải quần trên đó.

“Bẩm Đế Quân, Lâu cô nương đáng lẽ ngủ ở trong điện của Đế Quân, nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?” Hấn bị chuyển đến thiên điện, tại sao nàng vẫn còn ở chính điện? Trầm Sát khẽ nhú mày.

“Lâu cô nương đã dặn dò không ai được quấy rầy nàng, chỉ là nàng ấy đã ngủ mê man suốt bốn giờ rồi, vẫn chưa tỉnh lại.”

Trầm Sát nghe xong lập tức xuống giường, đi giày, chuẩn bị ra ngoài. Hấn muốn đi thăm nàng, muốn lập tức đến thăm, Nhưng Thiên Nhất đã nói: “Đế Quân, Lâu cô nương đã dặn dò, sau khi người tỉnh lại phải uống nước, sau đó ăn một chút thức ăn thanh đạm.”

Uống nước, dùng bữa?

Uống nước cái gì? Dùng bữa cái gì chứ? Bây giờ hấn phải đến thăm nàng trước, phải nhìn thấy nàng thì hấn mới yên tâm được.

“Đế Quân, đây là căn dặn của Lâu cô nương...” Thiên Nhất đứng chặn trước cửa, nửa bước cũng không rời, rất kiên quyết, giống như muốn đi ra ngoài thì phải bước qua xác hấn.

Con người Trầm Sát hơi co lại.

Giỏi! Giỏi lắm! Nữ nhân kia lại có thể khiến cho thuộc hạ trung thành nhất của hấn nghe lời nàng như vậy, đem lời nói của nàng đặt lên vị trí thứ nhất. Giỏi! Rất giỏi! Thật sự rất giỏi!

“Tránh ra!”

Thiên Nhất do dự một chút, sau đó tránh sang một bên.

Trầm Sát sai bước về phía chính điện, nhìn thấy Thiên Ảnh canh gác ở bên ngoài, mắt hấn chợt lóe sáng.

Thiên Ảnh chính là ám vệ thân cận nhất của hấn, bình thường chỉ ở trong bóng tối, từ khi nào thay thế cuộc sống với Địa Nhị, lộ diện ra ngoài để trông coi Lâu Thất như thế này?

“Tham kiến Đế Quân.” Thiên Ảnh quỳ một chân xuống. Trầm Sát cũng không bắt buộc bọn họ cứ có chuyện là lại phải quỳ xuống, nhưng hành động này của hấn ta lại có ý thỉnh tội, bởi vì hấn đã tự ý đứng ở đây canh gác cho Lâu Thất.

“Hừ!”

Trầm Sát hừ nhẹ một tiếng: “Mở cửa!”

Thiên Ảnh lập tức đứng lên đẩy cửa ra. Trầm Sát đi qua bên người hắn, nghiêng đầu liếc hắn một cái: “Người vào đây!”

Phòng ngủ trong điện đã được quét dọn sạch sẽ, giường lớn đã được sắp xếp lại, chăn đệm cũng đã thay mới, nhưng Lâu Thất vẫn cuộn người ngủ bên cạnh cửa sổ, nằm trên giường nhỏ mà thảnh thơi hẳn thường dùng. Trong đầu vừa nghĩ một chút, Trầm Sát lập tức hiểu được, nhất định khi đó nàng đã rất mệt mỏi, ngay cả sức lực đi sang phòng ngủ cũng không có, liền ngủ ngay ở chỗ này.

Hắn đi tới, từ trên cao nhìn xuống gương mặt bị ánh trăng chiếu vào của nàng.

Không phải do ánh trăng, mà thật sự là mặt nàng đã trắng bệch như tờ giấy.

Trầm Sát đột nhiên giận dữ. Nàng đã ngủ mê man suốt bốn giờ, sắc mặt còn tái nhợt như vậy, nàng đã xảy ra chuyện gì trong lúc giúp hắn giải lời nguyện sao?

“Đế Quân!” Thiên Ảnh cúi đầu, im lặng đưa tới một tờ giấy được gấp nhỏ.

Trầm Sát nhận lấy, đi tới bàn bên cạnh ngồi xuống, dựa vào ánh nến để đọc. Trên giấy chỉ chút chữ viết, nét chữ như rồng bay phượng múa, rất có khí phách.

“Đây là do Lâu cô nương viết trước khi đi U Đàm tìm cổ Âm Dương, lo sợ gặp phải nguy hiểm về tính mạng. Hơn nữa phương pháp lấy cổ rất quý dị, Lâu cô nương phải dùng máu để dưỡng cổ. Lâu cô nương để lại bức thư này, nói rằng nếu nàng không về được thì hãy đưa thư này giao cho thần y, đây là cách giải lời nguyện, nhưng một mình thần y cũng không có cách nào hoàn thành, cần tìm một nữ tử giúp đỡ.”

“Chết tiệt!” Trầm Sát giận dữ, nhưng vẫn thấp giọng. Nàng là người giải lời nguyện mà cũng bị biến thành đáng vể như vậy, tìm đâu được một cô gái có thể thay nàng giải lời nguyện chứ?

Khi hắn nhìn thấy hàng chữ cuối cùng trong bức thư kia, ánh mắt đột nhiên dừng lại, trong lòng nổi lên một trận sóng lớn.

“Phương pháp này rất tốn tinh thần, không phải một nữ tử bình thường có thể giải được, cần tìm một nữ tử mười tám tuổi có nội lực cao thâm, sau khi giải lời nguyện, nữ tử này chắc chắn sẽ chết, người nghĩ thử xem?”

Tìm một nữ tử như vậy đã khó, lại còn yêu cầu nội lực cao thâm, sau khi giải lời nguyện còn chắc chắn phải chết...

Nàng thì sao?

Cho dù nàng có năng lực mạnh mẽ hơn người thường gấp mười lần, người ta đã chắc chắn phải chết rồi, thế còn nàng?

Chẳng trách nàng ngủ suốt bốn giờ không cách nào tỉnh lại, ngay cả sức để đi đến thiên điện cũng không có.

Hắn nên sớm biết Tây Trường Ly cũng ra tay, chú thuật của vương tộc Tây Cương đâu có dễ giải như vậy?

Trầm Sát nhìn thân ảnh đang ngủ mê man của Lâu Thất ở phía bên kia, trái tim giống như bị ai mạnh mẽ bóp chặt lại, trào dâng lên cảm giác đau đớn và chua xót trước giờ hắn chưa từng có, dường như trong đó còn mang theo sự tức giận vô biên. Nhưng hắn còn chưa kịp lĩnh hội trọn vẹn cảm giác này thì lại có thứ khác mạnh mẽ tràn vào, đó là cảm giác thoải mái và dễ chịu hắn chưa từng cảm thụ được, rất thỏa mãn, rất vui vẻ, cảm giác rất tuyệt, không thể nào tuyệt hơn được nữa.

Không sai, người của hắn, lại nghĩ cho hắn như vậy, vì hắn mà không để ý tất cả...

Nàng rất tốt!

Sau này, hắn sẽ bù đắp cho nàng, sẽ bù đắp thật nhiều cho nàng!

“Đế Quân, Lâu cô nương đã dậy, mời Đế Quân uống nước và dùng bữa.” Thiên Nhất bưng nước đi vào, Địa Nhị theo phía sau quả nhiên cầm theo hai bát cháo trắng nóng hổi.

Trầm Sát lập tức uống ba chén nước lớn, chờ một lúc sau lại ăn sạch cháo trắng. Lời nàng nói, hắn sẽ nghe! Nhưng nàng cứ ngủ mê man như vậy, chẳng lẽ không có biện pháp gì sao?

“Nàng không nói nàng muốn dùng thứ gì để bồi bổ sao?” Trầm Sát hỏi Thiên Ảnh.

“Lâu cô nương không nói gì, chỉ nói lúc nên tỉnh thì nàng sẽ tự tỉnh lại, không nên gọi nàng, càng không cần lo lắng.”

“Ừ, các người đi xuống đi.”

Sau khi đám người Thiên Nhất lui xuống, trong điện chỉ còn lại sự tĩnh lặng.

Trầm Sát đi tới, khom người, nhẹ nhàng bế Lâu Thất lên. Nàng ngủ rất say, bị bế như vậy cũng không có chút phản ứng nào, mặc hắn ôm nàng đi về phía giường lớn, giúp nàng cởi giày, chính mình cũng leo lên giường cởi giày ra, ôm nàng vào trong ngực.

Cái khác hẳn không làm được, không giúp được nàng, thì hẳn sẽ cho nàng đặc ân lớn nhất.

Nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm ở Phá Vực rất lớn, một mình nàng ngủ ở giường nhỏ cạnh cửa sổ nhất định sẽ rất lạnh.

Mùi trên người nàng lúc này không hề dễ ngửi chút nào, Thiên Ảnh đã kịp nghỉ ngơi thay đổi quần áo, mà nàng, lúc trở về quần áo trên người rất lộn xộn, rõ ràng đã bị ướt lại còn bị hong gió, sau đó lại nhuộm máu, bây giờ vẫn chưa kịp thay. Hơn nữa, lúc nàng giải lời nguyên cho hắn, mồ hôi, mùi máu tanh, toàn bộ đều được trộn lẫn vào nhau, sao có thể dễ ngửi được.

Trầm Sát có bệnh sạch sẽ, nhưng hẳn sợ khi thay quần áo sẽ đánh thức nàng...

Hắn cho là mình đã ngủ quá lâu, không cách nào chìm vào giấc ngủ nữa, nhưng nào ngờ chỉ ôm nàng như vậy mà hắn lại nhanh chóng ngủ say, bình yên không mộng mị, trước giờ hắn chưa từng ngủ ngon như thế.

Sáng sớm, bên ngoài Tam Trùng điện, Nhị Anh đã quỳ đến mức hai chân tê dại gượng đứng lên, vịn vào tường, từng bước đi ra ngoài, trên mặt tràn đầy hận ý.

Lâu Thất kia thật đáng chết!

Nhìn về phía xa, nàng không hề thấy nàng ta rời khỏi tấm điện của Đế Quân. Nửa đêm, sau khi Đế Quân trở về tấm điện cũng không đi ra ngoài, đây không phải nói rõ bọn họ ở trong điện ngủ cùng nhau sao?

Vốn cho rằng nàng ta chẳng qua chỉ là một thị nữ mà thôi, chẳng lẽ Đế Quân lại sủng ái nàng ta?

Nàng ta dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì chứ?

Tuyệt vệ đại nhân còn không có vinh dự này, các nàng ở Nhị Trùng điện giành giật đến mức người chết ta sống mà ngay cả Tam Trùng điện cũng không được bước vào, dựa vào cái gì mà một kẻ từ bên ngoài đến lại có thể được Đế Quân sủng ái như vậy?

Hơn nữa, nếu không phải hôm qua Lâu Thất đột nhiên trở về, đoạt lấy Đế Quân từ tay nàng thì có lẽ người được Đế Quân sủng hạnh đêm nay chính là Nhị Anh nàng. Nàng cũng có thể trèo lên cành cao, trở thành một trong các Đế Phi.

Trong tưởng tượng của nàng, dường như Lâu Thất đã đoạt đi nam nhân của nàng, đoạt đi vinh hoa phú quý của nàng, vì vậy đáy lòng nàng đã sinh ra thâm thù đại hận với Lâu Thất.

41. Chương 41

Nhị Anh suy nghĩ một chút, đi về sân viện của Tuyệt vệ.

Nắng ban mai sáng rực rỡ, vô cùng yên tĩnh.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng động vang lên, đánh vỡ không gian tĩnh lặng.

Lâu Thất vẫn chưa mở mắt ra, nhưng trong lúc mơ màng nàng cảm thấy sau lưng có thứ gì đó ấm áp dán vào người, lẩm bẩm một tiếng: “Uy Á, người đói thì đi ăn gì đó đi, đừng quấy rầy ta.” Vừa dứt lời, bản thân nàng lập tức tỉnh lại. Đồng thời, khuỷu tay đột nhiên dùng sức, đánh về phía sau một cái, chân cũng đạp một cái, nhưng lại nhanh chóng bị thứ ở sau lưng ôm vào trong ngực.

Một loạt động tác này làm rất lưu loát nhưng đáng tiếc, thân thủ mà nàng vẫn lấy làm tự hào lần này đã mất đi tác dụng. Một cánh tay cứng như sắt ôm chặt lấy eo nàng.

Không, không đúng! Từ trước đó, tính cảnh giác mà nàng vẫn tự hào cũng đã không còn nữa rồi!

Rõ ràng là bản thân nàng quá đói bụng nên mới phát ra tiếng kêu, vậy mà nàng lại tưởng là tiếng kêu của người bên cạnh. Rõ ràng đã xuyên đến nơi kì lạ này, mà nàng lại ngủ một cách thoải mái như ở thời hiện đại trong giấc mộng kia, tưởng rằng đây vẫn là ngôi nhà an toàn vô hại của nàng.

Cứ tưởng rằng thứ ngủ cùng nàng chính là con chó ngao Tây Tạng mà nàng đã nuôi năm năm, còn gọi ra tên nó.

Nhưng thật đáng chết, sao không ai nói cho nàng, sao nàng lại ngủ với Trầm Sát đầy sát khí kia trên cùng một chiếc giường chứ?

Rõ ràng nàng đâu có ngủ trên giường này?

Còn nữa, hôm nay không phải ngày mười lăm, Trầm Sát điên rồi hay sao mà lại ôm nàng ngủ? Đây là ý gì vậy?

“Ai là Uy Á?”

Âm thanh trầm khàn nhỏ nhẹ mang theo chút hấp dẫn vang lên bên tay, có hơi thở ấm áp phun ở trên cổ Lâu Thất, tóc gáy nàng dựng hết cả lên, trên người nổi đầy da gà.

Đáng chết! Từ trước tới giờ nàng còn chưa từng thân mật với ai như vậy, đây đúng là chuyện không thể nhận được! Thật không thể nhận!

“Ai là Uy Á liên quan gì đến người? Người mau buông ta ra!” Lâu Thất không nhận được, giãy dụa kháng cự.

Nhưng nàng càng giãy dụa, cánh tay cứng như sắt kia lại ôm nàng chặt hơn.

“Người thật to gan!”

“Ai to gan chứ? Đâu phải ta muốn lên giường với người?” Lâu Thất rống lên.

“Nói mau, Uy Á có phải là người đàn ông của người không?” Hấn xoay người, đem nàng đè xuống dưới thân, sâu thẳm trong mắt hấn tràn đầy tức giận, giống như chỉ cần nàng gật đầu một cái, hoặc nói một tiếng phải, hấn sẽ lập tức xử nàng, thậm chí có thể làm cho nàng tan thành mây khói.

Cảm giác đó rất mãnh liệt, nhưng Lâu Thất hoàn toàn không hiểu, cho dù Uy Á là đàn ông thì hấn giận dữ cái gì chứ? Nàng chỉ là thị nữ của hấn mà thôi, chẳng lẽ thị nữ lại không thể lập gia đình?

Lâu Thất muốn kiên quyết chống cự tới cùng, nhưng dưới ánh mắt của hấn, nàng vẫn lựa chọn yếu thế, nói thật ra: “Uy Á chính là con chó trước đây ta nuôi.”

“Chó?” Trầm Sát nghiêng răng: “Nói người cùng một con chó ôm nhau ngủ, người nghĩ rằng ta sẽ tin sao?”

“Ta nói sự thật, người không tin thì ta cũng chẳng còn cách nào, cùng chó ngủ chung thì có gì không được?” Lâu Thất kêu lên: “Nói cho người biết, Uy Á nhà ta mỗi ngày đều tắm rửa sạch sẽ thơm phức đó!”

Từ “thơm phức” này lại thuyết phục được Trầm Đại Đế Quân, bởi vì trong nhận thức của hấn, đàn ông tuyệt đối sẽ không dùng từ này.

Lửa giận lập tức rút đi như thủy triều.

Lúc này, hấn mới kéo nàng dậy, quan sát nàng một lượt: “Người bị thương ở chỗ nào?”

“Không bị thương, nhưng nếu người không cho ta ăn cơm thì ta sẽ lập tức chết đói.” Nói xong, hình như là để chứng minh lời của nàng, chiếc bụng rỗng của nàng lại kêu ọc ọc.

“Người đâu, chuẩn bị dùng bữa!” Trầm Sát kêu lên một tiếng.

Không lâu sau, Trầm Thất ngồi ở bên cạnh bàn ăn, nhìn một bàn lớn tràn ngập thức ăn, mặt mày hớn hở cầm đũa lên, Trầm Sát cũng cầm đũa lên chuẩn bị gấp đồ ăn, nàng lập tức ngăn cản hấn: “Thiên Nhất không nói cho người sao? Người chỉ có thể ăn cháo trắng.”

“Lâu cô nương, thuộc hạ tưởng chỉ bữa đầu tiên sau khi Đế Quân tỉnh lại mới cần ăn cháo trắng thôi chứ?” Thiên Nhất đột nhiên xuất hiện.

Lâu Thất lắc đầu, trong mắt xẹt qua một tia giảo hoạt: “Không được, không được, ba ngày này, hần đều phải dùng cháo trắng, không thể ăn thức ăn mặn.

Thiên Nhất lập tức im lặng.

Trước đây, sức ăn của Đế Quân cũng không nhỏ, hơn nữa mỗi ngày đều phải tiêu hao rất nhiều năng lượng, thịt cá nhất định phải ăn đầy đủ. Bây giờ lại muốn hần ăn cháo trắng suốt ba ngày, một chút dầu mỡ cũng không có, không phải bảo hần thanh tu sao?

Nhưng Trầm Sát lập tức buông đũa xuống: “Đi chuẩn bị cháo trắng.”

“Vâng, Đế Quân.” Thiên Nhất lui xuống.

Lâu Thất nhìn hần, cười híp cả mắt, nói: “Thật xin lỗi, chủ tử, thuộc hạ dùng cơm trước.”

Nàng rất đói bụng. Mỗi lần mất máu nàng nhất định phải ăn một khối lượng lớn đồ ăn, nếu không cả người nàng sẽ hư nhược rất lâu.

Trầm Sát nhìn nàng dùng đũa, nhanh chóng gấp thịt, gấp cá, ăn rất mau lẹ, nhưng không có chút nào dính vào khóe miệng, hần không kìm được, hơi nhếch miệng lên. Từ cách một người dùng cơm có thể nhận ra được trước kia họ đã được giáo dục như thế nào.

Dường như nàng cố ý ăn thật nhanh, động tác gấp thức ăn không chậm chút nào, giống như quỷ chết đói đầu thai vậy. Nhưng trong thực tế, sự tao nhã được che giấu kia căn bản không thể tránh được ánh mắt của hần.

“Ngon quá!”

Hần múc cho nàng một chén canh, đưa tới trước mặt nàng.

Lâu Thất lập tức bung lên, lấy thìa nhỏ ra, trực tiếp bung chén canh lên uống, một hơi uống cạn sạch, sau đó dùng tay lau khóe miệng nói: “Ngon thật! Trước kia ta chưa từng được ăn đồ ngon như vậy.”

Trầm Sát nhìn nàng một cái, không nói lời nào.

Đến khi cháo trắng của hần được đưa tới, Lâu Thất mới cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn, ha ha, để cho người ăn cháo trắng, nhìn ta thịt cá ngập bàn như vậy, có thể coi là báo thù được việc buổi sáng nay hần dám chiếm tiện nghi của nàng rồi.

“Đế quân, xe ngựa của Ngọc thái tử nước Đông Thanh đã đến Phá Vực.” Ung vệ bước nhanh đến bẩm báo.

Thấy Lâu Thất đang cầm đũa ăn vui vẻ, hắn lập tức sững sốt: “Lâu Thất, ngươi không sao chứ?”

Lúc này, Lâu Thất đang gấp đầy thức ăn bỏ vào miệng, nào có hơi sức chú ý tới hắn, trực tiếp lặc đầu, không nói lời nào.

Hai bên thái dương của Ứng không ngừng giật: “Tốt lắm, dọn về thiên điện của ngươi ngủ đi. Bản thân dùng cơm, sao có thể ăn chung bàn với chủ tử được? Ngươi tưởng đây là bên ngoài sao?”

Bọn họ ra bên ngoài thì làm gì cũng được, nhưng vào đến Cửu Tiêu điện rồi thì không thể phá vỡ quy củ.

“Ta nói này, Ứng vệ đại nhân.” Lâu Thất vất vả nuốt thức ăn trong miệng xuống, tức giận liếc hắn một cái nói: “Ngươi tới báo cáo chính sự đúng không? Sao lại quản cả việc ta ăn cơm ở đâu thế hả?”

Ứng suýt nữa tức hộc máu. Chẳng phải hắn vừa tới đây đã lập tức báo cáo chính sự sao? Chỉ là nhìn nàng ngồi đối diện chủ tử, không chút nào cố kỵ như vậy, hắn nhìn không nổi. Hơn nữa nàng còn ăn thịt ăn cá, chủ tử lại chỉ có một chén cháo trắng...

“Ngươi...”

“Lâu cô nương nói, ba ngày này Đế Quân chỉ có thể ăn cháo trắng.” Thiên Nhất tốt bụng nhắc nhở hắn, tránh cho hắn vừa nói ra lại bị Lâu cô nương chỉnh lại.

Lời của Ứng lập tức nghẹn ở cổ họng.

“Nói chuyện chính đi! Nguyệt đi trước nghênh đón sao?” Trầm Sát lạnh lùng hỏi.

“Vâng! Nguyệt đã đi trước nghênh đón, nhưng việc sắp xếp cho tân khách thì Tuyết đang xử lý. Chủ tử, có thể để thần y trị thương cho Tuyết trước không, để nàng xử lý xong mấy chuyện này.”

Lâu Thất không nhịn được liếc Ứng một cái, nói tới nói lui, hắn chính là muốn cầu xin cho Tuyết vệ. Những chuyện này, chẳng lẽ không ai làm nổi sao? Chẳng qua nàng đã đắc tội với rất nhiều người ở chỗ này, đặc biệt là Tuyết vệ. Có lẽ nàng ta ta cũng đủ thảm rồi, chỉ cần nàng ta đừng tới trêu chọc nàng nữa, nàng có thể không tính toán với nàng ta...

Nhưng có đôi khi, nhiều người lại muốn đến gây sự với nàng, ngăn cản cũng không được.

Lâu Thất cũng không nghe chuyện xử lý gì đó của bọn họ nữa, nàng chỉ tập trung ăn bữa tiệc lớn của mình. Thiên Nhất đứng một bên trợn mắt kinh ngạc, vị này có thể ăn nhiều hơn nữa sao? Rõ ràng nhìn cơ thể nàng thon gọn như vậy, lại ăn hết một bàn lớn đầy thức ăn, ngay cả nước cũng không còn.

Lúc Trầm Sát cùng Ứng nói chính sự có nhìn liếc qua một cái, nhưng lại âm thầm nhú mày, có thể ăn được như vậy nhất định là không bình thường. Trước đây khi đi ra ngoài hẳn biết nàng ăn khỏe, nhưng chưa từng thấy nàng ăn khỏe như vậy. Chỉ có một nguyên nhân mà thôi, đó chính là lần này nàng thay hẳn giải lời nguyên đã bị thương nguyên khí, phải dựa vào đồ ăn để bổ sung nên mới ăn như chết đói.

Nghe nói, thương thế của Tuyết vệ đã dùng hết mười viên đan dược quý giá mà thần y cất giấu. Điều này khiến cho nàng ta có thể trong thời gian ngắn khôi phục được thương thế, nhìn từ bên ngoài thì không thể nhìn ra được mức độ của vết thương. Sau đó nàng ta dẫn người đi sắp xếp chỗ dừng chân cho Ngọc Thái tử của nước Đông Thanh.

Trầm Sát là người đứng đầu Phá Vực, lúc này cũng bắt đầu bận rộn, nhưng mặc dù Lâu Thất là đại thị nữ bên người hắn, lúc này nàng lại được đặc cách, không phải làm gì cả, mỗi ngày đều chỉ có ăn với ngủ.

Mà đồ ăn của nàng đã khiến cho vô số thị nữ trong Nhất Trùng điện và Nhị Trùng điện hâm mộ. Có ai thấy thị nữ nào ngày ngày đều được ăn cả một bàn đồ ăn đầy cá thịt không?

Có cần phải xa xỉ như vậy không? Có cần phải đáng ghét như vậy không?

Ngay cả Đế Quân trước kia cũng không có ăn như vậy!

Còn nữa, nhiệm vụ chủ yếu của những đầu bếp kia chính là làm món ăn cho khách quý mỗi ngày, nhưng tại sao lại phải dành nhiều thời gian và tinh lực để làm thức ăn cho một thị nữ chứ?

Chuyện này, Nhị Anh cũng nói với Tuyết vệ.

Sắc mặt Tuyết vệ vô cùng u ám, nhưng cuối cùng chỉ có thể nghiêng răng nói: “Trước hết cứ kệ nàng ta, ta muốn nhìn thử xem, nàng ta có thể sống cuộc sống như vậy mấy ngày nữa...”

Ngọc thái tử của nước Đông Thanh, tên là Đông Thời Ngọc, tuổi tác hai mươi mốt.

Người ta gọi hắn là Ngọc thái tử, không chỉ bởi vì trong tên hắn có một chữ “Ngọc”, mà bởi vì hắn dịu dàng như ngọc, là một công tử tao nhã, đối với người nào cũng ôn hòa lễ độ, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời của hắn có thể khiến cho vô số nữ nhân cảm thấy ấm áp giữa mùa đông giá rét...

Nghe nói, ở nước Đông Thanh, danh tiếng của Ngọc thái tử rất lớn, hơn nữa trên dưới triều đình cũng đều khen ngợi, không có ai nói một câu không tốt về hắn. Ngay cả mấy vị huynh đệ cùng hân tranh ngôi hoàng đế cũng rất thích hắn, cảm thấy nếu như ngôi vị hoàng đế của nước Đông Thanh do hắn ngồi thì cũng không ai ý kiến.

“Lần này Ngọc thái tử tới Phá Vực, nghe nói còn có mục đích khác.” Nhị Linh ngồi bên cạnh vừa múc canh cho Lâu Thất vừa nói: “Phá Vực chúng ta mặc dù không phải là một nước, nhưng địa vị lại ngang hàng với những quốc gia khác. Lần này, Ngọc thái tử muốn ở Phá Vực của chúng ta chọn ra một thái tử phi.”

Lâu Thất kinh ngạc: “Kết thân? Nhưng không phải các nước khác đều có công chúa sao? Trong Cửu Tiêu điện ở Phá Vực này chỉ có một mình Đế Quân, lại không có tỷ muội, tìm ai thành thân cùng Ngọc thái tử đây?”

“Điều này Nhị Linh cũng không biết, chuyện này đã có Tuyết vệ phụ trách, mặc dù Phá Vực chúng ta không có công chúa, nhưng cũng có rất nhiều vị cô nương tài mạo song toàn. Đúng rồi, Lâu cô nương còn chưa thấy mấy vị cô nương kia nhỉ?”

42. Chương 42

“Cô nương nào?”

Lâu Thất thực sự không biết trong Cửu Tiêu điện này còn có cô nương nào không phải là đám muội muội kết nghĩa của Trầm Sát nữa.

Nhị Linh đang muốn giải thích thì đột nhiên nghe được tiếng Thiên Nhất vang lên: “Lâu cô nương, có Lan cô nương và Thái Chi cô nương muốn gặp cô.”

Nhị Linh nghĩ thầm, đến rồi, thật là trùng hợp, nàng vừa nhắc đến mấy người họ thì họ liền tới rồi.

Lâu Thất lại có chút hứng thú, hai ngày nay nàng bị nuôi giống như heo vậy, ngày ngày hết ăn lại ngủ. Thực ra, không khí ở chỗ này tốt hơn hiện đại nhiều, nói theo bọn họ hay những võ hiệp ở đây thì nhất định sẽ là linh khí ở đây dồi dào, hoặc có thể là nước ở đây tốt hơn, cho nên tốc độ khôi phục của nàng cũng nhanh hơn khi ở hiện đại.

Lúc trước ở hiện đại nàng cũng đã thử hai lần, một lần suýt nữa mất luôn cái mạng, còn một lần thì phải dưỡng thương hơn một tháng, suốt tháng đó đều phải nằm trên giường, rồi uống đủ loại dinh dưỡng, khó khăn lắm mới phục hồi lại được.

Nhưng ở đây thì khác, chỉ sau ba ngày mà nàng đã hồi phục được năm, sáu phần, đoán chừng chỉ cần tĩnh dưỡng thêm mấy ngày nữa là sẽ khôi phục hoàn toàn.

Cô nương trong Cửu Tiêu điện này, nàng vẫn chưa từng nghe nói đến. Có điều các nàng lúc trước không đến, giờ lại đột nhiên tìm nàng, không biết có chuyện gì đây.

“Thiên Nhất, ta có quyền cho các nàng vào không?” Lâu Thất biểu hiện nàng rất tôn trọng quy củ, thấy chưa, ta còn muốn hỏi quyền hạn của mình trước rồi mới nói tiếp đó.

Thiên Nhất cúi thấp đầu, cung kính nói: “Bây giờ Lâu cô nương đã nắm trong tay Tam Trùng điện, đương nhiên là có quyền rồi.”

“Lâu cô nương, cô thực sự muốn gặp họ sao?” Nhị Linh vốn muốn gọi thẳng tên nàng, nhưng từ sau khi Lâu Thất được làm đại thị nữ bên người Trầm Sát, thì nàng ta cũng không dám gọi như thế nữa. Dù thân phận

của họ đều là thị nữ, nhưng địa vị của thị nữ Tam Trùng điện vẫn cao hơn thị nữ Nhị Trùng điện, huống chi nàng còn là đại thị nữ thân cận nữa.

“Sao? Ta không được gặp à?” Lâu Thất uống ngụm canh cuối cùng, cầm khăn tay thấm nước ẩm lau miệng, sau đó đứng lên lười biếng đuổi người một cái.

“Tính tình của mấy vị cô nương kia có hơi...” Nhị Linh muốn nói lại thôi.

Lâu Thất “a” một tiếng: “Đùa rất vui đúng không, không sao, dù sao thì cũng phải gặp, tốt xấu gì giờ ta cũng là đại thị nữ Tam Trùng điện, nếu ngay cả các nàng cũng không biết thì sau này còn lẩn lộn thế nào được nữa.”

Nhị Linh toát mồ hôi, nàng ta cảm thấy lời nói và hành động của Lâu Thất có chút khác với bọn họ, thoát nhìn như rất tùy ý. Nhưng có lẽ chính vì như thế nên nàng mới được Trầm Sát chú ý, cũng có thể người thích nàng lại thích như thế, còn người ghét lại vẫn không thích được.

“Cho họ vào đi.”

Lát sau, người còn chưa đến gần, Lâu Thất đã ngửi thấy mùi phấn son nồng nặc. Từ nhỏ, ngày nào nàng cũng bị lão đạo sĩ thổi ngậm trong nước thuốc, hơn nữa cũng phải học phân biệt các loại hoa cỏ kì lạ, cho nên khứu giác của nàng vô cùng nhạy bén. Mùi phấn son nồng như thế, không biết các nàng đang muốn làm gì đây? Nhưng đợi khi họ đi đến gần thì Lâu Thất chợt nhướn lông mày một cái, âm thầm nở nụ cười.

Xem ra, trong bọn họ còn có cao thủ nữa.

Người đến tổng cộng có 4 vị cô nương.

Người nào cũng ăn mặc rất thướt tha, xinh đẹp. Một người mặc y phục màu hồng, một người màu vàng nhạt, một người tím nhạt, còn người cuối cùng màu trắng.

Tuổi của họ cũng chỉ tầm mười bảy, mười tám, giống như đóa hoa chớm nở, gương mặt đầy đặn, thần sắc tươi sáng, thân hình thướt tha, yêu kiều, dáng đi uyển chuyển, lung linh như hoa, rất lay động lòng người.

Xét về tư sắc, bốn người này đều có thể nói là những mỹ nhân xinh đẹp, “hoa nhường nguyệt thẹn”.

“Bái kiến Lâu cô nương.” Bốn người đứng trước mặt Lâu Thất cùng nhau nâng váy thi lễ một cái. Giọng nói các nàng như oanh như yến, thanh thúy mềm mại.

Bốn người vừa đến, Lâu Thất cảm thấy dương khí trong Tam Trùng điện bỗng chốc mềm mại hơn rất nhiều. Nam nhân, ai lại không thích những người thế này chứ. Thế nên, bốn người này không phải đều là thị thiếp của Trầm Sát chứ?

Vừa rồi, nàng cũng không để cho Nhị Linh nói rõ ràng. Có điều, nếu như là thị thiếp thì không phải thân phận sẽ cao hơn thị nữ như nàng ư? Sao các nàng lại đến gặp nàng, còn hành lễ với nàng nữa?

“Bốn vị cô nương có lễ rồi.” Lâu Thất nở nụ cười có vẻ ngây thơ đáng yêu với các nàng. Tuy nói là có lễ, nhưng cũng không thấy nàng đáp lễ lại với bốn người họ.

Lâu Thất thấy trong mắt mỹ nhân váy hồng thoáng hiện vẻ không vui, còn những người khác đều rất bình tĩnh, không nhìn ra được sắc mặt của họ. Chắc, vị cô nương váy hồng này đoán chừng là nhỏ tuổi nhất, nếu cung đấu mà nói thì nàng ta chắc sống không quá ba tập.

“Đáng ra phải đến gặp mặt Lâu cô nương sớm hơn, nhưng mấy ngày qua chúng ta đều phải luyện tập tài nghệ, cho nên hôm nay mới đến được. Lâu cô nương sẽ không trách tội chúng ta chứ?” Mỹ nhân mặc váy vàng nhạt lên tiếng.

“Sao có thể chứ. Thật ngại quá, trước hôm nay, ta còn không biết đến sự tồn tại của các người nữa. À, đúng rồi, làm phiền các người giới thiệu một chút được không? Ta còn chưa biết tên của mọi người nữa đó.” Lâu Thất làm như có lỗi nói.

Nhị Linh ở bên cạnh nghe thấy những lời này âm thầm toát mồ hôi. Lâu cô nương à, cô không cần phải nói thẳng với họ như thế đâu. Ta vốn dĩ không biết đến sự tồn tại của các cô, nói như thế cũng được ư? Thế không phải là đã xem họ như bốc hơi hết rồi sao?

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ vô tội của Lâu Thất, giống như nàng thực sự rất ngây thơ, thẳng thắn vậy, chỉ đơn thuần là muốn để cho họ giới thiệu thôi.

Lúc này, sắc mặt bốn vị mỹ nhân đều có chút không kiềm chế được. Ngay đó, mỹ nhân mặc váy trắng vẻ ngoài dịu dàng liền nhẹ nhàng nói: “Lâu cô nương chưa từng nghe đến chúng ta cũng là bình thường. Chúng ta đều ở Nhất Trùng điện, ngày thường cũng không có cơ hội đến Tam Trùng điện này. Lâu cô nương, ta tên là Lan Ý, thành chủ trước của Phá Vực là cha ta.”

Lan Ý, cái tên này đúng là không tệ, hơn nữa cũng rất phù hợp với khí chất ôn nhu của nàng ta. Con gái của thành chủ trước kia? Thành chủ trước không phải là người bị Trầm Sát đẩy xuống đài sao? Theo lý mà nói, đáng lẽ Lan Ý phải hận Trầm Sát mới phải chứ, sao nàng ta lại bằng lòng ở đây làm một người với thân phận không rõ ràng trong Nhất Trùng chứ?

Vừa rồi các nàng có nói là phải luyện tập tài nghệ, là luyện tập cái gì a? Chẳng lẽ còn muốn biểu diễn?

Lâu Thất phát hiện nàng vẫn chưa hiểu rõ lắm về thế giới này, cảm giác như nơi nào có nữ nhân là nhất định ở đó sẽ có các loại tranh đấu vậy. Cũng may nàng không có ý định ở đây lâu dài, nếu không nhất định sẽ buồn tẻ chết mất. Xem ra phải mau chóng tìm cơ hội lên trốn đi mới được.

“Lâu cô nương, ta tên là Uyển Thái Chi, đến từ nước Đông Thanh, là con gái của phú thương giàu nhất Đông Thanh.” Mỹ nhân váy tím có vẻ như khá mạnh mẽ lên tiếng.

“Nước Đông Thanh? Không phải Ngọc thái tử của các người đã đến Phá Vực rồi à?” Lâu Thất có chút không hiểu. Thiên kim nhà giàu nhất nước Đông Thanh không ở nhà hưởng thụ vinh hoa phú quý, lại chạy đến đây làm gì chứ?

“Đúng vậy, nhưng Thái Chi vẫn chưa có cơ hội gặp qua Ngọc thái tử, có lẽ yến hội ngày mai mới có thể gặp được.” Lúc Uyển Thái Chi nhắc đến Ngọc thái tử, khuôn mặt nàng ta có vẻ rạng rỡ.

“Lâu cô nương, ta là Diêu Thủy Nhi.”

“Ta là Trương Tầm Tâm.”

Hai vị cô nương này không nói đến gia thế của họ, nhưng trên mặt hai người cũng không lộ ra chút tự ti nào. Xem ra đây cũng không phải con gái của gia đình bình thường.

“Bốn vị mỹ nhân ta đều biết rồi. Ủm, vậy hôm nay các người đến tìm ta có chuyện gì không?”

Đến lúc này, Lâu Thất cũng không mời họ ngồi xuống. Bốn người họ từ Nhất Trọng điện đi đến Tam Trọng điện chân cũng có chút mỏi, lại nhìn thấy trên bàn bày đầy chén đĩa tinh xảo, nhưng đa số đều đã trống không, chỉ còn lại một ít nước canh. Nhớ đến người Nhị Trọng điện truyền ra nói vị này ăn uống cũng tốt như Đế quân, các nàng vốn còn không tin, nhưng giờ thì cũng đã tin. Dựa vào cái gì chứ, dựa vào cái gì nàng lại được như thế?

Hơn nữa, không phải nàng nên mời họ ngồi xuống, cho người dâng trà, rồi mới nói chuyện với họ, sau đó chuyển chủ đề đến chuyện kia ư? Sao lại để họ đứng im một chỗ như thế này mà hỏi mục đích họ đến đây chứ?

Đúng là một tiểu nha đầu không có phép tắc.

“Nghe nói yến hội tối mai, chỗ ngồi của Lâu cô nương được sắp xếp bên cạnh Đế quân?” Diêu Thủy Nhi trực tiếp hỏi.

Lâu Thất chợt ngạc nhiên, lời này là có ý gì? Nàng quay ra hỏi Nhị Linh: “Tối ngày mai có yến hội gì à?”

“Vâng, bởi vì lúc trước trên đường đến Phá Vực, Ngọc thái tử bị nhiễm phong hàn, hai ngày trước Đế quân còn chưa tổ chức tiệc tiếp đón người, cho nên đổi lại là tối mai, tổ chức tại Nhị Trùng điện.”

Nhị Linh thực sự không biết phải nói gì. Lẽ nào chuyện này nàng thực sự không biết ư? Tất cả thị nữ trong Nhị Trùng điện và Nhất Trùng điện đều biết rồi mà. Vị này sao lại không để ý đến chuyện này, nàng còn là đại thị nữ Tam Trọng điện nữa mà.

“Một thị nữ như ta mà cũng có chỗ ngồi nữa sao? Còn là bên cạnh Đế quân nữa?”

Lâu Thất vừa nói ra câu này, bốn vị mỹ nhân kia lại càng tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Chuyện này là sự thật, người có cần thiết phải nói ra không chứ? Đây là muốn khoe khoang thêm lần nữa à?

Họ không biết rằng lần này thực sự là Lâu Thất không biết gì cả, nàng hỏi cũng là thật. Một thị nữ như nàng, sao có thể có chỗ ngồi bên cạnh Đế quân được. Bọn họ đang ghen tỵ, còn trong lòng Lâu Thất lại đang âm thầm mắng Trầm Sát. Má nó, đây là muốn hãm hại nàng à, muốn đẩy nàng đến nơi đầu sóng ngọn gió à? Nào có người như vậy chứ? Nàng không có ý muốn ngồi bên cạnh hắn một chút nào, được không hả?

Lâu Thất ở bên này nghiêng răng nghiêng lợi, bên kia, bốn vị mỹ nhân cũng đang âm thầm cắn răng.

“Nghe nói đây là do chính Đế quân hạ lệnh. Hơn nữa, trên yến hội lần này, vị trí của bốn người chúng ta còn do Lâu cô nương sắp xếp nữa.” Diêu Thủy Nhi lại nói tiếp.

“Ta sắp xếp?” Lần này, Lâu Thất càng mắng lợi hại hơn. Chết tiệt, muốn tìm việc cho nàng làm à, nàng vốn dĩ không muốn làm việc này được không hả?

“Lâu cô nương, tuổi tác của chúng ta cũng tương đương nhau, nếu cùng ngồi một chỗ thì sẽ có nhiều chuyện để nói hơn. Cô nói có đúng không?” Diêu Thủy Nhi nói ra mục đích mà họ đến đây.

Hóa ra là đến đây lấy lòng nàng để có được một vị trí tốt à!

Đúng là hết nói nổi!

“Chuyện này để ta thương lượng với Đế quân vậy. Ta rất ngốc, chuyện này ta không làm được đâu. Tuyệt vệ đại nhân có vẻ rõ ràng hơn, hay là các người đi tìm hắn hỏi đi.”

Mấy người đang nói chuyện với nhau, chỉ có Lan Ý vẫn luôn không biết nói gì. Đúng lúc này, cuối hành lang, Trầm Sát đang bước từng bước đi đến.

“Đế quân đến rồi.” Diêu Thủy Nhi kêu lên.

Bốn người đều đồng loạt xoay người, đồng thời cũng âm thầm chỉnh trang lại dáng vẻ của mình, bày ra nụ cười đẹp nhất, quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến Đế quân.”

Mấy người này sao lại ở đây?

Ánh mắt Trầm Sát liếc nhìn Lâu Thất một cái, Lâu Thất nhún nhún vai.

“Đứng lên đi.” Trầm Sát nhàn nhạt nói một tiếng. Hắn đang muốn đi qua người các nàng vào trong thì Lan Ý thừa dịp đứng dậy, thoát một cái đột nhiên thân thể mềm nhũn ngã về hướng Trầm Sát.

43. Chương 43

"A, Lam tỷ tỷ, tỷ sao vậy?"

Diêu Thủy Nhi mặc dù kêu lên một tiếng, cũng muốn giơ tay ra kéo nàng ta nhưng vẫn không kịp, người Lam Ý đã sắp sửa ngã vào lòng Trầm Sát.

Ba người còn lại đều cắn môi.

Trong mắt Lâu Thất khẽ ánh lên nụ cười.

Ừ, có người chủ động ngã vào lòng kia, đây là chiêu trò mới cũ kỹ làm sao.

Nếu như Trầm Sát cứ ôm lấy, đúng là có điểm phúc.

Một, hai, ba, ôm chặt.

Nàng vừa đếm xong thì thấy bên cạnh có một bàn tay giơ ra, xen vào giữa Lam Ý và Trầm Sát, đỡ lấy người nàng ta, khiến nàng ta còn không chạm được vào y phục của Trầm Sát.

Còn Trầm Sát thì như thế hoàn toàn không gặp phải chuyện này, hắn còn không dừng lại cứ tiếp tục đi về phía trước, tới một ánh mắt cũng không nhìn qua.

Lâu Thất lập tức giơ ngón cái lên trời.

Ấm vệ tốt, việc gì cũng chịu thay cho chủ tử, chỉ hy vọng buổi tối có thể chịu được.

"Cười gì vậy, sao có vẻ khoái chí thế?" Trầm Sát giơ tay捏 má nàng, kéo mạnh một cái.

Lâu Thất kêu lên một tiếng rồi đập tay hẳn ra, cả giận nói: "Chủ tử, làm người thì không được bá đạo như vậy, người ta cười cũng không được sao?"

Đám người Diêu Thủy Nhi không khỏi sửng sốt. Cho dù người khác có đồn đại thế Lâu Thất ở trước mặt Đế Quân được được sủng ái thế nào, ăn ngon ra sao, thậm chí ngủ trên giường của Đế Quân thì nếu không tận mắt nhìn thấy họ cũng đều không tin.

Bây giờ nhìn thấy, họ tin rồi, có điều sự thực này khiến họ khó lòng chấp nhận được, tại sao nàng ta có thể thân mật với Đế Quân như vậy? Tại sao Đế Quân lại sủng ái nàng ta tới vậy?

"Đế Quân, thần nữ luyện một điệu múa kiếm, tối mai có thể biểu diễn trên bữa tiệc tiếp đón khách phương xa được không?" Giọng nói nhỏ nhẹ của Lam Ý vang lên, vừa rồi nàng ta bị Thiên Nhất đỡ, cũng không thấy tỏ ra thất vọng, vẫn lễ độ cảm ơn hần một tiếng sau đó lại đứng vững trở lại. Lúc này lại cúi người nói với Trầm Sát như thể không có chuyện gì xảy ra.

Nàng ta tự xưng là thần nữ, lẽ nào vì nàng ta vốn là con gái của thành chủ trước đây, bây giờ cũng coi như thần phục.

"Chuẩn."

"Đa tạ Đế Quân." Lam Ý mỉm cười sau đó lui xuống.

Diêu Thủy Nhi lập tức cũng bắt chước nàng ta bước lên cúi người, đang định lên tiếng thì nghe thấy Trầm Sát nói: "Các người muốn biểu diễn gì thì đi nói với Nguyệt vệ. Lui xuống đi, Lâu Thất đang tỉnh dưỡng, có việc gì các người cũng không được tới làm phiền nàng ấy."

Mấy người sắc mặt hơi ửng hồng.

Là xấu hổ và tức giận.

Một thị nữ, lẽ nào thân phận cao hơn họ? Nếu không phải vì nàng ta quá được sủng ái, sao bọn họ có thể chủ động tới gặp nàng ta được chứ, lại còn hành lễ với nàng ta, bây giờ còn nói họ không được tới làm phiền.

Thấy bốn đại mỹ nhân uyển chuyển rời khỏi Tam Trùng Điện, Lâu Thất vô cùng rầu rĩ nhìn Trầm Sát: "Chủ tử, Đế Quân, nghe nói ngày mai có yến tiệc, tiếp đón Ngọc thái tử, người còn sắp xếp cho ta một chỗ bên cạnh người?"

"Nàng còn chưa khỏe hẳn, không ngồi lẽ nào bắt ta công đứng đó?"

"Ta không có ý đó, ý của ta là ta không đi có được không?" Lâu Thất thấy rằng những nơi như vậy nếu nàng tham gia chắc chắn sẽ không có việc gì tốt đẹp. Bây giờ nàng chỉ muốn rời xa thị phi, tỉnh dưỡng khỏe lại sau đó tìm cơ hội kiếm ít tiền rời khỏi đây, rời khỏi người đàn ông này.

Đương nhiên, vốn dĩ nàng cũng nên đòi hần một ít tiền thù lao, vì nàng đã giải bùa chú cho hần, cho nàng hai ngàn vàng cũng là đương nhiên. Chỉ có điều nàng không dám nói. Chỉ cần nàng nói đòi tiền, người này chắc chắn sẽ biết nàng chuẩn bị chuồn.

"Thị nữ của bốn Đế Quân đương nhiên là bốn Đế Quân ở đâu, nàng ta cũng phải ở đó."

Nói cách khác, nàng không thể từ chối.

Lâu Thất liền trợn ngược mắt. Mặc dù nàng có chút tò mò về Ngọc thái tử, nhưng đạo lý chết vì tò mò thì nàng cũng hiểu.

Chỉ đáng tiếc, nàng không thể từ chối.

Tối hôm nay, Lâu Thất sống chết không chịu lên giường của Trầm Sát, một người ngồi trên giường, mặc trung y màu trắng, một người ăn vận chỉnh tề đứng ở đối diện trừng mắt nhìn hắn.

”Không còn sớm nữa, nàng không nghĩ là muốn luyện công sao?” Ánh mắt Trầm Sát nhìn nàng chăm chăm.

Lâu Thất trợn ngược mắt: ”Giờ này còn luyện công gì nữa? Ta là một cô gái yếu ớt, chủ tử, ta tới ngủ ở thiên điện là được, người cứ ngủ đi.”

Thực sự không biết tại sao mấy ngày này hắn cứ đòi ngủ cùng nàng, xin lỗi chứ, cho dù ở hiện đại nàng cũng không dễ dãi tới vậy. Hơn nữa khi ngủ hắn cứ đòi ôm nàng, hơi thở ấm nóng cứ phả lên cổ nàng khiến nàng rợn tóc gáy, hắn đâu có phải chồng của nàng.

”Nàng giúp bốn Đế Quân giải bùa chú Tây Cương, đây là phần thưởng cho nàng. Lại đây, đừng để ta nói lần thứ hai.”

Thưởng, thưởng cái quỷ gì.

Lâu Thất đang định tiếp tục thuyết phục hắn thì bỗng nghe thấy rầm một tiếng ở ngoài cửa, sau đó nàng nghe thấy tiếng thở có phần nặng nề của Thiên Nhất, nàng liền phì cười, vứt việc ngủ chung hay ngủ riêng này sang một bên.

”Thiên Nhất.” Trầm Sát có nội lực, đương nhiên nghe được âm thanh của Thiên Nhất.

Giọng nói có phần kiềm chế của Thiên Nhất vọng vào: ”Làm phiền Đế Quân, thuộc hạ đáng chết.”

”Việc gì vậy?” Câu này là Trầm Sát nhìn Lâu Thất hỏi, nàng cười như vậy còn dám nói là không biết.

Lâu Thất cứ không nói, nàng chớp đôi mắt trong veo vô tội nói: ”Làm sao ta biết được, Thiên Nhất có lẽ là bị bốc hỏa.”

Thiên Nhất ở bên ngoài nghe nàng nói vậy suýt nữa quỳ sụp xuống: ”Xin Lâu cô nương giúp thuộc hạ.”

Giờ hắn coi như đã biết, chắc chắn hắn đã trúng chiêu trò gì đó rồi, hơn nữa Lâu Thất biết, nhưng nghĩ lại cũng biết là do buổi tối ở Lam Ý một lát. Chỉ có điều hắn không dám nói thẳng với Trầm Sát, vì nếu nói ra, Lam Ý nói không chừng sẽ mất mạng, nhưng khi xưa Trầm Sát đã hứa với Lam thành chủ, giữ lại mạng

sống cho con gái ông ta. Hấn không muốn để Đế Quân thành người thất hứa, vì thế việc này hấn chỉ có thể giấu kín trong lòng.

Nhưng Lâu Thất sao lại biết được?

Khi nàng không nói với Trầm Sát, Thiên Nhất liền biết, Lâu Thất chắc đã đoán biết được nội tình gì trong đó, vì thế lựa chọn che giấu.

Lâu Thất vẫn nhin không cười, trên thực tế nàng rất bội phục Lam Ý, rất to gan, đóng giả cũng rất giống, dựa vào điều kiện và tâm tính của nàng ta, nàng ta hoàn toàn không cần đi tới bước này, chắc là đã có việc gì buộc nàng ta không thể không liều mình mạo hiểm. Nếu như thành công, nàng ta trở thành nữ nhân của Trầm Sát, nếu không thành công có lẽ sẽ bị đuổi khỏi Cửu Tiêu Điện, hoặc mất mạng.

Bốn mỹ nhân đó, nàng có ấn tượng sâu sắc nhất với Lam Ý.

”Thiên Nhất à, không có gì đâu, thời tiết nóng bức, đi uống một chút nước đậu xanh là được.”

Thứ đó được tính rất đặc biệt, không phải là độc cũng không khiến người khác trúng độc, chỉ là sau khi trúng loại thuốc này, sẽ có một cảm giác bức bối dấy lên trong lồng ngực, khiến người ta cảm thấy khó chịu, nhưng khi tiếp cận với người đó trên người sẽ cảm thấy mát mẻ, dễ chịu, tới khi đấy, người đó lại quỵn rũ một chút sẽ rất dễ dàng xảy ra điều gì đó, đây cũng chỉ là nguyên nhân khiến Lam Ý liều mình một phen vì nó cũng không phải xuân dược.

Vì thế Thiên Nhất đã nghĩ nhiều quá rồi, lâu Thất căn bản không biết những việc về Lam Ý.

Muốn giải loại dược tính này cũng rất đơn giản, chỉ cần uống nước đậu xanh là sẽ không sao.

Nàng còn nhớ trước đây lão đạo sĩ thối nói tới việc này từng nghiêng răng nghiêng lợi, nàng còn hỏi ông ta có phải đã từng trúng chiêu không, lão đạo sĩ lập tức đỏ mặt, Lâu Thất nghĩ tới việc này nên mới bật cười.

Bên ngoài lập tức không có âm thanh gì nữa, Lâu Thất mỉm cười một hồi thấy sau lưng phát lạnh, quay đầu lại thì thấy gã nọ túm chặt lấy nàng vút thẳng lên giường.

”Đi ngủ.”

Hấn cũng giống với hai đêm trước, gơ tay ôm chặt lấy nàng.

Lâu Thất không còn gì để nói.

Nàng nhin, nàng nhin. Dù sao thì chỉ là ôm nàng ngủ, nàng coi hấn là dây cáp là được chứ gì?

Gã nọ bị coi là dây cáp mà vẫn không hay, hắn chỉ biết mấy đêm nay ôm nàng ngủ, hắn ngủ rất ngon, không nằm mơ gì, sáng sớm tỉnh dậy tinh thần rất tốt.

Nhiều năm qua, hắn chưa bao giờ ngủ ngon tới vậy.

Cô gái này rất tốt, rất tốt, đối với hắn vừa có thể giảm đau, vừa có thể an thần.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Trầm Sát đã đi rồi. Trừ ngày đầu tiên khi nàng tỉnh dậy hắn vẫn còn ở đây, hai ba hôm nay hắn đều tỉnh dậy sớm hơn nàng, khi nàng dậy bên cạnh đã không còn ai.

Điều khiến Lâu Thất rầu rĩ là nàng không biết hắn dậy từ lúc nào.

Điều đó chỉ có thể nói lên rằng giờ nàng đã quen nằm ngủ cùng giường với hắn, buổi tối ngủ rất thoải mái, cũng không hề đề phòng. Lẽ nào đây là việc tốt, không, điều này đối với nàng tuyệt đối không phải việc gì tốt đẹp.

Mặc dù nàng đã rửa tay gác kiếm nhưng sự cảnh giác cần có, phòng bị cần có nàng cũng không thể đánh mất.

Đáng tiếc, mỗi tối trước khi đi ngủ nàng đều nói vậy với mình nhưng tới ngày thứ hai tỉnh dậy vẫn là thế này.

Chết tiệt.

Như vậy không đúng, không đúng.

Người này, nàng phải nhanh chóng rời xa mới được.

Ban ngày, Trầm Sát cũng không về lại Tam Trùng Điện, Lâu Thất luyện công một hồi cho rằng mình đã hồi phục được một ít liền đi ra ngoài, thấy bên ngoài đã bắt đầu trang hoàng.

"Là sao thế nhỉ?" Nàng bước tới Nhị Trùng Điện, vừa hay gặp được Nhị Linh đang đi tới.

Trên hành lang trong Nhị Trùng Điện đều có treo vải lụa mỏng, nhìn đẹp và lãng mạn hơn ngày thường, tới cung đăng cũng được đổi mới, chạm khắc hoa hoặc chim, rất đẹp.

Nhị Linh bước tới đỡ nàng, nàng xua tay. Trước đây Trầm Sát nói nàng đang tỉnh dương, bảo nàng chọn một thị nữ, nàng cũng chỉ quen với Nhị Linh nên đã chọn nàng ta, vì thế Nhị Linh sẽ có nửa ngày tới Tam Trùng Điện với nàng, chỉ vậy thôi nhưng Như Linh cũng mừng phát điên, mặc dù vẫn không được coi là thị nữ chính thức của Tam Trùng Điện nhưng cũng được xem là vào Tam Trùng Điện hậu hạ, cơ hội gặp được

Đế Quân cũng nhiều hơn.

”Lâu cô nương sao lại ra ngoài vậy?”

Mấy ngày trước nàng đều ở Tam Trùng Điện không ra ngoài.

”Hôm nay khỏe hơn một chút, ra ngoài đi dạo.”

Lâu Thất chỉ vào những vải lụa kia: ”Hình như đây không phải phong cách của Đế Quân?”

”Đây là do Tuyết vệ giao phó, tới khi đó các đế phi đều sống tại Nhị Trùng Điện, hơn nữa sáng nay hai vị công chúa điện hạ của Bắc Thương quốc cũng đã tới.”

”Hai vị công chúa của Bắc Thương quốc?”

Ánh mắt Lâu Thất phát sáng, nàng chưa nhìn thấy công chúa cổ đại bao giờ, thực sự rất muốn gặp gỡ.

Nhưng Nhị Linh đột nhiên có chút lo lắng nhìn nàng, hỏi: ”Lâu cô nương, nàng không lo lắng sao?”

44. Chương 44

Lâu Thất không hiểu: ”Ta lo lắng gì chứ?”

Ừ, thực ra nàng cũng lo lắng, là lo không thể thuận lợi chuồn khỏi đây.

Nhị Linh nhìn trước nhìn sau không thấy ai mới nói thì thầm: ”Lâu cô nương, Đế Quân hiện giờ thích nàng như vậy, nàng cần phải nắm bắt cơ hội yêu cầu người, để nàng cũng được làm đế phi, nàng xem, sau nay có rất nhiều người tới đây, Đế Quân e là sẽ không có nhiều tâm tư dành cho nàng nữa, nàng phải làm sao?”

”Phụt...”

Lâu Thất suyt chút nữa thì chết vì sặc nước miếng.

Nàng yêu cầu Trầm Sát để mình làm đế phi, đế phi quái gì chứ? Nàng cầu xin hần để nàng đi còn được, nàng phải nghĩ quần tới nhường nào mới ở lại đây cùng một đám đàn bà tranh sủng. Nàng nghĩ quần tới nhường nào mới chung chồng với nhiều người tới vậy.

Chà chà, nếu nàng ở đây làm phi tử, đám người ở hiện đại mà biết được chắc sẽ cười rụng răng, nữ vương hắc ám hiện đại lại chung chồng với người khác?

Vãi, trước đây có bao nhiêu mỹ nam tự hiến thân nàng còn không thèm, Lâu Thất nàng đâu cần phải đi chung chồng với những người đàn bà khác?

Lâu Thất không nhịn được cười, lắc đầu.

Nhưng nàng cũng không giải thích nhiều với Nhị Linh, họ chắc chắn cũng không thể hiểu được suy nghĩ của nàng, giống như việc họ nghĩ một người đàn ông lấy nhiều người cũng là lẽ thường tình.

”Bắc Thương quốc chỉ có hai vị công chúa tới thôi sao?”

Nhị Linh nghe nàng hỏi tới hai vị công chúa của Bắc Thương lại hiểu nhầm ý nàng, tưởng rằng nàng muốn biết người biết ta, lập tức nhiệt tình giới thiệu với nàng về tình hình của hai công chúa này, nhân tiện nói luôn cả về những người có khả năng làm đế phi.

Hoàng hôn, ánh mặt trời chênh chếch, bầu trời đỏ rực như lửa.

Cung đăng đã được thắp sáng.

Còn nửa canh giờ nữa là yến tiệc bắt đầu.

Lâu Thất nghe Nhị Linh nói cả buổi chiều về các cô gái khác, chỉ thấy rằng đầu óc quay cuồng, quả nhiên nàng không hề có hứng thú với những thứ này, chỉ là hiếu kỳ một chút về công chúa thôi. Nghe tới còn có con gái của vương gia nào đó nước nào đó, con gái của đại tướng quân nào đó, rồi lại con gái của hoàng thương... càng nghe càng thấy buồn ngủ.

Lúc này Nhị Linh đang chải đầu giúp nàng, động tác của nàng ta vô cùng nhẹ nhàng, chải từng lược từng lược trên tóc, khiến nàng lại muốn ngủ.

Có điều, cả ngày Trầm Sát không về, có lẽ tới tiếp đón hai vị công chúa của Bắc Thương rồi.

”Lâu cô nương, xong rồi, nào, để Nhị Linh trang điểm cho cô nương.”

Lâu Thất lắc đầu: ”Không cần đâu, để ta tự làm.”

Lần trước Nhị Linh nói hóa trang cho nàng, kết quả làm mặt trắng bệch, nhìn như quỷ.

Tài trang điểm của nàng là thủ pháp hiện đại, tuyệt đối có thể vượt xa so với những ”món đồ cổ” ở đây. Nhưng hôm nay nàng không phải nhân vật chính, đâu cần phải trang điểm xinh đẹp làm gì.

”Lâu cô nương muốn mặc bộ xiêm y nào?”

Hôm qua, Trầm Sát đã cho người mang mấy bộ xiêm y tới, cũng là màu sắc trẻ trung, đẹp thì đẹp nhưng nàng không thích.

Lâu Thất nhìn y phục trên người mình, nói: ”Không cần đổi, mặc thế này là được rồi.” Nàng vẫn đang mặc trang phục thị nữ của Tam Trùng Điện, màu sắc khác với trang phục thị nữ của Nhất Trùng Điện, Nhị Trùng Điện. Nàng cảm thấy đã rất đẹp, hơn nữa, nàng chính là thị nữ, mặc những bộ xiêm y kia đi so bì gì với những nữ nhân kia.

Nhị Linh khuyên nhủ thất bại, chỉ biết giậm chân, đi ra ngoài theo nàng.

Trời đã sắp tối, cung đăng chạm hoa chiếu ra hình bóng sắc sỡ, giống như hoa và tranh. Lâu Thất bước trên hành lang của Nhị Trùng Điện, nghe được các lời thỉnh an, chỉ cảm thấy nơi này chưa bao giờ náo nhiệt tới vậy.

Xem ra không chỉ có hai vị công chúa Bắc Thương tới, những mỹ nhân khác cũng đã tới rồi. Nàng có thể tưởng tượng ra cảnh Trầm Sát bị vây quanh một nhóm mỹ nữ, càng nghĩ càng thấy quái dị.

Sảnh yến tiệc rất rộng, rất xa hoa. Trên mặt đất có trải thảm thêu hoa rất dày, hai bên có kê hai dãy bàn, tất cả đều làm bằng gỗ hoa lê. Lâu Thất ở hiện đại tuy rất có tiền, không bao giờ thiếu, nhưng nhìn thấy cảnh xa xỉ thế này, nàng vẫn có chút ngứa tay, muốn mang tất cả đi bán.

Cây cột chạm rồng hai người ôm không xuể, bên trên có khảm dạ minh châu.

Dạ minh châu ơi dạ minh châu.

Lâu Thất vội vàng nhìn kĩ, viên nào viên ấy to bằng nắm tay, phát ra ánh sáng không quá sáng như diệu nhẹ, đây đúng là dạ minh châu trong truyền thuyết.

Nàng chưa từng tới sảnh yến tiệc này bao giờ, không ngờ nơi này lại xa xỉ tới vậy, tới dạ minh châu trong truyền thuyết cũng có, tổng cộng những mười tám viên.

Chà chà, Trầm Sát đúng là rất có tiền, vậy mà cũng không chủ động nói với nàng về chuyện lương lậu, lẽ nào làm đại thị nữ cận thân lại không có ngân lượng hàng tháng sao?

Không được, vấn đề này tới nay nàng phải trao đổi nghiêm túc với hắn.

Trầm Sát ngồi ở vị trí cao nhất chính giữa, nhìn cô gái đang chậm chạp tiến vào. Vào tới nơi lại không nhìn hắn trước tiên mà nhìn khắp nơi một lượt, nhìn bàn, nhìn cột, nhìn dạ minh châu, bây giờ tốt rồi, bắt đầu nhìn hoa cỏ ở các góc.

Hắn rất bức, vô cùng bức.

”Lâu Thất!”

Giọng nói trầm truyền tới, Lâu Thất nghe ngửi khí là biết ai đó đang không vui. Nàng quay đầu lại nhìn thấy thấy hắn đang mặc cẩm bào màu đen, eo thắt một chiếc đai màu đen, cổ tay áo thêu chỉ vàng, ngồi đó thôi cũng có khí thế vô cùng bá khí. Ánh mắt hắn nhìn nàng chăm chăm, đôi môi mím chặt, rõ ràng là đang tức giận.

Tính tình thất thường này, đợi lát nữa có nhiều mỹ nhân tới, bày mặt đó muốn làm gì?

”Lâu cô nương, mau qua đi, Đế Quân đang gọi cô nương.” Nhị Linh thì thầm bên cạnh. Nhị Linh trong lòng cảm thấy rất hạnh phúc, vì tối nay nàng ta có thể đứng sau chỗ ngồi của Lâu Thất, đó là chỗ gần Đế Quân nhất, tối nay Đế Quân nhìn thật bất phàm.

Vì có lệnh của Trầm Sát, Lâu Thất phải tới sớm, vì thế khi nàng tới, các nơi đều là tiếng thỉnh an chào hỏi, nhưng vẫn còn cách xa sảnh yến tiệc một chút, nàng là người tới nhanh nhất rồi.

Khi Lâu Thất bĩu môi bước về phía Trầm Sát mới phát hiện thị nữ đứng hầu hai bên đều đang lên nhìn Trầm Sát, ai nấy cũng ánh mắt đưa tình, có giấu cũng không giấu được.

Có điều, đích thực Trầm Sát bình thường không tới Sảnh Nghị Sự của Nhị Trùng Điện thì lại ở Tam Trùng Điện, cơ hội họ tiếp xúc với hắn rất ít, đâu có thể ở gần như bây giờ, hơn nữa hắn còn không đi, cứ ngồi đó cho họ ngắm nhìn, thực sự rất hạnh phúc.

Lâu Thất không chú ý tới vị trí bên cạnh hắn, bây giờ suýt chút nữa ngạc nhiên rớt cằm.

Nàng vốn tưởng nói là ngồi bên cạnh hắn tức là ngồi ở một chiếc bàn bên dưới vị trí chủ, nhưng ai biết rằng là sánh vai ngồi cùng hắn, bên phải hắn có kê thêm một chiếc ghế, ngồi cùng hàng, cùng độ cao với hắn.

Trời ơi, trong nhận thức của nàng, hoàng hậu cũng không được ngồi ở vị trí đó.

Trầm Sát quả nhiên muốn hại nàng.

Nếu nàng cứ thế ngồi lên, tối nay chắc sẽ đừng hòng yên ổn.

Nhưng Trầm Sát đâu có thể để nàng từ chối.

”Lại đây.”

”Chủ tử, chúng ta thương lượng chút được không, đừng để ta ngồi ở đây, chủ tử vẫn còn cần tuyển phi, ta ngồi ở đây, những cô gái kia sẽ xé xác ta ra mất.” Nang nhanh chóng bước vào, nói nhỏ.

Trầm Sát không nói gì chỉ lạnh lùng liếc nhìn nàng.

Lâu Thất giơ tay, được thôi, nàng đầu hàng.

Nàng ngồi phịch xuống ghế bên cạnh hắn, cũng không quan tâm tới dáng ngồi gì hết, dù sao thì mọi người đều cũng đã nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác nhất của đối phương, cũng đâu phải cần kết hôn.

Trước tiên không nói tới những nữ nhân muốn làm đế phi của hắn, ngay cả những thị nữ ở đây nhìn nàng cũng bằng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống. Nếu nàng là công chúa gì đó thì họ cũng không có tư cách đồ kị, nhưng Lâu Thất cũng chỉ là một thị nữ, vậy nàng chính là đối tượng đồ kị của họ.

”Ngọc thái tử Đông Thanh quốc tới!”

Bên ngoài sảnh có tiếng thông báo.

Lâu Thất lập tức ngồi thẳng dậy. Thái tử ôn hòa dịu dàng trong truyền thuyết, nàng cũng rất hiếu kì.

Phản ứng này trong mắt Trầm Sát khiến hắn nắm chặt bàn tay đặt trên tay vịn của ghế. Ừ, Đông Thanh Ngọc thái tử phải không?

Ngoài sảnh, một người chậm rãi tiến vào.

Cầm bào ngọc sắc, dáng người cao lớn, một tay chấp sau lưng, một tay đặt phía trước, eo thắt đai bạch ngọc, vạt áo có đeo một miếng bích ngọc bội, chậm rãi đạp gió bước vào.

Gương mặt sáng sủa, môi thoáng nụ cười, ngũ quan nếu tách riêng ra thì không có gì đặc biệt nhưng không biết tại sao khi ghép lại với nhau lại khiến người ta có cảm giác vô cùng dễ chịu, đặc biệt thân thiện.

Thái tử Đông Thanh quốc Đông Thời Ngọc, quả nhiên danh bất hư truyền.

Nếu như hắn chỉ là một mỹ nam tuần tú, Lâu Thất sẽ cảm thấy thất vọng, nhưng hắn như thế này hoàn toàn phù hợp với tướng tượng của nàng đối với quân tử như ngọc, so bì về khí chất, tư thái đẳng cấp, khí chất tuyệt đỉnh.

Đông Thời Ngọc chỉ vào một mình, không hề dẫn theo tùy tùng và thị nữ nào. Điều này khiến cảm giác của Lâu Thất đối với hắn lại tốt hơn một chút, không tại sao cả, chỉ vì sự đặc biệt này.

Nhưng nàng biết, Đông Thời Ngọc nhất định không thân thiết vô hại như dáng vẻ bề ngoài của hắn.

”Đông Thanh, Thời Uy, bái kiến Đế Quân.”

Giọng nói của Đông Thời Uy cũng thanh thoát như gió, không cao không thấp, âm cuối có một chút ma lực thần kỳ, giống như gió mát thổi nhẹ qua tai, khiến người ta có cảm giác dễ chịu.

”Ngọc thái tử đường xa ngàn dặm tới Phá Vực ta, dọc đường đi đã vất vả rồi, mau mời ngồi!” Giọng Trầm Sát lạnh hơn hẳn giọng Đông Thời Ngọc.

Nhưng hai người như vậy mỗi người có một nét riêng, không thể mang ra so sánh, vì họ thuộc hai loại hình hoàn toàn khác biệt nhau.

Lâu Thất thấy Ngọc thái tử bước tới vị trí đầu tiên ở bên tay phải, từ đầu chí cuối không hề nhìn nàng, đợi sau khi ngồi xuống mới nhìn lại, khẽ gật đầu với nàng.

Nàng cũng gật đầu đáp lễ, trong lòng ngẫm nghĩ. Đông Thanh Ngọc thái tử quả nhiên không phải nhân vật đơn giản, nàng tin rằng ai cũng từng nghe rằng bên cạnh Trầm Sát không có nữ nhân, nhưng lúc này vừa bước vào đã nhìn thấy nàng ngồi sánh ngang với Trầm Sát nhất định sẽ rất kinh ngạc, không thể bỏ qua sự tồn tại của nàng, Đông Thời Ngọc lại có thể thản nhiên như vậy, đúng là không đơn giản, chỉ ít nàng cho rằng hắn rất hiểu Trầm Sát, và nhanh chóng phát đoán ra hắn nên dùng thái độ gì để đối phó với tình hình thế này.

Có điều, Đông Thời Ngọc thông minh, nàng thì có chút không thông minh cho lắm.

”Sao vậy, Đông Thời Ngọc thái tử rất tuần tú?”

Giọng trầm vang lên bên tai, Lâu Thất mới giật mình phát hiện ra mình vì nghĩ những việc này nên đã nhìn Đông Thời Ngọc khá lâu.

45. Chương 45

Nàng quên mất, vị bên cạnh mình là người tính khí thất thường.

Thân là thị nữ của hắn, có phải nàng nên coi hắn là trời, không được nhìn người đàn ông khác quá lâu không?

Lâu Thất thấy rằng, điều này cũng quá bá đạo, nàng đâu phải hậu phi của hắn.

Có điều nghe ra sự tức giận trong lời nói của hắn, Lâu Thất quyết định vẫn là kẻ biết thời thế là tuần kiệt, nàng lập tức bợ đỡ nhìn hắn cười nói: ”Sao có thể chứ, chủ tử là nam nhân tuần tú nhất thiên hạ.”

Qc. Nàng nói mà khiến mình muốn ói, cảm giác mình giống như chiếc gương thần trong truyện "Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn".

Gương thần ơi gương thần, hãy nói với ta, ai là nam nhân tuần tú nhất thế gian.

Ồ, nàng lại hơi ngĩ ngợi quá đà rồi.

Nhưng dù nàng có quá trốn hay không thì câu nói của nàng cũng khiến cho ai đó nghe rất dễ chịu, sắc mặt dịu xuống rõ rệt, lại còn nâng ly lên kính về phía Đông Thời Ngọc.

"Đại công chúa điện hạ, nhị công chúa điện hạ của Bắc Thương Quốc tới!"

Hai người đều đặt chén rượu xuống nhìn ra ngoài cửa.

Người chưa tới, gió nhẹ đã thổi vào, sau một hồi gió mát, lần này là cánh hoa rợp trời, những cánh hoa màu hồng, màu tím bay phấp phới trong sảnh, mang theo hương hoa thoang thoảng.

Tiếng sáo trúc bay bổng từ bên ngoài vọng lại, dẫn mọi người tới quang cảnh nắng xuân gió mát, chim chóc ríu rít, trăm hoa đua nở, cảnh sắc đẹp tươi.

Lâu Thất hào hứng chống cằm.

Woa, công chúa của thế giới này xuất hiện cũng hoành tráng tới vậy sao?

Gió nhẹ kia làm sao thổi tới vậy?

Cánh hoa không bay tới chỗ nàng nhưng nàng có thể nhìn ra, đó là những cánh hoa thật. Muốn xuất hiện phải có cao thủ dùng nội lực đưa cánh hoa vào.

Tiếng sáo này nghe cũng rất du dương, rất êm tai.

Sau màn đạo đầu rầm rộ mới có bốn thị nữ đeo dải lụa màu hồng uyển chuyển đi vào, sau lưng họ có hai nữ tử tuyệt sắc vóc dáng cao ráo như nhau chậm rãi bước vào, dáng người tuyệt mỹ. Nữ tử đi bên trái mặc xiêm y màu đỏ rực rỡ, đuôi váy dong đưa, mỗi bước đi đều có ánh vàng chỉ vàng lấp lánh, vô cùng cao quý hoa lệ. Nữ tử đi bên phải mặc một chiếc váy dài trắng tuyết, đuôi váy có thêu những bông hoa thược dược màu đỏ cực lớn, mỗi bước chân nàng đi, những bông hoa đó như đang nhảy múa, vô cùng xinh đẹp, quyến rũ.

Hai người họ đều bịt mạng che mặt, chỉ để lộ ra một đôi mắt long lanh như nước hồ thu, trong veo hút hồn. Nữ tử xiêm y màu đỏ có đôi mắt to và sáng hơn, ánh sáng lấp lánh. Nữ tử xiêm y màu trắng đôi mắt như

đang cười, khóe mắt hơi cong xuống, nhìn rất quyến rũ.

Hai công chúa này không để lộ dung mạo, nhưng đã khiến mọi người bị khuất phục trước dung nhan tuyệt sắc của họ.

Quả nhiên là mỹ nhân danh bất hư truyền.

Lâu Thất khen ngợi một tiếng, ánh mắt nhìn lên một thiếu nữ sau lưng họ.

Nàng vốn tưởng rằng tiếng sao kia là một trong số hai công chúa thôi, thì ra không phải. Thiếu nữ này cũng đeo mạng che mặt, nhưng cúi đầu, nhìn không rõ dung mạo, có điều dáng vẻ rất yêu kiều, cuốn hút.

Lẽ nào Bắc Thương quốc chuyên sinh ra mỹ nhân.

Lâu Thất liền đưa mắt nhìn Trầm Sát, phát hiện hắn không hề bị tuyệt sắc của đối phương hút hồn, vẫn là gương mặt băng sơn ngàn năm. Gã này nếu như lại cười như lần trước chắc chắn có thể dùng tuyệt sắc phản công, khiến hai vị công chúa kia khuynh đảo vì hắn, sao lại lạnh thế này chứ. Trong lòng nàng không khỏi lẩm bẩm, sau đó lại quay đầu nhìn Đông Thời Ngọc, thấy Đông Thời Ngọc cũng vẫn là nụ cười thoáng qua không đổi, nhìn không thấy chút động lòng nào cả.

Chà chà, hai người đàn ông này đúng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Công chúa ơi công chúa, xem ra chỉ có ta chiêm ngưỡng vẻ đẹp của các nàng mà thôi.

Lâu Thất mỉm cười.

Nụ cười của nàng khiến hai công chúa liền nhìn về phía nàng.

”Bắc Thương, Bắc Phù Dung, Bắc Thước Dực tham kiến Đế Quân, chúc Đế Quân an khang.” Hai công chúa cũng nhanh chóng thu lại ánh mắt, cúi người hành lễ với Trầm Sát.

Thân phận của họ không thấp, đương nhiên không cần khấu đầu quỳ vái Trầm Sát.

Nhưng những thị nữ mà họ dẫn theo thì đều phải khấu bái.

Trầm Sát khẽ đỡ hờ tay phải trên không: ”Hai công chúa có lòng rồi, cảm tạ thành ý của Bắc Thương, tới vì đại lễ tuyển phi của bốn Đế Quân, xin mời ngồi.”

”Đa tạ Đế Quân.”

Hai vị công chúa bước về vị trí đầu ở phía bên trái và ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, không đợi họ lên tiếng liền có các mỹ nhân và sứ giả khác lục đục tiến vào. các đại chủ sự của Phá Vực, người có tư cách ngồi vào bàn đều đang đợi quý khách tới đủ rồi mới lần lượt vào trong, hành lễ với các vị khách sau đó mới ngồi vào vị trí của mình.

Ngay lập tức cả sảnh yến tiệc rộng lớn đều ngồi chật kín người.

Tiếng nhạc vang lên, nhẹ nhàng du dương nhưng không hề lẫn át tiếng trò chuyện trong sảnh.

Nhưng ánh mắt mọi người đều không khỏi nhìn về phía Lâu Thất.

Cô gái này là ai? Nghe nói bên cạnh Đế Quân Phá Vực từ trước tới giờ không hề có nữ nhân, thậm chí tới thị nữ đều không được ở lại Tam Trùng Điện, bây giờ sao lại có một nữ nhân ngồi bên cạnh hắn, hơn nữa lại ăn mặc không hề quý phái, rõ ràng là trang phục của thị nữ! Lại nhìn dung mạo của nàng, mặc dù không tệ nhưng ở đây cũng không được coi là đẹp nhất, hai vị công chúa kia chắc chắn thắng được nàng ta vài phần.

Trước đây từng nói Trầm Sát có một đại thị nữ cận thân, lẽ nào chính là nàng ta?

Nhưng trước giờ chưa từng có ai quan tâm chú ý tới đại thị nữ cận thân này, chỉ cho rằng cuối cùng Trầm Sát cũng có người ở bên cạnh phục vụ rồi, không ngờ, trong trường hợp thế này nữ tử này có thể ngồi bên cạnh hắn, lại còn ngồi ở vị trí như vậy.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về người Lâu Thất, mang theo các kiểu thăm dò, các kiểu địch ý. Lâu Thất cúi xuống không quan tâm, dù sao từ khi nàng biết mình nhất định phải ngồi ở vị trí này nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, không phải là để người khác nhìn sao, nàng cũng không phải chưa từng thử qua. Khi ở hiện đại, nàng làm nhiệm vụ từng đóng giả là công chúa hoàng thất nọ, khi đó phải gặp gỡ với phóng viên và các nhân vật chính giới của khắp các nơi trên thế giới, muốn nàng hoảng hốt sợ hãi, chân tay lỏng lẻo, là hoàn toàn không thể.

Thấy nàng thản nhiên ăn trái cây, không hề quan tâm tới những ánh mắt kia, Trầm Sát không hiểu sao càng nhìn càng thấy hài lòng, càng nhìn càng thấy thích. Người của hắn nên có khí chất như vậy, nên bình tĩnh như vậy, chính là vậy, hắn rất thích.

Tâm trạng tốt hẳn lên, hắn liền đưa đĩa trái cây trên bàn mình đặt tới trước mặt nàng, độc tác vô cùng dịu dàng.

Điều này khiến người ở phía dưới đều vô cùng sửng sốt, lúc này mọi giả thiết của họ ban nãy lại sụp đổ. Rốt cuộc nữ tử này có thân phận gì?

Nguyệt vệ ngồi ở bên dưới, hai tay nắm chặt xuống bàn, suýt chút nữa cô ta đã hất tung bàn lên. Bức tiệc này là do cô ta phụ trách, khi Trầm Sát ra lệnh sắp xếp Lâu Thất ở bên cạnh hắn, cô ta đã suýt hộc máu,

nhưng cô ta không ngờ khi tận mắt nhìn thấy cảnh này, cô ta còn muốn thổ máu hơn cả tưởng tượng.

”Đế Quân, lần này tới đây, Đông Thanh ta có lễ vật dâng tặng, mong Đế Quân đón nhận.” Đông Thời Ngọc thanh thoát lên tiếng. Hấn vừa nói xong, có không ít mỹ nhân liền e thẹn nhìn hấn, Đông Thanh Ngọc thái tử, cũng là người tình trong mộng của không ít nữ tử trong thiên hạ, cho dù lần này họ tới vì Trầm Sát, nhưng thấy nam tử tuấn mỹ như ngọc thể này cũng khó tránh động lòng xuân.

Trầm Sát nói: ”Ồ, Ngọc thái tử có thể đích thân tới đây, bản đế quân đã vô cùng cảm tạ rồi, hà tất phải tốn kém.”

Lâu Thất nhủ thầm, người có thể thành ý hơn chút không, có thể thân thiện một chút không, giọng lạnh như thể này, làm sao người có thể tranh đoạt trái tim mỹ nhân với hấn được? Không thấy đã có bao nhiêu ánh mắt mỹ nhân đều nhìn về Ngọc thái tử đó rồi sao?

”Từ lâu đã nghe uy danh của Đế Quân, Thời Ngọc không biết quà gì mới có thể xứng với Đế Quân, cũng may trước đây đã săn được một con chim ưng ở Tuyết Sơn, Thời Ngọc cho rằng, tặng con chim ưng này cho Đế Quân là thích hợp nhất.”

Hấn vừa dứt lời, ánh mắt đại công chúa của Bắc Thương sáng rực hỏi: ”Chim ưng của Tuyết Sơn lẽ nào là Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương trong truyền thuyết.”

”Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương?”

Mọi người đều kêu lên, ngạc nhiên và bất ngờ.

Lâu Thất cũng khẽ nhướng mày.

Thật trùng hợp, trong cuốn Kỳ Vật Chí của lão đạo sĩ thối cũng có mô tả về Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương, còn có cả hình vẽ đi kèm.

”Chính là Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương.” Đông Thời Ngọc mỉm cười nói.

Mọi người lại tiếp tục xuýt xoa.

”Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương, ta tưởng rằng đó là thần vật trong truyền thuyết, không ngờ lại tồn tại thật sự.”

”Nhưng nghe nói Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương vô cùng hung hãn, dũng mãnh, sức mạnh vô cùng, mỗ dài nhọn sắc bén sánh ngang bảo kiếm trong thế gian, bị mổ một cái nhất định sẽ mất mạng. Vật hung hãn như thế sao có thể săn được?”

”Ngọc thái tử, nghe nói máu của Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương vô cùng quý giá, cho vào thuốc có thể tăng trăm lần công hiệu của thuốc thường, mở ứng cũng có thể chế tạo thành vũ khí, vô cùng sắc bén, điều này là thật chứ?”

Đông Thời Ngọc mỉm cười gật đầu nói: ”Không sai, có điều, cho dù máu và mỡ của ứng vương quý giá thế nào đi nữa cũng sao sánh bằng thuần phục nó, khiến nó phục vụ mình, dù sao thì sự hung hãn của ứng vương mới là thứ quý giá nhất.”

Tiếng hít thở ngược lại vang lên, có người thậm chí còn kêu lên thất thanh.

”Ý của Ngọc thái tử là Bạch Ưng Vương đó đã bị bắt sống?”

Họ đều tưởng rằng, tổn công tổn sức có thể bắt giết ứng vương đã là rất lợi hại rồi, nhưng nếu là bắt sống thì đúng là điều không thể tin nổi. Vì nếu như bắt sống nó sẽ phải dẫn đo rất nhiều, có nhiều chiêu số không thể sử dụng, vũ khí cũng không được dùng, Bạch Ưng Vương hung hãn là vậy, nếu không dùng vũ khí có thể bắt sống được, vậy phải tốn bao nhiêu nhân lực và công phu?

Vậy thì lễ vậy này đúng là đại lễ!

Tới Ứng và Nguyệt cũng đều tỏ vẻ vui mừng, có Bạch Ưng Vương, nếu như có thể thuần phục, uy danh của Phá Vực sẽ càng được lan truyền. Còn nữa, Đế Quân sẽ như có thêm một thị vệ hùng mạnh, không, một con Bạch Ưng Vương có thể sánh bằng hàng trăm thị vệ.

Đúng là quý giá!

Nhưng Đông Thanh quốc có được thần vật như vậy tại sao không giữ lại để dùng, lại hào phóng mang tới tặng Phá Vực?

Điểm này người có mặt tại đây đều nghĩ nát óc không ra.

Giá trị của Bạch Ưng Vương rất cao, hơn nữa chỉ có thể gặp không thể cầu được, cả đời này cũng rất khó gặp được con thứ hai, giữ lại cho mình người khác cũng không nói gì.

Đông Thời Ngọc giống như biết được nghi hoặc của họ, hần thần nhiên gương cười nói: ”Không giấu gì các vị, Đông Thanh chúng ta khi có được Bạch Ưng Vương cũng từng muốn giữ lại cho mình, đáng tiếc Bạch Ưng Vương quá khó thuần, Đông Thanh không ai có thể thuần phục được. Nếu như giết chết nó lại thấy quá đáng tiếc, dù sao Tuyết Sơn sinh ra được một ứng vương cũng không hề dễ dàng gì.”

”A, là không có ai có thể thuần phục sao?”

46. Chương 46

”Như vậy cũng đúng, giết chết Bạch Ưng Vương thì thật đáng tiếc.”

Trong sảnh, mọi người bàn tán sôi nổi.

Đông Thời Ngọc nói tiếp: ”Nghe nói Đế Quân dũng mãnh, có lẽ Bạch Ưng Vương sinh ra vì Đế Quân, nếu như nó có thể thần phục Đế Quân thì cũng là một việc tốt đẹp, bởi vậy Đông Thanh ta quyết định tặng Bạch Ưng Vương cho Đế Quân.”

Lời của Đông Thời Ngọc người khác không thấy gì, tâm tư của họ đều dồn hết vào Tuyết Sơn Ưng, không để tâm cho lắm, nhưng người trong Phá Vực thì không thể không để tâm.

Đông Thời Ngọc luôn miệng nhấn mạnh sự dũng mãnh của Trầm Sát, tuổi hắc cũng không thuần phục được Ưng Vương há chẳng phải sẽ phụ danh dũng mãnh sao?

Sắc mặt Nguyệt vệ lập tức sa sầm, ngấm ngấm nhìn Đông Thời Ngọc.

Quả nhiên nghe Đông Thời Ngọc nói tiếp: ”Đế Quân, Thời Ngọc có một điều muốn làm phiền, vì Bạch Ưng Vương vô cùng hung hãn, Đông Thanh ta không có ai có thể thuần phục, Thời Ngọc trong lòng cảm thấy rất tiếc nuối, chỉ muốn có thể nhìn thấy nó bị thuần phục, có thể mời Đế Quân thử thuần phục ưng vương ở đây để Thời Ngọc và các vị đây có thể mở mang tầm mắt không?”

Lâu Thất cũng nhìn về phía Đông Thời Ngọc.

Thuần ưng trước mặt mọi người?

Nghe nói, Bạch Ưng Vương đó đích thực vô cùng hung hãn, hơn nữa bẩm sinh có vương tính, vô cùng thù địch với những người muốn thuần phục mình, gần tới mức không chết không thôi.

Vì hắc cường hãn, nếu như cũng không thuần phục được nó vậy chỉ có hai kết cục, một là chết hai là gần chết. Không có ai có thể chỉ thử sau đó lành lặn rút lui.

Đông Thời Ngọc trước khi bắt sống được ưng vương chắc chắn đã tìm hiểu kỹ càng, không thể không biết điểm này. Hơn nữa họ đã thử thuần phục ưng vương, khi đó nhất định sẽ có rất nhiều người bị thương, Đông Thời Ngọc cũng không thể không biết. Bởi vậy thỉnh cầu này của hắc rất có dụng ý. Nhưng điểm này Lâu Thất tin rằng không có mấy người biết, vì theo nàng được biết chưa từng có ai bắt sống được ưng vương và thuần phục nó. Đương nhiên, lão đạo sĩ thối sao biết được những điều này thì nàng không rõ.

Nói chung, bây giờ chỉ có nàng hiểu rõ điều này. Những người khác chỉ biết ưng vương khó thuần phục, không thể nào biết rõ thế được.

Tới Ứng cũng tỏ ý băn khoăn. Điều này chứng tỏ hẳn nghĩ việc này có thể thành công nhưng không biết mức độ nguy hiểm của nó, chỉ sợ Trầm Sát không thuận phục được mà đánh mất uy danh.

Nhưng họ tôn Trầm Sát làm chủ, đương nhiên phải suy nghĩ nhiều hơn cho hẳn, trong phá Vực còn những người khác nữa, ví dụ như những chủ sự vốn dĩ theo thành chủ cũ, giống như Quách Phụng, bọn họ nghĩ nhiều hơn cho uy danh của Phá Vực, đương nhiên cũng hy vọng Trầm Sát có thể thử, sắc mặt mọi người đều lộ vẻ hào hứng.

Quách Phụng mặc dù trước đây bị Trầm Sát đánh một chưởng làm bị thương nhưng không biết mức độ hung hãn của Bạch Ứng Vương, chỉ nghĩ rằng nếu như hẳn có thể thuận phục Bạch Ứng Vương, vậy thì hẳn có thể nổi danh thiên hạ, uy danh của hẳn sẽ được người người biết tới, liền sốc nổi đứng dậy, bước tới giữa sảnh nói, quỳ một gối trước mặt Trầm Sát: "Đế Quân, thuộc hạ xin nguyện thử thuận phục."

"Đế Quân, thuộc hạ cũng nguyện thử một lần."

Một chủ sự bình thường bất hòa với hẳn cũng bước tới, chủ động thỉnh anh.

Lúc này, đại công chúa của Bắc Thương cũng đứng dậy, khẽ cúi người với Trầm Sát: "Đế Quân, Phù Dung đã tới Phá Vực, hiếm khi gặp được thần vật, cũng muốn thử sức một phen."

Mọi người sững sốt nhìn về phía nàng ta.

Một vị công chúa xinh đẹp yếu ớt như vậy lại muốn thuận phục Huyết Ứng Vương.

Nhị công chúa mỉm cười nói: "Không giấu Đế Quân, hoàng tử của ta từ nhỏ đã yêu mến dã thú, càng hung hãn càng yêu thích, ở Bắc Thương, tỷ ấy đã thuận phục mấy con mãnh hổ, trong hoàng cung cũng có một con tuyết hổ làm thú cưỡi của riêng tỷ ấy, rất uy phong."

Giọng nói vờ trách cứ của nàng vang lên, liền làm dịu lại không khí nghiêm túc trong sảnh, mọi người đều cảm thấy không khí cũng trở nên ngọt ngào.

"Ồ, không ngờ đại công chúa lại có thần kỹ này." Trầm Sát nói.

"Không dám nhận là thần kỹ, chỉ là từ nhỏ Phù Dung đã có duyên với muông thú mà thôi." Đại công chúa nhỏ nhẹ nói.

Trầm Sát nhìn Đông Thời Ngọc nói: "Không biết ý của Ngọc thái tử thế nào?"

Đông Thời Ngọc mỉm cười gật đầu: "Thời Ngọc đương nhiên không có ý kiến gì, có điều ưng vương dũng mãnh, các vị hãy thận trọng."

Quách Phụng và chủ sự kia đồng thời tỏ vẻ chắc chắn phải thành công.

”Chỉ có điều, sảnh yến tiệc này quá nhỏ, không tiện để thuận phục ứng vương, mong các vị di giá ra ngoài sảnh.” Đông Thời Ngọc lại nói.

Trầm Sát ra lệnh một tiếng, mọi người lần lượt rời bước ra khỏi sảnh yến tiệc, tới hoa viên bên ngoài.

Cung đăng rực rỡ, chiếu sáng hoa viên như ban ngày. Mọi người đều đứng ở hành lang bên trên, có thị vệ cầm kiếm đứng ở dưới hành lang bảo vệ mọi người, đề phòng ứng vương nổi giận, làm bị thương người vô tội.

”Ứng vương đó, người từng nghe nói chưa?” Lâu Thất dựa vào cột chuẩn bị xem trò hay, nàng còn đang suy nghĩ xem có nên sai Nhị Linh đi lấy giúp nàng một nắm hạt dưa hay không thì nghe thấy giọng Trầm Sát vang lên bên tai. Đồng thời, sau lưng nàng có cảm giác ấm nóng.

Hắn đứng ra sau lưng, vòng tay ôm lấy nàng. Hắn cao lớn khiến nàng cảm thấy mình càng trở nên nhỏ bé.

Khốn thật, nói thì cứ nói, đứng thì cứ đứng, đừng thân mật thế này được không, không thấy ánh mắt của Tuyết vệ như sắp lặn rồi sao?

Bên cạnh Đế Quân là Đông Thời Ngọc, hai vị công chúa của Bắc Thương, còn có cả Ung và Nguyệt, Tuyết đứng xa hơn một chút, nhưng nếu xét về gần nhất thì chính là Lâu Thất rồi, bây giờ nàng giống như đang được hắn ôm vào lòng vậy.

Lâu Thất trợn ngược mắt, nói: ”Chưa nghe nói bao giờ, vì thế ta đang đợi mở mang tầm mắt.”

”Thật sao?” Trầm Sát không nói thêm nữa.

Lúc này có bộ thị vệ Đông Thanh khiêng một chiếc lồng sắt cực lớn ra, mọi người đều kêu lên kinh ngạc, bởi chiếc lồng đó cũng lớn nằm ngoài dự liệu của họ, mỗi thanh thép to bằng tay người đàn ông trưởng thành, khiến trong lòng họ đều không khỏi kinh hãi, lẽ nào ứng vương đó thực sự lợi hại tới vậy, phải dùng tới cả chiếc lồng chắc chắn như thế để nhốt?

Đợi họ đặt chiếc lồng xuống, lùi ra xa, mọi người mới nhìn rõ Bạch Ung Vương trong lồng, mọi người đều kêu lên kinh ngạc.

”Trời ơi, đó chính là Bạch Ung Vương.”

”Quả nhiên danh bất hư truyền.”

”Nhìn đáng vẻ, đợi khi nó dang cánh, há chẳng phải sẽ che hết một nửa hoa viên này?”

”Nhìn kia, nhìn mở nó, trời ơi, sắc nhọn quá.”

Sắc nhọn, có lúc không cần thử cũng nhìn ra được, vì mở ứng dưới ánh đèn nhìn giống như huyền thiết, vô cùng sắc nhọn, bề mặt còn lấp lánh ánh sáng sắc lạnh, vừa dài vừa nhọn, nếu bị mở trúng, nói không chừng sẽ có thể xuyên qua người.

Mọi người trước khi nhìn thấy Bạch Ứng Vương, mọi thứ đều chỉ có thể tưởng tượng ra, và đã tưởng tượng rất đáng sợ rồi, bây giờ nhìn thấy, mọi tưởng tượng của họ trước đây đều bị lật đổ, nó còn hung hãn hơn gấp vạn phần.

Sắc mặt của đại chủ sự đứng bên cạnh Quách Phụng cũng rất khó coi, thực tế vượt xa dự liệu của hắn. Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn, đừng nói hắn không thể mất mặt, cho dù Đế Quân cũng không cho phép hắn chùn bước trong lúc này.

Quách Phụng nhìn qua bên cạnh Tuyết vệ, bên cạnh cô ta là một thị nữ xinh đẹp đang dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn, hắn lập tức rướn ngực.

”Ai bắt đầu trước đây?” Đông Thời Ngọc lên tiếng hỏi.

Quách Phụng bước ra: ”Thuộc hạ xin thử trước.”

Trầm Sát gật đầu.

Lúc này, bốn thị vệ khiêng lồng ban nẩy đồng loạt ra tay, bốn lưỡi phi đao đồng thời bắn về phía lồng sắt, chém chuẩn xác vào khóa cửa ở bốn góc, bốn tiếng vang khê, bốn chiếc khóa sắc đứt ra, phi đao lại xoay chuyển, bay ngược trở về tay bốn người đó.

Đó là bốn lưỡi phi đao chém sắt như chém bùn, bốn người bộc lộ khả năng này cũng đủ khiến người ta trầm trồ ngạc nhiên.

Thái độ của nhiều người với Đông Thời Ngọc đã có thay đổi.

Đông Thời Ngọc vẫn mỉm cười như làn gió mát, như thể hắn không cảm thấy không có gì đáng nhắc tới.

Lúc này, rào sắt bốn phía của lồng sắt đồng thời hạ xuống, Bạch Ứng Vương liền đứng dậy. Nó vừa đứng dậy mọi người lập tức bắt giác nín thở.

Ứng vương toàn thân trắng muốt, lông vũ trên người đều trắng phát sáng, từ chiếc mỏ nhọn dài tới đỉnh

đầu có một nhúm lông mao màu đỏ rực rỡ, điểm đỏ trong tuyết, đẹp tới mê hồn.

Khi nó đứng dậy, khí thế lập tức xuất hiện, cơ thể khổng lồ, vuốt sắc nhọn, hai mắt đen nhanh sáng quắc chứa đựng ngọn lửa phẫn nộ liếc nhìn Quách Phụng đứng gần nó nhất.

Bị ánh mắt đó liếc nhìn, Quách Phụng không khỏi khiếp sợ.

Nhưng mọi người đều đang nhìn hấn, lúc này hấn cũng không dám nói rút lui, đành phải liều mạng bước lên hai bước, giơ tay phải lên, làm động tác nén xuống, nội lực từ từ phóng ra, bao phủ lên người Bạch Ưng Vương. Kế hoạch của hấn là đầu tiên dùng áp lực bắt nó cúi đầu, như vậy nó sẽ phát hiện ra sự hùng mạnh của hấn, từ đó không dám nảy sinh lòng phản kháng.

Đáng tiếc, tưởng tượng rất tuyệt vời, hiện thực thì rất tàn khốc.

Nội lực vừa phóng đi, Bạch Ưng Vương liền kêu lên một tiếng dài, tiếng kêu chói dấy khiến các nữ nhân có mặt đều phải bịt tai lại, đồng thời cánh của nó dang rộng quạt mạnh về phía Quách Phụng. Cánh vừa dang ra, quả nhiên vô cùng to lớn, lực mạnh tới kinh người. Quách Phụng thầm kêu không ổn, cả người đã bị quạt bay đi, đập mạnh vào hòn non bộ ở phía xa sau đó ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi.

”Trời ơi!”

Có người lẩm bẩm.

Hai vuốt của Bạch Ưng Vương bị vòng thép khóa chặt xuống một tấm thép nặng ở bên dưới, nếu không họ thực sự không dám đứng xem ở đây.

”Thật đáng sợ, không hổ là Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương.”

Quách Phụng được thị vệ khiêng xuống, khi khiêng hấn ta đã hôn mê.

Vị chủ sự nói muốn thử lúc này hai chân mềm nhũn, mặt hấn cứng đờ nhìn về phía đại công chúa Bắc Thương, môi mấp máy định hỏi, hay là nâng lên trước đi, nhưng lòng tự tôn của đàn ông khiến hấn không thể hỏi lên lời.

Trầm Sát liếc mắt nhìn qua, hấn trong lòng sợ hãi, biết ý nghĩa trong ánh mắt này của Trầm Sát, cũng không dám lên tiếng nữa, hấn hít một hơi, thận trọng vòng qua sau lưng Bạch Ưng Vương. Không thể trực diện đối đầu, hấn móc ám khí trong túi, chuẩn bị đánh lén. Ám khí của hấn đã tẩm độc nhưng độc tính không mạnh, chỉ có thể khiến người ta nhất thời không còn sức lực nữa, cũng không tính là làm bị thương ung vương. Có thể khiến nó mơ màng một lát là được, thậm chí có thể cứu vãn thể diện cho hấn.

47. Chương 47

Nhưng không kịp đợi hắn ra tay, Bạch Ưng Vương xoay mạnh người lại, cái mỏ dài nhọn hoắt của nó mổ xuống đầu hắn, khiến hắn cảm nhận được kiếm khí của cao thủ.

Trời ơi...

Đây chỉ là một con chim ưng, không phải cao thủ.

Đại chủ sự sắc mặt tái mét, vội vàng đánh ra một chưởng, muốn mượn lực của chưởng phong để bay ngược lại, đáng tiếc, tưởng tượng thật tốt đẹp, hiện thực thật tàn khốc.

Chưởng vừa đánh đi, đôi cánh khổng lồ của Bạch Ưng Vương cũng giống như hắn, đánh xuống đầu hắn.

Chưởng phong, nội lực, hắn không yếu.

Nhưng trước mặt Bạch Ưng Vương chỉ là cặn bã.

Gió từ đôi cánh khổng lồ đánh ra khiến ngực hắn tức nghẹn, hai vai bị đè nặng, suýt chút nữa quỳ sụp hai gối xuống.

Đại chủ sự nghiêng chặt răng, cố gắng cầm cự, dù thế nào đi nữa cũng phải cầm cự! Thể diện của hắn, thể diện của Phá Vực, những thứ này đều là hư danh, vậy tính mạng của hắn thì sao! Nếu như quỳ xuống, Bạch Ưng Vương hung hãn kia không biết có tiếp tục tấn công nữa không, đôi cánh khổng lồ kia sẽ đập hắn lún xuống đất!

Đây là cuộc chiến tranh giành tính mạng! Là mạng sống!

Đại chủ xanh mặt, trong xanh có xám!

Người xem trên hành lang há hốc miệng, ai nấy cũng nín thở. Ưng vương này có trí tuệ sao? Ưng vương này lẽ nào đã thành tinh? Ưng vương này lẽ nào đã luyện được tuyệt thể võ công, có nội lực thâm hậu?

Chả trách, chả trách Đông Thanh quốc rộng lớn, không có ai có thể thuần phục Bạch Ưng Vương, phải dâng bảo vật vô giá này cho Phá Vực.

Nhị công chúa của Bắc Thương sắc mặt cũng tái nhợt, lén lấy tay kéo tay áo của đại công chúa.

Đại công chúa Bắc Phù Dung nhìn nàng ta, sắc mặt cũng có phần lo lắng, nhưng vẫn bình tĩnh lắc đầu, sau đó nhìn Trầm Sát. Nhị công chúa cắn môi, hiểu ý của nàng ta.

”Đế Quân, mau cứu vị đại nhân này thôi, Đông Ngọc sẽ thử xem sao.” Đông Thời Ngọc vẻ mặt có chút rầu rĩ, thái độ đó rất dễ khiến các cô gái mềm lòng rung động.

Đông Thanh Ngọc thái tử dịu dàng, ôn hòa, quả nhiên là người có tấm lòng yêu dân. Trong tình cảnh nguy hiểm thế này nhưng hắn vẫn muốn đích thân đi cứu chủ sự Phá Vực thân phận thấp kém hơn mình.

Lâu Thất nghe vậy, cúi đầu mỉm cười.

”Ngọc thái tử có lòng rồi, sao có thể để Ngọc thái tử phải mạo hiểm chứ.” Trầm Sát gật đầu với Ứng và Nguyệt, Ứng và Nguyệt đồng thời nhón chân, hai bóng người một đen một trắng, bay đi như phi ưng.

Sự ăn ý giữa cộng sự là nhiều lần kẻ vai sát cánh vào sinh ra tử, hai người không cần nói với nhau câu nào nhưng sau khi bay đi, hai người đồng thời ra tay đánh về hai bên trái phải của Bạch Ứng Vương.

Nguyệt vệ thét lên một tiếng, mang theo nội lực, âm thanh thu hút sự chú ý của Bạch Ứng Vương, chưởng phong của hai người cuối cùng cũng khiến Bạch Ứng Vương không thể không bỏ qua đại chủ sự, hai cánh đồng thời đập về phía họ.

Như vậy áp lực của đại chủ sự sẽ giảm bớt, nhưng hắn vừa mới chống cự kiệt sức, áp lực vừa giảm liền lập tức quỵ xuống. Lúc này, Trầm Sát vung tay, một luồng sức mạnh vô hình đẩy hắn ta bay đi, rơi vào một bụi hoa ở cách đó không xa, lập tức có thị vệ tới đỡ hắn lên khiêng tới chỗ thần y.

Hai vị công chúa của Bắc Thương thấy Trầm Sát ra tay, hai mắt lập tức xuất hiện trái tim hồng, những mỹ nhân khác cũng rung động không thôi.

”Ứng, Nguyệt, quay lại.”

Ứng vệ và Nguyệt vệ hợp lực chưa chắc đã không thể chiến một trận với Bạch Ứng Vương, nhưng họ cũng sợ sẽ làm bị thương Bạch Ứng Vương, càng lo sợ mình sẽ bị thương, họ là tứ vệ của Trầm Sát, nếu như cũng bị thương, thể diện của Trầm Sát đúng là sẽ mất sạch.

Vì vậy, Trầm Sát vừa lên tiếng, hai người liền tung chiêu giả, sau đó đồng loạt rút lui, về lại bên cạnh Trầm Sát.

”Chủ tử, Bạch Ứng Vương này đúng là lợi hại.”

Ứng trầm giọng nói với Trầm Sát, mặc dù họ chỉ dùng cách điệu hồ ly sơn để cứu đại chủ sự, nhưng chỉ giao chiến trong chốc lát vậy thôi cũng đủ khiến họ sợ hãi. Tuyệt Sơn Bạch Ứng Vương đương nhiên không thể nào có nội lực, nhưng lực của hai cánh thì cũng đủ sánh ngang với nội lực! Đó tuyệt đối là loại sức mạnh tự thân cường hãn!

Trầm Sát chỉ ừ một tiếng, nhìn Bạch Ứng Vương đang giận dữ vì mất đi mục tiêu.

”Đế Quân, Phù Dung muốn thử sức.” Lúc này, đại công chúa Bắc Thương nhỏ nhẹ lên tiếng: ”Chỉ có điều, Phù Dung muốn đi đổi một bộ xiêm y khác, mong Đế Quân cho phép.”

Trầm Sát nhìn nàng ta, do dự một lát nói: ”Đại công chúa là khách từ phương xa tới, bỗng Đế Quân suy đi tính lại thấy rằng công chúa tấm thân vàng ngọc, không nên mạo hiểm thì hơn.”

Đế Quân lên tiếng phản đối.

Đại công chúa Bắc Phù Dung và tiểu công chúa Bắc Thục Dục của Bắc Thương đều sững sờ. Lúc trước không phải đã đồng ý rồi sao? Sao bây giờ lại hối hận?

Hai tỷ muội đưa mắt nhìn nhau, Bắc Thục Dục liền bước lên một bước, đổi vị trí cho đại công chúa, nói với Trầm Sát: ”Đế Quân, hãy để hoàng tỷ của ta thử một lần, nói không chừng tỷ ấy sẽ thành công.”

Trong lúc Bắc Thục Dục lên tiếng, Bắc Phù Dung cũng bay đi, cơ thể nhẹ nhàng của nàng ta bay lên rất cao, bay thẳng lên trên Bạch Ứng Vương, một tay giơ lên, thiếu nữ thối sáo đứng phía sau nàng ta lập tức bước lên một bước, vung tay ném cây sáo trúc về phía nàng ta.

”Ồ, đại công chúa ra tay rồi, đúng là một kỳ nữ tử dũng cảm, nhìn Bạch Ứng Vương hung hãn thế mà vẫn dám ra tay.”

”Người đẹp võ công cao, lại dũng cảm, Đế Quân của chúng ta không phải đang thiếu một đệ hậu như vậy sao?”

”Nói rất đúng, nói rất đúng, ta thấy vị đại công chúa Bắc Thương này rất có thể thành công.”

Những lời bán tán rì rầm đều lọt vào tai họ.

Bắc Thục Dục trong lòng mừng thầm nhưng khi nhìn về phía hoàng tỷ thì vẫn cảm thấy rất lo lắng.

Trầm Sát đột nhiên néo má Lâu Thất, xoay mặt nàng lại, nhìn một lát sau đó ừ một tiếng không thêm để ý tới nàng nữa. Lâu Thất nhủ thầm một tiếng ”thần kinh”, tiếp tục nhìn đại công chúa Bắc Phù Dung đang bắt đầu thuần phục ưng.

Khi từ từ hạ xuống, Bắc Phù Dung liền cầm lấy cây sáo trúc kia, ngón tay thon thả xoay chuyển, sáo trúc xoay một vòng trên tay nàng, tỏa ra sắc ngọc dịu dàng.

Vị đại công chúa Bắc Thương này đúng là luôn thể hiện rất... có phong cách ở mọi lúc mọi nơi.

Hai chữ "Khoe Mẽ" lập tức xuất hiện trong đầu nàng, hãy đổi từ khác thôi, ừ, nàng là một người con gái nhã nhặn, đúng là vậy.

Bắc Phù Dung đưa sáo ngọc lên môi khẽ thổi. Lúc này, mũi chân nàng đang đặt trên lưng Bạch Ưng Vương, khinh công của nàng ta xem ra không tồi, có thể khiến mình thân nhẹ như chim yến, giống như không có trọng lượng. Nàng ta cũng không dùng nội lực, cũng không định dùng áp lực cường hãn để trấn áp Bạch Ưng Vương, Bạch Ưng Vương dường như không cảm nhận được ý đồ xấu tới từ nàng ta, không hề có hành động phản kháng.

Mọi người liền vỗ tay khen ngợi.

Cũng có người bắt đầu hóa thân làm người hâm mộ của đại công chúa, cổ vũ cho nàng ta.

Đại công chúa Bắc Thương mỉm cười dịu dàng, khúc nhạc thổi ra dịu nhẹ như nước, giống như gió xuân thoảng qua, lại giống như một bàn tay thiếu nữ vuốt ve, mọi thứ đều rất an bình.

"Đại công chúa này đúng là cũng có chút tài năng." Giọng Trần Sát khẽ vang lên, Lâu Thất ngẩng đầu nhìn hắn, lấy khuỷu tay huých nhẹ ra sau, nói đùa: "Chủ tử, động lòng rồi?"

Khí tức sau lưng lập tức lạnh giá, tiếp theo đó eo nàng bị một bàn tay véo mạnh một cái.

"Người làm gì vậy!" Lâu Thất giận dữ. Chết tiệt, gã tính tình thất thường! Không phải là hắn nổi hứng nói chuyện với nàng sao? Không phải hắn khen đại công chúa Bắc Thương đó trước sao? Nàng chẳng qua chỉ là đùa một chút thôi cũng không được sao?

Trần Sát mím môi, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng.

"Được được, người là chủ tử, tiểu nhân không so đo với người." Lâu Thất quay đầu đi không nhìn hắn nữa. Vẫn là đại công chúa thuần phục ứng thú vị hơn.

Tiếng nhạc êm dịu, xem ra Bắc Phù Dung muốn dụng âm nhạc để thôi miên Bạch Ưng Vương. Nếu như công lực của nàng ta đủ, vậy thì đó cũng là một cách hay, đáng tiếc, dùng nhạc thôi miên chỉ có thể nhất thời để Bạch Ưng Vương bình tĩnh, không thể khiến nó thuần phục cho mình sử dụng, có thể nói là, chỉ giúp nói thu bớt hung tính mà thôi.

Đương nhiên, nàng ta cũng có thể dùng cách này mãi, nếu như Bạch Ưng Vương hung hãn trở lại thì lại bị thôi miên, như thế sẽ mất đi bá khí vương tính của nó, vậy nó đâu còn gọi là Bạch Ưng Vương nữa?

Không bằng nuôi một con ưng nhỏ cho rồi!

Khi nàng khoanh tay đứng nhìn, Bạch Ưng Vương ôn hòa bỗng dưng ngẩng đầu kêu lên chói tai, một tiếng

kêu hung hãn phá vỡ tiếng sáo dịu nhẹ của Bắc Phù Dung, khiến sắc mặt nàng ta tái mét, khóe miệng rớm máu.

Nội lực của nàng ta hòa nhập vào với tiếng sáo, tiếng sáo bị phá vỡ, nàng ta cũng bị ảnh hưởng, lập tức bị nội thương không hề nhẹ, không thể tiếp tục duy trì tư thế nhẹ nhàng đứng trên lưng ưng nữa, người nàng ta lao đảo suýt chút nữa ngã xuống đất.

Bạch Ưng Vương lập tức tỉnh táo, trở nên vô cùng phần nộ, như thể là một cao thủ, người có thể đánh bại ta nhưng nếu như là thôi miên hần, lửa giận trong lòng hần chắc chắn sẽ rất lớn.

Một tiếng vang lớn, Bạch Ưng Vương vỗ cánh định bay lên, chân nó móc vào trên một tấm thép nặng, động tác này khiến cả tấm thép rung chuyển, sau đó lại rơi xuống, sầm một tiếng.

Tiếng động này như thể giống như gõ vào trái tim mỗi người, vốn dĩ tưởng rằng đại công chúa Bắc Thương có thể thuần phục nó, khiếp quá, nàng ta khiến nó phát điên thì có!

Phạch phạch phạch!

Bạch Ưng Vương đập cánh, cố gắng giãy giụa hai vòng thép dưới chân, và nó tinh mắt phát hiện ra, vòng thép cố định trên tấm thép đã có dấu hiệu nứt ra.

”Không ổn rồi! Nếu như ưng vương thoát ra được, mọi người sẽ gặp nguy hiểm.” Đông Thời Ngọc kêu lên.

Lâu Thất cũng đứng dậy, vì lưng nàng dựa vào ngực Trầm Sát, vì thế nàng có thể cảm nhận được cơ thể trở nên cứng đơ của hần. Người Trầm Sát khẽ cử động.

Lâu Thất lập tức nắm lấy tay hần.

Muốn chết sao? Thuần phục Bạch Ưng Vương, người biết không?

Hơn nữa, bay ngày trước mới giải Vương chú Tây Cương, rốt cuộc hần có biết hần chỉ ít phải tỉnh dưỡng mười ngày không?

”A! Hoàng tử, hoàng tử sắp rơi xuống rồi! Đế Quân, cầu xin người cứu hoàng tử!” Bắc Thục Dục giọng nói nức nở. Lúc này người bên cạnh cũng kêu lên sợ hãi.

”Đại công chúa điện hạ!”

Thấy Bắc Phù Dung mặc xiêm y màu đỏ, đang rơi từ trên lưng ưng xuống. Nếu như rơi xuống, Bạch Ưng Vương mổ một nhát, nàng ta không chết cũng tàn phế!

48. Chương 48

"Cần phải cứu sao?" Tốc độ nói của Lâu Thất cực kì nhanh thấp giọng hỏi.

Mà Trầm Sát cũng trả lời nàng trong nháy mắt, "Cứu."

"Đưa ta tới đó."

Lâu Thất nhảy một cái trên lan can, cả người bay lên, đồng thời, Trầm Sát cũng vịn lấy eo nàng, đôi tay giơ lên, tung cả người nàng qua Bạch Ứng Vương Tuyết Sơn kia.

Cuộc trò chuyện và chuỗi động tác này của họ chẳng qua chỉ diễn ra trong chớp mắt, không ai chú ý tới, đợi họ chú ý tới thì trên lưng Bạch Ứng Vương Tuyết Sơn kia đã có thêm một người từ lúc nào, hơn nữa còn mau chóng giữ lấy thắt lưng của Bắc Phù Dung, lại đem nàng ta nhắc lên lần nữa, lại ngậy ngấn cả người.

Người này ở đây từ lúc nào vậy?

Đây, đây là nữ nhân sao?

Vị ngồi cạnh người Đế quân kia là đại thị nữ của Tam Trùng điện sao?

Nàng ta muốn ra đây chịu chết hay sao?

"Không không không, không đúng, nàng ta vừa cứu Bắc Thương đại công chúa mà!"

Đúng vậy đúng vậy, chuyện thật bày ra trước mắt, bọn họ sao có thể bỏ qua được đây? Thế nhưng, sao nàng ta có thể làm được?

Trên lưng chim ưng, Lâu Thất nắm lấy thắt lưng của Bắc Phù Dung, ném nàng ta về phía Trầm Sát, lúc ra tay còn nháy nháy mắt với hắn. Nhìn xem, người ném ta đi, ta lại ném trả người một mỹ nữ nè, phải tiếp cho thật tốt đó, vị này có thể là Đế phi sau này của người đó nha!

Có lẽ là hiểu ý của nàng, mặt Trầm Sát đen như đất nồi, khó chịu, cực kỳ không vui, nữ nhân của hắn sao có thể sung sướng ném nữ nhân khác tới cho hắn chứ?

Hắn không thích bộ dáng này của nàng, không thích.

"Ngọc Thái tử, phiền người tiếp lấy Bắc Thương đại công chúa." Trầm Sát đột nhiên lùi về sau một bước, đồng thời đưa tay kéo Đông Thời Ngọc qua, Đông Thời Ngọc liền đứng ở vị trí ban đầu của hắn.

Đồng Thời Ngọc không kịp nói gì, cũng chẳng kịp phản ứng lại, Bắc Phù Dung đã bay qua người hắn, trước con mắt của mọi người hắn không thể không quan tâm để nàng ta ngã chết, vì vậy Đồng Thời Ngọc chỉ có thể vươn tay ra chụp một cái, tiếp lấy Bắc Phù Dung.

Thế nhưng cú tiếp này của hắn khiến trong lòng hắn xẹt qua một cảm giác kì lạ, vốn là, nếu như có nội lực thâm hậu, trong tình thế cấp bách có một người bay qua, xung lực chắc chắn là rất lớn, muốn tiếp được người còn phải bớt đi một phần lực đạo, bằng không bản thân mình cũng có thể bị thương. Mà nếu nội lực không đủ thì lại chẳng có cách nào để ném một người lớn sừng sững ra đó xa như vậy. Thế nhưng khi hắn đỡ được Bắc Phù Dung chỉ cảm thấy lực đạo rất vừa phải, dường như đã tính toán kĩ càng vậy, bay tới đây vừa khéo là hết đà, người cũng chỉ rơi xuống mà thôi.

Hắn không để ý tới xem tình hình của Bắc Phù Dung trước, lập tức quay đầu về phía Bạch Ưng Vương Tuyết Sơn.

Thân hình của Ưng Vương to lớn khổng lồ, đủ cho hai người ngồi lên lưng, hướng hồ hiện giờ lại chỉ còn mình Lâu Thất. Không quan tâm Ưng Sơn đang phát điên thế nào, Lâu Thất cũng chẳng biết phải làm sao, nằm nhoài cả người lên lưng nó, đưa tay xoa đầu nó, khoe miệng khe động đây, thế nhưng lại không ai nghe được giọng nói của nàng.

Đây quả thật là một trong những trận quyết đấu lớn mà Lâu Thất gặp phải.

Vương tính của Bạch Ưng Vương Tuyết Sơn trời sinh đã dũng mãnh, nó tuyệt không nguyện bị thuần phục, vì vậy, nàng gặp phải sự chống lại mãnh liệt nhất trong lịch sử thuần thú của mình. Những lời nàng hát thật ra chỉ là một loại âm công có chú thuật, bởi tần suất đó tai người không thể nghe được, vì vậy chỉ cách hơi xa một chút thì chẳng ai có thể nghe thấy giọng của nàng, thực ra thì vẫn có âm thanh, đối với động vật âm thanh này khá vang dội và rõ ràng.

Năm đó, vì để học để phát ra loại âm công này, thiếu chút nữa miệng của nàng đã bị luyện đến tàn tật. Lâu Thất cũng chỉ là một người khá bướng bỉnh, năm đó lão đạo thối đã nói với nàng, theo những gì ông ta biết thì loại công phu này vẫn chưa ai học thành được, đến cả lão đạo thối đó đã nghiên cứu tới hai mươi mấy năm trời cũng chẳng học được. Nàng là có thiên phú, thế nhưng chỉ có thiên phú thôi thì còn lâu mới đủ.

Thế nhưng Lâu Thất lại tuyệt không tin tà đạo, chuyện mà người ta càng nói là không thể làm được, nàng lại càng muốn thử. Liên cứ vậy cứ vậy mà luyện, vì để luyện môn này nàng còn tìm chuyên gia sinh vật học, động vật học, và cả vật lý học nữa, còn dùng các loại máy móc chữa bệnh kỳ quái áp lên người, cả đám người cả ngày nhốt mình trong phòng thí nghiệm, dùng mọi dụng cụ để giúp nàng luyện tập.

Những người bạn của nàng đều nói nàng điên rồi, nói nàng là đồ thần kinh, thế nhưng khi nàng luyện được nó, khi làm nhiệm vụ trong rừng nhiệt đới liền thuần phục được một con cá sấu lớn, khiến nó ngoan ngoãn nổi trên mặt nước, đưa bọn họ qua sông, lúc đó, cảm của đám người kia như muốn rớt cả xuống, đến mấy ngày trời cũng không khép lại được.

Bạch Ưng Vương Tuyết Sơn ngửa đầu thét lớn, thân thể hung mãnh lay động mạnh, muốn hất Lâu Thất ở trên người xuống, Lâu Thất liền dấn cả người lên lưng nó, dường như chẳng lệch chút nào, hơn nữa mỗi nàng càng động càng nhanh, càng động càng nhanh.

Nàng không phải muốn thôi miên nó, cũng không phải muốn dùng võ công để đánh bại nó, nàng muốn dùng tinh thần, ý chí, là một thứ khí phách vương giả, uy thế cường hãn còn hơn nó, dùng âm công để truyền đạt cho nó!

Thần phục ta đi!

Bằng không, ắt phải chết!

Đối với những dã thú tương đối thuần hậu, Lâu Thất có lúc cũng chẳng muốn sự thần phục của chúng, rất nhiều lần nàng chỉ liên kết với chúng để nhận được sự giúp đỡ, hoặc truyền đạt ý nước sông không phạm nước giếng, khiến bọn chúng đừng công kích mình mà thôi.

Nhưng đối với Bạch Ưng Vương Tuyết Sơn đầy vương khí này, từ lúc bắt đầu sự đàm phán của nàng đã không có hiệu quả, nó tuyệt không đồng ý, vì vậy nàng cũng chẳng thêm hữu hảo đàm phán nữa. Con mẹ nó, ta chỉ muốn thương lượng với người mà người lại không nghe, vậy thì thần phục ta đi!

Trong âm công mang theo uy thế nặng nề, tấn công về phía Bạch Ưng Vương Tuyết Sơn.

Bạch Ưng Vương đột nhiên thét một tiếng bén nhọn, dùng sức giãy dụa, chỉ nghe thấy một tiếng vang lên, Bạch Ưng Vương vậy mà lại kéo được hai chân ra khỏi xích sắt hoàn toàn!

Tất cả mọi người đều không kịp phản ứng gì, Bạch Ưng Vương đã xông thẳng lên trời cao, phá vỡ trường thiên, chỉ trong phút chốc bóng của nó đã ở độ cao vạn dặm!

”Lâu cô nương vẫn ở trên đó!”

Nhị Linh kêu lên một tiếng, trước mắt chợt tối, bị dọa đến ngất xỉu.

”Lâu Thất!”

”Lâu Thất!”

Trầm Sát và Ưng lại cùng lúc phóng lên trời, thế nhưng người sao có thể so sánh được với ưng đây? Đó là vương giả của bầu trời! Bọn họ chỉ có thể nhìn lên trời mà thở dài! Trầm Sát thiếu chút nữa nghiêng nát rặng, hai tay nắm chặt thành quyền, lửa giận không biết trút vào đâu cho hết. Không phải, không chỉ là giận giữ mà còn có một loại cảm giác lạ kỳ khác xông thẳng vào tim hấn, khiến hấn đến thở cũng thấy khó khăn.

Đáng chết, đáng chết!

Hắn còn cho là nàng có cách, hắn cho là như vậy!

Hắn còn cho rằng nàng đã mở miệng như vậy thì nhất định sẽ nắm chắc được! Hắn cho là như vậy!

Hắn cho rằng nàng vẫn luôn giấu diếm thực lực của bản thân, thứ nàng biết còn nhiều hơn hắn, cũng hiểu được nhiều thứ hơn, hắn cho rằng như vậy!

Hiện giờ, người đã ở trên lưng ưng, ưng thì ở trên trời cao!

Đêm, nhờ có ánh đèn đuốc trong hoa viên, bọn họ vẫn có thể nhìn thấy Ưng vương đang lượn lờ ở quanh, thế nhưng bóng hình nhỏ vô cùng, điều đó nói rõ lên rằng nó đang ở một độ cao cực kỳ!

Hiện giờ, Lâu Thất cho dù không bị rơi xuống, phỏng chừng cũng bị dọa chết khiếp!

Có người nào có thể bay lên tới độ cao như vậy sao?

Tuyết Vệ lại thiếu chút nữa cười rộ lên, nếu như không phải tình huống hiện nay không cho phép, cô ta rất muốn vỗ tay ăn mừng! Hay, hay lắm, hay lắm luôn! Đáng đời, đáng đời người! Muốn huênh hoang nổi trội phải không? Nàng ta nghĩ nàng ta là người gì cơ chứ? Ngay cả Quách Phụng, Bắc Thương công chúa đều không làm chủ được, nàng ta vậy mà lại dám ôm vào người! Đợi chút nữa nàng ta chắc chắn sẽ bị rơi từ trên trời xuống, ôi chao, thật đáng tiếc cho dung mạo như hoa như ngọc đó, rơi từ độ cao như vậy xuống chắc chắn là nát vụn rồi, vậy thì xấu đến mức nào chứ!

Tuyết Vệ vừa nghĩ vừa gọi các thị vệ lui lại, đứng đứng ngoài hành lang nữa, "Đợi lát nữa có người rơi xuống đụng vào các người thì chẳng còn mạng đâu!"

Cô ta vừa nói xong, một ánh mắt đột nhiên bắn qua, ác liệt như muốn xé xác cô ta. Cô ta ngẩng đầu nhìn liên đối diện với ánh mắt của Ưng. Từ trước tới nay Ưng chưa bao giờ dùng ánh mắt đó để nhìn cô ta, thật quá đáng sợ.

"Ưng..."

"Chủ tử, không được!" Giọng nói của Nguyệt đột nhiên vang lên, lại thấy Trầm Sát đã xông ra hoa viên, ngẩng đầu nhìn trời chăm chú, cứ luôn di chuyển theo tốc độ của con ưng kia!

Muốn làm cái gì vậy?

Ánh mắt Đông Thời Ngọc khẽ lóe lên, không phải là muốn tiếp lấy thân thể từ trên cao rơi xuống của nữ nhân kia chứ? Không lẽ nữ nhân kia thật sự là người trong lòng của Trầm Sát.

Trầm Sát mà cũng biết yêu ư?

Đáng tiếc, khó khăn lắm mới có một người con gái đi được vào tim hắn, cứ vậy mà chết.

Đám nữ tử có lá gan nhỏ đã lui ra đằng xa, mặt trắng bệch không một giọt máu. Quá đáng sợ rồi quá đáng sợ rồi, trực tiếp đưa người lên trời cao, chỉ cần tưởng tượng cảnh bị đưa lên cao tới vậy, các cô đã sợ tới mức muốn ngất đi rồi.

Trầm Sát nghiêng rằng, vẫn luôn nhìn chăm chăm trời cao, con ưng đó vẫn luôn luẩn quẩn ở bên trên, hắn không tin, hắn không tin rằng nữ nhân này lại cứ vậy mà chết, nếu rơi xuống hắn cũng chắc chắn có thể tiếp lấy nàng!

Hắn đã cho phép chưa? Hắn đã cho phép chưa hả? Thân là người của hắn, không có sự cho phép của hắn, nàng cứ chết thử xem!

Vào đúng lúc này, trên bầu trời cao có giọng của Lâu Thất truyền lại, "Chủ tử tránh ra! Tránh ra tránh ra!"

Trầm Sát cũng không biết trong lòng hiện giờ có cảm giác gì, hắn chỉ cảm thấy vừa rồi rõ ràng mình có động đây, rõ ràng vẫn còn sống, thế nhưng lại như đã chết rồi vậy, thế nhưng hiện giờ, giọng nói của nàng lại như tiên đan cứu mạng hắn, khiến hắn lập tức cảm nhận được rằng mình vẫn còn sống.

"Chủ tử, Lâu Thất cô nương không sao cả!"

Ứng và Nguyệt một trái một phải đỡ lấy hắn, mau chóng lui vào trong hành lang.

Trên trời cao, con ưng khổng lồ trắng như tuyết đó đang bổ nhào xuống, đôi cánh cực rộng mở ra để lại bóng mờ, làm nổi lên một cơn gió lớn, mà ở trên lưng nó, một mỹ nữ đang cười tươi như hoa, một tay ôm lấy cổ ưng, một tay vuốt đi mấy sợi tóc vướng trên mặt, đôi mắt sáng ngời mà lại trầm tĩnh nhìn qua.

Bạch ưng mỹ nữ, từ trời cao giáng trần.

Cảnh tượng đó đã khắc sâu vào trong tâm trí, trong kí ức của những người ở hoa viên. Họ kinh ngạc, kinh ngạc tới cùng, đến chết cũng không quên.

Cảnh tượng đó đã khắc sâu vào trong tâm trí, trong kí ức Trầm Sát, đến chết không quên.

Nàng không sao, nàng không sao cả, đến nửa giọt lệ cũng chẳng rơi, không hề có.

Tốt, rất tốt, tốt vô cùng, không hổ là nữ nhân của hắn, là của hắn!

Thời khắc này, Trầm Sát cảm thấy thoải mái vô cùng! Trong đầu hân tràn ngập niềm vui khó mà nói ra được!

Mà hân lại gắt gao bắt chặt lấy ánh mắt của Lâu Thất, cũng đen bóng như sau, vậy mà lại khiến Lâu Thất nhìn đến mức có chút quá mắt, sáng quá, sáng quá đi, sáng tới mức trái tim nàng đột nhiên nhảy loạn cả lên.

49. Chương 49

Bạch Ưng Vương Tuyết Sơn đáp xuống, thế tới hung hăng mạnh mẽ, thế nhưng giây phút mà nó đáp xuống đất, chỉ thấy đôi tay trắng muốt của Lâu Thất khẽ vỗ nhẹ đầu nó, giọng nói mang theo sự hờn dỗi, "Chậm thôi chứ Đại Ngốc!"

Bạch Ưng Vương Tuyết Sơn vốn đang khiến người khác sợ phát khóc vậy mà lại thật sự nghe lời nàng, giảm tốc độ, nhẹ nhàng hạ cánh xuống đất, không phát ra chút âm thanh nào, hơn nữa còn rất vững vàng.

Sau đó nó thu lại đôi cánh, cúi thấp đầu.

Trong ánh mắt tựa như gặp quỷ của quần chúng, Lâu Thất trượt xuống khỏi cổ nó như cầu trượt, hai chân vừa chạm đất liền quay đầu vỗ về khen ngợi nó, "Đại Ngốc ngoan quá!"

Đại Ngốc... Đại... Ngốc... Ngốc...

Trong vườn hoa, tất cả mọi người ngổn ngang trong gió. Dám hỏi vị cô nương này, người thật sự đặt tên cho Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương sao? Người dám có chút ra uy này sao? Người dám sỉ nhục Ưng Vương sao?

Lúc này, một mỹ nữ lớn gan cho rằng Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương đã bị thuần phục rồi liền nhẹ nhàng đi qua muốn đưa tay vuốt đôi cánh trắng như tuyết của nó, Bạch Ưng Vương lật cánh một cái, đập bay cô ta ra ngoài.

"Aaaa!"

"Ầm!" Tiếng đồ vật nặng rơi xuống đất vang lên.

Quần chúng chảy mồ hôi.

Lâu Thất đưa tay ấn lên bụng, nói với Trầm Sát, "Chủ tử, đói quá, bữa tiệc có còn tiếp tục không vậy?"

"Tiếp tục."

Giờ Trầm Sát càng nhìn nàng lại càng thấy thuận mắt.

Huống hồ nàng còn vừa lập công lớn như vậy, thuận phục Tuyết Sơn Bạch Ứng Vương, Đông Thanh quốc chẳng ai làm được, nàng vậy mà lại có thể làm! Đúng là tăng thể diện cho hần, hần thích, cực kỳ thích.

Thế nhưng cũng có điểm không thích, hần nhận ra rằng, người từ bốn phương tám hướng đều đang nhìn nàng, bao gồm cả đám chủ sự của Phá Vực.

Hần không thích, cực kỳ không thích, đặc biệt là ánh mắt của Đông Thời Ngọc.

”Lâu cô nương, trước tiên phiền cô mang Ứng Vương về đằng sau, ta sẽ tạm thời sắp xếp một chỗ cho Ứng Vương.” Nguyệt Vệ nói.

Lâu Thất cũng bất đắc dĩ, chỉ đành dắt Ứng Vương theo Nguyệt Vệ. Còn đại tiệc sao? Đợi lát nữa nàng quay lại ăn. Mỗi lần nàng đều như vậy, hao phí năng lượng tinh thần thì phải ăn ngon để bồi bổ, huống hồ, lần tiêu hao vì giải chú lúc trước, nàng còn chưa bổ sung lại hết đâu. Thiệt thòi, thiệt thòi, quả thực quá lỗ, nàng biết mà, ở bên Trầm Sát sẽ không thể có cuộc sống an nhàn ổn định, lúc nào cũng có đủ mọi loại chuyện, đủ loại khó khăn nguy hiểm nảy ra. Nàng mới xuyên qua được có vài ngày, lên núi xuống biển, rớt xuống vách núi, lên trời, lấy máu, vào thủy lao, toàn mấy chuyện ở đâu ra không biết!

Nàng nhất định phải rời đi, chắc chắn phải đi.

”Quà mà Ngọc Thái tử tặng, bốn Đế quân vô cùng mừng vui, đi thôi, chúng ta vào uống rượu tiếp nào!” Lúc này Trầm Sát quả thực có chút bình dị gần gũi hơn.

”Thuộc hạ của Đế quân quả nhiên toàn là người tài giỏi, một thị nữ cũng có bản lĩnh kinh người như vậy! Không biết vị cô nương đó phải xưng hô thế nào đây?”

Trầm Sát còn chưa mở miệng, Tuyết Vệ ở bên đã nói ngay, ”Nàng ấy tên Lâu Thất, là thị nữ của Đế quân.”

Chỉ là thị nữ mà thôi, nếu như Ngọc Thái tử ngài có hứng thì mau mở miệng đòi người đi, nếu như hần mở miệng đòi người, bốn Đế quân chắc không thể chỉ vì một thị nữ mà cự tuyệt Ngọc Thái tử chứ nhỉ?

Dù sao thì người ta cũng vừa tặng một lễ vật lớn như vậy mà!

Ứng kéo lại tay cô ta, lôi sang bên cạnh, ”Tuyết, ta có lời phải nói với người!”

Trầm Sát mặt không biểu tình, vẻ gần gũi vừa nãy dường như chỉ là ảo giác.

Dù cho ở trong Phá Vực này có bao nhiêu người đổ kị, có bao người hận không thể cướp đoạt được vị trí của Lâu Thất đi chẳng nữa, lần này nàng đã thay mặt Phá Vực nở mày nở mặt một phen lớn rồi. Đông Thanh quốc đất rộng của nhiều, diện tích quốc thổ còn lớn gấp sáu lần Phá Vực, ở nơi đó còn chẳng tìm được ai thuận phục Tuyết Sơn Bạch Ứng Vương này, thế nhưng người Phá Vực bọn họ lại thuận phục được!

Nếu chuyện này được truyền ra ngoài, Phá Vực của bọn họ sẽ uy phong một cõi.

Vì vậy yến tiệc lại được bắt đầu, trên gương mặt của mỗi người trong Phá Vực đều mang theo một nụ cười hớn hở, đi lại nhanh thoăn thoắt, động tác uống rượu quả thực cũng hào sảng vô cùng.

Nhất thời, trong sảnh tiệc náo nhiệt vô cùng, Bọn họ tâm trạng tốt nên muốn hâm nóng bầu không khí lên cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì.

Bắc Thương Đại công chúa Bắc Phù Dung ngồi tại chỗ, lúc trước, khi muốn thổi sáo ngọc thuần ưng, nàng ta đã bỏ khăn che mặt xuống, quả nhiên đúng là một gương mặt xinh đẹp tựa phù dung, mỹ mạo hơn người.

Vốn là còn có chút anh khí, vừa rồi lại chịu nội thương phản phệ, hiện giờ mặt nàng ta có hơi tái nhợt, nhưng lại có vài phần nhu nhược, trung hòa với anh khí của nàng, khiến nàng ta nom lại càng xinh đẹp hơn. Đã có rất nhiều nam nhân thỉnh thoảng ngoái lại về phía nàng ta.

Mà Bắc Thương Tiểu công chúa Bắc Thục Dực cũng đã tháo khăn che mặt xuống, tuy nhan sắc của nàng kém hoàng tử vài phần nhưng vì tuổi còn nhỏ, tướng mạo xinh đẹp, hai lúm đồng tiền nơi khóe miệng như ẩn như hiện, cũng rất dễ được lòng người khác.

Hai vị công chúa này của Bắc Thương đều là tuyệt sắc, nói chung, bọn họ có thể là Đế phi.

Còn về Hậu vị, hai vị có tư cách nhất còn chưa đến, một vị trong đó cũng chẳng biết có đến hay không.

"Đế quân, Phù Dung vô dụng, vừa rồi..." Bắc Phù Dung nâng ly rượu, mềm mại hướng về Trầm Sát nói, "Thật là hổ thẹn."

"Đại công chúa can đảm hơn người, đây là điều không thể phủ nhận." Trầm Sát nói xong lại nhìn ra ngoài sảnh. Nữ nhân kia đi sắp xếp cho Ứng Vương có cần lâu đến vậy không? Sao vẫn chưa tới đây?

Vừa rồi hắn đã dẫn dò xuống dưới, phía Ngự thiện phòng cũng làm rất nhiều món bưng lên, đã bày đầy cả một bàn rồi.

Bắc Phù Dung thấy hắn chỉ qua loa một câu với mình, cũng chẳng thèm ném cho một ánh mắt, trong lòng đau đớn, hít một hơi, đang định nói tiếp thì Lâu Thất đã tiến vào, mà khóe miệng của Trầm Sát giờ lại nhếch lên ý cười nhàn nhạt.

Lâu Thất thấy trên bàn đã bày đầy mỹ thực cũng chẳng nhớ được vị trí ngồi, dù sao lúc trước ngồi cũng đã ngồi rồi, mà việc thuần ưng cũng đã khiến nàng khá nổi trội. "Chủ tử, các người cứ nói chuyện đi, đừng để ý đến ta, ta ăn cơm, ăn cơm đây."

Lâu Thất vừa ngồi xuống liền lấy ngay đôi đũa bạc của mình vùi đầu vào ăn.

”Lâu Thất cô nương phải không?” Bắc Thương Đại công chúa vốn muốn nói chuyện cùng Trầm Sát, nhưng miệng lại chuyển hướng hỏi Lâu Thất.

Lâu Thất cảm thấy có chút khó chịu, nàng cảm thấy năng lượng đã bị tiêu hao, hiện giờ nàng đang cần phải ăn gấp, ăn đồ đại bổ, bụng đói quá rồi, khi mà đang trống dạ tính khí của nàng sẽ không được tốt cho lắm, không phải đã nói là đừng để ý đến nàng rồi sao? Tốt nhất là đừng tới gây chuyện với nàng.

”Đại công chúa điện hạ có gì dặn dò?” Nàng kìm lại sự mất kiên nhẫn trong lòng, lộ ra một nụ cười tự cho là khá hữu hảo với Bắc Phù Dung.

Nhưng cũng chẳng liệu được rằng, Bắc Phù Dung còn chưa mở miệng, Trầm Sát đã có chút không vui uốn nắn nàng, ”Người là thị nữ của bổn Đế quân, chỉ được nghe lời dặn dò của bổn Đế quân mà thôi.” Còn những người không liên quan thì cút sang một bên đi, ai dám tới sai khiến nàng?

Lâu Thất cảm thấy câu này cũng coi như khá xuôi tai, mà đúng là thuận tai thật. Chỉ nghe lời của mình hần thôi sao? Ồ, có thể chấp nhận được. Vậy có phải nàng không cần để ý tới thể diện của Bắc Thương Đại công chúa nữa rồi? Phải biết rằng, vị Bắc Thương công chúa này định gả tới Phá Vực, vậy thì nếu ở thế giới này phải coi phu quân là trời, thì nàng ta cũng chẳng qua mặt Trầm Sát được. Vậy điều này có phải có nghĩa là, cho dù họ thành thân thì nàng có thể cũng không cần nghe lời của Đế phi?

Điều này cũng được, thực sự khá ổn đấy.

Vì câu nói này mà tâm trạng của Lâu Thất cũng tốt hơn một chút.

Thế nhưng tâm trạng của những người khác thì chẳng tốt chút nào, đặc biệt là hai vị Bắc Thương công chúa cùng với đám mỹ nữ đang nhắm vào ngôi vị Đế phi, và cả những người đưa các nàng ấy qua, những sứ giả thay mặt cho từng vùng.

Để cho một thị nữ ngồi trên đầu công chúa tiểu thư của bọn họ, điều này quả thực như tát thẳng vào mặt họ vậy.

Thế nhưng cũng có người không phản đối gì, Đế phi chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân mà thôi, có thể sánh được với một nữ tử đã thuần phục Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương sao? Có thể sao?

Ngay cả hai vị công chúa của Bắc Thương, nếu như không có nước Bắc Thương chống lưng cho họ, vậy thì bọn họ vốn chẳng xứng để xách giày cho Lâu Thất có biết không hả?

Đây chính là suy nghĩ của những vị khách không tặng mỹ nữ tới, chỉ đơn giản là tới chúc mừng.

Bắc Phù Dung cố gắng nuốt lại ngụm máu tức giận xuống, lộ ra một nụ cười, ”Đế quân nói gì vậy, Phù Dung sao lại dám sai bảo Lâu Thất cô nương được chứ, bản lĩnh Phù Dung không bằng Lâu Thất cô nương đã là chuyện xấu hổ vô cùng rồi, chỉ là muốn kính Lâu Thất cô nương một ly rượu, cảm tạ ơn cứu mạng

của Lâu Thất cô nương lúc trước mà thôi.”

Đây lại là lời nói thật, lúc trước Lâu Thất đã cứu Phù Dung một mạng trên lưng chim ưng.

Theo lý mà nói, ơn cứu mạng của Bắc Thương Đại công chúa thì tương xứng với ly rượu này. Thế nhưng, thân phận của Lâu Thất chỉ là một thị nữ, nói khó nghe thì chính là, Bắc Thương Đại công chúa là khách quý, nàng ta gặp phải nguy hiểm ở Phá Vực, thị nữ thị vệ của Phá Vực hi sinh tính mạng để cứu nàng ta cũng là lẽ dĩ nhiên! Đây chính là trật tự nghiêm ngặt của xã hội không ở hiện đại.

Vì vậy, hành động kính rượu của Bắc Thương Đại công chúa sẽ khiến người ta cảm thấy việc làm của nàng là một điều đáng quý, biết ơn báo đáp, cũng không vì thân phận của đối phương thấp kém mà phớt lờ đi.

Trái lại, đối với Lâu Thất, ly rượu này nàng nhận lấy thì không đúng, mà không nhận thì lại càng sai hơn, xem ra có chút muốn làm khó mình đây. Bởi nếu như nàng nhận lấy ly rượu này sẽ khiến người ta cảm thấy nàng vênh váo, ý vào ân tình mà lại dám để công chúa kính rượu. Còn nếu như nàng không nhận, vậy thì lại càng quá đáng hơn, công chúa một nước đã kính rượu nàng rồi, cũng chỉ là một thị nữ mà thôi vậy mà lại dám không nhận!

Lâu Thất không phải không hiểu chuyện này, chỉ là cô lười để ý những thứ này mà thôi. Vì vậy cô nhìn về Trầm Sát.

Trầm Sát không nói hai lời liền nâng chén rượu trước mặt nàng lên, ra hiệu với Bắc Phù Dung, “Đại công chúa khách khí rồi, ly rượu này ta sẽ uống thay Lâu Thất.” Nói xong cũng không để Bắc Phù Dung có cơ hội mở miệng, giữa đầu uống cạn ly.

Những người ở dưới đều hít một ngụm khí lạnh. Nhìn chỗ ngồi kia là biết chắc chắn Lâu Thất có vị trí không tầm thường trong lòng Trầm Sát, thế nhưng hoàn toàn không ngờ được rằng lại không tầm thường đến như vậy! Đây rõ ràng là quang minh chính đại che chở cho nàng mà!

Lâu Thất này lẽ nào thật sự chỉ là một thị nữ thôi sao?

”Ha ha, Lâu cô nương.” Đông Thời Ngọc lúc này cũng nâng ly lên, ra hiệu với Lâu Thất, ”Thời Ngọc vô cùng ngưỡng mộ bản lĩnh của Lâu cô nương, ly này, Thời Ngọc kính Lâu cô nương, mong Lâu cô nương nể mặt.”

Ngọc Thái tử Đông Thời Ngọc đây là đang nâng thân phận của nàng lên, còn hần gần như cũng chỉ ngang hàng với nàng mà nói chuyện.

Lâu Thất ngửi thấy mùi hương của rượu này cũng không tồi, cảm thấy uống một ly cũng chẳng sao, lại ra hiệu cho thị nữ đằng sau rót đầy, đang muốn nâng lên thì Trầm Sát đã đưa tay ra tiếp lấy, nói với Đông Thời Ngọc, ”Lâu Thất không chịu nổi rượu, ly này của Ngọc Thái tử, bốn Đế quân cũng thay nàng uống.” Nói xong lại uống cạn thêm lần nữa.

Đông Thời Ngọc mỉm cười, cũng một hơi uống cạn, Lúc ngồi xuống lại nhìn Lâu Thất một cái.

50. Chương 50

”Được rồi, Lâu Thất đói bụng phải ăn, nếu muốn kính rượu thì cứ đưa bốn Đế quân là được.” Trầm Sát nói rất tự nhiên, hoàn toàn chẳng để ý sau khi nói những lời này ra thì người khác sẽ nghĩ gì.

Nữ nhân này, hần bảo vệ được thì sẽ bảo vệ, vậy thì có sao? Trầm Sát hần muốn bảo vệ một nữ nhân chẳng lẽ lại còn phải che che giấu giấu. Nàng còn phải ăn, làm gì có thời gian mà ứng phó với đám người không ngừng kính rượu này chứ.

Lâu Thất quả thực yêu hành động của hần vô cùng, giờ ngón cái với hần, sau đó thật sự chẳng quan tâm chú ý tới gì khác mà bắt đầu càn quét bàn tiệc.

”Đế quân, Lan cô nương các nàng đã chuẩn bị biểu diễn tài nghệ, có để các nàng lên không ạ?” Ung nhìn thấy Lâu Thất đang vui đầu vào ăn, trong lòng rất muốn cười, chỉ đơn giản tiến lên kéo sự chú ý của mọi người ra khỏi người nàng.

Tối nay hần cũng bị nàng dọa sợ phát khiếp, vừa nghĩ tới tình cảnh nàng ngồi trên lưng ưng xông thẳng lên trời, cho tới giờ tim hần vẫn đập thình thịch. Thế nhưng vừa nghĩ tới chuyện nàng vậy mà lại có bản lĩnh thuần phục Ưng Vương đó, cười ưng từ trời cao đáp xuống như vậy, hần lại thấy nhiệt huyết sôi trào.

Nữ nhân chết tiết này, vậy mà lại có bản lĩnh tới vậy, có bản lĩnh vậy mà chẳng nói cho hần biết! May mà hần vẫn luôn coi nàng là một liều thuốc giảm đau trời sinh quái dị của chủ tử, coi nàng ta là một nữ nhân đáng ghét vừa đánh đá lại rất sợ chết.

”Chuẩn.” Trầm Sát cũng nhớ tới mấy nữ nhân kia, quả đúng là đã nói có chuẩn bị tiết mục gì đó.

Mọi người cũng đã chịu đói nửa ngày, giờ mỹ thực còn không ngừng được mang, Lâu Thất thì rõ ràng đã được Trầm Sát bảo hộ, bọn họ căn bản cũng chẳng dám tiến lên làm càn, chẳng bằng ăn no uống kỹ, rồi lại ngắm mỹ nữ biểu diễn tài nghệ.

”Nghe nói, Lan Y cô nương, thiên kim của thành chủ trước đây của Phá Vực mới là một mỹ nữ tài mạo song toàn đó nha, năm đó khi tuổi còn nhỏ đã nổi danh thiên hạ rồi.”

”Thật sao? Chẳng phải còn có một vị thiên kim thủ phủ của Đông Thanh quốc cũng ở Cửu Tiêu Điện sao?”

”Ôi, nói như vậy thì có phải Đông Thanh quốc đã sớm có khả năng liên hôn với Phá Vực rồi không?”

”Người đùa gì vậy, hai vị công chúa của Bắc Thương người ta đã tự mình tới rồi, Đông Thanh chỉ có một thiên kim thủ phủ có thể sống vai cùng hay sao?”

Tuy những lời bàn tán này rất nhỏ tiếng, thế nhưng vẫn không ngừng câu được câu mất truyền vào tai bọn họ. Lâu Thất đang ngồi ăn như có điều suy nghĩ liếc Trầm Sát một cái, xem ra, tuy hắn đã làm chủ của Phá Vực nhưng uy danh vẫn không đủ nhỉ, dù sao thì mấy nước Đông Thanh, Bắc Thương, Nam Cương, Tây Cương đều lớn hơn Phá Vực rất nhiều, hơn nữa niên đại lập quốc cũng dài hơn, binh hùng tướng mạnh, mà trước đây Phá Vực chẳng qua chỉ là một thành vực độc lập. Hắn gây dựng nên Phá Vực, hiện giờ chỉ có thể coi là đang trên con đường kiến quốc mà thôi.

Bản lĩnh và uy danh của hắn tuy đã gây nên tác dụng khiến người kinh sợ, cũng khiến mấy quốc gia khác phải nghĩ tới chuyện liên hôn, thế nhưng, vẫn không có chẳng ít người không thực sự thần phục hắn từ đáy lòng mình.

Vì vậy, bọn họ mới dám tiếp tục bàn tán như vậy ở đây.

Có điều, tuy Lâu Thất đã nghĩ như vậy, nàng lại chẳng lo lắng cho Trầm Sát, dựa vào bản lĩnh và tình cách cường hãn của hắn, tương lai có thể quét sạch cả thiên hạ này cũng là điều dễ hiểu.

Có tiếng tỳ bà vang lên, ngoài sảnh có làn gió thơm thổi tới, đồng thời, nữ tử mặc chiếc váy đỏ cũng uyển chuyển bước tới, hai tay hai kiếm, cổ tay và mắt cá chân đều đeo chuông vàng, đĩnh đĩnh đang theo từng bước chân, âm thanh trong trẻo vô cùng.

Nàng ta búi kiểu tóc phi tiên, mặt mày như họa, mỹ mạo kinh người, mà giữa hai chân mày còn có một khí chất đặc biệt, như Không Cốc U Lan, lại như hoa sen sau cơn mưa, vậy nhưng lại mặc chiếc váy hồng đào yêu mị và mang theo chuông vàng có chút ý vị hờn dỗi, cả người nàng mang lại cho người khác một cảm giác phong phú.

"Tiểu nữ Lan Ý, bá kiến Đế quân, bá kiến Ngọc Thái tử, bá kiến hai vị công chúa điện hạ, bá kiến các vị khách tới từ phương xa."

Lan Ý tự nhiên mà hào phóng đứng ở giữa sảnh, giọng nói trong trẻo.

"Lan Ý cô nương quả nhiên là danh bất hư truyền mà."

"Khí chất trên người Lan Ý cô nương này quả thật không thua kém gì công chúa."

Lại có tiếng bàn tán nho nhỏ truyền tới, Lâu Thất vừa ăn thịt bò, vừa nghe những lời bình luận này, thực ảm thấy những người này ăn no rừng mỡ, cả một buổi tối mà để tâm bàn tán đến là nhiều.

"Lan cô nương hữu lễ." Đông Thời Ngọc nâng ly với nàng ta. Thực ra thành chủ trước kia của Phá Vực cũng coi là một người có bản lĩnh, nếu không cũng chẳng có cách nào mà cướp lại ngôi thành hoang này, xây nên Phá Vực. Chỉ có điều hắn lại chọc phải Trầm Sát, dẫn tới sát tinh báo thù này, bị giết chết và cướp thành mà thôi.

"Lan cô nương đây là muốn biểu diễn múa kiếm sao?" Bắc Phù Dung cũng hỏi.

"Bẩm Thái tử, bẩm công chúa, thứ mà Lan Ý muốn mang tới cho Đế quân cùng các vị khách quý quả thực là một đoạn múa kiếm. Có điều, màn múa kiếm này đẹp nhất là khi có hai người cùng diễn." Lan Ý nói.

Ngọc Thái tử mỉm cười nói, "Vậy thì Lan cô nương tìm người múa cùng chưa?"

"Lan Ý muốn mời Lâu Thất cô nương cùng múa, không biết Lâu Thất cô nương có nguyện lòng hay không?" Lan Ý ngẩng đầu nhìn về Lâu Thất đang ngồi bên cạnh Trầm Sát, hoàn toàn không nhìn đến nàng ta.

Nàng ta nói câu này khiến cả sảnh yên lặng ngay lập tức.

Lan Ý này vừa rồi không nghe thấy lời của Trầm Sát sao? Vậy mà lại dám đứng ra nói! Có điều thật sự là kích thích muốn chết mà, kích thích tới mức cả mắt bọn họ đều sáng rực cả lên, Hay, hay, đúng là nên náo nhiệt như vậy.

Lan Ý có chút bướng bỉnh nhìn Lâu Thất, tựa hồ như nếu nàng không trả lời thì nàng ta sẽ cứ đứng mãi như vậy.

Lâu Thất thở dài trong lòng một tiếng, nàng đã chọc ghẹo ai đây chứ? Từng người từng người một không ai để nàng sống yên ổn hết trơn, rốt cuộc mấy người có ý gì hả?

Đặt đĩa bạc xuống, nàng nhìn Lan Ý nói, "Xin lỗi, Lan cô nương, ta không biết múa kiếm. Người nhìn thấy rồi đó, ta chỉ là một kẻ tham ăn, ta chỉ muốn ngồi yên ăn uống mà thôi. Người nên mời người khác múa cùng đi, được không?"

Nàng cảm thấy ngượng ngùng và thái độ hiện giờ của mình cũng đủ tốt rồi, thật sự đấy, nếu như không phải nàng đã hạ quyết tâm rửa tay gác kiếm, nếu như không phải nàng đã hạ quyết tâm làm một cô nương ngốc khờ khạo, dựa vào tính nết cũ của nàng, dựa vào thói quen ngày trước của nàng, Lan cô nương phỏng chừng sẽ chết rất khó coi. Trước đây ai cũng đều biết rằng, khi mà nàng đang tập trung ăn uống thì tốt nhất đừng có đụng vào, bằng không nàng sẽ xù lông lên đó.

Đáng tiếc là, nàng đã tu tâm dưỡng tính như vậy lại cứ có người không cảm kích.

Lan Ý vẫn cứ đứng thẳng tắp nhìn nàng nói, "Lâu cô nương, những người khác đều có những tài nghệ riêng của mình, đành phiền người rồi, chỉ cần người tập trung đi theo bước chân của ta là được, bởi vì tên của đoạn múa kiếm này là Như Hình Với Bóng, chỉ cần người hoàn toàn làm theo ta là được, hơn nữa từ khúc cũng rất nhẹ nhàng chậm rãi, động tác cũng sẽ không nhanh, chỉ cần làm theo ta thôi, Lâu cô nương là người thông minh như vậy, sao có thể không làm được chứ?"

Lời này có ý là, chẳng qua chỉ là ở đằng sau làm theo động tác của ta mà thôi, cũng chẳng cần người phải phí công gì lắm, người chỉ cần làm "bóng" của tiết mục múa kiếm này mà thôi, chẳng khó khăn chút nào

cả, vậy mà người còn không đồng ý sao?

Vả lại, Lâu Thất chỉ là một thị nữ, mà Lan Ý dù sao thì cũng vẫn coi là một nửa chủ tử tạm thời, con gái của thành chủ trước đây, vẫn được thị nữ hầu hạ ở Cửu Tiêu Điện.

Nàng ta muốn múa cùng Lâu Thất, nói ra đã là nể mặt Lâu Thất lắm rồi.

Có điều, những người khác cũng chẳng dám lên tiếng, Trầm Sát vừa rồi đã bảo hộ người ta đến vậy, thị nữ này đắc sủng mà, bọn họ cũng chẳng muốn chết.

”Nàng ấy sẽ không múa.”

Trầm Sát thấp giọng nói, nhìn về phía Lan Ý.

Lan Ý ngậy người ra, vừa rồi khi nàng ta ở sảnh ngoài quả thực không biết trong sảnh tiệc đã xảy ra chuyện gì, thậm chí, khi Lâu Thất thuận ưng nàng ta và Diêu Thủy Nhi đợi người cũng chẳng ở hoa viên, cũng không nhì thấy Tuyết Sơn Bạch Ứng Vương kia. Sau này tuy đã nghe vài câu bàn tán về vị thị nữ này, nói là Lâu Thất đã thuận phục được Bạch Ứng Vương, bọn họ cũng chẳng thêm để tâm, chẳng qua cũng chỉ là thuận phục một con ưng già thôi mà, nàng ta tưởng mình là thuận thú sư chắc? Buồn cười thật đấy.

Đáng tiếc rằng, họ không biết rằng Tuyết Sơn Bạch Ứng Vương kia như thế nào, cũng chưa từng nhìn thấy hình thể to lớn của nó, lại càng không biết thuận phục được nó thì có ý nghĩa gì.

Nếu như nàng ta biết được thì lúc này chắc chắn sẽ không dám táo bạo tới tìm Lâu Thất rồi.

”Đế quân?”

”Nếu như người không múa thì lui xuống đi.” Trầm Sát mất kiên nhẫn.

Lan Ý cắn môi, vén áo thi lễ với hắn, ”Vậy thì Lan Ý xin được phép bắt đầu.”

Tiếng tỳ bà lại vang lên, Lan Ý liền thu lại tất cả những sự tủi thân, nhìn về Trầm Sát, đôi môi khê mở, ”Nguyện vì Đế quân Phá Vực của ta, dương oai thiên hạ.” Từ ”hạ” vừa được nói ra, cánh tay nàng ta đã vung lên, trường kiếm trong tay chỉ thẳng lên trời, làm ra tư thế oai hùng khiến người ta mắt tỏa sáng.

”Hay!” Có người vỗ tay hoan hô.

Lan Ý vẩy kiếm, bước chân nhanh quay ngược trở lại, eo lúc vặn lúc ngửa ra sau, cả người mềm mại không xương, các loại động tác đều cực kỳ hợp lý, đem lại điệu múa nhịp nhàng, ưu mỹ, tao nhã, và cả anh khí, làm màn biểu diễn của nàng ta lại càng tinh tế hơn.

Khi nàng ta đang chuẩn bị kết thúc, vừa khéo lại nghiêng mặt sang nhìn Lâu Thất, đột nhiên mỉm cười một cái.

Lâu Thất cảm thấy nụ cười này của nàng ta có chút quỷ dị, dường như là bi ai, lại dường như là được giải thoát, còn có chút thương hại. Khi đang nhúu mày suy nghĩ, kiếm trong tay Lan Ý lại đột nhiên bay về phía nàng, tốc độ cực nhanh mũi kiếm ánh lên sắc lạnh, sát ý bùng bùng.

”Chết đi!”

Trong mắt Trầm Sát bùng lên sát ý lạnh lùng, cầm lấy đôi đũa bạc trên bàn muốn phóng qua, Lâu Thất ngăn lại tay của hắn. Trầm Sát nhíu mày, cũng không còn kịp nữa liền vung tay lên, chưởng phong quét qua đánh rớt thanh kiếm đang bay tới. Khi thanh kiếm rơi xuống đất, cùng lúc đó, Lan Ý cũng bị thị vệ áp trụ lại.

Tuy rằng thanh kiếm đó bắn về phía Lâu Thất, thế nhưng Lâu Thất lại ngồi bên cạnh Trầm Sát!

”Để quân tha mạng, Lan Ý lỡ tay!” Hốc mắt của Lan Ý đỏ bừng lên.

”Tại sao lại không để bọn Đế quân giết nàng ta?” Trầm Sát lại trầm giọng hỏi Lâu Thất. Lỡ tay? Coi hắn là thằng ngu chắc? Vừa rồi rõ ràng thanh kiếm đó bay về hướng Lâu Thất.

Tuy rằng giữ Lan Ý lại còn có chút tác dụng, thế nhưng nàng ta muốn giết Lâu Thất, vậy thì chỉ có thể chết mà thôi.

Lâu Thất nhìn Lan Ý một cái, lắc đầu nói, ”Thôi, dù sao thì ra cũng không sao, có chủ tử ở đây sao nàng ta có thể giết ta được chứ.”

Ừm, câu này Trầm Sát nghe rất xuôi tai. Có thể trong lòng nàng ấy một mực coi hắn là trời là đất, là thần bảo hộ của nàng, như vậy là đúng, người của hắn, tất nhiên hắn có thể bảo vệ.

”Giải xuống.”

Lan Ý bị đưa xuống, Lâu Thất cũng ăn khá nhiều rồi, ăn xong nàng cũng chẳng còn hứng ngồi đây nữa, ngáp một cái rồi nói: ”Chủ tử, ta mệt rồi, muốn đi nghỉ trước.”

”Chuẩn.”

Trầm Sát vốn luôn muốn nàng ở bên lại hiếm khi phê chuẩn điều này.

Lâu Thất có chút kinh ngạc, thế nhưng cũng rất thích ý lui xuống.

Ra khỏi sảnh tiệc, bước tới hành lang Nhị Trùng điện, đèn lồng cũng dần ít đi, bóng cây thấp thoáng, lay động bóng tối ở khắp nơi. Lâu Thất cũng chẳng cần ai đi theo, vốn Nhị Linh đi theo nàng, thế nhưng khi nàng thuận ưng, Nhị Linh cũng sợ phát ngất, Lâu Thất liền để nàng nghỉ ngơi.

Ở bóng cây rậm phía trước, gió đêm thổi lất phát rung động, Lâu Thất cũng đứng lại.

51. Chương 51

Trong bóng râm, còn có một bóng người. Nhưng nếu không nhìn kĩ sẽ không dễ dàng phát hiện.

Trong buổi đêm tối như thế, ẩn núp cơ thể trong bóng cây bên cạnh hành lang dài, nếu nói là thưởng thức trăng, ai sẽ tin.

Nơi mà Lâu Thất đang đứng, cách hần khoảng chừng hai ba mét.

Lâu Thất không động dậy, kẻ đó cũng không động dậy.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, hơi thở của kẻ đó rất nhẹ rất thưa. Nhưng không thể qua mắt Lâu Thất.

Hai người đều bất động, không lên tiếng, xem coi ai kiên nhẫn hơn.

Lâu Thất đột nhiên cười nhẹ, quay lưng bước đi. Bị khùng hay sao? Nàng trở về Tam Trùng Điện, đâu phải chỉ có con đường này không đâu. Hiện giờ nàng sợ phiền phức, chỉ muốn sống một cuộc sống ăn no bụng chờ chết, vì không muốn gây sự, bắt nàng phải đi đường vòng nàng cũng chịu.

Kẻ đó không ngờ rằng nàng sẽ có phản ứng như thế này, vốn dĩ chưa khẳng định được nàng ta có phát hiện ra mình không, bây giờ thì khẳng định rõ ràng rồi. Bóng cây hơi động dậy, người ở phía sau đã nhảy xuống cản trước mặt Lâu Thất.

Tuổi tác trạc hai mươi ba bốn tuổi, mặc đồng phục thị nữ của Nhị Trùng Điện, mặt mày ưa nhìn. Điều đầu tiên khiến Lâu Thất chú ý là tay của cô ta, ngón tay thô ráp, trong móng tay còn có chút đen xỉ.

Đây là kết quả trường kì tiếp xúc với dược phẩm hoặc là thuốc độc.

Lâu Thất biết rất rõ.

Chính vì nàng hiểu rõ, nên nàng thở một hơi dài. Rõ ràng nàng muốn tránh ra không muốn xen vào, nàng khó khăn lắm mới làm như vậy, nhưng kẻ đó lại không nhận tình, vậy mà vẫn kiểm tới.

“Lâu Thất là tên thật của ngươi sao?”

Khẩu khí nói chuyện của nữ nhân kia có tí cứng đờ, dường là là kết quả lâu ngày không được mở miệng.

“Có phải là tên thật của ta hay không, thì liên quan gì đến ngươi?” Lâu Thất biết nếu đối phương đã tìm đến tận nơi, thì sẽ không dễ dàng từ bỏ, bèn dựa vào cột với bộ dạng uể oải, tiện tay hái một đóa hoa, bứt từng cánh từng cánh hoa, nhìn dáng vẻ như đang rất buồn chán. Thái độ này thật sự rất kích thích người khác, tóm lại là, biểu cảm bình tĩnh điềm đạm của nữ nhân kia lóe lên tia phần nộ.

“Nói, ngươi có phải là người Tây Cương.”

Lâu Thất nhướn mày, “Người Tây Cương ư thật xin lỗi, ta chẳng có hảo cảm với bọn người đó, tại sao lại là người Tây Cương được chứ.”

“Không phải người Tây Cương, vậy tại sao ngươi biết giải vương chú của Tây Cương, nói, sư phụ của ngươi là ai?”

“Vương chú Tây Cương là gì vậy, còn nữa, sư phụ của ta là ai hình như ta đâu có nghĩa vụ phải nói cho ngươi biết đâu, tóm lại chắc chắn ngài không phải là người Tây Cương được rồi.” Lâu Thất cười nói: “Còn ngươi, rất khó khăn mới phần đầu được vào Nhị Trùng Điện, ngươi nghĩ không thông hay sao, tại sao phải đến tìm ta, nếu không tìm, ngươi vẫn có thể làm tốt công việc nội gián của ngươi, ừ, đến lúc đó tìm tiếp cơ hội, hạ thêm một vương chú cho Trầm Sát, sau đó ở nơi âm cực trồng bó cỏ quỷ quái gì đó.”

“Vậy là ngươi đã biết.” Sắc mặt của nữ nhân đó bỗng thay đổi rất thú vị, đôi mắt mở to, nhìn Lâu Thất không dám tin vào mắt mình. Ở nơi cực âm của Cửu Trùng Điện trồng quỷ thảo, cũng là một loại bùa chú của Tây Cương bọn họ, và loại bùa chú này thực ra sẽ xấu hơn nhiều so với vương chú trước kia mà Trầm Sát trúng phải, là bí quyết đặc chế của tộc người bọn họ, rất nhiều người ở Tây Cương không biết được. Mà Lâu Thất này lại biết rõ, quả nhiên biết rõ.

Thông tin này, cô ta phải nhanh chóng hồi báo lại cho vương tử biết, nàng Lâu Thất này, không thể chèo kéo, không thể, nàng nhất định phải chết.

Ánh mắt của cô ta lóe lên tia sát khí, đột nhiên, tay hướng về mặt của Lâu Thất hất lên, bột nhuyễn bay qua đây, lấp lóe ánh sáng màu xanh thẫm dưới ánh trăng âm đạm.

“Muốn xài chiêu này với ta.” Lâu Thất không hề nhúc nhích, đứng yên ở đó chỉ cười nhẹ, thậm chí cảm thấy có chút buồn chán tiếp tục bứt cánh hoa, dùng miệng thổi bay, nhìn nó rơi xuống, nhẹ nhàng thở một hơi dài.

Nữ nhân kia lại mở to mắt thêm lần nữa, lần này, cô ta thật sự sợ hãi, sợ hãi đến nỗi bất chợt lui về sau một bước, giọng run rẩy: “Tại sao, tại sao ngươi không sợ bột quỷ thảo.”

Điều này không thể nào, không thể nào đâu.

Quý thảo, chỉ có thể sinh trưởng ở nơi cực âm, và bởi vì sự sinh trưởng của nó phải hấp thụ toàn bộ dương khí và linh khí nơi đó, cho nên nơi đó sẽ càng lúc càng trở nên âm u, và như vậy, quý thảo mới có thể sinh trưởng tốt được.

Dem quý thảo xay thành bột mịn, chỉ cần hít vô một ít, người đó lập tức bất tỉnh nhân sự, và, cơ hội sinh tồn sẽ bị bột quý thảo nhanh chóng hút sạch sẽ, người sẽ không chết, nhưng sẽ già đi như một cụ bà, cũng không còn sức lực để phản kháng nữa.

Và những người như thế cũng không phải không có tác dụng, họ có thể đem làm bù nhìn.

Lấy Lâu Thất làm bù nhìn, Trầm Sát chắc sẽ trúng kế thôi.

Đáng tiếc, cô ta không ngờ tới, Lâu Thất có thể đứng yên ở đó, không hề né tránh, nhưng lại không bị gì cả.

Ở Tây Cương bọn họ không thể tìm ra một người không sợ bột quý thảo, nàng ta làm thế nào được vậy, rốt cuộc nàng ta là quái thai gì thế.

“Những thứ này thì ta không sợ, nhưng thực sự thì rất chán ghét.” Lâu Thất vỗ vỗ tay, ngược mắt lên nhìn cô ta. Cô ta kinh hãi phát hiện, nàng không giống lúc nãy nữa, không giống nữa.

Người thì vẫn là con người này, mặt thì vẫn là khuôn mặt này, nhưng mà, khí thế không giống nữa, thần sắc của đôi mắt cũng không giống nữa.

Thì ra dáng vẻ uể oải của nàng ta, đôi mắt lúc nào cũng buồn chán, suốt ngày chỉ biết ăn uống no say, cũng vào lúc nàng ta nói sẽ giải bùa chú, cô ta lén nhìn vài lần, cũng chưa bắt gặp khí thế như vậy của nàng, nhưng Lâu Thất của hiện tại, cả con người đột nhiên trở nên lạnh lùng vô tình, như một cây kiếm băng giá, lạnh buốt và sắc bén, ánh mắt của nàng hờ hững thế kia, nhìn qua đây, như là thần chết đang nhìn một kẻ sắp chết.

Và người sắp chết đó, chính là mình.

Nữ la sát, nữ diêm vương.

Đây là một Lâu Thất hoàn toàn khác lạ.

Cô ta sợ hãi lui về sau vài bước nữa.

Nhưng cô ta cảm thấy toàn thân như bị khóa chặt, bất kể cô ta lùi bao nhiêu bước, vẫn cảm nhận được, dường như Lâu Thất chỉ cần giơ tay ra thì có thể dễ dàng nén chết cô.

Không không không không, không.

Người con gái trông có vẻ vô hại, tại sao đột nhiên trở nên đáng sợ như thế, hơi thở bị khóa chặt, khí thể bị trấn áp, làm sao làm được vậy cơ chứ, đây không phải tuyệt thế cao thủ mới làm được sao? Nhưng rõ ràng trông nàng ta đâu có nội lực.

Nếu sớm biết Lâu Thất lợi hại như vậy, cô ta làm sao dám quên mệnh lệnh trước khi rời khỏi cửa vương tử, lần này tự ý tìm tới trước mặt Lâu Thất.

“Người, người, rốt cuộc người là ai?” Giọng nói của nữ nhân tiếp tục run rẩy, sự lạnh lùng khi nãy không còn, thay vào đó là sự sợ hãi nặng nề. Không phải thực sự điềm tĩnh, chỉ là trước kia cảm thấy Lâu Thất ở trước mặt cô như một con kiến nhỏ nhoi, cô ta chỉ cần một ngón tay liền có thể nhấn chết.

Ánh mắt lạnh lùng của Lâu Thất nhìn cô, môi đỏ khê mở, giọng nói như băng: “Ta là ai, nếu thật sự là diêm vương, thì người có thể xuống đó hỏi ông ta.”

Vừa dứt lời, nàng cũng như cô ta khi nãy, nhẹ nhàng vung tay lên, hừ không nói với cô, “Ta chán ghét loại người như người, có biết chưa?” Nói xong, ngón tay của nàng nghiền nhẹ, cũng như nhẹ nhàng đón lấy cơn gió.

Động tác của nàng thậm chí được xem như là đẹp đẽ, thanh thoi, nhưng khi tay nàng nghiền vào, nữ nhân kia đột nhiên tự bóp lấy cổ họng, đôi mắt lờ ra, vẻ mặt kinh hãi, tuyệt vọng khiến người khác phát sợ từ tận đáy lòng.

Cô ta nghẹn họng, chỉ phát ra ít âm thanh bị bóp nghẹn, khuôn mặt của cô ta bắt đầu bừng đỏ, sau đó chuyển xanh, và có chút tím, cả con người dường như bị đoạt hết oxy hít thở.

Lâu Thất nhẹ nhàng lùi về sau hai bước, nhìn cô ta mặt không cảm xúc.

“Ta nói rồi, đáng lẽ ta không muốn dòm ngó đến người, muốn trách thì trách người chủ động quá, cứ muốn xía vào, còn dám dùng bột quỷ thảo đối phó với ta.” Bộ không biết nàng ta ghét những thứ này hay sao, giống sự khiêu chiến và làm khó dễ như Lan Ý hoặc Bắc Phù Dung, nàng hiện tại không thêm thôn tính, chỉ cần không ảnh hưởng đến bản thân đang giả ngây giả ngơ, làm sao thì làm, nhưng mà, phạm những kẻ muốn đoạt mạng của nàng, đều phải nộp mạng của mình trước.

Nàng ta, Lâu Thất, vốn dĩ không phải là kẻ lòng dạ hiền hậu.

Đáng tiếc, bọn họ chưa hề biết.

Nữ nhân đó ngã trên đất, rất nhanh không còn động đậy nữa. Và kì quái nhất đó là, sau khi cô ta tắt thở, bàn tay cũng nhẹ nhàng buông ra, sau đó sắc mặt nhanh chóng hồi phục như bình thường, giống như khi còn sống, biểu cảm thậm chí còn bình lặng hơn nữa, nhìn trông như chết đi trong giấc ngủ vậy, không ai biết

được, cô ta trước khi chết đã trải qua những gì, không ai biết được trước khi chết cô đã sợ hãi đến cỡ nào, kinh khủng, và tuyệt vọng.

Cực kì đáng sợ.

Nếu theo trình thám khám nghiệm, đây vốn dĩ khó phán đoán ra hung thủ và nguyên nhân cái chết của cô ta.

Và khi sắc mặt của cô ta hoàn toàn khôi phục lại như lúc còn sống, hơi thở toàn thân Lâu Thất cũng nhẹ đi, nàng vỗ vỗ khuôn mặt của mình, nhẹ nhàng thở phào một hơi, lại trở về bộ dạng trước kia.

Nàng biết, ở địa bàn của Trầm Sát, nàng không thể nào tạm biệt con người hồi xưa của mình.

Muốn đi, vẫn là muốn rời đi.

Lâu Thất cũng không còn đếm xỉa đến nữ nhân trên đất nữa, quay người bước đi. Tóm lại là, sẽ có người phát hiện thôi, nàng làm biếng xử lý lắm.

Trở về Tam Trùng Điện, Lâu Thất trực tiếp tắm gội bằng nước lạnh, đổi bộ đồ ngủ bên trong, liền lên giường. Nàng rất chủ động bò lên chiếc giường lớn của Trầm Sát, tóm lại kháng nghị vô hiệu.

Và buổi tối nay, Trầm Sát định sẵn không được sớm trở về ôm người đẹp say giấc nồng rồi.

Trước đó Lâu Thất ngăn cản Trầm Sát giết Lan Ý, sau khi kết thúc bữa tiệc, hẩn bèn đi vào nhà lao, tìm Hoa Vu Tồn muốn nghe hẩn ta thăm vấn Lan Ý, nhưng Lan Ý đã chết một cách kì dị, chết một cách vô duyên.

Không lâu sau đó, lại có thị nữ phát hiện một thị nữ chết ở hành lang, thị nữ đó đã được nhận diện, là một người bị câm, bình thường ở Nhị Trùng Điện giúp việc trong hoa viên, bởi vì cô ta là kẻ câm, mọi người đều nghĩ cô ta không có sự uy hiếp, nên không để ý đến cô ta lắm, và cũng chẳng đắc tội với ai, là một người có sự tồn tại cực thấp trong đó.

Nhưng kiểu chết của cô ta rất kì quái, bất kể Hoa Vu Tồn kiểm tra ra sao đi nữa cũng không tra ra được vết thương chí mạng từ đâu, là chết như thế nào. Bởi vì quãng thời gian này khách khứa khắp nơi đổ về đây, còn người có thân phận cao quý như Ngọc thái tử và công chúa, nếu xảy ra chuyện gì ở nơi đây, e rằng Phá Vực sẽ trở thành kẻ bị ném đá trước tiên, cho nên sự việc này nhất định phải điều tra rõ ràng, nếu không bắt được hung thủ, thì họ không thể nào an tâm được.

Chỉ là Trầm Sát không biết được, hung thủ giờ đây đang ngon giấc trên chiếc giường của hẩn.

Đợi đến khi Trầm Sát trở về Tam Trùng Điện, trời đã gần sáng. Thiên Nhất mở cửa cho hẩn, nhưng chỉ

thấp sáng một ngọn nến ở phía ngoài, sau đó cúi mắt lui ra. Bây giờ Lâu Thất sinh hoạt ở tấm điện của Đế Quân, họ ra vào đều phải chú ý đừng để đôi mắt đặt vào những nơi không nên đặt, nếu không Đế Quân sẽ phát hơi lạnh thành băng mắt.

52. Chương 52

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Lâu Thất có chút cạn lời, bởi vì ngay cả tối qua Trầm Sát mấy giờ về tới, khi nào lên giường nàng cũng không biết. Nếu nàng cứ tiếp tục như thế, sau này không biết sẽ chết như thế nào nữa.

Trầm Sát ngồi trên giường, nắm lấy một bàn tay của nàng, đan từng ngón vào nhau để so độ dài ngắn.

“Đêm qua, nàng từ đâu về vậy?” Thấy nàng đã tỉnh, hắn cúi đầu nhìn nàng.

Lâu Thất rút tay về, xoa xoa đôi mắt nói: “Từ bên hành lang về chứ sao.”

“Ừ, vậy nàng có gặp người hoặc xảy ra việc gì đó không?”

Lâu Thất cũng ngồi dậy, nhìn vào mắt của hắn, cười ha hả nói: “Chủ tử, người có thể hỏi trực tiếp xú, có phải nói về người thị nữ bị chết kia không.”

“Ừ.”

“Ừ, thấy rồi, nhưng ta không quan tâm, trực tiếp bỏ đi.” Lâu Thất đáng vẻ vô tội: “Có phải người nghĩ ta theo người lâu rồi, lá gan cũng to theo, ta cũng cảm thấy như vậy, vốn dĩ ta định tìm người, nhưng vừa vặn thì chỗ đó không có người, ta lại làm biếng trở về, cho nên chỉ có thể như chưa nhìn thấy thôi.”

“Vậy sao?” Khóe môi của Trầm Sát nhếch lên.

“Đúng vậy, sao đó, người đó là ai?” Nàng tiếp tục vô tội hỏi.

“Người Tây Cương.” Trầm Sát đột nhiên nói ra, khi nói ba chữ này, hắn không bỏ sót một nửa biểu hiện nào trên khuôn mặt và đôi mắt của nàng.

“Vậy à, thật không ngờ là người Tây Cương, nhưng cũng không kì lạ, nếu như Cửu Tiêu Điện không có người Tây Cương trà trộn vào, thì bữa chú của người cũng sẽ không phát tác, loại bữa chú đó, cần phải có dẫn chú, có dẫn chú thì mới phát tác được.”

“À, thì ra là vậy.” Trầm Sát hiểu ra gật gật đầu.

Lâu Thất vươn vai bẻ người, “Ta đói rồi, dậy dùng bữa sáng thôi.”

Hôm nay trong phòng nghị sự, Hoa Vu Tồn đột nhiên tiến lên trước nói với Trầm Sát: “Bẩm Đế Quân, thuộc hạ vô dụng, kẻ thị nữ cầm kia vẫn chưa thể điều tra ra nguyên nhân chết và thân phận thực sự.”

Trầm Sát lắc lắc đầu nói: “Việc này cứ gác qua một bên, không cần tra nữa.”

“A Đế Quân, tại sao vậy?” Hoa Vu Tồn kinh hãi.

“Kẻ đó là nội gián của Tây Cương, giết cô ta, là người của mình.” Trầm Sát điềm tĩnh nói. Trong đầu hắn tái hiện cảnh trên giường sáng nay, phản ứng của Lâu Thất và lời nói của nàng.

Người cô gái đó, vẫn chưa chịu nói thật lòng với hắn, vẫn còn giấu giếm, rất tốt, rất tốt. Người rõ ràng là nàng giết, còn giả vờ với hắn. Hắn tin nàng không tùy tiện giết người, lúc trước bùa chú của hắn phát tác, trong lòng bọn họ đều hiểu chắc chắn có nội gián trong Cửu Tiêu Điện này, nhưng mà khi đó kẻ kia không động dậy, nên họ cũng án binh bất động. Cho nên, trong Cửu Tiêu Điện, vào lúc này, có thể khiến Lâu Thất hạ sát thủ, chỉ có thể là nội gián kia thôi. Cho nên, lúc sáng hắn nói về người Tây Cương, đã chứng thực suy đoán của mình.

Nàng giả vờ hay lắm, nhưng tiếc rằng, không qua được mắt của hắn.

Người là do nàng giết, đó là nội gián Tây Cương.

Nàng muốn chơi, thì hắn sẽ chơi cùng. Hiện giờ hắn muốn biết, nàng rốt cuộc còn biết những thứ gì khác nữa, còn có thể mang cho hắn bao nhiêu bất ngờ bao nhiêu sự kinh ngạc.

Bọn Ứng nhìn nhau, đều cảm thấy kì quái, người của mình lại có thể tìm kiếm nội gián trong âm thầm, sau đó giết một cách lặng lẽ, nhưng bọn họ theo Đế Quân lâu như vậy, sao họ không biết trong đám có thủ pháp giết người quái dị như vậy chứ, rốt cuộc sao làm được vậy, Hoa Vu Tồn không kiểm tra được thuốc và ám khí trên người của cô ta, cũng đâu có vết thương nào đâu.

“Chủ tử, là ai động thủ vậy.” Ứng rất hiếu kì, nếu là người của mình, hắn phải đi hỏi rõ người đó làm sao giết vậy, nếu không hắn sẽ ức chết mất.

Làm sao biết được, hắn hỏi cho ra lẽ, Trầm Sát chỉ nhìn hắn một hồi, không trả lời. Lúc này thật khiến hắn ức chết đi được.

Nguyệt đang trầm tư suy nghĩ.

“Đế Quân, đại công chúa của Bắc Thương Quốc, vốn dĩ có thể cho một chức vụ phi tần, nhưng tôi qua ở chốn đông người nàng ta đã có cơ thể tiếp xúc với Ngọc thái tử, việc này, xin Đế Quân định đoạt.”

Một vị phụ trách tuyển phi đại diện đứng ra nói.

Người phụ nữ của Đế Quân, sao có thể để người đàn ông khác ôm qua được, tuy rằng lúc đó Ngọc thái tử muốn cứu người, vẫn không được. Nhưng đại công chúa Bắc Thương đích thực được bọn họ định sẵn là một trong những đề phi, điều đó liên quan tới mối quan hệ tương lai với Bắc Thương Quốc chục năm tới, thậm chí là mấy chục năm tới, nếu họ không giữ chân Bắc Phù Dung, lúc đó nàng ta liên hôn với Ngọc thái tử của Đông Thanh Quốc thì sẽ ra sao, Đông Thanh và Bắc Thương vốn dĩ là nước lớn, nếu cả hai bên mạnh kết hợp cùng nhau, sẽ không phải là chuyện tốt đối với Phá Vực đâu.

Đáng lẽ những chuyện này hồi đó đã bắt đầu được nghiên cứu rồi, lúc đó Trầm Sát vẫn chưa có cảm giác đặc biệt gì, nhưng bây giờ không biết tại sao, hắn nghe những việc này cảm thấy vô cùng nhàm chán, thậm chí có chút tinh thần chống đối.

Tuyển phi là lựa một đồng nữ nhân vào đây sinh sống, lúc đó chỉ chi chút chút ồn ào chết đi được. Còn nữa, khi hắn nghĩ tới cảnh phải ôm nữ nhân đi ngủ, sao trong lòng cảm thấy khó chịu. Ủ, Lâu Thất thì được.

Những người dưới kia thảo luận gì thêm hắn không còn hứng thú muốn nghe, nhưng khúc sau Hoa Vu Tồn có chút ngại ngùng đưa ra lời khẩn cầu, kéo sự chú ý của hắn quay trở lại.

Và, phê chuẩn thỉnh cầu này.

Vì thế, khi trở về, Hoa Vu Tồn vui mừng tột cùng đi đến Tam Trùng Điện. Vừa mới ăn xong bữa sáng vô cùng phong phú thì Lâu Thất nhìn lấy Hoa Vu Tồn, trong lòng liền hiểu ra chuyện gì rồi, lập tức đứng lên, không cần nhìn bọn họ, nói với Nhị Linh: “Ui da, Nhị Linh, ăn no quá đi, đi dạo cho tiêu với ta.”

Hoa Vu Tồn khóc cười không xong, Lâu cô nương rõ ràng thấy hắn tới thì phải đoán được ý đồ của hắn chứ.

“Đế Quân.”

Hắn không dám trực tiếp gọi nàng, chỉ cười khổ cầu cứu Đế Quân.

“Qua đây.” Trầm Sát không để hắn thất vọng, mở miệng gọi Lâu Thất đang có ý định chuồng đi.

Lâu Thất bắt lực quay người lại, “Chủ tử có gì dặn dò, nếu không có thì ta đi tiêu hóa trước đây, không làm phiền người và Hoa thống lĩnh bàn chánh sự.”

Dứt lời nàng liền nắm lấy Nhị Linh tiếp tục định bỏ chạy.

Khuôn mặt Nhị Linh bừng đỏ, nàng ta đâu có thói quen như vậy, gặp Đế Quân không hạ quỳ không hành lễ thì thôi, Đế Quân đã mở miệng, còn dám bỏ chạy như Lâu cô nương, nhưng cô ta đâu dám.

“Chủ tử, ta đau đầu.” Chiều kia Lâu Thất dùng không thành công, liền ra vẻ tội nghiệp nói.

Diễn, tiếp tục diễn. Trầm Sát bất chợt có chút khóc cười không xong, người phụ nữ này đúng thật lúc nào cũng có nhiều trò. Hắn ho nhẹ một tiếng, mặt nghiêm túc: “Qua đây.”

Lâu Thất bĩu môi, biết không tránh khỏi, chỉ có thể chậm chạp bò qua kia.

“Hoa Vu Tồn, người nói.” Trầm Sát lên tiếng.

“Lâu cô nương, chuyện là vậy, cô xem, trước kia cô đã phá được Trà sơn thất sát trận.”

Lâu Thất chặn lời hắn lại: “Cái gì mà gọi là ta phá vậy, Hoa thống lĩnh, người nói như vậy là không được, vốn dĩ ta không định phá có phải không, là người bắt ta phá kia mà, chẳng qua ta tuân theo lời của người thôi, bây giờ không lẽ người muốn ta chịu trách nhiệm sao.”

Trông nàng liếc mắt tỏ vẻ ảm ức, Trầm Sát không nhẫn giơ tay ra vuốt ve đầu nàng, đáp: “Ăn nói cho đàng hoàng.”

Lâu Thất trợn ngược mắt, sao nàng ta nói chuyện không đàng hoàng chứ, đáng ghét, nàng muốn thêm mắm dặm muối cũng không được hay sao. Nàng chả muốn ôm phiền phức vào thân có hiểu không, nếu nơi này cần sự giúp sức của nàng ngày càng nhiều, thì đến lúc đó nàng bỏ đi sẽ càng khó khăn, sau khi rời khỏi, Trầm Sát sẽ phái người đuổi bắt nàng, tỉ lệ bị bắt được sẽ rất cao.

Thật ra nàng chỉ muốn mỗi ngày ăn chơi ngủ nghỉ cho thong thả, coi mình như một con lợn, đến lúc nàng đi, Trầm Sát sẽ cảm thấy đỡ nuôi một con sâu lười, cảm thấy thật may mắn. Như vậy thì tốt biết bao, ai cũng sung sướng.

Cũng tại nàng, tại nàng. Khi nàng nhìn thấy Hoa Vu Tồn, nhớ đến bức tranh vẽ của hắn ta, giống y hệt bức tranh trong đồng thư của lão già thối kia, và ngứa mắt khi nhìn thấy nhiều lỗ hồng sơ hở của cái gì mà thất sát trận, không chịu đựng nổi liền nhúng tay vô phá.

Sớm biết như vậy nàng sẽ không xen vào đâu.

Bây giờ hối hận có còn kịp không?

Hoa Vu Tồn vội vã đáp: “Lâu cô nương, ta không có ý đó, ý của ta là, trình độ về pháp trận của Lâu cô nương, Hoa mẫu tự nhận không thể sánh bằng, nhà lao bên kia vẫn cần rất nhiều đồ trận, xin Lâu cô nương hãy giúp ta.”

“Thật ra thì, Hoa thống lĩnh, ta cũng chỉ biết về cái thất sát trận kia thôi, như mèo mù vớ phải cá rán ý.”

Trầm Sát ngắt lời nàng: “Đi bày trận, hoặc là đi giúp phụ việc tuyển phi, nàng tự chọn đi.”

Lâu Thất liền sững người, “A ý gì đây?”

“Bổn Đế Quân vốn dĩ muốn người đi phụ giúp công việc tuyển phi.”

“Hoa thống lĩnh, chúng ta đi thôi, việc bày binh bố trận là nghề của ta mà.” Lâu Thất không nói nhiều lời, nắm tay Nhị Linh liền bỏ chạy, Hoa Vu Tồn đi theo sau.

“...”

Trong đình của khu vườn to lớn ở Tam Trùng Điện, chừa lại Đế Quân nào đó tâm trạng hỗn loạn và cười khóc không xong. Giúp hắn tuyển phi, đáng sợ đến thế sao, hắn thật sự tin tưởng vào mắt nhìn người của nàng kia mà, và những người nàng lựa chọn, có lẽ hắn sẽ dễ dàng chấp nhận chút.

Trầm Sát suy nghĩ, lại có chút không thoải mái, rốt cuộc là vì cái gì thì hắn vẫn chưa làm sáng tỏ ra.

“Lâu cô nương, Lâu cô nương, không cần phải đi vội.”

Hoa Vu Tồn thấy Nhị Linh bị Lâu Thất dắt chạy rất nhanh, bắt đầu có chút thở hổn hển, và bất chợt cười khổ.

Lâu Thất đi chậm lại, nhìn Nhị Linh, lắc đầu nói: “Nhị Linh, thân thể của ngươi yếu quá, phải rèn luyện thật nhiều.”

“Vâng, Lâu cô nương.” Nhị Linh thở gấp, nhìn Lâu Thất, phát hiện nàng ta hơi thở bình ổn, giống như khi này chạy một đoạn đường dài không phải là nàng.

Lâu Thất đương nhiên biết rõ con đường đi đến nhà lao.

“Hoa thống lĩnh, bây giờ nhà lao đã được bày bố bao nhiêu trận rồi?”

“Hồi Lâu cô nương, tổng cộng chín trận pháp.”

“Đợi chút người dắt ta đi xem thử, bây giờ có một nơi, chúng ta qua đó xem trước.” Trong lòng Lâu Thất thở dài, vốn dĩ nàng không muốn quẩn, nhưng hiện giờ nếu đã nhúng tay vào, với tính cách đòi hỏi vạn sự hoàn hảo của nàng, chừa lại vùng đất nuôi trồng quý thảo và âm địa, trong lòng nàng thực sự rất khó chịu.

Nhưng muốn dọn dẹp vùng đất đó, thì phải tốn nhiều công sức.

Hoa Vu Tồn không hiểu rõ lắm: “Nơi Lâu cô nương nói là nơi nào?”

“Nhị Linh, người tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi trước đi, chỗ đó người không đến được đâu.” Lâu Thất dặn dò trước với Nhị Linh, rồi quay người nói với Hoa Vu Tồn: “Bây giờ người đi tìm chín thanh niên trai trắng đến đây cho ta, ơ, nghe đây, phải là thân đồng tử đó.”

Nói đến ba chữ “thân đồng tử”, Lâu Thất muốn nôn mửa. Nhưng thân là một người hiện đại được giáo dục một cách khoa học, năm xưa nàng phải học hỏi những thứ hoàn toàn khác với kiến thức bên ngoài, khổ cực cỡ nào ai biết rõ, thí dụ nói về “trinh”, về phía nam giới thì đứng từ góc độ của khoa học và y học mà nói, có gì khác biệt đâu, cũng chỉ là một gã nam nhân.

Nhưng mà, về những điều mà lão già thói dạy nàng, có một sự khác biệt rất là lớn.

53. Chương 53

Ví dụ như hiện tại, nàng muốn phá vỡ vùng đất cực âm kia, thì nàng cần sự giúp đỡ của thanh niên trai trắng còn trinh.

Hoa Vu Tồn rất không hiểu, không biết nàng muốn làm gì, nhưng khi hắn ta nhận định một sự việc nào đó, vậy thì chỉ có nước nghe lời nàng, nghe nàng mà làm thì được rồi. Cho nên Lâu Thất ra lệnh, hắn lập tức làm theo.

“Lâu cô nương, sẽ có nguy hiểm không?” Nhị Linh nhìn nàng có chút sợ sệt hỏi.

Bởi vì tinh thần của Lâu Thất trông có vẻ rất đau đớn.

Tuy đích thực có chút nguy hiểm, nhưng Lâu Thất sẽ không nói cho cô ta biết, nàng phải nói sao chứ, thực ra nàng chỉ chán ghét vùng đất âm và quỷ thảo, đặc biệt là những vùng đất âm đã trồng nuôi quỷ thảo.

Nhưng mà, nàng bẩm sinh ra, khắc loài vật này. Cho nên nàng không làm, thì ai làm.

Nàng không vào địa ngục, ai vào địa ngục.

Lâu Thất cảm thấy bản thân nhất định đã nợ Trầm Sát vào kiếp trước, cho nên vốn dĩ nàng đang sống tốt ở thời hiện đại, tự đứng xuyên không về nơi đây, mà còn vừa xuyên qua đã nằm gọn trong lòng hắn, từ đó về sau làm trâu làm ngựa cho hắn, đổ máu rơi mồ hôi, thật là tội nghiệp quá đi.

Lâu Thất càng nghĩ càng cảm thấy chua xót.

Nàng đi đến nơi lần trước vô tình phát hiện ra. Cây hòe mọc thành râm, ở mắt trận vừa vặn tạo thành một cái đình nho nhỏ, cơ thạch dưới cái đình kia chắc chắn còn chôn xương cốt của người.

Lần trước nàng đến đây không có để ý, chỉ cảm thấy vô cùng mát rượi, rất thích hợp làm chỗ ngủ cho nàng, vì vậy đã nằm đây đánh một giấc. Nhưng Trầm Sát đến, nơi đây trồng quỷ thảo, hắn đến chẳng phải bùa

chú bị phát tác sao?

Nhưng mà cho dù không phải nguyên nhân đến tìm nàng, nơi đây âm khí và hơi thở của quỷ thảo đã từ từ lan tỏa ra bên ngoài, bù chú của hấn phát tác là điều hiển nhiên, chỉ là nhanh chút hoặc chậm chút thôi. Tóm lại là, cuối cùng vẫn cần nàng ra tay. Nhưng giải chú cho hấn là một chuyện, muốn nàng thanh lọc nơi đây một cách triệt để, đây mà việc mua một tặng một kia mà, và đây còn là một phần quà đặc biệt cực nhọc tốn sức, vốn dĩ nàng không muốn ngó ngang đến, đợi nàng sau khi rời khỏi, ở đây ra sao thì liên quan gì đến nàng cơ chứ.

Đáng tiếc là bây giờ nàng vẫn chưa rời khỏi được, bắt nàng đi làm ba cái việc tuyển phi tào lao, chơi với đám nữ nhân đó, thà nàng tới đây đổ máu đổ mồ hôi thì tốt hơn. Nàng sợ nhất là đấu qua đấu lại với đám nữ nhân kia, thực sự mệt mỏi lắm, nàng sợ mình không kiềm chế được sẽ diệt toàn bộ đám người đó.

Âm khí nơi đây nặng hơn vài phần so với lần trước nàng đến, đừng nói là ánh mặt trời không len lỏi vào được, cho dù ánh nắng có vào đây được, thì cũng không thắng nổi cái âm khí nồng nặc này.

Sau đình có một nơi khuất mắt, một bó cây cỏ màu xanh thẫm đang bay phấp phới trong làn gió.

Đó là một bó cỏ không hề bắt mắt. Nhưng nếu nhìn kĩ, thì mọi người sẽ phát hiện, cả cây cỏ màu xanh đó rất kì lạ, không giống những cây cỏ khác mang màu xanh của sự sống, đây là một màu xanh rất quái dị, nếu đã từng xem qua thể loại phim kinh dị về sinh hóa hoặc xác sống, hoặc là nhìn thấy màu sắc này sẽ nghĩ đến màu sắc máu me mang theo bệnh khuẩn được chảy ra từ những xác sống đó.

Người bình thường nhìn thấy loại cỏ này không có phản ứng đặc biệt gì cả, nhưng nếu ở bên cạnh một hồi, sinh khí dần dần bị hút lấy, trở thành nguồn dinh dưỡng của quỷ thảo, và trong người sẽ cảm thấy mệt mỏi, tinh thần bất ổn, rất buồn ngủ. Nếu ở đó lâu thêm tí nữa thì hơi sức đứng lên cũng không còn.

Có thể nơi này từng xảy ra chuyện tương tự như vậy, nhưng họ không rõ nguyên nhân từ đâu, cho nên nơi này trở thành cấm địa của bọn họ, nghiêm cấm con người bước vào.

Nhưng nàng cảm thấy kì lạ, nếu đã là cấm địa, sao mọi người không dựng hàng rào cấm.

Nàng nhìn cái đình nhỏ kia, đứng dòm ngó nửa ngày trời, mới cất bước tới đó. Nàng vẫn chưa khôi phục trạng thái hoàn hảo nhất, nhưng tính cách của nàng là vậy, một khi đã quyết định làm, sẽ lập tức hành động.

Khi nàng đặt chân lên cái đình đó, đồng thời nhắm mắt lại.

Khi nhắm nghiền mắt, các giác quan khác sẽ trở nên nhạy cảm hơn.

Dưới chân, có một chút hơi lạnh chạy thẳng lên trên.

Đúng vậy, nếu nàng đoán không sai, dưới đình này nhất định đã chôn cất xương cốt của người bị chết oan. Chỉ như vậy, âm khí mới càng lúc càng nặng.

Vừa nghĩ về lúc trước nàng ngủ nơi đây lâu như vậy, Lâu Thất nghiêng chặt rằng, cho nên nàng ghét nhất là những nơi như thế này, bởi vì những nơi như vậy cũng do bàn tay con người tạo ra. Nàng không biết dưới kia có phải do xương cốt của người chết oan muốn tạo dựng một nơi như thế nên mới bị sát hại, nhưng tóm lại đó là nguyên nhân khiến người khác khó chịu.

Tay của nàng thắt lên một thủ thuyết, sau đó đột nhiên vỗ lên mặt đất.

Trong suốt quá trình này nàng không hề mở mắt. Khi tay của nàng vỗ lên mặt đất, nàng dường như nghe thấy tiếng ai oán vắng vắng bên tai, thê lương thảm khốc, giống như có ma quỷ muốn xông ra vậy.

Nàng cau chặt đôi mày, đứng thẳng người, nhanh chóng động vào cái đình đó, bước chân của nàng trông như loạn xạ vô chương, nhưng nếu chú tâm nhìn kĩ thì sẽ phát hiện những bước mà nàng bước ra dường như là một đồ án kì lạ, và thân hình của nàng càng lúc càng nhanh, cuối cùng cả hình dáng của nàng như chỉ sót lại cái tàn ảnh.

Tiếng hét thê lương thảm khốc đó dần dần nhỏ lại, sau đó trở thành tiếng khóc thút thít. Động tác của Lâu Thất cũng chậm dần.

Lúc này, nàng nghe thấy tiếng bước chân của bọn Hoa Vu Tồn. Nàng ngưng lại, mở mắt ra xoay người, thấy Hoa Vu Tồn dắt mấy thị vệ trẻ tuổi nhanh chóng chạy tới, nhưng khi còn cách chỗ này một khoảng thì họ dừng lại cùng lúc.

Hoa Vu Tồn thấy nàng ở trong đình liền hét cả hồn, vội vàng gọi: “Lâu cô nương, chỗ đó không được vào.”

Lâu Thất nhún vai nói: “Người đã thấy rồi đó, ta đã vào rồi, mấy người đứng xa quá làm chi vậy?”

“Lâu cô nương, nơi đó là cấm địa.” Hoa Vu Tồn nói tiếp, trên đầu hấn toát cả mồ hôi, hấn mời nàng đến chỉ đạo trận pháp, tăng cường sức mạnh cho toàn bộ trận pháp của hấn, đó là việc không hề nguy hiểm, lúc này hấn tưởng nàng muốn đến cấm địa vì định bố trận xung quanh đây, lập hàng rào cho cấm địa này, không ngờ nàng lại chạy tọt vào trong kia.

Nếu nàng xảy ra chuyện gì, Đế Quân sẽ xé xác hấn mất.

Hoa Vu Tồn kinh hồn bạt vía, dốc hết sức gọi nàng đi ra.

Lúc này Lâu Thất không thể nào đi ra ngoài được, bộ pháp trấn áp lúc này của nàng đã hoàn thành được bước cơ bản, bây giờ phải dựa vào năng lượng cả người nàng để đè xuống, nếu bỏ đi thì một lát phải làm lại lần nữa, nàng đâu có rãnh.

“Lâu cô nương, cô không phải muốn bày bố trận pháp cách ly chỗ này sao, chẳng lẽ trận pháp này phải đi vào trong đó mới bày được?”

“Thì ra người cũng từng nghĩ qua vấn đề này à, nhưng sao trước kia không thấy mọi người bày trận, nếu đã là cấm địa, không sợ người khác xông vào đây sao?” Lâu Thất nhướn mày.

“Không ai dám vào đây đâu, bởi vì người ở Cửu Tiêu Điện đều biết không được vào đây, với lại khu này được phân chia vào khu vực nhà lao, bình thường sẽ không ai rảnh rỗi tới nhà lao cả.” Trừ nàng ra. Hoa Vu Tồn nói tiếp: “Còn nữa, chúng tôi cũng định bố trận để cách ly với khu vực này, nhưng chúng tôi không có cách, nơi này, bất cứ trận pháp nào đều trở nên vô dụng.”

Nghe xong lời nói của Hoa Vu Tồn, Lâu Thất có chút ngạc nhiên: “Mọi người không có cách bày trận ở đây ư?”

“Đúng vậy.”

Lâu Thất nghe thế liền cảm thấy không tốt rồi, sắc mặt của nàng hơi thay đổi, mắt nhắm một tiếng: “Chết tiệt, trận đồ âm địa, lại là trận đồ trong âm địa.”

“Lâu cô nương, cái gì mà trận đồ trong âm địa.” Hoa Vu Tồn nghe nàng nói liền cảm thấy mới mẻ, trận đồ âm địa, là cái quái gì vậy?

Lâu Thất quét hần một cái, khẩu khí không tốt đáp: “Tức là, không chỉ là cái đình này, mà toàn bộ cái địa giới này, cây cối này, đều là một trận pháp, ờ, người, người đó, người đừng có nhúc nhích, đứng yên ở đó.” Nàng chỉ cái người vừa nghe lời nàng nói đã nhảy căng lên, thị vệ lui hai bước kia, quát: “Đứng lại.”

Thị vệ kia không quen biết Lâu Thất, mấy ngày nay có nghe qua danh của nàng, và tối qua còn nghe đến việc nàng giáo huấn Ứng, nhưng vẫn chưa được tận mắt diện kiến, vẫn cảm thấy có người nói phóng đại, cho nên không tin lắm. Thân là thị vệ của nhà lao, vốn dĩ tiếp xúc với những kẻ hung dữ tàn ác hoặc là những kẻ có thù với Cửu Tiêu Điện và Trầm Sát, đối phó với bọn chúng tất nhiên không cần khách khí, cho nên tính khí của thị vệ nhà lao không được tốt cho lắm, và cũng dữ quen rồi, nghe Lâu Thất nói vậy, liền đáp lại: “Người bảo đứng thì phải đứng à, ta thì nhúc nhích vài cái cho người xem.”

Dứt lời, thị vệ đó liền cố ý nhảy lên trước hai bước cho nàng xem, sau đó nhảy trái nhảy phải vài bước, có chút lưu manh nói với nàng: “Nhìn xem, người làm gì được ta nào?”

Chữ còn chưa nói hết, sắc mặt của hần liền trắng bệch vô đối, sau đó, dưới ánh mắt kinh hoàng của mọi người, đôi mắt, lỗ mũi, miệng, lỗ tai, đều chảy máu tươi ra ngoài.

Động một tiếng liền té ngã xuống.

Máu chảy bầy lỗ mà chết.

Hoa Vu Tồn kinh hãi, nhanh chóng chạy qua đó, muốn ngồi xổm xuống xem thử, bỗng dưng thẳng bước chân lại, quay đầu nhìn Lâu Thất.

“Lâu cô nương, hắn ta bị.”

Sắc mặt của Lâu Thất rất khó coi, hồi lâu mới lên tiếng: “Không muốn chết, thì ta nói một câu các người phải nghe một câu.” Rõ ràng nàng đã nhắc nhở hắn rồi, mà vẫn cố ý nhảy vào chỗ chết, muốn chết cũng đừng tìm cách chết như thế chứ, trách được nàng sao.

Thực ra nếu đổi thành người khác thì đâu có chuyện gì, nhưng những người này là thị vệ của nhà lao, đã sống ở nhà lao một thời gian dài rồi, trận đồ âm địa của quỷ thảo âm địa đã ảnh hưởng đến bọn họ, tuy bề ngoài nhìn không có gì khác biệt, nhưng thực tế trong cơ thể của họ đã bị quỷ thảo âm khí xâm nhập, chỉ cần bọn họ giẫm vào bất cứ tử địa nào của trận đồ này, sẽ lập tức thúc đẩy hơi chết, lập tức tử vong.

Người bố trận này không hề đơn giản, khi này nàng cũng chưa phát hiện ra đây là trận trong âm địa.

Tám tên thị vệ còn lại đều kéo căng người ra nhìn Lâu Thất, bao gồm cả Hoa Vu Tồn.

Tuy bọn họ chưa đến qua nơi đây, nhưng chưa nghe qua đứng khoảng cách xa với cái đình này vẫn xảy ra chuyện cơ.

Họ vốn dĩ không biết, đó là vì Lâu Thất bắt đầu phá giải âm địa, trận pháp của âm địa khởi động sự đề kháng, và trong trận pháp này có nhiều tử địa, là lúc trước bố trận đã chôn cất rất nhiều bộ thi thể, sau khi khởi động sự đề kháng của trận pháp, chỉ cần giẫm lên trên đó, âm khí sẽ trực tiếp thôi thúc âm khí trong cơ thể con người, cả hai xông kích với nhau, mạng sống không thể nào giữ được.

Đây là một trận pháp vô cùng thâm độc.

Lúc bắt đầu Lâu Thất còn đánh giá thấp cái trận pháp này. Đây được xem là một năm gần đây nàng vấp phải một trận pháp phức tạp nhất và hung hiểm nhất, ngay cả nàng hiện giờ cũng không thể tùy tiện đi khỏi, nếu nơi đây không được nàng trấn áp, trận pháp sẽ lập tức điên cuồng giết người.

Quả nhiên đi theo Trầm Sát không có việc gì tốt lành, ngay cả địa bàn của hắn cũng nguy hiểm trùng trùng, không được yên ổn.

54. Chương 54

“Lâu cô nương, bây giờ phải làm thế nào?” Sắc mặt Hoa Vu Tồn cũng trở nên nghiêm trọng, tất nhiên ông không cho rằng là đây là trò quỷ mà Lâu Thất bày ra, chỉ có thể nói rằng bọn họ lúc trước đã bỏ qua nơi này, cứ ngỡ rằng không tới thì sẽ không có chuyện gì, bây giờ xem ra nơi mà mình ngả lưng lại ẩn chứa mối nguy hiểm như vậy, thật sự khiến cho người ta cảm thấy khiếp hãi, nghĩ đến thôi cũng thấy lạnh hết cả sống lưng.

Viên thị vệ bị chết còn đang nằm trên đất, thảm cảnh đó khiến người ta cảm thấy lồng ngực như thắt lại.

“Hoa thống lĩnh, ngài tin ta không?” Biểu cảm của Lâu Thất lúc này cũng vô cùng nghiêm trọng, nàng có thể đảm bảo rằng bản thân sẽ không sao nhưng nhiệm vụ của nàng không đơn giản như vậy, nàng còn phải cố gắng bảo vệ tính mạng của những người này, bởi lúc này nàng phát hiện ở trên thân xác bọn họ đã có âm khí của Quỷ Thảo. Không chỉ riêng bọn họ, có lẽ tất cả mọi người trong khu nhà lao này đều đã bị như vậy.

Hoa Vu Tồn gật gật đầu: “Hoa mỗ tất nhiên là tin tưởng Lâu cô nương.” Cũng không xem xem, lúc trước Tuyệt vệ đại nhân và Quách Tần đều cứng miệng chỉ trích cô là gian tế, để quân phần nộ tới mức nào. Người mà để quân tin tưởng sao ông ta lại có thể không tin cơ chứ.

“Vậy thì được, ngài hãy lùi lại một trăm bước đi, không được cho bất kỳ người nào lại đây, cứ đứng yên ở chỗ đó.” Lâu Thất nói xong, ngón tay cô búng ra một vật gì đó màu đỏ rơi xuống đất: “Đi đi, đứng im ở đó, bất luận tí nữa xảy ra chuyện gì, nhìn thấy gì ngài cũng không được manh động, đợi ta bảo ngài động thủ thì hẵng ra tay, nghe rõ chưa?”

“Vâng, ta hiểu rồi.” Hoa Vu Tồn nhìn tám viên thị vệ một lượt rồi nói: “Các người đều phải nghe theo Lâu cô nương, ai dám kháng lệnh giết không tha.”

Đâu cần cô phải hạ lệnh, tám viên thị vệ nhìn thấy kết cục của vị huynh đệ đó đã thấy khiếp vía rồi, không nghe lời của Lâu cô nương thì kết cục ở ngay trước mắt.

“Rõ!”

Tám người đồng thanh hô lên.

Lâu Thất gật gật đầu nói: “Tốt lắm, bây giờ các người nghe cho rõ đây, dựa vào con số sẽ đại diện cho mỗi người các người, từ trái qua phải, từ số một đến số tám, nghe lệnh của ta, số một sang trái mười bước.”

“Số hai lùi xuống hai bước rồi lại sang trái ba bước.”

“Số ba tiến lên sáu bước.”

“Số bốn” Lâu Thất đứng ở trong đình, ánh mắt sáng quắc, đôi môi khê mở, cô hạ lệnh từng tiếng một. Tám viên thị vệ nghe theo chỉ thị của cô lần lượt đứng vào vị trí được chỉ định, sau đó đều nhìn cô khó hiểu. Có người không kìm được hỏi: “Lâu cô nương, chúng tôi cần phải làm gì?”

Ánh mắt của Lâu Thất khê loé lên, nàng nói: “Cái mà các người phải làm có lẽ là việc khó khăn các người từng làm từ lúc sinh ra cho tới bây giờ, nếu có thể vượt qua được thì sau này các người sẽ mạnh hơn rất nhiều người.”

“Vậy nếu không chịu được thì sao?”

Lâu Thất cup mắt xuống, giọng cô bỗng nhiên có chút lãnh đạm kèm theo sự lạnh lùng khiến người khác phải thấy sợ hãi: “Nếu không vượt qua được, kết quả chỉ có

Đường như có một cơn gió lạnh buốt thổi vào cùng với lời nói của cô, vốn dĩ lúc này mặt trời vẫn sáng rực rỡ nhưng lại khiến bọn họ cảm giác như mây mù đang bao trùm, lạnh tê tái.

Chết-vô-cùng-thảm.

Chỉ có một kết cục này.

Nếu bọn họ không vượt qua được, vậy thì chỉ có một kết cục như vậy. Nhưng bọn họ thật sự không hiểu, rốt cuộc bọn họ phải chịu đựng cái gì, chính bởi không biết nên càng thấy sợ hãi.

“Sợ rồi à?” Lâu Thất ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Sợ cũng vô dụng, bây giờ các người đến cơ hội rút lui cũng chẳng còn nữa rồi, nếu không liều một phen thì đều phải chết. Bây giờ các người nói cho ta biết, có sợ không?”

“Không sợ!”

“Lớn tiếng lên nữa được không? Cửu Tiêu Điện không cho các người ăn sáng sao?” Lâu Thất chau mày.

“Không sợ!” Giọng nói của tám người đồng thanh vang lên to gấp đôi, đồng thời đứng ưỡn ngực thẳng lưng. Liều thôi, liều thì liều, có gì mà phải sợ, nếu không liều thì bọn họ chết là cái chắc, liều thì ít ra vẫn còn một cơ hội sống, có lý do gì để mà không liều.

Lúc này Lâu Thất mới cảm thấy hài lòng, nàng gật gật đầu nói: “Cũng chẳng thảm như vậy đâu, chẳng phải còn có ta sao.”

Sau đó, tay nàng sờ vào hông, trong tay xuất hiện một cây bút, thị vệ đứng ở gần nàng nhất nhìn thấy rất rõ, cán bút đó ngắn hơn cán bút bình thường mà bọn họ dùng hàng ngày rất nhiều, đầu bút trông có vẻ không phải là lông sói giống như bọn họ thường dùng, nó hoàn toàn là màu trắng, dường như lại có chút ánh sáng màu bạc nhàn nhạt, cán bút có lẽ là loại ngọc dương chi thượng đẳng.

Kể cũng lạ, chỉ có một cây bút thôi mà trong chớp lát lại khiến tim hắn cảm thấy yên định hơn rất nhiều, bởi cây bút này hắn cảm thấy không phải loại bình thường, điều này cho thấy Lâu Thất có lẽ thật sự cũng không phải dạng tầm thường, công phu của nàng rất mạnh. Nếu đã như vậy, vừa rồi nàng cũng bảo là có nàng ở đây, có lẽ bọn họ cũng không phải là không chịu nổi.

Hắn đột nhiên thốt lên: “Các huynh đệ, tất cả hãy cố gắng vượt qua cho ta, qua được ải này ta mời các

người uống rượu.”

“Được!”

“Được đó, ai không vượt qua được thì người đó là cái này” Có người so sánh với ngón tay út, chỉ xuống phía dưới.

“Được!”

Mọi người đột nhiên dạt dào niềm tin.

Lâu Thất liếc qua bọn họ một cái, khoé miệng nhếch lên một nụ cười nhạt.

Cánh tay của cô giương lên, ngón tay linh hoạt chuyển động, cây bút đỏ ở trong ngón tay cô xoay vài vòng, vẽ ra một ánh sáng màu bạc nhạt.

Cây bút này nàng cứ ngỡ rằng sẽ chẳng còn cơ hội dùng đến nó nữa, nàng cứ tưởng rằng bản thân thật sự có thể rửa tay gác kiếm, sẽ không còn phải tiếp xúc với những chuyện này nữa, may mà nàng có tình cảm với cây bút này, lúc đi Bách Mộ Đại vì để phòng bất trắc nên đã đem theo nó cùng một vài đồ dùng tùy thân khác trước kia luôn dùng đều mang theo bên người, nếu không thì với hai bàn tay trắng tới nơi này chắc nàng buồn bực đến chết.

“Chuẩn bị xong rồi, ta sẽ phá trận trước. Trong lúc phá trận, âm khí ở trong này sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới âm khí đã xâm nhập vào thân thể của các người, giữa hai luồng âm khí này sẽ dẫn ra một mặt tối tăm nhất trong tim của các người, hoặc giả sẽ khiến các người nhớ lại chuyện vô sỉ nhất, mất đạo đức nhất mà bản thân đã từng làm trong cuộc đời này, những chuyện riêng tư đen tối mà các người muốn đem vào chôn cùng quan tài chứ tuyệt đối không nói với bất kỳ ai đều có thể sẽ lộ hết ra, tất nhiên, nếu các người trước giờ chưa từng làm bất kỳ việc gì xấu xa thì coi như đã chiến thắng.”

Đáng tiếc, chỉ cần là người thì sẽ chẳng có ai là hoàn toàn trong sạch như tuyết. Lòng người đều có mặt tối.

Điều này hoàn toàn không phải nói cứ có mặt tối thì không phải người tốt, người tốt rất khó định nghĩa.

Nàng nhắm mắt lại, cổ tay chuyển động nắm chiếc bút viết vun vút trong không trung. Động tác của nàng vô cùng nhanh, không ai biết được nàng viết cái gì, chỉ cảm thấy tư thế và động tác của nàng vừa nho nhã lại tiêu điều, tựa như một họa sĩ đang vẽ tranh vậy.

Dần dần, trong lúc cây bút chuyển động dường như có một tàn ảnh màu trắng đục, bởi động tác của nàng quá nhanh, những tàn ảnh đó đan vào nhau kết thành một bức tranh phức tạp, tựa như những hoa văn đan xen rối rắm, lại tựa như bức tranh thủy mặc, lại dường như là hành thảo pháp.

Bức tranh đó càng lúc càng rõ, càng lúc càng trở nên rõ nét, không biết từ lúc nào, xung quanh bọn họ đã được bao phủ bởi một làn sương trắng, sương khí càng lúc càng nồng, càng lúc càng đặc, cho tới khi bọn họ nhìn không thấy được bất kỳ người và bóng dáng nào ngoài bản thân mình nữa.

Ánh mặt trời không biết từ bao giờ đã bị mây mù che khuất, càng ngày càng tối, mây mù âm u tích lại, giống như sắp đổ sập xuống.

Lâu Thất dừng tay, mở mắt, khẽ nói một câu: “Phá cho ta.”

Tại Tam Trùng Điện, ở trong phòng, Thiên Nhất thấp đèn lên, vô cùng lo lắng nói: “Đế Quân, sắc trời này quả thực là kỳ quái, có cần để thuộc hạ đi điều tra xem thế nào không?”

Trầm Sát ngồi bên cửa sổ hướng mắt ra ngoài quan sát thiên sắc, đây không phải là dấu hiệu sắp mưa, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, những lớp mây màu đen dày đặc vẫn đang tích lại thành từng lớp từng lớp, tầm tối u ám, khiến lòng người cảm thấy bồn chồn. Nhưng nơi tối nhất lại chính là bầu trời tại khu nhà lao. Chẳng tỉ mỉ quan sát, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy hết hoảng, chàng lập tức quay người sải bước ra khỏi phòng, thân người lắc nhẹ rồi phi thân lên nóc nhà, hướng mắt về phương đó.

Lúc này, Thiên Ảnh cũng lặng lẽ xuất hiện bên cạnh chàng.

Mí mắt của Trầm Sát giật liên tục.

Quả nhiên, chỗ u tối nhất là bầu trời là phía khu nhà lao, hơn nữa, còn chính là ở trên nơi cấm địa. Mây mù ở đó dường như đang chuyển động, đang chậm chậm xoay vòng, dần dần hình thành lên một xoáy nước màu đen khổng lồ trông vô cùng đáng sợ, nó tựa như cái miệng của một con quái vật khổng lồ màu đen đang chuẩn bị nuốt chửng mọi thứ bên dưới.

Đây là, xảy ra chuyện gì vậy.

“Đi!”

Thân người chàng vội vã di chuyển, bay về hướng nơi đó.

Không lâu trước, Lâu Thất vừa bị Hoa Vu Tồn mời tới, nàng ở nhà lao, mà lúc này nơi đó lại bỗng xuất hiện hiện tượng dị thường như vậy, nếu nói không liên quan tới nàng thì thật sự chàng không tin.

Ở đó có gì không thoả.

Dọc đường tới đó, khoé mắt chàng lướt qua nhìn các thị vệ và thị nữ, khuôn mặt bọn họ ngập tràn sự khiếp sợ đang nhìn lên bầu trời, bọn họ nhìn thấy chàng bay qua lập tức quỳ rạp xuống.

Trầm Sát vội vàng lướt qua, Thiên Ảnh theo sát sau chàng.

Vào lúc này, Hoa Thiên Tồn đang hoảng sợ nhìn về phía bên đình, không biết bắt đầu từ bao giờ, phía đằng sau đình đột nhiên tích tụ lại một khí thể hình rắn màu xanh lục thẫm, càng tích lại càng lớn, cuối cùng nó giống như một con trăn khổng lồ, tấm thân dài thượt quấn lấy cái đình nhỏ bé, ông ta đứng nơi này chỉ nhìn thấy được vài mảnh y phục của Lâu Thất.

Cái màu xanh lục thẫm đó trông vô cùng tửm lợm, bởi nó vẫn luôn chuyển động, thật khiến người ta sởn cả gai ốc.

Lúc này, Hoa Vu Tồn không kiềm được hét lên: “Lâu cô nương cẩn thận!”

Con trăn khổng lồ đó đã nổi lên một cái đầu khổng lồ, nó há miệng ra đớp về phía cái đình nhỏ, dường như nó có thể nuốt được cả Lâu Thất và cái đình chỉ bằng một hơi.

Tuy rằng đó dường như chỉ là sương khí nhưng thực sự là quá chân thật, quá đáng sợ, Hoa Vu Tồn chỉ giương mắt nhìn nung nấu, suýt chút nữa đã muốn xông lên cứu nàng. Nhưng ông ta ghi nhớ rõ lời dặn dò của Lâu Thất, nàng từng nói, bất luận nhìn thấy cái gì đều không được hành động.

Hoa Vu Tồn bóp chặt nắm đấm, lúc này, bên người bỗng có một luồng gió nhẹ, ông ý thức được lập tức giơ tay ra tóm lấy: “Kẻ nào dám xông vào đây?”

Một chỉ phong khiến tay của ông ta bật ra, giọng Trầm Sát âm trầm vang lên: “Nói cho bản đế quân biết đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Đế quân” Hoa Vu Tồn bỗng chốc giật mình hoàn hồn, quả nhiên nhìn thấy Trầm Sát lạnh lùng đứng bên cạnh, đôi mắt chàng đang xoáy chặt vào cái đình nhỏ đó.

Nếu không phải vừa rồi ông ta ngăn lại có lẽ chàng đã xông vào đó rồi.

“Đế quân, nơi này có đại trận, là âm địa trong trận, Lâu cô nương đang phá trận.”

“Phá trận?” Trầm Sát lúc này mới nhìn thấy Lâu Thất ở trong cái đình đang bị con trăn khổng lồ màu xanh lục giam lại, mặt chàng đột ngột biến sắc. Đúng lúc này, bỗng có âm thanh của một viên thị vệ kêu lên thảm thiết.

“Aaaaa”

55. Chương 55

Trong mắt của Hoa Vu Tồn và Trầm Sát, ngoài con rắn sương màu xanh lục kia ở cái đình nhỏ và sắc trời tối sẫm khác thường ra, nơi mà tám viên thị vệ đứng không hề có sương khí, chẳng có gì cả. Chỉ thấy đám

người đó đều có động tác vô cùng kỳ quái, có người cứ dẫm chân tại chỗ, dường như là đang vội lên đường vậy, có người đang ôm đầu đau khổ khóc thất thanh, có người cứ nhắm chặt mắt không động đậy tựa như là đang ngồi thiền, có người lại mặt hầm hầm sát khí cứ cầm kiếm vung lên như đang giết ai đó, còn có người cười nhưng lại chảy nước mắt, biểu cảm hồi hận vô tận.

Còn viên thị vệ vừa kêu lên tiếng hét thê lương vừa rồi mặt mũi đỏ bừng, đột nhiên rút ra thanh kiếm đeo bên hông xoay người lại, kiếm trong tay hắt hướng về một viên thị vệ khác, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Đại ca, huynh đừng tưởng rằng ta không dám giết huynh, là huynh, là huynh đã hại chết mẫu thân của ta.

Hắn chỉ về một viên thị vệ khác, đó là đại ca của hắn.

Đây là ma trướng, bọn họ đã rơi vào ảo giác.

Hắn cầm thanh kiếm bước từng bước về phía viên thị vệ đang cười trong nước mắt kia, ánh mắt đờ đờ sát khí.

“Ngô Tử ngươi đừng làm bừa!”

Hoa Vu Tồn lớn tiếng hét lên, nhưng viên thị vệ đó vốn dĩ không hề nghe thấy. Hoa Vu Tồn lại nói với viên thị vệ kia: “Mau tránh ra!”

Viên thị vệ đó vẫn im lặng đứng đó chỉ biết rơi lệ, hắn không nhúc nhích.

“Làm thế nào để cứu người?” Trầm Sát chau mày.

“Không, không được manh động, Lâu cô nương đã nói rồi, không có lệnh của cô ấy thì ta chỉ có thể đứng ở nơi này, không được hành động.” Hoa Vu Tồn sốt sắng như phát điên. Ông ta hoàn toàn không biết bản thân mình lại phải đối mặt với sự việc như này, đây há chẳng phải bảo ông giương mắt dám thủ hạ xảy ra chuyện sao, đã vậy lại còn có khả năng là tự tàn sát lẫn nhau.

Cái chết như này thật khiến người ta cảm thấy uất ức.

Đây rốt cuộc là cái trận pháp gì vậy? Tại sao lại có uy lực lớn mạnh như vậy? Trước đây ông cũng biết là có một vài trận pháp sẽ khiến con người ta rơi vào ảo giác, nhưng tám viên thị vệ này đều còn vô cùng trẻ tuổi, bọn họ đều dưới hai mươi tuổi, không chỉ vậy bình thường tính cách bọn họ đều vô cùng cởi mở, tại sao họ cái có được những mặt tối nặng nề như vậy chứ? Điều này chỉ có thể nói rằng trận pháp này uy lực quá lớn mạnh, lớn mạnh tới nỗi còn có thể khiến cho góc khuất đen tối trở mở rộng vô hạn và càng sâu hơn.

Vậy thì, ở trong đình, Lâu cô nương đang ở nơi âm khí nặng nề nhất sẽ ra sao?

Trầm Sát không nhìn tám viên thị vệ đó nữa, ánh mắt chàng nhìn chăm chăm về bóng dáng ở cái đình đó.

Lúc trước chàng nhìn thấy con trăn xanh lục khổng lồ đó đang há to miệng hướng về phía cái đình đình nuốt chửng, chàng không hành động bởi vì đám sương khí màu xanh lục đó có chút ánh sáng màu trắng bạc nhạt lướt qua, đem theo miệng rắn, khiến nó di chuyển.

Nhưng lúc này, cái đầu rắn lại nặng nề xông thẳng xuống bên trong cái đình, đuôi rắn quẫy lên bầu trời, xoáy nước màu đen khổng lồ đó trong chớp mắt như có thứ gì đó tóm được đuôi con rắn vậy, con trăn khổng lồ sương khí màu xanh thắm trong nháy mắt to lên gấp đôi, thân người nó trở thành sự giao thoa giữa màu đen và xanh thắm.

Bất luận là thứ quý quái gì, tóm lại bây giờ rõ ràng nó càng ngày càng lớn càng ngày càng mạnh.

Ở dưới cái thứ trông vừa khổng lồ vừa tà ác lại vừa đáng sợ, bóng dáng Lâu Thất lại càng trở nên nhỏ bé và yếu đuối lạ thường, dường như nàng có thể bị nó nuốt chửng bất cứ lúc này.

Nếu nàng bị cái đầu rắn đó đụng vào thì nàng sẽ thế nào?

Nắm đầm của Trầm Sát không biết tự lúc nào đã nắm lại chặt cứng, đây là lần đầu tiên chàng có cảm giác vô cùng bất lực, cảm giác này vô cùng khó chịu. Chàng đứng trân trân nhìn nàng sắp xảy ra chuyện sao? Đó là điều không thể, không thể! Chàng sao có thể giương mắt nhìn nữ nhân của mình chết trước mắt như vậy cơ chứ?

“Lâu Thất, nàng nghe rõ lời của bản đế quân đây! Nếu nàng xảy ra chuyện, dù có ở nơi cùng trời cuối đất bản đế vương cũng sẽ lại diệt hồn phách của nàng!”

Tiếng nói bá đạo, lạnh lùng, tàn nhẫn, bạo ngược hung tàn truyền tới trong đình, suýt chút nữa thì Lâu Thất đã bị câu nói này kích chết.

Cái đầu rắn hung dữ xông tới, chân trái nàng bất động, hông nàng xoay vòng, chân phải đã đổi sang một vị trí khác, cái bút trong tay nàng xoay vài vòng, điểm thẳng vào con mắt trên cái đầu rắn do âm khí và tử thảo khí biến thành.

Sau khi nàng điểm vào một con mắt, con trăn khổng lồ đó đột nhiên biến mất. Sau đó nó dần dần, dần dần tích tụ lại thành một hình dạng khác.

Lâu Thất vẫn nghĩ tới câu nói ban nãy của Trầm Sát, nàng chỉ cảm thấy vô cùng ngứa răng muốn xông ngay ra ngoài cắn cho chàng một cái thật đau. Kiểu người quái gì vậy, cứ cho là nàng xảy ra chuyện, với thân phận là thị nữ của Cửu Tiêu Điện thì cũng phải coi là hạ sinh vì nhiệm vụ mới đúng chứ, nói là làm đại táng long trọng cho nàng nghe còn có lý, đây lại còn khiến nàng hồn bay phách tán.

Hoá ra vừa rồi nàng hoàn toàn không nghe rõ câu nói đó, nàng chỉ nghe được đại khái là “Nếu nàng xảy ra chuyện ta sẽ lại diệt hồn phách của nàng.”

Điều này hoàn toàn trở thành hai ý khác nhau.

Điều này dẫn tới việc Lâu Thất xem nhẹ tất cả cái tốt của nàng đối với chàng, Trầm Sát hoàn toàn không hề nghĩ rằng câu nói này lại hiểu nhầm lớn đến như vậy.

Dù sao thì trong lúc này, chẳng ai trong bọn họ có thời gian để đổi chất câu nói này với nhau.

Bởi vì Lâu Thất đã sưng ra rồi.

Trầm Sát cũng vô cùng bàng hoàng.

Bởi vì con trăng khổng lồ đã biến mất, nó tích tụ lại thành thân hình của một nam nhân cao lớn.

Không có khuôn mặt, chỉ có hình thể, nhưng thân hình cao lớn đó, mái tóc bay bay và bộ y bào đó, bàn tay nắm nhẹ tiêu điều đó, vừa nhìn đã khiến người khác không thể không thừa nhận, nếu đây là một nam nhân hiện thực thì chắc chắn sẽ là một nam tử có khí chất phi phàm.

Nếu như chỉ là thân hình của một nam nhân bước ra từ trong ảo giác, Trầm Sát chỉ lo lắng “hắn” có gây ra nguy hiểm gì với Lâu Thất hay không, nhưng sau khi nam nhân này thành hình, chàng phát hiện ra Lâu Thất ngay lập tức bất động, cứ đứng ngây ra nhìn “nam nhân” đó, thân người nàng dường như khẽ run lên.

Điều này không đúng, rất không đúng!

Lẽ nào nói đám sương khí này còn có thể biến hoá ra hình tượng của người trong tim nàng sao? Không, chính xác mà nói, trong lòng nàng đã có một nam nhân khác. Là ai?

Sát ý hừng hực trong lồng ngực Trầm Sát bắt đầu trở lên dữ dội.

“Đế quân, làm thế nào bây giờ?” Giọng nói thẳng thốt của Hoa Vu Tồn bỗng nhiên cất lên, Trầm Sát đột nhiên hoàn hồn, hàng lông mày rậm rạp của chàng nhúu chặt lại. Chàng phát hiện ra bản thân mình vừa rồi trong khoảnh khắc đó đã trở nên mất kiểm chế, trong tim chàng chỉ có chủ đích giết người, chỉ muốn xông thẳng lên đập chết nam nhân đó. Nhưng mà, đó rõ ràng chỉ là âm khí của ảo giác nơi này, nó tăng thêm phần đen tối và hung bạo trong tim chàng.

Bỗng nhiên ý thức được điểm này, Trầm Sát đột nhiên trở nên trầm lắng lại.

Viên thị vệ cầm kiếm đã bước tới trước mặt viên thị vệ đang khóc, hắn giơ kiếm lên cao, chuẩn bị chém thẳng xuống cổ thị vệ kia. Hoa Vu Tồn sốt sắng đến phát điên, bất luận thế nào, bất luận thế nào ông cũng không thể giương mắt đứng nhìn thuộc hạ của mình tàn sát nhau như vậy, ông không làm được.

Giương mắt nhìn cây kiếm chuẩn bị vung xuống, ông không kiềm được đạp hai bước qua đó, muốn kéo viên thị vệ kia lại.

Đúng lúc ông đạp hai bước chân, Trầm Sát đột nhiên phát hiện ra thiên sắc của bốn bề xung quanh lại càng tăm tối hơn vài phần, cùng lúc đó gió rít nổi lên kèm theo vẻ tiêu điều vô hạn.

“Quay về!” Chàng lập tức giơ tay ra tóm lấy Hoa Vu Tồn.

Lâu Thất đang thất thần ở trong đình đột nhiên thở dài một tiếng, cây bút trong tay nàng phi ngay về phía viên thị vệ đang vung kiếm chuẩn bị chém xuống, vừa đúng lúc bắn trúng vào cổ tay hắn đang cầm thanh kiếm, năm ngón tay của hắn lỏng ra, cây kiếm dài ở trong tay ngay lập tức rơi xuống đất, phát ra một tiếng “keng!”. Tiếng kêu “keng!” này bỗng chốc khiến cho hắn tỉnh lại, ánh mắt ngay lập tức trở nên tỉnh táo, nhìn thấy người huynh đệ thường ngày cùng uống rượu với hắn đang đứng trước mắt. Hắn đột nhiên quỳ sụp xuống trước người đó, khấu đầu lia lịa với huynh đệ của mình.

“Người đang làm gì vậy?” Chàng lập tức dùng sức kéo chặt lấy đối phương.

Lúc này, Trầm Sát đã giữ Hoa Vu Tồn đứng im tại chỗ.

Ngọn gió điên cuồng xé xác tiêu điều bỗng chốc cũng biến mất.

Hoa Vu Tồn toát mồ hôi lạnh, ông cảm thấy rùng hết cả mình. Ông ta không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhưng ông ta biết rõ, nếu không phải để quân kéo ông ta lại thì nhất định sẽ còn xảy ra chuyện càng đáng sợ hơn nữa.

“Hoa Vu Tồn!” Giọng nói của Lâu Thất nghiêng rằng nghiêng lợi cất lên: “Người coi lời của bản cô nương là gió thổi ngoài tai sao?”

Đáng chết, ông ta muốn hại chết những người đó sao?

“Lâu cô nương, xin thứ tội!”

Lâu Thất không nói gì nữa, cánh tay cô vung lên, năm ngón tay thành móng vuốt cào vào hư không, cây bút mà cô vừa ném ra dường như bị hút lại vậy, trong tích tắc lại bay về trong tay cô. Bàn tay này quả thật đẹp tuyệt, trong tình hình rối ren này mà Trầm Sát cũng không kiềm nổi ánh mắt long lanh sáng ngời.

Tốt, rất tốt, những cái nàng biết quả nhiên còn nhiều hơn cả chàng dự liệu.

“Hong nhan dị lão, thương hải nhất tiểu” Lâu Thất bỗng nhiên lại ngâm lên một câu dài, sau đó nàng vung bút lên lập tức đâm vào ngực của nam nhân đó: “Dựa vào cái thứ hạ đẳng như ngươi mà cũng dám biến hoá ra hình dáng của chàng sao?”

Cô nhúu mày lại, toàn thân bỗng nhiên trở nên băng lạnh dị thường, động tác trong tay cô vô cùng nhanh, thân hình của nam nhân vừa được biến hoá ra bị cô điểm trúng trong tức tắc đã tan biến.

Lâu Thất không cho đám sương khí kia cơ hội tích tụ lại thêm lần nữa, chân nàng lập tức chuyển động, rồi lại nhanh chóng vung bút lên vào không trung bắt đầu hư hoá, dường như đang vẽ ra một bức khổng lồ.

Sau đó, nàng cắn đứt ngón tay, nhanh như chớp kết thành quyết đưa ngón tay đó điểm lên vài chỗ ở trên đó. Vèo một tiếng, giữa không trung đột nhiên xuất hiện một tia sáng màu lớn màu đỏ loé lên, giống như thực chất.

“Hoa Vu Tồn, ngươi sang trái mười bước, kiểm cầm xuống đất!”

Tiếng cô vừa cất lên, Hoa Vu Tồn ngay lập tức cảm thấy phần chân vạn phần, suýt nữa thì nhảy căng lên: “Thuộc hạ tuân mệnh!” Ông nhanh chóng chạy ra mười bước, rồi rút kiếm dùng sức cầm thẳng xuống dưới đất.

Một viên thị vệ trước mắt ông lập tức tỉnh táo trở lại.

Trong tay Lâu Thất xuất hiện một con dao nhỏ, cánh tay cô vung lên, bức bên cạnh cô tức tắc chuyển động, mỗi chỗ nó lướt qua, sương khí màu đen và xanh thẫm đều mờ nhạt đi rất nhiều.

Lâu Thất nghiêng người, cánh tay nàng giơ ra, con dao nhỏ trong tay nàng cắt về phía ngọn Quỷ Thảo đó. Nàng không thể rời khỏi đó, chỉ có thể hoạt động trong một phương vị nhỏ hẹp, bởi chỉ cần nàng vừa di chuyển, âm khí ở dưới này sẽ lại càng cuộn trào lên dữ dội, không thể ngăn chặn được nữa, chỉ có thể đợi nàng tiêu diệt Quỷ Thảo.

5cm, 3cm, chỉ thiếu một chút xíu nữa thôi là có thể chạm vào ngọn Quỷ Thảo đó rồi.

Lâu Thất nghiêng rằng, cố gắng vươn người ra ở mức lớn nhất, cố gắng vươn ra hết sức. May mà nàng còn chưa rửa tay gác kiếm lâu lắm, nếu như thêm hai năm nữa sống cuộc sống như là nuôi lợn thì thân thể của nàng nhất định phê đi không ít, động tác ở mức khó nhường này không làm nổi là cái chắc.

Cuối cùng, con dao nhỏ trong tay nàng đã chạm tới ngọn Quỷ Thảo đó.

“Đi chết đi!” Ngón tay nàng chuyển động, ánh sáng của con dao nhỏ loé lên, xoáy một vòng quay ngọn Quỷ Thảo đó. Con dao sắc bén, đã chặt đứt cả ngọn Quỷ Thảo đó ra, nàng ngay lập tức bóp lấy không để nó rơi xuống thổ địa.

56. Chương 56

Nửa ngọn cỏ Quỷ còn dư lại trên mặt đất nhanh chóng khô héo. Loại cỏ Quỷ này rất kì lạ, chỉ cần bị cắt đứt, bất kể gốc rễ phía dưới dài đến đâu thì cũng không sống nổi.

Eo Lâu Thất hơi dùng sức, thân thể quay lại, vừa đứng vững, vừa vẩy tay lần nữa, mang đem ánh sáng màu hồng chuyển hướng về phía bên kia.

Nàng giơ tay nắm ngọn cỏ kia lên, vo vào lòng bàn tay từng chút, từng chút một. Sau đó nắm thật chặt, dùng sức bóp một cái. Cỏ Quỷ kia từ màu tím hóa thành màu đen. Một tay kia sờ bên hông lần nữa, mò được một lọ thủy tinh nhỏ, đổ thứ màu đen kia vào, nắp chặt lại. Lâu Thất thở dài, bình thủy tinh này ở hiện đại rất phổ biến, sau này nàng lại phải coi nó như vật quý, bởi vì ở nơi này không có thủy tinh, ít nhất thì nàng tới đây nhiều ngày như vậy rồi vẫn chưa từng thấy.

Ngược lại, có mấy món đồ làm từ lưu ly, nhưng không đủ mỏng, cũng không đủ độ trong suốt. Sau này phải nghiên cứu một chút xem làm sao để cải tiến, nếu không thì người thích thủy tinh như nàng phải làm thế nào?

Lão đạo sĩ thối đã từng nói trong mơ rằng nàng không thể trở về.

Đây là số mệnh của nàng sao?

Hơn nữa, lão đạo sĩ thối bảo nàng giúp ông ta, rốt cuộc muốn nàng giúp cái gì? Làm sao giúp? Thật đáng chết! Không nói rõ ràng cho nàng biết! Bởi vì nàng biết bản lĩnh của lão đạo sĩ thối kia nên nàng sẽ không coi đó là giấc mơ bình thường, có lẽ lão đạo sĩ thật sự có cách nào đó khiến cho nàng mơ thấy ông ta. Có lẽ, lần chuyển kiếp này của nàng chính là do lão đạo sĩ thối làm.

Đáng tiếc, bây giờ nàng không có cách nào để hỏi rõ mọi chuyện.

Nàng thu hồi sự ưu phiền, quay đầu nhìn lại, thấy mấy tên thị vệ đang dần tỉnh táo lại. Lâu Thất nhíu mày, hơi bất ngờ, mấy người này có vẻ không tệ lắm.

“Đứng thẳng lên cho ta!”

Nàng đột nhiên quát lên một tiếng, khiến mấy thị vệ vừa mới tỉnh táo lại nhất thời giật mình một cái, theo bản năng đứng thẳng lên, đồng loạt nhìn về phía nàng.

“Rút kiếm của các ngươi ra, khi ta hô “thu” thì đồng thời cắm xuống đất.”

Lâu Thất thu cỏ Quỷ lại, một tay kéo ánh sáng màu hồng kia vào một góc.

Tám tên thị vệ đồng thời rút ra trường kiếm, mồ hôi đầy người, trên mặt còn có nước mắt không kịp lau đi, khẩn trương nhìn nàng. Lâu Thất thu hồi bút, thu hồi đao nhỏ, dùng sức thu lại ánh sáng màu hồng kia, quát một tiếng: “Thu lại cho ta!”

Tám tên thị vệ đồng loạt đem trường kiếm cắm vào mặt đất.

Bầu trời đột nhiên vang lên tiếng động, cuồng phong đột ngột nổi lên, nhưng lại nhanh chóng đi qua, không để lại chút dấu vết nào. Vòng xoáy màu đen trên không trung cũng lập tức tiêu tan, mặt trời lộ ra sau tầng mây, tỏa ánh sáng rực rỡ, sự u ám ở nơi này đã bị cuốn sạch đi.

Nếu như không phải dưới chân bọn họ vẫn còn cây kiếm đang rung động, có lẽ bọn họ sẽ cảm thấy đây chỉ là ác mộng.

Nhưng những thứ bọn họ vừa trải qua vô cùng chân thực, không phải là mộng.

Lâu Thất sẽ không hỏi bọn họ đã trải qua chuyện gì, vừa phải làm những gì, thậm chí những thị vệ suất nữa giết chết đồng đội cũng không có ai trách cứ.

Một thân ảnh nhanh chóng phóng tới, đưa tay giữ lại cổ tay nàng: “Người rất to gan!”

Thật sự to gan, dám che giấu thân thủ như vậy, ngay cả nội lực cũng ẩn giấu đi, hắn không thể không thừa nhận, bản thân hắn cũng nhìn nhầm. Nàng nói cái gì mà không có nội lực chứ? Lại còn nói rất chân thành nữa!

Nhưng chiêu thức vừa rồi đã bán đứng nàng. Nếu nàng không có nội lực thì nàng làm được bằng cách nào?

“A!” Lâu Thất suất nữa cắn phải lưỡi. Trong tình huống vừa rồi, nàng không rảnh quan tâm đến chuyện khác, không biết được hắn ở chỗ này, nhưng tính cách của nàng là làm việc gì cũng phải làm đến trình độ tốt nhất, kể cả việc phải bại lộ những thứ nàng muốn giấu diếm.

Chuyện nội lực này, thật ra chính nàng cũng quên mất.

Ở hiện đại thường dựa vào vũ khí nhiều hơn, ví dụ như súng, ám khí, xe ô tô hoặc máy bay công nghệ cao. Nàng muốn thích ứng những thứ đó nên đã tự thôi miên bản thân mình rằng nàng không có nội lực, chỉ có như vậy, nàng mới có thể dùng lực lượng cơ thể và tay chân để luyện tập cùng những người khác. Nàng cũng không muốn quên hết tất cả, bởi vì nội lực và công nghệ cao là hai chuyện khác nhau.

Nhưng khi đó nàng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày nàng tới một thế giới không có công nghệ cao, chỉ sử dụng nội lực như vậy.

Lần nàng dùng nội lực thật sự chính là lúc đến Ưu Đàm tìm cổ Âm Dương, khi trở về nàng đã bị chặn giết. Cũng chính lần đó, nàng đã đại khai sát giới lần đầu tiên kể từ khi đến thế giới này.

Khi đó, Thiên Ảnh đã bị nàng dọa sợ.

Nhưng dưới sự uy hiếp của nàng, Thiên Ảnh đã đáp ứng sẽ không nói chuyện ngày đó cho Trầm Sát.

Nhưng vậy thì cũng có ích gì đâu, cuối cùng hắc vẫn phát hiện ra...

“Chủ tử, chủ tử, có chuyện gì để nói sau được không, chuyện chính vẫn chưa làm xong mà.” Lâu Thất thấy được mấy cây hòe kia, vội vàng kêu lên.

Trầm Sát hừ lạnh một tiếng: “Chuyện còn lại để Hoa Vu Tồn đi làm!”

Hoa Vu Tồn ở một bên vội vã kêu lên: “Mời Lâu cô nương phân phó.”

Lâu Thất liếc mắt nói: “Chuyện này người không làm được, đi tìm Thần Y tới đây.”

Chuyện phá trận này lại phải dùng đến Thần Y khiến cho Hoa Vu Tồn cảm thấy rất kinh ngạc.

“Chủ tử, còn không mau buông tay...” Lâu Thất liếc nhìn bàn tay hắc đang nắm chặt cổ tay nàng. Dùng sức như vậy là muốn đem xương cổ tay nàng bóp vỡ sao? Thật không biết nam nhân này tức giận cái gì? Nàng chỉ che giấu một chút chuyện mà thôi, cũng không phải đại sự...

Trầm Sát nhìn chằm chằm nàng, đột nhiên hất tay một cái, xoay người sải bước rời đi.

Lâu Thất khó hiểu nhìn bóng lưng hắc. Không thể nào, người này lại tức giận thật sự sao? Đúng là sáng nắng chiều mưa, rõ ràng là nàng giúp hắc làm việc, hắc còn bất mãn gì nữa? Hừ, nàng còn chưa thèm tính toán với hắc về câu nói vừa nãy đâu!

Sau đó đúng là còn rất nhiều chuyện phải làm. Bản thân mấy cây hòe kia chính là một trận pháp, cho dù chỉ có tác dụng củng cố trận pháp, nhưng những cây hòe đó lớn như vậy, phá được cũng không dễ dàng. Nàng không muốn chặt cây, nàng muốn Hoa Vu Tồn và các thị vệ đi tới hỗ trợ, đem mấy cái cây đó chuyển đi, sau đó bày lại trận pháp phòng ngự một lần nữa.

Sau khi nàng bố trí tốt trận pháp, Hoa Vu Tồn muốn làm người tiên phong, kết quả là suýt nữa kẹt ở bên trong không ra được, cuối cùng phải nhờ nàng mở trận pháp để hắc đi ra. Sau khi đi ra, ánh mắt hắc sáng lên, trực tiếp quỳ xuống: “Lâu cô nương thu ta làm đồ đệ đi!”

Lâu Thất bị hành động này của hắc làm cho kinh ngạc. Nàng nhỏ tuổi hơn hắc rất nhiều, thu một đồ đệ già hơn mình khiến trong lòng nàng có cảm giác rất kỳ dị...

Nhưng sau khi Hoa Vu Tồn bị cự tuyệt một lần, những lần sau cũng chưa từ bỏ ý định. Mấy ngày sau đó hắc đều chạy xung quanh nàng, bưng trà, rót nước, vô cùng ân cần.

Thần Y nhận được nhiệm vụ chế một loại nước thuốc, loại nước thuốc này dùng để thanh trừ âm khí bên trong cơ thể bọn họ. Lâu Thất kê cho một toa thuốc đơn giản nhưng lại khiến hắc không tin được, thái độ giống như nhặt được báu vật. Bởi vì nàng nói, toa thuốc này không phải chỉ dùng được ở chỗ này, nếu như

khí lạnh trong cơ thể quá mạnh thì cũng có thể dùng, hiệu quả tương đối mau.

Chẳng qua, trên toa thuốc có rất nhiều dược liệu không tầm thường, không dễ tìm, khiến cho hấn cũng bắt đầu bận rộn, bốn dược đồng của hấn cũng xung phong nhận nhiệm vụ tìm thuốc.

Mấy ngày hôm nay Lâu Thất đều tận tâm giúp Hoa Vu Tồn cải thiện trận pháp, nhưng trong quá trình này nàng phát hiện ra một vấn đề. Đó chính là thủ pháp bày trận của Hoa Vu Tồn có dấu vết của lão đạo sĩ thối. Đương nhiên là Hoa Vu Tồn kém hơn hấn, nhưng có một vài điểm tương tự trong đó. Nàng cũng hỏi Hoa Vu Tồn, ai là người dạy hấn trận pháp? Nhưng Hoa Vu Tồn lại nói hấn không có sư phụ, chỉ là trước kia trong gia tộc hấn có một vị tiên bối đã vô tình chỉ điểm cho hấn mà thôi, hơn nữa còn cho hấn một trận pháp gia truyền.

Hỏi kĩ một lần, Lâu Thất biết được vị tiên bối kia đã đi về cõi tiên rất lâu rồi, nghĩ thế nào cũng không phải là lão đạo sĩ thối kia. Hơn nữa, nếu như lão đạo sĩ thối thật sự là người của thế giới này thì ông làm sao đi đến hiện đại được? Nếu như việc nàng chuyển kiếp là do một tay ông ta làm thì sao ông ta không tự mình trở lại chứ?

Những vấn đề này, nàng nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông.

Mấy ngày này, Lâu Thất rất ít khi trở về Tam Trùng Điện, Hoa Vu Tồn hận không thể đi theo bên người nàng học tập suốt hai mươi bốn giờ. Nàng nói nàng muốn tiết kiệm thời gian khi ở tù, hấn lập tức tự mình bố trí một căn phòng, còn xin chỉ thị của Đế Quân, dẫn Nhị Linh tới nơi này hầu hạ nàng.

Khu nhà lao của Lâu Thất thật sự rất tự do tự tại, nhưng việc nàng làm mấy hôm nay chính là chinh phục tất cả thị vệ canh phòng của khu nhà lao này, ngay cả đại bá nấu cơm cho phạm nhân cũng vậy, từ khi nàng chỉ điểm cho hấn một chút kiến thức về nấu nướng thì mỗi ngày hấn đều làm đồ mới cho nàng ăn thử. Khiến cho một ngày nọ, Ứng vệ tốt bụng đưa chút bánh ngọt của Tam Trùng điện tới cho nàng, khiến nàng vô cùng kích động.

Trầm Sát không thích ăn bánh ngọt, nhưng mấy món kia cũng hết sức tinh xảo, chỉ là so với đồ ăn của Lâu Thất thì thật sự không đáng nhắc tới.

“Đây là đồ ăn gì?”

“Bách Hoa Đông.” Lâu Thất vừa ăn một bông thực dược đông lạnh vừa trả lời.

“Bách Hoa Đông là gì?”

“Như ngươi thấy đó.” Bách Hoa Đông này đương nhiên không phải Lâu Thất tự nghĩ ra mà là một người bạn kiếp trước của nàng. Người đó còn có ý định rửa tay gác kiếm sớm hơn nàng, thành công rồi khỏi giang hồ, sau đó chuyên tâm làm đồ ăn. Ngày ngày đều bị dày vò, nàng cũng dần dần có năng khiếu về lĩnh vực này, mỗi ngày đều nghĩ ra nhiều món mới, hơn nữa mùi vị cũng rất ngon. Nàng không tiếp nhận nhiệm vụ thì đều đến quán ăn của người bạn đó để ăn uống.

Người bạn đó không chỉ biết làm, còn nói rất nhiều, mỗi lần ăn ở đó, lúc nào người đó cũng nói cho nàng biết món này làm từ cái gì, làm như thế nào, khi làm phải chú ý những điểm nào...

Khi Lâu Thất đột nhiên muốn ăn những thứ này, nàng mới phát hiện nàng vẫn nhớ chi tiết lời nói của người bạn đó, vì vậy nàng đã nói cho đầu bếp một lần, sau đó lập tức được ăn mấy thứ này.

Bách Hoa Đông này chính là do người bạn kia lấy được linh cảm từ bì đông, dùng thịt heo, mật ong, và các loại hoa kia làm thành, làm xong sẽ tạo thành một lớp đông trong suốt, có thể thấy rõ ràng cả hoa văn của cánh hoa tươi ở bên trong. Màu sắc của hoa cũng được giữ nguyên vẹn, giống như bị đóng băng ở thời kì xinh đẹp nhất, nhìn rất đẹp, cũng rất ngon mắt. Hơn nữa, đây là đồ có tác dụng dưỡng da, bởi vì bì heo nấu xong đã mất hết chất béo, tất cả đều được kết nối bằng lòng trắng trứng.

57. Chương 57

Chính bởi vì chỗ này không có tủ lạnh, bây giờ lại là cuối hè, muốn đông được rất khó, may là gần khu nhà lao này có một cái giếng sâu, có lẽ là do khí lạnh tích tụ nhiều năm nên nước của giếng ở đó lạnh hơn nước giếng bình thường rất nhiều. Giếng đó cũng rất sâu, dưới đáy nhiệt độ rất thấp, dùng giỏ trúc thả xuống, ướp lạnh một đêm là được, sẽ không làm thay đổi chất lượng.

Đối với việc ăn uống thì cho dù không có điều kiện cũng phải cố gắng sáng tạo ra điều kiện để ăn.

Lâu Thất có thể chất ăn mãi không béo, điểm này khiến cho phụ nữ ở thời hiện đại hận muốn chết, nhưng khi nàng có nhiệm vụ, mỗi ngày đều tiêu hao rất nhiều năng lượng, người bình thường không thể so sánh được, nếu không ăn nhiều một chút thì không thể bổ sung đầy đủ dinh dưỡng.

“Bách Hoa Đông được tạo thành từ cái gì?” Những đầu bếp kia sau trận đại chiến đã bỏ chạy gần hết, bây giờ trong Cửu Tiêu điện đều là đầu bếp mới, nhưng bên trong Cửu Tiêu điện trừ Tuyết vệ ra thì không có nữ chủ tử nào có yêu cầu về đồ ăn, yêu cầu về mùi vị. Bình thường cũng không có ai yêu cầu gì nhiều, cho nên mỗi khi nấu đồ ăn đều phân chia theo số lượng lớn, mùi vị không tệ, bề ngoài cũng không có vấn đề gì. Vì vậy, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy đồ ăn tinh xảo như thế này...

“Dùng da heo làm thành.” Lâu Thất vừa nói vừa lấy Bách Hoa Đông ở một bên, nói với hắn: “Đừng bảo ta đối xử với người không tốt, này, cho người hai miếng.”

Ứng im lặng, trừng mắt nhìn nàng: “Người có cả một mâm đồ ăn như vậy, lại chỉ cho ta hai khối, quá keo kiệt!”

Bách Hoa Đông này bị cắt thành từng miếng nhỏ, dựa vào sức ăn của nam nhân trưởng thành, mỗi lần há miệng đều có thể ăn hết một miếng.

“Có muốn ăn nữa không vậy?” Lâu Thất lườm hắn một cái, lấy một miếng bỏ vào miệng.

Ứng tức giận, đưa bánh ngọt mình đem tới bỏ trên bàn, một tay mò đến chỗ mâm Bách Hoa Đông, quay người chạy vọt ra cửa: “Đó là đồ Đế Quân ban cho người, cái mâm này ta giúp người đưa cho Đế Quân

hưởng dụng.”

“Này, Ưng, tên khốn kiếp kia mau trả ta, ta còn chưa ăn no!” Lâu Thất kêu lớn.

Ưng đã chạy không thấy tăm hơi đâu.

Nhị Linh thấy vậy, thấp giọng nói: “Cô nương, không phải chúng ta còn một mâm ở dưới giếng sao?”

Lâu Thất nói: “Đúng vậy, nhưng ta không làm ra vẻ như thế, nhờ hẩn lại nghĩ chúng ta vẫn còn, chẳng may quay lại xin thêm thì làm thế nào?”

Nhị Linh im lặng đổ mồ hôi.

Ưng bưng mâm Bách Hoa Đông chạy thẳng về hướng Tam Trùng điện, khi đi qua Nhị Trùng điện, vừa đúng lúc nhìn thấy Tuyết vệ và hai vị công chúa của Bắc Thương chậm rãi đi về cửa Tam Trùng điện.

Nghe nói nam nữ ở Bắc Thương đều rất nghiêm túc cẩn thận, không giống với bọn họ hàng năm đều đi theo Trầm Sát ra ngoài, nếu không thì cũng chiến đấu vô cùng thô kệch. Vì vậy, Ưng nhú mày một cái định tránh đi, nhưng Bắc Thục Dục đã nhìn thấy hẩn.

“Ưng vệ đại nhân.”

Ưng không thể làm gì khác, đành đi lên phía trước: “Ưng ra mắt hai vị công chúa điện hạ.”

“Ưng vệ đại nhân cũng đến Tam Trùng điện sao?” Bắc Phù Dung vừa nói, ánh mắt vừa rơi vào mâm Bách Hoa Đông, kinh ngạc kêu lên: “Ồ, đây là bánh gì vậy? Thật đẹp mắt!”

Bắc Thục Dục cũng nhìn lại, vừa nhìn một cái, lập tức thấy rõ từng cánh hoa bên trong, nàng trợn to hai mắt: “Có thể ăn sao?”

Tới Phá Vực vài ngày, bọn họ trước giờ đều được nuôi trong cấm y ngọc thực, đối với đồ ăn ở Cửu Tiêu điện đã không nói nổi thành lời nữa rồi. Làm tinh xảo một chút, đẹp một chút, ngon hơn một chút cũng không được sao? Mặc dù phong phú về chủng loại, đồ ăn xếp đầy cả một bàn nhưng những thứ đó cũng còn lâu mới đạt tới yêu cầu của các nàng, huống chi bọn họ đều là nữ tử, rất thích những thứ xinh đẹp, bao gồm cả đồ ăn.

Bây giờ lại đột nhiên thấy được một mâm điểm tâm tinh xảo như vậy, mắt bọn họ lập tức sáng rực lên. Thật ra, không chỉ các nàng, mà ánh mắt của Tuyết vệ đứng ở một bên cũng hơi lóe sáng.

Nhưng nàng không tiến lên nói chuyện với Ưng, thậm chí, khi nhìn hẩn, ánh mắt nàng ta còn mang theo

oán hận.

Rõ ràng, bọn họ mới là đồng đội, bọn họ là người một nhà, rõ ràng trong lòng Ứng vệ trước giờ chưa từng có nữ nhân nào khác, nhưng chẳng qua chỉ đi ra ngoài một chuyến, bọn họ lại dẫn về một Lâu Thất, nàng ta được Đế Quân che chở, Ứng cũng vì những hành động của nàng ta với Lâu Thất mà tức giận.

Lâu Thất đó rốt cuộc có cái gì tốt chứ?

Ngay cả Nguyệt, cũng từng nói với nàng, khi gặp Lâu Thất thì phải tránh đi. Dựa vào cái gì mà ở Cửu Tiêu điện này, trừ Đế Quân ra, nàng chưa từng phải tránh bất kì ai, mà lại phải tránh né Lâu Thất kia? Nàng ta cũng chỉ là một thị nữ mà thôi, dựa vào đâu mà dám ngang ngược trên đầu nàng?

Lần này, hai vị công chúa Bắc Thương tìm nàng nói rằng có chuyện muốn gặp Đế Quân, nàng dẫn bọn họ tới đây, mà trên đường cũng biết mục đích của bọn họ khi tới tìm Đế Quân, chuyện này rất phù hợp với kế hoạch của nàng.

Tuyệt vệ đang mãi mê suy nghĩ, Ứng đã đáp lời hai vị công chúa.

“Đây là Bách Hoa Đông, Ứng cũng không biết làm từ cái gì.” Ngay cả Lâu Thất đã nói dùng da heo để làm nhưng hắn vẫn không tin, da heo có thể biến thành Bách Hoa Đông trong suốt như vậy sao?.

Đối với một người không có khiếu nấu ăn, đây rõ ràng là sự chênh lệch vô cùng lớn. Hắn cảm thấy lời vừa rồi của Lâu Thất là nói dối để ứng phó với hắn mà thôi.

“Tên nghe rất hay, Ứng vệ đại nhân đưa tới cho Đế Quân sao?” Bắc Thục Dục nhìn Ứng vệ, chớp chớp mắt. Ai cũng thấy được, nàng có hảo cảm với Ứng vệ.

Trầm Sát Đế Quân là của hoàng tỷ nàng, nàng không thể nhúng chàm, nhưng đời này nàng đều hi vọng cùng hoàng tỷ ở chung một chỗ, nếu không nàng sẽ rất sợ không có ai bảo vệ mình. Nàng muốn ở lại Phá Vực thì phải tìm một người đàn ông ở đây để gả đi, mà người nàng nhìn trúng chính là Ứng vệ.

Tuy Ứng có chút khách khí với hai vị công chúa, nhưng tính khí của hắn rất quái gở, hắn vất vả giành đồ ăn từ chỗ Lâu Thất đâu phải để cho hai người này ăn, vì vậy hắn trực tiếp nói: “Đây là Lâu Thất làm cho chủ tử của chúng ta.”

Nghe câu nói này, oán khí trong mắt Tuyệt chợt lóe lên, Bắc Phù Dung nhanh chóng bắt được cảnh này: “Ứng vệ đại nhân, hay là chúng ta cùng nhau vào đi.”

“Ứng, đưa đồ cho ta bưng đi!” Tuyệt lên tiếng.

Ứng nhìn nàng một cái, nói: “Không cần, tự ta bưng lên là được. Hai vị công chúa, mời!”

“Mời Ưng vệ đại nhân...”

Lúc này, Lâu Thất đang nghe Hoa Vu Tồn kể một ít chuyện ở Phá Vực mà nàng chưa nghe bao giờ.

Phá Vực còn chưa thành lập quốc gia.

Mà Trầm Sát, tuy xưng là Đế Quân nhưng hắn cũng chưa được tính là một vị hoàng đế chân chính, bởi vì dù hắn đứng đầu Phá Vực nhưng bên trong Phá Vực cũng có rất nhiều nơi không chịu thuần phục hắn. Ví dụ như một đầu khác của Hoang Nguyên, còn có các chủ nhân núi lớn, trại chủ... Những người kia đều vì nhìn trướng diện tích rộng lớn của Phá Vực mà muốn chạy tới đây xưng vương, phá núi lập trại, không cần thuần phục bất kì một quốc vương nào, muốn bản thân mình nắm được quyền lực và tự do, hơn nữa, tài sản bọn họ lấy được, tất cả đều thuộc về bọn họ.

Còn có vài người bị quốc gia của chính mình đuổi đi vì quá hung ác hoặc không được thế tục chấp nhận, ví dụ như đám cương thi quỷ dị mà đêm hôm đó nàng đã gặp phải. Thật ra đó là một môn phái rất nham hiểm, người trong môn phái đó đều điên cả rồi, bọn họ thích dùng các loại độc vật, phối hợp với độc công, cố gắng làm cho thể chất của bản thân thay đổi, sau khi phát triển lại, bọn họ trực tiếp cướp người, đem người đó biến thành thuộc hạ của mình, dưỡng thành dáng vẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ, tiếng xấu của bọn họ vang dội khắp Phá Vực.

Nếu thu phục được Hoang Nguyên thì mới coi là chân chính đứng đầu Phá Vực.

Nhưng người có thể tới chỗ như vậy phá núi lập trại, có ai là người bình thường? Muốn thu phục bọn họ đâu có dễ như vậy? Cho nên mỗi ngày Trầm Sát đều rất bận rộn, không chỉ vì chuyện vấn đề nội bộ mà còn có uy hiếp và khó khăn đến từ bên ngoài, cần hắn đích thân xử lý.

Mà những thế lực kia, cũng bởi vì uy danh một năm nay của Trầm Sát mà bắt đầu hành động, Trầm Sát mạnh mẽ nói cho bọn họ biết, sau này, hắn nhất định sẽ tiêu diệt toàn bộ khu vực Hoang Nguyên, sau này, hắn sẽ là người đứng đầu Phá Vực. Điều này uy hiếp đến thế lực của bọn họ, thậm chí là uy hiếp đến sinh mạng của bọn họ.

Cho nên gần đây, vài người có lá gan và dã tâm nhỏ đã bắt đầu tiếp xúc với bọn họ, muốn bày tỏ ý thần phục, hoặc trực tiếp làm ra hành động gì đó.

“Có vài người khinh thường hợp tác với người khác sẽ tự mình hành động, ví dụ như tới đây để hành thích chủ tử. Ở trong thành của Phá Vực, không tiện động thủ thì bọn họ cũng sẽ theo dõi chúng ta, chỉ cần Đế Quân rời khỏi Phá Vực thì sẽ có vô số người tiến đến tìm đường chết...”

Hoa Vu Tồn nói đến đây, Thiên Ảnh đột nhiên xuất hiện, tiếp lời hắn: “Gần đây chúng ta nhận được tin, ngoài những người đó còn có một liên minh Diệt Sát chuẩn bị được thành lập, mục đích chính là tiêu diệt Đế Quân.”

Lâu Thất liếc hắn một cái: “Nếu đã như vậy không phải chủ tử sẽ gặp nguy hiểm sao? Sao ngươi còn không

đi theo bên cạnh bảo vệ hắn, chạy đến nơi này làm gì?”

“Bẩm cô nương, là Đế Quân để cho thuộc hạ xuống đây, nói với cô nương một câu, chuyện bên khu nhà lao này làm xong rồi, đến lúc trở về Tam Trùng điện rồi.” Thiên Ảnh nói.

Lâu Thất không nói gì. Hôm nay nàng vừa mới làm xong mọi chuyện, hắn mấy ngày rồi cũng không đến đây, sao sẽ biết rõ ràng như vậy? Thiên Ảnh là ám vệ của hắn, chỉ một câu nói như vậy, để cho ai nói chẳng được, sao cứ phải phái hắn ta tới đây?

“Sắp tới đại lễ tuyển phi rồi?” Nàng phát hiện gần đây nàng quá bận rộn mà quên mất chuyện này. Khu nhà lao này cũng không nhiều thị nữ như Nhị Trùng điện cả ngày thảo luận về chuyện đó. Bên này cơ bản đều là nam nhân, bọn họ cũng coi trọng chuyện tuyển phi, nhưng bọn họ càng coi trọng việc trông coi tù nhân hơn. Hơn nữa, bọn họ còn phải cố gắng đề cao năng lực của bản thân, bởi vì ở khu nhà lao này thì xác suất gặp phải nguy hiểm về tính mạng cao hơn rất nhiều.

“Bẩm cô nương, ba ngày sau chính là đại lễ tuyển phi.” Thiên Ảnh nói. Hoa Vu Tồn nhìn chăm chăm nàng, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Hoa thống lĩnh, người có lời gì thì cứ nói, ứng như vậy làm gì?” Lâu Thất thấy bộ dạng kia của hắn, nàng không nhịn nổi.

“Lâu cô nương, thật ra thì thuộc hạ luôn có việc muốn nhờ Lâu cô nương giúp đỡ.”

“Việc gì?”

“Trước đây chúng ta bắt được một người xâm nhập, người đó chắc chắn có mục đích đặc biệt, nhưng trước giờ không có cách nào moi được thông tin từ miệng hắn, Lâu cô nương có biện pháp gì không?”

Lâu Thất vỗ trán: “Chẳng lẽ người coi ta là người vạn năng sao? Loại chuyện như tra hỏi này cũng gọi ta đến?”

“Là do tình huống của người kia quá đặc thù, lại là kẻ kín mồm kín miệng. Kín đến đâu thì tới nơi này của thuộc hạ, thuộc hạ cũng có cách để cho hắn nói ra...”

58. Chương 58

Người kia, là người Tây Cương mà họ đã bắt được trước đó, trên đường về, Tây Trường Ly có đến cướp ngục, cho nên họ càng chắc chắn rằng người này tuyệt đối có tác dụng rất quan trọng với Tây Cương. Đáng tiếc lại không hỏi được tin tức gì từ hắn.

“Tình hình của hắn thế nào rồi?” Lâu Thất cũng có hứng thú với người này. Mấy ngày nay ở trong nhà lao, nàng cũng đã chứng kiến thủ đoạn thẩm vấn của Hoa Vu Tồn, lúc nên hung ác thì hắn cũng vô cùng ác, tốt cuộc là vì sao hắn cũng phải bó tay với người này.

“Tên kia cũng không khống chế được bản thân, hắn vừa lo lắng vừa sợ hãi, nếu không cũng là hưng phấn đến mức toàn thân co giật, miệng sùi bọt mép, một câu cũng không nói lên nổi. Cho nên căn bản chúng ta không có cách nào dùng hình với hắn, cũng không thể dùng các loại dụ dỗ, đe dọa được. Hắn cũng rất xảo quyệt, nếu chúng ta không dùng thủ đoạn gì, chỉ nói chuyện nhẹ nhàng với hắn, hắn lại càng không để ý đến.” Hoa Vu Tồn cũng rất khổ não. Cái tên này họ cũng đã bắt được rất lâu rồi, thế mà hắn một câu cũng không nói, đây thực sự là sỉ nhục nhà lao của Hoa Vu Tồn hắn mà.

Mấy ngày nay, bản lĩnh của Lâu Thất cũng đã hoàn toàn thuyết phục được hắn và thuộc hạ của hắn, đặc biệt là lần tham gia thi đấu với tám tên thuộc hạ âm khí âm trầm, hôm đó sau khi kết thúc, Lâu Thất cũng âm thầm nói chuyện với họ, từ lúc đó trở đi, tám người kia như đã thay da đổi thịt vậy, ngày ngày điên cuồng tập võ, hơn nữa khí chất trên mỗi người đều trấn định hơn. Đêm qua, hắn lại không có cách nào với tên phạm nhân đang ở trong nhà lao kia đi ra, một trong tám tên thuộc hạ đã nói với hắn: Thống lĩnh, sao không để cho Lâu cô nương đi xem sao.

Đúng thế, sao không để nàng thử một chút. Hắn thấy, nếu như là nàng nhất định sẽ có cách.

Vốn hôm nay tìm thời để nói với nàng chuyện này, ai ngờ Đế quân đội không kịp muốn gọi nàng về Tam Trùng điện, nói gì đến cơ hội chứ.

Lâu Thất nghe thấy tình huống của người kia, vượt cảm đảm chiêu suy nghĩ. Trong lòng nàng không phải là không ngạc nhiên, trường hợp này ở hiện đại thực ra cũng có người nghiên cứu, gọi là thần kinh đại não bị khống chế khiến cho tê liệt, nói trắng ra là một loại độc tố thần kinh, sau khi dùng loại độc này, chỉ cần lo lắng hay vui vẻ thì sẽ kích phát ra đặc tính của nó, khiến cho đại não truyền đạt chỉ thị sai xuống, sau đó toàn thân người này sẽ bị co quắp, miệng sùi bọt, cảm giác như bản thân sắp kề cận với cái chết vậy, dưới tình huống đó, sao hắn còn có thể nói được cái gì chứ.

Hơn nữa, cũng đã có người cho gián điệp dùng loại độc thần kinh này, để phòng sau khi bị bắt họ sẽ tiết lộ bí mật. Đương nhiên cũng không phải ai cũng biết đến thứ này. Sở dĩ Lâu Thất biết là vì đã từng có người ra giá mười triệu tệ để nàng đi lấy cấp phương pháp điều chế nó. Có điều nàng cũng biết bản thân không phải là thần trộm nhiệm vụ gì cũng làm, cho nên cũng không trộm được phương pháp đó.

Thế nhưng, ít ra nàng cũng hiểu được một chút về loại độc này. Có lẽ người ra giá cao cũng không ngờ được rằng, tuy nàng không trộm được cách điều chế, nhưng do tò mò, nàng đã lặng lẽ tiến vào cơ sở nghiên cứu của nước đó để xem phương pháp điều chế.

Vốn dĩ nàng đã thành công lẩn vào, cũng có thể dễ dàng lấy được phương pháp điều chế. Nhưng do nàng không vừa ý với nhiệm vụ này, cho nên từ bỏ luôn mười triệu.

Ở hiện đại, nàng cũng là một người chủ có nhiều tiền, nhưng không nghĩ tới, khi đến nơi này, nàng lại thành một người không có xu nào, còn làm thị nữ cho người ta nữa. Đúng là làm cho lòng người chua xót mà.

“Thiên Ảnh, người cứ về trước đi, nói với chủ nhân, đợi sau khi ta xong việc ở bên này sẽ qua đó. Có điều, nếu như Đế quân đồng ý, cho ta làm thị nữ của Hoa thống lĩnh thì càng tốt.” Lâu Thất phát tay nói.

Hoa Vu Tồn như sắp bị dọa chết vậy, vội vàng nói: “Lâu cô nương, lời nói đùa này ngàn lần không thể nói lung tung a.” Rõ ràng là Đế quân đối xử với đại thị nữ bên người này rất khác biệt. Để nàng đi làm thị nữ của hắn ư? Hắn có mấy cái đầu cho Đế quân chém chứ?

“Ai nói đùa hả? Ta đang nói thật đó. Đi thôi, đi thôi, dẫn ta đi xem tên phạm nhân đặc biệt đó nào.”

Thiên Ảnh nhìn theo thân ảnh của họ, thấy Hoa Vu Tồn sóng vai với Lâu Thất mà đi, trong lòng hắn âm thầm cầu nguyện cho Hoa Vu Tồn, thật tốt mà, thế mà lại dám giữ Lâu cô nương lại, đây chẳng phải muốn nói mị lực của hắn ta còn lớn hơn cả Đế quân à.

Hắn khẽ điểm mũi chân, cả người lập tức bay lên, quay về bẩm báo với Đế quân.

Lâu Thất và Hoa Vu Tồn đến nhà lao, nhà lao này cũng thật là **, vị trí cũng không tệ lắm, còn rộng rãi sáng sủa, ngoài cửa có hai thủ vệ trông coi, thấy họ đến lập tức nghiêm túc hành lễ.

“Thống lĩnh, Lâu cô nương.”

Đại danh của Lâu Thất đã lan truyền khắp nhà lao của họ, ở đây có ai là không biết nàng nữa chứ. Thế nhưng Hoa Vu Tồn đã lên cảnh cáo họ, không nên lấy chuyện của nàng ra để bàn tán, tất cả cũng chỉ dừng lại ở trong nhà lao mà thôi. Việc này không chỉ do Lâu Thất đã tự mình nói, mà còn do hắn âm thầm hi vọng Lâu Thất của bọn họ sẽ không bị người khác cướp đi. Hừ hừ, Lâu Thất cô nương chỉ có thể là người của Tam Trùng điện và nhà lao của họ mà thôi.

“Mở cửa.”

Cửa được mở ra, Lâu Thất đưa tay ngăn Hoa Vu Tồn đang đi cùng với nàng lại.

Hoa Vu Tồn nhìn nàng đi vào, còn tiện tay đóng cửa lại, trong lòng hắn không khỏi lo lắng. Nội lực của người kia đã bị chặn lại, nhưng hắn vẫn còn có chút lo lắng Lâu Thất sẽ xảy ra chuyện.

Chỗ này nói là nhà lao, không bằng nói là phòng khách thì đúng hơn. Trong này ánh sáng đầy đủ, lại ngăn nắp sạch sẽ, có một cái giường, bên trên còn phủ một lớp đệm hoa màu lam, một cái bàn tròn và bốn cái ghế tròn, tất cả được làm bằng gỗ lâu năm bóng loáng.

Một nam nhân mặc y phục màu đen đang đứng bên cửa sổ, nghe được âm thanh, hắn quay người lại. Khuôn mặt người này còn rất trẻ, tướng mạo phổ thông, nếu vút trong đám đông thì cũng không tìm ra được. Nhưng Lâu Thất cũng nhanh chóng nắm được một vài đặc điểm của hắn. Nàng cũng là do thói quen nghề nghiệp mà thôi, nhiều năm được tôi luyện nên dường thành thói quen khi nhìn một người, đầu tiên theo bản năng sẽ chú ý đến điểm đặc biệt của hắn.

“Họ Tây à?”

Lâu Thất vừa mở miệng đã nói ra ba chữ, nhìn thấy con ngươi của người kia hơi co rút lại, nàng âm thầm nhướn mi. Đúng là mèo mù vớ được chuột chết, nàng đã đoán đúng. Đám người Hoa Vu Tồn cũng chỉ biết người này là người Tây Cương, còn cái khác cũng không hỏi được gì. Trên đường đến đây nàng cũng đã nghĩ, người này còn có thể được Vương tử Tây Cương tự mình tới cướp ngục, thì thân phận của hắn chắc cũng khá đặc biệt. Hết nghĩ rồi lại đoán, nàng liền đoán đến Vương thất Tây Cương, Vương tộc Tây Cương đều họ Tây. Quả nhiên, nàng vừa thử như thế liền biết được ngay, người này là người trong Vương tộc Tây Cương.

Phản ứng của hắn rất nhỏ, nếu không phải đôi mắt của Lâu Thất thực sự rất lợi hại thì căn bản cũng không nhìn ra được.

“Ngươi là ai?”

Người kia mở miệng, giọng nói có chút kỳ quái, không phải là khẩu âm của người Trung nguyên. Có lẽ chính vì thế nên đám người Hoa Vu Tồn mới nhận ra hắn là người Tây Cương. Thế nhưng Lâu Thất lại không nghĩ như vậy, dựa vào khẩu âm, không chỉ đơn giản có thể đoán được hắn là người ở đâu, mà còn có thể biết được rất nhiều thứ khác nữa. Có một điểm, lúc trước nàng nghe Tây Trường Ly nói chuyện, tuy có khẩu âm của Tây Cương, nhưng nói chuyện vẫn rất lưu loát. Còn người này thì khác, hắn nói rất chậm, dường như rất chú ý đến việc nói rõ các chữ. Điều này cho thấy hắn rất ít nói tiếng Trung nguyên, cũng có thể là hắn ở trong này đã lâu, ít có cơ hội nói chuyện với người khác.

Còn có một khả năng là hắn chỉ học một ít tiếng Trung nguyên với người khác, nhưng lại chưa từng đến Trung nguyên, cho nên nói chuyện còn chưa được lưu loát.

Cực kỳ ít đến Trung nguyên, lại là người trong Vương tộc Tây Cương, có quan hệ với Tây Trường Ly.

Thêm một điểm nữa, nhìn sắc mặt, ánh mắt người này, còn giọng nói, cử chỉ khi nói chuyện của hắn, rất khó để đoán được hắn đã quen với việc khống chế cảm xúc, không dễ dàng hoảng sợ, nổi giận hay nóng nảy. Vậy còn có một khả năng nữa là hắn đã biết đến sự tồn tại của chất độc thần kinh trong người mình, không muốn độc phát tác cho nên chỉ có thể khống chế bản thân.

Lâu Thất nhún vai, đi qua giơ chân kéo ghế. Lúc nam nhân kia cho rằng nàng sẽ ngồi xuống thì nàng lại giẫm lên ghế, mượn thế nhảy lên, đặt hông ngồi lên bàn. Không phải nói nữ tử Trung nguyên đều rất dịu dàng, thực nữ hay sao? Sao lại có người như thế này chứ?

“Ta tên là Lâu Thất, là khách của Hoa Vu Tồn. Đúng rồi, ngươi không cần phải khẩn trương đâu, ta không có ý xấu với ngươi, chỉ nghe nói ngươi mắc phải một bệnh lạ, nên ta đến xem thể nào thôi.”

“Ngươi là đại phu?”

“Đại phu? Ai lại nói cho ngươi biết?” Lâu Thất lắc đầu: “Ta chỉ hiếu kỳ mà thôi, chứ không biết y thuật, nhưng về độc tố thì ta còn biết được chút ít. Đúng rồi, độc này của ngươi, ngươi có muốn giải hay không?”

Nam nhân kia ngây ra một chút, đương nhiên hắn biết mình trúng độc, nhưng loại độc này không có thuốc giải a. Lẽ nào nàng biết giải? Không có khả năng, không có khả năng.

“Xem ra ngươi thật sự không biết gì, lại có thể nói nhẹ nhàng đơn giản như vậy.” Hắn hừ mũi một cái.

Lâu thất gờ ra một ngón tay, nhẹ nhàng lắc lắc, nói: “Ai nói cái gì ta cũng không biết? Nói với ngươi nhé, gặp được ta không chừng chính là may mắn lớn nhất đời này của ngươi đó. Ngươi cứ suy nghĩ đi, có muốn ta giúp ngươi hay không? Qua cái thôn này cũng không có nhà nghỉ khác đâu. Ta cũng chỉ ở đây nốt hôm nay thôi, buổi tối sẽ đi, ngươi cứ suy nghĩ đi.”

“Dựa vào cái gì ta có thể tin ngươi?”

“Dựa vào việc ta giải được Vương chú Tây Cương của các ngươi, có đủ không?” Lâu Thất cười nhạt nói.

Lần này, nam nhân kia kinh hãi trợn to mắt nhìn nàng: “Ngươi, ngươi giải Vương chú Tây Cương? Cái này không thể nào, không thể nào.” Vương chú Tây Cương, sao có thể giải được? Không có khả năng. Trước đây, bọn họ dùng Vương chú Tây Cương này để đối phó với Trầm Sát, chính là vì cảm thấy sẽ không có ai có thể giải được nó. Mặc kệ thế nào, nếu Trầm Sát không chết thì cũng sẽ trở thành con rối của Tây Cương họ.

Sao có thể, sao có người có thể giải được chứ?

“Nếu ngươi không tin, ta có thể dẫn ngươi đi gặp Trầm Sát.”

“Rốt cuộc ngươi là ai? Sao ngươi có thể gọi thẳng tên của Đế quân Phá Vực các ngươi?”

“Ngươi không cần phải để ý đến việc ta là ai, ta chỉ nói cho ngươi biết, giờ có một cơ hội, ngươi có muốn hay không thôi. Cơ hội chỉ có một, ngươi tự mình suy nghĩ đi. Đương nhiên, ngươi có thể chọn không muốn. Nhưng theo ta được biết, loại độc này trong người ngươi, mỗi tháng còn cần phải ăn một loại thuốc kiềm chế độc tố phát tác nữa. Là thuốc sẽ có ba phần độc, thứ này dùng nhiều, ngươi nên biết sẽ có hậu quả gì?

Lâu Thất từ trên bàn nhảy xuống, phủi phủi y phục, nói: “Nếu ngươi suy nghĩ tốt rồi thì kêu bọn họ thông báo với ta một tiếng. À, hôm nay ta sẽ nói họ không cần đến quấy rầy ngươi nữa, ngươi cứ suy nghĩ thật kỹ đi.”

Nói xong, Lâu Thất cũng không nói thêm bất cứ lời thừa thãi nào nữa, nàng trực tiếp đi ra ngoài. Cửa lại được đóng lại, sau đó là âm thanh khóa cửa.

59. Chương 59

Lâu Thất vừa đi ra, Hoa Vu Tồn lập tức đến hỏi: “Lâu cô nương, thế này, thế này là xong rồi ư? Có hỏi được gì không?”

“Cứ đợi đi.”

Lâu Thắt cười lắc đầu. Độc không giải thì sao có thể hỏi được chứ? Tóm lại cứ đợi giải độc xong rồi nói tiếp, có điều, nàng cũng nắm chắc được nam nhân kia sẽ đồng ý.

“Ta về Tam Trùng điện trước, canh chừng hắc cho kỹ, nếu hắc nói tìm ta thì nhanh chóng cho người đến Tam Trùng điện gọi ta.” Lần này là Lâu Thắt chủ động muốn trở lại Tam Trùng điện, nếu nàng đã đồng ý giúp chuyện này thì sẽ làm cho xong. Trước nay, nàng làm chuyện gì cũng chưa bao giờ chỉ dựa vào một điểm, nếu hắc ta không muốn giải độc, thì nàng cũng phải tìm xem còn có cách gì có thể tìm ra thân phận của hắc nữa hay không.

Một đường trở lại Tam Trùng điện, không ít thị nữ thấy nàng đều phúc thân hành lễ. Đại thị nữ của Tam Trùng điện, thân phận vốn dĩ đã cao hơn những thị nữ khác, huống chi ai cũng biết, giờ nàng còn là người được Đế quân sủng ái nữa. Thế nhưng các nàng nhìn thấy ánh mắt Lâu Thắt có chút kỳ lạ, có người thấy hơi hả hê, có người thì lại mang theo vẻ đồng tình.

Lâu Thắt như có điều suy nghĩ, nàng cùng với Nhị Linh chậm rãi đi về hướng Tam Trùng điện.

Trong lúc đi qua Nhị Trùng điện sắp đến Tam Trùng điện, hai người nhìn thấy ở đầu kia, Nhị Anh đang bưng một khay đồ đi tới.

Nhị Anh vừa thấy họ, ánh mắt đột nhiên sáng lên, trong ánh mắt có ý tứ như cuối cùng cũng để ta có cơ hội gặp được các người vậy. Nàng ta lắc đầu đi đến, cố ý đưa khay đến trước mặt các nàng quơ quơ.

Trên khay là một hộp gỗ đàn khắc hoa, nắp hộp khắc các loại bảo thạch quý giá, nhìn vô cùng xa xỉ, rực rỡ. Từ đó có thể thấy, đồ vật trong hộp càng đẹp đẽ, quý giá hơn nhiều, nếu không thì sao có thể xứng với một cái hộp như thế này chứ.

“Lâu cô nương, đây là đang đi từ nhà lao về đó à? Ở cùng một đám nam nhân kia nhiều ngày như vậy, người không sao chứ?” Nhị Anh đánh giá Lâu Thắt, giọng nói mang theo vẻ coi thường, còn có chút hả hê.

Nhà lao là chỗ nào chứ? Là nơi có một đám nam nhân thô lỗ, còn có những tên phạm nhân cực kỳ hung ác. Ngay cả những việc cần đến nữ nhân làm thì cũng đều là những bà tử cao lớn thô kệch. những bà tử đó ở trong đấy đã lâu, nói chuyện cũng là bộ dáng lớn tiếng, còn có chút thô tục không biết kiêng dè gì, thực sự khiến người ta tránh xa đến chín mươi dặm.

Còn về Lâu Thắt, dù vô cùng ghét nàng, nhưng Nhị Linh không thể không thừa nhận bộ dáng xinh đẹp như hoa của nàng. Người như thế lại bị lưu lạc đến khu nhà lao, đây không phải là một đóa hoa bị vứt vào hồ phân ư? Ngược lại, lúc này nàng ta muốn xem xem, đóa hoa này còn có thể kiêu diễm, xinh đẹp được nữa hay không? Bởi vì Trầm Sát làm việc không bao giờ muốn giải thích với thị nữ, cho nên đám người Nhị Anh cũng không biết rốt cuộc Lâu Thắt đến đó làm gì. Sau khi biết tin nàng đến nhà lao, ngay lập tức các nàng liền sôi sục hắc lên, các nàng cho rằng Lâu Thắt bị Đế quân ghét bỏ nên mới phải đi đến khu nhà lao.

Dù sao, hễ một người thị nữ đến khu nhà lao thì đều đã phạm vào sai lầm nhưng không đáng chết. Nhà lao với họ mà nói chính là một sự trừng trị nghiêm khắc nhất, là một loại trục xuất. Hơn nữa, mỗi thị nữ bị đưa đến đây, cuối cùng không phải là chịu không nổi phải chạy trốn bị bắt lại, thì cũng là bị giày vò khổ sở thành một bà tử thô tục. Nếu như còn muốn gả đi thì cũng sẽ không có khả năng gả cho một người tốt, mà chỉ có thể gả cho đám thị vệ, thủ vệ ở trong nhà lao đó, bởi vì bọn họ sẽ không chê những nữ nhân lỗ mãng như vậy.

Điều này với thị nữ của Nhị Trùng điện mà nói thì vô cùng đáng sợ.

Cho nên khi Nhị Anh nghe được Lâu Thất đi khu nhà lao, tối đó nàng ta đã chịu đựng nội thương mà cười điên cuồng suốt nửa canh giờ. Lâu Thất đúng là hoàn toàn xong đời rồi, nàng ở trong khu nhà lao ngày ngốc gần mười mấy ngày như thế, nếu còn mong có thể trở về Tam Trùng điện, được làm đại thị nữ Tam Trùng điện thì đó là chuyện mơ giữa ban ngày.

Nhị Anh cũng có thể đoán trước được Lâu Thất chắc đã bị Đế quân vứt bỏ rồi. Đi đi, đi đi, lại đi đến mà ngồi ở khu nhà lao đi. Khả năng lớn nhất là có thể bám lấy Hoa thống lĩnh, làm thống lĩnh phu nhân, ha ha ha. Thống lĩnh phu nhân cũng không phải là mục tiêu của Nhị Anh nàng. Hoa thống lĩnh quanh năm đều ở khu nhà lao, trong mắt các nàng, hẳn chính là một tên biến thái. Nào có người suốt ngày suy nghĩ đến các loại hình cụ tra tấn? Nào có ai ngày ngày lăn qua lăn lại với mấy con rắn độc, còn trùng linh tinh gì đó chỉ vì làm phong phú thêm hình phạt của nhà lao chứ?

Làm phu nhân của hắn là một chuyện rất đáng sợ, ai sẽ nguyện ý? Cũng may có Lâu Thất đến đúng lúc, đúng lúc, ha ha.

“Nhị Anh, người thật to gan, ai cho phép người nói chuyện với Lâu cô nương như thế?” Nhị Linh trừng mắt nhìn nàng ta.

Trong lòng Nhị Anh cảm thấy hai người các nàng hết hi vọng, cho nên cũng không nghĩ gì cả, chỉ cảm thấy có thể sỉ nhục bao nhiêu thì sỉ nhục, nàng ta cười duyên nói với Nhị Linh: “Ai da, đây là ai nha, không phải là Nhị Linh cũng bị trục xuất đến nhà lao với Lâu cô nương sao? Thế nào, có phải là ở nhà lao nhìn trúng tên thủ vệ nào rồi không? Có phải có tình nhân ca ca che chở rồi, nếu không khuôn mặt nhỏ nhắn này sao có thể phẫn nộ, non mềm như thế này chứ? Chắc không phải là ngày đêm đều ở cùng với tình nhân ca ca đó...”

Lời nàng ta còn chưa nói hết, Lâu Thất đã nâng tay lên “ba, ba, ba, ba” đánh cho nàng ta bốn cái tát khiến hai má đều sưng đỏ lên. Hơn nữa, khay hộp trong tay nàng ta cũng không thể cầm chắc, “bịch” một cái rơi xuống đất, đồ trong hộp vang lên một tiếng nhỏ.

Nhị Anh bị đánh nhất thời không phản ứng kịp, đến khi trên mặt truyền đến một trận đau rát, trong miệng cũng có vị ngọt, thì nàng ta mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nàng ta bị đánh, bị Lâu Thất tát cho bốn cái.

Lúc này, Nhị Anh lập tức nhảy dựng lên, xông tới chỗ Lâu Thất: “Người dám đánh ta? Ta phải liều mạng

với người cái đồ đê tiện này. Người còn tưởng rằng mình vẫn là tâm phúc bên người của Đế quân chắc?”

Cổ họng của nàng ta đột nhiên bị đầu ngón tay trắng nõn, thon dài bóp lấy, âm thanh lạnh như băng của Lâu Thất truyền đến bên tai nàng ta: “Người mắng ai đê tiện hả?”

“Người dám nói người không phải là đồ đê tiện ư? Ta nói cho người biết, người dám đánh vỡ lễ vật Đế quân thưởng cho Đế phi tương lai, người đừng mong còn mạng nữa.”

Lâu Thất vốn đang muốn bóp tiếp, nghe được những lời này, nàng nhướn mày một cái: “A, Đế phi tương lai? Ta chưa từng nghe nói qua nha. Ta mới rời đi mấy ngày mà Nhị Trùng điện này lại có Đế phi rồi ư? Là ai vậy, mau gọi ra đây để bản cô nương gặp mặt thử coi.” Nói xong, tay nàng hất một cái, Nhị Anh giống như tấm vải rách ngã bệt xuống đất.

Nhị Anh ôm cổ ho khan vài tiếng, chỉ cảm giác cổ họng đau rất khó chịu, trong lòng lại hoảng sợ với thủ đoạn ngoan độc của Lâu Thất. Nhưng khi nhìn chiếc hộp bị rơi trên mặt đất, nàng ta lại cảm thấy bản thân có thể dựa vào đó, thoáng chốc lại lấy thêm dũng khí.

“Lâu Thất, người thực sự cho rằng Đế quân sủng ái người ư? Nói cho người biết, người đến khu nhà lao nhiều ngày như thế, Đế quân đã sớm chọn được Đế phi rồi, sao còn cần đến người nữa chứ.”

“Ồ! Cho nên, đồ này rốt cuộc là muốn tặng cho ai đây? Đế phi nào?” Lúc này, Lâu Thất cũng không tính toán đến lời nói của nàng ta nữa. Chỉ là nàng nghĩ đến chuyện Trầm Sát thực sự đã chọn xong Đế phi, thì trong lòng có chút khó chịu mà thôi. Được rồi, nàng ngược lại muốn nhìn xem, người được chọn làm Đế phi này sẽ là người tài hoa phong nhã thế nào.

“Mẫn Đế phi.” Nhị Anh hô lên, sau đó, ánh mắt nàng ta hướng đến sau lưng Lâu Thất.

Nhị Linh cũng quay người lại, nhìn thấy một nữ tử mặc y phục nhị bát lộng lẩy đang chậm chậm bước đến, dung mạo như hoa, dáng đi yếu điệu, sợi tóc khẽ bay lên, đẹp như thiên tiên.

Đi phía sau nàng ta có bốn người thị nữ, trong đó có hai người nàng đã biết, chính là thị nữ trước kia chuyên huấn luyện cho Đế phi tương lai của Nhị Trùng điện. Bọn họ thế mà lại được sắp xếp cho vị mỹ nhân này, đây chẳng phải đã chứng minh, vị mỹ nhân này chính là người được chọn làm Đế phi ư.

Trong nhất thời, lòng Nhị Linh có chút ê ẩm. Lúc trước, nàng đã nhìn thấy phương thức sống chung giữa Đế quân và Lâu Thất, cảm thấy, hai người họ thật ấm áp, khiến cho người ta không chen vào được, chỉ ít Đế quân cũng có tình cảm với Lâu Thất. Nhưng bây giờ, khi nhìn thấy vị mỹ nhân này có phong hào Đế phi, nàng lại cảm thấy những điều đẹp đẽ trong lòng bị tổn thương.

Lâu Thất cũng biết phía sau có người đang đi đến, nhưng nàng lại không để ý mà cúi người xuống, nhặt chiếc hộp kia lên, mở ra.

Bên trong là một miếng Thất thái lưu ly.

Lưu ly ở nơi này đều được làm tương đối dày, trước đây nàng cũng nghĩ đến chuyện này, còn muốn nghĩ cách để cải biến tốt hơn. Thế nhưng miếng Thất thái lưu ly này vừa sáng bóng lại mỏng nhẹ, màu sắc cũng diễm lệ hơn nhiều so với những mảnh Thất thái thông thường, dưới ánh mặt trời chiếu xuống tỏa ra ánh sáng đẹp đẽ. Vài nhung trong hộp có dấu vết ẩm ướt, nàng ngửi nhẹ một cái, có một mùi hương u nhã.

Loại hương này, nàng ngửi thấy trên người Trầm Sát, mỗi đêm sau khi hần tắm rửa xong thì đặc biệt rõ ràng. Trước kia nàng cũng đoán, đây có lẽ là loại dục hương dành riêng cho hần, mùi cũng rất dễ ngửi, dù sao thì nàng rất thích.

Nhưng bây giờ, nàng lại cảm thấy, khi ngửi vào, ngực lại có cảm giác khó chịu.

“Nhị Anh, sao ngươi lại ngồi dưới đất vậy? Mặt của ngươi là có chuyện gì xảy ra, đều bị sưng hết rồi?”

Mỹ nhân kia đi đến, không nhìn Lâu Thất, cũng không nhìn Nhị Linh, mà lại cúi đầu thân thiết hỏi Nhị Anh.

Viễn mắt của Nhị Anh lập tức đỏ lên: “Mẫn Đế phi, ngài phải làm chủ cho Nhị Anh a.” Nước mắt của nàng ta lập tức chảy xuống, nhìn rất đáng thương.

Vị mỹ nhân kia dừng một chút, đưa tay ra đỡ nàng ta lên, giọng nói mang theo tức giận: “Nói thế nào ngươi cũng là thị nữ của Tam Trùng điện, thế này không phải là làm mất mặt Đế quân ư?”

“Nhị Anh bị mất mặt là chuyện nhỏ, quan trọng là dục hương mà Đế quân thưởng cho Mẫn Đế phi ngài đã bị đánh vỡ rồi.” Nhị Anh nói xong, tức giận chỉ thẳng vào Lâu Thất: “Chính là nàng ta.”

Lâu Thất đứng thẳng người, chậm rãi quay người lại, đối diện với đôi mắt đặc biệt xinh đẹp. Đôi mắt kia trong suốt, long lanh như nước, giống như sóng nước lay động, gợn sóng nhẹ nhàng bị gió thổi đi, vừa nhẹ nhàng lại ôn nhu, khiến người ta rất muốn nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi trong sự dịu dàng, xanh biếc đó, ngủ thiếp đi, thiếp đi...

“Nhị Linh.” Lâu Thất đột nhiên rũ mắt xuống, nắm lấy cổ tay Nhị Linh, giọng nói thanh thúy lại vang dội: “Ngày thu sắp đến, thời tiết thế này thật khiến cho người ta buồn ngủ, ngươi có cảm thấy buồn ngủ không?”

Nhị Linh giật mình một cái, đáng vẻ buồn ngủ từ từ tỉnh táo lại, kinh hãi nhìn nàng: “Cô nương.”

“Đi thôi, chúng ta về Tam Trùng điện ngủ thôi.” Lâu Thất hoàn toàn không để ý đến người mỹ nhân họ Mẫn kia, kéo Nhị Linh trực tiếp đi về hướng Tam Trùng điện.

“Lâu Thất phải không?”

Sau lưng, người họ Mẫn lên tiếng.

Lâu Thất dừng lại, cũng không quay đầu nói: “Thật ngại quá, vừa rồi ta có đánh một tiện nhân không biết sống chết, bây giờ cũng mệt rồi, không muốn nói chuyện với người lạ.”

Bỏ lại câu này, nàng tiếp tục kéo Nhị Linh đi về phía trước.

“Mẫn Đế phi, ngài nhìn đi, ngài xem nàng ta kìa.” Nhị Anh không thể tin dặm chân kêu lên, nhưng da mặt lại bị kéo dãn ra, nàng ta “hí” một tiếng giờ tay ôm kín hai bên má.

“Không phải người nói Đế quân thưởng dục hương cho ta đã bị vỡ rồi ư? Dù sao cũng phải nói với Đế quân một chút chứ?”

“Mẫn Đế phi nói đúng.”

“Nhị Anh, đại diện tuyển phi còn chưa đến, người gọi thế này ta e không ổn cho lắm.”

60. Chương 60

Vào trong Tam Trùng điện, ánh mắt Lâu Thất liền trở nên lạnh lùng.

Trận pháp ở cửa Tam Trùng điện thế mà đã được bỏ đi.

Hai người một đường đi đến đây, một chút dấu vết của trận pháp cũng không có.

Đợi đến khi nàng nhìn thấy thân ảnh trong vườn hoa cách đó không xa thì đột nhiên hiểu được nguyên nhân trong đó.

Liếc mắt nhìn mấy người kia một cái, Lâu Thất lập tức quay người nói với Nhị Linh: “Đi thôi, chúng ta về thiên điện nghỉ ngơi.”

“Lâu cô nương, Đế quân đang ở bên kia đó, Đế quân đã nhìn thấy chúng ta.” Nhị Linh kéo ống tay áo của nàng nói.

“Mặc kệ hần.”

Hừ, nàng vì chuyện của hần mà bận tới bận lui, hần thì tốt rồi, còn cùng vị mỹ nhân công chúa kia ở đây ngắm hoa ngắm cỏ. Không phải Bắc Phù Dung ư? Còn hai người khác là ai? Sao nàng chưa từng gặp qua?

Đi được hai bước nữa, người họ Mẫn kia cũng tới, nhanh chóng đi đến trước mặt Trầm Sát, ánh mắt mang

theo ánh nước, âm thanh có chút ủy khuất nói: “Đế quân, xin người làm chủ cho Mẫn Nhu.”

Ha, làm chủ, lại là làm chủ. Đám nữ nhân này không thể tự mình làm chủ được ư? Người nào người nấy cũng phải cần người khác làm chủ thay.

Trầm Sát nhìn thấy thân ảnh bên kia lại đi thêm vài bước, có chút không kiên nhẫn nói: “Có chuyện gì?”

“Dục hương mà Đế quân ban thưởng cho Mẫn Nhu đã bị người khác đánh vỡ rồi.”

Lời nàng ta vừa nói xong, ánh mắt Bắc Phù Dung và hai nữ nhân bên cạnh lóe lên ý cười có vẻ hả hê.

Giọng Trầm Sát âm trầm: “Ai làm vỡ?”

“Người đó nói là đại thị nữ bên cạnh Đế quân, nhưng Mẫn Nhu đến Tam Trùng điện nhiều lần như thế lại chưa từng gặp qua nàng a.”

“Lâu Thất.”

Lâu Thất đang muốn nhanh chóng bước hai bước rời khỏi hoa viên, thì nghe thấy Trầm Sát âm trầm gọi tên nàng. Được rồi, muốn đi cũng không đi được nữa rồi. Thế nào? Hắn muốn thay mặt phi tử tương lai của mình lấy lại công đạo à?

Ha, bây giờ nàng cũng không có sợ hắn nữa, hắn có thể làm thế nào với nàng chứ? Hai ngày nữa chính là đại điển tuyển phi của hắn, hơn nữa, quan trọng ngày mai chính là ngày mười lăm, độc và cổ trên người hắn còn chưa giải được, ngày mai hắn lại phải làm một người cuồng bạo khát máu nữa. Nếu như không có nàng, xem hắn có thể ứng phó thế nào? Ngày mai có thể sẽ tụ tập một đoàn yêu ma quỷ quái, lúc đó xem hắn còn tuyển phi thế nào nữa?

Đúng là buồn cười, rõ ràng biết bản thân sẽ mắc phải loại bệnh này, hắn còn chọn ngày này làm đại điển tuyển phi, đúng là đầu óc bị lừa đá mả.

Trầm Sát nhìn mỗi nữ nhân đó đang chậm rãi đi đến, tay hắn ngứa ngáy, hận không thể đưa tay qua kéo nàng ngay lập tức.

“Nàng đang đếm kiến trên đất hả?” Hắn nhin không được chăm chọc.

Lâu Thất ngẩng đầu nhìn hắn, gương mặt lạnh lùng và chán ghét lúc trước lập tức biến mất vô tung vô ảnh, lộ ra vẻ tươi cười đáng yêu: “Chủ tử thật biết nói đùa, thuộc hạ chỉ là chưa ăn no nên chân mềm nhũn đi không nhanh mà thôi.”

“Chưa ăn no?” Ánh mắt Trầm Sát quét qua bụng nhỏ của nàng.

Mỗi vị trí trên người nàng hẳn đều biết, dù một mình ăn hết một bàn thức ăn thì bụng nhỏ của nàng cũng vẫn bằng phẳng. Vừa nghĩ đến chuyện này, hẳn lại nhin không được muốn ngủ cùng nàng mấy đêm, ôm nàng bình yên mà đi vào giấc ngủ.

“Đúng thế, đúng thế, còn chưa ăn no đâu. Chủ tử có thể cho ta đi xuống dưới ăn chút gì được không?” Lâu Thất tiếp tục bày ra khuôn mặt tươi cười dịu dàng.

“Lâu cô nương, ta thấy không được đâu. Người còn chưa giải thích tại sao người lại đánh sưng mặt thị nữ trong Tam Trùng điện nữa kìa? Còn việc làm võ dục hương mà Đế quân thưởng cho ta nữa.” Mẫn Nhu đứng bên cạnh Trầm Sát, ánh mắt mang theo hơi nước nhìn nàng chăm chăm.

“Thị nữ của Tam Trùng điện?” Lâu Thất chớp chớp mắt, hỏi ngược lại: “Ai nha? Không phải thị nữ trong Tam Trùng điện chỉ có một mình ta ư? Dục hương gì mà dục hương chứ, ta chưa từng thấy qua.”

“Đế quân.” Mẫn Nhu nghiêng mặt ngẩng đầu nhìn Trầm Sát, bộ dáng có chút ủy khuất.

Lâu Thất nhìn Trầm Sát, cảm hơi ngược lên, nhíu nhíu mày. Đây, mai là ngày mười lăm đó nha.

“Tam Trùng điện đúng là chỉ có một mình Lâu Thất là thị nữ.” Trầm Sát vừa nói ra, Mẫn Nhu và Nhị Anh đang đứng cách đó không xa đều sững sốt.

Lâu Thất cong mày lên, cười nói: “Đúng thế, cho nên vốn dĩ ta cũng không có đánh thị nữ của Tam Trùng điện, dù sao thì ta cũng không thể đánh chính mình được.”

“Đế quân, lúc trước ngài có nói để nô tì đến Tam Trùng điện hầu hạ các vị công chúa, tiểu thư. Lâu Thất, người đúng là không biết xấu hổ mà...” Bên kia, Nhị Anh không cam lòng kêu lên. Nhưng lời nàng ta còn chưa nói xong, Trầm Sát đã vung tay áo lên, một trận gió mạnh mẽ bay đến chỗ nàng ta, đánh bay nàng ta ra ngoài, “bịch” một tiếng, cả người Nhị Anh giống như điều đứt dây nặng nề ngã xuống đất.

“Lôi xuống đi, đánh chết.” Trầm Sát lạnh như băng nói ra năm chữ. Thoáng cái toàn thân Mẫn Nhu phát lạnh, không dám tin nhìn Lâu Thất. Không phải nói Lâu Thất đã bị đuổi đến khu nhà lao, làm mất lòng Đế quân rồi ư?

Vậy bây giờ sao lại như thế này?

“Mẫn Đế phi sao vậy? Lạnh ư?” Đối với xử lý của Trầm Sát, Lâu Thất rất hài lòng. Nếu như hẳn không giết Nhị Anh thì chính nàng cũng sẽ ra tay, chỉ là nàng lười ra tay mà thôi. Lúc này, tâm tình của nàng rất cuộc cũng tốt lên một chút.

Những lời này của nàng vừa nói ra, Mẫn Nhu liền biết không xong rồi. Nhưng nàng ta chưa kịp phản ứng lại thì đã nghe thấy âm thanh lạnh lùng của Trầm Sát vang lên, hỏi ngược lại: “Mẫn Đế phi?”

Lâu Thất gật gật đầu: “Mấy ngày không trở lại Tam Trùng điện, thuộc hạ cũng không biết chủ tử đã chọn được Đế phi rồi. À, không biết là đã tuyển được hậu chưa? Có phải là sau này sẽ gọi Phù Dung công chúa là Đế hậu không? Hai vị này đều là Đế phi nương nương à? Chủ tử, ngài có cần ta giới thiệu một chút không? Nếu không ta thân là đại thị nữ của Tam Trùng điện cũng quá tắc trách rồi, sau này làm sao có thể thay chủ tử lật thẻ bài chứ?”

Mỗi lần nàng nhắc đến một người là toàn thân người đó liền run lên một cái.

Trầm Sát lại thâm trầm hỏi: “Lật bài?”

“Ừm, đúng a.” Vẻ mặt của Lâu Thất vừa vô tội lại mang chút then thừng, xấu hổ liếc nhìn hẩn một cái: “Chính là mỗi tối sẽ đi sủng hạnh vị nương nương nào đều phải xem lật thẻ bài của ai mới quyết định đó? À, à, nhiều vị nương nương như thế, mỗi phi tần đều phải được lâm hạnh mới tốt nha. Chuyện như thế này, sau này không phải đều sẽ do thuộc hạ đi làm sao?”

“Lâu, Thất.”

Một tiếng hét phẫn nộ vang lên trong Tam Trùng điện, Thiên Ảnh ở một nơi bí mật nào đó cũng bị chấn động. Ai nha, lâu rồi không nhìn thấy bộ dáng tức giận như vậy của Đế quân, Lâu cô nương thực sự là dũng cảm mà.

Ngay sau đó, mấy vị mỹ nhân sắc mặt tái nhợt chạy ra ngoài Tam Trùng điện, bao gồm cả Đại công chúa Bắc Phù Dung.

Tin tức này rất nhanh đã truyền đến cả Nhất Trùng điện và Nhị Trùng điện.

Tất cả mọi người lúc này đều biết được, Lâu Thất không phải bị đẩy đến khu nhà lao, mà là nàng phụng mệnh Đế quân đến đó làm việc.

Mà sau trưa hôm đó, trong Tam Trùng điện lộ ra một thị nữ cả đã không còn thở nữa. Trên mặt thị nữ đó bị đánh sưng đỏ, sau lưng có vết máu loang lổ. Thị nữ trong Nhị Trùng đều biết nàng ta là ai.

Hơn nữa trước hôm nay, các nàng còn rất hâm mộ nàng ta, bởi vì nàng ta được Tuyệt Vệ đại nhân coi trọng, được phái đi giúp đỡ Tam Trùng điện. Lúc nàng ta đi ra cũng rất kiêu ngạo, tự cho mình là thị nữ của Tam Trùng điện, hơn nữa, những mỹ nhân kia còn rất khách khí với nàng ta, rồi rút tặng trang sức, lễ vật đến.

Thật không ngờ, còn chưa qua được hai ngày, nàng ta đã thành một khối thi thể bị kéo ra ngoài, đoán chừng cũng chỉ bị vứt ở bãi tha ma mà thôi.

Quả nhiên, Tam Trùng điện không phải là nơi ai cũng có thể ở lại.

Trong lòng tất cả đám thị vệ, thị nữ đều có kết luận như thế, khi nhắc đến Lâu Thất cũng có chút kính nể. Đế quân đánh chết Nhị Anh là vì nàng ta mắng Lâu Thất. Như thế mà nói, trong lòng Đế quân quan trọng nhất vẫn là Lâu Thất. Không nhìn thấy ư, ngay cả Đại công chúa Bắc Thương, còn có ba vị mỹ nhân khác mặt mũi đều trắng bệch bị đuổi ra ngoài nữa đó.

“Như thế có phải Lâu cô nương sẽ trở thành Đế phi?”

“Bây giờ xem ra là thực sự có khả năng. Nhưng có thể trưởng lão của Vãn Thiên Sơn sẽ không đồng ý đâu.”

“Sao lại không đồng ý?”

“Thân phận của Lâu cô nương quá thấp, không có bối cảnh gì. Nghe nói còn không biết nàng đến từ đâu, hơn nữa lại có thân phận thị nữ, sao có khả năng trở thành Đế phi được chứ? Có lẽ làm một thị cơ cũng không tệ.”

Ở Phá Vực, từ vị trí phi trở lên mới được xem là danh vị chính thức, làm chủ tử. Còn được nam nhân nạp vào, thân phận thấp không được ban phân vị thì chỉ có thể làm một thị cơ, thân phận cao hơn thị nữ một chút mà thôi.

“Nhưng Đế quân sủng ái Lâu cô nương như thế, không thể cho nàng chỉ làm một thị cơ nho nhỏ như thế đâu.”

“Nhưng Vãn Thiên Sơn đã có rất lâu rồi, thân phận những trưởng lão trong Vãn Thiên Sơn cao như thế, võ công mạnh như thế, chắc Đế quân cũng sẽ nghe theo một hai phần. Nếu không thì, ngày mười lăm chính là ngày tốt nhất được Vãn Thiên Sơn chọn làm đại diện tuyển phi, sao Đế quân cũng không có cự tuyệt chứ?” Một thị nữ tuổi tác khá cao ngẫu nhiên có cơ hội vào Tam Trùng điện giúp đỡ nói, trong giọng nói mang theo sự kính nể.

Vãn Thiên Sơn là một tồn tại như thế nào, không phải những người như họ có thể thảo luận được. Cho nên khi nói xong câu này, nàng ta lập tức nói: “Được rồi, được rồi, tóm lại việc này không phải là việc mà chúng ta có thể nói được. Mau đi làm việc đi, ngày mai còn không biết sẽ bận như thế nào nữa.”

“Bận một chút cũng tốt, đây là chuyện vui đầu tiên của Cửu Tiêu điện đó.”

“Nhưng mà, ngày mai các tỷ muội có phải sẽ bốc thăm vào Tam Trùng điện không?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt những thị nữ khác đều trắng bệch. Bình thường, bọn họ đều chen nhau muốn vào Tam Trùng điện, nhưng ngày mười lăm này, họ lại tránh không kịp. Tuy Đế quân cực kỳ ít gọi thị nữ đi vào ngày mười lăm, nhưng Tuyết Vệ đại nhân lại muốn sắp xếp thị nữ đợi ở ngoài điện, để phòng Đế quân đột nhiên cho gọi.

Thế nhưng, những thị nữ đã được sắp xếp đến chờ ngoài Tam Trùng điện, ngày hôm sau đều đồng loạt bị dọa đổ bệnh, sau khi trở về cũng bị bệnh đến mấy ngày mới thôi.

Hơn nữa, vừa nhắc đến chuyện đêm hôm đó, thì toàn thân ai nấy cũng đều phát run.

Thực ra thì vừa bắt đầu cũng chỉ có hai người thị nữ đi vào hầu hạ, nhưng sau khi truyền ra, trong lòng những thị nữ khác cũng không dám đi qua đó nữa.

Tóm lại, vào ngày mười lăm mỗi tháng, Tam Trùng điện đều vô cùng đáng sợ.

“Ngày mai đoán chừng người đi đến Tam Trùng điện sẽ nhiều hơn, dù sao thì cũng là đại điển tuyển phi. Các người nói, ngày mai sẽ có phi tử mới nào sẽ tiến vào Tam Trùng điện thị tẩm không?”

“Được rồi, chuyện này là chuyện các người có thể nói sao? Đi làm việc đi.” Thị nữ lớn tuổi quát lên.

Những thị nữ này nói chuyện, Lâu Thất cũng không biết gì. Nàng còn đang ở trong trung tâm của cơn bão, đối diện với cơn thịnh nộ bất ngờ của mỗ Đế quân nào đó, cảm thấy có chút không hiểu được.

Toàn bộ hoa viên cành lá ngổn ngang, chắc cũng bị tàn phá không ít.

Ngực Trầm Sát phập phồng, nhìn nàng chăm chăm, hai mắt như muốn phun lửa, bộ dáng muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

“Chủ tử, ngài bị làm sao thế? Ta không có đắc tội với ngài mà. Nhị Anh cũng đã bị ngài đánh chết rồi, hay là ta lại giúp ngài chọn hai thị nữ khác nhé.” Lâu Thất không sợ chết nhướn mi với hắn.

Nhị Linh sớm đã được Thiên Nhất xách đi ra rồi.

61. Chương 61

Thực ra mới đầu Trầm Sát cũng không hiểu mình bị làm sao, tại sao nghe nàng ta nói những lời đó hắn lại cảm thấy có lửa giận nhen nhóm lên đầu, lại nhìn gương mặt tươi cười không để tâm của nàng, hắn có cảm giác muốn hộc máu.

Những nữ nhân kia còn chưa thực sự vào Cửu Tiêu Điện, còn chưa thực sự được phong phi, mấy ngày nay đã ngấm ngấm đầu đá không ngớt, hắn có thể thấy hết những trò vặt vãnh của họ, nhưng bất luận họ làm những gì hắn cũng chỉ cảm thấy nhàm chán, căn bản không thể có cơ hội làm ảnh hưởng tới tâm tư của hắn.

“Lại đây.” Trầm Sát hít một hơi thật sâu mới có thể kìm nén lửa giận chuẩn bị thiêu đốt hắn thành tro bụi xuống.

Lâu Thất cũng thầm kinh ngạc, hắn đã giận dữ thế này rồi, trong cơn giận cũng đã hủy hoại cả hoa viên, nhưng chỉ một lát, hắn đã kìm nén toàn bộ lửa giận xuống, đúng là một người đàn ông có khả năng kiềm chế rất mạnh.

Thiên Ảnh ở trong bóng tối rất muốn trợn ngược mắt, Đế Quân vốn dĩ có khả năng tự kiềm chế rất mạnh, đây là lần đầu tiên tức giận tới vậy, là vì ai chứ? Vì ai chứ?

Lâu Thất nhích từng bước ốc sên về phía hắn, Trầm Sát nhìn nàng như vậy lại thấy tức phát điên, hắn lao người đi, tiến sát lại gần nàng, đưa tay siết chặt cầm nàng, bất ngờ cúi xuống, làn môi nóng bỏng cắn mạnh lên môi nàng.

Có lẽ là vì hắn quá cao lớn, che hết ánh sáng của nàng.

Có lẽ vì hắn quá nóng bỏng, thiêu đốt hết dưỡng khí của nàng.

Có lẽ vì khí thế của hắn quá hung hãn, đoạt hết hơi thở của nàng.

Lâu Thất giống như sắp chết đuối.

Mọi cảm giác đều biến mất, nhưng lại giống như mọi cảm giác đều được phóng đại, đặc biệt là xúc cảm của đôi môi cũng như hơi thở nóng hổi của hắn.

Thiên Ảnh bịt chặt hai mắt lại.

Nhị Linh đang nhìn trộm cũng rụt cổ lại, chỉ cảm thấy mặt đỏ bừng, tim đập loạn xạ.

Tam Trùng Điện trở nên vô cùng yên tĩnh.

Nhưng Lâu Thất cảm thấy bên tai mình vang lên tiếng nhịp tim đình tai nhức óc, cũng không biết là của nàng hay của hắn.

Rất lâu sau hắn mới buông nàng ra.

Ánh mắt đen nhánh sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt nàng, bá đạo không cho nàng né tránh.

”Muốn giúp bốn Đế Quân lật thế? Muốn bốn đế quân ủng hộ công bằng?” Giọng hắn có phần hơi khàn đi sau khi được thỏa mãn.

Đúng vậy, hắn giận, chính là giận việc này. Tại sao nàng không đổ kị, tại sao không giận dữ, tại sao không

ghen, như vậy là không đúng, thân là nữ nhân của hần thì cần phải có dự vọng độc chiếm hần! Không thể rộng lượng như vậy! Hần không cho phép!

Lâu Thất khó khăn lắm mới định thần, lý trí về lại trong đầu, biết rõ vừa nãy đã xảy ra chuyện gì, lập tức nàng nổi giận. Một đám đám mạnh về phía lồng ngực hần, lực đạo rất lớn khiến Trầm Sát không khỏi lùi lại một bước nhỏ, kéo dài khoảng cách giữa hai người.

”Trầm Sát! Tên khốn nhà ngươi! Có biết đây là mối tình đầu của ta không! Mẹ kiếp! Ngươi dựa vào đâu mà cướp mất nộ hôn đầu của ta! A... dựa vào đâu!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, tức tới đỏ mặt, nhìn hần chỉ muốn lập tức chặt thành mấy khúc mang đi nuôi rắn trong nhà lao.

Sao lại vậy chứ, sao lại vậy chứ! Nộ hôn đầu của nàng!

Nàng ở hiện đại là nữ hoàng của một lĩnh vực nào đó, có biết bao nhiêu anh chàng đẹp trai tiếp cận, có biết bao nhiêu mê hoặc, nàng vẫn giữ gìn nguyên vẹn, vậy mà tới đây đã bị tên khốn này chiếm hết, chiếm sạch sẽ!

Chính là kiểu xâm lược thành trì, đi sâu càn quét!

Khốn kiếp!

Chửi miết chửi miết, nàng đột nhiên sấn tới, túm chặt lấy vạt áo hần nói: ”Nói đi! Ngươi nói rõ cho ta nghe, kỹ thuật tốt vậy, từng luyện qua với bao nhiêu người rồi?”

Trên cành cây, Thiên Ảnh khẽ nghiêng người, rơi sầm xuống đất, ngã một cú chó ăn phân.

Trầm Sát một tay giữ chặt eo nàng, khẽ nhấc bổng cả người nàng vác lên vai, bước nhanh vào trong tấm cung, chướng phong lướt qua, cửa lớn đóng sầm lại, ngăn cách mấy cặp mắt của thị vệ và thị nữ đang ngang nhiên nhìn trộm ở bên ngoài.

Rầm một tiếng, Lâu Thất bị vứt mạnh lên giường, vì lực ném quá mạnh, nàng thậm chí còn lăn một vòng. Nhưng nàng cũng nhanh chóng kịp thời phản ứng, hai tay đập xuống giường nhảy bật lên, thân người cao lớn của Đế Quân nọ lập tức đè nàng xuống.

Hai cơ thể tì sát vào nhau, hai gương mặt gần kề. Mắt nhìn mắt, mũi chạm mũi, hơi thở trên môi quần quýt không thể tách rời.

”Trong mơ, nàng.”

”Cái gì?” Lửa giận đang muốn bùng phát của Lâu Thất bị ba chữ không đầu không đuôi của hần ngắt quãng, nàng cứ thế sững sốt hỏi.

Trầm Sát nói: "Bổn Đế Quân nói, luyện với nàng ở trong mơ."

Lâu Thất hồi lâu sau mới hiểu ra hắn đang trả lời câu hỏi của nàng, hơn nữa đáp án lại là như vậy, mặt nàng nóng bừng, trừng mắt nhìn hắn: "Ý của chàng là, chàng nằm mơ thấy ta?"

Ừ, được thôi, nàng cho phép, cho phép hắn mơ.

Chỉ có điều, hắn nằm mơ hôn nàng, nàng lại chưa bao giờ mơ thấy vậy, thiệt, thiệt quá.

"Bổn Đế Quân đêm đêm ôm nàng ngủ, mơ thấy nàng cũng là điều bình thường." Trầm Sát thản nhiên nói: "Bổn Đế Quân là người đàn ông bình thường."

"Gớm, đàn ông bình thường, bây giờ có cả tá mỹ nữ cho phép chàng phát huy công hiệu bình thường của mình kìa, sao chàng không đi tìm họ?" Lý trí trở lại, tâm tư lập tức được khống chế, Lâu Thất trợn ngược mắt.

"Nàng to gan gớm." Trầm Sát ánh mắt tối đi, "sự sủng ái của bổn Đế Quân, nàng dám coi như không có gì xảy ra?"

Phụt, sự sủng ái của hắn...

Đây là tiết tấu muốn coi nàng là thú cưng?

Lâu Thất chọc chọc vào ngực hắn, nói: "Chàng đứng dậy, chúng ta nói chuyện."

"Nói gì?" Mặc dù không để tâm nhưng hắn vẫn nghe lời nàng đứng dậy, và cũng kéo nàng dậy.

Lâu Thất còn đang tổ chức ngôn từ, suy nghĩ xem nên nói thế nào với người đàn ông cổ đại bá đạo và tự luyện này thì bất ngờ bên ngoài vọng vào giọng nói khá yếu ớt của Thiên Nhất: "Bổn Đế Quân, Hoa thống lĩnh cầu kiến Lâu cô nương."

Sắc mặt Trầm Sát lập tức đen thui.

"Bảo hắn rút!"

Bên ngoài cửa điện, Thiên Nhất nhún vai, quay người nói với Hoa Vu Tồn: "Hoa thống lĩnh, việc này, người nghe thấy rồi đấy!"

Bảo hắn rút, lời này Thiên Nhất không muốn lặp lại.

Hoa Vu Tồn vã mồ hôi, hần bị Đế Quân ghét tới nhường nào đây?

Hần không biết rằng, Trầm Sát vốn dĩ đang bực bội, từ đầu hần tới mời Lâu Thất đi bố trận, Trầm Sát tưởng rằng cùng lắm chỉ đi hai ngày, nào ngờ đi luôn năm ngày! Hôm nay khó khăn lắm mới về lại, vừa hôn được một lần, gã họ Hoa này lại mong ngóng mòn mỏi chạy tới, hần ta muốn làm gì? Chê sống dai quá sao?

Trầm Sát đang sát khí đằng đằng, như thể hóa thành thực chất, Hoa Vu Tồn ở ngoài điện đương nhiên cũng cảm nhận được, hần khẽ rùng mình, muốn lui xuống nhưng lại nghĩ việc này không thể kéo dài thêm được nữa, lập tức khổ não muốn nhổ trụi tóc của mình.

Thiên Nhất đứng bên cạnh rất thông cảm cho hần, nhưng việc này hần cũng không thể giúp đỡ, tuyệt đối không được giúp đỡ.

"Là việc gã người Tây Cương nhốt trong lao, ta đi xem thế nào." Lâu Thất lập tức hiểu ra. Lần này Hoa Vu Tồn tới tìm nàng chắc chắn là vì người kia đã quyết định, nàng cũng biết một người ở nhiều thời điểm sẽ có những quyết định khác nhau, có lẽ bây giờ hần đồng ý, lát nữa sẽ hối hận. Vì thế việc này không thể kéo dài.

Trầm Sát trừng mắt nhìn bóng nàng đi về phía cửa điện, tức anh ách.

Nàng ta rốt cuộc sao có thể biết hần không thể làm gì nàng, cứ thế nói đi là đi?

"Trước khi trời tối nàng không quay lại, bỗng Đế Quân sẽ bằm vằm Hoa Vu Tồn thành tám mảnh vứt đi nuôi Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương."

Giọng nói vô cùng lạnh lùng của Trầm Sát vang lên sau lưng, Lâu Thất không hề dừng bước, chỉ trả lời hần một câu: "Dù sao thì Hoa Vu Tồn là thuộc hạ của chàng, đầu phải của ta, muốn chém muốn giết tùy chàng."

Trầm Sát lập tức chỉ cảm thấy có một ngọn lửa bùng cháy trong lồng ngực, không thoát ra được, cũng không thể dập tắt.

Câu nói Lâu Thất nói ra khi đi tới cửa điện, Hoa Vu Tồn ở bên ngoài cũng nghe thấy, lập tức hần chỉ biết lau mồ hôi lạnh, rầu rĩ chấp tay thi lễ với nàng: "Cô nương cứu thuộc hạ, Đế Quân thực sự sẽ giết thuộc hạ mất!"

Hần khổ quá! Ai mà biết tới không đúng lúc chứ?

Nhìn cảnh tàn tạ của hoa viên hần có thể tưởng tượng ra lửa giận của Đế Quân ban nãy mạnh tới nhường nào.

”Đi thôi.” Lâu Thất đi trước về phía nhà lao, nhưng mới đi chừng vài bước phía sau liền có một luồng gió ập tới, có người ôm lấy eo nàng, dẫn nàng lao lên không, bay đi.

”Bổn Đế Quân cũng muốn mở mang tầm mắt, hừm.”

Lâu Thất tỏ ra không còn gì để nói.

Đương nhiên không thể để nam nhân Tây Cương kia nhìn thấy Trầm Sát, nhìn thấy hắn người ta sẽ căng thẳng, đề phòng, nói không chừng sẽ thay đổi ý định. Có điều, nhà lao này có một lỗ nhỏ, ở bên ngoài có thể nhìn thấy và nghe thấy tình hình ở bên trong, Hoa Vu Tồn trong lòng cũng rất sốt ruột muốn xem, Trầm Sát vừa tới, hắn đâu dám tranh cơ hội đó, chỉ có thể tủi thân tới một bên buồn bực một mình.

”Người tới rồi sao.”

Lâu Thất vẫn giống như lúc trước, bước lên ghế ngồi xuống bàn, dáng vẻ vô cùng thư thái, vô cùng không để tâm.

”Đúng vậy, ta tới rồi, cố gắng để trở thành người không ham muốn không tình cảm có phải rất đau khổ không?” Những thứ khác còn được, cùng lắm cố gắng tu tâm dưỡng tính, không nổi giận, không lo lắng, không hưng phấn, hơn nữa ít ra ngoài là được, cũng không có những tâm trạng sợ hãi, khiếp đảm, nhưng đây là một người đàn ông, một người đàn ông trẻ mới chừng hơn hai mươi tuổi.

Có gì đây?

Có tình cảm.

Lúc trước khi tới đây Lâu Thất đã nhìn thấy trên cổ tay hắn có đeo một sợi dây màu đen, bên trên có xỏ một viên ngọc hình mèo rất xinh xắn.

Nàng không tin đó là thứ hấn thích.

Vậy thì rất có thể đó là món nữ nhân quan trọng đối với hắn đã tặng hắn, nếu như là trưởng bối thì sẽ tặng ngọc như ý, tượng phật... Tặng một con mèo nhỏ đáng yêu, có lẽ là tình nhân, cũng có lẽ là em gái. Nhưng dù là ai đi nữa thì trong lòng hắn cũng có tình cảm, hơn nữa lại là tình cảm sâu đậm.

Đáng tiếc, người bị trúng loại độc tố thần kinh này không thể động tình. Hoặc có thể nói là không được có thâm tình. Tình cảm sục sôi, nhịp tim tăng nhanh, mặt đỏ tim đập loạn xạ, những điều này đều kích thích độc tố phát tác.

Xem ra người đàn ông này phải chịu không ít dày vò.

Vì thế, nàng cực, cực tình cảm trong lòng hẳn khiến hẳn khao khát giải độc.

Lời nàng nói khiến hẳn có chút đau đớn ôm ngực, hẳn cười thê lương nói: "Có lẽ ngươi sẽ không thể nào biết được, cảm giác khi đứng trước người con gái ngươi yêu nhưng vẫn phải cố tỏ ra bình tĩnh và lạnh nhạt."

62. Chương 62

Lâu Thất gật đầu nói: "Ừ, đúng là ta không biết được, nhưng có thể tưởng tượng ra. Nói như vậy ngươi có người thương rồi?"

"Có, nhưng sao chứ?"

"Sao gì mà sao, ta giải độc cho ngươi xong ngươi có thể về tìm nàng ta." Lâu Thất chớp mắt, nói rất nhẹ nhàng.

Nam nhân sững sờ nhìn nàng, nhưng ánh mắt vẫn thoáng qua chút ít hy vọng, hẳn cúi mặt nói: "Ha ha, vào nhà lao của Cửu Tiêu Điện, lại là người Tây Cương, ta còn có cơ hội sống rời khỏi đây? Xem ra cô nương không hiểu con người Trầm Sát rồi. Ta chỉ là muốn giải độc, để thoải mái trải nghiệm mùi vị của sợ hãi và lo lắng thôi."

Lâu Thất móc ngón tay nói: "Lại đây, chúng ta nói chuyện."

"Nói gì?" Mặc dù vẫn còn đề phòng nhưng hẳn vẫn tiến lại gần phía nàng.

Lâu Thất chỉ vào cổ tay hẳn: "Thứ này là người thương của ngươi tặng cho ngươi? Nàng ta tên là gì?"

Nam nhân lập tức giữ lấy chiếc vòng, vẻ mặt đau khổ và nhớ nhung: "Không sai, là nàng ấy tặng ta, tên nàng ấy là Hàn Tiểu Sức, nàng ấy không phải người Tây Cương, chỉ là một nữ nô bị bắt giữ..."

Bên ngoài Trầm Sát nhướng mày. Vương tộc Tây Cương mới có nữ nô bị bắt từ trung nguyên, người này là người trong vương tộc Tây Cương.

Hoa Vu Tồn ở bên cạnh thì cho rằng hình như có gì đó cần phải chú ý, chỉ có điều hẳn nhất thời không nghĩ ra.

"Ngươi tên là gì? Dù sao thì cũng đã quyết định chết một cách thoải mái rồi, còn gì không thể nói chứ?" Lâu Thất đột nhiên thở dài: "Có điều ngươi đã nói là Hàn cô nương kia bị bắt đi, lại là một nữ nô, ngươi nói xem nếu không có ngươi ở bên cạnh, nàng ta sẽ gặp phải những chuyện gì? Lẽ nào ngươi chưa từng nghĩ sẽ sống sót khỏe mạnh về chăm sóc cho nàng ta sao, yên tâm yêu nàng ta mà không còn lo lắng, ở bên cạnh nàng ta?"

"Ta có thể sao?"

”Có thể, người nghe lời ta, ta bảo Trầm Sát thả người ra, thế nào?”

”Người?”

”Đúng, chính là ta. Đúng rồi, ta xin giới thiệu lại một chút, ta là Lâu Thất, thị nữ duy nhất của Tam Trùng Điện, cũng là đại thị nữ cận thân của Trầm Sát.”

”Nói cho hần biết, người là nữ nhân của bốn Đế Quân.” Đột nhiên bên tai vang lên tiếng nói trầm ấm của Trầm Sát, nam nhân trước mặt thì hình như không nghe thấy. Đây là bí mật truyền âm sao?

Lam Thất trợn ngược mắt, thần kinh, tại sao nàng phải nói là nữ nhân của hần, như vậy chẳng bằng nói hần là nam nhân của nàng.

Nàng mặc kệ hần tiếp tục nói: ”Dù sao thì nếu người tin ta, ta giúp người giải độc, thả người đi. Nếu người không tin ta, ta giúp người giải độc rồi lại để Hoa thống lĩnh dùng hình bức cung người, tới khi đó người xem có thể chống cự được không?”

Hai con đường như vậy, tin là kẻ ngốc cũng biết nên chọn sao. Lâu Thất cho rằng mình thật lương thiện.

”Tây Trường Úc, tên của ta.”

”Tây Trường Úc? Đế Quân, cửu vương tử Tây Cương!” Hoa Vu Tồn kinh ngạc nhìn Trầm Sát, hần chỉ nghe thấy tiếng chứ không nhìn thấy tình hình bên trong.

Tây Trường Úc, cửu vương tử của Tây Cương, là em trai cùng cha khác mẹ của Tây Trường Ly, nhưng hai người chỉ hơn kém nhau hai tuổi. Nghe nói Tây Trường Úc từ nhỏ nhiều bệnh sức khỏe yếu, luôn ở trong vương thất Tây Cương không từng ra ngoài, không ai biết trông hần ta như thế nào. Ngoài ra cũng nghe nói, Tây Trường Úc sớm đã lên tiếng nói rằng mình tuyệt đối không cần vương vị, trong ấn tượng của người đời, đây là một kẻ bệnh tật không tranh giành với đời.

Ai ngờ hần lại ngàn dặm xa xôi tới Phá Vực, lại còn trà trộn vào Cửu Tiêu Điện, muốn lên vào Tam Trùng Điện!

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của họ.

”Tương truyền, Tây Trường Úc và tam hoàng tử Tây Trường Ly rất thân thiết, xem ra, Tây Trường Ly cứu hần cũng là hợp tình hợp lý.” Hoa Vu Tồn nói tiếp: ”Nếu như là vậy, Tây Trường Ly chắc chắn sẽ không dễ dàng từ bỏ ý định?”

Trầm Sát trầm ngâm không nói gì, tiếp tục nhìn vào trong nhà lao.

Lâu Thất không biết Tây Trường Ưc là cửu hoàng tử của Tây Cương, nhưng nàng cũng có thể dựa vào tên để đoán được đại khái.

”Tây Trường Ưc, ngồi xuống đi.”

Tây Trường Ưc nghe theo lời nàng ta, ngồi xuống giường.

Lâu Thất nhanh chóng sờ xuống eo, lấy ra một sợi xích bạc, một đầu của sợi xích có treo một hạt hình tròn, khắc hoa văn đuôi phượng. Tây Trường Ưc nhìn thấy món đồ này có phần không hiểu: ”Cái này dùng để làm gì?”

”Tây Trường Ưc nhìn vào khối cầu này.” Giọng Lâu Thất bất ngờ trở nên rất nhẹ, rất mơ hồ, như thể từ nơi rất xa vọng tới: ”Tây Trường Ưc, người cảm thấy rất mệt, rất buồn ngủ rồi phải không, hãy thả lỏng bản thân, làm theo tâm ý của mình, tới nơi người muốn đi nhất, đi đi. Đúng rồi, có thể dẫn theo người mà người yêu thương, tên nàng ta là Hàn Tiểu Súc có phải không? Nhìn xem, nàng ta đang ở phía trước mỉm cười với người. Hàn Tiểu Súc, nàng ấy đẹp không?”

”Đẹp...” Tây Trường Ưc ánh mắt mơ màng, nhưng hắn không hề mất đi ý thức, cũng không hề ngủ.

Trước mắt hắn, người con gái hắn yêu thương đang mỉm cười, khẽ gọi hắn: ”Cửu hoàng tử, cửu hoàng tử.”

”Gọi ta Trường Ưc.”

”Trường Ưc, chàng biết không? Tên chàng không hề giống với tên của người Tây Cương, Trường Ưc, Trường Ưc, rất giống với phong cách người Đông Thanh chúng ta.”

”Tiểu Súc thích là được.”

Trầm Sát bước vào, không hề phát ra tiếng động nào, đứng lặng lẽ quan sát ở bên cạnh. Lâu Thất liếc mắt nhìn hắn, cũng không nói gì.

Nàng lại sờ lên eo, khẽ tay kẹp chặt mười cây kim bạc rất dài.

Trầm Sát liếc nhìn qua eo nàng, từ lâu hắn đã cảm thấy kỳ lạ, đai lưng của nàng rộng hơn đai bình thường, nhìn cũng chỉ dày hơn một chút, nhưng bên ngoài nhìn cũng không thấy gì khác lạ, sao nàng ta lại thường xuyên lấy ra được các món đồ ở bên trong? Cứ như thể cất thoải mái không đây. Hôm nào đó hắn phải tháo đai lưng của nàng xuống xem thế nào.

Khi hắn còn đang nghĩ tới việc tháo đai lưng của nàng, hai tay Lâu Thất nhanh như bay, căn bản không thể nào nhìn rõ động tác, đợi khi nàng dừng lại, mười cây kim dài đã cắm lên đỉnh đầu Tây Trường Ưc.

Trên đỉnh đầu bị cắm nhiều kim tới vậy, nhìn có vẻ rùng rợn.

"Hoa Vu Tồn." Lâu Thất gọi, lúc này đã có thể lên tiếng rồi.

Hoa Vu Tồn vội vàng bước vào: "Lâu cô nương có gì giao phó?"

"Đi tìm thần y xin mười viên giải độc hoàn lại đây."

"Vâng!"

"Nàng không có giải độc hoàn?" Trầm Sát nhướng mày hỏi, lại liếc nhìn đai lưng của nàng.

Lâu Thất cảnh giác nhìn hắn: "Chủ tử, ta rất nghèo, không có gì cả, hơn nữa, đây là làm việc cho chủ tử, đương nhiên phải dùng đồ của Cửu Tiêu Điện."

"Đồ của bốn Đế Quân cũng chính là đồ của nàng, bốn Đế Quân cho phép nàng dùng." Hắn rất hào khí nói.

Lâu Thất ánh mắt phát sáng: "Vậy khi nào chàng cho ta một chút vàng?" Đừng nói những thứ sáo rỗng, cho nàng dùng thuốc thì có ý nghĩa gì, cho nàng chút gì thực tế một chút. Bây giờ nàng rất nghèo, có nhiều thứ bảo vệ tính mạng, nàng còn cần phải dùng bạc để mua nguyên liệu về chế tạo. Chủ yếu là, nàng muốn chuồn thì cũng phải có lộ phí đi đường.

"Vàng? Nàng cần vàng làm gì?" Không đợi nàng trả lời, hắn lại nói: "Cần dùng gì chỉ cần cho người đi lấy, vàng bạc nàng cũng đâu có cơ hội tiêu."

Bà nó chứ!

Lâu Thất suyết chút nữa chửi thành tiếng. Rõ ràng là còn đề phòng nàng mà, nói hay thế làm gì, cái gì mà của hắn cũng là của nàng, nói thì hay đấy.

"Lâu cô nương, giải độc hoàn tới rồi." Sau lưng Vu Hoa Tồn là Ứng vệ.

"Chủ tử, người cũng ở đây sao?"

Dọc đường đi Hoa Vu Tồn không nói với hắn Trầm Sát ở đây sao? Đừng giả tạo vậy chứ. Lâu Thất trợn ngược mắt, nói: "Các người tưởng đây là cái chợ sao? Đồng người chen chúc ở đây làm gì thế? Đi ra ngoài."

Ứng trừng mắt nhìn nàng, sao lại như vậy, có ý định đuổi hắn à? Nhưng Trầm Sát liếc mắt nhìn qua, hắn chỉ đành bối rối lui ra. Chẳng qua chỉ là muốn xem bản lĩnh của nàng ta thôi, khó khăn vậy sao?

Thấy Ung và Hoa Vu Tồn đều đã ra ngoài, ánh mắt Lâu Thất liếc qua, Trầm Sát hơi nheo mắt lại: "Muốn đuổi bốn Đế Quân?" Giọng nói không hề che giấu uy hiếp. Ai cũng có thể đuổi, tới hần cũng muốn đuổi ra ngoài?

Hần không hài lòng thấy nàng một mình ở trong cùng phòng với Tây Trường Ưc, cho dù chỉ là giải độc cũng không được, cho dù là vì giúp hần cũng không được. Hần cứ ngồi lại đây xem, hần muốn xem nàng có thực sự dám đuổi hần hay không.

Lâu Thất bất ngờ mỉm cười: "Đâu thể nào, chủ tử, người ngồi đi."

Tiểu nữ tử biết co biết duỗi, nàng không hề cảm thấy mất mặt, một chút cũng không.

Nhưng hần chắc không muốn ra ngoài, không lợi dùng thì thật lãng phí. Lâu Thất cầm mười viên giải độc hoàn bước tới, đưa ra trước mặt hần: "Phiền chủ tử nghiền những viên thuốc này thành bột."

Đây là lần đầu tiên có người sai hần làm việc, mặc dù chỉ là nghiền nhỏ thuốc viên.

Trầm Sát nhìn nàng giây lát, sau đó cầm lấy thuốc thật, mười viên, chỉ khẽ bóp nhẹ tay, khi mở ra, trong lòng bàn tay đã có một nhúm bột.

Ừ, được thôi, nhiệm vụ nàng giao cho hần đúng là quá vất vả.

Lâu Thất đảo mắt, cầm một chiếc cốc lên bảo hần cho bột thuốc vào trong, sau đó đổ nửa cốc nước lắc đều, tay nàng lướt nhẹ trên chiếc cốc, lại lắc tiếp, cầm tới phía Tây Trường Ưc, định giơ tay đỡ lưng hần. Trầm Sát liền quát lên: "Nàng làm gì vậy?"

"Cho hần uống thuốc."

Trầm Sát đứng phát dậy bước tới giành lấy chiếc cốc trong tay nàng, một tay thô lỗ bóp miệng Tây Trường Ưc, đồng thời cũng nhanh chóng đổ nước vào miệng hần, động tác tuyệt đối rất thô bạo. Lâu Thất há hốc miệng nhìn hần buông tay ra, má Tây Trường Ưc vẫn còn hai vết ngón tay tím bầm!

"Có cần phải vậy không?" Nàng chỉ lẩm bẩm nói nhưng không biết tại sao trong lòng lại có cảm giác ngọt ngào lướt qua.

Tay nàng bắt quyết, quay lưng với Trầm Sát, Trầm Sát không nhìn rõ động tác của nàng, chỉ thấy mấy cây kim trên đỉnh đầu Tây Trường Ưc đang rung lên. Một lát sau nàng lại rút nhanh những cây kim đó ra, vừa rút ra liền có khói màu đen nhạt tỏa ra từ vị trí cắm kim ban nãy, những tia nhỏ xíu lan tỏa trong không trung.

Trong không khí có mùi hơi hôi.

Trầm Sát nhú mày, mặt biến sắc, quát lên: "Cút ra."

Giọng hân vừa vang lên, bên ngoài Ung và Hoa Vu Tồn đã bay về phía một cái cây ở bên cạnh. Lá cây xào xạc rơi xuống, có tiếng cười trong trẻo vang lên.

"Hahaha... Trầm Sát ca ca, huynh vẫn lạnh lùng như vậy."

63. Chương 63

Trầm Sát ca ca?

Trầm Sát đứng ngoài cửa, cuối cùng cũng thu lại nội lực đánh ra.

Lâu Thất búng tay trước mắt Tây Trường Úc, Tây Trường Úc vốn đang nhắm mắt liền từ từ mở mắt ra, ngã ngửa ra sau. Lâu Thất cũng mặc kệ hắn, dù gì thì cũng là ngã trên giường.

Nàng bước ra ngoài, nói với hai thủ vệ ở trước cửa: "Khóa cửa, ngày mai hắn mới tỉnh lại được."

"Vâng, Lâu cô nương."

"Trầm Sát ca ca, cô ta là ai?" Lá vẫn chưa ngừng rơi, Ung và Hoa Vu Tồn đã quay người đứng lại chỗ cũ. Trong màn lá tung bay, một thiếu nữ mặc xiêm y màu xanh nhạt từ từ hạ xuống, nàng ta tuổi chừng mười lăm mười sáu, đôi mắt to tròn, môi hồng đào chúm chím, rất xinh đẹp. Nhưng thứ Lâu Thất chú ý tới chính là sợi roi vàng kim xen kẽ đỏ rực quấn trên eo cô ta.

Lâu Thất nhích hai bước về phía Ung, hạ thấp giọng nói: "Đây là ai?"

Ung không trả lời nàng, chỉ đột nhiên cầm lấy cổ tay nàng, nói với Trầm Sát: "Chủ tự, thuộc hạ cáo lui."

Nói xong hắn liền kéo Lâu Thất rời khỏi đây.

Phụt một tiếng, roi vung mạnh lên vang lên tiếng xé gió. Ung mặt biến sắc, chân nhích nhẹ, kéo Lâu Thất vội vàng né tránh, vừa hay né được roi kia, nhưng vẫn không đợi họ đứng vững, roi kia lại giống như linh xà tiếp tục đánh tới, lần này là nhằm vào mặt của Lâu Thất.

Lâu Thất nhắm mắt, đưa tay gạt lấy roi của cô ta, Ung thất thanh nói: "Không được chạm vào."

Keng một tiếng, Phá Sát bay nhanh tới đánh trúng roi, lóe ra hoa lửa. Chiếc roi đó được làm bằng kim loại.

Trong đầu Lâu Thất thoáng qua một bức tranh nhìn thấy trong sổ tranh của lão đạo sĩ, hình nửa người

của một nữ nhân, trong tay nữ nhân đó đang cầm một chiếc roi như vậy, nhưng nữ nhân đó thì không phải thiếu nữ trước mặt.

“Gây sự đủ chưa?”

Giọng Trầm Sát lạnh lùng vang lên.

”Trầm Sát ca ca còn chưa nói với Đan Nhi cô ta là ai.”

Lâu Thất vung tay Ưng ra, quay người lại, lạnh lùng nhìn thiếu nữ xinh đẹp kia.

Được, được lắm, không hề quen biết, lẽ nào nàng giết chết cả nhà cô ta, hay là giết chết người thương của cô ta? Khiến cô ta vừa tới nơi đã lấy roi quất vào mặt nàng?

Vừa nãy nàng biết lai lịch của chiếc roi này.

Roi Kim Lôi, ngâm độc chín chín tám mươi một ngày, độc tố đã ngấm sâu vào trong roi. Roi Kim Lôi gặp máu, độc tố sẽ lập tức ngấm vào máu của đối phương, phát tác càng nhanh, cho dù có giải độc hoàn trong tay cũng vô dùng, nhưng vết thương đó sẽ không thể lành lại. Bởi vậy vừa nãy cô nương kia không nói năng gì đã quất về phía mặt nàng, ý đồ hủy hoại dung mạo của nàng.

Rất tốt. Mới tí tuổi mà tâm địa đã tàn độc như vậy. Vấn đề này nàng đắc tội với cô ta khi nào?

Trầm Sát ca ca?

Đừng nói với nàng, chỉ vì nàng là nữ nhân xuất hiện bên cạnh Trầm Sát! Vậy thì những đề phi ngày mai Trầm Sát phong chẳng phải sẽ gặp tai họa hết sao?

Hay quá, nàng còn đi lo lắng những đề phi kia nữa đấy.

Trầm Sát nhìn nàng lên tiếng, nhưng lại nói với Đan Nhi: ”Thị nữ của bốn Đế Quân.”

Không biết tại sao Lâu Thất cảm thấy vô cùng bức bối. Thị nữ, thị nữ! Sao không nói nàng là nữ nhân của hần nữa? Tốt, tốt lắm, cô Đan Nhi này rốt cuộc quái quỷ gì đây?

Ưng kéo nàng: ”Đi thôi.”

Lâu Thất bước một bước về phía Đan Nhi, chỉ một bước này thôi đột nhiên nàng cảm thấy hàn ý dấy lên! Không đúng, có điều không ổn! Có bốn luồng tử khí lập tức khóa chặt lấy nàng! Chỉ cần nàng tiến thêm

một bước nữa, nàng dám chắc bốn luồng tử khí đó sẽ lập tức bao vây, xé tan nàng!

Sao lại có thứ đó?

Lửa giận của Lôu Thất nén xuống. Có thể né tránh cảm trí của nàng để ẩn nấp xung quanh thì không phải thứ tầm thường. Trước giờ nàng không phải người lỗ mãng, mạng chỉ có một, giết người thì nàng không muốn để mạng.

Nàng lập tức thu chân, cúi đầu, lui xuống cùng Ứng.

Trầm Sát thu lại ánh mắt, nhìn Đan Nhi, trong đáy mắt là băng hàn thấu xương: "Vấn Thiên Sơn có ý gì?"

"Ai ya, Trầm Sát ca ca, Vấn Thiên Sơn phái Đan Nhi tới đương nhiên là để chúc mừng rồi, còn nữa giúp Trầm Sát ca ca chọn đệ phi. Nhìn xem, đây là đại lễ các trưởng lão bảo Đan Nhi đưa tới."

Đan Nhi vỗ tay, sau lưng có một người mặc y bào màu xám, đội mũ trùm đầu che hết mặt xuất hiện, tay ôm một chiếc hộp.

Nhưng cô ta lại cười nói: "Có điều đại lễ này không phải dành cho Trầm Sát ca ca, là tặng cho đệ phi ngày mai chọn, bởi vậy Đan Nhi vẫn giữ lại." Cô ta xua tay, người đó lại lui xuống.

Rõ ràng gã ta đứng sau lưng Đan Nhi nhưng Trầm Sát không hề cảm nhận được sự tồn tại của gã.

"Nếu vậy bốn Đệ Quân đa tạ các trưởng lão của Vấn Thiên Sơn."

"Trầm Sát ca ca không cảm ơn Đan Nhi sao?"

"Nạp Lan cô nương từ xa tới, hãy nghỉ ngơi sớm đi. Thiên Nhất!"

Thiên Nhất từ bên cạnh xuất hiện: "Đệ Quân!"

"Dẫn Nạp Lan cô nương tới Nhị Trùng Điện nghỉ ngơi!"

"Tuân lệnh!"

Trầm Sát toàn thân băng hàn, quay người bước đi

Nạp Lan Đan Nhi vốn dĩ định nói tới Tam Trùng Điện nhưng lại thôi, đảo mắt xong lại mỉm cười tươi như

hoa, ngoan ngoãn đi theo Thiên Nhất.

Trong Tam Trùng Điện, Ứng không yên tâm nhìn Lâu Thất, lại không nhịn được lên tiếng: "Những điều ta nói người có nghe vào tai không vậy? Vãn Thiên Sơn bây giờ chủ tử chưa thể đối phó, có uất ức gì cũng phải nhịn, nhịn, sau này chủ tử sẽ trút giận giúp người."

Lâu Thất liếc nhìn hắn.

Khi bị Ứng kéo về Tam Trùng Điện, có không ít thị vệ thị nữ đang thu dọn hoa viên bị phá hoại, nhưng khi Ứng tới lập tức bảo họ lại làm cho hoa viên trở lại bộ dạng tan hoang như trước và đuổi người đi, sau đó nói với nàng một thôi một hồi về lai lịch của Nạp Lan Đan Nhi.

Đệ tử quan môn của đại trưởng lão Vãn Thiên Sơn.

Vãn Thiên Sơn. Mười hai trưởng lão, sơn đồ vô số.

Núi không phải núi bình thường, nghe nói là núi thần. Vãn Thiên tức hỏi trời, mười hai trưởng lão trên thông thiên văn, dưới tường địa lý có thể đoán định vận mệnh của người đời, còn có thể đoán ra được quốc vận của một nước.

Điều này đương nhiên không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là mười hai trưởng lão của Vãn Thiên Sơn, công phu kinh người, đặc biệt là đại trưởng lão và nhị trưởng lão, nghe nói đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Vãn Thiên Sơn độc lập ở bên ngoài các nước, nhưng cách Phá Vực gần nhất, nghiêm túc mà nói, Vãn Thiên Sơn nằm trong phạm vi của Phá Vực. Việc Trầm Sát tấn công Phá Vực, Vãn Thiên Sơn cũng không hỏi tới, nhưng hắn xưng đế ở Phá Vực, Vãn Thiên Sơn liền sai người tới.

Ứng còn nhớ lần đó, nữ nhân đó cũng phô trương như vậy, tới nơi liền trực tiếp trấn áp tất cả mọi người ở Phá Vực. Chỉ có sáu người, khí thế đã áp đảo bọn họ. Nữ nhân đó chẳng qua chỉ mới mười tám, phát tay áo một cái cũng khiến hắn thổ huyết nội thương.

Tứ vệ liên thủ cũng không đánh lại được hai lão nhân mặc áo bào xám thuộc hạ của ả ta.

Chỉ có điều nữ nhân đó ái mộ Đế Quân.

Vãn Thiên Sơn quyết định thời gian, đại lễ tuyển phi diễn ra vào ngày mười lăm, họ đều không có ý kiến gì, uất ức không? Uất ức, nhưng nhận nhịn cho gió yên bể lặng. Chỉ có tứ vệ bọn họ biết sự phẫn nộ trong lòng Đế Quân.

"Sẽ có một ngày, Đế Quân sẽ..." Ứng hạ giọng, giơ tay ra hiệu tiêu diệt, vẻ mặt lạnh lùng nói với Lâu Thất:

"Vì thế, trước đó ngươi phải nhẫn nhịn."

Hắn ta nào biết, vừa rồi Lâu Thất vô cùng tức giận.

Nhưng có thể thuần phục Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương chẳng qua là nàng có thiên phú ở mặt đó mà thôi, luận về võ lực, một nghìn Lâu Thất cũng không đủ để Vãn Thiên Sơn tiêu diệt. Hắn sợ, sợ nàng làm bừa.

"Ừng." Lâu Thất bất ngờ gọi hắn, Ưng sững người.

"Sao?"

Lâu Thất mỉm cười rạng rỡ nhìn hắn, cơn giận ban nãy đã biến mất không còn dấu vết, vẻ mặt tò mò: "Vừa rồi ngươi nói minh châu trên tay của đại trưởng lão Vãn Thiên Sơn, cũng chính là sư tỷ của Nạp Lan Đan Nhi cô nương, thích chủ tử?"

"Đúng vậy."

"Cô ta tên là gì?"

"Nạp Lan Họa Tâm!" Ưng nhắc tới cái tên này, trong lòng cảm thấy khí lạnh bốc lên.

Lâu Thất nhướn mày nói: "Một cái tên rất hay, có phải cũng rất xinh đẹp không?"

"Đẹp, rất đẹp, vô cùng đẹp." Ưng sực tỉnh lại, đề phòng nhìn nàng: "Ngươi hỏi tỉ mỉ vậy làm gì?"

"Không có gì, chỉ đột nhiên phát hiện ra chàng mắt đỏ của chúng ta có nhiều hoa đào quá!" Lâu Thất nói có chút thản nhiên, nhưng ánh sáng sắc lạnh trong mắt nàng thì không ai nhìn thấy.

Nguyệt vệ vội vàng chạy tới, sau lưng còn có Tuyết vệ.

Nhìn thấy Tuyết vệ, Lâu Thất nhướn mày.

Vị này nội thương còn chưa khỏi, đã chạy ngược chạy xuôi thế này rồi, không mệt sao?

Tuyết vệ nhìn thấy Lâu Thất liền mỉm cười quái dị.

"Lâu Thất, ngươi về từ nhà lao phải không, không biết có gặp Đan Nhi cô nương không?"

"Tuyệt." Ung nhú mày, cảnh cáo nhìn cô ta.

"Ừng, người thay đổi rồi." Tuyệt vệ nhìn hấn, không cười nữa.

"Được rồi, có thời gian tranh cãi, không bằng mau chóng suy nghĩ ngày mai nên làm thế nào." Nguyệt nhìn Lâu Thất, Lâu Thất đứng dậy, nhún vai nói: "Các người nói chính sự, ta đi ngủ bù. Nhị Linh, Nhị Linh."

Thấy đi ra xa, Nhị Linh bước tới đón, họ còn nghe thấy giọng nàng vọng lại.

"Có gì ăn không? Cô nương nhà người đói lắm rồi."

"Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn, thật sự không hiểu chủ tử ứng ý cô ta điểm nào." Tuyệt nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng ánh mắt nhìn thấy Trầm Sát liền lập tức thu lại thái độ.

"Bái kiến chủ tử!"

"Vào đi."

Trầm Sát không nhìn cô ta mà đi thẳng tới tiểu sảnh ở bên cạnh.

Nhị Trùng Điện có Nạp Lan Đan Nhi, Sảnh Nghị Sự không còn tiện nữa.

"Chủ tử, Vấn Thiên Sơn có ý gì vậy?" Nguyệt lên tiếng trước tiên.

"Nạp Lan Đan Nhi tới rồi, Nạp Lan Họa Tâm không tới, việc này có gì đó kì lạ." Tuyệt vệ trong lòng bực bội, nhưng cô ta vẫn luôn biết Vấn Thiên Sơn rất lợi hại, nên cô ta không có ý tranh cao thấp với Nạp Lan Họa Tâm.

Nạp Lan Họa Tâm một người được chọn làm đế hậu.

Vốn dĩ vị trí đế hậu mai sẽ không phong tước, vẫn để trống, Vấn Thiên Sơn không cần phái người tới, dù sao họ cũng tự cho rằng mình là người bề trên, không thể nào tới chúc mừng những đế phi khác.

Nhưng Nạp Lan Đan Nhi tới rồi, Nạp Lan Đan Nhi này luôn coi sự tử giống như mạng sống của mình, cô ta tới để trông chừng cho sự tử?

Trầm Sát mím chặt môi không nói gì.

Ba người đưa mắt nhìn nhau không nói gì.

Một lúc lâu sau, Trầm Sát mới lên tiếng: "Thiên Nhất, Địa Nhị, từ giờ phút này, hãy ở sát bên cạnh nàng ta, không được rời nửa bước, bảo vệ tính mạng cho nàng ta."

Ba người nghe thấy vậy lập tức kinh ngạc nhìn Trầm Sát, phản ứng mạnh nhất là Tuyết vệ.

"Chủ tử, người nói vậy là có ý gì? Người nói nàng ta, không lẽ nào là Lâu Thất? Thiên Nhất, Địa Nhị là ám vệ của người, tình hình ngày mai khó đoán, nguy hiểm trùng trùng, họ sao có thể rời khỏi người để đi bảo vệ người đàn bà không liên quan?"

64. Chương 64

"Từ khi nào quyết định của bốn Đế Quân cần người thắc mắc?" Giọng Trầm Sát lạnh lùng như nước băng. Ánh mắt sắc lạnh như thực chất khiến Tuyết vệ lão đảo.

Trái tim cô ta vô cùng thê lương, không phải như vậy, không nên như vậy! Trước đây chủ tử tuy lạnh lùng như không tới nỗi đối xử với cô ta như vậy. Trong đầu cô ta thoáng qua bóng dáng Lâu Thất.

Là cô ta, đều tại cô ta! Chính là từ sau khi Lâu Thất tới chủ tử mới biến thành như thế này.

Cô ta nhất định sẽ giết Lâu Thất!

Tuyết thu lại thần sắc, cúi đầu nói: "Là thuộc hạ đã đi quá giới hạn."

Nguyệt vệ nheo mắt, nhìn cô ta nhưng không nói gì.

Đại lễ tuyển phi ngày mai hủy bỏ." Trầm Sát nói ra câu này khiến cả ba người kinh hãi sững sờ, một hồi lâu không thể phản ứng gì.

Hủy bỏ đại lễ tuyển phi? Sao có thể như vậy được? Sao có thể? Họ đã chuẩn bị lâu như vậy, mỹ nhân các nước cũng đã tới, còn có cả khách mời tới chúc mừng, hôm nay đều đã tới nơi, bên ngoài Nhất Trùng Điện và Cửu Tiêu Điện, bao gồm cả Nhị Trùng Điện đều đã có người ở. Mọi thứ ngày mai đã sắp xếp ổn thỏa, tới người của Vãn Thiên Sơn cũng đã mang lễ vật tới, lúc này nói hủy bỏ đại lễ tuyển phi, điều này khiến Phá Vực phải ăn nói thế nào với những người kia.

"Ăn nói ra sao? Bốn Đế Quân làm việc, trước giờ không cần phải nói rõ với người khác." Trầm Sát lạnh lùng nói.

Ung lo lắng, nói: "Đế Quân, không ổn, nếu như lỡ mồm hủy bỏ đại lễ tuyển phi, các nước sẽ nổi giận, chúng ta căn cơ chưa ổn, sẽ lại kết thêm kẻ địch..."

Nguyệt ngắt lời hắn, trầm ngâm nói: "Hủy bỏ đại lễ tuyển phi, kết quả không tồi tệ như chúng ta nghĩ đâu, chỉ ít có một người rất hài lòng."

Tuyết là con gái, ngay lập tức hiểu ra: "Người nói là Nạp Lan Họa Tâm?"

"Không sai." Nguyệt nhìn cô ta nói: "Không có người con gái nào muốn chia sẻ phu quân của mình với người phụ nữ khác, nếu như chủ tử không tuyển phi, Nạp Lan Họa Tâm chắc sẽ vui mừng nhất. Nhưng nếu vậy, chủ tử cần phải trực tiếp phong nàng ta làm hậu, như vậy Vãn Thiên Sơn mới đứng về phía chúng ta, mỹ nhân và sứ thần các nước mới không dám có ý kiến."

"Ừ, người nói lại câu vừa nãy xem." Trầm Sát đột nhiên lên tiếng.

Nguyệt sững người, lặp lại: "Chủ tử cần phải trực tiếp phong nàng ta làm hậu, như vậy Vãn Thiên Sơn mới đứng về phía chúng ta..."

"Câu trước đó."

"Nếu như chủ tử không tuyển phi, Nạp Lan Họa Tâm chắc sẽ vui mừng nhất..."

"Câu trước đó nữa."

Nguyệt dừng lại, trong lòng giật mình, là câu đó? "Không có người con gái nào muốn chia sẻ phu quân của mình với người phụ nữ khác..." Trời ơi, không phải như hắn nghĩ chứ, nếu như là vậy, vậy thì hắn không nên nói ra câu này, có thể thu lại được không?

Nhưng ông trời không nghe thấy lời cầu nguyện của hắn.

Trầm Sát nhíu mày, đột nhiên nói: "Quyết định vậy đi, hủy bỏ đại lễ tuyển phi ngày mai!"

"Chủ tử..."

"Chủ tử, vậy..." có cần phong Nạp Lan Họa Tâm làm hậu không? Mặc dù nàng ta không tới nhưng nàng ta si mê chủ tử như vậy, trực tiếp phong nàng ta, nàng ta chắc chắn sẽ rất vui lòng.

"Không có điều gì khác."

Trầm Sát vung tay, ra lệnh thảo luận các việc để ứng phó sau khi hủy bỏ đại lễ tuyển phi.

"Cái gì? Hủy bỏ đại lễ tuyển phi?"

Trong hoa viên, ánh trăng mờ lung. Lâu Thất bị Nguyệt và Ứng kéo tới một góc, còn không kịp sừng cô lên thì đã nghe thấy một tin tức khiến hắn bất ngờ: "Tại sao?"

Đang yên đang lành, chuẩn bị hết cả rồi, ngày mai là ngày để tuyển chọn, bây giờ đột nhiên nói hủy là hủy, có suy nghĩ tới ảnh hưởng không vậy? Lâu Thất lắc đầu, chỉ cảm thấy rằng cỗ máy giết người Trầm Sát, không những tính khí thất thường mà còn không sợ thiên hạ đại loạn. Công chúa nhà người ta đều đã tới đại lễ chọn phi của người, hạ thấp thân phận tôn quý cùng các mỹ nhân khác tới cho người lựa chọn, đây đã là thể diện rất lớn rồi, dù sao những ngày này nàng cũng đã biết được rằng, Phá Vực hiện vẫn đang vô cùng bất ổn, trong nước hiểm họa trùng trùng, nếu lại dắc tội với ngoại địch, tới lúc đó nội ngoại công kích, cho dù Trầm Sát có thể một người địch vạn người thì cũng không thể kháng cự lại với chiến thuật rùng người của họ.

Lâu Thất nhíu mày.

Nguyệt nhìn nàng nói: "Điều này có lẽ Lâu cô nương biết nguyên nhân."

"Ta biết gì chứ, ta không biết." Lâu Thất trừng mắt nhìn hắn: "Ta cũng không biết tại sao các người không đi khuyên can hắn lại lên la lên lút tới gần nhà xí để bắt ta."

Bà nó chứ! Nàng chỉ là đi vệ sinh thôi mà hai tên giống như trộm hái hoa này đột nhiên xuất hiện, khiến nàng sợ khiếp vía.

Nghe nàng nói vậy, hai gã đàn ông cũng cảm thấy hơi ngượng, mặt Ứng thậm chí bắt đầu nóng bừng. Việc này ở hiện đại có lẽ không sao, nhưng là ở đây, chặn một cô gái ở gần nhà xí, đúng là giống với trộm hái hoa.

Nhưng họ cũng không có cách nào cả, ban ngày Lâu Thất tự tới thiên điện để ngủ, họ nghị sự xong đi ra, Đế Quân liền đi bắt người, vác thẳng nàng ta tới tắm cung của người, họ làm gì còn cơ hội nào nữa? Tới lại gần một chút, Thiên Nhất và Địa Nhị cũng xuất hiện.

Chỉ có thể canh ở gần nhà xí, chỉ hi vọng Lâu Thất dậy đêm. Vì họ thông qua Nhị Linh biết rằng, Lâu Thất ở cùng Đế Quân, thông thường không quen dùng bồn trong điện. Khụ khụ...

Cũng may quả nhiên Lâu Thất xuất hiện, nếu không thực sự họ cũng không biết phải làm sao?

"Việc Đế Quân quyết định, chúng ta có thể khuyên được sao?"

Lâu Thất lập tức giận dữ phì cười: "Ý, vậy thì kì quá lạ quá, các người đã biết là không khuyên được, các người còn tới tìm ta làm gì? Mau đi tắm gội ngủ thôi." Nàng xua tay chuẩn bị về ngủ tiếp. Hôm nay nàng cũng rất mệt.

"Lâu Thất." Nguyệt gọi nàng: "Đế Quân hủy bỏ đại lễ tuyển phi là vì người."

"Vì ta? Nguyệt vệ đại nhân, người đừng đùa giỡn vậy chứ, tiểu nữ tử gan nhỏ lắm, không chịu được sự đùa giỡn vậy đâu, sợ quá." Nàng vỗ ngực, vẻ mặt không dám lĩnh giáo, khiến Nguyệt và Ứng tức hộc máu.

Bây giờ Ứng cũng vậy, mới đầu hắn còn bị nàng gạt, vờ yếu ớt, vờ nhút nhát, người yếu ớt nhút nhát mà dám thuần phục Tuyết Sơn Bạch Ứng Vương? Có thể để ứng vương đưa lên không trung sau đó lại lao xuống mà mặt không biến sắc?

Đúng là hắn đã bị nàng ta đùa giỡn trong lòng bàn tay, sao lại có thể như vậy chứ?

Hắn còn chưa tìm nàng ta tính sổ, nàng ta lại dám tiếp tục giả vờ, giả vờ!

Hắn giơ tay lên định đập xuống đầu nàng ta, Nguyệt liền nắm tay hắn lại, ngăn cản hắn, Ứng không hiểu nhìn Nguyệt, Nguyệt thì thào một câu khiến hắn lập tức sững người.

"Nàng ta sau này có thể sẽ là chủ mẫu của chúng ta!"

Chủ mẫu, chủ mẫu, Lâu Thất có khả năng là chủ mẫu của họ!

Đầu Ứng rối bời.

Tiếp theo hắn chẳng thể nào chú tâm nghe điều Nguyệt và Lâu Thất nói nữa.

"Lâu Thất, hôm nay ta nói một câu, Đế Quân bắt ta lặp lại ba lần."

Lâu Thất không thể không thừa nhận, Nguyệt đúng là một người biết nói chuyện. Hắn biết nắm bắt trọng điểm, chỉ ít giây trong lòng như bị mèo cào, bị hắn làm cho hiểu kỳ, nàng chớp mắt, nhìn hắn: "Nói gì?" Đúng rồi, hiểu kỳ tức là nàng đã thua, nhưng nàng không thể kìm chế được.

"Không có người con gái nào muốn chia sẻ phu quân của mình với người phụ nữ khác..."

Giọng nói ôn hòa của Nguyệt nói ra câu nói này khiến Lâu Thất có phần ngẩn ngơ, nàng sững sờ hỏi: "Tại sao, tại sao người lại nói câu đó?"

Trên thực tế Nguyệt cũng không hiểu tại sao khi đó mình lại nói ra như vậy, câu nói này là khi còn nhỏ nghe mẫu thân hắn nói, khi đó hắn không hiểu lắm, nhưng không biết vì sao câu nói này khiến hắn ghi nhớ sâu sắc trong đầu.

Bây giờ nghĩ lại hắn cũng cảm thấy đầu mình khi đó chắc chắn trúng gió.

Đáng tiếc, hắn không có cách nào thu hồi lại lời nói đó. Khi ấy, dáng vẻ suy ngẫm của Đế Quân khi nghe hắn lặp lại ba lần, hắn biết thế là xong, xong thật rồi. Vì vậy hắn chỉ có thể tới thuyết phục Lâu Thất.

”Nghe nói, Nạp Lan Họa Tâm là người được tuyển vào vị trí đề hậu, là sư tỷ của Nạp Lan Đan Nhi, con gái đại trưởng lão của Vân Thiên Sơn, thân phận tôn quý hơn cả công chúa các nước nhỏ?” Lâu Thất đột nhiên hỏi một câu.

Nguyệt thận trọng ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

”Vì thế, chủ tử nói không chừng hủy bỏ đại lễ tuyển phi là vì nàng ta. Người nghĩ mà xem, nếu không tại sao trước đây hắn không có suy nghĩ này, sau khi Nạp Lan Đan Nhi tới mới đột nhiên quyết định như vậy?” Lâu Thất xòe hai tay ra: ”Các người không biết khi ở nhà lao, chủ tử nói gì với Nạp Lan Đan Nhi, nói không chừng chính là Nạp Lan Đan Nhi yêu cầu như vậy.”

Nguyệt lại sững người.

Đây cũng là một khả năng, nhưng sau khi nói ra câu đó, tại sao ngay lập tức hắn nghĩ tới Lâu Thất, chính là nàng ta, không có ai khác, Nạp Lan Họa Tâm cũng không thể được đặt vào vị trí đó. Đây là trực giác của hắn, sau đó hắn cũng đã từng phân tích, nếu không phải là nàng, Đế Quân chắc sẽ trực tiếp phong Nạp Lan Họa Tâm làm đề hậu mới đúng, nhưng họ thảo luận mãi, người cũng không hề nhắc tới Nạp Lan Họa Tâm.

”Dù thế nào đi nữa, Lâu Thất, người có địa vị rất quan trọng trong lòng Đế Quân, việc này ta hi vọng người có thể khuyên can Đế Quân, chúng ta sẽ chuẩn bị cả hai phương án.” Nguyệt nói xong liền cúi người với nàng: ”Nhờ cả vào người đấy, Lâu Thất. Cửu Tiêu Điện bây giờ không thể chống cự lại được nội ngoại công kích, cũng không thể chống chịu được nộ hỏa của cả thiên hạ, Đế Quân đi tới bước này không hề dễ dàng, người cũng không muốn mọi thứ của người đều sẽ bị kẻ khác phá hủy đúng không?”

Khi Lâu Thất về lại tẩm điện, mở cửa ra, gió lập tức thổi vào trong điện, ngọn nến bùng cháy, khe phát ra tiếng động, Trầm Sát vốn đang ngủ say lập tức mở choàng mắt, xoay người ngồi dậy.

”Đi đâu vậy?” Nhìn thấy nàng, khí tức lạnh lùng trên người hắn lập tức tan biến.

”Đi nhà xí,” Lâu Thất bước tới bên cạnh bàn, khêu ngọn nến, lại lấy cốc rót một cốc nước, uống ừng ực mấy hớp.

”Chỉ là đi nhà xí thôi sao?”

Trầm Thất bước tới, đưa tay xoa nhẹ tay nàng. Đã vào thu, đêm của Phá Vực rất lạnh, tay nàng lạnh như thể đã ở ngoài rất lâu. Hơn nữa vừa về đã uống nước, giống như vừa nãy đã nói rất nhiều.

Hắn bế bổng nàng lên, đưa về giường, kéo chăn đắp cho nàng sau đó hai mắt mới nhìn nàng chăm chăm:

”Nói đi.”

”Tại sao chàng lại hủy bỏ đại lễ tuyển phi?” Lâu Thất quyết định nói thẳng.

Trầm Sát nhìn nàng, một hồi lâu không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn nàng như vậy, cho tới khi nàng cũng cảm thấy chột dạ một cách vô cớ: ”Sao lại cứ nhìn ta vậy?”

”Nguyệt tìm nàng?”

”Ừm, còn có Ưng nữa.” Lâu Thất bán đứng hai người họ mà không hề cảm thấy có chút áp lực nào.

”Nửa đêm hẹn riêng nữ nhân của bốn Đế Quân, bọn họ cũng thật to gan.” Trầm Sát hừm một tiếng.

65. Chương 65

Lại nói nàng là nữ nhân của hắn.

Lâu Thất bóp trán.

”Trầm Sát, ta nói chàng cũng biết hậu quả nếu như hủy bỏ đại lễ tuyển phi đúng không? Tại sao còn...”

Trầm Sát ngắt lời nàng: ”Nàng hi vọng cùng chia sẻ bốn Đế Quân với những người phụ nữ khác?”

”Cái gì? Cái gì? Khụ khụ...” Lâu Thất không biết nên phản ứng thế nào nữa. Đừng như vậy, cho dù họ đến với nhau thì cũng phải có cảm giác với đối phương, sau đó hắn theo đuổi, nàng thấy thích hợp mới đồng ý làm bạn gái hắn, phải từng bước một như vậy mới đúng chứ? Bây giờ không thấy có quá trình gì, cứ thẳng tiến vào giai đoạn phu thê sao?

Nàng đồng ý chưa? Nàng đã đồng ý chưa?

”Trả lời bốn Đế Quân!” Trầm Sát nhéo má nàng, ánh mắt nhìn nàng chăm chú, ý thể hiện là, nếu như câu trả lời của nàng là khẳng định, ta chắc chắn sẽ đập nàng nát bét.

Lâu Thất đâu phải kẻ ngốc, nàng có thể nhìn ra sự nghiêm túc của hắn, nhìn ra tình cảm trong mắt hắn, nhìn ra dự vọng chiếm hữu bá đạo của hắn. Nàng không biết hắn thích mình từ khi nào, cũng không biết tại sao chỉ với thời gian nửa tháng đã khiến hắn vì mình muốn hủy bỏ đại lễ tuyển phi được chuẩn bị từ trước đó rất lâu.

Hắn bá đạo, hắn ngông cuồng, hắn tự tung tự tác, hoàn toàn không cần biết hậu quả là gì nếu như hủy bỏ đại lễ tuyển phi.

Nhưng chết tiệt, người đàn ông như vậy đúng là rất hợp với tính khí của nàng, đúng chuẩn khẩu vị. Trên thực tế, người đàn ông như vậy, nàng thực sự rất thích.

Lâu Thất mím chặt môi, vỗ tay hắn, ghé sát tới trước mặt hắn, hai tay ôm má hắn, mình thì ngồi trên người hắn, bốn mắt nhìn nhau.

Nàng cất hết lớp vỏ nguy trang, gỡ bỏ mọi mặt nạ, lúc này, khôi phục lại bản sắc nữ hoàng Lâu Thất.

”Trầm Sát, chàng nghe cho rõ.” Nàng nói rất mạch lạc: ”Ta là một người ích kỷ, hẹp hòi, đặc biệt thù dai, và cứng đầu.”

Hắn nhìn nàng, hơi gật đầu ra vẻ mình đang nghe.

Nàng tiếp tục nói: ”Bây giờ là chàng có ý đồ với ta trước, chàng có ý với ta thì phải nghĩ cho kỹ, có một số lời ta cần nói trước với chàng, nếu như chàng thực sự muốn cùng ta, vậy thì không chỉ từ nay về sau ta là nữ nhân của chàng, ngược lại cũng là chàng từ nay về sau là nam nhân của ta! Ta không chấp nhận tình cảm giả dối, không chấp nhận đùa giỡn, đặc biệt còn một điểm nữa, ta không chấp nhận phản bội! Chàng có ta, ta không cho phép chàng có thêm bất cứ người đàn bà nào khác, trái tim chàng, thể xác chàng, tốt nhất hãy giữ gìn cẩn thận cho ta! Nếu chàng dám phản bội ta, ta tuyệt đối sẽ giết chàng.”

”Vì thế tốt nhất chàng hãy nghĩ cho thật kỹ.”

Trả lời nàng là Trầm Sát ôm chặt lấy nàng xoay người lại, đè nàng xuống dưới, hôn, hôn cuồng nhiệt.

Lâu Thất xoa nhẹ đầu, đưa mắt nhìn hắn, ánh mắt hắn sáng quắc nhìn nàng.

Lâu Thất đang định đứng dậy bỗng nhiên nhớ ra hôm nay là mười lăm! Hôm nay hắn không được rời xa chàng, phải làm thuốc của chàng. Bây giờ nếu như nàng rời đi, hắn sẽ toàn thân rỉ máu, hai mắt trở thành màu đỏ, trở thành huyết nhân như lần đầu nàng gặp hắn.

”Không sợ, hôm nay ta nhất định sẽ không rời nửa bước.” Nàng mỉm cười với hắn.

Trầm Sát không hiểu tại sao, trái tim như bị bóp một cái sau đó lại buông ra. Trong mắt mọi người, hắn trước giờ luôn dũng mãnh, đáng sợ, đây là lần đầu tiên có người nói với hắn, đừng sợ.

Hắn có sợ không? Không, hắn chưa bao giờ sợ hãi, nhưng hơn hai mươi năm qua vượt qua biết bao mưa gió, hắn đúng là đã rất mệt, rất cô đơn.

Bây giờ nàng đã lấp đầy toàn bộ khoảng trống của hắn.

Cảm giác này rất diệu kỳ, cũng rất tuyệt vời.

Hắn ôm chặt lấy người nàng, lớn tiếng gọi: "Người đâu."

Thiên Nhất lập tức xuất hiện sau bình phong. "Đế Quân!" Giọng Thiên Nhất không giấu vẻ vui mừng, trước đây hắn đã nghe Ứng vệ nói, chỉ cần có Lâu Thất ở bên cạnh, ngày mười lăm Đế Quân sẽ không phát bệnh, không khác gì người thường! Xem ra đúng là vậy, đúng là vậy!

Tốt, điều này quá tốt!

Thế này còn sợ gì nữa chứ?

"Nói với Ứng và mọi người, đại lễ tuyển phi vẫn diễn ra bình thường."

"Tuân lệnh!"

Thiên Nhất vụt biến mất.

Ứng và Nguyệt canh gác bên ngoài mới sáng sớm đã nghe thấy tin tức này, lập tức đều thở phào.

Họ thức trắng một đêm, chỉ sợ Lâu Thất không đồng ý thuyết phục chủ tử, nếu thực sự hủy bỏ đại lễ, tiếp theo đó họ sẽ vô cùng khổ sở. Cũng may, cũng may...

"Ảnh hưởng của Lâu Thất với chủ tử quả là rất lớn." Nguyệt khẽ nói một câu.

Ứng nhìn tấm cung của Đế Quân, khoác vai hắn: "Tác dụng của nàng ta không nhỏ, hãy bao dung, bao dung."

Hai người liền đi làm việc của mình.

Thiên Nhất canh gác bên ngoài cửa điện, một lúc sau Nhị Linh liền bưng nước rửa mặt vào.

Trầm Sát và Lâu Thất đã ăn mặc chỉnh tề, nhưng Nhị Linh vẫn cảm giác mặt đỏ tai nóng, vì Trầm Sát ngồi trên giường, Lâu Thất ngồi trên chân hắn. Bình thường cũng không thấy họ thân mật như vậy trước mặt người khác...

Hơn nữa, bên ngoài đều đồn rằng Đế Quân hôm nay rất đáng sợ, nhưng đâu phải, Đế Quân nhìn vẫn giống như bình thường mà? Nàng ta thậm chí còn thấy Đế Quân lúc này bớt lạnh lùng hơn ngày thường.

Không có ai muốn tới đây, ai cũng sợ chết khiếp, đâu có việc gì đâu?

”Nhị Linh, đưa khăn rửa mặt cho ta.” Lâu Thất đưa tay ra cầm, Nhị Linh liền cúi đầu không dám nhìn hai người bọn họ.

Lâu Thất cầm lấy, cười hi hi, giúp Trầm Sát rửa mặt, động tác không hề thô lỗ.

Khi ăn sáng, Lâu Thất cũng vẫn ngồi trên đùi Trầm Sát.

Thiên Nhất không ngăn được Nạp Lan Đan Nhi, khi cô ta dẫn theo thị nữ của mình vào, Lâu Thất đang há miệng cắn một miếng sườn mà Trầm Sát bón.

”Trầm Sát ca ca, huynh đang làm gì vậy?”

Bốp một tiếng, Nạp Lan Đan Nhi đánh một chưởng xuống bàn ăn, chiếc bàn rung lên, bắt đầu xuất hiện một vết nứt dưới chưởng của cô ta, sau đó dần dần lan ra, vỡ làm đôi! Đồ ăn trên bàn rơi hết xuống đất, trước đó, Trầm Sát đã ôm Lâu Thất bay lùi lại sau.

”Cô ta không phải là thị nữ của huynh sao? Làm gì có thị nữ nào lại ngồi trên đùi chủ tử, bảo chủ tử bón thức ăn cho?” Nạp Lan Đan Nhi giơ tay, roi kia lại nắm chặt trong tay cô ta, chỉ thẳng về phía Lâu Thất.

Nhị Linh đứng ở bên cạnh giúp đưa canh, khi bàn đổ vỡ, Thiên Nhất liền kéo nàng ta ra xa nhưng bát canh vẫn đổ lên xiêm ý của nàng, vì Lâu Thất vẫn thích ăn canh nóng, nên nàng không kìm nén được khê kêu lên một tiếng.

Lâu Thất nghe thấy âm thanh, liếc mắt nhìn qua, lập tức nổi giận.

Nàng nheo mắt lại, ngón tay khê động đập, kẹp một chiếc đũa giữa hai ngón tay.

”Người là cái thá gì? Nơi này là Tam Trùng Điện của Đế Quân Phá Vực, người không phận sự miễn vào, người, còn cả mấy kẻ xấu xí đi theo người nữa, từ đâu tới vậy?”

Nàng lạnh giọng hỏi.

Người không phận sự? Dám nói nàng ta là người không phận sự? Ai bảo nàng ta là người không phận sự? Đệ tử quan môn của đại trưởng lão Vãn Thiên Sơn, đi tới đâu không được tặng bốc, ai dám nói nàng ta là người không phận sự, mấy thị nữ của nàng ta tướng mạo cũng rất xinh đẹp, sao lại là xấu xí được?

Nạp Lan Đan Nhi chưa gặp phải người dám nói với mình như vậy bao giờ, đâu có thể nhẫn nhịn thêm được nữa, vút một tiếng, roi trong tay lập tức vung về phía Lâu Thất.

”Chiếc roi của người ta rất thích, chi bằng hãy để lại đây.”

Lâu Thất hừ một tiếng, đang định ra tay thì người đàn ông ôm nàng liền hất nàng lên lưng: ”Túm chắc lấy, không cần nàng ra tay.”

Nói xong, ngón phải móc cong lại, túm lấy chiếc roi đang quất tới. Nạp Lan Đan Nhi kinh hãi, nhanh chóng thu roi lại, trừng mắt giận dữ nhìn Trầm Sát: ”Trầm Sát ca ca, huynh điên rồi sao? Huynh dám ra tay với ta vì người thị nữ này? Rốt cuộc huynh có biết mình đang làm gì không vậy?”

”Nạp Lan Đan Nhi, nơi này là Cửu Tiêu Điện của ta, không phải Vãn Thiên Sơn, nếu không muốn ở lại thì hãy cút về, nếu không, bốn Đế Quân e rằng sẽ không nhịn được mà giết người đấy.” Trầm Sát lạnh lùng nói.

Nạp Lan Đan Nhi nghiêng răng nói: ”Tốt, tốt lắm, hôm nay ta nể mặt huynh, hôm nay là ngày đại lễ tuyển phi của huynh, ta không giết người, nhưng qua ngày hôm nay, roi của ta nhất định phải được uống máu.”

Nói xong cô ta lại vung tay chuẩn bị bỏ đi. Lâu Thất ánh mắt tối lại, sau đó búng nhẹ móng tay, một chút bột mịn rơi vào trong cổ áo của Nạp Lan Đan Nhi.

Người ức hiếp nàng, phá hỏng bữa sáng của nàng, không để lại chút lời lẽ nào mà cứ đi như vậy, sao được chứ. Nàng nói rồi, nàng là người ích kỷ, hẹp hòi lại thù dai.

Từ trước tới giờ vẫn vậy.

Ôm cổ Trầm Sát, nàng nheo mắt nói: ”Này, nếu như vì ta mà đắc tội với Vãn Thiên Sơn, chàng có hối hận không? Có sợ không?”

Trầm Sát nhắc nàng ra khỏi lưng, ôm lấy nàng, vẻ mặt không tỏ thái độ gì: ”Nếu như bốn Đế Quân đối đầu với Vãn Thiên Sơn, nàng có sợ không?”

Sững người một lát, Lâu Thất cười ha ha, giọng điệu phóng khoáng ngang tàn: ”Sợ, sợ cái khóc khô gì! Bốn cô nương sẽ ở bên người!”

Vãn Thiên Sơn, bọn họ tưởng rằng mình là người chấp pháp của thế gian này sao? Đắc tội với nàng, nàng sẽ san bằng cả núi! Ai sợ ai chứ?

Trầm Sát thấy nàng bật cười phóng khoáng như vậy, liền ấn nàng xuống hôn, hôn lên môi nàng. Hắn thích nàng, thực sự rất thích. Mọi người đều từng khuyên hắn nhịn, nhìn mọi cơn giận, nhịn Vãn Thiên Sơn, chỉ vì nhìn sẽ trời yên bể lặng! Chỉ vì Vãn Thiên Sơn quá hùng mạnh. Chỉ có nàng, chỉ có nàng mới to gan ngông cuồng nói với hắn rằng, sợ cái cóc khô gì, nàng sẽ ở bên hắn.

Hắn biết, hắn biết là nàng không giống như lúc mới gặp, không phải là người yếu đuối, nhát gan, không

phải.

Nữ nhân mà Trầm Sát hẳn ưng ý, sao có thể nhát gan yếu đuối, sao có thể chứ!

Nhị Linh quay mặt đi, bịt chặt mắt.

Hu hu, thật là... Đế Quân sao có thể làm vậy trước mặt họ chứ, xấu hổ chết đi được.

Ngày mười lăm tháng chín, là ngày Đế Quân Phá Vực chọn phi.

Toàn thành Phá Vực giăng đèn kết hoa, tiếng cười nói râm ran.

Cửu Tiêu Điện, từ ngoài điện tới Nhất Trùng Điện, Tam Trùng Điện, đâu đâu cũng hân hoan náo nhiệt, thị nữ các cung của Nhị Trùng Điện đã vào vị trí, chỉ đợi nghênh đón nữ chủ nhân của cung mình.

Lục cung nhất điện, tối nay, Đế Quân chỉ ít cũng sẽ chọn ra ba đế phi, nếu như có thể, sáu vị đế phi cũng đều được chọn.

Các thị nữ không suy nghĩ quá nhiều, chỉ cho rằng Cửu Tiêu Điện có nữ chủ tử sẽ rất náo nhiệt, có lẽ tâm tình của Đế Quân sẽ tốt hơn. Nếu như ai được sủng ái, vào Tam Trùng Điện, họ sẽ có thể được vào theo.

Những chủ sự nghĩ nhiều hơn một chút, nếu như chọn cả sáu đế phi, điều đó chứng tỏ Đế Quân chỉ ít có thêm sáu thể lực ủng hộ, vậy thì họ sẽ sớm có thể đập bằng Phá Vực hoang nguyên.

66. Chương 66

Trên thực tế, những kẻ thực sự muốn tạo lập thiên hạ không nhiều. Hiện nay hơn 20 chủ sự ở Phá Vực thì có tới 7 phần là người vốn ở vùng Phá Vực. Có một số người đi theo thành chủ trước sau đó quy thuận, cũng có một số người kết thành hận thù với thành chủ nên tự nhiên gia nhập dưới trướng. Những người này cũng không phải thật tâm gì, chỉ có một điều tuyệt đối giống nhau, đó chính là họ đều hy vọng Cửu Tiêu Điện sẽ từng từng trước họ! Phá Vực có thể xưng quốc! Như vậy vị thế của họ mới cao, quyền thế mới lớn và uy phong lẫm liệt hơn.

Nam nhân thiên hạ, có ai mà không muốn thành công, uy danh vang xa?

Thành chủ trước đây mặc dù có dã tâm, có năng lực nhưng không làm được điều đó. Bây giờ họ đặt hy vọng vào Trầm Sát. Trầm Sát tuyệt đối là người có tài. Nếu lại vì việc tuyển đế phi mang tới các thể lực, vậy thì sự huy hoàng của Phá Vực sẽ sắp đến.

Tất cả mọi người đều vui vẻ, hào tình muôn trượng. Họ đều đã ngầm chuẩn bị, chỉ chuẩn bị tối nay đế phi được tuyển chọn, họ sẽ lập tức có thể bố trí mọi việc.

Các mỹ nhân đều đã chuẩn bị xong, thậm chí có thể nói họ đã vượt qua nhiều ải, còn lại những người này. Không chỉ là mỹ nhân từ các nước, còn có một số muốn thừa cơ để tiến vào Cửu Tiêu Điện hoặc trở thành một nàng hầu vợ lẽ cũng chẳng sao. Những tiểu thư quyền quý hay tiểu thư nhà giàu ở Phá Vực đều có thể tới để tuyển phi. Thế nhưng so với những người như Bắc Thương công chúa, họ gặp nhiều khó khăn hơn.

Sáng sớm cần phải kiểm tra cơ thể.

Việc kiểm tra cơ thể này được nhiên phức tạp, phải xem có tư thế yếu điệu hay không, béo quá không ổn, gầy trơ xương cũng không được, xấu quá không được, có dị hình cũng không được, cơ thể không trắng, người hôi, miệng hôi, lấm lông đều không được.

Tóm lại, phải là cái gì cũng đẹp mới được/

Cứ thế trong đám mỹ nhân này chỉ còn 10 người cuối cùng được chọn vào vào trong.

Trong 10 người này, có ba người trước đây ở Nhất Trùng Điện, một vị là con gái của tiền thành chủ Lan Ý vì sự việc lần trước nên không được tham gia.

Cộng thêm vài mỹ nữ có thân phận, tổng cộng là 21 mỹ nữ.

Trong 21 mỹ nữ, phải chuẩn bị cả buổi chiều. Sau đó họ phải thể hiện vẻ đẹp của mình tại bữa cung tiệc buổi tối, cuối cùng Trầm Sát sẽ là người lựa chọn. Việc chọn ai, chọn bao nhiêu người thì là chuyện của anh ta.

Chiều đó, những thị nữ của Cửu Tiêu Điện đã được hiểu việc làm thị nữ khi có chủ nhân là bận như thế nào. Bởi vì những mỹ nữ đều có yêu cầu riêng, mà đều yêu cầu tốt nhất, muốn mình là người nổi bật nhất. Tóm lại, việc đó khiến họ bận tới mảy mòi mất.

Tất cả mọi người đều bận, còn yến tiệc cũng đã được chuẩn bị từ chiều, hành lang dài khép kín bày ghế, ở giữa là một sân rộng lát gạch xanh, phía trên trải thảm, xung quanh thảm là những cây nến cao nửa đầu người. Thị nữ tấp nập mang hoa quả và mỹ tửu, trong khi các thị vệ đứng xung quanh, tuyệt đối không mất cảnh giác.

“Điện hạ, chúng ta phải làm sao?” Tại một góc của hành lang, phía trước một cây hoa lớn, không thể nhìn được bao quát mọi nơi. Nơi đây là những quan khách có thân phận thấp nhất tham gia dự tiệc. Lúc này một người đàn ông để râu chữ “Nhất”, mặc trang phục người ta ưa thích nhất ở vùng sơn trại bên ngoài Phá Vực đang cầm cốc rượu, nhìn về phía đại sảnh.

Ở khoảng cách này, chỉ có thể nhìn thấy người đó là ai chứ không thể nhìn rõ biểu cảm.

“Ợi”

Người đàn ông này chính là Tây Trường Ly.

Họ không dễ trà trộn vào đây. Thế nhưng ngoài yến tiệc thì cũng không thể đi đâu. Bây giờ chỉ có thể ngồi đây vì Trầm Sát chưa tới.

“Chẳng phải nói ngày 15 Trầm Sát sẽ như một con chó chết hay sao? Thật không biết hắn sẽ xuất hiện như thế nào” Tên thuộc hạ của Tây Trường Ly nói.

Quả thật không chỉ hắn, mà tất cả những người ở đây biết chuyện này đều đang chờ đợi Trầm Sát sẽ xuất hiện như thế này.

Trong chuyện này, thái độ của Vấn Thiên Sơn cũng khá quái lạ. Chẳng phải thánh nữ của Vấn Thiên Sơn thích Trầm Sát hay sao? Chắc chắn họ biết tình trạng của Trầm Sát, vậy mà lại chọn cho anh ta ngày tuyển phi thế này, không hiểu là có ý gì.

Có thể nói, lần này đến phần lớn là muốn xem náo nhiệt, để xem chuyện cười của Trầm Sát mà thôi.

Bên ngoài nói, Trầm Sát đến ngày 15 giống như một con chó chết, thế nhưng không ai biết cụ thể như thế nào.

Trong khi mọi người cũng đang có những suy nghĩ quái lạ ấy thì yến tiệc bắt đầu.

Các quan khách ngồi xuống dưới sự hướng dẫn của thị nữ. Mặc dù đã đợi Trầm Sát một thời gian, thế nhưng không ai vội vàng, có thể xuất hiện nay không còn không biết. Cách xuất hiện như thế nào, được khênh ra hai dùng cách che mặt để không bị người khác nhìn?

Bất luận thế nào, trong lòng những người có tâm, thì việc Trầm Sát tự bước ra là điều không thể?

Chẳng phải chỗ ngồi của anh ta đang có một tấm đệm mềm hay sao?

“Đế quân tới!”

Tiếng nói cất lên, tất cả mọi người đều hướng mắt về phía Trầm Sát xuất hiện.

Một cơn gió thoảng qua khiến không gian hơi hỗn loạn. Tất cả mọi người chăm chú nhìn đã thấy Trầm Sát ngồi trên ghế của mình. Anh mặc một bộ cẩm bào thêu ngân tuyến, khí thế hơn người, dung mạo sáng sủa.

Ánh mắt của anh sắc lẹm, đâu có vẻ gì là có vấn đề chứ?

Sự xuất hiện như vậy cho thấy anh không những chẳng có chuyện gì, mà nội lực cũng không hề bị ảnh hưởng.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Không đúng, chuyện này không đúng.

Lúc này họ nhìn thấy cô gái bên cạnh Trầm Sát.

Lâu Thất, đúng là Lâu Thất! Cô ấy không còn mặc trang phục hầu nữ nữa, mà mặc một bộ trang phục trắng như của Trầm Sát. Cổ tay thiếu ngân tuyến, giữa vùng eo có một dải băng màu đen buộc chặt, vóc dáng cô thật tuyệt diệu!

Từ trước tới nay chưa từng thấy nữ giới ăn mặc như vậy là trông phong tình, khiến mọi ánh mắt của các nam nữ chăm chú nhìn.

Dường như ở bên cạnh Trầm Sát, cô vẫn không hề mất đi sự nổi bật.

Cô chỉ cài trâm tóc đơn giản, trên người không có trang sức gì, thậm trí trên khuôn mặt vẫn để mộc, không một chút son phấn. Thế nhưng khuôn mặt trắng trẻo và bộ quần áo màu trắng vẫn khiến cô nổi bật.

Thế nhưng, không nói nhưng điều này trước. Cô gái này xuất hiện bên cạnh Trầm Sát, tay bám vào vai anh, cơ thể dựa vào người anh? Rốt cuộc đây là chuyện gì? Trầm Sát rốt cuộc là như thế nào?

Đây chẳng phải là những cái tát thẳng vào mặt đám mỹ nữ kia hay sao?

Đế Phi còn chưa chọn được, vậy mà anh ta lại thân mật với thị nữ kia.

Thế nhưng Tứ vệ của Trầm Sát không có biểu hiện gì bất thường.

Trên thực tế, trong lòng Ung và Nguyệt đều rất vui. Lần trước họ đều đã thất vai trò của Lâu Thất với Trầm Sát. Thế nhưng sau đó trong lòng cũng có chút bất an.

Còn Nguyệt thì chưa tận mắt nhìn thấy nên còn có chút không tin tưởng.

Bây giờ cả hai người họ đều thấy Đế Quân vẫn bình thường, chẳng có vấn đề gì. Họ thở phào nhẹ nhõm, đồng thời Nguyệt cũng rất kinh ngạc. Trên đời, lại có chuyện như vậy, có người như vậy. Tuyệt đối phải cung kính với Lâu Thất.

Nguyệt vệ quay đầu sang nhìn Tuyết vệ đang kinh ngạc không nói lên lời: “Tuyết, sau này người không được bắt nạt Lâu Thất nữa? Nghe rõ chưa? Chủ nhân muốn cô ấy”

Tuyết trân trân nhìn hai người nói, “Vây theo người, chủ nhân thay đổi thái độ với cô ấy là bởi vì tác dụng của cô ấy hay không?”

Nguyệt nhìn cô ấy, một hồi lâu mới nói khẽ, “Người nói đúng, có lẽ vậy”

Tuyết không nói gì, chỉ cười và nhìn sang. Nếu coi cô ta là một phương thuốc, thì đâu cần phải mặc giống nhau, ngồi gần nhau. Mọi người đều thấy hai người họ chẳng khác nào để hậu tương ỷ.

Lâu Thất, dựa vào cái gì?

“Ta sẽ cố gắng tìm được dẫn cho chủ nhân! Người có thể chữa bệnh ta cũng sẽ tìm.” Bây giờ cô không thể động vào Lâu Thất, thế nhưng đến khi chủ nhân được giải độc, cô sẽ khiến Lâu Thất chết không có chỗ chôn.

Nguyệt nhìn Tuyết, thầm thở dài.

“Tùng gặp Đế Quân.”

Tất cả mọi người đứng dậy hành lễ với Trầm Sát. Nhưng có một số người cảm thấy không thích thú, gặp Đế Quân là được rồi, sao lại còn cái cô thị nữ ở bên cạnh chứ? Lúc này chẳng phải Trầm Sát cùng cô thị nữ đó đang nhận lễ của họ hay sao?

“Đế Quân, người ngồi bên cạnh ngài chẳng phải là Lâu cô nương của Tuyết Sơn Bạch Ứng Vương hay sao?” Có một người có thể lực ở Phá Vực đứng dậy hỏi, tay chỉ về Lâu Thất.

Trầm Sát không nói gì, Lâu Thất quay sang nói, “Đế Quân, ông ta chỉ vào ta, có phải là ta không hợp mắt không? Ta thấy sợ, có lẽ ta không nên ngồi đây nữa.” Nói xong cô đứng dậy.

Ứng, Nguyệt, Hoa Vu Tồn suýt phun máu.

Người ta mới chỉ tay mà cô đã sợ? Cô lừa ai? Định lừa ai?

“Có cần giả bộ như vậy không?” Tuyết cắn răng nói.

Trầm Sát lặng người, lạnh lùng nhìn người đàn ông, ánh mắt như băng đá, trong giọng nói đầy sát khí, “Đế Quân ta ta thấy, ngón tay của người quá thừa rồi đó.”

Một người 10 ngón tay, ai dám thừa cơ chứ!

Sắc mặt của người đó trắng bệch, mau chóng rút tay lại, không dám nói thêm nửa lời. Mọi ý nghĩ trong đầu đều biến mất.

Cứ thế nhiều người có ý kiến thế nhưng chẳng có ai dám nói nửa lời đắc tội với Lâu Thất. Lâu Thất ngồi cạnh anh ta, chẳng lẽ không đúng hay sao?

Chỉ một ngón tay thì cắt một ngón, nói thêm câu nữa không biết trùng sẽ bị cắt lưỡi. Nếu còn dám nhìn, chắc chắn sẽ bị móc mắt.

Trầm Sát tính tình thất thường, ra tay lạnh lùng, chẳng có gì là không thể làm.

Trong không khí như thế, Lâu Thất cười, phá đi không khí đang trầm lắng, hỏi: “Đế Quân, chàng có thể bắt đầu tuyển phi rồi chứ?”

67. Chương 67

Bây giờ, Lâu Thất đã hỏi câu như thế, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Nếu không chẳng ai còn dám hỏi chuyện này.

“Đại tuyển bắt đầu.” Giọng Trầm Sát vang lên.

Tiếng nhạc đập dinh, nữ chủ sự đứng ra, cung kính hành lễ với Trầm Sát rồi nói, “Bẩm Đế Quân, sau vòng sơ tuyển có 21 người được chọn đề vào tuyển để phi Cửu Tiêu Điện, mời Đế Quân đích thân tuyển chọn.”

Cuối cùng, sẽ do Trầm Sát đích thân tuyển chọn.

Lúc này, ngồi ở bên trái anh chính là Nạp Lan Đan Nhi, người của Vân Thiên Sơn. Khi này Lâu Thất được anh ta đưa ra, Nạp Lan Đan Nhi đã cắn răng khó chịu, thế nhưng trước đó đã có người bị Trầm Sát đe dọa nên cô không lên tiếng. Lúc này nghe nữ chủ sự lên tiếng cô liền cười nói, “Trầm Sát ca ca, nghe nói 21 cô gái đều đã chuẩn bị tài nghệ riêng. Thế nhưng chúng ta xem hết biểu diễn của họ thế phải biết tới khi nào? Như thế cách tuyển chọn này chẳng phải quá mệt mỏi hay sao?”

Trầm Sát nhìn Lâu Thất, anh nhìn thấy nụ cười trong mắt của Lâu Thất, rồi quay sang nói với Nạp Lan Đan Nhi, “Hả, vậy Nạp Lan cô nương có cao kiến gì sao?”

“Hay là thế này, chia 21 người thành 3 nhóm, mỗi nhóm bảy người. 7 người cùng tổ sẽ cùng thể hiện tài nghệ. Dù sao thì sảnh cũng lớn, chắc không vấn đề gì.”

Lâu Thất cảm thấy khá bất ngờ với chủ ý của Nạp Lan Đan Nhi. Chủ ý này không tệ, hoàn toàn có thể thực hiện được.

Thế nhưng cô cho rằng được thì người khác lại thấy hơi tùy tiện.

Một chủ sự của vùng Phá Vực đứng dậy nói, “Nạp Lan cô nương, sao có thể như thế được? Cần biết rằng, mỗi người đẹp biểu diễn tài nghệ khác nhau, cùng biểu diễn chẳng phải sẽ ảnh hưởng lẫn nhau, như vậy sẽ rất loạn hay sau?”

Ánh mắt của Nạp Lan Đan Nhi lạnh lùng, rồi bay vụt qua, một tia sáng vụt lên, một tiếng rít vụt lên trong gió. Ngay sau đó chủ sự kia bị cây roi của cô quần lấy keo lỏi đi một đoạn rồi rơi xuống. Tên chủ sự hộc máu mồm, bị trọng thương.

Mọi người xôn xao, có người lập tức đứng bật dậy nhìn Nạp Lan Đan Nhi với ánh mắt phẫn nộ. Thế nhưng khi mà Trầm Sát chưa mở miệng thì không ai dám động thủ.

Những người khác thì im lặng. Họ là khách nên lúc này chỉ đứng quan sát, nếu không đắc tội với bên nào cũng không phải là chuyện hay.

Họ làm sao có thể quên Nạp Lan Đan Nhi còn có một tên gọi khác mà không ai dám gọi ra, đó chính là Tiểu La Thích.

Nạp Lan Đan Nhi còn nhỏ tuổi thế những ra tay hết sức lạnh lùng. Cô ta có Vấn Thiên Sơn là chỗ dựa nên tung hoành khắp nơi, không ai dám đối đầu cô ta. Nói đi cũng phải nói lại, chủ sự khi nãy cũng không có ý đối đầu với cô, chỉ là thấy chủ ý của cô không phù hợp mà thôi.

Cứ thế, Nạp Lan Đan Nhi đánh người khác bị thương trên địa bàn của người ta. Tiểu La Thích này quả thật danh bất hư truyền. Thế nhưng cô ta cũng quá mạnh tay, không nhìn tăng cũng phải nhìn phật chứ. Đế Quân của họ vẫn còn ngồi kia cơ mà.

Thế nhưng có thể thấy những năm gần đây Vấn Thiên Sơn ngày càng lộng hàng ngang người.

“Trầm Sát ca ca, người xem Đan Nhi ra mặt giúp Trầm Sát ca ca, chẳng qua là sợ người vất vả thôi, cần phải dành thời gian nghỉ ngơi. Vậy mà hần ta dám mắng ta. Trầm Sát ca ca, người cũng biết, ta từ bé đến cả Đại Liên sư phụ cũng chưa từng mắng một câu. Sao có thể để người khác mắng. Việc này mà sư phụ của Đan Nhi biết, chẳng phải sẽ rất tức giận hay sao?”

Sư phụ của cô ấy, chẳng phải là đại trưởng lão của Vấn Thiên Sơn hay sao?

Nhắc tới người này thì làm sao còn có ai dám nói thêm nửa lời.

Đại trưởng lão của Vấn Thiên Sơn lại là một người không bao giờ nói chuyện đạo lý. Chỉ cần Nạp Lan Đan Nhi quay về nói có người ở Phá Vực mắng cô ta, xem ra Phá Vực sẽ chẳng mấy chốc sẽ bị ông ta phá tan tành.

Đúng, không sai, đại trưởng lão hoàn toàn có khả năng phá tan thành Phá Vực này,

Đây là sự đe dọa trắng trợn. Ta đánh người thì đã làm sao! Ta có sư phụ bảo vệ, có cả Vãn Thiên Sơn đứng đằng sau.

Nhìn bộ dạng đắc ý của Nạp Lan Đan Nhi, Trầm Sát nắm chặt tay, khi đang định ra tay thì một bàn tay nhỏ bé ngăn lại.

Lâu Thất không nhìn anh ta, chỉ quay sang nói với Nạp Lan Đan Nhi đang dương dương tự đắc, “Nạp Lan cô nương còn nhỏ tuổi, gặp chút oan ức quay về mách trưởng bối là điều có thể hiểu được. lúc ta còn nhỏ cũng như vậy, rất ngang ngược. Nếu trưởng bối không ra tay thì sẽ khóc thút thít cả ngày.”

“Lâu Thất, cô nói ai nhỏ tuổi, ai cần trưởng bối bên vực” Nạp Lan Đan Nhi vênh mặt nói.

Lâu Thất nháy mắt hỏi, “Không phải vậy sao? Vị chủ sự kia đã bị trọng thương rồi, Nạp Lan cô nương còn định mời đại trưởng lão của Vãn Thiên Sơn tới đâm thêm một dao hay sao?”

Câu nói này quả thật có lý, một số người ở dưới không nhịn được cười, nhưng lập tức cảm thấy không phù hợp nên đưa tay che miệng lại.

“Đúng, tôi muốn nói nhưng điều này mà Nạp Lan cô nương đã bực tức rồi hay sao? Hay là định lấy cây roi ra đánh tôi? Lại đâu, Nạp Lan cô nương, chỉ cần cô vui, Lâu Thất thành trò tiêu khiển cho cô cũng được” Lâu Thất tiếp tục nói mà không hề sợ hãi.

Lúc này nếu quả thật Nạp Lan Đan Nhi đánh cô ấy, thì quả thật là đã thừa nhận những lời nói của cô ấy.

Nạp Lan Đan Nhi mặc dù có biệt danh là Tiểu La Thích, thế nhưng trước mặt mọi người, ít ra cũng không để người khác nói khó nghe. Lấy người con gái mà Trầm Sát thích làm trò tiêu khiển, cô đâu có cái gan ấy. Dù sao thì Trầm Sát cũng là người mà sư tỷ của cô thích, cô không dám thách thức anh ta tới cùng.

“Hừ...”

Nạp Lan Đan Nhi hừ một tiếng rồi ngồi xuống.

“Người chủ sự kia có phải người của chàng không?” Lâu Thất khê hỏi ta. Câu nói này có nghĩa là, người đó có thực sự trung thành hay không? Người ở Phá Vực bây giờ nhiều kẻ ngả nghiêng, chỉ cần thời cơ tới sẽ phải xử lý ngay.

Trầm Sát hiểu ý của cô, vì thế trả lời, “Không phải.”

“Vậy thì tốt, nhân thời cơ này xử lý ngay. Nhưng chàng hãy nắm bắt cơ hội” Trong ánh mắt của Lâu Thất hiện ra một ngẫm ý. Bộ dạng này khiến Trầm Sát rất vô cùng thích thú.

“Trầm Sát ca ca, đề xuất của Đan Nhi trước đó thế nào?” Nạp Lan Đan Nhi không muốn Trầm Sát và Lâu Thất nhỏ to với nhau, lập tức cao giọng: “Chuyện ảnh hưởng lẫn nhau có thể xử lý được, có người vẽ, có người viết thư pháp, có người thổi sáo sẽ chung 1 tổ. như thế không ai ảnh hưởng tới ai.”

Bây giờ thì chẳng còn ai dám lên tiếng nữa.

Trầm Sát nghe ý kiến của cô ta, hạ lệnh chia 21 mỹ nữ thành 3 nhóm, mỗi nhóm 7 người cùng nhau biểu diễn.

Tin tức này được truyền tới các mỹ nhân, khiến họ loạn cả lên

“Sao có thể như thế được?”

“Là chủ ý của Nạp Lan cô nương, Đế Quân cũng đã đồng ý. Nếu ai có ý kiến thì đích thân tới gặp Đế Quân.” Nữ chủ sự cũng cảm thấy khó xử, thế nhưng cũng không thể để những mỹ nhân này tranh cãi lộn xộn.

“Xin chủ sự hãy chia nhóm” Bắc Phù Dung lại nói với vẻ điềm tĩnh.

Chuyện này vốn chẳng có vấn đề gì. Với cô ấy, Đông Tây ở sau lưng cô mới là điều khiến Trầm Sát phải nhân nhắc. Biểu diễn gì thì cũng chỉ là một màn đánh cược, xem có thể khiến anh ta động lòng hay không. Còn biểu diễn của cô, thì 1 người hay vài người cùng diễn cũng chẳng sao.

Sau 3 lần biểu diễn, kết quả nhanh chóng được đưa ra.

Vì các mỹ nhân chưa có chuẩn bị cho hình thức biểu diễn này, nên ít nhất có một nửa số mỹ nhân bị ảnh hưởng. Trầm Sát khá dễ dàng trong việc lựa chọn. Người nào chỉ có một sai sót liền bị loại bỏ.

3 vòng biểu diễn xong còn lại 12 người.

12 mỹ nhân này đều là những người tài sắc vẹn toàn, có hiểu biết và khả năng ứng phó. Đại công chúa Bắc Thương là một trong số đó. Còn có thiên kim tiểu thư của Đông Thanh, thiên kim tiểu thư của trại chủ của Thanh Sơn trại. Đừng xem thường trại chủ của Thanh Sơn Trại, trước đây ông ta từng là một đại tướng của Đông Thanh, sau này bị hãm hại trong triều đình, tức giận nên đem theo binh lính, chiếm vùng hoang nguyên Phá Vực và xưng vương. Trong tay ông ta không phải là đám ô hợp mà thực sự là những binh hùng tướng mạnh.

“Đế Quân, hay là chọn lục phi?” Ứng đứng phía sau ghé tai nói với Trầm Sát.

Trầm Sát không thể chọn toàn bộ 12 mỹ nhân này. Thế nhưng một nửa, 6 nàng phi chính là những điều họ muốn. Ứng vừa nói xong câu này thì bắt gặp ánh mắt của Lâu Thất. Không hiểu sao, anh ta cảm thấy ánh mắt này khiến mình ớn lạnh, cảm giác có gì đó không ổn.

Sau đó, Ứng mới biết, bởi vì người đàn ông của cô phải thu nạp tới 6 nàng phi là điều cô rất tức giận. Hậu quả của việc này, Ứng sẽ được biết trong một ngày nào đó.

Trầm Sát không để ý tới, một tay đang bị Lâu Thất nắm chặt, một tay giơ lên ra hiệu lệnh, khiến 12 mỹ nữ đang đứng đợi cảm thấy bồn chồn lo lắng.

“Đế Quân ta vẫn còn hai thử thách.”

Hai thử thách nữa? Tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Chỉ có Nạp Lan Đan Nhi lên tiếng, “Được, Trầm Sát ca ca không phải là người có thể tùy tiện chọn người hầu hạ. Những thử thách đó cũng hợp lý, Trầm Sát ca ca, còn có thử thách nào nữa.”

Trầm Sát không nhìn cô ta, ánh mắt hướng về 12 mỹ nhân, nói: “Đế Quân ta không thích những người yếu đuối, những người có võ nghệ thì ở lại, còn lại lui ra phía sau.”

Vừa nói xong, tất cả mọi người đều cảm thấy bất ngờ.

Đây là tuyển phi hay là tuyển tướng quân?

Đế phi của Cửu Tiêu Điện chỉ cần biết võ thôi sao? Trầm Sát này quả thật khác người thường.

68. Chương 68

Thế nhưng, đây là Đế Phi dành cho Trầm Sát, anh ta muốn chọn như thế nào thì là quyền của anh ta. Anh ta thích người có võ nghệ, không ai có quyền có ý kiến. Thiên hạ thượng võ, nữ nhân có võ công chẳng phải hiếm. Ngay đến đại công chúa của Bắc Thương thì võ nghệ cũng đã không tầm thường, lại còn có con gái của nguyên đại tướng quân của Thanh Sơn Trại. Hồ phụ vô khuyến nữ, võ công của cô ta chắc chắn cũng không phải hạng xoàng.

Quyết định này khiến anh loại được 5 người, chỉ còn lại 7 người.

Lâu Thất nhìn qua một lượt. Xem ra thế giới này quả nhiều tài nhân, hơn 1 nửa những người được chọn ra đều biết võ công.

Tướng mạo, tài nghệ, trí tuệ, võ công đều đủ. Họ lại có gia thế không tầm thường. Trầm Sát không lấy họ thì quả là lãng phí, quả thật là lãng phí.

Cách tuyển phi của Trầm Sát khiến những người trong Phá Vực đều tán thành. Đế Phi biết võ công thì tốt hơn là không biết. Dù gì thì với khí chất của Đế Quân, chẳng phải sợ bị nữ nhân qua mặt. Thậm chí ngay cả vị chủ sự cũng lên tiếng đùa.

“Sau này mấy vị Đế Quân mà bất hòa, rồi đánh nhau thì chẳng phải Đế Quân sẽ phiền lòng rồi hay sao?”

“Cũng không biết võ công của vị nào tài giỏi nhất.”

“Ta thấy không phải đại công chúa của Bắc Thương thì cũng sẽ là cô nương đến từ Thanh Sơn Trại.” Hai cô gái này có thân thể không tệ, chắc chắn chiếm 2 vị trí trong tứ phi”

Bắc Phù Dung đứng ở giữa, giống như một con chim phượng hoàng cao quý. Cô nhìn Tần Vũ Tâm ở bên cạnh. Đã tới đây thì anh cũng là đối thủ của mình, trong lòng đều hiểu rõ điều này.

Tần Vũ Tâm vốn là thiên kim tiểu thư đến từ Đông Thanh, từ nhỏ thường ra vào Hoàng cung, vì thế rất hiểu về mặt lễ nghi. Hơn nữa Tần Vũ Tâm rất đẹp, khiến người khác luôn phải chú ý, theo đuổi.

Bắc Phù Dung thì có một vẻ đẹp quý phái hoàng thất. Hai người có sự tương đồng trong đó.

Cả hai người đều toát ra vẻ kiêu sa hơn người.

Những người đàn ông mạnh mẽ đều thích chinh phục những người như thế này.

Những cô khác dù không nổi bật như hai người họ, thế nhưng họ cũng có ưu thế của riêng mình, hoặc xinh đẹp, yêu kiều, hoặc tài giỏi hơn người. Hơn nữa tất cả đều biết võ nghệ.

Trong 7 người này, đến đây đều không dễ tuyển lựa. Dường như loại bỏ anh cũng là điều đáng tiếc. Ứng và Nguyệt nhìn nhau, mặc dù khó loại bỏ nhưng cũng không thể tuyển chọn cả 7 người. Tới lúc đó, còn có hai người rất có khả năng sẽ vào Nhị Trùng Điện.

Tuyệt thì cắn môi, cảm thấy đau nhói trong lòng. Cô giúp người đàn ông mình yêu thương sắp xếp việc tuyển phi, thế như bây giờ cô không biết phải lựa chọn ai trong những mỹ nhân này. Quả thực là một điều không dễ dàng.

Cô quay sang nhìn Lâu Thất bên cạnh Trầm Sát, phát hiện cô đang bưng một đĩa hoa quả, tay cầm đĩa, ăn một cách vui vẻ, dường như chẳng quan tâm tới những gì trước mắt. Đáng ghét hơn nữa là cô ấy xà cả người mình vào người của Trầm Sát. Trầm Sát một tay ôm lấy cô. Từ phía này, có thể nhìn thấy bán tay anh đang nắm lấy eo cô ta.

Hai người này đã thân mật đến mức như thế.

Tuyết cảm thấy như sắp học máu mồm.

Khác với cách ghen của Tuyết vệ, thái tử Đông Thời Ngọc nhìn thấy cảnh này lại như có tâm sự. Lâu Thất rõ ràng thân phận là thị nữ, nhưng dung mạo cũng không kém, lại có bản lĩnh thuần phục Tuyết Sơn Bạch Ứng Vương. Xem ra bây giờ, rõ ràng cô ta đang được Trầm Sát sủng ái, những người vào Nhị Trùng Điện chẳng phải sẽ là đối thủ của cô ta hay sao?

“Điện hạ, cô nương đó vẫn còn là trinh nữ” Một thị nữ đứng sau đường như đoán được suy nghĩ của anh ta, nên đột nhiên bước tới nói nhỏ vào tai.

Đông Thời Ngọc giật mình. Anh ta tới Phá Vực không thể đem theo người không có bản lĩnh. Ngay cả thị nữ cũng có bản lĩnh khác thường. Cô thị nữ này trước đây thường ở trong cung mẫu hậu, là người không kém cõi. Thế nhưng ở bên cạnh Trầm Sát lại được sủng ái như thế, liệu còn là trinh nữ hay không?

Đó là vì điều gì?

“Điện hạ, Đông Thanh chúng ta cần người như Lâu cô nương” Thị nữ nói nhỏ. Đông Thời Ngọc sờ cằm, ánh mắt trầm tư. Vùng Đông Thanh của họ đất rộng, sản vật nhiều, trong đó có một thứ mà các quốc gia khen ghen tị, đó chính là Đông Thanh có nhiều linh thú.

Linh thú, chính là những loại giống như Tuyết Sơn Bạch Ứng Vương, mạnh mẽ, quý hiếm.

Thế nhưng nói ra cũng lạ, rõ ràng nhà quốc gia có nhiều người thuần phục thú hoang, thế nhưng người thực sự có khả năng lại rất ít. Cho dù là có đi chăng nữa thì bản lĩnh cũng kém hơn Lâu Thất rất nhiều.

Đông Thanh chưa tìm được một người có khả năng thuần phục Tuyết Sơn Bạch Ứng Vương thì Lâu Thất đã làm được điều đó.

“Tùy cơ hành sự” Đông Thời Ngọc nói lạnh lùng 4 chữ.

Xem ra bây giờ khó có thể hành động. Trầm Sát không thể nào giao người ra được.

Lúc đó tại một góc tối phía xa, còn có một đôi mắt đang dõi theo Lâu Thất.

“Các vị đều biết tình trạng của Phá Vực chúng tôi”. Trầm Sát lên tiếng, giọng nói quả quyết, rõ ràng. “Đế Quân ta có thể nói với quý vị một cách quanh mình chính đại rằng, sau đây Đế Quân ta sẽ thu phục hoang nguyên của Phá Vực.”

Thành Phá Vực, Cửu Tiêu Điện có anh ta, anh ta sẽ không để cho lãnh địa của mình tồn tại những kẻ thù của mình. San phẳng vùng hoang nguyên của Phá Vực chính là chuyện duy nhất mà anh ta sẽ làm sau này.

Phá Vực, duy Cửu Tiêu vi tôn.

Câu nói này quả thực bá đạo.

Điều đó cũng khiến những người từ Đông Thanh, Bắc Thương cảm thấy sợ hãi. Trước mặt họ mà Trầm Sát không hề che dấu ý định thảo phạt. Người như thế này quả thật đáng sợ.

Trầm Sát dìu người đứng bên cạnh dậy tiếp tục nói, “Chinh chiến không cần những kẻ vô dụng. Vì thế, thân làm phi tử của bổn Đế Quân, không phải là hưởng thụ cảm y ngọc thực trong Nhất Trùng Điện, Tam Trùng Điện mà sẽ cùng Đế Quân ta chinh phạt muôn nơi! Lấy công lao để báo đáp vị thể phi tử.”

Tất cả mọi người xôn xao?

Như vậy là có ý gì?

Lâu Thất lúc này đã ăn hết đĩa hoa quả, đứng bên giải thích cho mọi người, “Ý của Đế Quân đó là bây giờ chưa phong phi tần. Nếu thực sự có người muốn làm đế phi, vậy trước tiên phải cùng Đế Quân chinh phạt, trong quá trình chinh phạt, ai đạt được nhiều công lao sẽ trở thành Đế Phi.”

“Công lao như thế nào mới được tính?” Ngay cả Ứng cũng không hiểu. Không biết đây là chủ ý của ai?

Lâu Thất nhìn anh ta:, “Chỗ có thể lập công không hề ít. Ví dụ, cứu được Đế Quân hoặc cứu được 10 người trong quá trình xuất trận, phá được phòng ngự của kẻ địch, giết tướng lĩnh địch hoặc lấy được những thứ mà Đế Quân cần...”

“Có nghĩa là những mỹ nhân này sẽ vào sinh ra tử cùng Đế Quân sao?” Tiểu công chúa Bắc Thục Dục của Bắc Thương lên tiếng.

“Nếu không, sao lại để lại những người biết võ công? Đúng rồi, những người võ công tầm thường nên suy nghĩ lại, cần biết trên chiến trường, đao thương không có mắt. Nếu khuôn mặt như hoa như ngọc của các cô bị rạch vài đường thì sẽ không dễ coi đâu” Lâu Thất nói một cách thích thú. Vừa nói xong, có hai cô gái tỏ vẻ sợ hãi. Mặc dù có võ, nhưng thân thủ của họ như thế, sao có thể ra chiến trường giết người được.

Hơn nữa, vùng hoang nguyên của Phá Vực lớn như vậy, bình định vùng này không biết sẽ phải chinh phạt bao phen. Ai biết được sẽ phải vào sinh ra tử bao nhiêu trận?

“Nếu, nếu không lập được công lao thì sao?” 1 trong số các mỹ nhân hỏi.

Trầm Sát lạnh lùng, “Đế Quân không cần phế nhân.”

Tuyệt tình, quá tuyệt tình,

Lâu Thất suất nữa thì phun ra, không cần phải tuyệt tình như vậy chứ. Mặc dù đây là kế hoạch của họ, chỉ cần có chiến công, nhưng đâu cần phải nói những câu tuyệt tình như vậy.

Người ta là mỹ nhân cùng anh chinh phạt bốn phương, kết quả lại bị coi là phế nhân chỉ vì chưa lập được công lao gì.

Nói như thế, lúc này ai chả muốn rút lui.

Nếu chinh phạt bốn phương, chưa nói tới thời gian dài bao lâu, mà chỉ cần tính là hai năm chinh chiến triền miên, rồi sau đó lại bị coi là phế nhân, không được làm đế phi.

Tới lúc đó, không chừng bản thân còn bị thương, làn da thô ráp, không chừng còn chết trận!

Lúc này thì tính toán như thế nào cũng không lại.

Ngay cả Bắc Phù Dung và Tần Vũ Tâm cũng có bộ dạng khó coi.

Điều kiện tuyển chọn này của Trầm Sát, chẳng khác nào một sự sỉ nhục với họ!

Trầm Sát nếu biết suy nghĩ trong lòng họ, thì chỉ cần nói một câu là đủ. Đâu cần phải nghĩ ra cách này. Với thân phận của anh, chỉ cần nói một câu hủy bỏ là xong, mặc kệ họ phục hay không, nếu không phục thì tới nghênh chiến.

Cách này rõ ràng là do Lâu Thất nghĩ ra.

“Đế Quân ta không ép, tất cả là từ nguyện.” Trầm Sát tiếp tục nói lạnh lùng.

“Đế Quân, tiểu nữ võ thuật chưa tinh thông, xin để quân cho tiểu nữ rút lui.”

Một mỹ nữ quỳ xuống trước Đế Quân nói.

Trầm Sát không hề có vẻ tức giận, chỉ lạnh lùng nói một chữ: “Được!”

Mỹ nhân đó thở phào nhẹ nhõm, lập tức lui xuống.

Sau đó, có ba mỹ nhân sắc mặt trắng bệch, không cảm lòng nhưng cũng đành rút lui. Họ đều muốn nắm

lấy cơ hội này, thế nhưng đi chinh chiến rồi lập công, ai biết được chẳng lập được công lao gì. Tới lúc đó biết phải làm sao.

Còn một người đã 18 tuổi, tự thấy mình không có khả năng.

Nhìn người đàn ông cao lớn, khí thế ngút trời, họ chỉ biết cắn răng mà từ bỏ. Vốn đã đi được vào tới bước này, phải từ bỏ quả thật là điều đáng tiếc, cảm giác chỉ thiếu một bước nữa là người đàn ông này sẽ là của họ. Họ sẽ trở thành Đế Phi của vùng Phá Vực rồi!

Thế nhưng 1 bước ấy quá xa vời, họ không vượt qua được.

Những mỹ nữ nhìn Lâu Thất bên cạnh Trầm Sát mà lòng đầy đổ kỵ.

69. Chương 69

“Đế Quân, chúng tôi không phục, không phục” 1 mỹ nhân lên tiếng, rồi quỳ trước mặt Trầm Sát, sau đó ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Lâu Thất, “Rốt cuộc cô là ai? Nếu cô là thị nữ của Đế Quân, thì sao có thể tùy ý hỗn xược như thế? Làm sao có thể làm gương cho những thị nữ khác của Tam Điện?”

Lâu Thất gật đầu. Đúng thế, mỹ nhân này hỏi đúng. Đây đâu phải là những điều thị nữ có thể làm?

Vậy thì, cô ấy là thị cơ?

Vừa nghĩ tới đây, Tuyết vệ lên tiếng như để giải vây, “Lâu cô nương có thể coi là thị cơ của Đế Quân”

Thị cái con mẹ nhà người.

Lâu Thất không thêm đoái hoài.

Thị cơ là cái gì? Nếu nói Đế Quân chỉ coi như tiểu thiếp, thế thì thị cơ chẳng là cái thá gì hết.

Lâu Thất cô sao có thể thành trò chơi của đàn ông. Nói ra, những kẻ từng bại trong tay cô chẳng phải sẽ cười rụng răng hay sao? Mặt cô trắng bệch, nhìn Tuyết vệ, “Tuyết vệ đại nhân nói sai rồi, Lâu Thất tôi không phải là thị cơ, tuyệt đối không phải là thị cơ của Đế Quân.”

Tuyết vệ cắn răng nhìn cô, “Bình thường cô chỉ gây chuyện, bây giờ cô hãy biết thân phận, nếu không, có đang gây khó dễ cho chủ nhân đó.”

“Người của bốn Đế Quân, không cần phải thu mình.” Trầm Sát nói, “Lâu Thất cũng phải tuân thủ điều kiện khi này. Sau này cô ấy sẽ không rời ta nửa bước, cùng Đế Quân ta chinh phạt bốn phương. Chỉ cho phép chảy máu, không cho phép rơi lệ. Đợi khi cô ấy lập được công, sẽ phong cô ta làm phi, bất kể thân phận.”

“Sắc sắc sắc!”

Lâu Thất suất nghẹn bởi miếng hoa quả.

Cái đó không đúng, không phải như thế. Đoạn này không có trong kế hoạch của họ. Đã nói rồi, chỉ cần đuổi được đám mỹ nhân kia đi, chỉ cần họ rút lui, chứ cô đâu có tham gia vào chuyện này. Cùng anh ta chinh chiến, coi anh ta là người đàn ông của mình là chuyện khác. Thế nhưng bây giờ lại nói ra giữa trước bàn dân thiên hạ, lại còn nói sẽ không rời anh ta nửa bước, chỉ được đổ máu, không được rơi lệ. Thế thì cô đâu có cần

Hồ ly, xảo trá, ích kỷ, bá đạo qua!

Cô trừng mắt nhìn Trầm Sát, trong lòng chì muốn chửi rửa anh a.

Điều này có nghĩa như thế nào với cô ấy không?

Điều đó có nghĩa là cả thiên hạ này biết sự tồn tại của cô, biết được thân phận của cô. Thiên hạ này sẽ coi cô là người đàn bà của Trầm Sát. Nếu họ muốn loại bỏ Trầm Sát, thì cô ta cũng sẽ bị liên lụy. Nhìn thấy cô ta như nhìn thấy Trầm Sát, còn nữa, nhưng người đàn bà thích anh ta sẽ trở thành kẻ thù của cô. bây giờ, cô đúng là đang rơi vào nghịch cảnh

Bây giờ có thể nói cô đang ở chỗ cao nhất, hứng chịu phong ba nhiều nhất!

Chết tiệt! Đừng có đùa kiểu này chứ? Cô chưa từng đồng ý điều này, chưa từng!

Còn nữa, cho dù sau này ở cùng anh ta. Mỗi lần lập công, mọi người đều sẽ nói. Ui chà, chẳng qua là vì muốn được lập phi.

Chết tiệt! Khốn nạn, chẳng phải muốn cho người khác thấy cô muốn lấy anh ta sao?

Lâu Thất nhếch mép nhìn Trầm Sát, “Chủ nhân, có thể rút lại mấy lời khi nãy không?”

Một ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, cô lập tức che miệng. Ánh mắt ấy muốn cô hiểu rằng anh ta không chấp nhận một sự phản kháng nào. Cô phải coi anh ta là ông trời.

Ông trời nào. Xem cô kéo ông trời đó xuống mà đập cho một trận ngay bây giờ.

Lời của Trầm Sát cũng đã khiến những mỹ nhân kia im miệng. Nếu Lâu Thất tự nguyện tuân thủ quy tắc, thì họ còn gì để mà nói. Ban đầu họ cũng có cơ hội, chỉ cần họ tự nguyện.

Thân phận của Lâu Thất vốn không thể làm Đế Phi. Thế nhưng bây giờ có quy tắc này, cô ta sẽ có cơ hội. Nếu cô thực sự lập công, vậy thì Trầm Sát sẽ phong cô ấy làm phi. Quân vô hý ngôn! Nếu cô thực sự lập được công, thì tin rằng người ở Phá Vực cũng sẽ thần phục, không thể phản đối được.

Chỉ trừ có Vãn Thiên Sơn.

Trầm Sát tùy ý phong phi, thì người ở Vãn Thiên Sơn chắc không có ý kiến. Thế nhưng nếu nếu Trầm Sát vốn lạnh lùng lại sủng ái một người đàn bà thì người ở Vãn Thiên Sơn sao có thể ngồi yên được.

“Đừng nói người của Vãn Thiên Sơn, ngay cả vị sư tỷ của Trầm Sát kia cũng không thể ngồi yên” Tại một góc, một người cười nói. Vốn định suy nghĩ đối phó với cô ta thế nào. Bây giờ xem ra, chưa phải làm gì thì kẻ thù của cô ta đã nhiều rồi. Chẳng cần họ phải ra tay.

Ánh mắt người này nhìn Lâu Thất như nhìn một người đã chết.

Lâu Thất đột nhiên cảm nhận được điều gì đó bèn nhìn qua. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, cô cảm nhận được ánh mắt khác lạ đó.

Là ai?

Xem ra, tại Cửu Tiêu Điện này, tại Phá Vực này quả thật một mớ hỗn độn.

Cô cảm thấy có chuyện gì đó đang tới? Chẳng lẽ cô không thể sống những ngày tháng yên ổn hay sao? Không thể để cho cô sống đơn giản qua ngày hay sao?

Trầm Sát ôm chặt eo cô, hoàn toàn không màng tới nhưng ai oán của cô, “Là người của bốn Đế Quân, đương nhiên phải sánh vai cùng Đế Quân.”

“Nhưng..”

“Không có như gì hết.”

Trầm Sát quay sang nhìn hai mỹ nhân tại sảnh. Chỉ còn lại hai người đó là Đại công chúa từ Bắc Thương và Tần Vũ Tâm đến từ Thanh Sơn trại

“Hai vị muốn thử hay sao?” Trầm Sát có chút ngạc nhiên. Anh vốn cho rằng chỉ ra ra chiêu đó là sẽ từ bỏ, thế nhưng hai người này lại không.

Thế nhưng nếu hai nàng nghĩ rằng làm thế có thể cảm động anh ta thì đã nhầm. Trầm Sát chỉ cảm thấy chán nản, và thể hiện rõ sự chán nản ấy ra ngoài khiến hai nàng mỹ nhân bị tổn thương.

Tần Vũ Tâm cắn môi nói, “Đế Quân, tiểu nữ không thể tự quyết được chuyện này, có thể để tiểu nữ quay lại thương lương với cha rồi quyết định không?”

“Đại công chúa Bắc Thương cũng có ý này sao?”

“Hồi bẩm Đế Quân, Phù Dung cần thương lương với Hoàn muội” Bắc Phù Dung nói.

Trầm Sát nói, “Được, vậy cho hai người thời gian 2 ngày.”

“Tạ Đế Quân!”

Hai người lùi xuống, Nạp Lan Đan Nhi nhìn Lâu Thất, đột nhiên hỏi, “Trầm Sát ca ca, nghe nói Lâu cô nương đã thuận phục được một con Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương, sư tỷ của ta luôn muốn được nhìn thấy Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương, có thể cho ta đem Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương về Vãn Thiên Sơn cho sư tỷ xem không? Trầm Sát ca ca đừng có lo, hai tháng sau sư tỷ của ta sẽ hạ sơn. Khi đó sư tỷ sẽ tự động đem Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương quay lại Cửu Tiêu Điện.”

Thánh nữ của Vãn Thiên Sơn muốn mượn Ưng Vương hai tháng, yêu cầu này quả thật không thể từ chối được.

Trầm Sát tạm thời chưa cần tới con chim ưng đó nên gật đầu, “Được.”

Nạp Lan Đan Nhi vui mừng trong lòng, đang định nói cảm ơn thì Nguyệt vệ lên tiếng: “Nạp Lan cô nương muốn đem Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương về Vãn Thiên Sơn là điều có thể. Thế nhưng Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương vô cùng hung hãn, nếu như làm Nạp Lan cô nương bị thương thì không ổn.”

Đây quả thực là một vấn đề. Lâu Thất đột nhiên có dự cảm không tốt, nhưng cô chưa kịp nói thì Nạp Lan Đan Nhi đã nói thêm: “Chuyện này thì đâu có khó gì, chẳng phải Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương do Lâu Thất cô nương thuận phục hay sao? Vậy thì Lâu Thất cô nương đi cùng, đưa Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương tới Vãn Thiên Sơn luôn.” Nói xong, trong ánh mắt cô lóe lên một suy nghĩ.

Lâu Thất đột ngột chau mày, đang định từ chối thì Nạp Lan Đan Nhi nói: “Bây giờ Lâu Thất cô nương vẫn chỉ là thị nữ của Trầm Sát ca ca? Trừ phi Trầm Sát ca ca muốn đối xử với cô ấy như một Đế Phi?”

Mặc dù luôn miệng gọi Trầm Sát ca ca thế nhưng sự kiêu ngạo từ Vãn Thiên Sơn đó khiến người khác có cảm giác bị ép buộc. Ngay cả đối với Trầm Sát cũng như vậy.

Nhìn xung quanh, mọi người đều im lặng, xem ra họ đều quen với việc thần phục Vãn Thiên Sơn,

Ngay đến cả Nguyệt vệ và Ưng vệ cũng đã quen điều này, chỉ là hơi lo lắng nhìn cô.

Lâu Thất cảm thấy không thoải mái.

Một khi không thoải mái cô sẽ không nghĩ được nhiều là nên hay không lên. Cô khẽ nhìn Nạp Lan Đan Nhi, cô chống cằm nhìn Nạp Lan Đan Nhi với vẻ khó hiểu, “Nạp Lan cô nương, tôi có vài điều không hiểu, có thể hỏi không?”

“Cô cứ hỏi” Nạp Lan Đan Nhi trả lời

“Phá Vực là do chủ nhân của chúng tôi chiếm được hay do người của Vãn Thiên Sơn giành được.”

“Đương nhiên là do Trầm Sát ca ca chiếm được.”

“Tôi là thị nữ của chủ nhân hay thị nữ của Vãn Thiên Sơn?”

“Đương nhiên là thị nữ của Trầm Sát ca ca rồi”

“Vậy xin hỏi Nạp Lan cô nương, cô là khách hay chủ nhân của cái Cửu Tiêu Điện này?”

Ngay từ câu hỏi đầu tiên đã có sự sắc sảo, khiến mọi người lặng thinh. Giọng nói của hai người rõ ràng. Tới lúc này giọng của Nạp Lan Đan Nhi đã có phần trùng xuống một cách lạnh lùng, “Đương nhiên là khách.”

Cô đang định suy nghĩ xem Lâu Thất sẽ hỏi gì tiếp theo, nếu cô ta có gì bất kính với Vãn Thiên Sơn, thì cô sẽ đánh chết ngay lập tức, xem Trầm Sát có dám ngăn cản hay không!

Thế nhưng cô chưa kịp đợi có cơ hội để bắt lỗi Lâu Thất thì Lâu Thất đã lên tiếng giận dữ.

“Nếu Phá Vực là đất của chủ nhân, còn cô là khách, tôi là thị nữ của chủ nhân. Vậy thì chủ nhân sẽ đối xử với tôi như thế nào?” Cô dừng lại trong giây lát, rồi nhìn Nạp Lan Đan Nhi nói với giọng rất kiêu ngạo, “Làm chuyện thừa thãi?”

Làm chuyện thừa thãi?

Rất cả mọi người đều giật mình.

Cái cô Lâu Thất này lấy đâu ra dũng khí? Ai cho cô ta cái gan này? Sao cô ta dám? Dám nói nhưng lời này với người của Vãn Thiên Sơn? Người này còn là đệ tử của đại trưởng lão với biệt danh Tiểu La Thích cơ mà!

Lâu Thất sao dám?

Ngay cả ông trời đến đây thì cô cũng dám.

Nạp Lan Đan Nhi tức đến sôi người, từ trước tới nay chưa ai dám nói như vậy với cô ta.

“Lâu Thất! Cô có bản lĩnh nói lại một lần nữa xem sao?”

“Nếu cô nương nhỏ tuổi mà thính giác kém như vậy, thì tôi có thể nói lại một lần nữa.” Lâu Thất đứng dậy, cô cao hơn những người con gái khác một chút. Cô đứng dậy nói với vẻ cúi nhìn, một tay cô đặt vào vai Trầm Sát, hai mắt nhìn chăm chăm vào Nạp Lan Đan Nhi, “Tôi nói, trong chuyện của Cửu Tiêu Điện này, đừng làm chuyện thừa thãi!”

70. Chương 70

Cho dù biết cô ta đắc tội với Vãn Thiên Sơn, cũng có nghĩa là Trầm Sát đắc tội với Vãn Thiên Sơn, dù là Trầm Sát lúc này còn chưa đủ thực lực để đấu với Vãn Thiên Sơn, thì cũng có sao?

Đối với kẻ chạm tới giới hạn của cô, thì cô không hề quan tâm, không nghĩ tới hậu quả, cứ phải ra tay trước rồi tính. Đây chính là cô, đây chính là Lâu Thất từng bị người ta mắng là điên rồ.

Điểm này thì dù là vì Trầm Sát cô cũng không đổi.

Cùng lắm thì khi người của Vãn Thiên Sơn tới, cô sẽ cùng anh chống lại, cùng chết.

“Cô chết đi!”

Nạp Lan Đan Nhi vung tay, sợi roi với đầy nộ khí vươn tới chỗ Lâu Thất.

Trong khoảng khắc đó, Lâu Thất nhìn thấy sắc mặt kên kiệu của Nạp Lan Đan Nhi. Cô hiểu rằng Nạp Lan Đan Nhi cũng luôn chờ đợi cơ hội để ra tay. Mặc dù không ngờ từ cô nói như vậy, thế nhưng kết cục này là điều cô muốn. Kể từ trận đánh ở trong ngục đó, Nạp Lan Đan Nhi chưa bao giờ thay đổi suy nghĩ.

Cô ta muốn giết Lâu Thất

Thế nhưng điều đó thì sao chứ. Cô đâu có sợ. Nạp Lan Đan Nhi muốn giết cô, lẽ nào cô không muốn giết Nạp Lan Đan Nhi!

Chỉ là lúc này cô không có cơ hội.

Khi sợi dây vút gần tới mặt của Lâu Thất, thì Trầm Sát ra tay, nắm chặt lấy sợi dây và giật mạnh.

Nội lực của Nạp Lan Đan Nhi kém xa Trầm Sát, vì thế khi bị giật mạnh, cây roi rơi ra khỏi tay cô ta. Sợi roi này nếu người thương cầm vào sẽ bị thương, chất độc trên các gai ở sợi roi sẽ đi vào mạch máu và phát độc dẫn tới cái chết.

Vì thế khi Trầm Sát tóm lấy sợi dây đó, mọi người đều xôn xao

Sắc mặt của Nạp Lan Đan Nhi trắng bệch.

Tuyệt vệ lập tức lao tới, nhưng đã bị Nguyệt và Ứng ngăn lại.

“Chủ nhân!”

Lâu Thất cũng không ngờ Trầm Sát sẽ tóm lấy sợi dây roi Kim Lôi Yên như vậy. Mặc dù cô hiểu ra rất nhanh, trên người anh trúng độc vương, còn có cổ độc, có thể nói chẳng chất độc nào có thể xâm nhập. Thế nhưng uy lực của Kim Lôi Yên không phải ai cũng có thể chịu được. Chẳng lẽ anh ấy không do dự chút nào sao? Cô nhìn vào chiếc Kim Lôi Yên trên tay của anh, có giọt máu đang chảy ra thành dòng.

“Trầm Sát ca ca”

Nạp Lan Đan Nhi hoàn toàn không biết việc Trầm Sát bạch độc phát khả xâm nhập, chỉ thấy anh ấy chảy máu nên sắc mặt thay đổi. Trầm Sát mả xảy ra chuyện gì, thì sư tỷ của cô sẽ không thể bỏ qua cho cô.

“Cây Kim Lôi Yên này đã hai lần hướng về mặt của Lâu Thất” Dường như hoàn toàn không có cảm giác đau, Trầm Sát vẫn lạnh lùng, mặc không biểu cảm nói với Nạp Lan Đan Nhi, “Đế Quân ta không cho phép điều này xảy ra.”

Mọi người không hiểu điều này là có nghĩa gì, Lâu Thất thì tròn mắt ngạc nhiên.

Chỉ thấy Trầm Sát dùng tay còn lại nắm chặt Kim Lôi Yên, giơ lên trước mặt mọi người dùng sức bóp vụn hai đoạn Kim Lôi Yên thành bụi, bay vào không trung.

Kim Lôi Yên bị biến thành 3 đoạn, một đoạn tay cầm, một đoạn giữa và một đoạn đuôi, rơi trên mặt đất.

Kim Lôi Yên uy danh hiển hách khiến người ta kinh hãi giờ đã bị hủy hoại hoàn toàn.

Tất cả xung quanh đều yên lặng

Một cơn gió lạnh thoảng qua.

Nạp Lan Đan Nhi nhìn trân trân

“Kim Lô Yên của ta” Nạp Lan Đan Nhi vẫn không dám tin khi nhìn 3 đoạn bị rơi trên mặt đất. Toàn thân run rẩy, đôi mắt ửng đỏ, nước mắt rơi. Cô đột nhiên ngẩng mặt nhìn Trầm Sát, “Trầm Sát ca ca, sao huynh dám hủy hoại Kim Lô Yên của ta?”

“Hủy bỏ thì hủy thôi” Trầm Sát lạnh lùng nói, “Cô nên cảm thấy may mắn vì chưa chạm vào mặt của Lâu Thất. Nếu không Đế Quân ta không chỉ hủy một mình cái Kim Lô Yên đó đâu.”

Giọng nói của anh khiến Nạp Lan Đan Nhi nước mắt giàn giụa.

“Được, huynh bảo vệ cô ra nhưng vậy, có bản lĩnh thì cứ bảo vệ đi” Nạp Lan Đan Nhi phẩy tay bay vút đi. Thủ hạ đi cùng nhặt ba đoạn đứt của Kim Lô Yên, trừng mắt nhìn Lâu Thất.

“Cô hãy đợi đấy, Vãn Thiên Sơn sẽ lấy mạng của cô.”

Nói xong người này vút đi cùng Nạp Lan Đan Nhi

“Ha ha, uy hiếp ra ư?” Lâu Thất đột nhiên cười, “Nếu đã muốn mạng của ta, vậy thì thiệt cho ta quá. Chi bằng, để lại một cái mạng đã!”

Vừa nói xong, cô búng tay một cái, Nạp Lan Đan Nhi đang bay trên không đột nhiên kêu lên một tiếng, cả cơ thể rơi xuống

“A! A! A!”

Lúc rơi xuống, cô ta cũng kêu thất thanh vài tiếng

“Cô nương!” Vài người thị nữ chưa kịp tới thì có một bóng người lao nhanh tới, đỡ lấy cơ thể cô ta, bay lại lên không trung, rồi vụt ra khỏi Cửu Tiêu Điện,

Các thị nữ cũng vút theo

Không ai dám ngăn cản, cũng không ai đuổi theo.

Tất cả đều sững sờ.

Buổi lễ tuyển phi vốn định chọn ra vài phi tử. Thế nhưng theo quy tắc mà Trầm Sát đưa ra thì chẳng ai đáp ứng được. Vì một thị nữ mà Trầm Sát đã phá hủy Kim Lô Yên của Tiểu La Thích của Vãn Thiên Sơn.

Khi Nạp Lan Đan Nhi định bỏ đi thì bị Lâu Thất đòi tính mạng, rơi rụng giữa không trung, may mà có Âm vệ cứu kịp thời.

Phá Vực, hôm nay quả là một ngày động trời

Buổi lễ tuyên phi cứ thế kết thúc.

Chuyện còn lại do Tuyết vệ và Nguyệt vệ xử lý. Trầm Sát cùng Lâu Thất quay lại Tam Trùng Điện

Tuyết vệ theo sát phía sau

Thần Y cũng có mặt tại đó. Thần y đã ra lệnh cho được đồng mang hòm thuốc tới để kiểm tra vết thương cho Trầm Sát. “Thần Y, nhanh cầm máu cho chủ nhân!” Tuyết vệ lo lắng.

Điều cô không quen mắt chính là việc Lâu Thất lúc nào cũng kề kề bên cạnh chủ nhân. Nếu không vì chủ nhân, thì hôm nay cô đã rút kiếm chặt tay cô ta rồi!

“Chủ nhân vì cô mà bị thương, cô lại không có động thái gì. Cô quả là tàn nhẫn, máu lạnh!”

Sắc mặt của Lâu Thất vẫn điềm tĩnh. Cô đưa tay điểm hai huyệt trên tay của Trầm Sát, máu không còn chảy nữa. Thần Y sững người. Lâu Thất lấy tấm vải băng bó từ tay của Thần Y, cuốn lên vết thương của Trầm Sát sau đó nói với Thần Y, “Thoa thuốc.”

“Vâng! Vâng” Thần Y nhìn bản lĩnh của Lâu Thất liền thấy cảm phục nên tuân theo mệnh lệnh. Lâu Thất hôm nấy chính là thuốc giải của Trầm Sát, không thể rời xa anh ta. Lúc này cô quay người, cả cơ thể áp sát vào lưng Trầm Sát, đặt cằm cô lên vai của anh, tư thế vô cùng thân mật. Thần Y hơi ngượng ngùng, còn đôi mắt của Tuyết vệ thì đỏ lên, nhìn Lâu Thất một cách đầy oán hận.

“Tuyết vệ đại nhân, cho phép tôi nhắc cô một câu. Bây giờ ở đây không cần cô ở đây. Ở phía bên Nhị trùng điện, vẫn cần cô sang đó sắp xếp.” Lâu Thất cũng chẳng buồn nhìn cô ta.

“Chủ nhân...” Tuyết vệ cắn môi. Thực ra cô biết, thế nhưng nếu không có Lâu Thất, thì lúc này cô sẽ được ở bên chủ nhân mới đúng.

Cô cũng không nghĩ tới, nếu không có Lâu Thất, thì lúc này chất độc của Trầm Sát đã phát tác, khi đó khắp người máu chảy. Một người trong tầm điện, chẳng ai dám đến gần, chỉ có ám vệ bảo vệ ngày đêm không rời.

Hơn nữa, đó cũng là Nguyệt và Ưng. Bởi vì lúc đó cơ thể của Trầm Sát hoàn toàn lỏa lồ, vì thế, tuyệt đối không có chuyện của cô.

“Đi đi.” Trầm Sát nói

Cô cắn răng quay đi.

“Tuyệt vệ đại nhân xem ra ngày càng nhìn ta không hợp mắt nữa rồi.” Lâu Thất dựa vào lưng anh nói, “Ta thật sợ hãi.”

Thần Y run rẩy băng bó cho Trầm Sát. Chuyện khi này tại buổi tuyển phi thần Y cũng nhìn thấy, cô không cần phải lo sợ. Khi sợ hãi cô như thế này, nếu không sợ hãi thì sẽ như thế nào.

“Thần T đều không tin nằng” Trầm Sát nói. Kể từ lúc bị thương ở tây, anh không hề cau mày chút nào. Chảy nhiều máu như thế nhưng anh vẫn bình thản. Cảm giác như bàn tay nay chẳng phải của anh ấy, cho dù chảy bao nhiêu máu cũng chẳng vấn đề gì.

Lâu Thất nhìn Thần Y, “Thần Y, ngài cũng nghĩ tôi đang diễn kịch sao?”

Thần Y lập tức cầm hòm thuốc chuẩn bị lui ra, “Đâu có, đâu có, Lâu Thất đâu có diễn kịch đâu?”

“Ồ, không chừng tôi biết diễn kịch thật đấy.” Lâu Thất cười.

“Lâu cô nương, đây là thuốc của Đế Quân. Ngày mai cô thay thuốc cho ngài.” Không phải là Thần Y lười nhác, mà vì ông cảm thấy ngại ngùng trước cảnh thân mật của hai người.

Hơn nữa, Lâu Thất cũng khác giỏi trong việc băng bó này.

“Để lại thêm hai lọ, thêm một chút vải băng bó” Lâu Thất nói với Thần Y.

Đợi khi ông ta đặt cách đồ xuống, Lâu Thất liền nói, “Thiên Nhất, mẫu tiên Thần Y về”

“Vâng!”

Thiên Nhất vừa đáp lời liền phát hiện đến cả bản thân mình cũng nghe lời Lâu Thất một cách không hề do dự. Đế Quân vẫn còn ở đây, điều đó chẳng phải vị trí của Lâu Thất sánh ngang với Đế Quân rồi hay sao?

Chết cha! Chuyện này là tốt hay xấu đây?

Thiên Nhất cũng chẳng hiểu chết cha là cái gì. Chỉ là mấy ngày nay nghe thấy Lâu Thất nói thế nên quen chả biết học được từ lúc nào.

“Chàng biết rõ sẽ bị thương nếu lấy tay nắm lấy cái Kim Lô Yên đó, sao chàng vẫn làm vậy?” Đợi mọi người đi ra, Lâu Thất mới trầm giọng hỏi.

“Không hoàn toàn là vì nàng.” Trầm Sát trả lời: “Nạp Lan Đan Nhi đã lần thứ 3 đem Kim Lô Yên tới Phá Vực sinh sự, Đế Quân ta vốn đã định hủy hoại nó từ lâu rồi.”

Lâu Thất nghe thế ngạc nhiên: “Vậy chàng không tìm được cô hội nào khác hay sao? Thế này chẳng phải ta sẽ phải chịu hết trách nhiệm hay sao?”

Chết thật, khiến cô ấy hoảng sợ một phen, giờ lại nói như thế! Thằng cha này không biết nói lời đường mật hay sao?

“Chẳng có gì khác nhau, Đế Quân ta hủy hoại thì cũng khác gì nàng làm điều đó. Nếu sau này nàng hủy hoại vũ khí của ai thì cứ gọi gần tới gặp Đế Quân ta.”

71. Chương 71

Lâu Thất đang xù lông được vỗ về ngay lập tức.

Vừa mới nói hắn không biết lời ngon tiếng ngọt, nghe xem, nghe mà xem, sao nàng nghe lời này xong lại khoan khoái thế nhỉ?

Trong lòng Lâu Thất thoải mái vô cùng.

”Đế quân, có người tới rồi.” Thiên Ảnh đột nhiên lộ diện.

Không phải dưới tình huống đặc biệt, Thiên Ảnh sẽ không xuất hiện, giờ hắn vội vã nhảy ra chứng tỏ rằng người sắp tới có công phu không tầm thường.

”Ôm chặt.” Trầm Sát chỉ nói với Lâu Thất hai chữ. Lâu Thất cũng không nói hai lời, hai chân quăn chặt lấy eo hắn, tay ôm chặt lấy cổ hắn. Hôm nay cũng chưa làm qua, nàng không thể thả buông hắn ra được, một khắc cũng không được.

Lâu Thất có thể cảm nhận được toàn thân hắn đang căng cứng lại, đến ngay cả hắn cũng đề phòng, người tới chắc chắn là mạnh vô cùng.

Bởi vậy, nàng nhất định phải dính chặt lấy hắn, cao thủ so chiêu, chỉ cần nàng rời khỏi vài giây, Trầm Sát sẽ thành phế nhân không thể nhúc nhích ngay, chỉ trong chốc lát, đối phương sẽ hủy diệt hắn đến mức không thể thừa hơn được.

Mà đúng lúc này, phía ngoài có một tiếng cười u ám vang lên, không thể rõ được là tới từ phương nào, quý dị như bao trùm lấy cả tòa cung điện.

”Quý Sơn tam sứ, tới trước chúc mừng đại hỷ tuyển phi của Đế quân.”

”Quý Sơn tam sứ, tới trước chứng kiến phong thái của Đế phi.”

”Quý Sơn tam sứ, tới trước để tặng Đế phi một đại lễ lớn.”

Ba giọng nói giống nhau tới từng ly từng tý, nghe như cùng một người phát ra, thế nhưng Lâu Thất biết rằng không phải, đây là ba người khác nhau.

”Quý Sơn tam sứ cũng là một nhánh thế lực ở Phá Vực hoang nguyên, bọn họ là ba huynh đệ, nghe nói lúc sinh ra đều là người tàn tật, vì vậy bị phụ mẫu vứt bỏ ở bãi tha ma hoang, thế nhưng không rõ vì sao ba huynh đệ bọn họ lại vẫn sống tiếp, chỉ là trở thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, đi tới đâu cũng bị xua đuổi.” Trầm Sát hiềm khi lại nói cho Lâu Thất biết lai lịch của Quý Sơn tam sứ, ”Bọn họ đã tới Phá Vực hoang nguyên, tìm thấy một bãi tha ma hoang, lại luyện thành tà công ở nơi đó, tự lập thành Quý Sơn, nhận Quý đồ, bình thường cũng chưa bao giờ ra khỏi Quý Sơn nửa bước.”

”Nếu đã không rời Quý Sơn nửa bước sao giờ lại tới đây?” Lâu Thất nhướn mày, tuy rằng cảm thấy những việc mà ba huynh đệ này đã từng trải qua rất bi thảm, thế nhưng đừng cho rằng nàng sẽ thông cảm với người như vậy, tự mình cảm thấy đáng thương chẳng liên quan gì tới người khác. Hoặc là bởi tâm lý vạn vạ, muốn trả thù xã hội, vậy thì lại càng không đáng để thông cảm, được rồi, lòng thông cảm của nàng đã sớm chẳng còn sót lại mấy phần nữa rồi.

”Không biết.” Trầm Sát trầm mặt.

Lâu Thất không nói nữa.

”Trầm Sát, gọi người một tiếng Đế quân đã là nể mặt người lắm rồi, ai biết được người lại như con rùa đen rút đầu không chịu ra ngoài như vậy chứ? Người đã như vậy còn dám làm chủ nhân của Phá Vực sao?”

”Không bằng rời đi sớm chút, nộp lại vị trí đó cho ba huynh đệ ta đi.”

”Như vậy thì tốt quá, chúng ta chính là Phá Vực Tam vương rồi, nghe cũng không tệ, không tệ đâu.”

Giọng của ba người cùng lúc vang lên, thâm trầm, giọng nói như mang theo chút cát cọ sát vào nhau, vừa nghe đã khiến người ta không được thoải mái.

”Thuộc hạ đi xem bọn họ.” Địa Nhị nói. Thân hình của hắn nhoáng một cái đã phóng ra ngoài như một bóng đen, không hề phát ra tiếng động nào. Công phu của Địa Nhị có lẽ không phải là cao nhất, thế nhưng khinh công của hắn lại là tốt nhất.

”Đi.” Trầm Sát công Lâu Thất lên, đi về phía cửa điện.

Cửa điện mở to, hần liền công Lâu Thất đứng ở cửa, tuy rằng còn vác theo một người trên lưng, thế nhưng nhìn như chẳng có chút nặng nề nào. Hần đứng ở nơi đó, khí thể toàn thân còn thu lại, tuyệt không có chút lo lắng nào, dường như chỉ cần đứng đó đã là không tiếng động mà báo cho đối thủ, ta ở đây, người tới đi.

Bổn Đế quân ở đây, không sợ chết, cứ tới đi.

Thân hình của Địa Nhị đang nhào về phía đỉnh nhỏ trong hoa viên, trường kiếm trong tay leng keng xuất vỏ, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo dưới ánh trăng. Thanh kiếm đó phóng thẳng tới một nơi ở đình, phập một tiếng, một bóng đen ở góc đó liền bay ra trốn đi, vừa phóng ra đã tới giữa không trung. Địa Nhị hướng kiếm lên trời, mũi chân đang dừng ở trên ngói đình liền điểm nhẹ một cái, thân hình cũng mau chóng đuổi theo.

Lâu Thất ngẩng đầu nhìn, lại đột nhiên biến sắc, "Mau tránh đi!"

Mau, mau tránh!

Địa Nhị nghe thấy lời của nàng, cùng lúc đó cũng liền nghiêng người tránh ra, thế nhưng giữa không trung không có điểm mượn lực, né người đi cũng đã muộn.

Thiên Nhất vừa khéo đưa thân y trở lại, ngẩng đầu vừa nhìn một cái, kiếm trong tay lập tức phóng về phía đó, hần thường làm việc cùng Địa Nhị, sự ăn ý giữa hai người không hề tầm thường, kiếm vừa khéo phóng tới dưới chân Địa Nhị, mũi chân hần điểm nhẹ lên thân kiếm một cái, thân hình liền nghiêng sang bên cạnh mà bay đi. Thế nhưng thanh kiếm kia của Thiên Nhất lại bị một thứ gì đó có hình dạng như đám mây bao lại, vô thanh vô thức, đợi khi đám mây đó tản ra, thanh kiếm đã biến mất không còn chút hình dáng gì.

"Muối ăn xương!" Thiên Nhất thất thanh kêu lên.

Lâu Thất vừa nghe thấy ba chữ này lông tóc đều dựng đứng cả lên. Muối ăn xương, nàng đã nghe lão đạo thối nói qua, lúc đó lão già ấy còn nói với nàng, vì thứ này quá mức âm u tà ác, hần không dám nhớ tới quyển Kỳ Vật chí đó nữa.

Muối ăn xương, trên thực tế nhỏ hơn muối thường rất nhiều, mà trên người chúng lại có thêm một đôi cánh màu trắng, mỏng dính. Loài muối này thường đi thành từng đàn, một đàn thường có vài trăm tới hàng nghìn con, tụ lại một chỗ nên nom khá giống một đám mây mà xám. Muối này là do Quỷ Sơn tam sứ nuôi, bọn họ có một cách chỉ huy rất phức tạp để điều khiển muối ăn xương, chính vì cách thức quá phức tạp mà hao tổn rất nhiều sức lực, vì vậy bọn họ mới không thể mang đám muối này đi khắp nơi làm điều ác. Bằng không Cửu Tiêu Điện này cũng khó mà chịu nổi.

Đáng sợ nhất là đám muối này có hình thể tuy rất nhỏ nhưng lại không sợ nước sợ lửa, cứ như từng con đều được trang bị một bộ giáp đao thương bất nhập vậy, khiến người ta vừa thấy đã biến sắc.

Vì vậy, sau khi Thiên Nhất nói ra ba chữ này, sắc mặt của Trầm Sát cũng không nén nổi mà biến đi vài phần.

”Trở lại!”

Hắn lập tức trầm giọng nói. Đối đầu muối ăn xương, Thiên Nhất và Địa Nhị cũng không có chút phần thắng nào, hoàn toàn không.

”Khà khà khà khà, Trầm Sát, người xem, chúng ta đã tặng người món quà lớn đến vậy, người có hài lòng không?”

”Sao có thể không hài lòng được chứ? Trầm Sát, mau tới nhận đại lễ của chúng ta đi.”

”Không nhận đại lễ của chúng ta tức không coi chúng ta ra gì, không coi chúng ta ra gì, ba huynh đệ chúng ta sẽ tức giận đó nha!”

”Chúng ta mà tức giận thì mấy anh bạn nhỏ này sẽ cắn người lung tung đó nha, khà khà khà khà khà!”

Giọng của ba người đều khó nghe vô cùng, cứ nói chuyện là ba âm thanh cùng vang lên, thực sự khiến tai người ta không thể yên tĩnh nổi.

”Dầu hỏa!”

Thiên Nhất hạ lệnh, một đoàn ám vệ mười người nhanh chóng vọt tới trước mặt Trầm Sát, trong tay ai cũng mang theo cung tiễn, trên đầu mũi tên còn đốt lửa, tất cả mũi tên đều được bắn về phía đoàn muối đó, vèo vèo phóng qua.

Lửa bình thường thì không được, thế nhưng mũi tên có dầu hỏa thì có lẽ là được!

Thế nhưng đám tên kia vừa được bắn ra, dường như đều xuyên thẳng về phía đám mây màu xám đó, lại dường như bị đám muối kia nâng lên, không có mũi nào rơi xuống, thế nhưng ánh lửa đó lại bị lụi đi rất nhanh.

”Trời đậu!”

Thiên Nhất không kim được mà phun ra câu chữ vừa học được từ chỗ Lâu Thất, trán đã hằn gân xanh.

”Khà khà khà khà khà, không có tác dụng đâu, những anh bạn nhỏ này của chúng ta đến dầu hỏa cũng chẳng sợ.”

”Khà khà khà.”

Quý Sơn tam sứ kia trừ một người vừa bắt đầu đã có một người ẩn thân đã bị Địa Nhị phát hiện ép phải chạy ra ngoài thì hai người còn lại vẫn luôn không biết trốn ở góc nào, bọn họ cũng có bản lĩnh khiến âm thanh vừa được truyền ra khó mà biết được phương hướng, lơ lửng khắp nơi.

”Khói **!” Thiên Nhất lại lệnh một tiếng xuống, một đoàn ám vệ khác xông tới, đồng loạt cầm theo ống khói, mau chóng đốt lửa.

”Bé khí.” Trầm Sát nói với Lâu Thất. Mà sắc mặt hắn thì vẫn như thường, bách độc bất xâm, hướng hồ là khói **.

Những ám vệ khác đều đã bé khí rồi, chưởng phong đó vừa phát một cái, khói ** kia liền bay về phía đám mây màu xám càng ngày càng bay lại gần.

Khói màu xám bao trùm lên đám muối ăn xương màu xám, dường như cả bầu trời trước mắt đều bị một màu xám xịt che phủ vậy.

Làn khói màu xám chậm rãi tản ra, đám muối kia xuyên qua làn khói, tiếp tục nhào về hướng bọn họ. Nếu như không phải tốc độ của muối ăn xương không nhanh thì lúc này bọn họ sớm đã bị bao vây rồi.

”Khói ** cũng không có tác dụng! Để quân, mời ngài mau chóng vào điện!” Thiên Nhất không nén nổi mà kêu lên.

”Đi vào đi, ta muốn lấy đồ!” Thứ đó nàng thật sự rất ghét, vì vậy hôm nay cũng không mang theo bên mình. Xem ra đồ dù có ghét đến mấy, vì để bảo mệnh, sau này vẫn phải mang theo mới được. Lâu Thất nghĩ trong lòng.

Trầm Sát biết nàng sẽ không làm chuyện vô ích liền phóng vào trong điện.

”Khà khà khà, Trầm Sát quả nhiên là muốn làm con rùa rút đầu rồi.” Giọng nói của Quý Sơn tam sứ lại vang lên.

Lúc này, đám muối ăn xương kia đã tới trước mặt ám vệ, hàng ám vệ đầu tiên không nói hai lời liền khua kiếm để ngăn lại.

Ngăn lại, tuy rằng bọn họ chẳng có chút phần thắng nào, thế nhưng sứ mệnh của bọn họ chính là bảo vệ Đế quân, không được rút lui, không thể trốn tránh, một người cũng không được.

”Chưởng phong!”

Địa Nhị nghiêng rằng, phóng một chưởng về phía đàn muối ăn xương kia, quả nhiên đám muối ở trước mắt đã lui lại một chút, nhất thời liền vui mừng, nhưng bọn họ còn chưa kịp mừng tiếp, chúng lại xông tới lần

thứ hai.

Đậu, đậu, đậu. Đây cũng chẳng phải là một biện pháp tốt!

”Độc!”

”Đồ vô dụng, đến khói ** còn chẳng có tác dụng, độc gì có tác dụng người nói ta nghe coi!”

Thiên Nhất và Địa Nhị đều không nén nổi mà chửi thề. Không được, không được, chiêu nào cũng không được hết.

Tiếng cười u ám của Quỷ Sơn tam sứ lại vang lên, tựa như nhìn thấy những ám vệ của Trầm Sát bị đàn muỗi ăn xương của họ xoay vòng, sút đầu mẻ trán, nổi cáu nóng nảy, bọn họ đều rất đắc ý.

”Đám mây” màu xám đỏ, mắt thấy đang bao lại một người thị vệ, chỉ cần bị bọn chúng bao lại thì trong phút chốc, cả người sẽ bị ăn sạch, không còn một mẩu xương.

”Aaa!” Ám vệ đó không kịp được mà thấp giọng phát ra tiếng kêu thảm, những người này đều được tôi luyện đến mức ý chí kiên cường vô cùng, vậy mà lại còn phải phát ra tiếng kêu thảm như thế, có thể nhận ra rằng, bị ăn xương đau đớn đến độ nào!

Tiếng kêu đó tuy rằng rất nhỏ, thế nhưng lại như sấm nổ xuyên thẳng vào tai những người ám vệ khác, khiến sắc mặt của bọn họ đều tối đen như mực, nghiến chặt răng lại.

”Giết, liều mạng, liều mạng!”

Vấn đề là, giết thế nào, liều thế nào, bọn họ vốn chẳng có cách để đối phó với đám muỗi ăn xương đó!

”Khà khà khà, Trầm Sát, người không ra là muốn chúng ta giết sạch ám vệ này của người sao?”

”Thứ người không ra người, quỷ không ra quỷ mà khẩu khí cũng lớn quá nhỉ!” Một giọng nói trong trẻo vang lên, chỉ thấy Trầm Sát cộng Lâu Thất lại bay ra lần nữa, tới thẳng bên người ám vệ kia, Lâu Thất tay không tác sát, trực tiếp vỗ thẳng lên đám muỗi ăn xương trên người hắn.

”Lâu cô nương không thể!” Thiên Nhất kinh hãi thét lên một tiếng. Muỗi ăn xương ai ai cũng tránh còn chẳng kịp, sao có thể chủ động đưa tay qua như vậy chứ? Nhẹ thì chẳng còn tay nữa, mà nặng thì đến mạng cũng chẳng còn! Lâu Thất sao có thể như vậy, sao lại dám như vậy chứ?

72. Chương 72

Thế nhưng lời của hắn vừa thốt ra khỏi miệng, hai mắt liền không dám tin mà trợn trừng lên, như gặp phải quỷ mà nhìn Lâu Thất, cùng với tay của nàng.

Tay của Lâu Thất vỗ lên đám muối ăn xương đó, chỉ thấy đám muối vốn hung tàn không gì sánh kịp nay lại rớt xuống một mảnh theo từng cái vỗ của tay nàng!

Động tác của nàng quả thực cũng không phải quá đẹp mắt, đôi tay đó dường như đang múa, bay lên phẩy nhẹ, vỗ nhẹ, muối ăn xương đều như nghe lệnh của nàng vậy, khi tay nàng phẩy lên liền nghe lời mà rơi xuống, khiến cho mặt đất phủ đầy một lớp màu xám nhạt. Rất nhanh, người ám vệ đó đã được cứu thoát.

Chỉ là một tay của hắn lại có thêm nhiều vết máu sâu đến mức có thể nhìn thấy cả xương, xem ra là khủng bố vô cùng. Lâu Thất đưa cho hắn một viên dược hoàn, "Ăn đi."

Ám vệ đó không nói hai lời liền tiếp lấy dược hoàn mà nuốt sạch, cực kỳ tín nhiệm Lâu Thất. Lâu Thất lại mò ra một túi thuốc bột ở bên hông ném cho người bên cạnh hắn, "Bôi thuốc cho hắn đi."

"Lui xuống." Đồng thời, Trầm Sát cũng ra lệnh cho tất cả ám vệ lui lại.

Lâu Thất giương tay lên, một đám bụi bay thẳng về phía đám muối ăn xương, sau đó, tất cả muối đều rụng xuống một mảnh. "Thiên Nhất, cất thứ này vào bình cho ta, ta có chỗ dùng."

Vốn nàng cũng rất ghét những thứ như vậy, thế nhưng nếu như đã giết rồi, người ta cũng đã tặng đến tận cửa rồi, nàng quả thật cũng không thể lãng phí được. Phải biết rằng, xét trên góc độ khác mà nói, mài thứ này thành phấn có hiệu quả rất kinh người đó.

Đám Thiên Nhất tuy không rõ thứ tà ác khủng bố này có tác dụng gì, nhưng là mệnh lệnh của Lâu Thất, bọn họ đều phục tùng, bọn họ đều nghe theo. Ngay lập tức, đám Thiên Nhất hãnh diện bắt đầu thu gom lại muối ăn xương.

Ba người kia lại đứng trước mặt Trầm Sát từ lúc nào. Cả ba đều cao như nhau, dáng người giống nhau, cũng mang theo áo choàng mũ đen giống nhau, đều che hơn nửa khuôn mặt lại, chỉ để lộ ra nửa gương mặt giấu ở trong bóng tối của mũ áo choàng, nom cứ như không có mặt vậy.

Âm u, tà ác.

Quỷ Sơn tam sứ. Ba người vừa ra, độ âm xung quanh dường như giảm đi đáng kể, khiến người ta cảm thấy u ám vô cùng.

"Người là ai?" Hiện giờ đã nghe ra là người nào đang nói chuyện rồi, quỷ sứ ở giữa tuy không nhìn thấy mặt hắn, thế nhưng Lâu Thất vẫn có thể cảm nhận được ánh nhìn căm hận âm tà vô cùng của hắn đang bắn

vào mặt mình.

Đối với loại người này, từ trước tới giờ nàng đều không cười.

Lâu Thất nghiêm mặt nói, "Người có tà tâm thì không có tư cách biết." Người không phải vì vẻ ngoài khiếm khuyết mà có ác tâm được, mà đó là vì trong lòng tối tăm, hành vi biến thái mà nổi ác tâm thôi.

Ba huynh đệ này chính là như vậy.

Lời của nàng đã thành công làm ba huynh đệ nổi giận. Không, phải nói là việc nàng giết muối ăn xương đã làm cơn giận dưới đáy lòng của ba huynh đệ của Quỷ Sơn bốc lên rồi. Đó là muối ăn xương bọn họ đã phí bao công sức mới có thể nuôi thành, bọn họ đã tốn biết bao nhiêu công phu mới có thể thuần phục được! Mỗi lần điều động bọn chúng đều phải phí rất nhiều sức lực! Thế nhưng nữ nhân này, nom thì là một nữ nhân còn trẻ, vậy mà lại nói giết là giết, còn giết dễ như vậy nữa! Đó đã từng là thứ mà bọn họ coi là vũ khí tuyệt thế không gì địch lại được, cứ vậy mà lại bị hủy hoại trong chốc lát!

Nàng ta đáng chết, nàng ta nhất định phải chết!

Ba người cùng lúc quắp tay thành trảo, cào về phía Lâu Thất. Cào qua, để nàng ta phải chết bằng cách thảm nhất! Thế nhưng Trầm Sát đâu có thể để bọn họ cướp được nữ nhân của mình trước mặt mình chứ, hừ lạnh một tiếng, tay bao lại, dứt khoát làm thành một chưởng, dùng khí thể hùng hãn khiến người ta sợ hãi phóng về phía người gần nhất, mang theo cơn giận nổi trận lôi đình!

Ầm!

Chưởng kia đập trúng cổ của người đó, chỉ nghe thấy tiếng xương vỡ vang lên, cổ của người kia lệch đi, dường như không có cách nào đỡ được đầu nữa.

Một quyền của Trầm Sát đã bẻ gãy hoàn toàn cổ của người đó.

Lâu Thất liền toát mồ hôi lạnh.

Bạo quân nhà nàng còn mạnh như vậy, còn mạnh như vậy!

Động tĩnh của Tam Trùng điện lớn như vậy, tất nhiên là đã truyền tới Nhị Trùng điện. Lúc này, Đông Thời Ngọc, hai vị công chúa của Bắc Thương, Tần Vũ Tâm, bọn họ nghe thấy đều chạy qua, mấy người họ ở ngoài Tam Trùng điện, bị Ứng và Nguyệt ngăn lại, cũng chính là bảo vệ bọn họ.

"Ứng Vệ đại nhân, Nguyệt Vệ đại nhân, các người mau đi giúp Đế quân đi, ta tuyệt sẽ không đi loạn đâu." Bắc Phù Dung gấp gấp nói.

Đông Thời Ngọc đắm chiêu, nhưng mặt cũng lộ ra sự lo lắng.

Vừa rồi nếu nhue không phải Ứng và Nguyệt mau chóng ngăn lại bọn họ, bọn họ đã sớm vào Tam Trùng điện rồi.

Chỉ là vừa liếc mắt qua, hần đường như nhìn thấy lúc này Trầm Sát đang công lấy Lâu Thất?

Đây là sao?

”Nguyệt Vệ đại nhân, Đế quân đúng là quan tâm tới Lâu cô nương thật đó, vào lúc này còn công nàng ấy trên mình, không sợ Quý Sơn tam sứ ngộ thương tới nàng ta sao?” Tần Vũ Tâm thay hần hỏi ra nghi vấn trong lòng.

”Chủ tử có suy nghĩ của mình, thuộc hạ không dám phỏng đoán bừa.” Nguyệt vặn lại.

Ứng lại có chút không hài lòng nhìn mấy người này một cái. Những vị khách khác cũng nghe thấy động tĩnh, lúc này đều ở trong điện của chính mình, bọn họ đều đã phái người đến bảo vệ, mấy vị này lại ỷ vào thân phận có chút đặc biệt mà cùng tới khiến bọn hần cũng chỉ kịp mang người ngăn lại ở đây. Cũng may là còn ngăn lại được, cánh cửa này đủ để ngăn lại ánh mắt của bọn họ.

Thế nhưng nhiệm vụ của hai người là bảo vệ cho sự an toàn của mấy vị này, lúc này tuy rằng nóng lòng, lo lắng cho sự an nguy của Trầm Sát vô cùng, họ cũng không dám tùy tiện tiến vào.

”Ứng Vệ đại nhân, Nguyệt Vệ đại nhân!”

Có thị vệ vội vàng xông qua.

Ứng và Nguyệt nhìn nhau một cái, trong lòng có dự cảm không ổn.

”Chuyện gì?”

Thị vệ đó vừa xông qua, vẻ mặt sốt ruột vô cùng, thế nhưng vẫn nhìn về phía Đông Thời Ngọc và Bắc Phù Dung một cái.

”Nói thẳng đi, Ngọc Thái tử, Đại công chúa cùng Tần cô nương đều không phải người ngoài.” Lúc này, Nguyệt Vệ liền bán cho mấy người này một chút lòng tốt.

”Vâng! Hai vị đại nhân, không xong rồi, Uyển Thái Chi các nàng đột nhiên sắc mặt đỏ bừng, hai mắt trợn lên, cả người cứng ngắc không thể động đậy!”

”Cái gì?” Ứng và Nguyệt kinh hãi.

Ánh mắt Đông Thời Ngọc khẽ lóe lên, liền hỏi lại, ”Uyển Thái Chi cô nương là con gái của thủ phủ Đông Thanh chúng ta?”

Tuy rằng hiện giờ nói điều nói có chút khó xử, thế nhưng Nguyệt vẫn thản nhiên gật đầu nói, ”Đúng vậy.”

”Đã là con dân của Đông Thanh ta, vậy thì Thời Ngọc phải qua xem xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thị vệ lại nhìn Ứng và Nguyệt một cái, nghiêng răng nói, ”Trừ Uyển cô nương ra, Diêu cô nương, và cả Kỳ cô nương đều có triệu chứng như vậy. Tuyết Vệ đã sớm qua rồi, cũng đã mời thần y, thế nhưng thần y cũng bó tay với những tình huống như vậy.”

Nếu như đến thần y còn bó tay, vậy thì không phải bệnh hay độc bình thường.

Ứng và Nguyệt đều nghiêm mặt lại, ”Đi, chúng ta cùng đi xem xem!”

Nếu ba vị này chắc chắn là sẽ không quay lại nghỉ ngơi, lại không thể để bọn họ ở đây, vậy thì chỉ có thể cùng đi.

Ba người Đông Thời Ngọc cũng chẳng có ý kiến gì, vội vã theo chân Ứng và Nguyệt tới nơi ở của khách ở Nhất Trùng điện xem xét.

Đám người Uyển Thái Chi và Đào Thủy Nhi vốn là tạm thời ở lại Nhất Trùng điện, mà mấy vị mỹ nữ khác cũng tới tham gia tuyển phi cũng được sắp xếp ở chỗ các nàng. Hiện giờ mấy người đều xảy ra chuyện khiến Nhất Trùng điện vốn thanh nhàn đều bị bao phủ bởi một bầu không khí căng thẳng và hoảng sợ. Sau khi bọn họ tới nơi, thậm chí còn có thị nữ khẽ thở phào, hai chân đường như nhũn cả ra.

”Ứng, Nguyệt!” Tuyết Vệ vừa nhìn thấy bọn họ qua, lòng cũng nhẹ nhõm hơn chút.

”Có chuyện gì vậy?”

”Không phải độc, là chú, chú thuật.” Tuyết Vệ nhỏ giọng nói với bọn họ, ”Đây là kết luận mà thần y chẩn ra, chú thuật Tây Cương.”

”Đáng chết, sao trong Cửu Tiêu điện còn có người Tây Cương?”

”Nghĩ lại thì hôm nay cũng nhiều người, có lẽ là trà trộn vào.” Sắc mặt Nguyệt cũng tệ vô cùng, ”Đám người Tây Trường Ly vẫn chưa từng rời khỏi Phá Vực.”

”Người nghi là hần?” Ứng nghiêng rằng.

Tây Trường Ly, cũng rất có thể, hôm nay Cửu Tiêu điện giới nghiêm, thế nhưng dựa vào năng lực của hần thật sự có thể trà trộn vào cũng không có gì đáng lạ. Thế nhưng xuống tay với mấy mỹ nữ này, rốt cục là tại sao chứ? Hần ta muốn làm gì?

”Nguyệt Vệ, Ứng Vệ, không được rồi, chú thuật thì ta không có cách giải được.” Thần y bước nhanh tới chỗ bọn họ, thần tình ngưng trọng, ”Mời Lâu cô nương đi.”

Tuy rằng mấy vị này thân phận không phải cao lắm, thế nhưng họ cùng chết ở Cửu Tiêu Điện, sự tình cũng không thể dễ dàng mà áp xuống như vậy được.

Ứng và Nguyệt nhìn nhau một cái.

”Nguyệt Vệ đại nhân, Ứng Vệ đại nhân, không xong rồi!”

Lại có thị vệ vội vàng xông tới.

Lại là không xong rồi, lại là không xong rồi, Tối nay đúng là không thể để họ yên bình khác nào mà!

”Nói.”

”Dược điện của thần y có người lẻn vào, một dược đồng đã mất tích! Đã bị trộm mất Mê Hồn hoa!”

Thị vệ kia vừa thấp giọng nói xong câu này, Ứng mới nhận ra, đây là đội trưởng thị vệ ở Dược điện! Hần nắm chặt lấy cổ áo thị vệ kia, ”Người nói cái gì? Người nói sao?”

Mê Hồn hoa bị mất, Mê Hồn hoa! Bọn họ đã phí bao nhiêu sức lực, chịu bao nhiêu khổ sở mới có được Mê Hồn hoa, vậy mà lại nói với họ Mê Hồn hoa đã bị người trộm mất!

”Thần y!” Ứng quay đầu lại, lửa giận dâng cao nhìn chằm chằm thần y, ”Dược điện có nội gián trà trộn vào từ lúc nào vậy?”

Lúc này, dược đồng bị mất tích, mất tích gì chứ, rõ ràng là nội gián mà! Vừa nghĩ tới việc Dược điện có nội gián, bọn họ đều toát mồ hôi lạnh. Nếu như thuốc trị thương của bọn họ bị đổi thành thuốc độc...

”Không, không thể nào, Mê Hồn hoa là do ta tự mình cất, dược đồng cũng không thể biết được là cất ở đâu, vả lại, các cơ quan của Dược điện cũng không thể dễ bị xông vào tới vậy.” Thần y gấp gấp giẫm chân tại chỗ. Không thể, không thể được, Mê Hồn hoa mười năm mới nở một lần, nếu thật sự bị trộm, vậy thì sao có thể chế giải dược cho Đế quân chứ?

Bọn chúng là ngấm trúng đêm này để ra tay, đêm này, tất cả thị vệ ở Cửu Tiêu điện đều phải làm việc nhiều hơn, bởi khách tới quá nhiều, bọn họ phải bảo vệ cho thật tốt.

Ai mà nghĩ, phía khách mời xảy ra chuyện, Duyệt điện cũng xảy ra chuyện, mà ngay cả Đế quân cũng xảy ra chuyện nữa.

”Nguyệt Vệ đại nhân, Ứng Vệ đại nhân, đã xảy ra chuyện gì vậy? Nếu như có chỗ cần bổn Điện hạ, hai vị cứ việc mở lời.” Đông Thời Ngọc bước qua, hắn vừa đi xem Uyển Thái Chi, lại không hề ở lại đây để nghe bọn họ nói chuyện.

Bắc Phù Dung và Tần Vũ Tâm đều không phải kẻ ngốc, sớm đã tránh xa một chút, lúc nhìn thấy Đông Thời Ngọc bước qua, hai người mới lại gần, ”Hai vị đại nhân, có chuyện gì cần giúp đỡ cứ việc mở lời.”

Nguyệt và Ứng đều nhìn nhau một cái, có chuyện gì cần giúp đỡ sao? Không có, không có, đừng loạn thêm là được rồi! Mấy vị mỹ nữ này cần được giải cứu, cần đến Lâu Thất, thế nhưng Mê Hồn hoa thì phải tìm lại ngay lập tức.

”Nguyệt, ta lập tức mang người đuổi theo.” Ứng nói xong liền bước nhanh định rời đi, lại có một thị vệ chạy qua, ”Ứng đại nhân, trong Duyệt điện có để lại thứ này.”

73. Chương 73

”Là có người bắn vào cột.” Thị vệ sắc mặt ngưng trọng.

Nguyệt Vệ tiếp lấy nhìn, lại lần nữa biến sắc.

Đó là một phiến lá cây mỏng, còn nhỏ dài mềm nhẹ hơn lá liễu, thế nhưng trên phiến lá này xuyên qua rất nhiều giấy, hơn nữa, lại còn là do có người bắn vào!

”Đối phương muốn khoe nội lực của mình.” Ứng rất phần nộ nói.

Nguyệt lắc đầu, ”Sao phải khoe chứ? Là bởi muốn chúng ta biết rằng, nội lực của hắn còn hơn tất cả chúng ta, nếu như muốn đuổi theo hắn thì chỉ có mình Đế quân mới có thể làm được, bằng không, những người khác đuổi theo cũng chỉ đuổi được một cái chết mà thôi.” Hắn nói xong cũng không định sờ vào đám giấy đó, ”Ta đi xem Đế quân, chỗ này giao cho người.”

Ứng chỉ đành ở lại.

Lâu Thất quắp chặt lấy eo của Trầm Sát, hắn nhảy lên không, năm ngón tay làm thành trảo, muốn nắm lấy gáy của gã đang chạy trốn, thu lại mạnh một cái, chỉ nghe thấy tiếng răng rắc, lại là tiếng gãy xương vang lên.

Gã kia ngay cả thời gian để kêu thảm cũng chẳng có, thân thể nặng nề rơi xuống đất ầm một tiếng.

Nguyệt vừa khéo bước vào, "Chủ tử có Lâu Thất cô nương, công phu quả nhiên vẫn trước sau như một." Hắn nhìn thấy ba thi thể trong viện, Quỷ Sơn tam sứ, đến một người cũng không chạy thoát.

Lâu Thất quả nhiên là có tác dụng lớn, quả nhiên là vậy.

Đối phương đã đoán được điều gì rồi sao? Trong lòng Nguyệt có chút nặng nề.

Trầm Sát đứng lại, Lâu Thất trượt từ người hắn xuống, vòng tới trước mặt hắn, nắm lấy tay của hắn, "Thuốc, băng gạc." Vừa rồi khi đánh nhau tay hắn bị quấn lại quả thực lại thành không tiện lắm, vì vậy hắn đã cởi băng gạc ra, hiện giờ chuyện đầu tiên nàng nhớ đến là nhanh chóng bôi thuốc lại cho hắn, và băng bó. Biết rõ lúc này Nguyệt chạy vội qua, sắc mặt không tốt, chắc chắn là có vấn đề gì rồi.

"Chủ tử, Dược điện có một dược đồng mất tích, Mê Hồn hoa bị trộm, người tới đã để lại thứ này, có người bắn vào cây cột của Dược điện." Nguyệt đưa đồ trong tay qua.

Lâu Thất đang nhanh chóng băng bó cho Trầm Sát kéo lấy tay hắn ôm lấy mình, còn nàng thì lại nhân lấy mảnh giấy cắm ở trong lá, cũng chẳng thèm nhìn liền rút chiếc lá ra, vò nát, ném đi, sau đó mở giấy ra.

"Thạch Tủy ngàn năm."

Có lầm hay không vậy, ở trên chỉ có mấy chữ này hay sao?

"Thạch Tủy ngàn năm là thứ gì?"

Sắc mặt Trầm Sát tối đi, Nguyệt lại không nén được mà thở dài một hơi, "Thạch tủy là là một loại dịch do đá ở trong núi sâu sinh ra, vô cùng khó tìm, đến Thạch Tủy trăm năm còn không tìm thấy huống hồ đến ngàn năm? Nghe nói uống một giọt vào cũng có thể thêm được sau mười năm công lực, hơn nữa nữ tử mà uống vào thì sẽ có tác dụng dưỡng nhan, kéo dài tuổi thọ, làm cho da trắng người thơm, là bảo vật mà cả thiên hạ không ai không muốn."

Lão đạo thôi lại không hề nói cho nàng về thứ này, lẽ nào là vì lão già ấy từ trước tới nay chưa từng thấy qua?

Bảo bối như vậy đi đâu để tìm đây chứ?

"Thạch Tủy ngàn năm này là một trong những thuốc dẫn căn cốt của chủ tử ư?" Lâu Thất hỏi.

"Không phải." Trầm Sát lắc đầu.

Nguyệt bổ sung nói, "Thế nhưng, nếu như chủ tử có thể dùng nó thì sức đề kháng với cổ độc trong cơ thể sẽ lớn hơn." Dù có thể nào đi chăng nữa, cổ độc này hiện giờ đã tìm được điểm cân đối, thế nhưng tổn hại thân thể của hai người, hiện giờ bọn họ chẳng ai có thể thấy được. Nếu như có thứ tốt như vậy, tăng cường cho nền móng của cơ thể, lại thêm được sáu mươi năm công lực, nói thế nào cũng là tốt cả.

"Ý của đối phương là bảo chúng ta lấy Thạch Tủy ngàn năm ra để đổi lấy Mê Hồn hoa."

"Không, Thạch Tủy ngàn năm nếu đã khó tìm tới vậy, người có ngoan ngoãn đi tìm mà đưa cho hắn để đổi lại Mê Hồn hoa không?" Lâu Thất trợn tròn mắt nói, "Đối phương nói muốn Thạch Tủy ngàn năm chẳng qua là để che mắt thôi, điều hắn muốn là chúng ta sẽ đuổi theo ngay lập tức, bởi Thạch Tủy ngàn năm căn bản rất khó tìm, tất nhiên là mau chóng đuổi theo bắt người lấy lại Mê Hồn hoa mới là cách tốt nhất."

"Hắn sẽ ở nơi nào đó để đợi ta." Trầm Sát đột nhiên lên tiếng.

"Vậy thì tốt, đuổi theo, khó khăn lắm mới có được, dựa vào cái gì mà tiện lợi cho người khác vậy chứ?" Lâu Thất nói xong lại muốn nhảy lên lưng hắn. Nguyệt lập tức gọi nàng lại, "Chuyện cũng không đơn giản tới vậy."

Khi hắn nói chuyện mấy mỹ nữ kia đều bị trúng chú thuật ra, Lâu Thất liền không kìm được mà cười thề.

"Khốn kiếp, các người ở đây sao lắm nội gián vậy? Đối phương rõ ràng là muốn chúng ta phải tách chủ tử ra!"

Chú thuật, không có nàng không ai giải được.

Cao thủ, nội lực thâm hậu chỉ có Trầm Sát là có thể đánh lại.

Bọn họ không thể tiếp tục ở bên nhau, nếu không chỉ có thể chọn một chuyện, hai người cùng đi giải chú, hoặc, để đám mỹ nữ đó chết, hai người cùng đi đuổi theo Mê Hồn hoa.

"Sau lần này, Cửu Tiêu điện phải thanh lọc toàn bộ." Nàng nghiêng răng nói.

"Đã rõ. Chủ tử?" Nguyệt nhíu mày nhìn về phía Trầm Sát, thanh tẩy là chuyện của sau này, hiện giờ phiền phức ở chỗ là chỉ có thể chọn một, nên chọn thế nào?

Mạng của mấy vị mỹ nữ kia trong mắt bọn họ đương nhiên chẳng quan trọng bằng Mê Hồn hoa, thế nhưng nếu bọn họ đều chết ở đây, có thể nào cũng là tấp vào mặt Cửu Tiêu Điện, người ở trong Cửu Tiêu Điện mà còn bị giết, mặt mũi của Trầm Sát biết vứt đi đâu?

Thế nhưng sự quan trọng của Mê Hồn hoa cũng chẳng phải nói nữa rồi.

Lâu Thất đột nhiên nói, "Không có gì không thể cả, thực ra đối phương chỉ đang suy đoán, suy đoán xem hôm nay tại sao cổ độc của Trầm Sát vẫn chưa phát tác. Nếu đã suy đoán như vậy, vậy thì tất cả mọi chuyện và mọi người đều phải liên kết lại với nhau, ta chắc chắn là người đứng mũi chịu sào. Vì vậy, đối phương muốn chia tách chúng ta ra, đây chỉ là phép thăm dò."

Trầm Sát nắm chặt tay, khóa nòng vào trong lòng, "Nếu như chúng ta hai chọn một không tách rời, vậy thì chắc chắn là có vấn đề."

Đây là điều mà người sáng suốt đều có thể nhìn ra.

"Hơn nữa, người đó chắc chắn là hiểu về cổ độc hoặc chú thuật, tư duy của hắn mới có thể khuyếch tán như vậy, người bình thường chắc chắn không thể nghĩ tới điểm này."

Nguyệt nghe vậy không khỏi gật đầu, "Có lẽ điều người đó muốn chính là Lâu Thất cô nương có thể tạm thời khống chế cổ độc của chủ tử."

Dù có nói thế nào đi nữa, lựa chọn này bắt buộc phải làm.

"Ta đi." Lâu Thất đột nhiên nói, "Gọi thần y tới cho ta, ta sẽ dạy cho hắn khống chế chú thuật trước."

"Lâu Thất." Trầm Sát cup mắt nhìn nàng.

Lâu Thất vỗ vai hắn nói, "Chàng hãy tin ta, Mê Hồn hoa vốn là thứ ta lấy mà, ta nhất định sẽ mang nó về lần nữa."

"Lâu Thất, người đó có nội lực rất cao." Nguyệt vừa nói xong Lâu Thất liền vỗ nhẹ hắn một cái.

Nhìn như chẳng có gì, nhẹ vỗ một cái mà thôi.

Thế nhưng sắc mặt của Nguyệt đột nhiên đại biến, cả người nghiêng đi tránh, sau khi hắn nghiêng đi, chưởng phong đó mới nổi lên mạnh mẽ, tựa như dùi non lấp bể, mạnh mẽ đập vào tòa giả sơn ở trước mặt bọn họ.

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Nguyệt bị ngã xuống đất nghi ngờ không thôi.

Vào đúng lúc này, hai tòa giả sơn cao lớn kia đột nhiên âm ầm sụp đổ, bụi bay mù mịt.

"Khụ khụ." Một ám vệ đang ẩn thân ở trên giờ phút này chợt vật vô cùng, bay ra từ đồng bụi bặm, mặt

mày phủ một màu xám.

Không chỉ có Nguyệt kinh hỡi không thôi, ba người Thiên Ảnh, Thiên Nhất, Địa Nhị cũng đang ngậy người ngạc nhiên, đến cả Trầm Sát cũng chưa hồi thần lại.

Lâu Thất vừa nhìn liền chẳng có chút nội lực nào vậy mà lại có nội công thêm hậu đến vậy thì cũng chẳng sao, nhưng điều đáng sợ là, tại sao nàng lại có thể sử dụng nội lực như vậy? Lúc mới ra tay thì mềm mại vô lực, chẳng khiến người ta có chút cảm giác nào, thế nhưng sau khi chưởng phong bật ra mới phát hiện uy lực lớn vô cùng! Đây cũng là lí do vì sao mà ám vệ ẩn mình ở sau tòa giả sơn mới đầu không thể cảnh giác được sự nguy hiểm, đợi lúc cảnh giác thì cũng đã không kịp nữa rồi!

Rốt cuộc thì sao mà nàng có thể làm được?

Rốt cuộc thì sao nàng có thể giấu diếm tất cả bọn họ? Nhìn thế này thì đến cả Đế quân cũng đã bị lừa sao?

Trầm Sát nhìn nàng, ánh mắt tối đi, trong đó còn mang theo tia sáng nguy hiểm.

Lâu Thất đột nhiên cười nịnh nọt một cái, "Chủ tử chủ tử, giờ không phải là lúc để truy xét đâu phải không nào? Đợi ta trở lại nói sao, đợi ta trở lại nói sau."

Còn không phải sao, giờ quả thực không phải lúc để truy xét.

Gió đêm lạnh lẽo.

Trong bóng đêm, không biết có bao nhiêu tiểu quỷ đang chuẩn bị nhảy ra.

Một bóng hình nhẹ như khói, vô thanh vô thức lại nhanh chóng bay về phía Phá Vực hoang nguyên.

Một lát sau mới có hai bóng người khác đuổi theo, ở đây dừng lại, đưa mắt nhìn bốn phía, đâu còn bóng người vừa nãy nữa.

"Ta đã nói rồi, khinh công của Trầm Sát cũng ta không sánh bằng đâu."

"Thế nhưng không phải tôn chủ đã nói rồi sao? Lần này người đi ra có khả năng không phải là Trầm Sát, mà là người khác giả trang."

"Người nhìn ra được là ai giả trang không? Trừ Trầm Sát ra còn ai có thể thoải mái vượt khỏi chúng ta nhiều đến vậy chứ?"

”Nói vậy cũng đúng.”

”Đi thôi.”

Hai người bay về phía Đông, sau khi bọn họ rời đi, ở gốc cây bên cạnh có một bóng người khẽ bay, ký hiệu của Trầm Sát là màu đen, buộc áo choàng lại.

Trăng đã ra khỏi mây mờ, ánh sáng vừa khéo chiếu lên gương mặt của người đó, đó vậy mà là một gương mặt xinh đẹp như hoa, Lâu Thất mặc nam trang.

”Tiểu Dạng, để lại dấu theo ta.” Lâu Thất nhìn về hướng hai người kia rời đi, lại nhú chặt mày. Nếu như không phải lo lắng cho Trầm Sát, cũng không muốn cách hấn quá lâu, nàng tin rằng mình đuổi theo chắc chắn là phát hiện được gì đó.

Thở dài một hơi, nàng xoay người, đi theo đường cũ về Cửu Tiêu Điện.

”Không được rồi, chú thuật này sắp phát tác rồi, hiệu quả khống chế không lớn, không thể tìm lại được!” Thần y cả đêm nay cũng sút đầu mồ trán, Mê Hồn hoa ở Dục điện của hấn đã bị người trộm đi mất, chuyện này hấn còn chưa có thời gian mà nghĩ đến, vẫn luôn làm theo cách để khống chế chú thuật theo lời dạy của Lâu Thất cho mấy vị mỹ nữ, thế nhưng hấn phát hiện rằng căn bản không thể tìm lại được, hấn sắp không giữ nổi nữa rồi.

”Thần y, chú thuật phát tác rồi sẽ làm sao?”

”Bọn họ sẽ phát điên, tự tàn sát chính mình mà chết.” Sắc mặt thần y trắng bệch, tay đang bắt quyết, cảm thấy năng lượng chú thuật trên mấy người vị mỹ nữ này đang chống lại, thế nhưng vì hấn hoàn toàn không có nội lực, vì vậy việc bắt quyết này rất khó, khó vô cùng.

Mọi người đều biến sắc.

Tất nhiên, lúc này, đám người Đông Thời Ngọc cũng đã bị mời trở lại phòng nghỉ cho khách, ở đây chỉ còn Ung Vệ và thuộc hạ của hấn, còn có vài vị thị nữ có biết chút võ, có thể giúp thần y một chút.

”Không được, không được, không tìm nổi rồi!” Thần y đột nhiên kêu lớn một tiếng, cả người ngã ra sau, đổ nhào trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch.

Mà vào đúng lúc này, mấy vị mỹ nữ đang nằm trên giường đột nhiên tròng lớn hai mắt, mặt đỏ thầu, đồng thời đứng dậy, đúng vậy, rất quỷ dị, cả người đều chẳng cần động dậy gì đã đứng thẳng dậy, thần sắc của mấy người đang biến đổi, dần dần bị một sự tàn nhẫn bao phủ lên.

Bọn họ vốn chẳng có võ công, thế nhưng hiện giờ vừa nhìn lại khiến người khác cảm thấy rất mạnh.

”Có thể điểm huyết các nàng ấy không?”

Có thị vệ lên tiếng.

”Không được, đã thử rồi, huyết của các nàng ấy đã mất tác dụng.” Ứng lạnh giọng nói.”

74. Chương 74

Điểm phiên nhất chính là mấy người này bọn họ không thể giết, cũng không thể làm bị thương.

”Ha!” Diêu Thủy Nhi xinh đẹp ngày thường gào lên một tiếng, bổ nhào về phía Trương Thẩm Tâm xinh đẹp yếu đuối, vẫy vẫy tay, móng tay dài nhọn hung tàn cào về phía mặt cô ta.

Hai mắt Trương Thẩm Tâm cũng đỏ bừng lên, lại không quan tâm, hoàn toàn không chú ý tới gương mặt ngày thường vẫn xem trọng nhất, nhếch miệng cắn lên vai Diêu Thủy Nhi.

”Mau tách các nàng ấy ra!” Mắt thấy bọn họ sắp đánh lộn nhau, một mùi hôi thối tản ra, một bóng người bay vào.

”Thối chết đi mất!”

Cũng không biết là có chuyện gì, nghe thấy giọng nói oán giận mang theo chút thiếu kiên nhẫn của Lâu Thất vang lên, Ứng và thần y đều thả lỏng, chỉ có một suy nghĩ, tốt rồi tốt rồi, không sao rồi.

Tay Lâu Thất nhanh chóng bắt quyết, sau đó dùng ngón trỏ điểm vào trán mấy vị mỹ nữ, mắt bọn họ lập tức nhắm lại, ngay sau đó lại như bị rút hết sức lực toàn thân, ngã về đằng sau.

Không bao lâu sau, sắc đỏ trên mặt các nàng cũng rút đi, thay vào đó là vẻ trắng bệch nhợt nhạt.

”Đưa các nàng về nghỉ ngơi, lúc tỉnh lại cho uống nhiều nước chút là được rồi.” Lâu Thất nói xong liền nhìn về phía thần y.

Thần y ngồi trên đất đến nửa ngày cũng không dậy nổi, sau khi nhìn thấy Lâu Thất, lòng cũng thả lỏng hơn, một lát sau liền cảm thấy mình mệt chết rồi, căn bản không đứng dậy nổi.

Lúc này Lâu Thất lại khoác một tấm áo choàng, che phủ khuôn mặt mình bởi bóng tối.

Ứng không quen việc nàng mang theo hơi thở u ám như vậy lắm, thấy nàng ra khỏi cửa liền đi theo.

”... Lâu...”

”Suyt.”

Cả câu nói của Ứng bị chặn lại trong miệng, nói không được mà không nói cũng chẳng xong.

Bước chân của Lâu Thất rất nhanh, áo choàng của nàng bay phấp phới, mang theo một trận hàn ý. Ứng nén lại lời bám sát theo, cũng không mở miệng nói thêm từ nào nữa. Đi tới một gian thiên điện nào đó, Lâu Thất đột nhiên quắp tay thành trảo tóm lấy cổ tay hắn, kéo hắn vào cánh cửa đang khép hờ.

Ở trong không có đèn, nhìn gì cũng không thấy rõ.

Một lát sau, Lâu Thất mặc áo choàng lại bước ra từ trong, ngay sau đó vội vã bước về phía Nhị Trùng điện. Đằng sau có một bóng hình theo sát, không để ý một au, chỉ để ý kỹ Lâu Thất là được.

Người đó đã nhớ kỹ mệnh lệnh này.

Thế nhưng, đằng trước không phải...

Sao nàng ấy muộn thế này rồi còn tới đây?

Đang cảm thấy không đúng lắm, người đó lập tức xoay người định rời đi, một luồng gió mạnh đằng sau lưng ập tới, đồng thời, giọng nói tức giận của Ứng vang lên, ”Nếu như đã đi theo thì phải đi theo đến cùng, chạy cái gì?”

Cổ hắn căng lại, quần áo ở sau cổ cũng bị tóm chặt lấy, một sức mạnh ném hắn về phía sau, lưng đụng phải cánh cửa, sau đó cả người trượt xuống đất.

Âm thanh của người đụng phải cửa đó không nhỏ, âm một cái, ở trong lập tức có hai thị vệ bay ra, ”Ai dám gây náo loạn trước cửa điện?”

Nơi này là nơi nghỉ ngơi của Đông Thanh Ngọc Thái tử, cửa đó đã bị người này âm mở ra rồi.

”Phá Vực Ứng Vệ, mong điện hạ bớt giận!” Trong miệng Ứng đã nói là bớt giận, giọng nói lúc nào cũng vang to, dường như chỉ sợ rằng Đông Thanh Ngọc không nghe thấy. ”Ứng đang truy bắt nội gián, không khéo lại làm phiền tới Thái tử điện hạ rồi, thực sự đúng là Ứng có tội, mong Điện hạ tiếp tục nghỉ ngơi, Ứng sẽ mang nội gián rời đi.”

”Ứng Vệ đại nhân xin dừng bước.” Đông Thanh Ngọc vẫn ôn hòa như thường mang theo giọng nói có chút mệt mỏi truyền tới.

Khi hắn bước ra ngoài, Ứng đã lao nhanh như một mũi tên tới, một chân đạp vào tên đang nằm trên mặt

đất, thét lớn, "Không được chạy!"

Tên đó bị hấn đập bay, phun ra một ngụm máu giữa không trung, thân hình không dừng được lại hướng thẳng đến chỗ Đông Thời Ngọc mà bay qua. Thế nhưng vừa rồi không ai chú ý nhìn, ai dám nói là Ưng cố ý đây? Dù sao lúc này cũng đêm rồi, nhìn không rõ cũng là chuyện thường tình.

Đông Thời Ngọc lùi về sau hai bước, phát tay muốn xách tên đó lên, lại nghe thấy Ưng lớn tiếng gọi, "Điện hạ cẩn thận, kẻ đó chính là nội gián!"

Động tác của hấn ngừng lại, bất đắc dĩ giấu hai tay trong tay áo, lại lùi về sau hai bước, đồng thời, ám vệ của hấn cũng xông ra, che ở trước mặt hấn, cảnh giác nhìn tên kia.

Tên đàn ông đó nặng nhọc ngã trên đất, phì một tiếng lại nôn ra một ngụm máu. Ngẩng đầu lên nhìn, người đó đang đứng ở trên cao, vẻ mặt ôn hòa nhìn mình mang theo chút từ bi nhàn nhạt.

Hấn biết rằng mình chỉ có thể có được kết cục này.

Đang muốn cắn thuốc độc giấu trong răng, chỉ thấy một cái chân nặng nề đập lên ngực hấn, nhất thời hấn đau đớn vô cùng, lại nôn ra đất một búng máu lớn, sao còn nhớ được chuyện phải cắn thuốc độc trong răng đây?

Đông Thời Ngọc liền tiến tới.

"Ưng Vệ đại nhân..." Hấn mở miệng lại bị Ưng ngắt đoạn.

"Điện hạ lùi về sau đi, cẩn thận hấn làm ngài bị thương đó!" Nói xong lại rút kiếm của mình ra, lật tay đâm mạnh xuống ngực của tên kia, đồng thời, tay cầm chuôi kiếm còn dùng lực xoay đi xoay lại.

"Aaa!"

Tên kia co quắp lại, mãi cho tới khi không lên tiếng nữa, thế nhưng ở góc nhìn của hấn, chết còn không nhắm mắt, vừa khéo nhìn về phía Đông Thời Ngọc.

Ưng nói: "Điện hạ người xem, nội gián này vẫn luôn nhìn người, không phải là muốn làm chuyện gì bất lợi với điện hạ chứ? Điện hạ cũng biết đấy, ở ngoài đang đồn đại nhau rằng chủ tử của chúng ta mỗi ngày mười lăm là lại như một kẻ tàn phế, thế nên ngày này người muốn đi tìm chết tới không ít, lần này các người lại vừa khéo ở Phá Vực chúng ta, chỉ sợ là sẽ bị liên lụy."

Đông Thời Ngọc không nhìn thi thể đó nữa, thế nhưng mùi máu tanh trong không khí lại nặng nề vô cùng, mạnh mẽ xuyên thẳng vào mũi hấn.

”Không sao, không sao, Đế quân bên đó có việc gì không?”

”Chủ tử của chúng ta tất nhiên là không sao rồi, thật ra thì...” Ứng đột nhiên hạ giọng, tới gần Đông Thời Ngọc, trong tay hắn còn đang cầm kiếm, máu trên kiếm vẫn đang tí tách rơi, không khéo lại rơi trên mặt giày của Đông Thời Ngọc, bước chân của hắn không khỏi động một chút. ”Chủ tử của chúng ta quả thực có trúng độc, là từ ngày nhỏ đã bị rồi, vẫn luôn tìm thuốc dẫn để chế thuốc giải, chuyện này phỏng chừng mọi người đều biết, có điều, thuốc dẫn đó đều chẳng dễ tìm, còn không phải đã tìm bao năm rồi sao, còn thiếu thêm mấy vị nữa vẫn chưa tìm được đâu. May sao, chủ tử của chúng ta cũng chỉ có chút mệt mỏi vào ngày này, xuất huyết một chút, cũng không có nghiêm trọng như mấy lời đồn đại đã nói.”

Đông Thời Ngọc khẽ mỉm cười, ”Vậy thì tốt quá. Không biết Đế quân còn cần thuốc dẫn gì, nếu như Đông Thanh của ta có nhất định sẽ tặng cho Đế quân.”

”Vậy thì Ứng thay mặt chủ tử cảm ơn điện hạ rồi! Điện hạ mau chóng nghỉ ngơi đi, Ứng còn phải đi về bẩm báo.”

”Ứng Vệ đại nhân đi cẩn thận.”

”Điện hạ xin dừng bước, mau chóng nghỉ ngơi đi.”

Đợi cho đến khi bóng hình của Ứng đã đi xa, Đông Thời Ngọc mới quay người bước lại vào điện, thị nữ của hắn sớm đã mang một đôi giày sạch ra rồi, muốn giúp hắn cởi đôi giày nhuộm máu ra trước, một người khác mang ra ngoài trực tiếp thiêu hủy. Lại có thị vệ mang nước nóng vào, Đông Thời Ngọc đặt hai chân vào nước, ngâm cho tới khi thoải mái mới thôi.

Thị nữ thêm chút hương lộ vào nước, ngồi xổm rửa chân cho hắn, nâng lên, để chân hắn lên đùi mình, ở bên lại có người đưa khăn trắng qua, thị nữ lau khô đôi chân của hắn, Đông Thời Ngọc xoay người lại, đặt đôi chân trần lên tấm thảm.

Hắn không có bệnh cuồng sạch, chẳng qua hắn chỉ là ghét máu, ghét mùi tanh của máu mà thôi.

”Theo điện hạ thấy, Ứng Vệ có phải là cố ý không?”

”Có vẻ là không phải, nếu như bọn họ muốn diễn kịch, người tới nên là Nguyệt Vệ, chứ không phải người ngay nói lời thẳng như Ứng Vệ.”

”Vậy lẽ nào Vũ Tam đã tìm được điều gì, khi muốn quay lại bẩm báo với điện hạ thì lại bị phát hiện?” Thị nữ đoán mò dò hỏi.

”Cũng có thể.”

"Hừ, người của Cửu Tiêu điện Phá Vực này quả thật quá đáng, trước mặt điện hạ mà dám giết người thấy máu, nửa ngày cũng chẳng ai thêm tới dọn."

Đông Thời Ngọc trầm mặt không nói, chỉ nhìn về phía ánh trăng đang giấu mình dưới tầng mây ngoài cửa sổ.

Vừa rồi, Ứng giết ám vệ của hắn trước mặt hắn, ám vệ của hắn. Vốn là, hắn đã ngầm cho phép ám vệ tự sát mà chết, thế nhưng, đến cả cơ hội này Phá Vực cũng không cho hắn.

Đây thực sự là trùng hợp sao?

Còn có, Ứng nói những lời kia, có vài phần là sự thật?

Ở một thiên điện nào đó, một người đàn ông thô lỗ đứng đối diện với người trong bóng tối, "Vương tử điện hạ, bao giờ chúng ta rời đi?"

"Hiện giờ không được, lúc này dù sao cũng là lúc Cửu Tiêu điện đề phòng nghiêm ngặt nhất, đặc biệt là vừa phát sinh nhiều chuyện như vậy."

"May là thuộc hạ chạy nhanh, bằng không người bị phát hiện ra chính là thuộc hạ rồi."

"Không nên ra tay nữa, có lúc nhiều thế lực đang cùng ra tay lại là chuyện tốt, thế nhưng có lúc chỉ làm liên lụy đến nhau mà thôi. Đợi đến lúc hợp lý chúng ta sẽ rời đi." Người đàn ông trong bóng tối trầm giọng nói.

"Điện hạ!" Ngoài cửa có bóng người lóe lên, cả người đầy mùi máu tanh. Người ở trong liền cả kinh, đây là..."

"Cửu điện hạ đâu?"

"Thuộc hạ vô năng! Trận pháp canh phòng ở khu nhà tù đó rất lợi hại, chúng thuộc hạ gần như bị toàn diệt ở trong trận pháp đó!" Người tới đau xót nói.

"Cái gì? Trận pháp lúc trước không phải đã thăm dò qua rồi sao?" Người đàn ông trong bóng tối chính là Vương tử Tân Cương Tây Trường Ly nắm chặt tay, trán nổi đầy gân xanh, hắn phái đi hai mươi hai người qua đó, hai mươi hai người, đây là một nửa số tinh anh mà hắn mang tới Phá Vực lần này, chỉ còn một người trở về được sao? "Người nói đi, chỉ có người có thể trốn về được sao?"

"... Thuộc hạ vô năng."

"Vô năng vô năng vô năng! Trừ câu này ra người còn câu khác không?" Tây Trường Ly hừ một tiếng, trong

ngực tràn đầy lửa giận, nghiêng rằng nói, "Chuẩn bị rời đi."

Ở ngoài, có một bóng đen quỷ mỵ vô thanh vô thức vút qua.

Tam Trùng điện, tẩm cung của Đế quân. Tất cả mọi cửa sổ đều được đóng chặt, ánh nến bên trong mờ mờ.

Thần y cong người lấy vải trắng lau đi vô số giọt máu đang chảy ra từ người và mặt Trầm Sát, thế nhưng chỉ chớp mắt, máu mới lại chảy ra. Hắn trừng đôi mắt đỏ một màu máu, khóe mắt không không chế được mà chảy ra huyết lệ.

Trầm Sát không khóc, những thứ đó là do triệu chứng phát tác của cổ độc mà thôi.

Hắn nằm trên giường, để trần thân trên, đệm giường đã nhuộm đỏ máu từ bao giờ. Người bình thường bị chảy nhiều máu như vậy chỉ e là không thể chịu nổi, có lẽ, may mắn là Trầm Sát có một cơ thể khỏe mạnh mới có thể có ý chí mạnh mẽ không gì bì nổi này.

"Nguyệt Vệ đại nhân, rốt cuộc đến bao giờ Lâu cô nương mới trở lại?" Thần y lại lau máu đi, lại thấy một đám máu lít nhít chảy ra, dù trước đây hắn cũng đã từng nhìn thấy bộ dáng này của Trầm Sát, thế nhưng cũng sắp không kiên trì được nữa rồi.

Điều này quả thực làm lòng người phát lạnh, máu chảy ra không ngừng một giây, màu đỏ càng ngày càng nhiều trong đôi mắt khiến hắn gần như sắp không thể thấy được con người của Đế quân nữa rồi...

75. Chương 75

Đừng nói đến những người khác, ngay cả hắn là một người đại phu đã quen với sinh tử, đã thấy qua vô số loại độc khiến người ta đau khổ, còn không thể tiếp nhận được cảnh tượng này!

Huống chi, hiện tại hắn vẫn luôn trợn tròn mắt, bên trong cặp mắt đỏ lừ như máu kia dường như có thể đoạt hồn đối phương, căn bản không có ai dám nhìn lâu vào mắt hắn, bởi như vậy sẽ khiến toàn thân phát run.

Thiên Ảnh cầm kiếm đứng trước giường, thâm tâm vẫn luôn lo sợ.

Hôm nay, Cửu Tiêu Điện không bình yên, hiện tại Lâu cô nương không ở đây, hắn nhất định phải bảo vệ tốt Đế quân, nhất định!

"Lâu Thất trở về rồi." Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, bởi trang phục Lâu Thất mặc lúc ra ngoài giống y hệt dáng vẻ của người đang tiến tới bên ngoài cửa sổ.

Nhưng khi người đó tới nơi, kéo mũ che xuống, ba người ngồi trong phòng đều cực kì thất vọng.

Ứng thấy ba người đều cùng lúc lộ ra thần sắc cực kì thất vọng, liền sững sờ, “Các người có nhất thiết phải bày ra bộ dạng này hay không? Tâm trạng khi nhìn thấy ta thật sự kém như vậy sao?”

Vốn còn muốn nói mấy câu đùa vui, nhưng khi nhìn đến bộ dáng của Trầm Sát, hắn liền nuốt trở vào, không tự chủ nắm chặt nắm đấm.

Bộ dáng này của chủ tử tuyệt đối không được để người khác trông thấy, ai thấy nhất định phải diệt khẩu.

“Lâu Thất đâu?” Nguyệt nôn nóng hỏi.

“Nàng đưa áo choàng cho ta, ta tới chỗ Đông Thời Ngọc diễn kịch, nàng chắc phải về từ lâu rồi chứ.”

“Người đi đến chỗ Đông Thời Ngọc diễn kịch?” Nguyệt nắm bắt được vấn đề trong lời nói của hắn, chỉ bằng hắn ư? Với cái cá tính táo bạo dễ giận của hắn lại dám đi diễn kịch trước mặt Ngọc Thái tử sao?

Ứng không phục đáp: “Làm sao, sao ta lại không đi được? Còn không phải là mệnh lệnh của chủ tử sao? Lúc chúng ta đi ra từ Nhất Trùng Điện, đằng sau có kẻ lặng lẽ bám theo, Lâu Thất nói người kia là người của Ngọc thái tử, nàng nói tìm cơ hội hai chúng ta đổi quần áo cho nhau, để ta ép người kia đến chỗ Ngọc Thái tử bên kia, chém chết người của hắn ngay trước mặt hắn, không cho đối phương có cơ hội tự sát...”

Nguyệt lập tức nhướn lông mày: “Chủ tử ra lệnh như vậy lúc nào chứ?” Bọn họ đều biết Ngọc thái tử ghét máu, vô cùng chán ghét mùi máu tươi, người đời nâng cao hắn, thì nói đây là phật tính, là lòng từ bi của hắn, không đành lòng thấy máu. Vậy mà không ngờ Ứng lại dám giết người ngay trước mặt Ngọc thái tử? Còn giết chính người của hắn?

Tuyệt, thật sự quá tuyệt.

“Đây là, Lâu Thất nói.” Ứng nhún vai: “Nhưng, không thể không nói, thật mẹ nó sáng khoái.”

Hắn từ trước đến nay vẫn không thích bộ dạng hiền hậu kia của Đông Thời Ngọc, cho nên loại kịch này, hắn diễn sáng khoái vô cùng.

“Đế quân, ngài cảm thấy thế nào?” Tiếng kêu bất chợt của thân y lôi kéo lực chú ý của bọn hắn quay lại, hai người lập tức nhìn về phía Trầm Sát, vừa nhìn, suýt thì quỵ xuống.

Hóa ra khi độc cổ trong người Trầm Sát phát tác, cứ vào ngày mười lăm sẽ liên tục chảy máu, sau đó toàn thân bất động, cũng không nói được gì, nhưng hiện tại toàn thân hắn lại đang run rẩy!

Mạch máu trong người hắn bỗng nhiên hợp nhất với bên ngoài, giống như từng có con rắn đỏ tươi bám vào trên thân thể, chúng như đang di chuyển theo sự run rẩy của hắn, cảnh tượng vô cùng kinh hãi!

“Chủ tử!”

Lúc này, cả người Trầm Sát đang trải qua một trận đau nhức kịch liệt trước nay chưa từng có! Trước kia khi độc tố phát tác vào mỗi ngày mười lăm hắc cảm thấy cực kì đau đớn, hắn đã từng nghĩ rằng đó đã là tận cùng của nỗi đau, cực kì thống khổ, khi đó, hắn dường như chết lặng trước sự đau đớn ấy, nhưng, ngay lúc này, khi cảm nhận loại đau đớn này, hắn mới phát hiện, sự đau nhức trước kia chỉ là chuyện nhỏ!

Cơn đau hiện tại, nói thế nào nhỉ, giống như có vô số trùng ăn xương chui vào trong huyết quản của hắn, không, giống như toàn bộ mạch máu trong kinh mạch của hắn đều chất chứa con trùng ăn xương này, chúng từng chút từng chút cắn nuốt huyết nhục của hắn, chui về phía đầu khớp xương.

Chịu đựng sự đau nhức khủng bố kịch liệt như vậy, nhưng hắn không có cách nào hét lên, không thể động đậy, hiện tại, trước mắt là một mảnh đỏ tươi như máu, ngay cả việc di chuyển con người cũng vô cùng khó khăn, đau đến tận cùng, hắn thậm chí có chút hoảng hốt, không biết mình là ai, bên người có ai đang nói chuyện!

Điều này khiến hắn đột nhiên kinh hãi.

Hắn cảm thấy mình sẽ chết trong sự bất lực, chết trong sự đau đớn đến tuyệt vọng.

Không có ai, bên cạnh hắn không có ai cả, không ai có thể cứu hắn, không ai có thể chia sẻ dùm chỉ là một chút đau đớn với hắn, không ai có thể giúp hắn kéo dài hơi thở mệt mỏi này.

Lần đầu tiên trong đời, Trầm Sát nghĩ đến việc từ bỏ.

Từ bỏ đi, từ bỏ loại cổ độc này, từ bỏ loại đau nhức này!

Hắn mệt mỏi rồi, hắn không chịu nổi nữa.

Trầm Sát một mặt kinh hãi với loại mềm yếu chưa từng có của bản thân, thống hận loại mềm yếu này, nhưng nỗi đau đến bất lực lại khiến hắn muốn lựa chọn loại mềm yếu cùng tuyệt vọng này. Người chưa từng trải qua, mãi mãi không thể nào cảm nhận được đó là một loại đau đớn đến mức nào, thậm chí có thể nói, đây là một loại đau đớn mà người thường tuyệt đối không chịu đựng nổi!

“Đế quân!”

“Chủ tử!”

“Thần y, mau nghĩ biện pháp!”

Nguyệt và Ứng đều không biết Trầm Sát phải chịu sự đau đớn đến mức nào, cũng không biết hắn đang cực kì tuyệt vọng, nhưng bọn họ chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ luôn run rẩy kịch liệt kia của hắn, chỉ cần nhìn thấy những mạch máu kinh khủng kia, giống như cả thân thể ấy sắp nổ tan, bọn họ cũng có thể tưởng tượng được lúc này, hắn đang phải chịu đựng loại đau đớn như thế nào!

“Ta, ta không có cách nào, không có cách nào cả, Để quân không mở miệng nói, ta không biết rốt cuộc hắn cảm thấy như thế nào!” Thần y khóc như mưa, lần đầu tiên hắn cảm thấy bản thân sao lại vô dụng như vậy! Kịch độc trong người Trầm Sát, hắn biết tất cả thuốc dẫn có thể giải độc, nhưng đối với độc cổ lại cộng thêm sự phát tác kịch liệt kia, hắn thật sự bất lực!

“Lâu Thất! Chết tiệt, sao người vẫn chưa đến, vẫn chưa đến hả!” Ứng nhin không nổi, gầm thét.

Ngay khi tiếng thét của hắn vừa dứt, một thanh âm quen thuộc truyền đến từ xa, lập tức đi tới trước giường.

“Gọi quý sao?”

Mấy người tập trung nhìn, người đến chính là Lâu Thất!

“Nữ nhân chết tiệt, người chết đi ở chỗ nào vậy!” Ứng thiếu chút nữa liền tiến lên nắm chặt cổ áo của nàng, may mà Nguyệt kịp thời kéo hắn lại.

“Câm miệng.” Lúc này, Lâu Thất cũng mới thấy được dáng vẻ của Trầm Sát, sắc mặt nàng biến đổi, lập tức đẩy hai người Nguyệt, Ứng ra ngoài: “Ra ngoài trông chừng!”

Nguyệt không nói gì, dắt Ứng ra cửa điện, một trái một phải, thủ thế, trông chừng, một con muỗi cũng sẽ không thể bay vào. Bọn hắn không giúp được gì, chỉ có thể nghe lời nàng, nghe Lâu Thất.

Ứng đưa tay vuốt mặt, khắp nơi đều là mồ hôi lạnh.

“Lâu cô nương, cô nương định làm thế nào?” Thần y dường như cũng lập tức trấn tĩnh lại, từ lúc nào mà Lâu Thất đã trở thành tâm phúc của chủ nhân? Lão đầu tử hắn đã bước nửa chân xuống lỗ, không phải quá mất mặt rồi sao?

Không, không mất mặt, chỉ cần nàng có thể cứu được Đế quân.

“Lấy Mê Hồn hoa, già nát.” Lâu Thất lấy chiếc hộp trong tay đưa cho hắn.

Thần y giật mình: “Không phải Mê Hồn hoa bị trộm sao?”

Lâu Thất liếc mắt nhìn hắn: “Bị trộm? Đồ ta đã cầm, ai có thể lấy cắp?” Nói đùa gì vậy, vật đã qua tay

nàng, nàng nhất định sẽ làm ký hiệu đặc thù, dù giấu ở đâu nàng cũng có thể tìm ra, nếu không phải đi lấy Mê Hồn hoa, sao nàng lại có thể trở về muộn như vậy chứ?

Thần y biết lúc này không phải lúc để hỏi, nhưng, “Nhưng, đây là thuốc dẫn giải độc cho Đế quân, trong vòng mười năm chỉ có duy nhất một bông, bây giờ dùng hết, sau này chúng ta phải làm sao?”

“Thần y.” Lâu Thất bỗng nhiên hét lên.

“Có.”

“Hiện tại điều ta muốn là ta nói gì, người lập tức thực hiện, có gì muốn hỏi, sau này hẵng hỏi.”

Thần y toát mồ hôi.

Tin nàng, hiện tại cũng chỉ có thể tin nàng.

Hắn cắn răng, đi giã nát hoa.

“Thiên Ảnh, Phá Sát.”

Thiên Ảnh tín nhiệm Lâu Thất hơn bất cứ ai, bởi ở Ưu Đàm và trên đường trở về từ Ưu Đàm, nhìn thấy Lâu Thất như vậy. Hắn lập tức đưa Phá Sát của Trầm Sát tới tay nàng.

Đôi mắt của Lâu Thất băng lãnh, giờ Phá Sát đâm xuống tim của Trầm Sát.

Trầm Sát đau đớn toàn thân, lúc chỉ thiếu chút nữa liền đánh mất chút lí trí cuối cùng, bỗng nhiên cảm thấy ngực mình mát lạnh.

Loại lạnh lẽo kia, thật sự buốt giá tâm can. Chỉ là một loại hàn ý, nhưng chính loại hàn ý này, lập tức khiến loại đau đớn không thể nào chịu đựng được kia lập tức biến mất không còn dấu vết, thân thể của hắn đồng thời được thả lỏng, không còn run rẩy nữa.

Trước mắt cũng không có tầng sương máu dày đặc kia. Hắn cảm giác được có người đang thay hắn chà lau thân thể, toàn thân cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

Ngay sau đó, một thân thể mềm mại tiến sát vào trong ngực hắn, cánh tay ôm lấy cổ hắn.

Tất cả những thứ thuộc về hắn, tất cả lực lượng, tất cả giác quan, tất cả nội lực đều lập tức trở về.

Thật giống như tất cả những gì hắn trải qua lúc trước chỉ là một trận ác mộng. Nhưng Trầm Sát biết điều đó không đúng, đó không phải là ác mộng.

Hắn ôm người kia sát vào trong ngực mình, cùng nàng ngồi dậy. “Lâu Thất.”

“Ừm, ta ở đây.”

Giọng nói của Lâu Thất mang theo chút ử rữ, người luôn lãnh khốc như Trầm Sát bỗng nhiên cảm thấy trái tim sắt đá của mình mềm đi.

“Nàng đã cứu ta.” Hắn nói.

Lần này, hắn không tự xưng “Bổn Đế quân.”

Không phải chỉ chuyện tự lấy thân mình làm thuốc dẫn, hóa giải độc cổ của hắn, mà đúng lúc hắn chạm đáy tuyệt vọng, hắn muốn từ bỏ mọi thứ, nàng đã tới. Hắn cuối cùng không cũng không trở thành loại người mình ghét nhất, loại người mà bản thân mình cũng muốn từ bỏ.

Trong tấm điện, đám người thần y đều đã rời đi, những thứ trên giường cũng đã thu dọn xong, hiện tại, bọn họ đang nằm ngay trên giường lớn của hắn. Chỉ có hai người bọn họ.

Lâu Thất lấy mu bàn tay che miệng, mặt mỗi ngáp dài, nói: “Đúng vậy nha, ta lại một lần nữa cứu được chàng, cho nên có phải sẽ có phần thưởng gì không?”

Nàng mặt mỗi, rất mặt mỗi.

Trầm Sát nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, ánh mắt rơi xuống đôi môi trắng bệch, hô hấp nhanh hơn, đáp: “Thưởng...”

Môi của hắn, ấn xuống, đặt lên môi nàng.

Đây là một nụ hôn mở đầu như mưa giông gió bão, sau khi gió bão đi qua, lại là sóng yên biển lặng, cuối cùng chính là quần quýt không rời.

Sau này, Lâu Thất nghiêm cấm hắn nhắc lại nụ hôn trong đêm đó, nhắc đến liền trở mặt.

Bởi người mạnh mẽ như nàng, lại vì một nụ hôn, hôn đến mức hôn mê.

Đó là sự sỉ nhục trong đời Lâu Thất.

Ngoài cửa sổ, nắng sớm chiếu khắp nơi, ngày mười lăm, đã qua.

Hai anh em Thiên Nhất, cũng đám người Ưng, Nguyệt canh giữ ở bên ngoài đều thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng hết đêm.

Một đêm này, dường như có thể giày vò chết người.

Trên thực tế, ai cũng không mệt bằng Lâu Thất. Chính bởi nàng cực kỳ mệt mỏi, nên cái hôn mạnh mẽ tựa như đã trải qua mấy thế kỉ kia của Trầm Sát, mới khiến nàng hôn mê.

Trời sáng, tinh thần Trầm Sát tràn đầy phấn chấn tỉnh lại, Lâu Thất vẫn ngủ say trong ngực hắn. Hắn lẳng lặng nhìn nàng một lúc lâu, mới nhẹ nhàng rút cánh tay đang bị gối lên của mình ra, nhẹ nhàng đứng dậy, xuống giường, không phát ra bất kì thanh âm nào.

Dù sao hôm qua vẫn còn nhiều chuyện, hôm nay hắn phải xử lý hết.

Có một số người chán sống, vậy cứ chết đi.

Ngày này, Lâu Thất ngủ đến quên giờ giấc, ngay cả cơm cũng không ăn. Nhị Linh mấy lần đến xem đều thấy nàng vẫn còn ngủ say. Để quân có lệnh, cứ để nàng ngủ đến khi nào muốn tỉnh.

76. Chương 76

Cửu Tiêu Điện mấy ngày nay lòng người đều lo sợ.

Bởi vì họ phát hiện, một thị nữ nào đó trước đây còn cùng mình cười cười nói nói, hoặc là thị vệ vẫn luôn gặp đột nhiên đã bốc hơi khỏi nhân gian.

Sau đó lại nghe nói, một chủ quản nào đó, cả nhà đều bị bắt vào nhà lao.

Hoa thống lĩnh mấy ngày nay trên người hầu như đều mang theo sát khí, khiến người vốn dĩ đã có chút đáng sợ như hắn trông có vẻ càng khiếp sợ hơn.

“Thống lĩnh, tối hôm đó quả thực là khiến người ta hả giận!” Lúc này, một thuộc hạ của hắn nịnh nọt: “Lâu cô nương đúng là giỏi, trận pháp phòng thủ mà cô ấy đã cải tiến, đó đâu thể gọi là trận pháp phòng thủ chứ, chớp mắt đã trở thành sát trận!”

Đêm đó, Hoa Vu Tồn hiển nhiên là trấn thủ nhà lao, nhưng đã có những trận pháp đó nên căn bản không cần hắn làm việc gì cả, trái lại đã cùng Tây Trường Ưc uống mấy bình trà.

“Cửu điện hạ, xem ra Ly vương tử đã rời khỏi Phá Vực rồi, ngài có phải rất thất vọng không?” Nhìn Tây

Trường Ưc ngồi bên bàn uống trà, Hoa Vu Tồn nhướng nhướng mày.

“Ta không thất vọng, Lâu cô nương sẽ có lúc xong việc thôi.” Tây Trường Ưc nói.

“Việc này có liên quan gì đến việc Lâu cô nương có xong việc hay không?”

“Lâu cô nương từng đồng ý thả ta đi.”

Hoa Vu Tồn ngó ra, tiếp đó nói: “Nếu là Lâu cô nương đồng ý, vậy cũng chỉ là vấn đề sớm muộn.”

Tây Trường Ưc lúc này mới nhìn sang hắn, hỏi có chút nghi hoặc: “Nói ra thì Lâu cô nương rốt cục là có thân phận gì? Lẽ nào nàng ấy là người của Vãn Thiên Sơn?”

“Vãn Thiên Sơn có thể xuất hiện nhân vật như Lâu cô nương ư?” Hoa Vu Tồn hừ một tiếng, nhưng mà nhắc đến Vãn Thiên Sơn, trong lòng hắn vẫn là giật thót, mấy ngày nay Đế quân họ có phải quên mất Vãn Thiên Sơn bên đó rồi không? Hắn phải đi Tam Trùng Điện một chuyến, nói với Lâu cô nương mới được. Tuy việc này có thể không đến lượt hắn nói, nhưng mấy ngày nay không nghe Lâu cô nương giáo huấn, trong lòng hắn ngứa ngáy mà.

Hoa Vu Tồn đang viện cớ cho bản thân.

“Ngay cả Vãn Thiên Sơn mà Lâu cô nương cũng không coi ra gì ư?” Tây Trường Ưc như đang nghĩ ngợi, tiếp đó nhìn thấy đồ trên cổ tay mình, cuối cùng trở nên cấp thiết: “Hoa thống lĩnh có thể giúp ta hỏi thử Lâu cô nương lúc nào có thể thả ta khỏi đây không? Cứ nói, để trao đổi thì ta có thể nói cho nàng ấy một tin tức có lẽ có lợi đối với Đế quân các người.”

“Được, ta sẽ đi một chuyến, ngài chờ tin của ta.” Hoa Vu Tồn lập tức quay người đi ra phía ngoài cửa, lần này đã có lý do quang minh chính đại hơn rồi. Đế quân chắc sẽ không thể không cho phép hắn cầu kiến Lâu cô nương nữa chứ?

Từ lần trước Lâu cô nương ở lại đây mấy ngày, những ngày đó cứ mỗi lần hắn nhắc đến cầu kiến Lâu cô nương thì đều bị Đế quân nói một câu nàng ấy cần nghỉ ngơi để ngăn lại, Hoa Vu Tồn sắp bức bối chết đi được.

Chẳng phải là để Lâu cô nương ở lại đây mấy ngày sao? Có cần đề phòng hắn như vậy không? Cho hắn mười lá gan thì hắn cũng không dám nảy sinh ý quấy rối với Lâu cô nương.

Nhưng những điều này Hoa Vu Tồn cũng chỉ dám oán thầm, chứ tuyệt đối không dám nói trước mặt Trầm Sát.

Vội vã chạy đến Tam Trùng Điện, chưa vào thì đã bị thị vệ chặn lại. Được đó, giờ ngoài cổng Tam Trùng

Điện đã có thị vệ rồi. Vậy là vì mấy ngày nay quá nhiều mỹ nhân chạy đến Tam Trùng Điện, loại phép tắc này trước đây đối với những người ngoài mà nói có chút không thích ứng.

“Hoa thống lĩnh, Đế quân có lệnh, Hoa Vu Tồn không được vào.”

Thị vệ đó nhìn Hoa Vu Tồn cười với vẻ vui trên nỗi đau người khác.

Những người như bọn họ lúc đầu đều đi theo Trầm Sát chịu nhiều gian khổ, cũng quen biết một chút.

Hoa Vu Tồn suyt chút nữa phụt máu, lập tức sụp mặt xuống, khuôn mặt bình thường u ám kiểu thiếu máu đó của hắn sụp xuống trông lại càng méo mó hơn, khiến thị vệ đó không nỡ nhìn thẳng.

“Nhưng mà Lâu cô nương nhấn lại, nói nếu người đến tìm cô ấy thì bảo bọn ta báo một tiếng, cô ấy sẽ ra.”

“Lâu cô nương anh minh!”

Hoa Vu Tồn lập tức hồi lại đầy máu rồi, quả nhiên vẫn là Lâu cô nương tốt mà, thấu hiểu lòng người, thấu hiểu lòng người!

Thị vệ đã đi mời Lâu Thất, không để Hoa Vu Tồn ở ngoài cổng Tam Trùng Điện chờ lâu, Lâu Thất liền đi ra.

Hoa Vu Tồn vừa gặp Lâu Thất, trong lòng không nén nổi oán thầm Đế quân nhà mình, cứ nói Lâu cô nương tinh thần không tốt, mệt rồi cần nghỉ ngơi, nhưng mọi người nhìn xem, đây chẳng phải môi đỏ răng trắng, nét mặt rạng ngời, xinh đẹp động lòng người sao?

Lâu Thất phải phải vật vạy. Trầm Sát mấy ngày nay thích nàng mặt trang phục giống chàng ta nên sai người may gấp cho nàng cả mấy bộ y phục màu đen tuyền, thêm một chút cải tiến của bản thân nàng nên những y phục này có chút phong cách trung lập. Mặc lên vừa người, cử động cũng rất tiện, không rườm rà giống như váy con gái, nhưng cũng không hoàn toàn giống đồ đàn ông, mang một dáng vẻ mạnh mẽ, trái lại nàng rất thích.

“Chào Lâu cô nương.”

“Hoa thống lĩnh khách sáo rồi, có phải Tây Trường Ưc muốn gặp ta không?”

“Đúng vậy.” Lâu Thất vừa nói, Hoa Vu Tồn bèn tin rồi, Lâu Thất quả nhiên đã hứa với Tây Trường Ưc muốn thả hắn đi. Chỉ có điều, là nói thật hay lừa hắn nhỉ?

“Hắn nói gì?” Lâu Thất vừa nói vừa dẫn đầu đi về hướng nhà lao.

“Hắn nói, có thể báo với Lâu cô nương một tin tức có lợi cho Đế quân.”

“Ồ? Vậy thì đi thôi, đi nghe thử hắn có thể nói cho ta những tin tức có lợi gì.”

Lâu Thất mấy ngày nay quả thực đang nghỉ ngơi, đây là một thói quen làm nhiệm vụ trước đây của nàng. Cho dù nhiệm vụ vất vả hay dễ dàng, trở về có mệt hay không thì nàng đều phải nghỉ ngơi mấy ngày, chơi đùa mấy hôm, ít nhất là ba ngày. Chính là ăn uống, rồi ngủ cho đã. Hết mấy ngày đó thì nàng sẽ tiếp tục tập trung vào huấn luyện cường độ cao của mình, sau đó lại nhận nhiệm vụ.

Lần này nàng thật sự mệt, vì vậy thời gian nghỉ ngơi lâu hơn một chút. Không phải quên mất Tây Trường Ưc, mà là không để ý hắn mấy ngày, hắn thật sự cho rằng nàng đã hứa thả hắn đi, thì sẽ thả đi vô điều kiện hay sao chứ. Nàng trước giờ không làm chuyện mua bán lỗ vốn, lát nữa nếu tin tức mà Tây Trường Ưc nói khiến nàng không hài lòng thì sẽ tiếp tục không để ý tới hắn.

Hứa? Lại chẳng phải nói không tuân thủ, chỉ là muộn mấy ngày thôi, còn về việc rốt cục muộn mấy ngày thì phải xem tâm trạng của nàng rồi.

Tây Trường Ưc cuối cùng đã gặp được Lâu Thất. Hắn còn giỏi chịu đựng hơn bản thân tưởng rất nhiều, hắn chờ được nhưng Tiểu Sứ không đợi được, cũng không biết trong khoảng thời gian hắn không có mặt, Tiểu Sứ thế nào rồi. Hắn không thể chờ tiếp được nữa.

“Lâu cô nương gần đây rất bận à?”

“Cũng tạm, gần đây nhà bếp đang làm món mới, ta ngày nào cũng phải ăn thử.” Lâu Thất nói một cách chính đáng.

Phụt.

Hoa Vu Tồn suýt chút nữa đã phun ra. Nếu không thì sao lại nói nàng trông có vẻ xinh hơn mấy phần chứ? Dám ngày nào cũng mời thử món mới. Chắc chắn, Đế quân đây là muốn nuôi Lâu cô nương như là gì đó à?

Tây Trường Ưc ghen hòng, đành cười gượng. “Lâu cô nương, ta biết rồi. Cô muốn biết gì, ta đều nói.”

“Mục đích ngươi đến đây.” Lâu Thất cũng không phí lời với hắn. Lúc đầu muốn giải độc của hắn vốn dĩ chính là có mục đích, nếu không thì nàng ăn no rảnh rồi hay sao? Sau khi giải độc không để Hoa Vu Tồn dùng hình ép cung đã là nể tình trong lòng hắn còn nhớ nhung thê tử rồi.

“Trộm lấy máu của Trầm Sát.”

Tây Trường Ưc nói một đáp án khiến Lâu Thất và Hoa Vu Tồn đều kinh ngạc. Cần máu của Trầm Sát làm gì? Vả lại, ở đây không phải có gian tế của Tây Cương bọn họ rồi sao? Thị nữ đã bị nàng giết rồi đó. Vậy

thì còn cần đường đường một vương tử như hần đến làm gì? “Nói rõ ràng.”

“Không phải tùy tiện lấy là được, thứ bọn ta cần là máu lúc Trầm Sát phát tác cổ độc. Lấy ngay dùng ngay, máu của hần có thể giúp bọn ta chế được một loại Độc Huyết Chú.”

Dùng máu của chàng chế bùa chú, người của Tây Cương quả nhiên đa số đều điên rồi, vì vậy mà cần một vương tử lên vào. “Độc Huyết Chú chế thành rồi thì có thể thế nào?”

“Cái này thật sự không có quan hệ gì với các người.” Tây Trường Ưc lắc đầu nói: “Ta chỉ có thể nói, đó là sự hèn hạ trong vương thất Tây Cương.”

Nói như vậy thì Lâu Thất đã hiểu rồi. Chẳng phải chính là tranh đấu trong vương thất ư. Điểm này nàng không có hứng muốn biết, dù gì Tây Trường Ưc cũng chưa thành công.

“Người và Tây Trường Ly là một bọn à?”

“Hiện tại coi là kết thành đồng minh.”

Tạm thời kết đồng minh, không có nghĩa họ chính là cùng một giuộc, điểm này Lâu Thất hiểu. “Các người đã cầm vào bao nhiêu người ở đây? Đưa danh sách mà người biết cho ta.”

“Chỉ có ba người, bao gồm cả ta. Ta đoán đều đã bị các người trừ khử rồi nhỉ.” Nhưng hần vẫn nói ra danh sách và đặc trưng của hai người khác.

Đúng là đã trừ khử, bao gồm thị nữ đã bị nàng giết kia. Lúc Tây Trường Ưc nói, Lâu Thất vẫn luôn nhìn mắt hần, con người nếu nói dối thì mắt sẽ có một chút thay đổi nhỏ, trải qua huấn luyện là có thể nhìn ra được những thay đổi này. Năm xưa Lâu Thất cũng từng được huấn luyện đặc biệt về mặt này, trừ phi người nàng gặp cũng trải qua huấn luyện về phương diện này, nhưng có thể huấn luyện đến mức ngay cả mắt của mình cũng không có chút thay đổi nào thì rất khó.

Sau khi biết ở đây không có gian tế của Tây Cương, Lâu Thất thở phào một hơi, bởi vì thứ mà những người Tây Cương đó biết đều là thứ mà người trong Cửu Tiêu Điện hoàn toàn không biết, hơn nữa cũng là thứ mà họ không thể tưởng tượng được. Gặp phải bùa chú đó, họ căn bản không thể đề phòng, rất khó chống đỡ. Đối thành người khác còn đỡ, muốn so võ công cũng được, tâm kế cũng được, cho dù họ dùng độc thì thần y cũng có thể giải độc. Dù là người Nam Cương, cổ độc tuy cũng đáng sợ, nhưng người Trung Nguyên lại nghe nhiều hơn về thuật cổ độc của Nam Cương, thuật cổ độc bình thường cũng biết đại khái cách giải độc, sự sợ hãi về tâm lý sẽ không mạnh như vậy.

Vì vậy, việc mà Lâu Thất coi trọng chính là Tây Cương.

“Nghe Hoa thống lĩnh nói, người còn có một tin tức muốn nói với ta?” Việc mà Lâu Thất muốn biết hơn là hần có thể mang đến tin tức như thế nào cho mình.

Tây Trường Ưc nói: “Đế quân các người đã trúng cổ độc, bọn ta biết, hơn nữa hấn vẫn luôn tìm kiếm được liệu dẫn chế thuốc giải độc đúng không?”

Lời này vừa nói xong, Lâu Thất quay người thì đúng lúc một thân khí lạnh của Trầm Sát đi vào, không nhìn ai khác, chỉ lườm Lâu Thất một cái, sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng.

“...” Lâu Thất im lặng.

Hoa Vu Tồn toát mồ hôi.

Trời ạ, Đế quân là đuổi đến đây để trông chừng ư?

Hấn hiện giờ nên chuồn, chuồn, vẫn là chuồn?

Hoa Vu Tồn thật sự chuồn đi. Ra khỏi cửa hấn quẹt mồ hôi, cảm thấy bản thân chắc là phải vào danh sách đen của Đế quân rồi, không, là sớm đã vào đó rồi. Chỉ hi vọng Lâu cô nương có thể bảo vệ hấn.

Trong phòng, Tây Trường Ưc nhìn Trầm Sát cả người lạnh lùng, mặt không có biểu cảm, bất giác tự chủ động khom lưng: “Phá Vực Đế quân.”

“Tây Cương Cửu vương tử.” Trầm Sát lúc này mới nhìn sang hấn: “Người đã nghĩ kỹ chết thế nào chưa?”

Tây Trường Ưc lập tức co rút tròn mắt, nhìn sang Lâu Thất một cách vô thức.

“Đừng như vậy đừng như vậy, Cửu điện hạ nói, biết tin tức liên quan đến được dẫn của chàng.” Lâu Thất kéo chặt khuỷu tay của Trầm Sát, thân mình dựa lên đó.

77. Chương 77

Tây Trường Ưc trốn to mắt, đoán được chắc chắn Lâu Thất và Trầm Sát có mối quan hệ không tồi, nhưng không ngờ quan hệ của họ lại thân mật như thế, vả lại, chẳng phải Trầm Sát là một người lạnh lùng, hỷ nộ vô thường, không thích người sống đến gần, càng không thích nữ tử dính vào người hay sao? Chuyện... chuyện... chuyện này là sao? Lâu Thất ôm cánh tay hấn, vậy mà hấn lại chẳng hề hấn ra!

”Cửu Điện Hạ, người nhìn đi đâu vậy?” Lâu Thất hảo tâm nhắc nhở, đừng cứ nhìn chằm chằm vào người ta như vậy chứ, để tránh cho vị đây tâm trạng không vui, rồi tung một chưởng đánh bổ nát đầu hấn như bổ dưa.

Tây Trường Ưc thu liễm thần sắc, ho khụ khụ, nói: ”Lâu cô nương đã đáp ứng ta, chỉ cần ta nói ra điều nàng ta muốn biết thì sẽ thả ta đi.” Hấn ta thanh minh lại lần nữa, đồng thời lời Lâu Thất ra theo.

Bây giờ chỉ hy vọng Lâu Thất thật sự chiếm vị trí quan trọng trong lòng Trầm Sát, lời nàng ta nói thật sự có tác dụng.

”Nói đi.” Trầm Sát chỉ nói hay chữ này.

Đến phiên Tây Trường Ưc sững sờ một lúc mới có phản ứng trở lại, hắn ta đồng ý rồi ư?

Lâu Thất bĩu môi, cứ cảm thấy vị Cửu Điện Hạ này hơi ngốc nghếch, sao hắn ta có thể sống được đến ngày hôm nay nhỉ? Có điều, nếu không phải hắn ta trúng phải độc tố thần kinh kia, chắc đã bị những người khác trong vương thất gặm đến một mẩu xương cũng chẳng còn.

”Thuốc dẫn của Đế quân chắc bây giờ vẫn chưa tìm được đầy đủ, nhưng vừa hay ta lại biết được tung tích một loại trong số ấy.”

”Đường vòng vo tam quất.”

”Thạch Thủy Ngàn Năm.”

Lâu Thất và Trầm Sát nhìn nhau, lại là Thạch Thủy Ngàn Năm? Tối hôm đó có người cố làm ra vẻ huyền bí, muốn dụ Trầm Sát rời đi, sau đó khi Lâu Thất sắp chạy ra đuổi theo thì mới phát hiện ra có điều bất thường, nàng chạy đến Dược Điện kiểm tra kỹ càng một phen, quả nhiên cao thủ nội lực thâm hậu gì đó đều là giả, dược đồng kia là nội gián mới là thật, hắn ta khoét một khe nhỏ trên cột, rồi mới nhét chiếc lá kia vào trong.

Sau khi tra ra được điều này, Lâu Thất giả dạng làm Trầm Sát, cố tình để lộ dung mạo trước mặt người đuổi theo nàng, chứng tỏ rằng Trầm Sát thật sự ra ngoài một mình, sau đó lập tức trở về Cửu Tiêu Điện.

Nhưng Thạch Thủy Ngàn Năm mà dược đồng kia nói, sau này họ chỉ xem như hấn bìa ra để làm xáo trộn tầm nhìn. Bây giờ lại nghe thấy Tây Trường Ưc nhắc đến nói, sao họ không thấy kinh ngạc cho được.

Trầm Sát lạnh lùng nói: ”Bổn Đế Quân giải độc không cần Thạch Thủy Ngàn Năm.”

”Ta biết điều này, ta muốn nói, thứ Đế quân cần là Băng Bích Hồ, mà thứ này chỉ có thể tìm được ở nơi Thạch Thủy Ngàn Năm hình thành!” Tây Trường Ưc dường như sợ họ không tin, liền vội vàng lên tiếng: ”Đã có người biết được địa điểm đại khái của Thạch Thủy Ngàn Năm, tin này được truyền từ phía Tây Cương, vì thế hai người chưa nghe được tin này cũng không có gì kỳ lạ!”

”Ở đâu?” Lâu Thất vừa nhìn ánh mắt của Trầm Sát liền biết trong thuốc dẫn của hấn quả thật có bao gồm Băng Bích Hồ gì gì đó. ”Vậy Thạch Thủy Ngàn Năm đang ở đâu?”

Nhất định phải có được Băng Bích Hồ, nếu Thạch Thủy Ngàn Năm thật sự tồn tại, thì sao có thể để người

khác chiếm tiện nghi được, nghe lời giới thiệu của Nguyệt, đó là món bảo bối tốt, giúp tăng 60 năm công lực, Trầm Sát sao có thể không muốn cho được?

”Băng Nguyên Thập Bát Động.”

Ra khỏi nhà lao, Trầm Sát trầm mặc suốt dọc đường, sải bước nhanh về phía trước. Ban đầu Lâu Thất đi sát theo sau, sau đó thấy hắn ta đi càng ngày càng nhanh, nàng dừng hắn lại, chuẩn bị xoay người bỏ đi. Hắn tàn khốc là việc của hắn, chẳng lẽ nàng đi tìm Ứng hồi về chuyện của Băng Nguyên Thập Bát Động còn không được hay sao?

Ngờ đâu, nàng vừa xoay người, vòng eo mảnh khảnh của nàng đã bị một cánh tay rắn chắc kẹp chặt.

”Nàng đi đâu?”

”Ta nói này chẳng phải chàng đang tức giận hay sao?”

”Nàng biết ta tức giận điều gì không?”

”Ai mà biết được.” Lâu Thất trợn mắt. Ai biết hắn ta tự dừng lại tức giận việc gì chứ.

”Ta đã nói không cho phép nàng đơn độc ở chung một phòng với nam nhân khác, nàng quên rồi?” Giọng điệu của Trầm Sát mang theo vẻ tức giận.

Lâu Thất: ”...”

Đừng như vậy, nàng ta sẽ thật sự hiểu lầm rằng hắn ta có tình cảm sâu nặng gì với nàng lắm. Còn nữa, không có gì đừng có ghen lung tung!

”Chủ tử, nào, nói cho thuộc hạ nghe về Băng Nguyên Thập Bát Động đi?”

Trầm Sát: ”...”

Chẳng phải hắn đang chỉ trích nàng không nghe lời lại chạy đi ở chung với một tên nam nhân khác sao? Nàng không thèm giải thích một câu, ngay cả nhận lỗi cũng không, giờ đây lại trực tiếp đối luôn chủ đề nói chuyện?

Hắn bỗng cảm thấy dở khóc dở cười, cuối cùng, chỉ trừng nàng một cái.

Lâu Thất như một chú chó nhỏ, nàng ôm lấy cánh tay hắn, treo hết trọng lượng cả người mình lên người

hắn, bắt đầu chế độ ngốc nghếch đáng yêu: "Nào, kể nghe đi, chung quy gì chàng cũng phải đưa ta đi cùng, kể cho ta nghe để đến lúc đó ta mới không thấy bở ngỡ chứ!"

Suốt dọc đường nàng cứ dựa vào Trầm Sát như thế đấy, lúc đi xuyên qua Nhị Trùng Điện, hoàn toàn phớt lờ những thị vệ tỳ nữ đang há hốc mồm, Nàng cứ phải, cứ phải phá hỏng hình lượng lạnh lùng của Trầm Sát trong tim của họ.

"Cái gì? Thật sự có Thạch Tủ Ngàn Năm ư?"

Hôm đó, trong Tam Trùng Điện, Nguyệt Tuyết Ứng và Thần Y nghe Lâu Thất Nói xong đều đồng loạt kinh ngạc hô lên.

Thạch Tủ Ngàn Năm, vốn chỉ là bảo bối trong truyền thuyết, tương truyền rằng, mấy trăm năm trước từng có người tìm được, sau đó công lực đột nhiên tăng mạnh. Nhưng chuyện vào vài trăm năm trước, ai biết được là thật hay giả? Lời đồn, luôn có thể là giả.

Nhưng bây giờ lại thật sự có tin tức như thế truyền ra, ngay cả địa điểm cũng có nốt, điều này không thể không khiến họ cảm thấy chấn kinh, vừa chấn kinh vừa hưng phấn.

"Ta không biết Thạch Tủ Ngàn Năm có thật hay không, nhưng nếu nói Băng Bích Hồ ở Băng Nguyên thì chuyện này lại khá có đạo lý." Thần y nói: "Băng Bích Hồ toàn thân trắng như băng, thích hàn lạnh thích ẩm ướt, những hang động ở Băng Nguyên khá phù hợp với tập tính của chúng."

Nguyệt gật đầu nói: "Vì thế, nếu chỉ vì Băng Bích Hồ, chúng ta cũng nên đi một chuyến đến Băng Nguyên. Chủ tử, chuyến đi lần này nhất định phải mang theo thuốc hạ."

Tuyết không chịu lép vế: "Chủ tử dẫn theo thuốc hạ nữa."

Ứng nhìn lướt qua bọn họ, hắn nói: "Chẳng lẽ không thể chọn ra hai người trong số chúng thuốc hạ sao? Bắt buộc chủ tử phải đi trước?"

"Lần này quả thật phải do Đế Quân đích thân đi trước, Ứng Vệ đại nhân chắc đã quên, trước đây khi ta nói cần phải có Băng Bích Hồ, thì ta cũng đã từng nói qua." Thần y cười tủm tỉm: "Sau khi Băng Bích Hồ rời khỏi hoàn cảnh sống vốn có thì chúng sẽ chết đi, một khi đã chết, lượng nước trong cơ thể chúng sẽ lập tức trở thành chất độc, khi đó có sử dụng thì đã không còn tác dụng nữa, vì thế sau khi bắt được Băng Bích Hồ, Đế Quân cần phải... ăn sống nó ngay."

"Ăn sống Băng Bích Hồ?" Tuyết kinh hô.

Thần y cười nói: "Băng Bích Hồ không giống như người nghĩ đâu, thứ đó trông không hề đáng sợ. Còn kiểu ăn sống mà ta nói, không phải là ăn khi nó còn sống, mà là sau khi giết chết nó, cắt đi bốn và đầu, thì đổ một ít rượu lên thịt của chúng rồi ăn ngay. Nghe tổ sư gia của ta nói, mùi vị đó khá là tuyệt vời."

Kiểu ăn này vẫn có thể chấp nhận được.

Tuyết gật đầu.

”Phải có hai người ở lại trông chừng Cửu Tiêu Điện.” Trầm Sát lên tiếng, ”Tuyết và Ứng ở lại, Nguyệt đi theo bốn Đế Quân.”

Nghe thấy cô ta bị cho ở lại, Tuyết nhất thời không chấp nhận được, ”Chủ nhân, vậy Lâu Thất thì sao? Có phải cô ta cũng ở lại?”

Bọn người Ứng nhìn cô ta với vẻ bức bối, cứ như cảm thấy trí thông minh của cô ta có vấn đề vậy, Ứng hỏi lại đầy khó hiểu: ”Người không biết Lâu Thất bắt buộc phải ở bên cạnh chủ tử hay sao?”

Nơi đây cách Băng Nguyên ngàn dặm xa xôi, đến ngày 15 tháng sau chắc chắn sẽ phải dừng chân bên ngoài, Lâu Thất là thuốc của chủ tử, ai không đi cùng cũng được, nhưng nàng ta nhất định phải đi theo.

Tuyết hít thở sâu, là do đầu óc cô ta có vấn đề, nhưng cô ta vẫn thấy đổ kỵ và đổ kỵ.

Ma xui quỷ khiến thế nào, cô ta lại hỏi ra một câu thế này: ”Trước đây trên đại điển tuyển phi chủ tử đã từng nói, chỉ cần đi theo chủ tử lập đủ công lao thì có thể trở thành Đế Phi phải không? Vậy chuyển đi Băng Nguyên lần này, nếu Lâu Thất lập công, thì có được tính không?”

Nếu cô ta không nhắc đến, thì lúc này thật sự chẳng có ai nghĩ đến hoặc liên tưởng đến. Trầm Sát lập tức nở một nụ cười hiểm thấy, hần nhìn Lâu Thất, ”Tính.”

Lâu Thất đỡ trán, thật sự rất muốn bóp chết rồi rồi đem chôn xác ả Tuyết này.

Làm Đế Phi gì chứ, làm phi gì chứ, nàng ta vốn chẳng hề nghĩ đến!

Bây giờ thì hay rồi, cô ta vừa nhắc đến, Trầm Sát liền coi chuyện này như một chuyện công, chuyện chính đáng. Còn đặc biệt dặn dò Nguyệt Vệ, kêu hần ta phụ trách ghi chép lại, chỉ cần nàng lập đủ 10 công lao là sẽ lập nàng làm phi.

Khi Lâu Thất hỏi tiêu chuẩn lập công là gì, Trầm Sát chỉ liếc nhìn nàng, nói: ”Đến lúc đó, ta sẽ nói cho nàng biết.”

Hay lắm, chẳng có tiêu chuẩn gì hết, nhờ đâu ngày nào đó hần ta thấy ngựa lưng, nàng tiện tay gãi giúp, rồi hần ta mở miệng nói nàng lại lập được một công.

Thế nàng biết đi tìm ai khóc than đây!

Ôi!

Khi nàng lén nói chuyện này với Nguyệt, Nguyệt Vệ đại nhân vốn như trăng thanh gió mát bỗng nhiên sững sờ, sau đó cười ngả nghiêng, tiếng cười rền vang, suýt chút nữa đã khiến cho thị vệ tuần tra đang đi ngang qua lên cơn đau tim.

”Gãi lưng mà cũng tính là lập công, ha ha, ha ha!”

Câu chuyện cười này, mãi đến khi họ chuẩn bị xong hết tất cả mọi thứ, đội ngũ xuất phát chỉnh tề, ra khỏi Phá Vực Thành rồi tiến vào vùng cánh đồng hoang Phá Vực, thì khi Nguyệt nhớ ra thì vẫn có thể cười đến hai vai rung lên.

Lâu Thất cảm thấy cạn lời.

Nếu chẳng phải sau này gã là người phụ trách ghi chép công lao của nàng ta, thì nàng cần gì phải đi thương lượng chuyện này với hắn? Có cần cười nhiều ngày như thế không! Đúng thật là...

Nhưng Lâu Thất cũng đã nghĩ ra đối sách rồi.

Thật ra, lập công hay không, mấu chốt nằm ở chỗ nàng, không phải sao?

Ừ, kiểu nữ tử yếu đuối giống như nàng, khi gặp phải nguy hiểm thì phải nên trốn đi, thường thụ sự bảo vệ của nam nhân! Có chuyện gì xảy ra, nàng cũng chỉ cần xem như không biết gì hết là được!

Tin rằng chỉ cần nàng đủ ngu ngốc, thì cái ngày gom đủ 10 công lao kia cũng sẽ xa vời không bao giờ tới!

Vùng đồng hoang Phá Vực rất lớn, lần này họ ra ngoài, Lâu Thất cười Đạp Tuyết, còn Trầm Sát tất nhiên là cười Phi Ngấn - ái mã của hắn.

Trần Thập, thị vệ còn sót lại trong lần đi đến Mê Chi Cốc với họ lần trước cũng đi theo, thấy Lâu Thất, hắn ta rất hưng phấn. Sau khi từ Mê Chi Cốc về lại Phá Vực, hắn ta được ra lệnh nghỉ ngơi, vì thế không còn tiếp nhận nhiệm vụ, số lần gặp mặt Lâu Thất cũng vơi đi. Có thể đồng hành với nàng ta lần này, đối với Trần Thập mà nói đó là một chuyện đáng để vui vẻ, Lâu cô nương rất lợi hại, có nàng ta, có thể tránh được rất nhiều nguy hiểm!

Trần Thập đều lén nói như thế với những thị vệ đi cùng, làm cho Lâu Thất bỗng cảm thấy các thị vệ này đều nhìn nàng bằng ánh mắt sùng bái! Chuyện này khiến nàng cảm thấy rất áp lực, trong lòng không ngừng chửi thầm, lần này nàng không muốn lập công đâu, nên có nguy hiểm gì, các huynh đệ phải bảo hộ ta, đừng chờ mong ta sẽ ra tay gì hết nhé!

Những tiếc thay chẳng có ai nghe thấy những lời nàng ta thầm nói trong lòng.

Tuy họ đều đã cười Hân huyết bảo mã, nhưng trong đội ngũ vẫn có một cỗ xe ngựa to bên ngoài khiêm tốn sơ sài, nhưng bên trong lại vô cùng xa hoa.

78. Chương 78

Nếu trời mưa hoặc ngủ ngoài trời, thì chiếc xe ngựa này sẽ trở thành chỗ ngủ của Lâu Thất và Trầm Sát. Bên trong rất rộng rãi, bởi vì trời đã vào thu, bên trong được lót một tấm đệm dày, chính giữa là nơi hoạt động, có thể kéo vài chiếc bàn nhỏ, khi buông xuống, cả khoang xe biến thành một chiếc giường lớn, cho dù vóc dáng Trầm Sát có cao lớn, thì vẫn có thể nằm thẳng lăn lộn được.

Bên trong xe tất nhiên còn có các kiểu ngăn ngăn, Nhị Linh nhét đầy thức ăn, vật dụng, y phục vào trong những ngăn ngăn đó, Lâu Thất cũng kêu Thần y chuẩn bị rất nhiều thứ dựa theo đơn thuốc mà nàng kê.

Những thứ này không cần dùng đến tiền của bản thân, chỉ cần lên tiếng là có, quả nhiên cảm giác ấy rất sung sướng.

Lúc ra ngoài, Lâu Thất còn ăn vạ với Trầm Sát, cuối cùng hấn cho nàng một túi bạc, một túi kim đậu, còn cho nàng vài tờ ngân phiếu có giá trị lên đến hai nghìn lượng, nhất thời khiến Lâu Thất cảm thấy bản thân lại trở nên giàu có rồi.

Nhưng khi họ vào một quán trà, mọi người ăn no uống say, ngựa cũng được ăn no cỏ, khi Nguyệt Vệ kêu nàng đi trả tiền, nàng cảm giác như bị sét đánh cháy đen cả người.

"Vì sao bắt ta trả tiền? Chứ không phải người trả?" Nàng ôm chặt túi tiền, trừng mắt nhìn Nguyệt Vệ. Nếu là Ung Vệ thì chắc đã gân cổ lên cãi nhau với nàng rồi, nhưng Nguyệt Vệ lại giải thích rất điềm tĩnh: "Chẳng phải chủ tử đã kêu người quản tiền hay sao?"

"..." Nó chẳng phải là tiền riêng của nàng à?

Lâu Thất khóc không ra nước mắt, cuối cùng chỉ đành nhận mệnh, nàng vớt số bạc kia cho Nguyệt Vệ, nhưng cũng không quên bóc một nắm kim đậu giấu đi, được rồi, tích tiểu thành đại, nếu sau này nàng dùng tiết kiệm một chút, thì nắm kim đậu chắc đủ thuê một hai tháng nhà trọ, có thể ăn uống trong hai tháng trời.

Băng Nguyên, nằm ở phía bắc của Phá Vực, nghe nói rất gần Bắc Thương, đi xuyên qua Băng Nguyên thì sẽ gặp được thành trì của Bắc Thương.

"Hai vị công chúa của Bắc Thương đã rời đi rồi, trong lòng chủ tử không cảm thấy tiếc sao?" Ba ngày trước, hai vị công chúa của Bắc Thương đã khởi hành về Bắc Thương, kết quả suy nghĩ sau cùng của Bắc Phù Dung là từ bỏ, là công chúa một nước, cô ta không thể vứt bỏ thân phận của mình chỉ để ở bên cạnh Trầm Sát. Đây cũng là điều nằm trong dự liệu của Trầm Sát.

"Nàng nói gì?" Trầm Sát nói xong, liếc nhìn cánh môi đỏ của nàng. Lâu Thất lập tức trở nên im lặng.

Từ khi bị hấn hôn đến ngất xỉu lần trước, bây giờ nàng đã thấy sợ hấn rồi, tên này một khi lên cơn, có thể hôn nàng đến mức làm môi nàng sưng lên tận nửa ngày trời. Nàng vẫn còn muốn giữ thể diện trước những thị vệ kia.

Nàng không muốn khi họ nhìn nàng bằng ánh mắt sùng bái, thì phát hiện ra môi nàng đã bị ai đó hôn sưng tấy.

Đông Thời Ngọc rời đi còn sớm hơn hai vị công chúa Bắc Thương. Khi đi hấn ta còn gửi một lời mời chân thành đến Lâu Thất, mời nàng khi nào có thời gian thì nhất định phải đi đến Đông Thanh Quốc, hiểu biết thêm về phong thổ nhân tình của Đông Thanh.

Lâu Thất thì lại cảm thấy, có thể phong thổ nhân tình của Đông Thanh Quốc sẽ phù hợp nhất với cái người đã biết rõ về Trung Hoa cổ đại như nàng, có cơ hội nàng nhất định sẽ phải đi xem thử.

Họ đi liên tục mười ngày, sợ rằng những người khác biết được tin tức này cũng sẽ đi đến Băng Nguyên, vì thế họ không dám dừng lại lâu, một đường vội vàng, chỉ khi trên đường đi gặp được thị trấn mới dừng chân ngủ lại trong nhà trọ, còn không thì toàn ngủ lại ngoài trời. Tất nhiên, trong lúc những người khác ngủ ngoài trời, thì Lâu Thất lại ngủ trong xe với Trầm Sát, có lúc nàng trầm nghĩ, có thể chiếc xe này được mang theo là vì tối nào hấn cũng phải ôm nàng ngủ. Dù sao, trước mặt các thị vệ, hấn không tiện tỏ ra thân mật với nàng.

Càng đi về phương bắc, thời tiết càng ngày càng lạnh.

Trời vừa về chiều, sắc trời chuyển âm u, cứ như sắp đổ mưa. Điều kiện thời tiết thế này không tiện cho việc ngủ ngoài trời, nhưng do họ phải gấp rút lên đường, đến lúc xế chiều vẫn không hề nhìn thấy bất kỳ thành trì hoặc thôn nhỏ nào, ngay cả bóng dáng một người cũng không thấy.

Mây đen đã kéo đến, đổ mưa là chuyện không thể tránh khỏi.

Trời thu mưa đêm rét buốt, cho dù họ là những thanh niên võ công đầy mình, một khi đã mắc mưa đêm thì cũng không thể đảm bảo sẽ không ngã bệnh phát sốt, vả lại, nếu các thị vệ mắc mưa, Trầm Sát cũng không thể ngủ yên giấc trong xe ngựa.

”Trần Thập, người đi thăm dò tiếp xem sao!”

”Vâng!”

Trần Thập thúc ngựa lao đi.

Những người khác tiếp tục lên đường.

Qua một lúc, Trần Thập trở về đầy vui mừng, "Nguyệt Vệ đại nhân, có một ngôi miếu trên sườn núi trước mặt!"

"Đi!"

Trời sắp đổ mưa, những đám mây đen thui dày kịt lơ lửng trên đỉnh đầu, nhìn trông giống như yêu ma giáng thế. Trong mắt của Lâu Thất, thì cảnh tượng này càng trông giống ngày tận thế trong những bộ phim khoa học viễn tưởng hoặc phim thảm họa.

Thúc ngựa chạy đến chân ngọn núi kia, Vệ Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn, sắc mặt không được tốt cho lắm.

"Vệ Nguyệt đại nhân, sao vậy?"

"Ngọn núi này..." Ngọn núi này, nói thế nào nhỉ, có hơi kỳ quái.

Lâu Thất cũng ngẩng đầu lên nhìn, nàng mím môi. Ngọn núi này có hơi kỳ quái, nhưng may mà Nguyệt Vệ đã nhìn ra được, rất tốt, rất tốt, không cần nàng phải nói nhiều, lỡ lập công thì phải làm sao đây?

Trong lúc nàng đang nghĩ như thế, kết quả, Trầm Sát lại hỏi một câu: "Lâu Thất, lên núi hay là không lên?"

Lâu Thất suyt chút nữa đã ngã khỏi lưng ngựa. Nguyệt nhìn nàng rồi cười." Lâu Thất, người hiện tại căng thẳng quá đấy." Hắn chưa từng gặp qua một nữ nhân nào như thế, nếu là người khác, e rằng đã nhào đến đòi lập công, nàng ta thì ngược lại, chỉ muốn tìm cách trốn tránh lập công.

"Chủ tử, thuộc hạ chỉ có thể nói, ngọn núi này quả thật có hơi quỷ dị, người xem, mặt núi này rõ ràng hướng về phía Đông Nam, nhưng không hề có một ngọn cỏ, còn mặt rõ ràng hướng về phía Bắc, nhưng cây cỏ lại rất xum xuê um tùm. Vả lại bây giờ trời đã vào thu, trên núi hoa cỏ vẫn thi nhau đua nở, cây cối vẫn đâm hoa kết trái, điều này chẳng phải trái với quy luật tự nhiên hay sao?"

Vốn không muốn lên tiếng, nhưng lại sợ Trầm Sát bắt nàng đưa ra quyết định, nên nàng vẫn nói ra suy nghĩ của mình.

"Lên núi." Trầm Sát không hề do dự nhiều, "Cho dù lên đó phải đánh một trận, cũng đỡ hơn dầm mưa suốt đêm." Hắn nói.

Lâu Thất khựng lại, nhưng vẫn nói: "Tuy nói như thế, nhưng sợ là sợ rằng sau khi lên đó không chỉ đánh nhau một trận đơn giản như thế đâu."

"Bổn Đế Quân chắc chắn sẽ bảo vệ nàng." Hắn nói.

Lâu Thất: "..."

Được, người ta là lão đại, lão đại nói cái gì tức là cái đó, lão đại nói lên núi thì phải lên.

Ngon núi này không dốc lắm, nhưng muốn lôi một chiếc xe ngựa lớn như thế này lên núi quả thật không hề thực tế. Trần Thập và một thị vệ khác tên là Nghiêm Lập Văn tình nguyện ở lại trông chừng xe ngựa. Những người khác cưỡi ngựa chạy thẳng lên ngôi miếu kia.

Dưới chân núi nhìn lên thì thấy không cao lắm, nhưng khi leo lên rồi mới phát hiện ngọn núi này cao hơn một chút so với tưởng tượng và lại đường núi rất quanh co khúc khuỷu, họ phát hiện ra địa thế của ngôi miếu đó hơi nghiêng. Từ dưới chân núi họ nhìn thấy mặt này của ngôi miếu, sau khi lên núi, họ mới phát hiện ra nếu đứng phía trước ngôi miếu này nhìn xuống, thì đã lệch một đoạn cho với hướng họ đứng lúc này.

Ngôi miếu này, tọa lạc ở vị trí nghiêng về phía bắc, nằm giữa một mảng hoa cỏ xum xuê. Trong tường viện, cạnh cửa miếu, có một nhánh cây lá đỏ vươn ra, lá đỏ hơn hoa, đỏ tươi như máu.

Ngoại trừ tiếng gió ra, chỗ này vô cùng yên tĩnh.

Họ xuống ngựa, một thị vệ bước lên, đang định gõ cửa, tay vẫn còn chưa kịp đụng vào cánh cửa, thì cửa đã tự động mở ra, làm thị vệ kia giật cả mình.

"Có thể cửa vốn đã khép hờ sẵn rồi, người đi qua đó mang theo gió thổi trúng điểm kia." Một thị vệ khác nói.

"Có ai không? Có ai không?" Thị vệ kia gọi với vào bên trong, rất lâu sau không thấy có ai trả lời.

"Tiến vào." Trầm Sát đi đầu, Lâu Thất do dự trong chốc lát, nhưng vẫn cắn răng đi vào theo.

Khuôn viên bên trong rất lớn, bên trong còn có sẵn cửa chuồng ngựa.

Vào lúc này, mưa bắt đầu rơi như trút nước. Mưa rơi xuống mặt đất phát ra âm thanh "tách tách tách".

"Bây giờ thì hay rồi, ngựa của chúng ta không cần phải dầm mưa nữa." Có thị vệ vui vẻ dẫn ngựa vào trong chuồng. Họ đã ở bên ngoài rất lâu rồi, vào những lúc như thế này không cần phải nói gì, họ tự động phân công, ai làm việc nấy.

Có người tản ra kiểm tra xung quanh, loại trừ nguy hiểm.

Có người cắt cỏ cho ngựa ăn.

Có người tìm nhà bếp chuẩn bị nấu nước.

Có người tìm giá nền, thấp nền.

”Nguyệt Vệ đại nhân, đã kiểm tra khắp bốn phía, không một bóng người, bụi cũng bám đầy ngói miếu, giống như đã lâu rồi không có người sống ở đây.” Thị vệ đi kiểm tra trở về bẩm báo. Nguyệt Vệ vung tay cho hắn lùi xuống.

Hắn ta nhìn Lâu Thất, cười nói: ”Lâu Thất, người nói xem có khả năng nào mà trực giá của hai chúng ta cùng sai không?”

Lâu Thất nhún vai không đáp. Nguyệt Vệ hình như cũng không cần nàng trả lời, hắn ta xoay người đi sắp xếp nơi nghỉ ngơi tối nay.

Ngôi miếu hoang này tuy không nhỏ, không gian trống bên trong cũng rất nhiều, nhưng tối nay họ bắt buộc phải ở chung một phòng, để phòng trừ vạn nhất. Như Trầm Sát đã nói, nếu phải dầm mưa một đêm, thì còn tệ hơn việc đánh nhau một trận. Cơn mưa này dường như không có dấu hiệu muốn tạnh. Màn đêm buông xuống, cộng thêm mưa lớn, càng khiến màn đêm trên ngọn núi hoang này càng thêm tiêu điều.

Lâu Thất ngồi ở bậc cửa Phật điện, nàng chống cằm, vừa nghe tiếng mưa đêm vừa đợi họ đun xong nồi canh thịt khô. Tiếng mưa tí tách cũng thật dễ nghe.

Lạch tách, lạch tách, lạch tách. Oa oa oa.

Cô tĩnh tâm lắng nghe, thì âm thanh này càng ngày càng rõ ràng.

Nghe giống như tiếng của một người mang dép bệt cỡ lớn bước qua bước lại, kèm theo tiếng khóc của bé gái.

Nhưng trước đó các thị vệ đã tìm kiếm hết mọi ngõ ngách của ngôi miếu này, họ nói rằng không phát hiện được bất kỳ ai, Vậy những âm thanh này được vọng từ đâu đến?

Nàng xoay đầu nhìn vào trong đại điện, Trầm Sát đang ngồi viết chữ trước bàn thờ phụng. Tuy đã ra ngoài, nhưng hắn vẫn phải xử lý một vài sự vụ của Phá Vực, cứ cách năm ngày, Ứng sẽ viết thư, bỏ câu mà họ huấn luyện có thể tìm được hành tung của họ một cách rất chuẩn xác.

Vệ Nguyệt không biết đã đi đâu rồi.

Lâu Thất nhắm mắt lại, muốn nghe xem rốt cuộc âm thanh kia được vọng đến từ hướng nào, thì chúng đột nhiên lại biến mất. Nàng không chịu từ bỏ, tiếp tục đợi, nhưng đến khi có thị vệ mang cơm đến nàng vẫn không nghe thấy âm thanh kia vang lên lần nữa. Lâu Thất không khỏi nghi ngờ lúc này có phải nàng bị ảo

giác hay không.

”Qua đây dùng bữa.” Trầm Sát kêu nàng.

Nàng đứng lên, đáp lời: ”Đến đây!”. Nàng xoay người vào trong Đại điện. Nàng không nhìn thấy, sau khi nàng đứng dậy, trong một khe nhỏ phía dưới bậc cửa mà nàng ngồi lúc nãy, bỗng nhiên có máu rỉ ra, nhưng lại bị nước mưa tạt vào cuốn trôi đi mất.

Bên ba bên ngoài, không được ở nhà trọ nhưng vẫn có thể ăn được một bữa cơm nóng hổi thế này, đây đã là một sự đãi ngộ rất tốt rồi. Trầm Sát uống vài hớp hết bát canh thịt khô, ăn thêm hai chiếc bánh nướng, rồi bỗng dừng xoay sang nói với nàng: ”Theo bốn Đế Quân chịu khổ, sau này sẽ đền bù cho nàng.”

Bỗng nhiên nghe thấy lời này của hắn, Lâu Thất không phản ứng lại kịp, ngơ ngác một lúc nàng mới phát hiện ra, là do lúc nãy nàng cứ luôn nghĩ về những âm thanh kia, lúc uống canh bày ra vẻ mặt xoắn xuýt, nên hắn cho rằng nàng đang chê bai bát canh thịt khô này và hai chiếc bánh nước khô quắc kia.

79. Chương 79

Nhưng hiểu lầm vẫn là hiểu lầm, giọng điệu của Trầm Sát giống như một người chồng không lo liệu được cuộc sống tốt đẹp cho thê tử, ngoại trừ khiến Lâu Thất dở khóc dở cười, còn có chút cảm động.

Nàng lắc đầu đáp: ”Ở ngoài đường có thể húp một bát canh có thịt như vậy, ăn hai cái bánh, đã là một việc mãn nguyện lắm rồi. Trước kia ta đã từng ba ngày ba đêm không ăn uống chỉ có há miệng hứng nước mưa, gặm cỏ dại thôi...” Nói đến đây nàng ngập ngừng. Bắt đầu kể về những câu chuyện trước kia với chàng, và cũng không phải việc gì tốt đẹp, với sự thông minh của Trầm Sát, nói không chừng một ngày nào đó nàng lỡ miệng nói ra những lời không nên nói, sau đó bị chàng nắm bắt sơ hở. Sơ hở, đương nhiên chỉ nàng không phải là người của thế giới này.

Nhưng suy đi nghĩ lại, nàng lại cảm thấy Trầm Sát đã sớm có sự nghi ngờ, dù sao thì, vào buổi đêm tối ở núi sau hôm kia, nàng quả thật rơi từ trên trời vào lòng của chàng kia mà.

Chỉ là chàng chưa từng dò hỏi lai lịch của nàng, điểm này khiến nàng có chút nghi hoặc, tại sao không hỏi nhỉ?

Trầm Sát nhìn nàng, đột nhiên hỏi: ”Hồi đó có nam tử nào ở bên cạnh nàng như vậy không?”

Được rồi, vừa thắc mắc tại sao chàng không hỏi, người ta lập tức quăng cho nàng một câu hỏi.

”Câu hỏi này ta biết trả lời làm sao? Chàng chỉ mối quan hệ nào với nam nhân cơ chứ? Ta đâu phải sinh trưởng ở nữ nhi quốc, bên cạnh chắc chắn phải có nam nhân rồi.” Nàng cố tình cười nói hi hi ha ha và chớp chớp mắt với chàng.

Thật ra Trầm Sát hỏi câu này không có ý gì đặc biệt đâu, chàng chỉ đang lắng nghe nàng kể chuyện hồi xưa,

đột nhiên muốn biết, vào ba ngày ba đêm nàng chỉ được uống nước mưa, chỉ có thể gặm cỏ dại, bên cạnh không có nam tử. Nếu vậy thì, nam tử cùng nàng trải qua phong ba bão táp, chắc chắn nàng luôn ghi nhớ trong lòng.

Nhưng khi nàng hỏi ngược lại như vậy, và nhìn đôi mắt chớp kia có chút gian tà, chàng không thể không theo nàng nghĩ đến một số chuyện hơi bị gian tà kia.

Khi vừa gặp gỡ với nàng, nàng mặc trang phục kì dị, tóm lại là, lộ ra nhiều bộ phận cơ thể không nên lộ, điều đó chứng tỏ môi trường của cuộc sống trước kia không hề giống với chỗ của bọn họ, con người có vẻ tùy ý. Vậy thì, nàng nói bên cạnh có nam nhân, chẳng lẽ là nam nhân có thể lên giường của nàng ta? Người nam nhân ôm ấp nàng đi ngủ? Hoặc là người nam nhân đã sở hữu trọn vẹn con người nàng?

Hơi thở của Trầm Sát liền trở nên lạnh lùng, đôi mắt lóe lên tia nguy hiểm, khiến Lâu Thất cảm thấy mình đã đùa hơi quá, vội vàng thu lại nụ cười, nhanh chóng vẫy tay nói: “Không có không có, thật sự không có.”

Bàn tay lớn của Trầm Sát bắt lấy, bắt nàng nép vào trong lòng mình, giữ gáy nàng không cho nàng động đậy, đè môi lên đó, dữ dội, hôn. Hôn đến khi nàng hít thở hỗn hển hai má hồng hào đôi mắt mê ly, chàng mới buông nàng ra, hỏi tiếp: “Có nam nhân nào đối xử như thế với nàng chưa?”

“Chưa, chàng là người đầu tiên!” Lâu Thất dõ dằn nói.

Bạo quân, ngay cả hôn cũng thô bạo như thế, mỗi lần nàng luôn cảm thấy chàng muốn nuốt cả hơi thở của mình vào bụng, cảm thấy chàng muốn nuốt sạch cuộn lấy môi lưỡi của nàng.

Một bàn tay to nóng hổi đẩy lên ngực nàng, giọng điệu của ai kia vẫn nham hiểm: “Có nam nhân nào đã chạm vào đây chưa?”

Lâu Thất rất muốn tung một cú tát qua đó, nhưng cuối cùng chỉ liếc chàng phát cáu: “Có!” Khi đôi mắt của chàng trở nên tối tăm, nàng liền bù vô một câu: “Người đó họ Trầm tên Sát!”

Tối tăm tan biến, tia sáng trôi nổi thành cơn gợn sóng, đôi mắt sáng rực rỡ như thế, khiến toàn bộ sự bức tức của Lâu Thất đều tan biến. Người nam nhân này thật ưa nhìn, chỗ nào cũng ưa nhìn, đặc biệt là đôi mắt này!

Ừ, tưởng tượng, người nam nhân ưa nhìn này là của riêng nàng cơ mà, dường như cũng không tệ.

Người nam nhân ưa nhìn nào đó tự giác dùng sắc đẹp dụ dỗ nàng, trong lòng đang hài lòng muôn phần, vui mừng, hẳn rất vui mừng. “Lâu Thất, bốn Đế Quân thích, có thưởng.”

Nàng còn chưa mở miệng hỏi thích gì, thưởng nàng cái gì, môi của chàng hạ xuống lần nữa.

Đồ khốn, có thể thưởng cái nào đó thực tế chút không? Đâu cần phải tự huyễn như vậy chứ, đừng lúc nào cũng lấy cái môi của mình làm quà thưởng có được không?

Họ đang ở chủ điện, các thị vệ đều đang ở phiên điện, không ai nhìn thấy. Nhưng trước mặt họ có một tượng phật, trước mặt phật đôi mắt từ bi vô dục vô cầu, như vậy là không được, không được đâu.

Khi Nguyệt trở về, Lâu Thất mới được “buông thả”, nhưng hai má vẫn còn rất đỏ, môi vẫn có chút sưng.

Hắn nhìn lấy nàng, tự biết ý mà cười lên.

“Nguyệt đại nhân đi đâu đó?” Lâu Thất bất mãn nụ cười hiểu rõ mọi thứ của hắn, liếc hắn một phen.

“Đi khắp nơi kiểm tra lần nữa.”

Rốt cuộc thì, Nguyệt vẫn không dám thả lỏng cảnh giác.

Lâu Thất nghe câu trả lời liền khen ngợi: “Nguyệt đại nhân quả nhiên tâm tư cẩn mật, nếu đổi lại là Ung đại nhân, sớm đã húp canh thịt ăn bánh nướng chuẩn bị chỗ ngủ nằm xuống rồi.”

Ở nơi Cửu Tiêu Điện xa xôi đang bận rộn Ung hắc xì vài cái thật mạnh.

Đã xa nhau như vậy rồi mà nằm không vẫn bị trúng đạn.

Nguyệt không nhịn được cười: “Bây giờ ta có việc muốn bàn bạc với ngươi, hi vọng Lâu Thất có thể đáp ứng.”

Lâu Thất đột nhiên cảnh giác, “Ngươi nói trước là chuyện gì đi, ta suy nghĩ xem có nên nhận lời không.” Nguyệt khó đối phó hơn Ung, Ung tuy thích gây rối với nàng, nhưng mà tâm tư không có nhiều như Nguyệt đâu.

“Tối nay, ngươi luân phiên gác trực với ta.” Nguyệt vừa mới mở lời, Lâu Thất liền trợn ngược mắt, cho nên nói, tâm tư của Nguyệt ghê gớm hơn Ung nhiều, nếu lời này bảo là thương lượng với nàng, chẳng thà nói là khéo léo truyền đạt cho Trầm Sát biết, và nếu nàng đồng ý trước mặt của Trầm Sát, hắn sẽ không cần bẩm báo với Trầm Sát nữa.

Vốn dĩ, chuyện canh gác này không tới phiên nàng làm, hai mươi tên thị vệ, mỗi đêm luân phiên bốn người, cũng đâu có cực nhọc gì đâu.

Nhưng mà Lâu Thất hiểu ý đồ của Nguyệt, đang chuẩn bị gặt đầu đồng ý, thì nghe giọng nói lãnh đạm của Trầm Sát: “Gác, gác xong rồi, thì ghi cho nàng một công.”

Lâu Thất: “...”

Sau một ngày đi đường, người và ngựa đều mệt mỏi, sau khi ăn no họ bèn nghỉ ngơi tại chỗ, rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Theo cách nói của Lâu Thất, trong đây Trầm Sát là người có sức chiến đấu mạnh nhất, cho nên lúc này phải cho chàng nghỉ ngơi đầy đủ trước, dưỡng tốt tinh thần, nếu chẳng may gặp phải chuyện gì lúc đó chàng mới có thể phát huy sức mạnh lớn nhất của mình.

Cho nên, Trầm Sát cũng bị nàng ấn xuống nghỉ ngơi.

Nhưng mà, tuy nàng và Nguyệt luân phiên canh gác, nhưng Trầm Sát vẫn gọi hai tên thị vệ khác đi theo bọn họ.

“Nửa đêm trước ta gác, nửa đêm sau đến người.” Lâu Thất nói.

Nguyệt dựa vào tường, nghe lời phỉ phỉ tay, nhắm mắt lại, nắm bắt thời gian tranh thủ nghỉ ngơi.

Mưa vẫn chưa ngừng rơi, nhưng dù sao thì vẫn nhỏ hạt lại, tí tách tí tách. Lúc này Lâu Thất cũng ngủ không được, bèn đi tới bên cạnh cửa, ngồi xuống dưới bậc cửa, trở nên ngơ ngác.

Thật ra nơi này có chút giống với chỗ ở hồi đó của lão đạo sĩ thối kia, đương nhiên, cũng là nơi ở của nàng, cho nên, thực sự nàng cũng có một chút cảm giác thân thiết. Nhưng, cảm giác này lại không hoàn toàn giống hết, nơi ở của lão đạo sĩ thối, ngư quỳ xà thần đầu trâu mặt ngựa không dám đến gần, điện thờ của lão cư trú, mỗi ngày sáng sớm đón ánh mặt trời, đến buổi tối vẫn vất vưởng hơi thở còn sót lại của mặt trời, đó là hơi tức của dương khí.

Cũng chính vì sống ở đó được mấy năm, cho nên vốn dĩ tâm lý tối tăm của nàng mới không triệt để trở thành một đóa hoa địa ngục.

Khoảng thời gian này nàng không còn mơ đến lão đạo sĩ thối nữa, nhưng điều này lại khiến nàng cảm thấy buồn rầu, nàng còn muốn mơ thêm được vài lần, được xem thêm nhiều điều một chút.

Lão đạo sĩ thối kia rốt cuộc có chuyện gì? Còn nàng thì không được quay trở về thế giới hiện đại?

Trong đầu đang vò đầu bứt tai, đột nhiên, lỗ tai của nàng hơi động đập.

Lạch cạch, lạch cạch, lạch cạch.

Hu hu hu.

Lại nữa rồi, âm thanh kia lại đến nữa rồi. Không phải là ảo giác, không phải, lúc này tiếng mưa đã nhỏ đi,

nàng nghe rất rõ ràng, đích thật là âm thanh như vậy. Lâu Thất im lặng giữ vững tư thế ban đầu, thực chất đã vênh tai lên nghe.

Âm thanh đó đột nhiên phát ra từ nơi nào?

Chẳng ngờ nàng vừa lặng lòng lắng nghe, lông lá trên người liền dựng lên, đột nhiên nhảy căng lên.

Âm thanh kia, âm thanh kia, âm thanh kia vang ra từ dưới lòng đất! Đang ở dưới đất của nàng! Cảm giác này, nói chung là nàng không thích, không thoải mái!

Nàng vừa nhảy căng lên, âm thanh đó liền ngưng lại. Nhưng lần này Lâu Thất khẳng định mình không có nghe nhầm, nàng không còn nhúc nhích, đứng yên ở đó, thị vệ gác trực với nàng ngồi ở trước cửa của phòng điện, cách nàng khoảng ba mét, cũng bị động tác của nàng khi nãy làm giật mình, nhảy vọt lên về phía của nàng.

Lâu Thất vẫy tay với hắn, ra hiệu bảo hắn đứng yên, thị vệ kia liền đứng yên, và cũng đề cao cảnh giác nhìn ngó xung quanh. Lúc này Lâu Thất nghĩ Trầm Sát sẽ truyền âm cơ mật, tuy nàng có nội công, nhưng chưa có học qua cái đó, sau này phải bắt chàng dạy mới được.

Nàng chỉ chỉ dưới đất, thị vệ cẩn thận nghe ngóng, lắc lắc đầu biểu thị không nghe được thứ gì quái lạ dưới đó cả. Lâu Thất mím chặt miệng, lúc này đương nhiên không có, vấn đề là khi nãy hắn cũng không nghe thấy sao? Nàng nghe tiếng lạch cạch lạch cạch, dường như không gian phía dưới rất rộng rãi, rất có thể kéo dài từ chỗ nàng đến phòng điện, hai điện thờ bên dưới đều trống rỗng. Vậy thì, bây giờ bọn họ toàn bộ đang ở trên mặt đất...

Lâu Thất quay đầu nhìn vào trong điện, Trầm Sát và Nguyệt hiển nhiên đã ngủ say, hô hấp rất bình lặng kéo dài. Nàng nhớ mọi thường khi thị vệ gác trực hai người họ vẫn duy trì trạng thái cảnh giác, sao đến phiên cô gác, hai người họ lại ngủ mê đến như vậy? Chẳng lẽ họ tin tưởng nàng đến thế sao?

Lâu Thất có chút khô lời.

Nhưng như vậy, nàng có chút không nhẫn tâm gọi họ dậy, nhân lúc nàng trực đêm thì họ tranh thủ làm giấc ngủ sâu, chứng tỏ cả hai đều mệt mỏi quá độ. Vậy thì cho họ ngủ thêm chút nữa.

Lâu Thất đưa ra quyết định, tay sờ vào trong eo, lấy ra một viên bi thép. Viên bi này không phải là bi thép bình thường, là nàng đặc chế trước kia, vì tìm kiếm thầy giáo sư phụ cao siêu về môn đó, nàng đã tốn không ít công sức.

Đến nơi này nàng vẫn chưa có dịp sử dụng.

Nàng nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, đặt tay xuống gần mặt đất, tính toán khoảng cách và sức lực, từng viên từng viên thả bi thép xuống nơi mà chúng cần đến. Cho đến khi bi thép lăn bày ra một trận pháp xung

quanh Trầm Sát và Nguyệt.

Sau khi bày xong trong lòng nàng mới thả lỏng một ít. Dù sao đi nữa, để họ ngủ thêm một chút thì vẫn được.

Sau đó nàng tiếp tục ngồi xổm ở đó, không nói chuyện, không nhúc nhích.

Thị vệ kia thấy nàng như vậy, đương nhiên cũng không dám động đây, nhưng hiển nhiên có chút căng thẳng tốt độ.

Không biết trải qua bao lâu, âm thanh đó lại vang lên lần nữa, lần này do nàng nín thở suốt để lắng nghe, cho nên càng lúc càng rõ rệt. Lạch cách, lạch cách, lạch cách, hu hu hu. Tiết tấu y hệt với lần trước.

80. Chương 80

Lần này, bởi vì nàng nhìn chặt suốt, nàng nhìn thấy rồi, nhìn thấy khe nhỏ dưới bậc cửa. Nếu lúc chiều tối nàng được nhìn thấy, thì nàng sẽ phát hiện, bây giờ cái khe hở đó lớn hơn khi nãy chút xíu, đã lớn đến nỗi, có thể khiến người bò qua đó thám thính tình hình.

Thực tế thì Lâu Thất cũng làm như vậy.

Đương nhiên, nàng không có trực tiếp bò qua bên kia nhòm ngó. Nàng lấy cái Phá Sát ra, lặng lẽ găm vào khe hở đó, sau đó cổ tay xoay chuyển, khuôn gạch xanh dễ dàng bị nàng cạy ra, cào khe đó thành một cái động nhỏ. Nhưng khi nàng định rút Phá Sát về chòm qua đó thám thính, ánh mắt đặt lên Phá Sát, động tác liền khựng lại.

Đại diện và phiên diện đã đốt đèn cầy, cho nên ánh sáng có đầy, chỉ là không được sáng lắm thôi. Nhưng đủ để nàng nhìn rõ vết máu trên thân Phá Sát, vết máu đó, không phải là máu tươi rói, mà là màu đỏ thẫm pha chút màu đen.

Đó là cảm giác tay lúc nãy của nàng, Phá Sát tuyệt đối không có găm vào cơ thể của người nào cả, tuyệt đối không có. Giết biết bao nhiêu người, nàng không đến nỗi phân biệt không rõ có găm trúng người hay không.

Nhưng máu này là từ đâu đến? Trừ khi, dưới gạch đất này máu đã xâm đầy, mà phải xâm vào trong đất, thì cần bao nhiêu máu? Và còn có một khả năng, người chảy máu kia, rời chỗ này chẳng bao xa, đang ở gần đây, hoặc là, đang ở dưới chân của nàng.

Trong lòng của Lâu Thất chửi bậy một tiếng.

Nàng ngoắt ngoắt thị vệ kia, thị vệ kia đi về phía của nàng, nhưng vẫn chú ý thả nhẹ bước chân.

“Thuốc mê.” Trên người của Lâu Thất không mang theo những loại thuốc thấp hèn này, nếu cái gì cũng mang theo, thì túi nàng sao chứa hết được, vả lại, chỉ cần đặt cho nàng một điều kiện nhất định, thì bản thân nàng chính là một thí dụ tuyệt vời về thuốc mê rồi. Nhưng lúc này nàng vẫn nghĩ đến thuốc mê.

Trên người của thị vệ có chuẩn bị một số vật dụng như thế này, thuốc mê là một trong số vật dụng bọn họ cần phải có. Thị vệ kia cũng lanh lẹ, thấy tình hình như vậy, đưa cho nàng một cây khói gây mê.

Lâu Thất đốt cháy khói gây mê, trực tiếp nhét vào bên trong cái động kia, sau đó chờ đợi.

Trước là tĩnh lặng, sau một hồi, tiết tấu lạch cạch lạch cạch kia nhanh dần, tiếp theo đó, tiếng khóc hu hu gấp gáp và thê thảm, thị vệ kia bây giờ đã nghe được rồi, nhịn không được định lui về sau hai bước.

Hắn vừa định lui lại, ánh mắt của Lâu Thất bất chợt đặt lên miếng gạch sau chân hắn, sắc mặt thay đổi, lập tức giơ tay nắm lấy hắn, nhưng đã chậm một bước, chân hắn đã đạp lên miếng gạch xanh lớn nhất, chỉ thấy miếng gạch đó lồm xồm xuống, sắc mặt của thị vệ đại biến, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, lập tức hít khí nhảy lên trên, Lâu Thất nhìn rất rõ ràng, dưới động đất kia giơ ra một bàn tay, nắm lấy bàn chân của hắn, kéo hắn xuống trong tích tắc.

“Có tình trạng, đứng yên tại chỗ không được nhúc nhích!”

Nàng hét một tiếng, liền lập tức nhảy theo xuống dưới cái động kia, cùng lúc nàng vừa nhảy xuống, miếng gạch xanh đó liền đóng lại, bít kín cửa động. Tuy Trầm Sát bọn họ ngủ say mê, nhưng khi lời nói của Lâu Thất vang lên thì chàng lập tức mở to mắt, động tác của Nguyệt chỉ chậm hơn chàng một chút. Họ cùng lúc nghe được lời nói của Lâu Thất.

“Chủ tử.”

Nàng bảo họ đứng yên ở đó.

Trầm Sát nhảy căng lên, nhưng đã không thấy hình bóng của Lâu Thất nữa.

Mưa ở ngoài kia không biết đã tạnh từ khi nào, đêm khuya sau cơn mưa, cực kì tĩnh lặng.

Trầm Sát phủ tay, chàng nghe thấy, nghe thấy âm thanh từ dưới lòng đất, Lâu Thất, đã đến phía dưới.

“Ở dưới đất.” Nguyệt cũng nghe thấy, hắn đột nhiên tỉnh ngộ. Không trách, không trách đám thị vệ không tìm được tung tích, rõ ràng hắn cũng cảm thấy nơi này không ổn, nhưng đảo một vòng vẫn không phát hiện được gì kì lạ, thì ra, thì ra ở dưới lòng đất.

Nguyệt đang định đi ra ngoài, đột nhiên trước mắt có gì đó xẹt qua, dựng lên một bức tường bằng sương mù, giống y hệt bức tường, trong phút chốc đã ngăn hắn lại bên trong kia.

“Đây là...”

“Trận pháp của Lâu Thất.” Tuy chưa từng nhìn thấy Lâu Thất bày bố trận pháp như thế, nhưng mà, trực giác bảo rằng, Trầm Sát biết đây là thành quả của nàng. Chỉ có nàng mới có thể bày dựng trận pháp kì dị khác biệt với mọi người như vậy.

“Cho nàng ta thời gian nửa nén nhang.” Trầm Sát mặt lạnh như băng, những lời này thay vì nói cho Nguyệt nghe, chẳng khác nào đang tự thuyết phục bản thân. Chàng luôn tin tưởng năng lực của nàng, nàng dặn đứng yên ở đó, thì chàng sẽ đứng yên, nhưng mà, chỉ có nửa nén nhang mà thôi.

Nguyệt lập tức lên tiếng hạ lệnh cho toàn bộ thị vệ ở phiên điện không được động dấy.

Tuy đứng yên tại chỗ, nhưng họ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc này Lâu Thất đang muốn chờ cha mắng mệ, mặc dù chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng nàng vẫn không ngờ được dưới đất vượt xa trong tưởng tượng của nàng. Âm u, u ám, ẩm thấp, âm trầm, tất cả những từ không tốt có thể dùng để mô tả hoàn cảnh nơi đây. Không gian thực sự rất to, rất lớn, chỉ nhìn diện tích, có lẽ bằng với diện tích của tòa miếu trên mặt đất rồi.

Không có cửa sổ, rất tối, không nhìn thấy được gì cả, nhưng trong không khí tràn đầy mùi rêu nát vụn, mùi máu tanh hôi, mùi chất thải của con người, còn có mùi nước mưa được thấm thấu lâu dài, thậm chí còn có mùi thối rữa của xác chết, dường như toàn bộ khiến người khác nôn mửa, những mùi vị khiến con người không quen, ở đây có đầy.

“Lâu cô nương!”

Thị vệ bị kéo xuống dưới đây vẫn có thể lên tiếng gọi nàng, âm thanh cách nàng không xa lắm, khoảng chừng hai mét.

“Các hạ là ai? Tại sao bắt thị vệ của ta?” Nàng trầm giọng hỏi, sau đó thám thính bước qua kia một bước.

“Đứng lại.”

Âm thanh kia chính là tiếng khóc thút thít, nghe như một nữ nhi, nhưng lại mang theo một sự sắc bén quái dị. Lâu Thất biết đó không phải là một nữ nhi, bởi vì khi ả ta bắt lấy bàn chân của thị vệ nàng đã nhìn thấy tay của ả, ngón tay rất dài, bàn tay rất rộng, xương cốt kia, tuyệt đối không phải một đứa bé sở hữu được đâu, trừ khi mắc chứng bệnh khổng lồ.

Nàng tin tưởng bước chân yên tĩnh của mình, nhưng vừa động thì đối phương đã lên tiếng, điều này cho biết, người đó có thể nhìn rõ mọi thứ trong bóng tối.

“Lâu Tín.” Nàng đột nhiên gọi tên của thị vệ.

“Thuộc, có thuộc hạ.”

Thị vệ kia cũng là cục xương cứng đầu, nhưng lòng dạ can đảm, lúc này vẫn rất bình tĩnh, trả lời bằng giọng điệu bình ổn, nghĩ cũng phải, những người mà Trầm Sát dắt ra tìm thuốc dẫn, chắc chắn rất xuất sắc, bởi vì như vậy, Lâu Thất mới không muốn những thị vệ này hi sinh dễ dàng, thị vệ xuất sắc không dễ bồi dưỡng, có một người thì phải bảo vệ một người, không được lãng phí sinh mệnh. Nàng luôn ghi nhớ, lần trước ở Mê Cốc, Ưng nhắc đến mấy chục tên thị vệ hi sinh của tổ Giáp, biểu cảm thương tiếc trầm trọng, với lại mười ngày nay, những thị vệ này đối xử với nàng rất tốt, cho nên lúc này nàng không cần suy nghĩ bèn đuổi theo.

“Ta đếm đến năm, lập tức nhắm mắt lại.” Nàng nói.

“Thuộc hạ, tuân lệnh!”

Nữ nhi đó lí lắc cười phá lên, “Nói rõ trước mặt ta, phim này diễn được không đó?”

Lâu Thất không thèm đếm xỉa, nàng tự mình đếm số.

“Một.”

“Hai.”

Nữ nhi kia không biết nàng muốn làm gì, nhưng thu lại tiếng cười, chuẩn bị phòng thủ ra tay.

“Năm!”

Lâu Thất đột nhiên kêu lên, cùng lúc đó, tay nàng sáng lên một ngọn lửa cực kì chói mắt! Dưới địa lao đen thui như vậy, đột nhiên xuất hiện ánh sáng sẽ khiến con người sống lâu dài trong bóng tối nhắm nghiền mắt lại hoặc dùng tay che mắt lại.

Nàng không có theo trình tự đếm từ một đến năm, mà đột nhiên nhảy từ hai đến năm, kẻ đó đương nhiên không thể nào ngờ tới, cơ thể phản ứng theo bản năng, lập tức buông ra một cánh tay đang giữ lấy thị vệ để che đôi mắt của mình.

Và ngay lúc này!

Khi thị vệ nghe nàng đếm tới năm đã nhanh chóng khum người cúi đầu, trong tích tắc, Lâu Thất đã xông qua như tia chớp, ngọn lửa trong tay hung dữ đánh qua đó.

Đồng thời, một tay còn lại ném thị vệ về phía sau!

Thị vệ mượn lực của nàng, cơ thể bay lên cao, chuyển đổi đứng vào chỗ đứng ban đầu của Lâu Thất.

Đây là kết quả trong suốt mười ngày nay đi đường, nàng tranh thủ lúc rảnh rỗi chơi một trò chơi với bọn họ. Trên đường đi nhàm chán, đến tối là nàng bày trò chơi này với họ, từ một đêm đến năm, nhảy, nhắm mắt, ngồi xổm, nghe lời của nàng để hành sự, ai làm sai sẽ bị chịu phạt. Nàng lúc nào cũng không chơi theo trình tự, đếm một hai, liền nhảy sang năm.

Đám thị vệ đó biết rõ, và phối hợp rất ăn ý.

Ngọn lửa trong tay của Lâu Thất, thật chất không thể đốt bỏng gây thương tích cho người, chỉ là trong tay nàng có một chút vật liệu có thể gây cháy, trước kia nàng vô tình phát hiện, bèn để lại, cảm thấy vào lúc không còn cách thì dùng để làm đèn soi sáng hoặc trêu ghẹo người ta cũng vui lắm, không ngờ ngay lúc này nó lại có tác dụng.

Con người sống lâu ngày trong môi trường âm u tối tăm, sẽ càng sợ lửa hơn người sống dưới ánh sáng rạng rỡ. Chỉ là, trong ánh sáng lúc này đột nhiên Lâu Thất nhìn rõ tướng mạo của ả ta, đương nhiên không đánh vào mặt của ả, chỉ là ép ả lùi về sau vài bước, nàng tự mình cũng bước lùi.

“Lâu Tín, tìm chỗ điều khiển.” Nàng trầm giọng nói. Thị vệ lập tức tìm kiếm bộ điều khiển ở xung quanh, miếng gạch xanh phía trên đang hoạt động, là lối đi vào, chỉ có lối đi vào đó, nơi đây rõ ràng là một địa lao, không có cửa.

“Người dám trêu chọc ta?”

Người đó, xem ra được là một nữ nhân, nhưng tin chắc rằng không người đàn ông nào sẽ đối đãi với ả ta như một nữ nhân. Bởi vì ả ta cực kì cao ráo, cực kì ốm gầy, đầu tóc thì đen thật, và cũng rất dài, dài phủi đất, nhưng chỉ dùng vài cọng cỏ tùy ý thắt lại, lộn xộn không nói, còn chưa tẩy rửa, trên đó thậm chí nhìn thấy có vài con sâu đang bò lúc nhúc, đồng đầu tóc kia đã trở thành tổ ở của đồng sâu đó.

Còn mặt của ả ta, hai đôi mắt rất to, to đến nỗi khiến người khác giật mình, mũi bị gọt đi rồi, chỉ còn lại hai cái lỗ. Môi miệng là nơi duy nhất xem được trên người của ả, và thật sự rất ưa nhìn, hình dáng của môi tuyệt đẹp, như cánh hoa hồng đỏ tươi, nhưng tiếc là màu đỏ đó là màu đỏ thẫm.

Không đúng, đỏ thẫm? Lâu Thất nhớ lại lúc này vết máu dính trên thân Phá Sát, giống y hệt với màu môi này.

Có thể nhận biết ngay người phụ nữ này, là do ả ta lộ lộ nửa thân trên, tuy ốm gầy, nhưng vẫn nhìn rõ bộ phận đặc trưng của phái nữ. Chỉ là cơ thể của ả dơ đến nỗi khiến người ta phát nôn, trên đó có vết thương dài trông như đã qua được một khoảng thời gian rồi, đôi chân mang một đôi dép gỗ, đó dường như được làm từ hai miếng gỗ chế thành hình dáng của đôi dép. Trước đó nàng nghe tiếng lạch cách lạch cách, có thể được phát ra từ đôi dép này.

Tuy cùng là phụ nữ với nhau, nhưng Lâu Thất không thể nảy sinh niềm thông cảm với một nữ nhân như vậy.

81. Chương 81

Cho dù ả ta vì lý do gì bị giam ở đây, nhưng bắt người xuống đây là tội lỗi của ả ta.

Lâu Thất đã nhìn thấy bên trong góc là một đồng xương và thịt thối rữa, bu đầy ruồi nhặng. Trước đó đã ngửi được mùi vị khiến người khác nôn mửa trong bóng tối còn nghĩ là mùi xác chết của động vật, nhưng bây giờ nhìn lại thì là con người.

Ả ta ăn thịt sống, uống máu tươi.

Và màu đỏ thẫm trên môi của ả, Lâu Thất cảm thấy biết được ả ta đến từ nơi đâu rồi.

Suốt ngày không thấy mặt trời, da mặt và làn da trên người của ả đều trắng bệch, theo lý thì cái miệng đó không thể có màu như máu được. Ả ta dùng máu người, để bôi miệng.

Có thể trong lòng ả vẫn lưu giữ một chút bản tính của nữ nhân, ham đẹp. Nhưng kiểu trang điểm này thật khiến người khác sồn cả da gà, buồn nôn. Nơi đây cũng không biết đã tồn tại được bao lâu rồi, ai mà ngờ được, ở dưới địa bàn của ngôi miếu có phật tổ, lại tồn tại bức họa tội lỗi này.

Đương nhiên, Lâu Thất không nghĩ rằng mình là người chấp pháp, càng không phải là những người hóa thân chính nghĩa, nằng đến, chẳng qua muốn cứu thị vệ kia. Bây giờ nghe ả xấu xí này, thật xin lỗi, chỉ có thể tạm thời gọi ả là mục xấu xí, nghe mục xấu xí này dám hỏi nàng là ai, Lâu Thất có cảm giác rất quái dị. Nếu bị giam lâu ở đây rồi, không có người giao lưu, chỉ có thể bắt người ăn thịt, còn quân đối phương là ai? Với lại, nói người cũng sẽ biết hay sao? Nếu không quen biết, thì cần rõ thân phận của người ta làm cái gì?

“Còn người là ai?” Nàng hỏi ngược.

“Ta là ai?” Trong mắt mục xấu xí lóe lên tia ngơ ngác, thấp giọng lặp lại, tiếp đó buồn chán nhìn Lâu Thất: “Người kì lạ quá, người nam nhân trước kia ta bắt xuống, ta chỉ muốn hắn trò chuyện với ta, khoan ăn thịt hắn, nhưng hắn chỉ biết khóc lóc kêu la, ồn ào chết đi được, ta đành phải ăn thôi. Chẳng lẽ người không sợ ta sao?”

“Ta nghĩ, kẻ mà bị người ăn thịt trước đó, có lẽ vẫn còn người trước trò chuyện với người nữa, ta không phải là người đầu tiên?”

“Người nói đúng, có người từng trò chuyện qua với ta, nhưng hắn không bao giờ xuống đây, đoán rằng nếu hắn xuống đây nhìn thấy bộ dạng này của ta, sẽ không trò chuyện với ta nữa.”

Mục xấu xí quả nhiên trò chuyện với nàng.

“Vậy thì, hắn là ai, hắn nói với người những gì?”

“Hắn nói gì với ta? Hắn bảo ta chờ đợi một người, đợi được người đó thì ta được giải cứu, ta được giải thoát ra bên ngoài.”

Trong lòng Lâu Thất nhảy cẫng, “Đợi ai?”

Mụ xấu xí đột nhiên cảnh giác: “Đợi ai liên quan gì đến người?”

“Lâu Thất.”

Lúc này, trên đầu vang lên giọng nói của Trầm Sát, chàng dùng nội công, đưa âm thanh xuống dưới đất, thời gian nửa nén nhang, sắp đến rồi.

Lâu Thất đang muốn trả lời, nữ nhân kia lập tức lộ ra vẻ cực kì phấn khích, vẫy tay gọi lớn: “Đến rồi đến rồi đến rồi! Đến rồi đến rồi!” Sau đó bịt miệng lại, hu hu hu hu khóc ré lên, ả khóc còn khó coi hơn cười, giọng như cổ tình nhại giọng theo tiếng khóc của nữ nhi, nhưng lại chẳng ra gì.

“Hu hu hu, người ta phải đợi đã đến rồi, đến rồi!”

Trong lòng Lâu Thất kinh hãi: “Người mà người chờ đợi là người nam nhân lên tiếng khi này?”

“Đúng đúng đúng, kẻ kia từng dùng giọng nói giống như vậy trò chuyện với ta, chỉ cần đợi được âm thanh của chủ nhân này, thì ta có thể ra ngoài, có thể ra ngoài rồi!” Ả kêu gào loạn xạ, đột nhiên bắt đầu nhảy lung tung, không giống đang nhảy múa, giống đang nghênh tiếp thần thánh, nhảy trái nhảy phải, chạy tán loạn.

Lâu Tín chưa tìm được chỗ điều khiển, trong lòng đang gấp vội, cũng vì mùi vị ở nơi đây rất khó chịu, nín thở đến nỗi sắc mặt xanh xao. “Lâu cô nương, ả ta đang làm gì vậy?”

Lâu Thất vốn dĩ đang cảm thấy kì lạ bị hấn hỏi vậy đột nhiên đầu óc minh mẫn trở lại, “Điều khiển, ả ta đang mở bộ điều khiển!”

Thuật điều khiển, bởi vì nàng có học qua cách bày trận, nhưng không tinh thông, cho nên mới phải suy nghĩ lâu lắc.

Chỉ là, ả ta tại sao phải mở bộ điều khiển? Định làm gì chẳng?

Lâu Thất vẫn chưa hiểu rõ đầu đuôi, trên mặt đất Trầm Sát không nhận được câu trả lời của nàng liền đóng băng hơi thở, “Đi!” Dẫn đầu bay ra ngoài điện. Nguyệt vẫn chưa kịp mở lời, trận pháp đó, đã thấy

thân hình của chàng xuyên ra ngoài không có sự cản trở nào cả.

Lâu Thất làm trận pháp phòng ngự, đối với người ở bên trong đó không có nửa phần áp chế nào cả, có thể ra, nhưng không thể vào. Đây cần phải có sự hỗ trợ của bí thép công nghệ cao.

Khi tất cả mọi người đi ra ngoài điện thờ, đứng vững ở trung tâm, âm thanh của Lâu Thất truyền từ dưới đất lên, không rõ lắm, nhưng nổi sốt ruột của nàng được truyền lên rõ ràng, “Trầm Sát, mau xuống núi! Nhanh!”

Sắc mặt của Nguyệt đại biến, có phải đã gặp chuyện gì rồi không, khiến Lâu Thất hoảng sợ như vậy? Phải biết rằng, nàng được Ứng Vương dẫn bay lên cao mặt không đổi sắc!

“Chủ tử, chạy!”

Ngay lúc đó, hần lập tức níu kéo Trầm Sát, chạy, chạy, nghe Lâu Thất, nghe nàng nói!

Trong lòng của Nguyệt, Trầm Sát chắc chắn là quan trọng nhất, lúc này hần chỉ nghe Lâu Thất, nhanh chóng bỏ chạy, mau mau đưa chủ tử rời khỏi, sẽ có nguy hiểm. Hần hoàn toàn không nghĩ đến việc khác, nếu thật sự gặp nguy hiểm, Lâu Thất ở phía dưới, nàng vẫn chưa ra được.

Nhưng Trầm Sát trái ngược lại với hần.

Nghe được tiếng la thất thanh của Lâu Thất, sắc mặt của chàng thay đổi mạnh!

“Lâu Thất, ra đây!” Chàng phẫn nộ lên tiếng.

“Chạy! Mau chạy!”

Âm thanh của Lâu Thất mang vẻ kinh hãi! Nhanh chạy đi, chậm chút nữa sẽ chạy không kịp đâu!

Dưới đất gầm vang một tiếng, sau đó một miếng gạch xanh đột nhiên mở ra, một người dường như được một sức mạnh nào đó ném lên, phút chót Nguyệt ra tay định đánh liền nhận ra đó là thị vệ của bọn họ, lập tức đổi thành giờ tay nắm lấy, nắm hần qua đây. Còn miếng gạch xanh đó lại nhanh chóng khép đi.

Bên ngoài ngôi miếu, dường như có tiếng sột soạt vang lên, khắp nơi đều có, xung quanh, ở đâu cũng có âm thanh như vậy, giống như đang hội tụ lại.

“Lâu Thất đâu?” Trầm Sát nắm cổ áo của Lâu Tín, mặt lạnh như băng.

“Chạy, chạy, Đé Quân, chạy!” Đôi mắt của Lâu Tín tràn đầy nỗi hoảng sợ, nắm ngược lại cánh tay của chàng, quả là muốn lập tức dắt chàng rời khỏi: “Lâu cô nương mệnh lệnh chúng ta nhanh chóng rời khỏi, mau chóng rời khỏi nơi đây, xuống núi!”

“Cút!”

Trầm Sát ném hấn sang một bên, đột nhiên đôi tay đập mạnh vào miếng gạch xanh kia đang động đậy.

Cát đá bay lung tung, bụi trần văng vờn vãi. Trên đất bị đập ra mấy vết nứt hỏ.

“Lâu Thắt!” Chàng phần nộ hết, dám bảo chàng bỏ lại người phụ nữ của chàng để chạy trốn, sao nàng dám. Nàng xem chàng là loại người gì? Đôi tay tiếp tục đập ầm vang, lần này, chàng dùng nội lực toàn phần.

“Đé Quân, chỗ này dày dặn quá, không có cách... cách nào khác...” Lời của Lâu Tín chưa dứt, ầm một tiếng, một mảnh đất lớn trước mặt Trầm Sát lồm xuống dưới, lộ ra một phần lớn địa lao.

Tất cả mọi người đều rút cảm, thu hồi không được.

Nội lực của Đé Quân, quả là thâm hậu...

“Hự hự hự! Là kẻ khốn kiếp nào! Muốn chôn lão nương đây!”

Một tiếng chửi dữ vô cùng dưng mãnh truyền ra từ đồng gạch bụi đổ nát kia, mặt của Lâu Thắt dơ bản, hai tay còn đang kết quyết, phần nộ quay đầu lại. Bất kể sao đi nữa, bất kể hiện giờ đang nguy hiểm ra sao, có những nguy hiểm gì, nàng cũng phải xé nát cái kẻ dám cả gan đánh lên đỉnh đầu của nàng trước tiên!

Nhưng khi vừa quay đầu, liền nhìn thấy Trầm Sát toàn thân băng giá, còn có Nguyệt và một đám thị vệ há cảm như lũ ngốc.

“Hu hu hu, là người nam nhân này, là hấn sao?”

Cho đến khi tiếng hu hu hu kéo Lâu Thắt trở về thực tại, nàng liền muốn cho mình một bạt tay, đương nhiên, cũng cho Trầm Sát một bạt tay. “Đáng chết, đáng chết! Mụ xấu xí này vẫn phải tốn một khoảng công sức mới có thể mở cửa địa lao này, chàng thì tốt, lại mở giúp mụ ta! Còn không mau chạy!” Mau chạy đi, nàng sắp trụ hết nổi rồi.

Tội Trầm Sát không lo được gì khác mà rơi vào sự kinh hãi về bộ dạng của mụ xấu xí, bây giờ bọn họ mới nhìn thấy được, xung quanh Lâu Thắt bao trùm một làn sương màu tím nhạt nhạt, và tay của nàng đang đỡ phía trước, dường như đang đối kháng cái gì đó. Nhưng họ vốn dĩ đâu thấy cái thứ trước tay nàng.

Không, không, có, có đồ, có một vật màu đen, chỉ vì nàng đứng ở đó, ánh sáng không soi rọi tới, vật kia ở trong bóng tối, cho nên một lúc không nhìn rõ được.

Tất cả các con ngựa đột nhiên cúi kính bất an thét gào lên, kể cả Phi Ngân và Đạp Tuyết. Đám thị vệ lập tức đi cỡi dây cương, dắt ngựa qua đây, Phi Ngân phóng tới bên cạnh Trầm Sát, gào thét.

Bảo mã có linh tính, ngay cả Phi Ngân cũng hỏi chàng đi.

“Chủ tử, người chạy trước, thuộc hạ ở lại giúp Lâu Thất.” Nguyệt thấy chàng không nguyện rời khỏi, lập tức nói: “Xin chủ tử hãy yên tâm, có thuộc hạ ở đây, thì Lâu Thất sẽ còn sống.”

Đây là lời hẹn ước quan trọng nhất mà Nguyệt đưa ra, Trầm Sát nhìn hẩn một hồi, nhưng trầm giọng đáp: “Nàng là người của bốn Đế Quân, không phải người.”

Nguyệt sững người.

Lâu Thất quay đầu lớn tiếng chửi: “Chừa mạng sống lại thì ngươi mới là nam nhân của ta! Chạy, tự ta có thể thoát thân!” Nguyệt đột nhiên quay đầu, sắc mặt có chút kì quái nói: “Lâu Thất, e rằng chúng ta chạy không thoát nữa rồi.”

Mụ xấu xí kia lại tiếp tục khóc hu hu hu: “Mụ xấu xí, ngươi mau thả ta ra, nếu không mọi người sẽ phải chết, ngươi thả ta ra, ta chỉ cần ăn thịt người nam nhân đó là được rồi, ta thả chúng ngươi đi.”

Lâu Thất phẫn nộ mắng “Mẹ ngươi! Ngươi nói ai là mụ xấu xí!”

Lúc ở giai đoạn khẩn cấp, nàng dùng một trận pháp nhỏ tạm thời giam lấy ả ta, mới có thể rảnh tay cản trở con dơi chúa hút máu này, nhưng trận pháp nhỏ kia cũng không trụ được bao lâu nữa, đợi cái con dơi chúa hút máu không biết bị giam bao lâu trong bộ điều khiển dưới địa lao này bay ra, dẫn dắt bọn con cháu thân thích bạn bè của nó tới đây, những người này, những con hãn huyết bảo mã, cũng không trốn khỏi vận mệnh bị hút máu! Nhưng mà, con giun giăng mãi cũng xéo, cái mụ xấu xí này dám chửi nàng là mụ xấu xí? Nhưng chửi xong thì nàng mới phản ứng lại, đột nhiên ngược mắt lên hỏi: “Nãy ngươi nói gì vậy?”

Nguyệt bất lực đáp: “Ta nói, e rằng mình chạy không thoát rồi.”

Đám thị vệ ngược đầu lên, nhìn bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một đồng đồ đen xì đều trở nên loạn tay loạn chân. Đó là gì vậy? Giống chim mà không phải chim? Nói là con dơi, thì cái đầu kia hơi bị to...

“Chết rồi!”

Lâu Thất ngược đầu nhìn lên bầu trời.

Nàng đột nhiên nóng nẩy.

Đêm tối càng lúc càng dày đặc, những người có mặt đều đổ mồ hôi lãng tiếng, một bầy dơi đang bay lượn trên đầu, còn mục xấu xí kia đang không ngừng va chạm lung tung muốn thoát khỏi trận pháp đang giam lấy ả ta.

Tất cả giống như một cơn ác mộng khó tỉnh giấc.

Lâu Thất đột nhiên có một cảm giác bị thoát ly, giống như những trải nghiệm trước mắt đều là một cơn ác mộng của nàng, khi tỉnh dậy, có lẽ nàng đang nằm trên chiếc giường ở căn nhà nhỏ cạnh biển, thư thái đón gió biển.

Đây chỉ là một giấc mơ.

Trong đầu hiện ra vô vàn suy nghĩ, Lâu Thất đột nhiên giật mình.

82. Chương 82

Vừa định thần lại, nàng lập tức liếc nữ nhân kia. Đáng chết, suýt chút nữa là trúng kế rồi! Vậy mà suýt chút nữa đã trúng kế rồi!

Tinh thần ám hiệu, ảo giác thật giả, hoặc có thể nói là một loại thôi miên, nó khiến người đối với nơi đã sinh sống qua, việc đã làm, vấn đề đã gặp phải nảy sinh một mối hoài nghi không thật, hoài nghi tất cả mọi thứ không phải là thật, chỉ là một giấc mơ.

Và khi con người thật sự bị thôi miên, thì người sẽ chết chắc.

Từng có một thầy thôi miên điên cuồng muốn chứng minh thật lực của mình là sự thật, tìm ba người làm trợ thủ cho hắn, tới một cái vực sâu nào đó, hắn cho ba người đó đi đến bên bờ vực, ba người đang tỉnh táo tự nhiên dưới chân run rẩy, nhưng sau khi được thầy thôi miên thôi miên thành công, họ đều tưởng bản thân thật sự đang dạo bước trên bãi biển, làn cát dưới chân cảm giác thật tốt, đi tiến lên trước thì có thể chơi đùa với nước, không ai có thể từ chối sự mê hoặc này, họ đều tiến về phía trước mang theo nụ cười, đi về hướng mà họ nghĩ là biển, trên thực tế, trong mắt của mọi người, họ trực tiếp bước vào vạn trường thâm uyên.

Hồi đó nghe được câu chuyện này, Lâu Thất còn bảo với đồng bọn của nàng, chỉ cần ý chí đủ mạnh, thì sẽ không bị thôi miên.

Nhưng lúc này nàng suýt chút nữa, suýt chút nữa bị thôi miên thành công rồi!

Thật là mất mặt cả dòng họ!

Không thể nhịn!

Lâu Thất then quá hóa giận trở nên rất cáu kỉnh.

Cáu kỉnh vì then quá hóa giận của Lâu Thất rất đáng sợ.

“Chủ tử, hãy băm mụ xấu xí kia thành thịt nát tương cho ta!” Nàng cắn răng giận dữ hét. Nếu bây giờ không chạy, thì diệt mụ xấu xí kia trước, diệt ả ta trước rồi tính gì tính!

Bây giờ nàng không rút tay ra được, nhưng sợ gì chứ, nàng có nam nhân cơ mà!

“Được!” Trầm Sát lặng giọng đáp, thân hình đột nhiên bay lên, một chưởng đánh lên đỉnh đầu của mụ xấu xí kia!

“Đừng có đụng ả ta, dơ!” Lâu Thất lại nhanh chóng nói.

Thật ra không cần nàng nhắc nhở, người ở trên không, chưởng đánh xuống, cự ly gần Trầm Sát đã nhìn rõ sâu bờ trên đầu của ả ta, lạnh lùng như chàng không nhịn được mà mặt mày xăm xăm buồn nôn.

Băm thành thịt nát, không được, thịt nát sẽ bắn ra xung quanh, trực tiếp băm thành thịt bảnh thì được rồi.

Hai chưởng của chàng có thể tung găm đồ gạch xanh dày cộm trên mặt đất, huống chi một nữ nhân thân gầy như củ.

Phong chưởng chưa đến, mụ xấu xí đã đứng không vững té ngã xuống đất, tứ chi của ả múa loạn xạ, điên cuồng gào thét: “Uống độc cổ huyết của người, thì bệnh của ta sẽ khỏi, ta bèn có thể ra ngoài rồi! Ta phải ăn thịt người, ta phải ăn thịt người...”

“Rầm!”

Một chưởng của Trầm Sát băm ả ta vào trong đất, trên đất xuất hiện một hình dáng người chữ “đại” từ hố, người ở trong hố đã máu thịt lẫn lộn mặt mày bay sạch.

“Chủ tử giỏi quá!”

Lâu Thất lúc này mới thở phào một hơi.

Nguyệt vỗ đầu, “Lâu Thất, vượt qua cơn khó này hãy vui mừng có được không?”

Trầm Sát đáp xuống bên cạnh Lâu Thất, nhìn rõ cái vật đứng cách xa kia hơi mờ nhạt. Đó là một vật to lớn, đôi cánh của nó trải ra khoảng mười thước dài, cái đầu xấu xí, hàm răng nhọn hoắt, chiếc miệng màu máu, đều khiến con người cảm thấy ghê tởm.

Và trên người của nó, bao trùm một làn sương màu đen, khiến ai cũng cảm thấy tà độc. Và Trầm Sát chú ý, làn sương màu tím nhạt trên người của Lâu Thất đang chống đối với làn sương màu đen, bây giờ xem ra, đôi bên đang ngang sức với nhau.

“Làm sao giúp được nàng?” Chàng không phí lời.

“Lửa. Ta chỉ có thể kiên trì thêm một khắc, trước khi ta không cầm cự được nữa, mọi người hãy diệt lửa trên mặt đất trước, dùng lửa đốt!” Nàng cắn răng nghiến lưỡi nói.

Trầm Sát ngược đầu, “Nghe rõ chưa?”

“Tuân lệnh. Hỏa tiễn chuẩn bị.” Nguyệt hạ lệnh.

Trầm Sát bất động, nếu mười mấy tên thị vệ mà Nguyệt dắt theo không giết được cái đồng kia, thì họ có thể trở về lò đào tạo được rồi. Lúc này, chàng phải ở bên cạnh nàng, lỡ như nàng trụ không nổi, chàng còn kịp cứu lấy nàng.

“Đây là vật gì vậy?” Nhìn thấy nàng vẫn có thể mở lời nói chuyện, chàng nhin không nổi bèn hỏi.

“Con dơi hút máu biến dị, chưa nghe qua sao?”

Vật gì dính lúu tới hai chữ biến dị, nàng đều cảm thấy rất gian tà, và không dễ đối phó. Trầm Sát hiển nhiên cũng có kinh nghiệm, ví dụ như lần trước con cá sấu biến dị ở Mê Cốc.

“Không giống với loài cá sấu biến dị, cái loài này, đầu óc hoàn toàn bị chạm dây thần kinh tạo ra.” Lâu Thất chê bai nói: “Con dơi biến dị có, nhưng biến dị kèm theo hút máu, thì có nhân tố tham gia của con người rồi.”

Vật này nàng có nghe lão đạo sĩ thối nói qua.

Lão đạo sĩ thối nói, ở thế giới kia, có một số người tâm lý có vấn đề, muốn nuôi thú cưng không giống với người thường, ví dụ như loài dơi biến dị hút máu. Đó là tìm kiếm con dơi hung mãnh nhất, luôn cho nó ăn thịt người máu người, huấn luyện nó triệt để trở thành công cụ giết người cho mình. Loài dơi này kèm theo một bùa chú, thì có thể làm dơi chúa, có thể dựa vào tỉ lệ trời dấy của bản thân, triệu tập và chỉ huy những con dơi hút máu biến dị khác. Đúng vậy, có những con khác, bởi vì một con dơi chúa có thể sinh sản ra rất nhiều con cháu đời sau.

Đừng nghĩ rằng dơi hút máu chỉ có trong điện ảnh tưởng tượng mà ra, ở vùng Châu Mỹ nhiệt đới thật sự có một loài dơi hút máu, chúng ăn loại động vật bú vú cỡ bự hoặc loài chim cỡ to, thậm chí máu me của loài người, và còn có khả năng truyền phát bệnh cuồng khuyển, cực kì hung tàn.

Nhưng trước khi dơi chúa phát ra lệnh công kích, mấy con dơi nhỏ kia lực chiến đấu vẫn chưa đủ mạnh, cho nên chỉ có thể tiêu diệt chúng trước, nếu không, khi dơi chúa hạ lệnh công kích theo tần suất điên cuồng cho chúng, chúng sẽ bỏ mạng mà ráng sức công kích con người, không chết không thôi.

Nhưng đáng sợ vẫn là, loài dơi này có danh xưng là dơi cánh thép, ý nghĩa là đôi cánh của chúng vô cùng mạnh mẽ, bị quẹt trúng sẽ bị thương!

Từng cây hỏa tiễn bắn vào những con dơi ở trên không, vốn dĩ họ cảm thấy những thứ này không khó đối phó, nhưng khi một con dơi bị bắn trúng, đôi cánh của một con dơi bên cạnh quạt tắt lửa trên hỏa tiễn, mồ hôi lông lá của bọn họ đều dựng lên hết.

“Ông trời, đó là con dơi đó?”

“Giống... có lẽ là người sinh trưởng giống dơi?”

Bên cạnh có người vung cú tát lên đầu hắn. “Khốn kiếp! Có người sinh trưởng như vậy sao?” Còn có thể bay lên trời.

Nhưng mà, hành vi của con dơi đó nhìn trông giống như có trí tuệ, khiến trái tim của con người lạnh buốt.

“Còn nói nữa! Một khi bị tấn công, bọn chúng lập tức phản công!” Tiếng của Lâu Thất vừa vang lên, đám dơi kia đã bay nhanh về phía của bọn thị vệ.

Cái miệng xấu xí kia há mở, lộ ra hàm răng bên trong nhọn hoắc khiến người ta khiếp sợ, đám dơi này một khi cắn được người, lập tức dữ dần hút sạch máu của người, rất tốn sức mới có thể gỡ chúng ra.

“Tấn ra!”

Nguyệt gọi.

Chỉ là hắn nhanh chóng phát hiện, bất kể động tác của họ có nhanh thế nào đi nữa, trốn nhanh ra sao, thì đám vật đó vẫn đuổi kịp bọn họ. Lâu Thất làm biếng giải thích, dơi sống nhờ tần số âm thanh, còn tiến bộ hơn chúng bây rất nhiều có biết không.

“Dùng dây tiến!”

Dây tiến, đó là đuôi tiến cột sợi dây, sau khi bắn trúng đồng nghĩa với việc mục tiêu bị thắt chặt, chỉ cần nắm lấy một đầu của sợi dây, chúng sẽ không chạy thoát. Toàn bộ kéo xuống, và đốt cháy! Nguyệt suy nghĩ dữ dội.

Trên kia, là cuộc đại chiến của thị vệ và đám dơi, phía dưới, trán của Lâu Thất đang toát mồ hôi.

Cái con dơi chúa hút máu chết tiệt này, rốt cuộc là kẻ nào nuôi dưỡng vậy, là ai đã tiết lộ cho mụ xấu xí tin tức Trầm Sát sẽ đi ngang qua đây? Còn nói cái gì mà hút độc cổ máu của chàng thì bệnh sẽ được khỏi?

Bệnh, bệnh gì! Ắ ta vốn dĩ bị mắc bệnh thần kinh! May là, ả đã bị Trầm Sát đập thành thịt bánh rồi.

Lâu Thất có chút lắc lự, đôi cánh của con dơi kia đột nhiên rung một phát, khí thế mạnh mẽ, làn sương màu đen bao trùm trên thân nhanh chóng xông qua phía của Lâu Thất!

Sắc mặt Trầm Sát thay đổi, giơ tay muốn nắm lấy nàng, Lâu Thất nhanh chóng dùng khuỷu tay đẩy chàng ra, vào lúc này, con dơi chúa to lớn hướng về phía Lâu Thất chạm vào! Lâu Thất phụt ra một ngụm máu tươi, cả con người bị đung văng ra xa.

Và con dơi chúa kia không buông tha cho nàng, chi chít kêu, mở miệng ra tiếp tục bổ nhào về phía nàng!

Đôi cánh to lớn của nó vừa triển ra, hoàn toàn che khuất đi tình hình ở trước mắt, thậm chí hình bóng của Lâu Thất Trầm Sát không nhìn thấy được, chàng lập tức phần nộ, ngón chân điểm lên bay về sau lưng của dơi chúa, đồng thời dang rộng cánh tay, “Bổn Đế Quân bẻ gãy đôi cánh của con súc sinh này!”

Con dơi chúa dường như cảm nhận được sát khí đằng sau lưng, vội vàng xoay chuyển, thân hình to lớn như một tàu lượn khổng lồ nghiêng cánh tránh khỏi, cực kì nhanh đảo ra đằng sau lưng của chàng.

Lâu Thất vừa lau một ngụm máu ở miệng, ngược đầu liền nhìn thấy cảnh tượng này, đột nhiên sắc mặt thay đổi: “Ta bảo chàng tránh ra!”

Chàng tự mình không biết, trên người chàng có độc tố và cổ trùng, còn ăn phải mê hồn hoa, và phá chú khi trước có được máu của nàng, người đằng sau kia đã biết được hết, bây giờ máu của chàng rất đặc biệt! Con dơi chúa lấy hút máu làm nguồn duy trì sự sống càng cảm giác rõ ràng hơn! Nó sẽ dính chặt chàng không tha, thề phải hút sạch máu của chàng mới thôi!

Giống như hoa anh túc, tuy có độc, nhưng phát tán ra sự mê hoặc chí mạng!

“Chạy!”

Vốn dĩ khí máu đang nổi cuộn, vừa kích động, một ngụm máu huyết nữa được phun ra, nhưng mà khi nhìn thấy chàng xoay người nghiêng đón con dơi chúa kia, Lâu Thất cứng rắn nuốt ngụm máu đó về, đôi tay đập

trên đất, mượn một chường gió vỗ về phía con dơi chúa.

Phá Sát đang ở trong tay, nàng nhào lên thân của dơi chúa, giơ cánh tay lên, đâm vào cánh phải của nó một cách dữ dội! Một cú liên trúng, nàng không ngừng giãy nào, tay cầm chặt Phá Sát, cả con người té xuống dưới, mang theo Phá Sát, rạch một đường dài ở cánh phải của dơi chúa, như mổ xẻ.

Hàm răng nhọn hoắc của dơi chúa vốn dĩ sắp đâm vào vai của Trầm Sát, sự đau đớn khiến nó phải la lên, tiếng kêu đó khiến người khác nghe không được thoải mái.

“Ta liều mạng với ngươi!” Lâu Sát chết không buông tay, cổ tay vừa bẻ, chân đá lên, nàng muốn chuyển một góc độ, hướng lên trên phá tiếp!

Trầm Sát ở phía trước chỉ nghe được giọng nói của nàng, không thể nào nhìn thấy được người của nàng, nhưng biết nàng ở trên thân của con dơi chúa. Dơi chúa ngộ nguậy điên cuồng, và cùng lúc vậy hai chiếc cánh, khi ý thức được không thể ném Lâu Thất ra khỏi, nó bèn hét nhọn một tiếng, không ngó ngang đến Lâu Thất nữa, tiếp tục xông về phía Trầm Sát.

Quả nhiên, Trầm Sát rất có sức hấp dẫn, ngay cả đau đớn ở cánh nát cũng không thêm đếm xỉa nữa! Không cản trở được nữa!

“Ngươi lên đó trước! Nguyệt, kéo chủ tử của ngươi ra!” Lâu Thất hét to, lồng ngực lại tiếp tục cuộn trào, ngum máu được nén xuống khi này lúc này vẫn phun điên cuồng.

“Chủ tử, lên đây trước!” Nguyệt ngó xuống xem, vừa lúc nhìn thấy màn phun máu của Lâu Thất, cắn chặt răng, nghe nàng, vẫn phải nghe nàng.

83. Chương 83

“Lâu Thất.” Dưới tình hình như thế, Lâu Thất đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Trầm Sát.

“Ngươi hãy nhớ kĩ bốn Đế Quân, bất kể lúc nào nơi nào, bất kể có phải tính mạng bị đe dọa, ngươi sống ta sống, ta chết rồi ngươi bồi táng.”

Lời nói như vậy, bá đạo như vậy, lời nói lạnh lùng, tàn nhẫn, như một cú đâm gõ nặng vào trái tim của Lâu Thất, đồng thời, đã đình chỉ động tác của Nguyệt.

Nguyệt nhìn Trầm Sát không tin vào mắt mình.

Đế Quân không động tình thì thôi, đã động tình thì dùng mạng sống để đánh đổi sao? Hắn nhìn Lâu Thất bằng ánh mắt đổi thay. Trước kia hắn từng nói với Ứng, Lâu Thất có thể sẽ trở thành nữ chủ tử của bọn họ, bây giờ xem ra đã phải rồi.

Hắn quay người, chiến đấu sát cánh cùng đám thị vệ, nơi đây để lại cho hai người bọn họ.

Lâu Thất chỉ cảm thấy hốc mắt ẩm ướt, mũi cay cay. “Ta chết rồi, ngươi phải chôn cùng ta!” Nàng lớn tiếng nói.

Trầm Sát không cần suy nghĩ liền đáp: “Được.” Hắn trả lời theo lẽ đương nhiên, giống như chàng làm như thể là lẽ đương nhiên. Tình cảm của Trầm Sát, hoặc là không có, lạnh lùng tột cùng, hoặc là, cố chấp như thể ta chết người bèn không được phép sống một mình, trên đường hoàng tuyền ta cũng phải bắt nàng đi theo bên cạnh.

Nhưng mà, Lâu Thất thích như vậy, thích người nam nhân như vậy.

“Dọn dẹp cái con ghê tởm này rồi hãy nói tiếp!” Nàng hít thở một hơi, tay vẫn nắm chặt Phá Sát, gọi: “Chàng qua đây, đứng đằng sau lưng ta, Phá Sát đưa cho chàng!” Tạo trọng thương cho con dơi chúa này trách nhiệm giao cho chàng, nàng cần rảnh tay để làm những việc khác.

Thân hình của Trầm Sát quay nhanh, con dơi chúa có tướng tá quá khổ, điều đó khiến hắn ở dưới bị hạn chế ít nhiều, tốc độ của Trầm Sát càng lúc càng nhanh, dường như làm nó xoay như chong chóng, và ngay lúc này, Trầm Sát đã nhảy lên lưng nó, giơ tay nắm lấy Phá Sát, để Lâu Thất được thanh thoi.

Lâu Thất trượt từ trên bộ cánh xuống, đôi tay sờ vào nơi thắt eo, vài cây ngân châm dài được rút ra. Bây giờ nàng không bảo Trầm Sát bỏ chạy nữa, chàng đâu có chịu bỏ chạy, thôi cũng kệ, vậy thì hãy cùng nhau chiến đấu thôi! Chàng chết, nàng sẽ trả thù cho chàng! Nàng chết, kéo chàng chết chung!

“Chàng tiếp tục phá đôi cánh của nó!”

“Được!” Trầm Sát khởi động mô hình sát khí, tay cầm Phá Sát, trên lưng con dơi chúa bay vút lên cao, tay giơ hạ đao, mỗi nhát đều găm ra một lỗ hồng trên đôi cánh, hoặc là xé toạc vết thương ra to hơn.

Con dơi chúa muốn điên cuồng, không thềm đối phó với Lâu Thất nữa, đợi đến khi nó phát hiện Lâu Thất, nàng đã xuất hiện trước mặt nó, đôi tay kẹp hai cây ngân châm dài, đâm thẳng vào đầu của nó!

Mười mấy cây kim châm, toàn bộ đâm vào đầu của con dơi chúa!

Lâu Thất nhanh chóng rời khỏi, đồng thời gọi: “Trầm Sát, lui!”

Một lần nữa Trầm Sát quệt một vết thương lớn trên cái cánh của nó, sau đó vội vàng rút lui, lướt tới bên cạnh Lâu Thất.

“Nhìn ta đã phá nổ đầu của nó!”

Sát khí tràn đầy mặt của Lâu Thất, tay nhanh chóng thắt mấy cái quyết liên tiếp, to giọng quát: “Nổ!”

“Pằng!”

Đầu của con dơi chúa đột nhiên nổ tung.

Trầm Sát chưa kịp khen ngợi nàng, liền thấy nàng phun ra một ngụm máu tươi, cả người mềm nhũn ngã ra phía sau.

“Lâu Thất!”

Sắc mặt Trầm Sát đại biến, giơ tay đỡ lấy nàng.

Khi trời sắp sáng, đồi núi này bùng cháy lên ngọn lửa lớn, nguồn lửa bắt lên từ ngôi miếu, lan ra xung quanh, trực tiếp thiêu rụi cả đồi núi sạch sẽ không còn cái gì.

Trần Thập bọn họ ở dưới chân núi nhìn thấy ngọn lửa bay cao chói vót, Trầm Sát đã ẵm Lâu Thất bay lướt xuống dưới. Sau này Trần Thập lén lén kể cho Lâu Thất, nói hắn ta chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng hoảng loạn gấp gáp của Đế Quân như vậy, giống như là, giống như là không phải Đế Quân của Đế Quân trước kia nữa.

Lại đi đường thêm vài ngày, rốt cuộc họ cũng tiến vào một thành trì lớn.

Nơi đây đã là ranh giới trong của Đông Thanh, họ cần phải hành sự kín đáo hơn, toàn bộ thị vệ đều thu lại khí thế cứng cỏi trên người, nhìn trông như một đoàn hộ vệ của một gia đình giàu có nào đó.

Sự suy đoán lúc trước của Lâu Thất quả không sai, phong tục tập quán ở Đông Thanh không khác gì nhiều so với sự nhận biết về cổ đại của nàng. Còn Phá Vực thì hơi hỗn loạn, bởi vì kết cấu của Phá Vực, vốn dĩ được lập thành từ người của các nước khác nhau, họ mang theo tập quán và thẩm mỹ từ nước nguyên quán của họ, cũng có người tính cách tự cao, cho nên Lâu Thất ở Cửu Tiêu Điện vẫn chưa cảm nhận được không khí khi xuyên không về cổ đại, bởi vì cuộc sống thuận theo tự nhiên, nhưng khi đến địa giới của Đông Thanh, càng đi sâu vào những nơi phồn vinh xa hoa càng có thể cảm nhận hơi thở của cổ đại nồng nặc bay tới.

Ví dụ như có các nam tử ăn mặc thư sinh, trời vào thu, còn lắc lắc cây quạt gập gù đắc ý đi ngang, không cẩn thận đụng phải một nữ tử, liền đỏ mặt lui về sau ba bốn bước tỏ vẻ hối lỗi.

Và ví dụ như một nhà hàng ở góc đường trên tấm biển ghi lên ba chữ Di Hồng Viện, khiến nàng cười phụt rất lâu.

Nguyệt từng đoán nàng không phải đến từ Đông Thanh, bây giờ nhìn nàng đáng vẻ thấy gì cũng cảm thấy

mới mẻ, quả nhiên không phải. Còn lại chỉ có khả năng đến từ Nam Cương và Bắc Thương, bởi vì nàng đích thực nói qua bản thân ghét người Tây Cương, cho nên không thể nào là người Tây Cương.

Kì quái ở chỗ, cho dù họ điều tra thế nào đi chăng nữa, cũng không tra được lai lịch của nàng. Đế Quân đã sớm hạ lệnh không được điều tra nữa, hẳn chỉ là tò mò quá thôi.

“Lâu Thất, mình đáp chân ở nhà trọ Như Vân phía trước được không?” Nguyệt hỏi Lâu Thất. Bây giờ hẳn đã rõ, chỉ cần nàng thích thì được, không cần hỏi ý kiến của chủ tử.

Và mấy ngày trước Lâu Thất bị nội thương khi giao chiến với con dơi chúa, phải nghỉ dưỡng cho tốt, mấy ngày nay họ đều trông nàng làm chủ, cố gắng tìm kiếm nhà trọ ở trong thành.

Vết thương của Lâu Thất đích thực khiến trái tim của họ lo lắng mấy ngày nay, bởi vì những ngày đó sắc mặt của nàng trắng bệch suốt, tinh thần cũng không ổn định, đa số thời gian trong ngày nàng chỉ ngủ nghỉ trong xe.

Nguyệt cũng biết, Lâu Thất không chỉ chiến đấu với dơi chúa bằng vũ lực, con tà vật đó, vẫn cần có bản lĩnh đặc biệt của nàng, và những bản lĩnh kia cực kì hao tổn tinh thần, cực nhọc hơn so với họ chỉ dùng vũ lực.

Và lần đó, là lần đầu tiên nàng sử dụng thành công. Ghi được một công xứng đáng.

“Được.”

Xe ngựa đậu trước cửa của nhà trọ Như Vân, ngay lập tức có tiểu nhị lanh lẹ chạy ra tiếp đón bọn họ, và cho người dắt ngựa của họ an vị trong chuồng ngựa.

“Đợi một chút, mấy người đang dắt ngựa kia.”

Một giọng nói thánh thót vang lên, tiếng chân ngựa lộc cộc lộc cộc từ xa đến gần, dừng ngay trước mặt bọn họ ngăn cản lại. Người mặc bộ đồ màu tím nhạt, cô gái xinh xắn tay cầm cây roi nhảy xuống ngựa một cách tự nhiên dứt khoát, mắt không nhìn ai cả, nhưng chỉ dán chặt trên thân của Đạp Tuyết và Phi Ngân.

Nhìn cô ta như biết xem ngựa.

“Ngựa của bọn người bán bao nhiêu ngân lượng?” Nhìn một hồi, cô ta mới di chuyển ánh mắt đi chỗ khác, đặt lên người của Nguyệt, đánh giá hẳn. Lâu Thất và Trầm Sát vốn dĩ đang định xuống xe, nghe nói liền ngồi yên tại chỗ, đợi Nguyệt đối phó xong với cô ta mới tính tiếp.

“Cô nương, ngựa của chúng tôi không bán.” Tính cách của Nguyệt cũng khá ổn, lúc này vẫn trả lời bằng giọng điệu lịch sự.

Sắc mặt của thiếu nữ đó liền lạnh lùng, phần nộ nói: “Tại sao không bán? Bọn người đâu có cần!”

Nguyệt cảm thấy kì lạ: “Ai nói cho cô biết bọn ta không cần chứ?”

“Lúc này ta nhìn thấy từ sau lưng của các người, hai con ngựa này không có người cưỡi!” Thiếu nữ kia giận dữ nói.

Nguyệt không nhin được cười: “Vị cô nương này, bây giờ chúng tôi không có người cưỡi, nhưng không có nghĩa là chúng tôi không cần. Vả lại, cho dù bây giờ chúng tôi chưa cần, nhưng đây là ngựa của chúng tôi, chúng tôi không muốn bán thì không bán.”

“Ê, người có biết bốn cô nương là ai không?”

“Ồ, vậy thì thật sự không biết. Nhưng mà, tại hạ chưa từng có hôn phối, nếu mạo muội hỏi danh tánh của cô nương e rằng sẽ dẫn đến sự hiểu lầm.”

Lâu Thất trong xe nghe thấy câu trả lời liền vui mừng tức cười. Chỉ nghe câu nói này của Nguyệt liền biết hẳn đang bực bội rồi, nếu không sao lại tìm cách trêu ghẹo tiểu cô nương này, người ta muốn nói về thân phận, còn hẳn thì cố tình nói về tên tuổi.

Thiếu nữ kia quả nhiên tức đến nổi đỏ mặt: “Hiểu lầm cái gì hiểu lầm cái gì! Người nghe cho rõ, bốn cô nương là cháu gái của Mộng Bích Tiên Tử của Núi Bích Tiên.”

“Mộng Bích Tiên Tử của Núi Bích Tiên?” Trong xe, Lâu Thất ngạc nhiên nhướng mày, hỏi Trầm Sát: “Ai vậy?”

Nếu như nói những người này đều có danh tiếng trong thiên hạ, tại sao nàng chưa từng nghe lão đạo sĩ thối kia nhắc đến? Nhưng nhân vật như Hoa Vu Tồn, lại được lão đạo sĩ thối vẽ tranh tượng. Nghĩ sao cũng chẳng hiểu nổi.

“Thiên hạ tam sơn, thực chất là tam đại môn phái.” Trầm Sát nói: “Vấn Thiên Sơn thì nàng biết rồi, hai ngọn núi khác chính là Bích Tiên Sơn và Trầm Vân Sơn. Tôn trưởng lão của Vấn Thiên Sơn đứng đầu, Núi Bích Tiên là của Mộng Bích Tiên Tử.” Cho nên, cháu gái của Mộng Bích Tiên Tử, tương đương với địa vị công chúa của Núi Bích Tiên rồi.

Lâu Thất lại hỏi: “Vậy còn Núi Trầm Vân thì sao?”

Trầm Sát nhìn nàng, ánh mắt có chút kì quái, không trả lời nàng. Bên ngoài lại vang lên tiếng nói của thiếu nữ kia, Lâu Thất tạm thời gạt vấn đề đó sang một bên.

“Thì ra là Cảnh Dao cô nương.”

Xem ra, độ nổi tiếng của Núi Bích Tiên cũng không tệ, lúc này đối phương nói ra thân phận của mình, Nguyệt đã biết đến tên tuổi của cô ta, Núi Bích Tiên Cảnh Dao?

“Nếu đã biết ta là ai rồi, nói nhanh, hai con ngựa này bao nhiêu tiền? Người yên tâm, ta không có lấy không con ngựa của người đâu!” Giọng điệu của Cảnh Dao xem lẫn vẻ tự hào.

Lâu Thất nghe vậy bèn vui lên, vốn dĩ định chờ Nguyệt ứng phó với thiếu nữ này xong, bây giờ thì dứt khoát xuống xe thôi, cũng không biết gặp gỡ với những con người như vậy còn phải bị làm phiền bao lâu.

Nàng đang định nhảy xuống xe, Trầm Sát đã nhảy xuống trước, sau đó giơ tay ẵm nàng lên.

Có lẽ mấy ngày trước sắc mặt nàng trắng bệch khiến chàng cảm thấy nàng rất yếu đuối, những ngày nay xuống xe ngựa đều do chàng một tay ẵm xuống.

Động tĩnh ở bên đây khiến Cảnh Dao đột nhiên xoay đầu lại, vừa đúng lúc nhìn thấy Trầm Sát ẵm Lâu Thất xuống, quay người qua.

Ánh mặt trời chói chang của ngày thu soi rọi trên người nam nhân này, mặc chiếc cẩm bào màu đen thẫm, thân hình cao to, trông cao to hơn đại bộ phận nam tử của Đông Thanh Quốc, sự lạnh lùng nghiêm nghị đã khiến những người xung quanh trở nên ảm đạm bình thường.

Gặp gỡ Trầm Sát là niềm đau đớn của cuộc đời này.

Câu nói này rất thích hợp sử dụng cho Cảnh Dao.

Nhưng sau này khi cô cô của cô ta than thở với cô câu này, lúc đó đã quá muộn, quá muộn rồi.

Cảnh Dao của hiện giờ chỉ biết, người nam nhân trước mặt khiến cô quên hít thở không khí, quên đi tất cả mọi người xung quanh, quên đi hai con ngựa yêu thích của cô, quên hết tất cả, trước mắt chỉ còn một mình chàng.

Người nam nhân lạnh lùng như một đồi núi tuyết.

Đôi mắt thâm sâu của người nam nhân giống như một bầu trời núi tuyết.

So với trong tưởng tượng của cô, dạng nam nhân cao to khôi ngô nhưng vẫn không mất vẻ ảm áp, người nam nhân như vậy càng khiến trái tim cô đập rộn ràng.

Cô ta dường như thì thầm một mình.

“Ai cũng nói, thánh nữ của Núi Vắn Thiên, Lưu Vân tiên tử của Núi Trầm Vân, hai vị tiên tử kia đều muốn được gả cho chủ nhân của Phá Vực, ta nghĩ chắc bọn họ chưa được gặp qua chàng thôi...”

84. Chương 84

“Phụt.”

Lâu Thất thật sự nhịn hết nổi.

Đây có lẽ là lời khen ngợi và nịnh hót tốt nhất trên đời này rồi chẳng? Có phải không phải không? Nàng liếc mắt nhìn qua Trầm Sát, thánh nữ của Núi Vắn Thiên nàng biết, Lưu Vân Tiên Tử của Núi Trầm Vân, thì thực sự nàng không biết.

Cho nên nói, người đàn ông này tuy lạnh lùng, hỷ nộ vô thường, tuy vẫn chưa được xem là chủ của một nước thực sự, tuy còn phải chinh chiến tứ phương, nhưng các nữ tử ưu tú trên đời này đều muốn gả cho chàng không phải sao?

Ừ, cũng rất được chào đón cơ mà.

Sự cười phì của nàng đã kéo thần trí của Cảnh Dao quay trở lại, hai má của cô ta ửng đỏ, nhìn sang Lâu Thất thì có chút thẹn quá hóa giận. “Người cười cái gì?”

Lâu Thất cảm thấy thiếu nữ này thật giống với tính cách của Nạp Lan Đan Nhi, cũng chả buồn đôi co với cô ta, chả có hứng thú mà vẫy vẫy tay với cô: “Ta vào trong đó gọi món trước đây.”

Nàng đói rồi, ăn cơm quan trọng.

Nếu như dựa theo tính cách xưa nay của cô ta, bộ dạng này của Lâu Thất, cô nhất định sẽ tung một cú roi qua đó, nhưng trước mặt người nam nhân này, Cảnh Dao cảm thấy mình vẫn nên thu liễm một chút, đừng khiến chàng cảm thấy cô ta hung dữ.

Cảnh Dao giảm giảm chân, nói nhẹ với tiểu nhị hầu hạ bên cạnh: “Ngựa của bốn cô nương sắp không xong rồi, người tìm người đem một con ngựa tốt qua đây, lựa tốt được thưởng!”

Vốn dĩ nhìn trúng hai con ngựa của đám người này, nhưng sau khi gặp Trầm Sát, cô không còn muốn ép buộc bán ngựa cho mình nữa, lẽ như làm mối quan hệ trở nên căng thẳng thì sao?

Tiểu nhị bất đắc dĩ nhận công việc này, nhưng sầu khổ cả người. Nhìn ánh khí của cô nương này chắc là người không được tốt rồi, ai biết được con ngựa tốt trong miệng cô ta, là tốt đến trình độ nào kia chứ? Giống như ngựa của đám người này, thì có giết hần hần cũng đâu đào ra được!

Cảnh Dao cũng không còn làm phiền Nguyệt nữa, thấy Trầm Sát đi theo nữ nhân kia vào nhà trọ, cô ta

cũng lập tức vào theo.

Nguyệt nhìn theo bóng lưng của ba người họ, lập tức nhin cười. Trần Thập to gan tiến lên, rất phần nộ nói: “Nguyệt đại nhân, ngài nói có phải ả ta không biết xấu hổ không?”

Lâu Tín cũng chen lên, rất tán thành nói: “Đế Quân chỉ có thể là của Lâu cô nương, những nữ nhân khác làm sao sánh được? Hoặc có thể nói là, trên thế gian này, có nữ nhân nào có tư cách tranh giành với Lâu cô nương chứ?”

Lần trước Lâu Tín được Lâu Thất cứu một mạng, và trải qua sự việc con dơi hút máu, dứt khoát xem Lâu Thất là thân tượng của mình, bây giờ hắn và Trần Thập được xem là fan hâm mộ trung thành tuyệt đối của Lâu Thất rồi! Còn không biết xấu hổ bảo rằng, hắn ta cùng họ với Lâu Thất, cũng có thể xem là người một nhà. Một cái Lâu, và một cái Lâu, âm đọc y chang nhau, trưởng thành cũng tựa tựa nhau, nhưng có thể dùng có ảo tưởng quá như thế có được không?

Các thị vệ khác lùi hẳn ra quỳnh cho một trận.

“Đúng đúng đúng, Lâu cô nương của bọn người thiên hạ vô địch.” Nguyệt cười lắc đầu, cũng đi theo vào trong.

Nhà trọ trong thành trì lớn đa phần là lầu một làm đại sảnh kiêm nhà hàng. Bây giờ người trong đại sảnh không ít, đang gọi món. Nhà trọ Như Vân này trang trí cũng được xem là dạng ba sao, nhìn nó rất vệ sinh sạch sẽ, ngay cả tiểu nhị chạy bàn cũng cao to hơn người thường.

Lúc Lâu Thất đi vào, tiểu nhị đang dọn dẹp một chiếc bàn bên cửa sổ, chỗ ngồi đó tốt, nàng bèn nhanh chóng đi qua đó. Nhưng sau lưng đột nhiên có người xông qua, đứng ở bên cạnh bàn, hướng về phía nàng đứng nở ra một nụ cười.

“Công tử, mời ngồi bên đây?”

Lâu Thất nhìn theo ánh mắt của cô ta, nghiêng mặt ngược đầu, đột nhiên đầu nổi đầy gân đen.

Nghiến răng cắn lưỡi, tiếp đó nở ra một nụ cười, xinh như hoa: “Công tử, chàng nhanh qua đây ngồi.”

Trầm Sát nhìn cô ta, quả nhiên đi qua kia, phui vạt ngồi xuống, động tác ưa nhìn cực kì, chỉ là khiến Cảnh Dao mắt đầy ngưỡng mộ.

Lâu Thất đứng lại, khoanh tay, cứ thế mà nhìn theo bọn họ. Khi Nguyệt và bọn thị vệ đi vào liền nhìn thấy khung cảnh quái dị này, đám thị vệ đó chỉ lộ ra biểu cảm xem phim, ai nấy tự đi tìm chỗ ngồi.

Cảnh Dao thấy Trầm Sát thật sự ngồi qua đây, trong lòng vui mừng, liền muốn kéo ghế ra ngồi xuống bên

cạnh chàng, Trầm Sát không hề nhìn cô ta, chỉ lạnh lùng nói: “Cút.”

Cái, cái gì?

Trầm Sát phúi tay, như phúi một con ruồi, phong chưởng quét Cảnh Dao không dừng lại được lui về sau vài bước, sắc mặt trắng bệch.

“Qua đây.” Giọng điệu âm áp vài phần, Trầm Sát liếc Lâu Thất.

Lâu Thất bỗng dừng vui mặt vui mày, khoan khoái chạy qua kia, ngồi xuống bên cạnh chàng, ôm lấy cánh tay chàng sùng bái nói: “Chủ tử người thật là oai quá đi!”

“Hự hự.” Nguyệt đi qua kia, ngồi xuống đối diện hai người, lắc đầu nói: “Lâu Thất, người thường xuyên thay đổi bộ mặt như vậy, có mệt mỏi không?” Còn giả vờ, giả vờ, rõ ràng họ đã từng chứng kiến sát khí đầy mặt khi gây nổ đầu của con dơi chúa, thấy nàng lạnh lùng bảo Trầm Sát giết mục xấu xí kia nghiền thành bánh thịt, nàng đôi lúc còn giả vờ với bọn họ, giả dạng làm một tiểu cô nương ngây thơ ngốc nghếch, và lâu lâu nịnh hót chủ tử nữa chứ.

Theo lời của nàng hay nói thì, có thể đừng không biết mắc cỡ như thế có được không?

Nhưng chủ tử lại rất thích bộ dạng này của nàng, chỉ chịu bộ dạng này thôi. Lâu Thất lạnh lùng vô tình chàng thích, và giả vờ tỏ vẻ ngây thơ, chàng cũng thích.

Tóm lại là, chủ tử của bọn họ rõ ràng trúng một loại độc, một loại độc gọi là độc của Lâu Thất.

Nguyệt đại nhân biểu thị rất bất lực.

Nhưng mà, đâu chỉ chủ tử của bọn họ, ngay cả thị vệ của tổ Giáp trong Cửu Tiêu Điện, bọn Trần Thập Lâu Tín, chẳng phải cũng bị nàng chinh phục trong khoảng thời gian nửa tháng ngắn ngủi sao?

Lâu Thất chính là có mị lực như vậy.

Nghĩ thử xem, nàng có thể bỏ mạng mình nhảy xuống địa lao chỉ để cứu mạng của một tên thị vệ, hành động này, sao lại không chinh phục được trái tim của đám thị vệ được chứ?

Lâu Thất liếc Nguyệt một hồi, nói: “Sao gọi là thay mặt, bốn cô nương có tính cách hoạt bát, người thì biết cái gì.” Theo lời nói của nữ nhân thích nấu đồ ăn ngon nói, nàng thật khôn ranh.

Dù sao đi nữa, nàng muốn sống thoải mái theo cách của mình.

“Vị công tử này...”

Cảnh Dao muốn khóc nhìn Trầm Sát. Nhưng Lâu Thất cảm thấy, “công tử” cái xưng hô lịch sự nho nhã như vậy, dùng trên người của Trầm đại sát khí thực sự không thích hợp cho lắm. Nàng rất có lòng tốt nói với Cảnh Dao: “Cảnh cô nương, cô cũng muốn ngồi bên cạnh chủ tử của chúng tôi sao?”

“...” Cảnh Dao rất muốn gật đầu, đúng vậy đúng vậy, nhưng từ nhỏ nuôi dưỡng lòng kiêu ngạo và lòng tự tôn khiến cô không thể nào gật đầu, chỉ có thể bĩu môi nhìn nàng.

May là Lâu Thất có thể nhìn thấu tâm tư của một người, thấy vậy bèn nói: “Ừ, ta biết cô muốn. Cô có biết tại sao ta được ngồi bên cạnh chàng không?”

“Tại sao?” Cảnh Dao nhin không được thốt ra.

“Tại vì ta là thị nữ của chủ tử bọn ta, thị nữ chẳng phải được ở bên cạnh chủ tử sao. Nếu cô đồng ý, cũng có thể qua làm thị nữ cho chủ tử, đúng, đúng vậy, thị nữ của chủ tử bọn ta đều phải đổi tên, cô tên Cảnh Dao có phải không? Sau khi trở thành thị nữ của chủ tử, thì sửa tên thành Nhị Dao đi.”

Phụt.

Nhị, cái từ này, trên đường đi nàng đã cập nhật “tri thức” cho bọn họ rồi, bây giờ nghe họ nhắc đến chữ “nhị” liền nhin không được cười, đám thị nữ ở Nhị Trùng Điện thật là có chút tội nghiệp quá đi.

Suýt chút nữa khiến Nguyệt phải lên án với Trầm Sát, trở về có nên thay đổi tên họ cho bọn thị nữ mới được.

Đừng nói về cái tên này nữa, cho dù cháu gái của Mộng Bích Tiên Tử ở Núi Bích Tiên làm thị nữ cho người khác, Mộng Bích Tiên Tử cao ngạo kia chẳng phải sẽ tức đến nổi trào máu hay sao.

Cảnh Dao nghiêng răng liếc Lâu Thất, sao cô ta không biết được Lâu Thất đang trêu ghẹo mình, “Một thị nữ dám nhiều chuyện trước mặt của chủ tử, để ở Bích Tiên Môn của ta, sớm đã bị lôi ra trừng phạt nghiêm trọng rồi.”

“Chủ tử, Cảnh cô nương nói ngài không biết dạy dỗ kìa.”

“Vậy ta có nên dạy dỗ người cho tốt không?” Trầm Sát nhẹ nhàng nói.

Lâu Thất ôm tay chàng vung qua vung lại, lấy giọng điệu và biểu cảm mà Nguyệt khinh khi ra nói: “Như vậy không được, chủ tử nên tiếp tục sủng ta buông thả cho ta đi! Nhanh, ta đói rồi, tiểu nhị, gọi món!”

Nói tới câu cuối, chủ đề của nàng chuyển hơi bị nhanh, khiến cái đám thị vệ đang xem phim suýt nữa té nhào lên đất.

Tiểu nhị nhanh chóng phóng qua, Lâu Thất không còn đếm xỉa đến Cảnh Dao nữa, giọng điệu gọi món quả thật có khí thế chỉ điểm giang sơn.

Cảnh Dao rất muốn giết nàng, nhưng nếu cô ta không thích Trầm Sát, không muốn động thủ giết thị nữ của chàng để đắc tội chàng, chỉ từ cú ra tay khi này thì cô biết, công lực của người nam nhân này cực kì thâm hậu, cô ta không đáng xách dép cho chàng. Cho nên, cô chỉ có nước nuốt cục tức vào lòng, vào lúc tiểu nhị cẩn thận mời cô sang bàn khác ngồi, cô ta bèn thuận theo rời đi.

Món ăn rất nhanh được bưng lên, tuy không phải là món ngon gì đặc sắc, nhưng đối với những người đi đường lâu ngày được xem là món ngon rồi.

“Lâu Thất, hôm nay sắc mặt của ngươi đã khá lên nhiều rồi, tối nay ngủ nghỉ cho tốt, ngày mai chúng ta phải tăng tốc đi đường rồi.” Nguyệt hạ thấp giọng nói.

Lâu Thất gật gật đầu.

Lúc này bọn họ tùy ý quấy phá một chút, nhưng không ai bỏ qua những kẻ đang quan sát họ suốt trong đại sảnh, nơi đây có chừng trên bảy mươi phần trăm người có võ công trên người, và đa số là người đi đường mệt nhọc. Hai ngày nay trên đường họ nhìn thấy càng lúc càng nhiều người, và võ công cao cường cũng không ít, xem ra, đã có rất nhiều người có được tin tức của Thạch Tử Ngàn Năm, ai cũng muốn vào chia một phần.

Cho dù không có phần, được tăng trưởng tri thức cũng là một việc tốt, cũng đủ để bọn họ hồi nhớ cả đời rồi. Đương nhiên, tốt nhất thì vẫn là có được, đây đầu nhất định bắt buộc phải có võ công cao cường mới đạt được, tuy biết vật đó ở Băng Nguyên, nhưng Băng Nguyên lớn như vậy, ai tìm được đều cần phải có sự may mắn chứ. Nếu may mắn có được, mau chóng tìm nơi chôn giấu, sau khi sử dụng thì tập trung hấp thụ dung hòa, đợi được tăng lên sáu mươi năm công lực, tái xuất thì còn sợ ai nữa?

Đại khái thì ai cũng nghĩ như vậy, cho nên một người có công phu mèo cào cũng đi để thử vận may.

Như vậy, trên đường đi đến Băng Nguyên càng lúc càng náo nhiệt, và, dường như người hạng nào cũng có mặt.

“Vậy thì, cạnh tranh hơi bị kịch liệt.” Lâu Thất ăn uống no nê ở trong phòng thượng hạng sắp xếp thất lưng của mình. Có một ít đồ dùng sau khi sử dụng phải bổ sung lại.

Lúc bắt đầu Trầm Sát rất có hứng thú với cái thất lưng của nàng, nhưng sau này quan sát kĩ thì Trầm Sát chỉ vuốt vuốt đầu của nàng, giống như rất đau lòng thay nàng. Trên eo cột theo nhiều đồ như vậy, tuyệt đối không thoải mái, nếu như không phải lúc nào cũng đối mặt với nguy hiểm, ai nguyện mang theo nhiều vật dụng như thế kia chứ?

“Bổn Đế Quân sẽ vì ngươi mà đoạt lấy Thạch Tử Ngàn Năm.”

Lâu Thất sững người, quay đầu nhìn chàng: “Cho ta?”

Bảo vật mà cả thiên hạ tranh giành vỡ đầu sút trán, chàng giật xong cho nàng?

Trầm Sát gật gật đầu nói: “Cho dù bổn Đế Quân không có những thứ đó, cũng sẽ không thua kém bất kì ai.”

Bá khí!

Lâu Thất nhin không nổi chòm qua kia, hôn một phát lên má của chàng.

85. Chương 85

”Chủ tử thật bá khí!”

Nàng thích, càng ngày càng thích!

”Có điều không được thiếu cảnh giác, lần trước ta đã nói với chàng rồi, nhất định đang có người ngấm ngầm theo dõi chàng, muốn dùng mọi cách để lấy mạng chàng đấy.”

Trầm Sát rất bình tĩnh: ”Cho dù là trùng kích độc và tuyệt mệnh cổ nhưng chả phải tới giờ bổn Đế Quân vẫn sống đó thôi, huống hồ sau này còn có nàng.” Có nàng, nàng là phúc tinh của hắn, là thuốc của hắn, là thần y của hắn, là tất cả của hắn.

Lời này khiến Lâu Thất thấy rằng trách nhiệm trên vai nàng càng nặng thêm, nhưng lại khiến nàng nảy sinh hào khí. Nàng vỗ vai hắn nói: ”Tốt lắm! Bổn cô nương nhất định sẽ dùng toàn bộ năng lực để cứu chàng!”

Buổi chiều, Lâu Thất quyết định đi dạo phố, ngày mai bắt đầu phải liều mạng lên đường rồi, nàng cần phải mua một ít đồ. Trầm Sát vốn muốn đi cùng nàng, nhưng Lâu Thất thấy rằng dẫn theo một vị đại gia này đi dạo phố rất có áp lực, đương nhiên không phải nàng có áp lực mà là nàng sợ những chủ cửa tiệm, cửa hàng sẽ có áp lực.

Vì thế nàng để hắn ở lại nhà trọ tiếp tục lên kế hoạch với Nguyệt, mình thì dẫn theo Trần Thập và Lâu Tín đi.

Nếu không dẫn ai đi cả, hắn chắc chắn sẽ không đồng ý.

Thành trì này rất phồn hoa, vật phẩm cũng rất phong phú, có rất nhiều thứ mà Phá Vực không có ở đây

đều có. Đông Thanh quả nhiên là nơi đất rộng sản vật nhiều.

”Nơi này cách quốc đô của Đông Thanh bao xa?” Lâu Thất nhớ tới Đông Thời Ngọc, ngẫm nghĩ hỏi Trần Thập.

”Bẩm Lâu cô nương, nếu như chúng ta đi với tốc độ hành quân gấp, nơi này cách Đông Kinh quốc đô chừng tám ngày đêm.”

Tốc độ hành quân gấp của họ, là dùng hân huyết bảo mã và đi cả ngày lẫn đêm, như vậy còn cần tới tám ngày đêm, đúng là rất xa, rất xa. Không biết lúc này Đông Thời Ngọc đã về tới Đông Thanh quốc đô hay chưa, nhưng Lâu Thất vẫn luôn cảm thấy rằng, lần tranh đoạt Thạch Tử Ngàn Năm này, Đông Thời Ngọc nhất định sẽ không bỏ lỡ.

Con người Đông Thời Ngọc...

Nàng đang mãi mê suy nghĩ, một người nhỏ bé đột nhiên lao qua.

Nếu như người thường nhất định sẽ bị đụng phải, đúng lúc Lâu Thất đang nghĩ ngợi, hiếm khi không chú ý. Nhưng Trần Thập và Lâu Tín thì đâu có thể để người khác đụng vào nàng? Trước khi người nhỏ bé kia đụng vào, họ liền đồng loạt bước lên trước một bước, sau đó mỗi người giơ một tay, một trái một phải túm chặt lấy cánh tay người kia.

Người đó bị bắt, lo lắng giãy giụa, hai chân đạp loạn xạ trên không, kêu gào: ”Bỏ ta xuống! Bỏ ta ra! Cứu mạng, người đâu! Người xấu bắt trẻ con.”

Lâu Thất định thần lại thì nhìn thấy cảnh này, nàng liền lấy tay móc lỗ tai: ”Ồn chết đi được, này, nhóc con, câm miệng.”

Đứa bé đó nhìn thấy nàng liền ngang ngược nói: ”Bảo tỳ tòng của ngươi bỏ ta xuống ta mới câm miệng.”

”Kẻ trộm cắp không có tư cách thương lượng.” Lâu Thất nói, nàng chỉ có chút thiếu tập trung, đâu phải không biết chuyện gì đang xảy ra. Đường rộng thênh thang nhưng đứa bé này lại lao vào nàng, đây không phải những chiêu trò trộm cắp thường thấy ở cổ đại, nàng thực sự không tin.

Nàng vừa nói trộm cắp, đứa bé đó lập tức chột dạ, ánh mắt lảo liên, nhưng vẫn gân cổ lên cãi: ”Ai là trộm cắp, ngươi mới là trộm cắp.” Giọng nói rõ ràng nhỏ đi hẳn.

Lâu Thất bật cười nhìn nó, cũng không nói gì nữa, cứ nhìn vậy, không có lệnh của nàng, Trần Thập và Lâu Tín cũng cứ túm lấy nó như thế, không cho hai chân nó chạm đất. Với chiều cao và sức mạnh của họ, xách một đứa nhóc bảy tám tuổi như thế này thật quá đơn giản.

Chiến thuật tâm lý.

Đứa bé kia không chịu được nữa, lập tức rầu rĩ nói: "Xin người đừng bắt ta báo quan, ta còn chưa thành công."

"Nói đi, ai sai người tới?"

Lâu Thất bất ngờ sầm mặt.

Đứa bé kia kinh hãi, liền ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt thoáng qua nỗi sợ hãi.

"Không, không, không có ai sai ta tới."

"Trần Thập, nếu hần không nói thật, vậy thì hãy rút lưỡi hần ra." Lâu Thất lạnh lùng nói: "Bổn cô nương không kiên nhẫn như vậy."

"Vâng!" Trần Thập trả lời rất lạnh lùng.

"Woa..." Đứa bé kia lập tức khóc rống lên: "Ta nói, ta nói, ta không biết hần là ai, hần đeo mặt nạ, sai ta trộm đai lưng của người! Sau đó sẽ cho ta một kim khâu."

Sắc mặt Lâu Thất lúc này thật sự chùng xuống.

Muốn đai lưng của nàng.

Người nghi ngờ đai lưng của nàng có cần khôn, nhất định là người đã nhìn thấy nàng ra tay, người đó chắc đã từng trà trộn vào Cửu Tiêu Điện, thậm chí là có mặt khi nàng giết Dơi Chúa.

Nhưng không để lộ vết tích trước mắt nàng và Trầm Sát, bản lĩnh của kẻ đó rốt cuộc tới mức độ nào? Nếu như mạnh như vậy, tại sao hần ta không đích thân ra tay lấy đai lưng của nàng? Một người như vậy lấy đai lưng của nàng làm gì?

Lập tức lại có một đống câu hỏi nhét đầy trong đầu nàng. Sắc mặt của Lâu Thất rất khó coi, nàng không thích như vậy, không thích phải động não, vì thế mới nảy sinh ý định rửa tay gác kiếm thoái ẩn giang hồ, từ nay làm một cô nương ngốc ngu ngơ mơ mộng.

Nhưng số nàng chẳng ra gì, từ sau khi rơi vào lòng gã nọ, càng trở nên có duyên khó gỡ với các thể loại phiền toái! Ngay từ đầu nàng đã biết, đi theo bên hần sẽ đừng mong có được cuộc sống bình yên, đừng hi vọng đầu óc được nghỉ hưu! Bây giờ nàng lại muốn quay về hỏi Trầm Sát, lên nhằm thuyền giặc, nàng có thể trả lại vé lên thuyền được không!

”Người đó đâu?”

”Hắn, hắn nói chỉ cần ta trộm được đai lưng, hắn đương nhiên sẽ biết được.”

Đứa bé này nói xong, Lâu Thất liền ngẩng đầu lên nhìn về trà lâu ở cách đó không xa, hai mắt nàng sầm lại, bỗng giơ ngón giữa về phía đó.

Quả nhiên, gã đó ở đấy.

Nhưng nàng biết, đợi khi nàng chạy tới người chắc chắn đã chuồn rồi, nàng không làm việc vô ích. Dù sao thì bây giờ chỉ ít cũng biết trong bóng tối còn có một con sâu này nữa. Hắn ở trong tối họ ở ngoài sáng, nhưng nàng không cảm thấy đối phương có ưu thế, hắn muốn theo dõi đúng không? Cho hắn theo dõi! Nàng có mười tám môn võ nghệ bảy hai phép biến hóa, không sợ bọn chúng thăm dò được gì!

Lâu Thất hẳn học nghĩ.

”Bỏ nó xuống.”

Đứa bé được tự do, lập tức chạy mất tăm không thấy bóng dáng đâu nữa.

”Lâu cô nương, còn đi mua sắm nữa không?” Trần Thập hỏi.

”Đi, sao lại không đi, đi nào, chúng ta phải đi mua thật nhiệt tình vào.” Nàng đảo mắt, mỉm cười ranh mãnh. Người đó không phải rất có hứng thú với mọi thứ về nàng sao, còn muốn lấy đai lưng của nàng nữa, chắc chắn muốn xem nàng mua gì, nàng sẽ cứ dẫn người đi dạo phố mua sắm!

Kết quả, lần này nàng đi suốt hai canh giờ.

Đối với nữ giới, liên tục đi mua sắm cả ngày trời cũng được, nhưng đối với đàn ông thì đúng là tai nạn, là ngược đãi, chỉ thấy đáng vẽ tàn tạ của Trần Thập và Lâu Tín là biết.

Ba người về lại nhà trọ, Nguyệt và Trầm Sát đang một ngồi một đứng gần ngơ nhìn đồng hồ trong phòng nàng.

Suốt một buổi chiều không ngừng có người mang đồ tới, nói là Lâu cô nương mua, đây là dịch vụ giao hàng tận nhà mà nàng ta yêu cầu. Đương nhiên, quán gia đại nhân cũng phải nhân tiện trả tiền.

Quán gia đại nhân ở đây đương nhiên là Nguyệt vệ. Vì thế, công việc cả buổi chiều của hắn chính là kiểm tra đồ và trả tiền.

Quay đầu lại thì thấy trên tay Lâu Thất, còn có cả hai tay, hai vai Trần Thập và Lâu Tín đều vác một đồng đồ, trên trán hẳn không khỏi rơi xuống ba sợi màu đen.

"Người muốn mua hết cả thành trì này sao?" Khóe miệng Nguyệt co giật. Trước đây hẳn còn tưởng rằng họ cho người giao hàng tận nhà là vì lười xách đồ, bây giờ mới phát hiện ra nguyên nhân là vì họ không còn tay để xách: "Lần sau người đi dạo phố, có cần dẫn theo hai mươi thị vệ đi cùng... xách đồ cho người không?"

Lâu Thất liếc nhìn hẳn: "Người tưởng ta là kẻ cuồng mua sắm sao?" Nàng đặt đồ xuống, nhìn Trần Thập và Lâu Tín đặt đồ xuống xong liền lướt ra ngoài, lại nhìn một đồng đồ trong phòng, khóe miệng nàng cũng không khỏi co giật, gật đầu thừa nhận: "Được thôi, chính ta là tín đồ mua sắm."

Nguyệt bóp trán.

"Mua những thứ này có tác dụng gì?" Trần Sát tiện tay cầm một gói giấy dầu lên, lấy đồ ở bên trong ra. Cái quỷ gì đây? Hai sợi vải buộc với hai chiếc cốc vải hình hai cái bát?

Lâu Thất kêu lên một tiếng và nhào tới, giật lấy món đồ trong tay hẳn nhét vào trong túi giấy: "Chàng đừng lục lọi đồ của ta!"

Nguyệt lại bóp trán, Lâu Thất, người lợi hại lắm.

Quả nhiên vừa dứt lời, Trần Sát nhướng mày, chỉ vào một đồng đồ, nói: "Nàng có trả tiền không?"

Nhiều đồ như vậy, nàng có trả tiền không? Nói chứ, ngay cả túi kim đầu ngân diệp nàng mang đi hôm nay cũng là hẳn cho, là của hẳn.

Lâu Thất lập tức nghẹn lời, sau đó nói tiếp: "Chàng không phải nam nhân của ta sao? Chàng đã là của ta rồi, vậy thì tiền của chàng đương nhiên cũng là của ta. Lẽ nào không phải ta trả tiền sao?"

"Nói vậy cũng đúng." Trần Sát còn gật đầu.

Nguyệt lắc đầu cạy lời, tính như vậy Cửu Tiêu Điện cũng là của nàng ta, Phá Vực cũng là của nàng ta, hẳn và Ưng cùng những người khác cũng là thị vệ của nàng ta, tất cả đều là của nàng ta.

Lâu Thất rất hài lòng, lúc này mới hạ giọng nói với họ về việc người trong bóng tối kia.

Trần Sát và Nguyệt đều sa sầm mặt, Nguyệt nhìn Trần Sát, định nói gì song lại thôi. Trần Sát tự nói ra: "Có thể làm việc này và lại qua mắt được bốn Đế Quân, ngoài kẻ địch chưa rõ mà nàng đoán ra còn có một khả năng, Trầm Vân Sơn!"

"Trầm Vân Sơn này rốt cuộc có lai lịch thế nào? Tại sao có thể qua mặt được cảm trí của chàng?" Lâu Thất rầu rĩ.

Nhưng khi nàng hỏi vậy, Nguyệt kinh ngạc nhìn nàng: "Ngươi tới quá khứ của chủ tử cũng không biết?"

Lâu Thất lắc đầu, trừ khi là những điều lão đạo sĩ thói nói, nếu không trên thế giới này nàng chả quen biết ai cả, ai biết gì quá khứ của hắn.

Nguyệt bóp trán, lại bóp trán. Cái gì cũng không biết, nàng ta cái gì cũng không biết: "Vây, mấy vị trước đây của chủ tử..."

Ánh mắt bình tĩnh của Trầm Sát lướt qua, Nguyệt lập tức im miệng. Lâu Thất nhướng mày: "Hử?" Lời này sao quái dị thế nhỉ? Nhưng hàng ngày nàng đều cùng ngủ chung giường với hắn, nhiều lúc hắn cũng có phản ứng, mới đầu hắn có thấy không thích ứng với những thay đổi của bản thân, nàng từng tưởng rằng hắn còn trinh, lẽ nào không phải?

Nàng nhìn Trầm Sát, ánh mắt bất giác liếc vào chỗ nọ của hắn, miếng hơi mở ra, sau đó lại ngậm lại. Nhưng ánh mắt này của nàng kì lạ thay lại khiến chỗ đó của hắn ngóc đầu.

Trầm Sát mặt sa sầm. Nàng nhìn đi đâu vậy? Nhìn đi đâu? Ánh mắt đó là có ý gì.

Nguyệt thấy không khí bất thường, lập tức chuồn ngay.

Ừ, Đế Quân bản năng thức tỉnh, người khác vui mừng thay hắn, nhưng họ cũng phải suy nghĩ tới cảm nhận của hắn chứ. Cứ mùi mẫn, nóng bỏng như vậy, hắn sao có thể chịu đựng nổi?

86. Chương 86

"Đầu nàng lại nghĩ linh tinh gì vậy?"

Nguyệt vừa đi khỏi, Trầm Sát lập tức túm lấy nàng kéo vào lòng.

"Hừm!" Lâu Thất cố ý xoay tới xoay lui tên lòng hắn, nghe thấy tiếng xuýt xoa khe khẽ, nàng lại mỉm cười trên sự đau khổ của hắn: "Sao vậy? Nhắc tới ai đó khiến sắc tâm của chàng nổi dậy?"

"Nàng có tin bốn Đế Quân bây giờ sẽ sung hạnh nàng luôn không?" Giọng hắn có chút khàn khàn.

"Vua không nói chơi, chàng đã hứa với ta rồi!" Lâu Thất lập tức trở nên căng thẳng, nàng đã đùa quá trớn rồi sao? Trầm Sát là một người đàn ông trưởng thành bình thường, nàng cũng vô cùng tự tin vào sức quyến rũ và cơ thể của bản thân, mỗi tối khi ngủ cùng hắn, nếu như không có việc gì xảy ra mới là điều không bình thường. Nhưng nàng đã phải tốn không ít công sức mới khiến hắn lên tiếng hứa rằng, trừ khi hai người thành hôn, nếu không sẽ không làm gì nàng.

Dù sao thì nàng nhiều lần đề nghị hai người ngủ riêng, hấn không đồng ý, vì thể buổi tối khó chịu gì cũng là việc của hấn.

Chính vì biết hấn là người nói lời giữ lời nên vừa này nàng mới cố tình đùa giỡn hấn, nhưng nàng quên rằng, trước việc sắc này, lời hứa của đàn ông nhiều khi rất dễ bị lửa thiêu rụi.

”Vội mau vứt hết những suy nghĩ rác rưởi trong đầu nàng đi.” Hấn hừ một tiếng.

”Nguyệt vệ đại nhân nói vậy là có ý gì?” Nàng dứt khoát hỏi thẳng.

”Khi ta còn nhỏ, theo học ở Trầm Vân Sơn.”

Lâu Thất ngạc nhiên: ”Chàng là người của Trầm Vân Sơn?” Nàng nghĩ tới lời Cảnh Dao nói, thánh nữ của Vấn Thiên Sơn và Lưu Vân tiên tử của Trầm Vân Sơn đều muốn gả cho chủ nhân Phá Vực, vậy thì, Lưu Vân tiên tử của Trầm Vân Sơn có quan hệ gì với hấn?

”Tổ Lưu Vân từng là đại sư tỷ của ta.” Trầm Sát nhìn thấu tâm tư của nàng, hấn trả lời thẳng. Lâu Thất chú ý tới từ hấn dùng.

”Từng?”

Lưu Vân tiên tử tên là Tổ Lưu Vân sao? Ngẫm chắc cũng là một nữ tử xinh đẹp nổi tiếng thiên hạ. Sư tỷ, sư đệ gì đó, lại là khi còn nhỏ, lẽ nào từng thâm nảy sinh tình cảm hay là công khai tình cảm?

Nhưng từng lại là có làm sao? Lẽ nào sau đó xảy ra chuyện gì, sau đó sư tỷ sư đệ trở mặt thành thù, vì yêu sinh hận, vì thế bây giờ người cũ mang theo tình cảm yêu thương xưa cũ nên để ý tới nàng?

Nàng bất giác bắt đầu mừng tượng thêm.

Trầm Sát nhìn dáng vẻ nàng như vậy liền biết ngay nàng lại nghĩ linh tinh, hấn liền giơ tay vỗ một cái xuống đầu nàng, lực có kiểm soát nhưng cũng không hề nhẹ, bị đập một cái, trán Lâu Thất lập tức đỏ một mảng, nàng trừng mắt giận dữ: ”Chàng dám đánh thật sao!”

”Không đánh thật làm sao nàng nhớ lâu?” Trầm Sát hừ một tiếng, nhưng tay lại đặt lên, vận nội lực xoa nhẹ cho nàng, mảng đỏ kia lập tức tan đi.

Lâu Thất cảm thấy rất cạn lời, một ngọn lửa đột nhiên bị dập tắt không thể bùng phát, tức chết.

”Khi ta tới Trầm Vân Sơn chẳng qua mới bảy tuổi. Tổ Lưu Vân bằng tuổi ta, là... con nuôi của Trầm Vân Sơn Chủ.”

Trầm Sát biết nàng muốn nghe liền bắt đầu kể cho nàng nghe về quá khứ của mình.

Trầm Sát khi bảy tuổi vô tình được biết thành chủ của Phá Vực thành chính là kẻ thủ của mẹ mình năm xưa, bảy tuổi hấn nóng vội, ngốc nghếch, dám đi tìm thành chủ Phá Vực thành để trả thù, là người thợ săn nhận nuôi hấn dùng tính mạng mình để tranh thủ thời gian cho hấn chạy trốn, sau đó hấn gặp được Tổ Lưu Vân theo Trầm Vân Sơn Chủ ra ngoài có công chuyện.

Đương nhiên hấn cũng không nói rõ tình hình gặp gỡ khi đó, nhưng Lâu Thất có thể tưởng tượng ra.

Hoàng hôn mùa đông, cậu bé mặc áo trắng, nhưng nhuộm đỏ máu, trên mặt nước mắt đóng băng, ánh mắt thù hận sáng quắc, rất sáng, mang theo bóng tối muốn hủy diệt thiên địa ngay lập tức thu hút trái tim lương thiện của Lưu Vân tiên tử nhỏ tuổi từ nhỏ được rất mực cưng chiều.

Là Tổ Lưu Vân cầu xin Trầm Vân Sơn Chủ thu nhận hấn làm đệ tử. Khi đó, Trầm Vân Sơn Chủ không thích Trầm Sát lắm, hấn nói, trẻ nhỏ bảy tuổi, mặt hắc ám trong tính cách đã hình thành, Trầm Sát tính tình dữ tợn, lạnh lùng, sau này e là sẽ vô tình với sư môn.

Đúng hết.

Nghe tới đây, Lâu Thất thầm búng ngón tay.

Nhưng Lưu Vân Sơn Chủ từ trước tới giờ vẫn yêu mến Tổ Lưu Vân, vì Tổ Lưu Vân là con gái của nữ tử trước đây ông ta yêu, ông ta coi nàng ta giống như con gái đẻ, vì thế không thể từ chối yêu cầu của nàng ta.

Vì thế, Trầm Sát trở thành đệ tử của Trầm Vân Sơn Chủ.

"Nếu đã vậy, Tổ Lưu Vân cũng được coi là có ơn với chàng, nếu không khi đó chàng mới bảy tuổi, cha nuôi đã chết, lại có người truy sát, một đứa bé như chàng biết đi đâu được? Nói không chừng sẽ chết còng trong núi, hoặc bị thành chủ Phá Vực trước đây giết chết. Còn nữa, Trầm Vân Sơn chủ cũng đã dạy chàng công phu, cũng coi đã tận tâm tận lực chỉ bảo cho chàng rồi, mặc dù đánh giá của ông ta về chàng không tốt."

Trầm Sát lắc đầu nói: "Nếu không tới Trầm Vân Sơn, ta cũng sẽ không xảy ra chuyện, công phu của ta chỉ có một phần là do ông ta dạy."

"Vậy chàng?" Lâu Thất ngạc nhiên.

"Khi còn nhỏ ta từng gặp một vị kỳ nhân, ông ta cho ta một cuốn tâm pháp, chỉ có điều khi còn nhỏ đọc không hiểu cũng không ai dạy, vì thế chỉ học được chút ít, sau khi cha nuôi ta chết, ta vốn muốn vào núi sâu để luyện công phu, sau này mới ra báo thù. Nhưng có thể tới Trầm Vân Sơn, khi đó ta cho rằng cũng không tệ, chí ít quần áo có người giặt, cơm có người nấu, lại có chăn đắp."

Được thôi, chỉ vì có những ích lợi đó? Một đứa trẻ bảy tuổi sao nghĩ được nhiều thế? Đúng là trưởng thành sớm.

Sau này hấn sống ở Trầm Vân Sơn. Vốn dĩ cũng từ hi vọng sư phụ sẽ dạy hấn công phu lợi hại, để hấn có thể sớm ngày xuống núi báo thù, nhưng đợi suốt hai năm hấn mới thực sự ý thức được rằng, sư phụ này nhận hấn làm đồ đệ chẳng qua chỉ muốn thỏa mãn yêu cầu của Tổ Lưu Vân mà thôi.

Tổ Lưu Vân không hề biết rằng chính vì vậy mà Trầm Sát khi đó càng muốn rời xa nàng ta một chút. Hấn muốn biết, nếu không phải vì nàng, sư phụ sẽ bỏ qua hấn tới mức độ nào.

Đương nhiên sự thăm dò này khiến hấn hiểu được tất cả.

Hấn từ bỏ, hàng ngày một mình sau khi luyện công cường thể cơ bản liền tìm một nơi bí mật bắt đầu luyện cuốn tâm pháp kia. Hấn chỉ có một cuốn tâm pháp, không có người dạy chiêu thức, kiếm pháp, đao pháp, không hề có chiêu thuật và chiến thuật. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao khi giao chiến hấn chỉ đánh một chiêu cuồng bạo, hoặc hai chiêu đan xen, nếu không thì là dùng nắm đấm đấm thẳng đi.

Nhưng đâu sao chứ, trực tiếp thô bạo như vậy mới là sát chiêu có hiệu lực nhất. Lâu Thất ngược lại cảm thấy như vậy rất tốt, hấn đúng là một thiên tài, thiên tài trong số các thiên tài!

Tổ Lưu Vân nói là sư tỷ của hấn, thường muốn lên dạy hấn võ nghệ, nhưng Trầm Sát nhỏ tuổi rất kiêu ngạo, cho rằng cha nuôi của nàng ta không dạy, để con gái nuôi của ông ta dạy mình sẽ thật mất mặt. Hơn nữa, để một cô bé dạy hấn võ nghệ, truyền ra ngoài không hay ho gì. Vì thế Trầm Sát càng xa lánh nàng ta, nhưng không biết có phải Tổ Lưu Vân được nuông chiều quen rồi, hành vi của hấn ngược lại lại khiến nàng cảm thấy đáng yêu.

Cho tới năm mười bốn tuổi, thành chủ của Phá Vực thành lên Trầm Vân Sơn tìm sư phụ hấn, hấn mới biết, thì ra quan hệ giữa thành chủ Phá Vực thành và sư phụ hấn rất tốt, hơn nữa con gái thành chủ Lam Ý cũng là bạn thân của Tổ Lưu Vân.

Lam thành chủ phát hiện ra hấn, một lần nữa lại muốn giết hấn, nhưng vì Trầm Vân Sơn Chủ nên không thể hạ sát thủ.

Vừa hay đêm nọ, tàng bảo các của Trầm Vân Sơn bị trộm.

Trầm Vân Sơn Chủ nổi trận lôi đình, nói rằng chỉ cần bắt được kẻ trộm sẽ băm vằm thành muôn ngàn mảnh! Lam thành chủ khi đó bước ra nói vài câu có tính ám chỉ mạnh, đầy hiểm nghi lên người hấn.

Tính cách của hấn lại không phải kiểu biết biện giải cho mình, khi mọi người của Trầm Vân Sơn không tin hấn nữa, khi Lam thành chủ giậu đổ bìm leo, hấn chỉ lặng yên không nói gì.

Trầm Vân Sơn Chủ tin rằng hấn là người trộm bảo vật, trước mặt mọi người đánh ra ba chiêu khiến hấn

rơi xuống một đỉnh núi độc vụ ở sau núi Trầm Vân Sơn. Cũng chính lần đó, hấn trải qua thập tử nhất sinh mới phát hiện ra trên người mình có trúng kịch độc, loại kịch độc này khiến độc vụ ở đỉnh núi độc vụ không ảnh hưởng gì tới hấn, vì thế hấn mới sống sót.

Hấn bị trọng thương nhưng dựa vào ý chí kiên cường và sự bền bỉ của mình đã đi bộ suốt hai tháng để ra khỏi nơi đó, sau đó cứu được Ứng. Ứng tự nguyện trở thành nô bộc, hấn chỉ nhận Ứng làm thị vệ của mình.

Sau này, lại lần lượt thu nhận những người khác. Còn về Tuyết vệ, đó là cô bé nhà hàng xóm người thợ săn. Trước năm bảy tuổi họ đúng là thanh mai trúc mã, đáng tiếc trong lòng trúc mã chỉ ghi nhớ mối thù của cha mẹ ruột, chưa từng cùng nô đùa vui vẻ với thanh mai bao giờ.

Giọng hấn rất bình tĩnh, bất luận là kể tới tình huống nào cũng đều không hề bộc lộ cảm xúc, nhưng Lâu Thất có thể "nhìn" thấy được nỗi đau khổ và hận thù của hấn năm xưa trong những lời kể bình thường đó, còn có cả sự đau đớn khi bị mọi người vu khống chỉ trích, bị sự phụ đánh ba chưởng xuống vực sâu. Mười bốn tuổi, hấn lại dựa vào chính bản thân mình, có người đi theo, cùng đánh Phá Vực, giết chết thành chủ Phá Vực báo thù cho mẹ và cho chính mình, trở thành chủ nhân của Phá Vực. Những vất vả và gian nan trong đó, người thường tuyệt đối không thể tưởng tượng ra được.

Nàng thật khó có thể tưởng tượng ra sao hấn có thể đi tới ngày hôm nay.

Mặc dù những trải nghiệm của nàng cũng không phải luôn thuận buồm xuôi gió, hơn nữa cũng nhiều năm lẫn lộn trong mưa bom bão đạn, mấy lần trải qua sinh tử, nhưng nàng từ nhỏ đã có lão đạo sĩ thối, lão đạo sĩ thối tận tâm tận lực chỉ dạy nàng, thậm chí là học máu để chỉ dạy. Vì nàng khó dạy.

Không phải là nàng vừa lười vừa ngu mà là vì nàng quá thông minh, quá chăm chỉ, thường có những vấn đề học một biết mười vớt lại cho lão đạo sĩ thối, lần nào cũng khiến ông ta nổi điên.

"Năm đó ta từng nói không còn bất cứ quan hệ nào với Trầm Vân Sơn, nếu nói là sư phụ, tiền bối cho ta cuốn tâm pháp kia khi ta còn nhỏ mới được coi là sư phụ của ta. Nhưng sau đó ông ấy không xuất hiện lại nữa." Trầm Sát nhẹ nhàng nói.

"Vậy, tại sao lại có lời đồn thánh nữ của Vãn Thiên Sơn và Tổ Lưu Vân đều muốn gả cho chàng?"

"Bọn họ muốn gả, bốn Đế Quân liền phải lấy sao?"

Lâu Thất sững người, sau đó cười ha ha, không sai, chính là đạo lý này! Mặc dù câu nói này như tát vào mặt hai đại mỹ nhân, nhưng nàng thích, nàng rất thích!

"Trầm Sát, ta thấy ta càng ngày càng thích chàng rồi, phải làm sao đây?" Nàng mỉm cười, đôi mắt cong cong nhìn hấn.

Nào ngờ hấn thản nhiên gật đầu nói: "Đừng sợ, bốn Đế Quân không cho những cô gái khác cơ hội đâu, nàng

không cần phải sợ thua.”

Lâu Thất nhai đi nhai lại câu nói của hắn ở trong đầu, lập tức trợn ngược mắt. Xem ra, hắn cho rằng nàng sợ sẽ có người tới tranh giành hắn. Nàng sẽ sợ sao? Nàng sẽ sợ sao?

Không đúng, cho dù có người tới tranh giành, nàng sẽ thua sao? Nàng sẽ thua? Nực cười!

Nàng đã nhận định chuẩn người đàn ông này, ai tới cướp cũng không cướp nổi!

87. Chương 87

Đêm nay, Trầm Sát ngủ rất ngon. Mặc dù sau khi ngủ chung giường với Lâu Thất hắn đều ngủ rất ngon, nhưng đêm nay thì đặc biệt ngon giấc, ngon giấc hơn bất cứ đêm nào trước đó, không biết có phải là vì cuối cùng cũng có người lắng nghe quá khứ của hắn hay không, cuối cùng lần đầu tiên nói nhiều như vậy, hay là vì sau khi nói xong, lúc đi ngủ, nàng lần đầu tiên chủ động quay người lại, nằm vào lòng hắn, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói với hắn câu nói đó.

Trầm Sát, ta sẽ không để chàng chết đâu.

Kí ức xa xôi nhất cũng là sâu sắc nhất thuở ban đầu của hắn chính là mẹ hắn bị một lưỡi kiếm đâm vào ngực, gã đàn ông kia rút kiếm ra lại đâm tiếp một kiếm nữa, gương mặt dữ dần gào lên: "Chết đi, đi chết đi, hắn ta có điểm nào bằng ta, tại sao lại thành thân với hắn ta, người chết đi, chết đi, cả đứa nghiệt chủng của các người nữa, ta cũng sẽ giết nó, cho nó đi chết!"

Khi đó hắn mới năm tuổi.

Hắn biết, nghiệt chủng mà gã đàn ông đó nói chính là hắn, gã đàn ông đó muốn hắn chết.

Sau này hắn được thợ săn nhận nuôi, thực ra cũng chỉ có hai năm, hai năm đó vợ của người thợ săn mỗi khi hắn ăn cơm đều sẽ mắng nhiếc hắn, sao ăn khỏe thế, sao không bội thực chết luôn đi.

Sau đó, người thợ săn lại chết vì hắn, vợ của ông ta đích thân dẫn theo người muốn truy sát hắn tìm tới hắn, bà ta kêu gào thảm thiết, mau giết hắn, giết hắn đi!

Sau này, hắn tới Trầm Vân Sơn, khi đó người hắn gọi là sư phụ về mặt hắn học nhìn hắn nói, nể mặt Vân Nhi, ta chỉ đánh ngươi ba chưởng, nếu như chịu đựng được ba chưởng mà không chết, món nợ này coi như xỉ xóa, ta sẽ không truy cứu tội trộm cắp của ngươi, ngươi cũng không còn là một thành viên của Trầm Vân Sơn nữa.

Sau đó, ông ta dùng ba chưởng đánh hắn ngã xuống vách đá.

Thập tử nhất sinh, là do mạng hắn chưa tới lúc kết thúc.

Mấy năm sau, hần phải tranh đoạt mạng sống của mình với diêm vương, có nhiều lần hần tưởng rằng mình sắp chết rồi, thậm chí khi tuyệt mệnh cổ phát tác lần trước, hần đều tưởng rằng mình sẽ không thể vượt qua.

Hần vẫn cho rằng mình sẽ phải chết. Không phải chết khi tuổi cao yên nghỉ tại giường, mà chết oan chết uổng, không phải phát độc thì là bị cổ trùng gặm nhấm cơ thể mà chết, thực ra hần chỉ là không cam tâm, chứ không phải không thể nào chấp nhận, dù sao mạng của hần chính là mạng hần.

Nhưng bây giờ có người tự tin nói với hần rằng, Trầm Sát, ta sẽ không để chàng chết đâu.

Thời điểm đó, hần bỗng dưng có cảm giác, có người trân trọng cất giữ tính mạng hần.

Từ nay tính mạng hần không còn là của mình hần nữa, hần phải sống vì nàng, vì nàng.

Đây là một cảm giác mãn nguyện khó nói lên lời.

Cảm giác này, chết tiệt, thật tuyệt!

Trời còn tờ mờ sáng, đại sảnh của nhà trọ vẫn thấp nển lờ mờ, tiểu nhị nằm bò trên bàn ngủ bị đánh thức, hần dụi mắt nhìn đội ngũ vô cùng bất mắt, tinh thần lập tức trở nên phấn chấn.

”Khách quan, mọi người lên đường sớm vậy sao?”

”Đúng thế, tiểu nhị à, cảm ơn người đã tiếp đãi nhé.”

Cô nương duy nhất trong đội ngũ này mỉm cười rạng rỡ cảm ơn hần, trái tim tiểu nhị bất giác nóng bừng. Những tiểu nhị như hần, ai buồn để ý? Đây là lần đầu tiên có người cảm ơn hần như vậy.

Tiểu nhị mỉm cười đưa họ ra cửa, nhìn thấy nàng mạnh mẽ lên ngựa, hần tròn mắt. Một cô nương xinh đẹp như vậy cũng biết cưỡi ngựa, đã nói mà, cái cô nương dừ dừ hôm qua còn đòi mua ngựa của nàng ta, đó không phải là gây sự sao?

Nghĩ tới đây tiểu nhị liền vỗ đầu mình! Vị cô nương kia đã dặn dò hần, nếu như những người này rời đi nhất định phải báo cho cô ta biết! Sao hần lại đột nhiên quên mất chứ.

Chỉ sợ cô nương đó sẽ gây sự ở nhà trọ, tiểu nhị vội vã đi gõ cửa phòng cô ta.

”Chán sống rồi sao?” Cảnh Dao mới sáng sớm đã bị đánh thức, vẻ mặt giận dữ kéo mạnh cửa, lấy kiếm kề lên cổ tiểu nhị.

Tiểu nhị sợ hãi run rẩy: "Là, là, là tiểu nhân..."

"Ta nói này tiểu nhị, ngươi bị điên sao?" Cảnh Dao tối qua một bụng giận dữ, trần trọc tới nửa đêm không ngủ được, khó khăn lắm mới ngủ được thì bị đánh thức, thái độ đương nhiên không dễ chịu được.

"Cảnh cô nương, cô nói rằng khi vị khách của phòng chữ thiên rời đi phải báo ngay cho cô mà?" Tiểu nhị trong lòng lầu bầu, dữ như vậy chả trách vị đó không cần ngươi! Nhìn cô nương bên cạnh hần mà xem, hòa nhã biết bao!

Lâu Thất phi ngựa trên đường bất giác hần hơi: "Ai đang nhắc tới bốn cô nương vậy."

Cảnh Dao nghe xong lập tức lo lắng: "Họ sắp đi rồi sao?"

"Cô nương, không phải sắp đi mà là đã đi rồi!"

"Đã đi rồi?" Cảnh Dao nghiêng rằng, đẩy hần sang một bên, quay người vào phòng nhanh chóng thu dọn đồ đạc lao đi. Người đó nhất định sẽ tới Băng Nguyên, nàng ta là trốn ra ngoài, chỉ có một mình, đương nhiên phải đi theo hần. Cho dù không thể đi cùng, nàng ta đi theo cũng được.

Đáng tiếc Cảnh Dao đuổi cả ngày không ngừng nghỉ, tới đít ngựa cũng không nhìn thấy.

Cô ta cũng không thử nghĩ xem, ngựa của Trầm Sát, Lâu Thất, Nguyệt vệ đều là hãn huyết bảo mã thượng đẳng, ngựa của hai mươi thị vệ cũng chỉ thua kém hãn huyết bảo mã, ngựa cô ta mua ở ngoài sao có thể đuổi kịp.

Trầm Sát và mọi người dùng tốc độ hành quân gấp, không biết rằng Cảnh Dao đang đuổi sắp học máu, Lâu Thất cũng nhớ ra nhân vật này, nhưng nàng ta cũng lười lãng phí thời gian với cô ta, chạy nhanh hết tốc độ.

Mấy ngày tiếp theo, người đi đường quả nhiên càng ngày càng nhiều, đều là đi về cùng một hướng, mọi người trong lòng biết rõ, lúc này mọi người đều là kẻ địch, là đối thủ cạnh tranh, phòng bị còn chẳng kịp, thông thường sẽ không có ai đi bắt chuyện hoặc yêu cầu đồng hành với ai cả. Băng Nguyên rộng lớn như vậy, một mình hành động có thể dựa vào vận may, nếu đi cùng thì rất khó nói.

Nhóm người Trầm Sát mặc dù đông nhưng dọc đường không chỉ có nhóm họ là đông như vậy, hơn nữa trên đường họ cũng cố tình thu lại khí thế, khi đông người, Trầm Sát sẽ ngồi trong xe ngựa, vì thế cũng không có ai nhận ra thân phận của hần. Suy cho cùng, mặc dù hơn một năm nay danh tiếng của Trầm Sát rất vang dội, nhưng rất ít người gặp được hần không dễ bị nhận ra thân phận.

Lâu Thất thì càng không có ai quen biết, trừ khi gặp phải những người tham gia đại lễ tuyển phi ở Cửu Tiêu Điện.

Chỉ có điều dọc đường họ không hề gặp người quen nào.

Có thể là do người đông, trong nửa tháng tiếp theo, họ không gặp bất cứ nguy hiểm nào, có mấy kẻ không có mắt, tới Lâu Thất cũng không cần ra tay đã bị đám người Trần Thập tiêu diệt rồi.

Dọc đường có trải qua một ngày mười lăm, nàng dính sát trong lòng Trần Sát suốt ngày suốt đêm, hẳn không hề có chút đau đớn nào, từ rất lâu rồi đây là ngày mười lăm đầu tiên không phải chịu đau đớn.

Khổ sở thì có, càng quẩn quýt bên nàng, càng thân mật hơn, bản năng của hắn lại càng ngóc đầu, càng lúc càng khó kiềm chế.

Ngày hôm nay, họ đã đi suốt một tháng.

Lâu Thất bỗng nhớ chiếc máy bay của nàng, nếu như có một chiếc trực thăng, nàng đã tới từ lâu rồi.

Trước đây mặc dù nghĩ rằng có cơ hội sẽ đi đây đi đó, bây giờ nàng đã có cơ hội đi qua một nửa Đông Thanh quốc, nhưng có tác dụng gì chứ, phải vội vã lên đường.

"Ba ngày nữa sẽ vào tới Băng Nguyên." Nguyệt cầm bản đồ lên đưa cho nàng xem. "Mấy ngày nay chủ tử đã nói với người rất nhiều điều về tình hình của Băng Nguyên, tới khi đó người phải chú ý đấy."

Lâu Thất không hiểu: "Tại sao lại chỉ bắt mình ta chú ý?"

Nguyệt nói: "Vì vào tới Băng Nguyên, cũng lại là mười lăm. Còn nữa, không phải người là phúc tinh của chủ tử sao? Còn nói mình siêu cấp vô cùng may mắn, tới khi vào Băng Nguyên người chắc chắn rất đông, có các thế lực, chúng ta cần tìm một nơi vừa có thể qua mặt kẻ thù, vừa có thể có thể tìm ra phương hướng của Băng Bích Hồ và Thạch Tử Ngàn Năm, nhiệm vụ này giao cho người nhé."

Lâu Thất: "..."

Mẹ người chứ!

Vào tới Băng Nguyên đúng là đông thật, đây lại còn là con đường họ đi, ngoài ra còn vô số đường dẫn vào Băng Nguyên khác, nói chung, chắc chắn là người ở bốn phương tám hướng đều tiến vào Băng Nguyên.

Băng Nguyên, bao la và lạnh hơn Lâu Thất tưởng tượng.

Khi đặt chân tới địa giới của Băng Nguyên, nàng đã mặc một lớp nội y, lại thêm một trung y vải bông, kèm thêm áo khoác gấm dày, lại choàng một chiếc áo choàng da chồn, đi đôi ủng giữ nhiệt làm bằng da dày do nàng cải tiến, lại còn đeo một chiếc bịt tai bằng lông do chính tay mình nàng, bao bọc bản thân kín mít như

vậy nhưng nàng vẫn cảm thấy lạnh, không thể không vận nội công để làm cơ thể ấm lên.

Nếu không có Trầm Sát nhắc nhở, nàng còn không biết nội lực có thể dùng như vậy. Ở hiện đại nàng chỉ mặc một bộ đồ giữ nhiệt chế tạo đặc biệt là xong.

Nhìn tuyết trắng mênh mông, núi xa, bình nguyên, dường như đều chỉ có một màu, nhưng bầu trời thì rất trong xanh, xanh tới trong veo.

”Nhường đường nào.”

Phía sau có người lớn tiếng nói, tiếp theo đó là mấy con ngựa phi nhanh lướt qua họ, vó ngựa giơ lên tuyết bắn đầy lên người họ, Lâu Thất bị bắn nhiều nhất.

Nguyệt lập tức nói: ”Có cần đuổi theo trút giận cho người không?”

Lâu Thất nói: ”Ta là người hẹp hòi như vậy sao? Đâu phải tới mức đó, chỉ là chuyện vặt vãnh thôi mà.”

Mọi người lặng lẽ không nói gì.

Người còn không hẹp hòi thù dai, một ngày nọ một gã nọ chỉ nói một câu, cô gái ơi, mặc nhiều vậy đâu nhìn thấy ngực nữa, người đã lấy hết lương khô của người ta vứt vào phân ngựa đó thôi.

Lại có một cô gái, giả vờ ngã xỉu muốn lên xe ngựa của chủ tử, người có cần phải lột hết trung y, vùi xuống cát nói giúp người ta tăng cường thể lực không?

Người gọi vậy là độ lượng.

”Này, các người có thái độ gì vậy? Ta nói cho các người biết...”

”Đi hướng nào?” Trầm Sát xen vào.

”Bên kia.” Lâu Thất chỉ đại.

Các thị vệ cạ lời, vã mồ hôi hột.

”Người có thể nghiêm túc một chút không?” Nguyệt không biết phải nói sao với nàng, đã nói là phải dựa vào nàng để tìm ra một hướng may mắn, vừa rồi người còn nói độ lượng không so đo, bây giờ sao lại chỉ về hướng của mấy người đó làm gì? Có dám nói không phải đuổi tới báo thù?

Lâu Thất tỏ ra rất vô tội: "Ta không có ý đó, các người hãy nhìn đám mây bên kia."

Mọi người liền nhìn về hướng nàng chỉ.

Ở phía chân trời rất xa có một đám mây trắng. Hai mươi thị vệ, Nguyệt vệ đại nhân và cả Đế Quân các hạ đều nhìn đám mây trắng đó nghiên cứu rất lâu, cuối cùng Trầm Sát là người đầu tiên hỏi: "Đám mây đó có gì bất thường sao?"

Lẽ nào, đám mây kia có chỉ dẫn gì?

Lẽ nào nơi có Thạch Túy Ngàn Năm thì mây trên trời cũng đặc biệt hơn?

Mọi người đều bắt đầu mừng rỡ.

Lúc này Lâu Thất mới chớp mắt nói một câu: "Các người không thấy tạo hình của đám mây trắng đó rất đáng yêu sao? Nhìn xem, một đám mây giống hình con bò sữa! Bò sữa biết là gì không? Chính là bò để vắt sữa! Nhìn xem, đám đó đó, có giống như bóng lưng của Nguyệt vệ đại nhân không?"

"Lâu Thất!"

"Lâu cô nương!"

Người còn nói là người không đùa giỡn.

88. Chương 88

Nói mãi cũng chỉ là nàng thấy đám mây đó dễ thương nên quyết định họ đi về hướng đó, như vậy chẳng khác nào trò đùa! Phải biết rằng lần này họ đi tìm Thạch Túy Ngàn Năm và Băng Bích Hồ! Không phải đi chơi! Băng Nguyên rộng lớn thế này, đi về một hướng nếu đi nhầm muốn đổi hướng khác không biết sẽ mất bao nhiêu thời gian.

"Lâu cô nương, có cần suy nghĩ thêm không?" Một thị vệ lên tiếng hỏi.

Lâu Thất nhìn về phía Trầm Sát, Trầm Sát vỗ Phi Ngân: "Đi!"

Sau đó phi ngựa về hướng Lâu Thất chỉ, không có bất cứ nghi ngờ hay do dự nào cả, nàng nói đi thì hẳn đi.

Lâu Thất nở nụ cười rạng rỡ: "Các người có nhận được tin tức gì cho hay những thứ đó xuất hiện ở phương hướng nào không? Có thấy rất nhiều người cùng đi về một hướng không?" Nói xong nàng khẽ quát một tiếng, phóng ngựa đuổi theo Trầm Sát.

Nguyệt nhìn theo bóng họ, khẽ mỉm cười. Đúng vậy, không ai biết Thạch Túy Ngàn Năm ở phương hướng nào, không nghe thấy bất cứ tin tức nào hết, mọi người vừa vào tới Băng Nguyên liền tự tìm hướng để đi, họ sao có thể hi vọng nàng ta chỉ ra một hướng đáng tin cậy chứ?

Ai nấy cũng chỉ dựa vào vận may.

”Đi thôi!”

Hơn hai mươi người cưỡi ngựa phi nhanh trên Băng Nguyên, võ ngựa hất vung bụi băng trắng toát, giống như mây trắng.

Băng Nguyên, băng tuyết bao phủ phần lớn diện tích đại lục, bề mặt bằng phẳng, lần đầu nhìn thấy Băng Nguyên, sẽ cảm than vì sự bao la của nó, sẽ thấy phong cảnh rất mê hồn, chỉ có điều động thực vật ở băng nguyên rất hiếm hoi, khiến con người cảm thấy rất lạnh, rất cô độc, có tên gọi là hoang mạc lạnh. Đối với họ điểm nguy hiểm chính là phi ngựa trên Băng Nguyên rất dễ bỏ qua bề mặt băng trơn trượt, nếu võ ngựa bị trượt ngã sẽ rất nghiêm trọng, họ đi đông người, càng sợ điểm này, có một người trượt ngã, người phía sau không kịp dừng lại sẽ giẫm đạp lên cả người lẫn ngựa, như vậy sẽ là bi kịch.

Vì thế sau khi họ vào vòng ngoài Băng Nguyên liền giảm tốc độ, phần lớn thời gian là dắt ngựa đi.

”Băng Nguyên thập bát động, có bản đồ phân bố động băng không?” Lâu Thất tìm mãi cuối cùng cũng không nhận được nữa, lên tiếng cầu nhàu.

”Nếu như có thứ đó thì mọi người đã đi về phía mười tám cái động đó rồi, chỉ ít có mười tám mục tiêu, đâu cần phải tìm kiếm không mục tiêu như thế này.” Nguyệt cũng rầu rĩ nói: ”Không có ai biết mười tám động băng đó ở đâu.”

Vì Thạch Túy Ngàn Năm nằm trong động băng vì thế họ phải tìm được động băng trước. Nhưng ở Băng Nguyên rộng vô biên, một màu trắng toát thế này, nhiều nhất chỉ nhìn thấy những mỏm nhám thạch màu nâu hoặc màu xám lộ ra ngoài hoặc là một số loài thực vật gần như khô héo, tìm lâu vậy rồi, mắt cũng rất mệt mỏi.

”Vậy thì lại có vấn đề, không ai biết động băng ở đâu, tại sao lại biết có mười tám động?” Lâu Thất thực sự không hiểu.

Nguyệt sững người, đúng là vậy, họ vẫn biết là Băng Nguyên thập bát động, nhưng không ai hỏi tại sao lại có mười tám động băng, tại sao lại là mười tám, ai thống kê, lẽ nào đối phương đã đi khắp Băng Nguyên, tìm hết mọi động băng sao?

Trầm Sát thấy một câu hỏi của nàng khiến Nguyệt sững người, khóe miệng hần khẽ nở nụ cười. ”Băng Nguyên thập bát động, bắt nguồn từ một cuốn sách vô danh, cũng không biết cuốn sách đó do ai biết, nội dung là một số câu chuyện các nơi, có điều đã rách nát lắm rồi, một nhà nho của Đông Thanh khi đó đã công bố nội dung bên trong, trong đó có nhắc tới Băng Nguyên thập bát động, nhưng nhiều năm qua vẫn

chưa có ai đi chứng thực, chỉ truyền lại như vậy thôi.”

”Chủ tử, người thật uyên bác.” Lâu Thất ôm lấy cánh tay hắn, không ngại khen ngợi.

Họ cũng phát hiện có người lặng lẽ đi theo họ, không có hành động gì khả nghi, chỉ đi theo, cũng tìm kiếm động băng ở xung quanh. Có lẽ là thấy họ đông người, nhìn lại rất lợi hại, khả năng tìm được động băng rất lớn nên muốn đi theo họ xem có thể kiếm được lợi lộc gì hay không. Sau khi tìm được động băng họ cũng đi theo vào, ai biết được động băng có rộng lớn hay không?

Nguyệt và mọi người cũng không đuổi, Băng Nguyên đâu phải của họ, người ta nói muốn đi theo con đường này cũng được. Chủ yếu là mai là mười lăm, họ không muốn gây chuyện, ngày mười lăm phải đảm bảo Lâu Thất luôn ở bên Đế Quân, không rời nửa bước, nếu như thực sự xảy ra chuyện họ không nhận định sẽ thua, nhưng vạn nhất khiến Lâu Thất và Đế Quân rời xa nhau thì đúng là phiền phức. Nơi này là ở Đông Thành, bên kia Băng Nguyên chính là Bắc Thương, và Trầm Sát thì chỉ dẫn theo hai mươi hai người.

Màn đêm nhanh chóng ập đến, đêm trên Băng Nguyên lạnh hơn tưởng tượng rất nhiều, cũng may họ đã có chuẩn bị, mỗi người đều có một áo choàng rất dày, thị vệ là lông thỏ hoặc lông hồ ly, màu xám hoặc màu nâu. Nguyệt là áo choàng tuyết điêu màu trắng, sau khi khoác lên người càng làm tôn nên gương mặt ngọc ngà như trăng sáng cùng khí chất thanh cao của hắn. Trầm Sát cũng mặc áo choàng tuyết điêu màu trắng, nghe họ nói, những thứ này đều là tuyết điêu trước đây họ săn được sau đó giữ lại lông để làm thành áo.

Những món đồ như thế không phải muốn mua là mua được, cho dù tự làm thì cũng phải tìm được lông thích hợp, muốn lông mượt mà phát sáng màu sắc lại phải đẹp, thì càng hiếm gặp. Giống như chiếc áo của Lâu Thất, trước khi xuất phát, Trầm Sát đích thân tới hoang nguyên Phá Vực săn hồ ly, Nhị Linh tận tay làm cho nàng.

Khi đó Trầm Sát mặt xám xịt không hài lòng, nói với nàng ra do thời gian gấp rút, hắn không thể tìm được hồ ly đồ quý giá, nếu không đã làm cho nàng một chiếc áo choàng lông hồ ly đồ. Việc này hắn cũng để trong lòng, lần này tới Băng Nguyên, Trầm Sát đã nói rồi, hắn muốn săn được ngân hồ cực phẩm của Băng Nguyên.

Ủng của họ cũng đều dùng da mềm để làm, Lâu Thất gợi ý cải tiếng để chống nước chống trơn. Hơn nữa họ đều có nội lực vì thế ban đêm cũng không quá khổ sở.

Họ đốt ba đồng lửa, mọi người vây thành một vòng, xe ngựa cũng được quây bên trong.

Trầm Sát và Lâu Thất nằm trong xe ngựa, trời lạnh, nàng không hề bài xích việc ngủ chung với hắn, lại còn chủ động cuộn mình trong lòng hắn. Trầm Sát ôm lấy nàng, đột nhiên hỏi một câu.

”Nàng có về được nữa không?”

Lâu Thất sững người, hoàn toàn không ngờ đêm đầu tiên ngủ ở Băng Nguyên hắn lại hỏi nàng một vấn đề như vậy. Nhưng nàng vẫn gượng cười trả lời hắn: ”Chắc là không về được nữa rồi.” Nàng hoàn toàn không

có manh mối nào để trở về, về thế nào? Tới đây là do máy bay gặp sự cố, khi bị cuốn vào xoáy nước khổng lồ trên biển, nàng thậm chí không thể khẳng định mình ở bên kia có được coi là đã chết hay không, hay là xoáy nước đó chỉ là một cầu nối, nàng vốn dĩ không chết, chỉ đi qua cầu nối đó để đến đây.

cho dù xoáy nước đó là cầu nối, nơi này không có vùng biển thần bí tam giác quỷ Bermuda, nàng tìm cầu nối đó ở đâu? Cho dù tìm được xoáy nước đáy biển thì nàng cũng không dám nhảy xuống thí nghiệm.

Thôi, cứ tiếp tục ở đây. Bên kia lão đạo sĩ thối cũng không cần nàng, mặc dù nàng còn có một vài người bạn nhưng mọi người đã quen với việc có cuộc sống riêng, không có ai đó, ngày tháng vẫn không có gì thay đổi. Nàng rất thoải mái, vốn dĩ đã quyết định rửa tay gác kiếm một mình lên rừng xuống biển, nói nghiêm túc cũng không có gì khác biệt.

"Tốt lắm!" Hấn hài lòng, nàng nên ở lại bên cạnh hấn, không được đi đâu cả.

Lâu Thất cạ lời, lắng qua chuyện khác: "Nghe thần y nói, Băng Nguyên có một loài Tuyết Trung Hoa, chàng có biết nó như thế nào không?" Khi đó nàng nghe tên loại hoa này cảm thấy nó rất đẹp, nhưng thần y nói rằng, trong cuốn sổ tay của tổ sư gia nhà họ mô tả rằng, Tuyết Trung Hoa không mang hình dáng như hoa bình thường, nhưng câu này có ý gì, là nói hoa đặc biệt hơn, đẹp hơn hoa bình thường, hay là nói Tuyết Trung Hoa chẳng bản không mang hình hài một bông hoa? Dù sao thì học cũng không biết, trong sổ tay cũng không viết rõ ràng.

Trong Kỳ Vật Chí của lão đạo sĩ thối cũng không có ghi chép về Tuyết Trung Hoa, có lẽ ông ta cũng không biết loại hoa này, vì ông ta không hề nhắc tới Băng Nguyên. Tuyết Trung Hoa không phải thuốc dẫn mà Trầm Sát cần dùng tới, nhưng nghe nói là loại thuốc tốt để trị đau, tăng cường thể chất. Là thần y si mê y đạo, đương nhiên sẽ muốn thu gom tất cả những thứ tốt có thể làm thuốc. Lâu Thất cũng đồng ý với ông ta, nếu như phát hiện ra Tuyết Trung Hoa nhất định sẽ mang về cho ông ta.

Chỉ có điều Tuyết Trung Hoa xem ra cũng không dễ dàng tìm được, đi cả ngày rồi cũng không nhìn thấy.

"Không biết." Hấn nhắm mắt: "Nhìn thấy rồi có lẽ sẽ biết."

Giống như Mê Hồn Hoa vậy.

Nghĩ tới Mê Hồn Hoa, hấn đột nhiên lại mở mắt hỏi: "Lần trước, Mê Hồn Hoa đã cho ta uống rồi sao?"

Lâu Thất gật đầu: "Đúng vậy, lần trước phát bệnh vì chàng mới giải Vương Chú, lại dùng nội lực, kèm thêm được hiệu của Âm Dương Thảo chưa hoàn toàn hấp thụ hết, có xung đột với độc cổ trong người chàng, sự xung đột này khiến chàng vô cùng đau đớn, nếu không có Mê Hồn Hoa áp chế độc tính, chàng sẽ không thể cầm cự được."

Thấy hấn không nói gì, nàng liền chống nửa người dậy nhìn hấn nói: "Chàng yên tâm, khi đó ta đã lấy một lọ máu nhỏ của chàng, đợi tới khi tìm đủ thuốc dẫn, ta có thể tách ra được hiệu của Mê Hồn Hoa từ trong máu, vẫn có thể dùng được."

Nữ nhân của hắn quả nhiên lợi hại! Trầm Sát nhìn đôi môi mấp máy trước mặt liền kéo nàng xuống, xoay người đè nàng xuống phía dưới, đang định hôn nàng thì xe ngựa bỗng nhiên rung chuyển mạnh, bánh xe vọng tới tiếng răng rắc, cả chiếc xe bất ngờ lún xuống.

Trầm Sát lập tức ôm lấy nàng, đạp cửa xe bay ra ngoài, bóng họ vừa ra khỏi xe, mặt đất sập xuống, xuất hiện một hố khổng lồ, cả chiếc xe ngựa đều rơi xuống hố phát ra âm thanh vang rền, phá tan màn đêm yên tĩnh trên Băng Nguyên.

”Chủ tử.”

Mọi người lập tức bay lên, hạ xuống bên cạnh họ.

Trầm Sát ôm chặt lấy Lâu Thất: ”Kiểm tra!”

Nguyệt đích thân dẫn người bay xuống hố khổng lồ kia.

Ba đồng lửa cũng nằm trong phạm vi bị sụt lún, vì thấy bây giờ trước mặt họ là bóng tối mờ ảo, mặc dù không tối mức mật mù không nhìn thấy gì nhưng cũng không thể nhìn rõ phía xa, chỉ cảm nhận được những người đi theo họ đã bị đánh thức, nhìn về phía xa, không dám lại gần nghe ngóng.

”Chắc không phải do con người gây ra.” Lâu Thất bỗng lên tiếng. Nếu như có người, đâu có thể lại gần gây ra việc lớn thế này mà họ không hề hay biết.

Hơn nữa, hố lớn thế này, nếu như do người làm thì không biết phải đào bao nhiêu lâu.

89. Chương 89

Trước khi xe rung lên, họ hoàn toàn không cảm thấy có người, hơn nữa, mặt đất bất ngờ lún xuống, nếu như có người chắc chắn sẽ không kịp chạy.

Họ vốn đã chuẩn bị đi ngủ, vì bây giờ ở bên ngoài, đương nhiên không thể thoải mái như khi ở Tam Trùng Điện, vì vậy trang phục trên người vẫn mặc chỉnh tề, chỉ là không có áo choàng, áo khoác dày mặc ngoài cũng đã cởi. Lâu Thất chuẩn bị y phục nam giới, khi trước mua sắm rất nhiều đồ ở trong thành, trong đó cũng gồm cả mười mấy bộ đồ nam giới, vì thế bây giờ ăn vận không hề lộ liễu. Nhưng những thị vệ kia vẫn không dám nhìn, giữ lễ nghĩa, vì trong mặt họ, không mặc áo ngoài chính là ăn vận chưa kín đáo, huống họ nàng còn không đi giày đi tất, để lộ một đôi chân nhỏ nhắn trắng như tuyết.

Trầm Sát ôm chặt nàng, không hề muốn đặt nàng xuống.

Hắn cũng đứng chân không trên mặt đất.

”Hãy lấy giày tất và y phục trong xe ngựa ra trước.” Lâu Thất nói.

Vừa dứt lời, Trần Thập liền mang đồ bay ra, cúi đầu bước lại gần, đưa y phục lên trước mặt, che chắn tầm mắt của mình.

Lâu Thất đón lấy, đi giày và thắt của mình trong lòng Trầm Sát, sau đó Trầm Sát mới đặt nàng xuống, lấy áo khoác màu đen mặc lên cho nàng, sau đó lại đeo chiếc đai lưng đặc biệt giúp nàng, cuối cùng giúp nàng khoác áo choàng, xong xuôi tất cả hẳn mới thở phào.

”Chàng mau đi giày vào.” Lâu Thất chun mũi, cúi xuống định giúp hẳn đi giày.

Trầm Sát kéo nàng đứng dậy: ”Bổn Đế Quân tự làm.”

”Vậy ta cũng xuống xem sao!” Lâu Thất nói xong liền chạy tới bên hố.

Đường kính hố rộng chừng mười mét, độ sâu, nhìn độ cao mà Nguyệt và mọi người đứng ở bên dưới ước chừng độ sâu năm mét.

Ngựa kéo xe tuy không phải hãn huyết bảo mã, nhưng cũng là xích huyết khó tìm, bây giờ đang bị thương, hí lên đau đớn, đã có thị vệ giúp chúng kiểm tra vết thương.

Khoang xe rất nặng, làm bằng gỗ tốt cực nặng, tuy không bị vỡ vụn nhưng cũng đã có vài chỗ bị tổn hại, cửa thì đã bị Trầm Sát đập vỡ ra.

Họ không biết sửa xe, xe như thế này cho dù khiêng nên cũng không thể sửa được.

Lâu Thất trong lòng đau đớn, không có xe ngựa thoải mái để ngủ rồi.

”Hãy lấy đồ đạc trong xe ra.” Nguyệt đang sai bảo một thị vệ.

Lâu Thất nhảy xuống khiến hẳn giật mình: ”Lâu Thất, ngươi nên ở bên cạnh chủ tử.” Giọng hẳn không giấu vẻ lo lắng. Giờ tý qua đi sẽ là mười lăm.

Lâu Thất vừa nãy nhất thời không nhớ tới, bây giờ nghe hẳn nói vậy nàng lập tức giật mình, mười lăm tới, nàng phải kê sát bên cạnh Trầm Sát: ”Là ta sơ suất rồi.” Nàng lập tức vận khí định nhảy lên thì Trầm Sát đã nhảy xuống, đưa tay nắm lấy tay nàng.

Nguyệt và Lâu Thất đều thở phào.

Tuy thời gian chưa tới, nhưng thực sự chỉ sợ vạ nhất.

Bên trên có tiếng của Lâu Tín: "Đứng lại."

Tiếp theo đó là giọng nói lại: "Chúng ta không có ác ý, chỉ tới xem đã xảy ra chuyện gì thôi, xem có gì cần chúng ta giúp đỡ không?"

"Không cần."

"Xe ngựa của các người bị lún xuống sao? Nghe nói Băng Nguyên có một số nơi bề mặt rất mỏng, không phải là mặt đất thật sự, do băng tuyết đóng một lớp băng trên mặt hồ, sau đó chất thêm mấy lớp băng tuyết nữa nhìn sẽ rất giống mặt đất, thực ra giống như cạh bấy. Ta nghĩ chắc các người đốt lửa bên trên, xe ngựa lại nặng nên mới đè vỡ mặt băng, rơi xuống hồ trước đây."

Giọng nói đó rất bình tĩnh, có căn cứ, tới Lâu Thất nghe xong cũng cảm thấy có căn cứ khoa học, nàng vốn dĩ cũng chỉ đoán vậy thôi.

Coi như họ xui xẻo, gặp phải nơi như vậy, lại chọn một nơi thế này để qua đêm.

"Đa tạ các hạ quan tâm, mời về đi." Giọng của Lâu Tín không còn lạnh lùng như lúc đầu, nhưng vẫn canh giữ bên ngoài không cho ai vào. Giọng nam kia lại nói: "Nếu đã không cần giúp đỡ vậy thì chúng ta tiếp tục về nghỉ ngơi thôi. Huynh đệ, ta họ Niên, tên thô thiển chỉ một chữ Dao, tới đây cũng chỉ muốn mở rộng tầm mắt, thực sự không có ác ý, có cần giúp đỡ điều gì huynh cứ gọi tên ta, ta sẽ lập tức tới liền."

Lâu Thất nghe người đàn ông tên Niên Dao nói vậy chỉ cảm thấy hắn thật tốt tính, ngữ khí rất bình tĩnh thành khẩn, không hề có chút biến đổi thái độ, cũng hoàn toàn không giận dữ vì sự lạnh lùng xa cách của Lâu Tín.

"Gã Niên Dao này nói không sai, nguyên nhân gây sụt lún chính là như hắn nói." Nguyệt kiểm tra một lượt xong nói. Hắn cũng có vài phần bức bối, nơi nghỉ là do hắn chọn, hắn hoàn toàn ngờ tới khả năng này, không kiểm tra ra vấn đề của vùng đất này.

Bây giờ ngựa đã bị thương, xe cũng đã hỏng.

"Xe ngựa không có cũng không sao, tiếp theo có lẽ xe ngựa sẽ là gánh nặng." Trầm Sát bình tĩnh nói.

Lúc này một thị vệ bỗng kêu lên một tiếng.

"Có phát hiện gì sao?" Nguyệt lập tức nói.

"Nguyệt vệ đại nhân, hãy lắng nghe."

Thị vệ đó gõ nhẹ lên bức vách trước mặt, đó là vách hổ do băng tuyết hình thành, hấn vừa gõ liền có thể nghe ra đầu bên kia là trống.

”Lẽ nào còn có một hổ nữa.”

”Đục xuyên qua.” Lâu Thất nói.

”Để ta.” Nguyệt vung tay đánh lên vách băng, chỉ thấy các mảnh băng vụn rơi xuống để lộ ra một lớp băng trơn tru, hơi trong suốt. ”Ý?”

”Đó không phải là một hổ băng, rất khác, có vẻ rất sâu.”

Lâu Thất lập tức chạy lại, nhân tiện kéo theo Trầm Sát.

Vốn dĩ cho dù lớp băng này là trong suốt, đầu bên kia là lòng đất vậy thì cũng phải là tối tăm không nhìn thấy gì mới đúng nhưng họ thông qua vách băng trong suốt có thể thấp thoáng nhìn thấy những cái bóng màu xanh lục, xanh lam và đỏ, chỉ là không nhìn ra đó là thứ gì.

”Động băng!” Lâu Thất phấn chấn.

Đây chính xác là một động băng! Nơi lún xuống thực ra là cửa vào của động băng.

Những người khác lập tức hào hứng: ”Tìm ra động băng rồi!”

”Thật không ngờ, đúng là bất ngờ.”

”Hãy phá vỡ vách băng, sau đó gọi những người khác tới.” Lâu Thất vui mừng khôn xiết, chỉ muốn mau chóng xuống thám hiểm, đây là việc nàng thích, thám hiểm là điều nàng thích nhất, nếu không sao nàng có thể một mình lái máy bay tới khu vực tam giác quỷ.

Trầm Sát đánh một chuông, không hề phát ra tiếng động, dưới tay xuất hiện vô số vết nứt, Lâu Thất lại khẽ đẩy một cái, vách băng dày chừng hơn hai mươi phần liền vỡ vụn ra, tích thành một đống mảnh băng.

”A...”

”Đây là...”

Người đứng ngoài động đều tròn tròn mắt.

Đẹp quá.

Đây chính là từ đầu tiên xuất hiện trong đầu họ.

Trong động băng, các cột băng với đủ mọi hình dạng, chỏm băng, núi băng nhỏ, trong suốt lấp lánh, rất đặc sắc. Trên bề mặt có một lớp bề mặt không biết là thứ gì. Những ánh sáng xanh đỏ kia chính là do những thứ này phát ra, màu sắc sắc sỡ chiếu sáng băng tuyết lấp lánh, nhìn giống như động phủ thần tiên, không phải phạm gian.

Lâu Thất chưa từng nhìn thấy động băng ở hiện đại, trên thực tế thì nàng có đi qua động băng sau này được làm thành cảnh quan du lịch, nhưng ánh sáng rực rỡ bên trong thì là do được lắp đèn, tạo nên khung cảnh tuyệt đẹp nên thơ. Nhưng nơi này tuyệt đối không có đèn, những ánh huỳnh quang sắc sỡ kia là sao?

”Chủ tử, mọi người đều đã xuống hết rồi.”

Vốn dĩ vùng sụt lún khá lớn, bây giờ hai mươi người đều xuống cả cũng không thấy quá chật chội, có người muốn đốt đuốc, Lâu Thất lập tức ngăn lại: ”Đừng thu hút người tới đây.”

Lâu Tín không hiểu: ”Đội lát chúng ta đi vào, đối phương chắc chắn cũng sẽ nhìn thấy.”

”Người ngốc sao.” Lâu Thất trừng mắt nhìn hắn: ”Chúng ta vào xong sẽ lắp cửa lại? Động này phải hy sinh xe ngựa của bốn cô nương mới phát hiện ra được, dựa vào đâu mà để người khác hưởng lợi.”

”Nhưng cửa vào bị bịt lại rồi, chúng ta làm sao ra được?” Lâu Tín lại hỏi.

Lâu Thất nói: ”Nhất định còn có một cửa ra khác, tìm là được, người ngốc sao.” Nói xong nàng liền đi quan sát một lượt, sắp xếp mọi người mang đồ theo, chuẩn bị vào động.

Lâu Tín bất giác hỏi Trần Thập ở bên cạnh: ”Tại sao nhất định sẽ có một cửa ra khác.”

Trần Thập lắc đầu: ”Ta cũng không biết.”

Mang hết những đồ cần thiết theo, bây giờ ngựa của họ cũng hơi rắc rối một chút, không gian bên trong chắc không rộng rãi, cho ngựa đi vào sẽ không tiện, vì thế không thể dẫn theo ngựa.

Trần Sát nói: ”Phi Ngân sẽ dẫn chúng đi.” Phi Ngân và Đạp Tuyết đều là đệ vương của hãn huyết bảo mã, những con ngựa khác sẽ đi theo chúng, Phi Ngân đi theo hắn đã lâu, có thể tìm được hắn.

Lâu Thất nói: ”Ta sẽ đánh dấu trên người chúng, sau này chúng không tìm tới ta cũng có thể tìm chúng.”

Trầm Sát đi theo nàng, thấy nàng lại sờ lên eo, không biết lấy ra thứ gì bôi lên thân ngựa, động tác rất nhanh, nhìn không rõ chỗ đã bôi có những thứ gì.

”Đạp Tuyết, ngoan ngoãn dẫn các huynh đệ đi, theo Phi Ngân, men theo chỗ này, nếu như có người xấu muốn bắt các ngươi vậy thì hãy đạp thật mạnh vào mông bọn chúng, không đánh lại được thì hãy chạy, đợi ta về sẽ báo thù cho các ngươi, biết không hả?”

Trầm Sát nghe nàng dặn dò Đạp Tuyết như vậy, không khỏi cạn lời.

Đợi khi họ lấp động xong, mọi người đã chuẩn bị xong xuôi.

”Đi thôi, chúng ta đi lấy Thạch Tử Ngàn Năm, bắt Băng Bích Hồ!” Lâu Thất hào hứng. Mọi người đều vã mồ hôi, vô tình phát hiện ra một động băng đã là rất may mắn rồi, đương nhiên họ cũng hi vọng những bảo vật kia ở trong động băng này, nhưng cũng không dám tự tin như nàng, nói cứ như thể những món đồ kia đang ở đây đợi nàng ta tới lấy vậy.

Có điều Trầm Sát cảm thấy rất có khả năng, Lâu Thất rất may mắn, là thuốc của hắn cũng là phúc tinh của hắn, nói không chừng điều nàng nói sẽ thành hiện thực.

Trong động sẽ rất ẩm ướt, mọi người phản cảm thận đấy.” Lâu Thất tuy hào hứng nhưng cũng không quên nhắc nhở mọi người.

”Vâng, Lâu cô nương yên tâm.”

Mọi người vào trong động băng, bên ngoài khí lạnh thấu xương, không ngờ vào trong này lại ấm áp hơn nhiều. Mặt đất quả nhiên rất trơn, chỉ có thể cẩn thận nhích từng bước nhỏ.

Đợi khi mọi người đều đã vào trong, Nguyệt liền bị cửa vào lại.

Lâu Thất bước tới, tung chưởng đánh ba chưởng rất nhẹ nhàng lên trên cửa động, Nguyệt bất giác hỏi: ”Lâu Thất, ngươi làm vậy làm gì?” Cửa động hắn đã dùng những mảnh băng dày ban nãy bịt lại rồi, bên trong lại xúc thêm một ít băng để lấp thêm vào, nàng làm vậy để làm gì?

Vừa dứt lời, hắn liền nghe thấy trên đỉnh đầu có tiếng băng tuyết rơi xuống.

90. Chương 90

Hắn lập tức hiểu ra, không khỏi khen ngợi nhìn Lâu Thất: ”Ngươi lợi hại!”

”Đương nhiên rồi.” Lâu Thất không hề khiêm tốn. Cửa động họ bịt lại, nhìn cái là nhận ra liền, nàng dùng nội lực đánh băng tuyết rơi xuống, vừa hay có thể bịt chặt cửa động lại, như vậy người khác sẽ không dễ dàng phát hiện ra. Đợi khi bọn họ phát hiện ra nói không chừng họ đã lấy được đồ rồi.

Trong động băng quả nhiên ấm áp hơn một chút, sau khi bật cửa động lại càng ấm hơn. Bây giờ họ có thể thấp đuốc nhưng để phòng nhiệt độ lửa quá cao, họ chỉ thấp ba ngọn đuốc. Có đuốc, cảnh vật bên trong càng đẹp hơn. Nhũ băng, cột băng, thác băng đều giống như những tác phẩm khéo léo của thợ thủ công, yên tĩnh nằm trong động, không biết đã lặng lẽ đẹp xinh như vậy bao lâu rồi.

Lúc này, Trầm Sát đột nhiên nắm chặt lấy tay Lâu Thất, nàng sững người lại, quay đầu nhìn hắn thì thấy sắc mặt hắn có phần dịu dàng, hàng lông mày nhíu chặt ban nãy còn chưa kịp giãn ra.

Nàng liền hiểu ra, giờ tỷ đã tới, mặc dù có nàng bên cạnh độc cổ không phát tác nhưng hắn đã hình thành phản xạ có điều kiện, tới giờ toàn thân sẽ chuẩn bị để chịu đau, chờ đợi sự dày vò mà người thường không thể chịu đựng được.

Lâu Thất liền nắm chặt lấy tay hắn: "Không sao đâu."

"Ừ, không sao." Hắn nhìn nàng, lông mày giãn ra, cơ thể căng thẳng cũng thư thái trở lại.

Nguyệt thấy vậy cũng thở phào, nhìn Lâu Thất cũng càng thêm vừa mắt. Nàng ta rất tốt, rất tốt, lại lập thêm một công lao lớn, ừ, lần này nếu như có thể tìm được Thạch Tử Ngàn Năm hoặc Băng Bích Hồ, nàng sẽ lập được một công. Những việc này đều là đại công.

"Mọi người nghe cho rõ đây, mục tiêu lần này của chúng ta là Băng Bích Hồ, vì thế thứ chúng ta cần tìm là Băng Bích Hồ, Thạch Tử Ngàn Năm chẳng qua chỉ là tiện đường, mọi người không thể lấy lộn, hiểu chứ?" Lâu Thất liếc nhìn mọi người.

"Đã hiểu!" Các thị vệ đồng loạt lên tiếng trả lời.

"Được, vậy chia nhau ra đi tìm."

Lâu Thất vung tay, đi trước về phía lớp băng phát sáng khiến nàng tò mò kia, nàng muốn nhìn xem đó là thứ gì. Trầm Sát bây giờ bắt đầu không thể rời xa nàng, hơn nữa hai người nhất định phải có tiếp xúc cơ thể, vì thế hắn liền ôm lấy eo nàng, cũng mặc kệ nàng, chỉ cần đi theo nàng là được.

"Nàng nhìn gì vậy?" Nhưng thấy nàng ghé sát vào những cột băng kia chăm chú quan sát, hắn lại không nhìn được đành lên tiếng.

"Ừ, những thứ này là vi sinh vật có thể phát sáng này bám lên trên, chỉ có điều ở đây không có thiết bị gì để nghiên cứu." Thực ra cho dù có thiết bị nàng cũng không thể đi nghiên cứu những vi sinh vật này, chỉ cần biết được nguyên nhân đại khái là được. Những vi sinh vật này không phải đâu đâu cũng có, chỉ có trên bề mặt một số tầng băng.

Thiên nhiên đúng là vô cùng thần kỳ, cho dù là những vi sinh vật phát sáng, tại sao có cái màu đỏ có cái màu xanh? Thật thần kỳ.

Nàng đi thám hiểm cũng muốn phát hiện ra những điều thần kỳ cho đã.

Trong động băng ánh sáng không đủ, tìm Băng Bích Hồ to bằng ngón tay trắng như tuyết thì không phải việc dễ dàng, vì thế họ chỉ có thể ngắm vẻ đẹp và sự thần kỳ trong động băng một lát, sau đó thì không thể nhìn ngắm được nữa, mọi người đều tản ra đi tìm vết tích của Băng Bích Hồ. Cột băng và các thác băng còn đỡ, tìm ở những chóp băng, gai băng, nắm băng khó hơn rất nhiều, họ sợ Băng Bích Hồ sẽ nấp trong những khe nứt, vì thế không dám lơ là, đều cẩn thận tìm kiếm.

Đây cũng là việc bất đắc dĩ khi không còn cách nào, chỉ có thể tìm như vậy, không ai ghi chép thói quen, tập tính của Băng Bích Hồ, họ không có cách nào dẫn dụ nó ra, chỉ đành phải dùng cách ngờ nghệch này mà thôi.

Lâu Thất cũng đã thử nghiệm mấy lần, ví dụ dùng thuốc có mùi dẫn dụ, hoặc phát ra âm thanh giống như tiếng muối kêu cũng không có tác dụng.

"Bên trong không có gì cả, Băng Bích Hồ này lấy gì làm thức ăn?" Trần Thập bỗng nhiên hỏi một câu, câu nói này chẳng qua chỉ là hấn lẩm bầm một mình, vì hấn đang bức bối, lẽ nào Băng Bích Hồ không cần ăn gì sao?

Nhưng Lâu Thất nghe nói vậy, ánh mắt vụt sáng, khê búng mong tay: "Ta biết rồi, nước." Băng Bích Hồ nếu không ăn gì, nước chắc chắn phải uống.

"Nhưng trong động làm gì có nước." Nguyệt hỏi.

Họ cứ tìm kiếm như vậy đúng là không phải cách, cũng không biết cần tìm tới khi nào, nhờ động băng không có Băng Bích Hồ thì phải làm sao? Không bằng nghe theo lời nàng.

"Một điều kiện để hình thành động băng là nhất định sẽ có hai lối ra, trong tình trạng bịt kín thế này, độ cao của hai cửa ra sẽ phải có khoảng cách chiều cao nhất định, địa thế nơi chúng ta nghỉ lúc trước là vị trí cao nhất của nơi này, vì thế cửa ra nữa sẽ là địa thế khá thấp." Lâu Thất nói: "Thứ hai, dưới lòng đất trong động nhất định phải có nguồn nước, hơn nữa nhiệt độ ở đó cũng không để nước đóng băng, hoặc trong nguồn nước sẽ có một số thứ vật có thể để Băng Bích Hồ ăn nên chúng ta không cần phải vất vả bò khắp nơi tìm những khe nứt nhỏ, mà cần đi tìm nguồn nước."

Khi Lâu Thất nói Trầm Sát thông thường đều lặng lẽ nhìn nàng.

Lâu Thất tự tin, tỏa sáng khi nói về những kiến thức mà họ không biết, hấn thường cảm thấy càng nhìn càng đẹp, càng nhìn càng thích. Trong thiên hạ này không ít nữ tử đọc nhiều sách, nhưng hấn chưa bao giờ thấy ai hiểu biết nhiều như nàng, cái gì là điều kiện hình thành động băng, họ chưa từng nghe qua, nhưng nàng có thể mạch lạc liệt kê ra cho họ.

Hấn thích người con gái như vậy, cực kỳ thích.

Ôm chặt lấy eo nàng, hắn muốn nếm thử mùi vị của nàng, đáng tiếc nơi này quá đông người, không tiện.

Tìm ra nguồn nước và tìm Băng Bích Hồ ở mỗi góc nhỏ, độ khó đúng là khác biệt quá lớn. Nàng nói rất có căn cứ, khiến mọi người đều phấn chấn, những thị vệ kia nhìn nàng với ánh mắt sùng bái.

”Được, vậy bây giờ hãy tản ra tìm nguồn nước.”

Độ sâu của động băng cũng nằm ngoài dự tính của họ, họ đã tìm được một đoạn rất dài nhưng vẫn chưa nhìn thấy cửa ra. Nhiều người tìm nguồn nước thế này, Nguyệt bảo Lâu Thất nghỉ ngơi, nhiệm vụ của nàng chỉ là theo sát Trầm Sát, chỉ cần như vậy là được.

Lâu Thất gật đầu đồng ý, nàng chỉ cần đi về phía trước, dù sao thì khi lại gần nguồn nước, nàng nhất định sẽ cảm nhận được. Trầm Sát dường như cũng nhớ tới lần trước, nàng cũng dựa vào cảm nhận siêu mạnh để tìm ra nguồn nước, ở cách xa như vậy còn cảm nhận được, trong động băng này càng dễ cảm nhận được. Mặc dù thực hắn cũng không tại sao nàng lại cảm nhận được.

Đổi mục tiêu, đi cũng nhanh hơn nhiều. Lâu Thất dứt khoát kéo Trầm Sát đi ngắm vẻ đẹp của những bông hoa băng, đang nói với hắn về những tượng băng điêu khắc mà nàng từng nhìn thấy, Trầm Sát bất giác đứng lại, đồng thời cũng kéo chặt nàng lại.

”Sao vậy?”

”Nàng hãy nhìn hoa băng ở bên kia.”

Lâu Thất nhìn theo ánh mắt hắn, chỉ thấy phía dưới một vùng thác băng, có mấy bông hoa băng to chừng miệng bát, thoát nhìn rất đẹp, giống như hoa sen, gần như trong suốt, rất thanh cao thuần khiết, xinh đẹp lấp lánh. Một thị vệ đang bước tới bên cạnh, hắn cũng bị bông hoa băng đó thu hút, vừa bước vừa ngoảnh đầu nhìn, sau đó thò tay chạm vào.

”Đừng chạm vào.” Trầm Sát quát lên, nhưng thị vệ đó nhất thời không nghĩ rằng câu nói đó là nói mình, vẫn sờ về phía bông hoa sau đó mới quay đầu lại.

Quay đầu và chạm vào hoa gần như diễn ra đồng thời, vì thế hắn không nhìn thấy, trong nháy mắt bất ngờ có một thứ to bằng ngón tay thò ra, thứ đó liền chui vào trong lòng bàn tay hắn, động tác vô cùng mau lẹ.

Tới Trầm Sát và Lâu Thất cũng chỉ nhìn thấy thứ đó có màu xám, đầu rất nhọn, Trầm Sát và Lâu Thất căn bản không kịp làm gì, vì họ không ngờ thứ đó lại chui vào trong tay của thị vệ, đợi khi họ phản ứng lại thì thứ đó đã chui toàn bộ vào trong bàn tay của thị vệ kia.

Khi Trầm Sát lên tiếng, những người khác cũng quay lại, chỉ thấy hai người họ đều nhìn thị vệ kia nên cũng nhìn về phía hắn ta.

Thị vệ kia trở thành trung tâm chú ý, cảm thấy rất kì lạ.

”Sao vậy?”

”Người không cảm thấy điều gì bất thường sao?” Lâu Thất vừa hỏi vừa cùng Trầm Sát lại gần phía hấn.

Thị vệ kia lắc đầu: ”Không thấy gì bất thường cả.”

Lâu Thất nói với một thị vệ ở bên cạnh: ”Chặt cánh tay phải của hấn ta!”

Lời nàng nói rất lạnh lùng, khác hoàn toàn với những khi cười đùa với họ, thị vệ kia tưởng mình nghe nhầm, ngớ người hỏi lại: ”Lâu cô nương, cô nương nói gì?”

”Mau chặt cánh tay phải của hấn! Chặt tới sát vai!” Lần này nàng nói với Trầm Sát, chỉ có hấn mới không nghi ngờ những điều nàng nói, trực tiếp ra tay.

Trầm Sát một tay ôm lấy nàng, một tay rút Phá Sát ra, vung lên không chém về phía vai phải của thị vệ kia.

”Đế Quân!”

Thị vệ kinh hãi, lăn qua một bên né tránh theo phản xạ.

Lâu Thất chỉ cảm thấy đầu lông mày khẽ giật, kéo Trầm Sát định chặt lần thứ hai lại, lắc đầu, sắc mặt sa sầm: ”Muộn rồi!”

Muộn rồi, vừa rồi nàng cũng nghĩ tới đã quá muộn, quá muộn rồi.

”Lâu cô nương, rốt cuộc cô nương nói gì vậy? Cái gì muộn rồi? Ta không cảm thấy gì cả...”

Thị vệ kia còn chưa dứt lời, đột nhiên hai mắt lồi ra, đúng vậy chính là đột nhiên lồi ra, hai con mắt lồi hẳn ra ngoài, sau đó trông mắt phải có một cái đầu màu máu nhọn hoắt chui ra.

Xoẹt.

Một tiếng động khê vang lên, thứ đó chui hẳn ra ngoài, mang theo một mình máu me, nó đang bò trên mặt thị vệ sau đó lại cong người, chui vào trong má của hấn ta.

Tất cả những điều đó chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Mọi người giống như bị một cánh tay vô hình bóp chặt lấy cổ họng, căn bản không ai thốt lên lời, bọn họ thậm chí còn không biết nên phản ứng thế nào. Họ, chưa bao giờ nhìn thấy cảnh như vậy, khiến toàn thân lạnh toát, run rẩy. Họ không động đậy, không làm gì, vì thức sự giống Lâu Thất nói, muộn rồi.

Đã muộn rồi, vì chỉ trong tích tắc, họ đã không còn cảm nhận được hơi thở của thị vệ kia nữa, hắn đã chết tức thì.

Căn bản không kịp, không kịp làm gì.

Có người liền nhớ ra, nếu như vừa nãy hắn không né một đao của Đế Quân, có phải là hắn chỉ mất đi một cánh tay, nhưng vẫn bảo toàn được tính mạng?

”Mẹ kiếp! Đó là thứ gì vậy!” Cuối cùng cũng có một người kêu lên.

Cơ thể của thị vệ kia cũng ngã xuống khi hắn nói ra câu nói đó.

91. Chương 91

Sau khi bị ngã xuống, họ lại nhìn thấy một con trùng đầu nhọn chui từ trong mắt trái của hắn, sau đó tiếp tục bò từ đỉnh đầu của hắn trực tiếp chui vào trong.

Hơn nữa, khi con trùng kia tiến vào trong da thịt còn nghe thấy âm thanh của da bị nứt ra, trong động băng yên tĩnh nghe thấy rất rõ ràng, khiến mọi người nghe đều dựng tóc gáy.

“Lùi lại, không nên đụng vào Băng Hoa.” Sắc mặt Trầm Sát cũng đen lại. Chỉ có thể, chỉ một con trùng to bằng đầu ngón tay như thế, trong nháy mắt đã cướp mất tính mạng một thị vệ võ công cao cường của hắn.

Đúng thế, nếu thị vệ này võ công cao cường thì vừa rồi cũng không thể tránh thoát được một chiêu kia của hắn.

Người vừa đứng bên cạnh thị vệ đã bị chết kia trong lòng vừa đau đớn lại càng thêm phẫn nộ, cắn răng rút kiếm ra muốn chém bay mấy đóa hoa kia. Đây đâu còn là Băng Hoa nữa, chỗ nào là băng, chỗ nào là hoa chứ? Bên trong nó thể mà lại nuôi một đám quái trùng đáng sợ như thế. Trong lòng hắn tràn đầy sự tự trách, nếu không phải vừa rồi hắn nghi ngờ lời của Lâu Thất, nếu lúc đó hắn cứ theo lời nói của nàng mà là thì huynh đệ của hắn có phải là sẽ không chết hay không?

“Đừng chém.” Sát khí trong người Trầm Sát không khống chế được bộc phát ra. Phá Sát trong tay vừa huyển, tay cầm vọt ra ngoài, đánh trúng kiếm của người kia.

Thế nhưng, lúc kiếm của người kia rơi xuống lại đụng phải một đóa hoa trong đó.

“Lùi lại, mau lùi lại.”

Ngay lập tức Lâu Thất hoảng sợ kêu lên.

Thị vệ kia cũng không suy nghĩ gì, lần này, Lâu Thất nói gì hắn cũng nghe theo, lập tức làm như vậy.

Có điều, tốc độ của hắn rất nhanh, nhưng cũng không nhanh bằng con trùng đầu nhọn trong Băng hoa. Ngay lúc này, Băng hoa lập tức nổ ra, sau đó một con trùng đầu nhọn giống như vừa rời bay vụt ra, bay đến trên mặt thị vệ kia, “xát” một tiếng chui vào trong. Tất cả chuyện này chỉ xảy ra trong nháy mắt, đồ vật trong tay Lâu Thất căn bản cũng không kịp vấy ra, không kịp nữa.

“Tân ca.”

Hai thị vệ đứng gần thị vệ kia hô to một tiếng muốn kéo hắn lại, lúc này Trầm Sát đã rất tức giận, hét lên một tiếng: “Lùi lại.”

Mọi người lập tức lùi lại, cách xa hai cổ thi thể và đám hoa kia, người nào cũng kinh hãi, hoảng sợ, toàn thân phát run nhìn huynh đệ vừa rồi còn sống sờ sờ, trong nháy mắt đã biến thành hai cổ thi thể. Trên người hai người đó còn có quái trùng đang không ngừng chui ra chui vào. Bọn họ lại chỉ dám đứng nhìn, không dám đến gần.

Một cảm giác u ám đáng sợ đang len lỏi trong lòng mỗi người, khiến họ như muốn gào thét thật to, ngực bị chặn như muốn phá tung ra.

“Sao có thể như thế được?” Có người lầm bầm một tiếng.

“Lâu Thất, đó là thứ gì vậy?” Nguyệt đi đến bên người Lâu Thất, nặng nề hỏi. Lần này ra ngoài họ mang theo hai mươi thị vệ đều là những tinh anh trong tinh anh, võ công cũng thuộc loại mạnh nhất. Họ vẫn luôn nghĩ rằng khả năng sẽ có nhiều cao thủ đến để tranh đoạt bảo vật, cho nên trong lòng cũng đã chuẩn bị rất tốt. Ai ngờ họ không đánh nhau mà lại để cho hai con trùng nhỏ nhỏ này lấy mạng hai người của họ.

Lâu Thất lắc lắc đầu, trầm giọng nói: “Ta cũng không biết đây là thứ gì, trước giờ cũng chưa từng gặp qua.”

“Vậy sao vừa rồi người lại biết phải chém đứt tay hắn?”

“Ta chỉ đoán thôi.” Nhìn thấy thị vệ đã ở cùng mình hơn một tháng, nay lại thành hai cổ thi thể toàn thân lở loét như thế, cảm xúc của Lâu Thất cũng không tốt hơn họ là bao.

“Thứ kia chui vào thân thể vừa nhanh vừa dễ dàng như thế, ta chỉ nghĩ không thể để chúng chui vào những chỗ quan trọng trong người, cho nên mới bảo phải nhanh chóng chém cánh tay đi, nếu không nó có thể sẽ

chui cả vào đầu nữa.”

Nguyệt im lặng, mọi người cũng không ai biết đây là loài vật gì, nhưng đầu óc Lâu Thất lại xoay chuyển nhanh hơn nhiều so với họ. Lúc này đây, hắn phải thực sự thừa nhận, bản thân hắn không bằng nàng.

Lần này, trong lòng Nguyệt cũng có vài phần bội phục Lâu Thất. Bởi vì trước đây những thứ mà nàng biết, trong mắt hắn chỉ cho rằng là nàng từng học còn bọn hắn chưa biết mà thôi, đó cũng không cho thấy nàng lợi hại hơn bọn hắn. Thế nhưng hôm nay, cùng là những thứ mọi người không biết là gì, bọn họ lại hoàn toàn không nghĩ được xử lý nó thế nào.

“Bây giờ chúng ta làm gì?”

“Đi thôi.” Lâu Thất trầm giọng nói: “Nhanh chóng tìm được nguồn nước, sau đó tìm Băng Bích Hồ, tìm được thì lập tức rời đi.”

Ngay từ đầu, mọi người đều cho rằng trong động ngàn năm kết băng này sẽ không có nguy hiểm gì, cũng sẽ không có thứ gì có thể sống quá lâu ngoài Băng Bích Hồ. Thế nhưng, bây giờ họ mới biết, trong băng động này còn ẩn náu nguy hiểm có thể lấy mạng người, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh. Tốt nhất là phải mau chóng đi tìm vật mà họ cần trước, rồi lập tức rời đi.

“Đừng tùy tiện chạm vào bất cứ thứ gì trong băng động này nữa.” Trầm Sát nói. Hắn không kịp cứu hai người thuộc hạ của mình, tâm trạng nào còn tốt đẹp được nữa.

Lâu Thất nắm chặt lấy tay hắn.

Cũng không thể trách hắn được, không thể trách.

“Phía trước cũng có loại Băng hoa như thế này.” Một người thị vệ đi phía trước đột nhiên vô cùng sợ hãi kêu lên. Hắn đang đi trước, lúc này phải đi ngang qua một thông đạo chật hẹp, nhưng người khác thấy hắn đứng ở đó nhìn về phía trước, trên mặt tràn đầy sợ hãi.

“Vòng qua nó, đừng để chạm vào.” Nguyệt vừa nói vừa đi qua. Nhưng khi nhìn thấy tình hình trước mặt, lời nói của hắn đột nhiên im bặt.

Trầm Sát và Lâu Thất thấy thế liền biết có gì đó không thích hợp, lập tức đi qua. Người thị vệ kia cũng lùi lại một bước để cho hai người có thể nhìn thấy tình hình trước mặt.

Ngay cả Trầm Sát cũng nhin không được phải kêu lên một tiếng, con ngươi thoáng cái co rụt lại.

Đi qua thông đạo nhỏ này, trước mặt họ đâu còn có đường nữa, tất cả đều là Băng hoa, toàn bộ chen chúc dày đặc với nhau, từng đóa từng đóa nở vô cùng đẹp, lóng lánh động lòng người, lại giống như ma quỷ vậy.

Một mảnh lớn toàn bộ đều là hoa. Nếu họ muốn đi qua đó, nhất định phải từ trong vùng hoa kia đi qua. Thế nhưng vừa nghĩ đến, trong mỗi đóa hoa kia có thể sẽ là một con quái trùng đầu nhọn giống lúc nãy, thì toàn thân mọi người đều nổi lên một tầng da gà.

Nếu như phải chết giống như hai người thị vệ vừa rồi, còn không bằng chính mình tự chặt đầu xuống là xong. Đáy lòng mọi người đều âm thầm nhất trí, bọn họ không muốn sau khi chết còn phải làm ổ cho đám quái trùng đầu nhọn kia, một chút cũng không muốn.

Có điều, lúc này muốn lùi ra ngoài còn được không?

Nếu như Băng Bích Hồ đang ở ngay sau mảnh Băng hoa này thì sao? Nếu như Thạch Tử Ngàn Năm cũng ở sau mảnh Băng hoa này? Nếu cứ như vậy lui ra ngoài, không phải là hai người kia đã phải hi sinh một cách vô ích ư?

Không được, dù Đế quân có đồng ý, bọn họ cũng không đồng ý.

Đột nhiên, Trần Thập cắn răng, nói với Trầm Sát: “Đế quân, để thuộc hạ đi trước thử xem, không chừng trong những băng hoa kia không có quái trùng, có lẽ chỉ có hai đóa hoa kia trùng hợp có mà thôi.”

Đúng thế, đây cũng là một khả năng. Thế nhưng cũng không phải chỉ có loài hoa này mới có con trùng đó. Nếu không, một mảnh đất có ít nhất hàng trăm đóa hoa trước mắt này, trong mỗi đóa đều có một con trùng, vậy không phải là sẽ có mấy trăm con hay sao?

Mấy trăm con quái trùng đầu nhọn, bọn họ lại chỉ có ba mươi mấy người, còn không đủ chỗ cho bọn nó chia nữa.

Trầm Sát trầm giọng nói: “Lùi lại.”

“Đế quân.”

“Bản Đế quân kêu các người lùi lại.”

Trần Thập cúi thấp đầu lui xuống.

”Lâu Thất, nàng có cách nào không?” Trầm Sát ôm Lâu Thất hỏi.

“Để ta thử xem sao.” Thực ra Lâu Thất cũng biết, nếu cứ như thế ra ngoài thì rất đáng tiếc. Nhờ đâu Băng Bích Hồ thực sự có ở phía trước, vậy thì bọn họ cứ thế bỏ lỡ mất, cũng không biết những băng động khác còn có Băng Bích Hồ không. Hơn nữa, ai dám cam đoan là trong những băng động khác không có con trùng như thế này.

Chết tiệt! Sao lão đạo sĩ thối lại không nói qua với nàng loại trùng này chứ? Hừ, xem ra lão đạo sĩ thối này cũng không phải cái gì cũng biết.

Quý thảo, có lẽ chúng sẽ sợ quý thảo. Nhưng vạn nhất không làm chúng sợ, ngược lại lại để cho toàn bộ bọn chúng ra ngoài hết thì làm thế nào? Hai con trùng vừa rồi chui ra cũng là do có người đã động vào hoa.

Nếu như vừa động vào chúng liền chui ra, vậy thì họ có cách gì có thể tránh không chạm vào hoa không?

Quý thảo cũng không biết có dùng được hay không?

Điều đáng sợ nhất bây giờ là nàng không có cơ hội để thử. Cũng không ai biết kết quả sau khi thử sẽ thế nào?

“Thực sự không được thì chúng ta liền ra ngoài.” Trầm Sát thấy bộ dạng cần răng khổ sở suy nghĩ của nàng thì trầm giọng nói.

“Không được, không thể lui lại.” Nguyệt lắc đầu: “Chủ tử, không thể lui.”

“Thực sự là không thể lui được.” Lâu Thất đột nhiên ngẩng đầu nhìn những Băng Hoa bên kia, nói tiếp: “Ta cảm giác được nguồn nước ở bên đó.”

Trong lòng Trầm Sát lại rõ ràng, quả nhiên là nàng cảm giác thấy nguồn nước, quả nhiên có thể cảm giác được. Nhưng mà có tác dụng gì chứ? Ánh mắt hắn ước chừng khoảng cách của mảnh Băng Hoa, nói: “Ta qua đó xem.”

Với công lực của hắn, bay trên Băng Hoa qua đó chắc có thể được. Có điều, phía trên là mảnh băng tiễn vừa dài vừa nhọn, dày đặc, thẳng tắp đâm xuống dưới, hắn cũng không thể nhảy quá cao, nếu không sẽ bị băng nhọn này đâm trúng. Bây giờ cũng chưa qua hết ngày mười lăm, nếu hắn buông Lâu Thất ra thì lập tức sẽ không thể nhúc nhích được, còn có thể sử dụng khinh công gì nữa chứ?

Nhưng nếu mang Lâu Thất đi cùng, hai người phải xuyên qua đám băng tiễn kia thì đúng là có chút khó khăn.

Dù sao thì cũng đều rất khó.

Hơn nữa, nếu để hai người họ tự mình thử, thì đám Nguyệt và thị vệ khác cũng sẽ không đồng ý. Bọn họ đều ở đây, nào có đạo lý để Đề quân và Lâu cô nương đi mạo hiểm chứ? Không thể nào.

“Hay là một mình ta qua đó thử xem.” Lâu Thất đột nhiên nói.

“Ta không đồng ý.” Trầm Sát chột sầm mặt xuống.

“Chàng nghe ta nói, vóc người của ta nhỏ hơn chàng, ta có thể từ trong những bằng tiền kia bay cao hơn chút xuyên qua đó. Còn chàng thì quá to, không xuyên qua được, nếu như nhảy thấp quá, ta sợ sẽ dẫn đám trùng ở trong hoa ra mất.” Lâu Thất bình tĩnh phân tích cho hắn: “Còn nữa, ta qua đó tìm nguồn nước sẽ nhanh hơn, chàng cũng biết năng lực của ta mà. Cho dù ở bên đó có tìm được Băng Bích Hồ hay không, ta cũng sẽ tự mình tìm đường ra khác. Các người cứ ở chỗ này đợi ta, đợi qua ngày mười lăm, khi trời sáng thì theo đường cũ trở về, từ lối ra cũ ra ngoài.”

“Sau khi ra ngoài thì sao?” Trầm Sát nhìn nàng.

“Sau khi ra ngoài, ta sẽ tìm Phi Ngân và Đạp Tuyết, sau đó sẽ theo hướng đó nhanh chóng trở về hội họp với các người. Ta sẽ để một ít thuốc lên người chàng, dù chàng ở đâu, ta cũng sẽ tìm được.” Nàng đón nhận ánh nhìn của hắn, không chịu thoái lui: “Trầm Sát, chỉ có cách này là tốt nhất thôi, chàng biết mà.”

Chỉ khi nào vô cùng tức giận và nghiêm túc nàng mới gọi thẳng tên hắn.

Quả thực Trầm Sát cũng biết, như thế mới là biện pháp tốt nhất. Tuy nhiên, hắn có chút không nỡ, hắn sẽ lo lắng cũng sẽ sợ hãi. Lo lắng nếu nàng xảy ra chuyện, lại vừa sợ sẽ không thể che chở nàng nữa.

Loại suy nghĩ này rất xa lạ với hắn, cũng khiến lòng hắn có chút đau xót.

“Nguyệt, người thấy thế nào?” Lâu Thất quay sang tìm người ủng hộ.

Sắc mặt của Nguyệt cũng u ám. Bọn hắn nhiều người như thế, nhiều như thế cũng không có tác dụng gì, lại phải để một nữ nhân đi làm chuyện nguy hiểm như vậy. Điều này sao có thể khiến lòng hắn dễ chịu được.

92. Chương 92

Thế nhưng, Băng Bích Hồ rất quan trọng, với Đế quân mà nói thì vô cùng quan trọng.

Thạch Túy Ngàn Năm có thể không lấy được, nhưng lần này Băng Bích Hồ nhất định phải có.

“Chủ tử, thuộc hạ cảm thấy kế hoạch của Lâu cô nương có thể làm được.” Hắn nặng nề nói.

Ánh mắt Lâu Thất lại quét qua những người khác, tất cả thị vệ đều cúi thấp đầu xuống, cắn răng quỳ một gối xuống: “Thỉnh Đế quân đồng ý kế hoạch của Lâu cô nương.”

Đau, lòng rất đau.

Viễn mắt mười tám thị vệ đều đỏ lên.

Là bọn họ vô dụng, lại muốn một mình Lâu cô nương mạo hiểm, là bọn họ vô dụng

Thế nhưng, lúc này không còn cách nào khác, chuyện Lâu cô nương đã quyết định, bọn họ chỉ có thể ủng hộ, đó là sự tôn kính lớn nhất với nàng.

Trầm Sát ôm chặt eo Lâu Thất, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng, mắt nàng trong veo, sáng ngời, phản chiếu ra bóng dáng của hắn. Hắn biết sắc mặt của mình lúc này cực kỳ khó coi, nhưng ai còn đi quan tâm những thứ đó nữa.

“Còn có một điều nữa, chàng phải thừa nhận, năng lực ứng phó của ta tốt hơn tất cả mọi người. Nếu ngẫu nhiên gặp phải thứ gì kỳ quái, ta sẽ có bản lĩnh hơn mọi người đó.” Lâu Thất rất bình tĩnh nói.

Nàng muốn cứu hắn, đây là chuyện mà nàng đã đồng ý với hắn. Cho nên, thuốc dẫn của hắn, nàng nhất định sẽ tìm được, ai cũng không thể ngăn nàng lại, kể cả hắn.

Trầm Sát nhìn thấy sự kiên định trong mắt nàng, hắn nhắm mắt lại, khó khăn gặt đầu: “Nàng hứa với ta, nhất định phải còn sống trở về.”

“Được, ta hứa.”

“Trở về tìm ta.”

“Được, ta nhất định sẽ trở lại tìm chàng.”

Trầm Sát bỗng cúi đầu, hung hăng hôn lên môi nàng một cái.

Mọi người đều lặng lẽ quay người đi, áp lực đè nén khiến mũi của họ đều hơi chua xót: “Đây là cái quái gì chứ?” Có người nhin không được thấp giọng mắng một tiếng.

Cái gì chứ? Dù sao thì bọn họ cũng không có cách nào đối phó với thứ này.

Trầm Sát buông lỏng Lâu Thất ra, Nguyệt lập tức tiến lên đỡ hắn. Vừa rời khỏi người Lâu Thất, quả nhiên hắn té ngã xuống, trên mặt cũng bắt đầu có máu chảy ra.

Hắn nói không nên lời, chỉ có thể chăm chú nhìn nàng.

Trong lòng Lâu Thất đau đớn, độc và cổ trong người hắn, khiến mỗi tháng hắn đều phải chịu sự hành hạ như thế một lần, sao nàng có thể không cố gắng tìm thuốc dẫn cho hắn chứ?

“Ta sẽ tìm được Bằng Bích Hồ, mang nó trở về tìm chàng. Ta hứa với chàng, trước khi chàng chết, ta cũng sẽ không chết. Cho dù phải chết, cũng sẽ chết cùng một chỗ với chàng.” Nói xong, Lâu Thất tiến người về phía trước, lại hôn lên môi Trầm Sát một cái: “Ta xin thề.”

Trầm Sát nhắm mắt lại, rồi lại mở ra.

Lâu Thất nhận Phá Sát mà thị vệ đã nhặt về, giắt vào bên hông, sau đó cởi áo choàng xuống kiểm tra đồ đạc bên trong đai lưng của mình, cuối cùng quay đầu nhìn Trầm Sát một lần nữa. Ánh mắt Trầm Sát lúc này vừa đỏ ửng, lại vừa có máu chảy ra, nhưng hắn vẫn chăm chú nhìn nàng như cũ.

“Yên tâm đi.” Lâu Thất lại nói một câu, sau đó quay người đi, không do dự nhún người nhảy một cái, cả cơ thể liền vọt đi. Một tay nàng linh hoạt nắm vào một băng tiễn trước mặt, lại nâng thân lên, chen vào trong đám băng tiễn chằng chịt, bắt đầu di chuyển sang bên kia.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn theo nàng, rồi lại nhìn những đóa Băng Hoa phía dưới, tim như vọt lên tận cổ, rất sợ trong nháy mắt đám trùng kia sẽ chui ra, nàng sẽ bị vạn con trùng chui vào người, căn bản là chạy không thoát, trốn không được.

Trong băng động yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng hít thở của mỗi người.

Có người lo lắng đến mức trán toát mồ hôi hột, nhỏ giọt rơi xuống, nhưng cũng quên cả lau.

Ngay bản thân Lâu Thất cũng rất lo lắng, sống chết chỉ gần trong gang tấc, ai lại không sợ chứ? Nàng cũng không muốn chết.

Nàng vừa nắm lấy băng tiễn, vừa cẩn thận tiến về phía trước, mắt thấy đã đi qua được hơn nửa khu vực băng hoa, nhưng trong băng hoa cũng không có động tĩnh gì. Nàng nhìn không được nhìn xuống dưới một chút, có một đóa băng hoa vừa vụn ở phía dưới nàng, trong suốt, nhưng nếu nhìn vào giữa thì sẽ thấy như ở trong đó có cái gì đó động đậy. Tim Lâu Thất thoáng cái vọt lên tận cổ, nàng nhìn thấy rồi.

Trong đóa hoa kia quả nhiên có một con quái trùng đầu nhọn, hơn nửa đầu của nó lại hướng lên trên, giống như chuẩn bị vọt ra bất cứ lúc nào vậy.

Vậy thì một mảnh Băng Hoa lớn thế này, chắc chắn sẽ có rất nhiều trùng. Tay Lâu Thất lại hướng về một băng tiễn trước mặt. Nhưng lúc này, băng tiễn đó không chịu nổi sức nặng của nàng, gãy ra.

Thân thể Lâu Thất chấn động, lưng lay sắp sửa muốn rớt xuống dưới.

“Lâu cô nương.”

“Lâu Thất!”

Đám thị vệ và Nguyệt cùng lúc kinh hãi hô lên. Trong mắt Trầm Sát chảy ra càng nhiều máu hơn.

Tay khác của Lâu Thất nắm chặt vào băng tiễn, cố gắng ổn định cơ thể mình, cả người toát mồ hôi lạnh. Nàng không dám vứt nửa băng tiễn này xuống dưới, vì vừa rơi xuống dưới nó sẽ chạm phải một đóa Băng Hoa, đến lúc đó quái trùng sẽ bay ra mất.

Một tay Lâu Thất nắm nửa cây băng tiễn vứt ra thật xa, lúc này mọi người mới nhẹ nhàng thở ra một hơi dài. Thật là dọa chết bọn họ mà, nếu còn có lần nữa, tim của họ cũng sẽ bị nhảy ra ngoài mất.

May mà không có thêm một lần nào nữa. Cuối cùng Lâu Thất cũng đã vượt qua khu vực Băng Hoa kia.

Cả người nàng nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, đứng im không động, đợi một lúc phát hiện không có bất kỳ dị động gì mới thật sự thở ra một hơi. Sau đó, nàng hướng về bên kia vẫy vẫy tay, cất giọng nói: “Ta qua được rồi, các người chăm sóc tốt cho Đế quân nhé.”

“Lâu cô nương, tất cả đều phải cẩn thận.”

“Lâu cô nương bảo trọng.”

Âm thanh của đám thị vệ cũng truyền đến tai Lâu Thất.

“Trầm Sát, đợi ta.”

Lâu Thất biết lúc này Trầm Sát không thể nói được gì, cũng không có cách nào đáp lại nàng, nhưng nàng biết, nhất định hắn sẽ trả lời rồi.

Hít một hơi, Lâu Thất quay người đi về trước.

Nàng cảm giác được có tiếng gió rất nhỏ, gió thổi đến mang theo hơi nước ướt át, mát rượi. Chắc nàng đang cách nguồn nước rất gần rồi.

Còn âm thanh của Trầm Sát bên kia, nàng cũng không nghe được nữa, chắc đã cách họ rất xa rồi. Trong băng động, Lâu Thất không biết lúc này trời đã sáng chưa, ngày mười lăm có phải đã qua rồi không? Nàng vẫn còn lo lắng cho Trầm Sát, tình trạng của hắn lúc này không khác gì một phế nhân, nếu gặp phải chuyện gì thì cũng chỉ có thể trông cậy vào đám Nguyệt và thị vệ thôi.

Lúc này, Lâu Thất chỉ có một mình, nàng cũng phải cẩn thận hơn nhiều, cái gì cũng không dám tùy tiện chạm vào, một lòng muốn đi về hướng nguồn nước. Địa thế ngày càng thấp, băng ở đây cũng dày hơn, tạo hình cũng kỳ lạ hơn, nhưng nàng không còn lòng dạ nào mà thưởng thức. Đột nhiên, Lâu Thất nhìn thấy một tầng băng giống như đài sen, một khối băng lớn không sáng như những khối băng khác, nó có màu trắng ngà, như màu sữa vậy, trên mặt còn có sương trắng bay bay.

Trong lòng Lâu Thất khẽ động, càng đề cao cảnh giác hơn, đi về phía đó.

Ngay lúc sắp đi đến đó, bỗng có âm thanh sắc nhọn xuyên không mà đến, hướng thẳng đến đầu nàng. Lâu Thất vốn đang đề cao một trăm phần trăm cảnh giác, lập tức bay người lên, đồng thời chân quét qua, đá khối băng trở lại chỗ cũ.

Keng.

Khối băng va vào trụ băng, rơi xuống đất vỡ thành hai mảnh.

Lâu Thất cũng đứng vững lại, nhìn sang phía đó.

Vừa nhìn, nàng có chút bất ngờ. Vốn còn tưởng trong băng động chỉ có một mình nàng ở đây, nhưng không ngờ lại còn có một người khác nữa, hơn nữa có là một nữ nhân, một nữ nhân có dung mạo rất xinh đẹp.

Có điều, lúc này dáng vẻ của mỹ nhân này có chút chật vật, nàng mặc y phục màu hồng, làn váy bị rách một đoạn, đang buộc lên vết thương trên tay trái nàng.

Tuy gương mặt xinh đẹp không có thương tích gì, nhưng đầu tóc nàng ta rối loạn, mồ hôi chảy ra trên trán, cả trên cổ, khiến dung mạo xinh đẹp của nàng ta cũng bị giảm đi vài phần. Nàng ta đứng sau trụ băng, đôi mắt đen lách mành theo tức giận nhìn Lâu Thất.

“Không oán không thù, lại đánh lên sau lưng người khác. Mỹ nhân, hành động này là không tốt đâu nha.” Lâu Thất đột nhiên cười nói.

Mỹ nhân nhếch nhác kia mở miệng, âm thanh rất dễ nghe, đáng tiếc lời nói ra lại khiến Lâu Thất không thể thích được.

“Không cho phép chạm vào đồ của ta.”

“Đồ của người ở đâu?”

“Đó là của ta.” Mỹ nhân chỉ vào đài sen trước mặt.

Lâu Thất thoáng cái vui vẻ: “Theo ta biết, băng động này vốn dĩ là do trời đất tạo thành, không có chủ nhân. Những thứ trong này đương nhiên cũng không có chủ, sao lại thành của người được?”

“Là ta đến trước, ta nhìn thấy trước, đương nhiên là của ta.”

Lâu Thất nhìn thoáng qua khoảng cách của nàng ta, rồi lại liếc mắt nhìn khoảng cách của nàng với đài sen kia, nhướn mày: “Có vẻ như ta cách nó gần hơn một chút thì phải.”

“Nếu không phải ta đuổi theo thứ kia, thì đến phiên người đứng ở đó sao?”

Trong lòng Lâu Thất lại khẽ động: “Đuổi theo cái gì?”

“Sao hả? Người cũng muốn bắt nó?” Mỹ nhân chế nhạo cười một cái, nói: “Một con Bích Hồ màu trắng, nó cắn ta một cái, ta nhất định phải bắt nó chết không toàn thây. Lẽ nào nó cũng cắn người?”

“Bích Hồ màu trắng? Bích Hồ mà cũng có màu trắng nữa ư?” Lâu Thất rất bình tĩnh thăm dò. Trong lòng nàng lại điên cuồng nhảy lên, Bích Hồ màu trắng, Băng Bích Hồ? Ở đây thực sự có Băng Bích Hồ. Vậy nàng đi lần này đúng là đáng giá. Có điều, chẳng lẽ trong băng động này chỉ có một con Băng Bích Hồ? Còn bị nữ nhân này giết chết không toàn thây? Nếu thực sự chỉ có một con, lại bị nữ nhân này hủy đi, nàng nhất định sẽ giết nàng ta.

“Vật trong Băng Nguyên lớn lên đều có màu trắng thì có gì kỳ lạ chứ?”

“Vậy Bích Hồ đang ở đâu?”

Mỹ nhân đánh giá nàng, đột nhiên nhếch miệng: “Ha, người muốn thứ đó à. Được, chỉ cần người đồng ý không tranh đài băng kia với ta, ta sẽ nói cho người con Bích Hồ màu trắng kia đang ở đâu. Thứ kia vô cùng giao hoát, chỗ này lại lớn như thế, nếu ta không nói, người tìm thế nào được?”

Muốn nàng bỏ qua vật này ư? Lâu Thất nhíu mày, lại liếc nhìn đài sen. Sợi tơ sương mù màu trắng kia thực sự rất hấp dẫn, thế nhưng, Băng Bích Hồ quan trọng hơn.

“Vậy ta có thể nhìn một chút được không?”

“Thực sự chỉ nhìn một cái?” Mỹ nhân vừa nói vừa đi đến. Lâu Thất để ý thấy trên cổ áo nàng ta thêu một đóa mộc lan màu trắng.

Cổ áo thêu mộc lan trắng, là biểu tượng của Bích Tiên Sơn.

Đây là Nguyệt Vệ nói cho nàng biết. Lúc trước gặp phải Cảnh Dao, cổ áo của nàng ta cũng là mộc lan trắng.

Không ngờ, ở đây nàng cũng gặp được một người của Bích Tiên Sơn Bích Tiên Môn. Vì có Cảnh Dao lúc trước, cho nên nàng có thể tưởng tượng được, nàng không thể chung sống tốt đẹp với Bích Tiên Môn được.

“Thật sự chỉ nhìn thôi, mục tiêu của ta là con Bích Hồ kia. Người cũng biết, ta là đại phu, Bích Hồ kia có thể dùng làm thuốc.” Lâu Thất thực sự muốn diễn trò nên nói bừa một chút, ai sẽ tin là thật?

Mỹ nhân Bích Tiên môn kia tin tưởng: “Được, người nhìn đi, nhưng không được động vào, ta sẽ nói tung tích của Bích Hồ cho người.”

Lâu Thất tiến lên hai bước, lại gần cẩn thận nhìn vật trên đài sen một chút. Đây là Thạch Túy ngàn năm sao?

93. Chương 93

“Này, người nhìn đủ chưa?” Mỹ nữ kia rất khẩn trương, nhìn chăm chăm nàng, nói: “Người phải suy nghĩ cho kĩ, ta là Thẩm Mộng Quân của Bích Tiên Môn.”

Nàng mới nghe nói về Bích Tiên Môn không lâu, Thẩm Mộng Quân của Bích Tiên Môn rất nổi tiếng, nhưng Lâu Thất thật sự không hiểu được thói quen báo tên tuổi này của nàng ta, vội vàng lui lại hai bước, cười nói: “Nhìn đủ rồi, nhìn đủ rồi. Chỉ là một chút nước mà thôi, không có ích lợi gì với ta, ta sẽ không tranh với người.”

Thẩm Mộng Quân rõ ràng còn chưa xem qua vật kia, nhưng nghe thấy Lâu Thất nói đó chỉ là một chút nước, một cảm giác mừng rỡ khó kìm chế đột nhiên trỗi dậy, nàng vừa cố gắng giữ bình tĩnh, vừa hoài nghi nhìn Lâu Thất: “Người tới Băng Nguyên mà chưa từng nghe đến vật này sao?”

Nhiều người đến đây vì thạch túy ngàn năm như vậy, cho dù nàng không vì Thạch Túy Ngàn Năm mà tới thì nàng cũng nên nghe qua chứ?

Lâu Thất ngơ ngác: “Tới Băng Nguyên thì phải biết vật này sao? Ta ở Băng Nguyên tìm Băng Bích Hồ ba tháng rồi, thật sự không biết vật này...”

Thẩm Mộng Quân sững sờ: “Người tới Băng Nguyên ba tháng rồi?”

Tin tức về Thạch Túy Ngàn Năm hơn một tháng trước mới truyền tới, nếu như tới Băng Nguyên đã ba tháng rồi thì đúng là sẽ không biết tin này.

“Đúng vậy, có gì kì lạ sao?” Lâu Thất xòe tay ra: “Không tìm được Băng Bích Hồ thì ta sẽ không đi.”

Không phải nàng không muốn tranh giành cùng nữ nhân này, nhưng một môn phái nổi danh như Bích Tiên Môn, có thể xếp hạng thứ ba trong thiên hạ, chắc chắn cũng không phải dạng tầm thường. Khi Thẩm Mộng Quân ném băng tới, nàng có thể cảm thấy được, bản lĩnh của Thẩm Mộng Quân này không hề thấp. Hơn nữa, nếu Băng Bích Hồ kia quả thật ở chỗ này, mà nàng lại đánh nhau với nàng ta thì e rằng Băng Bích Hồ sẽ bị dọa chạy mất. Có thể lừa gạt thì phải tiếp tục lừa gạt, nếu có thể thu được thông tin về chỗ ẩn thân của Băng Bích Hồ kia từ miệng của nàng ta thì càng tốt.

Bây giờ xem ra, những người khác của Bích Tiên Môn thì không nói, nhưng hai người nàng gặp được thật sự rất dễ lừa. Thẩm Mộng Quân quả nhiên tin lời nàng nói, hơn nữa còn thở phào nhẹ nhõm.

“Được! Nếu người giữ lời thì ta sẽ nói cho người biết Băng Bích Hồ ở đâu.” Thẩm Mộng Quân chỉ về chỗ nàng vừa đứng, nói: “Ở đó có một lối đi kia, nhìn thấy không? Đi vào trong người sẽ thấy một dòng chảy nhỏ, Băng Bích Hồ chui qua một lỗ nhỏ bên cạnh nguồn nước đó đi mất rồi. Nhưng nếu người hỏi ta là lỗ nào thì ta cũng không biết, nếu ta biết thì vừa rồi ta cũng bắt nó lại.”

“Ừ, vậy ta tự đi tìm, đa tạ Thẩm cô nương.”

Lâu Thất vừa nói vừa ôm quyền cảm tạ, đi về phía lối vào mà nàng ta nói, trước khi đi, nàng đột nhiên quay đầu lại, nói với Thẩm Mộng Quân: “Đúng rồi, Thẩm cô nương, tôi có vài lời muốn nói cho cô, tốt nhất là cô đừng uống những thứ nước vô cớ xuất hiện này...”

“Đa tạ, ta hiểu rồi.” Thẩm Mộng Quân nhìn nàng xoay người chui vào lối đi kia, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, sau đó nhà tới hướng tòa sen kia.

Thạch Túy Ngàn Năm, quả nhiên là Thạch Túy Ngàn Năm. Đá như ngọc, nước như sữa, phần trên có sương trắng bao phủ, không phải trùng khớp với miêu tả của thạch túy ngàn năm sao? Cũng may nữ nhân đó ngu xuẩn nên không biết gì, nếu không nhất định sẽ tranh cướp với nàng. Nhưng nàng ta đã biết nàng lấy được Thạch Túy Ngàn Năm, cho nên mạng nàng ta nhất định không thể giữ lại được, nếu không đến lúc đi ra ngoài thì chuyện lừa gạt của nàng sẽ bị bại lộ. Tốt nhất nên để nàng ta chết ở trong đó, chết ở động băng vạn năm xinh đẹp này cũng không có gì ảm ức cho nàng.

Thẩm Mộng Quân vừa nghĩ tới đó, lập tức lấy ra một bình nhỏ loại thượng hạng được chế tạo từ băng ngọc ngàn năm đã chuẩn bị sẵn ra, cẩn thận đặt Thạch Túy Ngàn Năm vào đó, sau đó giấu thật kĩ. Tâm tình kích động dần dần bình phục lại, chỉnh sửa lại quần áo một chút, chạy về phương hướng trước mặt.

Lâu Thất vừa đi vào lối đi kia, đi được hai bước đã dán sát người vào bức tường băng bên cạnh, cẩn thận lắng nghe động tĩnh phía trước.

Đương nhiên nàng không thể hoàn toàn tin lời của Thẩm Mộng Quân rồi, bên trong này có Băng Bích Hồ thật, nhưng nàng ta nhất định sẽ giấu diếm một ít tin tức, ví dụ như, những nguy hiểm ẩn giấu trong này...

Nếu không nguy hiểm thì nàng ta cũng không cần biến thành bộ dạng chật vật chạy ra khỏi đây như vậy. Nhưng Thẩm Mộng Quân cũng không nói gì, chứng tỏ trong lòng còn có ý đồ khác. Lúc nàng quay đầu nói câu cuối cùng kia với nàng ta, cũng coi như đã cho nàng ta cơ hội, nếu khi đó Thẩm Mộng Quân nói với nàng bên trong đó có nguy hiểm thì nàng cũng sẽ có qua có lại, đáng tiếc, Thẩm Mộng Quân lại không nói gì.

Nhưng cho dù biết bên trong có nguy hiểm, Lâu Thất vẫn phải đi vào vì Băng Bích Hồ kia.

Quả nhiên nàng nghe được tiếng nước chảy nhỏ xíu, nguồn nước của động băng đúng là ở nơi này. Vậy thì

cũng coi như tìm được rồi, nàng thở phào nhẹ nhõm, không nghe thấy âm thanh gì khác, lập tức đi vào.

Bên trong là một không gian rất rộng, có nhiều trụ bằng lớn, từ trong đó chảy ra một dòng nước nhỏ, chảy tới một hồ băng tự nhiên. Hồ băng không lớn lắm, nhưng từ trên nhìn xuống rất sâu, bởi vì nước đá trong vắt như vậy mà vẫn không nhìn thấy đáy của hồ.

Bốn phía xung quanh, có một ít lỗ nhỏ, vừa nhìn đã biết là có con vật chui qua, dựa vào kích cỡ này thì rất có thể là Băng Bích Hồ đó.

Nhưng nhiều lỗ như vậy, nàng phải tìm kiểu gì?

Là do Băng Bích Hồ, hay là chỉ có một con?

Đương nhiên nàng cũng không dám khinh thường nguy hiểm trong này, vừa đề cao cảnh giác, vừa tiến gần tới hồ băng. Ngay khi nàng đi được mấy bước thì trước mặt đột nhiên có một bóng trắng lướt qua, rất nhỏ, nhưng vừa khéo chặn ngang tầm mắt nàng, nàng vô thức nhắm mắt lại, chờ đến khi mở mắt ra thì nàng lập tức kinh hãi.

Vừa nãy, nàng cách hồ băng chỉ khoảng hai mét, nhưng hiện giờ nàng lại ở trong hồ băng, không chỉ thế, cơ thể nàng còn đang rơi thẳng xuống, chân nàng giống như bị thứ gì quán lấy, khí lực của vật kia rất lớn, mạnh mẽ kéo nàng vào trong nước. Nước hồ đã ngập đến ngực nàng, nếu kéo thêm chút nữa thì nước sẽ ngập lên đỉnh đầu...

Tuy nàng biết bơi, nhưng chân nàng bị trói buộc nên hoàn toàn vô dụng, hơn nữa nước đá này cực kì lạnh lẽo, chỉ có một chút như thế mà nàng đã cảm giác mình sắp bị đông cứng lại rồi. Nếu cứ tiếp tục như thế thì nàng không chết đuối cũng sẽ chết cứng, mà cho dù không chết cứng cũng sẽ bị khí lạnh làm tổn thương. Lâu Thất biết tổn thương do khí lạnh gây ra rất phiền phức.

Tay nàng sờ vào Phá Sát, muốn tiến vào trong nước, xem rốt cuộc là vật gì quán lấy chân nàng, nhưng ngay lúc này nàng đột nhiên giật mình tỉnh lại, không đúng!

Vừa rồi nàng hoàn toàn không chuyển động, không đi tới trong hồ, nhưng chỉ trong nháy mắt mà nàng đã rơi vào trong hồ băng này, căn bản không hợp lí!

Để ý đến điểm này, nàng lập tức bình tĩnh lại. Ảo giác, ảo giác! Đó căn bản là một loại ảo giác rất mạnh mà thôi! Nàng không biết đến khi nàng thật sự rơi vào trong nước thì sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng nàng biết, nàng phải mau phá vỡ ảo giác này, nếu không nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Lòng nàng trầm xuống, nàng phát hiện nước đá không lạnh giống như trong tưởng tượng của nàng, dòng nước chảy ngang qua người nàng tạo cảm giác rất kì lạ. Vốn dĩ nước trong hồ không hề chuyển động, sao lại có cảm giác như có dòng nước chảy quanh người được chứ? Lâu Thất nghĩ một lúc, lập tức hiểu rõ, là gió! Đúng vậy, là gió! Nàng không hề ở trong nước mà có lẽ vẫn đứng nguyên tại chỗ, là do có gió thổi qua tạo thành cảm giác giống như dòng nước.

Nàng quên đi sức kéo dưới chân, cẩn thận nhớ lại tình hình xung quanh khi nàng vừa bước đến, trên mặt đất hình như có một tấm lá sen bằng băng, bên phải còn có thứ gì đó giống như vụn băng.

Đúng vậy! Sao lại có một đồng vụn băng vương vãi chứ?

Nàng lập tức mở to mắt, Phá Sát trong tay mang theo sát khí, mạnh mẽ từ chỗ nàng đánh đến phía đồng vụn băng kia.

“Chiu!”

Một tiếng hét thảm thiết vang lên, ảo giác nhanh chóng biến mất.

Không có hồ băng, không bị kéo xuống, nàng vẫn đang đứng nguyên tại chỗ, nhưng trên chân thật sự có thứ gì đó quẩn lầy. Đó là một cái đuôi thật dài, quẩn vòng quanh chân nàng, kéo về phía đồng vụn băng kia. Nhưng nơi đó có thứ gì đó đang há to miệng, hàm răng bén nhọn giống như được làm từ băng, lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, bên ngoài ánh sáng kia còn có chút cảm giác u ám, rõ ràng là có độc. Phá Sát đang cắm vào giữa cái miệng đó, chỉ là không có chút máu nào chảy ra.

Thứ đó vùi đầu vào trong đồng vụn băng, nhưng bây giờ nàng nhìn ra được, vụn băng này đều chui ra từ thứ đó...

“Là thứ quái quỷ gì vậy?” Lâu Thất không nhìn được, khẽ mắng một tiếng. Một tiểu băng thú có thể tạo ra ảo giác, rằng lại có độc, thôi thì tạm thời cứ gọi là Tiểu Băng Thú vậy, nhưng thứ này nàng hoàn toàn không biết là gì, lão đạo sĩ thối cũng không ghi chép lại. Xem ra, lão đạo sĩ thối thật sự chưa từng tới Băng Nguyên, cho nên đồ vật ở Băng Nguyên này ông ta đều không ghi chép lại. Điều này cũng chứng minh, Băng Nguyên là một lĩnh vực hoàn toàn xa lạ đối với nàng. Trừ một chút hiểu biết về tình hình địa lý và vài đồ vật bình thường thì thế giới này hoàn toàn không giống thế giới quen thuộc kia của nàng.

“Chít!”

Tiếng kêu này khiến cho Lâu Thất cảm thấy không đúng lắm, thứ bên trong vụn băng đã bị nàng dùng dao đâm trúng, không thể động đậy, ngay cả cái đuôi quẩn chặt lấy chân nàng cũng mềm nhũn thả lỏng, nói rõ thứ này đã chết rồi, nhưng vì sao lại có âm thanh vang lên, hơn nữa, âm thanh này và tiếng hét thảm thiết vừa nãy hoàn toàn không giống nhau.

Âm thanh đến từ đỉnh đầu.

Phá Sát còn chưa thu về, nàng không am hiểu dùng kiếm, cho nên trên người cũng không có vũ khí gì có ích, đỉnh đầu có thứ gì đó lao thẳng xuống, khí tức phun lên trên mặt nàng, vô cùng lạnh lẽo.

Lâu Thất lập tức nhận ra đây là thứ đã từng vọt qua trước mặt nàng, bởi vì nàng nhận ra khí tức của nó. Vậy thì thứ vừa nãy chỉ là thể thân, đây mới là thứ có thể gây ra ảo giác thật sự, nhưng nó lại biết hi sinh

vật khác để đánh lạc hướng nàng, chẳng lẽ thứ này có trí thông minh sao?

Khi Lâu Thất ý thức được điểm này, móng vuốt của thứ kia đã nhào tới trước mặt nàng. Móng vuốt vừa dài vừa nhọn, còn đáng sợ hơn cả răng độc của con Tiểu Băng Thú vừa nãy.

Lâu Thất cũng không có gì thích hợp để phản lại, tốc độ của thứ này quá nhanh, căn bản không cho nàng thời gian để lấy đà. Khi nàng tránh né, nàng đột nhiên phát hiện cơ thể của mình có chút tê dại, khẳng định là do khí tức lạnh lẽo vừa nãy tạo thành.

“Khốn kiếp!”

Chẳng lẽ lần này nàng lại phải chết ở đây? Nhưng không lí nào Thẩm Mộng Quân có thể chạy thoát khỏi đây mà nàng lại không thể, chẳng lẽ nàng còn không bằng Thẩm Mộng Quân sao?

94. Chương 94

“Liều mạng với người!”

Lâu Thất kêu lên một tiếng, ngón tay nhanh chóng bấm huyết.

Khí tức của thứ này nhất định là có độc tính rất mạnh, giống như khí độc khiến người khác sinh ra ảo giác, nhưng thật ra thì cũng không quý dị như vậy.

Thứ kia khẽ dừng lại một chút.

Trong chính giây phút quyết định này, thân thể Lâu Thất nhanh chóng khôi phục lại, nàng nhanh chóng nhảy lên, lấy Phá Sát từ miệng Tiểu Băng Thú về, cũng không kịp làm ra chiêu thức đẹp mắt gì, trực tiếp xoay người, dùng lực vung mạnh về phía thứ kia...

Phá Sát quả không hổ danh là Thiên Hạ Kỳ Binh. Phá Sát đánh lên trên thân thứ kia, trực tiếp chém nó thành hai khúc.

“Chít!”

Tiếng “Chít!” đó chính là âm thanh cuối cùng trong đời mà thứ kia phát ra được.

Hai khúc thân bị chém rơi xuống đất, Lâu Thất thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận nhìn kĩ thứ kia, da lông màu trắng, giống như hồ ly, nhưng chân sau ngắn, chân trước dài, thể tích không lớn, giống như một con mèo con vậy.

Hiện tại nó đã bị chém thành hai nửa nhưng lại không có chút máu nào chảy ra, chỉ có một vũng dịch lỏng

màu xanh nhạt mà thôi, có lẽ đó chính là máu của thứ này.

Bởi vì trước giờ nàng không biết còn có loài vật như vậy nên Lâu Thất cảm thấy rất hứng thú, lập tức dùng Phá Sát rạch thi thể nó ra quan sát cẩn thận, sau đó nàng lấy từ trong thi thể ra một viên nhỏ giống như quả cầu nước, bên ngoài có một lớp màng mỏng, bao chặt lấy chất lỏng màu xanh bên trong. Quả cầu nước này cũng chỉ có kích cỡ bằng một viên đạn, ném trên mặt băng cũng không vỡ.

Lâu Thất nghỉ một chút, xoay người lấy bình nhỏ của nàng ra, đựng vụn tuyết vào, sau đó mới bỏ vật kia vào trong, lại cho thêm một ít vụn tuyết, thu lại. sau khi trở về có thể hỏi bọn họ một chút xem đây là thứ gì.

Thứ này lợi hại như vậy, không biết trên người còn có bảo vật gì đáng giá không nữa? Hai miếng da tuy không biết có giá trị gì không, nhưng lấy trước rồi nói sau, Lâu Thất lập tức lột hai miếng da kia xuống, sau đó đem tới hồ băng rửa sạch, khi rửa còn dùng thêm chút nội lực. Khi đang xử lý da lông, nàng tiện tay cắt luôn móng vuốt nhọn dài của nó xuống. Móng vuốt của nó giống như gai nhọn, dùng nội lực đánh vào cũng không thể nào bẻ gãy...

Khi nàng làm những chuyện này, thật ra nàng đã để ý tới trong một cái lỗ ở gần hồ băng có một Băng Bích Hồ, thật sự giống với Băng Bích Hồ trong miêu tả của thần y. Nhưng bởi vì toàn thân nó đều là băng tuyết trắng xóa nên giá trị cũng được nâng lên rất nhiều. Lâu Thất không nhìn nó nữa, chỉ tiếp tục xử lý da lông, móng vuốt, trên thực tế, tim nàng đang đập thành thịch, vừa hưng phấn, vừa khẩn trương.

Quả nhiên vận khí của nàng rất tốt, ngủ trên xe ngựa cũng có thể rơi xuống hồ, tự nhiên lại để cho nàng phát hiện được một động băng, mà trong động băng này lại có Băng Bích Hồ kia, nhưng dường như nó bị thứ gì đó hấp dẫn, chậm rãi bò về phía chất dịch màu xanh mà thứ kia chảy ra, khi nó vừa đến gần, một chiếc bình nhanh như chớp úp xuống, tạo thành cái lồng nhốt nó bên trong.

“Ha ha! Xem người chạy đằng nào?” Cổ tay Lâu Thất khẽ run một cái, nhanh chóng nhặt bình lên, lộn lại, tay kia dùng nắp đóng thật chặt.

Đã bắt được Băng Bích Hồ rồi.

Giờ khắc này, Lâu Thất đột nhiên rất muốn chạy tới trước mặt Trầm Sát, đưa Băng Bích Hồ cho hắn, nói với hắn: “Nhìn này, ta bắt được Băng Bích Hồ rồi!”

Nhưng không biết đám người Trầm Sát hiện tại đang làm gì. Bây giờ trời đã sáng, sau khi trời sáng thì Trầm Sát sẽ khôi phục lại bình thường, nàng không cần phải lo lắng nhiều cho hắn. Bởi vì dựa vào bản lĩnh của hắn, nếu không gặp phải cao thủ hạ cổ gì đó thì rất ít người có thể gây bất lợi với hắn, ngay cả độc hắn cũng không sợ.

Bây giờ, việc nàng cần làm chính là tìm được cửa ra của nơi này, đi tụ họp với bọn họ.

Nàng lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài một chút, không có âm thanh của Thảm Mộng Quân, cũng không

biết nàng ta đã lập tức uống nước kia hay đứng vào đâu đó đem theo rồi. Chờ đến lúc nàng đi ra ngoài, quả nhiên nước kia đã bị lấy cạn sạch, thân ảnh Thẩm Mộng Quân cũng không thấy đâu nữa.

Lâu Thất cũng không dừng lại, hiện giờ nàng không cần phải tìm gì nữa, vì vậy bắt đầu vận nội lực, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía trước. Nàng vốn tưởng rất nhanh sẽ đến được cửa ra, nhưng không ngờ chạy rất lâu mới tới được, cuối cùng nàng chạy được đến một chỗ có ánh sáng, đó chính là cửa ra.

Lâu Thất trước giờ luôn làm việc rất cẩn thận. Thẩm Mộng Quân đã đem đồ đi ra ngoài, nhưng cửa ra này nàng có thể phát hiện được thì người khác cũng chắc chắn có thể phát hiện, nếu bên ngoài có người mà nàng cứ như vậy xông ra thì người ta sẽ tưởng là nàng đạt được đồ tốt...

Cho nên, nàng dán lưng vào vách tường sát cửa ra, dùng Phá Sát đào một cục băng, dùng nội lực ném ra ngoài.

“Vù” một tiếng.

Trong chớp mắt này, nàng lập tức phi thân ra ngoài, thân thể chưa kịp rơi xuống đất, mắt nàng đã quét quanh bốn phía.

Cửa hang không có người, nhưng nàng lại phát hiện được người ở bốn phía xung quanh đang nhanh chóng bay về hướng này, đếm qua đã có ít nhất hai mươi người rồi. Bọn họ dùng tốc độ rất nhanh, giống như muốn chạy tới cướp đoạt thứ gì vậy...

Điều đầu tiên Lâu Thất nghĩ tới chính là tin tức Thạch Túy Ngàn Năm đã bị truyền ra ngoài rồi, nhưng đồ đã bị Thẩm Mộng Quân lấy đi, tin tức của bọn họ từ đâu ra chứ? Nàng khẳng định, trước khi bọn họ vào động băng thì không ai biết được Thạch Túy ngàn năm cụ thể ở chỗ nào, nhưng nếu như có người biết thì nhất định là tin tức đã được truyền đi trong lúc nàng tìm Băng Bích Hồ này...

Ai có thể truyền ra những tin tức “chính xác” như vậy, để cho đám người này đều chạy tới động băng?

Câu trả lời dường như đã rất rõ ràng rồi!

Trong nháy mắt, Lâu Thất lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Sau khi Thẩm Mộng Quân đi ra ngoài có lẽ đã gặp vài người, những người đó cảm thấy Thẩm Mộng Quân đã đạt Thạch Túy Ngàn Năm, nhưng Thẩm Mộng Quân lại đánh không lại bọn họ, vì vậy chỉ còn có một biện pháp chính là tìm người chết thay. Chỉ cần bịa ra một câu chuyện, ví dụ như nàng ta đã phát hiện Thạch Túy Ngàn Năm, nhưng lại bị một người khác đoạt mất, nàng ta đánh không lại, chột vật mãi mới trốn thoát được, bây giờ thạch túy ngàn năm đang ở chỗ người kia, mọi người mau tới đó, nói không chừng người kia vẫn còn chưa đi xa, biết đâu người kia sẽ ở đó hấp thu Thạch Túy Ngàn Năm...

Một “câu chuyện” như vậy đương nhiên có thể dẫn đám người kia tới đây.

Như vậy thì vấn đề tới rồi, ai là người chết thay trong câu chuyện kia thế?

Lâu Thất lập tức nổi giận.

Thảm Mộng Quân đáng chết!

Không những không nhắc nhở nàng về nguy hiểm bên trong, mà hiện giờ còn gây thêm phiền phức.

Thảm Mộng Quân, giỏi, rất giỏi! Chờ nàng tìm được, nàng nhất định sẽ cạo trọc đầu Thảm Mộng Quân.

Nhưng chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là chạy trốn!

Nhiều người như vậy, ai biết có bao nhiêu cao thủ võ lâm? Có bao nhiêu tên biến thái? Có bao nhiêu người biết nguyên rửa, hạ cổ? Một mình nàng không có bản lĩnh đánh lại nhiều người như vậy.

Chạy! Không chạy thì chính là kẻ ngốc!

Nhưng điều phiền phức nhất chính là bốn phương tám hướng đều có người điên cuồng chạy tới, có người cưỡi ngựa, có người đi xe ngựa, rốt cuộc nàng nên chạy về bên nào đây? Bây giờ nhớ lại, Lâu Thất mới phát hiện, nàng không biết cửa ra còn lại của động băng ở hướng nào, bởi vì cấu tạo bên trong động băng cũng không phải là thẳng tắp, mà là lượn vòng quanh, gấp khúc liên tục, giống như mê cung vậy.

Nàng cắn răng, thôi thì liều mạng vậy, chỉ có thể chọn cách chạy về cửa ra còn lại mà thôi, cho dù chạy sai đường thì chắc cũng không cách quá xa...

Nghĩ xong, Lâu Thất nhanh chóng chạy như điên về hướng đó, không quan tâm gì nữa.

“Người kia, đứng lại!”

Đối diện có bốn người dùng khinh công bay tới, vừa nhìn thấy Lâu Thất, một người lập tức kêu lên, Lâu Thất không thèm để ý tới hấn, bịt tai lại giả như không nghe thấy, tiếp tục chạy.

“Ta bảo người dừng lại, có nghe thấy không?”

“Này, cô nương thôi, gọi người đó!”

Người mới là cô nương thôi, cả nhà người mới là cô nương thôi! Lâu Thất âm thầm chửi trong bụng, nhìn tốc độ của đối phương, lập tức tăng tốc, tiếp tục chạy.

Bốn người kia đã chạy tới sát gần nàng, chuẩn bị ngăn nàng lại.

Bốn người sóng vai chạy về phía nàng, tốc độ không hề giảm lại, đồng thời vung trường kiếm trong tay lên, động tác giơ kiếm lên giống hệt nhau, xem ra bọn họ là huynh đệ cùng một sư môn.

“Cô nương thối không biết nghe lời! Đâm cho người cô ta thủng bốn lỗ vậy!” Một người đàn ông cười ha hả.

“Nàng ta có phải là nữ nhân lấy được Thạch Túy Ngàn Năm không vậy?”

“Không phải nàng ta thì là ai? Tin tức nói rằng chính là ở chỗ này, một cô nương xinh đẹp chừng mười sáu tuổi, lông mi dài, mắt hạnh, cằm nhọn. Không thể sai được, chính là người này!”

“Tốc chiến tốc thắng, nếu không chúng ta cũng chạy không thoát!”

“Đã biết!”

Nghe được mấy lời đối thoại này, Lâu Thất lại âm thầm mắng Thẩm Mộng Quân một câu. Không chỉ đem người dẫn tới đây mà còn khiến cho nàng bị người ta thù hận, một người trước giờ không có kẻ thù như nàng đã bắt đầu có kẻ thù rồi!

Ánh mắt nàng lạnh lùng, cầm Phá Sát trong tay, không tránh né, vọt về phía bốn người kia.

Nhìn từ xa chỉ thấy một cô gái yếu đuối đang đánh về phía bốn nam nhân cao lớn cầm kiếm. Đây không phải là đi chịu chết sao? Nhưng khi hai bên tiến lên đánh nhau thì bốn thanh trường kiếm kia không thể chạm vào Lâu Thất, thân hình nàng đột nhiên bay lên cao, dùng một cước đạp vào đỉnh đầu một trong bốn người, mạnh mẽ ép xuống.

Mọi sức mạnh của nàng đều ở dưới chân, Thiên Cân Trụy tập trung sức lực vào đầu nam nhân kia, trong nháy mắt, mặt hắn lập tức đỏ lên, cả người bị ép xuống, hai chân xuyên qua băng tuyết, cắm vào trong đất, rất nhanh đã không thấy nổi bắp chân nữa.

“Nhị sư huynh!”

Ba người đàn ông còn lại quát lớn lên, gào thét giận dữ, ba người đồng thời đánh về phía Lâu Thất.

“Nhị sư huynh? Thì ra là Trư Bát Giới, chẳng trách bụng lớn như vậy!” Lâu Thất cười lạnh một tiếng, đạp vào đầu nam nhân đó, cả người giống như một con chim mượn lực bay ra ngoài, chỉ vài giây sau đã bay ra cách đó mấy mét.

“Đuổi theo!”

“Nhị sư huynh phải làm sao?”

Ba người kia nhìn về nhị sư huynh đang té dưới đất, lúc này mới kinh ngạc phát hiện, mặt hắc đỏ bừng lên, hai mắt lồi ra, lưỡi thò ra ngoài, đã ngừng thở.

“Tiện nhân kia đã giết Nhị sư huynh rồi!”

“Đuổi, mau đuổi theo!”

“Im miệng! Lớn tiếng như vậy làm gì? Muốn dẫn người khác tới đây sao?”

Lâu Thất không ngờ, chính bởi vì nguyên nhân này mà ba huynh đệ kia đã giúp nàng giấu diếm tin tức, ba người này căn bản không muốn dụ những người khác tới, bởi vì ai cũng muốn chiếm Thạch Túy Ngàn Năm cho riêng mình.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn có người phát hiện ra.

Cuộc sống bị thăm bị người đuổi giết của Lâu Thất cứ như vậy bắt đầu.

95. Chương 95

“Ta nói lại lần nữa, món đồ mà các người nói ta chưa từng thấy, càng không thể ở trên người ta!”

Lâu Thất tay cầm Phá Sát, thần sắc dữ tợn nhìn hai tên đàn ông một cao một lùn chặn ở trước mặt nàng.

“Lừa ai chứ? Người của cả Băng Nguyên đều đã biết, món đồ đó chính là ở trên người người! Nha đầu thối, ta khuyên người vẫn là mau giao đồ ra, nếu không bọn ta sẽ trước hiếp sau giết người! Sau đó sẽ đoạt lại món đồ đó!”

“Dựa vào các người sao?” Lâu Thất tức điên đến mức cười lớn: “Nào, ta đứng yên rồi đây.” Nàng nói rồi còn ngoắc ngoắc ngón tay về phía hai tên đó một cách khiêu khích, vẻ mặt khinh thường.

Hai tên nam nhân làm sao chịu được sự khiêu khích như vậy, lập tức hét một tiếng, một người vung đao bay lên chém xuống đầu nàng! Tên còn lại thì đâm thẳng song tay lại hướng về phía ngực của nàng một cách hèn hạ.

Lâu Thất đáy mắt lóe qua màu đen tối, tay phải Phá Sát giơ ngang đỉnh đầu, một tiếng keng, nàng dùng chủ thủ nhỏ bé đó đỡ lấy cây đao lớn trông cũng phải nặng hai ba mươi cân của tên nam nhân cao kia, tay trái vừa vung lên, hai thứ sắc nhọn đã bay ra về phía nơi tim của tên lùn.

Phập, hai ám khí sắc nhọn đều đâm vào ngực của tên đó, mắt của hắn nhanh chóng phân tán, song thích

thế mà bỗng chuyển mục tiêu, đâm qua phía thân dưới của tên nam nhân cao.

“Mẹ kiếp! Người điên rồi à!” Tên nam nhân cao đang dùng sức mạnh đè cây đao lớn xuống, thân dưới thất thủ, trong tay bỗng chốc mất lực, hét một tiếng về phía tên lùn, lùi lại một cách thảm hại. Nhưng Lâu Thất đầu có để hấn lùi, Phá Sát trong tay bay ra, người cũng theo đó xông thẳng về phía hấn. Khi Phá Sát đâm vào ngực hấn, tay đúng lúc theo đó nắm chặt Phá Sát, cổ tay dùng lực thì dường như khiến hấn phanh ngực rách bụng!

Còn lúc này, tên nam nhân lùn đó mới vừa phát hiện máu ở ngực mình đang tuôn như suối, bên trên còn cắm hai thứ giống như răng độc.

Hấn quả thực không hiểu, vừa nãy là đã xảy ra chuyện gì, hấn trúng vết thương chí mạng này lúc nào, nhưng hấn cũng không có cơ hội để biết nữa. Thân hình hấn ngã một cách nặng nề lên mặt đất, vừa vịn chồng lên người tên cao kia.

Một thời gian ngắn ngủi như vậy mà hai người đã chết.

Lâu Thất thở một hơi dài, đi qua đó, nhổ ra hai cái răng độc trên ngực tên nam nhân lùn kia, lau sạch vết máu trên người hấn rồi cất đi.

Hai ngày rồi.

Hai ngày nay, tin tức Thạch Tử ngàn năm bị nàng lấy được đã truyền khắp cả vùng Băng Nguyên.

Trong tin tức miêu tả đặc trưng cá nhân của nàng khá rõ, ngay cả giọng nói của nàng cũng có miêu tả chính xác, có lẽ nữ nhân vào Băng Nguyên tìm Thạch Tử ngàn năm vốn dĩ đã ít hơn rất nhiều so với nam nhân. Xinh đẹp trẻ tuổi, mày dài mắt hạnh, thân hình cao ráo, da trắng, tóc không dài lắm, chỉ đi một mình, vũ khí là chủy thủ, võ công rất mạnh. Người phù hợp tất cả điều kiện này đoán chừng cũng chỉ có một mình nàng thôi.

Người của cả Băng Nguyên đều nhón nháo, vốn dĩ họ đều đã chuẩn bị sẵn tâm lý, Băng Nguyên này lớn như vậy, động băng nhiều như thế, cũng không biết vị trí cụ thể ở đâu. Còn nữa, tuy họ đều rất tin tưởng vào tin tức này, nhưng trong tiềm thức vẫn sẽ cảm thấy Thạch Tử có thể tìm được, nhưng loại ngàn năm hoặc trăm năm trở lên rất có thể sẽ không có.

Hiện giờ thì hay rồi, đúng thật có tin tức truyền ra ngoài, có người lấy được Thạch Tử ngàn năm!

Cứ như vậy, thật sự đã chứng thực sự tồn tại của Thạch Tử ngàn năm, hơn nữa còn có người lấy được rồi kia!

Cái này bị người ta lấy được, tìm một người như vậy lại còn có thông tin đặc trưng chi tiết thì nói thế nào cũng phải dễ hơn nhiều so với việc tìm kiếm mà không có chút manh mối nào như trước đây chứ!

Thế là, tất cả người đến Băng Nguyên trong lòng đều trở nên cuồng nhiệt, chỉ có một suy nghĩ, tìm tìm tìm! Tìm được nữ nhân đó, phải tìm được nàng ta trước người khác.

Còn có cả đại diện các thế lực tới nữa, thấy tình thế không ổn, lập tức nghĩ hết mọi cách truyền thư về, người tranh đoạt quá nhiều, mau phải cao thủ tới!

Thế là, hai ngày sau, phía ngoài Băng Nguyên lại có rất nhiều cao thủ của các thế lực chạy đến.

Mục tiêu của họ đều chỉ có một, tìm được Lâu Thất, tranh đoạt Thạch Tủy ngàn năm.

Lâu Thất có giỏi đến mấy thì cũng không địch lại được mấy trăm người, huống hồ nàng đã hai ngày chưa ăn gì rồi, việc này khiến người thèm ăn như mạng sống, một khi bụng đói thì tâm trạng không tốt như nàng rất cáu kỉnh. Lúc đầu khi họ đến đã chuẩn bị một xe ngựa lớn toàn đồ ăn ngon, sau đó xe ngựa rơi vào trong hố, nàng có bảo các thị vệ mang hết đồ ăn lên, trên người của mỗi người họ đều mang một cái túi đồ lớn, đựng đầy đồ. Nhiệm vụ lúc đó của nàng chính là ở bên cạnh Trầm Sát, vì vậy không ai bảo nàng giúp vác đồ. Nhưng ai ngờ được, sau đó đã xảy ra việc kia, nàng phải đi qua vùng hoa băng đó, ngay cả áo khoác cũng không mặc, chỉ mang một túi nhỏ tùy thân và đồ trong đai lưng của nàng, người nhẹ nên đã ra được rồi.

Động thực vật trong Băng Nguyên vốn dĩ đã cực kỳ nghèo nàn, ở trong động băng nàng lại gặp phải hai thú băng nhỏ quái dị đó nữa. Nhưng sau khi ra ngoài thì ngay cả một con thỏ nhỏ cũng không thấy! Nước thì còn dễ giải quyết, khát thì dùng Phá Sát đào một mảnh băng tuyết, dùng nội lực làm tan một chút thì vẫn có thể giải khát. Nhưng đồ ăn thì sao?

Sau đó nàng mới phát hiện bản thân gốc, chỉ ham chạy, không muốn đối đầu với những người đó, không muốn đánh với họ, nhưng người ta cứ uy hiếp dữ dội, dù nàng nói thế nào cũng không tin, vậy nàng dứt khoát là giết!

Giết, sau đó lục lương khô trên người họ.

Thế nhưng những người này cũng không biết có phải vì đuổi theo nàng mà không thèm quan tâm đến việc ăn uống không, hôm nay tổng cộng nàng đã gặp phải bốn đám người, cả thấy là sáu người, nàng đều diệt sạch nhưng lại chỉ tìm được hai miếng bánh trên người tên lùn cuối cùng này! Lại còn là hai miếng bánh cứng đến nỗi cắn không sứt!

Lâu Thất lập tức nổi giận. Nàng dĩ nhiên là đều ghi tất cả những việc này lên người của Thẩm Mộng Quân! Thù này không báo cho hả thì nàng không tên Lâu Thất!

Nói ra cũng kỳ lạ, nếu người của cả Băng Nguyên đều nghe được tin tức rồi, vậy thì Trầm Sát bọn họ cũng nên nhận được tin mới phải, tại sao họ còn chưa tìm đến?

Hơn nữa, nàng rõ ràng là đã bỏ hương theo dấu lên người chàng, nhưng hai ngày nay nàng đã chạy khắp khu vực lớn như thế mà vẫn không phát hiện bóng dáng của họ, giống như họ đã biến mất rồi vậy.

Dĩ nhiên, có một khả năng, đó chính là họ đều ở trong động băng. Nếu ở trong động băng thì nàng không có cách nào theo dấu vết được.

Nhưng mà hôm đó chắc đã ra khỏi động băng đó rồi chứ? Sao có thể vẫn ở trong động băng được?

Hiện giờ, Lâu Thất chỉ có thể dốc sức đi tìm Phi Ngân, Đạp Tuyết, vì có khả năng Phi Ngân Đạp Tuyết đã đến bên cạnh họ rồi.

“Chủ tử, tìm được Phi Ngân rồi.” Nguyệt vội vàng đi tới, bọn Trần Thập đang cưỡi ngựa phía sau, dẫn theo một đám ngựa lớn lao tới.” Tất cả ngựa đều ở đây, không thiếu một con, Phi Ngân và Đạp Tuyết đứng là cừ!”

Trầm Sát đứng ở trên một hòn nham thạch rất lớn nổi lên mặt đất, nhìn về phía xa, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một hai bóng người, họ không phải đều đi về cùng một hướng, chứng tỏ không ai biết Lâu Thất cụ thể là ở hướng nào, họ cũng chỉ là tìm khắp nơi thử vận may.

“Ừm.” Trầm Sát biết ngựa đều quay về rồi thì chỉ ừm nhẹ một tiếng, trên mặt không có chút biểu cảm nào.

Nguyệt Vệ trong lòng buồn khổ: “Lâu Thất thông minh như vậy, võ công cũng rất mạnh, chắc sẽ không có chuyện gì đâu.” Câu nói này hai ngày nay hắn đã nói vô số lần rồi, nhưng vẫn là không thể không nói. Đây là an ủi chủ tử, lại chẳng phải là an ủi bản thân và tất cả thị vệ đó sao.

Hai ngày nay, tất cả thị vệ đều rất trầm lặng, không có ai nở nụ cười trên mặt, chỉ là lúc ăn cũng sẽ có người không nhin nổi nói một câu: “Không biết Lâu cô nương có đồ gì để ăn không.”

Kết quả, câu nói này đã trực tiếp khiến chủ tử nuốt không trôi.

Hôm đó sau khi họ ra khỏi động băng thì đi về hướng ngược lại giống như Lâu Thất nghĩ, cho dù sẽ có sai số nhưng chắc cũng sẽ không sai nhiều lắm. Thế nhưng Lâu Thất có thể là bị những người đó uy hiếp đến nỗi đã không để ý đến việc tìm đường.

Vừa nghĩ đến nhiều người như vậy đều đang truy sát Lâu Thất, đều đang truy sát nữ nhân của chàng, một thân sát khí của Trầm Sát không có cách nào kiểm soát được.

“Đế quân, phía trước có một đám người ngựa tới.” Lâu Tín bước nhanh đi tới: “Thuộc hạ nghe được đoạn nói chuyện của họ, có được một tin tức!”

“Nói.” Trầm Sát quay đầu lại, nhìn đám người ngựa đó, đại khái có năm mươi người, cách họ không quá xa.

“Họ nói có người hiệu triệu, đã thành lập một liên minh săn thù!”

Vừa nghe bốn chữ liên minh sẵn thỏ này, trong lòng Nguyệt đã có dự cảm không hay. Quả nhiên, Lâu Tín cũng có sắc mặt không tốt trầm giọng nói: “Lâu cô nương chính là thỏ! Họ nói nhiều người như vậy nếu không đoàn kết, ai cũng có tư lợi, còn Lâu cô nương vừa thông minh, võ công rất giỏi, vì vậy nhiều người như thế tự tìm Lâu cô nương nhưng cuối cùng sẽ bị giết, chỉ bằng tất cả mọi người đều kết hợp lại, cùng hợp tác, ai tìm được Lâu cô nương thì trước tiên dừng hành động mà báo vị trí cụ thể cho người lãnh sự liên minh, sau đó do người lãnh sự thông báo lại với tất cả mọi người, toàn bộ cùng hành động, thu lưới. Như vậy, Lâu cô nương dù là có năng lực lên trời hay chui xuống đất thì cũng chắc chắn khó thoát khỏi lưới! Hiện giờ đã có rất nhiều người hưởng ứng rồi, họ thậm chí cũng đã bắt đầu kết bạn đồng hành, nói là vừa tìm vừa kết đồng minh, khi tìm được, Lâu cô nương sẽ không đối phó nổi với nhiều người như thế.”

Rắc!

Lời hắc vừa nói xong, hòn nham thạch rất lớn mà Trầm Sát đang đứng đột nhiên xuất hiện một vết nứt dưới chân hắc, còn trước mắt họ đã không còn bóng dáng của Trầm Sát nữa.

Nguyệt lập tức ngẩng đầu nhìn tới, Trầm Sát tựa như một con chim ưng lớn, bay lướt về hướng hơn chục người ngựa đó.

Những người đó vốn dĩ đều là hành động đơn độc, khi nghe thấy tin tức thành lập liên minh, họ cũng ở cách đó không xa nên lập tức kết hợp lại, dứt khoát tất cả mọi người cùng đi. Trên đường gặp người đi một mình thì cũng nhân tiện gọi đi luôn, cả chặng đường này đã tập hợp mười bảy mươi tám người.

“Tìm theo hướng đó, thật đó, bên này bọn ta đều tìm rồi, không có.” Trong đám người đó đang có một tên trọc đầu thân hình cao lớn, trên lưng công một thanh đao dài, nói với những người khác: “Nghe nói nữ nhân thối tha đó giảo hoạt như hồ ly vậy, vừa biết trốn vừa biết đánh, cũng không biết có phải thật không, hay là tên khốn nào đó đánh không lại một đứa con gái nên khoác lác võ công của cô ta lên tận trời!”

“Cũng có khả năng là thật đó, nếu không một cô gái nhỏ yếu điệu mà dám một mình vào Băng Nguyên để tranh đoạt với cả đám lớn đại lão gia như vậy ư?”

“Dù thế nào đi nữa, nếu tìm được nữ nhân thối tha đó mà ta không được chia thứ kia thì chỉ bằng cho ta nữ nhân đó, ta mang về làm thiếp cũng được...” Lời của hắc còn chưa nói xong, người bên cạnh lại phát hiện một cách ngạc nhiên, đầu của hắc đã bay ra ngoài rồi, còn miệng hắc thế mà lại đang há ra nửa chừng.

96. Chương 96

Trên thân thể đó, máu vẫn cứ phun điên cuồng, qua một lúc mới đổ ầm xuống, đồng thời cái đầu rớt xuống trên mặt băng, lăn lông lốc ra xa.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn tới một cách ngạc nhiên, chỉ thấy một người chặn ở trước mặt họ, trong tay cầm một thanh kiếm dài, mặc đồ đen tuyền, tóc đen búi cao, thân hình cao lớn, sát khí khắp người đã tỏa ra một cách dữ dội. Đôi mắt đen thẳm đó nhìn họ một cách lạnh lùng vô tình, giống như là đang nhìn một đám người chết. Trong mắt chàng, họ đều giống như không có hơi thở vậy.

Một người đàn ông như vậy đứng ở đó tựa như là một sát thần, thanh kiếm dài trong tay chàng ta máu đỏ

tươi đang nhỏ giọt xuống.

Đó là máu của tên nam nhân vừa nãy còn đang nói chuyện.

“Người, người là ai?” Có người lấy dũng khí tiến lên một bước lớn tiếng hỏi.

Trầm Sát không trả lời, chỉ là cánh tay lại vung lên, kiếm dài lóe qua ánh sáng lạnh, lại là một cái đầu bị văng ra!

“Mẹ ơi! Sát thần à!” Có người kêu lên với vẻ kinh hãi, co giò chạy biến. Hai tên đàn ông chết rồi đó họ đều biết võ công, trong số bọn họ cũng xem như là cấp trung thượng thượng, thế mà chưa nhìn mặt đã bị chém đầu rồi, vậy những người như bọn họ có đánh lại không? Chạy thôi mau chạy thôi.

Tuy nhiên, vừa chạy ra ngoài thì họ đã phát hiện, họ đã bị bao vây.

Một đám thị vệ khí thế cũng đè bẹp người, đều là tay cầm kiếm dài nhìn họ với vẻ lạnh lùng vô tình.

“Giết, không chừa lại một ai.”

Giọng nói trầm lắng của Trầm Sát như đến từ địa ngục.

“Vâng!”

Mười tám thị vệ, cộng thêm Nguyệt Vệ, tiếng trả lời lạnh lùng vừa xong thì nhất loạt vung kiếm xông lên.

Đây là một trận đồ sát đơn phương.

Hai mươi người đấu với mười lăm người, về số người, về điểm võ lực đều là mang tính áp đảo.

Ánh mặt trời sáng sớm rực rỡ, trên mặt băng tuyết trắng tinh cũng đã bị máu nhuộm đỏ.

Cộng thêm hai thi thể lúc đầu đó, mười bảy thi thể nằm ngổn ngang trên mặt băng, có thể vẫn được giữ nguyên rất lâu mà không bị mục rữa.

Trầm Sát không quên lời của tên nam nhân lúc nãy, bên đó họ đã tìm rồi, không có, phải đi về phía bên trái.

“Đi.”

Tất cả mọi người cười lên ngựa, băng của vùng này ít hơn một chút, tuyết khá dày, vừa hay, họ có thể thúc ngựa phi nước đại. Tìm, nhất định phải tìm được Lâu Thất trước đám người đó, nhất định phải tìm được nàng.

Nữ nhân của Trầm Sát chàng, từ lúc nào đến lượt người khác ức hiếp, vậy mà còn muốn thành lập liên minh truy sát nàng.

Bọn chúng thật là to gan.

Đó chẳng phải là địa giới của Đông Thanh ư? Người của hoàng thất Đông Thanh nếu cũng có phần thì đừng trách chàng trở mặt với Đông Thanh. Còn cả Bắc Thương, những người này nếu đều có phần truy sát nữ nhân của chàng thì chính là kẻ địch của Trầm Sát chàng.

Đối với kẻ địch, chàng trước giờ chỉ có một tôn chỉ, đó chính là diệt sạch.

Đây đã là ngày thứ ba rồi. Sáng sớm của ngày thứ ba, Trầm Sát và tất cả mọi người cùng nỗ lực tìm Lâu Thất.

Còn lúc này, trong doanh trường tạm của nhị hoàng tử Đông Thanh, Cảnh Dao đang uống rượu mật hoa nhìn Thẩm Mộng Quân đang sơn móng tay với vẻ sùng bái: “Sư tỷ, tỷ thật lợi hại, chỉ là một mưu kế nhỏ đã giúp ta báo thù rồi!”

“Ai ức hiếp sư muội ta, ta đều sẽ không tha cho kẻ đó.” Thẩm Mộng Quân lúc này đang mặc váy áo màu hồng đào, để tóc phi tiên, bên trên cài một cây trâm bảo thạch, khuôn mặt xinh đẹp như hoa, môi hồng đỏ tươi, đầu còn bộ dạng thắm hại khi Lâu Thất gặp nữa. Mà Thẩm Mộng Quân như vậy, vẻ xinh đẹp có thể sánh ngang với hai công chúa của Bắc Thương.

“Sư tỷ, lúc đó khi muội gặp tỷ, tại sao tỷ căng thẳng như vậy chứ? Tỷ thật sự không nhìn thấy Lâu Thất cầm Thạch Tủy ngàn năm à?” Cảnh Dao lại hỏi.

Thẩm Mộng Quân nhìn nàng ta một cái, nói: “Muội cảm thấy, nếu ta đã có được Thạch Tủy ngàn năm đó thì còn đến chỗ nhị hoàng tử hay sao? Đã ra khỏi Băng Nguyên từ sớm rồi.”

“Vậy cũng phải. Nhưng mà nhị hoàng tử thành lập liên minh săn thỏ này, đến lúc đó nếu bắt được Lâu Thất, phát hiện trên người nàng ta không có Thạch Tủy ngàn năm thì sao? Tỷ không phải nói, đó là tỷ lừa người khác à?”

“Dao sư muội,” Thẩm Mộng Quân nhìn nàng ta có hơi căng thẳng: “Những lời đó sau này muội đừng nói nữa, ta đây chẳng phải muốn báo thù cho muội ư? Muội nói trên đường gặp phải Lâu Thất đó, cô ta đã đắc tội muội mà. Nếu tóm được cô ta, không tìm được đồ trên người cô ta, vậy cũng có thể nói là đã bị cô ta uống rồi!”

“Sư tỷ đúng là thông minh hơn muội.”

“Nhị điện hạ.” Bên ngoài trường truyền tới giọng của thị vệ, tiếp đó, một nam nhân tầm hai ba hai bốn tuổi đi vào, hắn đang mặc một chiếc áo choàng bông xanh lục nhạt, giữa eo đeo ngọc bội tím, trên đầu buộc búi vương miện ngọc tím, mày rậm, mũi ưng, môi mỏng, tướng mạo đẹp đẽ.

Thẩm Mộng Quân và Cảnh Dao đứng lên, hơi cúi người về phía hắn: “Nhị điện hạ.”

“Mộng Quân miễn lễ, Cảnh cô nương miễn lễ.”

Nghe hắn gọi Mộng Quân, Thẩm Mộng Quân mới cười đi về phía hắn, giơ tay dịu hờ hắn đi đến ghế chính ngồi xuống, hỏi nhẹ giọng: “Điện hạ có tin tức tốt rồi ư?”

Người vừa đến chính là nhị hoàng tử Đông Thời Văn của Đông Thanh Quốc. Không ai biết, hắn và Thẩm Mộng Quân của Bích Tiên Môn đã có tư tình, suy cho cùng, Thẩm Mộng Quân là người của Bích Tiên Môn, nếu nàng ta để lộ quan hệ với hắn trước người khác, vậy thì những người đó trong hoàng thất sẽ xem Bích Tiên Môn đã đứng cùng bên với hắn, thái tử bọn họ chắc chắn sẽ có hành động.

Vì vậy, quan hệ của họ vẫn không thể công bố. Lần này đến Băng Nguyên, người hắn dẫn đi đều là lính thân cận của mình, vì vậy Thẩm Mộng Quân và Cảnh Dao lặng lẽ vào ở cũng không sao, Đông Thời Văn cũng vui vẻ bày tỏ thân mật hơn một chút trước mặt sư muội của nàng ta, coi như là nể mặt nàng ta.

“Thái tử cũng đã đến Băng Nguyên, việc này không tính là tin tốt nhỉ.” Đông Thời Văn nói: “Hôm nay không có ai phát hiện bóng dáng của nữ nhân đó, nhưng ta đã phái ám vệ đi rồi, người đồng thì sức mạnh lớn, rồi sẽ tìm được nữ nhân đó trước những người khác thôi.”

Cảnh Dao và Thẩm Mộng Quân nhìn nhau. Thẩm Mộng Quân vì không để Lâu Thất đoán ra là ai tiết lộ tin tức của cô ta ra ngoài nên không nói với Đông Thời Văn và những người khác về tên của Lâu Thất. Bởi vì cái tên này vẫn là sau khi nàng ta gặp Cảnh Dao, lúc ngẫu nhiên cùng nhắc tới nữ nhân gặp phải mà biết được, không có ai khác biết tên của Lâu Thất, nếu tên được truyền ra ngoài thì Lâu Thất chắc chắn sẽ biết là Cảnh Dao đến rồi truyền ra.

Cũng không phải sợ Lâu Thất, dù sao kết cục của cô ta chắc chắn là chết! Sợ là sợ Trầm Sát, Cảnh Dao đối với hắn cứ giống như ma vậy. Muội ấy lại là cháu ngoại gái được sủng ái của môn chủ, nếu khiến muội ấy không toại nguyện, muội ấy về khóc với môn chủ thì chắc chắn không để nàng ta được yên ổn.

Vì vậy, Thẩm Mộng Quân không thể không theo ý của muội ta, phải giữ được sự thật rằng việc này cũng có muội ấy nhúng tay vào.

Có trời biết nàng ta hi vọng tên của Lâu Thất được tiết lộ ra đến cỡ nào, như vậy thì ngay cả sự chú ý của Trầm Sát cũng sẽ đặt lên người của Cảnh Dao, nàng ta sẽ có nhiều cơ hội hơn có thể rút lui toàn vẹn rồi.

Đông Thời Ngọc đến rồi, việc này đồng nghĩa với việc họ lại có thêm một kẻ địch, còn là một kẻ địch mạnh.

Thẩm Mộng Quân nghĩ ngợi nói: “Điện hạ, có cần thiếp đến chỗ thái tử bên đó không...”

Lời của nàng ta vẫn chưa nói xong, thì thấy sắc mặt của Đông Thời Văn có hơi khó coi: “Ta nghĩ, nàng có đi cũng không có tác dụng gì, thái tử hoàng huynh đã dẫn theo mỹ nhân rồi.”

“Ồ? Không biết thái tử dẫn theo ai vậy?” Thẩm Mộng Quân nghe vậy thì tâm trạng có chút phức tạp. Ban đầu, Đông Thời Ngọc cũng có chút thiện cảm đối với nàng ta, chỉ là nàng ta đã chọn Đông Thời Văn, với Đông Thời Ngọc...

Nhưng hiện giờ nghe nói bên cạnh hần đã dẫn theo mỹ nhân, nàng ta vẫn có cảm giác rất khó chịu.

“Đại công chúa Bắc Thương, Bắc Phù Dung.” Đông Thời Văn nói.

Thẩm Mộng Quân sững sờ, Cảnh Dao thì đã kêu lên một cách kinh ngạc: “Bắc Phù Dung cũng đến rồi?”

“Sao thế, Cảnh cô nương kinh ngạc vậy?”

“Chà, đúng vậy, he he, trước đây không phải nghe nói nàng ấy đã đi Phá Vực tham gia đại điển tuyển phi của Đế quân Trầm Sát sao? Sao giờ lại ở cùng Ngọc thái tử?”

Đông Thời Văn nói: “Có lẽ chính là ở Phá Vực bên đó, hai người đã phải lòng nhau rồi!” Hần đang muốn nói tiếp thì bên ngoài có thị vệ gọi một tiếng: “Báo, điện hạ, có tình hình!”

Đông Thời Văn nhú mày, lại đứng dậy đi ra ngoài, ở cạnh cổng quay đầu lại dặn dò một câu: “Mấy ngày này hai người đừng ra ngoài, bên ngoài hỗn loạn, sợ có người không có mắt lại nhầm hai người thành cô gái đó.”

Xinh đẹp trẻ tuổi, hai vị này cũng vậy, hơn nữa về tuổi tác thì cũng không chênh nhiều lắm.

Không cần hần nói, Thẩm Mộng Quân và Cảnh Dao cũng biết, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà họ đến chỗ hần, trốn được yên tĩnh, cũng an toàn. Những người đó tuyệt đối không dám đến doanh trường của hoàng tử Đông Thanh để tìm người. Vả lại, tin tức vốn dĩ đã nói nữ nhân đó là đi một mình.

Bên ngoài, Đông Thời Văn đang hỏi thị vệ đó: “Xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm điện hạ, có người phát hiện mười bảy người bị giết cùng lúc, kẻ giết người ra tay rất tàn nhẫn, chém bay luôn đầu!”

“Mười bảy người bị giết cùng lúc?” Đông Thời Văn hết sức kinh ngạc: “Mười bảy người đó thân phận gì?”

“Không phải là người trong các đại môn phái, chắc là một số võ giả nhàn tản, họ có thể là đã kết liên minh rồi, vì vậy đều tụ tập lại với nhau, nhưng tất cả đều bị giết rồi.”

“Cùng một người giết?”

“Chắc không phải, thủ pháp và số chiêu võ công không giống nhau.”

Đông Thời Văn thở phào, chỉ cần không phải nữ nhân đó giết là được, hắn còn tưởng cô ta có võ công mạnh như vậy, một người lại có thể giết mười bảy võ giả! Nếu là cô ta, vậy kế hoạch của hắn cần phải thay đổi mới được. “Có lẽ là bọn họ đã xảy ra xung đột với người khác, những tên thô lỗ đó, cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết. Bảo người đi thăm dò thêm, có tin tức gì lập tức đến báo.”

“Vâng.”

Sau khi thị vệ rời đi, Đông Thời Ngọc quay đầu lại nhìn doanh trưởng của Thẩm Mộng Quân một cái, nghĩ ngợi chút rồi vẫn là rời đi, Cảnh Dao ở đây nên không tiện. Tuy nhiên, hắn có cần đi gặp vị thái tử hoàng huynh của mình không nhỉ?

Việc mà Đông Thời Văn không nghĩ tới là Lâu Thất hiện giờ cách doanh trưởng của hắn đã không còn xa nữa, hơn nữa đang đi về phía bên này.

Lại một ngày trôi qua, buổi sáng nàng đã dùng nước tuyết ngâm mềm hai cái bánh đó rồi, ít ra cũng nuốt được. Hai cái bánh ngâm nước thì lớn hơn rất nhiều, nàng không nỡ ăn hết một lần nên ăn một cái chưa lại một cái, giờ lại dùng nước tuyết ngâm, xé thành từng miếng nhỏ để ăn. Tuy nói nhiệm vụ trước đây của nàng cũng gặp phải rất nhiều nguy hiểm, hơn nữa cũng không phải chưa từng bị đói, nhưng lần này nàng đặc biệt bức bối. Nàng suy nghĩ, cảm thấy có thể là vì chuyến này không phải nhiệm vụ, không thu được tiền! Vả lại nàng rõ ràng đã mua rất nhiều đồ ăn ngon mang vào Băng Nguyên, vậy mà giờ vẫn rơi vào bước đường này, quả thực là không thể nhịn được.

Lúc này nàng đặc biệt mẫn cảm với mùi thơm của những món ăn đó, vốn dĩ mệt đến mức nằm trên mặt tuyết nghỉ ngơi, đột nhiên ngửi thấy mùi thơm của thịt nướng, đây quả đúng là muốn lấy mạng mà! Lâu Thất lập tức chồm dậy, lấy hết sức chạy về phía tỏa ra mùi thịt.

97. Chương 97

Đợi đến khi nàng nhìn thấy mười mấy nóc doanh trưởng màu xám ở phía xa, hai mắt lập tức tỏa sáng! Có doanh trưởng, có người cắm trại tức là sao? Tức là có thịt ăn, có rượu uống! Nói không chừng nàng còn có thể tìm thấy một cái giường, ngủ một chút cũng được!

Nhưng, sao kí hiệu của doanh trưởng này lại quen quen vậy nhỉ?

Trước doanh trưởng, cầm một gậy cờ hiệu, Lâu Thất ngẩng đầu nhìn, phía trên viết hai chữ Đông Thanh.

Chẳng lẽ đây là người của hoàng thất bên Đông Thanh quốc? Lâu Thất liền ngừng bước, chẳng lẽ là Đông Thời Ngọc? Nếu là Đông Thời Ngọc, hiện tại nàng vẫn chưa muốn đụng tới hắn. Nhưng, mình cứ lấy thôi cần gì hỏi, ăn vụng một chút, biết hắn là ai làm gì.

Nghĩ vậy, Lâu Thất lại tiếp tục đi về phía doanh trại.

Ba ngày nay, nàng không chỉ chết đói mà còn sắp chết lạnh, dù có nội lực nhưng không thể cứ dùng nội lực sưởi ấm cả ngày được, hơn nữa nàng còn phải luôn luôn duy trì cảnh giác, hiện tại nàng giống như Đường Tăng vậy, tất cả yêu ma quỷ quái đều muốn bắt nàng, ngay cả lúc ngủ cũng không yên, mà kể ra thì đúng là nàng cũng không tìm ra nơi nào thích hợp để ngủ.

Ba ngày không ăn thứ gì, ba ngày không được ngủ, ba ngày đánh mười mấy trận, ba ngày chạy ra xa như vậy, dù nàng có là người sắt đi nữa, thì nàng cũng sắp hỏng rồi!

Lâu Thất cảm thấy bản thân chưa từng chật vật như vậy, quả thực nàng sắp nhịn không nổi nữa, đợi đến khi nàng thật sự không còn chút nhẫn nại nào, đến lúc đó cũng chỉ có thể đại khai sát giới! Thế nhưng lão đạo sĩ thói thường nói với nàng, nên cố gắng nhẫn nại hết sức có thể, bởi thực ra bên trong nàng có loại nhân tố hắc ám, nếu thứ đó hoàn toàn bùng nổ sẽ rất kinh khủng. Có gì mà kinh khủng, nàng luôn cảm thấy mặc kệ là mặt nào của mình, đều là tốt nhất!

Đợi đến khi nàng đến gần doanh trưởng, vừa mới ẩn thân, liền có hai tên thị vệ sóng vai nhau bước nhanh về phía này, một người nhỏ giọng nói: “Thái tử điện hạ đã tới rồi, Nhị điện hạ sai chúng ta đi mời thái tử điện hạ, người nói xem hắn có đến không?”

“Thái tử điện hạ là người luôn đối xử ôn hòa với mọi người, chúng ta đã đi mời thế này, chắc chắn hắn sẽ tới.”

“Nhưng người nói thử xem đến lúc đó minh chủ của chúng ta, của Liên Minh Sơn Thỏ, vẫn là điện hạ sao?”

“Đương nhiên, người đúng là tên gốc, thái tử điện hạ sẽ không thèm tranh giành loại tên tuổi này đâu.”

“Nói cũng đúng. Hai, người nói xem nữ nhân kia, sau khi lấy được Thạch Tủy ngàn năm sao không tranh thủ tính toán thời gian uống hết đi, nhiều người đuổi bắt nàng như vậy, nếu để họ bắt được nàng ta cũng sẽ chẳng dễ chịu gì.”

“Sao người biết nàng không uống hết? Có khi nàng đã uống hết rồi, nếu không sao công phu của nàng lại lợi hại như vậy? Nghe nói lần này nàng giết liên tiếp mười bảy người, mỗi người đều cắt đầu! Thật đúng là ma nữ đáng sợ!”

“Thật sao? Nhưng không phải nói rằng đó không phải do nàng giết sao?”

Hai người cứ trò chuyện với nhau như vậy trên đường đi tới phía nàng. Lâu Thất cau mày, suy nghĩ cặn kẽ nội dung câu chuyện bọn hắn vừa nói mấy lần, ánh mắt lập tức sáng lên. Nàng có biết Liên Minh Săn Thỏ gì đó này nha, đó không phải là tổ chức muốn bắt nàng sao? Không nói đến việc ném ra miếng mồi là muốn săn mình, phương pháp này cũng rất hay, tất cả mọi người liên kết lại, chờ liên minh thành công, chắc chắn nàng không thể trốn thoát!

Nhưng, bọn họ đang nhắm vào nàng, liệu nàng sẽ để cho liên minh này liên kết thành công sao?

Còn có việc giết mười bảy người kia, chắc cũng do liên minh rách nát này tác quái đi, còn thay nàng giết những người kia? Có thể làm ra việc này, thủ đoạn lại hung tàn như vậy, nhất định là Trầm Sát!

Nếu vậy, sau ba ngày, cuối cùng nàng cũng xem như gián tiếp có chút tin tức của bọn người Trầm Sát! Đợi nàng ăn uống no đủ, lại đi điều tra nơi mười bảy người kia bị giết, chắc là có thể tìm ra hành tung của đám người Trầm Sát!

Tin tức này thật sự khiến tâm trạng nàng tốt lên, còn về tên Ngọc Thái tử Nhị điện hạ gì đó kia, nàng liền trực tiếp bỏ qua. Nhưng vẫn có thể biết rằng nơi này không phải là doanh trường của Đông Thời Ngọc, mà là huynh đệ của hắn, Nhị hoàng tử.

Về Nhị hoàng tử Đông Thanh Đông Thời Văn, nàng cũng chỉ nghe qua một chút xíu tư liệu về hắn, cũng không cố ý ghi nhớ, nhưng chẳng lẽ cái Liên Minh Săn Thỏ này là do hắn đề nghị thành lập?

Lâu Thất chợt lách người đi vào, hừ hừ, nếu đúng thế, nàng tới đây là quá chính xác rồi, đối với người muốn dùng chiêu đổi phỏ mình, nàng sẽ tô màu cho thế giới của hắn thêm chút màu sắc.

Không, không phải thêm chút màu sắc, mà tặng hắn hắn mấy thùng sơn lớn, cho hắn biết vì sao thế giới lại muôn màu muôn vẻ như vậy!

Khi nàng đến đã ngửi thấy mùi thịt nướng thơm phức, hiện tại mùi thơm này còn nồng hơn. Chuyện gì cũng không quan trọng bằng ăn cơm, đợi nàng ăn uống no đủ xong lại nói tiếp.

“Nhanh tay lên, hai vị cô nương nói muốn ăn thịt thỏ nướng và thịt dê nướng.”

“Cô nương của Bích Tiên Môn thật khỏe mạnh, không ngờ lại có thể ăn nhiều thịt như vậy.” Có người cười nói, câu nói này khiến mấy người khác đang bận rộn cũng cười phá lên.

“Được rồi, bọn nhóc các ngươi đúng là không sợ chết, Bích Tiên Môn là nơi các ngươi có thể lấy ra làm trò đùa sao? Vị Thảm cô nương kia, nói không chừng sau này sẽ lên làm phi của Nhị hoàng tử, hơn nữa nàng sẽ không tha cho các ngươi.”

Cuộc trò chuyện của mấy tên đầu bếp, khiến ánh mắt Lâu Thất híp lại, Bích Tiên Môn, Thảm cô nương, phi của Nhị hoàng tử.

Chẳng lẽ Thẩm cô nương này chính là Thẩm Mộng Quân?

Được, hóa ra nàng trốn trong doanh trướng của Nhị hoàng tử Đông Thanh, tốt, rất tốt, vậy còn một người nữa là ai?

Nàng chợt lách người, âm thầm tiến vào, mùi thịt nướng bay khắp phòng, mùi thơm khiến Lâu Thất suýt chút nữa chảy nước bọt đầy đất.

“Người là ai?”

Một người đầu bếp phát hiện nàng.

Lâu Thất cười cười, đáp: “Ta? Chờ ta ăn no xong ta sẽ nói cho người biết, được không?”

Nói xong, nàng lập tức ra tay, liên tục đánh mấy quyền về phía mấy huyệt Thái Dương, khiến bọn hắn đều ngã xuống.

Đào lò hỏ ra, bên trong có mấy tảng củi gỗ, phía trên đốt lửa, đang nướng nửa con cừu nhỏ, khi nàng đến cũng đã nướng sắp xong, trên bàn còn đặt sẵn một đĩa thịt thỏ đã xé xong.

Mắt Lâu Thất nhìn chằm chằm thịt dê nướng, cầm lấy dầu để một bên, phết thêm một lượt, sau đó trực tiếp ôm đĩa ngồi vào bàn, bắt đầu há to miệng ăn thịt thỏ nướng.

Ừm, tay nghề cũng được.

Sau ba ngày đói bụng có thể ăn được mỹ vị đường này, nàng quả thực cảm động phát khóc!

Nhưng, thịt thỏ không phải món nàng thích nhất, thịt dê nướng mới là tình yêu đích thực của nàng!

Sau khi ăn một đĩa nhỏ lót bụng, Lâu Thất dứt khoát tự mình xử lý nửa con dê đang nướng. Hương thơm xông vào mũi, mùi vị kia quả thực say lòng người!

“Xong rồi, ăn thôi!” Lâu Thất vỗ tay, nhìn quanh, bên cạnh có chất đồng mấy vò rượu, vừa mở nắp, quả nhiên là rượu ngon! Nàng kinh hỉ, cầm bát nước lớn, mở một vò rượu, trước tiên bỏ Phá Sát vào trong ngâm, mấy hôm nay nàng dùng Phá Sát giết không ít người, hiện tại muốn dùng rượu tắm một chút, tẩy đi mùi máu tươi.

Mà chính nàng cũng đổ một bát rượu lớn, một hơi uống hết.

Sảng khoái! Làm người chính là phải ăn miếng thịt lớn uống chén rượu đầy!

Lấy Phá Sát ra, nàng đi đến chỗ nướng thịt, thủ pháp cùng đao pháp đều tương đối thành thạo, sau một trận múa may, mấy xiên dê lớn bị cắt xuống chính tề, không thèm chú ý tới độ nóng, ăn uống cực kì thỏa mãn.

Vừa ăn thịt dê, vừa uống rượu ngon, đây quả thực chính là chuyện vui nhất đời!

Xương cốt chất đông trên mặt đất ngày càng nhiều, nửa con dê nướng vừa đảo mắt đã chỉ còn lại gần một nửa, mấy vò rượu ngoại trừ một vò ngâm Phá Sát, còn lại đã hết sáu bảy vò, một nửa nàng uống, một nửa nàng đổ! Rượu nhiều, tùy hứng!

Dù sao rượu này nàng cũng không mang đi được, chắc chắn cũng không giữ lại cho Đông Thời Văn!

Đến cuối cùng, Lâu Thất một tay cầm thịt dê gặm, một bên tìm kiếm đồ vật có thể lấy ở khắp nơi, cầm một bao lớn thịt lợn, lấy tất cả số thịt dê, thịt thỏ còn lại, còn có một nồi cơm, cùng mấy bàn bánh ngọt, dặt lên lưng. Nàng đã chịu đựng đói bụng đủ rồi, hiện tại có sẵn đương nhiên phải lấy làm vốn.

Lúc này chính là thời điểm ăn tối, Đông Thời Văn cùng Thẩm Mộng Quân kia chắc là đang chờ thịt dê, bên trong còn có một nồi nước dùng. Lâu Thất cũng không bỏ qua, uống, uống hết.

Trước nay nàng không biết rằng mình có thể ăn nhiều như vậy, chỉ biết dạ dày mình tốt.

Đói bụng lâu như vậy, đột nhiên ăn nhiều đồ cùng một lúc như vậy lại không cảm thấy chút khó chịu nào, chỉ là bụng hơi tròn.

Mấy người đầu bếp bị nàng điểm huyết chắc phải qua hai ba canh giờ nữa mới tỉnh lại.

Lúc đầu, Lâu Thất nghĩ đối y phục với bọn hắn, nhưng nhìn thấy một bộ dầu mỡ kia, thôi quên đi, áo quần trên người nàng tuy bẩn, có vết máu, nhưng dù sao vẫn là quần áo của nàng.

Sau khi cầm hết đồ vật có thể lấy, Lâu Thất liền rút ra bó đuốc, đốt cháy doanh trại này.

“Chủ tử, dường như bên kia có khói.”

Ở nơi xa, Nguyệt lập tức quay đầu nhìn liền thấy phía xa có khói bốc lên, nói.

Trầm Sát quay đầu nhìn một lúc, đáp: “Đi.”

Xa như vậy cũng có thể nhìn thấy khói, chắc chắn không chỉ đơn giản là nhóm lửa nướng thịt ăn. Đi, chắc chắn phải đi về phía có động tĩnh kia thử xem, nếu đúng lúc Lâu Thất ở đó, vậy là tốt nhất, nếu vẫn là những người chuẩn bị bắt nàng, vậy liền giết.

Hai mươi mấy người cưỡi ngựa giương cao băng tiết, chạy về phía bên này.

Nhị hoàng tử Đông Thanh Đông Thời Văn giận dữ đứng dậy: “Bắt người đó cho ta!”

Ai, ai dám trà trộn vào doanh trại của hãn, còn phóng hỏa đốt liền sáu lều doanh trưởng! Nếu hãn bắt được, nhất định phải chém người đó thành muôn mảnh!

Bên ngoài, ánh lửa ngập trời, tất cả bọn thị vệ đều bận rộn cứu người cứu hỏa. Mặc dù ở trong cánh đồng băng, nhưng những vật như vải vóc, củi, dây thừng, cũng có thể lập tức bắt lửa, hơn nữa bây giờ lại đúng giờ cơm tối, thị vệ đều đang ở trong doanh trưởng chuẩn bị ăn cơm, kết quả lửa đột nhiên bốc cháy, bọn hãn hoảng hốt, vậy mà tự chen chúc giẫm sập rất nhiều lều doanh trưởng, trong doanh địa hoàn toàn hỗn loạn.

Cảnh Dao đi tới đi lui, nhìn lướt qua bên ngoài, vừa quay đầu lại trông thấy sư tỷ mình đang cau mày như có điều suy nghĩ, liền hỏi: “Sư tỷ, tỷ đang suy nghĩ chuyện gì vậy?”

“Chắc chắn đã có người trà trộn vào trong doanh trại, muội nói thử xem có phải là Lâu Thất không?” Nàng xem như đã từng giao thủ với Lâu Thất, mặc dù chỉ là một chiêu, nàng công, Lâu Thất phòng. Nhưng chỉ cần một chiêu như vậy, nàng liền biết công phu của Lâu Thất chắc chắn không thấp, hơn nữa, không phải nói nàng liên tục giết rất nhiều người sao? Công phu cao như vậy, có thật sự dám trà trộn vào trong doanh trại của Đông Thời Văn không?

Vậy, nếu là nàng ta, vậy nàng ta đến đây làm gì?

Báo thù sao?

Nàng lập tức đứng lên, trầm giọng nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Đi? Đi đâu?” Cảnh Dao sững sờ.

“Đi đến chỗ Ngọc Thái tử, Lâu Thất, chắc chắn là Lâu Thất đến!”

“Chắc chắn, Thẩm cô nương thật là thông minh tuyệt đỉnh, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, ngay cả ta nhìn thấy người, cũng muốn rạch khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia của người thành từng đoá hoa hồng!”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, Cảnh Dao chỉ cảm thấy có gió thổi qua tai, sau đó liền lập tức nghe thấy tiếng bom bóp giòn tan vang lên.

98. Chương 98

Đợi nàng ta bình tĩnh nhìn lại, suýt nữa hét âm lên. Khuôn mặt tươi như hoa của Thẩm Mộng Quân chốc lát vừa đỏ vừa sưng, trên mặt còn rõ vết tay.

“Ồ, ta không định làm mặt người nở hoa đâu sao mặt người lại sưng như cái mâm thế này?” Lâu Thất quạt mấy ngón tay xong rồi lùi lại vẩy vẩy tay, vẻ khó hiểu nói.

“Lâu Thất, ta muốn giết người.”

Thẩm Mộng Quân đầu từng bị nhục nhã thế này, tức đến máu dồn lên não rút kiếm xông vào nàng.

“Cũng được, để coi ai giết ai.” Lâu Thất lạnh mặt.

Trong chốc lát hai người đã đánh nhau. Võ công của Thẩm Mộng Quân không tệ, ban nãy Lâu Thất đột nhiên tranh thủ nàng ta chưa chuẩn bị mới thuận lợi ra tay, hiện giờ nàng ta tức điên lên, mỗi chiêu đều là sát chiêu, trong chốc lát đã đánh ngang tay với Lâu Thất.

“Sư tỷ, cẩn thận.” Cảnh Dao đột nhiên thấy Lâu Thất nở một cười một nụ cười kỳ lạ, trong lòng cảm thấy không hợp lý, lập tức kêu lớn nhưng mà đã muộn.

Phá Sát trong tay Lâu Thất vung lên, ánh sáng lạnh chột lóe, Thẩm Mộng Quân cảm thấy mặt lạnh ngắt sau đó máu phun ra, lại như có gì đó rời nàng ta đi, cùng lúc đó đau đớn ập tới làm nàng ta không nhận được thẩm thiết kêu lên.

“Sư, sư tỷ.”

Cảnh Dao vốn là muốn cầm kiếm xông lên giúp đỡ nhưng mà nhìn thấy cảnh này ngược lại lùi lại hai bước, hoảng sợ nhìn Thẩm Mộng Quân rồi lại nhìn Lâu Thất.

Lâu Thất hiện giờ đâu còn là người mà bọn họ gặp ở trong khách điểm nữa, người đó đâu giống như ban này đánh ngang tay mới Thẩm Mộng Quân. Kiếm trong tay nàng ta còn đang nhỏ máu, nàng ta thế mà còn dùng tay nhẹ nhàng lau máu đi, ngược mắt lên nhìn, ánh mắt lạnh lẽo vô tình có thể làm cho người ta cảm thấy băng giá từ đáy lòng. Trên mặt nàng ta đã hoàn toàn không còn ý cười, nụ cười ban nãy đều có cảm giác như là chính mình ảo giác, sát khí toàn thân giống như hóa hình, ép Thẩm Mộng Quân từng bước từng bước lùi lại.

“Sư tỷ.” Cảnh Dao đột nhiên hét lên một tiếng, Thẩm Mộng Quân cảm thấy chân mình dẫm phải cái gì, nhưng mà lúc này nàng ta đâu còn lo lắng dưới chân, nàng ta ôm tai phải, tay ầm ập nhóp nhép, “Tai của ta đâu, tai của ta.” Lâu Thất còn dám xéo tai của nàng ta.

Mới nghĩ đến sau này sẽ mất đi một cái tai, mặt mũi hủy hoại, biến thành một kẻ quái dị một tai, Thẩm

Mộng Quân suýt phát điên.

“Còn để cho người một cái, ta vẫn lương thiện lắm.” Lâu Thất nhìn máu trong tay, lạnh như băng nói, “Ta còn chưa muốn mạng của người, người vẫn nên cười vui, nhưng mà Thạch Tử ngàn năm người giấu đi đâu tự mình giữ Thạch Tử mà còn vu oan giá họa đẩy cho ta, Thẩm Mộng Quân người cho là ta dễ bắt nạt thế sao.”

Cái gì, Thạch Tử ngàn năm ở trên người Thẩm Mộng Quân.

Bên ngoài, Đông Thời Ngọc giơ tay ý dừng động thủ, cho nên thị vệ bên đứng yên không động dấy đợi chỉ thị, Đông Thời Văn lập tức lo lắng. Vừa lúc Thái tử tới, không ngờ lại gặp phải cảnh này.

Về mặt của Thẩm Mộng Quân trong trường không biết nên hình dung thế nào, vốn đã bị Lâu Thất vẽ thành mặt mâm sau đó lại còn bị cắt mất một cái tai, hiện tại mặt không chỉ là mặt mâm mà còn be bét máu, tóc cũng cắt rớt trên mặt một mảng, tóc tai rối bời, nàng ta giờ còn thảm hại hơn ở trong hang động mấy ngày trước.

“Người không cần nói linh tinh, ta không hề giữ, là người giữ Thạch Tử ngàn năm.” Thẩm Mộng Quân hét lên, vì sao võ công của Lâu Thất lại cao như thế, căn bản không phải như vậy nhưng mà võ công nàng ta không chỉ cao mà bụng dạ còn độc ác.

“Thế sao ta cũng vừa mới biết một cách để chứng minh có chạm vào Thạch Tử ngàn năm hay không, kiểm tra một chút là ra, người có dám thử không?” Sát khí trên người Lâu Thất đột nhiên biến mất, nở nụ cười.

Nàng vừa cười, vẻ vô tình lạnh lẽo trong chốc lát biến mất, giống như mai hồng trong tuyết, so với nàng lúc bình thường đẹp hơn gấp bội.

Đông Thời Ngọc vừa mới vén màn đi vào thì gặp cảnh này, trái tim giống như run lên không thể nhin được xoa lỏng ngực.

Đông Thời Văn cùng hần ta đi vào nhìn thấy Thẩm Mộng Quân như thế, lập tức kêu lên, “Mộng Quân.”

Thẩm Mộng Quân như thế này ai nhìn thấy chắc cũng sợ giật nảy.

“Lâu cô nương, lâu rồi không gặp.” Thái tử Đông Thanh Đông Thời Ngọc giống như không thấy cảnh đó mỉm cười với Lâu Thất, vẫn là thần thái ôn hòa hiền lành đó.

Dù thế trên mặt hần ta vẫn khó giấu được trắng bệch đi. Thái tử Đông Thanh sợ máu, sợ mùi máu tanh, cái này cũng không phải bí mật, nhưng mà vẫn nhất quyết gắng gượng đứng ở đây, Lâu Thất coi như không biết mà còn vẩy vẩy Phá Sát, máu ở trên đó vẩy ra đúng lúc vẩy tới vạt áo của Đông Thời Ngọc.

Xem người còn nhịn tới lúc nào.

“Ngọc thái tử, lâu rồi không gặp.” Lâu Thất cũng mỉm cười với hắn ta.

Cảnh Dao xông tới đỡ Thảm Mộng Quân lão đảo sắp ngã, trợn mắt tức giận nhìn Lâu Thất nói với hai vị hoàng tử của Đông Thanh, “Thái tử điện hạ, hoàng tử điện hạ, người thấy rồi đó, phụ nữ này đã đả thương sư tỷ mau bắt lấy nàng ta.”

“Cảnh cô nương, đây có thuốc cầm máu thượng đẳng, cầm máu cho Thảm cô nương trước đã.” Đông Thời Ngọc đưa tới một cái bình nhỏ từ ngực, sau đó nói với Đông Thời Văn, “Hoàng đệ, mau mời đại phu cho Thảm cô nương.”

Đông Thời Văn lúc này mới như tỉnh mộng lập tức lớn tiếng gọi, “Người đâu, mang ngự y tới.”

Đi tới vùng lạnh, theo bọn họ còn có ngự y, Đông Thời Văn tin tưởng đại phu ở trong cung.

“Lâu cô nương vừa nói, có cách để kiểm tra liệu một người có từng tiếp xúc Thạch Tử ngàn năm hay không, cái này là thật sao?” Đông Thời Ngọc lùi lại vài bước, vẫy tay rất nhanh thì có người đến dọn dẹp, đổi thảm thành một tấm dày dặn, đổ một bình lớn chất lỏng vào chỗ máu trên mặt đất, mùi máu rất nhanh biến mất thay vào đó là một mùi hương thoang thoảng.

Cùng lúc, có thị vệ đi vào, ngồi chồm hồm không chút do dự cắt vạt áo dính máu của Đông Thời Ngọc, một người khác thì lập tức khoác áo choàng lên vai hắn ta.

Những việc này làm trong chớp mắt giống như là bọn họ thường làm việc này.

Đông Thời Văn bĩu môi như đã nhìn quen nhưng mà Cảnh Dao lại nhịn không được trợn mắt, “Thái tử sợ máu.”

“Thực ra cũng không hẳn là sợ, chỉ là không thích mùi máu.” Đông Thời Ngọc mỉm cười.

“Thái tử điện hạ, ngài không được tin nữ nhân này, nàng ta không biết xuất hiện từ đâu, mưu mô như quỷ, bụng dạ độc ác, dám lên vào trong trường của Nhị điện hạ làm càn, người như thế này tốt nhất nên bắt lại.” Nói đến gần cuối nàng ta gần như là gào lên với Đông Thời Văn.

Thảm Mộng Quân sắp phát điên, nàng ta đã như thế này nhưng mà bọn họ vẫn còn nói chuyện với nữ nhân đó, bỏ mặc cô ở dưới đất.

Nàng ta là người của Bích Tiên Môn, của Bích Tiên Môn.

Nhưng mà Lâu Thất cũng không nhịn nổi cười liếc nàng ta, nữ nhân này đúng là ngu ngốc, giữa quyền lực và lợi ích thì nàng ta tính cái thá gì, ban nãy nàng nghe thấy bên ngoài có người tới mới nói nhưng câu đó, hiện giờ Đông Thời Ngọc và Đông Thời Văn càng muốn biết là thật có cách để kiểm tra xem có ai đã tiếp xúc với Thạch Tử ngàn năm hay không, làm gì có ai thêm quan tâm nàng ta sống hay chết, chẳng qua là mất một cái tai mà thôi.

“Mộng Quân, ngự y tới rồi, người để ngự y kiểm tra vết thương trước đã.” Đông Thời Văn nói với nàng ta.

“Thưa điện hạ, cự thần có thể nối tai lại nhưng mà tai còn nguyên vẹn mới được.” Ngự y tới đã thấy rõ cô nương này bị cắt một cái tai.

Thẩm Mộng Quân không ngờ ngự ý đi theo y thuật lại giỏi như vậy, lập tức mừng rỡ, cũng tạm thời không để ý Lâu Thất nữa, lập tức hỏi tới cùng, “Ngự y, ngài nói thật chứ.”

“Đương nhiên là thật, nhưng mà hiện giờ phải mau chóng tìm được tai của cô nương.”

“Sư tỷ.” Đúng vào lúc này, Cảnh Dao bỗng đứng run người, giống như bị tổn thương nghiêm trọng.

“Cảnh cô nương sao thế?” Đông Thời Ngọc quan tâm hỏi.

“Tai của sư tỷ.” Cảnh Dao nhắm chặt mắt, kéo Thẩm Mộng Quân làm cho nàng ta suýt ngã, nàng ta tức tối dẫm chân, “Sư muội, người kéo ta làm gì?”

Trong vòng vốn vừa oán vừa đau, không nhịn được dùng chân dẫm để giải phóng cảm xúc, bước chân của Thẩm Mộng Quân dùng nội lực sau đó nàng ta đột nhiên cảm thấy dưới chân mình có cái gì bị mình dẫm nát.

Đúng thế, ban nãy hình như nàng ta dẫm phải cái gì, nàng ta còn cho là cắm trại ở vùng lạnh thì mặt đất không bằng phẳng.

Mặt Cảnh Dao trắng bệnh lại xanh ngắt, xanh ngắt lại trắng bệch, “Sư tỷ, tỷ dẫm nát tai mình rồi.” Nàng ta nhắm mắt vô vọng kêu lên.

“Muội, muội nói gì.”

Thẩm Mộng Quân cứng người cúi đầu, nhấc chân lên bên dưới là một vũng máu, vũng máu đó đã nhìn không ra hình dạng cũ nhưng mà cũng đủ để nhìn ra đó là một cái tai.

“A.”

Thẩm Mộng Quân thét lên, hai mắt trợn trắng ngất xỉu.

“Sư tỷ.”

Đồng Thời Ngọc nhìn Lâu Thất có chút không giữ được vẻ bình tĩnh trên mặt nữa, hắn ta nhìn cũng cảm thấy không thoải mái, ngay cả Đồng Thời Văn ban nãy đều không nhịn được quay đầu đi buồn nôn, chỉ có nàng vẫn nhìn cái tai nát, mặt như thường. Tựa như rất tiếc nuối, mở miệng nói, “Ài, Thẩm cô nương dẫm nát tai của mình rồi.”

Cảnh Dao cũng muốn ngất.

Nhưng mà lúc này Lâu Thất còn nói thêm câu nữa, “Ngự y, tai đã dẫm nát như này còn có thể nổi lại không, ta nghĩ so với không có lỗ tai trông tử tế hơn chút nhỉ.”

Học máu, học máu.

Mọi người đều nghĩ, may là Thẩm Mộng Quân đã ngất không thì nghe thấy nàng ta nói những câu này không chừng học máu.

“Lâu Thất ngươi còn dám nói những câu như thế không liên can như thế, ta nói cho ngươi biết Bích Tiên Môn sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Bích Tiên Môn sao, ta sợ quá.” Lâu Thất nhún vai nói, “Sợ thật đấy, ta phải mau tìm chủ nhân của ta bảo vệ ta mới được.”

Phụt!

Đồng Thời Ngọc và Đồng Thời Văn hoảng sợ nhìn Cảnh Dao phụt máu sau đó cũng ngất xỉu.

Bọn họ không biết, Cảnh Dao say mê Trầm Sát ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng mà Trầm Sát không thèm nhìn nàng ta một cái, giờ Lâu Thất kích động nàng ta còn muốn để Trầm Sát bảo vệ nàng ta đúng là tức muốn chết.

Lâu Thất ngạc nhiên nhìn Đồng Thời Ngọc, “Người của Bích Tiên Môn đều dễ tức thế này sao.”

Thế thôi mà cũng tức tới học máu, nàng đúng là được mở mang kiến thức.

99. Chương 99

Nàng thực sự đã được mở mang tầm mắt rồi, thế nhưng những người khác cũng được mở mang tầm mắt. Đã từng gặp người khiến người ta tức giận, thế nhưng đến mức độ này thì chưa gặp bao giờ!

Ngự y đó cũng thật đáng thương, bận rộn băng bó cho vết thương của Thảm Mộng Quân, còn phải chăm cứu cho Cảnh Dao, kết quả vừa mới chăm xuống cô ta liền tỉnh dậy, một chương quá hẳn qua một bên, đánh người ta tới mức sao bay quanh đầu.

"Lui xuống." Đông Thời Văn tuy rằng giận giữ, thế nhưng hẳn phải dựa dẫm vào Bích Tiên Sơn, chỉ có thể nhìn Cảnh Dao.

Ngự y ôm mặt lui xuống.

Cuối cùng nơi đây cũng được an tĩnh.

Cảnh Dao lườm nguyệt Lâu Thất, thế nhưng sự tỷ của mình đã bị nàng ta cắt mất tai, Cảnh Dao cũng không dám manh động nữa. Lâu Thất lại nhìn cô ta, đột nhiên như có điều suy nghĩ nói, "Cảnh cô nương tới Băng Nguyên từ lúc nào vậy? Thảm cô nương là sự tỷ của người, nàng ta không nhắc tới ta cho người sao?"

Trong lòng Cảnh Dao nhất thời nảy một cái, ánh mắt vốn đang liêu mạng nhìn nàng bắt đầu có chút chột dạ, thay đổi nhỏ bé này sao có thể lọt khỏi con mắt đã được trải qua đặc huấn về nhiều mặt của Lâu Thất chứ? Trong lòng liền sáng tỏ. Chuyện hắt nước lên người nàng chắc chắn là tác phẩm của Cảnh Dao.

Có điều chẳng sao cả, nàng sẽ tính toán khoản nợ này với các nàng ta thật tốt, và cả Đông Thời Văn nữa, đừng cho rằng nàng sẽ bỏ qua, nàng chính là một người vừa hẹp hòi lại còn thù dai, không có lòng dạ bao dung đến vậy.

"Lâu cô nương vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta đâu." Đông Thời Ngọc nói.

"Người nói nghiệm ra ai từng tiếp xúc với Thạch tủy ngàn năm sao?" Lâu Thất nhướn mày.

"Đúng vậy, không giấu Lâu cô nương, ta mời vào Băng Nguyên không bao lâu, thế nhưng đã nghe nói, Thạch tủy ngàn năm đã có người lấy được rồi, còn là một nữ tử nữa, nghe đồn thì, người được nói đến dường như là Lâu cô nương."

"Ta không lấy."

"Ừm, Lâu cô nương không lấy, lại nói là Thảm cô nương đã lấy được Thạch tủy ngàn năm kia, vậy có thể mời Lâu cô nương thử một lát, chứng minh cho chúng ta xem được không?" Khi Đông Thời Ngọc nói, Đông Thời Văn tuyệt không mở miệng, xem ra dường như khá nghe lời Đông Thời Ngọc.

"Có thể chứ, đây cũng chẳng phải chuyện gì khó, có điều, nếu như ta đã chứng minh bản thân, Ngọc Thái tử và Nhị hoàng tử điện hạ có phải có thể giúp ta cởi sạch nỗi nghi không?"

Đông Thời Ngọc gật đầu, "Đây cũng là điều dĩ nhiên."

Lâu Thất lại nói, "Vậy thì tốt, thực ra chuyện này rất đơn giản, Thạch tủy ngàn năm nếu như đã có công lực mạnh tới vậy, chứng tỏ rằng vật chất ở bên trong vô cùng nhiều, hoặc có thể nói, là năng lượng bên trong vô cùng nhiều, hơn nữa cũng không dễ tiêu tan như vậy, ta nghĩ, trong quá trình bọc lại Thạch tủy ngàn năm này, đầu ngón tay của người đó ít nhiều gì cũng sẽ phải tiếp xúc một ít, không cần phải tiếp xúc đến Thạch tủy ngàn năm, chỉ cần tiếp xúc với bề đá của Thạch tủy cũng sẽ có những vật chất tương tự, dù sao thì Thạch tủy ngàn năm cũng được sinh ra từ bề đá đó, chắc chắn sẽ có thành phần tương đồng." Nàng dừng lại một chút rồi hỏi, "Ta nói như vậy các người có hiểu không?"

Đông Thời Văn nghiêng đầu không trả lời, Đông Thời Ngọc lại gật đầu, "Hiểu, Lâu cô nương nói tiếp đi."

"Vì vậy chỉ cần dùng nước trong rửa tay là có thể tách loại vật chất đó ra, điều đó có nghĩa là vật chất đó sẽ chảy vào nước, khiến màu nước sẽ có chút thay đổi, bởi vì mới không quá ba ngày, vật chất đó sẽ không dễ bị tan biến như vậy, vậy thì, tay của ai sau khi ngâm nước xong có thay đổi, thì người đó đã chạm qua Thạch tủy ngàn năm hoặc bề đá của Thạch tủy ngàn năm, như vậy đó, các người có lẽ có thể hiểu được nhỉ?"

"Nước sẽ đổi thành màu gì?" Đông Thời Ngọc nhẹ nhàng hỏi, "Là sự thay đổi rất rõ rệt sao? Thạch tủy ngàn năm không phải có màu nhũ bạch sao?"

"Đúng vậy, vì thế màu bị nhiễm ra cũng sẽ có chút trắng. Có thể dùng một vò nước lớn, sau đó chia thành vài cái bát, để vài ngày thử." Lâu Thất nói, "Đồng thời, vì để tránh hiềm nghi, những thứ này đều do người của điện hạ chuẩn bị, ta sẽ không lại gần vò nước đó."

"Được, vậy thử xem sao, người đâu." Đông Thời Ngọc nhìn Đông Thời Văn một cái, đi vào trong rót ra một vò nước, sau đó đặt trên bàn. "Để ta chia."

Đông Thời Văn đột nhiên nói.

Đông Thời Ngọc cũng đồng ý.

Đông Thời Văn liền tự mình xếp mấy chiếc bát rộng thành một hàng ngang, sau đó kiểm tra nước trong vò một chút, chia làm mười bát. Đó quả thực là nước trong, hoàn toàn không nhìn thấy màu sắc gì khác, thế nhưng hắn vẫn gọi một tên thị vệ qua, "Người uống một ngụm đi."

Thị vệ đó cũng không hề do dự, lấy bừa một chiếc bát trong đó uống một ngụm, sau đó lui xuống.

Đợi một lát cũng không thấy hắn có vấn đề gì, Đông Thời Văn mới gọi tám thị vệ qua, đồng thời ngâm tay vào chiếc bát lớn ở trước mặt mình.

Lâu Thất cũng tiến lên, ngâm tay mình vào nước trong.

Thẩm Mộng Quân rất muốn vờ như chưa thanh tỉnh, thế nhưng Đông Thời Ngọc lại gọi cô ta, "Thẩm cô

nương cũng ngồi đi, chẳng bằng để Hoàng đệ tự mang nước qua cho.”

Đông Thời Văn cũng không nhiều lời, lập tức bưng bát nước lớn qua cho Thẩm Mộng Quân. Thẩm Mộng Quân mới vừa rồi thật ra đã tỉnh lại, mơ mơ hồ hồ nghe Lâu Thất nói câu được câu không, tuy cô ta cũng không hề hoàn toàn tin tưởng cách làm của Lâu Thất, thế nhưng lỡ như thì sao? Lỡ như là sự thật thì sao? Suy cho cùng, cô ta cũng khá chột dạ, chỉ muốn mau chóng đẩy chuyện này đi thôi.

Cô ta yếu điệu nhìn Đông Thời Văn, trong mắt đầy nước mắt, nhìn như sương mù, bộ dạng rất đáng thương, lại thêm việc vừa rồi bị mất quá nhiều máu, lúc này mặt cũng tái nhợt, nom cũng khiến người ta phải sinh lòng xót xa.

Thế nhưng Đông Thời Văn vừa thấy cô ta băng bó một bên tai, lại nhìn thấy gương mặt vẫn còn chưa hết sưng đỏ, trên làn da trắng bệch có vài dấu tay, chặt vật như vậy khiến sự thương hại trong lòng hấn tán đi hơn nửa. Sau này nếu như hấn đăng cơ lên hoàng vị, nếu như có một hoàng hậu bị thiếu mất một bên tai, há chẳng phải khiến người trong cười chết?

Vì vậy, Thẩm Mộng Quân đã vô duyên với hậu vị rồi, cùng lắm cũng chỉ có thể làm một phi tử, cho dù là phi tử, hấn cũng cho rằng có chút kỳ cục.

Hấn rất thực tế, trước kia thích cô ta là vì vẻ đẹp, và vì Bích Tiên Sơn sau lưng nàng ta, thế nhưng hiện giờ chỉ còn lại Bích Tiên Môn mà thôi, dung nhan đã bị giảm bớt đi nhiều rồi. Nếu như cô ta thực sự đã lấy đi Thạch tử ngàn năm mà còn lừa hấn, vậy thì thế lực của Bích Tiên Môn cũng chưa chắc có thể có ích đối với hấn.

Vì vậy lúc này thái độ của Đông Thời Văn đối với Thẩm Mộng Quân hoàn toàn lạnh lùng hấn.

Thẩm Mộng Quân cũng là một người có tâm tư nhạy bén, lập tức đã cảm nhận được, trái tim cô ta cũng trùng xuống, ”Điện hạ?”

”Mộng Quân, để cho người khác tin phục, người cũng ngậm tay vào đi, dù sao thì thanh giả tự thanh, nếu như không phải do người lấy, nước này chắc chắn sẽ không có biến hóa gì.”

Thẩm Mộng Quân vừa nghe thấy những lời này lòng liền lạnh lẽo, vẫn muốn cô ta thử đây mà.

Lâu Thất nhìn cô ta mỉm cười, ”Sao vậy? Thẩm cô nương sẽ không vì chột dạ mà không dám thử đó chứ?”

”Lâu Thất, ta với người không thù chẳng oán, tại sao người lại muốn ngậm máu phun người?” Thẩm Mộng Quân oán hận nhìn nàng.

”Ngậm máu phun người cái gì? Ta lại cảm thấy thù hận giữa ta và người rất sâu đậm đấy, người nhìn xem, ta vừa cắt mất một bên tai của người, nếu như người cảm thấy thù hận vẫn chưa đủ lớn, vậy đợi lát nữa ta cắt nốt bên còn lại nhé.” Lâu Thất nói rất nhẹ nhàng, cứ như muốn giúp cô ta việc gì vậy.

Thẩm Mộng Quân thiếu chút nữa phun một búng máu ra, lòng nhẫn nại của cô ta mạnh hơn so với Cảnh Dao, vì vậy cuối cùng vẫn mạnh mẽ áp xuống.

”Sư tỷ, thử thì thử! Sợ gì chứ? Thế nhưng...” Cảnh Dao trừng Lâu Thất, nói: ”Nếu như sư tỷ của ta thử xong mà nước đó không có thay đổi gì, người phải tự tuyệt ngay trước mặt tỷ ấy.”

Lời này thật ác độc, tự tuyệt trước mặt cô ta sao?

Đông Thời Ngọc khẽ biến sắc. Mọi quan hệ giữa Lâu Thất và Trầm Sát không tầm thường, nếu như Lâu Thất chết ở đây, hẳn cũng không dám chắc rằng tên nam nhân đó sẽ làm ra chuyện gì.

Thế nhưng, Bích Tiên Môn quả thực cũng chẳng dễ chọc, Trầm Sát đối nghịch với Bích Tiên Môn sẽ ra sao?

Trong mắt Đông Thời Ngọc xẹt qua một tia tối tăm, nếu như Trầm Sát có thể chống lại Bích Tiên Môn, vậy thì hẳn có thể làm ngư ông đắc lợi, thế nhưng, điều kiện tiên quyết là hẳn phải thoát ra khỏi chuyện này, không thể dẫn lửa vào người.

Còn Nhị hoàng đệ của hẳn...

Xem ra đã không thể thoát ra được rồi.

Bọn họ đều khẽ biến sắc, thế nhưng Lâu Thất vẫn mang bộ dạng thoải mái tự tại, tay vẫn ngâm trong nước, rất tùy tiện mà nói, ”Được thôi, nếu như nàng ta thật sự không có vấn đề gì, vậy thì ta tự tuyệt trước mặt nàng ta là được.”

Nàng ta vậy mà lại dám đồng ý! Nàng ta lại thật sự đồng ý!

Đông Thời Văn nhìn thấy trong ánh mắt của Thẩm Mộng Quân có chút không đúng, người ta đã dám đồng ý yêu cầu như vậy rồi, vậy không lẽ chẳng phải đã nói rõ là người ta chẳng có chút chột dạ nào sao?

Thẩm Mộng Quân thầm mắng Cảnh Dao, như vậy không phải đang giúp mình, mà đang ép mình tới bước đường cùng! Hiện giờ nếu như cô ta không đáp ứng, vậy thì thực sự đúng là có vấn đề rồi!

”Làm phiền diện hạ rồi, ta chẳng làm gì cả, sao có thể chột dạ chứ.” Nói xong, cô ta liền đặt hai tay vào bát nước lớn. Thế nhưng không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, tay cô ta vừa chạm vào nước, đột nhiên làm cảm thấy đột nhiên hai tay có chút tê tê.

Qua khoảng một khắc, Lâu Thất và tám thị vệ khác cũng thu tay lại, để Đông Thời Ngọc và Đông Thời Văn tỉ mỉ nhìn bát nước trong đó, chẳng có chút thay đổi nào cả!

”Thái tử điện hạ, tìm người kéo mười con ngựa qua đây, ở đây chắc cũng chỉ còn ngựa là vật còn sống thôi.” Lâu Thất liếc Thảm Mộng Quân vì thời gian vẫn chưa tới, vẫn đang ngâm tay trong nước, trán của nàng ta đã chảy ra chút mồ hôi.

”Muốn kéo ngựa qua để làm gì?” Đông Thời Văn không nén được mà hỏi một câu.

”Muốn thử xem nước này có thay đổi gì, chỉ dựa vào mắt thường thì cũng không thể nhìn ra được gì phải không?” Lâu Thất nói.

Đông Thời Ngọc cho người đi lấy ngựa.

Chẳng bao lâu sau, mười con ngựa đã được kéo qua, chiến mã, uy phong lẫm liệt, đều là ngựa tốt nhất đẳng.

Bọn họ đều ra khỏi lều trại, Thảm Mộng Quân cũng đã thu tay về, bát nước kia của cô ta được Cảnh Dao bưng đi, không có mượn tay người khác.

”Trước tiên xem bát nước của Thảm cô nương đi.” Lâu Thất nhướn mày.

Vừa rồi, Thảm Mộng Quân thấy bát nước đó dường như cũng không có gì thay đổi, thử phào nhẹ nhõm, thế nhưng có lẽ cô ta không biết rằng, nếu như chỉ là một màu nhũ bạch rất nhạt, nếu không so sánh thì rất dễ bị con mắt xem nhẹ bỏ qua. Cảnh Dao cũng không nhìn nước của người khác, tất nhiên cũng chẳng nhìn ra được xem có gì thay đổi không.

Thế nhưng hiện giờ để hai người Đông Thời Ngọc và Đông Thời Văn qua xem, bọn họ vừa liếc mắt liền nhìn ra ngay!

100. Chương 100

Bát nước mà Thảm Mộng Quân ngâm tay vào quả thực có một chút biến hóa rất nhỏ, nước vốn trong suốt không màu, hiện giờ lại có vài gợn màu nhũ bạch!

Hai huynh đệ đều biến sắc!

”Thảm cô nương, đã phiền người rồi.” Lâu Thất nhìn Thảm Mộng Quân mỉm cười.

”Không, điều này là không thể, sao có thể như vậy được chứ? Nhất định cô ta đã giấu trò gì đó trong nước!” Thảm Mộng Quân thét lớn.

”Nực cười thật đấy, từ lúc bắt đầu ta đã chẳng hề chạm vào bát nước của người, ta giấu trò thể nào đây? Nếu để nói động tay động chân thì cũng là Cảnh cô nương vừa bưng bát nước qua lúc này chứ nhỉ?” Lâu Thất làm bộ dáng khó hiểu, nhìn về phía Cảnh Dao,” Cảnh cô nương, người không phải là đồ kỵ với sự tỷ người, lớn lên đẹp hơn người, dáng người uyển chuyển hơn người, lại được Nhị điện hạ sủng ái hơn người, vì

vậy mà sinh ra hận ý, nhân cơ hội này hãm hại cô ta đấy chứ?”

Cảnh Dao liền tức đến mức gào to, ”Lâu Thất ngươi đừng có gây xích mích ly gián chúng ta! Sao ta có thể hãm hại sư tỷ được chứ? Ngươi hông được ăn nói linh tinh!”

”Vậy thì ta không biết đâu, dù sao thì ta cũng chẳng có cơ hội nào, hai vị điện hạ ở đây coi chừng nhé, lẽ nào ý ngươi nói là bọn họ ngốc như vậy, trơ mắt để ta lên qua sao?”

Lời này Cảnh Dao đâu thể nói ra chứ.

Bích Tiên Môn vẫn có thể lực, không sai, thế nhưng vài năm nay vẫn luôn bị tụt dốc, bọn họ cần xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với hoàng thất, hoàng thất giúp đỡ cho bọn họ rất nhiều mặt.

”Như vậy đi, nếu chỉ là nước này đổi màu một chút, Thẩm cô nương có lẽ sẽ không phục, vậy thì đành để mấy con ngựa này qua chứng minh đi.”

”Mấy con ngựa này có tác dụng gì?” Đông Thời Văn lại hỏi. Đông Thời Ngọc lại phát hiện ra một vấn đề, từ lúc bọn họ xuất hiện cho đến giờ vẫn luôn suy nghĩ và chỉ duy theo con đường của Lâu Thất. Đến cả Đông Thời Văn vốn muốn lập lời thề phải giết chết kẻ đã lên vào trướng của mình, đốt nhà bếp của mình, lại đốt nhiều lều trại tới vậy, còn hại biết bao thị vệ bị thương, nhất định phải ngũ mã phanh thây. Thế nhưng hiện giờ lại là nàng ta nói cái gì, hẳn liền không nén được mà hỏi đây là sao, đây là thế nào.

Thủ đoạn này không phải là thứ mà người thường làm được, còn khó đối phó hơn so với những gì hẳn tưởng.

”Mười bát nước, vừa khéo có thể dứt cho mười con ngựa, các ngươi sẽ nhìn thấy sự thay đổi của con ngựa uống bát nước mà Thẩm cô nương vừa ngâm tay.”

Nàng đã quả quyết như vậy, đến cả đám thị vệ cũng tò mò theo, tất cả mọi người đều quên nàng là người đốt lều trại của họ, đều quên mất nàng chính là mục tiêu mà họ muốn truy tìm hai ngày nay, tất cả đều đợi xem những con ngựa này sau khi uống nước xong sẽ có thay đổi gì.

Lẽ nào sẽ làm cho ngựa bị độc chết?

Chắc là không phải đâu, cho dù thật sự là Thạch tửu ngàn năm, vậy cũng không thể có độc được.

Mười con ngựa đều uống sạch mười bát nước, vì phải đợi một lát, tất cả mọi người đều có chút căng thẳng nhìn chăm chăm, đặc biệt là con ngựa đã uống bát nước mà Thẩm Mộng Dao ngâm tay.

Chẳng bao lâu sau, những con ngựa khác đều chẳng có phản ứng lạ thường gì, hơn nữa cũng chẳng xảy ra chuyện gì, không xảy ra bất cứ vấn đề gì, điều này chứng tỏ rằng chín bát nước kia vẫn là nước trong, uống vào cũng chẳng sao cả.

Thế nhưng con ngựa còn lại đột nhiên nâng vó ngay tại chỗ, phát ra một tiếng hí vang, sau đó ra sức lôi kéo thị vệ đang nắm dây cương, thoáng cái đã lao nhanh ra.

Diện tích doanh trường của bọn họ tuy rằng không nhỏ, thế nhưng cũng đâu thể chứa được một con ngựa đang chạy lung tung chứ?

Ngay lập tức liền có mấy lều trại bị giẫm nát, còn có vài thị vệ không chạy kịp bị con ngựa kia một vó đạp chết! Doanh trưởng lớn vừa rồi bị lửa thiêu hiện giờ lại bị ngựa náo loạn, có thể nói là nay đã bị hủy hoàn toàn.

Đông Thời Văn nhìn thấy cảnh này, cuối cùng cũng cảm nhận được cảm giác bị tức đến mức muốn phun một ngụm máu là thế nào, hắn thực sự sắp phun cả ra lửa rồi.

Doanh địa của hắn, cứ vậy mà bị hủy rồi!

Thế nhưng, hắn lại không thể có cách nào nổi nóng với kẻ khởi xướng, bởi vì, biểu hiện của con ngựa này đã nói lên tất cả.

”Mộng Quân, ngươi có điều gì muốn nói không?” Con ngựa đó lại khỏ đến mức mười thị vệ cũng không ngăn lại được, nhảy một cái là qua hắn một lều trại! Cứ như vừa biến thành một cao thủ có một thân công phu, trở thành thần mã vậy!

Chẳng lẽ đây còn không phải là hiệu quả của Thạch tử ngàn năm sao?

Thẩm Mộng Quân ngâm một lúc, nước đó uống xong đã có uy phong như vậy rồi, nếu như thực sự uống Thạch tử ngàn năm kia thì sẽ ra sao?

Nhất thời, Đông Thời Văn khó có thể giấu đi vẻ tham lam và sự khát vọng, kéo lại cổ tay của Thẩm Mộng Quân.

”Này, Nhị diện hạ, ta nghĩ rằng, chuyện giữa ngươi và Thẩm cô nương có thể từ từ hẵng nói, thế nhưng các ngươi đã đồng ý với ta, phải thay ra rửa sạch một chuyện, hiện giờ có lẽ cũng nên làm rồi nhỉ?” Lâu Thất nói.

Đông Thời Ngọc đang định mở miệng, Đông Thời Văn đột nhiên lại chỉ tay về phía nàng, lớn giọng quát, ”Bắt yêu nữ này lại cho ta!”

”Rõ!”

Tất cả thị vệ đều rút trường kiếm, nhào về phía Lâu Thất. Có tới hai ba mươi người, đây là chiến thuật biển người sao? Lâu Thất kêu to, ”Đông Thời Văn, ngươi dám lật lọng?”

"Hừ, người đã có được Thạch tủy ngàn năm, muốn tham lam một mình chiếm giữ, bốn điện hạ nghĩ cho mọi người, há có thể bỏ qua người!" Đông Thời Văn cười lạnh, đồng thời nắm chặt lấy Thẩm Mộng Quân.

Đông Thời Ngọc nhú mày nói, "Nhị hoàng đệ có ý gì? Người biết thân phận của Lâu Thất là gì không?"

"Thái tử hoàng huynh nói gì vậy? Lâu Thất là ai? Mộng Quân, hôm nay người có thấy ai tới doanh địa không?" Đông Thời Văn đột nhiên hé ra một nụ cười ám áp hỏi Thẩm Mộng Quân.

Thẩm Mộng Quân ngay tức khắc hiểu ý của hắn, trong mắt cô ta hiện lên sự hoảng sợ, chỉ cảm thấy dường như mình chưa từng hiểu rõ người đàn ông này bao giờ, thế nhưng sự đau đớn trên cổ tay khiến cô ta phải hồi thần ngay tức khắc, cô ta lắc đầu nói, "Điện hạ, hôm nay chỉ có Thái tử điện hạ tới đây thôi!"

Lâu Thất nghe thấy bọn họ nói chuyện như vậy liền hiểu ngay tức khắc. Đông Thời Văn! Nàng đã chứng minh được Thạch tủy ngàn năm kia là do Thẩm Mộng Quân lấy, thế nhưng nếu như công bố chuyện này ra ngoài, một là hắn sẽ phải giao Thẩm Mộng Quân ra, hai là chưa hẳn có thể đoạt được Thạch tủy ngàn năm, ba là sẽ đắc tội với Bích Tiên Môn, còn một điểm nữa, nếu như thả nàng ra, ai mà biết được nàng có ghi thù hay không? Dù sao, Liên Minh Săn Thỏ cũng là do lời hiệu triệu của hắn mà thành!

Dù cho có xét từ phương diện nào đi chăng nữa, đều nên bắt lấy nàng, đâm lao thì phải theo lao, để tất cả mọi người đều cho rằng Thạch tủy ngàn năm là do nàng lấy! Hoặc, tới lúc đó giết nàng rồi lại nói với thiên hạ rằng, nàng đã uống sạch Thạch tủy ngàn năm rồi, thế nhưng vì vẫn chưa hấp thu được hết toàn bộ công phu nên có thể giết được, người khác không tin cũng đành phải chịu!

"Ha ha, Ngọc thái tử, xem ra hoàng đệ của người lại là một nhân vật có lòng dạ độc ác nhỉ, người nói sao đây?"

Lâu Thất đột nhiên dường như ngửi được khí vị gì đó, ngay lập tức liền cười tươi như hoa nở, một chiêu quét qua phá vòng vây của đám thị vệ, đứng ở đó bình tĩnh nhìn về phía Đông Thời Ngọc.

Đông Thanh Ngọc thái tử, có lẽ cũng hiểu rõ hoàn cảnh hiện giờ của mình, hoàng đệ vẫn luôn giả bộ cung kính thân thiết trước mặt mình, giờ lại vạch ra lớp ngụy trang, cẩn thận đến ngay cả hắn cũng không bỏ qua.

Chỉ có điều, điều mà Đông Thời Ngọc suy nghĩ lại không phải điểm này.

"Nếu như Lâu cô nương tin tưởng ta, hãy để ta đưa Lâu cô nương rời đi, tới doanh trường của ta, ta lập tức sẽ cho truyền lệnh xuống, nói là Thạch tủy ngàn năm không ở trên người cô nương." Đông Thời Ngọc nói.

Thạch tủy ngàn năm không ở chỗ nàng, vậy thì ở chỗ ai? Đông Thời Ngọc lại không nói ra.

Đông Thời Ngọc hiện giờ đã lộ ra vẻ bất đồng với Đông Thời Văn, hắn vẫn mang nụ cười ám áp như thường, ngữ điệu nhẹ nhàng mang theo sự thành khẩn.

”Nữ nhân của bốn Đế quân sẽ không đi cùng người khác.”

Một giọng nói lạnh đến thấu xương vang lên, tất cả những người ở đây đều cảm giác dường như nhiệt độ xung quanh đã giảm xuống đến mấy phần, lại không hẹn mà cùng run lên một cái.

Lộc cộc lộc cộc, tiếng vó ngựa chinh tề vang lên mang theo chút băng vụn, trong chớp mắt đã tới trước mặt mọi người.

Lâu Thất quay người ngóng qua liền nhìn thấy người đàn ông gần mình nhất mặc áo choàng, sắc mặt lạnh băng, hai mắt sâu thẳm, môi mỏng khê nhếch, đương nhìn về phía nàng. Vào giây phút bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt của hắn rõ ràng đã hiện lên một sự ảm áp nhỏ.

Đồng Thời Ngọc chớp được điểm này, vẻ mặt hơi cứng lại một chút.

”Chủ tử!” Lâu Thất liền như nhìn thấy phụ huynh trong nhà, chạy vọt về phía hắn.

Trầm Sát thấy cả người nàng bắn thiu, đằng sau chẳng biết còn đeo thứ linh tinh gì, vạt áo còn có vài vết máu nhỏ đã khô sậm liền nổi giận.

Cả người hắn bay lên, vừa khéo ôm lấy được thân hình đang nhào qua, ồm, ôm một cái như vậy, gầy rồi, chỉ mới ba ngày, nàng lại gầy hơn rồi.

”Tốt, tốt lắm.” Hắn không đầu không đuôi phát ra ba tiếng, lại khiến Đồng Thời Ngọc cả kinh trong lòng. Hắn nghe ra được ngụ ý trong lời của Trầm Sát.

”Chủ tử, bọn họ ức hiếp ta!” Quay đầu một cái, chỉ tay một cái, Lâu Thất cứ như một đứa trẻ đang mách chuyện người lớn nhà mình, chỉ về phía Cảnh Dao, Thẩm Mộng Quân, và cả Đồng Thanh Nhị hoàng tử.

”Ức hiếp nàng?” Ánh mắt của Trầm Sát thuận theo hướng nàng chỉ, ánh mắt lạnh lẽo đó dần dần quét qua. Cảnh Dao run lấy bầy, thể nhưng lại cảm thấy bộ dạng lạnh lùng này của hắn lại càng khiến tim mình đập nhanh hơn. Cô thích, rất thích đó, cô thích nam nhân này như vậy đó! Vừa nhìn thấy hắn, cho dù hắn có lạnh lùng với mình thế nào, cô vẫn không thể khống chế nổi bản thân mình.

”Đế quân...” Cô ta vô cùng đáng thương tiến lên hai bước nói, ”Cảnh Dao tuyệt không hề ức hiếp Lâu cô nương, trái lại chính là nàng ta, không hỏi rõ đúng sai phải trái đã cắt mất một bên tai của sư tỷ ta rồi! Đế quân, nàng ta là thị nữ của người, một lời nói một hành động đều đại diện cho bộ mặt của Cửu Tiêu Điện, cho Đế quân đó, nàng ta tùy ý hành hung như vậy...”

Cô ta còn chưa nói xong, Trầm Sát đã cúi đầu nhìn Lâu Thất trong lòng, ”Nàng cắt tai của người ta sao?”

Cảnh Dao vừa nghe thấy câu này, hai mắt liền phát sáng, đây là đã nghe lời của cô ta, chuẩn bị giáo huấn

nàng ta sao?

Thế nhưng, Lâu Thất được hấn mở áo choàng ôm vào lòng lại không hề có chút áy náy và sợ hãi nào, trái lại còn cười tủm tỉm nói, "Đúng vậy, chỉ cắt một bên thôi, hơn nữa cũng đâu có giết cô ta, có phải chàng cảm thấy ta rất mềm lòng rất lương thiện không?"

"Vô dụng."

Trầm Sát nói một câu, lại chỉ về phía Thẩm Mộng Quân nói, "Nguyệt, bắt lấy."

"Rõ."

Vừa nói xong, Nguyệt Vệ đã như một cái bóng trắng, dùng tốc độ mà người khác không thể tin được lướt về phía Thẩm Mộng Quân.

Lúc này Thẩm Mộng Quân đang hơi dựa vào Đông Thời Văn, Đông Thời Văn cũng đang nắm lấy một tay của cô ta, Nguyệt Vệ cứ vậy lướt qua, liền giữ lấy hai vai cô ta, dùng sức mạnh vô cùng kéo Thẩm Mộng Quân ra khỏi sự khống chế của Đông Thời Văn. Thẩm Mộng Quân từ trước đến nay vẫn luôn cho rằng công phu của mình cũng không tệ, thế nhưng ngày hôm nay cô ta đã bị đả kích quá lớn, đầu tiên là bị Lâu Thất cắt mất một bên tai, sau đó vừa rồi khi Đông Thời Văn kéo cô ta lại, cô ta lại phát hiện nội lực của hấn còn vượt qua cả mình, mà giờ Nguyệt Vệ lướt qua, cô ta vậy mà lại nhận ra bản thân mình ngay cả trốn cũng chẳng nổi!

101. Chương 101

Vai cô ta bị hấn giữ chặt như vậy, nửa người lập tức mất hết sức lực, điều này khiến cô ta vô cùng sợ hãi, lập tức muốn tìm kiếm sự bảo vệ của Đông Thời Văn.

"Nhị điện hạ cứu ta!"

Đông Thời Văn cũng nắm chặt lấy tay trái của cô ta, ánh mắt hần học nhìn Nguyệt đang giữ vai trái của cô ta: "Người là ai mà dám giành người với bổn hoàng tử?"

"Ta khuyên ngươi tốt hơn hết hãy buông tay ra." Nguyệt vẫn mỉm cười, hơi dùng lực, suýt chút nữa thì kéo được Thẩm Mộng Quân, Đông Thời Văn cũng giật mạnh, kéo chặt một cánh tay của cô ta.

Thẩm Mộng Quân bị hai người kéo hai bên, nhất thời không thể cử động.

Đúng lúc này, hàn quang lóe lên, một luồng sát khí lạnh thấu xương đánh tới.

Cảnh Dao kêu lên thất thanh.

Máu bắn tung tóe.

Lực kéo trong tay Đông Thời Văn cũng biến mất, hấn mất đà lùi lại sau mấy bước lới mới có thể đứng vững, lúc này mới phát hiện ra trong tay mình vẫn còn giữ chặt cánh tay của Thẩm Mộng Quân nhưng người của cô ta, người của cô ta...

Hấn tròn mắt, kinh hãi quay đầu lại nhìn! Nguyệt vệ giữ Thẩm Mộng Quân đã trở về bên cạnh họ, đầu Thẩm Mộng Quân cũng gục xuống, toàn thân là máu, cô ta đã ngất lịm đi.

Trầm Sát!

Là Trầm Sát!

Đông Thời Văn kinh hãi nhìn Trầm Sát đang đưa kiếm trong tay cho thị vệ ở bên cạnh.

Chém một kiếm! Nhưng trên kiếm không hề có máu, chém đứt cả cánh tay của Thẩm Mộng Quân sao có lại không hề có máu? Lúc này giọng nói của Đông Thời Ngọc cũng vang lên khe khẽ bên tai hấn: "Kiếm khí."

Kiếm khí, một kiếm vung ra, kiếm khí giống như đao, cách xa như vậy mà kiếm khí của hấn có thể chém đứt một cánh tay của Thẩm Mộng Quân.

Đông Thời Văn kinh hãi bừng tỉnh, lập tức rút cánh tay trong tay đi. Cánh tay đó vừa hay bay trúng vào lòng Cảnh Dao đang sợ hãi toàn thân mềm nhũn, cô ta liền đón lấy, sững sờ cúi đầu nhìn: "A?"

Sau đó cô ta kêu ré lên một tiếng, cánh tay Thẩm Mộng Quân liền bị cô ta ném đi.

Từ đầu tới cuối, Trầm Sát vẫn ôm chặt Lâu Thất đang quần trong áo choàng của hấn.

Mọi người đều bị sự tàn bạo và máu me của hấn làm cho khiếp sợ, Lâu Thất ở trong lòng hấn chỉ thò đầu ra thì cười tươi rạng rỡ, nhìn Thẩm Mộng Quân bị Nguyệt vệ bắt được, lúc này nàng ta mới nói: "Chủ tử, Thẩm Mộng Quân cô nương đây là người của Bích Tiên Sơn đấy, người làm vậy sẽ đắc tội với Bích Tiên Sơn."

Nguyệt và các thị vệ đều cạ lờ, nếu thực sự sợ đắc tội với Bích Tiên Sơn, người còn cắt tai người ta làm gì?

Người cắt tai rồi, Đế Quân há lại không biết ả ta đắc tội với người, nếu ả ta đắc tội với người sao lại không giúp người xả giận chứ?

Nói chứ, giúp Lâu Thất xả giận quan trọng hơn bất cứ việc gì khác, đây không chỉ là điều Trầm Sát nhận định mà cũng là điều Nguyệt, Trần Thập và mọi người nhận định.

Ba ngày qua họ vẫn luôn tìm nàng, cũng nghe nói mọi người đang truy sát nàng, nghĩ nàng một mình không có quần áo, không có đồ ăn, lại phải trốn tránh sự truy sát của nhiều người như vậy, trong lòng họ rất đau đớn.

Nếu không phải nàng không muốn họ hi sinh, một mình mạo hiểm đi tìm Băng Bích Hồ, nàng đâu cần phải lâm vào bước đường đó? Dù sao thì đắc tội với nàng cũng chính là đắc tội với toàn bộ bọn họ.

Còn về Bích Tiên Sơn, họ từng không muốn bắt hòa, vì với tình hình hiện tại của Phá Vực, kẻ địch có thể bắt đi một người cũng là bắt đi một người, nhưng ai bảo người của Bích Tiên Sơn ức hiếp Lâu cô nương của bọn họ.

Bây giờ kẻ địch vốn dĩ đã nhiều, thêm một Bích Tiên Sơn nữa cũng không sợ.

Trầm Sát liếc nhìn nàng, chậm rãi nói: "Ai ức hiếp nàng, ai nhục mạ nàng? Bốn Đế Quân sẽ giết kẻ đó." Bích Tiên Sơn cũng không ngoại lệ.

Từ giờ phút này, Bích Tiên Sơn được liệt vào danh sách hấn cần san bằng! Lúc này môn chủ Mộng Bích Tiên Tử của Núi Bích Tiên còn chưa biết, cháu ngoại của bà ta, đệ tử đắc ý của bà ta đã đắc tội với người thế nào, nhưng lúc này Bích Tiên Môn đương nhiên vẫn không xem sự phá hoại này ra gì.

"Chủ tử thật tốt!" Lâu Thất mỉm cười tươi tắn, lại chỉ về phía nhị hoàng tử của Đông Thanh, nét mặt lập tức lạnh xuống, nhìn như vậy, nàng và Trầm Sát cũng có ba phần giống nhau.

"Còn cả hấn nữa! Đông Thanh, chủ tử có dám diệt không?"

Vừa dứt lời, không khí lạnh lẽo liền ập về phía Đông Thời Ngọc, hấn ta lập tức cười khổ: "Lâu cô nương, những điều hoàng đệ của ta làm không đại diện cho Đông Thanh! Hấn..."

Lâu Thất đang đợi câu nói này của hấn!

Nghe vậy liền ngắt lời hấn định nói tiếp: "Ý của thái tử điện hạ là Đông Thời Văn không thể đại diện cho Đông Thanh, vì thế việc của hấn không liên quan gì tới Đông Thanh?"

Đông Thời Ngọc sững người, hấn dám khẳng định, vậy chẳng phải sẽ tách đệ đệ của mình ra hoàn toàn sao? Nhưng nếu như hấn không khẳng định, Đông Thanh có phải đã định trở mặt cùng Trầm Sát?

Nhất thời, Đông Thời Ngọc rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Đông Thời Văn tức giận: "Trầm Sát! Ai cho phép ngươi to gan ngông cuồng như vậy! Người tướng Phá Vực của ngươi là nơi thế nào chứ? Người tưởng rằng Cửu Tiêu Điện của ngươi đã có thể chống lại Đông Thanh sao? Cửu Tiêu Điện có quân đội không?"

Hai từ quân đội khiến Nguyệt nhú mày.

Cửu Tiêu Điện đúng là không có quân đội! Quân đội là việc quan trọng nhất những lần nghị sự thời gian gần đây của họ. Nhưng một khi Phá Vực chưa được bình định, chưa thể quy thuận vào Cửu Tiêu Điện, quân đội sẽ vẫn chưa được thành lập, thành Phá Vực không nhiều nhân khẩu, nếu trưng binh thì sẽ phải tính toàn bộ nhân khẩu ở Phá Vực Hoang Nguyên vào rồi mới tuyển chọn được. Bây giờ họ mới trưng được một tiểu đội nhỏ, còn chưa chính thức luyện binh.

Lâu Thất nhìn thái độ của Nguyệt, trong đầu ngẫm nghĩ, cũng có thể đoán được vài phần. Trầm Sát không sợ gì cả, hành động theo tâm ý, nhưng Nguyệt giống như tể tướng của một nước, hẳn không thể không suy nghĩ nhiều. Trước đây Trầm Sát một mình dẫn thuộc hạ chinh chiến, nếu thực sự xây dựng một quốc gia, hẳn sẽ còn phải làm rất nhiều việc.

"Nàng sợ sao?" Trầm Sát lạnh lùng hỏi nàng.

Sợ sao? Sợ hẳn không đánh lại được người khác, sợ hẳn không bảo vệ được nàng? Sợ hẳn không thể chống lưng cho nàng?

Lâu Thất sững người, sau đó lắc đầu: "Không sợ!"

"Vậy là được rồi còn gì, không đánh được thì chỉ có nước chết, nàng chết rồi còn có bốn Đế Quân đi cùng nàng, có gì mà phải suy nghĩ?" Người hẳn muốn bảo vệ, không bảo vệ được thì đền mạng cho nàng, đây là một việc rất đơn giản, cần gì phải suy nghĩ.

Lâu Thất lại sững người, sau đó bật cười: "Đúng vậy, không cần phải nghĩ nhiều! Được, chủ tử, hãy đánh Đông Thời Văn cho ta, đánh cho hẳn ta không thể tự thân vận động, đánh cho hẳn phải bò xuống đất tìm răng!"

Không khí xung quanh lặng như tờ, mọi người đồng loạt vã mồ hôi lạnh.

Gặp người ngông cuồng, nhưng chưa từng gặp ai ngông cuồng thế này, ở trên đất nước nhà người ta, ở trong lều trại của người ta, đứng trong vòng vây của hàng trăm thị vệ nhà người ta, dám chỉ vào hoàng tử của họ nói đánh cho hẳn bò xuống đất tìm răng.

Nhưng người đàn ông kia vẫn dung túng, chính là dung túng nàng ta! Nghe câu nói này hẳn vẫn không hề tỏ thái độ gì, chỉ nhẹ nhàng đẩy nàng sang một bên: "Đi mặc áo choàng của nàng!"

Sau đó hẳn lạnh lùng nhìn về phía Đông Thời Văn.

Đông Thời Văn bắt giắc lùi lại một bước, nghiêng răng nói: "Trầm Sát, người khác sợ người, bổn hoàng tử không sợ người! Bày trận! Giết hắn!" Trầm Sát một năm qua dựa vào thủ đoạn mạnh bạo, võ công xuất thần nhập hóa đã khiến người trong thiên hạ phải kinh hãi, tấn công Phá Vực, trở thành Đế Quân Cửu Tiêu Điện, khiến các nước đều muốn giao hảo, nhưng như vậy thì đã sao, đây là Đông Thanh!

"Hoàng đệ..." Đông Thời Ngọc lo lắng nhìn hắn như thể muốn ngăn cản nhưng Đông Thời Văn có chút coi thường hắn, đường được là thái tử của nước lớn mà lại sợ một kẻ chủ nhân Phá Vực.

Hãy xem hôm nay hắn giết Trầm Sát ở đây thế nào!

Bách Nhân Sát Trận lập tức được bày bố, trong doanh trại lập tức không có một làn gió, tĩnh lặng, tĩnh tưởi mức ai nấy cũng giống như tượng tạc. Màn đêm ập xuống, có người đốt lửa, ánh lửa chiếu lên trên mặt Trầm Sát, khiến ngũ quan của hắn càng thêm sắc nét, lạnh lùng như diêm vương.

"Bách Nhân Sát Trận mà sát khí lại yếu thế này sao!" Khi bắt đầu đối đầu, Lâu Thất đã mặc áo choàng mà Trần Thập mang tới bất ngờ bật cười, cho dù đối mặt với Bách Nhân Sát Trận thì nàng vẫn nói với Nguyệt vệ đứng bên ngoài vòng vây: "Đây không gọi là sát trận, nên gọi là hội đồng đánh bạo trận, một người không dám xông lên vì thế gọi thêm vài người để tăng thêm lòng dũng cảm xem có thể lấy đông ức hiếp ít được hay không?"

Nguyệt biết nàng hiểu trận pháp, trận pháp của nhà lao sau khi được nàng chỉ dẫn gia cố, Hoa Vu Tồn đi đường cũng vênh váo, cứ như thể đó là công lao của hắn vậy.

Nhưng Bách Nhân Sát Trận của Đông Thanh bị nàng ta nói tệ hại tới vậy, hắn cũng cảm thấy dở khóc dở cười, sao hắn lại có cảm giác Bách Nhân Sát Trận này uy lực rất mạnh?

Trăm người tấn công, hắn không thể nào cười nổi.

Trầm Sát dẫn theo mười tám thị vệ, đối diện với một trăm thị vệ hoàng thất Đông Thanh nhìn giống như trứng chọi đá. Chỉ có thị vệ trong sát trận đứng hàng trước đối diện với hắn mới biết mình phải chống chọi với áp lực lớn thế nào! Trầm Sát một mình đứng ở đó giống như một đại đao sắc bén mang theo sát khí đằng đằng, xông mạnh tới.

"Giết!"

Đông Thời Văn hét lên một tiếng.

Trầm Sát không hề lên tiếng, chỉ vung một tay lên.

Mười tám thị vệ dưới sự thống lĩnh của hắn, giống như một lưỡi đao, xông vào Bách Nhân Sát Trận.

Đông Thời Văn đứng ở phía xa, sắc mặt lạnh lùng: "Ta phải xem xem, Trầm Sát dẫn theo mấy người như vậy làm thế nào để diệt Bách Nhân Sát Trận của ta."

Đông Thời Ngọc cũng bình tĩnh quan sát, không trả lời hắn.

Cảnh Dao đã tỉnh lại, vừa mới ngất xỉu, cô ta bị Đông Thời Ngọc đỡ một tay, bây giờ vừa mới tỉnh dậy lại nhìn thấy Trầm Sát sát khí lạnh lùng trong Bách Nhân Sát Trận.

"Sư tỷ của ta đâu?" Vừa nhìn thấy hắn, cô ta lại nhớ tới Thẩm Mộng Quân.

"Cảnh cô nương... ta cho người đưa cô nương về Bích Tiên Sơn nhé." Thẩm Mộng Quân chắc đã tàn phế rồi, nhưng vị này là cháu ngoại của môn chủ Bích Tiên Môn, vẫn phải bảo vệ tính mạng cho cô ta.

"Sư tỷ của ta, tỷ ấy..."

"Chắc Thẩm cô nương đã lành ít giữ nhiều rồi, Cảnh cô nương, cô nương hãy về Bích Tiên Sơn trước đi, việc của Thẩm cô nương vẫn nên sớm nói rõ với Mộng Bích Tiên Tử." Đông Thời Ngọc đưa tay ra hiệu, có hai ám vệ lập tức xuất hiện.

"Đưa Cảnh cô nương về Bích Tiên Sơn." Đông Thời Ngọc nói khẽ: "Nhất định phải bảo vệ cô nương ấy."

"Tuân lệnh!"

"Ta, thái tử điện hạ, ta..."

"Cả cô nương nếu như thực sự yêu mến thì cũng phải được sự đồng ý của Mộng Bích tiên tử mới được."

Ánh mắt Cảnh Dao phát sát: "Đa tạ thái tử điện hạ, Cảnh Dao hiểu rồi."

Nói xong cô lại lưu luyến nhìn Trầm Sát, sau đó mới chịu quay người đi theo hai ám vệ, cũng không quan tâm tới sự sống chết của Thẩm Mộng Quân.

Ánh mắt Lâu Thất nhìn qua, khóe miệng nở nụ cười không mấy rõ rệt, nhưng nàng cũng mặc kệ, sau đó lại nhìn về phía Trầm Sát, Trầm Sát một lần ra tay lại có một người ngã xuống, và chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, Bách Nhân Sát Trận đã ngã xuống hơn hai mươi người.

102. Chương 102

Sát trận, điều quan trọng nhất là sát khí, là khí thể, chủ đích giết người do sát khí và khí thể hùng mạnh ngưng tụ tạo thành sẽ khiến lòng người khiếp đảm, vì khiếp đảm nên không thể chống trả, lúc này tâm lý sẽ có áp lực. Trong tình hình đó, năng lực phán đoán của đối phương sẽ bị ảnh hưởng, vốn dĩ có tám phần

thăng thì cũng sẽ biến thành không quá năm phần.

Đây chính là ưu thế và mục đích của trận pháp đông người.

Nhưng bây giờ trăm người này gặp phải Trầm Sát lại bị khiếp đảm trước.

Không biết có phải vì họ đã nghe quá nhiều lời đồn đại về Trầm Sát hay không. Nghe nói, những lời đồn đại về Trầm Sát ở Đông Thanh là đáng sợ nhất, Đông Thanh tự xưng bốc là đất nước của lễ nghi, lại có Ngọc thái tử làm gương, vì thế ôn hòa, nho nhã chính là khí chất của cả nước. Trầm Sát đối với họ chính là một loại người hoàn toàn khác.

Trên người hắn hoàn toàn không có chút nào có thể dùng từ nho nhã, ôn hòa, thủ lễ tiết để hình dung, nghe nói, hắn một tay có thể đánh một đại hán thân cao mét tám nặng gần trăm cân thành một đồng thịt vụn; nghe nói, năm xưa khi hắn xông vào Phá Vực thành, một mình một đao chém chết hàng trăm phụ nữ và trẻ nhỏ; nghe nói, thành chủ Phá Vực trước đây dẫn theo người nhà quý trước hắn xin tha mạng nhưng hắn vẫn một đao chém đầu toàn bộ bọn họ.

Nghe nói, Trầm Sát là người mà tới diêm vương cũng không dám bắt.

Có nhiều lời đồn đại vậy đó.

"Vậy thì, ở Đông Thanh, chủ tử há chẳng phải ác danh nổi như cồn sao?" Lâu Thất nghe Nguyệt nói xong liền ngạc nhiên nhướn mày.

"Không sai, còn nói rằng ở nhà có trẻ con không nghe lời có thể nói với nó, Phá Vực Đế Quân tới rồi, đứa bé đó sẽ không dám khóc ăn vạ nữa."

"Ha ha..."

Vì thế những thị vệ Đông Thanh trẻ tuổi này khiếp đảm trước, sát trận do những người như vậy bày trận lấy đâu ra sát khí, họ đều trở thành tôm bầy mới là sự thật.

"Giết, giết hết cho ta! Ai dám rút lui!" Đông Thời Văn lo lắng, sợ hãi, nhảy lên gào thét.

"Hoàng đệ, hãy bảo họ lui xuống, ta sẽ thương lượng với Trầm Sát, người đừng làm những việc hi sinh vô ích nữa." Đông Thời Ngọc lắc đầu thở dài.

Lúc này Lâu Thất cũng lớn tiếng nói: "Chủ tử, ta muốn nện Đông Thời Văn!"

Câu nói này suýt chút nữa làm Đông Thời Văn hộc máu. Nhưng lúc này, sát khí ập tới, trước mắt xuất

hiện hàn quang, hấn trong lòng khiếp sợ, nhưng phản ứng vẫn rất nhanh, vội vàng lùi ra mười mấy bước mới dừng lại, toàn thân đã vã mồ hôi lạnh.

Đông Thời Ngọc cầm kiếm chặn Trầm Sát lại: "Đế Quân có thể nể mặt Thời Ngọc được không?"

"Nể mặt?"

Mặt ai cũng không quan trọng bằng thay nữ nhân của hấn trút giận. Trầm Sát nheo mắt, đang định đánh bay hấn đi thì Lâu Thất đã nhào tới, ôm chặt lấy cánh tay hấn, nói với Đông Thời Ngọc: "Nhưng nhị điện hạ ứng hiệp ta đây, tha cho hấn cũng được, người hãy hỏi hấn xem hấn lấy gì bồi thường cho ta?"

"Muốn bốn hoàng tử bồi thường cho người..."

Đông Thời Văn còn chưa nói xong, Đông Thời Ngọc đã búng ngón tay, cách không điểm huyết hấn. "Việc này ta có thể đồng ý thay cho hấn, những việc Lâu cô nương nói lúc trước, chúng ta đương nhiên sẽ làm theo."

"Ừ, mấy bữa nay ta rất cực khổ, ăn không ngon, ngủ không yên, việc này cũng cần có một ít bồi thường thực tế chút chứ nhỉ?" Lâu Thất cười gian manh, thấy nàng muốn giỡn, Trầm Sát cũng không đánh tiếp nữa, mặc nàng, chỉ cần nàng vui là được. Trần Thập và mọi người cũng lui xuống, trăm thị vệ chỉ còn lại chưa tới sáu chục mười chín người giết mấy chục người bọn họ, nếu tiếp tục đánh, họ cũng không cần đứng nữa, gục ngã toàn bộ đi gặp diêm vương.

Những thị vệ còn sống sót lau mồ hôi lạnh lui xuống, cảm giác trận chiến này giống như đưa mấy chục người cho người ta giết chơi, đối phương không hề tổn thất một ai.

Lại còn dám nói người ta không có quân đội?

Binh lính, người có, nhưng một trăm binh lính e rằng cũng không đánh nổi một thị vệ bên cạnh Trầm Sát.

"Thời Ngọc không biết Lâu cô nương thích gì, chi bằng Lâu cô nương hãy chọn một vài món đồ yêu thích, Thời Ngọc sau đó sẽ cho người đưa tới Phá Vực, như vậy có được không?"

Đông Thời Ngọc rất dễ tính, luôn mỉm cười.

Lâu Thất không cần biết hấn nghĩ gì, thấy hấn cũng coi như khá nghiêm túc. Lúc trước nàng thấy thái độ của Nguyệt vệ là biết, hiện tại họ không thể quang minh chính đại giết Đông Thời Văn, sau lưng có quá nhiều quan hệ, trừ khi nàng thực sự giống như Trầm Sát nói, không cần lo nghĩ gì, chỉ cần xả giận.

Nhưng nàng không muốn.

Không giết được thì nàng sẽ kiểm chắc của Đông Thanh một khoản ra trò.

”Vây phiền thái tử điện hạ chuẩn bị giấy bút, ta viết xong sẽ đưa qua.” Lâu Thất nói: ”Có điều ta viết ra rồi, thái tử điện hạ không nói ta tham lam đấy chứ?”

Nói vậy không biết rốt cuộc nàng ta muốn bao nhiêu thứ? Đông Thời Ngọc bỗng cảm thấy xót ruột, nhưng vẻ mặt vẫn rất thản nhiên: ”Lâu cô nương nói gì vậy chứ, chỉ cần là những thứ Đông Thanh có thể lấy ra được, Thời Ngọc nhất định sẽ mang tới giao cho cô nương.”

Lâu Thất nói: ”Ừm, ừm, thái tử đúng là rộng lượng!” Nàng nói xong liền bước tới trước mặt Đông Thời Văn, đi vòng quanh hắn một vòng, hừ hừ nói: ”Nhị điện hạ, nếu không phải nể mặt thái tử điện hạ, bây giờ ta sẽ cắt tai và chặt tay người xuống.” Nàng tiến sát lại gần hắn, thì thầm vài lời.

Đồ ngu, tạm thời giữ lại mạng chó của người, sau này sẽ lấy.

Đông Thời Văn tròn mắt, hận không thể chém nàng ta một đao.

Đợi khi nhóm người Trầm Sát rời đi trong đêm, doanh trại của nhị hoàng tử Đông Thanh chỉ còn lại một bãi hoang tàn. Lều bạt bị thiêu đốt, lều trại bị ngựa giẫm đạp, thi thể rải rác, máu vương vãi đầy mặt đất.

Điều khiến đám người Đông Thanh đau đầu nhất chính là Thẩm Mộng Quân bị mất một tai và một cánh tay. Bọn họ không muốn dẫn Thẩm Mộng Quân đi thì sao còn tới tranh giành, lại còn chém đứt một tay của cô ta! Muốn chơi họ sao?

Đông Thời Ngọc sắc mặt sa sầm, đâu còn nụ cười ôn hòa lúc trước.

Bây giờ, bọn họ đã không thể không tung tin, Thạch Tử Ngàn Năm do Thẩm Mộng Quân lấy được.

Chỉ cần tin này lan truyền đi, họ sẽ phải đứng trước lựa chọn bảo vệ Thẩm Mộng Quân hay cho cô ta tự sinh tự diệt. Là đắc tội với Bích Tiên Môn hay là đắc tội với những võ giả thềm thường Thạch Tử Ngàn Năm?

Vẫn còn điều nữa khiến họ học máu là, khi danh sách đòi bồi thường của Lâu Thất được mang tới, những món đồ dày đặc bên trên cũng khiến họ tức nổ phổi.

Năm Tuyết Sâm ngàn năm, mười tám viên Dạ Minh Châu, năm viên Tịch Độc Châu, mười cuộn gấm Nguyệt Hoa, một hộp Chân Trâu Đông Hải.

Lâu Thất nói, chỉ là chọn đại vài món.

Đúng là chọn đại vài món nhưng món nào món nấy cũng giá trị liên thành! Ví dụ như Tịch Độc Châu, hoàng thất Đông Thanh cũng mới chỉ có hai mươi viên! Nàng ta mở miệng ra là đòi năm viên! Còn cả gấm Nguyệt Hoa, một năm cũng chỉ có năm cuộn, một lần nàng ta đòi mười cuộn!

Vậy mà nàng ta còn ra vẻ họ được lợi lắm!

Thẩm Mộng Quân chỉ hận nỗi không thể ngủ luôn không tỉnh lại. Sao cô ta có thể chấp nhận sự thật này? Chỉ trong vòng một canh giờ ngắn ngủi, cô ta đầu tiên mất một bên tai sau đó lại mất cả một cánh tay! Từ một mỹ nhân xinh đẹp biến thành một kẻ xấu xí!

Cảnh Dao lại còn bỏ mặc cô ta về Bích Tiên Sơn.

Thẩm Mộng Quân muốn chết!

Nhưng Đông Thời Ngọc và Đông Thời Văn lúc này sao có thể để cô ta chết được?

"Thạch Tử Ngàn Năm ở đâu rồi?" Thẩm Mộng Quân sau đó bị câu hỏi này dày vò tới phát điên! Cô ta đâu biết Thạch Tử Ngàn Năm ở đâu? Vốn dĩ cô ta đã cất rất kĩ, mang theo bên người, tuyệt đối không ai cướp được, nhưng khi cô ta tỉnh lại thì phát hiện ra rằng Thạch Tử Ngàn Năm không cánh mà bay.

"Ta thực sự không biết, ta cất trên người, ta còn chưa dùng..." Thẩm Mộng Quân dờ dẫm, cô ta thực sự không hiểu, rõ ràng mọi việc đều rất ổn thỏa, tại sao lại biến thành thế này?

Đông Thời Văn nhìn Đông Thời Ngọc: "Thái tử hoàng huynh, có khi nào bị Trầm Sát lấy rồi không?"

"Không thể nào..." Đông Thời Ngọc không nói với hắn, từ khi Thẩm Mộng Quân bị Nguyệt vệ bắt được, hắn luôn quan sát tình hình bên đó, hắn dám khẳng định, hôm nay nhóm người Thẩm Sát không hề lấy được Thạch Tử Ngàn Năm.

"Nhưng nhìn Thẩm Mộng Quân cũng không giống như đang nói dối."

"Cảnh Dao!" Đông Thời Ngọc mặt biến sắc. Dáng vẻ tướng chừng ngàn thơ của Cảnh Dao xuất hiện trong đầu hắn. "Người đâu, đi đuổi theo Cảnh Dao!"

Trong bóng tối, ám vệ nhận lệnh rời đi.

Tiếng vó ngựa chậm lại, Nguyệt lên tiếng: "Chủ tử, còn tiếp tục lên đường nữa không?"

"Tìm nơi qua đêm." Trầm Sát khẽ nói, đồng thời nhảy xuống khỏi lưng ngựa, ôm Lâu Thất trên lưng Đạp Tuyết xuống, vụt một cái người đã ở cách xa mấy trượng.

Nguyệt nhìn theo hướng họ rời đi, nói với nhóm người Trần Thập: "Làm việc của các người đi." Ai nấy cũng nhìn theo chủ tử và Lâu Thất làm gì? Chủ tử muốn tránh mặt bọn họ lẽ nào lại để bọn họ nhìn thấy?

Lâu Thất được Trầm Sát ôm bay đi, tiếng gió vù vù bên tai, nàng không nhận được nữa liền hỏi: "Chàng định đưa ta đi đâu?"

"Đi thay xiêm y."

Xiêm y trên người nàng nên thay lâu rồi.

Lâu Thất lập tức lao đảo trong gió. Thay xiêm y có cần chạy xa tới vậy không? Quay đầu lại không còn thấy bóng dáng Nguyệt và mọi người đâu nữa.

"Bên này chắc có nước." Trầm Sát nói đơn giản một câu.

Có nước? Lâu Thất thực sự cũng vui mừng bất ngờ, trước đây trong động băng chỉ có hồ băng, nhưng vì có hai băng thú không rõ tên, nàng phải phòng bị, không hề muốn xuống nước. Nơi này tuy lạnh nhưng ba ngày bị truy sát, giao chiến nhiều trận như vậy, nàng cũng đã nhiều lần đổ mồ hôi, bây giờ trên người bốc mùi, có thể tắm gội đương nhiên là tốt nhất.

"Đúng là có nước, ở bên kia."

Phía trước có nham thạch chồi lên, giống như những con dã thú ẩn nấp trong màn đêm. Đi qua đám nham thạch họ nhìn thấy một dòng sông băng nhỏ. Đó đúng là một dòng sông băng, được gọi là sông thì cũng không quá nhỏ. Trăng đêm nay rất đẹp, dòng sông băng đó giống như một dải lụa uốn lượn trên Băng Nguyên tuyết trắng, không nhìn thấy đầu cuối.

"Woa, đẹp quá!" Lâu Thất vỗ cánh tay hấn bảo hấn đặt mình xuống. Hai chân vừa chạm đất nàng liền lập tức chạy tới bên sông băng, chạy tới một nửa nàng đột ngột dừng lại, quay người lại, "Trầm Sát."

Nàng gọi tên hấn.

"Ừ."

Hấn đáp.

"Trầm Sát, ta nói cho chàng một việc!" Lâu Thất mỉm cười rạng rỡ: "Việc tốt!"

"Việc gì?"

”Ta lấy được Băng Bích Hồ rồi.”

Nàng vẫn đợi hần hỏi, nhưng hần không hỏi, vừa rồi nàng mới đột nhiên nghĩ ra, hần chắc tưởng rằng nàng không lấy được, sợ hỏi nàng sẽ cảm thấy mình vô dụng, vì thế mới không hỏi chẳng?

103. Chương 103

Nhưng nàng đã lấy được! Chỉ cần hần ăn Băng Bích Hồ, vậy thì hần sẽ gần giải độc thêm một bước!

Trầm Sát hiềm khi ngạc nhiên nhướng mày.

Hần đích thực tưởng rằng nàng không lấy được Băng Bích Hồ, cho dù không lấy được cũng là việc bình thường, thần y từng nói, Băng Bích Hồ cũng là bảo vật khó tìm, không dễ lấy được, không liên quan gì tới năng lực, liên quan nhiều tới vận may.

Họ chỉ tìm được một động băng, nếu như Băng Nguyên có mười tám động băng vậy thì vẫn còn mười bảy động nữa, hần đã chuẩn bị tâm lý ở lại đây nửa năm.

Nhưng bây giờ nàng nói với hần, nàng đã lấy được Băng Bích Hồ!

”Ồ trong động băng lúc trước sao?” Hần hỏi.

Lâu Thất gật đầu: ”Đúng thế, chính là ở đó. Ta rất may mắn đúng không?” Nàng đặc ý hỏi hần.

Trầm Sát ánh mắt sâu thẳm, nhìn nụ cười rạng rỡ dưới ánh trăng, hồi lâu mới nói: ”Là ta may mắn!”

Có được nàng, là may mắn lớn nhất của hần.

Lâu Thất không lưu tâm tới ý nghĩa thật sự của câu nói này: ”Đúng vậy, cũng có thể nói như thế, chàng may mắn, lại có thêm một vị thuốc dẫn.” Nàng lấy ra một chiếc lọ nhỏ giao cho hần: ”Cho chàng.”

Trầm Sát cầm lấy lọ đó quan sát thật kỹ, Băng Bích Hồ nhỏ xíu bị vùi trong băng tuyết, xung quanh có ánh sáng lam bạc nhàn nhạt, đúng là chỉ có Băng Nguyên mới có thứ này.

”Ghi thêm cho nàng một công.”

Hần đưa tay kéo nàng vào lòng, cúi đầu hôn thật sâu lên môi nàng.

Đây cũng chính là cách hần thể hiện niềm yêu thích.

Thích vì có nàng, thích vì bản lĩnh của nàng lợi hại, thích vì nàng tận tâm tận sức tìm thuốc cho hắn, điều đó nói lên rằng nàng đã đặt hắn vào trong trái tim, điểm này khiến hắn thích nhất.

Lâu Thất thở dốc, toàn thân có chút mềm nhũn. Nụ hôn của hắn cũng bá đạo, cuồng nhiệt, chủ động như con người hắn. Nhưng nàng phát hiện ra mình thích như vậy. Trước đây nàng từng nghĩ nếu như mình muốn hẹn hò yêu đương vậy thì nàng sẽ tìm một người phong độ, khi anh ta hôn mình sẽ rất dịu dàng, giống như nên thơ, thậm chí nhẹ nhàng man mác buồn. Nàng thấy rằng mình quá mạnh mẽ, phải người đàn ông như thế kia mới có thể bao dung nàng, mới có thể làm nàng mềm mỏng trở lại.

Nhưng bây giờ nàng cảm thấy nghĩ nhiều như vậy làm gì? Giống như Trầm Sát, muốn hôn thì hôn thật cuồng nhiệt, hôn tới khi nàng ngọt thở cũng rất tốt.

Lúc này nàng mới phát hiện ra tay nải trên lưng hắn, bên trong chắc là y phục của nàng.

”Đưa cho ta, ta đi tắm gội!”

Trầm Sát gỡ tay nải xuống đưa cho nàng, sau đó tung người nhảy lên ngồi trên một tảng nhám thành cách sông băng không xa.

Lâu Thất lập tức sững người.

Đại gia, người ngồi cao vậy, lại nhìn về phía sông băng, ta cỏi đồ ra không phải sẽ bị người nhìn hết sao?

”Chàng quay người lại đi.”

”Như thế này được rồi.” Hắn nói.

Lâu Thất nghiêng rằng: ”Quay người lại!”

”Như thế này được rồi, nhanh lên nào.” Hắn không hề nhúc nhích.

Quả nhiên mọi tình cảm yêu thích ban nãy chỉ là ảo giác! Lâu Thất tức tối nghiêng rằng, nàng đá một nhát, một đồng vụn tuyết liền bay về phía hắn. Dưới ánh trăng, trong đồng băng tuyết đó có chút gì đó màu đỏ lóe lên trong tầm nhìn của nàng.

Lâu Thất lập tức kêu lên: ”Tranh ra.”

Nàng chỉ muốn đùa giỡn, lại dùng thứ vô hại là vụn băng, hắn rất có thể sẽ không né tránh, mặt cho vụn tuyết bắn đầy người, nhưng vừa rồi thứ nàng nhìn thấy, thứ đó rõ ràng còn sống!

Lâu Thất mặt biến sắc, cũng may Trầm Sát phản ứng rất nhanh, thân thủ lại lợi hại, nàng vừa lên tiếng hắn đã né người tránh chỗ vụn băng kia.

Đồng thời Lâu Thất cũng xông tới, hắn liền giơ tay ôm lấy eo nàng, nhảy đứng qua một bên.

”Sao vậy?” Vừa rồi Trầm Sát không hề nhìn thấy thứ kia, thầy nàng căng thẳng như vậy, sắc mặt hắn cũng hơi lo lắng.

”Có thứ gì đó.” Lâu Thất neho mắt nhìn về phía vụn băng rơi xuống, băng tuyết trên nham thạch không nhiều, mặc dù ánh trăng rất sáng nhưng thứ kia rất nhỏ, không hề nổi bật trên nham thạch màu nâu, vì thế khi nàng nhìn qua thì không hề phát hiện ra thứ gì. Có điều nàng vẫn rất căng thẳng, bản năng phát giác thấy nguy hiểm!

Bản năng thần kỳ này đã nhiều lần cứu mạng nàng khi còn ở thời hiện đại.

Trầm Sát biết bânh linh của nàng ở một số phương diện mạnh hơn mình, hắn tin nàng, ôm chặt lấy eo nàng, trầm giọng nói: ”Chúng ta đi khỏi đây.” Rồi đi, bây giờ nàng chắc chắn rất mệt, ba ngày qua nàng không được nghỉ ngơi, hắn vốn định để nàng tắm một lát sau đó đưa nàng về, tối nay hắn sẽ canh gác để nàng ngủ thoải mái, hắn không muốn bây giờ vẫn còn khiến nàng phải ra tay.

”Không.” Lâu Thất chỉ cảm thấy sờn tóc gáy, sắc mặt nàng cứng đơ, nói như máy móc: ”Không đi được rồi.”

Không đi được rồi. Thứ đó, thứ đó không chỉ có một con, mà là vô số con, vô số con, dày đặc, bây giờ bọn chúng đang tập trung về phía họ, bốn phương tám hướng, trong băng tuyết dày đặc đều có những thứ đó ẩn náu.

Cảm giác bị theo dõi toàn diện thể này khiến nàng khiếp sợ.

Lúc này, Trầm Sát toàn thân đột ngột lạnh lùng, ôm nàng lao thẳng lên không, khinh công lợi hại vô cùng của hắn lúc này đã phát huy tác dụng tối đa. Trên không trung, họ cúi đầu nhìn xuống, hai người đồng loạt sửng sốt.

Chỉ thấy trong băng tuyết dưới nham thạch, trong màu trắng toát đó, có những con sâu màu đỏ giống như giun đất đang bò về phía tầng nham thạch mà vừa nãy họ đứng. Đầu chúng vùi trong băng tuyết, khi bò sẽ cong qua cong lại, ánh sáng màu đỏ sẽ phản chiếu lên băng tuyết màu trắng, rõ ràng rất nổi bật, tại sao ban nãy họ không nhìn thấy?

Khinh công của Trầm Sát có tốt thế nào đi nữa thì cũng không thể cứ đứng mãi trên không không rơi xuống, vì thế lúc này họ lại hạ xuống.

Trên tầng nham thạch kia vẫn chưa thấy thứ đó xuất hiện, nhưng điều Lâu Thất lo lắng là con vừa nãy nàng đá đi, con đó ở trên nham thạch, đang ẩn nấp trong chỗ khuất.

Loại giun màu đỏ này, lão đạo sĩ thối chưa nhắc tới bao giờ. Bây giờ Lâu Thất thấy rằng nàng thực sự ghét Băng Nguyên, vì những thứ trên Băng Nguyên nàng hoàn toàn không hề biết! Không biết cũng tức là không có cách nào nghĩ ra được cách đối phó nhanh nhất.

”Trên nham thạch có một con...”

Vừa rồi bên cạnh sông chỉ có một tảng nham thạch, những tảng khác đều ở cách họ rất xa.

Lâu Thất còn chưa dứt lời, Trầm Sát đã đánh một chưởng xuống tảng nham thạch kia. Bùm một tiếng, tảng đá không hề vỡ vụn, nhưng băng tuyết trên bề mặt đã bị đánh bay, để lộ bề mặt nham thạch sạch sẽ.

Hừm.

Quả nhiên nhiều lúc nàng đã nghĩ quá nhiều, cứ trực tiếp thô bạo không phải rất ổn sao? Con giun đỏ đó chắc đã bị đánh bay rồi.

Hai người lại hạ xuống tảng nham thạch, lần này quan sát kĩ lưỡng, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều giun đỏ, trời ơi, dày đặc chi chút, chỉ ít cũng phải có vài vạn con.

Số lượng như vậy nếu bọn họ muốn giết cũng phải giết tới mỗi tay.

”Bổn để quân dẫn nàng ra ngoài.” Trầm Sát nói.

”Thế này mà chàng vẫn còn có thể dẫn ta ra ngoài sao?” Lâu Thất ngạc nhiên nhìn hắn, như vậy cũng lợi hại quá!

Trầm Sát chỉ nói với nàng: ”Ôm chặt!”

Nàng lập tức ôm chặt lấy hắn, Trầm Sát lại bay lên cao, bay về phía một tảng nham thạch trên con đường dẫn tới đây, dọc đường hắn lại đánh một chưởng xuống phía dưới, mượn chưởng phong bật lại để đẩy người lên cao bay tiếp về phía trước.

Lâu Thất tròn mắt. Nàng quả nhiên chỉ có một thân nội lực, nhưng không biết sử dụng! Thì ra còn có thể làm vậy! Trầm Sát dẫn nàng hạ xuống một tảng nham thạch khác, Lâu Thất cũng thở phào.

Nhưng khi Trầm Sát lại bay lên, nhưng con giun đỏ kia bỗng lập tức chui xuống lòng đất, biến mất không để lại tăm tích. Hắn đang định hạ xuống tảng nham thạch thứ ba thì tảng nham thạch đó bất ngờ rung chuyển, sau đó biến thành nhũ dẫn với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, tiếp tục biến nhỏ nữa, và nhanh chóng chỉ còn một nửa.

”Vãi, rớt cuộc là thứ quỷ quái gì vậy!” Lâu Thất buột miệng chửi tục, đây rớt cuộc là thứ gì vậy?

Trần Sát vẫn đặt chân xuống tảng nham thạch đó, hai người đồng loạt nhìn xuống dưới, phát hiện ra bên dưới tảng nham thạch toàn là giun đỏ, trên mặt đất đã bị bọn chúng làm thành một hố, tảng nham thạch đó cứ thế rơi xuống. Những thứ kia vẫn tiếp tục đục khoét bằng tuyết bên dưới, khiến tảng nham thạch lún thêm chút nữa, lại lún tiếp thêm chút nữa.

”Mau nhìn nham thạch ở trước mặt!”

Lâu Thất bất ngờ phát hiện những tảng nham thạch ở trước mặt cũng đã lún xuống chỉ trong giây lát, mặt đất trở nên bằng phẳng! Xem ra những con giun đỏ đó không thể bò lên cao, vì thế đã dùng tới cách này.

Nàng lại gặp phải quái vật có trí tuệ sao?

Trời ơi.

Bây giờ họ đã không còn chỗ hạ chân! Không biết những thứ kia còn bao nhiêu nữa! Chỉ còn tảng đá dưới chân họ cũng sắp lún xuống ngang bằng với mặt đất rồi, một số giun đỏ đã bắt đầu bò lên trên nham thạch.

Lâu Thất nhìn gần mới thấy phía dưới những thứ kia còn có hai hàng gai lông nhỏ bé, khá giống với rết, nhưng dày hơn và nhỏ hơn rết, chỉ khi nàng phát hiện ra thứ này đang bò lên bề mặt nham thạch, bề mặt nham thạch cũng để lại dấu vết dài thượt, mặt nàng lập tức biến sắc! Giống như vết tích bị ăn mòn, kích cỡ giống với cơ thể của nó, nhưng đó là những thứ sâu như vết sẹo! Nếu như bị thứ này bám lên người, cơ thể có còn được nguyên vẹn hay không?”

”Ta ghét Băng Nguyên!” Lâu Thất tức giận gào lên.

Trần Sát không nói gì, chỉ ôm nàng hất lên lưng, để nàng bò trên lưng hắn. Như vậy khi những thứ kia bò lên, chí ít còn có hắn chắn phía trước.

Lâu Thất sững người.

Vừa rồi hành động của hắn không hề do dự, rất tự nhiên, giống như việc này hắn đã làm vô số lần.

Nằm trên tấm lưng rộng rãi của hắn, Lâu Thất bỗng cảm thấy Băng Nguyên cũng không đáng ghét nữa, vì ở đây có hắn.

Trần Sát đã có hành động, hắn dùng hai tay nhanh chóng đánh về phía những thứ kia. Bây giờ không phải là mượn lực, hắn cũng không muốn mượn lực nữa mà dùng mười phần công lực, trực tiếp đánh chết những thứ kia.

Một chưởng đánh xuống, mặt băng bị đánh thành một hố lớn, những thứ kia cựa quậy, có rất nhiều con bị hấn đánh đứt thành mấy đoạn, một số thì bị đánh lún vào trong nền băng.

Trong nền băng màu trắng là từng mảng thi thể dạng sợi màu đỏ, cảnh tượng đó thực sự khiến người ta buồn nôn.

104. Chương 104

Nhưng loài vật này thật sự có quá nhiều, hàng ngàn hàng vạn con, còn không sợ chết. Hơn nữa, Lâu Thất phát hiện ra, những con vật này cho dù bị chém đứt thì phần đầu vẫn còn hoạt động, tiếp tục tấn công về phía bọn họ.

Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách hay, hơn nữa bọn họ không biết những con vật này là động vật hoang dã ở Băng Nguyên hay là có người điều khiển, nếu như có người điều khiển, thì liệu có phải người đó muốn đợi Trầm Sát tiêu hao hết nội lực, sau đó mới tung ra sát chiêu lớn hơn không?

Lâu Thất nằm trên lưng hấn, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ. Nàng không biết những thứ này sợ cái gì, hay là trên người bọn họ có thứ gì hấp dẫn chúng?

Thứ gì chứ?

Trên người Trầm Sát trước giờ chỉ có kiếm, trước đây thì có Phá Sát, nhưng hiện giờ Phá Sát đã đưa cho nàng dùng, trên người hấn cũng chỉ có con Băng Bích Hồ mà vừa nãy nàng đưa cho hấn mà thôi.

Lâu Thất nghĩ tới đây, lập tức đưa tay dò quanh ngực hấn, lấy ra một cái bình nhỏ, duỗi tay ra, lắc một cái.

Những thứ đó cũng không vì thế mà ngừng hoạt động.

Lâu Thất thu tay lại, lúc này nàng đột nhiên nghĩ đến bản thân mình. Vậy thì chỉ có thể là quả cầu nước nhỏ nàng lấy được thì trong người Tiểu Băng Cầu kia mà thôi.

Nàng nhớ, vật đó có một mùi rất đặc biệt, nhưng lúc ấy nàng không để ý, bây giờ mới nhớ ra. Nàng lập tức lấy vật đó ra, lắc nhẹ. Những con giun màu đỏ kia đột nhiên ngừng hoạt động, toàn bộ đều dừng lại, giống như cả thế giới lúc này đều bị dừng hình vậy.

”Đây là thứ gì vậy?”

Trầm Sát phát hiện điểm này, kinh ngạc nghiêng đầu nhìn nàng.

Quả cầu nước kia bị nàng bỏ vào trong một bình nhỏ khác, mặc dù đã nắp chặt nhưng vừa lấy ra thì Trầm Sát cũng có thể ngửi thấy mùi hương kì lạ. Mùi hương này rất khó hình dung, nhưng không phải mùi gì

khó ngủ...

"Ta lấy được trong động băng, cũng không biết là thứ gì, chỉ vì cảm thấy đặc biệt nên lấy mà thôi. Bây giờ xem ra, chính là vật này hấp dẫn đám sâu kia tới." Nàng tiếp tục lắc tay, quả cầu nước bên trong lăn qua lăn lại, Lâu Thất phát hiện mùi của nó càng nồng hơn, mà đám sâu kia cũng không giống như bị áp chế đến bất động, mà bọn chúng đem đến cho Lâu Thất một cảm giác rất quý dị, giống như bọn chúng đang say mê vậy, bị mùi hương này hấp dẫn đến mức say mê...

Nàng nhớ ra Tiểu Băng Thú kia có năng lực tạo ra ảo giác, sau đó nàng đã từng dùng móng của nó để làm vũ khí, khi nàng đâm người đầu tiên, nàng phát hiện người đó sẽ mất đi thần trí, giống như lần trước nàng giải quyết hai người đàn ông kia vậy. Vật này còn là thứ nàng lấy được bên trong cơ thể Tiểu Băng Thú, có phải nó sẽ còn mạnh hơn móng vuốt không?

Nàng nhanh chóng mở nắp ra, tiếp tục lắc bình, mùi hương đó càng lúc càng nồng, những con giun kia cũng nằm rạp trên băng, thân thể chưa hoàn toàn bị đông cứng, bởi vì nhìn kĩ nàng vẫn thấy chúng hơi giãy dụa.

Quả nhiên là vật này!

"Đi, tranh thủ cơ hội này!" Lâu Thất lập tức nói.

Trầm Sát công nàng chạy tới lối vào, những thứ đó vẫn bất động, cho nên hẳn có thể chạy ra qua những khe hở ở giữa. Mà trong quá trình này, Lâu Thất luôn lắc lắc cái bình đó.

Đến khi bọn họ ra khỏi địa bàn của đám côn trùng kia, Lâu Thất giơ tay lên định đem chiếc bình ném đi, đồ có thể dẫn tới những con côn trùng này nàng không thích, cũng không cần.

Trầm Sát định ngăn cản nàng, ánh mắt nhìn nàng có chút trách cứ, dường như không còn gì để nói về vận may của nàng.

"Sao vậy?" Lâu Thất không giải thích được tại sao hẳn lại nhìn nàng như vậy.

Trầm Sát im lặng một lúc rồi mới lên tiếng: "Từng nghe thần y nói, trong sách cổ có ghi lại, có một loại Ma Ly, toàn thân nó đều là thứ có thể gây ảo giác, răng, móng vuốt... nhưng giá trị nhất chính là gan của nó."

"Gan mà chàng nói không phải là vật này chứ?" Lâu Thất nhìn quả cầu nước trong bên trong bình. Nói cũng lạ, bên ngoài của quả cầu nước này chỉ có một lớp màng trong suốt, nhìn rất mỏng, nhưng vừa nãy nàng lắc mạnh như thế, lớp màng đó cũng không bị rách.

"Đồ trong sách cổ ghi lại bốn Đế Quân chưa từng thấy, nhưng có lẽ chính là thứ này. Thần y nói ngủ kỳ vị, trăm trùng xuất hiện, lắc kỳ dịch, trăm trùng say, uống vào sẽ tránh được trăm trùng..."

Mặc dù hần không nói tiếp nữa, nhưng Lâu Thất học một hiểu mười, rất nhanh đã thông suốt, ánh mắt nàng lập tức sáng lên: "Ý chàng nói là chỉ cần ăn vật này vào thì sau này sâu gì cũng không sợ, thậm chí tránh được cả cổ trùng của Nam Cương sao?"

"Ý của thần y đúng là như vậy!" Trầm Sát gật đầu một cái, nói: "Nghe nói trăm năm trước, Ma Ly mới xuất hiện một lần, ai cũng muốn bắt được để lấy gan của nó, nhưng không ai có thể phá vỡ ảo cảnh do nó tạo ra, không ai có thể bắt được. Trăm năm nay, càng không có ai bắt được Ma Ly." Nhưng không ngờ tới ngày đầu tiên Lâu Thất tới Băng Nguyên lại gặp phải Ma Ly, hơn nữa còn có thể phá được ảo cảnh của nó, giết chết nó, lấy được Ma Ly Đằm. Thật sự không thể không phục vận may của nàng.

Lâu Thất kể lại chuyện gặp con Tiểu Băng Thú kia nói cho hần, nghĩ tới dáng vẻ của vật kia, cuối cùng hần mới chắc chắn, nàng đúng là vô tình đánh bậy đánh bạ mà lại lấy được Ma Ly Đằm mà cả thế gian này ai cũng muốn. Đừng nói Ma Ly Đằm, ngay cả mấy cái móng vuốt kia cũng đều là đồ tốt.

"Ha ha! Lâu Thất vô địch!"

Lâu Thất đắc ý, vui vẻ nói lớn.

Nàng chủ động tiến sát lại gần, nhón chân lên, dùng sức hôn lên môi của hần một cái.

"Ta thích Băng Nguyên rồi, chàng xem, vừa tới Băng Nguyên ta đã có thu hoạch không nhỏ."

"Ừ!"

Trầm Sát cũng vui vẻ, vô cùng vui vẻ. Bởi vì vật nàng lấy được rất có ích với nàng, ít nhất, sau này đối mặt với người Nam Cương thì nàng cũng không sợ cổ trùng của bọn họ nữa.

"Trở về cho thần y xem thử rồi tính tiếp." Hần nói, mặc dù hần cảm thấy chắc chắn là vật này rồi, nhưng hần không nắm chắc tuyệt đối thì không yên tâm được.

"Được!" Lâu Thất nghĩ tới một khả năng khác, trong lòng nàng rất vui vẻ. Nếu như khả năng đó có thể trở thành sự thật thì đúng là không còn gì tốt hơn.

Bây giờ, mặc dù biết đám côn trùng kia không còn uy hiếp gì với bọn họ nữa, nhưng phải trở về mới có thể đi tắm khiến Lâu Thất cảm thấy có chút khó chịu. Sau khi thấy một đám côn trùng như vậy, nàng không thể thoải mái tắm rửa được, biết đâu trong nước cũng có thì sao?

Nàng bảo hần xoay người lại, nàng cởi quần áo ra, lấy một nắm tuyết lớn nhanh chóng chà xát trên người, sau đó lập tức thay quần áo sạch sẽ, khoác thêm áo choàng, cảm thấy tâm trạng khá hơn rất nhiều.

Đến khi bọn họ trở lại, Nguyệt lập tức nhìn về phía Lâu Thất.

Trầm Sát không hỏi, nhưng hần sắp không nhìn được rồi, mặc dù cảm thấy khả năng tìm được Băng Bích Hồ không cao, nhưng hần vẫn có chút kì vọng với Lâu Thất.

”Lâu Thất.”

”Nếu như Nguyệt vệ đại nhân muốn hỏi về Băng Bích Hồ thì...” Lâu Thất cười một tiếng: ”Ta lấy được rồi!”

Nguyệt giật mình, sau đó lập tức mừng như điên: ”Lâu Thất, Lâu Thất, người thật giỏi!” Không ngờ, Lâu Thất lại thật sự lấy được, Lâu Thất quả nhiên là phúc tinh của chủ tử.

Đám người Trần Thập cũng vui vẻ, vây quanh Lâu Thất muốn hỏi ngày đó sau khi tách ra nàng đã gặp phải chuyện gì, ai cũng nhao nhao hỏi, nào có giống những người cần phải nghỉ ngơi chứ?

”Lâu cô nương, Lâu cô nương, hần là bắt Băng Bích Hồ kia rất khó, sao người bắt được vậy?”

”Lâu cô nương, Băng Bích Hồ kia còn sống không?”

”Có thể cho chúng tôi nhìn một chút không?”

”Không đúng, hần là nên tranh thủ thời gian để Đế Quân sử dụng chứ?”

”Lâu cô nương, mấy ngày nay nghe nói cô một mình đánh rất nhiều người, kể cho chúng tôi nghe chút đi!”

Trầm Sát hắc tuyến đầy đầu, cho tới bây giờ hần cũng không ngờ những thị vệ dần dần lạnh nhạt đi theo hần trước kia lại có dáng vẻ này. Nguyệt cảm thấy rất buồn cười, thật ra chỉ là mấy tên nhóc khoảng hai mươi tuổi mà thôi, đi theo Đế Quân thì làm gì có ai dám thô lỗ ngang ngược, nhưng ngược lại, đi theo Lâu Thất đã khiến bọn họ khôi phục bản tính. Từ chuyện này cũng có thể thấy được, Lâu Thất cô nương có thể hòa nhập với những người này...

”Được rồi, nghỉ ngơi đi.”

Trầm Sát trầm giọng nói, tất cả thị vệ lập tức ngoan ngoãn lui ra, người nghỉ ngơi tiếp tục nghỉ ngơi, người gác đêm tiếp tục gác đêm. Lâu Thất cảm thấy buồn cười, nhưng lúc này nàng cũng không có tinh thần nói chuyện, nàng quá mệt mỏi rồi...

Bọn họ đã dựng xong lều trại, một tấm thảm lớn được dùng trường kiếm kéo lên ngăn cản tầm mắt của bọn họ, trên tuyết được phủ thêm da lông rất dày, phía trên lại phủ thêm một tấm thảm nữa, chính là giường.

Không có xe ngựa, có thể mang theo những thứ này đã không tệ rồi.

Ngồi ở phía trên, Lâu Thất lấy Băng Bích Hồ ra: "Nguyệt vệ đại nhân, rượu."

Nguyệt vệ lập tức đưa rượu tới.

Vật này không thể mang ra khỏi Băng Nguyên, hơn nữa không ăn ngay chỉ sợ đêm dài lắm mộng lại xảy ra chuyện gì đó, cho nên phải nhanh chóng ăn hết. Dựa theo biện pháp của thần y, chân mày Trầm Sát không nhú chút nào, ăn sạch con Băng Bích Hồ kia. Thật ra sau khi xử lý xong thì con Băng Bích Hồ chỉ còn lại hai miếng thịt nhỏ màu trắng bạc, hoàn toàn không nhìn ra nó vốn là Băng Bích Hồ.

Sau khi ăn xong, Lâu Thất hỏi: "Có cảm giác gì không?"

Trầm Sát lắc đầu một cái, Lâu Thất lập tức bấu môi, vắt vẻo lắm mới lấy được đồ, vậy mà ăn vào lại không cảm thấy chút khác biệt nào.

Nguyệt cười lên, lúc này bọn họ mới thật sự thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất, mục đích tới Băng Nguyên lần này coi như đã đạt tới rồi. Nhưng vẫn còn một thứ khác, nghĩ thế nào cũng cảm thấy khó chịu.

"Đáng tiếc, Thạch Túy Ngàn Năm bị Thảm Mộng Quân lấy đi rồi, bây giờ còn rơi vào tay người Đông Thanh nữa."

"Phi..."

Lâu Thất không nhịn được phì cười.

Trầm Sát cũng phát hiện ra có vấn đề, lập tức nhìn nàng.

"Thạch Túy Ngàn Năm kia là giả?" Trầm Sát hỏi.

Lâu Thất kinh ngạc: "Sao chàng đoán được?"

"Thật sự là giả sao?" Nguyệt kêu lên.

Trầm Sát nhìn nàng: "Nhìn dáng vẻ của nàng thì biết, nếu là thật, dựa vào tính cách của nàng, sao có thể nguyện ý nhường cho người khác chứ?" Dựa vào tính cách của nàng thì nhất định sẽ cướp, không giành được thì sẽ phá hủy, tuyệt đối không thể nào để cho người khác lấy được.

Lâu Thất toát mồ hôi, mới quen nhau chưa lâu mà Trầm Sát lại hiểu rõ nàng như vậy, là tốt hay xấu đây...

Nhưng hẳn nói cũng không sai, nếu như Thạch Túy ngàn năm kia là thật, nàng sẽ không bao giờ nhường

cho Thảm Mộng Quân. Lúc ấy nàng nhìn thấy đã cảm giác không đúng lắm, sau đó lừa Thảm Mộng Quân đến gần để nàng liếc mắt nhìn thử, kết quả đúng như dự đoán của nàng, đó không phải là Thạch Túy Ngàn Năm, mà chỉ là một đồ vật tương tự Thạch Túy Ngàn Năm mà thôi. Hai thứ này dù hình dạng giống nhau, nhưng hiệu quả thì cách xa nhau một trời một vực.

105. Chương 105

”Đó là cái gì?” Nguyệt tò mò hỏi: ”Nếu như là giả thì chẳng lẽ Thảm Mộng Quân lại không nhận ra sao?”

Lâu Thất nói: ”Có ai tận mắt nhìn thấy Thạch Túy Ngàn Năm chưa? Ta cũng chưa từng thấy. Nhưng không phải trong lời đồn đều nói là nhũ màu trắng, xung quanh có sương mù bao phủ sao? Nếu như người muốn, bây giờ ta cũng có thể điều chế ra được.”

”Điều chế ra?” Nguyệt nghe được ý trong lời của nàng, không nhận được, giật mình nói: ”Ý người là Thạch Túy kia là được điều chế ra sao?”

”Ta không phải nói Thạch Túy Ngàn Năm được điều chế ra, mà là thứ Thảm Mộng Quân lấy đi chính là thứ được điều chế ra.” Lâu Thất nói: ”Trên thực tế, vật đó cũng được coi là một loại độc, sau khi uống sẽ khiến người ta hưng phấn, khí lực lớn hơn, cảm giác đau được giảm bớt, nhưng được tính của nó có tính bay hơi, bay hơi xong thì sẽ khôi phục lại, chỉ là rất tổn hại sức khỏe.”

Khi nàng nói chuyện sẽ kèm thêm một vài từ mà bọn họ chưa từng nghe bao giờ, nhưng sau khi nghĩ kĩ lại thì bọn họ cảm thấy từ này dùng rất hay, giống như ”tính bay hơi” gì đó, dựa vào chỉ số thông minh của bọn họ mà cũng nghe hiểu.

Trầm Sát im lặng lúc lâu, sau đó nói: ”Có người cố ý tạo ra Thạch Túy Ngàn Năm?”

”Đúng vậy!” Lâu Thất gật đầu một cái nói: ”Ta đoán chuyện này là một âm mưu. Điều chế ra Thạch Túy giả, khi có người lấy được thì tất cả sự chú ý sẽ tập trung trên thân người kia, tưởng rằng Thạch Túy Ngàn Năm đã bị lấy đi, như vậy thì sẽ không có ai đến bằng động nữa, không tìm được Thạch Túy thật sự. Người lập mưu kia nhất định là đang tranh thủ thời gian này để tìm bằng động.”

Người này cũng thật thông minh, đây là kế diệu hồ ly sơn, nhưng có mấy trăm con hồ như vậy mà hắn cũng dám đùa giỡn, lá gan không nhỏ. Nhưng người này đã gián tiếp đắc tội nàng, chính vì mưu kế của hắn mà nàng mới bị Thảm Mộng Quân gài bẫy, cho nên, vào lúc này, Lâu Thất quyết tâm phải lấy được Thạch Túy Ngàn Năm kia. Giống như Trầm Sát nói, dựa vào tính cách của nàng, thứ mình không có được thì phải hủy đi, tuyệt đối sẽ không để cho nó rơi vào tay của người đã đắc tội nàng.

Nàng chính là một người vừa hẹp hòi vừa thù dai như vậy!

”Cũng có thể nói, trong ba ngày người bị đuổi giết thì có người đang lặng lẽ tìm Thạch Túy Ngàn Năm thật sự sao? Người cũng coi như là con mồi dẫn những người khác đi cho hắn?” Nguyệt nhíu mày, không tự chủ được, nhìn Trầm Sát một cái, quả nhiên thấy khí tức trên người chủ tử bọn họ sắp sánh ngang với khí lạnh ở Băng Nguyên rồi.

Người kia, bất kể là ai, nhưng tóm lại là đã đắc tội hai người này rồi thì hãy tự cầu nhiều phúc...

Nhưng nếu như gặp phải hấn thì cũng nên chuẩn bị tinh thần rơi đầu đi!

Lâu Thất cười lên: "Còn có một việc nữa, Thạch Túy Ngàn Năm đã không còn trên người của Thẩm Mộng Quân nữa rồi."

Nguyệt nói: "Đúng vậy, chỗ này thuộc Đông Thanh, hai người Ngọc thái tử và Đông Thời Văn làm thế nào cũng không thể để vật kia lọt ra ngoài." Đây chính là lí do mà trước kia hấn bắt được Thẩm Mộng Quân lại không động tay với nàng ta, không định lấy Thạch Túy Ngàn Năm. Bởi vì hấn muốn cho hai huynh đệ kia đi trước, tranh đấu một trận, nhưng hấn không ngờ Thạch Túy Ngàn Năm đó lại là giả.

"Không phải!" Lâu Thất nói: "Bọn họ chính là bị nhặn mỗ vào mắt, các ngươi cũng vậy, nói thử xem, Cảnh Dao sao rồi?"

"Cảnh Dao đúng là một nữ nhân không có não!" Nguyệt có chút xem thường. Thực ra, bọn họ cũng là lần đầu tiên gặp được Cảnh Dao ở núi Bích Tiên, nhưng nhìn dáng vẻ si mê mất trí của nàng ta, vừa nhìn thì đã không còn chút hứng thú nào nữa rồi.

Trầm Sát lắc đầu: "Chưa gặp bao giờ..."

Lâu Thất: "..."

Nguyệt vè: "..."

Chủ tử thật mạnh! Người ta đối với người vừa nhìn đã yêu, người lại không tới vài ngày đã quên người ta, lại còn nói chưa từng gặp bao giờ, Lâu Thất cũng có chút đồng tình với Cảnh Dao...

Lâu Thất nói với Nguyệt: "Người cảm thấy nàng ta không có não, nhưng dưới con mắt của Ngọc thái tử và Đông Thời Văn thì nàng ta đã tự mình trộm được Thạch Túy Ngàn Năm trên người sư tỷ Thẩm Mộng Quân, hơn nữa, Ngọc thái tử còn đích thân mở miệng, dùng hai ám vệ của hấn, bảo hộ nàng ta, đưa nàng ta về Bích Tiên Sơn."

"Cái gì?" Nguyệt kinh ngạc. Hấn không nhìn ra Cảnh Dao kia lại có mưu kế và thâm thủ như vậy.

"Cho nên cố gắng học hỏi đi! Huynh đệ, trên đời này, thứ sâu xa khó dò nhất chính là lòng người!" Lâu Thất nói: "Còn nữa, công phu cao thâm và bản lĩnh trộm đồ cũng không phải là chuyện dễ học đâu."

"Là như thế nào?" Nguyệt cảm thấy rất hứng thú: "Ý của ngươi là dùng tay không sao?"

Hắn vừa dứt lời, Lâu Thất đã ở trước mặt hắn, xòe tay ra, trong lòng bàn tay có một miếng ngọc bội hoa văn. Nguyệt vệ theo bản năng cúi đầu nhìn một cái, bên hông hắn chỉ còn lại một sợi dây trống trơn.

Khóe miệng hắn giật giật: "Sao ngươi làm được?" Rõ ràng, hắn căn bản không thấy nàng có động tác gì, hơn nữa hắn cũng không có chút cảm giác nào.

Lâu Thất nhún vai một nói: "Ừ, ngươi nói là dùng tay không mà."

Nàng không muốn nói nhiều hơn, khiến cho Nguyệt cũng không biết phải làm gì, hơn nữa, sắc mặt Trầm Sát đã đen lại. Hắn muốn nàng đi nghỉ ngơi sớm một chút, vừa này còn chưa kịp nói hết. Trầm Đại Đế Quân đột nhiên hóa thân thành Trầm đại phụ huynh...

"Ngủ!"

Nguyệt lập tức rời đi.

Một đêm này, dù ở trong Băng Nguyên nhưng Lâu Thất ngủ rất ngon, không cảm thấy lạnh chút nào, ngược lại nàng còn cảm thấy ấm áp vô cùng. Từ trong lồng ngực Trầm Sát tỉnh lại, nàng đã khôi phục lại dáng vẻ lạnh nhạt, nhưng khi nhìn đến quần thâm mờ mờ của hắn, nàng sững sờ một chút: "Chàng ngủ không ngon sao?"

Trầm Sát không lên tiếng, ôm nàng ngồi dậy, cầm lấy áo choàng đắp lên người nàng, ra hiệu cho nàng mặc vào.

Lâu Thất buồn bực đứng dậy chỉnh lại quần áo, khoác áo choàng lên, đột nhiên phát hiện ra một chuyện. Trước đó, khi ngủ hắn sẽ không nhận được mà động tay với nàng, còn cho tay vào trong quần áo của nàng xoa nhẹ, có lúc còn dùng thứ gì đó của hắn cọ vào nàng, khiến cho cả người nàng nóng lên, không ngủ nổi. Nhưng tối hôm qua sao hắn lại biết điều như vậy, không đụng vào người nàng, lại còn sưởi ấm cho nàng cả một đêm?

Lâu Thất nhìn bóng lưng của hắn, nhếch môi cười vui vẻ. Có phải hắn muốn cho nàng ngủ ngon một đêm, nên cả đêm qua hắn không ngủ, liên tục dùng nội lực truyền hơi ấm cho nàng không?

Thị vệ đã sớm chuẩn bị xong bữa sáng, đương nhiên không phải là thịt cá, cũng không có mùi vị gì. Chỉ là đun một chút nước tuyết, thêm chút gia vị mà thôi, cũng không dễ ăn, nhưng so với ba ngày trước của Lâu Thất thì đã khá hơn rất nhiều rồi.

"Chủ tử, chúng ta tiếp tục tìm băng động sao?"

"Ừ." Không chỉ là muốn tìm băng động, hắn còn muốn tìm người kia, hoặc là những những người đó... Dám hãm hại nữ nhân của hắn, chuẩn bị đưa đầu tới gặp hắn đi!

Nhưng bọn họ không ngờ rằng hôm nay tuyết đột nhiên rơi nhiều hơn.

Ở Băng Nguyên này, Lâu Thất mới thật sự cảm nhận được cái gì gọi là tuyết rơi như lông ngỗng, nhìn cả đám bông tuyết vội vã bay xuống, giống như được Băng Nguyên ôm trong ngực vậy. Một lúc lâu sau, trên Băng Nguyên lạnh giá đã được phủ thêm một lớp tuyết rất dày, như vậy thì việc tìm băng động càng trở nên khó khăn hơn.

Hơn nữa, ở trên Băng Nguyên này, bọn họ còn không tìm được nơi để tránh tuyết, có rất nhiều thứ không cách nào mang theo được.

”Chúng ta qua bên kia đi.” Lâu Thất đạp tuyết đi tới, đột nhiên chỉ về ngọn núi ở phía xa. Đây là ngọn núi gần nhất mà mấy ngày qua bọn họ thấy được.

”Nơi đó có băng động sao?” Nguyệt hỏi.

Bọn họ đều dắt ngựa đi, nhưng tuyết đọng rất dày nên đi cũng tốn không ít sức lực.

Lâu Thất đen mặt: ”Sao ta biết được? Nhưng có núi thì cơ hội sẽ lớn hơn một chút, bởi vì có khả năng sơn động sẽ rất lớn.”

”Đi thôi!”

Trầm Sát tiếp tục tin tưởng nàng vô điều kiện.

Chờ khi bọn họ đi tới chân núi thì đã mất cả một ngày. Chỉ là nếu so ngọn núi này với khi bọn họ thấy từ đằng xa thì quả thật cao lớn hơn rất nhiều. Trên núi có rất nhiều mỏm đá, tuyết đọng rất dày, nhưng khi bọn họ ngẩng đầu lên nhìn thì loáng thoáng có thể thấy được đỉnh núi có chút màu xanh lá cây. Có lẽ là một bãi cỏ, có lẽ là vài cái cây, tóm lại, trải qua mấy ngày sống trong thế giới trắng xóa một màu trắng này thì một chấm nhỏ màu xanh lá cây kia cũng khiến cho bọn họ kích động.

Trời vừa tối, gió đã lạnh thấu xương.

”Tuy hôm nay có tuyết rơi, nhưng hình như lạnh hơn hẳn mấy ngày trước.” Một thị vệ phỉ phỉ đầu gối dấn tuyết.

”Đúng vậy, hơn nữa tôi cảm thấy càng đến gần núi này thì càng lạnh.” Một thị vệ khác lắc đầu, tuyết đọng trên đầu rơi lả tả.

Việc đầu tiên Lâu Thất kiểm tra chính là núi này có phải Tuyết Sơn hay không? Nếu như là Tuyết Sơn thì rất nguy hiểm, không thể qua đêm được. Cũng may không phải, trước núi cũng không có quá nhiều tuyết, dựa vào độ dày của tuyết trên sườn núi thì hẳn là hôm nay mới tích tụ lại.

"Tôi nay ở dưới chân núi qua đêm, sáng sớm rồi núi." Trầm Sát nhìn sắc trời nói.

Đám thị vệ lập tức chuẩn bị lập trại.

"Hú!"

"Âm thanh gì vậy?" Trần Thập đột nhiên dừng tay lại, dừng tai lắng nghe.

"Có âm thanh gì sao?" Lâu Thất lại không nghe thấy gì cả.

Trầm Sát nhú mày: "Chó sói!"

Lâu Thất nhảy lên: "Cuối cùng cũng gặp được chó sói rồi!"

Trầm Sát nhìn nàng: "Hình như nàng rất vui vẻ." Chó sói trên Băng Nguyên vừa hung hãn, vừa chịu được lạnh, thể lực tốt hơn bọn họ rất nhiều, hơn nữa trên Băng Nguyên còn khan hiếm thức ăn, có lẽ mỗi con chó sói kia đều rất đói bụng, gặp được con mồi thì nhất định sẽ xảy ra một trận ác chiến. Có thể tránh thì người khác nhất định sẽ tránh, không ai giống như nàng, vui vẻ như vậy...

"Ha ha! Ai ăn ai còn chưa biết được!"

Ngày hôm qua, chỗ thịt dê nàng mang về đã phân hết cho đám thị vệ, hôm nay nàng ăn bánh mì ngâm tuyết cả ngày, nàng đang rất thèm thịt đây! Chó sói tới rất đúng lúc, có thể giúp nàng giải tỏa cơn thèm.

Mọi người đồng thời im lặng.

Lâu Thất cây ngay không sợ chết đứng: "Các người không thể hiểu được đâu, ăn là một trong những nhu cầu hàng đầu của con người mà."

"Ta nhắc nhở người, Lâu Thất, nếu chó sói chỉ có khoảng mười con thì chúng ta có thể ăn chúng, nhưng nếu như hơn trăm thì người chạy còn không kịp nữa, để ta xem lúc đó người ăn thế nào!" Nguyệt vệ nói.

Hắn vừa dứt lời, trên núi có tuyết rơi xuống, ngay sau đó, âm thanh chó sói vang lên ngay gần bọn họ.

"Hú!"

Lâu Thất nghe tiếng hú này, sắc mặt lập tức thay đổi, nhìn Nguyệt vệ nói: "Nguyệt vệ đại nhân, người đứng là miệng quạ đen!"

Vừa nói, nàng vừa quay đầu hô lên với đám thị vệ: "Chuẩn bị lửa!"

"Mau, đốt lửa lên!"

Đỉnh đầu có một bóng đen nhào xuống, Trầm Sát ngẩng lên, bắt gặp một đôi mắt màu xanh, móng vuốt sắc nhọn, hướng thẳng về đỉnh đầu hắn.

"Chủ tử!"

Lâu Thất vừa định bảo hắn tránh ra thì thấy hắn không thềm né tránh, thân thể xông lên, đón đầu con chó sói kia.

"Này..."

"Năm đó chủ tử đã từng một mình giết chết mười tám con chó sói." Nguyệt nói với nàng.

106. Chương 106

"Chuyện xảy ra bao lâu rồi?"

"Khi chủ tử mười sáu tuổi..."

Trong đầu Lâu Thất hiện lên hình ảnh một thiếu niên chống chọi với đàn sói, sau đó hình ảnh kia khẽ chuyển một cái, chuyển đến trước mắt, Trầm Sát đang dùng một tay bắt chó sói, con chó sói thật sự bị hắn bắt, dường như nó còn chưa kịp phản ứng thì Trầm Sát đã vung tay lên, ném người nó vào vách núi.

"Gừ!"

Con sói tuyết kia hét lên một tiếng, sau đó bị đập vào vách đá, đầu vỡ ra, máu tươi phun trào. Trầm Sát nắm chặt xác con sói đứng trên sườn núi, cả người tản ra sát khí. Ở trước mặt hắn có mấy con sói tuyết đang chăm chú nhìn hắn, nhưng lại không dám làm gì. Xác sói trong tay hắn và mùi máu tanh làm cho bọn chúng sợ hãi theo bản năng, mà sát khí của bản thân hắn cũng khiến cho bọn chúng phát hiện ra người này rất nguy hiểm.

Lâu Thất trợn to hai mắt, nàng cảm thấy Trầm Sát như vậy thật sự rất đẹp trai, siêu cấp đẹp trai, khiến trái tim nàng đập thình thịch. Nhả nhận, dịu dàng gì đó đều biến hết đi, càng dữ dội mãnh như vậy nàng càng thích!

Ngay lúc này, Trầm Sát ném xác con sói trong tay xuống, rơi ngay cạnh chân Trần Thập: "Thu!" Trần Thập lập tức lôi xác con sói qua một bên, dùng một đồng tuyết vùi xuống.

Lâu Thất không hiểu: "Tại sao phải thu vào?"

Trần Thập nhìn sang, mỉm cười: "Đế Quân nói con sói này chạy nhanh nhất trong đoàn, thịt ăn cũng ngon nhất."

Giống như là tiếp theo lời của Trần Thập, Trầm Sát nhìn Lâu Thất một cái, thản nhiên nói: "Con sói đó phần cho nàng."

Lâu Thất ngẩn người.

Hóa ra là đang chuẩn bị bữa tối cho nàng sao? Bởi vì nàng vừa nói muốn ăn thịt sói nướng nên nam nhân này dùng phương thức lãng mạn như vậy khiến cho nàng thích vô cùng.

"Chủ tử, giết thêm con nữa đi, buổi tối ta nướng cho chàng ăn!" Nàng lập tức nhảy lên, giọng quả đấm với hân, ý bảo hân cố gắng.

Nguyệt vệ đen mặt.

"Được!" Trầm Sát không cảm thấy nàng làm vậy có gì buồn cười, nàng nướng thịt rất ngon, hơn nữa nàng còn nướng cho hân. Có nàng ở đây, hân chỉ thích ăn đồ nàng tự tay nướng mà thôi.

Nhưng khi bọn họ đang muốn nhìn Trầm Sát giết chó sói, thì giữa sườn núi bỗng có đất đá và tuyết bay toán loạn, giống như có thiên quân vạn mã chuẩn bị chạy tới. Sau khi định thần lại, dưới những bông tuyết bay ngập trời chính là một đàn sói thân trắng như tuyết đang nhanh chóng chạy xuống. Những con sói kia có hàm răng nhọn hoắt, ánh mắt sáng rực, mang theo sát ý vô biên, chạy về phía chân núi mà bọn họ đang đứng. Người đứng mũi chịu sào chính là Trầm Sát đang đứng trên sườn núi.

"Nguyệt vệ đại nhân, người thật sự là siêu cấp miệng quạ đen!"

Lâu Thất trợn mắt, hung hãn chửi một câu, hô lớn với Trầm Sát đang đứng trên sườn núi: "Chủ tử, chạy mau!"

Nguyệt vệ vỗ trán một cái: "Trước giờ chủ tử không có thói quen chạy trốn!"

"Thói quen kiểu gì vậy?" Lâu Thất nhìn sang, Trầm Sát thật sự không trốn đi, ngược lại còn chạy vọt vào chỗ đàn sói, thân hình cao lớn chớp mắt đã len vào giữa đàn sói trắng như tuyết.

"Tất cả, lên!"

Nguyệt rút trường kiếm ra, dưới chân khê động, bay về phía sườn núi, mũi kiếm rạch một cái, cửa đứt cổ

họng một con chó sói, con sói nặng nề ngã xuống.

Những người khác cũng đều rút trường kiếm ra, vận khí, mười tám bóng người nhanh chóng đánh về phía đàn sói.

Nhưng vừa lên núi, Lâu Thất phát hiện có điểm không ổn!

Không, không phải thói quen của Trầm Sát, không phải hấn không chạy, mà là không kịp chạy! Lên núi, bọn họ mới phát hiện, màu tuyết trắng trên sườn núi kia không phải là tuyết, mà chính là chó sói, đám chó sói đó đã phát hiện ra bọn họ, nhưng bọn họ ở phía dưới nên không thấy được rõ ràng, cứ nghĩ đó chỉ là tuyết mà thôi, không ngờ lại là cả đám sói tuyết...

Như vậy thì chạy thế nào? Chạy thế nào khi trên núi kia có một đám sói tuyết điên cuồng chạy xuống, mà ở dưới núi lại có những thứ này luôn luôn mai phục, chặt đứt đường lui của bọn họ? Trước sau, trái phải đều là chó sói!

Lông trắng như tuyết đã tạo thành lớp nguy trang tốt nhất cho bọn chúng, nhưng khi bọn chúng tới gần, đôi mắt hung ác màu xanh lá cây kia khiến cho người ta thật sự sợ hãi.

Nếu lẫn vào đàn sói, chạy cũng không thoát, vậy thì chỉ còn một con đường: Giết!

"Giết!" Nguyệt vệ ra lệnh.

Nhất thời, trên sườn núi xảy ra cảnh tàn sát vô cùng khốc liệt, tiếng sói tru vang dội.

Băng tuyết tung bay, sát ý ngập trời.

Công phu bọn họ cũng cao, đủ dũng mãnh, nhưng chó sói quả thật quá nhiều, quá nhiều... Tất cả sói tuyết ở đây giống như đã nhịn đói nửa thế kỷ vậy, hôm nay gặp phải bọn họ như thể nhìn thấy thức ăn ngon, không chịu buông tha. Bọn họ bay lên cao để thoát thân, khí tức loài người càng thêm kích thích sự đói bụng của chó sói, chúng chỉ muốn dựa theo bản năng, hung hãn cắn nát cổ họng của bọn họ, thoải mái gặm nhấm.

Tất cả chó sói tru lên, con trước ngã xuống, con sau lập tức tiến lên, nhào tới chỗ bọn họ. Móng vuốt kia cào trúng sẽ khiến cho quần áo rách tả tơi, trên người chịu thêm vài vết thương rỉ máu, chờ đến khi có cơ hội bọn chúng sẽ cắn, chỉ cần bị cắn thì sẽ bị chúng xé xác ăn thịt.

Bọn họ giết nhiều sói tuyết như vậy, nhưng lại không thể dọa lui mấy con sói tuyết này.

"Cút!"

Trần Thập dùng một kiếm chém thẳng vào đầu con sói, một chân đạp bay nó đi, con sói kia vừa ngã xuống, lập tức có mười mấy con sói bỏ nhào vào chỗ nó, mười mấy miệng sói lập tức cắn nát thi thể nó, hung hãn xé ra từng miếng thịt. Thi thể của con chó sói kia dường như lập tức bị xé hết thịt, lộ ra bộ xương trắng.

Bọn chúng đã đói đến mức ngay cả đồng loại cũng ăn rồi!

Máu tươi và mùi vị của thịt càng làm bọn chúng trở nên điên cuồng hơn.

Đám người Lâu Thất phát hiện dường như đám sói này giết mãi cũng không hết vậy. Bọn chúng không hề mệt mỏi, giống như không chết không thôi, từng đợt nối tiếp nhau nhào tới, nhưng bọn họ cũng đã giết sói tới mức hai tay đều mỏi rã rời rồi!

”Không được, chủ tử, tiếp tục như vậy không phải là cách!” Nguyệt hét lên.

Mặt trời đã hoàn toàn xuống núi, trời tối đen, bọn họ đã chém giết nửa canh giờ, nhưng những con sói này vẫn còn nhiều như vậy.

”Con sói đầu đàn của chúng còn chưa ra sao?” Lâu Thất đột nhiên kêu lên: ”Không đúng! Còn nữa! Hẳn là còn rất nhiều chó sói không đi ra...”

Có một thị vệ cũng sợ hãi kêu: ”Nơi này chính là Tọa Lang Sơn sao?”

Tọa Lang Sơn, chính là rất nhiều chó sói tụ lại thành ngọn một c núi, bọn họ đã tự xông vào đây, giống như mỡ để miệng mèo, đám chó sói kia có thể không kích thích sao?

Cả người Lâu Thất ướt đẫm mồ hôi, nửa giờ chém giết không ngừng khiến tay nàng hơi mỏi, mùi máu tanh càng lúc càng nồng, khí tức chó sói càng lúc càng mạnh, trên người bọn họ đã nhuộm đỏ bởi máu chó sói. Có mấy tên thị vệ vì mệt mỏi, ảnh hưởng đến tốc độ nên đã bị thương nhiều chỗ.

Bọn họ không phải không muốn lui, mà chỉ là vừa lên tới đây thì đã biết bản thân không lui được nữa. Bầy sói này đã bao vây bọn họ, đặc biệt chặn đường xuống núi, mà chờ đến khi bọn họ phát hiện ra thì bọn họ đã đi lên quá cao rồi, hiện giờ đang ở giữa sườn núi.

Máu tươi đã nhuộm đỏ suốt dọc đường đi rồi.

Dưới tình huống này mà con sói đầu đàn lại không xuất hiện, điều này khiến cho Lâu Thất cảm thấy kinh hãi. Theo lý thuyết, một bầy sói khổng lồ như vậy thì nhất định sẽ có một con sói đầu đàn mới đúng, chó sói là loài vô cùng đoàn kết, bọn họ sẽ nghe theo lời chỉ huy của con sói đầu đàn, cho dù đói tới cực điểm thì tính phục tùng bẩm sinh của chó sói vẫn sẽ không bao giờ thay đổi.

Bây giờ có nhiều chó sói chết như vậy, con chó sói đầu đàn sẽ ở đâu chứ? Tại sao lại có nhiều sói tụ tập ở

đây như vậy? Thật giống một ổ sói!

Lâu Thất đột nhiên sững sờ, trong đầu dường như có thứ gì lướt qua. Ổ sói!

Một luồng máu tươi bắn tới, phun trên áo choàng nàng, khiến áo choàng của nàng nhiễm đỏ cả một mảng lớn. Một con sói tuyệt khổng lồ bị chém mất đầu, xác sói nặng nề ngã gục xuống chân nàng.

”Đáng chết! Vào lúc này mà còn ngây người ra đó làm gì?” Âm thanh tức giận vang lên bên tai nàng, ôm chặt eo nàng, đẩy nàng ra phía sau, chỉ hận không thể đánh vào mông nàng một trận.

Ổ giữa bầy sói, trong lúc chém giết mà nàng lại phân tâm sao? Nếu không phải hắn nhìn thấy nàng ngây người, lập tức chạy tới thì con sói vừa rồi đã cắn đứt cổ nàng rồi!

”Trầm Sát... Ta...”

”Ta công nàng!” Hắn càng tức giận hơn, cho rằng nàng mệt mỏi. Vừa nói, vừa công nàng trên lưng, giống như trước đây hắn thường hay công nàng chiến đấu, đồng thời, một kiếm nhanh chóng chém ra ngoài, cắt đứt cổ một con sói.

”Không, không cần! Ta muốn nói rằng ta hiểu mọi chuyện rồi, đám sói này ở đây để bảo vệ ổ sói!” Lâu Thất tránh thoát được, nắm chặt Phá Sát, sóng vai cùng hắn tiếp tục giết chó sói, vội vàng nói: ”Ổ sói nhất định không phải như thế này, nhiều chó sói như vậy, nhất định phải có sơn động lớn!” Bằng Nguyên có tuyết phủ quanh năm, nơi này không có rừng cây, sói tuyệt nhất định sẽ phải làm ổ riêng, mà nơi này là một ngọn núi lớn, lại có nhiều sói như vậy, nhất định sẽ có sơn động!

Bọn họ giết nhiều sói như vậy, máu tươi tràn ngập khắp nơi, xác sói nằm la liệt, nhưng bọn chúng lại không hề chùn bước, chó sói đầu đàn cũng không đi ra, điều này chứng tỏ nơi này có đồ vật gì đó mà bọn chúng phải liều chết bảo vệ, mà con sói đầu đàn kia phải trông nom bên cạnh, nửa bước cũng không được rời đi. Đồ được đàn sói này bảo vệ sẽ là đồ gì đây?

Suy đoán như vậy, nàng không nhận được, hăng hái bưng bưng.

Nàng kích động nói lớn tiếng, tất cả mọi người đều nghe thấy, có người không hiểu bây giờ nàng nói chuyện ổ sói làm gì, chẳng lẽ bọn họ không chạy trốn, ngược lại còn tìm đến ổ sói, trốn lẫn vào đó sao?

Nhưng cũng có người hiểu, ví dụ như Trầm Sát, ví dụ như Nguyệt.

”Các người phải giúp ta mở một đường máu!” Lâu Thất cắn răng nói: ”Ta lên núi!” Nàng phải đến đỉnh núi trước, trên đó có một mảng màu xanh biếc, theo suy đoán của nàng thì nơi đó có lẽ sẽ có cửa vào của băng động.

”Được!” Trầm Sát không nói nhiều, đưa tay ra trước mặt nàng: ”Đi lên!”

Hắn không nhiều lời, nhưng Lâu Thất lập tức hiểu ý hắn, điểm mũi chân một cái, thân thể bay lên trên không, một cước đạp vào trên bàn tay hắn, đồng thời Trầm Sát vận dụng nội lực dồi dào tụt vào cánh tay, cố gắng tạo lực đẩy cho nàng bay xa hơn.

Lâu Thất giống như một con chim yến, nhẹ nhàng từ chỗ bọn họ và bầy sói bay vút lên trời, nội lực của Trầm Sát thật sự rất thâm hậu, vừa đẩy một cái đã khiến nàng bay ra xa mấy trăm mét.

”Giết!” Nguyệt vệ quát lớn một tiếng, vọt tới, chặn lại đường đi lên núi, đạp mấy con sói hung hãn xuống.

Tất cả thị vệ cũng cố gắng tụ tập vào hướng này, bọn họ muốn ngăn chặn đám sói này, không để cho bọn chúng đuổi theo Lâu Thất.

Trầm Sát đưa mắt nhìn lên trên. Trên núi, bóng người mảnh khảnh nhảy nhót lên xuống, trèo thật nhanh lên đỉnh núi. Thỉnh thoảng còn có vài con sói nhào về phía nàng, nàng lập tức ra tay không chút lưu tình, mỗi lần Phá Sát chém ra thì đều giết chết một con sói.

Sắc mặt hắn lạnh lùng, không nhìn nữa, tiếp tục giết chó sói ở trước mặt.

Trên thực tế, Lâu Thất đã nương tay lắm rồi, ai cũng không chịu nổi cảnh chém giết suốt một giờ như vậy, huống chi trước đó bọn họ đã phải đi cả một ngày đường trong tuyết để chạy đến chỗ này.

107. Chương 107

Thế nhưng đến lúc này, bọn họ cũng không thể dừng lại được nữa, trừ khi là chạy, dùng hết sức của mình mà chạy trốn. Có điều, đó không những không phải tính cách của Trầm Sát, mà nàng cũng không có thói quen như thế. Nếu đã biết trong núi có thứ mà họ muốn, thì sao họ có thể tay không mà về được? Bọn họ đã chém giết lâu như thế, giết chết hơn một nửa đám sói, cuối cùng thứ tốt nhất lại tiện nghi cho kẻ khác, nàng sẽ tức chết mất. Xưa nay, thứ quý giá luôn đi kèm với nguy hiểm, điểm này nàng cũng biết.

Lâu Thất vận hết khí lực, cả người tiếp tục bay lên trên. Tuyết đọng trên đỉnh núi ít hơn phía dưới một chút, nhưng nhiệt độ trên đó lại lạnh hơn, vừa lên đến nơi, gió lạnh gào thét, lạnh đến tận xương tủy, khiến nàng không nhịn được phải rung mình một cái.

Phốc.

Chân Lâu Thất giẫm lên một khối nham thạch trên đỉnh núi, đang muốn xem xét tỉ mỉ thì tóc gáy toàn thân nàng đột nhiên dựng lên, dường như bản năng nhận thấy nguy hiểm, cổ của nàng ở góc độ không thể tưởng được nghiêng một cái, có thứ gì đó lạnh lẽo đang hướng mặt nàng quét đến.

Lâu Thất đối diện với một ánh mắt u ám, tối tăm.

Trong nháy mắt, nàng cũng phân biệt được, đây không phải rắn, cũng không phải thú, mà là người.

Nhưng người này lại giống như rắn độc vậy, ẩn nấp trong bóng tối. Vừa rồi nếu không phải do nàng trời sinh có trực giác mạnh mẽ hơn người, chỉ e là đã bị trúng chiêu của hắn. Trên tay người kia có một con rắn nhỏ xanh biếc quẩn lấy.

Vật tập kích nàng vừa rồi chính là con rắn nhỏ kia.

”Các người, rất mạnh.”

Là tiếng Trung Nguyên gượng gạo.

Âm thanh nam nhân kia cũng mang đến cảm giác lạnh lẽo âm trầm như rắn độc, nghe vào tai khiến người ta có cảm giác khó chịu.

”Người Nam Cương.”

Ngữ khí của Lâu Thất là khẳng định. Đồng thời nàng cũng bừng tỉnh hiểu ra, không phải đám sói tuyết kia phải bảo vệ thứ gì, mà chính là có người đã khống chế chúng, lệnh cho chúng phải giết chết toàn bộ bọn họ.

Mà theo như nàng biết, ở nơi này chỉ có người Nam Cương mới có bản lĩnh làm được chuyện đó. Bọn họ có những đám độc trùng kỳ quái, hoặc là dược vật gì đó, còn có khả năng lấy âm thanh khống chế đám thú. Ngoài Tây Cương ra thì ở thế giới này, Nam Cương là một nơi có thể khiến người người sợ hãi. Nam nhân này có thể khống chế một bầy sói tuyết như thế, bản lĩnh của hắn cũng không phải yếu.

Toàn thân hắn sạch sẽ, thoải mái, hơi thở trầm ổn.

Còn nàng thì cả người đầy vết máu, do chém giết trong thời gian dài mà tóc tai rối loạn. Hơn nữa, vừa mới dùng hết sức lực toàn thân để leo lên đỉnh núi, nên hơi thở hỗn loạn, còn có chút thở gấp.

Lâu Thất ý thức được điểm này, đương nhiên người Nam Cương kia cũng chú ý tới.

”Nữ nhân, người, rất mạnh.”

Hắn lại nói một câu, đồng thời, đôi mắt xanh u ám không giống người thường kia lại ánh lên vẻ đang xem xét hàng hóa, nhìn một vòng quanh người nàng.

Ánh mắt này khiến Lâu Thất ghê tởm, làm nàng muốn nôn.

Có vẻ như đã rất lâu không có người dùng ánh mắt như thế nhìn nàng. Năm đó, có một tên buôn thuốc phiện cũng dùng ánh mắt như này nhìn nàng, bị nàng bắn một phát vào đầu, đồng thời cũng bắn hai viên đạn vào hai mắt hắn. Lần đó, nàng còn bị trưởng quản hợp tác nghiêm túc phê bình, nói thủ đoạn của nàng quá mức độc ác. Có điều sau này, vị trưởng quản kia có vẻ như đã nghe được nhiều chuyện về nàng, nên lúc gặp lại nàng, nửa chữ không tốt hắn cũng không dám nói ra nữa.

Cũng kể từ lần đó, nàng không thích hợp tác với người bên trên nữa, một đám người tự cho là đúng.

Bây giờ, ánh mắt của tên Nam Cương này lại khiến nàng nghĩ đến tên buôn thuốc phiện kia.

”Người, rất ghê tởm.”

Nàng trả lại hắn một câu.

Người Nam Cương kia giống như cũng không quá hiểu rõ rất ghê tởm là lời đánh giá như thế nào, nhưng hắn cũng không suy nghĩ thêm nữa. Một tay hắn vỗ nhẹ lên đầu con độc xà kia, vừa nhìn nàng, hỏi: ”Người là ai?”

”Bổn cô nương là ai, mắc mớ gì đến người?” Lâu Thất vừa dứt lời, cổ tay nàng xoay một cái, Phá Sát mạnh mẽ quét đến hai mắt của hắn.

Con người của tên Nam Cương kia hơi co lại, cũng không thấy hắn hành động như thế nào, cả người bỗng lùi nhanh lại sau: ”Người, rất tốt.”

”Bổn cô nương trước nay đều rất tốt.” Lâu Thất lạnh nhạt nói, chân nàng đá một cái, một đám tuyết bay về phía hắn, đồng thời một tay khác của nàng sờ xuống bên hông, lấy bột phấn vẩy qua chỗ hắn.

”Dùng độc, trước mặt ta.” Tên Nam Cương khinh miệt nói, giọng nói chế nhạo. Độc xà đang quấn trên cổ tay hắn bỗng nhiên mềm nhũn từ cổ tay hắn rơi xuống. Lúc hắn còn chưa kịp phản ứng lại, thì Lâu Thất đã tiến lên một bước, giơ chân giẫm lên đầu con rắn, hung hăng nghiền một cái.

Phần độc của nàng vốn dĩ không phải nhằm vào hắn, mà là muốn tiêu diệt con độc xà của hắn. Độc xà này với nàng và Trầm Sát có thể không có nguy hại gì, nhưng sẽ là vật trí mạng với Nguyệt và đám thị vệ. Có uy hiếp, nàng sẽ loại bỏ nó trước tiên.

Tên Nam Cương kia căn bản không phản ứng kịp, nhìn thấy rắn của mình trong nháy mắt chết thảm, còn bị giẫm cho nát đầu, thoáng cái lửa giận mạnh mẽ bao trùm lên cả người, nào còn nghĩ đến chuyện nữ nhân này rất hợp khẩu vị của hắn nữa.

Con rắn này hắn đã phải tốn rất nhiều công sức mới thuần hóa được, đó chính là vũ khí mạnh mẽ của bọn hắn. Lần này, thế mà lại bị giết chết, thực sự là khiến hắn đau lòng như giết chết con của mình vậy.

”Người muốn chết?”

”Trước nay ta đều không thích tự tìm cái chết, chết rồi sẽ không còn gì thú vui nữa.” Lâu Thất cười lạnh một cái.

Trong tay tên Nam Cương kia bỗng xuất hiện một cái còi, hắn đưa đến bên miệng thổi lên.

”Ô ô ô ô”, âm thanh như tiếng khóc của ma nữ, nức nở nghẹn ngào, khiến lòng người nghe được phải suy nghĩ.

Giữa sườn núi, Trầm Sát đang chém một nhát ngang lưng con sói tuyết cuối cùng, nghe thấy âm thanh này, sắc mặt hắn chợt biến.

Thân thể Nguyệt cũng khẽ run lên, không dám tin ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi: ”Trên núi thế mà lại có người.”

Nhiều Tuyết Lang như thế này, bọn họ liều mạng chém giết cũng phải giết đến một canh giờ, thế nhưng lại có người lặng lẽ lên được núi ư? Còn âm thanh này, âm thanh này rõ ràng chính là âm thanh triệu hoán cổ trùng của người Nam Cương mà.

”Chủ tử, Lâu Thất nguy hiểm.”

Người Nam Cương, người Nam Cương, lại là người Nam Cương.

Cổ trùng, vậy mà lại triệu hoán cổ trùng. Phải biết, bọn họ nuôi cổ trùng cũng không phải dễ dàng như người bên ngoài tưởng tượng, nuôi được một con cổ trùng phải tốn rất nhiều tâm huyết. Sau khi nuôi thành, nếu không phải thực sự cần thiết, bọn họ sẽ không tùy tiện hạ cổ.

Nhưng, Nguyệt vừa nghĩ đến bản lĩnh của Lâu Thất thì lại cảm thấy chuyện này rất bình thường.

Có điều, trong người Trầm Sát vẫn còn có một con Tuyết Mệnh cổ vô cùng mạnh, cho nên dưới tình huống đó, bọn họ đều cảm hận Nam Cương, cảm hận cổ trùng đến tận xương tủy.

”Đi.”

Giết chết hàng ngàn con sói tuyết, cánh tay của họ cũng đã mỏi nhừ, không thể nhấc lên được nữa. Thế nhưng, họ cũng không có thời gian nghỉ ngơi. Vừa nghe thấy Lâu Thất có nguy hiểm, những thị vệ kia đều khẩn trương, người nào cũng nôn nóng đến đỏ mắt.

Hai tay Trầm Sát vừa động, cả người như chim ưng bay về phía đỉnh núi, sau lưng, đám thị vệ đang nôn

nóng cũng cần rằng đuổi theo.

Ánh trăng sáng rực chiếu xuống vùng núi đã bị máu tanh che phủ.

Đỉnh núi, sắc mặt Lâu Thất lạnh lẽo nhìn con trùng xấu xí màu đen bay đến chỗ nàng, sau đó dừng lại trước mặt, chăm chú nhìn chăm chăm nàng. Lâu Thất "hừ" một tiếng: "Khôi Lỗi (*) Cổ, đúng là tuyệt tác."

Ánh mắt tên Nam Cương kia lộ ra chút khác thường, tựa hồ hoàn toàn không ngờ ngay cả cái này nàng cũng biết.

Nhưng biết thì thế nào chứ? Trước giờ cũng chưa từng thấy có người Trung nguyên nào có thể chống lại được cổ của hắn. Nếu không phải thấy nàng xinh đẹp, không muốn lấy mạng của nàng, thì hắn cũng không nỡ dùng con cổ trùng này đâu. Hắn lướt mắt qua Phá Sát trong tay nàng, đoản kiếm này đúng là vô cùng sắc bén, nhưng vậy thì thế nào chứ? Không ai có thể nhanh hơn tốc độ của cổ trùng này. Cho dù lúc này nó đang dừng trước mặt nàng, nàng cũng không thể giết được nó.

Thế nhưng Lâu Thất lại rất trấn định, đưa tay lấy ra một cái**, mở nắp ra, nỏ một nụ cười xấu xa, sau đó lắc lắc.

Ta lắc, ta lắc.

Trong lọ là một ít Ma Ly Đấm, giống như quả cầu nước xinh đẹp, ở bên trong lăn qua lăn lại, nhẹ nhàng chạm vào vách lọ, tỏa ra một mùi lạ. Bỗng nhiên, cơ thể con trùng cổ khê run một cái, sau đó chóng mặt nhào đầu về trước, "bịch" một cái ngã xuống đất.

Trong ánh mắt nhìn như muốn vỡ ra của nam nhân kia, Lâu Thất nhấc chân đạp lên, dùng nội lực hung hăng nghiền một cái, trùng cổ cũng chịu chung số phận với con rắn lúc nãy của hắn.

Tiêu trong tay tên Nam Cương kia dừng lại, tầm mắt cứng đờ cúi xuống nhìn dưới chân Lâu Thất, sau đó lại cứng ngắc ngẩng đầu lên, nhìn khoe miệng đang nở nụ cười nhẹ của nàng. Phụt.

Một ngụm máu phun ra.

Lúc đám người của Nguyệt lên đến nơi vừa vặn nhìn thấy một màn này, ngoài Trâm Thất, những người khác đều đồng loạt ngây ra, đầu óc hoàn toàn không kịp xoay chuyển.

"Chủ tử, Lâu Thất nàng..." Nguyệt cảm thấy bản thân hắn lại bị kích thích, đương nhiên, loại kích thích này với họ ở bên này mà nói có lẽ là chuyện tốt, chuyện tốt, nhưng cũng là đả kích quá lớn với bọn rồi.

Bọn hắn đều biết Lâu Thất rất cường hãn, vẫn luôn như thế. Hết lần này đến lần khác nàng đều khiến bọn hắn biết được, nàng cần bản không chỉ cường hãn như thế, mà lần này thực sự là quá sức tưởng tượng.

Xem nhẹ cổ trùng thì cũng thôi đi, thế mà nàng còn giết nó dễ như trở bàn tay vậy, không những giết chết lại còn giẫm cho nó nát bấy nữa.

Lâu Thất này đúng là sinh ra để đả kích họ mà.

Con người Trầm Sát vốn đang âm trầm, cũng nhin không được mà hiện lên chút ý cười.

Bọn họ đâu biết rằng, đây thực ra chính là vận khí của Lâu Thất quá tốt mà thôi. Nếu không phải lúc trước nàng may mắn đoạt được Ma Ly Đả, thì chỉ e lần này thực sự sẽ có một trận chiến ác liệt nữa, thế nhưng nàng lại hết lần này đến lần khác chiếm được vật kia. Tối qua, Trầm Sát vừa vận đã nói với nàng, vật này có thể làm cho nàng không phải sợ hãi với đám trùng cổ Nam Cương đó nữa. Hôm nay, nam nhân này đúng là mệnh không tốt, tự đến tìm đường chết.

”Người.”

Nàng hận nhất chính là có người có ý đồ muốn khống chế nàng, dùng Khôi Lỗi Cổ với nàng rõ ràng là đã chạm vào điểm mấu chốt của nàng. Hơn nữa, trên người Trầm Sát lại có Tuyệt Mệnh Cổ, cho nên nàng trút giận lên tất cả người Nam Cương. Người nam nhân này vừa xuất hiện, nàng đã có ý muốn giết hắn rồi.

Lâu Thất thu lại nụ cười gian tà của mình, mặt không đổi sắc nói: ”Ta là Lâu Thất, kiếp sau muốn báo thù thì đừng có tìm nhầm người đấy.” Nói xong, Phá Sát vung lên, vẽ lên cổ nam nhân kia một vết máu, máu chậm chậm chảy ra giống như một cảnh quay chậm. Hắn ta muốn cúi xuống nhìn vết thương của mình thì cái đầu ngay lập tức từ trên cổ lặn xuống.

Trong lúc đó, tim của đám thị vệ đều tan vỡ, cách làm này của Lâu cô nương sao lại giống với Đế quân như thế chứ.

”Nghỉ ngơi.” Trầm Sát đi đến ôm Lâu Thất lên, nói ra hai chữ. Sau khi lên núi, nàng đã gặp phải tên Nam Cương kia, ngay cả thời gian để thở cũng không có. Nhìn sắc mặt trắng nhợt của nàng, hắn chỉ thấy có một cảm giác đau lòng trước nay chưa từng có đang từ từ dâng lên.

Trầm Sát không có kinh nghiệm an ủi người khác, chỉ có thể ôm ngang nàng lên cho nàng dựa vào trong lòng mình nghỉ ngơi một chút.

Lâu Thất được Trầm Sát bế lên, nháy mắt sát khí trên người nàng biến mất không còn bóng dáng, nàng ngẩng mặt nhìn hắn, nở nụ cười rực rỡ: ”Ta vẫn ổn.”

(*) Khôi Lỗi Cổ: một loại cổ trùng, chỉ cần hạ cổ trùng vào người, người đó sẽ mất đi năng lực không chế bản thân, hoàn toàn phục tùng người hạ cổ.

108. Chương 108

Trong hoàn cảnh này, ai còn có tâm trạng đi nướng thịt sói nữa, mọi người đều mệt đến mức ngay cả da sói cũng không còn sức mà lột. Hơn nữa, vẫn còn có một đàn sói chưa xuất hiện, tiếp theo cũng không biết sẽ còn xảy ra những nguy hiểm gì đang chờ họ, cho nên tất cả đều phải cẩn thận hành động.

Lúc này, ngay cả Lâu Thất cũng không có hăng hái đi ăn thịt sói nướng. Mỗi người đều yên lặng gặm miếng bánh, uống vài hớp nước đá, ngồi tại chỗ khôi phục thể lực.

Còn có thị vệ bị thương, trong đó có hai người bị thương hơi nặng một chút, vừa rồi trong lúc liều mạng chạy lên núi cũng không có phát hiện, bây giờ dừng lại mới nhận ra trên đùi bị sói tuyết cắn rách một miếng thịt lớn, ngay cả xương cốt cũng thiếu chút nữa bị cắn đứt. Còn một vài người cũng bị sói cắn vào tay.

Người bị thương cần được nghỉ ngơi.

Sau khi phát hiện ra, Lâu Thất cũng không có thời gian nghỉ ngơi, nàng mau chóng giúp họ trừ độc, bôi thuốc, băng bó, bận đến hơn nửa canh giờ. Cũng may khoảng thời gian này cũng không có chuyện gì xảy ra.

Tuyết sớm đã ngừng rơi, trong khi họ chém giết với bầy sói cũng không phát hiện ra, từ lúc nào mà ánh trăng đã sáng rực hơn rất nhiều, chiếu xuống khắp vùng tuyết trắng của Băng Nguyên, không cần đốt lửa thì họ cũng nhìn rất rõ mọi thứ trước mắt.

”Chúng ta giết chết nhiều sói như thế, mùi máu tươi lại rất nồng, còn có máu ở giữa sườn núi, e là khi trời vừa sáng sẽ bị người phát hiện.” Nguyệt thấp giọng nói: ”Phải nhanh chóng tìm.”

Lúc này còn cách khi trời sáng không bao lâu nữa, bọn họ còn phải đề phòng nhóm người của hoàng thất Đông Thanh, Ngọc thái tử và hai hoàng tử khác cũng đang ở đây, dựa vào tin tức Lâu Thất nghe ngóng được trong doanh trại của Đông Thời Văn, hoàng thất Bắc Thương cũng cho người đến, chỉ e là bọn họ sẽ dân cả quân đội đến đây mất.

Sức hấp dẫn của Thạch Túy Ngàn Năm lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của họ.

”Ừ, không chỉ có người, sợ là sẽ dẫn tới những thứ khác nữa.” Lâu Thất thật vất vả mới nghỉ ngơi được một lát. Cũng may lão đạo sĩ thối có dạy cho nàng một phương pháp hấp thu điều hòa lại sức lực, sau khi làm xong, tinh thần cũng khôi phục được không ít. Nàng sửa lại tóc, nói: ”Đi thôi, bây giờ không phải là lúc tốt để nghỉ ngơi.”

”Chia nhau hành động.” Nguyệt nhìn Trầm Sát, ngọn núi này lớn như thế, nếu tất cả mọi người đều đi cũng nhau, còn không biết là phải tìm đến khi nào. Bọn họ nên chia nhau ra tìm, ai tìm được trước thì sẽ gửi tín hiệu cho mọi người.

Trầm Sát trầm ngâm một chút, gật đầu: ”Người dẫn theo người hợp thành một tổ.”

Ý định của Nguyệt là chia ra thành nhiều tổ, nhưng Trầm Sát lại chỉ chia ra thành hai tổ, hơn nữa, hần và Lâu Thất sẽ là một tổ, những người khác đều đi cùng Nguyệt.

Nguyệt im lặng, cũng không dám nói hần lo lắng cho hai người, hai người này ở cùng một tổ, nhưng lại để cho bọn họ nhiều người như vậy.

”Người bị thương không được chạy.” Lâu Thất nhìn bảy người đang bị thương, nhíu mày nói: ”Trước tiên các người hãy mang họ đi tìm một nơi thích hợp để họ nghỉ ngơi trước, sau khi chúng ta ra ngoài sẽ dẫn mọi người rời đi. Nếu không, hay là để ta dẫn mọi người đi một tổ, còn Nguyệt Vệ đại nhân sẽ đi với người.”

”Không được, Lâu Thất, người đi với chủ tử đi.” Chưa đợi sắc mặt Trầm Sát sầm xuống, Nguyệt lập tức lên tiếng phản đối. Lúc này hần cũng không thể không thừa nhận, Lâu Thất mạnh hơn bọn hần, mạnh hơn nhiều.

Có nàng ở bên cạnh chủ tử, hần càng yên tâm hơn.

Mọi người nhanh chóng chia thành hai tổ, tự mình hành động. Nguyệt dẫn theo thị vệ đi về hướng bên trái dãy núi, Trầm Sát và Lâu Thất đi bên phải.

Trên đỉnh núi có xuất hiện một vùng màu xanh, nhưng đó chỉ là mảnh cỏ, tuyết trắng ở trên vô cùng nổi bật. Nhưng khi hai người tiến vào sau núi mới phát hiện, hóa ra ngọn núi này lại còn có một động khác nữa.

Phía sau lớp nham thạch to lớn, là một vùng tràn đầy màu xanh.

Vô số loài hoa rực rỡ, tươi đẹp, xanh biếc cả một vùng, thực sự vô cùng mỹ lệ.

”Chỗ này là sao a? Thật không khoa học mà.” Lâu Thất nhìn cảnh đẹp trước mắt được ánh trăng chiếu lên một tầng ánh sáng, nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Trầm Sát đi bên cạnh nàng, mấy ngày nay ở trong một thế giới chỉ toàn băng tuyết trắng, lúc này lại chợt nhìn thấy một cảnh đẹp như thế này, giọng nói của hần cũng có chút thả lỏng.

”Bảo sơn có bảo vật, mới có thể mang đến những bất ngờ.”

”Cho nên, không chừng chỗ này có thể sẽ có Thạch Túy ngàn năm.”

”Đừng nên sơ xuất.” Trầm Sát nắm tay nàng, dắt đi: ”Lần này không cho phép đi một mình.”

Lúc trước để nàng đi một mình, kết quả là nàng bị đuổi giết khắp Băng Nguyên. Nàng không biết được khi nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của nàng, trong lòng hần có bao nhiêu áy náy.

Trước giờ hần chưa từng mắc nợ bất cứ người nào, hơn nữa vẫn luôn cảm thấy nếu đã là người của hần, làm chút việc cho hần cũng là điều đương nhiên. Thế nhưng trong thời khắc đó, hần cảm thấy mình đã nợ nàng, không, hần vẫn luôn nợ nàng, nợ nàng một cuộc sống an nhàn. Nàng là nữ nhân, vốn dĩ nên được hưởng thụ cuộc sống an nhàn trong vòng tay của hần, nhưng từ lúc ở cùng một chỗ với hần, nàng toàn phải ứng phó với rất nhiều chuyện và cả những nguy hiểm.

Có điều, hần thích, rất thích. Một nữ nhân có thể kề vai sát cánh với hần như thế này, hần rất thích.

Lâu Thất đồng ý, cẩn thận tỉ mỉ kiểm tra cửa động.

Hoa sinh trưởng trên Tuyết Sơn này có mùi hương khác với những loài hoa khác, càng thơm mát, thuần khiết hơn.

Khi Lâu Thất nhìn thấy con ong mật thứ nhất còn cảm thán một chút, ong mật ở đây đúng là may mắn, tất cả hoa ở đây đều là loại cực phẩm. Nếu như ở hiện đại, ở chỗ này mà sản xuất mật ong thì nhất định có thể bán với giá trên trời.

Tuy nhiên, kế tiếp khi nhìn thấy trong một đóa hoa lại có đến bảy, tám con ong mật thì nàng lại cảm thấy có chút không bình thường. Ở đây nhiều hoa như thế, trước mắt tất cả đều là một mảnh hoa bát ngát, trên mỗi đóa hoa lại có đến hơn hai con ong mật bám vào, vậy ở đây rốt cuộc có bao nhiêu ong mật chứ?

Vừa suy nghĩ đến vấn đề này, Lâu Thất liền cả kinh, kéo Trầm Sát lại.

”Người nhìn thấy không?”

”Ong mật.”

Lâu Thất ngẩn ra: ”Thì ra người đã phát hiện ra từ sớm rồi.”

”Những con ong mật kia có độc, cẩn thận một chút.” Trầm Sát rất bình tĩnh nói: ”Nghe nói trong Băng Nguyên có ong độc, nhưng ong độc cực kỳ hiếm thấy, thì ra chúng đều ở chỗ này.”

”Không nguy hiểm sao?” Hỏi xong nàng lại nghĩ, hần đã bách độc bất xâm, đương nhiên sẽ thấy đám ong mật này không có nguy hiểm rồi.

”Lâu Thất.”

Trầm Sát đột nhiên gọi tên nàng. Lâu Thất còn đang nghĩ đến đám ong độc kia, cũng không để ý ”ừ” một tiếng.

”Nàng không sợ bách độc.”

Ngữ khí của hắn khẳng định nói.

Lâu Thất dừng lại, lát sau mới bĩu môi, trong lòng oán thầm: nàng thật sự rất ghét người thông minh lại còn tỉ mỉ như vậy, thế này thì còn gì thú vị nữa. Vừa rồi nàng còn muốn nói, người hắn bách độc bất xâm chính là nói đám ong độc kia không có nguy hiểm gì, cũng không có nghĩ đến, hóa ra hắn đã sớm biết nàng cũng không sợ bách độc như thế.

”Đúng vậy.” Lâu Thất dứt khoát nói. Thực sự là nàng không sợ bách độc, đó là vì từ nhỏ nàng đã bị lão đạo sĩ thổi cứng rắn ép ngâm trong các loại dược liệu có tính chống độc. Cho nên, lần trước ở Mê cốc, nàng nói đã ăn giải độc hoàn, chính là lừa Ứng, nàng vốn dĩ đâu có cái gì mà giải độc hoàn chứ.

Trầm Sát cũng không tiếp tục hỏi chuyện này nữa, trong lòng có hơi buồn lòng. Dù đã biết nàng có thể không sợ bách độc, nhưng chính tai nghe được nàng thừa nhận, hắn mới hoàn toàn yên lòng. Vậy thì ong độc này cũng không nguy hiểm đến nàng.

Hai người tiếp tục đi về trước, chợt nghe phía trước có tiếng ”vù vù” truyền đến, rõ ràng là có vô số ong mật đang tụ tập ở đó.

”Đi, đi xem thử.”

Trầm Sát kéo nàng, thân hình bay lên, lên xuống mấy cái, hai người đứng sừng sững trên hai cành cây được mọc ra từ trong khe đá to. Cái cây này mọc ở chỗ cao nhất, đáng lý sẽ là nơi tốt nhất để quan sát được tất cả mọi chuyện xảy ra trước mặt. Nhưng, khi họ đã đứng vững trên cành cây mới phát hiện, ngoài cây lá rậm rạp ra thì có hàng ngàn hàng vạn con ong mật đang bay trước mặt, đáng vẻ giống như đang chuẩn bị tấn công vậy.

”Vù vù, vù vù” vô số ong độc đang ùn ùn kéo đến, âm thanh của chúng khiến cho lỗ tai có chút chịu không nổi. Ngay lúc này, có tiếng sói tru ở một nơi khác truyền đến, khác với tiếng kêu của đàn sói lúc trước, tiếng kêu này càng có sát khí hơn, mang theo khí thế vương giả.

”Sói đầu đàn.”

”Lang vương.”

Lâu Thất và Trầm Sát đồng thời lên tiếng. Có tiếng gió đánh tới, Trầm Sát lập tức ôm Lâu Thất nhảy lên một trượng, nhón chân đứng ở trên một cành cây cao hơn, cành cây nhỏ kia nhẹ nhàng rung lên một cái, hoàn toàn bị áp lực mà cong xuống.

Võ công của Trầm Sát so với trong tưởng tượng của Lâu Thất cao hơn rất nhiều.

Lâu Thất được hấn ôm lấy, cúi đầu nhìn xuống dưới một chút thì thấy một con sói tuyết thân hình khổng lồ xinh đẹp, toàn thân màu trắng bạc. Nó đang dùng ánh mắt màu đỏ nhìn lên trên, há miệng về phía họ, lộ ra răng sói dày sắc nhọn, sau đó lại lập tức gào lên một tiếng về phía bên này.

”Nó đang cảnh cáo chúng ta, cũng đang cảnh cáo đám ong độc này.” Lâu Thất vốn cũng biết thuần thú, cho nên cũng học được một chút tiếng kêu của động vật có ý gì.

Tất nhiên, nếu như muốn nàng đi thu phục đám sói ở khắp núi lúc trước mà nói thì không có khả năng. Một đám sói hung ác như thế vốn dĩ bị người khác không chế, mạnh mẽ, cứng rắn tấn công như thế, muốn nàng thu phục con nào đây? Nếu thu phục được tất cả thì đúng là muốn mạng nàng mà.

Con sói này nàng muốn thu phục thì không phải không được, nhưng lúc này, bọn họ căn bản cũng không biết tình huống gì đang xảy ra. Tốt nhất là nên quan sát trước rồi nói tiếp.

”Chúng đang nhằm vào nhau.” Trầm Sát cũng nhìn ra.

Lang Vương và đám ong độc này đang đối phó với nhau, bọn chúng đang tiến lại gần, sắp đến giữa trung tâm rồi.

”Chúng ta rời khỏi cái cây này, lại đi tìm một nơi khác...” Lâu Thất vừa nói vừa cúi đầu nhìn, đột nhiên dừng lại không nói tiếp nữa. Trầm Sát nhìn theo tầm mắt nàng xuống dưới, chợt nhíu nhíu mày.

Vận khí có cần phải tốt như thế này không chứ?

Lại là may mắn mà Lâu Thất mang đến nữa.

Lúc trước họ chỉ nhìn thấy cái cây này mọc ra từ giữa hai khe đá lớn, cũng không ngờ được cái khe đá này lại lớn như thế. Từ chỗ này nhìn xuống, vừa vận có thể thấy được ở giữa còn có một cửa động.

Bên cạnh cái động có một cây thực vật giống hoa cũng không phải hoa đang sinh trưởng, nó màu hồng, một đóa hoa to như cái bát nước lớn. Nếu gọi nó là hoa thì trên mặt nó lại hoàn toàn bằng phẳng. Một loại cây ở giữa có hơi đỏ, bên ngoài màu hồng, nhìn rất mềm mại, thế nhưng, họ chưa từng thấy một loài hoa như vậy.

Tim Lâu Thất nhảy lên một cái.

Nàng nhớ thần y có nói, trong Băng Nguyên có một loài hoa tên là Tuyết Trung hoa, thần y nói loài hoa đó tuy không phải là hoa nhưng lúc nhìn thấy, người cũng sẽ không nghĩ đó là hoa.

Bây giờ nhìn thấy thứ này giống như là một cây nấm nhỏ màu hồng nhạt tinh khiết vậy.

Thế nhưng màu sắc của lớp băng kia lại có cảm giác lóng lánh, trong suốt. "Tuyết Trung hoa, đây nhất định là Tuyết Trung hoa." Đột nhiên, mặt mày Lâu Thất vui vẻ nói: "Ta luôn nghĩ Tuyết Trung hoa sẽ sinh trưởng ở trong tuyết, lại không ngờ được nó lại sống ở đây."

Nếu không phải hai người ở trên cây, nhìn từ cao xuống, thì sao có thể biết giữa hai khối đá này lại giấu diếm càn khôn như thế. Họ không chỉ phát hiện ra Tuyết Trung hoa, mà còn nhìn thấy một cái động nữa. Không biết mục đích bây giờ của họ có phải là nên đi tìm động không đây?

109. Chương 109

"Chúng ta xuống thôi." Trầm Sát nói.

Lâu Thất vẫn hơi do dự: "Sói đầu đàn và ong độc xem ra đang chuẩn bị tranh giành thứ ở bên trong, chúng ta bây giờ xuống đó, e sẽ bị cả hai bên tấn công."

Nàng dừng lại một lát nói tiếp: "Vì thế, ta sẽ dẫn dụ chúng, chàng xuống, hoặc chàng dẫn dụ chúng, ta xuống."

Nhiều ong như vậy, mặc dù họ không sợ độc nhưng bị nhiều ong như vậy đốt cũng rất khiếp đảm, huống hồ còn có một con sói. Bên trong còn không biết có hung hiểm gì nữa, vì thế hai bên đều như nhau.

"Cùng nhau." Trầm Sát nói chắc như đinh đóng cột, không được thương lượng.

Trước đây hắn đã nói rồi, sau này không được đi một mình, hắn cũng không để nàng đi một mình.

Lâu Thất không biết phải làm sao.

"Vậy hãy nghĩ lại cách khác."

"Gọi Nguyệt tới, bảo họ dẫn dụ chúng." Trầm Sát không do dự, hang động bọn họ phát hiện này có bảo vật, Nguyệt và mọi người đương nhiên không cần bận rộn nữa.

"Cũng được."

Lâu Thất phóng tín hiệu lúc trước Nguyệt cho nàng lên, khói xanh lục bay thẳng lên trời, nhưng cũng kinh động sói và ong độc

Ừ ừ ừ.., một đàn ong độc lập tức bay về phía họ, kim ở đuôi vừa đen vừa dài, họ có thể nhìn thấy rõ mồn một! Và con sói đầu đàn kia lúc này cũng tạm thời liên minh với ong độc, đứng bên cạnh trông chừng, như thể nếu họ chạy nó sẽ lập tức nhào lên.

”Vãi, chúng lẽ nào biết được chúng ta gọi người giúp đỡ?”

Lâu Thất đánh một chưởng phong đi, đánh hạ một đám ong độc, nhưng hành động đó càng khiến ong độc tức giận, lại có một đám ong nữa bay tới, tập trung cùng với đám này để cùng bao vây họ.

Nàng không muốn bị ong đốt u đầy đầu! Lâu Thất mặt đen như đít nôi.

Trầm Sát ấn mặt nàng vào ngực mình: ”Ôm chặt lấy ta.” Hắn rất bình tĩnh, để nàng ôm lấy hắn, hai tay nhanh như bay, liên tục tung ra mấy chưởng. Những con ong độc kia không thể lại gần trở lên cuồng bạo.

”Ma Ly Đảm có tác dụng với những thứ này không vậy?” Lâu Thất hỏi.

Trầm Sát lắc đầu: ”Không có.”

”Tiếc thật.” Lâu Thất đưa tay sờ lên eo, mấy chục cây kim bạc nhỏ như lông trâu được kẹp giữa các kẽ ngón tay: ”Đám ong này cũng có con đầu đàn, chàng đừng hành động vội, ta sẽ giải quyết con đầu đàn trước!”

Ánh mắt nàng sáng quắc, nhìn đám ong độc đang bay tới, tìm ra mười mấy con ong độc có chút đặc biệt, tay vung lên, mấy chục cây kim bạc bay đi, không kim nào rơi xuống, kim nào cũng bắn trúng một con ong độc!

Giống như nàng thương khen ngợi công phu của Trầm Sát, Trầm Sát cũng thường rất trầm trồ mỗi lần nàng ra tay. Đòn đánh đúng là rất đẹp! Không hổ là nữ nhân mà hắn ưng ý!

Sau khi con đầu đàn của đám ong độc bị giết, nhưng con ong độc còn lại quả nhiên hơi nhốn nháo, sau bị Trầm Sát tung vài chưởng đánh chết một ít liền có ý rút lui.

Lúc này có tiếng gió vang lên, là Nguyệt dẫn theo đám người Trần Thập tới.

”Chủ tử, Lâu Thất!”

”Đế Quân, Lâu cô nương!”

”Người bị thương đâu?”

”Thuộc hạ tìm một hang động nhỏ, nhưng xem ra chỉ là ổ sói bình thường, không có sói nữa họ có thể nghỉ ngơi ở đó.” Nguyệt nói: ”Nơi này là sao vậy?”

”Chúng ta tìm ra được cửa động rồi, các người hãy đi dẫn dụ ong độc và sói, ta và chủ tử xuống xem sao.”

”Được, cứ giao cho chúng ta.” Nguyệt và mọi người khác vui mừng, lập tức rút kiếm, chia ra giết sói và ong độc.

Như vậy, chúng sẽ không thể nào chú ý tới Lâu Thất và Trầm Sát được nữa

”Chủ tử, chúng ta đi thôi.”

Trầm Sát ôm nàng nhảy xuống, người hạ xuống giữa hai khối đá. Vừa chuẩn bị hạ xuống bãi cỏ bên cạnh cửa động, Lâu Thất vội vàng kêu lên: ”Đừng giẫm lên cỏ đó!”

Trầm Sát trước giờ luôn tin tưởng sự phán đoán của nàng, nàng vừa dứt lời, chân hần vốn sắp chạm vào cỏ, lập tức vận khí nhấc cao lên một chút.

Phá Sát trong tay Lâu Thất lập tức đâm vào tảng đá bên cạnh, dùng Phá Sát đỡ trọng lượng của hai người.

”Nhìn xem, đám cỏ đó rất kì lạ.” Lâu Thất nhìn thấy cỏ bên cạnh Tuyết Trung Hoa, không phải màu xanh mà là màu xám, nhìn giống như đã khô héo, nhưng nhìn kĩ sẽ thấy lá cỏ vô cùng sắc nhọn, giống như những mũi kim sắc dài.

Nếu như giẫm lên nhất định sẽ cắm vào chân.

Nơi này quả nhiên không hề dịu dàng.

Đâu đâu cũng có những thứ khó giải quyết. Trầm Sát rút kiếm, một kiếm chém bằng đám cỏ kim kia. Sau đó họ mới hạ xuống, Lâu Thất cúi người nhìn Tuyết Trung Hoa, nhìn gần quả nhiên phát hiện ra cảm giác ”cánh hoa” mềm mại như hoa tuyết.

Ở đây cũng không có nhiều, chỉ có ba bông.

”Một bông hoa to thế này, sao cất đây? Quên hỏi thần y rồi.” Nàng lúc này mới ngờ người, đưa tay định hái thử một bông, không ngờ tay nàng vừa chạm vào hoa, ”cánh hoa” hình tròn bỗng nhiên co lại, co thành một viên màu hồng to bằng một quả trứng chim.

”Hử?”

Thần kỳ vậy sao? Cây trinh nữ chạm vào lá sẽ khép lại, Tuyết Trung Hoa này còn co lại hần luôn.

Như vậy sẽ không sợ không cất được nữa, nàng lập tức chạm vào ba bông hoa khiến chúng co lại thành viên, sau đó hái xuống, cất vào lọ nhỏ mà nàng luôn mang theo bên mình.

Trầm Sát có phần bắn khoăn nhìn nàng lấy ra một chiếc lọ nhỏ, thực sự không hiểu, trên người nàng sao có thể cất được nhiều đồ tới vậy? Hơn nữa lại thường xuyên mang nhiều lọ không như thế?

Hắn không biết rằng, đây là bài tập lão đạo sĩ thối giao cho nàng khi nàng còn nhỏ, khiến nàng sau khi phát hiện ra những thứ đồ có tác dụng ở vùng hoang dã, sau đó thu gom mang về, có thể chế thành rất nhiều loại thuốc hoặc độc, trước đây nhiều thứ gom về đều được nàng dùng để ngâm tắm. Vì thế nhiều năm qua Lâu Thất đã hình thành một thói quen, lúc nào trên người cũng mang theo rất lọ không, gặp thứ gì hữu ích sẽ có thể thu gom.

Sau khi cất ba bông hoa đi, họ liền đi vào động.

Cửa động không có gì đặc biệt, chỉ có điều bên trong rất tốt, thò tay ra không còn thấy ngón tay, Lâu Thất vừa bước vào, Trầm Sát liền nắm chặt lấy tay nàng dắt đi, trong bóng tối, khí tức trên người hắn rất dễ dàng nhận ra.

”Chàng buông tay ta ra trước, ta thắp lửa.” Lâu Thất nói, Trầm Sát hơi do dự một lát mới buông ta ra. Lâu Thất lấy đá lửa đánh lửa.

Nhưng khi ánh lửa thắp sáng, nàng phát hiện ra bên cạnh đã không còn bóng dáng Trầm Sát đâu nữa.

Nàng không khỏi giật mình hoảng hốt.

”Chủ tử! Chủ tử!”

Lâu Thất lập tức gọi lớn, bên cạnh vẫn nàng còn khí tức của hắn, sao hắn có thể biến mất trong tích tắc được chứ? Nhưng nàng đưa tay khua khoắng ở chỗ hắn vừa đứng thì không thấy ai, vì thế không phải là phép che mắt, Trầm Sát thực sự không đứng ở bên cạnh nàng.

Đột ngột trúng chiêu trò này, trong lòng Lâu Thất lửa giận bùng bùng thiêu đốt. Nhưng nàng cố gắng kìm nén lửa giận, khiến mình bình tĩnh trở lại, quan sát hang động này trước.

Hang động này rõ ràng không chỉ to bằng hai tầng đá, một bức tường đất lỗ chỗ chắn trước mặt nàng, hai bên có thể đi vòng qua. Nàng nhìn qua, lối đi hai bên không hề nối liền, hơn nữa phương hướng phía trước cũng khác nhau, đi về bên trái và đi về bên phải sẽ dẫn tới hai hướng hoàn toàn trái ngược.

Nàng không biết vừa nãy Trầm Sát đã đi đâu, nhưng đứng đợi tại chỗ chắc không ổn, nàng quan sát kĩ lưỡng, chỗ ban nãy đứng khá rộng, căn bản không thể giấu người được.

”Trầm Sát, Trầm Sát! Nguyệt, Nguyệt vệ!” Lâu Thất gọi liên mấy tiếng vào cửa động.

Nhưng nàng đã gọi lâu vậy rồi, bên trên cũng không có ai đáp lời, không một ai. Nàng lắng nghe thật kỹ

nhưng cũng không nghe thấy tiếng giao chiến, không còn tiếng ù ù của ong độc và tiếng gầm hú của sói đầu đàn. Trong chớp mắt, nơi này như thể rơi vào không gian tĩnh mịch tới vô cùng, giống như cả ngọn núi chỉ có một mình nàng.

”Mẹ kiếp, khốn kiếp, nơi nào thế này!” Lâu Thất bực bội kêu lên.

Bây giờ nàng chỉ có thể chọn một con đường, tiếp tục tìm.

Lúc này Trầm Sát đang bị một lực hút cực lớn hút vào một lối đi tăm tối với tốc độ cực nhanh, hắn không tài nào giãy giụa được.

”Lâu Thất!”

Hắn gọi tên Lâu Thất nhưng Lâu Thất hoàn toàn không trả lời, bên cạnh không có bóng dáng của Lâu Thất đâu cả. Trầm Sát cũng rất tức giận, không cần biết phía trước có gì, hắn dùng mười phần công lực, một chưởng đánh về phía trước.

Bùm một tiếng, sóng khí sục sôi, lực hút kia biến mất, hắn nén khí, đứng vững.

Lấy đá lửa đánh lửa, lúc này hắn mới nhìn thấy nơi mình đang đứng, việc đầu tiên là khẳng định Lâu Thất đã không còn ở bên cạnh hắn. Điều này khiến hắn vô cùng phẫn nộ, đã bảo không muốn để nàng một mình, nào ngờ bây giờ vẫn phải rời xa nàng.

”Lâu Thất?”

Hắn thử gọi Lâu Thất nhưng không có ai trả lời, xung quanh tĩnh lặng như tờ, như thể chỉ có một mình hắn, ngoài ra không còn gì khác.

Nếu như thực sự chỉ có mình hắn, với tính cách của hắn, hắn sẽ đi về phía trước tìm hiểu rõ ngọn ngành nhưng bây giờ trong mắt hắn, Lâu Thất mới là quan trọng nhất, bỏ mặc nàng, hắn lấy được Thạch Tử Ngàn Năm mà mọi người đều muốn có được thì cũng làm gì chứ?

Vì thế Trầm Sát không hề do dự mà lập tức quay ngược trở lại.

Nhưng chính trong lúc này, lối đi phía sau đột ngột biến đổi, xuất hiện một vách đá chặn lại, lối đi đã không còn.

”Chết tiệt!”

Đây là... hắn đã gặp phải trận pháp rất lợi hại.

Trận pháp kèm theo cơ quan, động này không phải tự nhiên hình thành, không phải.

Vậy thì lúc này Lâu Thất chắc cũng bị nhốt rồi. Biết được hang động này không phải tự nhiên mà do con người thiết kế, Trầm Sát liền trở nên bình tĩnh, trình độ của Lâu Thất về trận pháp mạnh hơn hẳn, mạnh hơn hẳn rất nhiều, chắc sẽ không sao, có lẽ sẽ phá vỡ được trận pháp này nhanh hơn hẳn.

Trầm Sát yên tâm hơn, chỉ có thể quay ngời tiếp tục đi về phía con đường trước mặt.

Đi thêm một đoạn nữa thì xuất hiện động băng, bên trong có băng sương, băng tiền... nhưng nơi này không có lớp băng đá màu, chỉ một màu trắng tuyết, xem ra rất lạnh lẽo.

Trong động có tiếng bước chân của mình hẳn, phía trước không biết có xảy ra chuyện gì không, động phủ rất sâu như thể đi cả đời cũng không thể đi ra được.

Ám thị tâm lý này khiến người ta rất dễ dàng cảm thấy mệt mỏi và sợ hãi, nhưng Trầm Sát là ai, căn bản không hề bị ảnh hưởng, chỉ lạnh lùng tiếp tục đi về phía trước.

Nếu như có thể tạo một mặt cắt cho hang động này sẽ có thể nhìn thấy hai lối đi, hai hang động, hẳn và Lâu Thất cùng tiến về phía trước, nhưng lúc này đang đi lướt qua nhau.

110. Chương 110

Sau khi đi lướt qua nhau, con đường phía trước chuyển đổi phương hướng, sắp sửa dẫn về hướng khác nhau.

Cứ như vậy, cho dù họ tìm thấy cửa ra thì cũng đã cách xa nhau.

Nhưng họ không hề hay biết.

Chỉ có điều trong khoảnh khắc đi lướt qua nhau, hai người đồng thời dừng bước, hẳn nhìn qua trái, nàng nhìn qua phải, nhìn thấy bức vách băng, không hề nhìn thấy thứ gì cả. Thế là họ lại thu lại ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Lâu Thất vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng nàng không nghĩ ra là điều gì. Lúc này nếu như muốn quay lại cũng không thể, vì tình hình nàng gặp phải cũng giống như Trầm Sát, con đường tới đây đã bị bịt lại.

Bây giờ nàng chỉ có thể cẩn thận đề phòng, sợ rằng nơi này lại có những quái trùng ẩn mình trong hoa băng như ở động băng khi trước, loại trùng đó nàng thực sự rất sợ, cho dù bây giờ trong người nàng có Ma Ly Đầm, nhưng không biết giống trùng đó có sợ hay không, nàng không muốn trải nghiệm nữa.

Cũng may dọc đường đi nàng không hề phát hiện ra có quái trùng, cũng không có Thạch Tử Ngân Năm.

Lâu Thất vẫn thực sự không tin, cơ quan và trận pháp cùng với băng động do con người tạo nên thế này, lại còn có sói băng và ong độc nhòm ngó, nơi này mà không có gì, ra ngoài nói chẳng ai tin.

”Chết tiệt!” Lúc này lửa của nàng sắp tắt, trên người không còn nhiều đá lửa nữa, nếu như tắt lửa, nàng sẽ không còn nhìn thấy gì nữa.

Đúng trong lúc này nàng nghe thấy tiếng gió vù vù, giống như âm thanh tạo ra khi gió xuyên qua mấy động liên hoàn, ở phía trước bên trái.

Lâu Thất lập tức chạy đi, tiếng gió rõ rệt như vậy, có lẽ ở gần cửa ra.

Nhưng khi nàng bước tới quan sát thì chỉ phát hiện một dãy cửa rộng chừng một người đi, đếm tổng cộng có mười tám cửa.

Nàng nên chọn cửa nào?

Lâu Thất đang muốn chửi thề thì trong đầu bỗng lóe sáng.

Băng Nguyên thập bát động.

Lẽ nào không phải là chỉ mười tám động băng trên Băng Nguyên, mà là đây, mười tám cửa vào trong động băng này?

”Kẻ nào bày ra thứ này, lại là kẻ nào tung tin ra ngoài, sao lại không nói rõ một chút chứ?” Nàng thực sự muốn chửi thề, nhưng cuối cùng vẫn nén xuống, quan sát kỹ xem cửa nào đáng tin cậy hơn.

Kết quả tiếng gió ở cửa thứ ba bên trái rõ rệt hơn, cửa thứ tư bên phải lại cho nàng cảm giác rất kì lạ, không phải nguy hiểm, mà là cảm giác có món đồ tốt đang mời gọi nàng, như thể đang có ý thu hút nàng.

Tới đây, tới đây, có bảo vật.

Có tiếng gió, rất có khả năng là cửa ra, nhưng cửa thứ tư bên phải có lẽ sẽ có bảo vật?

Lâu Thất hơi do dự, nàng nên chọn cửa nào?

Nếu như Trầm Sát ở đây, đối mặt với lựa chọn này, hẳn sẽ lựa chọn cửa nào?

Nàng không biết rằng, Trầm Sát cũng đang đứng trước mười tám cửa vào như vậy, đang nghĩ cùng một vấn đề với nàng.

Sau đó họ đồng thời cất bước, chọn một cửa vào, bước vào không hề do dự.

Sau khi họ bước vào, cả động băng lập tức thay đổi hoàn toàn, lối đi vốn dĩ giống như đi về hai hướng khác nhau co gập lại, phương hướng biến đổi, đầu phía trước ghép lại, biến thành một động băng nối liền nhau.

Lâu Thất và Trầm Sát đều lựa chọn cửa ra có gió.

Hai người đi một hồi, phía trước bỗng nhiên sáng choang, ánh sáng cũng không biết từ đâu chiếu vào, lửa trên tay tắt ngấm.

Trầm Sát ngẩng mặt lên thì nhìn thấy Lâu Thất đang tươi cười rạng rỡ nhìn hắn.

Hắn nhướn mày, dang hai tay: "Lại đây."

Lâu Thất tươi cười nhào vào lòng hắn, ôm chặt lấy eo hắn: "Hi hi, chủ tử, người không sao chứ?"

"Ừ, không sao." Trầm Sát chỉ cảm thấy trái tim mình lại trở về đúng chỗ. Hắn thở phào một hơi, thở hết những lo lắng trong lòng.

Lúc này, phía trước bỗng nhiên có tiếng ma sát vang lên, một cánh cửa đá mở ra, để lộ một căn phòng băng.

Lâu Thất kéo lấy hắn: "Đi, chúng ta đi xem sao."

Hai người bước vào phòng băng liền cảm thấy toàn thân lạnh toát. Không phải lạnh buốt mà mát lạnh khiến người ta rất dễ chịu, trong không khí có cả hơi ẩm, thấp thoáng có hơi nước bay qua.

"Nhìn kia..." Lâu Thất bất ngờ lấp bắp, chỉ về phía trước.

Nơi đó có một hồ nước trong veo lạ thường, trong hồ có một bông sen được điêu khắc bằng băng. Giữa bông hoa sẽ có một chiếc bát bằng nhỏ xíu, trên chiếc bát đó có hơi nước màu trắng sữa bay ra.

Giống như trong mơ, đẹp khôn xiết.

Giống như tiên cảnh.

Hai người lập tức không nói lời nào, chỉ sững sờ nhìn bông sen kia.

Một hồi lâu sau, Lâu Thất mới lẩm bẩm nói: "Đây mới là Thạch Tử Ngàn Năm thực sự? Nhưng tại sao

không phải là tự nhiên...?”

”Thạch Tủ Ngàn Năm chắc chắn là tự nhiên, sau đó có người điêu khắc thạch đài thành ra như thế này.”

”Nhưng nếu như đã từng có người tới, tại sao không lấy Thạch Tủ Ngàn Năm, hoặc uống luôn đi?” Lâu Thất thực sự không hiểu, đây không phải thứ tốt sao? Nàng vừa nói vừa kéo Trầm Sát lại gần hồ nước, thò đầu ra nhìn, chiếc bát nhỏ ở giữa bông sen bằng quả nhiên được làm bằng băng thạch, bên trong chứa một bát nước màu trắng sữa, đứng ở đây cũng có thể ngửi thấy mùi vị thơm mát, ngọt ngào của thứ nước tỏa ra.

Hít thở thật sâu chỉ cảm thấy tạp chất toàn thân có thể được tịnh hóa.

Lâu Thất dám khẳng định đó chính là Thạch Tủ Ngàn Năm. Đá này không phải đá bình thường, là băng thạch, thuần khiết và không có tạp chất, là đá do băng tuyết trải qua ngàn năm hóa thành, sau đó không biết lại trải qua bao nhiêu năm nữa mới có thể rỉ ra thạch tủ thế này.

Ở hiện đại, thạch tủ cũng có, có điều là thuộc về một loại khoáng thạch, cũng rất quý gì, hơn nữa lại rất đẹp, vì thế băng thạch tủ thế này cũng có thể chấp nhận, thứ này chứa đựng khoáng chất phong phú, có lẽ còn có một số loại vật chất mà ở hiện đại không thể tìm ra, bởi thế mới có tác dụng như vậy.

”Nhất định là có nguyên nhân khiến hần ta không thể lấy ra sử dụng, nhưng người đó lại không muốn để người khác dễ dàng lấy được, nên mới nhọc công tốn sức bày trận pháp cơ quan như thế này.”

”Trận pháp đó...” Lâu Thất có phần ngờ vực: ”Có nguy hiểm gì sao?”

Trầm Sát cũng không hiểu lắm, nhưng hần thấy rằng chắc chắn là cửa vào hai người họ chọn để đi là chính xác, nếu chọn sai, vậy thì chắc chắn sẽ có những cạm bẫy khác đang đợi họ.

”Băng Nguyên thập bát động...”

Trầm Sát còn chưa dứt lời, Lâu Thất liền ngạc nhiên tiếp lời: ”Chàng cũng gặp phải mười tám cửa vào đó sao?”

”Đúng thế.” Xem ra nàng cũng đã gặp.

”Vậy chàng chọn cửa nào?”

”Cửa thứ ba bên trái.” Trầm Sát nói.

Lâu Thất cũng sững sờ: ”Cửa thứ ba bên trái, có phải chàng cũng cho rằng đó là cửa ra?”

"Đúng vậy." Trầm Sát thản nhiên nói: "Bổn đế quân cần phải tìm được nàng trước." Vì thế, cửa vào bên phải cho hắn có cảm giác có bảo vật, nhưng hắn không hề có ý định đi tìm kiếm. Nhìn vẻ mặt của nàng, Trầm Sát lập tức hiểu ra, nàng cũng lựa chọn như vậy, vì thế họ bây giờ đều ở đây.

Tâm trạng Trầm Sát rất vui: "Lâu Thất, nàng rất tốt."

Lựa chọn giống hắn, chứng tỏ nàng cũng suy nghĩ giống hắn, chứng tỏ đối mặt với bảo vật, hắn chiếm địa vị quan trọng hơn trong trái tim nàng. Như vậy mới đúng chứ.

Lâu Thất bĩu môi, nàng đương nhiên là rất tốt rồi.

"Vậy chúng ta bây giờ sẽ đi lấy Thạch Tủ Ngàn Năm chứ?"

"Nàng đứng đây, bổn Đế Quân đi lấy."

Còn chưa kịp đợi Lâu Thất đưa bình cho hắn, hắn đã bay qua, nắm ngón thành chảo, móc chiếc bát nhỏ kia ra, bưng cả bát tới trước mặt Lâu Thất: "Uống đi."

Lâu Thất sững người: "Ta uống?" Thứ này không phải rất quan trọng với hắn sau? Trong người hắn có độc vương, có tuyệt mệnh cổ, hắn cần Thạch Tủ Ngàn Năm hơn nàng, có thể giúp hắn tăng công lực, có được cơ thể cường hãn, còn nữa, có rất nhiều người muốn giết hắn, hắn cần phải hùng mạnh hơn. Thạch Tủ Ngàn Năm người người muốn có, sao hắn có thể không muốn chứ?

Trầm Sát thấy nàng không cầm lấy liền giơ tay định tự mình bón cho nàng, Lâu Thất vội vàng nhảy ra xa một bước, xua tay nói: "Trầm Sát, chàng cần thứ này hơn ta!"

"Bổn Đế Quân chưa bao giờ cần dựa vào những thứ này." Hắn kiêu hãnh nói, công lực của hắn có được nhờ nỗ lực, không phải dựa vào những thứ này, chẳng đường tu luyện trong tương lai có vất vả mệt mỏi tới thế nào đi nữa hắn cũng sẽ từng bước tiến lên, nhưng nàng không giống hắn, có thể bớt khổ chút nào hay chút ấy.

Thứ đồ người khác phải tranh giành sứt đầu mẻ trán thì ở đây hai người cứ đẩy tới đẩy lui. Thấy nàng không chịu nghe lời, Trầm Sát liền nói một câu: "Đánh một trận, người thua uống."

Lâu Thất lập tức chao đảo trong gió.

"Nghe nói uống Thạch Tủ Ngàn Năm sẽ cần một khoảng thời gian để dung hợp." Nàng ngẫm nghĩ rồi nói: "Bây giờ Nguyệt vệ và mọi người đang ở bên ngoài, cũng không biết có xảy ra chuyện gì hay không, chúng ta ra ngoài gặp họ rồi tính..."

Nàng còn chưa dứt lời, Trầm Sát dứt khoát đổ bát Thạch Tủ Ngàn Năm vào miệng, sau đó miệng kề miệng,

đẩy Thạch Tử Ngàn Năm sang cho nàng.

Lâu Thất trợn tròn mắt, không đề phòng liền uống một ngụm lớn, nàng không chịu thua thiết, ép hắn cũng nuốt một ít.

”Chàng...” Sau khi đẩy hắn ra, nàng thở dốc trừng mắt nhìn hắn, nàng đưa tay bám vào cột băng bên cạnh, chỉ cảm thấy ở đan điền đang có một dòng khí nóng mạnh mẽ lan tỏa khắp tứ kinh bát mạch. Nguồn sức mạnh khổng lồ đó khiến nàng giật mình, nếu như không nhanh chóng dung hợp, tiêu hóa thành nội lực để mình sử dụng, nàng sợ rằng cơ thể mình sẽ nổ tung! Không kịp so đo với hắn, nàng liền ngồi xuống bắt đầu dung hợp nguồn năng lực khổng lồ kia.

Trầm Sát mặc dù không uống nhiều bằng nàng, nhưng năng lượng trào dâng trong đan điền cũng không nhỏ, hắn khoanh chân ngồi xuống bên cạnh nàng, nhưng không tập trung toàn bộ tinh thần cho việc dung hợp năng lượng, hắn vừa dung hợp vừa lưu ý tới động tĩnh của nàng và xung quanh. Muốn dung hợp năng lượng của Thạch Tử Ngàn Năm không hề đơn giản, giữa chừng không được xảy ra bất cứ vấn đề gì, nếu không sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Trên thực tế trước đây hắn đã nói với Nguyệt, Thạch Tử Ngàn Năm cho dù lấy được hắn cũng cho Lâu Thất, vì thế nếu như thấy họ không lên mà muốn xuống tìm họ, hoặc vì đã có được Thạch Tử Ngàn Năm hãy lập tức giao cho Lâu Thất.

Nguyệt tuy không đồng ý với quyết định này của hắn, nhưng cuối cùng cũng chỉ biết phục tùng.

Có điều hắn có nói với Trầm Sát, nếu như sau cùng giao Thạch Tử Ngàn Năm cho nàng ta thì lần này không thể ghi công cho nàng, bởi nàng đã có được Thạch Tử Ngàn Năm, sau này mỗi công lao của nàng phải phục tùng mới được ghi.

111. Chương 111

Thực ra Trầm Sát không thực sự quá quan tâm tới việc nàng có được ghi nhận công lao này hay không, trên thực tế, hắn vẫn tin rằng chỉ cần để nàng ở bên cạnh mình, nàng sẽ có rất nhiều cơ hội lập công, vì thế không thiếu một công trạng lần này.

Động băng rất yên tĩnh, mặc dù hồ nước vẫn có nước chảy, nhưng rất chậm và không hề có tiếng động, âm thanh ở bên ngoài không truyền vào trong này được, hắn cũng không biết Nguyệt có dẫn theo người vào đây không.

Một lúc sau, Trầm Sát cũng cảm thấy năng lượng trong người mỗi lúc một đặc, mỗi lúc một mạnh, khiến hắn không thể không nhắm mắt chuyên tâm chỉ dẫn luồng năng lượng đó dung hợp với nội lực vốn có của mình.

Trong động không có nhật nguyệt, lần dung hợp này hai người không biết mình đã ngồi bao lâu.

Năng lượng của Thạch Tử Ngàn Năm mạnh hơn rất nhiều so với tưởng tượng của họ. Đợi tới khi Trầm

Sát dung hợp hoàn toàn, hần thở phào một hơi dài sau đó mở choàng mắt, hần kinh ngạc phát hiện ra rằng Lâu Thất ngồi bên cạnh mình toàn thân từ tóc tới mỗi ngón tay đều được bao bọc bởi một lớp băng tuyết mỏng trong suốt, tới lông mi và lông mày của nàng cũng kết thành một lớp băng tuyết mỏng, nhìn giống như một người tuyết, càng làm tôn lên nước da trắng như tuyết của nàng, có cảm giác đẹp tới mê hồn.

Hai mắt nàng nhắm chặt, hơi thở sâu và đều đặn, cảm giác được rằng nàng đang trong trạng thái tu luyện viên mãn.

Trầm Sát không làm ồn tới nàng, hần khẽ đứng dậy, lúc này mới phát hiện ra trên người mình cũng đã kết một lớp băng tuyết. Họ đã ngồi thiền ở đây bao lâu?

Khẽ vận công, lớp băng tuyết trên người hần liền tan chảy, y phục tuy không có cơ hội hong khô nhưng có nội lực thâm hậu, băng tuyết vừa tan chảy ngấm vào y phục đã lập tức khô liền. Vừa vận công, Trầm Sát liền phát hiện ra nội lực trong người mình đã trở nên thâm hậu hơn rất nhiều! Dạt dào như đại dương, cảm giác liên miên không hết!

Hần chỉ dùng một ngụm nhỏ mà đã có thu hoạch như vậy, không biết Lâu Thất ra sao.

Lúc này, hần loáng thoáng nghe được tiếng giao chiến vọng tới, hần lập tức nhướng mày. Có người phát hiện ra nơi này sao? Tiếng giao chiến mỗi lúc một gần, giống như thể có người vừa đánh vừa lui tới bên này.

Sợ họ sẽ ảnh hưởng tới Lâu Thất, Trầm Sát nhìn Lâu Thất, sau đó không thấy hần có hành động gì, chỉ trong chớp mắt đã ở xa trăm bước.

Đợi khi hần đã đi được một khoảng mới phát hiện ra động băng này đã có sự thay đổi, lúc trước khi hần tới không giống thế này, bây giờ mười tám cửa vào đều đã bị phá hủy, chỉ còn lại một động băng vụn và một cửa vào lớn, còn hần đang đứng ở chỗ này. Bên ngoài vốn dĩ có rất nhiều cột băng, nhũ băng, thác băng, bây giờ trở thành một động băng nơi nơi là những động băng tuyết khổng lồ, giống như bị thứ gì đó nghiền nát một lượt.

Trước mắt có xác của bảy tám con sói tuyết, hần nhận ra một trong số đó chính là Lang Vương. Có điều sao Lang Vương lại chết ở đây, lẽ nào Nguyệt và mọi người không dẫn dụ nó và ông độc đi sao?

Người hần khẽ cử động, lập tức đứng trên một ngọn núi vụn băng khổng lồ, bây giờ hần có thể nhìn thấy hai bên đang giao chiến kịch liệt ở đầu bên kia. Điều khiến Trầm Sát bất ngờ là một bên chính là Đông Thời Ngọc và Bắc Phù Dung! Nguyệt dẫn theo các thị vệ rõ ràng là đứng cùng phe với bọn họ, cho dù là như vậy nhưng họ vẫn liên tục thất bại rút lui.

Đối địch với họ là mấy nhóm người tụ hợp lại, trong đó hần nhìn thấy Tây Trường Ly, Tây Trường Ly và mấy thị vệ của hần công phu không tồi, nhưng gây ra áp lực cho phe bên Nguyệt là bảy tám nữ tử mặc xiêm y màu xanh có thêu hình rắn, vô cùng xinh đẹp. Y phục của những nữ tử đó rất hở hang, chiếc áo ngắn bó sát người để lộ ra vùng eo thon thả, trên bụng còn vẽ một đóa hoa đỏ tươi rực rỡ, váy bên dưới gần như trong suốt, chỉ giống như một tấm vải voan mỏng, khi di chuyển sẽ để lộ ra đôi chân mịn màng.

Cách ăn vận như vậy dường như không khác gì với những vũ cơ quyền rũ mà đàn ông thích, nhưng những nữ tử này rõ ràng không phải những vũ cơ xinh đẹp quyến rũ. Gương mặt họ tràn ngập sát khí, có một con rắn nhỏ sặc sỡ sắc màu quấn trên cổ tay họ, có con màu đỏ có con màu xanh hoặc màu đen hoặc màu vàng rực.

Những con rắn đó đang nhả lưỡi phì phì, ngẩng đầu như thể tìm kiếm cơ hội phóng đi, cho đối thủ một nụ hôn chí mạng.

Xà Hoa Giáo của Nam Cương.

Trong Xà Hoa Giáo toàn là nữ tử, ai nấy cũng lòng dạ hiểm độc, giết người không chớp mắt, mặc dù nổi danh thiên hạ nhưng đều là tiếng thối tiếng ác. Đa số mọi người đều không thích Nam Cương, và Xà Hoa Giáo chính là một trong những bang phái khiến nhân sĩ chính đạo căm ghét nhất ở Nam Cương. Tại sao lại nói chỉ có nhân sĩ chính đạo căm ghét, là vị trong võ lâm có một số nam tử lại rất thích Xà Hoa Giáo, vì nữ tử trong Xà hoa Giáo đề coi thường trinh tiết, nếu như họ ưng ý người, có thể lập tức cùng người nên mối lương duyên ngắn ngủi.

Sánh bước với đệ tử Xà Hoa Giáo là hơn mười đại hán lực lưỡng y phục mỗi người một vẻ, binh khí cầm trên tay đều thuộc hạng nặng, đại đao, trường thương, song chùy, cách đánh cũng như thể bất cần đời, công phu mặc dù không cao, nhưng với cách đánh đó cũng khiến người khác lạnh sống lưng, ít nhiều có phần kiêng dè.

Ngoài ra còn có một số nam nữ có vẻ như mới tập trung lại, tới từ các môn phái khác nhau, công phu cũng không giống nhau, nhưng ai ai cũng là cao thủ.

Bên ngoài chiến trường, Trầm Sát nhìn thấy một gương mặt cũng coi là quen biết. Tây Trường Ưc, bên cạnh hắn là một nữ tử, tuổi chừng mười tám, xinh đẹp như một đóa hoa mai. Nàng ta giữ chặt lấy tay áo của Tây Trường Ưc, dường như trước đây còn khuyên hắn ta không được ra tay, không được ra tay.

Nữ tử này...

Trầm Sát ánh mắt vụt sáng, vừa hay nhìn thấy rắn độc trong tay một nữ tử Xà Hoa Giáo đang lặng lẽ phóng đi, mục tiêu chính là gáy của Lâu Tín.

Hắn ta búng ngón tay, một luồng chỉ phong phóng đi, trúng ngay đầu con rắn độc kia, chỉ nghe một tiếng động nhỏ vang lên, đầu rắn nổ tung, chỉ còn mình rắn rơi xuống đất, quần quai một lát mới dừng lại.

"Đế Quân!"

Thị vệ nhìn thấy Trầm Sát lập tức vui mừng kêu lên.

Tiếng gọi đồng thời cũng khiến người của hai bên đang giao chiến tối tăm mặt mũi đều dừng tay lại, đồng

loạt quay đầu lại nhìn Trầm Sát.

Trầm Sát mặc huyền y, vẻ mặt lạnh nhạt đứng trên một đồng vụn băng tuyết trắng xóa, giống như Diêm Vương, mang vẻ lạnh lùng khiến người khác khiếp sợ.

”Đế Quân Phá Vực Trầm Sát?”

Một nữ tử của Xà Hoa Giáo bước tới hai bước, gương mặt vốn mang sát khí lập tức dịu lại, giống như một đoá hoa nở rộ, gương mặt nham hiểm cũng thay đổi hẳn, xinh đẹp và quyến rũ. Vóc dáng của ả ta cũng thuộc hạng đẹp trong số các nữ nhân, ngực bự eo thon, chân dài miên man, đúng là một mỹ nhân.

Thấy ả ta nét mặt đưa tình nhìn Trầm Sát, đại công chúa Bắc Thương Bắc Phù Dung lập tức nghiêng rằng, thậm chí một tiếng vô sỉ. Đông Thời Ngọc quay sang nhìn nàng ta, nở nụ cười an ủi, tâm trạng của Bắc Phù Dung mới dịu lại, cũng nhìn về phía Trầm Sát. Không biết có phải là ảo giác hay không, nàng ta có cảm giác Trầm Sát gặp lại lần này đã khác với trước đây, nhưng nếu muốn nàng ta nói ra là khác ở điểm nào, nàng ta không thể nói ra được.

Có lẽ là nghĩ tức trên người đã trầm tĩnh hơn, có lẽ là trong ánh mắt có chút... lo lắng vương bận mà trước đây hẳn chưa từng có?

”Chủ tử!”

Nguyệt nhìn thấy hẳn liền thở phào, Trầm Sát giơ tay lên, họ lập tức lùi ra sau lưng hẳn.

Cũng không thấy Trầm Sát hành động thế nào, người hẳn khẽ bay xuống khỏi đồng vụn băng. Nhìn đám người thái độ khác nhau trước mặt, hẳn lạnh lùng nói với những nữ nhân kia: ”Tên của bốn Đế Quân, người không xứng được gọi.”

Bắc Phù Dung nghe nói vậy lập tức giải hận. Trước đây ả tiện nhân lẳng lơ này còn quyến rũ Ngọc thái tử không thành, bây giờ lại quay sang quyến rũ Trầm Sát, nhưng Trầm Sát không phải Đông Thời Ngọc, tới từ chối cũng rất nhẹ nhàng, Trầm Sát trước giờ không biết nể mặt ai, không cần biết người có phải là nữ nhân hay không, không cần biết người có xinh đẹp hay không.

Không, có một người phụ nữ nhận được sự ưu ái quan tâm của hẳn! Lâu Thất! Cô ta đâu rồi?

Bắc Phù Dung đưa mắt tìm kiếm, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Lâu Thất đâu cả, thông tin trước đây họ nhận được là Thạch Tử Ngàn Năm được sinh ra trong băng động giữ núi Tuyết Sơn, có người đã tìm được Tuyết Sơn như vậy, vì thế mọi người mới tới đây.

Đông Thời Ngọc tuy ngờ vực, vì hẳn biết Thạch Tử Ngàn Năm đã bị Thẩm Mộng Quân lấy được, mặc dù sau đó phát hiện ra thứ đồ đó không còn ở trên người cô ta, nhưng lẽ nào trong Băng Nguyên có hai phần Thạch Tử Ngàn Năm sao? Dù thế nào đi chăng nữa, thông tin không rõ thật ra, phải tới điều tra rõ ràng,

nhờ là thật thì sao?

Họ tới đây thì phát hiện ra có không ít người cũng tới, nhưng người của Phá Vực thì đang chuẩn bị vào động, Trầm Sát và Lâu Thất không thấy tăm hơi. Đông Thời Ngọc đón họ vào động trước rồi, liền lập tức đi theo, nhưng người khác đương nhiên cũng theo vào. Nhưng sợ Thạch Tử Ngàn Năm quá ít, không đủ chia, bên nào cũng có lòng tư lợi, sau một hồi tranh đấu, Nguyệt và Đông Thanh thái tử cùng Bắc Phù Dung đứng về một phe, dù sao trước đây họ cũng từng tới Phá Vực chúc mừng Trầm Sát tuyển phi, mặc dù cuối cùng không chỉ có Bắc Phù Dung không thể ở lại làm đế phi, Đế Quân thậm chí còn không chọn nữ nhân nào cả.

Có một Lâu Thất, bây giờ không biết có tính không.

Bắc Phù Dung đưa mắt ra hiệu cho một gã mặc áo choàng đứng bên cạnh mình, gã đó liền lén lút lùi ra sau, để đám đông che chắn cho mình.

Hai tay hắn thò ra khỏi áo choàng, trắng bệch, không hề có chút màu máu nào, móng tay rất dài, cũng có màu trắng bệch, sau trong kẽ móng tay có một tia màu đen.

Hắn cầm hai tay xuống lớp băng trên mặt đất, có thể nhìn bằng mắt thường thấy một tia màu đen rất mảnh phóng ra từ móng tay hắn len lỏi vào trong lớp băng, sau đó lan đi rất nhanh trong lòng đất về phía trước, biến mất không vết tích.

Gã đàn ông đó đứng dậy, không còn phải che giấu thân hình mình nữa.

Lúc này Đông Thời Ngọc như thể vô tình nhìn qua, gã đàn ông đó không khỏi chột dạ, có điều Đông Thời Ngọc không hề có hành động gì.

Nữ nhân Xà Hoa Giáo bị Trầm Sát lạnh lùng đối đãi dường như không hề nổi giận, ngược lại còn cười tươi như hoa, khi nở nụ cười ánh mắt cũng dong đưa, chất chứa phong tình. Lập tức không ít đàn ông có mặt tìm đập loạn xạ, ánh mắt xuất hiện vẻ khao khát tham lam, còn có một hán tử thô kệch bất giác đưa tay lên lau nước miếng, khiến người đứng cạnh hắn cười ha ha.

"Sớm nghe nói Đế Quân Phá Vực tuấn mỹ như thần, bây giờ gặp mặt quả nhiên là vậy." Nữ nhân đó mỉm cười quyến rũ nói: "Tiểu nữ tử Bàn Nhược Hoa lần trước không kịp tới tham dự đại lễ tuyển phi của Đế Quân, lần này liền tìm cơ hội để tới."

112. Chương 112

À ta muốn tự tiến cử mình làm phi?

Nguyệt và mọi người lập tức nổi giận đùng đùng.

Thân phận của đế phi tới Lâu Thất họ còn lo lắng xuất thân của nàng ta không thể đảm trách, nhưng cô ả

này là cái thá gì? Người Nam Cương vốn dĩ đã không thuộc phạm vi suy nghĩ của họ, huống hồ lại là người xuất thân từ Xà Hoa Giáo, thanh danh như nhuốc, chính đạo trong thiên hạ đều coi là bang phái rác rưởi, hạ tiện, bẩn thỉu. Những nữ nhân này đều đã không biết từng nằm dưới hầu hạ không biết bao nhiêu đàn ông, lăng lợ hơn cả gái lầu xanh, sao có thể để nữ nhân như vậy sống trong Cửu Tiêu Điện?

”Yêu nữ vô sỉ.”

”Suy nghĩ viễn vông! Xà Hoa Giáo có tư cách gì tham tuyển đệ phi của Cửu Tiêu Điện chúng ta?” Các thị vệ tức giận.

Bàn Nhược Hoa vẫn tiếp tục mỉm cười rạng rỡ, ả ta nhìn về phía người thị vệ chửi mắng kịch liệt nhất, ánh mắt lóe lên chút ánh sáng xanh, tiếng chửi mắng của thị vệ đó liền nhỏ lại, ánh mắt nhìn ả ta lập tức trở nên mơ hồ.

”Tiểu ca, huynh cũng rất tuần tú, mặc dù không bằng Đế Quân nhưng thuộc hạ của ta cũng có rất nhiều tử muội, họ không tranh giành Đế Quân với ta, tới hầu hạ huynh có được không?”

Nữ nhân bên cạnh ả ta đều đồng loạt tươi cười rạng rỡ, mỉm cười ngoắc tay về phía thị vệ kia: ”Tiểu ca tuần tú, mau lại đây, bao nhiêu tỷ muội chúng ta sẽ cùng nhau hầu hạ huynh.”

Lâu Tín đang định nói đừng trúng mánh khéo của bọn họ thì thấy thị vệ bên cạnh mình hai mắt đờ đẫn, lướt qua hắn, lướt về phía những nữ nhân kia.

Đúng là lướt qua, chân bồng bềnh, toàn thân không có sức lực, nhìn giống như bị mỹ sắc mê hoặc, đã quên mất mình là ai.

Trần Thập đưa tay định kéo hắn: ”Vương Đông!”

Nhưng người thị vệ tên Vương Đông kia dường như không hề nghe thấy gì, vẫn tiếp tục đi về phía những nữ nhân kia.

Trầm Sát ánh mắt sắc lạnh, giơ tay vung lên, một luồng kinh phong mang theo sát khí vô tận lướt về phía mấy nữ nhân của Xà Hoa Giáo. Bọn họ đồng loạt mặt biến sắc, không thể tiếp tục giữ nụ cười rạng rỡ, nhón nháo né tránh, ả Bàn Nhược Hoa đi đầu không thể né tránh, đánh phải nghiêng răng đánh ra một chưởng để chống cự.

”Không tự lượng sức.”

Trầm Sát tiếp tục bùng tay, chỉ phong phóng đi, đánh trúng bàn tay của Bàn Nhược Hoa, chỉ nghe phụt một tiếng, bàn tay của ả ta bị bắn thành một lỗ máu! Bàn tay trắng ngần thon thả của ả ta lập tức máu me bết.

"A!" Bàn Nhược Hoa kêu lên một tiếng thảm thiết, sắc mặt tái mét, ngẩng đầu nhìn Trầm Sát, nghiêng răng nói: "Đế Quân thật tàn nhẫn."

Vương Đông ngồi sụp xuống đất, Trần Thập và mọi người lập tức kéo hắn về, nhưng ánh mắt hắn vẫn đỡ nhìn về phía những nữ nhân Xà Hoa Giáo.

"Nam Cương quả nhiên khiến người ta căm ghét." Nguyệt vệ lạnh lùng giận dữ nói, bọn chúng có quá nhiều chiêu thức kì quái, không thể đề phòng, hơn nữa lại đều là những chiêu thức bỉ ổi, nhưng trước mặt nhiều người như thế này vẫn khiến người của họ trúng chiêu.

Đông Thời Ngọc và Bắc Phù Dung cũng bước tới bên cạnh họ, hai người chào hỏi Trầm Sát, Trầm Sát lạnh nhạt đáp lời, hai người biết tính cách của hắn là vậy nên cũng không để bụng. Nhưng Đông Thời Văn bên cạnh Đông Thời Ngọc ánh mắt ánh lên vẻ tức giận.

Trước đây việc Trầm Sát và Lâu Thất đã hủy doanh trại của hắn còn chưa tính sổ xong, bây giờ lại bị ép tạm thời cùng trận doanh với họ.

Nhưng ai cũng không ngờ rằng những nhân sĩ giang hồ kia lại câu kết của người Tây Cương, Nam Cương ra tay với Đông Thanh và Bắc Thương, nếu như không đứng cùng phe với đội của Trầm Sát, họ sẽ không có năng lực đánh thắng đối phương.

"Phá Vực Đế Quân, lại gặp mặt rồi."

Tây Trường Ly một tay chấp sau lưng, một tay cầm một cây tiêu đồng màu đen, bước lên hai bước, liếc nhìn Tây Trường Úc ở vòng ngoài.

Tây Trường Úc nhìn Trầm Sát, vẻ mặt phức tạp, vội vàng hỏi: "Đế Quân, Lâu cô nương đâu?"

Lời nói này đã hỏi ra tiếng lòng của không ít người có mặt ở đây, bao gồm cả Nguyệt và nhóm người Trần Thập.

"Có liên quan gì tới người?"

Khi mọi người đang đợi câu trả lời thì Trầm Sát lạnh lùng lên tiếng.

Tây Trường Úc sững người, nữ tử bên cạnh hắn cũng hơi sợ hãi và cố gắng trấn tĩnh lên tiếng hỏi: "Mong Đế Quân nói cho chúng ta biết, Lâu cô nương đi đâu rồi, ta có việc gấp cần Lâu cô nương giúp đỡ."

Lần này Trầm Sát chẳng buồn trả lời, liếc nhìn mọi người có mặt ở đây, sau đó chậm rãi nói một câu: "Các người làm gì bốn Đế Quân không quan tâm, kẻ nào đi theo, chết!"

Nói xong, hắn vung tay áo quay người bước về phía cửa động đã bị hủy hoại kia.

Lúc này Lâu Thất chắc đã dung hợp xong rồi chứ?

Nguyệt vung tay, dẫn theo chúng thị vệ đi theo.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, một lúc sau mới có người lên tiếng chửi: "Mẹ nó chứ, sớm nghe nói Đế Quân Phá Vực lạnh lùng vô tình, bây giờ xem ra đâu phải lạnh lùng vô tình, rõ ràng là không coi ai ra gì!"

"Ôi, Ngọc thái tử điện hạ, nhị điện hạ, Bắc Thương đại công chúa điện hạ, tới ba vị mà Trầm Sát cũng không coi ra gì, mọi người cũng thật đáng thương, chúng ta không đánh nữa."

Một hán tử bật cười.

Đông Thời Văn sắc mặt sa sầm, Bắc Phù Dung không nói gì, Đông Thời Ngọc vẫn mỉm cười.

"Tính khí Đế Quân là vậy!"

Tây Trường Ly hừ một tiếng: "Ngọc thái tử đúng là tốt tính, như vậy mà vẫn có thể nói tốt giúp Trầm Sát, chỉ có điều hắn ta không nể mặt."

Khi họ còn không để ý, Tây Trường Úc đã dẫn theo nữ tử bên cạnh mình đuổi theo hướng của Trầm Sát, khi Đông Thời Ngọc phát hiện ra thì bóng hai người đó đã biến mất trong lối vào.

"Ly vương tử, hai vị vừa rồi cũng là người Tây Cương phải không? Lời Đế Quân ban nãy nói họ cũng nghe thấy, người không sợ họ cứ đi vào như vậy sẽ mất mạng sao?" Đông Thời Ngọc mỉm cười hỏi.

Tây Trường Ly nghiêng răng nghiêng lợi, vương đệ đúng là to gan, vì một nữ nô mà dám mạo hiểm như vậy: "Đi theo hắn."

"Hai người còn muốn nói gì nữa, không tìm Thạch Tử Ngàn Năm nữa sao? Sao vậy, vừa rồi còn đánh một mất một còn, bây giờ không có người của Phá Vực, các người không chơi nữa sao?"

"Hoa chủ, người sao rồi?" Người của Xà Hoa Giáo liền vây quanh Bàn Nhược Hoa, vừa nãy tay của Bàn Nhược Hoa bị thương, họ lập tức đỡ ả ta ngồi sang một bên, bây giờ họ đã tản ra, tay của Bàn Nhược Hoa đã được băng bó, cũng không biết họ dùng bí dược gì, sắc mặt của ả ta đã hồi phục lại bình thường, vẻ mặt cũng hoàn toàn không giống như bị thương nặng ở tay.

"Không sao!" Bàn Nhược Hoa đứng dậy, bước tới bên cạnh Tây Trường Ly, nói với hắn: "Ly vương tử, chúng

ta vẫn có thể tiếp tục hợp tác, Trầm Sát trần nhần như vậy, vừa ra tay đã suýt chút nữa phế bỏ tay của ta, lát nữa ta sẽ không nương tình với hần ta.”

”Ồ, nghe Bàn Nhược cô nương nói vậy, lẽ nào thực sự muốn đuổi theo gây chuyện với Đế Quân sao?” Bắc Phù Dung lạnh lùng hỏi.

Bàn Nhược Hoa liếc nhìn nàng ta, lập tức mỉm cười: ”Ta không muốn gây chuyện với hần, chỉ có điều đối với nam nhân tuần tú tới vậy ta thường có một thói quen đó là không từ thủ đoạn ném thử mùi vị của hần, vị trí đế phi của Phá Vực ta cũng có đôi phần hứng thú, ta nói không nương tình tức là sẽ nghĩ cách trói hần mang tới giường của ta. Sao vậy, đại công chúa điện hạ có phải cũng muốn thử không? Trước đây người ở lại Phá Vực nhiều ngày như vậy, người không thử leo lên giường của Trầm Sát sao?”

”Người...!” Bắc Phù Dung sắc mặt lạnh lùng, phất tay áo không tiếp tục nói chuyện với ả ta nữa, chỉ cảm thấy nói chuyện với loại người này sẽ hạ thấp thân phận của mình.

”Đừng phí lời nữa, lần này nghe nói Trầm Sát dẫn theo Lâu Thất tới đây, nghe nói cô ta quỷ kế đa đoan, vừa rồi cô ta không xuất hiện không biết có phải đã lấy được Thạch Tủy Ngàn Năm hay không? Nói không chừng, Trầm Sát chỉ tới để kéo dài thời gian cho cô ta dung hợp Thạch Tủy Ngàn Năm!” Một giọng nam ồm ồm vang lên.

Nếu như Lâu Thất ở đây nhất định sẽ tỏ ý khen ngợi, vị huynh đài này đoán đúng rồi.

Nhưng hần vô tình đoán đúng, những người khác không hề tin, nguyên nhân là...

”Sao có thể như vậy được, cho dù Trầm Sát coi trọng cô ta thì nghe nói cô ta cũng chỉ là thị nữ của hần mà thôi.”

Bắc Phù Dung nói: ”Không sai, Lâu Thất là thị nữ của hần, tứ vệ của Trầm Sát đều gọi thẳng tên của cô ta, nếu như thân phận của cô ta đặc biệt, họ đâu dám làm vậy.”

”Vì thế,” Đông Thời Văn nói: ”thứ đồ tốt như Thạch Tủy Ngàn Năm, mình không dùng lại đi cho một thị nữ dùng, một ả đàn bà mà thôi, các người nghĩ có thể không? Trầm Sát đâu có ngu! Một ả đàn bà có tốt thế nào đi nữa cũng chỉ là đàn bà, không biết chơi bao lâu sẽ chán!”

Nữ nhân đều đưa mắt nhìn hần, rất phản cảm với kiểu ăn nói của hần, nhưng trên thực tế họ đã thích ứng với môi trường như vậy, cho dù phản cảm nhưng cũng thấy hần nói có lý. Còn về cánh đàn ông thì càng cảm thấy có lý, ai cũng không thể nhường món đồ tốt cho thị nữ của mình.

”Còn nữa, khi chúng ta gặp Nguyệt vệ, họ hình như đã tới động băng này được ba ngày rồi, nhưng vẫn không hề có thu hoạch gì, điều đó nói lên rằng Thạch Tủy Ngàn Năm chắc phải đi về phía Trầm Sát mới có thể phát hiện ra được, họ sợ chúng ta đi tranh giành nên mới lên tiếng uy hiếp.”

Đông Thời Văn nói rất có lý.

”Nhị hoàng tử nói rất có lý, bây giờ chúng ta nên...?”

”Món đồ tốt như vậy, dựa vào đâu để mình Trầm Sát được hưởng? Chúng ta cùng vào, dựa vào bản lĩnh, ai tìm được thì sẽ là của người đó, các người thấy sao?”

Đề nghị của Đông Thời Văn được mọi người tán đồng: ”Không sai, dựa vào bản lĩnh, dựa vào đâu Trầm Sát nói không được đi thì sẽ không đi? Động bằng này đâu phải của hắn?”

”Đi thôi, chúng ta đi, ta thấy khỏi phải tìm ở những nơi khác, họ đã ở đây ba ngày rồi, những nơi khác chắc chắn đã tìm rồi.”

”Đi, chúng ta đi tìm họ.”

Đám đông nhốn nháo, đều quyết định bỏ ngoài tai lời nói ban nãy của Trầm Sát, nhưng không ai hành động trước.

Cuối cùng Tây Trường Ly khiêu khích nhìn Đông Thời Ngọc và Bắc Phù Dung: ”Thái tử điện hạ, công chúa điện hạ, hay là mấy người chúng ta hành động trước.” Hắn không tin, với thân phận của mấy người bọn họ, và công phu nếu như liên thủ lại, Trầm Sát nói giết là có thể giết.

”Hoàng tử, Ly vương tử nói rất đúng, mấy người các người có thân phận cao nhất ở đây, hãy dẫn đầu hành động đi.” Giọng Đông Thời Văn khiến ai cũng nghe ra chút đồ kị. Hắn cũng là Đông Thanh hoàng tử, nhưng những người này nói chỉ nhìn theo thái tử, coi hắn là gì chứ?

”Nếu vậy cũng được, Đế Quân và Ngọc cũng từng có chút giao tình.” Đông Thời Ngọc mỉm cười, bước lên trước tiến vào.

113. Chương 113

Bắc Phù Dung nhìn Tây Trường Ly, sau đó lập tức đi theo Đông Thời Ngọc.

”Ly vương tử, xin mời.” Bàn Nhược Hoa tươi cười rạng rỡ giơ tay ôm lấy cánh tay Tây Trường Ly, thì sát người mình lại.

Tây Trường Ly chỉ liếc mắt nhìn ả ta nhưng không rút tay ra, cứ mặc cô ta ôm, hai người thân mật bước vào động.

”Xà Hoa Giáo đúng là danh bất hư truyền.” Đông Thời Văn lúc này lắc đầu bất cười, liếc mắt nhìn những nữ nhân của Xà Hoa Giáo. Có người ghét nhưng cũng không thể phủ nhận, thân thể của những nữ nhân này rất đẹp, ngực bự eo thon, nhìn vào khiến máu huyết sục sôi.

Có hai nữ nhân Xà Hoa Giáo nghe hần nói vậy, liền tươi cười rạng rỡ bước tới hai bên, đồng loạt ôm lấy tay hần: "Nhị điện hạ, hãy để chúng ta đi cùng điện hạ!"

Mặc dù trên cổ tay họ có rấn độc quần quanh, nhưng được cơ thể mềm mại của họ tì sát, Đông Thời Văn vẫn cảm thấy tâm trạng xốn xang, liền cười ha ha, sau đó đưa hai tay ôm lấy eo của họ. Y phục của những nữ nhân này vô cùng hở hang, đặc biệt là phần eo không hề có gì che chắn, tay hần ôm xong liền véo nhẹ lên eo họ, vừa đi vừa xoa nhẹ lên làn da mịn màng của họ, như vậy trông giống như đi chơi vậy.

Sau khi họ đi vào, sau lưng có người mĩa mai: "Nhị hoàng tử của Đông Thanh đúng là không bằng Ngọc thái tử."

Nhưng nói thì nói vậy, khi những nữ nhân của Xà Hoa Giáo chủ động bước tới, có rất ít người từ chối.

"Chủ tử, Lâu Thất..."

Nguyệt chạy bên cạnh Trầm Sát cảm thấy rõ rệt sự tăng tiến tu vi của Trầm Sát, trước đây hần biết công phu của Trầm Phát ở trên hần rất nhiều, bây giờ Trầm Sát cho hần cảm giác thâm sâu khó đoán. Có cảm giác này chứ tỏ họ đã lấy được Thạch Tủ Ngàn Năm, Trầm Sát cũng đã uống! Nhưng Lâu Thất đi đâu rồi?

Nguyệt nghĩ là, Lâu Thất vẫn rất biết điều, giao Thạch Tủ ngàn năm cho chủ tử, vẫn là nàng ấy có cách giải quyết, rõ ràng lúc trước nghe chủ tử nói sẽ không thay đổi ý định, chủ tử nói một là một hai là hai, nói Thạch Tủ Ngàn Năm để cho Lâu Thất, vậy thì ai khuyên can cũng vô ích.

Chỉ có điều bây giờ Lâu Thất ở đâu?

Trầm Sát cũng muốn về lại bên cạnh Lâu Thất ngay lập tức, hần dám chắc rằng không có ai vào trước họ, nhưng bây giờ hần càng tiến về phía trước càng cảm thấy bồn chồn lo lắng, như thể có việc gì mà hần không biết đang xảy ra.

Khi hần về tới phòng băng, thấy chỗ Lâu Thất ngồi đã không có một ai, Trầm Sát vung một chưởng đánh mạnh lên tường đá đối diện, bùm một tiếng, cả động băng đều cảm thấy rung chuyển.

"Ai? Cút ra đây cho bốn Đế Quân?"

Giận dữ bùng bùng, hần quát lên.

Không có Lâu Thất ở đây, không có, hần có thể cảm nhận được.

Nhưng bây giờ nàng ta rốt cuộc đã đi đâu?

Vách bằng kia bị một chưởng của hắn đánh sụp đổ, Nguyệt thất thanh kêu lên: "Chủ tử, người nhìn xem."

Khi những mảnh bằng kia đập xuống, lớp bằng trên mặt đất có vô số những thứ giống như sợi tơ màu đen đột nhiên diên cuồng ngo ngoe muốn xông ra.

"Mịch Thần Trùng."

Trầm Sát nhìn thấy những thứ màu đen đó, ánh mắt lập tức trở lên sắc lạnh.

Mịch Thần Trùng, thứ rất ít người biết tới.

Thứ này rất đáng sợ, vì chúng có thể xuyên thấu mọi vật cản, trận pháp cũng vô dụng, chỉ cần thả chúng ra, nơi nào chúng cũng có thể đi, không sợ nước không sợ lửa không sợ lạnh không sợ nóng, đáng sợ hơn nữa là chúng ăn não tủy để sống! Của cả người lẫn động vật.

Thức ăn của chúng không chỉ có não tủy, nghe nói, người bị chúng ăn sẽ không chết nhưng sẽ biến thành kẻ ngốc, hơn nữa tinh khí thần mà họ sở hữu sẽ tạm thời tích trữ trong Mịch Thần Trùng, để người nuôi chúng thu nhận.

Mặc dù rất ít người biết, nhưng ai biết tới loại trùng này cũng đều biết sự lợi hại của nó, hơn nữa càng biết sau lưng chúng đại diện cho thế lực như thế nào.

Một thế lực vô cùng hắc ám.

Vì sự tà ác hiểm độc của loại trùng này, khi xuất hiện vào hơn một trăm năm trước đã bị cao thủ thiên hạ bao vây tiêu diệt, Hắc Thiên giáo chủ của Mịch Thần giáo đã bị đánh xuống vực sâu vạn trượng, nơi đó là Vực Tử Vong, không có ai có thể sống sót quay về, vì thế mọi người đều coi là hắn đã chết, những loại trùng tà ác này đã tuyệt tích.

Nhưng bây giờ họ lại nhìn thấy loại trùng này ở đây.

Trên người Lâu Thất có Ma Ly Đảm, nhưng Trầm Sát không dám chắc Ma Ly Đảm có tác dụng với những thứ này hay không.

"Lẽ nào Hắc Thiên giáo chủ vẫn chưa chết?" Nguyệt kinh hãi kêu lên.

"Không thể nào." Trầm Sát kim nén cơn bạo nộ đang dâng trào, bước tới, đang muốn kiểm tra kỹ lưỡng đám trùng trong bằng, Nguyệt kinh hãi kéo hắn lại.

"Chủ tử."

Đám trùng này xuất hiện, lẽ nào bọn họ không nên rút lui sao?

”Đây không phải Mịch Thần Trùng.”

Giọng của Bắc Phù Dung vang lên sau lưng, Trầm Sát giận dữ quay người lại, vốn dĩ muốn đánh ra một chưởng nhưng nghe nàng ta nói vậy hắn liền thu tay lại, nhưng quay ra đánh về phía đài băng liên ở giữa hồ, bông sen bằng băng vỡ vụn rơi xuống hồ, nước bắn tung tóe.

Trầm Sát trong cơn bạo nộ không phải là một tên ngốc, mọi người đều đã theo vào, nếu như đài băng liên kia vẫn còn, người khác rất dễ nhận ra nơi đó là nơi sản sinh ra Thạch Tủy Ngàn Năm, bây giờ hủy đi rồi, chả còn ai nhận ra được nữa.

”Đế Quân làm gì vậy?” Đông Thời Văn tức giận, hắn vừa vào tới nơi, còn chưa kịp nhìn rõ tình hình bên trong, đột nhiên mọi thứ đều đã bị hủy hoại! Mọi người đều kỳ vọng, cho rằng Thạch Tủy Ngàn Năm chắc chắn ở đây, nào ngờ bây giờ chỉ nhìn thấy một cái động hoang tàn toàn vụn băng khắp nơi.

”Người nói đây không phải Mịch Thần Trùng?” Trầm Sát hoàn toàn không để ý tới hắn, nhìn Bắc Phù Dung trầm giọng nói.

”Mịch Thần Trùng?” Tây Trường Ly và Bàn Nhược Hoa mặt đều biến sắc.

Nói ra, sự xuất hiện của Hắc Thiên Giáo, sự xuất hiện của Mịch Thần Trùng từng khiến cả Tây Cương và Nam Cương đều bị oan uổng, mọi người Trung Nguyên đều cho rằng Hắc Thiên giáo chủ và thứ Mịch Thần Trùng nham hiểm tà ác này không có nguồn gốc từ Tây Cương thì là Nam Cương, nhưng thực sự không phải vậy! Hắc Thiên giáo chủ cũng không biết chui ra từ đâu, tới Tây Cương vương thất và Nam Cương vương thất trước đây đều chưa từng nghe nói tới Mịch Thần Trùng.

Vì thế đối mặt với Hắc Thiên Giáo và Mịch Thần Trùng, Tây Cương và Nam Cương hiếm khi đứng về một phe với trung nguyên! Đối với bọn họ, chơi quen với trùng, cổ, độc rồi, đột nhiên xuất hiện một kẻ chơi trùng lợi hại hơn họ, trùng của hắn còn lợi hại hơn của họ, đúng là mất mặt. Vì thế, người của hai nơi này còn căm ghét Hắc Thiên giáo chủ và Mịch Thần Trùng hơn người trung nguyên.

”Mịch Thần Trùng xuất hiện rồi sao?” Bàn Nhược Hoa kêu lên thất thanh.

”Không, không phải, đúng là không phải Mịch Thần Trùng.” Bắc Phù Dung tỏ ra hoàn toàn không sợ hãi những con trùng màu đen kia, nàng ta bước tới, ngón tay ngọc ngà cầm một tảng băng lên, trong tảng băng có nhốt một búi trùng màu đen, không ngừng cọ quấy trong băng, nhìn giống như vô số sợi tóc ngắn màu đen. ”Mịch Thần Trùng không thể bị nhốt, tới tường đồng vách sắt cũng có thể xuyên thấu, huống hồ chỉ là băng? Đế Quân hãy nhìn xem, đám trùng này rõ ràng bị nhốt trong băng, không ra được.”

Mọi người chú ý quan sát, đúng là vậy, đám trùng này chỉ có thể ngo ngoáy trong khối băng, không con nào có thể thoát ra được.

Khí tức của Trầm Sát càng trở nên lạnh hơn.

Nếu như không phải Mịch Thần Trùng, Lâu Thất có Ma Ly Đảm căn bản không sợ, tại sao bây giờ lại không thấy tung tích ở đâu? Trải qua việc lựa chọn mười tám cửa vào lúc trước, hẳn tin rằng nàng sẽ không rời đi mà không nói lời gì với hắn, chỉ có thể là nàng đã gặp chuyện gì đó, hơn nữa còn trong lúc cấp bách khiến nàng không kịp để lại ám hiệu.

”Để ta xem nào.” Bàn Nhược Hoa bước tới, đưa tay giật lấy tảng băng trên tay Bắc Phù Dung, Bắc Phù Dung ánh mắt vụt lóe sáng. Từ trước tới giờ chưa từng có ai bắt kính với nàng ta như vậy.

Nàng không nói gì, buông tay lùi lại một bước, sau đó lại lui về bên cạnh Đông Thời Ngọc.

Bàn Nhược Hoa giờ cao tăng băng lên trước mắt, thấp thoáng nhìn thấy bóng mình trong băng, nhưng đứng trong lúc này, tảng băng trong tay ả ta nổ bùm một tiếng vỡ tan tành.

Đám trùng màu đen bị nhốt trong đó lập tức bay ra bốn phương tám hướng như những mũi kim nhọn.

Mọi người mặt biến sắc, mặc dù biết đây không phải Mịch Thần Trùng nhưng họ vẫn rất bài xích và khiếp sợ những con trùng này, không cần nghĩ ngợi nhiều, mọi người đồng loạt thi triển nội lực đánh ra.

Trầm Sát liền cảm thấy bất ổn, chỉ kịp nói một chữ: ”Đi!”

Cả động băng đồng thời chống chịu sức mạnh của nhiều người ra tay cùng một lúc, băng xung quanh và trên đỉnh đầu bắt đầu rơi xuống, cả động băng rung chuyển.

”Mau đi thôi, động băng sắp sụp rồi!”

Đông Thời Ngọc kêu lên.

Trầm Sát dẫn theo thị vệ bay ra trước, động băng này vốn dĩ đã bị người đi trước cải tạo thiết lập cơ quan, không thể chống đỡ được nội lực như vậy, rung chuyển là điều rất bình thường.

Hành động của họ cũng coi là rất nhanh, sau lưng cũng có người bay ra theo, nhưng vẫn có người hành động chậm một chút, căn bản không kịp ra.

Chỉ nghe bùm một tiếng nổ lớn, cả động băng sụp đổ, tảng băng khổng lồ đè xuống, vụn băng bay khắp trời, hai tảng đá ở cửa động trước đây cũng lún xuống do nền đất bên dưới sụt lở. Cả ngọn núi biến đổi, sụt lún nhanh hơn tưởng tượng rất nhiều. Hơn nữa, còn không ngừng kéo theo các vùng xung quanh sụt lở theo, cả ngọn núi rạn nứt, sụp đổ liên tục.

Họ không những phải thoát ra khỏi động băng, bây giờ còn phải nhanh chóng xuống núi, xuống núi.

”Trời ơi, lẽ nào ngọn núi này bên trong trống rỗng sao?” Trần Thập lẩm bẩm nói, Nguyệt giơ tay túm lấy hắn, tránh mấy con ong vàng.

Sự phồn hoa trên núi lún hết vào trong băng tuyết sau biển cổ, hàng ngàn hàng vạn con ong độc bay ra, đuổi theo họ.

”Những con ong này có độc, có độc!”

Có người kêu lên, nhưng rõ ràng biết là có độc, nhiều ong hoảng sợ như vậy, rất nhiều người vẫn bị ong đốt, kêu lên thất thanh.

Nơi bị đốt nhanh chóng sưng lên, chả mấy chốc liền thành màu tím đen, sau đó bắt đầu chảy mủ.

Những con ong độc này, độc hơn họ tưởng tượng rất nhiều!

Lập tức, núi sát, ong độc bao vây, mọi người đều điên cuồng bỏ chạy xuống núi thoát thân, tiếng kêu thảm thiết vang động đất trời!

114. Chương 114

Đúng trong lúc này, Trầm Sát đột nhiên đứng lại, Nguyệt giật mình: ”Chủ tử?”

”Nhớ Lâu Thất vẫn ở trong động thì sao?”

Trầm Sát chỉ nói một nửa câu nhưng Nguyệt và các thị vệ đều hiểu ý của hắn, vì thế mọi người đều dừng lại, trong đám đông đang lao xuống núi không dám chậm trễ phút giây nào, họ vô cùng nổi bật.

”Đế Quân muốn làm gì?” Đông Thời Ngọc và Bắc Phù Dung cách họ không xa, nhìn thấy như vậy vội vàng hỏi.

Trầm Sát không trả lời, chỉ nói với Nguyệt: ”Dẫn người xuống núi, xuống núi dựng trại đợi ta.” Vừa dứt lời, hắn đã chạy ngược trở lại đỉnh núi.

”Chủ tử!”

”Đế Quân!”

Tốc độ của Trầm Sát cực kỳ nhanh, cho dù bọn họ muốn chạy theo cũng không đuổi kịp, bao gồm cả Đông

Thời Ngọc và Tây Trường Ly. Hai người thấy Trầm Sát biến thành một chút bóng đen chỉ trong giây lát, trong lòng vô cùng sợ hãi, khinh công của Trầm Sát đã lợi hại tới mức độ như vậy rồi sao? Nếu như hắn tiến bộ thần tốc như vậy, cho hắn thêm một hai năm nữa há chẳng phải sẽ bỏ xa họ ở sau lưng sao?

Trầm Sát là người đàn ông có dã tâm, nếu cứ để hắn tiếp tục hùng mạnh thêm, Đông Thanh, Bắc Thương, Nam Cương, Tây Cương nói không chừng sẽ trở thành miếng thịt béo mà hắn muốn cắn.

Đông Thời Ngọc và Tây Trường Ly đưa mắt nhìn nhau trong hỗn loạn, có thể nhìn thấy ánh sáng đầy ẩn ý trong ánh mắt nhau.

Ánh mắt Bắc Phù Dung còn phức tạp hơn ánh mắt của họ.

Nguyệt nghiêng răng, vung tay nói: "Đi, xuống núi, cẩn thận dẫn theo người bị thương."

"Vâng!"

Trần Thập và mọi người đều tinh tường cánh giác, hai người một dìu đồng đội bị thương, dùng tốc độ nhanh nhất lao xuống núi. Không chỉ bỏ chạy né tránh ong độc như những người khác, họ còn phải đề phòng cả những người khác.

Đế Quân vừa nảy bất ngờ thể hiện khinh công nhanh tới kinh người, chắc chắn đã thu hút sự chú ý của đám người Đông Thời Ngọc, vì đừng nói tới bọn họ, tới những người ở bên cạnh Trầm Sát cũng hoàn toàn không ngờ rằng khinh công của hắn lại tăng nhanh tới vậy! Cũng may vừa mọi người chỉ lo bỏ chạy thoát thân, nguy hiểm xung quanh rình rập, lại có ong độc điên cuồng đuổi theo, không ai có thể bình tĩnh, nếu không sẽ khó tránh khỏi có người liên tưởng tới Thạch Tuy Ngàn Năm.

Nếu như ở Băng Nguyên này họ biết được Đế Quân lấy được Thạch Tuy Ngàn Năm, họ muốn trở về Phá Vực sẽ trở nên rất khó khăn, dọc đường sẽ phải trải qua thập tử nhất sinh. Những người này sẽ không dễ dàng để Đế Quân mang theo Thạch Tuy Ngàn Năm trở về, cho dù biết hắn đã dùng cũng sẽ sợ sau này hắn trở thành mối uy hiếp đối với họ, vì thế sẽ chỉ muốn ngay lập tức giết được hắn ở đây.

Vì thế mọi người bây giờ phải đi thật nhanh, đuổi kịp Đế Quân là điều không thể, đuổi không kịp lại còn có người bị thương cản trở hắn. Nhưng cho dù họ không thể theo kịp Đế Quân thì cũng phải chú ý hơn, họ còn phải theo Đế Quân chinh chiến Phá Vực. tranh thủ sớm ngày nhất thống Phá Vực, chờ đợi Đế Quân xưng hoàng!

Nguyệt dẫn theo tòi bộ thị vệ bỏ chạy, Trầm Sát chạy lên núi không hề sợ ong độc, vừa né tránh đá núi không ngừng rơi xuống, vừa lao về phía hang động kia.

"Lâu Thất!"

Hắn dùng nội lực truyền âm thanh có thể truyền đi rất xa.

Nhưng hắn tìm mãi, ong độc bị hắn đánh chết không biết bao nhiêu, đá núi lăn xuống cũng không biết đã bị hắn đánh bay đi bao nhiêu, y phục màu đen trên người hắn đã bám đầy bụi đất, trên tóc, trên mặt cũng vậy, mặc dù nhếch nhác nhưng sát khí lạnh lùng trên người hắn vẫn khiến người khác phải khiếp sợ.

Một chưởng tiếp tục đánh bay một tảng đá lớn rơi xuống đầu, tảng đá vỡ thành mấy mảnh vụn bay đi, trong đó có một mảnh đập xuống, bên đó kêu lên tiếng kêu thảm thiết.

Trầm Sát sắc mặt sa sầm, thân hình lập tức hóa thành một tia sét lao về phía bên đó, chỉ thấy tảng đá kia đang đè một người, bên cạnh rơi vãi mấy chiếc áo khí, nhìn là biết đang định đánh lén hắn, kết quả bị tảng đá hắn đập vỡ đè trúng ngực. Lúc này gã ta đang thổ huyết, chắc chắn không thể cứu sống được.

”Các ngươi có phải đã bắt một cô gái?”

Người đó tưởng rằng như vậy đợi chết là xong, không ngờ ngón tay Trầm Sát nhanh chóng điểm xuống, hắn chỉ thấy mọi đau đớn tăng lên gấp trăm lần, trong cơn đau còn có cảm giác tê và ngứa, khiến hắn sống không bằng chết!

Gã ta là người không chịu được khổ hình, liền kêu lên: ”Đế Tiên, Đế Tiên dẫn cô ta đi rồi! Sẽ ra khỏi Băng Nguyên tới Bắc Thương!”

Hai từ Đế Tiên được nói ra, sắc mặt Trầm Sát sa sầm, đồng thời bùng phát một cơn thịnh nộ như thể ngưng tụ thành thực chất muốn hủy diệt nơi này, hắn đưa tay nắm lấy cổ của gã kia, rắc một tiếng bẻ gãy cổ của gã ta.

Hắn đứng dậy, muốn đuổi theo nhưng nhìn ra xung quanh, núi đang sụp đổ, ong độc bay vù vù khắp nơi, khắp trời là vụn băng tuyết tung bay trắng xóa, không biết Lâu Thất bị đi về hướng nào. Mặc dù biết là tới Bắc Thương, nhưng không biết đi về hướng nào xung quanh núi băng này.

Và vấn đề là có người cướp người ngay trước mắt hắn, vậy thì cần công phu lợi hại thế nào và kế hoạch bỏ trốn chu đáo ra sao!

Bắc Thương, Bắc Thương!

”Thái tử điện hạ, bây giờ chúng ta phải làm sao?” Cận vệ bên cạnh Đông Thời Ngọc khẽ hỏi.

Họ đã an toàn xuống núi, cách xa hàng trăm dặm.

Đông Thời Ngọc quay đầu nhìn về phía ngọn núi cuối cùng cũng đã yên tĩnh, như thể vẫn nhìn thấy máu đỏ nhuộm khắp mặt đất.

Lần này, họ tổn thất rất nhiều thị vệ, những người tới tranh đoạt Thạch Túy Ngàn Năm cũng tử thương vô

số. Nhưng họ không nhận được gì.

”Người của Phá Vực ở hướng nào?” Đông Thời Ngọc hỏi.

Thị vệ đó quay đầu hỏi thị vệ phụ trách báo tin, người đó khẽ cúi đầu xuống: ”Điện hạ, người của chúng ta đã mất dấu mục tiêu.”

Đông Thời Ngọc liếc nhìn hắn, một lúc sau mới ”ừ” một tiếng không rõ có ý gì.

Hắn nhìn thấy phía trước không xa, Đông Thời Văn đang đứng đối mặt với Bắc Phù Dung không biết đang nói gì, ánh mắt sa sầm, sau đó lập tức như mây đen tan đi, khôi phục lại khí chất dịu dàng, ôn hòa như thường lệ.

”Vị hoàng đệ này của bốn điện hạ thật tiếc quá, không thể tiếp tục ẩn giấu.”

”Công phu của nhị điện hạ không ngờ lại cao tới vậy, thái tử điện hạ, có cần...”

Đông Thời Ngọc lắc đầu nói: ”Hãy để cho hắn chơi với mấy vị hoàng đệ còn lại trước rồi tính.” Nếu như không có lần này, hắn cũng không biết được hoàng đệ này của mình luôn giấu tài, và thứ hắn giấu là công phu, trước đây thể hiện ra là công phu bình thường, lần này chạy tháo mạng hắn không dám giấu, biểu hiện ra là công lực của một cao thủ.

Đáng tiếc, vẫn kém hơn hắn một chút.

Có lẽ chính vì điểm này nên hắn mới tích cực tới Băng Nguyên tìm Thạch Tử Ngàn Năm, đúng là đáng để cược một phen. Nếu như hắn tìm được Thạch Tử Ngàn Năm, công lực đương nhiên sẽ vượt qua hắn, khi đó chắc chắn sẽ có hành động lớn.

Chỉ đáng tiếc, Đông Thời Văn không lấy được Thạch Tử Ngàn Năm, tới cả Thẩm Mộng Quân của Bạch Tiên Môn khi trước hắn dùng hết tâm trí để dẫn dụ cũng không hoàn toàn một lòng một dạ theo hắn, sau khi có được Thạch Tử Ngàn Năm cũng không hề nói với hắn một tiếng.

Có điều tình hình bây giờ vẫn có một số điều không rõ ràng, Thạch Tử Ngàn Năm trước đây Thẩm Mộng Quân có được là thật hay là giả? Đông Thời Ngọc bây giờ đại khái có thể nghĩ tới việc Thạch Tử Ngàn Năm trên người Thẩm Mộng Quân đã bị Cảnh Dao trộm mất, con người Cảnh Dao...

Đông Thời Ngọc không khỏi lắc đầu, ai ai cũng là cao thủ đóng kịch.

Có điều hắn cũng đâu phải ngoại lệ.

"Nhị diện hạ lễ nào muốn lôi kéo công chúa Phù Dung?" Thị vệ cận thân của Đông Thời Ngọc nghiêng rằng nghiêng lợi. Trước đây Thẩm Mộng Quân si mê thái tử diện hạ của họ, nhị diện hạ nhất định giành lấy. Bây giờ Phù Dung công chúa rất có thể sẽ cùng thái tử liên thân, nhị diện hạ lại muốn xen vào sao?

Như vậy cũng thật bỉ ổi!

Thuộc hạ bắt bình thay cho mình nhưng Đông Thời Ngọc không mấy quan tâm: "Mặc kệ hần."

Hần không nói rằng, nữ nhân dễ e bị người khác dụ dỗ, Đông Thời Ngọc hần từ trước tới giờ không màng tới. Thẩm Mộng Quân như vậy, Bắc Phù Dung này cũng vậy.

Nghĩ tới đây trong đầu Đông Thời Ngọc bất ngờ xuất hiện gương mặt của một người con gái khác, hần hơi sững người, lúc này hần còn nghĩ tới Lâu Thất làm gì?

Nhưng Lâu Thất đúng là một người con gái mà hần chưa gặp bao giờ, lần đó nàng cười trên lưng ưng lao từ trên không xuống, cảnh đó khiến trái tim hần đập xốn xang, mãi lâu không thể hồi thần.

Chỉ có điều Đông Thời Ngọc không thể phân biệt rõ ràng, hần không quên được con người nàng là vì phong thái ngoạn mục của nàng hay là vì kỹ xảo thuần ưng điêu luyện của nàng khiến hần không quên được loại năng lực này.

"Truyền lệnh toàn lực tìm Lâu Thất." Đông Thời Ngọc không hề phát giác ra, khi mình hạ lệnh, giọng nói đặc biệt nhẹ nhàng: "Nhớ kỹ, đừng làm nàng ta bị thương."

"Tuân lệnh!"

Cùng lúc ấy, sau khi cắt đuôi được mấy kẻ bám đuôi, Nguyệt hạ lệnh nghỉ ngơi tại chỗ, thời gian nửa nén nhang.

"Nguyệt vệ đại nhân, đại nhân nói không sai, những người này không kẻ nào có ý đồ tốt cả." Lâu Tín mặt phờ, ngồi phịch xuống đất không muốn đứng dậy.

"Nguyệt vệ đại nhân, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Trần Thập vẻ mặt lo lắng, "Không biết Đế Quân có tìm được Lâu cô nương hay không."

"Không chỉ có Đế Quân muốn tìm Lâu cô nương, chúng ta cũng phải đi tìm." Nguyệt vệ nhìn mấy người bị thương, nhíu mày: "Bây giờ chúng ta thiếu thuốc, phải phân công vài người đi tìm thuốc, người bị thương không thể bốn ba khắp nơi, vì thế phải có hai người ở lại chăm sóc họ, người còn lại đi tìm Đế Quân và Lâu cô nương."

Lúc này có người bị thương lên tiếng: "Có khi nào Lâu cô nương lấy được Thạch Tử Ngàn Năm, sau đó bỏ

chạy rồi không?”

Hắn vừa dứt lời, Trần Thập liền quát lên: ”Người nói linh tinh gì vậy?”

”Lâu cô nương không phải người như vậy.” Lâu Tín cũng nói.

Thị vệ bị thương nói: ”Nhân cách của Lâu cô nương chúng ta cũng đều biết, nhưng đó là Thạch Tử Ngàn Năm.”

Ý của hắn cũng rất rõ ràng, có lẽ bình thường Lâu Thất rất tốt, nhưng giá trị của Thạch Tử Ngàn Năm đúng là rất lớn, công hiệu khiến người khác động lòng, bất luận là ai chắc cũng khó kháng cự lại được sự mê hoặc của Thạch Tử Ngàn Năm.

”Vậy ý của ngươi là nếu như ngươi có được Thạch Tử Ngàn Năm trước, ngươi cũng sẽ không thể kháng cự được mê hoặc mà chiếm làm của riêng?” Lâu Tín hừ một tiếng, giọng không mấy thân thiện. Hắn từ chối ơn cứu mạng của Lâu Thất, vô cùng sùng bái nàng, căn bản không thể chấp nhận người khác nói xấu nàng.

Thị vệ kia không phục: ”Chúng ta đã đi theo Đế Quân lâu như vậy rồi, Lâu cô nương mới đi theo Đế Quân không bao lâu!”

Câu này đúng là thật. Ai cũng nói lâu ngày hiểu lòng người, Lâu Thất tới bên họ cũng chưa được bao lâu.

”Được rồi, đừng suy đoán lung tung nữa.” Nguyệt lạnh lùng nói.

115. Chương 115

Hắn nhìn họ nói: ”Các người tin Đế Quân, còn Đế Quân tin Lâu Thất.”

Vì thế còn muốn nói gì nữa?

Đế Quân tin Lâu Thất, như vậy là đủ rồi.

Thực ra không chỉ có Đế Quân tin Lâu Thất, hầu như toàn bộ bọn họ đều tin Lâu Thất, thị vệ vừa rồi nói vậy cũng chỉ là nhất thời dấy lên nghi hoặc, nếu như hỏi hắn có tin Lâu Thất hay không, hắn chưa chắc đã không tin.

Nguyệt sắp xếp đội ngũ, bây giờ còn mười một người trên người không có thương tích, chia ra bốn người chăm sóc người bị thương, ba người đi tìm thuốc, còn lại bốn người đi tìm Lâu Thất.

Nguyệt cũng nằm trong đội ngũ đi tìm Lâu Thất, ngoài ra còn có Lâu Tín và Trần Thập, họ đều muốn đi theo tìm Lâu Thất, vì thực sự rất lo lắng.

Việc bên này chia binh ba đường tạm thời không nhắc tới.

Quay lại với Lâu Thất đang khiến rất nhiều người tìm kiếm, lúc này nàng đang dần dần tỉnh lại. Nàng dường như vừa tỉnh đã ngửi thấy mùi phấn sáp rất nồng nặc, nàng nằm trên chăn nệm dày và mềm mại.

Nàng từ từ mở mắt ra thì phát hiện mình đang ở trong một không gian kín hơn nữa còn đang di chuyển, mặc dù tốc độ không nhanh. Lúc này không gian rất chật hẹp, nhỏ hơn xe ngựa bình thường rất nhiều, nàng ngồi dậy chỉ cách một gang tay sẽ chạm tới nóc, hai bên trái phải chẳng qua cũng là không gian nửa cánh tay.

Lâu Thất ngay lập tức tưởng rằng mình bị nhốt vào trong quan tài, cảm giác này rất tồi tệ, mặc dù nàng không phải người mắc chứng bệnh sợ không gian hẹp, nhưng ai bị nhốt trong không gian hẹp thế này cũng cảm thấy không thoải mái.

Nàng không dùng nội lực, đầu tiên nàng lấy tay đẩy thử đỉnh đầu nhưng không hề xê chuyển. Tiếp tục thăm dò ở bốn phía thì phát hiện ra mình thực sự giống như bị nhốt trong một chiếc rương dài, xúc cảm giống thép, rất dày, rất cứng, chắc không phải thép bình thường. Đường tiếp giáp xung quanh rất kín, không hề có chút ánh sáng nào lọt vào.

Lâu Thất ở hiện đại có thể nhiều năm liền ngồi vững vị trí nữ hoàng vùng xám, một trong số các nguyên nhân là do nàng có ý chí và tinh thần lực cực mạnh. Càng trong hoàn cảnh nguy hiểm, không rõ ràng nàng càng bình tĩnh, đầu óc càng tỉnh táo.

Mặc dù cảm giác này rất tồi tệ nhưng cũng không ảnh hưởng tới sự phán đoán của nàng.

Bên ngoài có tiếng thở và tiếng chạy của sói, có lẽ là sói đang kéo nàng chạy. Nhưng nàng không nghe thấy tiếng người.

Lúc trước khi dung hợp Thạch Tử Ngàn Năm nàng tiến vào một cảnh giới rất kì diệu, một làn gió cực nhẹ trong động băng dường như nàng cũng có thể cảm nhận được phương hướng của nó, nhưng sau đó dường như ngũ cảm của nàng bị cắt đứt, quên hết mọi thứ. Lúc này nếu như có người muốn giết nàng hoặc có sát khí nàng chắc chắn cũng sẽ tỉnh lại, như vậy tẩu hỏa nhập ma là nhẹ, rất dễ bị công lực phản phệ mất đi tính mạng. Bây giờ nàng vẫn bình an vô sự ở trong rương thép này chứng tỏ đối phương không muốn lấy mạng nàng, thậm chí không muốn nàng xảy ra chuyện, vì thế khi đó hoàn toàn không có ý định giết nàng nên mới có thể nhốt nàng vào trong rương mà không cần đánh thức nàng dậy..

Vì thế tạm thời bây giờ nàng sẽ không có nguy hiểm.

Phân tích xong điểm này, nàng thâm thở phào.

Nàng còn đang suy nghĩ xem có thể sử dụng nội lực đánh tung chiếc rương này ra hay không, chiếc rương bất ngờ dừng lại, nàng nghe thấy tiếng có người bay tới vạt áo tung bay, hai tiếng thở khe khẽ và bảy tám tiếng hơi thở nổi bật hơn.

Lâu Thất ngạc nhiên tởs, tại sao thánh lực của nàng lại tốt như vậy?

Lẽ nào hiệu quả của Thạch Tử Ngàn Năm lại rõ rệt tới vậy? Lâu Thất lập tức vô cùng kinh ngạc, trong lòng càng thêm hưng phấn, xem ra nàng dung hợp thành công rồi!

Lúc này người bên ngoài nói chuyện, Lâu Thất quyết định nghe xem họ nói gì trước.

”Hoa đường chủ, người đã dẫn tới rồi, thuộc hạ không thẹn với sự mệnh!”

”Ừ, thủ đoạn huấn luyện sói của ngươi cũng không tồi, những người kia đâu?”

”Sau khi cho hàng vào rương họ liền phân tán đi, nếu như còn người, Trầm Sát nhất định sẽ phát hiện ra. Năng lực ẩn náu của sói tuyệt rất tốt.”

”Tốt lắm, họ không ngờ rằng, sau động băng đó có người đã đào địa đạo, vừa hay giúp chúng ta âm thầm hành động. Trầm Sát thực sự không phát hiện ra sao?”

”Chắc là không phát hiện ra.”

”Được, lần này các ngươi đã lập công, môn chủ chắc sẽ có thưởng lớn! Đường chủ của các ngươi vẫn ở bên cạnh công chúa Phù Dung sao?”

”Đúng vậy, đường chủ của chúng ta nhận lệnh môn chủ ở bên cạnh công chúa Phù Dung, lần này cũng nhờ có công chúa Phù Dung giúp đỡ chúng ta mới có thể biết được cô gái này thích hợp với môn chủ của chúng ta.”

”Nói vậy, công chúa Phù Dung đích thực thành tâm thành ý hợp tác với chúng ta?”

”Đường chủ của chúng ta cho rằng đúng là như vậy.”

”Ừ, đó là nhiệm vụ của các ngươi, ta dẫn người đi trước, các ngươi hãy về lại bên cạnh đường chủ của mình đi.”

”Vâng, Hoa đường chủ. Đúng rồi, chúng tôi vốn muốn dùng thuốc để bắt cô gái đó, nhưng khi chúng ta phát hiện ra cô ta, thấy cô ta đang luyện công, vì môn chủ nói không được làm bị thương cô ta nên chúng ta cho cô ta dùng Mộng Tam Sinh.”

”Mộng Tam Sinh? Vậy chẳng phải ba ngày sau cô ta mới tỉnh sao?”

Lâu Thất nghe tới đây liền nhường mày, Mộng Tam Sinh, tên của loại thuốc mê này sao? Uống xong sẽ hôn mê ba ngày? Cho nàng uống loại thuốc bá đạo thể này vậy mà vẫn còn nhốt nàng trong rương chắc chắn thể này, họ không yên tâm tới nhường nào đây, hay là cho rằng công phu của nàng đã mạnh tới nỗi họ không được lơ là.

Đáng tiếc họ không biết rằng, thuốc độc của họ không hề có tác dụng.

Lâu Thất lại nghĩ tới Trầm Sát cũng không sợ bất cứ loại thuốc mê thuốc độc nào, bọn họ cũng được xem như là có duyên phận? Bây giờ nàng cũng không biết Trầm Sát sẽ có phản ứng thế nào khi nàng rời khỏi đây!

Vấn đề này bây giờ không có đáp án, đành phải vứt bỏ sang một bên.

Lâu Thất không hề bỏ qua cách xưng hô của họ, và còn cả Bắc Phù Dung. Là Bắc Phù Dung hợp tác với những người này, vậy thì vị môn chủ kia tại sao lại muốn bắt nàng? Lại còn dặn dò không được làm bị thương, bây giờ nàng thực sự hiểu ký thân phận của môn chủ đó, còn nữa, mục đích bắt hẳn là gì. Sau khi nói vài câu liền bỏ đi, Lâu Thất cảm thấy mình đổi chủ, bây giờ người tiếp quản là Hoa đường chủ.

Có môn chủ có đường chủ, gần đây nàng từng tiếp xúc và đắc tội, có môn chủ gì đó chắc là Bích Tiên Môn, nhưng nếu như là Bích Tiên Môn chắc không thể hành động nhanh như vậy, mới hai ba ngày, Cảnh Dao đã về tới nơi sau đó sắp xếp người xong rồi sao.

Lâu Thất loại trừ Bích Tiên Môn.

Nhưng trừ Bích Tiên Môn ra, nàng thực sự không nhớ ra mình đã đắc tội với ai, hoặc nói điều gì khiến người ta cảm thấy hứng thú? Lẽ nào là vì thuần phục Tuyết Sơn Bắc Ưng Vương?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra kết quả gì, Lâu Thất dứt khoát không nghĩ nữa.

Điều này nghĩ bây giờ là có nên thử bỏ trốn hay không, hay là tương kế tựu kế đi theo họ, sau đó đi xem là ai người mình muốn bắt.

Trong lòng nàng vụt lên một ý tưởng, hay là nàng nhân cơ hội này bỏ trốn? Trầm Sát có đi tìm nàng không? Hoặc cứ để hẳn tưởng rằng mình đã bị bắt, sau đó nàng sẽ tự do thoải mái phiêu bạt khắp nơi.

Nhưng suy nghĩ này chỉ vụt thoáng qua mà thôi.

Nếu như Trầm Sát thực sự hao tâm tổn sức tìm nàng, nàng không thể chọn cách bỏ đi như vậy, nhưng vậy thật không biết điều. Chỉ có điều bây giờ nàng đã rời khỏi phạm vi Tuyết Sơn, đi ra cũng không thể tìm được Trầm Sát và những người khác, không bằng hãy đi về theo những người này xem rốt cuộc là chuyện gì rồi tính. Còn cả Bắc Phù Dung của Bắc Thương nữa, dám ám hại nàng, mối thù này đã

Dù sao tạm thời cũng không thể ra được, nàng lại không hiểu gì về thế giới này, không cần nhớ đường, nhớ cũng không biết, nằm trong rương nhưng vẫn thở thoải mái, bên dưới có nệm êm, mấy ngày trước đây nàng đều phải chạy thoát thân, lại giết nhiều sói tuyết mà chưa kịp nghỉ ngơi, nhất lúc này ngủ một giấc cũng tốt.

Trong tình trạng này vẫn có thể ngủ ngon giấc chắc cũng chỉ có một mình lâu Thất.

Hơn nữa có người kéo đi, dọc được cũng không quá chòng chênh, nàng ngủ rất dễ chịu.

Chỉ có điều nàng không biết rằng, nàng ngủ suốt một ngày một đêm! Đợi tới khi nàng tỉnh dậy, phát giác thấy mình đã đang bồng bềnh trên sông nước.

Nàng đoán vậy vì nghe thấy tiếng nước chảy, còn có cả tiếng mái chèo, nàng đã được đưa lên thuyền. Lúc này, đối phương vẫn chưa mở rương cho nàng ra.

Lâu Thất thấy rằng mình cứ ngủ mãi trong rương cũng không ổn, hơn nữa bây giờ đang ở trên thuyền nếu như rương này rơi xuống nước, nàng muốn ra ngoài chắc sẽ không dễ tới vậy.

Đáng tiếc số này không may mắn cho lắm, đang lúc nàng định phá rương thì thuyền bất ngờ dừng lại, giống như có người nhảy xuống mũi thuyền, trọng lượng khiến mũi thuyền chìm xuống một chút.

"Ha ha ha, các hạ muốn đi đâu." Một giọng nói có phần quái dị vang lên, Lâu Thất nghe thấy tiếng đường chủ kia hạ lệnh đề phòng.

"Thanh Giang Ngư Vương?"

Người tới hơi ngạc nhiên, sau đó lại bật cười: "Chà, vẫn có người nhận ra bốn Ngư Vương, chắc người cũng biết, đi qua trước cửa nhà bốn Ngư Vương, không để lại thứ gì đó là không được đúng không?"

Người đứng bên cạnh rương ở bên này nói: "Chỗ này sao trở thành trước cửa nhà người được? Không phải người trấn thủ Thanh Giang sao? Nơi này đâu phải Thanh Giang?"

"Ta xưng là Ngư Vương, đương nhiên ở đâu cá nhiều ở đó có ta, đâu nhất định phải Thanh Giang, Hồng Giang!" Người đó lại bật cười, tiếp theo dừng lại một lát, Lâu Thất thậm chí có thể cảm nhận được ánh mắt như thể biến thành thực chất nhìn qua bên này, người đó nói: "Chiếc rương lớn thế này cũng không tồi, chắc chắn đây, bên trong đựng gì vậy, giới thiệu cho bốn Ngư Vương có được không?"

"Không được, tuyệt đối không được." Đường chủ lạnh lùng nói: "Thanh Giang Ngư Vương, người đừng ngông cuồng như vậy, tưởng rằng trên sông nước người có thể xưng vương sao?"

"Chà, các hạ nói thử xem, trên sông nước ai có thể địch được lại bốn Ngư Vương? Gọi ra đây so tài thử

xem.”

Thanh Giang Ngự Vương vẫn nói với giọng gợi đòn, như thể thực sự rất ngông nghênh, nghe giọng của hẳn chắc là một nam nhân trẻ tuổi. Lâu Thất lúc này cảm thấy hơi tiếc nuối, vì trước đây nàng đã trả Phá Sát cho Trầm Sát rồi, nếu như bây giờ còn mang theo, nàng sẽ có thể chặt tung nắp xung quanh của chiếc rương này, bước ra ngoài là được.

116. Chương 116

Về cái gì mà Thanh Giang Ngự Vương kia, nàng thật sự không quen biết, cũng chưa từng nghe danh qua.

Nhưng có một điểm nàng dám khẳng định, nàng nhất định đã ngủ lâu lắm rồi, nếu không cũng đâu đến nỗi đến con đường thủy này, bởi vì theo sự hiểu biết của nàng, phải đi xa Bằng Nguyên lắm mới có nguồn nước chảy.

Lúc này nàng cũng có chút cạn lời với bản thân, có thể ngủ lâu đến như vậy.

”Đường chủ, để thuộc hạ đi đối phó với hắn!”

Ở đây một người nam nhân thấp giọng nói, môn chủ đó đồng ý, người đó bèn nhón chân điềm lên, chiếc thuyền nhỏ này hơi chìm xuống, tiếp theo đó, thân hình cao to của người đó bay lượn về phía đầu thuyền.

Lâu Thất đối với thính giác hiện tại của bản thân rất vui mừng, bởi vì nàng dựa vào tiếng động nhỏ nhẹ bên ngoài liền có thể phán đoán ra động tác của họ, tuy không nhìn thấy gì, nhưng không đến nỗi hai mắt mù lòa mờ mẫm, cảm giác này thật sự tốt quá đi. Nàng biết hiện giờ khinh công của bản thân chắc chắn có sự tiến bộ vượt bậc, bởi vì khinh công được dựa vào sự chống sức của nội lực.

Một tiếng rầm, dường như binh khí của hai người chạm vào nhau, trong đó có một binh khí chắc là ruột rồng, không phải đao cũng không phải kiếm.

Nàng còn chưa kịp suy đoán xong, ùm một tiếng đã có người rơi xuống hồ nước rồi, sau đó Thanh Giang Ngự Vương hi hi ha ha cười phá lên: ”Ồ, gấp gáp xuống nước tới vậy à, nhưng bây giờ bổn Ngự Vương vẫn chưa muốn xuống nước cơ, nếu không thì cho đám nhóc nhỏ dưới nước chơi đùa với chúng bây chút nhé.”

Vừa dứt lời, liền nghe được lời kêu thảm thiết của người nam nhân, sau đó là tiếng rơi tùm xuống nước.

Dường như trước mắt của Lâu Thất hiện lên một cảnh tượng, nam nhân đang vùng vẫy dưới nước, loài cá nào dưới đó hoặc loài gì đó không biết đang vây cắn hắn. Thực tế thì không sai chút nào, nhưng điều nàng không nhìn thấy được là, xung quanh người nam nhân rất nhanh lan ra một vùng máu đỏ tươi, nhuộm đỏ mặt nước.

Bên ngoài chiếc rương có tiếng người đang hít thở, khiến Lâu Thất ngứa ngáy trong lòng, rất muốn nhìn xem tình hình bên ngoài như thế nào, dù sao thì cũng phải thử thử nội lực của nàng hiện tại đạt đến cảnh

giới nào rồi, nàng dứt khoát cắn chặt răng, hai chỉ thành kiếm, vận mười phần nội lực tập trung vào hai chỉ tay, chia đâm về phía cạnh rương!

Phụt một tiếng vang lên.

Lâu Thất mở to mắt ra nhìn.

Nàng dùng chỉ tay đã có thể đâm xuyên lưng cái rương sắt rồi! Ngón tay của nàng không hề có cảm giác đau hoặc bị cắt trầy.

Trời đất!

Nội lực hiện giờ của nàng mạnh mẽ đến thế sao!

Lâu Thất bỗngưng vui mừng tột cùng. Vậy thì, đâu cần phải sợ không thoát ra khỏi chiếc rương sắt này nữa, muốn ra lúc nào cũng được kia mà! Có lẽ bởi sự chú ý của mọi người đều tập trung trên người của Thanh Giang Ngư Vương, cho nên Lâu Thất liên tục đâm xuyên mấy lỗ hổng, thành một đường, tạo ra một cửa sổ nhỏ đường dài năm ly khoảng độ dài của một ngón tay, nhưng chẳng ai phát hiện được.

Cái góc độ này vừa vặn, nàng nhìn thấy đầu thuyền, nhưng vì phía trước có vài nam nhân mặc đồ màu đen đứng, cho nên kẻ khác rất khó phát hiện ra cái đường rạch cửa sổ này.

Nàng nhìn thấy Thanh Giang Ngư Vương đang đứng ở đầu thuyền.

Thật ra nàng không rõ tại sao gọi hắn là Thanh Giang Ngư Vương, nghe giống như ở đây có một con sông tên là Thanh Giang, sau đó thì kẻ này là bá chủ của Thanh Giang, thuộc tính nước hơi bị giỏi hay sao?

Tuy có câu nói kẻ địch của kẻ địch là bạn với nhau, nhưng câu này không phải lúc nào cũng đúng được đâu, cho nên Lâu Thất không đặt Thanh Giang Ngư Vương vào chung một hàng với mình.

Tạm thời quan sát bất động.

Chiếc thuyền này không lớn lắm, đại khái chứa khoảng mười người, và góc độ của nàng nhìn ra hướng sông rất rộng rãi, và sóng cũng khá lớn, bây giờ nổi gió, sóng vỗ vào đầu thuyền, sóng gợn lăn tăn, có một ít thấm lên người của Thanh Giang Ngư Vương, làm ướt áo của hắn, nhưng hắn chẳng hề quan tâm.

Thanh Giang Ngư Vương giống với trong tưởng tượng hồi nãy của nàng, còn rất trẻ, trạc hai mươi sáu bảy tuổi, khuôn mặt không được xem là khôi ngô, nhưng cũng không tệ, màu da đen hơn người thường chút xíu, và mặc bộ đồ gọn gàng màu xanh thẫm, trên đầu cài một kế búi tóc, và dây tóc thắt một vỏ sò chớp lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Đây là một món trang sức có vẻ độc đáo.

Và thân hình của hắn rất dài, xương cốt của hắn thì mảnh khảnh hơn nam giới bình thường tí xíu, Lâu Thất chú ý đến ngón tay của hắn cũng rất dài. Dạng người như vậy có lẽ rất có nhiều ưu thế khi xuống nước.

Còn vị đường chủ kia thì mặt trắng không một sợi râu, nhìn cực kì thanh tú, mặc một chiếc cẩm bào màu thanh thủy, tuổi tác khoảng ba mươi hai ba.

Lâu Thất nhìn màu đỏ tràn đầy trên mặt nước, e rằng cái xác đó đã bị cuốn trôi đi rồi.

Trước kia Lâu Thất không nhìn thấy kẻ kia bị giết bằng cái gì, nhưng nàng nghe âm thanh có thể suy đoán ra, kẻ đó không phải sau khi chết mới được ném xuống sông đâu, bởi vì tiếng động sau khi rơi xuống nước còn có tiếng nước vùng vẫy và tiếng la hét thảm thiết.

Trong nước có vật lạ. Nàng hơi nheo mắt, nhưng góc độ này thì không được nhìn rõ bên trong nước.

”Xem ra thuộc tính nước của vị này cũng chả ra làm sao, còn có ai muốn thử không?”

”Thanh Giang Ngư Vương, người thật là dễ tiện! Người dám cả gan mang cá ăn thịt người ở Thanh Giang tới đây!”

”Điều này sao gọi là dễ tiện được chứ? Mấy con nhóc nhỏ này muốn theo ta đi dạo khắp nơi, có điều gì sai sao? Đến đây, xuống nước chơi với chúng nó đi nào!” Thanh Giang Ngư Vương vừa dứt lời, người đã xông qua nhanh như sấm, ném cây gậy dài trong tay, liền có một vật như màu xanh của thủy thảo ném ra, và đám người này dường như rất sợ loại thủy thảo này, ai cũng vội vàng tránh né.

Có một người không tránh kịp, bị vật đó bò trườn lên người, Thanh Giang Ngư Vương hai mắt lóe lên tia vui mừng, cười ha ha lớn tiếng, một chưởng đánh đi một kẻ hắc y nhân khác, vừa nói: ”Đến đây, đến nạp mạng cho Đoạt Mạng Thảo của ta nào!”

Đoạt Mạng Thảo!

Sắc mặt của Lâu Thất đột nhiên thay đổi.

Thì ra, cây cỏ màu xanh lá này tựa như rắn chính là Đoạt Mạng Thảo!

Nàng từng nghe lão đạo sĩ thôi nói về vật này, đó là một loại cỏ kì dị sống dưới biển sâu, sự kinh khủng duy nhất của loại thủy thảo này đó là sau khi trườn lên thân thể của người hoặc động vật thì sẽ thu rút siết chặt, cho đến khi...

Lúc này, hắc y nhân kia bị trườn sắc mặt đang tái xanh, cộng thủy thảo kia đang siết chặt thật chặt, siết đến nỗi quần áo của hắn rách toí tả, ghim vào trong thịt, và tiếp tục siết, cho đến khi siết ra một lần thật sâu, máu chảy tuôn trào, và cái vết ăn sâu kia càng lúc càng sâu càng lúc càng sâu... Phụt một tiếng, nửa thân trên của nam nhân kia đứt rời, vết cắt vô cùng bằng phẳng, quả thật bị cái vật đoạt mạng kia trực tiếp cắt lìa ra.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này đều rợn hết da gà, kể cả Lâu Thất cũng có chút không quen. Khi đó lão đạo sĩ thối nhắc đến Đoạt Mạng Thảo với nàng không có mô tả chi tiết đáng vẻ của nó ra sao, có thể cảm thấy nàng không bao giờ gặp phải vật này, bởi vì ông từng nói, Đoạt Mạng Thảo nơi biển sâu vô cùng hiếm có, và còn phải ở xác chết của một loại Trúc Đồng Ngư mới có thể sinh tồn, rất khó tìm thấy được.

Vậy thì, trong tay của Thanh Giang Ngư Vương đang nắm một vật nhỏ như ống hút, là Trúc Đồng Ngư ư? Nghe lão đạo sĩ thối nói, giang hồ đồn đại thịt của Trúc Đồng Ngư vô cùng tươi ngon, nhưng khi nó chết đi, thân thể sẽ nhanh chóng hóa đá, nội tạng bên trong cơ thể sẽ thối rữa và bị nước rửa trôi, chỉ còn lại một lớp thịt da, như một ống hút, và lớp da ngoài sau khi vôi hóa thì độ cứng cáp cực kì mạnh, những chiếc dao bình thường không thể nào chặt đứt được. Xác chết của Trúc Đồng Ngư như vậy mới có thể nuôi dưỡng được Đoạt Mạng Thảo.

Nói về Đoạt Mạng Thảo hiếm quý, là bởi vì sự sinh trưởng của nó vô cùng chậm chạp, nghe nói độ dài một ngón tay của Đoạt Mạng Thảo phải tốn thời gian mấy chục năm, còn Thanh Giang Ngư Vương hiện giờ sở hữu cộng này xem chừng có độ dài hai mét, vậy thì phải tốn chừng vài trăm năm mới dài như thế được!

Không trách đám người này vừa nhìn thấy Đoạt Mạng Thảo liền thay đổi sắc mặt, có lẽ bọn họ đã nghe qua uy danh của Đoạt Mạng Thảo. Và bây giờ cảnh tượng này, càng khiến trong lòng tràn đầy lo sợ.

"Thằng nhóc tốt, quả thật khiến người ta thích thú mà." Thanh Giang Ngư Vương cười phá lên: "Không giấu các vị huynh đệ, ta vừa mới đoạt được vật này không lâu, mới sử dụng lần đầu tiên thôi, ừ, hiệu quả không tệ, không tệ, ha ha ha!"

"Dùng lửa!"

Hoa đường chủ cắn răng nói, nghe nói Đoạt Mạng Thảo sợ lửa, sợ lửa!

Nhưng hắn vừa dứt lời, Thanh Giang Ngư Vương liền ồ một tiếng, sau đó tung người lên, nhảy xuống dưới sông, liền không thấy bóng dáng đâu nữa. Lúc này, người trên thuyền càng kéo căng người ra, không thể nào thả lỏng được nữa! Thanh Giang Ngư Vương là bá chủ dưới nước! Bây giờ hắn ở dưới nước càng đáng sợ hơn nữa! Ai biết hắn sẽ trôi lên từ chỗ nào!

Vào lúc bọn họ đang căng thẳng dáo dác nhìn xung quanh, trong lòng Lâu Thất dâng lên một dự tính chẳng lành, nàng luôn tin vào trực giác của mình, lập tức giơ tay đập một phát, khiến nắp rương sắt lập tức bay văng ra xa, sau đó cả con người bay ra theo. Khi nàng vừa xuất hiện, cái rương kia bị Đoạt Mạng Thảo quần lấy, liền kéo xuống nước, một tiếng păng tung đồng nước lên, sau đó nhanh chóng chìm xuống dưới đáy.

Lâu Thất nhẹ nhàng đáp xuống đuôi thuyền, Hoa đường chủ sắc mặt đột biến. "Người, sao ngươi tỉnh rồi?"

Chẳng phải nói đã phục dùng Mộng Tam Sinh sao? Dùng Mộng Tam Sinh, không ngủ đủ ba ngày ba đêm, chưa từng có ai tỉnh được cả! Cho dù kẻ đó võ công cao cường ra sao cũng như vậy thôi! Nhưng nữ nhân này làm sao tỉnh được vậy? Vả lại Mộng Tam Sinh khi vừa tỉnh sẽ toàn thân mềm nhũn, muốn hồi phục ít nhất phải tốn thời gian một nén hương, nữ nhân này lúc này ở trong rương chẳng có tí động đậy nào, bây giờ vừa xuất hiện giống như chưa hề bị qua gì cả, trông thần sắc cũng rất tốt!

Nếu biết được suy nghĩ của hắc ta, có lẽ Lâu Thất sẽ nói với hắc, tinh thần đương nhiên phải tốt rồi, giấc ngủ trước nàng ngủ ngon lành biết bao! Hoàn toàn dung hòa với Thạch Tử Ngàn Năm, và sau đó lại tiếp tục ngủ một giấc thật dài, tinh thần không tốt há? Không tốt mới lạ đó!

"Câm mồm." Lâu Thất liếc hắc, nhưng tâm tư đang chú ý xung quanh, bây giờ thì nàng có thể khẳng định, Thanh Giang Ngự Vương chắc chắn không đối xử tốt với nàng đâu. Thanh Giang Ngự Vương còn khó đối phó hơn nhiều so với đường chủ muốn bắt nàng, nàng đương nhiên đặt tâm tư lên kẻ đó trước tiên, và ngay lúc này kẻ đường chủ kia chắc chắn cũng chẳng thể phân thân mà bắt nàng đâu.

"Người!"

Tuy không thể phân thân để bắt nàng, nhưng Hoa đường chủ chưa từng bị người nào đối xử vô lễ như vậy, cho nên Lâu Thất bảo hắc ta câm mồm khiến hắc tức muốn học máu.

Đang định bay về phía nàng, lại thấy ánh mắt của Lâu Thất dán chặt phía sau lưng của hắc ta, lập tức hắc cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, phản ứng cũng nhanh lẹ, lập tức giơ tay giật một tên thuộc hạ đứng bên cạnh mình ném qua kia.

"A! Đường chủ!"

Thuộc hạ kia hét thảm thiết, âm thanh run rẩy.

117. Chương 117

Hoa đường chủ xoay người qua, run sợ phát hiện chiếc eo của thuộc hạ kia đã bị Đoạt Mạng Thảo quấn lấy, Đoạt Mạng Thảo nhanh chóng quấn vào, thu rút, găm thẳng vào da thịt của hắc, đôi mắt của thuộc hạ kia mở to lời ra, trực tiếp quỳ xuống dưới đất, cúi đầu nhìn vòng eo của mình, nhưng vừa mới cúi đầu, hắc bèn phát hiện thân thể của mình đã đứt đoạn bằng phẳng rồi.

"Ọc!"

Có một người thực tình không thể chịu đựng nổi cảnh tượng này, không nhịn được bò bên thuyền nôn mửa.

"Cẩn thận!"

Lời cảnh báo của Hoa đường chủ vừa dứt, Đoạt Mạng Thảo màu xanh lá từ trong nước trời ra, xuyên thẳng vào huyệt của hắn trong tích tắc. Người đó hoảng sợ nắm lấy Đoạt Mạng Thảo kéo ra ngoài, nhưng trong chớp mắt, Đoạt Mạng Thảo đã xuyên ra từ bụng của hắn, sau đó quán lên tay của hắn, rút chặt, nhanh chóng rút chặt, rất nhanh chóng, mười ngón tay của người đó bị cắt đứt đều đặn, mười ngón tay đồng loạt rơi xuống sàn thuyền, còn chiếc cằm của hắn, đến cổ huyệt, đến ngực bụng, Đoạt Mạng Thảo xuyên đến bên trong phụt một tiếng lại siết ra phía ngoài, giống như mổ xẻ cả ổ bụng của hắn, ruột gan đều chảy hết ra bên ngoài.

Lúc này, những người muốn nôn mửa đều dùng tay bịt chặt miệng lại, gắng sức chen lấn vào chính giữa thuyền.

”Đừng có đứng gần mép thuyền! Toàn bộ đi vào chính giữa!” Sắc mặt của Hoa đường chủ tái xanh trắng bệch, đôi tay run rẩy đốt lên một ngọn đuốc, đôi lúc quét về phía mép thuyền, định đốt lui đồng Đoạt Mạng Thảo.

Lâu Thất đứng ở đuôi thuyền, bình tĩnh tâm thần, vui mừng phát hiện nội lực của nàng đã có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ rì rào dưới đáy thuyền, dòng chảy ở bên nào có dị thường đều không lọt khỏi tai của nàng!

Và bây giờ, ở dưới chân của nàng, cái Đoạt Mạng Thảo kia đang chuyển động dưới nước, từ từ hướng về chân cô nhảy lên.

Đáy mắt của Lâu Thất lóe lên tia u ám, Đoạt Mạng Thảo này lão đạo sĩ thối chưa từng dạy qua nàng làm sao giải quyết, nhưng nàng cũng không có ý định đi xử lý, một bên muốn bắt nàng, một bên muốn giết nàng, hai bên nàng không muốn tha cho bên nào cả, vậy thì, để họ tàn sát lẫn nhau thôi.

Vào giây phút Đoạt Mạng Thoạt nhảy lên, Lâu Thất nắm lấy một tên hắc y nhân gần cạnh nàng nhất ném xuống sàn thuyền, vừa đúng lúc bắt được Đoạt Mạng Thảo! Đoạt Mạng Thảo tuyệt đối không buông tha bất kỳ cơ hội nào, nó không thể phân biệt ai với ai, chỉ biết quán lấy những thể xác máu me mà nó chạm phải, và sau khi quán lên nhất định phải cắt đứt thân thể đó, quá trình này đã cho nàng thời gian.

Và ngay lúc này, dưới chân nàng vừa giẫm, trong ánh mắt kinh hãi của Hoa đường chủ và đám người khác, nội lực bảy tám phần kia một chân giậm liền giậm tan con thuyền này!

Dưới chân nàng chỉ đang đứng một ván thuyền, vận dụng nội lực, thuận theo dòng chảy như hỏa tiễn bay vút ra bên ngoài.

Vượt sông bằng một cây lau sậy thì nàng chưa học, nhưng một ván thuyền để lướt sông thì nàng vẫn có thể được! Nhất là khi nội lực của nàng tăng trưởng vượt bậc!

Và những người khác trên thuyền không có nội lực cao thâm như nàng, sau khi thuyền tản ra, từng người từng người rơi xuống dưới sông. Và phút chốc, đám người đó liền kinh hãi hét lên!

Dưới sông, có cá ăn thịt người đó! Vả lại, càn kinh khủng hơn là Thanh Giang Ngư Vương còn ở dưới sông,

đồng Đoạt Mạng Thảo vẫn còn ở dưới sông kia mà!

Ngay tức thì, đám người này bị dọa phát chết, ai nấy đều muốn bò lên ván thuyền. Thanh Giang Ngư Vương ở trong nước định dí theo Lâu Thất, nhưng rơi xuống đây có mười một hai người lặn, và đang gắng sức vùng vẫy, Đoạt Mạng Thảo động đây một hồi liền quần lấy một cơ thể, quần xong thì phải tốn ít thời gian siết đứt kẻ đó, kể cả hấn cũng không thể khống chế!

Đoạt Mạng Thảo vốn dĩ là hung khí giết người của hấn ta, nhưng bây giờ lại kéo lui hành động của hấn, nhưng dù sao đi nữa hấn không thể từ bỏ cái đồng này để đuổi theo Lâu Thất, bởi vì Đoạt Mạng Thảo rất trân quý rất hiếm có.

Công phu của Hoa đường chủ cũng không tệ, tận mắt chứng kiến người của mình mang theo từng người từng người chết thảm khốc, Lâu Thất thì bỏ chạy mất tích, đột nhiên giận dữ tột cùng, cắn răng chìm xuống nước, thế phải đại chiến một trận với Thanh Giang Ngư Vương.

Lâu Thất đương nhiên không thể nào đợi bọn chúng chiến xong, nhân cơ hội trôi dạt về nơi xa lắm rồi.

Cùng lúc trôi dạt theo dòng chảy nàng đã vận dụng nội lực, ván thuyền trên dòng nước lướt vèo vèo, tốc độ cực nhanh. Chỉ cần một nén hương, nàng đã dạt về nơi rất xa rất xa, hoàn toàn không nghe được bất kì âm thanh nào của bên kia nữa rồi.

Và đến lúc này, dòng chảy trở nên gấp gáp, trước mắt còn có một dòng chảy chia làm ba, cũng không biết được mỗi nhánh chảy là về phương nào.

Lâu Thất hơi cau mày, nàng hoàn toàn không quen biết nơi này, và cũng không biết con sông này là con sông gì, ở đâu, có phải còn ở trong phạm vi của Đông Thanh Quốc hay không, nếu càng trôi càng xa, cho dù nàng không muốn dùng cách này rời khỏi Trầm Sát, đoán rằng cũng buộc phải rời khỏi bằng cách này thôi.

Nhưng con sông này cũng rộng lớn phéch, dòng chảy xiết, nàng bây giờ không thể nào ngược dòng lên bờ, chỉ có thể lướt theo dòng chảy đi xuống.

Nhìn thấy ba nhánh rẽ hiện ngay trước mắt, Lâu Thất bèn quyết định không lựa chọn nữa, thuận theo chiếc ván mà trôi xuống, vào nhánh nào thì đi nhánh đó vậy.

Dưới dòng chảy xiết cấp bách, chiếc ván đó trôi vào dòng chảy bên tay trái.

Lại trôi dạt thêm một thời gian, theo dự đoán của nàng thì đại khái trôi qua nửa tiếng đồng hồ, dòng nước chảy mới chậm dần. Nghĩ chắc lúc này, cho dù Thanh Giang Ngư Vương đã đánh bại Hoa đường chủ, cũng không thể đuổi kịp nàng đâu nhỉ?

Nếu không, phải ứng phó với Đoạt Mạng Thảo, nàng cảm thấy bản thân cũng ức lắm, nàng ghét nhất là

loại vật âm tà như thế này!

Vào lúc tâm trạng của Lâu Thất hơi thả lỏng, đột nhiên dưới chân đụng phải gì, miếng ván đó đụng vào một hòn đá trôi lên từ dưới nước, một tiếng rảng rắc nứt thành mấy miếng, tuy trong khoảnh khắc đó Lâu Thất liền bay lên, nhưng vì dưới chân không có nơi để đáp, nên vẫn phải rơi tõm xuống sông.

Nàng vừa rơi xuống liền cảnh giác phòng bị, nhưng dưới nước vẫn rất bình lặng, không có loài cá ăn thịt người lúc trước từng nói. Nghĩ chắc cá ăn thịt người là của Thanh Giang Ngư Vương mang theo, chỉ mai phục ở một khu vực nước kia thôi, chứ không phải con sông này vốn dĩ có cá ăn thịt người. Nhưng cho dù như vậy, Lâu Thất vẫn cảm thấy mình thật tội nghiệp, những ngày qua, nàng không có một cuộc sống yên bình, suy đi nghĩ lại, vẫn là quãng thời gian được khóa trong hòm rương là thoải mái nhất, như vậy vẫn chưa đủ tội nghiệp sao?

Và cũng chẳng biết nàng lọt vào thế giới này có phải là thủ bút của lão đạo sĩ thối không, nếu thật sự là vậy, sau này nàng chắc chắn kiếm cơ hội tính sổ với lão! Có phải chường mắt ngày tháng tốt đẹp yên ổn của nàng không? Phải bắt nàng tới những nơi này chịu trận!

May là nàng bơi giỏi, vừa vào nước đã bơi như một con cá linh hoạt, thuận theo dòng chảy tiếp tục bơi về phía hạ lưu.

Màn đêm dần dần buông xuống, đến chiều tà. Ánh hoàng hôn màu cam lan tỏa ra, soi rọi trên mặt nước, ánh lên tia sáng chói mắt. Lâu Thất vừa mệt vừa đói, thể lực và nội lực tốt như thế nào đi nữa, cũng đâu chịu đựng nổi bơi suốt một buổi trưa, và, bơi lội đâu thể nào vận dụng nội lực mãi.

Và ngâm trong nước lâu như vậy, làn da của nàng cũng trắng và nhẵn lên, nếu ngâm tiếp thì sẽ bị tổn thương nặng.

Lâu Thất không biết chỗ mình đang bơi có phải là phương hướng mà Hoa đường chủ định bắt thuyền lái đi, nếu như vậy, nàng tương đương với việc tự tay dâng tặng mình cho người khác, nếu không, nàng không biết phía trước có gì đang chờ đợi mình, nếu là nơi hoang dã mênh mông rộng lớn, chẳng phải nàng buộc làm người hoang trong một khoảng thời gian hay sao. Nàng ghét nhất là cuộc sống như vậy, một mình sinh sống ở nơi hoang dã không giống như sự mô tả lãng mạn soái khí như trong tạp chí hiện đại đâu, nghĩ xem có rất nhiều rắc rối thú kiến, làm sao mà bảnh được cơ chứ?

Lúc này, lục địa đã xuất hiện trước mắt nàng. Trong lòng Lâu Thất nhẹ nhõm, lập tức tăng tốc bơi về phía đó. Trên bờ là một vùng đất cát mịn màng, Lâu Thất bò lên, liền nằm ngay trên đó, không hề thực nữ trình hiện dáng chữ "đại" nằm thõ thõ hờn hờn. Sắp chết tới nơi rồi, và bụng đói đến nỗi kêu rọc rọc.

Và ngay bây giờ Lâu Thất nhớ đến Trầm Sát, nàng cũng chẳng biết nhớ chàng làm cái gì, nhưng càng đói càng mệt, thì nàng càng dễ dàng nhớ đến chàng, cũng không biết lúc này chàng có đang tìm mình không?

Lâu Thất nằm trên bãi cát nửa ngày trời, nhìn ánh hoàng hôn lặn xuống dưới sông, bầu trời liền đen thui, dòng sông rộng lớn trở nên tối tăm, và dần nổi hơi sương, chẳng mấy chốc nhìn không rõ hướng đến.

Ừng ực.

Bụng vang tiếng gầm trời, Lâu Thất cười khở một tiếng, bò dậy, quay lưng, lúc này mới nhìn rõ lục địa mình đang ở. Một khu rừng, không dày đặc lắm, sau lưng khu rừng có thể thấy được những ngọn núi cao hiểm cuồn cuộn, không phải là dãy núi liên kết không rời, các ngọn núi kia kì lạ mà đẹp đẽ, nhưng rõ ràng thì chẳng có cái gì cả, loại núi này trên kia chỉ có một ít loài cây thấp trũng, không có nhiều khả năng ra quả và động vật sinh tồn.

Lúc này nàng bơi đến liền phát hiện cá ở con sông này không phong phú, có thể do dòng chảy quá xiết, những loài cá không có sống ở khu vực này. Điều này khiến ý định bắt cá lên nướng của nàng đã thất bại.

Chỉ mong khu rừng dưới chân núi màu mỡ, có thể giúp nàng không tốn nhiều sức tìm được đồ ăn.

Lâu Thất lết bước chân nặng nề đi về phía khu rừng, một cơn gió sông thoáng qua, nàng run rẩy toàn thân, nhịn không được liền hắt xì. Ngâm người trong dòng sông lạnh giá suốt một buổi chiều, nàng sợ mình sẽ bị cảm lạnh. Hơi vận động nhẹ để làm khô y phục, và mới tiếp tục lê bước vào trong khu rừng.

Vừa vào rừng núi nàng liền cảm thấy lạnh thấu xương, ở đây còn lạnh hơn so với ngâm dưới nước nữa. Tuy y phục của nàng nửa khô ráo, nhưng vẫn hơi ẩm ướt, và hơi ẩm trong khu rừng này cũng khá cao, đi vài bước, trên đỉnh đầu có không ít hạt nước nhiều xuống từ cành cây, thấm đẫm cả đầu và mặt nàng.

Và tiếp tục đi sâu vào bên trong xuất hiện sương mù, thực ra Lâu Thất không muốn đi sâu vào bên trong, nhưng ở phía ngoài nàng phát hiện không có vật gì có thể lót dạ, vì muốn no bụng, nàng chỉ có thể tiếp bước vào bên trong.

Lúc này, bụi cỏ phía trước nhúc nhích một cái, Lâu Thất nghe thấy tiếng kêu của gà rừng, trong lòng vui mừng, lập tức giơ tay bẻ một đoạn cành cây, cổ tay vung ra, bắn tia về hướng bên kia. Với nội lực hiện tại của nàng, cành cây này được ném ra, lực sát thương mạnh hơn cả phi tiêu, bên đó có vài tiếng kêu cục ta cục tác, Lâu Thất lập tức bay qua đó, phúi cỏ ra xem, một con gà rừng màu sắc rực rỡ nàng chưa từng gặp qua đang nằm ngả ở đó.

”He, coi như may xui xẻo vậy!”

Lâu Thất nói một tiếng, bèn bắt con gà lên, đáng lẽ định quay về, trở về nơi bờ sông để xử lý con gà rừng, nhưng ánh mắt nhìn lướt qua một khu nhỏ nước sáng, ngừng mắt nhìn, cách đó không xa có một đầm nước nhỏ, bên cạnh là một mảnh đất cát sỏi, cũng xem như bằng phẳng. Nàng làm biếng đi tiếp, bèn tiến về chỗ đó.

118. Chương 118

Khi xử lý con gà rừng, thực tình Lâu Thất cảm thấy dung nhan của con gà này quả thực hơi bị đỉnh, lông vũ của nó màu sắc rực rỡ, dưới đuôi còn có vài cọng lông vũ dài màu đỏ rực.

Nhưng đẹp cỡ nào đi nữa, thì không lớn bằng việc ăn cơm của hoàng đế, cho dù đây là con phượng hoàng,

thì nàng cũng tuyệt đối nướng bỏ bụng.

Đợi nàng đốt lửa, dùng gỗ làm giá nướng, sau khi xiên con gà rừng kia lên giá nướng trên đồng lửa mới động thân đi tìm một số mùi nếm gia vị tự nhiên. Không có nêm nếm, con gà rừng nướng xong chắc chắn sẽ không ngon, tuy phải đợi thêm một lát, nhưng Lâu Thất vẫn cảm thấy ăn ngon chút là một việc vô cùng quan trọng.

Tìm được một ít đồ có thể thay thế cho gia vị quay trở về, nàng để gọn con gà rừng, mùi vị thơm tho đã bay đi rất xa. Lâu Thất không thèm quan tâm nó còn nóng phồng hay không, xé ngay một cái đùi to liền nhai ngoàm ngoặm.

Chỉ là, mùi vị của con gà rừng này vẫn chưa ngon miệng giống trong trí tưởng tượng của nàng, nhưng đối với cái bụng sắp đói xủ này thì đó là món ngon tuyệt vời rồi.

Lâu Thất rất nhanh tay ăn gần hết cả con gà, mãn nguyện sờ sờ cái bụng, quyết định một lát nữa phải đi tìm chỗ qua đêm. Nhưng vào lúc này, nàng thoát chốc nghe được giọng nói của cô gái thuận theo làn gió vang tới.

”Tiểu Thái...”

Lâu Thất lập tức ngồi thẳng người, nơi này còn có người sao? Có người cư trú sao? Nàng còn tưởng đây là nơi hoang vu vắng lặng cơ.

Không lý nào, nơi này chính là nơi mà Hoa đường chủ đưa nàng tới chứ! Nếu như vậy, nàng không biết có nên khen ngợi cái vận may của mình không nữa.

Rất nhanh, có tiếp vài giọng nam truyền tới, và âm thanh của họ rời nàng càng lúc càng gần.

”Tiểu sư muội, tìm được Tiểu Thái chưa?”

”Vẫn chưa, tam sư huynh, lục sư huynh, mọi người có nhìn thấy không?”

”Tìm khắp nơi cũng không có, có khi nào Tiểu Thái chạy ra ngoài rừng không?”

Giọng nói của cô gái đó lại vang lên lần nữa: ”Chắc không đâu, Tiểu Thái đa số kiếm ăn trong khu rừng này không à, sẽ không chạy ra ngoài rừng đâu.”

Ánh mắt của Lâu Thất bất chợt đặt lên cộng lông vũ bảy màu dưới chân mình. Kiếm ăn? Tiểu Thái?

Không phải như suy nghĩ của nàng chứ!

Nàng lập tức nhanh tay đào một cái hố, vùi vàng chôn lông vũ bảy màu và xương gà toàn bộ quét vào dưới cái hố và lấp đầy lại, sau đó đắp một ít cỏ ở trên đó để ngụy trang. Và ngay lúc nàng chuẩn bị hoàn thành, âm thanh bay của vài vật áo vang tới, tiếp theo đó, mấy người xuất hiện trước mặt nàng.

Một thiếu nữ dẫn đầu trạc mười lăm sáu tuổi, mặt mày sáng ngời, thân hình mảnh mai, cực kì thanh tú. Ba thanh niên theo sau cô, lớn tuổi nhất trong đó khoảng hai mươi một hai, nhỏ nhất thì cỡ ngang tuổi nàng, đều mặc một loại bào tử vạt rộng màu xanh y hệt nhau, khuôn mặt sáng lạng.

Đây có lẽ là mấy sư huynh sư muội khi này rồi?

Lâu Thất ngược mắt, nhìn bọn họ.

Còn họ cũng đang ngạc nhiên nhìn Lâu Thất. Bởi vì sự kinh ngạc này của họ, Lâu Thất cảm thấy chắc không phải là nơi mà Hoa đường chủ dắt nàng đi đâu.

"Ê, người là ai đó?"

Thiếu nữ kia nghênh cằm lên hỏi.

Lâu Thất chỉ nhìn cô ta một lần, không lên tiếng.

"Ê, sao người lạ như vậy? Đang nói chuyện với người đó, người bị điếc sao?" Thiếu nữ đó lại la hét tiếp.

Lúc này Lâu Thất mới chậm rãi nói: "Đi ngang qua thôi."

"Đi ngang qua? Ở đây đâu có đường, từ đâu đi ngang thế?" Người thanh niên lớn tuổi nhất cau mày, đánh giá nàng.

Thiếu nữ kia lại la lên: "Khoan quan tâm cô ta có phải đi ngang không, ê, ta hỏi, người có nhìn thấy một con gà rừng vô cùng xinh đẹp không? Lông vũ trên người toàn là màu sắc rực rỡ, là giống vật rất đẹp đó!"

Trong lòng Lâu Thất bất chợt ọ một tiếng, không những nhìn thấy, mà còn ăn rồi.

Nhưng nàng đâu có bị khùng, lúc này chắc chắn không thể bán đứng bản thân mình được, liền lắc lắc đầu đáp: "Không thấy."

Thiếu nữ kia nhú mày: "Ta không tin! Nơi đây chỉ có một mình người xuất hiện, người không nhìn thấy thì ai nhìn thấy hả? Nói, có phải người đã giấu Tiểu Thái rồi không? Có phải người thấy Tiểu Thái xinh đẹp?"

Cái con gà rừng đó đích thật xinh đẹp, nhưng xinh đẹp cỡ nào thì cũng chỉ là con gà rừng thôi mà, có thể khiến nàng no bụng thì đã công đức vô lượng rồi.

”Cái gì mà Tiểu Thái Đại Thái ở đây, ta không biết, không thấy qua.” Lâu Thất rất mặt dày phủ nhận mọi thứ, không hề cảm thấy bản thân mặt dày, và giở trò đánh đá.

”Mùi vị gì vậy?” Đột nhiên thiếu niên kia ngửi ngửi, sau đó nhìn sang đồng lửa, trên đồng lửa còn có giá nướng được dưng đơn giản khi này. Hắn đi qua đó, đặt mũi lên hít thử thanh ngang của cái giá, sắc mặt hơi thay đổi, quay đầu nói với thiếu nữ: ”Có mùi thơm của thịt nướng!”

Thiếu nữ đột nhiên thay đổi sắc mặt khó coi, giận dữ liếc sang Lâu Thất: ”Có phải ngươi đã giết Tiểu Thái của ta không?”

”Ai mà biết Tiểu Thái gì của ngươi chứ, ta không hề biết!” Lâu Thất kiên quyết phủ nhận tới cùng.

”Vậy khi này ngươi ở đây nướng thịt gì?”

”Nướng cá mà, cá ta bắt ở bên bờ sông, sao nào, cá là của nhà bọn ngươi hay sao, không thể ăn sao?”

”Tam sư huynh, ta cảm thấy người phụ nữ này không đáng tin, mình bắt lấy nó đi, nhất định nó biết được tung tích của Tiểu Thái!” Thiếu nữ tiếp tục nói.

”Bắt ta, lấy tư cách gì?” Lâu Thất hơi ngược đầu.

”Lấy tư cách đây là địa bàn Vân Phong Sơn Trang của bọn ta, còn ngươi là kẻ xâm nhập!” Thiếu nữ đó xẹt một tiếng rút kiếm ra, một kiếm chĩa về phía mi giữa của nàng.

Vân Phong Sơn Trang?

Lâu Thất ngạc nhiên mở to mắt, không vì lý do gì, bởi vì tin tức mà lão đạo sĩ thối cho nàng, trong đó có một người hiền lành, ghi chú được đến từ Vân Phong Sơn Trang.

Và, lúc đó lão đạo sĩ thối còn nói với nàng, nếu có cơ hội thì đến gặp gỡ thăm nom người đó thử. Và khi nhắc đến Vân Phong Sơn Trang, nàng đột nhiên nhớ ra, lúc đó tâm trạng của nàng còn nghĩ là, đây là con người mà lão ta tưởng tượng từ đâu, nàng đi gặp bằng cách nào?

Bây giờ nhớ lại, lúc đó lão đạo sĩ thối muốn đưa nàng vào thế giới này chẳng, vậy thì nói ra, lão đạo sĩ thối canh từ khi nàng còn nhỏ đã bắt đầu chuẩn bị cho vụ việc này, và còn vì nó kiên trì mười mấy năm.

Rốt cuộc lão muốn làm gì?

”Là Vân Phong Sơn Trang nào vậy?”

Nàng không nhận được hỏi.

Thiếu nữ đó phần nộ liếc: ”Trong thiên hạ chỉ có một Vân Phong Sơn Trang, cái gì gọi là Vân Phong Sơn Trang nào?”

Nghe cô ta nói như vậy, Lâu Thất liền yên tâm, vậy thì không sợ nhầm lẫn chỗ đi. Nếu đã vô tình tới được Vân Phong Sơn Trang, vậy sao đi nữa nàng cũng phải đi một chuyến, vì người mà lão đạo sĩ thối nhắc tới. Hoa Vu Tồn đã chuẩn xác, vậy thì người đó của Vân Phong Sơn Trang chắc cũng sẽ đúng thôi. Cho nên khi mấy sư huynh sư muội này muốn bắt nàng về đó, Lâu Thất không có chút kháng cự nào cả bèn đi theo bọn họ.

Xuyên qua một khu rừng lớn, trước mắt mênh mông rộng rãi. Bãi cỏ bát ngát, dưới ánh trăng gọn sóng màu bạc, những cây bên bờ suối rất đẹp đẽ, và các khu rừng dưới ngọn núi.

Nói là sơn trang, rõ ràng đó là quy mô của một mô hình nông thôn rồi.

Đường như đến đây, sương hơi cũng tan biến không ít, ánh trăng càng trở nên trong trẻo, giống như một ánh sáng màu bạc. Kiến trúc nhìn từ đây toàn là ngói xám gạch trắng, mái nhọn hiên nghiêng, xứng với ngọn núi kì vĩ cao to, giống như một cái thôn nào đó bị lãng quên.

Hai hình bóng lướt ngang trước mặt bọn họ, bay nhanh trên mái ngói, vạt áo bay phấp phới, cảm giác không được chân thực.

Thiếu nữ la lên: ”Vân Lạc, Vân Phi, bọn người lại quây phá, sư phụ của bọn người trở về rồi!”

Hai thiếu niên kia sững người lại, dưới chân không chú ý, suýt chút nữa té từ trên nóc nhà xuống, phong cảnh tiêu sái khoan thai đột nhiên bị phá vỡ, cảnh tượng có chút sai sai, thiếu nữ cười phì một tiếng.

Thanh niên lớn tuổi nhất vỗ vỗ đầu của cô: ”Tiểu sư muội, người lại nghịch ngợm nữa rồi.”

Thiếu nữ le le lưỡi, sau đó thấy Lâu Thất đang nhìn qua, liền làm mặt nghiêm túc, kiểm trong tay lại chìa trước mặt nàng: ”Nhìn cái gì mà nhìn? Ta nói cho người biết, nếu ta biết người thực sự đã ăn thịt Tiểu Thái, chắc chắn ta sẽ giết người!”

Lâu Thất không thèm đếm xỉa cô ta, nghiêng mặt hỏi người thanh niên lớn tuổi nhất, và cũng là tam sư huynh trong miệng của thiếu nữ: ”Hôm nay nhốt ta ở đâu?”

Tam sư huynh kia sững người, vẫn chưa bao giờ gặp qua người chủ động hỏi mình bị nhốt ở nơi nào như nàng. Nhưng mà, Vân Phong Sơn Trang của bọn họ đích thật rất ít người ngoài lọt vào trong này.

”Vậy thì nhốt cô ta vào ổ côn trùng!”

Thiếu nữ kia ác độc nói: ”Để xem cô ta có khai Tiểu Thái đang ở đâu không.”

”Ổ côn trùng? Tiểu sư muội người nói thật hay sao?” Vị lục sư huynh kia có chút ngập ngừng hỏi: ”Ổ côn trùng là nơi ở của Nhị Trang Chủ, ông ta không đồng ý, chúng ta không dám đem người tới đó đâu.”

”Lục sư huynh, ta đi qua kia hỏi nhị thúc liền!” Thiếu nữ chạy về trước vài bước, và quay đầu nói: ”Các người phải trông chừng cô ta cho tốt nhé, ta trông cô ta không có được ngoan ngoãn lắm đâu, nói không chừng sẽ chạy trốn đó!”

”Tiểu sư muội người thật biết nói đùa, có tam sư huynh ở đây, cô ta chạy thoát sao?” Thanh niên trẻ tuổi nhất cười.

”Vân Thông ta cảnh cáo người, người là tiểu sư đệ, phải gọi ta là tiểu sư tỷ!”

”Được rồi, người nhỏ hơn ta, vậy thì là tiểu sư muội!”

Thấy hai người lại sắp sửa gây nhau, tam sư huynh lập tức phải tay nói: ”Được rồi được rồi, hai người suốt ngày cãi nhau vì chuyện này, có mệt không vậy? Tiểu sư muội muốn đi thì đi nhanh nào, nếu không thì ta dắt người đến chỗ của nhị sư tỷ, người biết đó, nhị sư tỷ thăm vấn người cũng có chút tay nghề đó.”

Thiếu nữ gật gật đầu cười nói: ”Được được được, vậy thì đưa tới chỗ của Vân Diệu sư tỷ trước, đợi hỏi xong nhị thúc xem có cho mượn ổ côn trùng không mới tính tiếp.”

Thiếu nữ chạy đi, tam sư huynh quay đầu lại, nhưng thấy Lâu Thất sắc mặt bình tĩnh, cho dù nghe thấy chuyện thăm vấn người và ổ côn trùng, hình như nàng chẳng hề quan tâm đến nó.

Trên đường dắt nàng tới chỗ ở của Vân Diệu, nàng cũng chỉ nhìn xung quanh, thậm chí là ánh mắt thờ ơ, không hề mở miệng hỏi hấn về vấn đề gì hoặc cầu xin tha tội.

Đợi bọn họ đi vào một nơi ở tĩnh tế thanh bình, Lâu Thất bèn nhìn thấy một nữ tử đang ngồi trong vườn hoa cúi đầu yên tĩnh thêu một bức tranh Xuân Yến Đờ trên khung thêu.

Đây là người trong miệng của anh ta nói, nhị sư tỷ thăm vấn người rất có tay nghề đây sao?

Nhưng đợi đến khi Vân Diệu ngược đầu lên, Lâu Thất quả nhiên nhìn thấy một khuôn mặt hơi bị chua ngoa.

”Tam sư đệ, lục sư đệ, tiểu sư đệ, sao mọi người dắt người ngoài vào trong Vân Phong Sơn Trang vậy?” Vân Diệu cau mày, khi nhìn thấy mặt của Lâu Thất liền sững người.

119. Chương 119

Lâu Thất nhìn việc xảy ra ngoài ý muốn của mình, nàng không hiểu như vậy là có ý gì nhưng ánh mắt cuối cùng của nàng sau khi nhìn thấy biểu cảm vui sướng trên nỗi đau của người khác của tiểu sư đệ đường như nàng cũng đã ngộ ra được đôi chút, tóm lại là, nhất định nàng đã phạm phải điều cấm kỵ gì đó của nhị tỷ Vân Diệu hoặc giả là mối thù hận.

”Trông xinh đẹp lắm mà.” Một câu nói lạnh nhạt của Vân Diệu cũng đủ để khiến Lâu Thất hoàn toàn hiểu ra, dám có ngoại hình xinh đẹp là trở ngại cho cô ta sao?

Nàng đứng thẳng lưng ngẩng cao đầu, biểu cảm vô cùng không biết liêm sỉ đáp lại cô ta: ”Cám ơn người đã quá khen, ta đẹp từ lúc đẻ ra cho tới giờ, ta cảm thấy cũng bất lực lắm chứ.”

”Phụt!”

Lục sư huynh cười phì ra một tiếng, rồi hắt lại nhìn sang sắc mặt của nhị tỷ ngay tức tắc trở nên tối sầm lại liền vội vã im bặt. Nhưng câu nói đó của Lâu Thất cùng biểu cảm huyên hoang đó của nàng đúng là gợi đòn mà.

Vân Diệu lạnh nhạt hừ một tiếng, chẳng thèm quan tâm tới nàng nữa, cô ta quay sang hỏi tam sư huynh: ”Tam sư huynh, ả này từ đâu tới vậy? Huynh đưa đến chỗ muội làm gì?”

”Ta nhìn thấy cô ta ở bên ngoài rừng, tiểu sư muội nghi ngờ cô ta ăn thịt Tiểu Thái, muội ấy nói là phải bắt cô ta lại.”

”Dám ăn mất Tiểu Thái của tiểu sư muội sao? Cái gan chó này to thật đấy...”

”Mồm chó quả đúng là không phun ra được ngà voi, người thì làm gì có gan chó.” Lâu Thất lại đáp lại một tiếng, lần này tiểu sư đệ không nhịn được muốn cười.

”Nếu đã là kẻ tội đồ thì đừng có cổ mà khua môi múa mép nữa.” Vân Diệu liếc sang sư muội một cái: ”Vậy tiểu sư muội thấy sao?”

”Tiểu sư muội đi hỏi nhị sư thúc xem có thể mượn ổ côn trùng của người hay không.”

Vân Diệu vừa nghe xong ánh mắt ngay lập tức phát sáng: ”Ổ côn trùng, ổ côn trùng được lắm! Nghe nói ổ côn trùng của nhị sư thúc lâu lắm không thấy người sống xuống đó rồi, người nhất định sẽ đồng ý, mau đưa cô ta tới Thủy Vụ Phong!”

Thủy Vụ Phong?

Vừa nghe tới cái tên này, đáy mắt Lâu Thất ánh lên một tia tăm tối. Hoá ra, ổ côn trùng mà bọn họ nói tới chính là ở Thuỷ Vụ Phong sao? Vậy thì hay lắm, đối với nàng mà nói thì đó là nơi đi nát cả hài sắt cũng không mò ra được, lần này có được lại chẳng tốn chút không sức nào!

Chỉ là không biết người đó có nguyên cớ nàng rời khỏi hay không mà thôi!

Ngay lập tức, tiểu sư muội đó bèn chạy tới, quả nhiên đúng như Vân Diệu nói, nhị sư thúc của họ nghe nói có người bị nhốt vào trong ổ côn trùng liền vô cùng hoan hỉ, nhị sư thúc còn giục bọn họ mau chóng đưa người đến, làm gì có chuyện không đồng ý cơ chứ.

Còn Lâu Thất lại khá là phối hợp với bọn họ, nói đi là đi, nàng vốn dĩ chẳng cần bọn họ đẩy và cũng không cần bọn họ phải lôi đi, vô cùng ngoan ngoãn tựa như một muội muội bé nhỏ theo bọn họ đi chơi chứ không phải là tù nhân vậy.

Bọn họ đều cảm thấy vô cùng kỳ lạ nhưng nghĩ mãi không ra rốt cuộc chỗ nào có vấn đề, tiểu sư muội bèn ra vẻ khinh thường mắng một câu đồ thần kinh.

Thuỷ Vụ Phong là một dốc núi dựng đứng cao nhất tại nơi này, đi tới nửa sườn núi bọn họ đều phải dùng tới khinh công, Lâu Thất lại chớp chớp mắt ra cái vẻ vô tội: "Ta mà có khinh công giỏi như vậy đã chẳng bị kẻ khác hại tới mức tới nỗi rơi xuống sông trôi dạt tới chỗ này rồi."

Bọn Vân Diệu hoàn toàn không nhìn ra nỗi nội lực của nàng, nếu Lâu Thất đã muốn giấu đi thì ngay đến cả Trầm Sát cũng chẳng nhìn ra được, huống chi là bọn họ. Trong mắt bọn họ, nàng quả thực chính là một nữ tử yếu đuối chẳng biết gì về võ công.

Vân Diệu hừ một tiếng, cô ta tóm lấy cánh tay nàng rồi kéo nàng cùng bay lên núi.

"Vân Diệu cô nương, cô nương trông xinh đẹp thật đấy, khinh công cũng giỏi nữa, có điều đừng bay nhanh quá nhé, bay nhanh quá những ngọn gió kia sẽ thổi vào mặt cô làm nhăn hết cả lại đấy, vốn dĩ da mặt cô cũng cũng có hơi chảy sệ rồi..."

"Người nói cái gì! Vân Diệu bị nàng chọc cho tức tới mức nổi trận lôi đình, ngay lập tức hét lớn lên phát tiết ra một hơi, xem chút nữa thì phá công khiến hai người bọn họ cùng rơi xuống. "Đồ tiện nhân nhà người, người nói ai da dễ chảy sệ!"

"Sao vậy, sự thật mắt long thì không được nói à? Cô đừng giận mà, cô mà nổi giận thì nếp nhăn ở mắt lộ hết ra đó, có điều, nói thật lòng nhé, Vân Diệu cô nương đã đến ba mươi tuổi chưa vậy?" Lâu Thất chớp chớp đôi mắt to tỏ ra vô cùng vô tội.

"Ba mươi!" Vân Diệu suýt chút nữa thì thổ huyết, cô ta mới hai mươi ba, là hai mươi ba tuổi! Chứ không phải ba mươi hai!

Dung mạo già dặn, lại trông không xinh đẹp là nỗi đau đớn vĩnh viễn trong lòng cô ta ở kiếp này.

Lâu Thắt là ai chứ, từ đầu nàng đã hiểu được điều này trong vài câu đối thoại với bọn họ trước đó, vì vậy mà suốt cả đoạn đường nàng đều cố ý nói về chủ đề này, cuối cùng đã chọc được cho Vân Diệu tức tới mức không nhịn nổi được nữa, ra tay một chưởng thật mạnh đập vào nàng.

Lâu Thắt kinh hãi hét lên một tiếng, thân người nàng rơi thẳng xuống dưới vách núi. Tam sư huynh và lục sư huynh nhìn thấy liền muốn bay tới tóm lấy nàng nhưng tốc độ rơi của nàng còn nhanh hơn cả tưởng tượng của họ, bọn họ thậm chí không kịp tóm lấy nàng.

Nơi này được đặt tên là Thủy Vụ Sơn bởi trên vách núi có sương nước vô cùng ẩm ướt tích tụ quanh niên, vào đêm trăng sáng từ trên đỉnh núi nhìn xuống, sương nước trông mờ mờ lung lung như mộng ảo, đẹp tới mức phi thực, nhưng nó cũng ngằm chứa đựng nguy hiểm, bởi vách núi dựng đứng cheo leo chỉ có một con đường thẳng đứng để đi lên, chỉ cần rơi xuống đó thì rất có khả năng là sẽ rơi xuống đỉnh núi.

Bọn họ vốn dĩ tưởng rằng ở trong trường hợp này, kể cả Lâu Thắt không cảm thấy sợ hãi thì cũng nên cẩn thận mới đúng, ai ngờ đầu nàng lại còn cố ý chọc tức Vân Diệu suốt cả quãng đường, cuối cùng khiến cô ta tức tới mức phải ra tay, khiến bản thân nàng mất đi tính mạng.

"Lẽ nào cô ta cố tình muốn tìm đến cái chết sao?" Quay đầu nhìn mảng sương nước mờ mịt, hoàn toàn không thấy được tình hình phía dưới, tiểu sư muội ngây ra hỏi.

"Chứ còn sao nữa, hành vi như vậy rõ ràng là chán sống rồi mà."

"Thật đáng tiếc cho một nữ tử dung mạo xinh đẹp như vậy..." Lục sư huynh khẽ nói, nhưng khi nhìn thấy nhị sư tỷ tức tới quay mặt sang thì ngay lập tức nuốt luôn câu nói xuống.

Nhị sư tỷ của bọn họ kể từ khi người thương của mình bỏ cô đi vì một cô gái xinh đẹp thì cô ta vô cùng căm ghét những nữ tử xinh đẹp, đặc biệt là những mỹ nhân mười tám tuổi.

"Chết thì cũng chết rồi, đáng tiếc cho ổ côn trùng của nhị sư thúc phí mất một kẻ còn sống!" Vân Diệu nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nhưng vậy cũng là quá dễ dàng cho ả rồi, ngã chết như vậy còn sung sướng hơn là phải tới ổ côn trùng."

Một mạng người trong mắt cô ta lại nhẹ bằng như vậy, chết thì cũng chết rồi.

Thế nhân đều nói người của Vân Phong sơn trang nhìn kiểu gì cũng đều là những người lương thiện nhưng thực chất đều là một đám động vật máu lạnh, xem ra điều này là không sai.

Mười ngón tay của Lâu Thắt bấu chặt vào vách núi, cả người nàng tựa như một con bích hổ dấn vào vách núi, nàng nghe thấy cuộc đối thoại bên trên không kìm nổi nhếch mép cười nhạt. Tất nhiên nàng không thích đi tới ổ côn trùng rồi, nhưng bảo nàng rơi từ vực cao vạn trượng xuống ngã chết thì nàng cũng lại

chẳng có chút nhả hứng nào cả! Chẳng qua nàng chỉ muốn tìm cơ hội thoát thân mà thôi. May mà nàng sau khi dung hợp với Thạch Túy nghìn năm nên công phu đã tăng lên rất nhiều, tuy không có Phá Sát trong tay nhưng chỉ cần nàng vận nội công vào ngón tay thì mười ngón tay nàng sẽ trở nên cứng rắn như thép, trong chớp mắt hoàn toàn có thể bám được vào vách núi.

Dĩ nhiên điều này cũng đòi hỏi nàng phải có dũng khí cùng sự gan dạ và hiểu biết cao siêu, không phải ai cũng có thể làm được. Việc này cũng nhờ vào nàng đã có kinh nghiệm từ việc nhảy dù và nhảy bungee vô số lần ở kiếp trước, trước đây nàng rất thích chơi mấy trò chơi mạo hiểm như vậy, càng mạo hiểm càng kích thích.

Đợi đến khi bọn họ xuống núi thì Lâu Thất mới trèo lên trên, nàng nhìn đỉnh núi hơi chau mày. Lão đạo sĩ thối đó nói, người đó bị nhốt ở trong một cái động bí mật tại trên ngọn Thuỷ Vụ Phong của Vân Phong sơn trang, nhưng bây giờ nàng cũng chẳng biết được thời gian mà lão đạo sĩ thối đó nói đã qua từ bao giờ rồi, dù gì thì bức vẽ mà lão vẽ cũng chỉ là một bức hoạ vô cùng đơn giản, tuổi tác cũng có khả năng chênh lệch tới tận mười tuổi, dáng vẽ của Hoa Vu Tồn thì nàng còn có thể nhận ra nhưng chưa chắc rằng người mà lão đạo sĩ thối đó vẽ là chàng bây giờ. Cái người mà ở Vân Phong sơn trang cũng vậy, không biết liệu ông ta có còn bị nhốt tại nơi này nữa không.

Nàng thi triển khinh công bay lên trên núi, thân hình trong sương khí tựa như tàn ảnh.

Công phu của Lâu Thất hiện giờ đã vượt bậc hơn hẳn so với trước đây.

Ngọn Thuỷ Vụ Phong này quả thật cheo leo, mà cũng bởi nó quanh năm đều có sương mù, lại ẩm ướt, con đường nhỏ cũng không thường xuyên có người qua lại, đoạn phía dưới thì còn dễ đi, đoạn hướng lên trên đỉnh núi thì mọc đầy rêu xanh, kể cả thi thoảng lỡ chân dẫm vào cũng có thể bị trượt ngã xuống. Nếu không phải công lực của nàng đã tăng mạnh thì lên trên đỉnh núi này cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Lên tới đỉnh núi, nàng giương mắt nhìn bốn phía, đỉnh núi nhô thẳng lên giữa biển mây, ánh trăng tuy sáng rõ vô cùng nhưng mây mù như biển, hoàn toàn không thể nhìn được phong cảnh bên dưới vực, đứng tại nơi này nàng có một cảm giác cô độc quanh hiu khó có thể nói lên bằng lời.

Cái động bí mật kia rốt cuộc là ở đâu?

Lâu Thất đứng trên đỉnh núi bắt đầu tìm kiếm tỉ mỉ, nơi đây có rất nhiều loại hoa mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy đang nở rộ, mỗi một đoá hoa đều vô cùng rực rỡ nổi bật, từng trận gió núi thổi vù vù bên tai. Khi nàng đi lên hoàn toàn không nhìn thấy cái gọi là ổ côn trùng, có thể nó không nằm trên đỉnh núi, bởi đoạn đường đi lên đỉnh núi dường như đã từ rất nhiều năm nay không ai lui tới.

Trên đỉnh núi đến tiếng kêu của côn trùng cũng không nghe thấy, hoàn toàn chỉ có tiếng gió rít lên. Lâu Thất thử ngồi khoanh chân xuống, nhắm mắt lại, tai cố nghe thật tỉ mỉ, nàng thử xem liệu có thể nghe được thấy hơi thở của con người không, nhưng kết quả vẫn là không. Ất hẳn cái động bí mật đó chắc sẽ nằm ở phần rất sâu trong lòng núi, vì vậy mà bị ngăn cách hoàn toàn mọi tiếng động. Nếu như vậy thì nàng chỉ đành tìm lối vào mà thôi.

Thế nhưng Lâu Thất tìm gần hai canh giờ nhưng vẫn không có một manh mối gì.

Con gà lúc trước mà nàng ăn cũng tiêu hoá gần hết rồi, có điều may mà khi nàng tìm ổ động vẫn luôn vận động nên người đỡ mệt mỏi, vì vậy mà tuy buổi chiều bị ngâm dưới sông cả buổi nhưng cũng không bị cảm lạnh.

Trên đỉnh núi này không có cây quả dại gì, cũng chẳng có động vật, nàng muốn tìm cái ăn cũng chẳng có. Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy nàng cũng cảm thấy không cam lòng, nếu đã đến được nơi này mà tay không ra về thì chẳng phải là phong cách của nàng.

May mà trăng lên cao tít nên ánh trăng lại càng sáng rõ, chiếu rọi xuống mọi thứ ở trên đỉnh núi trở nên rõ mồn một. Bầu trời ở thế giới này trong sạch hơn hiện đại nhiều, bầu khí quyển và bầu không khí đều vô cùng sạch sẽ, đến ngay cả ánh trăng cũng sáng vành vạnh, sáng hơn thế giới hiện đại nhiều lắm! Chả trách mà mấy thi nhân cổ đại có thể làm ra những bài thơ có liên quan đến sắc trăng, đêm trăng hay đến như vậy, nếu như với cái sắc trăng ở thời hiện đại thì thật khó để người ta có hứng mà làm thơ.

Nàng quyết định sẽ nghỉ ngơi một lúc rồi sẽ tìm tiếp, bởi đã quá mệt nên nàng còn chẳng thiết tìm một chỗ mà nghỉ, nàng ngồi phịch xuống ngay tại chỗ, cánh tay nàng đụng phải một khóm hoa rất kỳ lạ, trên cành hoa đó nở những bông hoa màu hồng cực kỳ to, thế nhưng ở dưới cánh hoa lại kết thành từng viên một tựa như trái anh đào nhỏ vậy, màu đỏ mọng, lớp biểu bì trong suốt, trông vô cùng mọng nước.

Lâu Thất không kiềm được ghé sát qua đó, nàng ngửi được mùi hương ngọt ngào thơm mát của hoa quả.

Nàng không nén được sự hứng khởi, lẽ nào cái này ăn được sao?

Nàng hái một trái, cảm giác loại quả này rất nhiều thịt, ở đây cả một khóm to dùng cơ mà, vài quả không đủ thì có thể ăn cả nắm to, một nắm to mà vẫn không đủ thì diệt sạch tất cả!

Dù sao thì nàng cũng chẳng sợ độc, chỉ cần thứ này có thể lấp đầy cái dạ dày của nàng là được.

Một Lâu Thất chẳng ngại trước tất cả các loại độc vốn dĩ chẳng thèm nghĩ đến độc tính của nó, nàng nhét thẳng loại quả đó vào trong mồm cắn một cái, nước quả phun ra tràn trề, lấp đầy cả cổ họng của nàng, không ngờ nó lại ngọt thanh đến như vậy!

Lần đầu tiên Lâu Thất cảm thấy những cái khổ sở lúc trước phải chịu là đáng lắm, nó khiến nàng lúc này chẳng sợ bất cứ loại độc nào!

120. Chương 120

Mà cái loại quả này thịt ngập ngụa, cảm giác ăn vào giống như quả anh đào vậy. Bụng nàng còn đang đói sao mà có thể ngừng lại được chứ, nàng hái luôn cả chùm to chén sạch trong một nốt nhạc.

Cái thứ này quả thật là giống hoa quả, nó cũng có thể lấp đầy cái dạ dày, đã vậy còn giải khát. Lâu Thất

ngủ ngơi thêm một lúc nữa, khi nàng đang chuẩn bị đi tìm cái hang bí mật kia thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng hát khe khẽ vang vọng lúc ẩn lúc hiện bên tai. Bởi nó thực sự quá khe quá xa quá mơ hồ nên nàng chỉ có thể nghe ra được một câu trong đó, "hà nhân thức anh hùng... vì lưu huyết nhiễm mặc hương khóc loạn chùng..."

Ngay lập tức nàng nằm bò trên đất, ghé sát tai nghe xuống lòng đất, cố gắng nghe tỉ mỉ từng chữ một. Nhưng bài hát đó lại chẳng cất lên nữa, đúng vào lúc nàng đang định ngồi dậy thì bỗng nghe thấy một âm thanh vô cùng rõ ràng truyền từ một nơi xa xăm vọng tới tai nàng.

"Kẻ nào tới đây?"

Lâu Thất lập tức cảm thấy bất ngờ, lẽ nào lời này là đang nói với nàng sao?

Nàng tức khắc bật dậy, tiếng nói đó lại mệnh mang than lên: "Bao nhiêu năm nay chẳng có một bóng người nào đặt chân tới đây, là một tiểu cô nương sao?" Âm thanh đó lại bắt đầu cất lên tựa như đang trò chuyện bên tai nàng, nàng nghe rõ mồn một. Nàng cũng có thể nghe ra được rằng giọng nói này kèm theo cả tiếng vọng khe khẽ, có lẽ nó được phát ra từ một cái động rộng rãi nào đó cách nàng một khoảng cách khá xa.

"Người có phải là Khổng Tu tiên bối không?" Lâu Thất lên tiếng hỏi.

"Ta chính là Khổng Tu." Nam nhân đó dường như cảm thấy hơi ngỡ ngàng, người đó ngập ngừng lại một lúc rồi nói: "Sao tiểu cô nương người lại biết được tên của ta?"

"Vị trí cụ thể của tiên bối hiện nay đang ở đâu? Ta có thể tới đó không?"

"Ừm, tiểu cô nương chỉ cần đi một vòng theo bát quái là có thể nhìn thấy lối vào."

Lâu Thất bỗng chốc sững lại, nàng hoàn toàn không nhìn ra nơi này lại có cả một trận pháp! Xem ra người bố trận vô cùng lợi hại, thậm chí còn có thể nói rằng trình độ về phương diện trận pháp của người đó còn cao hơn cả lão đạo sĩ thối kia một bậc. Nhưng sau khi nàng được Khổng Tu chỉ điểm thì mọi chuyện trở nên vô cùng dễ dàng, nàng đi một vòng xong cảnh tượng trước mắt đột ngột thay đổi, một cửa động được xây bằng đá xuất hiện trước mắt.

Mà ngay tại cổng động này mọc lên một loại hoa chính là có loại quả mà lúc trước nàng đã ăn, một khóm hoa rất to, nó tựa như một tấm thảm màu hồng vậy. Lâu Thất chẳng hề do dự mà bước thẳng vào bên trong.

Sơn động gấp gheh trùng trùng, lúc tiến lúc lùi, động sâu khó mà lường nổi. Lâu Thất càng đi vào trong lại càng cảm thấy bất ngờ, khoảng cách xa xôi nhường này mà Khổng Tu vẫn có thể xác định chuẩn xác được vị trí của nàng và truyền giọng tới tai nàng, điều thấy thấy rõ được rằng nội lực của vị tiên bối này vô cùng thâm hậu, dẫu rằng nàng lúc trước đã uống vào Thạch Tuỷ nghìn năm cũng khó mà so sánh được với ông ta.

Nhưng mà với võ công thượng thừa như vậy tại sao ông ta lại cam chịu bị giam giữ ở đây mà không ra ngoài? Trận pháp của cổng động ông ta cũng nắm rõ, muốn thoát ra ngoài e là cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn.

Nàng lại đi thêm một trận nữa, ánh sáng của mặt trăng không chiếu được tới tận đây nhưng bích động vẫn có vài vật phát ra ánh sáng dịu nhẹ, đưa tay ra sờ vào cũng bị dính một chút bột màu bạc, không rõ đó là vật chất gì nhưng nhờ vào thứ này mà động không tối tăm đến nỗi đưa tay ra cũng không nhìn thấy năm ngón tay, ít nhất thì nàng vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng lơ mơ.

Trong động có chút hơi khí ẩm ướt bởi dù gì thì độ ẩm bên ngoài cũng cao như vậy cơ mà, hướng hồ là nơi này. Lâu Thất đi tới hai ngã rẽ, nàng vừa dừng chân lại thì giọng nói của Khổng Tu kịp thời vang lên: "Tiểu cô nương hãy đi về bên trái."

Lâu Thất nghe theo lời của người bèn đi về bên trái, nàng đi được một đoạn không xa bèn tới điểm cuối cùng của sơn động này. Nàng vốn dĩ tưởng rằng đôi tay của Khổng Tu tiền bối bị khoá bởi sợi dây xích bằng sắt hoặc chân ông không thể di chuyển ra được khỏi động mà thôi, nhưng nàng nghĩ tới nội lực thâm hậu của ông lại cảm thấy việc mở khoá xích chẳng có gì là khó, thế mà khi nàng tận mắt chứng kiến cảnh tượng trước mắt ngay lập tức sững người lại.

Ở phía trên bên trái có một lỗ hổng nhỏ, nơi này có một chút ánh trăng chiếu vào, chỗ này còn sáng sủa hơn một chút so với những nơi mà nàng đi qua.

Thế nhưng ngay tại phương hướng đối diện với nàng, ngay chính giữa một viên thạch bích khổng lồ dường như đang chôn một nam nhân ở đó vậy, nói chính xác hơn thì cả thân thể của nam nhân đó đều đang ở trong thạch bích, chỉ có ba lỗ hổng để lộ ra đầu và hai cánh tay của người đó! Trên đỉnh đầu của nam nhân này là một chùm dây mây rủ xuống, trên đó kết thành rất nhiều những trái quả màu đỏ, tay của người đó chỉ vừa đủ để hái những trái quả đó bỏ vào mồm, nhưng muốn di chuyển nhiều hơn nữa ví như ngồi xuống hay nằm xuống là điều hoàn toàn không thể, cả cơ thể dường như bị cố định lại ở đó.

Viên thạch bích đó trông có vẻ khá là dày, tay của nam nhân này có thể duỗi ra cùng lắm cũng chỉ là phần khuỷu tay. Tại sao nam nhân này nhìn vào lại hoàn toàn không thể đoán nổi tuổi tác của người chứ? Da dẻ trắng trẻo nhưng lại có một vài sợi tóc rối che mất nửa khuôn mặt của người, tướng mạo cũng không nhìn được rõ. Đôi cánh tay lộ ra ngoài gầy guộc, dường như chỉ là da bọc xương, chỉ có thể nhìn ra ngón tay rất dài.

Lão đạo sĩ thối đó trước giờ chưa từng nhắc tới việc Khổng Tu bị nhốt ở trong cái động này bằng cách thức như vậy! Có lẽ là đến ngay cả lão đạo sĩ thối cũng không biết rõ được tình trạng thực tế, lão chỉ từng nói với nàng là Khổng Tu là một người vô cùng giữ chữ tín, năm đó lão giúp Khổng Tu một việc, vốn ngỡ rằng hai người có thể trở thành bằng hữu nhưng Khổng Tu lại nói rằng phải trở về sư môn, từ đó họ chẳng gặp lại nhau lần nào nữa. Sau này nàng nghe nói Khổng Tu sau khi quay về, người của Vân Phong sơn trang cho rằng ông đã phản bội lại sơn trang nên đã bắt nhốt ông lại.

Lão đạo sĩ thối nói rằng lão ta cũng từng nhờ người tới hỏi thăm về tình hình của Khổng Tu, Khổng Tu đưa một bức thư hồi âm cho người đó, trong thư viết rằng bản thân mình đang bị nhốt tại đỉnh núi của Thủy Vụ Phong nhưng ông thấy là nơi này hoàn cảnh không tồi, ông lại lấy lý do đang luyện công tới thời khắc quan trọng nên không thể lơ là, vì vậy mà tạm thời sẽ không rời khỏi đây.

Cách nói như này mà lão đạo sĩ thối kia lại tin được.

Khổng Tu hoá ra lại bị giam giữ tại nơi đây bởi cách thức tàn nhẫn nhường này! Nếu nói ông bị nhốt tận mấy năm ở đây, vậy thì mấy cái nhu cầu sinh lý cá nhân tạm không nói, chắc chắn đã loạn rồi, còn cả các loại cơ năng khác của cơ thể liệu còn ổn không? Bị khảm như vậy trong cái thạch bích này, không thể động đây không thể đi lại không thể ngủ, cơ bản là không thể có bất kỳ động tác nào khác, nếu là người bình thường thì đã phát điên từ lâu rồi. Ông cũng đâu phải là Tôn Ngộ Không bị đè dưới Hoa Quả Sơn. Thêm vào đó, chỉ dựa vào mấy trái quả dại trên mọc trên đầu kia liệu có thể chống đỡ được bao lâu? Đây là một sự tuyệt vọng tới mức nào cơ chứ.

Thế nhưng ngữ khí ông nói ban nãy lại bình thản như vậy, từng câu từng chữ rõ ràng rành mạch, vốn dĩ không thể nghe ra được có bất kỳ điều gì không thoả đáng.

”Tiểu cô nương người tên gì vậy?” Khổng Tu ngẩng đầu lên nhìn nàng, ông lại còn nở một nụ cười.

”Ta tên Lâu Thất.”

”Người không phải họ Vân sao? Người không phải là người chả Vân Phong sơn trang sao?” Khổng Tu có chút bất ngờ.

Lâu Thất lắc lắc đầu, nàng tiến lại gần hơn một chút, lúc này nàng mới quan sát rõ được tướng mạo của ông. Điều khiến nàng hoàn toàn bị bất ngờ chính là, Khổng Tu lại là một nam tử có dung mạo tuấn tú mỹ miều, nhìn như vậy xem ra mới không quá ba mươi sáu ba mươi bảy, đôi mắt đó trong bất tịa hồ băng của núi tuyết, đôi mắt đó còn đẹp hơn nhiều tiểu cô nương khác.

Rõ ràng lão đạo sĩ thối từng nói rằng Khổng Tu là một trong những bằng hữu hiếm hoi của lão ta, tuổi tác họ tương đương nhau... Lão đạo sĩ thối đã năm mươi mấy rồi, vị này liệu có phải đã bị thời gian quên lãng rồi không vậy?

”Ta không phải là người của Vân Phong sơn trang.”

”Vậy tại sao cô nương lại tới đây? Đỉnh núi Thuỷ Vụ Phong đã phải tới mười năm nay không có ai ghé qua rồi.” Ông quan sát nàng một lượt: ”Đỉnh núi này nở đầy một loại hoa, hương hoa có độc, sau khi độc khí và sương nước của đỉnh núi kết hợp lại với nhau thì độc tính sẽ mạnh lên gấp hàng trăm lần, độc này không có thuốc giải.”

Hoá ra là có độc. Lâu Thất không cảm thấy bất ngờ trước việc này, nơi đây giam giữ Khổng Tu, nếu như không phải có lý do thì người của Vân Phong sơn trang ít nhất cũng phải thi thoảng ghé qua liếc một cái chứ, nhưng Khổng Tu lại nói là mười năm nay chẳng có một ai lên đây.

”Cái người nói là loại hoa có màu hồng, dưới cánh hoa mọc ra quả trái có màu đỏ phải không?”

”Đúng vậy, tên của nó là Trường Sinh.” Đáy mắt Khổng Tu bỗng loé lên một tia đau thương, nhưng ngay lập tức lại biến mất. Trường Sinh, một lớp ý nghĩa khác là tiêu vong, vậy đó chính là chết chóc.

”Cái đó chính là Trường Sinh?” Lâu Thất lại cảm thấy bất ngờ trước điều này. Trường Sinh, loại hoa này lão đạo sĩ thối đã từng có lần ngủ mơ mộng du nói tới loài hoa này nhưng sau khi tỉnh dậy thì lão ta lại im bật nhất quyết không nhắc tới. Nàng từng tưởng rằng Trường Sinh là tên của một người nào đó, không ngờ rằng lại là một loài hoa. Chỉ là một loài hoa thôi mà, có gì mà không thể nhắc tới cơ chứ?

”Đúng vậy, đó chính là Trường... Khổng Tu có chú ý ngập ngừng: ”Tại sao cô nương lại biết tới Trường Sinh?”

Lâu Thất trầm ngâm một lúc rồi khẽ nói: ”Hiên Viên Khước.”

Khuôn mặt bình thản của Khổng Tu cuối cùng cũng vỡ ra, ông kinh ngạc nhìn nàng, vô cùng kích động, suýt chút nữa thì cắn vào đầu lưỡi mình: ”Người, người quen biết Hiên Viên?”

”Quen biết.”

”Hắn ta là gì của ngươi!”

”Nghĩa phụ, sư phụ.”

”Sao có thể có chuyện đó được?” Khổng Tu ngạc nhiên nói: ”Con người của Hiên Viên sao lại nhận nghĩa nữ làm đồ đệ cơ chứ?”

”Lão ta cũng từng nói rằng nếu có lựa chọn thì chắc chắn sẽ không thu nhận ta.” Lâu Thất bây giờ nghĩ lại biểu cảm cay cú của lão đạo sĩ thối lúc nói câu này mà vẫn thấy buồn cười. Lão từng nói nàng sinh ra là khắc tinh của lão, trên đời này chỉ có mỗi nàng là lão không có cách nào đối phó được.

”Hiên Viên đang ở đâu?”

”Lão ta...” Lâu Thất có chút bí từ, ở đâu nhỉ? Cái này nên nói thế nào bây giờ? ”Ở một nơi rất xa rất xa, dù sao thì tạm thời không tới đây được.”

”Lâu Thất, cô nương tên Lâu Thất phải không?” Khó khăn lắm Khổng Tu mới bình tĩnh trở lại được, nhưng ánh mắt chằm chằm lúc này nhìn Lâu Thất đã trở nên trêu mến hơn khi nãy rất nhiều: ”Trang chủ của Vân Phong sơn trang bây giờ vẫn là Vân Hướng Dương sao?”

Lâu Thất lắc lắc đầu nói: ”Nói thật lòng thì ta cũng không biết nữa.”

Nàng nói với ông ta về việc nàng tới đây như thế nào, và cả tên của những người mà nàng gặp nữa, nhưng Khổng Tu căn bản chẳng biết Vân Diệu cái gì, kể cả việc nhị sư thúc có một ổ côn trùng thì ông cũng không biết nốt.

”Khổng tiền bối người bị nhốt tại đây bao lâu rồi?”

”Mười ba năm, mười ba năm tròn trĩnh.” Khổng Tu đột nhiên nhắm nghiền mắt lại, hai hàng lệ từ khoé mắt ông chảy ra, rơi xuống.

Mười ba năm! Không ngờ thời gian còn lâu hơn cả nàng dự liệu.

Bị giam giữ như vậy suốt mười ba năm ròng, rốt cuộc ông ta làm thế nào mà chịu được?

”Ngày nào ta cũng hát, ta tự trò chuyện với chính bản thân mình, ta không muốn mất đi khả năng nghe và nói.” Mỗi ngày ta đều tu luyện, chỉ nghĩ tới việc sẽ có một ngày có thể phá vỡ được xiềng xích của thiên thạch này để được nhìn lại ánh mặt trời.” Khổng Tu mắt đỏ au nói với nàng.

Đó là lý do vì sao nội công của ông lại thâm hậu tới nhường này. Mười ba năm nay không làm bất cứ một việc gì, chỉ chuyên tâm tu luyện, nếu không tiến bộ thì mới lạ chuyện lạ đấy.

”Khổng tiền bối...”

”Ngươi là nghĩa nữ và cũng là đồ nhi của Hiên Viên, vậy thì ngươi cứ gọi ta một tiếng thúc thúc hoặc sư thúc đi.”

”Thúc thúc.” Lâu Thất sửa cách gọi vô cùng trơn tru: ”Sức khỏe của thúc vẫn ổn chứ?”

”Ừm, công phu mà ta luyện khác với người thường, sức khỏe của ta vẫn ổn.” Nói về điều này Khổng Tu có chút kiêu ngạo. Ông vẫn không phải là phế nhân, không phải.

Lâu Thất vô cùng ngạc nhiên, bị giam cầm như vậy suốt mười ba năm mà sức khỏe lại vẫn tốt? Các cơ năng đều vẫn khỏe? Quả thật là hiếm có! ”Thúc nói đây là xiềng xích của thiên thạch, dựa vào nội lực của thúc mà cũng không thể mở ra sao?”

Khổng Tu lắc lắc đầu nói: ”Thiên thạch là thần thạch từ trên trời rơi xuống, đâu dễ dàng phá vỡ như vậy được. Ta nỗ lực bao nhiêu năm nay cũng chỉ khiến nó nứt ra được vài đường ở bên trong.”

Thần thạch? Trên trời thì liệu rơi xuống được thần thạch gì chứ? Đó chắc hẳn là thiên thạch, liệu có khi nào có bức xạ không?

Nàng khẽ lắc đầu, ở chốn này nghĩ mấy cái đó làm gì.

121. Chương 121

Lâu Thất tới gần hơn một chút, 1 tay chống lên tường đá, vận 6 phần công lực thể nhưng dưới bàn tay xuất hiện một vết hằn nhỏ. Cô tiếp tục tăng 10 phần công lực, vết hằn đó đậm hơn một chút. Thế nhưng ngay đến một vết nứt cũng không xuất hiện, chỉ hơi chấn động một chút mà thôi.

Khổng Tu cảm thấy vô cùng kinh ngạc, "Không ngờ cô trẻ như vậy là đã nội công thâm hậu! cái tên Hiên Viên đó dậy được đồ đệ quả không tệ!"

Lâu Thất cũng không hiểu nguyên nhân bản thân đã sử dụng bột đá nghìn năm.

Bây giờ xem ra dùng công lực của cô để cứu Khổng Tu ra là điều không thể. Điều đó khiến cô thất vọng. Có điều Khổng Tu lại an ủi, "Dù sao cũng đã bị giam suốt 30 năm rồi, không vội vàng gì!"

"Thúc thúc, Nếu có thần binh lợi khí thì sao?"Lâu Thất hỏi.

"Thần binh lợi khí gì?" Khổng Tu ngạc nhiên, sau đó lắc đầu: "Trên thế gian, chỉ có Phá Sát mới có thể phá thiên thạch, thế nhưng binh khí như Phá Sát không biết đã lưu lạc nơi nào, không dễ tìm ra đâu.

À, Phá Sát.

Lâu Thất lúc đó không biết nói sao, cũng không biết nên nói là trùng hợp hay không! Phá Sát ư! Đừng nói là thần binh lợi khí gì có thể chẳng tìm được, chứ còn cái Phá Sát đó ngày nào cô chẳng dùng mổ cá, thái rau... (ối em cũng lầy bà...)

Thế nhưng lúc này cô chợt hiểu, khi Ứng nhìn cô sử dụng Phá Sát với ánh mắt thần bí. Thì ra Phá Sát là thanh chuỷ thủ lợi hại như vậy. Ấy thế mà cô chỉ dùng nó để mổ cá với thái rau.

Trầm Sát cũng chẳng ngăn cản cô!

Xem ra, bây giờ cô không quay về tìm Trầm Sát thì không được, phải mượn hãn ta Phá Sát một lần mới được.

"Thúc thúc yên tâm, cháu biết Phá Sát ở đâu."

Khổng Tu chợt nói, "Cháu biết ư " Điều đó thật khiến ông ta bất ngờ! Trước đây không biết bóng dáng Phá Sát ở đâu, ông ta bị giam ở đây lâu như vậy cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ biết được tung tích của Phá Sát. Thế nhưng chẳng ngờ Lâu Thất lại nói là biết

”Vâng, cháu biết. Thế nhưng cháu phải đi mượn chủ nhân của nó một phen.”

”Trời xanh quả không phụ ta” Khổng Tu lẩm bẩm trong miệng

”Đúng thế, thúc thúc, ai đã nhốt thúc thúc ở đây vậy?” Lâu Thất hỏi.

Không ngờ câu hỏi này khiến sắc mặt của Khổng Tu thay đổi, ”Tốt nhất cháu đừng hỏi câu này, đừng lo chuyện thừa, chuyện cháu tới cũng tuyệt đối không được lộ ra. Mặc dù nội công cao thâm, thế nhưng người bên đó không dễ đối phó đâu”

Người bên đó ư?

Thế nhưng cho dù Lâu Thất hỏi thế nào, Khổng Tu tuyệt đối không nói bên đó là bên nào, người bên đó là những ai.

Lâu Thất cũng không còn cách nào khác

”Khi này cháu còn chưa trả lời ta, tại sao lại không sợ độc khí của Trường Sinh?” Khổng Tu hỏi.

”Lão đạo sỹ thối từ nhỏ đã bắt cháu phải nhâm mình trong thang dược nên cháu không sợ độc.” Lâu Thất nói một cách điềm tĩnh, còn Khổng Tu thì hơi kinh ngạc.

”Trừ phi là Bách độc luyện thể chi pháp” Ông ta kinh ngạc nhìn Lâu Thất, rồi than rằng, ”Bách độc luyện thể chi pháp đau đớn vô cùng, người thường không thể chịu đựng được, ngay cả đàn ông trưởng thành cũng không chịu nổi. Cháu quả thật có tài đó!”

Lâu Thất cười lên.

Thế nhưng nhắc tới Bách độc luyện thể chi pháp, cô nghĩ lại mà vẫn còn rùng mình. Bởi vì đau đớn tới mức không thể tả nổi, có thể nói là chết đi sống lại. Nhiều lần cô suýt tính tự vẫn cho xong. Từ nhỏ từng thù hận lão đạo sỹ thối, nghĩ rằng lão ta cơ bản là muốn lấy mạng cô.

Thế nhưng lúc đó, lão đạo sỹ nhìn cô với ánh mắt thương hại và áy náy, còn luôn miệng xin lỗi cô. Sau này cô tới Vũ Lâm thi hành nhiệm vụ, cho dù gặp bao nhiêu rắn độc cô cũng không sợ. Ngay tới cả độc vương cô chẳng ngại. Thậm chí có người còn đùa rằng, phải lấy cô ra để giải phẫu nghiên cứu, xem cơ thể cô có giống người thường không.

Họ rất đồ kỵ với cô, thế nhưng chưa bao giờ nghĩ tới đau khổ mà cô phải chịu đựng. Vì thế Lâu Thất sau những điều đó hiểu ra rằng, muốn có bản lĩnh thế nào thì phải trả giá như vật. Tính cô kiên định, cũng là do trước đây từng ném mặt nằm gai mà có.

Không có ai có thể thành công mà không nỗ lực. Lâu Thất tin chắc vào điều này.

Khổng Tu thì cảm thấy bội phục, thậm chí giờ còn nhìn cô ta với ánh nhìn ôn hòa hơn, không phải vì mối quan hệ với lão đạo sỹ thối, mà còn vì bản thân của cô ta.

”Nếu có Trường Sinh ở đây, thúc thúc sẽ tạm thời không sao. Chuyện cháu tới cũng không ai biết. Bây giờ cháu sẽ xuống núi tìm thuyền, đợi cháu lấy được Phá Sát rồi sẽ trở lại.”

”Được.” Ánh mắt của Khổng Tu lúc này cảm thấy có tia sáng chói qua, vì ông có cơ hội được giải thoát.

”Thúc thúc không sợ cháu chỉ nói cho vui miệng thôi hay sao?” Lâu Thất hỏi.

”Người mà Hiên Viên dạy dỗ ta có thể tin,” Khổng Tu cười nói, ”Nếu đã tới rồi, cũng không vội vàng gì, chi bằng cùng ta nói chuyện thêm. Đã 13 năm rồi không có ai nói chuyện với ta.”

Lâu Thất nhìn qua một lỗ nhỏ. Lúc này trời đã sáng. Bây giờ xuống núi không chừng rất dễ bị phát hiện. Nghĩ một lát rồi cô đồng ý. Chi bằng ở đây thêm một ngày, đợi trời tối rồi xuống núi. Khổng Tu tuyệt nhiên không nhắc tới chuyện bị giam cầm ở đây, và cũng muốn cô giữ bí mật chuyện tới đây.

Lâu Thất ngồi khoanh chân bên cạnh, rồi cùng nói chuyện với Khổng Tu.

Những chuyện Khổng Tu biết đều là chuyện mười mấy năm trước, có nhiều thứ nghe nói về Phá Vực không giống như Lâu Thất, đương nhiên ông ta cũng chưa từng nghe qua Trầm Sát. Còn với Phá Vực thì cũng chỉ biết một chút.

Cứ thế nói chuyện, ông ta bắt đầu dạy võ công cho cô. Giống như phép truyền âm nhập mật. Ông ta rất đặc ý với chiêu này, ”Năm xưa Hiên Viên có nội lực nhưng lại không học được chiêu thức này, quả thật là một điều buồn cười.”

Lúc đó Lâu Thất mới hiểu ra, thì ra lão đạo sỹ thối này bản thân không thể học nổi phép truyền âm nhập mật, chẳng trách lão ta không dạy cô.

Thế nhưng khả năng học hỏi của cô lại rất giỏi, chỉ nửa ngày trời là đã học được từ Khổng Tu. Về mặt khinh công, ông ta cũng hướng dẫn cô rất nhiều. Sau đó thấy Lâu Thất đói quá đành đi kiếm quả đại để ăn. Trên đỉnh Thủy Vụ Phong này quả thật cô quanh, cả ngày không có một tiếng động gì.

Đêm buông xuống, Lâu Thất thi triển khinh công, bay bút như một bóng mờ, từ đỉnh núi xuống lưng chừng núi. Ban đầu cô định nghỉ chân rồi mới đi, thế nhưng nhìn thấy những đốm lửa và tiếng người nói chuyện, trong lòng cô thấy bất an. Cô bật cao lên không trung, rồi đứng trên một cành cây cao.

Cây ở đỉnh núi này không cao, chỉ khi trời tối mới có chỗ giấu thân.

”Lục sư huynh, ban ngày đã tới 1 lần, bây giờ lại tới, lẽ nào huynh không sợ tiểu sư muội và nhị sư tỷ biết sẽ không tha cho huynh sao?”

Đó là tiếng nói của tiểu sư đệ tối hôm trước. Lâu Thất suy nghĩ, họ tới tìm gì? Chẳng lẽ là tới tìm cô ấy? Nếu như thế, lục sư huynh có phải là nghĩ rằng cô chưa ngã chết hay sao?

”Người không nói thì làm sao họ biết?”

”Thế nhưng, chúng ta rõ ràng đã nhìn thấy cô ta bị nhị sư tỷ đẩy xuống dưới núi. Lục sư huynh tại sao nghĩ rằng cô ấy có thể chưa chết?”

Quả nhiên, quả nhiên là tới tìm cô. Lâu Thất cũng muốn biết điều này. Lúc đó cô không để lộ điều gì mới đúng, tại sao Lục sư huynh lại nghĩ rằng cô chưa chết? còn nữa, cần tìm cô một cách bí mật đều làm gì?

”Ta cũng không biết, chỉ nghĩ rằng cô ta không phải là người dễ chết. Hơn nữa, chuyện tới tìm chúng ta cũng rất kỳ lạ. Nếu không tìm thì trong lòng ta thấy rất bất an,”

”Vâng! Lục sư huynh sao không thừa nhận thấy thích dung mạo của cô ta?” Tiểu sư đệ cười nói

Lục sư huynh có chút bực mình, ”Nếu người còn nói nữa ta sẽ không giúp người lấy lòng tiểu sư muội nữa đâu.”

”Ấy! ấy! ấy. Đừng như thế. Là đệ sai rồi có được không. Lục sư huynh đừng chấp tiểu đệ.”

”Người bớt lời đi, mau tìm thôi. Ta cũng lo cô gái đó muốn chiếm Băng Sơn Tuyết Liên mà sư phụ mới có được. nói chung phải cẩn thận.”

”Lục sư huynh nói phải.”

Băng Sơn Tuyết Liên?

Lâu Thất ngạc nhiên. Băng Sơn Tuyết Liên là thứ quý giá. Đến đứa bé 3 tuổi cũng biết! Hơn nữa vì hiện tại không có, nên năm đó nghe tới đạo sỹ thối nhắc tới là cô lại muốn tìm nó!

Đã tới rồi, vậy thì không nên quay về tay không.

Dù gì thì Khổng Tu cũng khó lòng cứu được. chỉ rằng cứ lấy một quả Băng Sơn Tuyết Liên đề bồi bổ cơ thể đã.

Nghĩ vậy Lâu Thất liền bắt đầu xuống núi. Cô vừa đứng dậy liền nghe thấy tiếng của Lục sư huynh, "Ai?"

Lâu Thất không ngờ hần ta cảnh giác như thế. Đang định bẻ cành cây để đánh họ ngất đi thì đã nhìn thấy một bóng người từ lùm cây, vụt qua góc khác.

"Truy!"

Lục sư huynh gọi một câu, hai người lao đi đuổi.

Lâu Thất giật mình, đỡ tốn sức. Đã có người dẫn dụ giúp cô, khiến cô đỡ bị lộ. Cô tiếp tục xuống núi, nhìn thấy ánh đèn lấp lánh ở phía trước.

Không ngờ, người ở Vân Phong sơn trang lại nhiều như thế.

Thế nhưng sư phụ của họ ở gian nào? Họ có mấy sư phụ, liệu có phải trang chủ hiện tại của Vân Phong Sơn Trang hay không? Lâu Thất bay vụt qua tòa lầu cao nhất. Nơi cao nhất có lẽ là người có địa vị cao nhất ở.

Một bóng người vụt qua cách đó không xa. Lâu Thất nhìn chăm chú, rõ ràng là người khi nãy gặp ở giữa đường xuống núi. Tại sao lại xuất hiện ở đây. Xem ra người này không lạ lẫm gì Vân phong sơn trang. Mục đích của hần ta tới đây là gì? Lâu Thất liền bám theo, không chừng sẽ có kết quả bất ngờ.

Kinh công của người đó khá tốt. thế nhưng Lâu Thất được Khổng Tu chỉ dạy nên có phần nhỉnh hơn. Cô bám phía sau như tên đó không hề phát hiện. Hướng đi của hần cũng chính là hướng Lâu Thất muốn đi.

122. Chương 122

Người đó không hề có chút do dự, mục đích rất rõ ràng, bay tới mái nhà cao nhất, nhẹ nhàng dỡ một viên ngói ra.

Cũng đúng lúc này, Lâu Thất mới nhìn được chính diện của hần ta.

Trên mặt hần ta che một chiếc khăn, lộ ra hàng lông mày đầy đặn khí, đôi mắt sáng, xem chừng không quá 30 tuổi.

Khi hần ta nhìn vào bên trong, Lâu Thất tới một góc khá nhìn qua cửa sổ. Ánh đèn bên trong phản chiếu hai bóng người nên Lâu Thất chắc chắn trong phòng có người. Thế nhưng khi cô đục thủng 1 lỗ trên giấy để nhìn thì kinh ngạc phát hiện, người thì có nhưng là hai người giả.

Hai người tạc bằng gỗ, mặc bộ y bào, đối diện nhau như đang nói chuyện. Trên thực tế căn phòng cực kỳ yên tĩnh, một chút động tĩnh đều không có.

Căn phòng rộng rãi, xem ra đó là phòng ngủ của nam nhân, đồ gỗ bằng gỗ hoa lê, rèm cửa nền xanh, mây trắng, trước giường ngủ còn có một tấm bình phong từng hạc, phía sau thì không nhìn thấy gì. Ở phía xa là thư phòng, một giá sách, còn có một bình gốm đứng các pho tranh, trên giá có một tấm giấy đang viết chữ.

Lâu Thất cảm thấy thích thú với những chữ trên đó. Thế nhưng không tiện vào, nên nằm trên mái nhà lặng lẽ quan sát động tĩnh.

Người đàn ông cũng nhìn một lát, rồi lấy ra một chiếc móc màu trắng bạc. Hắn luồn cái móc xuống, đến giữa chừng không phát hiện thấy gì. Thế nhưng hắn nhắc nhẹ lên, Lâu Thất nhìn thấy có gì đó giống như một sợi dây trong suốt móc vào. Trong lòng cô thấy kinh ngạc, xem ra trong căn phòng này có nhiều bẫy hơn cô tưởng. May mà cô chưa kịp vào nếu không sẽ không biết xảy ra chuyện gì.

Điều này càng khiến cô khẳng định, người đàn ông kia rất quen thuộc nơi này. Chẳng lẽ hắn là người của Vân Phong sơn trang? Nếu là người của Vân Phong sơn trang, chẳng lẽ hắn lại tự đi trộm của mình?

Hắn móc nhưng đồ trong suốt kia lên. Quả thật nếu không có tia sáng thì đồ vật đó cũng có một chút phản xạ nên cô nhìn thấy.

Lúc này người đàn ông lấy ra một chiếc lọ nhỏ. Lâu Thất nháy mắt, không ngờ có người giống cô như vậy, giấy bao nhiêu đồ ở quanh người?

Thế nhưng cô hoàn toàn không ngờ rằng, trong bình đó có một con sâu màu xanh. Con sâu đó bò ran mở miệng cắn đồ vật khi này, giống như ăn mì vậy, nuốt thẳng đồ đó vào trong bụng?

Hả? Rốt cuộc đây là thứ gì?

Lâu Thất nhìn thấy loài vật kỳ quái này thì vô cùng kinh ngạc. Xem ra bao nhiêu năm qua ở đây, cô vẫn chưa biết hết được các loài ở đây.

Người đàn ông đặt con sâu đó vào trong bình, nhưng không dám đặt lại vào trong người mà để ở một bên.

Lâu Thất đột nhiên nghĩ khi này người này xuất hiện ở lưng chừng núi. Con sâu này, không chừng là hắn lấy trộm từ chỗ của vị nhị sư thúc kia? Nghĩ đi nghĩ lại thì đúng là có khả năng này.

Cứ thế Lâu Thất càng cảm thấy tò mò với thân phận của người này.

Người đàn ông đứng bên ngoài, đẩy cửa bước vào. Có thể có người nghĩ làm việc mờ ám mà đi cửa chính thế này thì quá liều lĩnh. Thế nhưng người này lại rất ung dung, bước vào từ cửa lớn. Hơn nữa phong thái khá điềm tĩnh.

Sau đó hẳn ta đi tới chỗ thư án, cầm bút, mài mực rồi gạch một đường. Sau đó tìm một vị trí nhắc bút.

Đúng lúc hẳn chấm mực trên đó, có một âm thanh vọng tới. Trong đó trên tường xuất hiện một lỗ ngầm.

Lâu Thất chỉ biết quan sát, không ngờ lại có kiểu cơ quan như thế này. Nếu như cô tìm thì xem ra mất khá nhiều thời gian.

Người đàn ông đặt bút xuống bước tới trước bức tường, thò tay vào lấy đồ vật trong đó. Lâu Thất đột nhiên nhìn thấy người lao ra từ cửa sổ, đưa tay hướng về người đàn ông, sau đó nhanh tay đưa vào trong lỗ ngầm đó, nắm lấy một chiếc hộp rồi xoay người vút đi.

”Tức chết đi được” Người đàn ông che mặt đuổi theo.

Lâu Thất cũng giật mình đuổi theo.

Lâu Thất nghe thấy tiếng y phục của hai người vút bay trong gió. Người đàn ông che mặt truy đuổi sát sau người đàn ông kia, thế nhưng sau đó người đó biến mất, xung quanh một màu tối mịch, tiếng côn trùng kêu, người đàn ông che mặt rút áo khi ra, phi về phía trước

”Cướp đồ của ta còn dám chạy”

”Nếu sư phụ người biết người lấy trộm đồ của ông ta, không biết ông ta có tức hộc máu mồm ra không. Người đàn ông phía trước giơ tay gạt đi ánh khí, nhưng không chạy nữa mà nhìn người đàn ông che mặt

”Người có nhận ra ta không?” Người này lên tiếng

”Ai không nhận ra?”

”Người là ai?”

”Người không cần quan tâm ta là ai, tóm lại hôm nay ta phải lấy được thứ đó”

”Thật sao? Vậy phải xem người có bản lĩnh đó không đã.” Người đàn ông che mặt vừa nói xong, vẩy cánh tay phải, một luồng sáng lao về phía trước.

Luồng sáng đó lao tới và vụt sáng trước mặt người đàn ông kia, rồi biến thành vô số tia sáng chiếu xuống đây.

”Người là đệ tử của thiên cơ lão nhân? Chẳng trách! Người đột nhập vào Vân Phong sơn trang là có mục

đích gì? Người kia lùi lại, rút bội kiếm ra múa để ngăn lại, chỉ nghe thấy nhưng tiếng "tinh... tinh... tinh". Hắn đã chém vào vô số những thanh trường trâm.

Người đàn ông che mặt cảm thấy kinh ngạc, "Rốt cuộc người là ai?"

"Sao? Tứ đồ đệ đến cả ta người cũng không nhận ra sao?" Người đó định không tiết lộ thân phận nhưng đột nhiên thay đổi chủ ý, mở mạng che mặt. Lâu Thất nhìn người đó lộ mặt nạn ra, quả nhiên là một lớp mặt nạ giả.

Sau khi lột ra, một khuôn mặt tuấn tú phi phàm xuất hiện. Đó là một chàng trai mới chỉ 25-26 tuổi.

"Đại sư huynh!" Người đàn ông che mặt kêu lên.

Lâu Thất đột nhiên thấy thú vị, đại sư huynh và tứ sư đệ. Thì ra đều là người một nhà. Xem ra người ở Vân Phong sơn trang này đều có ý định trộm đồ. Không rõ là vì sao?

Cái thứ đó liệu có phải là Băng Sơn Tuyết Liên hay không?

"Đại sư huynh, sao huynh lại làm như vậy?"

"Điều này thì người không cần biết. Nhưng thứ này ta bắt buộc phải lấy đi. Tứ sư đệ, người không phải là đối thủ của ta, bây giờ người vẫn muốn tranh giành với ta sao?"

"Đây là mệnh lệnh của sư phục, đệ không dám không phục tùng." Tên tứ sư đệ đó nói khó.

"Sư phụ mà người nói đó là ai? Vân Hướng Dương hay Thiên Cơ lão nhân?" Vị sư huynh cười lớn.

Qua những gì Khổng Tu nói, Lâu Thất cũng biết Vân Hướng Dương là trang chủ của Vân Phong sơn trang, thế nhưng ông ta xem ra đã thất bại. Hai đệ tử đều muốn lấy trộm đồ của ông ta, còn một người lại có sư phục khác

Tứ sư đệ cắn răng nói: "Đương nhiên là Thiên Cơ Lão Nhân! Đại sư huynh nếu không vì cách đối xử của Vân Hướng Dương thì lần này chắc cũng sẽ không tới lấy Băng Sơn Tuyết Liên đâu nhỉ?"

Quả nhiên là Băng Sơn Tuyết Liên.

Nhưng có điều Lâu Thất không hiểu lắm. Băng Sơn Tuyết Liên quý như thế, nhưng cũng không hẳn là trân bảo quý hiếm gì mới đúng. Vân Hướng Dương giấu kỹ như vậy thì không nói, nhưng đằng này lại có nhiều người muốn cướp. Lẽ nào một bông Băng Sơn Tuyết Liên này có gì khác thường?

”Thiên Cơ Lão Nhân cũng không phải là kẻ tốt đẹp gì. Sư đệ, ta khuyên người hãy mau rời đi, tránh bị lợi dụng mà cũng không biết?”

”Sư huynh dựa vào cái gì mà nói xấu sư phụ ta?”

”Ta...”

”Có người trà trộn và sơn trại, mau bao vây lại, Bày trận!”

Có tiếng ra lệnh từ phía xa, khiến hai huynh đệ họ biến sắc.

”Bây giờ quay lại không kịp. Đại sư huynh đã nghĩ ra cách chưa? ”

”Tứ sư đệ sao không tự lo lắng cho bản thân đi?”

Lâu Thất nghe nói Vân Phong sơn trang có một cách chống trộm của riêng họ. Chỉ cần không quay lại phòng thì sẽ trở thành đối tượng nghi vấn. Nếu bị nghi vấn thì sẽ ra sao, đó không phải là điều cô quan tâm. Bây giờ cô chỉ quan tâm làm sao lấy được Băng Sơn Tuyết Liên. Cô không thể bỏ qua cơ hội này. Hơn nữa nhiều người tranh chấp như thế, có lẽ là đồ có giá trị.

Nói là nhiều người tranh giành, thì hai huynh đệ kia cũng không muốn buông tay. Ngay trong lời nói đã có ý đó. Tứ sư đệ làm chiêu thức giả khiến đại sư huynh ngoảnh đầu tránh đi. Tứ sư đệ vốn định cướp đi chiếc hộp trong tay, thế nhưng không ngờ ra tay quá mạnh khiến chiếc hộp văng đi.

Lâu Thất chắc chắn không bỏ qua cơ hội này. Cô bay vút tới tóm lấy chiếc hộp, rồi chạy thẳng không quay đầu lại. Cô thì triển khinh công tới mức cảnh giới, chớp mắt đã không thấy người đâu.

”Tức chết đi được!”

”Không ngờ lại có người ngoài. Tứ sư đệ, chiêu này của người thật phản tác dụng!”

Ngược lại với tứ sư đệ, đại sư huynh lại thở phào nhẹ nhõm trong lòng, giọng nói có phần thoải mái hơn.

”Đại sư huynh không có trợ thủ đây chứ?”

”Tứ sư đệ nghĩ quá nhiều rồi. Vân Phong sơn trang này không dễ cho người ngoài dung thân đâu,”

”Đệ tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này.” Tứ sư đệ cắn răng, lao về hướng Lâu Thất bỏ đi. Đại sư huynh chau mày, rồi cũng đuổi thay.

123. Chương 123

Lâu Thất bay vút ra khỏi khu nội lâm, tiến ra khu ngoại lâm. Cô biết nơi này phân chia thành nội lâm và ngoại lâm. Nội lâm cây cối khá thấp và bằng phẳng, còn khu ngoại lâm cây cối cao mà rập rập. Ở đây, sương mù dày đặc hơn

Khếch... khếch.

Lâu Thất bay vút qua khu rừng, thi thoảng có một vài con chim bị giật mình

Cô biết hai người đằng sau đang truy đuổi không dừng nên càng tò mò hơn về bông Băng Sơn Tuyết Liên này. Khi cô chưa kịp dừng lại mở chiếc hộp ra xem thì một dòng sông chắn ngang đường đi của cô.

Lâu Thất chau mày, cô không lựa chọn chạy về lối cũ lúc tới, nhưng sao lại chạy tới bến nước? Lẽ nào ở đây có một hòn đảo, một hòn đảo nằm giữa sông?

Cô hoàn toàn không ngờ lại có dòng sông chắn đường. Trước mặt không có lối đi, cô biết chạy vào đâu?

Đúng rồi, lần trước ở bến nước cô không thấy có thuyền, không lẽ người ở Vân Phong sơn trang này đều không được phép rời đi? Hoặc do cô đen đủi tới mức chạy tới nơi bến nước không có thuyền.

"Vân Phong sơn trang chỉ có một chiếc thuyền, nằm ở dưới nước. Không phải người của Vân Phong sơn trang thì không thể tìm thấy. Vị cô nương này, mau trả lại đồ, ta sẽ tìm thuyền cho cô."

Lâu Thất quay người lại, thấy đại sư huynh giơ nắm tay đánh mạnh về phía tứ sư đệ đang đuổi tới cùng, sau đấy giật phăng chiếc khăn che mặt của hắn, ngón tay rạch một đường trên vai hắn, sau đó quay sang cô cười.

Khi này ở xa nhìn không rõ, bây giờ ở gần, Lâu Thất nhìn rõ khuôn mặt của người này, rất tuấn tú phi phàm.

Nơi này sơn linh thủy tú, mới xuất hiện người tài mạo song toàn như thế này. Vị tứ sư đệ dù chỉ nhìn thấy hàng lông mày những cũng có thể nhìn ra dung mạo hơn người, không ngờ phong thái của vị đại sư huynh này còn đẹp hơn nhiều phần

Lâu Thất cười. Cô tuyệt đối không ngờ dưới ánh trăng ấy, nụ cười của cô lại đẹp như thế.

Vị đại sư huynh kia bỗng thấy kinh ngạc

"Cô nương có thể trả lại tôi thứ đồ khi này không?" Đại sư huynh lên tiếng.

"Thứ gì?" Lâu Thất lên tiếng hỏi.

"Chính là thứ trong tay cô nương."

Lâu Thất tỏ ra rất oan ức, "Nhưng ta đâu có cướp đồ trên tay nhà người đâu? " Cô giơ chiếc hộp lên và hỏi.

"Người nói thứ này sao?"

"Đương nhiên là thứ đó"

"Thế nhưng đó là ta nhặt được." Lâu Thất nói: "Ta chỉ qua đường, nhìn thấy thứ này nên nhặt lên thôi. Nếu không phải ta nhanh tay, không chừng nó còn đập vào đầu ta rồi ấy chứ."

"..."

Vị đại sư huynh đột nhiên cười: "Cô nương nói cũng không phải không có lý. Vậy Vân Phong có thể mời cô nương đưa đồ vật nhặt được đó cho tôi không?"

"Sao có thể được, nam nữ thụ thụ bất thân, không tiện cho lắm."

Vân Phong cố nhin cười: "Tại hạ Vân Phong, không biết cô nương tên gì?"

"Cha tôi nói, không tùy tiện nói tên cho người khác"

Vân Phong:"..."

"Còn chuyện gì không? Nếu không thì tôi phải đi rồi. Có người đuổi theo tôi" Lâu Thất chỉ về phía sau.

Mặc dù không thấy người nhưng với nội công của họ hoàn toàn có thể nghe thấy tiếng.

"Cô nương biết đi về đâu không?"

"Chẳng phải nói ở phía gần hồ có thuyền sao? Tới đó tìm chứ sao nữa."

Lâu Thất thấy chàng Vân Phong này khá kỳ lạ, rõ ràng cô ấy đã cầm Băng Sơn Tuyết Liên, thế nhưng hắn ta không để ý, cũng không tức giận. Rõ ràng cô ấy là người đã xen vào chuyện này, thế nhưng hắn ta lại không coi là kẻ thù.

”Nếu cô nương tin tôi, thì đi theo tôi.”

Vân Phong quay người bay đi. Một lúc sau, hắn cảm thấy có người ở phía sau, phảng phất trong gió một mùi thơm. Mùi thơm này rõ ràng hắn từng ngửi được ở đâu đó trước đây. Hình như là tại Thủy Vụ Phong.

Anh hơi ngạc nhiên.

Lâu Thất không nói, hắn cũng không nói gì. Bóng hai người vút đi, tránh những người của Vân Phong sơn trang đang tới đuổi. Họ lao về một phía đỉnh núi.

”Nếu đã phong tỏa sơn trang, vậy thì lối thoát tới bờ hồ chắc chắn sẽ được canh phòng cẩn mật” Vân Phong dừng lại trên một đỉnh núi, cúi người xuống, quay sang Lâu Thất vẫy tay.

Lâu Thất dừng lại, rồi bay sang.

Trên người Vân Phong có một mùi vị rất lạ, ngay khi cúi xuống Lâu Thất định lùi lại một chút

”Đừng động đây”

Vân Phong đưa tay ngăn cô lại, Lâu Thất lật bàn tay đẩy hắn ấy ra, đồng thời cắm một cây kim vào cổ tay hắn ta: ”Đừng tùy tiện chân tay.”

Vân Phong cười: ”Tôi chỉ định nói cho cô biết, đây là địa bàn của nhị sư thúc. Vì thế có rất nhiều côn trùng. ” Ánh mắt của hắn nhìn vào cảnh cỏ phía sau. Lâu Thất không cử động, quay đầu lại nhìn. Vân Phong đột nhiên thò tay ra chắn trước mặt. Có một chất dính máu xanh phun vào bàn tay anh.

Đúng lúc đó, Lâu Thất ẩn chưởng giết chết con côn trùng đó.

Rồi nhìn vào tay của Vân Phong, quả nhiên có khói bay ra, da thịt bị đốt cháy, vết thương đang lan rộng.

Lâu Thất chau mày, kéo tay của hắn ta. Tay kia chạm lấy ra một bình thuốc. Vân Phong ngăn cô lại, lắc đầu: ”Hỏa Dực trùng, chất độc như ngọn lửa, có thể đốt cháy da thịt. Nếu không kịp thời dóc thịt, nó sẽ lan rộng, ngay cả xương cũng bị ăn mòn. Cô nương nếu có dao, làm ơn cho tôi mượn một chút.”

”Mượn dao để dóc thịt?” Lâu Thất giật mình, ngăn hắn tay lại, rồi mở chiếc lọ nhỏ đắp bột màu đen xám lên vết thương.

Thần sắc của Vân Phong không còn khó chịu nữa, vì cơn đau hoàn toàn biết mất, hơn nữa vết thương không còn lan rộng. Điều đó giống như một kỳ tích.

Lâu Thất nhìn hấn ta, đưa tay xé một mảnh áo buộc vào tay.

Vân Phong: "... Thực ra tại hạ có khăn..."

Quả thật là không cần xé quần áo.

Anh vừa nói xong, liền nghe thấy giọng chê cười của Lâu Thất: "Đàn ông mang khăn tay ư? Thật xấu mặt"

Xấu mặt ư?

Thế là có ý gì. Vân Phong vì câu nói này mà khổ tâm rất nhiều. Đương nhiên Lâu Thất không hề biết.

Vân Phong nhìn bàn tay của mình, rồi nhìn Lâu Thất với ánh mắt khó hiểu, "Cô nương có phải là người ở Nam Cương không?"

Lâu Thất biết nếu lộ ra bản lĩnh thì sẽ khiến người khác hiểu lầm, cô nói, "Ai là người Nam cương? Nam Cương, Tây Cương đều không phải".

Vân Phong thờ phào nhẹ nhõm rồi cười, "May mà không phải."

May cái gì? Lâu Thất tự hỏi. Mặc dù khi nãy hấn ta dùng tay đỡ chất độc của Hỏa Dục Trùng cho cô, thì cô lẽ ra cũng chẳng sao. Trên người cô còn có thứ khiến bách trùng sợ hãi. Thế nhưng hấn ta đã giúp cô, vì thế cô mới dùng một chút Âm địa quỷ thảo trị thương cho hấn ta, chẳng qua là để báo đáp ân tình.

Âm địa quỷ thảo có công hiệu rất mạnh với những thứ kỳ quái. Vì vậy cô mới mang theo những thứ này dù rất ghét.

Quỷ thảo này là do lão đạo sỹ thối dạy cô. Thế nhưng phần lớn là do cô tự nghiên cứu. Lọ khi nãy là do cô tự phối chế thêm một vài thứ để trị thương. Quả thực là quý hiếm, có tiền chưa chắc đã mua được. Giờ cô dùng nó cho Vân Phong, coi như không bạc đãi hấn ta.

"Ở đây có những loại trùng gì?"

"Nhiều nhất là Hỏa Dục Trùng. Bởi vì loại trùng tử này có sức sát thương rất lớn. Màu cơ thể nó và màu cổ cây giống nhau, lại không sợ nước nên được dùng để canh giữ chỗ bờ hồ này. Ngoài ra còn có một loại Hóa Cốt Tơ Trùng."

"Hóa Cốt Tơ Trùng?" Lâu Thất cơ bản chưa từng nghe qua tên loài này. Thế nhưng từ tên của nó có thể thấy có là loài cực độc

"Loại này rất khó nuôi, phải dùng máu người mới được" Vân Phong dừng lại rồi nhìn, "Nhị sư thúc quả thật là người Nam cương.

Người Nam Nương, chẳng trách!

Vì thế mới nói cô ghét nhất người Nam Cương và Tây Cương, lúc nào cũng chơi với lũ quái trùng.

"Có cách nào đề qua đó không?"

"Qua đó không khó, ta có thể giết lũ quái trùng này, thế nhưng sẽ phát ra tiếng động, khiến lũ thủ vệ sẽ tới.

Chúng sẽ bày Tuyệt sát đại trận. Trận pháp này chưa ai có thể phá giải".

"Cần qua đó mà không gây ra tiếng động ư?" Cái này thì không khó. Lâu Thất lên tiếng, "Người dẫn đường, ta sẽ theo sau."

"Hả?" Vân Phong không hiểu. Chẳng phải đã nói ở phía trước có một đồng trùng tử hay sao? Cứ thế mà qua sao?

Lâu Thất gật đầu, "Cứ thế mà đi, đi thôi!" "Nếu còn không đi thì e rằng không đi nổi. Cô còn muốn ra ngoài mượn Phá Sát của Trầm Sát. Nói xong cô lập tức bật dậy, bay lên như một bóng ma lao đi. Trước khi Vân Phong kịp quyết định thì hắn đã lao theo sau cô.

Tiếp sau đó, điều khiến hắn ta kinh ngạc nhất xảy ra. Không, phải nói là chẳng có gì xảy ra. Hai người qua đó, không có một chút động tĩnh gì? Chẳng có gì cả, chẳng có Hỏa Dục Trùng, chẳng có Hóa Cốt Tơ Trùng, không một thứ gì hết!

Sao có thể như thế được, chẳng lẽ lũ quái trùng này đã bị Nhị sư thúc triệu hồi? Điều đó là không thể, lối ra bờ hồ là tuyến đường trọng yếu, có lũ quái trùng này ở đây canh giữ còn lợi hại hơn cả người canh giữ. Sao nhị sư thúc có thể triệu hồi chúng được?

Sau đó hắn phát hiện không biết từ khi nào trong tay Lâu Thất cầm một lọ nhỏ. Cô vừa đi vừa lắc chiếc lọ, mùi từ trong lọ thuốc bay ra. Vân Phong định hỏi mấy lần thế nhưng nhìn bộ dạng nghiêm nghị của Lâu Thất, hắn lại không dám mở lời.

Trong nháy mắt họ đã vượt qua đoạn đường này.

Họ tiến vào trong lối đi ngầm, bên ngoài những người canh gác vẫn đang nói chuyện huyên náo về con gái của trang chủ Vân Phong sơn trang, đó là tiểu muội Tiểu Thái. Lâu Thất nghĩ, Tiểu Thái vốn đã bị tiêu hóa hết, hoàn thành sứ mệnh trên cuộc đời này, đó là làm no bụng cô ta. Công đức vô lượng! Công đức vô lượng!

”Cẩn thận.” Vân Phong lên tiếng.

124. Chương 124

Họ đi vào một lối đi nhỏ, thực ra lối đi này không thể gọi là đường, là một khe nhỏ kẹp giữa hai vách núi, cách lối đi phía dưới khoảng 2m.

Họ không thể đi ở bên dưới bởi dưới đó cách 10m lại có một trạm gác, canh phòng vô cùng cẩn mật.

Người bình thường không có cách nào đi ở trên này. Bởi vì trên lối đi này ướt đầm trơn tuột, nếu không cẩn thận sẽ ngã xuống. Dù ngã xuống có thể không sao nhưng chắc chắn sẽ gây ra động tĩnh.

Vân Phong hiểu rất rõ về Vân Phong sơn trang, hẳn cũng khá được Vân Hương Dương tin tưởng. Vì thế Lâu Thất cho rằng hẳn ta phản bội lại Vân Hương Dương xem ra là có bí mật không hề nhỏ. Thế nhưng cô không phải là người quá tò mò. Không có lợi thì cô cũng chẳng cần hỏi.

Thế nhưng lúc này Lâu Thất đột nhiên có chút cảm giác không thoải mái, nên không để ý chân phía bên dưới. Một viên đá suýt nữa bị cô đá rơi xuống bên dưới.

Cô định thần lại rồi tiếp tục đi.

Đúng lúc này Trầm Sát đang cùng Phi Ngân và Đạp Tuyết tung vó ngựa trên băng tuyết.

Phía trước đã nhìn thấy một dải màu xanh xuất hiện. Hai ngày nay có quá nhiều chuyện nên Nguyệt vệ không dám động vào hẳn ta. Không bao giờ nghĩ tới chuyện chỉ vì sự mất tích của Lâu Thất mà chủ nhân của họ trở lên như thế này.

Gần như chẳng có thời gian ăn uống gì. Khi phát hiện một lối đi dưới động băng, hẳn ta dùng tín hiệu để triệu tập họ, để lại vài người chăm sóc người bị thương, rồi tiếp tục đuổi theo Lâu Thất.

Thế nhưng hẳn ta không dám khẳng định Lâu Thất đi theo con đường đó. Xem ra Nguyệt vệ không dám khẳng định vì không có chứng cứ nào. Thế nhưng chủ nhân đã quyết thì hẳn ta chỉ có thể nghe theo.

Sau đó có một con đường đi ra khỏi băng tuyết.

Con đường này không hề bằng phẳng. Họ đã giết vài kẻ có cả Bắc Thương rồi Đông Thanh, lại còn cả người của Tây cương, Nam Cương. Trong đó có một lần họ suýt mất mạng trong tay người Tây Cương.

Tây cương quả thật khiến người ta đau đớn.

Nhưng chú thuật của họ quả thật khiến người ta khiếp sợ.

”Chủ nhân, vết thương của người...”

Nguyệt vệ lo lắng hỏi. Lần trước đối phó với người Tây Cương, chủ nhân đỡ chú thuật cho hắn ta. Mặc dù có nội công thâm hậu nhưng cũng vì thế mà bị nội thương.

”Không sao, mau đi thôi!” Trầm Sát không quay đầu lại tiếp tục tiến về phía trước như thể Lâu Thất đang ở phía trước mặt

Không ai có thể hiểu được tâm trạng lo lắng của Trầm Sát bây giờ! Không ai cả! Lâu Thất biến mất trong sự bảo vệ của hắn ta. Hắn ta cứ nghĩ rằng sẽ có thể bảo vệ cô ấy chu toàn, kết quả lại khiến Lâu Thất xảy ra chuyện. Giờ không biết cô ấy ở đâu.

Ở tại đó không hề có dấu vết giao đấu, như vậy có thể đoán khi đó Lâu Thất vẫn chưa tỉnh. Nếu cô bị làm sao thì đó là lỗi của hắn. Cả đời này hắn sẽ không thể tha thứ cho bản thân được.

Cứ thế đuổi theo, nhìn thấy dấu vết của xe ngựa là có thể biết được hướng của đối phương. Trong lối đi, đó là dấu vết của Tuyết Lang, nghĩa là người đó biết cách cưỡi ngựa, sau đó đổi lên xe ngựa. Điều đó cho thấy họ chắc chắn đi ra khỏi khu băng tuyết, hơn nữa còn phải đi một đoạn đường dài nữa nên họ tìm một ghế ngồi, rồi mang theo Đạp Tuyết. Nhất định phải mang Lâu Thất về, nếu cô có chuyện gì thì hắn sẽ diệt cả thiên hạ.

Trên băng tuyết chợt xuất hiện một sợi dây dài vung ra. Hai bên có bóng hai người lao lên, trên người còn vương tuyết. hai người hét lên, đồng thời cầm dây chặn trước mặt.

”Hiii...”

Phi Ngân hí lên một tiếng, Trầm Sát cũng giật mình, lập tức cầm chắc dây cương. Hai chân trước của người chồm lên, nếu Trầm Sát không phản ứng nhanh thì đã bị ngã sõng soài xuống. Nguyệt vệ không biết đã đi đâu, thế nhưng hắn ta đã ở phía sau một đoạn khá dài.

May mà Phi Ngân là loại ngựa quý, rất nhanh nhạy lại nghe lời Trầm Sát, nếu không đã bị sợi dây trước mặt xoẹt qua đầu. Vì dưới chân là tuyết nên cả người và ngựa sau đó ngã xuống.

Phía trên hàng chục thanh kiếm sáng loáng chém loạn xạ. Nếu họ bị ngã xuống thì lúc này sẽ bị đâm trúng như 1 con nhím.

Thế nhưng ngựa của họ vẫn chưa ổn định lại, hai người cầm dây bay vút tới, tung móc vừa dài vừa nặng về phía Trầm Sát, rồi nhanh chóng hoán đổi vị trí, định cuốn chặt cổ của Trầm Sát.

Loại dây đặc biệt đó chỉ cần cuốn lên cổ, hai người thít chặt thì sẽ dư sức cắt đầu ra khỏi cổ.

Trầm Sát đâu dễ để chúng được toại nguyện liền vung tay lôi Phá Sát ra, không ai có thể ngăn nổi.

Phá Sát vung lên với nội lực của anh, ngay lập tức chặt đôi đoạn dây đó.

Nguyệt vệ lao về phía trước, trong tay cầm trường kiếm đâm thẳng, kiếm thuật lanh lợi, nội lực thâm hậu, không ai có thể thoát được.

Máy bắn tung tóe, vương vãi đầy trên tuyết.

Trầm Sát lạnh lùng vung Phá Sát chém một đường vào cổ người còn lại. hắn không chú ý tới có một con tiểu trùng nhỏ như sợi tóc dính trên cổ hắn và cắn một miếng.

Những kẻ mai phục ở đây có võ công không tệ, thế nhưng đối phó với Trầm Sát và Nguyệt vệ, xem ra họ quá chủ quan. 12 người được phía tới không còn ai sống sót. Đối với những kẻ ngăn cản hắn đi tìm Lâu Thất, hắn tuyệt đối không nương tay.

”Đi thôi!”

Hai người tiếp tục đi về phía trước mà không thèm quan tâm tới băng tuyết nhuộm đỏ máu ở phía sau.

Lúc này họ đã ra khỏi cánh đồng băng tuyết

”Chủ nhân, nơi này trước đây từng có mưa, vết xe đã bị rửa sạch”

Nguyệt vệ quan sát một lúc rồi nói.

”Xuống ngựa...” Trầm Sát chưa kịp nói hết câu thì thấy trời đất tối sầm, cả người ngã xuống dưới đất. Nguyệt vệ cảm thấy vô cùng kinh sợ.

”Chủ nhân!”

Cũng ở bên ngoài cánh đồng băng tuyết, một túp lều dưới núi, bên ngoài có 4 người canh gác, ngoài ra còn có rất nhiều ám vệ xung quanh. Trong lều, Bắc Phù Dung nhìn con trùng tử màu trắng nhỏ như sợi tóc trong lòng bàn tay của người đàn ông: ”Cái thứ này quả thật có thể giúp ta tiềm nhập vào giấc mơ của Trầm Sát? Thậm chí điều khiển giấc mơ của hắn ta.”

”Đại công chủ điện hạ đã hỏi câu này 3 lần rồi. Nếu không tin ta thì đâu cần phải hợp tác.” Người đàn ông mặc áo màu đen, cúi đầu, chỉ nhìn thấy cằm.

”Được, ta tin người. Thế nhưng đó chỉ là mơ. Đợi khi tỉnh ngủ thì ta lại không thể kiểm chế được” Bắc Phù Dung nói.

”Điều này thì công chúa điện hạ không cần lo, chỉ cần điều khiển giấc mơ của hần ta, mỗi ngày hần ta đều chờ đợi tới giấc mơ. Ban ngày làm gì cũng bị vương vấn, sẽ không còn hứng thú với người đàn bà nào khác. Chỉ sau 3 tháng, cô sẽ xuất hiện như người trong mộng và chiếm lấy trái tim của hần ta ngoài đời thực.”

”Đơn giản như thế thôi sao? Trầm Sát không phải là người dễ bị ảnh hưởng.”

”Ha ha! Đại công chúa điện hạ có lẽ không biết. Ta đã nhận được tin Phá Sát Đế Quân hồi nhỏ đã mở giấc mơ quý quái, vì thế, mộng chú của ta sẽ có hiệu quả nhất.” Người kia noi, rồi cười một cách quỷ quệt. ”Nghe nói, tứ vệ bên cạnh hần cũng biết điều này.”

”Có chuyện đó thật sao? Sao ta không biết nhỉ?”

”Khi xưa mục tiêu của đại công chủ là Đông Thanh Ngọc thái tử, chưa từng quan tâm tới Đế Quân Phá Vực hay sao? Thế nhưng đại công chúa điện hạ thay đổi mục tiêu cũng nhanh quá, không biết Ngọc thái tử sau này sẽ thế nào?”

Bắc Phù Dung trầm mặt nói: ”Ta nghĩ, đây chẳng liên quan gì tới nhà người.”

”Đúng! Đúng! Đúng! Không phải chuyện của ta. Công chúa điện hạ hãy chuẩn bị, chúng ta có thể bắt đầu rồi.”

Bắc Phù Dung nghĩ ngợi một lát rồi đồng ý

”Vậy thì, mời công chúa điện hạ ngồi lên. Đợi một lát hần ta sẽ ngủ say, đi vào giấc mơ. Thế nhưng cô đừng lo, giấc mơ này sẽ do cô dẫn dắt, đến cả hần ta cũng không thể can thiệp”.

Nghe xong lời này Bắc Phù Dung cảm thấy yên tâm. Cô ngồi lên ghế, nhắm mắt lại.

Trầm Sát cảm thấy rất lâu rồi không mơ giấc mơ này. Có một giấc mơ mà hần thường gặp, đó là chiếc thuyền kia, tiểu cô nương trên chiếc thuyền.

Chỉ là sương khói mờ ảo, hần không nhìn rõ khuôn mặt của cô nương đó. Lúc trẻ, cô nương này đã ở cùng hần trong biết bao giấc mơ. hần từng cho rằng, trên thế giới này nếu nói ai là người thân thiết nhất thì chính là tiểu cô nương đó.

Bây giờ là giấc mơ này, chỉ có một lần.

Trong giấc mơ hắn nói với tiểu cô nương kia, không biết hai người lớn lên sẽ thế nào. Tiểu cô nương cười nói: "Muốn biết hình dạng sau này quả không đơn giản. Nhắm mắt lại, ta sẽ đem chàng đi xem,"

Anh nhắm mắt lại, một lúc sau, cô bảo hắn mở mắt ra.

Mở mắt ra hắn nhìn thấy bộ dạng hiện tại của mình. Còn cô ấy là một cô gái cao ráo, xinh đẹp, trên người toát ra một mùi thơm đặc biệt.

"Anh nghĩ sau này tôi lớn lên có xinh đẹp không?" Cô gái hỏi.

Trầm Sát cố gắng nhìn rõ khuôn mặt của cô, thế nhưng khuôn mặt ấy mờ ảo. Hắn nhìn không rõ.

Thế nhưng hắn thấy cô ấy rất xinh đẹp. Thiên hạ này không ai đẹp bằng. Vì thế hắn gật đầu nói: "Đẹp, rất đẹp!"

Sau đó cô bước tới gần.

Cả cơ thể nhỏ nhắn nhưng đầy đặn của cô vùi vào lòng anh, hai tay ôm chặt cánh tay của anh, nhẹ nhàng rung tay: "Trầm Sát, chàng nói xem, chàng có yêu thiếp không? Có muốn ở bên thiếp mãi mãi không?"

Trầm Sát có chút thất thần.

"Trầm Sát, Trầm Sát, sao chàng không nói gì." Người con gái giật tay anh. Là cô ấy, là cô ấy. Mặc dù cô ấy đã biến thành bộ dạng khi lớn.

Trước đây, hắn đã từng mơ giấc mơ này. Thế nhưng lần này, cô ấy không giống lắm, chủ động hơn, mạnh bạo hơn. Trước đây trong giấc mơ, dù cô ấy đã lớn thế nhưng không bao giờ vùi mình vào lòng anh.

125. Chương 125

Trầm Sát ngủ say không hề phát hiện ra rằng, trên ngực hắn có một vết đen đang lan rộng tới vùng ngực. Vết đen đó không thẳng, mà giống như đang vẽ một hình dạng nào đó, cuối cùng đã sắp lan tới ngực của anh.

Nguyệt hình hình thù này cảm thấy vô cùng kỳ dị. Hắn không biết đó là gì thế nhưng hắn hiểu tuyệt đối không để nó tiến tới trái tim của Trầm Sát.

Nếu không hậu quả sẽ khôn lường. Trầm Sát từng nói với họ, phàm là trùng, cỏ và chú, thì đều phải bảo vệ tim và não.

Con tiểu trùng trước mặt đang tiến tới tim. Nguyệt vệ cầm Phá Sát định rạch một đường để giết nó, thế

nhưng lại dừng tay lại. Vì hắn không phải là Lâu Thất, không biết cái thử quỷ quái này sẽ giải như thế nào. Nếu không giết được nó, mà lại làm bị thương chủ nhân thì làm thế nào?

Đúng lúc Nguyệt vệ đang không biết phải làm thế nào, thì vạch đen đó tiến tới phần tim của Trầm Sát, dường như đang khoan sâu vào đó. Đúng lúc này trên ngực Trầm Sát có một vết chìm màu máu xuất hiện, sau đó lại nổi lên, càng ngày càng rõ ràng. Đó là một bức họa màu đỏ máu vô cùng phức tạp.

Vết đen đó lập tức phát ra tiếng động kỳ quái. Rất quái lạ, rõ ràng không hề có âm thanh nào. Thế nhưng nhìn cảnh này, lại đột nhiên nghe thấy tiếng kêu của nó. Vết đen đó đang phát ra tiếng kêu, rồi rút lui như khi chuột nhìn thấy mèo, quay lại lối đi ban đầu, giống như đã bị bại thân.

Thế nhưng vết chìm màu máu đó dường như chưa dừng lại mà đuổi theo như khi truy binh. Một lúc sau đã có thể ép vạch đen kia biến mất. Lúc này máu trong miệng Trầm Sát phun ra, rồi sau đó hắn tỉnh dậy.

Nguyệt vệ vui mừng khôn tả.

Ở một nơi khác, Bắc Phù Dung cũng nôn ra máu, rồi trừng mắt phát hiện người mặc áo đen kia ôm miệng ngã sang một bên, toàn thân run rẩy.

"Thế này là thế nào?" Cô rõ ràng đã gần nghe thấy tiếng Trầm Sát trả lời, thế nhưng hình trong bị rung chấn trong tim, ngực như bị đập mạnh, sau đó tỉnh dậy

Giấc mơ bị gián đoạn, bị gián đoạn rồi.

Thế này thì sao gọi là điều khiển giấc mơ?

"Anh ta, ngực của hắn ta có bố trận pháp" Người đàn ông kia cố trả lời.

"Người nói đùa gì thế, lại có người có thể bày bố trận pháp trên ngực hay sao?" Bắc Phù Dung kêu lên. Trên đời này, chỉ có bùa chú mới tác dụng lên cơ thể người khác chứ đâu nghe nói tới bày trận pháp trên cơ thể!

"Đương nhiên, đó là một bí quyết đã thất truyền."

Thế nhưng bí quyết thất truyền, sao lại có người biết? Tại sao lại có thể như thế? Cho dù là có người biết thì sao lại trùng hợp là đúng là hắn ta?

Người đàn ông biến sắc: "Trận pháp này có tác dụng bảo vệ Trầm Sát tuyệt đối, tránh mọi bùa chú! Đối với bùa chú mà Trầm Sát bị trúng trước đây nó cũng có thể kiềm chế! Theo tôi được biết trận pháp này vốn chỉ dành để kiềm chế, không ngờ lần này lại có thể ngăn cản."

Bắc Phù Dung lại phun máu ra từ miệng

Trầm Sát!

Lâu Thất đột nhiên từ trong mơ tỉnh dậy, cô ngồi dậy, phía trước mắt mơ hồ một màu trắng. Cô lập tức nhớ tới việc tối qua cùng Vân Phong trộm thuyền đi ra khỏi dòng sông.

Thế nhưng sao cô lại mơ thấy Trầm Sát gặp chuyện chẳng lành?

Trầm Sát sao có thể có chuyện gì được, hắn ta mạnh mẽ như vậy. Cô an ủi chính mình, Lâu Thất cố nén những nỗi lo lắng trong lòng. Sau khi ra khỏi sông, đi tìm Trầm Sát chắc không phải là chuyện gì khó khăn.

Tại bến nước của Vân Phong sơn trang có hai chiếc thuyền, 1 lớn 1 nhỏ. Xem ra có tình đến chuyện nếu người của Vân Phong sơn trang có chuyện gì thì có thể ngồi thuyền ra ngoài, chiếc còn lại bây giờ họ đang dùng. Quả thật là hơi nhỏ, gồm 2 tầng, 1 mạn thuyền. Trong đó có 5 gian phòng nhỏ, cũng khá hoa lệ.

Vân Phong đang ở chỗ lái thuyền. Cô lựa chọn một phòng nhỏ và ngủ đi. Tối qua cô chưa nghỉ ngơi gì, rồi lại nói chuyện với Khổng Tu lâu như thế.

Cửa mở ra, Vân Phong đánh đứng ở bên ngoài.

"Cô nương, cô muốn ăn sáng ở bên ngoài hay trong phòng?" Vân Phong nhìn cô cười nói.

Lâu Thất nhìn trên bàn, ở đó có hai đĩa lớn, một đĩa có tảo xanh đã xào, bên trên có rắc hoa và hành, lại còn có một miếng bánh, mùi thơm sộc thẳng vào mũi.

"Là người làm sao?" Lâu Thất ngạc nhiên.

"Đương nhiên là ta. Trên thuyền đâu có người thứ 3 đâu".

"Không ngờ hắn lại biết những thứ này."

Tướng mạo khôi ngô, lại biết nấu ăn, võ công không tầm thường. So với bây giờ thì thật quý như kim cương.

"Cô nói đi, ra ngoài hay ăn bên trong khoang?"

"Ăn trên sàn tàu," Thấy cô ta có ý ăn bên ngoài nên hắn ngồi xuống bàn ăn: "Mời cô!"

Lâu Thắt khi đó đi lên tàu cũng không quan sát kỹ, thực ra chiếc thuyền này khá hiện đại. Trên sàn còn có ghế ngồi cố định để nhìn ngắm phong cảnh. Quả thật là rất đẹp. Nếu không phải vì có chuyện phải làm thì cô chỉ mong có một chiếc thuyền như thế này, rồi mang theo một người biết nấu nướng ngao du trên sông hay trên biển, bắt hải sản thưởng thức ngắm mặt trời lên xuống, nghe gió thổi. Quả thật không tệ, không tệ!

”Mời cô nương ngồi.”

Tiếng của Vân Phong làm đứt mạch suy nghĩ của cô. Đừng quên, người này còn chưa rõ lai lịch cũng như động cơ, tự nhiên lại tốt với cô như vậy, còn chủ động đưa cô ra khỏi Vân Phong sơn trang. Liệu hẳn ta có mục đích gì?

Không phải Lâu Thắt là kẻ đa nghi. Thế nhưng trong cuộc sống, trong thực tại, cô đã gặp quá nhiều, trải qua quá nhiều. Chỉ là tới hiện tại, Vân Phong vẫn chưa lộ ra một kẻ hử nào.

Đối với việc trong thức ăn có độc không thì Lâu Thắt hoàn toàn không nghĩ tới. Cô thư hai miếng, phát hiện rất ngon. Cho dù là có độc thì cũng phải là thừa nhận. Mà dù sao thì cô cũng chẳng sợ thuốc độc.

”Cô không ăn sao?” Cô thấy Vân Phong đứng một bên, nháy mắt hỏi: ”Liệu người có hạ độc ta không? Sao không dám tự ăn?”

Vân Phong nghe thế bèn cười, rồi quay người đi. Lúc sau hẳn bưng một đĩa tới, thức ăn nhiều gấp đôi. Hắn cười với cô, ”Quả thực ta ngại không dám ăn trước mặt cô nương, sợ cô chê ta ích kỷ, một mình ăn nhiều lại lấy cho cô ít. Thế nhưng, tôi thực sự ăn rất nhiều.”

Lâu Thắt người lên nhìn, Vân Phong không nhin nổi cười.

Nói chung không khí khá dễ chịu.

Thức ăn quả thật rất ngon, khiến tâm trạng của Lâu Thắt tốt hơn rất nhiều, có thiện cảm hơn với Vân Phong. Cô không là người ăn uống dễ dãi. Mặc dù trong tình cảnh bắt buộc thì cô có thể ăn cả cỏ, thế nhưng khi có thể thì cô muốn được ăn những món sơn hào hải vị.

Gió trên mặt sông thanh mát. Hai bên bến nước hiện ra mơ hồ. Khi tới là ngồi xuống xuôi dòng, giờ họ đang xuôi theo dòng nước. Lâu Thắt nhất thời không nhận ra, nghĩ rằng đó không phải là cùng một dòng sông.

Hỏi Vân Phong, Vân Phong lại gật đầu, ”Đây là sông Tinh La, sông Tinh La có nhiều nhánh. Những nhánh này đều bao quanh Vân Phong sơn trang, sau đó lại quay lại dòng chính. Bây giờ chúng ta giống như đi một vòng tròn, rồi lại xuôi theo hướng cô nương nói đi. Tới đó thì sẽ là ngược dòng. Thế nhưng tại nơi nước gặp nhau dòng chảy xiết, khi đó mong cô nương sẽ giúp một tay.”

Nếu đi xuôi dòng thì mình hấn ta là đủ. Nhưng khi ngược dòng thì cần chú ý. Lâu Thất không phản ứng vì cô cũng đang lo lắng.

”Đúng rồi, có một câu hỏi muốn hỏi. Tối qua lúc xuất hiện, có phải cô nương đã quay đầu làm gì đó? Tại sao người của Vân Phong sơn trang không đuổi theo?”

Quả thực, ở bến nước đó còn có mấy chiếc thuyền nhỏ, có thể truy kích. Với khoảng cách gần, các cao thủ hoàn toàn có thể đuổi theo. Thế nhưng hiện nay, phía sau là dòng nước mệnh mông, không có bóng dáng một con thuyền nhỏ nào.

Lâu Thất cười nói: ”Chỉ là một cách để che mắt thôi.” Cô bày ra một trận pháp đánh lừa, khiến người khác nghĩ rằng thuyền vẫn còn ở đó. Nếu đã không mất thuyền, thì những người kia đương nhiên sẽ cho rằng họ không trộm thuyền để trốn thì đuổi theo làm gì.

Cô nói một cách tự nhiên khiến Vân Phong ngạc nhiên. Cô ngoảnh đầu lại chỉ trong nháy mắt mà đã đánh lừa được họ. Trận pháp của cô lại còn lừa được cả những cao thủ của Vân Phong sơn trang.

Xem ra bản lĩnh của cô không hề tầm thường.

Thế nhưng cô không muốn nói kỹ hơn, hấn ta sẽ không tiếp tục hỏi thêm.

Cô cũng im lặng, không hề hỏi tới thân phận và lai lịch của hấn ta. Người như cô là lần đầu tiên hấn ta gặp. Hơn nữa cô ta ăn bữa sáng của hấn một cách không hề do dự. Ăn xong còn nhìn đĩa thức ăn của anh, đột nhiên hỏi ”Thực ra sức ăn của tôi tốt hơn hấn tưởng tượng. Phần của hấn tôi cũng có thể ăn hết.”

Câu nói đó khiến hấn ta cười không thể ăn tiếp.

Anh trả lời một câu: ”Vầy buổi chiều tôi sẽ nấu nhiều hơn cho cô nương.”

Thế nhưng trong lòng hấn lại có cảm giác hụt hẫng. Còn lần sau ư? Liệu sẽ có cơ hội như thế này không?.

Sắp tới địa điểm giao nhau của các nhánh sông. Chỗ này lòng sông hẹp, nước sâu, màu sắc của nước thay đổi, sóng lớn hơn, dòng nước xuôi ngược cuộn vào nhau, hình thành những cuộn nước kỳ dị. Dòng nước này cũng có liên quan tới địa thế ở đây. Thuyền của họ nhưng sắp bị đánh bẹp. Nếu bị đẩy ra khỏi dòng chảy chính, họ lại phải vòng trở lại. Như vậy chắc chắn sẽ bị người của Vân Phong sơn trang phát hiện

”Cô nương, nội lực của cô không tầm thường đó.”

Lâu Thất tay cầm thanh sào chống xuống dòng sông, đẩy thuyền về hướng mà cô định đi. Cô thu sào lại, Vân Phong lập tức đón lấy. Xem ra hai người phối hợp rất ăn ý.

126. Chương 126

”Người cũng không tệ.”

”Tại hạ hai mươi sáu tuổi, ba tuổi luyện võ, đến nay đã có hai mươi năm, nỗ lực nhiều hơn cô nương mấy năm.”

Lâu Thất liếc hắn một cái không tiếp lời.

Vân Phong thu sào tre lại, sờ sờ đầu mũi, nói vòng vo như vậy để muốn biết tuổi tác của cô cũng không được? Cô nương này đề phòng kín kẽ quá, cũng thật xảo quyệt.

”Huýt huýt...”

Phía trước đột nhiên vang lên một âm thanh tựa như tiếng sáo, giống như một loại cảnh báo. Sau khi âm thanh đó vang lên, Lâu Thất và Vân Phong chỉ cảm thấy thân thuyền rung lắc, hình như đã có người leo lên.

”Cẩn thận!” Vân Phong hét một tiếng, cây sào tre trong tay đánh qua bên cạnh nàng, bởi vì nội lực dồi dào ở bên trên nên đánh vào không khí vang lên tiếng vút của luồng khí. Khi tiếng hét của hắn vừa vang lên, Lâu Thất lập tức lách thân hình qua, vừa khéo nhường chỗ, cây sào tre của hắn đánh tới sượt qua cạnh người nàng rơi xuống, đuôi gậy vừa hay đánh lên đầu của một người đang mặc áo quần đen bó sát quần khắn đầu bằng vải đen vừa leo lên trên mạn thuyền phía sau lưng nàng. Trong chốc lát đã đánh hắn ngã đi, ngã lại xuống sông, bùm một tiếng đánh ra một vùng bọt nước.

”Cúi đầu!” Lâu Thất quát thấp giọng một tiếng, Vân Phong vừa cúi đầu thì sào tre trong tay nàng cũng nâng cao đánh ngang từ đỉnh đầu hắn quét qua, liên tục chặn ngang quét xuống dưới hai cái.

Nàng nháy mày với hắn: ”Có muốn so tài không?”

”Được chứ.” Vân Phong vui vẻ đồng ý.

Nàng bước dài một bước xông tới, lướt qua cạnh người hắn, gió nổi lên mang theo mùi hương nhẹ nhàng của riêng nàng, khoe miệng Vân Phong nhếch lên, xông đến theo hướng ngược lại với nàng.

Mạn thuyền thi thoảng có người cá ăn mặc giống nhau leo lên. Một điểm phiền phức nhất của Lâu Thất và Vân Phong chính là vừa đối phó với những người này vừa phải chú ý hướng đi của thuyền, không để chệch hướng quá nhiều. Vì vậy sào tre trong tay họ đều không thể vút xuống. Nhưng sào tre có một khuyết điểm là quá dài, ở trên thuyền không thể thi triển được, chỉ có thể ở chỗ sàn tàu hoặc nhảy lên đỉnh khoang thuyền.

”Nè, các người là đến vì hắn hay là đến vì ta vậy?” Đánh mãi đánh mãi, Lâu Thất bèn lớn tiếng la lên.

Vân Phong tung một chưởng đánh bay một người cá, đồng thời lách mình né khỏi một đòn đánh lén phía sau, nghe thấy lời đó thì bất giác hỏi vặn lại: "Việc đó có liên quan gì không?"

Thân hình Lâu Thất từ chỗ cao nhảy về lại sàn tàu, sào tre nhân cơ hội chống vào trong nước, trả lời: "Dĩ nhiên là có liên quan, nếu đến vì người, vậy thì bảo họ dừng để ý ta để ta còn đi chèo thuyền!"

Phụt.

Vân Phong nhin cười, một cước đá trúng bụng dưới của một người cá bay chồm tới, lần đầu tiên phát hiện liều mạng chém giết như vậy cũng không phải khó khăn lắm. Hắn vừa xoay đầu, vừa hay nhìn thấy nàng phi thân lên, tựa như hạc bay, trong chớp mắt bay lên cột buồm chính, đứng ở trên đó nói với hai tên người cá áo đen bên dưới: "Ngẩng đầu, nhìn ta."

Hai người đó thật sự ngẩng đầu nhìn lên một cách vô thức, luồng sáng bạc lóe qua, hai tên đó cùng lúc kêu rên thảm thiết, bịt lấy mắt. Nữ tử trên đó cười khúc khích một tiếng: "Kêu các người ngẩng đầu nhìn ta, các người cũng ngẩng đầu nhìn ta thật, sao lại nghe lời vậy chứ, ta cũng ngại lấy mạng của các người đó."

Châm độc đâm vào mắt, từ đó thành kẻ mù lòa, đoán chừng nàng sẽ không tha, thế mà giờ lại có biểu cảm và giọng điệu không nhẫn tâm, đau lòng cho họ, đúng thật là... tức cười.

Lâu Thất quả nhiên không tha cho hai người họ, đột nhiên từ bên trên rơi thẳng xuống, một tay tóm chặt một tên trực tiếp ném xuống sông. Các người không phải biết lặn ư, không phải kỹ năng bơi giỏi à, mù mắt rồi thì tiếp tục bơi đi.

Mà những người cá đó cũng kỳ lạ, mỗi tên đều không lên tiếng, vừa leo lên thì động thủ, lẽ nào đều là câm hết hay sao?

"Chắc đến vì người đó, ta không có đắc tội ai cả."

"Thế à? Tiểu cô nương chắc chắn mình chưa từng đắc tội ai chứ? Ví dụ như ta này?"

Một giọng nói nàng thấy lạ lắm nhưng trong trí nhớ như đã từng nghe qua đột nhiên từ trong khoang thuyền truyền tới, Lâu Thất cố nhớ kỹ lại bỗng sững sờ, lại là hắn, Thanh Giang Ngư Vương! Hắn vậy mà lại chưa chết?

Thanh Giang Ngư Vương cứ giống như là đoán được suy nghĩ trong lòng nàng vậy, cười ha ha rồi nói: "Ta đâu có dễ chết như vậy, ở dưới nước thì ai có bản lĩnh khiến ta chết chứ?"

Nếu hắn không sao, vậy thì đám người đó chết rồi?

Nhưng Lâu Thất lại không tiếp lời hắn, một đám dũng mãnh đã đánh trúng huyệt thái dương của một tên

người cá, nội lực đánh đến nỗi hai mắt hắn đều lồi lên. Nàng nhấc chân lên đá hắn về phía Thanh Giang Ngư Vương, đồng thời cổ tay lục lọi, mười cây châm dài có tẩm thuốc độc, dưới sự yểm hộ của tên người cá đó bắn nhanh về phía Thanh Giang Ngư Vương.

Mặt của Thanh Giang Ngư Vương hơi biến sắc, lửa giận nổi lên: "Độc ác!"

Lâu Thất chỉ cảm thấy nực cười, người đến lấy mạng của ta, người không độc ác ư?

Nhưng nàng cũng lười nói lời thừa với Thanh Giang Ngư Vương, sau khi mười cây châm độc bắn ra thì động tác của nàng chưa dừng, lập tức lại bốc ra một nắm phấn độc lớn vùng tới.

Thủ đoạn của nàng quả thực nhiều vô kể, hơn nữa vừa nãy nhìn thấy nàng không nói thêm lời nào thì trực tiếp ra đòn, việc này khiến Thanh Giang Ngư Vương nhất thời phản ứng không kịp, một mỗi phải ứng phó, ngay cả Sách Mệnh Thảo cũng không kịp lấy ra, mà Lâu Thất đã đến sau lưng hắn, một chưởng mềm mại đã đánh tới.

"Tiện nhân ngươi dám đánh lên!"

Thanh Giang Ngư Vương lập tức quay người, Lâu Thất vừa xê dịch dưới chân thì người đã nhanh chóng xoay một vòng, đồng thời, thứ đồ mà nàng cần đã về tay.

Lâu Thất một đòn thuận lợi, trong lòng nhẹ nhõm, thân hình tung bay lù ra ngoài một trượng, lúc này mới cười lạnh lòng mở miệng nói.

"Tiện nhân lần trước ngươi nhặt lại một mạng thì nên mừng thầm đi, lần này lại còn dám chạy đến, ngươi nói ngươi có gốc không!"

"Bổn Ngư Vương lần này sẽ lấy mạng của ngươi."

Thanh Giang Ngư Vương nói rồi, tay sờ vào giữa thắt lưng, mặt liền biến sắc.

Lâu Thất giơ lên vật có hình ống dùng vải đen bọc lại đó trong tay, nhướn mày nói: "Muốn dùng cái này lấy mạng của ta?" Nàng vừa nhìn thấy Thanh Giang Ngư Vương thì chuyện đầu tiên nghĩ trong đầu chính là trộm Sách Mệnh Thảo, làm gì còn có thể cho hắn cơ hội dùng chứ.

Sách Mệnh Thảo này đối với Thanh Giang Ngư Vương mà nói là món đồ tuyệt đối gần giống như là mạch máu của hắn, đó là thứ hắn chờ đợi nhất sinh mới có được, là vốn liếng để hắn hoành hành Thanh Giang, nếu mất rồi thì hắn còn có thể tung hoành ở Thanh Giang ư? E rằng vừa quay về thì kẻ thù đều muốn tìm tới cửa rồi.

Điều khiến trong lòng Thanh Giang Ngư Vương chắc chắn đó là Sách Mệnh Thảo này đã hút máu của người

đầu tiên rồi thì không thể được người thứ hai dừng lại, vì vậy hẳn ít nhất không cần lo lắng Lâu Thất lấy Sách Mệnh Thảo này đối phó ngược lại với hẳn.

Lâu Thất cũng biết điểm này, vì vậy nàng trước giờ chưa từng định dùng Sách Mệnh Thảo.

”Muốn lấy lại món đồ này không?”

Nàng tiếp tục giơ món đồ trong tay lên: ”Nếu muốn thì bảo thủ hạ của ngươi dừng tay đi.”

”Dừng tay!”

Thanh Giang Ngư Vương lập tức hét lớn.

Người mà hẳn mang tới tuy về võ công không phải là đối thủ của Lâu Thất và Vân Phong, nhưng số lượng nhiều, nếu cứ đấu tiếp như vậy thì sợ rằng họ cũng không có lòng nào đi lái thuyền, Lâu Thất tuyệt đối không muốn lại xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Những người đó vừa dừng lại, Vân Phong bèn lướt như bay đến bên cạnh Lâu Thất: ”Cô nương lại còn là thần trộm.”

Vừa nãy hẳn nhìn được động tác của nàng, nhưng vẫn chưa nhìn rõ thì đồ đã vào tay nàng rồi.

”Chèo thuyền.” Lâu Thất chỉ ném cho hẳn hai chữ.

”Yên tâm.”

”Ngươi muốn thế nào?” Thanh Giang Ngư Vương hỏi với vẻ mặt tái mét.

”Nói đi, là ai phái người đến giết ta, hoặc là nói ai thuê người tới.” Lâu Thất chắc chắn bản thân ở thế giới này vẫn chưa kết mối thù sinh tử nào, không tính ở trên Băng Nguyên lần này. Những người đó muốn giết nàng thì ở trên Băng Nguyên đã giết rồi, ra ngoài thuê người thì thứ nhất là không cần thiết, thứ hai là không khớp về thời gian.

Vì vậy điểm này nàng nhất định phải làm rõ.

Kết quả không ngờ nàng hỏi vấn đề này, Thanh Giang Ngư Vương lại sững người, nhìn nàng một cách bất ngờ: ”Ngươi không biết?”

Phí lời, nếu nàng biết còn cần phải hỏi hẳn ư?

”Người có phải không biết mình được Thượng Tông của Đoạn Trần Tông để ý rồi không?”

Lâu Thất càng thấy mù mờ, Đoạn Trần Tông, là thứ quý quái gì vậy? Nhưng khi Thanh Giang Ngự Vương nói đến người đó thì trên mặt lại còn là biểu cảm hâm mộ đổ kỵ, làm cho nàng lại càng bức bối. Lẽ nào được Đoạn Trần Tông gì đó để ý là một việc tốt vinh dự gì hay sao? Nếu là việc tốt thì còn có người đến giết nàng ư?.

Vân Phong nghe thấy Đoạn Trần Tông thì vẻ mặt hơi biến sắc: ”Thượng Tông?”

”Đúng, chính là Thượng Tông để ý nàng ta, ta được Hạ Tông thuê. Xem ra ở đây còn có người hiểu rõ. Nữ nhân hồ đồ như cô, cũng không biết Thượng Tông để ý cô ở điểm nào, đúng là gặp thời!”

”Ta cảm ơn!”

Lâu Thất tuy không biết Thượng Tông Hạ Tông gì cả, nhưng đây rõ ràng là sự chia rẽ trong cùng một tông, người được một tông trong số đó để ý thì sẽ là bia đỡ đạn giữa hai bên.

Chỉ là Hạ Tông này cũng có phần quá ác độc làm xằng rồi đó, sao lại có cái lý đó, coi nàng là chó mèo hay sao mà muốn giết thì giết. Nàng có phải không biết rằng có thể thuê người như Thanh Giang Ngự Vương đến giết nàng thì người ta đã xem trọng nàng rồi.

”Ta đã nói với người rồi, món đồ đó có thể trả lại ta rồi chứ?.”

”Vội gì chứ, ta còn chưa hỏi xong mà.”

Lâu Thất nhảy lên, cứ như vậy mà ngồi xuống mạn thuyền, đứng đưa chân dánh về đó quả là quá thoải mái tự tại, không có chút nào vui mừng vì được Thượng Tông của Đoạn Trần Tông để ý, càng không cảm thấy bản thân ở trước mặt một đám nam nhân làm cử chỉ như vậy là tùy tiện phóng túng. Ánh mắt của Vân Phong đặt lên người nàng, không nén nổi mỉm cười.

Thanh Giang Ngự Vương cắn răng, hắn còn chưa từng mất mặt như vậy, thật sự mong muốn bóp chết Lâu Thất ngay tại chỗ. Nhưng đồ trên tay nàng, hắn lại là muốn đánh lén nhưng còn e ngại.

”Nếu các người cảm thấy Đoạn Trần Tông đó tốt như vậy, người ta đã để ý ta rồi, vậy các người sao còn dám đối đầu với người của Đoạn Trần Tông mà đến giết ta?”

Mất thấy thuyền đã sắp được Vân Phong dẫn vào đường chính, trong lòng Lâu Thất nhẹ nhõm, dứt khoát hỏi thêm mấy câu.

”Người thật sự chưa từng nghe tới Đoạn Trần Tông à?”

”Rất kỳ lạ sao?” Lâu Thất hỏi vặn lại, nhìn sang Vân Phong. Vân Phong đưa ngón trỏ chặn môi, cười rồi gật đầu.

Không kỳ lạ chút, nàng cũng chưa từng nghe Trầm Sát bọn họ nhắc đến Đoạn Trần Tông mà. Nếu Đoạn Trần Tông nổi tiếng như vậy, lúc đầu khi nói với nàng tam sơn gì đó thì nên nhắc đến với nàng chứ.

Vân Thiên Sơn, Trầm Vân Sơn, Bích Tiên Sơn, nàng chỉ biết ba sơn ba phái trong thiên hạ, trong đó còn có sư môn trước kia của Trầm Sát, nhưng lại chưa từng nghe nói tới Đoạn Trần Tông, lão đạo thú cũng chưa từng nhắc đến.

”Nếu cô muốn biết chuyện của Đoạn Trần Tông thì sau này ta có thể nói với cô.” Vân Phong nói.

”Người, trả lời ta vấn đề vừa nãy.” Lâu Thất chỉ Thanh Giang Ngư Vương.

Thanh Giang Ngư Vương vẻ mặt tức giận, tức tối nói: ”Thượng Tông tuy lợi hại nhưng Hạ Tông cũng không phải dễ đối phó, Hạ Tông đã thuê thì có gì đáng sợ.”

127. Chương 127

Lâu Thất cũng hiểu rõ ý của hắn, nếu nói không thể đắc tội Thượng tông, thì chắc chắn cũng không thể đắc tội Hạ tông, nếu đã là hai bên đối nghịch, vậy dù sao cũng phải chọn một phe. Hạ tông thuê hắn, bởi biết nếu hắn không nhận vụ này chính là đắc tội với Hạ tông, vậy nên hắn chỉ có thể tiếp nhận.

Nói vậy, thì Hạ Tông của Đoạn Trần Tông làm việc cực kì ngoan độc.

Nhưng Thượng tông cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì. Nàng cũng không phải hàng hóa, muốn coi trọng liền coi trọng nàng sao, cũng không cần tới gặp mặt hỏi thăm ý kiến của nàng một chút sao?

Như vậy, bên kia muốn bắt nàng, có phải cũng bởi Đoạn Trần Tông này vừa ý với nàng?

Trong lúc nhất thời Lâu Thất cảm thấy thế giới này rất loạn, không hề đơn giản chút nàng. Mà nàng cũng đoán ra, lí do khiến nàng được Đoạn Trần Tông kia coi trọng, có lẽ bởi nàng thuần phục được Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương.

Một đất nước to lớn như Đông Thanh lại không thể tìm ra ai có thể thuần phục Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương, từ đó có thể nhận ra người thuần thú ở chỗ bọn hắn cực kì hiếm có khó tìm.

”Đám người lúc trước, lại đến từ đâu?”

”Sao ta biết được!” Thanh Giang Ngư Vương trợn mắt: ”Bản Ngư Vương danh khí vang dội, chuyện bọn hắn biết bản vương là chuyện đương nhiên, bản vương cũng không có khả năng biết tất cả bọn chúng!”

Ngừng. Lâu Thất nhin không được muốn giơ ngón giữa với quả tự khen mình của hần.

Ngư Vương, vậy còn cá viên đâu.

”Mau giả lại vật kia cho bản vương, bản vương sẽ đáp ứng người từ bỏ vụ này tại đây, không tiếp nữa!”

”A, thật vậy sao?” Lâu Thất cầm Trúc Đồng Ngư nhẹ nhàng gõ xuôi mạn thuyền, tay trái bỗng nhiên di chuyển, cũng không biết nàng làm thế nào, một ngọn lửa lập tức xuất hiện trên ngón tay của nàng, trung tâm ngọn lửa màu u lam, phía trên lại toát ra lửa hồng.

Nàng đưa Trúc Đồng Ngư tới gần.

Sắc mặt của Thanh Giang Ngư Vương đại biến.

Đúng là Đoạt Mạng Thảo sợ lửa! Nhưng lửa bình thường không thể thiêu chết nó, chỉ có ngọn lửa có độc mới có thể thiêu chết nó, hần vẫn cho là không ai biết chuyện này, nhưng bây giờ nhìn thấy ngọn lửa trên tay Lâu Thất, không phải lửa hồng bình thường mà là ngọn lửa lam, rõ ràng chính là ngọn lửa có độc!

”Không muốn! Đừng Đừng! Cô nương có chuyện gì từ từ nói, từ từ nói!” Hần không kèm được, thái độ với Lâu Thất lập tức quay ngoắt 360 độ.

”Ta chẳng có chuyện gì để nói cả, điều ta muốn hỏi cũng đã hỏi, nhưng người lại không biết, vậy giữa chúng ta còn cái gì để nói nữa đây?” Lâu Thất lắc đầu, giả ngơ, hỏi.

Trong mắt Thanh Giang Ngư Vương, bộ dạng này của nàng thật sự là cực kỳ vô sỉ, khiến hần hận đến nghiêng răng chỉ muốn dùng một chiêu đập chết nàng, nhưng trong mắt Vân Phong, lại cảm thấy nàng cực kỳ hoạt bát đáng yêu, thông minh lanh lợi, khiến người khác không thể dời mắt.

”Bà cô của tôi ơi, nhưng lúc trước rõ ràng người đã đồng ý với ta, chỉ cần ta trả lời vấn đề của người, người liền trả vật kia cho ta mà.” Thanh Giang Ngư Vương suýt phát khóc.

”Để nhóm lính tôm tướng cá của người về biển trước đi, bơi về phía bên kia,” Lâu Thất chỉ về phía ngược với hướng bọn hần đi đến, nơi du lịch giao nhau. ”Đừng nghĩ ra vẻ cho có, nếu có ai dám lặn xuống đáy thuyền trốn, ta lập tức đốt thứ này.”

”Nghe rõ chưa? Mau nhảy xuống, nhảy hết xuống, tất cả nhanh chóng bơi về phía kia cho ta!” Thanh Giang Ngư Vương nhắc chân đạp một tên thủ hạ bên người xuống.

Đám còn lại cũng nhao nhao nhảy xuống nước, liều mạng bơi về phía ngược lại, nước là nơi sinh sống của bọn họ nên chỉ trong chớp lát bọn họ đã bơi được rất xa.

”Bà cô à! thế này đã được chưa?”

”Người cũng nhảy xuống đi, nhảy bên kia.”

Lâu Thất lại chỉ một phương hướng.

Thanh Giang Ngự Vương sắp điên rồi, ”Nếu ta nhảy xuống xong người liền đốt đồ vật thì làm sao?”

”Nếu người không nhảy xuống, ta sẽ đốt nó ngay bây giờ.” Lâu Thất cực kì vô sỉ nói. Đồ nằm trên tay nàng, nàng muốn vô sỉ đến mức nào chả được.

Ừm. Thanh Giang Ngự Vương lập tức nhảy xuống nước, vừa ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy Lâu Thất đốt vật kia, sau đó đứng lên, ném đi, vứt vật kia ra phía xa.

Ngọn lửa ở giữa không trung vạch thành một vòng cung xinh đẹp, rồi rơi xuống nước.

”A a a!”

Thanh Giang Ngự Vương sụp đổ, thảm thiết kêu gào, đầu ngụp xuống nước, lập tức bơi về phía đó.

Vân Phong không biết nói gì, nhìn Lâu Thất: ”Cô nương trên đũa hần như vậy, không sợ sau này hần sẽ gây phiền phức cho cô nương sao?”

Lâu Thất dùng nội lực giúp hần lái thuyền, nghe vậy nở nụ cười: ”Ta sợ gì hần? Hần có đến nữa, ta cũng vẫn có thể trên đũa hần như vừa nãy.”

Nữ tử này, thật đúng là đặc biệt, cực kì đặc biệt.

”Đoạn Trần Tông ở đâu?”

”Có phải cô nương cảm thấy ở chỗ này có rất ít người nhắc đến Đoạn Trần Tông đúng không?” Vân Phong hỏi ngược lại.

Lâu Thất khẽ gật đầu.

”Đoạn Trần, tên như nghĩa, chặt đứt hồng trần. Cuối con sông này chính là biển cả mênh mông, trên biển có Đoạn Trần Tông. Nhưng bởi nơi đó cách đây quá xa, trên biển lại nhiều phong ba bão táp, không phải ai cũng có thể dễ dàng đi tới, chứ đừng nói là tìm thấy Đoạn Trần Tông. Vậy nên mặc dù rất nhiều người biết đến Đoạn Trần Tông, nhưng cũng bởi bọn hần rất ít khi xuất hiện nên thường xuyên bị người đời lãng

quên. Nhưng người được Đoạn Trần Tông coi trọng, trong mắt người đời đó chính là phúc phận tích được từ kiếp trước.” Trên mặt Vân Phong mang ý cười nhẹ nhàng, hỏi: ”Cô nương biết tại sao không?”

”Không biết.” Lâu Thất nhanh chóng dứt khoát trả lời.

Vân Phong nín cười, đáp: ”Đó là bởi, nghe nói, khắp nơi trên Đoạn Trần Tông đều là hoàng kim bảo bối, mỗi bữa đều được ăn ngon uống rượu ngon, nữ đệ tử nhập môn có tiên tri dưỡng nhan quần áo trang sức đẹp, nam đệ tử nhập môn có mỹ tửu kiều nô, tiên nhạc rượu rừng, vui vẻ hơn cả thần tiên. Ngoài ra, còn có công pháp ca thâm, nửa năm sẽ có bài khảo hạch, người chiến thắng khảo hạch có thể nói ra một nguyện vọng, dù là nguyện vọng gì, Đoạn Trần Tông đều sẽ thực hiện giúp người.”

Lâu Thất nghe được tròn mắt há mồm, ”Thật hay giả vậy?”

”Giả ư.”

Vân Phong lại lắc đầu: ”Bảy phần thật ba phần giả. Đoạn Trần Tông đúng là một nước giàu có, bảo vật nhiều vô số. Mà mỹ tửu kiều nô cũng là thật, y phục trang sức hoa lệ cũng là thật, nguyện vọng của người xuất sắc kia cơ bản cũng sẽ giúp đỡ họ toại nguyện, chỉ không biết ở nơi đó có thật sự vui vẻ hay không.”

”Sao người biết rõ vậy nha.”

”Hửm?”

”Không có gì. Sắp đến nơi rồi.”

Lúc bọn hắn lên bờ, sắc trời đã tối, lúc ấy, Lâu Thất không ngờ mình lại tỉnh như sáo trong suốt đoạn đường chèo thuyền dài dằng dặc trước đó, cho nên đoạn đường này còn dài hơn tưởng tượng của nàng rất nhiều.

Giữa trưa lại do Vân Phong nấu, chủng loại nhiều hơn bốn loại so với đồ ăn sáng, số lượng cũng gấp bốn lần, còn tìm thấy cả rượu trên thuyền, nhưng Lâu Thất không uống. Ngoại trừ lương thực chuẩn bị ngay từ đầu trên thuyền, cộng thêm mấy con cá con với tôm nhỏ do Vân Phong vừa câu được từ dưới sông, Lâu Thất thật sự không ngờ hắn có thể nấu ngon đến vậy, tuyệt đối có thể vượt qua tất cả các đầu bếp nha. Nàng thật muốn hỏi hắn, soái ca, ca có hứng thú làm đầu bếp thuê hay không? Nhưng nghĩ kỹ, dù Vân Phong thật sự muốn trở về cùng nàng, với tính ghen tuông của Trầm Sát, thấy nàng mang về một nam tử vừa đẹp trai lại trẻ tuổi trở về, hắn không đập nát Cửu Tiêu Điện mới lạ.

Nàng đành phải lắc lắc đầu, cực kỳ tiếc nuối vứt suy nghĩ này sang một bên.

”Cô nương đang vội sao? Nếu không vội, cứ để thuyền ở đây, tại hạ đi bắt con thỏ hoặc gì đó, buổi tối sẽ nướng thịt cho cô nương ăn?”

Lúc ăn trưa nàng có hỏi hấn, có thể làm thịt hay không, mấy ngày nay nàng chưa được ăn chút thịt nào, thêm chết.

”Không cần đâu, ta phải lập tức lên đường.” Lâu Thất đúng là đang vội đi, nếu lại ăn bữa tối, vậy chẳng phải lại thuận tiện ngủ qua đêm nay luôn sao? Như vậy lại kéo dài thêm một ngày, cũng không biết đám người Trầm Sát đang ở đâu.

Lâu Thất nói xong liền xuống thuyền, đi vài bước, lại ném một cái hộp trở về, ”Cái này coi như là thù lao người nấu cơm cho ta.”

Nói xong, nàng hơi nghiêng người đi mất, chỉ một lúc đã biến mất trong bóng hoàng hôn.

Vân Phong nhìn hộp trong tay, nhìn không được mỉm cười. Mở hộp, một đóa hoa sen đẹp đến mức quỷ dị nằm bên trong, cánh hoa màu máu óng ánh, giống như từng mảnh từng mảnh thủy tinh màu đỏ, giống như ép nước quả đỏ tươi đổ lên vậy.

”Cô nương, Băng Sơn Huyết Liên, mà cô nương cũng bỏ được sao?”

Lâu Thất căn bản không biết, đây là Băng Sơn Huyết Liên, chứ không phải Băng Sơn Tuyết Liên.

Sai một chữ, giá trị chênh lệch gấp trăm ngàn lần, Tuyết Liên trân quý, nhưng Huyết Liên còn trân quý hơn. Ngay cả nói về công hiệu cũng hoàn toàn không ở cùng một cấp độ.

Mà nàng cũng không biết, ngay khi nàng rời đi mấy ngày, những người Băng Nguyên kia đầu tiên là vây công Trầm Sát, về sau cũng lần lượt nhận được tin tức về Băng Sơn Huyết Liên, bởi không tìm thấy Thạch Tử ngàn năm, nên đều chuẩn bị đi tìm Băng Sơn Huyết Liên trước.

Lâu Thất một đường chạy về phía Băng Nguyên, lúc đầu còn không biết phương hướng, qua một ngày, buổi trưa gặp được một nhóm thương nhân, hỏi đường, thuận tiện hỏi cách Băng Nguyên còn xa không, đáp án khiến nàng giật mình, họ nói đi bộ ít nhất phải mất mười ngày mới đến, nếu có xe ngựa chắc khoảng ba ngày tới nơi.

Thế nhưng lúc ấy nàng thật sự ngủ lâu vậy sao?

Lâu Thất tin mình không tìm đúng con đường lúc đầu, bọn hấn chép chắc chắn là đường tắt. Nhưng hỏi những thương nhân đã quen đi đường này, bọn hấn lại thề son sắt rằng chắc chắn không có đường tắt nào như vậy.

Điều này khiến Lâu Thất có chút buồn rầu, lúc ấy nàng bị nhốt trong rừng không có cách nào nhìn thấy đường xá bên ngoài, nhưng nếu bọn hấn có lưu lại vết tích, nói không chừng Trầm Sát sẽ thật sự đuổi theo lộ tuyến lúc ban đầu của bọn hấn, như vậy hai người sẽ không thể gặp nhau.

Lâu Thất quyết định dù thế nào, trước tiên cứ đi tìm một con ngựa hoặc xe ngựa rồi nói tiếp.

Nhưng nhóm thương nhân kia lại không thừa ngựa cho nàng, bọn họ là một nhóm thương nhân trung thực, nàng không thể bắt nạt người đã nhiệt tình chỉ đường chi tiết cho mình nên đành phải nghĩ biện pháp khác.

Buổi chiều, mây đen kéo tới, gió lớn bỗng nhiên nổi lên, bầu trời lúc đầu còn rực rỡ ánh nắng đột nhiên ám trầm như đêm, Lâu Thất chưa kịp tìm chỗ tránh, thì mưa đã ào ào trút xuống.

"Đáng chết." Lâu Thất âm thầm than thở, vội đầu chạy thẳng. Phía trước lơ mờ nhìn thấy có nhà dân, đành đội mưa chạy hết đoạn đường này vậy.

"Cô nương, cô nương."

Đằng sau truyền đến tiếng vó ngựa cùng bánh xe lộc cộc, còn có người đang cất giọng kêu.

Lâu Thất quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc xe ngựa lao nhanh vun vút trong mưa bụi, đại hán đánh xe khẩn trương vẫy gọi nàng. Lúc đầu Lâu Thất tưởng ngựa hấn mất khống chế, muốn nàng nhường đường, nên nàng liền tránh sang một bên, nhưng xe ngựa lại ngừng lại bên cạnh nàng, đại hán râu quai nón thở dài, nói với nàng: "Mưa lớn như vậy, cô nương mau lên đây trú mưa!"

Mặc dù xe ngựa này tới thật sự quá khéo, nhưng Lâu Thất là người khi làm nhiệm vụ bên ngoài nếu có thể hưởng thụ liền hưởng thụ, du sao ngồi xe ngựa cũng tốt hơn là bây giờ nàng cứ cầm đầu chạy trong mưa như vậy. Nàng lập tức nói lời cảm ơn, nhảy lên xe, vén rèm xe lên nhìn trước.

"Trong xe không có ai đâu, ta vừa đưa người của chủ nhà sang trấn bên cạnh rồi." Đại hán nói.

128. Chương 128

Lâu Thất xoay đầu lại nhìn ông ta một cái, sau đó ngồi vào trong. Xe ngựa dĩ nhiên kém hơn mấy bậc so với chiếc xe mà nàng và Trầm Sát ngồi, nhưng ít nhất bên trong cũng xem như sạch sẽ, hơn nữa có một góc đang treo một túi thơm, hương hoa thanh mát ngập tràn khắp thùng xe.

Nàng đã vào trong, y phục trên người vốn dĩ đã ướt nhẹp, vừa ngồi xuống liền làm ướt đệm rồi.

"Đại thúc, làm ướt đệm trong thùng xe rồi làm sao đây? Có khiến thúc quay về bị chủ nhân quở mắng không?" Nàng vén tấm màn ra nói với ông ấy.

"Không đâu không đâu, không sao cả, đệm ngồi đều có thể thay, sau khi về thay cái khô là được rồi, cô nương đừng lo." Đại thúc đó lại hỏi: "Cô nương đang muốn đi đâu? Trấn chúng tôi ở ngay trước mặt, trận mưa này e là sẽ còn rất lâu, muốn đến trấn trú lại một đêm chứ?"

"Ừm." Lâu Thất trả lời một tiếng, mắt đảo một vòng, hỏi: "Đại thúc, trên trấn của các người có bán ngựa

không?”

”Cô nương muốn mua ngựa à? Có chứ, đến lúc đó ta sẽ tìm cho cô một tay buôn ngựa đáng tin cậy. Đúng rồi cô nương, sao cô lại ở đây một mình vậy? Nhìn dáng vẻ của cô chắc là thiên kim tiểu thư của một nhà giàu nào đó, một mình ra ngoài không sợ gặp phải kẻ xấu à?”

”Ta ra ngoài để quan sát cảnh đời, cha ta cũng không đồng ý để ta ra ngoài, vì vậy ta đành một mình lén chạy ra thôi.”

Mưa càng lúc càng nặng hạt, trò chuyện mấy câu, Lâu Thất đoán tình hình đối phương chắc cũng hỏi gần hết rồi, ông ta quả nhiên đã lặng im, miệt mài đánh ngựa, cho xe chạy cực nhanh.

Ở đây là Đông Thanh, Đông Thanh đất rộng tài nguyên phong phú, bách tính an cư lạc nghiệp, từ một trấn này cũng có thể nhìn ra được, trấn nhỏ chính là một tòa thành. Lúc này, bên ngoài cổng thành có một đội lính gác đang kiểm tra xe và người đi bộ ra vào.

”Ồ, sao lại bố trí phòng vệ rồi?” Đại thúc đó cũng có chút ngạc nhiên.

”Đại thúc, bình thường ở đây không có lính gác à?”

”Bình thường thì ở trên lầu cổng thành có lính gác, nhưng đi vào sẽ không kiểm tra.”

Mưa hiện giờ tuy đã nhỏ hơn một chút, nhưng lúc thời tiết như vậy mà còn cảnh giới nghiêm ngặt, kiểm tra chặt chẽ bách tính lui tới, đây là muốn bắt tội phạm quan trọng ư?

”Chắc là có kẻ ác phạm tội rồi, vì vậy phải tra khám đó.” Đại thúc nói dễ dàng: ”Không sao, không liên quan gì tới chúng ta.”

Trời mưa, người và xe ra vào thành dĩ nhiên không nhiều, trước mặt họ vừa đúng lúc có một chiếc xe vô cùng lộng lẫy đi vào, họ xếp hàng ở phía sau còn có thể ngửi thấy hương hoa và mùi son phấn truyền ra từ trên chiếc xe đó.

Lâu Thất hỏi: ”Đại thúc, chiếc xe phía trước là của ai vậy, đẹp quá đi.”

”Ồi, đó là xe ngựa của Bách Hoa Phu Nhân.” Do quay lưng lại với Lâu Thất nên nàng không nhìn thấy biểu cảm của ông ta, nhưng vẫn cảm thấy khi đại thúc nhắc đến Bách Hoa Phu Nhân khiến cho người ta thấy một cảm giác thèm thuồng.

”Bách Hoa Phu Nhân là người nào vậy?”

”Bách Hoa Phu Nhân là nữ nhân đẹp nhất ở chỗ chúng tôi, vẻ đẹp đó, sự quyến rũ đó...” Ông ta nhận ra được bản thân nói lỡ lời nên lại chuyển chủ đề: ”Cô nương cũng rất xinh đẹp, nếu thân là nam nhân thì Bách Hoa Phu Nhân chắc chắn sẽ thích.”

”Bách Hoa Phu Nhân thích nam nhân đẹp à?” Lâu Thất hỏi.

”Đúng vậy đúng vậy.”

Chiếc xe đỏ của Bách Hoa Phu Nhân rất nhanh đã được thông hành, đến lượt họ, đại thúc lập tức móc ra từ trong ngực mấy viên bạc vụn, nhét vào trong tay tên lính gác đi tới đó. Người đó cất bạc đi, nhưng vẫn đi tới: ”Vương Hồ Tử, chúng ta đều quen biết người, nhưng lần này bên trên hạ tử lệnh xuống, nhất định không thể bỏ qua bất kỳ manh mối nào, vì vậy vẫn phải xem xét.”

”Vậy thì xem đi, xem đi.” Đại thúc tên Vương Hồ Tử cũng không sợ.

Mành xe được vén lên, tên lính gác đó chạm phải ánh mắt trong veo của Lâu Thất, không nén nổi sững sờ một chút.

”Lính gác đại ca, các người là muốn tìm ai à?”

”Hai người nam nhân...” Lính gác trả lời một cách vô thức, nhưng bỗng phản ứng lại đây là cơ mật nên lập tức ngậm miệng. Hắn nhìn nàng rồi lại nhìn Vương Hồ Tử, trong ánh mắt lóe qua ánh sáng gì đó, Lâu Thất xem như không nhìn thấy.

Vương Hồ Tử cười cùng với hắn.

Lính gác đó vẫy vẫy tay, để họ vào cổng thành.

Mỗi một tòa thành của Đông Thanh có thể đều như vậy, kiến trúc quy củ, đường đi rộng rãi, sạch sẽ, khiến mọi người vừa vào thành liền cảm nhận được cảm giác rất thoải mái. Đây có lẽ là kiểu làm việc của Đông Thời Ngọc, cũng giống như cảm giác mà hắn tạo cho người khác.

”Cô nương, nếu cô không vội, ta sẽ đi xem thử Bách Hoa Phủ trước có được không?”

Đi Bách Hoa Phủ? Là muốn xem gì?

Lâu Thất lắc lắc đầu: ”Ta không vội.”

Vương Hồ Tử lập tức ”đi” một tiếng, xe ngựa đuổi theo chiếc xe lộng lẫy đã quẹo qua khúc cua phía trước.

Xe ngựa đó chạy được một đoạn, quẹo qua hai khúc cua rồi dừng lại ở cổng một căn nhà có hình vẽ màu tinh xảo xa hoa, người gác cửa lập tức mở ô giấy dầu đến đón. Lâu Thất phát hiện người gác cửa này còn là một thiếu niên mười mấy tuổi trông mặt mày thanh tú.

Trên xe ngựa đầu tiên là một thị nữ thân hình nhanh nhẹn bước xuống, nàng ta cũng mở một chiếc ô giấy dầu, sau đó đỡ từ trong xe ra một nữ tử vô cùng cao ráo, đi vào cổng lớn.

Lâu Thất nhìn bóng lưng của nữ tử cao ráo đó hơi nhú mày, sao nàng cứ cảm thấy thân hình của nữ tử đó quen như vậy nhỉ?

Không phải chứ?

"Thật kỳ lạ, người lần này đưa về lại là nữ nhân." Vương Hồ Tử thấp giọng lẩm bẩm một mình, hình như cảm thấy rất vô vị, xe ngựa quay đầu chuẩn bị đi.

"Cô nương..." Ông ấy quay đầu muốn nói chuyện với Lâu Thất nhưng phát hiện gió thổi tung mảnh xe, bên trong đã không còn ai cả.

Vương Hồ Tử kinh ngạc đến suýt chút nữa nhảy cả lên, xông vào trong thùng xe lật tung khắp nơi như bị ngốc vậy, rõ ràng là thùng xe lớn chừng này có người hay không thì nhìn cái là biết.

"Mẹ kiếp! Không dễ gì gặp được món hàng ngon còn muốn bán được giá hời, thế mà người lại chạy rồi! Sao ta lại xui xẻo vậy chứ!" Vương Hồ Tử kêu khóc.

Lâu Thất nấp trên một cái cây lớn bên cạnh tường vây của Bách Hoa Phủ, còn có thể nghe được tiếng khóc lóc của Vương Hồ Tử. Nàng liếc mắt một cái, tên ngu xuẩn này, lẽ nào thật sự xem nàng là đồ ngốc ư?

Nếu không phải nàng nhìn thấy thân hình nữ nhân cao ráo vừa nãy quá quen thì nàng cũng sẽ trộm xe ngựa của ông ta mà đi rồi. Hiện giờ lại tạm tha cho ông ta, còn dám kêu khóc.

Thấy nữ nhân đó được dìu vào cổng hoa rữ, nàng ta dường như thân thể không khỏe, bước đi mềm nhũn không có sức, nửa người tựa lên vai thị nữ khá nhỏ nhắn đó, ngược lại thì thị nữ nhỏ nhắn kia bước chân vững chãi, dìu đỡ nàng ta mà không tỏ ra tốn sức chút nào.

"Liên cô nương về rồi."

Bốn thị nữ thanh tú xinh đẹp nghênh đón, nhìn từ phục sức thì không cùng một cấp với thị nữ nhỏ nhắn đó, xưng hô của họ đối với nàng ta cũng đã chứng tỏ điểm này.

"Ừm, phu nhân có hỏi đến ta không?" Liên cô nương giao người đang dìu cho họ, bưng lấy cái chén mà một thị nữ khác đưa tới rồi mở nắp ra uống hai hớp.

”Phu nhân đã hỏi qua mấy lần rồi, sợ lúc này đã sốt ruột, Liên cô nương có thể đi gặp phu nhân ngay?”

”Không vội, phu nhân lát nữa nhìn thấy món hàng hôm nay sẽ vui. Các người đưa hấn xuống tắm gội thay đồ, phu nhân thích áo choàng bông màu đen, cứ cho hấn thay áo choàng bông màu đen đi.”

”Vâng, Liên cô nương.”

Liên cô nương đó quay người rời đi, nữ nhân cao ráo được bốn người phụ nữ dìu đi xuyên qua một hoa viên nhỏ, đi vào cổng hình vòm. Bóng cây bên cạnh lay động, Lâu Thất đứng trên đó một cách nhẹ nhàng, nhìn xuyên qua cành lá, chỉ cảm thấy trống mắt há miệng.

Ở đây lại là một suối nước nóng lộ thiên cực lớn, trên nước suối khói nhẹ mù mịt, bên suối xếp đá bạch ngọc, ngoài đá là từng cụm hoa tươi nở rộ. Bên hồ có tám nữ tử mặc vải mỏng đang xoa tóc dài ngồi thành hàng, đôi chân trần ngâm trong nước suối.

Thấy người tới, họ đều đồng loạt ngẩng đầu lên, một người rất xinh đẹp trong đó kêu lên một cách ngạc nhiên: ”Ồ, lại cải trang thành nữ à?”

”Hôm nay nghe nói cổng thành giới nghiêm, người tra khám là nam nhân, vì vậy hàng ngon không cải trang thành nữ, sợ là phải bị bắt lại.”

”Ai dám tranh người với phu nhân chúng ta chứ.” Có người cười yêu kiều.

”Mau xem thử mau xem thử, hàng lần này đúng là đẹp mà!” Có người kêu lên.

Mấy nữ tử đó vây lại, quan sát hàng mà họ nói với vẻ mặt kinh ngạc vui mừng.

Còn Lâu Thất khi nghe thấy cải trang thành nữ thì bưng trán, chắc sẽ không phải đúng là hấn chứ? Nếu đúng là hấn thì ai lợi hại như vậy có thể bắt được hấn, còn cải trang hấn thành nữ nữa? Vừa nãy thị nữ nhỏ nhắn kia tuy nói võ công không yếu, nhưng cũng không nhìn ra được là cao thủ tuyệt đỉnh mà.

Mất thấy người đó sắp bị lộ sạch y phục đẩy vào trong suối nước nóng, Lâu Thất vừa hay đổi góc khác nhìn tới, vừa nhìn được khuôn mặt đó, rồi chạm phải ánh mắt u oán đó, suýt chút nữa phun ra rồi.

Còn nhìn còn nhìn, còn không cứu ta.

Trong ánh mắt đó truyền đạt ra ý rõ ràng.

Tay Lâu Thất vừa mò một nắm ngân châm, bay người ném vút một cái, tám nữ tử bao gồm cả hai thị nữ khác vừa nãy đã cầm y phục tới đều ngã xuống một cách mềm nhũn.

Ngã một đồng ở suối nước nóng, vài mỏng không che nổi thân thể xinh đẹp, nàng bày tỏ cảnh này quả thực là quá đẹp.

”Nè, mỹ nhân, trông cũng rất xinh mà.” Nàng đỡ nữ nhân cao ráo sắp ngã xuống đó, dùng ngón trở móc cằm của hắn lên một cách ngả ngớn, nháy mắt qua đó.

”...”

Cảnh này đừng để chủ tử nhìn thấy, nếu không hắn không cần sống nữa.

Lâu Thất cười hi hi, dìu hắn đến một cái giường mây mềm ở bên suối một cách chậm rãi: ”Mỹ nhân, nàng nằm xuống trước đã, đúng là không ngờ nàng xinh như hoa như ngọc mà cân nặng lại không nhẹ nhỉ.”

Để hắn nằm lên giường mây, đưa tay hất tóc trên mặt hắn. Ánh mắt Lâu Thất đặt lên người hắn, vừa nãy đã bị cởi mất áo ngoài, áo trong thì vẫn là đồ nam nhưng cũng bị lôi gần ra hết rồi, để lộ ra vùng ngực lớn, ngay cả chỗ nhô lên nho nhỏ cũng nhìn thấy.

Lâu Thất huyết sáo một hơi: ”Nguyệt Vệ đại nhân, không ngờ người trông có vẻ cao gầy, nhưng trên thực tế lại cường tráng như vậy! Thân hình rất đẹp mà!”

Không sai, ”mỹ nhân” này chính là Nguyệt.

Nếu không phải vì nhìn thấy thân hình giống hắn, nàng đã vội đi tìm Trầm Sát, làm gì đi theo đến đây làm lỡ thời gian vô ích.

Chính vì người này là Nguyệt nên nàng mới càng kinh ngạc, với võ công của Nguyệt sao có thể dễ bị bắt như vậy? Nhưng khi ngón tay nàng đặt lên mạch của hắn thì trong mắt lóe qua một tia sáng tỏ và tức giận.

”Các người lại gặp phải người Nam Cương rồi.” Nàng đây là giọng điệu khẳng định.

Thứ hắn trúng phải là một loại sâu độc khá dễ giải, cũng là một loại sâu độc mà những người chuyên làm chuyện trộm cắp nuôi nhiều trong Nam Cương. Loại sâu độc này không cần đi vào trong cơ thể, chỉ cho cắn một miếng thì toàn thân sẽ mất hết sức lực, không thể nói được, ý thức thì tỉnh táo nhưng thân thể lại nghe theo sự chỉ huy của người khác mà không thể kiểm soát.

Cũng giống như Nguyệt Vệ vừa nãy, bảo hắn đi đâu thì đi đó.

Trên mặt Nguyệt Vệ hiện lên vẻ lo lắng, mà sau đó thì cười khổ. Hắn nghe người đó nói sâu độc này tuy được tính là loại yếu nhất trong sâu độc Nam Cương, không nguy hiểm tính mạng, hơn nữa đối với thân thể và tinh thần thực ra không có chút tổn thương nào, nhưng lại không có ai giải được, chỉ có thể chờ mười ngày sau tự động giải mà thôi.

129. Chương 129

Nhưng nếu như thật sự muốn bộ dạng này của hắc mười ngày, vậy thì thà lấy mạng của hắc còn hơn.

Điều quan trọng nhất là, hiện tại hắc không có cách nào nói với Lâu Thất về tung tích của chủ tử cả.

Bảy ngày sau mới nói, thì đã muộn mất rồi!

Nguyệt Vệ đột nhiên cảm thấy, điều thống khổ nhất cũng chỉ đơn giản như thế này mà thôi.

Lâu Thất vì biết hắc hiện tại không nói được, nên mới không sốt sắng tra hỏi tung tích của Trầm Sát, bởi cho dù hỏi cũng chẳng ích gì, hắc cũng chẳng có cách nói nói với nàng được.

”Trước tiên ta sẽ đi xử lý ấu trùng độc cho người.”

Nguyệt Vệ nghe thấy lời Lâu Thất nói, ánh mắt tức thì sáng lên! Ý của nàng là, ý của nàng là nàng có thể xử lý được loại ấu trùng độc này sao? Nàng có thể sao? Ngay cả người nuôi nó cũng không tìm ra cách, ngay cả người Nam Cương cũng nói không có cách nào xử lý được con ấu trùng này, vậy mà nàng lại có thể làm được! Trời ơi, Lâu Thất sao lại lợi hại đến thế cơ chứ, sao lại có thể lợi hại đến thế cơ chứ! Lợi hại đến mức hắc lại muốn đến ghi công cho nàng!

Lâu Thất cẩn thận kiểm tra lại cho hắc một chút, khẳng định hắc chỉ trúng loại ấu trùng độc này, mới thở phào nhẹ nhõm, thu lại vẻ mặt đùa cợt, nghiêm túc nói: ”Loại ấu trùng độc này thực ra xử lý rất dễ, nhưng ta cần một thứ, mà thứ đó hiện tại ta không đem theo bên mình, trước tiên ta sẽ đưa ngươi ra ngoài, tìm một nơi để ẩn nấu trước, sau đó ta sẽ đi tìm thuốc dẫn.”

Nguyệt Vệ nháy mắt biểu thị sự đồng ý. Nhưng nàng sẽ đưa hắc ra ngoài bằng cách nào?

Không lâu sau đó, hắc phát hiện bản thân mình đã lơ lửng giữa không trung, Lâu Thất công hắc lên nhẹ nhàng, như thể chẳng có thứ gì đè nặng lên lưng, nhảy vọt lên trên tường viện, dựa vào một chiếc cây để lấy lực, thoát cái đã đưa hắc đi xa phủ Bách Hoa.

Lâu Thất lo lắng vị Bách Hoa phu nhân kia rất có địa vị và thế lực tại thị trấn này, nếu bây giờ bọn họ thuê nhà trọ thì nói không chừng rất nhanh sẽ bị truy tìm ra, cho nên cô đưa Nguyệt Vệ đến khu vực người dân ở để tìm qua một lượt, cuối cùng cũng tìm được một gian nhà bằng gỗ, chủ của nó có vẻ sống khá xa nơi này, nàng cũng không làm hỏng khóa nhà của họ, mà chỉ đưa hắc vào từ một chiếc cửa vẫn chưa bị khóa.

”Nguyệt Vệ đại nhân chịu khó một chút, ở yên đây đợi ta, ta đi nhanh rồi về.”

Thứ mà Lâu Thất cần vô cùng kỳ quái, nhưng kể ra lại không phải là thứ gì đó đặc biệt cho lắm, đó chỉ là Long Não tự nhiên mà thôi.

Nàng không biết đi tìm thứ đó ở đâu trong thị trấn này, cũng không biết ở tiệm thuốc có bán hay không, đi thám thính một vòng thì được một bà lão sống ở đây chỉ cho, nên đã mua được Long Não tự nhiên tại một tiệm thuốc nhỏ nhỏ.

Quay trở về thì thấy Nguyệt Vệ đang tròn mắt nhìn về phía cửa, nhìn thấy đối phương, cả hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ mất một thời gian ngắn đã xử lý xong ấu trùng độc cho Nguyệt Vệ, cơ thể hồi phục lại trạng thái bình thường, Nguyệt Vệ tức thì nhảy cẫng lên: "Giỏi quá, Lâu Thất! Ta biết ngươi không sao mà! Chuyện của ngươi để sau hãy tính, trước tiên đi tìm chủ tử cùng ta cái đã."

"Chủ tử xảy ra chuyện sao?"

"Hiện tại không chắc có gặp chuyện không hay hay không, nhưng có lẽ cũng không đến nỗi quá tệ." nói đến đây, Nguyệt Vệ không kìm được nhìn Lâu Thất, ánh mắt có chút quái dị, bất thành linh trầm giọng nói: "Lâu Thất, sức ảnh hưởng của ngươi đối với chủ tử ngày một lớn, bản thân ngươi cảm thấy chuyện này là chuyện tốt hay chuyện xấu?"

"Ách?"

Lâu Thất thật chẳng ngờ hẳn lại đột ngột hỏi chuyện này, bất giác giật mình.

"Trong số mấy người Nam Cương kia, có một cô nương có mùi hương rất giống ngươi, ta chỉ cảm thấy thân hình hơi hơi giống, nhưng chủ tử lại nói có thể cảm nhận được mùi hương ngươi, lúc bọn họ rời đi, bọn ta cùng đường nên cũng đi cùng, kết quả đến một ngôi làng hoang ở một sườn núi, mấy người Nam Cương đó dừng chân để nghỉ ngơi, bọn ta vốn cũng muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng vị cô nương kia lại đột nhiên đứng lên, đi vào bên trong ngôi làng bỏ hoang, chủ tử để ta ngồi yên trên đất nghỉ, còn mình thì đi theo sau cô nương đó, nhưng ta không may bị trúng ấu trùng độc, sau khi mấy người Nam Cương kia đi rồi lại bắt gặp tỷ nữ của Bách Hoa phu nhân tên Liên cô nương gì đó."

Chuyện tiếp theo không cần hẳn phải nói nữa, Lâu Thất đã biết rồi.

"Nói như vậy, lúc đó chủ tử cũng không nhất định vẫn còn đang ở trong ngôi làng hoang kia?" Lâu Thất không khỏi có chút lo lắng.

Thật ra nàng đã hiểu lời Nguyệt Vệ vừa nói, Trầm Sát vì cô nương có mùi hương giống cô kia mà không màng chuyện có nguy hiểm hay không đi theo nàng ta.

"Không sai, bọn ta tách nhau ra tính đến hiện tại cũng đã năm, sáu canh giờ rồi, chúng ta không ở đây nói điều gở nữa, phải đi điều tra thôi."

"Mau, đi, chúng ta đi. Ta nhất định phải xem xem, vị cô nương có mùi hương giống ta kia rốt cục là người

như thế nào!” Lâu Thất chúa ghét có người giả mạo mình. Có thể khiến cho Trầm Sát nhìn nhầm như vậy, khẳng định không phải là do trùng hợp, mà là do có người cố ý làm thế, nhưng người đó làm thế bằng cách nào?

Nhất định phải để nàng tận mắt nhìn thấy vị cô nương giả mạo nàng kia, nhìn nàng lật bộ mặt thật của đối phương.

”Vì ả dùng màn che mặt nên không nhìn thấy dung mạo của nàng ta được, nhưng dáng dấp của nàng ấy rất giống người.”

”Nhìn thấy ta thì sẽ biết có phải nàng ta giả mạo ta hay không thôi.” Lâu Thất lạnh lùng cười.

”Trước tiên chúng ta phải đi tìm ngựa đã.” Nàng suy nghĩ một chút lại nói.

Lúc Lâu Thất ra ngoài tìm Long Nãi tự nhiên, đã tình cờ phát hiện ra chợ ngựa. Cả hai đang vội vàng đi đến đó, lại bắt gặp Anh cô nương mặc váy hồng đang cầm thanh bội kiếm trong tay lừ lừ đi vào chợ ngựa, đang nói với một người quản lý trong đó: ”Đóng cửa chợ ngay bây giờ.”

”Anh cô nương, vẫn chưa đến giờ phải đóng cửa chợ mà.”

”Đã đến giờ phải đóng cửa chợ hay chưa ta không cần biết! Đây là lệnh của Phu nhân, người dám chống lại sao?”

”A! Tại sao phu nhân lại hạ lệnh đóng cửa chợ sớm như vậy chứ?”

”Đây không phải là chuyện người có được có thể quản, tóm lại, không ai được bán ngựa, nếu như có người đến mua, không cần nhiều lời bắt lại ngay cho ta!”

”Còn phải bắt người nữa ư?”

”Bắt, bắt hết lại cho ta, sau đó ta sẽ đến bắt phạm nhân đi!”

”Còn bắt phạm nhân đi sao, bọn họ thật sự đang nghĩ mình là sai dịch đấy à? Phu nhân mà nàng ta nói, chắc hẳn là Bách Hoa phu nhân rồi, một nữ nhân lại có thể tung hoành ở đây đến mức như vậy, xem ra năng lực của vị Bách Hoa phu nhân này vô cùng lớn.”

Nguyệt Vệ nhìn nàng không nói nên lời: ”Không phải người đang thấy ngưỡng mộ đấy chứ?”

”Tại sao ta phải ngưỡng mộ?” Lâu Thất xùy một tiếng: ”Có điều, cho dù có ngưỡng mộ đi chăng nữa cũng không có nghĩa là ta thích bà ta nha. Hơn nữa, ta còn chúa ghét cái thể loại bao nuôi sủng nam.”

Sắc mặt Nguyệt Vệ tức thì tối sầm lại bị người khác bắt gặp một nam nhân cải trang thành nữ, cùng mấy cô nương khác vào trong phủ, suýt chút nữa đã trở thành nam sủng, chuyện này đoán chừng sẽ là chuyện khiến hấn ầm ức trong lòng suốt đời. Nhục, nhục quá đi thôi. Hấn lập tức đánh trống lảng: "Bọn họ đóng cửa chợ rồi, chúng ta sẽ không mua được ngựa nữa."

"Người nghe không hiểu sao? Chợ ngựa này thuộc quyền sở hữu của Bách Hoa phu nhân, bà ta lại đóng cửa chợ vì lý do gì, đoán chừng đó là do không tìm thấy sủng nam tuần tú mới mà Anh cô nương đem về nữa, đoán rằng đối phương có lẽ sẽ dùng ngựa, nên mới bắt đầu đóng cửa chợ ngựa trước, để cho người nam sủng kia không có ngựa mà đi. Như thế có thể dễ dàng bắt người nam sủng kia hơn, nói không chừng Bách Hoa phu nhân còn đang nằm trên giường đợi sủng nam mới phục vụ nữa đấy." Lâu Thất nhìn Nguyệt Vệ cười hì hì.

Được lắm, hấn cứng họng. Cũng không thêm đổi chủ đề nữa.

Lâu Thất xua xua tay, lắc lư nói: "Thực ra thì, ta vốn cũng không định đi mua ngựa, lấy đâu ra tiền mà mua chứ!"

"Không định mua ngựa, thế người đến đây để làm gì hả?"

"Trộm ngựa."

Nguyệt: "..."

Đợi đến khi Anh cô nương cùng đám tỷ nữ đi khỏi chợ ngựa rồi, Lâu Thất tính toán thời gian, lấy một túi thuốc bột đưa cho Nguyệt Vệ: "Cầm lấy đi, cùng ta đi trộm ngựa."

"Ta muốn con ngựa kia." Nguyệt Vệ chỉ vào một con ngựa màu đỏ thẫm trong chuồng ngựa.

Lâu Thất: "..."

Đại nhân, té ra người đã nhìn hết cả rồi, thế mà vừa nãy còn bày ra vẻ mặt như không hiểu gì!

"Vậy ta sẽ lấy con ngựa kia vậy." Lâu Thất nhìn một con ngựa màu đen.

Thân hình hai người giống như chim yến bay vọt lên cùng một lúc, trong tay là túi thuốc mê, rất nhanh đã đánh ngất được hết mọi người trong chợ, chỉ để sót lại hai con ngựa và hai người bọn họ.

Chỉ trừ hai con ngựa mà bọn họ ngấm trúng được Lâu Thất cho uống thuốc giải ra, những con ngựa khác đều bị đánh mê. Nguyệt Vệ không tiếc lời tán thưởng thứ thuốc mê mà Lâu Thất chế tạo, với sức mạnh này, thì ngay cả những sinh vật nhỏ bé nhất cũng hôn mê không đứng dậy nổi.

Cười trên lưng con ngựa màu đỏ thẫm, Nguyệt Vệ quay đầu nhìn chợ ngựa một lượt, ngổn ngang những người cùng ngựa nằm la liệt, không tìm được lạng lẽ toát mồ hôi, nếu là người khác sẽ nghĩ người gây ra chuyện này nhất định đã phải trù tính hành động kỹ lưỡng và quyết liệt, nào biết đâu đó chỉ là do hai túi thuốc mê nho nhỏ gây nên.

Trong sân của Bách Hoa phủ, Bách Hoa phu nhân, đang ngồi trên chiếc ghế được trạm trổ họa tiết hoa mẫu đơn, gương mặt diễm lệ mang vẻ lạnh lùng, móng tay dài sơn màu đỏ tươi đặt trên tay vịn, bật, ngắt đứt hai cái móng.

Tỳ nữ đứng bên cạnh quỳ phịch xuống, muốn nâng tay cho bà.

Bốp!

Một cái bạt tai giáng xuống mặt cô ta, mạnh đến nỗi khiến ả ngã phịch xuống đất, bởi vì móng tay quá sắc, nên cái bạt tai kia còn khiến mặt ả bị xước ba vết, máu rỉ ra.

Gương mặt thanh tú của người thiếu nữ bỗng chốc bị hủy hoại.

Thế nhưng người tỳ nữ kia cũng không dám hé răng nói nửa lời, lại bò dậy, đi đến nâng tay cho phu nhân một lần nữa, một tỳ nữ khác đem một chiếc khay đựng dụng cụ sửa móng tay cho phu nhân đến, người tỳ nữ kia cúi thấp đầu hơn sửa móng tay cho phu nhân.

Ánh mắt Bách Hoa phu nhân không thèm nhìn lấy nàng một lần, mà chỉ nhìn chằm chằm Anh cô nương đang quỳ gối ở trên thềm trước mặt.

"Ý của ngươi là," Giọng nói của Bách Hoa phu nhân mặc dù lạnh lùng, nhưng nghe kỹ lại thấy mang theo vẻ nịnh hót: "Trước đó toàn bộ tỳ nữ của ta trong vườn Ôn Tuyên Dục đều được cho thả tự do, hiện tại ngay cả người và ngựa trong chợ ngựa đều bị đánh gãy sao? Hơn nữa hắt nước lạnh vào nhưng vẫn không tỉnh?"

Anh cô nương cắn môi, đáp: "Thưa vâng."

"Tiểu Liên đâu?"

"Có Tiểu Liên, thưa phu nhân."

Liên cô nương đứng ở một bên cũng quỳ phịch xuống.

"Người là do ngươi đưa về, ngươi nói đi, lúc trước ngươi nói với ta người đó bị trúng ấu trùng độc, là thật hay giả?"

Sắc mặt Liên cô nương tái đi, ngay lập tức gạt đầu: "Phu nhân, Tiểu Liên nào dám lừa gạt phu nhân, lúc Tiểu Liên phát hiện ra hắc, người đó đích thị là đang bị trúng ấu trùng độc, cho nên khi Tiểu Liên thay y phục cho hắc, ngay cả một chút sức phản kháng hắc cũng không có!"

Bàn tay trống còn lại của Bách Hoa phu nhân búng một cái, một người thanh niên dáng vẻ phong lưu bước ra từ phía sau màn hoa, hắc từ từ tiến đến phía sau lưng Bách Hoa phu nhân, hai tay nhẹ nhàng xoa bóp vai cho bà, xoa bóp lại xoa bóp, bàn tay kia trượt từ trên vai xuống, mò vào bên trong cổ áo của bà ta, đặt tay lên bóp một bên phần nhô lên trên của ả. Bộ dạng của Bách Hoa phu nhân rõ ràng là đang thoải mái hưởng thụ, đôi mắt dâm ô cũng từ từ híp lại.

"Nói như vậy thì, chẳng phải thể chất của hắc đặc biệt hơn người bình thường sao, có thể nhanh chóng giải quyết ấu trùng độc nhanh như vậy, chắc hắc là đã có người xử lý giúp hắc. Người có thể xử lý được loại ấu trùng độc đó..." Mắt bà ta đột nhiên mở lớn, phát ra ánh sáng, "Ta rất hứng thú! Còn nữa, chàng trai đó có đúng như lời người nói, vô cùng tuần tú không?"

Tiểu Liên vội vàng trả lời: "Bẩm phu nhân, nam nhân kia quả thực là nam nhân tuần tú nhất mà Tiểu Liên từng được thấy!"

"Chẳng lẽ, còn tuần tú hơn cả Ngọc thái tử của chúng ta sao?"

"Thưa, vâng." Tiểu Liên không do dự nói.

"Được được được, nam nhân tuần tú như vậy, bốn phu nhân đây sao có thể bỏ qua được!" Bách Hoa phu nhân nhanh chóng hạ lệnh.

130. Chương 130

Lâu Thất và Nguyệt Vệ vội vàng đuổi theo, cuối cùng cũng đến được ngôi làng nhỏ bị bỏ hoang đó.

Từ lúc bọn họ trộm ngựa đến giờ đã qua gần năm canh giờ rồi.

Lại một đêm dài nữa trôi qua, bởi vì đêm qua mưa lớn mất nửa ngày, bây giờ cây cỏ trông tươi tốt hơn hắc, bề mặt lá cây đều là bong bóng nước, lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời.

Nhưng ở ngôi làng hoang vu này, những sức sống đó lại như phảng phất sự quý dị và hơi thở chết chóc vì đã lâu không có người đến.

Những căn nhà làm bằng rơm rạ kia đã rất cũ rồi. Cửa gỗ đa phần đều đã xuống cấp, ọt ọt do thời gian quá lâu, hơn nữa còn không khóa, cứ kéo cà kéo kẹt trong gió.

Giấy trên cửa sổ đã ngả vàng, có vô số vết thủng, để lộ khoảng không u ám bên trong nhà nhìn càng thêm đáng sợ.

Trong làng, hai bên đường đều là cỏ dại mọc cao ngút trời, thỉnh thoảng còn có mấy con rết bò ngang qua, vô cùng yên tĩnh.

"Đây đúng là nơi thích hợp nhất để đóng phim kinh dị, có khi chẳng cần phải trang trí luôn ấy chứ." Lâu Thất nói một mình.

"Cái gì."

"Không có gì. Ta nói, nếu ta không muốn vào nơi như vậy thì sao."

Nguyệt Vệ liếc nhìn cô: "Ta nói này Lâu Thất, người đâu có giống loại người nhát gan đến vậy, đừng giả bộ nữa."

"Hừ, đó không phải giả vờ, người không thấy nơi như này rất âm u sao?"

"Người sợ ma."

"Không sợ." Cô còn không rõ có phải mình đã chết một lần rồi hay không, sợ ma cái nỗi gì. Hơn nữa, trên đời này chắc không có ma đâu, được rồi, mặc dù nàng gặp phải chuyện xuyên không kỳ lạ, nhưng nàng không tin trên đời này có ma.

Nàng phát hiện bản thân giờ đây có khi nào đã nghiệm giả vờ rồi không nhỉ.

Nguyệt Vệ đâu có dễ lừa như vậy.

Thời gian đã trôi qua một ngày, Trầm Sát còn ở đây hay không cũng rất khó nói.

Ngôi làng quá nhỏ, chắc cũng chỉ có hai mấy hộ, nhưng nhà của họ thì không hề nhỏ chút nào, mấy thứ như có sân, bếp, chuồng heo đều có. Chúng được xây rất tùy tiện, trông có chút hỗn loạn.

Còn có giếng, cây cối, cỏ dại mọc cao đến nửa người, cho nên không chỉ loạn mà còn tạo ra cảm giác hoang vắng.

Họ dắt ngựa đi vòng quanh. Trong làng không có lấy một tiếng người. Nhưng cứ đi mãi, không chỉ Lâu Thất, đến Nguyệt Vệ cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

"Dấu vết vào làng lúc trước của chúng ta đều đã không còn nữa rồi."

Những dấu vết này đương nhiên không phải là vết chân. Mưa to như vậy, vết chân sẽ bị mờ ngay. Điều họ

ám chỉ chính là đám vết cỏ dại bị dẫm lên, những cành lá bị gãy,...

Có người có ngựa đi qua, không thể không còn chút dấu vết nào.

"Còn nữa, đáng lẽ Phi Tích và Đạp Tuyết phải ở đây chứ." Hai con ngựa quý đó có linh tính rất cao, nếu đang ở đó, khi cảm nhận thấy bọn họ, chúng nhất định sẽ chạy đến.

"Đúng là không có, không có gì hết." Lâu Thất quay đầu nhìn, khi đi đến đây, bọn họ có để lại dấu vết, có lẽ người thường không nhìn ra nhưng bọn họ lại thấy rất rõ. "Lúc ở Bằng Nguyên, ta đã bỏ hương Truy Tông trên người Phi Tích và Đạp Tuyết, mặc dù qua nhiều ngày như vậy chắc thuốc cũng đã gần hết tác dụng rồi, nhưng nếu chúng đang ở gần ngôi làng này, ta nhất định sẽ cảm nhận thấy, nhưng ta không thấy."

Cho nên rất kỳ lạ, nơi này rất kỳ lạ. Yên bình đến khác thường.

Hai người cùng đứng dậy.

"Người xem xem nơi này có trận pháp hay không." Nguyệt Vệ hỏi.

Lâu Thất nhìn một hồi, lắc lắc đầu: "Không có, không có trận pháp, rất bình thường, mọi nơi đều rất bình thường." Nói rồi nàng liền kéo cổ tay hắn bắt mạch, sau đó đưa hai ngón tay lên vạch mí mắt hắn ra.

"Có vấn đề gì à?"

"Không có vấn đề gì." Sau khi chắc chắn chuyện này, lòng Lâu Thất lại càng thêm lo lắng: "Còn có một khả năng khác, chính là nơi này có vấn đề, nhưng chúng ta không nhìn ra."

Hai người họ đều không nhìn ra, có nghĩa là có người hoặc trận pháp rất khó đối phó, cũng có thể suy ra, Trầm Sát có lẽ đã trúng chiêu rồi.

Trong lòng hai người lập tức cảm thấy nặng nề.

"Tìm thêm đi." Nguyệt Vệ bắt đầu lo lắng: "Chúng ta chia ra, người đi bên kia."

"Vậy người thận trọng nhé." Lâu Thất gật đầu, nàng không tin lần này hắn sẽ lại trúng loại cổ đó, trên người đã có long não thiên nhiên mà nàng điều chế, sao phải sợ thứ đó chứ. Chỉ sợ thứ đáng sợ hơn nữa đang ẩn nấp trong ngôi làng bé nhỏ này. May mà có gì thì kêu một tiếng, chắc ở xó xỉnh nào cũng nghe thấy được.

Hai người chia nhau ra tìm. Lâu Thất nhảy lên một cây cổ thụ rồi nhìn xung quanh. Ở đây vẫn nhìn thấy Nguyệt Vệ đang đẩy từng cánh cửa cách đó không xa. Cửa bị đẩy ra, đám bụi liên rơi xuống nhưng không hề có gì bất thường, Nguyệt Vệ đi vào trong.

Lâu Thất dời ánh mắt đi, nhìn về hướng khác. Nàng thấy trên mặt đất phía xa trước mặt có một vật gì đó hình tròn, đang rơi xuống thăm cỏ, sau đó biến mất luôn.

Lâu Thất bay xuống, sau hai ba lần nhảy thì đến được nơi đó.

Sau khi nhìn rõ thứ đó, tóc gáy của nàng liền dựng hết lên. Bởi vì, đó là một hộp đựng nhẫn. Không hề cũ kỹ, hay bẩn thỉu. Nó là một hộp đựng nhẫn còn mới tinh.

Sao nơi này lại có một cái hộp đựng nhẫn chứ.

Lâu Thất nghe Nguyệt vệ nói, sau khi trúng cổ thì bị vớt lại bên đường ngoài làng, cho nên mới được thị nữ của phu nhân Bách Hoa là Liên cô nương phát hiện.

Vậy không thể có khả năng Liên cô nương chạy đến làng này. Lẽ nào đây là thứ mà mọi người nói do cô gái giống hệt nàng, có khí tức của nàng để lại.

Lâu Thất cúi người nhặt hộp đựng nhẫn lên. Hộp được làm bằng gỗ, bên trên còn khắc hình một đóa hoa mộc lan.

Nghe nói trên nắp hộp nhẫn ở nơi đây khắc hoa gì thì bên trong sẽ đặt chiếc nhẫn có mùi đó. Nàng mở ra nhìn, màu như hoa đào rất đẹp, quả đúng là mùi hương thanh khiết của hoa mộc lan.

Nhưng trên người nàng trước giờ đâu có mùi hoa mộc lan, nếu nói nữ tử đến hơi thở cũng giống nàng thì đương nhiên sẽ không dùng loại nhẫn có mùi hoa mộc lan mới đúng.

Không phải của nàng ta.

Hộp đựng nhẫn này đã từng được dùng rồi.

Lâu Thất đi men theo con đường nhỏ. Nhanh chóng, một căn nhà có vẻ mới hơn, to hơn những căn khác lập tức xuất hiện trước mặt nàng. Thứ nàng nhìn thấy đầu tiên là cánh cửa lớn.

Đúng vậy, cánh cửa rất lạ, hai cánh cửa đều là màu đen, tất cả đều là màu đen, hơn nữa hoàn toàn không có lấy một tia sáng, một màu đen tuyền, đến hai tay cầm ở cửa cùng là màu đen.

Ai lại biến cánh cửa nhà mình thành như vậy chứ.

Bên trong sân có trồng một cây hoa mộc lan, nó không có hoa, nhưng lại rất tươi tốt, lá xanh mơn mẫm, nó là thứ có màu sắc tươi sáng và tràn đầy sức sống nhất mà nàng thấy được kể từ khi đến đây. Nhưng cây mộc lan đầy sức sống như vậy lại mọc ở một chiếc sân có cửa đen xì như vậy, thật sự khiến Lâu Thất thấy

rất lạ kỳ.

Nàng nhắm mắt định thần nghe ngóng xung quanh, không hề có bất kỳ tiếng động nào trong căn nhà này, tĩnh lặng, vẫn là một vùng tĩnh lặng. Lâu Thất mở mắt ra, nhảy lên tường, đáp xuống vườn.

Đây thực sự là một căn nhà khá to, mà trước mắt nàng là một hoa viên bị bỏ hoang, ngoài đường đi ra thì nơi đây trồng đủ loại hoa, có bông đang nở rộ, có bông thì chưa.

Nếu không bị bỏ hoang, nếu nơi đây có người sống, chắc chắn nó sẽ rất đẹp, là nơi phụ nữ rất thích. Cho nên, chủ nhân của ngôi nhà này là nữ hoặc có lẽ nữ nhi của họ là người rất yêu hoa.

Lâu Thất thả lòng bước chân, đi qua sân, hướng vào trong nhà. Lúc nàng bước vào cửa, một ám khí lao thẳng đến trước mặt nàng. Lâu Thất kinh ngạc, bởi vì rõ ràng nàng không hề phát hiện ra có người. Người này lại còn lấp bên trong bóng tối, trước khi bắn ám khí nàng không hề phát hiện được.

"Ai giả thần giả quỷ đó, ra đây cho ta." Lâu Thất đánh bay ám khí kia, mới phát hiện thì ra là một hòn đá.

"Lâu Thất."

Một giọng nói kinh ngạc truyền đến, Lâu Thất kinh hãi không dám tin mà nhìn vào bên trong. Từ trong nhà một người đàn ông cao lớn bước ra, không phải Trầm Sát thì còn là ai được chứ.

Trên tay Trầm Sát còn bưng một bát sứ màu trắng, hình như trong đó còn có thuốc, tỏa ra mùi đắng, còn đang bốc hơi.

Trầm Sát bưng bát thuốc, sắc mặt u ám.

Lâu Thất cảm giác có người đi đến.

"Công tử, chàng đang nói chuyện, khụ khụ, với ai vậy."

Sau cửa truyền đến tiếng nói yếu ớt của con gái.

Lâu Thất nhìn hẩn, lại nhìn vào bát thuốc trên tay, sau đó bước vào bên trong rồi lại nhìn Trầm Sát.

Nàng nhìn thấy một sự khó xử trong mắt Trầm Sát.

"Ha ha ha." Lâu Thất bật cười. "Chủ tử, chàng cũng biết sắc thuốc ư, chàng đang chăm sóc ai vậy."

Trầm Sát còn chưa kịp thôi kinh ngạc và vui mừng vì gặp lại Lâu Thất, nhưng đột nhiên có giọng của nữ nhân vang lên khiến hắn như có cảm giác mình làm sai rồi lại bị thê tử bắt gian, nhưng nhìn lại Lâu Thất thì thấy nàng không có phản ứng gì khác lạ.

Nói rồi, không đợi hắn kịp trả lời, nàng đặt tay lên miệng huýt một tiếng sáo lạnh lốt.

”Lâu Thất, nàng đi đâu vậy?” Trầm Sát bước nhanh đến chỗ nàng, Lâu Thất lùi lại hai bước.

”Xin lỗi, ta không thích mùi của loại thuốc phong hàn này.” Thuốc phong hàn, trước đây khi nàng bắt đầu hiểu chuyện, đối với nàng mà nói, đây là thứ thường gặp cho nên vừa ngửi là nhận ra ngay.

Tiếng gió bên ngoài khẽ lay động, Nguyệt Vệ nghe thấy tiếng huýt sáo của nàng liền chạy đến, lúc nhìn thấy Trầm Sát cũng ngẩn người ra.

”Chủ tử, người sao rồi.”

Sao lại ở đây, sao lại bưng thuốc, quan trọng nhất là thuốc này do người tự tay đun sao, trên mặt người còn dính nhọ kìa.

Nguyệt Vệ lập tức cảm thấy đầu óc mình không đủ để lí giải mọi chuyện.

Nhìn Lâu Thất từ vị trí của hắn, nhìn thế nào cũng thấy góc nghiêng khuôn mặt của nàng rất lạnh lùng.

”Công tử, người của chàng tìm đến rồi ư?” Theo sau tiếng nói yếu ớt, một nữ tử bước ra từ sau cánh màn, khi nhìn thấy mặt nàng ta, Nguyệt vệ vô cùng hoảng hốt.

”Đây... đây...”

Đây chẳng phải nữ tử được nói là có khí tức y hệt Lâu Thất, điều khó tin hơn nữa là khuôn mặt của nàng ta cũng không hề khác Lâu Thất.

Nàng ta nhìn thấy Lâu Thất thì cũng ngây người, kêu lên một tiếng, chỉ vào nàng mà nói: ”Cô nương, sao cô lại giống ta vậy?”

Lúc này Trầm Sát mới kiếm được cơ hội giải thích: ”Lâu Thất, bởi vì nàng ta rất giống nàng, nhưng ta không hề nhận nhầm người.” Bởi vì nàng ta có gương mặt giống hệt Lâu Thất, cho nên hắn mới chăm sóc nàng ta, nhưng chỉ là không muốn người có khuôn mặt này xảy ra chuyện, chỉ là như vậy mà thôi.

Lâu Thất lại đột nhiên bật cười.

131. Chương 131

"Công tử, thì ra chàng là vì Mộc Lan giống hệt cô nương này sao?" Người đó tên Mộc Lan, cô gái giống hệt Lâu Thất âm ức căn môi, khóe mắt khẽ ửng đỏ nhìn Trầm Sát.

Trông cứ như Lâu Thất đang âm ức nói với hắn, rõ ràng biết nữ tử này không phải Lâu Thất, nhưng khuôn mặt thì rõ ràng đúng là Lâu Thất mà. Sắc mặt Trầm Sát lại ôn nhu hơn: "Đừng nghĩ nhiều."

"Đi chết đi." Lâu Thất đột nhiên hét lên một tiếng, sau đó liền giáng một bạt tai lên khuôn mặt kia, vẻ mặt chán ghét: "Bây giờ bốn cô nương mới biết mình rất ghét người khác mang trên mình bộ mặt của ta."

"Hu, công tử cứu ta." Nữ nhân kia kinh hãi kêu lên.

Trầm Sát liền lao đến chắn trước mặt nàng ta, tóm lấy cánh tay Lâu Thất: "Lâu Thất, nàng làm gì vậy?"

"Chàng ngăn ta." Lâu Thất lạnh lùng nhìn hắn: "Ta chắc chắn bây giờ chàng đang tỉnh táo."

"Ta rất tỉnh táo, nhưng nàng."

"Buông tay." Lâu Thất ra sức hất tay hắn ra, rồi đập mạnh vào eo hắn.

Hắn không hề phòng ngự nàng, cho nên liền bị dính đòn. Hắn có chút không hiểu mà nhìn nàng, nàng đang muốn làm gì đây?

"Bốn cô nương không thèm nhiều lời, nhưng bây giờ chàng bảo vệ nàng ta, cứ cố mà bảo vệ. Đợi ta làm xong việc bản thân cần làm thì sẽ đến giết nàng ta." Nàng chỉ tay vào nữ nhân sau lưng hắn, cô ta sau lưng đưa tay đặt lên vai Trầm Sát, đôi mắt nheo lại.

Đúng lúc này, Trầm Sát lại tiến đến gần Lâu Thất hai bước, vừa hay tránh được cánh tay của nữ nhân kia, đồng thời đưa bát thuốc trong tay cho Nguyệt vệ.

"Công tử, Mộc Lan sợ." Nữ nhân đó vội kêu lên.

Lâu Thất liền cảm thấy ghê tởm, xoay người rời đi thì có một cánh tay ôm lấy eo nàng. Trầm Sát muốn mang theo nàng bay ra khỏi đây.

"Công tử, đừng bỏ lại Mộc Lan." Nữ nhân kia liền tiến lên đuổi theo nhưng đã không còn thấy thân ảnh của họ đâu.

Nguyệt vệ nhíu mày: "Ta không quan tâm cô là ai, sao lại giống Lâu Thất đến vậy nhưng ta muốn cảnh cáo"

cô, đừng có giở trò.”

Nữ nhân đó cắn môi, âm ỨC nhìn hắn: ”Ta không hề.”

Trên không, một quyền của Lâu Thất hướng đến cầm của Trầm Sát, Trầm Sát không hề tránh, một tiếng bụp vang lên, năm đấm hạ cánh thẳng trên cầm hắn, ngay sau đó thì tím lên.

Mặc dù Lâu Thất không dùng lực nhưng khí lực của nàng luôn mạnh hơn những nàng gái bình thường.

”Nàng thật to gan.”

Đáp xuống đất, ánh mắt Trầm Sát tức giận nhìn nàng, nghiêng răng nói. Trên thực tế hắn muốn nói, nàng thật nhẫn tâm, còn ra tay thật nữa chứ.

Mấy ngày không gặp, sắc mặt của nàng có vẻ tốt hơn, xem ra được ăn ngủ nghỉ đầy đủ, còn bản thân thì ngày càng khó coi.

Người con gái này không nói thương xót hắn, ngược lại còn đánh hắn.

”Không phải chàng vẫn luôn biết ta to gan lớn mật sao? Thả ra.”

Lâu Thất không phải không nhìn thấy sự tiều tụy của hắn, nhưng nàng vốn là người máu lạnh. Dù trước đây họ đã mất nhiều công sức để tìm nàng, vì nàng mà đến cơm cũng không ăn, nhưng nếu họ làm những điều nàng không thích thì nàng cũng sẽ không để họ được yên ổn đâu.

Trầm Sát ôm chặt lấy eo nàng, hung hăng phủ môi xuống môi nàng.

Người con gái này, khiến hắn lo lắng bao ngày này, khiến hắn nhớ thương không nguôi, vừa gặp mặt lại nở cười nhau với hắn, cho nên, đợi hắn hôn xong hăng nói, phải hôn cho đủ đã.

Chiếc lưới bá đạo cứ vậy mà tiến vào trong, đem theo sự nóng bỏng, vô cùng bức bách, khiến nàng dần mềm nhũn. Cánh tay hắn càng ôm chặt cơ thể nàng hơn, không cho nàng có cơ hội thoát thân.

Lâu Thất cảm thấy không khí đã loãng hơn, cuối cùng đến thở cũng không nổi.

Nàng cảm thấy rất khó hiểu, tại sao rõ ràng công lực của nàng đã tiến bộ rất nhiều nhưng vẫn không địch lại được hắn.

”Ừm ừm.” Được rồi đó, sắp không thở được rồi.

Lâu Thất đắm ngực hần, cuối cùng hần cũng thả nàng ra, đưa tay xoa khóe môi đỏ sưng của nàng, mãn nguyện, rất mãn nguyện.

”Ta thì chỉ cảm thấy nàng ta giống nàng đến vậy, có khi nào có quan hệ huyết mạch với nàng hay không.”

Trước khi nàng diên lên, hần liền thốt ra một câu, lập tức khiến lửa giận trong lòng Lâu Thất bị đốt thành tro bụi, tan biến hết đi.

Hần không hề vì khuôn mặt đó mà lung lay, càng không vì đau lòng, chỉ là cảm thấy nàng từ trên trời rơi xuống nhưng chuyện có người nhà cũng đâu có lạ, nói không chừng đến nàng cũng không biết mình có người thân ở đâu đó. Hần chỉ cảm thấy vẫn nên bảo vệ nữ nhân kia, đợi Lâu Thất gặp được nàng ta thì tính sau.

Lửa giận bên kia vừa tiêu tan thì bên này lại bắt đầu giận dữ.

Lâu Thất đưa tay xoa lồng ngực hần, cắn răng nhìn hần hỏi: ”Trầm Sát, chàng có biết nếu ta thấy người giống hết chàng thì ta sẽ nghĩ gì không.”

Hần không hiểu: ”Hử?”

”Thứ nhất ghét hần, thứ hai rất ghét hần, thứ ba vô cùng ghét hần.” Lâu Thất hứ một tiếng rồi nói.

Trầm Sát liền chìm vào yên lặng.

Ghét người trông giống hần.

”Khuôn mặt này,” Nàng đưa tay sờ mặt hần, bá đạo nói: ”Khuôn mặt này phải là độc nhất vô nhị, chỉ hơi giống thôi cũng không được, nếu giống hết thì chỉ có đường mà đi chết, chàng thật ngốc, trên đời này trừ sinh đôi cùng trứng, nếu không lấy đâu ra người trông giống hết mình.”

Nàng nói đến đây, trong lòng bỗng dấy lên cảm giác kỳ lạ, nàng đột nhiên nhớ ra lúc nhỏ nàng từng hỏi lão đạo sĩ thối kia, cha mẹ nàng ở nơi đâu, sao lại không cần nàng, lão liền nói qua loa là họ không ở thế giới này.

Lâu Thất kinh hãi. Nàng đột nhiên nghĩ đến một khả năng, lẽ nào nàng và lão giống hết nhau, đều là người của thế giới này, sau đó lúc nhỏ bị xuyên đến hiện đại cùng lão.

Chết rồi, chết rồi, chết rồi.

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu thì cả người nàng đều thấy không ổn.

Bởi vì nếu thật sự như vậy, vậy thì ở thế giới này có khi nàng thật sự có người thân ư.

Nàng có thể không cần được không?

Đời này, ngoài lão đạo sĩ thối đó ra, nàng không hề muốn có người thân.

”Nghĩ gì vậy?”

”Người đó tên Mộc Lan.”

”Ừ.”

”Nàng ta là người Nam Cương.” Trước đây không phải nói bám theo mấy người Nam Cương sao: ”Mấy người còn lại đâu.”

”Nàng ta nói nàng ta không phải người Nam Cương, nàng ta bị họ bắt. Mấy người đó bị ta giết rồi.”

”Thì thế đâu?”

”Không biết.” Trầm Sát nheo mắt: ”Ngôi làng này rất lạ, chắc nàng cũng phát hiện ra.”

Lâu Thất độ nhiên phát hiện, thứ kỳ lạ nhất không phải là ngôi nhà mà họ từng ở sao. ”Quay về đó đi, ta không an tâm để Nguyệt vệ ở cùng nữ nhân đó.”

Trầm Sát nhíu mày: ”Nàng không giết nàng ta.”

”Nếu ta muốn giết, chàng đau lòng hả?” Nàng lại đá mày với hắn.

Trầm Sát ôm lấy gáy nàng, lại phủ môi xuống thêm lần nữa, lần này không phải là hôn mà là cắn nàng: ”Bồn Đế Quân trước giờ không thương xót ai hết, kể cả nàng.”

Trước khi Lâu Thất nhíu mày, hắn lại bổ sung thêm một câu: ”Nàng yếu đuối, cứ đứng bên bồn Đế Quân là được.”

Nàng đâu có yếu đuối chứ.

Lâu Thất chu môi.

"Lúc này nói muốn làm chuyện mình cần làm, có chuyện gì vậy?" Hấn luôn để tâm lời nàng nói lúc trước.

"Để nói sau đi, quay về đã."

Lúc hai người quay lại, vừa hay thấy Nguyệt vệ đang bị trói hai tay ra sau nhìn người phụ nữ đó. Nàng ta bưng bát thuốc, ngồi trên chiếc ghế duy nhất nơi đây, vội vàng nhìn ra cửa. Họ vừa bước vào, ánh mắt nàng ta liền lóe lên, liền đứng dậy lao về phía Trầm Sát.

Lâu Thất liền đưa chân, đạp trúng ngực nàng ta, lạnh lùng, đầy ác ý.

Mộc Lan kinh hãi kêu lên, vội lùi lại sau hai bước, bát trong tay đã rơi xuống đất vỡ thành trăm mảnh.

"Công tử."

"Công tử, công đầu nhà ngươi." Lâu Thất liền chửi thẳng: "Không muốn bị bổn cô nương giết thì rút ra xa, nếu không ta sẽ rạch lên mặt ngươi."

"Cô nương, cô cũng đừng bá đạo quá, gương mặt này không phải cũng của nàng sao. Ta vốn được ông trời ban cho khuôn mặt này, lẽ nào ta cũng muốn nàng có khuôn mặt này sao?"

"Hừ." Lâu Thất liếc mắt, vô liêm sỉ nói: "Không sai, khuôn mặt là của ta, bộ dạng đó là của ta, trừ ta ra, không ai được có bộ dạng này, ai có khuôn mặt này người đó chính là hàng giả vô liêm sỉ."

Nguyệt Vệ không nhin nổi cười. Lâu Thất ơi Lâu Thất, người đúng là vô liêm sỉ đến bá đạo mà.

Lâu Thất còn chưa nói xong: "Còn nữa, mang bộ mặt của ta thì xin hãy ngoan ngoãn một chút, đừng có giả bộ bày ra bộ dạng khiến người ta buồn nôn như vậy. Người có biết trên đời này, gương mặt của bổn cô nương là thiên hạ vô song đẹp bá đạo nhưng vẫn đáng yêu không, xóa bỏ hình tượng ngây ngô đáng yêu của ta mà không xin phép ta thì thôi đi, còn dám vô liêm sỉ nhận là của mình. Người không biết chữ chết viết thế nào hả?"

Mộc Lan nghe vậy liền xanh mặt, cái gì mà đẹp bá đạo nhưng vẫn đáng yêu, cái gì mà ngây ngô đáng yêu?

Chửi như vậy...

Nhưng không chỉ Trầm Sát, đến Nguyệt Vệ cũng cảm thấy khuôn mặt này nếu được đặt trên người nàng thì mới sinh động thuận mắt, nhìn bộ dạng bá đạo của nàng, nhìn biểu cảm sinh động của nàng, khi nhìn lại khuôn mặt này trên người người khác đúng là mất đi mấy phần khí thế. Nói cũng thấy là lạ.

"Đi thôi, nơi này rất kỳ quái, không nên ở lâu." Lâu Thất chửi xong rất thoải mái.

”Còn nàng ta?”

Nguyệt Vệ liền hiểu ngay, chuyện này phải hỏi ý kiến Lâu Thất, về chuyện này, chủ tử nhà hắn cũng sẽ không lên tiếng.

Lâu Thất liếc Trầm Sát, mắt hắn cũng nhìn nàng, hắn vốn không thèm để tâm đến Mộc Lan cô nương đang đáng thương cầu cứu nhìn hắn.

”Ta thấy nơi đây rất hợp với nàng ta, hơn nữa sức khỏe không phải không tốt sao, vậy ở đây tĩnh dưỡng là được.” Lâu Thất nói.

Mộc Lan liền biến sắc: ”Đừng, đừng bỏ ta lại đây một mình, xin các người cho ta đi với.”

”Người là gì của bọn ta?” Lâu Thất cười lạnh. ”Muốn đi thì tự đi.”

Nói rồi, nàng kéo Trầm Sát đi, Nguyệt Vệ cũng theo sau.

Bọn họ lập tức biến mất không còn tung tích, Mộc Lan lao ra cửa thấy vậy, liền tức giận cắn răng: ”Lâu Thất, con tiện nhân này.”

Ở một mái nhà cách đó không xa, Trầm Sát lạnh người, ngón tay động đậy, đúng là thật muốn một đao giết chết nàng ta, đáng chết, quả nhiên là đang giả bộ, quả nhiên là đang giả bộ, vừa quay đầu lại dám chửi Lâu Thất.

Lâu Thất ngăn tay hắn lại, thấp giọng nói: ”Tạm thời đừng động đến nàng ta.”

132. Chương 132

”Không phải ngươi rất muốn giết nàng ta sao?” Nguyệt Vệ khó hiểu hỏi.

Lâu Thất muốn giết người đàn bà đó là sự thật, trước đây ý muốn giết người của nàng rất rõ.

”Không sai.” Lâu Thất thừa nhận, nhưng nàng vẫn chưa làm rõ, đợi nàng hiểu hết mọi chuyện rồi, có giết cũng không muộn. Nếu ả nữ nhân có mục đích thì chắc chắn sẽ lại xuất hiện trước mắt họ thôi, nàng không việc gì phải vội.

Nhưng nhìn Trầm Sát, nàng lại thấy không vui, không vui, rất không vui.

Trên đường ra khỏi làng, nàng đi bên cạnh Nguyệt Vệ, không thèm đếm xỉa gì tới hắn.

Nguyệt Vệ cảm thấy rất áp lực, suýt không thăng lưng lên nổi. Bên trái là Lâu Thất dù hấn có tránh cũng không được, bên phải là chủ tử có luồng khí ngày càng lạnh, sắc mặt ngày càng khó coi.

Dù Lâu Thất không nói chuyện với Trầm Sát nhưng hấn biết chủ tử đang muốn hỏi Lâu Thất hôm đó sao lại biến mất, hấn liền thay chủ tử hỏi, Lâu Thất cũng phối hợp kể lại đại khái.

”Mấy ngày qua bên ngoài Vân Phong sơn trang có lời đồn, trang chủ của Vân Phong sơn trang tìm thấy Băng Sơn Huyết Liên, có lẽ rất nhiều người muốn đến Vân Phong sơn trang, người thì hay rồi, đem Huyết Liên trả về.” Nguyệt Vệ không khỏi ôm đầu.

”Băng Sơn Tuyết Liên, trên đời hiếm có lắm sao?” Lâu Thất không hiểu.

”Người nghe nhầm hả, đó không phải tuyết trong băng tuyết mà là huyết trong máu huyết, sai một chữ là mọi thứ sẽ khác đi đó.”

”Cái gì mà Băng Sơn Huyết Liên.” Lâu Thất liền loạn lên, mắt hồi lâu vẫn ngu ngơ hỏi: ”Băng Sơn Huyết Liên có tác dụng gì?”

”Truyền thuyết nói thứ này cứu được người chết sống lại, người sắp chết một khi chưa trút hơi thở cuối cùng thì chỉ cần một cánh hoa là có thể sống lại được, bị thương nặng đến đâu chỉ cần hai cánh hoa là viết thương liền hồi phục.”

Ôi, nàng đem thứ thần kỳ như vậy trả về cho Vân Phong ư, nàng có bị ngốc không vậy. ”Không biết bây giờ đến đòi lại từ chỗ Vân Phong có được không nhỉ, huhu.” Nàng hồi hận không nguôi.

Lúc này, Trầm Sát đột nhiên trầm giọng hỏi: ” Vân Phong là ai?”

Lâu Thất liền thàn than chết rồi, lúc trước nói chuyện không đề cập đến Vân Phong, chỉ nói có người, người đó. Bây giờ lại lỡ miệng nói ra tên. Nếu không nói tên thì may ra còn giả bộ không quen, chỉ là người qua đường nhưng khi đã nói tên ra, cảm giác rất thân thuộc.

Nguyệt Vệ thàn than không xong rồi, hấn đứng giữa đúng là cảm thấy rất đáng sợ đó.

”Ý của nàng là, trên đường về, nàng và hấn cùng đi với nhau, ở cùng nhau cả ngày.” Giọng Trầm Sát càng thêm thâm trầm.

Lâu Thất liền cắn môi, nói vọng qua người Nguyệt Vệ: ”Ta không có đun thuốc cho người ta, làm chuyện bản thân chưa từng làm bao giờ nhé.”

”Ai nói bốn Đế Quân đun thuốc chứ.” Giọng Trầm Sát càng thêm lạnh.

”Nói đùa gì vậy, ta tận mắt thấy nhé, chàng bưng một bát thuốc đi ra.”

”Bổn Đế Quân chỉ bưng thôi, nàng ta nói nóng quá, suýt làm đổ, đúng lúc ta đón lấy thì nghe thấy tiếng nàng.”

Cho nên chuyện hiểu lầm này cũng thật trùng hợp nhỉ.

”Vây tro trên mặt chàng.”

”Chẳng biết bị dính từ khi nào nữa.”

”Ha ha ha.” Lâu Thất cười ngây ngốc. Nguyệt Vệ liền lùi lại sau hai bước, Lâu Thất lao đến chỗ Trầm Sát, ôm lấy tay hắn, lập tức trở mặt bày ra bộ dạng cứ như chưa hề nói ra mấy lời mắng chửi. ”Chủ tử, thì ra chỉ là hiểu lầm.”

Trầm Sát không bị lừa, vẫn đen mặt nói: ”Vân Phong là ai?”

”Ta cũng chỉ biết tên chứ không biết hắn là ai.” Nàng không nhịn được mà cảm thấy bất mãn, hũ giấm cũng không dễ làm đâu nhé.

Nguyệt Vệ liền xoa cằm, hai hũ giấm cùng ở bên nhau, sau này chuyện cãi nhau đánh nhau chắc không ít, nhưng đây cũng đâu phải chuyện tốt, chủ tử có khi nào đã quên chuyện thần y nói cô nương xuất hiện vào giờ âm ngày âm tháng âm năm âm không?

Nếu sau này tìm được cô nương đó thì biết làm sao nhỉ?

Nghĩ đến đây, Nguyệt Vệ liền nhú mày.

Lúc này vẫn nên tìm cơ hội nhắc chủ tử mới được.

Ngôi làng hoang tàn này tuy rất lạ nhưng lại không có nguy hiểm, họ ra khỏi thôn vẫn không có chuyện gì xảy ra, hơn nữa Mộc Lan cũng không có đi theo.

Có điều, lúc Lâu Thất quay đầu lại nhìn vào làng, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác quỷ quái khó tả.

”Phi Tích và Đạp Tuyết còn có ngựa của Nguyệt Vệ đại nhân đâu rồi?” Lâu Thất hỏi Trầm Sát, liền không thấy an tâm nắm lấy cổ tay hắn: ”Đội đã, ta vẫn nên kiểm tra lại cho chàng.”

Chuyện này không được đúng cho lắm, Nguyệt Vệ bị trúng cổ rồi vút lại, Trầm Sát lại không sao, lại còn đi

giết mấy người kia, tại sao lại không tìm thấy ba con ngựa kia chứ, chúng đã đi đâu, Phi Tích là ngựa của hần, sao hần không bận tâm vậy chứ?

Làng này khiến nàng thấy kỳ lạ, còn nhặt được hộp đựng nhẫn đó, cửa thì đen ngòm, cây mộc lan có sức sống lạ kỳ, người phụ nữ tên Mộc Lan, giống hệt nàng.

Còn có, căn nhà trước đây, rõ ràng ban đầu nàng không cảm nhận được có người bên trong nhưng Trầm Sát và người phụ nữ đó đều ở trong.

Lâu Thất bỗng cảm thấy lo sợ.

Đây là lần đầu nàng có cảm giác sợ hãi khó lý giải đến vậy.

"Lâu Thất." Trầm Sát nắm tay nàng, sức mạnh đó khiến nàng không khỏi nhìn hần. Hần thấp giọng nói: "Đi, chúng ta rời khỏi đây rồi nói."

Lời này chứng tỏ hần đã biết điều gì đó.

May mà họ vẫn còn hai con ngựa, Lâu Thất và Trầm Sát đi cùng một con, nhanh chóng rời đi.

Lâu Thất ngồi trước Trầm Sát, không nhìn được mà quay đầu lại, Trầm Sát lại đưa tay che mắt nàng: "Đừng nhìn."

Mãi đến khi đi rất xa rồi, Trầm Sát mới kéo dây cương. Lâu Thất đang định nói gì đó thì Trầm Sát đã đưa tay bắt một con bọ trên đầu nàng, nói với Nguyệt Vệ: "Lửa."

Nguyệt Vệ nhìn đám đom đóm, mặt liền biến sắc. Vội lấy đá đánh lửa ra đánh, giọng vừa run vừa vội vàng: "Chủ tử, không có lọ."

"Lâu Thất, lọ." Trầm Sát biết trên người Lâu Thất có một chiếc lọ.

Lâu Thất lôi ra một chiếc lọ nhỏ. Trầm Sát liền nhét con bọ vào trong, dạy lấp lại. Nguyệt Vệ liền rút lửa vào thăm cổ, ngọn lửa liền bùng lên. Trầm Sát tiện tay ném luôn chiếc lọ vào đám lửa.

Trầm Sát kéo Lâu Thất lùi lại vài bước, Nguyệt Vệ quay lại nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp.

Chuyện này khiến Lâu Thất khó hiểu. Không lẽ nơi này còn có những con côn trùng lợi hại đến nỗi bản thân nàng cũng không cảm giác được sao?

”Ma Ly Đảm trong đó, nàng ăn ngay đi.” Trầm Sát chăm chú nhìn nàng.

”Chuyện gì xảy ra vậy, mau nói cho ta đi.” Lâu Thất rất nóng lòng.

”Nàng động đến người của Đoạn Trần Tông rồi.”

Trước đây Lâu Thất không hề kể chuyện gặp Thanh Giang Ngư Vương hơn nữa còn bị truy sát, chỉ nói không biết đám người nào muốn bắt cóc nàng. Thật không ngờ con bọ này lại có thể kéo người của Đoạn Trần Tông đến.

Nhưng Đoạn Trần Tông này lợi hại đến đâu mà khiến họ biến sắc đến vậy. Trước giờ họ chưa có gặp đám người Đoạn Trần Tông, nếu không sao họ lại không nói với nàng chứ. Còn nữa, ngôi làng khi này, có gì lạ mà nàng không nhìn ra vậy?

”Ta chắc chắn bản thân không dây đến người của Đoạn Trần Tông, ta cũng không biết tại sao họ lại theo dõi ta, sao họ lại để mắt đến ta.”

”Người của hắn để mắt đến nàng.” Trầm Sát và Nguyệt Vệ đều kinh ngạc, hơn nữa bọn họ đều không hề vui, ngược lại là sợ hãi. Dưới ánh mắt bức người của Trầm Sát, Lâu Thất không thể không kể lại tỉ mỉ một lượt chuyện Thanh Giang Ngư Vương.

Hai người kia nghe xong liền khẽ thở dài. Nguyệt Vệ nói với Trầm Sát: ”Họ thuê người bên này chứng tỏ vẫn chưa đuổi kịp, họ cũng không hề xem trọng Lâu Thất, may mà khi này Dẫn Hồn kia bị chủ tử phát hiện, chưa kịp truyền tin, Lâu Thất chắc không sao đâu.”

Trầm Sát gật đầu, ôm chặt Lâu Thất, thấp giọng nói: ”Từ giờ phút này, bốn Đế Quân sẽ không rời khỏi nàng một bước.”

”Này này, các người kể cho ta nghe chuyện gì đang xảy ra vậy.”

”Làng đó là ảo giác thôi.”

Trầm Sát nói một câu khiến Lâu Thất khó tin.

Mẹ kiếp, đùa gì vậy, ảo giác mà có thể có năng lực mạnh đến vậy ư, hơn nữa còn lừa được cả nàng.

”Không thể nào.” Nàng phản bác.

”Lâu Thất, núi cao còn có núi cao hơn.” Trầm Sát chậm rãi nói. Hắn luôn cảm thấy Lâu Thất rất giỏi nhưng chuyện lần này đã nhắc nhở hắn, Lâu Thất không hề vụn vặt. Nhưng nói cũng đúng, nàng mới ít tuổi, sao

có thể giải quyết mọi thứ được.

Lâu Thắt kinh ngạc.

Nàng luôn cho rằng mình rất giỏi, nhưng bây giờ mới bắt đầu là mình quá tự phụ rồi.

Nguyệt Vệ nói: "Lâu Thắt, Đoạn Trần Tông không hề đơn giản như người nghĩ đâu, những lời Thanh Giang Ngự Vương và Vân Phong nói chưa phải tất cả."

Nhưng muốn đập đổ sự tự tin của Lâu Thắt đâu có dễ, nàng không phải loại thấy khó là rút lui. Họ nói càng đáng sợ thì nàng càng không tin. "Không đơn giản thì sao, bốn cô nương cũng không đơn giản nhé."

"Đúng vậy, không hổ người của bốn Đế Quân." Trầm Sát thấy nàng không hề sợ hãi, liền rất hài lòng. Thân là người đàn bà của hắn, sao có thể nhát gan được.

Đêm nay ngủ bên ngoài, Lâu Thắt liền dựa vào lòng Trầm Sát mà ngủ.

Đêm này, nàng lại mơ thấy lão đạo sĩ thối. Lão mặc một thân trường bào màu vàng, neho mắt nhìn nàng.

"Thắt Thắt, sao con lại quên chuyện Dẫn Hồn chứ."

Dẫn hồn, nàng đã quên mất thứ mình nên nhớ sao? Rõ ràng đây là mơ nhưng Lâu Thắt lại cho rằng đây là cơ hội để nói chuyện với lão đạo sĩ, lập tức hỏi: "Lão đạo sĩ, mau nói cho ta nghe có phải ta là người ở thế giới này không?"

"..."

"Ông nói gì?"

Nàng sắp điên mất thôi, lúc quan trọng thì chỉ nhìn thấy miệng lão mấp máy, mơ hồ đến nỗi không nhìn rõ cả khẩu hình, không biết lão định nói gì. Cuối cùng Lâu Thắt đành từ bỏ hỏi chuyện này.

"Sao ông nói ta đã quên chuyện Dẫn Hồn, hóa ra ta biết thứ tên Dẫn Hồn đó à?" Những con bọ có đôi cánh nhiều màu, đến hôm nay nàng còn chưa được nhìn rõ thì bọn Trầm Sát đã xử lý xong rồi.

"Lâu thị, tộc Dẫn Hồn."

Lời lão đạo sĩ lúc liền lúc đứt, cuối cùng Lâu Thắt chỉ nghe được một câu, đến Đoạn Trần Tông.

Nàng cũng không biết có nên đi đến nơi mà ông ta nói là Đoạn Trần Tông không.

Nhưng nếu lão là người của Đoạn Trần Tông, sao trước giờ ông không nói cho nàng nhỉ?

133. Chương 133

"Lão đạo sĩ thôi, lão hãy nói cho rõ ràng xem nào! Còn nữa, lão có tới đây không?"

"Thất Thất, con đường của con còn dài."

Câu nói này nàng nghe rất rõ ràng.

"Lão đừng nói với ta những thứ vô bổ đó!" Lâu Thất tức giận, nhào về phía ông ta. Nhưng lão đạo sĩ thôi đã hóa thành một làn khói bay đi xa, sau đó lại dần dần hóa thành một bóng người khác, có thể nhìn ra đó là bóng hình một cô gái. Điều khiến Lâu Thất kinh ngạc là bóng dáng nữ nhân đó có vài phần giống nàng. Nhưng nàng biết rằng đó không phải là mình. Vì cô gái đó tóc rất dài, rất dài, còn nàng thì cùng lắm chỉ tới lưng.

Cô gái đó từ từ quay lại, thở dài, Lâu Thất có thể cảm nhận được sự bi thương của nàng ta.

Và khi nữ nhân đó sắp quay người lại cho nàng nhìn rõ mặt thì một giọt nước mát lạnh bất ngờ rơi xuống má nàng, khiến nàng giật mình tỉnh giấc.

Vì nàng dựa vào lòng Trần Sát để ngủ, nên vừa mở mắt ra đã nhìn thấy gương mặt của Trần Sát, điều khiến nàng kinh ngạc là giọt nước mát lạnh kia chính là nước mắt của hắn.

"Trần Sát." Nàng khẽ gọi hắn.

Trần Sát đứng trong mây mù, đây là lần đầu tiên hắn mơ thấy Lâu Thất, mây mù vây quanh, trước mặt họ là một vực sâu, một đầu vẫn có bóng dáng một nam nhân, hắn đứng đó bên đó gọi Lâu Thất.

"Thất Thất, mau qua đây."

Thất Thất, hắn là ai? Tại sao lại gọi nàng thân mật như vậy?

Trần Sát nhìn Lâu Thất lạnh lùng nói: "Nếu nàng dám qua bên đó, bốn Đế Quân sẽ giết nàng."

Lâu Thất nhìn hắn gượng cười: "Trần Sát, ta nhất định phải đi." Sau đó nàng kiễng chân, hôn nhẹ lên môi hắn: "Trần Sát, quên ta đi, chúng ta không thể ở bên nhau được."

Hắn mở choàng mắt ra thì thấy Lâu Thất đang lo lắng nhìn hắn.

Trầm Sát lập tức ôm chặt lấy nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nàng là của bốn Đế Quân, nếu như dám đi với người khác, bốn Đế Quân sẽ giết chết các người."

"Chàng..." Lâu Thất vốn dĩ vẫn còn lo lắng cho hắn, vừa nghe hắn nói vậy liền trợn ngược mắt.

Tạm gác lại việc của Đoạn Trần Tông, dù sao Lâu Thất nghe ý họ, thôn làng đó là ảo cảnh, hắn và Nguyệt đồng thời đi vào, Nguyệt vệ rời đi, hắn phải ở lại thì ảo cảnh mới không biến mất, Nguyệt vệ mới có thể đi theo đường cũ tìm được hắn, nếu không họ sẽ bị tách ra hai nơi khác nhau, đó cũng là lý do tại sao hắn biết Nguyệt vệ xảy ra chuyện cũng không đuổi theo.

Chính vì là ảo cảnh, Lâu Thất mới không cảm nhận được sự tồn tại của hắn ở trong đó.

Phi Ngân và Đạp Tuyết sớm đã ra khỏi đó, vì cảm thấy quái dị nên phản ứng của chúng rất mãnh liệt, chắc đã tránh xa.

Quả nhiên, chiều hôm đó họ tìm lại được Phi Ngân và Đạp Tuyết.

Khi Lâu Thất dẫn họ ngược đường trở về chuẩn bị tới Vân Phong Sơn Trang, họ quả nhiên phát hiện ra rất nhiều người cũng đang đi về phía Vân Phong Sơn Trang. Mặc dù biết rằng những người này tập trung lại đây, bất cứ lúc nào cũng rất có thể sẽ xảy ra tranh chấp bất, ảnh hưởng tới mình nhưng vì kiếm tiền, vẫn có rất nhiều người lái thuyền mang thuyền tới sông Tinh La đón khách.

Không phải ai cũng có thể thuê được thuyền lớn, vì thế có một số thuyền nhỏ tư nhân cũng rất được yêu thích.

Đương nhiên những người có điều kiện có thân thể sẽ ngồi thuyền lớn để đi. Thậm chí còn dẫn theo cả đào hát múa lên tàu, dọc đường vui đùa. Sông Tinh La vốn dĩ yên tĩnh, hai hôm nay vô cùng náo nhiệt.

"Nghe Vân trang chủ nói hắn ta căn bản không có Bằng Sơn Huyết Liên, người trong thiên hạ nếu không tin có thể tới Vân Phong Sơn Trang, hắn không những sẽ dùng cá Tinh La ngon béo nhất sông Tinh La để tiếp đón, còn sẽ mở cửa Vân Phong Sơn Trang để mọi người tìm kiếm."

"Nói như vậy tức là Vân trang chủ rất có thể chưa lấy được Bằng Sơn Huyết Liên, các người nói xem, có khi nào có người cố tình giả họa cho hắn, chuyển rời mục tiêu không?"

"Việc này ai có thể nói rõ được, nói chung không đi xem tận mắt thì sẽ không ai tin tưởng hoàn toàn cả."

"Đi, tại sao không đi chứ, đi vì cá Tinh La cũng được. Nghe nói sông Tinh La tuy lớn nhưng chỉ có bên bờ Vân Phong Sơn Trang mới có loại cá Tinh La này, cá Tinh La rất béo rất thơm ngon, ăn vào khó quên, là

món ngon mà ở những nơi khác không thể ăn được.”

”Không nói tới cá Tinh La, nghe nói nữ đệ tử trong Vân Phong Sơn Trang cũng rất xinh đẹp, đi ngắm thôi cũng được.”

”Lẽ nào người không muốn hỏi Vân trang chủ xem có thể kết thân được không sao?”

”Ha ha ha, huynh đệ hà tất phải nói ra.”

Bên bờ sông Tinh La những lời bàn luận, đùa giỡn như vậy đâu đâu cũng có.

Trầm Sát, Lâu Thất, Nguyệt vệ trà trộn trong đám đông, tìm thuyền còn trống. Lâu Thất căn bản không thể ngờ rằng mới qua một hai ngày, sông Tinh La đã trở nên náo nhiệt thế này, hơn nữa con thuyền mà nàng và Vân Phong trộm được ở bờ Vân Phong Sơn Trang khi trước đã biến mất, Vân Phong cũng không có ở đây.

Lâu Thất ít nhiều có chút tiếc nuối, vì nếu như có Vân Phong ở đây, không nói Bằng Sơn Huyết Liên, họ có lẽ còn có thể được ăn đồ hắc nấu. Lâu Thất vẫn rất nhớ nhung những món ăn do Vân Phong nấu, nhưng nàng không dám nói trước mặt Trầm Sát.

”Này, lão già, thuyền của lão bé như vậy còn bắt lấy của chúng ta mười kim điệp, sao lão không đi ăn cướp đi.”

Hai ngày qua, bên bờ sông Tinh La, những lời như vậy nghe không ít, các người lái thuyền thấy đông khách, ra giá cao cũng là chuyện bình thường. Nhưng con thuyền nhỏ chỉ có thể chở được năm người, một người thu mười kim điệp, thực sự quá mắc. Mười kim điệp đã vượt qua cả giá trị của con thuyền rồi.

Ông lão ngồi ở mũi thuyền hút thuốc nghe vậy không buồn ngẩng đầu: ”Chê đắt thì có thể không ngồi, tìm thuyền to đi.”

”Tìm thì tìm! Người có bản lĩnh ba ngày sau vẫn ở lại đây, ta trở về nhìn thấy sẽ đánh nát thuyền người ra.” Người đó mắng nhiếc rồi bỏ đi. Ông lão tiếp tục hút thuốc.

Mặc dù nói nhiều người đều muốn ngồi thuyền, nhưng giá cả như vậy cũng khiến không ít người giật mình rút lui, thuyền của ông lão đó nửa ngày trời vẫn không có người.

Lâu Thất nhìn Nguyệt vệ: ”Ba mươi kim điệp, người có không?” Cung không hỏi hắc, trước đây khi Liên cô nương thay trang phục của nữ nhi cho hắc có lấy hết kim điệp, ngân lượng của hắc hay không.

Có điều khiến nàng bất ngờ là túi tiền của Nguyệt vệ vẫn còn, ngân lượng và kim điệp đều không bị mất. Chỉ có điều ba mươi kim điệp đúng là không ít, hắc lấy một túi kim điệp ra, đếm ba mươi kim điệp giao

cho Lâu Thắt: "Có xa xỉ quá không? Trên đường về chúng ta sẽ không còn ngân lượng để tiêu nữa."

"Tới lúc đó rồi tính!" Lâu Thắt không hề nghĩ ngợi nhiều, tới Vân Phong Sơn Trang, nhiều người thế này lo gì không có tiền? Nàng đi "mượn" một vòng là được, có điều nàng muốn đi tìm Vân Diệu để mượn hơn. Nàng là người hẹp hòi thù dai, còn một món nợ cần tính sổ với Vân Diệu nữa.

Giao ba mươi kim điệp cho lão người lái thuyền: "Lão bá, thuyền này vốn không lớn, ba người chúng ta lên thuyền xong, có thể chạy luôn không?"

"Còn có thể lên thêm một người nữa, các ngươi hoặc là đợi hoặc là trả thêm mười kim điệp thì coi như các ngươi bao cả con thuyền." Ông lão cầm lấy kim điệp, cất thẳng vào ngực không cần đếm.

Nguyệt bất giác nhíu mày, ông lão này cũng thật tham lam? Một chuyến ba mươi kim điệp mà vẫn không đủ? "Vậy thì phải đợi người thứ tư nữa sao?"

Ông lão trừng mắt nhìn hắn: "Ngươi nguyên rửa ta không đón được khách sao?"

Nguyệt: "..."

"Vậy chúng ta bao..."

Lâu Thắt còn chưa dứt lời, một giọng nói gấp gáp xen vào: "Ta ta ta, ta muốn ngồi thuyền, ta muốn ngồi thuyền."

Ba người đồng loạt giật mình, nhìn về phía nữ nhân đang vội vàng chạy tới. Dáng người cao ráo, đội nón che mặt chạy tới, nhìn không rõ mặt cô ta, nhưng ba người Trầm Sát đều nhận ra đó là Mộc Lan.

Lâu Thắt khê nheo mắt lại, tốt, tốt lắm! Cô ta quả nhiên đã bám theo.

"Xem ra, người ta không nỡ rời xa chàng kìa, công tử." Nàng liếc nhìn Trầm Sát.

Trầm Sát giơ tay ôm lấy eo nàng, tung người nhẹ nhàng hạ xuống thuyền, Nguyệt vội vàng xuống theo.

Trầm Sát dùng ám kình, con thuyền lập tức lao vút đi như một mũi tên, chỉ chớp mắt đã đi được rất xa. Mộc Lan vừa hay nhào tới nhưng không lên thuyền được, không cần nhìn mặt cô ta cũng biết lúc này nét mặt cô ta ai oán nhường nào.

"Ha ha ha, chủ tử lợi hại! Quá lợi hại!" Lâu Thắt hài lòng, ôm cánh tay của Trầm Sát cười rạng rỡ.

Lúc này, boong thuyền như thể chùng xuống, lập tức dừng lại trên mặt sóng.

"Tự ý lái thuyền, đã hỏi qua ý kiến của chủ thuyền chưa? Thuyền này là của ta, của ta, không phải của các người!" Ông lão giậm chân: "Đền cho ta một người khác, đền cho ta."

Trầm Sát hơi căng thẳng.

Công phu chớp mắt có thể áp đảo hẳn, dừng thuyền lại ngay lập tức, cần công phu rất mạnh! Ông lão này không phải người bình thường.

"Ồ kìa lão bá, chúng ta sẽ trả thêm mười kim điệp."

Ông lão nghe vậy mới hừ một tiếng: "Vẫn là tiểu cô nương hiểu chuyện."

Trầm Sát chỉ cảm thấy áp lực đó lặng lẽ biến mất, chiếc thuyền nhỏ lại di chuyển. Ông lão cầm mái chèo, giờ tay ra trước mặt Lâu Thất: "Đưa đây."

"Đưa đây." Lâu Thất cũng học theo, đưa tay ra trước mặt Nguyệt.

Nguyệt vội dứt khoát đưa cho nàng cả túi tiền. Lâu Thất xoay tay đưa cả túi tiền cho ông lão: "Số tiền còn lại có đủ mua cá Tỉnh La không?"

Ông lão lập tức bật cười: "Được, được, được, đủ, đương nhiên đủ! Ta đi bắt cá, người nướng, được không?"

"Woa, vậy thì ta thiệt rồi, ta trả tiền lại còn phải tự ra tay?" Lâu Thất kêu lên.

"Tay nghề của ta không ổn, người nếu không chê thì ta nướng cũng được."

Trầm Sát và Nguyệt nhìn Lâu Thất, lại nhìn ông lão, cảm giác đầu óc không đủ dùng. Việc này là sao?

Nhưng Lâu Thất và ông lão mặc kệ họ, thậm chí dọc đường còn dùng âm thanh mà ai cũng nghe được nói với Lâu Thất: "Tiểu cô nương đáng yêu, thú vị thế này, sao lại tìm một hòn đá trong nhà xí vậy?"

Hòn đá trong nhà xí, ha ha ha. Đá trong nhà xí vừa thối vừa cứng.

Lâu Thất nhìn Trầm Sát cười tới đau bụng.

Trầm Sát lạnh lùng liếc nhìn nàng ta.

Nguyệt cũng rất bội phục Lâu Thất, chắc nàng ta đã nhận ra sự bất phàm của ông lão kia vì thế mới nhất quyết ngồi thuyền của ông ta chẳng?

Đúng lúc này, nước sông vốn dĩ phẳng lặng đột nhiên diên cuồng dậy sóng, chớp mắt đã hình thành một xoáy nước khổng lồ. Vừa nhìn thấy xoáy nước này Lâu Thất bất giác nhớ tới xoáy nước ở tam giác quỷ Bermuda, trong lòng có chút ám ảnh.

Xoáy nước mỗi lúc một lớn, chiếm cả một mặt sông ở quãng này. Trên sông vốn có rất nhiều thuyền vừa hay đi tới đây, bao gồm cả con thuyền của Lâu Thất cũng ở trong số đó, đại khái có tới gần mười chiếc thuyền, bốn thuyền lớn còn lại đều là thuyền nhỏ, thuyền của Lâu Thất là thuyền nhỏ nhất.

134. Chương 134

Mọi thuyền đi qua đều bất ngờ bị xoáy nước hút, nhanh chóng cuốn vào trung tâm xoáy nước. Có thuyền thậm chí còn lật nhào, người trên thuyền đều rơi xuống sông, chỉ trong chớp mắt đã bị xoáy nước nhấn chìm, không tìm thấy tung tích.

Trên mặt sông là tiếng kêu gào thảm thiết, có chủ thuyền kinh khủng kêu lên: "Thủy quái, gặp phải thủy quái rồi!"

"Mau điều khiển thuyền, a a a, sắp lật rồi."

Kêu gào cũng vô dụng, thuyền lật cứ lật.

Nguyệt kinh ngạc nhìn cảnh tượng đáng sợ diễn ra trước mắt, lại nhìn con thuyền nhỏ của họ vững vàng đi trong xoáy nước, cảm hẳn muốn rút xuống sông. Ông lão đứng ở mũi thuyền, hai chân dạn ra, vững vàng giống như một ngọn núi định hình, thuyền nhỏ vẫn lướt đi theo dòng chảy của xoáy nước, bập bênh theo làn sóng, giữa tình hình thuyền lật người ngã xuống sông, thuyền họ càng trở nên lỵ kỳ.

"Ô, ơ kìa, thuyền sắp lật rồi, nhảy xuống nước, mau nhảy xuống nước." Ông lão quay đầu lại, thấy Lâu Thất đang vẫy tay gọi người trên một chiếc thuyền lớn trước mặt, bộ dạng rõ ràng đang muốn xem kịch.

Nguyệt: "..."

Lâu Thất, người như vậy là muốn người trên thuyền lớn không rơi xuống sông chết đuối thì cũng bị người làm tức hộc máu mà chết sao?

"Tiểu cô nương đứng vững nhé, đợi rơi xuống nước rồi ta cũng không cứu người đâu." Ông lão kêu lên.

Lâu Thất xua tay nói: "Lão cứ lo chèo thuyền là được, nghĩ nhiều vậy làm gì?"

Ông lão cười mắng: "Không biết lòng người tốt."

”Lâu Hất, người quen ông ta sao?” Nguyệt lúc này mới túm được cơ hội hỏi.

Lâu Thất lắc đầu: ”Không quen, ai bảo ta quen? Lần đầu gặp mặt.” Nhưng là lần đầu gặp người thật, trước đây nàng đã nhìn thấy hình.

Đúng vậy, ông lão này cũng chính là một thành viên trong số xấp hình của lão đạo sĩ thối, có thể thân thiện, Kim Lão.

Kim Lão cũng giống như họ của ông ta, rất thích vàng.

Không thích bạc, chỉ thích vàng, vàng lấp lánh, nói rằng nhìn thấy tâm tình cũng trở nên vui vẻ.

Kim Lão và Khổng Tu là sư đệ, lão đạo sĩ thối nói, nếu như có người có thể khuyên can được Khổng Tu thì người đó chính là Kim Lão, đáng tiếc Kim Lão hành tung khó đoán, rất khó tìm ra ông ta, ông ta là một lão ngoan đồng, thích ngao du sơn thủy, hơn nữa lại thích chơi đùa, có lúc người gặp ông ta là một đầu bếp, lần sau gặp có lẽ sẽ là một tăng nhân, gặp lại nữa rất có thể ông ta sẽ là thổ phỉ.

Lần này xem ra ông ta đóng giả người lái thuyền.

Khi gặp ông ta ở bên bờ, Lâu Thất đã biết Kim Lão chắc cuối cùng đã nghe được tin tức của Khổng Tu nên mới tới đây, chắc muốn cứu Khổng Tu ra. Nhưng cho dù muốn đi cứu người, ông ta cũng phải chơi đùa, nhân tiện kiếm chút kim diệp.

”Cẩn thận đấy, tiểu tử kia, người giữ vững đuôi thuyền.” Kim Lão sai bảo Trầm Sát không hề khách sáo. Trầm Sát không nhìn ông ta, hơi nhích chân, người đã vụt xuất hiện ở đuôi thuyền, dùng Thiên Cân Trụ khiến đuôi thuyền không bị sóng nước xô đẩy.

Mái chèo trong tay Kim Lão chọc bên trái lại chọc bên phải xoáy nước sau đó bất ngờ hét lời: ”Lên!”

Chiếc thuyền bay lên, rời khỏi xoáy nước, phóng đi như một phi thuyền trên không trung, sau đó rầm một tiếng hạ xuống mặt nước.

”Giữ vững.”

”Nhiều lời.” Trầm Sát đứng vững, chân nhấn xuống một chút, chiếc thuyền nhỏ chỉ chòng chành đôi chút sau đó được nội lực thâm hậu của hai người giữ chắc, vững vàng nổi trên mặt sông.

Nguyệt và Lâu Thất đứng ở giữa, chân cũng đứng vững trên lòng thuyền. Kim Lão xoa mặt, nói: ”Ôi, lão phu sợ chết mất, đây chính là thủy quái sao?”

Tôi Trầm Sát cũng muốn trợn ngược mắt, con mắt nào nhìn thấy lão sợ hãi?

”Mấy người các người khá lắm.” Kim Lão nhìn khắp một lượt bọn họ sau đó lại nhìn Lâu Thất: ”Vẫn là người thuận mắt nhất, tên là gì vậy?”

”Lâu Thất?”

”Lâu?”

Lâu Thất nhìn thấy sự kinh ngạc trong ánh mắt ông lão, trong lòng giật mình, nhưng trên mặt vẫn không tỏ thái độ gì, nói: ”Đúng thế, Lâu.”

”Theo lý mà nói thì không phải... Lâu gia ở đây...” Kim Lão lập tức ngậm miệng, lắc đầu: ”Không có gì, không có gì.”

Lâu Thất biết Kim Lão chắc chắn biết điều gì đó, Lâu gia? Trên thế giới này có một Lâu gia địa vị khá đặc biệt sao? Có điều nàng thực sự rất ít nghe thấy có họ Lâu ở đây, không, không phải rất ít mà là từ sau khi tới đây nàng chưa từng thấy ai họ Lâu.

Kim Lão không nói, lần sau nàng hỏi là được.

”Mấy người các người cũng tới đây vì Băng Sơn Huyết Liên sao?”

Lâu Thất gật đầu: ”Chúng ta đi xem thôi không được sao?” Nàng tạm thời không muốn nhắc tới việc của Khổng Tu.

”Một bông huyết liên giả có gì đáng để xem chứ? Chi bằng người để hai kẻ kia đi xem, còn người đi cùng ta đi tìm đồ ăn ngon để ăn, có được không?”

Kim Lão nháy mắt ra hiệu với Lâu Thất, giống như kẻ tham ăn đang dụ dỗ kẻ tham ăn.

Lâu Thất thực sự hơi động lòng nhưng tay đã bị Trầm Sát nhéo mạnh một cái, nàng ta thực sự định bỏ mặc hắn đi theo lão già thối kia sao? To gan thật!

”Không được, đây là chủ tử của ta, ta chỉ là thị nữ, phải đi theo chủ tử mới được.” Lâu Thất lập tức ai oán lên tiếng.

Kim Lão xùy một tiếng.

”Lão bá, tại sao lão biết bông huyết liên đó là giả?” Lâu Thất an ủi gã hay ghen nọ xong lại nghe ngóng quân tình của Kim Lão. Bông huyết liên đó, sau khi nàng lấy được cũng chưa mở ra xem, khi đó còn tưởng là tuyết liên, không hề tỏ ra hiếu kì. Vì thế nàng thực sự không biết huyết liên trong hộp có hình dạng gì.

”Đó là vì lão phu đã nhìn thấy huyết liên thật sự.” Kim Lão bất ngờ lên tiếng.

”Cái gì? Lão bá đã nhìn thấy huyết liên? Nhưng có lẽ bông của Vân Hương Dương là một bông khác.”

”Xùy, tiểu cô nương, người tưởng rằng Băng Sơn Huyết Liên nhiều như kẻ ngốc nơi nào cũng gặp được sao?”

Kiểu so sánh gì vậy? Kim lão ngoan đồng hình như đúng là giống hệ với mô tả của lão đạo sĩ thối, ham chơi, nhưng không phải người thường có thể chơi được với ông ta.

Lâu Thất ngạc nhiên nhìn về phía Nguyệt, Nguyệt gật đầu với nàng: ”Băng Sơn Huyết Liên, thiên cơ ngẫu nhiên có thể mọc được một cây, ngàn năm chỉ nở một bông.”

Xỉu, ngàn năm chỉ ra một bông. Nói như vậy đúng là chỉ có một bông.

Nếu như Kim Lão từng nhìn thấy huyết liên, vậy thì bông của Vân Hương Dương lấy từ đâu ra? Huyết liên giả nếu như dùng sẽ làm sao?

Có điều thứ đó là giả thì cũng không liên quan gì tới nàng, nếu Vân Phong...

Không đúng!

Lâu Thất đột nhiên dựng tóc gáy.

Vân Phong có biết huyết liên là giả hay không? Nếu như không biết vậy đợi khi hắn biết huyết liên trong tay là giả, có khi nào sẽ tưởng nàng đánh tráo không?

Vì món đồ đó đã nằm trong tay nàng thời gian khá dài, nếu muốn đánh tráo thì hoàn toàn có khả năng. Hơn nữa, ngoài bông huyết liên đó ra, hình như nàng cũng không có lí do nào khác để trà trộn vào Vân Phong Sơn Trang, nếu đã cướp được rồi sao lại có thể trả lại món đồ quý gì như vậy chỉ vì hai bữa cơm ngon mà hắn nấu?

Có phải là ngốc không?

Lâu Thất thực sự thấy rằng rất ngốc.

Nếu như Vân Phong cầm huyết liên đi cứu người, kết quả xảy ra vấn đề có khi nào sẽ đổ việc này lên đầu nàng không?

Lâu Thất liên cảm thấy rầu rĩ, mặc dù nàng không cần quan tâm tới việc sống chết của người khác, nhưng nhờ vì việc này mà vô tình có thêm kẻ thù, vậy thì nàng cũng thật oang uổng.

Sắc mặt nàng sa sầm, Nguyệt vệ ngẫm nghĩ một lát cũng hiểu được những vấn đề móc nối trong đó, lập tức bật cười: "Lâu Thất, xem ra ngươi thực sự đã làm một việc ngốc nghếch rồi."

"Biến!" Lâu Thất trợn ngược mắt.

"Huyết liên giả cũng không có độc, chỉ là nhìn đẹp nhưng vô dụng, đó là hoa mọc bên cạnh Băng Sơn Huyết Liên thật sự, giống hệt nhau, có điều là do những thứ huyết liên không dùng tới nuôi dưỡng, nếu như ăn nhiều sẽ đi ngoài, không chết được." Kim Lão xua tay thản nhiên nói.

Ý là tạp chất, toàn là tạp chất, nếu đau bụng cũng không sao, không sao.

"Lão bá, ý của lão là bông huyết liên đó bây giờ đang ở trong tay lão?" Lâu Thất ghé sát lại nói nhỏ: "Vậy lão còn chạy tới đây làm gì, lão không sợ người ta biết được, mọi người bao vây tấn công lão sao?"

"Ai nói cho ngươi là món đồ đó ở trong tay ta? Khi ta nhìn thấy nó còn chưa nở hết, ta lại lười đợi ở đó nên đã bỏ đi."

Thứ đồ tốt như vậy mà lão lười đợi, lười! đợi!

Nếu như ngược khác nghe được chắc chắn sẽ học máu! Luận về chọc tức người khác, lão ngoan đồng này lợi hại hơn nàng!

Lâu Thất bóp trán: "Vậy lão đã đi rồi, sao lại khẳng định không phải Vân Hướng Dương đi tới đó gặp lúc hoa nở, nhân tiện hái về."

"Nơi đó, Vân Hướng Dương không đi được." Kim Lão lắc đầu, "Không, nên nói là không mấy ai đi được."

"Là nơi nào mà thần bí vậy?"

"Ngươi đồng ý giúp ta một việc, lão phu hứa xong việc sẽ dẫn các ngươi đi tìm Băng Sơn Huyết Liên, thế nào?" Kim Lão thần bí thì thầm.

"Lão hãy nói xem đó là việc gì trước."

”Giúp ta cứu một người.”

Lâu Thắt động lòng, thản nhiên nói: ”Cứu người?”

”Không sai, ta không tới đây để vui chơi, ta tới để cứu sư triệt của ta, chỉ là không biết bị nhốt ở nơi nào, người, gọi cả hai tiểu tử kia nữa cùng giúp ta đi tìm.”

Lâu Thắt trong lòng phì cười. Ha ha ha, là đi tìm Khổng Tu sao? Mối làm ăn này đơn giản, đơn giản!

Nhưng vẻ mặt nàng vẫn tỏ ra khó xử: ”Nghe nói Vân Phong Sơn Trang nơi nơi là núi cao, núi lớn núi bé chiếm gần một hòn đảo, tìm một người đâu phải chuyện dễ? Hơn nữa lần này lại có nhiều người tới đây như vậy sẽ càng khó tìm, vạn nhất người ta cho rằng ta muốn lên ăn trộm huyết liên, như vậy ta sẽ trở thành người bị người người lên án? Rất nguy hiểm đấy.”

Nguyệt thầm trợn mắt, rõ ràng người biết người đó bị nhốt ở đâu! Rõ ràng mục đích lần này họ tới đây cũng là cứu người đó! Bây giờ lại còn nhân tiện lừa lấy Băng Sơn Huyết Liên?

Kim Lão sững người: ”Nguy hiểm vậy sao? Người có thể âm thầm tìm kiếm, ta đâu bắt người khiến cả thiên hạ đều biết?”

”Nhưng đông người tới đây như vậy, chắc chắn sẽ có cao thủ, khó tránh xảy ra sự cố ngoài ý muốn, sẽ có nguy hiểm.”

”Vậy người muốn sao?”

”Ta đã mạo hiểm như vậy rồi, đợi sau khi cứu được sư diệt của lão ra, lão phải hứa với ta bất luận xảy ra việc gì, bất luận thế nào đi nữa lão cũng phải dẫn ta đi tìm Băng Sơn Huyết Liên, hơn nữa không được cướp của ta, còn nữa phải đồng ý với ta một việc.”

”Việc gì?” Kim Lão nghe thấy không vấn đề gì, ông ta vốn không định cướp huyết liên.

”Việc này hiện tại ta vẫn chưa nghĩ ra, coi như lão nợ ta, sau này khi nào ta nghĩ ra sẽ tìm lão.”

135. Chương 135

Khụ khụ.

Nguyệt vệ chỉ có thể dùng tiếng ho để không bật cười. Lâu Thắt thực sự rất tham lam!

Kim Lão là lão ngoan đồng, nghe vậy cảm thấy cũng không thiệt thòi gì nhiều liền gật đầu đồng ý, hai người còn rất nghiêm túc đập tay ba cái để thề.

"Xoáy nước vừa rồi chắc chắn là do Vân Hương Dương giở trò." Kim Lão giải thích cho họ: "Các người chắc không biết đâu, trong sông Kim La này có rất nhiều cơ quan cỡ lớn, có điều ngoài trang chủ ra thì không ai biết được."

Thì ra có cơ quan lớn có thể làm ra xoáy nước khổng lồ, đúng là một công trình kinh người. Lâu Thất cũng không khỏi kinh ngạc.

"Vân hương Dương nói thì rất hay, cho mọi người vào sẽ tiếp đãi tử tế, ta thấy chắc chắn có âm mưu quỷ kế gì đó."

Lâu Thất nghĩ thầm, hoa đã bị trộm rồi, hấn dứt khoát thả người vào, nếu hoa chưa bị trộm hấn có dám làm vậy không. Có điều, cho nhiều người vào như vậy nói là không có âm mưu gì nàg cũng không tin.

Nhưng cho dù có âm mưu đi chăng nữa thì bề ngoài họ vẫn không thể nào hời hợt được, bờ sông của Vân Phong Sơn Trang đã có rất nhiều đệ tử được phái tới để phụ trách tiếp đãi.

Nhiều thuyền tới như vậy, khi tấp vào bờ cũng phải sắp xếp cẩn thận, nhưng đã vậy rồi vẫn khó tránh có thuyền đụng vào nhau, tiếng ồn ào cãi vã vang lên không ngớt. Bờ sông trở nên hỗn loạn. Dù sao thì đều là những giáo phái ô hợp, tổ chất không tốt. Trước tình hình này, thuyền tới sau muốn cập bến có vẻ hơi khó khăn, phải xếp hàng đợi.

Nhưng Kim Lão có thực lực, cũng đủ vô sỉ, nhân lúc hai chiếc thuyền nhỏ cập bến chưa dừng hẳn, chân dùng nội lực, ép chiếc thuyền chèn vào giữa hai thuyền nhỏ kia, tay trái đánh ra một chưởng, mái chèo chống mạnh một cái, cứ thế tạo được một vị trí cho thuyền đi vào.

"Đi thôi, đi thôi, xuống thuyền." Ông ta nhảy xuống trước, quay đầu vẫy tay gọi Lâu Thất và mọi người.

Người lái thuyền bên cạnh lớn tiếng chửi đồng: "Lão già, quay lại đây nếu không ông đây sẽ đập nát thuyền của người."

"Cứ đập tự nhiên, đập tự nhiên." Kim Lão không buồn quay đầu lại: "Dù sao thì thuyền của người lớn hơn thuyền của ta, khi về dùng thuyền của người là được."

"..." Người lái thuyền sau lưng sững người, hộc máu.

Người thực sự rất đông, Lâu Thất được Trầm Sát ôm, những nơi đi qua người khác đều tự giác né tránh, toàn thân hấn tỏa ra khí lạnh có thể đóng băng người khác. Thực tế là tới nơi này hấn nhớ tới Lâu Thất từng ngồi chung một chiếc thuyền với gã tên gọi Vân Phong một ngày một đêm, trong lòng cảm thấy vô cùng bức bối.

"Công tử."

Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên ở sau lưng, nhóm người Lâu Thất lập tức dừng người, đưa mắt nhìn nhau, không phải chứ, đuổi tới nơi rồi sao?

”Bờ sông nhiều người thế này, sao cô ta có thể lập tức phát hiện ra chúng ta?” Nguyệt vệ không khỏi ngạc nhiên.

Lâu Thất nói: ”Chủ tử của chúng ta thân cao đánh bại hết tất cả mọi người. Còn nữa...” Còn một điểm nữa, nàng nghi ngờ có liên quan tới Dẫn Hồn. Ngôi làng hoang kia là ảo cảnh, cô Mộc Lan này chắc chắn có vấn đề, nếu như Mộc Lan này có vấn đề, có khi nào Dẫn Hồn cũng là do cô ta thả ra?

”Công tử, cuối cùng Mộc Lan đã tìm được công tử rồi, hãy để Mộc Lan đi theo công tử, Mộc Lan nhất định sẽ chung sống hòa thuận với tỷ tỷ, không khiến tỷ tỷ nổi giận.”

Mộc Lan đã chạy tới trước mặt họ, vừa nói vừa gỡ mũ xuống.

Lập tức Lâu Thất hiểu ra ý đồ của cô ta, trước mặt nhiều người thế này, Mộc Lan lại lộ mặt, dung mạo giống hệt nàng, hai gương mặt như thế ai cũng tin rằng họ là tỷ muội sinh đôi.

Tới khi đó, nàng chỉ lo tới đàn ông, hung dữ với muội muội, chắc chắn sẽ bị mọi người dị nghị, bản lĩnh giả yếu ớt của Mộc Lan e rằng sẽ khiến nhiều nam nhân mềm lòng.

Nàng không sợ những nam nhân kia, chỉ có điều không muốn người khác vác theo mặt mình ra vẻ yếu đuối nịnh bợ trước mặt nhiều người như vậy, điều đó khiến nàng mắc ói.

”Ý!”

Khi Mộc Lan lộ mặt, khi xung quanh vang lên những tiếng trầm trồ xuýt xoa thì một giọng nói ngạc nhiên không thoát khỏi tai Lâu Thất, nàng quay lại nhìn thì thấy nụ cười mỉa mai của Kim Lão.

”Lão bá nghĩ tới việc gì buồn cười sao?” Lâu Thất quyết định tiến sát lại trắng trợn thăm dò.

”Tiểu cô nương giả hoạt như người sao lại dính dáng gì với người Đoạn Trần Tông vậy?” Kim Lão hạ giọng hỏi.

Lâu Thất dừng lại, lại có một người nữa nói về Đoạn Trần Tông.

”Mặt cô gái kia dùng một loại bí pháp của Đoạn Trần Tông.” Kim Lão tiếp tục nói: ”Loại bí pháp này có thể tùy ý thay đổi mặt của người này, muốn biến thành ai cũng được.”

Lâu Thất bình tĩnh.

”Mẹ nói chứ, ta đã nói rồi, sao lại có người giống hệt ta tới vậy!” Nàng đẩy Trầm Sát, thì thầm bên tai hân: ”Tạm thời giữ chân cô ta, ta hỏi rõ ràng rồi tính.”

Nguyệt thấy sắc mặt chủ tử của mình sa sầm xuống liền chặn trước mặt Mộc Lan, ngăn cô ta lại: ”Mộc cô nương, chủ tử nhà ta không thích người lại gần.”

”Ta không lại gần, ta chỉ đi theo công tử, chỉ đi theo thôi có được không.”

”Đây là Vân Phong Sơn Trang, Mộc cô nương muốn đi đâu cũng được.” Ý là, người thích theo thì cứ theo, người theo chúng ta cũng không làm gì được người, cũng không đuổi người.

Lâu Thất không phải đã nói cần giữ cô ta lại sao, vậy thì giữ. Theo Nguyệt vệ thấy, bất luận họ đi tới đâu cô ta cũng có thể tìm tới, không bằng để cô ta đi theo, làm rõ xem cô ta muốn gì, nếu không nhìn cô ta vác gương mặt của Lâu Thất, đúng là không thể xuống tay được.

Trầm Sát một tay nhéo nhẹ lên eo Lâu Thất, thực sự bức bối. Ý của nàng vừa rồi là muốn hân đi dỗ dành ả ta? ”Lâu Thất, nàng...”

Lâu Thất lập tức biết mình đã sai, nàng sai rồi không được sao? Vừa rồi chẳng qua nghe Kim Lão nói vậy nàng nóng vội, nghĩ rằng dù gì hân cũng không ưa Mộc Lan, chỉ cần giữ cô ta lại là được, nhưng nàng đã quên mất tính khí của hân.

Dám lợi dụng hân đi giữ chân cô gái khác, nàng thực sự tự tìm đường chết sao?

”Chủ tử, chủ tử, nghe lão bá nói gì đi, mặt của cô ta có vấn đề.” Lâu Thất lập tức đánh lảng, biết rằng Trầm Sát sẽ, sẽ, chắc chắn sẽ nghe.

Quả nhiên, việc người khác mang theo mặt của Lâu Thất khiến Trầm Sát rất bức bối, vừa nghe nói mặt cô ta có vấn đề, ánh mắt lập tức nhìn về phía Kim Lão.

Kim Lão đi rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã cách xa hàng trượng, nhưng nhìn ông ta bước đi vẫn là từng bước từng bước giống như người thường. Trầm Sát ánh mắt vụt lóe sáng, hân ôm lấy eo Lâu Thất, người lao vút đi theo Kim Lão, so với Kim Lão thân hình hân có phần phiêu dật hơn.

Lâu Thất bĩu môi, bộ pháp này của Kim Lão nàng cũng biết, cùng sư môn với Không Tu, trước đây Không Tu từng chỉ điểm cho nàng. Nhưng Trầm Sát từ lần trước nói rằng sẽ không rời xa nàng nửa bước, tới giờ việc gì cũng ôm nàng đi cùng, làm như nàng là phế nhân không bằng? Nàng có thể tự đi được đấy.

Ba người lập tức kéo dài khoảng cách với những người khác.

Nguyệt vệ chậm rãi theo sau, duy trì tốc độ có thể nhìn thấy bóng họ từ xa. Nhưng khi hân quay đầu lại

thấy Mộc Lan hoàn toàn không bị bỏ rơi, cũng đi đằng sau hần. Trong lòng hần không khỏi giật mình, xem ra cho dù họ muốn giết Mộc Lan thì cũng không phải chuyện dễ, cô gái này vẫn luôn đóng kịch, trong đó có một việc, võ công của cô ta chắc chắn mạnh hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

Kim Lão và mọi người cũng không muốn cắt đuôi Mộc Lan, chỉ có điều muốn cách xa cô ta để cô ta không nghe thấy những gì họ nói.

”Tiểu tử, người khá lắm.” Kim Lão nhìn Trần Sát gạt đầu, ánh mắt không giấu vẻ khen ngợi: ”Tuổi còn trẻ mà tu vi đã cao tới vậy, khá lắm, khá lắm, đừng kiêu ngạo cũng đừng nóng vội, biển học vô biên, con đường võ học càng không có điểm dừng.”

”Thụ giáo rồi.” Trần Sát nói hai từ như vậy đã coi là thái độ rất tốt với đối phương, hần cũng nghe ra thành ý và khuyên nhủ trong lời nói của Kim Lão. Kim Lão sợ hần quá kiêu ngạo, tâm kính cũng sẽ có thể ảnh hưởng tới sự tiến bộ của tu vi.”

Có điều, Lâu Thất biết rằng, Trần Sát tuy cao ngạo, cũng lạnh lùng nhưng hần đối xử với chính bản thân mình cũng rất tàn nhẫn, có thể chịu cực khổ, điểm này không cần phải lo lắng.

”Cô gái kia có mặt giống hệt người, Thất nha đầu, có phải trong lòng rất khó chịu không?”

”Đúng vậy!” Lâu Thất thẳng thắn trả lời. Quen thân lắm sao? Gọi tới cả Thất nha đầu rồi... Nàng còn Cửu nha đầu đấy.

”Mặt đó dùng bí thuật của Đoạn Trần Tông để làm thành, thực ra trên mặt cô ta đã dùng một loại thuốc, được tính vô cùng mạnh, loại thuốc đó rất thần kỳ, nói thế nào nhỉ, chỉ cần người thấy sẽ khiến người ta bị ảnh hưởng, dung mạo nhìn được chính dung mạo cô ta muốn có.” Kim Lão túm tóc, giống như không biết nên nói sao cho rõ.

Lâu Thất nói: ”Ảo giác, cường hóa, mắt bị lừa!”

Tác dụng là vậy, vốn dĩ có lẽ gương mặt đó cũng không thực sự giống của nàng, nhưng vì tác dụng của thuốc, mắt mọi người sẽ bị lừa gạt, nhìn gương mặt đó sẽ cảm thấy rằng nó nên như vậy, lại nhìn Lâu Thất sẽ bất giác khiến hai gương mặt trùng điệp, càng nhìn càng thấy giống.

Kim Lão vỗ tay nói: ”Không sai, chính là ý đó. Thất nha đầu quả nhiên thông minh! Cũng may các người không giết cô ta, loại người này thông thường là tử sĩ, tính mạng đã bán cho chủ tử, hơn nữa...” Nói tới đây, vẻ mặt của Kim Lão có phần nghiêm trọng, ông ta nhìn Lâu Thất nói: ”Người có biết tại sao có thể biến hóa ra gương mặt của người hay không? Bí pháp này không dễ dàng thành công đâu, không phải thích biến ra hình của ai cũng được, vì trong đó cần một thứ rất khó kiếm.”

”Thứ có liên quan tới ta?”

Kim Lão gật đầu: "Thông minh. Cần có máu đầu tim, tóc, móng tay của người và cả quần áo... người mặc trên người."

Ông ta nói ra một thứ, sắc mặt Lâu Thất lại sa sầm một chút, đợi tới khi ông nói xong nàng liền lắc đầu: "Không thể nào, tóc, móng tay ta không nói, máu đầu tim ta chưa từng bị chảy ra, còn nữa..."

"Ai lấy quần áo trên người nàng, bổn Đế Quân sẽ giết kẻ đó." Trầm Sát mặt còn đen hơn nàng, thậm chí còn tự xưng Đế Quân.

Kim Lão nhú mày: "Nếu như không phải những thứ này vậy thì có một thứ có thể thay thế cho tất cả những thứ đó, hơn nữa hiệu quả còn tốt hơn nữa."

Lâu Thất lập tức thấp thỏm không yên, nàng có dự cảm, lời tiếp theo của Kim Lão chắc chắn là tin tức lớn đối với nàng.

"Máu cuống rốn, chính là khi người vừa chào đời, máu chảy ra khi cắt rốn."

Bùm một tiếng, đầu Lâu Thất như muốn nổ tung, việc này giống như một trái bom uy lực cực mạnh, nổ tan lí trí tư duy của nàng khiến đầu nàng trống rỗng.

Máu! Cuống! Rốn!

Điều này cũng có nghĩa là, nàng đúng là người ở đây, sinh ra ở thế giới này.

136. Chương 136

"Còn có cái gì khác có thể thay thế được không?" Lâu Thất trong lòng hồi hộp nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, chỉ có Trầm Sát đang ôm eo nàng là có thể cảm nhận được nàng đang khẽ run rẩy.

Hắn khẽ nhú mày, thực ra hắn cũng chưa từng hỏi nàng về vấn đề lai lịch của nàng. Hắn cho rằng, nàng rơi vào lòng hắn tức là của hắn, nhưng nếu như bây giờ đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ tự xưng là mẫu thân của Lâu Thất, hoặc huynh đệ tỷ muội gì nữa, hắn đột nhiên cảm thấy vô cùng không thoải mái.

Cho dù là ai đi chăng nữa, ai cướp nàng cũng không được, Lâu Thất là của hắn.

Trầm Sát ôm chặt nàng hơn.

"Không có, chỉ có cái này thôi." Kim Lão có chút rầu rĩ nhìn nàng: "Ta nói này Thất nha đầu, nếu như có người bảo quản cẩn thận máu cuống rốn của người tới bây giờ, chứng tỏ gia thế của người không đơn giản, người là người Lâu gia sao?"

”Lâu gia đó là Lâu gia nào?” Lâu Thất cố gắng kiềm chế bản thân, thực ra nàng đã kinh hãi tới mức muốn gào lên.

”Người không biết Lâu gia sao?” Kim Lão nhủ mày, ”xem ra trong chốc lát là không thể nói hết, đợi ta cứu sư diệt của ta xong, trên đường đi tìm huyết liên sẽ nói kỹ với các người.”

Lâu Thất đành phải kìm nén lại.

Những việc này có thể tạm thời không nói, nhưng phải giải bí pháp của Mộc Lúa, điểm này Lâu Thất không thể nhẫn nhịn thêm nữa. Nhưng sắc mặt Kim Lão lộ vẻ khó xử: ”Nếu như tên quái tài Hiên Viên năm xưa có ở đây nói không chừng sẽ có cách giải bí thuật hoán đổi dung nhan, nhưng theo lão phu được biết, Hiên Viên đã mất tích rất lâu rồi, cũng không biết gã đó lại chạy đi đâu rồi, năm xưa nghe nói hấn ta và Lâu gia...”

Lời Kim Lão chứng lại, nhưng Lâu Thất bây giờ không cần ông ta nói cũng biết lão đạo sỹ nhất định có quen biết với ba mẹ mình, căn bản không giống như những gì trước đây ông ta nói, nói là nhất định nàng trong một thùng sơn xinh đẹp dưới một gốc cây xinh đẹp, ông ta còn nói, vì cái thùng sơn đó nên mới lười biếng lấy tên nàng là Tất (thùng sơn âm Hán Việt là Tất Đồng), sau thấy chữ này hơi nam tính nên sửa thành Thất, dù sao thì cũng có thủy có mộc (chữ Thất trong chữ Hán có bộ thủy và bộ mộc), thích hợp với nàng.

Nói xằng nói cuội, bây giờ xem ra toàn là nói xằng nói cuội! Lâu Thất nghiêng rằng, nếu như lão đạo sỹ thói xuất hiện trước mặt nàng bây giờ, nàng nhất định sẽ xông tới đánh cho lão ta một trận tơi bời.

”Lão ta có cách giải?” Nàng nghiêng rằng, nếu như lão đạo sỹ có cách giải vậy thì nàng chắc cũng phải biết cách giải mới đúng, nàng thường được lão đạo sỹ khen hậu sinh khả úy, mười mấy tuổi đổ về trước, hứng thú lớn nhất của nàng là đánh bại lão trong mọi việc. Mới đầu nàng thua rất thê thảm, sau đó số lần hòa nhiều hơn, tiếp nữa số lần thắng nhiều hơn, cuối cùng lão đã rất khó tìm được cơ hội để thắng nàng, trừ nội lực thâm hậu hơn nàng. Nhưng điểm này bây giờ chắc đã khác rồi, vì nàng đã uống Thạch Túy Ngàn Năm.

”Điều này ta cũng không dám chắc, nhưng thiên hạ chỉ có một quái tài, nếu như nói có người có thể giải thì chỉ có duy nhất Hiên Viên thôi, bây giờ chắc là không thể rồi, vì bí pháp này, Đoạn Trần Tông cũng chỉ có hai ba người hiểu.”

”Hủy luôn là được.” Trầm Sát dứt khoát gọn lẹ.

Kim Lão lắc đầu: ”Không được, nếu hủy rồi, mặt của Thất nha đầu cũng sẽ bắt đầu có vấn đề, đây cũng chính là nguyên nhân tà ác của loại bí pháp này, sau khi bí pháp thi triển thành công, hai gương mặt sẽ có liên hệ nhất định, nhất định phải giải mới được.”

Trầm Sát mặt đen như đất nòi: ”Chết tiệt!”

Chết tiệt, chết tiệt, không ngờ lại có loại bí pháp tà ác tới vậy! Hấn không khỏi vã mồ hôi lạnh, cũng may,

cũng may trước đây hẳn không một chưởng đánh nát gương mặt của ả ta! Đoạn Trần Tông!

”Nhất định phải giải đúng không? Vậy thì hãy thử đi.” Lâu Thất nói xong đứng dậy nhìn họ. Chả trách Mộc Lan dám khiêu khích nàng mà không nể sợ gì, không lo nàng sẽ ra tay, chắc là còn có chiêu độc bí mật này đang đợi nàng! Hủy gương mặt đó cũng có nghĩa là hủy gương mặt mình sao? Nàng rất muốn biết, Đoạn Trần Tông rốt cuộc là ai hận gương mặt của nàng tới mức này!

Mộc Lan quả nhiên vẫn theo Nguyệt tới đây.

Lần này Lâu Thất nhìn gương mặt của cô ta không chỉ đơn thuần là ghét nữa mà còn có cả căm hận và sát khí.

Nghĩ tới gương mặt này dùng phương pháp cực kỳ tà ác, dùng máu cuống rốn của nàng để tạo nên, trong lòng nàng lại giống như có một con rắn độc đang bò, khiến tâm lý của nàng càng lúc càng đen tối, trong đầu cũng lóe lên vô số cách hủy đi gương mặt này.

Mộc Lan dường như cũng đoán được họ nói gì nhưng cô ta vẫn không hề sợ hãi, nhường mày nhìn Lâu Thất, ý muốn nói với nàng rằng, cho dù nàng biết gương mặt của cô ta là có làm sao thì nàng cũng không có cách nào! Có giỏi thì nàng hãy tới rạch mặt cô ta đi.

”Tử sĩ đúng không? Bí pháp đúng không? Bí thuật hoán đổi dung nhan đúng không?” Lâu Thất bất ngờ nói thẳng ra những gì mình vừa mới biết, căn bản không quan tâm tới việc Mộc Lan có đề cao cảnh giác hay không, nhưng khi cô ta còn chưa kịp lên tiếng, thân hình nàng đã nhanh chóng tạo thành một tàn ảnh, tàn ảnh còn chưa tan đi, tay nàng đã bấu chặt vào cổ Mộc Lan, dường như nhấc bổng cô ta lên, giơ về phía trước. Mộc Lan bị nàng xách cổ lùi sau, sắp sửa không thở được nữa.

Rầm!

Lưng cô ta đập vào một gốc cây, lá cây rụng rơi tủa, một chiếc lá rơi xuống trước mặt cô ta, lập tức cô ta bắt gặp đôi mắt sâu thẳm của Lâu Thất, cô ta bắt giác sững sờ vì trước đây ánh mắt của Lâu Thất không phải như thế này mà là lạnh lùng, có mang theo sát khí và sự căm hận vô bờ đối với cô ta, bây giờ hoàn toàn không còn như vậy nữa, ánh mắt của Lâu Thất không hề nhìn thấy bất cứ tình cảm nào cả, một chút cũng không có, bình tĩnh, rất tĩnh, giống như một giếng nước cổ. Nhưng trong giếng nước cổ ấy sao lại giống như có hai xoáy lốc, xoay chuyển không ngừng, nhìn vào sẽ thấy hơi chóng mặt.

Cô ta không hề biết rằng, cô ta thực sự đã ngất đi.

Ngất đi mà không biết tại sao mình ngất.

Kim Lão và mọi người đuổi kịp, ba người đều sững sờ nhìn sự thay đổi đột ngột của Lâu Thất, họ không nhìn thấy nàng đã làm gì, Mộc Lan sao lại mềm nhũn ngã xuống đất.

”Nguyệt đại nhân, phiền người hãy kéo theo cô ta.”

Lâu Thất hừ một tiếng, chớp chớp mắt sau đó lên tiếng, sau khi mở ra đã trở lại bình thường.

Khiêu khích ư, nàng là người rất nóng vội, ai tới khiêu khích nàng, nàng tuyệt đối sẽ động thủ, đừng tưởng rằng có con át chủ bài là xong, tính nàng một khi đã nổi nóng lên thì cho dù đối phương có át chủ bài hay không, nàng cứ đánh đã rồi tính.

Lúc này, có một nhóm người đang bay về bên này, Lâu Thất vừa nhìn người dẫn đầu, trong lòng nảy ra ý định, nàng nở nụ cười có vẻ gian manh.

”Tiện nhân nhà người quả nhiên vẫn chưa chết!”

Người còn chưa tới, tiếng chửi đã vọng tới. Người tới chính là nhị sư tỷ Vân Diệu gì đó của Vân Phong Sơn Trang.

Vân Diệu đi cùng với lục sư đệ và tiểu sư đệ, hai nam đệ tử khác thì Lâu Thất chưa nhìn thấy bao giờ.

Dám mắng chửi người của hắn? Trần Sát lập tức giận dữ muốn ra tay, Lâu Thất kịp thời giữ tay hắn lại, đồng thời ra hiệu Nguyệt vệ không cần ra tay. Kim Lão thì mặc kệ, ông ta có vẻ có chút hứng thú, như thể chờ đợi việc gì thú vị sắp xảy ra.

”Mạng tiện nhân người lớn gớm, người...”

”Tỷ tỷ,” Lâu Thất dục dè ngắt lời cô ta: ”Ta không quen với tỷ, ta nghe nói muội muội ta gây họa ở đây nên dẫn nó tới xin lỗi.”

Nàng tránh ra một bước để Vân Diệu nhìn thấy rõ Mộc Lan dựa trên vai Nguyệt vệ.

”Người...” Tiếng mắng chửi của cô ta im bật, tròn mắt nhìn cô gái hình như đang ngắt xỉu, sao lại vậy, sao lại vậy... cô ta lại đưa mắt nhìn Lâu Thất, cứ nhìn tới nhìn lui như vậy mấy lượt vẫn không tìm được điểm khác nhau giữa hai người.

”Cô ta là muội muội của người?”

”Đúng vậy, tỷ tỷ xinh đẹp ơi, muội muội ta tên là Mộc Lan, từ nhỏ đã ương bướng, nếu như khiến tỷ tỷ tức giận, mong tỷ tỷ xinh đẹp đừng so đo với nó.”

Kim Lão suýt nữa bật cười, Thất nha đầu đáng kịch cũng giống thật, ông ta dám chắc rằng, trước đây chính nàng ta là người đắc tội với cô gái này.

"Nhị sư tỷ, cô gái lần trước đúng là rất ngang ngược, không giống như người hiểu lễ nghĩa trước mặt..." Lục sư đệ cũng rầu rĩ quan sát Lâu Thất, Lâu Thất chớp chớp đôi mắt trong veo.

"Hừm!"

Trầm Sát bất mãn, ai cho phép mấy gã này cứ nhìn nàng chăm chăm?

Hai Lâu Thất giống hệt nhau vừa mới thu hút được sự chú ý của họ, hần hừ một tiếng khiến đoàn người kia lập tức nhìn về phía hần, vừa nhìn mấy người đã sững sờ.

Nam nhân xuất sắc như thế này ở đâu tới vậy?

Vân Diệu đổ ky, Lâu Thất có một khuôn mặt đẹp, bên cạnh lại có nhiều nam tử xuất chúng tới vậy, dựa vào đâu chứ? Nam nhân đều sẽ thay lòng! Cô ta chỉ về phía Mộc Lan: "Lần trước cô ta đã trà trộn vào Vân Phong Sơn Trang, lại ăn mất Tiểu Thái của tiểu sư muội ta, nhất định phải chịu trừng phạt! Vân Phong Sơn Trang chúng ta có quy định của riêng mình, không thể nào phá vỡ vì vài câu nói của người được."

"Điều này đương nhiên rồi, nhưng lần này chúng ta nhận lời mời của trang chủ tới đây, có thể đợi chúng ta tham gia xong đại yến ngày mai sẽ bảo muội muội ta tới nhận tội với quý sơn trang và các tỷ tỷ xinh đẹp."

Ngày mai, Vân Hương Sơn mời tiệc tất cả mọi người, lại là đại yến, cá Tinh La bên ngoài không có mà ăn nghe nói mai cũng sắp xếp cho một người hai con, như vậy đã khách sáo lắm rồi, nhiều người như vậy mỗi người hai con cũng không hề ít, phải biết là cá Tinh La quý giá tới nhường nào, ở những nơi khác không thể có mà ăn.

Lâu Thất yêu cầu như vậy cũng là bình thường.

"Sau đại yến người sẽ giao cô ta cho ta?" Vân Diệu ngờ vực nhìn Lâu Thất.

"Đương nhiên rồi, lớn vậy rồi nó cũng nên chịu trách nhiệm cho những hành vi của mình." Lâu Thất nghiêm túc nói.

"Nếu đã vậy nơi các người ở sẽ do ta sắp xếp." Vân Diệu nheo mắt, âm thầm liếc nhìn Trầm Sát.

"Vậy làm phiền tỷ tỷ xinh đẹp rồi!" Lâu Thất mỉm cười dẻo miệng.

Cứ thế, những người khác còn đang đợi bố trí chỗ ở, nhóm người Lâu Thất đã được Vân Diệu dẫn tới sân nhà gần với cô ta nhất, cả khu đó đều để họ ở, không cho người khác vào ở cùng.

Vừa bước vào, Nguyệt liên vắt Mộc Lan xuống giường, phủi chỗ vai bị cô ta dựa.

”Lâu Thất, người định làm gì?”

”Giải bí thuật hoán đổi dung nhan!” Lâu Thất nhìn gương mặt đó, khóe miệng mỉm cười, dù sao thì người bị nàng thôi miên, trước khi giải sẽ không tỉnh dậy được. Tối nay nàng sẽ có thể đi cứu Khổng Tu, nhân tiện mang chút đồ tốt về cho vị này, tin rằng tới lúc đó cô ta sẽ rất thích.

137. Chương 137

Vào đêm, vì người tới quá đông, đêm nay, đệ tử của Vân Phong Sơn Trang đều bận rộn tiếp đón những người này. Vì không phải thực sự phát thiệp mời, người trong thiên hạ nghe nói là huyết liên liền đổ tới, đương nhiên loại người nào cũng có.

Mặc dù trên sông xuất hiện một xoáy nước khổng lồ, nuốt chửng tính mạng của rất nhiều người, nhưng Vân Phong Sơn Trang đã lên tiếng, việc này không liên quan gì tới Vân Phong Sơn Trang, nhưng người đó cũng không nghĩ tới con người có thể tạo ra một xoáy nước lớn tới vậy ở dưới đáy sông, vì vậy không hề đẩy trách nhiệm việc này lên đầu Vân Phong Sơn Trang. Có người nói đó là thủy quái, có người lại bảo là Giang Thần nổi giận vì bị quấy nhiễu, ít nhiều khiến một số người chùn bước, không dám tới, nhưng phần lớn là những người không sợ chết, thích mạo hiểm, không thể chống cự lại với sự mê hoặc của Băng Sơn Huyết Liên, cũng có một số người đúng là có bản lĩnh đã đi qua được xoáy nước đó.

Một số người tố chất thấp vốn tới vì cá Tinh La và nữ đệ tử xinh đẹp của Vân Phong Sơn Trang, vì thế vừa tới đêm đã có người đòi ăn cá, còn có một số người lợi dụng đủ các lý do để mời nữ đệ tử tới, sau đó gỡ trò.

Nghe lại có tiếng thét của nữ tử vọng lại, Kim Lão chửi một tiếng súc sinh, sau đó lại nói: ”Vân Hương Dương lần này chắc phải tức tới dựng ngược tóc.”

Họ tới nhà bếp kiểm đồ ăn mang về, mấy người đều đã cơm no rượu say, đương nhiên Mộc Lan đang ngủ say ở một căn phòng khác thì không có phần.

Ăn no mới có thể làm việc Lâu Thất nghe nói xong liền nói: ”Nhưng Vân Hương Dương tới bây giờ vẫn chưa xuất hiện.”

”Cá Tinh La mai mới được ăn, có điều ta vừa tới nhà bếp phát hiện ra họ chuẩn bị rất nhiều rượu ngon, tối nay chắc chắn sẽ đủ rượu để uống. Dọc đường đi những người đó đều uống như thể bắt được món hời.” Nguyệt vệ vừa nói vừa lắc đầu. Có điều rượu của Vân Phong Sơn Trang đúng là rất ngon, ai nấy cũng sợ uống chậm sẽ uống ít hơn người khác, e rằng chỉ có Lâu Thất mới nghĩ tới việc bảo hấn mang rượu về để kiểm tra kỹ lưỡng.

”Mục đích của Vân Hương Dương không hề đơn giản, cứu người xong chúng ta lập tức đi khỏi đây.” Trầm Sát bất ngờ lên tiếng. Nhiều người tới Vân Phong Sơn Trang, lại còn hành động bừa bãi nhưng trang chủ Vân Hương Dương vẫn không hề lộ diện, điều này là bất thường. Không chỉ Vân Hương Dương chưa từng lộ diện, tới nhị trang chủ, tam trang chủ cũng đều chưa từng xuất hiện, điều này không phải rất kì lạ sao.

Nghe hấn nói vậy mọi người đều cảm thấy bất an.

"Được, mọi việc không thể chậm trễ, chúng ta mau đi cứu người, sau đó rời khỏi đây liền." Lâu Thất quyết đoán: "Nguyệt vệ đại nhân ở lại đây trông chừng Mộc Lan, một canh giờ sau nếu như người phát hiện ra có gì không ổn liền dẫn cô ta tới gần bến sông đợi chúng ta."

Kế hoạch vốn dĩ không phải như vậy nhưng nghe lời Trầm Sát nói, nàng lập tức thay đổi kế hoạch.

"Bến sông?" Không phải về lại bờ sông sao? Thuyền của họ đều dừng ở đó.

Trầm Sát nói: "Nói tiếp đi."

"Vừa nãy nghe chủ tử nói vậy, ta cảm thấy việc này rất bất ổn, mặc dù ta không hiểu Vân Hướng Dương nhưng người tới đông thế này, cá Tinh La nếu như thực sự ít vậy sao hắn có thể hứa hẹn mọi người đều được thưởng thức cá Tinh La, như vậy phải bắt bao nhiêu cá? Ta không tin hắn ta rộng lượng tới vậy. Trừ khi hắn biết mọi người không thể đợi được tới ngày mai! Như vậy tức là rất có khả năng tối nay hắn sẽ ra tay! Nếu như ra tay mọi người cho rằng hắn còn để lại thuyền bên bờ sông cho mọi người chạy thoát thân sao?"

"Vì thế, những chiếc thuyền đó nói không chừng bây giờ đã bị xử lý rồi." Trầm Sát trầm giọng nói: "Nàng nói bến nước là nơi để thuyền của bọn họ sao?"

Lâu Thất gật đầu nói: "Không sai, lần trước chúng ta đã trộm thuyền ở đó, hơn nữa nơi đó có một trận pháp của ta, khi cần thiết có thể giúp chúng ta tranh thủ thời gian."

"Bến nước ở đâu?" Nguyệt vệ nói.

"Ta sẽ vẽ đường đi cho người." Lâu Thất lục tìm một lát liền xé một mảnh khăn trải giường, dùng bút chì vẽ đường dẫn tới bến nước, "Tới nơi rồi hãy dừng lại, nếu như chúng ta vẫn chưa tới người hãy tìm chỗ nào đó để ẩn trước, đừng đi ra, vì ở đó có rất nhiều giống trùng kì quái, rất nguy hiểm. Viên thuốc này người hãy cầm lấy, vạn nhất bị trùng cắn phải thì lập tức bóp ra rắc lên vết thương, đứng im đó đợi ta."

Lâu Thất liền đưa thuốc cho hắn, nàng không sợ trùng, vì thế không chuẩn bị nhiều thuốc: "Còn về ả kia, người bảo vệ mặt ả ta không bị thương là được, những chỗ khác không cần quan tâm."

"Hiểu rồi."

"Chúng ta đi cứu người."

Lâu Thất nói xong liền dắt tay Trầm Sát, không cần hỏi cũng biết hắn sẽ đi cùng nàng, không thể ở lại, vì thế nàng căn bản không hỏi ý kiến của hắn.

Vân Diệu bố trí họ ở đây chắc chắn có người thăm theo dõi, nhưng ba người họ công phu đều rất lợi hại,

theo dõi có tác dụng gì sao?

Trong bóng tối, ba bóng người lặng lẽ lao đi, lướt qua mái nhà, bay nhanh như chim yến.

Chẳng mấy chốc, Kim Lão liền cảm thấy kì lạ liền đuổi theo Lâu Thất, nhíu mày nói: "Không đúng à, Lâu nha đầu, chúng ta đi tìm người, người không dừng lại quan sát ở mỗi khu nhà, như vậy sao mà tìm?"

"Lão cứ theo ta là được." Lâu Thất mím môi mỉm cười, nắm chặt tay Trầm Sát, hai người liền tăng tốc độ, hóa thành hai đạo tàn ảnh lao về phía Thủy Vụ Sơn.

Kim Lão nhướng hàng lông mày hoa râm, vung cánh tay, lập tức vận khí đuổi theo.

Đuổi theo, đuổi theo sẽ biết nha đầu đó đang định làm gì.

Thủy Vụ Phong vẫn như vậy, tới tới sương mù sẽ càng dày đặc, lên tới lưng chừng núi đã không thể nhìn xa. Trên đỉnh núi còn rất tĩnh mịch, Lâu Thất không dừng bước, đi thẳng một mạch lên cao. Trầm Sát đương nhiên cũng không hỏi, chỉ lặng lẽ đi bên cạnh nàng, Kim Lão thì ngờ vực tới mức gần như không nhận được nữa.

Đợi tới khi họ lên tới đỉnh núi, nhìn thấy những đám hoa kì dị kia, Kim Lão thất thanh kêu lên: "Trường Sinh!"

"Đúng, chính là Trường Sinh."

Dọc đường tới đây, rất khát. Lâu Thất bước tới đưa tay hái vài quả Trường Sinh, đưa cho Trầm Sát hai quả: "Ăn không?"

"Không được ăn." Kim Lão kinh hãi kêu lên, vung tay áo muốn hất quả trên tay Lâu Thất đi.

"Sao lại không được ăn, mùi vị rất ngon." Lâu Thất chớp mắt, ném một quả vào miệng.

"A, nha đầu điên này, người điên rồi! Mau nôn ra!" Kim Lão lo lắng mặt biến sắc.

Lâu Thất bật cười ha ha: "Không sao đâu lão bá, ta biết đây là Trường Sinh, ta biết nó có độc, nhưng ta không sợ."

"Người không sợ độc của Trường Sinh?" Kim Lão kinh hãi nhìn nàng, nhưng lúc này ông ta cũng phát hiện ra, đúng rồi, sao họ đứng ở đây lâu vậy mà vẫn không sao? Độc khí của Trường Sinh tới ông ta cũng không chịu nổi! Vốn dĩ ở gần thể này, họ đã phải trúng độc rồi mới đúng!

"Ta đã giải độc cho lão rồi!" Lâu Thất nhìn ra sự ngỡ vực của ông ta, nói: "Trong rượu."

Có thể tránh được độc của Trường Sinh, chỉ có máu của nàng.

Còn về Trầm Sát, trong người hắn có kịch độc còn có tuyệt cổ, bách độc trên thế gian này đều vô hiệu với hắn.

Kim Lão bình tĩnh: "Người đã biết sự diệt của ta bị nhốt ở đây từ lâu? Không đúng, cho dù biết chỗ thì sao người biết được nơi này có mọc nhiều Trường Sinh?" Ông dừng lại, lắc đầu nói: "Không đúng, vẫn không đúng, cho dù người biết ở đây có Trường Sinh thì sao lại có thuốc giải của Trường Sinh, theo lão phu được biết, độc Trường Sinh không thể giải."

Lâu Thất nhún vai nói: "Thiên hạ có độc không giải được, vì trước đây thiên hạ không có ta."

Kim Lão: "..."

Trầm Sát nhìn Lâu Thất càng nhìn càng thấy thích. Thật bá khí, không sai, nói rất đúng, hắn thích.

"Đi thôi, đi cứu Khổng Tu tiền bối, chúng ta tới nơi rồi nói." Thấy Kim Lão lông mày dựng ngược sắp nổi đóa, Lâu Thất vội vàng nói: "Cửa động ở bên kia." Nói xong liền kéo Trầm Sát đi trước.

Lần trước đã tới rồi nên nàng đương nhiên đã rất quen đường, phá trận pháp để đi, lập tức tìm được cửa động.

Kim Lão nhìn trận pháp đó có một lát trầm ngâm.

Ba người chưa vào tới động, giọng của Khổng Tu đã vọng ra: "Là Lâu Thất sao?"

"Khổng tiền bối, là ta."

Lâu Thất vội vàng đáp lời, dẫn đường đi vào.

Đợi Kim Lão nhìn thấy tình hình trong động lập tức dấy lên hàng loạt tâm trạng: kinh hãi, ngạc nhiên, tức giận, bức bối..., đan xen lẫn nhau, sắc mặt ông lúc tái mét lúc sa sầm rồi lại sa sầm tái mét, hai tay nắm chặt, toàn thân run rẩy, mãi một hồi lâu mới lên tiếng được.

"Là kẻ nào, là kẻ nào làm?"

"Sư thúc?" Khổng Tu nhìn thấy Kim Lão liền kinh ngạc gọi.

"A Tu, nói cho ta biết là kẻ nào, kẻ nào đã đối xử với ngươi như vậy! Ta sẽ đi băm vằm hắn thành trăm ngàn mảnh."

Khổng Tu gượng cười lắc đầu: "Sư thúc, đệ tử cũng không biết đối phương là ai."

Vấn đề này lần trước Lâu Thất cũng từng hỏi, đáng tiếc Khổng Tu thực sự không biết, khi đó ông ta ngất đi, khi tỉnh dậy đã thấy ở đây, ông ta thậm chí không biết tại sao người đó lại nhốt mình ở trong tảng thiên thạch này.

Kim Lão mắt đỏ hoe, nóng lòng muốn cứu Khổng Tu ra, nhưng ngay lập tức ông ta phát hiện ra công lực của mình không hề khiến khối đá này nhúc nhích, nếu như cố tình phá hủy có lẽ có thể nhưng tuyệt đối sẽ làm bị thương Khổng Tu.

"Sư thúc, để Lâu Thất." Không Tu không nỡ nhìn Kim Lão bỗng trở nên tuyệt vọng, thấy ông như thế vẫn chưa biết gì, chắc Lâu Thất đã gạt ông.

Mặc dù không biết tại sao Lâu Thất lại đi cùng vị sư thúc hành tung bất định này, nhưng ông tin rằng sư thúc chắc chắn không thể gạt được Lâu Thất.

"Thất nha đầu sao? Là ý gì?" Kim Lão quay đầu nhìn Lâu Thất.

Lâu Thất tươi cười hớn hở lấy Phá Sát ra, nói giọng rất gọi đòn: "Lão bá, lão già rồi thì đừng cố quá!" Còn tưởng rằng ông ta đã tìm hiểu kỹ tình hình bên này rồi mới tới cứu Khổng Tu, hóa ra là chẳng biết gì.

"Ngươi nói ai già?" Kim Lão lông mày dựng ngược, nhưng vẫn lập tức nhường chỗ.

Lâu Thất đang chuẩn bị ra tay thì Trầm Sát nắm lấy tay nàng, đoạt lấy Phá Sát: "Đứng qua một bên."

Hắn không muốn để nàng đi cứu nam nhân khác, mặc dù nàng từng nói tuổi tác của nam nhân này có thể làm phụ thân nàng, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy hắn mới biết, nam nhân này trẻ hơn rất nhiều so với tuổi, nàng không nên tiếp cận quá thì hơn.

Lâu Thất trợn ngược mắt, chỉ muốn nói một câu: Vua ghen tuông, ngươi thôi đi!

138. Chương 138

Khổng Tu vừa nãy còn chưa nhìn rõ tướng mạo của Trầm Sát, lúc này khi hắn bước lại gần, nhìn rõ ràng rồi ông lập tức kinh hãi kêu lên: "Ngươi là ai?"

Động tác định đâm vào đá của Trầm Sát lập tức dừng lại, ngẩng đầu nhìn ông ta.

Ông ta có ý gì? Gặp ma sao?

Lâu Thất cũng ngạc nhiên hỏi: "Khổng tiền bối sao vậy?"

Khổng Tu bình tĩnh lại nhưng vẫn nhìn chăm chăm mặt Trầm Sát, ánh mắt lộ ra ánh sáng quái dị, nét mặt thì lại có chút đau khổ: "Giống, rất giống!"

"Giống ai?" Trầm Sát trầm giọng hỏi.

"Đoạn Trần Tông tông chủ."

Ông vừa nói xong, không chỉ Lâu Thất với Trầm Sát, ngay cả Kim Lão cũng sửng người.

Trong động lập tức yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy cả tiếng thở.

Một lúc lâu sau Lâu Thất mới tìm lại được nhịp tim của mình. Đùa gì vậy? Trầm Sát giống với tông chủ của Đoạn Trần Tông? Đùa gì vậy!

"Phụ thân phụ mẫu ta đã qua đời rồi." Trầm Sát lạnh nhạt nói. Ý của hắn là hắn không phải đứa con hoang thân phận không rõ ràng, hắn có cha mẹ đương nhiên không có bất cứ quan hệ gì với Đoạn Trần Tông tông chủ chết tiệt kia.

Khổng Tu gượng cười nói: "Ta không nói người là có khả năng là con trai của hắn, tuổi tác không khớp."

"Việc này rốt cuộc là sao?" Kim Lão hỏi: "A Tu, lẽ nào người đã từng gặp Đoạn Trần Tông tông chủ?" Họ đều nói hắn hành tung bất định, theo như họ nói, trên thế gian này người thất bí nhất chính là Đoạn Trần Tông tông chủ. Đoàn Trần Tông tồn tại nhiều năm, thiên hạ này không ai nhìn thấy gương mặt thật của Đoạn Trần Tông tông chủ.

Khổng Tu sao có thể gặp hắn chứ?

"Ra ngoài rồi nói." Lâu Thất có cảm giác vô cùng bất an, nơi này không thể ở lâu được nữa.

Trầm Sát cũng không hỏi nữa, ánh mắt sắc lạnh, sau vài động tác liền thấy tảng thiên thạch mà nội lực của họ khó lòng phá vỡ trở thành như đậu phụ dưới lưỡi Phá Sát, chém vài nhát đã vỡ tung.

Tảng đá vừa bị chém vỡ, Lâu Thất liền quay người lại, sau đó gỡ tay nải trên lưng xuống, đưa cho Kim Lão.

Kim Lão vốn không biết nàng tại sao khi đi nàng còn trộm hai bộ trang phục, giày tất của nam tử, bây giờ

ông mới bình tĩnh.

Bị nhốt trong đá suốt mười năm, quần áo trên người Khổng Tu đã rách nát từ lâu, bây giờ ông ta đang ở trần.

Vì nhiều năm không nhìn thấy ánh mặt trời nên da dẻ ông trắng không giống người thường. Điều khiến họ ngạc nhiên là, cơ thể ông không hề teo tóp hoặc biến dạng, chỉ trắng mà thôi.

Nhưng vì nhiều năm không vận động, hơn nữa ở bên trong bị đá tảng cố định tư thế đứng, bây giờ đột nhiên được tự do, hai chân căn bản không nghe theo điều khiển, ngã khụy xuống đất.

Trầm Sát tuyệt đối sẽ không đưa tay ra đỡ một người đàn ông trần truồng, ngược lại còn chê bai lùi lại ba bước, về lại bên cạnh Lâu Thất. Ừ, vẫn là ở bên nữ nhân của hắn khiến hắn yêu thích.

Cũng may Kim Lão kịp thời đỡ lấy Khổng Tu.

Giúp hắn mặc đồ và đi giày tất, Lâu Thất lúc này mới quay người lại, sờ tay lên eo lấy ra một chiếc bình nhỏ, vốn dĩ nàng sẽ dứt cho ông ta nhưng dưới ánh mắt chảy bóng của gã nọ nàng đành phải giao bình cho Kim Lão.

”Lão bá, hãy cho Khổng tiên bồi uống hết chỗ thuốc trong này.”

Nấp bình vừa mở ra, một làn hương thơm kỳ lạ bay ra, mặc dù không biết là thứ gì nhưng Kim Lão và Khổng Tu đều biết không phải vật tầm thường.

Bên trong có năm viên thuốc màu trắng, nói thực lòng nếu không phải Khổng Tu là bạn thân của lão đạo sĩ, nàng cũng không nỡ lấy ra thứ đồ này. Phải biết rằng đây là món đồ tốt nhất mà nàng mang từ hiện đại tới, là thuốc dùng để cứu mạng.

Thuốc vừa cho vào miệng đã tan giống như mùi mỹ tửu, thơm mát say lòng. Khổng Tu trong lòng vô cùng ngạc nhiên, một lát sau ông cảm thấy có một luồng khí nóng từ đan điền lan ra tứ chi, chả mấy chốc đôi chân cứng như đá không chịu sự điều khiển của cơ thể đã mềm hơn, ấm hơn.

Khổng Tu có cảm giác được lấp đặt về lại cơ thể, nhất thời thấy nước mắt rơm rớm, sống mũi cay cay.

”Được rồi, đi thôi, có việc gì đợi chúng ta rời khỏi đây rồi nói.” Lâu Thất có phần căng thẳng, nàng không muốn xảy ra chuyện gì ở đây, nàng vẫn còn chưa ngấm kỹ thế giới bên ngoài, vẫn luôn phải bồn ba, nghĩ thôi đã thấy đau lòng.

Kim Lão tuy đã nhiều tuổi nhưng với tu vi của ông ta, công thêm Khổng Tu nữa cũng không hề có vấn đề gì.

Bốn người ra khỏi động lập tức đi xuống khỏi Thủy Vụ Phong.

Nhưng vừa tới lưng chừng núi, Lâu Thất đột nhiên dừng lại, kinh hãi nhìn xuống dưới núi: "Mọi người nhìn xem."

Mây mù mờ mịt, vốn dĩ không nhìn thấy gì nhưng họ có thể thấp thoáng nhìn thấy ánh lửa.

"Lửa, sơn trang bốc cháy rồi." Kim Lão thất thanh kêu lên.

Từ xa thế này vẫn có thể nhìn thấy lửa, lửa đó phải lớn tới chừng nào?

"Vân Hương Dương quả nhiên có âm mưu."

"Lão bá, đường tới bến sông lúc trước ta vẽ lão đã nhìn rõ rồi chứ?" Lâu Thất nói nhanh: "Lão hãy dẫn Khổng tiên bối đi tìm Nguyệt trước, chúng ta sẽ tới muộn một chút." Nói xong nàng liền kéo Trầm Sát chạy về một hướng khác.

"Thất nha đầu cẩn thận đấy." Kim Lão rầu rĩ nói, sau đó tiếp tục công Khổng Tu xuống núi.

"Tìm gì vậy?" Trầm Sát hỏi Lâu Thất, rõ ràng lo lắng muốn rời đi sao bây giờ lại chạy vào trong sơn trang?

"Trùng!" Lâu Thất mặc dù rất ghét trùng nhưng cần dùng tới, không thể không lấy. Mặc dù nàng thấy rằng nếu Vân Hương Dương muốn làm gì đó, vậy thì nhị sư thúc cũng là nhị trang chủ chắc sẽ không dùng hết trùng, mà đã chuyển đi rồi, nhưng không xem thì sao có thể chắc chắn được.

Dựa vào bản lĩnh của nàng tìm trùng không khó, nơi nuôi vô số trùng chắc chắn sẽ có mùi đặc trưng.

Đó là một hang đá khổng lồ. Chỉ nhìn quy mô của hang đá cũng biết nơi này nuôi bao nhiêu trùng.

"Thật ghê tởm, ổ trùng này là của nhị trang chủ Vân Phong Sơn Trang, chàng có nghe nói bao giờ không?" Lâu Thất hỏi.

Trầm Sát lắc đầu: "Chưa nghe nói về người này bao giờ."

Hắn bước lại gần quan sát, ổ trùng quả nhiên trông trơn, nhưng cho dù đã trông trơn thì xung quanh và ở dưới nền vẫn có một ít trùng đang bò. Nghe nói ổ trùng chính là vút các loại trùng vào với nhau, để chúng tự sinh tự diệt, những con sống sót đều là những con mạnh nhất. Cũng giống như nuôi cổ, giống như quy tắc sinh tồn tàn khốc mà họ thực hành ở các tổ chức dung binh, không ngừng chém giết, người có năng lực mới có thể tồn tại.

Bây giờ những con này đều là những con còn sống, đương nhiên là trùng mạnh nhất, có lẽ vì đối phương đi quá vội vàng nên bỏ sót lại.

”Trong ổ có mấy thạch thất.”

Trầm Sát đột nhiên chỉ xuống bên dưới nói.

Lâu Thất thò đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy trong vách đá bên trên hang đá có đục mấy thạch thất nhỏ có thể dung nạp một người, có cửa đá đóng chặt, trên cửa đá có ba lỗ nhỏ, một cánh cửa đá trong số đó đang mở, họ mới nhìn được không gian bên trong.

”Cái này...” Nghĩ tới lần trước bọn họ định bắt nàng tới ổ trùng, nói những con trùng này đã rất lâu rồi không được ăn thức ăn tươi mới, Lâu Thất đại khái có thể hiểu được tác dụng của những hang đá này.

Nhốt người ở bên trong, những con trùng đói phát hiện ra thực ăn sẽ liều mang bò vào từ mỗi lỗ nhỏ này, nhưng trên cửa chỉ có ba lỗ nhỏ, có thể chui vào trong được đều dựa vào bản lĩnh của mình.

Đây là huấn luyện trùng, nhưng đối với người ở bị nhốt trong hang đá thì là cực hình.

Lâu Thất nhìn qua sau đó bước sang một bên, giẫm một nhát trên mặt đất, cửa của mấy thạch thất còn lại đều mở tung ra, sau đó nàng nhìn thấy trong một thạch thất có một bộ xương cốt.

”Nàng ở đây, bốn Đế Quân đi xem sao.”

Vì trong người có một con tuyệt cổ, vua của vạn cổ, Trầm Sát không hề sợ hãi những con trùng này, hần nhảy xuống, cong người tiến vào thánh thất, trong thạch thất chỉ dung nạp được một người, hần chỉ có thể nghiêng người lấy Phá Sát lật bộ xương cốt kia lên.

Thịt đã bị gặm hết, trang phục trên người cũng rách bươm, đầy lỗ trùng.

Nhưng trong miệng của bộ xương thì vẫn cắn một mảnh ngọc bài.

Trầm Sát tuyệt đối không có khái niệm không động vào thi thể người khác, hần lấy Phá Sát cầm vào xoay một vòng, răng trong miệng rơi hết ra, sau đó hần lấy hai ngón tay kẹp lấy ngọc bài mang ra và nhảy lên trên.

Khi hần làm những việc đó, Lâu Thất đã lấy bình nhật mấy con trùng đựng vào trong, cất đi.

”Đây là gì vậy?” Thấy Trầm Sát cầm thứ gì đó, nàng rầu rĩ đọc chữ ở bên trên: ”Thiên?”

"Đây là lệnh bài của Vân Phong Sơn Trang trang chủ." Trần Sát nói: "Xương cốt đó rất có thể là Vân Hướg Dương."

"Sao cơ?"

Lâu Thất kêu lên, nếu đó là xương cốt của Vân Hướg Dương, vậy thì Vân Hướg Dương của Vân Phong Sơn Trang hiện tại là ai? Không, không đúng, Vân Hướg Dương đó chỉ truyền lời ra ngoài, không từng xuất hiện!

Vậy thì nhị sư thúc đâu? Hấn và Vân Hướg Dương không phải là sư huynh đệ sao?

"Nếu như đây đúng là Vân Hướg Dương, vậy thì việc hôm nay chắc tới cả rất nhiều người của Vân Phong Sơn Trang cũng bị sập bẫy." Lâu Thất nhíu mày nói. Nàng nhớ tới đám người Vân Diệu, Vân Diệu vẫn còn đang nghĩ xem phải dày vò nàng thế nào, căn bản không giống như đã biết buổi tối có việc cần phải rút lui bất cứ lúc nào.

Nhưng đám người Vân Diệu đó sống hay chết đâu liên quan gì tới nàng, kể cả là những người hôm nay tới đây có sống hay chết cũng không liên quan gì tới nàng, chỉ có điều không biết Nguyệt vệ đã ra chưa.

"Nguyệt không phải kẻ ngốc, chắc đã tới bến sông mà nàng nói rồi. Chúng ta đi thôi." Trần Sát nắm lấy tay nàng, hai người liền lao nhanh về phía bến sông.

Tới dưới chân núi, nhìn về phía sơn trang, lửa đã bốc cháy ngút trời, cả Vân Phong sơn Trang ngập chìm trong biển lửa. Lửa cháy bùng bùng, ánh lửa ngút trời chiếu sáng màn đêm, thế lửa lớn như vậy không thể nào cứu hỏa được.

Thỉnh thoảng lại có một vài "hỏa nhân" lão đảo bước ra khỏi màn lửa, sau đó ngã rầm xuống đất, trên người hỏa nhân lửa cháy bùng bùng.

Quả nhiên có rất người vẫn say mềm, không kịp thời chạy thoát thân, bị thiêu sống trong đó. Lửa lớn thiêu rụi cây cối, trong đó còn xen lẫn tiếng gào thét hoặc to hoặc khẽ.

Như thế mọi người đều tới tham dự một bữa tiệc chết chóc.

Trần Sát sắc mặt sa sầm, kéo Lâu Thất đi không dừng bước, xông tới bên sông với tốc độ nhanh nhất. Đúng là xông, vì dù sao vẫn còn rất nhiều cao thủ không chìm đắm trong mĩ tửu, lúc này đang điên cuồng chạy tới nơi dừng thuyền bên bờ sông muốn rời đi!

Và trong lúc chạy thoát thân, chả ai quen biết ai, ai cản được của mình thì chỉ có giết, giết và giết!

139. Chương 139

Vì thế dưới ánh lửa còn có cả đao quang kiếm ảnh, không chết vì lửa thì chết dưới tay đồng loại.

Khói bay ngút trời, mùi máu tanh nồng nặc, Vân Phong Sơn Trang vốn dĩ có phong cảnh nên thơ, yên bình không tranh giành với đời chỉ trong một đêm đã trở thành địa ngục trần gian.

Trầm Sát đương nhiên cũng không khách sáo với ai, ai cản đường hấn hấn không dừng lại mà xông thẳng qua, người ở trước mặt sẽ bị nội lực thâm hậu của hấn hất văng đi, không gì có thể cản nổi.

Mọi người nhanh chóng thấy được sự dũng mãnh của hấn, bắt đầu có người đi theo sau lưng hấn, như vậy cũng giống như có thần binh mở đường, được lợi mà không chiếm thì đúng là kẻ ngốc.

Nhưng mười mấy người đi theo sau lưng hấn cũng nhanh chóng phát hiện ra, đôi nam nữ này căn bản không đi về hướng bến thuyền. Có người kêu lên: "Cao thủ trước mặt ơi, đi sai đường rồi! Bên này mới là bờ sông."

Trả lời hấn chỉ là im lặng, và mấy tàn ảnh lao vút đi.

Ở đây đã có rất ít người theo kịp hấn, những người theo kịp võ công đương nhiên lợi hại. Phía trước không có người, không có vật cản, tốc độ của Trầm Sát càng nhanh hơn.

"Kẻ nào mà ngông vậy! Không buồn để ý tới người khác luôn!"

"Thôi mặc kệ hấn đi, chúng ta mau tới bên bờ sông!"

"Đi thôi, đợi lát nữa sẽ không biết còn xảy ra chuyện gì. Tên khốn Vân Hướng Dương dám ám toán chúng ta, gài bẫy để chúng ta nhảy vào."

"Không sai, nếu như ông đây bắt được hấn nhất định sẽ băm vằm hấn thành trăm mảnh."

Có năm sáu người chửi bới đi về phía bờ sông, những người còn lại đưa mắt nhìn nhau sau đó hai người trong số đó cắn răng chạy theo hướng của Trầm Sát.

"Đi, chúng ta cũng đi theo! Hai người đó không phải kẻ ngốc, họ không tới bờ sông chắc chắn là có nguyên nhân! Nói không chừng đi theo họ mới có thể sống sót rời khỏi đây!"

Một nam nhân tướng mạo nho nhã nói.

"Vạn công tử nói rất có lý, ta cũng theo!" Một nữ tử xinh đẹp cũng đứng ra.

”Đi thôi!”

Những người này đều từ bỏ bờ sông, đuổi theo hướng của Trầm Sát.

họ không ngờ rằng quyết định này đã cứu mạng cho mình.

Kim Lão công Khổng Tu tới nơi thì đã thấy Nguyệt và cô gái nằm trên mặt đất. Khổng Tu liếc nhìn cô ta cũng vô cùng kinh ngạc, mặc dù trên đường ông cũng đã nghe Kim Lão nói tình hình đại khái.

”Kim Lão, chủ tử nhà chúng ta và Lâu Thất đâu?” Nguyệt nhìn ra sau lưng họ, không thấy bóng dáng Trầm Sát và Lâu Thất đâu, lập tức hơi nhú mày.

”Thất nha đầu không biết cần làm gì đó, nói lát nữa sẽ tới.”

”Vị này là... Khổng Tu tiền bối?”

”Không sai, là sư đệ của ta Khổng Tu.”

”Haha, không ngờ vẫn còn mấy con cá lọt lưới chạy tới đây, nói chuyện đi, các người có muốn tiếp tục nói chuyện nữa không?”

Một giọng nói âm u quái dị đột ngột vang lên, ngay lập tức một luồng chỉ phong của Kim Lão phóng nhanh về phía một gốc cây. Chỉ phong đánh trúng một cành cây to, cành cây lập tức gãy đôi rơi xuống đất, rơi xuống theo còn có một người, vóc dáng thấp bé, mặc một bộ y bào màu xanh lục, ống tay áo rất rộng, bên ngoài còn mặc một chiếc áo choàng rất rộng, nhìn có phần quái đản, giống như trẻ con mặc đồ người lớn vậy.

Nhưng nhìn thấy gã ta, sắc mặt Kim Lão lập tức trở nên nghiêm trọng.

”Lão Trùng Quái, sao ngươi lại ở đây?”

”Ta còn tưởng là ai, thì ra là lão già Kim.”

Nguyệt chỉ cảm thấy thoát một cái, Lão Trùng Quái đã xuất hiện ở trước mặt, hấn kinh hoàng, Kim Lão vùng tay gạt hẳn ra xa mấy bước, Khổng Tu cũng đồng thời kẹp hai ngón tay, một con trùn nhỏ màu đen đang cọ quậy trong kẽ tay ông ta, trên đầu còn có một cái gai nhọn hoắt.

”Lão Trùng Quái, ngươi vẫn như xưa, thích chơi mấy thấy ghê tởm này.” Kim Lão trầm giọng nói.

”Người công ai vậy? Nhanh tay gói, chỗ ta còn có mấy thứ chỉ thích ăn mắt và ngón tay như vậy.”

”Mấy năm không so tài, ta thấy chúng ta có thể so độ thử.” Kim Lão rung cánh tay, Khổng Tu bị hất văng ra, bay về phía Nguyệt.

Nguyệt vệ vội vàng giơ tay chặn, ngăn cản thể đi của ông ta.

Bên kia, Kim Lão đã giao chiến với Lão Trùng Quái.

”Ta không sao cả.” Khổng Tu được Nguyệt đỡ đứng dậy, mặc dù hai chân không hề có sức lực nhưng ông vẫn rất kinh ngạc, vì ông vốn đã chuẩn bị tâm lý, sau khi ra hai chân này nếu như chưa tàn phế thì chí ít cũng phải điều trị ba tới năm năm, không ngờ mới chỉ một lúc đã có thể đứng dậy. Ông cũng biết chắc chắn là hiệu lực của mấy viên thuốc mà Lâu Thất cho.

”Vãn bối đi giúp Kim Lão.”

”Không, đừng đi.” Khổng Tu kéo hắn lại: ”Người không phải đối thủ của Lão Trùng Quái, công phu của hắn rất cao, nhưng bản lĩnh dùng độc trùng mới khiến người khác không thể đề phòng, đáng sợ nhất là những con trùng của hắn, nếu ta đoán không nhầm, trong áo choàng của hắn chắc chắn có đầy trùng.”

Nguyệt nghe xong vô cùng kinh hãi.

”Vậy Kim Lão...”

”Sư thúc biết hắn, chắc sẽ cẩn thận.” Nói là vậy nhưng Khổng Tu vẫn có chút lo lắng, nói vậy có phải là Kim Lão không dám chắc sẽ thắng được Lão Trùng Quái?

”Người đi mang cô gái kia lại đây.”

Mặc dù Mộc Lan được đặt ở khá xa, nhưng vẫn sợ bị họ làm liên lụy.

Nguyệt vừa bay qua thì thấy một con giáp trùng màu đen đang bò trên ngực Mộc Lan, mục tiêu chính là bò lên mặt ả.

Nguyệt kinh hãi, hắn vẫn không quên gương mặt này có liên hệ với gương mặt của Lâu Thất, hắn có thể tưởng tượng ra được nếu mình không bảo vệ được gương mặt này, Lâu Thất sẽ tức giận ra sao. Hắn đã từng nhìn bộ dạng giận dữ của Lâu Thất.

Hắn ta lập tức xông lên đang định dùng chỉ phong để đánh bay giáp trùng màu đen kia đi, giọng nói vội vàng của Lâu Thất lập tức truyền tới: ”Đừng ra tay.”

Nguyệt vội thu nội công lại, quay đầu lại nhìn thì thấy Trầm Sát và Lâu Thất đang sánh bước lại gần, hần liền cảm thấy nhẹ lòng.

Lâu Thất bước tới, thu lại hết khí tức trên người, chậm rãi tiến về hướng Mộc Lan, nàng cúi người, từ từ thò tay ra, một ngón tay đưa tới trước mặt giáp trùng, con giáp trùng đó liền bò theo ngón tay lên bàn tay nàng.

Lúc này, dưới ánh mắt dõi theo của Nguyệt và Trầm Sát, trong tay nàng đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa, lập tức thiêu đốt giáp trùng thành tro bụi.

Rốt cuộc nàng ta làm thế nào vậy? Nguyệt kinh ngạc. Lâu Thất không muốn giải thích cái này, chỉ nói với hần: "Con trùng vừa rồi ngươi nhìn qua thì giống như giáp trùng, vỏ ngoài rất cứng nhưng trên thực tế thứ đó rất mềm, hơn nữa trong người là bột bột, chưởng phong của ngươi sẽ khiến người nó nổ tung, những bột bột đó sẽ rơi lên da, lập tức ăn mòn da thịt."

Vì thế chỉ cần nàng tới chậm một bước, gương mặt Mộc Lan sẽ bị hủy hoại.

Nguyệt cũng vã mồ hôi lạnh, sau đó lập tức xách Mộc Lan lên, trong lòng vô cùng bội phục Lâu Thất, rồi cuộc nàng đã làm gì khiến Mộc Lan ngủ li bì thế này? Hần có xách thế nào đi nữa cũng không tỉnh lại. Vừa ngọn lửa bùng cháy trong tay kia làm thế nào để làm được? Quả nhiên Lâu Thất vô cùng thâm sâu khó đoán.

"Tên bí đao lùn kia là ai?" Lâu Thất chỉ về phía người đang giao chiến với Kim Lão, nói rất lớn tiếng.

"Nha đầu chết tiết ngươi nói ai là bí đao lùn?"

"Da màu xanh, lùn béo, không phải bí lùn thì là gì?" Lâu Thất phụt một tiếng.

Lão Trùng Quái vốn dĩ đang kẹp một con trùng trong tay định lén đánh về phía Kim Lão liền thét lên một tiếng, người chuyển hướng nhào về phía Lâu Thất.

"Ta sẽ giết ngươi trước."

Trầm Sát ánh mắt chùng xuống, đẩy nhẹ Lâu Thất ra và đứng lên đón đánh hần ta.

"Muốn giết người của bốn Đế Quân, ngông cuồng."

Hai chưởng đánh vào nhau, con trùng màu tím ở giữa kẽ tay của Lão Trùng Quái liền bay về phía ngực Trầm Sát.

”Tiểu tử, nguy hiểm, mau né ra.” Kim Lão kêu lên kinh hãi.

Thì ra Lão Trùng Quái cũng rất tinh mắt, nhìn thấy ngay công phu của Trầm Sát cao thâm khó đoán, vì thế khi ra tay đã sử dụng trùng lợi hại nhất có thể giúp hắn bỏ chạy tháo mạng trong giây phút nguy nan, Kim Lão nhận ra con trùng này của hắn, trùng này rất độc, chỉ cần chạm vào máu độc sẽ toàn thân tê dại.”

Cao thủ giao đấu, chỉ cần chậm một giây thôi sẽ mất mạng liền, huống hồ cơ thể bất ngờ tê dại?

Trầm Sát hừ một tiếng lạnh lùng, chưởng phong không thu lại, đợi con trùng kia bay tới, hắn bất ngờ túm lấy nó, dưới ánh mắt kinh hãi của Kim Lão và Khổng Tu, hắn thản nhiên nắm chặt nắm tay lại. Bóp một tiếng, chất dịch màu tím bắn ra, con trùng kia nát bét.

Lão Trùng Quái ngẩn người ngây dại, hắn ta vốn chắc chắn chiêu này sẽ thành công, sau hắn đã chuẩn bị lập tức không ngừng tiếp cận, một chưởng đánh chết Trầm Sát cơ thể đang tê dại không có sức phản kháng, nào ngờ hắn xông thì xông lên rồi nhưng một chưởng thì đánh thẳng vào bàn tay đầy dịch độc màu tím của Trầm Sát.

Không thể né tránh.

Lão Trùng Quái kinh hãi mặt xanh mét.

Hắn ta nuôi những con trùng này nhưng không có nghĩa là hắn ta không sợ dịch độc của chúng, ngược lại chính vì biết nó vô cùng độc nên bình thường hắn ta rất thận trọng. Nào ngờ Trầm Sát lại biến thái như vậy, không hề sợ độc, bóp chết cả một con.

Độc dịch đó dính lên tay Lão Độc Trùng, cả người hắn ta liền tê dại, động tác cứng ngắc, lúc này, một nắm đấm mang theo sát khí đánh thẳng lên ngực hắn ta, đánh bay cả người hắn ra xa, rơi vào trong đồng hoa cỏ.

Lâu Thất cười rộ rỡ vỗ tay: ”Chủ tử thật lợi hại!” Sau đó lại lấy một chiếc khăn tay chỗ của Nguyệt đưa cho hắn: ”Chủ tử lau tay.”

Trầm Sát giơ tay ra, không cầm chiếc khăn tay kia.

Lâu Thất lập tức hiểu ra, suýt chút nữa trợn ngược mắt, nhưng vẫn kéo tay hắn giúp hắn lau khô cẩn thận.

”Đúng là không thể ngờ được.” Kim Lão lắc đầu: ”Xem ra ta già rồi.” Già rồi không bằng những người trẻ tuổi này.

”Đi thôi, chúng ta mau rời khỏi đây.” Lâu Thất lấy Ma Ly Đám ra, mở nắp lắc đều.

Hồ Ly Đảm xuất hiện, bách trùng tránh xa.

Cũng không cần biết Lão Quái Trùng còn sống hay đã chết, dù sao chưởng ban này Trầm Sát đánh thẳng vào ngực hắn, cho dù không chết cũng mất đi nửa tính mạng, còn sống sót sẽ trở thành tàn phế.

”Các vị, các vị đợi đã.”

Mấy người đi theo họ cũng đã chạy tới, càng đuổi theo họ càng kinh hãi, đây là nhân vật ở đâu vậy, khinh công đã đạt mức xuất thần nhập hóa, khiến họ phải liều mạng đuổi theo suốt chặng đường.

”Đó, đó là Đế Quân Phá Vực.” Người phụ nữ xinh đẹp kinh ngạc kêu lên.

140. Chương 140

Thật trùng hợp, mấy người này đã từng đi qua Phá Vực, nhưng chỉ có nữ nhân kia đứng ở ven đường nhìn thấy Trầm Sát mang theo tứ vệ, cười hân huyết bảo mã chạy như bay.

Chỉ thoáng nhìn một cái mà đã không quên được!

Đương nhiên, nàng biết khoảng cách giữa nàng với người ta, nên cũng không mơ tưởng gì xa xôi, nhưng kể từ đó, khi nghe người ta nhắc đến mỹ nam tử, nàng sẽ nghĩ ngay đến Trầm Sát.

Không ngờ, ở đây cũng có thể gặp được!

Đúng là khiến người ta hưng phấn!

”Đế Quân Phá Vực là người mà tại hạ khâm phục nhất!”

”Đế Quân!” Một người tiến lên hai bước, ôm quyền nói: ”Tại hạ là Du Hoảng, mấy người này đều là bạn đồng hành, chúng ta muốn đi cùng Đế Quân một đoạn, không biết có được không?”

Trầm Sát chỉ ”ừ” một tiếng, kéo Lô Thất đi lên trước.

Đám người Du Hoảng vui mừng, lập tức đi theo.

Lúc này, dưới chân mọi người đột nhiên xảy ra chấn động.

”Động đất!” Có người hoảng sợ kêu lên.

”Đi!” Sự bất an trong lòng Lâu Thất lại mạnh thêm một chút, nàng nghĩ đến thứ kia có thể điều chỉnh cả một cơ quan xoáy nước lớn như vậy, nàng luôn cảm thấy có chút không ổn.

Mọi người cũng tăng tốc.

Lúc này, bên kia sông, rất nhiều người đã nhanh chóng lên thuyền. Bọn họ không để ý tới việc phân biệt xem đó có phải là chiếc thuyền mình ngồi lúc trước nữa không, dù sao chỉ cần là thuyền thì bọn họ đều xông lên.

Có người kêu lái thuyền, có người đập một cước khiến người sắp leo lên thuyền bị đá văng ra: ”Đi đến thuyền khác đi, không thấy thuyền này đầy rồi sao?”

”Đó là thuyền của ta!”

”Cút ngay! Lão tử muốn ngồi thuyền này!”

Có người đã nhanh chóng lái thuyền rời đi, đang đắc ý cười ha hả thì những người khác trên thuyền đã hô lớn lên: ”Thuyền bị thủng rồi!”

”Không, không! Hình như boong thuyền vỡ rồi!”

”Thuyền sắp chìm! Thuyền sắp chìm rồi!”

”Mau nhảy xuống nước!”

Có người quát lớn lên. Đành nhảy xuống nước vậy, dù sao lửa cũng không cháy tới nơi này, cùng lắm thì bọn họ ở bờ sông, ngủ ngoài trời một đêm, ngày mai sẽ nghĩ cách sau.

Ừm! Ừm! Ừm! Có không ít người nhảy vào trong nước, một người đàn ông trung niên vô tình nhìn xuống nước, đột nhiên cảm thấy toàn thân rét lạnh. Trong nước kia dựng toàn những cây trúc đã được vót nhọn, chỉ cần nhảy xuống là sẽ bị đâm xuyên qua người.

”Đại ca, mau nhảy xuống đi!” Sau lưng hần vang lên giọng nói lo lắng của huynh đệ, sau đó hần lập tức bị đẩy xuống, mà người huynh đệ đứng cạnh hần cũng nhảy theo.

”Dừng!”

Âm thanh tuyệt vọng thấm thiết đột nhiên ngừng lại, máu tươi nhanh chóng nổi lên trên mặt nước.

Trên bờ sông lại là một cảnh tượng tàn sát khác.

Có người phát hiện, đa số người của Vân Phong sơn trang này đã không thấy đâu nữa, thỉnh thoảng phát hiện có vài người khá giống, gương mặt hoảng sợ, hỏi một chút thì đều không biết gì, bị người ta giết chết để trút giận, nhưng thế thì cũng có tác dụng gì? Dù sao cũng không ai trốn thoát được.

Lần này, bọn họ không cần tránh mấy thủ vệ kia nữa, bởi vì căn bản không còn ai canh phòng. Đường đi nhỏ bên trong thác nước yên tĩnh đến mức có thể nghe được âm thanh nước nhỏ xuống từ phía trên.

Động đất chỉ có một lúc nhưng đã đủ khiến cho trái tim bọn họ bị treo ở cổ họng.

Lâu Thất biết thứ mà bọn họ nói chính là địa chấn ở hiệu đại. Nhưng nàng luôn cảm thấy cơn địa chấn này có chút kì quái, Phong Vân sơn trang được nước sông bao quanh, nếu như có động đất thì nước sông sẽ có điểm khác thường, nhưng trừ đi cơ quan tạo nước xoáy kia thì nàng không nhìn thấy bất cứ chỗ nào khác thường cả.

Đương nhiên, nàng không phải chuyên gia về phương diện này, không nhìn ra được cũng rất bình thường.

Đến khi Lâu Thất nhìn về phía chiếc thuyền lớn vẫn còn ở đó thì nhất thời nhú chặt mày. Đó không phải là chiếc thuyền mà nàng dùng để đi tới đây, nếu như người của Phong Vân sơn trang muốn rời đi thì hẳn là thuyền này đã không còn ở đây mới đúng. Nàng nhìn về phía vài chiếc thuyền con, lần trước không phải nàng không phát hiện ra mấy chiếc thuyền đó.

Nhưng bây giờ có thuyền lớn ở đây, đương nhiên nàng phải ngồi thuyền lớn rồi.

"Đế Quân, chúng ta đi lên xem thử một chút!" Du Hoảng chủ động tiến lên.

Trầm Sát gật đầu một cái.

"Hai chiếc thuyền này, chúng ta ngồi chiếc nào?" Một người nam nhân khác hỏi.

Lâu Thất ho khan một cái, chỉ bên phải: "Chiếc lớn kia đi." Trần của nàng bày vẫn còn ở đó, không có ai phá hỏng, chiếc thuyền nhỏ kia chỉ là ảo ảnh mà thôi. Khổng Tu nhìn nàng cười một cái.

Du Hoảng lập tức dẫn theo hai người kia lên thuyền lớn, còn chưa kịp kiểm tra cẩn thận thì mặt đất lại bắt đầu chấn động kịch liệt, trên đỉnh đầu có đá vụn rơi xuống, dòng chảy thay đổi, có mấy con cá nhảy lên trên mặt nước trước mặt bọn họ.

Biết rõ đó chính là cá Tinh La, nhưng lúc này ai chú ý đến cá Tinh La nữa, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

”Thật sự là động đất!”

”Lên thuyền!”

Trầm Sát vung tay lên, để cho Kim lão và Nguyệt dẫn người đi lên trước.

”Thuyền vẫn còn ở đây, vậy trước đó Lão Trùng Quái kia canh giữ nơi này làm gì?” Trước khi lên thuyền, Lâu Thất đột nhiên kéo Trầm Sát lại. Nàng luôn cảm thấy không đúng lắm, rõ ràng dùng nhiều trùng như vậy canh giữ nơi này, nhưng người lái thuyền đã đi đâu mất rồi?

”Trừ phi nơi này còn có thứ khác!” Trầm Sát đưa mắt đảo qua, nước ở đây hơi u tối, một dòng nước chảy thẳng về phía thuyền lớn đang đậu, muốn lên thuyền phải đi qua mấy mỏm đá nhô lên mặt nước, phía dưới nước chảy chậm rãi, thỉnh thoảng có sóng nước dao động, hẳn là nơi mà đám cá Tinh La kia thích ẩn náu nhất. Bốn phía xung quanh có nước chậm chậm chảy xuống, cỏ cũng không mọc nổi, ngay cả dấu vết của rêu cũng không có.

Như vậy thì chỉ cần liếc qua là đã thấy được rõ ràng rồi, còn có thể cất giấu thứ gì chứ?

Lâu Thất nhìn khắp nơi, nhưng nàng cũng không phát hiện ra thứ gì.

”Nhưng những người của Vân Phong sơn trang đâu hết rồi? Hơn nữa, bọn họ giết những người này thì có lợi ích gì?” Lâu Thất cảm thấy chỗ nào cũng rất đáng nghi.

Ngay lúc này, dưới chân lại chấn động, đá lớn từ phía trên rơi xuống, một tảng đá trong đó đập vào boong thuyền, làm vỡ một tấm ván: ”Chủ tử, nhanh đi ra ngoài, thuyền này sắp bị đập vỡ rồi.” Nguyệt vệ ở trên thuyền kêu lên, không phải chỉ là thuyền bị đập, mà chính bọn họ cũng sẽ bị đập.

Phải nhanh chóng lái thuyền rời khỏi đây.

Đám người Du Hoảng vẫn có chút tác dụng, bọn họ đã phân công hợp tác ổn thỏa rồi, chỉ chờ Trầm Sát và Lâu Thất đi lên thì sẽ lập tức lái thuyền đi ra ngoài. Nhưng hai người kia lại chậm chạp không lên thuyền.

”Thất nha đầu, có chuyện gì ra ngoài rồi nói sau!” Kim lão đánh một chưởng vào tảng đá vừa rơi xuống.

Trầm Sát lẳng lặng nhìn, cứ khổ sở ở chỗ này như vậy cũng không phải biện pháp, vì vậy hắn lập tức nắm tay Lâu Thất dẫn nàng lên thuyền. Ngay lúc này, thác nước đột nhiên chấn động mạnh, tiếng âm âm vang lên, vách núi ở phương hướng mà bọn họ tiến vào vừa nãy đã sụp xuống, lấp kín toàn bộ cửa ra.

Bên mạn thuyền, cá Tinh La vội vàng nhảy ra khỏi mặt nước. Kim lão thấy vậy không nhịn được kêu lên: ”Các người đi trước đi, lão phu bắt mấy con cá trước đã!” Nói xong, thân hình Kim lão vọt lên, nhảy về phía những con cá kia.

"Đế Quân, nhanh rời đi, nhờ đâu cửa ra cũng bị lấp kín thì chúng ta không đi được nữa rồi!" Đám người Du Hoảng rất sốt ruột.

Lời này vừa dứt, trong đầu Trầm Sát và Lâu Thất đồng thời có một ý nghĩ xẹt qua, nhưng hai người bọn họ không cách nào tin tưởng được, liệu có ai có thể tính toán được đến bước này chứ?

"Đi!"

Trầm Sát không do dự nữa, kéo Lâu Thất lên thuyền: "Lái thuyền, dùng tốc độ nhanh nhất xông ra."

Đám người Du Hoảng lập tức hành động.

"Kim lão, Khổng tiền bối, chú ý dưới nước." Lâu Thất lập tức kêu lên.

Kim lão vừa bắt cá trở về, nghe thấy vậy lập tức hỏi: "Các người có phát hiện gì sao?"

Lâu Thất không nói gì, bất ngờ nhảy xuống dưới thuyền. Ngay trong lúc bọn họ đang kinh ngạc thì phát hiện hay chân nàng đã quắp chặt vào thuyền, cả người treo ngược, nhìn chăm chăm vào trong nước.

Vừa nhìn một cái, sắc mặt Lâu Thất lập tức thay đổi, lần này nàng có thể xác định, thác nước này chính là một cái bẫy, mà cái bẫy này là nhắm vào Trầm Sát.

Là ai? Rốt cuộc là ai?

"Trầm Sát!" Nàng chợt kêu to một tiếng, xoay mình bay lên, nhào về phía Trầm Sát.

Trầm Sát biết nhất định nàng đã phát hiện ra thứ gì đó ở trong nước, nhưng hắn chưa từng thấy nàng điên cuồng như vậy bao giờ, còn thêm đáng vẻ hoảng sợ kia nữa. Trong lòng Trầm Sát hơi trùng xuống, đưa tay ra đỡ nàng, trầm giọng nói: "Bình tĩnh!"

Lâu Thất bắt đầu bình tĩnh lại, túm chặt tay hắn: "Đi! Ta mang chàng ra ngoài trước."

Nàng phải mang hắn đi trước, nếu không hắn sẽ không đi được nữa, còn những người trên thuyền này, nàng quán không nổi. Ánh mắt nàng quét về phía Nguyệt vệ.

Nguyệt vệ nghe thấy lời của Lâu Thất, hắn biết chắc là có vấn đề xảy ra, hơn nữa còn nhằm vào Trầm Sát, vì vậy lập tức nói: "Chủ tử, hai người đi trước đi."

"Đi? Phải đi như thế nào? Chẳng lẽ không phải là ngồi thuyền rồi đi sao?" Nữ nhân xinh đẹp kia không

hiếu.

Lâu Thất không để ý tới ai nữa, một tay rút Phá Sát ra, một tay túm lấy tay Trầm Sát: "Đi!"

Trầm Sát bị nàng kéo, chân đạp nhẹ một cái, bay xuống thuyền. Hắn quay đầu, đánh một chưởng về phía thuyền lớn: "Bồn Đề Quân giúp các ngươi một tay!" Thuyền muốn xông ra ngoài cũng không dễ dàng gì, nhưng có một chưởng mang theo nội lực thâm hậu của Trầm Sát, thuyền lớn giống như một mũi tên, xông thẳng ra ngoài.

"Chàng còn lo cho bọn họ sao?"

"Nguyệt vẫn ở trên thuyền."

Hắn chỉ đáp lại một câu đơn giản, Lâu Thất liền im lặng. Làm sao nàng quên được, Nguyệt đối với hắn chính là huynh đệ, làm sao có thể không để ý tới huynh đệ của mình được chứ? Thuyền kia muốn xông ra ngoài vốn có chút khó khăn, nhưng bây giờ thì tốt rồi, cơ hội thành công xông ra ngoài lớn hơn rất nhiều.

"Chàng lo cho bản thân chàng trước đi!" Lâu Thất rút từ thắt lưng ra một bình nhỏ: "Chàng nhìn xem." Nàng mở nắp lên, đổ bột bên trong ra tay mình, sau đó dùng một tay nhanh chóng kết ấn, tay còn lại thỉnh thoảng rải bột xuống mặt nước.

Mặt nước vốn còn không thấy được gợn sóng kia đột nhiên hiện lên một hình vẽ khổng lồ, bức hình kia trải rộng trên mặt nước.

Hình vẽ đó vẽ một cái đầu lâu, phần mắt lóe sáng lên giống như hai ngọn lửa, hàm răng nhọn hoắt theo gợn nước dao động nhìn giống như một nụ cười quỷ dị. Nhưng nhìn kĩ hơn một chút thì hình như là hình một bông hoa to lớn, trên cánh hoa lớn đó lại được vẽ thêm hoa nhỏ.

Trầm Sát nhìn hoa văn to lớn đó, đột nhiên cảm thấy trong ngực đau nhói, cảm giác chán ghét bắt đầu xuất hiện. Hắn đè chặt ngực, suýt nữa thì nôn ra ngoài, hắn cảm giác giống như có thứ gì đó chuyển động trong cơ thể, muốn xông ra ngoài...

"Đây là gì vậy?"

"Sinh Linh Tiểu." Lâu Thất quay lại, đột nhiên xé cổ áo hắn, lộ ra lồng ngực rần rần. Ngón tay nàng nhanh chóng vạch qua, một tay khác tiếp tục nhanh chóng kết ấn.

"Sinh Linh Tiểu là một cổ trận đáng sợ nhất, nó có thể gọi ra tất cả sinh linh. Nói một cách đơn giản thì chỉ cần chàng đi đến trung tâm trận pháp, cổ trong cơ thể chàng cũng sẽ bị gọi ra..."

141. Chương 141

Không phải giải cổ, mà chính là cưỡng chế ép cổ chui ra, chẳng khác nào lập tức kích thích cổ độc. Cổ độc một khi phát tác trong trận pháp này thì trên người Trầm Sát sẽ phát sinh ra biến hóa gì, sau đó biến thành bộ dạng gì, ngay cả Lâu Thất cũng không nói rõ ràng được.

Nàng hoảng sợ vô cùng. Là ai lại có năng lực như vậy, bố trí một đại trận hung ác như thế ngay dưới mặt nước này? Là ai có thể tính được Trầm Sát sẽ đến Vân Phong sơn trang? Hơn nữa còn tính được hắn không đi đường sông, mà ngược lại sẽ tới thác nước này, sau đó ngồi thuyền rời đi?

Có lẽ, ngay cả Bằng Sơn Huyết Liên giả kia cũng là một phần trong cái bẫy này. Bằng Sơn Huyết Liên, tính mạng của nhiều người như vậy, một Vân Phong sơn trang rộng lớn, một đại trận như vậy... Tất cả những thứ này chẳng lẽ đều chỉ vì dẫn dụ cổ trùng trong người Trầm Sát ra ngoài thôi sao? Thật ra nàng không nắm chắc biện pháp phá giải, hơn nữa, hiện giờ tuyệt đối không thể giải được. Hiện tại cổ độc và kịch độc trong người hắn đang áp chế lẫn nhau, đạt được một điểm thăng bằng, nhưng cho dù vậy, ngày mười lăm hàng tháng hắn vẫn phải chịu đựng cổ độc phát tác, sống không bằng chết. Nếu như lúc này cổ độc kia bị miễn cưỡng ép ra thì khả năng lớn nhất chính là Trầm Sát sẽ chết.

Nhưng nếu như chỉ muốn hắn chết thì cần gì phải hao tâm tổn trí sắp đặt một cạm bẫy lớn như vậy? Trừ phi, cổ độc trên người hắn còn có một bí mật khác, đối phương không muốn hắn chết, mà là có mục đích khác.

Nàng nghĩ ra được, đương nhiên Trầm Sát cũng nghĩ ra được.

Hắn nhìn chằm chằm vào hoa văn của đại trận trên mặt nước, sắc mặt trầm xuống.

Lúc này, thuyền lớn vừa xông ra ngoài, mọi người đã quen với sự u tối trong thác nước, đột nhiên bị ánh sáng chói chang chiếu vào nên không chịu nổi, lập tức nhắm chặt mắt. Khổng Tu đang ngồi trong khoang thuyền đột nhiên đứng lên, vì hai chân ông chưa khôi phục nên suýt nữa lại té ngã trên mặt đất, cũng may, Nguyệt đứng ở một bên lập tức đỡ hắn.

"Sinh Linh Tiểu! Thật sự là Sinh Linh Tiểu! Hai người kia gặp nguy hiểm rồi!"

"Người nói gì?" Sắc mặt Kim lão biến đổi: "Sinh Linh Tiểu?"

"Không sai! Đó không phải động đất! Đó là uy lực do đại trận Sinh Linh Cười đem lại, dẫn tới động đất! Núi Vân Phong nhất định là đã từng chôn rất nhiều hài cốt, có nhiều linh hồn như vậy mới có thể khiến cho động đất trở nên rõ ràng..." Khổng Tu vô cùng kinh hãi.

"Sao có thể chứ? Sao lại có người bố trí được Sinh Linh Tiểu?" Kim lão cũng không cách nào tin nổi.

"Sinh Linh Tiểu là một sát trận rất đáng sợ sao?" Nguyệt nghe không hiểu lắm, nhưng hắn biết, nhất định là trong đó nguy hiểm vô cùng, cho nên gương mặt cũng mang theo sự kinh sợ.

"Sát trận? Không, nó không được tính là sát trận!" Ánh mắt Khổng Tu trầm xuống, cũng không biết nên giải thích thế nào, quay đầu nhìn về phía xa, thỉnh thoảng còn có thể thấy được đá lớn rơi xuống cửa ra, cửa ra đã bị chặn, thuyền lớn không thể nào trở về được nữa.

Nguyệt lập tức xoay người định nhào tới, nhưng cánh tay lại lập tức bị Kim lão giữ lại: "Người muốn đi làm gì?"

"Chủ tử và Lâu Thất còn ở bên trong, ta vào đó cứu bọn họ." Hắn sai rồi, hắn sai rồi! Hắn không nên đi theo thuyền ra ngoài này.

Kim lão lắc đầu: "Đã quá muộn rồi..."

"Là ý gì?" Nguyệt vệ nghiêng răng. Cái gì gọi là đã quá muộn chứ? Đừng nói với hắn rằng chủ tử và Lâu Thất có thân thủ mạnh như vậy mà một chút thời gian cũng không chống đỡ nổi...

"Sinh Linh Tiểu một khi khởi động, ai cũng không vào được, cũng không có ai ra được." Kim lão đáp.

"Không, không phải không có ai ra được!" Khổng Tu trầm giọng: "Nếu như có thể chịu được Sinh Linh Tiểu, thì khi đi ra ngoài sẽ trở thành Cốt Linh mạnh nhất!"

"Cốt Linh?" Nguyệt sắp phát điên rồi! Đây là ý gì chứ?

Kim lão hoảng sợ, nhìn Khổng Tu, từ trong mắt đối phương thấy được sự tuyệt vọng. Trầm Sát bọn họ không hề quen biết, nhưng bọn họ lại muốn cứu Lâu Thất. Đối với Khổng Tu, Lâu Thất là bạn chí cốt của ông, cũng là ân nhân của ông, còn đối với Kim lão thì ông thật sự rất thích Lâu Thất, cảm thấy Lâu Thất là một nha đầu thú vị, ông thật sự rất thích, rất thích nàng.

Nhưng bọn họ lại không có cách nào cứu giúp...

Bọn họ đều hiểu, không còn cách nào cả. Đại trận Sinh Linh Tiểu này cho dù cả hai bọn họ hợp lực cũng không phá được, huống chi chân của Khổng Tu còn chưa khôi phục lại.

"Ta không quan tâm cái gì là Sinh Linh Tiểu, cái gì là Cốt Linh, ta phải trở về cứu bọn họ." Nguyệt nghiêng răng, vung tay lên, muốn thoát ra khỏi sự khống chế của Kim lão. Chỉ là tuy võ công của hắn thâm hậu, nhưng ở trước mặt Kim lão, hắn vẫn còn quá yếu, căn bản không cách nào nhúc nhích được.

"Thất nha đầu để cho chúng ta đi, điều này chứng tỏ nàng đã biết được ai trong số chúng ta cũng không có cách phá giải đại trận đó." Kim lão nhắm mắt lại. Lâu Thất vốn dĩ có thể không nói gì, kéo bọn họ chết theo, ít nhất, nhiều người như vậy không thể không hợp sức chống lại Sinh Linh Tiểu, nhưng nàng lại không làm thế. Nhất định nàng đã biết đó là đại trận Sinh Linh Tiểu, biết rằng giữ bọn họ lại cũng không có tác dụng gì.

"Vậy chẳng lẽ đành trơ mắt nhìn bọn họ sao?" Hốc mắt Nguyệt đỏ lên: "Không, không được, không thể như vậy!"

"Bây giờ chỉ còn một cách mà thôi." Khổng Tu trầm ngâm: "Hy vọng bọn họ có thể chống đỡ được, sau đó đi ra ngoài, cho dù trở thành Cốt Linh thì ta cũng sẽ dùng tất cả biện pháp để cứu bọn họ."

"Rốt cuộc Cốt Linh là gì?"

"Cốt Linh chính là xác chết có thể hoạt động được, nhưng bọn họ chỉ có thể giống như bù nhìn mà thôi. Nếu có người biết sử dụng bí pháp điều khiển bù nhìn thì bọn họ sẽ coi người đó như tướng quân, tuyệt đối nghe lệnh của người đó, chỉ sợ người đó sẽ để cho bọn họ tàn sát lẫn nhau..."

Nguyệt không nghe rõ, nhưng hẳn nghe được, xác chết biết hoạt động.

Nghĩa là chủ tử và Lâu Thất có thể đi ra, nhưng sẽ dùng một trạng thái người không ra người, quỷ không ra quỷ để đi ra, từ đó sẽ không có suy nghĩ, cũng sẽ không quen biết đối phương...

"Không!"

"Làm sao mới có thể phá giải?" Trầm Sát trầm giọng hỏi. Biết Lâu Thất sẽ có biện pháp, nhưng nhìn dáng vẻ của nàng cũng biết trận pháp này không dễ phá, hơn nữa chỉ sợ thời gian của bọn họ không đủ. Trên đỉnh đầu liên tục có đá rơi xuống, sợ rằng cửa ra sẽ bị chặn lại. Vừa nhìn thử thì thấy thuyền lớn đã xông ra ngoài...

Lâu Thất vẫn đi men theo sơ đồ, đưa chút quỷ thảo cuối cùng cho hắn: "Ăn cái này đi, có lẽ sau khi ra ngoài chàng sẽ đau bụng ba ngày, nhưng bây giờ nó có thể giúp cho cổ trùng trong người chàng ngủ say."

Trầm Sát không nói gì, nhận lấy, sau đó cho vào miệng. Đồ nàng đưa, đừng nói đau bụng ba ngày, cho dù mất nửa cái mạng thì hắn cũng sẽ nhận. Lâu Thất nhìn hắn chăm chú, sau đó nâng tay lên, mười cây kim châm dài lấp lánh trong kẽ tay nhắm thẳng vào người hắn.

Mũi châm kia không biết đã được bôi thuốc gì, hơi đỏ lên, ánh mắt nàng kiên định nói: "Cái này có thể tạm thời vây khốn cổ trùng, không để cho nó bị trận pháp gọi ra, nhưng chàng sẽ rất đau khổ, còn đau hơn rất nhiều so với ngày mười lăm hàng tháng, chàng cũng không thể nào động dậy được. Chàng phải giao toàn bộ mọi chuyện cho ta, ta sẽ mang chàng đi ngoài, chàng tin tưởng ta không?"

Dưới tình huống nguy hiểm như vậy, hắn phải cho bản thân rơi vào thế hoàn toàn bị động, chịu nỗi đau đến cực hạn, không thể động dậy được, phải giao tất cả mọi chuyện cho nàng, ngay cả mạng hắn cũng phải giao cho nàng, không phải chuyện mà ai cũng có thể làm được... Huống chi, nàng chỉ là một nữ tử, vóc người nhỏ hơn hắn rất nhiều.

Lâu Thất không nhịn được, hỏi lại một lần: "Trầm Sát, ta chỉ nắm chắc bốn phần, đây là cửa ải khó khăn

nhất trong cuộc đời ta từ trước đến giờ, chàng yên tâm giao bản thân mình cho ta không?”

Trầm Sát đột nhiên giữ chặt gáy nàng, cúi đầu, mạnh mẽ hôn lên môi nàng, giống như muốn nuốt nàng vào trong bụng.

Sau đó hắn nhanh chóng buông nàng ra, ánh mắt thâm thúy, giọng hơi khàn khàn: ”Nàng nói nhiều quá, mau động thủ đi!”

Lâu Thất chấn động trong lòng: ”Trầm Sát...”

”Bổn Đế Quân chỉ có một yêu cầu.” Trầm Sát đưa tay vuốt ve đôi môi đỏ mọng vừa mới bị hắn làm cho sưng đỏ của nàng, nói một cách rõ ràng: ”Nếu quả thật không làm được thì mau buông ta ra, một mình đi ra ngoài!”

Hắn tin tưởng, nếu như không có hắn thì dựa vào bản lĩnh của mình nàng cũng có thể đi ra ngoài được. Mang theo hắn đi ra ngoài thì nàng chỉ có bốn phần nắm chắc, nhưng nếu như chỉ có mình nàng thì có lẽ nàng sẽ nắm chắc được sáu, bảy phần...

Sắc mặt Lâu Thất hơi thay đổi: ”Không phải chàng từng nói, nếu chàng chết, ta là thị nữ thân cận nhất của chàng cũng phải chôn theo sao?”

Hắn đã từng nói trong lúc ôm nàng ngủ, nếu hắn chết, tuyệt đối sẽ không để nàng sống một mình, cho dù đi xuống hoàng tuyền thì nàng cũng phải đi theo hắn!

Trầm Sát nhìn nàng, đột nhiên cười một cái, nụ cười này khiến cho Lâu Thất cảm thấy rất chói mắt. Thì ra là như vậy, gương mặt lãnh khốc không biểu tình kia một khi cười lên lại khiến cho người ta không cách nào chống cự được...

Con người lạnh lẽo kia đột nhiên giống như bông hoa nở rộ trong nắng xuân...

”Sau khi rời khỏi đây, thay bổn Đế Quân báo thù, bổn Đế Quân cho phép nàng đi theo, bổn Đế Quân đợi nàng trên cầu Nại Hà.” Hắn nói.

Chết tiệt! Cầu Nại Hà cái gì chứ? Lâu Thất thật sự rất muốn mắng hắn nhưng cuối cùng nàng lại không nói gì, lập tức hành động, nhanh chóng dùng mười mấy cây kim châm đâm vào người hắn, tạo thành một vòng, nhưng kim cũng không đâm vào hắn, chỉ để lại một đầu kim ngắn lộ ra ngoài. Trong khu vực được bao vây bởi mười mấy cây kim châm, dưới da hắn đột nhiên có một thứ nhỏ bằng móng tay nổi lên, giấy dựa mấy cái sau đó bắt động.

Trầm Sát chỉ cảm thấy ngực đau đớn vô cùng, lập tức mất đi sức lực, ngã xuống. Lâu Thất nhanh chóng dang tay ra ôm hắn vào lòng, hắn thấy nàng cắn chặt môi, dường như sắp cắn tới mức bật máu, hắn muốn mắng nàng, không cho phép nàng tự ngược đãi bản thân như vậy. Đôi môi kia là của hắn, không có sự cho

phép của hần, sao nàng dám can nó bị thương?

Nhưng hần phát hiện ra ngay cả sức lực để mở miệng cũng không có, hơn nữa lại có cảm giác đau đớn mãnh liệt ập tới, khiến hần đau muốn chết đi sống lại. Quả thực là đau hơn đêm mười lăm hàng tháng vô số lần...

Hần không thể ngắt đi, nếu ngắt đi thì không thể cùng nàng vượt qua cửa ải này...

"Chàng không thể ngắt đi!" Ngay khi hần nghĩ như vậy, Lâu Thất cũng nói: "Chúng ta sắp xuống nước, chàng còn phải tự mình bẻ khí. Trầm Sát, cố gắng chống đỡ!"

Vừa nói, nàng vừa cầm thứ gì đó quệt vào mũi hần, một cảm giác lạnh băng kì lạ xộc vào mũi hần, khiến hần lập tức tỉnh táo hơn rất nhiều, nhưng cảm giác đau cũng tăng thêm không ít.

"Chuẩn bị đi, ta sắp xuống nước!" Lâu Thất vừa nói vừa rút đai lưng của hần buộc chặt vào thắt lưng của nàng, giống như đem hần buộc chặt vào người.

Nàng nghiêng đầu nhìn hần một cái, nhảy vào trong nước.

Trầm Sát vốn tưởng là bản thân đã đau đến tận cùng rồi, nhưng vào trong nước hần mới biết, mới vừa rồi cũng không được tính là đau...

Nước không có gì đặc biệt, nhưng khi ngấm vào người thì lại giống như vô số cây kim châm nóng bỏng, đâm thẳng vào thân thể hần.

142. Chương 142

Thế nhưng, khi nhìn thấy mặt Lâu Thất, lòng hần bỗng hoảng hốt.

Trên mặt Lâu Thất lúc này giống như đồ vụn trong nước vậy, như một bộ xương khô được vẽ nhỏ lại nhiều lần, sau đó in lên mặt nàng. Khuôn mặt vốn trắng nõn, trơn bóng lúc này lại hiện lên đầy đồ vụn màu đen. Hần không nhìn được chính diện mặt nàng, nhưng chỉ cần thấy một bên má như vậy cũng đủ khiến lòng hần sợ hãi không thôi.

Hần muốn hỏi nàng, phải chăng lúc này nàng đang rất đau? Có phải còn đau hơn cả hần? Nhưng một câu hần cũng không thể nói nên lời.

Lâu Thất cõng một người cao to như hần trên lưng, cố gắng bơi về phía trước, thật sự là vô cùng khó khăn. Trầm Sát cảm thấy như hai người đã bơi trong nước một đời vậy, thời gian lâu như thế, nhưng thực ra họ cũng chỉ mới đi chưa đến một khắc.

Tiếp theo, Trầm Sát thấy phía trước u ám có một tia sáng trên mặt nước giống như một cái miệng to đột nhiên mở ra, phía trên còn có hàm răng dày đặc, sắc nhọn. Không có gì khác, chỉ có duy nhất một cái miệng

mở ra như thế xuất hiện ở lối ra chờ họ, giống như chờ họ tự chui đầu vào lưới vậy.

Thế nhưng lúc này, tốc độ của Lâu Thất lại đột nhiên nhanh hơn, rất nhanh, rất nhanh, tựa như trên lưng nàng, hẳn đột nhiên không có chút trọng lượng nào, không còn là gánh nặng của nàng nữa. Trầm Sát nhìn mặt nàng, phát hiện lúc này đồ vân màu đen đã biến thành đỏ sẫm, gương mặt nàng đang vận vẹo, hẳn còn nghe được tiếng cấn răng của nàng, vẻ như nàng đang phải chịu đựng một áp lực vô hình nào đó rất lớn.

Trầm Sát vô cùng đau lòng, hẳn đã nếm trải được mùi vị đau lòng là như thế nào, trong tim rất đau, vô cùng đau. Đau đớn này tuy có thể át đi những đau đớn của cơ thể, nhưng nó cũng không dễ chịu, cả hai loại đau đớn đều không dễ chịu chút nào.

Hắn biết, cả cuộc đời này, hẳn không thể buông được nữ nhân này, không thể nào, không bao giờ. Cho dù nàng có chết, hẳn cũng sẽ cùng chết với nàng, tuyệt đối không sống một mình đơn độc.

Lúc này, Lâu Thất cũng không thể nói được một lời. Trong nước giống như có vô số bàn tay đang kéo nàng lại, nắm tóc, nắm chân, nắm tay, thậm chí còn có bàn tay nắm lấy y phục nàng.

Cảm giác này vô cùng u ám, đáng sợ, nhưng nàng biết, bản thân mình không thể dừng lại. Nếu dừng lại thì cả nàng và Trầm Sát đều sẽ bị nhốt ở trong này, không bao giờ ra ngoài được nữa.

Lâu Thất cắn nát đầu lưỡi, trong nháy mắt, đau đớn và được liệu trong máu giúp nàng có sức lực hơn. Nàng vừa bơi về trước, một tay vừa kết quyết pháp. Quyết pháp này lúc trước nàng vẫn luôn toàn tâm toàn ý kiên trì luyện tập.

Nàng kết quyết có tác dụng tránh nước, giúp nàng rẽ dòng nước phía trước ra, làm cho tốc độ của nàng nhanh hơn một chút. Cũng chính như thế, tốc độ của nàng mới có thể thoáng cái nhanh hơn.

Có điều, kết quyết pháp này rất tiêu hao sức lực, nàng còn phải cố Trầm Sát tiếp tục bơi về trước, nếu như bị đuối sức, vậy hai người họ cũng sẽ chết.

Miệng to trước mặt kia nàng cũng nhìn thấy, đó là một cửa ải khó khăn mà nàng phải phá giải được. Sinh Linh Tiểu, cũng không phải Sinh Linh xuất hiện thật sự có thể cười, mà tiếng cười này vô cùng quỷ dị, giống như ác ma được thả ra ngoài, quay về thế gian tự do gây hại vậy.

Thực ra, trận pháp Sinh Linh Tiểu này Lâu Thất cũng được nghe nhắc đến, nhưng nàng lại không biết phải phá giải nó thế nào. Dù sao thì nàng cũng không phải đã tự mình trải qua, ngay cả lão đạo sĩ thời cũng chưa từng trải qua. Lúc thảo luận về trận pháp này, hai người cũng đặt giả thiết nếu thực sự gặp phải nó thì nên phá giải thế nào.

Lúc đó, Lâu Thất nghĩ, sao nàng có thể dựa vào trận pháp này được chứ? Thế cho nên, nàng cũng không nghiêm túc suy nghĩ giả thiết này.

Có điều, nàng không bao giờ ngờ được thực sự có ngày gặp phải trận pháp này, hơn nữa còn không thể không phá giải nó. Đúng thế, không thể không phá, nàng tuyệt đối không thể chết ở đây được, không muốn chết trong trận pháp tà ác thế này.

Lão đạo sĩ thối, nếu một ngày ta có thể gặp được ông, nhất định sẽ đánh một trận thật đã mới được, trong lòng Lâu Thất hung hăng nghĩ.

Lúc này, nàng cũng đã đến gần cái miệng to kia. Đúng lúc, đột nhiên có một lực kéo rất lớn ở trên lưng nàng, như muốn kéo Trầm Sát qua đó. Trong lòng Lâu Thất kinh hãi, Phá Sát trong tay lật ngược lại, chém ra sau.

Là nước, toàn là nước, hình thành thành một cái tay nước, tay nước bị Phá Sát chém lập tức tan ra, nhưng rất nhanh sau đó, nó lại hình thành một tay nước to khác, lại gần muốn bắt lấy chân Trầm Sát. Tay Lâu Thất kết một quyết pháp ấn lên tay kia, đột nhiên sóng nước có một trận xao động, vô số bọt nước bắn ra. Bọt nước bắn ra như thế có lực đẩy vô cùng lớn, thoáng cái đã đẩy Lâu Thất và Trầm Sát vào trong cái miệng to kia. Lúc này, Lâu Thất cũng cảm thấy có chút ngột ngạt không thở nổi. Hai người họ ở trong nước, nàng không biết công phu bế khí của Trầm Sát có mạnh hơn nàng nhiều không, nhưng giờ đây cũng nên lên trên mặt nước để thông khí mới phải, ngực nàng cũng sắp nổ tung ra rồi.

Thế nhưng, nếu thực sự đã bị hút vào trong miệng lớn kia, Lâu Thất đoán, bên trong đó chắc sẽ xuất hiện một ảo cảnh, vì Sinh Linh Tiểu không phải là trận pháp đơn giản như thế.

Ảo cảnh nói chung thì vẫn chỉ là ảo cảnh mà thôi. Cho nên, cơ thể họ bị vây hãm trong đó, nhưng thực ra họ vẫn chỉ đang ở trong nước, nếu quên bế khí, quên hít thở thì họ sẽ vô thanh vô thức chết đuối trong ảo cảnh.

Chết cũng chỉ là chết, có điều chết trong trận pháp Sinh Linh Tiểu cũng không phải tốt lành như vậy, không thể cứ thế là xong hết mọi chuyện. Nàng đoán, hai người họ có thể sẽ bị bắt đi, rồi dùng bí thuật làm thành con rối mất.

Nếu thành con rối, võ công của họ không phải sẽ mất đi, mà ngược lại còn lợi hại hơn khi còn sống rất nhiều. Đặc biệt là Trầm Sát, trong người hắn còn có Tuyệt Mệnh cổ và kịch độc, có tác dụng rất lớn. Nàng cũng không hi vọng, có ngày hai người họ được ra ngoài lại là hai người có sắc mặt xanh đen, hai mắt vô thần, nghe theo sự sai khiến của người khác giống như hai người máy, kêu giết ai thì giết, bảo làm gì thì làm.

Hoặc còn có khả năng hai người họ sẽ tự giết đối phương, tranh xem cuối cùng ai là rồi Vương cũng không chừng.

Nàng không muốn như vậy, hoàn toàn không muốn.

Hai mắt Lâu Thất sắp sửa lồi ra ngoài, nàng lại tự cắn lưỡi mình lần nữa. Trầm Sát có thể cảm nhận được toàn thân nàng đang run rẩy, hắn nhìn thấy khóe miệng nàng có tia máu chảy ra, hòa vào trong nước. Trong lòng Trầm Sát chấn động, không cần hỏi, cũng không cần nàng phải nói, hắn cũng biết, lúc này, nàng cũng đang phải chịu đựng đau đớn không ít hơn hắn là bao.

Trầm Sát nhận thấy, bản thân hẳn có tài có đức gì lại có thể có được một người như nàng chứ.

Mặc kệ thân thể của nàng là gì, hẳn tuyệt đối sẽ không buông tay nàng ra, tuyệt đối không bao giờ.

Lâu Thất dắt Phá Sát vào bên hông, đồng thời hai tay ở trong nước nhanh chóng kết quyết pháp. Nàng có thể cảm nhận được sức lực bản thân đang bị rút đi với tốc độ rất nhanh, nhanh chóng mất đi, đầu óc nàng cũng bắt đầu cảm thấy không thể suy nghĩ được gì nữa.

Đột nhiên, trong tay nàng phát ra một đạo ánh sáng yếu ớt, ánh sáng rất yếu, nhưng lại nhanh chóng hợp thành một bức màn sáng, ngày càng lớn hơn. Lồng ngực Lâu Thất cũng vì thiếu dưỡng khí mà sắp nổ tung ra. Chút nữa, thêm chút nữa thôi, nàng mở to hai mắt, tiếp tục kiên trì.

Tay nàng di chuyển bức màn sáng về hướng cái miệng to kia, "ầm" một cái đánh vào.

Bức màn sáng nhỏ hơn cái miệng kia rất nhiều, như sắp sửa bị nó hút vào vậy.

Trước mắt Lâu Thất bỗng tối sầm lại, nàng cảm thấy bản thân không thể kiên trì được nữa. Chỉ chậm một chút, chỉ chậm một chút thời gian nữa thôi. Bây giờ nàng cũng không còn chút sức lực nào mà bơi lên mặt nước hít thở nữa, nàng sắp không xong rồi.

Trong lòng Lâu Thất có chút tê lương, nhưng cũng không còn cách nào khác, ngay cả ngón tay nàng cũng không thể cử động được, kết thêm một quyết pháp nữa, nàng cũng không thể làm, hoàn toàn không làm được.

Đúng lúc này, có đôi tay ôm lấy mặt nàng xoay lại, một đôi môi lạnh lẽo phủ lên môi lạnh của nàng, sau đó chậm rãi truyền khí vào.

Lâu Thất giật mình một cái, lấy lại ý thức, nàng trợn to hai mắt, thấy gương mặt trắng nhợt của Trầm Sát.

Lâu Thất hoảng sợ lắc đầu muốn tránh hẳn, nhưng môi Trầm Sát vẫn dán chặt lên môi nàng, tiếp tục truyền khí sang cho nàng.

"Ừm, ừm." Được rồi, được rồi.

Trầm Sát buông nàng ra, cảm thấy bản thân như sắp đau đớn đến chết vậy, nhưng hẳn không thể ngắt đi, không thể, nếu không lại có tình huống nguy hiểm như vừa rồi xảy ra thì làm thế nào.

Tuy trong lòng Lâu Thất cực kỳ sợ hãi, nhưng nàng cũng không dám lãng phí thời gian nữa, lập tức ngoi lên phía mặt nước. Cuối cùng cũng lên được mặt nước, hai người họ đều tham lam hít vào từng ngụm từng ngụm khí.

”Sao chàng có thể cử động được?”

Lâu Thất kéo Trầm Sát đến trước mặt, tức giận nhìn hắn chăm chăm. Theo lý, sau khi bị nàng hạ thuốc, hắn tuyệt đối không cử động được mới phải.

Trầm Sát nghe vậy chỉ nhìn nàng thật sâu, trong lúc nguy cấp, hắn chỉ thấy hai mắt nàng nhắm lại, toàn thân mất đi sức lực, mềm nhũn chìm vào trong nước, có vẻ như không chỉ cơ thể nàng không được, mà ngay cả lòng nàng cũng muốn bỏ cuộc theo. Trong khoảnh khắc đó, không ai có thể hiểu được, lòng hắn kinh hãi và hoảng sợ thế nào, nhất thời hắn tức giận công tâm đã phá được trời buộc mà cử động.

Có điều lúc này di chứng sau khi làm vậy đã đến, Trầm Sát cảm thấy toàn thân đau nhức như muốn chết, loại đau đớn này mạnh hơn gấp mấy lần vừa rồi, mỗi lần hắn cảm thấy đau đớn như không thể đau hơn được nữa, thì lại có một trận đau đớn khác ập đến.

Hắn vẫn đang chịu đựng, nhưng cuối cùng chịu không nổi nữa, ”phụt”, phun ra một ngụm máu đen

”Đồ ngốc.” Lâu Thất đỏ mắt lên, hung hăng mắng một tiếng, trong tay lại nhanh chóng lấy ra mấy cái châm dài châm vào vài huyệt đạo của hắn. Đúng lúc này, mặt nước không có gió bỗng nổi lên cuộn sóng.

Dòng nước vốn chỉ có sóng nhỏ gợn lên chảy vào bờ, thoáng cái chợt thành một xoáy nước, ”ầm ầm” bắn lên tung tóe như đang sôi trào. Lâu Thất lại vui mừng: ”Ta còn tưởng đã thất bại rồi, không ngờ lại thành công.”

Là màn sáng vừa rồi của nàng đã có tác dụng, nó ở trong cái miệng lớn kia nổ tung ra, phá vỡ ảo cảnh, cũng có nghĩa là nó đã mở được cửa ra rồi.

”Không được, nếu chúng ta không đi mau thì sẽ mãi mãi không thể ra được nữa.”

Lâu Thất lại buộc Trầm Sát lên lần nữa, nàng biết lúc này nhất định hắn cũng đang rất đau đớn, nếu là người khác thì có lẽ đã hôn mê bất tỉnh rồi, nhưng hắn lại luôn cắn răng chịu đựng. Đây cũng là nguyên nhân lúc đầu nàng không nhưng không sợ hắn mà còn có ấn tượng tốt nữa. Đêm ở núi hoang đó, hắn cũng đã trở thành cái đáng về như thế mà vẫn luôn mở to mắt, vừa tỉnh táo vừa chịu đựng đau đớn đến cùng. Lúc đó, nàng đã biết, đây là một nam nhân vô cùng mạnh mẽ.

”Trận pháp Sinh Linh Tiểu này muốn phá giải nhất định phải đi từ trong nước ra, cho nên ta cũng không có cách nào dùng khinh công mang chàng ra được.” Lâu Thất cắn răng, lên tiếng giải thích với hắn trước khi lại chìm vào trong nước lần nữa, thậm chí chưa đợi ánh mắt hắn thể hiện đồng ý, nàng đã chìm vào trong nước.

Có lẽ là do Trầm Sát đã phá bỏ kiềm chế cứu nàng lúc trước, nên lần này Lâu Thất lại càng thêm mạnh mẽ hơn, thoáng cái nàng đã bơi đến cửa ra.

Lúc này, bên ngoài có cái thuyền lớn đang chậm chậm trôi, Du Hoảng bị vài người đẩy lên phía trước, đang muốn há mồm hét lên, nhưng nhìn biểu cảm của mấy người trước mắt này, hấn lại nói không nên lời.

”Nói.” Nguyệt nổi giận trừng hấn. Có lời thì mau nói, có rắm thì mau thả, cứ thế này thật khiến bọn hấn nhìn đến phiền lòng.

”Nguyệt Vệ đại nhân.” Nếu họ đã nhận ra Trầm Sát, thì đương nhiên cũng sẽ nhận ra thân phận của Nguyệt Vệ, một trong bốn thị vệ bên cạnh Trầm Sát. Bây giờ Trầm Sát không ở đây, tất nhiên Nguyệt Vệ sẽ là người cao nhất.

”Chúng ta có thể cho thuyền đi được chưa? Nếu còn tiếp tục đợi, cũng không biết sẽ có chuyện gì.”

Bọn họ cũng không biết Sinh Linh Tiểu là cái gì, nhưng đã qua lâu như vậy mà hai người kia vẫn chưa ra ngoài, rõ ràng đã lạnh ít dữ nhiều rồi. Tiếp tục đợi nữa, chẳng may lại có người đi ra, hoặc lại có cơ quan, bấy rập gì thì sao. Họ ở trên mặt sông rất yên tĩnh, cũng không thấy bóng dáng chiếc thuyền nào, nhưng như vậy cũng không khiến lòng họ được thả lỏng.

143. Chương 143

Bọn họ đều vì Băng Sơn Huyết Liên mà đến, nhưng hiện giờ bóng dáng của Huyết Liên ở đâu còn chả thấy, ngược lại còn lọt vào vòng xoáy nguy hiểm. Mấy người này đều thuộc dạng thông minh và võ công cao cường, nếu không thì cũng không thể nào theo Trầm Sát thoát ra đây. Nhưng người thì đã chạy thoát, nếu bắt họ phải tiếp tục chờ đợi, thì thật làm khó họ quá.

Lỡ như, lỡ như còn có những mối nguy hiểm khác đang chờ đón bọn họ thì sao? Bọn họ đã bị cái lũ uống rượu say đời mỹ nhân làm phiền đến nỗi mất ngủ, và nửa đêm sau lại xảy ra biến cố như vậy, bọn họ hoảng sợ đến bây giờ, họ sớm bị đói bị khát bị mệt, chả có tinh lực mà đối phó nữa đâu.

Du Hoảng gật đầu.

”Nếu họ biết chủ tử của chúng ta ở đâu, hấn sẽ nói gì?”

Nguyệt cười, nói: ”Hấn sẽ nói, có thể, không ai ngăn cản bọn người.”

Câu nói này ý nghĩa gì? Muốn đi, cứ việc, tự mình đi đi, bây giờ ở trên thuyền đường đâu mà thoát? Vậy thì nhảy xuống nước đi! Mời đi không tiễn.

”Có biết Lâu Thất của bọn mình sẽ nói gì không? Nàng sẽ nói, tự thể nhảy xuống phải xinh đẹp nhé.”

Du Hoảng trán nổi gân đen, cạ lời lui xuống.

Đánh, họ tuyệt đối không thắng nổi đối phương những ba người, chẳng lẽ phải nhảy xuống dưới nước thật

sao? Đợi thôi, đợi.

Rầm rầm.

Đột nhiên trên bầu trời đánh sét, họ còn chưa kịp phản ứng, thì cơn mưa lớn đã đổ ập xuống rồi.

Khổng Tu nhìn lối thoát phía sau, nói: "Cơn mưa này thật quái dị, hơi sai sai!" Nói xong, trên mặt hắn trời lên sắc thái dị thường, giọng điệu trở nên kích động: "Đây là, đây là vốn giữ mạng của Hiên Viên! Phá Thiên Quyết! Hắn từng nói với ta! Lâu Thất nhất định sẽ trở về, chắc chắn!"

Hắn kích động, nhưng mây bỗng cau lại, ngoài sự căng thẳng, còn trịnh trọng nói với Kim Lão: "Sư thúc, Hiên Viên từng nói với đệ tử, Phá Thiên Quyết cần sử dụng tu vi cả đời mới vận hành được, cho dù Lâu Thất có ra được thì cũng trở thành phế nhân, cái mạng của đệ tử là do nàng cứu, một lát xin sư thúc hộ pháp cho tụi con."

Nghe ý nói của ông, đợi một chút Lâu Thất thoát ra sẽ bị mất hết tu vi, ông muốn độ nội lực của mình cho nàng!

Nguyệt và Kim Lão kinh hoàng.

Tâm trạng của Nguyệt phức tạp cực kỳ, hắn còn chưa phản ứng kịp sau khi Khổng Tu buông ra lời nói kích động, thì nghe tiếp ông buông ra câu này.

Trong lòng hắn Lâu Thất dường như bản lĩnh đầy trời, bây giờ ép nàng phải từ bỏ toàn bộ tu vi mới có thể thoát thân hay sao? Nàng vừa mới dùng Thạch Tủ Ngàn Năm chẳng bao lâu kia mà, vậy chẳng phải là...

Thế nhưng, Khổng Tu này dám độ cho Lâu Thất tu vi cả đời của mình, khiến hắn cảm thấy chấn động.

"Ý của ngươi là, Thất nha đầu có được trân truyền của tiểu tử Hiên Viên?"

"Đúng vậy, sư thúc, Lâu Thất là đệ tử của Hiên Viên, cũng là con gái nuôi."

Kim Lão đang nói chuyện, lối thoát bên kia đột nhiên có một hình bóng bay ra từ dưới nước, không, không phải một, mà là hai, đè lên nhau!

"Là Lâu Thất!" Kim Lão hét lên.

"Chủ tử!"

Nguyệt cũng vô cùng phấn khích.

”Cứu người!” Khổng Tu đôi tay vừa vỗ, thân hình liền như một con đại bàng bay nhanh về phía của Lâu Thất, hành động cùng một lúc còn có Kim Lão và Nguyệt.

Họ đều nghe được lời nói của Khổng Tu, Phá Thiên Quyết vừa xuất hiện, thì tu vi cả đời sẽ bị phế! Chỉ sợ Lâu Thất không có sức lực bay đáp vào thuyền, bọn họ phải đi tiếp lấy.

Nhưng tốc độ của Lâu Thất không có chậm hơn bọn họ, vào lúc bọn họ phi thân ra, thì thân hình của nàng đã bay vút tới bên đây.

”Các người làm gì vậy?” Lâu Thất hỏi: ”Về thuyền về thuyền! Mau lái thuyền chạy!”

Nàng lên tiếng, chân đã đáp lên sàn thuyền, không có ngưng lại, lập tức đi vào một trong những khoang thuyền.

Theo sau lưng nàng có ba người quay về bỗng ngơ ngác, ánh mắt của Nguyệt và Kim Lão đều nhìn sang Khổng Tu.

Chẳng phải nói rằng, Phá Thiên Quyết sao? Không phải nói sẽ đánh mất tu vi của cả đời sao?

Tốc độ của nàng còn nhanh hơn cả bọn họ rốt cuộc là sao vậy?

Khổng Tu cũng không hiểu, tại sao lại như vậy? Thực sự là Hiên Viên từng nói với ông như vậy mà.

Nếu nghĩ không thông, vậy thì đi hỏi, hỏi thử xem sao.

Ai biết khi họ vừa xông vào khoang thuyền, liền nhiên thấy bóng lưng của Lâu Thất công Trầm Sát đặt nằm bằng phẳng trên giường, lật người chàng qua, một tay bèn xé toạc mảnh vải áo sau lưng chàng.

Xoạc một tiếng, hai lớp vải bị xé toạc cùng một lúc, lộ ra toàn bộ cái lưng của Trầm Sát.

Ba người đứng ở cửa đờ như hóa đá. Bọn họ vừa nhìn thấy gì vậy? Nhìn thấy rốt cuộc là gì vậy? Sao nói tu vi cả đời bị phế kia mà? Còn đối xử với nam nhân hăm hồ như vậy? Đó là trực tiếp xé nát quần áo của người ta đó, thật là không dám nhìn thẳng!

”Lâu Thất...” Nguyệt cảm thấy tuy mối quan hệ của Lâu Thất và chủ tử của mình thân mật thêm chút nữa cũng không sao, thân là Đế Quân của Phá Vực, có nữ nhân thì sao chứ? Huống chi nữ nhân này là người mà chủ tử yêu quý? Nhưng dù sao thì chủ tử cũng phải đóng vai oai phong凛冽 chứ, ngược lại để Lâu Thất dử dãn như vậy là thế nào?

Lâu Thắt nhìn lướt qua, thu toàn bộ phản ứng của bọn họ vào đáy mắt, còn gì mà không hiểu nữa chứ? Nàng đột nhiên phần nộ: "Đầu óc của các người đang suy nghĩ bậy bạ gì đó? Ta phải rút châm cho chàng!"

Nghĩ nàng là loại người nào vậy, cho dù có dục cầu bất mãn thì nàng cũng không thể trực tiếp làm gì đó Trầm Sát vào lúc này chứ, huống chi còn chưa đóng cửa!

Xí! Ai dục cầu bất mãn?

Bị bọn họ làm mình cũng loạn theo rồi.

Không thèm đếm xỉa đến bọn họ nữa, nàng định thần lại, đi rút châm trên người của Trầm Sát. Những cây châm đó là nàng dùng thủ pháp đặc biệt để cắm vào, chỉ lộ ra một đầu châm nhỏ xíu, lúc cắm vào thì còn đỡ, nhưng khi rút ra thì phải cực kì cẩn thận, phòng hờ chỉ rút được một hai cây khiến cổ trong đó xông ra theo.

Thấy sắc mặt của nàng nghiêm trọng, tuy cảm thấy kì dị về vụ việc nàng dùng Phá Thiên Quyết vẫn bình thường như chưa xảy ra vấn đề gì, muốn hỏi rõ gấp, nhưng cũng biết bây giờ không phải là thời cơ thích hợp, cho nên mấy người Khổng Tu cũng không dám làm phiền nàng, ngược lại toàn bộ đi ra ngoài để bảo vệ.

Và ngay lúc này, đám người của Du Hoảng đều đến, trong lòng vui mừng, rốt cuộc có thể rời khỏi rồi, không cần bọn họ lên tiếng, vài người đã tự giác đi lái thuyền, trong thoáng chốc, con thuyền này rời khỏi Vân Phong Sơn Trang bằng tốc độ cực nhanh.

May là đoạn đường biển này rất bình yên, không có xảy ra biến cố gì nữa, khiến trái tim lo lắng của bọn họ rốt cuộc cũng được đặt về chỗ cũ.

Rốt cuộc Lâu Thắt cũng rút được cây châm cuối cùng ra ngoài, và đồng châm này nàng cũng sẽ không dùng tới nữa, trực tiếp quăng xuống nước. Mò từ trong chiếc eo ra một viên được hoàn, "Nước."

Nguyệt lập tức đi hứng một bát nước, Lâu Thắt đỡ Trầm Sát ngồi dậy, dứt được hoàn vào trong miệng chàng, và dứt chàng cho thêm hai ngụm nước.

Thực ra đôi mắt của Trầm Sát tỉnh táo và mở suốt, nhưng không thể nói chuyện hay cử động. Chàng chỉ biết nhìn Lâu Thắt, người khác nhìn nàng như không có gì hoảng loạn, chỉ có chàng lòng như lửa đốt, cái ánh nhìn cháy bỏng này khiến chàng dường như quên đi nỗi đau tột cùng của cơ thể mình.

Họ gặp gỡ được gì ở nơi này, muốn giải phá được Sinh Linh Tiểu, Lâu Thắt phải tốn bao nhiêu tâm huyết, chịu biết bao nhiêu đau khổ, chàng đều chứng kiến tận mắt, và cảm nhận trong trái tim. Bây giờ rõ ràng Lâu Thắt đang cố gắng tỉnh táo, ngược lại chàng, sau khi uống thuốc không bao lâu, một nguồn nhiệt lưu như khí thể lôi đình cuốn trôi đi tất cả mọi nỗi đau, dường như chàng chưa từng bị đau như thế. Và thân thể của chàng cũng hồi phục lại bình thường, bắt đầu nghe theo sự chỉ đạo của chàng rồi.

Trầm Sát nhảy lên, liền ôm Lâu Thất vào lòng.

Cùng lúc đó, phụt một tiếng, một ngụm máu phun điên cuồng từ trong miệng Lâu Thất, phun đầy người chàng, đồng máu tươi đỏ nhuộm đỏ cả y phục trước ngực chàng, khiến mọi người trở nên lo lắng.

"Thất nha đầu!" Kim Lão tiến lên phía trước, trong lòng Khổng Tu cũng kinh hãi.

Nàng không sao, chẳng lẽ bây giờ mới phát tác ư?

Sử dụng Phá Thiên Quyết, không thể nào không có chuyện được.

"Lâu Thất..."

"Không sao..." Lâu Thất yếu đuối lắc đầu, thị giác chuyển sang phía Kim Lão, "Tiền bối, chỉ sợ lần này ta nhất định phải đoạt được Băng Sơn Huyết Liên rồi."

Vừa dứt lời, nàng liền ngất xỉu trong vòng tay của Trầm Sát.

"Thất Thất!" Trầm Sát ôm chặt lấy nàng.

Kim Lão nắm lấy tay nàng đánh mặt, thở phào một hơi: "Nội thương không nhẹ."

Sắc mặt của Nguyệt tái lạnh đi, "Nội thương không nhẹ mà ngươi còn..."

Nhưng Khổng Tu hiểu ý của Kim Lão, cũng thở phào theo: "Chỉ bị nội thương, nói rõ tu vi của nàng không bị phế, không nguy hiểm đến tính mạng!"

Nói xong ông cũng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, chỉ bị nội thương, điều này tuyệt đối khiến người khác cảm thấy kinh hãi, theo sự hiểu biết của ông, chưa có người nào phá giải được Sinh Linh Tiểu, còn nữa, sử dụng Phá Thiên Quyết chỉ bị nội thương!

"Chủ tử, người còn khỏe chứ?" Nguyệt càng lo lắng cho Trầm Sát.

"Bồn Để Quân không sao." Ánh mắt trầm ngâm của Trầm Sát nhìn sang Kim Lão: "Băng Sơn Huyết Liên ở đâu?"

"Lão phu dắt các ngươi tới đó." Kim Lão nói.

Vốn dĩ định dắt bọn họ đi, lần này Lâu Thất nói bản thân phải sử dụng tới Băng Sơn Huyết Liên, trong lòng của Kim Lão cũng đang gấp gáp.

Thuyền cập bến, họ phát hiện chẳng có chiếc thuyền nào trở về đây. Có nghĩa là, những người đi Vân Phong Sơn Trang, toàn bộ đều lưu lại ở nơi đó, vĩnh viễn ở lại nơi đó rồi. Điều này khiến trái tim của đám người Du Hoảng ớn lạnh tột cùng.

Khi Trầm Sát bọn họ vừa xuống thuyền thì họ đã rời khỏi, những người khác đều như con chim hoảng loạn bay tứ tung, Du Hoảng nhìn theo hình bóng của Trầm Sát, cắn chặt răng, dốc sức đuổi theo phía trước.

”Đế Quân, Đế Quân, xin cho phép tại hạ theo đuổi Đế Quân!”

Võ Công của Du Hoảng, cũng có chút danh tiếng ở chốn giang hồ, vốn dĩ hắn đã quen một thân một mình, không bị gò bó, nhưng lần này lại thay đổi chủ ý, hắn quyết tâm đi theo Trầm Sát, điều này có thể nói là, theo Trầm Sát và Lâu Thất. Lần chạy mạng này ở Vân Phong Sơn Trang, trong lòng hắn có một dự cảm, thiên hạ, hoặc sẽ đại loạn. Trong thời buổi loạn lạc, một thân một mình thì thật là nhỏ bé quá đi, có thể bỏ mạng bất cứ lúc nào. Vậy thì tìm một nơi chống lưng bề thế.

Trầm Sát và Lâu Thất đã tỏ ra ý chí kiên cường trong lần nguy hiểm này, và công phu cao thâm khó đoán, khiến Du Hoảng thần phục, muốn hắn đi theo, đương nhiên đối tượng đó phải có gì đó khiến hắn bái phục.

”Du Hoảng.” Trầm Sát thấp giọng nói: ”Đi tìm vài con ngựa và một xe ngựa đến đây.”

Một lát sau, Du Hoảng mới phản ứng lại, đây chẳng phải là ý nghĩa chấp nhận hắn không? Hắn liền vui mừng đáp: ”Vâng!”

Chỉ là, khi Du Hoảng trở về là bị người truy sát ở trên đường, hắn chỉ cảm thấy có nỗi khổ không biết giải bày cùng ai, lúc bắt đầu thì phát hiện ra vài con hãn huyết bảo mã khiến hắn vui mừng tột cùng, nhưng hai con ngựa đầu đàn lại hung dữ vô đối, khiến hắn mất một khoảng thời gian vẫn chưa thuần phục được, đang không cam tâm, có vài tên thị vệ đến, nói ngựa đó là của chủ tử bọn chúng, dám trộm ngựa của chủ tử bộ chán sống rồi hay sao, không nói lời nào liền truy sát hắn.

144. Chương 144

Võ công của vài tên thị vệ hắc y cao hơn nhiều so với tưởng tượng của Du Hoảng, và họ phối hợp vô cùng ăn ý, lúc ra tay mang theo một luồng sát khí mà hắn có vẻ quen thuộc. May là võ công của Du Hoảng cũng không tệ lắm, đánh không lại liền bỏ chạy, mấy con hãn huyết bảo mã quả thật dí đuổi theo đám thị vệ, khiến hắn muốn suy sụp.

”Chịu chết đi!”

Một tiếng quát vang lên, Du Hoảng có thể cảm nhận được sát khí lạnh giá phía sau lưng, trong lòng hắn bỗng lặng xuống, cảm thấy không thể trốn nữa, đang thầm nghĩ hôm nay mình sẽ bỏ mạng ở đây, thì một chỉ phong tạt qua đây, kích trúng lưng của hắn, chỉ nghe được một tiếng rắc vang lên, cây kiếm sau lưng

hắn lách đi chỗ khác.

Trong lòng Du Hoảng vui mừng, lập tức nhân cơ hội bay ra ngoài vài trượng, liền đứng ngay bên cạnh Nguyệt vừa ra tay cứu đỡ.

”Nguyệt đại nhân...” Hắn đang muốn nói rõ tình hình, nhưng thấy mấy tên thị vệ hắc y đang tung ngựa truy sát hắn mặt lộ niềm vui mừng hơn hở, toàn bộ xuống ngựa quỳ một bên gối.

”Đế Quân!”

Trầm Sát công Lâu Thất, ánh mắt đặt lên người bọn họ, chỉ hơi gật đầu: ”Đứng dậy.”

”Đế Quân, người này vọng tưởng ăn cắp Phi Ngân và Đạp Tuyết...”

Mấy người truy sát Du Hoảng chính là bọn Trần Thập Lâu Tín, họ né được sự truy sát từ nhiều phía, đi tìm kiếm Trầm Sát và Nguyệt đại nhân, nhưng may mắn phát hiện ra Phi Ngân, lại gặp được Du Hoảng muốn ăn cắp ngựa quý, đột nhiên trong lòng nảy lửa, sao có thể tha cho hắn. Nhưng không thể nào ngờ được, truy sát hắn tới đây, lại tìm lại được Trầm Sát và Nguyệt, đột nhiên vui mừng tột cùng.

”Là bốn Đế Quân bảo hắn đi tìm ngựa.”

Du Hoảng cảm thấy vận may của mình không tồi, ít ra không bị mấy thị vệ này giết chết, nếu không thì thật oan ức. Nhưng trong lòng hắn cũng hơi hết hồn, không ngờ võ công thị vệ của Trầm Sát lại cao cường như thế, vốn dĩ hắn tưởng võ công của mình có thể dễ dàng chiếm lĩnh một vị trí thuộc hạ của chàng, nhưng bây giờ mới biết bản thân thật ngây thơ, hắn vội dẹp đi tiềm thức ngạo mạn kia lại.

Lúc này, Lâu Tín nhìn thấy Lâu Thất trên lưng của Trầm Sát, dáng vẻ như đang ngắt cỏ, bỗng đứng kinh sợ: ”Đế Quân, Lâu cô nương bị sao vậy?”

”Bị thương một chút. Những người khác đâu?”

”Bẩm Đế Quân, chúng thuộc hạ chia thành hai nhóm, có người hỗ trợ thị vệ bị thương rời khỏi Băng Nguyên chuẩn bị vào thành dưỡng thương, dưỡng xong thì về Phá Vực trước, thuộc hạ sáu người thì phụ trách đi tìm Đế Quân.” Trần Thập đáp.

”Ừ.” Trầm Sát đáp, trong mắt che giấu nỗi lo lắng. Nguyệt hiểu ý của chàng, bèn sắp xếp mọi việc, cho người của Trần Thập tìm xe ngựa, Trầm Sát ẩm Lâu Thất cưỡi lên lưng Phi Ngân, đưa Đạp Tuyết cho Kim Lão, để lão dắt mọi người tiến về tuyết sơn trước, ven đường Nguyệt để lại dấu hiệu, để người của Trần Thập tìm được xe ngựa và chuẩn bị đủ ngựa đuổi theo sau.

Tuyết sơn, không giống với Băng Nguyên từng đi, tuyết sơn này, là ở một phía khác của Đông Thanh, rời

Băng Nguyên rất xa. Bởi vì sợ ngựa đi nhanh sẽ khiến Lâu Thất lắc lư mạnh, cho nên Trầm Sát không dám đi nhanh quá. Sau một ngày, bốn người Trần Thập cưỡi ngựa đuổi kịp họ.

Cuối cùng Lâu Thất tỉnh dậy vào buổi tối hôm đó. chỉ là không biết có phải đã lắc lư cả ngày, hay vì lý do phá giải Sinh Linh Trận, sắc mặt của nàng tệ hơn nhiều so với trước, trắng bệch không có chút máu, điều này khiến sắc mặt của Trầm Sát đen xì. May là có xe ngựa, khi chàng ẵm nàng vào trong xe, Trần Thập và Lâu Tín cũng rất chú tâm chăm sóc cho Lâu Thất, biết nàng bị thương, nên càng chú tâm tỉ mỉ hơn nhiều, trong xe được trang trí mới, trải tấm chăn dày dặn, ngay cả vách xe cũng được bọc vải, để nàng dựa vào càng thoải mái hơn.

Và ngăn tủ trong xe chứa đầy các món ăn vặt ngon miệng. Dù sao đi chăng nữa, điều này khiến Lâu Thất không được hưởng thụ sung sướng một quãng thời gian dài cảm thấy thích thú, chỉ là nàng chịu nội thương quá nặng, trong đó tinh thần bị nghiêm trọng quá tải, trên đường chỉ tỉnh được một lần, nhai một ít bánh, thậm chí còn chưa kịp nuốt, đã ngất xỉu nữa rồi.

Từ khi nàng đến, lúc nào cũng thấy nàng giả ngơ yếu đuối, thực chất là quỷ sứ tinh ranh, bản lĩnh đầy người, lúc thì cười ha hả, rõ ràng ý chí siêu mạnh mẽ, lần đầu tiên thấy nàng yếu đuối đến nỗi ăn một miếng đồ ăn cũng không có cách, trái tim của Trầm Sát suýt chút nữa đau đến tan vỡ.

”Đến tuyết sơn còn phải mất bao lâu?”

Đột nhiên chàng giở màn xe lên, hỏi Kim Lão đang dắt đường phía trước.

Kim Lão khám ra được nội thương trong người của Lâu Thất, nhưng về thể loại tinh thần lực thì hoàn toàn không phát hiện ra được, trong thế giới của bọn họ, biết được nội lực, thể lực, đối với tinh thần lực có chút tiếp cận với lĩnh vực khoa học hoặc y học thì không biết đâu. Đó cũng là nguyên nhân tại sao bọn họ cảm thấy năng lực biểu hiện của Lâu Thất còn mạnh mẽ hơn nội lực thấy được bằng mắt thường của bọn họ, bởi vì nàng không chỉ tu luyện nội lực, nàng còn luyện tập tinh thần lực, đây là cái cốt dựa vào của nàng khi vận dùng bùa chú và phá trận. Chỉ là lần này bị thương quá nghiêm trọng, nàng cần phải lấy Băng Sơn Huyết Liên để bồi dưỡng lại.

Lần này cũng xem như là lần bị thương nghiêm trọng nhất trong suốt hai mươi bảy năm sống trên đời này của Lâu Thất.

Nàng ngất xỉu trọn vẹn ba ngày, cũng chỉ tỉnh giấc được một chút.

Cho đến ba ngày sau, một đoàn người bọn họ đứng dưới chân núi, nhìn ngọn núi tuyết cao xuyên tầng mây, dường như Lâu Thất mới có cảm giác tỉnh lại.

Lúc đó, Trầm Sát đang ôm nàng trong lòng, để nàng nằm dựa vào lòng mình, ba ngày nay chàng dường như cứ ôm nàng mãi, điều này khiến nỗi lo sâu trong lòng của Nguyệt càng tăng thêm bội phần.

Có lẽ, hẳn phải tìm Lâu Thất nói rõ.

Tình cảm của chủ tử đối với nàng đã sâu đậm vượt xa trí tưởng tượng của bọn họ, lúc đó, vị kia thật sự tìm được thì phải sao đây?

”Lâu Thất, nàng tỉnh rồi?”

Giọng nói từ tính mang lẫn niềm vui vang lên bên tai nàng, Lâu Thất muốn giơ tay xoa xoa vầng thái dương của mình, nhưng đôi tay có chút mềm nhũn, không thể nào giơ lên được.

Nhưng tức thì, ngón tay của chàng ấn xoa lên huyệt thái dương, lực độ phù hợp xoa bóp cho nàng. ”Đau đầu?”

”Chúng ta, đã tới chưa?” Trong xe có lẽ đốt một lò than nhỏ, nhưng nàng vẫn cảm thấy nhiệt độ rất thấp. Chắc đã đến tuyết sơn rồi.

”Đến rồi.”

”Chủ tử, ăm ta xuống đi.”

”Được.”

Trầm Sát thực sự không nói lời thứ hai mà ăm nàng xuống xe ngay, và động tác nhẹ nhàng chỉnh sửa cổ áo cho nàng, Lâu Thất thấp thoáng nhớ lại, chàng đã gọi mình là Thất Thất rồi? Bắt đầu từ khi nào vậy? Còn nữa, sự lạnh lùng trên người của chàng giống như đột nhiên vơi đi không ít, sao lại dịu dàng như thế kia chứ?

Lâu Thất đột nhiên rợn da gà, trời đất, bộ dạng này của Trầm Sát, nàng thực sự không quen! Quả nhiên bị ăn hiếp quen rồi sao?

”Thất nha đầu, người tỉnh rồi à?” Lúc này Kim Lão cũng đã xuống ngựa, vừa nhìn nàng đột nhiên nước mắt mũi tèm lem nói: ”Đáng lẽ đến tuyết sơn có thúc ngựa phóng nhanh cũng phải thời gian năm ngày, nhưng ba ngày chúng ta đã đến rồi...” Lão vừa nói, vừa lén lút nhìn Trầm Sát.

Lâu Thất cảm nhận được cơ thể căng ra của Trầm Sát, dường như Kim Lão dám cả gan tố cáo hấn trước mặt nàng, Lâu Thất vốn dĩ muốn cười, nhưng vừa hé miệng, lại không cười được gì cả.

Lời nói của Kim Lão nàng hiểu. Chỉ một câu thôi, nàng có thể nghĩ ra rất nhiều chuyện, trong ba ngày nay, Trầm Sát lo lắng bao nhiêu, chắc chắn chàng đã hồi thức, nhanh hơn nữa.

Vừa nghĩ đến khi ở bến nước, chàng có thể đột phá giam cầm, chịu đựng nỗi đau mà người thường không ai chịu được để độ khí cho nàng, tâm trạng của Lâu Thất có chút phức tạp.

Thời gian nàng xuyên qua đây chưa được bao lâu, nhưng đã trải qua biết bao trận sinh tử cùng Trầm Sát, lần này phá Sinh Linh đại trận, suýt chút nữa không vượt qua được. Lúc trước Trầm Sát nói nàng là nữ nhân của chàng, điều mà chàng muốn biểu đạt nàng hiểu, thậm chí cũng đã phản hồi lại, nói với chàng, nàng là của chàng, vậy thì, chàng cũng phải thuộc về nàng, nhưng trên thực tế, trong tiềm thức của mình vẫn luôn cảm thấy có một ngày nào đó mình sẽ rời khỏi nơi đây, cho dù không về được thời hiện đại, cũng có thể tự mình đi sống một cuộc sống mà mình mơ ước. Chứ không phải theo chàng dầm mưa dãi nắng, dường như là ba ngày một chuyện nhỏ, năm ngày một trận sinh tử. Rất là nhiều việc quá đi!

Đi theo Trầm Sát, quả thật là một con đường tràn đầy gai góc thà chảy máu không chảy nước mắt. Nàng thật sự không muốn đâu, nếu phải sống cuộc sống như vậy, thế trước kia nàng rửa tay gác kiếm chi nữa? Huống chi, ở thời hiện đại, cùng lắm chỉ có mưa bom bão đạn, đó chỉ là những con người bình thường thôi, đều là thịt xác người phàm, nhiều nhất cũng chỉ có hai ba người dị năng, những loại dị năng đó đối với nàng mà nói thì cũng chỉ là chuyện con tép, hai ba phát nàng đăng KO nó rồi. Nhưng thế giới này không giống vậy đâu mà.

Nhớ năm xưa lão đạo sĩ thối nói về thế giới này với nàng, có một lần nàng đã cảm thán qua, may là mình không sống ở thế giới này, nếu không đơn giản chỉ một con sâu của Nam Cương thôi đã có thể khiến nàng phát nôn rồi.

Ai biết được, nàng đã thực sự tới đây!

Thực sự phải đấu tới cùng với bọn người Nam Cương sao, và Tây Cương nữa!

Cái gì mà Đoạn Trần Tông, nàng cảm thấy, Đoạn Trần Tông đó dường như là sự kết hợp của Trung Nguyên từ Nam Cương và Tây Cương? Võ công cao thâm cũng có, chơi độc chơi cổ cũng có, bày trận pháp cũng có! Có một lần, có người định ám sát sau lưng Trầm Sát, nàng thậm chí cảm thấy kẻ đó còn đáng sợ hơn Đoạn Trần Tông, bởi vì họ có thể đào một cái bẫy sâu như thế! Và còn bày ra Sinh Linh Tiểu Đại Trận!

Từ đây thì biết, tiếp tục đi theo Trầm Sát, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ càng lúc càng sóng gió, không hề thoải mái đâu.

Nhưng vào lúc này, nàng lại có cảm nhận rõ ràng về tâm ý của Trầm Sát.

Chết rồi.

Quả nhiên phút dịu dàng hồi nãy của chàng, nghe lời nói của Kim Lão, rõ ràng Trầm Sát có tí buồn bực, lúc này Lâu Thất không còn hơi sức, chỉ có thể dùng hai ngón tay để nín lấy mảnh áo trước ngực chàng, "Chủ tử, chúng ta mau lên núi đi."

Vốn dĩ Trầm Sát đang định cho Kim Lão một trận nghe vậy bèn hừ một tiếng, ầm nàng bay lên, vừa bay đã cao lên tới vài trượng.

Kim Lão và Khổng Tu nhìn nhau, đồng thời nhìn thấy được sự kinh hãi trong mắt của đối phương. Thực

ra lão hoàn đồng Kim Lão muốn thử xem nội lực của Trầm Sát thâm hậu cỡ nào, bởi vì ba ngày qua chàng chỉ ẩm Lâu Thất ngồi trong xe, và còn hồi thúc lão suốt đường, nhanh chút nữa, nhưng tối qua lão cảm thấy tu vi của Trầm Sát dường như đã đột phá nữa.

Tham gia vào hàng ngũ cao thủ, họ muốn đột phá thì không phải là một điều dễ dàng nữa, nhưng mỗi một lần đột phá cũng sẽ có khí lưu chuyển rung động, cùng là cao thủ cũng sẽ cảm giác được. Tối qua Kim Lão và Khổng Tu đã cảm nhận được sự rung động nội lực khi Trầm Sát đột phá, khiến trong lòng họ vô cùng kinh hãi, cho nên lão đợi hôm nay không nhịn được bèn muốn qua chiêu với chàng thử, thử xem chàng trai trẻ tuổi này đã trưởng thành đến trình độ nào rồi.

145. Chương 145

Nhưng mà, Lâu Thất không cho lão cơ hội đó.

Kim Lão ngại ngần sờ sờ lỗ mũi, và đi theo lên tuyết sơn.

Những ngọn núi này trông có vẻ hiểm hóc, nhưng trong mắt bọn họ thì cũng không có gì to tát lắm đâu, chẳng bao lâu sau đó, họ đều leo lên tới lưng chừng núi.

Nhưng càng trèo lên cao càng cực, bởi vì không chỉ nhiệt độ càng lúc càng thấp, không khí càng lúc càng loãng.

Khi thực sự leo trèo lên tuyết sơn này, so với khi nhìn dưới chân núi cao hơn rất nhiều.

Phịch một tiếng, Lâu Tín té ngồi dưới đất.

”Đau đầu quá, không thể hít thở được nữa, kì, kì lạ...” Lâu Tín vừa nói vừa thở hổn hển.

Một thị vệ khác không nhịn được bèn hỏi: ”Lâu Tín, người nhìn đâu giống yếu đuối vậy đâu, bị sao vậy?”

Ba ngày nay họ đều ráng sức đi đường, Du Hoảng cũng không có nhiều cơ hội để được tiếp cận bọn họ, hẳn biết mình được gia nhập giữa chừng, mấy người này chắc đã theo chân Trầm Sát từ rất sớm rồi, cho nên nghĩ cùng đi đường với mấy người này là một cơ hội, hòa nhập với bọn họ trước, sau đó đi Phá vực thì không sợ bị bài xích nữa, vì thế lập tức tiếp lời: ”Có khi nào ở đây có người bày trận pháp không? Chúng ta phải cẩn thận một chút.”

”Bày trận? Ở đâu mà ra nhiều trận đến vậy.” Kim Lão đáp, lắc đầu nói: ”Lão phu không nhìn thấy có trận nào được bày ở đây.”

Khổng Tu cũng lắc đầu nói: ”Đích thực không có.”

”Vậy tại sao Lâu thị vệ không thích ứng được?”

"Thuộc hạ cũng cảm thấy có chút khó thở." Lúc này, một tên thị vệ khác đang do dự có nên nói ra hay không.

Bước chân của Trầm Sát chậm lại, cau chặt mày. Lâu Thất vỗ vỗ bờ ngực của chàng: "Để bọn họ đợi ở dưới chân núi, bọn họ có sự đề kháng với cao nguyên."

Sự đề kháng với cao nguyên này thực chất chẳng liên quan gì đến võ công cao thấp, cho dù người có võ công thì cũng đâu thể nào bách bệnh bất khả xâm phạm, và chứng đề kháng với cao nguyên không phải là bệnh, nhưng cũng chẳng có cách chữa.

"Đề kháng cao nguyên?" Trầm Sát không hiểu từ ngữ này lắm.

"Tức là không khí trên cao nguyên loãng, oxy chúng ta hít thở không đủ, sẽ nảy sinh một sự chống cự, như là bị đau đầu, chóng mặt, buồn nôn, tăng nhịp tim đập hoặc là thở không được." Lâu Thất nói xong câu này cũng cảm thấy có chút mệt, dừng một lát định tiếp tục nói, Trầm Sát đã ra lệnh cho họ ở dưới núi đợi, không cần đi theo.

"Khổng thúc thúc cũng ở dưới chờ đi." Lâu Thất nói, "Chân của tiền bối vẫn phải nghỉ dưỡng một khoảng thời gian, leo núi không có lợi cho tiền bối đâu."

Khổng Tu liền nhìn nàng và nghe lời nói này bèn nhìn qua Trầm Sát, bất giác cười khổ: "Được, vậy mọi người chú ý cẩn thận." Ông có chút không hiểu, rõ ràng lúc này tu vi của ông không kém Trầm Sát, nhưng không biết tại sao, khí thế của chàng trai trẻ tuổi khiến ông cảm thấy áp chế. Trong lòng Khổng Tu cười khổ, chẳng lẽ do ông bị giam giữ quá lâu, trở nên yếu đuối sao?

Nhưng trên người Trầm Sát rõ ràng có khí thế của một đẳng thượng vị bẩm sinh, điều này khiến ông có chút khó hiểu.

Phá Vực, vào mười mấy năm trước trước khi ông bị giam ở Thủy Vụ Phong, chẳng qua chỉ là một nơi hoang vu, một hoang vu không tên, có nghe nói có người đến đó xây thành lập trại, nhưng cũng không gây ra sự chú ý gì lớn lao. Mấy chục năm, cho dù có phát triển vượt bậc khiến người ta cảm thán, nhưng cũng chưa thể đem so sánh với Đông Thanh Bắc Thương những nước lớn như thế được, Đế Quân ở đó, theo lý mà nói không thể có khí thế mạnh mẽ và lòng tự tin đến thế mới phải, nhưng rõ ràng Trầm Sát có, dường như chàng còn chói lọi lấp lánh hơn cả hoàng đế của Đông Thanh và Bắc Thương.

Về điều này thì Khổng Tu chưa suy nghĩ thấu. Nhất là vào ba ngày nay, sự thúc của hắn đó giờ luôn chơi trò bất ngờ không nể mặt người nào, lại bị chàng hỏi thúc đi đường điên cuồng không dám có nửa lời phản nộ, thật khiến người ta cảm thấy kì quái quá đi. Tuy nói bên trong cũng có nguyên nhân sự thúc muốn nhanh chóng hái được Huyết Liên để chữa trị cho Lâu Thất, nhưng theo quỹ đạo thông thường, vào lúc đi đường, lão phải trêu ghẹo Trầm Sát mới phải, nhưng lão không có.

Và còn một điểm, Trầm Sát có chút giống với Đoạn Trần Tông chủ.

Nhưng rõ ràng chàng không quen biết với Đoạn Trần Tông chủ, nếu không, với sự đối xử tốt của chàng với Lâu Thất, sao có thể chịu đựng được sự truy sát của gia đình mình với nàng? Đoạn Trần Tông cũng không lý nào để cốt nhục gia tộc lưu vong tại ngoại.

”Đế Quân, thuộc hạ không có chứng đề kháng cao nguyên như Lâu cô nương nói, hãy cho thuộc hạ đi theo.” Trần Thập vội vàng nói.

Du Hoảng cũng nhanh chóng tiến lên một bước, đứng bên cạnh hắn.

”Ừ.”

Xem như Trầm Sát đã đồng ý.

Nguyệt đương nhiên phải đi theo rồi.

Kim Lão dẫn đường phía trước, công phu của lão cực cao, chân vừa nhón, liền mở cho họ một điểm dừng chân. Càng lên cao, núi càng dốc, phía dưới không có tuyết hoàn toàn phủ lấy, đến đoạn này đã có tuyết phủ dày, độ dày khoảng cỡ đầu gối của bọn họ, một chân giẫm xuống muốn rút ra lại, rất khó đi. Với lại so với mực nước biển càng lúc càng cao, càng lúc càng dốc, Trầm Sát không tiện ẵm lấy Lâu Thất nữa, bèn công nàng trên lưng.

Vốn dĩ Lâu Thất có thể chờ ở phía dưới, nhưng không biết có phải vì sự trải nghiệm trong Sinh Linh Trận lúc trước, Trầm Sát làm cách nào cũng không chịu cho nàng tự leo lên núi.

”Có chết thì cũng phải chết trong lòng của bốn Đế Quân.” Giọng nói lạnh lùng, không hề khách sáo.

”Ta đâu có dễ dàng chết được?” Lâu Thất đáp.

Nhìn đôi mắt thâm trầm như biển sâu trong màn đêm nhìn thẳng vào nàng, cho đến khi nàng ngại ngùng cúi đầu, chàng mới lạnh lùng đáp: ”Lần trước là ai kia dễ dàng bỏ cuộc vậy?”

Lâu Thất tức chết đi được.

Sinh Linh Trận kia suýt nữa nàng chết rồi, chắc là bị chàng ghi nhớ cả đời.

Trên đỉnh núi, muốn vận dụng khinh công ở đây cũng khó, nội lực sẽ bị tiêu hao mạnh, cho nên họ chỉ từng bước từng bước in dấu chân sâu bò lên trên. Bởi vì Lâu Thất đã không còn sức lực ôm chặt Trầm Sát, cho nên một tay chàng đỡ lấy hông của nàng, một tay tiếp tục trèo lên, dốc như vậy, con người trên kia dường như trở thành một đường thẳng, phải sử dụng tay chân cùng một lúc.

Kim Lão ở trên kia quay đầu lại: "Qua hết đoạn này thì sẽ đỡ được chút, hãy kiên trì lấy."

"Tiếp tục." Trả lời lại lão, là giọng nói không gọn sóng của Trầm Sát.

Kim Lão chỉ nhìn chàng một hồi, gật đầu. Trầm Sát cũng bị nội thương, nhưng chàng không nói, Lâu Thất biết cũng không nói, sao tự mình phải nói nhiều chứ.

Cuối cùng bò qua được đoạn này, quả nhiên có một sườn núi được xem là bằng phẳng đôi chút, vẫn tích tuyết dày dặn, nhưng phía không xa kia trên ngọn núi nhọn lòi ra vẫn có thêm các ngọn cao hơn ló ra, trên đó ngẫu nhiên có vài cọng cỏ sống cô độc trên đó.

"Ngồi yên tại chỗ nghỉ ngơi một khắc."

Tuy đều là cao thủ, nhưng không dùng khinh công tự dựa vào sức mình leo trèo một ngọn núi tuyết cao như vậy, dù sao thì thân thể của họ không phải là mình đồng da sắt, đã sớm mỏi rã rời, chỉ nghe mệnh lệnh của Trầm Sát, mọi người không thèm đếm xỉa đến phép lịch sự, lập tức ngồi xuống, nghỉ ngơi trên mặt tuyết.

"Hay là, mọi người ở đây đợi, lão phu đi hái quả huyết liên kia xuống." Kim Lão không có ngồi xuống.

"Không cần." Trầm Sát chỉ nói nhạt.

"Ui, Lâu nha đầu, năm xưa ta và nghĩa phụ của ngươi cũng có mối giao tình, ngươi là con gái nuôi của Hiên Viên, vậy thì phải gọi ta một tiếng Gia Gia, mối quan hệ của chúng ta phải thân thiết hơn hẳn nhiều chứ? Có phải ngươi đã kí giấy bán thân cho hắn không? Gia Gia chuộc về cho ngươi thấy sao? Sau này con cứ đi theo Gia Gia du sơn ngao thủy, trên đường đi chúng ta thấy nam tử nào ưa nhìn, gia thế tốt, thì..."

"Râm!"

Lời của lão chưa dứt, mặt của Trầm Sát đã đen như mực, một chương đánh qua người lão. Kim Lão hét một tiếng liền nhẹ nhàng bay ra, không sợ chết tiếp tục nói: "Tiểu tử này sát khí nặng, người lại lạnh lùng, không thích hợp với người đầu Thất nha đầu..."

"Ngươi muốn chết!" Đáy mắt Trầm Sát nổi lên tia u ám, Lâu Thất có thể cảm nhận chàng thực sự nổi cơn muốn giết người, lập tức giơ tay nắm lấy tay chàng.

"Chủ tử."

Kim Lão vỗ tay nói: "Nhìn xem, Thất nha đầu của nhà ta vẫn bình ịch cho ta."

Nhiệt độ xung quanh Trầm Sát hạ thấp hơn nữa, Lâu Thất lập tức nói: "Không phải, gây ra động tĩnh lớn

trên tuyết sơn có thể gây tuyết lở.”

Kim Lão: ”...”

Nha đầu chết tiệt, không làm lão bẻ mặt không được hay sao?

Sắc mặt của Trầm Sát lập tức giãn ra, ôm chặt nàng đứng dậy, đi về phía đỉnh núi, không thềm đếm xỉa đến Kim Lão nữa.

Đi được vài bước, chàng lạnh lùng nói: ”Cho dù bốn Đế Quân có thích hợp hay không, thì người cũng chỉ được phép là của ta.”

Lâu Thất sững sờ, nhin không được hỏi: ”Vậy nếu có người thích ta thì sao?”

”Giết.”

Lâu Thất: ”...”

”Vậy nếu có người thích chàng thì sao, phải cướp chàng cho bằng được?” Lâu Thất không nhin được hỏi tiếp.

Kết quả thì Trầm Sát không cần suy nghĩ hồi liền một câu: ”Nàng giết.”

Nếu không phải vì Lâu Thất không còn sức lực, thật muốn ấn huyết thái dương, não của người này thật kì quái? Bá đạo tàn bạo đến đẳng cấp này, sao nàng có thể đựng được loại người này kia chứ?

À, là tự mình rơi xuống lòng chàng kia mà.

Lâu Thất thật lòng cảm thấy bản thân không thể trốn thoát, nhưng không biết tại sao, trong lòng nàng lại trôi lên một nỗi ngọt ngào.

Và Nguyệt đi theo ở phía sau, đôi mày ưa nhìn kia cứ cau mãi, sự lo lắng trong lòng càng lúc càng nặng.

Lâu Thất quay đầu liếc hần một phen, không nói gì.

Vốn dĩ tưởng lên đây liền có thể hái được Huyết Liên, nhưng khi họ không dễ dàng bò lên trên đỉnh núi, thì thấy đỉnh núi không có gì cả, nhưng lại có một dấu chân rất kì quái, lập tức thay đổi sắc mặt.

"Hoa không có ở đây, nó trượt từ trong động này xuống, ở đây mở ra một cái cửa lớn, hoa được nở ở trong kia." Kim Lão nói, ngồi xổm xuống đào xới một mớ tuyết, sắc mặt lập tức thay đổi, thân hình ngay lúc đó bay ngược ra, cùng lúc phi thân ra với lão, một hình bóng từ chỗ lão vừa đào cũng bay ra, không có dí theo về hướng của Kim Lão, ngược lại bắn về phía của Trầm Sát Lâu Thất, đồng thời, trong miệng của hắn phát ra một tiếng sáo thánh thót và vang dội.

Có một đôi cánh đang vỗ trên bầu trời, và một bóng ảnh lớn phủ xuống.

"Hai người bọn người bảo vệ Đế Quân!" Nguyệt thấp giọng nói, tự mình rút ra cây kiếm dài, thẳng người đáp vùn bay thẳng lên đó, đâm sang con chim ưng màu xám to lớn đang bay xuống.

Trần Thập và Du Hoảng cùng lúc giơ kiếm nghênh đón người nam nhân đột nhiên phóng tới.

Kim Lão buông thông tay đứng ở một bên, chỉ cau mày nhìn. Lão đã từng này tuổi tác, tuy đối với quy tắc không xem trọng lắm, nhưng đi theo mấy thanh niên trẻ tuổi bao vây công kích một người?

Trầm Sát nói với lão: "Người đi hái hoa!"

"Hoa? Đóa hoa này sao?" Thân hình của người đó bỗng dừng lại, lấy từ trong người đóa Huyết Liên đưa ra ngoài.

Trần Thập và Du Hoảng kinh hãi, cùng lúc rút kiếm về, sợ làm tổn thương đóa Huyết Liên.

146. Chương 146

Lâu Thất nhìn ra được hình dáng của người đó, nàng không kìm được bật nói ra: "Vân Phong?"

Người đó mặc trên người bộ miên bào màu trắng, tuy gió trên đỉnh núi lạnh tới thấu xương, nhưng hắn mặc lại chỉ mặc độc chiếc áo mỏng manh như vậy, tựa như hoàn toàn chẳng cảm thấy chút giá lạnh nào cả. Lông mày tựa viền sơn, đôi mắt như mặt nước ngày thu, bờ môi mỏng còn nở một nụ cười rạng rỡ. Ánh mắt hắn chỉ đặt vào mình Lâu Thất, dường như những người khác đều không tồn tại, kể cả Trầm Sát đang ôm lấy nàng.

"Cô nương, chúng ta lại gặp nhau rồi." Vân Phong nhìn Lâu Thất, đột nhiên hơi chau mày lại: "Sắc mặt cô không được tốt."

Ngữ khí của chàng rõ ràng lộ ra vẻ âu lo trong đó, chàng vừa nói vừa tiến lại hai bước, dường như muốn qua xem sức khỏe của nàng ra sao vậy.

"Giết!"

Hai bờ môi Trầm Sát chỉ thốt ra đúng một từ mang theo sát khí vô tận.

Trần Thập và Du Hoảng nhìn thấy đoá Huyết Liên tươi thắm đó trong tay Vân Phong liền có chút do dự, vốn dĩ bọn họ không nhìn ra được công phu của nam nhân này thâm hậu tới nhường nào, chỉ e rằng không có cách nào giết hạ được đối phương mà không làm ảnh hưởng tới đoá Huyết Liên đó, không, có thể giết được đối phương hay không họ cũng không dám khẳng định.

Vân Phong dường như lúc này mới nhìn thấy Trần Sát vậy, sau đó ánh mắt chàng lại di chuyển tới cánh tay của Trần Sát đang ôm lấy Lâu Thất, Chàng thu lại ánh nhìn rồi dịu dàng hỏi Lâu Thất: "Cô nương thành thân rồi sao?"

Cánh tay ôm lấy Lâu Thất lại càng níu chặt hơn, Lâu Thất cảm nhận rõ được rằng sát ý mãnh liệt của Trần Sát, nàng tin chắc rằng nếu như lúc này nàng nói lời thật lòng rằng vẫn chưa thành thân thì nam nhân này chắc chắn sẽ không tha cho mình. Nàng trề môi, cố tình tránh né câu hỏi này, nàng trực tiếp hỏi thẳng Vân Phong: "Ta muốn Huyết Liên, người có muốn giao dịch không?"

Huyết Liên nở trên núi tuyết, cũng chẳng phải là của ai cả, ai đến trước thì lấy được, đạo lý này nàng vẫn hiểu, huống hồ nàng cảm thấy con người Vân Phong vô cùng thần bí, lúc trước rõ ràng nàng cảm thấy hắn hoàn toàn không nghi ngờ Huyết Liên mà lấy trộm ở bên Vân Hướng Dương là giả, vậy mà nhanh như vậy lại xuất hiện ở đây và còn hái được đoá Huyết Liên này, điều này cho thấy hắn sớm đã biết được nơi sinh trưởng của Huyết Liên, vậy thì, hắn đến Vân Phong sơn trang trộm đoá Huyết Liên đó để làm gì? Hắn làm trò sao?

Đầu óc nàng đột nhiên loé lên điều gì đó, Lâu Thất cảm thấy bản thân đáng lẽ ra phải nghĩ ra cái gì đó mấu chốt mới đúng, nhưng trong chốc lát nàng vẫn chưa nắm bắt được.

Vân Phong vẫn cười nói với nàng: "Nếu như cô nương muốn thì Vân Phong ta nguyện dâng hai tay lên cho cô là được rồi, cần gì phải nói chuyện tiền bạc."

Chết mất, cái câu này nói ra khiến hiểu nhầm lại càng lớn hơn. Nam nhân đang đứng cạnh nàng đây có máu ghen vô cùng đáng sợ.

Quả nhiên, nàng chỉ cảm thấy cái vòng tay này lại lạnh lẽo thêm vài phần. Nếu không phải lần này nàng không còn sức lực mà tựa trên lưng chàng ôm chặt lấy chàng thì nàng tin chắc rằng ngay lập tức chàng sẽ vứt mình ở trên lưng xuống, sau đó xông thẳng lên giết chết Vân Phong.

Nàng cũng không hiểu nổi Vân Phong này rốt cuộc là có ý gì, nhưng hai người họ kể từ đêm gặp gỡ nhau tại Vân Phong sơn trang đến nay hẳn quả thực chưa từng làm chút gì tổn hại tới nàng, thậm chí hắn còn chỉ rõ đường cho nàng, còn nấu cơm ở trên thuyền cho nàng.

Đầu óc Lâu Thất bỗng nhiên lại loé lên, dường như nàng nghĩ ra cái gì đó rồi!

Nàng đang định mở miệng thì một tiếng kêu của chim ưng trên đầu cất lên, thân hình của Nguyệt như con diều bị cắt dây đang rơi thẳng xuống dưới.

”Nguyệt vệ đại nhân! Trần Thập ngạc nhiên kêu lên.

Lúc này Trầm Sát cũng ngẩng đầu lên nhìn, đúng lúc này, con chim ưng bồ nhào xông xuống, dường như nó đang định đâm về hướng bọn họ. Thân hình của Kim lão lập tức phi tới hướng này nhưng có một người vốn dĩ gần hơn ông ta, tốc độ cũng nhanh hơn ông ta trong chớp mắt đã đến trước mặt Trầm Sát, hần giờ tay ra tóm chặt lấy cánh tay của Lâu Thất.

Người ở trong lòng đột nhiên bị cướp đi, Trầm Sát lập tức lên cơn thịnh nộ, giơ chân đạp về hướng Vân Phong. Chàng trong cơn cuồng nộ đã dùng hết cả mười phần công lực, nếu bị chàng đá trúng thì xương cốt trên người定然 mong còn nguyên vẹn.

Trong lòng Vân Phong có chút phiền muộn, chỉ thiếu một chút, chỉ thiếu một chút nữa thôi. Nhưng hần không dám có một chút chần chừ, thân hình hần ngay lập tức lùi về phía sau, không ngờ hần lại có thể né được một chiêu này của Trầm Sát.

Lâu Thất cũng cảm thấy có chút sợ hãi trong người, lúc đầu khi họ ở Vân Phong sơn trang, xem ra tên Vân Phong này đã giấu đi thực lực thật sự.

”Gia gia, người còn không mau ra tay!” Ngay lập tức nàng hét lên.

Kim lão lập tức đánh một chưởng về phía Vân Phong, đoá Huyết Liên trong tay Vân Phong tức thì vỡ ngay trước mặt hần, nếu Kim lão gia không thu tay về e rằng đoá huyết liên đó sẽ bị chưởng của lão đánh nát thành bã vụn.

”Tên tiểu tử này quá xảo quyệt!” Lão phẫn nộ thốt lên một tiếng.

Vân Phong ra cái vẻ vô tội cười nhạt: ”Tiền bối, không phải như vậy đâu, Vân Phong tới vội vã nên không có cái hộp nào có thể đựng đoá Huyết Liên này ổn thoả được, chỉ đành bảo vệ nó ở trước ngực.”

Lời này của hần ai mà tin được chứ.

Dù sao thì trong chốc lát hần đã để về phía khuỷu tay.

Thực lực của Vân Phong còn cao hơn cả tướng tượng của bọn họ, trước mặt hần bọn họ đông người như vậy nhưng sắc mặt hần lại chẳng chút biến sắc, vẫn cái nụ cười ung dung đó, ánh mắt hầu như chỉ đặt vào khuôn mặt của Lâu Thất.

Lâu Thất lúc này có thể coi là sự ràng buộc đối với Trầm Sát bởi chàng không muốn đặt nàng xuống, chàng sợ sức khoẻ của nàng lúc này không thích hợp để chạm vào tuyết, nàng sẽ bị lạnh, cái thứ hai là chàng cũng không muốn để người khác ôm lấy nàng, mà kể cả một tay ôm lấy nàng giao chiến với Vân Phong thì chàng cũng tự tin mình sẽ thắng, chàng chỉ lo Vân Phong sẽ ngộ thương tới Lâu Thất. Vì vậy lúc này chàng cũng khó mà ra tay được, toàn thân chàng sát khí toả ra trùng trùng.

Lúc này Lâu Thất lại cảm thấy tinh lực của nàng sắp bị hao mòn hết rồi, mí mắt nàng trở nên nặng nề, nàng chỉ muốn ngủ.

”Đưa nàng ấy cho ta, ta có thể cứu lấy nàng ấy.” Ánh mắt của Vân Phong cuối cùng đã di chuyển sang tới Trầm Sát.

”Để Huyết Liên lại, bản đế quân có lẽ sẽ tha cho người tội chết.” Trầm Sát uy nghiêm nói.

”A Khôi!” Vân Phong hét lên một tiếng, sau đó huýt một tiếng sáo trong trẻo, con chim ưng khổng lồ lượn vòng từ trên đỉnh đầu lại định xông xuống một lần nữa nhưng bị Nguyệt đang được Trần Thập dìu lấy nghiêng răng hàm hè rút kiếm ra lại lập tức bay vút lên trời.

”Cẩn, cẩn thận hẩn...” Lâu Thất cẩn lấy đầu lưỡi, nỗi đau đớn và mùi tanh của máu khiến nàng lập tức tỉnh táo lại, bám chặt lấy Trầm Sát. Nhưng đúng vào lúc này, trong lòng nàng đột nhiên có một dự cảm không lành dấy lên, nàng vừa quay đầu sang nhìn Vân Phong đã thấy hắn đang nhìn mình mỉm cười.

”Trầm Sát, lui...”

”Cô nương, đã muộn rồi.”

Lời của Vân Phong vừa dứt, Trầm Sát bỗng nhiên cảm thấy bốn bề xung quanh trở nên đen kịt, dường như không gian đột nhiên chuyển hoá, chàng đã không còn ở trên núi tuyết nữa rồi. Các bóng đen xung quanh đang lác lác, dường như ngầm ẩn chứa ma quỷ.

Bên tai chàng hình như có tiếng hát lúc ẩn lúc hiện, căn bản nghe không rõ nhưng lại có từng chút từng chút một xuyên vào tai chàng khiến chàng cảm thấy tâm trí vô cùng khó chịu.

Đúng vào lúc này, trước mặt chàng bỗng nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng màu vàng cam, có một bóng người đang cầm đèn lồng chậm rãi bước đi, người đó vừa đi vừa khẽ gọi: ”Sát Nhi, Sát Nhi con đang ở đâu?”

Toàn thân Trầm Sát như chết lặng.

Giọng nói này, giọng nói này chính là nương thân của chàng!

Nhưng hàng bao nhiêu năm nay chàng không hề nghe thấy giọng của nương thân rồi, lúc này tại sao lại nghe thấy cơ chứ? Chàng kim lòng không dẫu bước về phía người đó.

Tới gần, tới gần hơn chút nữa, đó là một người phụ nữ, bà ta quay người lại, ánh mắt tràn ngập sự hoan hỉ, bà ta gọi chàng: ”Sát Nhi, con ở đây sao? Mau cùng nương thân về nhà thôi.”

Nói xong, bà ta đưa tay về phía Trầm Sát.

Trầm Sát cũng muốn đưa tay ra về phía bà nhưng lúc này trong lòng chàng đột nhiên cảm thấy sợ hãi, Lâu Thất mà chàng đang ôm thì sao!

Lâu Thất đang ở trong lòng chàng đâu rồi?

Sự kinh hãi này khiến đầu óc chàng chấn động nặng nề, lập tức bỏ lại nương thân ở phía sau, hoảng hốt kêu lên: "Lâu Thất!"

"Trầm Sát, ta ở đây."

Hai cánh tay ôm chặt lấy cổ chàng, Trầm Sát theo phản xạ ôm chặt lấy nàng, một chưởng phong lén đánh tới, chàng đứng bằng mũi chân ôm lấy Lâu Thất nhẹ bằng bay ra ngoài hai trượng.

Trước mắt cảnh vật lại sáng rõ, núi tuyết vẫn là núi tuyết, trong lòng chàng vẫn là Lâu Thất.

Còn ánh mắt của Vân Phong có chút phức tạp quan sát chàng, hần mở miệng nói với Lâu Thất: "Lâu cô nương, cô nương hãy đi cùng Vân Phong ta đi, Vân Phong tuyệt đối sẽ không để cô nương bị thương, ngày nào cũng sẽ nấu cao lương mỹ vị cho cô ăn được không?"

"Không được." Lâu Thất lạnh lùng nhìn hần: "Rốt cuộc ngươi là ai?" Hần lại dám không kiêng nể gì dùng ảo cảnh với Trầm Sát trước mặt nàng! Đã vậy xem chút nữa là thành công rồi!

Lẽ dĩ nhiên điều này có liên quan tới việc nàng hiện giờ đang bị trọng thương, tình tục đang bị tổn hại nghiêm trọng, nàng vốn dĩ không có sức để ngăn cản, may mà vào giây phút quan trọng cuối cùng Trầm Sát lại tự mình phá được ảo cảnh.

Xem ra, Trầm Sát có thể phá được ảo cảnh lại nằm ngoài dự đoán của Vân Phong vì vậy mà bản thân hần cũng hứng chịu sự phản đòn, vừa rồi rõ ràng nàng thấy hần khí huyết cuộn cuộn dâng trào suýt nữa đã thổ huyết ra rồi nhưng hần lại cố nén xuống.

"Cô nương chỉ cần biết rằng Vân Phong tuyệt đối sẽ không làm hại đến cô là được." Vân Phong quét một ánh nhìn về mấy người đang vây lấy mình ở giữa, hần mỉm cười, Trầm Sát phá được ảo cảnh nhưng những người này lại chưa phá ra được, bây giờ tuy bọn họ đang vây lấy hần nhưng ánh mắt mê man nên lại càng không phải đối thủ của hần, kể cả Kim lão cũng vậy.

Trầm Sát không ra tay nữa cũng là bởi trong lòng chàng quả thực đã trở nên cảnh giác nhưng ánh mắt chàng vẫn lạnh lùng uy nghiêm đáng sợ, tựa như muốn xé nát Vân Phong thành trăm mảnh.

"Đoạn Trần Tông thượng tông hay là hạ tông?" Chàng hằm hằm nhìn Vân Phong hỏi.

Thân thủ như này, năng lực như này, ngoài Đoạn Trần Tông ra chàng chưa từng nghe tới có nhân vật số một như vậy nữa.

Vân Phong lại khê bật cười: "Đoạn Trần Tông? Người mới là người ra từ đó thì có, ta thấy người và Đoạn Trần tông chủ diện mạo giống nhau, các người có quan hệ thế nào?"

Hắn vừa nói xong ánh mắt Trầm Sát trở nên đăm chiêu nguy hiểm. Trước đây Khổng Tu từng nói chàng trông giống với Đoạn Trần tông chủ, bây giờ nam nhân này lại nói giống như vậy, điều này khiến Trầm Sát không thể không suy nghĩ nhiều.

Nhưng nếu là như vậy ắt là khiến tâm chí chàng loạn lên, đó là điều không thể.

Vân Phong cảm nhận được sự lạnh lẽo đến thấu xương từ phía Trầm Sát nhưng chàng vẫn có một vẻ trầm tĩnh không gì sánh được, trong lòng hắn khê thở dài, cảm giác có chút khâm phục. Nếu nói hắn có kẻ địch vậy thì Trầm Sát này chính là một trong những kẻ địch lớn mạnh nhất của hắn.

"Chủ tử, chàng thả ta xuống, chàng chỉ việc xông lên đánh một trận với hắn, ta không tin là chàng sẽ thua đâu." Lâu Thất cố gắng chống chọi lại cơn buồn ngủ ập đến, nàng nói với Trầm Sát.

Vân Phong nghe thấy, ánh mắt loé lên một tia đau thương: "Cô nương, Vân Phong thua thì cô nương sẽ vui mừng sau?"

"Tất nhiên, chủ tử nhà ta thắng thì ta phải vui chứ." Lâu Thất nói.

"Muốn thấy bản đồ quân thắng sao? Được!" Sát khí trong mắt Trầm Sát giảm xuống một chút, vốn dĩ chàng không muốn đặt nàng xuống nhưng bây giờ chàng lại càng muốn giết chết Vân Phong.

Thấy chàng định đặt Lâu Thất xuống, Vân Phong đột nhiên nói: "Không được để nàng ấy chạm xuống tuyết, nàng ấy sẽ bị lạnh." Nói xong, đoá Huyết Liên trong tay hắn rời khỏi tay bay chậm chậm về phía Lâu Thất.

"Nếu như cô nương cần Huyết Liên, vậy Vân Phong ta tự nguyện dâng hai tay cho cô, vạn lần mong ngóng cô nương bảo trọng sức khoẻ."

Con chim ưng khê kêu lên, thân ảnh của Vân Phong khê lay lay rồi nhảy vọt lên trên lưng của con chim ưng đó, hắn cười ưng đi, rất nhanh sau đó chỉ còn lại một chấm nhỏ trên bầu trời.

Lâu Thất đưa tay ra nắm lấy đoá Huyết Liên đó, đồng thời thì ảo cảnh cũng tan biến, đám người Nguyệt cũng thức tỉnh lại, khuôn mặt của Kim lão lại trở nên đờ đẫn.

Lâu Thất nhìn lão nhưng không hỏi gì cả, vừa rồi sau khi Trầm Sát phá được ảo cảnh bước ra thì lão cũng

là người ngay lập tức thức tỉnh sau đó nhưng không hiểu vì sao mà lão lại không động thủ lại cũng không nói gì, tựa như lão đang nghĩ ngợi điều gì đó.

147. Chương 147

Lâu Thất nhìn đoá Huyết Liên trong tay mình, là thật không sai, vẫn còn rất tươi, nhìn cành hoa quả thật là vừa mới hái trước đó không lâu. Đã vậy cánh hoa còn óng ánh, phía bên trên tinh khiết lạ thường, không bị dính nhiễm bất kỳ thứ gì khác lên, tỷ dụ như độc.

Cái này là thật. Là thật đấy, còn tươi rói, Bằng Thanh Huyết Liên, chính là thứ nàng đang cần lúc này.

Thế nhưng Bằng Thanh Huyết Liên quý giá như vậy tại sao Vân Phong lại dễ dàng tặng cho nàng như vậy? Lúc trước đoá hoa giả kia nàng còn có thể nói rằng có lẽ người ta sớm đã biết là giả nên mới hào phóng tặng cho nàng, nhưng bây giờ đoá hoa này là thật.

Hắn cười chim ưng tới chỉ là để hái đoá hoa này, kết quả lại dễ dàng tặng cho nàng như vậy sao? Chỉ là vì có duyên gặp gỡ một lần?

Đừng nói là người khác không tin, đến bản thân nàng còn khó mà tin nổi. Thêm vào việc lúc trước trong đầu nàng bỗng loé lên một suy đoán, Lâu Thất cảm thấy nàng và Trầm Sát dường như đều rơi vào trong một cái bẫy, hình như có người đang đứng trong bóng tối, nấp đằng sau lưng chờ đợi lên kế hoạch hại bọn họ vậy. Không chỉ là Trầm Sát mà còn bao gồm cả nàng.

Vì vậy mà từ lần xuyên không đầu tiên, Lâu Thất đã có một cảm giác tham dự vô cùng mãnh liệt chứ không phải giống như lần trước, nàng cảm thấy bản thân sau khi rời xa Trầm Sát là một người hoàn toàn không bị trói buộc, có thể tự do tự tại sống cuộc sống này.

Xem ra thì cách nghĩ này cũng quá ngây thơ, vốn dĩ nguyên nhân nàng tới với thế giới này là xuyên qua một hiện tượng kỳ lạ, sao mà có thể là đến du lịch dưỡng lão được.

Lâu Thất mãi nghĩ những cái này mà nhất thời không chú ý tới sắc mặt của Trầm Sát, mãi cho tới khi nàng cảm thấy xung quanh trở nên ảm áp, đoá hoa trong tay bị người ta lấy đi rồi thì nàng mới phát hiện ra bọn họ đã xuống núi quay về xe ngựa rồi.

Lên núi thì khó nhưng xuống núi đối với Trầm Sát lại vô cùng dễ dàng, Lâu Thất đã được chứng kiến sự nhanh nhẹn dũng mãnh của chàng lúc xuống núi.

Đoá hoa đó lúc này đang ở trong tay của Trầm Sát nhưng chàng tuy tay nắm lấy đoá Bằng Sơn Huyết Liên nhưng sắc mặt lại lạnh lùng như băng, ánh mắt lộ ra vẻ đờ đờ sát khí, tựa như đoá hoa này chính là kẻ thù không đội trời chung với chàng vậy.

”Chủ tử?”

Trầm Sát lại bị bất ngờ, chàng đột ngột thu lại sát khí trong đôi mắt, sắc mặt chàng dường như cũng trở nên hiền hoà hơn, chàng nhìn nàng, tuy rằng vẫn còn đôi chút lạnh lùng nhưng đó là đáng vẻ thường ngày chàng đã quen như vậy, thậm chí chàng còn mở miệng hỏi nàng: "Hoa này dùng như thế nào?"

Lâu Thất đột nhiên thấy khổ sở trong lòng, nếu không phải vì nàng thật sự cần đoá Băng Sơn Huyết Liên này thì ắt hẳn Trầm Sát chắc chắn sẽ không lấy đồ mà Vân Phong đưa cho, có thể thấy chàng thật sự đã đặt nàng lên vị trí trên cùng rồi. Ngay lập tức, nàng nghĩ một hồi rồi cũng không trả lời chàng, chỉ cố gắng chống tay ngồi dậy, khi chàng nhìn không đành lòng mới cúi người xuống đỡ nàng thì nàng bỗng nhiên tiến môi vào đặt một nụ hôn không thể coi là nhẹ nhàng in dấu vào bờ môi mỏng của chàng.

Ánh mắt Trầm Sát ngay lập tức sáng rực lên, Lâu Thất trong lúc thú tính của chàng còn đang chuẩn bị bùng phát định ôm lấy gáy nàng hôn ngấu nghiến không cho nàng kịp thở thì đã lấy tay chặn trước ngực chàng, khẽ nói: "Giữa ta và Vân Phong lúc trước đều đã nói hết ra với chàng, ta nghi ngờ rằng Vân Phong có âm mưu gì đó, tặng đoá hoa này có lẽ là một trong những âm mưu của hắn, ta còn nghi rằng Sinh Linh Tiểu kia cũng có liên quan tới hắn."

Nàng nhắc tới Vân Phong không chút kiêng dè, thậm chí người ta tặng cho nàng đoá hoa quý giá như vậy mà nàng cũng chẳng có một chút cảm động, lại còn nghi ngờ người ta, có lẽ trong mắt người khác nhìn vào thì phẩm đức như vậy quả thật là có vấn đề, không biết cảm kích không biết cảm ân. Nhưng những lời này vào trong tai Trầm Sát lại khiến chàng cảm thấy vô cùng bùi tai.

Chàng không thể không thừa nhận rằng ngay từ giây phút Vân Phong xuất hiện trong lòng chàng đã cảm thấy vô cùng khó chịu, Vân Phong không giống như Đông Thời Ngọc, hắn không có thịnh danh giống như Đông Thời Ngọc nhưng trên người hắn đã có thứ mà Đông Thời Ngọc dồn hết tâm trí để làm, đã vậy hắn còn thu hút người khác hơn cả Đông Thời Ngọc. Trong mắt người bình thường, đáng vẻ của Đông Thời Ngọc đã là công tử như hoa như ngọc nhưng trên người Vân Phong lại có một cảm giác thần bí thiên bẩm, vừa rồi hắn đứng trên ngọn núi tuyết mà hết như tiên giáng trần vậy, người như vậy mà mềm mỏng với nữ tử thì thử hỏi có cô nương nào chống đỡ lại nổi cơ chứ.

Huống hồ hắn vừa ra tay là hào phóng tặng luôn đoá Huyền Liên mà tất cả người trong thiên hạ thèm muốn.

Nếu như trong lòng Trầm Sát không có Lâu Thất, chỉ coi nàng là vật sở hữu thì chàng hoàn toàn có thể chẳng cần để tâm, ngược lại với sự bá đạo của chàng, dẫu rằng Lâu Thất yêu ai thì cuối cùng cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của chàng, nàng sẽ phải ở yên bên chàng.

Thế nhưng Trầm Sát lúc này đến trái tim của nàng chàng cũng muốn độc chiếm, chàng không muốn trong tim nàng có một tơ hào hình bóng của nam nhân khác.

Vì vậy mà nghe Lâu Thất nói vậy trong lòng chàng dĩ nhiên là vui sướng, vô cùng vui sướng.

Trong tim của Lâu Thất không có người khác.

Bởi vì vui sướng nên chàng cũng chẳng để tâm đến việc đoá Huyết Liên này là do Vân Phong tặng nữa rồi,

dù sao thì cũng không thể nhận vô ích, dùng để bồi bổ sức khỏe cho nàng đúng lúc lắm. Cũng bởi chính điều này nên chàng vốn dĩ chẳng để tâm tới việc Lâu Thất nghi ngờ về Vân Phong và Sinh Linh Tiểu, chàng chỉ nói: "Không sao, binh đến tướng cản, nước đến đất chặn, bản để quân không dễ dàng chết như vậy đâu."

Đây chính là sự tự tin và bá khí thuộc về Trầm Sát.

Dẫu rằng bọn họ từng trải qua giây phút cận kề giữa sự sống và cái chết ở trong Sinh Linh Tiểu nhưng cũng chẳng khiến chàng có chút mảy may sợ hãi. Đây chính là một nam nhân có tâm chí và công phu đều vô cùng lớn mạnh.

Lâu Thất bật cười, nàng lấy đoá Băng Sơn Huyết Liên từ tay chàng, khẽ giật vài cánh hoa xuống rồi nói với chàng: "Nguyệt vệ đại nhân, Khổng Tu tiên bối, Kim lão, mỗi người một cánh hoa Huyết Liên, chàng dùng hai cánh, những cái còn lại tạm thời ta giữ lấy, đoá hoa này" Đoá hoa Huyết Liên đó có khoảng hơn hai mươi cánh hoa, nó bị nàng lấy ra gần mười cánh, còn mười mấy cánh. "Lấy tuyết thuần khiết để tan ra thành nước, thêm mười giọt Nữ Nhi Hồng, rồi đem Huyết Liên ngâm lẫn vào trong nước, một ngày sau có thể dùng Huyết Liên Thuỷ bón cho ta."

Đưa cho Nguyệt vệ là bởi lần này hắn bị thương, đưa cho Khổng Tu là vì ông ta dùng một cánh hoa thì đôi chân có thể hoàn toàn hồi phục, đưa cho Kim lão bởi vì tuổi tác của lão đã lớn rồi, hoa cũng là do lão chỉ chỗ cho, tuy rằng cuối cùng bị Vân Phong cướp lấy trước và tặng lấy cho nàng. Còn những người không bị thương thì uống Huyết Liên lại có chút lãng phí, bởi nó có tác dụng tăng cường thể chất, vì vậy mà không cho những người khác.

Nói xong những lời này thì Lâu Thất cũng ngắt đi, vốn dĩ nàng sớm đã chẳng thể kiên trì nổi nhưng vì nàng cần rách lưỡi để khiến bản thân trụ được đến lúc này.

Biết được sự sắp đặt của Lâu Thất, khi nhận lấy được những cánh hoa này thì Nguyệt, Khổng Tu và Kim lão đều cảm thấy có chút bất ngờ, thứ quý giá như vậy người trong thiên hạ còn tranh đoạt chảy máu đầu, dẫu chỉ là một cánh hoa cũng có thể đổi lấy hàng trăm vạn lượng vàng.

"Chúng ta cứ nhai thẳng luôn cái này là được rồi." Kim lão ngậy ra một lúc rồi bật cười ha hả, sau đó đưa cánh hoa quý giá đó nhét thẳng vào mồm, lão đúng là nhai ngấu nghiến rồi nuốt ực xuống. Mấy người khác cũng ngẩn ra.

Khổng Tu cũng lắc đầu cười, bèn lấy cánh hoa đó nhét vào trong miệng nhưng ông ta ăn nhồm nhồm hơn Kim lão nhiều.

Nguyệt nhìn sang xe ngựa một cái rồi cũng khẽ đưa cánh hoa đó vào trong mồm, hắn cắn nát cánh hoa liền cảm nhận được chất lỏng ngọt thanh mát lạnh tràn ra, khiến tinh thần của hắn phấn chấn lên nhiều.

Không ngờ Vân Phong lại còn có một con chim ưng để cưỡi, điều này há không phải chứng minh rằng hắn có năng lực có thể thuần phục và điều khiển được thú vật sao? Thêm vào đó là công phu cao thâm khó lường, hắn lại còn biết bày bố ảo cảnh...

Con người này quả thật quá đáng sợ.

Mà có thể giáo đạo ra một người trẻ tuổi có thành tựu tới mức như vậy thì sư môn của hắn e rằng lại càng lợi hại hơn nữa. Hắn chẳng có gì để già mồm, chỉ có thể đón lấy ý tốt của Lâu Thất, cố gắng dưỡng thương nhanh chóng hồi phục thì mới có thể theo sát bên cạnh bọn họ.

”Chủ tử, lần này có cho Lâu Thất ghi công không?”

Nguyệt nhớ kỹ chuyện này. Theo lý mà nói, chính bởi vì nàng muốn cứu Khổng Tu nên bọn họ mới đi theo tới Vân Phong sơn trang, vì vậy mà mới gặp phải Sinh Linh Trận đó, do đó được nàng ra tay cứu giúp Trầm Sát.

Điều này nó dường như giống với chuyện gà có trước hay trứng có trước nên Nguyệt cũng cảm thấy có chút khúc mắc.

Trầm Sát liếc nhìn hắn một cái, công hiệu của đoá Băng Sơn Huyết Liên đó quả thật quá mạnh, Nguyệt vốn dĩ giao chiến với con chim ưng đó nên bị nội thương, chỉ cần thời gian một ngày mà đã lại hoàn toàn bình phục, đã vậy nội lực dường như còn có chút tăng lên.

Đôi chân của Khổng Tu cũng hồi phục như người bình thường, bước đi nhẹ nhàng như bay là chuyện nhỏ, Kim lão vốn dĩ không bị thương thì mặt mày lại trở nên rạng rỡ.

Nhưng chàng vẫn cảm thấy bức bối trong lòng, bởi bọn họ đã hoàn toàn hồi phục, từng người một lướt qua lại trước mắt chàng, thế nhưng Lâu Thất của chàng bởi cách dùng không giống họ, bọn họ đi ra khỏi núi tuyết còn phải mất thêm một ngày đi đường mới tìm được một thành trì, tìm được Nữ Nhi Hồng loại thượng hạng, lúc này mới bắt đầu ngâm những cánh hoa Huyết Liên còn lại, đến giờ vẫn chưa tới thời hạn một ngày, Lâu Thất vẫn chưa thể uống Huyết Liên thì nàng lại thêm một ngày chưa tỉnh lại. Tâm trạng của chàng sao có thể tốt lên được, chàng đắp lại chăn ở trên giường lại cho Lâu Thất, rồi đứng lên đi tới cạnh cái bàn, chàng nhìn Huyết Liên đang được ngâm trong cái bát sứ màu trắng, thậm chí còn thể ngửi được mùi hương ngọt mát mạnh toát ra từ trong không khí.

”Bọn họ đều đi hết rồi sao?”

Nguyệt biết chàng đang hỏi tới Kim lão và Khổng Tu bèn lắc đầu nói: ”Kim lão và Khổng tiên bối đều bảo rằng họ phải đợi Lâu Thất tỉnh lại rồi mới tính tiếp.”

Thấy chàng không hỏi gì nữa, Nguyệt liếc về phía chiếc giường, nhớ ra việc mà bản thân thời gian này cứ chất chứa mãi, hắn không nhận được bèn mở lời.

”Chủ tử, thuốc dẫn giải độc đến giờ tuy mới tìm được một loại là Mê Hồn Hoa, còn thiếu tới tám loại, nhưng nhân duyên của chủ tử lại đã dùng Thạch Tuỷ ngàn năm và lúc này là Huyết Liên ngàn năm, thiết nghĩ cũng có cái lợi cho chủ tử, nhưng thuốc giải Tuyệt Cổ liệu chủ tử có từng nghĩ tới?”

Tựa như đã từ rất lâu không có ai nhắc tới chuyện này nữa rồi, Trầm Sát nghe xong bỗng nhiên hơi ngây ra một chút nhưng lại nhanh chóng hoàn hồn lại, lãnh đạm trả lời: "Vân không phải vẫn đang tìm sao?"

Vân chính là một trong tứ vệ của Trầm Sát, đó là Tuyết vệ, Nguyệt vệ, Ứng vệ, Vân vệ. Nửa năm nay Vân không hề xuất hiện bên cạnh Trầm Sát, không ai biết hắn ta đi làm gì nhưng lại chỉ biết là Trầm Sát đích thân phái hắn đi.

"Ý của thuộc hạ là nếu như Vân huynh ấy tìm được người đó thì chủ tử liệu có nguyên giải cổ?"

Lâu Thất cũng chẳng có cách nào giải Tuyết Cổ, điều này tất cả bọn họ đều nhận định như vậy, dù gì thì nếu nàng có thể giải được cổ độc thì nàng đã nói ra từ lâu rồi.

Lời của Nguyệt khiến Trầm Sát ngẩn ra, điều này khiến chàng không nói nên lời.

Nguyệt nhìn bộ dạng ngập ngừng của chàng liền cảm thấy không ổn, ngay lập tức mở lời khuyên: "Chủ tử, Lâu Thất quả thực vô cùng ưu tú, thậm chí có thể nói rằng kể cả không có mười công lao thì nàng cũng có tư cách để ngồi lên ngôi đế phi của Cửu Tiêu Điện." Hắn ngập ngừng, liếc qua sắc mặt của Trầm Sát rồi vẫn quyết định nghiêng rằng nói tiếp: "Thế nhưng lòng đồ kỵ của Lâu Thất cực cao, sau này lỡ như tìm được vị đó, kể cả không để vị đó lên ngôi đế phi, nhưng nàng ta muốn hầu hạ chủ tử thì ít nhất cũng phải ban danh phận thị cơ, đến lúc đó liệu Lâu Thất có chấp nhận được nàng ấy không?"

Lời của hắn nói xong cả gian phòng lập tức trở nên tĩnh lặng. Sắc mặt Trầm Sát khó coi lạ thường, chàng không kìm được nhìn về phía cái giường lớn một cái.

148. Chương 148

Lâu Thất vẫn còn chưa tỉnh.

Nguyệt thấy hắn bần thần nhìn Lâu Thất đang nằm trên giường, trong lòng khê thở dài, nhưng hắn vẫn không kìm lòng được liền hỏi: "Chủ tử nếu không giải tuyết cổ sao có thể ở bên Lâu Thất trọn đời trọn kiếp? Trừ khi chủ tử chỉ muốn ở bên nàng ta vài năm?"

Nói không chừng chưa tới hai năm.

Hắn muốn sống thì phải giải độc, giải cổ.

Độc dễ giải, chỉ cần tìm đủ thuốc dẫn. Thần y sẽ có thể luyện chế ra thuốc giải.

Tuyết cổ, hắn từng cho rằng không quá khó giải, chỉ cần tìm được một nữ tử sinh giờ âm ngày âm tháng âm năm âm là được, nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy tuyết cổ này không dễ giải.

Bác nén nổ tách một tiếng.

Hỏi hần có nữ chết sớm không, trước đây hần không cam tâm và cũng không muốn, bây giờ hần càng không muốn. Trừ khi hần dẫn theo Lâu Thất cùng xuống hoàng tuyền, nhưng nếu như có thể sống, tại sao hần lại phải chết.

Đêm nay, Trầm Sát cầm chiếc bát ngâm huyết liên tới bên giường, hần ngồi dựa vào giường nhìn Lâu Thất, hoặc là nhìn vào bông huyết liên ngâm dần dần trở nên trong suốt, một đêm không ngủ.

Thời gian vừa tới, Lâu Thất tỉnh dậy.

Trầm Sát nhìn nàng, mỉm cười: "Không biết có phải nàng đã tính toán trước rồi không, vừa hay tới giờ uống huyết liên."

Lâu Thất hôn mê hai ngày một đêm, hoàn toàn phải dựa vào Trầm Sát dùng miệng truyền nước cho nàng, đừng nói không ăn được, kèm thêm trước khi lấy được huyết liên nàng cũng đã hôn mê mấy ngày, khi tỉnh lại cũng không muốn ăn gì, chỉ có mấy ngày, má nàng đã gầy đi nhiều, gương mặt tái nhợt không chút màu máu, nhìn giống như ngọn đèn hết dầu.

Mới đầu Lâu Thất cũng không biết công dụng của huyết liên, nhưng cách sử dụng này là lão đạo sĩ tổng kết ra, giống các loại thuốc như tuyết liên, dùng theo cách này sẽ có hiệu quả nhất đối với nàng.

Nhìn thấy Băng Sơn Huyết Liên đã ngâm một ngày bây giờ cánh hoa đã gần như trong suốt, nàng cũng cảm thấy rất mới mẻ.

Nàng không còn sức trả lời Trầm Sát. Cơ thể yếu ớt khiến Lâu Thất không quen, nàng nhìn Trầm Sát, ra hiệu nàng muốn uống huyết liên.

Trầm Sát đỡ nàng dậy dựa vào ngực mình, bê bát lên đút cho nàng ăn.

Trong vị mát ngọt còn mùi hương của rượu, món này giống như nước ngọt, rất dễ uống.

"Bổn để quân liên lụy nàng bị thương, có người tặng thuốc tốt, Thất Thất, trong lòng nàng có phải rất cảm kích Vân Phong?"

Huyết liên quả nhiên là món đồ tốt mà người trong thiên hạ tranh giành, chỉ trong chốc lát, Lâu Thất đã cảm thấy sức sống và tinh thần mất đi trong mấy ngày qua nhanh chóng trở về, nàng cũng có thể nói được.

Gã ghen tuông chủ động nhắc tới Vân Phong, Lâu Thất đương nhiên phải đề cao cảnh giác: "Chủ tử thấy rằng ta nên cảm kích hần?"

Trầm Sát hừ một tiếng: "Không cần!"

Nếu Vân Phong không đi hái huyết liên, chỉ thiếu một bước họ đã có thể tự hái, đâu cần phải hấn hái xong rồi tặng lại? Trên thực tế, theo Trầm Sát thấy, gã Vân Phong đó đúng là cố ý, nếu không sao có thể trùng hợp tới vậy, họ vừa tới nơi thì hấn cũng hái xong huyết liên định mang đi.

Lâu Thất đúng là không cảm kích Vân Phong lắm.

Trừ nghi ngờ như vậy ra nàng còn nghi ngờ Sinh Linh Tiểu được bố trí ở bên sông cũng có liên quan tới hấn, vì trận pháp đó nhằm vào Trầm Sát, người đó chắc phải biết nàng sẽ dẫn Trầm Sát tới Vân Phong sơn trang, hơn nữa cuối cùng lại suy đoán ra sau khi xảy ra chuyện nàng sẽ nhớ tới bến nước. Tại sao có người biết nàng biết bến nước, người này rất có khả năng là Vân Phong, vì hấn chính là người dẫn nàng tới bến nước.

Có điều tất cả những điều này đều chỉ là suy đoán của nàng, không thể coi là thật.

Nhưng con người nàng là vậy, một khi đã có thứ khiến nàng nghi ngờ, nàng đương nhiên sẽ không thể bỏ qua khúc mắc này, đương nhiên sẽ không thể cảm kích quá nhiều trước ân tình của hấn dành cho mình.

Đúng trong lúc này, Lâu Thất bỗng nhớ tới Mộc Lan.

”Mộc Lan đâu?”

”Có mang theo, mọi người vẫn trông coi.” Nhắc tới cô gái đó, sắc mặt Trầm Sát lại trở nên khó coi.

Lâu Thất không ngờ trong tình hình như vậy Nguyệt vẫn còn nhớ dẫn theo Mộc Lan, nghĩ tới gương mặt của cô ta, trong lòng mặc dù có chút lo lắng nhưng nàng vẫn thở mạnh một hơi. Không sao, đợi nàng hồi phục, đợi vết thương của nàng lành lại, sẽ có chiêu trò dùng với Mộc Lan.

”Uống xong huyết liên này ta cần ngồi một lát để tiêu hóa được lực, chàng có thể không cần để ý tới ta.” Lâu Thất khẽ thở một hơi sau đó ngồi xuống, bỏ mặc lại hấn, cứ thế tiến vào trạng thái ngồi thiền.

Trầm Sát bước xuống giường, đặt bát lên bàn: ”Người đâu.”

Trước đây hấn đã có một bài học, sao có thể rời khỏi Lâu Thất trong trạng thái này.

Bên ngoài đương nhiên có thị vệ canh gác, bây giờ người gác là Lâu Tín, nghe tiếng hấn gọi liền đẩy cửa bước vào: ”Đế Quân có gì sai bảo?”

”Bảo đầu bếp nấu hai bát cháo bồi bổ sức khỏe mạng lên đây.”

”Tuân lệnh.”

Biết Lâu Thất đã tỉnh lại, trong lòng Lâu Tín cũng rất vui mừng, vội vàng chạy đi dọn dồ đầu bếp.

Nhưng lúc này đang có một nhóm nữ tử y phục giống nhau bước vào nhà trọ này, vừa vào tới cửa, nữ tử đi đầu đã liếc qua khách khứa ngồi ăn ở đại sảnh, sau đó đưa mắt nhìn lên lầu hai!

Họ vừa bước vào đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, thậm chí có một số người đàn ông còn để lộ vẻ tham lam. Những cô gái này chỉ chừng mười bảy mười tám tuổi, vóc dáng yêu kiều, gương mặt xinh đẹp, nữ tử dẫn đầu mặc áo màu xanh càng xinh đẹp rạng rỡ.

”Các cô nương muốn dùng bữa hay thuê phòng?” Tiểu nhị chạy tới, vừa mới lên tiếng, một cái tát đánh hắt xoay một vòng.

”Cút sang một bên.”

Mỹ nhân có gai, những người nhìn thấy vậy đều vô cùng sợ hãi, nhưng cũng có người phiêu bạt giang hồ ngược lại lại bật cười ha ha.

”Đúng là một cô nàng đánh đá, đại ca, dẫn về làm em dâu của huynh có được không?”

”Hiền đệ, chi bằng dẫn về làm chị dâu của đệ.”

”Ha ha, hay là vừa làm em dâu vừa làm chị dâu có được không?”

”Được lắm, được lắm!”

Mấy người bàn đó liền bật cười rất phô trương.

Vút.

Một sợi roi quất mạnh tới, rầm một tiếng đánh xuống bàn, chiếc bàn lập tức vỡ làm đôi, thức ăn trên bàn rơi vãi tung tóe.

Mấy gã đàn ông kia nháo nhào né tránh, đang định mắng thì những nữ tử kia đột nhiên cúi đầu đứng ra hai bên. Hương hoa nồng nặc bay vào, ngoài cửa có một trận gió ập tới, thổi tung cánh hoa rợp trời.

”Cung nghênh phu nhân!”

Tiếng nói giòn tan đồng thời vang lên, không có tấu nhạc nhưng không biết vì sao trong lòng người có mặc ở đây đều nghe thấy tiên nhạc phiêu bổng, lại kèm thêm hương hoa ngập tràn, mọi người có cảm giác bay

bồng.

Đúng lúc này, một nữ tử uyển chuyển bước từ ngoài vào.

Váy đỏ rực rỡ, áo choàng gần như trong suốt, ngực cao vút, eo thon thả, dưới đuôi váy có treo mấy chiếc lục lạc hình hoa nhỏ bé tinh xảo, mỗi bước đi của bà ta sẽ vang lên tiếng lục lạc giòn tan. Không nhìn dung nhan cũng đã có thể bị vóc dáng như vậy cuốn hút.

Nhưng khi nhìn dung mạo của bà ta mọi người bất giác hít một hơi thở lạnh, hồn phách như đã bị câu mất. Dung nhan xinh đẹp, ánh mắt đưa tình, đôi môi đỏ hồng giống như một đóa hoa đẹp nhất trong tranh, khiến người ta muốn đi hái.

Toàn thân nàng ta đều toát ra cảm giác mỉa mai hoặc, những người đàn ông ý chí không kiên định thậm chí chỉ nhìn bà ta như vậy thôi cũng có phản ứng, chỉ cảm thấy nếu như có thể ngủ một đêm với mỹ nhân này có giảm thọ hai mươi năm cũng đáng.

”Bách, Bách Hoa phu nhân...”

Có người trong số họ lập tức nhớ tới trong thiên hạ này làm gì có nhân vật như vậy, đây không phải Bách Hoa phu nhân sao? Tên Bách Hoa phu nhân vừa gọi ra, ánh mắt si mê của những gã đàn ông kia lập tức như bị đâm một nhát, trở thành vô cùng sợ hãi.

Kì lạ, những người đàn ông vốn dĩ muốn nhào lên ôm bà ta vào lòng vuốt ve âu yếm lập tức đồng loạt cúi đầu không dám nhìn bà ta, như thể rất sợ bà ta ưng ý mình. Tới cả ông chủ lớn tuổi để ria hai bên mép cũng sợ hãi run rẩy, nấp mình dưới quây.

Đúng trong lúc này, Nguyệt bước từ ngoài vào.

Khi hần tới những nữ tử này đã vào trong đại sảnh, Bách Hoa phu nhân liếc nhìn mọi người, đang định lên lầu hai thì Nguyệt bước vào từ cửa lớn.

Thiếu nữ xinh đẹp đi đầu trong nhóm nhìn thấy nàng ta lập tức ánh mắt phát sáng: ”Phu nhân, công tử đó đúng là đang ở đây.”

Nguyệt nhìn thấy bà ta liền biết không ổn, còn chưa kịp phản ứng gì thì Bách Hoa phu nhân đã quay người lại, đôi mắt xinh đẹp nhìn hần.

Gương mặt Bách Hoa phu nhân vốn dĩ chỉ mỉm cười nhưng vô cùng lạnh nhạt lập tức giống như một bông hoa hé nở rạn vỡ, dung nhan đó càng khiến người khác không thể không đi nhìn bà ta.

”Lang quân, ta tìm được chàng rồi!”

Bách Hoa phu nhân khẽ vung cổ tay, chiếc áo choàng gần như trong suốt lướt thành một đường cong sau đó hạ xuống sau lưng, mang theo hương thơm thoang thoảng. Bà ta nhìn Nguyệt, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Nam tử mặc xiêm y màu trắng, gương mặt tuấn tú, khí chất dịu nhẹ như vàng trắng sáng, quả nhiên tốt hơn rất nhiều so với những mỹ nam trước đây bà ta có được! Tiểu Liên quả nhiên nói không sai.

Khóe miệng Nguyệt co giật.

”Phu nhân nhận nhầm người rồi.”

Bách Hoa phu nhân nghe thấy giọng của hắc nộ cười càng thêm rạng rỡ: ”Giọng của lang quân thật êm tai, khiến Tiểu Hoa Nhi cảm thấy toàn thân tê dại.”

Tiểu Hoa Nhi lẽ nào là gọi bà ta?

Nguyệt suy nghĩ chút nữa mắc ói, bà ta rất xinh đẹp nhưng trong mắt Nguyệt vẻ đẹp đó không thể che giấu đi được sự trác táng trong xương tủy. Loại đàn bà này cho không hắc nộ cũng không thềm.

Nguyệt nắm chặt đồ trong tay chuẩn bị bước lên lầu hai nhưng Bách Hoa phu nhân đưa tay ra cản hắc nộ lại: ”Lang quân mau cùng Tiểu Hoa Nhi về nhà thôi, giường trong phủ đã chuẩn bị sẵn, chỉ đợi lang quân...” Nói xong cơ thể mềm mại như không xương của bà ta định dựa vào ngực hắc nộ.

Nguyệt tự cho rằng chưa bao giờ gặp phải loại người không biết xấu hổ là gì này. Nhưng điều khiến hắc nộ kinh ngạc hơn cả là Bách Hoa phu nhân vẫn theo sát hắc nộ, không thấy rõ bà ta đã làm thế nào, đôi môi đỏ hồng kia, người cứ muốn ghé sát vào lòng hắc nộ, đầu hơi ngẩng lên, đôi môi đỏ mọng kia hơi mấp máy, nói với hắc nộ: ”Lang quân đừng trốn nữa.”

”Không đi đi thì đừng trách ta không khách sáo?”

Bách Hoa phu nhân mỉm cười rạng rỡ: ”Hi hi, lang quân định không khách sáo với ta như thế nào? Về phủ ta sẽ để mặc chàng dày vò có được không? Mặc chàng dùng mười tám môn võ nghệ, ta sẽ phối hợp toàn bộ, có được không thế?”

Nữ nhân này việc gì cũng dám làm, lời nào cũng dám nói trước mặt mọi người, khiến cánh đàn ông nghe được đều đỏ mặt tía tai, tim đập rộn ràng. Tuy sợ bà ta nhưng lại thấy rằng nếu như có thể được cùng bà ta như vậy, chết cũng đáng.

Khí tức của Nguyệt lạnh đi, hắc nộ không nói gì nữa, hừ một tiếng bèn định đi qua bà ta, Bách Hoa phu nhân không biết đã làm thế nào vẫn cứ đi sát bên cạnh, thậm chí khi thấy hắc nộ muốn bỏ đi, ánh mắt bà ta ánh lên ánh sáng nhất định phải chiếm cho bằng được.

Trong một gian phòng ở lầu hai, Khổng Tu nhìn xuống dưới lầu, nhú mày có chút ngạc nhiên nói: "Sư thúc, cô gái này lẽ nào chính là con gái vương gia khác họ giết mẹ giết cha?"

149. Chương 149

Kim Lão gật đầu nói: "Không sai, chính là cô ta, nhưng sư diệt à, bây giờ ngươi không được tùy tiện đồng cảm cho cô ta, bây giờ cô ta đã không còn là kẻ số khổ khiến người trong thiên hạ phải thương xót nữa rồi, bây giờ cô ta là Bách Hoa phu nhân rất có tiếng tăm, có điều là tiếng ác."

Thì ra Bách Hoa phu nhân khi còn nhỏ cũng rất thê thảm. Mẫu thân vốn là một đào hát ở nhạc phường, vì dung mạo vô cùng xinh đẹp nên một lần nọ tới hát tại phủ vương gia khác họ đã lọt vào mắt vương gia, bị ép ở lại trở thành tì thiếp của ông ta. Vì cô ta rất xinh đẹp dịu dàng, vương gia kia lúc đầu cũng rất sủng ái cô ta, mấy năm đầu sau khi sinh ra Bách Hoa phu nhân cũng sống rất ổn, mặc dù trong phủ từ vương phi cho tới những tì thiếp khác đều thường xuyên gây sự với mẹ con họ vì đố kỵ với mẹ bà ta, nhưng họ đều nhịn. Cuộc đời của Bách Hoa phu nhân thay đổi vào năm bà ta mười một tuổi, vương gia khác họ rời nhà hai năm vì công vụ nay đã về phủ, đêm đại tiệc, ông ta nhìn thấy con gái mình trong hai năm dường như đã lớn phổng phao, dung mạo như tiên trên trời. Bách Hoa phu nhân khi đó còn xinh đẹp hơn mẹ của bà ta rất nhiều, có cha thân phận cao quý, có mẹ thân phận thấp hèn, vừa được sủng ái lại cũng là kiếp nạn, khiến trên người bà ta có một loại khí chất rất mâu thuẫn, hơn nữa lại xinh đẹp, thiếu nữ như vậy khiến chính cha bà ta cũng phải điên cuồng.

Mẹ bà ta nghe xong liền học máu, nhưng vương gia uy hiếp cô ta, nếu như không giúp ông ta toại nguyện sẽ vứt cô ta vào trong quân doanh, trong quân doanh hàng ngày phải hầu hạ hàng trăm quân tướng, không tới hai tháng sẽ bị dày vò tới chết. Mẹ của bà ta cuối cùng vẫn đồng ý với vương gia, đêm hôm đó tận tay cho bà ta uống một cốc xuân dược, đưa bà ta lên giường của cha để mình.

Bách Hoa phu nhân thực sự không thể chấp nhận được sự thật này, bà ta căm hận cha mẹ ruột của mình, sau ba năm nhẫn nhịn đã tận tay giết chết họ. Mới đầu Bách Hoa phu nhân cũng không muốn sống tạm bợ nữa, chỉ không ngờ khi bà ta bị nhốt, lao đầu ngục tốt cũng khó lòng kháng cự được với nhan sắc của bà ta, mấy người liền cùng nhau làm nhục bà ta.

Kết quả, Bách Hoa phu nhân tính tình thay đổi, lợi dụng nhan sắc mê hoặc quan viên phụ trách vụ án này, phán bà ta vô tội được phóng thích. Đương nhiên, thực ra là hoàng thất Đông Thị cũng đã rất bất mãn với vị vương gia khác họ này, nhưng không nghĩ ra được cách nào để loại trừ ông ta. Hành động của Bách Hoa phu nhân đã giúp được hoàng thất một việc lớn, lại chỉ là một thiếu nữ, thả bà ta ra còn có thể nói là đại ân của hoàng thất.

Bách hoa phu nhân được thả ra như vậy, lại có duyên bái vào Bích Tiên Môn, chỉ có điều không được mấy năm lại nghe nói bà ta luyện tà công bị Bích Tiên Môn đuổi đi.

Trải qua những chuyện này, tính tình của Bách Hoa phu nhân thay đổi hoàn toàn nhưng lại càng thêm xinh đẹp, bà ta gả ba lần, lần nào cũng gả cho người cực kỳ giàu có, không bao lâu phu quân đều chết vô cớ, cuối cùng tài sản đều rơi vào tay bà ta. Nhiều năm như vậy, Bách Hoa phu nhân cũng đã tích lũy được tài sản như núi, nhưng bà ta không gả nữa mà bắt đầu tìm kiếm mỹ nam trong khắp thiên hạ, ban đầu cũng có một số mỹ nam ưng ý nhan sắc hoặc tài sản của bà ta nên không ít người chủ động tìm tới, không bao lâu sau, kẻ nào kẻ đấy thân hình khô đét bị khiêng ra chôn cất đại.

Có người bắt đầu đồn đại rằng Bách Hoa phu nhân lấy dương khí để bồi bổ, những nam tử kia đều đã bị bà ta hút hết dương khí tinh khí mà chết.

Những nam nhân khác mới không dám tới Bách Hoa phủ nữa.

Chỉ có điều khẩu vị của Bách Hoa phu nhân đã trở nên kén chọn, thấy rằng mọi nam tử bây giờ đều không đủ đẹp, bà ta liền phái thị nữ công phu cao cường của mình đi khắp nơi tìm mỹ nam cho mình.

Khổng Tu nghe Kim Lão nói vậy chỉ thở dài, sau đó cất bước rời đi không quan tâm tới tình hình dưới lầu nữa.

Nói cho cùng hai sư thúc sư đệ này đều là những người lạnh nhạt, Khổng Tu vì Lâu Thất là nghĩa nữ của bạn thân lại là ân nhân của ông ta, Kim Lão thì vì thấy Lâu Thất ưng mắt và hợp tính với mình nên họ chỉ quan tâm tới những việc có liên quan tới Lâu Thất, còn việc của Trầm Sát và thị vệ của Trầm Sát thì họ chẳng buồn quan tâm, đặc biệt là lại dính líu tới loại người như Bách Hoa phu nhân, họ né tránh còn chả kịp.

”Cút.”

Nguyệt đã hoàn toàn mất kiên nhẫn, nếu không phải Lâu Thất đang dưỡng thương ở trên lầu, sợ kinh động tới nàng ta hẳn đã ra tay từ lâu rồi. Có điều khinh công của Bách Hoa phu nhân thực sự khiến hẳn kinh ngạc, hơn nữa cước pháp của Bách Hoa phu nhân cũng rất thần kỳ, cho dù hẳn tránh thế nào đi nữa thì bà ta cũng có thể bám sát theo.

”Lang quân không hề dịu dàng chút nào nhưng ta thích, lang quan giận dữ cũng rất đẹp.”

Tiểu Liên và các thị nữ khác đã chặn hết các cửa từ lầu, còn có người vây xung quanh, người ăn cơm trong đại sảnh bây giờ cũng không thể ra ngoài được, chỉ đành ngồi lại nhìn Bách Hoa phu nhân săn mỹ nam.

Lúc này những nam nhân kia nhìn Nguyệt vừa đồng cảm vừa đổ kỵ.

Nguyệt thực sự nổi giận, đặc biệt là khi móng tay sơn đỏ tươi của Bách Hoa phu nhân định chạm nhẹ vào ngực hẳn, ánh mắt hẳn sắc lạnh, tay hóa thành đao, lập tức chém xuống cổ tay bà ta.

”Ôi, lang quân nhẹ một chút nào...” Bách Hoa phu nhân rút tay lại, lấy bộ ngực hở ra một nửa của mình để đỡ. Nếu như thủ đao của Nguyệt thực sự chém xuống vậy thì chỉ có thể chém vào bộ ngực trắng ngần của bà ta.

Nguyệt vội vàng thu tay lại, Bách Hoa phu nhân đã ghé sát môi hồng lại, muốn bước tới hôn lên môi hẳn.

”Vô sỉ.”

Nguyệt giận dữ thét lên, thân hình nhanh như cắt, không biết Bách Hoa phu nhân hành động thế nào mà vẫn có thể ghé sát ngực hắn chạy theo cùng.

Ngay lập tức, Nguyệt nộ khí công tâm nhưng một khi hắn xuống tay, Bách Hoa phu nhân lại lấy bộ ngực bự ra đỡ, khiến hắn không thể không né tránh lại né tránh. Thân pháp quái dị của bà ta cũng theo sát hắn, nhìn giống như Nguyệt đang bị bà ta chọc ghẹo vậy.

”Nguyệt vệ đại nhân!” Trần Thập đi cho đám ngựa Phi Ngân ăn xong bước vào từ cửa sau liền phát hiện ra cảnh này, lập tức rút kiếm định xông lên.

”Phu nhân và lang quân đang chơi đùa, đại ca, huynh định làm gì vậy?” Tiểu Liên bật cười giòn tan, dẫn theo hai thị nữ quần lầy Trần Thập. Họ đều được Bách Hoa phu nhân dạy bảo, bình thường cũng thường xuyên góp vui bên giường, khi chơi đùa cũng không khác gì Bách Hoa phu nhân, chỉ một lát đã khiến Trần Thập mặt đỏ tía tai nhưng cũng không thể ra tay với họ.

Thị vệ Phá Vực không sợ đổ máu đổ mồ hôi, không lùi bước trước quỷ quái nhưng khi một chưởng đánh ra người ta lấy ngực ra đỡ thì họ đâu còn dám hạ chưởng xuống nữa.

Trên lầu, Trầm Sát vốn dĩ nghe thấy âm thanh nhưng một là tin Nguyệt có thể giải quyết, hai là hắn cũng không muốn lúc này rời xa Lâu Thất nữa bước vì thế vẫn chưa ra khỏi cửa.

Đợi tới khi hơi thở của Lâu Thất đã đều đặn, nghe thấy âm thanh dưới lầu mới hỏi: ”Có chuyện gì vậy?”

”Nàng nghỉ ngơi một lát đi, bốn Đệ Quân đi xem sao.”

Trầm Sát mở cửa phòng, bước xuống lầu.

Bách Hoa phu nhân rất hài lòng với tướng mạo của Nguyệt, hơn nữa phát hiện ra thân thủ của hắn cũng rất lợi hại, trong lòng càng thêm yêu thích, bà ta không thích những tiểu sinh yếu ớt, ngược lại thích kẻ mạnh, công phu lợi hại tướng mạo tuấn tú, đây chính là nam nhân mà bà ta yêu thích nhất. Đặc biệt là khi nam nhân vốn dĩ kiêu ngạo bị bắt về, cuối cùng cũng phải cầu xin được hợp hoan với bà ta trên giường, bà ta lại cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Nam nhân thì đã sao? Có quyền có thế, công phu lợi hại, dung mạo tuấn tú, cuối cùng kẻ nào kẻ đấy vẫn trở thành nô lệ của bà ta!

Khi bà ta cảm thấy đã đùa nghịch đủ rồi có thể hạ gục người mang đi, một chỉ phong sắc bén phóng nhanh tới, mang theo sát khí mãnh liệt.

Bách Hoa phu nhân mặt biến sắc, không thể không bỏ mặc Nguyệt vệ để né tránh. Ngẩng đầu lên bà ta nhìn thấy một nam nhân cao lớn từ từ bước xuống lầu.

Hắn mặc cầm bào màu đen, cổ áo, cổ tay áo, đai lưng đều thêu vân mây màu vàng, lông mày đậm như kiếm, kéo dài tới gần tóc mai, sống mũi cao thẳng như dãy núi đẹp đẽ, môi mím chặt mang chút lạnh lùng, ba phần tinh tế.

Đôi mắt đen sâu hun hút giống như chứa đầy nước hàn đầm ngàn năm, lại như sâu thăm tĩnh mạch khiến người ta chìm đắm.

Chỉ với một ánh mắt nhìn qua, Bách Hoa phu nhân đã cảm thấy tim đập lợi hại, bà ta bất giác đặt tay lên ngực, chỉ nghe thấy trái tim vốn đã chết của mình đập thành thạch mất kiểm soát như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bà ta đã sống ba mươi sáu năm, đây là lần đầu tiên có cảm giác như vậy.

Nam nhân này, bà ta muốn nam nhân này! Bà ta nhất định phải chiếm được!

"Công tử..." Bà ta cũng không gọi lang quân nữa, thông thường mỗi nam nhân bà ta đều gọi là lang quân, hiện này thấy rằng cách xưng hô với nam tử này không thể giống với những người khác, nếu không sẽ là sỉ nhục hắn.

Vì thế mọi người đều phát hiện ra rằng, Bách Hoa phu nhân bỗng trở nên dịu dàng vô cùng.

Nhưng nhìn thấy nam nhân đứng trên cầu thang mọi người lập tức hiểu ra nguyên nhân.

Nam tử khôi ngô tuấn tú, khí thế kinh người này từ đâu ra vậy? Không, không, hắn quá lạnh!

Trầm Sát không buồn để ý tới Bách Hoa phu nhân, ánh mắt sắc lạnh lướt qua liền khiến những người ngồi trong đại sảnh đang ngẩng đầu lên nhìn phải vội vàng cúi thấp đầu xuống.

Thất đáng sợ, chỉ với một ánh mắt mà thôi, ánh mắt đó mang theo sát khí như hóa thành thực chất! Người nhìn vào ánh mắt hắn sẽ toàn thân run rẩy, suýt chút nữa sẽ nhảy lên và nói ta muốn về nhà.

Bách Hoa phu nhân yếu điệu bước tới hai bước, bước lên một bậc thềm, ngẩng đầu nhìn Trầm Sát ở trước mặt, giọng nói dịu dàng: "Công tử, ta là Bách Hoa, ta sẽ dùng thập lý hồng trang để đón chàng về phủ có được không?"

"Phụt! Ha ha ha...!"

Lâu Thất bước ra sau Trầm Sát, vừa hay nghe được lời này, lập tức bật cười. Đợi khi nàng nhìn thấy mặt Bách Hoa phu nhân lại càng cười ngặt nghẽo.

”Ha ha ha, thập lý hồng trang, thím ơi, thế đạo hiểm ác, thím từng này tuổi rồi hãy ở nhà chơi với cháu, uống trà kéo dài tuổi thọ gì đó thì tốt hơn.

Thím...

Bách Hoa phu nhân mặc dù đã ba mươi sáu nhưng nhìn chẳng qua chỉ như hai sáu hai bảy, hơn nữa người đời trước giờ đều bị nhan sắc của bà ta chần hiếp, thường quên đi tuổi tác của bà ta, lúc này Lâu Thất gọi bà ta là thím, gương mặt vốn đang cười tươi như hoa của bà ta lập tức sa sầm.

Mọi người trong đại sảnh cảm cũng như muốn rớt xuống đất, cô nương này có phải không sợ chết không?

Tuy nhiên có người sau khi nhìn thấy nhan sắc xinh đẹp của Bách Hoa phu nhân xong lại nhìn Lâu Thất, ánh mắt họ cũng vụt sáng.

Trên thực tế nếu xét về dung mạo, Lâu Thất không thể so bì với Bách Hoa phu nhân, có điều Bách Hoa phu nhân mang vẻ xinh đẹp diễm lệ, nét mặt Lâu Thất lại mang chút tinh anh khí khái, hơn nữa mặc dù có lúc nàng rất dí dỏm nhưng ánh mắt vẫn hơi lạnh, Bách Hoa phu nhân thường xuyên quay cuồng trong đám đàn ông, buông thả quá mức, mặc dù điều này khiến bà ta vô cùng phong tình nhưng kiểu phong tình đó ít nhiều cũng dễ khiến người ta chán ngấy, giống như một bông hoa được làm từ một đồng bạc. Còn Lâu Thất ngoài nét lạnh lùng ra, vóc dáng cao ráo, thân hình thon thả, dáng người đứng thẳng, nàng giống như một bông hoa tràn đầy sức sống thật sự.

150. Chương 150

Hơn nữa, Lâu Thất quả thật trẻ trung hơn bà.

Bề ngoài của một người có thể che giấu đi tuổi tác thật sự, nhưng cũng phải có sự trẻ trung để chống đỡ. Bách Hoa phu nhân không có, trái tim của bà ta cũng đã sớm mục rỗng, vô cùng già nua. Hiện tại, bà muốn trả thù nam nhân nên mới phóng túng chính mình, dùng dung mạo diễm lệ của mình, vẻ phong tình của mình biểu hiện ra bên ngoài, nhưng lại thật sự không có chút hứng thú nào.

Dưới thanh danh vang dội của Bách Hoa phu nhân, người người đều nói Bách Hoa phu nhân xinh đẹp vô cùng, nhưng thật ra đó chỉ là nói bóng gió mà thôi, ý bảo rằng nữ nhân này rất xinh đẹp, nhưng trên thực tế cũng không phải là đẹp như vậy.

Những điểm này không phải ai cũng nhìn thấy hoặc phân tích được, nhưng tuyệt đối bọn họ có thể thấy sự bất đồng giữa hai người.

”Ta và công tử nói chuyện, có phần cho người chen miệng vào sao?” Bách Hoa phu nhân vừa nói, trên mặt vừa lộ ra vẻ tươi cười, giống như người có giáo dục rất tốt, nhưng nội dung trong lời nói của bà ta lại mang theo mùi thuốc súng.

Lâu Thất nghe lời này lại không nhịn được mà bật cười: ”Đại thẩm à, có phải thẩm thêm đàn ông tới phát điên rồi không? Thẩm nhìn xem ai mới là người không có phần chen miệng vào ở đây đi...” Vừa nói, nàng

vừa ôm lấy cánh tay Trầm Sát.

Sau khi Lâu Thất nói, Trầm Sát cũng mím chặt môi không nói lời nào. Phải đối phó với nữ nhân hắc đã không vui về gì rồi, huống chi đây lại là một nữ nhân đáng ghét!

Mặc dù Bách Hoa phu nhân đáng sợ, nhưng thấy hành động của Lâu Thất, nghe lời nàng nói, trong góc có người không nhịn được bật cười thành tiếng, sau đó mới chợt nhận ra không ổn, vội vàng che miệng lại.

Bách Hoa phu nhân nhìn chằm chằm Lâu Thất đang ôm lấy cánh tay Trầm Sát, ghen tị đến phát điên. Một nam nhân như vậy phải là của bà mới đúng! Nụ cười trên mặt nàng không giữ được nữa, nói với Trầm Sát: "Công tử, chờ ta thanh trừ những người không xứng đáng được ở cạnh ngươi xong, ta sẽ mang ngươi về Bách Hoa phủ, hoặc ngươi dẫn ta trở về phủ của ngươi." Vừa nói, chân bà ta khẽ đạp một cái, thân thể lập tức bay lên, trong tay bà xuất hiện một thứ có hình dạng giống như nụ hoa, nhìn như một loại ám khí, phóng thẳng về phía cổ họng Lâu Thất.

Trong mắt Bách Hoa phu nhân, nam nhân này không ra tay là tốt nhất, bà có thể trực tiếp giết chết tiện tỳ kia. Nếu nam nhân kia ra tay với nàng thì bà sẽ đẩy tiện tỳ kia ra, bà và hắc ta đấu thêm một trận nữa cũng được. Dựa theo lối đánh mà bà ta thấy của Nguyệt lúc trước, nhất định là trêu đùa, cho nên bà rất nguyện ý đánh cùng hắc ta một trận...

Bách Hoa phu nhân cũng nhìn ra được, nam nhân này hắc là có võ công không tệ. Đối với điểm này, bà ta tương đối thích, nam nhân phải mạnh một chút, thu phục được mới có cảm giác thỏa mãn.

Ngay khi đáy mắt nàng toát ra ý cười thì chỉ thấy Lâu Thất cũng mỉm cười, nhìn bình khí trong tay nàng lao tới trước mặt, Lâu Thất vẫn bình tĩnh, còn nói một câu: "Đại thẩm, ngươi có muốn giữ lại chút tự tôn không?"

Vừa nói, Lâu Thất vừa nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, ngay khi Bách Hoa phu nhân định chăm biếm Lâu Thất rằng có phải nàng ăn cơm không no không, đánh cái gì mà yếu xìu như vậy thì chưởng kia đã ập tới, hơn nữa dường như nó mạnh lên rất nhiều, Bách Hoa phu nhân chưa kịp phản ứng xem chuyện gì xảy ra thì đã bị chưởng đó đánh trúng ngực. "Rầm" một tiếng, bà chỉ cảm thấy ngực mình sôi trào, cả người bay về phía cầu thang, rơi xuống tầng dưới, nặng nề ngã ở trên một cái bàn, cái bàn đó lập tức vỡ tan. Phần lưng truyền đến cảm giác đau đớn, giống như những mảnh vụn của cái bàn kia đã cắm vào lưng bà ta vậy.

Nhất thời, Bách Hoa phu nhân vẫn không thể tin rằng bà lại bị con nha đầu kia đánh bại.

Nhưng tất cả mọi người đều nhìn thấy một chưởng kia đã đánh trúng vào ngực Bách Hoa phu nhân. Lâu Thất lại giống như có chút buồn bực, đưa tay phải giơ lên trước mặt nhìn một cái: "Đại thẩm, ngươi luyện thiết ngực công sao? Đánh ngươi làm tay ta đau quá!"

"Phụt!"

Bách Hoa phu nhân phun một ngụm máu ra ngoài, ngay cả bà cũng không biết là bà đã bị đánh trọng

thương hay chỉ đơn thuần là tức giận quá mà thôi.

Nguyệt và đám người Trần Thập không dám đánh vào ngực nàng, nhưng Lâu Thất thì khác, nàng cố ý đánh vào ngực Bách Hoa phu nhân, cũng coi như là xả giận giúp Nguyệt.

Nguyệt vệ và Trần Thập bị Bách Hoa phu nhân quên lãng đã bay đến bên cạnh Trầm Sát, nhìn thấy Bách Hoa phu nhân dùng một tư thế vụn vặt nằm giữa một đống hỗn độn, bọn họ không nhin được mà bật cười.

Đám người Tiểu Liên cũng bị Trầm Sát mê hoặc. Các nàng đi khắp nơi tìm mỹ nam tử, đương nhiên là đã gặp rất nhiều mỹ nam tử, nhưng người có khí thế giống như Trầm Sát thì trước giờ bọn họ chưa từng gặp. Bọn họ mê muội nhìn hắn, cho đến khi Bách Hoa phu nhân bị Lâu Thất đánh một chưởng, bọn họ mới vội vàng tới đỡ nàng.

”Bốp!”

Bách Hoa phu nhân tát lên mặt một thị nữ.

Từ trước đến giờ Bách Hoa phu nhân đều hỉ nộ vô thường, cái tát này chỉ đơn thuần là giận cá chém thớt mà thôi, không có chút lý do nào, nhưng Tiểu Liên cũng chỉ có thể chịu đựng.

Lâu Thất nhận ra người thị nữ này chính là người ngày hôm đó đã đưa Nguyệt đến Bách Hoa phủ, ánh mắt khẽ chuyển một cái: ”Liên cô nương, đại thẩm hình như không thích người nữa, người đến phục vụ chủ tử nhà chúng ta đi!”

Tiểu Liên vui mừng theo bản năng, nhưng trong nháy mắt đã lập tức toát mồ hôi lạnh, bởi vì sắc mặt Bách Hoa phu nhân nhìn nàng đã trở nên âm trầm. Lâu Thất biết nàng ta là Liên cô nương, còn gọi nàng ta đến bên người bọn họ, chẳng lẽ Tiểu Liên là kẻ hai lòng...

Trầm Sát kéo tay Lâu Thất, khó chịu bóp tay nàng một cái. Dám tuyển thêm nữ nhân đến bên cạnh hắn sao? Mặc dù biết là nàng nói đùa, nhưng hắn cũng không thoải mái.

Bách Hoa phu nhân còn bị đánh đến mức cả người trọng thương, đương nhiên biết những thị nữ kia cũng không phải là đối thủ của Lâu Thất, chỉ đành để bọn họ đỡ dậy, sau đó nghiêng răng nhìn Trầm Sát: ”Chúng ta đi!”

Mỹ nữ ra sân còn gặp kết quả như vậy, bìa đỡ đạn đương nhiên phải lui xuống rồi...

Chờ bọn họ rời đi, chưởng quầy mới run rẩy bò ra ngoài, đi tới trước mặt đám người Lâu Thất, đòi bọn họ bồi thường.

”Cô nương, vừa rồi cô nương làm hỏng bàn ghế chén bát...”

”Liên quan gì tới ta? Không phải vị đại thẩm kia làm hỏng sao? Người đi tìm nàng ta đòi bồi thường đi, nói không chừng giờ vẫn chưa đi xa đâu...” Lâu Thất làm vẻ mặt vô tội.

Chưởng quầy thay đổi sắc mặt, hắn nào dám đi tìm Bách Hoa phu nhân đòi bồi thường chứ?

Nhưng khi đám người Trầm Sát rời đi, vẫn cho hắn thêm một thỏi bạc.

Không ai ngờ rằng, sau khi Bách Hoa phu nhân trở về vẫn nhớ mãi không quên Trầm Sát. Khi đó, ngay cả một câu Trầm Sát cũng không nói, chỉ có Lâu Thất tự ý xuất hiện, sau đó sự chú ý của hắn lập tức dời đến người Lâu Thất, không nhìn Bách Hoa phu nhân một cái nào. Mỗi lần bà nghĩ tới cảnh bị thiếu nữ kia đánh bay, bà gần như nổi điên, nhưng sau cùng lại càng thêm mê đắm Trầm Sát.

Nhưng ngay cả một thị nữ bên cạnh nam nhân kia bà cũng đánh không lại, lấy tư cách gì đi tìm hắn đây?

Bách Hoa phu nhân suy nghĩ hai ngày, sau khi mơ thấy bóng dáng anh tuấn bất phàm của Trầm Sát lần nữa thì bà đã lập tức quyết định.

”Đi hỏi lão già đáng ghét kia một chút, cam kết năm đó lão ta hứa với bốn phu nhân còn tính không?”

Tiểu Liên nghe thấy lời này vô cùng kinh sợ, nhưng trước giờ quyết định của Bách Hoa phu nhân là thứ mà nàng không thể lay chuyển được. Nàng cắn răng, chưa từ bỏ ý định khuyên nhủ: ”Phu nhân, phu nhân xinh đẹp như vậy, muốn dạng nam nhân nào mà không có chứ? Cần gì phải giao du với loại người đáng ghét như lão già kia, toàn thân là độc?”

Bách Hoa phu nhân nghe thấy vậy lập tức cười khanh khách, nhưng nụ cười này động tới chỗ nàng bị Lâu Thất đánh trọng thương, suýt nữa ho khan. Bà ta trầm mặt xuống, liếc Tiểu Liên một cái: ”Tiểu Liên, cả người là độc, lão già đáng ghét... mấy từ này tốt nhất người đừng nói lại lần nữa. Người là tỷ nữ thân cận của bốn phu nhân, đến khi lão già đó tới, người cứ phục vụ hắn vui vẻ trước đi.”

Tiểu Liên nghe xong lời này, gương mặt trắng bệch không còn giọt máu.

”Không, không! Phu nhân! Xin phu nhân tha mạng.”

”Tha cái gì?” Bách Hoa phu nhân trợn mắt nhìn nàng một cái: ”Ngay cả bốn phu nhân đều phải dựa vào hắn, người chỉ là một tiện tỳ mà còn có thể thoát thân được sao?”

Lúc này, thị nữ bị phái ra ngoài đã trở lại, Bách Hoa phu nhân lập tức tỉnh táo: ”Tra được chưa?”

”Bẩm phu nhân, tra được rồi, người kia là Trầm Sát Đê Quân, đứng đầu Phá Vực.”

”Trầm Sát?”

Bách Hoa phu nhân vội vã đứng lên, chạm tới chỗ đau, khiến cho bà ho khan một trận.

”Không ngờ tới người đó lại là người đứng đầu Phá Vực...” Bà đè nén mùi vị ngọt tanh trong cổ họng, khẽ lẩm bẩm: ”Trầm Sát, Trầm Sát... Nếu như có thể lấy được hắn thì sau này bốn phu nhân sẽ ở Phá Vực với hắn, không đi tìm nam nhân khác nữa.” Ánh mắt bà ta sáng lên.

Lâu Thất cũng không ngờ Bách Hoa phu nhân kia bị nàng đánh đến mức như vậy rồi mà vẫn chưa từ bỏ ý định. Nàng không biết, nhiều năm qua, Bách Hoa phu nhân đã quan hệ với rất nhiều nam nhân khác, hơn nữa những người kia đều không phải kẻ yếu, võ công cũng không kém hơn nàng, nhưng một khi bị trúng chiêu của Bách Hoa phu nhân thì chỉ có thể bày ra dáng vẻ thuần phục bà ta mà thôi. Nếu không thuần phục thì chỉ có một con đường chết! Bây giờ gặp người đàn ông như Trầm Sát, Bách Hoa phu nhân sao có thể bỏ qua được?

Nàng nghĩ tới lời nói của Bách Hoa phu nhân, nàng vẫn không nhịn được mà buồn cười.

”Rất buồn cười sao?” Trầm Sát liếc nàng một cái.

Đám người Nguyệt và Trần Thập ở phía sau lập tức nghĩ đến hình ảnh trong lời nói của Bách Hoa phu nhân, nghĩ đến cảnh Bách Hoa phu nhân phải dùng kiệu lớn đón cô dâu Trầm Sát qua cửa, thật sự rất buồn cười. Nhưng ở trước mặt Trầm Sát bọn họ lại không dám giễu cợt. Không ngờ, bọn họ không dám, nhưng lại có người dám.

”Chủ tử, người ta dùng mười dặm hồng trang đón dâu để đón chủ tử qua cửa đó, chàng không động tâm thì để ta tới thay cho...”

Nhìn Lâu Thất còn chưa nói dứt lời đã bị chủ tử xách lên, Nguyệt lại vui vẻ cười trên nỗi đau của người khác. Hừ, đáng đời, ai bảo người vượt râu cọp!

Lâu Thất bị Trầm Sát ném lên xe ngựa, hắn chống tay xuống, thân hình cao hơn một mét chín lại nhẹ nhàng vô cùng, nhảy tới trước mặt Lâu Thất. Nhưng khi Lâu Thất bị hắn đè xuống nàng lại không cảm thấy hắn nhẹ chút nào. Lúc này hắn vô cùng cao lớn, đè ở phía trên nàng, tạo cho nàng cảm giác giống như hắn có thể thay nàng chống đỡ cả bầu trời.

”Bốn Đế Quân không thích đùa kiểu vậy!” Trầm Sát nghiêm túc nhìn nàng.

Lâu Thất ngượng ngùng: ”Vậy sau này ta không nói nữa.”

Trầm Sát im lặng nhìn nàng, một lúc lâu sau, điều khiến nàng bất ngờ là hắn không nhân cơ hội này hôn nàng mà lại xoay người ngồi vào một bên, nhắm mắt lại.

”Bổn Đế Quân mệt, không được làm phiền!”

Lâu Thất mặt đầy hắc tuyến, nàng đâu có gây ồn ào chứ? Nhưng cuối cùng Lâu Thất vẫn không nói gì, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Rời khỏi khách điếm, ra đến cửa thành, Kim lão lập tức nói lời từ biệt cùng Lâu Thất.

Lâu Thất còn tưởng rằng ông sẽ đi cùng nàng tới Phá Vực, nhưng hiện giờ nghe nói ông phải rời đi, trong lòng Lâu Thất có chút tiếc nuối. Nàng thật sự rất thích ông lão này, nếu ông có thể tới Phá Vực thì nàng sẽ có thêm người trợ giúp nha.

Thấy đôi mắt của nàng khẽ chuyển động, Kim lão lập tức khoát tay một cái: ”Thất nha đầu, người đừng đánh chủ ý lên người ta, hai ngày nay ta đã nghe ngóng rồi...” Ông kéo Lâu Thất sang một bên, thần bí hạ thấp giọng: ”Phá Vực của tên nhóc Trầm Sát kia đang ở thời điểm bắt đầu đại loạn, người muốn giết chết hắn đã xếp hàng dài ở bên ngoài hoàng cung Bắc Thương rồi. Lúc này đến Phá Vực chính là chịu khổ mà không có lợi, ta không đi đâu!”

Lâu Thất im lặng không nói gì...

151. Chương 151

Kim lão nói: ”Hay là người đi cùng ta, hai ông cháu chúng ta tiểu ngạo giang hồ, được không?”

Lời này vừa nói ra, Kim lão lập tức cảm thấy có một ánh mắt bén nhọn như mũi tên bắn về phía mình.

”Người nhìn tên tiểu tử kia đi, tính khí vừa lạnh lùng vừa xấu xa, không dễ chơi chút nào. Người muốn đi thì mau đi cùng lão phu!” Kim lão nói xong, sau đó tỏ ra giống như chưa từng nói gì, cười ha ha một cái chuẩn bị rời đi.

”Sư thúc!” Khổng tu gọi ông.

”Lão bá, trả cho chúng ta tiền đi.” Lâu Thất không ngờ ông nói đi là đi, nàng còn không có cơ hội để nói tiếng nào, không nhận được lắm lắm: ”Có phải đoán được ta sẽ đòi tiền nên mới chạy nhanh như vậy không?”

Trước đó ngồi thuyền của ông đi đến Vân Phong sơn trang, bọn họ đã thanh toán cho ông rất nhiều vàng. Sau đó Nguyệt mới nói với nàng, lần này bọn họ đi ra ngoài không mang theo nhiều tiền lắm, Lâu Thất lập tức mặt dày đi đòi tiền Kim lão, coi như vay tiền ông cũng được, nhưng không ngờ người này lại chạy nhanh như vậy.

Lâu Thất im lặng nhìn về phía Khổng Tu. Nàng muốn đòi tiền của Kim lão là định để cho Khổng Tu. Tối hôm qua nàng đã nói với Khổng Tu, kể vài chuyện liên quan tới lão đạo sĩ thối cho hắn nghe, Khổng Tu quyết định trở về sư môn một chuyến, thử xem có hỏi được chuyện gì liên quan đến lão đạo sĩ thối hay không. Hắn bị giam khoảng mười năm, trên người đương nhiên không có tiền, dù sao cũng phải cho hắn

chút tiền lộ phí chứ.

”Lâu Thất!” Khi nàng đang khỏ sở suy nghĩ, Nguyệt ở cách đó không xa ngoắc tay với nàng.

Lâu Thất buồn bực đi tới: ”Nguyệt vệ đại nhân, có chuyện gì vậy?”

Nguyệt đưa cho nàng một cái túi: ”Chủ tử bảo đưa cho người!”

Lâu Thất nhận lấy mở ra nhìn, thì ra là một túi vàng. Nàng liếc nhìn Trầm Sát đang nhắm mắt dưỡng thần trong xe ngựa, Lâu Thất mím môi cười một tiếng: ”Vẫn là chủ tử tốt nhất!”

Nàng cũng không khách khí, đem túi vàng kia giao cho Khổng Tu: ”Khổng thúc thúc, mười một năm đã qua, đã sớm cảnh còn người mất, nếu gặp phải chuyện gì thì thúc nhớ tự bảo trọng.” Nàng biết Khổng Tu phải tốn công đi điều tra tung tích lão đạo sĩ thối giúp nàng nên hơi lo lắng cho an nguy của hắn. Dù sao chính hắn cũng từng nói, công phu của lão đạo sĩ thối cao hơn hắn, nhưng lại phải xuất hiện ở thời hiện đại thì chứng tỏ ở bên này đã xảy ra chuyện. Nếu Khổng Tu thật sự gặp được kẻ đã hại lão đạo sĩ thối thì chưa chắc hắn đã ngăn cản được.

Nàng cũng muốn đi cùng với hắn, nhưng Khổng Tu nói sư môn của hắn không thích người ngoài tiến vào, hơn nữa tình huống hiện tại hắn cũng không rõ ràng lắm.

”Ta biết rồi, người yên tâm đi, có tin tức gì ta sẽ truyền cho người.” Khổng Tu mỉm cười gật đầu.

Tiến Kim lão và Khổng Tu rời đi, Lâu Thất cũng không nán lại nữa, lập tức leo lên xe ngựa, cả đoàn người chuẩn bị quay về Phá Vực. Kim lão có thể tra ra được tình huống thì Trầm Sát và Nguyệt đương nhiên cũng biết. Tình huống lúc này của Phá Vực có lẽ không ổn lắm, chỉ còn mỗi Ứng và Tuyết ở lại đó quả thật quá nguy hiểm. Huống chi, trong mắt Lâu Thất, Tuyết vệ kia rõ ràng là một kẻ ngu ngốc. Còn vài người dư lại thì có một phần là thuộc hạ cũ của thành chủ, sinh sống ở Phá Vực đã lâu, bề ngoài thì bọn họ quy thuận Trầm Sát, nhưng trên thực tế cũng có người không phục, thậm chí còn nảy sinh dã tâm. Thời gian bọn họ ở Phá Vực lâu hơn Trầm Sát, sau khi thành chủ cũ chết đi, nếu nói không ai có tâm tư khác thì Lâu Thất tuyệt đối không tin.

Còn có nhiều thế lực trong Hoang Nguyên ở Phá Vực cũng đang rục rịch, chuyện mà Trầm Sát cần phải đối mặt nhiều không kể xiết, chưa kể tới việc trên người hắn còn có kịch độc và cổ trùng.

Bây giờ tuy đã ngăn chặn được hai thứ này, nhưng không biết lúc nào một trong hai thứ sẽ yếu đi, độc và cổ trùng kia sẽ đồng thời bùng phát, bất kể thân thể Trầm Sát mạnh mẽ đến mấy, cho dù đã dùng thạch tủy ngàn năm và Băng Sơn Huyết Liên thì cũng không chịu được, chỉ còn một con đường chết mà thôi.

Cho nên, nàng muốn đi cùng Khổng Tu, thăm dò chuyện của lão đạo sĩ thối. Nhưng nghĩ cũng biết Trầm Sát không thể nào để cho nàng rời đi được, bởi vì chỉ có nàng mới giúp hắn qua được đau đớn đêm mười lăm mà thôi. Cho dù hắn đồng ý thì Ứng và Nguyệt cũng nhất định không chịu. Nàng biết bọn họ rất trung thành với Trầm Sát, đến lúc đó không chừng bọn họ sẽ liều mạng để bắt nàng trở về...

Còn có Trầm Sát nữa... Tuy nàng học được nhiều thứ cổ quái, công lực cũng sâu không lường được, nhưng từ trước tới giờ nàng không có cách nào dò xét được thực lực thật sự của Trầm Sát. Nói cách khác, nàng không chắc chắn được lấy năng lực hiện tại của mình thì có thể đánh bại được Trầm Sát hay không. Hơn nữa, hiện giờ hần đối xử với nàng không tệ lắm, nàng cũng không muốn làm kẻ địch với hần.

Tóm lại, nàng muốn một mình bỏ chạy là không thiết thực. Nếu đã như thế thì nàng chỉ có thể tạm thời ở bên cạnh hần mà thôi. Dựa theo tính cách của Lâu Thất, nàng muốn ở bên cạnh người nào thì nàng sẽ bảo vệ người đó, những kẻ muốn hại hần hoặc muốn thế chỗ hần thì nàng sẽ không bỏ qua.

Hiện giờ Lâu Thất vẫn không rõ lắm bản thân nàng có mấy phần cảm tình với Trầm Sát, có đáng để nàng bỏ tất cả mọi thứ để ở bên cạnh hần hay không. Đương nhiên, bây giờ nói gì cũng vô ích, thậm chí nàng còn không biết lão đạo sĩ thối muốn nàng tới nơi này để làm gì. Nàng cảm thấy có lẽ phải mơ thêm mấy lần nữa mới có thể hỏi rõ ràng được, bây giờ nghĩ gì cũng vô ích...

Nhưng lần này nàng mới biết, ở thế giới này, một nữ nhân muốn đơn độc một thân một mình tự lập môn hộ cũng không dễ dàng như vậy, dọc theo con đường này, nàng mới chỉ gặp được một người như Bách Hoa phu nhân mà thôi. Mà Bách Hoa phu nhân lại là một nhân vật có danh tiếng như vậy...

Tuy nói có rất nhiều nữ tử ở bên ngoài, nhưng các nàng không phải có nhà chồng thì cũng tham gia vào các môn phái, trên người có kí hiệu riêng của môn phái đó. Ở thế giới này, các môn phái đều thống nhất quần áo và trang sức theo phong cách riêng biệt, nếu như là môn phái nổi tiếng như Bích Tiên Môn thì chỉ cần mặc đúng đồ của Bích Tiên Môn ra ngoài, trên cổ áo sẽ có dấu hiệu của môn phái. Giống như nói cho người khác biết, ta là kẻ có Bích Tiên Môn làm chỗ dựa.

Nữ nhân không có gì cả mà lại một mình ra ngoài lặn lội đúng là rất ít...

Hơn nữa, ra ngoài cũng phải tiêu xài không ít. Mặc dù cao nhân tham tiền, tính khí thất thường như Kim lão rất ít, nhưng nếu muốn ở trọ, ăn cơm, mua đồ... cũng không dễ dàng. Nhất là ở một nơi quốc thái dân an như Đông Thanh.

Nghĩ đến Đông Thanh, Lâu Thất không nhịn được hỏi: "Chủ tử, lúc ta bị người khác mang đi, đám người Đông Thời Ngọc ở đâu?" Mấy hôm nay nàng không hỏi chuyện này. Thạch Túy Ngân Năm bị nàng dùng, chỉ còn một chút cho Trầm Sát, lúc ấy Trầm Sát dung hợp nhất định sẽ nhanh hơn nàng rất nhiều, nhưng cũng không biết đám người Đông Thanh Ngọc có phát hiện được không?

Trầm Sát không trả lời câu hỏi của nàng, chẳng qua chỉ dùng cặp mắt âm u sâu không thấy đáy nhìn thẳng nàng, không nói chuyện.

Đến khi Lâu Thất không nhịn được muốn nói chuyện thì hần mới chậm rãi mở miệng, hỏi ngược lại: "Nếu bốn Đế Quân làm kẻ địch với toàn thiên hạ thì Thất Thất, nàng sẽ thế nào?"

Hỏi xong, hần vẫn nhìn nàng chăm chú.

Lúc này đã là hoàng hôn, bọn họ đã chạy một ngày đường rồi. Bây giờ xe ngựa đi chậm lại, có lẽ là chuẩn bị ngủ ngơi hoặc phía trước có chỗ dừng chân. Gió hơi lớn, thổi vào rèm cửa của xe ngựa, nắng chiều vừa vặn chiếu vào mặt Trầm Sát, phủ lên gương mặt hắn một tầng ánh sáng, ngũ quan tinh xảo của hắn hiện lên một cách rõ ràng. Lâu Thất không khỏi thừa nhận, Trầm Sát chính là người nam nhân chói mắt nhất trong những nam nhân nàng từng gặp. Nhưng sự chói mắt này không mang theo vẻ nhiệt tình, ấm áp như ánh mặt trời mà lại là sự lạnh lùng ngang ngược.

Nàng nghĩ tới thân thể của hắn, nói rằng hắn chỉ là một đứa trẻ được gia đình bình thường nuôi nấng, nàng thật sự không tin chút nào. Cha mẹ bình thường sao nuôi dạy được người con trai như vậy? Mà sau đó hắn bị thợ săn nhận nuôi, thợ săn càng không thể nào nuôi dưỡng ra người con trai lạnh lùng, xuất chúng như hắn...

Lâu Thất nghĩ rằng đây chính là do di truyền, là bẩm sinh, như vậy thân thể của hắn và thân thể của nàng đều là bí mật.

Hắn hỏi xong, thấy nàng không đáp lại, ngược lại còn nhìn hắn ngây người, Trầm Sát nhíu mày lại, nghiêng người về phía nàng.

Dưới khí tức nồng đậm của hắn, Lâu Thất mới hoàn hồn lại, theo bản năng đưa tay ra cản hắn.

Thấy mặt mày hắn tối sầm, nàng mới nhớ hắn đang chờ câu trả lời của nàng, nàng suy nghĩ một chút, sau đó hỏi ngược lại: "Chàng đối địch với cả thiên hạ, bao gồm cả ta sao?"

"Sẽ không!"

Giọng Trầm Sát lạnh nhạt, nhưng Lâu Thất lại nghe được ý trong lời nói này của hắn. Hắn nói được là làm được!

Nàng cười rộ lên: "Như vậy thì ta sẽ không làm kẻ địch với chàng. Cho dù chàng giết hết người trong thiên hạ, ta cũng không cảm thấy chàng có gì không tốt." Dù sao người trong thiên hạ này cũng đâu liên quan gì đến nàng, tính tình nàng từ trước đến nay đều lạnh nhạt như vậy.

Trầm Sát lắc đầu một cái, không hài lòng, đáp án này hắn không hài lòng!

"Hừm!" Lâu Thất nhìn ra được hắn không hài lòng, nhưng nàng không biết bản thân đã trả lời sai chỗ nào, rõ ràng nàng cảm thấy mình đã trả lời rất khéo rồi, cho dù hắn giết hết người trong thiên hạ nàng cũng không cảm thấy hắn có gì không tốt, cái này đã đủ ngoại lệ rồi chứ?

Trầm Sát đang chuẩn bị nói, giọng của Nguyệt vang lên: "Chủ tử, mười dặm phía trước không có thành trì, cũng không có bóng người nào..."

"Ngủ ngoài trời đi!" Trầm Sát nói.

Nguyệt đáp một tiếng, sau đó xe ngựa dừng lại. Lâu Thất cảm thấy bụng hơi trướng, xe vừa dừng lại nàng đã vén rèm xe nhảy xuống, động tác vô cùng mau lẹ, Trầm Sát cũng không bắt kịp nàng.

Bọn họ không đi đường lớn, bởi vì vội vã trở về nên đều đi đường tắt, xung quanh là dãy núi trùng điệp, liên miên bất tận. Đường được mở ở giữa những dãy núi này. Bên phải xe ngựa của bọn họ có một cánh rừng trúc rậm rạp, nhìn không rõ mọi vật ở đầu bên kia, nhưng có lẽ cũng là một dãy núi. Rừng trúc trước mặt có một bãi đất trống, hôm nay không mưa, bọn họ nghỉ ngơi ở đây cũng không tính là chuyện gì quá cực khổ.

Lâu Thất đang kéo Mộc Lan xuống ngựa, bởi vì phải đi đường, mà Trầm Sát lại không muốn cho Mộc Lan lên xe ngựa. Hắn cảm thấy hắn không chịu được mùi của Mộc Lan, cũng không muốn để cho Lâu Thất ở cùng Mộc Lan trong một không gian nhỏ hẹp, cho nên Lâu Thất không biết làm thế nào, chỉ đành đổi một cách khác để thôi miên, khiến cho Mộc Lan mơ mơ màng màng, chỉ làm việc theo lệnh của nàng.

Cho nên, cưỡi ngựa nàng ta cũng có thể cưỡi nhưng Lâu Thất sợ xảy ra chuyện gì nên đành cho nàng cưỡi Đạp Tuyết. Đạp Tuyết là con ngựa có linh khí, có thể tự giác đuổi theo mọi người. Nàng có thể hạ lệnh để cho nàng ta xuống ngựa đúng điểm đích, nhưng Lâu Tín không có hảo cảm với nàng ta, nên không chờ Lâu Thất hạ lệnh thì đã thô bạo kéo nàng ta từ trên ngựa xuống.

Lâu Thất vốn đang rất gấp gáp, nhưng thấy Mộc Lan bị kéo té ngã xuống đất, trong lòng khê động, lập tức đi tới: "Lâu Tín, người dẫn Đạp Tuyết đi ăn cỏ đi, giao Mộc Lan cho ta!"

152. Chương 152

Bây giờ Lâu Tín xem lời nói của nàng như thánh chỉ, nghe thấy vậy, hắn chỉ đáp một tiếng vâng rồi dắt Đạp Tuyết đi. Lâu Thất nhìn Mộc Lan bị ném xuống đất lúc này, nàng nhẹ nhàng nói một câu: "Ngủ đi."

Mộc Lan chậm rãi nhắm hai mắt lại chứ không hề giãy dụa tí nào.

Trầm Sát cũng xuống xe, nhưng hắn chỉ nhìn về phía nàng một cái rồi quay người đi về phía Nguyệt, dù sao thì hắn cũng sẽ không để ý đến chuyện gì của Mộc Lan nữa, tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào, cứ để nàng ta chịu dày vò như thế cũng tốt.

Vốn dĩ Lâu Thất định lên đường, nàng định chưa động đến Mộc Lan vội, nhưng lúc này không biết vì sao mà nàng đột nhiên cảm thấy, dù sao thì thí nghiệm của nàng cũng cần thời gian, cần gì phải lãng phí khoảng thời gian gấp rút lên đường này chứ.

Vừa hay trước đây nàng đã tự nghĩ ra một cách khá khả thi, bây giờ lại gặp đúng dịp để thử xem sao.

Bởi vì không thể làm tổn thương gương mặt của Mộc Lan nên nàng chỉ có thể nghĩ ra cách từ bên trong. Bí thuật hoán đổi dung nhan đúng là thần kỳ, nàng nhất định phải học được bí thuật này rồi mới quay về thời hiện đại, như thế thì ngành phẫu thuật thẩm mỹ của Hàn Quốc còn có chỗ nào để làm ăn nữa.

Gương mặt của Mộc Lan mấy hôm nay luôn bị che lại, chỉ để lộ ra đôi mắt, không chỉ Lâu Thất, ở đây

không ai muốn nhìn thấy gương mặt giống hệt như nàng. Gương mặt này ở trên người Lâu Thất thì bọn họ cảm thấy rất xinh đẹp, vừa mắt. nhìn thế nào cũng thấy rất thoải mái. Nhưng mà một khi nó nằm trên người của một ai khác thì bọn họ lại cảm thấy nhìn thế cũng rất đáng ghét, chỉ sợ bản thân không nhìn được mà cảm đau đến rạch nát cho nên chỉ có thể che lại.

Lâu Thất tháo chiếc khăn xuống, nàng lấy ra một chiếc lọ nhỏ rồi mở nắp ra, sau đó đưa mũi đến gần ngửi thử, cuối cùng thì nhíu mày một cách chán ghét. Loại thuốc nước này có một loại mùi rất tanh, giống như mùi một đồng cá được vớt từ dưới biển sâu lên mà chỉ mới phơi nắng được nửa ngày.

Nàng dùng thứ thuốc đó để bôi lên mặt Mộc Lan, bao gồm cả tai, cổ, chỗ nào cũng được bôi một cách tỉ mỉ, sau đó nàng vớt chiếc lọ đi với vẻ chán ghét rồi lại lấy kim châm bằng bạc ra đâm vào sau tai, cổ, đỉnh đầu nàng ta. Sau khi châm xong, nàng ấn lên trán nàng ta.

Dường như có một lớp màu đen nhàn nhạt giống một chiếc mặt nạ vô hình bao lấy gương mặt của Mộc Lan, sau đó, nó cứ giữ nguyên vị trí chứ không chạm vào mặt cô ta.

Dường như thành công rồi.

Lâu Thất búng ngón tay thì Mộc Lan liền tỉnh dậy, nhưng mà đây chỉ là cách giải thuật thôi miên nhỏ lúc này, thuật thôi miên sâu ban đầu vẫn chưa thể hóa giải được. Vì vậy, Mộc Lan bò dậy rồi đi sang đứng yên ở một bên theo mệnh lệnh của Lâu Thất.

Lúc này, Lâu Thất mới lại cảm thấy bụng dưới trướng đến mức không thể chịu nổi, ở đây toàn là một đám đàn ông, nàng nhất định phải chạy ra xa một chút, vì thế mà nàng đã chui vào rừng trúc.

Trầm Sát liếc nhìn bóng dáng của nàng, hần chỉ nhẹ nhàng nói: "Nghỉ ngơi tại chỗ."

Lẽ ra nếu chuẩn bị cắm trại thì bọn họ sẽ lập tức phân công công việc, sẽ có người đi tìm bãi đất trống, dời những hòn đá sắc nhọn hoặc dọn dẹp những loại cỏ dại mọc quá dài, sẽ có người đi nhặt quỹ khô để chuẩn bị nhóm lửa, rồi có người đi tìm nước uống, có người đi kiểm tra xung quanh xem thử có nguy hiểm gì không. Nhưng mà bây giờ Trầm Sát lại bảo nghỉ ngơi tại chỗ, vì vậy nên không ai dám động dậy.

Biết Lâu Thất đi vào rừng, ai chẳng biết để quân sợ bọn họ đi vào rừng rồi vô tình nhìn thấy nàng. Cũng không suy nghĩ xem bọn họ có dám không, có cho mười lá gan thì bọn họ cũng không dám.

Nguyệt hơi nhíu mày lại, hần cảm thấy bây giờ chủ tử nhà mình quá để ý đến Lâu Thất, cho dù nàng có làm gì thì hần cũng để tâm.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Trầm Sát vẫn quyết định đi vào rừng trúc, hần hướng về phía mà Lâu Thất vừa đi vào lúc này.

Vào đến rừng trúc rồi, Lâu Thất cảm thấy thính giác của mình quá nhạy bén cùng không phải là chuyện

tốt đẹp gì, nàng chạy đến một chỗ khá xa rồi mà vẫn có thể nghe thấy giọng nói của Trầm Sát, thế là nàng lại vội vàng chạy vào phía sâu bên trong thêm một đoạn nữa.

Nàng chạy đến phía sau một bụi trúc rậm rạp để giải quyết, bởi vì thói quen vệ sinh các nhân nên nàng muốn đi tìm nước để rửa tay, vừa đứng dậy bước được vài bước thì nàng liền cảm nhận được hơi nước, mắt nàng không khỏi sáng lên, nàng cảm thấy rằng muốn cái gì có cái đó thật là tốt.

Nàng đi về phía luồng hơi nước mà mình cảm nhận được, chân dẫm lên mặt đất trải đầy lá tre, tiếng kêu xào xạc vang lên.

Lúc này, nàng hoàn toàn không nghe thấy tiếng giọng nói bên phía Trầm Sát nữa, nàng quay đầu lại nhìn cánh rừng rậm rạp, từng cây trúc đóng đưa khiến tầm mắt bị che khuất. Mặt trời đã xuống đến lưng chừng núi rồi, chỉ còn lại một mảng đỏ cuối cùng còn sót lại, bầu trời tối lơ mờ, đứng trong một rừng trúc rậm rạp lại càng cảm thấy âm u hơn.

Ở phía bên ngoài, con người đỡ dẫn vì bị thôi miên của Mộc Lan bỗng nhiên chậm chậm chuyển động, sau đó, nàng ta nhìn về phía rừng trúc, đáy mắt bỗng nhiên lan ra từng tia máu, nhưng mà bởi vì hết sức tin tưởng vào bản lĩnh của Lâu Thất nên không ai để ý đến nàng ta. Mộc Lan như thể nghe thấy được lời kêu gọi, nàng ta bước chậm chậm về phía khu rừng.

Mặc dù có hơi nước nhưng Lâu Thất đi một đoạn rất xa rồi nhưng vẫn chưa ra khỏi được rừng trúc, hơn nữa cũng không nhìn thấy nguồn nước cho nên nàng dừng bước lại. Nếu như nguồn nước còn cách xa thì nàng vẫn nên ra khỏi đây trước đã, tránh việc Trầm Sát thấy nàng vào đây quá lâu rồi lát nữa lại đi vào tìm. Đang định quay người trở về thì một giọng nói mơ hồ truyền vào tai nàng, có người đang gọi tên nàng.

”Lâu Thất”

”Lâu Thất”

”Lâu Thất”

Giọng nói lúc trầm lúc bổng, mang theo sự thê lương nhàn nhạt khiến cho trái tim của Lâu Thất bỗng nhiên không thể nén được sự đau xót, vành mắt đỏ lên, nước mắt chảy ra. Nàng lại đi tiếp về phía trước, từng bước từng bước một, nếu như có người nhìn thấy thì sẽ phát hiện, nàng cứ bước như thế, bộ dạng lúc này của nàng giống hệt Mộc Lan. Mà lúc này, Mộc Lan cũng đã tiến vào nhưng lại đi về một hướng khác.

Đi thêm một đoạn nữa cuối cùng cũng ra khỏi rừng trúc, núi non chạy dài, giữa núi và rừng trúc có một khoảng trống, những loại dây leo lan ra đầy đất, nhìn thoáng qua giống như vô số con rắn nhỏ đang uốn lượn dưới đám lá.

Ngoài thứ đó ra thì không còn gì cả, không có người, cũng không có nguồn nước.

Lâu Thất dừng bước, nàng luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng mà trong lòng lại không thể nghĩ ra được cách nào để tìm ra đầu mối, giống như là đầu óc linh hoạt trước đây bỗng nhiên không hoạt động nữa.

”Lâu Thất”

”Lâu Thất”

”Lâu Thất”

Giọng nói kia lại vang lên, cứ như là đang ở trước mặt vậy.

Lâu Thất lại cảm thấy hơi hốt hoảng, nàng dơ chân muốn bước ra ngoài, lúc bước chân nàng đang lơ lửng trên không thì bỗng nhiên có một sợi dây leo từ từ chuyển động.

”Thất Thất.”

Giọng nói vững vàng quen thuộc vang lên bên tai, cùng lúc đó, có người nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng về phía sau, nàng ngã vào một lồng ngực ấm áp.

”Nàng đúng là ngốc.” Giọng nói mang theo sự tức giận, học theo giọng điệu mà trước đây nàng hay mắng người khác, nhưng mà Lâu Thất lại giật mình tỉnh lại, đúng lúc nghe thấy được sự run rẩy nhẹ nhẹ trong giọng nói của hắn.

Trầm Sát lại đang sợ hãi.

Lâu Thất vội vàng cắn răng: ”Ta bị trúng chiêu rồi.”

Thật là đáng sợ, một cao thủ thôi miên như nàng mà suýt chút nữa cũng bị thôi miên, Lâu Thất giơ tay bẻ lấy một cành trúc rồi dùng một chút nội lực ném nó xuống chỗ mặt đất phía trước.

Sột soạt, sột soạt.

Đám dây leo bỗng nhiên bay lên lên như hàng vạn con rắn đang nhảy múa, tất cả đều chuyển động rồi quấn chặt và cành trúc, sau đó ra sức siết chặt, cứ siết chặt mãi cho đến khi một tiếng rắc vang lên, cành trúc nhỏ đã bị gãy thành mười mấy khúc nhỏ rồi rơi vào giữa đám dây leo.

”Trúc thì tính gì chứ.” Trầm Sát vung tay lên, một hòn đá nặng khoảng mười mấy cân bị hắn gạt ra ngoài rồi rơi và đám dây leo cảnh tượng vừa nãy lại được diễn lại, một hòn đá to như vậy mà cũng bị cắt nát thành mười mấy hòn đá nhỏ trong nháy mắt.

Nếu như lúc này nàng bước vào đây thì bây giờ chắc đã biến thành đồng xác vụn rồi.

Lâu Thất không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Trầm Sát ôm nàng lùi về phía sau, Lâu Thất nghiêng răng nghiêng lợi: "Ta phải tìm ra tên đó, trùng phải mưu kế như vậy thì chẳng nhẽ lại bỏ qua à" Nàng chưa bao giờ chịu thiệt thòi như thế, hơn nữa, một người có thể làm cho nàng rơi và trạng thái nửa thôi miên, nếu không giết thì trong lòng nàng sẽ cảm thấy không thoải mái.

"Hắn đã chạy từ lâu rồi." Trầm Sát ôm nàng thật chặt, nếu lúc này hắn không đến kịp thời thì có thể hắn đã mất đi nàng rồi, nghĩ đến đây, cả người Trầm Sát buốt lạnh.

Hai người cứ lùi mãi về phía rừng trúc, tốc độ của Trầm Sát chậm lại, Lâu Thất muốn hỏi vì sao hắn phát hiện ra nhưng lại thấy hắn thở hồng hộc rồi nôn ra một ngụm máu.

"Trầm Sát."

Lâu Thất rất sợ hãi, bàn tay nàng lập tức nắm lấy cổ tay hắn.

"Không sao, chỉ bị nội thương nhẹ thôi." Trầm Sát lắc đầu, hắn lau vết máu trên môi rồi trở tay nắm chặt tay Lâu Thất: "Cơ quan thuật, nàng hoàn toàn không biết ư?"

Hắn cho rằng cái gì Lâu Thất cũng biết một chút.

"Đó là Cơ quan thuật" Lâu Thất meo máo, nàng tỏ ra rất tủi thân. Thử đưa máy móc công nghệ cao ở thời hiện đại cho nàng thử xem sao, nàng bảo đảm chỉ mấy phút sau mọi thứ sẽ được dẹp hết. Nhưng mà Cơ quan thuật cổ đại thì khác, mặc dù đã xem qua giới thiệu sơ lược rồi, nhưng mà vì lão đạo sĩ thối vốn dĩ không biết đến Cơ quan thuật nên không thể dạy dỗ nàng được bao nhiêu, chuyện này không phải ông ta muốn dạy là dạy được.

"Nhưng mà Cơ quan thuật cũng có thôi miên."

"Chẳng phải nàng đã nói thôi miên rồi sao?" Gương mặt của Trầm Sát trở nên nặng nề: "Mặc dù nàng nói rằng thôi miên có những hiệu quả khác nhau, nhưng mà giọng nói đã được biến đổi qua Cơ quan thuật rồi, vì vậy khi nàng nghe thấy thì người ta đã bỏ chạy từ lâu rồi."

"Không ngờ Cơ quan thuật ở đây lại kỳ diệu như thế." Lâu Thất nghĩ lại vẫn thấy sợ. Lần trước ở Mê Hồn Cốc, nàng có thể tìm được cửa ra là vì cho từ xưa đến nay, các cơ quan của mật thất đều có nguyên lý hoạt động giống nhau, chỉ cần tìm cần thận thì sẽ thấy. Nàng chỉ có thể nói rằng mình biết một chút không dám nói là tinh thông. Cơ quan ngày hôm nay cao cấp hơn nhiều, Cơ quan thuật cộng thêm cả thôi miên nữa thì sức mạnh của thuật thôi miên sẽ trở nên mạnh hơn nhiều, thực sự khiến người khác trúng chiêu.

Lâu Thất quyết định rằng lúc rảnh rỗi nàng sẽ học một chút về Cơ quan thuật với Trầm Sát. Sở dĩ nàng có thể biết nhiều thứ như thế là vì tinh thần không chịu thua của nàng, chỉ cần gặp cái gì không biết thì nhất định nàng sẽ phải học một ít.

”Trầm Vân Sơn.”

Lúc Lâu Thất đang rất giận dữ thì nghe thấy giọng nói mang theo sát khí của Trầm Sát, giật mình mọi lúc nàng mới nhớ ra, Trầm Vân Sơn không phải là sư môn trước đây của hắn à, nhưng mà sau này hắn bị đuổi đi, nhưng mà Trầm Vân Sơn vẫn còn một cô Lưu Vân tiên tử si mê hắn. Gương mặt của Lâu Thất lập tức đen lại: ”Đây không phải là hậu quả từ thói phong lưu của chàng đấy chứ.”

Trầm Sát lườm nàng: ”Chuyện không đơn giản như thế đâu.”

”Chủ tử, Lâu Thất.”

Nguyệt đứng bên ngoài gọi bọn họ, nghe có vẻ như muốn đi vào tìm bọn họ.

”Nguyệt Vệ đại nhân, chúng tôi ra ngoài rồi.”

Lúc bọn họ ra ngoài, gương mặt của Nguyệt rất khó coi: ”Mộc Lan biến mất rồi.”

”Cái gì”

Trầm Sát giận dữ, vốn dĩ hắn không quan tâm đến sự sống chết của người phụ nữ đó, nhưng mà bây giờ gương mặt của nàng ta giống gương mặt của Lâu Thất có mối liên quan nhất định, nếu như liên lụy đến Lâu Thất.

Lâu Thất lại như cười như không: ”Biến mất rồi à”

”Tìm kiếm cho ta.” Trầm Sát trầm giọng.

Thứ thuốc mà lúc này Lâu Thất bôi lên mặt nàng ta phát huy tác dụng, mùi tanh đấy rất dễ phân biệt, bọn họ phát hiện thấy Mộc Lan hôn mê bất tỉnh dưới đất ở phía đầu kia của khu rừng.

153. Chương 153

Từ cách ăn mặc và dáng người, có thể đoán ra được cô gái đang nằm lúc này là Mộc Lan.

Trầm Sát hơi ngạc nhiên. Hắn vốn đã đoán được mục đích của đối phương, nhưng bắt được nàng ta rồi, cũng không rõ vì lý do gì lại không mang đi.

Trần Thập bước đến xách cổ áo nàng ta lên. Đến khi thấy gương mặt nàng, tất cả bọn họ đều chán nản vô cùng. Đây là Mộc Lan sao? Đây là cô gái thanh lâu xinh đẹp tuyệt trần mà bọn họ từng thấy hay sao?

”Chuyện gì thế này?” Nguyệt bật cười.

Thoạt nhìn, gương mặt của Mộc Lan hoàn toàn không bị thương, nhưng làn da không còn trắng nõn nà như trước, mà có màu kì dị như màu gỗ, trên trán còn có những nếp nhăn, mà những nếp nhăn ấy giống hệt vân gỗ. Khuôn mặt vẫn như vậy, đường nét không thay đổi, nhưng sắc mặt mang lại cảm giác của gỗ chứ không phải người, cứ như được điêu khắc từ gỗ vậy. Trên cả khuôn mặt, chỉ có lông mi và mắt là bình thường. Có lẽ bởi vậy mà thoạt nhìn, trông nàng vô cùng kì dị, cứ như một khuôn mặt khắc bằng gỗ được lắp thêm hai tròng mắt và lông mi như thật.

”Ta đoán có kẻ nhìn thấy gương mặt này thì vô cùng hoảng hốt, sau đó giận chó đánh mèo, làm nàng ta bị thương. Về ngoài kì dị thì không nói, nhưng lại vào rừng tróc da người khác như thế thì là nàng ta không đúng rồi.”

Lâu Thất cười hihi tạo ra tiếng động, khiến Mộc Lan lập tức tỉnh lại. Lúc này, Lâu Thất lại giải thuật thôi miên trên người nàng ta. Mộc Lan vừa tỉnh, vẫn còn cảm giác đầu óc choáng váng, cực kì đau đớn, như thể có người cầm vô số kim châm vào đầu mình. Tuy rằng thực chất cũng không đau đớn đến mức ấy, nhưng cơn đau này vẫn khiến nàng không thể chịu đựng được. Mộc Lan còn chưa rõ tình cảnh của mình lúc này, liền ôm đầu kêu đau, đoạn đứng dậy.

”Đau quá, đau chết mất.”

Lâu Thất thấy thế thì hoài nghi nói: ”Ta vẫn chưa làm gì nàng ta mà, sao lại đau đến mức ấy cơ chứ?”

Trầm Sát sai người đẩy Mộc Lan về, còn bản thân hắn thì dắt Lâu Thất lên xe ngựa. Có kẻ đã đặt sẵn bẫy ở đây, tuy rằng những kẻ đó đã đi rồi, nhưng bọn hắn cũng không muốn cắm trại ở đây tiếp. Tốt hơn hết là cứ đi thêm một đoạn, xem có còn thành trì nào ở phía trước nữa hay không.

Hơn nữa, không biết liệu đối phương có đặt bẫy trên con đường phía trước nữa không.

Suốt thời gian ngồi trong xe, Trầm Sát chỉ ôm Lâu Thất. Bề ngoài, hắn không có biểu cảm gì đặc biệt, nhưng Lâu Thất có cảm giác lúc này hắn đang không bình tĩnh.

”Sao chàng không nói gì?”

Trầm Sát nắm chặt tay nàng. Những ngón tay nàng thon dài, thậm chí hơi dài hơn so với ngón tay của những cô gái bình thường khác, trông rất đẹp.

Hắn im lặng một lúc, rồi đột nhiên hỏi: ”Ta thường thấy ngón tay nàng bị bẻ thành hình dạng kì dị, đó gọi là gì vậy?”

Đây là lần đầu tiên hắn hỏi về năng lực của nàng. Lâu Thất cũng không có lí do gì mà không thể cho hắn biết, cũng không sợ người khác nghe thấy. Kể cả nàng có nói mấy thứ này ra, người ta cũng không học được.

”Là chú quyết.” Nàng bảo, nhớ về một mùa đông năm nàng ba tuổi. Trí nhớ nàng quá tốt, ngay cả chuyện lúc mới ba tuổi, đến giờ nàng vẫn còn nhớ rõ. Năm ấy, đạo sĩ thối lừa nàng, bảo sẽ dạy cho nàng một năng lực rất mạnh. Ban đầu nàng còn tưởng là trò gì vui, còn thực sự tin rằng lão ta sẽ dạy nàng. Ai dè, đạo sĩ thối đó là một kẻ không đáng tin. Khi ấy, lão chợt nghĩ ra một chuyện, đó là thử kết hợp thuật giải chú của lão với khí công, xem kết quả sẽ như thế nào. Nhưng bản thân lão lại chưa bao giờ học khí công. Dù xét trên hầu hết phương diện khí công và nội lực đều giống nhau, tuy nhiên, giữa chúng vẫn có điểm khác biệt. Ở thời hiện đại, không còn ai có thể luyện được nội lực nữa, đó là vì linh khí trên thế giới ít ỏi đến mức không còn cung cấp đủ cho quá trình luyện công. Nhưng khí công thì vẫn còn có người luyện được.

Bị lão lừa, Lâu Thất vừa học nội lực vừa học khí công, sau đó học bùa chú. Nhưng đương nhiên, thứ nàng học nhiều nhất vẫn là thuật giải chú, vì để lão đạo đạt được mục đích, kết hợp hai thứ với nhau.

May mắn là sau hai năm học hành như vậy, Lâu Thất bỗng phát hiện trong cơ thể mình có một loại năng lượng do nội lực và khí công kết hợp với nhau, tạo ra một loại năng lượng khác. Năng lượng này kết hợp với thuật pháp của lão đạo và chút thuật pháp do chính nàng lĩnh ngộ được, liền biến thành chú quyết. Có thể là do từ nhỏ, ngày nào nàng cũng luyện kết quyết, nên lớn lên, ngón tay nàng dần dần cũng dài hơn người khác.

”Ai dạy nàng chú quyết?”

Đây cũng là lần đầu Trầm Sát hỏi về sư phụ nàng.

Lâu Thất cười, lắc đầu nói: ”Bảo ta có sư phụ cũng được, mà bảo không có cũng được.” Đến cả lão đạo sĩ thối cũng không có được khả năng này của nàng, huống hồ là người khác.

”Cha nuôi ta cũng chính là sư phụ của ta, tên là Hiên Viên Lại, bạn tốt của Khổng Tu, mà Kim Lão cũng biết ông ấy.” Tuy trước đó đến Vân Phong sơn trang cứu Khổng Tu, nàng đã nói qua chuyện này với hắn. Nhưng khi ấy nàng cũng chỉ nói đại khái, đến tên của lão đạo sĩ cũng không nhắc tới.

Nhưng khi thấy Trầm Sát có vẻ bình tĩnh, nàng lại nói: ”Chàng chưa nghe tên ông ấy bao giờ à?”

Trước kia, nàng còn tưởng lão đạo sĩ thối quen nhiều người đến thế, thậm chí quen cả Hoa Vu Tồn, thì ít ra ông cũng phải khá nổi tiếng. Ai mà biết sau khi nàng tìm thấy từ bạn tốt cho đến tri kỉ của ông, thì lại biết trên đời này có người cứ như chưa bao giờ nghe thấy tên ông vậy. Mà nàng cũng chưa từng nghe về chuyện của Hiên Viên Lại.

Nhưng với sự tài giỏi như thế, không thể nào lão đạo thối lại không có tiếng tăm gì được. Hơn nữa, không biết vì lí do gì mà ông lại đến thời hiện đại, hay là cũng như nàng, gặp sự cố ngoài ý muốn, rồi chuyển kiếp. Nhưng vậy thì ít ra ở đây, cũng phải có vài tin đồn về ông mới phải.

"Đừng nói sư phụ của nàng, mà kể cả Khổng Tu, ta cũng chưa nghe thấy bao giờ." Trầm Sát lắc đầu: "Khổng Tu bị giam hơn mười năm, vậy mà chưa từng nghe ai nhắc đến ông ta. Nàng có nghĩ bọn họ cũng không phải người ở đây không?"

Lâu Thất sửng sốt: "Có thể lắm."

"Như Đoạn Trần Tông chẳng hạn." Trầm Sát nói: "Đoạn Trần Tông rõ ràng không hề tầm thường, bọn họ có rất nhiều cao thủ, người quản lý nơi này cũng có địa vị rất cao. Nhưng trừ người của Đoạn Trần Tông ra, người ngoài hoàn toàn không biết tên tuổi bọn họ."

Lâu Thất bỗng dưng hiểu ra. Nàng cảm thấy chuyện này cũng rất hợp lí.

"Đoạn Trần Tông biết rất nhiều chuyện, thậm chí ở đâu xảy ra chuyện gì, những cao thủ của bọn họ đều rõ như lòng bàn tay. Họ thấy ai vừa mất thì sai người đưa về Đoạn Trần Tông ngay lập tức, nhưng người ngoài lại không biết rốt cuộc Đoạn Trần Tông như thế nào." Trầm Sát nói tiếp: "Thực ra, trừ Đoạn Trần Tông còn có mấy dòng họ lánh đời, đã không xuất hiện trước mặt người khác hơn mười năm, thậm chí trên trăm năm rồi."

"Vậy nên, cha nuôi ta và Khổng Tu rất có thể là người trong những gia tộc lánh đời ấy sao?" Lâu Thất cảm thấy sương mù trong tâm trí dần tan đi, để lộ ra một chút manh mối.

"Ừ."

Bởi vậy, khi Khổng Tu trong lúc không thể thấy rõ tình hình trong gia tộc hoặc sư môn, còn chưa suy tính kĩ càng đã đưa nàng về, thì bọn họ có lẽ lại càng chùng mực, có phép tắc.

Mặc dù hiện giờ họ vẫn chưa phát hiện ra thứ gì có ích, nhưng có sẵn phương hướng điều tra như thế, ít ra Lâu Thất cũng có cảm giác nhẹ nhõm đôi phần, không còn cảm thấy nặng nề trong lòng nữa.

Nếu quả thực là như vậy, gia tộc của lão đạo có lẽ đã gặp phải chuyện gì, không những thế còn không phải chuyện đơn giản. Có điều bây giờ nàng hoàn toàn không biết nên đến hỏi ai, chỉ có thể chờ tin của Khổng Tu.

Khổng Tu đã từng nói, mặc dù là tri kỉ với lão đạo sĩ, nhưng ông ta cũng không hỏi nhiều về chuyện trong gia tộc của hai bên. Lúc ấy, cả hai không biết bạn mình đến từ đâu. Giờ nghĩ lại, mới thấy đúng là ngốc nghếch.

Nằm trong lòng Trầm Sát, Lâu Thất nghĩ nếu quả thực vậy, thì hay là nàng không cần chạy trốn nữa, cứ thế vui chơi thỏa thích. Chỉ cần quây phá đến mức ai cũng biết, lúc ấy những người đó có lẽ sẽ chú ý tới nàng, chủ động đến tìm nàng.

Nhưng mới vừa nghĩ vậy, nàng lại lập tức lắc đầu xua đi ý nghĩ ấy. Nói đùa gì vậy chứ, chính lão đạo sĩ thói

cũng không hề nói rõ, vậy nàng nhất định không thể hi sinh mạng sống của mình để tìm được lai lịch ông.

Nói gì thì nói.

Nàng vẫn còn luôn luôn nghĩ tới những ngày tháng yên bình của mình.

Chỉ ở bên cạnh người này mà thôi.

Xa xa, có ánh đèn lóe lên trong đêm. Vậy là có người ở, gánh nặng trong lòng Nguyệt vì vậy mà như được gỡ xuống. Sợ nhất là có người đang lặng lẽ theo dõi bọn họ, chuẩn bị hãm hại. Vậy thì có một mái nhà để trú ẩn lúc này đương nhiên là tốt hơn ở ngoài gió tuyết lạnh lẽo rồi.

”Mau đến đó.”

Trời ngày càng lạnh, đây lại là phương Bắc, vừa tối vừa lạnh lẽo vô cùng. Mặc dù bọn họ đã đi khỏi vùng bị đóng băng và núi tuyết, và ở đây còn chưa đến lúc tuyết rơi, nhưng vào buổi tối, nơi này vẫn rất lạnh. Dù có nhóm lửa lên, mọi người cũng không thấy ấm. Giờ chỉ có một chậu nước nóng ngâm chân mới có thể giúp bọn họ tiêu tan mệt mỏi.

Nơi này cũng không được tính là thôn xóm, chỉ có vài ngôi nhà bình thường, bên cạnh có một vườn cây ăn quả. Có vẻ như đây là điền trang của nhà ai.

Một số gia đình giàu có thường có vườn cây ăn quả, lại xây thêm một điền trang ở bên cạnh cho người hầu ở, phụ trách trông coi. Những ngôi nhà này trông cũng giống như vậy. Ở điền trang gần bọn họ nhất có hai chiếc đèn lồng đỏ, cổng đóng chặt, có tiếng chó sủa thỉnh thoảng lại truyền đến từ bên trong.

Nhưng tiếng chó sủa ấy lại khiến cho Nguyệt cảm thấy nhẹ nhõm. Nếu đã có người đến đây làm loạn mà chó lại không bị giết, thì tiếng sủa của nó sẽ càng hoảng loạn và ầm ĩ. Nhưng bây giờ, hẳn chỉ nghe thấy vài tiếng sủa bình thường chốc chốc vang lên, vậy có vẻ nơi này cũng khá yên bình.

Vừa có cảm giác như vậy, bọn họ lại chợt nghe thấy tiếng mắng chửi từ bên trong điền trang: ”Tiện tỳ này, người sống còn được tích sự gì nữa? Ta giao cho ngươi có một chuyện cần con mà cũng không làm được.”. Cùng với đó, lại có tiếng nữ tử đang khóc nức nở.

Lâu Tín đang định gõ cửa, lại ngập ngừng, không biết có nên gõ hay không.

Người đang mắng có lẽ chỉ là một tiểu nữ. Vì giọng nàng rất yếu điệu, dù đang mắng người khác, cũng khiến người nghe có cảm giác rất thuận tai. Bởi vậy, người ta lại khá chờ mong được thấy dung mạo của nàng.

”Nếu như ta tiếp tục ở lại cái điền trang này, thì còn có ai trong thành nhớ tới ta được nữa chứ? Hôn sự

của ta phải làm thế nào đây hả tiện tỳ kia? Cơ hội tốt như vậy mà lại bị người làm lãng phí mất, người định lấy gì tạ tội với ta hả?”

”Tiểu thư, không phải lỗi của nô tỳ. Ai mà ngờ được cái xe ngựa kia mới đi được nửa đường lại hỏng cơ chứ?” Thiếu nữ cũng không chịu được nữa, bắt đầu kêu oan.

”Gõ cửa.”

Nguyệt bảo.

Lâu Tín lập tức gõ cửa. Lực tay hắn không nhỏ, nên tuy rằng hai chủ tớ bên trong còn đang lớn tiếng, hơn nữa bọn họ có lẽ đang ở trong viện, cách xa cổng, nhưng họ vẫn nghe thấy tiếng gõ cửa. Thiếu nữ đang mắng người hầu kia liền lên tiếng: ”Hoa thắm, thắm đi xem xem ai đến đi.”

154. Chương 154

Lát sau, có một bà bà trung niên đến mở cửa. Bà ta chỉ mở một khe cửa ra, nhìn qua khe cửa đánh giá bọn họ, nhìn đến xe ngựa của, mắt bà ta liền sáng lên, mở cửa ra.

”Đại thẩm, chúng ta là người đi đường, tối nay có thể ở nhờ đây một đêm được không?” Khi gọi đại thẩm, Trần Thập bất giác nhớ tới lúc Lâu Thất gọi Bách Hoa phu nhân là đại thẩm, nhin không được lại muốn cười, nhưng do vậy nên mặt hắn nhìn có vẻ thân thiết hơn nhiều, khiến trong lòng bà bà kia có chút nhẹ nhõm.

”Các người nhiều người như vậy, trong xe là ai?”

”Trong xe là chủ tử của chúng ta.”

”Vậy các người đợi một chút, ta đi hỏi tiểu thư.”

”Làm phiền rồi.”

Bà bà đóng cửa, bước nhanh vào trong. Dưới mái hiên, có một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp đang chỉ tay vào một thị nữ quỳ trước cửa, mắng: ”Ta nói cho người biết, nếu tiểu thư nhà người bị gả cho lão đầu kia làm kế thất, ta sẽ để người làm thị cơ của lão.”

”Tiểu thư, nô tì biết sai rồi, nô tì sẽ tiếp tục nghĩ cách.”

Bà bà bước lên trước, thấp giọng nói mấy câu với thiếu nữ kia, thiếu nữ lập tức mừng rỡ, nói: ”Hoa thắm, người nói thật sao?”

”Đúng thế, lão nô chưa thấy người trong xe, có điều, nhìn thị vệ bên ngoài đều rất tuần tú, chắc chắn chủ tử của họ sẽ càng tuần tú hơn.”

”Cho bọn họ vào đi. Đúng rồi, đừng đánh thức đám người hầu thô tục đằng sau kia.” Thiếu nữ bĩu môi, cho thị nữ kia đứng lên. Thị nữ kia do quỳ quá lâu, lúc đứng dậy tê chân, lão đảo thiếu chút nữa thì ngã xuống.

”Cút sang một bên, nhìn thật chừng mắt.” Thiếu nữ xinh đẹp trừng mắt nhìn nàng ta một cái.

Bà bà nhận lệnh lập tức đi ra mở cửa, vẫy tay nói: ”Mau vào đi, tiểu thư nhà chúng ta là một người tốt bụng, các người nhẹ nhàng một chút, đám người hầu trong nhà đều khinh thấp bám cao, thấy tiểu thư nhà chúng ta không được lão gia sủng ái thì ai nấy đều nhìn chằm chằm chỗ hở của người, các người đừng đánh thức họ.”

Nguyệt đi đến xe ngựa, vén màn xe lên, Trầm Sát nhảy xuống trước, sau đó giơ tay ra. Nguyệt không biết nói gì, nhìn đi, nhìn đi, càng ngày càng không có quy củ rồi. Dù sau này Lâu Thất có làm Đế phi hay không, thì thân phận bây giờ của nàng vẫn là thị nữ, nào có chuyện thị nữ được Đế quân tự tay đỡ xuống xe ngựa chứ?

Mặc kệ lòng hấn nghĩ thế nào, Trầm Sát không quan tâm, Lâu Thất lại càng không để ý. Trong mắt nàng, đây là phong độ của nam nhân, người lãnh khốc như Trầm Sát mà còn có loại phong độ này, đúng là không tồi. Lâu Thất đưa tay ra định xuống xe thì cánh tay kia của hắn đã đưa đến eo nàng, ôm xuống.

Bà bà âm thầm ”òà” một tiếng, nam tử mặc cẩm bào màu trắng này đã rất có khí chất, tuần tú rồi, nhưng không ngờ trong xe còn có một người khác nữa. Nam tử này trước tiên không cần nói đến tướng mạo, chỉ riêng khí chất toàn thân hắn đã khiến bà ta phát run rồi. Nữ tử thì lại càng xinh đẹp động lòng người, bà ta tưởng tiểu thư nhà mình đã rất xinh đẹp, không ngờ lại có người còn đẹp hơn nàng.

Có điều, không lẽ hai người này là phu thê?

Đi phía sau đám thị vệ còn có một nữ tử che mặt, không nhìn rõ dung mạo của nàng. Thế nhưng, Hoa bà bà cũng không để ý đến người đó, bà ta cảm thấy sự chú ý của mình đều bị đôi nam nữ trước mặt này thu hút rồi.

”Vị... vị gia này từ đâu đến vậy?”

Bà bà tưởng rằng cho họ ở nhờ một đêm đã rất vĩ đại, lời nói ra cũng mang chút kiêu ngạo. Nhưng khi nhìn thấy khí chất của hai người này, dù là người đã trải qua nhiều chuyện như bà ta, thoáng cái cũng không dám có thái độ khinh thường nữa.

”Chỉ ở nhờ thôi cũng phải hỏi nhiều như thế sao?” Trầm Sát chưa trả lời, Nguyệt vệ đã lên tiếng. Câu hỏi của hắn có chút kiêu ngạo, nhưng giọng nói lại rất ôn hòa, làm bà bà cũng không cảm thấy có gì khó chịu.

"Không cần, không cần." Thậm chí Hoa bà bà còn cười lấy lòng, dẫn bọn họ đến phòng khách, nói: "Đêm nay mấy vị cứ ở chỗ này, nhưng phòng khách chỉ có hai phòng, ngài xem..."

Nguyệt lấy hai miếng vàng lá đưa cho bà ta: "Không sao, chúng ta có thể tự sắp xếp được. Chỉ là có thể làm phiền các người làm cơm đưa đến đây được không? Đây là cho người, ngày mai lúc đi chúng ta sẽ trả phí ở nhờ và cơm ăn."

Bà bà sợ ngây người, chỉ cần mang cơm đến cho họ là đã được thưởng hai miếng vàng lá?

Bà ta đi một đoạn đường, nhin không được đưa hai miếng vàng lá lên miệng cắn thử, ánh mắt lập tức sáng lên, là vàng thật.

Tuy hai gian phòng khách có vẻ ít, nhưng cũng may trong phòng rộng rãi, có giường, sạp nhỏ, còn có cả một cái bàn.

Không cần nói đương nhiên một mình Trầm Sát sẽ ở một phòng, Lâu Thất cũng được hấn kéo vào cùng. Trầm Thập nhìn xe ngựa, còn có thể ngủ trên đó một đêm, một phòng khác bọn Lâu Tín để Nguyệt ngủ trên giường, bọn hấn sẽ ngủ ở sạp và bàn.

Còn Mộc Lan thì ném cho một cái chăn để nàng ta nằm trên đất là được. Bọn họ cực kỳ ghét nữ nhân này, nên cũng không thêm khách khí với nàng ta. Bà bà rất nhanh đã đưa nước nóng qua, thò đầu nhìn một cái, muốn đưa vào trong phòng Trầm Sát, Lâu Tín liền ngăn lại.

"Tiểu ca, các người đã chạy một ngày đường, trước hãy rửa mặt rửa tay đi, nhà bếp cũng đang làm cơm rồi." Bà bà nói xong lại muốn bước vào trong.

"Cứ đưa nước cho ta, ở đây không cần người hầu hạ." Lâu Tín nhận lấy chậu nước bưng vào phòng.

Bà bà thở dài một hơi, vốn dĩ bà ta còn muốn xem nữ tử trong kia là thị nữ hay phu nhân, vào nhìn một cái là biết ngay, ai ngờ những người này lại phô trương như thế, ngay đến cửa cũng không cho vào. Mắt bà ta vừa chuyển, lập tức quay về phía sau viện.

Thiếu nữ xinh đẹp vừa nhìn thấy bà ta liền mắng: "Cái bà bà này, kêu người cho người vào xem, sao người lại đi nửa ngày thế hả?"

Bà bà vội vàng đến trước mặt nàng ta, thấp giọng nói: "Tiểu thư, người không biết đâu, thực sự là không ngờ được, người đến ai ai cũng tuần tú, đặc biệt là vị chủ tử của họ. Công tử đó đáng vẻ rất khí khái, ngài không biết khi ánh mắt hấn vừa quét đến, lão nô cũng phải run lên, công tử đó chắc cũng không phải là người bình thường."

Thiếu nữ "xuy" một tiếng cười giễu: "Với tầm mắt này của người, tùy tiện tìm người có vẻ đoan chính một chút người cũng sẽ nói hấn tuần tú đi. Có phải ở chỗ nghèo hàn này lâu rồi, ngay cả khí khái của hoàng

thân quốc thích trong kinh thành cũng không biết?”

”Tiểu thư, lão nô không lừa người đâu, với dung mạo xinh đẹp của tiểu thư, thực sự nên xứng đôi với công tử đó.”

”Vả miệng.” Thiếu nữ lạnh lùng quát lên một tiếng: ”Nói năng bậy bạ.”

Trong mắt thị nữ lúc trước bị thiếu nữ phạt quỳ chịu mắng lộ ra ý cười có chút hả hê, lúc này thấy thiếu nữ không nghe bà nói bậy, nàng ta bèn nói: ”Ngoài Ngọc thái tử, nô tỳ cũng không thấy người nào có thể xứng đôi với tiểu thư chúng ta.”

Nhắc đến Ngọc thái tử, thần sắc thiếu nữ dịu dàng đi rất nhiều, nàng ta liếc nhìn thị nữ một cái, cũng không phản bác lại.

Vốn bà ta muốn để thiếu nữ đi nhìn vị công tử kia, nhưng thấy nàng ta có vẻ không tin, bà ta cũng không miễn cưỡng nữa, bèn lui xuống chuẩn bị cơm cho đám người Trầm Sát. Có hai miếng vàng lá ban thưởng, bà ta cũng hết sức tận tâm, có thứ gì ngon trong bếp cũng làm hết mang lên cho họ.

Thế nhưng không cần bà ta phải mang qua, những thị vệ kia đã tự mình đến lấy. Bà ta cũng chưa từ bỏ ý định, nghĩ một chút, vẫn nên mang đĩa trái cây sang đó. Lần này bà ta may mắn nhìn thấy được vị nam tử mặc cẩm bào trắng đang nói với nữ tử kia.

”Lâu Thất, lại lấy canh của chủ tử mang qua đó trước đi.”

Nữ tử kia liền đi ra ngoài bưng khay vào.

Bà ta ngay lập tức mừng rỡ, không nghĩ nữ tử kia thực sự là thị nữ a. Có điều, vị công tử kia đối xử với thị nữ thật quá tốt, lại có thể đích thân ôm nàng xuống xe ngựa.

Tuy nhiên, mắt bà ta lại chuyển, vỗ vào đùi mình một cái, có lẽ đây là thị nữ thông phòng của công tử kia, hoặc là một thị cơ có địa vị thấp, nhờ vào dung mạo xinh đẹp trẻ trung mà được công tử kia sủng ái, không chừng có thể trở mình lên làm chính thất.

”Người ở đây làm cái gì?” Trần Thập đang đi cắt ít cỏ khô cho ngựa ăn, lúc trở lại liền nhìn thấy bà ta đang đứng đây dòm ngó lung tung, lập tức quát lên.

Bà ta giật mình hoảng sợ, nhưng khi quay người lại thì lại có một chủ ý nảy ra: ”Tiểu ca, hỏi một chút, công tử nhà các người đã thành thân chưa?”

”Liên quan gì đến người?”

”Cái này..., ta thấy công tử rất tuần tú lịch sự, tò mò hỏi một chút, cũng không có ý gì khác.”

Trần Thập nhìn thấy dáng vẻ nếu không trả lời thì sẽ tiếp tục quẩn lấy hấn để hỏi của bà ta, không kiên nhẫn nói: ”Còn chưa.”

Bà bà vô cùng mừng rỡ.

Chờ khi bà ta chạy đi, trong phòng, Lâu Thất không khỏi hé miệng cười: ”Chủ tử, ngài nói bà ta muốn làm gì đây?”

Trầm Sát ngồi cạnh bàn cầm đũa gấp thức ăn, nghe vậy nói: ”Không cần để ý đến, ngồi xuống đi.”

Bà bà trở lại hậu viện, thiếu nữ thấy bà ta chạy tới chạy lui rất vui vẻ, không nhịn được mắng: ”Vui mừng cái gì chứ?”

”Tiểu thư, lần này ngài hãy tin lão nô đi, đồ quả thật là một vị công tử rất tuần mỹ, còn mang theo thị nữ, hơn nữa vừa mới đưa tay đã thưởng cho lão nô hai miếng vàng lá nữa.” Vì được tiểu thư tin tưởng, bà bà phải cẩn thận lấy hai miếng vàng lá ra. Thiếu nữ thấy thế không khỏi trợn to mắt, đúng là thật, ai có thể ra tay hào phóng như thế?

Thị nữ bên người thiếu nữ nhìn thấy hai miếng vàng lá không khỏi đỏ mắt lên, lập tức nhanh trí nói: ”Tiểu thư, nếu không để nô tì đi qua dò thử, xem có phải như lời Hoa thẩm nói không?”

Thiếu nữ do dự một chút, gật đầu nói: ”Được, người đi đi.”

Lâu Thất đang ăn rau xanh, nàng cảm thấy rau xanh ở cổ đại ăn ngon hơn hiện đại rất nhiều, có thể là do trong vườn thôn trang này tự trồng, rất tươi, cho nên mùi vị cũng vô cùng ngon miệng. Nàng đang muốn nói gì đó với Trầm Sát thì ngoài cửa có một giọng nói mềm mại truyền đến: ”Đây là rượu mà tiểu thư nhà chúng tôi phân phó mang qua, mời các vị đại ca dùng thử.”

Nghe vậy, mắt Lâu Thất sáng lên, đã rất lâu rồi nàng không uống rượu, lúc này nếu uống hai ngụm cũng không tồi.

Nhìn thấy dáng vẻ nghe thấy có rượu thì hai mắt sáng lên của nàng, Trầm Sát nhìn không được cong khóe miệng: ”Đi lấy đi.”

Lâu Thất liền mở cửa đi ra, Trầm Thập đang ngăn thị nữ kia lại, thấy nàng mở cửa liền quay đầu nhìn sang, thị nữ kia cũng nhân cơ hội chen vào.

Nhìn thấy Lâu Thất, nàng ta sững sốt một chút, trong mắt lóe lên vẻ ghen ghét, đố kỵ. Nghe Hoa thẩm nói thì đây là thị nữ, vậy địa vị cũng bằng với nàng ta, nhưng vóc dáng lại xinh đẹp như thế, chẳng trách có thể

bò lên được giường của chủ tử.

Trong đầu thị nữ nghĩ thầm, nhưng nàng ta cũng không quên nhanh chóng nhìn vào trong phòng, vừa nhìn, nàng ta đã trông thấy Trầm Sát đang ngồi bên bàn dùng bữa.

Một thân y phục màu đen, thân ảnh chỉ ngồi dưới ánh đèn cũng đã khiến tim nàng ta đập như điên.

Đứng chỗ nàng ta chỉ nhìn thấy gò má của hắn, nhưng chỉ gò má cũng đủ để nói lên tất cả.

”Đưa rượu cho ta.” Lâu Thất thấy nàng ta nhìn Trầm Sát ngẩn người, nàng nhướn mày một cái, đưa tay nhận khay rượu trong tay nàng ta, sau đó đóng sập cửa lại trước mặt nàng ta.

Thị nữ kia quỳnh lên, vội giương giọng nói: ”Nô tỳ là Hỷ Nhi, có thể hỏi tôn tính đại danh của công tử?”

155. Chương 155

Lâu Thất vui vẻ, từ trong phòng nói ra một câu: ”Chủ tử nhà ta họ Trầm.”

Nàng biết nói như vậy, Hỷ Nhi kia nhất định sẽ nghe thành họ Trần, bởi vì họ Trầm cực kỳ ít, thường thì sẽ không ai nghĩ đến họ Trầm.

Quả nhiên Hỷ Nhi nghe thành họ Trần, mặt mày nàng ta rạng rỡ lui về viện.

Thiếu nữ xinh đẹp vốn dĩ không tin lời nói của Hoa thẩm, nhưng bây giờ ngay cả Hỷ Nhi cũng chắc chắn nói công tử kia thật sự rất hào hoa phong nhã, khiến cho nàng ta không thể không tin.

”Tiểu thư, nếu người muốn về phủ thì nhất định sẽ bị phu nhân bắt gả cho Tiền phủ. Hôm nay xe ngựa bị hỏng, có lẽ là do ông trời ngăn cản, không muốn người về phủ đó.”

Thiếu nữ rũ mắt xuống, có vẻ bi thương: ”Cha ta lấy vợ mới, cái gì cũng đều nghe theo tiện nhân đó, thế mà lại muốn ta gả cho một lão già, ta không quay về làm ả mĩ một chút thì thật không cam lòng.”

”Thế nhưng bây giờ lão gia chỉ nghe lời phu nhân, e rằng tiểu thư có náo loạn cũng không có tác dụng gì. Lúc trước không phải tiểu thư muốn đi Kim Châu tìm biểu tiểu thư sao? Không bằng giờ chúng ta đi Kim Châu.”

”Tiện tỳ người nói dễ dàng như thế, Kim Châu cách chúng ta đến ngàn dặm, đi thế nào đây? Xe ngựa đã hỏng, ngay cả tên phu xe cũng bỏ chạy rồi.” Thiếu nữ giơ tay tát thị nữ một cái.

Hỷ Nhi cố nén đau đớn, nói: ”Tiểu thư, bây giờ không phải vừa hay có một cơ hội tốt ư?”

Thiếu nữ nghe xong liền ngăn ra.

Ăn cơm tối xong, Trần Thập thu dọn bàn xong lui ra ngoài. Lâu Thất nhớ đến Mộc Lan liền quyết định đi xem tình hình của nàng ta, Trầm Sát lại kéo nàng lại.

”Nghỉ ngơi sớm một chút, sớm mai còn nhanh chóng lên đường.” Hấn nói xong cũng không giải thích gì nữa, ôm nàng lên giường nằm ngủ.

Lâu Thất không nói nên lời, vừa mới ăn xong sao có thể ngủ. Nàng nghĩ mình sẽ không ngủ ngay được, nhưng vừa nằm xuống không bao lâu, nàng đã ngủ thiếp đi, còn ngủ hấn đến khi trời sáng.

Lúc Lâu Thất tỉnh lại thì nghe thấy bên ngoài có tiếng nói của nha đầu tối qua tên là Hỷ Nhi, giọng nói còn mềm mại, dịu dàng, có vẻ như đang nói chuyện cùng Nguyệt Vệ.

”Công tử, bữa sáng là do tiểu thư nhà chúng ta tự tay làm, mời ngài dời bước đến nhà ăn trước dùng bữa.”

Vừa sáng sớm đã thức dậy tự tay làm cơm cho họ rồi? Lâu Thất không khỏi có chút suy nghĩ, tiểu thư nhà này tối qua họ cũng nghe nhắc đến, nhưng vẫn không nhìn thấy người đâu, nàng ta ân cần như thế cũng không biết là muốn làm gì.

Nàng thấy bọn họ một đường chạy về Phá Vực có chút nhàm chán, nếu có người muốn cho nàng xem trò vui thì thực sự nàng cũng không ngại.

Ho một tiếng, trước khi Nguyệt muốn lên tiếng từ chối, nàng đã nói: ”Nguyệt Vệ đại nhân, cũng không thể phụ một tấm chân tình của tiểu thư nhà người ta được a.”

Khuôn mặt tuần tú của Nguyệt nhất thời đen lại, lời nói này đúng là rất có ý tứ đi, nói như hấn cùng tiểu thư nhà người ta có gì đó vậy. Hấn hừ hừ nói: ”Lâu Thất, mau hầu hạ chủ tử rửa mặt đi.”

Trong lòng Hỷ Nhi liền vui vẻ, nàng quả nhiên là thị nữ giống nàng ta, cái tên Lâu Thất này còn không hay bằng nàng ta nữa.

Trong nhất thời, Hỷ Nhi có chút kiêu ngạo ưỡn lưng, lại đỏ mặt liếc nhìn Nguyệt.

Nàng cũng nhìn ra được, địa vị của vị Nguyệt Vệ đại nhân này cũng không thấp. Hơn nữa, tuy khí thế của hấn không bằng vị Trần công tử kia, nhưng cũng rất tuần tú. Nàng ta ở kinh thành cũng gặp qua không ít thiếu niên anh tuấn, nhưng chưa từng thấy người nào dễ nhìn như hấn.

Nếu kế hoạch hôm nay của tiểu thư có thể thành công, vậy nàng ta có phải có thể cũng vị Nguyệt Vệ đại nhân này...

Nguyệt nhìn khuôn mặt thị nữ này không dấu được vui vẻ, nhú nhú mày.

Tuy Nguyệt kêu Lâu Thất hầu hạ Trần Sát rửa mặt, nhưng sao nàng có thể đi làm việc này được. Một đại nam nhân cũng không phải là không có tay có chân, ngay cả rửa mặt cũng cần người khác hầu hạ, người khác hầu hạ thì nàng không quan tâm, nhưng nếu bắt nàng làm, nàng nhất định sẽ không làm. Có điều, lúc ở Cửu Tiêu điện Trần Sát cũng biết bắt nàng hầu hạ là không có khả năng. Cho nên, khi Trần Thập mang nước nóng vào, hắn cũng tự mình làm.

Tốc độ của Lâu Thất nhanh hơn hắn, rửa mặt xong liền kéo hắn đi ăn sáng. Trần Sát nhớ đến những lời Hỷ Nhi nói vừa rồi, mày nhú lại.

”Đi bưng đến cho bản Đế quân.”

”Đừng mà, qua đó ăn đi, chúng ta còn chưa gặp qua vị tiểu thư kia nữa.”

Lâu Thất kéo cánh tay hắn, cứ thế kéo ra cửa.

Ngoài cửa phong ăn có hai bà bà khác, mặc y phục bằng vải thô, trên đầu đội khăn bố, thân hình khỏe mạnh, thoạt nhìn có vẻ là phụ nhân thường làm việc nhà nông. Có điều, trên mặt hai người họ cũng không có sự chất phác, thật thà của nông phụ, ngược lại lại có dáng vẻ ngang ngược, thô bạo, chỉ liếc mắt cũng biết đây không phải là người dễ chung sống.

Lúc này, hai người họ đứng ở hai bên trái phải ngoài cửa, người bên trái thái độ kỳ lạ nói: ”Thật không biết được dạy dỗ ở đâu nữa, còn nghĩ mình là đại tiểu thư chắc, lợi dụng lúc mọi người mệt mỏi đi ngủ lại tự cho người vào, gan người này cũng thật lớn, gian phu cũng đã ngồi xe ngựa đến rồi.”

”Bốp.”

Một bàn tay thành linh đưa ra, đánh cho bà bà kia cả người té xuống đất, lúc ngã xuống vừa vặn đụng phải cột cửa, đau đến mức bà ta phải kêu lên.

”Người nào đáng chết ngàn lần lại dám đánh lão nương?”

Ngay lập tức bà ta bị xách lên, lại bị tát ”bốp” một cái rất vang dội.

Lần này, bà ta không dám hét lên nữa, người cũng không nhìn rõ, mặt bà ta đã bị đánh thành đầu heo rồi. Bà bà khác bên cạnh ngay lúc nhìn thấy bà bà kia bị bạt tai lần đầu tiên, thấy được người đến, thoáng cái đã há to miệng sững sờ đứng tại chỗ, đầu còn có tâm tư lo lắng cho đồng bọn nữa.

Thiếu nữ trong sảnh vốn nghe thấy lời nói khó nghe của bà bà kia, muốn ra ngoài dạy dỗ bà ta, vừa đi đến cạnh cửa thì thấy người kia đập nằng mà đến, cao lớn hiên ngang, khí chất lạnh lùng, ánh mắt sâu thẳm,

môi mỏng mím thành đường có vẻ lạnh lẽo.

Nàng ta đứng ngây ra tại chỗ không cử động được, trong mắt cũng không nhìn thấy ai khác. Thậm chí, trong nháy mắt, nàng ta cảm thấy mọi âm thanh xung quanh như biến mất, trong thế giới của nàng ta vô cùng yên tĩnh, rất trống vắng nhưng lại rất thỏa mãn, chỉ có một mình người kia mà thôi.

Tim đập như sấm dậy.

Nàng ta không ngờ rằng trên đời này còn có nam tử khiến nàng ta rung động hơn cả Ngọc thái tử.

Tiếng bạt tai thanh thúy lần hai vang lên kéo nàng ta tỉnh lại, nàng ta thấy một nam tử khác mặc y phục màu trắng, cũng anh tuấn phi phàm, hắn đang cầm một chiếc khăn tay lau tay mình, vẻ mặt vô cùng ghét bỏ nhìn bà bà vừa bị hắn đánh ngã xuống đất kia, giọng nói lạnh lùng: "Hai cái tát này thưởng cho người, cho người biết được lời nào là không thể nói lung tung."

Đúng là, trên mặt lại trát phấn dày như thế, hại hắn đánh bà ta hai cái mà trong tay vẫn còn dính phấn.

Nhưng gan bà bà này cũng không nhỏ, dám nói chủ tử nhà họ là gian phu bị tiểu thư kia vứt bỏ.

Hai bà bà này vừa nhìn mấy thị vệ mặc đồ đen đi theo phía sau, nào còn dám nhiều lời lung tung nữa, lập tức run rẩy chạy đi.

Trầm Sát cũng không nhìn ai, đi vào trong đại sảnh, thấy trên bàn bày cháo trắng điểm tâm thì tự mình đi đến ghế chủ vị ngồi xuống, sau đó ngược mắt nhìn về phía Lâu Thất: "Qua đây."

Lâu Thất nhin không được muốn cười. Đúng là hoàn toàn không nghĩ tới bản thân mình đang ở địa bàn của người khác a, bàn ăn nhà người ta, bữa sáng người ta làm, người ta còn đang đứng nhìn, mà hắn thì hay rồi, dáng vẻ hiển nhiên như không có chuyện gì, thậm chí còn lộ ra khí thế của chủ nhân nữa. Điểm này cũng là một trong những nguyên nhân khiến nàng nghi ngờ xuất thân không tầm thường của Trầm Sát. Hắn trời sinh có khí phách vương giả, tuyệt đối không giống các loại lễ nghi khiêm nhường, lễ độ, công bằng, thân mật gì đó ở hiện đại của nàng, dù là bốn thị vệ vẫn theo bên cạnh hắn, có tình cảm không cạn, nhưng có lúc cũng không thể ngồi cùng bàn với hắn.

Nếu cái này nói là do tính cách lạnh lùng của hắn, không bằng nói từ trong xương cốt của hắn đã có một loại khí chất vương giả rồi.

Lâu Thất nghĩ nghĩ, lại đi qua đứng phía sau Trầm Sát, hơi nghiêng người thấp giọng nói: "Để ta xem trò hay đi."

Trầm Sát liếc nàng một cái, thực sự không để ý đến nàng nữa. Lâu Thất bất giác cảm nhận được một cảm giác gọi là "dung túng" của hắn.

"Vị gia này." Hoa thắm và Hỷ Nhi cũng ở trong sảnh, thấy tiểu thư bình thường hay mắng các nàng lúc này lại xấu hổ đứng đó không dám đi lên thì nhin không được có chút nôn nóng, tiến lên nói: "Đây là tiểu thư nhà chúng ta, đến từ Phố gia ở kinh thành, khuê danh Ngọc Hà. Đêm qua là tiểu thư chúng ta cho các vị vào."

Hỷ Nhi cũng không cam lòng yếu thế, tuy lúc trước đã đi truyền lời một lần, nhưng lúc này cũng nhin không được muốn tiến lên phía trước nói mấy câu: "Công tử, những món điểm tâm sáng này đều là tiểu thư nhà chúng ta tự tay làm đó, tiểu thư sáng sớm đã thức dậy làm rồi."

Phố Ngọc Hà đứng ở chỗ kia cúi thấp đầu xuống, trong tay nắm khăn lụa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên.

"Đa tạ."

Trầm Sát nói ra hai chữ khiến Phố Ngọc Hà ngạc nhiên ngẩng đầu lên, con người phát sáng, nàng ta mềm mại, dịu dàng nói: "Trần công tử không cần khách khí." Tim nàng ta vẫn đập rất nhanh, âm thanh của hân trầm thấp, thâm thúy, khiến nàng ta say mê.

Phố Ngọc Hà cũng không có để ý đến Lâu Thất, ngay lúc đầu, ánh mắt nàng ta vẫn luôn luôn bị một mình Trầm Sát thu hút, hơn nữa, Hoa thắm cũng nói Lâu Thất là thị nữ, cho nên nàng ta cũng không đặc biệt chú ý đến nàng.

"Nguyệt, trả thù lao cho Phố tiểu thư."

Trầm Sát vừa nói ra câu này, Phố Ngọc Hà còn chưa hiểu được là ý gì, Nguyệt đã cầm một miếng vàng lá đưa đến tay Hỷ Nhi: "Chủ tử nhà ta thưởng cho Phố tiểu thư."

Hỷ Nhi: "..."

Hoa thắm: "..."

Phố Ngọc Hà: "...". Ngay lập tức, dáng vẻ nàng ta có chút ướn ắt, lông mày nhăn nhó. Đây là muốn coi nàng ta như đám người Hoa thắm ư? Đêm qua họ cũng thưởng cho Hoa thắm, giờ nàng ta làm bữa sáng, cho nên cũng thưởng cho nàng ta? Vậy không phải nàng ta cũng thành một hạ nhân sao?

Lâu Thất cố gắng nhin cười, ai cũng có thể nghe ra được mục đích của bà bà và Hỷ Nhi kia đang ra sức đẩy mạnh tiêu thụ tiểu thư nhà họ. Trầm Sát thì hay rồi, hẳn lại trực tiếp thưởng cho người ta, đây không phải là đang nhục nhã người ta ư?

Với Phố Ngọc Hà mà nói thì đây chính là hành động sỉ nhục nàng ta, nhưng còn Trầm Sát, hẳn vốn dĩ không quen biết đối phương, ở nhờ nhà người ta, ăn của người ta thì tất nhiên sẽ phải trả phí cho người ta, đây cũng giống như việc mua bán vậy, nên làm mà thôi. Hắn không cảm thấy có gì không đúng, bởi vì hắn không bị Phố Ngọc Hà hấp dẫn, càng không có suy nghĩ muốn cùng người ta tâm sự, nói chuyện tình cảm.

Thế nên, sau khi để Nguyệt thưởng bạc xong, hắn liền kéo Lâu Thất ở bên người ngồi xuống: "Không có gì hay mà xem, ăn cơm."

Lâu thất trợn trắng mắt, đành phải ngồi xuống.

"Nguyệt, ngồi xuống."

Trầm Sát cũng cho Nguyệt ngồi xuống, Nguyệt quay người phân phó đám Trần Thập đợi người đến nhà bếp ăn, sau đó cũng ngồi xuống bên cạnh Trầm Sát. Không ai mời Phó Ngọc Hà ngồi xuống, chủ tử thị vệ hai người này đều cảm thấy họ trả tiền thì chính là đã mua bàn đồ ăn sáng này rồi, cũng không có chút không tự nhiên nào cả.

Chỉ có Lâu Thất lại nhìn thoáng qua Phó Ngọc Hà, cười cười hỏi: "Phó tiểu thư ăn rồi sao?"

Nghe được tiếng của nàng, lúc này Phó Ngọc Hà mới chú ý đến Lâu Thất, tầm mắt nhìn lên mặt nàng, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, sau đó lại có thêm vài phần đổ kỵ, cuối cùng lại có vẻ khinh thường không vui.

Một thị nữ lại có thể ngồi cùng bàn dùng bữa với chủ tử, đúng là không có quy củ.

Nhưng nàng ta lại sợ mất đi cơ hội ngồi cùng bàn dùng bữa với Trầm Sát, bèn nói: "Còn chưa."

Sau đó vị công tử này cũng nên mời nàng ta ngồi xuống cùng dùng bữa mới phải, nàng ta tràn ngập chờ mong nhìn Trầm Sát.

156. Chương 156

Cuối cùng thì Trầm Sát cũng mở miệng, khi nghe được những gì hắn ta nói thì Phó Ngọc Hà hoảng loạn, suýt hộc máu mồm.

Điều hắn ta nói là: "Vậy tiếp tục ăn đi."

Tiếp tục... ăn...?

Anh ta quả nhiên coi cô như một người dưới trướng.

"Vậy Trần công tử ăn chậm rãi." Mặc dù suýt hộc máu mồm thế nhưng Phó Ngọc Hà không hiểu sao lại càng cảm thấy mê đắm Trầm Sát. Cô thậm chí còn cho rằng hắn dịu dàng hơn cả Ngọc công tử. Nhìn bộ dạng lạnh lùng cùng lời nói lạnh lùng, cô rất muốn chiếm được hắn ta, chinh phục hắn ta. Một khi người đàn ông lạnh lùng bỗng trở nên dịu dàng gì còn gì hạnh phúc hơn.

Có lúc con người là như vậy, quá dịu dàng với họ thì họ lại không biết quý trọng, thế nhưng khi lạnh lùng thì lại cảm thấy muốn chinh phục, rồi sau đó chìm đắm vào đó, cuối cùng biến người ta thành hình bóng lớn vờn trong tim.

Lúc này Phố Ngọc Hà đã nhảy lên.

Đợi họ ăn xong bữa sáng thì Phố Ngọc Hà mới xuất hiện. Cô thay một bộ trang phục khác, với chiếc váy màu liễu khói khiến cô trông thật dịu dàng. Đôi khuyên tai ngọc mã màu đỏ khiến cô thêm phần yêu kiều.

Đây là một cô gái biết cách trang điểm. Cô biết làm thế nào để phô ra vẻ đẹp của mình. Chỉ có điều đáng tiếc là trí tuệ và tình cảm của cô lại không giỏi như thế, nếu không đã không bị thấy sủng và đẩy vào gia trang này.

Thế nhưng khi một thiếu nữ xinh đẹp đột nhiên quỳ trước mặt, thậm chí đến cả Trần Thập còn có chút động lòng.

Lúc này họ đã chuẩn bị ngựa và xe để lên đường.

Phố Ngọc Hà quỳ trước mặt Trầm Sát, ngẩng đầu lên, đôi mắt rưng rưng nhìn Trầm Sát nói: "Xin công tử hãy mở lòng giúp Phố Ngọc Hà này."

Lâu Thắt nhìn thấy Trầm Sát hơi chau mày, thế nhưng Phố Ngọc Hà không nhìn thấy.

Dù sao thì cũng là đã nhận ân tình của người ta, được cho ở, cho ăn. Mặc dù đã trả tiền nhưng cũng là nợ một phần nghĩa tình. Thấy họ không nói gì, Nguyệt vệ thở dài: "Phố cô nương hãy mau đứng dậy đi."

"Không, công tử không nhận lời, Phố Ngọc Hà này quả thật chẳng còn đường nào để đi cả"

"Cô hãy đứng dậy đi, quỳ như thế này e rằng không hay."

Phố Ngọc Hà nhìn Trầm Sát, lúc này mới đứng dậy khi được Hỷ Nhi và Hoa Thẩm dìu.

Những gì Phố Ngọc Hà từng trải qua cũng là bình thường. Nhà họ Phố nghe nói cũng giàu nhất nhì ở trong thành Đông Thanh, lại thêm dung mạo xinh đẹp nên rất được Phố lão gia sủng ái, muốn gì được đó, nên hình thành tính cách ngang ngược. Chỉ có điều đáng tiếc là mẹ cô qua đời một năm trước, nửa năm sau Phố lão gia lấy vợ kế. Người này không phải dạng vừa, vào phủ được nửa năm đã tìm cách lôi kéo Phố lão gia, khiến Phố Ngọc Hà không còn được sủng ái. Phố Ngọc Hà rất không phục, bắt đầu đấu với bà ta. Thế nhưng điều đó cũng khiến người đàn bà kia bất mãn với Phố Ngọc Hà, luôn tìm cách đẩy cô ra khỏi nhà họ Phố.

Lúc này bà ta lại mang thai, vì không có con trai nên Phố lão gia hết sức sủng ái, bắt đầu nghe lời bà ta,

thậm chí bà ta còn gả Phó Ngọc Hà cho một gã đàn ông ngoài bốn mươi tuổi đã chết vợ.

Phó Ngọc Hà cãi nhau với cha một trận, còn người vợ kế kia giả bộ bị cô đẩy ngã khiến Phó nào gia nổi giận nên đẩy cô xuống gia trang để phản tỉnh bản thân.

Những người ở dưới nông trang nghe theo truyền ý của bà vợ kế, không coi cô ra gì, ngày nào cũng chọc tức cô. Phó Ngọc Hà lúc này chỉ mang theo Hoa Thắm và một người hầu gái nhỏ tuổi là Hỷ Nhi nên chẳng làm được gì. Hôm qua Hỷ Nhi cầm những đồng bạc còn lại tới trong thành mua một con ngựa, sau đó họ định qua về Phó phủ tính nợ với mụ đàn bà kia.

Chẳng ngờ Hỷ Nhi lại bị lừa, mua phải xe ngựa xấu, nửa đường xe hỏng, ngựa thì chạy mất. Khó khăn lắm họ mới quay lại được, bị Phó Ngọc Hà phạt quỳ rồi mắng nhiếc cả tiếng đồng hồ, tới cả đêm cũng không cho ngủ.

Cũng đúng lúc này bọn người Trầm Sát tới mượn phòng nghỉ.

Nghe ba người kể lại sự tình, Lâu Thất cười nhưng không nói gì, Nguyệt nhìn cô ta hỏi: "Không biết Phó tiểu thư bây giờ có dự tính gì?"

Khi hỏi điều này Nguyệt nghĩ có lẽ họ thích chiếc xe ngựa của mình. Tối qua lúc mở cửa, ánh mắt của Hoa Thắm đã cho thấy điều này.

Anh nhìn Lâu Thất, cũng là để muốn tìm hiểu xem cô có đồng ý nhường chiếc xe ngựa này cho Phó Ngọc Hà hay không. Thế nhưng Lâu Thất không nói gì, chỉ cười một cách đầy ẩn ý.

Nghe hẳn ta hỏi vậy, Phó Ngọc Hà lập tức nói: "Không giấu gì công tử, Ngọc Hà bây giờ đã hiểu rõ, Ngọc Hà tuổi còn nhỏ, quay về phủ cũng không phải đối thủ của mụ đàn bà kia. Cha bây giờ đều nghe mụ ta, không đoái hoài gì tới tôi. Nếu quay về, e rằng sẽ bị ép gả cho lão kia làm vợ lẽ mất. Vì thế tôi dự định đi Kim Châu, nương nhờ di của tôi. Để di tôi đứng ra làm chủ.

"Thiếu lộ phí phải không?" Trầm Sát lên tiếng. Hẳn ta vốn chẳng muốn nghe nói nhiều, chỉ là Lâu Thất nghe có vẻ thích thú nên mới để cho cô ta nói. Bây giờ kể xong sự tình nhưng vẫn dài dòng, nên hẳn ta thấy không vui, hỏi thẳng có phải thiếu tiền hay không?

Phó Ngọc Hà có lẽ không nhìn ra biểu cảm của hẳn ta, chỉ nghe tới khi hẳn ta hỏi về vấn đề lộ phí, trong lòng nghĩ rằng hẳn ta đã bắt đầu quan tâm tới mình, có thể những điều cô phải trải qua khiến hẳn ta động lòng rồi sao?

Cô lắc đầu rồi lại gật đầu, "Lộ phí ư... Phó Ngọc Hà vẫn còn thể nhưng di của tôi lại đang ở Kim Châu. Dựa vào sức yếu tay mềm của ta, e rằng không thể tới đó được,"

"Đưa ngân lượng cho cô ta." Trầm Sát ngắt lời, thật không hiểu nổi sao cô ta lảm lời đến vậy, "Cô đi mua

một chiếc xe ngựa mới.”

Phổ Ngọc Hà giật mình, ”Mua xe ngựa nhưng ta không biết chạy xe.”

”Vậy thì thuê người.”

”thế nhưng ta không biết được phu xe đó có tốt hay không?” Phổ Ngọc Hà lúc này đã nhận ra sự khó chịu của Trần Sát, vội nói: ”Phổ Ngọc Hà muốn nhờ công tử giúp đỡ, có thể đưa tôi tới Kim châu không?”

Câu này vừa nói ra khiến tất cả đều im lặng. Trần Thập nhìn cô ta với hần mắt tinh quái. Cô này gan không phải nhỏ, dám nhờ Đế Quân đưa tới Kim Châu. Cô ta nghĩ mình là ai chứ!

Nguyệt cũng giật mình, sau đó cười khẽ.

Trần Sát không quan tâm tới đối phương, lập tức ra lệnh xuất phát.

Nhìn phản ứng này, Phổ Ngọc Hà bật khóc, nếu không nắm được cơ hội này, lúc trước họ đã đánh hai mục đàn bà. Bây giờ họ đi rồi, thì những ngày tháng tiếp theo ở trang trại e rằng sẽ không dễ dàng gì.

Cô ngay lập tức lao lên phía trước, nước mắt giàn giụa, ”Trần công tử, cầu xin ngài hay giúp tôi. Cho dù không tới được Kim Châu thì có thể đưa tôi tới một nơi nào đó gần Kim Châu được không?”

Lâu Thất nhìn bộ dạng này của cô ta, quả thật nếu không đem cô ta đi thì sẽ không biết bị làm phiền tới khi nào nên đánh mắt sang Nguyệt.

Quả thật Nguyệt đã có cách. Ở đây vẫn là địa bàn của Đông Thanh. Hần biết người của Đông Thanh sẽ đuổi theo, vài người họ rất dễ bị bại lộ thân phận. Thế nhưng nếu trong đoàn người có 3 người nữ giới, thì sẽ là một cách để che đậy thân phận.

Cũng không phải là không có điều tốt.

Bây giờ hắn đã biết Lâu Thất đồng ý chuyện này, chủ nhân chắc sẽ không phản đối. Thấy ánh mắt của Lâu Thất, hắn ta thở dài một tiếng rồi nói: ”Đem cô theo một đoạn cũng được, chỉ có điều nếu lệnh tôn biết sẽ buộc tội chúng tôi bắt cóc cô.”

Phổ Ngọc Hà nghe vậy liền đồng ý, vui sướng tột độ rồi nói ngay: ”Không đâu, tôi có thể lập cam đoan, nói rõ là tự nguyện đi với các người! ”

”Vậy thì trên đường đi, Phổ tiểu thư phải nghe lời chúng tôi đó ”

”Nghe lời, tôi sẽ nghe lời!”

Khi biết có thể đi cùng họ, trên đường đi cô sẽ có thời gian ở gần Trầm Sát, trong lòng Phổ Ngọc Hà cảm thấy vui như hoa nở.

Không cần cô ta nói, những người trong trại nhìn cô ta quỳ mà van xin người khác đem đi thì trong lòng chửi rủa. Thế nhưng cũng không dám ngăn cản, nếu không Phổ lão gia mà tức giận, thì họ sẽ hết đời.

Thế nhưng dù họ có ngăn cản thì những Thị vệ của Phá Vực cũng chẳng để yên, nhìn những thanh gươm sáng loáng họ đã sợ hãi co rúm người.

Phổ Ngọc Hà ngồi trên xe ngựa, nhìn đám nô tài ngỗ ngược với cô đang sợ hãi, cô cảm thấy rất khoan khoái, oai phong. Thị vệ khí thế ngút trời, xem ra người này không phải dạng vừa.

Ba người họ không có đồ đạc gì nhiều, nên hành lý không chiếm nhiều vị trí.

”Hoa Thắm, Hỷ Nhi, các người cưỡi ngựa.” Ngồi trên xe ngựa Phổ Ngọc Hà nói với hai người, sau đó nhìn về phía Trầm Sát. Cô là khách, còn hấn ta là chủ nhân. Vì thế chiếc xe này để họ ngồi cùng là phù hợp nhất? Nghĩ tới việc ngồi cùng xe ngựa, Phổ Ngọc Hà đột nhiên thấy nóng ran trong người.

Hoa Thắm và Hỷ Nhi hơi ngạc nhiên, họ biết cưỡi ngựa, nhưng chỉ quen những con ngựa già yếu trong phủ, mà cũng mới cưỡi 3-4 lần. Nhìn những người thị vệ này sức vóc cường tráng, rồi nhìn những con ngựa to lớn, xem ra lên ngựa còn khó, chứ nói gì tới chuyện cưỡi chúng.

”Không cần đâu, các người ngồi trên xe đi” Lâu Thất nói.

Hoa Thắm và Hỷ Nhi mới nhẹ người

Phổ Ngọc Hà thì không vui: ”Họ có thể ngồi cùng xe ngựa của Trần công tử không?”

157. Chương 157

Cô vừa dứt lời thì Trầm Sát đi tới chỗ Phi Ngân, nhảy thoát lên ngựa, nói với Lâu Thất, ”Lên ngựa!”

Đạp Tuyết bước tới gần Lâu Thất, dụi đầu vào cô, giống như đang thân thiết với cô.

Lâu Thất vỗ nhẹ vào đầu rồi xoay người nhảy lên ngựa. Phổ Ngọc Hà nhìn thấy thế mở to mắt, gọi một cách thất vọng: ”Trần công tử, ngài không ngồi xe ngựa sao?”

”Đi nào!”

Trầm Sát không trả lời mà lao vút đi, Lâu Thất cười ngựa ở phía sau.

Mặc dù đã mang theo người, thế nhưng tốc độ của họ không hề chậm lại. Phố Ngọc Hà vốn dự tính ngồi cùng xe ngựa với Trầm Sát rồi sẽ dựa vào nhan sắc của mình để tạo tình cảm với hắn ta. Cô cũng muốn hỏi rõ tên, tuổi và hắn ta đến từ đâu, gia cảnh thế nào. Tới lúc đó nhất định sẽ đưa cô tới Kim châu. Thậm chí cô từng nghĩ tới lúc đó sẽ chấp nhận làm thiếp cho hắn ta. Nếu lấy cô ấy, đối tốt với cô thì khi tới Kim Châu sẽ bảo hắn ta ở lại nhà dì của mình, rồi bàn tới chuyện hôn lễ của hai người.

Chẳng ngờ sự tình lại như thế này.

Họ cứ thế lao đi trên đường. Buổi trưa nghỉ một lát, thế nhưng lúc này vừa xuống xe đã không thấy Trầm Sát và Lâu Thất đâu. Hỏi Nguyệt vệ, Nguyệt chỉ nói chủ nhân và Lâu cô nương tới chỗ khác nghỉ ngơi.

Khi cô lên lại xe ngựa, họ mới quay lại.

Tới tối, họ đã vào trong thành. Cô ta cùng Hoa Thắm và Hỷ Nhi ở chung một phòng, Lâu Thất và Trầm Sát ở một phòng. Cô tới gõ cửa hai lần đều là Lâu Thất ra mở cửa. Có Lâu Thất rồi thì cô chẳng còn cơ hội vào trong, chứ còn nói gì tới chuyện khác,

Vì thế trong 4 ngày trôi qua, cô thậm chí còn chẳng được nói câu nào với Trầm Sát.

Trong lòng Phố Ngọc Hà rất khó chịu, rồi tính tình dần trở lên dễ cáu giận.

Hơn nữa cô càng ngày càng bất mãn với Lâu Thất. Rõ ràng chỉ là một thị nữ, cùng lắm là thị cơ, sao lại thân mật với chủ nhân như vậy. Hàng đêm ở chung 1 phòng. Cô ta thật sự không biết xấu hổ.

”Tiểu thư.”

Hỷ Nhi vừa lên tiếng gọi thì Phố Ngọc Hà đã bực tức chỉ vào mặt, ”Gọi cái gì mà gọi, không thấy tâm trạng của ta không tốt hay sao?”

Hỷ Nhi không dám nói thêm, đôi mắt sụng đỏ, cúi đầu đầy vẻ oan ức: ”Tiểu thư, nô tì muốn nói là khi này Nguyệt vệ đại nhân nói, hai ngày nữa sẽ tới Hằng Châu, họ sẽ đi qua đó. Nơi đó gần Kim Châu nhất.”

Phố Ngọc Hà giật mình, liền hỏi: ”Rồi sao nữa? Họ sẽ bỏ lại chúng ta ư?”

Mấy ngày nay trên đường liên tục, còn chưa từng trải qua như thế dù là ngồi trên xe ngựa nên rất mệt mỏi. Phố Ngọc Hà vốn định nói với họ chậm lại một chút, không ngờ đã sắp tới Hằng Châu.

Nếu bị bỏ lại ở đây, thì kế hoạch của cô sẽ như thế nào? Đã gặp Trầm Sát, sau đó định gả cho hắn ta?

Những người đàn ông khác cô không thèm để ý.

”Nguyệt vệ đại nhân nói, điều này đã từng nói với tiểu thư rồi.”

”Không được, không được, ta không đi. Ta muốn đi cùng họ, ta muốn đi cùng Trần công tử.”

Thế nhưng một ngày nữa trôi qua, cô vẫn không có cơ hội tiếp cận Trần Sát.

Tối đó họ chưa vào được trong thành nên ở bên ngoài. Họ đang tiến gần tới Phá Vực, cách xa phương bắc nên nhiệt độ không quá thấp. Họ đốt củi để lấy hơi ấm. Thế nhưng nơi bằng phẳng ở đây không nhiều, Trần Sát cũng không cùng Lâu Thất đi nơi khác nghỉ ngơi ngay sau khi xuống ngựa. Phổ Ngọc Hà nhìn thấy thế liền sáng rực mắt.

Cô lập tức chỉnh trang lại nhan sắc, định bụng qua đó thì một con chim bồ câu bay qua. Trần Sát vươn tay, con bồ câu đã nằm trong tay hắn. Phổ Ngọc Hà nhìn thấy nên rất kinh ngạc, không ngờ hắn ta lợi hại như thế!

Trần Sát lấy ra một ống nhỏ buộc dưới chân, rồi đưa cho Lâu Thất.

”Cuối cùng đã nhận được bồ câu đưa thư của Ứng vệ.” Đôi mắt Lâu Thất sáng lên, rồi cô mở lá thư ra.

Trước đó họ ở cách quá xa, bồ câu không tìm thấy nên không có tin tức gì. Họ cũng không truyền tin đi, bây giờ họ đã liên lạc được với nhau.

Nhìn lá thư, Lâu Thất đột nhiên quay sang phía chiếc xe ngựa, bắt gặp ánh mắt giận dữ của Phổ Ngọc Hà. Cô nghĩ một lát rồi hiểu ra cô ta tức giận cái gì. Có lẽ là do khi nãy Trần Sát đưa lá thư trên con bồ câu cho cô.

”Trong đó có gì?” Khuôn mặt Trần Sát lạnh lùng. Chạy bao nhiêu ngày đường, nên hắn đã quên mất thời gian. Ngày 15 sắp tới, bây giờ cơ thể hắn đã bắt đầu phản ứng. May mà có cô ở bên cạnh.

”Chuyện tốt!” Lâu Thất nói: ”Ứng vệ đã tìm thấy tung tích của một loại dẫn dược mới.”

Ánh mắt Trần Sát sáng lên, ”Hả?”

”Đông Hải Lệ Minh Châu.”

Cái này Lâu Thất chưa bao giờ nghe qua, nhưng chỉ nghe tên là biết đó là thứ tốt. Thứ chất độc mà Trần Sát trúng quả thật đắt giá, đến ngay cả dẫn dược còn khó tìm như thế. Không biết tới bao giờ mới tìm ra thuốc giải.

”Ồ đâu?”

”Kim Châu, Hòa Khánh Vương Phủ”.

Lâu Thất đọc lên, Trong thư Ứng vệ còn nói, gần như toàn thiên hạ đang tìm tung tích của họ, nên bảo họ phải cẩn trọng.

Một vương phủ lại không ở trong kinh thành. Lâu Thất cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Trầm Sát chau mày suy nghĩ, Nguyệt tiến đến nói: ”Chủ nhân, đây là thư của Ứng vệ.”

Lâu Thất đưa thư cho hắn ta. Nguyệt vệ đọc lại một lần nữa rồi tỏ ra vui mừng, ”Đông Hải Lệ Minh Châu? Quả là tốt quá! Chủ nhân, chúng ta cách Kim Châu cũng không xa, chi bằng qua đó một chuyến.”

Họ không ngờ rằng, đưa cô Phổ Ngọc Hà tới Kim Châu lại có điều may mắn như thế.

Hơn nữa mỗi lần vào thành đều bị tra xét rất nghiêm ngặt. Mấy ngày nay mà mà có ba người họ che mắt, nên họ mới không bị lộ thân phận.

Đông Thời Thanh và Bắc Phù Dung tuyệt đối không thể quên Thiên Niên Thạch Tử, nếu không bắt được thì cũng sẽ giết họ ngoài Phá Vực, nếu không khi họ quay lại thì sẽ khó giết. Dù gì thì trong Phá Vực họ có thể lực.

Chỉ đáng tiếc là bọn họ như đang mất tích. Ai cũng biết họ sẽ quay về hướng Phá Vực, thế nhưng lại không biết hành tung của họ ở đâu.

Mấy ngày nay họ thay đổi trang phục, bao gồm cả Lâu Thất và Trầm Sát đều mặt trang phục màu xanh bình dân, dất ngựa đi. Xem ra họ giống như là thị vệ và thị nữ của Phổ Ngọc Hà. Hơn nữa Lâu Thất còn có biệt tài hóa trang hơn người. Cho dù có vào thành thì cũng khó lòng nhận ra họ.

Hơn nữa họ có cả nam và nữ trong đoàn người nên họ kiểm tra không kỹ mỗi khi vào thành.

Có lẽ người đứng đầu yêu cầu kiểm tra ngặt, thế nhưng khi mệnh lệnh ban ra xuống dưới cũng mất đi một chút uy lực. Điều đó là chắc chắn

”Hòa Khánh Vương là người như thế nào?” Lâu Thất hỏi.

”Chúng tôi không rõ về Hòa Khánh Vương, nghe nói đó là một vụ thúc thúc của Đông Thời Thanh. Không hiểu sao ông ta không ở trong kinh thành mà lại tới nhà cửa Vương phi ở Kim Châu.”

”Vương phi của Hòa Khánh Vương là người ở Kim Châu?”

”Đúng thế, thế nhưng Vương phủ không đáng ngại. Cho dù là đông cung của Đông Thời Thanh, thì chỉ cần có thứ mà chủ nhân cần, chúng tôi sẽ không từ bỏ.” Nguyệt vệ cười.

Lâu Thất đương nhiên cũng như thế này. Từ khi cô tới, cô chưa từng nghỉ ngơi, đi tìm Mê Hồn Hoa, tìm Thiên Niên Thạch Tủy, sau đó là hái Băng Sơn Huyết Liên. Cô làm từng việc một trong hiểm nguy, bây giờ là Đông Hải Lệ Minh châu. Không phải là sơn cốc hay băng tuyết, mà là vào vương phủ. Cô cảm thấy có chút thú vị.

Lúc này lại có bồ câu đưa thư tới. 3 người giật mình, không ngờ Ứng vệ lại liên tục đưa thư tới. Thư này là hỏi họ có biết tung tích của Cửu Hoàng tử và Tây Trường Ưc của Tây Cương hay không. Nói là Tây Trường Ly đã tới Cửu Tiêu Điện, hỏi Vương đệ của đế quân ở đâu.

Lúc đó trong băng động, Tây Trường Ưc cùng cô gái mà hắn ta yêu mến đi vào tìm Lâu Thất. Thế nhưng sau khi họ vào thì không thấy Lâu Thất nữa. Tây Trường Ưc và cô gái đó cũng biến mất. Thế nhưng khi đó họ không để ý nên không nhắc tới. Bây giờ Tây Trường Ly tới Cửu Tiêu điện tìm người là có ý gì?

”Lúc đó ta không nhìn thấy Tây Trường Ưc” Lâu Thất lắc đầu nói: ”Có thể họ vào trong động, nhưng lúc đó ta đang luyện công nên không biết.”

”Để Ứng nói với Trần Thập, Phá Vực không có hứng thú với vương đệ của hắn, bảo hắn đi tìm chỗ khác” Trần Sát nói. Điều đó không hẳn sẽ đuổi được Tây Trường Ly đi, thế nhưng biểu cảm này cho thấy hắn ấy rất khó chịu.

Tây Trường Ly kiểm soát để tới Phá Vực, chẳng phải là để đợi hắn ta quay về sao? Bọn Đông Thời Thanh không muốn họ quay lại Phá Vực, còn Tây Trường Ly cũng đang đợi ở đó. Điều này thật kỳ lạ.

Thế nhưng hắn đợi hắn ta về là hắn ta sẽ về ngay ư?

Trần Sát chau mày hừ một tiếng. Từ đây tới Kim Châu chỉ còn 4-5 ngày đi đường. Nếu Đông Hải Lệ Minh Châu đã ở đó, thì sao họ có thể không đi.

”Trần công tử, mời uống nước” Phổ Ngọc Hà bước tới bưng một ly nước cho hắn. Cô chưa bao giờ thấy Lâu Thất bưng trà hay nước cho hắn ta. Nếu cô ta không làm thì để cô làm. Không biết chừng hắn ta sẽ so sánh ai mới là người phù hợp ở bên hắn ta hơn.

Cô cầm ly nước đưa lên, chờ đợi Trần Sát nhưng không ngờ một bàn tay khác vươn qua cầm lấy ly nước. Lâu Thất uống rồi cười nói: ”Cảm ơn cô, Phổ tiểu thư.”

Phổ Ngọc Hà tức giận tới mức không thể nhịn nổi: ”Lâu Thất, cô thật to gan! Một thị nữ nhỏ bé như cô có tư cách gì uống nước của tôi?”

Tiếng của cô ta khá chói tai, khiến mọi người đều nhìn sang. Nhưng nhìn với ánh mắt không thiện cảm.

”Cô mới là người to gan” Sắc mặt của Trầm Sát nghiêm lại: ”Ai cho cô quyền lớn tiếng với người của ta?”

158. Chương 158

Anh định động tay thì Lâu Thất giơ tay cản lại, ”Chủ nhân xin bớt tức giận”

Cô ấy định nói giữ lại cô ta xem ra còn có tác dụng nhưng không nói, chỉ đánh mắt với Nguyệt. Nguyệt lập tức kéo Phổ Ngọc Hà lại, rồi kéo vào trong xe ngựa.

”Trông coi kỹ tiểu thư nhà các người, đừng khiến chủ nhân của ta tức giận, không ai cứu nổi đâu.”

”Vâng, vâng Nguyệt vệ đại nhân.”

Hoa Thắm và Hỷ Nhi sững người, đây là lần đầu tiên họ ra tay với Phổ Ngọc Hà trong vài ngày qua. Mặc dù không đánh thể nhưng cũng đủ khiến họ sợ hãi.

Phổ Ngọc Hà bị ném vào trong xe ngựa, ngã sõng soài, rồi sau đó bắt đầu khóc. Cô không ngờ Trầm Sát lại ra tay với mình. Nhìn thấy hần ta bảo vệ Lâu Thất khiến cô càng tức giận hơn. Nếu đổi lại người hần ta bảo vệ là mình thì sẽ tốt biết bao!

”Tiểu thư, thôi bỏ qua đi, Trần công... Vị công tử đó xem ra không phải người bình thường đâu. Đôi khi tới Kim Châu, mời Trắc Phi đứng ra chủ trì, tìm cho cô chủ một mối hôn sự. Lo gì không tìm được người tốt.”

Hoa Thắm khuyên bảo một câu

”Người tốt? Người tốt gì!” Phổ Ngọc Hà cắn răng: ”Ai có thể so sánh với Trần công tử...”

Nguyệt vẫn chưa đi xa nên nghe được câu nói này, dừng chân lại.

Họ chưa từng hỏi người dì của Phổ Ngọc Hà ở Kim Châu là ai, bà ta là phu nhân của ai. Bởi vì họ không nghĩ rằng giữa những người này có quan hệ với nhau. Nhưng nghe được hai chữ Trắc Phi, hần ta chợt thấy chuyện này quá trùng hợp. Chẳng lẽ dì của cô ta chính là Trắc Phi, phu nhân của Hòa Khánh Vương?

Vừa đi vừa nghĩ, sau đó nói lại với mọi người.

”Người dì của Phổ Ngọc Hà chính à Trắc Phi của Hòa Khánh Vương?” Tối đó, Lâu Thất nghe được thông tin này thì rất kinh ngạc.

Nguyệt gật đầu.

"Điều này thật trùng hợp. Vậy thì chúng ta cứ vậy tới thẳng vương phủ thôi." Lâu Thất cười lên: "Sao bây giờ, Phổ Ngọc Hà lúc này đúng là đem trộm về nhà, ta thật thấy lo cho cô ta rồi đó."

Nguyệt: "..."

Phổ Ngọc Hà sau khi biết họ đã thay đổi chủ ý, sẽ đưa cô về Kim Châu thì cảm thấy rất vui mừng.

Hằng Châu được coi như thành trì biên giới của Đông Thanh. Hằng Châu không lớn nhưng đất đai phì nhiêu, nhiều hoa quả nên khá phồn hoa. Giống như trước đây, khi vào thành đã thấy quan binh đang lục soát, trong đó có một người cầm vài bức tranh vẽ để so sánh. Thấy họ chỉ chú tâm vào những nam nhân hoặc nữ nhân đi một mình, trong lòng Lâu Thất đã có tính toán.

Họ qua được cổng thành khá dễ dàng. Khi binh lính cho xe của họ đi qua, Phổ Ngọc Hà đột nhiên vén rèm xe ngựa hỏi: "Xin hỏi, phủ Hòa Khánh Vương ở phía nào?"

Người lính gác thành nghe tới phủ Hòa Khánh Vương liền nhìn sang Phổ Ngọc Hà quan sát, thái độ dễ chịu hơn: "Cô nương tìm ai trong phủ Hòa Khánh Vương?"

"Ta tìm Tổng Trắc Phi"

Người lính gác thành kinh ngạc nhìn cô: "Tổng Trắc Phi? Cô nương tìm Tổng Trắc Phi ư, vậy ta sẽ cử người đưa cô nương qua đó."

Nghe câu nói này Phổ Ngọc Hà cảm thấy yên tâm hơn. Thực ra cô và dì của mình đã 4-5 năm không gặp mặt, hơn nữa thư từ cũng ít qua lại. Cô không biết dì của mình ở phủ Hòa Khánh Vương sống thế nào, có được sung ái hay không. Vì thế trên đường đi cô luôn suy nghĩ, nếu như dì không giúp được thì cô phải làm sao? Thế nhưng cô cũng có chút cao ngạo, không dám nói với người khác chuyện này. Bây giờ nhìn phản ứng của người lính gác thành, cô chắc chắn dì mình rất được coi trọng, chắc chắn có địa vị không nhỏ trong thành. Nếu không thì người lính đó làm sao có thể cử người dẫn đường cho cô.

Vì suy nghĩ đó nên lúc này khi vào thành cô có cảm giác mình mới là chủ nhân, khác hẳn lúc ở trên đường, đến tư cách để mở miệng cũng chẳng có. Còn đám người Lâu Thất thì cúi đầu, không hé răng nửa câu.

Khi nhìn thấy phủ Hòa Khánh Vương, Phổ Ngọc Hà vừa vui vừa kinh ngạc. Trước đây khi mẹ cô còn sống thường lo lắng cho người em của bà, nói rằng Hòa Khánh Vương không ở nổi trong kinh thành mà phải chạy tới tận Kim Châu. Không biết là có phải đắc tội Hoàng Thượng hay không mà bị đẩy tới nơi này.

Vì thế cô luôn nghĩ rằng phủ Hòa Khánh Vương này hẳn là sẽ rất nhỏ và tồi tàn. Thế nhưng trước mắt cô, phủ rất nguy nga tráng lệ. Cổng cửa rộng lớn với hai con sư tử đá uy nghiêm, không khác gì như ở kinh thành, thậm chí là có phần to lớn hơn. Tường vây cao, dài hết tầm mắt. Xem ra phủ Hòa Khánh Vương

không hề tầm thường.

Người lính dẫn đường chạy lên gõ cửa, rất nhanh sau đó cửa mở ra. Nghe nói có người từ kinh thành tới tìm Tổng Trắc Phi, nên người đó không dám chậm trễ, chạy ngay vào bẩm báo.

”Cô nương, tiểu nhân xin phép cáo lui.” Người lính dẫn đường đó cúi người trước Phổ Ngọc Hà, Phổ Ngọc Hà thấy thế rất vui mừng, bảo Hỷ Nhi thưởng cho hắn một cắc.

Người lính này không ngờ được thưởng tiền, nên càng tỏ ra cung kính, nói mấy lời cung nịnh rồi lui đi.

”Tiểu thư, vương phủ thật uy nghiêm.” Hỷ Nhi xuống xe, thán một câu.

Phổ Ngọc Hà đã quyết định sau này sẽ ở đây, ở trong phủ Hòa Khánh Vương một thời gian. Không chừng cô sẽ càng được coi trọng hơn. Còn Trần công tử cũng sẽ thay đổi cách nhìn với cô ấy.

”Lâu Thất, cô thấy nơi này khí phái không?” Cô quay sang hỏi Lâu Thất vì cô rất muốn xem biểu cảm của Lâu Thất. Lúc này Lâu Thất hơi cười khẽ.

”Rất khí phái.”

Thế nhưng không hề có chút đồ kỳ nào trong ánh mắt của Lâu Thất. Điều đó khiến Phổ Ngọc Hà cắn răng bực tức.

Một lát sau phía trong có tiếng bước chân. Một đám người chạy tới.

Phổ Ngọc Hà mặc dù nhiều năm chưa nhìn thấy di của mình, thế nhưng ngay lập tức cô nhận ra trong đám người đó. Đôi mắt cô rưng rưng, rồi chạy nhanh lên phía trước; ”Di!”

Người đi tới chính là Tổng Trắc Phi, nhìn cháu gái Phổ Ngọc Hà vốn trông hơi tiểu tụy nên có vẻ nghi ngờ. Thế nhưng sau đó bà đã nhận ra, ”Ngọc Hà”.

Hai người thân gặp nhau thế nhưng Lâu Thất và Trầm Sát không có tâm trạng nào để nhìn. Phổ Ngọc Hà ngay sao đó cùng Tổng Trắc Phi đi vào, còn họ thì bị cho là tùy tùng của Phổ Ngọc Hà nên người của vương phủ không ngăn cản, bố trí họ vào một khu vực riêng nghỉ ngơi, chờ đợi sự dặn dò của Tổng Trắc Phi.

Thế nhưng Tổng Trắc Phi lâu năm mới gặp cháu gái mình nên có quá nhiều chuyện để nói. Còn Phổ Ngọc Hà thì bị mê hoặc bởi sự nguy nga tráng lệ của vương phủ, chỉ nghe nói là họ đã được bố trí nơi ăn ở. Chẳng mấy chốc trời đã tối.

Người của vương phủ mang đồ ăn cho họ, mọi người ăn xong thì Trầm Sát gọi lại tập trung bàn kế hoạch

hành động.

Đông Hải Lệ Minh Châu đó họ chưa từng gặp, chẳng trách Ứng không nói chi tiết vì có lẽ Ứng cũng không biết. Thế nhưng thiên hạ đồn rằng, Đông Hải Lệ Minh Châu không phải hình tròn mà là hình dạng một giọt nước mắt, sáng trong đầy sức mê hoặc. Thế nhưng chưa có người từng nghe nói về được tính của nó. Lâu Thất chỉ biết về tác dụng của bột Trân Châu, cũng không biết thứ đó có phải là Trân Châu hay không. Nếu đúng, có thể được hiệu của nó tốt hơn Trân Châu bình thường.

Nếu là dạ minh châu, thì cô thực sự không biết nó có được hiệu gì. Thế nhưng trên thế giới này có rất nhiều thứ khác với hiểu biết của cô, đọc được nhiều, bảo vật cũng không ít.

Họ không biết Đông Hải Lệ Minh Châu ở đâu, nên đành phải đi tìm. Thế nhưng ngày mai rất có thể Phổ Ngọc Hà sẽ nhờ lại sau đó nói ra thân phận của họ cho Tống Trắc Phi. Tới lúc đó e rằng họ sẽ không thể ở trong phủ. Thế nhưng đối phương chắc chắn cũng cử người theo dõi họ. Dù gì thì tùy tùng cũng không phải thuộc hạ, hơn nữa lại là giữa đêm tối, thân phận không rõ ràng nên khó có thể tin tưởng. Vì thế cơ hội tốt nhất của họ là phải tìm ra Đông Hải Lệ Minh Châu trong tối nay.

Đêm tối, Phổ Ngọc Hà phấn khích tới nỗi không ngủ được. Dì của cô đối với cô rất tốt, trong bữa tiệc tối đã giới thiệu biểu đệ, biểu muội cho cô. Hơn nữa mỗi người đều tặng cô một món quà. Món quà nào cũng rất có giá trị. Dù thân phận của cô không hề thấp, cũng là tiểu thư nhà giàu, thế nhưng nửa năm nay, cha cô sủng ái người đàn bà kia, không hề quan tâm gì tới cô. Còn người đàn bà kia thì đã lấy đi bao nhiêu thứ của cô. Khi đấy cô tới nông trang cũng không cho cô thức gì. Bây giờ cô nghèo khổ tới mức phải dựa vào mấy đồng bạc các mà Trầm Sát đưa cho!

Bây giờ thì tốt rồi, những đồ mà dì cô cho khiến cô trở lên sung túc!

Lúc này, một bóng người từ từ tiếp cận phòng của cô. khi Phổ Ngọc Hà không chú ý, Hỷ Nhi và Hoa Thắm đã bị điểm huyệt ngủ.

Người đó tiến vào trong phòng, nhìn thấy cô ta đang soi những đồ châu báu dưới bóng đèn và tự cười khoái trá.

”Mấy thứ này mà khiến cô mãi mê tới mức không thể ngủ nổi ư?”

Phổ Ngọc Hà bị một tiếng người đàn ông làm cho giật mình. Vừa định bật dậy thì đã bị kéo vào khiến cô sợ tới phát khiếp. Đang định kêu lên thì người đó đã bị miệng cô.

”Đừng gọi, bốn Vương là chú rể của cô, Hòa Khánh Vương gia.”

Phổ Ngọc Hà mở to mắt ngẩng đầu nhìn người đàn ông. Cơ thể cao lớn, đôi mắt nhỏ và dài, để râu, da trắng, tướng mạo bình thường, mặc áo cẩm bào màu tím đậm.

Cô chưa từng gặp qua Hòa Khánh Vương, nên không biết là thật hay giả. Thế nhưng nghĩ tới việc nửa đêm mò vào phòng cô, thì cô tuyệt đối cho rằng người này không phải Hòa Khánh Vương. Bởi vì cô là cháu gái của Tổng Trắc Phi, 1 vương gia sao có thể ra tay với cháu gái của phu nhân mình?

Thế nhưng cô bị bịt miệng nên lúc này không thể kêu lên, chỉ biết sợ hãi giãy giụa.

”A ha, quả nhiên xinh đẹp, không khác mẹ cô là bao, quả nhiên giống.”

Lúc này Phổ Ngọc Hà ngửi thấy mùi rượu, rồi nhìn ánh mắt đờ đẫn, có vẻ ông ta đã uống khá nhiều.

159. Chương 159

Phổ Ngọc Hà thấy lo lắng, định mở miệng can. Thế nhưng người này bị miệng rấy chặt nên không thể can được.

Ánh mắt của vương gia đột nhiên lóe sáng. Ông ta ôm chặt cô, nhìn cô nói: ”Cô thật giống mẹ cô, trước đây bà ấy cũng từng cắn vào tay ta như thế này.”

Hòa Khánh Vương dường như cũng không vội vàng làm gì cô. Lúc này, ánh mắt của ông ta dường như đang nhìn cô như nhìn một người khác, giọng nói nhỏ nhẹ, ”Ta buông cô ra, cô đừng kêu có được không? Ta nói chuyện với cô. Cô xem, đây là ngọc bội của ta, đây là biểu tượng thân phận vương gia của ta.”. Ông ta cầm miếng ngọc bội đang đưa trước mắt cô.

Phổ Ngọc Hà lập tức gật đầu.

Hòa Khánh Vương buông cô ấy ra, rồi ngồi xuống bên cạnh. Quả thực ông ta không sợ cô ấy kêu, bởi vì những kẻ không nên nghe thấy gì đều đã bị điểm huyết. Những người nghe thấy thì đều là người trong phủ, ông ta chẳng có gì phải sợ.

Thế nhưng Phổ Ngọc Hà cũng không kêu, khiến ông ta có phần ngạc nhiên. Ông ta lại nhìn cô, kéo tay cô ngồi xuống một bên, trong lòng Phổ Ngọc Hà thấy sợ hãi. Thế nhưng cô nghĩ rằng ông ta sẽ không lấy mạng mình. Cũng không hiểu sao cô không hề kêu, cũng không phản kháng mà ngồi xuống bên cạnh.

Hòa Khánh Vương không bỏ tay cô ra, mà nắm lấy tay cô vuốt nhẹ nắn, động tác khá dịu dàng khiến Phổ Ngọc Hà có cảm giác quái dị. Trong thâm tâm cô tin người này là Hòa Khánh Vương, bởi vì cô nhớ trước đây từng gặp một vị vương gia cũng có ngọc bội tương tự, là biểu tượng thân phận của hoàng gia Đông Thanh.

Còn đây là vương phủ, chẳng lẽ lại có người giả danh của vương gia hay sao.

Bởi vì tin ông ta là Hòa Khánh Vương, trong lòng cô mới có cảm giác quái dị. Nếu đúng là Vương gia, lại dịu dàng với cô như vậy, vậy thì chẳng phải cơ hội cô được ở lại sẽ lớn hơn hay sao?

Bất luận thế nào, việc vương gia thích cô là điều tốt.

Lúc này Hòa Khánh Vương chỉ đang vuốt tay cô, không làm gì khác. Có lẽ chỉ với thân phận của trưởng bối?

Trong đầu Phổ Ngọc Hà có chút mơ hồ khó hiểu.

Hòa Khánh Vương nhìn bộ dạng của cô như vậy liền cười, "Cháu là Phổ Ngọc Hà phải không? Rất giống mẹ của cháu. Nói cho cháu một bí mật, cháu đừng kể với dì của cháu được không?"

Phổ Ngọc Hà gật đầu.

"Bí mật là năm đó thực ra là ta thích mẹ của cháu, chứ không phải dì của cháu"

Phổ Ngọc Hà há hốc mồm, quả thật không ngờ lại nghe được bí mật này. Thế nhưng cô không cảm thấy quái lạ, trong lòng lại cảm thấy có chút gì đó hơi khó hiểu. Nếu trước đây Hòa Vương gia lấy mẹ của cô, thì chẳng phải cô đã là con gái ông ta rồi sao.

"Đáng tiếc mẹ của cháu năm đó không theo ta, chê ta là một vương gia bất tài. Bà ấy đã lấy một lão thối tha. Tới đây, để ta ngửi xem cháu có mùi thối tha của lão ta không." Hòa Khánh Vương nói, rồi khịt khịt mũi ngửi, rồi bắt đầu từ cổ của cô.

Phổ Ngọc Hà giật mình kêu lên, "Chú rể xin hãy giữ tự trọng."

Khi này cô không cảm thấy gì. Nhưng vương ra này rõ ràng không bình thường.

Bên ngoài Lâu Thất nhìn với ánh mắt kinh ngạc, nói khẽ: "Phổ Ngọc Hà quả thật đầu óc có vấn đề. Vừa vào Vương phủ mà đã mụ mị cả người."

Hòa Khánh Vương rõ ràng không có thù ý với cô, vậy mà lại phản ứng lại sự đón tiếp đó. Hơn nữa bộ dạng bây giờ mới phát hiện ra đó để cho ai xem.

Vì cô nói nhỏ nên vô tình đã ghé sát vào Trầm Sát. Hơi thở của cô phả vào tai Trầm Sát, khiến hắn cảm thấy nóng trong người, không nhịn được nên ôm lấy eo cô. Hắn không quan tâm người kia thế nào. Khi này chẳng qua là họ đi tìm Hòa Khánh Vương nên mới phát hiện ông ta vừa trở về phủ. Nghe thấy tiếng quần gia bấm báo có khách từ kinh thành tới, liền vội vàng cùng với ám vệ tới đây. Họ cũng vì thế mà đi theo.

Không ngờ lại phát hiện Hòa Khánh Vương có nhã hứng với Phổ Ngọc Hà như vậy.

"Tự trọng ư? Ngọc Hà chẳng phải tới đây để nhờ vả bốn Vương hay sao?". Hòa Khánh Vương cười ha ha,

lần đầu tiên tự xưng là bốn vương.

”Ngài là chú rể của ta!”

”Chú rể? Ừ, đúng rồi. Thế nhưng khi cô nương mới 3 tuổi, mẹ của cô đã trao thân cho tôi rồi. Cô có cần gọi tôi một tiếng phụ thân không?”

Phổ Ngọc Hà kinh ngạc, lập tức kêu lên: ”Không thể nào. Mẫu thân của tôi không phải là người như vậy!”

”Ừ, không phải, vì bà ta hoàn toàn không biết đó là ta. Ta đã chuốc say bà ta.” Hòa Khánh Vương cười nói: ”Ta thích bà ấy bao nhiêu năm, kiêu gì cũng phải sủng ái một lần chứ. Thế nhưng, chiếm được rồi thì cũng chỉ như thế. Ta nghĩ có lẽ là vì bà ta đã trao cái trinh trắng cho kẻ khác. Nếu bà ấy trao cho ta, không chừng ta sẽ thấy thích thú hơn. Vì thế nghe nói cô đã tới, bốn vương nghĩ, đã đến lúc phải bù đắp cho cái cảm giác đó rồi.” Ông ta đứng dậy quay sang Phổ Ngọc Hà.

”Quái thật, tên Hòa Khánh Vương biến thái này.” Lâu Thất không chịu được nói một câu.

”Chú rể, chú rể, chú đừng như vậy, nếu như dì ta biết...” Phổ Ngọc Hà thấy ông ta không hề có ý đùa. Cô lập tức hoang mang, lùi về phía sau. Thế nhưng vì quá lo sợ mà không biết rằng, cô đang lùi vào giường phía sau.

Lâu Thất hoàn toàn không ngờ Hòa Khánh Vương ngay ngày đầu tiên Phổ Ngọc Hà tới đã làm chuyện như thế này. Đúng là không coi Tống Trắc Phi ra gì.

Hôm nay Tống Trắc Phi nhìn có vẻ rất được sủng ái, người trong phủ đều rất cung kính. Lẽ nào đó chỉ là vẻ bề ngoài?

Xem ra phủ Hòa Khánh Vương quả thật rất loạn.

”Ta thích những người xinh đẹp trẻ trung, da dẻ trắng trẻo lại đầy đặn như cô...” vương gia vừa nói vừa áp sát Phổ Ngọc Hà.

Phổ Ngọc Hà lo sợ, không biết vì sao trong đầu lại hiện lên hình ảnh của Lâu Thất. Cô lập tức kêu lên: ”Chú rể hãy tha cho cháu, cháu sẽ tặng cho ngài một cô gái xinh đẹp hơn nhiều.

Mặc dù Hòa Khánh Vương định ra tay với cô ta vì trước đây từng muốn chiếm được mẹ cô ta. Thế nhưng nghe những lời vừa rồi Hòa Khánh Vương đột nhiên dừng tay hỏi: ”Thật không? Xinh đẹp hơn cô sao?”

Phổ Ngọc Hà gật đầu lia lịa: ”Xinh đẹp hơn cháu, đẹp hơn rất nhiều ”

”Ồ đâu?”

”Trong đám người hôm nay đưa cháu đến. Cô ta tên là Lâu Thất, rất xinh đẹp.”

Bên ngoài Lâu Thất nghe thấy chửi thề một câu, còn Trầm Sát thì vô cùng căm giận, một luồng sát khí bay lên.

”Lâu Thất? Lâu Thất cái tên này khá quen tai...” Hòa Khánh Vương đột nhiên sững người lại, dục vọng bứt đi phần nào, ”Cô nói kỹ xem cô ta thế nào ”

”Cô ta xinh đẹp, lông mi dài, đôi mắt hạnh nhân to tròn.”

”Không phải những thứ này, cô ta có ở cùng ai không?”

”Có. Có. Có... Có rất nhiều người đàn ông. Có Trần công tử” Phổ Ngọc Hà lúc này mới nhớ tới Trầm Sát, cô nghĩ nếu bây giờ họ xuất hiện, liệu họ có cứu cô hay không? Có. Nhất định là có.

Đúng, dẫu cô Lâu Thất này cho hấn, hoặc Lâu Thất bị Hòa Khánh Vương làm nhục, thì Trần công tử chắc chắn sẽ ruồng bỏ cô ta! Tới lúc đó cô sẽ được ở bên Trần công tử! Cô sẽ chẳng cần ở đây nữa. Cô muốn đi, muốn ở bên Trần công tử!

”Trần công tử... Trần... Trần...”

Đôi mắt của Hòa Khánh Vương chợt lạnh lại: ”Cô nói là họ ở trong vương phủ sao?”

”Đúng, đúng, hôm nay chính họ đưa cháu tới đây?”

”Cái gì? Họ hộ tống cô tới đây ư?”

Phổ Ngọc Hà gật đầu vội vàng: ”Đúng thế, đúng thế. Cháu đã cầu xin họ hộ tống tới đây, vì thế...”

Bên ngoài Lâu Thất vỗ vào Trầm Sát, hai người không thể tiếp tục nghe thêm, liền lao vào trong bóng đêm, quay trở lại phòng nghỉ.

Nguyệt vệ chạy tới hỏi: ”Chủ nhân, sao vậy?”

”Thu dọn đồ đạc, mau đi thôi.”

Sắc mặt của Trầm Sát rất khó nhìn. Bây giờ thì hắn đã hiểu. Hòa Khánh Vương có mối liên hệ rất mật thiết với Đông Thời Thanh. Họ luôn đi tìm hành tung của hắn. Lẽ ra họ đã lẩn trốn rất kỹ càng, thế nhưng bây giờ lại bị hồng việc bởi Phổ Ngọc Hà. Hòa Khánh Vương nhất định sẽ ép cô ta nói ra chuyện của họ. Chuyện này mà bị lộ, sau này họ thâm nhập vào thành sẽ không hề dễ dàng nữa.

Thành Kim Châu này là thiên hạ của Hòa Khánh Vương. Nếu ông ta rời xa kinh thành mà vẫn còn liên hệ mật thiết với Đông Thời Thanh, vậy thì chắc chắn ông ta có điểm hơn người, đáng để Đông Thời Thanh lôi kéo. Bây giờ họ đang ở trong địa bàn của ông ta, nên cần hết sức cẩn trọng hành sự.

Hơn nữa, một nguyên nhân khiến Trầm Sát lo lắng đó là ngày mai là ngày 15. Mặc dù có Lâu Thất ở bên, thế nhưng nếu có chuyện gì, họ bị ép phải rời đi thì hoàn cảnh của họ sẽ rất bi đát.

Cái cô Phổ Ngọc Hà quả thật đáng chết.

Khi Hòa Khánh Vương tập hợp tất cả cao thủ trong phủ lại tiến về phía phòng nghỉ của khách thì phát hiện nơi này trống trơn, tĩnh mịch.

”Người đâu?” Hòa Khánh Vương nhìn Phổ Ngọc Hà hỏi.

Phổ Ngọc Hà run chân, suýt nữa ngã khụy xuống đất. Cô không ngờ là Hòa Khánh Vương lại mang theo nhiều người đến như thế để bắt họ. Càng không ngờ lại kéo cả cô theo cùng. Điều không ngờ nhất là đám người Lâu Thất lại bỏ đi từ bao giờ!

Cô ta muốn khóc mà không có nước mắt. Lâu Thất chạy rồi, còn cô thì sẽ thế nào? Trần công tử chạy rồi, còn cô thì sao?

Ở phía hậu viện của Tổng Trắc Phi, người hầu già đã nói những động tĩnh ở khu nghỉ của khách cho Tổng Trắc Phi. Khi biết Phổ Ngọc Hà bị Hòa Khánh Vương kéo tay lôi tới, khuôn mặt của Tổng Trắc Phi lộ ra một nụ cười cổ quái.

Ánh mắt bà nhìn lên khóm hoa ngoài cửa, giống như đang tự nói với mình: ”Tỷ tỷ, hôm nay tỷ tỷ có vui không?”

”Trắc Phi?”

”Không sao, lui đi!”

Sau khi người hầu gái lui ra, Tổng Trắc Phi ngồi xuống, rồi đột nhiên đứng dậy nói nhỏ: ”Mau ra.”

160. Chương 160

”Gọi tất cả mọi người đi tìm người cho ta, không cho Hòa Khánh Vương tìm thấy”

”Vâng!”

”Đợi đã, sau khi tìm thấy, hãy mang cô Lâu Thất tới cho ta” Tống Trắc Phi nhớ tới lời của người hầu già và Phổ Ngọc Hà, cười một cách nham hiểm.

Người còn xinh đẹp hơn Phổ Ngọc Hà sao? Xem ra coi như bà ta đã sơ sót, không để ý những người kia nếu không sao họ có thể chạy được.

”Vâng!”

Bóng người đó vút đi vào trong màn đêm.

Sắp tới giờ giới nghiêm ở trong thành Kim Châu, ngoài đường thưa vắng. Có vài hộ treo đèn lồng đỏ, khiến đường phố lập lòe, quái dị.

Vài con ngựa chân buộc nhưng chạy vụt trên đường.

Khi nhìn thấy tòa lâu trước mặt, người đàn ông đi đầu giơ tay ra hiệu dừng lại. Những người ở phía sau dừng theo.

”Chủ nhân!” Lâu Thất nhìn thấy một nhà người dân, đột nhiên cười: ”Trú tạm ở đây có thể rất dễ bị phát hiện. Ta có một nơi khác để đi, chỉ bằng chúng ta tới đó.”

Nguyệt gật đầu, trú chân ở ngôi nhà lớn đông người e rằng phức tạp. Hơn nữa cũng rất có khả năng bị lục soát nên không phù hợp.

”Thất Thất, mau dẫn đường” Trầm Sát nói.

Khi họ tới nơi đó, nhìn thấy dòng chữ hoa lâu, Trầm Sát sầm mặt lại, còn Nguyệt vệ thì ngạc nhiên.

”Nàng nói là nơi này sao?” Trầm Sát nói với giọng khá điềm tĩnh. Thế nhưng Nguyệt thì vẫn run rẩy, lùi ngựa về phía sau vài bước.

Thanh lâu cũng chẳng sao, dù gì cũng là một trốn để ở.

Không ngờ Lâu Thất lại đưa họ tới nơi này. Xem ra Lâu Thất càng ngày càng mạnh bạo

”Đúng thế! Nơi này cũng không tệ” Lâu Thất nói với vẻ điềm nhiên.

Họ đều có nội lực thâm hậu, đứng ở trong này có thể nghe thấy tiếng người ngựa huyên náo truy tìm họ. Cô ta lại nói rằng nơi này không tệ.

Thực ra cách nghĩ của Lâu Thất rất đúng. Tối nay nghe những lời của Hòa Khánh Vương, chắc chắn ngày mai sẽ kiểm tra gắt gao để tìm tung tích của họ. Trong tình hình này thì trốn ở đâu cũng nguy hiểm. Còn Hòa Khánh Vương nhất định sẽ không nghĩ tới Đế Quân của Phá Vực lại trốn ở nơi như thế này.

Chỉ có điều với Trầm Sát, đàn ông đỉnh thiên lập địa, rơi máu không rơi nước mắt, chỉ đứng chứ không quỳ. Đối với những nơi kỹ viện bán thân thế này, họ rất coi thường.

Thậm chí còn cho rằng những người này chẳng bằng thái giám trong cung. Bây giờ họ phải sống cùng đám người này, đương nhiên họ cảm thấy không cam lòng.

Lâu Thất đến từ thời hiện đại, mặc dù cô cũng không xem trọng những người này, thế nhưng chuyện đang gấp gáp, nên cô không thấy vấn đề gì.

”A!”

Cô kêu lên 1 tiếng, cả cơ thể cô bị Trầm Sát giữ chặt. Trầm Sát ôm lấy cô, rồi đánh ngựa rời xa nơi này. Nguyệt và đám người bám theo sau.

Lâu Thất bị hắn ta ôm chặt trên lưng ngựa. Lúc đầu không biết là có ý gì. Thế nhưng khi bàn tay hắn ta vỗ vào mông cô vài cái liên tiếp, cô mới phát hiện ra và kêu lên.

”Chàng... chàng dám đánh ta.”

Lâu Thất lúc đầu sững người sau đó nóng bừng mặt, cắn vào tay hắn ta,

”Nàng đúng là tuổi con chó!”

Trầm Sát véo chặt má cô để buộc cô nhả miệng, rồi xốc cô lên một chút, đưa tay lên sờ vào đầu cô: ”To gan thật, dám cắn bổn đế quân!”

”Ai cho chàng đánh vào mông ta?” Cô chất vấn,

”Tại nàng dám đưa ta tới nơi bắn thỉu đó? Tại sao ta lại không thể trừng phạt nàng cơ chứ?”

”Nơi bắn thỉu ư?” Lâu Thất giật mình, sau đó không nhịn nổi cười, rồi không giãi giụa thêm nữa. Cô không ngờ thẳng cha Trầm Sát này lại cổ lỗ sĩ như thế. Tuy nhiên cô cũng cảm thấy thích thú vì điều này. Đàn ông nên chung thủy. Hắn ta không thích nơi như thế thì đó là chuyện tốt.

"Sau này ta không cho phép nàng đi." hắn ta lạnh lùng nói.

Lâu Thất cười hi hi: "Được."

Nếu họ lao ra cổng thành thì cũng không phải là bất khả thi. Thế nhưng Đông Hải Lệ Minh Châu chưa lấy được sao họ có thể rời đi. Hòa Khánh Vương lại đang muốn tóm họ, nên lấy trộm đồ của ông ta xem ra cũng bớt phần này nấy.

Nguyệt vệ bố trí Trần Thập đưa tất cả ngựa đi. Họ đi vào một hộ dân. Nghe thấy tiếng thở của 3 người. Trong sân nhà chất rất nhiều bình và vại. Họ không làm chủ nhà tỉnh giấc, nhanh chóng lẩn trốn vào trong đó.

Còn Trầm Sát dẫn cô tới một phòng ở giữa. Bên trong có giường nhưng không có chăn, thế nhưng cũng được coi là sạch sẽ. hắn ôm cổ ngủ thiếp đi, "Ngủ nửa canh giờ, nửa canh giờ sau lại tới phủ Hòa Khánh Vương tìm."

Nghe lời hắn ta nói Lâu Thất thấy buồn cười.

Một lúc sau quả nhiên cả thành Kim Châu ồn ào hẳn. Tiếng binh mã dồn dập đi lục soát từng căn nhà, kiểm tra tất cả những nhà trọ, mọi khách trọ đều phải đứng ra cho họ nhận diện. Không ít người chửi rủa trong miệng. Đang lúc ngủ say bị gọi dậy nên tâm trạng rất khó chịu. Thế nhưng chỉ dám bực tức mà không dám mở miệng.

Họ cũng không bỏ qua cả thanh lâu. Thậm chí cả những khách đang trần như nhộng cũng bị họ lôi ra. Kể nào cũng đổ mặt ngạ ngừng, cảm thấy cách hành sự của Hòa Khánh Vương quả thật quá đáng.

Thế nhưng đây là địa bàn của Hòa Khánh Vương, ai dám nói nửa lời không tốt về ông ta? Không nói điều gì xấu thì đành lẩm bẩm chửi thề vài câu. Cả thành Kim Châu đang tĩnh lặng bỗng bừng sáng bởi ánh đèn, nơi nào cũng ồn ào, huyên náo.

Khi tiếng động vang tới căn nhà này, không biết có phải là do đã đề phòng từ trước mà mọi người nhanh chóng tỉnh dậy. Đốt đèn lên xong, người phụ nữ nói: "Phu quân, có cần ra xem có chuyện gì không?"

"Ừ, để ta ra xem."

Một lúc sau một người đàn ông mặc áo đi ra ngoài, không phát hiện có gì lạ thường rồi quay lại phòng: "Có lẽ quan binh đi bắt người. Thế nhưng nhà ta không có gì bất thường, đợi lát nữa quan binh tới cũng không phải lo."

Người phụ nữ ừ một tiếng, không tắt đèn trong nhà đi.

Họ không biết rằng, trong những căn phòng của họ, ở trên xà nhà đang có vài người đang trốn.

Trầm Sát nói nửa canh giờ, quả nhiên nửa canh giờ sau hắn ta tỉnh dậy, vỗ vào người Lâu Thất rồi ngồi dậy. Căn phòng này cách căn phòng chủ nhà xa một chút, nên chủ nhà khi này không tới kiểm tra.

”Hơ... ơ...”

Bước ra ngoài, Trầm Sát kêu lên một tiếng ám hiệu cho Nguyệt vệ và đám người đi cùng. Sau đó hắn ta kéo Lâu Thất theo, hai người vút lên, biến mất vào màn đêm.

Cả thành Kim Châu đang ồn ào, thế nhưng không ai phát hiện ra hai người bọn họ đang chạy như bay trên mái nhà. Họ bay rất nhanh, cho dù có ngẩng mặt lên nhìn cũng thấy hoa mắt. Đây cũng là lý do hai người họ ra ngoài mà để lại thị vệ.

Phủ Hòa Khánh Vương lúc này rực sáng ánh đèn, cảnh giới nghiêm ngặt

Trầm Sát và Lâu Thất đứng sát vào nhau, lấp mình trên một cây cổ thụ, nhìn vào đám thị vệ đang đi lại trong sân.

”Xem ra tên Hòa Khánh Vương này khá cẩn trọng. Bình thường người khác sẽ không nghĩ là chúng ta sẽ quay lại. Còn ông ta thì vẫn đề phòng cẩn mật, không hề mất cảnh giác.” Lâu Thất có phần bội phục Hòa Khánh Vương.

Trầm Sát khẽ giọng hừ một tiếng: ”Bổn để quân cho phép cô khen ngợi người đàn ông khác sao?”

Lâu Thất không biết trả lời sao: ”Thế cũng cấm à?”

Cô im miệng là xong chứ gì. Lúc này có có giác như ngồi trên thuyền của hải tặc. Xem ra sau này sẽ bị hắn ta quản chặt đến phát điên lên mất. Cô còn muốn tự do cơ mà!

Lúc này, họ nhìn thấy Tổng Trắc Phi đang đi về phía phòng của Phó Ngọc Hà.

”Theo bà ta, không chừng chúng ta có thể nghe thấy điều gì đó.” Lâu Thất cảm thấy bà Tổng Trắc Phi này không hề đơn giản.

Trầm Sát vẫn ôm eo cô, đợi đúng lúc hai đội thị vệ đổi chỗ, lập tức bay vút qua, một chút động tĩnh cũng không có.

Vương phủ vốn rất yên tĩnh. Thế nhưng lúc này có hai đội thị vệ canh phòng, chúng cúi đầu khi nhìn thấy Tổng Trắc Phi. Điều đó khiến Trầm Sát và Lâu Thất cảm thấy khá bất ngờ. Rõ ràng những thị vệ này là

do Hòa Khánh Vương bố trí, xem ra là để canh Phố Ngọc Hà. Thế nhưng Tống Trắc Phi lại không hề cảm thấy ngạc nhiên, giống như mọi việc đều trong dự liệu.

Bước vào trong, nhìn thấy bên ngoài phòng có hai người hầu đang canh giữ

”Đã từng gặp Trắc Phi?”

”Còn Phố tiểu thư?”

”Phố tiểu thư đang ở bên trong.”

Một người hầu nói xong liền mở cửa. Phố Ngọc Hà thấy thế tỏ vẻ ngạc nhiên kêu lên, ”Đừng vào!”

Bên trong Hỷ Nhi cũng ở đó, Hoa Thắm thì không biết đã đi đâu.

”Tiểu thư, là Trắc Phi tới. ” Giọng của Hỷ Nhi rất khê khàng. Phố Ngọc Hà khóc vào lao về phía Tống Trắc Phi.

”Dì, dì phải cứu cháu.”

Tống Trắc Phi ôm chặt lấy cô, đôi mắt lộ ra vẻ căm hận. Thế nhưng Phố Ngọc Hà không nhìn thấy điều đó.

”Sao thế? Nói với dì xem nào.”

Giọng của bà ta rất nhẹ nhàng, khiến Phố Ngọc Hà càng đau khổ hơn, ôm bà ta khóc lớn.

Tống Trắc Phi mãi mới dỗ dành được, rồi hỏi: ”Rốt cuộc là chuyện gì? Ai đã bắt nạt cháu gái của ta?”

”Là Hòa Khánh Vương! Là tên súc sinh đó” Phố Ngọc Hà cắn răng mắng nhiếc.

”Nói hàm hồ cái gì vậy? Ngọc Hà, Hòa Khánh Vương là vương gia, cũng là chú rể của cháu. Sao cháu mắng ông ta như thế.” Tống Trắc Phi kinh ngạc, ”Nếu để Vương phi biết được, thì đến ngay cả dì cũng không sống nổi đâu.”

161. Chương 161

Phố Ngọc Hà giật mình: ”Vương phi?”

Tống Trắc Phi kéo cô ta ngồi xuống giường, lấy một chiếc khăn lụa lau nước mắt, khê nói: ”Đương nhiên, dì

con chỉ là trắc phi, vương gia còn có vương phi nữa. Việc trong phủ đều do vương phi cai quản, bố trí cho con khu sân nhà này, ta còn phải đi bẩm báo vương phi, con tưởng rằng dì con có thể làm chủ ở vương phủ này sao?”

”Vương phi khó tính vậy sao?” Phổ Ngọc Hà sưng người quên cả khóc.

”Nhà mẹ đẻ của vương phi mạnh hơn dì, vương gia cần dựa vào bà ta nhiều việc. Nha đầu ngốc ạ, nói nhiều như vậy với con con cũng không hiểu. Hai ngày nay vương phi tới Bạch Vân Tự, đợi bà ta về dì sẽ dẫn con đi bái kiến.”

”Không, dì, con muốn đi, con không muốn ở lại vương phủ nữa.” Phổ Ngọc Hà lại khóc.

”Sao con lại nói vậy? Vừa tới sao đã đòi đi rồi? Tối ăn cơm không phải đã nói muốn ở lại chỗ của dì sao?” Tổng trắc phi nhíu mày, ”vừa nãy con nói vương gia không tốt, là vì vương gia sao?”

”Vâng! Ông ta, ông ta nói với con những điều rất kỳ quặc...”

Tổng trắc phi xua tay, người bà ta dẫn tới liền kéo Hỉ Nhi ra ngoài, đóng cửa lại.

”Ngọc Hà.” Tổng trắc phi lúc này mới mỉm cười nhìn Phổ Ngọc Hà, đưa tay vén lọn tóc dính trên má cô ta ra sau tai, sau đó lại xoa mặt cô ta nói: ”Vương gia nói gì vậy? Có phải nói con rất giống tỷ tỷ? Có phải đã khen con xinh đẹp không?”

Phổ Ngọc Hà trong lòng dấy lên một cảm giác quái dị, nhưng nhất thời cũng không biết là gì, chỉ dờ dẫm gật đầu.

”Vương gia còn muốn” giọng nói của Tổng trắc phi rất nhẹ, ”có được thân thể của con nữa có đúng không?”

Phổ Ngọc Hà nhảy lên, lùi lại hai bước, kinh ngạc nhìn bà ta: ”Dì, sao dì lại biết?”

”Sao ta lại biết? Vì khu nhà này chuẩn bị cho các mỹ nhân chuẩn bị tới hầu hạ vương gia, mấy ngày nữa mỹ nhân ở đây là đi hay là ở sẽ có kết luận. Hôm nay con mới vào ở, vội vàng đòi đi là không được đâu.”

Phổ Ngọc Hà kinh hãi: ”Ý dì là sao?”

”Ý dì lẽ nào con còn không hiểu sao? Ngọc Hà, vương gia nhìn thấy gương mặt của con nhất định sẽ nói con giống với tỷ tỷ của ta đúng không? Năm xưa vương gia thích tỷ tỷ, thích vô cùng, nhưng ông ta không lấy được tỷ tỷ nhưng vì ta có vài phần giống với cô ta nên đã đòi lấy bằng được ta. Con không biết đâu, năm đó dì cũng có người mình thích rồi. Đương nhiên sau này ta cũng một lòng một dạ với vương gia, nhưng hai năm sau khi thành hôn, có một ngày ông ta đột nhiên về nói với ta, ông ta đã ngủ với tỷ tỷ rồi. Còn tỷ tỷ của ta, ngày hôm sau khi ta gặp cô ta, cô ta không hề tỏ ra đau lòng, vẫn là gương mặt xuân sắc. Con nói

xem, có phải cô ta đã đợi ngày đó lâu lắm rồi không? Cướp phu quân của em gái, có phải cô ta cảm thấy vô cùng đắc ý không?”

Nói tới đây, Tổng trác phi vẫn mỉm cười dịu dàng, bà ta nhìn Phó Ngọc Hà, vẫy tay gọi cô ta: ”Lại đây, Ngọc Hà, để dì nhìn kĩ con nào, vừa tới đã mê hoặc dương, gương mặt này đẹp tới chừng nào.”

Phó Ngọc Hà kinh hãi lắc đầu, chỉ cảm thấy cả thế giới này đều đã điên rồi, cô ta cũng điên rồi. Tại sao, tại sao dương như vậy, dì cũng như vậy? Kẻ nào cũng điên cuồng.

Cô ta quay người chạy ra ngoài cửa: ”Ta không điên cùng các người đâu, ta muốn rời khỏi đây, ta muốn rời khỏi đây! Trần công tử mau tới cứu ta!”

”Trần công tử? Con nói Đế Quân Phá Vực Trần Sát sao?” Tổng trác phi thấy cô ta kéo cửa nhưng vô ích, không có lệnh của bà ta, người hầu bên ngoài sao có thể để cô ta ra ngoài.

Phó Ngọc Hà sững người, quay người lại: ”Cái gì mà Đế Quân Phá Vực?”

”Haha, cũng không trách con không biết, không phải Trần công tử, tên của hắn là Trần Sát, Trần trong Trần Hương, Sát trong Sát khí, là Đế Quân Cửu Tiêu Điện của Phá Vực. Nếu như con còn không hiểu vậy thì dì sẽ nói một cách khác, Ngọc thái tử của Đông Thanh chúng ta khi ở trước mặt hắn cũng phải biết điều, nói vậy con hiểu chứ?”

Phó Ngọc Hà chờ người gật đầu, hiểu, sao lại không hiểu, nhưng chính vì hiểu rồi nên cả người mới cứng đờ.

Tổng trác phi nói: ”Vốn dĩ với thân phận của con đâu có tư cách gì khiến hắn hộ tống dọc đường. Có điều cũng có một cơ hội, Ngọc Hà, hay là dì cho con một cơ hội.”

”Cơ hội gì?” Phó Ngọc Hà không quá thông minh nhưng nghe Tổng trác phi nói vậy thì cũng đoán ra, ý của bà ta là Trần công tử không phải người thường, là Đế Quân của Phá Vực đúng không? Ngọc thái tử đứng trước Đế Quân Cửu Tiêu Điện cũng không dám làm cao

Nhưng Phá Vực là nơi nào? Đế Quân, Hoàng đế? Mắt Phó Ngọc Hà phát sáng như hai vì sao. Cô ta đã được một vị hoàng đế đích thân hộ tống? Chả trách, chả trách khí thế của hắn kinh người tới vậy, chả trách thị vệ bên cạnh hắn cùng tuần tú bất phàm như thế, chả trách hắn ra tay là thưởng kim điệp

Nghĩ tới đây cô ta lại thấy bức bối, sớm biết vậy thì nhất quyết đi theo hắn có phải tốt không! Cái gì mà tới Kim Châu! Tới Kim Châu rồi mới phát hiện ra dương, dì đều là những kẻ biến thái!

Còn cô ta thì bỏ lỡ một vị hoàng đế! Phó Ngọc Hà sắp khóc, cô ta chỉ hận thời gian không thể quay người lại, quay người lại cô ta nhất định sẽ đi theo họ, cho dù làm thị nữ cũng đồng ý! Không ngờ khi cô ta đang muốn làm thị nữ thì Tổng trác phi liền nói: ”Hiện nay vương gia đang tìm kiếm đám người Trần Sát khắp nơi, nếu như con có thể cứu được hắn, há chẳng phải sẽ có ơn với hắn? Tới khi đó con có thể nêu yêu cầu

với hần, nhưng với bản lĩnh của Trầm Sát, vương gia cũng không thể lấy mạng của hần được, vì thế con không thể có ơn cứu mạng với hần, chỉ có thể nói là góp sức giúp đỡ, nếu như con muốn làm phi tử của hần e là khó, nhưng nói không chừng có thể làm tì thiếp.”

Bà ta vừa dứt lời, Phổ Ngọc Hà liền kêu lên: ”Làm tì thiếp con cũng đồng ý!”

”Được, con đồng ý thì được! Nhưng việc này phải giấu vương gia, nếu như con vẫn còn khóc lóc gào thét thế này làm sao có thể giúp được Trầm Sát Đế Quân?”

”Con nhịn, thế nào con cũng nhịn được, dì, hãy chỉ con phải làm thế nào.” Phổ Ngọc Hà lập tức lau nước mắt, chủ động bước về phía bà ta, vốn dĩ Trầm Sát đã vô cùng cuốn hút cô ta, bây giờ biết được thân phận của hần, Phổ Ngọc Hà càng không thể nào chống đỡ được.

”Vậy khi vương gia về đây thì con có thể làm cho ông ta tới mai cũng không ra khỏi căn phòng này được không?” Tổng trác phi nghiêm mặt nói: ”Bên cạnh vương gia có hai cao thủ võ công cao cường, không chỉ giỏi bùa chú mà còn hiểu về cổ độc, nếu Trầm Sát Đế Quân gặp phải hai người họ có lẽ sẽ không đến mức phải chết nhưng sẽ không thể rời đi được.”

Phổ Ngọc Hà sững người.

Việc này không phải vẫn cần cô ta trao thân cho Hòa Khánh Vương?

”Ngọc Hà, con hãy tự suy nghĩ đi, vương gia chắc sắp về rồi.”

Lúc này, Trầm Sát và Lâu Thất trên nóc nhà dường như ngay lập tức cảm nhận được hai luồng khí tức cực mạnh đang bay về phía bên này, hai người đồng loạt giật mình nghĩ tới hai cao thủ giỏi bùa chú và am hiểu độc mà Tổng trác phi vừa nói ban nãy.

”Đi thôi.”

Trầm Sát nắm lấy tay nàng, vụt rời đi không hề do dự.

Trời đã tờ mờ sáng, cổ độc trên người hần sắp sửa phát tác, nếu như chỉ là tới tìm một viên Đông Hải Lệ Minh Châu, có Lâu Thất ở bên cạnh hần sẽ không sao, nhưng nếu như gặp phải hai cao thủ tuyệt thế, hần và Lâu Thất nếu không tách ra thì cũng khó có phần thắng.

Rời khỏi Hòa Khánh Vương phủ, Lâu Thất thở phào một hơi, vẻ mặt có phần nghiêm trọng: ”Không ngờ một Hòa Khánh vương gia không mấy nổi bật không những có liên hệ mật thiết với Ngọc thái tử còn có hai cao thủ tuyệt thế giỏi bùa chú và cổ.”

”Đâu chỉ có vậy, nàng không thấy động tĩnh đêm nay của thành Kim Châu sao, không có hàng nghìn binh

mã thì đâu có thể làm được như vậy.” Ánh mắt Trầm Sát sắc lạnh.

”Ý của chàng là Hòa Khánh Vương nuôi tư binh?”

”Xem ra đích thị là vậy.”

”Ông ta rốt cuộc muốn làm gì?” Lâu Thất nhíu mày mà nói: ”Đồng Thời Ngọc điều tra hành tung của chàng như vậy lẽ nào hắn ta đã không sợ Cửu Tiêu Điện nữa?”

”Bổn Đế Quân đợi hắn tới.” Sắc mặt Trầm Sát lạnh lùng, nhưng hoàn toàn không thấy vẻ lo lắng.

”Có lẽ hắn đã có thỏa thuận với Bắc Thương.” Lâu Thất nghĩ tới ả Bắc Phù Dung trong lòng lại có chút không ưa, nếu như Bắc Thương và Đông Thanh liên minh, còn Phá Vực Hoang Nguyên thì vẫn còn phân tranh, hoàn cảnh của Cửu Tiêu Điện đúng là rất gian nan, kèm thêm việc hắn có độc cổ trên người, mười lăm hàng tháng lại...

Tới nàng cũng cảm thấy hắn quá vất vả, vậy mà hắn vẫn bình tĩnh như vậy.

Trầm Sát đột nhiên quay người lại xoa đầu nàng: ”Không sao!”

”Xem ra, Đông Hải Lệ Minh Châu vẫn phải tính kế lâu dài.” Lâu Thất nhớ tới lời của Tổng trắc phi ban nãy trong lòng lại không khỏi bức bối. Đám đàn bà này dù thông minh hay ngu ngốc thì cũng không kẻ nào chịu an phận, không biết có phải vì thế giới này quá phức tạp nên lòng người cũng trở nên phức tạp hay không?

Tổng trắc phi kia cũng không biết đang mưu đồ điều gì, mặc dù nhìn có vẻ cũng có chút địa vị ở Hòa Khánh Vương phủ nhưng rõ ràng không cùng hội cùng thuyền với Hòa Khánh Vương, tại sao lại muốn gài ả Phổ Ngọc Hà ngu ngốc tới bên cạnh Trầm Sát?

Nghĩ vậy nàng lại thấy quả nhiên ở bên cạnh Trầm Sát đúng là nhọc tâm nhọc sức, khác hoàn toàn so với cuộc sống thoái ẩn mà nàng đã lên kế hoạch trước đây, nàng không khỏi có ý chùn bước.

Lúc này nếu như Lâu Thất nói không có tình cảm với Trầm Sát là không thể nào, nhưng tính tình nàng vốn lạnh nhạt, mặc dù hai người từng trải qua sinh tử, cũng có tình cảm nhưng là người tới từ hiện đại, nàng vẫn mong muốn tự do hơn.

Trầm Sát dường như cảm nhận được tâm tư của nàng, gương mặt vốn đã lạnh lùng lại càng sa sầm xuống, hắn bất ngờ dừng bước nói với nàng: ”Thất Thất, nàng không thoát được đâu.”

Lâu Thất không ngờ những tâm tư nhĩ nhăng trong đầu nàng lại bị hắn đoán ra được, nàng ngay lập tức đứng sững tại chỗ, đợi thấy hắn bước vào sương phòng rồi nàng mới không kiềm chế được nữa, trợn ngược

mắt bước vào theo.

Khi tia nắng ban mai chiếu xuống, cổ độc của Trầm Sát quả nhiên phát tác, hắn giật mình, cơ thể từ từ cứng đờ, lúc này mới phát hiện trong lòng không có Lâu Thất.

Cảm giác đau đớn quen thuộc ngay lập tức dâng trào, khiến hắn suýt nữa rên thành tiếng..

Lúc này, bên cạnh hắn có người ghé sát lại, cánh tay Lâu Thất chủ động ôm lấy eo hắn, còn mình thì gối đầu lên ngực hắn, cảm giác đau đớn kia lập tức nhanh chóng rút lui như thủy triều, cơ thể hắn cũng thả lỏng lại.

Trầm Sát lúc này mới phát hiện thì ra Lâu Thất không hề bỏ đi, chỉ là lúc trước ngủ nằm hơi cách xa hắn.

Lâu Thất thở phào, buổi sáng nàng thường ngủ rất say, không để ý mình đã rời xa vòng tay của hắn, vừa rồi trong lòng bất giác giật mình nên nàng mới tỉnh lại.

162. Chương 162

”Không sao chứ?” Lâu Thất sau khi phát giác ra người hắn thả lỏng ra mới ngẩng đầu nhìn hắn.

”Ừ.” Trầm Sát cũng không nói với nàng về khoảnh khắc đau đớn vừa nãy phải chịu. Hắn ôm Lâu Thất trở dậy: ”Hôm nay bốn Đế Quân đi tới đâu cũng ôm nàng, nàng có cảm thấy vinh hạnh không?”

Lâu Thất bật cười: ”Vô cùng vinh hạnh.”

Không ngờ Trầm Sát tới lúc này rồi mà vẫn còn đùa được, càng không thể ngờ hắn cũng biết đùa.

”Như vậy Thất Thất không được có ý định rời xa bốn Đế Quân nữa đâu nhé.”

”Vậy nếu như ta thật sự muốn rời đi thì sao?” Lâu Thất không nhịn được liền hỏi.

”Vậy bốn Đế Quân sẽ tận tay bẻ gãy hai chân nàng, dù sao thì từ nay về sau có bốn Đế Quân bế nàng đi.” Câu nói này của Trầm Sát rất nhẹ nhàng bình tĩnh, đơn giản giống như ăn cơm uống nước.

Lâu Thất không nhịn được lông mày dựng ngược, đưa tay véo mạnh eo hắn. Bá đạo! Bạo quân

Theo như nàng nghĩ, bây giờ nàng và Trầm Sát là quan hệ bạn trai bạn gái, về một số phương diện nào đó, Trầm Sát vẫn giữ quan niệm của thế giới này, hắn thích nàng nhưng có lúc vẫn ghi nhớ kỹ việc nàng là thị nữ của hắn, vì thế khó tránh bá đạo, vị thế cao ngất. Ở phương diện này phần lớn đều thể hiện khi hắn không cho nàng rời xa hắn, khiến nàng không thể giận nổi.

Đối với đàn ông của thế giới này, Trầm Sát đã rất tốt rồi.

"Chủ tử, Lâu Thất có ở bên cạnh người không?" Ngoài cửa sổ, giọng Nguyệt nhẹ nhàng vọng vào, có mang chút lo lắng. Hôm nay lại là ngày mười lăm, ngày cổ độc phát tác, hẳn lo Lâu Thất ngủ quá say nằm xa Trầm Sát, khiến Trầm Sát không với tới được.

Lâu Thất uể oải đáp lời: "Có đây." Cảm giác này thật sự rất đáng ghét, ngủ một giấc cũng có người nhìn xem họ có nằm ôm nhau hay không.

Nguyệt lúc này mới thở phào, theo hẳn ta thấy, Lâu Thất đã là nữ nhân của Trầm Sát, nhưng không biết rằng giữa họ vẫn chưa đi tới bước cuối cùng, nhưng tới tới phút cuối hẳn lại nhịn lại, Trầm Sát thường xuyên hôn nàng, ôm nàng sẽ có phản ứng, điều này không hề dễ dàng đối với một người đàn ông, đây cũng là nguyên nhân khiến Lâu Thất đánh giá cao về hẳn.

"Dậy thôi, chúng ta đi xem Hòa Khánh Vương có thật sự bị Phổ Ngọc Hà giữ chân hay không, còn Tổng trắc phi lại muốn làm gì." Lâu Thất nghĩ tới những điều tối qua Tổng trắc phi nói, luôn thấy rằng việc này không hề đơn giản, lần này nàng cho rằng đi theo Tổng trắc phi nói không chừng sẽ có phát hiện.

Nhưng không đợi họ chuẩn bị đi ra ngoài, bốn luồng khí tức cực mạnh nhanh chóng khóa chặt căn nhà này, đồng thời có tiếng xe ngựa chạy nhanh cũng dần dần lại gần và nhanh chóng dừng lại ở trước cửa lớn..

"Xem ra chúng ta bị phát hiện rồi." Lâu Thất nhíu mày, "Thành Kim Châu này sao lại có nhiều tuyệt thế cao thủ tới vậy, đúng là không đơn giản."

Bốn cao thủ đã bao quanh căn nhà, hai người bọn họ có lẽ có thể rời đi nhưng nhóm người Trần Thập, Lâu Tín hiện đang đi theo họ, Trầm Sát không muốn phải hi sinh bất cứ ai cả, mục đích của đối phương còn chưa rõ ràng, hẳn không nhất thiết phải vội bỏ chạy.

"Đi thôi cùng bốn Đế Quân đi gặp khách tới thăm." Trầm Sát ôm nàng ra tới cửa mới đặt nàng xuống, chỉ dắt tay. Sau khi công lực của Lâu Thất tăng lên, chỉ cần dắt tay cũng đủ áp chế cổ độc của hẳn.

Có lúc Lâu Thất nghĩ rằng, có khi nào là những thứ thuốc từ nhỏ nàng tắm phát huy tác dụng? Nếu như có thể nàng cũng muốn tìm đủ những thứ thuốc đó cho Trầm Sát ngâm mình, có điều có nhiều thứ thế giới này có, hiện đại không có, đồng thời cũng có rất nhiều thứ hiện đại có nhưng thế giới này không có, hơn nữa những thứ đó còn một số món là của quý lão đạo sỹ thối cất giữ, nghe nói cả thiên hạ này chỉ có một, đã không thể tìm được nữa, vì thế nàng đành phải từ bỏ suy nghĩ này.

Ba chủ nhân trong căn nhà này là ba người trong một nhà, ông lão cùng con trai và con dâu, họ không ngờ vừa mới trở dậy đã nhìn thấy mấy người bước ra từ nhà mình, ai nấy cũng giật mình run rẩy.

"Cốc cốc cốc." Ngoài cửa lớn có tiếng gõ cửa, không vội vàng, như thể rất lễ phép.

Nguyệt gạt đầu, Trần Thập liền ra mở cửa.

Một chiếc xe ngựa hoa lệ dừng ở bên ngoài cửa, có thị nữ xinh đẹp đỡ Tổng trắc phi của Hòa Khánh Vương phủ xuống ngựa, thấy cửa mở ra, Tổng trắc phi mỉm cười nói: "Trắc phi Hòa Khánh Vương phủ Tổng thị, cầu kiến quý chủ nhân."

"Mời."

Trần Thập đón người vào trong.

Ba người trong gia đình nghe nói là Tổng trắc phi của Hòa Khánh Vương phủ, liền đồng loạt ngã khụy xuống đất. Ai tới nói với họ đây không phải là mơ, đang yên đang lành trong nhà có thêm những người này, đang yên đang lành trắc phi của Hòa Khánh Vương phủ trong thành lại tới nhà. Còn những người kia giống như chủ nhân của nơi này vậy, cứ thế ra nghênh đón họ vào.

Vị chủ tử trẻ tuổi kia thì quá tuấn tú, dẫu một cô nương xinh đẹp như tiên trên trời, Tổng trắc phi ung dung bước vào, nhưng những điều này thì liên quan gì tới họ chứ.

Nguyệt xua tay, Lâu Tín liền cùng với hai thị vệ nữa xách họ lên, nhốt xuống một cái hầm ngầm trước.

"Đợi chúng ta đi rồi các người hãy ra." Như vậy cũng coi là bảo vệ họ, nếu như họ cứ xuất hiện trước mặt Tổng trắc phi, nói không chừng người ta sẽ tưởng rằng nhà này chủ động cho họ ở lại. Nhốt cả nhà họ lại, đợi sau khi họ đi rồi người của Hòa Khánh Vương phủ chắc cũng không tới mức làm khó dễ vài người dân thường.

Ba người trong nhà đương nhiên lí nhí đồng ý, dẫu dám bước ra ngoài.

Trong sảnh, Trầm Sát ngồi ở vị trí chủ mà không tỏ ra khách sáo chút nào, Lâu Thất ngồi trên đùi hắn, Nguyệt và mọi người biết nội tình thấy rằng đó là điều bình thường, làm vậy có thể ngăn cổ độc của chủ tử phát tác, có thân mật hơn nữa họ cũng không cảm thấy có bất cứ vấn đề gì. Nhưng Tổng trắc phi nhìn thấy vậy thì vô cùng bất ngờ, thậm chí có chút kinh ngạc. Mặc dù bà ta nghe nói Trầm Sát rất sủng ái một đại thị nữ cận thân, nhưng sủng ái tới mức độ không phép tắc, có người ngoài cũng vẫn ôm nàng ta, cho nàng ta ngồi trong lòng thế này thì đúng là bà ta không ngờ tới.

Có điều đã như vậy, bà ta bỗng thấy rằng mỹ nhân kế có lẽ cũng sẽ có tác dụng.

"Trắc phi Hòa Khánh Vương phủ Tổng Thị, bá kiến Đế Quân. Hôm qua không biết tôn giá tới phủ, không kịp tiếp đón Đế Quân, mong Đế Quân lượng thứ." Tổng trắc phi biến mình chỉ là một trắc phi của vương phủ, nếu xét kỹ lưỡng sẽ không có tư cách tới gặp riêng Trầm Sát, nhưng bà ta cũng nghe nói dân tình của Phá Vực rất nhanh nhẹn, dũng mãnh, quy tắc vẫn chưa định xong, trong Cửu Tiêu Điện thậm chí còn chưa có thái giám, các quan chức cũng chưa hoàn thiện, chắc Đế Quân cũng không để bụng việc này, nhưng bà ta vẫn phải hạ thấp mình mới được.

Bà ta không cho rằng bây giờ mình có ưu thế có thể cùng Trầm Sát ngang hàng thương lượng giao dịch, nếu như làm việc không thận trọng, bà ta đã sớm chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Lần này bà ta muốn tiền lễ hậu binh.

Chỉ có điều bà ta không ngờ là Trầm Sát nghe xong không hề lên tiếng, thậm chí còn cúi mặt giống như đang nhìn tay Lâu Thất, còn Lâu Thất thì lên tiếng.

”Tổng trắc phi hôm nay tới đây có việc gì vậy?”

”Lâu Thất cô nương.” Bà ta gọi ra tên của nàng, muốn nhìn thấy sự kinh ngạc trên mặt Lâu Thất khi thấy bà ta gọi ra tên mình vì như thế chứng tỏ bà ta đã hiểu rõ hành tung của họ, biết tên của từng người trong số họ, nhưng bà ta đã thất vọng, Lâu Thất thái độ không đổi, nhưng thể còn cổ vũ bà ta nói tiếp.

”Lâu Thất cô nương, Ngọc Hà tối qua có hỏi thăm cô nương, nói dọc đường đi được cô nương và Đế Quân tận tình chăm sóc, trong lòng rất cảm kích, không ngờ vẫn chưa kịp báo đáp thì mọi người đã rời khỏi vương phủ.”

”Vậy sao? Phó tiểu thư khách sáo rồi.” Lâu Thất chuyển chủ đề, lại nói: ”Nếu đã vậy, sao Phó tiểu thư không cùng trắc phi tới đây?”

Nói cảm kích gì chứ, nếu cảm kích thực sự thì lúc này không phải nên tới trước mặt để bày tỏ biết ơn sao?

Lâu Thất biết rõ lúc này Phó Ngọc Hà có thể đang làm gì, nhưng nàng vẫn thản nhiên như thể không hề biết chuyện gì. Tổng trắc phi nói: ”Ngọc Hà mới tới Kim Châu có chút không hợp với nước ở đây, vì thế không thể ra ngoài được, cũng là ta bảo nó hãy nghỉ ngơi trước.”

Bản lĩnh nói dối không biết ngượng mồm đúng là rất lợi hại.

Lâu Thất mỉm cười: ”Vậy thì phải nghỉ ngơi tỉnh dưỡng. Tổng trắc phi ăn sáng chưa?”

”Đã ăn rồi...” Tổng trắc phi thấy nàng bất ngờ lắng sang chuyện khác liền sững người.

”Chúng ta còn chưa ăn, có thể nhờ thị vệ của trắc phi giúp chúng ta mua một ít bánh bao về đây không?”

Tổng trắc phi nhất thời không biết nên tiếp lời thế nào, bà ta thực sự chưa từng gặp người nào giống như Lâu Thất, không chịu đi theo lễ thường, nhưng yêu cầu mà nàng ta đưa ra lại có chút không nể mặt. Nói như nàng ta tức là họ còn chưa ăn sáng thì bà ta đã tìm tới nơi, khiến họ bị đói bụng sao?

”Lâu Thất, sao có thể làm phiền người khác chứ, để ta sai người đi mua.” Nguyệt nói rồi ra hiệu cho Lâu

Tín và Trần Thập đi mua đồ.

Tổng trác phi lúc này cũng không thể ngăn cản.

Trầm Sát và Lâu Thất cảm thấy khí tức của bốn cao thủ canh gác bên ngoài hơi thay đổi, nhưng không hề đi theo Lâu Tín và Trần Thập.

”Tổng trác phi còn chưa nói tới đây có việc gì.” Lâu Thất lại hỏi.

”Vương gia của chúng ta vẫn luôn tìm Đế Quân, tin rằng Đế Quân cũng biết. ” Trầm Sát vẫn không nói gì, đều là Lâu Thất trò chuyện với bà ta, điều này khiến Tổng trác phi vốn đã rất ghét Lâu Thất liền cảm thấy trong lòng tức nghẹn. Một tiện tì dùng sắc quyến rũ đàn ông mà thôi, có tư cách gì trò chuyện với bà ta, huống hồ vẫn còn mặt dày ngồi trên đùi Trầm Sát! Đúng là không biết liêm sỉ, ti tiện hạ lưu!

Bà ta có phần mất bình tĩnh, mấy câu nói của Lâu Thất, các chuyển đổi vấn đề kì quái, lập tức làm rối loạn hết toàn bộ những lời lẽ chuẩn bị trước của bà ta, thậm chí bây giờ bà ta còn chưa có cơ hội bắt lời với Trầm Sát. Và sau khi bà ta nói vậy, đừng nói Trầm Sát tới cả Lâu Thất đều không nói gì nữa, có ý bảo bà cứ tiếp tục nói, không nói thì thôi. Điều này khiến cho Tổng trác phi vốn cho rằng lần đàm phán này mình chiếm ưu thế rất lớn cũng phải thấy ngỡ vực, lẽ nào họ thực sự chỉ đưa Phổ Ngọc Hà về.

Không sai, Tổng trác phi đoán, nếu như Kim Châu thành không có thứ Trầm Sát muốn, hẳn tuyệt đối sẽ không thể đưa Phổ Ngọc Hà tới nhận người thân, Trầm Sát tới đất nhất định có mục đích của hắn.

Nhưng bây giờ hắn không nói, hơn nữa dường như không hứng thú gì với điều bà ta nói, điều này khiến bà ta có chút hốt hoảng, tốc độ nói cũng nhanh hơn một chút.

”Với năng lực của Đế Quân, nếu như rời khỏi đây chắc chắn không phải chuyện gì khó, nhưng Đế Quân chưa đi, điều đó chứng tỏ rằng Đế Quân ở đây còn có việc phải làm? Ta đồng ý giúp Đế Quân một tay.”

Trầm Sát lúc này mới ngẩng đầu lên, lạnh nhạt liếc nhìn bà ta sau đó hạ thấp giọng hỏi: ”Ồ? Người có thể giúp ta việc gì?”

Thấy Trầm Sát cuối cùng cũng đã nói chuyện với mình, Tổng trác phi rất vui mừng, lập tức hỏi: ”Đế Quân muốn ta giúp gì?”

163. Chương 163

Trầm Sát lại không nói gì nữa, ngược lại nắm tay Lâu Thất miết nhẹ!

Tổng trác phi suýt chút nữa hộc máu.

Lúc này Trần Thập và mọi người đã mua đồ điểm tâm về, Lâu Thất nhìn qua Tổng trác phi: ”Trác phi có

muốn ăn một ít với chúng ta không?”

”Không, không cần đâu.” Sắc mặt Tống trắc phi vô cùng khó coi.

”Vậy làm phiền Tống trắc phi đợi một chút, chúng ta ăn xong sáng sẽ tiếp tục trò chuyện có được không?”
Lâu Thất nói.

”Được.”

Được, lẽ nào bà ta lại nói không được sao?

Họ đi ăn sáng thật, để mặc bà ta ngồi một bên. Tống trắc phi trong lòng giống như chiên dầu, chỉ hận không thể bắt họ ăn nhanh hơn. Bà ta sai Phổ Ngọc Hà giữ chân Hòa Khánh vương gia, nhưng Phổ Ngọc Hà là một kẻ ngốc, tối qua vừa trao thân cho Hòa Khánh vương gia, không biết sáng nay có ngủ li bì không dậy nổi được hay không. Nếu đợi Hòa Khánh Vương dậy phát hiện ra bà ta sáng sớm đã ra ngoài lâu chưa về, không biết sẽ nghi ngờ gì nữa.

Nghĩ tới đây, Tống trắc phi ngồi không yên nữa. Bà ta thực sự không hiểu, rõ ràng là bà ta chiếm ưu thế, nghe nói bà ta đồng ý giúp đỡ, Trầm Sát phải vui mừng ra mặt mới đúng chứ? Sao lại không hề sốt ruột chút nào, cứ như thể không sợ bị tìm ra vậy.

Bà ta thực sự không hiểu nổi.

Mặc dù bà ta dẫn theo cao thủ tới nhưng bà ta không phải muốn bắt họ, nếu như tùy tiện để bốn cao thủ ra tay thì sẽ kinh động tới hai người bên cạnh Hòa Khánh Vương.

Cuối cùng cũng đợi tới khi họ ăn xong, ngồi lại vị trí cũ, Tống trắc phi phát hiện ra Lâu Thất vẫn ngồi trên đùi Trầm Sát, bà ta bất giác cảm thấy quái dị.

”Đã để Tống trắc phi đợi lâu rồi.”

Vẫn là Lâu Thất lên tiếng, Tống trắc phi mím môi, quyết định sử dụng thái độ cứng rắn một chút, liền lạnh lùng nói: ”Lâu Thất cô nương sao cứ tùy tiện ăn nói mà không xem hoàn cảnh không nhìn đối tượng như vậy? Bốn phi cần thương lượng với Đế Quân, Lâu Thất cô nương hãy tránh mặt đi thì hơn”

Lâu Thất khẽ mỉm cười.

”Lời Thất Thất nói chính là điều bốn Đế Quân muốn nói.” Trầm Sát khẽ nói một câu.

Ý của hắn là Lâu Thất có thể toàn quyền đại diện cho hắn. Mặt Tống trắc phi nóng ran, giống như vừa bị

tát.

”Được rồi, Tổng trắc phi đã có lòng giúp đỡ thì chúng ta cũng không khách sáo nữa, ta đúng là có một việc muốn nhờ Tổng trắc phi giúp đỡ, không biết Tổng trắc phi có giúp được không?”

”Lâu Thất cô nương xin cứ nói.”

”Ta nghe nói Ngọc thái tử tặng cho Hòa Khánh vương gia rất nhiều thứ?”

Lại thế rồi, lại thế rồi, vấn đề thay đổi đột ngột quá, bà ta căn bản không theo kịp! Tổng trắc phi mặt nhăn nhó, sao họ lại biết Hòa Khánh có liên hệ với Ngọc thái tử?

Tặng đồ, tặng đồ gì?

Tổng trắc phi nghĩ ngay tới mấy tì thiếp Bắc Thương xinh đẹp khi trước Ngọc thái tử đưa tới. Lại nghĩ tới việc đại công chúa Bắc Thương tới Phá Vực nhưng không thể thuận lợi trở thành đệ phi Cửu Tiêu Điện, ngược lại hình như đồn đại có tình cảm gì đó với Ngọc thái tử, đầu bà ta vụt sáng, cảm thấy hình như mình đã nắm bắt được linh cảm, liền nói: ”Không ngờ Lâu Thất cô nương biết cả mấy tì thiếp mà Ngọc thái tử tặng cho vương gia, lẽ nào Lâu cô nương muốn gặp mấy tì thiếp đó sao?”

Tì thiếp? Đông Thời Ngọc tặng? Lại còn là các cô gái của Bắc Thương?

Lâu Thất ngẫm nghĩ trong lòng nhưng trong mặt không để lộ điều gì. Trầm Sát khẽ bóp nhẹ tay nàng.

”Mấy tì thiếp đó hiện giờ đang ở Hòa Khánh Vương phủ sao?” Lâu Thất cũng không nói là đúng hay sai, chỉ đảo mắt rồi hỏi một câu.

”Đúng là ở vương phủ, có điều vương gia rất sủng ái họ, cũng không nghe nói có ai gây ra chuyện gì, rất ngoan ngoãn.”

”Vậy ta muốn vào gặp họ, Tổng trắc phi có thể giúp đỡ việc này được không?”

Bây giờ là ban ngày, họ rất khó trà trộn vào vương phủ, bây giờ có ngay một cơ hội thế này sao họ lại không nắm bắt chứ? Mặc dù rất mạo hiểm, nếu như Tổng trắc phi đồng lòng với Hòa Khánh Vương, họ sẽ là tự chui đầu vào lưới, nhưng tối qua nghe những lời Tổng trắc phi nói với Phổ Ngọc Hà, bà ta rõ ràng không một lòng với Hòa Khánh Vương. Bất luận bà ta muốn làm gì, mục đích của họ là lấy được Đông Hải Lệ Minh Châu, những việc khác để sau này tính.

Nghe nói nàng ta muốn vào Hòa Khánh Vương phủ, ánh mắt Nguyệt có phần biến đổi nhưng Tổng trắc phi không hề phát hiện ra.

Không vào vương phủ sao có thể tìm được viên Đông Hải Lệ Minh Châu kia.

”Được thôi, vậy không thể chần chừ thêm nữa, bây giờ phải đi liền, muộn chút vương gia tỉnh dậy sẽ rất phiền phức.”

”Tổng trắc phi có việc gì cần chúng ta giúp đỡ không?” Lâu Thất hỏi.

Tổng trắc phi lúc này cũng đã để lộ chút ít vẻ khó xử sau đó thở dài nói: ”Không giấu gì Lâu Thất cô nương, lần này ta tới là vì Ngọc Hà. Tình hình của Ngọc Hà ở Phổ gia kinh thành như thế nào chắc cô nương cũng biết, bây giờ mà đưa nó về chắc chắn là không được, nhưng giữ lại ở vương phủ cũng không thích hợp, nói ra cũng là chuyện xấu trong nhà, nhưng ta cũng không giấu gì Lâu Thất cô nương, vương gia háo sắc, Ngọc Hà lại xinh đẹp như tiên nữ, nó sống trong vương phủ ta e rằng sẽ là làm hại nó, vì thế ta hi vọng có thể tìm kiếm cho nó một nơi chốn thích hợp hơn. Nếu như Đế Quân đồng ý cho nó ở bên cạnh làm thị nữ, như vậy cũng coi như đã giúp ta một việc lớn.”

Yêu cầu của bà ta chỉ đơn giản vậy sao? Chỉ là vì muốn nhét Phổ Ngọc Hà tới bên Trầm Sát?

Xem ra thứ mà Tổng trắc phi này muốn vẫn còn giấu rất sâu..

Có điều chỉ là một Phổ Ngọc Hà mà thôi, Lâu Thất cũng không xem ra gì, hơn nữa chỉ nói là dẫn tới Cửu Tiêu Điện, tới khi đó sắp xếp cô ta tới đâu chả được. Vụ giao dịch này có thể làm.

Lâu Thất liền đồng ý.

Tổng trắc phi thấy nàng ta thực sự không hỏi ý kiến của Trầm Sát mà trực tiếp đồng ý việc này, Trầm Sát cũng đồng ý, bà ta không khỏi kinh ngạc vô cùng, bắt đầu suy nghĩ lại địa vị của Lâu Thất trong lòng Trầm Sát.

Giao dịch thương lượng xong, tiếp theo là việc của Tổng trắc phi, cũng không biết bà ta bố trí ra sao, để Lâu Thất và Trầm Sát ngồi xe ngựa của bà ta vào vương phủ, vô cùng thuận lợi.

Vừa về tới vương phủ, Tổng trắc phi liền hỏi Hòa Khánh Vương hiện đang ở đâu, một bà bà là tâm phúc của bà ta bước lại hai bước thì thào mấy câu. Nội lực hiện giờ của Lâu Thất và Trầm Sát đều vô cùng thâm hậu, đương nhiên có thể nghe rõ những gì bà ta nói.

”Tối qua vương gia nghỉ lại phòng của Phổ tiểu thư, tối giờ vẫn chưa dậy.”

Phổ Ngọc Hà đã trao thân cho Hòa Khánh vương gia thật, đó là chồng của dì cô ta.

Lâu Thất chỉ cảm thấy vô cùng kinh tởm, nhưng đó là sự lựa chọn của Phổ Ngọc Hà, cho dù cô ta số rất cực khổ nhưng về việc có trao thân hay không này nếu như cô ta nghĩ cách thì cũng vẫn có thể thoát được,

chỉ có điều xem ra cô ta đã bị Tống trắc phi thuyết phục, đồng ý làm theo sự sắp xếp của bà ta.

”Hừ.” Trầm Sát siết chặt tay lại thì thầm bên tai nàng: ”Trên đời có một số nữ tử thực sự khiến người khác kinh tởm.”

”Trên thế gian này cũng có rất nhiều nam nhân khiến người khác kinh tởm.” Lâu Thất cũng đáp một câu.

Xe ngựa đi thẳng tới cửa hậu viện, họ có thể cảm nhận được khí tức của bốn cao thủ kia vẫn còn, xem ra Tống trắc phi vẫn luôn đề phòng họ. Bây giờ nàng lại không thể rời xa Trầm Sát dù chỉ nửa bước, nếu thực sự gặp phải bốn người đó sẽ không có cơ hội chiến thắng, đây cũng là một nguyên nhân khiến Lâu Thất đồng ý với điều kiện của Tống trắc phi.

”Mời hai vị xuống ngựa.” Bên ngoài là giọng của một bà bà khác: ”Trắc phi có việc quan trọng, hai vị hãy đi theo lão nô.”

Trầm Sát xuống xe, ôm lấy Lâu Thất, âm thầm liếc nhìn xung quanh. Hai cao thủ cách họ gần nhất bỗng nhiên thấy lạnh toát, như thể ánh mắt vừa nảy của hắn đã nhìn thấy họ vậy.

Khí tức của hai người lại hỗn loạn.

Lâu Thất mỉm cười, tay nhanh chóng bắt quyết, miệng lầm rầm nhả ra một chữ.

”Ấn.”

Đồng thời họ đã đi theo bà bà kia vào trong một chiếc cổng tròn, bên kia là những cánh hoa mọc dài ra che khuất thân hình họ.

Bốn cao thủ không thể nào đi đằng sau theo dõi họ được, Tống trắc phi chắc chắn cũng cần có người bảo vệ vì thế bốn người đó phải chia sang hai bên, hai người đi theo Tống trắc phi, hai người đi theo Trầm Sát Lâu Thất, nhưng bọn họ là cao thủ, chắc chắn không cần phải đi sát bên cạnh, vào tới trong sân, họ chỉ cần khóa chặt khí tức của Trầm Sát và Lâu Thất là được.

Chú Quyết Lâu Thất vừa dùng có thể sao chép khí tức của nàng và Trầm Sát gắn lên người bà bà kia.

Họ dừng bước lại, nhìn bà bà kia vẫn đang tiếp tục đi về phía trước, khi tới một ngã rẽ, Trầm Sát liền búng một luồng chỉ phong đi, cách không điểm huyết ngũ của bà ta, bà ta lập tức mềm nhũn ngã ra mặt đất.

”Thời gian không nhiều, đi.”

Họ liền thu lại khí tức, bay qua từ bên kia tường bao, lao về phía tấm thất của Hòa Khánh vương gia.

Tối qua đã biết tấm thất của Hòa Khánh vương gia ở đâu, chỉ có điều không có thời gian đi tìm đồ mà thôi. Bây giờ vừa hay có Tống trắc phi giúp đỡ, nếu không đừng nói tới vào cửa vương phủ, tới vào nội viện cũng khó khăn.

Chỉ có điều hôm nay phiền phức ở việc Trầm Sát nhất định phải chạm vào Lâu Thất, vì thế bọn họ không thể chia nhau ra tìm, chỉ có thể vào cùng nhau.

Hòa Khánh vương gia có ám vệ, bên cạnh ông ta cũng có hai cao thủ, ám vệ đương nhiên phải đi theo ông ta, Tống trắc phi sai Phó Ngọc Hà giữ chân ông ta, hiện nay ông ta vẫn đang ở phòng của Phó Ngọc Hà, hai cao thủ đương nhiên cũng ở đó.

Bên này mặc dù có thủ vệ nhưng nội công kém hơn Trầm Sát và Lâu Thất, vì thế căn bản không thể phát giác ra họ.

Hai người nhẹ nhàng nhảy qua cửa sổ vào trong, không hề gây ra bất cứ tiếng động nào.

Nếu như Đông Hải Lệ Minh Châu thực sự ở trong tay Hòa Khánh vương gia, vậy thì rất có thể ở hai nơi, một là tấm thất, hai là thư phòng của ông ta. Hòa Khánh Vương rất cố chấp với những vật và người mà mình yêu thích, nhất định phải lấy được, cho dù là bất chấp thủ đoạn, người như vậy thường cất đồ tốt vào những nơi ở gần mình nhất, vì thế nơi đầu tiên họ tìm là tấm thất.

Tấm thất của Hòa Khánh vương gia rất rộng rãi, bên ngoài có một tiểu sảnh nhỏ, bước vào là một chiếc cửa có treo rèm màu xanh lam, còn có bàn ghế và giường, trên bàn có trải giấy vẽ màu trắng ngọc, họ nhìn thấy hình của mình ở trên đó. Mặt Trầm Sát bị gạch chéo rất đậm bằng mực đen.

Ngay lập tức, khí tức của Trầm Sát trở lên lạnh như băng.

Lâu Thất vỗ nhẹ vai hắn.

Điều này có gì phải giận chứ, dù sao thì cũng chỉ là rạch ở trên hình thôi, đâu phải rạch thật trên mặt.

Nàng không biết rằng điều khiến Trầm Sát tức giận là hình của nàng, trên mặt và trên môi đều có dấu ngón tay lướt qua, ngón tay đó có dính một chút mực đen mà không hay biết, khi sờ qua mặt nàng và môi nàng đã để lại một chút vết tích rất mờ trên giấy.

Mặc dù chỉ làm vậy với hình vẽ nhưng chứng tỏ khi đó, trong lòng Hòa Khánh Vương đã có ý đồ bỉ ổi với Lâu Thất! Trong khoảnh khắc đó, trong lòng Trầm Sát đã dấy lên sát ý.

164. Chương 164

Trên tường có treo mấy bức thư họa, nhưng không giống với tranh sơn thủy và thư pháp của người khác, Hòa Khánh vương gia treo toàn tranh mỹ nhân trong thư phòng nhỏ ở tấm thất, những mỹ nhân đó đều ăn vận không giống với nữ tử bình thường, cũng lộ ngực như các cô gái lầu xanh, còn có bức lộ toàn bộ.

Họ tìm kiếm xung quanh, kết quả dưới gối, ở một góc văng án và cả trên giá sách đều nhìn thấy xuân cung đồ, số lượng rất nhiều, khiến Lâu Thất có phần không biết nói gì, nói Hòa Khánh Vương hiểu sắc, nàng hoàn toàn tin điều đó.

Cùng Trầm Sát tìm được thứ này ở đây đúng là có phần bối rối, đặc biệt là lúc này họ không thể ở cách xa nhau, nàng đứng trước giá sách nhanh chóng lục tìm, hắn cũng không thể buông nàng ra, liền đứng ra sau lưng nàng, một tay ôm chặt lấy eo nàng để nàng từ sát vào ngực hắn, một tay tìm kiếm. Kết quả lật ngay ra được một cuốn vẽ rất sắc nét.

Đợi Lâu Thất phát hiện ra nhiệt độ cơ thể hắn tăng cao nàng liền cảm thấy không ổn, quay đầu nhìn hắn thì thấy hắn mở ra trang đó, chính là nữ ở phía trước, nam ở phía sau.

Nàng lập tức lão đảo.

Giật cuốn sách đó khỏi tay hắn nhẹ về lại chỗ cũ, dùng khuỷu tay huých nhẹ hắn một cái, một tay kéo lấy tay hắn, lườm hắn.

Bên ngoài có người canh gác, họ không thể phát ra tiếng động, Trầm Sát truyền âm cho nàng: "Bổn đế quân sẽ đợi ngày cười nàng sau đó mới sủng hạnh nàng."

Lâu Thất không nhìn được nữa lườm hắn một cái. Bây giờ là lúc nói tới chuyện đó sao?

Không đúng, phì, khi nào cũng được tuyệt đối không phải lúc này!

Tìm một lúc lâu nhưng hai người vẫn không tìm được gì, Lâu Thất nghiêng rằng không tin, nàng không phải siêu trộm, trước đây ở hiện đại trong số bạn bè của nàng có siêu trộm đứng hạng đầu thế giới, hắn từng nói muốn dạy nàng kỹ thuật ăn trộm nhưng nàng chỉ học được chút đỉnh sau đó không chịu học nữa, vì trộm đồ đối với nàng mà nói không hề có chút thành tựu nào cả, vì thế nàng chỉ học một ít để phòng mình bị trộm mà thôi.

Nếu như có gã đó ở đây, với đôi mắt lợi hại như tia X, hắn ta có thể ngay lập tức nhìn ra nơi nào có vách rỗng, nơi nào có thể cất món đồ gì, nơi nào thích hợp làm ám thất...

Đúng, ám thất!

Lâu Thất khẽ vỗ nhẹ lên trán, sao bây giờ mới nghĩ tới ám thất, người như Hòa Khánh vương gia, bảo bối cất giữ chắc chắn không chỉ có một món, vì thế hắn nhất định sẽ phải có một ám thất để cất đồ của mình. Bây giờ việc họ cần làm là mở cơ quan của ám thất.

Mặc dù nàng không phải là siêu trộm nhưng muốn biết nơi nào có thể xây dựng ám thất thì rất đơn giản, có điều chưa đợi nàng tìm ra, Trầm Sát đã kéo nàng vào lòng, người bay lên, tới bên một chiếc bàn hoa, nắm lấy một chiếc bình hoa lớn trên bàn, xoay một vòng.

Nơi treo hai bức tranh trên tường vô hình mở ra một cánh cửa nhỏ.

Quả nhiên, hẳn quen với cơ quan của cổ đại hơn.

Nàng giơ ngón cái về phía hần, hần chỉ khẽ mỉm cười, dẫn theo nàng chân không chạm đất bay vào ám thất. Đây là một ám thất nhỏ, bên trong có một chiếc giường êm, ngoài ra còn có một giá gỗ, trên giá gỗ có bày các loại kỳ trân dị bảo, bảo thạch to bằng nắm tay, phật tượng phỉ thúy cực phẩm, phật tượng ngà voi... món nào món nấy đều vô cùng quý giá.

Trên mặt đất bên cạnh giá gỗ này có để mấy chiếc rương, mở ra nhìn đều là đầy rương thỏi vàng, đỉnh vàng, đầy rương bảo thạch trân châu chói lóa khiến họ hoa mắt.

Lâu Thất không phải không động lòng, bây giờ nàng rất nghèo, nghèo rớt mồng tơi, Trầm sát tiêu tiền nuôi nàng ăn cơm, thậm chí cái gì cũng có thể tặng cho nàng nhưng không cho nàng tiền.

Nàng lắc đầu, tạm gác lại những vấn đề này, tìm Đông Hải Lệ Minh Châu quan trọng hơn.

Trên giá gỗ có một số hộp nhỏ xếp chồng lên nhau, kích cỡ hộp không giống nhau, hộp nhỏ phần lớn đều dùng để đựng nhẫn, hộp lớn có thể đựng cả bình hoa.

”Nếu là minh châu chắc là cần hộp to chừng này. Hãy tìm hộp nhỏ.” Lâu Thất thì thầm, trong tay đã cầm một chiếc hộp nhỏ mở ra.

Trong hộp có cất một chiếc khóa bình an. Lâu Thất sững người, vì khóa bình an thông thường là đồ dùng tặng trẻ nhỏ, có đáng tiền cũng không nhất thiết phải cất ở đây.

Chiếc khóa bình an này có màu đỏ, cầm trên tay rất ấm áp, được làm bằng hồng ngọc cực phẩm. Trên khóa bình an bình thường sẽ có khắc bốn mùa bình an hoặc sống lâu trăm tuổi..., nhưng trên chiếc khóa bình an này một mặt khắc một con rồng chân đạp mây, một mặt khắc phượng tẩm lửa. Đường nét khắc đều được mạ vàng, sau đó lại dùng ngọc đỏ trong suốt lấp lánh để làm nền, một rồng một phượng đều vàng lấp lánh lại có ý tẩm lửa, mắt rồng vô cùng bá khí, mắt phượng cũng ngạo khí vô song.

Bên trên ba chiếc khóa ngọc nhỏ móc bên dưới của khóa bình an này, mỗi chiếc có khắc một chữ, ghép lại thành ba chữ Long Phượng Ngâm

Chế độ hoàng quyền của Đông Thanh cũng giống với những gì Lâu Thất biết, rồng đại diện cho hoàng đế, phượng đại diện cho hoàng hậu, không phải ai cũng có thể đeo đồ trang sức có rồng phượng, huống hồ chỉ là một chiếc khóa bình an nhỏ bé, một món đồ rõ ràng dành cho trẻ nhỏ đeo. Là hoàng tử công tử của hoàng thất cũng không thể vừa mới ra đời đã được tặng một món đồ thế này.

Vì thế chiếc khóa bình an này chắc chắn không phải là của Hòa Khánh vương gia.

Lâu Thất cảm thấy rằng miếng hồng ngọc này rất đẹp, nhưng nàng không có cảm giác với khóa bình an, vì thế nhìn thấy nó chỉ có cảm giác bực bội, nhưng nàng không nghĩ nhiều liền định trả về chỗ cũ, Trầm Sát bất ngờ đưa tay cầm lấy khóa bình an, món đồ này vừa cầm vào tay hắn, trái tim hắn run lên, như thể có cảm giác quen thuộc khó lý giải truyền vào trái tim hắn từ chiếc khóa bình an này.

”Sao vậy?”

Hắn có chút gì đó không ổn, Lâu Thất liền cảm nhận được ngay.

”Chiếc khóa bình an này...” Trầm Sát nhíu mày, hắn thực sự không có ấn tượng việc mình từng nhìn thấy chiếc khóa bình an này, nhưng không biết tại sao cầm lấy nó hắn có cảm giác rất quen thuộc: ”Ta có cảm giác rất quen thuộc!”

Lâu Thất cũng người: ”Chàng từng nhìn thấy sao?”

Trầm Sát lắc đầu, nhưng vẻ mặt có phần băn khoăn, hắn cũng không biết hình dung cảm giác này ra sao.

Lâu Thất thấy vậy liền nói: ”Chúng ta hãy lấy nó luôn, sau khi về chàng sẽ có thời gian để nghĩ lại.” Nàng hoàn toàn không thấy ngại, họ tới đây để trộm đồ, trộm một món cũng là trộm, trộm hai món cũng là trộm, có gì khác biệt đâu. Hơn nữa trộm đồ của Hòa Khánh Vương, nàng không thấy chột dạ chút nào, người ta muốn bắt họ đây.

Đóng nắp hộp lại, nhét vào trong túi tay áo của hắn, nàng lại tiếp tục lục tìm Đông Hải Lệ Minh Châu.

Minh châu hình giọt lệ, sáng như mặt trăng.

”Ở đâu đây...”

Sau khi mở mấy hộp ra, nàng nhìn thấy một chiếc hộp ngọc nhét ở dưới đồng hồ. Chiếc hộp ngọc đó được đánh bóng rất nhẵn nhụi, các góc đều được mài tròn nhẵn, bên trên có khắc một vài hoa văn ngọc, chất ngọc tuy không thể sánh bằng mảnh hồng ngọc kia nhưng cảm giác khi cầm trên tay cũng rất tốt.

Chiếc hộp ngọc này rất nặng, bên trên còn có một chiếc khóa nhỏ, Lâu Thất lấy hai ngón tay dùng nội lực để bóp vụn chiếc khóa nhỏ một cách thô lỗ.

Mở hộp ra, hai người chỉ thấy có ánh sáng lóe lên trước mắt, cả hai đồng loạt nhắm mắt lại.

Đợi khi họ mở mắt ra mới thấy bên trong đựng đầy một hộp ngọc trai hình tròn, trên ngọc trai có để một viên ngọc hình giọt lệ, có phần giống ngọc nhưng không phải ngọc, cảm giác giống như trân châu, nhưng lại lấp lánh hơn trân châu rất nhiều, nhìn tiếp thấp thoáng có thể thấy ánh sáng lưu chuyển bên trong, đẹp vô cùng.

”Đông Hải Lệ Minh Châu ”

Hai người đồng loạt thì thầm.

Không cần hỏi, chỉ cần nhìn qua đã có thể khẳng định đây chính là mục đích chuyến đi lần này của họ, Đông Hải Lệ Minh Châu. Đẹp hơn, đáng ca ngợi hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

Đông Hải Lệ Minh Châu hình thành tự nhiên, có hình giọt lệ, chắc là trên đời chỉ có một viên duy nhất. Nếu như dùng nó làm đồ trang sức sẽ hoàn toàn không cần đánh bóng hoặc điêu khắc, chỉ cần đục một chiếc lỗ là xong.

Nếu như làm thành trang sức trên trán, Lâu Thất có thể tưởng tượng ra rằng, nữ tử có nhan sắc bảy phần, đeo Đông Hải Lệ Minh Châu này lên, dung mạo sẽ tăng lên mười phần!

Trầm Sát không xem trọng những món đồ này nhưng lúc này cũng nảy sinh cảm giác nghiền thứ này ra thành bột cho hắn uống thì thất lãng phí, nếu như ban nó cho Lâu Thất...

Nhưng đây cũng là vấn đề về rồi suy nghĩ.

”Đi thôi.” Hắn ôm Lâu Thất định bỏ đi nhưng đột nhiên nhớ tới dấu tay Hòa Khánh Vương để lại trên tranh của Lâu Thất, trong mắt hắn lại thoáng qua một tia sáng tối màu, hắn cầm một cây huyết san hô lên bóp nhẹ một cái. Nội lực hỗn hậu lập tức nghiền nát huyết san hô thành bột vụn, bột vụn bay tung tóe, rơi vãi đầy mặt đất. Sau đó hắn lại cầm một món đồ trang trí bằng phi thúy cực phẩm lên và cũng làm tương tự.

Lâu Thất tròn mắt kinh ngạc: ”Chủ tử, người đang làm gì vậy?”

”Nàng hãy chọn vài món mình thích đi, những thứ còn lại bốn Đế Quân sẽ phá hủy hết.” Trầm Sát khẽ nói.

Nhiều châu báu quý giá thế này mà hắn định phá hủy hết sao? Vậy khi biết được Hòa Khánh Vương có tức hộc máu ra không...

Lâu Thất biết tính hắn, việc đã quyết định sẽ không thể thay đổi, cũng không biết Hòa Khánh Vương đắc tội gì hắn, khiến hắn bị đả kích tới mức như vậy. Vốn dĩ không phải đã nói lấy đồ của hắn rồi sẽ tạm thời không so đo hành động truy bắt của hắn sao?

Vốn dĩ Trầm Sát cũng nghĩ như vậy, dù sao hắn cũng không cho rằng Hòa Khánh Vương có thể bắt được mình, nhưng nếu lấy bảo vật của nhà người ta thì việc truy bắt này sẽ không so đo với hắn nữa, nhưng ai bảo hắn vừa nhìn thấy dấu vân tay trên tranh của Lâu Thất?

Bây giờ hắn không thể không so đo.

Thấy hắn đang nhanh chóng nghiền nát hết món bảo vật này tới món bảo vật khác, Lâu Thất lập tức xót của: "Ôi ôi, có thể mang hết đi thì tốt biết bao." Đây là một tài sản khổng lồ! Có điều nàng cũng chỉ nghĩ vậy thôi, nếu như những món đồ này đều xuất hiện trong tay nàng, Hòa Khánh Vương sẽ biết ngay bọn họ vào ám thất của ông ta. Vừa nãy nàng cũng không nghĩ tới việc lấy thêm thứ gì, chỉ là khóa bình an long phượng Trầm Sát nói rất quen thuộc nên mới lấy, bây giờ hắn định phá hủy hết những thứ đồ này nếu nàng còn không lấy sẽ rất thiệt.

Lâu Thất quan sát khắp lượt sau đó lấy tấm chăn bông trên giường ra, bọc thẳng một rương vàng và một rương châu báu trang sức, một rương đeo lên người mình, một rương buộc lên người Trầm Sát.

Vừa buộc còn vừa nói: "Nói trước nhé, chàng giúp ta mang ra ngoài, sau khi ra ngoài rương này thuộc về ta, chàng không được giành của ta."

Trầm Sát: "..."

Đội họ ra khỏi ám thất, bên trong vốn dĩ châu báu chất đống bây giờ đều đã biến thành mảnh vụn.

Hai người về lại khu nhà của tì thiếp, Lâu Thất đập tỉnh bà bà kia, sau đó thôi miên bà ta.

165. Chương 165

"Nếu Tống trắc phi hỏi người thì hãy nói sau khi chúng ta vào không hề nói gì với những tì thiếp này, chỉ đứng nhìn họ từ xa sau đó bỏ về. Hiểu chứ?"

Bà bà ánh mắt dờ dẩn, nghe xong liền gật đầu: "Vâng!"

"Nói với bà ta, người tận mắt nhìn thấy chúng ta bay qua tường bao."

"Vâng!"

Đội khi họ bay đi rồi, bà bà mới như thể giật mình tỉnh dậy, vỗ đầu có phần mơ hồ, lẩm bẩm một mình: "Người đã đi rồi ta còn đứng ở đây làm gì?"

Hồi lâu sau Tống trắc phi xử lý xong việc của mình liền gọi bà bà này tới, bà bà đương nhiên sẽ nói lại một lượt những gì Lâu Thất chỉ thị cho bà ta nói.

"Bọn họ chỉ đứng từ xa nhìn những cô gái đó thôi sao?" Tống trắc phi có chút ngờ vực.

"Đúng vậy!"

"Rốt cuộc là có ý gì? Lẽ nào trong mấy tì thiếp đó có người thân phận không đơn giản?" Tống trắc phi một

tay chống trán, nhắm mắt ngẫm nghĩ, nhưng vẫn không thể nghĩ ra được điều gì có ích: "Thôi cũng được, dù gì thì sau này Phổ Ngọc Hà cũng sẽ đi cùng họ."

"Đi, gọi Phổ Ngọc Hà về đây."

Khi Phổ Ngọc Hà bị dẫn tới, hai chân vẫn còn mềm nhũn không có chút sức lực, vốn dĩ cô ta quen gọi Hỉ Nhi tới dìu nhưng nhớ tới cảnh tới qua, giọng cô ta lại nghẹn trong cổ.

Tới qua cô ta trao thân thể trong trắng của mình cho Hòa Khánh Vương, nhưng vì để giữ ông ta lại lâu hơn một chút, cô ta còn kéo cả Hỉ Nhi vào, bây giờ cơ thể của Hỉ Nhi cũng không hơn cô ta là bao...

Sao cô ta lại rơi vào thảm cảnh thế này...

Phổ Ngọc Hà nghĩ tới đây không kìm được nước mắt. Sớm biết thế này cô ta đã không tới Kim Châu nữa, vốn dĩ tưởng rằng sau khi tới đây mọi chuyện sẽ ổn thỏa, không ngờ lại rơi vào thảm cảnh này.

"Tiểu thư, đừng khóc nữa." Thím Hoa không biết đã bước tới bên cạnh từ khi nào, đưa tay đỡ cô ta: "Sau này tiểu thư phải học cách thông minh hơn mới được, dù sao vẫn có thể đi theo vị gia kia! Nếu như tiểu thư có được sự sủng ái của hần, mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp."

Nghe lời thím Hoa, Phổ Ngọc Hà liền lau nước mắt, trong lòng dần dần trở nên kiên định, đúng vậy, cô ta nhất định phải giành được sự sủng ái của Trầm Sát, nhất định!

Chỉ có điều sau khi gặp Tổng trắc phi, cô ta không ngờ mình lại nhận được nhiệm vụ như vậy.

Trầm Sát và Lâu Thất hoàn toàn không ngờ được rằng Tổng trắc phi lại giao cho Phổ Ngọc Hà một nhiệm vụ như vậy. Khi Tổng trắc phi dẫn người tới cho họ, Lâu Thất đang ở trong phòng nhìn hai rương vàng và châu báu, mừng vui khôn xiết.

Trước đây nàng là một kẻ nghèo rớt mồng tơi, không ngờ bây giờ đã thành một phú bà, có hai rương của cải, sau này nàng sẽ không phải sống những ngày muốn làm gì đó mà cũng không thể làm được.

Đợi Trầm Sát giải độc cổ xong, nếu nàng muốn bỏ đi cũng không còn phải lo lắng, lấy tiền sau đó tới Giang Nam mà mình thích mua một căn nhà nhỏ sống tự do tự tại, thi thoảng lại thuê xe ngựa đi ngắm cảnh các nơi, cùng lắm nàng cải trang nam nhi là được.

"Nguyệt, cất hết đồ đi." Giọng Trầm Sát vang lên bên cửa, Lâu Thất nhìn qua thì thấy hần đang bước vào, Nguyệt vội đi theo sau lưng.

Mới đầu Lâu Thất không biết hần nói cất đồ đi là chỉ đồ gì. Cho tới khi Nguyệt vung tay lên, Trần Thập cũng theo vào, hai người mỗi người ôm một rương quay người bước đi nàng mới bừng tỉnh, lập tức nhảy lên

chặn họ lại.

”Khoan đã! Đây là của ta, các ngươi khiêng đi đâu thế”

Nguyệt cười nói: ”Lâu Thất, chi tiêu của Cửu Tiêu Điện hiện tạm thời do ta quản.”

Lâu Thất lườm hán: ”Ta biết, nhưng nơi này không phải Cửu Tiêu Điện, ngươi quản tiền của ta làm gì?”

”Tiền Đế Quân mang về chính là của Cửu Tiêu Điện.” Trầm Sát thản nhiên nói.

Lâu Thất lập tức nổi đóa: ”Đùa gì vậy chứ! Đây là tiền ta mang về, chàng là phá hoại, ta mang về hai ruộng này, khi còn ở đó ta đã nói với chàng rồi, chỉ nhờ chàng mang giúp về tới nơi phải trả cho ta.”

”Nàng nói rồi, ” Trầm Sát liếc nhìn nàng, dừng lại một lát nói: ”nhưng bốn Đế Quân đã đồng ý chưa?”

Hắn vừa tới đã nhìn thấy nàng ngồi nhìn hai ruộng của cải cười tíu tít, khoảnh khắc đó hắn có cảm giác nàng thích hai ruộng đồ đó, hơn nữa vẻ mặt nàng khiến hắn có cảm giác nàng chắc chắn không nghĩ việc gì tốt đẹp.

Có bạc rồi sẽ muốn rời xa hắn sao?

Hắn không cho phép.

Hắn không thích nàng có suy nghĩ muốn sống cuộc sống nhẹ nhàng thư thái, ai nói cho hắn biết là tên chết tiệt nào dạy bảo nàng thành ra như vậy? Không biết dạy nàng lấy chủ tử làm đầu, lấy phu quân làm đầu sao?

Nếu như Lâu Thất biết được suy nghĩ trong lòng hắn chắc chắn sẽ chửi hắn một câu con heo bá đạo.

Có điều mặc dù nàng không biết nhưng bây giờ cũng sắp bị hắn làm cho tức chết rồi: ”Khi đó chàng không phản đối! Không nói gì tức là đồng ý!”

Nhìn dáng vẻ tức giận mặt đỏ bừng bừng của nàng, Trầm Sát bất ngờ mỉm cười.

Người lạnh lùng quen rồi, thi thoảng mỉm cười sẽ giống như ánh sáng xuyên qua tầng mây, vô cùng rạng rỡ chói lóa. Điểm này trước đây Lâu Thất đã biết, và rõ ràng là đã biết rồi nhưng nàng vẫn không thể miễn dịch, vẫn đờ đẫn nhìn nụ cười trên môi hắn.

Đợi khi nàng phản ứng lại, Nguyệt và Trần Thập đã khiêng hai ruộng của cải đi rồi.

Lâu Thất giận dữ chỉ trích: "Chàng dùng mỹ nam kế với ta, chàng bỉ ổi quá..."

"Ý của nàng là nàng đã bị bốn Đế Quân quyến rũ?"

Lâu Thất: "..."

Bên ngoài, Nguyệt cất xong hai rương của cải liền bật cười, "Đang lo không có tiền, vừa hay Lâu Thất làm tổng tài đồng tử một lần."

"Lâu cô nương có vẻ rất tức giận." Trần Thập có chút áy náy.

"Không sao, đã có chủ tử." Hắc luân thấy rằng, tuy Lâu Thất rất lợi hại nhưng dù thế nào đi nữa cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của chủ tử.

"Cô kia thì phải làm sao?" Trần Thập chỉ về phía Phổ Ngọc Hà bị Tống trắc phi đưa tới đang ngồi trên xe ngựa, nha hoàn Hỉ Nhi cũng đang dựa bên cạnh cô ta, nhưng Phổ Ngọc Hà hình như rất ghét cô ta, đó là cảm giác căm ghét khinh khi, mặc dù nhiều ngày trước đó khi đi đường cũng không thấy Phổ Ngọc Hà đối xử tốt với cô ấy, nhiều lúc còn mắng chửi, nhưng không phải cảm giác này.

"Dẫn về đi, dù sao thì Cửu Tiêu Điện lớn như vậy, thêm hai thị nữ cũng không nhiều." Nguyệt nói.

Lúc này, Lâu Thất kéo cửa bước ra, nhìn thấy họ liền cả giận nói: "Đế Quân của các người nói đi chuẩn bị mấy chiếc xe ngựa, chuẩn bị rời Kim Châu."

"Không phải Đế Quân của chúng ta sao?" Nguyệt bật cười, nhìn đôi môi hồng hơi sưng lên của Lâu Thất, mặc dù hắc luân từng có nữ nhân nhưng nghĩ cũng biết là chuyện gì.

"Bạo quân!" Lâu Thất bước ra ngoài, nhân tiện đóng sầm cửa lại.

Hắc luân thực sự đã đổ tội danh bị hắc luân quyến rũ lên đầu nàng, còn nói tác thành cho sự si mê của nàng, thưởng cho nàng một nụ hôn, kết quả vừa hôn đã mãnh liệt như một con sư tử, chỉ hận một ngụm không thể nuốt chửng môi nàng.

Bá đạo, bạo lực, không hề dịu dàng chút nào.

Nàng thực sự cần phải suy nghĩ để rời xa hắc luân! Nhưng Lâu Thất vừa nghĩ tới điều này trong lòng liền nhẹ nhõm đôi chút, cuối cùng chỉ có thể thở dài, rời xa hắc luân nói thì dễ.

Hòa Khánh Vương vẫn chưa dừng tìm kiếm điều tra tung tích của họ, nhưng có thể là do Tống trắc phi ngầm cản trở, quan binh kiểm tra khu vực này rất qua loa, giống như làm cho xong chuyện, họ chỉ cần ẩn

nấu một chút là được.

Biết họ cần xe ngựa, Tổng trấn phi liền đồng ý giao cho bà ta lo liệu. Ngoài vùng này ra, những nơi khác đều bị tra xét rất nghiêm ngặt, họ muốn ra ngoài xử lý việc cũng rất khó, Tổng trấn phi muốn giúp đỡ họ đương nhiên cũng không từ chối.

Cùng lắm không nuốt lời việc đã hứa với bà ta là được.

Nghe nói, trước đây Lâu Thất còn từng định dẫn Phó Ngọc Hà tới nửa đường sẽ bỏ lại. Nhưng sau khi tiết lộ ý định đó, Nguyệt liên nhủ mảy nói với nàng, bây giờ là giai đoạn đặc biệt của Trầm Sát, hắn còn phải thu phục Phá Vực Hoang Nguyên, nếu như bị đồn rằng nói lời không giữ lời sẽ có ảnh hưởng nhất định với hắn.

Bởi vậy nàng đành từ bỏ ý định.

Hòa Khánh Vương phủ, một góc của hoa viên, một bóng người màu xám lặng lẽ đứng đợi ở đó, một lát sau, Hòa Khánh Vương quả nhiên vội vàng đi tới.

Người áo xám đứng ra, "Vương gia."

"Người cũng biết ta là vương gia, bảo các người ra tay, sao tới giờ vẫn chưa ra tay?" Vết quầng thâm dưới mắt Hòa Khánh Vương càng rõ rệt hơn, gương mặt có chút phù nề, nhìn rất mệt mỏi.

"Công phu của Trầm Sát rất lợi hại, trước đây vương gia trả ngân lượng cho chúng ta để bảo vệ vương gia, không phải chủ động đối phó với Trầm Sát." Người áo xám đó giọng nói thản nhiên.

Hòa Khánh Vương không nhịn được liền mắng: "Ngân lượng ngân lượng, tu vi của các người cao như vậy sao cả ngày chỉ biết nói tới ngân lượng thôi vậy, không thấy mất mặt sao?"

"Cao thủ thì không cần bạc sao?"

Hòa Khánh Vương sững người: "Được, các người ra tay cần giá cả thế nào?"

"Một vạn lượng vàng."

"... Một vạn lượng vàng, bốn vương tử, hiện nay Trầm Sát nhất định vẫn còn ở trong thành, nhưng vẫn chưa tìm được hắn."

Người áo xám nói: "Chỉ cần vương gia trả bạc chúng ta nhất định sẽ có thể tìm được hắn, trừ khi hắn bay lên trời."

”Vậy các người hãy tìm trước đi, tìm được rồi bốn vương gia sẽ lập tức thanh toán bạc, không, vàng!”

Đợi người áo xám rời đi, Hòa Khánh Vương nắm chặt nắm tay, ngẫm nghĩ một hồi sau đó vội vàng về tắm thất. Một vạn lượng vàng, ông ta có, nhưng đưa ra cũng thấy xót ruột. Cũng may nếu như có thể lấy được thủ cấp của Trầm Sát, kết minh của ông ta và người đó sẽ càng kiên cố hơn, ông ta không muốn cả đời làm một vương gia bị trục xuất khỏi kinh thành, sẽ có một ngày ông ta trở về, khi trở về ông ta sẽ ngồi lên vị trí đó!

Ông ta vẫn luôn tích góp của cải, nhưng lúc cần dùng vẫn phải dùng. Cũng may với mật thất trân bảo của mình, so với những món đồ khác, một vạn lượng vàng chỉ ít vẫn còn là rẻ. Những món trân bảo kia ông ta cũng phải tìm kiếm mười năm mới có được, đợi khi nào ông ta ngồi lên vị trí kia, ông ta sẽ dùng tới những món trân bảo đó để cưới hậu phi gia thế hiển hách giúp ông ta có thể ngồi vững hoàng vị!

Hòa Khánh Vương nghĩ tới đây, tâm lý bị bắt chẹt một vạn lượng vàng lại không còn quá đau nữa.

Nhưng khi ông ta vừa vào thư phòng nhỏ nhìn thấy cánh cửa mật thất mở toang, Hòa Khánh Vương giật nảy mình, cả người lập tức cảm thấy bất an!

Ông ta quay người rút bảo kiếm ra khỏi vỏ kiếm treo trên tường, từng bước đi về phía cửa mật thất, trong lòng run rẩy nghĩ, cho dù bị trộm thì nhiều đồ như vậy kẻ trộm cũng không thể mang đi hết, chỉ ít cũng phải để lại cho ông ta một nửa.

Kết quả, ông ta nhìn thấy gì?

Ông gọi nơi này là trân bảo mật thất chính là vì có rất nhiều rất nhiều trân bảo, nhưng bây giờ thì sao?

Giá gỗ ông ta dùng để bày đặt trân bảo vẫn còn những những trân bảo kia thì không còn thấy món nào nữa, bên trên giá và trên mặt đất rơi đầy mảnh vụn sắc sỡ, những màu đó nhìn rất quen khiến trái tim ông ta co thắt lại.

166. Chương 166

Bột màu đỏ giống như cây huyết san hô mà ông yêu quý, bột lấp lánh màu xanh lục nhìn rất giống với bức tượng phật phỉ thúy.

”Phụt!”

Hòa Khánh Vương không thể nhịn nổi cuối cùng phun ra một ngụm máu, bay đầy trời bụi máu.

”A... là kẻ nào? Là kẻ nào? Bốn vương nhất định sẽ băm vằm hắn ra thành muôn ngàn mảnh! Băm vằm!” Ông ta ngẩng đầu gào thét, cuối cùng lại phun ra một ngụm máu.

Lâu Thất hơi dừng lại, hỏi Trần Sát: "Chàng có nghe thấy tiếng ai đang gầm gào không?"

Trần Sát thần sắc không đổi: "Không có."

Lâu Thất ngoảnh đầu lại nhìn Hòa Khánh Vương phủ, trong lòng nghĩ thầm, hãy cứ giả vờ đi. Lúc này nàng có chút đồng cảm với Hòa Khánh Vương, một phòng trăn bảo không biết ông ta đã phải thu thập trong bao lâu, tốn biết bao công sức mới có thể cất giữ đi, vậy mà đã bị nghiền hết thành bột.

Tới nàng cũng thấy xót ruột, đáng tiếc họ không thể khuân hết đi, nếu không khuân hết đi thì tốt biết bao.

Tổng trác phi phái một cao thủ dẫn họ đi tới một căn nhà bên cạnh vương phủ, đợi tới khi Lâu Thất bước vào mật đạo bên dưới hòn giả sơn trong khu nhà nàng lại một lần nữa đồng cảm với Hòa Khánh Vương. Vợ của ông ta mua ngôi nhà bên cạnh, lại còn xây dựng mật đạo dưới lòng đất nối liền với vương phủ và ngoài thành, vậy mà ông ta vẫn không hề biết gì.

Họ cần xe ngựa nhưng không thể chuẩn bị được ở trong thành Kim Châu, Tổng trác phi đồng ý giúp họ chuẩn bị, nhưng chỉ có thể để xe ngựa ở ngoài thành cho họ.

Mật đạo rất dài, đợi khi họ chui ra khỏi cửa ra đã thấy mình ở ngoài thành Kim Châu. Ba chiếc xe ngựa đang đứng đợi ở bên cạnh.

"Mọi người đi mau đi, Hòa Khánh Vương không hề ngốc nghếch như các người tưởng tượng đâu, không bao lâu nữa ông ta điều động quân đội tới các người sẽ không đi được nữa đâu." Cao thủ dẫn đường nói xong liền chui về lại mật đạo.

Đợi hẩn ta đi rồi Lâu Thất mới bật cười nói: "Điều này ta tin, trước đây nếu như Hòa Khánh Vương dùng bảy phần tâm trí vào việc truy đuổi chúng ta, đợi ông ta nhìn thấy mật thất xong chắc chắn sẽ dùng mười hai phần tinh lực để truy sát... chàng!"

Trần Sát liếc nhìn nàng: "Bốn Đế Quân nếu như bị giết, nàng đừng quên nàng sẽ phải bồi táng. Còn cười vui vẻ như vậy nữa chứ."

Lâu Thất lập tức rầu rĩ.

Có cần phải nhắc tới chuyện muốn nàng bồi táng như vậy không? Nàng có thể kháng nghị không? Ai thích bồi táng chứ, thế giới bao la thế này, nàng còn chưa đi ngắm hết.

Xe ngựa nhìn bề ngoài rất bình thường, nhưng vào trong rồi mới phát hiện xe ngựa được bài trí rất dễ chịu.

"Không biết bà họ Tổng đó có ý định gì, nhưng bây giờ chúng ta vẫn phải nhận ân tình của bà ta." Lâu Thất lên xe, ngồi dựa vào lòng hẩn, thoải mái thở dài: "Lúc trước bảo Trần Thập đi mua đồ ăn, bây giờ có

thể lấy ra để an ủi sâu đói của ta rồi.”

Nàng vừa dứt lời Nguyệt liền vén rèm đưa một túi vải vào trong: ”Đều là đồ ăn vặt cả đấy, cho người!”

Lâu Thất vui mừng đón lấy, mở ra nhìn, quả nhiên đều là những món ăn ngon, nàng hồ hởi: ”Nguyệt vệ đại nhân thật lợi hại!”

Trầm Sát hừ một tiếng.

Hắn thực sự chưa gặp nữ nhân nào như Lâu Thất, nàng ta có rất nhiều mặt, có lúc ngông cuồng, lúc lạnh lùng, lúc ngốc nghếch, có lúc còn giả tạo, có lúc giống như ngây thơ không biết gì cả, có lúc lại như rất am hiểu, nàng nhìn có vẻ rất háms của những khi hắn hủy hoại những món trân bảo có giá trị liên thành nàng thậm chí còn ra tay giúp đỡ. Bây giờ thì tốt rồi, một chút đồ ăn vặt cũng khiến nàng ta vui mừng tới như vậy.

Nàng khác hoàn toàn những nữ nhân mà hắn từng gặp, mỗi ngày đều phát hiện ra một mặt khác lạ của nàng.

”Chàng ăn không?” Lâu Thất lấy một miếng bánh ngọt ra hỏi hắn.

Vốn dĩ Trầm Sát không hề thích ăn những thứ đồ này nhưng nhìn thấy ngón tay nhỏ nhắn trắng ngần của nàng cầm miếng bánh ngọt hắn lại đổi ý: ”Đút cho bốn để quân.”

Lâu Thất cũng không từ chối, nàng ngửa đầu cầm miếng bánh ngọt đặt tới sát miệng hắn. Trầm Sát cúi đầu ngậm cả ngón tay của nàng vào miệng, liếm nhẹ.

Đầu ngón tay truyền tới cảm giác tê tê, mặt Lâu Thất nóng ran. Ở kia, ăn miếng bánh ngọt thôi mà cũng có cảm giác sắc tình!

Đã nói là lạnh lùng kiêu ngạo kia mà!

”Không đút nữa!”

”Vậy bốn để quân đút cho nàng ăn!” Ánh mắt hắn thoáng qua nụ cười, hắn cúi đầu ngậm lấy môi nàng, cắn miếng bánh ngọt ra làm đôi, một nửa đút vào miệng nàng.

”Ừ, không...” Lâu Thất tròn mắt, nàng định nói là không cần nhưng Trầm Sát bá đạo như vậy sao có thể nàng nói không cần là không cần.

Lần đút thức ăn này cuối cùng đã diễn biến thành một bữa thịnh yến, đương nhiên, đối với Trầm Sát thì là

thịnh yến còn đối với Lâu Thất thì...

Đổi lại chẳng qua là môi nàng lại sưng lên không thể ra ngoài gặp người.

”Lâu Tín đại ca, từ đây tới Phá Vực phải đi bao nhiêu ngày?”

Trên một chiếc xe ngựa khác, Phổ Ngọc Hà mở rèm cửa, hỏi Lâu Tín đang đánh xe ngựa. Bọn họ không tìm người đánh xe, Nguyệt vệ đích thân đánh xe cho Trần Sát, Trần Thập thì phụ trách chiếc xe chở Mộc Lan, Lâu Tín đánh chiếc xe chở Phổ Ngọc Hà và thị nữ Hỉ Nhi của cô ta.

Thím Hoa đã ở lại Hòa Khánh Vương phủ, tới khi rời đi, Phổ Ngọc Hà cũng không nhìn thấy bà ta, không biết là Tống trắc phi giữ bà ta ở lại hay là bà ta không muốn cùng cô ta rời đi. Mặc dù Phổ Ngọc Hà đối xử không tốt với người hầu của mình, nhưng Thím Hoa và Hỉ Nhi đều đã đi theo cô ta mấy năm rồi, bây giờ đột nhiên rời xa, cô ta có chút không quen.

Nhưng chuyến đi tới Hòa Khánh Vương phủ lần này đã giảng dạy cho cô nương ngây thơ một bài học đen tối, bây giờ ánh mắt cô ta đã có chút ít thay đổi, cất giấu tâm tư, bắt đầu suy nghĩ tới con đường sau này phải đi, bước đầu tiên cô ta chỉ ít phải có được mối quan hệ tốt đẹp với thị vệ đánh xe.

”Tới Cửu Tiêu Điện, mất chừng hơn nửa tháng.”

Sau khi vào Phá Vực, Phá Vực Hoang Nguyên vẫn còn rất rộng.

Lâu Tín trả lời cô ta, Phổ Ngọc Hà lại có chút không vui. Cô ta gọi hắn là đại ca, hắn cũng dám nhận, tới Cửu Tiêu Điện, cô ta chỉ ít cũng phải là tì thiếp, tì thiếp của hoàng đế thì địa vị cũng phải cao hơn thị vệ mà? Hơn nữa với nhan sắc của cô ta, nói không chừng không chỉ là tì thiếp, nghe dì nói, hiện tại Cửu Tiêu Điện chưa có phi tử, nói không chừng cô ta sẽ là phi tử đầu tiên! Để cô ta gọi hắn là đại ca hắn cũng không sợ tổn thọ sao.

Nếu như trước đây, Phổ Ngọc Hà nhất định sẽ nổi giận nhưng bây giờ cô ta kìm nén được, cố gắng ở một nụ cười, lại hỏi tiếp: ”Cửu Tiêu Điện có phải rất đẹp không?”

Cửu Tiêu Điện đương nhiên là đẹp rồi, hơn nữa lại mới xây dựng xong chưa được bao lâu, gạch ngói đều sáng lấp lánh. Trong lòng Lâu Tín nghĩ như vậy nhưng lại nói: ”Tới rồi cô sẽ biết.”

Sau đó hắn không nói thêm gì nữa khiến Phổ Ngọc Hà tức gần chết, quay đầu lại nhìn Hỉ Nhi thân sắc đỏ dẫn ngồi ở trong góc, cô ta bực bội buông rèm xe xuống, giơ chân đạp cho Hỉ Nhi một cái.

”Có phải định cho ta nhìn thấy cái mặt bị xỉ của người cả đường đi hả?”

Hỉ Nhi co người lại: ”Tiểu thư...”

”Gọi gì mà gọi! Giọng như mèo kêu vậy! Nhìn cái bộ dạng của ngươi ta lại tức điên lên!”

Hỉ Nhi sắp bật khóc, mặc dù cô ta sống trong trạch viện lớn, nhưng vẫn muốn đi theo Phổ Ngọc Hà, sau này Phổ Ngọc Hà thành thân cô ta cũng có thể gả cho thị vệ trung thực đáng tin cậy ở nhà cô gia, sống cuộc đời bình an là tốt nhất, không muốn trèo lên giường của ai. Nhưng bây giờ lại bị Phổ Ngọc Hà kéo lên giường của Hòa Khánh Vương, bị ông ta cướp đi trinh tiết, lại còn không được ở lại Hòa Khánh Vương phủ, phải đi theo những người này tới Phá Vực, nghe tên thôi cô ta đã thấy sợ hãi. Nếu như Phổ Ngọc Hà sau này trở thành tì thiếp của vị gia gia kia, cô ta thì sao?

Cô ta đã là tàn hoa bại liễu, lại chỉ là một thị nữ, vị gia gia kia có cần cô ta nữa không?

Trong lòng Hỉ Nhi vô cùng kinh hoàng sợ hãi, đâu có thể nói gì nhiều với Phổ Ngọc Hà.

Phổ Ngọc Hà lại giơ chân lên định đạp Hỉ Nhi, xe bỗng rung chuyển kịch liệt, sau đó bị kéo dừng lại gấp. Cô ta không đứng vững ngã nhào ra theo quán tính. Nếu như không có Lâu Tín kịp thời giữ lại, cô ta chắc chắn sẽ ngã xuống gầm xe. Phổ Ngọc Hà vốn dĩ vẫn định kiểm soát tính khí của mình, nhưng bị hoảng sợ như vậy, hai chữ kiểm soát đã bị cô ta vất tới chín tầng mây rồi, sau khi bò dậy cô ta liền chỉ vào Lâu Tín quát mắng: ”Rốt cuộc ngươi đánh xe thế nào vậy! Nếu như bốn tiểu thư ngã bị thương, đầu trên cổ người khỏi cần nữa nhé!”

Lâu Tín một tay đẩy cô ta vào trong xe ngựa: ”Ồ yên trong đó đừng động đây!”

Phổ Ngọc Hà vén rèm lên định mắng tiếp nhưng một bóng người bay qua đỉnh đầu xe họ, mũi chân đạp lên đầu cô ta để tiếp lực, tiếng gió và áp lực mang tới khiến mắt cô ta tái mét, bất giác kêu ré lên.

Kẻ đó cũng không quan tâm tới cô ta, người bay về phía trước sau đó dừng xuống trên xe ngựa của Trầm Sát, kiếm quang trong tay lóe lên, thanh kiếm đó đâm thẳng vào trong xe.

”Chủ tử cẩn thận!”

Vừa dứt lời, một bóng người bay từ trong xe ra, đứng trên lưng ngựa kéo xe, tóc đen tung bay, ánh mắt sắc lạnh, nữ tử trong lòng tay vẫn còn cầm một nắm hạt dưa, đồng thời cũng không ngừng cắn hạt dưa.

Hắn rút trường kiếm ra, chỉ thấy rằng Lâu Thất như vậy thực sự ức hiếp người quá đáng, nàng ta đang khinh nhờn hắn sao? Điều biết rằng cao thủ giao đấu tới chớp mắt cũng sẽ ảnh hưởng tới việc xuất chiêu, nàng ta lại nằm trong lòng Trầm Sát cắn hạt dưa?

Hắn chỉ thấy lồng ngực sục sôi, suýt chút nữa hộc máu.

Lâu Thất quan sát hắn, y bào màu xám, tay áo rộng thùng thình, hừng gió căng phồng lên, cầm để râu sơn dương.

Nàng liếc nhìn đỉnh xe bị đâm vỡ, nhả vài vỏ hạt dưa, không vui nói: "Này, lão sơn dương kia, người làm hỏng xe ngựa của ta thì phải đền đầy nhé!"

Nguyệt và các thị vệ vốn dĩ bị hành vi cắn hạt dưa của nàng làm cho quên mất phải ra tay, bây giờ nghe nàng nói vậy, khóe miệng không khỏi co giật - lão sơn dương?

Nguyệt hắng giọng, nói: "Lâu Thất, vị này là kiếm khách nổi tiếng Đông Thanh, Cát Anh."

Hoàng đế Đông Thanh nàng còn không biết, làm sao biết được kiếm khách nào. Lâu Thất tiếp tục cắn hạt dưa, lưu manh nói: "Gọi lão sơn dương hình tượng hơn, cho dù là kiếm khách, làm hỏng xe của người khác thì cũng phải bồi thường."

Ánh mắt Cát Anh sắc lạnh, vốn chỉ nhìn Trầm Sát, bây giờ sức chú ý dồn hết lên người Lâu Thất, hắn ta lạnh lùng nói: "Miệng của cô nương đúng là quá thừa thãi." Vừa dứt lời, hắn nhìn từ trên cao xuống, bay về phía bọn họ, kiếm trong tay vung thành hoa kiếm, định đâm về phía miệng của Lâu Thất.

"Đúng là một lão sơn dương mặt dày, lại còn cao thủ kiếm khách cái cóc khô gì chứ, dám đánh lén! Xem chiêu!" Lâu Thất cầm một nắm hạt dưa ném về phía mặt hắn ta.

167. Chương 167

Cát Anh vốn dĩ không coi nắm hạt dưa đó ra gì, thậm chí còn cho rằng đó là sỉ nhục, hắn xuất sơn đã mấy chục năm, trước giờ chưa bị tiểu bối nào đùa giỡn như vậy, trong lòng chỉ cảm thấy sực sôi muốn cắt đứt miệng của Lâu Thất!

Khi nắm dưa kia bay tới trước mặt hắn ta mới hốt hoảng, nắm dưa đó có mang theo sát khí sắc bén, mỗi hạt dưa đều muốn bắn rách mặt hắn!

Kiếm của Cát Anh cũng đã gần tới miệng nàng, lúc này hắn ta không thể không vội vàng thu về, mình thì vội vã lùi lại sau, cổ tay xoay lại, hoa kiếm quét hết chỗ hạt dưa kia đi. Đúng trong lúc này hắn lại nghe thấy Lâu Thất kêu lên: "Ném thử một miếng bánh táo!"

Hắn Ta còn chưa kịp nhìn thì một miếng bánh đã bay đập về phía mặt hắn, đồng thời cũng mang theo nội lực hỗn loạn.

Cát Anh trong lòng vừa tức vừa giận, một lần nữa dùng kiếm phong để chém nát miếng bánh! Nhưng hắn không ngờ rằng miếng bánh đó bị chém nát rồi, những mảnh vụn kia vẫn bắn vào mặt hắn mang theo mùi hương của táo. Mặc dù chỉ là bột vụn nhưng đều có mang theo nội lực, bắn vào mặt hắn khiến cả gương mặt đau rát, lúc này hắn mới phản ứng lại, vừa nãy nàng ta nói là bánh táo!

Nàng ta lấy đồ ăn làm vũ khí! Hơn nữa hắn lại trúng chiêu

"Tiện nhân, ức hiếp người quá đáng!"

Cát Anh vùng trường kiếm, hét lên một tiếng, phía sau là tiếng vó ngựa mang theo cát bụi mù mịt, có bảy tám con tuần mã đã phi về phía này, chỉ trong chớp mắt đã tới trước mặt, mấy người cưỡi ngựa trong tay cầm roi đánh về phía xe ngựa của họ.

”A!”

Bốp một tiếng, chiếc xe mà Phổ Ngọc Hà và Hỉ Nhi ngồi bị đánh vỡ tan tành, Phổ Ngọc Hà cùng Hỉ Nhi kêu hét lên ôm chặt lấy nhau, có vô số mảnh gỗ đập xuống lưng họ, Lâu Tín hất kiếm, hất văng mảnh gỗ kia bay đi, đập về phía một gã đàn ông trong số đó.

”Lão sơn dương đúng là vô liêm sỉ, không đánh lại được ta lại còn tìm người giúp đỡ.” Giọng của Lâu Thất cô cùng khinh miệt, suýt chút nữa khiến Cát Anh tức chết.

”Người chỉ được cái già mồm, ta sẽ nhìn xem lát nữa người còn có thể nói được không! Trầm Sát! Nói người là kiêu hùng, là Đế Quân Phá Vực, sao bây giờ lại nấp sau lưng đàn bà vậy?”

”Chủ tử nhà ta không ra tay là vì muốn cho người sống thêm một lát, vậy mà người không biết ơn? Được rồi, chủ tử, hãy giúp hần toại nguyện, cho hần tới Tây Thiên uống trà với Như Lai thôi!”

Trầm Sát néo eo nàng, mắng một câu: ”Nhiều lời.”

Hần bé Lâu Thất bay lên, bỏ mặc Cát Anh mà xông về phía mấy gã đàn ông quất xe ngựa, một chưởng đánh đi, nội lực đáng sợ đồng thời đánh bay hai tên xuống ngựa, cả hai đều không ngừng học máu.

”Sao lại vậy chứ!” Cát Anh vốn đã sắp tức chết, bây giờ tức tới mức không thở nổi! Mấy người hần dẫn theo đây đều là tinh anh mới của sư môn, nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của Trầm Sát, hần vốn định tự mình đánh với Trầm Sát, những sư đệ kia chỉ cần giết hết đám thị vệ còn lại là được, nào ngờ Trầm Sát vừa ra tay đã né hần, ra tay với sự diệt của hần!

Nếu đã vậy hần cũng có thể!

Cát Anh đang định đánh về phía Nguyệt vệ, giọng nói khiến hần nghiêng răng của Lâu Thất lại vang lên: ”Này lão sơn dương, đối thủ của người là ta!”

Giọng nói đã tới sau lưng hần!

Hần ta quay đầu lại, kịp thời né được lưỡi dao găm Lâu Thất dùng để cửa cổ hần, nhưng dao gặp vô cùng sắc bén, mặc dù không thực sự chạm vào hần nhưng hàn ý của nó đã cửa rách da hần, hần cảm thấy vô cùng đau đớn, khiến hần kinh hãi.

Nhìn lại, Lâu Thất vẫn ở trong lòng Trầm Sát!

Lúc này nàng ta lại ra tay với hắn, Trầm Sát vẫn ôm eo nàng ta, đồng thời xoay tay đánh về phía sư điệt của hắn! Hai người ôm nhau mà vẫn có thể đồng thời tấn công về phương hướng khác nhau!

Nhưng tại sao họ vẫn phải ôm lấy nhau?

Trong đầu Cát Anh như có thứ gì đó vụt lóe qua, hắn ta muốn nắm bắt suy nghĩ đó nhưng dao găm trong tay Lâu Thất đã cứa về phía cổ hắn, cách đánh này vốn là sự sỉ nhục với hắn! Trừ khi nàng ta tưởng rằng có thể cắt được đầu hắn xuống.

Hắn thừa nhận công phu của nàng ta cao hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn, nội lực cũng rất thâm hậu, nhưng nàng ta vẫn chưa tới hai mươi tuổi, hắn đã tung hoành giang hồ mấy chục năm, khi hắn có tiếng tăm nàng ta chắc còn chưa chào đời! Bây giờ nàng ta lại định lấy đầu hắn?

”Tiện nhân, lần này không giết ngươi ta không mang họ Cát!”

”Ừ, ngươi gọi là lão sơn dương là được!”

Trong tay Lâu Thất là Phá Sát, bây giờ nội lực của nàng tăng mạnh, dùng Phá Sát càng có thể phát huy được uy lực của nó! Chỉ trong thời gian ngắn có thể ép được Cát Anh tới phòng thủ cũng khó khăn.

Trầm Sát thấy Nguyệt và mọi người đã kiểm soát được cục diện, cũng không quan sát những người đó nữa, trực tiếp ôm Lâu Thất đánh với Cát Anh.

Họ phối hợp rất hoàn hảo, mặc dù không xuất thân cùng sư môn, hơn nữa thời gian quen biết cũng không lâu nhưng hai người có lẽ đã nhiều lần đồng sinh cộng tử, tâm lý cũng hiểu đối phương, có thể làm tới mức tâm ý tương thông, Lâu Thất muốn sang trái, hắn tuyệt đối không qua phải.

Nhưng cách đánh không rời xa nhau của hai người khiến Cát Anh càng lúc càng nghi ngờ, hắn đột nhiên nhớ ra trước đây từng đồn đại rằng, mười lăm hàng tháng, Trầm Sát nhất định sẽ mắc bệnh lạ, không thể lên tiếng, không thể hành động, giống như phé nhân! Hôm nay chính là mười lăm.

Nhưng sao hắn ta không hề bị làm sao? Không, cũng không phải không bị làm sao, hắn ta không dám buông Lâu Thất ra! Cát Anh trợn tròn hai mắt, hắn thấy rằng mình đã biết được một sự thật rất đáng kinh ngạc!

Có lẽ nào, có lẽ nào Lâu Thất này có liên quan tới bệnh lạ của hắn? Ôm lấy nàng ta sẽ có thể khống chế được bệnh lạ của Trầm Sát?

Nếu như vậy, những người đối địch với Trầm Sát trong thiên hạ đều muốn lấy mạng của Lâu Thất! Nàng ta sẽ trở thành đối tượng hàng đầu mà vô số người muốn loại bỏ.

Vì chỉ cần giết được nàng ta, ngày mười lăm sẽ có cơ hội giết Trầm Sát.

Hắn ta mở tròn mắt, đột nhiên không muốn đánh nữa, hắn muốn rút lui, hắn phải đi, đi truyền tin tức này ra ngoài, sau đó sẽ có người thay hắn tới lấy mạng ả tiện nha đầu này!

Hắn sẽ để nàng ta ném mùi bị vô số kẻ truy sát!

Như vậy sẽ càng tuyệt vời hơn là chết trong tay gã.

”Ha ha! Trần Sát, ta biết...”

Hắn còn chưa dứt lời, ngực đã cảm thấy đau nhói, cơ thể đồng thời tê dại, sức lực toàn thân giống như bị lấy đi hết.

Cát Anh sững sờ cúi đầu nhìn vị trí tim mình, chỉ thấy lưỡi dao găm trong tay Lâu Thất đã cắm vào trong người hắn, chỉ để lại cán dao tinh xảo.

”Ngươi, ngươi...”

”Ta cái gì chứ, có phải ngươi muốn nói là không phải ta muốn cắt đầu ngươi sao? Sao lại biến dao găm thành phi đao?” Lâu Thất mỉa mai nhìn hắn: ”Lão sơn dương ngươi ngu vậy, ta đâu phải chỉ học một chiêu đó.”

”Phụt!”

Máu vừa bị kìm nén nhiều lần bây giờ cuối cùng cũng không thể kìm nén được nữa, điên cuồng ộc ra ngoài. Miệng hắn phun máu, máu ở vết thương trên ngực còn chảy nhiều hơn nữa.

Bên kia, Nguyệt, Trần Thập và những người khác cũng đã giết hết những tên còn lại. Cát Anh sắc mặt xám ngoét, ngã ngửa ra sau. Hắn nghe thấy Lâu Thất nói với giọng thản nhiên: ”Trần Thập, giúp ta rút Phá Sát mang đi rửa, cảm ơn!”

Giọng điệu đó giống như vừa rồi không phải nàng cắt thịt mà là cắt rau.

Cát Anh đã không còn nghe thấy gì nữa, phát hiện mà hắn muốn nói ra cũng không còn cơ hội để nói nữa.

Mộc Lan bị thôi miên vì thế lúc nào cũng đỡ đỡ, bên ngoài giao chiến ác liệt nhưng cô ta vẫn ngồi trong xe không hề ra ngoài, chiếc xe ngựa của cô ta cũng được Trần Thập và các thị vệ bảo vệ kịp thời nên không bị hỏng, nhưng xe ngựa của Phó Ngọc Hà và Hỉ Nhi thì đã bị vỡ nát, Phó Ngọc Hà và Hỉ Nhi đều vô cùng sợ hãi, trừng mắt nhìn thi thể và máu ở khắp mặt đất, thậm chí còn có cả tay chân bị chém đứt, bên cạnh họ còn có một khúc ngón tay, họ kêu ré lên, sắc mặt tái mét.

"Đế Quân cứu mạng, Đế Quân..."

Phố Ngọc Hà nước mắt đầm đìa nhìn Trầm Sát, cô ta muốn đứng dậy xuống xe nhào về phía hắn, lúc này cô ta cảm thấy vòng tay hắn chắc chắn rất an toàn, nhưng chân cô ta mềm nhũn không đứng dậy nổi, ngược lại lại ngã nhào xuống, ngồi ngay vào ngón tay bị chém đứt kia!

Hỉ Nhi kêu lên thất thanh: "Tiểu thư! Tiểu thư ngồi vào..."

Phố Ngọc Hà sao lại không biết mình đang ngồi vào một khúc ngón tay, chỉ là cô ta không bò dậy được, cứ nghĩ tới dưới móng mình là một khúc ngón tay người chết, Phố Ngọc Hà lại suy sụp: "A..."

"Câm miệng, còn làm ồn nữa sẽ bỏ các người ở lại đây!" Giọng Lâu Thất âm u vang lên.

"..." Hỉ Nhi vội vã bịt miệng lại, tiếng thét của Phố Ngọc Hà cũng ngừng bật.

Phố Ngọc Hà thấy Lâu Thất vẫn được Trầm Sát ôm trong lòng liền đổ kỵ tới phát điên.

"Một chiếc xe đã bị hủy hoại, chỉ có thể để họ ngồi cùng xe với Mộc Lan thôi." Nguyệt bảo Trần Thập và mọi người thu dọn. Trần Thập đã rửa sạch Phá Sát mang tới trước mặt Lâu Thất.

Lâu Thất cầm lấy cầm vào vỏ, đeo lên eo mình. Bây giờ Phá Sát gần như đã là của nàng, vì phần lớn thời gian đều là nàng sử dụng.

Trước đây Phố Ngọc Hà mặc dù có nhìn thấy Mộc Lan, nhưng Mộc Lan không nói gì, cũng che mặt, cô ta cũng không quá hiếu kỳ, nhưng khi ngồi cùng xe ngựa với Mộc Lan, cô ta liền cảm thấy hơi đáng sợ, cứ có cảm giác đôi mắt hờ ra ngoài của Mộc Lan có vẻ quỷ quái âm u đáng sợ.

"Ta không muốn ngồi cùng xe với cô ta, ta không muốn."

Trần Thập nhú mày: "Vậy cô muốn cưỡi ngựa?"

Ngựa kéo xe cũng là ngựa tốt, nhưng không phải thú cưỡi của họ, Phi Ngân và Đạp Tuyết đều có linh tính, vẫn đi ở phía sau xe.

"Ta không biết cưỡi ngựa."

"Vậy thì người đi bộ đi."

"Ta muốn ngồi chung xe với Đế Quân, xe ngựa của Đế Quân rất lớn!" Phố Ngọc Hà kêu lên.

Trần Thập nhìn cô ta như nhìn một kẻ ngốc: "Cô?"

"Đúng, sao chứ, không được sao? Bảo Lâu Thất xuống xe, cô ta chỉ là một thị nữ mà thôi, có tư cách gì ngồi cùng xe ngựa với Đế Quân!" Phổ Ngọc Hà kêu lên, hy vọng Trầm Sát có thể nghe được.

Trên thực tế Trầm Sát đúng là đã nghe được, trong xe ngựa vọng ra tiếng nói của hắn: "Còn không cầm miệng lại thì hãy rút lưỡi của cô ta."

"Tuân lệnh, Đế Quân!" Trần Thập đáp một tiếng, mắt vẫn nhìn Phổ Ngọc Hà, như thể đang đợi cô ta lên tiếng để có thể thực hiện hình phạt rút lưỡi cô ta.

168. Chương 168

Phổ Ngọc Hà lại ôm lấy miệng khóc lóc lùi về trong xe, cô ta kéo lấy Hỉ Nhi đang ngồi ở giữa. Hỉ Nhi cũng cảm thấy Mộc Lan có chút đáng sợ nhưng bọn họ đều không dám có ý kiến gì nữa.

Có lẽ bởi vì thật sự gặp phải quá nhiều chuyện rồi, hết chuyện này tới chuyện nọ liên tiếp xảy đến, vì vậy mà lần truy sát này đối với Trầm Sát và Lâu Thất để mà nói thì quả thật chẳng thêm bận tâm.

Bọn họ đại thể cũng đoán ra là người mà Hoà Khánh Vương mời tới, khí tức của Cát Anh cũng khá giống với người lúc trước ở trong bóng tối bên cạnh Hoà Khánh Vương. Theo lý mà nói thì Cát Anh không yếu ớt như vậy, đáng tiếc là ngay từ đầu tâm thế của hắn đã bị Lâu Thất dắt mũi đi, vì thế mà năm lần bảy lượt bị nàng chọc cho tức đến mức khí huyết trào ngược lên, mất đi sự bình tĩnh, đã vậy lại cũng coi thường Lâu Thất.

Nếu không phải như vậy thì hắn ta ít ra cũng có thể ép Trầm Sát ra tay đánh với hắn mười mấy chiêu, đáng tiếc là hắn lại chẳng có cơ hội này. "Chàng nói lão sơn dương cuối cùng muốn nói điều gì?" Khi cỗ xe ngựa lại bắt đầu lao vút đi, Lâu Thất đột nhiên nghĩ tới điều mà Cát Anh nói trước lúc chết.

"Chẳng qua là phát hiện ra bí mật của bản đế quân mà thôi, vậy thì đã làm sao?" Trầm Sát biết Cát Anh lúc cuối cùng định nói cái gì, hôm nay là mười lăm, chàng không muốn buông rời Lâu Thất ra một khắc nào. Thế nhưng lúc này chàng cũng nghĩ đến việc nếu bí mật của chàng bị người khác phát hiện thì Lâu Thất sẽ vô cùng nguy hiểm, điều đó đồng nghĩa với việc tất cả mọi hành động thích sát nhắm vào chàng đều sẽ chuyển hết sang Lâu Thất trước.

Sắc mặt của chàng đột ngột sa sầm xuống.

Còn Lâu Thất nghe chàng nói câu đó lập tức nghĩ ra điểm này, dù gì khi liên hệ lại ánh mắt ngập tràn sát khí của Cát Anh nhìn nàng khi nói câu này, sao mà nàng không hiểu được cơ chứ.

"Nếu chàng là một người không từ bất cứ thủ đoạn gì thì điểm này chúng ta có thể lợi dụng được." Lâu Thất đứng thẳng lưng lên nói: "Hoang Nguyên Phá Vực chẳng phải có một đồng người muốn giết chàng sao? Chàng tung tin này ra ngoài, sau đó vào ngày mười lăm ta sẽ lại ra ngoài đi lòng vòng, dẫn dụ những kẻ đó ra, chàng bảo Nguyệt và Ứng đem quân tới vây bắt cả hang ổ của đám người này lại."

Giông bão lại tích tụ lại trong ánh mắt của Trầm Sát, ngữ khí của chàng vẫn vô cùng lạnh lùng nói: "Vậy nàng thử nói xem bản để quân lúc đó nên làm thế nào?"

"Chàng ấy à, chàng xây một mật thất ở Nhất Trùng Điện, ta bày phòng ngự trận cho chàng, vào ngày mười lăm chàng cùng thần y trốn vào đó, chàng ở trong đó trốn một ngày là ổn rồi." Lâu Thất vẫn nói tiếp, nàng thấy cách này rất hay, đã vậy trước khi nàng dụ được đám người đó ra thì nàng vẫn còn có thể sắp đặt sẵn cái bẫy. "Huống hồ, người ta muốn giết ta có lẽ là sẽ không chọn đúng vào ngày mười lăm đâu, bởi vì ngày đó ta ở cùng với chàng mà, có lẽ bọn chúng sẽ chọn thời gian ngoài ngày mười lăm để tới giết ta, như vậy thì chúng ta lại càng có lợi, chàng có thể đích thân đưa người sắp đặt cái bẫy trước rồi ta sẽ dụ chúng ra để chàng tóm gọn luôn một mẻ. Chàng cảm thấy cách này thế nào?"

Nàng càng nói càng thấy cách này rất khả thi: "Như vậy chàng có thể sớm ngày thống lĩnh Phá Vực Hoang Nguyên, trở thành hoàng đế thật sự!"

"Nàng lại nguyện mạo hiểm vì bản để quân như vậy sao?"

"Ừm, ta tình nguyện." Dù sao thì đây cũng là một mưu kế mà, sớm giết được đám người đó thì nàng cũng sớm được thanh thoi, nếu không có con mồi này thì bọn chúng sẽ không tự tìm đến, chỉ có điều là bọn chúng chuyển đối tượng từ giết chàng thành giết bản thân nàng mà thôi.

"Nói như vậy thì bản để quân phải ghi thêm một công cho nàng?"

Lúc này Lâu Thất hoàn toàn không nghe ra được trong ngữ khí của chàng toát ra vẻ lạnh lùng u tối, nàng lại hỏi: "Công lao của ta có thể đổi sang vàng bạc châu báu không?"

Cơn giông bão cuồng nộ trong mắt Trầm Sát lúc này đã đạt đến một mức độ nhất định, chàng nghe nàng hỏi khẽ nhếch mép cười lạnh lùng: "Vàng bạc châu báu còn hơn cả làm đế phi của bản để quân sao?"

"Tất nhiên~"

Ừa, Lâu Thất lúc này mới phát hiện ra có gì đó không đúng, nhưng đã quá trễ rồi, tấm thân Trầm Sát lật qua ép thẳng vào người nàng, một cơn cuồng nộ nổi lên trong mắt chàng, chàng lạnh lùng nhìn nàng nói: "Bản để quân lại không biết rằng ngươi không muốn làm phi của bản để quân như vậy cơ đấy!"

Chàng cứ ngỡ rằng sau khi hai người kề vai sát cánh trải qua ranh giới giữa sự sống và cái chết ở Sinh Linh trận tại Vân Phong sơn trang lúc trước thì tâm ý của cả hai đã rõ lắm rồi, chàng còn ngỡ rằng vừa rồi nàng nghĩ ra cách đó là vì muốn lập thêm công để chặn hòng những người khác lại, yên ổn ngồi lên ngôi phi của chàng, nào ngờ rằng hoá ra nàng lại muốn dùng công lao để đổi lấy vàng bạc châu báu!

"Ở chỗ của bản để quân ăn mặc nàng không phải nghĩ, tại sao nàng vẫn còn cần những thứ đó cơ chứ? Nói xem, có phải nàng vẫn muốn rời khỏi bản để quân hay không?"

Bàn tay chàng bóp lấy cổ của nàng, chàng chỉ cảm giác trái tim mình đang đau đớn rỉ máu, nỗi đau khi độc phát tác vào ngày mười lăm, còn cả nỗi đau khi Cổ của chàng dường như bị móc ra trong Sinh Linh Tiểu đại trận lúc phá trận, những nỗi đau đó đau đớn hơn hàng nghìn hàng vạn lần cái đau này nhưng không hiểu vì sao, những nỗi đau đó chàng đều có thể nhận được, nhưng nỗi đau trong tim chàng lúc này lại không thể nhận nhận!

Tay của chàng còn chưa dùng sức thì Lâu Thất tuy biết mình lại vuốt phải râu hùm nhưng lúc này nàng vẫn không kìm được nhớ tới bài thơ đó, trước khi bản thân còn chưa kịp phản xạ lại thì nàng đã cất giọng trong trẻo đọc ra rồi.

”Sinh mệnh thành khả quý, ái tình giá canh cao, nhược vi tự do cố, lưỡng giả giai khả phao~” (Sinh mệnh vốn đã quý giá, tình yêu lại càng có giá trị, nhưng nếu đổi được lấy tự do thì cả hai thứ đều có thể vứt bỏ).

”Lâu-Thất!” Trầm Sát nghiêng răng nghiêng lợi, miệng chàng phát âm từng chữ một tên nàng, chàng dường như hận một nỗi không thể tóm gọn cả người nàng nhét vào mồm nhai nát thành trăm mảnh.

Tự do? Tự do trong tim nàng lại quan trọng đến nhường này sao? Nàng thừa nhận nàng thích chàng nhưng vì cái tự do khốn kiếp mà đến chàng cũng có thể vứt bỏ lại sao?

”Cái đó, Trầm Sát, ta~”

”Nàng ở bên bản đế quân thì có chỗ nào mà không tự do?”

Lâu Thất nhất thời trầm ngâm, không tự do chỗ nào? Chỗ nào cũng không tự do hiểu không, nàng lúc nào cũng phải ở bên cạnh chàng, có nhiều người muốn giết chàng như vậy, chàng còn phải đi tìm thuốc dẫn ở khắp nơi, cái nàng có thể làm chỉ là một chữ: Theo.

Lúc trước nàng giao cho bản thân mình rất nhiều nhiệm vụ, nàng làm nhiều nhiệm vụ như vậy chính là vì muốn tích được thật nhiều thật nhiều tiền, sau đó nghỉ hưu năm hai mươi tuổi, du sơn ngoạn thủy khắp nơi, sống cuộc sống nhẹ nhõm tự tại, mỗi ngày ngủ đến lúc nào tự tỉnh thì thôi, nhưng cuộc sống như vậy nàng còn chưa sống được mấy ngày đã lưu lạc đến nơi này, nhìn xem cuộc sống sau này ở đây của nàng, có ngày nào mà được thanh thoi cơ chứ? Ngay đến cả Cửu Tiêu Điện cũng có loại nữ nhân như Tuyết vệ suốt ngày tìm cách gây sự với nàng, còn cả đám quân sự không chịu thần phục chàng cũng suốt ngày đòi lấy mạng nàng.

Tự do ở đâu? Tự do ở đâu?

Nhưng những lời này nàng không có cơ hội nói ra, tin chắc rằng kể cả nàng có nói ra thì tên bạo quân này cũng chẳng thèm để tâm. Bờ môi chàng đã mãnh liệt áp sát vào môi nàng.

”Ừm~”

Lại giở cái chiêu này~

Lâu Thất bị phần định há miệng cắn chàng nhưng lại trở thành cơ hội để chàng tấn công vào thành trì, cuộn chặt lấy lưỡi nàng.

Hơi thở của chàng cuồng nhiệt lại bá đạo, xâm chiếm hết tất cả cảm quan của nàng, nó giống như con người chàng vậy. Lâu Thất lúc đầu còn cố gắng chống cự nhưng đến cuối cùng vẫn trở thành kẻ bại trận, nàng mê đắm trong nụ hôn của chàng.

Từ lúc bắt đầu chàng thô bạo chỉ muốn hung hãn chiếm đoạt, nhưng đến lúc này thì trong sự bá đạo của chàng có sự ấm nóng như lửa đốt kim kẹp khiến nàng không cách nào kháng cự nổi, kỹ năng hôn của vị đế quân nào đó ngày càng tiến bộ rồi.

Đến khi tiến vào Phá Vực Hoang Nguyên thì Phổ Ngọc Hà và Hỉ Nhi dường như sắp phát điên rồi. Mấy ngày liên tiếp đều có người muốn tới giết bọn họ, những kẻ đến càng ngày càng lợi hại, số lượng cũng ngày một tăng lên nhưng đều bị người của Trầm Sát giết sạch. Bọn họ bị những cảnh tượng giết chóc đó, những bãi máu me đó và cả những thi thể không lành lặn đó làm cho sợ phát khiếp, bọn họ cũng chẳng hiểu Mộc Lan cùng ngồi xe với họ bị làm sao, không kêu không hét cũng chẳng lên tiếng, cứ như một cây gỗ vậy, cũng chẳng nói chuyện gì với bọn họ, chỉ là đôi mắt đó ngày càng trở nên đáng sợ.

”Nguyệt vệ đại nhân chúng ta đã vào trong Phá Vực chưa?”

Nguyệt quay đầu lại, nhìn Phổ Ngọc Hà dường như đã gầy rộc hẳn đi gật gật đầu.

Phổ Ngọc Hà gay lập tức mừng rỡ reo lên: ”Tốt quá rồi! Cuối cùng chúng ta cũng an toàn rồi!”

Nghe cô ta nói, Lâu Thất đang cười Đạp Tuyết bĩu môi, an toàn rồi? Trước khi tiến vào trong Phá Vực thành thì Phá Vực Hoang Nguyên vẫn nguy hiểm như vậy.

Điều này thì Phổ Ngọc Hà cũng sẽ biết sớm thôi.

Nhận được tin Trầm Sát quay về, các thế lực ở Phá Vực Hoang Nguyên bắt đầu nhăm nhe hành động.

Nhưng vào lúc này thì bọn họ cũng đều nghe được một tin khác, người của Vãn Thiên Sơn đến rồi.

Địa vị của Vãn Thiên Sơn thậm chí còn cao hơn cả hoàng đế các nước, mọi người đều nói Vãn Thiên Sơn thượng vô phê vật, ý nói là bọn họ phái bất kỳ một đệ tử nào tới cũng đều là cao thủ hiếm có trong thiên hạ.

”Cao thủ? Chi bằng nói luôn người của Vãn Thiên Sơn bọn họ toàn lũ chém gió đi cho rồi.” Đây là lời của Lâu Thất.

Nàng không tin có nhiều người tài giỏi thiên bẩm như vậy, có lẽ là Vần Thiên Sơn tự có một bộ bí kíp để cường chế gia tăng công lực, hoặc giả họ có được vật gì đó. Họ dựa vào bí kíp này để cường chế tăng cao tu vi của tất cả người trong môn hạ, môn phái như này mà cứ nói bọn họ chẳng màng danh lợi, lánh xa trần thế, nói đùa hơi quá thì phải?

Người mà thật sự chẳng màng danh lợi, lánh xa trần thế thì sao còn quản này quản nọ, lúc trước còn quản cả ngày nào Trầm Sát tiến hành đại điển tuyển phi? Đúng là cái đồ thích lo chuyện bao đồng.

Vì vậy mà Lâu Thất hoàn toàn có ác cảm với Vần Thiên Sơn. Thêm vào đó là chuyện lúc trước Tiểu La của Vần Thiên Sơn giết Nạp Lan Đan Nhi nên nàng ghét cay ghét đắng Vần Thiên Sơn.

Có điều, khi nhận được tin này Phá Vực Hoang Nguyên lại trở nên yên ắng hẳn, cả đoạn đường bọn họ gấp rút quay về cũng chẳng gặp phải bất cứ kẻ nào.

Trong lòng Nguyệt cảm thấy vô cùng trầm trọng, không biết người quay lại này là ai, trong thư Ung cũng chẳng nói rõ, có lẽ đến hẳn cũng không biết.

Vào thời khắc nhìn thấy Phá Vực thành, Phổ Ngọc Hà và Hỉ Nhi đều kinh ngạc tới mức ngậy ra, đồ sộ quá, hùng vĩ quá, nguy nga quá đi mất!

Lâu Thất lại đột nhiên quay sang Nguyệt, nghi ngờ hỏi: "Trầm Sát có nhiều ngân lượng như vậy sao?"

Lúc trước nàng không biết nội tình nên không rõ, bây giờ nghĩ lại, tường thành Phá Vực này là chàng sau khi đánh chiếm mới tu sửa xây dựng, còn có Cửu Tiêu Điện nữa, thành chủ của Phá Vực lúc trước vừa mới xây dựng được một nửa, Trầm Sát tiếp quản xong không hiểu có phải vì cái bá khí thiên bẩm của chàng hay không mà trên cơ sở thành chủ cũ định ra chàng đã mở rộng Cửu Tiêu Điện to ra gấp đôi, đã vậy phong cách kiến trúc cũng bề thế hoành tráng hơn nhiều. Tuy rằng nguyên vật liệu có thể tìm thấy rất nhiều ở Phá Vực nhưng có nhiều thứ phải dùng ngân lượng mới mua được, chàng giàu có lắm tiền đến thế cơ à?

Bị nàng hỏi như vậy thần sắc Nguyệt quả nhiên dừng hình, thúc ngựa ngựa ghé sát vào nàng, nói nhỏ: "Chủ tử ngày trước khi chinh chiến chúng ta chiếm được không ít vàng bạc châu báu, lại còn cả gia tài mà thành chủ cũ để lại cũng chẳng ít, nhưng đều dùng cho việc tu sửa xây dựng Phá Vực và Cửu Tiêu Điện."

Lâu Thất nghe hiểu ý câu này của hắn, ý hắn là bây giờ cũng chẳng còn dư giả gì mấy nữa. Mà Cửu Tiêu Điện lại còn phải nuôi nhiều người, nhiều thị nữ như vậy.

Vòng vèo một hồi thì chung kết lại là Trầm Sát bây giờ cũng nghèo rồi. "Á đù, chẳng trách mà lần trước nuốt của ta hai thùng châu báu lại cười kiêu lắm la lắm lét như vậy." Nàng không nhịn nổi chữ. Hết tiền rồi mà các ngài đây còn không biết tiết kiệm sao, lần này ra ngoài lại mang theo mấy bọc kim điệp tử to đùng như vậy, chắc không phải là đã rút rỗng bảo khố rồi đấy chứ? Lẽ nào lần này nàng quay về đến mâm cỗ rượu thịt Mãn Hán cũng không ăn nổi?

Khuôn mặt tuần tú của Nguyệt vệt tối sầm lại. Khuôn mặt tuần tú nhường này của hắn mà bảo cười kiêu

lầm la lầm lét sao? Còn nữa, có thể đừng nói như là bọn họ tham lam nuốt trọn ngân lượng của nàng được không?

169. Chương 169

Chuyện này người đừng nói với chủ tử, ta sẽ nghĩ cách”.

Lâu Thất bĩu môi: ” Nghĩ cách gì nữa, cách nhanh nhất bây giờ đó là dẫn binh mã quét sạch Phá Vực Hoang Nguyên, đem hết ngân lượng của chúng về.”

Nàng tin rằng những người có thể đến sống ở Phá Vực Hoàng Nguyên sẽ không chịu nhàn rỗi cả đời, không những vậy thân thể cũng không hề đơn giản.

Mặt Nguyệt sáng rực lên. Không sai, tại sao hắn lại không nghĩ đến cách này chứ! Dù sao thì cũng phải đánh, trước kia họ chỉ nghĩ đến việc đánh nhau mà không nghĩ đến ngân lượng.

Lúc này Lâu Thất cảm thấy tiếc đứt ruột, sớm biết thế này lúc đó tại mặt thất của Hòa Khánh Vương cố lấy thêm ít châu báu, cần gì quan tâm bọn họ biết hay không đó là đồ của ai, đảng nào cũng đã biết bản chất thật sự rồi.

Sau này Trầm Sát vừa phải tìm thuốc dẫn, vừa tìm người Giải Cổ, đồng thời chinh phạt Tây Phương, và còn điều động tập trung quân đội, những việc này không những mất thời gian mà còn cần dùng đến ngân lượng nữa.

Có thể tưởng tượng ra, nếu như tiếp tục ở bên cạnh Trầm Sát thì sẽ phải lo toan rất nhiều.

Nàng ta không kìm được bóp trán suy tư.

Trời xanh ơi!

Nhưng những việc này bây giờ có nghĩ cũng vô ích, quan trọng nhất đó là Vấn Thiên Sơn phái người tới.

Lâu Thất vừa nghĩ đến đây liền nhìn thấy cửa thành mở ra, từ bên trong một người một xe ngựa lao ra rất nhanh, oai phong lẫm liệt.

Ung hoàn toàn không phát hiện đập ngay vào mắt mình đó là Lâu Thất, kể từ ngày ra đi đến nay cũng gần bốn tháng hắn không gặp nàng rồi. Gần 4 tháng vất vả ngược xuôi cũng không khiến nhan sắc của nàng tiêu tụy đi, ngược lại, Ung thậm chí còn ánh mắt của nàng sáng hơn, tinh thần phấn chấn, xem ra còn xinh đẹp lên vài phần.

Ung định nói với nàng một tiếng vất vả rồi, nhưng không hiểu sao, nhìn thấy nụ cười nhếch mép đầy ẩn ý của nàng, lời nói ra lại lạnh lùng biến thành: ” Lâu Thất, người vẫn còn sống sót trở về đấy à!”

Lâu Thất liền đưa ánh mắt sắc như lưỡi đao liếc qua: ” Có phải ngươi mong ta chết ngoài kia sao?”

”Ta giống loại người độc ác như vậy à?”

” Ngươi đúng là như thế đấy.”

Mặt Ưng tối sầm,” Ta không nói chuyện với ngươi nữa”.

” Ngươi nghĩ ta thích nói chuyện với ngươi chắc.” Lâu Thất vỗ vỗ Đạp Tuyết, ” Đi, Đạp Tuyết, chúng ta lên núi trước!” Nói đoạn không thèm để ý đến hần ta nữa, người ngựa xông vào thành, nhằm hướng trên núi phi lên. Từ sau khi bước vào Phá Vực Hoang Nguyên, nàng chẳng có dịp nào tắm rửa thư giãn, phải về nhanh bảo Nhị Linh chuẩn bị cho một bể nước to để nàng ngâm mình thư giãn mới được.

”Chủ tử, Vấn Thiên Sơn...”. Ưng nghiêng răng nhìn theo bóng dáng Lâu Thất, lúc này mới kéo dây cương chuyển hướng sang Trầm Sát.

Trầm Sát giơ tay ra hiệu ngắt lời:” Về rồi nói tiếp”.

Một đoàn người tiến vào thành, nhằm hướng Cửu Tiêu Điện đi. Phổ Ngọc Hà từ xa nhìn thấy Cửu Tiêu Điện, ánh mắt như mê mẩn nói ”Sống ở trên đó...” liệu có phải trở thành người đứng trên đỉnh cao của quyền lực hay không? So với tưởng tượng của cô ta, Phá Vực Thành to lớn hơn rất nhiều, Cửu Tiêu Điện hiện ra trước mắt còn nguy nga tráng lệ hơn trăm ngàn lần. Ngay lúc này, ước muốn lên ngôi Đế Phi của cô ta mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Hỉ Nhi thì dõi theo bóng dáng cao lớn của Ưng, khuôn mặt đó ửng. Vị Ưng vệ đại nhân này thật là anh tuấn!

Chủ tớ hai người đều có tâm tư riêng, được dẫn đến Cửu Tiêu Điện.

Lâu Thất phi ngựa thẳng đến Tam Trùng Điện, Nhị Linh đứng dựa vào cửa chờ, vừa nhìn thấy nàng liền hoan hỷ chạy lại: ”Lâu cô nương về rồi!”

”Ừ, Nhị Linh đứng đây chờ ta sao?”

Lâu Thất xuống ngựa, nhanh như cắt bóng dáng một người xông đến, giúp nàng giữ lấy ngựa, đó là Thiên Nhất. Lần này đi ra ngoài Trầm Sát không dẫn theo ám vệ, là bởi vì sợ Ưng ở đây một mình chống đỡ vất vả, cho nên để ám vệ cùng ở lại.

”Cô Nương, thuộc hạ đưa Đạp Tuyết ra ngoài nhé.

” Được, đa tạ”.

Lâu Thất vẫy tay chào, tiến vào Tam Trùng Điện. Về đến nơi này bất giác nàng cảm thấy thời gian trôi qua vô cùng nhanh, quãng thời gian ở cùng với Trầm Sát nàng luôn than vãn lắm chuyện, nhưng bây giờ nhìn lại quả thật quãng thời gian này cũng không tồi, liên tiếp trải qua từng việc, hơn ba tháng rưỡi cứ vậy mà trôi qua.

Màu xanh trong Tam Trùng Dương đã phai nhạt dần, màu sắc lá trên cây chuyển vàng, gió thổi qua, là tà rơi xuống.

”Lâu cô nương cảm thấy buồn sao? Tôi lập tức kêu người đến quét dọn”. Nhị Linh tập tức nói.

Lâu Thất cản Nhị Linh lại, lắc đầu: ” Không cần đâu, người bảo họ chuẩn bị nước nóng giúp ta, ta muốn đi tắm”. Thực ra có thể thấy khu vườn mới được quét dọn sạch sẽ, vốn không hề bẩn, chỉ là trên mặt đất có vài chiếc lá rụng mà thôi, xen lẫn vào đó một vài bông hoa rơi xuống, cảnh tượng đâu có thể nói là bừa bãi. Nàng thích bốn mùa phân biệt rõ rệt, thời điểm này ở Phá Vực là cuối thu, cảnh tượng này hiện hữu rất đẹp.

Nhị Linh vâng lệnh, đi chuẩn bị nước tắm. Lâu Thất trở về phòng của mình, chợt nhớ ra rất nhiều đồ đạc của mình đều bị Trầm Sát hạ lệnh chuyển đến tắm thất của chàng rồi. Nàng đi đến đó để lấy y phục, Thiên Ảnh từ đâu đáp xuống trước mặt nàng.

Lâu cô nương, Đế Quân mời Lâu cô nương nghỉ ngơi ở Tam Trùng Điện, tạm thời không nên ra khỏi đây,”

Từ đầu đến cuối bị giữ lại nơi này, Thiên Ảnh luôn thấy canh cánh trong lòng, hổ thẹn với danh xưng ám vệ số một của mình. Trầm Sát vừa quay về liền ngồi lại ngay địa vị của mình, bây giờ lại phái hần đi chuyển lời cho Lâu Thất, hần ta thực sự cảm thấy mình không có đất dụng võ. Cũng may đối tượng để chuyển lời là Lâu Thất, cho nên hần ta cũng không có ý kiến gì.

”Thiên Ảnh, người của Vấn Thiên Sơn đến rồi sao?”

” Người của Vấn Thiên Sơn đã đến dưới chân núi Cửu Tiêu, nhanh chóng đến đây thôi.”

”Người đến là ai?”

” Thủ hạ không biết”

”Được, ta biết rồi, người trở về bên Đế Quân đi.”

Thiên Ảnh rời đi, Lâu Thất chau mày, người của Cửu Tiêu Điện đúng là làm vẫn không đến nơi đến chốn, tin tức tình báo sao lại kém như vậy. Người đã đến chân núi rồi, còn không biết người đến là ai? Nếu như

nàng mà là chủ ở đây,về điểm này tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đám thuộc hạ. Trầm Sát còn rất nhiều việc phải làm,chỉ dựa vào bốn người này giúp đỡ, e rằng không đủ, chàng càng cần phải đào tạo thêm một lực lượng của riêng mình và tuyệt đối trung thành, chứ không phải chỉ dựa vào đám bộ hạ cũ để thay lòng đổi dạ mà thành chủ cũ để lại này.

”Cô nương, nước đã được đun ấm rồi, tôi cho người mang đến thiên điện nhé?”

” Ừm ”

Lâu Thất gạt bỏ những chuyện đó sang một bên, đi lấy y phục, trở về thiên điện, tắm rửa gội đầu một cách thoải mái để chịu.Sau đó nàng nằm nghiêng trên chiếc sạp, Nhị Linh lau khô tóc cho nàng, sau đó dùng chiếc lược tinh xảo lật từng lớp từng lớp chải tóc cho nàng.Trước đây nàng cũng thường xuyên đi Spa cho nên cũng không cảm thấy ngại khi được phục vụ như vậy, coi như việc Nhị Linh đang làm là công việc của cô ta đi. Thế giới này là như vậy,nàng chẳng hơi đâu mà đi tuyên truyền cái thứ quan niệm như là người bình đẳng này cả.

”Cô nương đi ra ngoài một thời gian, tóc mọc nhanh thật.” Nhị Linh vừa chải tóc vừa nói.

Lúc Lâu Thất mới đến tóc cô rất ngắn,không giống như bọn họ, bây giờ thì tóc dài ra nhiều rồi.

” Ừm”

”Cô nương kể cho tôi nghe những chuyện thú vị gặp trên đường đi?”

” Không có chuyện thú vị gì đâu, toàn chuyện ly kỳ thôi.” Nhìn Nhị Linh hiếu kỳ như vậy, Lâu Thất liền kể cho cô nghe về Băng Nguyên, về Tuyết Lang trên núi,về cuộc chiến của họ với Tuyết Lang, Nhị Linh nghe kể chỉ biết kêu lên kinh hãi.

”Lâu Thất!” Tuyết đang muốn tiến vào Tam Trùng Điện, Thiên Nhất hiện thân ngăn nàng ta lại.

”Thiên Nhất, ngươi như vậy là ý gì?” Tuyết Vệ mặt tối sầm lại, một tay nắm lấy chuôi kiếm.

”Thiên Nhất bình thần nói: ”Tuyết Vệ lượng thứ, không được sự chấp thuận của Đế Quân, bất kỳ ai cũng không được tự ý bước vào Tam Trùng Điện.”

Tuyết Vệ tức giận cười nói: ” Thiên Nhất ơi là Thiên Nhất, ngươi không phải ngày đầu tiên đến đây, chẳng lẽ ngươi không biết bản vệ ta có thể tự do ra vào Tam Trùng Điện sao?”

Sắc mặt Thiên Nhất không đổi, tiếp tục nói:” Đó là trước kia”. Đó là trước kia, chẳng lẽ Tuyết Vệ quên rồi hâu sao? Lần trước cô ta muốn giết Lâu Thất, Đế Quân đã hạ lệnh cấm không cho cô ta tự ý ra vào Tam Trùng Điện.

Tuyết ngây người, ngay sau đó trong lòng dấy lên cơn cuồng nộ. Lâu Thắt, chính là vì Lâu Thắt! Trước kia mọi chuyện đều tốt đẹp, tất cả việc lớn bé trong Cửu Tiêu Điện đều do cô ta quản lý, đừng nói Tam Trùng Điện, đến phòng ngủ của Trầm Sát đều do cô đích thân quét dọn, đến chăn màn đều do cô ta trải! Ngay cả phục mà Trầm Sát thay ra cũng do đích thân cô ta mang đến phòng giặt! Dựa vào cái gì mà nay đến cả Tam Trùng Điện cô ta cũng không được bước vào, dựa vào cái gì!

” Lâu Thắt ở bên trong đúng không?”

” Lâu cô nương trở về rồi”.

”Trở về khi nào, cô ta chỉ là người ngoài,một kẻ ngoại lai người hiểu không? Thiên Nhất, các người làm sao vậy, đều bị cô ta mê hoặc rồi đúng không? Nói cô ta có bản lĩnh ư, ta thấy thứ bản lĩnh đó của loài hồ ly tinh, mẹ kiếp, các người từng người từng người một đều bị cô ta hớp hồn mất rồi, đúng là ả tiện nhân vô liêm sỉ!”

Cơn cuồng nộ của Tuyết Vệ đã bộc phát cực hạn, cô ta căn bản không thể kìm nén bản thân đc nữa, mắng chửi Lâu Thắt càng thậm tệ, cô ta càng cảm thấy trong lòng thoải mái!

” Tuyết Vệ cẩn thận lời nói”. Thiên Nhất không kìm được trợn mắt, trước đây trong mơ hán cũng chưa từng nghĩ đến, một cô gái xinh đẹp như Tuyết vệ cũng có ngày mắng chửi người khác thậm tệ như vậy. Tuy trước đây thái độ của cô ta với các nữ nhân cũng không tốt cho lắm, có lúc thậm chí còn rat ay tát bọn họ,nhưng lúc đó cô ta lạnh lùng kiêu ngạo, bây giờ thì trông có vẻ điên dại.

” Cẩn trọng lời nói? Lần này ra nhất định phải đi vào, ta muốn nhất định phải hỏi Lâu Thắt, dựa vào đâu mà ả ta chiếm dụng Tam Trùng Điện! Ả ta đã mang đến phiền phức lớn cho Chủ tử, bây giờ còn không biết xấu hổ trốn trong đó như con rùa rụt cổ sao?”

” Phiền phức lớn gì?” Thiên Nhất lặng người.

” Người của Vấn Thiên Sơn đến rồi, Thiên Nhất người đừng nói với ta là người không biết!”

”Ta đi bẩm báo Lâu cô nương.”

”Bẩm báo?” Tuyết Vệ tức giận vô cùng,nhưng vẫn cố nén xuống:” Được, người đi bẩm báo đi, bản vệ đợi ở đây!” Cô ta dự định Thiên Nhất hề rồi đi sẽ lập tức xông vào trong, nhưng không ngờ rằng Thiên Nhất phẩy tay ra hiệu, một viên ám vệ ẩn mình ở đâu đó liền tiến vào trong Tam Trùng Điện.

Tuyết vệ nghiêng rằng.

Không lâu sau, tên ám vệ liền hiện thân trở lại ” Lâu cô nương mời Tuyết Vệ vào trong.”

Thật là quá đáng, coi cô ta như kẻ dưới sao? Tuyết Vệ uất ức, hít sâu một hơi rồi xông thẳng vào trong.

Tóc vẫn còn chưa khô hết, Lâu Thất bèn bảo Nhị Linh lấy sợi dây lụa ngọc sắc buộc hờ lên. Có lẽ bởi nàng đã trải qua quá nhiều tháng ngày vào sinh ra tử hiểm hoi lắm mới nhẹ nhõm như lúc này, hàng lông mày nghiêm nhiên lộ rõ vẻ mãn nguyện. Nhưng điều này trong mắt Tuyết vệ lại là vẻ huyênh hoang, là khiêu chiến.

Như này chẳng phải Thất Lâu với thân phận là chủ tử, ở trong Tam Trùng Điện đợi cô ta vào bái kiến hay sao?

”Nhị Linh bái kiến Tuyết Vệ đại nhân.”

”Cút sang một bên!” Khi Lâu Thất vừa mới đến, Tuyết Vệ còn sắp xếp Nhị Linh dẫn dắt Lâu Thất, nhưng bây giờ Trầm Sát ra lệnh để Nhị Linh đi theo Lâu Thất, trong mắt Tuyết Vệ bây giờ, Nhị Linh đã là người của Lâu Thất, cô ta ghét Lâu Thất bao nhiêu thì ghét Nhị Linh bấy nhiêu.

”Tuyết vệ đại nhân quả uy phong, Nhị Linh, lui về phía sau lưng ta, Tuyết Vệ đại nhân có lẽ thấy người đạo này trắng trẻo xinh đẹp ra nên đồ kị đó thôi.”

”Ngươi! ” Tuyết Vệ suyết chút nữa thì hộc máu mồm, uất ức hít thở một hơi thật sâu, khó khăn trấn áp cơn giận xuống rồi mới nói.

170. Chương 170

”Lâu Thất, sao đến giờ phút này ngươi vẫn còn vô tư đến vậy?”

”Nếu không thì ta phải làm sao?”

”Ngươi có biết người của Vãn Thiên Sơn đến rồi không?”

Lâu Thất nhìn cô ta, không trả lời, và quay sang hỏi Nhị Linh: ”Bữa tối khi nào mới làm xong vậy? Ta đói rồi.”

”Lâu cô nương, khoảng nửa tiếng thì dùng được rồi, hay là, Nhị Linh đi lấy cho cô ít điểm tâm nhé?” Nhị Linh vừa trả lời, vừa tâm trạng thấp thỏm nhìn lên Tuyết.

”Thôi khỏi, ta đợi thêm chút nữa.”

”Lâu Thất!” Tuyết không thể nhịn nữa, cô ta hận không thể trực tiếp xé nát gương mặt của Lâu Thất! Rõ ràng trên đường tới cô đã tự dặn lòng mình, cho dù Lâu Thất có nói gì đi nữa, cô ta cũng phải bình tâm tĩnh khí không để bị dắt mũi, nhưng vừa đến trước mặt nàng, cô ta phát hiện thực sự không thể nào nhẫn nhịn mà!

Rất khó!

Lâu Thất dường như được sinh ra để tức chết cô!

"Tuyệt đại nhân đến đây rồi cuộc muốn nói gì vậy?" Lâu Thất thở dài một hơi: "Cô cứ gọi tên ta mà không nói gì, thật khiến tôi buồn phiền đó."

"Người..." Cô ta đã nói rồi cơ mà, chẳng phải đã hỏi nàng ta có biết người của Vãn Thiên Sơn tới chưa? Tự nàng không trả lời.

"Ừ, ta biết rồi, người nói người của Vãn Thiên Sơn?" Lâu Thất bưng tỉnh.

"Nhưng đón tiếp khách quý là chuyện của chủ tử và bọn người kia mà, không đến nỗi cần đến một thị nữ như ta đi tiếp đãi chứ? Nói đến việc này, ta lại có chút kì lạ, sao Tuyệt đại nhân còn không đi tiếp đãi, chạy đến chỗ của ta làm gì vậy?"

"Người có mặt mũi không vậy? Cái gì mà gọi là chạy tới chỗ của người? Đây là địa bàn của chủ tử!"

"Vậy người đi hỏi chủ tử xem, ở đây có được xem là địa bàn của ta không?"

Nhị Linh có chút lo lắng nhìn Tuyệt, cô cảm thấy Tuyệt như không được tốt, khuôn mặt đỏ hóa xanh hóa đỏ lại hóa trắng, tiếp tục như vậy thì không biết cô ta sẽ tức ra chuyện gì nữa? Tại sao cứ phải tìm Lâu cô nương gây phiền phức nhỉ, thật là khó hiểu.

"Được, người được lắm." Tuyệt cắn răng, nói: "Ta chỉ muốn nói với người một tiếng, người đến từ Vãn Thiên Sơn lần này chắc chắn vì chuyện báo thù về Roi Kim Lôi của Nạp Lan Đan Nhi hồi trước, ta thật hi vọng khi bọn họ tìm thấy người thì người có thể việc ai nấy gánh, đừng liên lụy tới chủ tử!"

Nói xong cô ta quay lưng bước đi, ở lại nghe nàng nói thêm điều gì, cô nghi ngờ mình sẽ nôn máu mà chết.

Nhìn theo bóng lưng của cô ta, Nhị Linh cực kì lo lắng, "Lâu cô nương..."

"Không sao, đi xem bữa tối có chưa." Lâu Thất nhún vai.

Thần y và Ứng biết lần này Trầm Sát không những ăn được Thạch Tử Ngàn Năm, còn có Băng Sơn Huyết Liên, và thành công đoạt lấy Đông Hải Lệ Minh Châu, hai người họ vui mừng đến nỗi chỉ thiếu điều nhảy cẫng lên vỗ tay như đứa con nít.

"Dem cất gọn gàng đi." Trầm Sát đưa Đông Hải Lệ Minh Châu cho Thần y, bảo ông ta cất đi.

”Đế Quân, hiện giờ còn thiếu Thất Vị Dược Dẫn, vẫn nên tăng tốc tìm kiếm. May là lần này Đế Quân tìm được Thạch Tử Ngàn Năm và Băng Sơn Huyết Liên, có thể ức chế vài phần loại độc kia, điều này tranh thủ cho ta thêm một chút thời gian nữa.” Thần y bắt mạch cho chàng, trong mắt ánh lên niềm vui mừng: ”Sức khỏe hiện giờ của Đế Quân quả nhiên khỏe mạnh hơn nhiều. Lâu cô nương quả là đoạt được đồ tốt.”

Khi đó ông có nhờ Lâu Thất để ý có Tuyết Trung Hoa trong Băng Nguyên không, cũng chưa biết Lâu Thất có lấy được không.

”Bây giờ nàng đang ở Tam Trùng Điện, người đi tìm nàng đi.” Trầm Sát vẫy vẫy tay, người nữ nhân đó còn luôn miệng bảo mình là đại thị nữ của chàng cơ, chủ tử còn chưa đi nghỉ, nàng đã sớm đi về rồi, thật là quá đáng. Nhưng Trầm Sát không nhẫn tâm phái người gọi nàng tới, lần xuất ngoại này thật sự làm nàng mệt mỏi nhiều rồi.

”Đa tạ Đế Quân.” Thần y vui mừng rời khỏi. Ứng nhìn bộ dạng của ông ta thì có một chút không thoải mái, mừng cái gì mà mừng, giống như một đứa con nít, còn tưởng là người ta xuất ngoại sẽ đem kẹo về cho ông hay sao?

Thật là một lão già mất nét.

”Tây Trường Ly còn ở đây không?”

Lần trước bảo Tây Trường Ly đồ thừa chàng liên quan đến vụ mất tích của em trai hắn là Tây Trường Ưc, ở nhây trong Phá Vực không chịu rời khỏi, mặt dày hết sức.

Sắc mặt Ứng kì quái, nói: ”Còn ở đây, không những tự mình không đi, hôm qua còn nói phái người mang tin tức đến, nói thánh nữ của bọn họ chẳng bao lâu nữa sẽ khởi hành đến Phá Vực.”

Lời nói vừa dứt, Trầm Sát và Nguyệt đều sững người.

”Thánh nữ của Nam Cương đã tuyển được rồi à?”

Nửa năm trước đã nghe tin đại hội tuyển thánh nữ ở Nam Cương, và cũng không có tin tức gì mới mẻ hơn nữa, thật không ngờ thánh nữ Nam Cương đã được tuyển trong âm thầm rồi.

”Tây Trường Ly đang muốn làm trò gì vậy? Còn có thánh nữ kia, vừa lên làm thánh nữ không lo ở Nam Cương củng cố thế lực, chạy từ nơi xa xôi đến Phá Vực để làm gì?” Nguyệt cau mày, ”Chủ tử, việc này hơi kì lạ.”

Trầm Sát sắc mặt trầm ngâm: ”Không sao.” Cho dù có kì lạ, bọn họ cũng không thể cản trở thánh nữ của Nam Cương đến đây. Sau này nếu Phá Vực thực sự xây dựng quốc gia, những cuộc xã giao này cũng không tránh khỏi, một quốc gia không thể nào tách biệt với thế giới bên ngoài. Chỉ là, nếu đối phương thực sự đến Phá Vực làm bậy, thì chàng sẽ không nương từ đâu.

Ứng nói tiếp: "Chủ tử, có người đến từ Vãn Thiên Sơn đã tới lưng chừng núi, chủ tử có kế sách gì không?" Đối với bọn họ, bây giờ quan trọng nhất là cửa ải này. Người của Vãn Thiên Sơn không dễ đắc tội, lần này chắc chắn không chỉ riêng một mình Nạp Lan Đan Nhi đến không đâu.

"Người của Vãn Thiên Sơn đến lần này, chắc là muốn làm chỗ dựa chống lưng cho Nạp Lan Đan Nhi, bọn người ở đó nổi tiếng bao che, không đến chống đỡ coi sao được." Trầm Sát tỏ vẻ khinh khi, "Đợi bọn họ đến cửa Cửu Tiêu Điện hãy nói."

"Chủ tử, không nghênh đón sao?" Ứng chần chừ hỏi.

"Nghênh đón? Bọn họ có tư cách để bổn Đệ Quân đi nghênh đón sao?" Trầm Sát đứng dậy, phúi phúi vạt bào, "Cho Tuyết đi nghênh đón."

Ứng nhìn theo bóng lưng rời đi của chàng, cũng người nhìn Nguyệt: "Đệ Tuyết đi ư?"

"Đi tìm Tuyết đi." Nguyệt vỗ vỗ vai của hắn: "Mệt chết đi được, ta cũng phải về nghỉ ngơi."

"Ê, Nguyệt, người không được làm như vậy, sao người có thể buông tay không quản chứ?" Ứng nhìn bóng lưng nhanh chóng rời khỏi không cam tâm kêu lần nữa. Nguyệt chỉ vẫy vẫy tay, chốc lát đi không thấy hình bóng đâu nữa.

Đột nhiên trời âm u, từng cơn lốc xoáy nhỏ cuộn bay vài chiếc lá, có thị nữ kinh hoảng đi theo sau lưng Tuyết, nhanh chân đi đến trước cửa của Nhị Trùng Điện.

Sự kên kiệu của Vãn Thiên Sơn có thể thấy rõ hai điều, ngoài Nhất Trùng Điện ở đại diện môn của Cửu Tiêu Điện, nếu là sứ giả, khách khứa, thì cần phải xuống xe ngựa ở cửa ngoài của Nhất Trùng Điện, chờ đợi Đệ Quân triệu kiến, hoặc do quản sự nghênh vào. Nhưng người của Vãn Thiên Sơn đến Cửu Tiêu Điện chưa bao giờ cần đợi ở ngoài cửa Nhất Trùng Điện, trực tiếp lái xe đi thẳng tới ngoài cửa lớn của Nhị Trùng Điện. Và, người đến Nhị Trùng Điện cũng không cần xuống xe ngựa, bọn họ không cần đợi người đến sắp xếp dẫn họ vào trong, chỉ là chờ đợi người của Nhị Trùng Điện an bài chỗ ở tốt cho họ thôi.

Tuyết vội vàng chạy đến, khi nhìn thấy chiếc xe ngựa hoa lệ treo đá quý tua rua ở bốn góc trần xe, cô ta không nhịn nổi bèn hít một hơi thở, không dám chậm chạp, lập tức tay trái nắm đầm tay phải thành chưởng áp nhẹ lên đầm trái, cúi đầu hành lễ: "Tuyết của Cửu Tiêu Điện, xin phép diện kiến sứ giả của Vãn Thiên Sơn, mạo gan hỏi đây có phải là tôn giá của Tam trưởng lão không?"

Màn vải của chiếc xe không hề động dậy, người điều khiển xe là một thanh niên mặt mày như ngọc, mặc bộ đồng phục của đệ tử nhất đẳng Vãn Thiên Sơn. Tuy Vãn Thiên Sơn luôn tuyên truyền danh lợi đậm bạc bất màng thế sự, nhưng nhìn bọn đệ tử của họ có phân chia cấp bậc ba sáu chín cũng đủ hiểu, đó chẳng qua là tự lừa dối bản thân mình thôi.

Nhất đẳng đệ tử là trực tiếp bái dưới tên của trưởng lão, giống Nạp Lan Đan Nhi cũng là nhất đẳng đệ tử, và còn là đệ tử của đại trưởng lão, địa vị không giống với những người khác.

Bây giờ có nhất đẳng đệ tử lái xe, nói rõ thân phận của người trong xe không đơn giản, chí ít cũng thuộc cấp bậc trưởng lão. Và Tuyết biết, Tam trưởng lão của Vãn Thiên Sơn thích nhất những vật dụng hoa lệ, xe ngựa của ông phải hoa lệ hoành tráng hơn xe của mấy trưởng lão khác nhiều.

Ngay cả khi Trầm Sát ngồi lên ngôi vị Đế Quân của Phá Vực, Vãn Thiên Sơn chả có vị trưởng lão nào đến đây, nhiều nhất cũng chỉ là nhất đẳng đệ tử, hoặc giống Nạp Lan Đan Nhi của Vãn Thiên Sơn, bây giờ quả thật phải Tam trưởng lão tới, thì việc này không hề nhỏ nhẹ.

Trong lòng của Tuyết rất hoảng loạn, đồng thời cũng hận Lâu Thất tận xương, nếu không phải Lâu Thất, sao có nhiều phiền phức lớn như vậy? Bây giờ Cửu Tiêu Điện vốn dĩ chưa đủ năng lực để chịu đựng cơn giận dữ của Vãn Thiên Sơn! Thật sự cô ta chỉ muốn tốt cho Trầm Sát, cô không muốn chàng xảy ra chuyện gì, tại sao Trầm Sát không thấy được cái tốt của cô, ngược lại còn phải lòng ả tiện nhân lai lịch bất minh kia chứ?

”Người là ai? Trầm Sát đâu? Bảo hắn ra nghênh đón lão phu.”

Trong xe ngựa truyền ra một giọng nói hơi lạnh nhạt, tuy không trực tiếp thừa nhận ông chính là Tam trưởng lão, nhưng nghe âm thanh của ông liền biết rất rõ, ông ta chính là Tam trưởng lão Phạm Trường Tử của Vãn Thiên Sơn.

Phạm Trường Tử là người có tính cách thất thường nhất trong đám trưởng lão của Vãn Thiên Sơn, một khắc trước ông ta còn đang trò chuyện bình thường với người, một khắc sau có thể trực tiếp ra tay tiêu diệt người.

Nghe nói, Phạm Trường Tử thu nhận vài tên đồ đệ, nhưng không có nữ đệ tử, ông ta vô cùng yêu thích Nạp Lan Đan Nhi, nghe nói ông đối xử với cô ta như con gái ruột. Thực ra lần trước Nạp Lan Đan Nhi bại ở Cửu Tiêu Điện, bọn họ đã từng suy nghĩ trong bụng, lần tới đến gây sự có phải là Phạm Trường Tử hay không, thật không ngờ quả nhiên đến thật rồi.

Phạm Trường Tử đối với Cửu Tiêu Điện đúng thật không hề khách sáo, trực tiếp gọi tên của Trầm Sát, và còn bắt chàng phải đích thân nghênh đón.

Mặt Tuyết lộ vẻ khó khăn, nhưng không dám để lộ vẻ mặt không tình nguyện, chỉ hơi cúi đầu đáp: ”Xin Tam trưởng lão thứ lượng, Đế Quân của chúng tôi vừa về đây, thân thể mệt mỏi...”

”Mệt mỏi cỡ nào? Có lết thì cũng phải lết ra đây cho lão phu! Lão phu nguyện đến cái chỗ rách nát này là nể mặt hắn lắm rồi! Đi, lão phu ở đây đợi, gọi hắn cút ra đây cho ta, nếu không đừng trách lão phu không khách sáo!”

Câu nói này của ông được dùng nội lực truyền ra, nội lực dày dặn chấn đến nỗi trong ngực của Tuyết hơi đau tức, chỉ có thể vận khí đè nén xuống. Nhưng mấy thị nữ ở sau lưng cô ta thì thảm rồi, ngay lập tức bị chấn mặt trắng bệch, đồng loạt phun máu, té ngã trên đất.

Ngay cả những người ở đây cũng bị âm thanh nội lực này chấn đến nỗi buồn ngực tức thở. Mỗi một góc trong Nhị Trùng Điện đều có thể nghe được giọng nói của Phạm Trường Tử.

Nguyệt và Ứng đồng thời đứng thẳng lưng, sắc mặt có chút nghiêm nghị. Lần này đúng thật là lai giả bất thiện, thiện giả bất lai.

Trong Tam Trùng Điện, Trầm Sát ngồi cạnh Lô Thất đang định cầm đĩa dưa dưa bữa tối, đã nghe được câu nói này.

Động tác gấp đồ ăn của chàng khựng lại.

Lúc này, âm thanh kia lại vang tới.

”Chẳng qua là một tội đồ bị Vấn Thiên Sơn trục xuất sư môn, hắn còn tưởng mình là hoàng đế sao! Nói khó nghe một chút, chẳng qua là một con chó của Vấn Thiên Sơn bọn ta!”

171. Chương 171

Nguyệt và Ứng nhanh chân bước đến, sắc mặt lạnh lùng xen lẫn vẻ gấp gáp, ”Chủ tử, người đến là Tam trưởng lão của Vấn Thiên Sơn.”

”Nghe thấy rồi.” Trầm Sát lạnh lùng nói: ”Thật là oai phong quá đi.”

”Chủ tử, để ta và Nguyệt qua đó...” Ứng nói, một tay ấn lên chui kiếm.

Tuy họ biết, cho dù hắn và Nguyệt kết hợp với nhau, cộng thêm Tuyết, ba người họ cũng không phải là đối thủ của Phạm Trường Tử, nhưng nếu thực sự cho Trầm Sát đích thân qua đó, sự sỉ nhục này một khi được truyền ra ngoài, thì danh tiếng của Cửu Tiêu Điện và Trầm Sát đâu còn nữa? E rằng cả thiên hạ cũng sẽ cười vào mặt của Trầm Sát.

Nếu họ ứng phó không xong, thì dắt theo toàn bộ thị vệ của Cửu Tiêu Điện, sống chết cũng phải cản trở bước chân của Phạm Trường Tử!

”Không cần, bốn Đế Quân tới đó xem thử, có phải ông ta có khả năng xông vào đây không!”

Trầm Sát vừa nói vừa đứng dậy, nhưng tay của chàng bị một bàn tay dịu dàng nắm lấy. Cúi đầu, nhìn khuôn mặt thanh lệ của Lô Thất, khóe miệng lạnh nhạt lóe lên một nụ cười.

”Không cần chàng đi, thân là đại thị nữ của chàng, việc này giao cho ta được rồi.”

Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, còn Ứng thì mở to mắt: ”Lô Thất, sao ngươi đột nhiên thích tỏ vẻ thế? Bằng

công phu mèo cào của người, Phạm Trường Tử muốn diệt người cũng chỉ như diệt con kiến thôi!”

Hắn biết tâm tư của Lâu Thất, họ không phải là đối thủ của Phạm Trường Tử, Trầm Sát chẳng qua không muốn họ hi sinh một cách vô nghĩa, nhưng Lâu Thất thì càng không được, lần này Lâu Thất ra kia chẳng phải không sợ mất mạng sao! Nạp Lan Đan Nhi về kia chắc chắn sẽ nhắc nhiều về nàng, hoặc là Phạm Trường Tử đến đây chỉ vì nàng, nàng không trốn, mà còn tự nộp mạng, chẳng phải tìm chết hay sao?

Nhưng vừa dứt lời, Nguyệt liền vỗ vỗ vai của hắn, “Nếu Lâu Thất đi không thành, thì chúng ta cũng chẳng thành đâu.”

Ứng cũng người, vẫn chưa hiểu rõ câu nói này của hắn, Lâu Thất đã đứng dậy, tiện tay cầm một chiếc đùi gà vào trong tay, khiến hắn muốn rớt cả mắt xuống sàn.

”Lâu Thất, người...”

”Vừa đi vừa ăn, ta còn chưa ăn no kia mà.” Lâu Thất không để ý vẫy vẫy tay, quay mặt nói với Trầm Sát: ”Chủ tử, người chỉ cần ăn cơm là được.”

Trầm Sát lặng lẽ nhìn nàng một hồi, nói: ”Được.”

Cũng không dặn mình phải cẩn thận này kia, chàng biết, nếu không có cơ sở, thì nàng sẽ không biểu hiện bình tĩnh như thế, chàng chỉ cần tin tưởng nàng là được.

Đi ra khỏi Tam Trùng Điện, đi về phía cửa điện của Nhị Trùng Điện, thật ra trong lòng Lâu Thất cũng hơi buồn chán. Vốn tưởng tối nay có thể nghỉ ngơi cho tốt, ai ngờ lại có chuyện ập đến. Tại sao mạng của nàng lại xui xẻo như thế kia chứ?

Nguyệt và Ứng đáp xuống cách nàng nửa bước chân trái phải, nàng không cho Nhị Linh đi theo, Nhị Linh không có võ công, nếu như một lát Phạm Trường Tử nổi điên, thì cô ta sẽ bị chấn thương đó.

Ứng không biết phần lớn cái Thạch Tử Ngàn Năm đã bị Lâu Thất nuốt rồi, hắn còn tưởng Trầm Sát lấy được. Chuyện này Trầm Sát không có nói ra, nhưng Nguyệt đi theo phía trước có thể suy đoán, lúc đó Lâu Thất đang tiêu hóa năng lượng của Thạch Tử Ngàn Năm, tuy nội lực của Trầm Sát cũng có sự tăng trưởng, nhưng không tăng nhiều như của Lâu Thất.

Bây giờ hắn không biết nội lực của Lâu Thất thâm hậu cỡ nào, chỉ đơn thuần so vũ lực thì hắn không dám chắc mình và Ứng có thật đánh không lại nàng không, nhưng mà, Lâu Thất vẫn còn những bản lĩnh khác, những thứ đó bọn họ đều không biết, cộng lại với nhau, bọn họ tuyệt đối không thể nào là đối thủ của nàng.

Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng chẳng cảm thấy Lâu Thất sẽ đánh lại Phạm Trường Tử. Vấn Thiên Sơn có được địa vị của ngày hôm nay, không phải hữu danh vô thực, công phu của Phạm Trường Tử không được xem là tốt nhất trong đám trưởng lão, nhưng cũng có thể đè chết bọn họ. Chỉ là chủ tử của bọn họ tuyệt

đôi không thể đích thân nghênh đón.

”Lâu Thất, nếu một lát xảy ra chuyện gì, thì người tự bảo vệ tốt cho mình trước.”

Lâu Thất nghe câu nói này của Nguyệt liền biết hắn đã tính kế sách tề nhất, nàng ngạc nhiên nhìn hắn.

Nguyệt cười khở: ”Cho dù hi sinh mấy người bọn ta, cũng phải bảo vệ tôn nghiêm của chủ tử.”

”Đúng, không sai. Nhưng tại sao Lâu Thất người phải đi theo để chết chứ?” Ứng định giơ tay bắt lấy cánh tay nàng, vai của Lâu Thất lắc lư, né qua tay của hắn. Ứng phản nộ đáp: ”Người đi về!”

”Ta nói các người thật kì lạ, còn muốn đi lên để chết? Ta chưa bao giờ có suy nghĩ đi chết, thực tình nói cho các người biết, nếu thực sự có nguy hiểm đến tính mạng, ta chắc chắn sẽ chạy trốn nhanh hơn bọn người, sao có thể đi xem náo nhiệt được chứ.” Lâu Thất nhìn bọn họ như nhìn những kẻ điên, khiến Nguyệt và Ứng nín miệng một hồi.

Nguyệt phản ứng lại trước tiên: ”Người thật sự có cách sao?”

Sao hắn nghĩ thế nào cũng chả ra cách ứng phó, rõ ràng lần này Phạm Trường Tử đến đây là muốn lấy lại công bằng cho Nạp Lan Đan Nhi, ông ta không thể nào giết chủ tử của mình, bởi vì bây giờ Vãn Thiên Sơn đang tự khen cao cả, cho dù muốn giết người, bọn họ cũng phải tìm một đồng lý do chính đáng, để người trong thiên hạ biết rằng, bọn họ đã giết đúng, kẻ đó đáng tội chết, giết đi là một việc tốt lớn lao dường như có lợi cho giang sơn xã tắc.

Còn giết Trầm Sát, không có lý do nào tốt.

Cho nên Phạm Trường Tử mới buông lời nhục mạ Trầm Sát, nhưng giết mấy người bọn họ, thì ông ta vẫn có thể hạ sát thủ. Nguyệt sợ chỉ sợ họ hi sinh rồi, Phạm Trường Tử vẫn tiếp tục sỉ nhục chủ tử của mình.

Lâu Thất chỉ nhún nhún vai, há to miệng cắn miếng đùi gà, mở đầy miệng.

”Người nữ nhân như người đừng có không đứng đắn có được không?” Ứng phản nộ, ”Nhìn xem người cái dáng vẻ người ăn ra sao, ta chưa từng gặp qua nữ nhân nào thô tục như người! Mau mau chùi vết mỡ ở bên miệng!”

Lâu Thất nhai thịt cười ha hả, giơ tay về hướng của Nguyệt.

”Người làm gì?” Ứng liếc nàng.

Nguyệt bất lực cười khở, mò ra chiếc khăn tay của mình.

Lúc trước Lâu Thất còn cười trêu hân, nói nam tử mang theo khăn tay rất giống đàn bà.

Lâu Thất đón lấy khăn của hân chùi miệng, không nói thêm lời nào nữa, hai ba cái đã xử xong chiếc đùi gà dùng khăn tay lau miệng thật sạch sẽ, và lau tay thật sạch, mới trả lại cho Nguyệt.

Nhìn vết dầu mỡ như nhót trên khăn tay, Nguyệt giật giật khóe miệng. Ứng lập tức cười, vỗ vỗ vai của hân: "May là ta không bao giờ dùng khăn tay, đem về cho thị nữ giặt sạch đi."

Lúc này họ đã đến trước cửa của Nhị Trùng Điện, một mắt liền nhìn thấy vài tên thị nữ té nằm trên sàn, Tuyết đứng trước xe ngựa, nhưng sắc mặt trắng bệch mồ hôi vã đầy trán, nhìn thấy được cô ta đang cố gắng chống đỡ.

Sắc mặt của Nguyệt và Ứng thay đổi, đồng thời bay qua đó, đứng bên cạnh trái phải của Tuyết, Nguyệt ấn sau lưng Tuyết, đưa nội lực truyền vào, tinh thần của cô ta mới tốt hơn chút.

"Có phải tiểu tử Trầm Sát kia ra nghênh đón lão phu không." Trong xe lại truyền ra âm thanh, lần này không có dùng nội lực. Dùng âm để chấn thương những người xung quanh, phải tổn hao nội lực, trừ phi giả vờ đôi lúc, không ai dùng nội lực để nói chuyện suốt đâu, đó quả thật là hành động của một kẻ điên khùng.

Nguyệt đang định lên tiếng, Lâu Thất đã đi qua đó, trực tiếp đi đến trước xe ngựa. Nàng ngược đầu cười ngọt với thanh niên lái xe kia, khiến thanh niên đó sững sờ, hoàn toàn không hiểu nàng muốn làm gì, nhưng chưa kịp mở miệng ngăn cản nàng, thì nàng tiến lên trên thêm bước nữa, đến kề cạnh thùng xe.

Bọn Nguyệt và Ứng chỉ nhìn thấy Lâu Thất dường như ghé qua đó nói nhẹ một câu gì đó, nhưng bọn họ không nghe rõ những gì nàng nói, Lâu Thất đã lui về sau vài bước. Một cảnh vắng lặng.

Nguyệt và Ứng dường như nín thở, đồng thời nâng cao cảnh giác toàn thân, kéo căng cơ thể. Chỉ đợi nếu Phạm Trường Tử động thủ, thì bọn họ sống chết cũng phải chiến đấu.

Nhưng mà, không có gì cả, người trong xe ngựa giống như bỗng dưng không còn ở đây.

Toàn bộ người ở Nhị Trùng Điện cảm thấy mồ hôi lạnh sắp thấm ướt đầm bộ y phục trên người, thậm chí có thị nữ không thể chịu đựng sự căng thẳng và áp lực này, đôi chân mềm nhũn ngã nhào xuống đất.

Vào lúc tất cả mọi người căng thẳng tột độ, Phạm Trường Tử cuối cùng cũng lên tiếng, tuy âm thanh có vẻ giận dữ, nhưng ông chỉ nói: "Vào điện."

Nguyệt Ứng Tuyết ba người sững sờ, kể cả thanh niên lái xe kia cũng sững người chưa phản ứng kịp. Lâu Thất cười tiếp với hân: "Vị soái ca này, mau vào điện đi, Tuyết đại nhân của chúng tôi đã sắp xếp chỗ dùng bữa tối cho mọi người rồi."

Lời của nàng vừa dứt, bụng của thanh niên bỗng dưng truyền ra tiếng rột rột nhỏ nhẹ, nụ cười của nàng càng sâu hơn, thanh niên kia liền không khống chế được đồ mặt, bản thân chưa phản ứng kịp nhưng miệng đã nhanh nhẹn buông ra một câu: "Đa tạ cô nương."

Xe ngựa từ từ đi vào Nhị Trùng Điện, không ai nói Phạm Trường Tử cần xuống xe đi bộ vào trong, như vậy cũng đã khiến bọn họ ngơ ngác muốn rút hàm rồi, vốn dĩ chẳng thể nào ngờ được, Lâu Thất chỉ nói có một câu thôi, một câu thôi.

Nguyệt và Ứng nhìn nàng bằng ánh mắt nhiệt tình đến nỗi muốn thiêu rụi nàng, ngay cả bình thường lạnh lùng như Nguyệt cũng vậy. Tuyết thì hận thù và nhìn nàng phức tạp, nhanh chân đi sắp xếp bữa tối và các việc vặt vãnh ở nơi nghỉ. Cô ta cũng chẳng ngờ được Lâu Thất sẽ giải quyết vụ việc như thế này, có phải tại vì lý do Phạm Trường Tử không biết được kẻ đắc tội với Nạp Lan Đan Nhi là nữ nhân này.

Đáy mắt của cô lóe lên tia u ám.

Lâu Thất không có nhìn nhầm, chỉ hơi cau mày, nhìn Nguyệt và Ứng bước tới gần, nàng đột nhiên nói một câu: "Các người tốt nhất là có người sẽ an phận một chút, đừng khiến ta có sự xung động muốn giết người."

Nói xong nàng đi ngang qua người của bọn họ, đi tìm Thần y.

Trước đó Thần y đến Tam Trùng Điện tìm nàng, nhưng nàng đang vội dùng cơm, nói một lát sẽ đến được điện tìm ông ta, bây giờ nàng không muốn về kia, bèn đến được điện ngâm người vậy.

Nguyệt và Ứng vốn dĩ định đi theo nàng, nhưng bọn họ còn phải trở về báo cáo với Trầm Sát, và giúp đỡ Tuyết, không thể nào rút thân rời khỏi.

Trong Tam Trùng Điện, Trầm Sát khô họng uống một ly rượu, ra hiệu cho Nhị Linh rót đầy lần nữa, ánh mắt đặt về phía cửa điện.

Chàng không còn nghe được âm thanh của Phạm Trường Tử, điều đó hiển nhiên là Lâu Thất đã thành công, trong mắt chàng lộ ra ý cười, nhưng không ngờ người sải bước lớn trở về là Ứng. Không có hình bóng mà chàng muốn gặp.

"Lâu Thất đi đâu rồi?"

Ứng đáp: "Đi được điện rồi, tìm Thần y có chút việc." Hắn nói vội: "Chủ tử, người nhất định không ngờ được, Lâu Thất chỉ cần nói một câu, chỉ một câu thôi Phạm Trường Tử liền đi vào điện, không làm khó dễ gì cả."

Cho dù Trầm Sát đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nghe câu này cũng sững người một hồi, có chút không tin hỏi ngược lại lần nữa: "Chỉ một câu."

”Đúng, chỉ một câu thôi.”

”Người nói thử xem, nàng đã nói gì.”

Ứng liền kể mỗi một cử động của Thất khi đến cửa của Nhị Trùng Điện, hẳn không phát hiện, vào lúc Trầm Sát nghe được Lâu Thất hai lần cười với kẻ lái xe là nhất đẳng đệ tử của Vân Thiên Sơn, đáy mắt liền hiện lên vẻ đen tối.

172. Chương 172

Trong điện được, Thần y nhìn thấy Lâu Thất, vội vàng nghênh đón, ”Lâu cô nương đã đến rồi.”

”Không chờ đợi lâu chứ?” Lâu Thất có chút cạ lời, nàng biết Thần y nóng lòng muốn lấy Tuyết Trung Hoa, nàng gọi một dược đồng đến, ”Người đến Tam Trùng Điện, tìm Nhị Linh, bảo cô ta đưa cái túi vải màu xanh đem tới đây.”

”Vâng.” Dược đồng nhanh chóng rời đi.

Sắc mặt của Thần y lập tức xụ xuống: ”Lâu cô nương người đến không mang theo đồ sao?”

”Ta tiện đường đến đây mà, đâu có mang theo. Đợi thêm chút nữa là được mà.” Lâu Thất đi đến chỗ phơi thuốc của ông, kéo một chiếc ghế ra ngồi xuống, tiện tay lấy một miếng sâm bỏ vô miệng.

Thần y đã nhìn rõ, nàng đâu phải đến đây đưa đồ, rõ ràng là muốn đến chỗ yên tĩnh của ông. Ông lắc đầu cười, đi vào pha một ly trà độc bí quyết chế riêng mang ra.

”Lâu cô nương có chuyện phiền muộn sao?”

Lâu Thất đón ly trà, nhấp một ngụm, đột nhiên đôi mắt sáng lên: ”Trà ngon quá, dùng gì pha vậy?”

”Tuyết liên thêm một chút thuốc được, dùng giếng nước đầu tiên của buổi sáng.” Thần y thấy nàng không trả lời câu hỏi của mình bèn không hỏi tiếp nữa.

”Ngon lắm, sau này ta sẽ thường xuyên ghé uống.”

Vừa nghe lời này, Thần y bỗng dưng cười đàng, tuyết liên của ông đâu có bao nhiêu, đôi lúc ông mới lấy ra pha một ly trà.

Nhưng câu nói tiếp theo của Lâu Thất khiến ông vui mừng điên cuồng.

”Dùng Tuyết Trung Hoa pha trà có lẽ cũng ngon lắm, lần này ta không chỉ hái một đóa, hái những mấy đóa cơ.”

Tuyết Trung Hoa, còn khó tìm hơn Băng Sơn Huyết Liên, và thể nhân đại bộ phận không hiểu rõ, hiệu quả được của Tuyết Trung Hoa còn tốt hơn cả Tuyết Liên.

Lâu Thất không có dự tính chứa một ít cho mình, Tuyết Trung Hoa đối với nàng mà nói không có công dụng gì nhiều, nàng không muốn làm Thần y, cho nên những thứ nàng chế ra đa số là bản thân phải dùng được, hoặc có thể sử dụng vào lúc nguy kịch, tuy hiện giờ ở với bọn Trầm Sát nàng có chế nhiều thứ hơn hồi đó, nhưng cũng không cần đến Tuyết Trung Hoa. Những thứ mà Thần y làm ra, bọn Nguyệt muốn dùng thì đến đây tìm là được rồi.

”Thần y, ta đến là có việc muốn nhờ ông giúp đỡ, ông đã nghe qua Ma Ly Đảm chưa?”

”Ma Ly Đảm?” Thần y chấn động.

”Đương nhiên nghe qua! Đó là đồ tốt đó, là món đồ thực sự tốt, nhưng chưa nghe qua ai đã đoạt được!”

Lâu Thất mò một chai nhỏ từ trong eo ra, đưa qua kia: ”Ông nhìn thử đây có phải không.”

Tuy Ma Ly Đảm nàng đã sử dụng được nhiều lần, đích thực phát hiện nó có tác dụng đó, nhưng không phải là đồ ăn để nuốt vào, và cũng là thứ mà nàng chưa từng nghe qua, nàng nên thận trọng thì hơn. Cơ thể của nàng không sợ bất cứ loại độc nào, nhưng đối với cổ thì cũng không có chiêu ứng phó đâu.

Tay của Thần y run rẩy, ông cẩn thận mở nắp chai ra, để chai ghé sát mũi ngửi kĩ càng, sau đó rút một cây châm dài, cắm vào trong chai quậy quậy, sau đó rút châm ra. Lâu Thất phát hiện cây ngân châm đó biến thành màu vàng kim, giống như ngân châm đột nhiên biến thành kim châm vậy.

Nàng giật mình, còn chưa hiểu sao Ma Ly Đảm có thể như vậy.

”Truyền thuyết kể rằng, Ma Ly Đảm có một loại dịch màu vàng, những vật dụng màu bạc chỉ cần chạm vào liền nhuộm thành màu vàng kim, và thứ này là nguyên do chính khiến trùng độc và cổ độc sợ phát khiếp. Nếu truyền thuyết không sai, Lâu cô nương, đây đích đích thực thực là Ma Ly Đảm hàng thật đó!”

Nói đến đây, ông bất chợt ngừng một vô cùng: ”Vận may của Lâu cô nương thật là tốt quá đi, vật dụng chỉ xuất hiện trong truyền thuyết mà cô nương có được! À đúng rồi, Lâu cô nương hãy nhanh chóng phục dùng cái này đi, nếu không, mang nó bên người sẽ bị ghệp tội đó!”

Thần y không có dự định xin vật này cho Trầm Sát, bởi vì trong cơ thể của hắn có một con tuyệt cổ, thiên hạ cổ vương, Ma Ly Đảm cũng chả có cách thức đẩy nó ra ngoài.

Lâu Thất gật gật đầu, "Xin hỏi Thần y, cái này làm sao phục dùng." Vật tốt như vậy, nếu Trầm Sát không dùng được, thì nàng không cho người khác hưởng đâu.

"Vừa đúng lúc, Lâu cô nương có được Tuyết Trung Hoa, lấy nước ngâm của Tuyết Trung Hoa dùng với vật này là tốt nhất, bởi hai loại này đều xuất xứ từ Băng Nguyên, bên trong chứa đựng cùng loại thiên địa hàn khí, cực kì thích hợp với nhau."

Lâu Thất thì không nghĩ đến mình đoạt được Tuyết Trung Hoa lại có thêm tác dụng này, liền cảm khái vận may của mình.

Lúc này, được đồng đã dắt Nhị Linh đến được điện, trong lòng Nhị Linh ôm một túi vải, gặp Lâu Thất bèn đưa cho nàng, Lâu Thất đưa nó đến trước mặt của Thần y.

Thần y hưng phấn đón lấy, mở ra xem, phát hiện bên trong còn có một chiếc hộp chứa vài cánh hoa màu huyết đỏ, đột nhiên há to miệng, trong mắt lóe lên tia sáng mừng rỡ.

"Đây, đây chẳng phải là, Huyết Liên?"

Lâu Thất gật gật đầu: "Đúng vậy, là Huyết Liên. Vật này để ở chỗ ta cũng không có tác dụng gì to lớn, cho ông đó." Bản thân nàng đã phục dùng Huyết Liên, hiệu quả được của Huyết Liên rất diệu kì, sau khi sử dụng thì trong cơ thể trải qua một thời gian dài nó vẫn có hiệu quả tiếp, điều đó có nghĩa là, cho dù sau này nàng có bị nội thương lần nữa, trong cơ thể vì có Huyết Liên cũng sẽ tự bồi dưỡng khỏe lại dần dần.

Cho nên cái thứ này không phải càng ăn nhiều càng tốt, chỉ ăn một lần cũng đủ rồi. Còn Thạch Tử Ngàn Năm thì khác, Thạch Tử Ngàn Năm đã được dung hòa tiêu hóa, chuyển đổi thành nội lực của nàng.

Sau khi Thần y mừng rỡ thì nhịn không nổi bèn hỏi tiếp: "Lâu cô nương thật là rộng rãi, Huyết Liên này là báu vật của thiên hạ, cho dù Lâu cô nương không muốn dùng nữa, đem đổi ngọc ngà châu báu cũng được rất nhiều, cả đời này không lo vấn đề ăn mặc nữa."

Lâu Thất nhíu mày: "Ông không nói thì ta cũng chẳng nghĩ tới, ông nói chí phải, vậy thì trả lại cho ta, ta đem đi bán."

Thần y hét một tiếng ôm chặt đồ vật vào lòng bỏ chạy: "Cô nương cứ xem như ta chưa nói qua!"

Nhị Linh và được đồng nhịn không được bèn phá cười lên.

Lâu Thất cũng mím môi cười, thực tế Thần y nói nàng rộng rãi, ông cũng vậy mà, Huyết Liên đưa cho ông, ông cũng không ăn cho bản thân, mà sẽ giữ lại để nghiên cứu thuốc, sau này người của Cửu Tiêu Điện cần dùng, ông cũng sẽ đưa ra thôi. "Thần y làm sao đến được Cửu Tiêu Điện vậy?"

Nhị Linh nghe nàng hỏi, liền lắc đầu nói: "Nhị Linh cũng không rõ, Thần y đã sớm đi theo bên cạnh Đế Quân rồi."

Với tài y thuật của Thần y, đi đến đâu cũng sẽ có người tôn như khách quý, và cho dù tính cách của ông có hơi tệ, có một chút thói hư tật lạ, chẳng hạn như mấy quy định không chữa đoán chắc cũng chẳng ai dám nói gì cả, và muốn có châu báu vàng bạc cũng không khó, nhưng ông cam tâm tình nguyện ở lại Cửu Tiêu Điện, dường như chỉ phục vụ cho một mình Trầm Sát, nghĩ lại thì cũng gian nan lắm. Hiện giờ Trầm Sát không thể nào cho ông được nhiều tài phú.

Được đồng kia lên tiếng: "Điều này ta biết, nghe nói, Thần y sư phụ được Đế Quân cứu mạng."

Ơn cứu mạng?

"Nếu người muốn biết, vậy tại sao không hỏi bốn Đế Quân?"

Đột nhiên tiếng của Trầm Sát vang lên, Nhị Linh và được đồng nhanh chóng khấu bái.

Lâu Thất ngược mặt nhìn người đang sải bước dài đến đây, có xung động muốn trợn ngược mắt, nàng đã trốn đến được điện rồi, sao mà hắn vẫn đi theo tới đây? "Chủ tử không cần đi tiếp đãi lão Phạm Trường Tử sao?"

Nàng hứa giúp là đưa Phạm Trường Tử trực tiếp đi vào điện, nhưng chẳng có ý định tiếp đãi đâu, và những việc tiếp theo nàng cũng chẳng muốn xen vào. Tuyệt luôn miệng bảo rằng nàng đã gây hấn với Vãn Thiên Sơn, là nàng đã đắc tội với Nạp Lan Đan Nhi, nàng muốn phản bác, đó là do Trầm Sát gây hấn cơ mà.

Bởi vì Trầm Sát và con gái của Đại trưởng lão Vãn Thiên Sơn, cái gì gọi là Nạp Lan Họa Tâm có mối quan hệ với nhau, cho nên Nạp Lan Đan Nhi vừa gặp gỡ nàng đã thấy ngứa mắt, và, Roi Kim Lôi của Nạp Lan Đan Nhi vốn dĩ là Trầm Sát làm đứt, đừng có chuyện gì cũng đổ lên người nàng, nàng đâu phải là kẻ chuyên đổ vỡ đầu.

"Bốn Đế Quân rất muốn biết, lúc này nàng nói gì với Phạm Trường Tử."

Trầm Sát vừa đi đến gần, Nhị Linh và được đồng liền lui xuống.

"Cái đó à, thực ra rất đơn giản mà, ta nói với lão ta là."

Lâu Thất thanh giọng, đẽ giọng xuống, dùng giọng điệu khi này nói với Phạm Trường Tử thuật lại lần nữa. "Tam trưởng lão muốn trút giận thay cho Đan Nhi cô nương, có từng nghĩ qua, sĩ nhục Đế Quân, Họa Tâm cô nương sẽ không được vui không?"

Lời của nàng vừa dứt, mặt của Trầm Sát liền đen sì, hắn giơ tay nắm lấy cổ tay nàng, liền kéo nàng vào

trong lòng. Bởi vì dùng sức quá mạnh, Lâu Thất đứng không vững, té ngã vào lòng của hắn, bị hắn khóa lại thật chặt.

”Nàng nói vậy là ý gì?” Trầm Sát cắn răng nghiêng lưỡi nhìn nàng.

”Chẳng phải là ý nghĩa trong lời nói sao? Người xem, có phải rất có hiệu quả không?” Lâu Thất như chưa hề có chuyện gì, cũng không vùng vẫy.

”Tam trưởng lão vừa nghe lời này liền thu hồi kế hoạch ban đầu, điều này nói rõ, mối quan hệ của người và Nạp Lan Họa Tâm.”

”Trước mắt bọn Đế Quân chỉ có mối quan hệ với một nữ nhân, người nữ nhân đó gọi là Lâu Thất.”

Lâu Thất sững sờ, nàng không ngờ hắn cả gan nói câu này ra. Sau khi Trầm Sát nói câu này liền lạnh lùng nhìn nàng, bốn mắt chạm nhau, nàng nhìn được trong ánh mắt lạnh lùng đó là niềm cháy bỏng rực rỡ, bỗng dưng trở nên ngại ngùng.

”Lâu cô nương, Tuyết Trung Hoa đã pha xong rồi, có dùng với Ma Ly Đắm không, ơ, Đế Quân?” Thần y cầm một cái bát đi ra, nhìn hai người đang ôm nhau trước mặt liền thẳng bước chân lại.

Nghe nói phục dùng Ma Ly Đắm, Trầm Sát hừ nhẹ một tiếng, thả Lâu Thất ra. Hắn tưởng lần trước Lâu Thất đã nghe lời dùng Ma Ly Đắm rồi, thì ra vẫn còn đó.

Trong lòng Lâu Thất thả lỏng, quay sang Thần y, ”Ăn sao vậy?”

”Để Ma Ly Đắm vào trong nước này.”

Lâu Thất làm theo, thì ra họ còn tưởng nuốt trực tiếp vào là được. May là nàng còn chừa lại, nếu nuốt sống không biết có ảnh hưởng hiệu quả không.

Ma Ly Đắm kia vừa thả vào trong nước Tuyết Trung Hoa bèn hòa tan nhìn rõ bằng con mắt thường, dần dần chuyển thành trong suốt, hòa lẫn với nước, không còn nhìn thấy được gì nữa.

”Lâu cô nương uống vào đi.”

Lâu Thất nâng bát, không có do dự gì mà húp sạch. Thần y đứng bên cạnh tò mò và căng thẳng hỏi nàng về mùi vị của nó.

”Mùi vị rất lạ, có một ít vị của Tuyết Trung Hoa, nhưng nhiều hơn là mùi tanh gì đó không nói rõ được, cũng không phải là khó chịu, nhưng tuyệt đối không ngon miệng.”

Nàng vừa dứt lời, trong ruột bỗng dưng đốt cháy nóng hổi, đột nhiên mặt nàng trắng bệch ra. Nhiệt độ này cao quá! Nàng cảm thấy cái ruột của mình sắp thêu thành tro! Nóng đến nỗi đau xé lòng!

Trầm Sát nhìn nàng chăm chú, chàng lập tức phát hiện sự ra khác lạ của nàng.

”Bị sao vậy?”

173. Chương 173

”Nóng trong bụng. ”

Lâu Thất cố nén đau chỉ thốt lên ba chữ liền không nói nên lời, lại ngã vào trong ngực hắn. Sắc mặt Trầm Sát đại biến, bế nàng lên, bỗng nhiên nhìn về phía thần y: ”Đã xảy ra chuyện gì?”

Về mặt thần y cũng sốt sắng, ”Thần cũng không rõ.”

Ma Ly Đằm này là đồ vật chỉ có trong truyền thuyết, ông biết cách dùng cũng do trong quyển sách thuốc cổ của mình có ghi chép, nhưng hiện tại ông nhớ ra, vị tổ tông viết nên phương pháp này cũng chưa hề nói đã từng dùng Ma Ly Đằm, căn bản cũng chưa có ai thử qua, đây chỉ là phương pháp hắn đoán ra thôi.

Bởi dùng cuốn sách hơn nửa đời người, ông thấy quyển sách thuốc kia chưa từng sai, những điều ghi chép cơ bản đều đúng, nên ông đã có thói quen tin tưởng tuyệt đối quyển sách thuốc cổ kia!

Nghĩ đến điểm này, thần y lập tức liền vã mồ hôi lạnh khắp người.

”Mau nghĩ cách đi!”

Sự nhần nại của Lâu Thất cực kì cao, nhưng hiện tại nàng lại thành ra như vậy, có thể tưởng tượng được nàng đang phải chịu đựng đau nhức đến cỡ nào! Trầm Sát cảm thấy trái tim mình cũng muốn bốc cháy, loại đau nhức kia hắn cũng đã từng cảm nhận, sắc mặt cũng lập tức tái nhợt. Ôm Lâu Thất đến thiên điện, hắn cũng không muốn buông nàng ra, tự ôm chặt nàng ngồi trên giường.

”Thất Thất, nếu nàng thực sự đau đến không chịu được, nàng có thể cắn bốn Đệ Quân.”

”Aaa!”

Hắn vừa dứt lời, Lâu Thất lập tức há mồm cắn bờ vai hắn.

Thân thể hắn hơi run, trên bờ vai truyền đến một trận đau nhức, nàng thật sự cắn xuống, thật sự cắn hắn. Nhưng hắn không cảm thấy tức giận chút nào, ngược lại còn đau lòng muốn chết. Lâu Thất cũng không phải người có tính khí thất thường, nàng cắn mạnh như vậy, tức là nàng đang thật sự phải chịu đựng nỗi

đau đến cực hạn.

”Thần y!” Trầm Sát giận dữ gầm lên: ”Mau kê thuốc giúp nàng giảm đau!”

Lúc trước là nàng giúp hắn giảm đau, hiện giờ đến khi nàng chịu đau đớn, hắn lại không có cách nào giúp nàng! Trầm Sát cực kì thống hận loại cảm giác này, cực kì hận sự bất lực của bản thân!

”Để thần nghĩ biện pháp... Huyết liên, không không, huyết liên không được... Nước Ưu Đàm, đúng đúng đúng, thử một chút nước Ưu Đàm xem sao.” Thần y gấp đến độ xoay quanh, chỉ hận bản thân không có đến hai cái đầu để nghĩ cách, ”Để quân, nước Ưu Đàm cực hàn, thử xem có thể trung hoà một chút lửa nóng trong bụng hay không.”

”Không.”

Lâu Thất nhả vết cắn ra, bên trong miệng hơi tanh, nàng mới phát hiện mình cắn bả vai Trầm Sát đến chảy máu, ý thức của nàng thanh tỉnh hơn một chút, phát hiện này khiến nàng vô thức nuốt nước miếng, lại không để ý rằng bản thân vừa nuốt cả một ít máu của hắn.

Nàng cố gắng tìm lại lý trí, ”Nước Ưu Đàm... Không thích hợp...” Nàng muốn nói, nàng cảm thấy trước đó thần y nói cũng có lý, nhưng Ma Ly cùng Tuyết Hoa đều sinh trưởng trong hoàn cảnh cực hàn, có thể biết ngay hàn tính trong hai loại này. Nếu lại dùng nước của Ưu Đàm cực hàn, chẳng phải lại tăng thêm một loại băng hàn hay sao?

Làm vậy sao có thể làm dịu đi sự đau đớn của nàng.

Nhưng nàng đau đến mức không thể nói rõ ràng những lời này.

A, không đúng, dường như đau đớn đã dịu đi một chút thì phải?

Tay Lâu Thất đè lên bụng, cảm nhận kĩ hơn chút, quả thật là dịu đi một chút xíu! Mặc dù vẫn đau đến mức nàng muốn chết đi sống lại, nhưng quả thực là đỡ hơn lúc trước một chút.

Thần y đang chờ nàng nói tiếp, nhưng lúc này nàng đang nhớ lại, căn bản là không muốn nói chuyện.

”Lâu cô nương cảm thấy đỡ hơn rồi sao?”

Thần y quan sát sắc mặt nàng, lập tức vui vẻ nói.

Lâu Thất đang muốn gạt đầu, dạ dày lại bắt đầu bị đốt cháy, một chút cảm giác đỡ hơn lúc trước dường như chỉ là ảo giác. Nàng lập tức cắn chặt môi dưới, đến mức cắn chảy cả máu.

"Buông ra!" Trong mắt Trầm Sát hiện lên vẻ đau xót, bóp má của nàng, đưa ngón tay của mình tay đến bên môi nàng: "Đừng tự cắn mình."

Lâu Thất ngược mắt nhìn hắn, há mồm liền muốn cắn tay hắn, trong đầu đột nhiên nhớ ra. Lúc trước, khi cắn vai hắn chảy máu, hình như đã nuốt xuống một chút máu của hắn, sau đó đau đớn liền giảm bớt, chẳng lẽ, máu của hắn cũng có thể giúp nàng đỡ đau?

Thấy nàng nhìn mình như vậy, Trầm Sát còn tưởng nàng không nỡ cắn, liền nhét tay mình vào trong miệng nàng: "Cắn đi."

Lâu Thất quay đầu, tay run run giật cổ áo hắn xuống, lộ ra bả vai, trên bờ vai có một dấu răng thật sâu vẫn đang chảy máu.

Nàng không hề do dự, lập tức dán môi mình vào vết thương, dùng sức hút máu của hắn. Tuy đã có miệng vết thương, nhưng không đủ nên nàng lại cắn thêm.

"Đế quân!" Thần y giật mình, vô thức kéo Lâu Thất ra, Trầm Sát khẽ liếc, ông liền lập tức lui ra.

Trầm Sát không nói câu nào, chỉ cảm giác được nàng đang dùng lực hút máu mình, nhưng hắn hoàn toàn không có ý định ngăn cản. Lâu Thất nhanh chóng hút hết máu, dù sao đó cũng chỉ là dấu răng, vết cắn cũng không phải quá sâu, chỉ có thể chảy ra một chút máu mà thôi.

Tay Trầm Sát vòng qua hông nàng rút Phá Sát ra, nâng tay lên, lập tức dùng Phá Sát rạch một vết bên cạnh dấu răng, vết thương cực sâu lập tức xuất hiện, máu tươi chảy ròng. Hắn trấn định thần nhiên nói: "Hút đi."

"Chàng..." Lâu Thất kinh hãi, động tác của hắn quá nhanh, còn nàng lại bị nỗi đau ảnh hưởng đến phản ứng, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, thì hắn đã tự rạch một đường. Nhìn bộ dáng hắn vẫn lạnh lùng như vậy, nàng cắn răng, lập tức áp môi lên miệng vết thương của hắn.

Thần y ở một bên ngơ ngác nhìn cảnh này.

Làm gì có chuyện như vậy, ở đâu có chuyện như vậy, Đế quân lại tự đả thương bản thân để Lâu Thất hút máu! Sao Lâu Thất lại bỗng nhiên muốn hút máu Trầm Sát? Chuyện này, chuyện này, nàng đang muốn biến thành quái vật sao?

Đến khi ông vất vả phản ứng lại, liền lập tức hoảng sợ kêu lên: "Lâu cô nương đừng làm vậy, trong máu Đế Quân có kịch độc!" Trầm Sát vốn trúng kịch độc, đụng phải máu hắn vốn không phải chuyện to tát gì, nhưng nếu bản thân đang có vết thương lại để vết thương đụng phải máu hắn, hoặc là trực tiếp uống máu hắn, độc tính trong kịch độc kia cũng không phải chuyện đùa đâu!

Sắc mặt thần y đại biến, chỉ cảm thấy xong đời, Lâu Thất đã hút nhiều máu như vậy!

"Không sao, nàng ấy không sợ độc." Điểm này thật ra Trầm Sát đã phát hiện từ lâu, mà hắn cũng tin tưởng Lâu Thất, nàng cũng không phải kẻ ngu, nếu độc trong máu hắn thật sự có thể ảnh hưởng đến nàng, chắc chắn nàng sẽ không hút máu, nàng dám uống tức là sẽ không có chuyện gì.

Lúc Lâu Thất ghé vào vai hắn uống máu, Nhị Linh và được đồng đứng bên ngoài đồng thanh hô lên: "Bái kiến Tuyệt Vệ đại nhân!"

Giọng nói của Tuyệt Vệ truyền đến: "Có phải Đế quân ở bên trong không?"

"Đế quân..." Được đồng còn chưa nói xong, Tuyệt Vệ đã chỉ vào Nhị Linh nói: "Có phải tiện nhân Lâu Thất kia cũng ở đây không?"

Lúc Trầm Sát tự đả thương mình, khi Lâu Thất hút máu hắn cũng không phản ứng gì, vậy mà giờ đây lập tức nhú mào.

Tiện nhân?

Xem ra, cô ta vẫn chưa học được cách ăn nói.

"Đế Quân, để thần đi ngăn nàng ta lại." Thần y vừa định đi ra.

Trầm Sát đã trầm giọng nói: "Chỉ sợ người ngăn không nổi cô ta." Giống như chứng minh cho lời nói của hắn, Tuyệt Vệ đã nhanh chóng vọt vào. Cô ta ngay lập tức nhìn thấy Lâu Thất đang ngồi trên đùi Trầm Sát, đưa lưng về phía mình, ghé thẳng lên bờ vai của Trầm Sát.

Sắc mặt của Tuyệt Vệ đại biến, lập tức hét lên: "Lâu Thất, người lăn xuống đây cho ta!"

Sắc mặt Trầm Sát trầm xuống, "To gan!"

Tuyệt Vệ không dám tin nhìn Trầm Sát, sao hắn lại quát nạt cô? Ngay trước mặt người khác, vậy mà Lâu Thất dám ngồi trên đùi của hắn như vậy, thật mất mặt!

"Chủ tử."

Lâu Thất ngẩng đầu lên, mắt nhìn miệng vết thương của hắn, nói với thần y: "Mang thuốc cầm máu đến đây."

Thần y phát hiện giọng nói của nàng đã bình ổn, cũng không bị trúng độc như ông nghĩ, lập tức vui mừng, nhanh chóng lấy thuốc cầm máu đến để băng bó cho Trầm Sát.

Lâu Thất quay đầu, Tuyết Vệ suýt hét lên, cô ta hoảng sợ lùi một bước, tí thì trượt chân. "Lâu, Lâu Thất, người, người đang làm cái gì vậy?"

Lúc này, sắc mặt Lâu Thất vẫn tái nhợt, nhưng môi của nàng lại nhuộm máu, trên mặt cũng dính một chút máu, màu máu đỏ tươi càng làm nổi bật lên vẻ trắng bệch trên khuôn mặt nàng, nổi bật trên khuôn mặt tái nhợt, khiến người xem cảm thấy cực kì quỷ dị, bộ dạng này của nàng quả thực khiến Tuyết Vệ hoảng sợ.

Lâu Thất nhìn nàng ta, không nói gì, nắm cánh tay Trầm Sát, lấy ống tay áo của hắn lau mặt, môi mình, chùi sạch vết máu lên trên tay áo hắn, sau đó đứng lên.

Tuyết Vệ thấy thế liền bị đả kích cực lớn, ghen ghét khiến cô ta quên mất sự quỷ dị vừa rồi của Lâu Thất, tiến thêm một bước, chỉ thẳng mặt Lâu Thất, mắng: "Không ngờ người lại dám làm chủ tử bị thương, còn hút máu của chủ tử, người còn nói người không phải là yêu quái sao?"

"Yêu quái ư?" Lâu Thất liếc nhìn cô ta, đáp: "Nếu ta thật sự là yêu quái, chắc chắn ta sẽ hút máu người trước tiên."

Nàng cũng không ngờ, máu của Trầm Sát thật sự có thể khiến cơn đau nhức của nàng ngừng lại, hiện giờ, nàng đã hoàn toàn hết đau, nhưng bị buộc uống máu người khiến lòng nàng rất khó chịu, mà giờ trong miệng nàng vẫn còn có mùi tanh của máu tươi, nàng muốn đi súc miệng đánh răng đã, lườm đôi co với Tuyết Vệ.

Tuyết Vệ giận dữ: "Người lại dám đả thương chủ tử, người đâu, người đâu, lập tức xử Lâu Thất theo phép thông thường!"

"Rốt cuộc là ai cho người lá gan, dám vượt mặt bốn Đế Quân trực tiếp hạ lệnh như vậy?" Giọng nói lạnh lùng của Trầm Sát khiến cô ta tỉnh táo lại, đối mặt với đôi mắt lạnh lùng không có chút độ ấm nào của Trầm Sát, trái tim Tuyết Vệ chột run rẩy.

"Cút ra ngoài, đừng để ta nói lần thứ hai."

Cả người Tuyết Vệ run rẩy, cắn răng quay người, nghĩ đến cái gì, lại dừng lại: "Đế quân, Tam trưởng lão chỉ đích danh, muốn gặp Lâu Thất."

"Ông ta muốn gặp thì cho ông ta gặp sao?" Trầm Sát đứng lên, nắm tay Lâu Thất, giọng nói rõ ràng ấm áp hơn rất nhiều, "Không sao chứ?"

Lâu Thất gật đầu, nói: "Ừm, không sao." Về phần lí do là gì, nàng vẫn phải suy nghĩ kĩ lại.

"Trở về." Trầm Sát lôi nàng đi khỏi Dược điện. Thần y nhện không được vươn tay lau mồ hôi, vừa rồi thật sự hù chết ông rồi, tim ông hôm nay cứ lúc lên lúc xuống, thật sự sắp không chịu nổi nữa rồi, có phải ông đã quá già rồi không.

Nhìn bóng lưng của bọn họ, hai hàm răng trắng của Tuyết Vệ dùng lực cắn môi mình đến chảy cả máu, mùi máu tươi tràn ngập khoang miệng, trong lòng cô ta tràn ngập sự bất lực và hận ý.

Cô ta bước khỏi Dược điện, vội vàng chạy về phía khách viện của Phạm Trường Tử, vừa vào viện liền suýt chút nữa va vào người phu xe.

"Sao Tuyết Vệ đại nhân lại hoảng hốt như vậy?"

"Ta muốn gặp Tam trưởng lão."

"Sư phụ không phải đã nói nhờ Tuyết Vệ đại nhân gọi iLâu Thất đó tới đây sao?"

"Đúng vậy, nhưng..." Tuyết Vệ đáp: "Bây giờ, địa vị của Lâu Thất ở Cửu Tiêu Điện còn cao hơn cả ta, ta gọi nàng đến nhưng nàng không nghe, nàng còn nói, Tam trưởng lão gọi nàng đến thì nàng phải đến sao, như thế chẳng phải rất mất mặt sao?"

Phạm Trường Tử ngồi trong phòng nghe nàng nói như vậy liền lập tức nổi giận: "Nàng ta thật sự nói như vậy sao?"

174. Chương 174

Giọng nói vừa dứt, bóng dáng của Phạm Trường Tử đã xuất hiện trước mặt Tuyết Vệ.

Trong lòng Tuyết Vệ kinh sợ, nhưng đồng thời lại hứng khởi. Võ công của tam trưởng lão càng cao thì xác suất Lâu Thất chết càng lớn! Trước đây cô thật ngốc, hà tất bản thân phải đi đối đầu với tiện nhân đó chứ? Rõ ràng biết chủ tử hiện giờ đang sủng ái nàng ta! Giờ cô nghĩ ra cách này, bản thân cũng không tìm được mà khen ngợi mình, mượn đao giết người, đây mới là cách hay!

Vừa khéo trước đây Lâu Thất đã đắc tội với Nạp Lan Đan Nhi, vốn dĩ lần này Phạm Trường Tử chắc chắn là đến gây sự với nàng ta, vậy thì chỉ cần cô khiêu khích thêm mấy câu, khiến Phạm Trường Tử không giết sẽ thấy khó chịu, vậy chẳng phải là được rồi sao?

Cả Đế Quân cũng không thể bảo vệ Lâu Thất được nữa!

"Tam trưởng lão, ta cũng biết tam trưởng lão là người phân rõ phải trái, ta đã nói với Lâu Thất rồi, nói rằng tam trưởng lão chỉ là gọi cô ta đến hỏi mấy câu, nhưng ông biết cô ta nói thế nào không?"

Phạm Trường Tử nhíu mày nói: "Người cứ nói thử, cô ta nói thế nào?" Tuy ông ta không chỉ là gọi nữ nhân đó tới hỏi mấy câu, nhưng Tuyết Vệ đã nói vậy thì ông ta dĩ nhiên sẽ không phản bác.

"Cô ta nói, ở đây không phải Vãn Thiên Sơn, làm gì có đạo lý khách đi mời chủ nhân đến hỏi chuyện? Hơn nữa, Tam trưởng lão đó là ai? Ta trước giờ chưa từng nghe nói tới!"

Phạm Trường Tử nghe xong nổi giận: "Cô ta thật sự nói như vậy ư?"

Tuyết Vệ ra sức gạt đầu tăng thêm sức thuyết phục: "Ta còn dám lừa Tam trưởng lão sao?"

"Hừm, biết là ngươi không dám! Được đó, quả nhiên là một con nha đầu không biết trời cao đất dày, chẳng trách dám làm Đan Nhi nhà chúng ta bị thương!" Phạm Trường Tử tức giận nói: "Trầm Sát lẽ nào cứ mặc cho cô ta như vậy?"

"Tam trưởng lão, ông đừng trách chủ tử của bọn ta, Lâu Thất cô ta từng cứu chủ tử bọn ta, chủ tử bọn ta cũng chỉ là báo ân mà thôi!"

"Báo ân? Loại nữ nhân này nói không chừng chính là dùng tâm kế, Trầm Sát cũng là đồ ngu xuẩn, tùy tiện một ả nữ nhân cũng có thể bảo vệ. Ta lại muốn hỏi thử hắn, rốt cuộc hắn để Họa Tâm ở vị trí nào! Chẳng qua là khúc gỗ mục mà Vãn Thiên Sơn vứt bỏ, Họa Tâm chịu muốn hắn thì đó là may mắn của hắn!"

Tuyết Vệ nghe Phạm Trường Tử mắng liên tục thì thầm nghĩ rằng. Nạp Lan Họa Tâm! Nạp Lan Họa Tâm là cái thá gì? Nếu không phải có người cha tốt, nếu không phải là người của Vãn Thiên Sơn thì dù cô ta có xinh đẹp hơn nữa thì đã sao? Ai có thể sánh được với tình cảm thanh mai trúc mã của cô ta và chủ tử chứ?

Đem của chủ tử trước đây đều là do cô trải, là cô đó!

Những nữ nhân đó đều nên cút xa một chút, chủ tử là của cô, là của cô, từ lúc nhỏ cô đã muốn gả cho chàng, làm nương tử xinh đẹp nhất của chàng! Những nữ nhân này dựa vào cái gì mà xuất hiện tranh giành với cô?

Tuyết Vệ hận đến nổi mặt méo mó luôn rồi.

Lúc này, tên đệ tử đó của Phạm Trường Tử nhẹ giọng gọi cô ta, cô ta sực tỉnh lại mới phát hiện Phạm Trường Tử đã đi rồi.

"Tam trưởng lão đâu?"

"Sư phụ đích thân đi tìm Đế Quân."

"Á?" Tuyết Vệ nghe thấy thì vừa kinh ngạc vừa vui mừng, có lẽ nào lần này đi sẽ trực tiếp diệt Lâu Thất không? Không được, cô phải đi theo xem thử mới được! Cô phải tận mắt nhìn thấy Lâu Thất chết!

Cô ta đang định đi thì đệ tử đó gọi lại: "Tuyết Vệ, không biết trước đây vị cô nương ở bên ngoài cửa Nhị Trùng Điện tên là gì vậy?"

Tuyết Vệ ngẩn ra một chút mới phản ứng lại, người hần hởi chính là Lâu Thất mà.

Cô ta quan sát tên đệ tử nhất đẳng này, đệ tử nhất đẳng của Vãn Thiên Sơn thực ra phong thái khí chất cũng có thể sánh với mấy công tử đẹp trai ở trần tục, cộng thêm võ công đều rất giỏi, vì vậy trông cũng thuộc loại hào kiệt. Nếu không phải trong lòng cô ta chỉ có Trầm Sát, đoán chừng cũng sẽ bị nam nhân này làm rung động tâm hồn.

Cô cũng nhớ lại hai nụ cười trước đây Lâu Thất tặng cho đệ tử này, sắc mặt bất giác có chút kỳ lạ, hỏi: "Người hỏi nàng ta làm gì?"

"Tại hạ là Nạp Lan Tử Lâm, có thể xin Tuyết Vệ nói tên của vị cô nương đó không? Nàng ấy là thị nữ của Cửu Tiêu Điện à?"

"Nàng ta đúng là thị nữ của Cửu Tiêu Điện." Tuyết Vệ cười với vẻ mỉa mai, Lâu Thất à Lâu Thất, ở bên cạnh của chủ tử mà người còn quyến rũ người khác, việc này để chủ tử biết, xem chủ tử còn cần cô không! Cô ta phải nhanh chóng đi theo xem thử, nếu nói chủ tử vẫn bảo vệ Lâu Thất, vậy thì hứng thú của tên Nạp Lan Tử Lâm này đối với Lâu Thất nói không chừng còn có thể lợi dụng một chút.

Nghĩ như vậy, Tuyết Vệ bèn nói: "Hiện giờ ta phải nhanh chóng đi xem thử Tam trưởng lão tìm chủ tử bọn ta có việc gì, việc của thị nữ đó ta sẽ nói với người sau, nếu có cơ hội thì ta dẫn người đi gặp nàng ta."

"Vậy thì đa tạ Tuyết Vệ rồi."

Tuyết Vệ xua xua tay, vội vã đi về phía Tam Trùng Điện.

Trong Tam Trùng Điện, Lâu Thất súc miệng rửa mặt, Nhị Linh đi mang trái cây tới, nàng vừa ăn trái cây vừa nghĩ về mối liên hệ giữa máu của Trầm Sát và chứng đốt nóng dạ dày của nàng. Nàng nghĩ cả nửa ngày trời thì suy đoán ra, có lẽ là vì thể chất nàng vốn dĩ là do ngâm nước thuốc nên đã thay đổi, vì vậy đã có phản ứng với Ma Ly Đằm nên mới có cảm giác đốt nóng đau đớn như vậy. Sau đó có thể là trong máu hần có độc mạnh hơn, vì vậy sau khi uống vào lại khiến cho hai thứ đó đạt đến điểm cân bằng, nên mới có thể giảm đau đớn của nàng.

Nhưng mà có phải đúng thật là như vậy không thì cũng không quan trọng, ít nhất hiện giờ nàng không còn thấy có gì khó chịu nữa, hơn nữa cũng cảm thấy Ma Ly Đằm đó chắc là đã được tiêu hóa rồi.

"Chàng nói, ta có cần đi tìm mấy con sâu đó đến thử một chút không?" Nàng hỏi Trầm Sát.

Trầm Sát đứng lúc thay xong y phục đi tới, nghe thấy lời đó của nàng đang muốn trả lời thì vẻ mặt đột nhiên nghiêm nghị. Họ đều có thể nhận ra được có một luồng khí áp bức lớn mạnh đang đến, ở ngay cổng điện.

Lúc này, ngoài Phạm Trường Tử thì không còn ai khác.

Lâu Thất nghĩ đến lời mà Tuyết Vệ nói trước đó, Phạm Trường Tử gọi nàng qua đó có việc, không ngờ ông ta lại vội vàng như vậy, nàng không qua đó thì đã tìm tới cửa rồi?

Nàng lập tức nói với Trầm Sát: "Ta thanh minh trước nhé, toi Kim Lôi đó của Nạp Lan Đan Nhi là do người làm hỏng, việc người nào làm người đó chịu."

Trầm Sát bị nàng làm cho tức giận: "Nàng lo lắng bổn Đế Quân không bảo vệ nàng ư?" Thế mà lại vội vàng muốn vạch rõ quan hệ.

Lâu Thất chớp chớp mắt: "Đối mặt với Văn Thiên Sơn, chàng bảo vệ nổi không?"

"Nàng dùng kế khích tướng ư?"

"He he, Đế Quân anh minh, thuộc hạ chỉ sợ cái mạng nhỏ này của thuộc hạ nếu không có Đế Quân bảo vệ thì đâu có thấy được mặt trời của ngày mai."

Nhìn bộ dạng nàng, Trầm Sát chỉ cảm thấy giận cũng không phải mà cười cũng không xong, dứt khoát véo chặt cằm nàng nâng lên một chút, cúi đầu xuống in lên một nụ hôn bá đạo trên môi nàng: "Yên tâm, ai muốn giết nàng thì bổn Đế Quân sẽ giết kẻ đó."

Nhìn bóng lưng chàng đi ra khỏi điện, Lâu Thất nhếch môi.

Nhị Linh lúc này mới dám ngẩng đầu lên, vừa nãy nàng ta vẫn luôn cúi đầu chỉ sợ nhìn thấy cử chỉ của Đế Quân sẽ chọc giận ngài ấy. "Cô nương, Đế Quân đối với cô nương thật tốt, sau này cô nương nhất định sẽ là một trong số các đế phi."

Nàng ta tưởng nghe những lời đó thì Lâu Thất sẽ vui, nhưng không ngờ mặt của Lâu Thất hơi xị xuống. Nhị Linh có chút e sợ: "Cô nương, Nhị Linh nói sai gì rồi ư?"

Lâu Thất lắc lắc đầu: "Không."

Thực ra nàng biết, nếu nàng bằng lòng thì Trầm Sát sẽ để nàng làm đế phi, suy cho cùng hiện giờ tâm tư của Trầm Sát đối với nàng, nàng không phải không nhìn ra, không cảm nhận được, nhưng mấy chữ "một trong số" đề lên ngực nàng, khiến trong lòng nàng có chút buồn phiền. Không thể phủ nhận, nàng thích Trầm Sát, rất thích, nhưng có đạt đến "yêu" không thì hiện giờ nàng vẫn chưa làm rõ được.

Lần này quay về nhìn thấy dáng vẻ tranh giành ghen tuông đó của Tuyết Vệ, nàng đã có chút mất bình tĩnh. Thêm nữa, hiện giờ còn có một người liên quan đến Nạp Lan Họa Tâm tìm tới cửa, sau này khi chính Nạp Lan Họa Tâm đó xuất hiện cũng không biết lại là một loại tình huống như thế nào, nàng thật sự ghét bị người khác coi là tiểu tam tranh nam nhân của người ta.

Trước khi nàng nghĩ xong bản thân có yêu Trầm Sát không thì những việc này nàng căn bản không muốn phải chịu đựng.

Còn việc một trong số đề phi, nàng không thể làm được, cùng chung một chồng với nữ nhân khác? Nàng lại không phải là đầu óc bị lừa dối.

Trước đây nàng chưa từng nếm thử mùi vị của tình yêu, vì vậy hiện giờ theo nàng thấy, tình yêu không nhất định phải có, không có tình yêu nàng sống càng phóng khoáng. Khi tình cảm nồng đậm, nàng có thể nói với chàng rằng chàng là nam nhân của nàng, nữ nhân khác không ai được ngấp nghé, nhưng thân phận địa vị của chàng, thậm chí sự xuất sắc của bản thân chàng đều đã định trước rằng chàng rất khó chỉ có một nữ nhân.

Vừa nghĩ đến những điều này thì nàng đã cảm thấy đau đầu. Lâu Thất không phải sợ bản thân tranh không lại với nữ nhân khác, nàng là sợ phiền phức. Cũng giống như thực lực của bản thân nàng thực ra không sợ gặp phải nguy hiểm gì, nhưng nàng không thích phiền phức mệt nhọc, thà bình thường ăn ăn uống uống sống qua ngày còn hơn, việc kia cũng theo lẽ như vậy.

Trong hoa viên bên ngoài Tam Trùng Điện, lá rụng lá tả, Phạm Trường Tử đứng trong hoa viên lại có vẻ mặt giận dữ.

"Trầm Sát, hiện giờ ngươi uy phong lớn thật đấy!" Phạm Trường Tử không ngờ mình lại bị hai tên thị vệ chặn lại, bọn chúng đúng thật là to gan. Nếu không phải Trầm Sát đi ra ngoài lên tiếng bảo họ tránh ra thì ông ta nhất định sẽ giết hai tên thị vệ đó rồi.

"Phạm trưởng lão, lẽ nào là đến chỗ bốn Đế Quân để ra oai ư?" Trầm Sát một tay đặt ra sau lưng, lạnh lùng đứng trên bậc tam cấp, từ trên cao nhìn ông ta: "Nếu bốn Đế Quân nhớ không lầm thì đã phái người chuyển lời, hôm nay Phạm trưởng lão đi đường vất vả, bảo thiện phòng làm bữa tối cho hai vị đưa đến nhà khách, tránh cho Phạm trưởng lão cực nhọc, có việc gì ngày mai hãy nói. Không biết Phạm trưởng lão hiện giờ tự tiện xông vào Tam Trùng Điện của bốn Đế Quân lại là có ý gì?"

"Trầm Sát, ngươi bớt nói cái giọng Đế Quân gì đó đi! Năm đó lúc ngươi lên Vãn Thiên Sơn..."

Lời ông ta còn chưa nói xong, chỉ thấy bóng dáng Trầm Sát đột nhiên lướt tới phía ông ta, tốc độ nhanh đến nỗi khiến ông ta kinh ngạc, lùi lại một bước với vẻ thảm hại.

Một bước, tuy chỉ là một bước, nhưng đủ để khiến trong lòng Phạm Trường Tử run sợ. Năm đó lúc Trầm Sát bị đuổi ra khỏi Vãn Thiên Sơn ông ta còn nhớ, võ công hần rất yếu! Hiện giờ hần lại có thể ép ông ta lùi một bước!

Đây quả thực là một việc vô cùng nhục nhã!

Phạm Trường Tử vừa tức giận vừa kinh sợ, tuy việc này đối với ông ta mà nói là việc rất nhục nhã, nhưng ông ta trước giờ là người cẩn thận lại sợ chết. Sự xúc nổi của ông ta đều là đặt dưới tiền đề xác định đối

phương không có khả năng gây ra sự uy hiếp đối với bản thân, giống như Tuyết Vệ đến chỗ ông ta khiêu khích ly gián vậy, lúc đó ông ta chắc chắn Trầm Sát không phải đối thủ của ông ta, nên ông ta không nghĩ gì mà tới. Hiện giờ phát hiện võ công của Trầm Sát mạnh hơn rất nhiều rất nhiều lần so với trong tưởng tượng của mình nên Phạm Trường Tử đã bình tĩnh hơn nhiều.

”Nếu bốn Đế Quân là ông thì sẽ không nhắc mãi chuyện năm đó, nếu không ta đột nhiên tâm huyết dâng trào muốn tính cả nợ mới lẫn nợ cũ thì sợ rằng mặt Phạm trưởng lão sẽ khó coi lắm đó.”

Trầm Sát lạnh lùng nhìn ông ta.

Trong lòng Phạm Trường Tử càng nghi ngờ, ánh mắt u ám đó lại quan sát trên người Trầm Sát, ông ta quả thực không biết Trầm Sát có công lực gì lớn đến mức ông ta căn bản không tưởng tượng nổi.

”Người giỏi, giỏi lắm. Lão phu không nói nhiều với người, người bảo nha đầu tên Lâu Thất đó ra đây, lão phu có lời muốn hỏi cô ta!”

175. Chương 175

”Lâu Thất? Nàng đang làm ấm giường cho bốn Đế Quân, Phạm trưởng lão có chuyện cùng bốn Đế Quân nói là được!”

Phạm Trường Tử suýt phun máu ra ngoài, làm ấm giường?

”Trầm Sát, người đừng quên, Họa Tâm nàng yêu người sâu đậm! Người định bảo vệ thị nữ ti tiện kia tới bao giờ?”

Ông vừa nói xong, ánh mắt Trầm Sát như mũi tên, lập tức bắn về phía ông: ”Người nói ai ti tiện?”

”Chẳng lẽ không đúng sao? Nghe nói cô ta không rõ lai lịch, được người thu lưu, bây giờ cũng chỉ là một thị nữ thôi!” Phạm Trường Tử cũng nổi giận, chỉ vào mặt hắn, nói: ”Nói thật cho người biết, có phải người tưởng lần này lão phu đến đây để trút giận thay Đan Nhi? Người cho rằng chỉ vì chuyện như vậy mà ta phải trực tiếp đến đây sao? Nếu không phải Họa Tâm nàng một lòng nghĩ đến người, một lòng vì người, lão phu còn lâu mới tới đây!”

Lâu Thất ở trong điện nghe đến đó khẽ nhướn mày, chẳng lẽ là có chuyện gì sao?

Tuyết Vệ cũng đã đuổi tới nơi, bởi Phạm Trường Tử ở đây, Thiên Nhất cũng không cần nàng, Nguyệt và Ứng nhận được tin tức cũng lập tức chạy đến. Lúc này, bọn họ đều lo lắng Cửu Tiêu Điện không chịu nổi lửa giận của Phạm Trường Tử.

Nghe thấy lời này của Phạm Trường Tử, Nguyệt và Ứng liếc nhìn nhau, lập tức tiến lên nói: ”Tam trưởng lão bớt giận, xin hỏi phải chăng Họa Tâm cô nương có điều gì muốn nhờ Tam trưởng lão chuyển đến chủ tử của chúng ta?”

”Đúng vậy, nếu không phải vì Họa Tâm, các người nghĩ lão phu muốn đến nơi rách nát này sao?”

”Vậy không biết Họa Tâm cô nương có lời gì muốn nhắn?”

Phạm Trường Tử hừ một tiếng, nói: ”Gọi Lâu Thất đó ra đây, lão phu vẫn chưa muốn mạng của cô ta đâu!”

Hiện tại, ý tứ của hắn rất rõ ràng, Lâu Thất không ra, hắn không nói. Nhưng hắn nói không muốn mạng của Lâu Thất, ai biết có phải chỉ nửa cái mạng của nàng? Đánh cho thoi thóp cũng không tính là muốn lấy mạng mà.

Nhị Linh ở bên trong cũng nghe thấy, trong lòng có chút lo lắng, nói: ”Cô nương tuyệt đối không thể ra ngoài”

Nàng còn chưa nói xong, Tuyết Vệ ở bên ngoài đã hét lên: ”Lâu Thất, người đi ra đây! Tam trưởng lão muốn gặp người là đã cho người mặt mũi lớn lắm rồi!”

Hơi thở của Trầm Sát bỗng nhiên băng lạnh, giơ tay muốn đánh Tuyết Vệ, nhưng Nguyệt nhanh chóng đứng trước mặt hắn ngăn cản, vội vã nhỏ giọng la lên: ”Chủ tử không thể, sao có thể trừng phạt người nhà ngay trước mặt người ngoài chứ?”

Hắn ngăn cản, bởi hắn nhớ lại, hơn một năm trước, hắn từng gặp Nạp Lan Họa Tâm, lúc ấy, bọn hắn đang tìm một bộ thuốc dẫn ở khắp nơi, trong lòng lo lắng, lúc đó trong lòng hắn cũng có tính toán, nghĩ có lẽ tin tức và kiến thức của Vãn Thiên Sơn sẽ linh động hơn bọn họ, hắn liền nói tên hai vị thuốc dẫn trong đó, nhờ Nạp Lan Họa Tâm lưu ý hỗ trợ.

Nhưng thời gian trôi qua đã hơn năm, bên Nạp Lan Họa Tâm không có chút tin tức nào, ngược lại bên bọn hắn đã tìm được hai vị thuốc dẫn, vậy nên hắn chợt nhớ tới việc này.

Nếu Nạp Lan Họa Tâm muốn Phạm Trường Tử đưa tới tin tức, lại liên quan đến thuốc dẫn cho Đế Quân thì sao?

Dù thế nào, lúc này, bọn họ phải đỡ dành Phạm Trường Tử trước đã!

Nghĩ vậy, hắn liền trao đổi ánh mắt với Ung, mặc dù Ung không biết hắn muốn làm gì, nhưng vẫn đi tới, thay vị trí của hắn, cầu tình thay Tuyết Vệ.

Mà Nguyệt thì đi vào trong điện, gặp Lâu Thất.

Lâu Thất nhìn thấy hắn, đáy mắt lạnh lẽo. Nguyệt không phải không phát hiện ra, nhưng lời nên nói hắn vẫn phải nói.

"Lâu Thất, vì chủ tử, xin hãy chịu đựng chút tử thân." Hắn kể chuyện lúc trước bản thân thỉnh cầu Nạp Lan Họa Tâm, cũng nói ra suy đoán của bản thân. "Họa Tâm cô nương để Tam trưởng lão trực tiếp chạy đến đây, chắc chắn không phải chuyện nhỏ, ngoài việc thuốc của chủ tử, ta không nghĩ ra lí do nào khác."

Nguyệt bội phục và quý mến Lâu Thất, nhưng tất cả cũng không sánh bằng lòng trung thành của hắn với Trầm Sát.

Lâu Thất cũng hiểu rõ điều này. Nàng không định trách cứ hắn, thậm chí có thể nói, đây chính là phẩm chất ưu tú của hắn. Nàng khẽ gật đầu, đứng lên: "Ta ra ngoài gặp Phạm Trường Tử."

Nguyệt nhẹ nhàng thở ra.

Bên ngoài vườn hoa gió lạnh vi vu, Trầm Sát không cho Phạm Trường Tử mặt mũi, nhưng Tuyết và Ứng không dám làm vậy, hai người lập tức khuyên Trầm Sát, đón người vào trong sảnh, sai thị nữ dâng trà nóng lên.

Khi Lâu Thất tiến vào, đúng lúc Phạm Trường Tử vừa bưng chén trà nóng kia lên, nghe thấy Tuyết Vệ châm chọc nói: "Lâu Thất cuối cùng cũng tới, mặt mũi còn lớn hơn cả Đế Quân!"

Ông ta giương mắt nhìn, chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp đang chậm rãi đi đến, đáy mắt hiện lên chút hàn ý, cổ tay rung lên, mạnh mẽ ném chén trà nóng về phía mặt nàng.

Không ai có thể nghĩ tới hắn sẽ làm như vậy, không ai kịp chuẩn bị tâm lý, ngay cả Trầm Sát, lúc hắn kịp phản ứng thì chén trà kia đã bay về phía mặt của Lâu Thất, hắn ngồi tại chủ vị cách khá xa, lúc ra tay đã không kịp.

Trà nóng hơi hồi, dù Lâu Thất ngăn được chén trà, thì nước trà trong chén cũng sẽ hắt lên mặt, e rằng gương mặt kia của nàng cũng sẽ lập tức sưng đỏ.

Mắt Tuyết Vệ phát sáng, trong lòng vội vã cầu nguyện: "Hắt hết vào mặt nàng ta đi, hủy dung mạo của nàng ta đi!"

Vốn đi trước Lâu Thất, lúc đầu, Nguyệt cũng nghiêng người ra phía trước vô thức lấy thân cản lại, nhưng đến cuối cùng hắn lại ngừng lại. Có lẽ, có lẽ để Phạm Trường Tử trút giận một lần như vậy cũng tốt, coi như trút giận thay Nạp Lan Đan Nhi, dù sao Lâu Thất cũng giỏi y thuật, nếu mặt bị sưng đỏ, chắc chắn nàng cũng có thể dễ dàng chữa khỏi.

"Thất Thất!"

Giọng nói phẫn nộ của Trầm Sát vang lên, Lâu Thất vung tay, chén trà lập tức bị nàng đánh ra ngoài, chuyển hướng đập vào cột trụ, rơi xuống đất vỡ tan tành, nước trà cũng tung tóe đầy đất.

Lâu Thất đầu phải loại người muốn oan uổng bản thân, dù nàng có thể trị được vết sưng đỏ trên mặt, nhưng sao phải làm vậy? Thấy Trầm Sát đứng lên, muốn đi qua đây, nàng liền dùng ánh mắt ngăn hãm lại.

Không cho phép tới đây.

Trầm Sát mím chặt môi, khí tức toàn thân lạnh đến mức Ứng cũng không chịu được mà lùi xuống một bước.

"Lâu Thất, ngươi thật to gan!" Tuyết Vệ giận dữ, chỉ mặt nàng, nói: "Khách quý đang ở trước mặt, sao ngươi dám làm càn như vậy!"

Lâu Thất nhìn về phía nàng, lạnh lùng thốt: "Lá gan của Tuyết Vệ đại nhân cũng không nhỏ đâu, Đế Quân chưa từng quát ta như vậy, ngươi sửa loạn gì chứ?"

Sửa?

Ý nói nàng là chó sao?

Tuyết Vệ tức muốn trợn mắt.

Phạm Trường Tử nghe thấy giọng nói của nàng lại cảm thấy quen tai, nghĩ một lát liền giật mình nói: "Người là thị nữ kia!" Nữ nhân khiến ông ta thay đổi chủ ý, không kiên trì vũ nhục Trầm Sát ở cửa Nhị Trùng Điện! Hóa ra chính là nàng!

"Quả nhiên là nhanh mồm nhanh miệng!" Lúc này, Phạm Trường Tử lại không động thủ, hãm nhìn Lâu Thất, hơi híp mắt lại, nói, "Người tên Lâu Thất ư?"

"Đúng."

"Thị nữ của Cửu Tiêu Điện?"

"Đúng."

"Roi Kim Lôi của Đan Nhi nhà ta, là do ngươi làm hỏng?"

Khóe miệng Lâu Thất khẽ nhếch: "Đúng thì sao?"

Trầm Sát khẽ giật mình, không phải nàng nói ai làm thì người đó chịu sao? Sao hiện tại nàng lại đột nhiên nói là do nàng? "Roi Kim Lôi của Nạp Lan Đan Nhi là do bản Đế Quân hủy."

”Chủ tử, rõ ràng ngài là vì Lâu Thất!”

”Người cầm mõm.” Trầm Sát lạnh lùng nhìn lướt qua Tuyết Vệ, ”Bản Đế Quân thấy người vẫn chưa tỉnh ngộ nhỉ?”

Tuyết Vệ lạnh tâm, cô ta thấy được sát ý ở trong mắt của Trầm Sát, không ngờ lại là sát ý, hắn muốn giết cô ta sao? Tuyết Vệ suýt bị sự phát hiện này làm gục ngã. Cô ta đã sớm quên, lần trước Trầm Sát đã muốn giết mình, chỉ là cô ta vẫn luôn tự lừa mình dối người, luôn cố gắng quên đi sự đau đớn của vết sẹo mà thôi.

Phạm Trường Tử nói: ”Vấn Thiên Sơn không đến mức lấy mạng hiếp yếu, nhưng, Lâu Thất, người cũng phải chịu trách nhiệm với chuyện người đã làm! Người chỉ là một thị nữ lại dám đánh đệ tử của Đại trưởng lão Vấn Thiên Sơn, Vấn Thiên Sơn cho người giữ lại mạng đã là nhân từ lắm rồi! Bây giờ, ta cho người một cơ hội chuộc tội, hi vọng người nắm chắc cơ hội này!”

Lúc đầu, Lâu Thất không muốn nghe ông ta nói mấy lời dài dòng, nhưng Nguyệt và Ứng đều dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn nàng, lại nghĩ đến cổ độc mà Trầm Sát bị trúng, nàng liền cắn răng nhẫn nhịn.

”Vậy ông thử nói một chút đi, ông định cho ta cơ hội gì?”

Phạm Trường Tử hừ một tiếng, nói: ”Thần Ma cốc, các người đều nghe nói về nó rồi chứ?”

Đám người Nguyệt chấn động: ”Thần Ma cốc ư?”

”Đúng vậy! Tương truyền, Thần Ma cốc là nơi Thần Ma đại chiến từ thời kỳ Thượng Cổ, sau đại chiến, không ít thần và ma đều chôn xương ở đó, từ đó, âm khí ngày càng tích tụ nồng đặc, trong Thần Ma cốc có rất nhiều dã thú, cực kì hung tàn, mà nghe nói nếu hít phải Hắc Âm Thi Khí liền không còn đường sống.”

Nghe đến đó, Lâu Thất nhin không được ngáp một cái.

Tất cả mọi người đều nhìn nàng như nhìn thấy quỷ. Nói đến Thần Ma cốc, nói đến Thi Khí đáng sợ như vậy, mà nàng ta còn có thể ngáp ngủ!

Ngay cả Trầm Sát cũng im lặng nghe, nhưng thấy nàng như vậy, toàn bộ nộ khí ban đầu của hắn đột nhiên tiêu tán đi không ít, thấy nàng như vậy, hắn không thể tức giận nổi. Hắn chỉ thấy sao bản thân lại thích nàng đến vậy, hận không thể đuổi những người này ra ngoài, ôm nàng vào trong ngực, yêu thương nàng.

”A, ha ha, người cứ nói tiếp đi, nói tiếp đi.” Thật ra Lâu Thất cũng không muốn như vậy, bởi lúc trước lão đạo sĩ thối thường xuyên nhắc đi nhắc lại cái tên Thần Ma cốc này, lão nói cũng nhiều y như vậy, mà lão đạo sĩ thối cũng chưa từng đi qua Thần Ma cốc, hắn thường xuyên nói tới nơi này, thường dùng nơi này để hù dọa nàng mỗi khi nàng không nghe lời lúc bé, nói cái gì mà nếu người không ngậm nước thuốc, Hắc Âm Thi Khí của Thần Ma cốc liền cắn nuốt người! Nếu người không học chú thuật này, quái thú của Thần Ma cốc liền xé người thành hai nửa, răng rắc gặm xương cốt người.

Hai năm trước nàng vẫn còn sợ, thậm chí, bởi hắc thường xuyên nói tới nơi này còn dọa nàng thường xuyên mơ thấy ác mộng, nhưng sau này nàng đã nghe đến mức chẳng buồn phản ứng.

Như vậy, dù Phạm Trường Tử có nói về Thần Ma cốc thì cũng chẳng có gì có thể khiến nàng khiếp sợ!

”Đúng là người không biết không sợ!” Phạm Trường Tử thật muốn dùng tay đập chết nàng, nếu không phải chuyển lời giúp Nạp Lan Họa Tâm, hơn nữa nữ nhân này có vị trí rất quan trọng trong lòng Trầm Sát, nếu như không phải chết trong tay bọn họ sẽ khiến Trầm Sát có ân oán với Nạp Lan Họa Tâm, ông ta đã sớm diệt nàng, còn cần phải đi đến tận đây, nói với nàng nhiều lời như vậy ư?

Nữ nhân thật lắm chuyện, muốn một người chết không thể cứ trực tiếp giết luôn sao?

”Nhưng, đó là nói về bên trong Thần Ma cốc, bây giờ, chúng ta muốn nói tới bên ngoài, bên ngoài Thần Ma cốc cũng không hề đáng sợ như vậy, hơn nữa còn có thể nói là một nơi phong thủy bảo địa, chỗ đó đầy rẫy kỳ trân dị bảo, còn có các loại gỗ quý hiếm. Ý của Họa Tâm là, muốn Lâu Thất đến đó, tìm một loại Tử Kim Đằng, nếu nàng làm chuyện này, Đan Nhi sẽ bỏ qua chuyện cũ!”

Đám người Nguyệt nhìn nhau, nhưng thật ra bọn họ cũng thở phào nhẹ nhõm. Đương nhiên bọn họ từng nghe đến Thần Ma cốc, Phạm Trường Tử cũng không hề nói dối, bên trong Thần Ma cốc rất khủng bố, nhưng bên ngoài vẫn tốt hơn, có một số đại phu thường mạo hiểm một chút để đến đó hái thuốc, một số người muốn kiếm tiền cũng sẽ đi đến đó, bởi dược liệu ở nơi đó có giá cả gấp mấy lần dược liệu bên ngoài, còn một số dược liệu không tìm thấy ở bên ngoài.

Tử Kim Đằng cũng là một loại thực vật chỉ có ở đó. Tử Kim Đằng trưởng thành thô to bằng hai ngón tay, chiều dài không đều, có màu tím ánh vàng, cực kỳ cứng rắn, đao kiếm khó mà chặt đứt, nhưng lại rất mềm dẻo, cực kỳ thích hợp làm roi.

176. Chương 176

”Thế nhưng Tử Kim Đằng tuy rằng tốt, cũng nghe nói ở đó thực sự có Tử Kim Đằng, thế nhưng cũng chưa từng có ai thật sự từng tới đó, nơi Tử Kim Đằng sinh sôi cũng rất khó tìm.” Ứng nói.

”Nếu như dễ vậy thì có thể thay thế roi Kim Lôi của Đan Nhi sao? Khó tìm ra không có nghĩa là tìm không ra, huống hồ, lần này cũng chẳng phải để Lâu Thất đi một mình! Họa Tâm cũng muốn đi.”

”Cái gì? Họa Tâm cô nương cũng muốn đi sao?”

”Tất nhiên rồi, hơn nữa Lâu cô nương cũng chỉ cần tìm Tử Kim Đằng ở xung quanh, Họa Tâm của chúng ta lại muốn vào hắc trong Thần Ma Cốc cơ!”

Lời nói này đều khiến bọn họ bị dọa sợ, ”Họa Tâm cô nương vào trong đó để làm gì? Vậy thì thực sự là quá nguy hiểm rồi!” Nguyệt cau mày nói. Nạp Lan Họa Tâm là một trong những người được chọn làm Đế hậu, hơn nữa còn là người mà bọn họ xem trọng nhất, nếu như không phải Đại trưởng lão phu nhân, thân nương của Nạp Lan Họa Tâm đã qua đời vào hai năm trước, cô ta phải để tang ba năm, có lẽ đại diện tuyển phi

lần trước cô ta đã tới rồi.

Đế Quân của bọn họ nếu như đại hôn cùng Nạp Lan Họa Tâm, nguy cơ của Phá Vực gần như sẽ được giải quyết một nửa, có Văn Thiên Sơn làm hậu thuẫn, bọn họ chỉ cần quan tâm việc giết, giết, giết là ổn rồi.

Vả lại, mỹ mạo của Nạp Lan Họa Tâm độc nhất vô nhị, cũng khá xứng với Đế quân của họ. Về công hay về tư, bọn họ đều cảm thấy rằng ngôi Đế hậu tương lai của Cửu Tiêu Điện để Nạp Lan Họa Tâm ngồi là thích hợp nhất.

Hơn nữa, đại diện tuyển phi lần trước Đế Quân của bọn họ đã đặt ra điều kiện tuyển phi như vậy, phải biết võ, có thể đi chinh chiến cùng người khắp tứ phương, phải lập được công. Mấy điều này, chỉ cần Nạp Lan Họa Tâm tròn ba năm để tang xong, cô ta phù hợp hết, lập công cũng chẳng khó, chỉ riêng việc cô ta có thể đem lại thế lực của Văn Thiên Sơn đã là một công lớn rồi.

Nguyệt nhìn Lâu Thất một cái, Lâu Thất tới lúc đó chẳng qua cũng chỉ là phi mà thôi.

Dù sao thì, bọn họ cũng không mong Nạp Lan Họa Tâm xảy ra chuyện gì. Hiện giờ vừa nghe Nạp Lan Họa Tâm muốn vào trong Thần Ma Cốc, bọn họ đâu thể không kinh hãi được.

Đến ngay cả Trầm Sát cũng nhíu mày, nhìn về phía Phạm Trường Tử, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Sắc mặt Phạm Trường Tử cũng không dễ coi gì, dường như rất không đồng ý với quyết định này của Nạp Lan Họa Tâm, hắn trừng Trầm Sát, tức giận nói, "Điều này còn không phải vì người sao? Một năm trở lại đây Họa Tâm vẫn luôn thay người tìm được liệu, vì để tìm được liệu, thậm chí nàng còn thường dầm mưa dãi nắng ở ngoài, treo đeo vượt núi, có lần còn bị ngã từ vách núi xuống cửu tử nhất sinh, khi trở lại Văn Thiên Sơn chúng ta đều bị dọa một trận lớn. Người thì tốt rồi, không hỏi thăm không ngó ngang gì đến nàng, hiện giờ chỉ ** cái ----- "

"Được, không nói về cái này nữa, Họa Tâm vốn không để cho ta nói. Hiện giờ nàng gọi Lâu Thất tới Thần Ma Cốc, chẳng qua cũng chỉ bởi vì tự nàng muốn vào trong, tới lúc đó còn có thể bảo hộ Lâu Thất một chút. Đứa trẻ này đúng thật là mất mớ rồi, nàng còn nói, nếu như đã là người mà người muốn bảo vệ, tất nhiên nàng cũng sẽ bảo vệ rồi."

Đám Nguyệt nghe xong liền xúc động. Bọn họ tuyệt không hoài nghi về lời của Phạm Trường Tử, bởi Nạp Lan Họa Tâm quả thực có thể nói những lời như vậy, bọn họ thừa nhận Nạp Lan Họa Tâm cũng là bởi sự lương thiện và rộng lượng của cô.

Lâu Thất cup mắt không nói.

Nguyệt Ưng và Tuyết ba người đều đồng loạt nhìn về phía Trầm Sát, Trầm Sát lại nhìn về phía Lâu Thất, khẽ nhíu mày.

”Nếu như trong Thần Ma Cốc đã có thứ mà bốn Đế Quân cần đến, tự bốn Đế Quân tự tới tìm là được.”

Lâu Thất ngược mắt nhìn hắn.

”Chủ tử không thể.” Nguyệt phản đối đầu tiên, ”Trước chúng ta đã rời Phá Vực mấy tháng, hiện giờ các thể lực ở Phá Vực Hoang Nguyên đều đang rục rịch, cũng không biết trong mấy tháng này bọn chúng đã chuẩn bị những gì, trong tình thế như vậy, nếu như chủ tử lại đi xa tiếp, Phá Vực e là sẽ gặp nguy hiểm.”

Ứng cũng gật đầu, ”Không sai, chủ tử, những người ở dưới lâu ngày không gặp chủ tử lòng cũng có chút thấp thỏm rồi, thời gian đã dài như vậy, thuộc hạ e rằng bọn họ sẽ dễ bị kẻ địch dụ dỗ mà sinh lòng phản bội.”

Trầm Sát biết những điều họ nói đều rất có lý, đang muốn nói, Ứng lại tiến lên, ”Thuộc hạ sẽ tới Thần Ma Cốc, cũng đưa người theo tìm Tử Kim Đằng ----”

”Người nói người đi thì Vấn Thiên Sơn sẽ đồng ý sao?” Lâu Thất vẫn luôn không nói gì đột nhiên bật cười, nhìn về phía Phạm Trường Tử, ”Ta nói không sai chứ? Chắc chắn là phải có ta đi, phải không nào?”

”Roi Kim Lô của Đan Nhi là do người hủy, lẽ nào người không nên đi sao? Còn nữa, vào hắc bên trong để tìm được liệu, ai có thể đi được chứ? Họa Tâm là thiên tài võ học hiếm có của Vấn Thiên Sơn ta, võ công của nàng đã cao hơn ta rất nhiều, như vậy mới có thể dắt người tiến vào Thần Ma Cốc được.” Phạm Trường Tử nhìn Ứng, lại mỉa mai nói, ”Người tự nhận võ công của người cao hơn nàng sao?”

Ngay tức khắc mặt Ứng đỏ bừng lên, đối với hắn mà nói, chuyện không bằng một nữ nhân dù sao thì cũng có chút mất mặt, tuy nhiên thân phận của nữ nhân kia lại không hề đơn giản.

Tuyệt Vệ vẫn luôn không cam tâm ở bên lại chính vì câu này mà không thể không thu lại sự không cam tâm kia xuống. Thiên hạ chỉ có duy nhất một Nạp Lan Họa Tâm mà thôi, cô ta không thể tranh cướp với Nạp Lan Họa Tâm, thế nhưng, đồ tiện nhân Lâu Thất này dựa vào cái gì mà tranh với cô ta chứ?

”Nếu đã như vậy----” Tuy Lâu Thất chưa từng gặp Nạp Lan Họa Tâm bao giờ, thế nhưng lúc này nàng cũng thật sự vô cùng bái phục nữ nhân đó, cơ hội mà cô ta tìm cũng thật khéo, chặn hết mọi con đường lại, chuyện mà cô ta tìm cũng rất đúng lúc, khiến bọn họ vốn không có cách nào để cự tuyệt, khiến cho nàng không thể không đi, không thể không đi vì cô ta.

Hiểu nàng muốn nói gì, đột nhiên Trầm Sát thấp giọng nói, ”Đừng quên rằng bốn Đế Quân không thể rời khỏi nàng.”

Lời này vừa nói ra, đám Nguyệt cũng dừng người lại, đúng vậy, vào mỗi mười lăm hàng tháng, chủ tử cần ở bên Lâu Thất mà, lần này phải làm sao đây?

Trầm Sát nói, ”Nạp Lan Họa Tâm muốn Tử Kim Đằng, bốn Đế Quân qua một thời gian ngắn nữa sẽ đi tìm

cho cô ta, còn về dược liệu kia, bốn Đế Quân cũng chẳng vội, đợi xử lý chuyện của Phá Vực hòm hòm rồi đi cũng được, gấp cái gì chứ?”

Đám Nguyệt nhất thời cạn lời, như vậy cũng không phải là không được...

Phan Trường Tứ tức đến bật cười, "Không ngờ Họa Tâm lại thật sự đoán trúng, Trầm Sát người nghĩ cũng hay quá nhỉ, người có biết vì sao phải đi vào lúc này không? Hàn lộ canh ba, dược bảo xuất thế. Thứ kia vào hàn lộ canh ba mới chui từ dưới đất lên! Người cho là dược liệu quý hiếm còn chờ người bận bịu xong xuôi rồi mới chậm rãi mang nữ nhân bỏ đi tìm sao? Thật là phí cho tâm ý của Họa Tâm đối với người!"

Quả nhiên là kín kẽ không một lỗ hổng.

Chỉ có điều Nạp Lan Họa Tâm tuyệt không biết rằng vào mỗi mười lăm hàng tháng Trầm Sát cần có nàng, hiện giờ lại khiến bọn họ lâm vào tình thế có chút khó xử.

Lâu Thất lại gần Nguyệt, thấp giọng nói, "Là dược liệu gì đó?"

"Nghe ông ta nói như đến vậy, có lẽ là Tam Hàn Thu Giao."

"Tam Hàn Thu Giao?" Lâu Thất khẽ ngăn người, tiếp theo liền dùng thần sắc phức tạp nhìn Trầm Sát một cái. Nàng thật sự không ngờ rằng loại kịch độc mà hắn trúng phải lại cần dùng đến thứ này! Tam Hàn Thu Giao nàng quả thật đã từng nghe lão đạo thối nói qua, Tam Hàn Thu Giao, tuy gọi là giao, thế nhưng thật ra là một loại thực vật, hơn nữa quả thực nó còn lớn lên ở nơi cực âm, hơn nữa phải nửa đêm canh ba mới nhô lên, lúc trời sáng sẽ bị ánh mặt trời hong khô, sau khi bị khô thì những chất lỏng trong nó sẽ bị biến mất, nó sẽ không còn tác dụng gì nữa.

Lúc ấy nàng chỉ coi như đang nghe một chuyện kỳ thú mà thôi, không ngờ rằng thật sự có loại dược liệu này. Nếu như thực sự là Tam Hàn Thu Giao, cơ hội lần này nhất định không thể bỏ qua.

Nạp Lan Họa Tâm quả là một nữ nhân không đơn giản.

Lúc này, Lâu Thất lại có chút tò mò về cô ta.

"Phạm trưởng lão lần này tới đây không chỉ là để truyền lời chứ?" Nàng hỏi.

"Không sai, người vậy mà lại khá thông minh, lão phu sẽ đưa người cùng tới Thần Ma Cốc! Người có thể mang theo một trợ thủ để đi cùng!"

Nói như vậy thì, Nạp Lan Họa Tâm chắc chắn nàng nhất định sẽ đi rồi, hoặc phải nói là, chắc chắn rằng nàng không thể không đi.

Sau khi Phạm Trường Tử rời khỏi Tam Trùng điện, Tuyết Vệ cũng bị Trầm Sát nổi giận đuổi đi, đồng thời hạ lệnh, dù cho hắn có ở Tam Trùng điện hay không, cô ta không được đặt chân vào nửa bước. Khi rời khỏi, Tuyết Vệ âm lãnh nhìn Lâu Thất, khiến nàng không nén được mà nhú mày.

Trong đình chỉ còn lại bốn người họ, bốn người đều im lặng nửa ngày, Nguyệt mở miệng đầu tiên.

”Từ Phá Vực tới Thần Ma Cốc đi xe ngựa phải mất khoảng một tháng, xa vô cùng, chỉ việc đi đi về về thôi cũng đã mất hai tháng rồi, nếu như Lâu Thất may mắn có thể tìm thấy Tử Kim Đằng trong vòng nửa tháng, vậy thì cũng phải mất đến hai tháng rưỡi, hiện giờ vừa qua mười lăm, phải còn hai cái mười lăm nữa...”

Tuy biết rằng hắn tận trung vì Trầm Sát, lo nghĩ cho Trầm Sát, thế nhưng hắn lại ngay cả hỏi nàng có muốn đi hay không cũng chẳng hỏi đã giúp nàng định ra một sự lựa chọn như vậy vẫn khiến lòng Lâu Thất có chút rét lạnh. Vào giây phút đó, nàng đột nhiên mới sâu sắc cảm nhận được Cửu Tiêu Điện này tuyệt không phải là địa bàn của mình, những người này, vẫn không thể coi là bạn của nàng được. Cũng là lần đầu tiên ý thức được rằng, ở đây nàng vẫn chưa có quyền và tư cách nói một là một, hai là hai ở đây, không phải là nữ hoàng Lâu Thất định đoạt thế giới kia nữa.

Một bàn tay lớn nắm chặt lấy tay nàng, khớp tay rõ ràng rắn chắc, ngón tay rất dài, lòng bàn tay rất rộng. Hắn nắm rất chặt, như muốn kéo nàng ra khỏi những cảm xúc miên man trong đầu lúc này vậy.

Lâu Thất ngẩng đầu, nhìn vào mắt Trầm Sát.

”Không ai có thể ép nàng đi.” Hắn nói, ”Thuốc đó, về sau chúng ta lại đi tìm là được, không nhất thiết là chỉ nơi đó mới có. Hoặc là, vào lúc này năm sau nói không chừng vẫn còn, tới lúc đó, nàng đi cùng bốn Đế Quân.”

”Chủ tử...”

Trầm Sát lạnh lùng quét mắt qua, Nguyệt và Ứng nhất thời không mở miệng nữa, lại gấp gáp nhìn nàng. Sao có thể không đi? Sao có thể không đi được chứ? Bọn họ vừa mới bảo Phạm Trường Tử rời Tam Trùng điện, nói là đợi bọn họ bàn bạc xem ngày nào xuất phát, tuyệt không nói là không đi.

Ý của Phạm Trường Tử rất rõ ràng minh bạch, Lâu Thất đi thay bọn họ tìm Tử Kim Đằng, Nạp Lan Họa Tâm mới có thể yên tâm đi tìm Tam Hàn Thu Giao, tới lúc đó sẽ đưa Tam Hàn Thu Giao cho họ.

Không ai cảm thấy rằng yêu cầu của Nạp Lan Họa Tâm là quá đáng, không ai thấy cô ta không tốt, bởi đây đã là khai ân quá mức với Lâu Thất rồi, nếu như là người khác, hủy đi roi Kim Lôi của Nạp Lan Đan Nhi, đã thương cô ta thì đã phải chết mà không nghi ngờ gì rồi.

Hơn nữa Nạp Lan Họa Tâm còn không màng đến những nguy hiểm tính mạng to lớn mà đi tìm thuốc cho Đế Quân của bọn họ, nàng ta có thể vào trong Thần Ma Cốc, lẽ nào Lâu Thất đến cả ở ngoài mà cũng không nguyện ý đi sao? So sánh như vậy, đại khái là rất nhiều người đều cảm thấy rằng, nếu như Lâu Thất không đi vậy thì đúng là không đặt Đế Quân ở trong lòng, còn ham sống sợ chết.

Nạp Lan Họa Tâm.

Trong mắt Lâu Thất xẹt qua một sự tối tăm.

Nghĩ nghĩ một lúc, nàng nói, "Hoặc là, hãy thử máu của ta."

Nàng nói ra câu này khiến Nguyệt và Ứng vẫn chưa hiểu lắm, Trầm Sát lại hiểu ý nàng ngay lập tức, mặt liền đen thui, trầm giọng nói, "Bổn Đế Quân không đồng ý."

"Chàng biết mà, chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác." Lâu Thất nhìn hắn, trong lòng đột nhiên mềm nhũn.

"Nếu như máu của ta có thể chống lại được cổ độc trong chàng, ta rời đi cũng sẽ yên tâm hơn, nếu như không có tác dụng, chàng đành phải nhẫn nhịn thôi."

177. Chương 177

Thực ra, lúc trước khi chưa có nàng, hắn chẳng phải cũng đã cố gắng chống chọi mỗi mười lăm hàng tháng đó sao? Tuy rằng sẽ rất đau, thế nhưng chẳng còn cách nào.

"Vậy thì phải trích bao nhiêu máu của ngươi chứ?" Ứng chần chờ.

Nguyệt nói, "Phải thử thể nào? Mười lăm vừa qua được mấy ngày, cũng không thể đợi đến tháng sau chứ."

Lâu Thất cười chán nản, "ta không có cách để trị hết cổ độc này, lẽ nào đến ngay cả cách dẫn phát cũng không thể sao?" Muốn dẫn cổ độc phát tác một lần cũng chẳng có gì khó.

"Bổn Đế Quân không cần máu của nàng." Trầm Sát lạnh lùng nói, "Các ngươi lui xuống đi!"

"Chủ tử!"

"Lui xuống!"

Trầm Sát tâm trạng không tốt, vô cùng tệ. Lâu Thất nhìn ra được. Sau khi Nguyệt và Ứng rời đi, hắn kéo nàng về tắm điện, cho Nhị Linh lui ra, ôm lấy nàng từ đằng sau, cầm tỳ lên đỉnh đầu nàng, nửa ngày cũng chẳng nói gì.

"Trầm Sát."

Trầm Sát biết lúc mà Lâu Thất gọi tên hắn là muốn nghiêm túc nói chuyện với hắn, hắn khẽ thở dài một

hỏi, không chờ nàng mở miệng đã nói, "Những lời mà bốn Đế Quân nói là thực, Tam Hàn Thu Giao sau này hãy tìm."

"Ta đi." Lâu Thất nói, "Ta cũng nói thật đấy, ta đi." Nàng quay người lại từ trong lòng hắn, hai tay đặt trên ngực hắn, giãn khoảng cách giữa hai người ra.

Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy của hắn nói, "Cũng có thể Tam Hàn Thu Giao vẫn có ở nơi khác, hoặc giả ở Thần Ma Cốc năm sau vẫn còn, thế nhưng..." Hai tay nàng nâng lên gương mặt tuần tú kia, nhẹ giọng nói, "Thế nhưng, ai biết được vào lúc này năm sau chúng ta có chuyện quan trọng khác không? Ai biết được chàng còn có thể sống được tới lúc đó hay không?"

Mặt hắn đen lại, "Nàng ăn nói vậy mà chẳng kiêng kị chút nào." Lại dám thẳng thắn nói không biết hắn có sống được đến lúc này năm sau hay không!

"Thế nhưng chàng hiểu những lời ta nói đều là sự thực. Được rồi, chọn ngày không bằng đúng dịp gặp ngày, giờ chúng ta sẽ thử một chút nhé." Thực ra vào lúc này Lâu Thất cũng đã nghĩ thông rồi, tuy vẫn chưa chắc chắn rằng có phải mình yêu hắn sâu đậm rồi hay không, thế nhưng việc hắn là người đàn ông nàng thích không cần phải hoài nghi nữa rồi, nàng tuyệt đối không nỡ nhẫn tâm để hắn chết, vì vậy Tam Hàn Thu Giao kia nhất định nàng phải lấy được! Vả lại, nàng cũng nhân cơ hội này để rời khỏi hắn, để cho thời gian và khoảng cách chứng minh một chút, tình cảm của đôi bên rốt cuộc sẽ ra sao. Cho dù từ sau khi nàng xuyên qua vẫn ở bên nhau, thời gian tách ra cùng lắm cũng chỉ vài ngày, nói không chừng hắn cũng chưa hiểu được lòng của chính hắn.

Nếu đã quyết định đi thì không kéo dài thời gian nữa.

"Bốn Đế Quân không cho nàng đi."

"Ta nhất định phải đi."

Hai người bốn mắt nhìn nhau, lóe ra tia lửa.

"Nếu như chàng không sớm giải cổ độc trong người, có phải là muốn chết sớm chút để ta dễ bề đi tìm người đàn ông khác sống cả đời không?" Cuối cùng Lâu Thất tức giận nói, "Không chữa hết thì lúc nào chàng cũng có thể chết, vậy ta phải làm sao đây?"

Nàng biết hắn không nghe nổi mấy lời kiêu vậy, do đó nàng cố ý nói vậy. Quả nhiên, sắc mặt hắn đen đến mức không thể đen hơn, nghiêng răng ken két nói, "Cả đời này nàng đừng hòng đi tìm đàn ông khác! Bốn Đế Quân không cho phép!"

Lâu Thất trợn trắng mắt nói, "Không phải ý nàng nói là nếu như chàng chết thì ta sẽ phải tuần táng theo chàng chứ?"

”Không sai.”

”Nếu đã như vậy, mạng của chàng cũng không chỉ là mạng của chàng nữa rồi, mà còn liên quan đến mạng của ta nữa, ta không muốn chết sớm như vậy, vì thế, ta phải đi.”

”...” Hấn tuyệt không thể đáp trả.

Cuối cùng, Trầm Sát cũng không thể tranh cãi lại nàng, sau khi Lâu Thất đã quyết định một chuyện thì cũng tương đương với cố chấp, trước kia lão đạo thối cũng chưa từng vận vẹo thắng nàng lần nào. Tất nhiên, cũng bởi vì Trầm Sát tuyệt không muốn chết, trước kia hấn cho rằng chết chẳng đáng sợ chút nào, hấn không hề sợ hãi, thế nhưng hiện giờ vừa nghĩ đến chuyện hấn mà chết nàng liền đi tìm nam nhân khác, tìm hấn vừa chua lại vừa đau căn bản khó có thể nhận được.

Hấn phải sống, sống khỏe, sống tốt, vậy mới có thể trối nàng bên cạnh cả một đời.

Hơn nữa, nữ nhân của hấn cũng nên mạnh mẽ như vậy, Thần Ma Cốc có gì đáng sợ chứ?

Chuẩn bị các thứ xong xuôi, bảo Thiên Nhất gọi thần y tới, lâu Thất quyết định tối nay sẽ thử xem máu của nàng có thể tạm thời khống chế cơn đau do cổ độc phát tác vào mỗi mười lăm hàng tháng của Trầm Sát hay không.

Ý tưởng dùng máu giúp khống chế cơn đau của Trầm Sát ngày hôm nay được nảy lên từ việc nàng đã ăn Ma Ly Đảm hôm trước.

Nếu như nói vì nàng đã ngâm thuốc nhiều năm như vậy đã cải biến thể chất có thể giúp hấn ngăn lại cơn đau, vậy thì theo lý mà nói, máu của nàng cũng có thể.

Nàng có thể dùng chú thuật để dẫn phát cổ độc, điều này cần sự giúp đỡ của thần y.

Hai người bận bịu một hồi, quả nhiên thành công dẫn phát cổ độc, thân thể Trầm Sát cứng đờ, cảm giác đau đớn đó ngay tức khắc bao trùm lấy, sắc mặt hấn cũng đã biến.

”Đế Quân có thể nói chuyện không?” Thần y căng thẳng không thôi hỏi.

Trầm Sát căng môi, chưa thể phát ra tiếng, đồng thời, từ lỗ chân lông của hấn đã bắt đầu bị xuất huyết.

”Lâu cô nương, Đế Quân...” Thần y hiểu rõ cơn đau này rất khó mà chịu được, bắt đầu mềm lòng, Lâu Thất lại cách xa Trầm Sát hơn một chút, căn bản không để cho hấn đụng vào.

Trầm Sát nằm trên sạp, nhìn thấy nàng lấy Phá Sát, giơ tay lên, kéo ống tay áo, lộ ra cánh tay trắng mịn

như tuyết, trên cái bàn trước mặt nàng đặt một chiếc bình. Hắc biến sắc, ánh mắt bắt đầu có chút bất thường.

Nàng vừa rồi lừa hắn, nói chỉ cần lấy một chút máu thôi là đủ, thế nhưng nhìn tư thế hiện giờ của nàng, đây là chuẩn bị lấy một lượng máu lớn sao?

Lâu Thất hoàn toàn chẳng thích tự hại mình chút nào, thế nhưng cũng chẳng có cách khác, cũng may sau khi nàng ngâm mình trong thuốc nhiều năm như vậy thì khả năng hồi phục cũng rất mạnh, cơ địa cũng không để lại sẹo, dù cho là vết thương gì cũng có thể biến mất rất nhanh, Nàng cắn răng, giơ tay cắt xuống, nhanh chóng xẹt ra một vết thương trên cánh tay mình.

Máu liền chảy ra ngay lập tức, thần y mau chóng cầm cái bát qua hứng.

”Được rồi, thử xem.”

Đợi khi cái bát đó được khoảng năm sáu hớp, nàng mau chóng cầm máu, nhìn thần y bưng cái bát đó tới trước mặt Trầm Sát.

Ánh mắt của Trầm Sát vẫn luôn khóa trên người Lâu Thất, mở miệng nuốt máu kia xuống.

Cơn đau ngay lập tức rút đi tám phần, chỉ còn lại chút đau nhức, nằm trong phạm vi mà hắn hoàn toàn có thể chịu được. Thế nhưng hắn phát hiện ra bản thân mình vẫn chưa cử động được.

Hắn thử nói ra, ”Không, không đau như vậy nữa rồi...”

Lâu Thất và thần y vui mừng, lại thấy trên người hắn cũng không chảy máu nữa, máu của Lâu Thất quả nhiên có tác dụng, thậm chí còn rất rõ ràng.

”Thật sự có hiệu quả kia!”

”Không cử động được.” Trầm Sát nói.

Vẻ vui sướng trên khuôn mặt của thần y ngay lập tức cứng lại, nom có chút quái dị. Lâu Thất lại lắc đầu nói, ”Thế nhưng như vậy đã là tốt lắm rồi, chỉ cần chàng không phải chịu đựng đau đớn như vậy nữa, cũng không bị mất máu nhiều, chỉ là không cử động được mà thôi, cứ ngủ nguyên ngày đi, coi như là dưỡng lại tinh lực. Thiên Ảnh.”

Một bóng người vô thanh vô thức xuất hiện.

”An nguy của Đế Quân phải giao cho người rồi, ta nghĩ Phạm Trường Tử cũng không để ta kéo dài thêm

nhiều thời gian đâu, muộn nhất là ngày kia đã xuất phát rồi, ngày mai ta sẽ đặc huấn một ngày cho người.”

Tuy biết rằng ám vệ không được nhiều lời, thế nhưng Thiên Ảnh vẫn không kìm được mà hỏi lại, ”Đặc huấn thế nào cơ?”

”Chính là một loại đặc huấn vô cùng đặc biệt.” Lâu Thất phát phát tay, ”Tối nay người không cần canh đâu, cứ đi nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai người sẽ phải mệt đó.”

”Vâng.” Thiên Ảnh cũng không hỏi nữa, thân ảnh lóe một cái, người đã không thấy đâu.

”Thần y, tối mai ta lại tìm ông, Thiên Nhất, đưa thần y về Dược điện.”

”Vâng.”

Trầm Sát thấy ám vệ người nào cũng nghe lời Lâu Thất đến vậy, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ và buồn cười. Hơn nữa, hắn cũng chưa từng nghĩ có một ngày sẽ tin tưởng một người tới vậy, một nữ nhân, đưa ám vệ ẩn mật nhất của mình cho nàng chỉ huy.

Trong tấm điện lại khôi phục sự yên tĩnh, Lâu Thất bước qua, ôm lấy Trầm Sát, cả người hắn liền thả lỏng, lại trở về như thường. Hai người cũng không nén được mà sửng sốt về hiệu quả đặc biệt này.

”Ngày mai nàng muốn đặc huấn gì cho Thiên Ảnh?”

”Võ công của Thiên Ảnh rất tốt, bản lĩnh ẩn thân cũng rất mạnh, thế nhưng ta sợ khi hắn gặp phải trận pháp và chú thuật sẽ không hiểu gì mà làm rối loạn trận pháp. Tất nhiên, dạy hắn về trận pháp và chú thuật trong một ngày là không thể, ta chỉ muốn để hắn biết rằng, khi mà kẻ địch dùng hai cách này đánh úp, sẽ có những dấu hiệu gì, ít nhất có thể để hắn cảnh giác hơn, để chàng được rảnh rỗi.”

Trầm Sát ôm lấy nàng **, hai người nằm trên giường, thế nhưng lại chẳng buồn ngủ chút nào.

”Vậy tối mai tìm thần y để làm gì?”

”Lần này ta đi ít nhất cũng phải hai tháng rưỡi, không phải ta sẽ trích ra đủ lượng máu sao? Mà trong nhiệt độ thường, máu không thể để lâu như vậy được, tối mai ta phải dạy thần y cách bảo quản nó.” Lâu Thất thở dài một hơi.

Trầm Sát nhận ra ôm chặt lấy nàng, mặt của Lâu Thất chôn vào lồng ngực hắn, nghe tiếng tin đập ồm trọng mà hữu lực của hắn, nhắm mắt lại, nhẹ giọng hỏi, ”Nạp Lan Họa Tâm từng rất tốt với chàng sao?”

Hôm nay nàng nghe ra được, khi nghe thấy Phạm Trường Tứ nói Nạp Lan Họa Tâm một thân một mình đi

tìm thuốc cho hắc khấp tứ phương, còn từng bị ngã trên vách núi xuống, giờ lại một mình xông vào Thần Ma Cốc tìm Tam Hàn Thu Giao cho hắc, hắc có chút xúc động. Nàng tin rằng Trầm Sát tuyệt không phải người hoàn toàn máu lạnh vô tình, bằng không thì tứ vệ và thần y đã chẳng trung thành tuyệt đối với hắc như vậy, đến cả Tuyết Vệ, thực ra hắc cũng đã nhường nhìn cô ta rất nhiều.

Năm đó khi hắc ở Vân Thiên Sơn chắc chắn cũng có một tình cảm nhất định với Nạp Lan Họa Tâm.

Trầm Sát vẫn luôn không nói.

Vào lúc Lâu Thất cho rằng hắc sẽ không trả lời, hắc lại mở miệng.

”Trong những ngày tháng ở Vân Thiên Sơn, nàng ta đối tốt với ta vô cùng, cực kỳ chăm lo cho ta, hơn nữa, đã từng vì để cứu ta mà cánh tay bị hổ cắn, để lại một vết sẹo rất lớn.”

Nghe nói Nạp Lan Họa Tâm là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, dung nhan như họa. trên người có chút sẹo cũng là tỳ vết, có một vết sẹo cực lớn ở cánh tay, đây quả thật là phân tình cực lớn mà hắc nợ cô ta.

Lâu Thất vẫn nhắm mắt như cũ, lại hỏi tiếp, ”Nạp Lan Họa Tâm rất đẹp sao?”

”Ừm.” Hắc khẽ đáp.

”Nàng ta sẽ trở thành Đế Hậu tương lai của chàng sao?”

Đột nhiên Trầm Sát ôm chặt lấy nàng, nắm chặt lấy bàn tay đang đặt trên bụng hắc của nàng. Lâu Thất mở mắt ra, nghe thấy hắc nói, ”Bốn Đế Quân sẽ không ưu tiên cho nàng ta, nàng ta cũng phải lập được mười công lao.” Hắc không nói tiếp nữa.

Khóe môi Lâu Thất nhếch lên một nụ cười chán nản, chỉ tiếc rằng, Trầm Sát không hề nhìn thấy.

”Lần này nàng đi, dù cho có thể tìm được Tử Kim Đăng hay không, bốn Đế Quân cũng sẽ ghi cho nàng một công.”

Lâu Thất cười ra tiếng, ”Đây là thù lao của ta khi trích máu hắc?”

Trầm Sát nắm tay nàng, ”Ngủ đi.”

Đêm càng thêm lạnh, có lúc, trong phút lơ đãng, trái tim sẽ đột nhiên phát lạnh.

Trời còn chưa sáng, Lâu Thất đã dậy, khi ra ngoài, Thiên Ảnh đã đứng chờ ở ngoài điện từ bao giờ. Một

ngày hôm nay nàng không gặp bất cứ ai, chỉ ở cùng với Thiên Ảnh. Cho tới tới mới tới Dược điện, mọi người chỉ biết rằng, khi nàng rời khỏi Dược điện mặt trắng bệch như giấy.

178. Chương 178

Lâu Thất đóng cửa thiên điện lại, dù cho Trầm Sát gọi cửa thế nào đi chăng nữa, nàng cũng chỉ để lại một câu cần phải nghỉ ngơi cần hẳn lại.

Khi thần y thấy Trầm Sát cũng vài lần mở miệng muốn nói gì, thế nhưng cuối cùng lại ngậm chặt miệng lại.

Trời vừa sáng nàng liền xách Mộc Lan tới khu nhà giam, lại động tay chân chút trên mặt cô ta. Hoa Vu Tồn muốn thỉnh giáo nàng về trận pháp, Lâu Thất dường như lại lười nói chuyện, chỉ bảo hắn chọn một phòng giam nhốt Mộc Lan lại, rồi cũng tự bố trí trận pháp quanh phòng.

Thời gian lại trôi qua, Phạm Trường Tử quả nhiên không muốn đợi nữa, thúc giục xuất phát.

Trầm Sát vẫn luôn nghiêm mặt, khí tức lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi, đến ngay cả Nguyệt và Ung cũng không dám lại gần hắn, nom hắn như bất cứ lúc nào cũng có thể giết người vậy.

Mà Lâu Thất lại vẫn luôn mỉm cười, tuy rằng sắc mặt của nàng vẫn trắng bệch như cũ, thế nhưng đôi mắt sáng long lanh lại khiến người ta bỏ qua sắc mặt của nàng.

Điều bất ngờ là, nàng lại mặc nam trang, hơn nữa bộ dáng này, tóc búi lên cao, buộc bằng một sợi dây màu ngọc, y phục xanh ngọc, ủng dài trắng tinh, dùng dây lưng mới tinh dài hơn so với người bình thường buộc lại, Phá Sát đeo ngang hông. Sau lưng đeo một cái tay nải màu đỏ sẫm khiến bọn họ đều cảm thấy rất quái dị.

Nghe nói đó đó là thứ mà Nhị Linh vội vã làm ra theo lời của nàng trong vòng một ngày, chẳng ai biết được bên trong chứa thứ gì.

Nàng đứng bên Đạp Tuyết, dung nhan như ngọc, tuy ăn mặc có chút quái dị nhưng cũng không làm hào quang quanh người giảm đi chút nào. Điều khiến Tuyết Vệ nghiêng rằng ghen tỵ hơn là nàng mặc như vậy cực kỳ có khí chất.

”Lâu Thất, bảo trọng.” Nguyệt nhìn Lâu Thất, nàng chỉ khẽ mỉm cười.

Trong lòng Nguyệt có một cảm giác quái dị khó nói, hắn vẫn luôn cảm thấy Lâu Thất hai ngày nay lạnh lùng và xa cách hơn Lâu Thất thường ngày.

Hắn không phải không hồ thẹn, nhưng vì Đế Quân, hắn tuyệt không hối hận.

Tâm tư của Ung cũng không có tinh tế như vậy, căn bản chẳng có chút cảnh giác nào, theo những gì mà

Nguyệt quan sát, đến cả Đệ Quân cũng không nhận ra được sự biến đổi nho nhỏ này của Lâu Thất.

Hắn lui lại, cặp mắt xuống không nói nữa.

"Lâu Thất, từ trước đến nay vận may của ngươi vẫn rất tốt, nói không chừng vừa tới nơi đã phát hiện ra Tử Kim Đằng rồi ấy chứ! Sau khi lấy được nhớ quay lại sớm đó!" Ứng vừa nói vừa quan sát nàng một chút, sau đó có chút ghét bỏ, "Chỉ là ngươi ăn mặc thể này có chút quái dị, đỡ ông đỡ thẳng."

"Ngươi không thấy là rất đẹp trai sao?" Lâu Thất nói, nhìn về phía Nhị Linh, "Nhị Linh, chăm sóc bản thân cho tốt nhé."

"Được rồi được rồi, ta sẽ trông chừng nàng ấy, không để cho người khác ức hiếp nàng ấy." Ứng nói, "Đợi người trở về ta sẽ nuôi nàng ta đến mức trắng mập lên cho coi."

Sắc mặt của Nhị Linh nhất thời đỏ bừng lên.

Lâu Thất ha ha cười rộ lên.

Trầm Sát nói, "Thiên Nhất Địa Nhị sẽ đi cùng nàng."

"Sao có thể chứ?" Lâu Thất thấy Nguyệt có ý muốn phản đối, nàng đã tự mở miệng, "Ta không cần mang người theo."

Lúc này, Phạm Trường Tử lại nói, "Ngươi có thể mang thêm người."

Lâu Thất tựa cười tựa không nhìn ông ta, ngừng một lúc rồi nói, "Được thôi, ta sẽ mang. Có điều ta sẽ mang hai người, mà hai người này nhất định phải là người của ta."

"Có ý gì?"

Lâu Thất vuốt ve Đạp Tuyết nói, "Ý là, nếu như muốn đi cùng ta, vậy thì từ nay về sau thì đều phải nghe theo lệnh của ta, là một thị vệ của ta, không liên quan tới Phá Vực, ai nguyện lòng thì hãy theo ta."

Tuyết Vệ cười nhạo nàng, "Ngươi đúng là nằm mơ giữa ban ngày, ngươi cũng chỉ là một thị nữ mà thôi, ai mà nguyện dứt bỏ Cửu Tiêu điện làm thị vệ của ngươi chứ?"

"Đệ Quân!"

Cô ta vừa dứt lời, lại có hai người bước nhanh ra, cùng quỳ một chân xuống trước mặt Trầm Sát, chấp tay

nói, "Thuộc hạ nguyện ý đi theo Lâu cô nương, mong Đế Quân thành toàn!"

"Thuộc hạ cũng nguyện ý trở thành thị vệ của Lâu cô nương, mong Đế Quân thành toàn!"

Lâu Thất sững sờ nhìn hai người này, mím chặt môi. Vừa nãy ý nàng là gì, nàng tin rằng những người ở đây không ai là không hiểu, làm thị vệ của Đế Quân Phá Vực, oai phong, lại có tiền đồ, sau này nam chinh bắc chiến cùng hắn, nói không chừng còn có cơ hội trở thành tướng quân! Cho dù có không làm tướng quân, với tư cách của họ, sau này Trầm Sát thật sự kiến quốc làm Hoàng đế, ít nhất thì cũng có thể làm Cẩm vệ quân, có một cuộc sống tốt.

Nhưng nếu theo nàng có thể sẽ chẳng còn gì cả, thân phận của nàng chẳng qua chỉ là một thị nữ của Đế Quân, đi theo nàng chưa cần nói đến những điều khác, đến thân phận này nói ra đã chẳng mấy dễ nghe rồi. Hơn nữa, tương lai còn mờ mịt.

Lần này nàng đi tới Thần Ma Cốc lại nguy hiểm trùng trùng, chỉ cần sơ xảy thôi là có thể mất mạng rồi.

Như vậy mà họ còn muốn theo nàng sao?

Hai người này chính là Trần Thập và Lâu Tín.

"Bổn Đế Quân cho phép."

"Tạ Đế Quân!" Trần Thập và Lâu Tín rất vui mừng.

Lâu Thất khẽ híp mắt nói, "Các người nghĩ cho kỹ vào, giờ quyết định thì sau này không được hối hận đâu đấy, bằng không ta sẽ coi là các người phản bội đó. Kẻ phản bội lại ta..." Nàng ngưng nột lát, dùng ngữ khí lạnh lùng nói tiếp, "Giết không tha."

Trần Thập và Lâu Tín lại trầm miệng một lời, "Thuộc hạ đi theo Lâu cô nương, quyết không hối hận!"

Lâu Thất cười rộ lên, "Được! Đã vậy thì các người hãy theo ta luôn đi!"

"Rõ!"

Tuyết Vệ không nén nổi mà bĩu môi, "Đúng là điên, về sau ta sẽ xem các người khóc lóc như thế nào!"

Không ai để ý tới cô ta.

"Ngựa của Trần Thập và Lâu Tín trước đây vẫn đưa cho họ, đồng thời, thưởng cho mỗi người ngàn lượng

vàng.” Khi Trầm Sát chỉ nhìn Lâu Thất.

”Các người còn không tạ Đế Quân.”

”Tạ Đế Quân ban thưởng!”

Phạm Trường Tử chỉ thấy khó chịu, ”Được rồi được rồi, nên đi thôi!”

Mấy người cùng ra khỏi Nhị Trùng điện, xe ngựa của Phạm Trường Tử đã dừng ở ngoài, người đánh xe vẫn là thanh niên như ngọc kia, khi nghe thấy có âm thanh vang tới, hắn quay đầu lại, vừa nhìn đã thấy Lâu Thất, đôi mắt liền phát sáng.

Trước đây Tuyết Vệ vẫn luôn nói muốn giúp hắn tìm một thị nữ, thế nhưng hai ngày nay đều không có cơ hội, không ngờ nàng ta lại xuất hiện rồi! Chỉ là sao nàng lại ăn mặc như vậy chứ?

Mắt Nạp Lan Tử Lâm phát sáng, chỉ cảm thấy nàng như vậy rất đẹp.

Lúc này Tuyết Vệ mới nhớ đến chuyện đó, lại gần Trầm Sát hai bước, thấp giọng nói, ”Chủ tử, đệ tử này của Phạm trưởng lão có hảo cảm với Lâu Thất, trên đường chắc chắn sẽ chăm sóc nàng ta tử tế.”

Nói xong, cô ta không nhin nổi mà bật cười, thực hi vọng rằng Nạp Lan Tử Lâm sẽ ra sức một chút, tốt nhất là cưỡng bức Lâu Thất trên đường luôn!

Cô ta lại không hề phát hiện, nghe xong lời của cô ta, Trầm Sát vốn đang trầm mặt ngay lập tức đen ngòm.

”Thất Thất!”

Lâu Thất nghe thấy Trầm Sát gọi liền quay đầu lại, vẫn chưa nhìn rõ, người đã bị ôm chặt vào lòng, hắn khóa gáy nàng lại, bờ môi nóng bỏng ngậm lấy bờ môi nàng.

Cái hôn sâu này, khiến cho người xung quanh đều hóa đá toàn bộ, hôn tới mức bọn họ đều mặt đỏ tim đập cả rồi, Nhị Linh và đám thị nữ căn bản không dám nhìn thẳng.

Ứng không khỏi nắm chặt tay lại, không rõ vì sao, hắn cảm thấy khó chịu và buồn bực trong lồng ngực.

Người bị chịu đả kích nhất chính là Tuyết Vệ và Nạp Lan Tử Lâm.

Nạp Lan Tử Lâm không thể giữ nổi nụ cười, ngạc nhiên nhìn bọn họ.

Cuối cùng Trầm Sát cũng thả nàng ra, cúi đầu nhìn đôi mắt ngập nước, bờ môi khê sưng đỏ, vẻ mặt mê mang của nàng, chỉ cảm thấy tim vừa ê ẩm vừa khó nhin, không nén nổi mà nói, "Thất Thất, đừng đi nữa."

Hắn vốn không nỡ để nàng rời đi, vốn không muốn thả tay ra.

Lâu Thất trấn tĩnh lại, ngay lập tức lùi ra khỏi lòng hắn, tức giận trừng hắn một cái. Người này ở thời cổ đại sao? Sao có thể buông thả như vậy chứ, trước mặt bao nhiêu người như vậy!

Thế nhưng bị hắn hôn như vậy, ý lạnh trong lòng nàng cũng bị làm tan đi.

"Chàng cũng chẳng phải là trẻ lên ba, làm cái gì mà cứ chần chờ vậy chứ!" Nàng lấy ngón trỏ chỉ chỉ vào ngực hắn, "Được rồi, ta đi đây."

Nói xong liền đẩy hắn ra, xoay người bước nhanh hai bước, động tác xoay người mềm mại mà xinh đẹp, khi ngồi lên ngựa lại quay đầu nhìn.

Trầm Sát cảm thấy rằng từ trước đến nay mình chưa từng thấy nữ tử nào cưỡi ngựa mà xinh đẹp như nàng cả, hình ảnh nàng một thân xiêm y màu ngọc ngời thẳng tắp trên lưng ngựa đẹp đến mức trái tim hắn dường như nhất thời bị lấy ra. Hắn muốn kéo nàng xuống ngựa lần nữa, ôm vào lòng, trở về tấm điện, không cho nàng đi nữa.

"Ta sẽ lấy được Tử Kim Đằng."

Lâu Thất nhìn hắn nói.

"Lấy hay không đều được, hai tháng rưỡi sau bốn Đế Quân sẽ ở đây đón nàng." Trầm Sát trầm giọng nói.

Phạm Trường Tử đang ở trên xe ngựa mặt mày đen thui, lúc ông đến đây Trầm Sát nhất định không chịu ra đón, giờ lại nói là tới lúc đó hắn sẽ ra nghênh tiếp nữ nhân này? Rõ là ức hiếp người quá đáng mà! Ông ta hừ một tiếng sau rèm xe.

"Trần Thập, Lâu Tín, lên ngựa, đi!" Lâu Thất khê quát một tiếng, Trần Thập và Lâu Tín liền xoay người lên ngựa, đi sau lưng nàng.

"Tử Lâm, còn chưa đi?"

Nạp Lan Tử Lâm rời khỏi Nhị Trùng điện, đi thẳng một đường tới Nhất Trùng điện, sau đó chạy gấp xuống núi, chỉ trong chốc lát đã không thấy bóng nữa rồi.

Trầm Sát chỉ cảm thấy trong lòng trống trải, hắn xoay người về lại Tam Trùng điện, đột nhiên hỏi Nguyệt

vẫn đang đi bên cạnh, "Người có cảm thấy, lần này Thất Thất đi có vẻ giống như sẽ không trở lại nữa không?"

Nguyệt cả kinh.

Vốn cũng chẳng cảm thấy, thế nhưng khi hắn vừa nói như vậy, không ngờ cũng chó chút cảm giác! Lâu Thất thật sự như đang từ biệt bọn họ vậy, đặc biệt là khi nàng ta nói với Trần Thập và Lâu Tín những lời thế kia.

Không nghe thấy câu trả lời của hắn, sắc mặt Trần Sát ngay lập tức nặng nề vô cùng.

"Nàng dám không về, dù bốn Đế Quân phải đuổi theo tới chân trời góc bể cũng phải bắt lấy nàng!"

Thần y lại há hốc miệng, nhưng vẫn không nói gì, chỉ khẽ thở dài một hơi.

Ứng vẫn luôn hoảng hốt, lúc này lại kìm không nổi mà hỏi một câu, "Chủ tử, người muốn phong Lâu Thất làm phi sao?"

Trần Sát không trả lời hắn, nhưng lại nói với Nguyệt, "Ghi một công cho nàng."

Nguyệt gật đầu vâng. Dù có thể nào đi chẳng nữa, Lâu Thất trích màu đủ để chủ tử không chế cơn đau do cổ độc phát tác vào mỗi mười lăm đã phải ghi một công rồi.

Hiện giờ, Lâu Thất đã có hai công lao.

Lần trước, nếu như không phải phần lớn Thạch tủy ngàn năm đều vào bụng nàng ta, nếu không phải vì nàng ta muốn cứu người mới tới Vân Phong sơn trang, chỉ với việc nàng tìm được Thạch tủy ngàn năm và cứu Đế Quân ra khỏi trận pháp Sinh Linh Tiểu, nàng ta đã lại có thêm hai công lao rồi. Lúc này Nguyệt không khỏi trầm tính lại, có phải vì hắn hà khắc quá hay không, từ tận trong tiềm thức hắn không mong rằng Lâu Thất có thể đạt được mười công lao, vì vậy mới tìm lý do để xóa bỏ hai công lao kia của nàng?

Dù có thể nào đi chẳng nữa, Thạch tủy ngàn năm Đế Quân cũng đã dùng rồi, nếu như không có nàng, Đế Quân cũng chẳng ra nổi đại trận Sinh Linh Tiểu, chuyện đó chắc chắn là có người giải vây Đế Quân, nếu như không phải Lâu Thất nói muốn cứu người, cũng sẽ có những cái bẫy khác đang chờ bọn họ.

Giấu đi hai công của Lâu Thất như vậy, là bởi hắn thật sự lo lắng Đế Quân cho nàng Hậu vị sao?

Thành Phá Vực xa xa bị quăng lại ở đằng sau, quay đầu cũng chỉ nhìn thấy một cái bóng nho nhỏ, hoang nguyên gió lạnh rét căm căm, thổi qua gương mặt của Lâu Thất, nàng mím môi, vỗ vỗ Đạp Tuyết, cất giọng nói, "Đạp Tuyết, chạy nhanh lên nào!"

179. Chương 179

Đã vào cuối thu, thúc ngựa chạy băng băng hoàn toàn không phải việc đơn giản, hướng hồ da dẻ của nữ tử lại mềm mại như vậy. Trong khoảng khắc cổ xe ngựa băng qua, Nạp Lan Tử Lâm thấy mái tóc đen của nàng bay phất phơ, hần nhìn thấy khoe môi nàng nở một nụ cười ung dung. Tuy rằng nó vụt qua rất nhanh như điện xẹt nhưng cảm giác như là nó đang quay chậm lại hàng trăm nghìn lần, khoảnh khắc đó đã in sâu vào tâm trí hắn.

Còn chưa kịp phản xạ lại thì hai tên thị vệ mà nàng mới thu nhận cũng đã phi qua ngay sau nàng, nổi lên hai trận gió.

Nạp Lan Tử Lâm không kìm được lớn tiếng hét lên: "Lâu cô nương, cô nương biết đường tới Thần Ma Cốc không?" Dây cương trong tay hắn ngay lập tức điều khiển tuần mã để gắng đuổi kịp theo tốc độ của nàng.

Lâu Thất đang phi như bay trên lưng ngựa quay đầu lại nói: "Không biết! Chẳng phải có người sao?"

Có hắn, có hắn. Hắn nhất định sẽ đưa nàng tới Thần Ma Cốc.

"Tử Lâm! Người điên rồi! Phi ngựa nhanh như vậy làm gì? Bảo cô ta chậm lại!" Phạm Trường Tử ngồi trong xe lựa bị trông chừng đến mức hoả khí bốc lên hét lớn một tiếng, trong lòng ông ta cũng cảm thấy khó hiểu, tên đệ tử này trước giờ điềm đạm khiêm nhường, tại sao tự nhiên lại làm cái chuyện ngu xuẩn là lái xe ngựa đuổi theo Hãn Huyết bảo mã đang phi nước đại như vậy?

Nghĩ đến việc này sắc mặt ông ta sầm xuống, tài lực của Vãn Thiên Sơn cũng dồi dào, hai con ngựa kéo xe này của ông cũng là Hãn Huyết bảo mã nhưng về huyết thống thì không thể so bì được với con ngựa đỏ của Trầm Sát, lúc sáng sớm nay xuất phát ông ta cũng mới phát hiện ra là con ngựa mà Trầm Sát đưa cho Lâu Thất hoá ra lại không thua gì Phi Ngân toạ giá của bản thân chàng.

Nếu không vì Nạp Lan Hoà Tâm dẫn đi dẫn lại không được để Lâu Thất chết trong tay họ thì ông đâu muốn đem theo Lâu Thất nghìn dặm xa xôi lên đường, giữa đường tiêu diệt cô ta rồi chiếm luôn bảo mã của cô ả há chẳng phải càng hay hơn sao.

Nhưng quả thật là Phạm Trường Tử cũng không dám không nghe theo Nạp Lan Hoà Tâm, không chỉ bởi vì võ công của Nạp Lan Hoà Tâm trên ông ta một bậc mà còn bởi cô ả từ nhỏ đã mưu mẹo hơn người, đắc tội với cô ta thì lúc nào chết cũng chẳng hay.

Người trong thiên hạ đều coi Nạp Lan Hoà Tâm là tuyệt mỹ thuần thiện, hết như tiên tử, chỉ có ông ta mới biết rằng đó căn bản chỉ là giả tạo. Có điều, Lâu Thất sớm muộn gì cũng sẽ phải chết, đến lúc đó thì con ngựa kia bảo Nạp Lan Hoà Tâm lấy về cho ông ta là được.

Tung hoành trên lưng ngựa hơn một canh giờ, nỗi buồn bực trong lòng Lâu Thất cuối cùng cũng tan biến rồi.

Bọn họ dừng xuống nghỉ ngơi xong thời gian nửa nén hương thì xe ngựa của Phạm Trường Tử mới đuổi kịp tới, nhìn thấy bọn họ, Nạp Lan Tử Lâm thở phào ra mặt.

Rèm xe giật mạnh ra, cơn bạo nộ của Phạm Trường tử cũng tràn ra ngoài, một chưởng bắn ngay về phía Lâu Thất.

Chưởng phong lạnh đến thấu xương, Nạp Lan Tử Lâm kinh hãi kêu lên, Lâu Thất lại chẳng buồn nhúc nhích, nàng cũng chẳng thèm né tránh, cứ ở yên nhìn ông ta ánh mắt chứa đầy vẻ mỉa mai

Chưởng phong của Phạm Trường Tử cách nàng chỉ còn mười centimet thì dừng lại, nội lực biến mất, ông ta nổi giận như sắp phát điên.

”Người lại dám khẳng định là lão phu không dám giết người ư?”

Lâu Thất đứng thẳng người nói: ”Không sai, trừ khi là ông không sợ Nạp Lan Hoà Tâm.”

Nghe thấy lời này, Phạm Trường Tử càng thêm phát cuồng, nổi trận lôi đình: ”Hoạ Tâm là sư diệt nữ của lão phu, lão phu là trưởng bối sao có thể sợ nó được cơ chứ?”

Lâu Thất bật cười ha hả: ”Nếu không thì nói là ông biết nghe lời vậy, sư diệt nữ của ông sai khiến trưởng bối có phải trước giờ đều sai khiến tự nhiên như vậy?”

Trong mắt Phạm Trường Tử loé lên ánh nhìn hung ác, đồ nữ nhân chết tiệt này!

”Được rồi, ông cũng không cần phải thẹn hoá quá giận đâu, ta chỉ muốn bảo với ông là muốn ta tới Thần Ma Cốc theo kế hoạch hành sự của vị tiên tử Vãn Thiên Sơn của các ông thì cả đoạn đường này ông đừng ra cái vẻ trưởng lão khỉ gió gì với ta nữa, cứ làm tốt cái nhiệm vụ dẫn đường của ông là được!”

Phạm Trường Tử quả thật chưa bao giờ gặp phải kẻ nào không biết trời cao đất dày, không biết tôn ti trật tự như Lâu Thất, cô ta lại hoàn toàn không e dè kiêng nể Vãn Thiên Sơn tới nhường này, ông ta bị chọc cho tức đến nổi lồng ngực thở ra phập phồng nhưng lại phải nén chặt xuống cơn thịnh nộ, trong chốc lát bị nén ép tới mức khí huyết bốc lên hai mắt đen xì.

”Sư phụ, người qua bên này nghỉ ngơi một lúc đi.” Nạp Lan Tử Lâm chạy tới dìu lấy tay lão, đưa lão sang một hòn đá bên cạnh ngồi xuống. Đây là một bậc đá có thể xuống nước nhưng Phạm Trường Tử vẫn tức tối như muốn giết người, thật sự trong cả cuộc đời lão ta chưa bao giờ phải chịu sự nhục nhã như vậy, đường đường là tam trưởng lão của Vãn Thiên Sơn~

Trần Thập và Lâu Tín lấy bánh mì ra đưa cho Lâu Thất, bánh mì này là Lâu Thất lúc trước dạy cho đầu bếp làm, ngon hơn nhiều so với những thứ mà bình thường họ ăn.

Lâu Thất nhận lấy, nhanh chóng nhưng chẳng thô lỗ xử lý gọn nhẹ xong cái bánh mì, nàng lại cầm lấy vò nước lên uống mấy ngụm rồi nói với Trầm Sát, Lâu Tín: "Ta qua bên đó đi loanh quanh, các người nghỉ ngơi một lúc đi."

Cưỡi ngựa phi như bay lâu mà nàng cũng chẳng muốn ngồi xuống nghỉ ngơi, đi lại thì cái chân này mới không bị cong.

Nghe đồn Phá Vực Hoang Nguyên có rất nhiều thế lực nhưng nàng đã qua lại đây vài lần rồi, chưa thật sự gặp được những kẻ đó, điều này ngược lại càng có gì đó không đúng, hoặc nó chứng minh việc bọn chúng đang ở chỗ tối ngầm chuẩn bị đợi tới thời cơ chín muồi xông ra giáng một đòn xuống đầu Trầm Sát. Nghĩ tới Trầm Sát, Lâu Thất lại không kiềm nổi lắc đầu cười khổ.

Nghĩ tới lần này nàng vừa thất vọng lại vừa hụt hẫng, bắt đầu từ giây phút vừa về tới Cửu Tiêu Điện nhìn thấy Tuyết vệ cho tới khi Phạm Trường Tử tìm đến tận nơi nói ra chủ ý của Nạp Lan Hoà Tâm, khi nàng thấy phản ứng của bọn Nguyệt vệ, và còn cả lúc nàng hỏi Trầm Sát có phải muốn lập Nạp Lan Hoà Tâm làm hậu và câu trả lời đó của chàng.

Tuy nàng chưa từng gặp Nạp Lan Hoà Tâm nhưng nghĩ tới một nữ nhân có thể nghĩ ra mưu kế ở tận ngoài nghìn dặm như vậy tuyệt đối không phải hạng đơn giản.

Lâu Thất thậm chí còn dám khẳng định rằng lần này nàng đi tới Thần Ma Cốc, Nạp Lan Hoà Tâm chắc chắn sẽ chuẩn bị cho nàng "sự bất ngờ".

Nàng vốn cũng chẳng sợ, chỉ là cảm thấy mỹ nhân vốn nổi danh thiên hạ như Nạp Lan Hoà Tâm chỉ vì muốn tranh giành một nam nhân với nàng mà phải bày ra trăm phương nghìn kế, nàng cảm thấy mệt mỏi. Đặc biệt là địa vị của nam nhân này ở tại thế giới này đúng thật là có thể lấy tam thê tứ thiếp. Nếu bảo bản thân Trầm Sát từ chối thẳng Nạp Lan Hoà Tâm thì Nạp Lan Hoà Tâm có dùng bất cứ chiêu gì nàng cũng có thể tiếp được, nhưng bây giờ xem ra muốn một người ở thế giới này, đặc biệt là nam nhân có địa vị ý thức được cái gì là trung trinh, cái gì là duy nhất thực sự là quá khó.

Có lẽ Trầm Sát còn vẫn coi là tốt, lần trước ở đại điển tuyển phi chàng không muốn nạp những nữ nhân đó, bao gồm cả Bắc Phù Dung, đó là công chúa của một nước lớn cơ đấy. Có lẽ, chàng không muốn lấy những nữ nhân đó bởi vì một điểm đó là không có tình cảm, chàng cũng chẳng thích, vì vậy lúc đó chàng mới có tâm trạng coi như là để làm yên lòng nàng, muốn để nàng cảm thấy chàng chỉ cần nàng, không cần người khác. Nhưng Nạp Lan Hoà Tâm lại không giống vậy, đó là đại sư tỷ thời niên thiếu của chàng, là người từng vô cùng tốt với chàng, bọn họ có tình cảm.

Bởi vì như vậy nên chàng có thể chối từ Bắc Phù Dung nhưng lại đồng ý cho Nạp Lan Hoà Tâm một cơ hội sao? Nghĩ tới lời Trầm Sát nói, muốn để Nạp Lan Hoà Tâm lập mười công, Lâu Thất kiềm lòng chẳng dám cười khổ.

Nàng tin chắc rằng dựa vào tâm kế của Nạp Lan Hoà Tâm thì mười công chẳng khó chút nào, kể cả không có nhiều công lao như vậy để lập thì cô ta cũng sẽ tự tạo ra được.

Đám người Nguyệt vệ ắt hẳn cũng sẽ ủng hộ Nạp Lan Hoà Tâm lên ngôi hậu. Còn nàng thì sao, phi tử?

Phi tử cái đầu chàng.

Tuy nàng thích Trầm Thất nhưng bắt nàng cùng nữ nhân khác chung đụng một chồng, mấy chục năm sau này lại tiếp tục đấu đá tranh giành, sau đó con cái của bọn họ lại tiếp tục tranh đấu, nàng tuyệt đối không bằng lòng, nghĩ thôi cũng khiến người ta cảm thấy ớn lạnh.

Vì vậy mà lần này nàng ra khỏi Phá Vực thì cũng chẳng hề nghĩ sẽ quay về nữa. Vừa đúng lúc nhân cơ hội này cáo biệt Phá Vực, cáo biệt Trầm Sát, cáo biệt luôn cả cái thân phận thị nữ khốn kiếp đó của nàng, để đi sống cuộc sống tiêu diêu tự tại. Còn nữa, nói không chừng lúc nào đó giấc mộng của lão đạo sĩ thối lại càng rõ hơn, ai biết được là lão đạo sĩ thối muốn nàng giúp việc gì.

Có điều, trước lúc đó nàng vẫn sẽ đi tìm kiếm Tử Kim Đăng, hơn nữa cũng xem xem có thể giúp tìm ra Tam Hàn Thu Giao hay không, coi như đó là cuối cùng cáo biệt Trầm Sát.

Tại Tam Trùng Điện, Trầm Sát lúc này đang chuẩn bị thương nghị cùng đám người Nguyệt bổng nhiên cảm giác lồng ngực như bị châm chích vào, từng mũi từng mũi đau nhói cuộn lên, tựa như có ai đó cầm kim đâm thẳng vào tim chàng vậy.

”Chủ tử?”

Nguyệt phát hiện ra chàng có điều gì không ổn, bất giác lo lắng hỏi. Lúc này hắn mới nghĩ tới Lâu Thất, trong lòng đột nhiên cảm thấy hoảng loạn, hắn đột ngột phát hiện ra một chuyện rằng, hơn nửa năm nay bọn họ đã quá ỷ lại vào Lâu Thất, chủ tử có gì không ổn đều nghĩ rằng, không sợ, có Lâu Thất rồi, nàng ấy nhất định sẽ có cách. Thế nhưng bây giờ Lâu Thất đi rồi, chủ tử vừa hề có gì không ổn thì hắn lập tức cảm thấy hoảng loạn.

Trầm Sát lắc lắc đầu tỏ ý không đáng ngại, cơn đau đó trong chốc lát đã qua đi. Chàng đột nhiên thấp giọng nói: ”Lâu Thất đã đi được một ngày rồi nhỉ?”

Nguyệt ngây ra, nói: ”Chủ tử, Lâu Thất cô ta mới đi được có hơn một canh giờ thôi.”

Trầm Sát bổng trùng xuống. Vậy sao? Nàng mới đi được có một canh giờ? Vậy mà chàng tại sao lại cảm thấy như đã lâu lắm rồi không nhìn thấy nàng vậy.

Chàng nén xuống tâm tư, dồn mọi sự chú ý vào chính vụ. ”Nói xem, lúc trước các người đều nêu ra chủ ý gì vậy?”

Bọn họ, dĩ nhiên là chỉ các quân sự ở Phá Vực thành này. Bây giờ Phá Vực vẫn chỉ là một thành, còn chưa thật sự kiến quốc, Phá Vực Hoang Nguyên tuy đã mở rộng vô số nhưng vẫn còn tồn tại rất nhiều thế lực chia ra các cụm nhỏ, chưa thống nhất được.

”Mấy hôm nay dựa theo các tấu chương mà lúc trước Ứng thu nhận được, thủ hạ đã chỉnh lý một lượt, từ đó chọn ra những cái mà thủ hạ cảm thấy là quan trọng nhất và thiết thực nhất cần phải hoàn thành, xin chủ tử xem qua.”

Nguyệt dâng mấy bản tấu chương lên án kỷ ở trước mặt Trầm Sát.

Trầm Sát mở ra xem.

Kiến lập thể hệ quan chức hoàn thiện, quy phạm pháp luật và quy tắc của Cửu Tiêu Điện thậm chí là cả Phá Vực thành, còn cả quy cách lại tất cả vật phẩm mà để quân sử dụng, ví như Phá Vực phải có hoạt động tế tự quy mô lớn truyền thống của bản thân, điều này có thể ngưng kết lòng dân, ví như loại tấu chương này cũng phải thiết kế lại, sử dụng bản tự chính tông hơn nữa vân vân, chuyện lớn chuyện nhỏ đều liệt hết ra. Việc hoàn thiện và quy phạm này cũng là một công trình vô cùng trọng đại, may mà có thể làm theo gương của Đông Thanh Bắc Thương, trước mắt chọn ra vài người để bọn họ chuyên trách làm là được, cái cần thiết là ngân lượng. Còn có người nhắc tới phải chế ngọc tử, quốc tử, phải cử riêng người đi tìm ngọc thạch thượng đẳng nhất. Tất nhiên, nhắc tới ngọc tử thì có người lại nhắc đến việc kiến lập hoàng triều.

Những chuyện này cứ hễ nhắc đến là móc nối ra trăm nghìn việc lớn việc nhỏ khác, nhiều đến nỗi Trầm Sát cảm giác như đầu mình như sắp nổ tung ra vậy.

Còn có tấu chương khác đề xuất việc mở rộng lãnh thổ.

Lúc đầu sau khi Trầm Sát đánh chiếm được Phá Vực thành thì việc đầu tiên chàng làm chính là làm cho tường thành Phá Vực trở nên dày và kiên cố hơn, chàng cải tạo xây dựng Cửu Tiêu Điện, những việc khác chàng đều đặt hết sang một bên. Vì vậy mà lần đầu tiên Lâu Thất đến Phá Vực thành đã bị cảnh quan hùng tráng mỹ lệ của nó làm cho lay động, hoàn toàn không ngờ rằng Trầm Sát đã rút sạch của cải.

Nhưng sự thực đã chứng minh chàng đã làm đúng, bởi vì năm đó vừa bắt đầu chính là thời cơ thích hợp nhất, khi đó các thế lực khác vẫn chưa thật sự coi trọng chàng, coi chàng là sự uy hiếp lớn, họ chỉ nghĩ rằng đó là ân oán riêng tư giữa chàng và tiền thành chủ, vì vậy mà dù biết rõ rằng chàng trắng trợn tu sửa cải tạo thành trì thì cũng vẫn chẳng để tâm. Đến khi bọn họ nhận thức ra là có gì đó không đúng thì Phá Vực thành đã trở thành thành đồng vách sắt.

180. Chương 180

Nếu không phải vì sự quyết đoán năm đó của Trầm Sát bây giờ muốn xây lại thành thì những người khác nào chấp nhận cho chàng ra tay? Bọn họ đã cùng tập trung lại công kích tới rồi.

Cũng chính bởi vậy, dân chúng vốn dĩ ở Phá Vực thành cũng cảm thấy bản thân và người nhà của mình có sự đảm bảo an toàn nên mới yêu kính và ủng hộ Trầm Sát như vậy.

Thế nhưng muốn kiến lập hoàng triều thì chỉ có một thành chắc chắn là chưa đủ.

Vì vậy mà có người đề xuất chuyện mở rộng lãnh thổ, xây dựng thêm các thành trì khác ở đất đai xung

quanh Phá Vực thành.

Điều này cần nguồn tài lực và nhân lực khổng lồ hơn nữa.

Trầm Sát xem tới đây liền day day huyện thái dương.

Tấu chương tiếp theo là chiêu binh thành lập quân đội. Quốc bất khả vô binh, điều này lẽ dĩ nhiên là Trầm Sát hiểu. Thế nhưng điều này lại càng khó hơn, việc này không chỉ yêu cầu nguồn tài lực và vật lực dồi dào mà còn cần cả người. Không có người thì người kêu gọi ai nhập ngũ?

May mà vẫn còn có một tấu chương cũng có thể coi như là liên quan tới thu nhập.

Thuế phú.

Nguyên Phá Vực thành chủ bản tính tham lam, hấn hận một nỗi không thể đè nén bóc lột bách tính dưới quyền cai quản đến từng xu cuối cùng, sau khi chàng chiếm lấy Phá Vực thành thì bởi vì vẫn chưa từng nhắc tới chuyện này nên thuế phú đã bị đứt đoạn, không có ai nộp nữa. Bây giờ có quân sự nhắc tới xem ra việc thuế phú này vẫn phải gấp rút quy phạm lại, nhanh chóng thu hồi để hệ thống lại quốc khố.

Nhưng mà chỉ độc mỗi Phá Vực thành với vài vạn bách tính thì cũng chẳng thu được bao nhiêu ngân thuế, đâu thể lấp đầy nỗi quốc khố.

Trầm Sát xem tất cả tấu chương một lượt, tuy rằng đầu càng lúc càng rối bời nhưng chàng vẫn còn cảm thấy lòng được an ủi, dù gì có những tấu chương này, điều này chứng tỏ vẫn có người làm việc tận tâm.

Chàng cầm bút lên vừa phê tấu chương vừa nói: "Thiết lập tứ tư lục bộ trước, đưa tất cả những việc mà đề xuất ở trên tấu chương tới các bộ, người nào phụ trách việc đó. Sau đó gọi những quân sự dâng những tấu chương này tới, bản để quân muốn xem xem bọn họ liệu có tài hoa thật không, nếu có tài hoa thì sẽ trực tiếp để họ chưởng quản tứ tư lục bộ này."

"Rõ."

"Người mà Ung cũng tự chia nhau ra phân công công việc, tứ tư lục bộ chia làm hai bộ phận, các người trước mắt mỗi người trông chừng một bên."

"Chủ tử, những việc này thủ hạ không ổn lắm đâu." Ung mặt mày khổ sở.

"Không ổn thì học." Trầm Sát chẳng thèm ngẩng đầu: "Bản để quân hiện giờ chẳng có người để dùng, chỉ có thể dùng các người."

Ứng bất lực không làm gì được, đột nhiên đầu óc nảy số nói: "Thủ hạ cảm thấy Lâu Thất làm thị nữ thì đúng là phí phạm nhân tài quá, liệu chúng ta có thể thiết lập ra nữ quan không? Thủ hạ cảm thấy cô ta còn có thể làm được nữ quan."

Lâu Thất bị nhận định làm nữ quan lúc này đang nhưn mày nhìn Nạp Lan Tử Lâm đang bước tới, tay hắn đang cầm một vò nước, giơ lên nói với nàng: "Ta muốn tìm xem có nước hay không."

Hắn đang giải thích với nàng vì sao hắn lại chạy một mình đến chỗ nàng. Nhưng hắn nói cho ai nghe thế? Vừa từ Phá Vực ra mới hơn một canh giờ mà nước đã uống hết rồi. Bộ hắn là trâu nước sao?

Có điều nàng cũng chẳng thêm bóc mẽ hắn, ngược lại chỉ cười cười nói: "Bên này không có."

"À, à, thế thì để ta đi chỗ khác xem xem."

Hắn nói rồi quay người định bước đi, thấy Lâu Thất chẳngng thêm lên tiếng giữ hắn lại, chỉ đành tự mình quay lại, hắn nhìn cô hỏi: "Thực ra ta có một chuyện muốn hỏi cô."

Lâu Thất hoàn toàn không hiểu hai con người không hề quen biết nhau thì có cái gì để mà hỏi đây, nhưng nàng vẫn gật đầu nói: "Người hỏi đi." Nếu câu hỏi quá phức tạp thì nàng sẽ không trả lời.

Không ngờ câu hỏi của Nạp Lan Tử Lâm lại là: "Nếu ta thỉnh cầu Phá Vực để quân ban nàng cho ta thì nàng có muốn cùng ta về Vãn Thiên Sơn không?"

"Hự!"

Lâu Thất ngổn ngang trong gió.

Đây cái gì theo cái gì cơ!

"Vị này... công tử..."

"Tử Lâm, ta tên Nạp Lan Tử Lâm."

"À, vị công tử Nạp Lan Tử Lâm này, công tử xem ta tới tận lúc này mới biết được danh tính của công tử, người nói câu này liệu có phải là còn quá thiếu sót trong suy nghĩ không?" Lâu Thất cảm thấy mình quả thật là vô cùng khéo léo, nàng khéo léo đến mức ra được một phẩm đức nhất định luôn rồi, thực ra thì cái mà nàng muốn nói hơn chính là: "Người đó, cái não của người liệu có phải đã bị Hãn huyết bảo mã đá bay rồi không? Bệnh thần kinh của người nặng đến mức nào mà thốt ra được lời lẽ như vậy? Trông cái dáng vẻ hình người thân chó của người không ngờ là trong đầu chứa toàn bã đậu!"

"Tuy rằng đôi ta mới gặp gỡ lần đầu nhưng ta biết ngay từ lần đầu nhìn thấy ta nàng đã có một thứ tình cảm khác dành cho ta, tuy nàng và Phá Vực để quân" nói tới đây thì trong đầu hắn bỗng hiện lên cảnh tượng mà lúc trước Trầm Sát khoá môi nàng trước mặt mọi người, trong lòng Nạp Lan Tử Lâm có chút ghen lại nhưng hắn vẫn tiếp tục nói tiếp: "Ta có thể không để bụng."

Cả người Lâu Thất đều cảm thấy không ổn. Nàng như không tin vào tai mình hỏi: "Tại sao ngươi lại nói ta ngay từ lần đầu trông thấy ngươi đã có, tình cảm kh... khác cơ chứ?"

Nạp Lan Tử Lâm nhìn nàng với biểu cảm nàng không cần phải xấu hổ đâu ta đều hiểu cả rồi: "Khi đó ở ngoài Nhị Trùng Điện, ta ngồi trên xe, cô nương từ trong vườn chậm chậm bước tới, sắc mặt lạnh lùng tựa như một đoá ngọc lan tinh khiết, nhưng khi nhìn thấy ta ngay lập tức nàng đã nở nụ cười. Khi đó ta biết cô nương đối xử với ta không giống những người khác."

Lâu Thất hai mắt trợn ngược lên như bị sét đánh.

Trời ơi. Trời ơi là trời.

Nếu sớm biết vị tuấn nam này đầu óc không bình thường như vậy thì nàng nên tự mang theo cột thu lôi mới đúng! Đó là vì, đó là vì nàng muốn hạ thấp cảm giác đối địch xuống để nàng có thể lại gần xe ngựa mà thôi, chẳng phải hay nói rằng không ai giờ tay đánh kẻ đang cười sao?

Được rồi, là nàng sai rồi, là lỗi của nàng, sao có thể tùy tiện cười với người ta cơ chứ, đáng đánh lắm.

Lâu Thất khốn khổ nuốt nước bọt, nói: "cái đó, cái đó, xin lỗi nhé Nạp Lan công tử."

Nàng cảm thấy nàng nên xin lỗi rồi giải thích rõ đầu đuôi, nhưng chẳng ngờ đối phương không cho nàng cơ hội được nói, ngắt lời nàng, nói: "Ta cho phép nàng gọi tên của ta, Tử Lâm."

Hự!

Lúc này Lâu Thất suýt nữa tưởng rằng mình đã phun ra máu.

"Không phải."

"Có phải nàng lo ngại sự phụ ta sẽ phản đối không?"

"Ông ta"

"Không sao, ta sẽ nhận cô nương làm thị nữ trước rồi sau này sẽ thương nghị dần dần, chỉ làm thị nữ của ta thì sự phụ ta có lẽ sẽ không phản đối đâu."

”Ta không thể”

”Có phải nàng cảm thấy tủi thân lắm không? Thực ra cũng giống nhau cả thôi, buổi tối nàng có thể cùng nằm ở giường với ta, ta sẽ không để nàng phải ngủ sập, hoặc là thế này, ta sẽ khiến nàng nhanh chóng có bầu, có lẽ sư phụ sẽ đồng ý để ta cho nàng một danh phận.”

”Danh phận cái khỉ gió nhà ngươi!” Lâu Thất quả thật không thể nhịn nổi, nhấc một chân lên đạp về phía ngực hắn: ”Cút ngay đi cho ta!”

Nạp Lan Tử Lâm hoàn toàn không ngờ rằng nàng bảo động chân là động chân luôn được, cũng không ngờ rằng động tác của nàng lại nhanh như vậy, lực độ lớn như vậy, đến lúc hắn kịp phản ứng lại thì bản thân đã trở thành một vật thể bị đạp bay theo đường pa ra bên, bị thảm hơn nữa là nơi hắn tiếp đất lại chính là lùm cỏ mà Phạm Trường Tử đang giải quyết nỗi buồn.

Nạp Lan Tử Lâm bay tới khiến ông ta sợ hết hồn, còn tưởng là cái quái gì, lập tức ngẩng đầu suýt thì tung ngay một chưởng ra, may mà trong thời khắc quan trọng nhất ông ta nhìn rõ được mặt của Nạp Lan Tử Lâm, nhưng ông ta không kịp thu thế lại chỉ có thể chuyển sang hướng khác, chưởng đó tung ra khiến một cái cây đang yên đang lành bị bổ làm đôi.

Nhưng ông ta vì chuyện này mà cũng bị kinh hãi, phải thu lại nước muốn phóng ra, suýt chút nữa đã khiến ông ta sinh bệnh tâm lý.

”Sư, sư phụ...” Nạp Lan Tử Lâm công phu thực ra cũng không tồi, hắn ở giữa không trung vội vàng xoay người một cái rồi nhẹ nhàng tiếp đất, nhưng bất luận tư thế tiếp đất của hắn có mỹ miều thế nào thì cũng chẳng thay đổi được sự thật là hắn bị người ta đá văng ra rồi sau đó làm gián đoạn chuyện xả lũ của sư phụ hắn.

Lâu Thất đi một vòng quay về, vừa nhìn đã thấy Nạp Lan Tử Lâm ngồi trên xe ngựa, hắn xoay người lại, khuôn mặt tối sầm tựa như bị bôi mực lên vậy.

Nhưng việc khiến nàng bất ngờ đó là hắn lại không gây phiền phức cho nàng mà nghiêng răng nghiêng lợi quay mặt đi. Thế nhưng giọng của Phạm Trường Tử ở trong xe lại vọng ra: ”Chúng ta còn phải lên đường, đừng tưởng rằng có nhiều thời gian như vậy để ngươi lè mè! Đi theo đi!”

Nói xong, cỗ xe ngựa liền lao vút đi.

Lâu Thất xì một tiếng, nàng huyết sáo, Đạp Tuyết ngoan ngoan tới bên cạnh nàng, nàng trở mình lên ngựa, Trần Thập và Lâu Tín đã lên ngựa chờ nàng.

”Đi thôi.”

Hướng này bọn họ đi hoàn toàn không phải là phương hướng mà lúc trước ra vào Phá Vũ, vì vậy suốt cả

quãng đường này Lâu Thất đều không biết, hơn nữa con đường này còn to hơn lúc trước rất nhiều bởi họ đi hết hai ngày vẫn chưa ra khỏi Phá Vực Hoang Nguyên.

”Trần Thập, các người trước đây tới đây chưa?” Chiều tối ngày hôm đó, bởi vì vẫn chưa ra khỏi Phá Vực Hoang Nguyên nên bọn họ chỉ có thể nghỉ ở trên đường.

Thời tiết lạnh lẽo, năm người đốt hai khóm lửa, ba người sưởi Lâu Thất một khóm, Trần Thập và Lâu Tín tìm củ nhóm lửa, không cần Lâu Thất phải động thủ.

Nhưng mà bọn họ cũng chẳng thèm làm cho hai sư đồ kia. Vốn dĩ bọn họ cũng tràn ngập sự kính nể với người của Vãn Thiên Sơn nhưng bất kỳ ai sau khi thấy cảnh hai ngày nay tam trưởng lão bị Lâu Thất chọc cho mấy lần tức đến mức suýt thì thổ huyết nhưng vẫn không dám giết nàng xong thì đều không thể không thay đổi tâm thái.

Còn nữa, vị đệ tử này của tam trưởng lão cũng vô cùng kỳ quái, hẳn năm lần bảy lượt đòi nói chuyện riêng với Lâu Thất nhưng Lâu cô nương chỉ mới nhắc nhắc cái chân lên là hẳn lại co rúm lại quay về.

Lâu Tín đi bắt thỏ, Trần Thập thì chất củ lên để làm giá nướng, đồ ăn mà bọn họ đem từ Cửu Tiêu Điện đi tuy chưa ăn hết nhưng cơ bản đều là đồ lạnh như điểm tâm, bánh bao, thịt khô... Họ ăn mấy ngày nhưng cảm thấy ăn những cái nóng hôi hổi như thịt với canh thịt thì dễ chịu hơn nhiều.

Vốn dĩ Trầm Sát muốn đưa xe ngựa cho nàng nhưng nàng từ chối, nàng muốn Đạp Tuyết. Một mình cưỡi ngựa đi khắp thiên hạ kín kẽ hơn ngồi xe ngựa xa hoa nhiều.

Nghe Lâu Thất hỏi, Trần Thập lắc lắc đầu nói: ”Ta chưa từng tới đây nhưng nghe nói ở đây có ngọn Mãnh Hổ Sơn, sơn trại chủ tên gọi Độc Nhân, hẳn vô cùng hung hãn bạo tàn.”

Lâu Thất ngay lập tức cảm thấy phấn chấn: ”Vậy sao? Mãnh Hổ Sơn ở đâu?”

Trần Thập dở khóc dở cười, cô nương của hắn ơi, người khác nghe tới Độc Nhân còn đều muốn đi vòng, chẳng lẽ cô lại còn định tìm đến tận nơi sao? ”Vị trí cụ thể của Mãnh Hổ Sơn ta cũng không biết ở đâu, nhưng cô nương này, cô tuyệt đối đừng coi thường tên Độc Nhân đó, hắn tuy chỉ có một con mắt nhưng tiên thuật cao siêu, bách phát bách trúng tuyệt đối không phải là nói quá, thậm chí còn có lời đồn rằng hắn bắt ra một mũi tên còn có thể xuyên qua ba người, cô thử nghĩ thôi cũng đã thấy lực cánh tay hắn mạnh cỡ nào.”

Lâu Thất cảm thán một tiếng rồi lập tức hỏi: ”Vậy hắn ta có tiền không?”

”Hả?”

”Có giàu có không?”

Lúc này Trần Thập mới hiểu được ý nàng nói: "Có thể yên định được ở Phá Vực Hoang Nguyên này chẳng có ai là nghèo cả. Tên Độc Nhân này nghe nói lúc trước là hải tặc, bởi vì hắn cướp bóc quá nhiều tài sản và cũng giết quá nhiều người của các gia tộc lớn, hắn bị người ta liên hợp lại truy sát, ở bên ngoài không nơi nương thân nên mới phải trốn tới Phá Vực này. Thủ hạ cảm thấy những món tài sản châu báu mà hắn cướp bóc được đều mang hết tới đây."

Hai mắt của Lâu Thất sáng rực lên khiến Trần Thập cảm thấy không còn gì để nói: "Cô nương à, chúng ta có ngân lượng."

Trước khi đi khỏi, Nguyệt vệ và Ứng mỗi người đều đưa cho hắn mấy ngàn lượng bạc, nói rõ đây là tiền để ba người họ xoay sở suốt cả chặng đường. Hơn nữa hắn cũng thấy ở hông Lâu Thất lúc trước cũng treo một túi ngân lượng, để quân không thể nào không đưa ngân lượng cho nàng.

"Aaaa!"

Bọn họ đang nói chuyện, bỗng nhiên một tiếng kêu thảm thiết ở phía ngoài rừng không xa cất lên.

181. Chương 181

Bởi vì Lâu Tín đang ở trong cánh rừng đó sẵn thổ, nên khi Lâu Thất và Trần Thập nghe được tiếng hét thảm thiết kia thì lập tức nhảy lên, chạy về phía cánh rừng.

Sau khi chạy vài bước bọn họ mới nhận ra tiếng hét thảm thiết không phải là của Lâu Tín. Xem ra trong rừng còn có người khác. Nhưng dù sao bọn họ cũng đã chạy tới đây rồi, hơn nữa trong lòng cũng lo lắng Lâu Tín sẽ xảy ra chuyện nên bọn họ đành tiếp tục chạy về phía cánh rừng.

Bên cạnh một đồng lửa khác cạnh xe ngựa, Nạp Lan Tử Lâm khẽ giật giật, ánh mắt Phạm Trường Tử lập tức nhìn sang: "Sao vậy? Người vẫn muốn đi theo che chở nữ nhân kia sao?"

Nạp Lan Tử Lâm ngồi xuống: "Không phải đâu, sư phụ!"

"Tử Lâm, người đừng tưởng rằng sư phụ không biết tâm tư của người. Từ nhỏ người đã thích Họa Tâm, nhưng Họa Tâm lại thích Trầm Sát, vì vậy người ghen ghét với Trầm Sát. Hiện giờ, người cảm thấy Lâu Thất là nữ nhân của Trầm Sát, người muốn đoạt được nữ nhân của hắn để trả thù, đúng không?"

Nạp Lan Tử Lâm sững sờ, lập tức cười rộ lên: "Sư phụ, Tử Lâm không có ý này."

"Người không thừa nhận cũng được. Lâu Thất là người mà Họa Tâm sư muội của người nói nhất định phải đưa đến Thần Ma Cốc. Nàng có chút tâm tư đặc biệt với Lâu Thất, cho nên người cũng hi vọng được Lâu Thất chú ý để Họa Tâm nhìn người thêm vài lần đúng không? Điểm này sư phụ không nói sai, nhưng sư phụ nói cho người biết, cuối cùng Lâu Thất sẽ phải chết, người đừng để trong lòng nữa."

"Vâng, sư phụ!"

Nạp Lan Tử Lâm cúi đầu nhìn ngực mình. Khi hắn bị Lâu Thất đập một cước cũng không cảm thấy đau nhức, nhưng lại trực tiếp bị Lâu Thất đập bay. Hắn đã sống hơn hai mươi mấy năm, cho tới bây giờ vẫn chưa từng gặp được nữ nhân nào to gan dám đập bay hắn như vậy, chỉ là hắn không hiểu vì sao bản thân hắn lại không hề tức giận...

Lâu Thất cùng Trần Thập chạy vào rừng, liếc mắt một cái đã thấy được Lâu Tín, bởi vì hắn đang chạy như bay đi ra, trong tay xách hai con thỏ rừng màu xám. Ở phía sau hắn, có ba người theo sát, gương cung tên trong tay lên.

Có lẽ là Lâu Tín đã giết chết một người của đối phương, cho nên bây giờ đối phương không muốn bỏ qua cho hắn.

Những người đó mặc đồ màu xanh lá cây, trên đầu đội mũ cỏ, nhìn giống như đi vào trong rừng này ngụy trang vậy.

Một người nhắm thẳng vào Lâu Tín, bắn một mũi tên về phía lưng hắn.

"Lâu Tín, nằm xuống!" Lâu Thất kêu lên một tiếng, đồng thời ném một hòn đá về phía mũi tên kia. Lâu Tín nghe thấy âm thanh của nòng thì lập tức ngã nằm xuống đất, hòn đá kia xoẹt qua, đánh thẳng vào mũi tên trên không trung, tạo ra một tiếng vang nhỏ, sau đó rơi xuống mặt đất.

Dường như người kia không ngờ có người lại có thể dùng đá đánh rơi mũi tên của mình, lập tức giận dữ hét lên: "Các huynh đệ, cùng bắn!"

Lâu Thất: "Cắt!"

Ba tên hợp lực sao? Được lắm!

Ba mũi tên đồng thời phá không bắn tới, một cái bay về phía Lâu Tín, hai cái kia bắn về phía Lâu Thất, lực đạo mạnh hơn mũi tên trước đó, tạo ra tiếng xé gió rất rõ ràng.

Bọn họ thật sự muốn nhìn thử xem, người này có thể dùng đá đánh rơi mũi tên của bọn họ nữa không? Trong mắt bọn họ, Lâu Thất chỉ là một tên công tử trắng trẻo khôi ngô mà thôi.

Cổ tay Lâu Thất khẽ run, ba hòn đá lập tức bay ra đón lấy ba mũi tên kia.

"Cạch! Cạch! Cạch!"

Ba hòn đá ném trúng ba mũi tên đang bay, không mũi tên nào thoát được, mà ba hòn đá do Lâu Thất ném ra thì lực đạo còn mạnh hơn gấp mấy lần so với lực bắn của mũi tên. Vì vậy, lần này cả ba mũi tên kia không chỉ bị bắn rơi, mà đầu mũi tên cũng bị bẻ cong.

Sắc mặt ba người kia lập tức thay đổi.

Lâu Thất cười ha hả: "Bây giờ đến lượt ta ra chiêu!"

Cổ tay Lâu Thất khẽ động, ba người kia cho rằng nàng lại muốn ném đá, vì vậy trốn to mắt chờ nàng ra chiêu, nhưng không ngờ lại có một chút thuốc bột theo gió thổi tới, bọn họ không kịp phòng bị, lập tức hít vào.

Nam tử đứng giữa kêu lên: "Hèn hạ! Không phải ngươi nên ném đá sao?"

"Phì!" Lâu Thất không nhịn được phì cười: "Ngươi cho ra ta đang cùng các người chơi oẳn tù tì sao?"

Ba người đàn ông chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đồng loạt ngã xuống.

Lâu Thất phủi sạch bột dính trên tay: "Trần Thập, nhìn xem bọn họ là ai."

Trần Thập đang cố nhịn cười, nghe thấy lời của Lâu Thất thì nhanh chóng đáp một tiếng sau đó chạy về phía ba người kia. Hắn lật mũi tên đồng của ba người kia lên, thấy trên đó có một kí hiệu, hắn lập tức đưa mũi tên đến trước mặt Lâu Thất: "Cô nương, thật trùng hợp, vừa nói đến Độc Nhân của Mãnh Hồ Sơn, ba người này hẳn là thuộc hạ của Độc Nhân..."

Trên mũi tên kia có khắc hình một con mắt.

Lâu Thất nhìn kĩ mũi tên đồng đó, sau đó lại rút một mũi tên khác ra nhìn thử, ánh mắt lập tức sáng lên: "Các người nhìn này, dọc theo mũi tên đồng này còn được khắc bạc, là bạc thật!"

Trần Thập và Lâu Tín nhìn thử, quả nhiên đúng như vậy.

Lâu Tín có chút khó hiểu: "Khắc bạc thì sao?"

Lâu Thất dùng vẻ mặt hận rên sắt không thành thép nhìn Lâu Tín: "Là nói rõ sự giàu có của Mãnh Hồ Sơn chứ sao nữa. Ngay cả mũi tên đồng mà cũng được dùng bạc để trang trí như vậy thì nhất định là bọn họ không thiếu tiền!"

"Độc Nhân từng là cường đạo, nghe nói những thương nhân đi lẻ tẻ và xe ngựa đơn độc thì hắn sẽ không cướp. Mỗi lần động thủ đều tấn công vào những đoàn xe lớn, nhất định là kiếm được rất nhiều!" Lâu Tín nói: "Có lẽ cũng bởi vì hắn ta phú khả địch quốc như vậy nên sau khi Đế Quân đánh hạ được Phá Vực thì đã cho người đến mời Độc Nhân tới tham gia yến tiệc, nhưng Độc Nhân không đi..."

"Chỉ là trước giờ cũng chưa từng nghe nói Độc Nhân muốn đổi đầu với Đế Quân." Trần Thập nói.

Lâu Thất liếc mắt, gõ tay vào đầu hấn: "Dựa vào tâm tư của Trầm Sát, hấn sẽ quản người ta có muốn đổi đầu với hấn hay không sao? Hấn muốn thống nhất Phá Vực, kẻ nào không theo thì chính là kẻ địch!"

Hấn phải chịu khổ thì sao hấn lại để cho người khác sung sướng được?

Mặc dù thành của Phá Vực lớn, nhưng Hoang Nguyên ở Phá Vực còn lớn hơn. Trong mắt nàng, Trầm Sát đánh hạ thành Phá Vực, cũng không phải nhắm vào chức thành chủ. Hấn là một người đàn ông có dã tâm, trước khi hấn đánh hạ thành Phá Vực thì đã có ý định muốn bình định Hoang Nguyên ở Phá Vực rồi, bằng không thì sau khi hạ thành Phá Vực, hấn sẽ không quan tâm nhiều chuyện như vậy. Hấn đã sửa lại tường thành của Phá Vực trở nên kiên cố hơn, bởi vì nếu muốn đánh người khác thì trước hết phải có một đại bản doanh cường hấn trước đã, đó cũng chính là nơi mà hấn phát triển lực lượng của mình...

Cho nên, bất kể Độc Nhân có muốn đổi đầu với hấn hay không thì việc Trầm Sát đánh tới đây cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Đã như vậy thì nàng động thủ trước cũng không có gì không ổn.

Trần Thập và Lâu Tín nghe lời nói của Lâu Thất xong, cảm thấy rất có lý, nhưng bọn họ cũng không biết nàng muốn làm gì.

Lâu Thất ngoắc tay, gọi bọn họ đến gần, sau đó hạ thấp giọng nói vài câu khiến cho hai người kia trợn mắt kinh ngạc: "Cô nương, chuyện này có được không vậy?"

Nàng lại nói muốn đánh hạ Mãnh Hồ Sơn, đem tài sản của Độc Nhân chiếm làm của mình.

"Sao lại không được? Dù sao chúng ta cũng không có việc gì để làm..."

Trần Thập và Lâu Tín suyết nữa thì ngã ngửa. Cái gì gọi là không có việc gì làm chứ? Bọn họ có việc để làm mà! Đây chẳng phải là làm cho bọn họ bận tới mắt tới mũi sao?

"Tam trưởng lão của Vân Thiên Sơn vẫn còn ở đó..."

"Bởi vì ông ta ở đó nên chúng ta mới phải hành động." Lâu Thất liếc mắt nhìn bọn họ, cảm thấy không thể uốn nắn được mấy tên đầu gỗ này: "Một người hung bạo mạnh mẽ như vậy lại còn miễn phí, không, là hai người, ngu sao mà không lợi dụng chứ? Chẳng lẽ các người nghĩ rằng dựa vào ba người chúng ta có thể đánh lên đó sao?"

"Ý cô nương là chúng ta sẽ lợi dụng Tam trưởng lão?" Trần Thập cảm thấy rất khó tin.

"Đúng, không sai!" Đương nhiên, Lâu Thất sẽ lợi dụng Phạm Trường Tử. Nghĩ đến chuyện này, trên mặt Lâu Thất không có chút áy náy nào.

Nạp Lan Họa Tâm để cho Phạm Trường Tử tới, chính là muốn dùng võ công của ông ta để dọa dẫm nàng,

để cho nàng không trốn thoát, cũng không dám chạy. Nhưng Nạp Lan Họa Tâm có tâm tư tính toán tường tận đến mấy thì vẫn tính thiếu một thứ, đó chính là nàng ta không hiểu nàng.

Nàng không sợ đi Thần Ma Cốc, cũng không muốn chạy, đương nhiên không sợ Phạm Trường Tử. Tất nhiên, Nạp Lan Họa Tâm đã đưa một người như vậy tới đây mà nàng không tranh thủ lợi dụng một chút, hút cạn giá trị của ông ta thì sao xứng với danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nhân kiêm đệ nhất thiên tài võ học của núi Vân Thiên chứ?

”Nhưng Tam trưởng lão sao có thể giúp chúng ta đánh hạ Mạnh Hổ Sơn được?” Lâu Tín vẫn cảm thấy có chút choáng váng, hẳn cảm thấy việc này có chút vô căn cứ.

Lâu Thất ngoắc tay lần nữa, Trần Thập và Lâu Tín lại tới gần thêm một chút, nghe nàng nhỏ giọng nói kế hoạch của mình với bọn họ.

Lâu Thất nói xong, hai người bọn họ vẫn nửa tin nửa ngờ: ”Như vậy là được sao?”

”Chắc chắn tuyệt đối, hai người chỉ cần làm theo lời ta nói là được!” Ánh mắt Lâu Thất lóe sáng lên.

Phạm Trường Tử thấy ba người bọn họ đi từ trong rừng ra, khẽ nói: ”Tốt nhất các người đừng gây thêm phiền toái gì, nếu không lão phu sẽ mặc kệ các người.”

Lâu Thất ngồi xuống phía khác của đồng lửa, Trần Thập và Lâu Tín cũng vây quanh, bọn họ chuẩn bị nướng hai con thỏ hoang.

Lâu Thất cầm bốn túi đựng tên ngồi gõ gõ đập đập, âm thanh đó khiến lông mày Phạm Trường Tử nhíu lại.

”Lâu Thất, ngươi làm gì vậy?”

Lâu Thất vô tội, chớp chớp mắt: ”Phạm trưởng lão, ta chỉ muốn đem chỗ bạc trên mấy cái tên này cạy ra mà thôi.”

”Tên bạc?”

”Đúng vậy, chúng ta gặp được bốn nam tử ở trong rừng, chúng ta giết bọn họ, lấy được túi đựng tên...”

Phạm Trường Tử quét mắt nhìn đồ vật trong tay nàng, thật sự nhìn thấy phần bạc được khảm dọc theo viền tên, không khỏi chế nhạo: ”Đúng là một kẻ ánh mắt nông cạn. Một chút bạc như thế mà cũng phải mất công ngồi ở đây gõ gõ đập đập sao?”

Lúc này, Trần Thập nói tiếp: "Cô nương, Tam trưởng lão nói không sai, ít bạc như vậy thật sự không đáng. Mấy người kia là thuộc hạ của Độc Nhân trên Mãnh Hồ Sơn, nếu chúng ta có thời gian thì đi lên Mãnh Hồ Sơn đi, đừng nói vàng bạc, cho dù kỳ trân dị bảo cũng có, đủ để cho cô nương mang đi..."

Lâu Thất kinh ngạc mở trừng mắt: "Độc Nhân của Mãnh Hồ Sơn giàu vậy sao?"

Lâu Tín nói tiếp: "Cũng không hẳn, nhưng năm đó hắn là đạo tặc mà các thương hộ lớn đã từng tốn nhiều tiền để treo giải, tài sản trong kho của hắn có thể so sánh với quốc khố của một quốc giả nhỏ đó."

"Ồ, lợi hại như vậy?" Ánh mắt Lâu Thất lóe sáng: "Đá quý, trân châu... đều có?"

"Đó là chuyện đương nhiên!"

"Huyết san hô thì sao?"

"Đương nhiên cũng có!"

"Kỳ hoa dị bảo, nhân sâm ngàn năm và mấy dược liệu khác thì sao?"

"Nghe nói năm đó hắn cướp được không ít..."

Ba người bọn họ diễn một màn người hỏi ta đáp, khiến cho Nạp Lan Tử Lâm cũng không nhịn được mà chen ngang.

"Độc Nhân này ta cũng từng nghe nói, nhưng không phải có lời đồn đại rằng hắn đã sớm bị người khác giết chết rồi sao?"

Lâu Tín lắc đầu nói: "Đó chỉ là tin tức giả hắn phát ra ngoài mà thôi, nếu không phải vậy thì những người đuổi giết hắn kia sao chịu ngừng tay chứ? Dù sao thì giết được hắn cũng có khác gì chiếm được toàn bộ tài sản của hắn đâu?"

182. Chương 182

"Các người nói thật sao?" Phạm Trường Tử cũng không nhịn được.

Lâu Thất lập tức trợn trừng mắt: "Chúng ta ăn no rồi việc đi trên ông sao?" Nàng không dùng thái độ tốt để nói chuyện với Phạm Trường Tử, lúc nào cũng khiến cho ông ta tức gần chết.

Tuy hai ngày nay Trần Thập đã bị lây tính cách này của nàng, không sợ hãi Phạm Trường Tử như trước kia nữa, nhưng vẫn không dám dùng dáng vẻ giống như Lâu Thất, vì vậy hắn nghiêm túc nói: "Tam trưởng lão, đương nhiên là thật, bởi vì trong thành Phá Vực có binh lính chuyên đi điều tra các thế lực ở Hoang

Nguyên cho nên mất khá nhiều công sức mới điều tra ra được, Mãnh Hồ Sơn này chính là sơn trại của Độc Nhân.”

Phạm Trường Tử bị Lâu Thất chọc tức, không thèm nói chuyện với nàng nữa, chỉ hỏi Trần Thập: “Chuyện trước đây của Độc Nhân, lão phu cũng đã nghe qua, nhưng hẳn thật sự đem bảo vật cướp được đều chuyển về đây sao?”

”Đúng vậy, Tam trưởng lão, hẳn trốn ở Hoang Nguyên này rồi thì nhất định sẽ không ra ngoài đâu. Nhiều tài sản như vậy không để ngay bên cạnh mình thì sao yên tâm được chứ? Hơn nữa tuy Hoang Nguyên của Phá Vực có núi, có nước, nhưng trừ nội thành của Phá Vực thì chỗ khác đều không có ai trồng trọt lương thực, hoa quả, rau xanh... Ở chỗ này khắp nơi đều là cỏ cây, còn có vài chỗ đều là đầm lầy nguy hiểm, cái gì cũng có. Nhất định phải có rất nhiều tiền mới được, bởi vì mỗi lần ra ngoài mua sắm đều phải mua đủ những vật phẩm thiết yếu. Cho nên, Tam trưởng lão, người cảm thấy Độc Nhân sẽ không mang theo đồng tài sản đó tới đây sao?”

Lâu Thất nghe xong cảm thấy rất buồn cười, nàng không ngờ Trần Thập lại biết nói dối như thật, hẳn nói chuyện vô cùng nghiêm túc, vì vậy càng dễ khiến cho người khác tin tưởng.

Phạm Trường Tử quả nhiên gật đầu liên tục.

”Độc Nhân này chẳng lẽ còn giàu hơn cả Vãn Thiên Sơn sao?”

Trần Thập lập tức sững sờ, hẳn là người trung thực, những lời này hẳn phải trả lời thế nào đây? Vãn Thiên Sơn có tiền tài bảo vật tích tụ trăm năm, khẳng định là không ít, nhưng nếu như đem so sánh thì hẳn cũng không biết hai bên có bao nhiêu, nói bên nào ít hơn cũng không được...

”Ai biết Vãn Thiên Sơn các ông vợ vét bao nhiêu tiền mồ hôi nước mắt của dân chúng chứ?” Lâu Thất nhìn ra sự khó xử của Trần Thập, lập tức đỡ lời: ”Mà dù sao đó cũng là chuyện của các ông, còn ta, cho dù ta có gia tài bạc triệu thì ta cũng không ngại kiếm nhiều tiền hơn một chút đâu. Phạm trưởng lão, coi như Vãn Thiên Sơn giàu nhất thiên hạ thì đã sao chứ? Tài sản ở đó đều là của mình ông sao?”

Câu nói cuối cùng của Lâu Thất dùng giọng điệu vô cùng mỉa mai, tuy làm cho Phạm Trường Tử khó chịu, nhưng cũng cảnh tỉnh ông.

Ông không thể không thừa nhận, Lâu Thất nói không sai chút nào. Thứ nhất, không ai ngại nhiều tiền cả, thứ hai, Vãn Thiên Sơn có nhiều tiền tài bảo vật hơn nữa thì cũng không thuộc về một mình ông.

Lúc này, ba người Lâu Thất, Trần Thập và Lâu Tín dường như chẳng thèm để ý đến ông ta nữa, thấp giọng tính toán kế hoạch. Phạm Trường Tử ở một bên nghe lén, thầm nghĩ bọn họ thật ngu xuẩn. Dựa vào nội lực của ông, âm lượng cỡ này ông đều có thể nghe được rõ ràng, bọn họ còn làm ra vẻ thần bí cho ai xem chứ?

”Chúng ta đi tới Mãnh Hồ Sơn đi, chỉ cần lấy một rương châu báu là được, đủ cho chúng ta cơm no áo ấm

cả đời rồi!”

”Đi ăn trộm sao?”

”Sao lại gọi là ăn trộm chứ? Những thứ đồ kia đều là cướp bóc mà có, đều cướp từ tay thương nhân, hiện giờ chúng ta tới đó lấy, đem đi mua đồ, coi như trả lại cho thương nhân còn gì...”

Phạm Trường Tử không nhịn được mắng Lâu Thất một tiếng, trộm thì nhận là trộm đi, lại còn nói như thể đi làm việc tốt vậy. Đúng là cường từ đoạt lý! Nhưng khi ông nghe được mấy lời này cũng cảm thấy có chút động lòng...

”Khụ khụ!” Ông cố ý lớn tiếng ho khan, thu hút sự chú ý của đám người Lâu Thất, cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ.

”Ba người các ngươi bàn chuyện gì vậy?”

Lâu Thất không cam lòng nói: ”Chúng ta muốn thương lượng với ông một chút, đêm nay chúng ta muốn ra ngoài.”

Phạm Trường Tử khịt mũi coi thường, ngay cả lấy cớ cũng không thêm sao? Ban đêm ở núi này thì có cái gì tốt chứ, muốn đi trộm đồ thì cứ nói là đi trộm đồ đi!

”Nói thật đi, nếu không đừng trách lão phu không khách khí.”

Lâu Tín làm ra vẻ giống như bị ôn dọa sợ, nói ra: ”Chúng ta muốn đi Mãnh Hồ Sơn trộm chút đồ...”

Lâu Thất nghe vậy gõ vào trên đầu hắn một cái: ”Ai bảo ngươi nói ra? Đần độn!”

Trong lòng Phạm Trường Tử cười thầm, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra nghiêm túc: ”Mãnh Hồ Sơn cũng không dễ trộm như vậy!”

”Muốn trộm nhiều thì không dễ, nhưng Tam trưởng lão đừng xem thường chúng ta, tùy ý lấy một rương báu vật đi ra ngoài đối với chúng ta hoàn toàn không có vấn đề gì, cẩn thận một chút là được.” Lâu Thất khinh thường.

Phạm Trường Tử không nhịn được, nghĩ đến việc nếu bọn họ có cách trộm được một rương đồ thì dựa vào công phu của ông nhất định sẽ không có gì khó khăn. Còn có Tử Lâm nữa, hẳn là đồ đệ của ông, cho dù đi trộm được thì cũng phải giao lại cho ông, chẳng phải ông sẽ giàu to rồi sao?

Không kể đến châu báu, trong đó còn có kỳ hoa dị bảo, dược liệu trân quý, có thể dùng để chế thuốc, đối

với việc gia tăng công lực của ông có lợi ích rất lớn, nếu có thể tìm được dược liệu tốt, sau đó trực tiếp ăn để tăng lên công lực thì không còn gì tốt hơn.

”Các người muốn đi vào buổi tối sao?”

Nghe lời này, Lâu Thất thầm cười trong bụng, lão già này quả nhiên cần câu rồi. Nàng nghe nói Phạm Trường Tử là người tham tiền nhất trong mấy lão già ở Vãn Thiên Sơn kia, hơn nữa còn thích bảo khí châu báu. Nhìn xe ngựa của ông ta cũng đủ biết, người như vậy nhất định sẽ không tránh được cám dỗ. Trần Thập và Lâu Tín cũng không nói ngoa, thật sự là tên Độc Nhân kia đã cướp đoạt được vô số châu báu.

”Đúng vậy!”

”Như vậy đi, tên Độc Nhân đó là người mà thương nhân trong thiên hạ đều oán hận, khi hắn cướp bóc cũng đã giết không ít người vô tội, tài sản bất chính như vậy thì các người trộm một ít cũng không tính là trộm, lão phu đi cùng các người.”

Lâu Thất kinh ngạc mở to mắt: ”Không cần đâu, người cần gì phải đi?”

Nàng càng như vậy, Phạm Trường Tử càng không muốn buông tha, quắc mắt nhìn nàng một cái: ”Người muốn đi Thần Ma Cốc lấy Tử Kim Đăng, Trầm Sát cũng biết người bị ta mang đi, nếu người xảy ra chuyện thì chẳng phải lão phu sẽ phụ lại sự giao phó của Họa Tâm và Trầm Sát sao?”

”Nói như vậy là Phạm trưởng lão đi theo bảo vệ ta sao? Ta thật sự rất cảm kích đó!” Lâu Thất dùng dáng vẻ cảm kích nhìn ông, khiến Trần Thập nhin cười tới mức suýt nội thương.

Ban đầu, ở Mê Hồn Cốc, hắn hoàn toàn không ngờ Lâu Thất lại có tính tình như vậy, khi đó Ứng vệ vẫn nghĩ nàng vừa không có năng lực lại vừa nhất gan, ai ngờ bọn họ đều bị nàng lừa gạt.

Thật ra thì Lâu Thất chẳng qua chỉ là nhìn người mà tính kế thôi. Nếu kẻ sách này đổi lại thành người khác thì rất có thể sẽ không thành công. Người cứng nhắc bảo thủ thì sẽ cảm thấy việc đi đường quan trọng hơn, không muốn gây thêm rắc rối. Người thông minh sẽ cảm thấy trên đời không có bữa ăn nào miễn phí, nếu như Độc Nhân dễ dàng bị người ta đột nhập vào địa bàn ăn trộm tài sản như vậy thì trước đây hắn làm sao tránh thoát được đám người đuổi giết hắn chứ? Nhất định là đi vào địa bàn của hắn sẽ có nguy hiểm trùng trùng nên trước nay mới không ai giết được hắn. Người cẩn thận một chút thì sẽ tìm ra sơ hở trong lời nói của ba người bọn họ.

Chỉ có người giống như Phạm Trường Tử, nói năng tùy tiện, tham tiền, tính cách nóng nảy, tự kiêu tự đắc như vậy mới có thể trúng kế.

Bọn họ quyết định đi trộm đồ, cho nên nhanh chóng nướng thỏ. Lâu Thất còn bởi vì cảm thấy Phạm Trường Tử phải đi theo bảo vệ mình nên rất cảm động, chia cho hắn rất nhiều thịt thỏ.

Con thỏ kia qua kĩ thuật nấu nướng của nàng đã được tẩm thêm rất nhiều hương liệu mà bọn họ không biết tên, mùi thơm bay lên, khiến bọn họ suýt nữa nuốt cả ngón tay mình.

Ăn xong thịt thỏ thì trời cũng vừa tối, Lâu Thất để cho Trần Thập và Lâu Tín lột quần áo bốn người kia ra, bắt bọn họ thay.

”Ta cũng phải thay sao?” Nạp Lan Tử Lâm cảm thấy chuyện này có chút bất ổn, nhưng hắn đã có thói quen nghe lời sư phụ, hơn nữa hắn cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, không hề ngăn cản Lâu Thất, thậm chí trong lòng còn có chút kích động, cảm thấy đi theo Lâu Thất sẽ có rất nhiều chuyện khiến cho hắn bất ngờ.

”Dù sao chúng ta đã mặc ba bộ rồi, chỉ còn một bộ, các người có đổi không?” Lâu Thất không có thái độ tốt với hắn. Người này quả thật là đầu óc có chút vấn đề.

Đương nhiên nàng sẽ không mặc quần áo của nam nhân khác lên người, hơn nữa lại còn là quần áo của người chết. Nàng chỉ là lấy đất đắp lên người, sau đó lấy cỏ cây và dây leo quấn lên, bện thành ba bộ quần áo bằng rơm, cho Trần Thập, Lâu Tín và nàng mỗi người một cái. Không biết thuộc hạ của Độc Nhãn muốn đi săn dã thú gì trong rừng mà lại nguy trang như vậy, nhưng dù sao bọn họ cũng đã chuẩn bị đồ nguy trang rồi, không nên vứt bỏ chứ?

”Sao không bện cho ta một cái?” Nạp Lan Tử Lâm nhìn nàng hỏi.

”Cút!”

”Lão phu không mặc quần áo người chết!” Phạm Trường Tử nhú mày. Trên người ông là áo choàng đặc biệt màu xanh đậm của trưởng lão Vấn Thiên Sơn, đây là vải đặc chế, có thể giữ ấm, hơn nữa để tỏ vẻ khiêm tốn và trang trọng thì cổ áo, ống tay đều được dùng chỉ vàng thêu thành kí hiệu của Vấn Thiên Sơn.

Phạm Trường Tử mặc bộ đồ này sẽ cảm thấy bản thân mình giống như cao nhân, vì vậy ông ta không nguyện ý mặc quần áo bình thường.

Lâu Thất cười thầm.

Nàng đã sớm dự đoán được ông sẽ không đổi, hơn nữa, điều nàng muốn chính là điều này.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Trần Thập và Lâu Tín dẫn đường, đoàn người đi thẳng tới Mãnh Hồ Sơn.

Thật ra hai người bọn họ cũng chỉ biết phương hướng đại khái, cứ tưởng sẽ rất khó tìm, nhưng không ngờ sẽ thấy một màn kia...

Trên mảnh đất lớn bằng phẳng, cỏ dại đã bị nhổ sạch. Dưới ánh trăng, một bức tường thành dài trăm thước đang lẳng lặng đứng ở đó, trên bãi đất trống có một đồng đá lớn, còn có cả một đồng gỗ lớn.

Sau mảnh đất trống này chính là một tòa núi không cao lắm. Nhưng dù tòa núi kia không cao thì cũng rất dốc, chân núi bị đào ra thành một hố lớn, xem ra là đang tiến hành phòng ngự. Dưới núi có gần trăm ngôi nhà gỗ nhỏ, đa số đều tối đen, thỉnh thoảng sẽ có một hai gian nhà tản ra ánh nến yếu ớt.

Điều khiến bọn họ khiếp sợ nhất chính là bức tường thành rộng hơn trăm thước cùng đồng vật liệu đá, gỗ đầy quy mô kia.

Những thứ này lấy từ nơi nào? Hơn nữa hành động lớn như vậy, sao lại không có tin tức truyền ra?

”Độc Nhãn muốn xây thành trì sao?” Trần Thập hoảng ợ phát hiện sự thật này. Trong Hoang Nguyên ở Phá Vực, các thế lực đều tìm được hoàn cảnh thích hợp với mình, sau đó dựa theo thế núi để xây nhà, hoặc trực tiếp đào động phủ, nào có ai chuẩn bị xây thành trì như thế này?

Có, Phá Vực trước kia cũng được xây nên như vậy, nhưng đó phải tích tụ từ rất nhiều năm, do nhiều người tụ họp với nhau, trong lúc vô tình tạo thành một cái thành mà thôi. Sau đó mới có thành chủ đời trước đứng lên thu thuế xây thành...

Bây giờ, ở chỗ này, chỉ có một mình Độc Nhãn, hơn nữa hắn chỉ mới tới Hoang Nguyên của Phá Vực được hai năm...

183. Chương 183

Trong mắt Lâu Thất lóe lên tia sáng.

Phải xây thành trì ư?

Như thế, nàng có thể tặng cho Trầm Sát một phần đại lễ rồi.

Nàng quay đầu nhìn Phạm Trường Tử đang vén rèm xe ngựa, kinh ngạc không khép miệng lại được kia, nói: ”Phạm trưởng lão, người nói muốn nhờ sức của một người để xây dựng một tòa thành, người này phải giàu đến mức nào chứ?”

Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.

Trước kia Phạm Trường Tử nghi ngờ lời của họ, nhưng khi tận mắt chứng kiến một màn này, hắn cũng không còn nghi ngờ gì nữa. Thậm chí, hắn còn cảm thấy đám Lâu Thất và Trần Thập nói cũng quá bảo thủ, rõ ràng những dự tính trong mắt hắn còn nhiều hơn họ.

Lần này, tim Phạm Trường Tử nhin không được đập nhanh hơn.

”Xuống ngựa.” Lâu Thất nhìn vẻ tham lam trong mắt hắn, cười thầm, bảo Trần Thập và Lâu Tín xuống ngựa. Hai người vỗ vỗ ngựa của mình, Đạp Tuyết như có linh tính dẫn theo hai con ngựa kia chạy vội ra

ngoài.

”Người cứ để con ngựa kia chạy đi như thế?” Phạm Trường Tử kinh hãi.

”Chúng sẽ không chạy xa đâu.” Lâu Thất nói.

Phạm Trường Tử càng hiểu rõ Đạp Tuyết hơn, nhưng bây giờ lại có nhiều vàng bạc châu báu như thế, con ngựa kia có thể để xuống trước rồi đi được không.

Phạm Trường Tử cũng xuống xe ngựa, Nạp Lan Tử Lâm lại cho xe ngựa chạy đến một cánh rừng cách đó không xa, buộc ngựa vào cây. Ở đây, ngoài người của Mãnh Hồ Sơn và mấy người họ, xem chừng không còn ai đến nữa, xe ngựa cũng không đến mức sẽ bị trộm mất.

Mãnh Hồ Sơn này bị đào ra một kênh đào rất lớn, chỉ còn một đường có thể lên núi. Xem ra sau khi xây thành ở đây, sẽ phải dẫn nước vào. Mãnh Hồ Sơn cũng không có phòng ngự nào tốt, sao hắn có thể yên tâm để những đồng vàng bạc châu báu ở đây chứ?

”Chia nhau ra đi lên.” Phạm Trường Tử nói.

”Được.” Lâu Thất mỉm cười gật đầu: ”Phạm trưởng lão đi trước đi, chúng ta phải bàn bạc một chút xem lát nữa phải lấy gì, sợ đi lên sẽ không có thời gian thương lượng.”

Phạm Trường Tử không nghi ngờ gì, cũng có thể nói hắn đã chờ không kịp muốn nhanh chóng đi lên. Hắn gọi Nạp Lan Tử Lâm, hai người như hai con đại bàng vô thanh vô thức lao về Mãnh Hồ Sơn.

Lúc này, Lâu Thất mới ngoắc tay gọi Trần Thập và Lâu Tín lại gần, thấp giọng nói: ”Nghe kỹ, hai người các người không cần lên núi, hãy đi kiểm tra những căn nhà gỗ kia, xem những người ở đó là ai, đừng kinh động đến họ. Đợi lát nữa, dù trên núi có động tĩnh gì, các người chỉ cần tìm cơ hội ra ngoài tìm ngựa, sau đó ở trong rừng đợi ta.”

”Cô nương, người một mình...”

”Ta sẽ không có chuyện gì đâu. Còn nữa, các người xem có thể bắt được bò câu đưa tin hay con chim nhỏ nào không, sau khi trở về ta muốn truyền tin tức. Được rồi, đi đi.”

Sau khi an bài xong, Lâu Thất lập tức bay lên núi, tốc độ của nàng cũng không chậm hơn đám người Phạm Trường Tử.

Mãnh Hồ Sơn sở dĩ gọi là Mãnh Hồ Sơn là vì trên đỉnh núi có một cái đài rất to nhô ra ngoài, phía dưới lơ lửng giữa không trung, nhìn từ dưới núi lên, hình dáng của nó giống như một con hổ đang lao ra khỏi núi. Nhưng giờ, trên đài kia lại xây một tòa nhà, không lớn nhưng lại rất tinh xảo, đẹp đẽ. Quan trọng nhất là

xây ở chỗ này, cũng chỉ có một đường trước cửa là có thể đi được, những nơi khác đều lơ lửng giữa không trung, ba mặt là khoảng không, căn bản không ai có thể lên được.

Hơn nữa, cổng tòa nhà này được xây rất cao, cửa cổng làm bằng thiếc vừa dày vừa nặng, nếu muốn mở cổng chắc phải cần đến hai nam nhân cùng nhau kéo. Cách một đoạn ngoài cổng còn có một cổng khác, lúc này đã vào ban đêm, hơn nữa nơi này hoang vắng ít người, nhưng ở cửa ngoài kia lại có mười ba người đang cầm trường kiếm đi qua đi lại tuần tra, một chút cũng không buông lỏng.

Càng như thế, họ lại càng khẳng định được Độc Nhân có rất nhiều bảo vật, nếu không sao lại cần canh giữ chặt chẽ như vậy.

Lâu Thất nắp cách đó không xa cũng không vội vàng đi vào. Nàng nhìn thân ảnh Phạm Trường Tử loáng một cái bay lên cao, Nạp Lan Tử Lâm ở dưới nhặt một cành cây bắn lên trên, mũi chân Phạm Trường Tử đạp lên cành cây đó mượn lực, cả người bay về phía tòa nhà. Do hắn bay giữa không trung rất cao, hơn nữa tốc độ lại cực nhanh, lúc này cũng đang là ban đêm, không ngẩng đầu nhìn kỹ thì căn bản sẽ không phát hiện ra hắn, dù có phát hiện thì cũng chỉ nhìn thấy một cái bóng thoáng qua mà thôi.

Phạm Trường Tử tham tiền, chỉ số thông minh không đáng nhắc đến, nhưng ngược lại, võ công của hắn lại cực kỳ cao. Lâu Thất nhìn không khỏi âm thầm cảm thán, nếu là nàng, cũng không có khả năng bay cao như thế.

Còn Nạp Lan Tử Lâm lại lén sang một bên, cơ thể nhanh như khỉ nhảy đến dưới tòa nhà, bám chặt vào vách tường. Cũng không biết hắn làm thế nào, chỉ thấy hắn từng chút một di chuyển đến bên ngoài đài kia, cả người treo lơ lửng giữa không trung. Nếu không phải Lâu Thất luôn nhìn hắn, góc độ của nàng cũng vừa hay nhìn thấy, thì đoán chừng cũng không có cách nào phát hiện ra hắn có thể đi lên từ vị trí kia.

Sau khi Nạp Lan Tử Lâm nhảy được lên trên, lại suýt chút nữa bị rơi xuống, vì tường bao tòa nhà được làm ngay sát rìa, chỉ thừa ra khoảng nửa bàn tay, người hắn lại dán chặt lên tường. Thế nhưng, công phu như thạch sùng bám tường của Nạp Lan Tử Lâm rất có tác dụng, hắn bò lên đầu tường, sau đó tung người nhảy xuống.

Lâu Thất không ngờ võ công của hai sư đồ này thực sự rất tốt, không khỏi âm thầm thán phục. Có điều, công phu của họ càng cao càng tốt, như thế, lát nữa kế hoạch của nàng mới có thể dễ dàng thành công được.

Lâu Thất ngồi trong bụi cỏ chờ, tính toán thời gian thích hợp nàng mới xông lên. Nàng cũng không giống đám người Phạm Trường Tử và Nạp Lan Tử Lâm, mà lại chọn cách đơn giản, trực tiếp xông vào theo hướng cửa lớn.

”Người nào?”

”Là ta.”

Vì nàng đang mặc y phục cùng loại với bọn họ, nên những người kia đang nhìn chăm chú thấy thế cũng thả

lồng một chút. Lâu Thất nắm lấy cơ hội này, nhanh chóng thôi miên bọn họ.

Thuật thôi miên này sau khi nàng tự dung hợp với Thạch Túy Ngàn Năm thì sử dụng càng dễ dàng hơn, giống như nội lực ảnh hưởng đến tinh thần lực vậy, tinh thần lực càng mạnh thì hiệu quả thôi miên sẽ tốt hơn. Lúc này, chỉ thấy Lâu Thất nhanh chóng đi qua trước mặt đội thủ vệ kia, lắc mình lướt qua, còn ánh mắt những người kia thì mơ hồ, đến khi nàng đi đến cửa, đạp chân bay vào trong viện, những người bên ngoài mới đột nhiên tỉnh lại, nhưng lại quên chuyện vừa xảy ra, chỉ cảm thấy mơ mơ hồ hồ.

”Có phải vừa có người đến không?” Một thủ vệ hỏi.

Thủ vệ khác nói: ”Hình như là tên tiểu tử Đại Ngưu kia.”

”Không phải chứ, ta không có nhìn thấy.”

Trí nhớ đám thị vệ bên ngoài hỗn loạn, Lâu Thất đương nhiên cũng không rảnh quan tâm. Nàng không nghĩ, bên trong tòa nhà này lại có một hoa viên tuyệt đẹp như thế, đình đài, lầu các cũng không giống nhau, thậm chí trong sân có một tảng đá rất to, dưới ánh trăng phát ra ánh sáng trong suốt mờ ảo, là màu sắc của ngọc thạch a. Ngọc thạch to như thế lại để ở trong hoa viên trang trí, Độc Nhân này đúng là quá chịu chơi rồi.

Mũi Lâu Thất giật giật, âm thầm vui mừng, phần nàng hạ trên người Phạm Trường Tử cũng không mất đi hiệu quả. Nàng men theo mùi hương đặc thù của nó đi hướng đông rồi lại rẽ sang tây, tránh thủ vệ tuần tra, theo dấu vết đi tìm. Đến một khối phòng, bên ngoài có vài tên thủ vệ trông coi, Lâu Thất nhẹ nhàng đi qua đó, ngón tay đặt lên thăm dò hơi thở một người, phát hiện người này đã không còn thở nữa. Phạm Trường Tử đúng là không phải hạng người lương thiện gì, vừa đến đã giết vài người rồi, rõ ràng hẳn ta có thể điểm huyệt ngũ của họ mà.

Trước mặt nàng là cánh cửa khối phòng còn dày và nặng hơn cánh cửa phía ngoài cổng nhiều. Không ngờ Phạm Trường Tử cũng còn có bản lĩnh này, có thể dùng nội lực cắt đứt khóa.

Thế nhưng, Lâu Thất lại nhìn thấy hai giọt máu tươi trên khóa, có thể là khóa này cứng rắn ngoài dự định của hắn, nhưng trong lòng hắn lại vội vàng muốn vào trong, nên mới liều mạng bẻ khóa, dẫn đến bị nội thương nhẹ, khí huyết dâng lên mới thổ máu.

Suy nghĩ của Lâu Thất hoàn toàn không sai. Lúc này, Phạm Trường Tử căn bản cũng không phát hiện Lâu Thất đang lặng lẽ đẩy một khe cửa ra nhìn, tất cả tâm trí của ông ta đều bị đám châu quang bảo khí trước mắt này khiến cho kinh hoàng, mê hoặc.

Khối phòng này rất lớn, không có cái giá nào cả, vật dụng gì cũng không có, cả phòng có đến trên trăm cái rương, chúng cũng không đóng lại mà đều được mở ra. Những bảo bối quý hiếm cũng được đặt tùy ý thành đống như ở chợ đồ cũ vậy, đá quý óng ánh, trân châu long lanh lóe sáng, ngọc bích rực rỡ, xinh đẹp. Ngọc như ý, trân ngọc thạch, ngọc bội tím gì gì đó được bày ra, tất cả đều sáng loáng làm mù mắt chó của hắn.

Nhiều nhất là những rương bạc, từng rương từng rương đều là bạc, vàng lá, vàng thỏi, ngọc trai sáng lấp lánh.

Ngay cả nhân sâm ngàn năm, linh chi trăm năm, băng sơn tuyết liên phơi khô,... các thứ đều được tùy ý để một bên.

Một vài thứ khác cũng sáng lấp lánh chính là các loại kim ty mềm mại, gấm vân cẩm, vải lụa, những vật liệu vải vóc quý giá chỉ hoàng thân quốc thích mới có thể mặc, có thể dùng thì lại được chất đống ở đây.

Lúc trước Lâu Thất và Trầm Sát còn có khoảng thời gian âm thầm điều tra Hòa Khánh vương gia, cảm thấy những châu báu kia đã khiến người ta khiếp sợ rồi, không ngờ lúc này lại phát hiện kho phòng này của Độc Nhân còn khiến người ta sợ hãi hơn nhiều, chút châu báu của Hòa Khánh vương gia căn bản quá nhỏ bé.

Lâu Thất qua khe cửa xem tình hình bên trong, ánh mắt nàng thiếu chút nữa mù luôn, lúc vừa nhìn thấy, thậm chí nàng còn quên phong bế hơi thở, nhưng đám Phạm Trường Tử cũng không có tâm trạng nào mà đi để ý, cho nên cũng không phát hiện ra.

Cả người Nạp Lan Tử Lâm cũng bị dọa cho ngây ngốc, đứng ở giữa kho phòng đông cứng như cương thi, một cử động cũng không có.

Lâu Thất điều chỉnh bản thân xong, biết cơ hội đã đến. Nàng rời khỏi kho phòng, nhặt vài hòn đá ném vào cửa sổ của mấy sương phòng cách đó không xa.

Đến nay, nội lực của nàng cũng rất sâu rồi, chỉ là hòn đá nhỏ nhưng vẫn ném xuyên qua cửa sổ, trong màn đêm tĩnh lặng phát ra tiếng vang không nhỏ.

Vài âm thanh này lập tức đánh thức mọi người, ra ngoài đầu tiên là một nam nhân cao lớn, cường tráng. Hắn chỉ mặc mỗi tiết khố, phía trên để trần, hai tay cầm một đôi chùy Lưu Tinh, mắt phải được che lại bằng một miếng ngọc thạch đã mài nhẵn bóng.

Nam nhân này khẳng định là Độc Nhân không thể nghi ngờ. Ngoài hắn ra, ai có thể dùng miếng ngọc thạch quý hiếm thế này làm vật che mắt chứ.

"Có người lên vào." Độc Nhân vừa ra ngoài liền hét một tiếng: "Trông coi nghiêm ngặt mọi góc ngách cho ta, một con ruồi cũng không để lọt."

Rất nhiều người cũng vọt ra ngoài, trong nháy mắt, cả tòa nhà đèn đuốc sáng trưng, bóng người lay động. Độc Nhân mang theo một đội thủ vệ đi đến kho phòng.

Lâu Thất đi trước hắn một bước trở lại kho phòng, nhanh chóng mở cửa ra. Tiếng cửa phát ra cuối cùng cũng làm hai sư đồ đang chìm đắm trong châu báu vật này tỉnh lại.

"Phạm trưởng lão, sao người vẫn chưa đi? Không hay rồi, không hay rồi, Độc Nhân đã phát hiện ra chúng ta rồi." Lâu Thất nói xong, "phình" một cái đóng cửa lại.

Phạm Trường Tử còn chưa hồi phục tinh thần, bên ngoài đã vang lên tiếng Độc Nhân: "Bao vây chỗ này lại cho lão ta."

184. Chương 184

Khấp khổ phòng đều là trân bảo quý giá, trước kia không cảm thấy có khả năng khiến Phạm Trường Tử từ bỏ, nhưng lúc này thì đã có, trong lòng hắn cũng đã bị bản tính tham lam lấp đầy, sao có thể dễ dàng từ bỏ được. Hơn nữa, bây giờ muốn chạy cũng không còn kịp nữa rồi.

Ánh mắt Lâu Thất giễu cợt nhìn Phạm Trường Tử một cái, nàng không ngờ, sau khi nhìn thấy khố phòng, lão nhân này lại có thể thất thần lâu như thế, không phải hắn muốn lấy vài thứ rồi đi chứ?

"Phát hiện thì thế nào?" Phạm Trường Tử nghe thấy âm thanh ầm ĩ ở ngoài, trong lòng cũng có hơi nôn nóng, nhưng nghĩ đến việc buông tha cho đám bảo bối này, trong lòng ông ta lại thấy đau. Dù sao thì, những thứ này ông ta cũng không muốn từ bỏ a.

"Phanh" có người dùng lực đẩy cửa ra, trên mặt Lâu Thất hiện ra thần sắc lo lắng: "Làm sao đây, làm sao đây. Phạm trưởng lão, người mau nghĩ cách đi, bọn họ sắp đập cửa vào rồi." Nàng vừa nói vừa khó khăn giữ cửa.

Nạp Lan Tử Lâm thấy Lâu Thất sắp sửa không chịu nổi nữa, lập tức đi qua cùng giữ cửa với nàng.

"Lẽ nào lão phu còn sợ bọn họ?" Phạm Trường Tử nắm chặt tay thành nắm đấm.

"Nếu không thì chúng ta mở một đường máu ra ngoài, bảo vật cũng không cần nữa, thoát thân quan trọng hơn." Lâu Thất vội vàng nói.

Không lấy bảo vật, sao có thể được chứ? Những thứ kia đều là của ông, của ông đó.

Nháy mắt, Phạm Trường Tử nôn nóng đến đỏ cả mắt.

"Người bên trong nghe đây, nếu còn không ra ngoài, lão tử sẽ không tha cho các người đâu." Bên ngoài, tiếng hô của Độc Nhân rất rõ ràng.

"Sư phụ, đi thôi." Nạp Lan Tử Lâm nhin không được khuyên.

Lời của hắn còn chưa nói xong, Lâu Thất lại kêu "ôi chao" một tiếng, hơi lão đảo, khiến Nạp Lan Tử Lâm theo bản năng đưa tay ra đỡ nàng. Cửa kia không có bọn họ chống đỡ ngay lập tức bị người bên ngoài đập tung ra.

Lâu Thất nhanh chóng nhảy sang bên cạnh, Nạp Lan Tử Lâm lại không phản ứng nhanh như nàng, cánh tay bị cánh cửa đập phải, đau đớn khiến sắc mặt hắc khê biến.

”Lão tử muốn nhìn xem, là kẻ nào ăn gan hùm mật báo dám đến chỗ của lão tử trộm đồ?” Độc Nhân ở bên ngoài nói lên một tiếng: ”Con rùa kia có dám ra đây không?”

”Tiểu bối đúng là rất ngông cuồng.” Mấy ngày nay, Phạm Trường Tử ngoài việc bị Lâu Thất làm cho tức đến thổ huyết thì nào có ai dám mắng hấn là con rùa chứ. Hai tay hấn lập tức vỗ một cái, người cũng bay theo.

”Xem ra cũng có chút bản lĩnh đấy.” Độc Nhân hét lên: ”Lão tử chơi với người.”

Hai người họ cùng ra tay nhanh như chớp, thoáng cái đã đánh được ba chiêu, phát ra nội lực hùng hậu, sức mạnh của chiêu phong đánh ra khiến những người khác không chịu nổi phải lùi lại, để hai người họ ở trung tâm.

Trong lòng Độc Nhân giật mình, không ngờ người đến lại là một người có võ công cao như thế. Phạm Trường Tử cũng không phải là không kinh ngạc, vốn dĩ hấn cho rằng Độc Nhân chỉ là một tên đạo tặc ở Giang Dương mà thôi, người khác trao thưởng đều không thể bắt được hấn là vì hấn quá xảo hoạt, rất biết ẩn giấu ẩn. Nhưng bây giờ mới phát hiện, có thể là võ công của hấn cũng cực kỳ cao cường, nên những người mà đám hiệu buôn kia tìm cũng không phải là đối thủ của hấn.

Lâu Thất vừa nhìn liền phát hiện võ công của Phạm Trường Tử cao hơn Độc Nhân một bậc, nhưng có điều, vừa rồi do hấn quá khinh địch, có lẽ chỉ xuất ra năm, sáu phần công lực, cho nên chiêu thứ ba mới bị Độc Nhân ép cho lùi lại.

Sau khi đánh qua ba chiêu, hai người đều lùi lại một bước.

Lúc này Độc Nhân mới nhìn rõ Phạm Trường Tử, khi nhìn đến y phục của hấn, mặt liền biến sắc, buột miệng thốt ra: ”Trường lão Văn Thiên Sơn.”

Lâu Thất cũng không nói cho ai nàng chính là đang chờ thời khắc này, chính là lúc này...

Lúc Độc Nhân vừa nói ra câu này, nàng lập tức hoảng sợ: ”Không tốt rồi Phạm trưởng lão, hấn nhận ra thân phận của người rồi.”

Lúc này, Phạm Trường Tử cũng không biết nhận ra thân phận của hấn thì thế nào, nhưng Độc Nhân thực sự cũng không làm Lâu Thất thất vọng, theo như kịch bản của nàng mà hát.

”Không ngờ, trong mắt thế nhân Văn Thiên Sơn như chỗ ở của tiên sơn lại có trưởng lão làm kẻ trộm thế này.”

Độc Nhân vừa nói vừa cẩn thận âm thầm vận mười phần công lực của mình, trưởng lão Văn Thiên Sơn, hẳn tuyệt đối không dám khinh thường. Vừa rồi hắn đã dùng đến tám phần công lực, nhưng cũng chỉ ngang tài ngang sức với đối phương mà thôi. Hắn đoán đối phương cũng chưa dùng hết toàn lực, cho nên công lực của đối phương cao hơn hắn. Nếu hắn không mạo hiểm đánh lên, thì khả năng giành được phần thắng thực ra cũng không lớn.

”Phạm trưởng lão cẩn thận, hắn muốn đánh lên đó.” Lâu Thất kinh hoảng hét lên một tiếng thật to, nhưng nàng cũng chọn đúng lúc Độc Nhân đang muốn xuất chiêu để hét. Phạm Trường Tử nghe thấy tiếng hét của Lâu Thất, lại nhìn Độc Nhân, quả nhiên là đang muốn đánh lên hắn. Ngay lập tức, Phạm Trường Tử cũng không hề che giấu thực lực nữa, nhanh chóng vận hết mười phần công lực đánh ra.

Độc Nhân cũng đúng lúc đánh về phía hắn, cả người hắn còn ở giữa không trung bị một chưởng này ”bịch” một tiếng đánh vào ngực. Hắn có thể cảm nhận được xương sườn của mình bị gãy, sau đó phun ra một búng máu.

”Lão đại!”

Xung quanh vang lên tiếng hét rung trời, điều này cũng khiến Phạm Trường Tử ý thức được, không biết ở đây có bao nhiêu người a? Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, trong tòa nhà này, đang đứng bao vây bọn họ ít nhất cũng phải có đến trăm người, còn bên ngoài nhà rõ ràng cũng phải có đến gần trăm người nữa.

Mặt hắn nhất thời đen lại, Độc Nhân này lại có thể huấn luyện nhiều thuộc hạ như thế, những người này cũng không phải đều là phế vật, trong đó có không ít cao thủ trong nhà có thực đi.

Độc Nhân được vài tên thủ hạ tiếp được, sau khi đứng vững hắn lập tức lấy ra một lọ từ trong lồng ngực, mở nắp đổ từ trong lọ ra vài viên dược hoàn. Theo động tác của hắn, một mùi dược liệu vô cùng tươi mát, dịu nhẹ tỏa ra.

Phạm Trường Tử không khỏi lộ ra cảm xúc: ”Ngưng công đan.”

Nạp Lan Tử Lâm thất thanh nói: ”Ngưng công đan, đan dược luyện công mà người trong thiên hạ muốn cầu cũng không được.”

”Không sai, xem ra các ngươi còn có chút kiến thức.” Độc Nhân cẩn thận nói một câu, nhanh chóng cho dược hoàn kia vào miệng.

Phạm Trường Tử lập tức nhin không được hét lên: ”Dừng tay, dừng tay, người cái tên ngu ngốc này.”

Một viên Ngưng công đan là có thể chữa được nội thương, dùng một viên thì nội thương trong nháy mắt có thể được áp chế, nội công cũng nhanh chóng khôi phục lại ở trạng thái tốt nhất, là viên linh đan mà người tập võ vô cùng khao khát muốn có. Một viên linh đan này, nghìn vàng khó có thể mua được. Tuy rằng sau khi dùng nó ba ngày, hiệu dược áp chế sẽ không còn nữa, nhưng nếu trong lúc liều mạng chiến đấu với kẻ địch, hiệu quả của loại đan dược này chẳng khác nào cứu mạng họ, có một viên Ngưng Thần đan chẳng

khác nào có thêm một cái mạng.

Thứ tốt như thế, không, phải là bảo bối tốt như thế này mà hắn ta lại có thể một ngụm dùng hết năm, sáu viên, đúng là thực sự phí của trời mà.

”Người sẽ bị thiên lôi đánh a.” Phạm Trường Tử thấy Độc Nhân thật sự nuốt hết mấy viên dược, trong lòng hắn xót muốn chết. Đau lòng là thế, hắn biết rõ lúc này là cơ hội tốt thừa thắng xông lên, nhưng lại nhịn không được muốn nhìn xem có phải hiệu dược của Ngưng công đan thực sự khủng khiếp không?

Lâu Thất cũng đang theo dõi, nàng muốn xem Ngưng công đan có thực sự thần kỳ như vậy không?

Ngưng công đan này cũng không khiến họ thất vọng, Độc Nhân vừa dùng xong, sắc mặt hắn ngay lập tức tốt lên. Hắn cũng không đợi thêm nữa, nhanh chóng giơ Lưu Tinh chùy lên, hét lớn: ”Các huynh đệ, giết bọn chúng cho ta.”

Tiếng hấn vừa hô, hàng trăm tiếng hô khác ngay lập tức hô lên theo. Có lẽ là do uy phong của Độc Nhân, lúc này, hấn vừa hét lên thì lập tức gần trăm người đều giơ vũ khí xông đến chỗ họ.

Những người này có lẽ đều có xuất thân là cường đạo, được Độc Nhân tập hợp lại, người nào cũng vô cùng ngang ngược, hơn nữa lại không sợ chết, rõ ràng biết bản thân không phải đối thủ của Phạm Trường Tử, họ vẫn cứ tiến về phía trước, người trước ngã lại có người sau xông đến.

”Sư phụ, xông ra ngoài đi.” Nạp Lan Tử Lâm đương nhiên cũng ra tay, Lâu Thất cũng đã ra tay sớm hơn hấn, khi Độc Nhân vừa hô lên câu kia, nàng đã lập tức giơ chân đá bay một tên gần nhất, tên kia còn kéo theo một người khác cũng ngã xuống.

Phạm Trường Tử cắn răng, đương nhiên hấn cũng biết võ công của người này không bằng mình, nhưng hấn ta lại thắng ở chỗ có đông người, đông hơn họ, thậm chí còn gấp hơn rất nhiều lần. Đám người này vừa không sợ chết, lại vô cùng giảo hoạt, bọn chúng dám một tên xông lên trước làm mỗi nhử hung hăng chém giết, còn hai tên khác thì ở trước mặt đối phó với hấn, một tên lên trước, một tên ở bên cạnh lấy trường kiếm đâm tới.

Hơn nữa, trong số đó còn có mấy tên vô cùng biến thái, chúng không sợ ám khí làm tổn thương bản thân, đều lăm lăm muốn xông về phía hấn, nhiều người như thế khiến hấn ứng phó cũng có chút mệt mỏi.

Lúc này, Độc Nhân ném Lưu Tinh chùy sang cho người bên cạnh, giơ tay lấy một cây cung, lắp tên vào, nhắm về phía Phạm Trường Tử.

Bọn họ cũng nghe nói đến tài bắn cung thần kỳ của Độc Nhân, bởi vậy, trong lòng Phạm Trường Tử, và Nạp Lan Tử Lâm ít nhiều cũng có chút áp lực.

”Hắc hắc, các huynh đệ, giết bọn chúng, đưa thi thể chúng đến Vãn Thiên Sơn, để người Vãn Thiên Sơn xem

thử môn hạ của họ đáng ghét đến mức nào.” Độc Nhãn giờ cung tên to lên hoàn toàn không tốn chút sức lực nào, nội thương vừa rồi của hắn cũng đã thực sự tốt lên. Càng khoa trương hơn là hắn vừa nói chuyện, trong miệng còn có thể tỏa ra mùi thơm của đan dược.

”Sư phụ, đi thôi.” Nạp Lan Tử Lâm nhin không được lại khuyên lần nữa.

Phạm Trường Tử thấy đã giết được không ít người, xung quanh cũng có hơn mười cỗ thi thể, nhưng tiếc rằng vẫn còn rất nhiều người nữa. Hơn nữa, bọn chúng lại rất hèn hạ, vô sỉ, không sợ chết, lại có thể để lại mấy vết thương trên người hắn, y phục cũng bị chém rách rất nhiều chỗ, điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng mất mặt.

Lúc này Phạm Trường Tử cũng không có ý muốn giết đến cùng, dù sao thì Vãn Thiên Sơn cũng chưa từng làm chuyện giết hàng trăm người thế này, cho nên khi thấy đánh đã lâu mà vẫn không thắng, hắn cũng bắt đầu có chút nản lòng, nói: ”Được.”

Lâu Thất thấy hắn đang có ý định rút lui thì lập tức rút Phá Sát ra, mạnh mẽ như vũ bão liên tiếp cắt cổ hai tên, quát lớn: ”Phạm trưởng lão, ngươi phải nghĩ cho kỹ, nếu bây giờ mà đi, không đến vài ngày, thiên hạ này đều sẽ truyền ra tin người dẫn đồ đệ đến cánh đồng hoang ở Phá Vực làm tên trộm, hơn nữa, mọi người nghĩ thế nào chắc ngươi cũng biết. Với võ công của ngươi, lúc này muốn rời đi chắc chắn sẽ được, nhưng lúc quay về Vãn Thiên Sơn, đám sư huynh đệ hỏi ngươi những thứ mà ngươi lấy được, ngươi sẽ nói thế nào?”

Lâu Thất dừng một chút lại cao giọng nói: ”Đến lúc đó, ngươi không những lưu lại vết nhơ cho Vãn Thiên Sơn, lại vừa không lấy được đồ, sư huynh, sư đệ của ngươi sẽ bỏ qua cho ngươi ư? Ngươi cứ suy nghĩ cho kỹ đi.”

Phạm Trường Tử rùng mình một cái.

Lâu Thất nói không sai, trong mắt người đời, Vãn Thiên Sơn giống như tiên sơn, họ cũng đều là hình tượng của tiên nhân. Nếu hắn bôi đen Vãn Thiên Sơn, chưa biết chừng đại sư huynh sẽ giết hắn mất.

”Vậy ngươi nói phải làm gì đây?” Phạm Trường Tử đưa hai tay đánh bay hai nam nhân ra ngoài, đồng thời, phía sau lại có một tia sắc lạnh đánh tới. Hắn nhanh chóng quay đầu lại, một đoàn kiếm đang đâm tới ngang lưng. Trận chiến mãi không dứt thế này khiến hắn có chút buồn bực.

”Ta chỉ là một nha đầu thôi, nào biết nên làm gì chứ? Ta chỉ nói một chút suy nghĩ của mình thôi.” Lâu Thất vừa nói, trong tay cũng không dừng lại tiếp tục lấy mạng người.

”Ngay từ đầu, lão tử cũng không có chú ý đến ngươi, các huynh đệ tránh ra, lão tử phải giết nữ nhân này trước đã.” Tuy Độc Nhãn cảm thấy mấy câu nói của nàng đều là lời nói thật, cũng không có gì đặc biệt cả, thế nhưng không biết sao, trực giác của hắn lại thấy có điều gì đó không hay.

185. Chương 185

Mũi tên của hắn rời khỏi mục tiêu, liếc mắt về phía Lâu Thất, Lâu Thất quát lớn một tiếng: "Phạm trường lão, cứu ta!" Sau đó thân hình lóe lên, nhanh chóng chạy tới sau lưng ông.

Mũi tên của Độc Nhân bắn ra không chút do dự, men theo bóng người của nàng, chuyển động lần nữa, một tiếng "vù" xé không bay tới, lực đạo mạnh mẽ bắn thẳng đến trước mặt Phạm Trường Tử.

Phạm Trường Tử vô cùng tức giận. Thứ nhất là giận Lâu Thất, ông vốn muốn nàng chết, nhưng hiện giờ lại phải bảo vệ nàng. Hai, là giận Độc Nhân, cứ nhắm vào ông như vậy, thật sự coi ông là kẻ tầm thường sao?

Lại nghĩ tới lời nói vừa rồi của Lâu Thất, sát khí của ông nổi lên, nội lực khiến cho cổ tay áo lay động, quát to một tiếng, hai chưởng hợp lực lại, kẹp chặt mũi tên đang bay tới trước mặt. Lực đạo của mũi tên kia thật sự quá mạnh, tuy bàn tay ông có nội lực che chở nhưng vẫn bị trầy một lớp da, đau đớn khó chịu. Cảm giác đau này không phải đau đớn về thể xác mà chính là đau đớn về tinh thần, bởi vì đây chính là đánh vào mặt ông. Đường đường là trưởng lão của Vãn Thiên Sơn mà lại bị một tên đạo tặc ép tới trình độ như vậy. Lâu Thất nói đúng, nếu chuyện này truyền đi thì không chỉ mất hết mặt mũi của Vãn Thiên Sơn, mà bản thân ông cũng sẽ rơi vào hoàn cảnh hết đường chối cãi...

Đương nhiên, còn cả đồng kho báu kia nữa, muốn ông buông tha như vậy là chuyện không thể nào.

"Là các người ép lão phu!"

Phạm Trường Tử hét lớn một tiếng, sau đó rút ra một cây roi màu đen từ bên hông. Roi kia rất kì quái, màu đen cũng không phải sắt, chỉ là một vật thô ráp xù xì. Khi Nạp Lan Tử Lâm nhìn thấy cái roi đó sắc mặt lập tức thay đổi, Lâu Thất thấy vậy cũng tránh xa một chút.

Chỉ thấy cổ tay Phạm Trường Tử khẽ động, roi kia biến thành một cái côn thẳng tắp, hai tay ông lại chuyển động lần nữa, trên thân côn bắn ra vô số kim châm. Những kim châm kia lóe ra ánh sáng màu xanh lam, rõ ràng là kịch độc. Ngay khi nàng cho rằng như vậy là xong rồi thì cổ tay Phạm Trường Tử lại run một cái, cây côn đó lại xuất hiện một mũi thương nhọn, cũng chứa kịch độc.

"Là các người ép lão phu!" Ông lại nói một câu, vung trường thương quay vòng tròn. Trường thương xé rách quần áo của hơn mười người, rạch vào da thịt bọn họ, trên thân trường thương kéo theo vô số da thịt. Mặc dù cũng không tính là trọng thương nhưng bọn họ lập tức phát hiện miệng vết thương đã nhanh chóng tê cứng lại, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất lan ra toàn thân, hơn mười người lập tức ngã xuống.

Một màn như vậy khiến cho những người không sợ chết cũng cảm thấy sợ hãi, theo bản năng lui lại một bước. Mũi tên của Độc Nhân đã nhắm vào ngay cánh tay ông, bắp thịt trên cánh tay ông gồng lên, lần này bắn liên tiếp ba mũi tên.

Phạm Trường Tử hừ một tiếng, cổ tay khẽ động, trường thương nhanh chóng khôi phục lại thành roi, đánh về phía ba mũi tên kia.

Hai người đầu sinh tử ở bên kia, Lâu Thất ở bên này bắt đầu lên tiếng kêu: "A! Nạp Lan công tử, cứu ta, nguy hiểm quá!"

"Phạm trưởng lão mau giết hắn đi, đến lúc đó không ai truyền chuyện này ra ngoài nữa, cả kho báu kia đều là của ngươi!"

Dưới sự cổ vũ của nàng, đừng nói Phạm Trường Tử, ngay cả Nạp Lan Tử Lâm cũng bắt đầu giết người một cách mù quáng. Mà nàng chỉ thỉnh thoảng mới xuất thủ đánh ngã một, hai tên...

Máu ngập trời, tiếng kêu thảm thiết vang vọng, tay chân đứt lìa bay tứ tung khắp nơi.

Một đêm này, núi Mãnh Hổ như biến thành địa ngục.

Một đêm này, Phạm Trường Tử và Nạp Lan Tử Lâm giết người một cách mù quáng. Giết xong người trong vườn hoa, tiếp tục giết lính gác bên ngoài, thậm chí có mấy người muốn chạy xuống núi cũng bị binh khí của Phạm Trường Tử tiêu diệt, hầu như không có ai sống sót.

Mùi máu tanh bao phủ khắp Mãnh Hổ Sơn, tuy Lâu Thất đã có chuẩn bị sẵn, nhưng chờ bụi đất lắng xuống, nhìn thảm cảnh trước mặt, trong lòng cũng không nhịn được khó chịu. Chỉ là đáy mắt nàng lộ ra vẻ lạnh lùng, không có chút thương xót nào.

Trường thương của Phạm Trường Tử đã bị máu nhuộm thành màu đỏ nhạt, ông ta chậm rãi xoay người lại, ánh mắt nhìn chằm chằm Lâu Thất, sát ý đột nhiên nổi lên.

Giết sạch tất cả mọi người, không còn ai có thể truyền chuyện này ra ngoài nữa, nhưng ở đây vẫn còn một người, là Lâu Thất.

Lâu Thất hoảng sợ: "Phạm trưởng lão, ta còn phải đi tìm Tử Kim Đẳng."

Phạm Trường Tử phục hồi tinh thần lại, không sai, nha đầu này phải giữ lại cho Họa Tâm, ông không thể giết. Nhưng dù sao nàng ta cũng phải chết, trước khi nàng ta chết ông sẽ theo dõi nàng ta, không để cho nàng ta giở bất kì thủ đoạn nào.

"Tốt nhất ngươi nên an phận một chút!"

Lúc này, ông quên mất mấy ngày nay Lâu Thất chưa từng an phận, vẫn luôn làm ông tức giận chết.

"Sư phụ, làm sao bây giờ?" Nạp Lan Tử Lâm từ trước tới giờ chưa từng giết nhiều người như vậy, bộ quần áo trắng của hắn hôm nay đều bị nhuộm đỏ, sắc mặt cũng không dễ nhìn. Nơi này xác chết đầy đất, máu tươi ngập trời khiến người ta buồn nôn, người cao quý sinh ra và lớn lên ở Vãn Thiên Sơn như hắn chưa từng gặp phải cảnh này...

Phạm Trường Tử còn chưa lên tiếng, Lâu Thất đã giơ tay lên: "Người nào gặp thì người đó có phần, cho nên ta muốn lấy hai rương vàng."

Nghe nàng nói vậy, Phạm Trường Tử có chút tức giận, nhưng nghe thấy nàng chỉ cần hai rương vàng nên hẳn không nói gì nữa. Nếu là lúc bình thường thì ông sẽ không cho nàng hai cái rương này, nhưng bây giờ ông đã có cả một kho báu, trong đó có cả đồng đồ, vàng bạc chỉ là đồ vật tầm thường nhất trong đó mà thôi, cho nàng hai rương thì cũng chẳng đáng là gì, coi như dùng nó để tạm thời bịt miệng nàng lại, khiến cho nàng an phận một chút cũng tốt. Dù sao chỉ cần nàng chết ở Thần Ma Cốc thì vàng bạc châu báu đương nhiên đều thuộc về ông.

Nghĩ như vậy, Phạm Trường Tử chậm rãi nói: "Tối nay người cũng góp sức không nhỏ, cho người hai rương vàng đó, trừ những thứ đó ra, còn cho các người lấy thêm hai thứ đồ nữa."

Lâu Thất mừng rỡ: "Vậy thì tạ ơn Phạm trưởng lão."

Ba người cùng nhau vào trong kho, hiện giờ tất cả đồ ở chỗ này đều là đồ của ông ta, Phạm Trường Tử vừa nhìn đã cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Lâu Thất vội vã đi dọn vàng, tiện tay xé một ít gấm tơ vàng của Vân Nam buộc hai cái rương nhỏ lại với nhau. Phạm Trường Tử nhếch miệng cười: "Người có biết một miếng gấm tơ vàng Vân Nam kia có giá trị hơn hẳn hai rương vàng của người không?"

"Hả? Phạm trưởng lão không nói thì ta thật sự không biết. Nhưng cái này cũng không được tính là hai đồ vật mà người cho ta chứ? Chờ khi nào tới nơi ta trả lại cho người thứ này là được."

Bị nàng đáp trả như vậy, Phạm Trường Tử mới nhớ ra tính cách của nha đầu chết tiệt này luôn khiến ông bực mình, vì vậy ông ta lập tức quay đầu đi nhìn trân bảo khác, không để ý tới nàng nữa.

Lâu Thất đem hai rương vàng nhẹ nhàng kéo ra ngoài, đi tới bên cạnh đồng được liệu, thừa dịp bọn họ không chú ý, nàng dùng tốc độ nhanh nhất nhét mấy được liệu nàng nhìn trúng vào trong túi, sau đó cầm một cây trầm phỉ thúy và một vòng tay huyết ngọc đến trước mặt Phạm Trường Tử, lắc một cái, ý nói đây chính là đồ vật nàng chọn.

Nhìn nàng cầm hai món đồ này, Phạm Trường Tử tức muốn học máu, nhưng nghĩ tới sau này ông có thể thu hồi lại nên lập tức phát tay đồng ý.

Lâu Thất trực tiếp đeo vòng lên tay, cài trầm lên đầu. Mặc dù bây giờ nàng mặc nam trang nhưng cây trầm này cũng không quá nữ tính, cắm ở trên đầu nàng nhìn rất đẹp.

"Sư phụ, nhưng những thứ này hiện giờ chúng ta cũng không mang theo được..." Nạp Lan Tử Lâm nói.

Phạm Trường Tử cũng đang đau đầu về chuyện này. Nhiều đồ như vậy, nhất định là không mang đi được.

Mà lần này bọn họ phải đi tới Thần Ma Cốc, cách Vấn Thiên Sơn quá xa, mang nhiều đồ như vậy thì đi lại cũng không tiện.

”Dù sao chỗ này cũng không có ai tới, không bằng cứ để đồ lại đây, sau đó Phạm trưởng lão đưa ta tới Thần Ma Cốc trước, trên đường trở về có thể thu dọn.” Lâu Thất nói.

”Để ở chỗ này an toàn không?”

”Sao lại không an toàn? Sửa xong cửa nhà kho này thì người bình thường cũng không mở được, hơn nữa, nếu không phải chúng ta đi đến Thần Ma Cốc nên mới đi qua Mãnh Hồ Sơn này thì làm gì còn có ai tới nữa? Nếu có người tới thì chuyện Độc Nhân xây thành đã sớm bị truyền ra ngoài rồi, những người muốn mạng hắn không phải cũng sẽ tới nơi này sao?”

”Sư phụ, Lâu Thất nói có lý.”

Phạm Trường Tử nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ được biện pháp nào tốt. Nếu dùng chim bồ câu kêu người tới dọn dẹp thì ông không yên tâm. Nếu bây giờ chuyển đồ về núi Vấn Thiên thì cũng không thực tế. Nhiều đồ như vậy, không có chuẩn bị kỹ càng, không tuyển chọn người đáng tin thì chẳng phải đồ này sẽ trở thành của chung của cả Vấn Thiên Sơn sao? Những thứ này đều là của mình ông, chỉ thuộc về một mình ông mà thôi!

Ông ta dẫn Nạp Lan Tử Lâm đi xem vòng quanh núi, quả nhiên phát hiện, trừ người dưới chân núi thì trên núi này thật sự không có ai.

”Những người ở phía dưới cũng không biết là người thế nào, nhờ bọn họ đi lên đây thì sao?”

”Những người đó chắc là do Độc Nhân cướp về, hơn nữa những ngôi nhà này chủ yếu là phụ nữ và trẻ con, còn có vài người tới làm khổ sai. Người cảm thấy bọn họ dám đi lên đây sao? Cho dù bọn họ đi lên được thì bọn họ cũng mở được cửa nhà kho này sao?” Nhà kho này được Độc Nhân thiết kế rất kiên cố, nếu không phải người có nội lực thâm hậu như Phạm Trường Tử thì không thể mở ra được, trừ phi có chìa khóa của Độc Nhân, nhưng vừa này chìa khóa đã bị Phạm Trường Tử làm hỏng rồi...

”Chẳng bằng lão phu giết luôn bọn họ...” Trong mắt Phạm Trường Tử lóe lên tia sát ý. Dù sao ông ta cũng ở chỗ này giết nhiều người như vậy rồi, giết thêm vài người nữa thì đã sao?

Lão già này đúng là giết người đến điên rồi. Lâu Thất nhíu mày nói: ”Ta vừa thấy chỗ Độc Nhân có nhuyển cân tán, hay là cho bọn họ uống nhuyển cân tán đi, hơn nữa trời cũng đã sáng rồi, người càng kéo dài thời gian thì người càng không thể sớm trở lại thu dọn châu báu được.”

Chuyện này nói đúng vào tử huyệt của Phạm Trường Tử.

Không sai, ông phải nắm chặt thời gian, thật nhanh đưa Lâu Thất tới Thần Ma Cốc, sau đó sớm trở về dọn

đồ.

”Tử Lâm, đi lấy nhuyễn cân tán.”

”Vâng, sư phụ!”

Lâu Thất xách hai rương vàng xuống núi, nhìn Phạm Trường Tử đang hưng phấn, tâm trạng nàng tốt vô cùng. Cũng không biết đến lúc đó Phạm Trường Tử có tức hộc máu hay không?

”Cô nương!”

Trần Thập và Lâu Tín đứng ngoài chờ tin vô cùng sốt ruột. Bọn họ cũng không biết trên núi đã xảy ra chuyện gì, nhưng mấy người Lâu Thất đi quá lâu khiến bọn họ vô cùng lo lắng. Chỉ là trộm một ít đồ mà lại đi mất gần hai canh sao?

Nhìn đến dáng vẻ của Phạm Trường Tử, tóc tai rối bời, quần áo rách nát, cả người nhuộm đỏ màu máu, mùi máu tanh xộc lên, thật lâu sau cũng không tiêu tán đi, nào còn chút dáng vẻ phong độ của Tam trưởng lão Vấn Thiên Sơn nữa? Sắc mặt hai người bọn họ lập tức thay đổi. Nhưng khi nhìn sang Lâu Thất thì chỉ thấy trên người nàng dính vài giọt máu, tóc tai không loạn, thần sắc vẫn tốt, không có chút nào giống như bị thương bọn họ mới yên tâm hơn một chút.

”Không sao! Phạm trưởng lão giết mấy con cạp mà thôi.” Lâu Thất không ngừng cười, sau đó nháy mắt với Phạm Trường Tử, thấy không, ta không nói cho bọn hấn biết chuyện gì cả.

Phạm Trường Tử tạm thời không giết nàng, nhưng không có nghĩa là sẽ không giết Trần Thập và Lâu Tín, cho nên bọn họ không biết cũng tốt.

186. Chương 186

Phạm Trường Tử hừ một tiếng, vào trong xe ngựa lấy y phục để thay.

Lâu Thất giao hai rương vàng cho Trần Thập sau đó ngồi xuống nghỉ ngơi trên một tảng đá, hì hục suốt một tối nàng cũng đã mệt, nhìn thi thể và tứ chi vương vãi khắp mặt đất, trong lòng cảm thấy có phần khó chịu. Lâu Tín đưa túi nước cho nàng, nàng uống một ngụm rồi ỷ một tiếng: ”Rượu?”

Lâu Tín nói nhỏ: ”Cô nương, không ngờ ở đó có cao thủ ủ rượu, hấn ta ủ rất nhiều rượu ngon, vò rượu chất đầy hai căn nhà gỗ! Mùi vị rượu này có được không?”

Đúng thật là rượu này rất thơm ngon, vào miệng cảm thấy nồng đậm, có hương thơm đặc biệt của lương thực, dư vị vô tận.

Lâu Thất lại uống một ngụm, hỏi: ”Người đâu rồi?”

Lâu Tín tắc lưỡi: "Hàng trăm căn nhà gỗ đó có hơn bốn trăm người ở, một nửa nam một nửa nữ, cũng có cả trẻ nhỏ, nam nữ trưởng thành cơ bản đều trẻ tuổi khỏe mạnh, nhiều nữ tử đang mang thai, nam tử chân tay đều bị xiềng xích giống như phạm nhân, thuộc hạ đã quan sát rồi, chân tay họ đều có vết thương và có vết chai dày, chắc là người xây dựng thành trì."

"Độc Nhân chắc đã chuẩn bị rất lâu, xây thành trì không đủ có muốn có người dân sống trong thành, vì thế hắn mới bắt nhiều người giúp mình xây thành lại bắt phụ nữ để sinh con phát triển nhân khẩu, đúng là cũng có chút mách khéo." Trần Thập cũng nói.

"Đáng tiếc, đáng tiếc." Lâu Thất không khỏi thở dài. Nếu như không phải họ tới đây, Độc Nhân đúng là sẽ xây dựng được một tòa thành, hơn nữa với công phu và khả năng kiếm tiền của hắn, sau này thành trì này nói không chừng sẽ trở thành thành trì giàu có nhất Phá Vực, vượt qua cả thành Phá Vực.

Nhưng đáng tiếc gặp phải nàng.

Là nàng bày mưu khiến Phạm Trường Tử nảy lòng bá chiếm tài sản của Độc Nhân, còn nàng bắt đầu định cái chết cho Độc Nhân và thủ hạ của hắn, điều nàng muốn chính là để Phạm Trường Tử giết hết bọn chúng. Nàng muốn tặng một phần đại lễ cho Trầm Sát, đương nhiên không thể khiến hắn sẽ phải hao binh tổn tướng khi tới tiếp quản thành trì này.

Nửa canh giờ sau, Nạp Lan Tử Lâm mới lê thân xác mệt mỏi trở về.

Hơn bốn trăm người, toàn bộ đều bị hạ nhục cân tán, mặc dù thứ này gặp gió hít vào sẽ trúng chiêu, nhưng để đi hết hàng trăm căn nhà gỗ đó hắn cũng mệt phờ.

Bộ y phục màu trắng trên người hắn đã trở thành huyết y, bây giờ thấm thêm mồ hôi, mùi đó khiến người khác phải tránh xa.

Hắn đưa mắt nhìn Lâu Thất sau đó vội vàng chạy tới bên xe ngựa, Phạm Trường Tử đã thay đồ xong, liền ném y phục cho hắn, hắn vội vã vào rừng thay đồ, dưới sự hối thúc của Phạm Trường Tử, mấy người lại điên cuồng lên đường.

Phạm Trường Tử trong lòng sốt ruột, thời gian tiếp tới dọc đường họ đều đi nhanh như bay, ngựa không dừng bước, đi cả ngày lẫn đêm về phía Thần Ma Cốc. Lâu Thất cũng rất phối hợp, vì nàng cũng muốn sớm tìm được Tử Kim Đăng và gặp gỡ cô nàng Nạp Lan Họa Tâm tuy chưa gặp mặt nhưng bụng dạ xấu xa muốn hãm hại nàng.

Thu lạnh.

Gió thu xơ xác.

Người ở Cửu Tiêu Điện đều biết thời gian này tâm trạng của Đế Quân rất không vui, tâm trạng không vui

tình khí cũng không thể dễ chịu được.

Sảnh nghị sự, một tiếng thét thảm thiết vang lên, một người bị đập bay ra, rậm một tiếng đập xuống nền nhà, lăn vài vòng cuốn theo cả một đám lá.

Thị nữ hậu bên ngoài sợ hãi run rẩy, có người liếc nhìn vừa hay thấy người đó đang hộc máu, hai chân mềm nhũn.

Ám vệ Địa Nhị ẩn thân ở một góc khe hở: "Đây là tên quỷ xui xẻo thứ mấy trong mười ngày qua vậy?"

Thiên Nhất bình tĩnh giơ lên năm ngón tay.

"Năm rồi cơ à, aizzz, Thiên Nhất, người nói xem nếu Đế Quân cứ tiếp tục giết thế này, thuộc hạ còn có ai có thể dùng được nữa?"

"Ba ngày trước Đế Quân dẫn người san bằng hai sơn trại, những người đó không phải là người sao?" Thiên Nhất hỏi.

Địa Nhị cạ lời. Hắn đang nói về quân sự, Thiên Nhất thì nói về thị vệ thân binh, căn bản không cùng một vấn đề.

"Đế Quân sẽ có cách của mình!" Thiên Nhất liếc nhìn hắn, thân là ám vệ không cần lo chuyện bao đồng.

Những người này vốn dĩ đáng chết.

Trong sảnh nghị sự, từ sáng tới giờ không khí vô cùng căng thẳng.

Vốn dĩ hai lần hành động của ba ngày trước đều giành thắng lợi, mọi người phải vui mừng mới đúng, nhưng mấy ngày này các quân sự đều sợ hãi hốt hoảng.

Nguyên nhân là do ba đạo chỉ ý ban bố mười hôm trước, sau khi chỉ ý được ban ra, người đề bạt lên là ba phó quân sự. Ba phó quân sự này chính là người viết ba bản tấu sớ, vì chế độ quân thần của Cửu Tiêu Điện chưa hoàn thiện nên lúc đầu đã nói quân sự và phó quân sự đều có thể trình tấu sớ, nhưng nửa năm qua, các phó quân sự không có ai thực sự dám dâng tấu, dưới trướng một quân sự có bốn quân sự, địa vị của họ thực ra không hề cao, vì thế nếu có ý tưởng có kiến nghị vẫn phải bấm báo lên cấp trên của mình rồi sau đó cấp trên mới dâng tấu sớ lên.

Nhưng lần này ba vị phó quân sự đã thương lượng trước, mỗi người dâng một bản tấu sớ và đã được Đế Quân chú ý tới, để họ phụ trách việc nói trong bản tấu sớ.

Lập ra tam ty lục bộ, các quan chức quan hàm, chế định quốc lễ, chọn quốc hiệu khắc quốc tử, trưng quân xây thành, định thuế suất, những việc này đều là những việc quan trọng vậy mà không giao cho quân sự ngược lại lại giao cho phó quân sự, những chủ sự kia sao có thể phục được? Thế là người đầu tiên xông lên tranh cãi với Trầm Sát bị hấn một chưởng đánh bay, bãi miễn chức vụ quân sự.

Người thứ hai ôn hòa hơn, đi theo đường vòng, tìm một nhóm mỹ nữ mãi nghệ nhảy vũ điệu dị vực, dạy họ khi khiêu vũ phải quyến rũ bằng được Đế Quân, sau đó lại thì thầm bên gối, chỉ cần nói xấu ba người kia và nói vài lời tốt đẹp về hấn.

Hấn nghĩ bây giờ Lâu Thất đã bỏ đi, Đế Quân tạm thời bên cạnh không có nữ nhân nhất định sẽ không từ chối tận hưởng hoan lạc cá nước với những mỹ nữ phong tình dị vực kia, đương nhiên việc tuyển phi gì đó hấn ta chưa bao giờ nghĩ tới.

Đáng tiếc Đế Quân của họ không thể dùng góc độ của đàn ông bình thường để suy nghĩ. Các mỹ nhân vừa được đưa vào Nhị Trùng Điện, Trầm Sát vốn dĩ đang nghe người bên dưới nói về việc trong cung cũng cần phải nuôi nhạc cơ, nhìn thấy họ liền đồng ý để họ múa thử một khúc, kết quả những nhạc cơ mỹ nhân kia vừa nhìn thấy Đế Quân trẻ tuổi tuần tú đầu óc liền trở nên mù mịt, quyến rũ quá đà muốn ngồi lên đùi hấn, kết quả là bị kịch xảy ra. Không chỉ mỹ nhân đó bị giẫm gãy hai ngón tay, tới hấn cũng bị ra lệnh giam vào nhà lao.

Hoa thống lĩnh mặt lạnh cũng không biết uống nhầm thuốc gì, câu đầu tiên xét hỏi hấn là: "Nghe nói người muốn để Lâu cô nương của chúng ta bị cấm sùng?"

Cái gì? Cái gì?

Tiếp đó, người thứ ba trực tiếp đoạt quyền của một vị phó quân sự cũng vào nhà lao, vị thứ tư giả bệnh để thu hút sự chú ý bị Đế Quân phái thần y tới, sau đó thì đúng là bệnh không dậy nổi.

Người lần này...

Dùng năm trăm lượng vàng để bán chức quan, lại còn ai ra giá cao sẽ bán cho người đó. Họ sao không biết, quan chức còn chưa hoàn toàn chế định xong, lấy đâu ra quyền cho hấn được bán quan chức kiếm tiền.

Bán quan chức cũng đã đành, hấn còn bán một loại khác, trên tới Đế Quân, dưới tới thị vệ, chính thất thậm chí là tiểu thiếp, tì thiếp, ai trả tiền hấn cũng đảm bảo sẽ bố trí cơ hội. Đừng nói chứ, thực sự có tiểu thiếp của vài vị quân sự chính là hấn nhận tiền và sắp xếp.

Đây đúng là thủ đoạn kiếm tiền chưa từng nghe thấy bao giờ.

Trầm Sát nghe xong dùng dùng nổi giận, một chân đạp thềm hấn bay ra ngoài.

Quân sự đó nằm bò trên mặt đất thổ huyết, hồi lâu cũng không ai quan tâm, hấn tự bò lên nhưng không

bò được, một lúc sau có một thiếu nữ xinh đẹp dịu dàng bước tới, nhìn ra xung quanh, răng khê cắn nhẹ môi son, bước tới bên quan sử, cúi người xuống.

”Thiên Nhất, người nói xem cô ta muốn làm gì?” Địa Nhị lại lên tiếng.

”Nhìn là biết thôi.”

Thiếu nữ đó lấy ra một chiếc khăn tay, đưa tay ra giúp quan sử lau máu trên miệng, dịu dàng hỏi: ”Người không sao chứ?”

”Cô, cô nương là ai?”

”Ta là Phổ Ngọc Hà.”

Cái tên Phổ Ngọc Hà này mọi người ở Cửu Tiêu Điện đều có nghe nói, thực sự là vì nữ tử xuất hiện bên cạnh Đế Quân của họ sẽ đều được mọi người chú ý. Mặc dù Phổ Ngọc Hà này khi trước cùng về với Đế Quân và Lâu Thất, cũng không có ai giới thiệu cô ta là ai, nhưng Đế Quân cho cô ta sống trong Nhị Trùng Điện, không ra lệnh cho cô ta đổi tên thành Nhị Ngọc, Nhị Hà gì hết, như vậy thì không coi là thị nữ.

Sau này Đế Quân bận rộn, ngày ngày bàn công chuyện với các quan sử ở sảnh nghị sự, họ cũng không tiện hỏi hần nên sắp xếp Phổ Ngọc Hà ra sao, sau khi hỏi ý kiến của Tuyết vệ thì chỉ để mặc cô ta ở đó, cho cô tự do đi lại ở Nhị Trùng Điện, không được tới Nhất Trùng Điện cũng không được vào Tam Trùng Điện.

Người hầu bên dưới không biết chân tướng sự việc cũng luôn miệng gọi ”Ngọc Hà cô nương, Ngọc Hà cô nương.”

Không thể không nói, điều này khiến tâm tư của Phổ Ngọc Hà có phần bay bổng và xuất hiện chút ít hi vọng, cô ta vốn tưởng rằng tuổi để làm thị nữ, nhưng theo như tình hình hiện tại có khi nào Đế Quân cũng thích cô ta nhưng phải đợi tới khi xong việc mới có thể tới sủng hạnh cô ta?

Nhưng nghĩ tới lời di nói, cô ta lại không thể không làm, vì thế bây giờ cô ta mới xuất hiện ở đây, nói chuyện với gã đàn ông kinh tởm này.

Nếu không phải nhất định phải nghe lời di, sao cô có thể tiếp cận gã đàn ông ghê tởm này chứ, hần ta có điểm nào sánh bằng Đế Quân khô ngô tuần tú? Lại còn khiến Đế Quân nhà cô ta giận dữ?

”Thì ra là Ngọc Hà cô nương.” Dưới sự giúp đỡ của Phổ Ngọc Hà, quan sử này cuối cùng cũng đã ngồi dậy được, hần nhìn Phổ Ngọc Hà: ”Ngọc Hà cô nương thật xinh đẹp.”

Phổ Ngọc Hà đã có đàn ông tươi mát đã không còn vẻ non nớt của thiếu nữ, đôi mày có thêm chút phong tình, điều này khiến gương mặt vốn xinh đẹp của cô ta lại thêm sinh động vài phần, đủ để khiến quan sử

này si mê điên đảo. Hơn nữa, trong tình hình hiện tại, hắn ta vốn tưởng sẽ chết chắc bây giờ lại giống như vợ được một ngọn cỏ cứu mạng: "Ngọc Hà cô nương hãy cứu ta với."

"Sao ta cứu ngươi được? À, đúng rồi, đây là thuốc trị nội thương, ngươi uống mau đi." Phó Ngọc Hà lấy ra một chiếc bình nhỏ trong tay áo, lại đổ ra một viên thuốc đưa tới trước mặt hắn ta.

Ngửi mùi hương của thuốc cũng có thể khiến người ta cảm thấy dễ chịu, quân sự kia cho rằng cô ta hoàn toàn không cần thiết phải hại mình liền lấy thuốc uống luôn. Chả mấy chốc có một luồng khí ấm áp lan tỏa ra từ đan điền, hắn ngay lập tức cũng không thấy đau ngực nữa, mặc dù không tới mức nội thương hồi phục hoàn toàn nhưng đã không còn khó chịu nữa, hiệu quả không tồi! Đan được như vậy giá cả cực cao, hắn không ngờ Phó Ngọc Hà lại có thể cho hắn một viên mà không thấy tiếc! Hắn liền vui mừng ra mặt: "Đại ân của Ngọc Hà cô nương ta sẽ ghi nhớ trong lòng!"

Phó Ngọc Hà khẽ thở phào, như vậy có phải cô ta đã bước đi được một bước rồi hay không, trong Phá Vực cô ta cũng đã lôi kéo được một người! Nói chung cũng không uống đi cho cô ta loại thuốc này. Khi đó đi nói thuốc này rất đắt tiền, bà ta cũng không có nhiều, cho cô ta một bình tổng cộng năm viên, bây giờ đã dùng mất một viên.

187. Chương 187

Nhưng Phó Ngọc Hà thấy rằng cũng đáng, cô ta đã nghe ngóng được rồi, có thể tham gia nghị sự ở sảnh nghị sự đều là những quan to của Phá Vực thành.

Cô ta là người tới từ Đông Thanh, vừa mới tới đây thực sự có chút không quen, tạm chưa nói tới việc ăn uống không quen, nói trước về nơi này, đây rõ ràng là nơi Đế Quân ở, tại sao không gọi là hoàng cung? Lại còn Nhị Trùng Điện, Tam Trùng Điện. Tại sao trong hoàng cung chỉ có thị nữ không có thái giám? Thị vệ cũng có thể đi lại trong nội cung? Tam Trùng Điện của Đế Quân mặc dù tạm thời chưa có hậu phi nhưng tại sao lại không có tì thiếp?

Hơn nữa tới thừa tướng cũng không có, không có quan chức gì cả chỉ có thị vệ thống lĩnh và quân sự, thực sự khiến nàng không quen. Nhưng những việc này chỉ là chuyện nhỏ, nàng ta chỉ cần biết quân sự ở đây tương đương với quan ngũ phẩm có thể lên buổi chiều sáng ở Đông Thanh quốc là được.

Những ngày qua khó khăn lắm cô ta mới tiếp xúc được với một quan viên, sao có thể không tới tiếp cận được? Mặc dù bị Đế Quân đánh bay ra nhưng tính cách Đế Quân chắc vẫn là như vậy? Dọc đường đi hắn ta cũng không hề mềm mỏng với cô ta, rất lạnh lùng, nhưng bây giờ chẳng phải cô ta vẫn có thể vào ở tại Cửu Tiêu Điện đó sao, những thị nữ thị vệ kia cũng đều cung kính với cô ta

"Đại nhân đừng trách Đế Quân, chắc hôm nay tâm trạng người không vui, đợi lát đại nhân nhận lỗi với Đế Quân là được."

Quân sự kia tưởng rằng mình chết chắc không ngờ lại có mỹ nhân bước tới cho hắn một viên thuốc trị thương, lại nói nhận lỗi với Đế Quân là được? Việc này là thật sao? Lẽ nào mỹ nhân này đã được Đế Quân sủng hạnh, nhận được sự sủng ái của Đế Quân, có thể thì thầm bên gối?

Khi hắn còn đang vui mừng, Trầm Sát nghị sự xong bước ra.

Thời gian này tuy đã xử lý một vài quân sự nhưng hắn cũng đã đề bạt một số phó quân sự lên, vì thế hiện giờ đám người đi theo hắn ra ngoài cũng có tới mấy chục người.

Phổ Ngọc Hà đứng dậy, quay người lại nhìn thì thấy nam tử khôi ngô tuấn tú đi đầu vẫn mặc huyền y, lông mày dài nhướng lên, ánh mắt sâu thẳm, khiến mấy chục thuộc hạ phải lu mờ. Nam tử như vậy bảo sao cô ta không si mê.

Khi cô ta còn nhìn Trầm Sát bằng ánh mắt chứa chan tình cảm đó, Trầm Sát lại nhìn về phía quân sự kia, hắn khẽ nheo mắt, ánh mắt thoáng ánh sáng lạnh: "Bổn đề quân cho phép hắn trị thương rồi sao?"

"Đế Quân, là Ngọc Hà cô nương cho thuộc hạ thuốc tốt trị thương."

Vị quân sự kia đang định cầu xin, Trầm Sát liền ngắt lời hắn: "Thuốc tốt trị thương?" Hắn nhìn về phía Phổ Ngọc Hà, Phổ Ngọc Hà trên đường về suốt mười ngày không từng nhìn thấy mặt hắn, lúc này bị ánh mắt của hắn nhử chằm chặp, chỉ thấy thần hồn điên đảo, đầu óc rối bời, mụ mị lấy thuốc ra.

Ứng lập tức bước tới giật lấy thuốc.

Phổ Ngọc Hà bừng tỉnh kêu lên: "Không, người không thể cướp thuốc của ta, đó là của ta, là của ta!" Cô ta định xông lên nhưng có thị vệ xuất hiện cản cô ta lại."

"Thuốc tốt trị thương?" Trầm Sát bước tới bên quân sự kia, chậm rãi nói: "Hiệu quả không tồi?"

Trong lòng quân sự dấy lên cảm giác bất an, còn chưa kịp nghĩ ngợi rõ ràng thì một luồng lực đáng sợ đã đánh xuống ngực hắn ta.

Rầm một tiếng, hắn lại bị đập bay xuống đất tiếp tục hộc máu.

Trầm Sát lạnh lùng nói: "Cho hắn uống thuốc."

Ứng liền đổ ra một viên thuốc nhét thẳng vào miệng hắn, sau đó lại thấy hắn ngừng hộc máu, sắc mặt lại dễ chịu hơn, Ứng liền xách hắn đứng dậy.

Trầm Sát lại giơ chân, rầm!

Quân sự lại bị đập bay đi. Trầm Sát có khổng chế lực chân, lực của mỗi cú đá đều tương đương với cú đầu tiên, hắn biết lực như vậy sẽ gây ra thương tích ra sao, một cú đập không chỉ gây ra nội thương mà xương sườn cũng sẽ bị nứt, đập thêm vài cú nữa xương sườn chắc chắn sẽ bị gãy, nhưng người khác không hề biết.

”Cho hần uống thuốc tiếp.”

Giọng Trầm Sát lạnh lùng khiến người ta sợ hãi.

Ứng lại đổ ra một viên thuốc nhét vào miệng quân sự kia. Bây giờ mọi người đều biết Trầm Sát muốn làm gì rồi, người nhất gan đã sợ hãi tới hai chân run rẩy, người to gan sắc mặt cũng nhột nhột.

Không phải là thuốc tốt trị thương sao? Cho hần ăn no, trị đủ.

Phổ Ngọc Hà thấy Trầm Sát lại giơ chân đạp cho quân sự kia học máu, sợ hãi nước mắt giàn giụa, bịt chặt miệng chỉ sợ mình sẽ kêu lên, chân hần sẽ quay ra đạp lên người mình.

Trong bình còn năm viên thuốc, quân sự kia bị đạp năm cú, cũng bị nhét liên tục năm viên.

Đỡ một chút lại đạp cho học máu sau đó lại cho uống thuốc.

Lại đỡ một chút lại đạp tiếp cho học máu, rồi lại cho uống thuốc.

Tiếng Trầm Sát đạp lên ngực ông ta, tiếng quân sự học máu đều khiến những quân sự khác run sợ.

Phổ Ngọc Hà cuối cùng cũng không nhịn được phải kêu lên: ”Đế Quân! Đế Quân không được làm vậy, tàn bạo quá, chàng như vậy quá tàn bạo! Chàng không sợ những người khác đi theo chàng sẽ thất vọng sao?”

Thật đáng sợ, thật đáng sợ, hần ta thật đáng sợ!

Trầm Sát liếc nhìn cô ta sau đó lại liếc nhìn các quân sự, giọng nói chậm rãi, âm thanh thấp trầm mang chút ý sát khí: ”Người trung thành với bốn Đế Quân, người tận tâm làm việc phục vụ thần dân của bốn Đế Quân, luận công ban thưởng. Những kẻ bốn Đế Quân giết, xử phạt đều là những kẻ gian ác.”

”Nhưng cho dù hần ta có tội, chàng đã dể thương hần một lần, hần cũng đã nhận tội với chàng, chàng cũng phải cho hần một cơ hội chứ, Đế Quân, chàng phải làm một vị vua nhân từ.”

Trầm Sát nhìn quân sự thừa thiếu chết trên mặt đất, liên tục đạp năm lần, xương sườn đã gãy, hiện giờ có thuốc trị thương cũng không cứu được hần ta. ”Bốn Đế Quân chỉ muốn nhốt hần vào nhà lao nhưng lại phát hiện ra tới lời của chó mèo hần cũng tin. Ngu như vậy, sống cũng chỉ lãng phí lương thực.” Hần lại liếc nhìn Phổ Ngọc Hà sắc mặt tái mét vì bị nhục mạ không thương tiếc, tức giận nói: ”Còn nữa, bốn Đế Quân nói sẽ làm một vị vua nhân từ hồi nào? Lôi cô ta xuống đưa tới phòng giặt đồ của Nhất Trùng Điện!”

Vốn dĩ hần đã quên mất nhân vật này, cô ta lại tự mình xuất hiện. Nàng ấy trước đây từng nói phải giữ cô ta lại xem thế nào, nếu không phải vậy hần sớm đã một chưởng đập chết cô ta rồi.

Ở yên ổn trong Nhị Trùng Điện, thị nữ thị vệ đều tiếp đãi cô ta nhưng quý khách, bây giờ lại muốn đưa cô ta tới phòng giặt đồ để giặt quần áo? Ở nhà tuy đầu đá thừa sống thiếu chết với mẹ kế nhưng cô ta cũng không tới mức phải tự tay làm việc gì, chỉ ít còn có một thím Hoa và một Hỉ Nhi, ở nhà còn có hai nha hoàn làm việc nặng nữa! Cô ta đâu phải giặt giũ đồ? Tay cô ta trắng nõn nà, là tay để thêu hoa đánh đàn, cô ta không muốn có tay thô ráp, nứt nẻ giống như các nha hoàn làm việc nặng, cô ta không muốn!

Cô ta có thể không muốn là được sao? Đế Quân không phải thích cô ta sao?

Phổ Ngọc Hà đang định nói thì có người bịt chặt miệng cô ta lại, kéo cô ta xuống. Thị nữ Hỉ Nhi của cô ta hai chân mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất.

”Đế Quân, người này thì sao?”

”Đưa cả đi.” Trầm Sát liếc nhìn cô ta, đi hai bước liền đổi ý: ”Thôi, giữ cô ta lại Nhị Trùng Điện làm thị nữ quét dọn.”

Hỉ Nhi ngồi trên mặt đất, nước mắt giàn giụa, sắc mặt sững sờ có chút bồn khoản. Ở lại Nhị Trùng Điện chắc chắn sẽ tốt hơn tới phòng giặt đồ, hơn nữa quét dọn không cực khổ như giặt đồ, trời lạnh giặt đồ tay sẽ phải ngâm lâu trong nước lạnh, bị gió lạnh thổi vào sẽ dễ bị nứt nẻ, đối với các cô nương mà nói, cảm giác đau trên tay có thể đau muốn chết. Tiểu thư nhà cô ta đi giặt đồ, cô ta lẽ nào có thể vui mừng vì mình không phải đi?

Lúc này không ai còn để ý tới cô thị nữ quét dọn Hỉ Nhi này, vì quân sự thừa sống thiếu chết kia đột nhiên ôm ngực sau đó bắt đầu hộc máu. Bao nhiêu thuốc tốt trị thương như vậy cũng không thể cứu được ông ta, vừa rồi ông ta chỉ cử động một chút, hai chiếc xương sườn bị gãy liền đâm vào nội tạng khiến ông ta đau đớn nhăn nhó.

Chỉ một lát thôi sắc mặt ông ta đã trở lên xám ngoét, ngã ra đất không còn hơi thở.

”Lôi xuống xử lý.” Trầm Sát chỉ lạnh lùng liếc nhìn một cái.

”Tuân lệnh!”

Mọi người nhìn theo bóng Trầm Sát, không ai dám nói gì, thở cũng không dám thở mạnh. Họ đều biết rằng Đế Quân tâm trạng không vui, lúc trước nghị sự, Nguyệt vệ nói hiện giờ khổ phòng của Cửu Tiêu Điện trống rỗng, có rất nhiều chế độ được phổ biến cần ngân lượng, không có tiền thực sự là một phiền phức lớn.

Cửu Tiêu Điện thiếu phủ vừa mới được đề bạt lên cũng mây mây rầu rĩ, thời tiết lạnh, đừng nói Cửu Tiêu Điện có nhiều thị nữ, thị vệ, ám vệ phải đổi sang trang phục mùa đông, Đế Quân của họ cũng cần phải có y phục mới đẳng hoàng, đế quan cũng cần bắt đầu chuẩn bị, không thể là đồ rẻ tiền được.

Có rất nhiều chỗ cần dùng tới bạc.

”Đế Quân, thư của Lâu cô nương!”

Hoa Vu Tồn vui mừng kêu lên khiến Trầm Sát quay phắt người lại: ”Đưa đây!”

Mọi người đồng loạt lặng lẽ.

Xem ra Lâu cô nương không hề thất sủng, chưa bao giờ bị thất sủng, hãy xem gương mặt vốn lạnh lùng của Đế Quân chỉ vì Lâu cô nương gửi thư tới liền dịu lại, thực sự khiến trái tim nhỏ bé của họ không thể cầm cự được!

Trong tay Hoa Vu Tồn là một con bồ câu đưa thư, trên bồ câu có buộc một ống trúc nhỏ, trên ống trúc có ghi số 7. Họ vốn dĩ đều có cảm giác chữ số 7 này hơi kì quặc, không hiểu ý là gì nhưng Lâu Thất từng nói với họ, đây là chữ số Á Rập, 7 chính là Thất, cũng là ám hiệu của nàng. Vì thế Hoa Vu Tồn không cần phải đọc thư, nhìn thấy số 7 là biết đó là thư của Lâu Thất.

Hắn ta cũng không có gan đọc thư của Lâu Thất trước Trầm Sát.

Ngón tay Trầm Sát khẽ lướt nhẹ lên số 7 khắc trên ống trúc, sau đó mới lấy một cuộn giấy nhỏ rất mỏng trong ống trúc ra, nhẹ nhàng mở ra.

Đập vào mắt là chữ rất nhỏ chỉ có Lâu Thất mới viết được, bút nàng dùng cũng không giống với bút họ dùng, đầu bút rất cứng, chữ viết cực nhỏ nhưng rất rõ ràng.

Nhìn thấy chữ của nàng, gương mặt, nụ cười của nàng lại xuất hiện trong đầu hắn, Trầm Sát có chút nghiêng răng nghiêng lợi, cảm giác nhớ nàng, chết tiệt, rất khổ sở.

Hắn hối hận rồi, hắn không nên để nàng đi.

”Trầm Sát, ta có một phần đại lễ tặng chàng, nhớ phải đích thân đi kiểm tra và nhận, nhớ mang theo nhiều thuốc giải của nhuyễn cân tán, còn nữa, không được dẫn theo ít người. Nhận được thư phải đi luôn, lập tức, nhanh chóng.” bên dưới còn có bản đồ chỉ đường, điểm cuối cùng là một ngọn núi. Không đánh dấu rõ ràng là núi gì, nhưng nàng biết hắn có thể hiểu.

Sắc mặt Trầm Sát sa sầm. Đi cả mười ngày rồi mới gửi về một bức thư, nàng ta chỉ viết có mấy chữ như vậy, cũng không nói nhớ hắn, không nói tình hình hiện nay của nàng ta thế nào rồi!

”Nguyệt, Ưng, Hoa Vu Tồn, mỗi người dẫn theo một đội nhân mã đi theo bốn Đế Quân!”

Đại lễ? Hắn thật sự không biết nàng có thể tặng đại lễ gì cho hắn!

Ba người được gọi tên liền đưa mắt nhìn nhau, vội vàng dẫn người đi theo.

Cửa thành Phá Vực rộng mở, gần ba trăm kỵ binh lao đi, trên phố có tiếng nữ tử đồng thanh kêu lên: "Đó không phải là Đế Quân sao? Ta lại nhìn thấy Đế Quân rồi!"

188. Chương 188

Ba trăm kỵ binh ngày đêm không nghỉ, đi nhanh như bay. Không tới hai ngày đã tới được Mãnh Hồ Sơn.

Khi thấy bãi đất trống rộng lớn có tường thành trăm mét bao quanh, Trầm Sát và mọi người vô cùng kinh ngạc.

"Á đù!" Ung không nhịn được học theo cách nói của Lâu Thất, "thế giới này huyền ảo quá!"

Họ thực sự không ngờ có người có thể xây thành ở Phá Vực Hoang Nguyên. Đây đúng là một việc không hề đơn giản, với sức lực của một người không thể làm được mới đúng, nếu như nhiều người thì động tĩnh sẽ rất lớn, họ không thể nào không nhận được tin tức gì.

Mãnh Hồ Sơn là địa bàn của Độc Nhân, Trần Thập và Lâu Tín biết vậy, Trầm Sát, Nguyệt và Ung sao có thể không biết.

"Nói như vậy tức là trong tay Độc Nhân có của cải tương đương với một nước nhỏ là thật?" Nguyệt lập tức nắm bắt được trọng điểm, ánh mắt hần lập tức phát sáng, vội quay ra nhìn Trầm Sát: "Chủ tử, đại lễ mà Lâu Thất nói!"

Không cần hần nói Trầm Sát cũng đã ngay lập tức nghĩ tới điều đó. Đại lễ Lâu Thất nói, đây chính là đại lễ mà Lâu Thất nói! Trời ơi, đúng là một phần đại lễ!

Họ thực sự đã bỏ qua Độc Nhân, cho rằng hần bị treo thưởng truy sát khắp nơi, bên người chắc chắn không có nhiều của cải tới vậy, phải rút đầu ẩn nấp mọi người để giữ mạng mới đúng, hoàn toàn không thể ngờ rằng hần ta to gan tới vậy, căn bản không chịu ẩn nấp, còn có hành động lớn là xây thành!

Đã xây được thành rồi vậy thì của cải có thể ít được sao?

Họ cũng nhìn thấy hàng trăm nhà gỗ ở bên kia.

"Chủ tử, thuộc hạ đi coi xem sao."

"Không sao, cùng đi." Trầm Sát hai chân huých ngựa tiến về phía trước, hần nói: "Thất Thất đã đi qua rồi!"

Ý là Thất Thất đều đã xem rồi, đây chính là đại lễ của Lâu Thất vậy thì còn phải sợ cạm bẫy, nguy hiểm

gì sao? Không có, hết rồi.

Ứng nghi cũng đúng, lập tức cảm thấy vô cùng vui mừng, cười ha ha nói: "Lâu Thất quả nhiên rất lợi hại, rất lợi hại!"

Hai trăm người bao vây khu vực này lại, Trầm Sát và mọi người phi ngựa về phía trăm căn nhà gỗ kia, còn chưa kịp lại gần thì trong nhà đã có người lũ lượt bước ra, nhìn thấy họ đều là những người dân bình thường, còn có cả phụ nữ mang thai, người già dẫu trẻ nhỏ, ai nấy cũng rụt rè nhìn bọn họ, sau đó lại đồng loạt gọi Đế Quân, động tác rất chậm chạp và không có sức lực, giọng hô cũng rất yếu ớt và nhỏ.

"Đế Quân tới rồi, Đế Quân tới rồi, chúng ta được cứu rồi."

Trầm Sát ghì cương lại, nhìn đám đông đang quỳ phía trước, hỏi: "Các người là ai? Làm vậy là có ý gì?"

Trong đám đông có một số thanh niên trai tráng, hai người trong số họ mạnh dạn hơn một chút, một người ngẩng đầu lên nói: "Đế Quân, chúng thảo dân đề trúng nhuễn cân tán, vốn dĩ không có sức bò dậy, e rằng sẽ có nhiều người phải chết đói ở đây. Nào ngờ sáu ngày trước có một con chim bồ câu đưa thư bay tới bên cạnh thảo dân, trên chân có buộc một ống trúc nhỏ, trong ống trúc có thư, trong thư viết rõ rằng người hạ độc chúng thảo dân là tam trưởng lão của Vãn Thiên Sơn, ân nhân bị hấn canh chừng không thể giúp chúng thảo dân giải độc được, nhưng trước khi nàng ấy đi từng để lại một túi nước ở cách đây không xa, bên trong có thuốc giải nhuễn cân tán, dùng nước hòa tan ra có thể làm giảm vài phần độc tính cho mọi người. Đồng thời có đính kèm một chiếc kim, dùng kim này đâm vào huyết đạo như trong thư nói, thảo dân quả nhiên đã hồi phục được một chút sức lực, tìm được túi nước."

Một nam nhân khác tiếp lời: "Ân nhân còn nói, chỉ cần đợi thêm vài ngày nữa, Đế Quân của Cửu Tiêu Điện thành Phá Vực sẽ tới cứu chúng thảo dân."

Trầm Sát nghe người thanh niên lúc trước thuật chuyện rất rõ ràng, lời nói cũng rất mạch lạc, liền hỏi: "Người là ai?"

"Thảo dân là Hồ Huống Chi, người Đông Thanh, nhà làm ăn buôn bán, nhưng không tai bay vạ gió, gặp phải Độc Nhân, cha mẹ già trong nhà đã bị giết hại, thảo dân và phu nhân còn cả quần gia Hồ Đồ trước đây của thảo dân," Hồ Huống Chi chỉ vào người đàn ông bên cạnh mình, nói tiếp: "Chúng thảo dân đều bị bắt tới đây giúp Độc Nhân xây dựng thành trì."

Trầm Sát vung tay: "Hoa Vu Tồn, nơi này giao cho ngươi, xác nhận không vấn đề gì xong thì giải độc cho họ."

Hoa Vu Tồn lập tức đáp lời: "Tuân lệnh!"

Trầm Sát quay đầu ngựa nhìn về Mãnh Hổ Sơn.

Ứng có chút thất vọng: "Lẽ nào mấy trăm người này là đại lễ mà Lâu Thất tặng?"

Trên thực tế, dân thành Phá Vực không hề ít, nếu như cần dựng nước thì không thể nào chỉ có người dân một thành! Những người này tới lúc đó chắc có một số sẽ chọn ở lại, người, họ cần, thanh niên cũng có thể làm lính, nhưng đây không thể gọi là quà lớn bất ngờ được.

Trầm Sát chậm rãi nói: "Đại lễ mà Thất Thất nói không thể chỉ có cái này, lên núi." Nói xong hắn liền quát một tiếng, Phi Ngân lập tức lao lên núi.

Nguyệt và Ứng dẫn theo mấy chục cận vệ lập tức đi theo.

Họ đương nhiên cũng nhìn thấy hầm hào đào dưới chân núi, mắt đều phát sáng, điều này có nghĩa là trên núi có đồ quan trọng hơn.

"Đi!"

Phi Ngân đi trước, phi nhanh như bay lên núi. Đường núi rất dốc nhưng không có gì đáng sợ đối với họ.

Trong lòng bọn họ rất mong ngóng, không biết đại lễ Lâu Thất để lại cho họ là gì.

"Mùi máu nồng nặc quá." Nguyệt nhú mày.

Ứng nhỏ nước bọt: "Chết tiệt, mùi gì thối thê!"

Mọi người đều không chịu được phải bịt mũi lại.

Tiếp theo đó họ nhìn thấy cảnh tượng như chiến trường tu la. Đâu đâu cũng là thi thể, đâu đâu cũng là chân tay bị chặt chém, máu nhuộm đỏ đất, vết máu đã khô lại trở thành màu đen sẫm, mùi máu và mùi hôi thối bắt nguồn từ đâu thì không cần phải nói nữa.

"Ọc!"

Có thị vệ không chịu nổi nữa bắt đầu nôn ói, không phải vì sợ chỉ vì nhìn thấy cảnh tượng đó cảm thấy không được dễ chịu cho lắm, và cả thứ mùi kia cũng khiến họ không thể kìm nén được.

"Cái cô Lâu Thất này!" Ứng tức giận, không phải đây chính là đại lễ của cô ta chứ? "Chủ tử, cô ta không phải đang báo thù chúng ta bắt cô ta đi tìm Tử Kim Đằng đấy chứ?" Tới việc này hắn ta cũng nghĩ ra, vốn dĩ mới đầu không nghĩ rằng Lâu Thất sẽ giận nhưng sau đó uống rượu Nguyệt có nói, Lâu Thất có lẽ đã giận họ rồi.

Vì Phạm Trường Tử của Văn Thiên Sơn ép buộc nàng tới Thần Ma Cốc gì đó, họ không hề hỏi ý kiến của nàng, chỉ nghĩ dùng để Cửu Tiêu Điện đắc tội với Văn Thiên Sơn nên đã đẩy nàng ra.

Hắn nghĩ cũng đúng, trong lòng còn buồn bã mất mấy ngày.

Nhưng bây giờ cô ta chắc không phải muốn báo thù chứ?

Trầm Sát nhảy xuống ngựa, bước vào trong: "Nhìn thấy gì không, những thi thể này không bị thối rửa."

"Sao?" Ứng sững người, những thi thể này không bị thối rửa thì có liên quan gì?

Ánh mắt Nguyệt vụt lóe sáng, nói: "Đúng vậy! Chắc Lâu Thất đã rắc thuốc bột gì lên!"

Sau nhiều ngày như vậy, mặc dù thời tiết rất lạnh nhưng thi thể cũng nên thối rửa rồi mới đúng, nhưng ở đây thi thể không hề thối rửa, ngoại trừ máu trở nên cứng và thối ra toàn bộ thi thể đều còn nguyên vẹn. Trừ Lâu Thất ra ai có thể làm được việc kỳ quái thể này?

Lúc này, Trầm Sát nhìn thấy một miếng vải được xé ra nhét ở khe cửa, hắn giật ra nhìn, bên trên quả nhiên có bút tích của Lâu Thất.

Hắn đọc từ đầu tới cuối, hoàn toàn không bỏ lỡ một chữ nào, khóe miệng bất giác nở nụ cười vui vẻ.

"Chủ tử, Lâu Thất lại viết gì vậy?" Ứng tò mò hỏi.

Trầm Sát đưa mảnh vải cho hắn.

"Trầm Sát bạo quân, khi chàng nhìn thấy những thi thể này chắc vẫn có thể chấp nhận được, dù sao thì chàng cũng là người có thể một chiêu đánh nát đầu người khác. Không nói dài dòng nữa, thi thể thối rửa sợ sẽ có dịch bệnh, nhưng ta không kịp xử lý nữa rồi, chỉ có thể rắc chút thuốc bột bảo quản mười ngày không thối rửa. Nếu như khi chàng tới thấy xác chết đã thối rửa thì hãy nhớ kĩ đừng chạm vào, phải bảo vệ toàn thân, bịt mũi, dùng lửa để đốt. Nếu như còn chưa thối rửa thì hãy đào hố chôn thi thể đi, mặt đất phải rửa sạch, bảo thần y làm thuốc bột chống dịch bệnh rắc khắp lượt. Đồ ở trong kho phòng, mau chuyển hết đi, ta đã lừa Phạm Trường Tử, hắn ta cùng lắm sau nửa tháng nữa sẽ tới để chuyển đi, chàng hãy chú ý một chút, tới khi đó đánh chết không chịu thừa nhận hay chối bỏ thể nào thì tùy chàng. Vậy nhé, hẹn gặp lại..."

Chữ viết rất vội vã, có thể tưởng tượng ra rằng khi đó nàng viết vội tới mức nào.

"Chủ tử, Lâu Thất nói đồ ở trong kho phòng!" Ứng lập tức xông vào trong.

Nguyệt lắc đầu nói với thị vệ: "Dẫn người đào hố chôn hết những xác chết này." Mọi người đều nhanh chóng hành động, mặc dù khiến người ta khó chịu nhưng cũng may xác chết không thối rửa."

Trầm Sát bay người qua các thi thể vào trong nội viện, hắn ta dường như không cần nhìn, không cần tìm kiếm, chỉ dựa vào suy đoán cũng có thể tìm được vị trí của kho phòng.

Khi hắn dùng nội lực để mở cửa kho phòng, ánh sáng ngập phòng sắp khiến lóa mắt.

"Ồi trời ơi!" Ưng lảo bảm kêu lên.

Nguyệt cũng nín thở, không thể nào giữ được bình tĩnh: "Gã Độc Nhân này đúng là một nhân tài." Sau đó hắn lập tức vui mừng phát điên, họ đang thiếu ngân lượng, thiếu ngân lượng!

Vàng bạc châu báu, kỳ trân dị bảo trong kho phòng này đúng là đang nắng hạn thì gặp trời mưa! Trời ơi.

Trầm Sát nhìn thấy những thứ đó, trầm ngâm một hồi, đột nhiên lên tiếng: "Phần đại lễ này của Thất Thất rất quan trọng đối với Phá Vực, ghi một công."

"Nên ghi nên ghi!" Ưng cũng lập đi lập lại.

Trầm Sát lại nói: "Không mất một binh một tốt đánh hạ Mãnh Hổ Sơn, ghi một công."

Liên lúc ghi cho nàng hai đại công? Có điều cũng có thể khiến mọi người khâm phục. Nguyệt đang chuẩn bị gạt đầu lại nghe Trầm Sát nói tiếp: "Lâu Thất thu phục hàng trăm bá tính, có công lao to lớn trong việc xây dựng thành thứ hai của Phá Vực, ghi một công."

Nguyệt và Ưng đều sững sờ: "Ba công?"

"Thành thứ hai của Phá Vực?"

Trong lồng ngực Trầm Sát lúc này đang dâng trào tình cảm, nếu như Lâu Thất lúc này ở trước mặt hắn, hắn nhất định sẽ nhấn chặt nàng vào trong cơ thể mình, hòa nhập với xương máu của mình.

Liên tục ghi ba công cho nàng!

Như vậy nàng đã có năm công rồi, còn một nửa nữa hắn sẽ có thể phong nàng làm phi! Nàng sẽ là nữ nhân của hắn!

Nguyệt hồi thần trở lại, nghĩ tới tường thành hàng trăm mét dưới núi, trong lòng không khỏi phấn chấn,

”Không sai, nơi này rất thích hợp xây thành, đá gỗ đều đã có người chuẩn bị cho chúng ta, tới thành trì cũng đã xây dựng được hàng trăm mét, như vậy cũng coi như Lâu Thất đoạt được một thành.”

Không tốn một binh một tốt có thể đánh hạ Mãnh Hồ Sơn và đoạt được một tòa thành, có thể coi là một việc hay không, họ cũng không suy xét kỹ, Đế Quân nói là ba công thì là ba công!

Vì lần này công lao và cống hiến của Lâu Thất thực sự quá lớn!

”Ba ngày sau, bốn Đế Quân sẽ tể trời, năm ngày sau, xây dựng Thất Thành.” Ngón tay Trầm Sát khẽ lướt nhẹ trên một cuộn gấm lưu vân, trong lòng nghĩ, gấm vóc đẹp thế này, hẳn sẽ giữ lại cho nàng, may xiêm y cho nàng, những nữ nhân khác không xứng đáng được mặc.

”Thất, Thất Thành?”

Trầm Sát liếc nhìn hắn: ”Có ý kiến gì sao?”

Ứng giạt mình, vội vã lắc đầu: ”Thuộc hạ không dám.”

189. Chương 189

Lâu Thất đương nhiên không hề biết ai đó đã lấy tên nàng để đặt tên cho một tòa thành. Đó còn là tòa thành thứ hai của Phá Vực, có ý thời đại.

Phạm Trường Tử vẫn đau đầu nhớ tới của cải trong kho phòng, giống như trúng tà vậy, ngoài buổi tối nghỉ ngơi ra, dường như tới ngày ba bữa cơm ông ta cũng không muốn dừng lại, chỉ muốn lên đường lên đường và lên đường, sớm tới Thần Ma Cốc, sớm giải quyết nha đầu chết tiệt Lâu Thất này, ông ta sẽ có thể về vận chuyển bảo bối của mình.

Người yêu tiền tài tới mức này, Lâu Thất cũng cảm thấy không còn gì để nói.

Chỉ có điều, càng như vậy, sau này cú sốc ông ta phải chịu sẽ càng lớn.

Chính vì như vậy, mặc dù ông ta rất muốn giết nàng nhưng nàng không hề muốn lấy mạng ông ta, nàng muốn giữ lại mạng cho ông ta để ông ta về xem, về ném trái cảm giác lần đầu tiên trong đời có thể khiến ông ta tức chết.

Liên tục hai mươi ngày đi không ngừng nghỉ bất kể mưa nắng, người và ngựa đều vô cùng mệt mỏi. Nhìn sắp tới Thần Ma Cốc, Lâu Thất nói thế nào cũng không chịu đi nhanh nữa.

”Ta không đi, hôm nay ta nhất định phải ở lại đây.” Nàng ta kéo ngựa đi về phía nhà dân ở xa.

Lúc này đã gần hoàng hôn, trời còn chưa tối hẳn, mặt trời vẫn còn treo trên đỉnh núi. Nếu là trước đây, lúc này vẫn có thể cố gắng đi được một đoạn đường nữa, đợi tới khi trời tối hẳn mới dừng lại nghỉ ngơi, khi đó sẽ không cần biết có bỏ lỡ nhà dân, bỏ lỡ thành trì hay bỏ lỡ dịch trạm hay không.

Nhưng lần này, Lâu Thất quyết tâm phản kháng tới cùng.

Nàng xuống ngựa, Trần Thập và Lâu Tín đương nhiên cũng xuống ngựa theo.

”Lâu Thất! quay lại.” Phạm Trường Tử nghiêng rằng, vẫn còn sớm mà, đi thêm một đoạn đường nữa thì đã sao chứ? Trước đây không phải vẫn như vậy sao?

Ông ta đâu thể biết rằng, trước đây Lâu Thất cũng muốn đi nhanh nên mới nghe theo ông ta lên đường. Nhưng bây giờ đã gần tới Thần Ma Cốc rồi, nàng không biết ở Thần Ma Cốc sẽ xảy ra chuyện gì, sẽ gặp phải phải người hoặc vật gì, nàng nhất định phải duy trì sức khỏe và tinh thần ở trạng thái tốt nhất, vì thế mấy ngày sắp tới nàng nhất định phải điều tiết thời gian cho mình.

Còn cả Trần Thập và Lâu Tín cũng vậy.

Hai mấy ngày qua, mọi người đều đã gầy đi trông thấy.

Lâu Thất cũng thấy xót ruột cả người và ngựa.

”Sư phụ, hay là chúng ta hãy ở lại đây một đêm, trắm dăm quanh đây đều là núi điệp trùng, xem ra đi tiếp về phía trước cũng không có người.” Nạp Lan Tử Lâm cũng rất mệt mỏi.

Nói ra thì chỉ có Phạm Trường Tử là thoải mái nhất vì ông ta ngồi xe ngựa, nhóm người Lâu Thất thì cưỡi ngựa, Nạp Lan Tử Lâm thì còn phải đánh xe ngựa. Khi rời khỏi Vãn Thiên Sơn, hẳn không ngờ sẽ phải đi đường vội vã thế này, vốn dĩ làm phu xe cho sư phụ cũng không sao, chiếc xe này rất tinh xảo và sang trọng, tướng mạo của hắn cũng tuấn tú, nhưng điên cuồng lên đi đường, vậy thì sẽ không còn như vậy nữa.

Phạm Trường Tử cắn răng, không nói gì coi như đồng ý.

Đây là một hộ nhà nông, dùng đá xây tường bao cao bằng nửa người, có thể nhìn thấy cả vườn rau ở một bên trong chiếc sông rộng lớn, một bên có dựng một chiếc chuồng nhỏ để nuôi gà. Căn nhà ba gian tuy trên tường có rong rêu xanh, nhưng tổng thể vẫn mang tới cảm giác dễ chịu.

Chắc cũng không phải một hộ nông quá bần cùng, vì trong sân còn có một chiếc xe lừa.

”Dọc đường tới đây, thành trì gần nhất cũng phải đi mất hai ngày, nhà này lại đơn độc nằm ở đây, có gì kì lạ không?” Lâu Tín hỏi.

"Gõ cửa." Lâu Thất không cần biết có kì quái gì không, buổi tối không được ngủ trên giường nữa có lẽ những ngày tiếp theo nàng sẽ không có giường mà ngủ hẫ hoi.

"Có người ở nhà không?" Trần Thập gõ cửa. Vì tường bao không cao, cửa cũng chỉ cao gấp rưỡi tường.

Ngay sau đó họ nhìn thấy có người từ trong nhà bước ra, điều khiến họ ngạc nhiên là đó là một người phụ nữ trẻ tuổi.

Người phụ nữ đó trên đầu cài hai bông hoa quỳên, tuổi chừng hai lăm hai sáu, mặc một chiếc váy hoa nhỏ màu xanh, đeo tạp dề màu xanh da trời, dung mạo thanh tú, nước da trắng ngần, đáng vẻ yêu kiều.

Nhìn thấy họ, cô sững người, sau đó để lộ vẻ sợ hãi.

"Các người là ai?" Giọng cô rất trong trẻo, khiến Trần Thập cũng phải hạ giọng.

"Đại tỷ, chúng ta đi ngang qua đây muốn ở nhờ một đêm, không biết có tiện hay không?"

Người phụ nữ kia hơi nhú mào: "Nơi này trước sau đều là núi không có nhà dân, sao lại có người đi ngang qua đây được?" Ý của cô ấy là các người đi qua đây kiểu gì? Muốn đi đâu vậy?

"Chúng ta muốn vào núi." Lâu Thất nói: "Vào trong núi tìm thuốc."

"Thì ra là vậy." Rừng già núi sâu thường có thuốc tốt, nói đi tìm thuốc cũng là một lí do hợp lý: "Các người đợi một lát, tôi phải đi hỏi ý kiến cha chồng tôi."

Cô nói xong liền đi vào căn phòng bên phải, một lát sau, Lâu Thất nghe thấy bên trong vọng ra mấy tiếng ho khan. Có tiếng người nói nhưng không nghe được rõ ràng.

Phạm Trường Tử bước tới, nhìn cánh cửa đóng kín liền hừ một tiếng: "Dân hèn mọn trong rừng núi mà cũng ra vẻ ta đây."

"Ồ, Văn Thiên Sơn không phải là núi sao?" Lâu Thất nhướn mào bật cười.

Dọc đường đi Phạm Trường Tử đã bị nàng ta làm cho tức quén rồi, lúc này lại có thể kìm nén không tiếp lời nàng. Theo ông ta thấy, Lâu Thất cũng chả còn sống được mấy ngày nữa, tới lúc đó ông ta sẽ không để cô ta chết dễ chịu là được! Trước khi chết không hành hạ cô ta một phen thì ông ta không cam tâm.

Phạm Trường Tử trong lòng dấy lên ý đồ nham hiểm, lướt nhìn Lâu Thất.

Một lát sau, phu nhân kia liền đỡ một ông lão bước ra. Vờ nhìn thấy sắc mặt của ông lão mọi người đều giật mình, vì sắc mặt của ông ta trong màu xanh xám có một chút màu đen, màu đen đó thấp thoáng hình thành dạng lưới, bao phủ toàn bộ khuôn mặt, nhìn rất đáng sợ. Hơn nữa ông lão đó đi tới dưới hiên nhà liền dừng lại không đi tiếp nữa, dường như rất kiêng sợ ánh sáng mặt trời, mặc dù là ánh sáng mặt trời sắp lặn.

”Đây là cha chồng tôi, ông nói để các người nhìn bộ dạng của ông, sợ rằng các người vào ở sẽ sợ hãi, bệnh của ông không lây cho người khác, chỉ sợ gặp ánh sáng mặt trời.” Người phụ nữ kia nói.

Nói thật, nếu như bất ngờ gặp ông ta chắc chắn sẽ sợ chết khiếp.

”Chúng ta không sợ, nếu như tiện xin cho chúng ta ở nhờ lại một đêm, sáng mai chúng ta sẽ rời đi.” Lâu Thất nói, nhìn sắc mặt của ông ta, ánh mắt Lâu Thất ánh lên một tia sáng u tối.

”Vậy Xuân Nương hãy mời các vị ấy vào đi.” Ông lão nói cũng mệt nhọc.

Người phụ nữ tên Xuân Nương gật đầu, bước ra mở cửa đón họ vào trong nhà. Có thể là do nhà có xe lừa, vì thế cửa làm rất lớn, xe ngựa của Phạm Trường Tử cũng kéo vào, dừng ở bên cạnh xe lừa.

”Bên ngoài gió lớn, trời lạnh, các vị hãy vào trong nhà trên đi.”

Nhà trên chính là căn ở giữa. Vừa vào tới nơi họ mới phát hiện ra nơi này rộng hơn họ tưởng tượng nhiều, bài trí cũng rất đơn giản, chính giữa là một chiếc bàn bát tiên cùng với bốn chiếc ghế, đều dùng màu tự nhiên, không hề sơn gì, có điều bề mặt được mài rất nhẵn nhụi.

Bên trong còn có một chiếc rèm vải, Lâu Tín bước vào vén rèm lên, bên trong chỉ có một chiếc tủ, ngoài ra không còn gì khác. Xuân Nương đỡ ông lão ngồi xuống chiếc ghế mây bên cạnh cửa sổ.

Lâu Tín cũng coi như đã hiểu ý của họ, ông lão tuy cần về phòng nghỉ ngơi, nhưng trong nhà có con dâu trẻ tuổi xinh đẹp, không thể một mình ở lại chung một phòng với những nam tử này, vì thế ông lão đành phải ở lại đây.

Phạm Trường Tử vừa bước vào liền ngồi xuống bên bàn, Lâu Thất thấy ông ta ta len lén buông thông tay ra sau lưng, nằng không khỏi mỉa mai, võ công có cao cường đi nữa, đi đường vội vàng như vậy cũng không chịu nổi.

Nạp Lan Tử Lâm cũng không hề khách sáo, ngồi ngay bên cạnh, chỉ còn hai chiếc ghế, Trần Thập và Lâu Tấn không dám ngồi.

”Các người ngồi đi.” Lâu Thất mặc kệ Phạm Trường Tử từng mắt lườm mình, nói gì là hai thị vệ không có tư cách ngồi cùng bàn với ông ta, buồn cười như vậy người hãy ở lại trong Vãn Thiên Sơn, đừng ra ngoài nữa.

"Vâng!" Trần Thập và Lâu Tín đã hiểu tính của nàng, cũng biết nàng nói một là một hai là hai, nàng bảo họ làm gì thì không cho phép họ từ chối.

Hai người ngồi xuống đều thầm thở phào, cưỡi ngựa đường dài họ cũng rất mệt.

Lâu Thất bước về phía ông lão, đột nhiên chống tay nhún chân nhảy lên ngồi thẳng xuống bệ cửa. Bệ cửa của họ có lát đá, đỡ trọng lượng cơ thể hơn bốn chục cân của nàng hoàn toàn không vấn đề gì.

Có điều hành động của nàng khiến mọi người đều sửng sốt, không nề hà tiểu tiết vậy sao?

Lâu Thất xoa mũi, cũng may nàng mặc trang phục nam nhi, nếu không ông lão và Xuân Nương nhìn thấy sẽ càng sợ hãi hơn.

"Xuân Nương, đi nấu trà nóng cho các vị khách."

"Vâng thưa ba!" Xuân Nương bước ra.

Ông lão lại ho hai tiếng, yếu ớt hỏi: "Các vị từ đâu tới?"

Lâu Thất nghe ông nói chuyện không hề giống với thôn phu sống trong núi, ánh mắt nàng đảo một vòng nói: "Chúng tôi vốn dĩ cũng được coi là người Đông Thanh, nhưng bây giờ không biết có là người Đông Thanh nữa hay không."

Vấn Thiên Sơn nằm ở biên giới Đông Thanh, ngọn núi đó nghe nói không thuộc Đông Thanh, chẳng qua đệ tử của Vấn Thiên Sơn đa số là người Đông Thanh, sau khi gia nhập Vấn Thiên Sơn thì không biết có còn được coi là người Đông Thanh nữa hay không. Phá Vực từ trước tới nay không thuộc đất nước nào cai quản, bây giờ có Cửu Tiêu Điện, có Đế Quân, nhưng không có quốc hiệu, không có ai tự giới thiệu mình là người Phá Vực cả.

Có điều Lâu Thất cũng không quá để bụng việc mình là người quốc gia nào, nàng chẳng qua chỉ muốn thử sự hiểu biết của ông lão này mà thôi.

Quả nhiên ông lão nghe nàng nói vậy liền ngạc nhiên nói: "Lẽ nào mấy vị phạm tội bị đuổi ra khỏi Đông Thanh?"

"Khụ khụ." Bây giờ tới lượt Lâu Thất ho: "Không phải."

"Vậy là tới Phá Vực?"

Lần này ông lão không khiến nàng thất vọng, nói ra Phá Vực, như vậy có thể thấy ông không thực sự ở ẩn,

hoàn toàn không biết thế sự thế nào.

”Ông lão biết Phá Vực sao?” Lâu Thất muốn nghe ý kiến của ông lão sống nơi núi sâu này về Trầm Sát, ừm, coi như nàng rảnh quá hết chuyện làm.

”Ừ, có nghe nói, tuy nhiên đều là nghe nói Đế Quân Phá Vực rất đáng sợ.”

Lâu Thất nghe vậy toét miệng cười. Đáng sợ? Ừ, nếu như có người lần đầu tiên nhìn thấy hắc độc cổ phát tác vậy thì có thể sẽ sợ chết khiếp. Tới khi hắc biến thân thành cỗ máy giết người, thủ đoạn giết người của hắc đúng là quá hung tàn.

Ông lão không muốn nói về chuyện bên ngoài. Xuân Nương mang trà nóng lên cho họ, sau đó lại bưng một bát thuốc lên cho ông lão. Lâu Thất thấy ông ta cầm bát thuốc cũng rất mệt nhọc liền hỏi Xuân Nương: ”Phu quân của cô đâu?” Nhà này có xe lừa, ông lão và phụ nữ không thể đánh xe được, vì thể lao động chủ yếu trong nhà nhất định vẫn còn sống, không thể nào chỉ có hai người bọn họ.

”Phu quân của ta vào núi săn bắt, chắc cũng sắp về!”

Vừa dứt lời liền nghe thấy có tiếng gọi lớn từ xa vọng lại: ”Xuân Nương, Xuân Nương mau mang dao ra đây!”

190. Chương 190

Thính lực của Lâu Thất tốt hơn Xuân Nương, nàng nghe thấy trước tiên, chỉ nghe thấy nam nhân đó gọi rất lo lắng sợ hãi, thế là liền lấy Phá Sát nhét vào tay Xuân Nương.

Xuân Nương giật mình, vẫn chưa hiểu chuyện gì, sao lại tự nhiên nhét dao găm vào tay cô ta? Việc này...

”Tiểu công tử, người làm vậy là có ý gì?”

Cô vừa hỏi xong liền nghe thấy tiếng gọi của phu quân mình.

”Xuân Nương mang dao lại đây, mau, mau lên!”

Xuân Nương lúc này mới kịp hiểu ra tiểu công tử nhét dao găm vào tay mình để làm gì, cô liền lập tức không nghĩ ngợi nhiều, xông thẳng ra ngoài.

Ông lão cũng rất lo lắng, chống tay đứng dậy muốn ra ngoài xem, Lâu Thất nói: ”Lâu Tín, đỡ ông lão dậy.” Nói xong nàng cũng bước ra ngoài.

Xuân Nương chạy ra tới cổng liền nhìn thấy phu quân mình đang nhếch nhác chạy lại, phía sau đất cát bụi

mù, cô không nhìn rõ thứ gì đang đuổi theo hắn.

"Xuân Nương, mau, đưa dao cho ta, nàg về phòng ngay!"

Nam tử y phục rách bươm, mặt mũi bần thỉu, cũng không nhìn xem trong tay Xuân Nương là gì, giật lấy rồi mới trợn tròn mắt: "Ta bảo nàg cầm dao, sao nàg lại mang con dao găm nhỏ này ra làm gì?"

"A, phu quân, hổ! Hổ kìa!"

Xuân Nương kinh hãi chỉ về phía sau hắn kêu lên thất thanh. Trong đầu cô trống rỗng, chỉ nghĩ, con hổ này đã chồm lên không nhảy qua bên này, phu quân cô vừa hay ở dưới miệng hổ, chàng có thể giữ mạng được hay không?

Chắc chắn khó lòng thoát chết!

Nam tử cũng không ngờ hổ nhanh tới vậy, hắn không thể nghĩ ngợi nhiều, cánh tay phải vung mạnh về sau!

Phụt!

Máu tươi nóng tanh bắn đầy đầu và mặt hắn, khiến hắn trở thành một huyết nhân.

Móng vuốt của hổ đã đặt lên vai hắn nhưng đột nhiên chùng xuống, rầm một tiếng, cát bụi bắn tung tóe. Con hổ đó cứ thế đập xuống trước mặt hắn, gãy giữa một lát rồi không nhúc nhích gì nữa.

"..."

Nam tử sững sốt hồi lâu, hắn ta máy móc cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy con hổ vừa nãy đã bị hắn mổ bụng, nội tạng rơi hết ra ngoài, máu tươi chảy lênh láng mặt đất.

Có điều mặc dù hắn rất khỏe nhưng cũng không thể ly kỳ tới vậy được! Việc này là sao? Hắn một chiêu có thể giết được hổ?

Không, không đúng, không đúng, là con dao găm này!

Nam tử lập tức nhìn con dao găm trong tay, chuôi dao có gắn bảo thạch lập lánh phát sáng, hắn đưa tay ra sờ lên lưỡi dao, á một tiếng, ngón tay bị cửa một một đường nhỏ.

Quả nhiên là thần binh lợi khí! Xuân Nương lấy ở đâu ra vậy?

Nam tử lúc này mới giật mình bừng tỉnh, quay đầu lại nhìn thì thấy thê tử mình đã mềm nhũn ra đất, trong sân, phụ thân hắn đang đứng cùng với mấy người đàn ông lạ.

Chân núi đêm thu, gió lạnh xào xạc.

Phòng chính đốt mấy ngọn nến trở nên ấm áp hẳn.

Xuân Nương đã nấu xong một bàn thức ăn, lại hâm nóng rượu mời họ lại ăn cơm. Lâu Thất gọi họ lại ngồi cùng, ghế không đủ liền vác mấy gốc cây lại ngồi tạm.

Ông lão cảm thấy mình quá đáng sợ nên kiên quyết về phòng ăn cơm, Lâu Thất cũng không miễn cưỡng. Phạm Trường Tử tuy không hài lòng ngồi cùng bàn với họ nhưng bị Lâu Thất nói một câu, hay là trưởng lão ông cũng bê bát tới chỗ khác ăn? Khiến ông ta ghen lời suýt chút nữa hộc máu.

Ông ta đường đường là tam trưởng lão của Vãn Thiên Sơn, sao có thể bê bát ra bên ngoài ăn được?

Một bàn thức ăn, rau xanh tự trồng trong vườn, còn có cả dưa, thịt là thịt hổ giết ở trước cửa, cũng không biết Xuân Nương làm thế nào, chế biến rất thơm ngon vừa miệng.

Phu quân của Xuân Nương tên là Hà Khánh Niên, Hà Khánh Niên có nước da bánh mật khỏe mạnh, ngũ quan khá tuần tú, về ngoại hình, đôi phu thê này rất xứng đôi.

Biết dao găm là của Lâu Thất, Hà Khánh Niên vô cùng cảm kích, luôn miệng nói con dao găm đó đã cứu mạng mình, nếu không phải nó chém sắt như chém bùn, sao có thể một nhát giết chết được hổ! Con dao găm đó lại là của Lâu Thất điều đó cũng có nghĩa là Lâu Thất đã cứu hắn.

Xuân Nương cũng nghĩ vậy, vì thế hai vợ chồng vô cùng biết ơn Lâu Thất, dường như nàng hỏi gì cũng trả lời.

Hà Khánh Niên buổi chiều xuống núi đi săn, không ngờ trên đường xách mấy con thỏ và gà rừng xuống núi về nhà thì gặp phải một con hổ! Khi đó hắn ta suýt nữa sợ chết khiếp, trong lúc cấp bách hắn ta liền vút thỏ và gà rừng sẵn được đi nên mới tranh thủ được chút thời gian chạy thoát thân, trên đường đi tới dụng cụ săn bắn cũng bị vút đi. Chỉ không ngờ con hổ kia sau khi ăn hết thỏ và gà vẫn tiếp tục đuổi, hắn không còn cách nào khác nữa đành gọi Xuân Nương lấy dao.

Lâu Thất nghe xong cảm thấy khá kì lạ: "Mọi người sống ở đây cũng ba bốn năm rồi phải không? Trước đây không thấy hổ ở khu vực này sao tự nhiên lại có hổ?"

"Đúng vậy, ta cũng lấy làm lạ."

Nạp Lan Tử Lâm lúc này mới tiếp lời: "Cũng không có gì lạ cả, nếu như chỗ ở trước đây của hổ đã không

có gì để ăn nữa, nó đương nhiên sẽ phải đi tìm nơi khác ở.”

Lâu Thất gật đầu: ”Vấn đề lại tới rồi, phía trước đều là rừng, rừng già núi sâu sao lại không có đồ ăn? Lẽ nào trong núi còn thiếu các loại động vật nhỏ như thỏ như gà sao?”

Nạp Lan Tử Lâm nghe vậy cũng thấy có lý liền nói: ”Chả phải một núi không dung hai hổ sao? Có lẽ có một con hổ khác tới chiếm địa bàn trước đây của con hổ này, hơn nữa con hổ đó lại còn lợi hại hơn con hổ này.”

”Vấn đề lại tới rồi, con hổ kia tại sao lại phải dời địa bàn của nó?” Lâu Thất lại gật đầu.

Nạp Lan Tử Lâm sững sờ. Phạm Trường Tử đập bàn, trừng mắt nhìn Lâu Thất: ”Người nói vậy có ý nghĩa gì không?”

Lâu Thất vô tội chớp chớp mắt: ”Ta nói vậy sao nào? Rất có ý nghĩa mà, ông không biết ta đang phân tích vấn đề sao? Liệt kê hết những điều bất thường của sự việc ra, phân tích từng chút một, như vậy mới có thể dễ dàng tìm ra đáp án và chân tướng. Ôi, Phạm trưởng lão, kiến thức uyên bác quá, ông không hiểu ta cũng không trách ông, không hiểu ông có thể ăn cơm, ăn đi.”

Đây là đang ám chỉ ông ta là đồ ăn hại?

Phạm Trường Tử tức nghẹn hồng, nuốt không trôi, suýt chút nữa tắc thở.

Lâu Thất mặc kệ ông ta, tiếp tục nói: ”Chúng ta tiếp tục nói vấn đề ban nãy, vậy con hổ chiếm địa bàn của con hổ chúng ta đang ăn, tại sao lại rời khỏi chỗ ở cũ của nó?”

Xuân Nương thấy nàng nói rất thú vị liền tham gia vào thảo luận: ”Có khi nào địa bàn cũ của nó...”

”Xuất hiện thứ đáng sợ.” Lâu Thất tiếp lời cô, mọi người không hiểu nhìn nàng, nàng nhún vai nói: ”Chúng ta không thể cứ đi theo lối mòn cũ nói có một con hổ khác bá chiếm địa bàn của nó, phải biết rằng, có thể chiếm núi thì đó là vương, làm gì lắm hổ vương tới vậy? Hai con đã rất khủng khiếp rồi. Vì thế chúng ta hãy đổi hướng khác, thứ buộc con hổ đó phải rời đi không phải đồng loại của nó mà là thứ khác?”

Mọi người không thể không thừa nhận nàng ta nói vậy cũng có vài phần đạo lý.

”Nhưng là thứ gì chứ?” Trần Thập hỏi.

Lâu Tín đùa giỡn: ”Có khi nào là ma quỷ?”

”Hổ sợ ma quỷ?” Trần Thập cạ lời.

Lâu Thất đột nhiên nhìn thấy ông Hà bước từ trong nhà ra toàn thân cứng đờ, đứng yên tại chỗ, ánh mắt hốt hoảng.

Ông ta đang sợ gì chứ?

Vừa rồi họ nói gì sao? Hai con hổ vương? Không, không phải. Ép con hồ đó rời đi là thứ khác? Hay là ma quỷ mà Lâu Tín nói?

Lại nhìn sắc mặt xanh xám với những đường lưới màu đen trên mặt ông Hà, Lâu Thất trong lòng ngẫm nghĩ.

”Ông lão, có phải ông biết điều gì đó không? Hãy tới nói cho chúng ta nghe đi.”

”Không, không, ta không không, ta không biết.” Ông Hà hốt hoảng, quay người định đi, chân ông mềm nhũn ngã ra đất. Hà Khánh Niên và Xuân Nương vội vàng tới đỡ ông dậy, nhưng khi đỡ ông dậy mọi người đều sửng sốt. Những khí đen hình mạng lưới trên mặt ông như thể đang di chuyển, màu sẫm hơn nhiều! Và đồng tử của ông ta dường như cũng đang có khí đen di chuyển, từ từ nhuộm mắt đỏ nhuộm thành mắt đen.

”Cha!”

Hà Khánh Niên kêu lên, Xuân Nương cũng sợ hãi lùi lại hai bước.

Lâu Thất vốn không dám chắc, nhưng sau khi thấy vậy trong lòng nàng cũng đã có đáp án. Chỉ có điều tình hình của ông Hà đây đúng là quái dị, tuy nàng biết là tại sao nhưng không biết rốt cuộc ông ta bị nhiễm thứ gì, vì thế cần phải nghe ông đích thân nói ra.

Phạm Trường Tử và Nạp Lan Tử Lâm lùi ra sau mấy bước.

”Đây là... trúng tà rồi sao?” Văn Thiên Sơn mạnh nhất là võ công, coi bùa chú, cổ thuật, độc thuật là tà môn ngoại đạo. Khá kiêng dè những thứ liên quan tới quỷ thần, vì thế họ đều tránh xa, đừng nói giúp đỡ, lại gần thôi cũng không muốn.

”Cha!” Hà Khánh Niên không quan tâm tới lời Phạm Trường Tử nói, hấn lấy hết dũng khí đỡ ông Hà dậy, nhưng tay vừa chạm vào ông, hấn đột nhiên rùng mình.

Hấn đỡ ông vào trong căn phòng bên phải, Xuân Nương mắt đỏ hoe nhìn mọi người: ”Xin lỗi các vị, phòng này chỉ có một chiếc giường, phòng bên trái để lại cho vị, các vị cứ tự nhiên.”

Lâu Thất vừa rồi cũng đã ăn no rồi liền nói với Trần Thập và Lâu Tín: ”Các người tiếp tục ăn, ta đi xem sao.”

Phạm Trường Tử giận dữ nói: "Lâu Thất, ngươi đừng nhiều chuyện!"

"Ta hiếu kỳ, muốn đi xem sao, Phạm trưởng lão quản hơi nhiều đấy."

"Ngươi!"

Lâu Thất mặc kệ ông ta, bước ra khỏi cửa đi về phía phòng bên phải, cửa phòng đóng chặt, nàng gõ cửa, Hà Khánh Niên mở cửa nhìn thấy nàng liền hết hoảng: "Sao không phải là Xuân Nương..."

Ý là, nếu biết là nàng hẳn ta sẽ không mở cửa? Nhìn Hà Khánh Niên, mặt và môi đều đã bị lạnh tới tái mét. Lâu Thất nhân lúc hắn không đề phòng liền bước vào trong, tới bên giường của ông lão.

Vừa bước lại gần giường của ông, một luồng hàn khí dị thường ập tới, Lâu Thất rung mình. Hà Khánh Niên liền đóng cửa lại vội tới kéo nàng: "Tiểu công tử, ngươi đừng lại gần!"

Lúc này Lâu Thất đã nhìn thấy gương mặt của ông lão đã bị màu đen bao phủ, hoàn toàn không nhìn ra được sắc mặt ban đầu, ông ta quay đầu nhìn nàng, đôi mắt đã hoàn toàn là màu đen, nhìn không ra lòng trắng.

Giống như một cái đầu bị thiêu đốt thành than đen.

"Ông lão, ông có muốn chữa bệnh không?"

Lời của Lâu Thất khiến Hà Khánh Niên kinh ngạc: "Có thể chữa sao?"

Ông lão chớp chớp đôi mắt đen hoàn toàn, run rẩy hỏi: "Có, có thể, chữa, sao?"

"Có thể chữa, có điều ông phải kể toàn bộ những chuyện ông đã trải qua, tại sao lại biến thành ra như thế này cho ta nghe!"

"Ta, ta không phải yêu quái..." Ông lão nói ra một câu như vậy.

191. Chương 191

Hà Khánh Niên mắt đỏ hoe: "Không giấu gì tiểu công tử, gia cảnh nhà ta vốn rất sung túc, nhà cao cửa rộng, cha ta là thợ khắc ngọc có tiếng ở Bắc Thương quốc, nhưng bốn năm trước ông bị đồng nghiệp lừa tới một sơn cốc, nói rằng ở đó có ngọc đẹp tuyệt thế, kết quả không thấy ngọc đẹp đâu mà suýt nữa không về nổi, cũng may gặp được thể ngoại cao nhân chỉ cho đường ra. Về không được bao lâu thì sức khỏe bắt đầu sa sút, sau đó mặt cũng bắt đầu xuất hiện khí đen, người nhìn thấy đều sợ hãi, trẻ con thì nói ông là yêu quái. Tộc trưởng nhà ta liền mở đại hội tông tộc, đuổi chúng ta đi. Chúng ta cũng không dám sống ở trong thành nữa nên mới tìm tới nơi này, tự dựng vài gian nhà, sống ở đây đã được ba năm."

Ông lão nước mắt giàn giụa: "Là cha đã liên lụy con, vốn dĩ con rất có thiên phú thăm dò mỏ, rất có tương lai."

"Cha, con là con trai của cha, nói gì mà liên lụy."

Lâu Thất trong lòng ngẫm nghĩ: "Thăm dò mỏ?"

"Chính là tìm kiếm mỏ bảo thạch hoặc mỏ sắt, từ nhỏ ta đã rất yêu thích việc này, cũng có thể cảm ứng được." Hà Khánh Niên thần sắc rầu rĩ nói: "Có điều vô dụng thôi, bình thường họ cũng không tin ta."

Lâu Thất trầm ngâm nói: "Ông lão, ông tới sơn cốc đã gặp phải chuyện gì vậy?"

Ông lão nhắm mắt lại, dùng giọng nói yếu ớt để kể lại.

Sơn cốc kì quái giống như một khu rừng đã thành tinh, ở trong đó muốn đi thể nào cũng sẽ thành đi vòng quanh, ban đêm sẽ có những tiếng kêu đáng sợ, còn có cả những khung xương di động.

Ông lão đi theo những khung xương đó tới trong một hang động, ông không nhìn rõ gì đã rơi vào trong một đầm nước. Sau khi rơi xuống xong mới phát hiện ra đầm nước đó nước là màu đen. Ông hết hoảng bỏ lên, chạy ra khỏi sơn động nhưng phát hiện ra bên ngoài có rất nhiều khung xương đang bao vây.

Cuối cùng ông được một ông lão râu tóc bạc phơ cứu ra, chỉ có điều sau khi chỉ đường ra cho công xong, ông lão kia liền biến mất, ông luôn cho rằng đó là thần tiên.

"Vì thế những khí đen trên người ông không phải là trúng tà mà là liên quan tới thứ nước đen kia phải không. Ông nghĩ kĩ lại xem, khi ông rơi vào trong đầm nước có uống nước vào bụng không?" Lâu Thất hỏi.

Ông lão ngẫm nghĩ lại, kinh hãi gật đầu: "Có, có, vì quá hết hoảng nên khí đó chắc đã uống mấy ngụm nước."

"Tiểu công tử, người biết chữa trị thể nào sao?" Hà Khánh Niên thấp thỏm bất an nhìn nàng.

Lâu Thất gật đầu: "Hãy thử xem sao, nhưng nếu như uống thứ nước có vấn đề đó thì có lẽ thúc nôn hoặc dùng kim ép những khí đen kia ra là được."

"Thử thôi, xin tiểu công tử cứu mạng." Hà Khánh Niên đang định quỳ xuống cầu xin Lâu Thất thì Lâu Thất đã đỡ hấn dậy: "Không thử cũng phải thử, đã tới nước này rồi nếu không thử chắc sẽ không ổn."

Nàng đọc mấy món đồ bảo Hà Khánh Niên đi chuẩn bị, mình thì lấy ra một túi kim dài từ trong eo, khi mở ra là một hàng kim bạc lấp lánh ánh sáng dịu nhẹ dưới ánh nến.

Hà Khánh Niên đẩy cửa bước vào, sau lưng là Xuân Nương, một đang bưng một nồi nước nóng vào, một người thì xách một chiếc xô gỗ không, một tay bưng một chậu nước ấm, bên trong có ngâm khăn mặt sạch.

”Tiểu công tử, canh gà đang hầm!” Xuân Nương nhìn hàng kim bạc có chút sợ hãi.

”Ừ, đặt đồ xuống, xô không để qua bên giường. Hà Khánh Niên, người tới cởi đồ của ông lão ra. Xuân Nương, túi đồ này người cầm lấy, đổ một nửa vào canh gà hầm chung, nửa còn lại trả cho ta.” Lâu Thất lấy ra một chiếc bình nhỏ, bên trong là dược liệu bổ máu, nàng tiện tay lấy được ở kho phòng của Độc Nhân, để dễ dàng mang đi, nàng đều đã nghiền hết thành bột hoặc cắt thành miếng, loại dược liệu này quá quý giá, phần còn dư nàng nhất định phải lấy lại.

Xuân Nương cầm bình nhỏ bước ra.

Hà Khánh Niên cởi áo cho ông lão, lúc này hắn còn không biết Lâu Thất là nữ nhi vì thế không hề cảm thấy áp lực tâm lý. Lâu Thất thì nhũn mày khi nhìn thấy người ông lão. Gầy, gầy tới mức bất thường, đây chính là da bọc xương đích thực, hình dáng cả khung xương đều lộ ra rõ rệt, đâu còn tí thịt nào, cơ thể thế này nếu như lại xả máu nữa, không biết có cầm cự được lâu không.

Lâu Thất do dự một lát sau đó nghiêng răng lấy từ eo ra một viên đan dược, viên thuốc này vừa mang ra, Hà Khánh Niên đứng bên cạnh liền ngửi thấy mùi thuốc thơm thoang thoảng, hắn lập tức cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Hà Khánh Niên kinh ngạc, dù sao hắn cũng không phải thôn phu nòi sâu thật sự, hắn biết viên thuốc này chắc chắn không phải thuốc thường, tới hương thơm cũng có hiệu quả như thế, huống hồ là uống vào! Lúc này hắn mới hiểu tại sao Lâu Thất có thái độ xót ruột và tiếc nuối như vậy.

Bọn họ chẳng qua là người xa lạ, chỉ có ân tình ở nhờ một đêm, nếu phải hi sinh một viên thuốc như vậy, người thường đâu nỡ.

Nhưng hắn đang định nói thì gì thì Lâu Thất đã nhét viên thuốc vào miệng cha hắn.

”Đó là thuốc gì vậy, sao thơm thế.”

Hà Khánh Niên nghe cha nói, thậm chí còn có sức lực hơn ban nãy. Quả nhiên thuốc này có kỳ hiệu.

Lâu Thất cũng không phải là người tốt làm việc thiện không nói rõ, nàng thản nhiên nói: ”Thuốc này là đại bổ, nhưng công hiệu rất ôn hòa, không xảy ra tình trạng cơ thể suy nhược không thể hấp thụ, hơn nữa có hiệu quả rất nhanh. Cơ thể ông lão quá suy nhược rồi. Đợi lát nữa sẽ phải nôn máu đen ra, không bởi bổ e rằng sẽ không cầm cự được.”

”Đa tạ tiểu công tử, đa tạ tiểu công tử.” Hai cha con nghe nàng nói rất thản nhiên nhưng cũng biết sự quý giá của viên thuốc đó, e rằng là vô giá, bây giờ nàng lại cho ông uống, đây là ân tình lớn hơn trời.

”Được rồi, ta bắt đầu đây, đợi lát nữa ta cắm kim, ông sẽ có cảm giác rất buồn nôn, không cần nhăn nhó, xô ở đây, hãy nôn hết ra.”

Ông lão gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Lâu Thất lập tức ra tay, tốc độ của nàng rất nhanh, gần hai mươi cây kim, ngay lập tức được cắm khắp các huyệt đạo của ông, bàn tay giống như đang múa lượn, Hà Khánh Niên nhìn tới hoa mắt. Và khi hắn chưa hoa mắt hoàn toàn, tay nàng đã lại thoăn thoắt bay lên, rút hết những cây kim kia ra.

Ông lão quả nhiên chống người ngồi dậy bò tới mép giường, nôn thốc nôn tháo vào trong chiếc xô nhỏ kia.

Ông ta nôn ra máu, toàn là máu màu đen.

Ông vừa nôn, màu đen trên mặt cũng dần bớt đi từng chút một, đợi tới khi ông nôn ra một nửa xô máu, ánh mắt và sắc mặt của ông ta quả nhiên đã hồi phục, lần này là vẻ nhợt nhạt khi bị bệnh. Nhợt nhạt mới là bình thường, bệnh lâu ngày, lâu ngày không thể nhìn ánh nắng mặt trời, sao có thể không nhợt nhạt.

Đợi chút, không thể nhìn ánh nắng mặt trời?

Lâu Thất lúc này mới nhớ ra việc này, mặt lập tức biến sắc, một cây kim trong tay nhanh chóng cắm lên đỉnh đầu ông lão.

Ngay sau đó một luồng khí đen lan từ trên đỉnh đầu xuống tới trán, và nằm ở giữa trán không nhúc nhích nữa. Lâu Thất lập tức cắm mấy cây kim kích cỡ khác nhau xuống, bao vây đám khí đen kia lại, nàng nói với Hà Khánh Niên: ”Đi tìm một con đĩa lại đây.”

Đừng tưởng rằng nàng làm việc này chỉ sử dụng những thứ quý giá đắt đỏ, nhiều lúc những thứ ở những nơi vùng quê xa xôi cũng rất có hiệu quả.

Và nàng không tin nơi này không có đĩa.

Hà Khánh Niên cũng nhìn thấy khí đen di chuyển liên vọt vàng đi bắt đĩa.

Trong nhà trên, Phạm Trường Tử chửi một câu: ”Tiện nhân thực nhiều chuyện.”

Nạp Lan Tử Lâm trải giường xong, thở dài: ”Sư phụ, Tử Lâm đi xem thử, sư phụ hãy nghỉ ngơi đi.”

”Xem gì mà xem, có gì đáng xem.” Phạm Trường Tử trừng mắt nhìn hắn, sau đó bỏ đi ngủ. Nạp Lan Tử Lâm bước ra, vừa hay nhìn thấy Hà Khánh Niên cầm một chiếc bát sứ vọt vàng đi vào căn phòng bên phải, không kịp đóng cửa nên hắn cứ thế đi vào.

Hắn nhìn thấy Lâu Thất cầm lấy chiếc bát đó, đặt thứ trong bát lên ấn đường của ông lão, đó là một con đĩa màu đen! Con đĩa đó tiếp xúc vào da liền bắt đầu chui vào trong và hút máu, nhưng thứ nó hút được không phải là máu mà là một luồng khí đen.

Khi nó sắp chui hết người vào, Lâu Thất lại dùng kim dài châm một nhát, gẩy nó ra ngoài.

Con đĩa đó bị nàng hất ra, bay thẳng về phía hắn. Nạp Lan Tử Lâm hốt hoảng lập tức lùi lại sau, con đĩa màu đen béo núc rơi xuống đất, bắt đầu giãy giụa.

”Đốt chết nó đi!” Lâu Thất nhíu mắt kim nén cảm giác kinh tởm, nàng thực sự không thích thứ này, kinh ghê người, mặc dù nó vừa mới giúp đỡ.

Hà Khánh Niên đốt thứ đó đi, một mùi hôi thối nồng nặc bay ra, Lâu Thất mở tung hết cửa sổ ra, gió lạnh thổi vào, nhanh chóng thổi bay mùi hôi thối kia đi.

”Ông ta, ông ta không sao chứ?” Nạp Lan Tử Lâm lúc này mới nhìn thấy màu da của ông lão đã khôi phục lại bình thường: ”Lâu Thất, nàng làm thế nào vậy?”

”Vừa rồi người cũng nhìn thấy rồi đó, là công lao của đĩa, ta chẳng qua vừa hay biết được cách này thôi.” Lâu Thất liếc nhìn Hà Khánh Niên. Hà Khánh Niên liền biết nàng đang nhắc nhở hắn không được nói quá trình thực hiện cho Nạp Lan Tử Lâm nghe, hắn liền gật đầu chứng tỏ đã hiểu.

Nạp Lan Tử Lâm không tin nhưng vừa rồi đúng là hắn đã nhìn thấy con đĩa đó hút hết khí đen, nên cũng không còn gì để nói.

Hắn không muốn ở lâu trong phòng bệnh của ông lão, nên đi ra liền. Lúc này ông lão mở mắt ra, cảm giác lạnh thấu xương theo rết mình nhiều năm đã hoàn toàn biến mất, cơ thể tuy vẫn mệt mỏi nhưng đã không còn cảm giác nặng nề nữa, ông ta hiểu ngay ra rằng mình đã được cứu, nước mắt lập tức giàn giụa.

Xuân Nương cũng bê canh gà vào, giao lại nửa bình thuốc còn dư cho Lâu Thất. Lâu Thất mở ra ngửi một lát mới yên tâm cất đi.

”Vớt dầu trên canh đi, cho ông ấy ăn thanh đạm một chút.”

”Vâng, tiểu công tử, đã vớt rồi, ta đã lấy rau hút hết một lượt!”

Lâu Thất gật đầu.

Nàng bước tới cửa đột nhiên nhớ ra, liền quay đầu lại hỏi: ”Ông lão, sơn cốc khi xưa ông đi có tên không?”

”Cố, có tên, nhưng sau này ta mới biết tên của nó, nếu như sớm biết thì ta đã không đi rồi.”

”Tên là gì vậy?”

”Thần Ma Cốc.”

Lâu Thất trong lòng giật mình.

Thần Ma Cốc, không ngờ đúng là Thần Ma Cốc, đích đến của nàng lần này.

Lâu Thất đi về căn phòng bên trái, bàn bên ngoài đã ghép lại thành giường, Trần Thập và Lâu Tín đang ngồi xếp bằng luyện công, nghe tiếng mở cửa liền nhảy xuống giường: ”Cô nương, sao rồi?”

”Ừ, đã cứu được rồi.”

Hà Khánh Niên xách một thùng nước nóng vào: ”Tiểu công tử, người vất vả tới tận nửa đêm, hay lấy nước nóng ngâm chân cho bớt lạnh.” Hắn biết rõ vừa rồi ở bên cạnh cha mình lạnh tới nhường nào, không ngờ Lâu Thất có thể ở lâu tới vậy.

Lâu Tín xách nước vào phòng.

”Các vị nghỉ ngơi sớm đi nhé.”

”Đợi chút, Hà Khánh Niên, sức khỏe của cha người không sao rồi, các người định tiếp tục sống ở đây sao?” Lâu Thất đột nhiên hỏi.

192. Chương 192

Dù thế nào đi nữa ở lại đây có nhiều điều bất tiện, hơn nữa sau này nếu hắn và Xuân Nương có con, lẽ nào cũng không để con va chạm với thế giới bên ngoài sao?

Huống hồ chân núi gần đây nhất đã phát hiện ra có hổ, hôm nay hắn suýt chút nữa mất mạng trong miệng hổ, ai biết sau này còn có mãnh thú nào tới nữa hay không?

Vì thế, nơi này không thích hợp để ở tiếp nữa.

Hà Khánh Niên biết vậy.

”Khí đen trong người cha người đã bị hút hết, sau này về thành cũng không ai nói gì.” Lâu Thất nói.

Hà Khánh Niên lắc đầu nói: "Không, quan hệ với người trong tộc đã không thể giống với trước đây, giờ mà về cũng khiến mọi người nhìn nhau không ưa. Chúng ta sẽ tìm một nơi khác xem có thể an cư được không."

Lâu Thất lúc này liền mỉm cười: "Ta giới thiệu cho người một nơi có được không?"

"Xin tiểu công tử cứ nói!" Hà Khánh Niên rất vui mừng, lúc này hắn cũng rất tin tưởng Lâu Thất, nơi nàng giới thiệu chắc chắn không tồi.

"Thành Phá Vực."

Trần Thập và Lâu Tín nghe nàng giới thiệu Hà Khánh Niên tới thành Phá Vực liền đưa mắt nhìn nhua. Cô nương vẫn muốn rời xa Đế Quân không quay trở lại nữa, nhưng dọc đường đi có việc nào là không nghĩ để giúp Đế Quân, giúp phá vực đâu? Trên đường gặp người dân chạy nạn, rời bỏ quê hương, không nơi nương tựa nàng đều dụ dỗ họ tới thành Phá Vực.

Đây lẽ nào không phải là vì nàng biết Phá Vực cần người, cần thịnh vượng hơn nữa sao?

Lâu Thất lúc này vẫn không biết rằng việc nàng giới thiệu Hà Khánh Niên tới thành Phá Vực chính là hành vi dâm đầu vào chỗ chết, vì Hà Khánh Niên này không lâu sau sẽ giúp nàng lập được đại công, đẩy nàng tiến lại gần hơn với vị trí đế phi của Cửu Tiêu Điện. Nếu như nàng biết, chắc chắn nàng sẽ nói với hắn rằng: Thế giới bao la, sao ba người nhà các người không đi đây đi đó, tuyệt đối đừng tới Phá vực!

Sáng sớm ngày hôm sau, họ rời Hà gia từ sáng sớm.

Sau khi nghe ông lão mô tả về Thần Ma Cốc, Lâu Thất liền đề cao cảnh giác. Vòng ngoài của Thần Ma Cốc có thể sẽ nguy hiểm hơn nàng tưởng tượng vài phần, nhưng nàng không sợ, dù sao thì ông Hà cũng chỉ là người thượng, mức độ chịu đựng và kiến thức không giống với nàng.

Mấy ngày tiếp theo quả nhiên không gặp được bóng người nào, dọc đường đi thẳng vào sâu trong núi.

Hai ngày trước, xe ngựa đã không thể đi được, ngựa cũng bỏ lại từ một hôm trước, vì đường trước mặt mang theo ngựa sẽ khó đi.

Hiện tại, vách núi thẳng đứng, cao tới tận mây xanh, nhìn không thấy đỉnh núi, vách núi là bức bình phong khổng lồ tự nhiên chặn trước mặt họ.

Ngẩng đầu nhìn lên, trong vách núi hình như có con đường nhỏ dài ngoằn ngoèo, thi thoảng nằm trong núi không nhìn thấy, thi thoảng xuất hiện trên vách chỉ để lộ ra một khoảng nhỏ để đặt chân, nhìn vô cùng nguy hiểm.

Trần Thập lẩm bẩm nói: "Lẽ nào là đi từ đây lên sao?"

Phạm Trường Tử hừ một tiếng: "Sợ rồi sao?"

"Ý, Phạm trưởng lão nói như thế ngươi không sợ vậy." Lâu Thất liếc nhìn ông ta, lão già này chắc chắn muốn lấy mạng nàng nhưng cũng vẫn nín nhịn được, chịu đựng tới tận bây giờ mà chưa ra tay.

"Đi qua vách núi này, bên trong chính là Thần Ma Cốc, thánh nữ Văn Thiên Sơn của chúng ta đã đợi ngươi ở trong Thần Ma Cốc rồi, đi nhanh lên."

Thánh nữ Văn Thiên Sơn không phải là Nạp Lan Họa Tâm sao?

Ánh mắt Lâu Thất thoáng một luồng ánh sáng u tối.

Nạp Lan Họa Tâm sẽ không giết nàng, nếu không sẽ không để Phạm Trường Tử hộ tống nàng tới đây, vậy cô ta hà tất phải đợi ở trong đó? Lẽ nào để gặp nàng một lần sao?

Lâu Thất cũng hiểu biết đôi chút về tâm tư của phụ nữ, ghen tuông đổ kỵ là rất bình thường, nhưng giống kiểu như kiểu Nạp Lan Họa Tâm, rõ ràng vô cùng đổ kỵ vẫn phải tỏ ra tư thái cao chất ngất, cao hơn người khác hàng trăm lần, rõ ràng là muốn giết người mà vẫn một bụng mưu mô, Lâu Thất không thể nào có thiện cảm được.

Thánh nữ Văn Thiên Sơn hiềm hoi lắm mới trở thành một nhân vật chưa từng gặp mặt đã khiến nàng ghét.

"Mọi người cẩn thận cả đấy." Nàng hạ giọng dặn dò Trần Thập và Lâu Tín.

"Thuộc hạ hiểu."

Lâu Thất không lo lắng Phạm Trường Tử, đã tới đây rồi, Nạp Lan Họa Tâm lại muốn gặp nàng, Phạm Trường Tử không thể để cho nàng chết, người cần cẩn thận là Trần Thập và Lâu Tín.

Mấy người tìm một lúc mới nhìn thấy một sơn động ở dưới chân núi, sau khi đi vào quả nhiên phát hiện ra con đường ngoằn ngoèo hướng lên trên, nhìn giống như vết tích nửa của tự nhiên nửa của con người tạo ra.

"Con đường nhỏ này do ai làm vậy?" Lâu Thất hỏi Phạm Trường Tử.

Phạm Trường Tử lúc này tâm trạng vui vẻ, nghĩ tới nhiệm vụ sắp hoàn thành, ông ta yên tâm hơn hẳn nên có tâm trạng trả lời cô.

"Tương truyền nghìn năm về trước Thần Ma Cốc là nơi đại chiến giữa Thần tộc và Ma tộc, nhưng Nhân tộc là con dân được Thần tộc bảo vệ, muốn đi cổ vũ trợ uy cho Thần tộc, đáng tiếc Nhân tộc không có khả năng hạ thẳng từ trên trời xuống cốc như Thần tộc và Ma tộc, nên đành phải đục ra một con đường, vách

đá ở chân núi rất dày khó đi thông, chỉ có thể làm được ở nơi mỏng nhất phía trên vách đá, xuyên thẳng qua, con đường vách đá này được hình thành như vậy.”

Lâu Thất nghe xong bĩu môi, đùa sao, Thần tộc và Ma tộc, trên thế gian này đâu thực sự có thần và ma? Nói rằng loài người vì hiếu kỳ thế giới ở phía sau vách đá khổng lồ kia, âm thầm đi thông muốn tới xem thế giới bên kia vách đá, thì nàg tin. Có lẽ tưởng rằng bên đó có kho báu cũng nên.

Có điều con đường nhỏ này trải qua năm tháng dằng dẵng thì là thật, có một số đoạn đường đã có cây cối mọc lên, cây cối bị vách đá đè xuống, không cao được, nhưng trên cây mọc rất nhiều nấm, đây cũng là một kỳ quan của con đường này.

Đường không hề dễ đi, có mấy đoạn dốc thẳng xuống, phải dùng cả hai tay và hai chân để bò.

Đường họ đi qua, rộng chỉ cho phép hai người đàn ông sánh bước đi vào là được, có chỗ phải nghiêng người mới có thể đi qua, cũng may họ không phải là người béo, nếu không đi qua cũng sẽ rất phiền phức. Phạm Trường Tử đi ở phía trước, sau đó là Lâu Thất, phía sau là Trần Thập, Lâu Tín, cuối cùng là Nạp Lan Tử Lâm.

Thi thoảng họ có thể nghe thấy tiếng thương ưng bay lượn nhưng âm thanh như từ rất xa xôi. Lâu Thất bỗng nhớ tới Tuyết Sơn Bạch Ưng vương mà Ngọc thái tử Đông Thanh tặng lần trước, đáng tiếc quá, không dẫn nó đi. Nếu như bây giờ có ưng vương nói không chừng nàg có thể cưỡi ưng bay lên, bay qua Thần Ma Cốc. Những việc người khác không dám làm thì nàg đều đã ra điều kiện giúp.

Kiếp trước nàg từng ngồi cả tàu lượn, nhảy dù cũng không biết chơi bao nhiêu lần, nàg không hề sợ hãi cao không trung.

”Chít chít!”

Đột nhiên hai tiếng chuột kêu vang lên.

”Nơi này cũng có chuột sao?”

”Chuột núi, cũng không có gì đáng lạ.” Lâu Thất nói, Phạm Trường Tử dừng lại.

”Đúng là nhãi con vô tri!” Ông ta hừ một tiếng nói: ”Chuột núi gì chứ? Chỗ này chỉ cách Thần Ma Cốc có một vách đá, bất cứ thứ gì xuất hiện ở đây cũng không thể xem thường, rốt cuộc người có hiểu không vậy?”

”Ông hiểu, ông hiểu... Nghe ông nói vậy tức là đây có thể là chuột thần, hoặc chuột ma?” Lâu Thất tỏ ra rất khiêm nhường. Vừa dứt lời một con chuột núi màu xám nhỏ bé chui ra trước mặt họ. Lâu Thất không ưa những thứ này, liền giơ chân đạp nó xuống vách đá. Con chuột kia kêu lên hai tiếng, rồi xuống không thấy tăm hơi đâu nữa.

Sau đó nàng lại chân thành hỏi Phạm Trường Tử: "Là chuột phần phải không? Nói không chừng nó sẽ bay lên được đấy?"

Đây rõ ràng chỉ là một con chuột bình thường.

Nàng ta cố ý chế giễu ông ta!

Phạm Trường Tử tức tới mức suýt trượt chân ngã.

Trần Thập và Lâu Tín bật cười. Bây giờ họ đã đi tới lưng chừng núi, đoạn đường này là con đường nhỏ làm trong vách núi, chỉ có thể cho phép một người đi qua, dưới chân đã là vực sâu không thấy đáy, nếu bước sai sẽ có thể rơi xuống tan xương nát thịt, trong hoàn cảnh này cô nương nhà họ vẫn có tâm trạng để nói đùa mỉa mai Phạm trường lão, họ thực sự rất bội phục.

Nhìn có vẻ rất nguy hiểm nhưng không hề xảy ra chuyện gì, khi mà cuối cùng họ cũng đặt chân lên con đường trong sơn động, Lâu Thất cuối cùng cũng thở phào. Dọc đường đi nếu như Phạm Trường Tử muốn ra tay, nàng không dám chắc sẽ thắng được, hơn nữa Trần Thập và Lâu Tín không phải là đối thủ, chỉ cần rơi xuống nhất định sẽ không còn đường sống, nàng không muốn chết cũng không muốn hai thị vệ kiên định đi theo nàng xảy ra chuyện. Vì thế mặc dù bề ngoài nàng rất ung dung tự tại nhưng trong lòng cũng vã mồ hôi hột.

Lúc này nàng cũng phải cảm ơn sự tự phụ của Nạp Lan Họa Tâm. Nạp Lan Họa Tâm chắc cho rằng giết nàng dễ như trở bàn tay, mọi chuyện đều đi theo sự sắp xếp và tâm ý của cô ta vì thế cô ta chưa bao giờ nghĩ rằng có thể sẽ không giết được nàng chăng?

Đi qua sơn động, cho dù Lâu Thất kiếp trước đã từng đi rất nhiều nơi, ngắm nhìn rất nhiều cảnh đẹp thì nhìn cảnh sắc trước mắt, Lâu Thất cũng phải trầm trồ thán phục.

"Trời ơi, đẹp quá!"

Vốn dĩ tưởng rằng ra khỏi sơn động sẽ vẫn là đường nhỏ ngoằn ngoèo xuống cốc, không ngờ, ra khỏi sơn động là một vùng đất bằng phẳng, cũng không biết là tự nhiên hay do con người xây dựng, nhưng vùng đất này rất rộng, to chừng nửa sân bóng, dưới chân có xanh tươi tốt, hoa đua nhau khoe sắc, bướm bướm dập dờn, có đá tảng bằng phẳng như ngọc thạch, giống như chỗ ngồi chuẩn bị sẵn cho khách tới đây.

Những thứ này không phải cảnh đẹp mà là phía đối diện nơi ngắm cảnh này, ở phía xa là một ngọn núi hùng vĩ, trên đỉnh núi có thác nước khổng lồ giống như đổ từ trên trời xuống, khí thế kinh người. Thác nước tạo thành sương mù như mây, bao quanh đỉnh núi, khiến cả đỉnh núi bỗng bồng bênh như tiên cảnh. Ánh mặt trời chiếu trên mây mù, phản xạ ra hai cây cầu vồng bảy màu, cảnh khiến tiên cảnh thêm phần rực rỡ.

Nhìn xuống dưới, rừng rậm giống như một tấm thảm dày màu xanh, trong rừng muôn hoa đua sắc, giống như những hoa thêu trên tấm thảm khổng lồ, cảnh sắc phô bày ra trước mắt họ, nhưng không thể nhìn thấy mặt đất trông ra sao. Xa hơn một chút là mê vụ màu xanh nhạt dày đặc, kéo dài tới tận dưới thác nước.

Gió núi lạnh toát thổi tới có mang theo hương hoa, khiến tâm thần thư thái.

Nhưng Lâu Thất biết rằng nơi này là Thần Ma Cốc, dưới cảnh sắc tuyệt mỹ kia ẩn giấu không biết bao nhiêu nguy hiểm. Chỉ có điều dù như vậy nàng cũng không thể bỏ qua cảnh đẹp nơi đây, cứ ngẩn đã mắt trước rồi tính.

”Vùng mê vụ màu xanh kia là khu vực trung tâm Thần Ma Cốc, muốn sống thì đừng đi vào phía đó.” Phạm Trường Tử cũng thở phào, cuối cùng đã đưa được nha đầu này tới đây. Dọc đường đi ông ta thấy rằng tu vi tâm tính của mình lại tăng lên đáng kể, đều là nhờ bị Lâu Thất chọc tức mà thành, nhin rồi lại nhin, nhin tới khổ sở mới không một chưởng đập chết cô ta trên đường đi.

Cũng may thời gian cô ta còn sống không nhiều nữa.

Trên không trung có một tiếng ưng kêu, trong gió mát có tiếng tiêu vang lên réo rắt, uyển chuyển, giống như nhạc tiên.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, nữ tử mặc xiêm y đỏ rực rỡ, mái tóc đen nhánh tung bay trong gió, hai mắt tinh tế vạn phần, khăn lụa màu đỏ thêu chỉ vàng che mặt, một tay giữ ưng, một tay cầm Tử Ngọc Tiêu, giống như Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm.

Trần Thập và Lâu Tín đều tròn mắt nhìn.

Lâu Thất chớp chớp mắt, bất ngờ chỉ tay về phía một người một ưng, kinh ngạc kêu lên: ”Nhìn xem, có điều nhân bay tới!”

Có điều nhân bay tới.

Điều nhân.

193. Chương 193

”Phù!”

”Phù”

Lâu Thất hóa giải bùa chú khiến đám người bị Cửu Thiên Tiên Tử đe dọa tỉnh lại, đồng thời không nhin được cười.

Ha ha! Người chim, chẳng phải là người chim hay sao!

Vốn định xuất hiện một cách diễm dúa thế nhưng chỉ vì câu nói khiến mọi việc trở lên buồn cười. Lâu Tín

thậm chí cười ngặt ngẽo không thôi.

Nạp Lan Tử Lâm vốn cũng bị mê hoặc. Sư phụ của anh ta từng nói, từ nhỏ hẳn ta đã thích vị đại sư tỷ này. Mặc dù ở Vân Thiên Sơn, tuổi của cô ta nhỏ hơn rất nhiều đệ tử, thế nhưng là người được truyền dạy võ thuật đầu tiên. Vân Thiên Sơn có quy tắc, ai được truyền thụ trước, được thử thách qua sư môn thì sẽ là người đứng đầu.

Nạp Lan Họa Tâm có năng khiếu học võ thuật. 3 tuổi cô ta đã vượt qua được thử thách ở võ môn, trở thành đại sư tỷ của Vân Thiên Sơn, những người đến sau bất kể tuổi tác thế nào đều là sư đệ, sư muội của cô.

Cô ta không chỉ có khả năng thiên phú về võ thuật mà còn rất tài giỏi trong âm luật, văn tài, trận pháp, cơ quan và thuần phục dã thú. Vì thế tới năm 12 tuổi cô đã được phong làm thánh nữ, quyền lực chỉ dưới sơn chủ, còn đứng trên mọi người, bao gồm cả trưởng lão đều phải nghe cô.

Đó là lý do vì sao Phạm Trường Tử là sư thúc của cô nhưng vẫn phải nghe lời cô.

Vì giỏi giang nên nhiều người rất đồ kỵ hơn thế Nạp Lan Họa Tâm còn có một dung mạo xinh đẹp, đứng đầu ở Vân Thiên Sơn.

Trong số những người đẹp đó còn có Tổ Lưu Vân của Trần Vân sơn, đại công chúa Bắc Phù Dung của Bắc Thương. Những người khác thì Lâu Thất không nhớ.

Đây là lần đầu tiên cô ta gặp Nạp Lan Họa Tâm. Trước đó tên tuổi của Nạp Lan Họa Tâm đã như sấm đánh ngang tai. Người của Cung Tiêu Dương đều nói, hoàng hậu tương lai của Trầm Sát gần như chắc chắn là Nạp Lan Họa Tâm. Nếu như Tổ Lưu Vân muốn tranh giành, thì cũng có một chút tư cách. Thế nhưng tổng thể mà nói thì phần thắng thuộc về Nạp Lan Họa Tâm.

Mỹ nhân trên lưng của Ưng ánh mắt lạnh lùng, khi Ưng bay vút đi, váy đỏ của cô tung bay trong gió.

Mặc dù đã tới mặt đất thế nhưng phong thái anh dũng, võ công cao cường ấy khiến người khác phải khen ngợi. Lại thêm một chiếc váy đỏ, một ống Tinh doanh Tử Ngọc Tiêu, một thân hình thon thả ở bên. Cảnh đẹp này thật khiến người ta phải trầm trồ.

Đôi hài màu vàng của Nạp Lan Họa Tâm bước đi trên cỏ, đôi mắt nhìn sang hướng Lâu Thất.

Nạp Lan Tử Lâm đột nhiên so sánh hai người này.

Hắn ta vốn nghĩ rằng chẳng ai có thể so sánh được với Nạp Lan Họa Tâm, so sánh thế nào cũng là sự xỉ nhục đối với Nạp Lan Họa Tâm. Thế nhưng bây giờ hắn ta lại chủ động so sánh Nạp Lan Họa Tâm với Lâu Thất.

Lâu Thất trong bộ trang phục giả nam, thân hình cao ráo, tóc buộc đen nhầu, khuôn mặt trắng như ngọc, đôi mắt không hề lạnh lùng mà rất ung dung tự tại.

Không giống như Nạp Lan Họa Tâm kiêu diễm. Nhưng không hiểu sao lại rất khiến người khác phải nhìn vào.

”Họa Tâm, Lâu Thất đã tới rồi, sư thúc xem ra đã hoàn thành sứ mệnh rồi chứ.”

Quả nhiên là Nạp Lan Họa Tâm

”Đa tạ sư thúc, sư thúc vất vả rồi. Đợi Lâu cô nương tìm thấy Tử Kim Đăng, Đan Nhi cũng sẽ cảm tạ sư thúc.” Nạp Lan Họa Tâm nói với giọng yêu kiều, dịu dàng, tiếng nói rất trong trẻo.

Phạm Trường Tử có việc phải đi, liền nói: ”Vậy sư thúc còn có chuyện, có thể đi trước được không?”

Nạp Lan Họa Tâm mặc dù cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng vẫn gật đầu nói: ”Vậy mời sư thúc.”

”Tử Lâm, đi thôi!”

Nạp Lan Tử Lâm nhìn Nạp Lan Họa Tâm rồi nhìn sang Lâu Thất, có chút vương vấn không muốn đi. Lâu Thất nhìn, tên này trên đường đi bị cô trêu tới hộc máu miệng, bảo sao không muốn đi.

”Tử Lâm” Phạm Trường Tử cần Nạp Lan Tử Lâm giúp đỡ nên không để cho anh ta ở lại.

Nạp Lan Tử Lâm đành phải quay về cùng ông ta. Sau khi đi vào sơn động, anh ta quay lại nhìn Lâu Thất nói: ”Lâu Thất, cô phải cẩn thận đó.”

Trần Thập và Lâu Tín nhìn hắn ta đi vào sơn động.

Nạp Lan Họa Tâm quay sang nhìn Lâu Thất, Lâu Thất cũng nhìn cô ta, bốn mắt nhìn nhau.

Nạp Lan Họa Tâm lên tiếng trước, ”Lâu cô nương có phải đã nảy sinh tình cảm với sư đệ Tử Lâm của ta rồi hay sao? Khiến hắn ta không muốn rời đi, lại còn dấn dò tình tứ.”

Lâu Thất cười: ”Nạp Lan cô nương, cô nghĩ rằng mặc áo hồng là trở thành hồng nương sao?”

Lâu Tín cười thành tiếng.

Hư!

Một vệt sáng đỏ vụt qua, quét mạnh về phía Lâu Tín, một tiếp vệt mạnh rồi sau đó quay trở lại lòng bàn tay của Nạp Lan Họa Tâm.

Đó là một chiếc khăn màu đỏ

Nạp Lan Họa Tâm nói với vẻ lạnh lùng: "Hạ nhân của Cung Tiêu Dương sao dám vô lễ như vậy?"

Một bên mặt của Lâu Tín sưng đỏ.

Lâu Thất sững người,

Cô không hề coi thường bản lĩnh của Nạp Lan Họa Tâm. Thế nhưng không ngờ công phu của cô ta giỏi hơn tưởng tượng. Khi này cô ta ra tay, Lâu Thất không kịp ngăn cản. Mà lúc đó Nạp Lan Họa Tâm mới chỉ dùng một sợi khăn màu đỏ mà có thể quét ra xa như vậy.

Đây chẳng qua là cách cô ta thị uy với Lâu Thất, cho Lâu Thất biết rằng công phu của cô ta cao thế nào.

Đánh người trước mắt chủ nhân, Nạp Lan Họa Tâm, cô to gan thật đấy.

Lâu Thất đột nhiên huyết lên một tiếng sáo. Con chim ưng Nạp Lan Họa Tâm cười bay tới khi này đang bay lượn trên không trung, nghe thấy tiếng sáo liền lao xuống. Lâu Thất vung tay, bắn ra hàng chục cây kim về phía đó.

Nạp Lan Họa Tâm giật mình lập tức đưa tay ra ngăn cản. Thế nhưng tốc độ của Lâu Thất đâu có chậm, hàng chục cây kim găm vào người của chim ưng. Nó kêu lên một tiếng, đôi cánh không còn đập vẫy được, rơi thẳng xuống dưới.

"Xin lỗi Nạp Lan cô nương, tôi sợ chim bay qua đầu. Bởi vì không biết lúc nào nó bậy xuống." Lâu Thất vỗ tay, cười nói với Nạp Lan Họa Tâm.

Nạp Lan Họa Tâm sầm mặt. Khi này cô ra tay với Lâu Tín là muốn xem phản ứng của Lâu Thất, đồng thời cô cũng cho rằng Lâu Tín quá vô lễ, không có quy củ, phải dạy bảo một phen. Cô là thánh nữ của Vân Thiên Sơn, sau này còn có thể là hoàng hậu của Phá Vực. Thân là thị vệ của Trầm Sát, không được phép bất kính với cô. Còn hai người này lại cam tâm dưới trướng một thị nữ, điều đó quá là vô lý.

Thế nhưng cô không ngờ rằng Lâu Thất lại có động thái đáp trả, lại còn giết con chim ưng mà khó khăn lắm cô mới thuần phục được.

Cô ta to gan thật.

Nạp Lan Họa Tâm vốn rất tò mò về Lâu Thất. Cô tự nghĩ rằng mình rất hiểu Trầm Sát. Vì thế nếu Trầm Sát thực sự đối xử đặc biệt với cô gái này thì nhất định phải gặp để xem cô ta là người như thế nào. Quả thật là đặc biệt!

Còn lại rất xinh đẹp nữa.

Cô gái như thế này, cô không thể để cho tiếp tục sống. Thế nhưng Nạp Lan Họa Tâm hiểu Trầm Sát. Nếu anh ta yêu thương ai đó, nếu cô gái này chết trong tay cô, thì chắc chắn Trầm Sát sẽ hận cô, khiến hai người có khoảng cách. Vì thế bất kể thế nào cô cũng sẽ không giết Lâu Thất.

Thế nhưng tới Thần Ma Cốc, đâu cần phải đích thân cô ra tay?

”Lâu cô nương quả thật gan lớn hơn người, chẳng trách Trầm Sát của ta mới dung nạp cô làm thị nữ.”

Nạp Lan Họa Tâm lập tức bình tĩnh trở lại, dường như quên đi chuyện con chim ưng của cô bị giết. Sự nhần nhện này khiến Lâu Thất cảm thấy bội phục.

Thế nhưng, Trầm Sát của cô ta ư?

Lâu Thất thấy buồn nôn? Sao mà dày mặt đến thế?

”Ta cảm ơn Lâu cô nương nhưng ngày qua chăm sóc cho Trầm Sát giúp ta. Trầm Sát từ nhỏ đã không biết chăm sóc cho bản thân, nên ta luôn không yên tâm. Chàng cũng không thích phụ nữ ở bên nên khiến ta rất đau đầu.”

Trần Thập và Lâu Tín nắm chặt tay.

Trước đây, thánh nữ của Vân Thiên Sơn trong mắt họ giống như một nữ thần, vừa xinh đẹp, thông minh lại giỏi giang, võ công hơn người, hoàn toàn không có một chút khuyết điểm nào. Khuyết điểm duy nhất chính là sự ngang ngược của Vân Thiên Sơn khiến họ lo lắng Đế Quân của họ sau này sẽ lép vế so với Nạp Lan Họa Tâm. Thế nhưng xuất thân cũng là một lợi thế, họ đều cho rằng Nạp Lan Họa Tâm chính là người phù hợp nhất cho vị trí đế hậu.

Thế nhưng bây giờ xem ra chỉ là lời đồn.

Họ đã được gặp Nạp Lan Họa Tâm, quả thật xinh đẹp thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hình như cô ta đang bắt chước cách thuần phục dã thú của Lâu cô nương.

Còn nữa, cô ấy nói năng cũng đâu có dịu dàng.

Đừng nói là họ không còn là thuộc hạ tại Cung Tiêu Dương, cho dù là đúng thì cô ta cũng chẳng phải là đế hậu, đâu tới lượt cô ta dạy dỗ họ.

Trần Thập và Lâu Tín vốn cũng là thị vệ hàng đầu bên cạnh Trầm Sát, Trầm Sát đi tìm được dẫn đầu mang theo họ, không phải là thị vệ bình thường, nên họ cũng có địa vị nhất định. Khi này Nạp Lan Họa Tâm ra tay lại cộng thêm câu nói vừa rồi, khiến họ không còn coi trọng Nạp Lan Họa Tâm nữa.

Ngược lại Lâu Thất lại ra tay bảo vệ Lâu Tín, giết chết chim ưng.

Bây giờ Nạp Lan Họa Tâm lại nói với tư cách là người của Trầm Sát, khiến họ không thể nhịn nổi.

Lâu Thất ngăn họ lên tiếng

Họ chỉ cười nhìn Nạp Lan Họa Tâm, để cô ta ra tay.

”Lâu cô nương sao không nói gì vậy?” Nạp Lan Họa Tâm vốn đang chờ đợi cô ta thay đổi sắc mặt, đợi cô ta sẽ trở lên đỏ kị mà tức giận. Xem ra, cô ta khá trầm tĩnh. Cô Lâu Thất này không dễ đối phó như tưởng tượng.

Sát tâm lại nổi lên

Cô ta nhất định phải chết.

Lâu Thất cười nói: ”Nạp Lan cô nương chẳng mấy khi có cơ hội khoa trương, có lẽ tôi cũng phải để cho cô thoải mái một chút”

”Xùy...”

Trần Thập và Lâu Tín không nhịn nổi cười

Ha! ha! ha!...

Lâu cô nương nói năng sắc xảo thất, lại dám nói Nạp Lan Họa Tâm đang nói phét!

Nạp Lan Họa Tâm suýt không nhịn được đẩy Lâu Thất xuống dưới vực. Quả thật cô ta không nghĩ Lâu Thất tính tình như thế này.

194. Chương 194

Lâu Thất hiểu suy nghĩ của Nạp Lan Họa Tâm, cũng không muốn phí lời với cô ta.

Nạp Lan Họa Tâm cố nín nhịn, lạnh lùng buông lời: "Lâu cô nương quả thật thiếu hiểu biết." Cô đột nhiên nghĩ rằng liệu có phải Trần Sát thấy cô ta như thế là đặc biệt không? Có thể thời gian trôi qua, cảm giác mới lạ sẽ không còn, anh ta sẽ cảm thấy phản cảm thái độ bất lễ này.

Thế nhưng cô không muốn mạo hiểm.

"Thời kỳ chín độ của Tam Hàn Thu Giao sắp tới, ta không có thời gian phí lời với các người. Chỉ cần đưa họ được một đoạn rồi chỉ cho Lâu Thất phạm vi cơ bản, còn mời Lâu cô nương nhau chóng đi tìm Tử Kim Đằng. Tìm xong Tử Kim Đằng tới dưới tvs, sẽ có đệ tử của Vân Thiên Sơn tiếp đón. Cô nương đừng làm chậm trễ thời gian quá lâu. Nếu quan hệ của Phá Vực và Vân Thiên Sơn vì cô mà trở lên xấu đi, thì trách nhiệm này sẽ do cô chịu."

"Nạp Lan cô nương đã biết vị trí của Tam Hàn Thu Giao rồi sao?" Không quan tâm tới những gì cô ta nói, Lâu Thất chỉ hứng thú với thứ này, đó chính là được dẫn của Trần Sát.

"Đây không phải là điều cô cần quan tâm. Dựa vào thân thủ của cô, lẽ nào cô còn phải vào trong Thần Ma Cốc?"

Nạp Lan Họa Tâm không muốn tiết lộ phạm vi cụ thể của Tam Hàn Thu Giao, ánh mắt của Lâu Thất hơi sáng lên, có lẽ đã hiểu suy nghĩ của cô ta, "Vậy chúng ta mau đi thôi."

Nạp Lan Họa Tâm dẫn họ men theo đường xuống dưới đáy cốc, đột nhiên cảm thấy nhiệt độ lạnh thấu xương. Trời đã gần tối, gió thổi lạnh buốt. Lâu Thất lạnh quá không chịu được. Nhìn sang Nạp Lan Họa Tâm, dường như cô ta chẳng có cảm giác gì.

"Đi theo tôi, bên ngoài Thần Ma Cốc mặc dù không đáng sợ như bên trong thế nhưng vẫn nhiều nguy hiểm. Hy vọng các người cẩn thận hơn. Tử Kim Đằng thích dương vì thế mọc ở phía đông. Các người cứ đi về phía đông là được."

Đi một đoạn, Nạp Lan Họa Tâm tìm thấy một chỗ tránh gió: "Tối nay sẽ nghỉ ở đây, các người đi kiếm củi, tốt nhất là đừng đi quá xa."

Lâu Thất lặng lẽ gật đầu với bọn họ. Trần Thập và Lâu Tín tỏa đi hai hướng ra ngoài.

Nạp Lan Họa Tâm ngồi trên một tảng đá, cởi bỏ mạng che mặt, nhìn sang Lâu Thất: "Lâu cô nương thấy khuôn mặt ta thế nào?"

Mỹ nhân như lan, tuyệt sắc giai nhân. Đôi mắt của Nạp Lan Họa Tâm vô cùng đẹp, sống mũi cao, đôi môi

quyến rũ, làn ra trắng như tuyết. Quả đúng là tuyệt sắc giai nhân, khiến đến cả Lâu Thất là nữ giới cũng nhìn chăm chăm không dứt.

Trên người cô ta còn có một khí chất thanh cao, lạnh lùng. Nếu mặc phục trang màu trắng, cô ta sẽ trông giống như một tiên tử ở cung Quảng Hàn, nhưng bộ váy đỏ khiến sự lạnh lùng bớt đi phần nào, mà có chút kiều diễm, khiến cô ta càng hấp dẫn.

"Nạp Lan cô nương quả thật là tuyệt sắc giai nhân." Câu nói này là Lâu Thất khen ngợi thực sự. Chỉ là cô muốn hỏi, chẳng phải 3 năm chịu tang chưa hết, sao lại mặc phục trang màu đỏ?

Nạp Lan Họa Tâm hơi cúi mặt, nói khẽ: "Ta và Sát nhiều năm không gặp. Năm xưa là thanh mai trúc mã, biết đâu thế gian lắm chuyện xảy ra, đến nay chỉ đành xa cách mà tương tư nhớ nhung."

Tương tư nhớ nhung ư?

Lâu Thất không chấp nhận câu này. Cô ta đã quyết tâm sẽ rời đi, sau này Trầm Sát cưới năm thê bảy thiếp, ai làm hậu, làm phi cũng chẳng liên quan tới cô. Chỉ là cô muốn làm hết lương tâm của mình, giúp được chút gì đó cho hần ta, xem như để trả nợ hần ta cứu mạng cô khi xưa.

Thế nhưng nếu cô đi, chẳng phải là nhận nhịn để người khác dắt đi hay sau, cô chẳng phải tuổi trâu tuổi bò gì.

Nạp Lan Họa Tâm không đợi Lâu Thất tiếp lời, nói tiếp: "Nói cho ta nghe, người và Sát quen nhau thế nào?"

Lâu Thất nghe vậy, đưa tay bứt một cây leo, khuyên thành vòng tròn, để lại một đoạn đuôi, rồi ném xuống, sau đó lại bứt hai cây, tiếp tục làm như vậy rồi lại ném đi.

"Đâu có gì đáng nói, chẳng qua là vô tình gặp nhau thôi."

Nạp Lan Họa Tâm cắn răng: "Ngay từ đầu Sát đã đối tốt với cô như thế?"

"Hần ta tốt với tôi ư?" Lâu Thất ngược lên nhìn, cô nghĩ là cả quá trình quen biết Trầm Sát. Thật là tốt quá cơ. Ngay từ đầu đã khó chịu chỉ vì một câu nói của cô, câu thứ hai chưa kịp nói đã ném cô sang một bên, khiến cô suýt bị chém chết.

Còn nữa, hần ta còn chẳng đưa cho cô một ngân lượng nào. Khi ở phủ Hòa Khánh Vương, cô bê hai rương vàng bạc, cuối cùng lại bị anh ta đem đưa cho Nguyệt Vệ. May mà khi lấy hai rương vàng từ trong kho của Độc Nhân, cô đã lấy được hai thứ có giá trị, rồi đem đổi ở kinh thành lấy tiền giấy.

Cô biết Phạm Trường Tử ngay từ đầu đã định tới lấy đồ đi, thế nhưng không có cơ hội nên đành từ bỏ.

Cũng không biết sau khi Phạm Trường Tử quay về phát hiện kho đã bị dọn sạch thì sẽ thế nào.

Nạp Lan Họa Tâm thấy cô dường như đang hồi tưởng, lại đột nhiên cười nên nghĩ hai người họ chắc đã thân mật với nhau, nên trong lòng tức giận.

Trần Thập và Lâu Tín một lúc lâu sau đã quay về. Một người kiếm củi, một người săn cáo. Thịt của của cáo rất ngon.

Hai người này trên đường phối hợp với nhau mật thiết, khi chuẩn bị xong việc thì Lâu Thất ra tay giúp họ.

Nạp Lan Họa Tâm thấy Lâu Thất lấy từ trong túi ra một chiếc lọ nhỏ, cảm thấy ngạc nhiên. Cô chức từng biết nướng thịt lại có loại gia vị này.

Thế nhưng khi thịt chín, một vị thơm kỳ lạ khiến cô ta không chịu được đành đi tới. "Cô từng nước thịt cho Sát hay sao?"

Lâu Thất nghe cô ta luôn mồm nói "Sát" liền bật cười: "Đúng thế, Nạp Lan cô nương, nói cho cô 1 câu, cô phải nhớ lấy. Muốn có được một người đàn ông, thì phải nắm được dạ dày của anh ta."

Nạp Lan Họa Tâm sững người.

Một con cáo đủ cho 4 người họ ăn no một bữa.

Đêm rất lạnh. Xung quay có vài đồng củi, may mà trước khi vào núi họ mang theo lều. Nhưng dù như vậy thì gió lạnh vẫn khiến họ run rẩy.

"Trần Thập, Lâu Tín, ngồi sát lại đây."

Trần Thập và Lâu Tín gật đầu, tiến sát vào Lâu Thất. Lâu Thất ngồi xung quanh, hai người hai bên áp sát cô. Nạp Lan Họa Tâm nhìn hơi nhếch mép, thân mật với nam thị vệ như thế, quả thật là không biết xấu hổ.

Lâu Thất không bỏ qua ánh mắt khinh bỉ của cô ta, nên cười thâm. Lúc này mọi người ngồi sát nhau để giữ ấm, còn giữ ý tứ cái gì nữa.

Thế nhưng Nạp Lan Họa Tâm lại không sợ lạnh. Điều này hơi kỳ lạ: "Nạp Lan cô nương không tới đây sưởi ấm hay sao?"

"Nam nữ thụ thụ bất thân" Giọng của Nạp Lan Họa Tâm cũng rất lạnh lùng

Lâu Thất nhún vai.

Trần Thập nói khẽ: "Nghe nói Vân Thiên Sơn cơ bảo vật đó là một chiếc Thiên Tầm Thần Y, không những đao thương bất nhập, mặc vào còn có che mưa chắn nắng. Nạp Lan Họa Tâm cô nương chính là đang mặc chiếc Thiên Tầm Thần Y này."

Lâu Thất ngạc nhiên, thì ra là thế, lại có thứ bảo bối này sao.

Nạp Lan Họa Tâm có lẽ nghe thấy lời của Trần Thập, thế nhưng tay cô vẫn đang vuốt ve miếng ngọc bội, không nói câu gì.

Đáy cốc yên tĩnh, đêm càng khuya hơn, củi cháy thì thoảng kêu lách tách. Đột nhiên một trận gió thổi mạnh qua, ngọn lửa tắt phụt.

Không có lửa, xung quanh một màu tối đen như mực. nhiệt độ hạ xuống nhanh chóng.

Lâu Thất dụi mắt, chạm vào Trần Thập và Lâu Tín, ra hiệu cho họ dừng mạnh động. Nạp Lan Họa Tâm không có động tĩnh gì, thế nhưng Lâu Thất biết cô ta vẫn ở đó.

Ka.ta...

Ka. Ta...

Có âm thanh lạ vọng tới, có thể là tiếng bước chân, thế nhưng không phải là tiếng bước chân bình thường, bởi vì khoảng cách giữa các âm thanh đó hơi xa nhau, tiếng dẫm chân rất mạnh.

Hu... hu. Lại một trận gió nữa thổi tới, họ nổi hết da gà. Gió lạnh thổi từng cơn, cái lạnh thấu xương, khiến người ta dựng hết cả lông mao.

Đột nhiên dưới chân có gì đó động dậy, Lâu Thất đưa tay cầm lấy một thanh roi mây, dùng tay nhỏ mạnh.

Một tiếng binh vang lên, có gì đó ngã xuống dưới.

"Bật lửa lên."

Lâu Thất vừa dứt lời, Lâu Tín lập tức bật dậy nhóm lửa. Lâu Thất cầm một roi mây, một đầu quấn tròn, đầu kia quấn vào chân người. Người đó bị Lâu Thất giật mạnh ngã xuống, đang giãy giụa nhưng không bò dậy nổi.

”Đây... là người?” Trần Thập nhìn rồi kinh ngạc kêu lên.

Lâu Thất gật đầu: ”Quả nhiên là người.”

”Đây là dã nhân” Nạp Lan Họa Tâm đi tới, không nhìn dã nhân mà nhìn Lâu Thất, đôi mắt đầy ngạc nhiên.

Cô đã nhìn thấy, sợi dây quấn vào chân dã nhân chính là hai cây cỏ khi nãy cô ta tiện tay nhổ lên. Thì ra khi nãy cô nghĩ Lâu Thất chỉ làm chuyện vớ vẩn, không ngờ cô ta đang đặt bẫy.

Dã nhân, không biết lúc nào xuất hiện ở đây. Thế nhưng dã nhân này không còn trẻ, trên người đầu lông, khuôn mặt giống như tinh tinh, nhưng không cao, chỉ khoảng 1m6, không mặc quần áo, hàm răng sắc nhỏ. Lúc gầm gừ trong mồm phát ra mùi khó ngửi khiến ba người phải bị miệng lùi xa.

Dã nhân dường như từng bị thương, nếu không cũng không đến mức không thể giãy giụa khi bị giật ngã xuống. Khi bật dậy, dã nhân đột nhiên vơ lấy đồng xương cáo khi nãy họ bỏ lại cho vào miệng để nhai.

Cục xương rắn chắc trong miệng anh ta vỡ tan như xương sụn. Sau đó nghe thấy tiếng dã nhân nhai ngon lại rồi nuốt thẳng vào bụng.

Đó là xương cơ mà!

Nhìn dã nhân lại mở miệng, chiếc răng nanh cắt nát cục xương. Họ cảm thấy như xương của mình đang đau đớn. Họ không hề nghi ngờ rằng nếu bị dã nhân này tóm được, họ chắc chắn sẽ bị ăn tươi nuốt sống.

”Cô nương, xử lý sao bây giờ?” Trần Thập hỏi khẽ.

Lâu Thất đang định trả lời thì dã nhân làm rơi cục xương, quay đầu nhìn cô. cô giật mình, dã nhân đang nhìn với ánh mắt háu đói.

”Lùi!”

Khi vừa dứt lời thì dã nhân ầm ầm lao tới phía họ với sức mạnh kinh hồn.

195. Chương 195

Sức mạnh của dã nhân khiến Lâu Thất kinh ngạc. Nhưng điều ngạc nhiên hơn là dã nhân không hề ngốc như vẻ bề ngoài. Nó có trí thông minh, khi nãy giãy giụa không bỏ lên được, chỉ là một thủ đoạn để đánh lừa.

Lâu Thất nhanh chóng tránh sang một bên, đột nhiên cảm thấy một luồng gió nhắm tới chân cô. Ở góc đó không phải Nạp Lan Họa Tâm thì còn ai được.

Không ngờ cô ta lại giở trò lúc này.

Lâu Thất không thể tránh được, dã nhân lao tới từ phía trước, mở to miệng, hàm răng sắc nhọn như muốn cắt đứt cô. Cô tiếp tục lùi bước, phía sau viên đá bắn trúng vào chân cô. Cô đã chuẩn bị trước nên cố chịu đựng, không gục khụy xuống mà tiếp tục lùi về phía sau.

”Trần Thập, mau kéo!”

Cô vừa ra lệnh, Trần Thập lập tức lao tới dùng hai tay giữ chặt hai vòng dây cuốn vào chân dã nhân. Lâu Tín cũng tiến tới hỗ trợ. Hai người cố sức giật, khiến dã nhân một lần nữa ngã xuống.

Lâu Thất nhanh chóng vung Phá Sát lên cắt vào yết hầu của con dã nhân, máu tuôn xối xả.

Bởi vì là đêm lạnh, chỉ có một chút ánh sáng của mặt trăng, Nạp Lan Họa Tâm không hề nhìn thấy Phá Sát trong tay của Lâu Thất. Thế nhưng cô ngửi thấy một mùi rất nồng.

Mùi tanh của máu.

Lâu Tín nhóm lửa trở lại. Nạp Lan Họa Tâm lúc này nhìn rõ con dã nhân đã bị cắt đứt cổ họng. Trải qua một lúc, máu vẫn phun trào. Thế nhưng sắc mặt Lâu Thất điềm nhiên, nhìn quan một lượt, ánh mắt như muốn nói, cô đã làm gì lẽ nào ta không biết.

Nạp Lan Họa Tâm đứng đó với ánh mắt kinh ngạc.

Thân thủ rất tốt, lòng dạ sắt đá, thông minh cẩn trọng, tâm trí cứng rắn, tính cách đặc biệt, thông minh xinh đẹp.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Lâu Thất đã khiến cô ta đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Với những người đàn ông như Trầm Sát, đây mới là những sức hút chết người với họ. Cô biết điều đó. Vì thế cô quả thực luôn cố gắng để trở thành người thế này!

Lâu Thất xem ra bẩm sinh đã như vậy

Cô ta đồ kỵ, ghe ghét.

Lâu Thất nhất định phải chết.

Lâu Thất nhìn cô ta, đại khái là biết rõ trong lòng cô ta đang nghĩ gì, chắc chắn là muốn lấy mạng của cô. Thế nhưng muốn lấy mạng cô thì còn nhiều người lắm. Ngay cả tính mạng trong thời hiện đại của cô cũng cao lắm, chẳng quả lại không ai làm được mà thôi.

Nạp Lan Họa Tâm đang muốn lấy mạng cô ta, nên trừng trừng nhìn sang.

”Nạp Lan cô nương chẳng phải là thiên tài võ thuật của Vân Thiên Sơn hay sao? Khi nãy sao không ra tay,” Trần Thập lúc nào không còn chút sùng bái và kính trọng nào với Nạp Lan Họa Tâm. Cô ta chỉ đứng nhìn là ý gì. Rõ ràng là chẳng có ý tốt đẹp.

”Ai cho phép người hỗn xược? Người có tư cách gì để hỏi ta.” Nạp Lan Họa Tâm lạnh lùng nhìn Trần Thập. Đường như có một thứ sức mạnh nào đó đè vào người mình.

Trần Thập thay đổi sắc mặt, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Đột nhiên Lâu Thất vỗ vào vai của Trần Thập, xười nói: ”Nạp Lan cô nương không ra tay bừa bãi thì tôi đã cảm kích lắm rồi.”

Đúng lúc cô vỗ tay vào, Trần Thập cảm thấy áp lực đó bị đẩy đi.

Trong lòng Trần Thập cảm thấy kinh ngạc. Nội công của Nạp Lan Họa Tâm quả thật thâm hậu, danh bất hư truyền. Võ học đạt tới cảnh giới cao nhất, khiến người khác phải thán phục.

Lâu Thất chỉ một tay đã ngăn được uy lực của cô ta. Sắc mặt của Nạp Lan Họa Tâm quả không dễ nhìn. Nội công của Lâu Thất cũng chẳng kém gì. Thế nhưng Lâu Thất dựa vào cái gì. Cô tay xuất thân nghèo hèn, còn cô là thánh nữ của Vân Thiên Sơn, điểm bắt đầu không giống nhau. Chẳng lẽ Lâu Thất có tài năng bẩm sinh hơn cô?

”Được rồi, hãy nghỉ ngơi đi, sáng mai chúng ta còn phải đi tìm Tử Kim Đăng.” Lâu Thất nhìn xác của dã nhân rồi ngáp. Cô ngồi giữa Trần Thập và Lâu Tín, 3 người dựa vào nhau giữ ấm, không quan tâm tới ánh mắt khinh bỉ của Nạp Lan Họa Tâm.

Quả thật rất lạnh, nên từ sáng sớm họ đã tỉnh dậy. Trần Thập và Lâu Tín chuẩn bị nấu nước và đồ ăn sáng. Lâu Thất thì tập luyện thái cực ở phía xa.

Đi vài đường thái cực, cơ thể đã ấm lên, tinh thần tốt hơn rất nhiều.

”Đó là công phu gì vậy?” Nạp Lan Họa Tâm không biết tỉnh dậy từ lúc nào, nhìn thấy Lâu Thất đang tập mấy đường giống như là nhảy múa. Không. Nhảy múa thì làm sao mà chậm lẽ dề thế này được.

Lâu Thất nói: ”Công phu của Trung Quốc. Nạp Lan cô nương có muốn học không?”

Đùa gì vậy! Cô cần gì phải học cái thứ công phu này. Hơn nữa, động tác chậm chạp thế kia thì gọi gì là công với chả phu?

Cô xuống địa phủ mà dạy quỷ kia kìa.

Nạp Lan Họa Tâm đương nhiên chỉ là nghĩ trong đầu như thế. Ăn sáng xong, cô dẫn bọn họ tiếp tục đi, đồng thời cho biết đoạn đường này cô ta đã đi nên không có vấn đề gì. Đáng tiếc là nói xong nhưng điều này, hai người thị vệ chẳng có biểu hiện gì là cảm kích. Điều đó khiến Nạp Lan Họa Tâm sầm cả mặt lại.

Trước mặt là một dòng suối nhỏ. Hai bên bờ suối, sương mù dày đặc. Nạp Lan Họa Tâm dừng lại nói: "Ta chỉ đưa các người tới đây thôi. Các người đi tìm Tử Kim Đăng, còn ta phải vào trong đi tìm Tam Hàn Thu Giao."

"Nạp Lan cô nương nhớ bảo trọng!"

"Câu này là có ý gì?" Nạp Lan Họa Tâm nhìn Lâu Thất với ánh mắt nghi ngờ.

Lâu Thất nháy mắt với vẻ rất oan ức: "Đâu có ý gì, là nghĩa đen đó thôi. Bên trong nguy hiểm, nên tôi lo lắng cho cô đó mà."

"Cô tự lo cho mình, bên ngoài này cũng không được chủ quan đâu?" Cô ta lấy ra ba viên dược hoàn màu đen: "Các người mỗi người 1 viên, đây cốc nhiều trứng khí có độc, hít vào nhẹ thì sẽ có ảo giác. Nặng thì nguy hiểm tới tính mạng. Có chuyện gì xảy ra thì ta cũng chẳng cứu được đâu."

Cầm dược hoàn xong, 3 người không lập tức uống vào, Nạp Lan Họa Tâm nhìn thế cười: "Sao, không tin ta ư?"

"Sao lại không?" Lâu Thất cười haha, sau đó nuốt viên dược hoàn. Trần Thập cũng nuốt vào còn Lâu Tín lúc định uống thì thấy tê tay, viên dược hoàn rơi xuống, rồi tan ra.

"Lâu Tín, người thật không cẩn thận. Dược hoàn của Nạp Lan cô nương đâu phải muốn là có. Người thật là lãng phí" Lâu Thất trừng mắt nhìn.

Lâu Tín cũng không biết là chuyện gì xảy ra, tại sao lại không cầm được viên dược hoàn?

Nạp Lan Họa Tâm lấy tiếp một viên khác đưa cho: "Thôi đi, may mà ta còn một viên khác, định dùng cho chính ta, giờ ta cho người."

"Nạp Lan cô nương, vậy cô thì sao?" Lâu Tín ngạc nhiên, có chút khó xử.

"Vô công của ta cao hơn người, không hề hấn gì." Nạp Lan Họa Tâm nói xong quay sang Lâu Thất: "Lâu cô nương cũng phải hết sức thận trọng."

”VẬY xin cáo từ.”

”Sau này gặp lại.”

Nạp Lan Họa Tâm vụt người bay đi, chớp mắt đã biến mất.

”Nhanh thật” Trần Thập nói.

”Nạp Lan Họa Tâm võ công quả thật rất cao” Lâu Thất nhìn bóng cô ta biến mất trong khu rừng, mới quay sang nói với Lâu Tín: ”Đưa thuốc cho ta.”

Lâu Tín và Trần Thập xòe tay ra, hai viên thuốc đang ở trên tay họ. Khi nãy họ uống trước mặt của Nạp Lan Họa Tâm là viên thuốc giải độc mà Lâu Thất đưa cho họ tối qua. Còn thuốc mà Nạp Lan Họa Tâm đưa cho, sao họ dám uống. Lâu Thất cũng xòe tay ra, trong tay còn một viên khác.

”Ta muốn xem Nạp Lan Họa Tâm định giữ trò quỷ gì.” Lâu Thất nghiền nát hai viên thuốc của cô và Trần Thập nghiền nát rồi liếm thử.

”Cô nương, có vấn đề gì không?.” Tối qua lúc tựa vào nhau, đã nói nhỏ với bọn họ. Nếu Nạp Lan Họa Tâm đưa cái gì cho họ thì cứ giải vờ nuốt vào, không ngờ Nạp Lan Họa Tâm lại đưa thật

”Không phải thuốc độc.” Sau khi phân tích xong, Lâu Thất cười nhạt. Nạp Lan Họa Tâm lại dám có chủ ý này sao.

Hai viên thuốc không phải là thuốc độc, chỉ có điều nó có tác dụng làm mê hoặc tâm trí, còn có một thành phần khiến tâm trạng phấn khích. Nếu uống thuốc đó mà đi vào nơi có trường khí, thì hiệu quả của thuốc không đơn giản như 1+1 bằng 2, mà cả người sẽ như một con ma điên. Ngoài ra, nó còn có tác dụng thôi tình.

Nạp Lan Họa Tâm định khiến cô ta bị mất đi sự trong trắng trong ảo giác, còn người thực hiện sẽ là Trần Thập.

Dù không phải là thuốc độc, thế nhưng Trần Thập và Lâu Tín nhìn biểu cảm của Lâu Thất có thể đoán ra thuốc này không phải là thứ gì tốt đẹp.

Lâu Thất tiếp tục nghiền nát viên thuốc mà Lâu Tín cầm. Cô thử rồi sắc mặt thay đổi.

”Được, Nạp Lan Họa Tâm, cô giỏi lắm.”

”Cô nương, thuốc này có vấn đề gì sao?” Lâu Tín chau mày nhìn: ”Lẽ nào thuốc này có độc?”

Lâu Thất lắc đầu: "Không, không phải là thuốc độc, mà còn là thuốc hiếm." Cô nhẹ nhàng nghiền vụn viên thuốc thành bột, rồi liạ vế thành viên đưa cho Lâu Tín: "Đừng lãng phí, người uống vào đi."

Khi này không dám nuốt, giờ nghe cô ta nói nên liền nuốt ngay.

Nạp Lan Họa Tâm khi này đã dùng khí công đánh vào tay của Lâu Tín, để đổi viên thuốc cho hắn ta. Thì ra mục đích của ả là ở đây. Nạp Lan Họa Tâm đã hoàn toàn thành công trong việc chọc tức cô ta.

Trần Thập nhìn Lâu Tín, hỏi một cách tò mò: "Có cảm giác thế nào?"

Lâu Thất chỉ cảm thấy đan điền nóng rực, tỏa ra xung quanh. Đây rõ ràng là biểu hiện cho thấy nội lực đang tăng lên. Hắn ta lập tức điều khí, dung hòa nguồn nội lực này.

"Cô nương, thuốc này..."

Lâu Thất lên tiếng: "Thuốc này rất tốt, trong đó có nhiều thức quý hiếm, không những có thể giải độc khí, mà còn có thể tăng nội lực."

Lâu Tín gật đầu: "Không sai, ta cảm thấy nội lực đang tăng lên rất nhiều!"

Trần Thập không hiểu: "Đã là thuốc tốt, vậy tại sao cô nương lại tức giận với hai viên thuốc kia?" Khi này Lâu Thất sầm mặt khi thử hai viên thuốc kia. Thuốc tốt sao lại không uống.

"Thuốc của Lâu Tín và thuốc của chúng ta khác nhau. " Khi này hai viên thuốc kia có tác dụng kích dục, sắc mặt Trần Thập thay đổi từ đỏ sang đen sầm lại.

Định kế khiến hắn ta và Lâu cô nương xảy ra quan hệ nam nữ. Ả Nạp Lan Họa Tâm này quả thật ác độc.

196. Chương 196

Sắc mặt của Lâu Tín rất khó coi, "Thuộc hạ không hiểu tại sao thuốc của thuộc hạ lại không như thế?"

Lâu Thất cười nói: "Đây chính là mục đích của việc trước đó Nạp Lan Họa Tâm muốn ta mang theo trợ thủ. Cô ta muốn người của ta nhìn tận mắt. Cái chết của ta không liên quan tới cô ta. Thậm chí, cô ta đã đưa cho thuốc tốt như vậy, người sẽ trở thành người làm chứng, Trần Sát chắc chắn sẽ tin người".

Còn một điều nữa, Lâu Thất tin rằng Nạp Lan Họa Tâm có một mục đích khác, muốn Trần Sát xem, đến cả cô ta cũng mất mạng ở bên ngoài thành, có thể thấy Thần Ma Cốc nguy hiểm tới mức nào. Còn Nạp Lan Họa Tâm thì lại không màng nguy hiểm đi vào bên trong tìm thuốc, một mặt chứng minh cô ta tài giỏi, mặt khác Trần Sát lẽ nào sẽ không cảm động trước tấm ân tình của cô ta.

Vì thế cô ta muốn tăng nội lực cho Lâu Tín, cho hắn ta một cơ hội để sống. Cô ta còn sẽ bảo vệ Lâu Tín, đưa anh ta quay về Cung Tiêu Dương! Nếu không, người làm chứng này chẳng phải đã mất đi tác dụng hay sao?

Nạp Lan Họa Tâm muốn cô ta chết, muốn Trầm Sát tin rằng cô ta chết là do ngoài ý muốn, vì bản lĩnh của cô không cao.

Như thế Trầm Sát sẽ không nghi ngờ gì cô ta.

Một người đàn bà thật độc ác. Đúng là một mũi tên trúng hai cái đích.

Thế này còn gọi gì là thánh nữ của Vân Thiên Sơn? Cô muốn biết, Vân Thiên Sơn rốt cuộc là những kẻ như thế nào?

Trần Thập vẫn sầm mặt: "Xem ra phía trước chắc chắn có trường khi nguy hiểm, nếu không Nạp Lan Họa Tâm đã không mất công nghĩ ra kế hiểm này."

Lâu Thất lấy ra một lọ nhỏ, dốc ra một viên thuốc đưa cho Trần Thập, "Uống đi " Thứ này dù không có tác dụng tăng nội lực, thế nhưng có thể ngăn trường khí và giải độc. Như thế là quá đủ.

Trần Thập nuốt viên thuốc, Lâu Thất chỉ tay về hướng khi này Nạp Lan Họa Tâm bỏ đi.

"Cô nương, cô cho rằng Tử Kim Đằng ở đằng đó?" Lâu Tín ngạc nhiên hỏi. Chẳng phải khi này Nạp Lan Họa Tâm nói qua suối rồi đi thẳng hay sao?

Lâu Thất trừng mắt tức giận: "Ta tìm Tử Kim Đằng làm gì? Chẳng lẽ đi tìm dây roi cho Nạp Lan Đan Nhi quật ta ư?" Cô không hề ngốc, ngay từ đầu không hề có ý định đi tìm Tử Kim Đằng cho Nạp Lan Đan Nhi rồi.

Hơn nữa, nếu cô đoán không nhầm thì Nạp Lan Họa Tâm đã có được Tử Kim Đằng rồi. Nếu không cô ta sẽ không thể biết hướng đó có Tử Kim Đằng. Ngoài ra trường khí nhiều như thế. Nạp Lan Họa Tâm dự đoán cô ta sẽ chết ở đây, đâu còn muốn đợi cô ta tìm thất Tử Kim Đằng mang về?

Đây chỉ là những điều cô ta bịa ra thôi.

Lâu Thất đâu có ngốc nghếch lao vào tử lộ mà cô ta sắp đặt

"Vậy cô nương tại sao vẫn còn muốn vào Thần Ma Cốc?" Lâu Tín vừa hỏi xong, trong đầu chợt có câu trả lời: "Là vì Tam Hàn Thu Giao?"

”Mau đi, không nói phí lời nữa.”

Lâu Thất nhẹ nhàng bay vút vào trong khu rừng. Trần Thập và Lâu Tín nhìn nhau và hiểu ra vấn đề,

”Cô nương rõ ràng trong lòng luôn có Đế Quân nhưng lại không thừa nhận. Theo ta thấy, cứ ở bên Đế Quân xem ai dám tới tranh giành.” Lâu Tín nói.

Trần Thập nhìn hẩn ta nói, ”Muốn làm thế nào là chuyện của cô ấy, chúng ta chỉ cần đi theo là được.”

Hai người lao theo.

Dù là ban ngày thế nhưng khu rừng âm u, nơi đâu cũng có âm khí, không có nhiều muông thú mà rất nhiều rắn, chỉ cần không chú ý là sẽ bị rắn ở đâu trườn xuống.

Không thấy tung tích của Nạp Lan Họa Tâm ở đâu, xem ra cô ta cũng khá vội vàng, sợ vụt mất thời điểm Tam Hàn Thu Giao trưởng thành.

May mà Lâu Thất đã rắc bột thuốc theo dõi nên sẽ không bị mất dấu.

”Không cần sợ lũ rắn này, các người uống thuốc rồi có thể chịu được rắn độc. Không cần quan tâm tới chúng, mau tăng tốc đuổi theo!” Lâu Thất nói, rồi đạp lên một con rắn, tiếp tục truy đuổi. Cô quả thực rất ghét những thứ này, lần trước nếu không phải vì tránh một con rắn thì cô đã không bị rơi xuống hang sâu.

Bởi vì muốn vào bên trong Thần Ma Cốc, đương nhiên phải đi qua vòng ngoài. Họ không biết khoảng cách bao xa. Thế nhưng có thể vì Nạp Lan Họa Tâm ở phía trước dẫn đường, nên đuổi theo hai ngày, họ không gặp nguy hiểm gì. Trên đường đi gặp rất nhiều xác mãnh thú, còn có một rừng Mê Hồn hoa, có khí độc, rồi lại gặp một dòng sông đầy độc trùng. 3 người vượt qua mà không hề sợ hãi.

Có điều Lâu Thất thấy tiếc nuối đó là đúng như người ta nói, Thần Ma Cốc có quá nhiều dược liệu, đều đã lâu năm. Thế nhưng cô không có thời gian để hái. Cô tự hạ quyết tâm đợi khi lấy được Tam Hàn Thu Giao, cô sẽ quay lại hái bằng sạch.

Đêm lại tới, khi mặt trời xuống núi họ đã đuổi kịp Nạp Lan Họa Tâm. Cô ta cũng đang chuẩn bị dừng lại nghỉ ngơi.

Bọn Lâu Thất cách cô ta khá xa, tìm một khe hẹp, trong đó có phiến đá lớn, rồi đốt lửa, chặt cây để che chắn, đẩy lên những phiá lá lớn, để Nạp Lan Họa Tâm không phát hiện ra ánh lửa, đồng thời cũng tạo thành một căn lều đơn giản tránh gió rét, giữ ấm cơ thể.

Lâu Thất nằm trên phiến đá lớn, nhìn thấy phía bên Nạp Lan Họa Tâm đang đốt lửa, cô ta không còn ở một mình mà có thêm mấy người thị vệ, thậm chí còn có nữ nhân.

Thế này mới đúng, xem ra Nạp Lan Họa Tâm quả đúng là kẻ thích hư vinh, thích thể diện. Làm sao có thể không mang theo ai ở nơi nguy hiểm này. Hơn nữa tối qua có thể thấy Nạp Lan Họa Tâm từ nhỏ đã cầm y ngọc thực, không biết nấu nướng, nếu không mang theo người, chả lẽ nhịn đói đến chết hay sao?

Làm gì mà một mình đi tìm thuốc, làm màu quá thể đáng.

Nghĩ tới việc Trầm Sát lấy cô ta làm thể tử, cô cảm thấy thảm thương thay có Trầm Sát.

Một điều nữa, họ chưa từng gặp bộ khung xương biết đi như lời Hà Lão đầu nói. Còn có cái động sâu có đầm nước đen nữa. Lâu Thất cảm thấy hơi tiếc nuối bởi vì trong nguy hiểm thường có sự ngẫu nhiên. Đầm nước đen quái quỷ đó không chừng sẽ có một loại thảo dược quý nào đó

”Trần Thập, Lâu Tín đi bắt thỏ sao giờ chưa quay về?”

Lâu Thất đột nhiên hỏi.

Trần Thập cũng giật mình, ”Đúng thế, với tốc độ của hắn, lúc này lẽ ra phải quay về rồi chứ.” Trên đường đi, Trần Thập chịu trách nhiệm nhóm lửa, nấu nướng còn Lâu Tín thì đi săn. 3 người ăn không bao nhiêu, hai con thỏ vừa là đủ, nếu có một con cáo hay gà rừng thì một con là đủ. Nếu không có, thì họ chỉ cần 1 con rắn để nấu canh là được.

Nói chung không cần mất nhiều thời gian. Lúc này Lâu Tín đã đi mất cả nửa canh giờ.

”Để ta đi xem, người ở đây chờ.” Lâu Thất nói xong đu về phía Lâu Tín.

Nơi này dù là một khe hẹp nhưng không hề nhỏ. Hai bên vách núi dựng đứng, phía trên cây cối um tùm. Nạp Lan Họa Tâm dù có đi qua đây cũng sẽ không chọn con đường này. Nơi này thì thoáng có cây, nhưng chủ yếu là cỏ, còn có đá lởm chởm, cây dây leo rất nhiều. Có vài viên đá còn bị cây dây leo bọc lấy. Nhìn thoáng qua giống như một chiếc túi màu xanh.

Lâu Thất không nhìn thấy bóng dáng của Lâu Tín, điều đó khiến cô bực mình. Trước đây từng nói với họ phải theo sát Nạp Lan Họa Tâm, lúc nào cũng có thể đi nên không được rời đi quá xa. Nếu không săn được gì thì có thể lấy hoa quả dùng tạm.

Theo lý mà nói, thì Lâu Tín không đi quá xa mới đúng.

Lúc này dưới chân cô quần phải gì đó khiến cô suýt ngã. Lâu Thất cúi xuống, đôi mắt mở to, đó là kiếm của Lâu Tín! Hơn nữa trên kiếm còn có một con hoẵng nhỏ! Thế nhưng điều khiến cô ngạc nhiên là cả thanh kiếm và con hoẵng con này đều bị cây dây leo cuốn chặt! Cây dây leo này rất cuộc dài như thế nào, mà lại có thể cuốn chặt một con hoẵng to gần bằng con lợn, chỉ thò ra mỗi cái đầu. Lâu Thất nhìn không ra đây có phải là con hoẵng hay không?

Thanh kiếm đó chỉ còn lại tay cầm lộ ra, khi này chính cán thanh kiếm này ngáng chân cô.

Lâu Thất cảm thấy lạnh người. Con hoẵng này rõ ràng là Lâu Tín săn được, thế nhưng bây giờ đã bị dây leo cuốn chặt.

Cô lập tức giật mình, nhảy lên rồi rơi xuống một viên đá không bị dây leo cuốn lấy.

”Lâu Tín”

Lâu Thất thử hỏi Lâu Tín, cô cảm thấy có gì đó không ổn, Đám dây leo này nếu biết di chuyển, vậy có phải Lâu Tín cũng bị cuốn chặt rồi không.

Cô nhìn xung quanh, thấy nổi da gà. Nếu một trong những cái túi màu xanh kia là Lâu Tín trong đó thì sao?

Chết tiệt.

Lâu Thất lên cơn tức giận, cất tiếng gọi lớn: ”Lâu Tín!”

Cô vung tay chặt đứt dây leo đang tiến về phía cô. Thanh Phá Sát chặt đứt đôi nó, một chất lỏng mùi tay bắn ra. Cô tránh né rất nhanh, nếu không nó sẽ phun đầy người cô.

Cô nghe thấy một tiếng những đám dây leo đó chườn rút lui, lộ ra một phiến đá.

Quả nhiên là những đám dây leo này biết di chuyển.

Lâu Thất thấy lo lắng, nếu Lâu Tín bị cuốn lại, thì có phải là đã chết ngột rồi hay sao?

Cô không dám chậm trễ, lập tức chặt bỏ những đá, dây leo trên mặt đất. Không hiểu có phải thanh Phá Sát là khắc tinh của đám dây leo này không mà khi chặt đứt một sợi, thì những sợi còn lại đều rút đi, từng sợi dây giống như những con rắn. Sau khi rút đi lộ ra những thứ mà chúng đã cuốn, phần lớn là những tảng đá. Lâu Thất cũng nhìn thấy mấy bộ xương động vật, thịt đều đã tan biến. Lâu Thất phát hiện những bộ thi thể động vật này hơi khô, màu sắc bất thường, có chấm đỏ trong đó.

Lẽ nào những cây dây leo này hút máu?

Cô quay lại nhìn con hoẵng kia. Quả nhiên những cây dây leo có lấm tấm màu đỏ. Lâu Thất giờ kiểm chặt đứt đôi, dây leo phun ra một loại dịch màu xanh lẫn đỏ.

Đây rõ ràng là máu của con hoẵng.

Lâu Thất cũng không tiếp tục chặt một cách tùy tiện, mà tìm những sợi dây leo có chấm đỏ.

197. Chương 197

Thế nhưng cô kiểm tra những thứ xung quanh, không phát hiện vết máu. Khi đó, Lâu Thất rất lo lắng.

Trần Thập và Lâu Tín rời bỏ Cung Tiêu Dương, rời bỏ Trầm Sát để đi theo cô. Họ là những người đồng hành cùng cô, nên cô tuyệt đối không muốn ai đó bị mất mạng.

Ánh mắt cô như lửa, chỉ muốn thiêu đốt những dây leo này.!

”Các người nghĩ rằng bốn cô nương ngăn các người sao.” Lâu Thất cắn răng, rạch một đường trên chân cô. Đây là một cách làm mạo hiểm. Những dây leo này hút máu. Khi này cô đi suốt mà không có nguy hiểm, từ đó có thể suy đoán, chỉ có mùi máu mới kích thích đám dây leo này. Giống như con hoẵng đó. Thế nhưng có lẽ trên người Lâu Tín có vết thương. Cô có thể thử, xem phản ứng của dây leo thế nào, từ đó phán đoán Lâu Tín gặp chuyện thế nào!

Quả nhiên khi chân cô bắt đầu chảy máu, những dây leo xung quanh rít lên, rồi bắt đầu trườn tới! Trong đó có một sợi cuốn chặt chân cô, dùng sức kéo, muốn kéo cho Lâu Thất ngã xuống. Lâu Thất tay cầm Phá Sát, nhưng không chặt đứt, bởi vì thanh kiếm của Lâu Tín còn cắm vào con hoẵng nên anh ta không thể chặt đứt dây được. Vì thế Lâu Thất cố gắng đứng vững và giãy giụa.

Xì xì!

Giống như có người đang ra sức kéo cô ngã xuống, sợi dây leo đó kéo cô về phía trước.

”Cô nương!” Trần Thập cũng đã tới, nhìn cảnh trước mặt thì thấy kinh hãi.

Lâu Thất kêu lên, ”Đừng cứu ta, đi theo thôi!”

Trần Thập sầm mặt xuống, nhìn chủ nhân của mình bị thứ dây leo quái quỷ lôi đi nhưng lại không được cứu. Thế nhưng anh ta vẫn nghe lời của Lâu Thất, cầm lại thanh kiếm của mình.

Dây leo đó kéo rất nhanh, nếu không dùng khinh công thì Trần Thập không thể đuổi kịp,

Lâu Thất cũng chỉ kịp tóm lấy mấy đoạn dây leo khi này cô chặt đứt để bảo vệ mình, nếu không bị lôi đi thế này, cô sẽ bị thương khắp người.

Sợi dây leo này quả thật chắc chắn, nếu không phải Phá Sát thì khó có thể chặt đứt được.

Lúc này trời đã tối, nhìn xung quanh, Lâu Thất cũng không biết là đã bị kéo đi bao xa. Chỉ nghe thấy tiếng Trần Thập gọi: ””Cô nương, phía trước có một cái sơn động!”

Trần Thập khi này dừng lại đốt một bó đuốc rồi đuổi theo. Bó đuốc sáng rực xung quanh, lúc này đã nhìn rõ sơn động. Lâu Thất hiểu ra rằng đây chính là nơi cắm rễ của cây leo này, lập tức vung thanh Phá Sát, chặt đứt sợi dây đang cuốn lấy cô. Sợi dây leo lập tức rút vào trong động.

”Cô nương, cô không sao chứ?” Trần Thập lập tức tới đỡ cô ta dậy

Bị kéo đi một đoạn dài như thế, nếu không bị làm sao thì là điều không thể. Lâu Thất có chút choáng váng, ngồi một lát, cô xe một đoạn vải, cầm thuốc rắc lên vết thương cầm máu, rồi dùng quần vết thương, cầm tay Trần Thập đứng dậy: ”Đi thôi, vào bên trong. Bỏ cô nương muốn xem nó là cái thứ gì!”

Hai người đi vào trong sơn động, bóng đuốc rập rờn, không khí trong động khiến họ phải quay ra ngoài thở một hơi.

Một động nhỏ vài thước, xung quanh là những phiến đá đen lấp lánh. Ở giữa những phiến đá đó là một cây dây leo đen xì, dây leo chỉ có hai đầu, dài khoảng 3 thước, cuốn quanh một cột đá đen. Ở phía dưới là những sợi dây leo màu xanh, một mảng lớn rậm rạp, xung quanh đầy sương, Lâu Tín đang nằm trên đồng xương đó. Chân của hắn bị dây leo cuốn chặt, mặt trắng bệch, cơ thể đầy vết thương. Hắn ta nhắm nghiền mắt thế nhưng vẫn còn thờ, chỉ ngất đi mà thôi.

”Lâu Tín!” Lâu Thất lập tức phi tiêu cắt đứt dây leo, kéo ra khỏi chân anh ta ném đi

Quả nhiên trên chân của Lâu Tín có một vết thương, miệng vết thương giống như đã bị hút máu quá nhiều. Điều đó khiến khuôn mặt của hắn ta mới trắng bệch

Lâu Thất lập tức nhét vào một viên bổ huyết đan vào miệng hắn ta.

”Trần Thập, lấy nước cho Lâu Tín uống, gọi hắn tỉnh lại.” Cô đứng dậy, lập tức Trần Thập vào thay thế vị trí. Lâu Thất nhìn đám dây leo liền nói: ”Đám hút máu người của ta, ta sẽ đốt sạch các ngươi.” Cô kéo các dây leo lại, vung Phá Sát chém nát thành từng đoạn.

”Keng!”

Từng tia lửa tóe lên, Lâu Thất vung Phá Sát chém loạn xạ. Lâu Thất giật mình.

Cái quái gì thế này?

Cô đã chém trúng cái gì?

Khi này chém trúng cái này.

Lâu Thất không tin thứ này có thể chịu được Phá Sát, liền cầm lên chặt xuống. Lại một tiếng keng vang lên, tóe ra nhiều tia lửa. Lần này cô đã nhìn thấy rõ.

”Trời a!” Lâu Thất lẩm bẩm trong miệng: ”Quả nhiên không thể chặt đứt thứ này”

”Cô nương” Lâu Tín bắt đầu tỉnh lại. Lâu Thất nhìn qua, lúc này mới cảm thấy yên tâm.

”Lâu Tín, còn sống là tốt rồi.”

Trần Thập dìu Lâu Tín đứng dậy, đi tới bên cạnh Lâu Thất rồi nhìn sang thứ dây leo đen sì sì. Trên thân leo không có lá, nhưng có đường vân, nhìn lại thì thấy khá đẹp. Dù có màu đen thê nhưng lại lấp lánh tia sáng, dưới ánh đuốc trông càng rực rỡ,

”Phá Sát không thể chặt đứt nó”

Trần Thập và Lâu Tín kinh ngạc, quả nhiên có thứ mà Phá Sát không thể chặt đứt sao?

Trần Thập nghĩ trong giây lát rồi trợn mắt kêu lớn: ”Đây chẳng là chính là Hắc Kim Đằng Vương trong truyền thuyết hay sao?

Càng nhìn càng thấy giống!”

”Cái gì mà Hắc Kim Đằng Vương?” Lâu Thất chau mày, cô chưa bao giờ nghe quá thứ này,

”Theo truyền thuyết, Hắc Kim Đằng Vương là loại dây leo mọc trên đá thiên thạch, sinh sống nhiều năm tháng, hấp thụ năng lượng của thiên thạch, khi lớn lên gọi là Hắc Kim Đằng Vương. Toàn thân màu đen, trong đen có sắc sáng, vô cùng chắc chắn, thậm chí được coi là thần vật.”

Dù gì thì dây cũng là thần vật, Phá Sát chặt chả đứt nổi.

”Ý của ngươi là, dây Hắc Kim Đằng Vương có thể là do dây leo hút máu người tiến hóa thành?” Cái gì mà thiên thạch, những cái thứ đá màu đen này chẳng lẽ là thiên thạch hay sao? Hấp thụ năng lượng của thiên thạch, sau đó loài thực vật này biến dị, hình thành một loại cứng chắc hơn đá hay sao?

”Đúng, truyền thuyết nói như vậy! Thế nhưng không phải mọi loại dây leo đều có thể tiến hóa. Phải là sợi sinh ra từ trong lõi của phiến đá!” Hơn nữa nghe nói cả vạn năm mới có một sợi! Trần Thập kể một cách say sưa: ”Cô nương, nếu thứ này dùng làm roi, thì dù là Tử Kim Đằng, hay Kim Lôi Yên đều phải gọi nó là tổ sư!”

Lâu Thất không nhịn nổi cười. Cái tên Trần Thập này hồ đồ mất rồi, dây roi mà cũng biết gọi tổ sư hay sao? Thế nhưng cô đã hiểu ý của hắn ta, nghĩ là nếu thứ này dùng làm roi, thì nó sẽ là loại roi thống lãnh.

"Thứ này mặc dù Phá Sát không thể chặt đứt, nhưng hắn phải có thứ gì đó chế ngự được nó, thì mới có thể dùng làm roi được." Lâu Thất nghĩ tới vũ khí của Phạm Trường Từ. cô chẳng có vũ khí gì mà đang mượn Phá Sát của Trần Sát. Bây giờ nếu cô có vũ khí thì thật tốt.

Trần Thập nói "Chắc hắn là có sức mạnh. Cô nương, nếu có thứ này thì cô sẽ dùng làm roi mà chém đứt đao của người khác."

Lâu Thất sùng người: "Đúng thế!" Rồi thấy vui vẻ: "Để ta đào nó lên:"

Tảng thiên thạch này giống như đã bị hút hết năng lượng, cô vung Phá Sát chém xuống là nó đứt ngay, rồi đào Hắc Kim Đằng Vương lên.

Lâu Thất đặt Hắc Kim Đằng Vương vào trong túi sau lưng, vỗ vai Lâu Thất rồi nói: "Vẫn cần phải cảm ơn nhà người."

Nếu không có việc hắn ta bị dây leo hút máu, dẫn cô vào trong này thì làm sao lấy được Hắc Kim Đằng Vương.

"Cây oi này sẽ do ta tục thiết kế, thế nhưng các người có biết người thợ nào lành nghề không?"

"Làm vũ khí giỏi thì có nhà họ Tiêu ở Bắc Thương." Trần Thập và Lâu Tín cùng lên tiếng,

Lâu Thất giật mình: "Nói vậy, thì điểm tiếp theo họ tới chính là Bắc Thương." Lấy được Hắc Kim Đằng Vương, quả là không lãng phí, đợi cô thiết kế xong sẽ tìm thợ giỏi nhất để hoàn thiện.

3 người ra khỏi động rồi quay lại chỗ cũ. Lâu Thất nhìn sang phía bên Nạp Lan Họa Tâm, thấy một đồng lửa đang cháy, mùi thịt nướng xuôi theo gió bay tới. Xem ra chúng đang ăn tối.

Trần Thập lấy lại con hoẵng mà Lâu Tín săn được trước đó, rồi trả lại thanh kiếm cho Lâu Tín.

Con hoẵng này 3 người ăn một nửa, còn lại để ngày mai ăn

"Tối này Trần Thập sẽ canh chừng, Lâu Tín bị thương nên được nghỉ ngơi." Lâu Thất vỗ vai Trần Thập nói, "Tối nữa đêm ta sẽ thay cho người."

"Vâng!"

Việc canh đêm bình thường sẽ do hai người họ luân phiên thực hiện, để cho Lâu Thất nghỉ ngơi. Lâu Thất từng nói nhưng họ rất kiên quyết. Họ là thị vệ, đó là việc họ nên làm.

Canh 3, Trần Thập ngồi trên phiến đá lớn, cuộn hai chiếc áo trùm bên ngoài, ngáp buồn ngủ. Lúc này lẽ ra là lúc Trần Thập tỉnh dậy để thay thế. Thế nhưng không hề có động tĩnh gì, hy vọng Lâu Thất có thể ngủ thêm một lát. Sự cảnh giác của cô ta tốt hơn hai người, chỉ cần có cây cỏ lay động là cô sẽ tỉnh lại.

Lúc này, hần chợt nhìn thấy một thức gì đo màu trắng đang đi tới từ phía xa. Hần dụi mắt, thứ đó nhìn không rõ.

Trần Thập đứng dậy, muốn nhìn rõ hơn một chút nhưng chỉ nghe thấy một tiếng kêu quái quỷ trong sơn cốc. tiếng kêu đó giống như khi một cô gái phải chịu đựng đau đớn, có chút run rẩy, lo sợ, đầy oán thán,

”La la... U..a.a.a.a.a Hãy tới đây!”

Tiếng động đứt đoạn, nghe không rõ là tiếng gì.

Trần Thập cảm thấy có gió thổi, rất lạnh. Hần ta run rẩy vì lạnh, ngoái cổ lại lại nhìn phía sau. Trong lòng cảm thấy hơi lo sợ, lo Lâu Thất sẽ bị tiếng động làm thức giấc.

Thế nhưng anh đột nhiên sững người.

198. Chương 198

Phía dưới rất yên tĩnh, hần vẫn nghe được nhịp thở bình ổn của Lâu Tín, tuy không nghe được của Lâu Thất, nhưng cũng chẳng nghe được bất cứ âm thanh đứng dậy nào của Lâu Thất cả.

Trần Thập cảm thấy rất lạ lẫm, hần giương mắt nhìn về hướng của Nạp Lan Họa Tâm, phát hiện bên đó cũng chẳng có động tĩnh gì cả.

Tiếng động vang dội như thế, chẳng lẽ chỉ mình hần nghe thấy sao?

Trần Thập nhú chặt mày, tay nắm chui kiếm, toàn thân kéo căng, đôi mắt tựa ưng dán chặt vào khu rừng. Trong tiềm thức hần cảm thấy khu rừng đó có vấn đề, bóng trắng khi nãy hần nhìn thấy tuyệt đối không phải ảo giác.

Lại một cơn gió thổi qua, Trần Thập ớn lạnh run người.

Cơn gió này cũng hơi kì lạ!

Hần cảm thấy không nên để Lâu Thất và Lâu Tín tiếp tục ngủ, đang định lên tiếng gọi bọn họ, đột nhiên

sau lưng lạnh gáy, có một bàn tay đặt lên vai của hắn, từng chút từng chút mò sang vị trí bờ ngực, đồng thời, hắn ngửi được một mùi khiến người khác phải buồn nôn, nhưng sau lưng lại chẳng có khí tức gì cả, một chút hơi người cũng chẳng có, điều này khác hẳn với cảm giác về những kẻ có công lực cao thâm hoàn toàn không nhận biết được hơi thở, đây là một hơi thở chết chóc.

Trần Thập cảm thấy toàn thân phát lạnh, loại ớn lạnh này được phát ra từ sâu thẳm trong tim, thậm chí hắn chưa động tay đã có cảm giác tuyệt vọng, bởi vì hắn hoàn toàn không xuất ra được tinh thần nghênh chiến.

Ngay lúc này, vút một tiếng xé toạc bầu không khí, một cây roi màu đen quất lên cánh tay đang chuẩn bị đặt lên vai của hắn, khạc một tiếng, là âm thanh vỡ xương.

Giọng nói của Lâu Thất như là một ngọn lửa cháy bỏng trong bóng đêm, khiến sự tuyệt vọng của hắn được xóa tan.

”Xương cốt của người ta còn đang động, người sống sờ sờ như ngươi mà sao đứng như xác chết vậy.”

Lâu Thất ném Lâu Tín đến bên cạnh hắn, giơ chân đá cái vật thể nằm trên hòn đá xuống dưới đất. Trần Thập lúc này mới quay người nhìn kĩ, một bộ hài cốt vỡ nát trên mặt đất. Xương tay, xương đùi, bộ lâu cốt của con người.

Lúc này chính là cái thứ này chạm lên vai của hắn.

”Cô nương, đây chính là những bộ hài cốt mà Hà lão trượng nói sao.” Cuối cùng hắn cũng tìm lại được giọng nói của mình.

Lâu Thất gật gật đầu nói: ”Không sai, chính là thứ này, ta còn tưởng mình sẽ bỏ sót, không ngờ nó thực sự xuất hiện.”

Hài cốt hồi sinh? Nàng thật không hiểu rõ lắm về những chuyện như vậy, nhưng đến thế giới này gặp phải những chuyện kì lạ còn ít sao? Nàng phải sớm tập quen mới đúng. Nhưng chỉ có ông trời mới biết được nàng rất muốn về tới thời hiện đại nơi đã mang nàng giả thân giả quỷ nặn cái bùa quyết cũng bị la, mới có chút xiu chuyện kì dị là mọi người xúm lại đào xới, nhìn từ góc độ khoa học để nói với toàn thể nhân loại, trên đời này không có ma quỷ.

Trần Thập và Lâu Tín nghe đến nổi mồ hôi vã đầy người, ý của nàng không phải muốn nói nàng đang chờ đợi suốt cái đồng này xuất hiện chứ?

”Cô nương, cô gái lúc nãy hát hò mọi người có nghe thấy không?” Trần Thập phát hiện lúc này âm thanh không còn phát ra nữa, nhưng hắn phát hiện cái âm thanh mà hắn không biết mô tả sao thì nó đã biến mất một cách thâm lặng rồi.

Lâu Thất và Lâu Tín đồng thời sững người: "Có cô gái hát hò sao?"

"Không có, ta không nghe thấy." Lâu Tín lắc đầu nói.

"Sao không có được?" Trong lòng của Trần Thập rộn da gà, chẳng lẽ chỉ có mình hắn nghe thấy sao?

Và ngay lúc này, giọng hát của cô gái đó lại vang lên lần nữa, và lần này rõ ràng hơn nhiều.

Đến đây, đến, Sơn Âm Quỷ Nguyệt, đến đây.

Lâu Thất nhìn Trần Thập đột nhiên trở nên trầm lặng, bỗng cảm thấy hơi bị sai, ánh mắt của hắn dường như đơ cứng.

"Trần Thập?"

"Sơn Âm Quỷ Nguyệt." Trần Thập nhíp nhàng nói.

Lâu Thất cau mày, liền thấy Trần Thập nhảy xuống tảng đá khổng lồ, bay về hướng khu rừng, tốc độ bỗng nhiên nhanh cực kì.

Đây là tiềm năng được kích phát ra của hắn, như đang đâm vào cảnh nguy hiểm ý chí của con người sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ, có thể làm những việc mà bình thường không thể làm, nhưng hiện giờ chưa có gì cả mà tiềm năng của hắn được kích phát!

"Đuổi theo!"

Lâu Thất không suy nghĩ thêm gì nữa, lập tức đuổi theo hắn. Lâu Tín cũng nhanh chóng dí theo sau.

Trong núi rừng có ba bóng ảnh đuổi bay vút qua, ngoài bìa rừng ở một gốc cây to lớn, một cô gái tuyệt sắc mặc y phục màu đen ánh mắt tràn đầy lạnh lùng và ghen tuông. Thấy ba người kia chạy vào một nơi nào đó của khu rừng, cô ta mới nhẹ nhàng nhảy từ trên cây xuống, lập tức có hai tên nữ đệ tử mặc y phục màu ngọc đồng bộ của Vấn Thiên Sơn tiến lên phía trước khoác lên người cô ta một chiếc áo khoác màu đỏ.

Nạp Lan Họa Tâm giơ tay lên, nhìn y phục màu đen của mình, lạnh lùng nói: "Lâu Thất, người không xứng mặc y phục giống hệt chàng."

Nam tử đó luôn luôn mặc bộ cẩm bào màu đen, và lần gặp gỡ đầu tiên cô thấy trên người Lâu Thất mặc bộ y phục nam tử màu đen, kiểu dáng, cách may, kể cả kiểu thêu ở cổ, đều y hệt Trầm Sát. Ngay phút giây đó cô ta đã hận thù Lâu Thất, lần trước Nạp Lan Đan Nhi trở về có nói, Trầm Sát cho phép Lâu Thất vào ở Tam Trùng Điện, vào đêm Tam Trùng Điện chỉ có ám vệ ẩn núp trong bóng tối, không có một thị nữ nào

cả, vậy chẳng phải hai người bọn họ cô nam quả nữ hay sao? Vả lại, bộ y phục như vậy, nếu không có sự đồng ý của Trầm Sát, người của Cửu Tiêu Điện ai dám cắt may một bộ y hết với Đế Quân?

Cho dù là hoàng hậu! Cũng chả có quyền hạn được mặc y phục y chang với hoàng đế!

Chỉ đơn giản từ điều này có thể thấy rõ vị trí của Lâu Thất trong trái tim của Trầm Sát!

Lâu Thất thì không chú ý đến điểm này, nàng từng nói muốn lấy vài bộ y phục dạng nam giới, Trầm Sát bèn dặn dò người may, nàng chỉ cần cho số đo, không cần quản những thứ khác. Khi thành phẩm mang tới là do Nhị Linh cất giữ, vào lúc nàng cần thay mới phát hiện có một bộ giống y hết với bộ mà Trầm Sát hay mặc, nhưng mặc vào nàng cảm thấy rất soái khí, nên cũng ưng lắm, cũng không có suy nghĩ gì nhiều.

Nếu biết được lần gặp gỡ đầu tiên Nạp Lan Họa Tâm vì bộ y phục này mà hận nàng, vậy thì nàng vẫn sẽ mặc.

Tóm lại thì có mặc bộ y phục này hay không, Nạp Lan Họa Tâm cũng sẽ lấy mạng của nàng.

”Thánh nữ, bây giờ chúng ta cần phải gấp rút đi đường?”

”Ừ.” Nạp Lan Họa Tâm đột nhiên lạnh lùng nói: ”Để người ta đi theo âm thầm lặng lẽ, bọn người cũng chả có giá trị để tồn tại nữa rồi.”

Trong chỗ khuất, có giọng nói phát ra từ các nơi khác nhau: ”Thuộc hạ biết tội!”

Nạp Lan Họa Tâm nhìn về hướng Lâu Thất rồi khỏi một lần nữa, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn.

Lâu Thất, không ngờ người cũng thông minh đấy chứ, không đi theo tuyến đường mà ta chỉ định sẵn đi tìm Tử Kim Đăng, còn âm thầm đi theo tới đây, định trà trộn vào để giật Tam Hàn Thu Giao, mang về lấy lòng Trầm Sát? Mơ tưởng đi. Lần này người sẽ có đi mà không được trở về.

Trong lòng Nạp Lan Họa Tâm hừ nhẹ, nhón chân lên, con người bay như một con chim sinh động trong màn đêm, bay về phía nội vệ.

Lại nói về phía Lâu Thất, tuy tốc độ của Trần Thập tăng lên rất nhiều, nhưng tu vi nội lực của nàng vốn dĩ mạnh hơn hẳn nhiều lần, đuổi theo hẳn không thành vấn đề, điều khiến nàng kinh hãi đó là đường như Trần Thập mất đi ý thức, không biết đã bị gì khống chế. Và bốn chữ khi nãy hẳn nói có ý gì?

Sơn Âm Quỷ Nguyệt.

Nàng đã thử mấy lần gọi tỉnh Trần Thập, nhưng Trần Thập chẳng có phản ứng gì với âm thanh của nàng, nàng lại sợ đánh hấn ngất xỉu sẽ để lại di chứng gì nên không dám ra tay, chỉ có thể tiếp tục đuổi theo.

Xuyên qua một khu rừng, hai bên vách núi kẹp giữa một con đường, hai bên có một ít cây tre, gió thổi những lá tre vang tiếng xào xạc, khiến trong lòng con người nổi lên chút kì dị. Lâu Thất ngược đầu, đột nhiên kinh hãi.

Giữa vách núi lộ ra một nứt trời, và ngay tại cái vết nứt tối kia, có một mặt trăng đang treo ở chính giữa, điều khiến nàng kinh ngạc chính là giữa vách núi dường như có khói vi vu quanh đó, và làn khói đó có màu xanh đen, che mờ đi ánh trăng tròn trịa kia, nhìn trăng như vốn dĩ mang màu xanh đen vậy.

Trăng tròn đến vậy! Điều đầu tiên nổi lên trong đầu Lâu Thất đó là, hôm nay lại là mười lăm nữa rồi, không biết Trầm Sát như thế nào. Tiếp đó nàng mạnh mẽ lắc đầu, ở nơi quái dị như vậy, nàng không nên thất thần!

Trần Thập đã dừng lại, cũng đang ngược đầu nhìn vầng trăng tròn kia.

"Sơn Âm Quỷ Nguyệt." Hấn lại lẩm bẩm một lần nữa.

Lâu Tín cũng đã đuổi lên, đứng bên cạnh Lâu Thất, kinh hãi nói: "Cô nương, Trần Thập bị gì vậy? Sơn Âm Quỷ Nguyệt lại là thứ gì?"

Lâu Thất ra dấu cho hấn đừng mở miệng.

Trần Thập đột nhiên quay người qua, nhìn Lâu Thất nói: "Cô ta đang ở đây."

"Ai? Ai đang ở đây?" Lâu Thất nhẹ nhàng hỏi.

"Cô ta, Âm Nguyệt giáo chủ."

Bốn chữ Âm Nguyệt giáo chủ vừa vang lên, sắc mặt của Lâu Tín đại biến. Lâu Thất thì thở nhẹ một hơi, nhẹ nhàng cười lên tiếng.

"Âm Nguyệt giáo chủ, đừng có giả vờ ma quỷ nữa, ra đây đi!"

Sao Âm Nguyệt giáo chủ có mặt ở Ma Cốc! Lâu Tín kinh sợ nhìn nàng: "Cô nương! Nghe nói, Âm Nguyệt giáo chủ có thể lực ở dưới địa phủ, và cả trên nhân gian, xếp vào hàng quỷ binh."

"Một chân ở địa phủ, một chân ở nhân gian? Được sắc làm quỷ binh?" Lâu Thất nhin không nổi bèn cười.

"Người cười cái gì?" Một tiếng âm u của giọng nữ vang lên, bay bay bồng bồng không biết từ nơi nào vang tới. Cả người Lâu Tín run rẩy, đôi chân mềm nhũn suýt nữa quỵ xuống.

Lâu Thất liếc hẳn: "Quy Đế Quân của các người thì không nói, người mà dám quỵ loạn xạ, coi chừng ta bẻ gãy đôi chân của người."

Giọng điệu của nàng mang vẻ hăm dọa, đây là lần đầu tiên Lâu Tín nghe Lâu Thất nói chuyện với giọng điệu như thế, đột nhiên trong tiềm thức hắn đứng thẳng lại. Nhưng mà, truyền thuyết về Âm Nguyệt giáo chủ đã truyền được mấy chục năm nay, vẫn ít nhiều khiến hắn bộc lộ cái nhìn kinh hoàng.

Giọng nữ kia lại vang lên lần nữa: "Ha ha, tiểu muội muội, người không sợ bổn giáo chủ sao?"

"Lão bà già, người rất đáng sợ sao?"

Lâu Tín vừa nghe nàng gọi Âm Nguyệt giáo chủ là lão bà già, trong lòng run rẩy một hồi. Theo lời đồn thì Âm Nguyệt giáo chủ là nữ nhân mà Minh Quân phải lòng, cho nên ban cho bà ta dung nhan bất lão, nhưng trên thực tế bà ta đã đạt một nửa chặn đường tuổi tác của đời người. Bà không thích nhất là có người lấy tuổi tác của bà ra bàn tán, không thích người ta nói bà già. Bây giờ Lâu cô nương nói ra cả ba chữ lão bà già, có phải cố tình chọc tức bà ta không?

Âm Nguyệt giáo chủ quả nhiên nổi giận, "Vốn dĩ bổn giáo chủ thấy thiên chất của người không tệ định nhận người làm đồ đệ, nhưng tính cách của tiểu cô nương thật không được lòng người ta! Nếu đã như vậy, bổn giáo chủ bèn nhận hai tên thị vệ của người thôi vậy." Giọng điệu của bà ta chuyển lạnh, "Hai người các người, nếu giết ả ta, bổn giáo chủ sẽ nhận các người vào Âm Nguyệt giáo, truyền cho các người bản lĩnh của ta."

Bà ta vừa dứt lời, Trần Thập liền rút kiếm ra, đầu kiếm chĩa thẳng về phía Lâu Thất.

"Trần Thập!" Lâu Tín kinh hãi, Âm Nguyệt giáo chủ quả thật lợi hại, chẳng cần hiện thân, đã có thể khống chế Trần Thập! Sao hắn không nghĩ ra là bà ta, bàn tay hải cốt trước đó, đáng lẽ phải biết kia là quỷ binh của Âm Nguyệt giáo chủ mới phải!

"Cô nương, thuộc hạ cản trở Trần Thập, cô mau chạy."

"Lâu Tín." Lâu Thất đột nhiên vỗ vỗ vai của hắn, Lâu Tín ngạc nhiên quay đầu nhìn.

Lâu Thất ngoắt ngoắt ngón tay, đề thấp giọng xuống nói: "Đi ra phía sau, đốt lửa, đốt hai bên rừng tre cho ta."

199. Chương 199

Lâu Tín không hiểu tại sao bây giờ phải đi đốt khu rừng tre, nhưng lời nói của Lâu Thất là mệnh lệnh, hắn chỉ cần chấp hành là được. Lo âu nhìn Trần Thập bị mất đi vẻ tỉnh táo, hắn bay vào rừng tre, tốc độ nhanh

chóng đốt cháy khu rừng.

Và ngay lúc này, thân hình của Trần Thập cũng động đậy.

Hắn bay thẳng về phía của Lâu Thất, cây kiếm dài chĩa thẳng vào ngực nàng, kèm theo sát khí.

Lâu Thất hừ một tiếng, thân hình không né không tránh, đợi đến khi hắn đến gần tay vung lên, một nắm thuốc bột ném qua đó. Trần Thập hít phải bột mang mùi tanh, đột nhiên giật mình, thần thái trở về trong đôi mắt, lập tức phát giác tự mình đang cầm kiếm chĩa vào Lâu Thất, bỗng dưng sợ hãi, nhanh chóng rút kiếm về, toàn thân vã mồ hôi lạnh hạ quỳ: "Cô nương tha tội!"

Thoáng chốc hắn đã hiểu ra hồi nãy mình đã bị khống chế thần trí.

"Đứng dậy." Lâu Thất: "Đi giúp Lâu Tín châm lửa."

"Vâng." Tuy không biết tại sao phải châm lửa, nhưng Trần Thập biết đây là mệnh lệnh, lập tức chạy đi phụ châm lửa.

Âm Nguyệt giáo chủ không nghe được Lâu Thất bảo họ làm cái gì, nhưng thấy Lâu Thất vừa ra tay đã khiến Trần Thập tỉnh táo trở lại, trong lòng nổi lên từng cơn kinh hoảng.

"Cũng có chút lợi hại đó chứ."

"Không chỉ có chút lợi hại không đâu, sơn cả con người của bà còn được nữa cơ." Lâu Thất cười hi hi, ánh lửa sáng bắt đầu lóe lên, bèn ôm vai lùi vài bước: "Lão bà già, ta xem thử người có thể trốn đến bao giờ."

Mùa thu, trời khô vật hạn, rừng tre muốn đốt lên không khó, rất nhanh, ánh lửa đã soi sáng cả màn đêm tăm tối, mang theo khói bay cuộn cuộn. Theo hướng gió này, khói nồng kia đang bay về hướng khe giữa của đường đi, dường như định che lấp đi vầng trăng tròn trịa kia.

"Cạc cạc."

"Cạc cạc cạc."

Không phải là tiếng cười, chẳng biết bên trong kia có gì đang bị thúc ép ra ngoài. Trần Thập và Lâu Tín vừa nhảy lên, trở về bên cạnh Lâu Thất. Rừng tre rất nhanh chóng chạy ra nhiều bộ khung hài cốt đếm không xuể, có một ít bị đốt cháy. Âm thanh đó chính là tiếng động đậy của xương cốt khớp xương. Trông có vẻ thật ớn lạnh.

"Lâu Thất!"

Đường hẹp trước mặt nơi tối tăm có một thân hình màu trắng chạy ra, ho vài tiếng, có chút nhếch nhát.

Nhưng khi nhìn rõ người này, Trần Thập và Lâu Tín vẫn không nhận được để lộ sắc mặt lo sợ thân hình kéo căng. Âm Nguyệt giáo chủ cả người mặc y phục màu trắng, làn da trắng không giống với người bình thường, nhan sắc không tệ lắm, môi đỏ như lửa, nhìn khoảng ba mươi tuổi, nhìn thêm lần nữa lại giống hai mươi mấy tuổi. Nhưng hơn bốn mươi năm về trước Âm Nguyệt giáo chủ đã nổi danh thiên hạ khi vừa chạm tuổi đôi mươi rồi, vậy thì hiện giờ bà ta chỉ ít khoảng sáu mươi tuổi mới đúng.

Một bà già sáu mươi tuổi mang khuôn mặt của nữ nhân hai ba mươi tuổi, điều này thật khiến người khác hoảng sợ có đúng không? Điều này cho thấy, lời đồn không sai, "Minh Vương phải lòng Âm Nguyệt giáo chủ, cho nên ban cho bà ta dung nhan bất lão."

"Nói bừa. Nếu trên đời này thật sự có Minh Vương, hẳn phải lòng cũng thuộc dạng như Nạp Lan Họa Tâm."

Lâu Thất cười từng búng. Trú Nhan Thuật, cũng không phải không có, chỉ cần tìm đủ dược liệu dưỡng nhan và hoa quả, kiên trì lâu dài, kéo lùi bước chân của thời gian không phải không được. Huống chi bản thân Âm Nguyệt giáo chủ có bệnh.

"Cái gì?" Trần Thập và Lâu Tín hoảng sợ, Âm Nguyệt giáo chủ và Nạp Lan Họa Tâm hợp tác với nhau?

Nếu không phải hợp tác, danh tiếng của Lâu Thất đâu có nổi trội gì đâu, không đến nỗi truyền đến Thần Ma Cốc, Âm Nguyệt giáo chủ làm sao biết được tên của nàng?

Lần trước nàng đã nghi ngờ Nạp Lan Họa Tâm không phải lần đầu tiên đến Thần Ma Cốc, nếu không làm sao biết rõ tình hình ở nơi đây, với lại, đó giờ ít người bước chân vào phía trong của Thần Ma Cốc, cô ta làm sao biết được ở trong đây có Tam Hàn Thu Giao? Trừ khi có người nói cho cô ta biết.

Và Âm Nguyệt giáo chủ thuộc thể loại già đáng chết thích chơi xương cốt thì chỉ thích những nơi tối tăm, trốn ở Thần Ma Cốc là một chuyện hết sức bình thường.

Nghĩ lại, là quỷ binh của Âm Nguyệt giáo chủ phát hiện ra tung tích của bọn họ, và nói cho Nạp Lan Họa Tâm biết, Nạp Lan Họa Tâm bèn giao dịch với bà ta, để bà ta diệt trừ mình.

"Không biết Nạp Lan Họa Tâm đã cho bà được lợi ích gì?"

Âm Nguyệt giáo chủ từng bước tới gần, các bộ hài cốt binh đều đứng phía sau lưng bà ta, và khi bà ta đến gần chút, bọn Lâu Thất mới thấy rõ, sau lưng bà ta còn có bốn thanh niên trai tráng, bọn họ chỉ khoác chiếc áo khoác màu đen, bên trong chẳng mặc gì cả, bởi vì bọn họ đều đi chân đất. Khuôn mặt của bốn người đều rất trắng bệch, ánh mắt đờ đẫn, nhưng có một điểm, đó là cả bốn người đều rất khôi ngô.

Sắc mặt của Trần Thập thay đổi vạn lần, đột nhiên hắn nhớ ra gì đó, nếu lúc này hắn không tỉnh lại được, có phải cuối cùng sẽ trở thành bộ dạng như bốn người kia?

Chỉ là hắn không biết được bốn nam tử khô ngô kia có tác dụng gì, khi hắn nghe được lời nói của Lâu Thất liền hiểu ra ngay.

”Không phải chứ, thân là thánh nữ của Vân Thiên Sơn, Nạp Lan Họa Tâm chấp nhận hành nghề buôn phấn bán son sao? Dâng tặng cho người bốn chàng đẹp trai để sưởi ấm giường chiếu cho người à?”

Trần Thập nghe được lời này sắc mặt liền đỏ bừng, sau đó đen xì.

Đích thực Trần Thập rất ưa nhìn, nếu ở thời hiện đại đi làm ngôi sao nam cũng chẳng có gì quá đáng, dung nhan đẹp, thân hình ngon lành, ngay cả Lâu Tín cũng đâu kém gì mấy.

Âm Nguyệt giáo chủ liếc Lâu Thất: ”Sưởi ấm giường chiếu cho bốn giáo chủ là phúc phận cho bọn họ.”

Vốn dĩ Trần Thập cũng có ý sợ hãi đối với bà ta, nghe được lời này liền nhin không được mắng lên: ”Đồ chết tiệt! Cái thứ già đáng chết! Nhìn mặt của người ta đã phát ói!”

”Phụt.” Lâu Thất mắc cười.

Vỗ vỗ vai của Trần Thập: ”Vây mới đúng chứ.”

Lâu Tín bỗng dưng suy nghĩ, đi theo chủ tử đã lâu, bọn họ sẽ thay đổi có phải không.

Lời nói của Trần Thập khiến Âm Nguyệt giáo chủ phần nộ, ánh mắt sắc lạnh của bà ta nhìn bọn họ: ”Vây thì, ba người bọn người để mạng lại đây! Bốn giáo chủ sẽ chế tạo các người thành bộ hài cốt lợi hại nhất, phục vụ cho ta! Lên!”

Cái đám hài cốt màu trắng rừng rợn ép sát gần họ từng bước từng bước một.

”Coi chừng xương tay của bọn chúng, đều thoa thuốc vào.” Lâu Thất nói. Vừa nãy Trần Thập bị trúng chiêu như vậy, bị xương cốt kia sờ lên vai, đã cho hắn dùng được phẩm khổng chế thần trí.

Nàng nắm Phá Sát trong tay, nhìn cốt binh trên trăm mạng, cũng chẳng biết những thứ này Âm Nguyệt giáo chủ làm sao chế tạo ra được, nếu là xác chết có sẵn, vậy thì làm sao phục hồi, nếu là con người sống sờ sờ chế tạo, thành bộ xương cốt thì làm sao hành động được?

Nhưng ở thế giới này thì không thể lấy tri thức của thời hiện đại để phán xét, nàng cũng chẳng để tâm vấn đề này, Âm Nguyệt giáo chủ, người khác sợ bà, nàng thì chẳng sợ đâu. Bởi vì nàng nghe lão đạo sĩ thối nói về nữ nhân này, công phu của mình chẳng cao hơn ai, nhưng học được rất nhiều bản lĩnh tà đạo, như là Chế Cốt Binh, Trú Nhan Thuật, Hái Dương Bồ Âm, lung ta lung tung. Còn bản thân bà ta cũng có bệnh, cái nguồn gốc bệnh đó lão đạo sĩ thối cũng không rõ nên gọi là gì, mô tả cho Lâu Thất nghe, Lâu Thất liền vỗ đùi, chẳng phải là bệnh bạch tạng hay sao?

Kết quả trắng bệch như ma, vừa vặn khiến người khác cảm thấy bà ta ghê rợn khí quỷ.

Cũng chẳng trách bà ta núp thân ở Thần Ma Cốc, tìm một nơi nặng âm khí như vậy. Cũng thật vất vả cho Nạp Lan Họa Tâm, có mối giao hảo với bà yêu quái già này, việc này truyền ra ngoài, Văn Thiên Sơn ít nhiều cũng bị mất mặt. Thánh nữ thánh khiết, Văn Thiên Sơn đó giờ luôn tự cảm thấy mình tiếp cận với từ tiên nhất, không ngờ thánh nữ có sự hợp tác với Âm Nguyệt giáo chủ, còn tặng cho bà ta bốn thị vệ tuần tú.

”Bụi cát về với đất trời, bọn người chết rồi còn bị lão già yêu quái luyện thành cốt binh nghe bà ta sai bảo, thật là tội nghiệp.” Trong miệng thì nói tội nghiệp, nhưng Lâu Thất xuất chiêu chẳng có tí thủ hạ lưu tình, thân hình bay nhẹ tựa bông gòn, những nơi quét qua bộ hài cốt đều bị năng tháo gỡ thành đồng xương vụn rơi rải rác trên sàn đất.

Đồng cốt binh này không dữ tợn như trong tưởng tượng của người khác, chỉ là một số người nhìn thấy bộ khung xương cốt thì trong tâm lý sẽ có cảm giác sợ hãi trước tiên, sau đó Âm Nguyệt giáo chủ bôi thuốc độc lên tay của bọn chúng, bị chúng chạm vào sẽ gây thần trí không tỉnh táo, với lại sự truyền âm bí mật bằng cách hát hò dụ dỗ lòng người của Âm Nguyệt giáo chủ, tạo nên một khung cảnh rất đáng sợ, như vậy mới đồn rằng Âm Nguyệt giáo chủ rất lợi hại.

Trên thực tế nếu bà ta lợi hại như lời đồn, thì đâu cần phải trốn ở Thần Ma Cốc, cần Nạp Lan Họa Tâm tặng cho bà ta vài người nam nhân.

Lâu Thất đoán mò bệnh bạch tạng của bà ta lại trở nặng nữa, cộng với tuổi tác đã lớn, sớm không còn dũng khí đi lang bạt chốn giang hồ rồi.

Trần Thập và Lâu Tín chém nát vài bộ cốt binh cũng đã giảm bớt sự sợ hãi trong lòng, cảm thấy cốt binh cũng chỉ được như vậy, liền lập tức càng giết càng hăng say.

Lúc này, Lâu Thất luôn chăm chú để ý Âm Nguyệt giáo chủ thì phát hiện sau lưng bà ta có một thanh niên đang âm thầm giơ tay ra, trong tay nắm một chiếc xương được mài nhọn hoắc, đang từ từ giơ lên, chỗ sắc bén đang đâm vào chiếc cổ của Âm Nguyệt giáo chủ mãi chăm chú theo dõi trận chiến.

Ánh mắt của Lâu Thất chớp lấy, Phá Sát đâm vào xương khớp của cốt binh, cổ tay vừa động, Phá Sát trực tiếp xoắn tan bộ hài cốt kia.

Lúc này chiếc xương nhọn hoắc đó đâm vào cổ của Âm Nguyệt giáo chủ, phụt một tiếng, máu tươi phun điên cuồng.

”Người.”

Âm Nguyệt giáo chủ bị cổ lại, không dám tin vào mắt mình nhìn chặt thanh niên đó.

”Đi chết đi!” Thanh niên nổi cơn hung tàn, dùng lực ấn mạnh chiếc xương đó vào cổ của bà ta, phụt một tiếng xuyên qua đầu bên kia.

Bà ta vừa chết, ánh mắt của ba thanh niên còn lại đều khôi phục lại vẻ tươi tỉnh.

Âm Nguyệt giáo chủ như vậy chết trong tay của một nam nhân mà bà ta chuẩn bị hái dương bổ âm, làm sao cũng khiến Trần Thập và Lâu Tín cảm thấy thật khó tin.

Nhưng cái chết của bà ta là sự thật, khi chiếc xương nhọn hoắc kia đâm thủng, chết không thể nào chết tiếp được nữa. Khiến người khác rùng rợn, đó là khi bà ta chảy hết một nửa máu, bộ dạng của bà ta nhanh chóng trở nên già nua, khuôn mặt vốn dĩ mịn màng liền phủ đầy nhăn nheo.

”Chắc, quả thật là lão yêu quái, dùng máu để dưỡng dung nhan.” Lâu Thất nhìn muốn buồn nôn.

Bây giờ cốt binh đều bị bọn họ giết sạch, tàn thể vương vãi đầy đất, trông rất rợn người. Nhưng nàng cũng chả có lòng tốt đem chôn cất thỏa đáng cái đồng kia đâu, rất phí thời gian đó.

”Chúng ta đi.”

”Cô nương!”

Thanh niên kia dắt theo ba người còn lại ngăn trước mặt của họ, đẩy chặt áo khoác, sắc mặt vẫn rất trắng bệch.

”Xin cô nương dắt bọn tôi theo!”

”Dắt bọn người theo?” Lâu Thất nhíu mày, ”Ta dắt các người theo để làm gì?”

”Thuộc hạ Vãn Kim, đây là Vãn Cầm, Vãn Thư, Vãn Mục. Bọn tôi vốn dĩ là thị vệ của thánh nữ Vãn Thiên Sơn, đáng lẽ trung thành cực kì, nhưng không ngờ thánh nữ vì việc tư của mình, xem chúng tôi như đồ vật dâng cho Âm Nguyệt giáo chủ! Thánh nữ các chúng tôi quyết tâm không trở về nữa, xin cô nương hãy cho phép bọn tôi đi theo bên cạnh!”

Trần Thập nén giọng nói: ”Thị vệ của Vãn Thiên Sơn có tên chữ Vãn đều là cao thủ trong cao thủ, và còn là thị vệ của Thánh nữ các, có lẽ biết được không ít chuyện của Nạp Lan Họa Tâm, cô nương hay là...”

200. Chương 200

Vậy à.

Lâu Thất nhìn bốn người bọn họ, đều trạc tuổi nhau, khoảng hai mươi mấy tuổi, mặt mày khôi ngô, thân

hình cao ngang nhau, tuy chỉ khoác chiếc áo khoác bên trong trần truồng chân đất, nhưng bốn người đứng cạnh nhau vẫn rất thu hút ánh nhìn. Dung mạo thuộc hàng đỉnh cơ mà.

”Tại sao các người phải đi theo ta? Nếu đã không muốn về Vãn Thiên Sơn nữa, vậy thì trời cao biển rộng tùy tiện bơi thỏa thích tự do như cá, đi theo ta tiếp tục làm thị vệ làm chi?” Lâu Thất chớp chớp mắt tỏ ý không hiểu.

Vãn Kiếm đáp: ”Không giấu cô nương, rời khỏi Vãn Thiên Sơn sẽ trở thành kẻ phản bội, Vãn Thiên Sơn sẽ không tha cho bọn ta. Nếu bọn ta đi theo cô nương, tin chắc cô nương sẽ bảo vệ an toàn cho bọn ta.”

Lâu Thất đột nhiên cười lên: ”Người cũng thật thà lắm. Nhưng mà tại sao người biết ta có thực lực đấu chọi với Vãn Thiên Sơn? Vả lại, vì bọn người mà đắc tội với Vãn Thiên Sơn, ta đâu có cao cả đến như vậy, nói cách khác là, ta đâu có ngu?”

”Không thu nạp bọn ta, cô nương cũng đã đắc tội với Vãn Thiên Sơn rồi.” Vãn Kiếm tiếp tục nói: ”Lần trước Nạp Lan Đan Nhi trở về nói rất nhiều lời xấu xa về cô nương, thánh nữ biết cô nương và Đế Quân của Phá Vực ở bên nhau, cho dù ra sao cũng không tha cho cô nương. Dắt theo bốn người bọn ta, chẳng qua chỉ thêm bốn trợ thủ mà thôi. Và bọn ta được cô nương thu nạp, nhất định sẽ làm việc tận tâm vì cô.”

Lâu Thất nhú mày, nghĩ ngợi một phen: ”Được, các người đi theo ta, nhưng ta nói trước, nếu các người thực lòng trung thành với ta, ta liệu mạng cũng sẽ bảo vệ các người, nhưng nếu các người phản bội ta, ta sẽ khiến các người chết rất khó coi.”

”Thuộc hạ hiểu rõ!”

Thu nạp bốn người, điều đầu tiên khiến Lâu Thất nhức đầu không phải chuyện gì khác, mà là đồ mặc cho bốn người bọn họ.

Cũng chẳng thể dắt bốn người nam nhân lỏa thể đi khắp nơi chứ? Nàng không có hứng thú giờ phút nào cũng được thưởng thức chim chóc, nàng sợ xem nhiều sau này tác dụng ngược không còn hứng thú thưởng thức nữa.

Trần Thập và Lâu Tín thì một người mang theo hai bộ đồ, nhưng nếu đưa hết cho bọn họ, thì mình chẳng có đồ để thay mặc. Vả lại, y phục nếu có đủ, nhưng giày đâu có đủ đâu.

”Chỗ của Âm Nguyệt giáo chủ chắc có đồ mặc chứ.”

Trên mặt Vãn Thư nổi lên cơn bực tức, cũng không biết là xấu hổ hay hận thù, ”Khi thánh nữ tặng bọn ta tới đây chỉ cho bọn ta mặc áo khoác thôi.”

”Cô ta chắc không mang theo quần áo giày dép của các người đi đường chứ, đi tới chỗ ban đầu các người nghỉ ngơi xem thử.”

Nàng đoán chắc Nạp Lan Họa Tâm đã rời khỏi, quả nhiên, khi bọn họ đến đó, đồng lửa đã được dập tắt. Bọn người Vãn Kiếm tìm một hồi, quả nhiên tìm được quần áo giày dép của bọn họ, thậm chí có cả kiếm mang theo ở đây.

Bốn người ăn mặc chỉnh tề, trông rất anh tuấn bất phàm, nếu đi ra ngoài kia đều thuộc dạng nhân trung long phụng, nhưng ở Vãn Thiên Sơn chỉ được đóng vai trò thị vệ.

”Các người có biết Tam Hàn Thu Giao sinh sống ở đâu không?” Lâu Thất hỏi.

Vãn Kiếm gật đầu nói: ”Bọn ta biết phương hướng đại khái, đi về phía Tây Bắc.”

”Vậy thì nhanh đi thôi.”

Vốn dĩ chỉ có đội ngũ ba người, bây giờ bành trướng thành bảy người. Nửa đêm sau cũng chẳng có ai dừng lại nghỉ ngơi, mà đi đường gấp về hướng Tây Bắc.

Vào lúc trời sáng quả nhiên phát hiện dấu vết của Nạp Lan Họa Tâm đi ngang qua nơi đây, Lâu Thất lúc bấy giờ mới bảo nghỉ ngơi.

Vãn Thư Vãn Mặc tự đi tìm đồ ăn lót dạ, Vãn Kiếm đốt lửa, Vãn Cầm chặt ống tre đi lấy nước, và gọt một ít củ khô, thắt một quả đầu tóc thông thả, đưa đến trước mặt Lâu Thất, ”Mời cô nương rửa ráy.” Nói xong liền không biết từ đâu mò ra một cây lược đưa cho Lâu Thất chải đầu.

”Ồi dừng dừng dừng, ta tự làm.” Tuy kiếp trước đi tiệm làm tóc đa số là con trai đảm nhận vị trí tổng giám thiết kế kiểu tóc, nhưng ở nơi đây cho nam nhân chải đầu của mình, Lâu Thất cảm thấy hơi kì quái.

”Vâng.” Vãn Cầm lui về một phía.

Trần Thập và Lâu Tín bây giờ không cần làm gì cả, hai người nhìn nhau.

Vãn Thư Vãn Mặc rất nhanh chóng trở về, hai người hái một ít quả hạt, đỏ có xanh có vàng có, nhìn trông có vẻ khiến người ta thèm nhỏ dãi, các phiến lá đọng đầy nước.

”Cô nương, quả hạt chúng tôi đã rửa sạch sẽ rồi, mời cô nương rửa tay thưởng thức.” Tay khác của Vãn Thư cầm một phiến lá khác, trong đó chứa đầy nước tinh khiết, mang đến trước mặt Lâu Thất để nàng rửa tay.

Ở Cửu Tiêu Điện, Nhị Linh cũng biết thói quen của nàng, không hầu hạ nàng tỉ mỉ đến cỡ này, Kiếm Cầm Thư Mặc bốn người họ còn là thân nam tử nữa, vậy thật là...

”Các người ở bên cạnh Nạp Lan Họa Tâm là hầu hạ như thế sao?” Lâu Thất có chút buồn bực hỏi. Nếu

như phải, sự phô trương của Nạp Lan Họa Tâm cũng hơi bị lớn.

”Gần như vậy, nhưng bên cạnh thánh nữ có bốn thị nữ Phong Hoa Tuyết Nguyệt, chải đầu rửa tay những công việc này của họ làm.” Văn Kiếm nói.

Lâu Thất tưởng tượng Nạp Lan Họa Tâm ăn một trái hoa quả, bên cạnh bu đầy một đám người, có người gọt vỏ, có người rửa tay cho, có người bưng nước rót trà, có người cầm khăn hầu sẵn lau sạch tay...

Loại người đó làm Đế Hậu mới xứng đó, phô trương quá đi.

Nàng rửa tay, cầm một trái như lê màu vàng cắn một miếng to. Nước căng mọng, mùi vị chua ngọt vừa vặn, không tệ hơn gì so với lê.

Hai ba miếng Lâu Thất đã xử sạch trái đó, bèn mới một tay ném một cái cho Trần Thập và Lâu Tín, ”Các người cũng ăn đi.”

Mấy người ăn xong quả hạt, đang định đi đường, nhưng nhìn thấy trước mắt có khói sương nổi lên.

”Lúc này vẫn chưa có sương, thật kì lạ, tại sao mặt trời mọc mà lại trời sương vậy?”

Văn Thư trầm ngâm một hồi nói: ”Cô nương, có thể phía trước là rừng Vân Hoa.”

”Vân Hoa?”

”Đúng vậy, Vân Hoa màu sắc tựa bông trắng, tựa bông gòn, cánh hoa mềm mại, buổi tối sẽ hấp thụ rất nhiều nước sương, nước sương buổi sáng sớm sẽ bốc hơi thành nước bay ra, cho nên hình thành sương hơi như vậy.” Văn Thư nói.

Lâu Thất nhìn hẩn một hồi: ”Văn Thư biết không ít thứ. Vậy Vân Hoa này có độc hay không?”

”Độc thì cũng không hẳn, chỉ là hít nhiều sẽ say như say rượu, xem coi mức độ chịu đựng của mỗi người thế nào, có người chỉ hơi chóng mặt, có người sẽ lâm vào mơ hồ, sau khi tỉnh dậy sẽ quên đi sự việc xảy ra khi đó.”

”Đi xem thử có thể đi đường vòng được không.”

Một hàng người đi được một hồi, quả nhiên gặp được rừng Vân Hoa, và khu rừng này cực kì lớn, nhìn không được tận cùng, muốn đi vòng sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Vân Hoa, có một chút giống bông gòn, nhưng đóa hoa lại to hơn bông gòn nhiều, mỗi nhánh hoa đều nở đầy hoa ở một cành, nhìn qua kia, đừng nói là khí sương, chỉ đơn giản nhìn thấy hoa cũng là một mảng trắng xóa mù mịt.

”Xem ra không có cách đi vòng được rồi.” Lâu Thất sờ cằm.

Vấn Kiếm hỏi: ”Cô nương, vậy có đi qua đó không?”

”Chỉ có thể đi qua đó?”

”Cô nương, vốn dĩ túi áo của chúng tôi vẫn còn Bích Độc Đan, chuyên dùng để khắc khí sương của rừng Vân Hoa.”

Vấn Thư vừa nói vừa lấy ra một chai nhỏ trong túi áo, đổ ra vài viên dược, không giống với các loại dược thông thường ở chỗ, mấy viên đan dược này là màu trắng.

”Một số giải độc hoàn thông thường không có hiệu quả đối với Vân Hoa, cho nên phục dùng giải độc hoàn trước đó cũng chẳng có tác dụng gì.”

Lâu Thất cầm viên dược hoàn từ trong tay hắn lên: ”Vấn Thiên Sơn thật lợi hại, vật gì cũng trang bị kĩ càng.”

”Thánh nữ nói lần này không thể trở về tay không, cho nên phải chuẩn bị đầy đủ.” Vấn Kiếm giải thích.

Tuyệt đối không thể trở về tay không sao? Xem ra Nạp Lan Họa Tâm phải có bằng dược Tam Hàn Thu Giao. Loại vật đó cũng đích thực hiếm gặp, nếu bỏ lỡ thì không biết khi nào mới gặp lại dược.

Nói ra thì loại độc mà Trầm Sát trúng phải thực sự phí thời gian phí sức phí tiền, còn không chắc chắn tìm được đầy đủ, từ khi nàng xuyên qua đây bắt đầu bằng Mê Hồn Hoa, sau đó là Đông Hải Lệ Minh Châu, bây giờ là Tam Hàn Thu Giao, mỗi vật đều là loại duy nhất có một không hai, thiên hạ khó săn lùng. Đông Hải Lệ Minh Châu cũng đồ dược một chút, là do trùng hợp, đang ở chỗ của Hòa Khánh Vương, chứ biến người mệnh mông biết đi đâu mà kiếm. Họ tìm lâu như vậy cũng chỉ tìm được hai loại dược dẫn, Tam Hàn Thu Giao là loại thứ ba, cũng đặc biệt khó tìm.

Nếu Nạp Lan Họa Tâm lấy dược, thì sẽ trở thành ân nhân của Trầm Sát, đối với Cửu Tiêu Điện mà nói là đại ân.

Đây cũng dược xem là một con cờ cực, một con cờ thêm điểm, đến lúc đó cô ta muốn tranh giành một vé Đế Hậu, tin chắc bọn Nguyệt sẽ cực kì ủng hộ.

Nhưng điều mà Lâu Thất không hiểu rõ, chẳng phải Trầm Sát và Vấn Thiên Sơn quyết định xé nát mặt

nhau sao? Bị Vấn Thiên Sơn trục xuất sư môn, với lòng kiêu ngạo và tự tôn của kẻ đó, sao có thể lấy đại sư tỷ năm xưa làm Hậu?

Còn một người là Tổ Lưu Vân nữa cơ. Nghe nói Lưu Vân tiên tử dung nhan xinh đẹp thiên hạ đệ nhị, chỉ xếp sau Nạp Lan Họa Tâm, nhưng rõ ràng sắc đẹp là tùy theo từng người, cà rốt cải trắng tùy sở thích của mỗi người, xếp một hai ba bốn thực là có chút miễn cưỡng.

Nghĩ đến Tổ Lưu Vân, Lâu Thất liền nghĩ tới thuật cơ quan ở khu rừng tre lần trước, Trần Vân Sơn, chẳng lẽ nàng cũng đã đắc tội sao? Hoặc là bởi vì lòng ghen tị của Tổ Lưu Vân?

Nếu thực sự là vậy, Trần Sát quả thật gây không ít kẻ thù cho nàng! Mà còn là những kẻ thù có chỗ dựa! Cho nên, rời khỏi chắc là lựa chọn chính xác.

Nhưng dù sao đi chăng nữa, Tam Hàn Thu Giao cũng phải đi thám thính thử, nàng không tin tưởng Nạp Lan Họa Tâm, càng không hy vọng Nạp Lan Họa Tâm đoạt được thứ đó dùng để làm con cò ép buộc Trần Sát. Nếu có thể đoạt được, nàng đương nhiên hy vọng tự mình lấy được Tam Hàn Thu Giao.

Người đàn ông kiêu ngạo kia, nàng không muốn có ai ép buộc hấn.

Kiểm Cẩm Thư Mặc đều phục dùng được hoàn đó, Lâu Thất cũng nuốt một viên, không có cảm giác gì bất thường, bèn bảo Trần Thập và Lâu Tín phục dùng.

Đi vào rừng Vân Hoa, hương thơm của Vân Hoa liền trở nên nồng nặc, một bó Vân Hoa có thể chỉ có mùi hương dịu nhẹ, nhưng cả một rừng to lớn, thì mùi thơm đó sẽ được khuếch trương rất lớn, mùi thơm dễ ngửi thế nào đi chăng nữa, quá nồng nặc cũng sẽ khiến người ta khó chịu, rừng Vân Hoa chính là vậy.

Đi chẳng được bao xa, Lâu Tín đã hắt hơi mấy lần, Trần Thập cũng cảm thấy mũi mình có chút ngứa ngáy, mọi người lập tức tăng tốc độ.

Nhưng càng đi sâu vào bên trong, khí sương càng dày đặc, sau cùng khả năng nhìn đường cực kì thấp, đến nỗi người đi bên cạnh cũng chẳng nhìn thấy được nữa.

Xung quanh yên lặng tột cùng, chỉ nghe được tiếng bước chân của mình, còn tiếng bước chân của những người khác đều biến mất! Giống như khu rừng này chỉ còn lại một mình nàng.

”Trần Thập! Lâu Tín!”

Nàng hét lên, nhưng chẳng có ai trả lời nàng, một người cũng chẳng có. Lâu Thất đứng yên, trước mắt một màu trắng xóa, nhìn giống khí sương, vốn dĩ nàng không cảm thấy có gì khác thường, nhưng khi nàng phát hiện bước chân của mọi người đều không còn tiếng động, nàng lập tức để yên mắt quan sát tỉ mỉ. Vừa nhìn, quả nhiên toàn thân vã mồ hôi lạnh, tóc gáy rợn đứng cả lên.

201. Chương 201

Vốn dĩ hoa mây là chùm hoa màu trắng, được kết thành từ rất nhiều tơ hoa nhỏ như dây tơ, sương mù này vốn cũng phải là màu trắng, ở giữa ít nhiều sẽ bay ra một ít tơ hoa nhỏ, nhưng nàng vừa định thần nhìn thì phát hiện những thứ có hình dạng tơ đó đâu phải là tơ hoa?

Đó rõ ràng chính là từng con sâu nhỏ như sợi tóc màu trắng!

Những con sâu đó nhả ra tơ nhỏ dài, từ trên cây hoa rủ xuống, đúng đưa nhè nhẹ giữa không trung, ngay ở trước mặt nàng có thể nhìn thấy được ít nhất có mười mấy hai mươi con!

Nàng đi một bước, những con sâu đó đều sẽ né ra để tránh nàng, bởi vì nàng đã uống Ma Ly Đả, có thể đẩy lùi bách trùng. Nhưng bọn Trần Thập thì sao? Họ không uống Ma Ly Đả thì làm sao đây?

Nàng có thể tưởng tượng, vừa vào rừng hoa mây này, tất cả bọn họ sẽ rơi vào trong rừng sâu! Những con sâu đó sẽ rút lên đầu của họ, chui vào giữa tóc, rút vào trong cổ áo, chui vào trong cơ thể. Những con sâu nhỏ như thế này gần như có thể trực tiếp chui vào lỗ chân lông hơi lớn một chút.

Khi vô số những con sâu dày đặc nhỏ xíu như thế này chui vào trong cơ thể, tan vào trong máu thì có tìm cũng không tìm được, đuổi cũng đuổi không ra!

Mà những con sâu này vào đến trong cơ thể sẽ như thế nào thì Lâu Thất không hề biết, nhưng có thể tưởng tượng ra được, chắc chắn sẽ không dễ người ta dễ chịu!

Lâu Thất hoảng lên, trong mấy ngày vào Thần Ma Cốc thì đây là lần đầu nàng hoảng loạn.

”Trần Thập!”

”Lâu Tín!”

Bản thân nàng sẽ không xảy ra chuyện, nhưng hai người Trần Thập và Lâu Tín nếu có chuyện thì có khác gì với việc bản thân nàng gặp chuyện chứ?!”

”Vấn Kiềm? Vấn Thư?”

Xung quanh vẫn là một vùng vắng vẻ yên tĩnh, không có ai trả lời nàng.

Mặc cho Lâu Thất có thông minh có lý trí mấy đi nữa, lúc này cũng cảm thấy tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cảm giác bất lực dâng lên trong lòng.

Không thể hoảng loạn, không thể hoảng loạn. Càng những lúc như này thì càng phải bình tĩnh, nếu không nàng sẽ không cứu nổi Trần Thập và Lâu Tín. Lúc này có hối hận rằng không nên vào rừng hoa mây này thì cũng không có ý nghĩa gì nữa, nàng sẽ không lãng phí thời gian vào việc đó.

Lửa.

Đúng, vẫn nên dùng lửa thôi.

Nhiều hoa tựa như bông vải thế này, đốt lửa lên nhất định rất dễ, những con sâu này nhỏ như thế, một mối lửa thì có thể đốt được rất nhiều.

Lâu Thất lập tức lấy đá đánh lửa ra, châm lửa về phía một cây hoa ở bên cạnh.

Nhưng điều khiến nàng kinh ngạc là lửa đó lại không thể cháy lên được!

Lâu Thất vỗ trán, những hoa mây này đều đã hút nước sương nhiều như vậy, nước sương đều đã có thể tỏa ra thành sương mù rồi, chứng tỏ cả đóa hoa đều ứ đọng sương! Thử nghĩ một chút, hoa bông ứ đọng đầy nước sẽ dễ cháy lên như vậy ư?

”Chết tiệt!”

Cách đốt lửa không thể thực hiện được, nàng phi thân nhảy lướt lên một cây hoa, đứng ở trên đó nhìn, sương mù bên trên chỉ hơi mỏng một chút nhưng vẫn không nhìn thấy bên dưới.

Trần Thập bọn họ sao không phát ra một chút tiếng động nào thì đã lạc nàng rồi? Bốn người Kiếm, Cầm, Thư, Mặc cũng không thể không phát ra một chút tiếng động nào được.

Trừ phi, trong rừng hoa này đã bố trí trận pháp, không lâu sau khi vào rừng, họ đã vào trong trận pháp này, trận pháp đã ngăn cách tất cả mọi người rồi.

Lâu Thất xuống dưới mặt đất, ép buộc bản thân bình tĩnh một chút, bình tĩnh thêm một chút.

Thanh Phong Quyết.

Nàng nhớ tới một chú quyết mà trước đây nàng chưa từng thành công. Thanh Phong Quyết, nói cho cùng là một chú quyết đốt nội lực, bởi vì gió không phải tự dưng mà có, là đem nội lực của bản thân chuyển thành gió, do bản thân điều khiển hướng gió, kích thích của gió. Ở hiện đại lúc thực hiện nhiệm vụ ở trên núi lửa, nàng từng nóng đến sắp chết, muốn thử Thanh Phong Quyết này nhưng nội lực của nàng không đủ, căn bản không thể kết quyết thành công.

Hiện giờ nàng lại muốn thử xem, bởi vì sau khi đã uống Thạch Tử ngàn năm thì nội lực của nàng đã tăng lên rất nhiều, không thể so sánh với trước đây. Mười ngón tay của Lâu Thất nhanh chóng kết quyết, nội lực phải kiểm soát tốt đến mức mỗi ngón tay hòa hợp vào mỗi một thể tay, nàng có thể cảm nhận được nội lực cuộn trào mãnh liệt.

Gió nổi lên trên mặt đất, hất tóc của nàng lên.

Được rồi!

Trong mắt Lâu Thất lộ ra vẻ vui mừng, hai cánh tay vung lên, một luồng gió mạnh lấy nàng làm trung tâm quét mạnh ra xung quanh, nơi mà gió lốc đi qua thì sâu tơ ào ào thổi xuống, sương mù tan đi, thậm chí ngay cả cây hoa xung quanh cũng ngã rạp một vùng. Lấy nàng làm trung tâm, xung quanh cây hoa ngã xuống một vòng tròn, ngay tức khắc tầm nhìn trước mắt đã rộng rãi hơn nhiều, cũng có thể nhìn được rõ tình hình xung quanh rồi.

Một mảnh góc áo nhanh chóng lướt vào sau một cái cây ở nơi không xa.

Thần sắc Lâu Thất lạnh lùng, khinh công cộng thêm thể gió khiến nàng lướt đến cạnh cái cây đó với tốc độ kinh người. Nàng giơ tay tóm lấy, kéo người nấp sau cây ra, trong chớp mắt ném lên trên đất.

Một khuôn mặt xa lạ, không phải bốn người Kiếm, Cầm, Thư, Mặc, càng không phải Trần Thập và Lâu Tín.

Nhưng y phục đang mặc chính là trang phục của thị vệ Vãn Thiên Sơn.

”Nói, hai thị vệ của ta ở đâu?” Ánh sáng lạnh lóe qua, Phá Sát chặn ngay yết hầu của tên đó.

”Không biết.”

”Ta thấy ngươi là muốn chết.”

Lời của nàng còn chưa nói xong, khoe miệng người đó đã tràn ra một vệt máu, Lâu Thất nói thâm không hay nhưng đã muợn một bước, hấn đã cắn vỡ thuốc độc tự sát rồi.

”Chết tiệt!”

Lâu Thất trước giờ chưa từng cảm thấy thất bại như vậy. Nếu nói nàng hiện giờ vẫn không biết đây là cái bẫy mà Nạp Lan Họa Tâm lại lần nữa gài cho nàng, vậy thì nàng cũng đã sống uống phí nhiều năm quá rồi!

”Còn không ra, vậy bốn cô nương sẽ hủy cả cánh rừng hoa mây này!” Nàng không tin chút võ công như vậy

thì họ có thể trốn được đi đâu!

Thanh Phong Quyết lại sử dụng lần nữa, nội lực hóa thành gió, hết trận này đến trận khác xuất hiện, những nơi gió đi qua thì là một vùng sáng sủa. Không bao lâu, lại có một người bị tóm ra, lần này Lâu Thất đã có chuẩn bị, đầu còn có thể để hắt lại uống độc tự sát. Nàng lập tức dùng Phá Sát nạy răng giấu độc đó trước tiên, người đó miệng đầy máu, lộ ra vẻ kinh hãi.

”Có phải Nạp Lan Họa Tâm phái các người đến không?”

”Phải thì đã sao, không phải thì đã sao?” Tên đó vẫn cứng miệng.

”Vấn Kiếm, Vấn Thư đi đâu rồi?”

”Không biết.”

Lời này đã chứng thực điều trong lòng Lâu Thất nghĩ, nàng lạnh lùng nói: ”Hai thị vệ của ta ở đâu?”

”Có bản lĩnh thì người tự tìm họ ra.”

Lâu Thất không phí lời với hắn nữa, Phá Sát vút qua, trực tiếp gọt một mảng thịt trên mặt đối phương. ”Á!” Tên đó hoàn toàn không ngờ Lâu Thất đột nhiên ra tay hành hình, một tiếng kêu thảm thiết trong nháy mắt làm kinh động vô số chim đang đậu ở phía xa.

”Có gì muốn nói không?” Lâu Thất hỏi.

Tên đó thở hổn hển muốn kìm nén cơn đau ở trên mặt, giận dữ trừng Lâu Thất hừ một cái: ”Tiện nhân độc ác.”

Sắc mặt Lâu Thất lạnh tanh, mắt không hề chớp một cái, lại vung chủy thủ lần nữa, lần này trực tiếp gọt mất bả vai bên trái của tên đó! Máu tươi phun thẳng ra, tên đó đau đớn gần như sắp ngất.

”Có gì muốn nói không?” Lâu Thất lại hỏi.

Tên đó cắn chặt răng, ánh sáng lạnh lại nổi lên, lần này Lâu Thất gọt mất một mảng thịt lớn ở cánh tay của hắn, vết thương sâu đến mức có thể nhìn thấy xương.

”Dao tiếp theo ta sẽ cắt thứ quan trọng nhất của người.” Nàng hơi nheo mắt nhìn chỗ đó của tên này, ánh mắt lạnh lùng vô tình khiến tên đó kẹp chặt hai chân một cách vô thức. Nữ nhân này mới đầu rõ ràng vẫn là một nữ tử xinh đẹp, sao đột nhiên lại hóa thân thành ma nữ tanh máu rồi?

Nhưng hẳn biết nàng chắc chắn sẽ làm ra được.

Một nam nhân mất đi thứ quan trọng nhất có nghĩa là gì thì ai cũng biết.

”Ta nói ta nói!” Nam nhân đó nén đau túm chặt cửa quý, lo sợ lỡ như nói không hợp ý thì Lâu Thất sẽ vung đao.

”Bọn ta đánh trận ở đây có bốn người, mục đích của Vấn Kiếm bọn họ là đi theo bên cạnh một thị vệ của người, bảo vệ hẳn không xảy ra việc gì, mục đích của người còn lại là theo dõi các người, không để các người ra khỏi rừng!”

Không phải nói nhiều nữa, người họ muốn giết là nàng và Trần Thập.

Giống với kế sách của Nạp Lan Họa Tâm mà nàng từng phân tích trước đây. Muốn nàng chết, chết trong Thần Ma Cốc này, nhưng vẫn phải để lại người ở bên cạnh nàng để làm chứng rằng cái chết của nàng không liên quan đến người khác.

Còn cả bốn người Kiếm, Cầm, Thư, Mặc, chẳng qua là muốn dụ nàng vào rừng hoa mây này và nhìn nàng với Trần Thập chết, hai người khác thì phải bảo vệ Lâu Tín. Đến lúc đó, Lâu Tín sẽ hoàn toàn tin tưởng họ, bởi vì ở trong rừng họ đã phải liều mạng cứu hắn! Nếu nàng và Trần Thập đều chết rồi, Trầm Sát nhất định sẽ bảo Lâu Tín về Cửu Tiêu Điện, đến lúc đó hai người này dĩ nhiên sẽ theo đó mà ở lại Cửu Tiêu Điện, trở thành trinh thám mà Nạp Lan Họa Tâm sắp đặt vào trong!

Không đúng, việc Nạp Lan Họa Tâm kia hợp tác với giáo chủ Âm Nguyệt thì giải thích thế nào?

Trong lòng Lâu Thất thót lên, có lẽ đoán chừng Lâu Tín sau khi chứng thực nàng chết ở trong Thần Ma Cốc thì bản thân cũng sẽ chết! Nạp Lan Họa Tâm sẽ không cho hắn cơ hội nói xấu cô ta!

Hiện giờ nàng thậm chí còn nghi ngờ, giáo chủ Âm Nguyệt đó có phải là chết thật rồi không, hay là phối hợp với họ diễn một màn kịch!

Lâu Thất cắn răng, được, được lắm.

Nàng vốn dĩ cũng không phải hoàn toàn tin tưởng bốn người Kiếm, Cầm, Thư, Mặc, cho đến khi họ dẫn đường, quả thực là đuổi đến thấy được tung tích của Nạp Lan Họa Tâm nên nàng mới bằng lòng theo họ vào rừng hoa mây. Hơn nữa rừng hoa mây này lúc mới đầu nàng quả thực không cảm nhận được có gì không ổn.

Nàng đã đánh giá thấp Nạp Lan Họa Tâm rồi.

”Viên thuốc màu trắng đó có hiệu quả gì?” Lâu Thất sa sầm mặt, vẻ u ám được nàng áp chế xuống lại sắp

xuất hiện.

”Đó, đó là...” Về mặt tên nam nhân nhìn nàng một cách sợ hãi: ”Kết tinh mật hoa mà sâu hoa mây thích nhất, sau khi uống sẽ thu hút sâu hoa mây chui vào cơ thể.”

Được, được lắm.

”Sâu hoa mây chui vào cơ thể sẽ thế nào, có cách nào loại bỏ không?” Nàng không thể không hỏi cái này, bởi vì nàng không hề biết thứ này, lúc này nàng không dám tin Lâu Tín sẽ không sao, hẳn chắc chỉ là chết muộn hơn Trần Thập một chút.

”Sâu hoa mây thấy máu sẽ trở thành sâu huyết, sau ba ngày kết thành tơ sâu huyết, tơ sâu sẽ từ trong lỗ chân lông chui ra, thành hàng ngàn hàng vạn sợi, lấy người làm kén, sau một trăm ngày...”

”Sau một trăm ngày thì thế nào?” Lâu Thất chống Phá Sát ở trên bụng dưới của tên nam nhân đó, hỏi lạnh lùng.

Toàn thân tên đó run rẩy, nói với giọng run sợ: ”Một trăm ngày sau những tơ sâu đó sẽ tróc hết da thịt máu của người, chỉ còn trơ lại khung xương.”

Giáo chủ Âm Nguyệt!

Lâu Thất lập tức đã hiểu ra, đây mới là thứ mà Nạp Lan Họa Tâm hứa cho giáo chủ Âm Nguyệt! Khung xương của nàng và Trần Thập! Tối hôm qua nàng đã phát hiện, thực lực của những cốt binh đó có mạnh có yếu, nhưng về tổng thể thì đều không cao, đây có thể là bởi vì tu vi của bản thân người này trước khi chết không cao! Còn người tu vi cao thì giáo chủ Âm Nguyệt không dễ gì thu phục được để chế thành cốt binh!

Nàng và Trần Thập, hai người ít nhất có thể giết nhanh một đám cốt binh đó của cô ta trước đó!

Nếu đem hai người họ chế thành cốt binh, lấy một địch trăm thì không dám nói, nhưng một địch mấy chục người thì vẫn có thể được!

Sau khi hiểu rõ được những vấn đề phức tạp trong đó, Lâu Thất đã thật sự muốn giết Nạp Lan Họa Tâm.

Nữ nhân đó vô cùng xinh đẹp nhưng lại mang một trái tim độc địa! Quả đúng là độc ác! Họ vốn không thù không oán, chỉ vì một nam nhân, chỉ vì đồ kỹ mà lại muốn hại nàng đến kết cục đó!

202. Chương 202

Nạp Lan Họa Tâm muốn nàng chết cũng không thể yên mồ, không còn da thịt, không còn gân máu, bị lột sạch chỉ còn lại bộ xương cốt, cuối cùng còn muốn Âm Nguyệt giáo chủ ép buộc, sau này không biết còn bị phải đi làm chuyện âm ma quỷ quái gì.

Còn có việc gì ác độc hơn, quỷ quyết hơn chuyện này nữa sao?

Ngay cả Nạp Lan Đan Nhi, nàng cũng chỉ đã thương nàng ta mà thôi, rồi Kim Lôi, cũng là do Trầm Sát phá! Cả kể nếu đó là nàng phá đi nữa, cũng không đến mức phải giết cả nhà nàng hết lần này đến lần khác như vậy đi, Nạp Lan Họa Tâm có cần thiết phải đối xử ngoan độc như vậy với nàng không?

Thù này đã kết.

Từ đây nàng thề không đội trời chung với người của Vân Thiên Sơn, chỉ cần là người của Vân Thiên Sơn, nàng liền giết! Giết hết!

”Nói, Vân Hoa Trùng này có cách gì loại bỏ không?”

”Cái này, cái này ta thật sự không biết!” Nam nhân kia tận mắt nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp lập tức chuyển sang khí tức băng lãnh, giống như Tu La đến tử địa phủ, sợ đến mức sắp tè ra quần, ”Cô nương tha mạng, tiểu nhân chỉ phục tùng lệnh của Âm Nguyệt giáo chủ đưa Tị Trùng được, những chuyện khác tiểu nhân thật sự không biết gì hết a!”

Chữ ”A” vừa dứt, hàn quang lóe lên, Lâu Thất đã chặt bay đầu của hắn.

Cái đầu kia lăn đến chỗ cách đó không xa, liền bị một đám sương trắng bao vây, giống như đang chui vào bên trong. Lâu Thất biết, đó không phải là sương mù gì cả, đó rõ ràng chính là một đám Vân Hoa Trùng.

”Nạp Lan Họa Tâm, Âm Nguyệt giáo chủ.”

Nếu không có việc sau này, nàng thật sự bị lừa, tưởng rằng Âm Nguyệt giáo chủ đã chết.

Không ngờ, lão yêu bà kia lại diễn tốt như vậy!

Nhưng bọn họ cũng không ngờ rằng, trên người nàng có Ma Ly Đảm! Nếu không có Ma Ly Đảm, có lẽ nàng đã thật sự trúng Vân Hoa Trùng ngay từ đầu mà không biết, sau ba ngày, khi trùng đã nở tơ, tất cả đều không còn kịp nữa.

Bởi Nạp Lan Họa Tâm nhận định chắc chắn rằng ba ngày sau nàng sẽ chết, nên căn bản không sợ nàng đuổi theo, nên bọn họ đi theo con đường này là hoàn toàn chính xác.

Nếu đám người Vân Kiếm muốn lấy được sự tín nhiệm của Lâu Tín, lúc này, chắc chắn bọn họ vẫn đang ở trong Vân Hoa Lâm, Trần Thập chắc cũng sẽ đi cùng bọn họ. Đương nhiên, vì để bọn họ tận mắt thấy nàng bị trúng Vân Hoa Trùng mà xảy ra chuyện, sau khi diễn kịch trước mặt bọn họ và Lâu Tín, nhất định phải mang bọn họ đi theo nàng. Về phần Trần Thập có trúng Vân Hoa Trùng hay không, chỉ cần nàng vẫn đi cùng bọn họ, chỉ cần nàng không chết, nàng sẽ nghĩ cách cứu hắn, giờ có vội cũng chẳng làm được gì.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Lâu Thất cũng không vội đi tìm bọn họ. Vừa rồi nàng dùng loại chú Thanh Phong Quyết để đốt rụi mọi thứ đã tiêu hao rất nhiều nội lực, hiện tại vẫn nên tranh thủ thời gian trước mắt khôi phục lại một chút.

Lâu Thất ngồi thiền ngay dưới cây Vân Hoa, cố gắng điều khí, khôi phục lại nội lực. Thời gian khoảng một nén hương trôi qua, lỗ tai nàng giật giật, lại nghe thấy tiếng bước chân.

Quả nhiên, nàng vừa mở mắt, liền nhìn thấy Văn Kiếm và Văn Mặc cùng Trần Thập và Lâu Tín đang chạy đến.

”Cô nương mau đứng dậy, trên cây kia toàn là côn trùng thôi!”

Trần Thập vừa nhìn thấy nàng liền vội vã kêu lên.

Ánh mắt Lâu Thất chớp chớp, Trần Thập cũng biết, vậy có phải hắc văn chưa trúng độc của Vân Hoa Trùng? Nhưng không có khả năng, bọn hắc văn đều đã đi lâu như vậy, khắp nơi đều là côn trùng, nếu trúng độc thì đã trúng từ lâu. Trừ phi hắc văn không phát hiện ra gì cả, hoặc là, hắc văn và Lâu Tín đều nghĩ rằng viên thuốc kia có tác dụng.

Nói đến bọn Văn Kiếm, khi bọn họ nhắc đến Vân Hoa Lâm và được hoàn gia đã bắt đầu nói dối rồi, có lẽ hương thơm trong Vân Hoa Lâm thật sự có tác dụng như bọn họ nói, nhưng bọn họ chỉ nói một mặt, lại tránh không đề cập tới Vân Hoa Trùng. Sau đó đưa cho bọn hắc văn loại thuốc kia, khiến bọn hắc văn hiểu lầm tác dụng của loại thuốc kia, sau khi vào rừng thần trí sẽ không bị u mê, sẽ không bị chóng mặt như say rượu tức là sẽ không có việc gì, khiến bọn hắc văn hoàn toàn không nghĩ đến trong sương mù lại có nhiều côn trùng đến vậy.

Bởi vậy, tuy lúc vào rừng bọn hắc văn đều chú ý cẩn thận, nhưng phương hướng cần chú ý và điểm quan trọng đều không đúng. Hương thơm nồng đậm đến nỗi khiến người không tiếp nhận hương thơm cũng bị mê hoặc.

”Trần Thập tới cứu ta một chút, chân ta tê.” Lâu Thất lạnh nhạt nói.

Lâu Tín và Văn Kiếm, Văn Mặc cũng đến đây.

Lâu Thất nắm chặt tay Trần Thập, mượn lực đứng lên, nhưng vẫn không buông lỏng tay.

”Văn Cẩm và Văn Thư đâu?” Lâu Thất hỏi.

Quả nhiên, Lâu Tín hơi đau buồn, đáp: ”Văn Cẩm và Văn Thư vì cứu thuộc hạ mà chết rồi.”

”Hả, sao lại chết?” Lâu Thất nhíu mày.

"Vân Hoa Lâm này cực kì cổ quái, cũng không biết do ai bày trận pháp, mà khắp nơi đều là Vân Hoa Trùng, chúng ta bước vào làm loạn trận pháp, nên có một đồng Vân Hoa Trùng lớn tập kích, Ván Cầm và Ván Thư ngăn trước mặt thuộc hạ, bị đồng Vân Hoa Trùng to lớn kia cắn nuốt." Lâu Tín vừa nghĩ lại đã sợ, một đám Vân Hoa Trùng to lớn màu trắng bao trùm hai người, chỉ chốc lát sau, không ngờ hai người kia lại trực tiếp biến mất không còn chút xương cốt gì trước mặt bọn hắn.

Thật sự biến mất rồi sao.

Lâu Thất lập tức cười lạnh. Vân Hoa Trùng, có kiểu tấn công như vậy sao? Chi bằng nói rằng đó là thủ thuật che mắt, ném Ván Cầm và Ván Thư ra ngoài, lúc này, không biết Ván Cầm và Ván Thư đang trốn ở đâu nữa.

Ván Kiếm và Ván Mặc nhìn nàng, trong mắt hiện lên vẻ nghi ngờ.

"Sao lại nhìn ta như vậy?" Lâu Thất cười. Đây là đang nhìn xem nàng đã trúng Vân Hoa Trùng hay chưa ư? Rất đáng tiếc, bọn hắn cũng không ngờ đến trên người nàng lại có loại đồ vật nghịch thiên như Ma Ly Đám.

Nàng nắm chặt cổ tay Trần Thập, trên thực tế lòng bàn tay đang đặt trên mạch của hắn. Vân Hoa Trùng cực nhỏ, sau khi nó tiến vào cơ thể con người, nàng cũng không biết mạch tượng có xảy ra phản ứng gì hay không, vậy nên muốn kiểm tra một chút.

Lúc đầu Trần Thập ngây ngẩn cả người, đợi đến khi ngón tay Lâu Thất đè lên mạch của hắn, cho hắn một ánh mắt, hắn mới phản ứng được, chuyện này có điểm khác thường.

"Cô nương không sao chứ?"

"Không sao, ta cũng phát hiện trận pháp, bởi không tìm được các người, nên ta liền hủy hoại một mảnh hoa rừng này." Lâu Thất nói nhẹ như không.

Trên thực tế, nội lực dùng để đánh nát gần hai mươi gốc cây Vân Hoa này đã đủ khiến người khác cực kì kinh ngạc. Nhưng Ván Kiếm và Ván Mặc liếc nhau, đều thở phào nhẹ nhõm. Hủy rừng như vậy, càng khiến những Vân Hoa Trùng kia không tìm được chỗ trốn, nàng ta sẽ không có khả năng tránh thoát. Hiện tại, chắc trong cơ thể nàng đã bị Vân Hoa Trùng chiếm hết.

Hai người đều nhẹ nhàng thở ra, nhưng tại sao lại thở phào như vậy, Lâu Thất cũng không thèm vạch trần.

Có thể được Nạp Lan Họa Tâm phái tới làm những chuyện này, hơn nữa về sau còn muốn trà trộn vào Cửu Tiêu Điện, chắc chắn Ván Kiếm và Ván Mặc này không đơn giản, nếu không phải công phu rất giỏi, thì chắc chắn cũng có mặt nào đó hơn người, có thể giúp ích cho Nạp Lan Họa Tâm rất nhiều.

Ánh mắt Lâu Thất âm thầm đảo qua hai người, trước hết lấy hai người này tới mở màn, coi như quà đáp

lễ của nàng dành cho lễ vật của Nạp Lan Họa Tâm!

Có lẽ bởi cảm thấy mục đích đã đạt được, mà hương hoa ở nơi này quả thật nồng nặc đến mức khiến người cảm thấy khó chịu, lại thêm côn trùng khắp trời, nghĩ thế nào cũng cảm thấy cực kỳ bất thường, tiếp theo, Văn Kiềm giống như có hào quang ánh sáng của nhân vật chính, vậy mà lại có thể trùng hợp làm rách mắt trận, trùng hợp tìm ra đường đi ngắn nhất, chỉ hai ba con đường đã mang bọn hắn ra khỏi rừng.

Cuối cùng, trước mắt đã không còn làn sương mù dày đặc kia, cũng không còn côn trùng bay quanh người, đậu trên đầu, cả người đều cảm giác sáng khoái hơn.

Chỗ bọn hắn đứng so với nơi ở phía trước cao hơn rất nhiều, thế đất này giống như cái phễu, đưa mắt nhìn, ở giữa cái phễu chắc chắn là trung tâm của Thần Ma Cốc. Hiện giờ, nơi đó đang bị một mảnh sương mù dày đặc màu xanh bao phủ, nhìn không rõ cảnh sắc bên trong như thế nào. Thác nước nhìn thấy vào ngày đầu tiên đến Thần Ma cốc kia, bây giờ đã gần hơn rất nhiều, khí thế càng thêm hùng vĩ. Đứng ở chỗ này, Lâu Thát cũng có thể cảm nhận được hơi nước.

Nhiệt độ không khí trong cốc gần như là càng ngày càng giảm, lúc mới đi đến là khí hậu cuối thu, nhưng bây giờ, ngay cả ban ngày cũng có thể cảm nhận khí lạnh khiến người ta phát run.

"Cô nương, nghỉ ngơi một lúc đã." Văn Kiềm nói: "Thuộc hạ đi kiếm chút hoa quả."

Bọn hắn đi vào rừng Vân Hoa từ sáng sớm, bây giờ đã là buổi trưa, mấy người đều đói đến mức ngực sắp dán vào lưng. Lâu Tín đáp: "Người huynh đệ, đoạn đường này các người cũng đã vất vả nhiều rồi, các người cứ nghỉ ngơi đi, để ta đi kiếm đồ ăn cho."

Quả nhiên, việc bốn người bọn họ hợp sức để lấy được sự tín nhiệm của Lâu Tín, đã có hiệu quả.

"Lâu Tín, để Văn Kiềm và Văn Mặc đi đi, người đi hái những bông hoa kia cho ta." Lâu Thát tiện tay chỉ về phía trước, trong một mảnh khe đá nhỏ cách đó không xa ó hoa dại mọc lên. Tuy là hoa dại, nhưng là cánh hoa lại cực kỳ diễm lệ, đủ mọi màu sắc.

Lâu Tín khẽ giật mình: "Cô nương muốn mấy bông hoa kia làm gì?"

"Ta thích, bện thành vòng hoa đội." Lâu Thát nói như chuyện đương nhiên.

Văn Kiềm và Văn Mặc liếc nhau.

Bện vòng hoa? Một nữ nhân sắp chết đến nơi còn ngây thơ đến vậy, thật sự là uổng phí tâm tư suy nghĩ nên giết nàng thế nào của Thánh nữ.

Ánh mắt Văn Mặc nhìn Lâu Thát mang theo chút khinh thường.

Vậy là một người đi kiếm củi một người đi tìm đồ ăn, Lâu Thất nắm tay Trần Thập đi về phía trước, đến giữa đám đá kia liền dừng lại, Lâu Tín liền hái những bông hoa đẹp nhất ở xung quanh xuống. Nàng có thể cảm giác được đang cách bọn họ không xa lắm, ở hai góc hẻo lánh có hai đạo khí tức nhỏ xíu.

Vấn Cầm, Vấn Thư.

Đang nhìn chăm chăm bọn họ, chờ đợi vô số tơ trùng thoát ra từ trong thân thể nàng sao?

”Cô nương, có chuyện gì không ổn sao?” Trần Thập thấp giọng.

”Trần Thập, người suy nghĩ kỹ một chút, sau khi các người tách khỏi ta, thân thể người có gì không thích hợp không?” Hiện tại, Lâu Thất lo sợ trong thân thể Trần Thập đều chứa Vân Hoa Trùng kia, nhiều trùng như vậy, khiến nàng thật sự có chút hoang mang, không biết nên đối phó những vật này thế nào.

Trần Thập thấy sắc mặt nàng nghiêm túc, liền cẩn thận nhớ lại, một lát sau, lông mày hẩn khê nhíu: ”Có một khoảng thời gian cảm thấy đầu, cổ, trên người đều hơi ngứa ngáy, cảm giác giống như bị muỗi đốt.” Nói đến đây, sắc mặt hẩn đã đại biến, nghĩ đến đám Vân Hoa Trùng bay khắp trời kia. ”Nhưng, lúc thuộc hạ phát hiện điều bất thường đã dùng nội lực hộ thể, những côn trùng kia chắc không thể vào được thân thể thuộc hạ mới đúng.”

”Nội lực hộ thể?” Lâu Thất sững sờ.

Trần Thập gật đầu: ”Nội lực hộ thể này thuộc hạ học từ Đế Quân, có thể ngưng tụ nội lực thành thực thể bao quanh bản thân, trong lúc nguy cấp có thể bảo đảm một mạng. Nhưng cực kỳ tiêu hao nội lực, nếu không phải trước đó nhìn thấy đám côn trùng kia thật sự quá nhiều, thuộc hạ cũng sẽ không sử dụng chiêu này.”

Không ngờ Trầm Sát còn truyền cho bọn hẩn dạng công phu như vậy!

Công phu này giống Thanh Phong Quyết của nàng, đều tiêu hao rất nhiều nội lực, nhưng hiện giờ, nàng cảm thấy may mà Trần Thập dùng loại công phu này! Tuy nhiên, nàng cũng hiểu rõ, khi hẩn phát giác có chuyện không đúng, lập tức dùng nội lực hộ thể thì trước đó cũng đã có Vân Hoa Trùng tiến vào thân thể của hẩn rồi, nếu không hẩn cũng sẽ không cảm thấy ngứa ngáy khắp người.

Cũng may, chắc là ít hơn rất nhiều so với tưởng tượng của nàng.

Lâu Thất cảm giác hai đạo khí tức kia đang tới gần đây, bởi cách khá xa không nghe thấy bọn hẩn nói chuyện, nên muốn tới gần chút để nghe thấy rõ hơn sao?

Trong mắt nàng hiện lên sát ý, đột nhiên kéo Trần Thập xuống, ý bảo hẩn nghiêng đầu, nhón chân, bờ môi ghé vào lỗ tai hẩn thì thầm.

Trần Thập khẽ gật đầu.

203. Chương 203

Sau đó Trần Thập đột nhiên rút bội kiếm, đâm thẳng về hướng Lâu Tín đang hái hoa.

Sát ý trong đó hoàn toàn lộ rõ, chẳng có chút giả tạo nào.

Lâu Thất quát lên, "Lâu Tín, ngươi dám phản bội ta!" Nàng bay lên, cũng đập một chưởng về phía Lâu Tín.

Thấy hai người họ đang giáp công, Lâu Tín tuyệt không có cơ hội sống sót nào, hai bóng hình đang trốn ở nơi cách đó không xa liền bay ra lập tức, lộ vẻ kì lạ như muốn cứu Lâu Tín.

Lâu Tín kinh hãi, xoay người ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy sự khó tin, tình thế lại xoay chuyển cực nhanh, Lâu Thất và Trần Thập cùng quay lại tấn công đối phương, một trái một phải bay tới đánh hai tên kia.

Với công phu của Lâu Thất, bốn người này liền thủ mới có thể đánh một trận cùng nàng, giờ lại chỉ có một người, sao có thể đỡ được một chiêu của nàng chứ? Ngay lập tức liền bị nàng đánh vỡ tâm mạch bay ra xa.

Mà Trần Thập nhận được Tất Sát lệnh của Lâu Thất, kiếm này đâm ra cũng dùng toàn bộ công lực, người tới lại hoàn toàn chẳng có chuẩn bị gì, liền bị hấn một kiếm xuyên tâm, chết đến mức không thể thê thảm hơn.

Thời gian hai người họ xuất chiêu và kết thúc cuộc đấu cũng chỉ là công phu trong nháy mắt. Lâu Tín vẫn còn chưa phản ứng lại được, tay vẫn nâng bó hoa đại xinh đẹp sững sờ nhìn họ.

"Nhìn xem đây là ai." Lâu Thất tức giận trừng hấn một cái.

Ánh mắt của Lâu Tín rời trên thi thể bị Trần Thập đâm xuyên tim, chấn kinh mà buột miệng ra, "Vân Cầm?"

Nói là có ơn cứu mạng sao? Nói là xả thân vì hấn nên bị Vân Hoa Trùng ăn sạch rồi sao?

Lâu Tín cũng chẳng phải kẻ dần, lập tức phản ứng lại ngay, đây là một cái bẫy, hơn nữa cái bẫy này còn nhằm vào hấn. Sắc mặt hấn liền đen thui.

"Lâu Tín, những cái khác tạm đừng nói, ngươi đưa xác hai tên này về chỗ cũ đi, ném vào rừng Vân Hoa ấy, đừng tự mình vào, ném vô trong là được."

Dù cho bọn họ đã uống thuốc để tránh Vân Hoa Trùng, nhưng người chết rồi thì dược hiệu cũng sẽ mất tác

dụng rất nhanh, sớm muộn gì cũng bị đám Vân Hoa Trùng khổng lồ kia chiếm lấy xác.

Không phải Nạp Lan Họa Tâm rất thích đưa người cho Âm Nguyệt giáo chủ sao? Tặng hai gã thị vệ này của cô ta tặng cho Âm Nguyệt giáo chủ là được rồi. Hai tên này thả ra chắc chắn cũng là cao thủ hàng đầu trong thiên hạ, chỉ tiếc rằng bọn chúng đã trùng kếp, hơn nữa còn đối đầu với Lâu Thất và Trần Thập.

Giải quyết được hai tên, lúc này Lâu Thất mới lộ ra vẻ gấp gáp, "Trần Thập, chắc chắn trên người người đã có Vân Hoa Trùng rồi, hiện giờ ta cần người phải làm một chuyện."

"Cô nương, chuyện gì?" Tuy trên mặt Trần Thập có chút lo lắng, thế nhưng vẫn nghiêm chặt rằng.

"Không phải người có thể dùng nội lực hộ thể gì đó mà Trần Sát dạy sao? Giờ người hãy bắt đầu dùng nội lực để bảo vệ tâm mạch, những thứ khác không phải quan, hôm nay chúng ta không đi nữa, ta nhất định sẽ nghĩ ra cách để ép thứ trùng đáng chết kia ra khỏi cơ thể người."

Trần Thập ngậy ra, "Thế nhưng, cô nương, Tam Hàn Thu Giao kia thì phải làm sao?"

"Chuyện này hoãn lại, giờ chuyện của người mới đáng lo." Lâu Thất nhíu mày nói, "Cùng lắm thì đợi Nạp Lan Họa Tâm lấy được thứ kia, ta lại cướp từ tay cô ta là được."

Nàng cũng chẳng phải người tốt đẹp gì, mấy chuyện kiểu cướp bóc này nàng vẫn làm được, hơn nữa sau khi cướp còn chẳng có chút gánh nặng tâm lý nào.

Trần Thập lại cảm thấy trái tim ấm áp vô cùng.

"Cô nương, thuộc hạ tin người." Tin rằng nàng nhất định có thể cứu được mạng của hắn, tin rằng nàng nhất định có thể nghĩ ra cách.

Lâu Thất trợn mắt, "Phí lời, người không tin ta thì tin ai nữa?"

Khi Lâu Tín trở lại sắc mặt đã trắng bệch, ném thi thể vào rừng Vân Hoa rồi trở lại, cả đoạn đường này hắn đã nghĩ kỹ rồi, bọn họ đã bị trùng kếp, không, chẳng bằng nên nói là hắn đã trùng kếp. Vừa rồi cô nương chắc chắn không phải muốn bện vòng hoa, quen biết với nàng lâu như vậy, đã bao giờ thấy nàng làm mấy chuyện ấu trĩ như vậy đâu? Cả buổi chiều bện vòng cổ chỉ là cái bẫy của nàng mà thôi.

Hắn đã sơ xuất rồi.

Về điểm này, Lâu Tín cảm thấy tự trách vô cùng, vì vậy vẻ mặt hắn càng khó coi.

"Sao lại làm ra vẻ mặt này chứ?" Lúc này Lâu Tín chắc chắn vẫn chưa bị trùng Vân Hoa Trùng kia, nếu

không sao hắn có thể trở lại Phá Vực được chứ?

”Cô nương, có phải ta ngu lắm không?”

Lâu Thất nghe thấy lời này của hắn liền ngậy ra, sau đó bật cười, ”Đồ điên, ai mà chẳng có lúc sơ ý chứ, lúc này ngươi mắc mưu, ít nhất thì cũng có một điểm tốt.”

Hả, bị mắc mưu trúng kế mà vẫn tốt sao? Đừng nói Lâu Tín, ngay cả Trần Thập cũng khó hiểu mà nhìn nàng.

Lâu Thất vỗ vai bọn họ nói, ”Lần này lòng biết ơn báo đáp của Lâu Tín đã bị lợi dụng rồi, vậy không phải chứng tỏ rằng, Lâu Tín là một người chính nghĩa, có đạo nghĩa, tri ân thiện báo sao? Ta cũng chẳng thể trách cứ ngươi vì phẩm chất tốt của ngươi được.”

Ngay tức khắc, Lâu Tín liền nước mắt rưng rưng, nhìn đến mức Lâu Thất thấy mắc ói. Đừng có dùng kỹ năng này với nàng có được không hả? Nàng thật sự không chịu nổi đâu.

”Có điều...” Nàng khụ một cái, ”Sau này nhớ để mắt một chút.”

”Rõ, cô nương!” Lâu Tín đáp lại rất vang dội.

”Khoảng thời gian tiếp theo đây, ngươi để ý Vãn Kiếm Vãn Mặc cho ta, ta muốn nghĩ cách để giải Vân Hoa Trùng trên người Trần Thập.”

Lâu Tín cho Trần Thập một ánh mắt xin lỗi. Là do lúc đầu hắn không nhận ra được rằng mình bị lừa.

Khi Vãn Kiếm và Vãn Mặc cùng trở lại, Lâu Thất đã bận xong một vòng hoa đẹp vô cùng, nàng đội lên đầu mình một cái, mấy cái khác thì đặt ở bên, điều này khiến khóe miệng Vãn Kiếm và Vãn Mặc khẽ co lại, thực sự cảm thấy nàng ăn no rửng mỡ.

Đội bọn họ làm đồ ăn xong, ba người Lâu Thất liền vây qua, đồ ăn rất nhanh đã bị cướp sạch, cũng chẳng để lại cho hai tên kia chút nào. Mặt Vãn Kiếm và Vãn Mặc đều đen thui, còn nói là bằng hữu tốt cơ mà?

Lâu Tín cười cười, ”Các ca thực sự là rất đói.”

Người ta đã đói đến mức vậy rồi, ngươi còn có cách gì đây?

Lâu Thất cũng nói, ”Hai người các ngươi lại đi tìm xem còn cái gì ăn được không đi, không sao đâu, ta sẽ ở đây chờ các ngươi.” Sẽ đợi mà, cứ chậm rãi mà tìm.

Cứ như vậy, Vần Kiếm và Vần Mặc lại bị hất đi. Lâu Thất bắt đầu kiểm tra kỹ càng cho hai người, kết quả phát hiện ra được trên người Lâu Tín đúng là không có Vân Hoa Trùng, mà Trần Thập thì có.

Thực ra nếu muốn kiểm tra cũng rất đơn giản, nàng chỉ cần dùng châm bạc nhúng vào một loại thuốc bột có vị ngọt, sau đó đâm vào lỗ chân lông, sau đó lại phát hiện ra rằng trên hơn mười chỗ của Trần Thập thì có hai nơi châm ra hai con Vân Hoa Trùng đang nhúc nhích.

Vừa nghĩ đã nổi hết da gà rồi.

Vì như vậy, trong lòng Lâu Tín lại thấy mình có lỗi với Trần Thập, đồng thời càng thống hận Nạp Lan Họa Tâm hơn, Thánh nữ gì chứ, rõ ràng là một độc nữ!

Trước đây bọn họ ngưỡng mộ Nạp Lan Họa Tâm bao nhiêu, giờ lại càng căm thù bấy nhiêu, trước kia còn cảm thấy nàng ta trong trắng giá ngần bao nhiêu thì giờ lại buồn nôn bấy nhiêu.

”Cô nương, vậy người thì sao?”

Bọn họ biết rằng Lâu Thất đã dùng thứ gì đó để tránh trùng, thế nhưng cũng chẳng hiểu rõ lắm, vẫn có chút lo âu. Lâu Thất lắc lắc đầu ý bảo mình không sao. Uy lực của Ma Ly Đảm là vô hạn.

Thực ra thì có một cách, nàng có thể truyền máu của mình qua người Trần Thập, như vậy có lẽ được tính của Ma Ly Đảm có thể áp đám Vân Hoa Trùng kia ra, thế nhưng vậy thì phải cần rất nhiều máu, mà lần trước nàng đã rút nhiều máu cho Trầm Sát đến vậy, giờ cũng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Vả lại, như vậy thì cũng chẳng thể tiêu diệt sạch hoàn toàn. Vần Kiếm và Vần Mặc cũng không hề giục già nàng lên đường theo Nạp Lan Họa Tâm, dù sao thì qua hai ngày nữa nàng cũng sẽ chết, đuổi theo để làm gì chứ?

Chỉ là, khi bọn họ không muốn đuổi theo, Lâu Thất lại muốn.

”Giờ hết cách rồi, chúng ta phải đuổi theo thôi, ta sẽ đánh bại Nạp Lan Họa Tâm, cô ta có lẽ sẽ biết làm sao để dẫn Vân Hoa Trùng ra.”

Đây là cách nghĩ của Lâu Thất, còn nữa, nếu như thực sự không được, nàng sẽ bắt Nạp Lan Họa Tâm đi giao dịch với Âm Nguyệt giáo chủ đáng ghét kia, chắc chắn Âm Nguyệt giáo chủ sẽ biết được dùng thứ gì để dẫn trùng ra.

Còn có một cách khác.

Nàng sẽ tự quay lại lấy một bình Vân Hoa Trùng, tới lúc đó nàng sẽ lén đổ vào cổ Nạp Lan Họa Tâm, để cho cô ta thử tư vị này. Khi đó, Nạp Lan Họa Tâm chắc chắn phải tự cứu mình chứ nhỉ? Chỉ cần cô ta tự

cứu, Lâu Thất sẽ biết ngay là dùng cách gì.

Vì vậy, dù có thể nào đi chăng nữa cũng phải đuổi theo.

Đuổi theo như vậy cũng qua một ngày. Nàng cũng chẳng cần Văn Kiềm và Văn Mặc dẫn đường, khiến cho hai tên đó buồn bực vô cùng, nghĩ nghĩ lại cảm thấy có gì đó sai sai, tại sao nàng có thể tìm được con đường chính xác chứ?

Thế nhưng chúng nói bóng gió một hồi cũng chẳng móc ra được tin gì.

Mà trên đường, những nguy hiểm mà bọn họ cần trải qua về cơ bản cũng được Nạp Lan Họa Tâm đi trước càn quét rồi, như vậy lại tiện cho họ, đặc biệt là trong đội ngũ còn có Trần Thập đã được Lâu Thất ra lệnh cưỡng chế là không được quản gì khác chỉ được bảo vệ tâm mạch của mình cho tốt.

Cho tới khi bọn họ tới được ngoài làn khói xanh kia.

Khi Lâu Thất nhìn thấy làn khói xanh kia không kìm được mà biến sắc. Chương khí nặng vô cùng! Hơn nữa trước mặt nàng đã bắt đầu không rõ rồi.

”Cô nương, được hoàn đã dùng lúc trước chắc đã hết hiệu quả rồi.” Văn Kiềm lùi về sau một bước.

Lâu Thất hỏi, ”Văn Thiên Sơn các người không phải có nhiều đan dược lắm sao? Hết rồi hở?” Lúc trước Nạp Lan Họa Tâm đưa cho bọn họ hai loại, sau này phải vào rừng Vân Hoa thì đưa một loại, lúc này đang có chương khí, loại dược hoàn còn lại nên giải được chương khí chứ?

Văn Kiềm khẽ cúi đầu, thấp giọng nói, ”Cô nương, thuộc hạ đã là người đi theo cô nương rồi.”

Ý là, người đừng có luôn miệng nói Văn Thiên Sơn chúng ta thế này thế nọ nữa, lẽ nào người không có dược hoàn sao? Thân ái à, đi theo người đó, người tuyệt đối phải phụ trách với chúng ta đó!

Thân mẹ người đó mà thân!

Lâu Thất quả thực không có dược hoàn để tránh chương khí kiểu này, thế nhưng giờ nàng có thể chế ra mà, khi nàng bước lên hai bước đã nhìn thấy một đám dược thảo có thể không chế chương khí rồi. Chỉ là nàng đang nghĩ xem có cần chế dược hoàn cho hai tên này không mà thôi.

Hai tên này chắc chắn nàng phải giết, thế nhưng nàng muốn để chúng chết trước mặt vị Thánh nữ nào đó cơ. Đúng vậy, không phân rõ phải trái như vậy đó, tùy hứng vậy đó, cổ tình gây sự luôn đó!

Vì vậy, luyện thôi.

Có điều, cho chúng ném chút mùi đau khổ cũng được. Lâu Thất đột nhiên hé ra một nụ cười xin lỗi, xoay người nhìn Văn Kiềm, "Cái đó, Văn Kiềm, có nhìn thấy được thảo ở bên kia không? Người đi hái giúp ta, ta mới có thể chế được hoàn chống chướng khí được."

"Cô nương còn biết luyện đan chế được sao?" Văn Kiềm khá bất ngờ.

"Biết chút chút, thần y ở Phá Vực dạy ta."

Trần Thập và Lâu Tín ở một bên thầm xoa mũi. Cô nương người đứng là nói dối không thêm chớp mắt! Mỗi lần thần y rõ ràng đều dùng ánh mắt sùng bái để nhìn người, đuổi theo người đòi học thì có, chứ ở đâu ra mà dạy người chứ?

204. Chương 204

Đám được thảo đó cũng cách chẳng xa, thế nhưng ít nhất cũng phải vào trong đám chướng khí khoảng năm mươi mét. Đừng nói là năm mươi mét, chướng khí này dù cho bọn họ bước vào năm mét thôi đã thấy chóng mặt rồi. Lâu Thất có thể nhìn thấy đám được thảo kia là bởi trên lá của chúng có một tầng óng ánh nhẹ, rất rõ ràng giữa chướng khí màu xanh.

Chỉ là thứ này nếu như không có kiến thức về y lý chuyên sâu thì cũng không nhận ra được, hơn nữa người luôn có một quan niệm là, nếu đã sinh trưởng trong chướng khí, chỉ e cũng chỉ là độc hoa độc thảo, ai mà có thể nghĩ được rằng đó là thứ có thể khắc chế được chướng khí chứ.

Hiện giờ, nhìn khoảng cách đó, mặt Văn Kiềm đã có chút đen. Bọn họ vốn không muốn để Lâu Thất vào. Đi theo bọn họ chẳng qua là chuẩn bị để đợi Văn Hoa Trùng trong cơ thể nàng ta kết tở rồi lấy mạng nàng ta mà thôi, lại diễn một màn kịch cứu Lâu Tín, sau đó khuyên hắn trở lại Phá Vực... Tất nhiên cũng tiện đường dắt chúng về luôn. Sau đó Văn Cẩm và Văn Thư thậm chí đi theo có thể đưa hài cốt của họ tặng cho Âm Nguyệt giáo chủ.

Thế nhưng một khi đã muốn tiến vào trung tâm của Thần Ma Cốc này, chúng cũng chẳng thể biết rằng sẽ phát sinh ra chuyện gì, thánh nữ của chúng trước đây chưa vào bao giờ, cũng không biết tình hình ra sao, lỡ như xảy ra sai sót gì thì phải làm sao đây? Thánh nữ cũng đã nói rồi, trước khi Lâu Tín quay về nói cho Trầm Sát biết nguyên nhân cái chết của Lâu Thất, bọn chúng phải bảo vệ họ.

Ngất.

Nhiệm vụ này ác quá rồi đó.

Thế nhưng lúc này Văn Kiềm cũng chẳng còn cách nào khác, hắn phải nghe lời Lâu Thất.

"Cô nương, trong Thần Ma Cốc nguy hiểm dị thường, cô nương đừng nên lấy thân mình để thử nghiệm chứ?" Văn Mặc không nhìn được mà khuyên nàng.

Lâu Thất nghiêm mặt, " Vãn Mặc, người nói vậy là sai rồi, người đã từng nghe nói qua câu này chưa, sự kỳ ngộ luôn sinh ra trong sự hiểm nguy, người chưa xem mấy tiểu thuyết võ hiệp kia sao? Nhân vật chính gặp phải nguy hiểm đến tính mạng sẽ gặp được điều bất ngờ, có thể là bí kíp tuyệt thế võ công, hoặc là kỳ quả giúp tăng công lực gì gì đó. Nếu như chúng ta đã tới đây rồi, sao có thể không cực một phen chứ?"

Đừng nói đến Vãn Kiếm Vãn Mặc, đến ngay cả Trần Thập và Lâu Tín đều sửng sốt nhìn nàng.

Lâu Tín nói, "Cô nương, người xem mấy tiểu thuyết võ hiệp đó ở đâu vậy?" Sao từ trước đến nay hắn chưa từng thấy bao giờ chứ?

Lâu Thất chảy hắc tuyến, lẽ nào phải kể cho bọn họ về Kim Dung Kim đại hiệp, Cổ Long Cổ tiên bối sao? "Điều đó không quan trọng, tóm lại, đến thì cũng đã đến rồi, ta nhất định phải vào xem sao."

Vãn Kiếm không biết làm gì hơn, chỉ đành lấy khăn che miệng, hơi nghiêng người, dùng tốc độ nhanh nhất để hái đám dược thảo đó.

Vào khắc này, Lâu Thất mới được coi là nhìn thấy thực lực thật sự của hắn, khinh công của Vãn Kiếm hơn Trần Thập và Lâu Tín, như một đạo tàn ảnh lướt qua, trong chớp mắt đã tới cạnh đám dược thảo kia.

Trần Thập và Lâu Tín nhìn nhau, đều nhận ra sự hoài nghi nghiêm trọng trong mắt người còn lại. Chẳng trách hai người này lại đi cùng bọn họ, công phu của Vãn Kiếm xem ra còn mạnh hơn Vãn Cẩm Vãn Thư nhiều, vì vậy hắn vẫn luôn là kẻ dẫn đầu trong bốn người. Nếu như kẻ như vậy mà vào được Cửu Tiêu Điện, vậy thì sẽ có người ở trong đó thay cô ta tạo nên một thế lực, sau này muốn bài trừ dị kỷ chẳng phải đã là chuyện khó mà làm được ngay rồi sao?

Đến lúc này, bọn họ đã có thêm một hiểu biết mới về tâm cơ của Nạp Lan Họa Tâm.

Như vậy không phải là nữ nhân muốn thay Đế Quân chinh chiến tứ phương bình định Phá Vực rồi, cô ta chỉ nghĩ cho bản thân mà thôi, sao có thể trở thành Hậu được chứ? Ôi chao, thực muốn trở về kể cho mọi người...

"Cô nương, Vãn Kiếm sẽ hái đám dược thảo đó về ngay thôi..." Trong lời của Vãn Mặc có mang theo chút đắc ý, vẫn còn chưa nói xong, đã nhìn thấy Vãn Kiếm đang hái dược thảo bịch một tiếng ngã trong màn chướng khí.

Lâu Thất cả kinh, "Mau, Vãn Mặc, người mau đi cứu hắn!"

Ở trong chướng khí kia quá lâu, chướng khí nhập thể, người cũng sẽ thành kẻ ngốc. Khi nàng vừa mở miệng, Vãn Mặc đã phóng ngay vào như một mũi tên, đỡ Vãn Kiếm dậy, sau đó bay nhanh ra ngoài. Thế nhưng động tác của hắn tuy nhanh, cũng không thể bì lại được so với chướng khí nồng đặc này.

Vừa ra ngoài đã bịch bịch hai tiếng, cả hai tên đề ngã nhoài trên đất, hôn mê bất tỉnh.

"Ui chao, cô nương à, chương khí này mạnh quá rồi." Lâu Tín không dám tin mà nói ra. Cũng may mà bọn họ không vào đó, nom khuôn mặt vốn đẹp trai tuấn tú của Vãn Kiếm và Vãn Mặc kia, hiện giờ đã thành màu xanh tím rồi.

Chẳng trách người ta vẫn nói trong Thần Ma Cốc hung hiểm cực kỳ, có thể không hiểm sao? Hai cao thủ đã vừa vào đã cùng nhau ngã xuống rồi.

Lâu Thất liếc hai tên nằm trên đất một cái, nhún nhún vai, "Đúng là lợi hại thật. Các người đợi đó, ta đi hái được."

"Cô nương người..." Trần Thập và Lâu Tín cả kinh, đang muốn đưa tay kéo nàng lại, nàng đã lảo đảo như đi dạo trong sân nhà mình tới nơi đám được thảo đó mọc rồi.

Trần Thập, "..."

Lâu Tín, "..."

Cô nương nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy, Đế Quân chắc chắn là biết nhỉ?!

Lâu Thất tới gần đám được thảo đó, vừa nhìn đã vui đến mức hô lên. Quả nhiên là nàng không có đoán sai, được thảo này mọc trên một hòn đá lớn, không có vũ khí cắt đá sắc bén, Vãn Kiếm lấy cái gì để hái chứ? Vì vậy hắn bó tay toàn tập nhìn đám được thảo này, như vậy mới làm thời gian kéo dài, không kiên trì nổi liền ngã gục.

Nàng lấy Phá Sát ra, chém hòn đá cứng rắn đó như cắt đậu hủ, quả quyết hái đám được thảo kia rồi lại lúc lắc đi ra ngoài.

Vừa ra ngoài tầng chương khí đã nhìn thấy hai thị vệ ngốc đẹp trai ngồi ngồi nhà mình trừng lớn mắt nhìn nàng, nàng chớp mắt nói, "Đúng rồi, quên nói cho mấy người, cô nương của mấy người là ta bách độc bất xâm. Thuộc này là luyện chế cho các người đó."

Trần Thập và Lâu Tín lại kinh hãi đến biến sắc.

"Cô nương, người cũng trúng độc rồi sao?"

"Cô nương, không phải là bị nhiễm máu của Đế Quân đó chứ?"

Đến từ bị nhiễm cũng nói ra. Lâu Thất cạn lời, "Các người nhìn kiểu gì vậy? Ta rất khỏe, rất rất khỏe!"

"Vậy sao cô nương lại bách độc bất xâm chứ?"

Trầm Sát bách độc bất xâm, là bởi trong người hắn đã có loại cực độc mạnh nhất thiên hạ, những loại độc khác hoàn toàn chẳng có tác dụng gì với hắn, vì vậy bọn họ liền cho rằng nàng bách độc bất xâm là bởi nguyên do đó.

Cũng chẳng trách được bọn họ, trên đời này làm gì có người có được thể chất bách độc bất xâm chứ, cùng lắm cũng chỉ có Giải Độc hoàn hay Tị Độc đan mà thôi, những thứ đó chỉ có thể tránh được những loại độc bình thường, hơn nữa còn chỉ có một hiệu quả nhất định.

”Cô nương nhà các người rất lợi hại đó.” Lâu Thất vừa nói vừa luyện được, thể nhưng vừa nghĩ tới sự đau đớn khi ngâm mình trong nước thuốc ngày trước, nàng liền tự like cho mình một cái. Người đã phải nếm trải khổ đau mới là người đứng trên người khác đó, cũng còn may là nàng chưa chết trong sự khổ đau đó.

Khi Vấn Kiếm và Vấn Mặc tỉnh lại, Lâu Thất đang gặm một thứ quả được hái ra từ rừng cây trong màn sương khí. Trần Thập và Lâu Tín thấy ở lớp ngoài của quả đó có màu xanh xám thì không dám ăn, thứ đó có cùng màu với sương khí đó cô nương à, người cứ ăn như vậy thực sự là không sợ sao?

Lâu Thất quả thực chẳng sợ. Vừa mới rồi nàng khát liền tiện tay hái một quả thử xem, không ngờ rằng loại quả này nhìn thì chẳng ra sao nhưng vị lại ngon cực kỳ, thanh thanh ngọt ngọt, quan trọng nhất là nhiều nước vô cùng, ăn một quả đã thơm cả miệng, để lại dư vị khó quên.

Nàng liền quay lại chỗ cái cây nhỏ mọc được kia năm quả kia hái về, ăn liền một lúc ba quả, còn dư lại một quả thì nhét vào tay nải đeo sau lưng.

”Tỉnh rồi sao?” Thấy Vấn Kiếm vừa mở mắt ra liền bật người dậy, vừa nhìn thấy nàng đã toát ra vẻ cảnh giác vô cùng, Lâu Thất thầm cười trong lòng, đừng quên là người đang diễn kịch đó.

Cũng may là Vấn Kiếm đã phản ứng lại rất nhanh, trên mặt liền hiện lên vẻ mờ mịt, lại còn dùng khuôn mặt tuần tú của hắn, vừa nhìn cũng thực sự khiến người ta động tâm đó nha.

”Là cô nương cứu thuộc hạ sao?”

Vấn Mặc cũng tỉnh lại.

Lâu Thất gật đầu, ”Ta cũng dùng sức chín trâu hai hổ mới hái được đám dược thảo đó ra, chế thành thuốc cho các người dùng đó.”

Lâu Tín và Trần Thập bên cạnh cả mặt liền vắn vẹo. Chín trâu hai hổ cái gì chứ, cô nương người rõ ràng là tấn bộ qua mà!

Vấn Kiếm không nhin được mà hỏi, ”Sao cô nương có thể hái được đám dược thảo đó vậy?”

”Dùng cái này nè, cái này là Đế Quân tặng ta đó.”

Vấn Kiếm và Vấn Mặc liền nhìn thanh Phá Sát trong tay nàng, trong lòng lại tham niệm lần qua lần lại, đây là đoản kiếm Phá Sát trong bảng xếp hạng Thần Khí tranh thiên hạ đó! Sắc bén vô cùng, không gì không xuyên thủng, ai cũng muốn có được Phá Sát đó!

Không ngờ rằng Phá Vực Đế Quân lại tặng món bảo bối như vậy cho nữ nhân này. Tới lúc đó lấy được món này tặng cho Thánh nữ, như vậy thì Phá Vực Đế Quân cũng không tiện đòi lại được rồi.

”Chúng ta mau đi thôi, phỏng chừng hai ngày này cũng là lúc mà Tam Hàn Thu Giao ra khỏi đất đó.”

Hơn nữa, Vân Hoa Trùng trong người Trần Thập cũng cần phải nhanh chóng được thanh trừ.

Vấn Kiếm và Vấn Mặc vốn có chút hoài nghi về được hoàn mà nàng chế ra, thế nhưng thấy nàng và Trần Thập cùng Lâu Tín sau khi uoosnh được hoàn liền vào trong chướng khí, không do dự chút nào, lúc này mới đổi mắt nhìn nhau đi theo.

Đi được vài mét, quả nhiên không khó chịu ở chỗ nào, cả hai đều khê kinh ngạc, liền đánh giá cao bản lĩnh của Lâu Thất hơn một chút. Xem ra, Thánh nữ nói rất đúng, nữ nhân này không diệt không ổn, không giết nàng, sau này nàng ta nhất định sẽ uy hiếp đến địa vị của Thánh nữ ở Phá Vực.

Hai vị bạn học này từ ngày nhỏ vì có một thân thể phù hợp cho việc luyện võ nên đã được chọn lên Vấn Thiên Sơn, sau này lại được làm thị vệ trong Thánh Nữ Các của Nạp Lan Họa tâm, cả ngày đều nhìn sắc đẹp tuyệt trần của cô ta, sớm đã thành fan não tàn của cô ta rồi.

Chướng khí màu xanh càng lúc càng dày đặc, lượn lờ khắp cây cối hoa cỏ, thỉnh thoảng còn có kỳ thạch dị thủy, điều này khiến Thần Ma Cốc lại có chút giống một thế ngoại tiên cảnh.

Cả một đường, Lâu Thất càng ngày càng nhìn thấy nhiều dược liệu quý hơn.

Ôi chao, dược liệu trăm năm thì tính là gì chứ, ở đây còn có cả ngàn năm nè được không hả? Linh chi ngàn năm, nhân sâm ngàn năm, Hà Thủ Ô ngàn năm, Mê Hồn Hoa... ngàn năm?

Nàng dụi dụi mắt, lại nhìn về bông hoa trắng nhỏ bên cạnh dòng suối kia, không nhìn lầm mà, đây thực sự là Mê Hồn Hoa! Nó không khác mấy so với Mê Hồn Hoa mà bọn họ hái ở Mê Hồn Cốc ngày trước, nếu như nói là có, thì chính là cánh hoa lớn hơn chút, sắc hoa trắng nõn hoàn mỹ hơn mà thôi.

Những thứ khác cũng tạm, nhưng Mê Hồn Hoa này nàng chắc chắn phải hái! Đó là mà Trầm Sát có trước kia đã bị nàng dùng trước để áp chế độc phát cho hắn vào lần nào đó rồi, lúc đó nàng đã lấy chút máu của hắn niệm phong lại, tới lúc cần chế thuốc thì lại laasyra, thế nhưng cũng không hoàn toàn chắc chắn là có thể chút máu đó có đủ để lấy ra lượng Mê Hồn Hoa đủ dùng hay không. Hiện giờ lại thấy một bông nữa, sao có thể bỏ qua chứ?

Nàng ném cho Lâu Tín một ánh mắt, Lâu Tín liền kéo Văn Mặc Văn Kiếm lại hỏi loạn xạ tứ tung.

”Ta đi vệ sinh một chút.” Lâu Thất bay đi ném lại một câu, chạy về phía kia.

Trần Thập lập tức mở áo choàng che ở bên đó, ”Các người qua đằng kia nói chuyện đi.”

205. Chương 205

Đó là một mảnh đất ẩm ướt, cỏ mọc um tùm, bước qua mấy bậc thang làm từ thiên nhiên, mỗi bậc đều là một mảnh đất màu mỡ làm người ta phải nhỏ dãi thêm ba thước, ở trên đây những loại cỏ dại... À không, trong đám cỏ dại đó lại đây các loại dược liệu. Ở tầng trên cùng chính là một dòng suối nhỏ, bên suối chính là đóa Mê Hồn Hoa kia. Nước suối kia chảy mạnh xuống, vùng đất ở dưới mới ẩm ướt vô cùng, không biết có phải vì vậy mà ở đây mới có nhiều dược liệu tốt không.

Có phải nước suối này cũng rất tốt không nhỉ?

Thế nhưng lúc này Lâu Thất cũng chẳng có nhiều thời gian để xem xét kỹ, nàng lấy một chiếc lọ khá lớn từ túi ở sau lưng ra chứa nước, sau đó không hề do dự đưa tay hái đóa Mê Hồn Hoa kia, lấy một cái hộp ra đựng vào. Không sai, sau khi nàng biết rằng trong trong Thần Ma Cốc này có rất nhiều dược liệu tốt, vì để hái thuốc, trước khi đi đã chuẩn bị rất đầy đủ. Cái túi sau lưng nàng chỉ có hai bộ quần áo mà thôi, bên trong chất đầy chai chai lọ lọ, trong cái bao của Trần Thập và Lâu Tín cũng vậy, đều là để chứa dược liệu. Lần trước, sau khi hái được Mê Hồn Hoa, trong vòng ba ngày đã phải đưa về để thần y bảo quản, có điều sau đó nàng cũng đã hỏi cách bảo quản rồi, tạm thời cứ nghiền thành bột cũng được.

Sau khi sắp xếp Mê Hồn Hoa xong xuôi, nàng lại nhanh nhẹn dùng Phá Sát hái một đồng dược liệu, cẩn gì quan tâm xem nó là ngàn năm hay trăm năm, cũng không xem xét kỹ, cứ lấy một cái túi vải cho vào trước đã. Đáng tiếc là nàng không có thời gian, lô hàng này lại phải đợi đến lúc rảnh rồi tới lựa sau vậy.

Khi nàng đang phấn khởi hái, đằng kia bỗng nhiên truyền tới tiếng kêu sợ hãi của Lâu Tín.

Lâu Thất cả kinh trong lòng, nhét túi vải kia vào túi sau lưng, sau đó bay nhanh trở về. Vừa nhìn một cái nàng cũng sợ hãi cả người.

Ở cái cây lớn trước mặt có một con khỉ Kim Mao, là khỉ, không sai chứ? Thế nhưng con khỉ đó lại có một cái đuôi dài màu đen. Lúc này nó đang dùng đuôi quấn lấy cành cây, treo ngược người, hai móng vuốt không ngừng cào. Trên cái móng đó còn dính vài sợi tóc đen.

Tầm nhìn của Lâu Thất chuyển về đầu của của Lâu Tín, dây buộc tóc vốn có của hắn đã bị đứt, tóc cũng rơi hết xuống, rất rõ ràng, trên móng của con khỉ Kim Mao kia chính là tóc của hắn.

”Cô nương, con khỉ này di chuyển rất nhanh!” Lâu Tín vẫn còn sợ hãi.

Cành cây mà con khỉ đang treo ngược người vừa khéo ở bên con đường mà bọn họ phải đi qua, chạc cây

nhô ra rất lớn, có nghĩ là, con khỉ này treo người ở ngay trên con đường mà họ cần phải đi. Đợi bọn họ đi qua liền quậy một hồi phải không? Nếu như chỉ là giật tóc thì cũng còn được, thế nhưng thấy móng vuốt của nó có vẻ sắc, Lâu Thất có chút nghi ngờ rằng nó sẽ lột luôn da đầu của họ ra mất.

”Hái chút quả cho nó, xem có thể đuổi nó đi không.” Trần Thập nói.

Vấn Kiếm liền đi hái mấy quả qua, cũng may quả dại trong Thần Ma Cốc không hề ít, hiện giờ lại là tiết thu phân, quả nhiên con khỉ đó đã cầm lấy.

Thế nhưng khi bọn họ vừa thả lỏng, con khỉ đó lại chít một tiếng, vung cánh tay lên, quả đó đã bị ném thẳng vào người Vấn Kiếm.

Khiến người ta hoảng sợ hơn là, khi con khỉ đó ném đồ lại phát ra tiếng kêu xé gió! Vấn Kiếm biến sắc, nhảy lộn ra sau tránh khỏi màn tập kích này, quả đó đập vào mặt đất phía sau không nát bét mà lại tạo thành một cái lỗ như được đào!

Điều này có nghĩa là, con khỉ đó ném quả mạnh đến mức thành hố luôn!

Ồi chu choa mạ ơi! Đây còn là khỉ sao? Đây rõ ràng là cao thủ nội gia luôn đó có được không hả?

Lúc này Lâu Thất rốt cuộc cũng nhớ tới những lời đồn đại, nghe nói rằng trong Thần Ma Cốc đã thú hoàng hành, động vật biến dị.

Con khỉ đó dường như không hề vừa lòng với việc sự tấn công của mình bị tránh thoát, chít chít kêu. Lúc này họ mới nhìn thấy nó mở miệng, nhìn thấy hàm răng của nó.

Con khỉ đó vậy mà lại có một hàm răng bén nhọn vô cùng, vừa nhìn đã thấy hàm răng đó rất dài, hơn nữa, bốn cái răng nanh mảnh nhất trong đó ít nhất cũng phải bốn xen ti mét.

Đây có thể là một con khỉ ăn chay không?

Người đừng đùa nữa!

”Chít!”

Con khỉ đó bỏ nhào về phía họ, mục tiêu chính là Vấn Kiếm.

Vấn Kiếm liền ném quả, rút kiếm ra.

Đúng vậy, chỉ là rút bội kiếm ra mà thôi, sau đó động tác liền cứng ngắc lại, bởi lúc này con khỉ đó đã nhảy lên vai hắn! Nhanh đến mức khiến người ta phải thổ huyết.

”Chít!”

Con khỉ đó hưng phấn vô cùng mở miệng, hàm răng sắc nhọn đó gặm xuống cái đầu của Vãn Kiếm!

”Súc sinh!” Vãn Mặc quả nhiên có lòng yêu thương đồng nghiệp, liền cầm kiếm đâm về phía con khỉ đó.
”Chít!” Con khỉ quay đầu, gặm kiếm của hắn... Gặm kiếm của hắn!

Chỉ nghe thấy keng một tiếng.

Kiếm của Vãn Mặc đã bị gặm đứt rồi.

Tất cả mọi người đều ngây ra, rốt cuộc đây là khỉ gì vậy chứ? Răng này cũng chắc quá rồi đó! Bội kiếm của thị vệ Thánh Nữ Các Vãn Thiên Sơn không thể rỏm như vậy được, vì thế, răng của con khỉ kia quá chắc!

Thế nhưng điều làm bọn họ vỡ nát tam quan hơn là, sau khi con khỉ đó gặm đứt kiếm, vung đầu một cái, nửa đoạn kiếm bị cắn gãy trong miệng nó liền phóng ngay về phía Vãn Mặc.

Nó lại còn biết lấy đó làm ám khí nữa!

Vãn Mặc biến sắc, ném bay đoản kiếm trong tay mới chặn lại đoạn kiếm đang bay kia. Thế nhưng con khỉ đó chỉ vung đầu bừa một cái, mà khi hắn ném đoản kiếm đó ra đã phải dùng năm phần công lực rồi!

Lâu Thất nhíu mày, nàng không muốn lãng phí thời gian ở đây. Sau đó, liền phi Phá Sát trong tay qua phía con khỉ kia.

Con khỉ vậy mà lại nhận ra rằng nàng mới là người mạnh nhất, hơn nữa còn mang theo sát ý vô biên mà tới, chít chít một hồi, thân hình vọt qua cái cây kia như một bóng kim quang, cánh tay mau chóng bám lấy, vậy mà lại biến mất trong rừng cây ngay lập tức.

Mọi người nhất thời im lặng.

Đây là biểu hiện của việc chỉ biết bắt nạt kẻ yếu phải không?

Không đợi họ phản ứng lại, trên đỉnh đầu lại có vài tiếng chít chít, tiếp theo, như một trận mưa đá, mười mấy hòn đá to nhỏ đều dồn dập ném về phía Lâu Thất, mang theo tiếng gió vun vút.

Con khỉ đó đi lấy vũ khí sao?

Nhìn dáng dấp này có vẻ như là không ném vỡ đầu Lâu Thất thì không bỏ qua.

Vấn Kiếm và Vấn Mặc thâm lùi lại hai bước.

Lâu Thất tức giận, "Lão nương không phát uy người lại coi ta là chuỗi tiêu đó hả!" Nàng nhanh nhẹn đưa tay tiếp lấy một viên đá, đang muốn ném lại về phía con khỉ kia, đột nhiên lại ngay ngắn cả người. Vừa ngay ra, một viên đá liền đập thẳng vào vai nàng.

"A!"

Đau thật đấy...

"Cô nương!" Trần Thập và Lâu Tín cả kinh, hai người liền hộ ở trước mặt nàng, một người cầm kiếm muốn phóng về phía con khỉ kia, thế nhưng lại bị kéo lại.

Lâu Tín quay đầu nhìn, cô nương nhà bọn họ đang cầm một viên đá, một tay kéo lấy chân phải của hắn, mặt mày hớn hở bảo hắn, "Quay lại quay lại, để nó ném để nó ném."

Cô nương bị ném thành ngọc rồi sao? Á phải phui cái miệng.

Thế nhưng con khỉ đó cũng hết đá rồi, ném hai viên cuối cùng qua lại bị Lâu Thất tiếp lấy.

"Ê khỉ, có còn không?" Lâu Thất nhìn con khỉ đó cười tươi như hoa. Con khỉ vừa nhìn, chít một tiếng, lần này thực sự chạy đi.

Lâu Thất đợi một lát cũng không thấy nó quay lại nữa còn khá thất vọng mà thở dài một tiếng.

"Cô nương..." Trần Thập có chút lo lắng nhìn nàng.

Lúc này Lâu Thất lại cười ha ha, "Mau, nhặt giúp ta mấy hòn đá này lên." Nói xong liền bay nhanh tới nhặt đá, sau đó nhét hết vào một cái túi. Hiện giờ nàng rất vui vì lúc đầu đã chuẩn bị nhiều túi để hái được liệu tới vậy.

Mười sáu viên đá đều được nhét cả vào trong túi, để Lâu Tín cầm lấy, nàng cười đến mức không khép nổi miệng. Tuy rằng bị ném một chút, vai cũng khá đau, có khi cũng đã bị bầm tím, thế nhưng rất đáng đó.

"Cô nương muốn mấy viên đá này làm gì vậy?" Vấn Kiếm nghi hoặc hỏi. Vừa rồi tuy rằng hắn không bị

cắn, thế nhưng móng vuốt của con khỉ kia vẫn làm xước da mặt hắn, rịn ra một chút máu. Trong lòng Văn Kiềm nôn nóng không nôi, tuy nói rằng đàn ông thì không để ý tới tướng mạo, thế nhưng thị vệ ở Thánh Nữ Các không ai là không tuần tú, nếu như hắn bị phá tướng, không biết Thánh nữ có còn trọng dụng hắn nữa không.

Nghĩ ngợi một hồi, Văn Kiềm lại cho rằng mình đã lo xa, mình đã sắp tới Phá Vực rồi, còn Thánh nữ thì chẳng biết khi nào mới vào Cửu Tiêu Điện.

Lâu Thất chớp mắt, "Đây là những viên đá xinh đẹp mà."

"Xinh đẹp, viên đá á?"

"Đúng vậy." Trong lòng Lâu Thất vui đến phát điên, mua ha ha ha ha ha ha ha, đây đúng là sắp phát đạt đến nơi rồi mà.

Cũng chẳng giải thích nhiều, bọn họ tiếp tục lên đường.

Càng vào sâu bên trong, địa thế càng thấp, thỉnh thoảng mới có thể nhìn thấy vách núi bị đứt gãy, trong đó dường như có một mặt như bị cắt. Lại có một mảnh đất hoang được che kín bởi đá vụn, không một ngọn cỏ. Còn có vài cái hố to dường như được thiên nhiên tạo thành, hố sâu không thể thấy đáy.

Thế nhưng, chướng khí ở đâu cũng có.

Đi chừng nửa ngày, ánh tà dương làm chướng khí đỏ rực, trong màu xanh lại xen lẫn chút cam, trước mặt bọn họ xuất hiện một dòng suối chảy đầy đá vụn, khe nước róc rách, khiến mấy người đã khát cả một ngày dài phần chần hẩn lên.

Không sai, trừ nguồn suối lúc mới bước vào đã nhìn thấy ra, cả một đường này bọn họ chưa từng thấy thêm một con suối nào, túi nước đã sớm rỗng tuếch rồi, khát khô cả họng.

Thế nhưng khi bọn họ định lấy thêm nước suối vào túi, họ liền nhìn thấy nhóm người của Nạp Lan Họa tâm.

Cũng chẳng biết thứ gì đã ngăn cô ta lại, tuyệt chẳng giống như nghỉ ngơi bình thường, bởi cô ta ngồi trên một tảng đá bên dòng suối cách họ khá xa, mặt đầy mồ hôi, hai thị nữ theo hầu ở bên, bốn thị vệ khác lại cảnh giác đứng ở trước, đối mặt với dòng suối nhỏ, cầm kiếm như sắp đối đầu với kẻ địch.

Lâu Thất ép tay lại, sau đó mấy người liền nhanh chóng chạy qua một tán cây thấp.

"Thánh nữ, giờ phải làm sao đây?"

Bọn họ nghe thấy giọng nói có chút hoảng hốt của thị nữ. Trên mặt Văn Kiềm và Văn Mặc liền cứng lại ngay lập tức, Lâu Thất quét mắt qua, suy đoán, thị nữ kia tu vi không thấp, thế nhưng ngay cả cô ta cũng không bình tĩnh được, chứng tỏ bọn họ đã gặp phải thứ gì, hoặc chuyện gì đó không đơn giản.

Nạp Lan Họa Tâm nhú mày, "Chúng ta nhất định phải đi qua."

"Thánh nữ, thứ này quả thực quá tà môn rồi, hay là chúng ta đi đường vòng đi?"

"Ai mà biết được đầu nguồn của dòng suối này là ở đâu chứ? Đi vòng thì phải đi bao lâu?" Dòng suối nhỏ đó rõ ràng không lớn, bọn họ nhảy một cái là có thể bay qua mà, như vậy mà còn phải đi vòng quả thực có chút không cam lòng."

"Thế nhưng..."

"Câm miệng, để ta nghĩ cách xem sao." Nạp Lan Họa Tâm khẽ quát.

Thị nữ đó liền cúi đầu đáp vâng.

Con suối nhỏ này có gì tà môn sao? Lâu Thất vẫn luôn chú ý tới phía Nạp Lan Họa Tâm, thỉnh thoảng cũng lưu ý một chút Văn Kiềm và Văn Mặc bên người, thế nhưng lại không hề để ý tới Trần Thập và Lâu Tín, đợi khi nàng bị tiếng móng tay gãi vào da thu hút, sau đó xoay người nhìn Trần Thập một cái, thiếu chút nữa nàng đã hét lên.

206. Chương 206

Chỉ thấy trên cổ và mặt của Trần Thập nổi lên dày đặc chi chít vô số chấm nhỏ màu đỏ, hình như nó còn biết động đậy, nó đang mọc từng chút từng chút một ra ngoài. Còn hán thì đang bứt rứt nghiêng răng nghiêng lợi gãi khắp mặt và cổ, nhưng những chỗ hán gãi thì chấm nhỏ lại mọc càng nhanh, có vài cái đã toả ra phải đến khoảng một centimet.

Vân Hoa Trùng Tơ!

Đó chính xác là Vân Hoa Trùng Tơ sau khi mọc khắp người sẽ lột sạch da thịt!

Tuy rằng lúc trước Lâu Thất đã nghe nam nhân ở Vân Hoa Lâm nói tới nhưng dù gì thì đó cũng chỉ là miêu tả suông, bây giờ tận mắt nhìn thấy đám Vân Hoa Trùng Tơ này mọc lên chi chít, cả người nàng cảm thấy ớn lạnh! Nàng còn không phải thuộc dạng bị bệnh sợ những cái chi chít này, chứ nếu sợ thì bây giờ nàng đã chẳng thể nào kiềm nén nổi tiếng kêu thất thanh của bản thân rồi!

Nhưng dẫu rằng nàng không bị chứng sợ chi chít, thì bây giờ đứng ở khoảng cách gần như vậy chứng kiến cảnh này khiến dạ dày của nàng không khỏi lộn tùng phèo chỉ muốn nôn thốc nôn tháo ra ngoài thôi!

Nguyên nhân khiến nàng không nôn ra chính bởi người này là Trần Thập.

Chính là Trần Thập!

Nàng nhất định phải cưỡng ép bản thân mình bình tĩnh lại, nếu không thì ai tới cứu Trần Thập?

Nam nhân ở trong Vân Hoa Lâm nói phải cần đến ba ngày mới kết ra được Vân Hoa Trùng Tơ, nhưng bây giờ mới trải qua có một ngày rưỡi.

Vậy rốt cuộc là vì lý gì mà đám Vân Hoa Trùng này lại kết ra Vân Hoa Trùng Tơ sớm hơn dự liệu? Hay là vì nam nhân đó lừa nàng sao? Không, ở trong hoàn cảnh đó hẳn ta có lẽ không đến nỗi phải lừa nàng đâu, vậy rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

”Trần Thập, có phải lúc nãy ngươi đã chạm vào cái gì hay ăn phải cái gì không? Lâu Thất nắm lấy tay hắn, sau đó nàng vạch tà áo của hắn lên. Trên người cũng có, trên người cũng có!

”Trời~~” Lâu Tín dường như cũng sắp phát điên lên được.

Lúc này, Trần Thập cũng mới phát hiện ra tình trạng trên cơ thể mình, hắn không kiềm nổi bất giác run rẩy, nhưng vẫn cố gắng hết sức để duy trì sự bình tĩnh, có điều việc này quá khó, quá khó.

”Thủ, thủ hạ khi nãy vì quá khát nên nhổ một ngọn cỏ hút lấy nước của cỏ..”

”Loại cỏ nào? Mau nói cho ta biết!”

”Đó, loại đó~~”

Trần Thập chỉ tay về phía bên đường, ở đó có mọc một loại cỏ xanh mơn mẫm, đặc biệt hơn nữa là phần thân của loại cỏ đó giống như ống tròn vậy, Lâu Thất ngẩn một cảnh, phía bên trong lập tức chảy ra vài giọt xanh như dịch của lá. Nàng không biết đây là loại cỏ gì nhưng ngửi mùi của nó lại có vị ngọt ngào, cảm giác như có đôi chút giống với mùi vị của được hoàn mà lúc trước Văn Kiếm bọn họ đưa cho nàng và Trần Thập ăn vậy.

Nàng đoán rằng Vân Hoa Trùng ở trong người Trần Thập sớm kết thành tơ là có liên quan tới loại cỏ này.

Nhưng bây giờ phải làm sao đây?

Nàng quay trở về bên cạnh Trần Thập, nàng lấy ra bụi Quý Thảo từ hông rồi rắc lên cổ của hắn, quả nhiên đám Trùng Tơ đang nhón nhao lập tức rút xuống. Quý Thảo là khắc tinh của rất nhiều loại thực vật, Vân Hoa Trùng này tuy xuất phát từ thực vật Vân Hoa nhưng dù gì chúng cũng là loại côn trùng có sinh mệnh,

đường như chỉ là chúng không dám đối đầu trực tiếp với Quỷ Thảo.

Việc này vốn dĩ chỉ là trị phần ngọn chứ không trị tận gốc. Không thể khiến đám côn trùng này bị trục xuất ra ngoài thì bọn chúng có khả năng sẽ còn tiếp tục kết thành tơ, sau đó luồn ra ngoài bao trợn lấy Trần Thập, cuối cùng sẽ lột sạch da thịt của hắn.

Lâu Thất tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra, nàng tuyệt đối không thể để Trần Thập rơi vào kết cục đó, tuyệt đối không thể!

Nhưng lúc này nàng phải làm thế nào đây?

”

”Cô nương, làm thế nào bây giờ?” Lâu Thất cũng sốt sắng tới mức hai mắt đỏ au tựa như sắp khóc.

Lâu Thất sờ vào hông lấy ra cái bình đựng Vân Hoa Trùng đó, nàng quay đầu sang nhìn Nạp Lan Hoà Tâm. Bây giờ chỉ còn cách này thôi, để cô ta bị nhiễm phải Vân Hoa Trùng, nàng muốn xem xem cô ta liệu có cứu chính bản thân mình hay không!

”Cô nương định làm gì vậy?”

Nàng đang định bay qua đó thì Vãn Kiếm và Vãn Mặc lại cùng lúc chặn nàng lại. Được, được lắm, vào giờ phút này lại dám chặn nàng!

”Bản cô nương đây muốn làm gì cũng cần phải chờ các người đồng ý hay sao?” Tay Lâu Thất nắm chặt Phá Sát khua lên về phía cổ của hai người đó. Vãn Kiếm và Vãn Mặc biết được sự lợi hại của Phá Sát nên lập tức mặt mũi biến sắc rồi phi thân tránh né.

Nhưng động tĩnh bên này của bọn họ đã làm kinh động tới đám người Nạp Lan Hoà Tâm. Nạp Lan Hoà Tâm bỗng nhiên đứng lên không dám nhìn vào mặt mình nói với Lâu Thất: ”Lâu Thất, ngươi lại dám đuổi tới đây sao!”

”Kỳ lạ lắm đúng không?” Lâu Thất lạnh lùng hừ một tiếng, mũi chân đạp lên khóm cây phi người xông tới phía cô ta: ”Cút qua đây!”

Trông nàng sát khí đằng đằng, Vãn Kiếm và Vãn Mặc đâu còn sức để mà nghĩ đến chuyện diễn kịch tiếp, lập tức đứng ra song song chặn lại trước mặt nàng.

”Hơ, hô hô.” Lâu Thất nhìn thấy bọn họ bèn bật cười, nàng còn chưa kịp nói gì thì Nạp Lan Hoà Tâm bên đó đã vội vã nói: ”Vãn Kiếm, Vãn Mặc, các người sao lại ở đây? Sao các người lại ở cùng với Lâu Thất?”

Lâu Thất hiểu ý của cô ta, chẳng qua chỉ là nhắc nhở hai người họ phải tiếp tục diễn kịch tiếp mà thôi. Nàng hiểu, dường như nàng còn hiểu rõ cô ta hơn cả Vãn Kiếm và Vãn Mặc cùng lớn lên với Nạp Lan Hoà Tâm, hai người đó phản ứng lại cũng nhanh nhạy, cùng lúc thu kiếm lại quỳ một gối xuống về phía Lâu Thất.

”Cô nương, nơi này hung hiểm, tốt nhất đừng nên so đo với Nạp Lan Hoà Tâm nữa.”

”Đúng vậy đó, cô nương.”

Lâu Thất cười khẩy, muốn tiếp tục diễn kịch thì còn phải xem nàng có chịu phối hợp tiếp không chứ! Nếu bọn họ đã vì bảo vệ chủ mà lo lắng nhảy ra đây thì nàng sẽ cho bọn họ nếm thử mùi vị của Vân Hoa Trùng này! Lâu Thất nhanh như cắt mở hộp ra rồi tức tốc rắc cái bình chứa đầy Vân Hoa Trùng vào mặt hắn.

Thuốc tránh côn trùng được hiệu đều không được lâu, bình thường cũng chỉ là hai mươi tư giờ, mà bây giờ cách thời gian mà bọn họ uống được hoàn hân qua đã quá hai mươi tư tiếng rồi.

Đáng tiếc nàng chỉ đựng có một bình chứ nếu không thì đã thưởng luôn cho cả Vãn Mặc bình nữa. Bây giờ chỉ đành lấy Vãn Kiếm ra thử nghiệm thôi, chẳng phải nói thánh nữ các vô cùng coi trọng thị vệ sao? Nàng muốn xem xem Nạp Lan Hoà Tâm có nở để cho hắn chết hay không.

”Đây, đây là cái gì?!”

Vãn Kiếm chỉ chú ý tới Phá Sát trong tay Lâu Thất, tốc độ của hắn cũng không bì nổi với nàng. Đến khi đám côn trùng đó hất vào mặt hắn thì hắn mới ngay lập tức giật nảy lên giơ tay ra định phủi cái thứ trên mặt xuống.

Hắn lại cũng không để ý đến việc Vãn Mặc đã kinh hãi lùi về sau ba bước lớn.

”Là cái gì á? Đáng lẽ người phải cảm thấy quen thuộc mới đúng chứ.” Lâu Thất lạnh lùng nói: ”Vân Hoa Trùng, lẽ nào người quên rồi sao?”

Nàng vừa dứt lời sắc mặt của Nạp Lan Hoà Tâm cũng thay đổi.

”Ta không tin, ta không tin!” Vãn Kiếm trong tích tắc thì triển tư thế của Mã giáo chủ, hắn gào thét lên, nhưng khi hắn nhìn tay mình vì sờ vào mặt mà đã bị dính phải mấy con côn trùng nhỏ, đã vậy khi đám tiểu trùng đó từ da hắn chui vào bên trong hắn cảm giác bản thân như sụp đổ hoàn toàn.

Vãn Kiếm biết rõ sự lợi hại của Vân Hoa Trùng, chính bởi hắn biết nên càng thêm sợ hãi. Hắn lập tức xông về phía Nạp Lan Hoà Tâm: ”Thánh nữ hãy mau cứu thủ hạ!”

Trẻ tuổi tài cao cái gì, tiền đồ sáng lạn cái gì, đứng trước nỗi sợ hãi cực độ thì tất cả chẳng có tác dụng quái

gì cả, Vân Hoa Trùng quá đáng sợ, thật sự là quá đáng sợ!

”Không được qua đây!” Nạp Lan Hoà Tâm cũng hốt hoảng, cô ta ngay lập tức lùi về sau vài bước cùng lúc đó hạ lệnh: ”Chặn hẳn lại!”

Bốn viên thị vệ lập tức chấp kiếm đứng chặn lại trước mặt hẳn nhưng sắc mặt của cả bốn người này cũng chẳng khá hơn là mấy.

”Thánh nữ, xin hãy cứu lấy thủ hạ!”

Nếu như lúc này không nhìn thấy tình hình của Trần Thập thì có lẽ Vần Kiềm cũng không đến mức hoang mang như vậy nhưng vừa rồi hẳn đã trông thấy rồi, trông thấy rồi! Đó là một cảnh tượng vô cùng ly kỳ đáng sợ, hẳn thật sự sợ, thật sự rất sợ.

”Vần, Vần Kiềm, ta cũng không biết phải giải Vân Hoa Trùng này như thế nào!” Nạp Lan Hoà Tâm nghiêng rằng nói.

Cái gì cơ? Cô ta cũng không biết?

”Ta thật sự không biết!” Chạm phải ánh mắt của Vân Kiềm, Nạp Lan Hoà Tâm cũng cảm thấy đau xót trong lòng, đây là thủ hạ tinh anh nhất dưới tay cô ta, cô ta đã phải chọn lựa rất kỹ càng để cài vào trong Cửu Tiêu Điện, bây giờ hẳn sắp bị Lâu Thất huỷ hoại, nhất định cô ta cũng cảm thấy đau đớn.

Nhìn cô ta dường như không giống đang nói dối, toàn thân Vần Kiềm đau đớn tuyệt vọng.

”Không ngờ rằng lòng dạ của Nạp Lan Dạ Tâm lại cứng rắn như vậy.”

”Lâu Thất!” Nạp Lan Dạ Tâm phẫn nộ trừng mắt lên: ”Lòng dạ người thật quá độc ác!”

Lâu Thất không kiềm nổi hét lên: ”Độc ác bà nội người đó! Ta ác bằng người sao?”

Nạp Lan Hoà Tâm nghiêng rằng, cô ta quay sang nói với Vần Kiềm: ”Vần Kiềm, còn ba ngày nữa, người hãy cố gắng chịu đựng, đến khi ta lấy được Tam Hàn Thu Giao, ta đưa người đi tìm~~”

”Tìm Âm Nguyệt giáo chủ phải không?”

”Lâu Thất! Ta nói cho người biết, ta thật sự không biết cách giải của Vân Hoa Trùng này.” Nạp Lan Hoà Tâm hít một hơi nói tiếp: ”Ta cũng không biết Âm Nguyệt giáo chủ gì cả. Lâu Thất, lòng dạ người ác độc như vậy, người hạ Vân Hoa Trùng lên thị vệ của bản thánh nữ, không biết rằng sau khi nói ra ngoài liệu Sát có tha cho người hay không.”

Lâu Thất cũng này chẳng thể để tâm tới Sát này Sát nọ gì nữa, nàng chỉ phát hiện ra rằng Nạp Lan Hoà Tâm dường như không phải đang nói dối. Bởi nàng quan sát đôi mắt của cô ta, khi nói dối thì con ngươi sẽ có một chút biến đổi nhưng Nạp Lan Hoà Tâm thì không.

Thế nên, cô ta thật sự không biết giải Vân Trùng Hoa, vậy, Trần Thập làm thế nào đây?

”Cô nương, cô mau tới xem Trần Thập!” Giọng của Lâu Tín sợ hãi vọng tới, tim Lâu Thất cảm tưởng như ngừng đập.

Lâu Thất lập tức bay về phía bọn họ, nhưng đúng lúc này, dòng suối nhỏ từ trong nước đó đã dâng lên thành một cái vòi rồng trong suốt, hình thái tựa như ốc xoáy vậy, nó đang cuốn về phía nàng.

Biến cố này chẳng ai lường tới được. Lâu Thất cũng hoàn toàn không ngờ rằng dòng suối này lại cổ quái như vậy, nhưng trong phút chốc nàng bình tĩnh lại, chẳng trách mà lúc trước đám người Nạp Lan Hoà Tâm lại lo âu muốn đi đường vòng tránh cái dòng nước này xa đến như vậy.

Nàng vung Phá Sát lên, muốn phá huỷ trụ hình rồng của dòng nước đã hình thành này ra, bên tai bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Trần Thập, hắn đang bỏ nhào về phía nàng.

”Cô nương hãy giết thuộc hạ đi!”

Đôi mắt Trần Thập đỏ au, mặt và cổ hắn đã bị những nốt trùng tơ màu đỏ đỏ quần lại chi chít, trông hẳn dường như đang đội cái mũ có cả khăn và mặt nạ vậy, nhưng đám trùng tơ màu đỏ đỏ vẫn không ngừng sinh trưởng, chúng vung vẩy trong không trung rồi tiếp tục quần vào trong thân thể của hắn. Trần Thập nhắm thẳng vào Phá Sát của nàng, một lòng muốn tìm đến cái chết, có thể tưởng tượng nỗi cảm giác này đau đớn tới mức nào!

”Đừng có mơ!” Đôi mắt Lâu Thất cũng đỏ quạch, trợn trừng lên nhìn hắn, ngươi cố mà gắng gượng cho bà! Thử hạ dưới tay bà không có thứ vô dụng!”

Miệng nàng nói nhưng tay vẫn không dừng lại, cánh tay rạch lên một đường, Phá Sát đã cắt làm đôi cái vòi rồng đó.

Nước bắn ra tung toé khắp nơi.!

Nhưng còn chưa kịp để cho nàng có thời gian thở phào thì mặt suối đã lại vây lại thành một vòng xoáy nhỏ, một vòi rồng nhỏ khác lại xuất hiện.

Lâu Tín bỏ nhào vào Trần Thập, hai cánh tay khoá chặt lấy người hắn, không cho hắn nhúc nhích. ”Trần Thập, gắng lên, gắng lên, cô nương nhất định sẽ có cách!”

Một vòi rồng lại đang lặn lẽ dịch chuyển về phía nàng.

Lâu Thất nhìn thấy, lập tức hô lên một tiếng: "Lâu Tín cẩn thận dưới chân!"

Bên đó, Nạp Lan Hoà Tâm nhìn thấy cảnh tượng trước mắt đột nhiên dùng tay ra hiệu: "Đi xem xem mặt nước bên đó có động tĩnh gì không!" Cô ta đang đánh cược, cược xem là quái vật trong nước bị đám Lâu Thất thu hút thì liệu có phải không để ý tới bên này hay không.

207. Chương 207

Đây là lúc Lâu Thất cảm thấy bất lực nhất. Đây là lúc Lâu Thất cảm thấy lo âu nhất.

Lần trước cùng Trầm Sát ở trong Sinh Linh Tiểu trận còn nguy hiểm gấp vạn lần, nàng còn tưởng như phải chết nhưng ít nhất khi đó nàng còn biết trận pháp, nàng biết làm thế nào để giải, chỉ là năng lực còn hơi yếu, giải vô cùng khó khăn mà thôi.

Nhưng lần này lại không giống vậy, nàng căn bản là không biết nên làm thế nào để giải Vân Hoa Trùng Tơ trên cơ thể Trần Thập, căn bản là nàng không biết rốt cuộc Quái Thủy này là cái gì! Mà hai việc này nó lại hỗn độn với nhau. Nàng có một cảm giác vô cùng bất lực, thậm chí cảm thấy sứt đầu mẻ trán.

Mọi tâm trạng dồn nén lại nổ tung ra khi nhìn thấy khoảnh khắc Nạp Lan Hoà Tâm nhân cơ hội đó âm thầm bay qua dòng suối nhỏ.

Nạp Lan Hoà Tâm đã băng qua con suối và ở một khoảng cách vô cùng an toàn ngoảnh đầu lại, cô ta nở một nụ cười rạng rỡ đắc ý nhìn thẳng vào mắt Lâu Thất, cô ta vừa cười vừa giơ ngón tay lên làm động tác cắt qua yết hầu, sau đó vô cùng vui vẻ quay người bỏ đi.

Lâu Thất nghiêng răng nhìn bóng dáng cô ta đi xa, trong lòng ức đến mức tưởng thổ huyết. Nàng đã bao giờ ăn quả thiệt như này? Đã bao giờ ăn quả thiệt như này?

Thù này không báo nàng không họ Lâu!

Nhưng đúng vào giây phút nàng phân tâm, vòi rồng đó bỗng nhiên quán lấy cánh tay phải của nàng, một sức mạnh hung hãn tột độ lập tức kéo nàng về phía dòng suối. Lâu Thất bị luồng sức mạnh này xô vào, cả người nàng ngã thẳng xuống dưới đất rồi bị kéo lê về trong dòng nước.

"Cô nương!" Lâu Tín hét lớn lên, hất buông Trần Thập ra rồi nhào tới tóm chặt lấy chân của nàng, thân người nàng đang bị lê đi lúc này có chút ngừng lại.

”

"Aaa!" Trần Thập lại hét lên một tiếng thảm thiết, hai tay hắn dùng hết sức bình sinh tóm lấy đám trùng

tơ kia nhưng hắn làm vậy rõ ràng là phí công vô ích, ngược lại còn khiến đám trùng tơ đó nhân cơ hội quần lên tay của hắn, bây giờ bọn chúng đã bao trọn hết nửa thân trên của hắn. Hai đầu gối của Trần Thập quỳ sụp xuống dưới, đau đớn vật vã hét lên. "Aaaaa!"

Hắn muốn gắng gượng nhưng nỗi đau đớn này đã vượt ra khỏi phạm vi mà hắn có thể chịu đựng nổi, nó không chỉ là đau đớn mà còn có cả sợ hãi, tuyệt vọng, nếu bảo hắn tử trận nơi sa trường thì thậm chí cũng chỉ là đau bị một đao chém lìa, hoặc giả tim bị một nhát kiếm xuyên qua mà thôi, những cái đó hắn đều không sợ. Nhưng bây giờ trong cơ thể hắn có hàng nghìn càn vạn trùng tơ đang xuyên qua, cảm giác này quá kỳ quái, nỗi đau này căn bản không cách nào hình dung nổi. Hắn thậm chí cảm giác như bản thân mình đã trở thành một con quái vật.

"Trần Thập!" Lâu Thất gào lên, toàn thân nàng đều trở nên run rẩy. Nàng vô cùng căm hận cảm giác phải giương mắt lên nhìn đồng đội đi vào chỗ chết mà nàng lại chẳng thể làm được gì.

Sức mạnh kéo nàng đi càng lúc càng lớn, Lâu Tín cũng không giữ được nàng nữa, hai người dường như đều sắp bị kéo xuống dòng suối.

Lâu Thất nghiêng chặt răng, cuối cùng vẫn phải ép nàng chỉ có thể đi con đường đó sao?

Con đường chết của nàng để đổi lại con đường sống cho Trần Thập và Lâu Tín.

Lấy một đổi hai, đáng. Đáng lắm!

Lâu Thất cắn chảy máu lưỡi, dòng máu tanh nồng đang dần tràn vào cổng họng nàng.

Lâu Tín đột nhiên phát hiện hơi thở của Lâu Thất đã thay đổi, mọi sự phấn nộ, tuyệt vọng, bất lực, đau khổ, lo âu đều tan biến hết, nàng bây giờ vô cùng bình tĩnh, không, là lạnh lùng mới đúng, lạnh buốt cùng cực, hơi thở của nàng đột nhiên trở nên tăm tối vô biên, lạnh lẽo tới mức hắn cảm thấy rùng mình.

Còn cả sức mạnh đang kéo lấy bọn họ cũng dường như đột ngột ngưng đọng lại, tựa như bị sự lạnh lùng tàn khốc này áp chế vậy.

Hắn ngẩn người ra rồi diu nàng đứng dậy, chỉ thấy tay trái nàng chậm chậm kết lại thành một quyết, tựa như có một luồng khí đang xoay quanh ngón tay nàng, sau đó, nàng bỗng nhiên phun ra cả một bầu sương máu.

"Cô nương!"

"Lấy bản mệnh huyết chú của ta, tịnh hoá!" Thần sắc của Lâu Thất lạnh lùng, ánh mắt nàng tựa như băng tuyết nghìn năm, thân người toả ra sát khí vô biên.

Quái thúy đó dường như cảm thấy sợ hãi, ngay lập tức lui về trong dòng nước, dòng suối lại trở nên phẳng lặng tựa như ban nãy chưa từng xảy ra chuyện gì.

Bỗng cuồng phong nổi lên, mái tóc đen của nàng tung bay phần phật.

Lâu Tín không nén nổi sự kinh hãi lùi sau vài bước, Lâu Thất cũng chẳng thèm để ý đến hắn mà bước từng bước một tới chỗ Trần Thập, sau đó nàng giơ tay lên dùng sức tóm lấy đám trùng tơ đang quấn mắc ở đó.

”Chết hết đi cho ta.”

Hự, lại một trời sương máu nữa phụt ra, đám trùng tơ đó dính phải máu lập tức tan ra. Hai tay Lâu Thất kết quyết, sau đó lòng bàn tay nàng ấn vào đỉnh đầu của Trần Thập, một làn sương khói màu máu toát ra từ lòng bàn tay nàng, chậm chậm bao quanh lấy toàn thân Trần Thập.

Lâu Tín ngay lập tức nhìn thấy vô số trùng tơ màu đỏ từ trên cơ thể Trần Thập tựa như nước bắn tung toé ra, phủ đầy mặt đất, sau đó ngay lập tức bốc cháy hoá thành tro bụi.

Hắn mừng rỡ khi thấy Lâu Thất có thể hoá giải được đám Vân Hoa Trùng này, ánh mắt hắn vừa hướng về Lâu Thất lập tức toàn thân cảm thấy choáng váng, hắn thất thanh kêu lên: ”Dừng tay, cô nương, mau dừng tay lại!”

Trước giờ hắn chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng như thế này, một Lâu Thất vốn dĩ trẻ trung xinh đẹp, da dẻ sáng bóng căng mịn giờ đây khuôn mặt trở nên trắng bệch như tờ giấy, còn cả khoé mắt nàng, khoé môi nàng, và cả hai bên má nữa, người trần mắt thịt cũng có thể nhìn thấy những chỗ đó đều đã lộ ra nếp nhăn, sắc mặt cũng trở nên ảm đạm tăm tối, con người nàng trong nháy mắt dường như đã già đi cả ba mươi tuổi vậy!

Lâu Tín nhớ lại, bản mệnh huyết chú mà nàng nói liệu có khi nào sẽ tiêu hao tất cả máu và sinh cơ của nàng không?

Nếu như vậy thì vì cứu Trần Thập mà lại đổi lấy mạng của nàng, điều này sao có thể được, sao có thể được!

Hai mắt Lâu Tín đỏ quạch, hắn muốn xông về phía của nàng để đẩy nàng ra, nhưng Lâu Thất chỉ quay nửa mặt lại, lạnh lùng liếc hắn một cái đã đủ làm cho hắn cảm thấy một luồng khí lạnh buốt xuyên suốt từ tim cho đến tận chân, hắn không kìm nổi đứng khựng lại.

Ánh mắt của Lâu cô nương đáng sợ quá, đáng sợ quá.

Lâu Thất biết tính mạng của mình đang dần dần trôi đi nhưng trái tim nàng vẫn là một khối vô cùng lạnh lùng cứng rắn. Nàng cực ghét cái tính cách này của mình nhưng đây chính là lúc nàng mạnh mẽ nhất.

”Cô nương, cô nương hay mau dừng lại~” Lâu Tín dường như sắp tuyệt vọng.

Đúng vào lúc này, một tiếng niệm phật nơi chân trời cất lên.

”A di đà phật.”

Người xuất hiện không phải là hoà thượng mặc áo cà sa, tay cầm chuỗi hạt mà là một ông lão râu tóc bạc phơ, người mặc bộ y phục màu trắng.

Ánh mắt ông lộ vẻ khác thường nhìn Lâu Thất, bước về phía trước một bước.

”Lão già, sao ông lại tới đây?” Lâu Thất lạnh lùng nhìn ông ta, nếu ông ta là kẻ địch thì nàng sẽ lập tức tiêu diệt thẳng tay.

”Tiểu cô nương là người nhà Lâu gia sao?”

”Phải hay không thì liên quan gì đến ông?” Lúc này Lâu Thất bỗng nhiên nhớ lại lão Hà từng nói lão ta cũng gặp được một lão nhân râu tóc bạc phơ mặc y phục màu trắng ở Thần Ma Cốc mà mới có thể thoát khỏi cái chết, liệu có khi nào là lão già này không? Lẽ nào ông ta ở trong Thần Ma Cốc? Ông ta làm sao lại biết được người nhà Lâu gia?

”Vậy thì đúng rồi.” Đối mặt với sự lạnh nhạt của Lâu Thất, lão nhân lại không hề tức giận, ngược lại đôi mắt ông lại trở nên lấp lánh: ”Trăm năm nay Lâu gia đã không còn huyết mạch nguyên căn nữa rồi, không ngờ lại vẫn còn một người lưu lạc bên ngoài. Tiểu cô nương, trên người cô đang chảy huyết mạch nguyên căn của Lâu gia mà lại để nó chết đi như vậy thật quá lãng phí, cô có muốn lão phu cứu cô không?”

Lâu Tín nghe thấy lập tức quỳ rạp xuống: ”Xin tiên bối hãy cứu lấy cô nương nhà ta!”

”Người nói cũng vô ích, ta muốn tiểu cô nương đây tự cầu xin lão phu.” Lão nhân cười trêu mem nhìn Lâu Thất. Vị tiểu cô nương này lạnh lùng như băng, xem ra vô cùng kiêu ngạo, muốn cô cầu xin lão e là khó đây.

”Xin ông cứu ta.”

Lão nhân loạn choạng, suýt thì ngã xuống.

Không phải như này, chẳng có chút cảm giác thành tích gì cả. Cái lạnh lùng đâu rồi, cái kiêu ngạo đâu rồi?

Lâu Thất muốn phun luôn vào mặt ông ta, sắp chết đến nơi rồi thì lạnh lùng với kiêu ngạo để làm gì?

Lão nhân sắc mặt lộ vẻ bối rối: "Thực sự thì ta có thể cứu được cô nương, nhưng cái chính là phải tìm được linh quả Mê Chương Thanh Bì, thứ đó chỉ mọc một cây duy nhất ở Thần Ma Cốc này, trăm năm cũng chỉ kết được năm trái, kể cả tìm được cũng phải ăn hết cả năm trái đó, nếu như đen đủi bị lũ chim ăn mất một quả thì thuốc cũng không đủ công dụng, lão phu đã ở đây tìm mấy tháng nay rồi nhưng mãi mà vẫn chưa tìm thấy~~"

Hai trái có vỏ màu xanh xám xuất hiện trước mặt lão: "Cái ông nói là loại này sao?"

"..."

Lâu Thất nhướn mày đợi ông ta trả lời.

Lão nhân nuốt ực nuốt bọt một cái: "Sao cô nương lại tìm được? Lão phu tìm cả nửa năm nay, kể cả bên trong này lão phu cũng đi vài lần rồi~"

"Cái cây đó ở ngay lối vào bên trong Cốc." Cái cây này bọn họ phát hiện khi vừa tiến vào tầng khí độc, khi đó nàng ăn một phát ba quả luôn, Trần Thập và Lâu Tín cảm thấy da của loại quả này trông màu sắc rất giống với màu của khí độc, trong lòng cảm thấy kỳ quái nên vẫn chưa ăn.

Nhưng suốt cả ngày nay bọn họ đều không có nước uống, khát nước tưởng chết, nhưng Lâu Thất lại không cảm thấy khát. Nàng vốn đã nghi mấy trái đó liệu có phải có công hiệu đặc biệt gì không, kết quả là lão nhân này vừa nói ra thì nàng biết luôn chính là cái này.

Lão nhân ực đến mức muốn học máu. Ông ta tìm cả nửa năm nay, còn cố mà chọn mấy chỗ trông hiểm hóc khôn cùng nhất để tìm, ai dè cái cây này nó lại mọc ở ngay lối vào chứ? Vốn dĩ người bình thường cũng chẳng ai muốn ăn loại quả này, bởi bên ngoài của nó quả thật là khiến người ta thấy ớn, trông cứ như da người chết vậy, ai biết được vị tiêu cô nương vừa nhìn đã tía trúng luôn.

Đây chính là số mệnh!

ông ta thở dài một tiếng: "A di đà phật."

"Đừng có a di đà phật nữa, ông cũng có phải hoà thượng đâu. Có cứu hay không nói một câu, không cứu thì đi chỗ khác đừng làm phiền ta nữa." Lâu Thất nói xong, "rắc" một tiếng, nàng bắt đầu ăn luôn cả hai trái còn lại.

Nàng cũng có phải ngu đâu, lão nhân nói loại quả này có thể cứu được nàng, vậy thì bất luận bằng cách nào, nàng cứ ăn trước cái đã rồi tình sau, lúc trước nàng đã ăn ba trái rồi, gộp cả năm trái lại nói không chừng không cần ông ta ra tay nàng cũng có thể không chết.

Trong chớp mắt, cả hai trái còn lại đều bị nàng ăn hết, lão nhân kể cả có muốn cướp cũng chẳng cướp nổi.

”Ai dà, tiểu cô nương, cô nương thật sự nghĩ lão phu sẽ cướp của cô chắc?” Nếu bây giờ nàng có năm trái thì chắc chắn ông ta sẽ cướp, nhưng bây giờ chỉ còn có hai trái thì cướp cũng vô ích.

Lão nhân oán niệm vô hạn.

Hai trái này vừa xuống bụng, Lâu Thất liền cảm thấy tốc độ của sinh cơ đang tiết ra không ngừng nghỉ của mình trong chớp mắt đang giảm dần. Trong lòng nàng hứng khởi, xem ra không phải chết rồi.

Tâm trạng nhẹ nhõm, Lâu Thất lạnh lùng cũng biến mất, Lâu Thất mà bình thường đám Lâu Tín cảm thấy quen thuộc đã quay lại rồi.

”Cô nương?” Trần Thập cũng bình tĩnh trở lại, sương máu đã tiêu tan, đám Vân hoa Trùng Tơ trên mặt và cổ hần cũng đều biến mất rồi, thậm chí còn không để lại chút vết tích nào. Nhưng hần nhìn thấy bộ dạng lão hoá đi ba mươi tuổi của Lâu Thất mà lòng dạ hoảng hốt, hần quỳ sụp xuống dưới đất không đứng lên nổi.

Bọn họ chỉ là thị vệ mà thôi, chỉ là kẻ dưới của nàng mà thôi! Tại sao nàng lại có thể vì bọn họ mà lâm đến bước đường này?

Nước mắt Trần Thập tuôn ra giàn giụa.

”Yên tâm đi, ta không chết được đâu.” Lâu Thất cảm nhận rõ rằng ông trời vẫn còn đang vô cùng ưu ái nàng, bản mệnh huyết chú này nếu sử dụng ở nơi khác thì nàng chết là cái chắc, ai ngờ được Thần Ma Cốc này lại vừa hay có loại linh quả có thể cứu nàng cơ chứ?

”Nhưng, dung mạo của cô nương~~” Tuy tính mạng không còn đáng ngại nhưng dung mạo tựa như bốn năm chục tuổi thể này ai chịu nổi cơ chứ? Nếu như Đế Quân nhìn thấy cô nương lúc này ắt hẳn sẽ khiến bọn họ ngũ mã phanh thây!

208. Chương 208

Lâu Thất làm gì so chuyện không để tâm đến dung nhan, nàng còn rất trẻ, nếu như bị biến thành người phụ nữ trung niên như thế này, sao có thể chịu đựng nổi? Nhưng quan trọng nhất bây giờ đó là bảo toàn tính mạng, giữ lấy cái mạng này về sau tìm cách phục hồi thanh xuân.

May mà Vân Hoa Trùng được giải triệt để rồi, giá phải trả là nửa cái mạng của nàng.

Vừa nghĩ đến việc này, nàng chỉ muốn lột da, xẻ thịt uống máu của Nạp Lan Họa Tâm, ngâm xương cốt của cô ta thành phân bón để nuôi dưỡng Quỷ Hoa của Loạn Tang Cương.

Thậm chí Quái Thủy bên trong dòng bây giờ nàng cũng chẳng buồn quan tâm.

Thân người nàng loạng choạng, Trần Thập và Lâu Tín ngay lập tức xuất hiện một trái một phải đỡ lấy nàng. Vịn vào tay của hai người đó, Lâu Thất tự cười nhạo bản thân: " Cũng có chút cảm giác được làm Thái Hậu ".

"Cô nương~"

Nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối của nàng, Trần Nhất và Lâu Tín đều cảm thấy khó chịu đến cứng ngạnh cổ họng, không biết phải nói sao.

Lão nhân nhìn Lâu Thất:" Tiểu cô nương, sao cô lại ở đây? Không muốn trở về Lâu gia sao?"

"Ông là người của Lâu gia?"

" Cũng không phải". Lão nhân lắc đầu, nhìn những nếp nhăn trên khuôn mặt nàng rồi nói: " Lần này ta đến là để cứu cô, sau này cô giúp ta một chuyện, được không?"

Lâu Thất nhìn ra được ban nãy ông ta dễ dàng nói giúp nàng như vậy là bởi vì tưởng là nàng sẽ chẳng lấy được linh quả gì gì đó nhưng lại chẳng ngờ rằng số nàng quá hên lại lấy được hết. Ông ta có muốn cứu nàng hay không vẫn còn đang đắn đo mãi, không cần nghĩ cũng biết nàng bị như này chẳng phải dễ cứu.

Tự bản thân nàng cũng biết

Bây giờ cũng chẳng thể coi là cứu mạng nữa, là khôi phục lại sinh cơ của nàng, lấy lại lực sinh mạng mà nàng đã hao đi. Thực ra trong lòng nàng cũng mơ hồ có một suy nghĩ, kể cả chẳng cần đến lão nhân này giúp đỡ thì nàng ở lại Thần Ma Cốc này nói không chừng có thể tìm được dược liệu quý hiếm nào đó cần dùng, kể cả dùng thuốc cường lực tẩm bổ lại cũng có khả năng. Bởi vì trong Thần Ma Cốc này quả thật có quá nhiều dược liệu.

Nơi đây là một kho tài nguyên dồi dào.

Cho nên, lúc này nàng ta cảm thấy không đến mức tuyệt vọng như vậy, chỉ cần bảo toàn tính mạng thì tất cả những thứ khác vẫn còn cơ hội.

Đương nhiên, có người nguyện giúp đỡ thì càng tốt.

Chỉ là, thế gian này không có bữa ăn nào miễn phí cả, điều này nàng hiểu rõ. " Lão nhân, ông định bắt ta à? Nhỡ sau này ông bắt ta đi hủy diệt trái đất này thì ta làm sao mà làm được?"

Lão nhân:"..."

Việc quái gì ông ta phải bảo nàng đi huỷ diệt trái đất này cơ chứ?

”Thôi bỏ đi, ta không cần ông cứu đâu, để ta tự nghĩ cách được rồi.” Lâu Thất lắc lắc đầu.

Lão nhân ngay lập tức dần mặt ra, sao lại có người cự tuyệt được cứu cơ chứ? Một cô gái trẻ như hoa như ngọc phải mang khuôn mặt già nua này thật sự chịu nổi sao?

Lâu Thất chẳng phải đang đùa cả ông, nàng giơ hai tay lên: ”Tiểu Thập Tử, Tiểu Lâu Tử, dù ai gia đứng đây.”

Trần Thập: ”...”

Lâu Tín: ”...”

Bọn họ đâu phải là thái giám ở hoàng cung Đông Thanh chứ, cô nương!

Lão nhân thấy nàng thật sự muốn đi, ngay lập tức vòng ra trước mặt nàng chặn nàng lại: ”Ê ê ê, tiểu cô nương thiên tài của Lâu gia này, cô nương đừng vội đi mà, chúng ta vẫn có thể thương lượng lại.”

”Tiểu cô nương thiên tài?”

”Cô nương không biết sao? Lâu gia có thể luyện thành bản mệnh huyết chú là bởi vì nguyên căn huyết mạch, nói trắng ra chính là tử tôn thiên tài nhất của Lâu gia.” Lão nhân dò xét nàng một lượt: ”Cô nương nhất định là phòng nào đó ở Lâu gia tòi ra, chẳng trách mà bản gia Lâu gia cũng không hề biết được là có thiên tài số một này, nếu biết~~”

Lời ông ta nói tới đây liền ngắc ngứ.

Lâu Thất nhìn khinh khỉnh: ”Ta đây ghét nhất kiểu người nói chuyện mập mà mập mờ.”

Lão nhân cười ha hả nói: ”nếu như cô nương đã lưu lạc bên ngoài thì liệu có từng nghĩ muốn quay về không?”

”Không.” Lâu Thất trả lời vô cùng nhanh gọn: ”Huống hồ, chưa chắc cứ họ Lâu thì là người nhà Lâu gia mà ông nói đâu.”

”Cô nghĩ như vậy là sai rồi, có thể luyện được bản mệnh huyết chú thì nhất định chính là người nhà Lâu gia. Nếu bây giờ cô nương cũng chẳng muốn về nhà thì ta có nói nữa cũng vô ích. Có điều, ta xin cô đấy, sau này ta cũng không cần cô phải giúp ta huỷ diệt trái đất này đâu, chỉ cần cô giúp đỡ trong phạm vi khả năng của cô mà thôi, cô thấy thế nào?”

”Trong phạm vi khả năng ta làm được và cũng không làm trái với ý nguyện của ta?”

”Vị tiểu cô nương này, cô lại còn biết mặc cả nữa cơ đấy~” Lão nhân nhìn nàng lại định đi thì chỉ đành xuống nước: ”Được rồi được rồi được rồi, ta đồng ý ta đồng ý, bây giờ cô nương có thể để ta cứu được chưa?”

Ừa, sao mà cảm giác chuyện này cứ quái dị sao vậy, người ra tay giúp đỡ lại còn phải đi cầu xin đối phương cho mình cứu họ?

Điều khiến ông ta muốn học máu vẫn còn ở đoạn sau.

Lâu Thất lắc lắc đầu nói: ”Bây giờ ta vẫn còn việc quan trọng phải làm, đợi ta làm xong thì sẽ tìm ông cho ông cứu.”

Trần Thập: ”...”

Lâu Tín: ”...”

Lão nhân: ”...” Này, tiểu cô nương, lạnh lùng hắt người cứu giúp mình ra như vậy thật sự ổn sao?

Sau đó ông ta lại nghe thấy giọng của mình cất lên: ”Cô nương định làm gì vậy, có cần ta giúp không?”

Cái mồm chết tiệt! Có thể thu hồi lại không~~

”Tất nhiên là được! Việc này thì lão già ông nói không chừng giúp được đó.” Mắt Lâu Thất sáng lên.

Nói cứ như là ông ta vô dụng lắm vậy, cứ như là cuối cùng cũng tìm được việc để ông ta có thể giúp vậy. Lão nhân trề môi nói: ”Cô nương nói ra xem nào.”

”Chẳng phải ông nói là ở Thần Ma Cốc này lượn lờ cả mấy tháng nay rồi sao? Thế chắc ông phải biết Tam Hàn Thu Giao ở đâu chứ đúng không?”

Tam Hàn Thu Giao? Hoá ra cô ta muốn nhắm đến vật này? Lão nhân ngậy người ra một lúc, ông ta nghĩ một hồi, tặc lưỡi thôi đành, tuy ông ta cũng muốn lấy vật đó thật đấy nhưng không phải là nhất định phải chiếm lấy nó, coi như ông ta cho cô một món nợ ân tình đi. ”Ta biết chứ, có điều Tam Hàn Thu Giao phải tới tối mai mới xuất thổ.”

Kịp đấy!

”Ông đưa bọn ta đi đường gần nhất tới đó đi.”

”Này, ta nói tiểu cô nương ngươi quả thật là không biết khách khí chút nào, sao ngươi lại biết ta sẽ đưa các ngươi đi chứ?” Lão nhân thối phỉ râu trợn mắt lên.

”Đợi ta lấy được Tam Hàn Thu Giao xong thì cái ông muốn ta sẽ giúp ông tìm.”

Một canh giờ sau, lão nhân dẫn dắt ba người họ lên đường cuối cùng cũng không nhịn nổi phải hỏi Lâu Thất: ”Sao cô biết ta muốn tìm đồ?”

Lâu Thất liếc xéo ông ta một cái ra vẻ rất khinh miệt.

Vài năm trước từng tới đây, lần này lại đến đây loanh quanh cả nửa năm ròng, không phải tìm cái gì đó thì chẳng lẽ ông ta thích Vân Hoa Trùng ở đây chắc? Tuy ông ta nói tìm loại quả đó nhưng sau khi biết bị nàng ăn mất lại chỉ thấy có chút tiếc nuối xót ruột chứ tâm trạng không hề đau đớn tức giận mãnh liệt gì cả, rõ ràng mục đích chính của ông ta hoàn toàn không phải loại linh quả đó.

Dĩ nhiên bất luận là cái gì, Lâu Thất đã hứa giúp ông ta tìm ra thì nàng bảo đảm nhất định sẽ tìm được. Câu này tất nhiên nàng không nói ra.

Phía bên trong Thần Ma Cốc còn lớn hơn cả tưởng tượng của nàng, tuy nói là con đường ngắn nhất nhưng bọn họ để đi được đến đích phải mất tới một ngày.

Đây có lẽ chính là địa đới trung tâm nhất của Thần Ma Cốc rồi, các loại cây với hình thù kỳ dị, các loại quả trái thơm lừng đang đơm hoa kết trái.

”Những loại quả này rất nhiều loại là có độc, các ngươi tốt nhất là đừng có ăn linh tinh.” Lão nhân nhắc nhở một câu.

Bọn họ chọn nơi có nhiều cây quả nhất để nghỉ ngơi, và cũng là để chờ đợi. Giờ Tí đêm nay, ba cây Tam Hàn Thu Giao đó đều sẽ xuất thổ, bây giờ chỉ có thể chờ đợi.

Hai canh giờ trôi qua, Nạp Lan Hoà Tâm mới tới được nơi này, lại còn xuất hiện trước mặt bọn họ. Quả nhiên lão nhân đã chỉ đường đi gần nhất, đến sớm hơn bọn họ nhiều.

Lâu Thất nhìn thấy Nạp Lan Hoà Tâm hơi thở của nàng lập tức lạnh buốt. Nàng và Nạp Lan Hoà Tâm giờ đây đã chẳng còn chỉ vì mối quan hệ với Trầm Sát mà trở thành địch thủ của nhau nữa rồi. Âm mưu hãm hại nàng, hãm hại Trần Thập của Nạp Lan Hoà Tâm nàng đều nhớ mòn một trong lòng. Trần Thập suýt chút nữa đã chết bởi cái cách mà khiến con người ta phải cảm thấy ghê tởm sợ hãi, nàng cũng bị ép phải dùng bản mệnh huyết chú, mạng sống mong manh, tiêu hao sinh cơ biến thành một phụ nữ trung niên bốn năm chục tuổi, nếu không phải trùng hợp gặp được lão già quái dị kia, thêm vào đó là số nàng may mắn hái được năm trái linh quả thì nàng lúc này đã đi tong rồi.

”Cô nương, quân tử báo thù, mười năm không muộn.” Trần Thập nhìn thấy Nạp Lan Hoà Tâm cũng cảm

thấy cảm hận tội cùng nhưng hấn lại lo ngại Lâu Thất lúc này muốn tìm ả ta báo thù.

Lâu Thất thu hồi lại ánh mắt nàng tiếp tục nghịch thuốc trong tay: "Cô nương nhà các người không phải quân tử, có điều người cứ yên tâm, ta không phải người manh động như vậy đâu."

Nạp Lan Hoà Tâm tu vi không hề kém nàng, tuy nàng còn có chiêu khác đại loại như là chú quyết nhưng đằng sau Nạp Lan Hoà Tâm là cả Vãn Thiên Sơn, Vãn Thiên Sơn với độ cao như vậy lại tồn thế lâu đến thế ắt hẳn bên trong còn mạnh hơn nàng. Trông lần này bọn họ có thể lấy ra được các loại dược hoàn tránh độc tránh chướng, lại còn biết cách làm thế nào để đối phó với Vân Hoa Trùng đủ để thấy trên người Nạp Lan Hoà Tâm chắc chắn có rất nhiều bảo bối và bùa hộ mệnh.

Còn một điểm khác nữa, nếu nàng giết chết Nạp Lan Hoà Tâm vào lúc này thì đại trưởng lão của Vãn Thiên Sơn nhất định sẽ liều mạng với nàng, nàng chưa từng gặp vị đại trưởng lão đó, không biết tu vi của ông ta thế nào, kể cứ nhắm mắt đâm đầu rước hoạ sát thân vào người là đồ ngốc. Vãn Thiên Sơn lúc này đều biết nàng bị Phạm Trường Tử đưa tới Thần Ma Cốc, Nạp Lan Hoà Tâm mà mất mạng ở đây thì không cần nghĩ cũng biết đối phương nhất định sẽ đổ mọi trách nhiệm lên đầu nàng.

Muốn giết thì cũng phải đợi đến khi ra khỏi Thần Ma Cốc, lúc mà nàng phải sạch mọi sự hiềm nghi của bản thân cái đã.

Hướng hồ bây giờ tình cảnh của Trầm Sát cũng khó khăn, nàng cũng phải cố gắng không gây thêm phiền phức cho chàng.

Nạp Lan Hoà Tâm khôn hề phát hiện ra bọn họ, bởi vì hai bên còn cách nhau một đoạn, hơn nữa thì bọn Lâu Thất là bên đến trước nên cũng đã chọn vị trí đẹp nhất. E là Nạp Lan Hoà Tâm cũng chẳng ngờ rằng bọn họ vẫn còn sống sót.

Chỉ là không biết cô ta tới giây phút cuối cùng quan trọng nhất có tiếc hay không khi Vãn Kiếm và Vãn Mặc đã bị lộ ra thân phận, không thể quay về Phá Vực cùng Lâu Tín nữa.

Vãn Kiếm cúi đầu đi bên cạnh Nạp Lan Hoà Tâm, trông bộ dạng của hấn thì xem ra Nạp Lan Hoà Tâm quả nhiên không biết đã dùng cách gì ép được Vân Hoa Trùng ra rồi, nhưng chắc là nó chỉ có công hiệu chống đỡ nhất thời, nếu không thì Vãn Kiếm không thể nào bình tĩnh như vậy.

Chắc là đợi đến lúc sau khi lấy được Tam Hàn Thu Giao thì mới về Vãn Thiên Sơn tìm người nghỉ cách.

Có điều Nạp Lan Hoà Tâm nàng tạm thời không giết được nhưng Vãn Kiếm và Vãn Mặc nhất định nàng phải giết chết chúng, nếu không trút cơn giận này trước thì nàng quá có lỗi với bản thân.

Bởi lúc này vẫn sớm nên Lâu Tín đi tìm cái ăn, Lâu Thất lấy dược liệu lúc trước đào được ra sắp xếp phân loại, cái nào có thể bảo quản được thì cho vào hộp đựng, cái nào không bảo quản được thì chế làm dược hoàn, thu dọn xong nàng lại cầm túi vải đi đào tiếp dược liệu ở chỗ này. Trong một canh giờ nàng lại đào thêm được dược liệu quý giá đựng đầy hai túi vải to đùng, thu hoạch đầy ắp khiến tâm trạng của nàng khá

lên rất nhiều.

Rất nhanh thôi, buổi tối đã tới.

Ở giữa có một miếng đất trống, một ngọn cỏ cũng không mọc được, thổ nhưỡng đen xì, trông nó có vẻ xốp, chỗ này muốn tìm thì cũng dễ tìm nhưng hoàn toàn không biết cái mảnh đất trống này rốt cuộc là để làm gì.

Đó chính là nơi mà Tam Hàn Thu Giao sinh trưởng.

Cái rắc rối ở chỗ Tam Hàn Thu Giao chỉ có một càn, nó chỉ mọc một đêm, lúc sinh trưởng không được gặp ánh lửa nhưng không nhìn thì lại không biết tình hình sinh trưởng của nó. Đã vậy lại còn phải tranh cướp với Nạp Lan Hoà Tâm, độ khó rất cao bởi đám người Nạp Lan Hoà Tâm đông hơn họ.

Con người Lâu Thất chuyển động một hồi, có ngay chủ ý. Dù sao thì giờ Tí cũng chưa tới, tranh thủ lúc này đi diệt luôn mấy người họ!

Nhờ vào ánh trăng mờ mờ, lão nhân đi theo góp vui thấy đôi mắt nàng phát sáng, ông ta không nén được sự tò mò: "Cô nương muốn làm gì vậy?"

209. Chương 209

Lâu Thất liếc mắt nhìn ông một cái, quyết định lừa bán ông, à không, là nhờ ông hỗ trợ.

"Ông già, muốn hoạt động cho giãn gân cốt một chút không? Ta sợ bộ xương già của ông không chịu nổi giày vò, sau này không thể diễn kịch được nữa rồi..."

Ông trừng mắt nhìn Lâu Thất, sau đó lại sững sốt: "Diễn kịch gì cơ?"

"Ta làm sao biết được ông đang diễn vở kịch nào chứ, Kim lão."

Hai chữ "Kim lão" vừa nói ra, ông lập tức nhảy lên, lui về sau ba bước, trừng lớn hai mắt, không dám tin nhìn Lâu Thất: "Không thể nào! Sao ngươi lại nhận ra ta?"

Lâu Thất liếc mắt: "Ta chỉ trẻ tuổi hơn ngươi thôi chứ đâu có đàn hơn ngươi?" Chưa kể mỗi người đều có một hương vị khí tức khác nhau, người bình thường thì sẽ không cảm nhận được, nhưng từ nhỏ Lâu Thất đã được ngâm trong nước thuốc gay mũi, nàng còn cảm nhận được hương vị khoai tây chiên mà lão đạo sĩ thổi ngửi ăn ở bên ngoài, chẳng lẽ chút chuyện nhỏ này nàng còn không đoán được sao?

Lâu Thất vốn đã có nghi ngờ trong lòng, hơn nữa Kim lão biết nàng không cần cầu xin ông, ông lại mong chờ nàng xin ông giúp đỡ khiến cho nàng càng thêm nghi ngờ. Linh quả mà ông tìm mất nửa năm đều đưa cho nàng ăn, bắt ông dẫn đường tìm Tam Hàn Thu Giao ông cũng không oán giận nửa lời, còn dẫn bọn họ

đi hơn hai canh giờ, sau đó ở chỗ này giúp nàng trông coi Tam Hàn Thu Giao. Nếu như nói đây là người xa lạ thì ai sẽ tin chứ?

Ai sẽ đối xử với người lạ tốt như vậy?

Chưa kể, Kim lão chính là một lão ngoan đồng, hành tung bất định, rất thích giả trang thành các nhân vật khác nhau. Lần trước, khi đi qua Vân Phong sơn trang thì ông đóng vai một người lái thuyền tham tiền. Hiện giờ ông lại đóng vai một cao thủ canh bảo vật ở trong Thần Ma Cốc. Ngoài ông ra, chắc hẳn không còn ai có thú vui kì lạ này nữa.

Trần Thập và Lâu Tín đều kinh ngạc nhìn Kim lão, bọn họ căn bản không hề nhận ra.

Không ngờ, ông lão kia lại chính là Kim lão. Bọn họ có chút dở khóc dở cười, đúng là vai nào ông cũng có thể diễn...

Kim lão liếc mắt: "Chơi không vui! Hừ! Đóng đật như vậy mà vẫn bị người nhận ra! Thất nha đầu, người nói cho ta biết, ta có sơ hở ở chỗ nào, lần sau ta sẽ thay đổi!"

"Khi nào rảnh rồi ta sẽ nói, hiện giờ ta muốn đi giết người, ông đi không?"

"Thất nha đầu, đi giết người mà người lại nói thản nhiên như đi ăn cơm vậy sao? Người chắc chắn tên nhóc vừa lạnh lùng vừa xấu tính kia sẽ thích người chứ?"

Lâu Thất trợn mắt nhìn sang, ông lập tức giơ tay lên: "Được! Được! Lão phu không nói gì nữa! Đi thôi, người muốn giết ai, lão phu cùng người đi giết!"

"Ông muốn đi hoạt động gân cốt thì có!" Lâu Thất lườm một cái.

Trần Thập và Lâu Tín cố gắng nhịn cười. Nói trắng ra thì cô nương nhà bọn họ không muốn thiếu nợ nhân tình người khác, hơn nữa chuyện này có lẽ có liên quan đến việc lần trước Kim lão cầm vàng bỏ chạy...

Về mặt Kim lão vô cùng đau khổ. Ông đi theo hỗ trợ mà lại nói rằng ông muốn hoạt động gân cốt... Nha đầu này thật là...

Công phu của hai người đương nhiên không cần phải nói. Bọn họ lặng lẽ đi về phía Nạp Lan Họa Tâm, không có ai phát hiện. Bọn họ chia ra hành động, một người đến từ bên trái, một người đến từ bên phải, rất nhanh đã tìm được đối tượng để ra tay.

Lâu Thất không ngờ người đầu tiên nàng gặp phải lại là Văn Mặc.

Bởi vì thời gian chưa tới, Nạp Lan Họa Tâm đang cho mọi người rải rác ra xung quanh, bảo vệ khu vực này. Nếu như không phải chỉ có vài người thì e rằng cả chỗ này đã bị bao vây lại rồi.

Không thể đốt lửa, chỉ có thể mượn ánh trăng để làm việc mà thôi. Vần Mặc dè tay trên chuôi kiếm, đứng dưới gốc cây nhìn về phía trước, thở dài. Lâu Thất nhìn theo phương hướng của hắn, nhìn thấy Vần Kiếm.

Chẳng lẽ hắn đang lo lắng Vân Hoa trùng trong cơ thể của Vần Kiếm? Nàng rất muốn nói với hắn, bảo hắn đừng lo lắng, bởi vì nàng sẽ giết chết hắn ta trước, để hắn ta không phải cảm nhận sự đau đớn của cái chết nữa. Có phải nàng rất tốt bụng không?

Vần Mặc đột nhiên cảm thấy sau lưng có chút lạnh lẽo, hắn âm thầm nắm chặt kiếm, sau đó đột nhiên xoay người sang chỗ khác muốn rút kiếm ra, nhưng hắn không còn cơ hội nữa.

Bởi vì ngay khi hắn quay đầu lại thì có một luồng sáng lóe lên, hắn chỉ cảm thấy ngực mình bị thứ gì đó đâm trúng, sợ hãi trước khi chết lập tức bao phủ hắn.

Lâu Thất! Là Lâu Thất!

Hắn muốn dùng chút sức lực cuối cùng để kêu lên tên nàng, nhưng hắn lại không thể phát ra âm thanh nào.

Lâu Thất đưa tay kéo hắn lại, nhẹ nhàng đánh ngã, tránh cho âm thanh thi thể ngã xuống đất làm ảnh hưởng đến những người khác. Nhìn hắn há hốc miệng, nàng cười lạnh.

Buổi chiều nay nàng vừa điều chế ra thuốc câm, hiện tại đã có đất dụng võ rồi. Trong cốc này có quá nhiều dược liệu, khiến cho nàng gặp loại dược liệu nào cũng nhặt về điều chế ra một ít thuốc. Những thứ này nếu muốn ra ngoài mua thì nhất định cũng tốn không ít tiền...

Giải quyết xong Vần Mặc, nàng chạy lên trước vài bước, Một thị vệ đang lặng lẽ bước ra sau một cái cây lớn, rất nhanh đã truyền đến tiếng nước chảy.

Đêm không trăng, gió lại lớn, người đi giải quyết nhu cầu cũng không tránh được mà bị giết. Nhưng Lâu Thất rất tốt bụng, nàng chờ người ta giải quyết xong chuyện, kéo quần lên rồi mới giết.

Sau đó ánh mắt nàng nhìn về Vần Kiếm ở cách đó không xa.

Vần Kiếm đột nhiên xoay đầu lại, nghi ngờ nhìn về phía bên này.

Quả nhiên nhạy bén! Lâu Thất âm thầm khen một tiếng. Nhưng càng xuất sắc thì khi chết đi sẽ khiến cho Nạp Lan Họa Tâm càng thêm đau lòng. Nàng cũng không tin Vần Thiên Sơn kia có thể dễ dàng bồi dưỡng ra nhiều thị vệ tinh anh như vậy!

Bộ pháp quỷ dị, ánh trắng mờ ảo, khí độc nhẹ nhàng lan tỏa. Vần Kiếm lập tức rút trường kiếm ra, mặc dù không nhìn thấy ai, nhưng trực giác của hắn nói cho hắn biết có nguy hiểm, vì vậy nhanh chóng đâm một kiếm về phía trước.

Lâu Thất nhíu mày tránh thoát. Kiếm đâm vào bên cạnh nàng, rơi vào khoảng không. Nhưng điều này khiến cho nàng không thể không khen ngợi một tiếng. Người bình thường không có trực giác chuẩn xác như vậy, bắt được khí tức của nàng. Nếu như không phải nàng tránh thoát nhanh thì e rằng một kiếm kia của hắn đã đâm trúng nàng rồi.

"Là ai?" Vần Kiếm trầm giọng hỏi.

"Vần Kiếm, nhanh như vậy mà ngươi đã quên mất cô nương mà ngươi muốn thuần phục rồi sao?"

Trong lòng Vần Kiếm chợt lạnh lẽo: "Lâu Thất? Ngươi còn sống sao?"

Lâu Thất bước ra, đi đến gần hắn: "Chắc chắn, sao ngươi có thể lạnh lùng, vô tình vô nghĩa như vậy chứ? Ai là người đã nói sẽ mưu phản Vần Thiên Sơn, căm hận Thánh Nữ, muốn làm tùy tùng của ta vậy?"

Vần Kiếm chưa từng nghe ai nói như vậy, nhất thời hắn không phản bác được gì.

Ngay khi hắn kịp phản ứng là nên tranh thủ thời gian để cảnh cáo mọi người, báo cho Thánh Nữ biết Lâu Thất tới, biết Lâu Thất chưa chết thì một chiếc roi màu đen đánh tới, trong lòng hắn khẽ run lên, muốn lấy kiếm ra đỡ. Không ngờ cây roi màu đen kia nhìn thì bình thường mà lại nhanh chóng đánh cho kiếm của hắn vỡ làm đôi...

"Đây là cái gì..." Lời còn chưa nói hết thì chiếc roi kia đã cuốn lấy cổ hắn. Vần Kiếm kinh hãi, lập tức dùng tay kéo ra.

Lâu Thất dùng lực giữ chặt lại, hai mắt hắn trừng lớn, sắc mặt đỏ lên, không nói được nửa lời.

Hắc Kim Đằng Vương này có thể chặt đứt bảo kiếm, quấn chặt lấy cổ hắn thì sao có thể bị hắn kéo đứt được. Trước khi chết, Vần Kiếm nhìn thấy gương mặt Lâu Thất một cách rõ ràng.

Gương mặt nhỏ bé đầy nếp nhăn, giống như bà lão bốn, năm mươi tuổi, nhưng cặp mắt kia lại bình tĩnh lạnh lùng, không có chút sát ý nào. Chỉ còn một khả năng duy nhất, đó chính là sát ý kia đã sớm bị đè nén rồi, ngay từ đầu nàng đã không định giữ lại tính mạng hắn.

Vần Kiếm ngã xuống, chết không nhắm mắt.

Lâu Thất cũng mặc kệ hắn nhắm mắt hay không nhắm mắt. Giết xong Vần Kiếm và Vần Mặc, mục đích của nàng cũng coi như đã đạt được, nếu như Kim lão ở bên kia giết thêm hai người nữa thì bên Nạp Lan

Họa Tâm kia cũng chỉ còn có bốn người. Năm đánh bốn, phần thắng của bên nàng rất lớn.

Lâu Thất im lặng không tiếng động trở về, đã thấy Kim lão trở về trước, đang nhàn nhã gặm trái cây. Lâu Thất im lặng: "Hình như có người nói rằng trái cây nơi này đều có độc, không thể ăn bừa bãi được."

Kim lão không ngẩng đầu: "Đúng vậy, nhưng lão phu cũng không phải là người bình thường, cái gì ăn được, cái gì không ăn được thì lão phu đều biết cả."

Trần Thập và Lâu Tín đồng thời nuốt nước miếng. Bọn họ khát sắp chết rồi!

Lâu Thất đi qua, nhanh chóng lấy hai trái cây trong ngực Kim lão, ném cho mỗi người một quả: "Mau tạ ơn Kim lão!"

Trần Thập và Lâu Tín cũng nhanh trí, lập tức lên tiếng: "Đa tạ Kim lão." Sau đó bắt đầu gặm trái cây.

"Thất nha đầu, người đúng là xấu bụng. Người chỉ biết đối xử tốt với hai tên kia thôi! Đây là trái cây mà ta phải rất vất vả mới hái được đó!"

"Người giúp ta giải quyết mấy người?" Lâu Thất ngắt lời ông.

Kim lão dựng thẳng một ngón tay lên.

"Một người?" Lâu Thất trợn trừng mắt: "Thật sự không xứng với tuổi tác và thân phận của người!"

Nhưng người ta chịu ra tay giúp đỡ nàng đã rất tốt rồi, nàng không thể ép ông giúp nàng giết hết mọi người được.

Đêm nay cũng không yên tĩnh, bởi vì nơi này cách thác nước Ly Phi không xa, cho nên âm thanh thác nước có thể át đi tiếng nói chuyện của bọn họ. Lúc này, trong thác nước đột nhiên có một màu tím lóe lên.

Kim lão và Lâu Thất đang nhìn về phía đó nên cả hai người đều đồng thời thấy được.

Kim lão lập tức đứng lên, mặc cho trái cây trong ngực lăn đầy đất. Ông kinh ngạc nhìn về chỗ đó: "Thì ra là ở đó..."

Lâu Thất biết ông muốn tìm đồ, nhưng nàng cũng không biết ông muốn tìm thứ gì. Thứ màu tím hiện lên bên trong thác nước kia là thứ ông cần tìm sao? Chẳng lẽ bên trong thác nước kia lại tồn tại một thứ giống như Thủy Liêm Động của Tôn Ngộ Không sao?

"Thất nha đầu, ta không thể ở đây giúp người được nữa. Ta đi tìm vật kia trước đây! Người làm xong chuyện thì hãy tới tìm ta." Kim lão vội vàng nói một câu, thân hình bay về phía thác nước, chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

Lâu Thất định gọi ông một tiếng, nhưng cuối cùng lại thôi. Còn tưởng rằng ông có thể giúp đỡ một tay, ai ngờ đến lúc quan trọng thì ông lại bỏ chạy...

"Cô nương, sắp tới giờ Tý rồi." Trần Thập kêu lên.

Lâu Thất ít nhiều gì cũng có chút khấn trương. Lúc này, nàng phát hiện phía bên Nạp Lan Họa Tâm đột nhiên lóe lên một ánh sáng màu lam, khiến khu vực xung quanh đều được chiếu sáng.

"Không phải nói rằng không phát sáng được sao?" Lâu Tín suýt nữa nhảy dựng lên.

Trần Thập nhú mày: "Chỉ là không thể tiếp xúc với ánh nắng, ánh lửa mà thôi. Bởi vì những thứ kia đều là ánh sáng nóng, có nhiệt độ cao, sẽ ảnh hưởng tới sự sinh trưởng của Tam Hàn Thu Giao. Nhưng ánh sáng bên Nạp Lan Họa Tâm rất nhạt, nhìn giống ánh sáng lạnh."

"Đó là gì vậy?" Còn có ánh sáng lạnh sao?

"Lam Hải dạ minh châu." Trần Thập nói.

Lam Hải? Lâu Thất đã từng nghe nói đến, đó là một hải vực to lớn, nhưng lại cách xa nơi sinh sống của con người. Gần Lam Hải chỉ có hai, ba làng chài nhỏ, vô cùng lạc hậu mà thôi. Không biết từ khi nào lại có một hiệu buôn để ý đến Lam Hải, sau đó lập ra một thương đội chuyên đi tới đó tìm kiếm vật báu, trao đổi sản phẩm với các thôn dân của làng chài. Cá khô, rong biển... có rất nhiều. Nhưng nhiều hơn cả là san hô, trân châu... muôn hình vạn trạng, vô cùng xinh đẹp. Bảo bối đẹp nhất, nổi danh nhất trong số đó thì phải kể đến Lam Hải dạ minh châu. Lam Hải không biên giới, muốn đi qua đó phải lặn lội đường xa, trèo đèo lội suối, nửa đường có thể gặp được núi băng, đầm lầy, mãnh thú... cho nên đồ vật được mang về có giá cả không hề thấp. Dạ minh châu này thường được bán với giá trên trời. Nghe nói mỗi nhóm kiếm được mười hai viên, tất cả đều bị mua hết trong vòng một ngày...

210. Chương 210

Một viên Lam Hải dạ minh châu có giá trị trăm vạn lượng vàng, mà bây giờ trong tay hai thị nữ bên cạnh Nạp Lan Họa Tâm mỗi người đều cầm một viên, chẳng khác nào cầm gần hai trăm vạn lượng vàng đến đây chỉ để chiếu sáng...

Nhìn người ta ra tay hào phóng như vậy cũng có thể hiểu được nội tình của Vãn Thiên Sơn. Cho nên, người Vãn Thiên Sơn đi ra ngoài thường có cảm giác cao cao tại thượng, ngay cả khi đi tới Phá Vực cũng mang đến cảm giác như cao nhân nhất đẳng. Nhìn từ góc độ khác thì bọn họ quả thật có vốn liếng để kiêu ngạo như vậy...

Cho nên, người ở Cửu Tiêu Điện đều cảm thấy nếu Đế Quân của bọn họ có thể cưới Nạp Lan Họa Tâm thì

chính là phúc của Phá Vực. Nếu đặt ở thời hiện đại thì Nạp Lan Họa Tâm cũng được xem như thiên kim tiểu thư của gia tộc siêu cấp giàu có, quyền thế ngập trời, được xếp ở hàng cao nhất...

Tam Hàn Thu Giao sợ nóng, sợ ánh sáng mạnh, nhưng Lam Hải dạ minh châu lại được sinh ra ở chỗ sâu nhất của biển cả, ánh sáng của nó rất dịu nhẹ, thậm chí còn mang theo khí lạnh, cho nên không ảnh hưởng gì tới Tam Hàn Thu Giao.

Điều này cũng chứng minh Nạp Lan Họa Tâm đã tổn rất nhiều tâm tư. Lâu Thất không tin Nạp Lan Họa Tâm và Vãn Thiên Sơn sẽ chịu tiêu phí nhiều sức lực như vậy chỉ vì giúp Trầm Sát lấy được Tam Hàn Thu Giao. Nàng rất muốn biết, Nạp Lan Họa Tâm và đại trưởng lão của Vãn Thiên Sơn kia muốn đạt được thứ gì từ Trầm Sát...

"Thánh nữ, Vãn Kiếm, Vãn Mặc, Vu Tòng vẫn chưa trở lại, không biết đã đi đâu rồi." Một thị vệ nhíu mày bẩm báo với Nạp Lan Họa Tâm.

Nạp Lan Họa Tâm dừng lại, ra hiệu cho thị nữ nâng cao dạ minh châu lên một chút, phạm vi chiếu sáng cũng lan rộng hơn: "Gọi bọn họ thử xem."

Thị vệ kia lớn giọng: "Vãn Kiếm, Vãn Mặc, Vu Tòng!"

Bốn phía im ắng, hoàn toàn không có âm thanh đáp lại.

Nạp Lan Họa Tâm lập tức nhíu mày, nhìn bốn phía xung quanh, trầm giọng nói: "Mặc kệ bọn họ, sắp đến giờ Tý rồi, đi mau!"

"Vâng!"

Mấy người nhanh chóng sải bước đi tới khu đất trống, những người khác vây lại thành một vòng nhỏ. Nạp Lan Họa Tâm nhẹ nhàng ngồi xuống, ngừng thần chờ đợi Tam Hàn Thu Giao chui từ dưới đất lên.

Lúc này, Nạp Lan Họa Tâm cũng biết mọi chuyện có chút bất thường. Vãn Kiếm, Vãn Mặc và Vu Tòng không có khả năng im hơi lặng tiếng biến mất như vậy, có lẽ là đã dữ nhiều lành ít rồi. Nhưng hiện giờ Tam Hàn Thu Giao sắp xuất hiện, những chuyện khác đều phải bỏ qua một bên, lấy được Tam Hàn Thu Giao mới là chuyện quan trọng nhất.

Tuy nàng đã chuẩn bị xong đầy đủ mọi thứ, nhưng lại không ngờ rằng nơi cực âm chi địa này, vào giờ Tý lại có âm khí nặng như vậy.

Trong mấy người ở đây, tu vi Nạp Lan Họa Tâm là cao nhất, nhưng người phát giác được sự tình không ổn lại không phải nàng, mà chính là hai thị nữ bên cạnh.

Hai viên Lam Hải dạ minh châu trong tay bọn họ vốn mang theo ánh sáng lạnh màu lam, lại thêm chướng khí ở nơi này càng về đêm càng thêm nồng đậm, bây giờ nhìn lại mới nhận ra giống như một lồng sương mù, mang theo vài phần quỷ dị.

Không biết từ nơi nào truyền đến tiếng kêu của dã thú, náo nhiệt hơn hẳn lúc trước. Nhưng cảm giác náo nhiệt này lại khiến cho lòng người run sợ.

Thân thể của hai thị nữ đều run lên, cảm thấy càng ngày càng lạnh. Gió không lớn lắm nhưng từng trận gió thổi qua đều mang theo khí tức âm u lạnh lẽo.

Một thị nữ đột nhiên run tay, làm rơi Lam Hải dạ minh châu xuống đất. Lam Hải dạ minh châu này vừa rơi xuống đất đã lặn vào một khu đất màu đen, đất ở đó có chút ẩm ướt, dạ minh châu lặn một vòng, bên ngoài lập tức bị bùn đất dính lên, ánh sáng cũng giảm đi một nửa.

Ánh sáng của dạ minh châu này cũng không sáng lắm, hiện giờ chỉ còn lại một viên. Nạp Lan Họa Tâm đã cảm thấy trước mắt tối sầm lại, bóng của mấy người bọn họ bị bóng đêm bao phủ...

Nàng đang định quát lớn, đột nhiên cảm giác được có gì đó không đúng. Nàng nhìn chăm chú về phía trước, lập tức thấy được một bóng dáng kì lạ.

Cái bóng kia xuất hiện ngay trước mặt nàng, trên đầu có hai cái sừng. Nàng đột nhiên quay đầu lại, thấy thị nữ của nàng đang ngồi xổm xuống, hốt hoảng nhặt viên dạ minh châu dưới đất.

"Cẩn thận!"

Nạp Lan Họa Tâm vừa dứt lời, một cái bóng không biết từ đâu xuất hiện, bổ nhào vào thị nữ của nàng, há to miệng, cắn vào cánh tay vừa nhặt viên dạ minh châu của nàng ta. Một tiếng "ực" vang lên, sau đó cái bóng đó lập tức biến mất, không thấy đâu nữa.

"A! Tay của ta!"

Thị nữ kia la hét thảm thiết. Nạp Lan Họa Tâm lúc này mới phát hiện bàn tay của thị nữ đã không thấy đâu nữa, chỉ còn lại hai cánh tay bị cắn nham nhở, trên đó còn có dấu răng không đồng đều, máu tươi không ngừng chảy ra.

Mà viên Lam Hải dạ minh châu kia cũng biến mất

Nhất thời, tất cả mọi người đều sợ hãi.

Nạp Lan Họa Tâm cũng sợ hãi, bởi vì nàng lại không nhìn thấy được thứ kia rốt cuộc là gì. Tuy trên đầu nó có hai cái sừng nhưng thân nó lại được bao phủ trong sương mù, nàng chỉ thấy được một cái miệng cực

lớn, giống như một cái động không đáy đen ngòm...

Căn bản nàng cũng không biết được nó từ đâu xuất hiện, không biết nó biến mất như thế nào...

”Đề cao cảnh giác!”

Câu nói của nàng vừa dứt, cái bóng kia lại nhào tới. Lần này nàng đã có chuẩn bị trước, nhưng cũng không có tác dụng gì. Thứ kia được sương mù bao phủ, bay vọt qua trước mặt nàng. Ngay sau đó, tiếng hét thảm thiết của thị nữ còn lại cũng vang lên. Nàng không kịp xuất thủ, mà không, nàng đã xuất thủ rồi, nhưng lại giống như đưa tay mình vào trong miệng nó vậy...

Một chút âm thanh cũng không có, lại có thể cắn đứt một cánh tay của thị nữ sao? Ngay khi nó muốn tấn công về phía cánh tay khác đang cầm Lam Hải dạ minh châu của thị nữ kia, Nạp Lan Họa Tâm khẽ vùng tay, một luồng sáng đánh về phía nó.

Thứ đó lóe lên, nhưng lại không thấy bóng dáng.

Nạp Lan Họa Tâm tối sầm mặt lại.

Nàng nhận lấy Lam Hải dạ minh châu từ tay thị nữ, có thị vệ khác lập tức cầm máu cho hai thị nữ, sau đó kéo các nàng sang một bên.

Lâu Thất dẫn theo Trần Thập và Lâu Tín đề thấp thân thể, nấp ở một bên, chỉ lộ đầu ra nhìn về phía bên kia.

”Các người có biết đó là thứ gì không?” Lâu Thất thấp giọng hỏi. Nàng cũng rất kinh ngạc, tốc độ của thứ kia thật sự quá nhanh, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi. Thậm chí vừa nãy nàng còn không nhìn rõ được ám khí của Nạp Lan Họa Tâm có làm nó bị thương hay không.

Trần Thập và Lâu Tín đồng thời lắc đầu.

”Vốn nghe nói trong Thần Ma Cốc này có rất nhiều hung thú, lại có chút biến dị, nhưng bởi vì có ít người tới đây nên tin tức trong này cũng không truyền ra ngoài nhiều.”

Lâu Thất suy nghĩ một chút rồi nói: ”Hình như nó rất có hứng thú với Lam Hải dạ minh châu. Vừa ăn một viên rồi, hiện giờ lại muốn ăn tiếp viên thứ hai...”

Lam Hải dạ minh châu kia to bằng quả bóng, không biết liệu thứ đó có bị nghẹn chết hay không?

”Cô nương, đến giờ Tý rồi.”

Hắn là Tam Hàn Thu Giao kia sắp xuất hiện, nhưng hiện tại Nạp Lan Họa Tâm cũng không dám xoay người qua đó nhìn, bởi vì thứ kia lúc nào cũng có thể nhào ra.

”Thánh nữ, trước tiên lui lại đi, quái thú kia có lẽ là thú bảo vệ của Tam Hàn Thu Giao.” Một thị vệ nói.

Nạp Lan Họa Tâm nghiêng rằng: ”Nếu bây giờ lui đi, con thú kia ăn mất Tam Hàn Thu Giao thì phải làm sao?”

Tam Hàn Thu Giao đối với nữ nhân cũng không phải là đồ tốt, bởi vì nó sinh ra ở nơi cực âm chi địa, được tính vô cùng lạnh, Nhưng đối với nam tử luyện nội công thuần dương thì đây là đồ cực tốt. Sau khi ăn Tam Hàn Thu Giao này vào cũng không khiến cho dương khí của nam tử đó bị suy yếu mà ngược lại càng thêm thuần khiết, khiến cho sau này nam tử đó tu luyện đúng là làm chơi ăn thật, thậm chí còn có tác dụng bổ thận tráng dương. Có nam nhân nào không muốn bổ thận tráng dương, trở thành mãnh hổ trên giường chứ? Hơn nữa nó còn có tác dụng khiến người ta trẻ trung hơn, thân thể khỏe mạnh hơn, ngăn chặn sự lão hóa.

Cho nên, trên cơ bản thì không có nam nhân nào không muốn thứ này.

Chỉ là không phải ai cũng biết đến kỳ dược như Tam Hàn Thu Giao. Ở Thần Ma Cốc này cũng chỉ có một cây mà thôi. Nói không chừng, con thú này cũng không phải thú bảo vệ, mà do nó biết thứ này là đồ tốt nên muốn chờ đợi để ăn mất cũng nên. Vì vậy, Nạp Lan Họa Tâm căn bản không dám lui lại, nếu như lui lại, Tam Hàn Thu Giao bị ăn mất thì chuyện này của nàng coi như phí công rồi.

Thị vệ kia lại nói: ”Thánh nữ, an nguy của Thánh nữ quan trọng hơn tất cả mọi thứ. Trước khi xuống núi, đại trưởng lão đã dặn dò, bất kể gặp phải chuyện gì thì cũng phải đặt an nguy của Thánh Nữ lên hàng đầu.”

”Được rồi, đừng nói nữa! Ở đây các người nghe ta hay nghe phụ thân ta?”

Thị vệ kia lập tức im lặng.

Nạp Lan Họa Tâm để bọn họ tụ lại, tựa lưng vào nhau, cảnh giác bốn phía.

Nếu như nói Nạp Lan Họa Tâm không có ý gì khác, thật sự chỉ giúp Trầm Sát tìm thuốc thì đây đúng là tình sâu nghĩa nặng với Trầm Sát. Nếu như nàng ta có thể đem Tam Hàn Thu Giao về Cửu Tiêu Điện thì nhất định Trầm Sát sẽ cho nàng ta hưởng đãi ngộ cao nhất.

Lâu Thất hít một hơi, từ giữa khe hở chỗ bọn họ, nàng nhìn thấy một mầm xanh nhỏ mọc lên ở bãi đất trống. Mầm này màu xanh nhạt, quanh thân được bọc thêm một lớp ánh sáng màu bạc, nhìn rất tinh khiết.

Cây mầm kia ngừng sinh trưởng một chút, sau đó lại dùng tốc độ mà mắt thường cũng thấy được, sinh trưởng mạnh mẽ. Thân cây chậm rãi lớn lên, sau đó mọc ra bốn cái nụ nhỏ, nhìn rất giống một con giao long đang biến hình.

Nhưng theo sự phát triển của nó, nhiệt độ không khí ở xung quanh càng lúc càng xuống thấp. Lâu Thất cũng không nhịn được mà run mình một cái. Mà ba thị vệ kia ở khoảng cách gần như vậy càng lạnh đến mức toàn thân run rẩy...

Lúc này, Lâu Thất có chút sốt ruột. Tình huống như này thì nàng phải cướp đoạt thể nào đây?

”Thánh Nữ, đám người Vãn Kiếm không phải là bị quái thú kia tấn công chứ?” Một thị vệ đột nhiên nói ra, khi hắn nói chuyện hai hàm răng cũng va lập cập vào nhau.

Thấy bọn họ đem cái chết của ba người kia đẩy lên trên người con quái thú, Lâu Thất cảm thấy vô cùng buồn cười. Có quái thú vì nàng mà chịu tiếng oan, cảm giác này cũng không tệ!

”Gào!”

Không biết tiếng dã thú gầm rú từ nơi nào vang lên, mấy người bọn họ giật nảy mình. Đúng lúc này, Trần Thập suất nữa thì kêu lên, con thú kia lại xuất hiện rồi!

Không sai, lần này con thú kia lại xuất hiện, nhưng khoảng cách lại rất gần bọn họ. Sừng của nó hướng về phía bọn họ, giống như đang chuẩn bị nhào tới nơi này.

Lâu Thất lập tức thấp giọng: ”Nín thở!”

Nín thở, thử xem nó có thể phát hiện ra bọn họ hay không? Thứ này không đi sang chỗ Tam Hàn Thu Giao bên kia, lại ở bên này nhìn chăm chăm bọn họ làm gì chứ?

Mấy người nín thở, con thú kia nhìn bọn họ một lúc, quả nhiên không đến nữa, nó xoay người lại, chạy về phía Nạp Lan Họa Tâm.

Lần này, Lâu Thất đã thấy rõ ràng rồi! Bởi vì con thú này đang chuyển động cho nên sương mù trên cơ thể nó sẽ đặc hơn, khiến cho tầm mắt của người ta trở nên mơ hồ nên mới cảm thấy nó thoát ẩn thoát hiện. Nhưng tốc độ của nó đúng là rất nhanh...

211. Chương 211

”Nó đến rồi, mau ngăn nó lại.” Nạp Lan Họa Tâm bất ngờ kêu lên một tiếng, ba tên thị vệ lập tức rút kiếm ra, hình thành một trận kiếm nhỏ, kiếm bay lên đan thành một bức tường kiếm. Quả nhiên, con vật không rõ hình dạng kia đã bị ngăn lại.

Lúc này, Tam Hàn Thu Giao cũng đã mọc ra.

Nhìn thị vệ kia đang ngăn thú, Nạp Lan Họa Tâm cũng không dám kéo dài thêm nữa, nàng ta lấy hộp dương chi bạch ngọc ra, một tay rút dao găm muốn đào gốc cây Tam Hàn Thu Giao ra.

Nhưng một chuyện khiến nàng ta không ngờ đến đã xảy ra, khi đâm dao găm vào gốc cây, một luồng khí vô cùng lạnh lẽo truyền từ dao găm đến tay nàng ta, trong nháy mắt, tay nàng ta giống như đang đặt lên một tảng băng tuyết lạnh lẽo, toàn bộ cái tay bị đông cứng lại, động tác cũng chậm đi, hơn nữa, khí lạnh còn ngày càng tăng thêm.

Nàng ta chắc chắn nếu không buông tay, thì tay này có thể sẽ bị đông cứng phết đi mất.

Nạp Lan Họa Tâm thực sự không thể chịu được nữa, nhanh chóng buông lỏng dao găm ra, dao găm rơi xuống đất, trên mặt nó lại có một lớp băng mỏng phủ lên, lạnh lẽo bức người.

”Tăng tăng tăng”

Con thú kia kêu rất kỳ quái nhưng có thể nghe ra được sự tức giận của nó. Ngay lúc Nạp Lan Họa Tâm muốn đi đến đào gốc Tam Hàn Thu Giao thì nó cũng bất chấp nguy hiểm, xông thẳng đến chỗ mấy tên thị vệ, ý đồ muốn phá vòng vây của họ.

”Giết.” Ba tên thị vệ quát lên một tiếng, phối hợp ăn ý với nhau, lần nữa chặn con thú lại.

Sau khi Nạp Lan Họa Tâm thấy dùng dao găm cũng không đào được gốc cây, nàng ta quyết định lấy tay nhổ ra. Để phòng còn có băng, nàng ta lấy ra một cái khăn tay bao tay mình lại, sau đó nhanh chóng nhổ Tam Hàn Thu Giao. Quả nhiên vô vùng lạnh lẽo, nàng ta cảm giác được máu huyết trong tay như bị đông cứng lại.

Không được, không được, chậm một chút nữa, cái tay này của nàng ta e là sẽ bị phết mất.

Nạp Lan Họa Tâm không có cách nào đành phải buông tay ra.

”Tăng tăng.” Con thú kia lại kêu lên một tiếng, đáy lòng một tên thị vệ phát lạnh, một cái miệng to đang cắn đến tay của hắn. Hắn ta đang định lùi lại thì cánh tay truyền đến cảm giác đau nhức, máu tươi ngay lập tức phun ra. Hắn ta tận mắt nhìn tay mình bị cắn đứt hơn phân nửa, rơi xuống đất, tay kia của hắn vẫn còn đang nắm thật chặt thanh kiếm.

”A, tay của ta!”

Hai tên thị vệ khác cắn răng lại tiếp tục tấn công con thú.

Nạp Lan Họa Tâm cũng không cảm cự nổi nữa, vội vàng đứng lên lùi lại mấy bước. Không được, không được, quá lạnh. Lớp băng hàn này còn mang theo âm khí, uy lực của nó còn mạnh mẽ hơn những khối băng bình thường khác gấp trăm lần, dù không chạm hay vào Tam Hàn Thu Giao, chỉ ở cạnh nó một lúc, thì khí lạnh cũng từ dưới bàn chân truyền lên, nếu nàng ta không lùi lại, đoán chừng chốc lát chân nàng ta cũng sẽ bị phết đi.

Trên người có chỗ nào bị phé thì Nạp Lan Họa Tâm cũng không thể tiếp nhận được. Nàng ta còn là một thánh nữ xinh đẹp, một mỹ nhân sẽ gả đến Cửu Tiêu điện. Chờ lên làm Đế hậu của Trầm Sát, nàng ta sẽ giúp hấn đấu tranh giành thiên hạ, cùng hưởng thiên hạ với hấn, trở thành Đế hậu lưu danh thiên cổ.

Có điều, nàng ta không ngờ Tam Hàn Thu Giao này sau khi trưởng thành lại tỏa ra âm khí lạnh lẽo nồng đậm như thế. Cái này trước giờ chưa có người nào ghi chép lại, cho nên dù nàng ta đã chuẩn bị rất nhiều thứ, cũng sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn như lúc này. Nạp Lan Họa Tâm gấp muốn chết, chỉ còn một bước cuối cùng nữa, một bước cuối cùng.

Lúc này, nàng ta lại nhìn hai thị nữ của mình, các nàng đều bị mãnh thú cắn mất một tay, tuy đã cầm máu nhưng lúc này sắc mặt tái nhợt, ngồi dựa vào một bên, một người cầm dạ mình châu giờ lên chiếu sáng cho nàng ta, một người thì luôn không ngừng hít thở, cố gắng nhịn đau.

Nạp Lan Họa Tâm cắn răng, gọi: "Tiểu Phấn, người lại đây."

Thị nữ tên Tiểu Phấn khó khăn đứng dậy đi đến cạnh nàng ta: "Thánh nữ có gì cần dặn ạ?"

"Người qua đó nhỏ Tam Hàn Thu Giao ra."

"..."

Tình hình vừa rồi của Nạp Lan Họa Tâm, các nàng cũng đã nhìn thấy, nàng ta cũng không có cách nào, tu vi của nàng còn thấp hơn nàng ta nhiều như thế, lẽ nào có cách ư? Sắc mặt Tiểu Phấn vốn đang tái nhợt lại càng trắng bệch hơn vài phần. Nhưng, mệnh lệnh của Nạp Lan Họa Tâm, nàng ta nào dám không nghe: "Vâng."

Tiểu Phấn cắn răng đi đến chỗ cây Tam Hàn Thu Giao toàn thân tỏa ra sáng long lanh kia. Càng lại gần, nàng ta liền cảm thấy càng lạnh lẽo hơn, nàng ta muốn vận khí chống lạnh nhưng lại phát hiện khí âm hàn kia như có thể đông cứng kinh mạch vậy, lạnh đến mức ngay cả vận công cũng vô cùng khó khăn. Nàng ta không khỏi cười khổ, nếu có thể vận công chống lạnh thì thánh nữ đâu có cần đến nàng ta.

Tiểu Phấn bước từng bước cứng ngắc đến cạnh Tam Hàn Thu Giao, cúi người ngồi xuống, giơ tay chạm vào Tam Hàn Thu Giao. Nàng ta vừa mới chạm vào, Nạp Lan Họa Tâm đột nhiên bay qua, đạp một chân lên bả vai nàng ta, khiến cơ thể nàng ta thoáng cái đổ xuống, quỳ rạp xuống đất, đầu gối lập tức bị lạnh đến mức xương cốt cũng phát đau.

"A." Tiểu Phấn cắn chặt môi dưới.

Nạp Lan Họa Tâm lập tức bắt lấy cổ tay nàng ta: "Mau nhỏ đi."

Lâu Thất, Trần Thập và Lâu Tín nhìn thấy cảnh này đều trợn to hai mắt.

”Không ngờ, thánh nữ trong miệng thế nhân lại hèn hạ như vậy, lợi dụng thị nữ của mình làm đá kê chân.” Trần Thập khinh thường nói. Nữ nhân như thế hoàn toàn không thể so sánh được với cô nương nhà bọn họ a.

”Cô nương, hình như nàng ta muốn lấy gốc Tam Hàn Thu Giao kia, làm sao đây?” Lâu Tín có chút nóng nảy nói. Tuy bọn hắn chọn đi theo Lâu Thất, nhưng trong lòng vẫn rất kính trọng, nhớ thương Đế quân. Nạp Lan Họa Tâm khiến bọn hắn chán ghét, ngứa mắt, đương nhiên bọn hắn cũng không hi vọng nàng ta lấy được Tam Hàn Thu Giao, mang đến trước mặt Đế quân giành công lao.

Thế nhưng, lúc này bọn hắn căn bản cũng không có cách nào lại gần, ba tên thị vệ còn đang liều mạng ngăn cản con mãnh thú, lần này con mãnh thú kia cũng không tránh né, nhanh chóng đột phá vòng vây chạy đến chỗ Tam Hàn Thu Giao.

”Cứ đợi đi, ta cảm thấy, dù Nạp Lan Họa Tâm hi sinh thị nữ của nàng ta cũng sẽ không thành công đâu.” Lôi Lâu Thất vừa nói, chỉ thấy thị nữ kia cũng không có cách nào khống chế được đành buông lỏng tay ra, khuôn mặt trắng bệch của nàng ta đã có một lớp sương, cái tay vừa nắm Tam Hàn Thu Giao cũng đã lạnh đến mức hoàn toàn không nhìn thấy chút huyết sắc nào.

”Sao người lại buông tay ra hả?” Nạp Lan Họa Tâm tức muốn thổ huyết, lại chậm một chút nữa.

Câu này nàng ta hỏi có chút kỳ quái, ngay đến nàng ta còn không có cách nào chống đỡ được loại hàn khí cực lạnh này, thị nữ có tu vi thấp thấp hơn nàng ta sao có thể chịu được chứ?

”Tăng tăng.”

Trong lúc này, con mãnh thú có vẻ như đã mất kiên nhẫn, nó đứng tại chỗ nhảy một cái, sương mù xung quanh thoáng cái mỏng đi rất nhiều, cuối cùng hình dáng của nó cũng hiện ra.

Đó là một con dã thú trước giờ bọn họ chưa từng nhìn thấy, toàn thân nó màu xám, trên đầu có hai cái sừng dài giống như sừng trâu, không nhìn rõ mặt mũi của nó, có vẻ như chỉ có một cái miệng cực kỳ lớn, bốn chân to ngắn như chân gấu, móng chân không dài nhưng rất nhọn. Nó đứng thẳng người, lộ ra một vùng lông vàng sẫm trên phần bụng vàng.

”Đây là thứ quái quỷ gì vậy a?”

Ba tên thị vệ của Nạp Lan Họa Tâm chống đỡ đến lúc này cũng đã kiệt sức, thở hổn hển. Nhưng con mãnh thú này có vẻ cũng không mất bao nhiêu sức, giờ đây tốc độ của nó lại nhanh hơn mấy phần, nó cúi thấp đầu, nhanh chóng xông về hướng một tên thị vệ vừa bị cản đứt một tay.

Tên thị vệ này cũng đã sa cơ lỡ vận, vốn bọn hắn đang mạnh mẽ chống cự, không ngờ con mãnh thú này lại như có suy nghĩ, nhằm vào ngay tên yếu nhất.

Thị vệ kia muốn tránh đi nhưng lại không cách nào tránh thoát được, bụng bị đầu con mãnh thú húc vào, hai cái sừng dài lập tức đâm xuyên qua bụng hẳn.

Mà lúc này, Nạp Lan Họa Tâm cũng đang xách một thị nữ khác lại, muốn dùng cách làm như vừa rồi để nhử Tam Hàn Thu Giao.

”Người trèo lên người nàng ta, như thế người có thể có nhiều cơ hội hơn.” Nàng ta chỉ vào thị nữ Tiểu Phấn đã bị đóng băng không thể cử động được, nói.

Thị nữ kia nhìn Tiểu Phấn đang thở yếu ớt, nước mắt muốn rơi xuống nhưng nàng ta vẫn cắn chặt răng, trèo lên người Tiểu Phấn. Đôi môi Tiểu Phấn đã mất đi huyết sắc, nhưng mắt vẫn mở to ra, hình ảnh đó nhìn vào thực sự có chút đáng sợ.

”Aaa..” Thị vệ thứ hai phát ra một tiếng kêu thảm thiết, bụng của hẳn đã bị sừng dài của mãnh thú đâm vào. Một tên thị vệ khác cũng bị nó đánh cho một chương hôn mê bất tỉnh.

Đến lúc này, người Nạp Lan Họa Tâm mang đến hầu như đều đã chết hết.

Nàng ta quay đầu lại nhìn, đen mặt, ngón tay búng một cái, điểm khí vào tên thị vệ đang hôn mê kia, thoáng cái đã khiến hẳn tỉnh lại.

”Thánh nữ, chúng ta rút lui thôi.” Tên thị vệ vừa tỉnh lại liền lập tức lui đến bên người Nạp Lan Họa Tâm, thấy con mãnh thú đang nhìn chăm chăm bọn họ. Thật kỳ lạ, tuy không nhìn thấy mắt nó đâu, nhưng lại có thể cảm nhận được nó đang nhìn chăm chăm bọn họ.

Nạp Lan Họa Tâm cắn răng, lạnh giọng nói: ”Lui? Cha ta nói có thể lui sao? Nếu không lấy được Tam Hàn Thu Giao, đến lúc đó ông ấy dựa vào cái gì muốn Trầm Sát đồng ý khôi phục quan hệ sư đồ? Không khôi phục quan hệ sư đồ, sao ông ấy có thể làm Đế sư, sao có thể làm vị trí Quốc sư mà ông ấy muốn hả?”

Lâu Thất nghe đến đó liền sững sờ.

Nàng không ngờ lúc này Nạp Lan Họa Tâm sẽ nói ra những lời này, đây chính là mục đích mà bọn họ muốn lấy được Tam Hàn Thu Giao ư?

Muốn dùng thuốc dẫn này ép Trầm Sát đồng ý khôi phục quan hệ sư đồ với đại trưởng lão, còn muốn ông ta làm Đế sư, Quốc sư?

Có điều, nàng không hiểu, không phải bây giờ địa vị của Vãn Thiên Sơn đã rất cao rồi ư? Làm đại trưởng lão của Vãn Thiên Sơn thì chắc chắn địa vị cũng hiển hách hơn so với làm Quốc sư của Phá Vực mới đúng chứ? Nếu không sao bọn họ lúc nào cũng có dáng vẻ cao cao tại thượng như thế?

Sao đại trưởng lão lại muốn là Quốc sư Phá Vực?

Theo bản năng, Lâu Thất cảm thấy trong chuyện này chắc chắn có gì đó cổ quái, nhưng lúc này nàng lại không thể nghĩ ra được.

Năm đó, Trầm Sát bị trục xuất khỏi sư môn, với tính khí hẹp hòi, mang thù của hắn, chắc chắn sẽ không đồng ý hàn gắn lại quan hệ với Vãn Thiên Sơn. Hơn nữa, nếu đại trưởng lão trở thành Quốc sư, vậy không phải hắn ta sẽ càng khoa tay múa chân ở Phá Vực, ở Cửu Tiêu điện à? Ngay cả đại điển tuyển phi của Trầm Sát lúc trước cũng do bọn họ chọn ngày, không phải ư.

Sao Trầm Sát có thể đồng ý để bọn họ đề đầu cưới cổ hắn được, đây thực sự là chuyện cười mà.

Thế cho nên, bọn họ mới lấy Tam Hàn Thu Giao ép hắn đồng ý?

Quả nhiên, gì mà tình nghĩa sâu nặng, muốn tìm thuốc cho hắn chứ.

”Cô nương, không thể để nàng ta lấy được Tam Hàn Thu Giao.” Trần Thập nghiêng răng nghiêng lợi nói.

”Người đi nhỏ Tam Hàn Thu Giao đi.” Nạp Lan Họa Tâm nói với tên thị vệ kia, sau đó rút trường kiếm của mình ra, cổ tay vung lên, trường kiếm kia đột nhiên vang lên một tiếng thanh thúy.

Mãnh thú kia lùi lại một bước.

Lâu Thất nhìn thấy trường kiếm trong tay Nạp Lan Họa Tâm, sau khi được nàng ta truyền nội lực vào bỗng phát ra kiếm khí màu trắng, không khỏi kinh hãi: ”Đó là kiếm gì?”

Nàng chưa từng nhìn thấy kiếm nào mà chỉ nhìn một cái đã khiến đáy lòng người ta cảm thấy rét lạnh như vậy. Ngay cả mãnh thú cũng ý thức được sự lợi hại của nó, quả nhiên nó không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Trần Thập thấp giọng nói: ”Trên bảng thần khí lợi hại nhất thiên hạ, Phá Sát tạm thời đứng đầu, còn kiếm trong tay Nạp Lan Họa Tâm là Phượng Ngâm kiếm, đang đứng hàng thứ tư.”

Còn có bảng thần khí lợi hại nữa?

”Xếp hạng tạm thời?”

212. Chương 212

Trần Thập gật đầu: ”Vốn dĩ binh khí đã vô cùng lợi hại, nhưng bảng thần khí lợi hại là bảng xếp hạng kết hợp cả binh khí và võ công của người đang sở hữu binh khí đó, có nghĩa là thanh lợi khí này, trong tay một

người có thể phát huy được uy lực lớn nhất của nó. Phá Vực vốn cũng không được xếp đầu tiên, nhưng vì nó ở trong tay Đế quân, cho nên vị trí cũng tăng lên.”

Lần đầu tiên Lâu Thất nghe được còn có phương thức xếp hạng như thế này, hỏi: ”Vậy bảng xếp hạng này do ai lập ra? Cái này không phải hẳn sẽ nắm rõ được võ công của tất cả mọi người trong lòng bàn tay sao?”

”Ừm, có thể nói như thế.” Trần Thập nói: ”Nhưng cũng không có người nào biết người lập ra bảng xếp hạng này là ai cả.”

Lâu Tín thêm vào một câu: ”Nguyệt Vệ đại nhân cũng đã từng suy đoán, bảng xếp hạng này có khả năng là Đoạn Trần Tông bên kia lập ra.”

Đoạn Trần Tông?

Trong lòng Lâu Thất liền sợ hãi. Nàng đến thế giới này chưa tới hai tháng, Đoạn Trần Tông đã biết đến nàng. Cả tông trên dưới vừa muốn bắt nàng, lại muốn giết nàng. Từ đó có thể thấy, mọi người, mọi việc trong thiên hạ, Đoạn Trần Tông đều rõ như lòng bàn tay.

Lúc kiểm trong tay Nạp Lan Họa Tâm vung ra, kiếm khí màu trắng liền đan lại thành một hình vẽ phức tạp. Khi cổ tay nàng ta rung lên, thân kiếm cũng rung lên phát ra tiếng phượng kêu, đây có thể cũng là nguyên nhân thanh kiếm này có tên như vậy. Thanh kiếm này, dù là bề ngoài hay quá trình vung kiếm thì ánh sáng và âm thanh của nó đều rất rực rỡ, tráng lệ, có thể khiến trong lòng đối thủ ít nhiều có chút áp lực. Thế nhưng, Lâu Thất lại không thích thanh kiếm này, nó phù hợp với Nạp Lan Họa Tâm hơn, vẻ phô trương cũng lớn, thực lực cũng cao.

Nhưng thực tế còn không bằng Phá Sát của nàng, à không, Phá Sát của Trầm Sát.

Xem ra Phá Sát ở trong tay nàng cũng hơi lãng phí, nếu thực sự đưa cho nàng, địa vị đứng đầu của Phá Sát có thể không giữ được rồi.

Cũng may nàng có được Hắc Kim Đằng Vương, theo dự định của nàng, nếu có thể tìm được người chế tạo giỏi, nàng tin đến lúc đó, binh khí của nàng cũng không phải sẽ quá kém.

Trong lúc họ nói mấy câu như thế, Nạp Lan Họa Tâm đã ép lùi được con mãnh thú kia, danh hiệu thiên tài võ học của Vấn Thiên Sơn xem ra cũng không phải giả.

Mãnh thú kia liên tục lùi về sau, cũng đã lùi đến cách chỗ Lâu Thất không xa. Lúc này, trên người nó không có sương mù bao phủ, dưới khoảng cách như thế, Lâu Thất có thể nhìn thấy hình dáng của nó, lực chú ý của nàng lại rơi vào trên chân nó.

”Ta biết làm sao để nhử cây Tam Hàn Thu Giao kia ra rồi.” Ánh mắt Lâu Thất sáng lên.

Sao con mãnh thú này lại xuất hiện ở đây? Sao nó lại muốn ăn Tam Hàn Thu Giao? Mọi vật trên thế gian đều tương sinh tương khắc với nhau, mỗi sự vật tồn tại đều có đạo lý riêng của nó.

”Ta dụ mãnh thú qua đây, các ngươi hãy giết nó.”

Trần Thập và Lâu Tín còn chưa rõ rốt cuộc nàng muốn làm gì thì Lâu Thất đã lấy thuốc bột ra, vẩy lên trên người mình, sau đó nàng vô thanh vô thức lén qua đó, thoáng một cái lướt qua trước mặt con mãnh thú kia.

Loại thuốc bột trên người nàng chính là loại thuốc dùng để bắt thú, được liệu lấy từ Thần Ma ốc, có hiệu quả tốt hơn rất nhiều so với thuốc bột trước kia nàng điều chế. Quả nhiên, con mãnh thú kia lập tức nhào đến chỗ nàng.

Lâu Thất dụ nó chạy xa một chút, rồi cùng Trần Thập, Lâu Tín, ba người hợp lực giết nó. Không ngờ, trước khi chết, con mãnh thú lại điên cuồng nôn mửa, nôn ra một đồng tay chân đứt đoạn, cả xương tay xương chân gì đó cũng nôn ra, thiếu chút nữa khiến Lâu Thất buồn nôn đến mức ói theo.

Thế nhưng, trong những đoạn xương tay, chân bị đứt kia, có một hạt châu phát ra ánh sáng màu lam, hạt châu này cũng không bị dính một chút bẩn nào.

”Lam Hải dạ minh châu!” Lâu Tín kinh ngạc hô lên.

”Không ngờ con mãnh thú này ngay cả hạt châu cũng nuốt. Nghe nói Lam Hải dạ minh châu có khả năng tránh nước, xem ra là thật.” Trần Thập chịu đựng cảm giác buồn nôn, đi đến nhặt Lam Hải dạ minh châu lên.

Chắc là ở quanh hạt châu có một lớp chất gì đó mang theo từ trường, có thể tránh được chất lỏng. Cho nên, sau khi bị con mãnh thú nuốt vào nó cũng không bị dính các loại dịch vị, máu huyết gì đó.

”Cô nương, có lấy không?” Trần Thập cầm túi nước rửa viên châu, giơ đến trước mặt Lâu Thất. Có thể nàng sẽ ghét bỏ thứ trong bụng mãnh thú nhỏ ra a.

Không ngờ, Lâu Thất lại buồn bực hỏi ngược lại: ”Đương nhiên, sao lại không muốn chứ? Sau khi mang ra ngoài, có thể đem đi bán, trăm vạn lượng hoàng kim đó, ha ha, bản cô nương phát tài rồi.”

Nàng cũng có chút ghét bỏ thứ này, hơn nữa, nó lại là của Nạp Lan Họa Tâm nữa, giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì. Nhưng nếu có thể bán đi đổi thành ngân phiếu hoặc vàng thì nàng cũng không chê. Lộ phí du lịch sau này của nàng có rồi. Hơn nữa, tìm người chế tạo kiếm khí cho nàng cũng không biết phải tốn bao nhiêu tiền nữa, một khoản tiền bất ngờ rơi xuống này đúng là tới rất đúng lúc.

Kể ngốc mới không cần.

Trần Thập lập tức nhét hạt châu vào tay nải trong y phục của mình, gói kỹ không để lộ ra ánh sáng của nó. Bỗng nhiên, hắn cảm thấy vận may của cô nương nhà mình rất tốt, lúc ở Khánh Vương phủ ở Kim Châu, hắn cũng công được hai rương vàng ra ngoài, nhưng lại bị Nguyệt Vệ sung công, sau đó là ở cánh đồng hoang Phá Vực lấy được bảo vật trong kho phòng của Độc Nhân làm đại lễ tặng cho Đế quân, hắn cũng chỉ lấy được hai rương vàng. Bây giờ lại bỗng nhiên lấy được Lam Hải dạ minh châu này, có thể đổi được trăm vạn lượng hoàng kim đấy.

Nghĩ đến đây, Trần Thập lại thấy Lâu Thất rút Phá Sát ra, chém vào hai chân trước của mãnh thú kia cắt ra, rắc vào một ít thuốc bột cầm máu.

”Cô nương, người là...”

”Nếu ta đoán không nhầm thì con mãnh thú này không sợ hàn khí của Tam Hàn Thu Giao.” Lâu Thất đưa Phá Sát cho Lâu Tín, nói: ”Lột lớp lông màu vàng trên thân nó ra đi.”

”Dạ.” Lâu Tín lập tức nghe theo, đi xử lý.

Họ nhanh chóng chạy trở về, quả nhiên thấy Nạp Lan Họa Tâm vẫn không thể nhổ được Tam Hàn Thu Giao ra. Nhưng cảnh tượng họ nhìn thấy lại vô cùng thê thảm, xung quanh đều là thi thể thị vệ, thị nữ của Nạp Lan Họa Tâm, bọn họ đã chết sạch, thi thể bị nàng ta xếp thành một vòng chỉ để kê chân cho nàng ta, chỉ vì kê chân, kê chân.

Bóng đêm càng tối hơn, khí độc cũng tản ra vài phần, phân tán ra xung quanh, viên Lam Hải dạ minh châu lại đơn độc phát ra ánh sáng lạnh lẽo, làm xung quanh tăng thêm vài phần u ám.

Lá gan Nạp Lan Họa Tâm cũng rất lớn, người bên cạnh chết nhiều như thế, trong cốc chỉ còn lại một mình nàng ta, nàng ta lại vẫn có thể giẫm lên thi thể thị vệ của mình mà tiếp tục tìm biện pháp.

Cảnh tượng này khiến Trần Thập và Lâu Tín không nhìn được phải rùng mình một cái.

Tay Nạp Lan Họa Tâm quấn một lớp vải rất dày, nhưng làm như vậy rõ ràng cũng không có tác dụng gì.

”Cô nương, giờ chúng ta trực tiếp qua đó sao?”

”Không, không nên để nàng ta biết chúng ta lấy đồ đi, nếu không, trên đường quay về Phá Vực, nàng ta nhất định sẽ phái người ngăn chặn chúng ta.” Lâu Thất lắc đầu nói, trong mắt nàng hiện lên một tia giao hoạt: ”Người cứ đợi đi, lúc này nàng ta không có cách nào, nhất định sẽ đi hỏi Vấn Kiếm và Vấn Mặc.”

”Nhưng Vấn Kiếm và Vấn Mặc đã chết rồi a.”

”Nàng ta cũng không biết họ đã chết, chắc chỉ cho rằng bị mãnh thú tập kích ngất đi thôi. Bất kể thế nào

thì nàng ta cũng phải đi tìm họ, dấu sao Vần Kiếm và Vần Mặc cũng là thị vệ mang chữ Vần, bình thường chưa chắc có lúc nàng ta không nhờ cậy vào họ.”

Quả nhiên, bọn họ đợi một lát thì Nạp Lan Họa Tâm cắn răng đi về phía lúc trước nghỉ ngơi của họ.

Lâu Thất lập tức nói: ”Hành động.”

Lâu Tín ở tại chỗ chờ đợi, Trần Thập cầm miếng da lông kia, còn Lâu Thất cầm hai chân của con mãnh thú kẹp vào hai bên Tam Hàn Thu Giao, nhổ lên, quả nhiên là nhổ được. Trần Thập lấy mảnh da lông kia bọc lấy, không cảm thấy một chút khí lạnh nào. Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, nếu không phải không sợ hàn khí của Tam Hàn Thu Giao thì sao mãnh thú kia có thể muốn đến đây ăn nó chứ.

Tiếc là Nạp Lan Họa Tâm lại không nghĩ đến điều này.

Trần Thập và Lâu Tín ngày càng sùng bái Lâu Thất.

Sau khi thuận lợi lấy xong Tam Hàn Thu Giao, ba người họ lập tức bay nhanh rời khỏi nơi này. Lâu Thất còn muốn đi tìm Kim lão nữa, nếu không nàng sẽ còn phải dùng khuôn mặt già nua này mất.

Cũng không biết cuối cùng hắn muốn tìm cái gì mà lúc trước bóng dáng của mấy tên thị vệ mang chữ Vần lại lóe lên ở thác nước a. Nàng ta có tám tên thị vệ mang chữ Vần, Vần Kiếm là người dẫn đầu nhưng bây giờ hắn đã chết ở chỗ này, có ẩn Vần Cầm cũng lành ít dữ nhiều.

Chuyến đi lần này, nàng ta tổn thất quá lớn rồi.

Nạp Lan Họa Tâm đứng ở đó ngây ngẩn, hít sâu mấy cái, lúc này mới trở lại chỗ Tam Hàn Thu Giao sinh trưởng. Chỉ có thể dựa vào mình nàng ta tiếp tục nghĩ cách thôi.

Tầm mắt Nạp Lan Họa Tâm nhìn qua chỗ Tam Hàn Thu Giao, sau đó, cả người nàng ta sưng lại như bị sét đánh.

Tam Hàn Thu Giao đâu?

”Là kẻ nào?”

Nạp Lan Họa Tâm bỗng nhiên cao giọng hét lên. Cả người nàng ta run rẩy, căn bản không có cách nào chấp nhận sự thật này. Nàng ta đã mất đi nhiều thủ hạ như thế, còn mất một viên Lam Hải dạ minh châu, kết quả là Tam Hàn Thu Giao lại biến mất, biến mất rồi.

Xung quanh một mảnh im lặng, ngay cả dã thú cũng không tiếp tục gầm rú nữa.

Trong không khí cũng vẫn còn mùi máu tươi nhàn nhạt, đó là máu những thị vệ, thị nữ đã chết của nàng ta.

Lúc này, Nạp Lan Họa Tâm mới nghĩ đến, tuy nàng ta đã đánh lui con mãnh thú kia, nhưng không cam đoan nó sẽ không quay trở lại nữa. Sao nàng ta có thể rời khỏi chỗ này chứ?

”Đáng chết, đáng chết.”

Nạp Lan Họa Tâm không khống chế được ngửa mặt lên trời hét to. Ngực nàng ta như có một luồng khí chặn lại khiến nàng ta không thể thở nổi. Đây là lần đả kích lớn nhất và thất bại nặng nề nhất mà Nạp Lan Họa Tâm gặp phải trong suốt hai mươi năm qua.

Nhưng, nàng ta lại không biết phải đi tìm ai để trút giận.

Nạp Lan Họa Tâm vô cùng căm hận, tay vô thức dùng sức nắm lại thật chặt, còn dùng nội lực mà nắm lại. ”Bóp”, nàng ta cúi đầu nhìn, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu.

Dưới cơn tức giận, nàng ta lại bóp nát viên Lam Hải dạ minh châu đang cầm trong tay.

Bóp nát rồi!

Lam Hải dạ minh châu trị giá trăm vạn lượng hoàng kim, một viên bị mãnh thú nuốt, một viên lại bị nàng ta bóp nát.

Chuyến đi này, nàng ta đã tổn thất bao nhiêu?

”Phụt.”

Cuối cùng Nạp Lan Họa Tâm cũng không nén được nữa, phun ra một ngụm máu.

Lâu Thất và Trần Thập, Lâu Tín sử dụng khinh công đến mức cao nhất, lúc trời vừa sáng, cuối cùng cũng đến được dưới thác nước.

213. Chương 213

Nhìn từ xa sẽ cảm thấy thác nước này rất hùng vĩ, đến gần mới phát hiện nó thực sự rất to lớn. Dòng nước lớn đổ từ trên đỉnh núi xuống chiếc hồ sâu dưới chân núi.

Bọn họ đứng ở chỗ khá cao, nhìn xuống dưới thì thấy hồ nước rất rộng, rất sâu, làn nước trong veo, còn có thể nhìn thấy cả cá.

Nước bọt của Lâu Thất lập tức chảy ra.

”Chúng ta nướng cá ăn đi.” Với một người thích ăn uống như Lâu Thất thì việc ăn trái cây và thịt nướng nhiều như vậy làm cho nàng rất chán ngán, nàng muốn ăn món cá tươi mới ngon lành hơn.

Hơn nữa, mấy ngày hôm nay, nếu như bọn họ không gấp rút lên đường thì cũng liều cả mạng sống, bọn họ chưa được ăn bữa nào tử tế, nước cũng không được uống nhiều, càng không hề được nghỉ ngơi, mặc dù có sự chống đỡ của nội lực, nhưng mà thực ra thì cơ thể của bọn họ đã hết sức mệt mỏi rồi.

Nàng cũng cảm thấy mệt rồi, huống hồ là những người có tu vi thấp hơn nàng như Trần Thập và Lâu Tín.

”Tiểu thư, chúng ta không đi tìm Kim lão tiên bối trước ư?” Trần Thập hỏi.

Lâu Thất lắc đầu: ”Vẫn chưa đến lúc. Hơn nữa, vẫn chưa biết được tiếp theo sẽ gặp phải chuyện gì, nếu như chúng ta không nghỉ ngơi để lấy lại sức khỏe trước thì e rằng sẽ không đối phó nổi.”

Trần Thập cảm thấy cô nương nhà hắn có nói gì thì cũng có lý.

”Cô nương, Trần Thập, hai người nghỉ ngơi một chút đi, ta đi xuống dưới kia bắt cá.” Lâu Tín vừa nói vừa cởi giày ra, sau đó hắn nhảy xuống.

Ở phía dưới này không phải đều là nước, còn có cả một bãi cát trắng nhỏ, bởi vì địa hình thấp nên vừa hay có thể tránh được gió. Lâu Thất nói: ”Chúng ta cũng xuống dưới đi, chúng ta sẽ nướng cá bên bờ hồ.”

Cả hai người cũng nhảy xuống, Lâu Tín đã xắn quần lội xuống nước rồi, hắn cầm một cây xiên. Trên suốt đường đi cùng với Lâu Thất, hầu như hắn là người chịu trách nhiệm tìm kiếm đồ ăn, cho nên trình độ xiên cá của hắn đã rất thuần thục rồi.

Mặc dù hắn vào Trần Thập nghỉ ngơi, nhưng mà Trần Thập không thể nào để hắn làm hết mọi chuyện một mình, vì vậy Trần Thập đã đi nhặt một ít cành cây về để nhóm lửa.

Lâu Thất thực sự rất mệt, lát nữa nàng còn phải ra tay nướng cá nên bây giờ nàng đã nằm xuống bãi cát nghỉ ngơi một lúc. Không lâu sau, Lâu Tín đã xiên được ba con cá, hắn giết thịt rồi rửa sạch sẽ bên bờ hồ rồi mới mang về. Lúc này, Lâu Thất mới đứng dậy, nàng lấy những gia vị mang bên người ra rồi chọn một số gia vị thích hợp sau đó xoa tĩ mĩ lên mình con cá, cuối cùng mỗi người cầm lấy một con cá rồi nướng trên đồng lửa.

Mùi thơm khiến người ta thèm nhỏ dãi của cá nướng nhanh chóng bay ra.

Lâu Thất không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Nhưng lúc Lâu Thất chuẩn bị cho cá vào miệng thì một bóng người từ trên không trung bay xuống rồi đoạt mất con cá trong tay nàng.

Lâu Thất nhìn chăm chăm, Kim Lão đang há miệng cắn một miếng cá với vẻ mặt đầy thỏa mãn.

"A, thịt thật là tươi ngon, mùi vị thanh thanh rất vừa miệng, lớp da thì có vị vàng giòn, ngon lắm, ngon lắm, đã chừng nửa năm lão phu không được ăn thứ gì ngon thế này rồi."

"Kim lão đầu, không phải ông đã đi tìm thứ đó rồi ư?" Lâu Thất vừa nhận lấy con cá nướng vốn thuộc về Lâu Tín trong tay hắn vừa trừng mắt nhìn Kim Lão.

Lâu Tín lại phải đi xiên cá rồi.

Kim Lão hài lòng ăn cá, động tác rất nhanh, nhưng mà lời nói thì vẫn rất rõ ràng: "Thất nha đầu, không phải lão phu đang đợi ngươi sao?"

"Chờ ta là vì ông trở về tay không à?"

Kim Lão đứng hình, ông ta nhìn Lâu Thất bằng ánh mắt ai oán: "Có thể đừng vạch trần ta không?"

Lâu Thất không nhin được mà bật cười.

"Kim lão tiền bối, người muốn tìm thứ gì thế?" Trần Thập không nhin được nên liền hỏi.

"Ai, ta không tìm kiếm thứ đó vì bản thân, cháu trai của ta sắp thành thân, những thứ mà bên phía nhà gái đòi thì cho dù thế nào ta đã chuẩn bị cho thật tốt."

Lâu Thất kinh ngạc: "Ồ, ông có cháu trai à"

Kim Lão phẫn nộ: "Thất nha đầu, ý của ngươi là ta không thể có cháu trai à?"

"Ta cho rằng một người không đáng tin như ông, ực, ý ta muốn nói là một người thích du ngoạn nhân gian như ông thì nên không có gì vướng bận mới đúng."

"Ai bảo với ngươi rằng lấy vợ rồi thì không thể đi du ngoạn khắp nơi."

Được thôi, quan niệm của ông lão này còn tân tiến hơn nàng. "Thứ mà bên nhà gái muốn là cái thứ mà chỉ Thần Ma Cốc mới có."

”Ừm, không tồi, chỉ có Thần Ma Cốc mới có loại Tử Vân Hồ phát sáng khác thường như thế.”

”Ánh sáng Tử Vân Hồ” Lâu Thất kinh ngạc, ”Cái tên nghe có vẻ rất hiếm. Ánh sáng mà ta nhìn thấy trước đây là loài Tử Vân Hồ phát sáng đấy ư?”

”Đúng thế. Đáng tiếc là lúc ta đến thì quá muộn rồi, chỉ nhìn thấy mỗi một đồng phân của Tử Vân Hồ.”

”Phụt.”

Lâu Thất và Trần Thập đều phun ra một tràng cười.

”Người có rất nhiều chủ ý hay mà, mau giúp lão phu nghĩ cách đi, ba tháng nữa là cháu trai ta kết hôn rồi, ta đã khoe khoang khắp nơi rồi, nhất định ta phải bắt được Tử Vân Hồ về để dâng làm sính lễ cho phía bên nhà gái, nếu như không thể bắt được thì ta biết để mặt mũi ở đâu.” Kim Lão than thở: ”Vốn dĩ, ta đã chuẩn bị cách dự phòng, ta cũng tìm Linh Quả rồi, nếu như không thể bắt được Tử Vân Hồ phát sáng thì ta sẽ dùng cái đấy để thay thế, nhưng mà bây giờ Linh quả đã bị người ăn mất rồi cho nên ta nhất định phải bắt được Tử Vân Hồ phát sáng. Đúng rồi, người đã lấy được Hàn Thu Giao chưa?”

”Ông đoán thử xem.”

”Ha ha ha, ta biết rằng người không cần lão phu giúp đỡ cũng được mà, thánh nữ của Vãn Thiên Sơn cũng không có cách nào sánh được với người.” Kim Lão tỏ ra rất kiêu hãnh, thấy Trần Thập và Lâu Tín lại bắt đầu nướng cá, ông ta vội vàng chen vào một câu: ”Cho lão phu một con nữa nhé.”

Trong lúc chờ cá chín, ông lại nói chuyện về con Tử Vân Hồ phát sáng với Lâu Thất.

Tử Vân Hồ phát sáng nhỏ hơn so với những con hồ ly bình thường, cho dù có trưởng thành rồi thì cũng chẳng lớn hơn một con mèo nhỏ là bao, lỗ tai nó hơn nhọn lên, bộ lông vừa dài vừa mềm mại, vô cùng lông lẩy, tốc độ chạy trốn cực kỳ nhanh, lông của nó tỏa ra ánh sáng màu tím.

Nghe Kim Lão miêu tả như thế, Lâu Thất cảm thấy con Tử Vân Hồ phát sáng này rất đẹp, rất đáng yêu. Nhưng mà: ”Ngoài những thứ đó ra thì nó còn có điểm đặc biệt nào khác không?”

Kim Lão gật đầu: ”Thực ra cũng không có gì khác, nhưng mà cơ thể của Tử Vân Hồ phát sáng rất ấm áp, thường xuyên ôm nó thì sẽ rất tốt cho những người mắc bệnh phong hàn.”

Ý là ấm như lò sưởi.

”Cháu dâu của ông mắc bệnh phong hàn à?”

"Đúng thế, đó là chứng bệnh phong hàn bẩm sinh, e rằng rất khó có con nối dõi. Vì vậy hi vọng con Tử Vân Hồ phát sáng này có thể giúp bệnh tình của cháu dâu ta tốt hơn."

Nói đến đây, Kim Lão hơi lưỡng lự, Lâu Thất không thể nhìn nổi bộ dạng này của ông ta: "Có gì thì ông cứ nói đi, ấp a ấp úng như thế không phải là phong cách của ông."

"Nói thì nói, Thất nha đầu, ta nói với người, cháu dâu của ta cũng họ Lâu, là người của nhà họ Lâu, chỉ có điều là ở chi khác."

Lâu Thất ngẩn ra.

Nếu như nói rằng Lâu gia là một gia tộc ngầm rất hiển hách, vì vậy, để có thể lấy được con gái của nhà họ Lâu thì nhà họ Kim ít nhất cũng phải có bối cảnh không thua kém.

Sau khi yên lặng một lúc thì Lâu Thất mỉm cười: "Kim Lão, ông nói với ta chuyện này là có ý gì?"

Kim Lão im lặng trong chốc lát rồi bật cười ha ha: "Cũng đúng, lão phu đã lo chuyện bao đồng rồi."

Đúng lúc đó, Trần Thập đưa cá lên.

"Ta muốn biết chuyện về nghĩa phụ của mình, không biết Kim Lão có thể kể cho ta nghe không."

"Hiên Viên Khước." Kim Lão lắc đầu: "Hiên Viên Lại là một thiên tài, nhưng mà ông ta có quen biết với sư đệ đệ Khổng Tu, ta cũng không biết rõ chuyện của ông ta lắm. Không phải sư đệ đệ Lỗ Tu đã quay về điều tra rồi à? Người vẫn chờ tin tức từ hắn."

Lâu Thất chỉ có thể thở dài. Thân thể của lão đạo sĩ thối là một ẩn số, cho nên thân thể của nàng cũng trở thành ẩn số theo. Nhưng mà nàng sẽ không đi tìm đáp án, giống như kiểu nàng luôn nghe Kim Lão nói về Lâu gia, nhưng mà lại không muốn đi tìm hiểu về Lâu gia để xem thử xem Lâu gia có thực sự liên quan gì đến mình không.

Bởi vì nàng cảm thấy nàng của bây giờ rất ổn.

Nếu như thực sự tìm ra được gì có liên quan đến thân thể của mình thì ai mà biết được rằng nó sẽ mang đến cho nàng những phiền phức gì, ai mà biết được rằng sẽ có những người nào đến mạo nhận là người thân khiến cho nàng đau hết cả đầu chứ.

Như bây giờ là tốt rồi, một mình, tự do. Cho dù nàng vốn dĩ là người của thế giới này thì những người kia cũng đã vứt bỏ nàng rồi, cho nên họ không có quan hệ gì với nàng nữa.

Ăn cá nướng xong, bọn họ rửa tay rồi nghỉ ngơi một lát, Lâu Thất lại lấy chiếc lọ nhỏ ra, nàng vẩy thứ thuốc bột trong đó lên người con cá còn lại.

Trong không khí lập tức tràn ngập mùi hương kỳ lạ, dường như con cá nướng lại được thêm một chút mùi thơm gì đó, không chỉ kích thích vị giác của họ mà thậm chí Lâu Tín còn không hề nghĩ thấy mùi gì khác, Trần Thập cũng chỉ cảm thấy dường như con cá này trở nên thơm hơn, nhưng Kim Lão lại nghĩ thấy khá rõ.

”Đây là thứ gì?”

”Thuốc dẫn thú.” Lâu Thất cất lọ thuốc lại, nàng liếc nhìn Trần Thập và Lâu Tín, hai người bọn họ tách ra, mỗi người đứng ở một bên chuẩn bị công tác bảo vệ.

Kim Lão lắc đầu cười: ”Không có ích gì đâu, con Tử Vân Hồ phát sáng này đã luyện được trí thông minh ở trong Thần Ma Cốc rồi, thấy chúng ta đứng ở đây đông như vậy, chắc chắn nó sẽ không đến đâu.”

Ánh mắt Lâu Thất liếc nhìn xung quanh, nàng hỏi bằng giọng điệu rất bình tĩnh: ”Thật ư?”

”Đương nhiên rồi. Nếu như dễ dàng như vậy thì ta còn phải tìm kiếm lâu như thế à?”

”Hay là, chúng ta đánh cược xem sao.”

”Đánh cược?”

”Đúng thế, nếu như ta có thể dụ nó tới thì yêu cầu mà ta đã đáp ứng với ông coi như được xóa bỏ, ông phải giúp ta sửa lại gương mặt già nua này vô điều kiện”, Lâu thất chỉ vào gương mặt của mình, nàng cầm lấy con cá rồi nhẹ nhàng hươ đi hươ lại để hương thơm có thể bay xa hơn một chút: ”Còn nữa, đổi lại ông phải giúp ta làm một việc, đợi ta nghĩ ra rồi sẽ nói với ông, dám đánh cược không?”

”Vậy nếu người không thể dụ được nó ra thì sao?”

”Nếu như không dụ được thì ta sẽ cùng ông quay về xem thử bệnh phong hàn của cháu dâu ông thế nào, được không?”

Kim Lão trợn trừng hai mắt: ”Thất nha đầu, người còn biết chữa bệnh phong hàn nữa à?”

”Biết một chút.”

”Được, lão phu đánh cược với người. Xem ra, người vẫn nên chuẩn bị tinh thần quay về với lão phu đi, chỉ dựa vào một con cá và chút thuốc kia của người mà muốn dụ được Tử Vân Hồ phát sáng ra ư, sao mà dễ

như thế được.”

Ông ta còn chưa nói xong thì ý cười nơi khóe miệng của Lâu Thất lại càng sâu hơn, chỉ thấy từ phía bên cạnh thác nước có một luồng ánh sáng màu tím bay đến, mục tiêu của nó chính là con cá nướng trong tay nàng.

Trước khi thứ đó bắt được con cá thì Lâu Thất đã giơ tay lên cao hơn, thứ đó chưa thể thích ứng kịp với tình thế nên đã lao và lồng ngực nàng rồi bị nàng tóm lấy đúng lúc.

”A ư.”

Tiếng kêu yếu ớt vang lên.

Lâu Thất giơ nó lên cao một chút, nàng đối mặt với đôi mắt cáo sáng rực. Bàn tay chạm vào bộ lông của con cáo mang đến cảm giác rất mềm, rất mượt, rất êm ái, là một loại cảm giác tuyệt vời, hơn nữa, nó thực sự rất ấm áp. Bộ lông của nó tỏa ra sắc tím, không phải làm màu tím đậm cả toàn thân mà là màu tím nhạt thêm ánh bạc ở giữa, dường như vì thế mà nó lại càng tỏa ra vẻ lộng lẫy.

”Đúng là rất đẹp.”

Kim Lão đã trở nên đỡ hẳn được một lúc, ông ta ngậy người chỉ tay vào con hồ ly chứ không nói gì.

Trần Thập và Lâu Tín đều bật cười, bọn họ không ngờ rằng thứ này lại nhào thẳng vào lồng ngực của tiểu thư mà không cần bọn họ phải ra tay.

”Tử Vân Hồ phát sáng.” Lâu Thất giơ tay giơ tay đặt lên đầu con hồ ly, nàng dùng một tư thế rất kỳ lạ. Lão Kim phát hiện ra con hồ ly vốn dĩ đang ngọ nguậy bỗng đứng yên tĩnh lại.

214. Chương 214

”Điều này... sao lại vậy chứ...” Kim Lão một hồi lâu cũng không nói lên lời.

Lâu Thất đưa hồ ly cho ông ta, Tử Vân Hồ yếu ớt nhìn nàng, vẻ mặt ngoan ngoãn giống như một đứa trẻ sơ sinh. Mặc dù nhìn rất thích nhưng Lâu Thất không muốn nuôi thú cưng lắm, chăm sóc rất phiền phức.

”Đây đúng là Tử Vân Hồ!” Tận tay chạm vào con hồ ly đó, Kim Lão mới thực sự chắc chắn, lập tức tươi cười rạng rỡ: ”Ồi, ôi ôi, bây giờ thì tốt rồi, bây giờ thì tốt rồi, ta có thể trở về báo cáo nhiệm vụ rồi!”

”Kim Lão, lão đừng quên vụ cá cược của chúng ta đấy.”

Nét mặt của Kim Lão lập tức ủ dột. ”Nha đầu nhà ngươi đúng là không chịu thiệt thòi một tí nào. Có điều

trị sự phản phệ của Bồn Mệnh Huyết Chú cho người trước đã, nhìn gương mặt già nua của người lại thấy khó chịu.”

Kim Lão nhét Tử Vân Hồ vào lòng Trần Thập, Lâu Thất cũng đưa cá cho hắn, Tử Vân Hồ kêu lên khe khe hai tiếng sau đó cúi đầu ăn cá.

”Bồn Mệnh Huyết Chú thi triển thể nào chắc người đã biết, nghịch chuyển máu huyết toàn thân bằng bí pháp, kích phát năng lượng tối đa trong cơ thể, nhưng cũng gây ra tổn hại rất lớn đối với cơ thể. Linh quả mà lúc trước người ăn có thể bảo lưu huyết lưu nội lực nghịch chuyển trong cơ thể để có thể chuyển ngược trở lại, chỉ cần người cảm nhận được nguồn năng lượng này, có thể dẫn dắt nó đi xuôi một lượt là được, hừm, đương nhiên cái này cũng phải cần ngộ tính.”

Không phải ông ta cứu mà chỉ là một phương pháp rất mơ hồ! Xem ra vẫn cần phải có ngộ tính! Lâu Thất nhìn ông ta nhú mày, Kim Lão bối rối nói: ”Không phải ta lừa người đâu, Bồn Mệnh Huyết Chú vốn dĩ là bí pháp chỉ Lâu gia mới có, ta cũng không biết, ta chỉ vô tình nghe được phương pháp này trước đây thôi...”

”Cô nương!”

Trần Thập và Lâu Tín giật mình kinh hãi, nếu như không thành công thì sao? Lẽ nào cô nương nhà họ sẽ phải mang theo gương mặt này?

Họ bỗng cảm thấy tương lai vô cùng tối tăm. Nếu như Đế Quân nhìn thấy cô nương thể này trong lòng này sinh chê bai thì phải làm sao? Khi đó họ có trách cứ Đế Quân được không, hay là thương xót cho cô nương?

Lâu Thất mới đầu còn rầu rĩ nhưng sau đó đã nhanh chóng bình tĩnh trở lại: ”Phương pháp này có đáng tin không vậy?”

”Ta nghe được từ Lâu gia.” Ý là cũng coi như đáng tin.

Lâu Thất gật đầu. Không thử sao biết được nàng sẽ không thành công, nàng chưa bao giờ nghĩ mình rất ngốc, nếu đã có cách như vậy nàng sẽ có cơ hội thành công.

Có điều, vốn dĩ yêu cầu kia khiến nàng cảm thấy hơi ngại, bây giờ thì có thể nói ra rồi: ”Kim Lão, đã thua thì phải chấp nhận.”

”Được thôi, người nói xem người muốn ta làm gì?”

”Trần Thập, mang đồ ra đây.”

Kim Lão nhìn thấy Trần Thập lấy ra một chiếc túi da. Lâu Thất lấy từ trong túi ra một chiếc hộp, nhét một mảnh da đã quấn lại vào trong, đẩy nắp lại, giao cho Kim Lão: ”Phiền Kim Lão giúp ta đưa món đồ

này tới Cửu Tiêu Điện của Phá Vực, giao tận tay cho Trầm Sát.”

”Cái gì? Còn bắt ta đi Phá Vực...”

Lâu Thất nhướn mày, sao, muốn lật lọng?

Kim Lão xì mặt: ”Ta còn phải mang Tử Vân Hồ về nữa, không thuận đường.”

”Cháu nội lão ba tháng nữa mới hạ sinh lễ, vẫn kịp.”

”Nhưng như vậy ta sẽ phải đi đường suốt, không thể chơi...”

Lâu Thất đột nhiên khê kêu lên tiếng u u, sau đó gọi Tử Vân Hồ đã ăn xong cá lại: ”Tử Vân Hồ, lại đây.”

Điều khiến Kim Lão ngạc nhiên là Tử Vân Hồ nghe thấy giọng nàng ta liền nhào vào lòng nàng. Lâu Thất lại kêu lên mấy tiếng u u, sờ đầu Tử Vân Hồ chậm rãi nói: ”Ta đặt tên cho ngươi nhé, gọi là U U, ngươi có đồng ý đi theo ta không?”

Kim Lão nghe thấy không ổn liền nhảy bật lên: ”Ôi, ôi, Thất nha đầu à, có gì từ từ nói...” thấy Tử Vân Hồ lập tức bị nàng thuần phục, nếu như nàng giữ nó lại sẽ rất dễ dàng! Nhưng ông thì không hoàn thành nhiệm vụ.

”Vậy Kim Lão có thời gian giao đồ không?”

”Có, có! Cùng lắm ta đi không ngừng nghỉ tới Phá Vực giao đồ sau đó lại lập tức trở về là được chứ gì.” Kim Lão nhăn nhó.

Lâu Thất bật cười.

Sao có thể không kịp chứ, chỉ có điều sẽ phải đi suốt, lão ngoan đồng này không có thời gian để chơi trò nhập vai của lão mà thôi.

Kim Lão đã đồng ý với việc của nàng thì sẽ không chần chừ nữa, ông liền ôm lấy Tử Vân Hồ U U vẫn còn đang lừ lừ không muốn rời xa Lâu Thất, mang theo Tam Hàn Thu Giao rời đi.

Nơi này chỉ còn lại ba người bọn họ. Họ không gặp lại Nạp Lan Họa Tâm nữa, chắc Nạp Lan Họa Tâm thiệt hại thâm trọng như vậy đã rời cốc rồi. Còn về Âm Nguyệt Giáo Chủ cũng không biết đang trốn ở đâu, nhưng chắc không ở trong khu vực trung tâm này, vì nơi này không thích hợp sinh sống.

Trần Thập và Lâu Tín ở đây nhiều ngày như vậy, tối qua lại uống thuốc chống chướng khí, chứ không chắc cũng không chịu nổi.

”Cô nương, tại sao chúng ta lại không tự mang Tam Hàn Thu Giao về?” Trần Thập và Lâu Tín do dự hồi lâu mới hỏi ra vấn đề này. Vật quan trọng như vậy, họ cho rằng đích thân mang về mới có thể yên tâm được. Hơn nữa, cô nương cho dù không tìm Tử Kim Đăng, đi xa lâu vậy rồi cũng nên trở về thôi?

Lâu Thất liếc nhìn họ rồi nói: ”Nếu như ta nói, ta không về Phá Vực nữa thì sao?”

Hai người giật mình, không về nữa?

”Các người có hối hận vì đã theo ta không?”

Trần Thập và Lâu Tín vội vàng giải thích: ”Không, cô nương, thuộc hạ đã lựa chọn đi theo cô nương thì sao có thể hối hận được chứ?”

”Không hối hận thì tốt. Ta đã đi là không muốn trở về. Từ nay về sau, trời đất bao la, tự do tự tại không phải rất tốt sao?” Lâu Thất bật cười.

”Vậy Đế Quân thì sao?”

”Đế Quân có con đường quân vương của hắn, sau này có ba ngàn hậu cung, ta tới góp vui làm chi?”

Trần Thập nghĩ tới việc cô nương nhà họ cả ngày ru rú trong hậu cung, tranh giành sự sủng ái của Đế Quân với những người phụ nữ khác, lập tức cảm thấy không thể chấp nhận được. Hắn chợt hiểu cảm giác của Lâu Thất.

Nàng nên kiêu ngạo, tự do, là độc nhất vô nhị, sao có thể bị nhấn chìm trong bể oanh oanh yến yến.

Lâu Tín do dự một hồi lại hỏi: ”Nhưng thuộc hạ cho rằng, Đế Quân đối với cô nương là thật lòng...” Chắc sẽ không tồn tại việc tranh giành sủng ái? Bản thân Đế Quân cũng sẽ sủng ái cô nương tới tận xương tủy...

Lâu Thất bật cười nói: ”Vậy người cho rằng nếu Đế Quân dựng nước, trở thành hoàng đế của một nước có khi nào chỉ cưới một vợ không?”

Lâu Tín sững người, chỉ cưới một vợ? Làm sao thể được.

”Người cũng cảm thấy không thể đúng không? Cho dù hắn có sủng ái ta đi nữa, ta cũng không thêm chung chồng với những người phụ nữ khác.”

Trần Thập và Lâu Tín nhìn gương mặt rạng rỡ của nàng, từ đó họ không còn nhắc lại vấn đề này nữa. Cô nương nhà họ là tốt nhất, những người phụ nữ khác không xứng đáng xách dép cho nàng, đâu có thể xứng cùng nàng chia sẻ một người đàn ông?

”Được rồi, tìm nơi nào đó, ta phải hóa giải phản phệ của Bồn Mệnh Huyết Chú, các người canh giữ cho ta.”

Họ tìm nửa ngày cuối cùng cũng phát hiện sau thác nước có một sơn động, thác nước chảy trắng xóa trở thành tấm rèm nước cho cửa sơn động. Nếu như không phải lúc trước Lâu Thất phát hiện ra Tử Vân Hồ xuất hiện ở đây, nàng thực sự sẽ không nghĩ tới việc qua đây kiểm tra.

Cho dù Nạp Lan Họa Tâm cũng chưa chắc đã tới nơi này, cho dù có Âm Nguyệt Giáo Chủ ở đây chắc cũng không thể phát hiện nơi kín đáo tuyệt vời thế này.

Ba người liền nghiêng người chui vào, trên người đều bị ướt hết.

Điều khiến họ ngạc nhiên là, nơi này vốn dĩ nằm giữa núi, bên ngoài lại có thác nước, có rất nhiều hơi nước, bên trong phải lạnh mới đúng nhưng vừa vào tới hang động họ cảm thấy còn ấm áp hơn cả bên ngoài.

Lâu Thất nghĩ tới nghĩ lui cho rằng hang động này chắc là tổ của Lưu Quang Tử Vân Hồ, và bản thân Tử Vân Hồ có thể chất đó, nơi nào nó ở cũng rất ấm áp, điều này rất bình thường.

Ở nơi này cũng không cần Trần Thập và Lâu Tín hộ pháp giúp nàng, Lâu Thất liền giao cho họ mỗi người một nhiệm vụ, giao thảo dược trước đây nàng hái được cho Lâu Tín phân biệt, sau đó đánh dấu lại, sau đó ra ngoài đi một vòng xem có không, có thì đào về cho nàng. Còn nhiệm vụ giao cho Trần Thập thì khiến hắn rất khó hiểu.

Trước đây con khỉ vàng nọ lấy đá ném họ, kết quả Lâu Thất bèn nhặt hết chỗ đá đó về, đựng đầy túi giao cho hắn vác, việc Lâu Thất yêu cầu hắn làm là dùng Phá Sát cẩn thận cắt những cục đá đó ra từng chút một.

Trần Thập mới đầu không hiểu như vậy là làm gì, nhưng khi hắn nghe lời nàng nói, cắt cẩn thận một cục đá ra, phát hiện bên trong toàn là hồng ngọc cực phẩm đẹp tới mê hồn, hắn lập tức sững người.

Tiếp sau đó Trần Thập vô cùng hào hứng ngày ngày gọt đá, hồng ngọc, bích ngọc, bạch ngọc, đây rõ ràng là mười mấy cục bảo thạch cực phẩm.

Cục to nhất to bằng nắm tay hắn, cục nhỏ nhất cũng to bằng quả trứng gà. Hắn cho rằng cô nương nhà họ là người có thể chiêu tài! Quả nhiên, tới khi cũng lấy ngọc quý cực phẩm để ném nàng!

Lâu Tín cũng đi dạo được một đồng thảo dược trở về, làm theo cách Lâu Thất dạy cho hắn, có thứ phơi khô, có thứ rửa sạch cất đi, có thứ mài thành bột.

Lâu Tín thi thoảng cũng gặp phải hung thú nhưng có thuốc của Lâu Thất, lần nào đều có thể dễ dàng diệt được hung thú.

Hai người đều có việc để làm, Lâu Thất bắt đầu làm theo cách của Kim Lão nói để hóa giải lực phản phệ sau khi thi triển Bốn Mệnh Huyết Chú.

Lâu Thất cũng không ngờ rằng lần này nàng thử đã mất tới nửa tháng.

Nhưng nàng thành công rồi.

Nửa tháng này ngoài cơm ngày ba bữa, giải quyết việc cá nhân ra thì nàng hầu như không hề nhúc nhích, ngồi xếp bằng trên đồng cỏ dày ẩm áp nghi là ổ nằm ngủ của Tử Vân Hồ, lĩnh ngộ phương pháp hóa giải, có lúc không nghĩ ra liền dứt khoát tu luyện nội lực, hồi sau mới nghĩ tiếp.

Xoa lên gương mặt đã trở lại mịn màng của mình, nàng thở phào. Chính trong lúc này nàng lại đột nhiên nhú mảy.

”Cô nương, sao vậy?”

Trần Thập và Lâu Tín hôm nay đã thu dọn xong hành lý, đợi sẵn ở một bên. Thấy nàng thu công, hai người đều thở phào, nhưng lại thấy nàng bỗng dưng nhú mảy, cả hai lập tức lo lắng.

Lâu Thất có chút không dám tin, nhưng nội lực dồi dào trong đan điền là có làm sao?

”Hình như nội lực của ta tăng lên rất nhiều.” Lâu Thất chậm rãi nói.

”A?”

Lâu Thất nhảy lên, quả nhiên cảm giác cơ thể nhẹ nhàng hơn trước đây rất nhiều, nội lực hồn hậu giống như đại dương.

”Chúc mừng cô nương công lực tăng lên.”

”Chúc mừng cô nương!”

Trần Thập và Lâu Tín cũng vui mừng thay cho nàng.

Lâu Thất đoán chắc là do nơi này có nhiều linh khí, nếu không Tử Vân Hồ cũng không ở tại đây, còn một điểm nữa đó là Thạch Tử Ngàn Năm nàng uống khi trước, ban đầu tưởng rằng đã hoàn toàn dung hợp

nhưng trên thực tế là không phải. Lần này gặp họa được phúc mới hoàn toàn dung hợp được hiệu của Thạch Túy Ngàn Năm.

”Đi thôi, mang theo thu hoạch của các người ra khỏi cốc thôi!”

215. Chương 215

Mất mấy ngày để đi từ khu trung tâm Thần Ma Cốc ra tới khu vực vòng ngoài, sau đó lại mất mấy ngày để ra khỏi vòng ngoài. Đợi khi họ ra khỏi tầm bình phong khổng lồ kia họ đã rời Phá Vực hai tháng.

Thu qua đông tới, khi ra ngoài, bên ngoài trời đã bắt đầu có tuyết nhỏ.

Dành ra hai ngày họ mới tìm lại được Đạp Tuyết và hai con ngựa khác. Đạp Tuyết không hổ là hãn huyết bảo mã có linh tính, vẫn dẫn theo hai con ngựa kia đi cùng, không để bị thất lạc.

Có ngựa rồi, ba người di chuyển nhanh hơn rất nhiều. Mấy ngày sau lại tới nơi họ từng ở nhờ, ngôi nhà trước đây của ông Hà.

Có điều Hà Khánh Niên chắc đã dẫn theo thê tử Xuân Nương và ông Hà rời khỏi nơi này, cũng không biết họ có tới Phá Vực hay không.

Bây giờ nơi này chỉ còn lại một căn nhà trống, rau trong vườn chưa hề chết hết, có một số vẫn ngoan cường sống sót, họ liền ở lại đây một tối, ngày hôm sau tuyết ngừng rơi mới lại xuất phát.

Phá Vực, Cửu Tiêu Điện.

”Đế Quân, có vị Kim Lão tiên sinh xin cầu kiến!”

Trầm Sát ánh mắt vụt sáng, từ từ nói: ”Để ông ta vào.”

Kim Lão đi đường bụi bặm vừa nhìn thấy Trầm Sát lạnh lùng ngồi vị trí trên liễn cả giận: ”Này, tên tiểu tử vừa lạnh vừa cứng kia, đồ giao cho người, nhận lấy.”

Ông liền ném hộp về phía Trầm Sát, sau đó quay người định đi.

”Ngăn ông ta lại.”

Giọng trầm vừa dứt lời, Thiên Ảnh vút một cái đã cản ngay trước mắt Kim Lão.

”Người có ý gì?” Kim Lão nhảy lên: ”Ta nói cho người biết, ta còn có việc, không có thời gian lãng nhăng

với người.”

Nguyệt vội vàng bước vào: ”Xin Kim Lão tiên bồi bót giận, ý của chủ tử chúng ta là Kim Lão đi đường vất vả, hãy ngồi xuống ăn chút điểm tâm uống miếng trà nóng cho ấm người rồi hãy đi.”

”Tiểu tử nhà ngươi nói còn dang hoàng một chút.” Kim Lão hừ một tiếng ngồi xuống bên cạnh. Ngay lập tức có mấy thị nữ mang điểm tâm tinh xảo và trà nóng bước vào, mắt ông ta lập tức phát sáng: ”Nhìn không tồi.”

Nguyệt nói: ”Mấy món điểm tâm này đều là Lâu Thất dạy đầu bếp làm...”

”Hừ...” Hắn còn chưa dứt lời, Kim Lão đã hừ một tiếng, cả giận liêng nhìn Trầm Sát vừa mới mở hộp: ”Các người ăn món điểm tâm tinh xảo mà Thất nha đầu dạy cách làm, ngồi trong đại điện ấm áp và sáng sủa, có từng nghĩ tới việc nha đầu đó suýt nữa mất mạng vì lấy thứ đồ đó?”

”Lão nói gì?”

Trầm Sát lập tức nhìn về phía Kim Lão.

”Ta nói, tiểu tử nhà ngươi gặp được Thất nha đầu là phúc phận của ngươi.” Kim Lão giật mình, mấy tháng không gặp, khí thế của tiểu tử này lại càng trở lên đáng sợ! Thấp thoáng có tướng đế vương, lão già Lâu gia lần trước quan sát tinh tượng suy đoán tân đế tinh xuất hiện lại là thật sao? Chính là tiểu tử này?

”Nói rõ ràng xem nào, lão tới Thần Ma Cốc? Thất Thất sao rồi?”

”Chính là ở Thần Ma Cốc, Thất nha đầu nhờ ta mang thứ này giao cho ngươi.”

Ứng nghe tin Kim Lão tới liền vội vàng chạy tới, vừa nghe nói vậy, họ đều hào hứng và mong đợi nhìn về phía chiếc hộp trên tay Trầm Sát. Đã quen với việc Lâu Thất mang đồ tốt về, lần này nàng sẽ mang gì về đây?

Trầm Sát mở tấm da ra, trước mắt hắn là ánh sáng trong veo mát lạnh.

Nguyệt kinh ngạc buột miệng nói: ”Tam Hàn Thu Giao!”

Không phải hắn hiểu biết nhiều mà là món đồ này quá dễ dàng nhận biết.

Ứng giật mình: ”Nhưng không phải là Nạp Lan cô nương đi tìm Tam Hàn Thu Giao sao?”

Họ đều quay đầu lại nhìn Kim Lão.

Trầm Sát nhìn Tam Hàn Thu Giao, đang định đưa tay lên sờ thì Kim Lão quát lên: "Đừng sờ vào! Món đồ này rất âm hàn!"

Trầm Sát lập tức dừng lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn ông ta: "Thất Thất đâu?"

"Khi lão phu đi ra, nha đầu đó chắc vẫn còn ở Thần Ma Cốc. Việc cụ thể thế nào ta không rõ, nhưng khi ta gặp nha đầu đó, một thị vệ của nha đầu đó trúng Vân Hoa Trùng, đang là lúc tơ trùng chui ra khỏi cơ thể, Thất nha đầu lương thiện, đã dùng Bồn Mệnh Huyết Chú để cứu hần."

Trầm Sát trong lòng giật mình: "Bồn Mệnh Huyết Chú là sao?"

"Ý nghĩ như mặt chữ, đó là bí pháp của riêng Lâu gia, nói người cũng không hiểu, dù sao thì người cũng chỉ cần biết, sau khi thi triển Bồn Mệnh Huyết Chú chắc chắn sẽ phải chết, nhưng Thất nha đầu may mắn ăn được linh quả Mê Chương có thể giữ được tính mạng, chỉ có điều dung nhan già đi mà thôi."

"Dung nhan già đi?" Nguyệt và Ứng đồng loạt kêu lên: "Là ý gì?"

"Còn ý gì nữa, là ý theo mặt chữ! Lão phu đã dạy nha đầu cách hóa giải, chỉ cần ngộ tính tốt, hồi phục lại nét thanh xuân cũng không khó!"

Trong lòng Trầm Sát kinh hãi dậy sóng, vừa rồi suýt chút nữa hần đã bất chấp tất cả xông đi, bỏ lại tất cả để đi tìm nàng! Nhưng câu nói sau cùng của Kim Lão lập tức khiến hần bình tĩnh lại, hần chậm rãi nói: "Không ai ngộ tính thắng được Thất Thất!"

Hần tin nàng sẽ không sao.

Nhưng cho dù dung nhan nàng già đi, không thể khôi phục, nàng vẫn là của hần, hần không cần quan tâm nàng trở thành như thế nào.

Kim Lão không thể phản đối, vì ông cũng cho rằng nha đầu đó nhất định sẽ không sao.

"Chủ tử, Tam Hàn Thu Giao này..." Nguyệt nhú mày, còn nhớ tới việc này không phải đã nói là Nạp Lan Họa Tâm đi lấy sao? Tại sao lại là Lâu Thất đưa tới?

"Đúng rồi, vậy trong hộp vẫn còn một loại thuốc bột khác, nói là đưa cho thân y của các người hần ta sẽ biết. Cái cô nương của Vấn Thiên Sơn đúng là cũng đi, có điều nghe nói cô ta không có bản lĩnh nhớ được Tam Hàn Thu Dao, vì thế vẫn là Thất nha đầu của chúng ta lợi hại." Kim Lão cười ha ha, tỏ ý rất kiêu ngạo.

Trầm Sát liếc nhìn ông ta, nói cứ như thể Lâu Thất là người nhà ông ta vậy, sao nghe bực thế không biết.

Nguyệt và Ung sững sờ ngạc nhiên, Nạp Lan Họa Tâm không có bản lĩnh! Cô ta không phải là thiên tài võ học của Vãn Thiên Sơn sao? Họ bất giác đưa mắt nhìn Tam Hàn Thu Giao, trong lòng nghĩ thầm, nói vậy, Nạp Lan Họa Tâm còn không bằng Lâu Thất!

”Sao nàng ta không tự mang về?” Trầm Sát đẩy nắp lại, đưa đồ cho Nguyệt: ”Bảo thần y cất đi.” Nói thế nào đi nữa, thuốc dẫn mà hần cần cũng là do nàng lấy được, điều này rất tốt. Tốt hơn nhiều so với việc người ngoài giúp hần lấy được, không thể phủ nhận, hần rất thích.

Thậm chí hần còn thầm thở phào, dường như từ trước khi nàng đi Thần Ma Cốc, từ tận đáy lòng hần hi vọng nàng có thể lấy được Tam Hàn Thu Giao chứ không phải những nữ nhân khác lấy về cho hần. Chỉ có điều hần cũng lo lắng cho sự an nguy của nàng, vì thế không nói rõ ràng gây áp lực cho nàng.

Bây giờ quả nhiên nàng đã lấy được Tam Hàn Thu Giao, trong lòng Trầm Sát cảm thấy vô cùng ấm áp. Nhưng có một điều là, tại sao nàng không về?

Kim Lão miệng ngậm điểm tâm: ”Làm sao ta biết được?”

Nguyệt và Ung phát hiện ra Kim Lão nói xong câu này, chủ tử lập tức mặt lạnh không muốn ai lại gần.

Mặc dù bình thường hần cũng rất lạnh lùng nhưng bây giờ hình như còn xen lẫn... nộ hỏa?

Ung lén kéo Nguyệt ra một góc thì thầm: ”Chủ tử đang giận sao?”

Nguyệt đẩy hần ra: ”Nói thì cứ nói, ghé sát thế làm gì? Người cũng nhìn thấy mà, chính là vậy.”

”Tại sao? Lẽ nào là vì Lâu Thất không về?”

Nguyệt khẽ thở dài, ngẩng đầu nhìn trời thể hiện sự bồn khoăn lo lắng. Hần thích Lâu Thất, cũng rất cảm kích và bội phục Lâu Thất, nhưng mặt khác hần lại cảm thấy sự tồn tại của Lâu Thất chưa chắc đã là việc tốt đối với Trầm Sát và Phá Vực. Chủ tử là người hoàn thành đại nghiệp, không thể chỉ dành hết tâm trí cho một người đàn bà. Nếu Lâu Thất cứ tiếp tục ở bên cạnh chủ tử hần sẽ lo lắng chủ tử sau này sẽ lấy nàng ta làm trọng, thậm chí chỉ cần một mình nàng ta.

Vì thế hần có thể đoán ra có lẽ Lâu Thất không muốn về nữa, điểm này khiến hần cũng hơi buồn, nhưng cũng khiến hần tảng đá trong lòng hần được đặt xuống.

”Nguyệt.”

Trầm Sát vung tay áo ra sau lưng, chậm rãi bước ra ngoài nhìn về phía Thất Thành.

”Chủ tử.”

”Thất Thất gửi Tam Hàn Thu Giao về, ghi cho nàng một công.”

Nguyệt và Ung sững sờ.

Như vậy, Lâu Thất không có mặt, đã ghi cho nàng ba đại công rồi! Chủ tử làm như vậy là...

Trầm Sát chuyển sang vấn đề khác: ”Ba ngày sau, dẫn theo một nghìn binh mã, bốn Đệ Quân sẽ đích thân đánh hạ Dao Phong Trại.”

Dao Phong Trại, một thế lực khá lớn của Phá Vực Hoang Nguyên. Ba trại chủ của Dao Phong Trại là ba huynh muội, nghe nói trong trại có tám trăm huynh đệ, ai nấy cũng đều võ nghệ cao cường, dũng cảm, cầm cuốc lên có thể làm ruộng, cầm đao kiếm có thể giết địch. Dao Phong Trại vẫn rục rịch chuẩn bị làm loạn, nửa tháng trước đã phái người trà trộn vào thành Phá Vực, khắp nơi tìm kiếm dẫn dụ nữ tử gả tới Dao Phong Trại, đây chẳng phải là hành vi đục khoét phá hoại thành Phá Vực, mở rộng Dao Phong Trại sao?

Trầm Sát sao có thể cho phép chúng tiếp tục lớn mạnh thêm.

Ba ngày sau, một ngàn binh mã của thành Phá Vực tiến về hướng Dao Phong Trại với khí thế sấm sét, Đệ Quân thân mặc huyền y, cưỡi bảo mã Phi Ngân khiến vô số nữ tử thần hồn điên đảo.

Người của Dao Phong Trại công phu lợi hại lại rất lớn gan, sỹ binh của Phá Vực cũng không phải dạng vừa. Hai bên đã có một trận huyết chiến trước cổng trại.

Trầm Sát nhìn đám đông dày đặc trước Dao Phong Trại, lông mày nhíu chặt: ”Đây chính là hơn tám trăm người mà các người nói sao?”

Ung cũng giật mình, rõ ràng nhìn qua có thể thấy nơi này chỉ ít có hơn một nghìn người! Hơn nữa hẳn không tin Dao Phong Trại đã dốc hết toàn lực!

”Trình Tại đâu?” Ung giận dữ.

Trình Tại, một quản sự trước đây quản lý tình báo của họ, vốn là một nhân sỹ giang hồ Trầm Sát cứu trước khi đánh hạ thành Phá Vực, vì hắn thông minh nhanh nhẹn, giỏi lươn lách, được Ung vệ khi đó đang vô cùng thiếu người cất nhắc làm quản sự tình báo. Hai tháng qua họ mới bắt đầu chế định quan chức, vẫn còn đang tranh cãi xem Trình Tại có thể đề bạt làm tướng quân hay không, bây giờ Trình Tại lại gây ra một thiếu sót lớn thế này.

Một nam nhân mặc giáp mềm cười ngửa đi tới, cúi đầu khom lưng: "Đế Quân, có mặt tướng!"

Vốn dĩ đều xưng là thuộc hạ, bây giờ hắn vẫn chưa được chính thức thăng làm tướng quân nhưng đã bắt đầu tự xưng mặt tướng.

Ánh mắt Trầm Sát nhìn hắn, chậm rãi nói: "Bổn Đế Quân hỏi ngươi, Dao Phong Trại rốt cuộc có bao nhiêu người?"

Trình Tại đảo mắt lập tức nói: "Đế Quân, Dao Phong Trại canh phòng nghiêm ngặt, người của mặt tướng rất khó trà trộn vào để lấy tình báo chuẩn xác, nhưng dưới sự cố gắng của mặt tướng, tin nhận được tối đa chuẩn xác tới tám phần, à không, bảy phần, đây cũng là việc bất đắc dĩ, nếu như đổi là người khác, nói không chừng năm phần cũng không dò la được..."

Hắn còn chưa nói xong, một trận sát khí ập tới. Trình Tại lập tức ngẩng đầu, đôi mắt như muốn trợn trừng ra ngoài: "Đế Quân không thể giết..."

Phụt!

Máu nhuộm đỏ kiếm trong tay Trầm Sát.

Mọi người đồng loạt im lặng, không ngờ một người sắp sửa được thăng lên làm tướng quân, Đế Quân của họ nói giết là giết!

Đôi mắt Trầm Sát lạnh lùng nhìn thi thể của Trình Tại, tàn nhẫn nói: "Thuộc hạ của bổn Đế Quân không cần những kẻ lươn lẹo thủ đoạn, tình báo là khâu quan trọng trong hành quân, Trình Tại sai ở chỗ không có năng lực nắm bắt tình hình của địch, lại không báo cáo thực tình! Nói có tám trăm binh, lời lẽ chắc chắn, đúng là đáng chết!"

Hắn dừng lại nói tiếp: "Chiến đấu sau này cũng vậy, thuộc hạ của bổn Đế Quân không cần người vô dụng, hãy mang hết bản lĩnh của các ngươi ra!"

216. Chương 216

"Giết tướng trước trận đánh, trời ơi, ai cũng nói Trầm Sát tàn bạo, xem ra đúng là như vậy! Tiểu muội, muội thực sự muốn gả cho một người như vậy sao?" Trên lầu tháp của Dao Phong Trại, đại trại chủ Ân Phi mặc chiến giáp nhú mào nhìn thiếu nữ mặc xiêm y sắc sỡ, vẻ mặt không đồng tình.

Thiếu nữ có đôi mày sắc như kiếm, mắt đan phượng, đôi môi căng mọng, mặc dù không phải quốc sắc thiên hương nhưng dung mạo cũng thuộc hàng thượng đẳng. Đặc biệt là giữa hai nghìn nam tử hai phe ta và địch, càng làm tôn lên vài phần nhan sắc cho cô ta.

"Đại ca, nếu muội không tự tìm người thích hợp với mình để gả, huynh nói trong trại có ai dám lấy muội?"

Thiếu nữ này chính là tam trại chủ Ấn Dao Phong của Dao Phong Trại.

Cô ta đang nhìn nhị ca Ấn Hải dẫn binh dưới lầu tháp, có chút căng thẳng và cũng có chút hưng phấn: "Đại ca, huynh nói xem trận này nhị huynh có thể đánh thắng không?"

Ấn Phi cả giận nói: "Vậy muội hi vọng nhị ca của muội thắng hay thua?"

Ấn Dao Phong quay người lại ôm lấy cánh tay của hấn lắc qua lắc lại, nũng nịu nói: "A, đại ca, huynh đang giận Dao Phong đấy sao?"

"Đại ca đâu dám giận muội, bây giờ muội là đại cô nương rồi, nhiều chủ ý."

"Rõ ràng là vẫn còn giận mà." Ấn Dao Phong nói: "Muội biết đại ca và nhị ca không muốn khuất phục người khác, nhưng mục đích chúng ta tới Phá Vực Phong Nguyên dựng trại là gì, đại ca quên rồi sao? Năm đó thôn chúng ta gặp thiên tai, người trong thôn chết thì chết mà bỏ đi thì bỏ đi, những kẻ làm quan cũng bỏ mặc chúng ta, thấy người trong thôn sắp chết đói hết mà vẫn còn đòi hỏi phải chọn thê thiếp cho thành chủ nào đó, lại còn nam nữ đều cần, ra lệnh dẫn hết nam nữ đã qua mười bốn tuổi đi. Người dân trong toàn thôn đều bỏ chạy tới đây, chẳng qua chỉ là muốn sống cuộc sống yên ổn không phải ai cũng có thể ức hiếp đó sao?"

Thấy sắc mặt Ấn Phi dịu lại, Ấn Dao Phong lại nói tiếp: "Nhưng bây giờ Phá Vực Phong Nguyên vô số các thế lực lớn nhỏ, quy mô không hề thua kém một nước nhỏ, đại ca, huynh cho rằng cứ tình hình thế này chúng ta có thể yên ổn được bao lâu nữa? Không phải Trầm Sát đánh tới thì tương lai sẽ có người khác đánh tới. Đương nhiên chúng ta cũng có thể đi đánh người khác, nhưng huynh có hỏi đại tẩu, nhị tẩu và các cháu chưa, còn nữa đã hỏi các huynh đệ dẫn theo cả vợ con ba mẹ tới đây chưa, có ai muốn sống cuộc sống như thế này không?"

"Hừm, vậy muội tưởng rằng, quy thuận Trầm Sát là có thể tiếp tục cuộc sống yên ổn sao? Muội nhìn đi, chủ tướng trước đây của mình, hấn một kiếm là có thể giết."

Ấn Dao Phong đang định nói gì thì bên ngoài trại, chiến đấu đã bắt đầu mở màn.

Cô ta nhìn thấy nam tử khôi ngô tuấn tú thân mặc huyền y phóng ngựa nước đại, hoàn toàn không sợ đao quang kiếm ảnh, thần sắc lạnh lùng dường như xem thường mọi thứ, trong mắt chỉ có mục tiêu!

Mục tiêu của hấn chính là Ấn Hải cưỡi ngựa đứng trước trận, nhị ca của cô ta.

Ấn Dao Phong có thể nhìn thấy nhị ca cũng nắm chặt đại đao, nhìn chăm chú về phía nam tử đang phi ngựa tới.

"Nhị ca lo lắng rồi!" Ấn Dao Phong túm chặt lấy cánh tay của Ấn Phi, móng tay suýt chút nữa cắm vào

thịt hăn, nhưng lúc này Ấn Phi dường như không hề phát giác, vì hăn cũng lo lắng.

”Đây chính là khí thế trấn áp.” Hăn lẩm bẩm nói: ”Không cần ra tay, khí thế cũng có thể hạ gục đối phương trước. Nhị ca của muội một đao thể chém chết ba con mãnh hổ, vậy mà lúc này cũng đã lo lắng!”

”Không có trận chiến này, huynh và nhị ca, còn cả mấy vị thúc bá cũng đều không muốn nghe theo lời muội.” Ấn Dao Phong cắn răng: ”Các người chỉ đồng ý với muội chiến bại sẽ quy thuận hăn, nhưng nếu như chiến bại rồi mà không có cơ hội quy thuận thì sao?”

Ấn Phi cũng giật mình.

Hăn đã quá xem thường Trầm Sát. Ai có thể ngờ rằng hăn ta đích thân xuất chiến, hơn nữa vừa tới đã nhắm vào Ấn Hải! Nếu như chiến bại có khi nào chỉ có một kết cục là chết?

”Người tới có phải Đế Quân của Phá Vực?” Ấn Hải quát lên một tiếng nhưng huynh muội họ đều nghe ra, hăn ta dùng tới tiếng quát lớn để tăng dũng khí và lòng tin cho mình.

”Nhị trại chủ Ấn Hải của Dao Phong Trại.” Giọng trầm lạnh như nước của Trầm Sát theo gió truyền tới, không giống như tiếng quát giận dữ của Ấn Hải, chỉ làm một giọng nói rất trầm và bình tĩnh, nhưng tới tai mọi người lập tức sản sinh ra áp lực.” Bỏ Đế Quân cho người một cơ hội đầu hàng.”

Trên lầu tháp, ánh mắt Ấn Dao Phong lộ vẻ si mê, không ngờ, lời đồn đại là thật, Đế Quân Phá Vực quả nhiên tuần mỹ bất phạm, vô cùng lạnh lùng.

Cô ta cần nam nhân như vậy, nam nhân như vậy mới là người cô ta muốn!

Nhưng lúc này cô ta vô cùng lo lắng, Trầm Sát cho một cơ hội đầu hàng, theo như cô thấy, tốt nhất là nên nhanh chóng nắm bắt cơ hội này, đầu hàng thôi! Như vậy sẽ không tới mức gây ra thương vong! Nhưng nhị ca của cô chắc chắn không chịu đầu hàng như vậy!

”Đại ca,” cô quay đầu nhìn Ấn Phi: ”Hay là...”

Ấn Phi biết cô định nói gì, nhưng vẫn nghiêng răng nói: ”Không được, không đánh trận này đừng nói nhị ca của muội, cho dù là những huynh đệ ở đây cũng sẽ không hoàn toàn thần phục Trầm Sát, muội phải cho họ một cơ hội lựa chọn, nhờ chúng ta đánh thắng thì sao?”

Ấn Hải ngoài chiến trường cũng nghĩ như vậy.

Nếu như họ đánh thắng vậy thì họ hoàn toàn có thể đánh vào thành Phá Vực! Đó là một tòa thành trì kiên cố, nơi giàu có nhất an toàn nhất của cả Phá Vực, nếu như thành đó trở thành của họ thì tốt biết bao!

Hắn hừ một tiếng, bật cười cao ngạo: "Chi bằng bốn trại chủ cho người một cơ hội, người hàng phục Dao Phong Trại chúng ta, có được không?"

"Nực cười!" Ứng phi ngựa đuổi tới, vừa nghe thấy câu nói đó liền bật cười ha ha: "Một Dao Phong Trại nhỏ bé có thể dung nạp được tôn giá của Đế Quân sao, đúng là hoang tưởng! Chủ tử, thuộc hạ lên bắt hắn!"

Trầm Sát gật đầu: "Bắt sống cho bốn Đế Quân."

Lời nói này hoàn toàn xem thường Ấn Hải, hắn sao có thể phục, lập tức vung đại đao trong tay, chém xuống đầu Ứng.

"Cũng có chút man lực."

Ứng thét lên một tiếng, dùng kiếm để đỡ.

Chỉ nghe thấy keng một tiếng, trường kiếm của Ứng đúng là đã đỡ được đại đao của Ấn Hải!

Ấn Hải đứng lên bàn đạp của ngựa để tăng thân cao, dùng chiêu cao để tăng cường áp lực, hai tay nắm chặt đại đao ấn xuống kiếm của Ứng. Hai tay Ứng nắm chuôi kiếm, kiếm nằm ngang trên đầu, tư thế này vốn thuộc thể yếu, một bên lưỡi kiếm đã cách đỉnh đầu hắn chỉ một nắm tay, bây giờ vẫn còn đang từ từ nén xuống, nhìn khá mệt nhọc.

Trên lầu tháp, Ấn Dao Phong nắm chặt nắm đấm vung lên: "Nhị ca, đánh bại hắn, đánh bại hắn!" Dù sao cũng không phải đánh Trầm Sát, chắc chắn phải ủng hộ nhị ca mình!

Lúc này, cô ta nhìn thấy bên mình có người trà trộn vào trong đám đông, kéo cung, mũi tên nhắm thẳng vào Trầm Sát. Cô ta giật mình suýt chút nữa kêu lên thất thanh, Ấn Phi lập tức bịt miệng cô ta lại.

Hắn biết cô ta định kêu gì: "Muội điên rồi sao! Đây là chiến trường, chúng ta là hai phe đối địch, có phải muội muốn phản bội Dao Phong Trại không? Có lẽ hắn sẽ bắn trúng thì sao?"

Nếu như bắn trúng vậy thì Trầm Sát bị bắn ở đây, họ đại thắng!

Không ủng hộ thì thôi sao lúc này lại có thể kêu lên để đối phương phát giác ra chứ?

Ấn Dao Phong tròn tròn mắt, nhìn về phía mũi tên bay khỏi dây cung, bắn mạnh về phía ngực Trầm Sát. Khi mũi tên đó đi được một nửa chặng đường hắn dường như không hề phát giác ra, như thể sắp sửa trúng tên.

Ẩn Dao Phong quên cả giấy giũa, Ẩn Phi cũng bịt chặt miệng cô tròn mắt dõi theo.

Gần rồi, gần rồi.

Đúng lúc người bắn đi mũi tên đó vui mừng háo hức, tưởng rằng mình có thể một tên trúng đối phương, Trầm Sát bất ngờ vòng tay ra sau, nắm ngón tay túm lại, mũi tên đó bị hất nắm chặt trong lòng bàn tay.

Tay không bắt tên.

"A! Có còn là người không?" Ẩn Phi lẩm bẩm kêu lên. Không cần nhìn, chỉ nhẹ nhàng nắm đại một cái!

"Thần kỳ quá!" Ẩn Dao Phong cuối cùng cũng kéo được tay đại ca mình ra, ánh mắt toát lên thần thái đặc biệt: "Đại ca, mọi người muốn gả cho hắn, chỉ gả cho hắn."

Cô chỉ gả cho người đàn ông như vậy, những người đàn ông khác cô ta không cần, không cần.

Nhưng họ còn chưa kịp kinh ngạc hết thì thấy Trầm Sát bay lên khỏi mình ngựa, vung tay trong không trung, ném mũi tên kia về phía kẻ vừa bắn tên, lực và tốc độ thậm chí mạnh hơn cả gã ta dùng cung tên để bắn.

Gã đàn ông kia mới đầu cho rằng hắn quá ngông cuồng, lẽ nào như vậy có thể ném trúng gã? Tay không bắt tên đã đành, lại còn tay không phóng tên đi!

Nhưng ngay sau đó gã ta nghe thấy trên lầu tháp, đại trại chủ kêu lên: "Mau tránh ra! Tránh ra!"

Đã quá muộn rồi.

Trước khi gã định né tránh, mũi tên đó đã bay tới trước mặt. Không, đã cắm vào ngực hắn. Gã đàn ông kia trợn mắt ngã xuống, trước khi chết điều hắn nghĩ là, tại sao hắn lại cố thể hiện làm chi?

Sau khi gã đàn ông này ngã xuống, Trầm Sát vung tay, một ngàn binh mã lập tức dừng mảnh xông tới, giao chiến kịch liệt với người của Dao Phong Trại.

"Giết!"

Bên kia, Ẩn Dao Phong sắc mặt tái nhợt.

Ư đột nhiên đẩy cánh tay lên, chân đồng thời kẹp chặt, ngựa lập tức xoay vòng, đại đao của Ẩn Hải chệch

đi, rơi xuống sau đuôi ngựa.

”Đánh lại!” Án Hải hét lên một tiếng, tiếp tục vung đao chém xuống.

Ứng cười nhạt: ”Lẽ nào không có ai nói với người rằng vũ khí không phải càng nặng càng lớn là càng có cơ hội chiến thắng sao?” Nói xong hắn bay lên khỏi lưng ngựa, người bay trên không vung trường kiếm chém qua đầu Án Hải, Án Hải phản ứng cũng nhanh, lập tức cúi người, nhưng vẫn chậm một chút, lưỡi kiếm chém qua đầu, cắt đi búi tóc của hắn, chỉ còn lại một chút tóc ngắn xoa xuống, lập tức trở nên vô cùng nhếch nhác.

Án Hải trong lòng khiếp sợ, vốn dĩ hắn tưởng rằng mình có vài phần chắc chắn có thể thắng được Trầm Sát, bây giờ xem ra tới một trong tứ vệ thuộc hạ của Trầm Sát hắn cũng không đánh nổi!

Nhìn lại, phe mình tuy có một ngàn hai trăm người, cũng rất dũng mãnh nhưng vẫn bị đối phương áp đảo đánh.

Án Hải mặt tái mét.

”Này, phân tâm trên chiến trường, muốn chết bốn vệ cho người được toại nguyện.” Giọng Ứng vang lên, sau đó một luồng mãnh lực đánh trúng vai hắn, hắn nhất thời không nắm chắc đại đao, đại đao rơi xuống đất.

Mất đi vũ khí, Án Hải trong lòng hoang mang, kiếm của Ứng vệ đã kề sát trên cổ hắn.

Trên lầu tháp vọng tới tiếng hô lớn: ”Đừng giết nhị ca của ta, chúng ta đầu hàng, chúng ta đầu hàng!”

Việc đã tới nước này, Án Phi cũng không ngăn Án Dao Phong nữa, nếu đánh tiếp họ không có cơ hội thắng, hơn nữa có chết nhiều người hơn nữa.

Ba trại chủ của Dao Phong Trại quy thuận.

Án Dao Phong đi theo hai huynh trưởng bị dẫn tới trước mặt Trầm Sát, cô ta ngẩng đầu lên nhìn nam nhân đẹp như thiên thần trong mắt mình, ánh mắt có phần si mê.

”Đế Quân, Dao Phong nghe nói lập mười công cho Đế Quân có thể thành phi, Dao Phong cũng muốn lập hai công cho Đế Quân!”

Vừa dứt lời, mọi người đều kinh ngạc nhìn cô ta.

Hai công?

217. Chương 217

Trầm Sát liếc nhìn cô ta: "Ồ?"

Có thể được hần tiếp lời, hai mắt Ấn Dao Phong phát sáng: "Dao Phong đồng ý dẫn theo một nghìn sáu trăm ba mươi một người của Dao Phong Trại nhập vào với thành Phá Vực..."

Cô ta còn chưa nói dứt lời, Trầm Sát đã ngắt lời.

"Người có thể không đồng ý."

Khi Ấn Dao Phong còn đang sửng sốt, hần lại tiếp tục nói tiếp: "Bổn Đế Quân có thể diệt trại."

Ba huynh muội Ấn gia đều giật mình khiếp sợ.

Ứng mĩa mai. Bại tướng mà cũng dám nói đồng ý dẫn người quy thuận, đây chỉ có thể là hành động thức thời, bảo toàn mạng sống mà thôi, sao có thể gọi là công lao.

Cô nàng này có phải điên không?

Ấn Dao Phong cắn môi: "Đế Quân, Dao Phong còn biết một tin, dãy núi gần Dao Phong Trại có mỏ vàng!"

Lần này Trầm Sát nhướng mày, có chút hứng thú.

"Ở đâu."

"Việc này chưa chắc chắn, nhưng Đế Quân có thể phái cao thủ tìm mỏ đi thăm dò..." Nói tới đây Dao Phong vẻ mặt mong chờ nhìn hần, tin tức này có thể coi là một công lao được rồi chứ?

Mười công, cô ta nhất định sẽ lập được mười công, trở thành nữ nhân của hần! Trở thành đệ phi của Phá Vực.

"Trong Phá Vực không có cao thủ lĩnh vực này."

Trầm Sát nhú mày.

Lúc này Ứng bất ngờ vỗ trán: "Không đúng, chủ tử, có, có người này!"

Ứng lúc này mới nhớ ra, hai ngày trước có một nhà ba người tới thành Phá Vực, nhờ lính thủ thành đưa cho hắn một bức thư, bức thư đó do Lâu Thất viết, ý trong thư là nhờ hắn chăm sóc giúp gia đình này, còn nữa, ông lão Hà Quý còn là thợ khắc ngọc, con trai Hà Khánh Niên có thể tìm mỏ, con dâu Xuân Nương có tài nấu nướng.

Bây giờ Phá Vực thiếu người, cũng thiếu người có tay nghề ở các ngành nghề vì thế những người như vậy vào thành Phá Vực đều rất được hoan nghênh. Khi đó Ứng vệ cũng rất vui vẻ, hướng hồ lại là người do Lâu Thất giới thiệu tới. Nhưng vì phải đánh Dao Phong Trại, vì thế hắn vẫn chưa có thời gian đi gặp ba người nhà đó, chỉ bảo người bên dưới bố trí chỗ ở cho họ, nào ngờ, bây giờ đã có thể dùng người rồi.

Nghĩ vậy hắn cho rằng nếu như thực sự tìm được mỏ, công lao này nên ghi cho Lâu Thất mới đúng! Dù sao nếu như Hà Khánh Niên thực sự có bản lĩnh này, không cần Ấn Dao Phong phải nói tin này, hắn ta tự nhiên cũng có thể tìm được mỏ vàng!

Trầm Sát nghe hắn nói xong, sắc mặt sa sầm.

Có thư tay của nàng ta mà không lập tức nói cho hắn biết.

”Thư đâu?”

Nghe giọng hắn không vui, Ứng vệ mới giật mình: ”A? Ô, ô, thư, thư ở đây.” Hắn lấy từ trong ngực ra một bức thư, không chú ý tới sắc mặt Trầm Sát đã hoàn toàn sa sầm.

Bức thư đó đã bị tịch thu như vậy, cuối cùng Ứng cũng không dám đòi lại.

”Truyền gia đình ba người đó vào Cửu Tiêu Điện.”

Ấn Phong Dao sững sờ nhìn Trầm Sát quay người bước đi, miệng há hốc, không nói lên lời. Đế Quân, cô ta thì sao? Công lao đâu? Không ghi một công cho cô ta sao?

...

Tuyết bay ngợp trời, trước mắt rất khó nhìn thấy màu xanh, trời đất chỉ một màu trắng toát. Đồng núi hoang vu, thời tiết này đã không còn thích hợp để ngủ ngoài trời, tới qua không tìm được sơn động nào tránh tuyết, ba người Lâu Thất lạnh tới mức suýt chút nữa biến thành người tuyết.

”Thời tiết chết tiệt. Tuyết này không biết còn rơi tới bao giờ?” Lâu Thất dắt ngựa đi một đoạn, đang định dừng lại nghỉ ngơi, họ đã phi ngựa nửa ngày được rồi, cũng cần phải để ngựa nghỉ ngơi.

Tuyết lớn thế này tới ngựa cũng không tìm được cỏ ăn, họ đã hai ngày không săn được thứ gì ngon để ăn, chỉ có thể ăn quả dại cho đỡ đói, đối với Lâu Thất không có thịt sẽ không vui, điều này đúng là ác mộng.

”Cô nương, phía trước có núi!” Trần Thập chỉ về phía trước vui mừng nói.

Lâu Thất ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy hình dáng ngọn núi phía trước rất đặc biệt, giống như một cái đầu ửng, mỏ ửng vừa hay che phủ trên con đường này, giống như một nóc nhà tự nhiên khổng lồ, đoạn đường dưới mỏ ửng có phần tăm tối, chỉ là không bị tuyết phủ.

Như vậy chỉ ít cũng có núi che đỉnh đầu, tránh tuyết, nghỉ chân cũng được, họ sắp lạnh cứng rồi. Hơn nữa phía dưới không có tuyết nói không chừng còn có cỏ cho ngựa ăn.

”Tốt quá rồi, lên ngựa, đi mau.”

Trần Thập và Lâu Tín cũng thở phào, đồng loạt lên ngựa phi đi.

Lại gần nhìn họ mới phát hiện ra ”mỏ ửng” mọc ngang ra dài hơn họ nghĩ, như vậy nhìn vào, hai bên đường phía dưới quả nhiên có cỏ, vì chưa bị tuyết phủ nên vẫn có chút xanh non.

Tới đám ngựa Đạp Tuyết cũng có phần kích động.

Ba người đang định phóng ngựa tiến vào thì Lâu Thất tinh mắt nhìn thấy trên đường có một sợi vải trắng nhỏ dài, nàng lập tức quát lên: ”Dừng lại!”

Cũng may Trần Thập và Lâu Tín tuyệt đối tuân lệnh nàng, nghe nàng nói dừng lại họ liền ghìm cương ngựa.

Ba con ngựa bị ghìm cương lập tức hí vang.

Trong con đường âm u do bị che khuất bất ngờ có năm sáu bóng người mặc áo da hổ bước ra, tay cầm đại đao, kẻ cầm đầu còn đội một chiếc mũ lông xám, dưới mắt có một vết sẹo, hung hãn trừng mắt nhìn họ.

”Tinh mắt giỏi! Ô kìa, lại còn là ba tên tiểu tử trắng trẻo tuấn tú.”

Mấy gã đàn ông sau lưng hắn cũng bật cười không mấy thiện ý.

”Xuống ngựa chơi với bọn ta nào!”

Lâu Thất xoa cằm, từ cao nhìn xuống: ”Cướp sao?”

Gã đàn ông kia nói: ”Người cũng có thể nói là như vậy.”

"Vậy thì lời thoại của người không đúng rồi, không phải người nên nói là cây này do ta trồng, núi này do ta mở, muốn đi ngang qua đây, phải để lại tiền lộ phí sao?"

Một gã đàn ông cao gầy của đối phương ý lên một tiếng: "Đại ca, hai câu này của hần rất đúng, sau này chúng ta sẽ nói vậy nhé? Cảm giác rất uy phong."

Lâu Thất bật cười.

Gã đàn ông được gọi là đại ca liền giơ chân đạp gã cao gầy một cái: "Cút sang một bên!"

"Người muốn cướp gì?" Lâu Thất lại hỏi, "Chúng ta nghèo lắm."

Trần Thập và Lâu Tín cố gắng nhịn cười, lúc mới đi nói là nghèo thì đúng là thật, bây giờ họ không hề nghèo. Chỉ nhìn mấy bao vải lớn buộc trên lưng ngựa của họ là biết rồi, cô nương nói vậy thực sự không thấy chột dạ sao.

Bây giờ Lâu Thất đúng là không nghèo, trên người còn có mấy chục vạn ngân phiếu đổi từ hai rương vàng trước đây, còn có mười mấy khối bảo thạch cực phẩm, trong Thần Ma Cốc còn đào được rất nhiều kỳ trân dược liệu, nàng chọn những thứ cần dùng để giữ lại, còn có bốn túi dược liệu này mang đi bán nữa. Sau khi bán sẽ là một món thu nhập lớn, đâu có thể là nghèo được.

Nếu như họ thực sự để đám sơn phỉ này cướp, bọn họ chỉ cần một phi vụ này cũng có thể về ăn tết ấm no rồi.

"Nghèo? Bất nạt ta không nhận ra hân huyết bảo mã sao?" Đại ca liếc mắt nhìn nàng, vung đại đao trong tay: "Mau xuống ngựa, nói ít thôi."

Lâu Thất quay đầu nhìn Trần Thập và Lâu Tín: "Gặp phải một người hiểu biết, chúng ta mau xuống ngựa thôi!"

Ba người xuống ngựa lập tức có người bước lên định dắt ngựa của họ, nhìn thấy mấy bọc lớn buộc trên lưng ngựa liền lộ ra vẻ tham lam.

Nhìn bộ dạng chỉ còn thiếu nói rằng đây chính là ba con cừu béo!

Không ngờ, ba con cừu béo trong mắt họ bất ngờ ra tay.

Gã đàn ông định lên dắt Phi Tuyết còn chưa kịp nhìn rõ xem chuyện gì xảy ra, chỉ thấy cổ áo bị túm chặt, sau đó hần ta bay lên, cắm đầu vào đồng tuyết ở bên ngoài, mồm miệng đầy tuyết.

Lâu Thất vỗ tay, lại có một gã đàn ông nữa nhào về phía nàng, nàng giơ chân lên, đạp.

Gã đàn ông đó cũng bay đi, ngã nhào vào trong một hố tuyết ở bên ngoài.

”Quả nhiên công lực đã tăng lên, tăng nhanh quá cũng là một việc đau buồn.” Nàng lắc đầu thở dài. Quả nhiên Bồn Mệnh Huyết Chú lần trước là gặp họa được phúc, sau khi hấp thụ hoàn toàn Thạch Tử Ngàn Năm, công lực của nàng đã tăng tới mức cần tăng.

Vì thế mấy người này nàng thực sự không bận tâm.

Trần Thập và Lâu Tín nghe thấy nàng nói vậy bày tỏ rất đau buồn, không được đả kích người khác như vậy chứ, cô nương!

Hai người bị đả kích, kết quả là xuống tay rất mạnh với mấy người kia, đánh cho mấy gã sơn phỉ gào thét ầm ỹ. Cuối cùng gã đại ca bắt đầu xin tha trước: ”Xin ba vị thiếu hiệp tha mạng, chúng tôi chẳng qua chỉ là muốn kiếm miếng cơm ăn thôi, hoa màu đều bị tuyết phủ hết rồi, săn bắn cũng không bắt được gì, trong nhà còn có người già và trẻ nhỏ...”

Lâu Thất dùng ngón út ngoáy tai: ”Gào khó nghe chết đi được. Lại đây, bốn công tử có điều muốn hỏi người.”

Gã đó vội vàng đội mũ hăn hoi bước tới trước mặt nàng: ”Công tử có điều gì xin cứ hỏi, tiểu nhân nhất định sẽ nói toàn bộ những gì mình biết.”

”Người tên là gì?”

”Các huynh đệ đều gọi tiểu nhân là Đồ lão đại.”

”Sao?”

”Không, không, tiểu nhân tên là Đồ Bôn.”

”Người là người Đông Thanh?”

”Đúng vậy, mấy người tiểu nhân đều là người Đông Thanh.”

Lâu Thất nhìn sang phía Lâu Tín, hăn liền dẫn mấy người kia qua bên này để họ ngồi xuống đất, đao của họ đều đã bị thu lại, đang cầm một thanh đao đứng quan sát. Sau đó lại nhìn gan bàn tay của Đồ Bôn: ”Các người cũng rất khỏe, làm nghề này mấy năm rồi? Giết bao nhiêu người rồi?”

”Công tử, chúng ta thực sự không giết người, cùng lắm chỉ đánh đuổi người đi đường đi thôi...” Đồ Bôn nhấn nhó nói.

”Cô nương, chỗ đào này còn chưa khai nhãn, chưa từng giết người, có lẽ hẳn nói thật.” Lâu Tín vung đao lên.

Đào chưa khai nhãn?

Nàng hơi bất ngờ, mấy người này nhìn rất hung ác, đi làm sơn phỉ mà lại chưa giết người.

”Cô, cô nương? Người là đàn bà?”

Đồ Bôn suất chút nữa thì nhảy phắt lên, hẳn không dám tin nhìn vào Lâu Thất, ánh mắt bất giác nhìn xuống dưới.

Bốp!

Lâu Thất dùng tay đập mạnh vào đầu hẳn, khiến hẳn suất chút nữa ngã gục xuống đất, đâu dám nhìn gì nữa. Nhưng hẳn thực sự không ngờ rằng công tử công phu lợi hại như vậy lại là nữ cải trang nam!

”Nhà các người ở đâu?”

”Làm gì có nhà, công tử, à không, cô nương, mấy người chúng tôi đều là cô nhi, hồi nhỏ từng làm ăn mày, nhưng không xin được mấy đồng, sau mới nghĩ ra cần phải chuyển nghề...”

Lâu Thất chỉ cảm thấy buồn cười, còn chuyển nghề nữa chứ, từ ăn mày chuyển sang làm sơn phỉ, vậy mà họ cũng nghĩ ra được.

”Vậy các người sống ở đâu?”

”Ở đây thôi,” Đồ Bôn chỉ vào vách núi phía trong, ”nhìn xem, đó là hang chúng tôi đào, con đường này cũng không có mấy người qua lại, đặc biệt là trong thời tiết này, mấy anh em chúng tôi sống ở đây, chỉ cần có người tới sẽ nhân tiện đánh cướp, không có người thì cũng đành thôi.”

Lâu Thất đi qua mới phát hiện ở vách núi đúng là có một cái hang do họ đào, bên trong trải tấm gỗ cho phép sáu bảy người nằm ngủ, bên trên còn vớt mấy chiếc chăn đen kịt nhìn không ra màu sắc, ngoài ra còn có bàn và ghế đơn giản làm bằng tấm gỗ, còn có vài món đồ lặt vặt, vô cùng lộn xộn, màu sắc các loại, nhưng giống như họ cướp được của người qua lại, về cơ bản không có gì đáng giá cả.

218. Chương 218

Mấy người này lại sống ở đây!

Lâu Thất liếc nhìn họ: "Tại sao các người không sống trong thành? Có chân có tay, tìm việc gì làm cũng được mà?"

Nào ngờ gã Đồ Bôn đó rầu rĩ nói: "Chúng tôi không biết phải làm gì."

Lâu Thất ngẫm nghĩ một lát cũng hiểu, những người này từ nhỏ đã không có ai quản giáo, làm gì có quan niệm muốn làm việc gì để nhận thù lao nuôi sống bản thân.

"Vậy công phu của các người là do ai dạy?"

"Trước đây có một lão đạo sĩ, ông ta không có tiền uống rượu nên bị người ta đuổi ra ngoài, là mấy người chúng tôi giúp ông ta xin tiền mua rượu uống, kết quả là ông ta dạy chúng tôi hai tháng, ông ta đi rồi, nói là muốn đi ngao du sơn thủy." Khi Đồ Bôn nhắc tới lão đạo sĩ đó, hai mắt thoáng vẻ nhớ nhung, Lâu Thất sững người, quay lại nhìn những người khác, những người khác cũng vậy.

Chỉ dạy hai tháng võ công đã có thân thủ thể này, chứng tỏ những người này ngộ tính rất tốt! Hon nữa tình cảm của họ đối với lão đạo sĩ đó cũng khiến nàng cảm động.

Nàng nghĩ tới lão đạo sĩ thối, cũng không biết nàng còn có cơ hội gặp lại ông ta nữa hay không, việc mà ông ta nói muốn nhờ nàng giúp là việc gì. Những ngày qua nàng cũng không nằm mơ thấy ông nữa.

Bên ngoài mưa gió mỗi lúc một lớn, nhưng đoạn đường này có núi che nên cũng khá ấm áp. Đám người Đồ Bôn không dám có ý định bỏ chạy, cũng không biết chạy đi đâu, ngược lại ngoan ngoãn đi đun nước nóng cho nhóm người Lâu Thất, cố gắng hiên mấy chiếc bánh to, sau đó lại ngồi sang một bên.

Ba con ngựa tự ấn cỏ bên đường, Lâu Thất và Trần Thập, Lâu Tín mỗi người lấy một chiếc ghế ra ngồi bên cạnh đồng lửa do đám người Đồ Bôn nhóm, vừa uống nước nóng vừa gắp mấy cái bánh lạnh cứng.

Bỗng nhìn thấy mấy người kia nhìn chăm chú vào... bánh trong tay họ.

Xem ra đây cũng chính là chút thức ăn cuối cùng còn sót lại của họ. Con đường này ngoài người vào núi hái thuốc hoặc săn bắn ra, cơ bản không có ai đi qua, hiện giờ tuyết rơi lại càng không có người qua lại.

Mấy người này chắc hẳn rất vui mừng vì cuối cùng cũng đã có một phi vụ, kết quả bị họ ăn hết đồ ăn. Nghĩ cũng thấy tội nghiệp cho họ.

Lâu Thất ngẫm nghĩ, hạ giọng nói với Trần Thập và Lâu Tín: "Các người cho rằng, dẫn theo họ có được

không?”

Trần Thập và Lâu Tín đều sững người: ”Cô nương định dẫn theo họ sao?”

”Ừ!” Lâu Thất ngẫm nghĩ nói: ”Đồ đạc của chúng ta không thể bán được ở những thành trấn nhỏ, phải tới thành lớn mới được. Nhưng chúng ta có thể tới thành nhỏ để mua hai chiếc xe ngựa trước. Thời gian này trời mưa gió liên tục, được liệu để trên lưng ngựa cũng không được, sẽ ướt. Chúng ta còn phải đi Bắc Thương, chỉ có hai người dọc đường đi sẽ rất vất vả, vì thế dẫn theo họ, có thể giao cho họ đi đánh xe ngựa, dù sao thì ta cũng có thể nuôi được thêm vài người họ.”

”Tất cả đều nghe theo cô nương.” Trần Thập và Lâu Thất đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy cô nương nhà họ lại động lòng trắc ẩn rồi.

”Đồ Bôn.” Lâu Thất lớn tiếng gọi.

Đồ Bôn liền chạy tới, ”Cô nương có gì giao phó.”

”Sắp tới các người có dự định gì không?”

”Dự định?” Đồ Bôn sững người

”Sao vậy, không có dự định gì hay là không dám nói?”

Đồ Bôn quỳ sụp xuống, ”có phải cô nương muốn dẫn mấy huynh đệ chúng tôi đi không? Chúng tôi đồng ý!”

Lâu Thất và Trần Thập, Lâu Tín đều không nhịn được bật cười.

”Sao người lại nghĩ ta sẽ dẫn các người đi?” Lâu Thất có chút hiếu kỳ hỏi.

Đồ Bôn khẳng định nói: ”Cô nương là người tốt! Vừa rồi rõ ràng biết chúng tôi là kẻ cướp nhưng vẫn không giết chúng tôi, bây giờ chắc chắn là không muốn chúng tôi bị đói.” Còn một điểm hần chưa nói đó là, người thường thấy tướng mạo bọn họ thế này, lại sống ở nơi đây chắc chắn sẽ không ăn đồ của họ, nhưng cô nương xinh đẹp này không hề chê bai, cầm bánh lên ăn, mặc dù đó là chút lương thực cuối cùng của họ nhưng không biết tại sao nhìn thấy nàng ăn, họ bỗng cảm giác cái bánh đó cũng đáng!

”Ha ha, ta là người tốt?” Lâu Thất bật cười: ”Được, nếu người đã nói vậy thì ta sẽ làm người tốt một lần, các người hãy đi theo ta, mặc dù những thứ khác ta không dám bảo đảm nhưng có thể cho các người ăn no mặc ấm, thế nào?”

Đồ Bôn vui mừng, quay đầu gọi những người khác: ”Các huynh đệ, cô nương đồng ý dẫn chúng ta đi rồi!”

Những người này không phải chưa từng nghĩ sẽ thay đổi cuộc sống, họ từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, muốn họ tách ra, ai nấy cũng sẽ lo lắng cho những người khác, muốn tìm việc làm lại không nhất định có thể tìm được việc cùng nhau, hơn nữa họ thực sự không biết mình có thể làm gì, hơn hai mươi năm qua đều phiêu bạt như vậy khiến họ có chút nơm nớp lo sợ.

Lúc trước Lâu Thất hỏi họ tại sao không tìm việc gì để làm, Đồ Bôn trong lòng liền có suy nghĩ, đi theo nàng ta có lẽ là lựa chọn tốt nhất của họ.

Lâu Thất rất hài lòng về sự thông minh lanh lợi và khả năng quan sát của Đồ Bôn, hơn nữa hắn còn có một ưu điểm đó là quyết đoán, không dè dặt dây dưa.

Sau khi quyết định đi theo nàng, hắn lập tức đi thuyết phục bốn huynh đệ còn lại, hơn nữa chỉ một lát đã chỉnh đốn sạch sẽ, đầu tiên mấy người liền cạo sạch râu ria, buộc tóc gọn gàng.

Theo như lời Đồ Bôn nói là không được làm mất mặt cô nương.

"Đa tạ cô nương đã thu nhận và giúp đỡ!"

Lâu Thất gật đầu: "Sau này ở bên ngoài ta sẽ ăn vận trang phục nam nhi, các người hãy gọi ta là Thất công tử."

Nghe Đồ Bôn nói thành trì gần đây nhất cũng phải đi hai ngày, Lâu Thất ngẫm nghĩ liền chuẩn bị cho họ một thử thách. Vì họ không có ngựa, nàng liền đưa cho Đồ Bôn một trăm lượng ngân phiếu để họ xuất phát trước, vào thành tìm trước nhà trọ đợi mọi người, sau đó tìm hiểu xem xe ngựa ở đâu kiên cố, dễ dùng, nếu như cần đặt làm thì hãy giao tiền cọc để làm hai cỗ xe ngựa trước, còn họ sẽ xuất phát trễ một ngày.

Nếu như mấy người đó là những người tham lam lợi ích nhỏ, tầm nhìn hạn hẹp thì có thể sẽ lấy một trăm lượng ngân phiếu bỏ chạy, không đợi họ trong thành. Còn nếu như họ muốn bám riết lấy nàng, trong lòng đa nghi, nói không chừng sẽ không cầm tiền đợi tuyệt đi hai ngày đường vào thành.

Đồ Bôn không hề do dự, cầm lấy ngân phiếu, hỏi nàng một số yêu cầu về chỗ ở và xe ngựa, chỉ mang theo mấy thanh đại đao chưa khai nhẫn của họ, năm người nhìn lại sơn động đã sống mấy năm lần cuối, sau đó liền cầm đầu đi trong gió tuyết.

Trần Thập nhìn theo bóng họ nói: "Đồ Bôn này không tồi."

Đúng là không tồi.

Lâu Thất không hề sốt ruột, họ đi mấy ngày đường, người và ngựa đều cần nghỉ ngơi.

Mặc dù rất lạnh nhưng họ vẫn ngủ tới trưa ngày hôm sau. Trở dậy uống chút nước ăn hai viên dược hoàn

bổ khí bổ huyết, họ mới lên đường đi về phía thành Bình Sa mà Đồ Bôn nói.

Thành Bình Sa, ngoài thành là bãi cát, có điều loại cát này không phải cát rời rạc, thực vật cũng khá nhiều chỉ có điều bây giờ là mùa đông khắp nơi cũng chỉ là một màu trắng toát. Trên cổng thành, ba chữ thành Bình Sa đã trải qua rất nhiều năm tháng thăng trầm, màu sơn đã bạc màu. Lúc này đã qua buổi trưa, cổng thành mở rộng, người vào thành thì đông mà ra khỏi thành thì ít.

Ngày đông người qua kẻ lại chủ yếu là dùng xe ngựa hoặc xe lừa, kiểu dáng nào cũng có, có xe sang trọng, có xe đơn giản tới mức gần như không thể che hết mưa tuyết. Thi thoảng có người cưỡi ngựa hoặc đi bộ, dùng áo choàng lông bọc kín người. Rất ít người giống như nhóm ba người Lâu Thất, mặc dù có áo choàng nhưng có vẻ rất mỏng, lại còn có mấy chỗ rách, trông rất nghèo nàn.

Nhưng ngựa của họ thì rất bắt mắt.

Vì thế vừa vào thành đã có không ít người chú ý tới họ.

”Công tử, chúng ta đã đi chậm lại, theo lý mà nói, đám người Đồ Bôn chắc đã sớm tới thành Bình Sa rồi.” Người vào thành rất đông, Lâu Thất bây giờ cải trang nam nhi, vì thế Trần Thập và Lâu Tín gọi nàng là công tử.

”Ừ, nếu như họ không tới vậy thì coi như một trăm lượng đó ta cho ăn mày.” Nàng vừa dứt lời thì thấy Đồ Bôn bước từ một ngõ rẽ phía trước, đang nhìn bọn họ.

”Công tử, cuối cùng mọi người cũng đã tới!” Ánh mắt hân hân lấp lánh, bước nhanh về phía bọn họ, đưa tay dắt ngựa cho Lâu Thất.

”Chúng tôi đã tìm được nhà trọ và bố trí xong rồi, bây giờ mời công tử đi theo tôi.”

Lâu Thất mỉm cười: ”Được thôi.”

Nhà trọ đám người Đồ Bôn tìm quả nhiên không tồi, điều khiến họ ngạc nhiên là Đồ Bôn đặt cho ba người họ phòng hạng nhất, còn năm người bọn họ thì sống ở phòng hạng ba.

”Phòng hạng ba cũng tốt lắm rồi, công tử tử không biết chứ, rất ấm, tốt hơn hạng động của chúng tôi nhiều, huynh đệ chúng tôi rất vui!”

”Vui là được” Lâu Thất đương nhiên không vì việc này mà bắt họ phải đổi phòng, họ có lòng là được.

Những việc tiếp theo do Đồ Bôn lo liệu, hắt dắt ngựa tới chuồng ngựa cho ăn, lại còn sắp xếp một người ở đó trông chừng đề phòng có người trộm hân huyết bảo mã của nàng. Sau đó lại tìm tiểu nhị mang cho họ mấy thùng nước nóng lên, bố trí một bà bà đi giặt đồ cho họ, gọi một mâm cơm thịnh soạn đợi họ tắm

xong sẽ lên món.

Lâu Thất mỉm cười hỏi hân: "Ngươi là đàn ông tại sao lại chu đáo tới vậy?"

Đồ Bôn cười hì hì nói: "Tôi cũng là đại ca của mấy người bọn họ? Bình thường cũng phải chu đáo một chút, nếu không sao sống nổi."

Từ khi rời Phá Vực, họ vội vã lên đường, dọc đường vào thành nghỉ ngơi ăn uống, Phạm Trường Tử cũng hối thúc như quỷ đòi mạng, sau đó lại ở một tháng trong Thần Ma Cốc, sống trong sơn động ăn cỏ dại, bây giờ ra ngoài lại phải đội gió tuyết đi suốt mấy ngày, Lâu Thất cùng Trần Thập Lâu Tín ngồi yên xuống ghế, ăn đồ ăn nóng hôi hổi, cảm giác giống như vừa mới sống dậy.

"Gọi một vò rượu nhé?" Lâu Thất đột nhiên muốn uống rượu.

"Công tử có thể uống rượu sao?"

"Coi thường bốn công tử sao, nào nào nào, gọi ba vò mỗi người một vò, xem ai uống hết trước!" Lâu Thất tâm trạng rất vui, nảy sinh ý muốn đấu rượu.

Trần Thập có vẻ rầu rĩ nhìn nàng: "Công tử, như vậy không được đâu, nếu như công tử uống say rồi, mấy người thuộc hạ đều không tiện chăm sóc." Hân nghĩ nếu như rượu đổ vào người hay nôn ói, họ đều là nam tử, sao có thể giúp nàng thay đồ lau người được.

Lâu Tín cũng lập tức gật đầu, tỏ ý thực sự không được.

"Các người coi thường bốn công tử, các người say rồi bốn công tử cũng không say." Lâu Thất liếc nhìn bọn họ.

Lúc này một giọng nói dịu dàng bất ngờ vang lên: "Tại hạ uống cùng công tử có được không?"

219. Chương 219

Vừa nghe thấy giọng nói này, Lâu Thất liền sững người.

Nàng từ từ quay đầu lại, vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy gương mặt tuần tú của Vân Phong, không ngờ lại nhìn thấy một người đàn ông trung niên nước da thô đen.

Nàng sững sờ hồi lâu mới nhớ ra, lần đầu tiên gặp Vân Phong hân đang cùng với tứ sư đệ của mình tranh giành Băng Sơn Huyết Liên giả, khi đó hân cũng đeo mặt nạ da người, xem ra bây giờ cũng đang đeo mặt nạ.

Vừa rồi nàng không nghe nhầm, đúng là giọng của Vân Phong.

Đối với Vân Phong, tới thời điểm hiện tại nàng không thể ghét nổi, lần đầu tiên hắn lấy tay đỡ độc dịch Hỏa Dục Trùng giúp nàng ở bến nước Vân Phong Sơn, sau đó hai người cùng ngồi thuyền rời đi, trên thuyền hắn thể hiện tài nghệ nấu ăn khiến Lâu Thất rất thích, phục vụ dạ dày của nàng rất chu đáo. Sau này khi tới Tuyết Sơn hái huyết liên, hắn rõ ràng đã hái được nhưng cuối cùng lại dứt khoát tặng huyết liên cho nàng.

Mặc dù Lâu Thất cho rằng câu nói ân cần vô duyên vô cớ không phải kẻ gian cũng là cường đạo cũng có đạo lý nhất định, nhưng người ta không phải vẫn chưa làm gì đó sao? Ngoại trừ lần này gặp hắn, nàng khó tránh cảm thấy quá trùng hợp.

Vân Phong vẫn đang mỉm cười đợi nàng đồng ý.

Lâu Thất lắc đầu: "Bổn công tử không cùng uống rượu với người xấu xí." Gương mặt này của hắn cũng thật có lỗi với quần chúng, làn da trên mặt có cặn đen và thô ráp tới vậy không?

Vân Phong đeo mặt nạ nhưng vẫn có thể để lộ ra một nụ cười rầu rĩ, "Chỉ nhìn bề ngoài, nông cạn như vậy không tốt đâu." Nói như thể không nghe ra người xấu xí mà nàng nói là hắn, hắn kéo một chiếc ghế bên cạnh nàng ngồi xuống.

Trần Thập và Lâu Tín thông qua thái độ của nàng biết được chắc nàng quen biết với nam nhân này, vì thế không ra tay.

"Bổn công tử là người xem trọng ngoại hình, là người nông cạn vậy đó!" Lâu Thất vẫy tay gọi mang tới hai vò rượu, Trần Thập liền giành lấy việc mở vò rượu, rót vào bát, và đặt cả hai vò rượu về phía mình.

"Công tử, thuộc hạ phụ trách rót rượu."

Lâu Thất nhìn hắn bật cười: "Trần Thập, ngươi chuẩn bị làm bà quản gia sao?" Đây là sợ nàng uống quá nhiều say thật?

"Thuộc hạ sợ công tử vất vả." Trần Thập mặt không biến sắc. Ở bên Lâu Thất lâu ngày, thái độ nói chuyện của họ cũng đã có ít nhiều thay đổi, không nghiêm mặt, không nói đùa được lấy một câu giống như khi đi theo Trầm Sát.

Bởi vậy mới nói, chủ tử ra sao thì thuộc hạ sẽ theo vậy.

Vân Phong mỉm cười, bảo tiểu nhị mang thêm một bộ bát đĩa nữa lên, không hề khách sáo.

Hắn cầm bát rượu lên hướng về phía Lâu Thất: "Cạn ly vì tại hạ có duyên gặp lại công tử ở thành Bình Sa." Hắn cũng không gỡ mặt nạ xuống, nhưng dám chắc Lâu Thất có thể nhận ra mình.

Lâu Thất không nhìn được liếc nhìn hắn: "Người nói xem tại sao lại trùng hợp vậy chứ?"

"Đúng thế, tại sao lại trùng hợp vậy chứ? Có điều tại hạ đã ở thành Bình Sa này hai ngày rồi, công tử lại vừa mới tới, trừ khi công tử biết hành tung của tại hạ, vì thế tới tương ngộ." Vân Phong mỉm cười nhẹ nhàng.

Tương ngộ, tương ngộ cái đầu người.

Vân Phong quá thần bí, nhưng bây giờ Lâu Thất không hề có ý đi sâu tìm hiểu, chỉ cần hắn không đắc tội với nàng, thần bí thế nào đi nữa cũng là việc của hắn. Ở cạnh hắn nàng vẫn cảm thấy rất nhẹ nhàng thoải mái, Lâu Thất không hề bài xích, nàng thậm chí cho rằng, nếu có duyên trở thành bạn bè cũng không tồi.

Nàng tuyệt đối không thừa nhận nguyên nhân chủ yếu khiến nàng muốn trở thành bạn bè với hắn là vì hắn nấu ăn ngon.

Cầm bát rượu lên cụng ly với hắn, nàng ngửa cổ uống cạn một bát rượu to. Vân Phong thấy nàng hào sảng như vậy, nụ cười trong mắt càng thêm rõ rệt hơn, hắn cũng uống cạn một... bát.

Tiếp theo hai người không nói gì nữa, ừ, đều là nói tới rượu và thức ăn, nói mãi nói mãi, hai vò rượu đã vào bụng, Lâu Thất muốn gọi thêm hai vò nữa, lần này Trần Thập và Lâu Tín bất luận thế nào đi nữa cũng không đồng ý.

Lâu Thất khẽ nhắm mắt lầm bầm trách cứ: "Thực sự không biết các người là chủ tử hay ta là chủ tử, sao lại có kiểu thuộc hạ quản lý chủ tử chứ?"

Trần Thập và Lâu Tín đồng loạt yên lặng.

"Họ cũng chỉ là lo lắng cô nương bị ta chuốc say." Vân Phong nói.

"Người chuốc say ta? Ta chuốc say người mới đúng."

Vân Phong lập tức tiếp lời: "Ồ, vậy khi nào cô nương chuốc say ta?"

Lâu Thất: "..."

Về sau Trần Thập có đi kiểm tra ghi chép người đến ở, Vân Phong quả nhiên đã ở đây hai ngày rồi. Có lẽ lần này đúng chỉ là trùng hợp.

Họ chỉ ở hai ngày ở thành Bình sa, đợi giao xe ngựa đã đặt là chuẩn bị xuất phát. Lần này họ định tới thành Lạc Dương. Thành Lạc Dương nằm gần biên giới, hơn nữa cũng là một thành lớn của Đông Thanh,

Lâu Thất quyết định tới đó sẽ đổi xe ngựa tốt hơn, còn nữa, cũng sẽ bán hết đồ.

Chỉ có điều không ngờ Vân Phong cũng tới thành Lạc Dương.

Sáng sớm ngày hôm nay, khi Lâu Thất ngồi trong xe ngựa nhìn thấy nam tử dáng người cao lớn, khí chất nho nhã thanh tao nhưng lại vác gương mặt thô ráp đen sì trước đầu xe ngựa, trong lòng nàng liền dấy lên một dự cảm chẳng lành.

”Công tử có thể cho tại hại đi nhờ một chặng không? Tại hạ nghèo tới mức bán cả xe ngựa đi rồi, đợi tới thành Lạc Dương tại hạ sẽ giao đủ tiền xe.” Vân Phong nhìn nàng, ánh mắt rất thành khẩn, thật thà chất phác.

Thật thà chất phác cái con khỉ.

Không biết trong bụng hắn đang nghĩ gì.

Nhưng chí ít người ta cũng có ân tặng hoa cho nàng, cho đi nhờ một chuyến cũng không có gì là không thể, hơn nữa bên ngoài gió lớn tuyết lớn, nàng mua hai chiếc xe ngựa, một chiếc có thể ngồi sáu người, Đồ Bôn làm phu xe của chiếc này, chiếc còn lại để cho bốn huynh đệ của hắn ngồi và chở thêm lương khô, quần áo.

trong xe của nàng có ba người, thêm một người nữa cũng không nhiều.

Hơn nữa có Trần Thập và Lâu Tín, cũng không phải chỉ có nàng và hắn ngồi một xe, nếu không Đế Quân nọ biết được không biết sẽ phát khí lạnh thế nào nữa.

Đang yên đang lành nghĩ tới hắn làm gì chứ.

”Tiền xe gấp mười lần, không có ý kiến gì thì lên xe.” Lâu Thất nói.

Vân Phong sững người một lát rồi gượng cười nói: ”Công tử chém mạnh bạo quá rồi.” Nhưng nói xong hắn lại lập tức nhảy lên, chui vào xe với dáng vẻ nho nhã.

Vốn dĩ Lâu Thất ngồi một mình một bên, Trần Thập và Lâu Tín ngồi đối diện nàng, nhưng thấy Vân Phong cũng lên, Trần Thập lập tức đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Lâu Thất, nhường chỗ cho Vân Phong.

Lâu Thất neho mắt liếc nhìn hắn, anh chàng tuấn tú lập tức đỏ mặt.

”Cô nương...” Trần Thập rầu rĩ gọi.

Lâu Thất lúc này mới buông tha cho hắn. Chuyện vặt, rõ ràng là thái độ muốn trông chừng nàng thay ai đó, cho dù nàng ngồi cùng một bên với Vân Phong thì đã sao?

Tâm sự của Trần Thập bị nàng nhìn thấu, ít nhiều cũng có chút bối rối, nhưng hắn không muốn sửa. Hắn và Lâu Tín có cùng suy nghĩ, họ đương nhiên trung thành với Lâu Thất, nhưng suy cho cùng Trầm Sát cũng là chủ nhân đầu tiên của họ, bây giờ họ vẫn rất tôn trọng kính nể hắn, trong lòng cho rằng, nếu như cô nương nhà họ thực sự phải gả cho người khác, thì chỉ có Đế Quân mới xứng đáng.

Vì thế trước thời điểm đó, có nam tử không có mắt nào dám sẵn tới, họ nhất định phải ngăn cản lại.

Làm thuộc hạ thật khó.

"Sao lại cải trang nam ra ngoài vậy?" Vân Phong dường như không phát giác ra trận chiến nho nhỏ của hai chủ tớ, mỉm cười hỏi.

"Cũng còn hơn người đeo cái mặt nạ xấu xí này." Lâu Thất bĩu môi.

Vân Phong bật cười: "Xem ra cô nương vẫn rất băn khoăn về gương mặt này của ta. "Nói xong hắn liền gỡ mặt nạ trên mặt xuống, quả nhiên lại là một chiếc mặt nạ tinh xảo mỏng dính.

Sau khi gỡ mặt nạ ra, nam tử tuấn tú gương mặt mỉm cười, tới Trần Thập và Lâu Tín cũng nhìn đờ người.

Vân Phong và Trầm Sát là hai loại hình đàn ông khác nhau, Trầm Sát giống như hỏa diệm địa ngục, mang vẻ tuấn tú lạnh lùng, có tính áp đảo, còn Vân Phong là gió trên đỉnh núi, mặc dù không thực sự thân thiện nhưng có nét nho nhã khiến người ta vui vẻ thoải mái.

"Kẻ thù của ngươi rất nhiều sao?"

Lâu Thất chống cằm nhìn hắn, Vân Phong trước giờ không quá coi trọng ngoại hình, thậm chí hắn cũng không cho rằng mình có ngoại hình đẹp lắm, trước đây ở Vân Phong Sơn Trang các sư muội đều thích hắn, nhưng hắn cho rằng họ quá quẩn người, vì thế cho dù họ nhìn mình với ánh mắt si mê hắn cũng không cảm thấy ngoại hình đẹp là một việc gì hay ho.

Nhưng bây giờ thấy nàng nhìn gương mặt mình, ánh mắt tỏ vẻ vui vẻ và khen ngợi, hắn đột nhiên thấy tâm trạng rất vui mừng, vui mừng vì nàng thích tướng mạo của hắn.

"Tại hạ..."

"Được rồi, không cần cứ tại hạ tại hạ suốt vậy, nghe cũng thấy đau đầu."

”Kẻ thù của ta không nhiều, chỉ là đôi lúc không muốn gặp một ai đó mà thôi.”

”Là vì quá thu hút ong bướm có phải không?” Lâu Thất hiểu.

Vân Phong chỉ cười không nói gì: ”Lần này Lâu cô nương tới thành Lạc Dương làm gì vậy? Để Quân Phá Vực không đi cùng cô nương sao?”

”Nếu ta nói ta đi làm thương nhân, đi bán đồ, người có tin không?”

”Thương nhân được liệu sao?”

Lâu Thất nheo mắt nhìn hấn, hấn bật cười nói: ”Cô nương không cần nhìn ta như vậy, những dược liệu trong xe của cô nương đâu phải không có mùi vị gì, mùi dược liệu rõ rệt như vậy, cô nương bảo ta giả vờ không biết là rất khó.”

Không phải ai cũng biết phân biệt mùi vị của dược liệu. Xe ngựa này là xe ngựa mới, mùi gỗ cũng có, sơn cũng có mùi, muốn ngay lập tức nhận ra mùi thảo dược thì chỉ ít người này phải rất tỉ mỉ, hơn nữa cũng phải khá quen thuộc với thảo dược.

Lâu Thất nhún vai: ”Không sai, ta đi làm thương nhân dược liệu.”

”Vậy thì tới thành Lạc Dương, cô nương nên đi tìm Thịnh Dược Hàng, bất luận cô nương lấy dược liệu nào ra họ cũng có thể ra giá được.”

Lâu Thất quay sang nhìn Trần Thập, hấn gật đầu nói: ”Thịnh Dược Hàng có chi nhánh ở nhiều nước, dược liệu bên trong rất phong phú đầy đủ, họ cũng thu dược thảo dược liệu hoặc thuốc thành phẩm, bất luận là gì đi chăng nữa, chỉ cần họ phán đoán là có tác dụng, là thuốc họ đều có thể thu mua.”

Vì thế những thứ thuốc tốt này của Lâu Thất, tốt nhất hãy mang tới Thịnh Dược Hàng.

”Vậy thì hãy tới Thịnh Dược Hàng.”

Dọc được có Vân Phong đi cùng, Lâu Thất quả thực cảm thấy thời gian trôi đi rất nhanh. Hấn biết rất nhiều thứ, giảng giải cũng rất thú vị không khô khan, khiến Lâu Thất nghe rất hào hứng.

Và khi Vân Phong cùng Lâu Thất tới thành Lạc Dương, Phạm Trường Tử cuối cùng cũng dẫn Nạp Lan Tử Lâm và mười đồ đệ nhận được truyền tin vội vàng tới Mạnh Hồ Sơn.

Nhưng từ xa Nạp Lan Tử Lâm đã nhìn thấy một tòa thành. Hấn rất kinh ngạc: ”Sư phụ, người mau ra xem.”

Phạm Trường Tử liền vén rèm xe lên và nhìn thấy tường thành cao vút cùng với cổng thành khí phái sơn đỏ rực. Tường thành đó chắn ngang trước mắt họ, nhìn đáng vẻ là vây cả Mãnh Hổ Sơn ở bên trong.

Tường thành trăm mét họ nhìn thấy trước đây đã bị phá vỡ, tường thành mới rõ ràng rộng hơn mấy chục lần tường thành cũ.

220. Chương 220

Đương nhiên, bây giờ chỉ mới vừa xây dựng tường thành và cổng thành, nhìn qua cổng thành rộng mở có thể thấy bên trong chưa hề có kiến trúc gì cả, hàng trăm người đang bận rộn xây dựng nhà cửa, còn có cả một số binh sĩ mặc quân phục thống nhất đang đứng bên chỉ huy đồn đốc, tốc độ của họ rất nhanh, không ai lười biếng cả.

Hai chữ lớn rồng bay phượng múa trên cổng thành, vết tên của tòa thành này.

Thất Thành.

”Việc này là sao?”

Phạm Thường Tử suýt chút nữa lại hộc máu.

Đã nói là hoang sơn dã lĩnh không có người qua lại cơ mà?

Nạp Lan Tử Lâm thì lẩm bẩm đọc: ”Thất Thành, Lâu Thất, Lâu Thất. Thì ra là vậy.” Sư phụ hẳn rõ ràng đã bị Lâu Thất chơi một vỏ. Xem ra khổ phòng của Độc Nhân ở trên núi, báu vật trong khổ phòng đã không còn nữa rồi.

Phạm Trường Tử ôm ngực, nghiêng rằng nói: ”Vào, đi vào! Ta phải xem xem, ai dám lấy đồ của ta.”

Nếu như Lâu Thất ở đây, nàng chắc chắn sẽ mỉm cười chửi một câu: Có cần thể diện nữa hay không? Những thứ đó có viết tên người sao?

Không có, vậy thì dựa vào đâu mà nói là của người.

Có điều xe ngựa của họ còn chưa kịp vào thành đã bị một đội binh sĩ ngăn lại. Không đợi Phạm Trường Tử lên tiếng, binh sĩ đi đầu liền nói với người phía sau: ”Truyền tin cho Đế Quân, Phạm tam trưởng lão của Văn Thiên Sơn tới Thất Thành!”

”Tuân lệnh!”

Binh sĩ sau lưng lập tức đáp lời, vung tay lên, một con chim bồ câu đưa thư tung cánh bay đi, và nhanh

chóng bay rất xa.

Phạm Trường Tử: "..."

Nạp Lan Tử Lâm: "..."

Như thế này là đề phòng ông ta ư? Vì trước đây ông ta bị lòng tham làm mờ mắt, không suy nghĩ gì đã giết sạch đám người Độc Nhân, với công phu của ông ta nếu như lại đại khai sát giới, hàng nghìn người ở đây cũng đủ để đồ sát nửa già, nhưng bây giờ người ta đã truyền tin đi rồi, lập tức dập tắt sát ý trong lòng ông ta.

Người ta đã chuẩn bị đề phòng ông ta, nếu như bây giờ ông ta dám ra tay, nói không chừng Trầm Sát sẽ còn có chiêu trò sau nữa. Đại trưởng lão khi đó sẽ vì thanh danh của Vãn Thiên Sơn rất có thể sẽ hi sinh ông ta, huống hồ đây lại là một món của cải lớn, trước đây ông ta giấu rất kỹ.

Phạm Trường Tử lặng lẽ nuốt ngụm máu sắp phun ra xuống bụng.

"Tam trưởng lão đi nhằm đường sao? Muốn về Vãn Thiên Sơn thì phải đi bên kia, nếu như muốn tới thành Phá Vực thì phải đi bên này." Binh sĩ đó chỉ về hai phương hướng sau đó nhìn ông ta, thái độ rất thành khẩn như thể tin rằng họ chỉ đi nhằm đường mà thôi.

Phạm Trường Tử nhìn vào trong thành đã đại khái làm xong đường chính, phân định tình hình các khu kiến trúc, lại nhìn Mãnh Hổ Sơn, nghiêng chặt răng.

Binh sĩ kia thấy ông ta không trả lời mà chỉ nhìn núi liền bổ sung một câu: "Tam trưởng lão cũng thấy ngọn núi đó đặc biệt phải không? Vốn dĩ nó được gọi là Mãnh Hổ Sơn."

Nạp Lan Tử Lâm không nhin được nữa hỏi: "Lẽ nào bây giờ đổi tên rồi?"

"Công tử nói không sai, hơn nữa tên còn là do đích thân Đế Quân đổi, bây giờ ngọn núi đó gọi là Bảo Sơn."

Bảo Sơn...

Ngọn núi mang lại tài bảo cho hấn!

Phạm Trường Tử không nhin được nữa quát lên: "Quay đầu, đi!"

Đi, đi ngay, nếu còn không đi ông ta sợ rằng mình sẽ không nhin được làm ra việc gì đó không thể cứu vãn. Công phu của ông ta so với những người này là rất cao, nhưng ở trước mặt đại sư huynh của ông ta, đại trưởng lão Vãn Thiên Sơn thì vẫn không là gì. Nếu như ông ta kéo thanh danh của Vãn Thiên Sơn đi xuống,

đại sư huynh sẽ không tha cho ông ta.

Nhìn xe ngựa đi xa, binh sĩ kia liền lau mồ hôi lạnh, quay đầu lại cười nói: "Về báo cáo với Nguyệt vệ đại nhân, kế sách của đại nhân quả nhiên có tác dụng."

Đám binh sĩ sau lưng hắn liền thì thầm bàn tán.

"Trưởng lão Vấn Thiên Sơn gì chứ, rõ ràng là một tên cuồng ma sát nhất."

"Đúng vậy, nhìn ánh mắt vừa nãy của ông ta, như thể muốn giết hết chúng ta vậy."

"Chúng ta đều đã nhặt lại được một mạng, các người không nhìn thấy đám người Độc Nhân khi đó chứ, kẻ nào kẻ nấy chết rất thê thảm."

"Không sai, khi đó thu dọn xong đám thi thể đó, ba ngày ta không ăn nổi thịt!"

"Ọc, đừng nói nữa, bây giờ nghĩ lại cảnh đó ta cũng không chịu nổi."

"Vì thế mới nói, Vấn Thiên Sơn gọi gì là tiên sơn chứ, nói không chừng đại trưởng lão và thánh nữ còn biến thái hơn! Vậy mà trước đây ta còn rất ngưỡng mộ Vấn Thiên Sơn, phì phì..."

Những người không bận xây thành nghe xong những lời đó cũng bắt đầu bàn tán.

Vấn Thiên Sơn, từng là nơi thánh khiết trong mắt người đời, bây giờ lập tức bị lôi xuống bùn đất.

Lúc này Phạm Trường Tử không hề biết rằng việc ông ta làm ra do Lâu Thất cố tình khiêu khích đã mang tới ác quả lớn tới nhường nào, bây giờ ông ta đang trừng mắt giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi chửi Lâu Thất. Tới giờ này sao ông ta có thể không biết mình đã bị Lâu Thất chơi một vố.

"Đáng tiếc ả tiện nhân đó đã chết ở Thần Ma Cốc, nếu không lão phu nhất định sẽ băm vằm cô ta ra thành trăm ngàn mảnh."

Nạp Lan Tử Lâm không trả lời ông ta, hắn chỉ đang nghĩ, sao Lâu Thất có thể làm được? Sao nàng ta có thể dắt mũi hai sư đồ họ đi được?

Nghĩ tới Lâu Thất chết ở Thần Ma Cốc, trong lòng hắn lại cảm thấy đau buồn.

Lúc này ở sảnh nghị sự của Cửu Tiêu Điện, Hà Khánh Niên dẫn theo thê tử Xuân Nương và phụ thân Hà Quýt, một nhà ba người đang thấp thỏm không yên đồng thời cũng rất phấn khởi, nhìn nam tử cao lớn

đang bước vào, họ lại vội vàng cúi đầu xuống.

Trầm Sát ngồi vào ghế chủ, ánh mắt lướt qua ba người bọn họ, chậm rãi hỏi: "Là các người đưa thư của Lâu Thất tới?"

Trước khi ba người tới đây, Ứng vệ đã nói qua với họ, điều Đế Quân muốn hỏi chắc chắn là việc có liên quan tới Lâu Thất, họ cứ có sao nói vậy là được. Bây giờ, Đế Quân vừa hỏi quả nhiên là hỏi về Lâu cô nương, ba người lập tức cảm thấy nhẹ người.

Hà Khánh Niên nói: "Bẩm Đế Quân, là Lâu cô nương viết thư bảo chúng tôi tới thành Phá Vực, Lâu cô nương nói giao thư này cho Ứng vệ đại nhân, Ứng vệ đại nhân sẽ giúp đỡ chúng tôi."

Ứng đứng bên cạnh lập tức muốn trợn ngược mắt, Lâu Thất lấy đâu ra lòng tin tới vậy? Rõ ràng hắc nhĩ nàng ta rất không thuận mắt, dựa vào đâu nàng ta dám khẳng định người nàng ta nhét vào hắc nhĩ sẽ giúp đỡ?

Nhưng trên thực tế đúng là hắc nhĩ đã sai người quan tâm, nếu không phải gặp chuyện công phá Dao Phong Trại, hắc nhĩ còn đích thân đi gặp họ, thậm chí từng nghĩ sẽ lấy tiền giúp họ mua một căn nhà.

Trầm Sát liếc mắt nhìn qua, Ứng lập tức đứng thẳng. Từ ba ngày trước, sau khi chủ tử nhìn thấy thư Lâu Thất viết cho hắc nhĩ, chủ tử nhìn hắc nhĩ rất không thuận mắt, Ứng tỏ ra mình rất vô tội, chỉ là bố trí cho vài người dân, Lâu Thất bảo hắc nhĩ ra mặt đã là đề cao họ lắm rồi, không lẽ lại trực tiếp viết thư cho chủ tử, để chủ tử sắp xếp cho họ?

Vì thế, thư viết cho hắc nhĩ có gì sai chứ?

Cũng đâu phải viết riêng cho hắc nhĩ, trong thư đâu có nhắc gì tới hắc nhĩ đâu...

Trầm Sát nhìn Hà Khánh Niên, bảo hắc nhĩ ta kể lại những việc xảy ra sau khi Lâu Thất tới nhà họ, Hà Khánh Niên phát hiện ra Đế Quân tàn bạo trong lời đồn rất thích nghe những chuyện vụn vặt kia, ví dụ như tối đó Lâu cô nương ăn cơm có gấp thêm mấy miếng bắp cải, còn nữa, tối đó Lâu cô nương ngâm chân còn tự mình xách nước đi đổ, đổ xong còn ngồi trong sân ngắm sao suốt một tuần hương.

Càng nghe về mặt hắc nhĩ lại càng dịu lại, thậm chí còn nhìn thấy một chút ít dịu dàng.

Hà Khánh Niên bỗng cảm thấy hối hận, nếu biết Đế Quân thích nghe những việc này, tối đó hắc nhĩ sẽ quan sát nhiều hơn một chút.

Tuyết ngừng rơi trời bắt đầu nắng, mặt đất như được bao phủ bởi một lớp bạc, cửa thành rộng mở, nhìn vào trong là những con đường lớn rộng rãi, hai bên có cây cối cao vút, trên cây có treo một dãy đèn lồng đỏ, sau cây một trượng mới là nhà ở vừa cửa tiệm, trên cửa mỗi cửa tiệm đều treo đèn lồng đỏ. Tuyết tích trên đường đã được quét dọn sạch sẽ, trước mỗi cửa tiệm đều được quét dọn tinh tươm.

Có thể tưởng tượng được rằng, khi màn đêm buông xuống, những ngọn đèn kia được thắp sáng, thành Lạc Dương này sẽ phồn hoa như thế nào.

”Tri phủ của thành Lạc Dương xem ra là người rất coi trọng diện mạo của thành.” Lâu Thất nói một câu có ý khen ngợi, để một thành trì nhìn sạch sẽ, vệ sinh, ngăn nắp thế này không phải chỉ là vấn đề quét dọn và trang trí, còn có cả tố chất, hành vi thói quen của người dân trong thành. Có thể dùng pháp luật để ép buộc họ tuân thủ chứng tỏ là đã vận dụng rất tốt luật điển, nếu như có thể để người dân tự giác tuân thủ, vậy thì văn hóa của người dân trong thành này đã làm rất tốt.

Vì thế theo Lâu Thất, tri phủ của thành Lạc Dương là một nhân tài.

Nửa năm qua nàng đã đi qua nhiều thành trấn lớn nhỏ, đây là thành trì sạch sẽ, đẹp đẽ nhất mà nàng thấy.

”Tri phủ của thành Lạc Dương tên là Thúc Trọng Châu, có một điều nếu nói ra chắc cô nương sẽ thất rất kinh ngạc.” Họ vào thành, xe ngựa đi chậm lại, vì Vân Phong nói hắn từng tới thành Lạc Dương nên sẽ do hắn chỉ đường tới nhà trọ trước đây hắn ở. Nghe lời Lâu Thất nói, hắn nhìn nàng mỉm cười.

”Ồ, là điều gì?”

”Xuống xe rồi ta nói rõ cho cô nương nghe, tới nhà trọ rồi.” Vân Phong bảo Đồ Bôn dừng xe lại, mình nhảy xuống trước, sau đó quay người lại chìa tay ra trước mắt Lâu Thất.

Lâu Thất nhìn trang phục nam nhi của mình, nhướn mày.

Vân Phong có điểm này rất tốt, hiểu nàng khéo léo từ chối tuyệt đối không giận, liền thu tay lại lùi sau một bước mỉm cười đợi nàng xuống xe.

Lâu Thất nhảy xuống xe, động tác dứt khoát hơn cả hắn. Khi nàng đang định nói chuyện với Vân Phong thì thấy trước cổng nhà trọ có một thiếu nữ mặc áo choàng lông thỏ trắng đang nhìn nàng, gương mặt ửng hồng, thấy nàng nhìn tới, thiếu nữ đó liền e thẹn quay người bước đi.

Như vậy là có ý gì?

Lâu Thất cảm thấy không hiểu, Trần Thập bước xuống xe bật cười nói: ”Công tử, cô nương đó hình như ưng ý công tử đây.”

”Ta ghét, Trần Thập à, ngươi đừng dọa ta!” Lâu Thất đúng là đã bị làm cho sợ hãi, không lẽ nàng vừa tới thành Lạc Dương đã có người theo đuổi?

Cũng may thiếu nữ kia đã bỏ chạy rồi, nếu không nàng thật sự hơi sợ.

Nhà trọ Lạc Dương, nhà trọ lớn nhất thành Lạc Dương, vị trí nằm trên trục đường chính của thành Lạc Dương, do hai tòa kiến trúc ghép lại, phía trước là tửu lầu và phòng hạng ba, phía sau là hoa viên và phòng hạng nhất, hạng hai, nghe nói có hai tiểu viện độc lập, là phòng hạng giáp, có điều một ngày cần một trăm lượng bạc.

"Đây không phải là Vân công tử sao?" Chương quý ở trong nhìn thấy họ liền mỉm cười ra đón. Vốn dĩ định kể với Lâu Thất về vị trí phủ kia, hắn liền tạm thời dừng lại, quay người chào hỏi chương quý.

"Lạc trưởng quý gần đây có khỏe không?"

"Khỏe, Vân công tử đã lâu không tới rồi!"

"Ừ, không ngờ Lạc chương quý vẫn còn nhớ tới tại hạ."

"Còn nhớ chứ, sao có thể quên được? Vân công tử năm đó còn giúp ta một việc lớn."

Lâu Thất thấy Vân Phong nói chuyện với chương quý rất thân mật, đột nhiên lại nghĩ tới Đông Thời Ngọc. Ở phương diện nào đó, Vân Phong khá giống Đông Thời Ngọc, ví dụ như hai người đều rất ôn hòa, thường mỉm cười khiến người ta có cảm giác rất ấm áp dễ chịu.

"Tránh đường, tránh đường! Lạc chương quý, Trâu đại phu có phải ở chỗ của ông không? Mau gọi bà ta ra đây, có người sắp chết rồi!" Một tiếng thét lo lắng vang lên.

221. Chương 221

Trên đường lớn vào lúc hoàng hôn, người qua lại không hề ít, cửa lớn của lữ quán Lạc Dương cũng có rất nhiều người ra vào, nhưng lúc này có một người đàn ông cao gần hai mét, thân thể cường tráng chạy như bay tới, như vậy lực sát thương cũng không nhỏ.

Mấy người bị hấn đụng ngã lăn trên mặt đất, không nhận được chửi mắng, còn có người cầm thức ăn ném vào người hấn. Nhưng người đàn ông này một chút cũng không thêm để ý, vẫn vừa hét lớn vừa cắt ngang sang bên này rồi lại tiếp tục chạy thẳng.

Hướng hấn xông tới chính là chỗ Lâu Thất đang đứng, vẫn tiếp tục kêu gào: "Nhanh lên một chút, Lạc chương quý, mau kêu Trâu đại phu ra đây!"

Vân Phong bước chệch một nhịp, người liền chặn trước mặt Lâu Thất, ngay trước khi hấn lao tới, cổ tay nhẹ nhàng phát một cái, cơ thể cường tráng của nam nhân kia đột nhiên đổi hướng, lướt quanh người bên cạnh chạy tiếp, mà hấn dường như cũng không phát giác ra điều gì.

Lạc chương quý tức đến giậm chân: "Lư Đại Lực! Người đứng lại đó cho ta, người không thể tùy tiện xông vào!" Hấn vội vàng quay đầu lại nói với Vân Phong một câu, sau đó liền đuổi theo.

"Vân công tử đưa các vị đây vào trước, ta đi xem xem, không để Lư Đại Lực gây chuyện rắc rối. "

Vân Phong bắt đầu nói với Lâu Thất: "Xem ra Lạc chương quỹ bắt ta phải làm tiểu nhị một lần rồi. Vị công tử đây, muốn ở tiểu viện biệt lập hay là ở phòng thượng hạng?"

Lâu Thất cười ha ha một tiếng: "Tiểu nhị trước tiên dẫn chúng ta đi xem phòng đi."

"Công tử mời qua bên này." Vân Phong xắn tay áo lên, dẫn đường phía trước.

Muốn vào hậu viện, có một con đường bên cạnh đại đường ở lầu một, Đồ Bôn dẫn theo những người khác đi trước sắp xếp chỗ để xe ngựa, Trần Thập và Lâu Tín xách theo mấy túi hành lí lớn cùng Lâu Thất bước vào.

Vườn hoa giữa hậu viện và tiền viện cũng rất lớn, chỉ có điều hôm nay chỉ có vài cành mai lạng lẽ nở hoa, ngoài ra không có loài hoa nào khác.

Lúc bọn họ bước vào liền nhìn thấy Lư Đại Lực kia chạy rất nhanh đang đứng trước cửa một dãy phòng gào cổ lên gọi Trâu đại phu, đầu tiên Lạc chương quỹ vẫn muốn khuyên hấn ta đi, sau cùng có mấy vị khách trọ bị làm phiền bước ra, ông chủ vội vàng xin lỗi, không có biện pháp nào khác đành dùng sức kéo Lư Đại Lực qua một bên, chỉ vào hai tầng lầu trong khuôn viên thanh tịch đẹp đẽ trước mặt nói: "Trâu đại phu ở căn phòng thượng hạng bên đó, nhưng ông ấy bây giờ đang bận tiếp khách quý, người phải chờ một chút!"

Lư Đại Lực kêu gào lên: "Khách quý nào bắt ta phải đợi! Ta không đợi, Trâu đại phu nếu không nhanh chóng đi cứu tiểu Bảo, hấn sẽ bị nữ quỷ hại chết!"

Nghe đến câu này, Lâu Thất dừng bước chân, có vài phần hứng thú đứng một bên nghe. Vân Phong thấy bộ dạng này của nàng, không nhịn được cười nói: "Cái người tên Trâu đại phu kia ở thành Lạc Dương rất có danh tiếng, bình thường sống ở trong núi, một tháng ra ngoài mười ngày, liền sống trong lầu quán Lạc Dương này, người đến tìm hấn rất nhiều."

"Trâu đại phu này là thần y?" Lâu Thất hỏi.

"Người nói hấn chữa bệnh, đoán chừng hấn không biết, nhưng giống như chuyện Lư Đại Lực nói, ai bị nữ quỷ hại chết, hấn vẫn có thể cứu giúp một vài người..."

Lâu Thất ngạc nhiên: "Người đuổi quỷ?" Đây vẫn có thể gọi là đại phu?

Vân Phong lắc đầu nói: "Cụ thể thế nào ta cũng chưa hỏi rõ, người có hứng thú thì đi nghe xem."

Lâu Thất thực sự có hứng thú, nàng vốn dĩ không chỉ đến đây để ngắm cảnh, thưởng thức món ngon, còn có một hứng thú khác là đi xem phong thủy nhân tình, hay vô số loại chuyện kì quái mới lạ.

Vị đại phu không chữa được bệnh nhưng có thể chữa quỷ này, nàng thực sự có vài phần hứng thú.

Bên kia, Lư Đại Lực vẫn còn tiếp tục gân cổ la hét, đại ý có một thiếu niên tiểu Bảo, vì bị nữ quỷ quần chặt, bây giờ sắc mặt trắng bệch, toàn thân yếu ớt, đứng không được ăn cũng không xong, sắp chết đến nơi. Lâu Tín nghe đến đó không nhịn được hỏi một câu, "Làm sao người biết là nữ quỷ quần lấy hấn?"

Đôi mắt Lư Đại Lực trừng lớn nhìn qua: "Chính hấn nói đó, người thật ngu ngốc."

Lâu Tín bị mắng là ngu ngốc, Trần Thập bật cười ha ha.

Bên này vẫn chưa hết ồn ào, phía sau lại có một người bước vào, vừa nhìn thấy Lạc chương quỹ liền nói: "Lạc chương quỹ, Trâu đại phu ở phòng nào?"

Mấy người quay sang, người tới là một nam nhân mặc cẩm bào màu xanh ngọc, phía sau còn đem theo bốn gia đình và bốn tì nữ, rất phô trương.

Lâu Thất vốn dĩ cho rằng nam nhân kia là lão gia của gia đình giàu có nào đó, nhưng lại thấy Lạc chương quỹ gọi một tiếng: "Hàn quân gia, ngài đến rồi."

Một quân gia, khí thế rất lớn.

Vân Phong lại đứng một bên nhỏ giọng nói: "Hàn gia, gia thế giàu có nhất ở thành Lạc Dương, cũng xếp hạng cao ở Đông Thanh."

Lâu Thất nghe hấn nói như vậy lại nhớ ra một vài người khác, lúc đó có một trong bốn vị mỹ nhân sống ở điện chính của Cửu Tiêu điện, Uyển Thái Chi, nhớ rằng lúc đó nàng ta có nói qua, nàng ta là con gái của gia đình giàu nhất Đông Thanh. Có điều trong khi đang làm lễ tuyển phi, con gái thành chủ trước của Phá Vực Lan Ý làm cho Trầm Sát vô cùng tức giận, bị nhốt vào lãnh cung, sau đó cũng không biết tại sao lại chết, những người khác nàng cũng không để tâm, nghĩ đến đây liền thuận miệng hỏi một câu

"Trần Thập, Uyển Thái Chi kia sau này ra sao?"

Trần Thập không ngờ tới nàng đột nhiên hỏi đến Uyển Thái Chi, ngẩn người lắc lắc đầu: "Thuộc hạ không biết."

Lâu Tín tiếp lời: "Thuộc hạ biết, sau khi Lan Ý chết, ba người còn lại vẫn sống trong chính điện, nhưng nghe nói mỗi ngày đều nhốt mình trong phòng thêu hoa, không ai đi ra ngoài, vô cùng an phận."

Ngày ngày giam mình trong phòng thêu hoa?

Lâu Thất có điều suy nghĩ.

Lần đầu tiên vào Phá Vực thành, nàng cảm thấy Trầm Sát xa xỉ vô cùng, tường thành, Cửu Tiêu điện, xe ngựa của hắn, đều xa hoa không gì sánh được, thế nhưng sau đó mới biết thực ra đều là tài sản của chủ thành trước của Phá Vực để lại, đợi hắn dẫn người vào chiếm giữ, phải nuôi gần vạn người, còn giảm thuế cho bách tính, như vậy căn bản là miệng ăn núi lở. Muốn lập quốc, không phải dễ dàng đến vậy, đặt biệt là hắn bây giờ vô cùng thiếu người, người bên cạnh có thể giúp sức cho hắn quá ít, hơn nữa bản thân hắn cùng Tuyết Vệ, Nguyệt Vệ vẫn phải bỏ phần lớn sinh lực vào việc tìm kiếm thuốc dẫn.

Nếu Uyển Thái Chi là con gái của gia đình giàu nhất ở Đông Thanh, như vậy, lẽ nào không có ai dâng thư, bắt hắn phong Uyển Thái Chi làm phi sao? Như vậy, có sự ủng hộ của gia tộc giàu nhất Đông Thanh, chí ít quốc khố sẽ dư giả lên rất nhiều.

Có điều, nàng cũng biết với tính khí kiêu ngạo của Trầm Sát, không phải là loại nam nhân bằng lòng đi trên con đường như vậy, hắn có thể đổ mồ hôi xương máu giành lấy giang sơn, nhưng không thể bằng lòng dựa vào một người con gái mà lôi kéo mối quan hệ.

Thực ra, Lâu Thất có thể hiểu được điều này, đế vương thời xưa hắn là sẽ như thế, các giai nhân ở hậu cung đều có quan hệ với các thế lực ở khác nơi, đây cũng là một loại thủ đoạn của đế vương. Đường nhiên, nếu Trầm Sát không dùng tới loại thủ đoạn này, nàng sẽ bái phục hắn.

Khi nàng đang thất thần suy nghĩ, Hàn quân gia đi mời Trâu đại phu đến, Lâu Thất liền đưa ánh mắt qua nhìn, vừa nhìn lại khiến nàng kinh ngạc, nhất thời cảm thấy có chút bất ngờ.

Người đi ra lại là một nữ nhân không đến ba mươi tuổi. Hơn nữa nhan sắc có vài phần quyến rũ, mắt to môi mỏng, khóe mắt có một giọt lệ màu đỏ, lúc bước đi vòng eo uyển chuyển, dáng vẻ đầy đặn, càng giống như một thiếu phụ xinh đẹp.

Cách nàng mở mắt nhìn có chút không đúng.

”Đây là thê tử của Trâu đại phu sao?”

Lâu Tín tiếp lời: ”Công tử người vừa nghĩ đến Đế Quân sao? Đây là Trâu đại phu!”

Lâu Thất nhìn không được vươn tay dùng lực đánh vào sau gáy của hắn một cái, tiểu tử này bây giờ còn dám trêu trọc nàng! Cái gì gọi là nhớ Đế Quân chứ, cái nàng đang nghĩ đến đều là chính sự, chính sự hiểu không?

Lâu Tín kêu ”ai da” một tiếng, nhanh chóng tránh ra xa một chút. Trần Thập lắc đầu, hắn cứng nhắc hơn Lâu Tín một ít, không dám mở miệng đùa giỡn với Lâu Thất như vậy.

”Trâu đại phu, đại tiểu thư của chúng ta sau khi hồi phủ lệnh cho người mang kiệu tới, bây giờ kiệu đã ở

trước cửa lớn của lữ quán, mời Trâu đại phu theo ta về phủ. ”

Lư Đại Lực lại kêu lên: ”Không được không được, Trâu đại phu phải cùng ta đi cứu tiểu Bảo!”

”Đừng vội.” Trâu đại phu lên tiếng, giọng nói rất trong trẻo, điềm đạm không giống với vẻ ngoài của nàng.”Nói xem Tiểu Bảo nhà ngươi đã xảy ra chuyện gì?”

Lư Đại Lực thấy Trâu đại phu bằng lòng nghe hắn nói, liền vui mừng: ”Tiểu Bảo bị nữ quỷ quán lấy, sắp chết rồi.” Hắn nói tới nói lui cũng chỉ là những lời này, không hề nói thêm chuyện gì khác.

Trâu đại phu gật đầu một cái nói: ”Chỗ này ta có bùa chú, ngươi lấy về sắc cho hắn uống, hai ngày nữa tới tìm ta.” Dứt lời lấy ra một lá bùa màu vàng, đưa cho Lư Đại Lực.

Lư Đại Lực vô cùng vui mừng, nhận lấy lá bùa, lập tức quỳ phịch xuống một tiếng dập đầu ba lần với nàng, sau đó đứng dậy quay người hùng hổ chạy ra ngoài. Việc này làm mọi người ngơ ngác, Lư Đại Lực này quả thật có chút ngu ngốc.

Trâu đại phu liền nói với Hàn quán gia: ”Kiệu đã đến rồi, vậy thì đi thôi.”

Lúc bọn họ đi ngang qua người Lâu Thất, Trâu đại phu đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn ”A, vị công tử này có phải là thân thể không thoải mái không?”

Lâu Thất xác nhận mọi hỏi, thấy nàng đúng thật là đang nhìn mình, liền mỉm cười hỏi: ”Thế nào?”

”Công tử phong thái hơn người, nhưng chắc là có bệnh không tiện nói ra.” Trâu đại phu nhìn ánh mắt nàng có chút thương xót.

Mọi người nghe vậy đều sửng sốt.

Lâu Thất cũng sửng sốt, sau đó liền nở nụ cười, xua tay ngăn lại động tác muốn phản bác của Trần Thập và Lâu Tín, nàng nhẹ giọng hỏi: ”Mời Trâu đại phu nói xem, tại hạ có bệnh gì không tiện nói ra?”

Trâu đại phu lắc đầu, ”Ta bây giờ phải đi Hàn phủ, nếu công tử bằng lòng, chờ ta ta ngày, nếu không thì coi như bỏ đi.”

Lâu Thất nghe được lời nàng ý cười càng sâu.

Trâu đại phu lại nhìn nàng một cái, sau đó cùng Hàn quán gia bước đi, tám người đầy tớ nữ lần lượt bước theo, xem ra chính là đến khoe khoang.

Trước lúc rời đi, Hàn quán gia còn xoay đầu lại, nhìn Lâu Thất một cái, sau đó dường như có chút không đồng tình lắc đầu, khiến cho Lâu Thất không hiểu chuyện gì.

Lạc chương quỹ lấy ống tay áo lau lên trán, bước đến, "Vân công tử, mấy vị công tử đây, đều là ở phòng thượng hạng sao?"

Lâu Thất gật đầu: "Ở phòng thượng hạng, Lạc chương quỹ, bên ngoài còn năm người thị vệ của ta, ông cũng sắp xếp cho họ thêm hai phòng."

"Được được, mời qua bên này."

Phòng thượng hạng nơi này sạch sẽ hơn so với toàn bộ phòng thượng hạng ở lữ quán khác mà Lâu Thất đã ở qua, cũng to hơn một chút, đương nhiên tiền cũng cao hơn. Ở đây một đêm tốn đến mười hai lượng bạc, mười hai lượng bạc cũng đủ cho một gia đình bình thường sống trong mấy tháng.

Lâu Thất một mình ở một gian phòng, Trần Thập và Lâu Tín một gian phòng, phòng của Vân Phong ở ngay cạnh phòng của Lâu Thất.

Vân Phong bước vào phòng của mình đột nhiên dừng lại, quay đầu hỏi Lâu Thất: "Lời Trâu đại phu nói, người có tin không?"

"Ta có bệnh không tiện nói sao?" Lâu Thất bật cười, không trả lời, đẩy cửa phòng ra bước vào: "Nghỉ ngơi đi."

Vân Phong nhìn nàng trở tay đóng cửa phòng, thu lại ý cười, trong mắt lộ ra thần sắc có chút phức tạp.

222. Chương 222

Tối đó lúc dùng cơm, Vân Phong không hề xuất hiện mà lại bảo Lạc chương quỹ chuyển lời giúp hắn.

"Vân công tử tạm thời có việc gấp, chưa thể dùng cơm với Thất công tử nên bảo tiểu nhân nói với Thất công tử một tiếng." Dưới ánh đèn Lạc chương quỹ nhìn công tử đã thay một chiếc áo dài bông màu đen, trong lòng khen ngợi một tiếng. Vân công tử tao nhã, vị Thất công tử này lại tuần tú tinh tế.

Mặc một bộ y phục màu đen như vậy so với bộ màu trắng ban ngày còn thích hợp với nàng hơn, có thể làm nổi bật tướng mạo tuần tú bất phàm của nàng.

"Đa tạ Lạc chương quỹ."

Họ ngồi xuống một chiếc bàn cạnh cửa sổ, Trần Thập cũng biết sở thích và thói quen của Lâu Thất, món nàng gọi đều là những món ăn đặc sắc của thành Lạc Dương này mà trước đây họ chưa từng ăn chưa từng thấy ở nơi khác. Đi đến đâu ăn đến đấy, phải thưởng thức mỹ thực khắp thiên hạ, đây là lời răn của kẻ ăn

hàng Lâu Thất.

Thức ăn dọn lên rất nhanh, nhìn cũng bắt mắt.

Lâu Thất phát hiện, lúc gọi món ăn ở đây ra thì trong đại sảnh náo nhiệt hơn nhiều so với lúc chiều, cứ như có người đột nhiên ở đâu chui ra vậy.

”Công tử, Vân công tử cũng thật thần bí.” Trần Thập nhỏ giọng nói. Vân Phong là đại đồ đệ của Vân Hướng Dương trang chủ Vân Phong Sơn Trang, nhưng Vân Phong Sơn Trang bị người khác lẻ vào, Vân Hướng Dương chết trong ổ côn trùng, sau đó toàn bộ Vân Phong Sơn Trang đều bị hủy. Thân là đại sư huynh nhưng hắn dường như không hề để ý chút nào, hơn nữa có vẻ như rất quen thuộc với thành Lạc Dương này, lại không biết đến đây làm việc gì.

Lâu Thất lạnh nhạt: ”Hắn làm việc của hắn, chúng ta làm việc của chúng ta. Ăn cơm xong chúng ta sẽ đi Thịnh Dược Hàng.” Mang theo nhiều dược liệu tốt như vậy, không thể lúc nào cũng mang theo người, vẫn là bán sớm một chút thì tốt hơn.

”Vâng.”

Buổi tối, Lâu Thất chỉ mang theo Trần Thập và Lâu Tín, bảo bọn Đồ Bôn ở trong quán trọ nghỉ ngơi, nếu muốn ra ngoài đi dạo cũng được, chỉ cần không gây ra chuyện cho nàng.

Mấy người đó căn bản không ở lại ăn cơm, sớm đã chuẩn ra ngoài rồi. Đi đường mấy ngày nay cũng khiến họ rất khó chịu, lại không quen Lâu Thất, ngoài Đồ Bôn ra thì bốn người khác ở trước mặt Lâu Thất vẫn không tự nhiên.

Nhưng họ còn chưa ăn xong thì thấy Đồ Bôn dẫn một người trong số bọn họ có biệt danh là Hưu Tử đi tới. Hưu Tử này chính là tên cao gầy nghe thấy lời Lâu Thất nói thú vị khi họ muốn cướp bóc Lâu Thất, nên đề nghị sau này ăn cướp thì làm theo lời của nàng. Bởi vì hắn gầy lại rất nhanh nhẹn nên bọn Đồ Bôn gọi hắn là Hưu Tử, tên của hắn thì lại không ai gọi.

”Công tử!”

Đồ Bôn dẫn Hưu Tử vội vàng chạy tới, bộ dạng rất lo lắng.

”Thịnh Dược Hàng hiện giờ đang thu mua thuốc với giá cao đó, giờ bên đó đang rất náo nhiệt, nghe nói là Hàn Phủ tạm thời ủy thác cho Thịnh Dược Hàng thay họ tìm năm loại dược liệu. Thuốc hạ nhìn thấy có vài người đi bán thuốc, Dược Hàng đều nói ba ngày tiếp theo không có người làm nên tạm thời không thu mua thuốc bên ngoài nữa, phải làm xong ủy thác của Hàn Phủ trước đã!”

Giọng của Đồ Bôn không hề thấp, vì vậy rất nhiều người trong sảnh đều nghe thấy.

”Cái gì? Ba ngày tiếp theo không thu mua thuốc bên ngoài? Vậy sao được, ta đến là để bán dược liệu mà!” Một tên nam nhân kêu lên một cách kinh ngạc.

”Đúng đúng đúng, ta cũng vậy, nếu ba ngày đều không thu mua thuốc, vậy há chẳng phải vẫn phải ở lại đây ba ngày ư?”

”Vị huynh đệ này, người nói thử xem, có cách gì bán thuốc không?” Có người đứng lên hỏi Đồ Bôn.

Đồ Bôn không ngờ nhiều người như vậy đều nhìn mình, không còn có ánh mắt kiêu nhìn ăn mày như trước nữa, cũng không phải ánh mắt kinh sợ khi họ cướp bóc. Hắn nhìn y phục mới tinh và sạch sẽ mà bản thân và Hầu Tử đang mặc, đứng thẳng người lên, nhìn Lâu Thất một cái, thấy nàng không ngăn cản nên mới nói lớn tiếng: ”Tin tức mà huynh đệ bọn tôi nghe được là Thịnh Dược Hàng hoan nghênh các vị đi nhận nhiệm vụ, giúp tìm năm loại dược liệu, bất kể cuối cùng có tìm được năm loại dược liệu đó hay không thì Hàn Phủ đều sẽ trả thù lao nhất định, cũng coi như là thay các vị gánh chi phí ăn ở tại thành Lạc Dương trong ba ngày này. Nếu tìm được dược liệu mà họ cần thì các dược liệu khác mang đi Thịnh Dược Hàng đều sẽ thu mua với giá tiền cao gấp ba lần giá ban đầu.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều xôn xao, những người vốn dĩ có dược liệu muốn bán lại càng có vẻ mặt vui mừng.

Lâu Thất nháy mày, nàng cũng bội phục với thủ đoạn của Hàn Phủ và Thịnh Dược Hàng đó. Cứ như vậy, ba ngày này dù không thu mua dược liệu khác thì những người này cũng sẽ không có ý kiến, hơn nữa họ còn ra sức đi tìm năm loại dược liệu mà Hàn Phủ cần, dù tìm được một loại cũng tốt, ngay cả số dược liệu ban đầu của họ cũng có thể bán cho Thịnh Dược Hàng với giá tiền cao gấp ba lần rồi. Như thế, ba ngày này đâu còn có ai sẽ đi bán số dược liệu đó trước nữa? Dĩ nhiên là chờ xem có cơ hội kiếm nhiều hơn gấp ba không rồi.

”Vị huynh đệ này, năm loại dược liệu mà Hàn Phủ cần là gì vậy?” Lại có người hỏi.

Đồ Bôn và Hầu Tử nghe thấy câu hỏi này thì im lặng.

”Công tử, chúng tôi không biết chữ.” Trước cửa Thịnh Dược Hàng, năm loại dược liệu đều đã viết rõ ràng nhưng họ xem không hiểu, vì vội về báo tin, sợ Lâu Thất bọn họ xách mấy túi dược liệu lớn đi uống phí một chuyến nên họ cũng không hỏi người khác.

Những người khác vừa nghe thấy thì nhao nhao tính tiền đi ra ngoài.

”Đi đi đi, chúng ta tự đi xem thử.”

Trong sảnh này rất nhanh đã đi hết một nửa số người.”

Trần Thập không nhịn nổi ngay ra: ”Không ngờ nhiều người như vậy đều là đến chỗ Thịnh Dược Hàng à.”

Một ông già ở bên cạnh tiếp lời: "Giờ vẫn đang là mùa đông đó, thời gian khác người đến bán thuốc còn nhiều hơn."

"Thịnh Dược Hàng đó thu mua nhiều thuốc như vậy thì bán có hết không?"

"Tiểu huynh đệ, lời này của người vừa nghe thì không giống như thường hành tẩu các nơi rồi. Đông Thanh và Bắc Thương khắp nơi đều là chi nhánh của Thịnh Dược Hàng, họ còn làm y quán, hai nước lớn nhiều người như vậy thì còn sợ không bán hết nhiều thuốc như ư?" Ông lão đó cười nói.

Lâu Thất như đang suy nghĩ gì đó. Xem ra, ở Đông Thanh và Bắc Thương, Thịnh Dược Hàng có thể nói là đứng đầu của ngành y dược rồi. Bọn họ thu mua dược liệu với giá thấp, sau đó chế thành thuốc bột thuốc viên, thông qua Dược Hàng và y quán nâng giá lên một ít rồi bán ra, tuyệt đối là lời nhiều. Nếu ở hiện đại, y dược chính là món lãi kékéch xù.

Nhưng mà, Hàn Phủ rốt cuộc là cần dược liệu gì mà ngay cả Thịnh Dược Hàng cũng không có cách nào lấy ra? Mà đây là việc tạm thời, có liên quan gì với Trâu đại phu đó không?

Nhớ đến việc Trâu đại phu nói nàng có bệnh không tiện nói ra lúc chập tối, Lâu Thất không nhịn nổi nhếch khóe miệng.

"Công tử, vậy chúng ta còn đi không?" Lâu Tín hỏi.

"Đi, sao lại không đi, chúng ta cũng đi nhận nhiệm vụ, còn có thể có người giúp trả phí ở trọ mà." Lâu Thất đứng lên, lại nhìn Đồ Bôn và Hầu Tử một cái: "Các người làm tốt lắm."

"Cảm ơn công tử khen ngợi!"

Đồ Bôn và Hầu Tử nghe được một câu khen ngợi của nàng thì rất vui mừng, cười rách cả miệng.

"Đi thôi, vậy thì cùng đi xem thử."

Thành Lạc Dương ban đêm quả nhiên như tưởng tượng của Lâu Thất, tất cả đèn lồng đỏ đều đã tắt sáng, chiếu trong thành trì được tuyết trắng bao phủ này, nhuộm lên cho màu trắng một lớp ánh đỏ trông rất đẹp mắt.

"Công tử, là cuối năm rồi." Đi trên đường phố, Trần Thập đột nhiên nói.

Lâu Thất hơi ngẩn ngơ, nàng cũng biết gần cuối năm rồi, nhưng Trần Thập đặc biệt nói ra như vậy thì nàng đột nhiên có chút khó chịu. Đây sẽ là năm mới đầu tiên nàng ở thế giới này, đều nói giao thừa phải ăn cơm đoàn viên, nhưng nàng đi đoàn viên với ai đây? Trước đây mấy ngày này đều sẽ không nhận nhiệm vụ, nhất định sẽ đi vào núi cùng lão đạo sĩ thối ăn cơm tất niên, năm nay lại không biết ông ấy thế nào rồi.

Sực tỉnh lại nàng nhìn thấy Trần Thập muốn nói nhưng lại thôi. "Người muốn nói gì?"

"Công tử, thuộc hạ muốn nói, Đế Quân nói không chừng sẽ hi vọng có thể cùng ăn cơm năm mới với công tử." Trần Thập lấy dũng khí nói ra.

Lâu Thất ghen lời: "Giờ chúng ta quay về thì cũng không kịp."

Ở đây cách Phá Vực khá xa, ra roi thúc ngựa quay về ít nhất cũng phải gần bốn mươi ngày. Cổ đại đúng là đau đầu, không có xe lửa không có xe hơi không có máy bay, muốn đi một nơi đều phải tốn hơn nửa thời gian trên đường. Nàng hiện giờ lại nhớ đến cảm giác bản thân lái máy bay rồi.

Nghĩ đến đây, Lâu Thất nhớ đến Tuyết Sơn Bạch Ứng Vương mà Đông Thời Ngọc tặng, trước đây Nạp Lan Họa Tâm cũng cười ưng bay đi, nàng có phải cũng có thể thử không? Tuyết Sơn Bạch Ứng Vương còn dũng mãnh hơn nhiều so với con ưng chết đó của Nạp Lan Họa Tâm, đáng người cũng đủ lớn, đoán chừng ngồi ba người cũng không có vấn đề gì!

Nhưng tiếc lúc nàng ra ngoài không dẫn theo.

Lâu Thất quyết định sau này tìm cơ hội đi bàn bạc với Trầm Sát, cho nàng Tuyết Sơn Bạch Ứng Vương.

Trần Thập và Lâu Tín nhìn nhau một cái, cảm thấy có chút đau buồn. Thực ra họ không mong muốn cô nương nhà mình giống như người không có gốc gác như thế chút nào, họ hi vọng nàng muốn đi đâu cũng được, nhưng ít nhất xem Cửu Tiêu Điện là nhà mình, đến cuối năm thì quay về đoàn tụ cùng Đế Quân.

Người trên đường rất đông, mọi người vừa thảo luận sôi nổi vừa đi đến Thịnh Dục Hàng.

Thịnh Dục Hàng nổi tiếng, dĩ nhiên cũng sẽ nằm trên đường chính của thành Lạc Dương, đi một đoạn là đến. Quy mô của Thịnh Dục Hàng rõ ràng đều lớn hơn so với các loại tiệm ở hai bên, ba tầng lầu, trên cửa là tấm bảng rất lớn rất khí thế, bên trên có ba chữ Thịnh Dục Hàng mạ vàng lớn, góc dưới bên phải khắc một đóa linh chi điểm tô.

Lúc này ở cổng Thịnh Dục Hàng vây đầy người, phía trước dùng ba cái bàn ghép thành bàn dài, trên bàn trải vải xanh, bốn nam nhân ăn mặc giống nhau đang đứng thành một hàng, chuyên phụ trách việc đăng ký. Còn nữa sau khi đăng ký thì được người dẫn vào cửa. Trái phải đều có thị vệ rất lực lưỡng, một là để duy trì trật tự, hai là tránh có người cướp thuốc gây rối.

Lâu Thất nhìn thấy ba huynh đệ khác của Đồ Bôn cũng chen trong đám đông, nàng bảo Hầu Tử đi gọi ba người họ đến, sau khi ba người đó chạy tới thì lấy ra một mảnh thẻ gỗ đưa cho nàng.

"Công tử, chúng tôi cũng đã đi nhận nhiệm vụ."

Họ có hơi thấp thỏm, sợ Lâu Thất mắng họ tự ý hành động, nhưng họ cảm thấy nhận rồi cũng không thiệt, không nhận sợ đến lúc tới muộn thì hết rồi.

Lâu Thất nhìn một cái: "Không phải người có dược liệu mới có thể nhận thẻ này ư?" Không phải người đến mua bán dược liệu, Thịnh Dược Hàng cũng không có gốc đưa thẻ bài cho họ để họ đi nhận không phí ăn ở. Suy cho cùng đây là một phương sách để vỗ về những người buôn dược liệu lẻ đến mua bán dược liệu.

Nghe câu hỏi của nàng, một nam nhân biệt danh Sư Gia nói một cách không ngại ngần: "Công tử, là chủ ý của ta đưa ra, trước hết đến tiệm thuốc khác mua một ít dược thảo tới..."

Đây là bỏ tiền đi mua dược thảo, làm như dược liệu mình muốn bán, sau đó nhận được thẻ này. Lâu Thất nhú mày, cảm thấy đầu óc người này cũng thật là lanh lợi, dù đến lúc đó họ không tìm được dược liệu mà Hàn Phủ cần, nhưng số dược liệu này ba ngày sau cũng có thể bán cho Thịnh Dược Hàng, tuy giá cả tuyệt đối thấp hơn giá họ đến tiệm thuốc nhỏ bên ngoài mua, nhưng vẫn có thể đổi phí ăn ở trong ba ngày, nếu tính như vậy thì tuyệt đối là lời rồi. Chỉ là không biết có người nào khác cũng dùng chiêu này không.

223. Chương 223

"Sao lại không có bằng thẻ này?"

"Thật ngại với mọi người quá, lần này chúng tôi chỉ làm ba mươi tấm bằng, người tới muộn cũng chẳng có cách nào khác, nếu như mọi người muốn mua thuốc, thì ba ngày sau có thể quay lại đây."

Bên kia vẫn có chừng mười người đang tranh cãi om sòm, nhưng rất nhanh đã bị dẹp đi, dù sao thì những người lấy được tấm bằng cũng chiếm đa số, chưa kể tiệm thuốc lớn lại rất có tầm ảnh hưởng, bọn họ chẳng qua cũng chỉ là những người buôn bán dược liệu nhỏ lẻ, nào dám gây hấn với tiệm thuốc lớn như thế này? Đành bắt đắc dĩ đi về tay không.

"Các người làm tốt lắm." ở bên dưới, Lâu Thất đột nhiên không tiếc lời tán dương.

Nàng nhận lấy tấm bằng kia, tiện thể đi đến nhìn tờ thông báo được dán ở cửa, có tên của năm loại dược liệu được viết trên đó.

"Cỏ Thiên Cơ, Linh Chi ngàn năm, Bách Kim Ngân, Anh Đào tím, Lá hình rồng."

Lâu Thất nhìn tên gọi của năm loại dược liệu, mừng thầm, thật tình cờ, nếu không đến Ma Thần cốc một chuyến, thì trong tay nàng vẫn chưa có những thứ này. Nhưng điều mà nàng muốn nói lúc này chính là, nàng đã thực sự có được nó trong tay rồi! Cho dù không có tất cả năm thứ kia, nhưng ít nhất cũng có được ba trong năm món.

Cỏ Thiên Cơ, linh chi ngàn năm, anh đào tím, nàng đã có trong tay ba thứ này, chưa kể, nàng không chỉ có một phần nhỏ.

”Những người đó đến đây làm gì vậy?” Lâu Thất lui qua một bên, hỏi người sư gia họ.

Sư gia thấy Lâu Thất hỏi, lập tức nói: ”Hồi công tử, thật ra bọn họ không có năm loại dược liệu kia, nếu đảm bảo được rằng mình có cách lấy được năm loại dược liệu đó, vậy hãy mau vào bên trong để thỏa thuận giá.”

Mắt Lâu Thất phát sáng, ”Đi, chúng ta đi vào trong thôi.”

”Công tử, phải có một trong năm loại dược liệu kia mới được.” Sư gia muốn ngăn nàng lại, nhưng không dám. Khi này ông có nghe thấy những người đến mua dược liệu kia nói, năm loại dược liệu này là năm loại dược liệu vô cùng khó kiếm, trong số những loại linh chi mà họ biết, thì Linh Chi mười năm tìm không khó, Linh Chi trăm năm, trong Hàn phủ cũng có thể có, nhưng Linh Chi ngàn năm lại vô cùng quý hiếm.

Đúng lúc đó thì một người thương nhân bán thuốc lớn tuổi lại nói: ”Nhảm nhí, làm gì có linh chi ngàn năm cơ chứ? Ngàn năm thì đã hóa thành tinh rồi!”

Câu nói này, được rất nhiều người vẫn chưa rời đi mà còn đứng quanh ở đó hưởng ứng: ”Đúng đấy, đừng nói là linh chi ngàn năm, ngay cả bốn loại dược liệu kia, tôi cũng chỉ mới nghe qua về Anh Đào tím có thể được tìm thấy trong rừng sâu núi thẳm ở phía bắc, vô cùng khó kiếm, mười năm nay tôi chỉ từng nghe qua có một loại quả Anh Đào tím như vậy tồn tại trên đời này thôi.”

”Chuyện này tôi cũng biết, nghe nói năm năm trước khi chưa được phong lên làm thái tử, Ngọc thái tử của chúng ta dâng tặng hoàng thượng thứ quả Anh Đào tím ấy, cũng vì thế mà hoàng thượng mới phong ngài ấy lên làm thái tử đó!”

”Không sai không sai. Thế mới nói quả Anh Đào tím này đúng là quý giá vô cùng! Làm gì mà dễ tìm như thế được. Tôi lại từng nghe qua về cỏ Thiên Cơ, loại cỏ đó mọc ở trong hang núi, mỗi ngày đều phải được tưới đủ nước, mọi người nói xem, làm gì có nơi nào giống như vậy kia chứ? Không những ở bên trong sơn động, lại còn phải có nước mỗi ngày, điều kiện sinh trưởng quả thực khắc nghiệt, tìm đâu ra được!”

”Không sai, nơi đây vốn dĩ không có khả năng gom được thuốc đâu, cũng không biết Hàn phủ cần những thứ thuốc này để làm gì đây!”

Lâu Thất đứng một bên nghe những người này bàn tán, không che giấu được ý cười.

Nàng thật chẳng ngờ Anh Đào tím và cỏ Thiên Cơ lại khó tìm đến vậy. Nàng có biết Anh Đào tím là gì đâu, chẳng qua lúc ở trong Thần Ma cốc, nàng có tìm được một cái cây nhỏ, bên trên có bảy tám quả kết trái, những quả hình tròn nho nhỏ màu tím trông rất đẹp mắt, dù không biết đây là gì, nhưng dựa vào sự hiểu biết và kinh nghiệm về dược liệu hơn mười năm nay của mình, chỉ cần ngửi mùi cũng có thể đoán ra, loại quả này nhất định có thể làm thành thuốc được, nên nàng đã hái hết xuống. Vì đã nghe qua về chuyện của Ngọc thái tử, lại ngồi suy đoán một chút, lúc sau Trần Thập nói với nàng, đây rất có thể là Anh Đào tím.

Trong tay nải của nàng có rất nhiều loại thuốc mà ngay đến cả nàng cũng không biết đó là gì, nhưng là dựa

vào kinh nghiệm của bản thân, nàng đoán những thứ đó có thể dùng làm thuốc, vốn muốn bán hết những thứ đó đi, cả cỏ Thiên Cơ hôm nọ mới tìm được, trùng hợp thay trong một góc hang động của con cáo lấp lánh mây tím kia lại có một bó lớn! Mọc trong hang động, hàng ngày lại có hơi nước bốc lên trên, nơi đó vừa hay lại là nơi thích hợp với nhu cầu sinh trưởng của cỏ Thiên Cơ. Nàng cũng không ngờ rằng cỏ Thiên Cơ hóa ra lại quý giá đến mức ấy!

Vốn muốn bán hết toàn bộ chỗ đó đi, nhưng nghe thấy lời bàn tán của đám người kia, nàng bây giờ đã đổi ý. Những thứ này quý giá như vậy, có bán nó với mức giá cao thế nào đi chăng nữa cũng vẫn thiệt, ai mà biết được về sau giá trị của những thứ thuốc này có thể cao đến mức nào cơ chứ. Biết đâu còn trở thành thứ làm cho quốc khố thêm dồi dào thì sao.

Lâu Thất đột nhiên nghĩ đến Trầm Sát.

”Đi, chúng ta quay về trước đã.”

Không cần vội vàng bán hết những thứ này đi, nàng hiện tại có chủ ý khác hay hơn.

Sau khi quay trở về, Lâu Thất lôi hết những dược liệu trong tay nải ra phân loại, những loại nào cần bán hết, những loại nào phải để lại.

Sau đó nàng lấy giấy mực, viết cho Nguyệt Vệ một bức thư, làm Trần Thập vô cùng tò mò.

Đến khi nàng xử lý mọi chuyện xong xuôi, thì trời cũng đã về khuya, vậy mà căn phòng của Vân Phong ngay sát vách mãi vẫn chưa có động tĩnh gì.

Nàng nhú nhú mày, rửa mặt qua rồi trèo lên giường đi ngủ.

Đêm khuya thời xưa rất yên tĩnh, nếu không phải đang ở cạnh thanh lâu, thì bên ngoài dường như không có bất kỳ tiếng động nào, vô cùng tĩnh mịch. Lâu Thất rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Trước mắt là một khoảng sương mù dày đặc, một bé gái đang ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ, dần dần hiện lên trên mặt nước, bé gái đó đang khẽ hát ca.

Lâu Thất biết mình đang nằm mơ, chỉ là nàng không biết mình sẽ mơ thế nào.

Đúng lúc này thì nàng thấy Trầm Sát, hắn đi ra từ màn sương mù bên kia, đi về phía bé gái nọ, nàng nhìn thấy sự vui vẻ ánh lên trong ánh mắt hắn, không khỏi ngẩn người, nàng chưa bao giờ thấy ánh mắt đó của Trầm Sát.

”Rốt cuộc ta lại mơ thấy người rồi.”

”Có ý gì? Lại? Nói thế tức là, hần trước đây vẫn thường mơ thấy bé gái đó ư?”

Bé gái kia ngẩng đầu lên, cười với hần. Lâu Thất đột nhiên cảm thấy vô cùng kỳ lạ, sao nàng lại chẳng có bất kỳ ấn tượng nào thế này, nàng chưa từng nằm mơ như thế này bao giờ, nam nhân tuần tú như Trầm Sát, nếu mơ thấy hần, thì nàng nhất định phải có ấn tượng mới đúng.

Nhìn Trầm Sát nở nụ cười trong trẻo với bé gái kia, lòng nàng bỗng thấy chua xót, hừm, hần chẳng cười với nàng như thế bao giờ cả.

Đột nhiên, có mùi máu tươi sộc thẳng vào trong mũi nàng, Lâu Thất ngay lập tức bừng tỉnh, vòng tay xoa người, đánh về phía cạnh giường.

Trong lòng bức bối, chết tiệt, kẻ nào dám làm hỏng giấc mơ của nàng thế hả?

”Lâu cô nương, là ta đây.”

Giọng nói của Vân Phong khẽ vang lên, nàng khó khăn lắm mới thu hồi được chiêu thức, chăm chú nhìn, người đang đứng ở trước mắt kia sao có thể không là Vân Phong cho được. Chỉ là lúc này hần ta không mặc cả bộ y phục màu trắng như bình thường, mà đang mặc một bộ quần áo màu đen, đó là trang phục đi trong đêm tối. Nhìn thấy nàng ngồi dậy, hần tức thì quay người đi.

”Vân Phong, người đi làm kẻ trộm sắc hay làm kẻ cắp vậy?” Nàng khinh khỉnh, khoác áo choàng vào, Vân Phong nghe thấy tiếng mặc quần áo sột soạt phía sau, lại nghe thấy sự thản nhiên trong giọng nói của nàng, chẳng có lấy một chút e dè ngại ngùng gì, cũng không thềm quan tâm một nam nhân trưởng thành đang đứng trước mặt nàng như hần.

Lâu Thất chẳng thấy xấu hổ, ở thời hiện đại, mặc áo choàng tắm đi ra ngoài cũng chẳng sao hết cơ mà, nàng hiện tại vẫn đang mặc quần áo dài tay, vô cùng kín đáo, chẳng để lộ gì, thật tình, bảo thủ đến mức không thể bảo thủ hơn, có cái gì đâu mà thẹn với chả thùng? Nàng mãi chẳng thể nào học tập điều này từ nữ nhân thời xưa được, không có cách nào học được cả.

Chờ cô mặc quần áo chỉnh tề xong xuôi, Vân Phong mới quay người lại, nhưng động tác này đã ảnh hưởng đến vết thương của hần, hần hự một tiếng, một dòng máu trào ra từ khóe miệng, tay ôm vai trái, lão đảo suýt chút nữa thì ngã nhào xuống.

Lâu Thất chau mày, đưa tay ra đỡ lấy hần, ”Lại đây, ngồi xuống đi.”

Đi hần ngồi xuống ghế, cổ tay Lâu Thất giương lên, xé hai lớp áo của hần ra, để lộ bờ vai trần. Trên vai có một vết thương, không phân biệt được rõ đâu là máu đâu là thịt, máu rỉ ra đều là máu đen, ngay cả những vùng quanh miệng vết thương đều tím đen cả lại.

Lại nhìn Vân Phong, sắc mặt hần trắng bệch, bờ môi tím tái, mắt đã bắt đầu trở lên lơ đãng.

Nàng thất kinh, nàng biết võ công của Vân Phong thế nào, cho dù không phải là thiên hạ vô địch, nhưng thân thủ chí ít cũng vô cùng linh hoạt, làm thế nào lại bị người khác đả thương đến mức này?

”Độc này rất mạnh.”

”Cho nên ta mới đến tìm ngươi.” Vân Phong cười yếu ớt. Lần trước ở Vân Phong sơn trang, nhìn nàng chữa trị vết thương do mấy con trùng Hỏa Địch kia gây ra, hắn đã biết, nàng nhất định là cao thủ trong chuyện này. Gắng sức quay trở về nhìn thấy nàng, trong lòng hắn cũng nhẹ nhõm hơn, trúng phải loại độc cực mạnh này, hắn sắp không trụ nổi nữa rồi.

Lâu Thất nhíu mày, chỉ hỏi một câu: ”Người kia có đuổi đến đây không?” nàng cảm giác nơi này đã không còn an toàn nữa.

Vân Phong nói: ”Không.” Nói xong thì lịm đi, nhưng trước khi bất tỉnh, hắn chỉ ngửi thấy hương dược liệu thoang thoảng, hắn biết nàng đã đỡ được hắn, thời điểm này vẫn luôn mang theo rất nhiều dược liệu bên mình, cho nên trên người mới thoang thoảng mùi dược liệu như vậy, giờ đây, hương dược liệu kia khiến hắn cảm thấy an tâm vô cùng.

...

Cửu Tiêu Điện, Tam Trùng điện, tám điện của Đế Quân.

”Chủ tử, mời dùng.” Thần y bưng một bát thuốc bằng sứ màu trắng vô cùng tinh xảo lại. Ngửi thấy mùi máu tươi lẫn trong mùi thuốc, mày Trầm Sát nhướng lên.

Hắn nhìn thần y, lại liếc nhìn huyết dược trong bát, trong lòng bùng lên lửa giận.

”Thần y, ngươi nói bốn Đế Quân xem, rốt cuộc lần trước khi quay lại, Lâu Thất đã lấy ra bao nhiêu máu?”

Lần trước, trước rời đi, nàng đã đưa một bát máu cho hắn dùng, từ đó đến nay đã qua hai mươi lăm lần, thần y lại đem đến một bát huyết dược, đây đã là lần thứ ba mươi lăm, vậy mà ông ta vẫn còn thứ thuốc huyết dược này! Thế tức là, khi đó Lâu Thất đã chích ra bao nhiêu máu?

Trong đầu hiện ra vẻ mặt tái nhợt của nàng khi đó, Trầm Sát nghiến răng.

Nàng làm thế là muốn rời xa hắn sao?

Trầm Sát vẫn luôn cho rằng, bọn họ đã cùng nhau vào sinh ra tử, cũng đã từng thổ lộ lòng mình với nhau, cô đáng ra phải luôn ở bên cạnh hắn mới đúng, hắn vẫn chưa từng quá quan tâm coi trọng nữ nhân nào như vậy, cũng chưa từng thổ lộ lòng mình như vậy của mình với nữ nhân thứ hai, nàng đáng ra phải thấu hiểu hắn mới đúng.

Hắn cho rằng, nàng sẽ là của hắn.

Không, nàng đáng ra phải là của hắn.

Thế nhưng, trái tim sao lại đau nhói thế này?

Bên cạnh Trầm Sát chưa từng có bất kỳ nữ nhân nào, Tuyết Vệ vẫn luôn nói mình là thanh mai trúc mã của hắn, kỳ thực hắn vẫn chưa từng đặt cô ta ở trong tim, càng chưa từng nói nửa câu nào không liên quan đến công chuyện. Hắn không biết, trong đầu Lâu Thất rốt cuộc đang nghĩ những gì, tại sao nàng lại có thể bỏ đi? Lại nghĩ đến chuyện nàng không nguyện ý ở bên cạnh mình, trái tim hắn đau như vỡ ra từng mảnh.

Cảm giác này, Trầm Sát thực sự không thể hiểu nổi.

Thứ mà nàng muốn là gì?

Lần này, là câu hỏi mà lần đầu tiên trong đời mình, hắn mong muốn có được đáp án đến vậy.

Thần y run run, chiếc bát trong tay nhanh chóng được Trầm Sát nhận lấy, chết tiệt, biết đâu là đi mua rượu thì sao?

224. Chương 224

”Nói!” Chàng gần giọng nói.

Trong lòng thần y khẽ thở dài, giấu được đến tận bây giờ đã là giỏi lắm rồi, ông thật sự không thể giấu giếm thêm được nữa. Ông cúi đầu nói: ”Hồi bẩm Đế Quân, Lâu cô nương để lại chỉ vừa đủ mười hai phần máu.~~~”

”Àm!”

Bát tiên bàn làm bằng gỗ tử đàn trước mắt bị Trầm Sát dùng một chưởng giáng xuống vỡ tung~~~~

”Chủ tử!”

”Đế Quân!”

Thiên Ảnh hiện thân trong nháy mắt, Nguyệt và Ưng cũng tưởng có chuyện gì xảy ra cũng tức tốc từ bên ngoài xông vào.

Họ vừa đi vào đã thấy thần y hai chân run lấy bầy đang đứng một bên, chiếc bát tiên bàn kia đã vỡ thành

bốn năm mảnh, một tay Đệ Quân đang cầm chiếc bát sứ trắng, sắc mặt u tối như mực, toàn thân toát ra nộ khí ngùn ngụt khiến bọn họ đều cảm thấy sợ hãi.

Ai đây, ai lại có thể khiến Đệ Quân tức tối như vậy?

Nguyệt vừa nhìn thấy chiếc bát sứ trắng đó liền hiểu ngay ra vấn đề.

Sắp tới buổi đêm rồi, lại chuẩn bị tới ngày mười lăm rồi, lúc này bọn họ tất nhiên phải túc trực bên cạnh Đệ Quân, xem ra là thần y đưa thuốc tới.

Trầm Sát nghiêng răng nghiêng lợi, cảm giác trong lòng như lửa đốt.

”Để lại mười hai phần, một năm sao?” Nàng lại có thể khẳng định được là trong vòng một năm chàng có thể tìm ra tất cả được dẫn còn lại sao? Hay ý nàng là một năm sau sẽ lại tới đưa máu? ”Xem ra, quả nhiên nàng muốn rời khỏi bản Đệ Vương.”

Nguyệt và Ung đều lộ vẻ sợ hãi: ”Lâu Thất để lại mười hai bát máu?”

”Cô ta không thiết sống nữa sao?” Ung nhìn bát máu đó, không hiểu tại sao trong lòng dâng lên cảm xúc đau xót.

Một lần chảy ra cả mười hai bát máu, sau đó còn bốn ba đường dài tới tận Thần Ma Cốc! Phải biết là ngay cả phía bên ngoài Thần Ma Cốc cũng vô cùng nguy hiểm chứ! Nàng dốc hết máu của mình ra rồi đâm đầu vào chỗ chết sao?

”Được, được lắm.” Trầm Sát nhìn chằm chằm vào bát máu đó, nhìn chằm chằm.

Lúc này trong lòng Nguyệt như trào lên một cơn sóng. Đường như trong chốc lát hần đã hiểu ra ánh mắt của nàng nhìn hần trước lúc rời khỏi có ý gì rồi.

Đó là châm biếm, là thất vọng, là tự giễu, là cự tuyệt, là từ bỏ.

Bởi bọn họ một lòng chỉ nghĩ cho Phá Vực, một lòng chỉ muốn nàng thuận tùng theo Vãn Thiên Sơn, thuận tùng theo ý của Nạp Lan Hoà Tâm, đi tới Thần Ma Cốc tìm cái Tử Kim Đăng gì đó, trong mắt nàng tất cả cái bọn họ làm đều là phản bội lại nàng chứ không hề coi nàng thật sự là đồng đội.

Trong mắt nàng, bọn họ làm như vậy đủ chứng tỏ rằng trong lòng bọn họ Phá Vực quan trọng hơn nàng, Phạm Trường Tử quan trọng hơn nàng, Nạp Lan Hoà Tâm quan trọng hơn nàng, thậm chí đến ngay cả vớt cái roi Kim Lôi gì đó của Nạp Lan Đan Nhi cũng quan trọng hơn nàng. Vì những cái này mà bọn họ có thể hy sinh nàng bất cứ lúc nào.

Bởi vì như vậy mà nàng cũng chẳng thiết tha ở lại. Nàng chẳng thiết tha ở bên bọn họ, chẳng thiết tha nhớ lại tình nghĩa lúc trước khi cùng nhau trải qua nhiều phen sinh tử.

Nàng chẳng thiết nữa, nàng từ bỏ bọn họ rồi, đến ngay cả việc đem theo Đế Quân cũng bị nàng chối bỏ.

Nguyệt không biết vì sao trong lòng đột nhiên cảm thấy chua xót.

Hắn vốn tưởng rằng bản thân làm như vậy là đúng đắn, hắn nghĩ nếu là bản thân hắn thì cũng sẽ ví Đế Quân, vì Phá Vực mà hy sinh bản thân vô điều kiện. Vì vậy mà hắn cảm thấy Lâu Thất cũng nên như thế.

Nhưng cái mà hắn lại không nghĩ tới là trái tim của con người.

Có lẽ Lâu Thất sẽ tình nguyện, nhưng phải là chính bản thân nàng tình nguyện.

Hắn ngỡ rằng bản thân sau khi biết những điều này sẽ phải cảm thấy phần nộ nhưng không ngờ rằng lại chỉ thấy hối hận. Đúng thế, hắn hối hận rồi.

Khuôn mặt của Ung cũng kinh hãi, nhưng hắn lại nghĩ nhiều cái không giống với Nguyệt. Trong lòng hắn chỉ có một suy nghĩ, đó là Lâu Thất thật sự không muốn quay lại nữa! Nàng thật sự không muốn về Cửu Tiêu Điện nữa!

”

”Chủ tử~~~” Nguyệt ngắt đầu. Lúc trước bọn họ đã đoán được nàng có khả năng không muốn quay lại nữa nhưng trong tâm thức ít nhiều gì cũng vẫn còn có suy nghĩ, cảm thấy nàng là thuốc của Trầm Sát, ngày mười lăm tháng sau kiểu gì cũng sẽ quay về chứ nhỉ?

Bọn họ tưởng rằng đến lúc nàng về sẽ bàn với bọn họ việc nàng muốn đi, bọn họ căn bản không ngờ tới việc nàng sớm đã có chuẩn bị, sớm đã chẳng muốn quay về nữa rồi.

Ánh mắt lạnh như băng của Trầm Sát liếc xuống một lượt, con người trong mắt chàng là một mảng u tối vô tận.

”Nàng ta muốn trốn thì cũng phải xem bản Đế Quân có đồng ý hay không.”

Nói xong, chàng đưa cái bát lên trên miệng, ngắt đầu uống cạn trong một hơi. Khoé miệng chàng vẫn còn dính một chút máu đỏ, ánh mắt chàng lạnh lùng tàn khốc.

Lâu Thất, nàng rửa cổ cho sạch sẽ vào, đợi nhận cơn hoả nộ của bản Đế Quân đi!

Trầm Sát nằm trên giường, những giọt mồ hôi túa đầy ra trên trán.

Nguyệt ở bên cạnh tức tức bước lên lau mồ hôi cho chàng, đột nhiên hắt khựng lại kinh ngạc, quay sang nhìn Ứng: "Chủ tử sốt rồi!"

Tiếng nói này ngay lập tức làm thần y đang khép hờ mắt nghỉ ngơi ở trên sạp bưng tỉnh, ông ta giật nảy mình: "Sao cơ sao cơ?"

"Chủ tử lên cơn sốt rồi, thần y, ông mau tới đây xem xem!"

Thần y xem chút nữa dẫm phải vạt áo của mình, ông vội vàng lao tới, đưa tay ra sờ vào trán của Trầm Sát, quả nhiên phát hiện thấy nhiệt độ cơ thể của chàng rất cao. "Sao lại như vậy được, sao lại như vậy được~"

Tháng trước không hề phát hiện thấy tình trạng như này mà!

"Liệu có khi nào máu của Lâu Thất để lại thời gian quá dài nên hỏng rồi không?" Ứng vội vã hỏi.

Thần y lập tức phản bác lại: "Không thể nào, khi đó Lâu cô nương còn cho bột thuốc mà cô ta tự đặc chế vào trong huyết dịch, nói là có thể khiến huyết dịch bảo quản tươi, không thể có vấn đề được!"

"Vậy bây giờ làm thế nào?"

Nếu phát sốt trong ngày bình thường thì cũng không ảnh hưởng gì, nhưng hôm nay là ngày mười lăm, Đế Quân bây giờ chỉ là không đau đớn như lúc trước thôi nhưng vẫn không thể động đây, tình trạng sức khỏe của chàng lúc này rất phức tạp, nếu sốt cao thì cũng có thể sẽ lấy đi tính mạng của chàng bất cứ lúc nào.

Giọng Nguyệt trầm xuống: "Thần y, ông mau nghĩ cách đi."

"Lâu cô nương để lại ba phương án khẩn cấp, để ta đi xem xem!" Thần y nhớ ra lúc đầu Lâu Thất có để lại ba bức thư, lập tức đi về được điện.

Nguyệt bỗng nhiên cười khổ sở, có phải bọn họ đều nghĩ sai rồi không? Lâu Thất trước giờ đều không cần bọn họ, nhưng mà bọn họ lại cần Lâu Thất.

Mà lúc này Trầm Sát lại đang bước về phía con thuyền nhỏ, chàng nhìn thấy cô gái đó, nở một nụ cười.

Tại Phá Vực Hoang Nguyên

Trong Khô Mộc trại, phía Đông Nam.

Trong một căn phòng nhỏ, ánh sáng của ngọn nến bị những tấm vải đen dày treo bốn phía trên tường chặn lại, không len được một chút ánh sáng nào ra ngoài. Ở trên một án kỷ màu đen chính giữa phòng bày một lư hương, phía bên trên cắm bốn nén hương màu đen, nhưng khói mà chúng đốt ra lại mang màu đỏ.

Ngoài lư hương ra thì bên cạnh còn đặt một cái chậu bạc, ở bên trong chứa đầy một chậu nước, tuy không có gió nhưng phía bên trên mặt nước đó lại lăn tăn gợn sóng lạ thường, mơ mơ hồ hồ tựa như có chút hình bóng gì đó.

Một nữ tử đang khoác trên người một chiếc áo choàng màu đen đi tới, cúi đầu nhìn hình bóng ở trong nước, đột nhiên lẩm bẩm: "Khói sương, hồ nhỏ, thuyền nhỏ, tiểu cô nương."

Rất rõ ràng cái cô ta đang nói chính là mộng cảnh của Trầm Sát!

Cuối cùng ta lại có thể mơ thấy nàng rồi." Cô ta nhắm mắt lại, tay khẽ ấn nhẹ lên trên mặt nước, nghe thấy âm thanh hoan hỉ của nam tử đang khẽ nói.

Trong giấc mộng, một tiểu cô nương sao?

Khoé miệng nữ nhân nhếch lên cười đắc ý. Đột nhiên lồng ngực cô ta đảo lộn dồn dập rồi "phụt" ra một tiếng phun ra một ngụm máu lớn. Sắc mặt ngay lập tức trở nên trắng bệch.

Ở trong góc, một nam nhân đột nhiên hiện thân trong nháy mắt, hần bước tới phía trước, ôm nữ tử đó vào lòng." Ta sớm đã khuyên muội đừng dùng cách này nữa mà, tại sao muội vẫn cứ không nghe?"

"Trường Ly ca ca." Giọng nói của nữ nhân vô cùng nũng nịu, nghe ra đoán ngay chỉ là một thiếu nữ, cô ta gọi vị Trường Ly ca ca kia chính là vương tử Tây Cương Tây Trường Ly.

Không ai biết rằng Tây Trường Ly chưa từng rời khỏi đây, ngược lại còn ẩn nấp tại một trong vài thôn làng dân cư thưa thớt trong Khô Mộc trại ở Phá Vực Hoang Nguyên. Hơn nữa, thánh nữ Tây Cương Tây Phi Hoan cũng lại đang ở nơi này.

Tây Trường Ly bỏ cái mũ ở trên đầu cô ta xuống, lộ ra khuôn mặt thanh lệ làm rung động lòng người. Tây Phi Hoan không phải tuyệt sắc mỹ nhân nhưng cô ta có một đôi mắt trong vắt sâu thẳm tựa hồ nước mùa thu, một khuôn mặt nhỏ chỉ bằng lòng bàn tay, cô ta toát ra vẻ mỏng manh yếu đuối mà rất nhiều nam nhân dễ dàng thấy là sẽ muốn che chở bảo vệ. Tây Trường Ly cũng chính là như vậy.

Hắn ôm chặt lấy cô ta, nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt mà kim lòng không đau ghé sát vào trao một nụ hôn nồng cháy lên đôi môi của cô, rồi liếm sạch những vết máu ở trên khoé môi.

Tây Phi Hoan hoàn toàn không cự tuyệt, ngược lại còn kiễng chân mũi chân lên phối hợp với hắn.

Nụ hôn kết thúc, Tây Trường Ly gắng kìm nén sự kích động của thân xác mình, nghiêng rang nghiêng lợi nói: "Ta không cam lòng đưa muội cho Trầm Sát."

"Làm như vậy là đáng lắm." Tây Phi Hoan ôm lấy eo hần rồi đưa mặt mình ép sát vào lồng ngực của hần, khẽ nói: "Chàng nói vào ngày mười lăm hàng tháng là khoảng thời gian Trầm Sát trở nên yếu đuối nhất do Độc Cổ phát tác, lúc trước do ở Tây Cương hoặc do khoảng cách quá xa nên Khuy Mộng Chú không có tác dụng, bây giờ đã tới Phá Vực, Phi Hoan đã thử nghiệm qua hai ngày mười lăm trước đến đêm nay cũng coi như là đã thành công nhìn trộm được một phần mộng cảnh của Trầm Sát rồi."

"Nhưng việc này sẽ tổn hao mười năm công lực của muội~~"

"Trường Ly ca ca, đây là việc mà Phi Hoan cam tâm tình nguyện, huynh đã cố gắng để đưa Phi Hoan lên ngôi thánh nữ chẳng phải cũng vì hy vọng Phi Hoan có thể kế thừa bùa chú mà chỉ truyền lại cho thánh nữ Tây Cương sao? Để phò trợ cho Trường Ly ca ca ngồi lên ngôi vương, Phi Hoan quyết không từ nan. Chỉ đáng tiếc là bùa chú vừa thi triển xong, sức khỏe của Phi Hoan quá yếu, ít nhất cần phải dưỡng thương thêm hai tháng nữa mới có thể tiến vào Phá Vực thành."

"Đều trách Trường Ly ca ca vô dụng, lại để cho muội phải tới tương trợ." Tây Trường Ly thở dài một tiếng.

Tây Phi Hoan nói; "Trường Ly ca ca đừng nói như vậy, kể cả Phi Hoan không tới bên Trầm Sát thì với thể chất cực âm của Phi Hoan cũng không thể ở bên cạnh Trường Ly ca ca được~~" Cô ta ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi mắt to rưng rưng; "Tuy nhiên Phi Hoan chỉ muốn trao thân xác này cho Trường Ly ca ca mà thôi."

Toàn thân Tây Trường Ly trở nên cương cứng.

"Ha ha, Trường Ly ca ca, huynh và muội suy cho cùng vẫn không có duyên, từ lúc Phi Hoan bắt đầu hiểu chuyện thì sư phụ đã từng nói, sứ mạng của muội chính là vào thời điểm thích hợp hiến thân cho Trầm Sát. Phi Hoan đã được định sẵn là nữ nhân của Trầm Sát."

"Phi Hoan~~" Tây Trường Ly thở dài một tiếng, hần bế Tây Phi Hoan lên đưa tới chiếc giường ở bên cạnh, hần ôm cô ta vào lòng, tay khẽ mò lần vào bên trong y phục của cô, chậm chậm mơn trớn lấy thân xác cô rồi lại đặt một nụ hôn ướt át lên môi cô.

Tuy không thể thật sự chiếm lấy thân xác của cô nhưng chỉ ngoài việc đến bước cuối cùng thì thân thể Tây Phi Hoan đâu còn chỗ nào mà hần chưa sờ tới chưa hôn tới?

Suy cho cùng thì Trầm Sát chỉ nhặt được một nữ nhân bị hần đụng chạm vô số lần mà thôi.

Cuối cùng trời cũng sáng, ánh sáng đã bao trùm xuống, chiếu rọi vào Cửu Tiêu Điện nguy nga lộng lẫy trên đỉnh núi. Mấy người ở trong Tam Trùng Điện đều sắp tê liệt đổ gục xuống rồi, mắt thấy từng chập mây tuyết trong tầm thất đều tan thành băng, ánh mắt mọi người nhìn chăm chăm vào thân y đang đưa tay ra sờ vào trán của Trầm Sát, tất cả như ngừng thở.

Tay của thần ý sờ vào trán của Trầm Sat, cuối cùng cũng thở phào một hơi: "Đã hạ sốt rồi."

"Phù!"

Một loạt hơi được thở ra nhẹ nhõm.

"Nếu Lâu cô nương ở đây thì tốt rồi." Thiên Ảnh trước giờ trầm lặng trước khi ẩn thân nói một câu.

Cả Nguyệt và Ứng đều ngây ra.

Nguyệt cười khở sở, không biết hần đi chịu đòn nhận tội thì Lâu cô nương có chịu tha thứ cho hần không?

...

225. Chương 225

Ánh nắng của buổi sớm mai chiếu vào trong căn phòng, Vân Phong mở mắt ra, cái mà hần nghĩ thấy đầu tiên chính là mùi thuốc nhẹ. Mùi thuốc này nghĩ không cảm thấy khó chịu, ngược lại sau khi hít vào lại khiến con người ta cảm thấy tinh thần sảng khoái phần chần lên rất nhiều.

Hần ở trên giường của Lâu Thất.

Lúc Vân Phong ý thức được ra điều này hần liền vô thức sờ lên bả vai bị thương, quả nhiên hần sờ thấy miếng vải đã băng bó vào vết thương của hần, nhưng lúc này hần hoàn toàn đã không còn cảm thấy đau đớn chút nào nữa rồi.

Y thuật của Lâu Thất quả nhiên cao siêu. Vân Phong nghĩ tới nhiệm vụ của mình, sắc mặt hần đột nhiên sa sầm lại. Nếu như Lâu Thất có thể thì sao?

Lúc này, hần nghe thấy giọng của Trần Thập ở bên ngoài: "Công tử, sao người lại đi ra từ phòng của Vân công tử vậy?"

Phòng của mình nhường cho Vân Phong, nàng cũng chẳng thêm ở lại đó chăm sóc người ta cả đêm, tất nhiên là đổi phòng cho Vân Phong rồi.

Nguyên một ngày Vân Phong dường như chẳng đi đâu cả, hần nói muốn ở khách trạm nghỉ ngơi. Lâu Thất chỉ nhìn hần một cái rồi cũng chẳng nói câu nào thừa thãi, nàng nói đúng một câu.

"Sớm trả cho ta tiền xe đưa người tới thành Lạc Dương."

Vân Phong ngẩn người, sau đó không nén nổi lắc đầu cười. Hắn đưa tay lấy ra một xấp ngân phiếu rồi đặt hết vào trong tay Lâu Thất.

Lâu Thất không tin vào mắt mình vội vã đếm đi đếm lại, vừa tròn một vạn hai nghìn lượng.

"Đại gia đây, không thật đi còn chần chờ gì nữa." Nàng rút trong đó ra hai tờ một nghìn lượng trả lại cho hắn, "Ta là người tốt, để lại cho người ít tiền, không đến lúc lại không có ngân lượng mà trả tiền khách trạm." Đồng nghĩa với việc nàng nhận tròn trình một vạn lượng.

Khoé miệng Trần Thập giật giật liên hồi.

"Các người hôm nay đi Thịnh Dực Hàng phải không? Ta đi mượn nhà bếp của Lạc chương quây dùng, chuẩn bị sẵn đồ ăn ngon chờ các người về." Vân Phong nhìn Lâu Thất, ánh mắt triu mến.

Lâu Thất vừa nghĩ tới tài nấu ăn của hắn nước miếng suýt chút nữa đã trào ra.

Trần Thập đột nhiên cảm thấy rất đau buồn.

Vân Phong cười cười rồi nói: "Sáng sớm nay chỉ bằng các người thử đi tới góc đằng trước kia ném thử bánh của tiệm bánh bao tươi nhân thịt đó xem, đó là tiệm bánh bao nổi tiếng nhất thành Lạc Dương này, ăn cùng đậu hoa và nước ngọt cũng không tồi đâu."

"Được đây, Trần Thập, người gọi cả Lâu Tín và Đồ Bôn bọn họ rồi chúng ta cùng đi, bản công tử mời." Lâu Thất thể hiện sự hào phóng mà mình vừa kiếm được một vạn lượng.

Sắc mặt Trần Thập lại tối sầm lại: "Công tử, mấy người chúng ta vốn dĩ từ trước tới giờ đều được người nuôi." Còn nói mời mọc cái gì cơ chứ.

Vân Phong nghe vậy bèn khẽ bật cười, Lâu Thất ghen lại, sau đó giơ tay ra, ngón trỏ định đưa lên hất cằm Trần Thập, nàng nháy mắt một cái rồi cười hi hi nói: "Ừ ừ, bản công tử ta nuôi được thị vệ tuần tú nhường này cơ mà~"

"Lâu Thất, đừng trêu ghẹo thị vệ nhà cô nữa." Vân Phong giơ tay kéo cánh tay nàng ra, ngón trỏ của Lâu Thất cũng không với được tới cằm Trần Thập như ý nguyện.

Còn Trần Thập thì cũng bối rối lùi lại phía sau hai bước, khuôn mặt tuần tú hơi đỏ lên: "Cô nương!"

Trong lúc ngại ngùng còn quên cả gọi công tử.

Tính khí của cô nương nhà bọn họ thật đúng là càng lúc càng tùy tiện, điều này lỡ để Đế Quân nhìn thấy

được thử hỏi cái cảm của hần có còn nguyên vẹn hay không?

”Được rồi được rồi, không trêu người nữa.”

Bọn họ đi được một đoạn, Vân Phong vẫn nghe thấy giọng nói của Lâu Thất vọng lại cùng làn gió.

”Có điều, Trần Thập này, đáng vẻ người lúc đỏ mặt trông đáng yêu lắm đấy.”

”Công tử!”

”Ha ha ha...”

Vân Phong không nhịn nổi lắc đầu khẽ bật cười. Lâu Thất này đúng là hoàn toàn không giống với bất kỳ nữ tử nào mà hần từng gặp.

Tiệm bánh bao tươi nhân thịt cũng dễ tìm, có lẽ công lớn phải thuộc về tri phủ của thành Lạc Dương, ở mỗi con phố ở đây đều có bảng chỉ đường, mấy tiệm mà có chút danh tiếng đều được viết lên trên đó, còn có cả mũi tên đánh dấu.

Điều này khiến cho Lâu Thất cảm thấy càng khâm phục thêm vị tri phủ của thành Lạc Dương Thúc Trọng Châu này, nàng đột nhiên nhớ lại hôm qua lúc tới thành Lạc Dương Vân Phong có nói một nửa với nàng về chuyện có liên quan tới Thúc Trọng Châu, còn một nửa hần vẫn chưa nói hết là cái gì?

Lúc bọn họ tới cũng không phải là sớm nữa rồi, so với thời gian của người cổ thì Lâu Thất tuyệt đối thuộc vào dạng ngủ muộn dậy muộn, tiệm bánh bao lúc này rõ ràng đã vừa có một lượt khách rời khỏi, khi bọn họ tới thì cũng vừa dọn dẹp xong mấy bàn trống, tám người ngồi vừa đủ bốn người một bàn.

Mỗi người lên một phần bánh bao, đậu phụ mặn và nước ngọt, Lâu Thất ngửi thấy mùi bánh bao đã thềm thường vội mở ra, đang chuẩn bị ăn thì đột nhiên một âm thanh e thẹn cất lên.

”Công tử.”

Lúc đầu Lâu Thất còn không biết là thiếu nữ này đang gọi mình, đến khi cô ta gọi thêm một tiếng nữa, nàng ngẩng đầu lên liền thấy một thiếu nữ xinh đẹp yêu kiều hai má đang ửng hồng nhìn mình.

”Cô là, gọi ta sao?”

Thiếu nữ gật gật đầu. Cô ta mặc y phục của thị nữ, trên đầu chải hai búi tóc nhỏ, thắt chiếc đai lụa màu xanh, cầm hai đoá hoa đỏ quỳên màu hồng, trông vô cùng trẻ trung đáng yêu.

”Xin hỏi công tử xưng hô thế nào? Nhị tiểu thư nhà ta muốn... muốn...” Dường như nhiều nam tử ở đây nhìn chăm chăm khiến cô ta cảm thấy rất xấu hổ, nhưng vẫn cố lấy hết dũng khí nói ra: ”Muốn mời công tử ăn bánh bao!”

”Phi!” Lâu Tín không kìm nổi phun ra một miếng đậu phụ.

Đây là tiết tấu gì vậy? Cô nương nhà bọn họ lại có số đào hoa như thế này?”

Ánh mắt Trần Thập đau thương đến nỗi sắp rơi lệ rồi.

Lâu Thất cũng đau thương không kém, bởi nàng nhìn về phía bên ngoài tiệm bánh bao, nhận ra vị thiếu nữ đang đứng nghịch khăn tay ở đó, chính là vị mà tối qua vừa nhìn thấy nàng ở ngoài khách trạm Lạc Dương đã vội vàng xấu hổ chạy đi.

”Ai dà, bọn họ đều gọi ta là Thất công tử, cô nương cứ gọi tại hạ như vậy là được rồi. Còn bánh bao thì tại hạ tự trả ngân lượng đi, dù gì thì thân là nam nhi sao có thể nữ nhân mời chứ.” Nàng thấy lấy cái tại hạ tại hạ mà suốt ngày Vân Phong cứ lôi ra xã giao để nói cũng không tồi.

Lời nàng vừa dứt, đám Trần Thập đều có chút ai oán nhìn nàng, ai oán lườm nàng. Đây chẳng phải đang nói bọn họ sao? Phải vậy không?

Viên thị nữ đó cũng chẳng nhất quyết đòi tranh trả tiền chỗ bánh bao này cho nàng nữa, con người đảo một vòng rồi cất giọng lãnh lút: ”Thất công tử, tiểu thư nhà chúng ta là nhị tiểu thư của Hàn phủ, nô tì là thị nữ Đinh Hương Nhi của nhị tiểu thư, nghe nói công tử cũng là tới để bán thuốc, không biết công tử hôm qua đã lĩnh mộc bài chưa?”

Lòng Lâu Thất lay động, thiếu nữ đó hoá ra lại là nhị tiểu thư Hàn phủ!

Mắt Đinh Hương Nhi sang rực lên: ”Vậy công tử có dược liệu nào vậy!”

Chẳng ai sẽ nghĩ, dược liệu trong tay một người có hai loại hoặc nhiều hơn thế, năm loại dược liệu đó đều vô cùng khó tìm, có một loại đã đáng gờm lắm rồi, nếu như có nhiều loại thì quả thật là khiến người ta phải ghen tức đến mức thổ huyết.

”Tại hạ ăn xong bánh bao sẽ tới Thịnh Dược Hàng nói chuyện, đa tạ nhị tiểu thư và Đinh Hương Nhi đã quan tâm, cô nương mau về cùng nhị tiểu thư đi, đừng đứng ở cửa nữa.” Lâu Thất tuy có chút hiếu kỳ về căn bệnh quái quỷ gì đó mà tối qua Trâu đại phu được mời tới Hàn phủ để chữa trị, nhưng nàng không muốn tiếp xúc với vị nhị tiểu thư này, nhờ đâu thật sự hại người ta lao tâm đặt trái tim nhầm chỗ thì phiền phức lắm.

Đinh Hương Nhi nghe nàng nói vậy đầu thế mặt dày mà nói tiếp được, vội vã cúi chào một cái rồi chạy ra, cô ta khẽ nói với vị nhị tiểu thư đó vài câu, Hàn tiểu thư đứng ở cửa nhìn nàng khẽ gật đầu một cái rồi đưa

Đinh Hương Nhi rời khỏi.

”Tiểu thư, vị Thất công tử đó quả thật đã phụ lại tấm lòng chân thành của tiểu thư.”

”Đinh Hương Nhi.” Hàn tiểu thư quả trách bảo cô ta dừng lại, mặt nàng đỏ bừng nói: ”Thất công tử là lo nghĩ cho ta, ta đứng ở cổng tiệm bánh bao đó từ đầu đến cuối sẽ khiến nhiều người để ý.”

Trong lòng nàng lại cảm thấy vô cùng vui sướng, không ngờ hôm nay đích thân ra ngoài mua đậu hoa lại gặp được vị công tử đó.

Đinh Hương Nhi nghiêng đầu nói: ”Là ý này sao, có điều, tiểu thư à, người nói không sai, Thất công tử đó quả nhiên trông vô cùng tuấn tú.”

Thành Lạc Dương này tuy là thành lớn phần hoa của Đông Thanh nhưng dù gì cũng ở sát biên quan, khí hậu rất xấu, vào cuối thu đầu đông thường xuyên có gió cát, nam tử trong thành hầu hết trông đều thô lỗ, nho nhả tuấn tú như Thất công tử quả thật là khó thấy. Vì vậy mà Hàn tiểu thư đây mới vừa nhìn Lâu Thất một cái đã bị vẻ đẹp của nàng làm cho khuynh đảo.

Không biết hai người chủ tớ bọn họ nghĩ sao, trong tiệm bánh bao, Lâu Thất bị đám người Trần Thập, Lâu Tín, Đồ Bôn nhìn chăm chăm cũng cảm thấy có chút bất lực.

”Các người cứ nhìn bản công tử như vậy làm gì? Bản công tử đây trời sinh đã tuấn tú khó mà chối bỏ được, cái này cũng không thể trách ta chứ!”

”Công tử, chúng ta nhanh chóng bán thuốc đổi lấy xe ngựa rồi khỏi thành Lạc Dương đi.” Trong lòng Trần Thập cảm thấy đau thương, hẳn thật hy vọng bản thân lúc đầu khi rời khỏi Cửu Tiêu Điện không nghe thấy truyền âm của Đế Quân!

”Chuyến này đi trông coi nàng ấy cho cẩn thận, không được để nàng tiếp cận với nam nhân khác!”

Đế Quân ơi, nhiệm vụ này khó mà hoàn thành được, nam nữ cô nương ấy đều thật tốt phải làm sao đây! Đừng nói là nam tử, bây giờ đến nữ tử cũng thích cô nương rồi, áp lực của hắn lớn lắm.

Trần Thập nhìn Lâu Tín cảm thấy ngưỡng mộ, đúng là vô lo vô nghĩ, có mỗi hắn là đau thương như này.

Lâu Thất nhìn thị vệ tuấn tú nhất nhà mình mặt mũi gườm gườm mà không nhin nổi lắc lắc đầu.

Vân Phong giới thiệu đúng là không tồi, bánh bao, đậu hoa và cả nước ngọt ở đây ăn đều ngon, bọn họ ăn no tới nổi bụng tròn vo. Ăn xong liền chia ra làm hai hướng, Đồ Bôn đem theo đám người Hầu Tử cùng đi chọn xe ngựa, lần này nàng muốn chọn loại chắc chắn nhất thoải mái nhất để sau này sử dụng luôn.

Lâu Thất thì đem theo Trần Thập và Lâu Tín đi Thịnh Dực Hàng.

Không ngờ rằng Thịnh Dực Hàng sớm thế này đã vô cùng náo nhiệt rồi, Lâu Tín chen qua hỏi người bên đó: "Vị đại thúc này, các người đang làm gì vậy?"

"Cậu không biết sao, Thịnh Dực Hàng vừa có được một con Lưu Quang Tử Vân Hồ! Mọi người đều muốn tới để mở rộng tầm mắt!"

Lâu Thất đứng bên cạnh nghe thấy năm chữ Lưu Quang Tử Vân Hồ ngay lập tức ngẩn ra.

Trên đời này không thể nào có nhiều Lưu Quang Tử Vân Hồ như vậy chứ?

Nhưng mà, con Lưu Quang Tử Vân Hồ đó chẳng phải đã bị Kim lão đưa đi rồi sao? Nàng nghe thấy người xung quanh bàn tán xì xào, họ đều nói về công hiệu của Lưu Quang Tử Vân Hồ.

Lưu Quang Tử Vân Hồ còn sống vốn đã có tác dụng sưởi ấm an thần, còn toàn thân của Tử Vân Hồ cũng đều là báu vật, tuy nhỏ nhưng lông của Tử Vân Hồ nếu lấy ra có thể may thành một chiếc khăn hoặc một đôi găng tay, tác dụng giữ ấm đặc biệt tốt, còn thịt của Tử Vân Hồ sau khi ăn thì vô cùng bổ dưỡng, thậm chí nó còn có tác dụng gia tăng nội lực, máu của Tử Vân Hồ thì lại càng có thể kéo dài tuổi thọ.

Vì vậy mà bất luận là Lưu Quang Tử Vân Hồ sống hay Lưu Quang Tử Vân Hồ chết đều có thể khiến người ta cảm thấy hưng phấn.

Tất nhiên, Tử Vân hồ còn sống thì còn hiếm hơn, bởi nếu có thể nuôi được một con Lưu Quang Tử Vân Hồ thì không chỉ bản thân quanh năm suốt tháng được tiếp xúc với cái lợi của nó mà còn thể hiện được sự uy phong nữa kia.

"Các vị, các vị Thịnh Dực Hàng trong lúc vô ý đã có được con Lưu Quang Tử Vân Hồ này, chúng ta không dám giấu một mình, đồng gia quyết định đem bán đấu giá, nếu ai muốn có nó thì hoan nghênh tham gia."

"Cái này không sớm tung tin ra liệu có người mua có nhiều tiền như vậy không? Lâu Tín lại hỏi.

226. Chương 226

"Nhìn là biết các người mới tới thành Lạc Dương này đúng không. thành Lạc Dương không thiếu người giàu có, lúc nào cũng có. Hơn nữa nghe nói tối qua họ đã ngấm ngầm gửi thư bỏ câu báo chuyện này rồi. Những người giàu có trong thành sẽ nhanh chóng tới. Ngoài ra, người cho rằng bây giờ đi vào là có thể bán được hay sao? Phát mãi vào buổi tối, bây giờ cứ tạo thanh thế đã. "

Lâu Thất từ trong đám người rút ra, Trần Thập thầm nói: "Công tử, con Tử Vân Hồ này không lẽ chính là con đó sao?"

Lâu Thất lắc đầu, "Tối nay tới xem". Bây giờ họ không dám khẳng định. Nếu Tử Vân Hồ bị Thịnh Dược Hàng bắt được, như vậy chẳng phải Kim Lão đã xảy ra chuyện gì rồi hay sao?

"Lâu Tín, người đi đặt trước một chỗ cho quý nhân." Chỗ cho quý nhân đó phải là cho người giàu có ngồi. Thịnh Dược Hàng đó quả thật rất bận, việc Hàn phủ ủy thác cộng với việc bắt được Tử Vân Hồ khiến uy danh của Thịnh Dược Hàng lớn hơn muôn phần

Lâu Thất tiến vào trong Thịnh Dược Hàng giờ lệnh bài, nói mình muốn bán thuốc. Một người tiếp đón nhìn với ánh mắt sáng: "Vị công tử này đã tìm được một trong ngũ vị dược liệu rồi hay sao?"

"Đúng thế" Lâu Thất vốn định bán cả ba loại dược liệu. Thế nhưng sau khi biết ba loại dược liệu này rất khó kiếm liền thay đổi chủ ý. Cô quyết định chỉ bán một loại, đó là Thiên Cơ Thảo.

Còn linh chi ngàn năm cô cho rằng nếu có người quả thật vào trong khu rừng chưa có người qua lại cũng có thể sẽ tìm thấy. Thế nhưng giống như Thiên Cơ Thảo, ngoài sơn động như Thần Ma Cốc mà Tử Vân Hồ ở đó thì không có nơi nào có.

Ở đó cô còn để lại một chút, hy vọng sau này sẽ có cây mới mọc lên. Nếu cô thực sự cần có thể vào đó để lấy. Nói chung Thần Ma Cốc mặc dù nguy hiểm vạn phần thế nhưng cô không hề sợ

"Không biết vị công tử tìm thấy loại dược liệu nào?"

"Thiên cơ thảo."

" Thiên Cơ Thảo? Quả thật là Thiên Cơ Thảo " Người đó kinh ngạc.

Lâu Thất cảm thấy hơi kỳ lạ, chẳng lẽ họ nghĩ rằng không ai có thể lấy được loại dược liệu này hay sao? Chẳng lẽ không chờ đợi để thu mua dược loại này hay sao?

Xem ra, mấy thứ thảo dược này khó kiếm hơn tưởng tượng. Thế nhưng đã nói rồi thì cô sẽ bán để lấy một chút ngân lượng, không thể rút lại lời nói.

"Đúng thế, chính là Thiên Cơ Thảo/"

Người mua thuốc run rẩy: "Vậy, công tử có mang tới không?"

"Đương nhiên là có. Thế nhưng ta đâu có nói là chỉ có một cây?" Lâu Thất nói bình thản

"Cái... Cái gì?" Người kia loạng choạng không dám tin: "Có... Có hai cây?"

Trần Thập và Lâu Tín đứng ở phía sau cười thầm, mới có hai cây mà đã khiến hần kinh ngạc như vậy, nếu mà nói cho hần biết họ có tới 16 cây thì không biết sẽ thế nào?

Vì lo cho tính mạng của tên này nên họ đành không nói.

Đúng vì cái gì hiếm thì đều quý. Lâu Thất biết điều đó. Cô cũng không có ý định bán toàn bộ 16 cây Thiên Cơ Thảo này: "Trên thực tế, ta có 3 cây."

"Ừnh"

Tên đó quả thật ngất đi, giơ tay lên học học đồ tới, "Mau, mau tới đây, mời đại quản sự tới."

Thật, thật là kích thích quá!

Đại quản sự để râu dê, từ trong phòng chạy ra, nhìn thấy đám người Lâu Thất thì giật mình, nhìn hỏi: "Vị tiểu công tử này nói là có 3 cây Thiên Cơ Thảo hay sao?"

Lâu Thất không hề thấp, nhưng giả nam thì lại hơi thấp, người lại hơi gầy nên vị đại quản sự gọi cô là tiểu công tử.

"Không sai"

"Bổn nhân là đại quản sự của Thịnh Dược Hàng thành Lạc Dương này. Họ Chu, không biết tiểu công tử xưng hô ra sao?"

Trần Thập nói: "Đây là Thất công tử,"

Nghe câu nói này, vị đại quản sự biết ngày Lâu Thất không muốn tiết lộ thân phận nên không hỏi thêm rồi mở họ vào trong phòng, bảo thị nữ mời họ Bích Là Xuân.

"Thất công tử có thể cho ta xem Thiên Cơ Thảo hay không?"

"Đương nhiên là được"

Lâu Thất gật đầu, Trần Thập lấy từ trong túi ra một hộp dài, đưa tới trước mắt Chu quản sự. Chu quản sự lúc đầu khá điềm tĩnh, sau khi nhận hộp thì bắt đầu run rẩy. Ông mở hộp ra, đôi mắt sáng lên, nhãn cầu thu lại, đôi môi run rẩy.

Thiên Cơ Thảo đó có màu tím nhạt, lại hơi xanh non. Mặc dù đã bị ngắt từ khá lâu thế nhưng trông vẫn

còn khá tươi non. Hít một hơi sâu, mùi thơm sộc vào mũi cảm thấy tinh thần vô cùng sảng khoái.

Thiên Cơ Thảo không phải vì khó kiếm mà quý hiếm, mà vì dược tính của nó vô cùng tốt, là loại dược liệu nhiều người muốn sở hữu. Thiên Cơ Thảo khi mài thành bột dùng bên ngoài có thể làm lành các vết thương, cầm máu vết thương. Còn khi chế thành được hoàn thì có công hiệu trị nội thương.

Trước đây loại Ngưng Công Đan mà Độc Nhân sử dụng bên trong đó có một thành phần Thiên Cơ Thảo. Nghe nói, một cây Thiên Cơ Thảo có thể chế thành 10 viên Ngưng Công Đan. Chỉ nghĩ đã thấy 3 cây Thiên Cơ Thảo của Lâu Thất quý giá biết nhường nào.

Thế nhưng dù phải thêm một chút lượng bạc thì cũng không phải vấn đề với Hàn Phủ. Nếu không thì còn gọi gì là nhà phú gia nữa? Hơn nữa, họ còn muốn mua thêm 4 loại dược liệu nữa.

”Chu đại quản sự đã xem xét xong chưa? Thiên Cơ Thảo của tại họ có phải là thật hay không?” Lâu Thất hỏi với bộ dạng hững hờ.

Cô càng như vậy, vị Chu đại quản sự càng không dám xem thường. Có lẽ đây là một vị tiểu công tử của một gia tộc nào đó? Nếu không, người bình thường sao có thể lấy được Thiên Cơ Thảo, lại còn có tới 3 cây.

Chu đại quản sự bây giờ tỏ ra cung kính với Lâu Thất: ”Thất công tử, bỉ nhân đã xem qua, Thiên Cơ Thảo không những là thật mà còn thực sự quý giá, là hàng thượng đẳng.”

Đương nhiên là hàng thượng đẳng, lớn lên ở một nơi linh khí như vậy mà còn kém được sao? Cô nghi ngờ Thiên Cơ Thảo chính là thức ăn của con Tử Vân Hồ đó. Khi không ăn thịt, thì con Tử Vân Hồ ăn cái đó. Vì thế, con Tử Vân Hồ đó quả thật là độc nhất vô nhị, linh khí đầy đủ, tốc độ cũng rất nhanh, tinh hiểu tính người. Nếu cô nhìn thấy Tử Vân Hồ thì nhất định có thể nhận ra đó có phải là con mà cô đã thuần phục hay không.

”Chu đại quản sự quả nhiên biết nhận đồ. Vậy Chu đại quản sự nhìn dược liệu này, liệu chúng ta có nên nói về giá cả trước hay không?” Lâu Thất ra hiệu cho Trần Thập cầm hai túi nhỏ đưa cho họ

”Thất công tử còn có dược liệu khác ư? Đương nhiên bốn tiệm sẽ mua thứ này.” Chu đại quản sự nghĩ rằng hai túi kia chứa dược liệu bình thường, thế nhưng sau khi mở túi ra, lấy thứ trong túi ra thì vị này lại hoa mắt.

Bách niên linh chi! Bách niên nhân sâm! Bách niên Hà Thủ ô?

Toàn những thứ thượng đẳng!

Trời ạ, hắn có phải đang làm mơ hay không?

Trần Thập lấy hết nhưng thứ trong đó ra, nói: "Hết rồi, chỉ có mấy thứ này."

Cũng chỉ có những thứ này.

Ôi trời, những loại thảo dược này chỉ cần 10-20 năm tuổi cũng đủ quý hiếm rồi. Tôi trên 40-50 năm tuổi đã là hàng tinh phẩm!

Bây giờ thứ đó lại có tuổi đời hàng trăm năm.

Chu đại quản sự suýt ngất đi!

Nếu ông ta biết những thứ này chỉ là những thứ mà Lâu Thất cho rằng kém giá trị nhất thì hẳn là hẳn sẽ học máu mồm vì ngạc nhiên./

Cần biết, bên ngoài Thần Ma Cốcc thì thoảng còn có người đi hái thuốc, còn bên trong thì tuyệt nhiên không ai dám vào. Vì thế những thảo dược bên trong đều có tuổi đời hàng trăm, hàng nghìn năm. Nếu như không phải vì đã đựng đầy mấy túi mang theo và cả những lọ nhỏ, thì cô còn lấy được nhiều hơn.

Muốn bán những thứ này cũng chỉ vì cô không thể cứ mang đi theo được, đổi thành ngân lượng thì tốt hơn,

"Chu đại quản sự sao không nói gì thế? Bồn tiệm không muốn những thứ này sao?" Lâu Thất nháy mắt.

Chu đại quản sự nói không lên lời, mãi mới bình tâm trở lại, cười khổ sở: "Thất công tử đừng đùa, đây đều là thảo dược quý, bỉ nhân sao có thể không muốn. Chỉ là những thứ này có giá không hề thấp, nếu mua tất với giá gấp 3 ban đầu thì cũng không phải là một khoản tiền nhỏ. Bỉ nhân cần phải hỏi quản sự ngân khố."

Lâu Thất hiểu liền gật đầu và chờ đợi.

Chu đại quản sự mời thêm mấy vị quản sự và dược sư khác ra. Những người này cũng đang ở ngay gần đó.

Lâu Thất quả thật khá ấn tượng với Thịnh Dược Hàng này. Mặc dù trước đó người tiếp đón và vị Chu đại quản sự đều đã kinh ngạc, thế nhưng không hề có ý tham lam gì, hành sự bình thản, hẳn không phải là gian thương.

"Thất công tử, Thiên Cơ Thảo này là những thứ Hàn Phủ cần, khi nãy bỉ nhân đã sai người tới Hàn Gia Trang, Thất công tử có thể nói giá với người nhà họ. Thế nhưng bỉ nhân có một thỉnh cầu, không biết Thất công tử có thể nhận lời không?"

"Chu đại quản sự cứ nói."

”Nếu người của Hàn Phủ chỉ cần 1 hoặc hai cây Thiên Cơ Thảo, thì cây còn lại có thể bán cho bốn tiệm không?”

Lâu Thất cười, thì ra là chuyện này, ”Đương nhiên là được.”

Chu đại quản sự vui mừng, gật đầu cảm ơn lia lịa: ”Không dám giấu Thất công tử, nếu chỉ cần tìm thấy một cây Thiên Cơ Thảo, bốn tiệm này đã may mắn lắm rồi. Điều đó cũng rất có lợi cho bỉ nhân.”

Chu đại quản sự cũng thật là thành thật. Lâu Thất thấy người này hành sự quyết đoán, lại phóng khoáng, quả đúng là nhân tài: ”Ồ! Chu đại quản sự sẽ được thăng lên chức gì?”

”Nếu đại quản sự của các phân tiệm được thăng chức thì sẽ thành chủ sự, một vị chủ sự sẽ cai quản năm phân tiệm. Ở phía trên chỉ còn đại chủ sự. Sau khi thành chủ sự, thì sẽ định kỳ tới giám sát 5 phân tiệm. Không giấu gì công tử, bỉ nhân muốn được đi lại khắp nơi, không muốn cả đời này ở trong thành Lạc Dương.”

Không chỉ có thể đi lại khắp nơi, mà quyền lực càng lớn thì bổng lộc càng cao. Ai mà chẳng muốn.

227. Chương 227

Lâu Thất gật đầu cười, ”Vậy tại hạ chúc Chu đại quản sự sẽ toại nguyện”

”Đa tạ Thất công tử”

”Chu đại quản sự, Hàn gia trang tới ” Được đồ tới báo tin, chu đại quản sự lập tức mời vào.

Trần Thập nhìn thấy một người đàn ông cao lớn trung niên cùng một thiếu nữ mặc váy hồng đi vào, sắc mặt thay đổi. Đế Quân, nữ đào hoa của cô nương tới rồi.

Lâu Thất nhìn thấy Hàn nhị tiểu thư vừa bước vào đã điệu bộ, liền cười,

”Vị này có lẽ chính là Thất công tử?”

Hàn Gia Trang khoảng 40 tuổi, thân hình cao lớn, tướng mạo cũng không tệ, đôi mắt sáng tinh anh. Nhìn qua là biết người kinh doanh giỏi.

Lâu Thất gật đầu: ”Hàn Gia Trang, nghe danh đã lâu”

”Thất công tử quả thật tuần tú” Hàn Gia Trang ngồi xuống, quay đầu nhìn con gái. Lâu Thất nháy mắt: ”Hàn Gia Trang tới để mua dược liệu hay là tới xem mặt tại hạ?”

Hàn Gia Trang giật mình rồi cười lớn, "Là Hàn mỗ quá đường đột. Thất công tử đừng ngạc nhiên. Hàn mỗ đương nhiên là tới xem Thiên Cơ Thảo."

Chu đại quản sự cầm hai hộp đó đưa cho ông ta, Hàn Gia Trang ngạc nhiên: "Có tới 3 cây ư!"

Đúng thế, cũng không biết 3 cây này còn dọa được bao nhiêu người nữa. Lâu Thất trầm nghĩ

Đôi mắt Hàn Nhị tiểu thư long lanh như nước, lúc nào cũng nhìn sang Lâu Thất. Đến ngay cả Đinh Hương Nhi đi cùng cũng cười, có vẻ cũng rất kiêu ngạo.

Lâu Thất quả thật không hiểu cô ta kiêu ngạo vì điều gì, hay là nghĩ rằng tiểu thư nhà cô ta biết nhìn người.

"Hàn Gia Trang, Thiên Cơ Thảo bỉ nhân đã giám định qua. Cả 3 cây đều là hàng thượng đẳng. Hàn Gia Trang và Thất công tử hãy thương thảo về giá cả."

3 cây Thiên Cơ Thảo thượng đẳng! Hàn Gia Trang cảm thấy xốn xang trong lòng.

"Thất công tử hẳn là đã định được giá?"

Trên thực tế, Lâu Thất cũng chẳng biết giá của chúng thế nào. Nhưng qua phản ứng của họ cũng biết 3 cây Thiên Cơ Thảo này sẽ có giá trên trời.

Cô trầm ngâm, nhìn Hàn Gia Trang, "Chỉ bằng Hàn Gia Trang cho ta một cái giá để ta cân nhắc. Không giấu gì Hàn Gia Trang, đã từng có người muốn mua Thiên Cơ Thảo này của tại hạ. Thế nhưng tại hạ thấy người đó giả hoạt nên không muốn bán."

Vừa nói xong, Hàn Gia Trang cũng thận trọng ra giá, nếu không ai biết Lâu Thất có đánh giá ông ta là kẻ giả hoạt hay không rồi lại quyết đị không bán?

"Chu đại quản sự, ông mới người hiểu chuyện này, chỉ bằng ông giúp ra ra giá?"

Chu đại quản sự trầm ngâm, không chới từ, giơ một ngón tay lên: "Bỉ nhân thấy, nên là 10 triệu lạng"

10 triệu lạng?

Lâu Thất hơi kinh ngạc, không ngờ có giá như thế. May mà cô không ra giá. Nếu cô ra giá, cô nghĩ nó chỉ khoảng 5 triệu lạng là cao lắm rồi.

10 triệu lạng, thì bán một cây đủ những người như Trần Thập sống sung túc cả đời.

Trên mặt cô không có biểu hiện gì, thế nhưng Trần Thập và Lâu Tín cúi đầu không dám nhìn. Quả thật họ không giỏi dấu biểu cảm như cô nương của họ, chỉ sợ mình lộ ra sự kinh ngạc.

10 triệu lượng cho một cây Thiên Cơ Thảo. Cô nương nhà họ có tới 16 cây! Đó là con chưa kể tới Linh chi nghìn năm và Tử Anh Quả. Trời ạ, nếu nói thế, thì cô nương nhà họ đại phú rồi!

Lâu Thất cảm thấy cái giá mà Chu đại quản sự đưa ra là giá ở mức trung bình. Thế nhưng cô có thể căn cứ vào đó, nếu không chém thêm một chút thì hẳn không phải là tính cách của cô.

Lâu Thất cười nói: "Giá của Chu đại quản sự xem ra cũng chưa thỏa đáng"

Chu đại quản sự hơi ngạc nhiên. Trên thực tế chưa từng có ai mua bán Thiên Cơ Thảo, nên không biết giá bán thế nào. Mặc dù giá ông đưa ra cũng không phải thấp, thế nhưng 3 cây Thiên Cơ Thảo này quả thật quá tốt, đến ngay cả ông ta cũng không biết định giá thế nào. Lâu Thất nói vậy có vẻ không hài lòng với giá mà ông đưa ra.

Hàn Gia Trang trầm ngâm. 10 triệu lượng một cây, Hàn Gia Trang đương nhiên chịu được. Hơn nữa Thiên Cơ Thảo đó có tác dụng lớn với Hàn gia, chỉ cần có người bán thì bao nhiêu tiền cũng mua,

Lâu Thất nhìn biểu cảm của Hàn Gia Trang nên biết giá đó trong khả năng của ông ta. Cô cười nói: "Có lẽ tại hạ cũng nên ra giá. Không biết Hàn Gia Trang có chấp nhận không, tại hạ muốn 50 triệu lượng cho 3 cây này. Các người đừng vội chê đắt. Nói thực, ba cây Thiên Cơ Thảo không chỉ là hàng thượng đẳng, mà đến cả loại bình thường người ta cũng có thể dùng nó để bào chế 10 viên Ngưng Công Đan. Thế nhưng Thiên Cơ Thảo của ta có thể bào chế tới 15 viên Ngưng Công Đan."

"15 viên?"

Chu đại quản sự và Hàn Gia Trang ngạc nhiên. Nếu đúng như thế thì 3 cây này tăng thêm 20 triệu, họ quả thật không thấy đắt, hoàn toàn đáng như thế

"Về mặt hiệu quả, các người có thể thử nghiệm. Lấy một lá nhỏ của Thiên Cơ Thảo nghiền thành bột, thử hiệu quả cầm máu, giảm đau của nó."

Cô quả thật rất phóng khoáng, định đưa tay bứt một lá. Hàn Gia Trang kinh ngạc, cảm thấy tiếc, lập tức ôm lấy cái hộp, lùi lại phía sau.

Thứ có thể làm Ngưng Công Đan, sao có thể lãng phí như thế được?

"Không cần thử, không cần thử, Chu đại quản sự đã giám định thì chắc chắn không sai. Chỉ là ông ta chưa từng gặp qua Thiên Cơ Thảo, vì thế mới báo giá hơi thấp một chút. Vậy cứ theo giá của Thất công tử, 50 triệu lượng 3 cây, Hàn mỗ sẽ lấy hết."

Nghe cầu này, Chu đại quản sự hơi hụt hẫng, ông không ngờ Hàn gia lại mua tất.

Hàn Gia Trang cũng vội vàng muốn mua ngay, vì chỉ sợ không mau mua được thì đêm dài lắm mộng, lập tức yêu cầu Chu đại quản sự làm chứng, hai bên lập tức giao kèo.

Lâu Thất lập tức có ngay 58 triệu lạng.

Trần Thập và Lâu Tín cứng miệng không nói được gì.

Tại thành Lạc Dương có phân hiệu ngân trang lớn nhất tại Đông Thanh, chủ nhân của ngân trang đổi tiền này nghe nói có thân phận hoàng tộc nên rất đảm bảo. Nếu gửi vào đó trên 10 triệu lạng thì sẽ là đại khách của hiệu này, ngân trang sẽ đặt cho họ một miếng ngọc bội nhân diện thân phận, mặt chính là hiệu ngân trang, mặt sau là mã số của người cầm ngọc bội.

Mã số này có thể do người giữ ngọc bội tự khắc lên. Lâu Thất dùng phong chữ hiện đại viết lên một chữ Thất, xem ra nét chữ như đường vẽ, khắc lên mặt sau của miếng ngọc bội, hình gốc do ngân trang lưu giữ. Chữ này không ai có thể viết được.

”Thất công tử, xin giữ miếng ngọc bội này. Sau này sẽ dùng miếng ngọc bội này lĩnh tiền ở bất kỳ phân hiệu ngân trang nào. Đúng rồi, tháng trước Thông Bảo ngân trang cũng mở 4 phân hiệu tại Bắc Thương, vì thế Thất công tử có thể tới Bắc Thương nhận ngân lượng.” Đại chủ quỹ của ngân trang vô cùng lễ phép đưa ngọc bội cho Lâu Thất.

Lâu Thất nghe được cầu này thì suy nghĩ. Cô cảm thấy Đông Thanh và Bắc Thương gần đây càng gần gũi. Có vẻ họ đang liên minh với nhau hay sao?

Lẽ nào Đông Thời Ngọc cuối cùng sẽ lấy Bắc Phù Dung?

Sau khi quay về Lâu Thất nói chuyện này với Trần Thập. ”Mau đi tìm nơi nào đó để bốn công tử tiêu số ngân lượng này, bốn công tử đang rất nhiều tiền,”

”Công tử, xe ngựa ở đó có các loại xe ngựa.”

Lâu Thất vung tay: ”Mua hai chiếc loại xa hoa nhất.”

Trần Thập: ”...”

Khí chất của phú gia bất ngờ này càng ngày càng lớn.

Sau khi quay lại phòng trọ ở thành Lạc Dương, nhìn thấy Vân Phong mặc trang phục trắng tựa cửa nhìn

họ cười dịu dàng

”Về rồi sao? Cơm đã chuẩn bị xong, rửa tay đi rồi ăn.”

Lâu Thất đi vào trong đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn sộc vào mũi

Sao cô lại có cảm giác cô giống như ông chồng đi làm về, cần anh ta tựa cửa như vợ đợi chồng?

Trong phòng, trên bàn bày đầy thức ăn, trang trí rất đẹp, có thịt gà, có rau xanh, có cá, đường tùng tử và canh bát trân.

”Những thứ này đều là người tự làm hay sao?” Lâu Thất hỏi.

Vân Phong cười: ”Liệu có cần Lạc chương quý làm chứng cho tôi không?”

”Không cần, tay nghề của người có thể tin tưởng được.” Lâu Thất rửa tay xong ăn nữa bát đường tùng tử. Vân Phong nhìn lập tức đổ phần đường tùng tử còn lại vào, ”Đồ ngọt mà ăn trước thì sẽ chẳng có khẩu vị ăn món khác. Uống canh trước đi.”

Lâu Thất tự nhiên tụt hứng

”Trong phòng các người có thức ăn đã nấu sẵn hay không?” Vân Phong quay đầu nhìn đám người Trần Thập phía sau Lâu Thất.

Trần Thập cảm thấy hơi hụt hẫng, như thế này chẳng phải là muốn tách họ với cô nương để ăn riêng hay sao?

”Trần Thập và Lâu Tín cùng ăn đi, nếu không hai người chúng ta ăn không hết.” Lâu Thất nhìn Trần Thập và Lâu Tín vẫy tay gọi vào.

Họ ngồi xuống bên cạnh cô.

Vân Phong vẫn cười mỉm, rồi nhìn sang bàn thức ăn.

Làm nhiều quá có khi lại là thất sách.

Lâu Thất không phải là không tìm thấy chỗ tiêu tiền, ví dụ như buổi phát mãi Tử Vân Hồ phát sáng. Họ đã đặt một chỗ ngồi cho thương khách. Ăn tối xong họ sẽ tới tham dự buổi phát mãi này.

Bây giờ cô đã là thượng khách của Thịnh Dược Hàng, đặc biệt là sau khi cô bán lại một cây Thiên Cơ Thảo cho Chu đại quản sự

”Thất công tử, mời sang bên này, tôi đã dành vị trí tốt nhất cho công tử. Mời các vị ngồi. Tiểu nhân sẽ bưng trà và điểm tâm tới ngay.” Người dẫn đường cung kính sau khi đã được quản sự dặn dò, không dám chậm trễ.

Chỗ người thượng khách cần đặt chỗ 1 nghìn lượng, là cả một gian phòng, có lối nhìn qua cửa sổ. Bên trong có một lớp rèm mỏng, người bên trong có thể nhìn ra, còn người bên ngoài không nhìn vào trong được. Đương nhiên, nếu không muốn ỉn danh thì có thể kéo rèm lên.

Trà và điểm tâm nhanh chóng được đưa lên. Mỗi người một phần. Thời gian chưa tới, Lâu Thất bèn uống trà, ăn điểm tâm, nghe tiếng đàn của một tiểu cô nương. Dù là tiếng đàn nhỏ, hát giọng thổ Giang Nam, thể nhưng rất tiêu diêu phóng khoáng. Vị tiểu cô nương này hát rất cuốn hút.

Thịnh Dược Hàng này không đơn thuần là nơi bán thuốc, mà còn là một tiệm phát mãi. Nghe nói thi thoảng có tổ chức phát mãi dã thú hoặc thảo dược quý. Lần này chính là Tử Vân Hồ phát sáng.

228. Chương 228

”Cô nương, nếu con Tử Vân Hồ này chính là con của Kim Lão, vậy chúng ta sẽ mua chứ?” Lâu Tín hỏi

Lâu Tín nhìn sang: ”Người nghĩ cô nương nhà người lắm tiền mà ngốc nghếch hay sao? LẬ chính ta thuận phục, sao phải mất ngân lượng để mua?”

”Chẳng lẽ lại cúp hay sao?”

”Ngốc lắm, nếu quả thật là Tử Vân Hồ, bốn cô nương cần phải cướp hay sao?” Con Tử Vân Hồ đó rất tinh nhanh, chắc chắn sẽ nhớ cô ta. Cho dù là không nhớ, thì đã một lần thuận phục được thì chắc chắn sẽ có lần thứ hai. Tới lúc đó có sẽ có thể đem nó đi từ tay người khác.

Nói tóm lại, hôm nay cô đã có chút thông tin từ chỗ Chu đại quản sự. Tử Vân Hồ này không phải là do người của Thịnh Dược Hàng bắt được, có nghĩa là do người khác ký gửi, chỉ là không muốn lộ danh tính mà thôi. Điều này không đúng với quy tắc của Thịnh Dược Hàng. Thế nhưng...

”Võ công của người đó khó đoán, bĩ nhân vì không muốn gây chuyện nên đành phải chấp nhận” Chu đại quản sự nói.

Người có võ công khó đoán, tại sao lại phải giấu thân phận để phát mãi Tử Vân Hồ?

Trong lúc cô đang đoán, thì tiếng hát của vị tiểu cô nương đã dừng. Chu đại quản sự đứng lên phát biểu.

”Các vị chắc đã sốt ruột? Tử Vân Hồ phát sáng sắp được đưa tới. Trước đó, bỉ nhân xin phép tuyên bố một chuyện. Phân hiệu Thịnh Dực Hàng tại thành Lạc Dương này, tức là bốn phân hiệu hôm nay may mắn mua được 1 cây Thiên Cơ Thảo thượng ẩng, vài ngày nữa sẽ tiến hành một đợt giám định nhỏ, lúc đó mời quý quan khách cùng các dực sư tham gia.”

”Cái gì? Thiên Cơ Thảo thượng ẩng?”

”Đúng thế, đúng thế! Tôi nghe nói Hàn Gia Trang cũng đã mua được tới 3 cây Thiên Cơ Thảo!”

”Mẹ ơi! Thần tiên nào lại có nhiều Thiên Cơ Thảo như vậy để bán? Bây giờ Thiên Cơ Thảo nhiều như đậu phụ rồi hay sao?”

”Đậu phụ! Ngài cầm mấy miếng đậu phụ ra xem. Thiên Cơ Thảo dù có nhiều hơn nữa cũng không thể như đậu phụ được, Ngưng Công Đan phải cần có thứ này, cho dù có nhiều thế nào thì giá của nó cũng không thể giảm đâu.”

Các quan khách trong đại sảnh xôn xao tranh luận.

Hàn Gia Trang cũng đã tới, ngay ở bên cạnh Lâu Thất. Thế nhưng ông ta không biết Lâu Thất ở bên cạnh, chỉ nghe Chu đại quản sự nói thế, trong lòng có chút không vui. Ông có thể đoán được rằng, cây Thiên Cơ Thảo mà Thịnh Dực Hàng đó mua được cũng là do vị Thất công tử kia bán. Thế nhưng, có 4 cây Thiên Cơ Thảo sao không bán tất cho ông ta?

Nhìn sắc mặt của ông ta, Hàn Nhị tiểu thư cắn môi nói khẽ: ”Cha, có phải cha đáng tức giận chuyện Thất công tử bán Thiên Cơ Thảo cho Thịnh Dực Hàng đó chứ?”

”Chu nhi, con cũng tức giận phải không? 4 cây Thiên Cơ Thảo lẽ ra phải bán tất cho ta mới đúng”

”Cha, Chu nhi không tức giận.” Hàn Nhị tiểu thư lập tức lắc đầu: ”Cha thử nghĩ xem, Chu đại quản sự không chừng muốn mua hai cây, thế nhưng Thất công tử chỉ bán một cây cho ông ta, còn lại để cho cha 3 cây thì sao?”

”Con nói thế cũng đúng.” Hàn Gia Trang chau mày suy nghĩ: ”Thế nhưng, cha nghĩ vẫn phải mua tất mới đúng. Chu nhi, từ hôm qua tới giờ con đều nói tốt về Thất công tử, có phải là đã phải lòng anh ta rồi không?”

Hàn Nhị tiểu thư đỏ mặt, cúi đầu.

Đây chẳng phải là thừa nhận hay sao?

Hàn Gia Trang giật mình, sau đó nói: ”Thất công tử đó lai lịch bất minh, ngay cả đến tên tuổi cũng không

rõ, sao con lại có thể thích anh ta?”

”Cha, tên tuổi có thể hỏi mà. Hơn nữa, nếu là người thường thì làm sao có thể có tới 4 cây Thiên Cơ Thảo? Không chừng Thất công tử chính là một đại công tử của một gia đình quyền thế ấy chứ. Gọi là Thất công tử, có lẽ bởi vì anh ta đứng thứ 7 trong nhà, thế thì hẳn không phải là gia tộc nhỏ rồi.”

”Con đừng ngốc nghếch vậy. Nghe nói Thiếu Đông gia của Thịnh Dược Hàng cũng là một thanh niên khôi ngô tuấn tú. Cha nghĩ rằng con lấy anh ta sẽ tốt hơn.”

”Cha, cha còn chưa gặp người ta! Vị thiếu gia đó càng thần bí hơn. Nghe Chu đại quản sự nói, trước đây ông ta cũng chỉ từng gặp một lần. Thiếu Đông Gia còn đeo mặt nạ, có lẽ là không khôi ngô mới thế? Con không cần đâu.” Hàn Nhị tiểu thư vội vàng nói.

”Cha sẽ tự có cách. Tóm lại hôn sự của con sẽ do cha làm chủ!”

”Vậy sao tỷ lại là có quyền lựa chọn tỷ phu cho mình?”

Hàn Gia Trang sững người! ”Tỷ tỷ của con mất tích từ nhỏ, không lớn lên bên cạnh cha mẹ, khác con chứ? Hơn nữa, tỷ tỷ con lấy Cửu Vương Trường Ưc cũng không tệ! Môn đăng hộ đối với Đại tiểu thư của Hàn gia!”

”Thất công tử chưa chắc đã kém hơn tỷ phu!”

”Con!” Hàn Gia Trang sầm mặt định nói thêm thì bên ngoài, Chu đại quản sự đã cho người đem Tử Vân Hồ tới.

Đó là một lồng sắt có thể chứa tới hai người, thế nhưng khe hở nhỏ, bởi vì Tử Vân Hồ đó không hề lớn.

Lồng sắt được mang ra, đặt ở giữa sảnh, đây một tấm vải. Tấm vải được kéo ra, mọi người trầm trồ một tiếng.

”Đúng là Tử Vân Hồ phát sáng!”

”Không sai, không sai, Tử Vân Hồ quả thật là đẹp.”

Không khó để nhận biết Tử Vân Hồ phát sáng. Bởi vì trên người nó có lớp lông phát sáng màu tím bạc nên mới có tên như thế. Điều khiến Tử Vân Hồ đẹp nhất chính là trên đầu nó có một chòm lông màu trắng bạc, giống những bông tuyết điểm tuyết trên bộ lông màu tím.

”Cô nương, đó là U U.” Trần Thập kêu lên.

Khi đó, là Lâu Thất đã đặt tên cho Lưu Quang Tử Vân Hồ là U U

Cũng không biết vì sao khi Trần Thập lên tiếng, thì Lâu Thất phát hiệu U U đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía đó.

Chẳng lẽ ở xa như vậy mà nó có thể nghe thấy tiếng của Trần Thập hay sao?

Để kiểm tra lại, cô đợi một lát, đợi khi Tử Vân Hồ cúi đầu xuống mới lại cất giọng: "Hình như đúng là U U."

Tử Vân Hồ quả nhiên lập tức lại ngẩng đầu nhìn sang, sau đó nó lao mạnh đầu về phía đó.

Lâu Thất sững người

"Bình!"

Tử Vân Hồ lao mạnh vào lồng sắt, sau đó loạng choạng lùi về phía sau.

Rất nhiều người tại đó cười ồ lên.

Bên cạnh phòng Hàn Tiểu Chu nhìn xuống rồi thốt lên: "Tử Vân Hồ đáng yêu quá! Cha, cha mua cho con được không? Con muốn nuôi nó."

Hàn Gia Trang nói: "Ăn nói hồ đồ! Chẳng lẽ con không biết cha cần máu của Tử Vân Hồ để chế thuốc hay sao? "

"Đừng mà cha, nó đáng yêu như thế, đừng giết nó."

Lúc này Lâu Thất nghe thấy tiếng ở bên cạnh. Cha con Hàn Gia Trang cũng tới mua Tử Vân Hồ hay sao?

Trên bục, Chu đại quản sự lên tiếng. "Mọi người đã tận mắt nhìn thấy Tử Vân Hồ, bây giờ bắt đầu phát giá, không có quy tắc gì, ai trả cao hơn sẽ mua được. Thế nhưng có một điều đặc biệt có thể khiến các vị lấy được con Tử Vân Hồ này mà không mất một xu."

Nghe câu nói này, Lâu Thất giật mình, cô một dự cảm không tốt?

Chu đại quản sự tiếp tục nói: "Chỉ cần ai đó có thể khiến con Tử Vân Hồ tự nguyện đi theo thì nó sẽ thuộc về người đó."

Vừa nói xong câu này, mọi người đều ồ lên.

”Chu đại quản sự, ngài nói thật chứ?”

”Nói lời giữ lời chứ? Dùng thuốc có được không?” Có người lên tiếng thế nhưng bị người khác gạt đi. Thế nhưng ai cũng nghĩ, liệu có thể dùng thủ đoạn nào đó không?

Chu đại quản sự nhìn về phía đó: ”Chỉ cần không làm hại Tử Vân Hồ thì cách nào cũng được.”

Lâu Thất lim dim mắt, nhìn về căn phòng phía chéo đối diện.

”Cô nương, vậy chắc chắn cô sẽ thắng?”Lâu Tín vui mừng.

Trần Thập cũng vui mừng: ”Như vậy có thể mang Tử Vân Hồ đi rồi, không biết Kim Lão tiên bối sao rồi, chẳng lẽ con Tử Vân Hồ bị người ta lấy trộm mất?”

Lâu Thất thì không thấy vui như hai người, cô cảm giác có một điều gì đó kỳ lạ..

”Bây giờ tôi nói rõ một điều, giá thấp nhất của Tử Vân Hồ là 500 nghìn lượng. Các vị nếu không chắc chắn có thể khiến nó đi theo thì có thể ra giá. Nếu cuối cùng không có ai có thể dẫn nó đi thì nó sẽ được bán với giá cao nhất.”

Vừa dứt lời liền có vài người lên tiếng ngã giá, rất nhanh giá của nó đã tăng lên tới 20 triệu lượng bạc.

Thế nhưng những người đăng ký tới tham gia phát mãi đã xếp một hàng dài, không có trở ngại nên ai cũng muốn thử. Cho dù là có lỗi cũng không hẳn đã mua được. kết quả là những người vốn chỉ đăng ký tới xem, trong người chẳng có tiền cũng đổ xô đi đăng ký.

Lâu Thất nhìn một lượt: ”Đúng là một lũ ngốc.”

Chỉ nghĩ tới việc có được Tử Vân Hồ. Cho dù có được nó rồi, chúng có chắc giữ được Tử Vân Hồ hay không? Bởi vì nếu không có bản lĩnh, có được báu vật chẳng khác nào rước họa sát thân.

Khi giá bị đẩy lên tới 30 triệu thì dừng lại. Một số người vẫn muốn thử. Chu đại quản sự bảo họ chuẩn bị bắt đầu.

”Chu đại quản sự, con Tử Vân Hồ này trong lồng sao không đi lại?” Có người lên tiếng.

”Đợi lát nữa sẽ mở một cửa nhỏ của lồng.” Chu đại quản sự trả lời.

”Nếu nó chạy mấy thì sao? Nghe nói Tử Vân Hồ chạy rất nhanh, nếu nó chạy mất, chẳng phải là đáng tiếc hay sao?”

Những người khác cũng hưởng ứng.

Quả thật Tử Vân Hồ vô cùng nhanh nhẹn. Mặc dù cơ thể nhỏ bé, chạy thoăn thoắt. cho dù có khinh công cũng chưa chắc đã bắt được nó.

Chu đại quản sự nhìn về phía một căn phòng nhỏ. ”Tiệm thuốc đã có cao thủ trợ giúp, có thể đảm bảo Tử Vân Hồ sẽ không chạy mất.”

Nghe câu nói này, mọi người đều nhìn về phía căn phòng, không biết đó là cao thủ nào.

Thế nhưng đối với Tử Vân Hồ thì cái danh cao thủ tạm gác sang một bên.

”Chu nhi, từ nhỏ con đã thích động vật nhỏ, con cùng cha xuống đó thử xem!” Hàn Gia Trang cùng Hàn Tiểu Chu đi ra ngoài. Những người ở vị trí khách quý không cần đăng ký, có thể ngã giá ngay.

Trần Thập nhìn Lâu Thất nói: ”Cô nương, chúng ta không đi sao?”

Lâu Thất lắc đầu: ”Xem sao đã”

Hàn Gia Trang cùng Hàn Tiểu Chu đi xuống, mọi người đều nhường nể, dù gì thì Hàn gia cũng có địa vị lớn ở cái thành Lạc Dương này.

Hàn Tiểu Chu nhìn Tử Vân Hồ ở khoảng cách gần, càng thấy yêu thích nó. Cô tự nhỏ đã thích động vật nhỏ, trong nhà nuôi rất nhiều chó, mèo, thỏ nên rất biết cách tiếp cận những con động vật nhỏ thế này.

”Hàn Gia Trang, Hàn Nhị tiểu thư, xin hãy chú ý. Bây giờ tôi sẽ mở cửa lồng.”

Một lỗ nhỏ trên cửa lồng mở ra, một lỗ nhỏ vừa đúng cơ thể của Tử Vân Hồ.

229. Chương 229

Hàn Tiểu Chu tiến dần tới, quỳ xuống, khuôn mặt cười vui, đưa tay ra với Tử Vân Hồ, nói với giọng rất dịu dàng: ”Tiểu hồ ly, mau tới đây, tỷ tỷ sẽ mang em đi ăn thịt ngon, có được không?”

Không thể không nói, lúc này giọng của Hàn Tiểu Chu vô cùng dịu dàng, giọng nói này không chỉ khiến những con vật nhỏ mà cả ngay những người xung quanh cũng muốn đi theo.

Thế nhưng cũng có không ít người nhìn với vẻ châm biếm, chỉ là vì thân phận của cô mà không dám lên tiếng. Nếu Tử Vân Hồ bị gọi ra dễ dàng như thế thì nó đã chẳng còn là Tử Vân Hồ.

Tử Vân Hồ là một con linh thú được nói nhiều trong truyền thuyết.

Quả nhiên Tử Vân Hồ chỉ đứng một góc trong lồng, không hề lao ra dù có một lỗ nhỏ.

Hàn Tiểu Chu thử mấy lần nhưng không hiệu quả đành lùi sang một bên, rồi nhìn sang xung quanh như thể đang tìm ai đó.

Hàn Gia Trang hừ một tiếng, nhìn Tử Vân Hồ, đột nhiên ông ta giờ nắm ngón tay kêu lên "Tới đây!"

Lúc ông ta đưa tay vào, một sức hút vô hình tiến về Tử Vân Hồ, hút con Tử Vân Hồ lại phía lỗ nhỏ.

"Hàn Gia Trang xin đừng làm nó bị thương." Những người xung quanh lên tiếng.

Hàn Gia Trang không quan tâm, còn Hàn Tiểu Chu giải thích: "Không đâu, không đâu, cha ta tuyệt đối không làm hại nó đâu."

Vừa nói xong, liền thấy Tử Vân Hồ vồ về phía Hàn Gia Trang vài bước, nhưng sau đó lại định thần lại, lùi về phía sau, tỏ rõ ý không muốn đi cùng ông ta.

Hàn Gia Trang chợt thấy mừng trong lòng, xem ra ông ta sẽ làm được.

"U..."

Tử Vân Hồ kêu lên một tiếng yếu ớt, đôi mắt long lanh nhìn Hàn Gia Trang

"Tiểu hồ ly, đừng nhìn ta với ánh mắt thương hại đó, hãy đi cùng ta, bốn gia sẽ đối xử tốt với người!"

Chỉ là hút sạch máu của người mà thôi!

Muốn chế đan dược, cần phải có máu của Tử Vân Hồ, tử anh đan và Linh chi ngàn năm dù không tìm được cũng chẳng sao! Máu của Tử Vân Hồ có thể thay thế hoàn toàn hai thứ này.

Vì thế, con Tử Vân Hồ không thể không có!

"U..." Tử Vân Hồ lại kêu lên một tiếng. Lần này nó mở to miệng nhe răng như muốn cắn.

Hàn Gia Trang không điều khiển được bản thân, lao về phía trước. Nếu không phản ứng nhanh, tóm lấy lồng sắt thì có lẽ ông ta đã ngã vồ xuống.

Ông không dám tin, nhìn Tử Vân Hồ trừng trừng.

Sao có thể thế được! Sao có thể thế!

Chỉ một nhát cần mà làm đứt nguồn nội lực của ông ta.

Lâu Thất cười lên một tiếng. Nội lực luyện tới mức có thể hút được cả động vật, giống như một kiểu từ trường. Thế mà Tử Vân Hồ chỉ một nhát cần đã làm đứt nguồn nội lực. Hàn Gia Trang còn suýt nữa ngã vồ xuống.

Cô cũng không biết Tử Vân Hồ lại có bản lĩnh này

”Bổn gia chủ không tin điều này.”

”Hàn Gia Trang, mỗi người chỉ có một cơ hội.” Chu đại quân sự nói với vẻ gượng gạo.

Những người phía dưới lên tiếng.

”Đúng rồi, đúng rồi, chỉ một lần thôi, nếu không thì sẽ thử đến bao giờ?”

Hàn Gia Trang trừng mắt nhìn những người đang xếp hàng phía dưới, trầm mặt đi xuống. Hàn Tiểu Chu thì đành lặng lẽ đi theo dù không muốn.

Vốn lo lắng Tử Vân Hồ sẽ chạy mất, thế nhưng giờ nó thu mình trong góc lồng. Thi thoảng nó còn kêu lên mấy tiếng kêu rất đáng thương.

Lâu Thất cười, Tử Vân Hồ này lại còn tỏ vẻ đáng thương trước mặt cô. Cô cảm thấy hơi kỳ lạ, không lẽ Tử Vân Hồ lại có tính người như thế sao?

Tiếp sau đó có vài người lên thử nhưng không ai thành công, đành phải ngậm ngùi đi xuống.

Một lúc sau, tới lượt một lão đầu để râu dài. Trong tay ông ta cầm một tẩu thuốc, đôi mắt nhắm hờ, thông dong đi tới, đến bên cạnh tiểu hồ ly.

Có người ở phía dưới kêu lên: ”Không ngờ lão Ủy Tỏa Dược Vương gian ác cũng ở đây.”

Úy Tỏa Dược Vương?

”Là ai vậy? Có vẻ rất có tiếng tăm?” Lâu Thất tự hỏi.

Lâu Tín lên tiếng: ”Cô nương, người này thuộc hạ từng nghe qua. Nghe nói nhiều kẻ gian dân đều mua thuốc của lão ta. Hắn còn có cả thuốc để cho đàn bà phải nghe lời. Điều đáng ghét là dù lão ta biết những kẻ đó là kẻ cường bức phụ nữ cũng sẵn sàng bán thuốc này cho chúng ”

”Nghe thú vị đó chứ.”

”Cô nương, kẻ này thì có gì thú vị,”

”Làm được thứ thuốc đó, kẻ cũng là thú vị.”

Lâu Thất sờ cằm, tiếp tục quan sát động tác của tên Úy Tỏa Dược Vương. Không ngờ hắn lại là người chế ra loại thuốc đó, chắc chắn là thuốc mê rồi.

Lão già cầm một cây cỏ đưa vào miệng nhai rồi nhổ ra, sau đó dùng tẩu hút, nhả ra một đám khói lớn, thổi vào bên trong lồng.

Một tia sáng vụt lên, không thấy bóng dáng của Tử Vân Hồ đâu. Còn đám khói đó chưa phun tới người nó. Khi khói tan, mọi người xung quanh nhìn, mới phát hiện của Tử Vân Hồ đã trốn phía sau Chu đại quần sự!

”Đã hết một cơ hội”

Một người hét lên. Điều khiến mọi người ngạc nhiên là Tử Vân Hồ lại tiếp tục chui vào lồng.

Lại thêm một người tiến lên. Lần này là một gã cao nhưng gầy. Chu đại quần sự hét lên.

”Khoái Dao, ngươi tới đây làm gì?”

”Sao? Không phải ai cũng có cơ hội hay sao? Không lẽ vì ta làm nghề đồ tể mà không cho ta thử hay sao? Ta đã mở tiệm thịt thú hoang cả chục năm nay, nếu hôm nay có thể thịt được con thú nhỏ này thì hẳn là sẽ rất đáng tiền đó? Máu của nó hẳn là cũng được rất nhiều tiền. Bộ lông đó cũng đáng giá lắm chứ. ” Cái tên Khoái Dao đó sờ lên cổ nói: ”Khi này ta vừa giết một con tuyết hồ! Mời quý khách tới bốn tiệm thương thức. Nếu chậm là không còn đâu đó.”

Tên này thật là, còn tới cả đây mà quảng cáo.

Lúc đó mọi người mới để ý thấy trên người hắn còn đầy vết máu. Đến cả y phục hắn cũng chẳng buồn thay, bất kể người khác phản ứng ra sao. Hắn bước tới trước lỗ nhỏ, quỳ xuống nhìn vào trong gọi Tử Vân Hồ: "Hồ ly, mau ra đây!" Giọng khàn khàn của hắn trái ngược hoàn toàn với giọng ngọt ngào của Hàn Tiểu Chu.

Lâu Thất nhìn, rồi đứng dậy, vén màn ra nhìn.

Đúng lúc đó, một luồng khí hung bạo tỏa ra từ căn phòng chéch đối diện. Khoái Dao không cảm nhận được, nhân cầu của hắn thu nhỏ lại, đưa tay ra gọi, cổ tay run run. Một sợi lông bạc bắn vào Tử Vân Hồ. Sợi lông bạc đó gần như không nhìn thấy, mà lại ở bên trong lồng nên không ai phát hiện ra. Không ngờ kẻ như Khoái Dao cũng dùng ám khí.

Sợi lông bạc này đến cả người thường cũng khó phát hiện, nói chi tới một con thú nhỏ.

Tử Vân Hồ không chừng sẽ rơi vào tay kẻ này.

Đúng lúc Lâu Thất định ra tây, thì Tử Vân Hồ gầm lên một tiếng, chạy lao sang một bên rồi sau đó lùi lại vài bước, đứng thẳng người, gương móng vuốt cào vào mắt của Khoái Dao.

"Á!"

Khoái Dao hoàn toàn không kịp né tránh, chỉ thấy một luồng sáng phát ra, sau đó là tiếng kêu gào thảm thiết của hắn. Không ai nhìn thấy hành động của Tử Vân Hồ. Một miếng gì đó màu đỏ máu bắn ra.

Một người đàn ông đột nhiên cảm thấy có cái gì đó bắn lên mặt mình. Thứ đó rơi lên mặt đất. Ông ta cúi xuống nhìn, đó là một con người mắt còn đầy máu.

"Ồi cha mẹ ơi!"

Người đó sợ giật bắn người

"Tử Vân Hồ sao đột nhiên phát cuồng lên như thế?"

"Có phải là Tử Vân Hồ ngửi thấy mùi thịt hồ ly trên người Khoái Dao hay không?" Có người đoán. "Chẳng phải khi nãy hắn nói vừa giết xong một con hồ ly hay sao? có lẽ là Tử Vân Hồ báo thù cho đồng loại của mình"

Cả đám người kinh hãi, Tử Vân Hồ thành tinh rồi hay sao?

Thế nhưng có một số người lại thấy thích thú, càng có tinh khôn thì cao đắt giá!

Lâu Thất vốn không định xuất hiện trước mặt mọi người để mang Tử Vân Hồ đi. Thế nhưng thấy nó đang cuồng loạn như thế, nếu đợi thêm một lúc nữa thì tên kia sẽ bị nó xé tan tành. Lâu Thất đành lên tiếng: "U U, đủ rồi, mau lại đây."

Cô vừa dứt lời thì Tử Vân Hồ lập tức dừng lại, kêu lên hai tiếng u u, cả cơ thể biến thành một luồng sáng màu tím. Khi mà tất cả chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Tử Vân Hồ đã lao tới vào trong lòng của Lâu Thất.

"U U"

Sắc mặt của Lâu Thất sầm xuống.

Trên móng vuốt của Tử Vân Hồ còn dính máu và thịt.!

"Người mau cứu cho ta." Cô đẩy nó xuống. Đám người bên dưới vô cùng kinh ngạc.

Người ta giành nhau bán sống bán chết, tìm mọi cách để lấy lòng Tử Vân Hồ. Thế mà cô ta chỉ một câu đã gọi được nó tới, rồi sau đó lại còn đuổi nó đi!

Đừng thế chứ!

Một không khí tĩnh lặng, nhiều người như muốn vỡ tim

"U U," Tử Vân Hồ chạy tới bên cạnh Lâu Tín. Hai móng vuốt tóm lấy quần của hắn

Nó lau sạch móng vuốt của mình!

Lâu Tín ngạc nhiên. Cô nương, có có thể tóm lại cái con hồ ly xấu tính này không?

Tử Vân Hồ đã lsua sạch móng vuốt của mình rồi lại xà vào lòng của Lâu Thất. Lâu Thất đang định dạy dỗ nó thì cái luồng khí hung tàn khi nãy đang dường như đao tiến tới.

Lâu Thất ôm chặt Tử Vân Hồ, đứng thẳng dậy nhìn về phía chếch đối diện.

Trong căn phòng đó, một bóng người mặc choàng đen xuất hiện, chậm rãi nâng đầu lên. Hai ánh mắt chạm vào nhau, khiến mọi người trong sảnh đều sợ hãi.

Thì ra là hắn ta!

Lâu Thất nhận ra người này. Hắn chính là kẻ đã bắt U U. Hơn nữa mọi hành động của hắn đều là muốn dụ ra người đã thuần phục Tử Vân Hồ. Tử Vân Hồ nếu chưa được thuần phục thì sẽ không rời khỏi động của mình. Nó đi theo Kim Lão có nghĩa là nó đã được thuần phục. Còn người đàn ông này nghĩ rằng Tử Vân Hồ không phải do Kim Lão thuần phục, nên mới tìm tới đây.

230. Chương 230

Chẳng lẽ Kim Lão từng xuất hiện ở gần thành Lạc Dương này?

Vậy thì nếu Tử Vân Hồ bị cướp đi thì Kim Lão đang ở đâu?

Chu đại quân sự lúc này mới hoàn hồn: "Vậy thì, Tử Vân Hồ đã theo Thất công tử thì chính là của Thất công tử."

"Đi theo ta"

Một bóng đen vút qua, lao về phía Lâu Thất.

"Công tử." Trần Thập và Lâu Tín rút thanh bội kiếm, hai mũi kiếm lao về phía người đàn ông.

"Lùi lại. Hai người không phải đối thủ của hắn." Lâu Thất đẩy Tử Vân Hồ về một phía, đưa tay kéo hai người họ về phía sau.

Nhưng cô đã chậm một bước. người đàn ông kia vung tay, cuốn lấy hai thanh kiếm ra khỏi tay của Trần Thập và Lâu Tín.

Chưa kịp ra tay đã bị người kia đoạt kiếm, Trần Thập và Lâu Tín biến sắc.

"Tiểu tử, đừng nghĩ rằng các người là đối thủ của ta." Người mặc áo đen một tay chặt đứt hai thanh kiếm, 4 đoạn kiếm rơi loảng xoảng.

Lâu Thất cười: "Không thử thì làm sao biết được?"

Từ tay cô một cây roi Hắc Châm vút ra, vút một tiếng quất mạnh vào mặt hắn. Người đàn ông giơ tay ra định tóm lấy thế nhưng không ngờ cây roi tuột ra. Dù bị tuột ra nhưng cây roi ấy lại có cảm giác cứng như thép.

Người này kinh ngạc. hắn ta chưa bao giờ chạm vào một cây roi như thế này. Cứng như thế sao có thể làm thành roi, nếu là roi, sao lại cứng như thép được.

Đúng lúc hắn đang chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Lâu Thất uốn cổ tay, đuôi của cây roi quất mạnh, hắn

một vết lớn trên mặt hấn.

Hấn đưa tay lên sờ lên mặt, rồi vuốt nhẹ một cái, không ngờ da bị tróc một mảng, máu chảy đầm đề trên mặt

Lâu Thất lùi lại một bước, một tiếng sáo vang lên. "Không ngờ roi của bốn công tử lại có thể gây ra vết thương thế này.

Đây là lần đầu tiên cô phát hiện ra uy lực của cây roi này. Chỉ đáng tiếc là cô chưa dùng cây Hắc châm Đằng Vương này làm ra cây roi mà mình đặc ý nhất, nếu không uy lực của nó hẳn sẽ kinh hoàng hơn.

"Người tìm tới chỗ chết hay sao?" Người đàn ông bị thương ở mặt tức giận, từ trên nhảy xuống. Một tay vươn tới phía Lâu Thất: "Đánh cho người tàn phế rồi lòi về không không vấn đề gì." Đột nhiên bàn tay hấn chuyển hướng, đánh vào phần dưới háng cô.

Lâu Thất sầm mặt, kẻ này cũng đáng mặt đàn ông sao, lại định dùng chiêu bắn này sao?

"Hạ lưu" Cô truyền nội lực vào thành roi, thay roi lập tức căng ra như một cây trường côn, cô cầm một đầu đâm về phía tay của hấn

Vì cây roi này khá cổ quái nên tên kia không thể chống lại được, đành thu tay lại. Thế nhưng khi hấn định thu tay lại thì Lâu Thất không để cho hấn làm như vậy, cô vận nội công, cây trường côn lại biến thành roi, cầm chắc một đầu quáit mạnh, cây roi lập tức cuốn chặt cô tay hấn như một con rắn. Khi người đàn ông tìm cách đối phó với cây roi, thì cô liền buông tay để cho nó rơi tự do

Không chỉ người đàn ông kia, mà ngay là Trần Thập, và Lâu Tín cũng chưa từng thấy cách đánh kỳ lạ này. Làm gì có ai đang chiếm thế thượng phong lại chủ động bỏ rơi cây vũ khí của mình.

Cách đánh cuat Lâu Thất thật không bình thường khiến tên kia không biết phải làm thế nào. Bởi vì hấn biết võ công của cô ta chẳng kém mình là bao, nên lúc đầu hấn nghĩ liệu cô ta có chiêu thức gì đặc biệt để thắng mình hay không

Thế nhưng điều Lâu Thất chờ đợi chính là khoảnh khắc hấn do dự này. Trước khi người đàn ông hiện hình, hấn đã dùng chưởng lực vô hình khiến cô cảnh giác. Cô không thể đoán chắc được mình có thể thắng hấn ta hay không nên mới giữ quáit chiêu này. Cho dù công phu của hấn cao hơn, phản ứng nhanh hơn, thì cũng không thể hiểu được vì sao cô ta lại bỏ rơi vũ khí của mình, nên mới có giây phút ngập ngừng, do dự.

Đúng thời điểm đó, Lâu Thất phóng ra một cây trường châm vút đi, đâm vào huyệt đạo ở vùng bụng của hấn.

Người đàn ông lập tức phản ứng, vận nội công để chống đỡ. Thế nhưng Lâu Thất vốn không kém hấn bao nhiêu và đã chớp được thời cơ.

Cây trường châm đâm vào huyết đạo, hần thấy cơ thể mình đột nhiên tê dại, trong lòng thấy lo lắng

Lúc này Lâu Thất mới lên tiếng: "Trần Thập, Lâu Tín, tới đánh cho hần một trận"

Người kia sầm mặt lại.

"Người hãy đợi đó!"

Hơn hít một hơi dài, lao vút ra khỏi cửa biển mất.

Lâu Thất thu lại cây roi, đang định đi lấy thì một luồng sáng màu tím bạc lao tới, cắn vào sợi dây rồi tha tới trước mặt cô

Đôi mắt trong veo nhìn cô với vẻ nịnh nọt.

Lâu Thất không biết phải nói gì.

Có phải khi nãy vì cô đuổi nó, nên bây giờ nó phải lấy lòng cô?

Cô thu lại Kim Tử Đằng Vương, rồi vuốt đầu nó, "Cùng vị ca ca kia đi tắm rửa sạch sẽ rồi quay lại đây. "

Cô nói và chỉ sang phía Lâu Tín.

Lâu Tín tròn mắt. Hần ta là người, còn kia là một con thú, từ lúc nào đã thành ca ca của nó chứ?

Tử Vân Hồ chạy tới chỗ Lâu Tín, thấy hần không động tĩnh gì liền dùng vuốt đập đập vào người.

Trần Thập thấy thế liền nói: "Công tử, con Tử Vân Hồ này quả thật rất tinh khôn."

"Vậy thì mang nó theo, trước khi chúng ta tìm được Kim Lão."

"Kể khi nãy thuộc hạ không biết đó là ai" Trần Thập trầm tư nói.

Lâu Thất gật đầu, "Không sao, không biết thì không biết, người cũng không thể biết mọi thứ được. Võ công của hần rất cao, người và Lâu Tín không phải là đối thủ. Nếu gặp hần thì tốt nhất phải bảo toàn tính mạng, không được hy sinh vô ích?" Người đàn ông đó võ công cao cường, cao hơn cô một bậc. Nếu không dùng quái chiêu e rằng khó có thể đánh trúng hần. Còn hần bị điểm trúng huyết, dù toàn thân tê dại nhưng vẫn có thể trốn thoát, xem ra nội công của hần vô cùng thâm hậu.

Trần Thập cảm thấy vui trong lòng.

Lâu Thất đã cứu hần hai lần, cũng cứu Lâu Tín một lần. Lúc ở trong Thần Ma Cốc, cách đối xử của cô ta cũng khiến họ vô cùng cảm động. Cô khiến họ không cảm thấy mình chỉ là thị vệ, mà là những người mà cô ta sẵn sàng bảo vệ. Càng ngày họ càng nhận thấy, theo cô ta là quyết định sáng suốt nhất trong cuộc đời họ.

Biến cố khi nãy khiến mọi người đều kinh ngạc. Khi người đàn ông tấn công vào phòng của Lâu Thất, mọi người đều không nhìn thấy, vì thế không biết đã xảy ra chuyện gì. Thế nhưng một lúc sau khi tên đó người cứng đờ rời khỏi căn phòng, thì họ hiểu võ công của Thất công tử cao hơn tên kia.

Người kinh ngạc nhất là Chu đại quản sự.

Ông biết người đàn ông kia võ công cao cường thế nào, nếu không đã không phải tuân mệnh ông ta, đến ngay cả Thiếu Đông Gia nhà họ lần trước cũng bại dưới tay hần. Lần này Thất công tử lại có thể thắng hần trong thời gian ngắn như thế ư?

Trên thực tế, người đàn ông đó đa nghi, sợ mũi châm có độc vì thế mới không dám đấu tiếp. Nếu như hần ta không bị mất bẫy mà đòi đánh tới cùng, thì chưa chắc cô đã có thể thắng.

Trên người có có châm, nhưng không có độc.

Thế nhưng bây giờ Lâu Thất cho rằng cô nên có một ít châm có độc để phòng. Cô không tự đại tới mức nghĩ mình thiên hạ vô địch. Giống như khi nãy nếu gặp phải một tên ương ngạnh, thông minh hơn thì chắc chắn cô đã gặp nguy hiểm. Nếu hần ra tay lúc cô buông cây roi ra, thì chắc chắn cô khó lòng thoát khỏi.

Thế nhưng tối nay Lâu Thất đã đánh thắng tên đó một cách chóng vánh. Tên tuổi của cô sẽ vang truyền khắp nơi trong thành Lạc Dương. Tới lúc đó mọi người đều biết tới vị Thất công tử, bán được Thiên Cơ Thảo, rất giàu có, lại thu phục được một con Tử Vân Hồ tinh quái.

Nếu tin tức này truyền ra, hần là sẽ có rất nhiều người tìm đến. Có thể tìm cô vì tiền, cũng có thể là vì Tử Vân Hồ hay Thiên Cơ Thảo mà cô có.

Khi nãy nội lực của người đàn ông kia có lẽ mọi người đều cảm nhận thấy. Họ biết đó là một đại cao thủ.

Thế nhưng chỉ vài chiêu đã bại dưới tay của Thất công tử, điều đó cho thấy Thất công tử mới là kẻ uyên thâm khó đoán.

Cứ thế, điều này cũng có thể khiến những kẻ có ý đồ gì đó uy sợ. Ít nhất, cô sẽ không phải đối phó với đám ruồi nhặng ranh con lít nhít.

Chu đại quản sự bị mọi người vây chặt lấy. Một số người tò mò về Thất công tử, định hỏi thêm nhiều thông tin khác.

Lâu Tín cùng Tử Vân Hồ quay lại. Lâu Thất chủ động ôm Tử Vân Hồ, vuốt nhẹ nhàng lên bộ lông của nó rồi đi ra.

Được đồ bước tới, hắn vốn luôn đứng ở bên chờ đợi.

”Thất công tử muốn ra về hay sao?”

”Đúng thế, ngươi hãy dẫn ta đi cửa sau, bốn công tử thấy phía trước ồn ào quá.”

Được đồ hiểu ngay: ”Mời Thất công tử đi theo tôi.”

Đi qua một hành lang dài lát bằng gỗ, Lâu Thất dừng bước, nhìn thấy một mảnh áo phía sau chiếc cửa chắn hình tròn phía trước.

”Công tử?” Trần Thập nói khẽ

”Đi thôi.” Lâu Thất lắc đầu, đi ra khỏi cửa.

Sau khi quay lại phòng trọ ở thành Lạc Dương, Lâu Thất nhìn cánh cửa phòng đóng chặt của Vân Phong, cô đi qua đó gõ cửa. Không có ai mở.

”Công tử chẳng lẽ còn đợi Vân Phong công tử nấu cả bữa đêm hay sao?” Trần Thập có chút lo lắng. Bây giờ đã là giữa đêm, về thì về thôi còn gõ cửa phòng anh ta làm gì?

Lâu Thất nhìn hắn ta, Trần Thập lúc đó thấy khó hiểu

”Ngươi không nói thì không sao, nói ra ta lại thấy đói. Trần Thập, ngươi đi nấu ăn đi.”

”Hả, thuộc hạ nấu ăn sao?”

”Đúng thế, bốn công tử bây giờ thích ăn mì do ngươi nấu.”

Trần Thập mặt khổ sở: ”Công tử, thuộc hạ không biết nấu mì?”

”Thất công tử muốn ăn mì sao?” Một giọng điệu đà vang lên. Chủ tớ ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn, đã thấy

Hàn Tiểu Chu cùng hầu nữ Đinh Hương Nhi bước nhanh tới.

Lâu Thất nhếch miệng

Hàn Tiểu Chu nhìn Lâu Thất với ánh mắt sáng rực, rồi quay sang nhìn Tử Vân Hồ, nói một cách đầy người mộ: "Không ngờ Thất công tử lại có thể thuần phục được Tử Vân Hồ phát sáng."

Tử Vân Hồ nằm dài trên cánh tay của Lâu Thất, lúc này đang ngủ sau. Cơ thể nó lớn hơn con mèo một chút. Lâu Thất ôm nó, một tay xoa lông của nó, cùng với bộ dạng ung dung tự tại, nên trông cô rất có sức hút thần bí.

Trái tim Hàn Tiểu Chu đập rộn ràng.

231. Chương 231

"Hàn nhị tiểu thư lúc này không trở về nhà, đến nhà trọ Lạc Dương định làm gì vậy?"

Hàn Tiểu Thù nói: "Thất công tử, cha của ta đã sớm một bước trở về nhà chuẩn bị yến tiệc, muốn mời Thất công tử đến chung vui vài ly, không biết Thất công tử có vui lòng tham dự không?"

"Tôi Hàn phủ? Chẳng quen biết với người của nhà họ Hàn, đột nhiên đến nhà hình như không được tốt cho lắm?" Lâu Thất nhíu mày.

Hàn Tiểu Thù vội vàng nói: "Người nhà của ta rất dễ gần, tổ mẫu, mẫu thân, và tỷ tỷ tỷ phu đều rất thương yêu ta..."

"..." Đinh Hương Nhi đứng sau lưng kéo kéo áo cô ta, đáp án này có phải hơi lệch phương hướng không? Cách nói của Thất công tử chỉ là trả lời khách sáo, sao liên quan tới sự thương yêu của phu nhân mọi người khác rồi?

Hàn Tiểu Thù lúc này mới ý thức được lời nói của mình có chút kì quặc, mặt đỏ bừng, hơi cúi đầu nói: "Trên thực tế, là tổ mẫu và mẫu thân nghe nói về Lưu Quang Tử Vân Hồ, lại được nghe đồn về phong thái của Thất công tử. Thật tình rất hiếu kì, bèn nhờ cha của ta mời Thất công tử mang theo Tử Vân Hồ cùng dự tiệc."

Lâu Thất sờ mó Tử Vân Hồ, cong mắt cười: "Hàn nhị tiểu thư sao lại nói vậy, khiến ta cảm thấy cùng U U đến Hàn phủ như trò khi diễn xiếc vậy." Tò mò về nàng và Tử Vân Hồ, liền muốn nàng tới đó cho trên dưới Hàn phủ tham quan sao?

Vừa mới đầu Hàn Tiểu Thù không nghe ra ý nghĩa của nàng, nhưng khi phản ứng lại thì mặt đỏ chót vấy tay liền tục nói: "Thất công tử, chúng tôi không có ý đó, chỉ là, chỉ là..."

Chỉ là nửa ngày trời cô ta cũng chẳng nói ra được gì thêm. Nhìn cô ta đáng vẻ lúng túng, Lâu Thất thở dài, "Mời Hàn nhị tiểu thư trở về."

Hàn Tiểu Thù lại vội vàng nói: "Thất công tử, cha ta không chỉ mời một mình người, còn mời thiếu đông gia của Thịnh Dược Hàng nữa."

Lâu Thất nghe đến đây bèn có chút ngạc nhiên, "Thiếu đông gia của Thịnh Dược Hàng."

"Đúng vậy đúng vậy, cha ta cũng vừa biết được thiếu đông gia của Thịnh Dược Hàng vừa đến thành Lạc Dương tối nay, cha ta chỉ là muốn kết giao với hai vị, chúng tôi không có ý gì khác!" Hàn Tiểu Thù rất sợ Lâu Thất không đồng ý đi, dường như muốn giơ tay nín áo của nàng.

"Đúng rồi, cha ta còn nói, ông biết được kẻ nào muốn cướp đoạt Tử Vân Hồ!"

"À?"

Lâu Thất trầm ngâm một hồi, chắc có lẽ lần này Hàn gia chủ quyết tâm mời cho bằng được nàng đến phủ, nếu nàng không đồng ý, không biết ông ta sẽ gây ra chuyện gì nữa, hay là quang minh chính đại ăm theo Tử Vân Hồ tới đó, dù sao thì, ứng phó với ông ta lần này, ngày mai nàng đã rời khỏi thành Lạc Dương rồi.

"Được thôi, vậy thì bốn công tử theo người đi một phen."

Hàn nhị tiểu thư vui mừng, "Mời Thất công tử ra cửa đi cùng xe ngựa với ta."

Lâu Thất lắc lắc đầu đáp: "Nhị tiểu thư cứ ngồi xe ngựa của mình, ta cưỡi ngựa với thị vệ là được rồi."

Hai bữa nay Đạp Tuyết cũng vô cùng buồn bực, vừa vặn có thể dắt theo cho nó đi dạo đêm.

Hàn nhị tiểu thư ngồi trong xe ngựa, nhẹ nhàng vén màn cửa lên, nhìn bóng lưng thẳng đứng đang cưỡi ngựa của Lâu Thất, ánh trăng ảm đạm, màu tuyết thanh thoát, tô điểm cho khuôn mặt ngọc ngà của nàng.

Đinh Hương Nhi nhìn nàng, hi ha cười nói nhỏ tiếng: "Nhị tiểu thư có phải càng nhìn càng yêu thích trong lòng không?"

Hàn nhị tiểu thư làm bộ đánh cô ta: "Cái miệng nhọn của người thật là sắc bén, xem ta bữa nào phải cho người một trận."

Hàn phủ là tỷ phú đứng đầu bảng của thành Lạc Dương, nhìn nguyên mảnh đất xây lên căn nhà hoa lệ và khu rừng xinh đẹp một cách dị thường thì biết ngay. Khi chưa đến trước cửa lớn của Hàn phủ, có con đường dài thập lý, trái phải đều treo đầy lồng đèn, trên lồng đèn có viết chữ "Hàn", đi trên con đường vừa rộng

vừa dài, Lâu Thất có thể tưởng tượng được mỗi ngày Hàn gia chủ đi ngang qua đây cực kì kiêu ngạo và tự hào.

Đến trước cửa lớn, nhìn thấy cánh cửa được rộng mở, Hàn gia chủ đích thân đón ngoài cửa, và bên cạnh ông ta còn có một người nam nhân mặc chiếc cẩm bào màu trắng ngà, khoác chiếc áo khoác màu xám nhạt, trên mặt đeo mặt nạ bằng chất liệu bạc. Chiếc mặt nạ đó là một chiếc mặt nạ hoàn chỉnh, chỉ để lộ đôi mắt và cái miệng.

Lâu Thất ba người xuống xe, Hàn gia chủ lập tức cho người hầu dắt ngựa vào chuồng ngựa.

”Hoan nghênh Thất công tử đại giá quang lâm, khiến hàn xá thật là sáng lạn rực rỡ.” Hàn gia chủ tiến lên đón tiếp, ôm nắm đấm cười ha hả với Lâu Thất.

Lâu Thất bất chợt cười: ”Nếu nhà của Hàn gia chủ là hàn xá, thì thiên hạ này không còn căn nhà nào tốt nữa rồi.”

”Quá khen, quá khen. Thất công tử, vị này là thiếu gia của Thịnh Dục Hàng, Triệu thiếu đông gia.”

Lâu Thất ngược mắt nhìn vị nam tử đang đứng ở bậc thềm, lạnh nhạt nói: ”Chào buổi tối Triệu thiếu đông gia.”

Đây là lời chào hỏi kiểu gì vậy?

Đáy mắt của ông chủ Triệu lóe lên ý cười, gật đầu không lên tiếng, và là người đầu tiên quay lưng bước vào cánh cửa lớn. Hàn gia chủ hơi rùng mình nhẹ giọng nói với Lâu Thất: ”Thất công tử đừng để ý, có lẽ Triệu thiếu đông gia cũng đối xử như vậy với rất nhiều người khác, Hàn mậu và hần gặp mặt nhau chào hỏi hần cũng không thềm trả lời.”

”Bốn công tử không thềm để ý.” Lâu Thất lắc lắc đầu, đi theo vào Hàn phủ.

Vừa vào cửa nàng liền cảm nhận được có nhiều hơi thở ở nhiều góc tối, trầm ổn, rõ ràng là cao thủ. Cũng chẳng biết có phải vốn dĩ đó giờ Hàn phủ đã có sự phòng ngự như vậy, hay là thiết lập vì sự có mặt của nàng và Triệu thiếu đông gia kia. Nhưng việc gì đến cũng sẽ đến, điều quan trọng nhất là...

Nàng đói rồi, nàng ngửi được mùi thơm ngào ngạt của món ăn, không lấp đầy cái bụng đói trước làm sao được.

Bằng ngang vườn hoa sạch sẽ đã quét sạch lớp tuyết tích tụ, lên sáu bậc thang, bước qua bậc cửa cao đi vào sảnh tiệc. Lâu Thất quả thật bị sự xa hoa của bữa tiệc ở Hàn phủ làm cho lóa mắt.

Trên mặt đất là những tấm thảm cắm thêu dày dặn, bốn góc của sảnh tiệc trưng bày lư hương hình thần

thú được chế bằng đồng, trong đó đang đốt than ngân tơ thượng đẳng, bởi vì mùi thơm của loại than này không giống với những loại than rẻ tiền khác, tách biệt với bầu không khí lạnh giá ở bên ngoài, cho nên khi họ vừa bước vào, liền có thị nữ xinh đẹp dìu kì tiến lên hầu hạ cởi áo khoác giúp họ, sau đó mang đến một chỗ khác xông tinh dầu thơm rồi.

Trên đỉnh đầu treo lủng lẳng hơn mười ngọn đèn lưu ly tạo dáng cực kì sang trọng, dưới ngọn đèn được gắn đá quý to đùng, ánh sáng chói lóa, lấp lánh tia sáng đẹp đẽ.

Chính giữa đại sảnh, cả bức tường là một bức tranh thêu Tô Châu, sợi tơ chỉ phát sáng, thêu lên tám con tuần mã, đàn ngựa huyền ảo, bá khí phi phàm.

Còn có các vật dụng cỡ to trang trí tô điểm thêm, bó san hô to lớn màu đỏ, cây bích ngọc thụ bự tổ chẳng, giống như không cần tiền mua vậy.

Trong sảnh không có trưng bày bàn bát tiên, mà chỗ thượng vị sắp xếp bàn dài, mỗi một chiếc bàn dài hiện giờ được bày đầy ắp món ăn ngon khiến người ta nhìn thấy liền nổi cơn đói bụng, ly rượu thủy tinh.

Mỗi một bàn dài đều có thị nữ đứng hầu sẵn ở phía sau, chuẩn bị phục vụ dùng bữa.

Lúc này, ở một bên sau bức bình phong có một hàng người đi ra nối đuôi nhau, người đi đầu là lão phu nhân mặc một bộ y phục sang trọng, chắc là Hàn lão phu nhân, sau lưng bà ta có bốn người đàn bà xinh đẹp, mỗi người một vẻ, chắc là vợ thiếp của Hàn gia chủ. Sau đó có hai thiếu nữ nhỏ hơn một hai tuổi so với Hàn nhị tiểu thư, dáng vẻ cũng thanh lệ thoát tục, có lẽ là Hàn tam tiểu thư và Hàn tứ tiểu thư.

"Triệu thiếu đông gia, Thất công tử, đây là mẹ già và thê tử, và hai đứa nữ nhi." Hàn gia chủ dẫn họ tiến lên phía trước, lại nói với đám nữ quyền của mình, "Mau mau diện kiến Triệu thiếu đông gia, Thất công tử."

Hàn lão phu nhân trang phục lộng lẫy cài trâm vàng, nhưng xem ra trong phủ này địa vị của bà cũng không đặc biệt cao cho lắm, nghe lời nói của con trai, bèn lập tức mỉm cười hỏi thăm: "Lão thân cùng Hàn phủ thân quyền diện kiến thiếu đông gia, Thất công tử, hai vị công tử thật là tuần tú lịch sự."

Lâu Thất rất muốn nói rằng, bốn công tử tuần tú lịch sự thì còn nghe được, còn cái người họ Triệu kia, ngay cả mặt người còn chả nhìn thấy được, sao biết người ta tuần tú lịch sự, hay là cái mặt như cái xanh?

Cuối cùng nàng đáp: "Lão phu nhân thật có cái nhìn sáng suốt."

Hàn lão phu nhân đột nhiên không biết tiếp lời, đâu có ai trả lời như vậy đâu chứ? Cho dù người sinh trưởng khô ngô, không phải nên khiêm tốn xiu sao?

Triệu thiếu đông gia vẫn không mở miệng, chỉ lạnh nhạt gật gật đầu.

Mấy vị thê thiếp và nữ nhi của Hàn gia chủ đều tỏ vẻ trang nhã hoặc mắc cỡ hoặc lén lén nhìn đánh giá hai vị khách quý, Triệu thiếu đông gia thân hình cao to, khí chất lạnh lùng, mặt nạ bạc khiến hắn trông thật huyền bí. Còn đôi mắt đen láy của Thất công tử, mặt mày như ngọc, ngũ quan tinh tế khôi ngô, thần thái ưu mỹ. Trong lòng ôm con tiểu hồ ly màu bạc tím khiến đám nữ nhân này không ai không xiêu lòng.

Ai cũng có vẻ đẹp riêng biệt.

”Đây đây đây, mời ngồi, đừng để món ăn nguội lạnh.” Hàn gia chủ cực kì nhiệt tình.

Quy tắc của Hàn phủ cũng thật khiến người ta cảm thán, chiêu đãi hai vị khách nam đang tuổi thanh niên, lại phải có sự hiện diện của thê thiếp, nữ nhi chưa xuất giá của gia chủ.

Nhưng điều Lâu Thất cảm thấy kì lạ, chẳng phải còn có Hàn đại tiểu thư và phu thê sao? Sao không thấy xuất hiện?

Hàn gia chủ cùng mẫu thân, chính thê ngồi ở thượng tọa, bốn chiếc bàn dài bên phải, phía đầu là Triệu thiếu đông gia, sau đó là Lâu Thất và Trần Thập Lâu Tín, kì quái là kế tiếp Hàn gia tam tỷ muội. Bên trái là bốn vị thê thiếp của Hàn gia chủ, còn trống một bàn chưa có ai tới.

Bọn họ ngồi xuống, nữ bồi bàn xinh đẹp tiến lên rót rượu, sắc rượu trong vắt nhẹ nhàng đổ xuống chiếc ly thủy tinh sáng óng ánh, mùi thơm nồng mũi.

Lâu Thất bắt giác khen ngợi: ”Rượu ngon.”

Hàn gia chủ cười ha hả: ”Xem ra Thất công tử cũng là người hảo rượu.”

Trần Thập thấp giọng nói: ”Công tử đừng ham uống nhiều.”

Lâu Thất nghĩ Trần Thập hiện giờ đích thực đang sải bước lớn trên con đường trở thành bà quản gia rồi.

”Đây, thiếu đông gia, Thất công tử, nhờ hai vị không chê, đã nể mặt của Hàn mậu, Hàn mậu xin được cạn một ly.” Dứt lời, ngược đầu uống sạch ly rượu.

Triệu thiếu đông gia cũng gơ ly rượu lên ra hiệu, uống sạch.

Khi hắn đặt ly rượu xuống, vừa vặn Lâu Thất cũng đặt ly xuống. Thị nữ phía sau tiếp tục tiến lên rót đầy rượu.

”Mời dùng món, lúc nãy Thất công tử ở Thịnh Dục Hàng quả thật khiến người khác mở rộng tầm nhìn, mọi người hãy ăn chút xíu trước, nếu không đợi một lát Thất công tử kể về sự tích anh dũng của mình, bảo

đảm mọi người nghe xong bỏ quên việc ăn cơm luôn!” Hàn gia chủ nói.

Lâu Thất nhướng mày, từ khi nào mà nàng bảo sẽ kể sự tích anh dũng của mình vậy? Và, nàng anh dũng sao? Nàng còn oanh liệt nữa kìa, xí xí xí, đồng ngôn vô kị.

Vừa rửa thằm trong bụng, vừa cầm đũa lên nếm thử từng món ăn.

Trần Thập và Lâu Tín nhận được ra hiệu của nàng, liền cầm đũa lên ăn. Khi Lâu Thất đang gấp một miếng thịt gà chuẩn bị đưa vào miệng, bạn Tử Vân Hồ U U đã tỉnh dậy. Nó khịt khịt chiếc mũi trước, sau đó ngồi trên đùi Lâu Thất ngược đầu lên, đôi mắt vừa nhìn thấy miếng thịt gà đang đưa tới sát miệng Lâu Thất, nó liền nhảy cẫng lên, há miệng cắn.

U U. Thơm quá!

Lâu Thất nhìn đôi đũa trống trơn, và từ từ cúi đầu nhìn Tử Vân Hồ, liền nổi giận.

”Người dám cả gan cướp đồ ăn của bốn công tử! Không cho người biết tay thì người không biết chủ tử của mình là ai!” Nàng đập đũa xuống, một tay tóm lấy Tử Vân Hồ.

”U u...”

Bạn Tử Vân Hồ U U vừa nhanh chóng nhai nuốt miếng thịt trong miệng, vừa nhìn nàng với vẻ tội nghiệp.

232. Chương 232

Lời nói vừa rồi của Lâu Thất khiến nhiều người đang lâm vào trạng thái sững sờ cảm thấy thật dễ thương, Hàn tứ tiểu thư nhỏ tuổi nhất đứng lên, chạy đến trước mặt của Lâu Thất, chớp chớp đôi mắt long lanh nói: ”Thất công tử, công tử cứ cho tiểu hồ ly ăn đi, chỗ thịt gà của ta cũng mang qua cho nó ăn, có được không?”

Lâu Thất nhìn cô ta, nhếch môi cười: ”Hay là cô nương dắt nó qua đó ăn đi.”

”Có thể sao?” Hàn tứ tiểu thư vui mừng, ánh mắt ai oán của Hàn nhị tiểu thư liền bắn tia qua, Lâu Thất đột nhiên run bắn người.

”U u...” Tử Vân Hồ lập tức chui rúc trong lòng của Trần Thập, rõ ràng là từ chối. Khuôn mặt của Hàn tứ tiểu thư liền xị xuống. Lâu Thất liếc lấy Tử Vân Hồ, Lâu Thất buông thõng tay tỏ vẻ xin lỗi.

Hàn gia chủ trách cứ một tiếng: ”Còn không mau về chỗ.” Phía đối diện, sắc mặt của Hàn phu nhân cũng không được tốt, con của bà mới là đích nữ, ả thứ nữ này dám cả gan chạy ra qua mặt!

Hàn gia chủ nhận được ánh mắt trách móc của nữ nhi thứ hai, ho nhẹ, nói: "Thiếu đông gia, Thắt công tử, nhị nữ nhi không có võ công, nhưng thường ngày cũng có học tập vài đoạn múa kiếm, để nó múa một đoạn thường thức góp vui có được không?"

Lâu Thắt có chút khó hiểu về tâm lý của Hàn gia chủ, vốn dĩ con gái bảo bối của mình phải yêu thương thật nhiều, nhưng bảo con mình hiến văn nghệ cho khách nam, ở thời đại này vốn dĩ là một chuyện cực kì mất mặt, mà ông ta lại chủ động cho Hàn nhị tiểu thư múa kiếm mua vui.

Lâu Thắt không biết tại sao lại nghĩ đến Lan Ý con gái thiên kim của thành chủ tiền nhiệm cực khổ luyện múa kiếm ở Cửu Tiêu Điện để thu hút Trầm Sát, kết cục sau cùng là chết trong lao ngục.

Liên tưởng đến việc này, có được xem là nhớ đến người nào đó không? Lâu Thắt bĩu môi, quyết tâm tha thứ cho mình, dù sao thì Trầm Sát là một người đàn ông ưu tú như thế, lại yêu thích nàng, nàng không thể nào quên được là điều hiển nhiên, chuyện thường tình thôi mà. Nhưng tất cả những thứ này có thể giao phó cho thời gian, nàng không tin bằng ý chí của mình không chiến thắng nổi mối tình kia.

Nếu Hàn gia chủ đã không để ý, thì nàng đương nhiên không cản trở.

Im lặng là vàng của Triệu thiếu đông gia dường như là ngầm đồng ý.

Vì vậy, Hàn nhị tiểu thư bèn thay y phục.

Trong khi chờ đợi Hàn nhị tiểu thư, Hàn gia chủ thoảng chốc mời hai người họ uống rượu, nói không ít lời tốt về Thịnh Dục Hàng, đương nhiên, cũng nói nhiều lời khen có cánh về Lâu Thắt.

"Thiếu đông gia, đến thành Lạc Dương lần này là thị sát công việc kinh doanh của Thịnh Dục Hàng sao?" Lâu Thắt hỏi.

"Thắt công tử có thể gọi ta là Triệu Vân." Dưới cái mặt nạ, âm thanh thuần như rượu lần đầu tiên vang lên, Lâu Thắt nghe được giọng nói này liền sững người.

Trên thực tế thì tối nay nàng cứ suy đoán suốt, Triệu thiếu đông gia chính là Vân Phong, bởi vì thân hình của hai người tựa tựa nhau, cho nàng cảm giác rất giống nhau, Vân Phong xuất hiện ở thành Lạc Dương này, xảy ra việc lớn của Thịnh Dục Hàng mà hắn không thèm ngó ngang tới, còn suốt ngày thần thần bí bí không biết đi đâu, nếu nói hắn còn phải đóng vai diễn khác thì còn chấp nhận được.

Nhưng hiện tại nàng nghe được giọng nói của Triệu Vân, nhưng không giống với Vân Phong. Cũng không biết được do nàng đã đoán sai, hay là Vân Phong biết thay đổi giọng nói.

"Thắt công tử đang suy nghĩ gì vậy?" Triệu Vân thấy nàng thất thần, đáy mắt lóe lên ý cười.

”Bổn công tử đang suy nghĩ, không biết Triệu Vân huynh dưới chiếc mặt nạ là một dung nhan khuynh thành, hay là một khuôn mặt thiếu muối.” Lâu Thất chớp chớp đôi mắt biểu hiện sự chân thành của mình.

Triệu Vân nhẹ giọng cười.

”Chỉ là một lớp da bọc vẻ ngoài thôi mà.”

Hai người họ vừa giao lưu với nhau, ánh mắt của mọi người trong Hàn phủ đều trở nên nóng bỏng, Triệu Vân ghé sát Lâu Thất, nhẹ giọng nói: ”Thất công tử cảm thấy bây giờ hai chúng ta có giống hai cục thịt mỡ không?”

Lâu Thất liếc, cười lên: ”Chỉ là chưa biết bọn họ muốn ăn như thế nào thôi.”

Lúc này, Hàn phu nhân giờ ly rượu lên, cách xa tỏ ý: ”Triệu công tử, thiếp kính mời ngài một ly. Thiếp thường xuyên mua thuốc ở Thịnh Dược Hàng, hai năm trước cũng nhờ sự giúp đỡ của Thịnh Dược Hàng tìm được thuốc tốt, nếu không thì mạng sống lúc đó của thiếp đã không còn nữa. Mỗi lần cảm tạ Chu đại quân sự, Chu đại quân sự luôn bảo rằng do đúng lúc đó ngài tìm được thuốc ấy, nên cảm ơn là ngài mới phải. Thiếp tưởng kiếp này sẽ không còn cơ hội, nhưng không ngờ công tử lại đến thành Lạc Dương, quả thật được toại nguyện. Triệu công tử, thiếp mời ngài một ly.”

Hàn phu nhân nói xong, cũng không cho Triệu Vân cơ hội mở miệng, một hơi nốc cạn ly rượu.

Triệu Vân cầm ly rượu lên, không nói gì, chỉ uống ly rượu mời đó.

Mọi người trong Hàn phủ lúc này cũng nhìn ra, ngoại trừ nói chuyện với Thất công tử, thì Triệu công tử sẽ nói nhiều một chút, ngữ điệu dịu dàng, ngoài ra chẳng nói chuyện gì nhiều với những người khác, dường như luôn tỏ bộ dạng xa cách.

Lúc này Hàn phu nhân lại hỏi tiếp: ”Có một câu nói thiếp mạo muội được hỏi, chẳng qua muốn biết hai vị công tử, ở nhà đã có hôn phối chưa?”

Lâu Thất và Triệu Vân đồng thời lắc đầu, trả lời: ”Không có.”

Ánh mắt của người Hàn gia đều sáng trưng.

Ánh mắt của Hàn phu nhân và Hàn gia chủ đương nhiên đều nhìn về phía Triệu Vân, cũng không phải là họ xem thường Lâu Thất, trên thực tế thì họ rất xem trọng, chỉ là thân phận của nàng có chút thần bí, ai biết được nàng đến từ nơi nào, và gia thế rốt cuộc ra sao. Nhưng Triệu Vân thì không giống, Thịnh Dược Hàng, thành Lạc Dương chỉ có một chi nhánh này đã kiếm rất nhiều tiền mỗi tháng, thì đừng nói là những chi nhánh khác có mặt đây ở Đông Thanh và Bắc Thương!

Vả lại, cũng không đơn thuần là vấn đề tiền bạc, là con người thì ai cũng sẽ sinh bệnh, nếu như họ cần thuốc, đại bộ phận tiệm Thịnh Được đều sẽ tìm được, đó là một sự dựa dẫm như thế nào? Cho nên suy cho cùng, điều đầu tiên mà Hàn gia chủ tính tới là nắm chặt Triệu Vân trong tay. Nhưng ông ta cũng không nguyện buông bỏ Lâu Thất.

Lúc này, Hàn nhị tiểu thư đã thay xong một bộ y phục khá thoải mái, một chiếc đầm nhẹ nhàng màu đỏ tươi, nửa vai trên là vải lưới trong suốt, làn da bên trong thoát ẩn thoát hiện, và khuôn mặt trang điểm của Hàn nhị tiểu thư cũng được thay đổi, trở nên tinh anh một chút, những người khác trông thấy đôi chân cô ta để trần truồng.

Mười ngón chân thoáng chốc lộ ra khi chiếc đầm đung đưa lúc cô ta bước đi.

”Hàn gia thật sự bất chấp tất cả rồi.”

Lâu Thất sờ lông của Tử Vân Hồ, đáy mắt lóe qua tia bất minh. Thời đại này trình tiết của nữ tử tuy không hà khắc như thời cổ đại mà nàng từng biết, nhưng ít ra không lộ cánh tay là điều chắc chắn, một đôi chân ngọc ngà tuyệt đối không cho phép người nam nhân khác ngoài chồng mình thấy, nếu không thì thật ê tiện.

Nhưng mà, Hàn nhị tiểu thư dù sao cũng là tiểu thư nhà khuê các, rốt cuộc muốn làm gì vậy!

Liếc nhìn ánh mắt hài lòng của Hàn gia chủ và Hàn phu nhân, Lâu Thất nhìn Hàn nhị tiểu thư với vẻ tội nghiệp, nhưng phát hiện cô ta đang nhìn mình thăm thiết nồng nàn, trong mắt rõ ràng là tình ý.

Đột nhiên Lâu Thất run bần bật, bất chợt ôm chặt Tử Vân Hồ.

Trước đó Hàn nhị tiểu thư Tiểu Thù trông có vẻ mắc cỡ động lòng người, bài múa kiếm cũng nhu cương vừa vặn, nhưng cương khí không đủ, mềm mại, xem ra tình ý của cô không đặt vào cây kiếm, mà là điệu múa. Mỗi một lần xoay vòng, mỗi một ánh mắt, nhiệt độ càng lúc càng nâng cao.

Triệu Vân đột nhiên cười nhẹ: ”Thất công tử, xem ra thần nữ hữu mộng, nhưng không biết Tương Vương hữu tình hay không.”

Lâu Thất liếc hắt: ”Ta thấy Hàn gia chủ và phu nhân muốn chàng rể của nhị nữ nhi là Triệu công tử người kia mà.”

Một điệu múa kiếm kết thúc, ánh mắt của Hàn Tiểu Thù sáng lạn nhìn Lâu Thất, trực tiếp hỏi: ”Thất công tử, Tiểu Thù biểu diễn có được không?”

Lâu Thất đầu thế nào nói không tốt được, đương nhiên mau chóng vỗ tay tỏ vẻ rất hay. Sự yêu thích và xem trọng của Hàn nhị tiểu thư đối với nàng ai cũng nhìn rõ.

Trong lòng của Hàn gia chủ và Hàn phu nhân lại bức bối tột cùng, đã nói trước với Tiểu Thù rồi, người mà cô ta nên thu hút, nên gả đáng lẽ là Triệu Vân mới đúng, sao nữ nhi không nghe lời? Thất công tử này, họ có một sự tính toán riêng.

”Thù Nhi lui xuống đi.” Giọng nói của Hàn gia chủ có chút trầm lắng.

Hàn nhị tiểu thư cắn chặt răng trở về chỗ ngồi của mình.

Hàn phu nhân chịu không được bèn hỏi: ”Không biết phủ của Thất công tử ở đâu?”

Lâu Thất thấy bọn họ cuối cùng nhịn không được dò hỏi thân thế của mình, đôi mắt lóe lên một tia sáng, trên mặt là thần sắc bất lực, ”Không giấu phu nhân, tại hạ là cô nhi, từ nhỏ được sư phụ nuôi lớn, sống ở vùng núi sâu xa, vô tình có được vài bó Thiên Cơ Thảo, nên mới định rời núi bán lấy tiền, và lựa chọn nơi phồn hoa mua một căn nhà sinh sống, điều kiện ở vùng núi thật là lạc hậu, tại hạ thật sự không muốn trở về nữa.”

Cái, cái gì?

Dường như sét đánh ngang tai, Hàn gia chủ và Hàn phu nhân bị đánh cháy điện người.

Sao nói gia thế ẩn danh mà? Sao nói là thần bí lắm mà?

Cô nhi? Điều kiện vùng núi lạc hậu? Còn ra đây để mua nhà? Vô tình có được Thiên Cơ Thảo?

”Vậy, vậy Thất công tử chắc là võ công phi phàm, sư phụ của công tử nhất định đến từ cao môn đại phái nào đó đúng không?” Hàn gia chủ không cam lòng hỏi tiếp.

Lâu Thất nhún vai nói: ”Bản lĩnh của sư phụ ta không thấp, nhưng vì tính cách không tốt, bị trục xuất sư môn, mười mấy năm qua hai sư đồ ta nương tựa lẫn nhau, người của sư môn thì chưa từng gặp qua.” Biểu cảm có chút thê lương.

Nụ cười trên mặt của Hàn gia chủ đã không giữ được nữa rồi, nhịn không được bèn hỏi thêm: ”Nhưng ngụ thú của Thất công tử năng lực cực kì kinh người, bằng cái này thôi, ngay cả hoàng thất cũng phải dùng lễ đối đãi.”

Nghe ông ta nói như thế, trong lòng Lâu Thất động dậy, chẳng lẽ đây là mục đích giao hảo của Hàn gia chủ? Để thiết lập mối quan hệ với hoàng thất?

Nàng bèn cười, nhìn Tử Vân Hồ trong lòng, ”Gia chủ nói con vật nhỏ bé này sao? Thật là thất lễ quá, nói ra thì đây có thể là vận may của tại hạ, chỗ núi sâu mà chúng tôi sinh sống mọc bốn bó Thiên Cơ Thảo, cái động bên cạnh Thiên Cơ Thảo có một đám tiểu hồ ly cư trú, tại hạ làm hàng xóm với tiểu hồ ly lâu năm

lắm rồi, đương nhiên phải quen thuộc chứ. Cũng không biết tại sao nó đi ra khỏi vùng núi và bị người ta bắt...”

Không phải ngự thú! Dám chắc người ta một người một hồ làm hàng xóm với nhau! Nhờ linh tính mạnh mẽ của con Tử Vân Hồ nhận ra nàng mà thôi! Đâu có liên quan gì tới bản lĩnh của nàng ta!

Khóe miệng của Hàn gia chủ giật giật.

”Vận may của Thất công tử đích thật không tệ! Chỉ là Thất công tử đánh bại kẻ hắc y thần bí kia, công phu thật khiến người khác kinh ngạc!”

Lâu Thất lại cười: ”Nói ra thì các vị đừng cười, tại hạ may mắn đó thôi, trên người có một loại thuốc mà sư phụ tặng, kẻ đó do quá khinh địch, sau khi trúng thuốc thì cơ thể có chút tê, còn tướng công phu của tại hạ lợi hại lắm, ha ha ha!”

Nàng vừa nói, vừa tỏ ra bộ dạng đắc ý về sự may mắn và cơ trí, trông có vài phần hiếu thắng.

Trần Thập và Lâu Tín ngồi ở phía sau ăn diên cuồng, ngay cả đầu cũng không dám ngước lên, cô nương của bọn họ biết diễn hài như thế, bọn họ thì không thể đâu, chỉ có thể che đây, che đây.

Nhưng ai ngờ bọn họ càng ăn diên cuồng như vậy thì Hàn gia chủ càng nổi lên cơn muốn thám thính thân phận của họ.

233. Chương 233

Ông ta ráng nhịn ý định vung cú đâm vào khuôn mặt đang đắc ý của Lâu Thất, hỏi tiếp: ”Thất công tử đừng tự chèn ép mình quá, nhìn hai tên thị vệ của công tử bản lĩnh bất phàm, tướng mạo đường đường, nếu Thất công tử không có bản lĩnh chinh phục họ, thì họ đâu thể nào đi theo Thất công tử được.”

Lâu Thất quay đầu nhìn Trần Thập và Lâu Tín, không quan tâm đáp: ”Đúng vậy đúng vậy, tại hạ đã thu phục bọn họ, tại hạ hứa với bọn họ, bảo vệ tại hạ, đến lúc đó cưới cho họ mỗi người năm bà vợ, nhưng bọn họ còn trả treo, cuối cùng thỏa thuận tám bà vợ, trên đường đi thì bọn ta cũng định ghé thăm lầu xanh, có hoa khôi nào thân giá không cao thì chuộc về.”

Phụt!

Phụt!

Trần Thập và Lâu Tín hai người ráng nhịn, nhịn, mới không phun sạch đồng cơm trong họng, nhưng mặt mày của bọn họ đã méo mó khó coi, cố gắng nuốt cái đồng đồ ăn suýt chút nữa thì sặc chết rồi.

Cô nương! Phải chăng bọn ta đi theo người, là muốn xin tám bà vợ hay sao! Tám người, họ có chịu đựng

nổi không?

Khuôn mặt của Lâu Thất hơi đỏ, ánh mắt có chút mê ly, nhưng thần thái thì quên đi mọi thứ, bộ dạng này rõ ràng là uống say rồi. Đó là vì sao trước đó trông nàng ra vẻ thần bí vững chãi, nhưng bây giờ thì chuyện gì cũng nói vạch toẹt ra.

Say rượu nói lời thật lòng, lời này chắc không sai. Hàn gia chủ đưa cho mấy vị thê thiếp một ánh nhìn, tiếp theo họ lần lượt tìm cơ mời rượu Lâu Thất, sau đó mọi lời nàng, muốn chứng thực những lời nói kia có phải là thật không.

Suốt quá trình đó Triệu thiếu đông gia không có xen vào, cũng không cản trở, giống như hần chả biết gì cả, thanh lịch dùng cơm uống rượu, đôi khi xen một hai câu, nhưng cũng ngắn gọn đơn giản.

Đến khi Hàn gia chủ phát hiện Lâu Thất thật tình không hiểu rõ tình hình của các nước, giống như hoàng đế của Đông Thanh quốc nàng cũng chả biết là ai, hiện giờ ai đang làm chủ của Bắc Thương nàng không rõ, và thiên hạ có mấy là cao thủ, đại thế gia, thật là hỏi một không biết ba!

Vậy thì, Hàn gia chủ thật sự tin rồi, Thất công tử là một gã khùng xuất thân từ chốn núi sâu! Đối với việc thiên hạ hiện giờ không biết xúu nào, người như vậy, ông ta còn đang định giới thiệu cho Ngọc thái tử, sau đó mượn cơ đáp mối quan hệ với Ngọc thái tử!

Nếu thật sự chỉ đem một người dựa vào vận may giới thiệu ra ngoài, có lẽ Ngọc thái tử sẽ nghĩ ông ta bị cú gà làm mù mắt!

Trong lòng Hàn gia chủ bí bách, nhìn Lâu Thất đặc biệt rất chú ý mắt.

Cũng do nàng ta cứ tỏ vẻ! Luôn tỏ ra cao sang thần bí! Đã lừa qua mắt của ông! Lúc này Hàn gia chủ cảm thấy mình bị một gã tiểu tử nhìn chưa tới hai mươi tuổi lừa gạt, đây là một sự sỉ nhục, đương nhiên ông ta đem sự sỉ nhục này đổ hết lên đầu Lâu Thất.

Dĩ tâm của ông ta lúc trước vẫn không lớn lắm, hoặc chỉ muốn so tài cao thấp trên thương trường với Uyển gia, nhưng ông ta trước sau cảm thấy gốc gác của mình vẫn nên mọc sâu đứng vững ở thành Lạc Dương, chỉ là khi đại nữ nhi của ông ta dắt theo con rể có thân phận như thế trở về nhà, liền khiêu dậy dĩ tâm của ông. Sĩ Dân Công Thương, Thương dù sao cũng là hạ lưu, nếu một ngày nào đó ông ta có thể sánh bước bên Ngọc thái tử, vậy thì sau này ai dám nói ông là hạ lưu nữa? Cho dù mấy người làm quan, gặp ông cũng phải cúi đầu chào. Lúc đó ông muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, chẳng phải rất uy phong sao?

Vốn dĩ ông ta tưởng Thất công tử thật sự đến từ gia tộc ẩn danh, có được phẩm trân quý, có ngự thú, võ công cao cường, ba điều này chỉ cần có một cũng đủ khiến người khác tôn như khách quý, chứ đừng nói là hội tụ đủ ba điều. Người như vậy, đi đâu tìm? Giới thiệu nàng cho Ngọc thái tử, công lao của ông rất là lớn!

Nhưng bây giờ, tất cả đều trở về con số không.

Lúc này, sủng thiếp của ông ta đến gần, nhìn giống như mắc cỡ vô lực áp sát vào cơ thể của ông ta, trên thực tế thì nói chuyện thì thâm bên tai ông.

”Lão gia, Thất công tử này lão gia định xử lý ra sao?”

”Còn xử lý sao nữa?” Ánh mắt của Hàn gia chủ liếc qua bộ dạng càng lúc càng say của Lâu Thất, đặt lên con Tử Vân Hồ trong lòng.

Giết người đoạt bảo, việc này Hàn mậ nhân đâu phải chưa từng làm, huống chi ở đây là thành Lạc Dương, những người bị ông ta mua chuộc cũng đâu có ít, đám thuộc hạ của Thất công tử, cũng là hai tên võ công tốt đi theo bên cạnh nàng, mấy đứa còn lại chỉ thuộc hàng xoàng, không cần đặt vào trong mắt.

Thân là nữ nhân của ông ta, tiểu thiếp đương nhiên hiểu rõ ông, liền cảm nhận được sát ý của ông. Cô ta liền nhanh tay sờ lên ngực ông, nhẹ giọng nói: ”Lão gia, có phải người đã quên, trên người Thất công tử còn có không ít ngân lượng?”

Lúc này Hàn gia chủ giận quá hóa mù, bây giờ nghe lời nhắc nhở của tiểu thiếp, liền nhớ ra, ông ta liền vỗ trán.

”Đúng rồi, ta thật là, ngân lượng đó không hề ít đâu!”

Dù sao đi nữa, trên người của nàng có ngân phiếu mấy ngàn vạn lạng! Đó là cả một gia tài lớn, kể cả ông ta cho năm ngàn vạn lượng, dường như đã chiếm một nửa vốn tiền lưu động được của ông rồi, chứ chưa kể ông đã bán cho Chu đại quân sự một bó Thiên Cơ Thảo, và các loại dược phẩm khác. Hai thứ cộng lại, nàng ít nhất đã thu được hai ngàn vạn lượng bạc, cộng dồn thì cũng phải bày ngàn vạn lượng rồi!

Bảy ngàn vạn! Ông ta tuyệt đối đổ kị đổ mắt lắm!

Nhưng mà, Thông Bảo Ngân Trang không dễ qua mặt, lấy ngân lượng của nàng, cần có ngọc bội của chính chủ, nếu cần rút quá nhiều ngân lượng như vậy, còn phải có một bản chữ kí đích thân. Bây giờ ông ta không có, ngay cả vết chữ của nàng vẫn chưa mô phỏng được...

”Nàng cũng đã nhắc nhở ta, việc này cần tính toán kĩ lưỡng.” Ít ra phải đợi đến khi lấy được chữ kí đích thân và ngọc bội thì mới giết được.

Tiểu thiếp này liếc mắt đưa trông một hồi, phớt lờ ánh mắt liếc nhìn mình chăm chú của chính thất phu nhân, cũng chẳng màng ở đây còn có người ngoài và tiểu bối, ngón tay chỉ lên bờ ngực của ông vẽ vòng tròn, hơi thở như lan bên lỗ tai của ông, dịu dàng nói: ”Lão gia, thiếp có một chủ ý, Tứ tiểu thư cũng đến tuổi trưởng thành, lúc nhỏ nó ham chơi bất cần bị nước sôi làm phỏng cổ và ngực, bây giờ vẫn còn một vết sẹo, bộ dạng như vậy khó gả đến các đại gia tộc, cho dù có gả được qua đó thì cũng không được sủng ái, hay là, cho nó gả cho Thất công tử đi, Thất công tử chẳng phải là cô nhi sao? Vậy thì cho Thất công tử ở rể là được, như vậy lão gia còn sợ không lấy được ngân lượng của hắn sao? Vả lại, dù sao thì võ công của Thất công tử cũng không tệ, vận may tốt, dáng vẻ cũng tinh tế, có chút linh hoạt, người như vậy nạp vào kĩ dụng,

lão gia không cảm thấy rất tốt sao?”

Đôi mắt của Hàn gia chủ phát sáng.

Nữ nhi của ông đều phải gả cho những người giúp ông mang lại lợi ích to lớn nhất, nhưng mà, tiểu thiếp này nói không sai, Tiểu Tứ trên người có vết sẹo, và lại ở chỗ nhạy cảm, đối với nữ tử mà nói thì đó là chỗ khuyết điểm! Thì gả cho một người khôi ngô không cha không mẹ, vận khí may mắn, trên người còn có bảy ngàn vạn lượng! Vả lại, trên người hắn còn có Tử Vân Hồ! Đợi hắn vào ở Hàn phủ, còn sợ không có cơ hội tóm được Tử Vân Hồ, dùng để làm thuốc sao?

Đến lúc đó, hắn đã trở thành con rể của mình, còn dám vì một con Tử Vân Hồ mà xé nát mặt với ông hay sao? Vả lại, nam giới ở Hàn gia thiếu thốn, thì có người ở rể cũng thật tốt kia mà!

Trong lòng của Hàn gia chủ suy nghĩ mấy hồi, liền cảm thấy chủ ý này rất được. Ông ta bất chợt vuốt ve bàn tay của tiểu thiếp, nói: "Vụ việc này, giao cho nàng sắp xếp, nàng là mẹ ruột của Tiểu Tứ, giao cho nàng ta cũng yên tâm."

Trong lòng của Tam di nương mừng rỡ, vội vàng buồng nhiều lời ngon ý ngọt lấy lòng ông, mới lui xuống sắp xếp mọi thứ.

Ánh mắt của Triệu Vân quét qua, dưới chiếc mặt nạ buồng ra nụ cười giễu cợt.

"Thất công tử, người đừng uống nhiều nữa." Hàn Tiểu Thù thấy đôi mắt mông lung của Lâu Thất, sắc màu chói lọi của đôi mắt thật hút hồn người, trong lòng nhảy cẫng lên đi được.

Đôi mắt uống say của Thất công tử thật mê người quá đi.

Cô ta không cảm thấy thân thể của Lâu Thất có gì không tốt, cho dù chàng không có gia thế hiển hách, cho dù mấy bó Thiên Cơ Thảo do chàng vô tình có được, con Tử Vân Hồ không phải do chàng thuần phục, nhưng vậy thì sao? Ít ra hiện giờ gia tài của chàng tới mấy ngàn vạn lượng, chẳng nghèo chút nào!

Lâu Thất cười cười, "Bổn công tử không có say, không có say. Nhưng mà, bổn công tử phải đi tịnh phòng." Nói xong, nàng lắc lư đứng dậy.

Khuôn mặt của Hàn Tiểu Thù bừng đỏ.

Cô ta cũng không đến nỗi bực bực muốn đi tịnh phòng cùng chàng chứ.

"Thất công tử, có cần ta đi chung không?" Triệu Vân ngược đầu lên.

Trần Thập và Lâu Tín đã đến đỡ lấy bên trái và bên phải của nàng, "Không phiền Triệu thiếu đông gia, để bọn tôi đỡ công tử đi là được."

"Vậy thì cẩn thận chút, trời tối dễ trượt chân." Triệu Vân lạnh nhạt nói.

"Ha ha, Thất công tử hãy nhanh chóng trở về, Hàn mậu còn muốn trò chuyện nhiều chút với Thất công tử." Hàn gia chủ cười nói.

Lâu Thất trông có vẻ mơ mơ màng màng gật đầu, bèn được đỡ ra ngoài.

Ánh trăng rất sáng, mùng mười sáu mười bảy vầng trăng vừa to vừa tròn, và Lâu Thất phát hiện, mặt trăng thời cổ đại trông lớn hơn nhiều so với thời hiện đại, vừa to vừa sáng, sắc trắng như vậy chắc mới khiến cho các nhà thơ nổi hứng sáng tác thơ ca.

"Công tử, người uống nhiều quá rồi."

Trần Thập vừa đi ra khỏi cửa đã không nhận nữa. Lúc này hắn đã khuyên rất nhiều lần mà không có tác dụng.

Lâu Thất nghiêng đầu nhìn hắn, cười hi hi nói: "Trần Thập, người nhìn dáng vẻ của bốn công tử có giống uống say không?"

Lúc này, đôi mắt của nàng sáng ngời, lấp lánh gọn sóng, còn sáng hơn cả ánh trăng. Trong lòng Trần Thập nhảy cẫng lên, vội vàng dời mắt đi chỗ khác, "Sau khi nội lực của công tử tăng trưởng vượt bậc không ngờ tửu lượng của tăng theo."

Trước kia Lâu Thất cũng không ngờ rằng tăng cường nội lực mang theo hiệu quả như thế này, nhưng nàng không biết được thực ra cũng không phải nguyên do tăng nội lực, nguyên nhân lớn nhất là nàng ăn năm trái linh quả Mê Chướng, linh quả Mê Chướng có tác dụng thanh lọc ruột bụng, hiệu quả giải rượu. Thậm chí có thể nói, bây giờ nàng có thể uống ngàn ly không say.

Chỉ là bây giờ Lâu Thất chưa biết được mà thôi.

"Các người bây giờ quay về, nhìn xem Đồ Bôn bọn họ đã kéo xe ngựa về chưa, nếu đã kéo về thì dọn dẹp đồ đạc rời khỏi."

Trần Thập và Lâu Tín giật mình: "Công tử, đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Có thể bây giờ vẫn chưa xảy ra nhưng đoán chắc không bao lâu nữa sẽ xảy ra thôi. Chuẩn bị đi rồi ra cửa thành đợi ta, ta sẽ nghĩ cách cho binh lính gác thành mở cửa."

Vào đêm, cửa thành đóng chặt, con người có thể đi ra bằng kinh công, nhưng ngựa và xe thì không thể, cho nên chỉ có thể mở cửa thành.

Vốn dĩ Lâu Thất có ý hù dọa mấy kẻ định đánh Tử Vân Hồ lui bước, nhưng nàng không ngờ con người của Hàn gia chủ không những tham lam, còn có dã tâm, vô liêm sỉ.

Lúc bắt đầu nàng vừa thật vừa giả kể về thân thế cô nhi của mình, vốn chỉ đánh tan ý định của Hàn nhị tiểu thư và ý đồ của Hàn gia chủ đối với nàng, nhưng không ngờ ánh mắt nhìn nàng của Hàn nhị tiểu thư vẫn không thay đổi, còn trong mắt của Hàn gia chủ lại lóe lên sát ý. Tam di nương kia nói cái gì nàng không nghe được, nhưng từ ánh mắt thay đổi muôn vạn của Hàn gia chủ thì nàng có thể hiểu được, những gì họ nói chắc chắn không phải là việc tốt thì được rồi.

Và nàng càng tin rằng, nếu bọn họ có kế hoạch gì, nàng không chịu phối hợp, nhất định sẽ xảy ra một trận đồ sát.

234. Chương 234

Thế lực trong thành Lạc Dương này nàng cũng không hiểu rõ lắm, nàng cũng không biết dưới tay Hàn gia có bao nhiêu cao thủ, cho nên tránh được cái gì thì nàng sẽ tránh.

"Mang Tử Vân Hồ và Đạp Tuyết đi, ta đi một mình sẽ tiện hơn." Lâu Thất không muốn Đạp Tuyết xảy ra chuyện, còn Tử Vân Hồ thì nàng sợ nó sẽ gặp phải chuyện xấu.

"Công tử, cẩn thận một chút."

Lâu Thất khẽ gật đầu: "Đi thôi!"

Sau khi Trần Thập và Lâu Tín rời đi, Lâu Thất quyết định đi đến tịnh phòng một chuyến. Lúc nàng ra bên ngoài thì đã thấy hai bà tử to lớn thô kệch, nàng khẽ chuyển động, bước chân đang ổn định bỗng có chút hư ảo.

"Thất công tử, lão gia để cho ta tới đỡ ngài."

Bà tử vừa nói, vừa trực tiếp một trái một phải đỡ lấy tay Lâu Thất, dường như là kéo nàng đi đến một cửa viện hình tròn.

Đó không phải là đường đến tiệc rượu, ngược lại, đó là đường dẫn tới hậu viện. Hậu viện là nơi nữ quyến ở, bọn họ muốn mang nàng tới đây làm gì?

Lâu Thất không chút phản kháng, giả vờ say xỉn, thần trí mơ hồ.

Chưa tới nội viện, bọn họ chỉ đưa Lâu Thất tới một đình nhỏ, nơi đám nữ nhân ưa thích ngồi hóng mát mà

thôi. Bốn phía treo màn sa, trong đình có một cây nến, ánh nến lập lòe mờ ảo.

Trong không khí tràn ngập một mùi hương ngọt ngào.

Lâu Thất không hiểu, bọn họ muốn làm gì vậy?

Rất nhanh, nàng đã bị dìu vào cái đình nhỏ kia. Bởi vì có màn che nên cho dù bên ngoài nhìn rõ bên trong thì người ở bên trong vẫn cảm thấy nơi này rất kín đáo.

Tiến vào bên trong, Lâu Thất mới phát hiện ra nàng thật sự đã đánh giá quá thấp trí tưởng tượng của người cổ đại. Trong đình không phải là bàn đá ghế đá nhỏ hay ghế dài bằng đá gì đó mà chính là một chiếc giường hình tròn. Phần chính giữa chiếc giường treo một chiếc dây đu nhỏ, bên trên buộc một dải lụa màu hồng phấn, rõ ràng là có công dụng đặc biệt.

Lâu Thất phát hiện ra nàng nghĩ sai rồi. Đình này không phải là nơi các thiếu nữ ưa thích ngồi hóng mát, mà đây chính là nơi mà tên họ Hàn kia và đám thê thiếp của hắn chơi trò ân ái.

Hừ!

Nàng không thích đến nơi người khác hoan ái, không thích chút nào!

"Thất công tử, ngài uống say rồi, ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, lát nữa sẽ có người đem canh giải rượu tới cho ngài."

Hai bà tử đỡ nàng đến chỗ đệm bông bằng vải ở trên giường, nói một câu, sau đó lui ra ngoài.

Lâu Thất đang nhắm mắt đột nhiên mở trừng mắt ra. Nằm trên chiếc giường này quả thật không thoải mái chút nào. Nhưng nàng muốn nhìn thử xem gia chủ Hàn gia rốt cuộc muốn làm gì, vì vậy nàng chỉ nằm im ở đó, không nhúc nhích.

Lát sau, màn sa được vén ra một góc, có người chui vào trong. Mùi hương ngọt ngào ban nãy còn nồng đậm hơn, sau đó có tiếng bước chân nhẹ nhàng, có người đến gần nàng.

Lâu Thất nghiêng người ngủ, bởi vì giường cũng không cao cho nên người đứng đó chỉ có thể thấy một nửa gương mặt của nàng mà thôi, không nhìn thấy con mắt đang hé mở của nàng. Nàng khẽ mở một bên mắt, nhìn thấy một tà váy hoa đào màu đỏ nhạt.

Váy này nhìn rất quen mắt. Nàng nghĩ một lúc mới nhớ ra, đây không phải là Hàn tứ tiểu thư ngồi cách xa nàng nhất sao?

Hàn tứ tiểu thư chẳng qua mới mười ba, mười bốn tuổi, trong mắt nàng, đó vẫn chỉ là một đứa bé.

Nhưng đứa bé này lại ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa tay qua sờ soạng thắt lưng của nàng.

Lâu Thất không giả bộ được nữa, nắm tay cản nàng ta lại, xoay người ngồi dậy: "Hàn tứ tiểu thư, làm gì vậy?"

Hàn tứ tiểu thư kinh ngạc lắp bắp: "Người... Người không có việc gì sao?"

"Có việc gì chứ? Người nói đến việc say rượu và mùi thơm kia đúng không?" Say rượu thì nàng không say, còn mùi hương kia có công dụng gì thì nàng không biết, nhưng nàng là người bách độc bất xâm, cho nên muốn trúng độc cũng không trúng nổi...

Nhưng Hàn tứ tiểu thư lại giống như trúng độc. Rõ ràng ở bữa tiệc nàng ta không uống rượu, bây giờ gương mặt lại đỏ hồng, ánh mắt mê man.

Nếu như là một nữ nhân trưởng thành thì dáng vẻ này sẽ rất hấp dẫn, rất khêu gợi, nhưng Hàn tứ tiểu thư còn chưa phát triển hết, ngực vẫn còn bằng phẳng khiến người ta có chút phần nộ.

"Thất công tử, dung mạo người thật tuấn tú." Hàn tứ tiểu thư nhìn nàng nói.

Lâu Thất im lặng, gật nhẹ đầu: "Đúng vậy, bốn công tử từ lúc sinh ra đã anh tuấn như vậy rồi, dung mạo còn đẹp hơn người nữa."

"Thất công tử, nóng quá..." Hàn tứ tiểu thư căn bản không nghe thấy lời nàng nói: "Người cởi quần áo được không? Di nương của ta nói rằng chỉ cần chúng ta cởi hết quần áo ra thì sẽ không nóng nữa."

"Người biết một nam một nữ cởi quần áo ở cùng một chỗ sẽ có chuyện gì xảy ra không?" Giọng Lâu Thất lạnh lùng.

"Biết, chính là làm vợ chồng. Thất công tử, ta nguyện ý, di nương nói với ta rồi, ta cũng đồng ý. Ta muốn gả cho người, người muốn ta đi..."

Tuy ánh mắt của Hàn tứ tiểu thư có chút mơ hồ, nhưng lời này lại có thể nói rất rõ ràng.

Lâu Thất nghe xong cười lạnh: "Người tự nguyện làm loại chuyện không biết xấu hổ này, tự nguyện dùng thuốc sao?"

"Đúng, đều là do ta tự nguyện. Dung mạo của công tử anh tuấn như vậy, ta gả cho người thì Tam tỷ, Nhị tỷ của ta sẽ tức chết. Hi hi, bọn họ sẽ ghen tị với ta. Đừng tưởng ta không biết Nhị tỷ thích người..."

Lâu Thất đưa tay sờ trên người nàng, nàng lập tức mềm nhũn ngã xuống giường. Lâu Thất không có tâm trạng nói chuyện cùng cô nương ngu ngốc như vậy. Nàng thối tất nệm, có như vậy thì người bên ngoài mới không nhìn rõ mọi chuyện bên trong này.

Nàng lập tức phi thân ra ngoài, nhưng lại va phải một lồng ngực.

”Đây là ôm ấp thể hiện tình cảm sao?” Người vừa tới khẽ nở nụ cười, trên người có mùi hương giống như hoa lan, tuy dịu nhẹ nhưng lại làm giảm đi mùi hương ngọt ngào ở nơi này.

Cổ tay Lâu Thất khẽ chuyển động, đánh về phía tim hắc. Mũi chân hắc lập tức trượt ra sau, lùi ba bước.

”Triệu công tử muốn đi đến tịnh phòng hay lại bị người ta đưa tới đây nghỉ ngơi vậy?”

Dưới ánh trăng, mặt nạ màu bạc của Triệu Vân ánh lên tia sáng lạnh lẽo, nhưng giọng của hắn lại vô cùng ấm áp.

”Ta tới tìm người, nhưng không biết Thất công tử có nguyện ý cùng ta trèo tường không?”

Vừa dứt lời, hai người đồng thời nhón chân nhảy lên nóc nhà, sau đó không chút do dự bay ra ngoài.

Hai người đều không phải kẻ ngốc. Gia chủ Hàn gia đã sắp xếp một màn kịch như thế, chính là muốn Lâu Thất và thứ nữ nhà hắn gạo nấu thành cơm. Triệu Vân phát hiện được nên muốn tới đây để cứu nàng, Chỉ là nàng không hiểu tại sao hắn ta lại muốn tới cứu nàng mà thôi.

Hai người vội vàng bay nhảy trên nóc nhà, một trước một sau, nhưng khoảng cách vẫn luôn giữ vững, không hề bị kéo giãn ra. Đến ngoại viện, bỗng có tiếng xé gió truyền đến, một con dao nhỏ từ sau Lâu Thất bay vụt tới, Lâu Thất muốn đánh rơi con dao đó, Triệu Vân lại nhanh chóng ngăn cản nàng: ”Thiên Dao Vạn Quả!”

”Có ý gì?” Lâu Thất không hiểu, nhưng thấy Triệu Vân cuốn ống tay áo lên, giống như gió cuốn lá rụng, cuốn cả con dao nhỏ kia vào trong, sau đó đánh văng con dao ra ngoài.

Con dao bay về một góc, Lâu Thất có thể nghĩ được khí tức của cao thủ ở góc đó, nhưng rõ ràng là con dao này không phải do hắn ta ném ra, bởi vì hắn ta cũng định đưa tay ra đỡ lấy con dao kia.

Đúng lúc này, một âm thanh va chạm truyền đến, con dao nhỏ kia giống như nổ tung, hóa thành vô số lưỡi đao nhỏ, từng mảnh đều vô cùng sắc bén, bắn ồ ạt về phía người kia.

Đỡ được một dao cũng không trốn thoát được nhiều dao như vậy.

Lâu Thất thấy cao thủ kia chật vật chạy ra khỏi chỗ tối, nhưng vẫn không trốn thoát, lập tức lại có một lưỡi dao bay thẳng tới lồng ngực hắn.

Hắn không dám tin, cả người cứng đờ, sau đó cúi đầu nhìn vết thương trên ngực.

Đâm vào chính giữa tim, là một nhát dao trí mạng. Lâu Thất kinh ngạc trợn mắt nhìn một vị cao thủ chết đi trước mặt bọn họ, không nhin được nói một tiếng: "Giống như Bạo Vũ Lê Hoa Châm vậy, nhưng lại là Bạo Vũ Lê Hoa Dao Phiến..."

Một vũ khí tà ác.

Chuyện này nói thì lâu, nhưng xảy ra lại chỉ trong chớp mắt.

Triệu Vân cũng không biết Bạo Vũ Lê Hoa Châm là cái gì, nhưng từ tên gọi cũng có thể nhìn ra một chút: "Vũ khí độc môn của Hàn gia, Dao Quyển Tàn Vân."

Tiếng nói của hắn vừa dứt, gia chủ Hàn gia đã bay tới, đứng bên cạnh cao thủ vừa ngã xuống, dùng vẻ mặt khó coi nhìn thi thể của người kia.

Hắn sắp bị buồn nôn tới chết rồi!

"Triệu công tử thật sự là hiểu biết sâu rộng. Dao này tuy chưa phải là vũ khí độc môn của Hàn gia, nhưng cũng chưa xuất hiện trước mặt người khác bao giờ, không ngờ Triệu công tử chỉ liếc một cái đã nhận ra." Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Gương mặt của Triệu Vân bị mặt nạ che khuất nên không thấy rõ ràng lắm, nhưng Lâu Thất lại có cảm giác hình như hắn đã thả lỏng một chút...

"Lần này ta tới thành Lạc Dương chính là vì Hàn gia, sao có thể không tìm hiểu một chút chứ?" Triệu Vân lạnh nhạt trả lời.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt gia chủ Hàn gia nhú lại, Lâu Thất cũng kinh ngạc nhìn hắn.

"Hàn mỗ đắc tội Thịnh Dược Hàng rồi sao?"

Triệu Vân lắc đầu: "Người không đắc tội Thịnh Dược Hàng, nhưng người đã đắc tội với bạn của ta."

"Bạn của người?" Gia chủ Hàn gia có chút không hiểu.

"Thành Lạc Dương chỉ có thể có một chủ, Trọng Châu từ trước đến nay luôn tuân thủ quy tắc, một lòng vì thành Lạc Dương. Nhưng Hàn gia lại chiếm giữ mạch máu kinh tế của thành Lạc Dương, còn nhiều lần dùng chuyện này uy hiếp Trọng Châu. Nghe nói lần này ngươi còn bắt Trọng Châu đưa binh lính ở phủ nha cho người huấn luyện?"

Nghe tới đó, Lâu Thất cũng vô cùng kinh hãi. Trọng Châu, Thúc Trọng Châu? Khi nàng tới nơi này đã nghe Vân Phong nói qua, nàng rất tò mò và bội phục người này, nhưng không ngờ hẳn ta lại là bạn của Triệu Vân. Chỉ là không ngờ Hàn gia lại dám mở miệng đòi binh lính của phủ nha.

Hắn muốn làm gì vậy?

"Có lẽ Triệu thiếu đông gia đã hiểu nhầm rồi."

"Ta chỉ tin Trọng Châu, không tin ngươi!" Triệu Vân nói: "Trọng Châu nói ngươi đã dùng vàng bạc chiêu binh, mua ngựa, trong nhà nuôi mười mấy cao thủ võ công, còn có một cao thủ về thuật dịch dung nữa. Trọng Châu suy đoán ngươi sẽ tìm người giả làm hẳn, sau đó khống chế toàn bộ thành Lạc Dương. Vì sự an nguy của Trọng Châu, ta phải giết ngươi!"

Khi hẳn nói bốn chữ "ta phải giết ngươi" kia thì giọng điệu rất lạnh lùng, giống như đang nói chuyện ăn cơm uống nước vậy.

Lâu Thất không khỏi nhìn sang hẳn, thấy hẳn cũng nhìn nàng, trong mắt lộ ra một tia âm áp: "Ngươi sợ không?"

"Sợ?" Lâu Thất cười một tiếng: "Không, ta không sợ! Nhưng đây là chuyện giữa các ngươi, bốn công tử muốn cáo từ, không biết hai vị có ý kiến gì không?"

Gia chủ Hàn gia trừng mắt giận dữ nhìn nàng. Lúc đầu hẳn muốn tính kế Lâu Thất, thay Nhị nữ nhi cầu thân với Triệu Vân, hoàn toàn không ngờ được mọi chuyện lại biến thành như vậy.

Đã thế, hẳn cũng chỉ còn cách liều mạng, giết chết Triệu Vân mà thôi. Triệu Vân chết đi, sau này thành Lạc Dương sẽ do hẳn không chế, không ai làm gì được hẳn. Chờ hẳn chế tạo xong loại thuốc kia thì chẳng ai có thể giết được hẳn nữa...

235. Chương 235

"Hàn mỗ không cố ý đối địch với Triệu công tử, thậm chí còn hi vọng hai người chúng ta có thể trở thành người một nhà. Triệu công tử có thể suy nghĩ kĩ một chút. Nếu như Triệu công tử là con rể của ta thì ta có thể nể mặt, đồng ý hợp tác với tri phủ đại nhân." Ánh mắt gia chủ Hàn gia lóe lên: "Còn về Thất công tử, cũng có thể ở lại. Tiểu Tam, tiểu Tứ nhà chúng ta đều ngưỡng mộ phong thái của Thất công tử."

"Hàn nhị tiểu thư quá xấu, ta không thích!"

”Bốn công tử không có hứng thú với tiểu Tam, tiểu Tứ không có ngực đó của Hàn gia.”

Triệu Vân và Lâu Thất đồng thanh nói.

Mặt gia chủ Hàn gia đen như đáy nồi. Bốn đứa con gái của hắn đều có dáng vẻ như hoa như ngọc, chưa từng bị ai ghét bỏ như vậy.

Quá xấu? Không có ngực?

Không thể nhìn được nữa!

Gia chủ Hàn gia vùng tay lên, những cao thủ ẩn trong bóng tối đều xuất hiện. Vừa xuất hiện, khí tức vốn thu liễm của bọn họ lại lập tức được phóng ra ngoài. Lâu Thất và Triệu Vân đồng thời cảm nhận được áp lực, đây là một loại áp lực về mặt tâm lý.

Hắc Kim Đằng xuất hiện trong tay Lâu Thất. Nàng biết, đêm nay sẽ lại có một trận chiến đẫm máu, nhưng nàng không ngờ tới bọn họ còn chưa đánh thì đã có âm thanh vang lên: ”Đừng đánh! Mau dừng tay!”

Lâu Thất thấy âm thanh này có chút quen tai, đột nhiên trong đầu lóe lên, nàng biết người tới là ai rồi. Vì vậy nàng lập tức rút khăn lụa che mặt đã chuẩn bị sẵn trong ngực ra, nhanh chóng che kín mặt.

Gương mặt của Triệu Vân đằng sau lớp mặt nạ hơi nhú lại, Đây là do Lâu Thất không dám gặp người khác hay là có quan hệ gì với nam nhân kia?

Nếu như Lâu Thất biết ý nghĩ của hắn thì nhất định sẽ chửi hắn một trận, cái gì gọi là không dám gặp người khác chứ? Chẳng qua nàng không muốn tự nhiên phá đám mà thôi. Nàng muốn xem người đó rốt cuộc muốn làm gì.

Nàng xoay người, quả nhiên gặp người quen, mà người này cũng không được tính là quá quen thuộc.

Cửu vương tử của Tây Cương, Tây Trường Úc. Lúc trước hắn bị Trầm Sát nhốt ở nhà lao, Lâu Thất đã chữa khỏi bệnh không thể bộc lộ cảm xúc của hắn, để hắn giao bằng danh sách gian tế Cửu Tiêu Điện cho nàng. Khi đó hắn đã cùng Tam hoàng tử Tây Trường Ly đoạn tuyệt rồi, sao hiện giờ lại xuất hiện ở đây?

Nhưng khi nàng nhìn thấy thiếu nữ bên cạnh Tây Trường Úc, nàng đột nhiên nhớ tới lời nói lúc trước của hắn.

Khi đó hắn đã từng nói, hắn yêu một nữ nô của vương tộc, nhưng về sau nàng nghe nói hắn đã mang nữ nô kia đến Băng Nguyên, sao hiện giờ thân phận của nữ nô kia lại có sự thay đổi lớn như vậy?

Đúng vậy, thiếu nữ bên người Tây Trường Ưc giống Hàn nhị tiểu thư đến mấy phần. Kết hợp với lời nói lúc trước của gia chủ Hàn gia, Lâu Thất đã đoán được, nữ nô mà Tây Trường Ưc yêu chính là thiếu nữ này, Hàn gia đại tiểu thư, tỷ tỷ của Hàn Tiểu Thù. Còn về việc vì sao thiếu nữ này lại rời khỏi một gia đình giàu có, đi tới Tây Cương làm một nữ nô cho vương tộc thì Lâu Thất không có hứng thú tìm hiểu.

”Nhạc phụ đại nhân, Triệu công tử, Thất công tử, tất cả đều là hiểu lầm!” Tây Trường Ưc đi đến giữa vòng chiến, có chút nóng ruột, muốn giải thích.

Nhưng gia chủ Hàn gia cũng đã nói rõ ràng, không ai nghĩ đây là hiểu lầm nữa.

Lâu Thất thấy gia chủ Hàn gia nghe theo lời Tây Trường Ưc, không tiếp tục động thủ nữa.

”Triệu công tử, ta vừa mới từ chỗ Thúc đại nhân trở về, Thúc đại nhân đã giải thích rõ ràng rồi, nếu người không tin thì có thể về hỏi Thúc đại nhân!” Tây Trường Ưc lên tiếng, nghi ngờ nhìn về phía Lâu Thất. Sao hắn có cảm giác vị Thất công tử này khá quen thuộc nhỉ?

Triệu Vân nhìn hắn một cái: ”Có thật không?”

”Thật! Không dám giấu diếm Triệu công tử.”

”Được, vậy ta sẽ đi hỏi Trọng Châu một chút.” Triệu Vân nói xong, quay người định rời đi, thấy Lâu Thất đứng đó, hắn liền đưa tay kéo nàng: ”Thất công tử, cùng nhau đi!”

Lâu Thất cười nhìn về phía gia chủ Hàn gia: ”Không biết Hàn gia chủ còn muốn gả Tứ tiểu thư cho tại hạ không? À, đúng rồi, Hàn tứ tiểu thư hình như bị trúng phải mùi hương gì đó, bây giờ tại hạ rời đi rồi, không biết có thị vệ hay ai đó mò tới cái đình kia không nữa?”

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt của gia chủ Hàn gia lập tức thay đổi.

Lâu Thất cũng không động tay động chân gì với vị Tứ tiểu thư kia nhưng khi nàng rời đi nàng đã vô tình nhìn thấy Tam di nương Hàn gia đang núp trong bóng tối chờ phát hiện ra việc xấu của nàng và Hàn tứ tiểu thư. Vì muốn tạo thêm khí thế, Tam di nương kia còn dẫn theo ba tên thị vệ.

Lâu Thất và Triệu Vân vừa rời đi, gia chủ Hàn gia không kịp hỏi rõ ý của Tây Trường Ưc, đã nghe thấy tiếng khóc thê lương từ sau lưng truyền đến, còn có tiếng phu nhân hắn quát tháo nữa.

Hắn nghĩ tới lời của Lâu Thất, lập tức chạy về phía hậu viện. Khi đến nơi phát ra tiếng khóc, hắn thấy ái thiếp Tam di nương trên người không còn mảnh vải che thân, còn có vài dấu vết màu đỏ, rõ ràng là do hoan ái cùng đàn ông lưu lại. Bà quỳ thẳng trên mặt đất, lạnh run người, tên gia nô bên cạnh cũng run rẩy quỳ gối, hắn ta chỉ mặc áo dài, phần dưới đã cởi sạch, người thông minh vừa nhìn đã hiểu là chuyện gì xảy ra.

Gia chủ Hàn gia suýt chút nữa hộc máu.

Hắn rất sủng ái Tam di nương này, bởi vì dù bà đã theo hắn vài chục năm nhưng cơ thể lại được bảo dưỡng rất tốt, da cũng không phải trắng ở mức bình thường, mỗi lần hoan ái hắn đều sờ soạng làn da trắng mịn của nàng, yêu thích không nở buông tay. Nhưng hiện giờ bên trên cơ thể trắng nõn kia lại hiện lên dấu vết do một tên gia nô thấp kém của Hàn phủ lưu lại.

Nữ nhân đã bị nam nhân khác chơi qua, quá ô uế.

”Người đâu, mau đem con chó kia kéo ra ngoài, dìm xuống sông cho ta!” Hắn chỉ tên gia nô.

”Gia chủ, gia chủ tha mạng! Là Tam di nương dụ dỗ ta!”

”Người... Người nói vậy!” Tam di nương khóc đến mức thở không ra hơi. Vừa rồi trong đình kia có lò than nên không lạnh chút nào, nhưng phu nhân và Nhị di nương, Tứ di nương đều là kẻ độc ác, bọn họ đã sớm chường mắt bà, không thích nhìn bà được sủng ái, cho nên vừa tới đã lôi bà ra khỏi đình, cũng không cho bà mặc quần áo, đây rõ ràng là muốn hại chết bà. Bộ dạng như vậy lại bị gia chủ nhìn thấy, hắn có thể tha cho bà sao?

”Lão gia, thiếp thân bị trúng loại hương kia... Lão gia, là đại tiểu thư đưa dị hương Tây Cương cho thiếp...”

Tây Trường Úc và Hàn đại tiểu thư vừa theo gia chủ Hàn gia đi tới đây lập tức biến sắc.

”Tiểu Súc, sao con lại đưa dị hương cho con tiện nhân kia?” Người kinh ngạc nhất chính là Hàn phu nhân. Hàn Tiểu Súc là con gái ruột của bà, tuy từ nhỏ đã bị người khác bắt cóc, không phải do bà tự tay nuôi dưỡng nhưng dù sao giữa mẹ con bọn họ vẫn có máu mủ thâm tình. Dị hương mà Hàn Tiểu Súc đưa cho Tam di nương là loại rất mạnh, chỉ cần dùng một chút xú đã có thể trợ hứng cho việc ân ái vợ chồng rồi. Lúc ấy bà còn rất cảm động, nghĩ rằng con gái nghĩ cho mình, thấy trượng phu của bà sủng ái tiểu thiếp quá nhiều nên mới giúp bà một chút. Ai ngờ bây giờ lại nghe được Hàn Tiểu Súc cũng đem dị hương kia đưa cho Tam di nương.

Lúc này, bà thấy hai tiểu thiếp bên người bà cũng có chút chột dạ, hai mắt đảo quanh, sau đó nhìn về phía Hàn Tiểu Súc, bà đột nhiên hiểu rõ.

Thì ra nàng đã đưa dị hương kia cho cả bốn người...

Hàn Tiểu Súc cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, thậm chí cảm thấy có chút oan ức. Nàng muốn đi tìm người lừa nàng, người đó nói rằng tình cảm giữa bốn người kia không tẻ, cho nên nếu nàng chỉ đưa cho mẹ ruột thì ba người kia sẽ đau lòng. Vừa nghĩ tới người tỷ muội đã lừa nàng thì lập tức thấy người đó cúi đầu đi tới...

”Cha, là Tiểu Thù bảo con đưa dị hương này cho mấy vị di nương, để bọn họ phục vụ cha thật tốt, cũng là

giúp nương con chia sẻ ưu phiền, nói rằng nương sẽ yêu thích con giống như yêu thích nàng...”

Gia chủ Hàn gia sắp tức điên lên, ai cũng muốn lôi kéo dụ dỗ đứa con gái lớn ngớ ngẩn kia của hắn, mà nàng lại thật sự tin tưởng làm theo, cũng không hiểu Cửu vương tử của Tây Cương coi trọng nó ở điểm nào?

Hàn Tiểu Thù vừa định lên tiếng cãi lại thì gia chủ Hàn gia đã quát lớn: "Đủ rồi!"

Hàn phu nhân đau lòng nhìn hai nữ nhi của mình, bà nhìn ra được khi Hàn Tiểu Súc nói mấy lời kia, Hàn Tiểu Thù có chút chột dạ. Đây là nữ nhi bà một tay nuôi lớn, sao bà có thể không hiểu rõ chứ? Hàn Tiểu Thù bảo Hàn Tiểu Súc đưa dị hương kia cho cả bà và ba di nương là có ý đồ gì?

Hàn Tiểu Thù từ nhỏ đã rất dịu dàng nhu thuận, sao lại trở nên như thế chứ?

Hàn Tiểu Thù dời mắt sang chỗ khác, không dám đối diện với ánh mắt chất vấn của bà.

Tây Trường Ưc nhíu mày, xem ra Hàn phủ này rất rối loạn, hơn nữa ai nấy cũng đều ngốc nghếch vụng về, hắn lựa chọn trợ thủ như vậy liệu có an toàn không? Bọn họ sẽ không làm phản rồi kéo theo hắn xuống đây chứ?

"Điện hạ..." Hàn Tiểu Súc lặng lẽ đưa tay đặt vào lòng bàn tay của hắn, ngẩng đầu e thẹn nhìn hắn. Ấm áp như vậy, yếu điệu như vậy, hết lòng tín nhiệm hắn như vậy mới khiến cho hắn thích nàng. Hơn nữa, từ nhỏ bọn họ đã cùng nhau lớn lên, Hàn Tiểu Súc cũng được coi như thanh mai trúc mã của hắn, tuy thân phận và địa vị của bọn họ có chút khác biệt...

Lúc này, Tây Trường Ưc cũng không biết tình cảm của hắn đối với Hàn Tiểu Súc có phải là yêu hay không.

Hắn nắm chặt tay nàng. Hàn Tiểu Súc dùng đầu ngón tay gãi nhẹ trong lòng bàn tay hắn, cảm giác ngứa ngáy từ trong lòng truyền đến, khiến chỗ đó của nam nhân dựng thẳng lên.

Còn có điểm này nữa, hắn rất mê luyện thân thể Hàn Tiểu Súc, nàng chỉ cần vô ý trêu chọc một cái đã làm cho hắn không thể kìm chế chính mình rồi. Hắn lại nhìn lướt qua thân thể trần truồng của Tam di nương, cả người nóng rực, hắn lập tức kéo Hàn Tiểu Súc vào trong ngực, nói với gia chủ Hàn gia: "Nhạc phụ đại nhân, tiểu tử ở đây không tiện, có việc gì ngày mai nói tiếp, ta mang Tiểu Súc về trước."

Gia chủ Hàn gia sắc mặt tối sầm, hắn đúng là tức giận đến mù cả đầu rồi, không ngờ lại để cho con rể nhìn thấy thân thể trần truồng của ái thiếp...

Vì vậy, hắn càng không thể giữ lại Tam di nương.

Tam di nương ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt lạnh như băng của gia chủ Hàn gia, trong lòng vô cùng tuyệt vọng. Nhưng hiện giờ bà cũng không quan nữa, thân thể bà đã lạnh cóng rồi, sự lạnh lẽo trong lòng có thể

lạnh bằng sao?

Gia chủ Hàn gia vung tay lên, lập tức có thị vệ kéo Tam đi nương xuống.

Lúc này, Nhị đi nương đột nhiên hỏi: "Tứ tiểu thư đâu?"

Hàn phu nhân, Nhị đi nương và Tứ đi nương cũng không biết kế hoạch của Tam đi nương, nhưng vừa rồi lại nghe được dị hương kia đã đưa cho Tứ tiểu thư dùng để quyến rũ Thất công tử. Chỉ là không hiểu vì sao cuối cùng lại biến thành Tam đi nương làm chuyện xấu hổ với gia nô ở đây, còn Tứ tiểu thư thì không ai biết đã đi đến nơi nào.

Gia chủ Hàn gia nghiêng rằng: "Tìm!"

Mọi người tìm kiếm một lúc lâu, sau đó tìm được Hàn tứ tiểu thư ở sau hòn núi giả, nhưng quần áo của nàng đã được cởi ra, sắc mặt trắng bệch, nhìn như chỉ còn thoi thóp một hơi thở cuối cùng...

236. Chương 236

Khi Tam đi nương bị trúng dị hương triền miên cùng gia nô, bà cũng không biết, nữ nhi của mình cũng không chống lại được hiệu lực của nó, cũng lẫn lộn với một tên thị vệ.

Tên thị vệ kia tuổi trẻ mạnh mẽ, sao có thể chịu được dụ dỗ, chỉ là sau khi xong việc, hắn nghe được bên Tam đi nương có động tĩnh, thoáng cái ý thức được tình cảnh của mình, cũng không dám ở lại nữa, vội vàng kéo quần thoát thân.

"Tìm ra hắn cho ta, thành Lạc Dương ngày là nơi nào chứ? Hắn cho rằng hắn có thể trốn đi đâu?" Chỉ trong một đêm, Hàn gia chủ mất đi một ái thiếp và một nữ nhi, còn là dùng phương thức nhục nhã thế này, hắn kích động thiếu chút nữa thổ huyết.

Tất cả đều do tên Thất công tử kia.

Thù này không báo, ông ta sẽ không mang họ Hàn.

Lâu Thất cũng không biết sau đó Hàn gia thế nào, nhưng nếu có biết chắc nàng cũng sẽ không hổ thẹn. Hàn Tam đi nương đúng là tự tìm đường chết, nữ nhi của bà ta mới có mười bốn tuổi, thế mà bà ta cũng có thể tự tay hạ bệ hương như thế cho nàng, còn dạy nàng ta cách câu dẫn nam nhân nữa. Có người nào làm mẹ như vậy chứ? Hơn nữa, Hàn Tứ tiểu thư rõ ràng cũng tự nguyện, tự làm bậy không thể sống, nàng không ra tay với Hàn Tứ tiểu thư là đã nhân từ với nàng ta lắm rồi. Chính mẹ ruột nàng ta tự tay hạ được với nàng ta, kết quả sau đó thế nào thì cũng không liên quan đến nàng.

"Thất công tử về khách điểm Lạc Dương sao?" Trên đường vắng không người, Triệu Vân dừng bước, quay người lại hỏi. Lâu Thất nhíu mày, trực tiếp hỏi: "Người và Vân Phong có quan hệ gì? Hay là nói, bản thân người chính là Vân Phong?"

Triệu Vân khẽ cười một tiếng: "Sao Thất công tử lại nhìn ra được ta có quan hệ với Vân Phong?"

"Nếu ta nói chỉ là do trực giác, ngươi tin không?"

"Chẳng lẽ Thất công tử thích Vân Phong nên có trực giác với hần?" Trong mắt Triệu Vân chợt sáng lên.

Lâu Thất cắt một tiếng: "Thích nói thì nói, hẹn gặp lại."

Nàng không do dự xoay người rời đi.

Phía sau, âm thanh của Triệu Vân nhẹ như gió bay đến: "Lâu Thất, có một ngày ta sẽ nói với ngươi."

Lâu Thất dừng lại, nhưng nàng không quay đầu, vẫy tay nói: "Vây Vân Phong ở đó ta cũng không cần đi từ biệt nữa, ngươi nói với hần một tiếng nhé."

Khi hần gọi tên nàng, Lâu Thất đã chắc chắn, nếu Triệu Vân không phải Vân Phong, nhất định cũng sẽ có quan hệ thân thiết với hần."

Thành Lạc Dương chắc hẳn sẽ có chuyện gì đó xảy ra, tuy vừa rồi sự xuất hiện của Tây Trường Ưc khiến cho sự việc có chút thay đổi, nhưng nàng lại nhớ đến ánh mắt tham lam kia của Hàn gia chủ, cảm thấy ông ta chắc sẽ không chịu để yên đâu.

Phía sau có tiếng gió nhẹ đánh tới, âm thanh Triệu Vân có chút lay động: "Lâu Thất, lệnh bài này có thể hạ lệnh mở cổng thành."

Lâu Thất giơ tay ra, quả nhiên bắt được một tấm lệnh bài, nàng cúi đầu nhìn, mặt trước của nó có chữ "Lệnh", mặt sau lại có một chữ "Thúc".

"Thúc", tri phủ thành Lạc Dương, Thúc Trọng Châu.

Triệu Vân đúng là huynh đệ tốt mà, trên người còn mang theo lệnh bài của Thúc Trọng Châu nữa.

Lâu Thất nhận lệnh bài, cũng không quay đầu lại, chỉ nói một tiếng: "Đa tạ, sau khi dùng xong, ta sẽ treo nó ở bên phải tường thành cao hai thước ngoài cổng thành, Triệu công tử nhớ đi lấy về đó."

Nghe lời nói của nàng, Triệu Vân hơi ngần ra, sau đó lập tức cười lên.

"Được."

Lâu Thất vẫy tay, cả người bay về hướng cửa thành, tốc độ của nàng rất nhanh, Triệu Vân thấy còn chưa nhìn đủ bóng lưng nàng thì người đã rời khỏi tầm mắt hắn.

Trong bóng tối, hai thân ảnh vô thanh vô thức xuất hiện sau lưng Triệu Vân.

”Công tử, trong phủ nha, phu nhân đang ầm ĩ muốn vào phòng thăm đại nhân.”

Triệu Vân bất đắc dĩ nói: ”Tên Vân Thường này diễn trò kiêu gì lại để cho nữ nhân đó nghi ngờ chứ?”

Bóng đen phía sau không lên tiếng.

Triệu Vân lắc đầu, nói: ”Thôi thôi, thành Lạc Dương này sắp sửa không còn được yên ổn nữa rồi. Mấy ngày này vẫn là ta tự mình giả trang thành Thúc Trọng Châu thôi.”

Xoay người, Triệu Vân đi về phía phủ đệ của tri phủ thành Lạc Dương, Thúc Trọng Châu.

Bóng đêm càng đậm hơn, tiếng xe ngựa vang lên, ngoài cổng thành, lính thủ thành hét lớn: ”Người đến là ai?”

Hai xe ngựa, xe phía trước có một bàn tay trắng nõn như tuyết vươn ra, lệnh bài trong tay hiện ra trước mắt tên lính.

”Lệnh bài của đại nhân, mở cửa thành.”

”Dạ!”

Thủ vệ lập tức đi mở cửa thành, hai chiếc xe ngựa lao nhanh ra ngoài.

Sau khi xe ngựa ra khỏi thành, cánh tay kia cũng giơ lên, lệnh bài tuột khỏi tay bắn ra, dính trên tường thành cao hai thước kia, cũng không phát ra một chút âm thanh nào.

Xe ngựa thuận gió lao đi, xe ngựa hôm nay tốt hơn xe ngựa đám Lâu Thất mua ở Bình Sa thành không biết bao nhiêu lần. Xe rất lớn, có thể ngồi được năm người. Hơn nữa, tay nghề khéo léo của cổ nhân đều dùng hết trên xe ngựa này, sau khi thả rèm xe xuống thì không nhìn rõ được cái bàn nhỏ bên trong, ngăn kéo ngấm được chế tạo rất tinh xảo, có mười hai cái, bên trong có đầy đủ thức ăn, y phục, dược liệu của nàng cũng được đặt bên trong, khi đóng lại nó khít lại với vách xe, hoàn toàn không nhìn ra được trong xe có ngăn kéo ngấm.

Dưới nền xe còn có một tầng chuyên để đặt lò sưởi, toàn bộ nền xe được sưởi ấm, độ ấm xuyên qua nệm dày lên, mùa đông ngồi trong xe này cũng không cảm thấy lạnh lẽo.

Quan trọng nhất là xe ngựa này khả năng chống rung, chống nước được làm vô cùng tốt, Hãn Huyết bảo mã kéo xe chạy nhanh như thế cũng không khiến người ta cảm thấy xóc nảy.

Một đường đi về hướng Bắc.

Tuy Lâu Thất không uống say, nhưng dù sao cũng đã uống rượu cả đêm, lúc này cũng có chút ngà ngà say. Nàng nằm bên trong, trên người đắp một cái chăn, Tử Vân Hồ nằm bên cạnh nàng, một người một hồ ly đều yên lặng ngủ.

Trần Thập và Lâu Tín ở hai bên trái phải cũng cầm gối ngồi dựa vào gần cửa xe nghỉ ngơi, hai người không ngủ, nhưng sợ làm ồn đến Lâu Thất cũng không dám nói chuyện.

Mọi người cứ thế đi về hướng Bắc.

Một năm nay, dân chúng trong thành Phá Vực trải qua yên ổn nhất, vì Đế Quân miễn thuế cả năm cho họ. Một năm này, cuộc sống của họ khá hơn rất nhiều. Hơn nữa, những cường hào ác bá trong thành quen ức hiếp dân chúng lúc trước cũng không dám tùy ý làm bừa nữa. Bởi vì trong thành Phá Vực đã có tướng quân, có binh sĩ, còn sắp xếp cả nha môn, giám sát ti, dân chúng có oan khuất cũng không đến mức không có nơi để báo. Nếu là trước kia họ chỉ có thể tìm thành chủ, thành chủ lại ở cao, không phải ai cũng có thể gặp được.

Thành Phá Vực cũng không phải chỉ miễn giảm thuế, mà còn lập ra rất nhiều điều lệ và chính sách cho dân, trong đó, điều mới nhất khiến mọi người hứng thú là bảng khen thưởng, tất cả người trưởng thành đều có thể tham gia, hình thức tham gia có rất nhiều, hơn nữa còn có bảng khen thưởng cho trẻ nhỏ nữa, từ người già trẻ nhỏ, ai ai cũng tích cực, kích động hẳn lên. Khoảng thời gian này, thành Phá Vực náo nhiệt chưa từng có.

Bảng khen thưởng phân ra thành bảng người lớn và bảng trẻ nhỏ, nội dung khen thưởng trong bảng người lớn đương nhiên sẽ phong phú hơn nhiều. Trong đó bao gồm cả việc tìm những người dân mới cho thành Phá Vực, tốt nhất là cả nhà di cư đến, đợi khi người quản lý nhân khẩu của Phá Vực xác nhận thân phận, bối cảnh và tình hình di cư đến Phá Vực là đúng thì sẽ làm chứng từ thân phận ở Phá Vực cho hẳn, sau đó người đó chính là con dân Phá Vực. Ai có thể dẫn được một nhà mấy người có già có trẻ, thì phần thưởng sẽ càng cao hơn, đương nhiên, cũng sẽ hoan nghênh những nam nhân, nữ nhân trẻ tuổi đến.

Còn có, nếu người đến Phá Vực là người có tay nghề, có tài năng, có kiến thức, hay có y thuật thì cũng sẽ có một loại phần thưởng cao khác. Thông báo của Phá Vực cũng được người phát ra như hoa tuyết, khắp thiên hạ đều lưu truyền.

Thêm vào đó, tường vây Thất thành cũng đã hoàn toàn được xây xong, giờ đây đang nhanh chóng thiết kế trong thành, cho nên cần rất nhiều người, người lao động, còn có người hiểu về chế tạo, biết bất cứ thứ gì về thiết kế sắp xếp, xử lý đường đi, hơn hết là hiểu biết về bố trí quân sự. Cho nên, trên thông báo tìm người tài khắp thiên hạ đã viết rõ, Phá Vực hoan nghênh tất cả những người có tài hoa, có tay nghề, chỉ cần họ đến, Phá Vực sẽ đồng ý cho họ có thể lấy tài năng của mình để xây nhà, mỗi người sẽ được chia một tòa nhà theo giá trị năng lực của mình, sau đó sẽ được hưởng mức thuế rất thấp.

Tất cả mọi người, dù là người có tài nhưng không gặp thời hay người bị hãm hại, cuộc sống khổ cực, tiền đồ mờ mịt, hoặc chỉ là không hài lòng với nơi mình đang ở, muốn đổi một nơi khác, muốn thay đổi cuộc sống, thì đều có thể đến Phá Vực. Một Phá Vực mới, sẽ mở ra cho mọi người một thiên hạ hoàn toàn mới. Những người có hoàn cảnh như thế nhiều không kể xiết.

Thông báo của Đế Quân Phá Vực vừa phát ra, hầu như tất cả người trong thiên hạ đều sôi trào.

Vô số người nhanh chóng chạy đến Phá Vực. Hoang Nguyên Phá Vực yên tĩnh khiến người khác cảm thấy vô cùng hoang vu trước kia, bây giờ dọc theo đường đến thành Phá Vực thường có thể nhìn thấy người qua lại, thỉnh thoảng lại có xe ngựa, xe lửa đi qua.

Tất cả mọi người ở thành Phá Vực đều bận đến mức chân không chạm đất. Trong thành, khách điểm, cửa hàng, tửu lâu cũng nhiều hơn không ít. Bởi vì không phải ai vừa đến cũng có thể đến phủ nha đăng ký, sắp xếp, người quá nhiều, mỗi ngày đều phải xếp hàng chờ đợi. Hơn nữa, những người này cũng không thể ăn uống miễn phí được, cho nên, khách điểm, tửu lâu đều chật ních.

Ngoài ra, còn có những người tò mò muốn đến xem rốt cuộc bây giờ Phá Vực đã biến hóa đến mức nào. Do thám của các nước cũng đến. Có người có chút đầu óc buôn bán thì chở những vật tư mà họ nghĩ ở Phá Vực sẽ thiếu đến để buôn bán. Những người đó cũng chiếm không ít, khiến Phá Vực càng nhộn nhịp hơn.

Thất thành được xây dựng là do có rất nhiều người đến ở, cũng vì khả năng trị quốc của Trầm Sát vô cùng mạnh mẽ, hấn cho mọi người lợi ích, hi vọng, nhưng những quy định, hình phạt hấn định ra cũng cực kỳ nghiêm khắc. Thế nên, nếu đã bước vào Phá Vực, những người này cũng sẽ bị quy định và hình phạt trói buộc, bọn họ cũng chỉ có thể thu hồi suy nghĩ đến đây tìm thế ngoại đào viên của mình, một lòng sinh sống.

Một chuyện cũng được đẩy nhanh khác đó chính là chuyện chưng binh.

Chuyện này cũng chỉ có thể giao cho Ứng đích thân giám sát.

Trước tiên, Trầm Sát cùng với Hoa Vu Tồn lập ra các loại quy định, hình phạt, trao đổi với nhau, sau đó giao cho Hoa Vu Tồn đi làm. Hấn còn muốn thảo luận với thần y lập lên Ngự y viện, còn có thiết lập quốc khố, chế độ quan chức. Từng việc từng việc như thế khiến hấn bận rộn hận không thể có thuật phân thân, có thể biến ra vô số Trầm Sát đến làm.

Thế nhưng, dù bận rộn như thế, trong đầu hấn, khuôn mặt của mẫu nữ kia càng ngày càng rõ ràng.

”Chủ tử, người đã liên tục bận rộn suốt ba đêm rồi, đêm nay hãy nghỉ ngơi sớm một chút.” Nguyệt để bản tấu chương cuối cùng đã được phê duyệt xong xuống. Hôm nay là trước ngày lập quốc, công việc rất nhiều, chỉ dựa vào một mình Trầm Sát căn bản không thể ngày nào cũng phê duyệt hết một đám tấu chương cao như núi này, cho nên mấy ngày qua ngày nào hấn cũng phải sang giúp đỡ.

Đèn lồng lay động, đêm cũng đã rất khuya, thân ảnh của họ lẻ loi chiếu lên bề cửa sổ. Nguyệt nhìn cái giường nhỏ bên cửa sổ, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh, lần đó, sau khi giải vương chú Tây Cương

cho chủ tử xong, Lâu Thất mệt mỏi nằm ở đó nghỉ ngơi, ngay cả động cũng không động, giống như đã chết.

237. Chương 237

Nhất thời hần có chút không khống chế được, trong đầu chưa kịp suy nghĩ đã bật thốt lên một câu: "Không biết một năm này, Lâu Thất trải qua thế nào?"

Động tác viết của Trầm Sát bỗng dừng lại một chút, lát sau mới tiếp tục viết. Hần cũng không ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: "Dịch thừa đã chọn xong chưa?" Hần không tiếp nhận đề tài của Nguyệt.

Nguyệt nhất thời cũng không hiểu rõ suy nghĩ của hần lắm, gật đầu nói: "Ba trăm dịch thừa đã chọn xong rồi ạ."

Trầm Sát cầm bút đứng dậy, từ trong bản vẽ rút ra một tập, mở ra trên bàn, đó là một phần bản đồ thiên hạ còn sơ sài, ở đó đại khái có Phá Vực, Đông Thanh, Bắc Thương, Tây Cương Nam Cương. Hần cúi đầu, lát sau, lấy bút không do dự vẽ lên đó.

Từ Phá Vực nói đến Đông Thanh, đến Bắc Thương, đến Tây Cương và Nam Cương, hần đều chọn những tuyến đường gần nhất.

"Phân ba trăm dịch thừa này ra, mười người một tổ, ở những nơi này tìm địa điểm thích hợp nhất, lấy tốc độ nhanh nhất xây dựng trạm dịch ngầm của Phá Vực, dùng để truyền tin tức và tình hình quân địch. Bản Đế Quân hi vọng sau này tất cả tin tức của các quốc gia trong thiên hạ đều có thể được truyền về nhanh nhất."

Nguyệt nghiêm nghị đáp: "Vâng."

"Nhiệm vụ đầu tiên giao cho ba trăm dịch thừa này là toàn lực tìm kiếm hành tung của Lâu Thất." Trầm Sát vẽ lên lộ tuyến ở Bắc Thương một cái: "Trọng điểm, Bắc Thương."

"Chủ tử là nói, Lâu Thất sẽ đi Bắc Thương?" Lúc này, rốt cuộc Nguyệt đã hiểu được mục đích của chủ tử nhà bọn hần. Ba trăm dịch thừa này, nếu nói là muốn cấp báo tình hình quân địch, không bằng nói, chủ tử nhà hần muốn nắm được hành tung của Lâu Thất mới quyết định như thế.

Trầm Sát nhìn bản đồ, hơi thở lạnh lẽo: "Bản Đế Quân xác định, lúc này nàng đang ở Bắc Thương."

Đông Thanh gần với Phá Vực hơn một chút, bọn hần cũng đã chạy qua không ít nơi ở đó, chỉ có Bắc Thương ở xa Phá Vực, cũng là nơi bọn hần không nắm rõ.

Có lẽ Lâu Thất cho rằng, đó là nơi thích hợp để nàng ẩn náu.

Nguyệt lĩnh mệnh lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại một mình Trầm Sát. Đèn lồng cũng đã tối hơn, Trầm

Sát đứng dậy, mở chụp đèn ra, lấy kéo cắt bắc nển, sau đó lại chụp lại.

Hắn lại ngồi trở về, ánh mắt dừng lại trên một quyển sách trên bàn, mở ra, bên trong kẹp hai bức thư. Trầm Sát cầm hai bức thư lên, ngón tay mơn trớn trên đó một chút, trong mắt có vài phần tức giận.

Trên thư viết Nguyệt Vệ đại nhân, là thư viết cho Nguyệt, do Lâu Thất gửi đến.

Trong Thần Ma Cốc, quả nhiên nàng không có chuyện gì, còn an toàn thoát ra khỏi cốc. Hơn nữa, với tính cách của nàng, sao có thể vào núi mà tay không trở về? Nàng đào được vô số bảo vật trân quý, bán một ít, còn dư lại đều là thứ tốt, nàng không có ý định bán cho người khác mà quyết định làm ăn với Phá Vực.

Đúng thế, làm ăn.

Nữ nhân này đúng là rất tốt, không chỉ muốn rời xa hắn, mà còn muốn bàn chuyện làm ăn, nói chuyện tiền bạc với hắn.

Trong thư, Lâu Thất đã ép giá của dược liệu xuống, nhưng cái này với Phá Vực, với Cửu Tiêu điện mà nói thì vẫn là một khoản tiền lớn.

Mười hai gốc Thiên Cơ Thảo đã đến mười vạn lượng bạc, ngay cả mấy hạt Tử Anh Quả cũng hơn mười vạn bạc trắng, đừng nói đến Linh Chi ngàn năm, nhân sâm ngàn năm, còn có linh quả bên ngoài muốn tìm cũng không tìm thấy kia.

Toàn bộ cộng lại cũng đã tính bằng vàng rồi, hơn mười vạn lượng vàng.

Tính ra chẳng khác nào hắn phải đưa cho nàng một núi vàng.

Lúc trước phần đại lễ nàng tặng là tài bảo trong kho phòng của Độc Nhân, tuy cực kỳ khổng lồ, nhưng phần lớn là những kỳ trân dị bảo, đương nhiên hắn cũng cho vào quốc khố, sau này các nước khác đến, tặng lễ sẽ cần dùng đến nó, không thể nào đổi hết tất cả thành bạc được.

Đoạn thời gian này, thành Phá Vực tiêu tiền như nước, muốn hắn lấy ra mười vạn lượng vàng thì không thể được.

Thế nhưng, hắn lại không muốn những dược liệu nàng vất vả cực khổ, thậm chí là dùng tính mạng đổi lấy lại bị nàng bán cho người khác. Nàng đã nghĩ đến muốn đưa đồ cho hắn, điều này rất tốt.

Có điều, việc làm ăn này hắn không thích, rất không thích.

Trầm Sát xem lại thư một lần nữa, mím chặt môi, lấy thánh chỉ bằng vải vàng ra, trong thông báo tìm nhân

tài trong thiên hạ của hần đúng là dùng cái này để viết.

Trầm Sát đang muốn đặt bút viết, đột nhiên bên ngoài truyền đến âm thanh mừng rỡ của Nguyệt.

Không phải hần đã đi sắp xếp chuyện của ba trăm dịch thừa kia rồi sao? Mặt Trầm Sát hơi trầm xuống, chuyện này với hần mà nói là một chuyện rất quan trọng, không thể vì bất kỳ chuyện gì khác mà dừng lại được.

”Chủ tử, có chuyện vui.”

Chuyện vui? Trầm Sát nhíu mày.

”Vào đi.”

Nguyệt đẩy cửa vào, Trầm Sát thấy trong tay hần còn túm theo một người nữa, không khỏi ngẩn ra.

Người nọ cả người đầy bụi đất, y phục rất bẩn, trên mặt cũng có bụi bặm, nhưng đôi mắt đen sáng ngời, có vẻ cực kỳ vui mừng.

Người này hần có ấn tượng, vì là người mà Lâu Thất gọi đến.

Hà Khánh Niên. Hần còn có một người cha có tài khắc ngọc và một thê tử.

”Chuyện gì?”

Nếu không phải chuyện lớn, Nguyệt cũng sẽ không mất đi vẻ bình tĩnh, thận trọng, nửa đêm canh ba dẫn người đến tầm điện của hần như thế.

Nguyệt đẩy Hà Khánh Niên một cái: ”Hà Khánh Niên, người nói đi.”

”Vâng, vâng.” Mối Hà Khánh Niên hơi run rẩy, nhưng vẫn cố gắng áp chế bản thân, hi vọng sẽ không vui mừng quá mà quên mất lễ: ”Bẩm Đế Quân, thần, thần không phụ trọng trách, đã tìm thấy mỏ vàng rồi.”

Trầm Sát đã chuẩn bị tâm lý cũng nhin không được đứng lên: ”Tìm được rồi?”

”Vâng, tìm được rồi, hơn nữa, hơn nữa cũng đã đào ra được khối vàng đầu tiên.” Hai tay Hà Khánh Niên run rẩy, lấy từ trong ngực ra một khối đá màu vàng to bằng quả trứng gà, hai tay cầm lấy giơ cao lên đỉnh đầu.

Trầm Sát bước nhanh đi qua, cầm lấy khối đá kia.

Khối đá màu vàng còn chưa được xử lý qua, nhưng dưới ánh nến, sắc vàng đậm sáng rực lại ánh lên rực rỡ.

Đó là vàng.

Ở Phá Vực của hắc, quả nhiên có giấu mỏ vàng.

"Tốt, tốt, tốt." Trầm Sát liên tiếp nói ra ba chữ tốt, lại nói: "Hà Khánh Niên, người nói cho bản Đế Quân, mỏ vàng này có lớn không?"

"Đế Quân hỏi hàm lượng vàng ư? Nói ra thì, trước đây Lâu cô nương biết thần đi lần này nên đã cho thần rất nhiều ý kiến hữu dụng, hơn nữa, nàng cũng nói rất nhiều từ ngữ chuyên dụng. Hàm lượng vàng này cũng là Lâu cô nương nói. Đế Quân, mỏ vàng tìm được lần này, mạch khoáng rất dài, hàm lượng vàng cũng rất lớn, muốn lấy vàng ra thì thần còn cần nhiều nhân thủ hơn nữa."

"Chuẩn. Người muốn bao nhiêu người, muốn người thế nào, chỉ cần nói là được."

"Tạ Đế Quân."

Trầm Sát lại hỏi thêm vài vấn đề nữa, cuối cùng thấy Hà Khánh Niên có vẻ mệt mỏi không đứng vững, liền phát tay cho hắc lui xuống nghỉ ngơi.

Chờ hắc rời đi, Nguyệt cười nói: "Chủ tử, cuối cùng chúng ta cũng không cần chỉ dựa vào tài nguyên người khác để lại để sống nữa rồi."

Có mỏ vàng, có cửa cải, mới có thể không có nỗi lo về sau mà đi thi hành những luật pháp quy định đã lập ra.

Trầm Sát ừ một tiếng, ngồi xuống, lần nữa đặt bút viết. Lúc này, Nguyệt mới nhìn thấy thánh chỉ vàng trước mặt, hắc hơi kinh ngạc, nhin không được hỏi: "Chủ tử, muốn viết thông báo gì sao?"

"Những được liệu mà Thất Thất nói kia, người nghĩ thế nào?"

Trong lòng Nguyệt vừa động, sáng nay, sau khi nhận được thư, hắc cũng không dám kéo dài, lập tức mang đến cho Đế Quân. Lần trước, vì chuyện một nhà ba người của Hà Khánh Niên, thư Lâu Thất lại gửi cho Ung, khiến Đế Quân ăn không ít dấm chua, lần này nàng lại viết cho hắc, Đế Quân sẽ không muốn tìm hắc tính sổ chứ?

"Chủ tử, Lâu Thất nàng biết thuộc hạ quản lý việc chi tiêu tiền bạc của Phá Vực, cho nên thư này mới viết

cho thuộc hạ.”

”Bản Đế Quân không phải nói cái này, người nói xem, vụ làm ăn này làm hay không làm?” Ánh mắt Trầm Sát sâu thẳm.

Nguyệt lắc đầu: ”Thuộc hạ muốn làm, nhưng không được. Tiền bạc của chúng ta không đủ, không, không, bây giờ không nhất định a. Chủ tử, đúng lúc Hà Khánh Niên tới báo tin vui tìm được mỏ vàng, không nhất định sẽ không làm được a.” Về mặt Nguyệt đột nhiên vui mừng nói. Những dược liệu hiếm có kia, bọn hắn có thể xếp đầy quốc khố, hơn nữa, sau này trong Cửu Tiêu điện cũng nhiều chủ tử hơn, ai bị bệnh gì, có nhóm dược liệu này thì cũng không phải sợ nữa.

Ngữ khí Trầm Sát hơi lạnh: ”Người có nhìn thấy bên trên viết cái gì không? Thất Thất muốn đổi bốn gốc Thiên Cơ Thảo lấy sáu ngàn năm trăm vạn lượng bạc, những thứ còn lại nàng cũng tự mình tính toán, giảm cho chúng ta, nhưng ít nhất cũng phải hơn mười vạn lượng vàng. Có mỏ vàng, nhưng người cảm thấy có thể khai thác được bao lâu mới có thể lấy được mười vạn lượng?”

Nguyệt ngây ngẩn.

Trầm Sát lại nói tiếp: ”Cứ cho là lấy được mười vạn lượng vàng thì bản Đế Quân cũng không thể dùng toàn bộ mua những thứ dược liệu đó được.”

”Như vậy, chỉ có thể từ bỏ những dược liệu hiếm có trong tay Lâu Thất kia?” Nếu trước khi Lâu Thất đi Thần Ma cốc, Nguyệt cảm thấy nàng chỉ là thị nữ của Đế Quân, vậy những thứ nàng có được, đương nhiên cũng là của Đế Quân, sao còn phải dùng tiền mua nữa. Thế nhưng, trải qua lần này, hắn đã biết, Lâu Thất không giống bọn hắn, trong lòng nàng tuyệt đối không coi mình là thị nữ, nàng vẫn có suy nghĩ của nàng.

Trầm Sát lắc đầu không lên tiếng.

Nguyệt lại nói: ”Chủ tử, không bằng ghi nhớ công lao này của Lâu Thất...” Lời này chưa nói xong, chính hắn cũng tự dừng lại.

Tại sao lại ghi công? Ghi được mười công trạng là có thể làm phi, nhưng Lâu Thất muốn làm phi ư? Nếu nàng muốn làm phi, lấy bản lĩnh của nàng, muốn lập được mười công còn không phải là dễ như trở bàn tay sao? Nếu nàng muốn lập công, Nguyệt tin rằng chỉ cần cho nàng thời gian một tháng, đừng nói là mười công, không chừng ngay đến hai mươi công nàng rất nhanh có thể hoàn thành.

Nếu nàng muốn làm phi thì cũng sẽ không rời xa bọn hắn.

Nàng rời khỏi Phá Vực, hiển nhiên là không muốn trở lại nữa.

Nghĩ tới đây, không biết tại sao, trong lòng Nguyệt lại có chút chua xót. Hôm nay, hắn có tư cách gì mà trách cứ Lâu Thất không để ý đến tình cảm, nói đi là đi chứ?

Trầm Sát vừa nghĩ đến việc Lâu Thất muốn rời xa hắn, không muốn gặp hắn nữa, trong lòng bỗng nóng như lửa đốt. Cũng như giao dịch làm ăn lần này, nàng cũng đã nói sẽ giao cho Trần Thập và Nguyệt vệ cùng giao dịch. Rõ ràng là nàng không nghĩ muốn gặp hắn, thậm chí còn né tránh tất cả cơ hội có thể gặp hắn. Nàng muốn vạch rõ quan hệ với hắn, hắn đã đồng ý ư?

Cho dù hiện nay không có thời gian đi bắt nàng lại, hắn cũng sẽ tuyệt đối không buông tay.

Nghĩ đến đây, lần đầu tiên Trầm Sát nói rõ ràng với Nguyệt: "Bản Đế Quân sẽ lấy Thất Thất, người nhớ kỹ, cho dù thế nào, nàng cũng sẽ là Đế Phi của Cửu Tiêu điện."

Nguyệt sửng sốt, nhin không được hỏi: "Chủ tử, thuộc hạ biết ngài không nỡ rời xa Lâu Thất, nhưng có điều thuộc hạ không hiểu, tại sao lúc trước Lâu Thất muốn đi Thần Ma Cốc, ngài lại không ngăn cản nàng?"

Vốn hắn tưởng rằng, với sự coi trọng của Đế Quân với Lâu Thất, sẽ không để nàng thay Vấn Thiên Sơn đi tìm cái gì mà Tử Kim Đằng. Thế nhưng, Đế Quân lại không ngăn cản a.

Trầm Sát trầm mặc một lát, cuối cùng thấp giọng nói: "Tam Hàn Thu Giao, bản Đế Quân không hi vọng là do Nạp Lan Hoạ Tâm dâng lên."

238. Chương 238

Chàng vốn dĩ chưa từng nghĩ phải để Lâu Thất đi tìm Tử Kim Đằng gì cả, với sự hiểu biết của chàng về nàng thì nàng cũng không thích bị người khác ép nàng đi tìm Tử Kim Đằng gì hết, nhưng nàng cuối cùng vẫn quyết định đi. Chàng càng muốn biết rốt cuộc là nàng muốn làm gì. Tất nhiên chàng cũng biết tính khí của Lâu Thất, nếu nàng đã đi thì chắc chắn sẽ không để Nạp Lan Hoạ Tâm lấy được Tam Hàn Thu Giao, bởi Nạp Lan Hoạ Tâm đã đắc tội với nàng. Nữ nhân đó vô cùng thù lâu nhớ dai.

Chàng đoán hết ra được những tâm tư này của nàng nhưng chàng lại chẳng ngờ rằng nàng thật sự đã rời xa chàng. Khi Kim lão đưa Tam Hàn Thu Giao tới, tâm trạng của chàng vô cùng phức tạp, thứ nhất là, quả nhiên nàng đã đoạt được Tam Hàn Thu Giao, nàng khiến chàng cảm thấy kiêu ngạo lạ thường, chàng biết ngay, nữ nhân mà chàng nhắm trúng không thể nào kém hơn thánh nữ của Vấn Thiên Sơn được! Nhưng chàng cũng vô cùng phần nộ, nàng lại chạy mất, nàng lại nhân cơ hội này rời xa chàng.

Ngày hôm nay, xem xong bức thư này, trong lòng chàng có một suy nghĩ khác.

Trong lòng nàng có chàng.

Nếu không thì nàng sẽ không vất vả cướp Tam Hàn Thu Giao về cho chàng, nếu trong lòng nàng không có chàng thì sẽ chẳng có cái gì tốt cũng muốn dành cho chàng.

Trong lòng nàng chắc chắn là có chàng.

Nếu đã như vậy thì chàng sẽ không buông tay, dẫu rằng phải trói thì cũng sẽ trói nàng vào người chàng,

cũng phải đánh dấu của Trầm Sát chàng lên trán nàng.

Rõ ràng trong lòng nàng có chàng nhưng lại chẳng chút do dự chạy mất, vì sao vậy? Là vì cái duy nhất mà nàng từng nói sao? Được thôi, cái nàng muốn chàng sẽ cho nàng. Ngang dọc gì thì cũng là nữ nhân của mình, chiều nàng một tí thì cũng có sao đâu! Dù sao thì chàng cũng chưa từng có hứng thú với bất kỳ nữ nhân nào khác.

”Khế ước.”

Nguyệt nhìn Trầm Sát viết hai chữ to tướng, trong lòng đột nhiên cảm thấy hoang mang, đây là ý gì?

Chỉ thấy Trầm Sát múa bút như rồng bay, chàng tiếp tục khua bút viết.

”Bản Đế Quân từng nói, người lập mười công thì có thể làm phi, nay Lâu Thất đã lập sáu công, lại có được một lô kỳ được, giá trị liên thành. Phá Vực bước đầu xây dựng quốc gia, dùng tất cả tài sản cũng không đủ để đổi lại. Duy chỉ có bốn công còn lại cùng thân xác và trái tim của bản Đế Quân dùng để gán nợ, mong lấy được kỳ được. Nay lấy bản khế ước này chiếu cáo thiên hạ, sắc phong Lâu Thất làm Đế Phi, từ nay về sau, Cửu Tiêu Điện chỉ có duy nhất một phi, không còn bất kỳ người nào khác.”

Nguyệt sốc nặng, hần ngơ ngác nhìn mấy hàng chữ ở trên, ánh mắt dừng lại ở câu cuối cùng.

Cửu Tiêu Điện chỉ có một phi, không còn bất kỳ người nào khác?

Đây đây đây, đây là ý gì?

”Chủ tử? Câu này liệu có phải có chút gì đó không thoả lắm không?” Ngón tay của Nguyệt vẫn chỉ vào câu cuối cùng đó. Hần là thủ hạ, là thần, nhưng hần cảm thấy những cái cần nói thì vẫn cứ phải nói. Sắc phong Lâu Thất làm phi hần cảm thấy là việc bình thường, trong vòng nửa năm Lâu Thất đã lập được sáu công, sớm muộn gì nàng cũng sẽ gom đủ mười công để lên làm Đế Phi. Nhưng mà, từ nay về sau chỉ có một phi duy nhất, không còn bất kỳ người nào khác là ý gì? Ngoài Lâu Thất ra, chủ tử sẽ không nạp phi nữa sao?

Trầm Sát lãnh đạm hỏi: ”Có chỗ nào không thoả?”

Nguyệt không nhìn ra được chàng đang tức giận hay đang vui vẻ, nghĩ một hồi bèn quyết định lấy dẫn chứng từ bên ngoài để nói rõ. ”Thủ hạ nghe đồn Đông Thanh quốc chủ khi vẫn còn là thái tử, yêu sâu đậm hoàng hậu khi đó vẫn còn là thái tử phi, và người còn không chỉ một lần từng cảm khái trước mặt mọi người rằng đời này chỉ có duy nhất một mình thái tử phi là đủ. Nhưng không lâu sau, mấy vị hoàng tử liên thủ lại ép cung, ngôi vị thái tử nguy cơ lung lay, tính mạng của hoàng đế cũng vô cùng mong manh. Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, quốc tướng và Hoà tướng quân cố gắng xoay chuyển tình thế, phò trợ thái tử dẹp loạn cung biến, đăng lên hoàng vị. Sau khi người đăng cơ, vì để cảm niệm ơn của quốc tướng và Hoà tướng quân nên đã cùng lúc sắc phong con gái của quốc tướng và Hoà tướng quân làm quý phi, mấy vị thiên kim của các đại thần có công khi đó cũng được đón vào hoàng cung làm phi tử hoặc là quý nhân.”

”Thế thì sao?”

Nguyệt dần mặt ra, hần nói nhiều như vậy sao chủ tử vẫn có thể như không có chuyện gì xảy ra hỏi lại hần
”Thế thì sao?”

”Ý của thủ hạ là, vị trí bên cạnh chủ tử đối với đại thần cũng là một sự làm an lòng, hoặc ban ơn, hoặc là~~”

Trầm Sát gơ tay ý bảo hần không cần phải nói nữa. ”Người nghĩ rằng bản Đế Quân không dùng đến những thủ đoạn này thì không trị nổi đám người đó sao? Hơn nữa, Nguyệt, tình hình của Phá Vực không giống với tình hình của bất kỳ quốc gia nào khác, bọn họ đều là hưởng giang sơn mà người trước giành lấy, còn bản Đế Quân là tự mình đang giành lấy giang sơn! Nếu có bất cứ ai nhắm vào việc tương lai đưa mỹ nhân tới để nhập quan mới đi theo bản Đế Quân thì có thể cắt luôn từ ngay bây giờ. Bọn họ theo bản Đế Quân chinh chiến thì vinh hoa phú quý ngày sau đều có, còn cần phải dựa vào con gái, dựa vào mỹ nhân để mưu cầu tiền đồ sao?”

Nguyệt cũng hết lời, hần lại nói tiếp: ”Vậy thì, chủ tử, Nạp Lan cô nương thì sao?”

Quyết tâm gả cho Trầm Sát của Nạp Lan Hoà Tâm bọn họ đều hiểu rõ, nếu Trầm Sát không lấy cô ta vậy thì bọn họ sẽ phải đối chọi lại với áp lực từ Vãn Thiên Sơn. Việc này tạm thời không bàn tới, nhưng còn ân tình mà năm đó Nạp Lan Hoà Tâm cứu chủ tử thì tính thế nào đây? Còn cả lần này, Nạp Lan Hoà Tâm không màng nguy hiểm mà đi vào bên trong của Thần Ma Cốc tìm thuốc cho chàng, tuy rằng cuối cùng vẫn là Lâu Thất lấy được Tam Hàn Thu Giao, nhưng cũng không thể rũ bỏ tình nghĩa của Nạp Lan Hoà Tâm chứ.

”Chủ tử, lại còn cả tấm lòng chân thành của Lưu Vân tiên tử dành cho người nữa đó~~”

Trầm Vân Sơn Lưu Vân tiên tử Tổ Lưu Vân cũng không phải là một mỹ nhân có thể dễ dàng từ chối đâu.

Trầm Sát lạnh lùng hừ một tiếng: ”Thiên hạ này còn chưa từng có nữ nhân nào có thể ép bản Đế Quân lấy nàng ta được đâu.” Lâu Thất thì ngược lại, chàng muốn ép nàng gả cho chàng.

Đến giờ chàng cũng hơi vỡ lẽ ra, chỉ có một mình Lâu Thất là nữ nhân ở trong tim chàng cũng đã đủ khiến chàng đêm ngủ không yên, lòng dạ rối bời, anh hùng khí đoản, làm gì còn chút không gian nào mà chứa thêm một người hoặc vài người cơ chứ?

”Lâu Thất cô ấy~~~” Nguyệt nhất thời không biết phải nói gì nữa.

Trầm Sát lập tức trở nên trầm mặc, nói: ”Người có biết hôm nay khi ta nhìn thấy bức thư này trong lòng cảm thấy thế nào không?” Chàng không tự xưng bản Đế Quân nữa, thỉnh thoảng khi muốn nói lời thật lòng với bọn họ, chàng sẽ quên mất đi thân phận Đế Quân của mình, dường như bọn họ vẫn là mấy tên tiểu tử nhãi ranh mấy năm trước cùng nhau trải qua giông tố vậy.

Bức thư đó~~

Ánh mắt của Nguyệt liếc về phía lá thư đó, đầu hấn nảy số, liền hiểu ngay ý của Trầm Sát.

Lâu Thất nói, bất kể mọi người có ra sao thì ít nhất cũng có thể coi là từng có giao tình sâu đậm, vì vậy mà sau này nếu nàng có đồ gì tốt có lẽ sẽ ưu tiên nghĩ tới việc hợp tác với Cửu Tiêu Điện, còn lo được liệu này sau khi nàng nhận được hồi âm sẽ bảo Trần Thập đưa đến giao dịch với chàng. Nàng còn nói, nguyện chúc Phá Vực sớm ngày nhất thống, có lẽ một ngày nào đó nàng tóc tai bạc phơ không đi nổi nữa, không muốn ngao du nữa có thể sẽ bảo người đánh xe đưa mình tới Phá Vực vi vu.

Trong bức thư này, ngữ khí của Lâu Thất đã tuyệt nhiên trở nên khách khí, đã không còn giọng điệu người nhà mình nữa rồi.

Bức thư này ngay đến hấn khi xem xong trong lòng cũng cảm giác dường như đang có một bàn tay bóp nghẹt lấy hấn, khiến hấn không thở nổi.

Vậy thì chủ tử sẽ thế nào?

Chủ tử ắt hẳn hiểu rõ Lâu Thất muốn hạ quyết tâm đường ai nấy đi, vĩnh viễn không gặp lại nhau với bọn họ.

Trước lúc nhận được phong thư này, có lẽ bọn họ còn cảm thấy còn có chút hy vọng mong ngóng Lâu Thất kiểu gì cũng sẽ quay lại, Lâu Thất sẽ không nỡ bỏ lại Đế Quân, nhưng bức thư đã sụp đổ hoàn toàn cái sự tự tin này của bọn họ, hơn nữa cũng làm lay động luôn cả sự tự tin của Trầm Sát.

Nàng thật sự có nỡ từ bỏ chàng, thật sự có thể.

Sao chàng có thể chấp nhận nỗi sự vứt bỏ này cơ chứ?

"Ân tình thì có thể dùng cách khác để báo đáp, lần này Nạp Lan Hoạ Tâm lập mưu muốn giết Lâu Thất ở Thần Ma Cốc, theo lý mà nói ta sẽ lấy mạng của cô ta."

Ngữ khí lạnh lùng đó của Trầm Sát khiến Nguyệt có chút ngạc nhiên, hấn lại thấy chàng tiếp tục nói: "Nhưng, bản Đế Quân sẽ tha cho cô ta lần này, coi như là trả lại ân tình năm xưa cô ta thay bản Đế Quân chặn lấy con hổ đó, lần sau nếu cô ta còn dám làm hại tới nữ nhân của bản Đế Quân thì bản Đế Quân có thể tận tay lấy mạng của cô ta."

Nguyệt toát mồ hôi hột, còn có thể như vậy sao?

Trầm Sát cuộn lại miên thư đó, đưa cho hấn nói: "Sáng sớm mai ban bố ra ngoài."

Nguyệt trong lòng sốt sắng, có chút bất lực nhưng hắn vẫn không tuyệt vọng, hắn cũng chẳng màng đến việc Trầm Sát sẽ tức giận nữa, hắn gọi một tiếng: "Thiên Ảnh, chi bằng ngươi cũng khuyên chủ tử đi."

Thiên Ảnh, là đệ nhất ám vệ của Trầm Sát.

Nguyệt biết hắn ở đây, bởi vì hắn đáng lẽ ra phải có mặt ở đây nhưng Nguyệt lại hoàn toàn không phát giác ra được sự tồn tại của hắn.

Ở một góc nào đó âm thanh bình thản như nước đọng của Thiên Ảnh vang lên: "Thủ hạ không cho rằng như vậy, không có một nữ tử nào có tư cách cùng chia sẻ một nam nhân với Lâu cô nương."

Tuyệt sát. Một câu tuyệt sát.

Nguyệt hoàn toàn không biết, Thiên Ảnh từ lâu đã là một fan hâm mộ nào tàn của Lâu Thất rồi.

Sau khi Phá Vực chiếu cáo thiên hạ chiêu mộ người tài, lại có thêm một phần khế ước gần giống với việc bán thân của Đế Quân làm chấn động thiên hạ.

Trầm Sát tuyệt đối không phải kẻ lãng mạn, chàng cũng tuyệt đối không phải là người biết nói những lời đường mật, nhưng câu nói đó của chàng: Lấy thể xác và trái tim của bản Đế Quân gán nợ lại là điều khiến rất nhiều trái tim của nữ nhân trong thiên hạ mê như điên đảo, cảm giác như được sưởi ấm cõi lòng.

Nam nhân với đại vị thấp kém, không có bản lĩnh lại tham lam nếu nói lấy trái tim và thể xác của hắn để đổi lấy một lô dược liệu thì kẻ đó chắc chắn sẽ bị cười cho thối mũi rồi bị người đời nói cho một câu "nằm đấy mà mơ"; nhưng với tướng mạo phi phàm của Trầm Sát cùng với võ công, vẻ lạnh lùng vô tình lại còn cả thân phận địa vị như ngày nay của chàng thì câu nói đó dường như là một sự thỏa hiệp.

Khi một nam nhân trước giờ luôn lạnh lùng cuồng ngạo thỏa hiệp với người, nói chàng nguyệt đem cả trái tim và thể xác ra trao cho người, liệu người có thể từ chối nổi sự rung động của nội tâm mình không?

Đã vậy không chỉ là thể xác của chàng, mà còn có cả trái tim của chàng.

Người sáng suốt đều nhìn ra được rằng Trầm Sát đang vòng vo để nói với người trong thiên hạ, hoặc giả là nói với một vài người nào đấy rằng trái tim chàng đã dành cho nàng.

Đế Quân của Phá Vực đã đem lòng yêu nữ nhân này.

Bản khế ước này của Đế Quân vừa vắn để cho ba trăm dịch thừa đem ra ngoài chép ra làm vô số bản, phát ra toàn thiên hạ, đến ngay cả Bắc Thương và Vân Thiên Sơn, Trầm Vân Sơn, Bích Tiên Sơn cũng đều nhanh chóng nhận được tin này.

Giống như việc đổ một ly nước vào một chảo dầu đang sôi, cả chảo dầu tưởng như sắp nổ tung.

Khi về tới Văn Thiên Sơn, Nạp Lan Hoà Tâm còn chưa kịp hồi phục lại bởi sự sực ửng kích và uất ức khi tất cả thị vệ và thị nữ mang đi Thần Ma Cốc chết hết thì đã nhận được tin này, cô ta phần nộ tới mức dường như muốn san phẳng luôn cả cái Thánh Nữ Các này ra.

”Lâu Thất! Lâu Thất ả ta hoá ra vẫn chưa chết!”

Tuy rằng lúc trước cô ta tổn thất to lớn, trong bụng cũng vô cùng hậm hực, nhưng hề nghĩ đến việc ít ra Lâu Thất đã chết trong Thần Ma Cốc thì cô ta cũng cảm thấy những cái này cũng đáng lắm! Nhưng bây giờ lại nhìn thấy bản khế ước này, điều đó chứng tỏ Lâu Thất chưa chết, ả ta chưa chết!

Điều này bảo Nạp Lan Hoà Tâm phải chấp nhận ra sao đây?

”Cô ta muốn trở thành nữ nhân duy nhất của Trầm Sát sao? Đừng có mơ!” Mặt mũi của Nạp Lan Hoà Tâm cảm hận tới nỗi biến dạng đến nơi rồi, ”Bản thánh nữ tuyệt đối không cho phép! Trầm Sát là của ta, là của ta!”

Các thị nữ trong phòng đều quỳ rạp xuống không dám hó hé một câu,,bọn họ chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng này, thánh nữ dường như trở nên điên loạn.

”Hoạ Tâm!” Phía ngoài phòng vọng vào tiếng của Phạm Trường Tử, Nạp Lan Hoà Tâm cố gắng đè nén sự kích động điên cuồng trong lòng lại, hất tay áo bước ra ngoài.

Phạm Trường Tử lúc này cũng vô cùng sốt sắng: ”Con làm thế nào vậy? Lúc đầu ta muốn giết nữ nhân đó thì con lại bảo phải khiến cô ta chết trong Thần Ma Cốc! Bây giờ thì hay rồi, vòng vo cả một vòng lớn như vậy, làm biết bao nhiêu là chuyện mà nữ nhân đó không chỉ không chết lại còn đem được bao nhiêu được liệu quý báu ra ngoài nữa!”

239. Chương 239

”Tam sư thúc lúc này chủ đích tới chỉ để trách cứ con sao?”

”Ta, ta cũng chẳng phải gọi là trách cứ gì cả! Chỉ là lúc đó nếu như ta sớm giết chết nữ nhân đó thì bây giờ đâu thể xảy ra lắm chuyện như vậy chứ?” Phạm Trường Tử tham lam bao nhiêu thì hận Lâu Thất bấy nhiêu.

”Lâu Thất nhất định phải chết.” Ngữ khí của Nạp Lan Hoà Tâm nói ra câu này vô cùng u ám, tựa như vọng đến từ địa ngục vậy, nó khiến Phạm Trường Tử bất giác thấy rợn hết cả gai ốc. ”Vốn dĩ con chỉ muốn cô ta chết lặng lẽ ở trong Thần Ma Cốc, ai ngờ được cô ta không chịu lĩnh nhận, vậy thì, lần tới không chỉ là chết đơn giản như vậy đâu.”

Câu này quả thật khiến cho Phạm Trường Tử nghe thấy mà chỉ muốn nhổ một bãi nước bọt ra, người muốn

người ta âm thầm chết ở trong Thần Ma Cốc lễ nào là một sự ban ơn sao? Người ta còn phải cảm kích người chắc?

Lần sau, lần sau cô ta lại nghĩ ra cái chủ ý gì nữa đây?

”Phạm Trường Tử hỏi: ”Con muốn tự tay động thủ sao?”

Nạp Lan Hoạ Tâm lắc lắc đầu nói: ”Không, giết ả ta cần gì bản thánh nữ phải đích thân động thủ.” Ánh mắt cô ta loé lên một tia nhìn tăm tối chết chóc: ”Thức còn nhớ Quỷ Nhân Nhất Tộc không?”

Trong lòng Phạm Trường Tử cảm thấy ghê rợn: ”Ý con là cái đám người không ra người quỷ không ra quỷ vài năm trước đã xin đại sư huynh cứu giúp sao?”

”Không sai, thức còn nhớ cái biểu hiện của căn bệnh quái lạ mà bọn họ không chữa nổi không?” Nạp Lan Hoạ Tâm nở một nụ cười nham hiểm.

Phạm Trường Tử thấy mình mảy ớn lạnh, ông ta nghĩ rằng bất luận đắc tội với ai thì cũng đừng đắc tội với nữ nhân này. Cái Quỷ Nhân Nhất Tộc đó, nếu như bị rơi vào tay bọn họ thì đúng là sống không bằng chết, sau này sẽ chết thảm vô nhân đạo, thậm chí không nói thành lời.

Chết trong tay bọn họ thật sự là không còn một chút tôn nghiêm nào nữa, đó là cảnh ngộ tàn khốc không gì sánh được mà ông ta từng nghe qua.

”Hoạ, Hoạ, Tâm, năm đó đại sư huynh chẳng phải là không chữa được cho đám người đó, và còn cấm kỵ đệ tử bản sơn tuyệt đối không được qua lại với bọn họ sao?”

”Cha con tuy không cách nào chữa khỏi được người của cả bộ tộc nhưng chẳng phải ít nhất lúc đầu cũng giữ lại được mạng của thiếu tộc trưởng của họ sao? Năm đó tộc trưởng của Quỷ Nhân Nhất Tộc cũng nói rồi, họ nợ Vân Thiên Sơn một nhân tình, nếu con bảo bọn họ ra tay thì bọn họ sẽ đồng ý thôi.”

Nạp Lan Hoạ Tâm chau mày nói: ”Tam sư thúc, việc này người không cần phải lo.”

...

Hai chiếc xe ngựa thông dong tiến vào thành, cảnh tượng phồn hoa tấp nập bên ngoài khiến người trong xe phải mở cả cửa xe lẫn kéo rèm cửa sổ lên để nhìn, Lâu Tín mặt mày nở một nụ cười thành thoi quay đầu nói với Lâu Thất đang ở bên hông xe: ”Công tử, người Bắc Thương ăn mặc thú vị thật đó.”

Đến giờ cũng đã qua năm mới, cũng qua luôn cả ngày mười lăm tháng giêng, bọn họ đi đường mất tới gần một tháng, cuối cùng cũng đến được Bắc Thương, thành Nặc Lạp, nơi mà Tiêu gia cư ngụ.

Bắc Thương nằm ở phía Bắc nên khí hậu có lạnh hơn Đông Thanh đôi chút, thời gian này tuy không còn tuyết nữa, trên đường phố của thành Nạp Lạc cũng không còn chút dấu vết nào của tuyết nhưng nhiệt độ vẫn rất thấp, hầu hết người trên phố lúc này đang quàng một chiếc khăn cổ bằng lông mềm mại, họ đội cả mũ lông, trên tay cũng đeo khăn tay giống như vậy, trông họ giống như những con gấu lông dày sụ đang đứng thẳng di chuyển trên phố vậy.

Lâu Thất nhìn bọn họ ăn mặc như vậy có chút giống với phục sức của các tiểu cô nương trong mùa đông ở thời hiện đại.

"Đi tìm nhà trọ trước đã, chúng ta tiếp tục vừa đi vừa tìm."

Ba người nhảy xuống xe, Đồ Bôn và Hầu Tử bọn họ đều thông thả đánh xe ở phía sau đi theo. Sư Gia cũng từ chiếc xe đằng sau nhảy xuống, đi cùng bọn họ, "Công tử, thủ hạ cùng mọi người đi bộ, đi tản bộ."

Lâu Tín liếc xéo hần một cái, "Bụng người đói rồi, muốn xuống dưới tiện thể xem có hàng nào bán bánh bao hay gì đó không để mua trước vài cái lót dạ chứ gì?"

Sư Gia bật cười hi hi: "Lâu đại nhân đừng bóc mẽ ta mà."

Lâu Thất mỉm cười, nàng đưa tay lấy ra miếng ngân lượng ném sang cho hần nói: "Đi đi, ở chỗ đằng trước kia có bán bánh bao đó." Nàng chỉ tay về một tiệm nằm ở một góc đằng trước mặt.

Sư Gia đỡ lấy đồng ngân lượng vỡ rồi lập tức chạy qua bên đó. Lâu Tín sờ sờ mũi nói: "Công tử, thủ hạ cũng đi theo qua đó xem xem, đừng để tên tiểu tử này chỉ mua cái loại bánh bao nhân thịt mà hần thích ăn." Lâu Tín biểu lộ ra việc bản thân thích ăn bánh màn thầu lớn.

Trần Lập vui vẻ nói: "Bản thân Lâu Tín cũng muốn ăn đó."

"Ai ngờ được Lâu Tín vừa chạy qua đó một lúc sau đã lại tay không chạy về, Lâu Thất thấy sắc mặt hần có chút kỳ lạ, lập tức hỏi: "Sao vậy?"

Sắc mặt Lâu Tín cũng khó phán là vui hay là buồn, tóm lại là dáng vẻ của hần vô cùng bối rối, mồm hần động đậy, sắp xếp câu cú mãi mà cũng không thốt nên lời. Cuối cùng chỉ đành nghiêng răng nói: "Ai dà, công tử, người tự qua đó xem đi!"

Lâu Thất ngờ vực theo hần đi về phía mảnh đất trống cách tiệm bánh bao đó không xa, ở đó có một mảng tường màu trắng, có lẽ là nơi bình thường dán những tờ cáo thị ở trong thành, ở dưới có vài vết tích của những bản cáo thị cũ, phía trên cùng là một tờ công cáo màu vàng, nàng vừa nhìn bút tích ở trên đó viết thì mí mắt giật lia lịa.

Gặp ma, gặp ma rồi!

Sao nàng lại có thể thấy được bút tích của Trầm Sát? Nàng không tìm nổi bước gần lại mấy bước, dí sát mắt vào nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện ra đó không phải là do đích thân Trầm Sát viết, đây có lẽ là được chép ra, hoặc giả là mô phỏng lại.

Nhưng, nhưng nó thật sự là bút tích của Trầm Sát.

Mọi sự chú ý của nàng đều đổ dồn vào việc nghiên cứu bút tích, căn bản là không nhìn nội dung trên đó viết gì, nhưng Trần Thập đã xem hết toàn bộ nội dung trên đó đã viết rồi, lúc này hắn đang sốc nặng há hốc mồm, Sư Gia mua bánh bao tới, nhìn thấy bộ dạng của hắn không tìm được hỏi Lâu Tín: "Trần lão đại sao vậy?"

Thực ra Lâu Tín cũng chưa kịp hoàn hồn sau cú sốc tinh thần, hắn vô thức tiện tay lấy một chiếc bánh bao nhân thịt từ trong túi giấy dầu mà Sư Gia đang ôm đó nhét thẳng vào cái miệng đang há ra của Trần Thập, Trần Thập cũng dường như vô thức cắn lấy một miếng nhưng không nghĩ đến việc nhai nó.

Sư Gia trước giờ chưa từng trông thấy thị vệ điển trai Trần Thập và Lâu Tín thị vệ dờ dẩn ra đến mức như vậy cả. Sư Gia ngay lập tức cảm thấy vô cùng hiếu kỳ. Hắn biết việc này có liên quan tới nội dung viết trên công cáo, tuy rằng thời gian này Lâu Thất suốt cả quãng đường không có việc gì cũng có dạy hắn đọc sách nhận mặt chữ, nhưng chữ trên công cáo này quả thực là viết hơi ẩu, đối với một người mới biết mặt chữ như hắn thì đây quả là thiên thư.

"Trên đó rốt cuộc là viết cái gì vậy?" Hắn thấy chẳng ai thèm đếm xỉa tới hắn, Sư Gia trước giờ đầu óc nhanh nhạy, làm gì hắn để cho việc mình đang sống sờ sờ lại bị tính hiếu kỳ nén chết, hắn lập tức quay lại tiệm bánh bao đó, hỏi ông chủ bán bánh bao.

Ông chủ tiệm bánh bao nói với hắn: "Hơ, cái công cáo này ghê gớm lắm đó, đây là do Đế Quân của Phá Vực phát ra, đó là một bản khế ước, trên đó viết người đem thân xác và trái tim của mình thể chấp cho một vị nữ nhân, sắc phong nữ nhân đó làm phi, trên đó còn viết, từ nay về sau, Phá Vực chỉ có duy nhất một vị Đế Phi này, người không cần tới tam cung lục viện!"

Sư Gia trợn ngược mắt lưỡi cứng đờ: "Ngoan ngoãn đó của ta ơi, điều này sao có thể? Người đang nói về Đế Quân của Phá Vực là người gần đây truyền khắp thiên hạ đó sao?"

Suốt cả đoạn đường hắn ngồi ăn cơm uống trà, bên trong các tửu lầu trà quán tất cả mọi người đều bàn luận về Phá Vực, những kẻ thuyết thư đó cũng bịa ra rất nhiều câu chuyện có liên quan tới Phá Vực Đế Quân, họ nói là Phá Vực Đế Quân lại thu phục được Sơn Hàn gì gì đó, đánh sập mặt tên ác bá gì gì đó, quây lại bao nhiêu mảnh đất để chuẩn bị xây cái thành gì gì đó. Lại còn cả sự phồn hoa của thành Phá Vực ngày nay, có người tài cao thủ gì gì đó, vốn dĩ gặp phải chuyện gì, cuối cùng đi tới thành Phá Vực, đến nay đang làm cái gì gì đó.

Mấy cái thứ này mà ngồi bịa chuyện thì có mà ba ngày ba đêm cũng không kể hết nổi.

Suốt cả đoạn đường, mấy người Sư Gia bọn họ rất thích những câu chuyện có liên quan tới Phá Vực, bọn họ cảm thấy, Phá Vực như này khiến bọn họ có cảm giác tham dự, bởi vì các quốc gia khác đều đã tồn tại

hàng trăm năm nay rồi, bây giờ đột nhiên mọc ra một nơi tên Phá Vực bảo là đang xây dựng quốc gia, bọn họ cảm thấy chuyện này vô cùng mới mẻ, đều quan tâm sát sao tới việc Trầm Sát sẽ đi tới kết quả như thế nào.

Thậm chí còn cả lúc ăn no rồi ăn phình hết cả bụng lên rồi, cả ngày họ cũng giúp cái Phá Vực đó nghỉ sau khi xây dựng quốc gia thì nên lấy quốc hiệu là gì, Trầm Sát nên dùng Đế hiệu là gì.

Vì vậy mà nghe thấy ông chủ tiệm bánh bao nói là bây giờ Trầm Sát ra cái công cáo như này, Sư Gia ngay lập tức cảm thấy ngạc nhiên.

”Sao có thể như vậy được cơ chứ? Người xây dựng quốc gia thì trở thành Hoàng Đế rồi, có vị Hoàng Đế nào mà không có tam cung lục viện cơ chứ? Nào là Hoàng Hậu nương nương, Quý Phi nương nương, Tài Nhân, Quý Nhân... Đó là diễm phúc lớn chứ chẳng phải đùa đâu, thiên hạ làm gì có nam nhân nào mà không muốn? Người lại chỉ cần một nữ nhân? Ngoan ngoãn của ta ơi, vị Hoàng Đế này không phải là đầu óc có vấn đề rồi đấy chứ?” Một nam nhân tới mua bánh bao đứng bên cạnh đường như vừa nghe được chuyện này, lập tức tỏ ra vẻ không thể tin nổi.

Sư Gia gật đầu lia lịa, hẳn đồng ý với quan điểm của nam nhân này.

Hắn tiếp vào thêm một câu: ”Chỉ sủng ái một người, vậy nữ nhân đó chẳng phải là vô cùng yêu trị sao? Liệu có khi nào gặp phải yêu tinh rồi không?”

Nhưng khi hắn vừa quay đầu lại đã thấy Trần Thập và Lâu Tín đang hằm hè nhìn chăm chăm hắn, ánh mắt đó khiến hắn cảm thấy nổi hết cả da gà, với sự thông minh của mình, hắn lập tức phát giác ra bản thân chắc đã nói sai cái gì rồi, nhưng hắn nói sai cái gì mới được cơ chứ?

Liệu có khi nào là không được nói nữ nhân khiến cho Trầm Sát phải thần hồn điên đảo kia là yêu tinh không?

Lâu Thắt cũng nghe thấy những lời nghị luận ở trước cửa tiệm bánh bao, lúc này nàng đã xem rõ được nội dung của bản công cáo này, nàng đứng ngây ra tại chỗ, ánh mắt dính chặt vào câu cuối cùng, cứ nhìn chăm chăm vào đó mãi.

Nam Nhân đó ắt hẳn là đang trêu nàng phải không? Trước khi nàng rời khỏi Phá Vực còn từng hỏi chàng, Nạp Lan Hoà Tâm có khi nào trở thành hoàng hậu của chàng không, khi đó chàng trả lời như thế nào?

Cô ta cũng cần phải lập mười công, chàng sẽ không đặc biệt ưu ái cô ta.

Không ưu ái đặc biệt cô ta, vậy há chẳng phải nói rằng, nếu Nạp Lan Hoà Tâm thật sự lập được mười công thì chàng sẽ phong cô ta làm Hoàng Hậu sao.

Chuyện này mới qua được bao lâu chứ, đúng vào lúc nàng hạ quyết tâm rời khỏi và sau khi nàng thật sự

thành công rồi khỏi chàng thì chàng lại tung ra chiêu này với nàng?

Lấy bốn công còn lại cùng với thân xác và trái tim chàng để thế chấp khoản được liệu? Phù! Cái này mà chàng cũng nghĩ ra được!

Nhưng Lâu Thất lại cảm thấy không biết nên khóc hay cười đây, đây có thể coi là lời tỏ tình của Trầm thị không?

”Cô nương,” Trần Thập sau khi vượt qua cơn sốc thì hoan hỉ vô tận, hấn đi tới gần nàng, hỏi: ”Có phải muốn về Phá Vực rồi đúng không?”

Lâu Thất liếc xéo hấn một cái: ”Bản cô nương vì sao lại phải quay về?”

Trần Thập ngậy ra: ”Đế Quân đã, đã nói như vậy rồi, cô nương không cảm động sao?”

Cảm động sao?

Lâu Thất nhếch mép cười khinh khỉnh: ”Ai tin chàng nói vậy là thật hay giả chứ? Nhỡ đâu vì để lừa ta quay lại thì sao?” Hậu cung chỉ cần một người, đối với chủ của một nước mà nói thực sự là quá khó rồi. Nam nhân hầu như đều không thể kiềm chế nổi trước sự mê hoặc của mỹ sắc, ở thời hiện đại chế độ một vợ một chồng mà nam nhân còn nghĩ đủ mọi cách để đi ăn vụng các kiểu, huống hồ là chế độ một phu đa thê hợp pháp ở đây, làm gì có kẻ nào ngốc tới nổi đẩy hết diễm phúc đi chứ?

Đây không phải là nàng nhắm vào Trầm Sát, không tin tưởng Trầm Sát, suy cho cùng chẳng thà nói rằng nàng không tin ở thời đại này nam nhân ở địa vị cao quý lại có cái giác ngộ một đời một kiếp chỉ hai người.

Kể cả có chẳng nữa thì cũng phải xem đã rồi tính tiếp. Sao có thể chỉ vì chàng vừa ra một cái công cáo này mà nàng đã vội vẫy đuôi về tự chui đầu vào rọ cơ chứ?

240. Chương 240

Còn chưa tận hưởng đủ tự do, hơn nữa, nàng còn chưa làm xong việc mình cần làm.

Lâu Thất quay người bước đi, khóe miệng mỉm cười.

Trần Thập lại liếc nhìn tờ khế ước nọ, toét miệng cười. Đế Quân lợi hại, tiếp tục cố gắng.

Đi được vài bước thì nhìn thấy một nhà trọ lớn, Lâu Thất cũng lười tìm tiếp, thấy trước cửa nhà trọ trang hoàng rất đẹp, trong đại sảnh cũng rất sáng sủa ngăn nắp, liền gọi Lâu Tín đi đặt phòng.

Bây giờ nàng có tiền, vì thế đương nhiên không thể bạc đãi bản thân, nơi ở nàng đều tìm những nhà trọ lớn

và sạch sẽ, đều đặt phòng hạng nhất.

Khiến cho đám người Đồ Bôn đều đùa rằng sắp bị công tử nhà mình nuôi làm cho kén chọn rồi, sau này nếu bảo họ tới sống ở hang động, miếu hoang sao họ có thể sống nổi.

”A, các người nghe nói gì chưa? Tiêu gia nói rằng sẽ rèn ra một thanh thần binh!”

Một giọng nói hào hứng, ngưỡng mộ vang lên trong đại sảnh, Lâu Thất vừa bước vào cửa liền quay đầu lại nhìn, một bên đại sảnh có bố trí mấy gian phòng lịch sự với không gian mở, có một người đang vội vàng chạy tới, mang theo tin tức đó.

Lâu Thất vốn tới tìm Tiêu gia, nghe nói vậy đương nhiên không thể bỏ lỡ. Nàng đưa mắt ra hiệu cho Trần Thập, Trần Thập liền bước tới, ngạc nhiên hỏi: ”Đại ca ơi, vừa nãy huynh nói Tiêu gia phải không?”

Người đó quay đầu lại quan sát hắn một lát: ”Người là người nơi khác tới phải không? Không nói Tiêu gia thì còn nhà nào có thể rèn ra thần binh được chứ?”

Giọng nói của hắn ta không được dễ chịu cho lắm nhưng Trần Thập mặc kệ, hỏi tiếp: ”Thần binh đều cần nguyên liệu rèn thượng phẩm, Tiêu gia này lẽ nào có được món đồ tốt gì sao? Huyền Thiết Ngàn Năm?”

”Huyền Thiết Ngàn Năm đã là gì, Huyền Thiết Ngàn Năm không là gì cả. Dù sao cũng là có được một món đồ tốt, ôi trời, ta và kẻ ngoại lai như ngươi không thể có tiếng nói chung được, ngươi tránh ra.” Người đó đẩy Trần Thập ra, đi tới bàn mấy người bạn mà hắn quen biết. Trần Thập đứng bên cạnh nghe một lát, hắn nói tới nói lui cũng chỉ có một tin tức đó, Tiêu gia sắp rèn một thanh thần binh. Nhưng cụ thể là có được nguyên liệu tốt gì thì hắn lại vòng qua không nói.

Trần Thập về lại bên cạnh Lâu Thất, ”Công tử, xem ra người đó không biết Tiêu gia có được nguyên liệu gì. Nhưng thuộc hạ chú ý tới người này còn nhắc tới tiểu Tiêu gia.”

Lâu Thất sững người: ”Tiểu Tiêu gia?”

Lẽ nào Tiêu gia này còn chia đại tiểu? Lúc này, chưởng quỹ đứng bên cạnh tiếp lời nói: ”Công tử chắc chưa nghe nói về biến cố gần đây của Tiêu gia?”

”Chưởng quỹ, tại hạ đúng là chưa nghe nói, Tiêu gia xảy ra biến cố gì vậy?” Lâu Thất không hi vọng Tiêu gia xảy ra chuyện gì, nếu không rồi Hắc Kim Đăng Vương của nàng ai sẽ rèn?

Họ đường xa ngàn dặm tới đây cũng không thể nào đi công không một chuyến được.

Chưởng quỹ quan sát nàng rồi nói: ”Công tử tới thành Nặc Lạp này lẽ nào là để tìm Tiêu gia rèn vũ khí?”

”Chưởng quỹ, việc này cũng cần phải suy xét gì sao?”

”Đương nhiên rồi, nếu như tới tìm Tiêu gia rèn vũ khí vậy thì người phải suy xét cho kĩ lưỡng, bây giờ nên mang nguyên liệu tới tiểu Tiêu gia hay Tiêu gia trước đây.”

”Sao?”

”Chắc các người không biết, danh tiếng của Tiêu gia là do Tiêu lão thái gia Tiêu Thanh Viễn cùng phu nhân Tiêu thị gây dựng?”

Điểm này Lâu Thất có nghe Trần Thập nói. Năm xưa, Tiêu lão thái gia Tiêu Thanh Viễn chẳng qua chỉ mở một tiệm rèn nhỏ, thê tử của ông ta Tiêu Thị cũng giúp đỡ ở trong tiệm rèn. Phu thê hai người đều rất có thiên phú, đao kiếm và đồ dùng rèn ra đều rất tốt, nguyên liệu giống nhau nhưng đao kiếm họ rèn ra thì sắc hơn nhiều so với người khác rèn.

Có một lần sau đó, Tiêu Thanh Viễn vô tình có được Huyền Thiết Ngàn Năm, họ dùng mảnh Huyền Thiết Ngàn Năm này để rèn một đôi long phụng kiếm, long phụng kiếm rèn xong, hoàng thất Bắc Thương cũng bị kinh động, thái tử khi đó đã ra tay mua long phụng kiếm này và ban cho Tiêu Thanh Viễn vinh dự Thợ Rèn Bạc Nhất. Tiêu gia từ đây cũng bắt đầu khởi sắc.

Tiêu lão thái gia chỉ có một con trai và một con gái, sau này Tiêu gia đương nhiên cũng được truyền tới tay con trai Tiêu Hỏa, Tiêu Hỏa thừa kế bản lĩnh rèn của ba mẹ, thậm chí hậu sinh khả úy, một đời rèn không ít danh kiếm bảo đao, có ba thanh được lên bảng thần binh, trong đó Phượng Ngâm Kiếm của Nạp Lan Họa Tâm cũng là do Tiêu Hỏa rèn.

Nhưng, Tiêu Hỏa tới năm ba mươi tuổi vẫn không hề có con trai, ông ta có một thê hai thiếp, thê thiếp mỗi người sinh cho ông hai người con gái, tổng cộng là sáu người con gái nhưng không hề sinh được người con trai nào. Con gái không thích hợp làm thợ rèn, Tiêu Hỏa mong ngóng có người kế thừa hương hỏa, cũng mong ngóng có người kế thừa tay nghề của mình. Năm ba mươi tuổi, ông ta nghe người khác nói, nhận trước một người con trai nuôi, con trai nuôi có thể gọi con trai ruột.

Ông ta lập tức nhắm mắt đưa chân, nhận một đứa bé ăn mày đáng thương không cha không mẹ trong thành Nặc Lạp làm con nuôi, lấy tên Tiêu Vọng.

Nói cũng lạ, vừa nhận nuôi Tiêu Vọng chưa tới hai năm, phu nhân và một người thiếp của Tiêu Hỏa đều lần lượt sinh hạ một người con trai. Tiêu Hỏa vui mừng ra mặt, nhưng cũng không hề từ bỏ con nuôi ngược lại càng cưng chiều hơn cả trước đây, tay nghề của mình cũng dạy cả cho hắn.

Qua hai mươi năm, chính trong khoảng thời gian trước, trong bữa tiệc mừng thọ sáu mươi tuổi của Tiêu Hỏa, Tiêu Vọng tuyên bố thoát ly Tiêu gia, tự lập môn hộ và tiết lộ một thông tin chấn động, nói rằng Tiêu Hỏa hiện nay đã già, hai người con trai của ông ta không có thiên phú rèn, trước đây đều là do hắn ta giúp hai huynh đệ họ.

Ba huynh đệ Tiêu gia vốn dĩ mỗi người một vẻ trong mắt người đời, Tiêu Vọng giỏi rèn kiếm, Tiêu Nhị Tiêu Tam giỏi đao, roi, dao găm, nhưng bây giờ Tiêu Vọng lại nói trước đây là do hắn giúp đỡ hai huynh đệ Tiêu gia, nói như vậy chẳng phải Tiêu Vọng còn giỏi cả rèn đao, roi, dao găm sao? Hắn thực ra cái gì cũng biết, bình thường chỉ là nhường công lao cho hai huynh đệ tiêu gia?

Tiêu Vọng nói sẽ đoạn tuyệt quan hệ với Tiêu gia, từ nay ra tự lập môn hộ, và còn mua một căn nhà lớn ở con phố đối diện với Tiêu gia, hoành phi trước cửa cũng ghi hai chữ Tiêu Phủ hoàn toàn mới, địa vị ngang hàng.

Người ngoài muốn phân biệt hai nhà này chỉ đành phải nói là Tiêu gia trước đây và tiểu Tiêu gia.

"Gã Tiêu Vọng này còn nói, Tiêu gia trước đây hiện chẳng qua chỉ còn thoi thóp qua ngày, không tới nửa năm hắn sẽ khiến cho cả Bắc Thương chỉ còn một Tiêu gia, chính là Tiêu gia của Tiêu Vọng hắn."

Chương quỹ nói xong lắc đầu, thở dài: "Tiêu Hỏa lão gia thật đáng thương, trong ngày đại thọ sáu mươi tuổi đã bị con nuôi làm cho tức hộc máu, sau đó vốn dĩ có mấy người khách đã mang nguyên liệu mời Tiêu gia rèn binh khí cũng lật kèo, đòi lại nguyên liệu, quay người tiến vào tiểu Tiêu gia. Xem ra Tiêu Vọng nói nửa năm sau chỉ còn lại mình Tiêu gia nhà hắn, lời này cũng không phải là khoác lác."

Nhóm người Lâu Thất hoàn toàn không thể ngờ ra Tiêu gia lại xảy ra biến cố này, lập tức đều trầm ngâm.

"Chương quỹ," Lâu Thất nhìn chương quỹ, "nghe giọng của ông hình như rất đồng cảm với Tiêu lão gia, rất xem thường gã Tiêu Vọng kia."

"Còn phải nói," chương quỹ nhìn ngó xung quanh, hạ thấp giọng nói: "Tiêu Hỏa lão gia tính tình rất tốt, chính trực, hào sảng, chúng ta sống ở thành Nặc Lạp này đã lâu, nhìn rõ sự yêu chiều của ông ta đối với con nuôi, gã Tiêu Vọng này chẳng phải là kẻ vong ân phụ nghĩa? Có điều, người muốn rèn vũ khí không cần quan tâm điều này, họ chỉ cần biết ai có thể rèn ra binh khí tốt nhất, giao tiền, lấy đồ là được, ai cần quan tâm tới việc nhà của họ?"

Điều này cũng đúng, thế đời bạc bẽo chính là vậy.

Lâu Tín và Trần Thập mang hành lý của nàng vào phòng, mấy người tắm gội xong liền đi ra ngoài ăn cơm theo thói quen thường lệ. Phần lớn thời gian họ sẽ không ăn ở nhà trọ, vì đồ ăn ngon nhất ở đây đều nằm trong các con ngõ, hoặc có những món chỉ có trong tửu lầu. Điểm này Lâu Thất nói xong mọi người đều rất tán đồng. Việc tìm món ngon trong một tòa thành trì, Hầu Tử là cao thủ, khi xưa bọn họ còn làm ăn mày, Hầu Tử thường xuyên phụ trách tìm đồ ăn.

Vì thế khi tới một tòa thành, họ xác nhận nhà trọ xong, Hầu Tử sẽ đi tìm kiếm tửu lầu.

Nhưng lần này họ đợi ở cửa suốt một hồi lâu mà vẫn không thấy Hầu Tử trở về.

”Công tử, hay là mọi người đi ăn trước, thuộc hạ ở đây đợi Hầu Tử về.” Sư Gia vừa nãy ăn thêm hai chiếc bánh bao, lúc này vẫn chưa đói.

Lâu Thất gật đầu. Nếu như Hầu Tử nghe ngóng được chỗ ăn ngon, mai họ đi cũng không muộn.

Họ vừa đi được một đoạn, tìm được một tửu lầu nhìn cũng rất đông khách, quả nhiên được ăn một bữa tối ngon miệng và giá mềm. Chỉ có điều trong tửu lầu mọi người tranh luận rất ồn ào, nói nhiều nhất chẳng qua cũng chỉ là hai việc, một là khế ước nhìn có phần kinh thiên động địa của Đế Quân Phá Vực, việc còn lại chính là đại tiểu Tiêu gia.

”Theo ta thấy, Tiêu gia trước đây nói rằng sẽ rèn ra một thần binh chẳng qua chỉ là được ăn cả ngã về không, nếu thực sự rèn được họ có thể tìm lại được danh tiếng, kéo khách hàng về lại, nếu như không rèn được thì thực sự xong đời.”

Một ông lão nói: ”Tiêu Vọng đúng là đồ lòng lang dạ sói, Tiêu gia chủ đối xử không tệ với hắn, họ Tiêu này cũng là Tiêu gia chủ cho hắn, Tiêu gia tích góp trăm năm mới có tiếng tăm ngày nay, hắn ta thì tốt rồi, cướp luôn!”

Một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi ngồi bên cạnh ông ta liền kéo tay áo của ông ta, nói nhỏ: ”Cha, cha nói nhỏ tiếng thôi được không? Đừng để người khác nghe được, cha cũng biết kẻ đó không phải người tốt, nhỡ...”

Ông lão hình như vẫn còn rất phẫn nộ, hất tay cô ta ra nói: ”Không phải người tốt, sao con còn không khuyên em con? Loại người đó sao có thể thật lòng? Còn cứ sấn tới làm gì?”

Lâu Thất vốn đã định tính tiền đi về rồi, kết quả nghe hai cha con kia nói chuyện liền ngồi xuống lại.

Người phụ nữ kia cũng rầu rĩ nói: ”Cha, họ đã quen nhau nhiều năm như vậy rồi, trước đây không ai khuyên, bây giờ khuyên có tác dụng gì không?”

Ông lão hậm hực, chỉ lẩm bẩm một câu: ”Rồi nó sẽ biết thế nào là khổ.”

”Lan muội nói rồi, sau này có ra sao đi nữa, muội ấy cũng chấp nhận.”

”Được rồi, dù sao thì cũng là việc nhà con, sau này con cũng về nhà mẹ đẻ ít thôi, cũng đừng quá thân thiết với người em đó của con nữa.”

”Con dâu hiểu rồi.”

Thì ra là bố chồng và nàng dâu, không phải hai bố con. Một lát sau lại có một thiếu nữ chừng mười hai tuổi chạy tới, ngồi xuống bên cạnh ông lão, ”ông ơi, con tới muộn.”

"Lại chạy đi xem người ta đấu thú sao? Con đây, thực sự không biết đấu thú có gì hay mà ngày nào con cũng đi xem."

Sau đó ba người không còn nhắc tới Tiêu gia nữa, Lâu Thất ngẫm nghĩ một lát rồi cũng thanh toán tiền dẫn Trần Thập và mọi người rời khỏi tử lâu.

Để cho tiêu cơm, họ đi dạo một vòng đường phố của thành Nặc Lạp.

Về tới nhà trọ chỉ thấy Sư Gia một mình ngồi giữa sảnh, trên bàn có một hũ rượu và một đĩa lạc rang, nhìn có vẻ vẫn đang đói.

"Sư Gia, Hầu Tử chưa về sao?"

241. Chương 241

Sư Gia thấy họ về, sắc mặt lập tức rầu rĩ: "Đúng vậy, cũng không biết Hầu Tử làm sao nữa, đi lâu vậy mà vẫn chưa về."

Lâu Thất nhíu mày. Năm huynh đệ Đồ Bôn đã theo nàng một thời gian, bình thường đi đường nàng có định ra một số quy tắc với họ, mặc dù nàng không phải là người đặc biệt nhiều quy tắc, nhưng có một số điều vẫn phải nói. Trong đó có một điều là nàng ghét phải đợi, ghét người không có quan niệm thời gian. Vì thế nếu họ ra ngoài sẽ chú ý thời gian, giống như Hầu Tử nếu như không tìm được tử lâu quán ăn đặc biệt ngon thì sẽ tìm một nơi tương đối tốt sau đó nhanh chóng trở về. Nhưng lần này hắn đã đi hơn một canh giờ.

"Đồ Bôn, dẫn theo Sư Gia ra ngoài tìm thử xem, nhờ là đừng gây chuyện. Nhưng nếu như có người đắc tội với các ngươi thì còn nhớ câu mà ta từng nói không?"

Đồ Bôn lập tức đáp: "Nhớ! Đánh được thì đánh, đánh không lại thì chạy về gọi cứu binh!"

Chính vì câu nói này nên mấy người Đồ Bôn mới một lòng một dạ với nàng, làm gì có chủ tử nào nói với thị vệ tùy tùng của mình rằng, ta sẽ là chỗ dựa là cứu binh cho các ngươi?

Nàng vẫn luôn nói với họ rằng đừng chủ động gây sự, nhưng nếu như có người ức hiếp mình thì cũng không được sợ.

Trên đường tới thành Nặc Lạp Bắc Thương này họ không hề vội vàng, mấy người bọn họ dường như cũng theo nàng đi dạo chơi ngắm cảnh, vì thế trên đường đi cũng có thời gian để họ luyện công. Trần Thập và Lâu Tín cũng là một nửa sư phụ của họ, nàng cũng là một nửa sư phụ của họ, có thể nói Trần Thập và Lâu Tín dạy họ chiêu thức võ công chính thống còn Lâu Thất dạy họ phần lớn là phương pháp đối địch thực dụng.

Vừa là thầy vừa là chủ tử.

Đồ Bôn dẫn theo ba người khác từ đi tìm Hầu Tử.

Lâu Thất luôn cảm thấy việc này không ổn nên không lên lầu nữa, gọi một bình trà ngồi ở đại sảnh, đợi họ về. Tử Vân Hồ nằm ngủ thoải mái trong lòng nàng.

Đợi chừng một canh giờ nữa, chỉ có một mình Sư Gia vội vàng chạy vào, trên mặt còn có một vết máu.

Sư Gia tưởng rằng họ đã lên lầu, vừa vào cửa nhìn cũng không nhìn thấy vội vàng định xông lên lầu, Lâu Tín lập tức gọi hắn lại: "Sư Gia."

Sư Gia liền quay đầu lại, nhìn thấy họ vừa lo lắng vừa vui mừng xông tới: "Công tử, công tử không xong rồi!"

Lâu Tín bức bối: "Cái gì mà công tử không xong rồi? Ăn nói hăn hoi nào!"

"Vâng vâng, tiểu nhân nói sai rồi, công tử, Đồ ca cùng Hầu Tử và mọi người bị bắt cả rồi."

"Cái gì?"

Lâu Thất sầm mặt: "Bị ai bắt?"

"Gia nô của tiểu Tiêu gia?"

Tiểu Tiêu gia?

Không ngờ họ mới nghe được việc của hai Tiêu gia, bây giờ lập tức tiếp xúc với tiểu Tiêu phủ.

Nàng đứng dậy, dẫn đầu đi ra ngoài: "Đi thôi, vừa đi vừa nói."

Mấy người đang định ra khỏi cửa, chương quý lập tức gọi họ lại, nói vội: "Công tử, các người lần này đi nếu xảy ra xung đột với tiểu Tiêu phủ, chạy được thì chạy, đừng ngốc nghếch đi báo quan."

Lâu Thất đứng lại: "Tại sao vậy?"

"Các người có thể bỏ chạy thì còn có cơ hội, nếu đi báo quan, quan phủ nhất định sẽ bắt các người ngay. Vì..." chương quý nói nhỏ: "Nghe nói, Tiêu Vọng sắp thành thân với con gái của quan lão gia."

Lâu Thất liền sững người, nghĩ tới những điều bố chồng và nàng dâu kia nói với nhau trong bữa lẩu, người

phụ nữ đó không giống với con gái của quan lão gia, vậy thì em gái của cô ta chính là người sắp thành thân với Tiêu Vọng mà chương quỹ nói sao?

”Đa tạ chương quỹ đã nhắc nhở.”

Lúc này nàng cũng không có thời gian hỏi nhiều, vội vàng bảo Sư Gia dẫn đường cho mọi người, tới thẳng tiểu Tiêu phủ.

Tiểu Tiêu phủ trong lúc này, quản gia đang chấp tay sau lưng, nhìn mấy người bị ấn quỳ dưới đất, nhìn cánh cửa đang đóng chặt, má phải của hắn khẽ co giật, bên trên có một vết thương, cảm giác đau đớn này khiến hắn vô cùng phần nộ.

”Các người to gan gớm, chẳng qua chỉ là mấy kẻ ngoại lai, lại còn là người Đông Thanh, dám chạy tới thành Nặc Lạp này lo chuyện bao đồng?”

Mấy người bị vịn tay ra sau, giẫm lên sau gối ép quỳ xuống chính là nhóm ba người Đồ Bôn, bên kia Hầu Tử nằm bò trên đất bị một thị vệ một chân giẫm lên lưng.

Đám người Đồ Bôn nghiêng rằng, chỉ hận mình võ nghệ không giỏi, lần này đúng là đã làm mất mặt công tử nhà họ.

”Cẩu nô tài nhà ngươi chẳng qua chỉ là quản gia của tiểu Tiêu phủ mà thôi, uy phong như vậy ta còn tưởng ngươi là gã Tiêu Vọng gì đó đó! Vốn tưởng rằng Tiêu Vọng thoát ly khỏi nhà cha nuôi, nói không chừng có nỗi khổ riêng, nhưng bây giờ xem ra, có thể nuôi đám khốn nạn các ngươi, gã Tiêu Vọng đó cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì!” Đồ Bôn chửi.

”Chết tới nơi rồi vẫn còn già mồm! Nói đi, có phải có người phái các ngươi tới không?”

”Có phải có người phái chúng ta tới hay không thì liên quan gì tới các ngươi?” Đồ Bôn phì một tiếng: ”Ngươi là một quản gia, quản việc của phủ mình đã đành, giờ lại còn quản trời quản đất quản việc nhà Tiêu gia trước đây nữa sao?”

Sau khi họ nghe việc của hai nhà Tiêu gia, nhóm người Đồ Bôn đều cảm thấy Tiêu Vọng là một kẻ lòng lang dạ sói, vì thế trong lời nói khó tránh có chút thái độ.

”Đi tới đi lui trước cổng Tiêu gia, rốt cuộc có phải tới tìm Tiêu gia rèn vũ khí không? Có được nguyên liệu gì?”

”Liên quan đến gì đến ngươi?” Đồ Bôn hừ một tiếng.

Quản gia quay người ngồi xuống chiếc ghế thái sư ở bên cạnh, giống như sắp bắt đầu xem kịch: ”Không nói

phải không? Đánh cho ta! Đánh mạnh vào! Đánh tới khi nào nói thì thôi!”

”Ta muốn xem xem kẻ nào dám đánh người của ta.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên, ngay sau đó cửa lớn của tiểu Tiêu phủ liền bị đập văng ra.

Mọi người có mặt tại đây đều giật mình, mấy người Đồ Bôn vui mừng ra mặt: ”Công tử tới rồi.”

Quản gia tiểu Tiêu phủ định thần đưa mắt nhìn, ngoài cửa có mấy người bước vào, đi đầu là một công tử tuấn mỹ chừng mười tám mười chín tuổi, mặt ngọc môi hồng, đôi mắt đen nhánh phát sáng, mặc một chiếc áo choàng màu trắng, trong lòng ôm một con thú nhỏ, toàn thân lạnh lùng giận dữ, chậm rãi bước vào.

Sau lưng, hai thị vệ áo xanh eo đeo trường kiếm, phong thái hiên ngang.

Bên cạnh họ là nam nhân lúc trước mới chạy thoát khỏi đây.

Mặc dù sợ hãi vì hành vi hung hãn một chân đạp tung cửa của đối phương nhưng quản gia vẫn cho rằng đây là tiểu Tiêu phủ, là địa bàn của họ, chỉ tới có ba bốn người, trong số đó lại có một kẻ ban nãy được mấy tên này liều mạng bảo vệ mới chạy thoát được, bọn họ có gì phải sợ chứ?

Tiểu công tử này tướng mạo tuấn tú, tới thị vệ cũng mặt mày sáng sủa, nhưng chỉ có tướng mạo thì làm gì được? Nói không chừng sức trói gà không chặt? Đạp cửa chắc cũng chỉ là phô trương thanh thế thôi.

Nghĩ vậy khí thế của quản gia lại dâng lên: ”Các người là ai? To gan dám phá hoại cửa lớn của Tiêu phủ chúng ta! Người đâu, mau bắt chúng lại.

”Ta xem kẻ nào dám?” Trần Thập và Lâu Tín bước lên một bước, tay nắm chuôi kiếm.

Lâu Thắt ôm Tử Vân Hồ, ánh mắt lướt qua, khi thấy tình trạng của đám người Đồ Bôn, khí tức lập tức lạnh xuống, nhưng nàng cũng bật cười.

”Những người này còn chưa từng quỳ ta, bây giờ lại bị ép quỳ một con chó canh cửa như người?” Giọng nàng mang theo sát khí.

”Công tử.” Đám người Đồ Bôn vô cùng áy náy, là họ không nỗ lực luyện công nên mới không bằng người ta.

Ba người bị giữ chặt, sau lưng có hai kẻ giẫm chân họ ép họ quỳ xuống, bên kia trên lưng Hầu Tử còn có hai chân đạp lên, không chỉ bị ấu đả còn bị sỉ nhục.

”Phế mấy chân mấy tên này cho bốn công tử.” Giọng Lâu Thắt rất nhẹ.

Trần Thập và Lâu Tín lập tức hiểu ý nàng, đáp một tiếng rồi đồng thời ra tay.

Họ thậm chí còn không dùng tới kiếm, tay không không vũ khí, tốc độ nhanh kinh người, những thị vệ trong phủ này căn bản không kịp phản ứng, đã bị đánh gục xuống đất, đối phương xông lên, một chân giẫm lên mắt các chân của họ, di mạnh một cái, chỉ nghe tiếng xương vỡ vụn, vang lên và ngay sau đó bị tiếng kêu thảm thiết át đi.

Ngay lập tức, sân vườn rộng rãi trở chiến trường bạo ngược từ một phía, chỉ trong chớp mắt, mười người ép đám người Đồ Bôn phải quỳ đều đã lăn lóc trên đất gầm gào, không kẻ nào có thể đứng dậy nổi.

Người đứng dậy là những người vừa bị ép quỳ, còn có quản gia và bốn năm thị vệ sắc mặt tái mét trốn ra sau lưng hẩn ta.

Sắc mặt quản gia còn tái hơn các thị vệ, tới môi cũng không còn màu máu, hai chân run rẩy đứng không vững.

Cái gì mà phô trương thanh thế chứ?

”Các người...”

Người của họ nằm ngổn ngang trên mặt đất, hiện nay đều đã bị phế một chân, hai thị vệ áo xanh một chân giẫm lên liền nghe thấy tiếng xương vỡ vụn, cho dù chữa trị, có thể đi chậm đã là tốt lắm rồi, đã không thể tiếp tục làm hộ viện trong nhà, sau này càng không thể làm ra việc giẫm chân người khác ép họ quỳ như ban nãy nữa.

Là báo thù, báo thù trắng trợn.

”Người là quản gia của nơi này? Người nói xem, người muốn chết thế nào?” Lâu Thất trước giờ luôn là người bao che thiên vị người mình, trước khi thiên vị nàng cũng tin rằng người của mình tuyệt đối không làm ra những chuyện đại gian đại ác, nếu đã bị ức hiếp tới mức này rồi, nàng là chủ tử không giúp họ lấy lại thể diện thì đâu xứng là chủ tử.

Quản gia nuốt nước miếng, đột nhiên quát lên: ”Người đâu! Bắt lấy tên tiểu tử cầm đầu này trước?”

Trong lúc cấp bách, hẩn cũng đã nghĩ ra được một câu, bắt giặc phải bắt vua!

Tiểu công tử này tướng mạo tuấn tú vô song, nhìn rất yếu ớt, hành động lại ngông cuồng thế này nói không chừng là dựa vào hai thị vệ áo xanh võ công cao cường kia! Chỉ cần bắt được hẩn, hai thị vệ kia sao dám động thủ?

Hẩn ta vừa dứt lời, bên trong lại có mười mấy hộ viện nữa xông ra, nhào về phía Lâu Thất. Còn có người

lớn tiếng quát tháo để lấy dũng khí.

”Bắt lấy tên tiểu tử đó, nhìn hắn có vẻ không biết chút võ công nào!”

”Cẩn hai thị vệ kia lại, tên tiểu tử này không đỡ nổi một đòn đâu!”

Trần Thập và Lâu Tín đều bắt giắc bóp trán. Này này, các người chắc chắn chứ? Con mắt nào nhìn thấy cô nương nhà họ không đỡ nổi một đòn.

Rõ ràng hai người bọn họ cộng lại cũng không phải là đối thủ của cô nương!

Tự đâm đầu vào chỗ chết như vậy, chủ tử các người có biết không?

Nhưng cho dù biết những người này không phải là đối thủ của cô nương nhà mình, hai người bọn họ vẫn không thể đứng nhìn mà không ra tay, thân là thủ vệ, vốn dĩ phải luôn cảnh ở phía trước.

Hai người đồng loạt rút bội kiếm đứng chắn trước mặt Lâu Thất. Như vậy càng khiến những kẻ kia cho rằng Lâu Thất thực sự không có sức chống trả, hai thị vệ của nàng mới lo lắng bảo vệ nàng tới vậy.

Ngay lập tức mọi người đều nhìn trừng trừng về phía Lâu Thất, chỉ muốn bắt lấy nàng ta lập công.

242. Chương 242

Lâu Thất nhẹ nhàng vuốt ve Tử Vân Hồ U U, ánh mắt thấp thoáng nụ cười: ”U U, nhìn thấy chưa, bốn công tử bị xem thường rồi, hình như cũng giống như ta xem thường người khi xưa.”

Người biết Tử Vân Hồ đều nói rằng toàn thân nó là bảo bối, khi còn sống có tác dụng giữ nhiệt diệu kỳ, sau khi chết mọi thứ trên người đều có thể dùng làm thuốc, nàng cũng tưởng chỉ có vậy, nào ngờ một tháng nay dẫn theo Tử Vân Hồ, nàng phát hiện ra Tử Vân Hồ còn có tác dụng đáng kinh ngạc hơn.

Trên đường đi nàng đương nhiên không hề từ bỏ luyện công. Buổi tối khi ngồi thiền luyện công, Tử Vân Hồ thích nằm trong lòng nàng ngủ, có thể là vì vận nội lực sẽ khiến nó cảm thấy dễ chịu. Vốn dĩ Lâu Thất cũng không để ý nhưng không bao lâu sau nàng phát hiện ra rằng, bây giờ tốc độ luyện công của nàng đã nhanh gấp đôi trước đây.

Mới đầu nàng không nghĩ nguyên nhân là Tử Vân Hồ, chỉ có điều tính nàng là vậy, có gì không hiểu nhất định phải làm cho ra nhẽ, sau đó nàng tìm ra nguyên nhân, nguyên nhân chính là nằm ở Tử Vân Hồ.

Trên người Tử Vân Hồ có một loại linh khí, tu luyện mang theo nó sẽ hiệu quả gấp đôi.

Sau khi biết được điểm này mỗi tối nàng đều chăm chỉ luyện công, tiến bộ trong một tháng nay có thể sánh

bằng một năm.

Đây mới chính là giá trị thực sự của Tử Vân Hồ chăng?

Võ giả trong thiên hạ chắc chắn nằm mơ cũng mong có được bảo vật như vậy. Nếu điều này để người khác biết được, nàng dám chắc chắn mình sẽ trở thành đối tượng tấn công của võ giả trong thiên hạ.

Ai không tham lam? Ai không muốn đã mạnh lại càng mạnh hơn.

Mê hoặc quá lớn.

Vì thế điểm này nàng không nói cho ai biết. Cho dù là Trần Thập và Lâu Tín nàng cũng không nói, không phải không tin họ mà là hai người này rất thành thực, nàng sợ có lúc hai người đó biểu hiện quá chú tâm tới Tử Vân Hồ sẽ làm người khác chú ý.

Cuối cùng cũng có hai hộ viện đột phá được phòng thủ của Trần Thập và Lâu Tín, ánh mắt hai người đó lộ vẻ vui mừng cực độ, đồng thời giơ tay túm về phía cổ Lâu Thất, cảm thấy sắp sửa túm được cổ nàng, bóp chặt cổ họng nàng, một người trong số họ vô cùng đắc ý nói lớn: "Dừng tay lại, chủ tử nhà các người đã rơi vào tay ta..."

Còn chưa dứt lời, trước mắt hần vụt thoáng qua, người đã không thấy đâu nữa.

Người đã biến mất.

Hần còn chưa kịp phản ứng gì, sau gáy đã bị nhấc lên, người hần bị hất văng lên không, bay ra ngoài.

Quản gia đang định dụi mắt để nhìn cho rõ, đúng là gặp ma giữa ban ngày, rõ ràng hần nhìn thấy thủ hạ bên mình sắp sửa túm được cổ họng của tên tiểu tử đó, sao đột nhiên hoa mắt một cái, tay lại không túm được gì? Lúc này, hộ viện đã kêu thét lên rồi đập về phía hần.

"Á!

Quản gia kêu lên, ôm đầu bỏ chạy.

"Dừng tay!"

Có người vội vàng chạy tới, từ xa đã nghe thấy tiếng quát.

Lâu Thất ánh mắt ánh lên nụ cười, vụt né người đã chặn trước mặt quản gia.

Quản gia như thể gặp ma, suýt chút nữa thì cắn vào lưỡi mình: "Đừng, đừng giết ta..."

"Ừ, không giết người."

Lâu Thất chậm rãi nói: "Đồ Bôn."

"Công tử, có thuộc hạ." Đồ Bôn lập tức chạy tới.

"Nắm đầm của người có chút sức lực, giờ ta ra lệnh cho người một đầm đánh rơi một chiếc răng của hân, đầm liên tục ba đầm, người có thể làm được không?"

"Có thể!" Đồ Bôn ánh mắt hung tàn, vung nắm đầm đầm mạnh vào cảm quản gia.

Phụt, quản gia bị đánh phun ra một ngụm máu, quả thật còn nhỏ ra một chiếc răng.

"Dừng tay, công tử, mau bảo người của người dừng tay, tất cả đều là hiểu nhầm!" Người đã tới trước mặt bọn họ, bên cạnh còn có hai nam nhân tướng mạo bình thường đi cùng.

Lâu Thất neho mắt lại. Hai nam nhân này đều là cao thủ, vậy thì, người này là Tiêu Vọng?

Nàng liếc nhìn Đồ Bôn, không hiểu hỏi: "Vẫn còn hai đầm nữa, người dừng lại làm gì?"

Nam nhân vừa tới nghe được như vậy liền sững người.

Đồ Bôn lập tức gơ nắm đầm ra thổi, cười hì một tiếng vung liền hai đầm vào mặt quản gia, tiếp tục đánh gãy hai chiếc răng.

Đồ Bôn hỏi Lâu Thất, nhưng thấy nàng nhìn hân với ánh mắt chưa được hài lòng.

"Ta nói là ba chiếc răng thì đúng là ba chiếc sao? Nhiều lúc người cũng phải cho ta bất ngờ chứ, lần sau đầm ba đầm rụng bốn năm chiếc răng ta sẽ biếu dương người."

Đồ Bôn: "..."

Tiêu Vọng: "..."

Hai ba mươi hộ viện của hân nằm la liệt trong sân, có người còn đang gào thét đau đớn, có người cắn bản đã ngắt lịm.

Quần gia này là họ hàng xa của nhạc mẫu tương lai của hắn, đối phương nhét người vào, hắn không dám không nhận, gã ta bình thường thích cậy thế ức hiếp người, bây giờ lại trở thành quần gia của Tiêu phủ, đi ra ngoài rất hống hách, ngông nghênh.

Đương nhiên, Tiêu Vọng cũng không thấy như vậy là không tốt.

Tiêu Vọng cho rằng hắn sống dựa vào nhà người khác hơn hai mươi năm, tới nay đã tự lập môn hộ, tiền đồ nằm trong tay hắn, vậy thì gia bộ của hắn có ngông nghênh một chút cũng không sao.

Nhưng hắn không ngờ gã ta lại mù mắt tới vậy.

Công tử tuần mỹ vô song, tay ôm Tử Vân Hồ, thông tin này một tháng trước đã truyền khắp thiên hạ, danh hiệu Thất công tử, lẽ nào gã ta không biết gì sao? Đúng là ngu ngốc!

”Thất công tử đích thân tới thăm hàn xá, Tiêu Vọng cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Mời Thất công tử vào đại sảnh vừa uống trà vừa nói chuyện.”

Tiêu Thất nhìn Tiêu Vọng.

Ấn tượng đầu tiên đối với Tiêu Vọng rất không tốt. Không phải là hắn ta tướng mạo xấu xí, mà ngược lại Tiêu Vọng ngũ quan tuần tú, vóc dáng cao lớn, điều kiện ngoại hình chỉ ít cũng đạt tới hơn bảy mươi điểm.

Nhưng thái độ và ngữ khí của hắn quá khách sáo và xã giao, có phần lơ đãng và nịnh bợ. Trong lòng Lâu Thất, cụm từ cậy tài khinh người không hoàn toàn mang nghĩa xấu. Theo nàng, người thực sự có tài năng và tay nghề ít nhiều cũng có chút kiêu căng ngạo mạn, vì họ một lòng chuyên tâm nghiên cứu ngành nghề của mình nên khiếm khuyết trong việc đối nhân xử thế và thủ đoạn quan hệ xã hội, vì thế sẽ có người khó gần, không hợp tình người.

Điểm này hoàn toàn có thể hiểu được.

Ngoài ra, con người thì nên có ngạo khí, có lòng tự tôn.

Giống như Tiêu Vọng thế này, khắp sân nằm la liệt hộ vệ của nhà hắn mà hắn không quan tâm, vẫn có thể cười nói đón tiếp nàng, mời nàng vào trong đại sảnh uống trà trò chuyện, người như vậy nếu không phải là kẻ bạc bẽo, nhẩn tằm, vô tình vô nghĩa, thì là kẻ miệng nam mô bụng một bồ dao găm, rất giỏi gió chiều nào che chiều đấy.

Hai loại người này nàng đều không thích.

”Tiêu gia chủ biết ta sao?” Lâu Thất nheo mắt vuốt ve Tử Vân Hồ.

”Phong tư trác tuyệt của Thất công tử ở thành Lạc Dương, bán ra bốn cây Thiên Cơ Thảo, thu phục Lưu Quang Tử Vân Hồ, sau đó ở dốc Thập Lý ngoài thành Lạc Dương, Thất công tử địch lại hàng trăm kẻ nhòm ngó, đại chiến một trận vang danh thiên hạ, thực sự khiến Tiêu Vọng ngưỡng mộ.” Tiêu Vọng nói những lời này thần sắc vô cùng hào hứng như thể Lâu Thất là người gì của hắn vậy, hắn vô cùng vinh dự.

Bộ dạng đó của hắn thần đáng ghét.

Cô nương nhà họ phong tư trác tuyệt thì liên quan gì tới hắn?

Trận chiến ở dốc Thập Lý ngoài thành Lạc Dương, nói ra thực sự cũng khiến họ nhiệt huyết sục sôi. Trên thực tế, một tháng trước, dọc đường đi chuyện họ nghe được nhiều nhất chính là chuyện có nhân vật chính là Thất công tử.

Lâu Thất nhìn Tiêu Vọng, nửa đùa nửa thật: ”Trà ta không muốn uống, có điều gia chủ đã nói vậy, ta có thể hiểu là, bây giờ ta có thể dẫn người của ta đi được rồi? Sẽ không có quản gia nào mù mắt dẫn người đi bắt ta nữa?”

”Điều này là đương nhiên, là đương nhiên.” Tiêu Vọng liếc nhìn quản gia, trầm giọng nói: ”Còn không mau ra xin lỗi Thất công tử rồi cút xuống dưới!”

Quản ra thực sự cũng có nghe nói về Thất công tử, nhưng hắn thực sự không thể liên tưởng Thất công tử cường hãn trong đồn đại với tiểu công tử tuần tú nho nhã chưa tới hai mươi trước mắt.

Kèm thêm bản thân Tử Vân Hồ cũng rất nhỏ, nó nằm cuộn trong lòng Lâu Thất, khi Lâu Thất đi vào áo choàng đã che khuất, hắn lại không nhìn kĩ.

Bây giờ biết hắn là Thất công tử, quản gia cũng sợ hãi vô cùng, lập tức quỳ sụp xuống vái lạy: ”Thất công tử tha tội, tiểu nhân có mắt không trông, xin Thất công tử tha cho tiểu nhân.”

Lâu Thất bật cười.

Nụ cười của nàng quả nhiên ứng với từ phong tư trác tuyệt, khiến quản gia kia nhìn sững người.

”Tha cho người sao? Cũng không phải không thể, người giống như bọn họ là được.” Nàng giơ tay chỉ.

Trần Thập lập tức hiểu ý, nhanh chóng giơ chân giẫm lên mắt cá chân của quản gia..

Cũng phé một chân giống như các hộ viện, nếu không chỉ xin tha mạng hai ba câu là không so đo tội bọn họ làm bị thương và sỉ nhục người của nàng? Không có cửa.

Tiêu Vọng mặt biển sắc, quản gia thế nào cũng được nhưng nếu như trở thành tàn phế ở chỗ của hắn, chắc hẳn sẽ khó lòng ăn nói với vợ chồng tri phủ.

”Xin nương tay!”

Chỉ có điều tiếng của hắn, Lâu Thất coi như không nghe thấy gì. Rắc một tiếng, tiếng xương vỡ vụn.

Trần Thập xử lý xong lập tức lui xuống.

243. Chương 243

Lần đó họ rời thành Lạc Dương, vốn tưởng rằng Hàn gia Lạc Dương đã từ bỏ ý định, không ngờ ông ta dành ra ba ngày để tung tin và thậm tập trung gần một trăm người, có người muốn có Thiên Cơ Thảo, có người muốn lấy ngân lượng của nàng, có người muốn Tử Vân Hồ, thậm chí còn có người muốn lấy Đạp Tuyết của nàng.

Nàng không nhớ tới lần ở dốc Thập Lý là vì đó là lần đầu tiên nàng giết nhiều người tới vậy. Mặc dù không giết toàn bộ nhưng chết trong tay nàng cũng có vài chục người.

Về mặt tham lam của những con người đó khiến nàng kinh tởm, muốn không làm gì cũng có thu hoạch lại còn muốn giết người diệt khẩu, càng có kẻ quá đỗi tham lam muốn bắt sống nàng dùng các loại cực hình để hỏi nàng từ đâu có được Thiên Cơ Thảo.

Nàng biết, nếu như nàng không một lần tiêu diệt hết bọn họ, dọc đường tới Bắc Thương sẽ không được yên bình.

Lần đó họ đã ép cho mặt lạnh lùng hắc ám trong tính cách của nàng phải xuất hiện. Dốc Thập Lý, dưới ánh hoàng hôn, nàng giống như tử thần đoạt lấy hết mạng người này tới mạng người khác.

Những kẻ còn lại người bị thương người phát điên, không ai dám đuổi theo nhóm ngõ đồ của nàng nữa.

Nàng biết việc này sẽ lan truyền đi, nàng không quan tâm thiên hạ đồn đại ra sao về nàng, thích giết người, hung tàn, độc địa, đều được cả.

Nhưng bây giờ nàng cho rằng chỉ có tiếng ác không thôi vẫn chưa đủ, nàng cần thứ gì đó có thể chấn nhiếp được người khác.

Vì thế Lâu Thất bây giờ đang muốn có được thứ đó.

Nếu như là ở hiện đại chỉ có một mình nàng thì không nói làm gì, dễ ẩn nấp, hơn nữa lại là xã hội pháp chế, cho dù người ta có ám sát cũng phải ngấm ngầm thực hiện, nhưng ở cổ đại thì không như vậy, trên đường người giang hồ giết tới giết lui nhan nhản.

Nếu như mãi một mình cũng không được, như vậy nàng sẽ cảm thấy mình sẽ sống rất bị động trong thiên hạ này.

”Trần Thập, Lâu Tín, các người nói xem, người trong giang hồ bây giờ sợ thế lực nào nhất?”

Nàng bất ngờ lên tiếng, khiến Trần Thập và Lâu Tín thở phào.

Trần Thập ngẫm nghĩ nói: ”Hoàng thất, người bình thường và người giang hồ nhất định không dám đối đầu với hoàng thất.”

Lâu Thất gật đầu, điểm này có thể hiểu được, người cầm quyền, từ cổ tới kim đều là những người mà người thường không dám đắc tội.

Nhưng nàng không muốn có quan hệ với hoàng thất? Lâu Tín vẫn còn đang suy nghĩ, Sư Gia ở phía sau đột nhiên bước tới vài bước nói: ”Công tử, thuộc hạ có thể nói không?”

”Người nói đi.”

”Ngoài hoàng thất ra thì còn có các đại thế gia, có tiền có thế lực, hoặc các đại môn phái, võ công cao cường, đệ tử lại đông, ví dụ như tam sơn tam phái.”

Tam sơn tam phái mà Sư Gia nói đương nhiên là chỉ Vãn Thiên Sơn, Trầm Vân Sơn, Bích Tiên Sơn. Không sai, người bình thường đều không dám đắc tội với người của tam sơn tam phái này.

Có điều, sức uy hiếp và vốn liếng có được nhờ năm tháng tích lũy như tam sơn tam phái, trong thời gian ngắn chắc chắn nàng không thể làm được.

Nàng nhìn Sư Gia, biết hắn vẫn còn có điều muốn nói.

”Công tử, ngoài những thế lực này ra, hiện giờ trong thiên hạ vẫn còn mấy nơi mà người thường không dám đắc tội. Thuộc hạ chỉ biết hai trong số đó, một là Câu Hồn Điện, một là Đoạn Trần Tông.”

Đoạn Trần Tông? ”Không ngờ người còn biết cả Đoạn Trần Tông.” Lâu Thất bật cười: ”Đoạn Trần Tông thì không cần nói rồi, bọn họ chẳng còn lợi hại hơn cả tam sơn tam phái sao? Người hãy nói về Câu Hồn Điện đi!”

Đây là lần đầu tiên nàng nghe nói về Câu Hồn Điện.

”Câu Hồn Điện là một tổ chức thích sát, nghe nói trong đó đều là những cao thủ đỉnh cấp, họ nghe theo mệnh lệnh của Câu Hồn Điện Chủ, bình thường đi nhận nhiệm vụ, chỉ cần ra được giá, bất luận là mạng

của ai, người của Câu hồn Điện cũng giúp người câu về.”

Lâu Tín nghĩ ra nói tiếp: ”Không sai, thuộc hạ cũng từng nghe nói, sát thủ của Câu Hồn Điện này đều tự xưng là quỷ sai, hành tung rất quái dị, ra tay rất tàn độc, tới thời điểm hiện tại vẫn chưa có nhiệm vụ nào họ không hoàn thành được, chỉ có điều giá họ đưa ra rất cao.”

”Đừng nói là bách tính phú thương, cho tới người làm quan cũng sợ Câu Hồn Điện, vì quỷ sai của Câu Hồn Điện không cần biết thân phận của người, chỉ cần có người ra được giá thuê họ, họ nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Sư gia nói xong có chút bối rối nói: ”Nói ra không sợ mọi người cười chê, hai năm trước thuộc hạ từng nghĩ nếu như có thể gia nhập Câu Hồn Điện thì tốt quá.”

”Việc này để sau rồi nói!” Lâu Thất khẽ búng tới việc của Câu Hồn Điện, quay lại hỏi: ”Các người là sao vậy?”

Hầu Tử nghe xong liền bước tới cúi đầu nói: ”Công tử, lại do thuộc hạ gây họa!”

Vốn là lúc trước hắn đi tới con đường của Tiêu gia, sau đó gặp một vị khách ôm một hộp lớn hỏi hắn, Tiêu gia rèn binh khí ở đâu, Hầu Tử liền chỉ về phía Tiêu gia trước đây. Không ngờ việc này bị quản gia của tiểu Tiêu gia nhìn thấy, quản gia đó nói hắn chỉ đường bừa bãi, bảo hắn lập tức đi gọi lại vị khách kia, chỉ về tiểu Tiêu phủ.

Hầu Tử không chịu đồng ý, liền nói với vị khách kia một câu: ”Tới Tiêu phủ ở phía trước đi, đừng đi nhầm cửa! Sau này có nguyên liệu tốt cứ đi tìm Tiêu phủ trước đây là được, đó mới là chính tông.”

Câu nói này đã chọc phải tổ ong bò vẽ, quản gia kia liền ra lệnh sai người bắt hắn lại, nhất định phải đòi hắn khai ra người đứng sau sai hắn nói xấu tiểu Tiêu gia là ai.

Sau đó Đồ Bôn và mọi người tìm tới, biết Hầu Tử bị người của tiểu Tiêu gia bắt vào trong phủ, mấy người lo lắng đương nhiên tới gõ cửa, tìm người nói lý lẽ, nhưng không ngờ quản gia kia nói họ tới nhà gây chuyện, nên cũng bắt họ lại, đánh đập bọn họ, mấy người công phu không giỏi, đánh không lại nhiều hộ vệ tới vậy, chỉ đành liều mạng bảo vệ Sư Gia, bảo hắn về lại nhà trọ tìm cứu binh.

Lâu Thất nghe họ nói xong liền sầm mặt: ”Từ mai trở đi các người bắt đầu luyện công đàng hoàng cho ta.”

”Vâng!” Mấy người thở phào, Hầu Tử nói: ”Công tử, còn tưởng rằng công tử sẽ đánh chửi chúng thuộc hạ.”

Lâu Thất nửa đùa nửa thật nhìn hắn: ”Bốn công tử từng đánh các người sao?”

Chỉ có điều đã kết thù với tiểu Tiêu phủ, loại người như Tiêu Vọng, Lâu Thất không muốn giao Hắc Kim Đăng Vương cho hắn rèn roi, nằng còn sợ tới lúc đó hắn sẽ trộm Hắc Kim Đăng Vương của mình. Phẩm đức của người như vậy không đáng tin cậy.

Họ vừa đi vừa nói chuyện, chả mấy chốc đã về tới nhà trọ.

Chưởng quỹ bước ra đón: "Công tử, mọi người đã về rồi, có khách tìm."

Lâu Thất và mọi người đều sững người, có khách tìm.

"Chưởng quỹ, là ai vậy?"

Chưởng quỹ dẫn họ tới phòng riêng ở lầu hai: "Xin lỗi công tử, họ nói sợ nếu để lộ thân phận sẽ mang lại rắc rối cho công tử, vì thế đợi công tử ở trong phòng. Là nhị thiếu gia của Tiêu gia trước đây."

Nhị thiếu gia của Tiêu gia trước đây, hiện nay Tiêu Vọng đã rời khỏi gia môn, vậy hẳn là đại thiếu gia rồi. Lâu Thất khá bất ngờ vì sự viếng thăm của vị nhị thiếu gia này.

Lâu Thất đưa thuốc bôi cho đám người Đồ Bôn: "Các người về phòng nghỉ ngơi bôi thuốc trước đi."

Trần Thập và Lâu Tín đương nhiên đi theo nàng.

Tới phòng riêng, bên ngoài có hai thị vệ canh gác, trên vạt áo của thị vệ đều có thêu chữ Tiêu. Chưởng quỹ đứng lại: "Công tử, nhị thiếu gia Tiêu gia ở bên trong."

"Ừ."

Hai thị vệ nhìn thấy Lâu Thất, một người quay đầu lại nói vào trong phòng: "Thiếu gia, Thất công tử tới rồi."

"Mau mời vào!"

Trong phòng vọng ra một giọng nam hào sảng.

"Thất công tử, thiếu gia nhà ta có lời mời."

Lâu Thất bước vào, Trần Thập và Lâu Tín bị hai thị vệ ngăn lại: "Mong Thất công tử thông cảm." Nói thông cảm nhưng họ không hề có ý nhường đường.

Lâu Thất không cảm thấy hành động của hai thị vệ này có gì không ổn, vốn dĩ Tiêu gia đã nổi danh thiên hạ, không thể nào là những hộ gia đình nghèo không có quy tắc, họ như vậy mới là bình thường, chỉ ít bình thường hơn Tiêu Vọng quá nhiệt tình với nàng.

”Các người ở lại đây cũng được.” Nói xong nàng liền bước vào trong phòng.

Trong phòng đúng là rất thanh tao, giá cắm nền hình hoa sen làm bằng sứ xanh, cùng kiểu với ghế ngồi, trên tường có treo tranh thiếu nữ Giang Nam hái sen.

Một nam tử nghe thấy tiếng nàng bước vào liền chậm rãi đứng dậy, chấp tay chào: ”Tiêu gia trưởng tử Tiêu Kinh, mạo muội tới thăm mong Thất công tử lượng thứ.”

Trước khi Tiêu Vọng tuyên bố thoát ly khỏi Tiêu gia, Tiêu Vọng mới là con trai trưởng của Tiêu gia. Điểm này cả thành Nặc Lạp không ai là không biết. Bây giờ con trai thứ hai của Tiêu gia đã tự xưng trưởng tử chứng tỏ hai nhà họ thực sự đã hoàn toàn lật mặt.

Lâu Thất quan sát Tiêu Kinh, khẽ nhướng mày.

Tiêu Kinh chừng hai mươi hai tuổi, lông mày rậm mắt to, môi khá dày, xét về tướng mặt đây là tướng lương thiện chính trực, nhưng tượng mặt không phải hoàn toàn chính xác.

”Tiêu đại thiếu gia có gì cứ nói thẳng.” Lâu Thất không thích trò chuyện với người lạ, cũng lười giao thiệp, vì thế thông thường nàng đều có sao nói vậy, không lòng vòng. Trừ khi có lúc tâm trạng hứng thú thích đùa.

Tiêu Kinh nhìn Lâu Thất, lại nhìn Tử Vân Hồ trong lòng nàng, do dự một lát sau đó đứng dậy, bước lên hai bước, quỳ một gối trước Lâu Thất.

Lâu Thất không ngờ Tiêu đại thiếu gia lại quỳ trước nàng, trong lòng rất ngạc nhiên: ”Tiêu đại thiếu gia làm gì vậy?”

Tiêu Kinh nghiêng răng nói: ”Tiêu Kinh biết đây là yêu cầu quá đáng, nhưng vẫn mong Thất công tử giúp đỡ.”

”Người cũng phải nói xem là việc gì đã chứ?”

Tiêu Kinh đang định nói thì Lâu Thất xua tay: ”Đứng dậy đi, ta không quen nói chuyện với người đang quỳ.”

Tiêu Kinh lúc này mới đứng dậy, ngồi lại vị trí. Trên bàn còn trà, hắn đang đun nước, bây giờ nước đang sôi sùng sục. Hắn đang định đưa tay cầm bình hâm trà, Lâu Thất nhanh hơn hắn một bước.

Hắn hơi sững sờ nhìn bàn tay thon dài trắng ngần của nàng đang nho nhã, thuần thực làm nóng chén nóng ấm, thêm lá trà, pha nước một lần, sau đó lại đổ nước trà đi, hâm lại lần hai.

Hắn biết lúc này mình không nên dờ dẩn nhưng hắn không biết tại sao không thể khống chế được bản thân cứ mãi nhìn động tác và đôi tay của nàng mà quên mất lên tiếng.

Thất công tử có đôi tay thật đẹp.

Đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng Tiêu Kinh.

Khi nàng pha trà, Tử Vân Hồ cũng nằm bên cạnh nàng, thi thoảng lại mở mắt nhìn nàng, sau đó lại nhìn hắn, cuối cùng lại nằm xuống. Hương trà bắt đầu lan tỏa, khói nóng bốc lên, trong lòng Tiêu Kinh đã bình tĩnh hơn một chút. Lúc này hắn nghe Lâu Thất hỏi: "Tiêu đại thiếu gia bây giờ có thể nói rõ ràng được không?" Một chén trà nóng được đưa tới trước mặt hắn.

"Đa tạ Thất công tử."

Tiêu Kinh uống chén trà, hàn khí trong người đã được xua tan, hắn thả lỏng người nói ra ý định tới đây.

"Thất công tử chắc cũng đã nghe về chuyện Tiêu gia, Tiêu Kinh to gan mời Thất công tử giúp đỡ. Tiêu gia hiện này muốn rèn một thanh bảo kiếm, Tiêu gia dám bảo đảm thanh kiếm này rèn xong có thể xuất hiện trên bảng bình khí thiên hạ, cho dù là Phá Sát của Đế Quân Phá Vực cũng chưa chắc có thể sánh bằng."

244. Chương 244

Lâu Thất khẽ nheo mắt: "Tiêu đại thiếu gia đang đùa với ta sao? Nghe nói thợ rèn tốt thế nào đi nữa trước khi rèn đều không dám khẳng định một trăm phần trăm có thể rèn ra được bình khí như vậy. Mỗi lò lửa đều có thể thay đổi theo tâm trạng hoặc thủ pháp của thợ rèn, trong quá trình rèn, mỗi lần đập búa, lực cũng có khác biệt. Vì thế thợ rèn cũng không thể nào rèn ra hai bình khí hoàn toàn toàn giống nhau, có thể nói là những thứ làm bằng tay sẽ là độc nhất vô nhị. Bây giờ còn chưa bắt đầu mà người đã nói với ta rằng có thể rèn ra bảo kiếm có thể sánh ngang với Phá Sát," nàng dừng lại một lát, nói tiếp: "Có phải là quá khinh suất không?"

Tiêu Kinh sửng người: "Thất công tử cũng có trình độ rèn?"

"Điều này còn cần trình độ gì chứ? lẽ nào không phải điều người người đều biết sao?"

Tiêu Kinh lắc đầu: "Không, rất nhiều người đều cho rằng lửa có thể khống chế giống nhau, nguyên liệu có thể cân đo chuẩn xác, trong quá trình rèn không được đổi người, mình lại kiểm soát lực tuyệt đối có thể rèn được bình khí hoàn toàn giống nhau.

Lâu Thất bật cười.

Đâu phải đây chuyện sản xuất máy móc hiện đại hóa.

Hơn nữa rèn binh khí có quan hệ mật thiết với tâm trạng và cảm ngộ của thợ rèn, không có một ai tâm trạng và cảm ngộ đều có thể sao chép được.

”Thất công tử nói rất đúng, vốn dĩ là như vậy nhưng lần này nguyên liệu là thượng thừa, là thiên địa chí bảo! Nguyên liệu như vậy kèm thêm phụ thân ta đích thân rèn, bảo kiếm lần này tuyệt đối không tới nỗi nào.”

”Thiên địa chí bảo? Đồ rèn bảo kiếm? Là gì vậy?”

Lâu Thất thực sự có chút động lòng, nhưng kiếm pháp của nàng không ra gì, hơn nữa cũng thấy rằng mang theo một thanh trường kiếm rất vướng víu vì thế không quá bức thiết muốn có được. Nếu như cho nàng lựa chọn, nàng thà chọn Phá Sát còn hơn. Phá Sát tới thời điểm hiện tại nàng dùng rất quen tay, vốn dĩ nàng cũng giỏi giao chiến giáp lá cà, dùng Phá Sát là thích hợp nhất. Còn nữa, dùng roi cũng được, bình thường quần trên eo là xong, rất tiện lợi.

Nhưng nếu như thực sự có thể rèn được một thanh bảo kiếm như vậy, nàng lại ở đây, có thể không bỏ lỡ thì không bỏ lỡ.

Tiêu Kinh nói: ”Băng Huyền Thiết. Chúng ta tìm được một khối Băng Huyền Thiết Ngàn Năm!” Tiếp theo đó hắn nói với điểm đặc biệt của Băng Huyền Thiết với Lâu Thất. Băng Huyền Thiết Ngàn Năm là nguyên liệu cực kỳ tốt để rèn binh khí, bản thân Băng Huyền Thiết đã là huyền thiết biến dị, màu sắc trong suốt như băng, tinh khiết vô cùng, tới tay thợ rèn cấp bậc đại sư, chỉ cần không xảy ra lỗi, binh khí rèn ra tuyệt đối không tệ.

Nhưng Lâu Thất tin rằng hắn không thể nào vô duyên vô cớ nói cho mình nghe những điều này, vì thế nàng vừa uống trà vừa không hỏi gì nữa, chỉ đợi hắn nói.

Nghĩ tới yêu cầu này có phần khó nói, Tiêu Kinh do dự một lát mới quyết định lên tiếng: ”Tiêu Kinh xin Thất công tử giúp đỡ, là muốn có ba giọt máu của Lưu Quang Tử Vân Hồ.”

Cái gì? Máu của Tử Vân Hồ?

Lâu Thất sắc mặt sa sầm.

Tiêu Kinh nói: ”Thất công tử hãy nghe ta nói, Băng Huyền Thiết lạnh cứng, trên đời chỉ có máu của Tử Vân Hồ có thể khiến nó thay đổi, khiến nó dễ rèn hơn. Hơn nữa sau khi bảo kiếm rèn xong, băng hàn sẽ ẩn đi, mộc mạc quay về như ban đầu. Nếu như vào tay cao thủ có ý chí kiên định, tính tình lạnh lùng chắc chắn có thể phát huy mười phần công lực, sắc bén không gì địch nổi!”

Nghe tới đây Lâu Thất trong lòng ngẫm nghĩ, sao cứ thấy rằng thanh bảo kiếm chưa còn chưa rèn ra mà hắn nói thích hợp với cổ máy giết người Trầm Sát tới vậy? Mặc dù hắn có Phá Sát rồi nhưng trước đây nàng thường thấy hắn tay không không dùng vũ khí. Nàng thích Phá Sát, hơn nữa cũng thích hợp với nàng, vậy nếu như có thể rèn được một thanh tuyệt thế bảo kiếm, nàng mua về đổi lấy Phá Sát của Trầm Sát,

chắc hẳn sẽ đồng ý chứ?

Lâu Thất không trả lời vấn đề của Tiêu Kinh mà hỏi ngược lại: "Nếu như bảo kiếm này thực sự rèn ra được, Tiêu gia sẽ quyết định nó thuộc về ai như thế nào?"

Tiêu Kinh nói: "Ý của phụ thân ta là giữ lại Tiêu gia làm bảo vật gia truyền."

"Ý của Tiêu đại thiếu gia thì sao?"

"Ta khuyên nên tặng bảo kiếm cho người thích hợp. Bảo kiếm tặng anh hùng, cho dù là kiêu hùng cũng được, như vậy mới có thể phát huy tối đa công dụng của nó, nếu không sẽ chỉ có thể để phủ bụi mà thôi. Huống hồ xuất phát từ tư lợi cá nhân, đợi sau khi rèn được bảo kiếm sẽ dẫn tới các thế lực tranh đoạt, với thực lực của Tiêu gia, căn bản không thể giữ được bảo kiếm, cố giữ lại nói không chừng sẽ dẫn tới đại họa."

"Tiêu đại thiếu gia đúng là người hiểu lý lẽ."

"Thực ra Tiêu gia làm như vậy chẳng qua là vì lần này phụ thân ta đã bị Tiêu Vọng làm cho vô cùng tức giận, mất đi bình tĩnh."

Lâu Thất lại rót trà, đưa chén trà tới tay hắn, động tác vô tình của nàng khiến Tiêu Kinh cảm thấy rằng Thất công tử như thế này không hiểu tại sao có cảm giác muốn cầm lấy tay hắn sưởi ấm. Tiêu Kinh lập tức giật mình, vứt bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Sao hắn lại nảy sinh ý nghĩ yêu mến đối với một nam tử được chứ?

"Máu của Tử Vân Hồ rất quý giá, tin rằng Tiêu đại thiếu gia cũng biết?"

"Điều này là đương nhiên." Tiêu Kinh lúc này có chút chột dạ không dám nhìn Lâu Thất.

"Vậy thì ta muốn biết, nếu như ta cung cấp máu của Tử Vân Hồ, ta có được ích lợi gì?" Lâu Thất ánh mắt thoáng vụt sáng. Muốn nàng làm ăn thua lỗ là điều tuyệt đối không thể được.

Tiêu Kinh nói liền: "Nếu như Thất công tử có thể cung cấp ba giọt máu Tử Vân Hồ, vậy thì Tiêu gia đồng ý rèn cho công tử một món binh khí vô điều kiện, muốn binh khí thế nào Thất công tử cứ lựa chọn."

Tiêu gia rèn một món binh khí thu phí không thấp, Lâu Thất khi tới thành Nặc Lạp đã chuẩn bị tâm lý túi tiền sẽ bị mất một khoản lớn, nhưng nghe Tiêu Kinh nói vậy nàng liền lập tức vui mừng: "Điều này là thật chứ?"

"Tiêu Kinh tuyệt đối không nói đùa."

Lâu Thất uống một ngụm trà nói: "Nếu ta muốn rèn binh khí đương nhiên sẽ tự cung cấp nguyên liệu rèn,

vậy thì Tiêu gia chỉ mất công rèn. Chi bằng thêm một điều kiện nữa, sau khi rèn ra bảo kiếm, ta có quyền ưu tiên mua.”

Tiêu Kinh sững người: ”Thế nào là quyền ưu tiên mua?”

”Trong tình huống điều kiện ngang hàng nhau, nếu có đối thủ cạnh tranh vậy thì bảo kiếm sẽ bán cho ta.”

Tiêu Kinh ngẫm nghĩ một lát liền gật đầu đồng ý, dù sao thì cũng cần phải bán ra, bán cho ai cũng đều được, nếu có thể bán cho Thất công tử, hẳn đương nhiên rất bằng lòng.

”Thất công tử nếu đã đồng ý rồi, Tiêu Kinh muốn mời Thất công tử tới Tiêu phủ ở, như vậy sẽ thuận tiện hơn, hơn nữa Tiêu Kinh cũng lo lắng Thất công tử ở lại đây sẽ bị làm phiền.”

Nói tới điều này, Lâu Thất liền muốn hỏi: ”Lúc trước ở gần cửa lớn nhà Tiêu Vọng, quản gia của Tiêu Vọng bắt thuộc hạ của bốn công tử, Tiêu gia có ai biết không?”

Tiêu Kinh lập tức trở nên lo lắng: ”Cái gì? Họ dám ra tay với thị vệ của công tử? Thất công tử xin hãy tin ta, việc này Tiêu gia thực sự không biết, nếu không Tiêu gia nhất định sẽ bảo vệ thị vệ của Thất công tử.”

Tiêu Kinh xem ra cũng có chút thành ý, Lâu Thất cũng muốn để họ rèn roi Hắc Kim Đằng Vương, dọn tới Tiêu phủ ở là thích hợp nhất, thế là tối đó họ liền thu dọn đồ đạc theo Tiêu Kinh về Tiêu gia.

Tiêu gia phát triển trăm năm lại có được một tay nghề tốt, nghèo là tuyệt đối không thể nghèo. Tiêu phủ là một khu nhà lớn kiểu tứ hợp viện với đình đài lầu các, cầu băng qua hồ cá, nơi nào cũng có cảnh đẹp.

Nhóm người Lâu Thất được bố trí vào khu tiểu viện thứ hai, lại có bốn tì nữ xinh đẹp phục vụ riêng cho Lâu Thất. Tối đó Lâu Thất muốn tắm gội liền có hai tì nữ sinh đẹp muốn vào kì lưng giúp nàng, nàng không khỏi than thở một câu đúng là khó hưởng thụ ân tình của mỹ nhân.

Vì tối nay họ dọn vào ở đã khá muộn vì thế tạm thời chưa gặp được Tiêu Hỏa cùng thê thiếp con cái của ông ta, còn cả Tiêu nhị thiếu gia nữa.

Đêm nay, Lâu Thất vẫn để Tử Vân Hồ ngủ trên đùi nàng, cùng nàng luyện công.

Dọc đường đi họ cũng có nghe ngóng tung tích của Kim Lão nhưng không hề có tin tức gì. Lúc trước, gã đàn ông áo đen bị nàng dùng kế châm kim cũng xuất hiện sau khi nàng đã đại khai sát giới ở dốc Thập Lý ngoài thành Lạc Dương, trận đó nàng đánh rất vất vả, cuối cùng phải dùng chú quyết mới có thể thắng được hắn, nhưng nàng cũng không có cơ hội bức cung thì hắn đã chạy thoát.

Kim Lão đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Sáng ngày hôm sau, khi cổng thành Nặc Lạp vừa mở, một nữ tử đánh xe ngựa vào thành, cô ta đi lòng vòng trong thành cuối cùng tới phòng trọ mà tới qua Lâu Thất ở, vừa hay ở vào gian phòng của Lâu Thất tới qua.

Vừa vào phòng mũi cô ta đã động đây, ngửi thấy mùi được liệu thoang thoảng.

Mắt cô ta phát sáng, lập tức bật cười, lẩm bẩm một mình: "Đúng là đi mòn đế giày không tìm thấy."

Lâu Thất vừa trở dậy, bên ngoài đã có tiếng tì nữ hỏi nàng có rửa mặt đánh răng chưa, sau khi được trả lời, một lát sau bốn tì nữ xinh đẹp liền bước vào, người bưng nước, người cầm khăn mặt và bàn chải cùng muối tinh, có người ôm một bình dạng sữa màu trắng.

"Đây là thứ gì?" Lâu Thất ngạc nhiên ói.

"Bể công tử, đây là sữa, có thêm nước cốt hoa, sau khi rửa mặt dùng thứ này rửa một lượt, da sẽ mịn màng mềm mại."

Lâu Thất ngạc nhiên, bây giờ đã có người biết dùng sữa để làm đẹp rồi sao?

"Trong thành Nặc Lạp rất thịnh hành cách rửa mặt này sao?" Cho dù là làm đẹp nhưng bây giờ nàng đang là nam tử, lẽ nào già trẻ nam nữ của thành Nặc Lạp này đều rửa mặt như vậy? Không lẽ gương mặt Tiêu Kinh trắng trẻo mịn màng như vậy cũng là nhờ cách rửa mặt này?

Tì nữ nói: "Bể công tử, đây là cách rửa mặt của ngũ tiểu thư nhà chúng tôi, ngũ tiểu thư nói công tử là khách quý, lại mới tới thành Nặc Lạp, không biết đã phải trải qua bao nhiêu mưa gió sương tuyết ở bên ngoài, thử cách này cũng không tồi."

Lâu Thất nửa đùa nửa thật: "Được thôi, vậy bốn công tử xin ghi nhận phần tình cảm này của ngũ tiểu thư, đồ cứ để đó."

"Vâng!"

Bốn tì nữ đặt đồ xuống sau đó đi ra ngoài. Lâu Thất nhìn bình sữa thơm ngào ngạt kia, bất giác bật cười, xem ra ngũ tiểu thư này cũng là một người thú vị.

Đây là lấy lòng ư? Nàng không nghĩ vậy.

Nhưng đồ đưa tới thì đúng là đồ tốt, nàng đương nhiên không bỏ lỡ, dùng sữa tươi và nước cốt hoa tươi rửa mặt, da mặt đúng là mềm mại hơn rất nhiều. Đáng tiếc, dọc đường tới đây, ở một thành khác không hề thấy có sữa, chắc chỉ ở thành Nặc Lạp mới có.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, có người tới mời họ đi dùng bữa, vừa ra khỏi cửa Trần Thập và Lâu Tín đã đi theo sau nàng.

”Công tử, lão gia phu nhân, hai vị thiếu gia, còn có hai vị tiểu thư đều đã đợi ở nhà ăn, mời công tử đi nhanh một chút.”

Lâu Thất thấy vẫn là tì nữ đưa sữa tươi hồi sáng, trong lòng đã hiểu đôi chút, nên không nói gì. Trần Thập và Lâu Tín thì có chút không vui, có thể đợi bao lâu chứ? Có cần phải hối vậy không?

Tiêu phủ rất lớn, nhà ăn mặc dù cũng bố trí ở tiểu viện thứ hai nhưng họ gần như phải đi một hồi rất lâu mới tới nhà ăn.

245. Chương 245

Còn chưa tới cửa, Lâu Thất thính giác nhạy bén đã nghe thấy một giọng nói khe khẽ ở trong phòng.

”Cha, mẹ, cha mẹ hãy ngồi xuống đi, tại sao lại cho hấn vinh dự lớn như vậy? Dung túng cho hấn như thế không sợ lát nữa hấn sẽ đưa ra yêu cầu quá đáng sao?”

Lâu Thất nhướn mày, trong lòng hiểu ra, người này chắc là Tiêu ngũ tiểu thư rồi.

Tặng sữa cho một người đàn ông rửa mặt, thực ra ý của Tiêu ngũ tiểu thư là gì nàng đã nghe ra, nói nàng da mặt dày, hi vọng biết điều một chút.

Bây giờ xem ra Tiêu Hỏa và Tiêu phu nhân muốn đứng dậy ra ngoài cửa để đón nàng còn Tiêu ngũ tiểu thư thì phản đối.

”Dung Nhi, vốn dĩ là Tiêu gia cầu xin Thất công tử, con có biết Tử Vân Hồ quý gì thế nào không? Máu của Tử Vân Hồ quý giá thế nào không? Người khác bỏ nhiều tiền ra để mua mà chưa đắc đã mua được, Dung Nhi làm người thì phải biết cảm ơn!”

Lâu Thất đoán người này là Tiêu Hỏa.

Năm xưa khi ngũ tiểu thư và lục tiểu thư ra đời, Tiêu Hỏa thấy lại là hai con gái, liền nghe theo lời người khác đi nhận nuôi Tiêu Vọng. Một năm sau Tiêu Kinh ra đời, rồi nữa năm nữa Tiêu nhị thiếu gia ra đời. Tiêu Kinh nghe nói đã hai mươi hai, vậy Tiêu ngũ tiểu thư và Tiêu lục tiểu thư cũng đã hai mươi tư tuổi.

Thế giới này, nữ tử hai mươi tư tuổi chắc chắn đã xuất giá và làm mẹ rồi, vậy Tiêu ngũ tiểu thư và Tiêu lục tiểu thư sao vẫn còn ở nhà mẹ đẻ?

Tiêu ngũ tiểu thư nghe Tiêu Hỏa nói vậy thì không lên tiếng nữa.

Đội họ bước vào nhà ăn, quả nhiên nhìn thấy mấy người đang đứng bên cạnh đội nàng.

Người đàn ông đi đầu có mái tóc hoa râm, xem ra chính là Tiêu Hỏa gia chủ Tiêu gia, bên cạnh ông ta là phu nhân, Tiêu phu nhân mặc dù tuổi tác đã cao nhưng vẫn có thể nhìn ra nhan sắc xinh đẹp, thời còn trẻ chắc chắn là một đại mỹ nhân. Bên cạnh Tiêu Kinh là một nam tử trẻ tuổi có năm phần giống với hắn, chắc là con trai thứ hai Tiêu Thông của Tiêu gia.

Hai nữ tử bên cạnh Tiêu Thông chắc là Tiêu ngũ tiểu thư và Tiêu lục tiểu thư, điều khiến Lâu Thất bất ngờ là Tiêu ngũ tiểu thư và Tiêu lục tiểu thư tuy nhiều tuổi hơn Tiêu Kinh nhưng nhìn qua rất trẻ, nếu như không biết tuổi của họ chắc còn tưởng rằng họ mới chỉ chừng mười tám mười chín tuổi.

Hơn nữa dung mạo hai người rất xinh đẹp, không giống với Tiêu phu nhân. Tiêu ngũ, Tiêu lục chắc là do thiếp của Tiêu Hỏa sinh, nhan sắc của người thiếp này chắc hơn cả Tiêu phu nhân.

Tiêu Hỏa đúng là có điểm phúc.

Lâu Thất nhìn qua là biết ai là Tiêu ngũ tiểu thư, ai cũng nói một làn da trắng có thể che đi hàng trăm khuyết điểm, sữa có thể làm trắng da đẹp da hay không, nghe chuyên gia nói đã có nghiên cứu chứng minh, sữa thực ra không có hiệu quả làm trắng làm đẹp. Nhưng Tiêu ngũ tiểu thư đúng là rất trắng, làn da đó trắng như trứng gà bóc, vừa trắng vừa mịn màng, kết hợp với gương mặt vốn dĩ rất xinh đẹp của cô ta, nhìn càng bắt mắt, cùng là nữ nhi, Lâu Thất cũng không nhìn được đưa mắt nhìn cô ta.

Nhưng nàng ở thành Lạc Dương có thể khiến Hàn nhị tiểu thư si mê, ở đây phong thái của nàng lại không hề có tác dụng, Tiêu ngũ tiểu thư rõ ràng ánh mắt nhìn nàng có phần khinh miệt, cho dù là Tiêu lục tiểu thư cũng không hề có dấu hiệu gục ngã trước nàng. Có điều, hai vị tiểu thư này khi nhìn thấy Trần Thập, ánh mắt đều như phát sáng.

Lâu Thất trong lòng đã hiểu. Nàng mặc dù vóc dáng cao ráo nhưng đó là đối với nữ tử, thân cao như vậy dáng người mảnh mai, đóng giả nam tử vẫn hơi có phần gầy gò, nàng lại rất trẻ, nhìn qua chỉ là một công tử tuấn tú mà thôi, đối với cô gái trưởng thành hai mươi tư tuổi, có lẽ không thích mỹ nam xinh đẹp, họ thích người có gương mặt tuấn tú, cao lớn khôi ngô.

”Trần Thập, người giành mất phong thái của bốn công tử rồi, người có biết tội hay không?”

Trần Thập nghe thấy Lâu Thất truyền âm, lập tức rầu rĩ, dứt khoát cúi đầu xuống.

Tiểu thư nhà người ta chẳng qua chỉ nhìn hắn một cái, cô nương, có cần phải truyền âm không? Nội lực thâm hậu thật lợi hại...

”Tiêu mỗ cùng gia quyến xin hoan nghênh Thất công tử, nếu tiếp đại có điều gì sơ suất mong Thất công tử lượng thứ.” Tiêu Hỏa bước lên một bước.

Câu nói ban nãy Tiêu Hỏa nói với Tiêu ngũ tiểu thư khiến nàng có ấn tượng khá tốt về ông ta, vì vậy liền khách sáo đôi lời. Sau đó Tiêu Hỏa liền giới thiệu các con của ông ta.

Con trai trưởng Tiêu Kinh, con trai thứ hai Tiêu Thông, con gái thứ năm Tiêu Dung, con gái thứ sáu Tiêu Xảo.

Tiêu Thông hoạt bát hơn Tiêu Kinh, khi nói chuyện đôi mắt hơi cong, nhìn như đang cười, Tiêu Xảo có gương mặt trẻ thơ, còn có một đôi má lúm đồng tiền, vì thế nhìn trẻ hơn thực tế mấy tuổi.

Tiêu Dung thì không cần nói, mỹ nhân da trắng.

"Thất công tử quả nhiên không giống với đồn đại." Bước vào vừa ngồi xuống bàn ăn, Tiêu Dung liền lên tiếng.

Lâu Thất mỉm cười: "Không biết Tiêu ngũ tiểu thư thấy rằng điểm nào không giống?"

"Tương truyền Thất công tử phong thái bất phàm, võ công cao cường, là một nam tử cao lớn!"

Phụt.

Lâu Tín lén bật cười.

Lâu Thất mỉm cười: "Tiêu ngũ tiểu thư cho rằng, bốn công tử tướng mạo không có gì nổi bật, yếu đuối không thể ra gió, không phải nam tử?"

Tiêu Dung nói: "Không phải vậy, Thất công tử vẫn rất tuấn tú, nhưng không được gọi là cao lớn, võ công cũng không nhìn ra, giống với thư sinh yếu đuối sức trời gà không chặt hơn."

"Dung Nhi! Không được vô lễ!" Tiêu Hỏa lúc này đã có chút giận dữ, trừng mắt nhìn Tiêu Dung.

Tiêu Dung mặc dù có chút không phục, nhưng cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Tiêu Kinh và Tiêu Thông đưa mắt nhìn nhau, đều tỏ vẻ không biết phải làm sao. Tiêu lục tiểu thư Tiêu Xảo nhìn người này lại nhìn người kia, không nói gì.

Bữa sáng Tiêu gia chuẩn bị rất thịnh soạn, khi có đồ ăn ngon tâm trạng của Lâu Thất đều rất vui, không mấy so đo những việc khác.

Sau khi ăn xong mọi người liền ra phòng khách, lúc này mới bắt đầu nói vào chuyện chính.

"Thất công tử, sao không nhìn thấy Tử Vân Hồ?"

Lâu Thất nói: "Còn đang ngủ." Hôm nay khi dậy, Tử Vân Hồ vẫn còn đang ngủ, Lâu Thất cũng không ôm nó theo, nhưng nàng vừa dứt lời một luồng sáng tím phóng tới, Tử Vân Hồ nhào vào lòng nàng, ngẩng đầu dùng đôi mắt lo lanh ướt át nhìn nàng, có ý trách cứ.

Tử Vân Hồ mặc dù không biết nói chuyện nhưng lại có một đôi mắt biết nói.

Lâu Thất thở dài: "U U đang trách ta không dẫn người đi ăn cơm sao?"

"U U."

Lại chẳng phải không dẫn nó đi ăn cơm? Tử Vân Hồ cũng là một kẻ ham ăn, ăn chán thú con, quả dại, Thiên Cơ Thảo ở Thần Ma Cốc rồi, bây giờ chuyển sang thích ăn món ngon của loài người. Lâu Thất để nó ở lại phòng cũng không sợ nó không tìm được mình. Chung sống cùng nhau một tháng, Tử Vân Hồ sớm đã ghi nhớ mùi vị khí tức của nàng, nàng tin rằng cho dù cách xa một tòa thành, Tử Vân Hồ cũng có thể tìm được nàng, tiền đề là nàng không được dùng thuốc để thay đổi hoặc che giấu khí tức.

Tiêu Hỏa đứng bật dậy: "Thất công tử, đây, đây chính là Lưu Quang Tử Vân Hồ?"

"Không sai?" Lâu Thất khẽ vỗ đầu Lưu Quang Tử Vân Hồ, hỏi Tiêu Hỏa: "Tiêu gia chủ có thể chuẩn bị cho Tử Vân Hồ một ít thịt nướng không?"

"Đương nhiên là được, đương nhiên là được, người đâu, mau đi nướng thịt."

Nghe nói tới thịt nướng, Tử Vân Hồ lập tức chảy nước miếng. Lâu Thất giận dữ ném nó ra xa: "Bẩn chết đi được, nói bao nhiêu lần rồi không được chảy nước miếng lên người ta."

"U u..."

Tử Vân Hồ bị ném ra, trong không trung cũng có thể xoay chuyển một vòng, nhào vào lòng Trần Thập.

Lâu Thất trừng mắt nhìn nó, cảm thấy Tử Vân Hồ là một kẻ háo sắc, lần nào nàng vút nó ra nó đầu tiên chắc chắn sẽ lựa chọn nhào vào lòng Trần Thập đẹp trai nhất chứ không chọn người khác. Giống như Đồ Bôn, Hầu Tử... bị nó vô cùng chê bai.

"Tử Vân Hồ này thật đáng yêu." Tiêu ngũ tiểu thư, Tiêu lục tiểu thư cũng không khỏi ánh mắt phát sáng nhìn Tử Vân Hồ. Con gái thường không thể cự tuyệt những thứ đáng yêu.

Tiêu Thông cũng ngạc nhiên nói: "Nếu như ta có Tử Vân Hồ, chắc ta sẽ ôm nó như bảo bối, sợ sẽ rơi ngã,

sợ nó lạnh, Thất công tử sao lại đối xử với Tử Vân Hồ...”

”Thô bạo?” Lâu Thất nói tiếp điều hần không dám nói, thấy hần túng túng gật đầu, nàng thần nhiên nói: ”Đó là vì không phải ta muốn nó theo ta, là tự nó cứ đòi theo ta bằng được.”

Người nhà Tiêu gia: ”...”

Đồng loạt không biết nói gì, đừng dả kích người khác như vậy chứ? Tử Vân Hồ mà người trong thiên hạ khao khát lại chủ động nhất quyết đòi đi theo người! Lại còn bị người chê bai tới vậy.

Tiêu Thông nhìn Tử Vân Hồ, rất muốn nói người có đi theo ta không? Cho dù người chảy nước miếng lên người ta ta cũng không chê bai người.

Một đĩa thịt nướng được mang lên đặt trên bàn, Tử Vân Hồ lập tức u u một tiếng sau đó nhào tới bắt đầu ăn.

Người nhà Tiêu gia dùng ánh mắt thành kính để thưởng thức phong thái dùng bữa của nó, đợi tới khi Lâu Thất thực sự cạn lời hắng giọng hai tiếng mới kéo lại được sự chú ý của họ.

”Thất công tử đồng ý tặng máu Tử Vân Hồ, Tiêu mỗ thực sự vô cùng cảm kích.”

Tiêu Dung nói nhỏ một câu: ”Tặng gì mà tặng, đó là điều kiện trao đổi, mua bán mà thôi, có gì mà phải cảm kích.”

Lâu Thất ngừng lại một lát, mỉm cười nói: ”Tiêu ngũ tiểu thư có gì cứ thì cứ lớn tiếng nói.”

”Nói thì nói.” Tiêu Dung ngẩng đầu: ”Vốn dĩ là vậy, chẳng qua là ba giọt máu Tử Vân Hồ, đổi lại Tiêu gia nhà ta dốc sức rèn binh khí cho người, đây không phải là điều kiện trao đổi sao? Người có biết một món vũ khí Tiêu gia ta rèn tỉ mỉ có giá cả thể nào không?”

”Ngũ tỷ!”

”Dung Nhi!”

Tiêu Kinh và Tiêu Hỏa đồng thời giận dữ quát lên, nhưng Tiêu Dung tự cho rằng mình không hề nói sai, ngẩng đầu kiêu ngạo nhìn Lâu Thất.

Chỉ ba giọt máu Tử Vân Hồ mà thôi, đúng là không hề lãng phí công sức của Thất công tử, nhưng với danh tiếng của Tiêu gia hiện nay lại có tay nghề của cha cô ta, phải rèn một món binh khí vừa ý hần, điều này vốn dĩ là Thất công tử được lợi! Lẽ nào không phải Thất công tử cảm kích Tiêu gia sao?

Cô ta dứt khoát nói tiếp: "Hơn nữa người chẳng qua chỉ là một tiểu bối mà thôi, tới hoàng thất Bắc Thương còn phải khách sáo với cha ta, người tưởng mình là ai mà dám ngồi ngang hàng với cha ta? Đại thiếu gia Tiêu gia phải đích thân đi mời, được vào ở trong Tiêu gia là phúc phận của người, không biết cảm ơn thì thôi còn ra vẻ cái gì?"

"Ha ha!" Lâu Thất không hề nổi giận, nàng khẽ bật cười, lấy Hắc Kim Đằng Vương trên eo ra, còn có cả một tờ giấy, đưa tới trước mặt Tiêu Hỏa nói: "Tiêu gia chủ nhìn xem, thứ này Tiêu Vọng có thể rèn ra được không?"

Mới đầu Tiêu Hỏa chỉ ngỡ vực, đợi cầm được chiếc roi màu đen vàng kia, ông ta lập tức đứng bật dậy, vẻ mặt kinh ngạc: "Đây, đây là Hắc Kim Đằng Vương?"

Trần Thập và Lâu Tín cũng rất ngạc nhiên, không ngờ Tiêu Hỏa cũng rất hiểu biết, biết được Hắc Kim Đằng Vương.

Có điều nghĩ cũng không có gì làm lạ, đám người Trần Thập còn biết Hắc Kim Đằng Vương, Tiêu Hỏa thân là thợ rèn bậc nhất, biết được bảo vật thích hợp rèn roi cũng là điều bình thường.

246. Chương 246

"Không sai, chính là Hắc Kim Đằng Vương." Lâu Thất lạnh nhạt nói.

Tiêu Kinh nhìn thấy Hắc Kim Đằng Vương liền khen ngợi: "Trước đây cha nói với chúng con rằng Băng Huyền Thiết Ngàn Năm mới là nguyên liệu tốt nhất để rèn bảo kiếm, còn nếu như muốn rèn roi thần đệ nhất thiên hạ thì cần phải có Hắc Kim Đằng Vương."

Tiêu Hỏa vô cùng kích động, lại vội vàng mở ra một tờ giấy, nhìn vào tờ giấy, ông ta không khỏi hít một hơi thở lạnh, vội quay đầu lại nhìn Lâu Thất: "Đây là..."

"Đây chính là hình thiết kế roi do ta tận tay vẽ, Tiêu gia chủ thấy ta vẽ thế nào?"

Nàng liếc nhìn nét bút chì vót nhọn, có thể vẽ từng linh kiện giống hệt như thật, độ dài của roi, cơ quan bên trong, nút nhấn cơ quan trên chuôi roi đều được vẽ rất rõ ràng dễ hiểu.

Tiêu Hỏa thất thần: "Có hình vẽ như vậy, Tiêu Vọng đương nhiên có thể rèn ra roi này, và roi rèn ra nhất định có thể được coi là roi thần trong bảng bình khí."

"Cái gì?" Tiêu Dung kinh hãi.

Tiêu Hỏa lại nói: "Không, không chỉ là Tiêu Vọng, chỉ cần tay nghề không tồi, nghiêm túc một chút là có thể rèn ra được chiếc roi này."

Lâu Thất nói tiếp: "Không sai, ta có thể nói thế này, nếu như là thợ rèn mà ta ưng ý, dùng Hắc Kim Đằng Vương và hình vẽ này sẽ có thể đưa hắn lên địa vị đại sư." Vì thế hậu thế mới có nhiều người nổi tiếng vì chỉ đóng một bộ phim hoặc chỉ hát một ca khúc, Hắc Kim Đằng Vương và hình thiết kế này có thể khiến một thợ rèn nổi danh thiên hạ.

"Nếu như ta để Tiêu Vọng giúp ta rèn roi này, cho dù các người rèn được Bằng Huyền Bảo Kiếm, Tiêu Vọng vẫn có thể dựa vào chiếc roi này để tề danh với các người."

Giọng Lâu Thất rất bình thản, Trần Thập và Lâu Tín liếc mắt nhìn Tiêu Dung, ánh mắt khinh miệt.

Cô nương nhà họ đâu phải người cam tâm tình nguyện chịu thiệt thòi và bị nhục mạ, từ trước tới giờ những người đắc tội với nàng không có kẻ nào có thể yên ổn. Phạm Trường Tử chắc đã tức hộc máu, Nạp Lan Họa Tâm tát hắn một cái, nàng lập tức giết ửng của người ta, Nạp Lan Họa Tâm muốn giết họ, nàng có thể giết bốn thị vệ họ Vãn của đối phương, bằng mọi giá không để đối phương lấy được Tam Hàn Thu Giao. Nạp Lan Họa Tâm tuy chưa chết nhưng họ tin rằng, thời gian này tâm trạng của ả ta chắc vô cùng suy sụp.

Tiêu ngũ tiểu thư Tiêu Dung không nhìn rõ thực tại, cô nương nhà họ không phải là người có thể nhẫn nhịn cho qua chuyện. Nhìn xem, đang tát mặt rồi kìa.

Trần Thập và Lâu Tín thực sự rất thích nhìn Lâu Thất tát mặt người khác, vì thế lúc này họ đang chiêm ngưỡng gương mặt gần như tái mét của Tiêu Dung.

Khi Lâu Thất mở hình thức ác độc sẽ không vì đối phương tái mặt sẽ tốt bụng dừng lại. Nàng nhìn Tiêu Dung, giọng điệu nhẹ nhàng hỏi: "Tiêu ngũ tiểu thư nếu thấy rằng mua bán hoặc giao dịch mới dễ dàng chấp nhận được, vậy cũng được thôi, chiếc roi này ta cũng không làm phiền tới Tiêu gia nữa, ta tìm người khác rèn là được. Còn về máu Tử Vân Hồ, cũng có thể bán, Tiêu gia cần ba giọt đúng không?" Nàng ngừng lại nói: "Vốn dĩ, ta sẽ không dùng Tử Vân Hồ để buôn bán kiếm tiền, nhưng nể mặt thái độ thành khẩn của Tiêu đại thiếu gia ngày hôm qua, chỉ một lần này thôi. Tiêu đại thiếu gia, thông thường trên thị trường, máu của Tử Vân Hồ có giá cả thế nào nhỉ?"

Tiêu Kinh mặt đỏ bừng, thở dài nói: "Máu của Tử Vân Hồ... vô giá."

Từ trước tới giờ không ai có được Tử Vân Hồ, làm gì có định giá? Có rất nhiều người muốn có máu của Tử Vân Hồ, nhưng từ trước tới nay không có ai có máu Tử Vân Hồ để bán.

Tiêu Dung mặt đỏ bừng lại tái nhợt, tái nhợt lại đỏ bừng.

Cô ta nói rằng, không phải chỉ là ba giọt máu Tử Vân Hồ thôi sao? Không phải chỉ ba giọt thôi sao? Sao có thể sánh bằng một bình khí do Tiêu gia nhà họ dày công rèn?

Bây giờ bình khí của người ta không cần Tiêu gia rèn, họ lại không thể ra giá mua ba giọt máu Tử Vân Hồ.

Hơn nữa họ còn sợ nàng ta mang Hắc Kim Đằng Vương giao cho Tiêu Vọng rèn! Nếu vậy, Tiêu Vọng sẽ càng có khả năng đối kháng với họ.

”Thất công tử, tiểu nữ vô tri, mong công tử tha tội.” Tiêu Hỏa lúc này trong lòng vô cùng giận Tiêu Dung, ông ta trừng mắt nhìn cô ta, vội vàng tạ tội với Lâu Thất.

Lâu Thất vẫn cho rằng mình rất biết đối nhân xử thế, tính tình cũng rất tốt, nhưng đây không phải là lí do khiến nàng đồng ý nhậm nhện người khác dùng lời lẽ kích bác. Nếu như nàng vẫn sống ở Tiêu gia, nàng không hi vọng Tiêu Dung ảnh hưởng tới mình.

Tiêu Dung nghiêng răng, lúc này cô ta cũng biết mình đã khiến Lâu Thất tức giận, tầm nhìn của cô ta hạn hẹp, xem thường Lâu Thất, làm mất mặt Tiêu gia. Vốn dĩ muốn nâng cao địa vị của Tiêu gia nhưng bây giờ lại khiến cho phụ thân và các em trai cô ta càng phải hạ mình.

Cô ta đứng dậy, mặt cứng đờ nói với Lâu Thất: ”Mong Thất công tử tha lỗi, Tiêu Dung đi ngay bây giờ, cha mẹ và hai em trai của ta từ đầu tới cuối đều rất lễ độ với Thất công tử, mong Thất công tử đừng giận lây sang họ.” Nói xong cô ta cúi người, dẫn theo tì nữ của mình vội vàng rời đi.

Tiêu lục tiểu thư thấy cô ta bỏ đi cũng cúi người chào Lâu Thất sau đó đi theo.

Lâu Thất nhướng mày, hỏi thẳng: ”Tiêu ngũ tiểu thư tuổi không còn nhỏ? Sao vẫn không về nhà chồng?”

Tiêu Hỏa nghe vậy có chút lúng túng: ”Đều là Tiêu mỗ đã quá nuông chiều hai chị em nó.”

Thì ra, Tiêu ngũ tiểu thư yêu cầu quá cao, trước đây hoàng thất Bắc Thương thậm chí có ý muốn cô ta vào cung nhưng Tiêu ngũ tiểu thư nói hoàng đế Bắc Thương tuổi đã cao, mặc dù là hoàng đế nhưng Tiêu ngũ tiểu thư không muốn gả cho người đàn ông lớn tuổi tới vậy, khi đó Tiêu Hỏa còn rèn cho công chúa Bắc Phù Dung hai thanh bảo kiếm cực tốt, như vậy mới có thể giúp cô ta thoát khỏi được việc này.”

Còn Tiêu lục Tiểu thư thì vô cùng sùng bái tử tử này, việc gì cũng học theo cô ta, Tiêu ngũ còn không gả, Tiêu lục cũng không chịu gả.

Người đầu tiên Tiêu ngũ tiểu thư muốn gả là Đông Thanh Ngọc thái tử, nhưng gần đây họ nghe nói, Ngọc thái tử và đại công chúa có tình có nghĩa, chắc hai nước sẽ liên hôn.

Tiêu ngũ tiểu thư mặc dù kiêu ngạo, nhưng cũng cho rằng mình không thể tranh sủng với công chúa Bắc Phù Dung, bởi Bắc Phù Dung chính là thần tượng mà cô ta sùng bái từ nhỏ.

”Nói ra cũng không sợ Thất công tử chê cười, liệt nữ nhà ta bây giờ một lòng nghĩ tới một vị khác, trong lòng Tiêu mỗ cũng rất rầu rĩ.” Tiêu Hỏa rất sợ Lâu Thất sẽ giận Tiêu Dung mà quay người bỏ đi, quyết định nói ra những việc đáng mất mặt của cô ta, nói không chừng Thất công tử nghe xong thấy cô ta không biết trời cao đất dày sẽ không so đo với cô ta nữa.

Hắc Kim Đằng Vương, đây là món đồ có thể sánh với Bằng Huyền Thiết ngàn năm! Còn cả tám hình thiết kế kia nữa, đó là thiết kế mà ông ta chưa từng nhìn thấy bao giờ, chỉ mới nhìn qua ông ta đã biết món đồ đó tinh diệu tới nhường nào! Có một số chi tiết vô cùng độc đáo, ông ta cho rằng cả đời mình cũng không thể nghĩ ra được.

Đương nhiên là không nghĩ ra được, bởi thiết kế đó tập trung lĩnh ngộ tinh túy nhất của binh khí Trung Hoa mấy nghìn năm. Trước đây khi Lâu Thất nhận nhiệm vụ cũng khó tránh sẽ phải tiếp xúc với những cao thủ giỏi dùng binh khí lạnh, còn có cả một nhóm người, họ không thích sử dụng súng ống đạn dược, không thích máy bay xe tăng, thích nghiên cứu binh khí lạnh, binh khí cổ, họ lục tìm vô số sách cổ, làm qua vô số thí nghiệm, cuối cùng tập trung sở trường của mọi người lại mới thiết kế ra mấy bảo bối được gọi là tuyệt thế binh khí.

Lâu Thất vốn biết dùng roi, khi xưa nàng cũng bị bản thiết kế này làm cho vô cùng kinh ngạc, còn từng mượn bản thiết kế đó nghiên cứu rất lâu, vì thế nàng không tin bản thiết kế này không khuất phục được Tiêu Hỏa.

Tiêu Hỏa nói tới tâm sự của Tiêu Ngũ tiểu thư, Lâu Thất không hề có chút hứng thú, Tiêu ngũ tiểu thư trong lòng thích ai, Tiêu Thất cũng không muốn biết, nhưng lời tiếp tới của Tiêu Hỏa khiến nàng lập tức sầm mặt.

”Bây giờ nó cho rằng, Đế Quân Phá Vực thích hợp với nó nhất, nó mong muốn vào Cửu Tiêu Điện làm phi. Nhưng Đế Quân Phá Vực lại ra một bản khế ước, tuyên cáo thiên hạ đã sắc phong Lâu Thất cô nương làm phi, và nói rõ ràng từ này về sau chỉ cần một phi, không có người khác. Liệt nữ nhà ta sau khi đọc được bản khế ước đó nhất quyết nói rằng vì Lâu đế phi hay đồ kị, còn không biết nghe tin ở đâu nói rằng Lâu đế phi hiện không có ở Phá Vực, còn muốn đi thuê người của Câu Hồn Điện giết Lâu đế phi. Công tử thấy nó có phải là tính khí trẻ con không? Người như chúng ta tới Câu Hồn Điện ở đâu còn không biết, hơn nữa Đế Quân Phá Vực tới Tiêu Dung là ai còn chả biết, người dám làm gì đế phi nương nương của người ta, Đế Quân Phá Vực không giết người mới lạ?”

Tiêu Hỏa còn đang nói, như thể nói những điều này với nàng, quan hệ của họ sẽ thân thiết như bạn bè, Lâu Thất sẽ giao Hắc Kim Đằng Vương và hình thiết kế đó cho ông ta rèn.

Lâu Thất và Trần Thập, Lâu Tín đều sững người.

Tiêu Dung dám định thuê người của Câu Hồn Điện tới giết nàng. Trầm Sát giỏi thật, như vậy cũng có thể thu hút ong bướm, như vậy cũng có thể tăng điểm thù hận cho nàng. Lâu đế phi...

Nàng đã đồng ý hay chưa?

Cổ nhân chết tiết, bà quyền chết tiết, nàng là một người tự do tự tại, không thể nào chỉ vì sự sắc phong đơn phương của Trầm Sát mà trở thành phi tử của hắn ta được.

Đợi sau này hỏi Trần Thập, Lâu Tín, hai người họ liền đồng thanh trả lời:

"Cô nương vốn dĩ chẳng phải thị nữ của Đế Quân đó sao? Mặc dù không có khế ước bán thân nhưng Đế Quân chính là chủ tử của cô nương, chủ tử phong phi cho thị nữ còn cần đồng ý sao, hạ chỉ là xong, thông thường thân là thị nữ có được tạo hóa như vậy cần phải đội ơn, không mừng phát điên ấy chứ." Lâu Tín nhìn nàng, cười hì hì: "Đương nhiên, cô nương không phải người thường, không phải người thường."

Lâu Thất cảm thấy Lâu Tín nói chuyện đúng là khó ưa! Nàng trừng mắt nhìn hắn, quay đầu sang Trần Thập: "Trần Thập, người nói xem."

"Thuộc hạ cho rằng, cô nương nếu như không đồng ý làm đế phi, sau này hãy về Cửu Tiêu Điện nói rõ ràng với Đế Quân, chí ít cũng phải thuyết phục Đế Quân hạ chỉ phế phi, nếu không sau này cô nương dùng lại thân phận của mình, ai cũng sẽ coi cô nương là đế phi Phá Vực."

Vì thế đây chính là điều chết tiệt của cái thời đại này? Nàng đang sống yên ổn, người ta có thể không hỏi ý kiến của nàng, mở miệng ra là cho nàng một thân phận, nếu nàng không cần thân phận này còn phải chủ động làm phế phi, đúng là vô duyên vô cớ có một thân phận ly kỳ.

Lâu Thất cảm thấy nếu như mình có râu, lúc này chắc chắn nàng sẽ mất trọn tròng râu dựng ngược vì tức giận.

"Cô nương, cô nương nói thử xem nếu như Nạp Lan Họa Tâm và Lưu Tố Vân nhìn thấy khế ước này có phát điên lên không?" Lâu Tín gật đầu hào hứng: "Đừng nói chứ, bản khế ước này của Đế Quân nếu như có thể khiến hai ả đó tức điên vậy thì cũng đáng."

Cốc.

Lâu Thất gõ lên đầu hắn một cái.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, một bóng người vụt lướt qua, Lâu Thất nhướng mày nhìn về phía một góc của khu vườn: "Các người đứng đây, ta đi xem sao?"

Là ai dẫn dụ nàng tới góc đó?

247. Chương 247

ở Tiêu gia hai ngày, hai ngày này, Tiêu gia luôn tiếp đãi nàng các món ngon, rượu thơm, thật sự đối xử với nàng như khách quý, mấy thị nữ xinh đẹp mà Tiêu Dung sắp xếp cho nàng đều bị Tiêu Xảo thay đổi hết. Lâu Thất cũng không nóng nảy, dù sao nàng cũng chẳng có chuyện gì gấp. Mỗi ngày hết ăn lại uống, đi dạo quanh vườn, cũng chẳng có ai dám đi theo nàng.

Nhưng dù sao nơi này cũng là Tiêu phủ, nàng vẫn giữ Trần Thập, Lâu Tín lại để chú ý xung quanh.

Một góc vườn, một mảnh cảnh hoa Đỗ Quyên đuổi ra rậm rạp, che chắn bóng dáng của người nọ.

Lâu Thắt đến gần, người kia lập tức quỳ một chân xuống, nắm tay chống đất, cúi đầu nói: "Thuộc hạ Đỗ Văn Hội, tham kiến Đế Phi!"

Lâu Thắt: "..."

Ai đến nói cho nàng biết chuyện gì đang xảy ra vậy?

"Đế Phi, đây là thư mà Đế Quân sai thuộc hạ đưa cho người." Đỗ Văn Hội lấy ra một bao vải dày từ trong ngực, thật sự rất dày! Đây là thư sao?

Lâu Thắt nhận lấy, "Người cứ đứng lên đi rồi nói tiếp."

"Tạ Đế Phi." Đỗ Văn Hội đứng lên, xuôi tay đứng nghiêm.

Mở miệng ngậm miệng đều là Đế Phi, Lâu Thắt thật sự cảm thấy cực kì không quen, nhưng nghĩ đến việc bất hủ thay đổi xưng hô là chuyện không thể xảy ra.

"Người đến từ thành Phá Vực sao?"

"Dạ."

"Hành quân gấp đến đây sao?" Nàng nhìn Đỗ Văn Hội, bộ dáng phong trần mệt mỏi, trên mặt bị băng tuyết sắc như đao kiếm tàn phá, làn da thì cóng lạnh, nhìn quần áo hằn mặc, tay áo cổ kéo xuống che chở gan bàn tay, nhưng vẫn nhìn ra được nơi ấy bị mài đến rách cả da, đó là vết thương do thời gian dài cầm cương ngựa, đi đường ngày đêm không nghỉ.

"Đúng vậy! Bẩm Đế Phi, Đế Quân sắp đặt ba trăm Dịch trạm, dọc theo Phá Vực đến các quốc gia khác, cứ mười người hợp thành một đội, mấy thành lớn ở Bắc Thương cũng có một tiểu đội được xếp vào, thuộc hạ là tổng quản của bốn tiểu đội ở Bắc Thương. Đường đến Bắc Thương xa xôi, nên thuộc hạ tiến vào thành Nặc Lạp muộn hơn Đế Phi ba ngày, không kịp chuẩn bị nơi ở cho Đế Phi, mong Đế Phi thứ tội."

Lâu Thắt đau cả đầu, "Từ từ, người nói từ từ thôi! Dịch trạm là gì vậy?"

Đỗ Văn Hội đáp: "Đế Quân thiết kế Dịch trạm, để có thể nhanh chóng thu thập được tin tức từ các quốc gia, sau này, khi cử sứ giả sang các quốc gia khác, trên đường cũng có người quản lý chăm sóc."

Lâu Thắt đang muốn gạt đầu ý bảo mình đã hiểu thì Đỗ Văn Hội lại nói tiếp: "Nhiệm vụ đầu tiên của đám thuộc hạ chính là nhanh chóng tìm ra hành tung của Đế Phi!"

"..." Tức là, Trầm Sát phái ba trăm người tìm nàng? Nàng âm thầm trợn mắt, hỏi: "Tìm được rồi thì sao?"

”Lập tức truyền tin tức của Đế Phi về thành Phá Vực, sau này, toàn bộ chúng thuộc hạ đều nghe Đế Phi sai bảo.”

Ánh mắt Lâu Thất bừng sáng: ”Tức là các người đều nghe ta sai bảo? Chuyện gì cũng được sao?”

Đỗ Văn Hội lắc đầu: ”Trừ hành tung của Đế Phi, mỗi ngày đều phải truyền chi tiết mọi chuyện về cho thành chủ.”

Thế thì còn gì thú vị nữa. Nàng còn tưởng bản thân có thể ra lệnh cho bọn họ trước tiên phải giấu giếm hành tung của nàng.

”Vậy bây giờ trong thành Nặc Lạp có bao nhiêu người của chúng ta?”

”Tính cả thuộc hạ thì có tổng cộng mười một người.”

Đỗ Văn Hội đưa ba ống tre truyền tín hiệu thô sơ cho nàng: ”Xin Đế Phi cất kỹ, đây là đạn tín hiệu liên lạc. Tới đây thuộc hạ sẽ luôn âm thầm đi theo bên người, Đế Phi có việc gì chỉ cần kêu một tiếng thuộc hạ sẽ lập tức có mặt.”

Lâu Thất thấy hấn vừa lách người đã biến mất, liền biết Đỗ Văn Hội chắc chắn là cao thủ ẩn nấp và khinh công.

Trần Thập và Lâu Tín thấy nàng ôm một bao vải dày trở về, hai người đều giật mình. ”Cô nương, đây là?”

”Trở về rồi nói.”

Trở lại chỗ ở, biết đây là thư Đế Quân viết cho Lâu Thất, lại nghe nói về ba trăm Dịch trạm kia, Lâu Tín liền cười hì hì, mà Trần Thập cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đế Quân có hành động là tốt rồi, tốt rồi.

”Cô nương, vậy thuộc hạ không quấy rầy cô nương đọc thư nữa.” Trần Thập lúi kéo Lâu Tín lui ra ngoài, cũng giúp nàng đóng cửa lại.

Lâu Thất ngồi trên giường, mở bao vải kia ra, bên trong lại có một tảng giấy dầu chống nước, bọc rất chính tề, còn dùng sáp nền dán chặt.

Nàng nhìn sáp nền dính chặt kia, bỗng nhiên hơi igeri giật mình, không biết khi Trầm Sát nhỏ từng giọt sáp đóng kín phong thư này đã có tâm trạng như thế nào? Nhưng dù thế nào đi nữa, không cần nhìn thư nàng cũng biết, hấn sẽ không quên mình. Nam nhân kia thật ra là một người rất cứng nhắc và bất chấp, hấn cảm

thấy nên như thế nào, thì sẽ làm như vậy.

Bóc phần sáp nển, mở lớp giấy dầu ra, thứ đầu tiên đập vào tầm mắt chính là một khối ngọc bội màu trắng, đằng trước khắc chữ Dịch, đằng sau khắc chữ Thất.

Chữ Dịch này nàng cũng đoán ra chắc nó có nghĩa là lệnh bài có thể ra lệnh cho ba trăm Dịch trạm, nhưng phía sau khắc tên của nàng làm gì?

Trước tiên bỏ lệnh bài xuống, nàng cầm chồng thư kia lên. Mẹ nó, thật sự là một chồng thư dày cộp, chữ viết thì lít nha lít nhít! Tâm trạng Lâu Thất rối loạn, chỗ này tổng cộng có tất cả mười trang giấy, rốt cuộc sao hắn có thể viết nhiều như vậy?

Kết quả bắt đầu đọc thư thì ba trang đầu đều dùng để phê phán nàng rời khỏi hắn chính là một hành vi đáng chết. Ừm, hai chữ đáng chết chính là ý mà hắn muốn biểu đạt.

Ba trang tiếp theo, là trưng cầu ý kiến của nàng về phi hào, "Bốn Đế Quân cảm thấy, nếu đã chỉ có một phi, thì tạm thời không cần phi hào, lật xem khoảng hai trăm chữ, bốn quân đều không thích cái nào. Hoặc nàng cứ nghĩ trước đi, khi nào gặp mặt thì nói cho bốn Đế Quân."

Lâu Thất muốn thổ huyết, nghĩ phi hào? Đức Phi? Hiền Phi? Thực Phi? ĐoanPhi? Sao nàng lại có cảm giác bản thân chả có tí liên quan gì đến đức hiền thực đoan cả?

Phi. Trọng điểm không phải cái này, sao nàng lại phải nghĩ phi hào nhỉ!

"Đợi ngày kiến quốc, bốn Đế Quân sẽ đồng thời tổ chức cho nàng một đại điển sắc phong thật long trọng, nhưng trước đó, nàng phải tự chăm sóc bản thân, không được bị thương, phải ăn ngon, không cho phép gầy đi."

Hắn là đại điển sắc phong cơ đấy.

"Cho bốn Đế Quân chút thời gian, ta đang chuẩn bị đồ cưới và sính lễ cho nàng. Bởi nàng là thị nữ của bốn Đế Quân, nên đồ cưới đương nhiên sẽ do bốn Đế Quân chuẩn bị, vậy nên nàng không cần lo lắng về đồ cưới và sính lễ."

Lâu Thất vỗ trán.

"Ngoài ra, Đỗ Văn Hội này có thể tín nhiệm, từ nay về sau, tình báo của Dịch trạm sẽ giao cho nàng phụ trách toàn bộ, bốn Đế Quân sẽ không hỏi đến, sau này đánh trận, bốn Đế Quân sẽ hành sự dựa trên tin tức và tình báo quân đội của nàng mà thôi. Mạng của bốn Đế Quân và những người khác đều giao cho nàng."

Thật quá đáng! Vì sao lại giao toàn bộ cho nàng? Dựa vào cái gì mà bắt nàng phải lao tâm lao lực?

”Đám người Nguyệt, Ứng, đã biết sai, chờ nàng trở về, tự xử phạt bọn họ. Trong Cửu Tiêu Điện, nàng là nữ chủ nhân duy nhất.”

Biết sai?

Lâu Thất đọc đến đây hoàn toàn sững sờ. Muốn nàng trở về xử phạt Nguyệt Vệ và Ứng Vệ sao?

Đọc tiếp, nàng sắc cả nước bọt.

”Chưa từng giữ nàng lại, để nàng tới Thần Ma cốc chịu hết đau khổ, là bổn Đế Quân không đúng. Nếu Thất Thất muốn xử phạt bổn Đế Quân, chỉ cho phép xử phạt trên giường, sự trừng phạt này, trong lần gặp mặt tiếp theo có thể tiến hành được.”

Còn lâu ta mới làm như vậy nhé!

Ai muốn làm chuyện trên giường với hần chứ! Còn nói lần sau gặp mặt là có thể tiến hành, Đế Quân, mặt mũi của chàng ở đâu? Ở đâu hả?

Mười trang thư, viết kín toàn bộ, tuy không có một câu dễ ngon dễ ngọt nào, nhưng không hiểu vì sao, Lâu Thất vẫn cảm thấy phong thư này viết hơi buồn nôn!

Nàng đỡ không nổi lời tâm tình của Trầm Sát.

Nhưng lúc này, Lâu Thất cũng cảm nhận rõ ràng Trầm Sát đã giăng một cái lưới lớn, muốn cả người nàng rơi xuống tấm lưới ấy, luôn bên cạnh hần, không thể chạy thoát.

Lính của hần, thế lực của hần, giang sơn của hần, trong câu chữ của hần đều biểu đạt rằng những thứ đó cũng là của nàng, lộ ra một loại ý tứ hần muốn cùng nàng hưởng giang sơn!

Tình báo là điều quan trọng nhất đối với mỗi quốc gia, mỗi quân đội, vậy mà hần lại giao toàn bộ mạng lưới tình báo cho nàng. Đằng sau lệnh bài chỉ khắc tên nàng. Đúng như lời hần nói, hần đang đặt tính mạng của mình, của đông đảo tướng sĩ, của Cửu Tiêu Điện vào tay nàng.

Mà hần chỉ có một yêu cầu, đó chính là biết hành tung của nàng.

Lâu Thất cầm thư, nhin không được khe nở nụ cười.

Nàng biết mình muốn làm gì.

Thật ra nàng cũng không thể cứ ở Tiêu gia mãi, bởi chính nàng cũng hi vọng chiếc roi mau chóng làm xong, nàng cũng nôn nóng muốn thử xem, sau khi chiếc roi kia chế tạo thành công sẽ có uy lực như thế nào.

Vậy nên buổi chiều hôm nay, nàng đi tìm Tiêu Kinh.

Biết nàng rất cực nguyện ý giao roi cho bọn hắn chế tạo, lại nguyện ý lấy ba giọt

máu Tử Vân Hồ trao đổi, toàn bộ nhà họ Tiêu đều cực kì hào hứng. Ngay cả Tiêu Dung cũng nhin không được thở dài.

"Như vậy, việc này không nên chậm trễ, chúng ta cũng nhanh chóng bắt đầu thôi. Roi và bảo kiếm có thể chia thành hai lò luyện đồng thời tiến hành. Kinh Nhi, Thông Nhi, các con đều đến giúp cha đi." Tiêu Hỏa cực kì hưng phấn, không hề sợ mệt mỏi hay bận bịu.

"Dạ vâng thưa cha. Vậy chúng ta cùng nhau đốt lò thôi!" Tiêu Kinh và Tiêu Thông cũng cực kì phấn khích.

Lâu Thất nhin không được hỏi: "Ta nghe nói, tay nghề của hai vị Tiêu thiếu gia đều không tốt, từ trước đến nay đều do Tiêu Vọng dạy dỗ sao?"

Tiêu Kinh cười khổ nói: "Thất công tử, những cái đó đều do Tiêu Vọng hãm hại chúng ta, ta và Thông đệ đều rất thích rèn đúc, từ nhỏ đã quyết chí theo phụ thân học tập, tay nghề không hề kém Tiêu Vọng."

Lâu Thất khẽ gật đầu.

Ba cha con Tiêu gia đốt lò, chuyên tâm rèn đúc. Lâu Thất cũng cho bọn hắn ba giọt máu Tử Vân Hồ, nhưng Tiêu Hỏa lại nói,roi kia của nàng đã rất cứng, nếu còn nhỏ máu Tử Vân Hồ vào có thể cải tạo roi đến mức hoàn mỹ.

Để lấy thêm ba giọt máu, nàng liên tục nướng thịt cho U U ăn ba ngày, ăn đến mức U U hài lòng, lúc này, giống như bố thí, cho nàng phá vỡ móng vuốt để lấy máu.

Nhưng năng lực khôi phục của Tử Vân Hồ cực kì tốt, vết thương nhanh chóng lành lại.

Bảo kiếm cùng roi đều không phải loại dễ dàng chế tạo, Lâu Thất cũng không thể luôn đứng canh lò cho đến lúc hoàn thành được, nàng đứng đó có khi còn khiến cha con Tiêu gia cảm thấy áp lực.

Vậy nên, Lâu Thất dứt khoát dùng thời gian rảnh ra khỏi Tiêu phủ, đi gặp chín người thủ hạ của Đỗ Văn Hội. Bọn hắn gặp nàng cũng vội vã quỳ xuống xưng Đế Phi, khiến Lâu Thất toát cả mồ hôi.

"Nếu sau này các người đều thật sự muốn theo ta, vậy, tất cả đều phải nghe lời ta, nếu lời ta nói không

giống với lời Trầm Sát đã từng nói với các người, ta hi vọng các người có thể nói cho ta cảm giác thực của mình, nghe rõ chưa?”

”Bẩm Đế Phi, chúng thuộc hạ nghe rõ.”

”Tốt, hiện tại ta giao cho các người nhiệm vụ đầu tiên, giúp ta tìm người, tìm người các người cảm thấy nhanh trí, sau khi tìm thấy cần phải dẫn người đó đến đây, chỉ cần bẩm báo cho ta biết người đó là ai là được.”

Đỗ Văn Hội không rõ tại sao muốn tìm người nhanh trí, nhưng Lâu Thất không nói, hắn sẽ không hỏi.

Sắp xếp cho bọn hắn chút nhiệm vụ xong, Lâu Thất cùng Trần Thập và Lâu Tín đang chuẩn bị quay về Tiêu gia thì một nữ nhân tiến lên ngăn cản nàng.

”Công tử, lại gặp mặt rồi.” Nữ nhân kia mỉm cười với Lâu Thất.

Lâu Thất quan sát nàng ta một lúc, không nhận được hỏi: ”Là người sao? Người đến Bắc Thương làm gì?”

248. Chương 248

”Lời này của công tử, ta là đại phu du tẩu, đương nhiên là sẽ đi khắp nơi.” Cô gái kia chính là vị Trâu đại phu mà bọn họ gặp được ở khách điểm trong Lạc Dương. Lúc ấy, cô ta được Hàn quân gia mời đến Hàn phủ chữa bệnh cơ mà, sao bây giờ lại xuất hiện ở thành Nặc Lạp này? Nói thực, đây chính là xuất ngoại.

Lâu Thất nhớ đến lúc ấy Vân Phong từng nói, cô gái này ở trên núi, có khi sẽ xuống núi đến Lạc Dương thành ở khoảng mười ngày, nhưng chưa từng nói cô ta sẽ tới những nơi khác.

Con đường đi từ Đông Thanh đến Bắc Thương cũng không hề đơn giản, thành Nặc Lạp cũng không phải thành thị gần biên giới, vậy nên, gặp được Trâu đại phu ở đây, Lâu Thất vẫn luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Lúc nàng đi Hàn phủ dự tiệc, Trâu đại phu này chắc vẫn đang ở trong Lạc Dương, còn được Hàn phủ mời đến, vậy tại sao trên yến hội lại không mời cô ta đi? Điểm này cũng có vẻ không hợp với lẽ thường.

Nhưng, nàng lại không cảm nhận được ác ý trên người Trâu đại phu, chỉ là có chút thần bí.

”Vậy ta không quấy rầy Trâu đại phu du tẩu nữa.” Lâu Thất nói xong liền muốn đi vòng qua người cô ta, nhưng Trâu đại phu lại ngăn cản nàng.

”Công tử, chúng ta gặp nhau chính là hữu duyên, chi bằng công tử mời ta ăn cơm uống trà đi.”

Lâu Thất đang định nói chuyện, một giọng nói sang sảng bỗng nhiên truyền đến từ phía xa, nghe có chút quen tai.

”Trâu đại phu, Trâu đại phu, cô mau đến xem Tiểu Bảo đi!”

Hai người Lâu Thất và Trâu đại phu đều cứng người, tràn ngập kinh hãi.

Hai người giương mắt nhìn, bên kia đường có một người to con đang cõng một người trên lưng nhanh chóng chạy tới đây, đây không phải là Lữ Đại Lực ở khách điểm trong thành Lạc Dương lúc trước sao?

Trời ạ, sao hắn cũng đuổi tới nơi này? Quả thực là không thể tưởng tượng nổi!

”Ấy,” Lâu Thất sững sờ hỏi Trâu đại phu: ”Lúc đó, cô cho hắn túi kia là túi gì vậy? Không phải cô nói Tiểu Bảo kia uống xong sẽ khỏe lên sao?”

Trâu đại phu nghiêng răng nghiêng lợi, hạ giọng nói: ”Người bị ngu à, ta nói gì người cũng tin sao? Làm gì có loại thuốc đặc hiệu như vậy? Ta còn chưa từng xem qua người tên Tiểu Bảo kia đâu. Lúc ấy không phải đoán rằng bọn hắn có thể do nghèo đến mức không có cơm ăn, có thể do đói quá mới sinh bệnh, nên mới cho hắn một bao bột mì để hắn hòa với nước uống...”

Lâu Thất: ”...”

Hóa ra là lang băm.

”Hiện tại còn nói bốn công tử có bệnh kén nữa không?” Nàng chế nhạo nói.

Trâu đại phu quay mặt đánh giá nàng, nói: ”Không phải bởi trên người người lúc đó nồng nặc mùi thuốc sao? Ta còn tưởng người chính là cái ả sắc thuốc.”

Lúc đó trên người Lâu Thất luôn mang theo dược liệu, ngay cả trên người Trần Thập và Lâu Tín cũng có mùi dược liệu.

”Vậy Hàn phủ tìm cô làm gì?”

”Nam nhân họ Hàn kia có một đứa con rể là người Tây Cương, hắn vẫn chưa hoàn toàn tín nhiệm người con rể kia, nên để ta nhìn giúp hắn, xem hắn có bị hạ chú thuật gì của Tây Cương không,” Trâu đại phu nói: ”Đùa ta sao, lão nương làm sao biết đến chú thuật khỉ gió gì đó của Tây Cương kia, năm đó chủ tử không đáng tin kia còn chưa từng dạy lão nương cái này.”

Lâu Thất lập tức bắt được trọng điểm: ”Ý của cô là, chủ tử của cô là người Tây Cương?”

"Phi, người mới là người Tây Cương, cả nhà người đều là người Tây Cương!"

Lâu Thất: "... Vậy tức là chủ tử của cô biết chú thuật của Tây Cương?"

Đằng sau, Lư Đại Lực cõng người trên lưng đã sắp đuổi tới chỗ bọn họ. "Trâu đại phu, mau đến xem Tiểu Bảo! Trâu đại phu!"

"Tên Đại Lực ngu ngốc này, không ngờ hắn lại có thể đuổi theo ta tới tận đây!" Trâu đại phu kéo nàng xoay người bỏ chạy, một bên kiêu ngạo nói: "Đương nhiên, chủ tử của ta chính là thiên tài tuyệt đỉnh trong thiên hạ, tất nhiên là biết rất nhiều thứ rồi."

"Chủ tử của người là ai?"

"Hiên Viên... A, sao ta lại phải nói cho người biết?"

Lâu Thất bỗng nhiên giữ tay cô ta lại, dùng sức lôi cô ta vào một ngõ tối, đôi mắt chăm chú tập trung nhìn cô: "Nói cho rõ ràng, chủ tử của cô tên là gì?"

Tim nàng đập thành thịch, chẳng lẽ cô ta là...

"Công tử, người có thể dừng dừng vẻ mặt hung ác như vậy không?" Trâu đại phu dùng ánh mắt sợ hãi nhìn nàng, nhưng Lâu Thất có thể cảm nhận được sự giấu diếm trong mắt cô ta.

"Nói!" Một tay Lâu Thất bỗng bóp cổ họng của cô, không chút lưu tình xiết chặt.

Trâu đại phu lập tức hít thở khó khăn, gương mặt đỏ bừng. Hai tay cô nắm lấy tay Lâu Thất, muốn mở tay của nàng ra, nhưng dù cô ta cố hết sức cũng không thể khiến Lâu Thất di chuyển chút nào.

"Nói, chủ tử của cô là ai? Bây giờ hắn ở đâu?" Lâu Thất thấy hai tay cô ta bắt lực buông xuống, lúc này, mới nới lỏng ngón tay.

"Hự khự khự khự!" Lại có thể hô hấp khiến Trâu đại phu ho khò khò, rốt cuộc không thể che dấu hết sự lo sợ và ngờ vực trong mắt, cô ta hỏi lại nàng: "Người là ai?"

"Hiện tại là ta hỏi cô, nếu cô không nói, ta sẽ đưa cô đi gặp Diêm Vương." Lâu Thất lạnh lùng nói.

Trần Thập và Lâu Tín đứng canh tại cửa ngõ, quay đầu nhìn thoáng qua. Bọn hắn

cũng không hiểu sao cô nương nhà bọn hắn lại đột nhiên ra tay với cô gái này, nhưng cô nương làm việc

nhất định cũng có lý do riêng, bọn hần cứ đứng đây canh chừng là được.

”Nói cho người, chưa chắc người đã biết đến, chủ tử của ta tên là Hiên Viên Lại.” Khi Trâu đại phu nhắc đến cái tên này, Lâu Thất có thể thấy được sự tưởng niệm, sự mê mang, phiền muộn và bi thương hiện lên trong mắt cô ta, chắc chắn không phải cô ta đang diễn trò.

Nàng cười lạnh, nói: ”Hiên Viên Lại đúng là có thu nhận một người thị nữ, nhưng ta nghe nói, người thị nữ kia xinh đẹp hơn người, dung mạo không hề bình thường như cô.”

Nàng từng nghe lão đạo thối nói qua, năm đó sau khi hần bỏ nhà đi không lâu, liền cứu được một bé gái mồ côi, bởi vì dáng dấp rất mỹ miều, nhưng mới mười hai mười ba tuổi, lại bị đám thân sĩ vô đạo đức cướp đoạt trắng trợn. Sau khi hần cứu được bé gái mồ côi kia, cô bé sống chết đòi đi theo hần nói là muốn làm thị nữ của hần, đi theo hần được ba năm, hần cảm thấy nếu trưởng thành mà thị nữ này vẫn luôn đi theo mình thì không tiện lắm, liền cho nàng một chút bạc, sau đó vụng trộm chạy trốn một mình.

Đúng, không sai, chính là chạy trốn.

Về sau hần gặp quá nhiều chuyện, dường như đã quên mất người thị nữ này. Khi hần về về người thị nữ này, cũng chỉ nhớ rõ đại khái mặt mày của nàng, cho nên hình dáng hần vẽ ra rất mơ hồ. Trong bức chân dung kia, hần từng nói, nếu gặp được người thị nữ này, nếu cuộc sống của nàng không tốt, hoặc đúng lúc gặp phải việc khó khăn, nếu hần có khả năng giúp đỡ chắc chắn sẽ giúp đỡ.

Nhưng hiện tại vị Trâu đại phu này mặc dù có dáng người rất duyên dáng, nhưng tướng mạo lại thiếu đi mấy phần.

Trâu đại phu nghe nàng nói vậy giống như bị sét đánh. Thân thể cô căng cứng, ngơ ngác nhìn Lâu Thất.

Một lúc lâu sau, cô ta bỗng nhiên nắm chặt tay Lâu Thất, kích động đến mức cắn lưỡi: ”Người biết chủ tử? Người biết hần! Hần ở đâu? Hần ở đâu người mau nói cho ta biết!”

Lâu Thất hất tay cô ra, ”Cô vẫn chưa chứng minh mình thực sự là người thị nữ kia đâu, sao ta phải nói cho cô biết?”

”Là ta, chính là ta.” Tay Trâu đại phu run run lấy một bình dược thủy nhỏ từ trong ngực ra, mở lọ dược ra, bôi toàn bộ nước thuốc lên mặt, chỉ chốc lát, Lâu Thất liền có thể nhìn ra vân đề trên mặt nàng, đây rõ ràng là đang đeo mặt nạ. Nàng thật sự bó tay rồi, cô gái này lấy đâu ra nhiều mặt nạ sinh động như thật vậy?

Trâu đại phu bóc tấm mặt nạ kia xuống, lộ ra khuôn mặt thực.

Lâu Thất liếc mắt một cái liền nhận ra đôi mắt và cặp lông mày kia, y hệt như bức vẽ của lão đạo thối, mặc dù các nét trên mặt đã trưởng thành hơn rất nhiều, nhưng liếc mắt là có thể nhận ra.

”Tiểu Trù.”

Trâu đại phu vừa nghe đến cái tên này, liền giơ tay che miệng, nước mắt ào ào tuôn chảy. Nàng lập tức ngồi thụp xuống đất, khóc đến mức hai vai không ngừng run rẩy.

”Chủ tử... Hu hu...”

Lâu Thất không ngờ mình thật sự gặp được Tiểu Trù.

Đương nhiên, trong trí nhớ của lão đạo thối thì dung mạo xinh đẹp của cô nhóc Tiểu Trù kia mãi mãi dừng ở tuổi mười lăm, nhưng bây giờ cô đã xấp xỉ 34-35 tuổi, mặc dù vẫn xinh đẹp, nhưng cũng đã có chút dấu vết của một cuộc đời sóng gió.

Lâu Thất sẽ không an ủi người khác, nàng chỉ nghe cô khóc đến mức tim cảm thấy khó chịu, cực kì bình tĩnh nói: ”Lư Đại Lực kia sắp đuổi tới nơi rồi.”

Tiếng khóc của Tiểu Trù bỗng nhiên ngừng lại, trên mặt còn vương nước mắt, nhưng lại lập tức đứng dậy.

”Chúng ta mau chạy thôi, đi thôi, tìm một chỗ khác nói chuyện!” Nàng lập tức giữ chặt tay Lâu Thất định chạy, nhưng hết lần này tới lần khác, cái miệng quạ đen của Lâu Thất lại phát huy tác dụng, giọng nói của Lư Đại Lực thật sự vang lên trước cửa ngõ.

”Trâu đại phu, Trâu đại phu, cô mau ra đây nhìn Tiểu Bảo, hắn thật sự sắp không xong rồi mà!”

Giọng Lư Đại Lực cực lớn, mà dáng người còn cao gần hai mét, thân hình cực kì cao to, động tĩnh hẳn tạo ra thực không nhỏ.

Trần Thập và Lâu Tín muốn ngăn cũng không ngăn hẳn được, Lư Đại Lực còn có thân thể cường tráng, hẳn xông lên, khiến Lâu Tín bị xô ngã.

”Đứng lại, không cho phép người tiến thêm về phía trước!”

Trần Thập trầm giọng quát.

”Các người đừng cản ta, đừng cản ta! Ta muốn tìm Trâu đại phu, Tiểu Bảo sắp không xong rồi! Người nào cản trở ta, ta liền đánh người đó!” Một bả vai Lư Đại Lực đụng phải Trần Thập. Trần Thập vận nội lực muốn ngăn trở hắn, nhưng không ngờ mình bị Lư Đại Lực đụng đến mức lùi về sau ba bước lớn, thật vất vả mới đứng vững lại được, không ngờ bả vai to lớn cùng nửa người của hắn đều tê dại!

Trần Thập kinh hãi, trên mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Lâu Thất đương nhiên cũng phát hiện điều này, nhúu mày, "Để hấn tới đây."

Trần Thập và Lâu Tín vốn đã rút bội kiếm ra, vừa nghe thấy lời của nàng liền lập tức buông tay, lùi sang hai bên.

Lư Đại Lực cũng không để ý tới bọn hấn, công người lao đến, nhưng khi nhìn thấy hai người Lâu Thất và Tiểu Trù, hấn lập tức sững sốt, "Trâu đại phu đâu?"

Hấn hỏi Lâu Thất.

Lâu Thất nhúu mày: "Không phải ngươi vẫn luôn đuổi theo Trâu đại phu sao? Hỏi ta làm gì?"

Mặt Lư Đại Lực sắp nhăn thành trái nho khô, nhìn nàng một chút, lại nhìn Tiểu Trù. "Cô là Trâu đại phu? Sao cô lại biến thành như vậy?"

Tiểu Trù lùi một bước, "Ta không phải Trâu đại phu, ngươi nhận lầm người rồi." Nàng căn bản không biết trị bệnh thể nào, sao dám thừa nhận? Huống chi khắp người Lư Đại Lực này đều là cơ bắp, bị hấn bám theo, vậy hấn thật sự có thể đuổi theo đến tận chân trời góc biển.

"Ta không nhận lầm, cô chính là Trâu đại phu! Đừng tưởng rằng đổi khuôn mặt thì ta sẽ không nhận ra! Cô mau khám cho Tiểu Bảo đi, Tiểu Bảo đã ba ngày không tỉnh lại rồi, có phải hấn sắp chết rồi không?"

Hấn nói xong liền đỡ bé con trên lưng xuống, ôm đến phía trước.

Lâu Thất vốn muốn kéo Tiểu Trù đến trước mặt để nàng lại giả mạo là thần y, nhưng khi khóe mắt của nàng nhìn đến đứa bé kia, sắc mặt lập tức thay đổi, ném Tử Vân Hồ vẫn luôn cuộn trong ngực ra ngoài, nàng nhanh chóng kéo tay Tiểu Trù về phía sau, sau đó tay còn lại túm lấy quần áo của đứa bé trong ngực, nhanh chóng tóm lấy bé.

"Ngươi làm gì! Không cho phép ngươi bắt Tiểu Bảo!" Lư Đại Lực khẩn trương, muốn đưa tay giành lại.

Mặt Lâu Thất trầm xuống, nghiêm nghị quát: "Ngươi có muốn nó chết không?!"

Lư Đại Lực bị nàng quát giật mình hoảng sợ, ngây ngốc nhìn nàng.

"Ngươi xoay người lại!" Tay Lâu Thất túm lấy đứa bé kia, một tay đè bả vai Lư Đại Lực xuống, Lư Đại Lực bị nàng đè tới mức khom lưng, dáng người hấn thực sự cao to vạm vỡ, chỉ tấm lưng cũng đủ thành giường cho đứa bé kia.

249. Chương 249

Đứa bé đó nhìn có vẻ tầm mới mười tuổi, dáng người gầy yếu, trên khuôn mặt trắng có thêm vẻ xanh xao, một vòng xám xung quanh hai mắt, môi lại có màu thâm đen.

Nó đang nhắm mắt, trông có vẻ không còn hơi thở, cứ như người chết rồi vậy.

Tiểu Trù không nén được kinh hãi: "Đứa trẻ này còn sống không?"

"Còn sống." Lâu Thất trầm giọng trả lời một tiếng, từ giữa eo lấy ra cây kim dài, đâm rách ba đầu ngón tay phải của mình, đầu ngón tay lập tức chảy ra một giọt máu.

"Đỡ nó."

"Ồ ờ, được." Tiểu Trù lập tức tới đỡ đứa trẻ đó. Lư Đại Lực đứng yên, không dám thở mạnh. Tuy hắn không nhìn thấy Lâu Thất đang làm gì, nhưng vừa nãy một tiếng quát đó của nàng lại khiến hắn tín nhiệm nàng không cần lý do.

Lâu Thất nhanh chóng kết quyết, ba đầu ngón tay đó túm lại với nhau, ba giọt máu tụ thành một giọt đến ngón trở, nàng đưa giọt máu đó ấn về phía trán của đứa bé, kim dài trong tay cùng lúc đâm xuống vị trí tim của đứa bé kia.

Tiểu Trù kinh ngạc, tròng mắt lớn. Việc này, cây kim đó đâm xuống đâm vào tim rồi, sẽ không chết người ư?

Nhưng động tác của Lâu Thất cực nhanh, nàng ta căn bản không kịp ngăn cản, mà sự sợ hãi còn chưa qua thì Lâu Thất đã rút kim ra. Trên hơn nửa cây kim dài đâm vào cơ thể đứa trẻ đó đều mang theo máu ra ngoài, nhưng máu đó lại là màu đen. Máu màu đen theo động tác nhấc kim lên liền chảy xuống mũi kim, ở chỗ mũi nhọn ngưng lại thành một giọt máu màu đen, nhưng lại chậm chạp không chảy xuống dưới.

Sắc mặt của đứa trẻ đó lúc Lâu Thất ấn ngón tay xuống mắt thường có thể thấy được sự hồi phục nhanh chóng. Lâu Thất lấy một chiếc bình nhỏ ra, đem cây kim có mang theo máu đen đó đặt vào, đập chặt, nhét về lại trong túi kín ở chỗ eo sau đai lưng.

Toàn bộ động tác của nàng gọn gàng nhanh nhẹn, thao tác liên tục, không có chút nào dư thừa. Tiểu Trù đỡ đứa trẻ đó ở bên cạnh lập tức nhìn nàng sững sờ: "Cô, cô và chủ tử rốt cuộc là quan hệ gì?" Ở khoảnh khắc đó, cô ta nhìn thấy bóng dáng của chủ tử trên người Lâu Thất, động tác gọn gàng, biểu cảm trầm tĩnh lại tự tin, tuy hai người không quen biết nhưng lại cho cô ta một cảm giác giống nhau.

Lâu Thất liếc cô ta một cái không trả lời, gơ tay đánh vào ngực của đứa trẻ đó, sau đó bản thân lách người lùi ra.

”Phụt!”

Đứa trẻ đó đột nhiên ngồi dậy, nôn ra một ngụm máu.

Lư Đại Lực vui mừng: ”Tiểu Bảo! Tiểu Bảo em tỉnh rồi phải không?”

Đứa trẻ tên Tiểu Bảo đó từ từ mở mắt ra, người nhìn thấy đầu tiên là Lâu Thất đứng ở trước mặt bên trái nó. Một tia nắng chiều chiếu xiên vào, vừa hay chiếu lên mặt nàng, Tiểu Bảo cảm thấy đây là người xinh đẹp nhất mà nó từng gặp. Nàng đang mỉm cười với nó: ”Đừng sợ, không sao rồi.”

Tiểu Bảo đột nhiên đỏ vành mắt, trượt xuống từ trên lưng của Lư Đại Lực, quỳ trước mặt Lâu Thất một cách có phép tắc, hai tay sát lên mặt đất, khấu đầu ba cái với nàng.

”Xin công tử cứu con.”

Ý cười đó trên môi Lâu Thất từ từ thu lại.

Đây chắc chắn không phải là một đứa trẻ bình thường từ nhỏ đã phiêu bạt bên ngoài khát thực. Nó biết bản thân là gặp chuyện gì, đồng thời biết hiện giờ vẫn chưa hoàn toàn được chữa khỏi.

Nó đã lừa Lư Đại Lực, nói với Lư Đại Lực rằng bản thân ngày ngày nằm mơ thấy ma, vì thế mới mắc bệnh như vậy. Đó có lẽ là do nó biết rằng nếu nói thực tình thì Lư Đại Lực cũng nghe không hiểu, hoặc có lẽ là không dám nói, sợ bị người khác phát hiện.

Nhưng dù thế nào, đây là một đứa trẻ hiểu chuyện đến mức khiến người khác thấy thương cảm. Lư Đại Lực tuy cố chấp nhưng loại người này nếu người muốn bảo hấn mãi ở bên đối tốt với người thì trừ khi là từng làm cảm động tâm tư của hấn, từng giúp hấn gì đó, hoặc là bầu bạn.

Người suy nghĩ đơn thuần bên cạnh sẽ không có người đại ác, trừ khi họ lúc đầu đã ở cùng nhau.

”Đứng lên đi.” Lâu Thất không hề bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của người khác mà đến đỡ nó dậy, nàng vẫn đứng ở đó, thậm chí sắc mặt có chút lạnh lùng.

Đứa trẻ đó nghe lời đứng lên, thân hình loạng choạng, Lâu Thất nhìn ra được chân nó hơi run, nó tạm thời không sao nhưng chắc là đói. Hôn mê ba ngày không tỉnh, Lư Đại Lực chắc chắn không nghĩ ra cách gì để đút cho nó ăn.

Lư Đại Lực nhìn nó, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi: ”Tiểu Bảo, em khỏe rồi à!”

Đứa trẻ đó cố đứng vững, ngẩng đầu nhìn hấn một cái nói: ”Đại Lư ca, đã nói em không phải tên Tiểu Bảo

rồi, em tên Tiêu Thiên Bảo.”

”Gọi Tiểu Bảo dễ nhớ.” Lư Đại Lực nhướn miệng cười.

Lâu Thất nhìn sang Tiểu Trù: ”Cô sống ở đâu?”

”Ngay quán trọ phía trước đó.” Tiểu Trù nhìn nàng với vẻ mê mẩn và mong đợi.

”Đi.”

Lâu Thất cảm thấy trong sự u ám vẫn có duyên phận nhất định, Tiểu Trù thế mà lại ở quán trọ mà họ đã ở lúc đầu.

”Công tử, ngài đến rồi?” Trưởng quầy có ấn tượng sâu sắc với Lâu Thất, bởi vì nàng không những dám chọc vào Tiểu Tiêu Gia, hiện giờ lại còn vào ở nhà Nguyên Tiêu Gia, việc này khiến ông ta cảm thấy Lâu Thất chắc chắn là một nhân vật tài giỏi. Nhưng Lâu Thất sao lại ở cùng với mấy người này rồi?

Tiểu Trù vì muốn về quán trọ vì vậy lại đeo mặt nạ đó lên, tránh cho trưởng quầy nhận không ra cô ta, hành lý của cô ta vẫn còn ở trong quán trọ.

Còn Lư Đại Lực trước đây công Tiêu Thiên Bảo đã tìm đến quán trọ này, gọi âm ỉ muốn tìm Trâu đại phu, Trưởng quầy đối với người cao lớn này cũng có ấn tượng sâu sắc.

Lâu Thất bế Tử Vân Hồ, gật gật đầu với ông ấy: ”Trưởng quầy, dọn một bàn món ngon lên, đừng quá dầu mỡ.

Vừa nghe món ngon, Lư Đại Lực không nhịn nổi nuốt liên ba ngụm nước bọt.

Tiểu nhị dẫn họ lên gian phòng lịch sự, cũng chính là căn phòng mà Tiêu Kinh gặp nàng lần trước. Lư Đại Lực vừa vào thì có hơi lúống cuống, hình như có chút e ngại bản thân tay chân thô lỗ làm hỏng đồ đạc ở trong này. Lâu Thất nhìn thấy hết, lập tức cảm thấy Lư Đại Lực này thật sự không hề ngốc, hẳn ở bên ngoài dầm đá lung tung, đoán chừng thật sự là chỉ vì quá nôn nóng muốn cứu Tiêu Thiên Bảo. Nhưng hiện giờ Tiêu Thiên Bảo trông có vẻ không sao rồi nên hẳn cũng đã bình tĩnh lại, không còn dầm đá bữa bãi nữa, biết những đồ đạc này lỗ như hấn làm hỏng thì không đền nổi.

Lâu Thất chỉ cái bàn vuông nói với hấn: ”Ngồi bên cạnh đó đi.”

Lư Đại Lực thở cũng không dám ngoan ngoãn qua đó ngồi.

Tiểu Trù nói với vẻ kỳ lạ: ”Hấn hình như có hơi sợ người.”

Thực ra đó không phải sợ, là một loại kính nể. Thực ra Lư Đại Lực biết Tiêu Thiên Bảo có thể rất khó cứu sống, trong mắt người thường, loại sắc mặt đỏ của Tiêu Thiên Bảo trước đây chính là sắc mặt của người chết, hẳn chỉ là không muốn từ bỏ mà thôi. Mà Lâu Thất đã cứu sống Tiêu Thiên Bảo, khiến sắc mặt của nó bỗng chốc hồi phục lại, lúc đó lại có một loại khí thể khiến hẳn không dám chống lại, vì vậy trong lòng Lư Đại Lực, Lâu Thất là một người rất giỏi, hẳn cảm thấy bản thân nên nghe lời nàng.

Lâu Thất thực ra sớm đã ngửi thấy một mùi chua từ trên người hai bọn họ truyền tới, cũng không biết hai người này đã bao lâu rồi chưa tắm rửa thay y phục. Nàng bảo Tiêu Thiên Bảo cũng tới ngồi, bản thân dẫn Tiểu Trù đi đến bên bàn trà ngồi xuống. Trần Thập đốt lò than nhỏ nấu nước pha trà.

”Ngồi.”

Tiểu Trù ngồi xuống, cứ nhìn Lâu Thất mãi, cuối cùng không nén nổi hỏi: ”Ngươi là tiểu chủ tử phải không?”

Tiểu chủ tử?

Lâu Thất nháy mày, cũng không phủ nhận, hỏi ngược lại: ”Nghĩa phụ ta đã rời xa ngươi lâu như vậy rồi, hơn nữa các người cũng chỉ có tình cảm chủ tớ mới ba năm, sao ngươi vẫn cứ luôn tìm ông ấy?”

Vừa nghe câu này của nàng, Tiểu Trù đã có được xác nhận. ”Quả nhiên là tiểu chủ tử!” Cô ta lập tức đứng dậy, hành lễ với Lâu Thất: ”Tiểu Trù bái kiến tiểu chủ tử!”

”Được rồi được rồi, ngồi xuống.” Lâu Thất xoa trán.

”Tiểu chủ tử, một ngày là chủ, cả đời là chủ. Tuy ta chỉ đi theo chủ tử ba năm, nhưng đại ơn cứu mạng của chủ tử đối với ta thì cả đời này ta đều nhớ. Vả lại, ba năm đó chủ tử cũng đã dạy ta rất nhiều thứ, nếu không có ba năm đó thì ta căn bản không có khả năng sống tiếp một mình.”

Tiểu Trù này cũng là người nhớ ơn.

”Vậy ngươi không oán trách ông ấy vứt bỏ ngươi lại à?”

”Không oán, lúc đó ta lỡ mớ cảm thấy chủ tử không vui, giống như có việc gì đó sắp xảy ra vậy. Ta cảm thấy ông ấy có thể là sợ ta gặp nguy hiểm cùng ông ấy. Tiểu chủ tử, chủ tử ông ấy hiện giờ có khỏe không? Ở đâu vậy?”

Lâu Thất nháy mày, cảm thấy Tiểu Trù này đối với lão đạo thối có thể không phải chỉ là tình chủ tớ. Lão đạo thối lúc còn trẻ rất tuấn tú, lại là ân nhân cứu mạng của cô ta, là anh hùng của nàng ta, sau đó hai người sớm tối bên nhau ba năm, nảy sinh tâm tư thiếu nữ thì đó cũng là chuyện rất bình thường.

”Ta không biết ông ấy hiện giờ ra sao, lâu rồi chưa gặp ông ấy, tạm thời cũng không gặp được, chắc là không

sao. Nói thử tình hình mấy năm nay của người đi.”

Tiểu Trù nghe nàng nói như vậy có hơi thất vọng, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, rồi nói những việc từng trải mấy năm nay của nàng ta.

Hai mươi năm trước, năm đó Tiểu Trù mới mười lăm tuổi, sau khi phát hiện Hiên Viên đã rời đi, cô ta đã ở trong thành này đợi ông ấy một năm. Trong một năm này, nàng ta may vá cho người ta kiếm được ít bạc. Một năm sau, cô ta phát hiện ông ấy quả thực đã đi rồi, sẽ không quay về nữa nên mang theo bạc tích cóp được đi khắp nơi tìm ông ấy. Cô ta từng làm tỳ nữ, từng làm thợ may, nhưng đến sau này việc thật sự nuôi sống bản thân là dựa vào kiến thức dược liệu mà Hiên Viên dạy cho cô ta. Nàng ta đi khắp nơi, mới đầu dùng một số dược liệu khiến sắc mặt đen đi để che giấu dung mạo xinh đẹp của mình, quần vải dày trên người để che đi thân hình uyển chuyển của bản thân, sau đó đào dược liệu đi bán. Thời gian lâu rồi, tích cóp được ít bạc, cô ta còn theo một thuật sĩ giang hồ học chút bản lĩnh bắt quỷ trị bệnh lừa người, có lúc thực tình không tìm được dược liệu nữa thì dựa vào cái đó đi đến nhà người có tiền để lừa gạt. Có thể là số cô ta may mắn, người cũng thông minh, thế mà lại chưa từng xảy ra việc gì.

Sau khi tìm kiếm mười mấy năm, Tiểu Trù cảm thấy bản thân có khả năng không thể tìm được chủ tử nữa, vì vậy đã sống ở trong sơn trang cách thành Lạc Dương không xa. Sống ở thôn trong núi cảm thấy không cần tiêu nhiều bạc, hơn nữa thôn đó người ít, cũng không có ai quản cô ta. Nhưng cô ta lại vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ, nên cứ cách một thời gian thì ra ngoài nghe ngóng tin tức, xem có thể nghe được một vài tin đồn liên quan đến Hiên Viên không.

Trâu, là họ gốc của cô ta, cô ta vốn dĩ tên là Trâu Tiểu Trù.

”Sao cô không tìm một nam nhân mà gả đi?” Lâu Thất cảm thấy nữ nhân của thời đại này có quyết tâm không lấy chồng, vậy thì đúng là cần dũng khí rất lớn. Bởi vì nữ nhân có chút tuổi chưa lấy chồng hoặc là võ công cao cường, hoặc là có tiền có thể bưng bình, còn có một loại chính là ni cô.

”Ta không muốn, ta chỉ muốn tìm chủ tử. Nếu gả cho người ta thì đâu còn có thể tìm chủ tử chứ?”

Lâu Thất cứng họng. ”Sau này không cần tìm nữa.”

”Được, vậy ta đi theo tiểu chủ tử.” Tiểu Trù lập tức nói.

Lâu Thất đang muốn nói thì bên đó cơm canh đã đưa lên, Tiêu Thiên Bảo đói rồi nên ăn cũng nhanh nhưng lượng thức ăn của Lữ Đại Lực quả thực khiến họ đều sợ chết khiếp.

250. Chương 250

”Tiểu nhị, mang một thùng cơm nữa lại đây!”

Người tiểu nhị của quán cứ nghĩ rằng bọn họ có nhiều người ăn cơm như vậy, nên đã xới cơm trắng vào trong một chiếc thùng gỗ nhỏ, nào biết rằng sau khi mang lên, Lữ Đại Lực chỉ cầm hai chiếc bát con, lấy cho Tiêu Thiên Bảo hai bát cơm nhỏ, còn mình thì dùng luôn thùng, và hết cơm trong thùng vào miệng,

sau đó còn gọi thêm thùng cơm thứ hai!

Lâu Tín ở bên cạnh há mồm tròn mắt nhìn, sững sờ nói: "Thế này thì còn gọi là Đại Lực gì nữa, đổi luôn thành Thùng Cơm cho rồi."

Lư Đại Lực vẫn nghe thấy câu nói này, gấp một miếng đậu hũ bỏ vào trong miệng rồi mới nói: "Sao người lại biết biệt hiệu của ta?"

Lâu Tín ngẩn tò te, "Biệt danh của người không phải là Lư Đại Lực sao?"

"Đúng vậy, nhưng ta có mấy cái biệt danh cơ, một cái là Lư Đại Lực này, một cái là Lư Thùng Cơm này, cái còn lại là Ngốc từ trong trứng nước."

Khì khì.

Tiểu Trù cười sắc súa, "Vậy người có tên không?"

"Có chứ, sao lại không có được, tên của ta là Lư Đại Lực đó thôi!"

Lâu Thất lắc đầu.

"Lư Đại Lực, lần sau nếu người khác hỏi người tên là gì, không cần phải nói những biệt danh kia ra đâu, cứ nói thẳng tên của người ra là được rồi."

"Được, ta, ta nghe theo ngài." Lư Đại Lực nhìn Lâu Thất, đột nhiên gãi gãi đầu, có chút mắc cỡ hỏi: "Tiểu chủ tử, tôi cũng có thể đi theo ngài được chứ?"

Hắn vừa mới nghe thấy câu nói của Tiểu Trù, trong lòng bắt đầu lung lay, đương nhiên, tâm lý của Lư Đại Lực vận động rất đơn giản. Vị công tử này quả là lợi hại, không những cứu được Tiểu Bảo, còn để cho Trâu đại phu đi theo hắn, chưa kể còn cho hắn ăn no!

Tiểu Trù trừng mắt nhìn hắn: "Đây là tiểu chủ tử của ta, không phải tiểu chủ tử của người!"

"Dù sao thì ta cũng sẽ gọi ngài ấy là tiểu chủ tử." Lư Đại Lực cố chấp.

Tiêu Thiên Bảo quay đầu nhìn Lâu Thất, cũng nói một câu: "Công tử, Thiên Bảo cũng đi theo người."

Trần Thập và Lâu Tín ngạc nhiên, không phải chứ, thế có nghĩa là, cô nương nhà bọn họ lại phải thu nhận thêm người sao? Trước đây thu nhận thêm đám người Đồ Bôn kia cũng không tệ, tuy rằng võ công của họ

không cao cường, nhưng làm việc lại rất chăm chỉ và thông minh, lái xe này, cho ngựa ăn này, tìm nhà trọ này, tìm quán rượu này, chuyện gì cũng làm hết. Hiện tại thì ba người này làm được chuyện gì?

Nữ nhân, trẻ con, Đại Lực ngốc.

Vấn đề là tên Đại Lực ngốc nghếch này ăn cơm nhiều phát khiếp nữa.

”Công tử?” Bọn họ nhất loạt nhìn Lâu Thất. Lâu Thất nhếch mày, cười cười.

”Được thôi, theo bốn công tử ta đi!”

Lư Đại Lực có ăn nhiều thế nào đi chăng nữa, cũng không ăn hết phần của nàng được, nàng có tiền mà.

Nhưng ngay cả một người thô kệch lực lưỡng như Lư Đại Lực kia, còn tìm được người không ngại cùng hắn đi đến tận chân trời góc bể, điều đó mới là thứ nàng mong muốn.

Còn về Trâu Tiểu Trù, nàng cũng đã nhận lời lão đạo thối chăm sóc cho cô ta. Bên cạnh nàng đều là mấy tên quê mùa thô kệch, vẫn chưa có một nữ nhân nào, nên bây giờ có thêm một nữ nhân nữa, xem ra cũng không tồi.

Sau khi Lư Đại Lực và Tiêu Thiên Bảo ăn xong, Lâu Thất để cho Lâu Tín dẫn hai người bọn họ đi đến tiệm may, mua cho cả hai mỗi người ba bộ quần áo mới. Lư Đại Lực cao hơn người bình thường, nên người thợ may phải sửa lại, nối dài quần áo ra. Nhưng điều khiến người khác không ngờ đến chính là, Lư Đại Lực sau khi được sửa soạn sạch sẽ gọn gàng xong, mới thấy vẻ ngoài của hắn chẳng hề kém cỏi, hơn nữa vì dáng người hắn cao lớn, nên thoát nhìn cứ như một viên đại tướng nào đó vậy.

Lâu Thất không thể đưa họ vào trong Tiêu phủ được, nên đành thuê cho bọn họ một gian phòng trọ khác, bảo Tiểu Châu để ý đến họ một chút. Nàng bỏ ra một trăm lượng bạc ở chỗ ông chủ nhà trọ, chi phí cho bọn Lư Đại Lực ăn trong mấy ngày đều trừ thẳng vào đây.

”Người đi theo ta làm gì?” Lâu Thất bất chợt quay ra nhìn Tiểu Trù.

Tiểu Trù cứ nghĩ nàng đã quên chuyện này rồi, nên khi vừa nghe nàng hỏi, đã chợt dạ đến toát cả mồ hôi. ”À, nói ra xin tiểu chủ chớ có nổi giận, vốn nghe được trên người tiểu chủ có rất nhiều vị dược liệu tốt, nên ta đã nghĩ liệu mình có thể...”

”Liệu có thể ăn trộm một ít?” Lâu Thất thay nàng ta nói tiếp câu.

Tiểu Trù đỏ mặt, nữ nhân là cô ta dù đã ngoài ba mươi, nhưng lại chưa từng qua lại với bất kỳ nam nhân nào, mà trong lòng vẫn nuôi hy vọng, cho nên mới tỏ vẻ thẹn thùng như thiếu nữ mới lớn. Nhìn điệu bộ của cô ta, Lâu Thất luôn có cảm giác mình mới đúng là bà cô ngoài ba mươi.

"Tiểu chủ tử đừng nói, được liệu trên người ngài, tôi đoán chừng đó là một cái cây, có nó thì cả đời này không cần phải cực nhọc kiếm tiền nữa." Tiểu Trù nở nụ cười.

Lâu Thất khinh khỉnh liếc mắt nhìn, coi vậy mà cũng có mắt nhìn đấy.

"Chiếc mặt nạ kia của người là do ai đưa?"

"Mặt nạ? Là Thúc đại nhân của thành Lạc Dương đưa cho tôi, có một lần tôi đang ngẩng mặt lên bờ nước được thảo thì bị ngài ấy nhìn thấy, ngài ấy nói, nước được thảo này dù không có độc, nhưng nếu dùng nhiều, màu của nó sẽ thấm vào da, về sau mặt chuyển sang màu đen. Cho nên ngài ấy mới đưa cho tôi chiếc mặt nạ này. Kể ra thì Thúc đại nhân quả đúng là một người tốt."

Trong lòng Lâu Thất khẽ xao động. Nàng còn tưởng chỉ có Vân Phong mới có nhiều mặt nạ, vậy mà Thúc Trọng Châu đại nhân cũng có loại mặt nạ này ư? Chỉ tiếc là lần trước quay về, nàng không có cơ hội đến diện kiến vị Thúc Trọng Châu kia.

Tối nay dù không thể quay về Tiêu gia, nhưng cũng chẳng được nghỉ ngơi, đêm nay nàng sẽ ở trong phòng của Tiểu Bảo canh chừng. Trần Thập và Lâu Tín cũng canh cùng nàng.

"Cô nương, Tiểu Bảo có chuyện gì sao? Không phải là sinh bệnh rồi đấy chứ?"

Đêm dài đằng đẵng, cứ ngồi trơ ra đấy cũng chẳng có chuyện gì làm, Lâu Tín gật gật bắc đèn, quyết định ngồi nghe cô nương nhà bọn họ kể chuyện. Ừm, đối với bọn họ mà nói, thì cô nương nhà mình nói cái gì cũng hay.

Lâu Thất nhìn lên giường, người bạn nhỏ Tiêu Thiên Bảo đang ngủ say, nhưng nàng biết giấc ngủ này không bình thường như vậy. Hơi thở của nó rất nhẹ, hô hấp cũng rất yếu, phải tiến lại gần nhìn mới thấy ngực nó đang nhẹ nhàng phập phồng lên xuống.

"Nó không sinh bệnh." Lâu Thất chậm rãi nói: "Mà là trúng ấu trùng độc."

Trần Thập và Lâu Tín sợ đến mức nhảy dựng lên, "Trúng ấu trùng độc?"

"Ừm, hơn nữa loại trùng độc này..." ánh mắt nàng quét qua mặt bọn họ, thấy vẻ mặt họ rất căng thẳng, đột nhiên trong lòng dâng lên một ý đồ xấu, quay mặt đi, đột ngột hạ thấp giọng, dùng tốc độ chậm rãi nhất nói từng từ từng từ một, giọng nói u ám: "Loại - ấu - trùng - độc - này, tên - của - nó - là - quỷ - trùng - nhỏ."

Nói rồi, nàng lại chậm rãi quay mặt lại nhìn, con người mắt biến mất, tròng mắt chỉ còn mỗi lòng trắng, lưỡi lè ra, mặt cắt không còn một giọt máu, cả mặt cứng đờ không có bất kỳ biểu tình gì, trong phút chốc tiến đến trước mặt bọn họ.

”Oái!”

”Cô nương!”

Trần Thập và Lâu Tín khiếp sợ tột độ, cả hai vội vàng đứng bật dậy, đánh đổ cả ghế. Lâu Tín lão đảo suýt chút nữa ngã dập mông.

Hai gã thị vệ bị dọa đến sợ phát khiếp.

Con người của Lâu Thất đảo vòng trở về trạng thái bình thường, thu hồi lại vẻ mặt ban nãy, điểm một cái trên cổ, sắc mặt trắng bệch ban nãy tức thì hồng hào trở lại.

Nàng cười ha ha chỉ tay vào bọn họ.

”Ha ha, các người nhất gan thế!”

Lúc này Trần Thập Và Lâu Tín mới biết mình vừa bị chơi xỏ, cả hai dở khóc dở cười, vô cùng bất lực.

Chỉ có thể thốt ra tiếng thở dài đầy đau khổ, ”Cô nương, sao cô nương lại như thế chứ...”

Lâu Thất cười hì hì, ”Là do ta sợ các người thao thức cả đêm buồn chán quá nên mới thế đó, thế nào, bây giờ đã thấy mình có tinh thần hơn chưa?”

Không chỉ có tinh thần thôi đâu, tý nữa thì dọa họ thành thần kinh luôn rồi.

Trong thiên hạ làm gì có chủ tử nào như thế này cơ chứ, lại còn giả ma hù bọn họ!

Lúc này, Tiểu Bảo lại bất thành linh ho lên hai tiếng, cổ về trong mũi có gì đó không thoải mái. Lâu Thất ngay lập tức thu lại ý vui cười, khoát khoát tay, ”Trần Thập canh ở cửa ra vào, Lâu Tín canh ở cửa sổ, chỉ được đi theo, không được cản nó!”

Trần Thập và Lâu Tín vẫn chưa hiểu ý nàng cho lắm, lại thấy Tiểu Bảo vốn đang say giấc bất thành linh ngồi thẳng dậy, đặt một chân xuống giường, động tác cứng nhắc không được tự nhiên, chân còn lại cũng bước xuống, đứng lên đi.

Nhưng mắt của nó lại nửa mở nửa không, chẳng giống như đã tỉnh dậy một chút nào. Nó đứng im một lúc, sau đó bước từng bước tiến về phía cửa sổ.

Lâu Tín ngăn người nhìn nó, lại nghĩ đến những gì Lâu Thất nói, nhanh chóng tránh sang một bên để

nhường đường. Nhưng hắn vẫn không thể tin được, đây là lần hai, chưa kể đứa trẻ này có vẻ như không có võ công, làm sao mà xuống phía dưới được.

Thế nhưng diễn biến tiếp theo quả thật đã làm cho Lâu Tín phải nhận thức khác đi.

Chỉ thấy Tiểu Bảo trèo lên bệ cửa sổ, tiếp đó nhảy thẳng từ trên cửa sổ xuống dưới!

”...!”

Hắn kinh ngạc đến mức xem thì thốt lên, cũng suýt chút nữa không khống chế được bản thân đưa tay ra giữ nó lại, nhưng trong lòng vẫn nhớ rõ lời Lâu Thất dặn, mới kìm nén bản thân không được ra tay.

Hắn thò đầu ra nhìn, lại thấy Tiểu Bảo nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, không một tiếng động.

”Trời ạ, chuyện gì thế này?”

Tiểu Bảo không biết khinh công, sao có thể nhảy thẳng xuống đất được chứ, còn không phát ra bất cứ tiếng động nào? Chưa kể còn đứng thẳng tắp?

”Đừng đứng đắn ra đấy nữa, mau đuổi theo.” Lâu Thất bước đến, giơ tay vỗ vào đầu của hắn, nhảy ra khỏi cửa sổ trước, đuổi theo Tiểu Bảo.”

Tiểu Bảo đang đi đôi giày mới, đúng vậy, là giày mới, lúc sắp đi ngủ Lâu Thất bảo hắn mặc quần áo và đi giày mới đi ngủ, nó cũng không hỏi vì sao, chỉ nghe theo lời nàng.

Nếu không thì bây giờ nó đang đi chân trần rồi, lại cũng chỉ mặc mỗi quần áo lót bên trong. Đêm mùa xuân, bên trong thành Nặc Lạp của Bắc Thương vẫn còn rất lạnh, ra ngoài mà không đi giày hay mặc áo bông, thì đêm nay nó sẽ chết cứng mất thôi.

Tiểu Bảo dường như cứ chậm rãi bước đi mà không có mục đích, Lâu Thất, Trần Thập và Lâu Tín ở phía sau cũng chậm chậm đi theo.

”Cô nương, nó đang làm gì thế?” Lâu Tín thấp giọng hỏi.

Sắc mặt Lâu Thất lạnh lẽo, lắc đầu nói: ”Ta cũng chỉ nghe nghĩa phụ mình kể qua chuyện này, chứ chưa tận mắt chứng kiến bao giờ cả, nhưng nếu chúng ta nhìn thấy thứ gì, dù thế nào cũng không được hô lớn lên, tuyệt đối không được làm kinh động đến Tiểu Bảo.”

Nàng cũng không thể khẳng định được tiếp theo Tiểu Bảo có thật sự biến thành bộ dạng giống như lời lão đạo sĩ thối đã từng nói với nàng hay không, đi làm những chuyện khiến người khác khó có thể chấp nhận

được, cho nên tạm thời không muốn nói với bọn họ.”

Lúc này, Tiểu Bảo đột nhiên dừng lại trước cửa của một gia đình.

Nó xoay người lại một cách cứng ngắc, sau đó bắt đầu trèo lên tường rào. Động tác của nó rất kỳ quái, rõ ràng là không được linh hoạt, nhưng tốc độ trèo lại rất nhanh, dùng cả tay lẫn chân, trèo lên mà không gặp bất cứ trở ngại nào, sau đó lại nhảy thẳng xuống.

”Đi.”

Ba người bọn Lâu Thất nhón chân, cả người nhẹ nhàng bay lên trên tường. Cả đám người nhìn thấy Tiểu Bảo đang đi vào trong sân trong, lúc này, Trần Thập và Lâu Tín mới phát hiện ra, cậu bé bước đi mà không phát ra bất kì tiếng động nào.

Chẳng biết tại sao, bọn họ đồng loạt rung mình ớn lạnh, cảm thấy mọi thứ quỷ dị vô cùng.

Lâu Thất đã đuổi theo, bọn họ cũng nhanh chóng bám theo nàng.

Đây cũng không phải là một gia tộc quá giàu có gì, xem ra cũng chỉ là một gia đình nghèo khó, vừa nãy lúc đi ngang qua cổng, cả bọn còn nghe thấy tiếng thở, chắc là trong nhà cũng nuôi chó giữ cửa, tiền viện còn nghe thấy tiếng thở, có tiếng thở mạnh, có tiếng thở nhẹ, có lẽ là tiếng thở của người gia nô. Nhưng bởi vì Tiểu Bảo bước vào trong mà không phát ra tiếng động nào, hơn nữa khinh công của ba người bọn Lâu Thất đã đạt đến cảnh giới không phát ra tiếng, cho nên mọi người trong nhà vẫn đang ngủ rất say.

Tiểu Bảo tiến vào nội viện, đi thẳng đến hiên nhà, không chút do dự, có vẻ nơi đây rất quen thuộc với nó.

251. Chương 251

Những người trong phòng đều ngủ rất sâu, Tiểu Bảo đã đẩy cửa bước vào mà chẳng ai phát hiện.

Ánh trăng chiếu vào phòng, bọn họ nhìn thấy Tiểu Bảo bước tới một chiếc giường nhỏ, nhón chân lên, khom lưng ôm lấy một đứa bé từ trên giường lên.

Trần Thập và Lâu Tín ngơ ngác nhìn, không nhìn được mà muốn ra tay ôm lại đứa bé đó, thế nhưng Lâu Thất lại ngăn bọn họ lại, nàng chỉ vào đứa bé đó, truyền âm nói, ”Các ngươi không thấy bộ dáng của đứa bé đó sao?”

Ánh trăng chiếu qua, mờ ảo chiếu lên mặt đứa bé đó, bọn họ càng thêm sững sờ phát hiện ra rằng đứa bé đó vẫn tỉnh! Vẫn tỉnh táo!

Thế nhưng nó không khóc cũng chẳng gào, cứ ngây ngây nhìn Tiểu Bảo.

Đôi mắt của nó trong veo, vốn là nên lung linh như nước, thế nhưng giờ bọn họ lại thấy ánh mắt kia lại đại ra, con người không hề di chuyển, vừa nhìn đã khiến người ta sởn tóc gáy.

Thế nhưng giờ phải làm sao?

Lâu Thất nhẹ bay lướt về phía giường lớn, xốc màn che lên, đôi nam nữ trẻ tuổi trên giường đang ngủ, Lâu Thất nhìn kỹ lại nhận ra bọn họ không phải vì không nghe thấy tiếng nên không bị đánh thức, hô hấp của bọn họ đều rất nhẹ. Đó là bởi Tiểu bảo, nguyên nhân là do Tiểu Bảo, bọn họ vốn không thể tỉnh lại.

Lúc này, nàng nhìn thấy Tiểu Bảo đột nhiên cắn đứt ngón trỏ của mình, sau đó lấy ngón tay nhét vào miệng đứa bé.

Tuy rằng nàng muốn xem xét rốt cuộc sau khi Tiểu Bảo làm như vậy xong sẽ có hậu quả ra sao, có mục đích gì, thế nhưng dù sao nàng cũng không có cách nào trừng mắt nhìn nó xuống tay với đứa trẻ mới được vài tháng này, xem tình hình này chắc chắn là chẳng có chuyện gì tốt rồi, điều này quá tàn nhẫn.

Nàng trượt người một cái, cả người trượt tới bên người Tiểu Bảo, mở bàn tay ra, ba ngón tay nắm lấy ngón trỏ mà hắn đang muốn nhét vào miệng đứa trẻ, khẽ bóp một cái, nhỏ máu của nó vào lòng bàn tay mình.

Quả nhiên, khi nàng đang làm chuyện này Tiểu Bảo vốn chẳng hề nhận ra, trong mắt nó thậm chí còn chẳng có sự tồn tại của nàng, động tác này có thể chỉ là đã làm qua rồi nên cứng nhấc như máy móc.

Có lẽ nó cho rằng đứa bé đã mút lấy máu của mình nên đã đặt bé trở lại giường, sau đó trở về bằng đường cũ, lại một đường về khách điểm, trèo lên lầu hai, sau đó về giường ngủ.

Chỉ chốc lát sau, hô hấp của nó lại bình thường trở lại.

Trần Thập và Lâu Tín đi theo cả đường hai mặt nhìn nhau, cảm thấy khó mà tin nổi.

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại, Tiểu Bảo chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, cả người chẳng có chút sức lực gì, thế nhưng lại không có chút ấn tượng nào. Lâu Tín hỏi nó đêm qua ngủ có ngon không, nó còn nói là rất ngon.

Lâu Thất để Lâu Tín và Trần Thập lại khách điểm trông nom nó, mình thì lại tới gia đình hôm qua một chuyến, đứa trẻ đó bị sốt, nhưng chỉ sốt nhẹ, không phải là vấn đề gì lớn, đôi mắt cũng đã khôi phục sự lấp lánh.

Chỉ là không hiểu nếu đứa bé hút lấy máu Tiểu Bảo xong sẽ ra sao.

Lâu Thất quyết định đi tìm một con thú gì đó để thử.

Thế nhưng không đợi nàng tìm, Tiêu Kinh đã tìm tới nàng.

”Thất công tử, cuối cùng đã tìm ra người rồi.”

”Sao vậy?” Nàng chẳng thể giúp đỡ được việc gì ở Tiêu gia, giờ Tiêu Kinh vội vã tới tìm nàng, lẽ nào đã xảy ra chuyện gì ư? Lại nhìn về phía Tiêu Kinh, vốn là một nam tử tuấn lãng, mới có ba ngày không gặp đã tiêu tụy mặt mày, hai quầng mắt còn đen hơn cả quốc bảo, cả người như mới thức trắng đêm, môi còn bị nứt toác.

”Thất công tử, mau về phủ với ta, roi của người đã được làm xong rồi!” Lúc này Tiêu Kinh mới lộ ra vẻ hưng phấn tột cùng.

Lâu Thất cũng vui hẳn lên, ”Làm xong rồi sao? Đi thôi đi thôi.”

Nàng muốn về xem xem, đi xem xem. Đây là vũ khí của chính mình đó!

Hai người đều vì trong lòng vội vã, lại dùng khinh công ở ngay đường lớn. Thế nhưng rất nhanh Tiêu Kinh liền phát hiện ra mình đuổi không kịp, chỉ trong giây lát đã không thấy bóng dáng của Lâu Thất nữa rồi. Hắn không không khỏi cười khổ, người không thể so với người mà.

Tiêu Hỏa mấy ngày nay không chợp mắt nghỉ ngơi, mang theo hai đứa con trai và vài người đệ tử một lòng kì công rèn đúc hai thần binh này, Đúng vậy, ông có dự cảm, ông có dự cảm, lần này chắc chắn chế tạo ra hai thần binh!

Bằng Huyền Thiết ngàn năm lại thêm Lưu Quang Tử Vân Hồ, vật liệu rèn đúc nghịch thiên tới vậy, nếu như ông không thể chế tạo ra thần binh, vậy chẳng thà lấy cái chết tạ với trời cho xong!

Vả lại, chí bảo khó tìm trong thiên hạ Hắc Kim Đằng Vương, lại thêm bản thiết kế tinh diệu vô song, nếu ông mà còn không tạo ra thần binh, vậy thì ông sẽ dứt khoát tự tuyệt trước mặt Lâu Thất.

Tiêu Kinh và Tiêu Thông cũng nén một hơi lại, sự phản bội từ chính đại ca của mình khiến hai huynh đệ bọn họ lại càng đoàn kết hơn.

Nhất định phải làm tốt, nhất định phải làm đến mức tốt nhất, bọn họ phải khiến cho cái tên vong ân phụ nghĩa kia thấy rõ, bọn họ mới là người của Tiêu gia, mới là Tiêu gia được người ca tụng trăm năm nay, đại sư rèn đúc của Tiêu gia!

Tên đó chẳng qua chỉ là đánh cắp vinh quang của bọn họ mà thôi!

Roi được làm xong trước, đó là bởi đã có sẵn bản thiết kế tinh xảo sẵn rồi, hơn nữa bảo kiếm vẫn phải qua vô số bước chế tạo nữa.

Hai cái lò cùng thổi lửa rèn, những người thêm lửa chính là đồ đệ ngàn ấy năm của Tiêu Hỏa. Tuy họ không phải con nuôi của Tiêu Hỏa, thế nhưng Tiêu Hỏa trừ thủ pháp độc môn quan trọng nhất ra, những kiến thức khác đều truyền lại cho họ. Chỉ cần bọn họ chịu dụng tâm học tập, sau khi xuất sư chắc chắn có thể nuôi sống cho gia đình bằng tay nghề này, nếu như có sự hiểu biết cao, cũng chưa hẳn là không có cơ hội nổi danh.

Vì vậy đối với Tiêu Hỏa và Tiêu gia, bọn họ đều mang ơn cảm kích. Đặc biệt là sau khi trải qua sự phản bội của Tiêu Vọng, khi rèn đúc thần binh như thế này, Tiêu Hỏa vẫn nguyện ý để họ tới, điều này quả thực là cổ vũ và tín nhiệm bọn họ.

Vừa nghĩ tới việc họ có thể tham gia chế tạo hai món thần binh này, ai nấy cũng đều hưng phấn và kích động, không ăn không ngủ mấy ngày liền.

Mấy người Tiêu gia lại đồng tâm hiệp lực, không ai than khổ than mệt, vì vậy mới chế tạo ra một món thần binh chỉ trong vòng bà ngày.

”Tiêu gia chủ!”

”Thất công tử tới rồi, mau mở cửa để người vào!”

Nhiệt độ cao trong phòng chế tạo được kiểm soát nghiêm ngặt, hiện giờ bên ngoài đang rét lạnh, mỗi lần mở cửa đều phải rất chú ý, tốc độ phải nhanh, độ rộng phải nhỏ, không để cho gió lạnh từ ngoài thổi vào.

Từ mỗi chi tiết nhỏ, Tiêu Hỏa đều có yêu cầu nghiêm khắc như vậy, vì vậy mới có thể sừng sững không đổ.

Cửa vừa mở ra được một khe nhỏ, Lâu Thất đã lướt người bay nhanh vào, tiện tay đóng cửa luôn. Mà tiểu học đồ đứng cạnh cửa kia đợi nàng đứng vững lại mới nhìn rõ, vừa rồi còn cho là một cái bóng lướt qua.

”Thất công tử, mau tới, đợi người lật vải đó!”

Trong giọng nói của Tiêu Hỏa mang theo chút kích động và khó nén.

Hắc Kim Đăng Vương là thứ có thể bỏ vào lò rèn, hơn nữa, càng rèn lại càng đen bóng hơn.

Vừa rồi ông lấy Hắc Kim Đăng Vương từ bước rèn lửa nhỏ cuối cùng ra, đặt trên một cái đĩa ngọc, lấy ngọc để duy trì độ bóng của nó, che vải đen lên, đợi nó nguội dần.

Hiện giờ là bước lật vải cuối cùng, đối với bọn họ mà nói thì đây là một nghi lễ quan trọng vô cùng, điều này biểu thị cho việc một thần binh đã được xuất thế.

Bọn họ trao nghi lễ này cho Lâu Thất.

Đây vốn là đồ của Lâu Thất.

Trên một chiếc bàn đá, cả cái đĩa ngọc được che đậy bởi một mảnh vải đen dày.

Lâu Thất bước tới, trong lòng có chút kích động, nàng biết rằng đối với một võ giả, có một binh khí xứng với mình có nghĩa là gì, đó là thứ làm tăng công lực và sức phòng ngự, hơn nữa những điều này đều liên quan đến việc bảo mệnh.

Tất nhiên, nàng lại càng tò mò hơn, sau khi Hắc Kim Đằng Vương được chế tạo xong sẽ có bộ dáng ra sao.

”Thất công tử, mời lật vải.” Tiêu Hỏa cũng dắt mọi người tới bên cạnh. Lâu Thất nhìn bọn họ một cái, ba ngày không ngủ không nghỉ khiến ai nấy đều hốc hác hết như Tiêu Kinh, quầng mắt thâm sì, thế nhưng có một điểm là, mắt của ai cũng sáng rực lạ thường, dưới ánh lửa bập bùng của lò rèn, tựa như còn có chút đỏ rực.

Tiêu Kinh mau chóng trở lại, vội vàng đứng cạnh Tiêu Thông, thấy vẫn tới kịp không khỏi thở phào một hơi. Hắn nhìn Lâu Thất nhẹ nhàng đưa tay ra, khẽ cầm một góc của tấm vải màu đen.

Tuy rằng đây là thời khắc khiến người ta hưng phấn và kích động, thế nhưng chẳng rõ vì sao mà hắn vẫn chú ý tới đôi tay kia của Lâu Thất, ngón tay của ”hắn” như của nữ tử vậy, vừa thon dài lại vừa xinh đẹp, trắng nõn như ngọc, có vài màu đen lấm nháy lại càng rõ ràng hơn.

Từ trước tới nay Tiêu Kinh không biết mình là một người cuồng tay như vậy, thế nhưng hắn thực sự thích đôi tay này.

Đột nhiên động tác của Lâu Thất mạnh lên, lật tấm vải màu đen đó ra, vung tay một cái, tấm vải đã rơi xuống nền đất, trước mắt của tất cả mọi người, đột nhiên có một loại ánh sáng màu đen lóe lên, khiến họ đều không kịp nhìn thấy mà khẽ khép hờ mắt lại.

Lâu Thất vội vàng cầm chiếc roi trên đĩa ngọc lên.

Chiếc roi đó đen vô cùng, đen đến mức không gì có thể đen hơn, thế nhưng nhìn kỹ lại thấy từ trên chiếc roi đó có một ánh sáng tối màu chậm rãi chuyển động. Có một loại hàn ý khó mà dùng từ để hình dung phủ vào mặt, mang theo một loại nghiêm khắc khiến người ta không kịp nhìn thấy mà phải ngậm miệng lại.

Tiêu Hỏa thất thanh kêu lên, ”Sao có thể là thuộc tính này chứ?”

”Cha, có phải là thần binh không? Tiêu Thông lại quan tâm tới điều này hơn.

Tiêu Hỏa còn chưa nói, Lâu Thất đã trả lời hẳn.

”Thần binh lợi khí, nó, quả thực xứng đáng vô cùng.” Tuy vẫn chưa thử roi, thế nhưng một chiếc roi có thể mang lại cảm giác như vậy, trừ thần binh ra thì còn có thể là gì chứ?

Nàng đưa tay định cầm roi lên, Tiêu Hỏa lại đột nhiên giơ tay ngăn lại, sắc mặt ông ngưng trọng nói, ”Thất công tử, thuộc tính của thần binh này ngươi có từng nghe qua chưa?”

Lâu Thất ngược mắt nhướn mày, tạm thời thu tay về, nhẹ nhàng nói, ”Nguyện nghe lời giảng dạy.” Thuộc tính của thần binh, nàng quả thực chưa nghe bao giờ. Đám bạn say mê về vũ khí lạnh có thể biết đến, thế nhưng từ trước đến nay nàng chưa từng có thời gian nghe họ nói quá nhiều thứ về chuyện này, ở hiện đại, thứ mà nàng dùng nhiều nhất chính là dao găm bên người, và cả súng lục. Nếu như nói đến, nàng còn là một tay súng thần đó, bách phát bách trúng không phải chém gió đâu, thế nhưng hiện giờ lại không có cơ hội sờ tới súng nữa rồi.

Tiêu Hỏa nói, ”Sở dĩ thần binh được gọi là thần binh, không chỉ vì nó có uy lực siêu cường, mà còn bởi một điều khác, nó đã được rèn đúc ra linh hồn của chính mình. Linh hồn của thần binh chính là thuộc tính của nó. Thất công tử đã nghe qua về Phá Sát trong tay Phá Vực Đế Quân chưa?”

”Ừm.” Không chỉ nghe qua, nàng còn vẫn luôn dùng để giết cá thái rau đó được không hả? Hiện giờ vẫn còn mang theo bên người nè. Thế nhưng nàng lại không tiện nói chuyện đó ra.

”Phá Sát vốn là một thần binh khiến người khác có cảm giác ớn lạnh, vốn người trong thiên hạ đều cho rằng nó khi nó ở trong tay Phá Vực Đế Quân lạnh lùng vô tình thì cũng sẽ thêm phần lạnh lẽo hơn, thế nhưng lại không nghĩ rằng, sau khi Phá Sát bị hắn dùng lại xuất hiện dấu hiệu nội liễm mà phản lại. Phá Sát hiện giờ chắc hẳn là có như thế nào thì cũng chẳng thể vừa xem đã thấy đặc biệt vô cùng được.”

252. Chương 252

Lâu Thất gật đầu. Không sai, Phá Sát hiện giờ quả thực đã thu lại toàn bộ ánh hào quang ngày xưa, tất nhiên, trừ việc nó vẫn còn có cái vỏ ngoài khá hoa lệ ra.

”Long Phượng kiếm trong tay Tiêu mỗ, hiện giờ đã ở trong hoàng cung, người đời không thể biết nó thực sự ra sao, thế nhưng nói một câu khá xấu hổ thì là, đôi Long Phượng kiếm đó, trên thực tế Tiêu mỗ vẫn chưa rèn được ra linh hồn thần binh, vì vậy, bọn nó mới không được xưng là thần binh. Còn có một thanh, hiện giờ đang ở trong tay của Thánh nữ Văn Thiên Sơn.” Tiêu Hỏa nói những lời này tuyệt không hề mang chút kiêu căng nào, trái lại còn nói trước đây khi mình chế tạo mấy binh khí đó có chút xấu hổ, tựa như là bởi giờ ông phát hiện ra chúng không đủ tốt vậy.

”Ông nói là Phượng Ngâm kiếm ư?” Lâu Thất nhớ tới thanh bảo kiếm kia Nạp Lan Họa Tâm trong Thần Ma cốc ngày đó.

Tiêu Hỏa gật đầu nói, ”Không sai, không ngờ Thất công tử cũng có nghe qua. Thuộc tính của Phượng Ngâm kiếm là kiêu ngạo, lộng lẫy. Kiếm vừa xuất vỏ, người sẽ có cảm giác như vậy ngay, đó là vì thanh bảo kiếm ấy muốn nói lên kiêu hèn của mình.”

Lâu Thất nhướn mày, không sai, khi Nạp Lan Họa Tâm rút thanh bảo kiếm đó ra khỏi vỏ, tất cả những gì mà nàng cảm nhận được chính là sự kiêu ngạo, khoe khoang, quả thực giống hệt phong cách của Nạp Lan Họa Tâm. Có lẽ chính vì như vậy, Nạp Lan Họa Tâm mới có thể thích thanh Phượng Ngâm kiếm đó, mà nàng lại không hề. Lâu Thất từ trước đến nay đều không cảm thấy mình kiêu cạo, hơn nữa nàng còn không thích việc cố sức đi khoe khoang điều gì đó, tất nhiên, khi đánh vào mặt người khác nàng lại chẳng biết chán là gì.

Nàng cảm thấy bản thân mình trên thực tế có chút xấu tính.

”Người dùng thần binh, tốt nhất là có thể tìm thấy thứ mà có thuộc tính tương đồng với mình, Thánh nữ Văn Thiên Sơn và Phượng Ngâm kiếm, khụ khụ, có tính cách rất giống nhau.”

Lời này của Tiêu Hỏa khiến Lâu Thất có chút muốn cười.

Xem ra ông ta cũng cảm thấy Nạp Lan Họa Tâm là một con khổng tước kiêu căng.

”Nếu như không thể tìm thấy thứ cùng thuộc tính, vậy thì tốt nhất là tìm thứ có thuộc tính gần giống nhất hoặc ôn hòa nhất, như vậy thì người sử dụng thần binh sẽ không bị trái ngược với nó. Nếu như chọn một thần binh có thuộc tính hoàn toàn bất đồng, hơn nữa còn là một thần khí vô cùng cường hãn bá đạo, khi dùng một thời gian dài, tâm trí và tinh thần sẽ bị ảnh hưởng, nghiêm trọng hơn là có thể khiến tính tình đại biến.” Tiêu Hỏa rất thận trọng nói.

”Vì vậy...” Lâu Thất có chút kinh ngạc, ”Ý của ông là, không phải người cứ có thần binh là như hổ thêm cánh sao?”

”Có tốt có xấu.” Tiêu Hỏa gật đầu.

”Vậy giờ ông cảm thấy, chiếc roi này, ta không hợp với nó sao?”

Đám Tiêu Kinh Tiêu Thông đều ngẩn cả người, thế nhưng Tiêu Kinh lại nhìn về chiếc roi đen bóng tản phát ra một loại hắc án thần bí tức xác, trong lòng có chút cảm giác mơ hồ.

Quả nhiên nghe thấy Tiêu Hỏa nói, ”Chiếc roi này là thần binh được rèn đúc thành công nhất trong cả đời này của ta! Đến ngay cả ta cũng không ngờ được rằng nó sẽ thành như vậy! Thế nhưng mời Thất công tử nhìn xem, tức sát đen tối, cay nghiệt vô tình, chiếc roi này có một linh hồn mạnh mẽ, lạnh lẽo đến thấy xương! Người tuấn nhã như Thất công tử, e là sẽ bị sự lạnh tức cường liệt này áp chêm tới lúc đó sẽ khiến tính tình của công tử đại biến, hoặc có thể là người bị phản trả lại mà chết!”

Những người xung quanh đều kinh hãi hít một hơi.

Tiêu Kinh không kìm được mà tiến lại gần Lâu Thất hai bước, hắn vẫn luôn cảm thấy ”hắn” rất tinh tế, ưu mỹ, tuy rằng võ công của ”hắn” cao vô cùng, thế nhưng vừa nhìn lại khiến cho người ta cảm thấy ”hắn” có

chút mảnh mai...

Không đúng, sao hẳn lại dùng tính từ mảnh mai để miêu tả một nam nhân chứ?

Nếu như Thất công tử biết được suy nghĩ của hẳn, chắc chắn sẽ không thích...

Thế nhưng Tiêu Kinh vẫn có chút lo lắng nhìn về phía Lâu Thất, "Thất công tử, hay là, chiếc roi này tạm thời..."

Hắn muốn nói tạm thời dừng dùng, cứ để phụ thân hắn nhìn xem còn có cách gì để giải quyết không, Tiêu Hỏa lại nghiêng rằng nói, "Chẳng bằng Thất công tử hãy đợi thêm hai ngày, khi bảo kiếm xuất lò lại xem thuộc tính của bảo kiếm tới lúc đó, mọi chuyện tùy Thất công tử lựa chọn!"

Bằng Huyền Thiết ngàn năm lại thêm Lưu Quang Tử Vân Hồ, còn chưa biết sẽ rèn đúc ra được thần binh bảo kiếm phong hoa tuyệt sắc tới mức nào, Tiêu Hỏa lại nguyện ý giao nó ra, để Lâu Thất tự mình chọn, không thể không nói rằng, cách làm người của ông của thực vô cùng quang minh đại lượng.

Lâu Thất nhìn theo ánh mắt của ông, chuyển ánh nhìn về phía chiếc lò còn lại đang rèn đúc bảo kiếm, mơ hồ hồ, ở trên ánh lửa rèn đó, có chút ánh sáng tím phát ra. Trong lòng nàng khẽ kinh ngạc, nhưng cũng vô cùng mong đợi thanh bảo kiếm đó diện thế.

Thế nhưng, nàng rất thích chiếc roi này.

Lâu Thất khẽ mỉm cười, lại đưa tay ra nắm lấy cán roi.

Tiêu Hỏa không nghĩ rằng ông đã nói nhiều tới vậy rồi mà Lâu Thất vẫn còn dám cầm roi lên, nhất thời sững người lại.

Tay cầm của chiếc roi giản dị tự nhiên, nhưng khi vừa nắm lấy, lại thấy được nó có khắc hoa văn tỉ mỉ, nom rất có cảm giác thần bí cổ xưa. Kiểu màu đen trên thân roi làm nó dường như có chứa gì đó ở bên trong, dường như có thể thôn phệ được tất cả. Bên trong có ánh sáng khẽ lập lòe, như sắc sao giữa màn đêm mênh mông vô tận.

Thực ra, rất đẹp. Thực sự là đẹp vô cùng.

Cổ tay Lâu Thất vừa động nhẹ một cái, chiếc roi dài như có linh tính mà vẩy ra, xẹt.

Bóng roi mang theo ánh sáng mờ.

Tất cả mọi người ở đây đều cùng lùi lại một bước, sững sờ nhìn chiếc roi trong tay nàng.

”Áp chế.” Tiêu Kinh kinh ngạc mà nói ra hai chữ này. Quả thực là khí thể áp chế, chiếc roi đỏ vừa được vung ra lại khiến bọn họ sợ hãi trong lòng, chỉ cảm thấy trong mắt đều là khí lạnh.

Lại nhìn Lâu Thất, vẻ mặt khê lạnh, hai mắt thâm thúy, khí tức lạnh lạnh, nhìn hoàn toàn không giống vừa rồi, thế nhưng nàng như vậy cũng rất phù hợp, cứ như vốn dĩ nàng nên phải có bộ dáng như vậy. Tiêu Kính trong nháy mắt có chút ý loạn thần mê.

Tiêu Thông không tìm được mà nuốt một ngụm nước bọt, thấp giọng hỏi Tiêu Hỏa, ”Cha, Thất công tử như vậy, có phải là đã bị linh hồn của thần binh kia áp chế rồi không.”

”Không được nói linh tinh.” Tiêu Hỏa thấp giọng quát một tiếng. Bộ dáng như vậy của Lâu Thất hoàn toàn không giống như bị áp chế hay bị ảnh hưởng, ánh mắt của nàng tựa như còn sáng hơn trước, trong suốt hơn trước, điều này chứng tỏ rằng, đây là trạng thái lạnh lùng nhất của nàng. Tiêu Hỏa là người từng rèn đúc ra thần binh, vì vậy nên ông có thể phân rõ điều này.

Cổ tay Lâu Thất lại run lên một cái, chiếc roi mềm kia mạnh mẽ đánh ra, bốp một tiếng, trên mặt tường lại có một vết roi khá sâu.

Ngón tay của nàng sờ vào một chỗ nhỏ nhỏ bất ngờ nổi lên trên thân roi, ấn xuống, chiếc roi trong tay ngay lập tức xoay tròn quanh thân, liền sau đó đã biến thành một chiếc roi cứng.

Roi có chia làm roi mềm và roi cứng, roi cứng như đồng, tựa như roi của Tần gia, roi Lôi Thần, chính là roi cứng. Sau khi hợp thành roi cứng, khí thể lạnh lẽo của nó lại tăng lên mất phần khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Nàng cầm roi uốn một cái, đầu nhọn của roi đột nhiên bắn ra một mũi đao nhọn, hàn quang lóe sáng, lại chuyển thêm một lần, quanh thân nó lại bắn ra vô số móc câu nhỏ, móc câu cũng lóe lên hàn quang sắc bén.

”Tay nghề của Tiêu gia chủ quả nhiên là phi phàm.” Lâu Thất ẩn lại cơ quan, khiến chiếc roi lại trở thành roi mềm, lật tay quẩn một cái, chiếc roi đỏ đã lưu loát quẩn quanh eo nàng.

”Ý của Thất công tử là?”

”Ý của ta là, chiếc roi này được rèn rất tốt, ta rất thích.” Lâu Thất quả thực rất thích chiếc roi này, thế nhưng nàng không thể ở đây mà hoàn thành việc thử roi được, chiếc roi có rất nhiều cách dùng, nói vậy thì đến ba phụ tử Tiêu gia cũng không rõ lắm, bởi bọn họ không chuyên về roi.

Nàng khê cười, nhìn về phía Tiêu Hỏa, ”Chiếc roi này từ nay về sau sẽ gọi là roi Thí Hồn. Ông nói nó lãnh khốc vô tình, vậy thì tên lãnh khốc vô tình một chút có sao đâu nhỉ?”

Roi Thí Hồn...

Sát ý lắm liệt!

Trong lòng Tiêu Hỏa cả kinh, thuộc tính của chiếc roi này lạnh lùng vô tình tới vậy, có thể dễ dàng sai khiến nó đại diện, trong Lâu Thất cũng có một mặt tính cách này.

Xem ra, Thất công tử mà bọn họ gặp được mấy ngày nay, không hẳn là Thất công tử chân chính!

Vào giây phút này, Tiêu Hỏa lại hiểu biết sâu hơn về Lâu Thất, hơn nữa, nàng còn trẻ như vậy, thêm vài năm nữa, nàng sẽ đứng ở vị trí cao đến nhường nào đây?

Ý nghĩ này nổi lên trong lòng ông, Tiêu Hỏa nhất thời cảm thấy, điều ông nên làm, chính là dựa vào Thất công tử.

Ngày đó, Tiêu gia tam phụ tử cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi, trở về tắm rửa qua loa thư giãn một chút, ăn bữa cơm thật ngon, nghỉ ngơi một ngày.

Buổi tối, trong gia yến, Tiêu Hỏa nghiêm túc nói với đàn con, "Từ nay về sau, các con phải ghi nhớ thật kỹ rằng cần giao hảo với Thất công tử, nếu như "hắn" có gặp khó khăn nhất thời, cũng bắt buộc phải đưa tay giúp đỡ, không rời không bỏ, dùng tình dùng lễ mà đối đáp.

Tiêu Kinh không nói gì, trong lòng lại thở dài nhẹ nhõm, hắn cũng muốn gần gũi với người đó, chứ không phải là xa cách.

Tiêu Thông lại không hiểu, đang muốn hỏi cho rõ, Tiêu Dung đã đứng dậy nói, "Dựa vào cái gì chứ? Cha à có phải người một đến mức hồ đồ rồi không? Dựa vào cái gì mà phải đối tốt với "hắn" như vậy? Cứ cho là máu Tử Vân Hồ mà "hắn" đưa chúng ta rất quý giá đi, thế nhưng mọi người mấy ngày nay đều không ăn không ngủ mà rèn roi cho "hắn", còn là thần binh nữa phải không? Như vậy còn chưa đủ sao?"

"Dung Nhi! Con đã không còn nhỏ nữa rồi, có thể hiểu chuyện chút được không? Dưới con còn có muội muội và đệ đệ, con có thể làm một tấm gương tốt cho các em không?" Tiêu Hỏa nội giận nói, "Đều tại nương con đã chiều hư con, không biết trời cao đất dày là gì!"

Tiêu phu nhân sững sờ, "Sao lại đổ lên đầu ta chứ?"

"Lẽ nào không phải sao? Bà đừng tưởng là ta không biết, mấy năm nay bà vẫn luôn không biết vô tình hay cố ý mà biểu lộ ra một kiểu, Tiêu Vọng nên đội ơn Tiêu gia trước mặt nó, nên vì cái nhà này mà làm trâu làm ngựa để báo ân, phải tôn kính Kinh Nhi, Thông Nhi, Dung Nhi, vì thế bọn nó mới là chủ nhân chân chính của Tiêu phủ! Bà còn dám nói không sao?"

Sắc mặt Tiêu phu nhân lập tức đỏ bừng, "Hiện giờ ông cái gì cũng đổ cho tôi phải không? Cái tên vong ân bội nghĩa đó thì liên quan gì tới ta? Ta nói cho ông biết, đừng có mà đối xử với người ngoài tốt quá, ông lại tuyệt không nghe!"

”Bà thì hiểu cái gì? Người ngoài nhân nghĩa, người ta ắt phải nhận nghĩa của người đấy!”

”Tiêu Vọng có nhận được ân nghĩa của người không?” Tiêu phu nhân nhẹ nhàng nói một câu.

Tiêu Hỏa ghen lại nơi yết hầu, lên không được, xuống cũng chẳng xong.

Tiêu Kinh vội nói, ”Cha, con sẽ nhớ kĩ lời dạy của cha.”

Tiêu Hỏa giờ mới thở phào, ”Kinh Nhi, Thông Nhi, sau này Tiêu phủ phải giao lại cho hai huynh đệ con, các con hiểu ý của cha là được.” Ông lại trừng phu nhân và con gái của mình một cái, hừ một tiếng, ”Bà nên nắm chặt cơ hội tìm nhà chồng cho Dung Nhi và Xảo Nhi đi, đã lớn như vậy rồi, người ngoài ai cũng nói Tiêu gia đang nuôi hai bà cô già đấy!”

Sao cô ta có thể là bà cô già chứ. Tiêu Dung từ trước tới nay đều không thấy mình già, thậm chí cô ta còn trẻ và xinh đẹp hơn mấy cô nương mười tám tuổi khác, dựa vào gia thế và vẻ đẹp của cô ta, những nam nhân tầm thường sao cô ta có thể gả qua chứ?

Lâu Thất đã có được roi Thí Hồn, tâm tình tốt vô cùng. Tiêu Hỏa nói để hoàn thành việc rèn đúc thanh bảo kiếm kia ít nhất phải cần khoảng mười ngày nữa, mười ngày này nàng tuyệt không thể ngồi ngây ra đó được, phải tìm vài chuyện để làm mới được. Lâu Thất quả thực là một người không chịu nổi rảnh rỗi.

Trở lại khách điểm, một cái bóng tím bổ nhào vào lòng nàng, Tử Vân Hồ u u dường như có chút gấp gáp, cái móng nhỏ không ngừng chọc chọc vào tay nàng.

”U u, u u!”

”Ta bảo này U U, ta không thể hiểu lời của mày đâu, lẽ nào Trần Thập bắt nạt mày, mày muốn mách ta sao? Có điều, ta sẽ đứng về phía Trần Thập đẹp trai nhà chúng ta đó.”

253. Chương 253

”U u!”

Lâu Thất thu lại ý cười, ôm lấy Tử Vân Hồ thả nhẹ xuống, chân bước tới căn phòng của Tiểu Bảo theo hướng móng vuốt của nó chỉ.

Cửa phòng mở rộng, bên trong trống rỗng không một bóng người, thế nhưng Lâu Thất lại ngửi thấy mùi tanh của máu. Sắc mặt nàng khê biến, ngay lập tức liền phóng người qua, đẩy cửa phòng của Tiểu Trù và Lưu Đại Lực, bên trong cũng không còn một ai.

Theo bản năng, Lâu Thất nghĩ rằng bọn họ chắc chắn sẽ không ra ngoài chơi bời hoặc ăn uống gì đó, khi nàng lên đến phòng lớn quét mắt một cái, căn bản không hề thấy bóng hình của bọn họ.

Lại nói, Trần Thập và Lâu Tín chắc chắn sẽ không ăn trước khi nàng trở về, Tiểu Trù hiện giờ nói là muốn làm thị nữ của nàng, chắc chắn cũng phải đợi nàng, còn Lư Đại Lực, Tiểu Bảo không đi xuống, có lẽ hẳn cũng không đi ăn trước một mình.

”Đồ Bôn!” Nàng lại đi tìm đám Đồ Bôn, cũng không thấy bất kỳ một ai.

”Đỗ Văn Hội!” Đỗ Văn Hội nói rằng sẽ luôn đi theo nàng, mà nàng cũng biết hẳn vẫn luôn ở quanh.

Đỗ Văn Hội rất nhanh đã phóng người qua, ”Đế phi?”

”Phải hết người của người ra, tìm bọn Trần Thập!”

”Rồ!”

Đỗ Văn Hội phát hai pháo tín hiệu ra ngoài cửa sổ.

Lâu Thất trở lại phòng của Tiểu Bảo, tỉ mỉ kiểm tra mọi thứ. Vừa kiểm tra nàng đã phát hiện ra có dấu vết của nhiều người. Khứu giác của nàng rất thính, trong căn phòng này, nàng bình tĩnh lại nghĩ thật kỹ, có thể phân biệt ra rất nhiều mùi, tuy nhiên sau khi so sánh kỹ thì vẫn có chút tanh của máu, thế nhưng ở đây còn có chút mùi son phấn, đó là mùi trên người của Tiểu Trù. Trừ những thứ này ra, một mùi rõ ràng hơn chính là của Lư Đại Lực, có thể là do tối qua hẳn vẫn chưa tắm rửa kỹ càng, vì vậy trên người vẫn còn vị chua chua của người không tắm rửa thay quần áo lâu ngày.

Tiếp theo chính là mùi hương của bánh bao nhân thịt. Nàng lớn gan suy đoán rằng là Sư Gia lại vừa mua thêm một túi lớn về, thế nhưng trong đây không phải ai cũng thích ăn bánh bao thịt, vì vậy có lẽ đã mua một ít màn thầu kèm theo vài bánh bao loại khác, vậy thì, rất có thể là đám Đồ Bôn cũng tới đây.

Sau khi tất cả mọi người ăn xong bánh bao và màn thầu, biến cố phát sinh.

Có lẽ đó là một biến cố khiến bọn họ đều chấn kinh vô cùng, lại khiến bọn họ không phản ứng kịp. Có hai khả năng là, bọn họ đều tự chạy ra ngoài, hơn nữa còn không phải chạy ra từ cửa. Thứ hai là, bọn họ đều bị người ta bắt đi, hơn nữa cũng không phải ra từ cửa chính.

Thế nhưng Lâu Thất cảm thấy rằng, nhiều người như vậy mà bị bắt đi cùng lúc thì không khả thi lắm.

Khả năng lớn nhất chính là, Tiểu Bảo đã xảy ra biến cố gì đó, mà bọn họ đều chạy theo ra.

Bởi mùi mà nàng nghĩ thấy rõ nhất chính là mùi máu tanh, loại mùi đó chỉ có máu của Tiểu Bảo mới phát ra được. Lâu Thất lại biến sắc, nàng vừa nghĩ tới một khả năng khác.

Lẽ nào là đám người hạ cổ Tiểu Bảo chạy tới đây?

”Đế phi, chương quỹ và tiểu nhị đều nói không thấy họ ra ngoài, hơn nữa bọn họ còn nói rằng, lúc trước đám Trần Thập đều tới phòng của Tiểu Bảo ăn bánh bao.” Đỗ Văn Hội vừa phát tiếng hiệu xong liền xuống lầu một hồi người.

Quả nhiên là vậy.

”Vậy người đã hỏi họ, có ai khả nghi đi lên không chưa?” Lâu Thất vừa hỏi vừa đi tới bên cửa sổ xem xét.

Trên bệ cửa sổ có rơi hai giọt máu, đã ở trạng thái gần khô, bọn họ đã rời khỏi đây một khoảng thời gian rồi.

”Thuộc hạ đã hỏi, chương quỹ nói không có ai vào cả, bọn họ cũng không nghe thấy tiếng động gì.”

Lâu Thất trầm ngâm. Có lẽ là không có người ngoài vào, trên thực tế, nếu như đám người hạ cổ Tiểu Bảo đuổi tới thành Nặc Lạp, vậy thì bọn chúng có thể triệu hoán Tiểu Bảo ở ngoài đi ra.

”Người đã phải đi cả chưa?”

Đỗ Văn Hội nói, ”Đã phải ra cả rồi. Ba trăm Dịch trạm và Đế Quân đã thiết lập này, mỗi người đều là cao thủ tìm người tìm tin tức, mong Đế phi yên tâm.”

Lâu Thất gật đầu, đột nhiên cúi đầu nhìn U U, ”Có phải mày tìm được bọn họ không?” Mấy ngày trước nàng phải ra ngoài xem đứa bé đêm đó, vì vậy đã giao lại Tử Vân Hồ cho Trần Thập chăm sóc, có lẽ vì nó nhận ra có gì không đúng, vậy nên mới có thể tránh được, cũng có thể là Trần Thập trong giây phút cấp bách đã thả Tử Vân Hồ đi, muốn đưa tin cho nàng, hoặc sợ đi theo sẽ xảy ra nguy hiểm, làm Tử Vân Hồ bị thương.

”U u!”

Chân trước của U U chỉ về phía cửa sổ.

Mắt Lâu Thất sáng lên, đoán rằng quả nhiên nó muốn dẫn đường, lại thả nó ra. U U ngay lập tức nhảy ra ngoài cửa sổ.

”Đi theo.” Lâu Thất ngay lập tức mang theo Đỗ Văn Hội đi theo nó.

Khứu giác của nàng rất tốt, thế nhưng chắc chắn rằng khứu giác của Tử Vân Hồ đánh hơi xa còn tốt hơn nàng nhiều, có mùi hương của Tiểu Bảo rõ ràng tới vậy, muốn đuổi theo cũng chẳng khó.

U U dường như biết được tốc độ của họ không thể nhanh được bằng nó, vì vật vẫn thả chậm lại một chút, Lâu Thất đuổi theo cũng chẳng có chút áp lực nào, thế nhưng Đỗ Văn Hội đã hơi quá sức rồi.

Trong lòng hần chấn kinh, vốn rất tự tin vào khinh công của mình, thế nhưng hoàn toàn không ngờ được rằng mình chẳng bì nổi với Đế Phi!

Lâu Thất chỉ có thể nói với hần, "Người trở về đi, tự ta đuổi theo là được rồi, có chuyện gì thì ta sẽ bắn đạn báo hiệu. Nếu như tới nơi nào mà ta cho rằng đã vượt quá phạm vi báo hiệu, ta sẽ phát một cái."

"Đế Phi, chức trách của thuộc hạ là đi theo người..."

Lâu Thất vô cùng không khách khí nói, "Vấn đề là giờ ngươi có theo được đâu."

Đỗ Văn Hội nhất thời liền muốn khóc thành hai dòng sông.

"Về đi, bảo người ta chăm nom ngựa của ta, người còn có một nhiệm vụ nữa, đó là quan sát Tiêu gia, thanh bảo kiếm mà họ sắp làm ra ta rất có hứng, đi xem xem."

"Khi nào thần binh sắp xong, thuộc hạ sẽ truyền tin cho người trước ba ngày."

"Được rồi, người về trước đi." Lâu Thất cũng không nói nhiều nữa, tăng tốc độ, ngay lập tức liền vượt qua cả U U.

"U U, mau lên."

U U thấy Lâu Thất vậy mà lại vượt qua được cả mình liền tăng tốc theo, như một bóng tím mang theo sắc bạch, ngay lập tức phóng đi.

Đỗ Văn Hội thấy một người một hồ rất nhanh đã không thấy bóng, chỉ đành ưu phiền xoay người trở về. Hần nhất định phải khổ luyện khinh công cho tốt, điều này đúng là quá đả kích người ta rồi mà. Nguyệt Vệ đại nhân sao lại không nói cho hần biết khinh công của Đế Phi giỏi tới vậy chứ? Lẽ nào là cố tình muốn xem hần làm trò sao?

Thực ra hần cũng đã nghi oan cho Nguyệt rồi, Nguyệt cũng chẳng hề biết rằng, Lâu Thất tới Thần Ma cốc một chuyến đã dùng Bản Mệnh Huyết Chú, trái lại còn kích phát Thạch Tủy ngàn năm vẫn chưa hoàn toàn dung hợp trong máu nàng, vì vậy công lực mới được tăng cao. Và còn, mang theo Tử Vân Hồ luyện công cũng thì công lực cũng tương đương với việc tu luyện hơn một năm trời.

Vì vậy thực lực hiện giờ của nàng, Nguyệt cũng chẳng rõ.

Lâu Thất phải dùng mười phần công lực mới đuổi theo được U U. Mắt thấy nó định chạy về hướng ngoài thành, trong lòng nàng nảy ra một ý nghĩ, nếu như ngay cả đám Đồ Bôn cũng đi theo, vậy thì có lẽ họ đã ra ngoài từ lúc thành còn chưa đóng cửa.

Tử Vân Hồ nhún vai cái bay lên tường thành. Lâu Thất dùng thì tung người đập tường mà lên.

Một người một hồ lặng yên không tiếng động ra khỏi thành, Tử Vân Hồ tiếp tục bay nhanh lướt qua, nó nhanh tới mức nhìn không thấy bốn cái chân tựa hồ dính vào nhau, cơ hồ lập tức xẹt ngay qua.

Lâu Thất tăng lên mười phần công lực mới miễn cưỡng đuổi theo nó, ít nhiều gì thì cũng có chút áp lực. Tốc độ của Tử Vân Hồ này quả thực nhanh đến mức làm người khác phần nộ mà.

Đợi cho tới khi nhìn thấy những rặng núi nối tiếp nhau ở phía xa, Tử Vân Hồ mới dừng lại, ngay lập tức liền nhảy lại vào trong lòng Lâu Thất, sau khi ngẩng đầu nhìn nàng một cái liền nằm nhoài trên cánh tay nàng nhỏ giọng vù vù lè lưỡi thở dốc, bộ dáng nhỏ nhắn đó quả thực có chút đáng yêu.

Lâu Thất cũng thương nó chạy một quãng đường dài đến vậy, lại móc một viên dược hoàn ra. Tử Vân Hồ vừa nhìn thấy viên dược hoàn ra liền vui vẻ đến gần đòi ăn.

Bởi Tử Vân Hồ từ trước khi ở trong sơn động của Thần Ma cốc đã ăn cỏ Thiên Cơ rồi, tuy rằng hiện giờ thức ăn chủ yếu của nó vẫn là thịt chín, thế nhưng Lâu Thất vẫn dùng một cây cỏ Thiên Cơ và vài dược liệu bổ huyết bổ khí khác chế thành trăm viên Bồ Thần đan, thỉnh thoảng coi như là kẹo cho nó ăn một viên.

Đối với Tử Vân Hồ mà nói, loại thuốc này có thể mau chóng bổ sung tinh thần và thể lực cho nó, nếu như bị thương cũng có thể trở thành thánh phẩm chữa trị, đối với người thì hiệu quả lại càng lớn hơn, nếu như nàng nguyện bán ra, mấy viên thuốc này cũng có thể đem lại một khoản lớn. Nếu như người khác biết nàng lại lấy loại thuốc quý giá như vậy làm kẹo cho một con hồ ly nhỏ ăn thì chắc chắn sẽ phun ra một búng máu.

Ở đằng trước là một khu rừng Loạn Thạch, vì bóng đêm tối tăm, Lâu Thất không nhìn được điều gì, thế nhưng, khi nàng bước lại gần một viên đá, phát hiện ở trên có một vài hàng chữ cổ, nàng liền biết rằng, đây chắc chắn không phải là mấy hòn đá vô dụng.

Nàng lại tỉ mỉ quan sát kỹ hơn, cả kinh phát hiện rằng đây là một phế tích! Hơn nữa, dường như quy mô cũng chẳng nhỏ. Mảnh phế tích to lớn như vậy ở đây, lại không ở trong thành, vốn là thuộc về người nào chứ?

Nàng ôm lấy Tử Vân Hồ tìm kiếm trong những trụ đá đổ nát thê lương, cuối cùng cũng phát hiện ra một đoạn vải nhỏ như vô ý móc ra ở trên mặt tường vôi.

Cầm đoạn vải đó lên, nàng có thể nhận ra, đây là một mảnh vải trên quần áo của Tiểu Trù. Nhiều người như vậy, chỉ mình Tiểu Trù là nữ, dù nàng không định nhớ về quần áo của Tiểu Trù cũng phải nhớ.

Thế nhưng cũng chỉ tìm thấy một mảnh vải, còn người lại tuyệt nhiên chẳng thấy.

Khi đi được nửa đường nàng đã phát một quả pháo hiệu rồi, nếu như Đỗ Văn Hội không phải kẻ đần thì tới lúc tìm theo nàng có lẽ cũng sẽ tìm được nơi này.

Tình huống này có chút quỷ dị, nàng lại chẳng biết có thể mau tìm được những người kia hay không.

Nói thẳng ra thì, Lư Đại Lực và Tiểu Bảo, thậm chí là cả Tiểu Trù, nàng cũng chỉ mới quen, vốn chẳng có cảm tình gì, nếu như bọn họ xảy ra chuyện, nàng còn có thể lý trí tận lực tìm kiếm mà thôi, thế nhưng những người khác thì không được, đặc biệt là Trần Thập và Lâu Tín, nàng đã nhận định họ là bạn đồng hành của mình rồi, nếu như bọn họ xảy ra chuyện gì, có lẽ nàng sẽ lật cả trời lên mất.

Tính huống lần này quả thực nàng không hề dự tính tới, ai mà nghĩ được rằng trong tòa thành phồn hoa như vậy, trong khách điểm, nhiều người như vậy đều biến mất một cách quái dị chứ?

”Ồ?” Đột nhiên, Lâu Thất nhìn thấy một cửa vào. Có lẽ đó vốn là một cửa ngầm, hiện giờ cửa cũng đã có chút sứt mẻ, ở đằng trước còn có một cánh cửa đá đổ xuống, có lẽ trước đây cánh cửa đó bị đóng chặt, giờ mới bị người ta phát hiện mà mở ra.

Ở ngoài cánh cửa, cuối cùng nàng cũng nhìn thấy được một ký hiệu. Đó là chữ số La Mã nàng dạy Trần Thập và Lâu Tín: 7.

Lâu Thất khẽ thở phào nhẹ nhõm, ít nhất khi bọn họ tới đây, Trần Thập hoặc Lâu Tín vẫn thanh tỉnh, có lẽ là chưa xảy ra chuyện gì.

”U U, chúng ta xông vào xem sao.” Lâu Thất nheo mày, cuối cùng vẫn ôm Tử Vân Hồ bước vào, như một con mèo len vài khe hở cửa tuyệt không cao chút nào. Mà nàng lại không biết rằng, lần tiến vào này lại lâu như vậy mới có thể ra.

254. Chương 254

Trời sáng, trong thành Nặc Lạp lại bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, mỗi người lại tiếp tục cuộc sống của mình, những sạp hàng cũng đã được bày ra sớm, Sư gia ghé thăm cửa tiệm bánh bao vừa mới sáng sớm đã tập nập người mua, chủ tiệm vui đến mức cười híp cả hai mắt lại. Khó khăn lắm mới vãn khách, ông ta thích ý tựa vào cửa, mắt vừa khéo nhìn về bố cáo ở đằng xa, lại nhìn thấy một nữ tử đeo mũ trùm đầu màu xanh khói dài đến ngực nhìn tờ bố cáo mà Phá Vực Đế Quân ban bố ngày trước, dường như nhìn đến mức ngây cả người.

”Chà chà, là nữ tử thì đều thêm muốn khế ước kia, đáng tiếc thật, Phá Vực Đế Quân lại chỉ có một người.” Ông đang lắc đầu cảm thán lại nhìn thấy nữ tử kia đưa tay ra, xé tờ khế ước kia xuống, dùng sức xé làm mấy mảnh, giơ tay lên, đám giấy vụn đó đã tán loạn khắp nơi.

Chủ tiệm trợn trừng mắt, trong lòng thầm kêu lên một tiếng, ôi chao, vị này không phải là đồ kị quá mức đó chứ?

Nữ nhân đó xoay người lại bước đi, lên một chiếc xe ngựa đang được dừng bên đường, phu xe quát một tiếng, chiếc xe liền phóng vào đường chính của thành mà đi.

Tiểu Tiêu phủ, Tiêu Vọng vội vã nghênh đón, nữ nhân kia xuống xe, Tiêu Vọng tiến lên muốn dìu cô ta, cô ta lại dường như không nhìn thấy bàn tay đang đưa ra của hắn, tự mình bước vào cửa lớn.

Tiêu Vọng thu tay lại, tiến lên dẫn đường, "Mời qua bên này."

Đưa cô ta tới phòng của mình, đợi cô ta vào thư phòng, Tiêu Vọng cũng vào theo, sau đó nhìn trái nhìn phải, đóng chặt cửa vào.

Hắn mau chóng bước qua, quỳ xuống trước mặt nữ tử kia, "Tham kiến công chúa điện hạ."

Nữ tử bỏ mũ trùm đầu ra, một gương mặt xinh đẹp hơn người hiện ra, đó chính là Bắc Thương Đại công chúa Bắc Phù Dung.

Bắc Phù Dung nhìn hắn một cái, ngồi xuống sau bàn trong thư phòng của hắn mới lên tiếng, "Đứng dậy đi."

"Tạ công chúa điện hạ." Tiêu Vọng vội vã đứng lên, lén nhìn về phía Bắc Phù Dung, trong lòng có chút tán thưởng, Phù Dung công chúa của bọn họ đúng là quốc sắc thiên hương, đáng người xinh đẹp.

Nếu như có thể cưới được cô ta vậy thì tốt quá rồi, quyền lực địa vị tài phù sắc đẹp, tất cả đều có.

Thế nhưng Tiêu Vọng biết rằng đây là điều không thể, sợ rằng bị Bắc Phù Dung nhìn ra sự tham lam trong mình, hắn vội nghiêm mặt lại, thu ánh mắt về không dám nhìn về phía cô ta nữa.

"Thảo dân thật sự không thể ngờ rằng công chúa điện hạ thực sự tới hàn xá của thảo dân, quả thực là vinh hạnh cho thảo dân vô cùng."

Bắc Phù Dung quan sát thư phòng này, tuy không xa hoa, thế nhưng nhìn hình thù kim sắc trên tấm lụa Lưu Vân ở bên, và cả bức họa của một danh gia Bắc Thương trên tường, ở góc còn bày đồ trang trí là Lê Mộc Hoa bằng ngọc bích, không một thứ gì là không lộ ra tâm tư và tài lực mà chủ nhân của thư phòng này đã tiêu tốn cho nó.

"Tiêu Vọng, có vẻ ngươi quên rồi, hàn xá này của ngươi, cũng là do bốn công chúa xuất tiền mua cho đấy." Trong mắt Bắc Phù Dung lộ ra vẻ mỉa mai. Nếu như không phải cô ta cần tên này, hắn còn có khả năng lợi dụng được, tên đàn ông như vậy cô ta quả thực không nhìn nổi.

Trên mặt Tiêu Vọng xẹt qua một chút bối rối, liền cúi đầu xuống xưng vâng.

Hai tháng trước Bắc Phù Dung phái người đi tìm hắc, mong rằng hắc ta có thể rời khỏi Tiêu gia, tự mình xuất danh, cho hắc ta một khoản tiền lớn, có được khoản tiền đó, hắc mới có thể mua nhà, đổi đầu với Tiêu phủ.

”Chuyện mà bốn công chúa giao cho người làm thế nào rồi?”

Tiêu Vọng thầm kêu khổ trong lòng, ”Công chúa, lão già Tiêu Hỏa đó đã giấu Băng Huyền Thiết ngàn năm rất kĩ, thảo dân thực sự tìm không ra ông ta vẫn luôn nói coi ta là con ruột, thế nhưng mật thất quan trọng nhất của Tiêu gia lại chưa từng nói cho ta, cũng không cho ta vào bao giờ...”

”Đừng có nói lảm cớ với bốn công chúa như vậy nữa.” Bắc Phù Dung mắt kiên nhẫn cắt lời hắc, ”Băng Huyền Thiết ngàn năm không lấy ra được thì thôi, Tiêu Hỏa lại chế tạo ra thần binh, bốn công chúa cũng sẽ tự mình lấy. Chuyện kia thì sao?”

”Mong công chúa tha tội!” Tiêu Vọng nói, ”Thủ hạ của thảo dân ngu xuẩn, tiểu nhân chưa kịp làm gì đã đắc tội với Thất công tử, Tất công tử đã ở trong phủ của Tiêu Hỏa...”

”Kẻ ngu xuẩn chính là người!” Bắc Phù Dung vỗ bàn, tức giận trừng hắc, ”Bốn công chúa sớm đã phái người truyền tin qua, muốn người lôi kéo Thất công tử, não của người có phải bị chó ăn mất rồi không?”

Tiêu Vọng bị mắng đến mức không dám ngẩng đầu, sắc mặt xanh tái.

”Thất công tử cứ như người đột nhiên mọc ra vậy, chỉ trong một đêm đã nổi danh từ Đông Thanh cho tới Bắc Thương, hắc có Tử Vân Hồ phát sáng, trên người còn có cổ Thiên Cơ, võ công cao thâm khó dò, người như vậy nếu như nói rằng sau lưng không có một gia thế lãnh đời, bốn công chúa tuyệt không tin, thế nhưng vì hắc có thể là người Đông Thanh, bốn công chúa không tiện tự mình ra mặt, hoàng thất cũng không tiện tự ra mặt, vì vậy bốn công chúa mới bảo người làm chuyện này, nếu như mọi chuyện đã thành, người cũng được coi là lập được công lớn! Ai mà biết được người lại ngu xuẩn đến mức ngay cả hắc cũng đắc tội! Tiêu Vọng à Tiêu Vọng, hiện giờ bốn công chúa cảm thấy, quyết định nâng đỡ người đúng là sai lầm! Bốn công chúa không hề ngờ rằng người lại là một kẻ không có não như vậy!”

Bắc Phù Dung thực sự tức giận.

Trong lòng Tiêu Vọng hối hận đến mức phát khổ. Lúc đó hắc nhận được mệnh lệnh là phải lôi kéo Thất công tử, thế nhưng trong lòng hắc lại có chút chống đối, có lẽ nên nói là do từ nhỏ hắc đã được Tiêu Hỏa chiều đến mức có chút chẳng biết trời cao đất dày là gì. Hắc cho rằng, những tiếng tăm của Thất công tử chẳng qua chỉ là lời đồn, chỉ là một tên tiểu tử vất mũi chưa sạch mà thôi, đợi hắc tới thành Nặc Lạp cũng gạt sang một bên, nếu như phải dính lấy tới tận cửa mời, vậy chẳng phải Tiêu Vọng hắc đã tự hạ thấp mình rồi sao?

Lại nói, võ giả thiên hạ thì có ai cần thần binh chứ? Thợ chế tạo thần binh xuất sắc lẽ nào không thể là người mà bọn họ cần chủ động giao hảo, thậm chí là nịnh nọt sao? Ở đâu mà lại phải làm ngược lại, thợ chế tạo cần qua lấy lòng chứ?

Trước đây Tiêu Vọng ở Tiêu gia, còn nhìn thấy bộ dạng khiêm nhường của Văn Thiên Sơn khi tới nhờ vả Tiêu Hỏa, đến cả Văn Thiên Sơn cũng như vậy rồi, tới vì muốn một thanh bảo kiếm cho Thánh nữ Nạp Lan Họa Tâm, một tên Thất công tử thì tính là gì chứ?

Chính vì hấn nghĩ như vậy, thế nên cũng không để tâm len bao giờ thì Thất công tử tới thành Nặc Lạp, cũng không ngờ rằng quản gia dần dần của mình lại không cẩn thận bắt lại rồi đánh thuộc hạ của người ta, khiến hấn ta và Thất công tử vừa mới bắt đầu đã kết thù.

”Công chúa bớt giận!” Ý nghĩ này, hấn tất nhiên không dám nói cho Bắc Phù Dung nghe, vội vã báo lại một tin tức khác, ”Thảo dân bỏ qua phía của Thất công tử, thế nhưng thảo dân đã nghe ngóng được tin tức về Thốn U quả!”

Bắc Phù Dung đang lửa giận ngợp trời, sau khi nghe thấy lời này, lửa giận liền bớt lại, nói cho cùng, chuyện lôi kéo Thất công tử chỉ là thứ yếu, Thốn U quả mới là mục đích của cô ta.

”Lời ấy là thật chứ?”

Tiêu Vọng vội vã đáp, ”Không dám lừa gạt công chúa.” Trên thực tế, sau khi đắc tội Thất công tử, hấn liền rõ ràng nếu như không mau mau hoàn thành một mệnh lệnh khác của công chúa, chắc chắn hấn sẽ không có kết cục tốt đẹp gì, trong mấy ngày này hấn cũng không để ý tới Lâu Thất và Tiêu phủ nữa, mà là dùng toàn bộ tinh lực để nghe ngóng và điều tra về chuyện Thốn U quả.

Nói ra thì vận khí hấn cũng khá tốt, không ngờ rằng, ông nội của cô gái gốc luôn thâm tình một lòng với hấn đã từng nói qua cho nàng ta về Thốn U quả, cũng không uống ngần ấy năm hấn đối đãi với nàng ta tốt như vậy.

”Ở đâu?” Bắc Phù Dung cũng không nén được mà lộ ra vài phần cấp bách.

Tiêu Vọng nói, ”Thốn U quả chính là ở trong hành cung của Dịch vương tiền triều.”

Bắc Phù Dung biến sắc, ”Vậy mà lại là nơi đó ư?”

Hoàng đế của Bắc Thương hiện giờ là do năm đó đoạt vị mà giành được ngôi, Dịch vương tiền triều, trên thực tế chính là Hoàng thúc của hấn, thế nhưng khi hấn còn chưa đoạt vị, Dịch vương đã bị Hoàng đế năm đó tìm một cái cớ rồi điều tới thành Nặc Lạp cách kinh thành xa vô cùng này. Dịch vương cũng không nhiều lời, mang theo thị vệ thân thiết của mình rời đi. Thế nhưng ba năm sau hoàng thất mới biết tin rằng, Dịch vương đã xây một hành cung ở thành Nặc Lạp, hành cung được xây to lớn vô cùng, xa hoa không gì sánh được, hơn nữa còn yêu cầu tú nữ ở thành Nặc Lạp để tuyển làm phi, có chút dấu hiệu của việc lên chiếm đất làm vua.

Hoàng đế tất nhiên không thể dung thứ cho hành vi này, liền có hành động, hành cung của Dịch vương đột nhiên lại gặp đại hỏa, lửa cháy to ba ngày ba đêm, trong cơn cháy đó còn tạo ra một địa chấn nhỏ, làm sụp đổ cả tòa hành cung. Mà điều quái dị chính là khi đó nhiều người ở trong như vậy, nhưng chẳng có lấy một

người thoát ra.

Sau đó, có không ít người dân đã từng nhìn thấy ma trời chập chờn ở hành cung vào buổi đêm, còn có tiếng kêu thê thảm, khiến người ta cảm thấy sợ hãi vô cùng. Trước đây cũng có người lớn gan đi vào thăm dò, thế nhưng cũng bị dọa đến mất cả gan phải trở về, có người thì còn chẳng về. Lâu ngày, hành cung đó trong mắt người Bắc Thương chính là nơi ở của quỷ, người dân đều gọi nó là Quỷ Cung, vốn không có ai dám đặt chân bước vào.

Bởi nó vốn được xây cách kinh thành khá xa, đoạn đường đó cũng chẳng có ai đi, qua nhiều năm như vậy liền bị cỏ hoang che khuất, người ngoài cũng chưa bao giờ cần qua nơi đó, vì vậy hành cung của Dịch vương này dần dần bị người ta cho vào quên lãng.

Hai ngày nay, Đỗ Văn Hội cuối cùng cũng nghe ngóng được chuyện của hành cung Dịch vương một cách rõ ràng, thế nhưng kết quả nghe ngóng được lại làm trong lòng hắn bất an không ngừng. Những người được hỏi về hành cung Dịch vương, người trẻ tuổi thì mờ mịt không rõ, có người thì lại nói rằng đó là Quỷ Cung không thể tới, những người cao tuổi đa phần sau khi nghe xong đều biến sắc, ngay cả nói cũng không muốn nói tới.

Tạm thời không nhắc đến trận hỏa hoạn lớn quỷ dị năm đó, địa chấn khiến người ta phải sợ hãi. Người dân cho rằng trận địa chấn đó là bởi thần tiên trách phạt, cũng có người cho rằng địa phủ muốn câu hồn trên diện rộng, còn có người lại nói là do yêu quái sắp xuất hiện, nói chung chẳng phải là chuyện tốt gì. Địa chấn trên hành cung, ai mà dám nói gì chứ?

Người của hắn ban ngày tìm quanh hành cung không phát hiện ra bất cứ điều gì, thế nhưng theo kết quả lần theo của bọn họ thì Đế Phi quả thực đã vào hành cung!

Nếu lỡ như Đế Phi xảy ra chuyện gì, hắn phải tự cầm đầu mình đi gặp Đế Quân rồi!

Không đợi Đỗ Văn Hội nghĩ ra cách gì, hoàng thất Bắc Thương đột nhiên lại ra bố cáo, nói rằng hoàng thất đã quyết định, dị bảo Thốn U quả ở ngay trong phế tích hành cung của Dịch vương, treo giải thưởng cho người tìm được Thốn U quả. Ai có được Thốn U quả giao cho hoàng thất, sẽ được người có công danh sẽ được thăng quan tiến chức, phong thưởng hậu hĩnh, thường dân hoặc người trong giang hồ sẽ được thưởng ngàn vạn lượng hoàng kim, ruộng tốt trăm mẫu.

Bố cáo này vừa ra đã làm kích động cả một vùng.

Chim chết vì lương, người mất vì tiền. Không cần quan tâm xem Quỷ Cung hung danh thế nào, trọng thưởng như vậy ắt có dũng phu. Không tới ba ngày, rất nhiều nhóm người tụ tập ngoài hành cung, vốn chỉ là phế tích hành cung u tĩnh, lần đầu tiên lại náo nhiệt tới chừng này.

Sợ rằng nhiều người dễ sinh chuyện, hoàng thất Bắc Thương phái binh bao vây lại cả phế tích hành cung, một ngày chỉ cho năm mươi người vào. Ngày hôm sau dù có người ra hay không, sẽ cho thêm năm mươi người vào tiếp. Vì vậy có rất nhiều người không tới kịp để xếp hàng vào sớm liền dựng trại ở ngoài, mỗi ngày còn có vài tiểu thương mang đồ ăn qua bán, quả thực đã trở thành một khu chợ tạm náo nhiệt.

Quỷ Cung từ trước tới nay chưa bao giờ ồn ào đến vậy, trong sự náo nhiệt này, có rất nhiều người đã quên đi nỗi sợ quên đi rằng ba ngày đã trôi qua, bốn mươi lăm người đã vào được ba ngày vẫn chưa ai ra cả.

255. Chương 255

Đám người đó chẳng những không chịu đi ra, cũng chẳng gây ra động tĩnh gì cả. Đổng đồ nát hoang tàn của hành cung này quá lớn, và trải qua một trận động đất, địa hình xảy ra chút biến hóa, xuất hiện rất nhiều vết nứt đổ, thậm chí có một số nơi còn sập ra một cái lỗ ngầm dưới lòng đất, không ai có thể nói rõ tình hình hiện giờ ở dưới đó như thế nào, thật ra cho dù cho người té chết ở trong kia, hoặc ngã trong đó không thoát ra được cũng có khả năng.

Nhưng buổi tối thực sự có người nhìn thấy ma trời, và có nhiều người gan dạ, cộng với quà thưởng quá hấp dẫn, bọn họ đều ở lại đây.

Đỗ Văn Hội dắt theo người dựng lên vài túp lều, trong lòng lo lắng chống đầu mình suy nghĩ, phải làm sao đây? Nếu như đi vào vẫn không thể tìm thấy Đế Phi thì sao?

Lúc này, một tên thuộc hạ phóng bước to chạy tới, trong tay dâng lên một lá thư, gấp gấp nói: "Đại nhân, Đế Quân gửi thư!"

Đỗ Văn Hội lập tức nhảy căng lên: "Mau mang qua đây!"

Năm ngày trước hắn đã báo cáo tình hình bên đây về đó, bởi vì bây giờ ba trăm trạm dịch đã được thiết đặt hoàn chỉnh, mỗi một đoạn đều có bồ câu đưa thư, cho nên thư rất nhanh được đưa tới, nhưng hắn không ngờ đến Đế Quân hồi thư nhanh như vậy!

Đọc thư hắn mới biết, thì ra Đế Quân sớm rời khỏi Phá Vực tiến về Bắc Thương! Thư được gửi đi từ ba ngày trước trên đường đi, đoán chắc chẳng bao lâu nữa ngài sẽ đến!

Thư được đích thân Trầm Sát viết, bút nét rất có lực, nét chữ sắc bén phóng khoáng.

"Đế Quân đến rồi!" Đỗ Văn Hội tay cầm bức thư run run. Đám thuộc hạ cũng bỗng dưng hưng phấn. Thật ra đây là nhiệm vụ đầu tiên của bọn họ, nếu là việc khác thì còn đỡ, những thứ liên quan đến Đế Phi, Đế Quân từng dặn dò, nếu nàng xảy ra chuyện gì trước mặt bọn họ, thì cả đám phải chết chôn cùng.

Bây giờ Đế Quân đích thân đến đây, bọn họ cũng xem như có người chủ cốt rồi.

...

Trên sàn đất ướt át nhe nhớp khiến trong lòng người cảm thấy bức bối, dưới đế giày dính phải những thứ này, làm cách nào cũng không gỡ ra được. Càng khiến người ta súp đổ, đó là nàng đã đi vòng nơi đây vốn ven ba ngày nay rồi.

Lâu Thắt chưa bao giờ cảm thấy bản thân vô dụng đến như vậy.

Đương nhiên, nếu người khác biết được thứ nàng giẫm phải suốt là thứ gì mà mặt mày vẫn không thay đổi biến sắc, thì sẽ cảm thấy nàng thực sự ngược đời lắm rồi.

Đây là dầu xác. Một lượng lớn dầu xác.

Dưới lớp dầu xác nổi lên một lớp cỏ tiền gì đó không rõ tên, loại tiền này phủ đầy mặt đất, chỉ cần đạp phải sẽ chảy ra một dịch thể nhớp nhớp, hòa lẫn với dầu xác ở trên đây, trở thành một thứ khiến người ta suy sụp. Và có thể tưởng tượng một phen mùi vị đó.

Nàng không biết tại sao ở đây có một lượng lớn dầu xác, bởi vì nàng không rõ lai lịch của hành cung này, bọn Đỗ Văn Hội ở bên ngoài đã thám thính được những gì, nàng không hề biết được. Nhưng bây giờ ít ra nàng biết, đồng đồ nát này ẩn chứa một càn khôn rất lớn.

Biết thì biết như vậy, cứ lẫn quẩn trong đây không thoát ra ngoài được cũng chẳng làm được gì.

Và nơi này trên mặt đất được dầu xác và quái tiền phủ đầy, không thể nào sinh trưởng ra những thứ khác, cho nên nàng chả có gì bỏ bụng. May là trên người nàng còn có một chai lớn đồ ăn vặt được làm từ được hoàn của U U, ba ngày nay mỗi ngày nàng và U U ăn hai viên, cũng có thể duy trì cung cấp năng lượng cho cơ thể.

Nhưng ăn không no, thứ này dùng để bổ huyết bổ khí bổ tinh thần, không giúp no bụng.

Bức tường cao cao ở trên đầu có mọc ra hai ba bó cây nhỏ, bổ sung lượng nước thì nhờ vào việc nhai lá, rất chất, nhưng ít nhiều cũng có chút dịch thể.

Dưới hoàn cảnh tệ hại như vậy, cái gì nàng cũng nuốt được. Giống như hồi đó ở mưa rừng không có đồ để ăn, nàng còn ăn tươi con cá sấu và uống máu nó.

”U U, sao ngươi hóa ngu rồi, nhanh, đi tìm đường thoát ra nào, chúng ta chia nhau hành sự!” Lâu Thắt nhai hai phiến lá trong miệng, vỗ vỗ đầu của U U.

”U u...”

Bạn Tử Vân Hồ U U những ngày nay cũng bị đói đến nổi gào thét rồi. Nó nhảy ra khỏi người của Lâu Thắt, hướng về bức tường đá, chỉ vì không muốn chạm phải cái đồng dưới kia.

Lâu Thắt mang đôi ủng, đến lúc đó cùng lắm tháo đôi ủng vứt bỏ, còn nó thì không được.

Lâu Thất cũng quay người đi hướng khác.

Nàng không tin nơi này không có lối ra, không, đáng lẽ nói ba ngày nay ngay cả lối vào nàng cũng chưa được nhìn thấy lần nữa, nếu không thì đã sớm rời khỏi rồi.

Bọn Trần Thập đương nhiên không đến những nơi như thế, nếu không đã sớm gặp lại nhau. Bây giờ nàng cảm thấy, cánh cửa trước đó được mở ở trên kia, có phải kẻ khổng chế sau lưng Tiểu Bảo cố tình mở ra, là để dẫn dụ người đến nơi đây, nhốt chết người ở đây, không thể đi phá hoại việc tốt của hắn.

Nếu như dự tính của hắn là như thế, muốn đối phó với đám người kia bằng cách gì đó vậy mấy ngày nay nàng bị nhốt, bọn Trần Thập có lẽ sớm mất mạng rồi.

Vừa nghĩ đến điều này, Lâu Thất hận người đó không xuất hiện ngay trước mặt nàng, để nàng cầm Phá Sát lăng trì ra ngàn miếng thịt.

Nàng vừa suy nghĩ, vừa sờ mó gõ gõ bức tường ở bên cạnh, xem có các loại như cơ quan chẳng hạn, tuy ba ngày nay nàng đã gõ qua những bức tường trái phải. Lúc này, nàng lại đi đến một nơi bằng phẳng hơi cao, cũng có thể nói chỗ này có địa hình cao nhất trong không gian, ở đây có một cái lò khổng lồ, trong đó đựng một cái chảo thật to, cái bếp bên dưới ước chừng một lần có thể nhét gần trăm nhánh củi. Bây giờ trong bếp đều là một màu xám tro.

Cho dù trong chảo có đồ ăn, nàng cũng chẳng dám ăn, bởi vì đây là chảo nấu xác luyện dầu, trong chảo có một lớp dầu xác dày đặc, hơi nghiêng ngửa, nên dầu xác mới đổ một lượng lớn xuống dưới sàn. Và ở bên cạnh cái bếp để vài cái lu gốm to lớn, có cái thì lộn ngược dưới đất, có cái thì bị nứt ra hoàn toàn, chắc rằng trong đó cũng chứa đầy dầu xác, bây giờ đã chảy sạch sẽ. Gần đó còn đặt một đồng xương cốt, có vài bộ lâu cốt rơi vương vãi tứ phía, bị dầu xác dính chặt trên mặt đất.

Người bình thường gặp phải cảnh này đã sớm bị dọa ngất xỉu rồi, cảm giác như ả A Tị trong mười tám tầng địa ngục. Đương nhiên Lâu Thất nhìn nó cũng không được thoải mái, nàng không hoảng sợ, nhưng trong lòng cũng có chút không khỏe. Ở thời hiện đại nàng từng đi qua một xưởng hóa công rất tà ác, trong đó có nung lửa luộc xác để chế luyện dầu xác, loại dầu xác đó được dùng để chế tạo mỹ phẩm dưỡng da thần thánh, nghe nói sau khi sử dụng làn da vô cùng mượt mịn trơn tru, một lọ nhỏ bán rất đắt tiền. Đương nhiên, trong đó thêm dầu xác là điều bí mật, những người tiêu thụ mua dùng cũng không biết có cái thứ này trong mỹ phẩm dưỡng da mà mình bôi hằng ngày lên khuôn mặt cơ thể. Hộp đựng bên ngoài viết các loại từ chuyên môn mà người thông thường không biết được.

Rất nhiều nữ nhân chỉ xem hiệu quả, không để ý về thành phần lắm. Và sự lưu ý này cũng chẳng có tác dụng gì nhiều.

Ở đây đã chế luyện ra quá nhiều dầu xác, cũng không biết đã luộc bao nhiêu cái thi thể, và đồng dầu này được dùng để làm gì. Không phải bọn họ cũng muốn dùng cao dầu xác đi bán mỹ phẩm dưỡng da chứ?

Ba ngày nay Lâu Thất đi ngang qua nơi này rất nhiều lần rồi, mỗi ngày cũng sẽ kiểm tra xem xét, thời gian tiếp sau đó nàng nhìn một lần liền rời đi, nhưng lần này nàng đứng lại.

Nếu như ba ngày nay có chỗ nào nàng chưa kiểm tra kỹ lưỡng, thì chỉ có chỗ này thôi.

Lâu Thất lại đi gần đến cái chảo lớn, quan sát tỉ mỉ. Thậm chí nàng còn đứng vào trong bếp, đào xới đồng bụi cỏ dày dặn, khiến mình trở thành con mèo hoa hòe.

Không có, không có.

Sau khi đứng yên, ánh mắt của nàng đặt vào một cái lu bên góc tường. Cái lu đó cao khoảng hai mét, bụng to, nhưng đã vỡ ra một phần lớn, bên trong trống rỗng. Bởi vì nó đã vỡ nát, cho nên nàng không hề để ý. Bây giờ xem ra, cái lu ở bên tường vẫn nguyên vẹn, ít ra phải xem thử.

Nàng đi qua đó, vận công, một tay lật cái lu bị vỡ một nửa lên. Nguyên dạng sau cái lu, lộ ra một cánh cửa.

Lâu Thất vỗ đầu, than một hơi.

Thật là càng sống càng ngu, cái lối đi ra tốt như vậy, nàng lại phớt lờ bỏ qua, để đến nỗi lẩn quẩn trong ba ngày nay!

Người không ngu sẽ không chết. Còn nàng ngu chết đi được.

”U U, U U qua đây!” Nàng vội vàng gọi U U, vội vàng đi ra thôi, đừng để đói khát chết ở trong đây chứ, lão đạo sĩ thối nhất định cắt đứt mối quan hệ với nàng, mắc công sự ngu dốt của nàng khiến lão mất hết mặt mũi.

U U chạy qua, cũng nhìn thấy cánh cửa đó, nhảy vào lòng nàng vô cùng uất ức u u vài tiếng, dường như đang khóc.

”Được rồi được rồi, là ta ngu, những ngày nay ngươi đã vất vả nhiều rồi, ra ngoài ta nướng thịt cho ngươi ăn.”

Lâu Thất vỗ nhẹ đầu của nó. Chỉ là nàng không dám chắc chắn, cánh cửa này là lối ra. Hoặc có thể dẫn đến một nơi có hoàn cảnh thảm khốc hơn nữa?

Nhưng U U rất tin tưởng nàng, kêu hai tiếng liền nằm trong lòng nàng nghỉ ngơi. Ba ngày nay nó giúp đỡ tìm lối thoát, trên nhảy dưới bò, không được ăn, nó mệt chết đi được, và điều quan trọng nhất là may mắn có con vật nhỏ này ở bên cạnh, nàng còn có thể nói chuyện có động lực giữ gìn mạng sống, nếu bị nhốt trong không gian tràn đầy hơi thở chết chóc ngập đầy dầu xác, nàng hóa điên mất.

Nàng ẵm theo U U không do dự gì mà mở cánh cửa đó đi ra.

Không như nàng tưởng tượng có một hoàn cảnh khác, chỉ là một lối đi, tứ phía đều là ván gỗ, lạnh cứng nhưng sạch sẽ, một vật khác cũng không có. Lối đi cao khoảng một mét tám, không tới hai mét, bề ngang rộng chưa được hai người đi ngang hàng với nhau, không gian không lớn lắm. Trái phải đều có vài ngọn đèn, nhưng đã sớm dập lửa, đứng ở cửa còn đỡ, có tí ánh sáng, nhìn về phía trước là một màn đen tối, giờ tay không thấy năm ngón.

Sớm biết vậy nàng nên đem theo Lam Hải Dạ Minh Châu ở bên người, trong tình cảnh này cũng có thể chiếu sáng. Xem ra bây giờ phải mò mẫm tiến lên rồi, nếu nói trong bóng tối không ẩn chứa nguy hiểm gì, Lâu Thất không tin đâu.

Nàng cười khở một tiếng, thật ra sớm biết tính cách không sợ chết của mình không thể nào rửa tay gác kiếm sau đó thoải mái hưởng thụ phong hoa tuyết nguyệt ngao du sơn thủy. Kiếp trước người bạn về sau làm nghề điểm tâm nói nàng, là một nhà mạo hiểm bẩm sinh, người con gái yêu kiều bình dị trông có vẻ ôn nhu vô hại, nàng không thích dạng như thế, cho nên mới lựa chọn lái trực thăng đi thám hiểm Bermuda.

Núi thì nàng chỉ thích chỗ hiểm độc, nước, nàng càng thích dấy sóng hùng vĩ. Đây không phải là tính cách không sợ chết thì còn gì nữa.

”U, u u.” U U nhảy từ trong lòng nàng ra, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất, đột nhiên nghênh đầu kêu hai tiếng, toàn thân run rẩy, Lâu Thất nhìn thấy lông lá trên người nó đột nhiên phát sáng lên rất nhiều, bởi vì số lượng đông đúc, cho nên đại khái có thể dựa vào nó phát sáng làm trung tâm, phạm vi chiếu sáng khoảng chu vi một mét.

Ánh sáng như vậy đối với nàng đã đủ rồi! Lâu Thất mừng rỡ ôm lấy nó, đưa lên trước mặt, nhin không được tặng cho nó một nụ hôn. ”U U, ngươi thật là một bảo bối!”

256. Chương 256

Tiếp nhận sự tán dương và nụ hôn U U trở nên đắc ý vô cùng, sự đắc ý này khiến nó tiếp tục nhổ vài sợi lông phát sáng và thoáng chốc đứng đưa cái đuôi là rõ.

”U u...”

Đúng vậy đúng vậy, nó là thiên hạ vô địch mà!

Lâu Thất ôm Tử Vân Hồ U U như ngọn đèn bước vào lối đi.

Bước chân của nàng đó giờ rất nhẹ nhàng, nhưng trong lối đi này vẫn rất rõ ràng, từng tiếng từng tiếng, vang ra rồi lại dội ngược, giống như có tiếng hồi lại.

Lối đi này rất dài, và cong cong vẹo vẹo chứ không phải là một đường thẳng.

Cũng không biết đi được bao lâu, Lâu Thất cảm thấy bản thân sắp dói xỉu rồi, nàng dừng lại, đột nhiên

trước mắt tối thui.

”U U?”

Lâu Thất cúi đầu, phát hiện tinh thần U U uể oải, thở thoi thóp nằm mềm nhũn trong lòng nàng, giống nhiên mất đi sự sống.

”U...”

U U không ngược nổi đầu lên được nữa, yếu đuối kêu lên một tiếng.

Trong đầu của Lâu Thất suy nghĩ đoán liền biết được nguyên do nó sử dụng năng lượng quá độ, bỗng dừng vừa giận vừa thương, ”Cái con hồ ly này, để lông lá của mình phát sáng thì ra sẽ tổn hao năng lượng tinh thần lớn như vậy, người dám cả gan sử dụng?” Con hồ ly ngốc nghếch này vì muốn soi sáng cho nàng, thật là chấp nhận chịu lỗ lớn luôn.

”U u...” Tiếng kêu này yếu ớt giống con mèo vừa mới được sinh ra.

Trong lòng Lâu Thất chưa xót và mềm mại, lần này nàng không hề hối tiếc moi ra một viên được hoàn đưa cho nó, sau đó không cho phép nó làm chuyện ngu ngốc nữa, ôm chặt lấy nó, tự mình mò mẫm lối đi tiếp tục tiến bước về phía trước.

Không biết đi được bao lâu, nàng nghe được tiếng chi chi chít chít của con chuột, bỗng dừng đứng lại. Nàng vẫn có thể kiên trì không ăn không uống, dù sao thì nội lực của nàng rất thâm hậu, nhưng lúc này Tử Văn Hồ tiêu hao quá độ, chỉ nhờ được hoàn chắc không có tác dụng gì nhiều.

Nàng lén lén rút từ trong eo ra vài cây ngân châm, đứng yên lặng trong bóng tối, hòa mình vào trong bóng đêm, đôi mắt thì đỡ hơn đôi chút, dường như vẫn nhìn thấy hình dáng đại khái của lối đi.

Chít chít.

Châm được bắn ra từ trong tay Lâu Thất, bắn trúng chuẩn xác lên một con chuột to lớn.

Nàng đi qua đó, nhặt con chuột lên, Phá Sát quẹt qua, máu chuột liền chảy ra. ”U u.”

U U ở Thần Ma Cốc vốn chỉ ăn các con thú nhỏ, chuột đồng chắc là món ăn yêu thích của nó, từ khi theo nàng mới bắt đầu ăn thịt nấu chín, nhưng ở đây không có điều kiện nấu nướng, cũng chả có gì ngon ngon để ăn, uống ít máu chuột, cũng đỡ hơn bị đói chết khát chết.

U U dường như biết được nàng không uống máu chuột, cũng không nhường cho nàng, tham lam ực ực hút

sạch máu chuột. Uống, tại sao lại không uống, không uống là con hồ ly ngu ngốc chết tiệt.

Máu của một con chuột hoang không có bao nhiêu, nhưng cũng đủ để U U tạm hoãn đỡ dần một thời gian.

Lâu Thất biết, có sự xuất hiện của con chuột, gần đây có lẽ còn có lối ra khác hoặc không gian khác, nàng càng đề cao cảnh giác.

Lúc này, tay của nàng đột nhiên sờ được một chỗ lồi ra, nàng quan sát tỉ mỉ một chút, cái chỗ lồi ra đó khi nhanh nhạy khi kinh người, bàn tay của nàng chẳng qua nhẹ nhàng động đậy ấn nó xuống.

Kết...

Tiếng động ma sát của ván đá mở ra, tiếp theo đó, ánh sáng chói chang chiếu vào. Giống như một cánh cửa mở ra một thế giới mới, ngoài cửa là một vùng núi hoang, bức tường đá mọc đầy rong rêu màu xanh, mọc méo xẹo, thân cây bị dây thừng quấn đầy, bên trên tơ nhện treo xụ xuống, ở trên có con nhện to màu đỏ nâu đang bò, phiến đá lởm chởm kì quái, nở đầy các đóa hoa màu sắc diễm lệ, một con đường không giống đường...

Có một đoạn dấu chân lớn nhỏ.

Lâu Thất lập tức kiểm chế cơn dậy sóng trong lòng, tiến lên phía trước bình tĩnh quan sát. Nàng có thể phân biệt được dấu chân của Trần Thập và Lâu Tín, dù sao thì họ là đồng bọn cùng trải qua bao sóng gió sống chết, đây là thói quen của nàng, mỗi một đồng bọn, thông thường nàng vô thức quan sát một số thói quen và đặc trưng của bọn họ, bởi vì có khi gặp phải nguy hiểm, thì những đặc trưng này có thể giúp nàng cứu vớt bọn họ, hoặc khi tự mình gặp nguy sẽ suy nghĩ ai có thể cung cấp sự giúp đỡ cho mình hiệu quả nhất. Đây dường như đã trở thành bản năng của nàng.

Vả lại mấy tháng nay Trần Thập và Lâu Tín đều ở bên cạnh nàng, cho dù nàng không đặc biệt đi chú ý, thì cái bản năng này của nàng cũng đủ để nàng nhớ ra bọn họ.

Trong lòng Lâu Thất đang nhảy điên cuồng, mong rằng sẽ phát hiện dấu chân của Trần Thập và Lâu Tín ở đây.

Quả nhiên, nàng nhìn thấy dấu chân của hai người bọn họ! Trong đó còn có một dấu chân đặc biệt lớn, cái đó chắc chắn của Lư Đại Lực, hần rất cao, đồng thời dấu chân cũng rất lớn.

Còn có một cái nhỏ gọn xiu, là của Tiểu Trù.

Năm bộ dấu chân khác là của nam tử thành niên, có thể do chính tay bọn họ tô quét.

Quả thật là những người không rơi xuống đều có mặt ở đây rồi, nơi này rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Lâu

Thất thở dài định đứng lên, đột nhiên trong lòng sững lại, nàng luôn cảm thấy có gì đó không đúng lắm, và lúc này mới đột nhiên nhớ ra, dấu chân của tất cả mọi người nàng đều nhìn thấy rồi, vậy của Tiểu Bảo đâu?

Vậy còn dấu chân của Tiêu Thiên Bảo đâu?

Theo lý nói, nó là đứa con nít duy nhất trong đám, dấu chân của nó với dấu chân của Tiểu Trù đứa con gái duy nhất trong đây đáng lẽ rất dễ nhận biết, nhưng riêng dấu chân của mọi người đều có mặt ở đây, chỉ là nó không có.

Lâu Thất nhíu mày, không quản những thứ khác, thuận theo dấu chân tiến lên phía trước.

Trên đó là một đồng cỏ nát, địa cung phía dưới đại bộ phận được bảo toàn tốt, có một số nơi chỉ nứt một ít. Thực ra tuy không điều tra được sự việc ở nơi đây, nhưng sau khi quan sát Lâu Thất đưa ra được một kết luận, nơi đây từng xảy ra một trận động đất. Và thời gian xảy ra động đất cách đây lâu lắm rồi, các vết nứt ở bề mặt đều mọc đầy cỏ dại, có một số chỗ còn mọc ra cây cối.

Khi ở thành Nặc Lạp nàng còn cảm thấy mùa xuân se se lạnh, có một số chỗ tích tuyết vẫn chưa tan, quả nhiên mùa xuân ở nơi hoang đại vẫn là tốt nhất, chỗ trong đây sớm đã um tùm rậm rạp. Nhưng sự rậm rạp ở trong đây dường như không có từ ngữ tốt đẹp nào để miêu tả, bởi vì có một ít thực vật tuy nhìn có sự sống, nhưng không biết tại sao, trong đây cho Lâu Thất một cảm giác về sự chết chóc và âm u.

Khi nàng càng đi sâu, càng cảm nhận nồng liệt về cái cảm giác này.

Trong lòng Lâu Thất bắt đầu gấp gáp, nàng có dự cảm, trước mặt chắc chắn có tình huống gì đó khiến con người kinh hoàng, và chắc chắn có sự nguy hiểm rất lớn, nàng không biết bọn Trần Thập đã đi đến đó bao lâu, nhưng nàng hi vọng cản trở được họ trước khi sự việc lâm vào tình trạng bất khả thu hồi.

Lúc này tuy nàng đã đói đến nỗi rã rời, nhưng cũng chẳng lo tìm thức ăn, chỉ là trên đường đi vừa vặn nhìn thấy cây ra quả ở bên đường, nàng không cần biết nó có độc hay không, vội vàng hái mấy quả, tự mình vừa đi vừa cắn một cái, phát hiện không có vấn đề gì mới đưa cho U U hai quả, chừa lại hai quả vội vàng ăn nốt.

Là quả lạ vô cùng chua chát, mùa xuân hoa đang nở, mấy quả lạ này là sản phẩm dư thừa của mùa thu đông năm ngoái để sót lại, mùi vị chắc chắn không được tốt rồi. Nhưng có được vài quả hạt này, đối với một người một hồ mà nói thì đó là sự cứu mạng to lớn, trong ruột rớt cuộc cũng đã có thứ gì đó để lót dạ.

Nàng lướt vội trên con đường đi, những nơi băng qua muỗi sâu tự động tránh xa, giúp nàng giảm bớt không ít việc. Và ngay lúc này, Lâu Thất cảm thấy may mắn khi mình có được Ma Ly Đằm.

Nghĩ đến Ma Ly Đằm, Lâu Thất nhin không nổi bèn nhớ đến người nam nhân vô cùng bá đạo, hắn chỉ muốn tóm chặt nàng trong tay mình, bất chấp tất cả, nhưng nhiều khi, hắn thật sự không ít kỷ. Giống như Ma Ly Đằm, tuy nàng đoạt được, nhưng lúc bắt đầu nàng không biết đó là cái gì, là do hắn nói cho nàng biết, sau đó hắn chưa hề có ý nghĩ chiếm đó làm của riêng. Tuy lý do của hắn là bản thân đã trúng độc cổ,

vốn dĩ không sợ những thứ này nữa, nhưng nếu một ngày nào đó độc cổ của hân được giải sạch sẽ thì sao?

Người bị trúng độc cổ, bị hành hạ vật vã, sẽ càng muốn sở hữu năng lực của vật dụng có thể kiềm lại hai thứ đó, Ma Ly Đảm là vật tốt nhất, nhưng hân chỉ biết bảo nàng mau chóng nuốt vào.

Còn Thạch Tủ Ngàn Năm nữa. Khi đó, có lẽ Thạch Tủ Ngàn Năm cũng là thứ mà hân muốn có được nhất, hân chịu đựng sự giày vò nhân đôi của độc cổ, nếu phục dùng toàn bộ Thạch Tủ Ngàn Năm, nội lực sẽ tăng trưởng vượt bậc, ít ra thì tố chất cơ thể của hân được tăng vọt, điều đó giúp hân tăng gia vài phần năng lượng khi chịu đựng sự hành hạ của độc cổ.

Nhưng toàn bộ hân đều cho nàng hết, là do nàng cứng rắn trả lại cho hân một ít.

Còn có Phá Sát, Đạp Tuyết, cái đầu tiên là thiên hạ đệ nhất thần binh khí, cái sau là con hân huyết bảo mã có linh tính cực kì mạnh mẽ, hân cho nàng mà chẳng cần cau mày suy nghĩ.

Càng khỏi nói khi bắt đầu ở Mê Hồn Cốc, nàng rơi xuống vực sâu, hân lập tức có nghĩa khí buông tay nhảy xuống theo. Ở bên nước của Vân Phong Sơn Trang, hung trận Sinh Linh Tiểu, hân không màng mọi thứ xông ra sự giam cầm để độ khí cho nàng, cứu nàng một mạng.

Hân bá đạo, mạnh mẽ, nhưng tổng quan mà nói, đối với nàng, hân không hề ki bo mà cho đi tất cả.

Quan điểm tình cảm không giống nhau, có liên quan đến hoàn cảnh tổng thể, chỉ là nàng làm biếng cưỡng chế hân thay đổi theo ý mình, nàng sẽ thất vọng, trong lòng cũng sẽ có ít nhiều chua xót và không thoải mái, nhưng con người nàng cởi mở dứt khoát ở một điểm đó là, nàng không vì những điều như vậy mà phủ định toàn bộ con người hân.

Đó cũng là lý do vì sao nàng đã rời khỏi mà vẫn tìm mọi cách giúp đỡ hân. Họ đã từng sống chết có nhau, Lâu Thất thấy, cho dù không thể trở thành người yêu phu thê, Trầm Sát cũng sẽ trở thành một trong những người quan trọng nhất cuộc đời này của nàng. Nàng nguyện dốc hết mọi thứ để giúp hân, phò trợ hân hoàn thành đại nghiệp, và nàng luôn tin chắc, nếu nàng có nhu cầu, hân cũng sẽ đến ngay không cần do dự.

Đó là sự thấu hiểu nhau giữa hai người bạn họ.

Một luồng khí lạnh thấu xương âm u phủ vào mặt, sắc mặt Lâu Thất vừa nghiêm túc, vội vàng thẳng gấp bước chân định tiến lên tiếp của mình.

Nàng lui một bước, lúc này mới bắt đầu quan sát hoàn cảnh chỗ đang đứng. Không có cây cối, trên đất mọc đầy cỏ dại, phía trước có một khe rãnh thật sâu, mặt đất xuất hiện sự cao thấp khác biệt quá to, nàng không nhìn thấy được phía trước có gì. Và vị trí nàng đang đứng hiện giờ là con đường đi vào cái khe rãnh kia, nàng đứng giữa khe rãnh độ cao khoảng hai con người, trái phải hai bên ngẫu nhiên sụp đổ hình thành những hang động.

Rốt cuộc mảnh đất này bị đại tự nhiên chà đạp tàn phá như thế nào vậy.

Dấu chân đi đến chỗ này đã có chút mơ hồ không rõ nữa rồi, bởi vì có một số đoạn đường mọc cỏ, một số đoạn thì có đất cứng và sỏi đá, không thể nhìn rõ được dấu chân. Nhưng nàng biết bọn họ đi theo con đường này, bởi vì chỉ có một con đường duy nhất có thể đi thôi.

Ngay lúc này, nàng mang máng nghe thấy từng hồi tụng ngâm vang lại.

Nghe không được nội dung của tụng ngâm, chỉ là âm thanh lúc cao lúc thấp, âm thanh đó tựa như ma âm, cứ thế tuông vào trong tai nàng. Sắc mặt nàng hơi thay đổi, định tiến lên hai bước để nhìn ngó, một bàn tay giơ ra bên cạnh, bắt lấy cánh tay của nàng, cổ tay của Lâu Thất vừa xoay chuyển, Phá Sát đã nắm ở trong tay, thân hình dịch chuyển, Phá Sát mang theo sắc lạnh chém qua bên đó.

257. Chương 257

Cùng theo mùi vị quen thuộc là một giọng nói thấp trầm vang lên, "Cô nương, là thuộc hạ!"

Lâu Thất luôn cảnh giác trong lòng bây giờ đã thả lỏng được một nửa.

Trần Thập chui ra từ một thổ động bên cạnh, rất rõ ràng, hắn vừa nhìn thấy Lâu Thất cũng thả lỏng cả người. Trái tim căng thẳng mấy ngày nay, sự sợ hãi và sự tuyệt vọng sinh sôi nảy nở khổng lồ không nổi trong lòng, khi nhìn thấy Lâu Thất liền tan tành theo mây khói.

Hắn biết đây không đơn thuần là sự ỷ lại, mà Lâu Thất đã trở thành một ngọn đèn sáng trong tinh thần của hắn, nơi nào có nàng thì nơi đó có quang minh. Và ngay giây phút này, Trần Thập xác nhận mình sẽ chạy theo nàng cả đời người.

Lâu Thất bắt lấy tay hắn kéo hắn lui về phía sau, cho đến khi lui ra khỏi cái nơi lạnh thấu xương mới dừng lại.

Lúc này nàng mới đánh giá Trần Thập, thấy trên người hắn ngoại trừ dơ bẩn, thì không có vết thương, lúc này mới yên tâm bình tĩnh trở lại. Nhưng chỉ có một mình hắn, nàng lại cảm thấy bản thân chưa thể thả lỏng được.

"Cô nương, hôm đó chúng tôi..."

Lâu Thất ngắt lời của hắn, "Nói ta biết trước, những người còn lại đâu?"

Trần Thập chỉ vào cái khe rãnh sâu, giọng nói chua chát, "Bọn họ đều bị bắt vào dưới kia rồi, Lâu Tín cũng vậy."

"Bị ai bắt xuống dưới kia?"

Trong mắt của Trần Thập lộ ra vẻ hoảng sợ, hồi tưởng cảnh tượng đó, hẳn bây giờ sẽ cảm thấy phát lạnh từ tận đáy tim, "Không phải người, không phải người, nơi đó giống như một chỗ tràn ngập sương khói nồng màu đen tối, màu xám tối, sau đó hóa thành một cái đầu người, cái miệng rộng vô cùng, bọn họ toàn bộ rơi xuống dưới đó, sau đó bị nuốt vào một hơi. Cái vật đó sau khi nuốt bọn họ thì từ từ chìm xuống, nhưng thuộc hạ vẫn nghe được âm thanh của bọn họ, cho nên phán đoán bọn họ vẫn chưa chết. Chỉ là thuộc hạ không biết làm sao đi xuống dưới kia, cô nương, chiếc khe rãnh đó rất sâu, nhìn vào bên trong, giống như một con sông đen láy tràn đầy khói sương màu đen, hoàn toàn không nhìn rõ được tình hình phía trong kia!"

Lâu Thất gật gật đầu: "Trần Thập, người không tùy tiện xuống theo, điều này rất tốt, hiển nhiên lời nói thường ngày của ta người đã tiếp thu lấy. Cái âm thanh tụng ngâm kia là khi bọn họ bị bắt xuống dưới mới nghe thấy hay sao?"

Nghe nàng hỏi như vậy, Trần Thập sững sờ, "Cái gì tụng ngâm?"

Lâu Thất cũng ngơ ngác, "Người không nghe được?"

Trần Thập lắc lắc đầu.

"Có thể do công lực của thuộc hạ còn thua xa cô nương, cho nên nghe không được."

Có lẽ vì nguyên nhân này, nhưng mà, Lâu Thất cảm thấy rất có khả năng đây không phải là nguyên nhân.

"Người đợi ở đây, ta qua đó xem thử."

Tuy nghe lời tường thuật của Trần Thập, nhưng không tận mắt chứng kiến, nàng vẫn không có được sự nhận thức trực quan.

"Cô nương cẩn thận."

Lâu Thất tiến lên phía trước, đột nhiên quay đầu hỏi tiếp: "Tiểu Bảo đâu?"

Trần Thập cẩn cẩn rằng, "Tiểu Bảo vừa vào địa cung liền mất tích rồi, tìm hoài không thấy."

Xem ra, hẳn tuy hoài nghi Tiểu Bảo, nhưng không dễ dàng gạt bỏ nó như vậy, vẫn chưa có bằng chứng xác thực, chỉ có thể sự thật kể lại cho nàng biết.

Lâu Thất gật gật đầu, "Nếu gặp lại được Tiểu Bảo, thì phòng hờ nó trước."

Trần Thập thở phào một hơi, lập tức vâng lấy. Hắn có một chút lo lắng về Lâu Thất và Tiểu Trù trước đó,

cảm thấy không có bằng chứng thì khoan làm tổn thương trái tim của Tiểu Bảo, cảm thấy đó là một đứa con nít, ở trong tình huống này chắc bị dọa phát điên, nếu còn bị bọn họ phòng hờ cô lập, thì quá tàn nhẫn đối với nó.

Lâu Thất chưa bao giờ nghĩ như thế, có những lúc, phòng hờ không phải là xúc phạm, chỉ là giảm thiểu sự tổn thương.

Nàng ăm U U đi vào cái khe rãnh sâu, từng bước từng bước tiến đến gần, càng đi sâu vào trong thì càng ăm u.

Lâu Thất nhớ đến Âm Nguyệt giáo chủ, bà ta chế luyện cốt binh cũng ăm u như vậy. Cho nên, dưới kia chắc chắn có vô số người chết và hài cốt, nói không chừng xương cốt của xác chết được vạc ra dùng để nung dầu xác đã quăng xuống dưới.

Nàng ngồi xổm bên bờ, âm thanh tụng ngâm kia rõ hơn một chút, nhưng nàng không nghe ra đó là loại ngôn ngữ gì, cho nên nàng nghe không hiểu nội dung của bài tụng ngâm kia. Cẩn thận chui đầu vào, tuy có sự mô tả của Trần Thập để nàng chuẩn bị tâm lý, nhưng xem tình hình khói đen thâm thẫm cuộn cuộn trong cả cái khe rãnh sâu, nàng vẫn phải hít thở một hơi thật sâu.

Đám khói đó không phải là dạng mỏng nhạt nhẹ tênh, mà giống hơn là nước đen dày đặc, dường như trở thành thực thể, đang lưu chuyển lộn nhào, như dòng sông cuộn sóng, chẳng qua là màu đen mà thôi!

Cho dù phía dưới kia tình hình như thế nào, người thông thường ở bên dưới chắc chắn có hại cho sức khỏe. Nếu người chết quá nhiều, thể độc mà xác chết bốc ra cũng sẽ khiến con người cảm thấy bất ổn, nghiêm trọng thì sẽ mất mạng.

Cho nên cần nhanh chóng giải thoát bọn người Lâu Tín ra ngoài.

Nàng lui về, nói với Trần Thập: "Muốn xuống dưới kia cứu người, người phải ở lại đây, ta tự mình đi xuống, lỡ xảy ra chuyện gì còn có người tiếp ứng."

Trần Thập chẳng thêm tin lời nói tiếp ứng cái chi cả, "Cô nương, thuộc hạ không đồng ý một mình cô nương đi xuống dưới kia!"

"Người tăng bản lĩnh rồi đó, sự quyết định của bốn cô nương còn phải có sự đồng ý của người sao?"

Lâu Thất liếc hẩn một mắt, Trần Thập vẫn cứng đầu nói: "Cho dù cô nương nói sao đi nữa, muốn xuống thì cùng nhau đi xuống."

Hắn biết nàng không muốn hấn mạo hiểm, tình hình phía dưới rất khó dự đoán, nhưng xem ra lần này rất hung hiểm so với những lần mạo hiểm trước kia. Hoặc là, không thể nói là hung hiểm, mà nên gọi là kinh động. Kinh hiểm, bọn họ có thể dùng vũ lực khắc phục, nhưng việc kinh động đôi lúc không phải bọn họ

muốn khắc phục thì khắc phục được đâu.

”Vậy ý người là người muốn bốn cô nương đánh người ngất xỉu ở nơi đây?”

Trần Thập: ”...”

Cô nương, lợi hại!

Không phải Lâu Thất không muốn hấn xuống cùng, bây giờ nàng vẫn cười đùa với hấn bởi vì không muốn hấn cảm thấy quá đáng sợ, nhưng trên thực tế, cái khuôn mặt cười đùa đó là nàng đang diễn đó. Đây là nơi có thể tràn đầy hơi thở chết chóc nhất mà nàng từng gặp phải! Nếu không có tâm trí vững chãi và điều kiện cơ thể đủ mạnh, đi xuống dưới kia sẽ không bước xa được bao nhiêu. Cứu một người thì còn dễ, cứu nhiều người như vậy, rất khó rất khó rất khó!

Cho nên, nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý tệ hại nhất, có lẽ lần này, nàng chỉ là đi xuống dưới kia chứng kiến sự sống cuối cùng của bọn Lâu Tín như thế nào thôi, sau đó, trả thù cho bọn họ. Cho nên, nàng không thể cho Trần Thập đi theo để hi sinh mạng sống một cách vô nghĩa.

”U U, ở lại đây với Trần Thập.” Lâu Thất giao Tử Vân Hồ cho Trần Thập.

”Nhớ lấy, nếu như ba ngày ta vẫn chưa trở lại, thì người dắt U U rời khỏi nơi đây.”

Trong lòng của Trần Thập co giật một hồi.

”Cô nương...”

”Đừng có rề rề rà rà lãng phí thời gian của ta.” Lâu Thất vẫy vẫy tay, thân hình nhẹ nhàng trực tiếp bay vào dưới khe rãnh sâu, không có chút do dự nào cả, như một con bướm xinh đẹp lao xuống dưới đó.

Trần Thập nhìn hình bóng của nàng biến mất trước ánh nhìn của mình, đột nhiên nước mắt làm mờ hồ thị giác. Hấn hốt hoảng lại có chút mơ màng, hấn và Lâu Tín đi theo cô nương ra đây, lựa chọn đi theo bên cạnh nàng làm thị vệ của nàng, quyết định này có phải đã sai không?

Dường như trên đường đi, thân làm chủ tử là nàng làm nhiều việc hơn bọn họ, cứu bọn họ rất nhiều lần. Nếu như chỉ có một mình nàng, có phải nàng sẽ được an toàn một chút rồi không?

Trần Thập sống trên đời này hai mươi mấy năm, chưa bao giờ có giây phút do dự như lúc này, nước mắt giàn giụa, lòng đau như cắt.

Hấn quyết định, nếu ba ngày sau cô nương vẫn không trở lại, hấn sẽ nhảy xuống dưới kia, sống chết có nhau.

Lúc này, hần ngạc nhiên nghe thấy từng cơn tưng ngấm rõ rệt từ chỗ khe rãnh sâu vang đến bên tai, khói đen đột nhiên biến thành tựa tựa con quái vật điên cuồng xông lên ào ạt, giống nhau cái rãnh sâu đó bị đẩy lại, không ngừng cuộn sóng, còn có khí thể phi nhanh. Sự lạnh lẽo âm u phủ vào mặt lần nữa, hần nhìn không được toàn thân run rẩy, cạp cạp cạp cạp hàm răng không ngừng va đập vào nhau.

Sự lạnh lẽo âm u này hần không thể nào chống chọi được.

Toàn thân của hần giống như bị lạnh cứng đờ, muốn giơ chân bước lên hai bước cũng không còn sức lực. Ở trên đây đã âm u lạnh lẽo như thế, vậy thì, ở dưới kia thì sao? Đi vào khe rãnh sâu kia thì sao? Thoáng chốc, trong lòng của hần dường như tuyệt vọng hần.

Lúc này, Tử Vân Hồ trong lòng hần đột nhiên động dậy, tiếp theo đó, một sự ấm áp lan tỏa khắp người của hần, sự lạnh lẽo âm u đó bị thổi bay đi không ít

”U u.” U U dùng đầu nó cựa cựa bờ ngực của hần.

”Người muốn ta lui về sau hay sao?” Trần Thập nghẹn giọng lên tiếng.

”U u.”

Lui, lui, lui về sau. Sự lạnh lẽo âm u như thế, người bình thường không thể chịu đựng nổi.

Trần Thập lui bảy bước, mới thoát ly phạm vi lạnh lẽo âm u kia.

Còn Tử Vân Hồ ở trong lòng đột nhiên chui ra khỏi trong lòng hần, như một tia sáng màu tím nhanh như điện bay xẹt ra ngoài, trong chớp mắt đã bay lọt vào khói đen nồng nặc kia rồi!

”U U!”

Lâu Thắt không biết Tử Vân Hồ cũng nhảy xuống theo, sau khi nhảy xuống rãnh sâu nàng đã cảm nhận được sự lạnh lẽo âm u đó, nàng lập tức vận nội lực để đối chọi, đồng thời dùng cách thức trượt chạy ven theo vách mương mà xuống. Trước kia Trầm Sát có thể làm được như vậy, nàng thì không thể, nhưng bây giờ thì nàng có thể rồi.

Khói đen nồng nặc cứ dâng lên phía trên, chẳng bao lâu đã nhấn chìm cả con người nàng. Làn khói ướt át này có độc, nàng có thể phân biệt được, nhưng những người kia có thể không nghĩ đến nàng bách độc bất khả xâm nhập?

Làn khói ướt át giờ tay không thấy năm ngón, để phòng hờ cái đám khói đó tổn hại đến đôi mắt, nàng dứt khoát nhắm mắt lại, chỉ dựa theo thính giác trực giác của mình tiếp tục đi xuống.

Dưới chân giẫm lên một mảnh đất bằng phẳng, Lâu Thất biết nàng đã đến dưới đáy rồi.

Tiếng tụng ngâm hiện giờ trở nên vô cùng rõ ràng, nhưng nghe lên thì vẫn còn một khoảng cách nữa. Nàng cảm thấy dường như xung quanh không còn khói nồng nữa, mở to mắt ra, quả nhiên như vậy.

Ngước đầu lên, đám khói nồng đang cách đỉnh đầu cao khoảng ba đến năm mét lơ lửng tiếp tục trào cuộn, bây giờ trông nó như đám mây đen mù mịt trên đầu.

Nàng nhìn lên đỉnh đầu suy nghĩ.

Đây chẳng phải là thứ mà lão đạo sĩ thối từng nói với nàng, năng lực tụng ngâm của một dị tộc? Thứ này nàng không thể nào giải thích, nhưng mà, chưa biết thì không có nghĩa là phải hoảng sợ.

Chỉ cần dưới đáy có người, nàng liền cảm thấy đấu tranh với con người, còn hơn phải đấu tranh với thiên nhiên.

Dưới đáy sâu của khe rãnh, không có sự sinh sống của một tác cỏ nào cả, dưới chân là cát đá, và cát đá pha trộn màu đen. Bây giờ nàng đang ở đoạn giữa, trước sau không nhìn thấy được gì cả, bây giờ có lẽ sắp đến buổi tối rồi, và lại có khói đen phủ trên đỉnh đầu, phía dưới càng lúc càng đen tối, khả năng thấy đường cực kì thấp.

Trần Thập nói, khói đen hóa thành đầu người, cảnh tượng nuốt bao nhiêu người không có xuất hiện trên người nàng, cho nên, Lâu Thất suy đoán, bởi vì khi đó bọn họ đến đây có Tiểu Bảo dắt theo, người ở dưới đây đã sớm chuẩn bị, còn nàng xuống đây thì không ai biết, không có chuẩn bị. Cho dù bây giờ có biết thì cũng không kịp nữa rồi.

Dưới đáy quả nhiên tử khí quá nặng nề.

Lâu Thất kết một thủ khuyết, định tìm kiếm hình bóng của bọn người Lâu Tín, đột nhiên cảm thấy trên đầu có vật đang rơi xuống, nàng đang định phi thân ra chỗ khác để đỡ bị đè chết, nhưng lại nghe được âm thanh của U U.

”U U.”

Lâu Thất không dám tin ngước đầu lên, quả nhiên thấy U U đang rơi về hướng của nàng.

258. Chương 258

”Người...” Lâu Thất đón lấy Tử Vân Hồ nhảy vào trong người nàng, lời còn chưa nói ra, chỉ dồn lại thành một tiếng than, xoa xoa đầu của nó.

Thật không ngờ Tử Vân Hồ trọng tình trọng nghĩa đến như vậy.

Bạn U U ngược đầu dùng đôi mắt long lanh ướt át nhìn nàng, đáng vẻ rất uất ức.

Bỏ rơi người ta, thật sự tốt không? Đã nói là cho nó ăn thịt nướng cơ mà.

Lâu Thất áp mặt mình lên mặt của nó, chà nhẹ nhẹ, "Được, bốn cô nương quyết định rồi, cho dù tương lai có gặp lại Kim Lão, ta cũng không dâng người cho ông ta đâu, để cháu dâu của ông ta pha nước ấm hoặc sưởi lò than đi, người là của ta cơ!"

"U u."

"Người cũng đồng ý rồi có phải không? Vậy thì hứa như vậy nhé, sau này chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Ô, bây giờ chắc là không có phúc để hưởng rồi, họa thì đang ập đến."

Ánh mắt của nàng đặt lên đồng vật màu đen láy to lớn trước mặt, ôm chặt U U. Chết tiệt, chết tiệt, đây chẳng phải là thứ sẽ xuất hiện trong đào mộ sao? Dựa vào gì nàng không phải đào mộ cũng không phải tiến đấu, tại sao phải đổi mặt với cái đồng vật này?

Từng con màu xanh quái dị, trông rùng rợn xấu xí vô cùng, rệp xác.

Nhiều quá, nhiều quá, cả ngàn cả vạn con, nhanh chóng bò qua đây, giống như triều cường của bọn sâu.

Lâu Thất không dám khẳng định Ma Ly Đảm có hiệu quả với cái đồng này không, bởi vì đây không phải là lũ sâu trên ý nghĩa truyền thống. Hoặc cũng có tác dụng, nhưng khi nhìn được nhiều rệp xác như vậy, chẳng lẽ bắt nàng phải đứng ở nơi đây để thử nghiệm tác dụng của Ma Ly Đảm hay sao? Lỡ như không được, vậy thì toàn thân nàng bị bò đầy hay sao?

Nghĩ thôi cũng phát ớn!

Chạy, chạy thôi!

Lâu Thất ôm Tử Vân Hồ, quay đầu liền bỏ chạy, tốc độ như sét đánh, thoáng chốc bỏ xa không còn thấy bóng dáng của bọn rệp xác nữa.

Một người một hồ thở hơi cùng một lúc.

"Dưới đây tà ác như vậy, bọn họ e rằng lành ít dữ nhiều rồi." Tuy trong lòng Lâu Thất chua chát tới cùng, nhưng sắc mặt càng tĩnh lặng hơn nhiều. Trước khi tận mắt chứng kiến, nàng sẽ không bỏ cuộc đâu, chưa được xác nhận mà tuyên bố đồng bọn của mình đã chết, đó không phải là thói quen của nàng.

Nàng tiếp tục tiến về phía trước, tiếng tụng ngâm càng lúc càng gần, sự chú ý của Lâu Thất đều đặt lên

chỗ phân biệt âm thanh, đột nhiên dưới chân bị huyệt, cả con người của nàng rớt xuống đó.

Và ngay lúc này, tiếng tụng ngâm rất rõ rệt, nàng lập tức phân biệt được, nếu mình đã rơi xuống dưới chắc hẳn đang ở gần vị trí của người tụng ngâm, rớt xuống một cách bị động quá đi!

Trong ánh chớp điện giật thoáng chốc, Lâu Thất rút sợi Roi Thí Hồn, bắn ra mũi dùi đao nhọn, một phát ném ra, găm sâu vào vách núi, nàng đứng đưa theo, Tử Vân Hồ phối hợp cực kỳ ăn ý, liền nhảy lên vai của nàng, để nàng trống ra một cánh tay, bám chặt một tảng đá lồi ra, cả con người như một con thằn lằn bám sát ở trên đó.

Thực hiện tất cả động tác này, không một động tĩnh vang lên.

Nghĩ chắc bản thân đập nhằm vào cơ quan nào đó, và không ai phát hiện ra nàng, cho nên không có dẫn đến động tĩnh nào tiếp theo. Âm thanh tụng ngâm vẫn còn tiếp tục, Lâu Thất nhẹ nhẹ đi xuống, gặp một cánh cửa thổ cẩm rắn, bên trong chiếu ra ánh sáng màu vàng lu mờ của đèn cây.

Nàng tưởng sẽ gặp được kẻ bày ra những trò này ở đây, nghĩ cuối cùng cũng gặp lại được bọn người Lâu Tín, nhưng khi nàng thám đầu ra bên ngoài, ngạc nhiên phát hiện bên trong đang quỳ trên trăm người, những người này đều mặc bộ y phục màu đen, và, toàn bộ đều là già trẻ lớn bé!

Thậm chí, còn có trẻ sơ sinh đang được ẵm trong lòng, và còn có vài đứa con nít sắc mặt trắng bệch thân hình gầy trơ như xương.

Bọn họ đều đang quay lưng lại với nàng, quỳ trên mặt đất. Đây là một đại sảnh được dựng lên bằng đất cứng, không có đồ gia dụng nào cả, chính giữa có một cái bàn tròn, trên đó là một chiếc giường thổ được cắt gọt theo dáng hình chữ nhật, có một nữ nhân đang nằm bên trên.

Bởi vì cách xa quá, nàng chỉ nhìn thấy trên đó là một nữ nhân, nhưng nhìn không rõ là ai, ngay cả y phục màu gì cũng nhìn không rõ.

Trên bức tường tứ phía đều găm đầy giá cắm nến, trên đó đang đốt cháy ngọn nến, nhưng đồng đèn cây này chiếu sáng rất lu mờ, chỉ rọi xuống đất phản chiếu tầng tầng bóng ảnh, khiến cái sảnh đang quỳ đầy già trẻ lớn bé trở nên rùng rợn vô cùng.

Trong trái tim của Lâu Thất bỗng dưng như bị đâm một nhát, tuy nàng cảm thấy không có tình cảm thân thiết gì đặc biệt đối với Tiểu Trù, nhưng nếu cô ta vừa tìm được kẻ có liên quan đến của chủ tử mà đã chết như vậy, Lâu Thất sẽ cảm thấy thật sự mình rất vô dụng, cũng rất có lỗi với lão đạo sĩ thối, hứa hẹn những việc với lão mà không thực hiện được.

Người cô gái đó, ngoại trừ Tiểu Trù, Lâu Thất thật không biết sẽ còn ai vào đó nữa.

Nàng khẽ khàng đi gần đến đó, thân hình vừa lao vụt qua, từ những người mặc y phục màu đen đang quỳ

đang cúi đầu và đang tụng ngâm lướt qua trên đó, nhưng không làm kinh động đến ai cả.

Trái tim của nàng bầu vú lại, nhìn về hướng nữ nhân đó.

Ừa? Không phải Tiểu Trù!

Nhưng mà, nữ nhân đó còn sống! Chỉ là miệng của cô ta bị cọng chỉ màu đen may lại, còn dính máu, trong như con rết đang bò trên môi của cô ta.

Đôi mắt của cô ta đang mở, trong đó lóe lên tia hoảng sợ và tuyệt vọng, sự tuyệt vọng đó khiến người khác nhìn thấy đều run rẩy.

Nữ nhân đó nhìn Lâu Thất, trong mắt nhanh chóng phát ra tia sáng hy vọng, Lâu Thất nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của cô ta, nhưng hiện giờ nàng chưa có năng lực. Nàng ít kỷ đó, mục đích của nàng xuống đây là cứu người của mình, khi chưa tìm được bọn họ, nàng thực sự không muốn rút dây động rừng.

Nhưng mà, nàng đồng ý cho cô ta một ít sự giúp đỡ, có tự cứu lấy mình được hay không thì tự xem cô ta thôi.

Bước chân của nàng nhẹ nhàng di chuyển qua đó.

Nữ nhân kia tưởng nàng thực sự đến cứu mình, trong mắt nổi lên vẻ kích động điên cuồng.

Cái đám người đang quỳ không có ai ngược đầu lên, chỉ giữ vững một tư thế, quỳ và cúi đầu, trong miệng luôn tụng ngâm không ngừng.

Âm thanh tụng ngâm của bọn họ bình bình không gợn sóng, âm điệu dường như rất bằng phẳng, cảm giác cứng đờ khi niệm càng quái dị hơn. Nhưng đại sảnh là nơi duy nhất không có sự âm hàn lạnh lẽo, giống như cái âm u đó bị cách tuyệt ở bên ngoài.

Lâu Thất đến gần mới thấy được đôi cổ tay của nữ nhân kia bị hai cái khảm bằng sắt khóa cố định trên giường thổ, cổ của cô ta cũng bị chiếc vòng sắt khóa chặt.

Nàng đặt ngón trỏ lên môi ra hiệu cô ta đừng lên tiếng, lấy Phá Sát ra, cắt đứt khóa sắt đang khóa trên người cô. Đang định cắt đứt chỉ tơ trên môi của cô, nữ nhân đó đột nhiên hóa điên bò dậy, nhảy xuống chiếc giường thổ chạy về phía cánh cửa.

Đột nhiên Lâu Thất lùi gáp về phía sau, liền bay về một góc, cả con người áp chặt vào bức tường hơi lún vào, để sự tồn tại của mình giảm xuống cực thấp.

Nàng nhìn nữ nhân kia như nhìn một quái vật.

Đại tỷ, có nào hay không? Hả!

Có nào hay không! Đây vốn dĩ là không muốn sống đó?

Phải chăng cô nhẹ nhàng, lén lút lút lút thì còn chấp nhận được, xông ra mạnh mẽ như kiểu này, còn đi ngang qua trên trăm người mặc y phục màu đen, có phải người đang chê mình không chết một cách lẹ làng hơn không?

Ngay cả nàng cũng chẳng dám xem thường đám người này, tuy đều là già trẻ lớn bé, nhưng ở những nơi như vậy, trường hợp như vậy, rất hiển nhiên bọn họ đều không được bình thường, đều rất kì quái có hiểu không?

Nàng biết một số người gặp tình huống như thế sẽ bị dọa đến mất đi lý trí, nhưng đối với hành vi tìm chết thì nàng thực sự cạn lời, và, không phải khi này nàng bỏ chạy nhanh, nàng cũng sẽ bị liên lụy, bộc lộ tung tích rồi.

Không ngu thì sẽ không chết, là đang nói cái loại người như vậy đó.

”Phá hoại cúng tế, bị luận tội gì.”

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, tiếp theo đó, trong trăm người đó có vài lão già đứng dậy, đều tiến về bao vây nữ nhân kia, mấy người đó giơ tay được giấu trong áo bào màu đen ra bắt nữ nhân kia, Lâu Thất mới phát hiện, tay của bọn họ gây đến nỗi chỉ còn da bọc xương, móng tay để rất dài, nhìn trông giống như cương thi.

Nữ nhân kia liền bị tóm lấy, mấy lão già ôm trơ xương trông có vẻ ốm yếu, nhưng trên thực tế sức lực rất mạnh, bọn họ vác cử nữ nhân lên, lại mang trở về chiếc giường thổ, mấy người bọn họ cũng chẳng cần thương lượng, chỉ cử lên cao, sau đó cùng lúc dùng sức ném cô ta lên chiếc giường. Pằng một tiếng, Lâu Thất nghe thấy tiếng động này cũng có chút ê răng.

Nàng nghe thấy âm thanh gãy cột sống của nữ nhân kia.

Chiếc miệng của nữ nhân kia bị vá lại không thốt ra tiếng được nữa, nhưng khuôn mặt méo mó khi đau đến tột độ khiến người khác biết được cô ta đang đau đến cỡ nào.

Cô ta giống như một con người cao su, toàn thân mềm nhũn không động đậy được.

Trong đó có một ông lão dường như đang nhìn chiếc vòng sắt được cắt gọt kia, nhưng kì lạ không nói tiếng nào.

Giọng nói lạnh lẽo khi này vang lên lần nữa, "Tế phẩm không nghe lời, trực tiếp tiến hành bước tiếp theo."

Bước tiếp theo là gì vậy?

Tiếng tụng ngâm vẫn không dừng lại, có một bà lão dắt theo một đứa con nít đi ra từ trong đám người, Lâu Thất sợ hãi phát hiện, đứa con nít đó chính là Tiểu Bảo!

Tiểu Thiên Bảo!

Bộ dáng hiện giờ của nó giống như buổi tối hôm kia đi tìm kiếm đứa bé, trông giống như đang mộng du, nhưng khuôn mặt trắng bệch mang theo chút ít màu xám tro, nếu dáng vẻ này đang ngủ, chắc chắn không khác gì người đã chết.

Tiểu Bảo đi qua kia, bà lão đưa cho nó một cây dao nhỏ, nó máy móc đón lấy, sau đó vạch một đường trên cổ tay của nữ nhân kia, trực tiếp vạch ra một vết thương, máu chảy ra.

Lâu Thất mở to đôi mắt, sợ hãi nhìn Tiểu Bảo tiến hành một bữa cúng tế người sống như vậy.

Máu chảy cả ra rồi, bà lão nắm tay cô ta lên, rất nhanh có một nữ nhân ẵm theo đứa trẻ sơ sinh tiến lên, mở miệng nó ra, để nó đón lấy vài giọt máu.

Đây là...

Tất cả mọi người đều đi lên làm theo, mỗi người đều há miệng đón lấy vài giọt máu, những người còn lại tiếp tục tụng ngâm.

Và Lâu Thất đã nhìn rõ bọn người này, bởi vì nhìn thấy rõ, nên trong lòng của nàng càng kinh hãi, những người này không có huyết sắc, đôi mắt hóa đen, như con người chết.

Toàn bộ người đều đã uống máu, nữ nhân kia kì dị còn sót một hơi thở, vẫn chưa chết đi.

Tiểu Bảo giơ cây dao lên, một nhát đâm vào mi tâm của cô ta, tay dùng lực, chặt xuống. Sau đó bà lão đón lấy cây dao từ tay nó, đứng trước mặt bao nhiêu người ở đây, bắt đầu cắt thịt xẻ xương...

Lâu Thất thực sự muốn chờ một tiếng biến thái, nhưng hơi thở của nàng vừa hoảng loạn, liền thấy động tác của bà lão kia đột nhiên dừng lại, nhìn về hướng của nàng.

259. Chương 259

Lâu Thất có một cảm giác như bị ma nhìn chằm.

Bà lão kia chỉ từ từ giơ tay lên, một ngón tay để móng dài chỉ về hướng của nàng, âm thanh khàn khàn: "Nó đến rồi, động thủ."

Nó đến rồi, động thủ.

Chỉ từ trong câu nói này Lâu Thất liền suy đoán ra, những người này quen biết nàng, không, hoặc có thể nói là mục tiêu của bọn họ vốn dĩ là nàng, bọn người Trần Thập, chỉ là mồi nhử, để dẫn dụ nàng đến đây.

Nhưng nàng đâu có quen biết với bọn họ đâu, vả lại, dường như nàng chưa hề đắc tội với bọn họ.

Hay là nói, trên người nàng có đồ mà bọn họ cần?

Nghĩ sao cũng chẳng đúng, mấy kẻ lão già khi này tóm lấy nữ nhân kia đã bỏ nhào về phía nàng. Lâu Thất nhìn thấy Tiểu Bảo lui về trong đám đông, những người khác vẫn đang tụng ngâm, chỉ có miệng của Tiểu Bảo vẫn chưa hề động đậy qua, nó giống như một con bù nhìn bị khống chế.

Khi những người đó bỏ nhào qua đây, Lâu Thất ngửi được một mùi hôi, nhưng bọn họ là người, là con người sống sờ sờ ra đó.

Ở đây kinh khủng như vậy, cũng không phải là ma, là bầu không khí do bọn họ tự tạo ra, là việc bọn họ làm khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

"Bọn người muốn bắt ta hay muốn giết ta?"

Thân hình nhanh chóng bay lên, Lâu Thất đập lên đầu của lũ già đó lướt qua, lui tới một bên, nhin không được lên tiếng hỏi. Nàng cầm Roi Thí Hồn, không ngờ nhanh như vậy đã cho nó cơ hội đại triển thần uy.

Bà lão nhìn nàng, rõ ràng khuôn mặt đơ cứng, nhưng nhất định phải để lộ một nụ cười, thực sự khiến người khác cảm thấy khó chịu.

"Giết người."

Chắc. Mục đích rõ ràng như vậy, có lẽ không phải vì đồ vật trên người nàng.

"Muốn giết ta, cũng phải cho ta làm một con ma chết rõ ràng chứ?" Người ta đồng ý nói chuyện, nàng cũng nguyện hỏi thêm hai câu, đối với những người này tại sao dùng đủ trăm phương ngàn kế để tìm được nàng, Lâu Thất cảm thấy bản thân phải hỏi cho kĩ.

"Con ma rõ ràng..." Bà lão nói: "Ma thì người tạm thời chưa làm được rồi, trước tiên thì hãy sinh hạ nòi giống cho tộc người bọn ta. Bắt lấy nó."

Sinh hạ nòi giống...

Sinh bà nội mi đó.

Lâu Thất quất cây roi dài ra, quần lên người của một lão già đang xông tới, liền bị quần chặt, ném mạnh mẽ vào những người khác.

Ném nằm một đồng.

Nhưng nàng cảm thấy lũ già này đáng lẽ không phải là quân chủ lực trong đây mới phải, người thanh niên đâu? Thanh niên nam nhân đâu hết rồi?

Còn nữa, bọn người Lâu Tín đâu?

Ánh mắt lạnh lùng của nàng, ra tay không chút lưu tình, chỉ thấy những nơi mà nàng đi qua tia sáng đen tối, chiếc roi dài dường như có sinh mạng, linh hoạt và hổ báo.

”A!”

Một lão già bị ném văng la lên một tiếng, đầu đập vào góc giường, máu phun trào.

”Thì ra các người cũng sẽ đau và chảy máu sao, còn tưởng các người giả thần giả quỷ lâu như vậy sẽ trở thành ma luôn rồi.” Lâu Thất cười lạnh một tiếng. Tử Vân Hồ chạy xoạc ra, cào mặt của người nữ nhân phía sau định đánh lên nàng.

Định chơi lên, không có cửa, không có cửa!

Một người một hồ hổ báo khiến bọn họ bộc lộ thân thái kinh hoảng.

”Bố trận, dùng cổ trận.” Bà lão già dường như không ngờ được Lâu Thất mạnh mẽ như vậy, tay để ở trong áo bào lục lợi, quả nhiên lục ra một con trùng tử.

Con trùng tử đó màu đỏ thẫm, rất lớn, toàn thân cứng cỏi, trên đầu mọc một chiếc gai vừa nhọn vừa dài, ở trong tay bà ta không ngừng vụn vụn vụn vụn.

Lâu Thất thực sự không biết bà ta làm sao giấu con trùng trong túi áo, nhưng hiện giờ dường như nàng đã khẳng định, bà lão này là người Nam Cương, hoặc là, bà ta bái sư người Nam Cương.

Nàng ghét nhất người Nam Cương, nuôi dưỡng trùng tử của người Nam Cương.

Cổ trận nàng vừa vặn kiếm được, chính là đám người này mỗi người đều có một con bản mệnh cổ, tự mình cộng với bản mệnh cổ bày ra một cái trận, uy lực rất lớn, đám cổ trùng đó được chỉ huy, lấp vào những khe hở mà con người không chú ý đến, và người sẽ ép buộc cái kẻ ở trong trận lâm và cơn hoảng loạn lộ ra điểm yếu, tạo cơ hội cho cổ trùng tấn công.

Sự lợi hại của cổ trùng nàng hiểu, nhưng nàng không muốn luyện chiến, nàng chỉ muốn nhanh chóng tìm được bọn Lâu Tín.

Cho nên khi trận pháp của bọn họ chưa bày xong, cây roi dài của Lâu Thất đột nhiên ném qua, đao nhọn mũi dùi bắn ra, mạnh mẽ bay về phía ngực của bà lão đâm qua kia.

Bà lão định đỡ lấy, đột nhiên nàng thu chiêu lui về, thân hình nhanh chóng ẩn vào một cánh cửa nhỏ lúc này nàng vừa ngửa được.

"Đáng chết, cho ả ta chạy thoát rồi!"

"Bà bà, có đuổi theo không?" Một nữ nhân sợ sệt hỏi.

Bà lão liếc lấy cô ta: "Cô ta đi theo hướng của tộc trưởng ở rồi, đó chính là đưa dê vào miệng hổ, còn chạy thoát được hay sao? Các người ở lại đây tiếp tục cúng tế."

"Vâng."

Bà lão bắt con trùng giáp đồ thối, lại nở ra một nụ cười đơ cứng khiếp người, tự thì thầm: "Lâu Thất, con đường phía trước còn dài lắm, đi vào địa bàn của quỷ nhân nhất tộc bọn ta, hi vọng người có thể chơi lâu một chút." Bà ta chậm rãi bước vào cánh cửa khi này Lâu Thất vừa chạy thoát. Tiêu Thiên Bảo cúi đầu xuống, máy móc đi theo bên cạnh bà ta.

Quái dị và cực kì hung hiểm, yêu quái ma quỷ dường như nở nụ cười nham hiểm trong bóng đêm.

...

Trong màn đêm có người đi lại phong trần, mái tóc đen thẫm dẫm nước sương, chạy đến đồng đồ nát ở hành cung của Dịch Vương.

Trong yên tĩnh, đột nhiên có người la hét.

Vào đêm có một người biết công phu, cũng định qua đây xem thử người nữ nhân gia tài bạc triệu có bị hù dọa bởi người nam nhân đỏ máu me dính đầy người.

Từ phía nhanh chóng đốt cháy ngọn đuốc, những kẻ vốn dĩ chưa ngủ sâu giấc đều lần lượt bò dậy, đi ra từ doanh trại, như sợ bỏ lỡ chuyện gì quan trọng.

Ánh sáng của lửa soi sáng cái người đó.

Kẻ đó đi ra từ trong đồng đồ nát, đây là người đầu tiên đi ra từ trong đó sau bốn ngày, nhưng hắn cũng hơi kinh dị quá đi, một con mắt bị lòi ra ngoài, treo lơ lửng ở hốc mắt, dường như sắp rớt ra. Một bàn tay bị đứt ngay cổ tay, quần áo trên người rách rưới không che được cơ thể, một vết máu trước ngực, rất thẳng, giống như có người định mổ một đường thẳng từ chính giữa ngực, trong đó có một vết thương hơi bị sâu, máu không ngừng xầm ra ngoài.

Mọi người đều hít thở một hơi thật sâu.

”Trong đó rốt cuộc có cái gì vậy?”

”Sao hắn ta lại trở nên như vậy? Trong kia có giết người sao?” Không thể không nói, vị này tin thật đó.

”Các ngươi đừng có quên, ở đây là quỷ cung.” Có một người buông ra một câu yếu ớt, thành công khiến đám người đang nháo nhào trở nên im bật.

Đúng vậy, ở đây là quỷ cung! Bọn họ đều đã quên, đều một lòng một dạ muốn đoạt được Thốn U Quả, nghĩ về ngàn vạn kim ngân lượng, lương điền bách mẫu.

Có người bỏ nhào ra, binh lính gác trực ở cửa cũng không dám ngăn cản, vội vàng nhường chỗ.

Hắn dường như dựa vào một ý chí kiên cường để bước ra tới đây, chân vừa bước ra khỏi cánh cửa, liền té ngã trên mặt đất, co giật mấy hồi, không còn động đậy.

”Nhanh, binh gia, xem coi hắn chết chưa.” Có người kêu. Ở đây có tướng binh gác trực, bọn họ cũng xem như an phận. Nhưng lúc này gọi binh gia, chẳng qua trong lòng bọn họ có chút nơm nớp lo sợ mà thôi.

Một binh lính đi lên, giơ ngón tay ra đặt lên thám thính hơi thở của kẻ đó, ngón tay vừa giơ ra, kẻ đó đột nhiên ngược đầu lên, kinh hãi hét, ”Đừng nấu ta”, sau đó vội vàng cắn lấy ngón tay của binh lính kia.

”A a a! Đau! Người bỏ ra!” Binh lính kia kêu thảm thiết, liều mạng rút ngón tay ra, và bỗng nhiên rút ra được, ngón tay đó bị cổ sức cắn đứt hết một đoạn!

”...!” Binh lính bên cạnh bị dọa phát khiếp, vô thức rút kiếm đâm vào kẻ đó, một phát ba nhát, kẻ đó bỗng dừng đứt hơi!

Còn vị binh lính bị cắn đứt ngón tay đang hoảng sợ bóp chặt vết thương, ngược đầu hỏi mọi người: "Hắn có độc hay không? Ta có chết hay không?"

Mọi người: "..."

Đỗ Văn Hội dắt theo thuộc hạ đứng bên ngoài, nhìn đến đây, sắc mặt càng tệ hơn. Trong đó rốt cuộc tình hình ra sao? Bốn mươi lăm người đi vào đó, chỉ có một người trở ra! Và người trở ra này bị thương kinh khủng như vậy, còn bị dọa bay hồn phách, hắn thật không dám tưởng tượng, một mình Đế Phi là nữ nhân trong đó sẽ gặp phải tình huống như thế nào!

Hắn không có nói ra, nhưng một đứa thuộc hạ đứng kế bên hắn nhìn không được bèn buông nhẹ một câu: "Sếp, Đế Phi chắc là lành ít dữ nhiều rồi?"

Trái tim Đỗ Văn Hội bỗng dưng run rẩy, hắn không dám tưởng tượng bộ dạng Đế Phi trở nên giống người nam nhân khi nãy, nếu bộ dạng của nàng đi ra như vậy...

Còn chưa kịp quả trách thuộc hạ kia, hắn lại tiếp tục buông ra một câu: "Lỡ như Đế Phi cũng thương giống vậy thì sao?"

Mấy người bỗng dưng cảm thấy bầu không khí đột nhiên hạ nhiệt, thậm chí có người vô thức ôm chặt cánh tay, đang định nói câu thật tà quái, một âm thanh lạnh như băng trầm trầm truyền vào tai của bọn họ.

"Người nói ai lành ít dữ nhiều? Ai bị thương vậy?"

Đỗ Văn Hội suýt chút nữa nhảy căng lên!

Giọng nói của Đế Quân!

Hắn nhanh chóng xoay người lại, nhìn người đàn ông cao to tuấn tú, mang theo hơi lạnh, bước đi trong màn đêm đến ngay trước mặt.

Đỗ Văn Hội bản năng định quỳ xuống hành lễ, nhưng lý trí nói cho hắn biết, ở nơi đây không phù hợp. Đế Quân sao chỉ mang theo hai người đến đây!

"Trả lời."

Trầm Sát không chỉ cho người ta cảm giác lạnh lùng, trên thực tế, ngay cả trái tim hiện tại của chàng cũng lạnh lùng. Hắn đợi sao cười nguyệt phi nhanh đến đây, thấm đẫm sương đêm đầy người để đáp chân, nghe được lại là hai câu nói này.

Đế Phi lành ít dữ nhiều.

Đế Phi bị thương thành như vậy.

Hắn muốn giết người. Trái tim suýt chút nữa ngừng đập, hắn còn tưởng hắn đuổi không kịp! Người này, thật đáng chết.

”Đỗ Văn Hội, còn không mau trả lời! Đế Quân hỏi người, Đế Phi hiện giờ ra sao?” Nguyệt đi theo đến đây nhìn bộ dạng của Trần Sát liền biết kẻ đó đã đụng phải điều cấm kị của hắn.

Bản lĩnh của Lâu Thất mạnh mẽ ra sao bọn họ biết rõ, Đế Quân không cho phép người khác nói bậy nàng xảy ra chuyện, bị thương, những lời nói lành ít dữ nhiều.

Suy đoán thôi cũng không được.

Đế Quân không cho phép kẻ khác trù ẻo nàng. Có thể nói là, hắn vốn dĩ không thể tiếp nhận được những lời nói không hay về nàng.

Nếu hắn không lên tiếng, kẻ ở dịch trạm nói liên tục hai câu sẽ phải đầu rơi xuống đất, tuy công phu giữ ba trăm dịch trạm không được cao lắm, nhưng bọn họ cũng có bản lĩnh của riêng mình, chết người nào đó cũng rất đáng tiếc.

Đỗ Văn Hội vội vàng đáp: ”Hồi Đế Quân, bốn ngày trước Đế Phi đi vào đồng cỏ nát đó, đến giờ vẫn chưa có tin tức gì!”

Trần Sát nhìn cái người đã chết đi, xác chết chuẩn bị được người ta dọn, đột nhiên trên mặt phủ đầy sương, thân hình thoát biến, vào lúc tất cả mọi người chưa kịp phản ứng, như một tia điện bay tọt vào trong kia, hình bóng bỗng dưng biến mất sau bức tường đổ nát.

Nguyệt: ”...”

Đỗ Văn Hội: ”...”

Đế Quân, có thể dừng gấp gấp như thế được không? Bọn họ phải làm sao?

Bên trong nguy hiểm lắm đó!

Nguyệt nghiêng răng: ”Đi, toàn bộ đi theo!”

Vào đó, mau chóng đuổi theo. Qua hai ngày nữa là mừng mười lăm rồi, có phải Đế Quân đã quên điều này rồi không! Đến khi đó bên cạnh hắn không có người, cho dù có mang theo máu của Lâu Thất uống giảm đau, nhưng không thể động đây, gặp nguy hiểm thì phải làm sao?

”Nhanh!” Nhanh, phải nhanh.

260. Chương 260

Đám người bên ngoài đông đổ nát đều trở nên nhốn nha nhốn nháo.

Có người nói, ”Điên rồi, đám người này điên hết rồi.”

Chẳng phải điên sao? Rõ ràng khi này có một người kinh dị thoát ra ngoài, câu cuối cùng hắn nói là gì?

Đừng nấu ta.

Bên trong là địa phủ hay sao? Có vạc dầu để nấu người hay sao?

Dù sao đi chăng nữa, từ ba chữ này liền có thể nghe ra, trong đó chắc chắn có gì đó rất kinh khủng, chắc chắn vô cùng hung hiểm.

Bọn họ cũng định thương lượng thương lượng, hoặc xem thử có thể mang theo nhiều chút binh khí các loại đi vào bên trong, còn có người định kết bè cùng nhau vào đó, người nhiều sức mạnh lớn, cùng lắm đến lúc đó quà thưởng chia đều!

Dưới tình trạng như vậy, lại có người dám xông vào bên trong.

Binh lính cản trở: ”Trời sáng mới có thể vào trong!”

”Cút!”

Nguyệt tung chưởng đánh bay kẻ đó, phi thân vào trong. Hắn không thể chậm trễ, muện một chút có thể không đuổi kịp Đế Quân, lúc đó sẽ lớn chuyện mất.

”Bọn ngươi là ai? Có phải muốn cưỡng vào không?” Những binh lính còn lại thấy không cản nổi Nguyệt, bọn họ cũng không dám đuổi vào trong, bèn cản trở bọn người của Đỗ Văn Hội.

Đỗ Văn Hội tung cước đá ngã kẻ đó xuống đất, rống lên một tiếng: ”Mau chạy!”

Mau chạy, chạy. Đế Phi không cho bọn họ đi theo, nhưng bây giờ người ở bên trong kia còn chưa biết như

thế nào, nếu xảy ra chuyện gì thì rất khó chối bỏ trách nhiệm. Huống chi hiện giờ Đế Quân và Nguyệt đại nhân đã vào trong, bọn họ còn lý do gì để ở lại bên ngoài?

Mười người đi theo hần xông vào bên trong.

Xông, ai cản giết người đó.

Đám binh lính thấy bọn họ thế đến mạnh mẽ vô cùng dũng mãnh, cuối cùng dứt khoát nhường đường.

”Cho bọn họ vào trong, cho bọn họ đi! Sau khi bước vào cánh cửa này, sinh tử do mệnh! Xảy ra chuyện gì thì đừng trách bọn ta!” Một tướng sĩ gầm giọng thốt ra.

Đỗ Văn Hội chỉ xem như không nghe thấy, dắt theo mười tên thuộc hạ, dùng tốc độ nhanh nhất đi theo hướng của Nguyệt.

...

Trời sắp sáng, Trần Thập không biết đêm nay mình đã trải qua như thế nào, cả đêm hần chỉ đứng yên ở đây, nhìn vào khe rãnh sâu, không động đậy, toàn thân như đóng băng thành cây trụ đá.

Nhưng hần sợ mình rời khỏi, hoặc quay người lại, thì sẽ bỏ lỡ hình bóng thoát thân của Lâu Thất. Hần phải xem, phải chờ đợi ngóng trông!

”Trần Thập.”

Cơ thể của Trần Thập run rẩy, quả nhiên không thể tin vào mắt mình. Hần nghe được giọng nói của ai vậy?

Thân thể đơ cứng của hần định quay lại, nhưng suýt chút nữa ngã nhào trên đất, mấy ngày chưa được ăn cơm, hôm qua lại trải qua tình thần lên xuống thất thường, cộng với cả đêm đứng yên ở đây, Trần Thập dường như đã đạt đến cực điểm của sức khỏe, chỉ trụ vững bằng ý chí kiên cường còn sót lại.

Một bàn tay có lực đỡ lấy hần, đỡ hần dậy.

”Đế Quân!”

Trần Thập thấy cái người đáng lẽ ra lúc này không nên xuất hiện ở nơi đây, chỉ suýt chút nữa là đau đớn khóc không thành tiếng, những điều khác không kịp nói, cũng không lo lắng nổi, hần liền chỉ về hướng khe rãnh sâu, gấp gáp nói: ”Cô nương xuống dưới kia rồi!”

Giây phút này, Trần Thập suy nghĩ không phải là sự an nguy của Trầm Sát, hắn chỉ nghĩ đến sự an nguy của Lâu Thất, Đế Quân đến rồi, vậy thì phải nhanh chóng tìm cách, nhanh chóng tìm cách cứu lấy nàng!

Nhưng hắn đâu biết lời nói của mình vừa dứt, Trầm Sát đã buông tay ra, sải bước lớn đi vào khe rãnh sâu. Khói đen cuộn cuộn, như đang nói với từng người nhìn thấy nó, đây là địa ngục, nơi đây có thể đến mà không thể trở về!

Âm u lạnh thấu xương. Tử khí.

Trầm Sát chỉ nhìn một lần, sau đó nhảy xuống phía dưới.

”Đế Quân!”

Trần Thập đột nhiên bỏ nhào qua đó, nhưng đã sớm không nhìn thấy được bóng dáng của Trầm Sát.

Hắn đích thực không nghĩ đến sự an nguy của Trầm Sát, nhưng cũng không ngờ Trầm Sát không cần suy nghĩ mà nhảy tung xuống dưới!

Phía sau tiếng hét của Nguyệt vang tới, nhanh chóng đến gần. Nguyệt bị tình cảnh trước mặt làm sợ hãi, đến khi nhìn thấy Trần Thập nằm trên mặt đất, hắn vội vàng hỏi: ”Trần Thập, có thấy Đế Quân đâu không?”

Trần Thập ở đây, chắc chắn Lâu Thất cũng ở đây, nhưng bây giờ không nhìn thấy người, chẳng lẽ...

Nguyệt kinh hãi nhìn đám khói đen như cuộn sóng, sắc mặt thay đổi mạnh.

Đế Quân không phải là!

Trần Thập dường như thở phào một hơi, chỉ trước mặt: ”Cô nương ở dưới đó, Đế Quân nhảy xuống đi cứu cô nương rồi.” Đúng vậy, có Đế Quân xuống kia, tỉ lệ thoát hiểm của nàng sẽ cao hơn chẳng?

Bây giờ hắn không nghĩ về người nào khác nữa, tuy Lâu Tín rất có thể đã chết và vụ việc này cũng khiến hắn đau nhói lòng, nhưng hắn tin, nếu Lâu Tín ở dưới bờ suối vàng linh thiêng, nhất định cũng mong cô nương bình an vô sự.

Nguyệt hít một hơi lạnh, ”Sao ngươi không cản trở Đế Quân?”

Trần Thập ngược đầu, ”Tại sao ta phải cản trở Đế Quân?” Hồi đó hắn ở Phá Vực, trước mặt của Nguyệt cũng tự xưng thuộc hạ, nhưng bây giờ hắn không còn là thị vệ của Phá Vực nữa, hắn không còn là thuộc hạ của Nguyệt, chủ tử của hắn là Lâu Thất, cho nên hắn không tự xưng thuộc hạ ở trước mặt của Nguyệt.

Nguyệt giận dữ nói: ””Người không biết dưới kia có nguy hiểm sao?”

”Ta biết!” Trần Thập cũng nâng cao giọng nói, ”Ta biết! Nhưng Đế Quân xuống dưới kia để cứu cô nương!”

Chỉ cần xuống kia cứu cô nương, ai đi hấn cũng sẽ không cản trở!

Nguyệt không tin vào mắt mình nhìn Trần Thập chăm chú, phát hiện bây giờ hấn thay đổi rồi. ”Lỡ như Đế Quân gặp nguy thì sao?”

Trần Thập nói: ”Dưới kia có nguy hiểm ra sao, cũng phải cứu cô nương! Cô nương một lòng một dạ vì Đế Quân, Đế Quân dù phải mạo hiểm cũng phải đi cứu cô nương thì có làm sao?”

”Trần Thập, ngươi xem mình chỉ là người của riêng Lâu Thất rồi sao? Ngươi đã quên đi sự trung thành với Đế Quân?”

”Ta không quên! Chỉ là, bây giờ ta là thị vệ của cô nương! Trong lòng của ta, cô nương quan trọng nhất!” Cho dù là Đế Quân, cũng phải đứng qua một bên!

Trần Thập nói chắc như đinh đóng cột.

Trong lòng của Nguyệt kinh hãi, hoàn toàn không thể ngờ bây giờ Trần Thập đã thay đổi thành bộ dạng như vậy.

Lúc xưa, Trần Thập, Lâu Tín, những người này đều đi theo Đế Quân chinh chiến, tiến vào khu hoang đại Phá Vực, công chiếm thành Phá Vực, đánh chiếm giang sơn. Bọn họ đều là thị vệ dũng mãnh nhất trung thành nhất bên cạnh Đế Quân, một lòng một dạ vì Đế Quân!

Nhưng chỉ một thời gian ngắn ngủi, trái tim của hấn đã hướng về Lâu Thất, trong mắt của Trần Thập. Nguyệt thấy được trong đó có một đóm lửa thiêu cháy rực rỡ! Đó là khẳng khẳng một lòng thề sống thề chết bên cạnh Lâu Thất! Lâu Thất chính là đóm lửa đó trong mắt của hấn ta!

Rốt cuộc Lâu Thất đã làm gì, có thể thu phục trái tim của Trần Thập? Lâu Thất rốt cuộc đã làm gì, khiến một Trần Thập yên tĩnh nội tâm như trước kia, đã bao trùm lên con người một làn hơi nhiệt liệt của hiện giờ?

”Đế Quân, Đế Phi, bọn ta cũng phải cứu, ngươi mau nói với ta tình hình hiện tại.” Nguyệt thỏa hiệp, trên thực tế hấn cũng muốn cứu Lâu Thất, nhưng hấn không giống với Trần Thập, trong lòng của hấn, Đế Quân quan trọng nhất.

...

Lâu Thất hít thở nhẹ một hơi, trong lòng nổi lên một cơn buồn bực.

Một đêm trôi qua, nàng vẫn chưa tìm được bones người của Lâu Tín, nhưng lại nhìn thấy rất nhiều thi thể. Những người này giống như mới từ bên ngoài kia vào đây, nàng không biết tại sao những người này lại chết ở đây, nhưng nhìn giống như từng người bị té chết, té nát như.

Điều nàng không biết đó là, khi nàng vừa vào cánh cửa đó, đích thực là bà lão cố tình mở cho nàng. Đồng vải quần áo nát vụn, có thể do bà lão cố tình treo lên. Mục đích là dụ nàng đi vào cái nơi nung dầu xác, bà lão tưởng Lâu Thất không thể đi ra, bà định nhốt Lâu Thất ở trong đó vài ngày, cho đói đến tay chân rã rời, bà chỉ cần nhẹ nhàng ra hốt người là được, dù sao thì trong tay bà còn có chút việc chưa hoàn thành.

Và sau khi nàng đi vào, cánh cửa đó liền bị đóng lại. Bones họ mở một cánh cửa khác ra, có thể dẫn dụ người bên ngoài vào đó, bones họ có người trông giữ ở mọi nơi, truy sát những kẻ bên ngoài muốn xông vào đây, sau khi giết chết sẽ có người vận chuyển đến một nơi khác ở khe rãnh sâu, trực tiếp ném xác của bones họ xuống.

Ở đây còn lớn hơn nhiều so với trong tưởng tượng của Lâu Thất, nhưng đường đi vòng quanh rất nhiều, nàng đi lẫn quần nửa đêm mới tìm được một thạch động có chút an toàn thích hợp để nghỉ ngơi, rúc ở bên trong nghỉ ngơi chừng một canh giờ. Có một điểm đáng mừng đó là, bởi vì không gian ở đây đủ to, nên tử khí ở phía sau có chút mỏng, nếu bones người Lâu Tín bị dắt đến phía sau, có lẽ không sao.

Chỉ hi vọng bones họ chưa bị hạ độc thủ.

Lâu Thất cảm thấy mình sắp đói đến ngất xỉu, được hoàn cho Tử Vân Hồ đã ăn hết một nửa, nàng cũng ăn một ít, nếu vẫn không tìm được đồ ăn, thì sẽ bị đói chết ở nơi đây.

Chỉ là luyện võ công có nội lực, cuối cùng cũng không thể giống như những người tu tiên trong truyền thuyết né cốc không cần ăn ngũ cốc tạp lương.

Nàng đang định đi từ trong động ra, nhưng đột nhiên nghe được giọng nói truyền qua từ vách đá. Bỗng dưng nàng thu hồi bước chân, áp sát lỗ tai vào vách tường thám thính.

”Phụ thân, cũng không biết ai lan truyền tin tức về Thốn U Quả, bây giờ có rất nhiều người bao vây ở ngoài kia, mỗi ngày có người đi vào đây, mình giết sạch cũng không phải là cách. Một lần vào mười lăm người vẫn có thể giết, nếu như bones họ cùng nhau đi vào thì sao?”

Lâu Thất nghe đến đấy có chút kì dị, đây là tin tức đầu tiên về hoàn cảnh bên ngoài mà nàng thám thính được.

Chẳng lẽ hiện giờ ngoài đồng đồ nát đến nhiều người muốn tìm kiếm Thốn U Quả sao? Thốn U Quả, Thốn U Quả, sao nàng cảm thấy cái tên gọi này thật quen tai?

Đột nhiên, trong đầu Lâu Thất lóe lên một tia sáng, và trở nên vui mừng.

Thốn U Quả, một trong những loại được dẫn cho Trầm Sát!

Ông trời, kiếp trước có phải nàng đã nợ Trầm Sát không? Nghe đến Thốn U Quả, nàng không tìm được sẽ không cam lòng?

Lâu Thất đè nén cơn dậy sóng trong lòng, tiếp tục liệm hơi tức nghe lên.

Dường như vấn đề này khiến người khác khó chịu, trầm ngâm một hồi, có một âm thanh già nua vang lên: "Nếu đến sau cùng không còn cách nào khác, chúng ta chỉ có thể bỏ rơi địa phương này, bắt đầu đi tìm một nơi mới để lập gia."

"Con không muốn đi!" Giọng thanh trẻ trung kia nâng cao, mang theo sự không cam chịu và phẫn nộ: "Chúng ta như vậy cũng đâu phải do mình tự muốn, ai biết được tại sao chúng ta trở nên bộ dạng người không giống người quý không giống quý? Năm đó, chúng ta bị phát hiện, bị ép rời khỏi thôn núi của tổ tiên bao đời, khó khăn lắm mới tìm được một nơi thích hợp với chúng ta, bây giờ lại dọn tiếp, phải dọn đi đâu?"

"Đó cũng chẳng phải là không có cách hay sao? Tình hình của chúng ta, Vãn Thiên Sơn không giúp đỡ, năm xưa vì cứu mạng của con, còn nợ Vãn Thiên Sơn một ân tình, bây giờ thánh nữ hứa hẹn, chỉ cần hoàn thành ước nguyện cho cô ta, tương lai sẽ dốc hết sức lực tìm cách cứu chữa tộc quý nhân của chúng ta. Cho nên, con trai, vẫn nên nhanh chóng tìm kiếm Lâu Thất, dâng tặng nàng ta cho kẻ thanh niên trai tráng của tộc người, tiến hành nghi lễ trước, sau đó các người nhanh chóng mang người đến lối ra vào bí mật. Nếu người bên ngoài đều tràn ập vào đây, các người hãy bỏ chạy."

Lâu Thất nghe được trong lòng kinh hãi.

Tộc quý nhân!

Sao nàng quên bèn chuyện này! Khi còn nhỏ, lão đạo sĩ thói có kể qua với nàng!

Nhưng, nhớ đến chuyện tộc quý nhân, nghe sao cũng không kinh dị bằng chuyện Nạp Lan Họa Tâm nhờ tộc quý nhân tiêu diệt nàng.

Ngoài sự kinh hãi còn là cơn thịnh nộ vô biên.

Nạp Lan Họa Tâm!

Thì ra, tất cả những thứ này là ý kiến của Nạp Lan Họa Tâm! Nạp Lan Họa Tâm muốn nàng trở thành cơ khí sinh sản cho tộc quý nhân!

261. Chương 261

Tộc quỷ nhân, cụ thể vì sao xuất hiện tộc quỷ nhân, trên thực tế cô không biết rõ. Bởi vì lão đạo sỹ thối nói cho cô những điều này khi cô còn nhỏ. Cô chỉ nhớ những điều đó rất kỳ lạ khó tin (Giống như lão đạo sỹ thối đã nói, tộc quỷ nhân giống như một tộc người bị ông trời nguyên rửa, họ bị thiếu máu bẩm sinh, máu của họ cũng rất kỳ quái, khiến da của họ có màu xám giống như quỷ, hơn nữa chúng không dám xuất hiện dưới mặt trời.)

Không dám xuất hiện dưới ánh mặt trời, hẳn là chúng sẽ phải cư ngụ ở nơi có bóng râm. Cô nghe nói, tộc quỷ nhân sinh sống trong một ngọn núi nơi có hồ vạn người, do một tên bạo chúa tạo ra. Hồ đó chưa được lấp hoàn toàn, đi một đoạn lại có một cánh tay lộ ra, đi thêm một đoạn có khi vấp ngã bởi cái đầu lâu.

Sống lâu ở nơi như vậy, người ta chẳng còn biết sợ hãi, vì thế người tộc quỷ nhân chẳng biết sợ người chết, các biểu cảm đều khác lạ, những cái xác dù trông hung dữ, ghê sợ, thế nhưng trong mắt họ, đến cả những đứa trẻ 3 tuổi cũng chẳng biết sợ hãi là gì.

Người bình thường vì sợ hãi mà bài xích họ, vì thế họ gần như chẳng bao giờ tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Nên họ chẳng có thứ gì để chơi, chỉ biết chơi với người chết, với những cái xác.

Vì thế bây giờ Lâu Thất nhớ lại lễ tế tối ngày hôm qua, chẳng quả cũng chỉ là một biện pháp họ chơi đùa với xác chết.

Về việc luyện dầu xác chết, có lẽ không phải do họ cố tình làm ra, chỉ là nhìn thấy người khác lấy xác chết tinh luyện thành dầu, họ mới tiếp tục làm như vậy. Hoặc có thể họ đã tìm ra một cách sử dụng dầu xác chết. liệu có phải là dùng để dưỡng da hay không?

Chỉ có điều, tộc quỷ nhân làm gì thì cũng chẳng liên quan tới cô. thế nhưng họ tuyệt đối không nên nghe lời của Nạp Lan Họa Tâm, tới đối đầu với cô! Ra tay với cô là đủ rồi, lại còn ra tay với người bên cạnh cô.

Vì thế không phải là đám người Trần Thập đem phiền phức cho cô, mà là cô đã đem lại nguy hiểm cho họ. Đương nhiên Lâu Thất không tính toán về vấn đề này. Dù gì thì họ cũng là một nhóm, bởi vì cô ấy hoặc cô ấy vì họ mà gặp nguy hiểm, thì chẳng ai trách ai cả nên không cần tự trách mình, cùng nhau vượt qua tất cả là được.

Còn về Nạp Lan Họa Tâm, Lâu Thất lại ghi thêm một món nợ với cô ta! Cô không ngờ một người vốn chẳng thù hận gì mà nay thu hần cô đến như thế.

Nữ nhân trong tộc người quỷ vốn rất ít. Cộng thêm cơ thể âm hàn của họ, vì thế rất khó có con cái, nam nữ đều khó. Vì thế nữ nhân trong tộc người của họ đều là vợ chung của nhiều người. Họ làm chuyện đó khá nhiều, hy vọng con cháu nhiều hơn.

Thế nhưng những nữ nhân có cơ thể âm hàn này đều rất khó chịu được sự đau khổ này. Vì thế họ thường xuyên đau ốm, một số người liên tục mang thai, rồi sau đó chết đi. Điều đó lặp đi lặp lại. Nếu có một người biết sinh đẻ thì họ sẽ phải ngủ với toàn bộ nam giới trong tộc người, ai cũng hy vọng cô ta sẽ đẻ con cho

mình.

Ở một khía cạnh nào đó, tộc quỷ nhân thực ra khá đáng thương. Thế nhưng có một câu nói thế này, người đáng thương tất có điều đáng hận. Họ không tìm cách nào đó lại đối xử với nữ nhân như thế này. Giết hại người vô tội cũng đáng chết.

Nạp Lan Họa Tâm từng muốn cô trở thành cốt binh của Âm Nguyệt giáo chủ trong Thần cốc.

Lần này lại muốn cô trở thành cái máy đẻ ngủ với tất cả đám nam nhân của tộc người quỷ. Cô ta ngày càng ác độc.

Thế nhưng cô cũng suy nghĩ, nếu Nạp Lan Họa Tâm rơi vào tay cô thì cô sẽ xử lý cô ta như thế nào?

”Cha, nếu đi thì cùng đi, mang theo cô Lâu Thất kia. Nghe thánh nữ của Vãn Thiên Sơn nói, nữ nhân kia là một danh y, hơn nữa sức khỏe rất tốt, có thể sinh đẻ được.”

Lão Tộc Trưởng nói: ”Ồ, đẻ được là tốt nhất”

Lâu Thất tức giận. Để, để, để, để cái con mẹ các người!

Chết tiệt! Cô muốn giết tên tộc trưởng và thiếu tộc trưởng này rồi hãy tính!

Đầu cô bốc hỏa. Lâu Thất đâu có thể chịu được. Hơn nữa cô nghe thấy không có tiếng ai khác. Nếu như chỉ có hai cha con họ, vậy thì giết họ trước đã.

Lâu Thất lấy chiếc roi Thí hồn, chuẩn bị xoay về phía sau, thì đột nhiên một nữ nhân mang hoa quả vào. Cô nhìn thấy nữ nhân đó liền dừng lại

”Tiểu Trù?”

Tiểu Trù nghe thấy tiếng của Lâu Thất đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt cô sùng đồ.

”Tiểu chủ nhân!”

Vừa nghe câu này Lâu Thất lườm sang nhìn, đã 35 tuổi đầu rồi mà trong tình huống này còn lớn tiếng gọi như thế, chẳng lẽ muốn dụ người khác tới hay sao?

Những người ở phía sau bức tường đột nhiên không nói gì nữa.

Lâu Thất nhanh chóng cầm lấy hoa quả trên bàn.

Đói, đói chết đi được, đánh nhau gì thì cũng phải nếm cái bụng đói. "U U, ăn đi!" Cô vừa dứt hoa quả vào mồm vừa nói.

Chẳng cần cô gọi U U đã lao tới ăn.

Tiểu Trù há hốc mồm, nhìn cô mà không dám tin.

Chẳng phải lúc này là lúc chủ tớ gặp nhau mừng tuổi mới đúng chứ. Ít ra thì cũng phải ôm lấy nhau cái đã chứ?

"Tiểu chủ nhân..."

Lâu Thất ừ một tiếng, vứt hoa quả đi rồi vớ lấy quả khác cắn.

"Tiểu chủ nhân..." Tiểu Trù nói lớn hơn một chút.

"Đợi ta ăn xong đã." Lâu Thất tiếp tục cắn, U U cũng cắn. Trời cao đất dày, hoàng thượng ở bên thì lúc này cũng phải ăn đã. Mặc dù là hoa quả thôi nhưng cũng đã cơn đói, thỏa cơn khát.

Tiểu Trù đành phải nói lớn hơn: "Tiểu chủ nhân! Họ đi ra ngoài rồi!"

Khi này tiếng của tộc trưởng trẻ vang lên phía trước: "Không ngờ là một nữ nhân xinh đẹp như vậy."

"Bổn cô nương xinh đẹp hay không xinh đẹp thì liên quan quái gì tới nhà ngươi." Lâu Thất nuốt miếng hoa quả, ngẩng đầu nhìn về phía hai người đàn ông.

Người lớn tuổi trông cũng giống như những người già khác, gầy gò, sắc mặt xanh xám. Tộc quý nhân càng già càng gầy khô, không ai là ngoại lệ.

Câu nói đó của cô khiến tộc trưởng trẻ đỏ mặt.

Chưa ai từng dám nói như thế với hắn. Họ từng tới Vãn Thiên Sơn, ngay đến cả trưởng lão của Vãn Thiên Sơn đều có phần sợ họ. Đương nhiên là hắn hiểu lão ta sợ là sợ cái gì. Thế nhưng Lâu Thất với thân phận như hiện nay lại dám nói như thế, rõ ràng là không biết sợ chết là gì.

"Sao lại không liên quan tới ta. Ngươi sẽ sắp thành thê thiếp của ta. Xinh đẹp một chút ta sẽ thương thêm một chút. Đợi ngươi sinh con cho ta, ta sẽ tặng ngươi cho người đàn ông khác." Tộc trưởng trẻ nói với giọng

âm hiểm: "Nếu như người xấu xí, không nghe lời, thì sau mỗi lần chơi với người xong, ta sẽ thưởng người cho kẻ khác."

"Người của bốn đế quân mà người cũng dám động vào ư?"

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, không khí như trùng xuống. Đôi chân của Tiểu Trù run rẩy ngã xuống đất, kinh hãi ngẩng đầu nhìn người kia.

Lâu Thất nghe thấy giọng nói này liền giật mình, cô nhìn thấy một người bay qua mà không nhìn cô, chỉ đưa tay ra rồi ngay sau đó bóp chặt cổ họng của tên tộc trưởng trẻ. Năm ngón tay đầy uy lực khiến người khác nhìn vào đã thấy nếu chỉ cần bóp mạnh thì cổ họng kia sẽ vỡ nát.

Khuôn mặt của tên tộc trưởng trẻ lúc này đỏ ngầu. Đôi mắt của hắn như muốn lòi ra, hắn phát hiện bản thân hoàn toàn không còn lực phản kháng.

Tộc trưởng của tộc quỷ nhân lập tức rút kiếm ra, "Người dám giết con trai của ta. Người..."

Một tiếng rắc rắc vang lên.

Cổ họng của tên trưởng tộc trẻ kia đã bị bóp nát, đầu hắn mềm rũ sang một bên, gục lên vai.

Lâu Thất: "..."

Tiểu Trù: "..."

Đôi mắt của tên tộc trưởng như muốn nổ tung.

Thế nhưng Trầm Sát không hề dừng tay, tóm xác của tên tộc trưởng trẻ, ném về phía tên tộc trưởng. Tộc trưởng nhanh chóng thu lại thanh kiếm dài đang chìa về phía Trầm Sát. Thế nhưng Trầm Sát đá ném cái xác về phía hắn.

"Bình"

Tộc trưởng tộc quỷ nhân bị xô ngã xuống đất.

Lâu Thất trầm nghĩ, liệu tên này có bị chấn thương sọ não hay không?

Ngay sau đó Trầm Sát đá chân cầm thanh kiếm của tên tộc trưởng lên, rồi hất lên không trung. Thanh kiếm rơi thẳng xuống, hắn ta dùng tay ấn mạnh cán kiếm, đâm phập vào trong ngực của tên tộc trưởng.

Trận chiến kết thúc.

Không, cũng không thể coi là trận chiến, chỉ là cuộc chiến đơn phương.

Thời gian không quá 30 giây, khiến người khác chưa kịp hoàn hồn. Lâu Thất hoàn toàn chẳng có cơ hội ra tay.

Lâu Thất không biết vì sao đột nhiên cảm thấy gai gai người. Cô định chạy thì phải làm sao? Làm sao có thể nghĩ sát khí của Trầm Sát lại theo đuổi cô tới Bắc Thương, tới thành Nặc Lạp, rồi lại xuất hiện ở đây.

Cô vừa suy nghĩ, rồi đứng thẳng dậy. Chạy cái gì mà chạy. Cô đâu có gì phải lo. Cô cũng chẳng nợ gì hắn ta, còn cho hắn rất nhiều thứ.

Trầm Sát quay người lại, đôi mắt thâm trầm nhìn cô. Cô cũng bước chậm lại.

Một bước, hai bước.

Thịch! Thịch! thịch.

Đợi khi Lâu Thất phát hiện ra con tim của cô đang cùng nhịp đập với tiếng bước chân thì trong cô đột nhiên cảm thấy bi thương. Cô không thể ngờ rằng chỉ có vài tháng không gặp, mà ảnh hưởng của hắn ta với cô ngày càng lớn hơn. Đây có phải là chuyện xấu hay không?

Cô có thể cảm nhận được sự tức giận của hắn. Thế nhưng cô không thể đoán được, sự tức giận này là dành cho cô hay tộc trưởng trẻ của tộc quỷ nhân kia?

Lâu Thất định ôm lấy Tử Vân Hồ, dường như khi có nó thì cô tự tin hơn một lúc. Lúc này cô mới phát hiện Tử Vân Hồ đã chạy tới chỗ Tiểu Trù mất rồi.

262. Chương 262

Lâu Thất nhìn trừng mắt sang phía bên kia. Các người chẳng có tí dũng cảm nào sao? Hả?

Chẳng có chút tình cảm chủ tớ tí nào.

U U, cái tên phản đồ này. Đã nói là sẽ không rời nhau cơ mà?

Trầm Sát bước tới rất chậm rãi. Thế nhưng khoảng cách vốn cũng không xa, chỉ khoảng vài bước chân. Trầm Sát đã bước tới trước mặt cô. So với nữ giới thì cô không phải là thấp, thế nhưng Trầm Sát thì cũng rất cao so với nam giới. Vì thế khi anh ta tới gần, Lâu Thất cảm thấy như bị bóng anh ta đè nén,

Cô suy nghĩ không biết lấy lý do gì. Chẳng phải là do hấn ta cao lớn, mà bản thân cô đang sợ hãi.

Nói ra thì cũng là, cô thấy chẳng hợp lý chút nào? dựa vào cái chứ? Thời hiện đại cô biết lái máy bay, biết dùng súng. Trong thời cổ đại, từng gặp đủ loại bùa chú, chẳng có gì mà chưa gặp? Thế nhưng sao lại sợ người đàn ông này. Chẳng qua cũng chỉ là bất nạt vì cô trước đó chưa từng biết yêu thương gì, vì thế bây giờ trước mặt đàn ông cô sợ nhưng chuột sợ mèo?

Trầm Sát nhìn cô, nhìn chằm chằm, môi hơi mím, ánh mắt thâm trầm, không nói gì.

Không nói, thì cũng chẳng làm sao. Dù gì thì không nói cô càng thấy tự tin. Lâu Thất cảm thấy cơ thể cô mềm nhũn chẳng có tí sức lực nào, đầu óc loạn xạ.

”Trầm Sát, Ồ, lâu rồi không gặp”

Cô vừa nói xong, người kia đã cười lạnh lùng, đôi môi cười một cách châm biếm, nhìn Lâu Thất.

”Nàng định cả đời không muốn gặp ta ư?”

Hấn ta nói rất điềm tĩnh, quả thật điềm tĩnh, không có chút giận giữ nào. Lâu Thất nhận thấy người đàn ông này còn có chút hiểu biết, tính cách của Trầm Đại Sát Khí. 4 chữ này miêu tả quả chính xác,

Hỉ! Nộ! Vô! Thường!

Câu nói này vốn đã mang ý trách mắng và truy cứu. Lâu Thất lùi một bước, cười lớn: ”Đâu có, sao có thể thế được.”

”Ồ? Vẫn còn thỏa thuận đúng không?” Trầm Sát tiến lại gần.

”Cái đó, chàng nghĩ rằng ta đã rất niệm tình đúng không?” Lâu Thất lại lùi một bước, ”Người khác muốn mua, ta còn không bán cơ.”

Trầm Sát lại tiến lên một bước, ”À, vậy bây giờ bốn Đế Quân lấy mình ra để bảo lãnh, nàng không định nhận hay sao?” Hấn ta dừng lại, đôi mắt lim dim, nói từng chữ một, ”Còn không nhận ư?”

Lâu Thất ngắc đầu nhìn khuôn mặt không biểu cảm của hấn ta. Cô nháy mắt. Cô muốn nói, đây là ép người khác phải mua hay sao? Không ngờ anh ta lại nói: ”Lúc này có đùa bốn Đế Quân cũng không có tác dụng đâu.

Phù.

Chỉ là cô nháy mắt thôi chứ có trêu đùa gì đâu.

Tiểu Trù đứng ở đằng xa không dám nhìn. Chẳng lẽ nháy mắt trước người đàn ông yêu cô tha thiết kia mà không phải là trêu đùa hay sao?

Có thể dừng ngược đãi bà cô đơn thân 35 tuổi này không?

”Chuyện của chúng ta có thể nói sau được không?” Lâu Thất chuyển hướng. Không được, cô sao có thể thấy sắc mà quên nghĩa. Lâu Tín, bọn chúng còn đang chờ ta đi ứng cứu cơ mà.

Trầm Sát đã nắm được tình hình cơ bản tại đây. Vốn là Trần Thập và Lâu Tín đều xảy ra chuyện. Thế nhưng khi này đã thấy Trần Thập, còn bây giờ phải đi cứu Lâu Tín.

Anh không quen biết Đồ Bôn, mặc dù trước đó trong thư của Đỗ Văn có nói tới những người đi cùng, thế nhưng hắn không để ý tới những người mà mình không quen.

”Đi thôi!”

Hắn lôi tay cô một cách nhanh chóng, khiến cô không thể rời tay ra. Khi cô đang nghĩ là hắn ta sẽ kéo cô đi thì đột nhiên hắn xoay tay đặt cô lên lưng, khiến cô ngạc nhiên lên tiếng.

Nằm trên lưng hắn, Lâu Thất lúc đó thấy giật mình

Thật không dám tin anh ta đã tới, lại công cô trên lưng.

Sau đó cô trấn tĩnh lại, ”Chàng công ta làm gì, ta tự có chân đi được.” Tiểu Trù vẫn còn ở kia, cô còn là tiểu chủ nhân của người ta, được công như thế này thì còn ra sao nữa?

Bụp

Một tiếng vang lên, Lâu Thất sững người. Cô không dám tin hắn ta dám đánh vào mông cô!

”Dừng động đây!”

Trong lòng Trầm Sát vẫn còn sự giận hờn. Lúc này trưa xả ra được nên lúc này phải bộc phát ra. Rời nhau vài tháng, không cho hắn công nữa hay sao?

Hắn ta không thấy là cô đói sắp lả đi rồi sao? Công cô ta cả đời rồi thì cũng phải nhận ra, bây giờ cô ta nhẹ hơn trước rất nhiều rồi.

Lâu Thất hít một hơi. Cô cố chịu. Bây giờ không có thời gian kỳ kèo với hắn. Cô ngoảnh đầu nhìn Tử Vân Hồ và Tiểu Trù, rồi nhìn lại bộ dạng giống như quỷ nhân của cô. Khi này chưa kịp hỏi, sao cô ta lại không sao, sao cô ta lại mang hoa quả cho tộc trưởng.

”Tiểu Trù, người có biết đám người Lâu Tín ở đâu không?”

Tiểu Trù gật đầu: ”Tiểu chủ nhân, tôi biết rồi.”

”Mau dẫn đường.”

Tiểu Trù đi sau Trầm Sát vẫn có cảm giác hơi sợ sệt. khi này một tay hắn ta bóp nát yết hầu của tộc trưởng trẻ, rồi ném xác vào phía lão tộc trưởng, sau đó phi kiếm đâm trúng vào tim, giết chết ông ta.

Không ngờ tiểu chủ nhân nhỏ của mình lại có khẩu vị mạnh thế này. Dù hắn ta cũng không đến nỗi nào.

Nhưng mà hung hãn quá.

Trên đường, Tiểu Trù nói với Lâu Thất tình hình của họ. Đoạn đường đi ngắn nên không thể nói từ đầu, chỉ nói có một bà thầy cúng nói đàn ông của họ cao lớn, khỏe mạnh còn người của tộc quỷ nhân thì hàng trăm năm nay không có thay đổi, đã đến lúc họ tìm một con đường mới. Con đường mới đó chính là thử cho nữ nhân của họ gặp gỡ đàn ông bên ngoài để xem họ có thể sinh con không.

Nam nhân của tộc người quỷ mặc dù gặp gỡ với nữ nhân bên ngoài cũng rất có khó mang thai, nếu không họ sẽ không đến mức nhân đình ngày càng ít đi.

Thế nhưng trước đây họ chưa bao giờ thử để nữ nhân của tộc mình giao hoan với nam nhân bên ngoài, nên có lẽ điều này sẽ thành công.

Trên đời có một quan niệm, dòng máu của đàn ông mới là dòng máu của tộc mình. Bây giờ họ dùng tới biện pháp này cũng là bất đắc dĩ.

”Vì thế, ý của người là, Lâu Tín bọn họ nhiều ngày nay hẳn là được tiếp đãi rất tốt, chỉ đợi lễ tế kết thúc sẽ bắt ép họ lấy vợ là người trong tộc quỷ nhân?”

Lâu Thất nghe thể suất phụt máu.

Trần Thập nếu mà biết chắc cũng học máu mồm. Họ không dám nghĩ tới sống chết của mấy người này, chẳng ngờ lại sắp trở thành tân lang của họ, lại đang được vỗ béo!

Tối qua cô vào đó phá tan lễ tế của họ, cũng là lúc họ đang chuẩn bị làm nghi lễ cho hôn sự của tộc quỷ

nhân!

Còn mụ thầy cúng mà Tiểu Trù nói có lẽ chính là bà già đã khống chế Tiểu Bảo.

”Tiểu Bảo mang các người tới sao?”

”Tiểu chủ nhân, đừng trách Tiểu Bảo. Nó cũng chỉ là bất đắc dĩ.”

Tiểu Trù vừa nói xong, phía trước vụt sáng. Tiểu Trù đang công Lô Thất, không lên tiếng thể nhưng bước đi rất điềm tĩnh.

Trên đường đi gặp phải hai người, nhưng chúng không kịp lên tiếng thì đã bị bẽ gãy cổ Lô Thất cảm thấy cổ cô đang ngứa. Không biết hần ta liệu có lúc nào sẽ bẽ gãy cổ cô hay không nữa.

”Đám quỷ nhân đó không dám nhìn mặt trời. Nên ban ngày chúng ít khi ra ngoài. Lô Tín lại yêu cầu ở bên đó nên lúc này không có ai trông chừng.” Tiểu Trù nói

Dưới ánh nắng, một cái đình nhỏ vào sườn núi, tứ phía thông gió thể nhưng cái đình không lớn. Lô Thất nhìn qua đã thấy Lô Đại Lực đang ngủ trên phiến đá lớn bên ngoài.

”Lô Đại Lực là người chúng coi trọng nhất. Chúng nghĩ rằng nam nhân cao lớn một chút sẽ dễ khiến nữ nhân mang thai.” Tiểu Trù nói khẽ.

”Phụt!”

Lô Thất phụt miệng, ”Rõ ràng Lô Tín nhà chúng ta tuần tú nhất trong đám đó! Đương nhiên nếu Trần Thập ở đó thì Trần Thập sẽ là tuần tú nhất.” bởi vì thấy bọn họ đều không sao nên Lô Thất mới yên tâm.

Nhưng vừa dứt lời thì cô nhận ra ngày mình đã nói lỡ mồm. Bởi vì người đang công cô đột nhiên căng cứng người. Vốn đã lạnh lùng giờ thì như băng giá.

Lô Thất vội vàng nói thể,: ”Đương nhiên, chàng tuần tú bội phần so với Trần Thập rồi.” Cô chẳng qua là vì nghĩ cho Trần Thập và Lô Tín. Nếu không sau này không chừng họ sẽ bị ăn vài đao của Trầm Sát.

”Hình như nghe thấy tiếng của cô nương.” Tiểu Trù ở trong đình chợt sững người lại.

Hầu tử ở bên cạnh lắc đầu: ”Sao có thể được. Ở nơi thể này công tử sao có thể tới.”

”Bốn công tử tới rồi đây.”

Ngay lập tức mọi người đều bật dậy. Hầu tử đập vào cằm của sư gia, sư gia dẫm vào chân Đồ Bôn. Họ không hề thấy đau mà chen nhau nhìn ra ngoài.

Tiểu Trù đang ở đó, còn có một người đàn ông cao lớn.

Lâu Tín suýt cảm đầu xuống đất.

”Đế..Đế Quân!”

Trầm Sát nhìn hẩn một lượt, Lâu Tín cũng suýt ngã lăn xuống. Đế Quân nhìn hẩn, hình như có mang chút sát khí?

”Đế Quân” đám người Đồ Bôn hoàn toàn ngơ ngác sau đó chợt hiểu ra, sắc mặt thay đổi, sau đó quỳ xuống.

Thực ra họ cũng đã quen với hoàng thất. Khi còn nhỏ lúc gặp quan phủ cũng rất cung kính. Trên đời này được gọi là đế quân hiện nay chỉ có một người, đó chính là Phá Vực Quân, người mà đã được nghe kể quá nhiều.

Liệu có phải Lâu Tín đang đùa họ hay không? Tất cả mọi người đều nhận ra thì hẩn là không sai.

Đồ Bôn cắn răng, rồi mới ngẩng đầu hỏi: ”Công tử của chúng ta đâu?” Thế nhưng hẩn không hỏi Trầm Sát mà chỉ dám hỏi Tiểu Trù.

Lâu Thất lúc đó mới xuất hiện: ”Các người vẫn khỏe chứ?”

Đồ Bôn lúc này như bị sét đánh.

Công tử của họ tuần tú khôi ngô, võ công cao cường, thế mà bây giờ lại được người ta công ư.

Mặc dù đã biết từ lâu rằng Lâu Thất là nữ giới. Thế nhưng cô luôn đóng giả nam, hành sự đều rất phóng khoáng. Vì thế họ đã quen gọi là công tử, cũng quen với hình ảnh công tử. Nhìn thấy cảnh này mọi người đều ngơ ngác.

Lâu Thất cảm thấy thế này đúng là làm mất hình ảnh của mình. ”Cái đó... chàng thả ta xuống...”

”Hả?”

Cô lập tức trừng mắt nhìn đám người Đồ Bôn: ”Chết tiệt, bốn công tử tìm các người bao nhiêu ngày, đôi mềm cả người, công một chút thì đã làm sao? Các người sao ai ăn uống no béo mà lại còn dám nhìn ta như

thế hả.”

Lâu Tín ôm miệng không dám cười.

Ai dám ăn uống no nê béo căng béo tròn chứ. Cô nương, cô không to nhỏ với Đế Quân, chứ chúng tôi nào dám có ý gì?

Lúc này Lô Đại Lực đang ngờ ngác mới hỏi: ”Cô không đi nổi sao? Vậy ta công cô, trên lưng ta sẽ dễ chịu hơn lưng tên kia.

Lâu Tín lập tức tránh ra, tránh xa một chút. Tên này muốn chết hay sao, dám tranh giành đàn bà với Đế Quân.

263. Chương 263

Lô Đại Lực vừa dứt lời liền phát hiện mọi người đang tránh xa hắn ta. Một luồng gió lạnh ập tới, hắn khoanh tay, hỏi với vẻ khờ khạo: ”Sao đột nhiên lại lạnh thế?”

Ngay trước khi Trầm Sát định ra tay thì Lâu Thất đã nắm lấy hai tay của hắn: ”Ấy ấy, hắn ta chỉ là ngây thơ nghĩ thế thôi!”

Hắn ta định ra tay thật với Lô Đại Lực. Đường đường là Đế Quân mà hẹp hòi thế!

Trầm Sát hừ một tiếng: ”Thiên hạ không có người đàn ông ngây thơ.”

Lâu Thất sững người, định giơ ngón tay thối ra trước mặt hắn. Nói đúng! Kẻ không ngây thơ nhất chính là chàng! Một kẻ đầu có chút trục trặc bày tỏ ý tốt với cô mà hắn cũng nghĩ xa tít đi đâu.

”Hắn ta cũng theo nàng ư?” Trầm Sát nhìn Lô Đại Lực, rồi tiếp tục nói: ”Tứ chi phát triển, ăn cũng đâu ít. Cửu Tiêu Điện không nuôi những kẻ vô dụng”

Điều quan trọng nhất là hắn còn định công người đàn bà của mình.

Lâu Thất lúc này tức giận, ”Ta nói cần chàng nuôi hay sao? Người của ta, ta tự nuôi?”

”Người của nàng, nàng tự nuôi ư?” Giọng của Trầm Sát hơi trầm xuống, ”Vậy nàng là người của ai?”

Chẳng phải cô ta luôn nói là người của hắn sao? Cô là người của hắn thì đương nhiên là do hắn nuôi. Thế nhưng chỉ vì một câu nói của tên gốc ghếch kia mà cô ta dám bực mình với hắn?

Lâu Thất tức quá: "Trầm Sát, bồn cô nương tuyên bố với chàng một lần nữa. Bồn cô nương có tự do cá nhân, không phải đồ vật của bất kỳ ai?"

"Nàng là phi của bồn Đế Quân, đã chiếu cáo thiên hạ rồi." Hắc ta điềm nhiên nói.

"Phi? Chàng nói là đủ sao? Xin hỏi Đế Quân ngài? Hoàng hậu của ngài là ai, phong lúc nào thế?" Giọng của Lâu Thất cũng trầm xuống.

Trầm Sát hỏi ngược lại: "Nàng muốn phong hậu khi nào?"

Câu này hỏi cô ta, chẳng lẽ cô phải nghĩ hộ hắc ta hay sao? Có phải là muốn giúp hắc tuyển hoàng hậu hay không? Cô càng tức giận, chỉ muốn véo tai của hắc.

Lâu Tín không dám tin vào những gì đang xảy ra. Tiểu Trù thì có chút ngờng mộ, lại thấy hứng thú. Còn bọn Đồ Bôn thì ngẩn người.

Ai tới nói cho họ biết đang có chuyện gì vậy? Hai người này cãi nhau sao? Khi này vẫn tốt như thế, khi này họ mới được nhìn công tử nhà mình trong bộ dạng thiếu nữ một chút. Thế mà bây giờ chưa kịp nhìn quen mắt thì cô ta lại thành một người đánh đá thế này.

Lâu Thất chẳng quan tâm tới gì khác, tuôn ra những lời muốn nói từ lâu: "Từ nay về sau, Phá Vực chỉ có mình ta là phi, đúng không? Chàng đang chơi trò chữ nghĩa với tay hay sao! Họ Trầm kia, chỉ có một phi, sau đó thêm một hậu, rồi còn vô số thị cơ, đúng không. Đừng tưởng bồn cô nương này ngốc nghếch nhé!"

Trầm Sát: "..."

"Nói còn chẳng nói với ta, còn chiếu cáo thiên hạ. Vạn nhất sau này ta thích lấy người khác thì sao?"

"Nàng còn muốn tìm người đàn ông khác sao?"

Lần đầu tiên hắc có cảm giác tức hộc máu. Ngực như bị phanh ra sau đó nhét vào một đồng rác, khiến mạch máu tắc nghẽn, toàn thân tím tái.

Trầm Sát nghiêng răng càn cạch, "Ai bảo nàng là còn có 1 hậu cùng cả đám thị cơ? Nàng nói cho bồn Đế Quân biết, là ai đã nói như vậy?"

"Nếu không, chàng còn không phong hậu. Ta nói cho chàng biết, chàng có thể phong hậu, thì ta sẽ tìm người khác." Lâu Thất vô cùng tức giận, thế nhưng cũng chú ý tới thể diện của hắc, ghé vào tai nắn nói nhỏ. Chỉ có hai người mới nghe thấy điều cô nói một cách rõ ràng: "Còn nữa, chàng còn là trai tân không? Bồn cô nương cho chàng biết, nếu từng chơi gái thanh lâu, từng ngủ với thị cơ, vũ cơ, thì bồn cô nương này không thèm!"

Trầm Sát giận đến nổi cổ. Anh ta thực sự muốn lôi cô này ra, phanh đầu cô ta ra xem trong đó có cái gì. Trai tân mà cũng dám hỏi sao. Đáng chết!

Thế nhưng không đợi anh ta ra tay thì từ phía xa có tiếng bước chân dồn dập. Có thể thấy tiếng người tới ầm ầm, có lẽ họ đã phát hiện ra cái xác của tộc trưởng và tộc trưởng trẻ.

Trầm Sát hít một hơi dài, có chút không hiểu tại sao lại đang nói mấy thứ vô vớ với cô gái này.

Lâu Thất nghe thấy tiếng bước chân, quay lại nói, "Thả ta xuống."

Trầm Sát dùng hai tay giữ chặt, sau đó thì không thèm để ý nữa. Hắn đứng quay người với cô rồi nói với Lâu Tín: "Đi thôi!"

Lâu Thất vỗ vào vai hắn: "Chàng bỏ ta xuống đã"

"Đừng nhiều lời nữa, bọn Đế Quân bóp cổ nhà người đó." Trầm Sát lạnh lùng, lại còn dám tìm người khác ư. Chỉ cần hắn thấy cô thích ai thì hắn sẽ giết kẻ đó, thấy một giết một, thấy hai giết hai, mà giết cả đôi luôn.

Ai giỏi trò gì với anh ta. kẻ địch đang tới, Lâu Thất đầu còn muốn cãi nhau gì nữa, tạm gác chuyện hai người cãi nhau sang một bên. Cô cười gượng gạo nói: "Bọn họ có lẽ bây giờ không thể đi nổi." Trầm Sát không nhận ra, nhưng cô ta đã biết, bọn Lâu Tín đã bị trúng bùa. Bao gồm cả Tiểu Trù.

Nếu không bọn quý nhân sao có thể để họ ở đây mà không phòng bị?

Quả nhiên Lâu Tín cúi đầu nói: "Cô nương, Đế Quân, bọn tôi đã bị trúng bùa."

Bùa, lại là bùa.

Trầm Sát vừa nghe tới thứ này đã thấy bực mình.

"Thả ta xuống. Để ta xem sao" Lâu Thất vỗ vào vai hắn.

Trầm Sát lúc này mới bình tĩnh, hắn nhớ lại từng khoảnh khắc khi hai người bên nhau. Trong đó có một điểm khiến hắn ấn tượng sâu sắc nhất đó là khi hắn công cô ấy. Lần đầu tiên cô ngồi trên lưng và vỗ vai, như thế hắn là cái kiện của cô ta vậy

Hắn có chút không thể giải thích cảm giác của mình bây giờ. Tại sao cô ta vỗ như thế lại khiến trái tim hắn mềm yếu hơn.

Thân làm Đế Quân như hắn không biết, bởi vì hắn chưa bao giờ thân mật và thoải mái với một người đàn bà như thế. Đường nhiên hắn cũng chưa bao giờ có cảm giác giống thế này.

Thường nói con người luôn có khao khát tiếp xúc da thịt. Có người thể hiện rõ, có người thì không. Trầm Sát đương nhiên là có, vì thế người hắn thích chạm vào hắn, tiếp cận hắn khiến trái tim hắn mềm yếu, cảm giác vui hơn rất nhiều.

Dù lúc này hắn cố tỏ ra lạnh lùng không dễ gần. Thế nhưng động tác đỡ cô ấy xuống thì thật nhẹ nhàng, khiến Lâu Tín cười tủm tỉm.

Lâu Thất với tay gọi Tiểu Trù, Tiểu Trù bước tới gần, đôi mắt sáng lên: "Tiểu chủ nhân, chủ nhân biết giải bùa chú chứ!"

"Nói thừa!" Lâu Thất lườm. Nếu không phải vì lão đạo sỹ thối đó, thì cô đâu có biết. thế nhưng lão đạo sỹ đó không có máu liều không sợ chết như cô.

Bây giờ cộng thêm máu của Ma Ly Đảm, nếu đấu với cô không chừng sẽ thua thảm thiết. Lâu Thất nghĩ mà thấy đắc ý.

Cô cầm cổ tay của Tiểu Trù, một tay khác lần tới lưng bàn tay, ấn một huyết đạo.

Tiểu Trù cảm thấy nhột ở trước ngực, Lâu Thất chuyển tới cạnh thân của cô, dùng ngón tay di chuyển nhanh ở phần bụng từ dưới lên trên. Tiểu Trù hơi buồn nôn, nôn ra một con cở trùng màu đen.

Cô nhìn con cở trùng đó mà rùng mình.

Lâu Thất đến trước mặt Lâu Tín, lặp lại các bước như khi nãy để dụ con cở trùng ra. Trầm Sát sầm mặt lại, giải bùa chú cho cô kia còn được, bây giờ lại còn chạm vào người đàn ông khác!

May mà động tác của Lâu Thất nhanh nhẹn, dụ con cở trùng ra trước khi sức chịu đựng của hắn ta lên tới cực điểm.

Trầm Sát vươn tay kéo cô vào trong lòng, "Sau này không cho phép nàng giải bùa chú cho đàn ông nữa."

Lâu Thất nhìn nghiêng: "Đám cở trùng này chỉ là tầm thường, không thể so sánh với cở trùng vương trong người chàng được."

Nói xong cô ra hiệu: "Đồ Bôn, người cùng Tiểu Trù tới sườn dốc kia, tìm xem có lối ra không."

"Cô nương, vậy còn cô?"

Lâu Thất quay người lại, nhìn ra cánh cửa họ vừa đi qua, "Bổn cô nương muốn đại khai sát giới."

Nghे xong câu này, không chỉ Lâu Tín ngạc nhiên mà đến cả Trầm Sát cũng phải nhìn sang.

Lâu Thất lấy ra cây roi Thí Hồn trên người mình, nói với Trầm Sát: "Đế Quân, có muốn xem cây binh khí mới của ta không? Roi Thí Hồn!"

Trầm Sát nhìn cây roi trong tay cô: "Tiêu Gia làm sao?"

"Không sai."

Lúc này những người kia đã tới, chúng mặc trang phục màu đen, đội cả mũ. Khuôn mặt của chúng đều được che kín, bởi tộc quỷ nhân sợ ánh nắng mặt trời.

Đồ Bôn và Tiểu Trù đã tới dốc núi. Lâu Tín đứng bên cạnh Lâu Thất. Lâu Thất lấy ra Phá Sát đưa cho hắn: "Hãy xử lý những kẻ này, không cần nể mặt chúng."

Lâu Tín nhận thanh Phá Sát, nhưng quay sang nhìn Trầm Sát. Phá Sát là của Đế Quân mà. Ngoại trừ Phá Sát, thì Đế Quân chưa bao giờ mang theo vũ khí gì.

Lâu Thất bèn mở miệng: "Người có biết dùng không?"

Lâu Thất vốn định nói, võ công của Trầm Sát hơn người rất nhiều, hai tay không cũng lợi hại hơn người. Thanh bội kiếm của Lâu Tín xem ra đã bị đám quỷ nhân cất đi mất, hắn không có vũ khí thì khá bất lợi.

Thế nhưng Trầm Sát thấy thế cũng lạnh nhạt đi một phần. Người đàn bà của hắn mà đối với thị vệ còn tốt hơn với mình. Nếu hỏi Đế Quân hắn có vui không, thì hắn chỉ muốn nói rằng, hắn đang muốn bóp nát cổ ai đó.

Tộc quỷ nhân đó đúng lúc này đã tiến tới.

Có khoảng 100 người, toàn bộ đều là nam nhân.

Trầm Sát nghĩ tới lời của tên tộc trưởng trẻ lúc họ đuổi tới rằng hắn muốn thưởng Lâu Thất cho đám này chơi đùa, trên khuôn mặt Trầm Sát lộ rõ vẻ lạnh lùng

"Trưởng tộc và trưởng tộc trẻ có phải là các người giết hay không?" Một mục già trong đám đó bước ra nói. Mục ta nhìn quét qua Lâu Thất và Trầm Sát, đôi mắt đỏ như máu

”Là bốn Đệ Quân giết đó, người có ý kiến gì sao?”

Trầm Sát không đợi bọn họ bao vây mà chủ động tiến tới.

Một số tên trong đó sợ hãi lui vài bước.

Mụ già tức giận, chỉ ngón tay về phía Trầm Sát: ”Người dám giết chồng và con trai ta. Hôm nay ta sẽ lấy mạng các người để tế họ. Mọi tim các người để cúng cho họ.”

Trong lúc nói, thì Trầm Sát đã tiến sát bọn chúng, lạnh lùng nói: ”Bốn Đệ Quân hôm nay muốn tộc quý nhân các người tuyệt diệt.”

Lâu Thất cười khê, ”Xem ra, chúng sẽ ra đi cùng nhau rồi.”

264. Chương 264

Tộc quý nhân chẳng phải là sống rất khổ sở hay sao? Chẳng phải lúc nào cũng đau đầu vì con cháu ít hay sao. Vậy thì cùng nhau chết là xong

”Tất cả cả người đi chết đi.”

Lâu Thất vừa nói xong, không khí xung quanh thay đổi nhanh chóng. Sau khi biết đó là tộc quý nhân, cô đã hiểu Tiểu Bảo tối đó đã làm gì với đứa trẻ nhỏ đó.

Lão đạo sỹ thôi ừng nói, tộc quý nhân rất biết cách làm hại người khác, dùng quỷ cổ để điều khiển trẻ con, sau đó lợi dụng đứa trẻ đó để tìm đứa trẻ nhỏ sau đó đưa cổ huyết cho đứa trẻ đó. Từ đó để lại dấu tích trên người đứa trẻ, điều khiển đứa nhỏ, đợi đến khi nó khoảng 10 tuổi sẽ trở thành con cháu của tộc quý nhân, sau này lớn lên sẽ bị chúng sai khiến, trở thành nô bộc của chúng.

Vì họ có thân phận đặc biệt nên nhiều chuyện đều do nô bộc đi làm. Thế nhưng họ chỉ tin những gia nô mà họ nuôi lớn từ nhỏ. Vì những đứa trẻ này lớn lên không được gọi về tộc quý nhân, vẫn lấy vợ sinh con. Thế nhưng vì trên cơ thể họ đã có dấu tích cổ huyết và âm khí của quý nhân, nên con cái họ sẽ có cơ thể âm hàn tới lúc đó sẽ tiếp tục theo con đường của họ.

Vì thế biện pháp này sẽ gây hại tới vài đời người. Hoặc nói, mỗi đời người, mỗi thế hệ người đều có thể trở thành gia nô của tộc quý nhân.

Cơ thể của những người này từ nhỏ bị cổ huyết xâm hại, đời sống rất ngắn, thường không quá 40 tuổi.

Thế nhưng tộc quý nhân hành sự rất bí mật, cộng thêm việc khi bị đưa cổ trùng vào thì đều ở trạng thái hôn mê nên bình thường chẳng ai phát hiện ra.

"Chỉ dựa vào 3 người hay sao mà dám diệt cả tộc người chúng ta? Ha ha ha! Thật là nực cười." Mụ già cười một cách hiểm ác, vung tay nói: "Nói quá lời không sợ mất lưỡi hay sao? Giết chúng cho ta."

"Vâng, thưa phu nhân!"

Hàng trăm kẻ trong tộc quỷ nhân đồng loạt xông lên.

Lâu Thất nhìn chúng với ánh mắt sắc nhọn, lập tức nói với Lâu Tín: "Chú ý cổ trùng trong chúng!"

Lâu Tín đáp lời: "Thuộc hạ đã rõ!" Hắn cầm Phá Sát, tròng mắt lao vào đám quỷ nhân, "Tới đi, đám người không ra người, quỷ không ra quỷ các người. Hôm nay ta sẽ có các người lên tây thiên!"

"Lâu Thất cười lớn, "Được, người giết 10 người, bốn cô nương sẽ mời người uống rượu"

Đang hừng hực khí thế, Lâu Tín lúc này khổ sở nói: "Cầu xin cô nương đừng hại thuộc hạ"

Đế Quân còn ở đây, hắn làm sao dám uống rượu mời của cô Lâu Thất. Đế Quân chẳng phải sẽ lột da hắn hay sao. Khi nãy nhìn ánh mắt Đế Quân đã thấy hắn ta sầm mặt lại từ bao giờ rồi.

Hai người chủ tớ khiến mụ già kia tức phát điên lên, "Chết đến nơi mà con ngông cuồng!"

"Mụ già kia, ai chết đến nơi rồi mụ sẽ biết!" Lâu Thất vụt người lao thẳng vào, cô vung tay thanh roi Thí Hồn biến ngay thành một thanh trường côn, đao nhọn bật ra, trên thân trường côn có vô số châm nhọn, quét một đường khiến đám quỷ nhân không kịp đề phòng.

"Lùi lại". Mụ già hét lên.

Lâu Thất hừ một tiếng: "Muộn rồi "

Thanh roi vụt trúng 3 người, tên thứ nhất bị cắt đứt cuống họng tên thứ hai bị móc châm nhọn kéo đứt cổ, đập vào tên thứ ba. Khi hắn chưa kịp phản ứng lại thì thanh roi lại mềm ra, vút một tiếng, cuốn chặt vào cổ hắn, máu chảy đầm đìa.

Một chiêu giết chết 3 tên.

Trầm Sát trầm trồ khen: "Roi tốt!"

"Đồ của ta đương nhiên là tốt rồi" Lâu Thất kiêu ngạo đáp lời.

Nhìn bộ dạng đặc ý này, Trầm Sát đề thêm một câu: "Mở to mắt mà xem, bốn Đế Quân mới là tốt nhất!"

Lâu Thất quát roi về phía sau lưng Lâu Tín. Chân hơi loạng choạng. Roi thứ hai không chuẩn, định quát vào yết hầu của hắn thế nhưng lại trúng mũi.

Trầm Sát lúc này tâm trạng đã tốt hơn, hai tay đưa ra, 5 ngón tay bóp chặt vào yết hầu của hai người rồi bóp mạnh rắc một tiếng. Hai tên bị bóp nát yết hầu, sao đó hắn đẩy hai tên kia ra, hạ gục tiếp 4-5 tên nữa. Từng tên một đổ rạp xuống chân hắn.

Đại sát khí! quả là đại sát khí!

Mụ đàn bà kia lúc này mới hoàn hồn.

Lâu Tín thấy hai người kia hung hãn như thế cũng không chịu thiệt, hét lên một tiếng rồi lao tới.

"Cổ trần!" Mụ già hét lên

Họ đã có chuẩn bị từ trước. Khi mụ già vừa dứt lời thì hàng chục con cổ trùng từ trong bụng của chúng bay ra. Những con cổ trùng giống hệt nhau, trên cơ thể còn có cánh màu đen, bay tới vây thành vòng tròn. Hàng chục con cổ trùng cùng vỗ cánh, âm thanh ghê rợn.

Lâu Tín cảm thấy âm thanh này khó chịu. Hắn nghe một lát rồi cảm thấy đau đầu vô cùng, suýt chút nữa ném bỏ Phá Sát để ôm đầu.

Lâu Thất khựng người lại suy nghĩ, không nhớ nổi những điều lão đạo sỹ thời từng nói.

Trầm Sát lúc đó lao vút sang phía cạnh Lâu Tín, kéo hắn ra khỏi vòng vây. Khi đó Lâu Tín gần như không còn chống đỡ nổi.

Lâu Tín được kéo ra xa một đoạn. Hắn lùi lại vài bước. Đi cùng với Lâu Thất, hắn hiểu khi nào nên lùi, khi nào nên xông pha,

Trong tình huống này hắn không ứng phó được, chỉ còn biết cách lùi lại, không làm ảnh hưởng tới họ.

"Không để tên nào thoát. Haha" Mụ già kia vung tay, Lâu Thất nhìn thấy con giáp trùng màu đỏ rực đang bay về phía Lâu Tín.

Cô tức giận: "Mụ già chết tiệt, dám động thủ với người của ta." Cô nhúng chân lên chặn lại, nhưng bị một ai đó kéo xuống. Vừa đứng xuống, hắn đã lao ra cản lại con giáp trùng đỏ.

Mụ già cười nham hiểm: "Con giáp trùng này của ta có thể xuyên qua người người đó!"

Mụ vừa dứt lời, đã nhìn thấy con giáp trùng lao mạnh vào lòng của Trầm Sát, nhưng dường như gặp phải gì đó nên đột nhiên quay ngoắt lại.

"Muốn chạy sao?" Trầm Sát đưa tay tóm lấy con giáp trùng.

Mụ già kinh ngạc nhiên rồi nói: "Tay không bắt giáp trùng của ta, xem người chết thảm như thế nào?"

Chưa dứt lời, Trầm Sát đã tóm lấy con giáp trùng rồi nghiền nát nó

"Rắc" Lâu Thất để thêm vào một câu. Con giáp trùng tan xác, vụn thành từng mảnh.

Mụ già run rẩy như chiếc lá trong gió, không biết là kinh ngạc hay sợ hãi.

"Không thể nào. Không thể nào, sao có thể dùng tay không mà bóp nát cổ trùng của ta?"

Lâu Thất cười lớn: "Mụ già kia, nghe nói nuôi một con cổ trùng đâu có dễ. Nếu tức quá thì học máu mà chết đi. Ta thích nhất nhìn người khác học máu mà chết."

"Các ngươi đáng chết!" Mụ già biến sắc, "Giết, giết, giết, giết hết cho ta!"

Những con cổ trùng tiếp tục tấn công, âm thanh phát ra ghê rợn hơn. Những tên ủy nhân còn lại bao vây lấy Lâu Thất, rồi lùi lại bao vây cả Trầm Sát, vừa quay thành vòng tròn vừa lẩm bẩm những câu chú trong miệng, giống như đang trợ giúp cho cổ trùng. Những âm thanh này nghe rất khó chịu, khiến người khác nghe thấy cảm thấy rất đau đầu, mất đi sức chiến đấu.

Mụ già cười nhếch miệng với vẻ đắc ý, như thể đang chờ đợi xem chúng sẽ thất bại như thế nào dưới tay mụ. Thế nhưng khi định thần lại nhìn, thì thấy Trầm Sát và Lâu Thất vẫn khá tự tại ở bên trong. Trầm Sát điềm nhiên, còn tức nhất là Lâu Thất. Cô ta chỉ vào những tên quỷ nhân đang tiến lại gần.

"Này, tên mồm lệch kia, người niệm chú không chuẩn rồi kia!"

"Tên lùn kia, ngươi đi chậm quá, người phía sau sắp va vào rồi kia. Còn không mau nhanh chân lên!"

Lũ quỷ nhân tức muốn chết. Khi đầu sát khí đằng đằng bày cổ trận, thế mà giờ bị cô ta chọc tức.

Trầm Sát ung dung nhìn những tên quỷ nhân kia.

Khi đã nắm được điểm yếu của đám cỏ trùng kia, cô rút roi Thí Hồn ra: "Mụ già kia, mở to mắt mà xem ai sẽ giết ai!"

Cô vung roi múa trên cao, quật chết la liệt đám cỏ trùng. Cỏ trùng rơi lả tả xuống như mưa.

Những con cỏ trùng này vốn khi rơi vào cơ thể sẽ tìm cách chui vào trong người nên rất nguy hiểm. Thế nhưng hai người thì chẳng thấy sợ, mà chỉ thấy buồn nôn, ghê người.

Cô ta giết cỏ trùng còn Trầm Sát thì giết người. Hắn ta không dùng bất cứ vũ khí nào. Chỉ hai tay triệt hạ đám người kia. 5 ngón tay của hắn bóp chặt yết hầu cầu quỷ nhân. Dù chỉ bị tóm vào vai thì chúng cũng toi mạng.

Cứ thế, đám quỷ nhân vốn quen với xác chết cũng cảm thấy kinh hãi.

Lâu Thất lấy trong người ra bột quỷ thảo vung về phía hơn hai chục con cỏ trùng hung hãn nhất. Đồng thời cô cắn ngón tay của mình cho máu chảy ra, vẩy nhẹ đầu ngón tay, hai giọt máu bắn lên theo sau bột quỷ thảo, quện vào nhau rồi dính vào đám cỏ trùng.

Cánh của đám cỏ trùng không bay được nữa, rơi lả tả trên mặt đất.

265. Chương 265

Từng roi cứ như quất thẳng vào mụ già kia. Thực tế ngoài việc nuôi cỏ trùng thì đám người kia làm gì có tài. Chúng đâu phải là người Nam Cương, mụ ta cũng chẳng có thời gian mà dạy từng người một. Nói thẳng ra là đám cỏ trùng này đều là do mụ ta nuôi.

Cần biết rằng nuôi hàng trăm con cỏ trùng như thế tốn bao nhiêu công sức. Vậy mà cô ta giết chúng dễ dàng như thế

Mụ già run người, tức giận kêu lên: "Ta muốn các ngươi phải chết, các ngươi phải chết"

"Câu này hình như mụ ta đã nói mấy lần. Mụ già, bây giờ đến lượt mụ phải chết " Lâu Thất chưa dứt lời thì Trầm Sát đã lao tới tấn công mụ già.

Lâu Thất kêu lên một tiếng: "Đừng đánh nát đầu mụ ta đó!"

Trầm Sát vốn định ấn chuông đập nát đầu bà ta, nghe Lâu Thất nói vậy liền chuyển hướng.

Một dòng máu từ cơ thể mụ chảy xuống. Mụ ta không dám tin, nhìn vào vết thương trên bụng mình, "Người... người có thể ngưng khí thành đao sao?"

Nội lực của Trầm Sát quả nhiên quá thâm hậu

Trầm Sát mới chỉ hơn hai mươi tuổi mà đã có võ công cao cường như thế! Tài năng võ công của hắn thật khiến thiên hạ kinh hãi. Thế nhưng dù nhiều người biết võ công của hắn cao siêu, thế nhưng không biết cao tới mức nào! Người trong thiên hạ chỉ biết thánh nữ của Vãn Thiên Sơn có thiên tài võ học, thế nhưng so với Trầm Sát, thì cô ta chẳng là gì.

Mụ già lúc này đã hồi hận, và cũng sợ hãi. Trước mắt mụ ta, hàng trăm nam nhân của tộc quỷ nhân đều đã chết hết, vài tên còn chết thê thảm. Phần lớn là bị bóp nát yết hầu, một số thì bị đánh chưởng nát tim, một số khác thì bị kéo đứt cả cánh tay.

Tộc quỷ nhân vốn chẳng có bao nhiêu nhân đinh. Bây giờ đám nam nhân đều chết ở đây, chồng và con mụ cũng đã chết. Khi này mụ ta cứ nghĩ cầm chắc thắng lợi, thế nhưng mới phát hiện đến cả bản thân mụ cũng sắp chết. Vì thế mụ sợ. Mặc dù đã lớn tuổi thế nhưng mụ vẫn muốn sống, vẫn muốn sống.

Mụ ta lập tức quỳ xuống, khóc lóc van xin: "Vị thiếu gia này, Lâu cô nương, xin các người hãy tha cho mạng già này. Lão này không dám làm gì nữa! Tất cả những điều này đều là chủ ý của thánh nữ Vãn Thiên Sơn. Đầu là cô ta cử người sang tìm chúng tôi, chúng tôi nợ tình nghĩa của Vãn Thiên Sơn nên không còn cách nào khác. Tôi xin dập đầu trước hai vị!"

Trầm Sát vốn định một chưởng đánh chết bà ta, nhưng nghe câu nói này, đột ngột dừng lại: "Người nói cái gì?"

Lâu Thất mặc dù sớm đã biết điều này thế nhưng khi lúc này điều đó do chính mụ già kia nói ra nên mới có bằng chứng. Trong lòng cô vốn đã tức giận từ lâu.

Bởi vì cô chưa từng gặp kẻ nào như cô ta. Chẳng thù chẳng oán gì mà lại có tâm địa độc ác với cô ta. Còn hết lần này tới lần khác, lần sau ác độc hơn lần trước

Cô bước tới, đẩy Trầm Sát ra.

"Không cần bà ta nói. Ta nói cho chàng biết, vị hoàng hậu nương nương tương lai đó của chàng lúc nào cũng muốn lấy mạng của ta! Là cô ta đã tìm tới tộc quỷ nhân, để chúng bắt ta cho tất cả đám đàn ông sử dụng, rồi để con cho chúng! Sau đó chúng sẽ giày vò ta đến chết. Ngài Đế Quân kính yêu, ngài hài lòng rồi chứ?"

Lâu Thất lạnh lùng nói: "Lâu Tín, giết cho ta!"

Lâu Tín lập tức lao tới, hai tay vung Phá Sát.

Hắn không biết Lâu Thất định làm gì, thế nhưng sau khi nghe xong lời của Lâu Thất, hắn lập tức chửi rủa: "Con tiện nhân Nạp Lan Họa Tâm này! Trong Thần Ma Cốc đã định hạ thủ với cô nương, không ngờ đến

giờ vẫn còn muốn lấy mạng của cô nương. Để Quân, có phải ngài muốn phong con tiện nhân đó làm hoàng hậu không?”

Lâu Thất ngăn không cho Lâu Tín tiếp tục nói, rồi quay sang nhìn Trầm Sát: ”Nói cho chàng biết, không chỉ có chàng hỉ nộ bất thường mà bốn cô nương này cũng hỉ nộ bất thường. Còn nữa, bốn cô nương này thích giận cá chém thớt, thích chu di cửu tộc, ai đắc tội ta, thì tất cả những kẻ giao hảo với hần đều phải chết. Chàng hiểu ý của ta chứ. Trước khi chàng thành thân, nếu chàng có quan hệ gì đó với Nạp Lan Họa Tâm thì bất luận là ả ta được phong hậu, phong phi hay thi cơ, hay chỉ là bạn bè, sư muội hồng nhan gì đó, thì ta đều không quan tâm. ” cô dừng lại rồi nói rõ ràng, ”Vậy thì chúng ta sẽ là kẻ thù suốt đời! Tiện đây ta cũng muốn nói với chàng, cái mạng của Nạp Lan Họa Tâm, ta sẽ lấy! Nếu chàng lấy cô ta, vậy thì ta sẽ lấy cả mạng của chàng.”

Nạp Lan Họa Tâm quả thực đã khiến cô ta giận điên người. Cô chưa bao giờ tự nhận là người hiền lành. Bình thường vui thì cô cười, bực thì cô chửi rửa, có lúc điên điên dại dại như tên phỉ bò, nhưng cũng có lúc lại cố ý tỏ ra yếu đuối.

Khi lúc điên lên, thì cô điên hơn bất kỳ ai.

Đôi mắt Trầm Sát đầy vẻ cuồng nộ. Hần ta nhìn Lâu Thất, giọng chua chát: ”Nàng muốn mạng của ta?”

Mặc dù hần biết sẽ chẳng có chuyện như cô ta nói, thế nhưng nghe câu nói này, trong lòng hần như bị dao cứa một vết lớn, máu chảy đầm đìa, đau đớn vô hạn. Lúc này, hần không để ý tới những lời nói khác, chỉ lớn vồn trong đầu câu nói đó

Ta sẽ lấy mạng của chàng!

Cô ta nói một cách khẳng định, lạnh lùng không hề do dự như thế.

Hần chưa bao giờ thấy cô lạnh lùng vô tình với mình như thế. Lúc này, hần như thấy ánh mắt khi giết người của cô.

Hần quả thật không dám tin, sau khi hai người hợp sức như thế, hần còn đã phong nàng làm phi, thậm chí còn nói cả đời này chỉ cần mình cô ta, vậy mà bây giờ cô ta lại lạnh lùng tới vậy. Lại còn đòi cả tính mạng của hần.

Trầm Sát chưa bao giờ đau lòng như thế. Lúc đó đầu hần như trống rỗng, thế nhưng cảm giác đau tới xương tủy, đau thấu tim gan.

Hần có thể chịu được nỗi đau khi cổ độc phát tác, thế nhưng bây giờ hần không chịu được nỗi đau này. Đến cả hơi thở cũng thấy đau đớn.

Lâu Thất vẫn lạnh lùng như thế, ánh mắt không né tránh, nhìn hần: ”Đúng, không sai, ta đúng là có ý đó ”

Cô là người có thù phải báo. Nếu cô đối tốt với ai đó thì có thể bỏ mạng vì người ta, thế nhưng nếu thù hận ai đó, thì sẽ lấy mạng người đó. Cô có thể hận tới mức cuồng nộ để đạt mục đích, không thêm quan tâm tới bất kỳ ai.

Lão đạo sỹ thối nói, trong xương của cô ta có cả thành phần điên loạn.

Có lẽ đúng.

Nói xong câu này, cô vung tay, Phá Sát lao đi, đâm phập vào lưng mục già. Mục già lúc này đang định chạy trốn khi hai người đang tranh cãi với nhau. Thế nhưng không ngờ đúng lúc này Lâu Thất đang điên loạn nhất. Vì thế mục ta mới không thoát nổi.

Lâu Thất không nhìn Trầm Sát nữa, bước tới, 1 chân đạp lên vai mục già kia, rút thanh Phá Sát ra, sắc mặt không thay đổi, không chớp mắt, rồi vung tay cắt đầu mục ta.

Máu tuôn xối xả, cô ta kéo đứt đầu mục già, vứt sang bên cạnh Lâu Tín: "Giữ lấy, tìm cái hộp cho vào. "

Lâu Tín từ nãy cũng đang sợ hãi đứng ở một bên, không dám xen lời. Đợi đến khi Lâu Thất vứt cái đầu trước mặt hất giạt mình lùi lại mấy bước. Không biết Lâu Thất có ý định gì.

"Ta bảo người cầm lấy, tìm cái hộp cho vào!" Lâu Thất lườm, không hiểu hần ngơ người ra làm cái gì.

Lâu Tín sững người đưa tay tóm lấy cái đầu, hỏi Lâu Thất: "Cô nương, cái này chúng ta giữ làm gì? Khiếp quá!" Nói rồi hần nhìn sang Trầm Sát.

Đế Quân lẽ nào bị đả kích quá hay sao? Sao cứ nhìn cô nương như thế? Cứ nhìn mãi thế mà không chớp mắt, không chớp mắt hay sao?

Thế nhưng hần cũng thấy Trầm Sát khá là đau lòng. Nhưng vấn đề là chuyện này cũng dễ giải quyết. Bởi vì Lâu Thất nói tiền đề của việc giết Đế Quân là nếu Đế Quân phong hậu hoặc phong phi, thì cơ hay làm bạn, làm hồng nhan với con tiện nhân Nạp Lan Họa Tâm mà. Đế Quân chẳng phải nên thể hiện lập trường luôn lúc này sao? Chỉ cần Đế Quân nói là sẽ không liên quan gì tới Nạp Lan Họa Tâm, chẳng phải là sẽ xong mọi chuyện rồi sao?

Những chuyện Lâu Tín biết thì Trầm Sát chưa chắc biết. Trong đầu hần vẫn đang trống rỗng. Hơn nữa sau nỗi đau là sự sợ hãi.

Hần cho rằng hần và Lâu Thất đến nay thì chẳng còn duyên phận gì nữa. Thế nhưng bây giờ thì không phải

Lâu Thất đi về phía sườn núi, đột nhiên quay lại nói: "Đúng rồi, Trầm Sát."

Trầm Sát quay sang nhìn.

”Ở đây có Thốn U quả, Đỗ Văn Hội có nói cho chàng biết chưa?”

Lâu Thất nói vậy có nghĩa là đã thể hiện lập trường của mình, nói xong câu này, sự tức giận của cô ta đã bớt đi một chút. Trên thực tế, cô cơ bản không biết câu nói đó có ảnh hưởng lớn như thế nào với Trầm Sát.

Sau khi hỏi xong mới phát hiện Trầm Sát không có phản ứng gì. Cô thấy có điều gì không đúng, hình như là sai, rất sai thì phải.

”Trầm Sát? Đế Quân?” Cô bước tới, vỗ vào vai hắn, ”Ai da, đừng thế mà, chẳng phải bây giờ chúng ta vẫn chưa phân chia hay sao? Chàng cũng đâu có quan hệ gì với Nạp Lan Họa Tâm đâu.”

Trầm Sát lúc này chuyển từ âu sầu sang vui vẻ, cuối cùng mới phát hiện ra điều này.

Cô gái này quả thật phóng khoáng hơn anh ta tưởng nhiều!

266. Chương 266

”Là Thốn U Quả sao?” Hắn nặng nề hỏi.

Lâu Thất khẽ gật đầu: ”Đúng vậy, có phải cảm thấy vận khí của mình rất tốt không? Lần này đến đây đúng là không lỗ...”

”Không cần nữa!”

”Này, hiện giờ ta cũng cảm thấy ta chính là phúc tinh của chàng đó... Chàng vừa nói gì vậy?” Lâu Thất sửng sốt, quay đầu kinh ngạc nhìn hắn. Nàng có nghe lầm không? Hắn vừa nói gì vậy?

Trầm Sát lặp lại một lần: ”Không cần! Thốn U Quả, thuốc dẫn gì đó, bổn Đế Quân đều không cần!” Nói xong, hắn lập tức đi lên núi, không nhìn nàng nữa.

Đám người Tiểu Trù ở trên núi đã nhìn thấy dáng vẻ dũng mãnh của bọn họ, thấy hắn đi lên, đang định nói vài câu ngưỡng mộ, khen ngợi gì đó, nhưng khi nhìn biểu cảm lạnh lùng của hắn thì cũng không dám mở miệng nữa.

Lâu Thất sửng sốt một lúc lâu, hỏi Lâu Tín bên cạnh: ”Lâu Tín, sao ta cảm thấy Đế Quân đang bức mình với ta vậy?”

”Cô nương, đúng là như thế mà!”

”Hả? Không phải chứ? Ta đâu có làm gì sai? Tại sao hấn lại tức giận?”

”Cô nương, người vừa nói muốn giết Đế Quân.” Lâu Tín tốt bụng nhắc nhở nàng.

Tức giận gì chứ? Ngay cả thuốc dẫn cứu mạng cũng không cần nữa sao? Lâu Thất trợn trừng mắt: ”Ta nói hiện tại ta sẽ giết sao? Hấn chỉ cần trực tiếp nói với ta giữa hấn và Nạp Lan Họa Tâm không có chút quan hệ nào là được rồi!”

Lâu Tín gật đầu, không sai, hấn cũng nghĩ như vậy, nhưng không biết Đế Quân nghĩ như thế nào. Hấn có nên qua đó nhắc nhở Đế Quân một chút không nhỉ?

Lâu Thất phát phát tay: ”Mặc kệ hấn đi, bao nhiêu tuổi rồi còn thích chơi trò hờn dỗi? Chúng ta đi tìm lối ra thôi!”

Ai thêm quan tâm hấn muốn hấn không chứ, người ta đã tự mình tới rồi, không tìm thì thôi!

Lâu Tín trơ mắt nhìn Lâu Thất đi đến chỗ Tiểu Trù, mà Đế Quân lại đi ở trước một mình, ở giữa cách vài người, hai người kia đều không thêm để ý tới nhau, hấn không khỏi thở dài.

Chuyện này là sao đây?

”Chủ tử...”

Lâu Tín đang định đuổi theo Lâu Thất, nhưng nghe được tiếng Nguyệt vệ, hấn lập tức đứng lại, quay đầu nhìn xuống dưới, quả nhiên thấy Nguyệt vệ dẫn theo khoảng mười người chạy như bay về phía bên này. Nhưng sau lưng bọn họ, cách đó không xa, còn có nhiều người hơn, cả đám đều liều mạng chạy tới.

”Lại chuyện gì nữa vậy?” Lâu Tín lẩm bẩm.

”Cô nương!” Giọng của Trần Thập truyền tới, rất nhanh đã đến trước mặt bọn họ.

Trần Thập thở hồng hộc, khi nhìn thấy Lâu Tín, hấn tỏ ra mừng như điên, đánh một quyền vào người Lâu Tín: ”Ta biết ngay mà, người đâu có dễ chết như vậy!”

Tốt, quá tốt! Cứ tưởng rằng bọn họ đều phải chết ở chỗ này, thật không ngờ một người cũng không thiếu...

Trần Thập thấy Đế Quân và Lâu Thất đi cách xa nhau, khẽ run lên, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Lâu Tín, Lâu Tín nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Chuyện này hẳn cũng không biết nói như thế nào nữa, nói ra cũng rất dài dòng...

"Trần Thập, sao các người cũng xuống rồi?" Lâu Thất quay đầu, nhìn thấy đám người Nguyệt và Đỗ Văn Hội. Nhìn xuống chút nữa thì thấy có vài trăm người đang chạy tới nơi này, khói bụi mù mịt: "Sao lại có nhiều người như vậy?"

Chẳng lẽ những người vây quanh bên ngoài đều đi vào chỗ sương mù đen đó? Nàng không tin nhiều người như vậy đều có thể nhảy từ đó xuống.

Trần Thập vội vàng nói: "Cô nương, chúng ta phải đi nhanh lên. Không biết người nào tung địa đồ ra, trên bản đồ có ghi vị trí cụ thể của Thốn U Quả, mà mỗi người lại có một bản, cho nên hiện giờ tất cả mọi người đều giống như phát điên, muốn ra tay trước. Đám sương mù đen đó đã tản đi rồi, còn phát hiện được có một lối nhỏ dẫn thẳng xuống đây nên cả đám người này đều xuống..."

Lâu Thất rất muốn mắng người. Sao có thể như vậy chứ? Sao khi nàng tới thì sương mù không thềm tản ra? Hừ, bắt nạt nàng chứ gì: "Thốn U Quả ở chỗ này sao?"

Trần Thập khẽ gật đầu: "Đúng vậy, phía trước còn một cửa vào nữa, sau khi ra ngoài sẽ gặp một dãy núi nhỏ, sau đó gặp một cái hồ, Thốn U Quả ở ven hồ đó."

"Vậy chúng ta đi nhanh một chút đi." Lâu Thất kéo Tiểu Trù và U U, lập tức bay về phía trước.

"Lâu Thất!"

Nguyệt đang định chào hỏi với nàng thì đã chậm một bước. Lâu Tín nhìn hẳn một cái, không thềm chào hỏi, kéo Trần Thập, chạy như bay đuổi theo: "Cô nương, chờ chúng ta một chút!"

"Công tử, chờ chúng ta!" Một người khác cũng co cẳng chạy.

Nhất thời, trên sườn núi chỉ còn sót lại một tên thị vệ của Cửu Tiêu Điện mà hẳn dẫn đến và đám người Đỗ Văn Hội mà thôi. Nguyệt kinh ngạc nhìn bóng lưng Đế Quân, đột nhiên phát hiện ra điểm khác thường.

"Chủ tử, Lâu Thất..." Vừa nói tới hai chữ Lâu Thất, hẳn mới ý thức được chủ tử đã chính miệng sắc phong cho nàng làm Đế Phi, hẳn không nên gọi tên húy mới đúng.

Trầm Sát không nói chuyện, bởi vì hẳn đang nghiêng rằng, nhìn bóng lưng nữ nhân kia. Hẳn rất tức giận, giờ vào cũng không được, mà lui cũng không được.

"Đi!" Mãi một lúc sau, hẳn mới nói ra một chữ, sau đó dùng khinh công chạy về phía Lâu Thất.

Nguyệt nhú mày, thật sự hắn không biết trong khi bọn họ đang đi giết người của tộc Quỷ Nhân thì giữa Đế Quân và Lâu Thất đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng hắn nhận ra được Lâu Thất bây giờ rất lạnh nhạt với hắn, không, không phải lạnh nhạt, mà là giống như chưa từng quen biết hắn thì đúng hơn.

Đám người từ mặt khác của dốc núi chạy xuống dưới lập tức thấy được một cái hầm do thiên nhiên tạo thành. Nơi này chỉ có một con đường, Lâu Thất đi phía trước không hề do dự, trực tiếp tiến vào hầm. Hai bên đường đều là hoa dại cỏ dại, nhìn từ phía trước thật sự giống như một dải lụa ngũ sắc.

Lâu Thất lấy từ bên hông ra một bình thuốc, bảo Trần Thập phân phát cho mọi người: "Gió từ phía trước thổi đến có hương hoa rất nồng, mỗi người ăn trước một viên giải độc đan đi. Nếu như lát nữa có cảm giác khó chịu thì phải nói cho ta biết."

"Vâng, cô nương!"

Trần Thập bắt đầu phát thuốc. Hắn, Lâu Tín, Tiểu Trù và Lư Đại Lực, năm người chạy xuống, thậm chí ngay cả U U cũng có một viên. Sau khi phát xong, hắn đẩy bình thuốc lại, nhét vào lồng ngực mình.

Nguyệt: "..."

Đế Quân là bách độc bất xâm, nhưng phần của hắn đâu? Phần của đám người Đỗ Văn Hội Đâu? Hắn không nhận được mở miệng: "Trần Thập."

Trần Thập quay đầu, có chút áy náy: "Nguyệt vệ, thật xin lỗi, cô nương chỉ bảo ta phát thuốc cho người mình mà thôi."

Đây là ý gì? Từ giờ bọn họ là người qua đường, mỗi người một ngã sao?

Nguyệt nhìn về phía Đế Quân đang tản ra khí tức lạnh lẽo kia, khẽ thở dài một tiếng, tăng nhanh tốc độ, đuổi theo Lâu Thất.

"Đế Phi!"

Lâu Thất giống như lúc này mới nhận ra hắn, nàng nghiêng đầu sang, vui vẻ cười: "Ồ, Nguyệt vệ đại nhân cũng tới Nặc Lạp thành sao?" Nàng cười nói nhưng chân nàng cũng không dừng lại.

Nguyệt sững sờ, bọn họ đã chạy cùng nhau nửa canh giờ rồi, đừng nói từ này đến giờ nàng vẫn không nhìn thấy hắn chứ?

”Đề phi có gì bất mãn, thuộc hạ cam nhận chịu phạt” Hấn cười khở.

Lâu Thất trừng mắt nhìn hấn, lắc đầu: ”Nguyệt vệ đại nhân cứ gọi ta là Lâu Thất đi, nếu như Nguyệt vệ đại nhân muốn mua bán đan dược thì chi bằng đợi ra khỏi nơi này, lấy được Thốn U Quả, trở về Na Lặc thành rồi tính tiếp?”

Chỉ là vì muốn đưa thêm đám người Tiểu Trù nên tốc độ của nàng đã chậm lại.

Nguyệt nhìn Đề Quân nhà bọn họ, trong mắt Đề Quân đã sắp kết thành băng rồi. Đúng lúc hấn đang định lên tiếng nói tiếp thì một trận gió thổi qua, quả nhiên mùi hương nồng nặc ập đến, còn mang theo cảm giác ngọt ngào. Những lời hấn định nói lập tức bị nuốt trở lại, quay đầu nhìn Trần Thập, muốn hỏi xem hấn còn giải độc đan không, nhưng Lâu Thất lại đột nhiên ngừng lại, suýt nữa hấn đâm đầu vào lưng nàng.

Trầm Sát đuổi tay ra, kéo Lâu Thất vào trong ngực.

Lâu Thất giãy dụa, muốn rời khỏi ngực hấn, nhưng lại bị hấn đưa ra sau lưng, giọng điệu lạnh lùng: ”Không phải sợ rắn nhất sao?”

Nguyệt im lặng vỗ trán, chủ tử, ngài muốn tức giận hay hờn dỗi gì đó đều được, nhưng đã quan tâm người ta như vậy thì còn dùng giọng điệu lạnh lùng đó làm gì chứ?

Ở phía trước không xa xuất hiện rất một vùng đất đầy hoa, những bông hoa đó đẹp một cách kì dị. Đỏ, hồng, trắng, chỉ có vài màu sắc nhưng lại phân chia ra theo cấp độ khiến cho chỗ hoa đó trở nên vô cùng xinh đẹp.

Nhưng nếu như chú ý nhìn thì sẽ phát hiện bên trong những bông hoa kia đều có mấy con rắn mỗi có màu sắc giống như mấy bông hoa đó.

”Đây không phải là rắn, đây là rắn mối. Rắn mối thuộc họ bò sát, tên gọi là Rồng Biến Sắc.” Lâu Thất nhìn thấy có vài con tắc kè hoa đổi màu sắc thành màu của mấy bông hoa để ngụy trang trốn kẻ địch, trong lòng nàng có cảm giác không ổn lắm, vì vậy nàng không giãy dụa, nằm im trên lưng Trầm Sát, neho mắt nhìn mấy thứ trước mặt.

Theo nàng biết, những con Rồng Biến Sắc đó thường sống dưới lòng đất, mặt đất hoặc trong thảm thực vật lớn. Sa mạc và hải đảo sẽ gặp nhiều hơn một chút, nhưng rất ít khi nàng nhìn thấy mỗi con lại chiếm một bông hoa như thế này. Chẳng lẽ chúng nó đang tổ chức lễ hội hoa? So sánh xem bản thân chúng và những đóa hoa kia ai đẹp hơn?

Đùa sao?

Hơn nữa những cây hoa này cũng kì quái, mỗi gốc hoa đều có thể nở ra rất nhiều đóa hoa không giống nhau. Đây là loại hoa gì chứ?

Trong đầu của nàng đột nhiên lóe ra hai chữ "biến dị". nàng cũng coi như là người có kinh nghiệm, nhưng trên thế giới này, những động thực vật nào dính vào hai chữ "biến dị" này thì đều chẳng có gì tốt đẹp.

"Chúng ta đến bên cạnh xem thử..." Nàng nghe thấy tiếng bước chân phía sau, lập tức đưa ra quyết định. Trầm Sát không nói chuyện, chỉ là công nàng đi đến một chỗ tương đối bằng phẳng ở sát vách hầm, tránh đi.

Đám người Nguyệt vệ thấy vậy cũng đuổi theo, tránh sang một bên.

Đúng lúc này, đám người phía sau đã chạy tới.

Cả đám khoảng hai, ba trăm người, suýt nữa lấp kín cả hầm. Lâu Thất dựa vào vai Trầm Sát, yếu ớt thở dài: "Giống như xúc xích vậy..."

Xúc xích thịt người...

"Đói bụng quá!"

Nguyệt ở bên cạnh nghe vậy toát mồ hôi lạnh, thuận miệng hỏi một câu: "Chắc cũng phải đợi lâu đó, hay ta tìm cho người một ít đồ ăn nhé?" Khi hắn nói câu này, hắn nghĩ là nàng vừa khách sáo như vậy thì lúc này cũng sẽ thể thôi, sẽ bảo không cần phiền tới hắn, muốn ăn cũng sẽ gọi người của nàng đi tìm...

Hắn đang nghĩ như vậy thì lại nghe Lâu Thất vui vẻ lên tiếng: "Được! Ta muốn ăn thịt, không muốn ăn quả đại đầu!"

Tử Vân Hồ U U nghe xong chữ "thịt" cũng kêu lên, ý bảo ta cũng muốn ăn thịt.

Nguyệt im lặng nhìn bọn họ, đang không biết làm gì thì Trầm Sát đột nhiên mở miệng: "Đi đi! Mau lên!"

267. Chương 267

Nguyệt vất vả dùng khinh công đi ra ngoài, tìm đồ ăn cho Lâu Thất và Tử Vân Hồ. Lâu Thất dựa cằm trên vai Trầm Sát, nhìn đám người đang nhanh chóng chạy tới.

Lư Đại Lực chạy trước bọn họ, nàng và Trầm Sát dựa lùi về sau, cho nên đám người kia không nhìn thấy hai người bọn họ, nhưng lại thấy được vài gương mặt tương đối quen thuộc.

Trần Thập cũng nhìn thấy, muốn tới gần Lâu Thất để nói chuyện với nàng, nhưng Trầm Sát lại dùng ánh mắt tràn đầy sát khí quét tới, khiến hắn giật mình.

Hắn không làm gì đắc tội với Đế Quân mà!

”Nói như thế này chắc người cũng nghe thấy chứ? Tuy là thị vệ, nhưng vẫn phải nhớ kĩ, nam nữ khác biệt!”

Trầm Sát nói rất lạnh lùng, Trần Thập nghe xong lập tức sững sờ.

Sao Đế Quân lại đột nhiên nói với hắn mấy lời này chứ? Hắn nhớ tới lúc trước ở Thần Ma Cốc, vì đề phòng Nạp Lan Họa Tâm động tay động chân, cũng vì sợ ảm, bọn họ đã ngồi rất gần Lâu Thất, trong lòng của hắn lúc đó cũng đâu có ý nghĩ gì xấu xa...

Trần Thập có chút ảm ức.

Tiểu Trù lặng lẽ giật giạt ống tay áo của hắn, nhón chân lên, ghé vào tai hắn, thấp giọng nói: ”Biết vì sao Đế Quân nhìn người không vừa mắt không?”

Trần Thập kinh ngạc lắc đầu.

”Rất đơn giản, mấy ngày trước, chủ tử đã ở ngay trước mặt Đế Quân khen người đẹp trai đó!”

Thì ra là thế!

Trần Thập bừng tỉnh, sau đó nhanh chóng tối sầm mặt lại.

Chọc cho Đế Quân ghen ghét, nhất định không phải chuyện gì tốt lành!

”Này, sao các người lại ở đây? Chẳng lẽ Thất công tử cũng đến nơi này?”

Một giọng nữ vang lên, người đó cũng đi tới chỗ bọn họ. Trần Thập và Lâu Tín nhìn thấy người này thì lập tức im lặng, đây là nơi mà nàng ta có thể tới sao? Nhưng khi nhìn thấy đám người đi theo thì bọn họ càng không biết nói gì, không phải hai nhà đã trở mặt thành thù rồi sao?

Không sai, người đi đến trước mặt bọn họ chính là Tiêu Vọng và Tiêu Dung. Lúc trước, huynh muội Tiêu gia đều ở cùng nhau rất bình thường, nhưng bây giờ Tiêu Vọng đã tách khỏi Tiêu gia, hai bên đã vạch rõ ranh giới, vì sao hai người kia lại ở cùng một chỗ, hơn nữa còn là nơi như thế này?

”Tiêu ngũ tiểu thư một mình tới đây sao?” Trần Thập và Lâu Tín vô thức lùi một bước, muốn che lại Đế Quân ở phía sau. Bọn họ vẫn chưa quên, ngày đó bọn họ nghe Tiêu Hỏa nói ánh mắt của nữ nhân này rất cao, hiện giờ đã nhìn trúng Đế Quân rồi.

Nhưng Trầm Sát vốn cao lớn hơn bọn họ, muốn che cũng không che được.

"Ta đi cùng Lục muội và thị vệ tới đây, nhưng bọn họ tản ra rồi, hiện giờ ta đi một mình." Lúc đầu Tiêu Dung muốn tỏ ra nghiêm túc, không trả lời bọn họ, dù sao cũng chỉ là hai tên thị vệ của Thất công tử mà thôi, nói chuyện với bọn họ đúng là hạ thấp địa vị của nàng. Nhưng ánh mắt nàng rất tinh, vừa nhìn thấy người nam nhân mặc cẩm bào màu đen ở đằng sau thì tim nàng đã đập thành thịch.

Nàng không muốn mất phong độ trước mặt hắn, cho nên mới nhẹ giọng đáp trả Trần Thập. Gương mặt nàng đỏ bừng vì xấu hổ, nghĩ đến việc có lẽ vị công tử kia cũng đang nghe nên âm thanh của nàng càng nhẹ nhàng hơn...

Trần Thập phát hiện ra khi nàng đang nói thì ánh mắt của Tiêu Vọng lại lóe lên, xem ra, quan hệ giữa Tiêu Vọng và Tiêu Dung cũng không đơn giản.

Tiêu Vọng thăm dò nhìn về phía sau bọn họ, không hề trả lời quanh co như Tiêu Dung, mà trực tiếp lên tiếng: "Phía sau là Thất công tử sao?"

Lâu Thất thở dài, vỗ vỗ bả vai Trầm Sát, sau đó tuột từ trên lưng hắn xuống, sửa sang lại quần áo, đang định đi ra ngoài thì Trầm Sát giữ eo nàng lại, không để cho nàng ra ngoài.

Nàng trừng mắt liếc hắn một cái, cất giọng nói: "Ta chính là đến đây đó! Tiêu gia chủ, các người làm chuyện của mình đi, không cần nói chuyện với ta."

Tiêu Dung nghe được giọng nói của Lâu Thất, trong lòng lập tức khó chịu, nàng cảm thấy kiếp trước nàng và Lâu Thất nhất định là kẻ thù. Nhưng vừa rồi vị công tử kia vừa bị lộ ra một chút, nàng đã nhìn thấy tướng mạo mê người của hắn, lông mi dài, mày kiếm, mắt hẹp dài... Từ góc độ của nàng, gương mặt hắn vô cùng đẹp trai, trực tiếp khiến cho tim nàng đập loạn lên.

Tiêu ngũ tiểu thư mơ màng nghĩ ngợi, có phải nàng đã gặp được nam nhân định mệnh của mình ở nơi quỷ quái này rồi không?

Loại chuyện vừa thấy đã yêu này, Tiêu Dung vốn không tin tưởng lắm, nhưng vào giờ phút này, nàng lại rất tin tưởng! Thậm chí nàng còn chưa nhìn rõ dung mạo của nam nhân kia.

Tiêu Vọng nhìn thấy biểu cảm của Tiêu Dung, không cần động não cũng biết được nàng ta đang suy nghĩ gì. Tiêu Dung là một người háo sắc, hắn biết, nhưng điều đáng buồn nhất, chính là hắn lại thích người háo sắc này.

Tiêu Vọng đã thích Tiêu Dung mười lăm năm rồi, từ khi hắn còn bé đã thích nàng. Chuyện lớn nhất trong đời mà hắn đã từng làm chính là đêm hôm đó, hắn phun mê hương vào phòng Tiêu Dung, sau đó bò lên giường của nàng, cùng nàng chung chăn gối...

Mỗi tác da thịt trên người nàng hắn đều sờ soạng cả rồi, nhưng thật buồn cười, tới tận bây giờ Tiêu Dung vẫn không biết.

Nguyên nhân chính để hần quyết định đoạn tuyệt với Tiêu gia là bởi vì hần muốn Tiêu Dung gả cho hần. Hần từng nói chuyện đó với Tiêu Hỏa, nhưng lúc đó Tiêu Hỏa rất kinh ngạc, nói bọn họ đều coi hần như người một nhà, coi hần như con ruột, Tiêu Dung cũng coi hần là ca ca ruột thịt, huynh muội thì sao có thể kết hôn được?

Mặc kệ hần nói thế nào thì Tiêu Hỏa cũng không đồng ý, sau đó còn nổi trận lôi đình, nói là phải nhanh chóng đưa Tiêu Dung đi.

Hần muốn rời khỏi Tiêu gia, tạo lập sự nghiệp riêng, đến lúc đó lão già Tiêu Hỏa kia sẽ phải hối hận.

Nếu Tiêu Dung chỉ coi hần như ca ca ruột thịt thì tại sao tết Trung Nguyên đêm đó, hần uống quá say, hèn nàng gặp mặt ở hậu hoa viên lúc nửa đêm, nàng lại tới chứ? Lúc đó hần giả vờ say đến mức đứng không vững, hần giả vờ sắp ngã sắp xuống, kéo nàng vào trong ngực, khê hôn lên tai nàng, nàng không những không phản ứng mà còn thẹn thùng đỏ bừng hai má, dùng giọng nói nũng nịu nói với hần: "Ca, đừng..."

Biết hần muốn tới nơi này tìm Thốn U Quả, nàng lại lừa gạt Tiêu Hỏa để đi tìm hần, xin hần mang nàng theo, còn chủ động nép sát vào ngực hần, bảo rằng từ sau khi hần rời đi thì đêm nào nàng cũng rất nhớ hần.

Hiện giờ, nữ nhân hay thay đổi này lại nhìn trúng nam nhân khác!

Tiêu Vọng thu lại sự giận dữ trong mắt, lui qua một bên.

Tiêu Dung thấy hần lui lại, không cam lòng, nhưng cũng không có cách nào tới gần được, đành phải lui theo. Thất công tử kia biết nàng chính là ngũ tiểu thư của Tiêu gia, mà lại không giới thiệu đám người kia cho bọn họ, đúng là không hiểu chuyện.

Có vài người thấy bọn họ đứng ở chỗ này lập tức lớn tiếng hỏi: "Này, các người ở đó làm gì vậy? Không tiến lên sao?"

Bọn họ cũng thấy được đám Rồng Biển Sắc lẫn trong rừng hoa kia, có vài người vội vã muốn tiến lên, nhưng có rất nhiều người nhìn thấy đám người Lâu Thất dừng ở đây không đi lên, lập tức cảm thấy nghi ngờ...

Lâu Tín cắt ngang: "Đứng đây đợi người không được sao? Từ bao giờ các người lại quản chuyện của bọn ta vậy?"

Những người kia nghe giọng điệu này của Lâu Tín đều cảm thấy vô cùng khó chịu. Có rất nhiều người không nghi ngờ nữa, đoán rằng bọn họ thật sự đang đợi người, chứ không phải vì biết phía trước có nguy hiểm nên không đi tiếp...

Lâu Thất nhìn xuyên thấu qua khe hở giữa đám người Trần Thập, nhìn những người bên ngoài kia, cười giễu cợt. Vừa nãy cả đám đều chạy thục mạng, muốn tới trước để đoạt trước, bây giờ mới chỉ có chút nguy hiểm đã sợ sệt như vậy, đúng là không ra gì...

”Đi, chúng ta đi trước đi, trời sắp tối rồi, trời tối thì sao tìm Thốn U Quả được?” Có một nhóm người quyết tâm muốn phát tài, hô hào để tăng thêm dũng khí, sau đó đi về phía rừng hoa.

Có người do dự một chút, sợ đi chậm hơn thì Thốn U Quả sẽ bị đoạt mất, cho nên cũng đi theo.

”Đi thôi, nơi này rất kỳ lạ, trên đường còn có nhiều người chết như vậy, một người còn có bộ dạng giống như quỷ nữa, cho dù không tìm được Thốn U Quả thì ra ngoài trước cũng vẫn hơn...”

Nhóm người thứ ba cũng đi theo.

Rất nhanh, nơi này chỉ còn lại khoảng hai, ba mươi người.

Đúng lúc này, Nguyệt từ trên bay xuống, trong tay cầm theo một con hoẵng.

Đồ Bôn thấy vậy vô cùng vui vẻ, công tử nhà bọn họ có đồ ăn rồi. Hắn nhận lấy con hoẵng từ trong tay Nguyệt, đem qua một bên xử lý. Tử Vân Hồ đói gần chết, lập tức bay tới, uống trước vài ngụm máu tươi, cắn trước mấy miếng thịt rồi tính tiếp.

Nhưng nó vừa nhảy ra ngoài thì có người đã thấy được nó, lập tức hô lớn: ”Lưu Quang Tử Vân Hồ trong truyền thuyết sao?”

”Nếu có thể bắt được nó thì giá trị cũng không hề thấp hơn Thốn U Quả đâu!” Các đó không xa, một đôi nam nữ thấp giọng nói, ánh mắt lóe lên sự tham lam trần trụi.

”Nó là của Thất công tử, nghe nói Thất công tử là cao thủ võ công, thâm tàng bất lộ, người bình thường không phải là đối thủ, chỉ có hai người chúng ta thì nhất định không lấy được.” Nữ nhân kia nói.

Nam nhân định trả lời thì phía trước lại vang lên âm thanh thảm thiết.

Lực chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn, chỉ thấy những người vừa tiến lên kia đều đang phát điên, nhảy nhót lung tung, giống như có thứ gì nhảy lên người bọn họ, cắn bọn họ vậy...

”Ha ha! Nhiều người như vậy mà còn sợ mấy con thần lằn bé tí sao?” Có vài người cười trên nỗi đau của kẻ khác. Có người lại không coi mấy con Rồng Biển Sắc kia ra gì, đừng nói ở đây đều là người có võ công, cho dù không có võ công thì mấy con vật bé tí như thế cũng có gì mà phải sợ đâu chứ?

”Đúng vậy, còn la hét như gặp quỷ vậy! Ha ha! Chỉ có chút can đảm như thế mà dám tới đây tìm Thốn U Quả, đúng là thêm tiền đến phát điên!”

”Này này, các người nhìn bên kia, có một tiểu cô nương đó, con Rồng Biển Sắc kia chui vào ngực nàng rồi,

nàng ta hoảng loạn đến mức sắp cởi cả áo ra rồi kia!”

Cả đám nam nhân cười ầm lên.

Lâu Thất nhìn qua bên kia, cuối cùng vẫn có người vọt tốt, xông qua rừng hoa, không nhìn thấy người đâu nữa...

Những người khác thấy có người vượt qua được, không ngồi yên được nữa, bọn họ cầm binh khí lên, nhanh chóng đuổi theo.

Cuối cùng nơi này chỉ còn lại vài người, cả đám người Lâu Thất không có một ai rời đi.

Mùi thịt xông vào mũi, Đồ Bôn đã nướng chín, hắn nhanh chóng cắt thịt hoẵng đưa cho Lâu Thất một miếng. Lâu Thất reo lên: ”Đúng là được cứu đói!” Sau đó đưa miếng thịt lên miệng, bắt đầu ăn.

Nguyệt không nhìn được, nói ra: ”Hình tượng, hình tượng! Ăn thô lỗ như vậy sao được? Hiện giờ thân phận của người không phải là thị nữ nữa mà chính là Đế Phi đó!”

Sau khi Lâu Thất đi ra ăn thịt hoẵng, đám người Trần Thập cũng phải đi ra theo giúp nàng cắt thịt nướng, không còn ai che chắn trước mặt Trầm Sát nữa. Tiêu Dung vừa ngẩng đầu nhìn đã thấy được góc chính diện của Trầm Sát, nàng ta lập tức ngậy người.

268. Chương 268

Tiêu Dung không biết nữ nhân đánh giá một nam nhân có phải có thể dùng từ ”kinh vi thiên nhân” hay không, nhưng trong đầu nàng ta lúc này lại chợt lướt qua từ này.

Kinh vi thiên nhân

Từ nhỏ đến lớn, những nam nhân nàng ta đã gặp, Tiêu Vọng có thể xem như một người tuần tú lịch sự, đệ đệ nàng ta một người anh tuấn, một người như ánh dương tỏa sáng, thêm nữa là Ngọc thái tử, một người ngọc thụ lâm phong, ôn nhã như ngọc. Còn một người gần đây nàng nhìn thấy, chính là Thất công tử. Tuy nàng ta không thích hắn, nhưng không thể không thừa nhận, dung mạo của Thất công tử lại có một vẻ anh tuấn, tinh tế khác, đến hai thị vệ của hắn cũng khô hơn người.

Thế nhưng tất cả đều không phải hình mẫu mà nàng ta thích.

Tiêu Dung cảm thấy, hôm nay nàng ta cuối cùng cũng đã gặp được nam nhân mà mình thích nhất rồi.

Cao lớn, nghiêm nghị, ngũ quan tuần tú nhưng không có vẻ yêu nghiệt, hai mắt sâu thẳm, ngay cả đường cong khóe môi khi mỉm lại cũng lạnh lẽo, cứng rắn khiến người khác cảm thấy tim đập như điên.

Nam nhân thể này không chỉ dễ nhìn mà vừa nhìn cũng có thể cảm nhận được hần vô cùng mạnh mẽ. Những nữ nhân trong lòng có tình mẹ, sẽ thích những nam tử nhìn có vẻ làm người ta đau lòng, nhưng phần lớn nữ nhân lại ôm giấc mộng anh hùng, càng thích nam nhân có thể khiến họ như chim nhỏ nép vào dưới cánh tay hần, mạnh mẽ khiến họ phải sùng bái.

Tiêu Dung luôn cảm thấy nàng ta rất thông minh, khác với những nữ nhân ngu ngốc khác. Nàng ta cảm thấy mình không giống những nữ nhân ngu ngốc chỉ biết nghe theo lời cha mẹ mai mối mà gả đi, nàng ta biết bản thân mình muốn nam nhân thể nào.

Từ khía cạnh khác mà nói, đây thực sự là một suy nghĩ tiến bộ, nếu nàng ta không phải đã đánh giá quá cao lời của mình.

”Dung nhi, muội có đi không?” Tiêu Vọng đứng lên nhìn nàng ta.

Hần cũng không vội, cứ để cho những người đó đi trước tìm chết, đợi một lát, nửa thời gian thích hợp, hần đi cũng chưa muộn. Hần muốn đề phòng chính là Thất công tử, bây giờ bên người Thất công tử lại xuất hiện một nam nhân có vẻ khiến người khác cảm thấy áp lực, cho nên hần không thể tiếp tục đợi được, hần phải nắm bắt thời cơ thích hợp đi sau những người kia và trước đám người Thất công tử.

Có điều, lúc này hần lại hối hận vì đã mềm lòng dẫn Tiêu Dung theo, hần luôn cảm giác Tiêu Dung sẽ gây ra chuyện bất lợi gì đó cho hần.

”Ca, có thể đợi thêm một chút nữa không? Vừa rồi chạy mệt quá, muội còn chưa nghỉ ngơi tốt nữa.” Thực ra Tiêu Dung cũng có chút thích Tiêu Vọng, dù sao thì hai người cũng lớn lên bên nhau từ nhỏ, Tiêu Vọng lại luôn lộ ra tình cảm như thế với nàng ta, trước đây trong suy nghĩ của nàng ta, Tiêu Vọng cũng đã rất lợi hại rồi.

Bây giờ, nàng ta không thích hần, nhưng có thể nắm chắc được tình cảm của hần với nàng ta. Tiêu Dung thích cảm giác hư vinh này, hơn nữa, đôi lúc cũng có thể lợi dụng hần để làm chút chuyện. Cho nên, trước mặt Tiêu Vọng, nàng ta vẫn luôn giữ vẻ thân mật như trước, chỉ là nàng ta cũng không dám để người nhà biết. Tiêu Dung nói muốn cùng muội muội ra ngoài đi dạo, thực chất chỉ là mượn cớ mà thôi, hôm nay, muội muội ngu ngốc kia của nàng ta vẫn đang ở nhà giúp nàng ta giấu diếm chuyện nàng ta ra ngoài kia.

Tiêu Vọng đảo mắt nhìn Lâu Thất bên kia, vừa nhìn đã thấy nam tử lạnh lùng mặc huyền y kia đang lấy tay lau vết bẩn bên khóe miệng Thất công tử, thoáng cái hần ngây ngẩn cả người, cũng quên đáp lại lời Tiêu Dung.

Tiêu Dung theo ánh mắt hần nhìn sang, lại đứng lúc thấy Lâu Thất đang làm mặt quỷ với nam tử kia, trong lòng nàng ta đột nhiên dâng lên một cảm giác quái dị, sau đó là vô cùng tức giận.

Cái tên Thất công tử đáng chết không biết xấu hổ này, sao hần có thể câu dẫn vị công tử kia chứ?

Tiêu Dung có cảm giác này, thực ra Trầm Sát cũng có.

Ngoài Trần Thập, Lâu Thất còn có Tử Vân Hồ, những người khác cũng không bị đói, cho nên, con hoẵng kia cơ bản cũng chỉ có hai người một hồ ăn mà thôi.

Nguyệt vừa mới nhắc nhở Lâu Thất chú ý dáng vẻ của mình, Lâu Thất lại liếc mắt xem thường, cầm một miếng thịt to lên hung hăng cắn một miếng, còn cắn miếng thịt xé ra, bên khóe miệng nàng bị dính vào một ít tro xám vừa nướng thịt.

Trầm Sát ngồi nghiêng đối diện nàng, vốn không muốn để ý đến nàng, nhưng thấy nàng có vẻ không biết, vết bẩn bên mép vẫn còn dính ở đó, cuối cùng nhịn không được đưa tay ra, dùng ngón tay lau cho nàng.

Lâu Thất ngẩng đầu làm mặt quỷ với hắn: "Ta còn tưởng ngươi muốn tiếp tục ở đó hờn dỗi chứ? Có ăn không?"

Miệng nàng dính toàn dầu mỡ bóng loáng, nhưng ánh mắt mang ý cười lại càng rực rỡ hơn. Trầm Sát cảm thấy nữ nhân này đang câu dẫn hắn. Đã không gặp nhau lâu như vậy, hắn còn chưa được hôn nàng một cái nữa.

Nhưng những lời lúc trước của nàng, nói ra lạnh lùng dứt khoát như thế vẫn còn hiện rõ trong đầu hắn, khiến hắn đau đớn từng chút từng chút một. Trầm Sát chợt đứng lên, bước nhanh đi sang một bên khác, không muốn nhìn nàng nữa, không nhìn.

Lâu Thất thoáng sửng sốt, ai nha, hóa ra vẫn còn tức giận à.

"Sau khi ăn uống no đủ thì đi dỗ chủ tử đi." Nguyệt thấp giọng nói với nàng.

"Nguyệt Vệ đại nhân là một trong bốn thị vệ thân cận, sao không đi dỗ?" Lâu Thất trợn trắng mắt với hắn.

Nam nhân đứng là phiền phức, nam nhân vừa khó tính vừa bá đạo lại càng phiền phức hơn, còn nam nhân vừa xấu tính, bá đạo, lại hay hờn dỗi, ăn dấm chua thì đúng là phiền phức nhất.

Nàng liếc mắt nhìn một cái, lại quay qua nhìn đám người đã chạy đến biển hoa, có thể là do có vết xe đổ của nhóm người đi trước, đám người này đều rất cẩn thận, trước khi vào còn có người vẩy thuốc, có người dùng vũ khí mở đường, cho nên số người bị cắn cũng ít hơn, rất nhanh đã đi được qua đó.

Có điều, Lâu Thất lại luôn cảm thấy mọi chuyện không chỉ đơn giản như vậy. Rốt cuộc thì tại sao đám biển dị kia lại sống hết trên những đóa hoa lớn kia? Điểm này nàng nghĩ mãi cũng không hiểu được.

Lúc này, Lâu Thất lại nhìn thấy thân ảnh thướt tha của Tiêu Dung lướt đến chỗ Trầm Sát, nàng không khỏi che trán thở dài một cái.

Ôi cha, này, Tiêu ngũ tiểu thư, ngươi tự tìm đường chết có thể đợi ta ăn xong rồi mới đi không hả?

Nàng có dự cảm, Tiêu ngũ tiểu thư vừa đi tìm chỗ chết, rất có thể sẽ cắt ngang nàng dùng bữa.

”Trần Thập, ăn mau, ăn mau.” Lâu Thất nhanh chóng nhắc Trần Thập một câu, sau đó nàng cũng không nhìn đi chỗ khác, cầm lấy thịt nướng ăn như hổ đói.

Hình tượng gì chứ, tất cả đi gặp quỷ hết đi. Người cứ chịu đói bốn, năm ngày, chỉ ăn vài quả đại chua loét, nhai vài mảnh lá cây đắng chất thử xem.

Tiêu Dung thấy Trầm Sát rời khỏi chỗ Lâu Thất đi đến một bên, trong lòng vô cùng vui mừng. Nàng ta nói Tiêu Vọng chờ một chút, sau đó đi đến chỗ Trầm Sát.

Lúc đến gần cách hắn khoảng mười bước chân, nàng ta bỗng dừng lại, sau đó bước chân chậm lại, điều chỉnh nét mặt và tư thế đi của mình một chút, rồi mới lắc eo nhỏ đi đến.

Lúc nàng ta cách Trầm Sát năm, sáu bước, hắn đã liếc mắt qua nhìn, vẻ lạnh lẽo trong đôi mắt kia như mũi tên bắn về phía nàng ta, khiến nàng ta không tự chủ dừng lại, không dám bước tiếp nữa.

”Cút.”

Trầm Sát lạnh lùng nhả ra một chữ.

Nữ nhân, ngoài một người khiến rằng hắn ngứa ngáy muốn cắn một cái ra, còn lại chính là những người hắn vừa nhìn đã muốn vỗ một cho chưởng bay đi.

Tiêu Dung bị đả kích một chút, nhưng thực tế nàng ta cũng đã có chuẩn bị tâm lý. Vừa nhìn thấy Trầm Sát, nàng ta đã nghĩ đây có thể là một nam nhân lạnh lùng cay nghiệt, không dễ đến gần, nhưng nàng ta lại cảm thấy như vậy mới có tính khiêu chiến. Hơn nữa, còn một điểm, nàng ta thấy nam nhân như thế một khi thực sự động tình với nữ nhân nào, thì hắn mới đủ nóng bỏng để hòa tan nữ nhân đó.

”Vị công tử này, tiểu nữ là Tiêu Dung, gia phụ là đại sư chế tạo binh khí của Nặc Lạp thành, Tiêu Hỏa.”

Nữ nhi của Tiêu Hỏa?

Trầm Sát liếc Lâu Thất, thấy nàng đang ăn thịt nướng với tốc độ còn nhanh hơn vừa rồi, không khỏi nhún mày. Nghe Đỗ Văn Hội nói, lúc trước nàng ở Tiêu phủ, hơn nữa roi Thí Hồn của nàng cũng là do Tiêu Hỏa chế tạo. Vậy có phải nàng cũng chung đụng hòa hợp với nữ nhi của Tiêu Hỏa?

Nể mặt nàng vậy.

”Ừ.” Trầm Sát nói với Tiêu Dung một chữ.

Tiêu Dung liền vui vẻ, đây không phải bắt đầu rất thuận lợi sao? Tuy cha nàng ta có chút cổ hủ, nhưng danh tiếng vẫn có chỗ hữu dụng.

”Có thể gặp nhau ở đây chính là duyên phận, không biết Dung nhi có thể biết đại danh của công tử không?”

”...”

Muốn biết tên hắn? Chẳng lẽ nàng ta còn dám gọi tên của hắn? Trầm Sát lạnh lùng nhìn Tiêu Dung. Thắt sẽ không qua lại với loại nữ nhân này chứ?

Tiêu Dung thấy hắn không trả lời, bèn cắn môi dưới, đổi đề tài khác: ”Chắc công tử với Thắt công tử là bạn tốt đi? Thắt công tử sống ở Tiêu phủ, hai đệ đệ của Dung nhi còn rất thích hắn...”

”Đệ đệ người? Bao nhiêu tuổi?”

Tiêu Dung nhất thời có chút không dám tin, hắn nói chuyện rồi? Thanh âm của hắn thật dễ nghe a, thật khiến người ta say đắm...

Thấy nữ nhân này lộ ra thần sắc si mê, Trầm Sát khẳng định, Thắt Thắt tuyệt đối không thể thân thiết với nữ nhân được, hai người là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau!

Có điều, với câu nói vừa rồi nàng ta nói kia, hắn rất_có_hứng_thú!

Hắn bắt đầu muốn nói chuyện với nàng ta, điều này khiến Tiêu Dung vô cùng mừng rỡ, nàng ta lập tức nói: ”Nhị đệ Tiêu Kinh của Dung nhi năm nay mười hai tuổi hai tháng, bây giờ là người thừa kế của phụ thân, thủ nghệ của hắn vô cùng xuất sắc, bởi vậy Thắt công tử cũng rất khen ngợi hắn...”

Lời của Tiêu Dung còn chưa nói xong, thấy ánh mắt của Trầm Sát đột nhiên tối sầm lại, hắn nhìn nàng ta, giọng nói thâm trầm: ”Ồ? Thắt công tử rất khen ngợi đệ đệ người? Tiêu thiếu gia thật tuần tú lịch sự?”

”Ha ha, Kinh đệ và Dung nhi là cùng một mẹ thân sinh, dung mạo cũng có năm phần tương tự. Công tử, ngài nhìn Dung nhi là có thể tưởng tượng ra được tướng mạo của Kinh đệ rồi.” Tiêu Dung nói xong liền tiến đến gần hơn, nàng ta bày ra góc độ tự xem là đẹp nhất của mình, khẽ nâng cằm lên, sóng mắt lay chuyển nhìn Trầm Sát.

Giây tiếp theo, cả người nàng ta đột nhiên bay lên.

”A!”

Đồ Bôn đang đưa mấy miếng thịt nướng xong cuối cùng về phía Lâu Thắt, Lâu Thắt định đưa tay ra nhận,

đột nhiên có một luồng gió tập kích đến, kèm theo tiếng thét chói tai của Tiêu Dung. Bọn họ ngẩng đầu nhìn, vừa vặn thấy Tiêu ngũ tiểu thư đang bay về hướng này.

Cả Lâu Thất và Đồ Bôn đều hoảng sợ, sau đó lập tức nhảy lên, tự mình lùi về sau hai bước. Đồ Bôn tưởng Lâu Thất đã tiếp được miếng thịt, Lâu Thất cũng nghĩ hẳn sẽ tiếp tục cầm, kết quả hai người đều thu tay lại, mấy xâu thịt nướng cứ thế rơi xuống đất.

Bịch!

Mặt Tiêu ngũ tiểu thư đúng lúc hướng xuống đất, nặng nề ngã thẳng vào mấy xâu thịt kia.

Nàng ta nắm sắp thành hình chữ đại ( ).

Hình tượng của Tiêu ngũ tiểu thư aaaa.

Mọi người đồng loạt che trán.

Lâu Thất trừng mắt, lại trừng mắt, mấy xâu thịt nướng kia bị ngực của Tiêu ngũ tiểu thư đè lên!

Tốt rồi, dự cảm của nàng đúng là đã linh nghiệm. Nhưng nàng đoán được kết cục, lại không đoán được quá trình a. Ai có thể ngờ, mấy xâu thịt cuối cùng lại là cho Tiêu ngũ tiểu thư aaa.

Tiêu Vọng bước nhanh tới, đỡ Tiêu Dung dậy. Ngoài hẳn ra, ở đây nhiều người như vậy cũng không một ai đi qua đỡ nàng ta.

Sau khi Tiêu Dung được đỡ dậy, Lâu Tín là người đầu tiên nhận không được "phốc" một tiếng cười vui vẻ.

Trên ngực nàng ta có vết dầu mỡ rất lớn, còn dính thêm một ít thịt, nhưng cái này cũng thôi đi, thậm chí nhất lại là những que xiên thịt làm bằng cành cây vót nhọn kia, bây giờ, một đoạn bị nàng ta làm gãy, một đoạn nhỏ lại cắm trên ngực nàng ta, đầu que còn dính một miếng thịt.

Tiêu Dung hi vọng lúc này mình có thể chết đi, nàng ta khóc không ra nước mắt, toàn thân run rẩy.

Nam nhân kia đúng là ma quỷ! Sao hẳn có thể đột nhiên xuất thủ đánh nàng ta bay đi chứ? Sao có thể?

Lâu Thất bị người nào đó kéo đi, còn nghe thấy hẳn nói: "Nghe nói, Thất Thất rất khen ngợi thiếu gia Tiêu gia. Chờ sau khi ra ngoài, ta cũng muốn cùng nàng đến Tiêu phủ một chuyến, gặp vị thiếu gia đó, thế nào?"

269. Chương 269

Trong giọng nói của Trầm Sát, Lâu Thất có thể cảm nhận được cơn giận hờn hực và cả sát khí mạnh mẽ của hắn.

Trong lòng nàng thầm mắng Tiêu Dung mấy chục lần. Tiêu ngũ tiểu thư tự mình tìm chết là được rồi, cần gì phải kéo theo nàng chứ?

Một nữ nhân tự tìm đường chết, lực sát thương đúng là không nhỏ.

”Ta có lúc nào khen ngợi Tiêu thiếu gia chứ?” Hai tay nàng nắm lại thành quyền để trước ngực hắn, cả người bị hắn ôm chặt trong lòng. Lâu Thất nhớ lại, tuy hai người họ đã từng cùng giường chung gối với nhau, nhưng trái tim nhỏ bé của nàng vẫn đập nhanh như này là chuyện gì chứ?

Lâu Thất sâu sắc cảm nhận được, tay mơ mới yêu đương đúng là tổn thất mà.

Nếu nàng thân kinh bách chiến, thì loại thân mật thể này nhất định sẽ miễn dịch với nàng. Đáng tiếc, bản thân nàng lại không muốn ở phương diện tình cảm này thân kinh bách chiến. Trong tình yêu, thân kinh bách chiến nghĩa là gì chứ?

Một là chết lặng, tê liệt; hai là thương tích đầy mình.

”Không có?” Cánh tay Trầm Sát cứng như sắt ghim chặt lấy eo nàng, trong lòng lại hơi thả lỏng, nàng nói không có chính là không có, điểm này hắn tin.

”Không có, không có, tuyệt đối không có!” Lâu Thất lắc đầu như muốn rút ra, còn bổ sung một câu: ”Lừa chàng làm chó.”

Tuy nàng cảm thấy Tiêu Kinh này không tồi, nhưng vẫn không đến trình độ khiến nàng phải khen ngợi. Hơn nữa, nàng còn đang mặc nam trang mà, một tên nam nhân lại đi khen một nam nhân khác, không chừng người khác sẽ nghĩ nàng đoạn tụ a. Lâu Thất phục hồi lại tinh thần, nghiêng đầu nhìn mọi người. Đám người Trần Thập, Lâu Tín, Đỗ Văn Hội biết rõ đạo lý phi lễ chớ nhìn, đều đã nghiêng đầu đi, thế nhưng đám người đang nhỏ cổ đằng kia, giả bộ bận rộn thì cũng phải có ý giả bộ một chút chứ?

Còn có Lư đại Lực há miệng có thể nhét được một quả trứng, không thèm nhúc nhích cứ trừng mắt nhìn hai người họ như thế.

Ừ, đây là đơn thuần, đơn thuần, đơn thuần, có thể bỏ qua.

Khiến người khác không thể bỏ quên được chính là Tiêu Vọng và Tiêu Dung, còn có tám tên thủ hạ của Tiêu Vọng cách đó không xa nữa.

Thần sắc bọn họ giống như gặp quỷ nhìn hai người, cả người đông cứng như bị điểm huyết, trên mặt vẫn luôn duy trì vẻ kinh hãi, không tin.

Nàng quên hiện tại mình là Thất công tử.

”Còn không mau buông ra. Người đường đường là một Đế Quân, muốn để người khác nghĩ người đoạn tụ hả?” Lâu Thất trừng mắt nhìn hắn một cái.

”Nam tử lớn lên mặt hồng môi đỏ thế này, sẽ chỉ khiến người khác chán ghét.” Trầm Sát hừ một tiếng, trên mặt lộ ra ánh mắt khinh bỉ với đám người kia.

Một đám ngu ngốc, đáng vẻ này của nàng có điểm nào giống nam nhân chứ?

Có lẽ ngay cả Lâu Thất cũng không nhận ra, khi ở trước mặt Trầm Sát, nàng không ý thức được mà lộ ra vẻ kiêu diễm, xinh đẹp của mình. Hơn nữa, vốn dĩ trong lòng Trầm Sát có nàng, cho nên cũng sẽ chú ý đến từng cái nhăn mày, từng tiếng cười, sóng mắt lưu chuyển của nàng, đương nhiên sẽ xem nàng như nữ tử xinh đẹp. Còn trước mặt người khác, Lâu Thất mặc nam trang cũng chỉ là đáng vẻ tự nhiên, tùy ý, đôi lúc còn có chút lạnh nhạt, đương nhiên biểu cảm cũng không sinh động như vậy, cho nên người khác không nhận ra thân phận nữ tử của nàng cũng không có gì kỳ quái.

Ánh mắt, biểu cảm của một người, chỉ cần có một chút thay đổi nhỏ nào, thì khí chất, phong thái của người đó cũng sẽ thay đổi rất lớn.

”Chàng nói ta ghê tởm?” Lâu Thất cố ý bới móc thêm.

Trầm Sát hơi nheo mắt lại, ánh mắt rơi vào đôi môi đỏ mọng của nàng. Hắn không nói chuyện, nhưng ý tứ cũng thể hiện rất rõ ràng. Bản Đế Quân có ý này hay không, có thể dùng cách khác để chứng minh.

Lâu Thất thất bại.

Hắn thực sự còn muốn ở chỗ nhiều người như thế này hôn nàng, hắn dám, nhưng nàng không dám a.

”Này này, ta chỉ nói đùa thôi mà. Đi thôi, đi thôi, còn không đi, Thốn U!uả sẽ bị người khác hái mất đó.”

”Bị người khác hái thì sao chứ, đoạt lại là được.” Đế Quân đại nhân rất bình tĩnh nói.

Chân Lâu Thất trượt một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Đế quân đại nhân, người như thế cũng được hả? Chỗ này rõ ràng còn có một người coi Thốn U Quả là vật trong túi đó.

Lâu Thất không dấu vết liếc tám tên thủ hạ của Tiêu Vọng một cái. Trong phủ, Tiêu Vọng bồi dưỡng đám gia nô, thị vệ này, võ công mỗi người nàng cũng đã biết, một nửa là khoa chân múa tay, còn một nửa cũng không kém hơn so với mấy người Đồ Bôn, vài người thậm chí còn cao hơn một bậc. Lần trước nàng cũng đã loại bỏ được hơn một nửa, nếu nói, tám tên thủ hạ này là người hãn thuê thì nàng còn thực sự tin.

Võ công tám tên này rất cao, thậm chí nàng dám nói, võ công của chúng còn cao hơn hai trăm người vừa đi qua kia rất nhiều. Cao bao nhiêu cũng là điều đương nhiên, võ công cao không phải là chuyện gì kỳ quái, có lẽ hãn tình nguyện trả giá cao để thuê những cao thủ này.

Thế nhưng, khí thế của tám tên này có chút không đúng.

Trước mặt Tiêu Vọng, bọn chúng rất kiêu ngạo, thậm chí cơ hồ có cảm giác cao cao tại thượng, ngược lại Tiêu Vọng lại giống như đi theo họ, đặc biệt là nam nhân trẻ tuổi dẫn đầu có vẻ rất thẳng thắn kia.

Hắn chỉ khoảng hai bảy, hai tám tuổi, nhưng lại cho người khác cảm giác như hắn đã trải qua vô số gian nan, vất vả, hắn rất ổn trọng, khí thế cũng mạnh mẽ hơn mấy tên khác.

Đám người đó không thể chỉ là người vì chút tiền mà phải đi làm thị vệ cho một người bình thường được.

Tiêu Vọng phục hồi lại tinh thần, ánh mắt rất phức tạp nhìn Lâu Thất một cái, Thất công tử này không phải là nam sủng của vị trước mắt này chứ?

Hắn đã nói, dáng vẻ Thất công tử này lớn lên rất xinh đẹp, nếu nói là một nam sủng, hắn còn tin.

"Vị này!" Hắn không biết nên xưng hô với người này thế nào, dừng lại một chút mới nói tiếp: "Vị công tử này, người vô duyên vô cớ làm muội muội ra bị thương thế này, lẽ nào không có chút áy náy nào ư?" Tưởng hắn ngốc chắc? Bọn họ có chỗ nào giống huynh muội chứ? Trầm Sát quét mắt nhìn một cái, rất thần nhiên gật đầu. Lúc Tiêu Vọng nghĩ hắn gật đầu là có ý nói xin lỗi thì Trầm Sát lại lạnh nhạt, vô cùng thần nhiên nói ra hai chữ: "Không có."

Phụt.

Lâu Thất thiếu chút nữa bật cười thành tiếng.

Tiêu Vọng hơi sững lại, sau đó trong ngực như bốc hỏa, hắn còn muốn nói gì đó thì Tiêu Dung đau đớn lên tiếng: "Ca, chúng ta đi thôi."

Nàng ta có chút oán hận nhìn Trầm Sát một cái, cúi thấp đầu xuống. Nàng ta chặt vật như thế, sao còn không biết xấu hổ mà tiếp tục đứng trước mặt hắn nữa chứ.

Tiêu Vọng hừ một tiếng, đỡ nàng ta vội vàng đi đến chỗ tám tên thị vệ kia.

Trước khi đi, Tiêu Dung còn oán độc trừng mắt nhìn Lâu Thất, khiến Lâu Thất không hiểu ra sao. Đánh bay nàng ta là Trầm Sát, cũng không phải nàng mà.

Bọn họ nhanh chóng rời đi, trước mắt chỉ còn lại đám người các nàng.

”Chủ tử, nên đi thôi.” Nguyệt đến bên Trầm Sát nói.

Lần này bọn hắn là vì Lâu Thất mà đến, Thốn U Quả là niềm vui ngoài ý muốn.

Đều ở cùng một chỗ, tất nhiên là kết bạn mà đi, tuy Trầm Sát còn giận Lâu Thất, nhưng lần này cũng không chia tách với nàng nữa. Nguyệt đi trước, sau đó là Trầm Sát và Lâu Thất, Trần Thập và Lâu Tín, còn có những thị vệ trong Cửu Tiêu điện đi sau, tiếp đó là đám Tiểu Trù, Đồ Bôn và mấy người Đỗ Văn Hội đi sau cùng.

Nhìn như thế, đội ngũ của họ cũng không nhỏ.

Lúc đi đến trước rừng hoa kia, Lâu Thất đột nhiên hít hít mũi, sau đó sắc mặt có chút thay đổi: ”Không đúng, không đúng, mùi hương ta vừa ngửi được không phải từ đám hoa kia truyền đến.”

Lời của nàng khiến mọi người ngây ra. Nơi này chính là một vùng hoa, còn nở rộ rõ, xinh đẹp như thế, hơn nữa chúng lại ở đầu gió, mùi hương họ ngửi được không phải từ đám hoa này thì có thể từ đâu chứ?

Rừng hoa này đã bị những người qua lúc trước phá hỏng không ít, có thể là do có người cầm kiếm chém lung tung làm cành hoa đứt gãy rơi xuống, nên mặt đất có từng tầng cánh hoa xinh đẹp, đóa hoa còn nguyên trên cành cũng không nhiều.

”Cô nương, người xem.”

Trần Thập chợt chỉ tay về một góc hoa hơi xa. Góc hoa đó cũng không mọc vào mảnh rừng hoa mà đơn độc sinh trưởng một bên, cho nên tránh được một trận chém lung tung vừa rồi. Lúc này trên cành còn có mấy đóa hoa đang nở.

Có điều, Trần Thập muốn Lâu Thất xem lại là ở trên đất. Chỗ này chỉ cách chỗ gốc cây kia có mấy mét, nhưng trên đường mấy mét đó lại có rất nhiều Rồng Biển Sắc bị chết.

Thực ra là do khoảng cách từ chỗ mọi người đang đứng đến đó cũng không gần, cho nên đám Rồng Biển Sắc ở đó chỉ những người có nội công thâm hậu mới có thể nhìn rõ được. Trầm Sát và Lâu Thất nhìn thấy rõ ràng, còn trước mắt mọi người thì chỉ hơi mơ hồ.

Vốn Lâu Thất nghĩ đám Rồng Biển Sắc này có vấn đề, nàng còn đoán rằng những người bị bọn chúng cắn có thể sẽ trúng độc, hay gì đó. Thế nhưng, lúc này, ở đây lại có rất nhiều Rồng Biển Sắc bị chết, nàng lại

phát hiện bản thân đã đoán sai.

Nếu đám Rồng Biển Sắc này thực sự lợi hại như nàng nghĩ, vậy dưới gốc hoa kia cũng sẽ không lưu lại thi thể của mấy người kia, cũng không ai nói có độc Rồng Biển Sắc gì gì đó.

Mọi người đều đi qua, đám Rồng Biển Sắc lại chết hết.

”Lối ra ở đây.” Nguyệt xuyên qua mảnh rừng hoa nhỏ, ở đó có một đường nhỏ bên vách núi, rất nhỏ, chỉ đủ cho một người đi qua.

”Chủ tử, mau đi thôi.”

Nguyệt có chút nóng nảy, đã đi lâu như thế rồi, cứ coi cái hồ kia rất lớn, đi một vòng ven hồ cũng mất thời gian, nhưng nhiều người như vậy, nếu Thốn U Quả thực sự sinh trưởng ven hồ thì rất có thể sẽ nhanh chóng bị người khác hái được.

Nếu nói bọn hắn còn muốn trở về thì còn dễ nói, cùng lắm thì như lời Đế Quân nói, đợi đám người kia về, sẽ đoạt lại. Nhưng phiền phức là, chỗ này không thể quay về đường cũ, nghe nói bên đó có đường có thể ra ngoài, trở lại thành Nặc Lạp. Nếu có người âm thầm lấy được Thốn U Quả, sau đó lén chạy đi, bọn hắn biết đi đâu mà tìm?

”Nguyệt Vệ đại nhân gấp gấp như thế làm gì? Lâu Thất lại bình thản nói: ”Sốt ruột không ăn được đậu phụ nóng đâu.”

”Đế Phi, câu này dùng trong lúc này không thích hợp đâu.”

”Lời thô thiển nhưng ý thì không thô.” Lâu Thất đã lệnh cho đám Trần Thập lui sang một bên, lại kéo Trầm Sát đi đến gốc cây hoa cách đó không xa, có vẻ hả hê nói thêm một câu: ”Còn có a, người mà còn tiếp tục đứng ở đó nữa, lát nữa cùng đừng nói ta không nhắc nhở người a. Gió độc chính là từ lối ra đó bay đến, người đứng ở đó, vừa đúng lúc hít vào toàn bộ đó.”

Sắc mặt của Nguyệt khê biến, lập tức lùi ra.

Ở đó có gió thổi qua, trong gió còn mang theo mùi hương ngọt ngào mà họ đã ngửi được trước đó. Nhưng gió cũng không phải luôn thổi qua, mà thì thoảng mới ngẫu nhiên có một trận thổi đến.

Lâu Thất lấy ngón tay đâm đâm vào cánh tay Trầm Sát: ”Đế Quân, người xem có phải đám Rồng Biển Sắc kia bị trúng độc chết không?”

Lúc trước nàng là thị nữ của hắn, còn chân chó gọi hắn là chủ tử giống Nguyệt và Ung, thì thoảng tức giận lại gọi cả họ lẫn tên hắn, bây giờ nàng lại không gọi hắn là chủ tử nữa, lại đổi thành Đế Quân, hắn có chút

không thích.

"Hai chữ Đế Quân này là để người ngoài gọi." Trầm Sát vừa xoay người nhặt một con Rồng Biển Sắc lên, vừa trầm giọng nói với nàng.

Lâu Thất hơi nhả ra: "Ta không phải là vì thể hiện sự tôn kính với Đế Quân sao." Người tốt thật khó làm mà.

"Bản Đế Quân không cần nàng tôn kính."

Từ "tôn kính" này nàng dùng trên người hắn, nghe thế nào cũng có chút không thoải mái, thật khó chịu.

Lâu Thất âm thầm làm mặt quỷ với hắn, tỏ vẻ vị này thật khó hầu hạ mà.

"Vậy sau này ta sẽ gọi thẳng tên của chàng."

270. Chương 270

Trầm Sát chau mày nhìn con rồng biển sắc đó, chàng nghe thấy lời của nàng ngược mắt lên nhẹ nhàng liếc xéo qua: "Nàng cũng có thể gọi là phu quân."

"Ta không gọi." Lâu Thất quay đầu đi. Phu quân nương tử sao cảm giác cứ như là hát kịch vậy.

Trầm Sát dựa sát vào nàng, đột nhiên nhắc con rồng biển sắc đó lên, "Nàng nhìn này, cái thứ này chưa chết."

Lâu Thất nghe chàng nói liền ngậy ra rồi ngay lập tức quay đầu lại, nhưng nàng lại không ngờ rằng Trầm Sát đang cúi đầu xuống, nàng quay đầu lần này cũng như là dâng đến tận miệng, hai đôi môi khẽ chạm vào, dính sát vào nhau.

Trong chớp mắt Trầm Sát cảm thấy thế giới thật tươi đẹp.

Bực bội và nóng giận nín nhịn nguyên một ngày đã tan biến lạ thường như vậy. Chàng có chút khó hiểu, tại sao mềm mỏng tiếp xúc thân mật như vậy lại khiến tâm trạng của chàng trở nên rất tốt. Nhưng cũng lại vì cái tâm trạng kỳ lạ khó hiểu này mà trong phút chốc lại chuyển biến có chút khó hiểu, vì vậy mà biểu hiện của Đế Quân vào lúc này vô cùng kỳ quái.

Lâu Thất cũng có chút bối rối. Cái chính là nàng thật sự không ngờ rằng Trầm Sát sẽ ra chiêu này.

Cái này chẳng phải là những nam nhân hay quen giở thói lãng mạn mới làm chuyện như này sao? Cái này bảo một Đế Quân lạnh lùng lại kín đáo như chàng đi làm thì nàng sao kịp phản ứng cơ chứ.

Hai người giữ nguyên tư thế đó bất động hồi lâu.

Sau đó Trầm Sát mới hoàn hồn lại, rồi chàng nhe hàm răng trắng bóng đều tăm tắp của chàng ra cắn vào môi nàng một cái, cắn một cái cũng không mạnh lắm nhưng đủ để vết răng của chàng in nguyên một hàng lên môi của nàng, nhất định là cũng đau lắm.

Lâu Thất vừa rồi bị sự mềm mại của nàng làm cho ngây ngất căn bản là không kịp phản ứng lại, động tác tiếp theo của chàng hoá ra lại là cắn nàng, bị chàng cắn lên môi khá là đau, nàng lập tức đẩy chàng ra, tức tối trừng mắt lên mắng: "Chàng đó, chàng tuổi chó phải không vậy?"

Ai dà, muốn lãng mạn thì cũng phải làm theo phiên bản chuẩn thông thường cho đúng vào chứ, sau khi hôn nàng xong chẳng phải chàng nên dịu dàng nói một câu tình cảm đại loại như là "Lâu Thất, ta rất yêu nàng" gì gì đó sao?

Đâu ra cái kiểu cắn luôn người ta?

Đâu ra kiểu như này?

Nàng không phục, không phục, nàng rất muốn gầm lên một tiếng: Vương Triều Mã Hán, Trương Long Triệu Hổ, lời kẻ này ra ngoài dạy bảo hấn cho ta.

Con người trong mắt Trầm Sát trở nên u tối, khoe miệng chàng không kiềm được nhếch lên cười nham hiểm, chàng giơ tay ra dùng đầu ngón tay khê sờ vào vết răng trên đôi môi nàng, khê giọng nói: "Như này để xem còn kẻ nào dám tranh giành với bản Đế Quân nữa."

Lâu Thất: "..."

Quay đầu lại thì lại thấy mọi người lần này không nhỏ cổ nữa mà chuyển sang hái hoa. Hái hoa, hái hoa, vốn dĩ trên cành hoa đã chẳng còn mấy bông rồi, bây giờ đều bị bọn họ hái sạch.

Nguyệt quét một ánh nhìn ai oán qua, dường như là tố cáo bọn họ trước đại sự cấp bách mà lại còn thông dong dai dẳng như vậy, Thốn U Quả sắp bị người ta hái đi rồi đây này.

A, hừ, dai dẳng cái đầu nhà người í, nàng là người bị hại bị cắn đây này.

"Khụ khụ" Nàng giả vờ ho một cái, quyết định bỏ qua chuyện này. "Rồng biến sắc mà người nói chưa chết."

Nàng nhìn vào con rồng biến sắc đó ở trong tay chàng, lúc này mới phát hiện ra cổ của nó có hơi nhô lên ngoe nguẩy:

Quả nhiên chưa chết.

"Hôn mê rồi." Trầm Sát đưa nó tới trước mặt nàng.

"Chàng cầm lấy đừng có động đây, để ta xem xem." Rắn này, côn trùng này, cương thi này, mấy thứ này Lâu Thất đều ghét cay ghét đắng, trời sinh ra đã ghét và sợ rồi, chẳng có cách nào khác. Trong lúc tính mạng nàng gặp phải sự uy hiếp thì nàng có thể giết chúng nhưng có thể không đụng vào thì cố gắng không đụng, có thể tránh thì cố gắng tránh.

Nàng rút một cây kim bạc ra, nhanh như cắt đâm vào trong cổ của con rồng biến sắc đó, nàng rút ra nhìn, hoàn toàn không thấy chuyển sang màu đen hay xanh, ngược lại là một lớp màu đỏ hồng.

Trầm Sát khẽ nhướn mày lên: "Đây là cái gì?"

=

Lâu Thất nói: "Được vật có tính chất gây nên sự biến hoá có lúc sẽ biến thành các loại màu sắc. "Nhưng màu đỏ hồng đẹp đến nhường này nàng thật sự chưa từng nhìn thấy.

Xem ra, dường như hoàn toàn không phải kịch độc. Nhưng kết luận này nàng không dám ra quá sớm. Chính bởi vì nơi này rất kỳ quái, hơn nữa tạm thời nàng vẫn chưa làm rõ được nên nàng thà rằng chậm một chút, làm cho rõ hoặc cẩn thận hơn một chút rồi hẵng qua đó, chứ không phải hấp tấp để rồi dẫm chân vào trong hiểm cảnh.

Thốn U Quả quan trọng hay tính mạng quan trọng?

Thôi được rồi, cả hai đều quan trọng, nhưng phải giữ được mạng cái đã rồi mới có thể lấy được thứ đó.

Trầm Sát nhìn mộ cái rồi nói: "Đám rồng biến sắc này dường như đều từ bụi hoa bên kia di chuyển về cảnh hoa ở phía trước đó".

Bọn họ bước về phía đó, ngạc nhiên nhìn thấy ở trên cảnh hoa đó lại có mấy con biến sắc đang còn khoẻ như vâm. "Mấy con này làm sao vậy?"

Đầu óc Lâu Thất linh hoạt loé lên: "Ta biết rồi, hoa ở bên đó đều bị phá hoại hết rồi, bọn chúng không còn cách nào chỉ đành bò sang tới bên này, nhưng đi được nửa đường không gắng gượng nổi nên đều hôn mê bất tỉnh. Còn mấy con này bò nhanh hơn nên không sao cả."

Nguyệt bước tới, nghe nàng nói ngạc nhiên bảo: "Ý của ngươi là đám hoa này có thể giải được loại được tính đó sao?"

Lâu Thất gật gật đầu. "Hơn nữa loại dược tính đó có lẽ là lúc trước không phải lúc nào cũng có, nếu không thì đám rồng biến sắc này sớm đã đi nơi khác sống rồi, sẽ không ở lại chỗ này mãi. Có thể là bên đó mấy hôm nay vừa đúng lúc xuất hiện vật gì đó sản sinh ra mê hương này, rồng biến sắc tạm thời đều tìm được chốn tránh né như vậy." Nàng chỉ về bông hoa to bằng cái bát ô tô đó nói.

"Vậy tại sao người đi vào lúc này lại không sao cả?" Đỗ Văn Hội cũng không kiềm được cất tiếng hỏi.

Lâu Thất ra cái vẻ khinh khỉnh: "Sao người biết bọn họ không sao chứ? Rồng biến sắc thể tích nhỏ, có thể năng lực kháng dược tính rất yếu nên hít một chút thôi cũng trúng chiêu rồi. Nhưng những người đi vào đều là người luyện võ, họ chỉ hít một chút thôi có thể không sao cả. Nhưng người đừng quên rằng mê hương là theo gió thổi bay tới, ở đây có thể không sao nhưng sau khi qua đó thì sao? Nếu như sau khi qua đó vừa đúng lúc tới nơi sản sinh ra mê hương thì sao?"

Sắc mặt của mọi người có chút đăm chiêu.

"Giải độc đơn của nàng không có tác dụng sao?" Trần Sát hỏi.

Lâu Thất lắc lắc đầu: "Có vài loại mê hương không thuộc độc dược, vì vậy mà giải độc đan bây giờ chế ra không có tác dụng với loại mê hương này." Nàng cũng có một vài dược năng có tác dụng nhưng không mang tới.

"Loại hoa này hữu dụng." Trần Sát nói.

"Đúng vậy." Lâu Thất hái một bông hoa, ghé sát lên mũi ngửi một lúc, trong nhụy của hoa này có một loại mùi khí rất nhạt, phần hoa màu hồng vàng trong nhụy hoa phát ra mùi khí này. Xem ra vẫn là phần hoa này mới có tác dụng.

"Tự mình ra tay đi, thu thập lại phần hoa này." Lát nữa đi vào trong nếu có gì đó không ổn thì dùng mũi hít phần hoa này vào, đừng có ăn." Nếu có thể ăn được thì đám rồng biến sắc này đã ăn từ lâu rồi

Mọi người sôi nổi ra tay, cắt một ít vải của y phục rồi cẩn thận thu thập lấy phần hoa, bọc thành gói nhỏ rồi cất vào trong lòng. Lâu Thất lại bảo bọn họ hái ít hoa mang theo. "Lát nữa mê hoặc người khác cũng được đấy." Dù sao thì bột hoa cần thiết và có tác dụng cũng bị bọn họ lấy sạch rồi.

Sau khi chuẩn bị xong, mọi người mới đi tới con đường hẹp đó.

Con đường hẹp không dài lắm, đi một lát đã thông rồi, lối ra còn phải vòng một quãng.

Lần này Đỗ Văn Hội đem theo thủ hạ bước phía trước, sải bước tới lối ra, Đỗ Văn Bội mới thở phào ra một hơi.

Đóa hoa ban này ở bên kia to như cái bát ô tô đã khiến bọn họ cảm thấy kỳ quái rồi, nhưng so với đám hoa trước mặt này thì nó thật sự trở nên vô cùng nhỏ bé.

Cỏ xanh um tùm rậm rạp, một con đường nhỏ quanh co hiện ra, phía trước có một khu rừng đá, trong khu rừng đá bỗng có một cành hoa, chỉ độc một cành duy nhất, trên một cành hoa đó chỉ nở một đóa hoa, đóa hoa đó có màu hồng, đóa hoa đang nở rộ ấy to tới mức tựa như có một vòng tay của một nam nhân trưởng thành đang ôm trọn vào lòng vậy, cánh hoa tầng tầng lớp lớp xếp chồng lên nhau, không thể đếm nổi là có bao nhiêu cánh.

Loài hoa đó có một mỹ cảm vô cùng khác thường.

Gió vừa thổi qua, mùi hương ngọt lịm trong không khí càng nồng hơn.

Lý do khiến bọn họ cảm thấy ngạc nhiên đứng sững ra là bởi dưới phiến hoa đó, rất nhiều người đang nằm ngổn ngang ở đấy, có vài người thậm chí đang chồng lên nhau. Chỗ này ít nhất cũng phải gần trăm người.

Ở xung quanh loài hoa mỹ cảm khác thường này một đồng người đang gục xuống, cảnh tượng này thật sự khiến cho người ta khó mà hình dung nổi.

”Hít lấy phần hoa!” Lâu Thất lập tức nói. Hơn hai trăm người nhưng lại gục ở đây một nửa, phía sau còn không biết có bao nhiêu người gục xuống nữa.

Nơi có bảo bối trước giờ đều kèm theo những nguy hiểm khôn lường, thực ra cái này cũng có thể cho là điều bình thường ai cũng biết, nhưng nhiều lúc, sự tham lam đối với bảo bối hoặc đánh giá bản thân quá cao thường sẽ khiến con người ta trở nên mù quáng.

Mọi người vội vã lấy phần hoa ra, ồ ạt hít vào trong mũi.

”Đi.” Trầm Sát gằn giọng nói.

Bước đi của bọn họ trở nên nhanh chóng hơn, họ vội vàng bước về phía trước.

Lư Đại Lực đột nhiên lớn tiếng nói: ”Không cứu bọn họ sao? Không cứu thì bọn họ đều sẽ chết hết.”

Bọn Đồ Bôn cũng ngây ra một lúc. Đám người này đều vẫn chưa chết, chưa chết. Đã vậy biểu cảm của bọn họ cũng không hề đau khổ, có vài người trên mặt họ còn nở nụ cười, có người lại vô cùng bình thản tựa như đang ngủ say vậy.

Tiểu Trù do dự một hồi rồi hỏi: ”Liệu có phải có thể gọi bọn họ tỉnh dậy không?” Bọn họ quá bình thản, bình thản tới mức dường như qua đó gọi một tiếng lay một cái là bọn họ có thể mở mắt ra tỉnh dậy vậy.

Lâu Thất nhìn sang Trầm Sát. Có cứu không?

Trầm Sát đưa tay ra ôm lấy eo nàng, lạnh lùng nói: "Đi tiếp."

Đám người này vốn chẳng quen biết gì với chàng, đã vậy họ còn là những kẻ cạnh tranh tranh đoạt Thốn U Quả với chàng nữa, cứu bọn họ làm gì? Tính sau. Nếu như thật sự có thể gọi mà khiến bọn họ tỉnh lại thì để bọn họ ngủ thêm lúc nữa cũng chẳng sao cả, lát nữa có động tĩnh họ sẽ tự tỉnh dậy. Nếu như gọi cũng không tỉnh thì cứu có tác dụng gì chứ? Lãng phí thời gian.

Trăm người này có lẽ là đám đầu tiên đi vào, bọn họ đổ gục ở đây những người đến phía sau tự nhiên sẽ trở nên cẩn thận hơn, có lẽ có người đem thuốc, có người có thể nín thở, tóm lại là có người đã đi qua rồi.

Mọi người không nói thêm gì nữa, tiếp tục tiến về phía trước.

Đồ Bôn đi được một đoạn cảm thấy có gì đó không đúng, "Lăng Tử đâu rồi?" Năm huynh đệ bọn họ luôn theo sát nhau, bây giờ đi một đoạn bỗng nhiên thiếu một người.

Sư Gia ngậy ra rồi vô thức quay đầu lại, vừa đúng lúc nhìn thấy Lăng Tử đang đứng ngẩn ngơ trước một nữ nhân đang ở dựa vào đầu của một phiến đá lớn, hần cứ ngẩn ngơ nhìn cô ta.

Hần đang định gọi thì Lăng Tử ngoảnh đầu lại hét lên: "Mấy người anh em, ta thử cứu người này được không? Tiểu nương tử này trông xinh xắn quá đấy, nếu xảy ra chuyện gì ở đây thì quả là đáng tiếc. Ta cứu nàng ấy xong nói không chừng nàng ta sẽ vui vẻ nhận lời làm thê tử của ta đấy."

Lăng Tử chẳng có khuyết điểm gì, chỉ là nhìn thấy nữ nhân kiểu hần thích thì có chút không kiềm chế nổi bản thân.

Sư Gia vô thức cảm thấy việc này không ổn lắm, Hầu Tử lại kéo hần lại: "Huynh cứ để hần thử xem sao."

Sư Gia đành nuốt xuống lời định can gián.

Lăng Tử bước về phía nữ nhân đó, hần đưa tay ra vỗ vào mặt của cô ta: "Tiểu nương tử, tiểu nương tử mau tỉnh lại đi, ở đây không thể ngủ được đâu, mau đi thôi."

Nữ nhân đó vẫn bất động.

Lăng Tử lại gọi thêm mấy tiếng nữa mà cô ta vẫn chẳng có động tĩnh gì. Tay hần khê vuốt lên mặt cô ta, hần không tìm được giọt nước bọt ực một cái, từ nhỏ bọn họ đã là ăn mày, vô cùng nghèo đói, đến thanh lâu cũng không có tiền đi, đời này của hần chưa từng chạm vào nữ nhân, bây giờ trông thấy nữ tử xinh đẹp nhường này, mặt lại trơn mượt như vậy, lại còn nằm ở đây, trong lòng hần thật sự cảm thấy lãng phí quá.

Lăng tử quay đầu lại nói với bọn họ: "Ta cống nàng ấy ra ngoài."

271. Chương 271

Đám người Lâu Thất đã đi tới phía đằng trường, cách bọn họ một cự ly khá xa rồi. Sư Gia quay lại nhìn, trong lòng hắn cảm thấy có chút không thoả đáng, Đồ Bôn chau mày gọi một tiếng: "Lăng Tử, công tử bảo không cứu, vậy thì chúng ta không cứu nữa. Gọi không tỉnh thì bỏ đi, mau đi thôi!"

"Ta chỉ cứu một mình nàng ấy thôi." Lăng Tử nói xong, hắn cong lưng xuống công nữ nhân đó lên. Thân xác mềm mại của nữ tử đề lên lưng hắn khiến hắn cảm thấy trong lòng trở nên ngọt ngào, cảm giác thật hạnh phúc quá.

Chút trọng lượng của nữ nhân này với hắn mà nói thì chẳng sá gì, hắn cười tươi, công cô ta nhanh chóng chạy tới: "Xem này, công nàng ấy đi như này chẳng khó khăn gì cả."

Hầu Tử ghé sát vào nhìn khuôn mặt của nữ nhân đó, tấm tắc khen ngợi: "Lăng Tử này, không nói cái khác chứ nữ nhân này quả thật trông vô cùng xinh đẹp."

"Hầu Tử người tránh xa ra, không được sờ vào nàng ấy." Lăng Tử công cô ta đi xa ra vài bước.

Hầu Tử cười khúc khích một tiếng: "Người ta vẫn chưa phải là vợ của ngươi mà ngươi đã giữ khư khư như vậy rồi, da mặt của ngươi cũng dày thật đó."

Lăng Tử nghiêng cổ lên mặt đỏ bừng nói: "Ngươi đừng có linh tinh, kể cả nàng ấy không phải vợ ta thì ta cũng muốn cứu nàng."

Tuy hắn thích và muốn nữ nhân này nhưng nhờ người ta khi tỉnh dậy không đồng ý gả cho hắn thì hắn cũng đâu thể cưỡng ép người ta cơ chứ. Bây giờ bọn họ đã không còn là thổ phỉ nữa, nếu như làm ra cái chuyện cưỡng lấy nữ tử thì công tử nhất định sẽ không tha cho hắn.

"Được được được, đi thôi đi thôi." Hầu Tử cười hi hi nói.

Đồ Bôn thấy hắn đã công người ta ra, lúc này lại bảo vứt người ta lại thì dường như quá tàn nhẫn rồi, hắn chỉ thành thử dài một tiếng rồi nói: "Mau đi thôi, công tử bọn họ đã đi xa lắm rồi."

Bọn họ tức tốc đuổi theo, con đường nhỏ này quanh co vòng vèo như rắn, hai bên có lúc trống trải, có lúc có một vài hòn đá khổng lồ bò đầy cây mây xanh.

Đi thêm một đoạn nữa địa thể bắt đầu hướng lên trên, con đường nhỏ cũng trở nên rộng rãi hơn. Lúc trước vốn dĩ là bọn họ đi xuống dưới nên bây giờ địa thể hướng lên trên cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng bọn họ đã đi một đoạn dài mà vẫn không theo kịp người ở phía trước, thậm chí còn không nghe thấy một chút âm thanh nào.

"Cũng không biết là bọn họ đuổi theo gấp gáp thế nào, bây giờ đã chạy đến tận đâu rồi." Lâu Tín nói.

Lời của hắn vừa dứt, phía trước mặt bỗng có một hòn đá khổng lồ chặn ngay trước mắt, dường như trong chốc lát đã cắt đứt mọi tầm nhìn của họ vậy. Một con đường đang đẹp tự nhiên lại rẽ ngoặt sang một bên, trôi một đoạn nhỏ ra ngoài, ở độ cong đó không có chút che chắn nào, bởi đã leo đến rất cao nên nhìn từ trên đó xuống đã là độ cao có thể khiến người ta rơi xuống thịt nát xương tan rồi.

"Đỗ Văn Hội, cẩn thận chút." Lâu Thất hét lớn lên nói với Đỗ Văn Hội đang đi ở đầu.

Đỗ Văn Hội quay đầu lại, hắn đang định đáp lại bỗng nhiên mặt mũi biến sắc, lớn tiếng nói: "Ai đó ở đằng sau kia, sao lại công một nữ nhân vậy?"

Hắn đang đứng ở phía sau cùng, nhìn từ phía sau xuống vừa đúng lúc có thể nhìn thấy đám người Lăng Tử ở phía cuối cùng đang đuổi theo phía sau.

Lời này vừa cất lên, Lâu Thất ngay lập tức quay người lại nhìn về phía sau, thân hình của Lô Đại Lực đứng lúc cản tầm nhìn của nàng.

"Lô Đại Lực, tránh ra chút coi, ai đang công nữ nhân?"

Nàng nhớ là ở phía sau cùng là mấy người Đồ Bôn nhưng nàng không biết ai trong năm huynh đệ ấy đang công.

"Cô nương, để thủ hạ đi coi xem sao." Trần Thập nói.

Lâu Thất gật gật đầu.

Trần Thập bèn quay người lại, lách qua từ phía người Lô Đại Lực.

Trần Sát không hề để tâm tới tình hình phía sau, chàng đột nhiên nhú mày, bước vội tới phía trước, chàng đi tới bên chỗ rẽ bị trôi ra ngoài đó, khẽ nhô đầu ra nhìn xuống phía dưới.

Ở phía dưới chính là những mảng đá nhọn hoắt, các mảng đá mọc sin sít vào nhau, không nhìn ra được có vật gì cả, nhưng chàng cứ luôn cảm thấy ngửi phải mùi tanh nồng của máu, chính là từ phía dưới sộc lên.

"Đề cao cảnh giác, có gì đó không ổn." Chàng gần giọng nói.

Đám người Đỗ Văn Hội lập tức chú ý.

”Aaa”

Đột nhiên một tiếng thét thê thảm từ phía sau vang lên phá vỡ mọi sự yên lặng lúc trước. Tất cả mọi người đều bị kinh động, lập tức nhìn về phía sau. Nhưng thân hình của Lô Đại Lực quả thật là quá vạm vỡ, tình hình phía sau căn bản là họ không nhìn thấy được.

Trầm Sát ôm lấy eo của Lô Thất, khẽ kiễng chân lên rồi phi thân lên phiến đá khổng lồ đó, lúc này chàng mới nhìn rõ được tình hình phía sau. Nguyệt cũng phi thân lên nhưng đúng vào lúc hắn quay người thì khoẻ mắt lại nhìn thấy một bên khác của phiến đá khổng lồ, tình hình trước mặt khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

”Chủ tử.”

Trầm Sát nhìn thấy tình hình đằng sau, còn chưa kịp hoàn hồn trước cơn kinh hãi đã lại nghe thấy tiếng gọi của Nguyệt, chàng quay đầu lại thấy Nguyệt đang chỉ tay về phía trước.

Chàng nhìn theo hướng mà ngón tay hắn chỉ vào.

Một cái hồ, một cái hồ khổng lồ, một cái hồ tuyệt đẹp, nó tựa như một miếng ngọc bội màu xanh ngọc bích trên tấm thảm khổng lồ màu sắc vậy, ánh sáng lấp lánh, làn sương nước trên mặt hồ khẽ xoay chuyển, bên hồ muôn hoa nở rộ tựa như tiên cảnh.

Nếu như không có những cái xác đang trôi nổi lên trên mặt hồ.

Đúng vậy, ở trên mặt hồ đó có rất nhiều xác chết đang trôi về hướng này nổi lềnh bềnh trên mặt hồ, bởi khoảng cách không hề gần nên bọn họ nhìn không rõ là đám thi thể đó có phải là những người lúc trước tới hay không.

Hơn nữa cũng nhất thời nhìn không ra được rốt cuộc là có bao nhiêu thi thể.

Lúc này, ở chỗ con đường vòng trước mặt đó có ba bốn người đi tới, trong đó có một nữ nhân vừa chạy lại vừa la khóc nói: ”Ta muốn quay về, ta muốn quay về, ta không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này nữa.”

”Là tiểu thư Tô gia.” Nguyệt nói.

Phía sau có biến động, đằng trước mặt cũng có biến động, ngay lập tức trong lòng mọi người đề cao cảnh giác.

Lúc này Lô Thất trước đó ở trên phiến đá khổng lồ đã nhìn thấy tình hình phía sau bèn phi thân bay về đó, mũi chân nàng đứng trên vai của Lô Đại Lực để mượn đà bay lên lần nữa, nàng bay tới bên cạnh Trần Thập, thân người nàng còn chưa đáp xuống đã giơ tay ra tóm lấy cổ áo sau của hắn dùng sức tóm cả người hắn lên, đem theo hắn nhảy vọt về phía sau rồi mới hạ xuống đất.

Mắt của Trần Thập trợn ngược hết cả lên rồi.

Lâu Tín cũng đã xông tới, hấn rút thanh kiếm nhật được của những người đã ngắt đi ở bên cạnh lên, định đâm về phía ngực của Lăng Tử.

”Người định làm gì vậy?” Hâu Tử lập tức bổ nhào tới, trong lúc nguy khốn hấn đưa tay ra chặn đứng mũi kiếm của Lâu Tín lại, lòng bàn tay của hấn bị đâm nát ra, máu tươi chảy lênh láng xuống dưới.

”Buông tay ra, có phải người điên rồi không?” Lâu Tín ngạc nhiên.

Hâu Tử hốt mất đồ au: ”Người mới điên đó! Đây là huynh đệ của ta, huynh đệ của ta! Người dựa vào cái gì mà giết huynh ấy? Dựa vào cái gì?”

Lâu Tín chỉ vào Lăng Tử, phẫn nộ nói: ”Người nhìn bộ dạng của hấn bây giờ xem! Cô nương đã nói đám người đó không được cứu, tại sao các người không nghe? Tại sao lại không nghe?”

Lâu Thất không quản được tới bên này, nàng đang nhanh chóng cầm châm cho Trần Thập, trong tay nàng là hai mươi mấy cây châm dài, nàng tức tốc cầm vào đầu và ngực hấn.

Nàng không quay đầu lại, chỉ phát ra tiếng nói lạnh lùng, nghiêng rang nói: ”Lâu Tín, giết!”

”Thủ hạ đã rõ!” Sắc mặt Lâu Tín ngay lập tức đánh lại, hấn nói với Hâu Tử: ”Buông tay ra!”

”Ta không buông, ta không buông, Lăng Tử bất luận biến thành bộ dạng thế nào thì hấn cũng là huynh đệ của ta, hu hu.” Hâu Tử bật khóc tức tưởi.

Đồ Bôn và Sư Gia cũng quyết đứng chặn trước mặt Lăng Tử, đằng trước họ còn có một huynh đệ khác trước giờ luôn trầm mặc ít nói, hấn cũng là người mà Lăng Tử từ nhỏ đã nhận là đệ đệ, trước khi đi theo bọn Đồ Bôn thì Lăng Tử và Tiểu Bạch hai người họ luôn nương tựa vào nhau mà sống. So với Lăng Tử thì hấn trông trắng trẻo sạch sẽ hơn nhiều nên bọn họ vẫn luôn gọi hấn là Tiểu Bạch. Tiểu Bạch cũng là người đầu tiên phát hiện ra Lăng Tử có cái gì đó không ổn.

Hấn bây giờ đang run rẩy gọi Lăng Tử: ”Ca ca, đệ đệ là Tiểu Bạch đây, huynh còn nhận ra đệ đệ không?”

Lăng Tử lúc này đã bị cắn mất hai tai, máu tươi dính đầy trên mặt và đôi vai của hấn, còn hai con mắt của hấn đã biến thành màu xanh, màu xanh lục thẫm, hoàn toàn không nhìn ra được nhân thân của hấn nữa rồi, nó cứ trợn ngược lên, tựa như hai con mắt không còn là mắt nữa mà biến thành hai hòn đá vậy.

Trên vai hấn, nữ nhân vốn dĩ đang hôn mê lúc này đã tỉnh dậy, hai tay cô ta đang ấn xuống bả vai của Lăng Tử, mồm cô ta đầy máu, hai con mắt cô ta cũng là màu xanh, thần sắc đờ đẫn nhưng lại đang cười ngớ ngếch, hàm răng dính đầy máu tươi.

Đúng lúc này, cô ta đột nhiên há miệng, cắn luôn vào bả vai của Lăng Tử.

Lăng Tử lại dường như không biết đau vậy, hắn vẫn công cô ta bước về phía trước một bước. Toàn thân Tiểu Bạch run rẩy, nhưng hắn vẫn kiên định đứng im ở đó bất động. "Ca ca, đệ là Tiểu Bạch đây, huynh có còn nhớ~"

Hắn còn chưa kịp nói xong thì Lăng Tử bỗng nhiên bỏ nhào tới, ôm chặt lấy đầu của hắn, há miệng định cắn vào tai trái của hắn.

"Tiểu Bạch!"

Đồ Bôn và Sư Gia hét lên, một người nắm lấy một cánh tay của Tiểu Bạch kéo hắn về phía sau. Nhưng Lăng Tử ôm đầu của Tiểu Bạch rất chặt, bọn họ nhất thời không kéo ra được.

"Buông tay ra, Lăng Tử, người buông tay ra!"

Bốn con mắt của cả Sư Gia lẫn Đồ Bôn đều trở nên đỏ quạch, bọn họ không nỡ ra tay giết Lăng Tử những bây giờ lại không cứu được Tiểu Bạch, nhìn hai huynh đệ vốn dĩ nương tựa vào nhau để sống nay lại tàn sát nhau như này, trái tim bọn họ dường như chỉ muốn nổ tung ra.

Lâu Tín lấy chân đạp Hưu Tử ra nhưng Hưu Tử lại bỏ nhào tới, ôm chặt lấy chân của hắn: "Không được giết Lăng Tử, không được giết huynh ấy!"

"Aaa"

Tiểu Bạch thê thảm thét lên.

Lăng Tử đã cắn một tai của hắn rồi nhổ ra.

Hưu Tử nhìn cảnh này toàn thân trở nên đờ đẫn, cả người hắn đều ảm đạm không ổn.

"Aaaaaa!" Nước mắt Tiểu Bạch chảy ra giàn giụa, hắn cố hết sức quay đầu lại nói: "Tín ca, kiếm!"

Hắn biết mấy vị huynh đệ này sẽ chẳng ai có thể hạ thủ được.

Lâu Tín cũng nghiêng chặt răng, hắn cũng không thể nào mà không có tình cảm với mấy huynh đệ bọn họ, mọi người đã ở cùng nhau lâu như vậy rồi, sao lại không có tình cảm cơ chứ?

Hắn quay đầu lại thấy Lâu Thất đã thu chân lại, nàng đang chậm rãi đứng dậy, còn Trần Thập thì vẫn

chưa tỉnh: "Cô nương, hân~"

Lâu Thất chậm rãi lắc đầu, nàng nhìn Lăng Tử đang ôm lấy đầu của Tiểu Bạch định cắn nốt cái tai còn lại của hân, nàng đột ngột thấy trong lòng mình nổi lên một cảm giác tê lương.

"Ta không cứu được."

Lâu Tín nghiêng răng đưa thanh kiếm vượt qua Sư Gia nhét vào tay của Tiểu Bạch, sau đó hân quay đầu đi.

Tiểu bạch nắm lấy thanh kiếm, hân nghiêng răng không chút do dự dùng sức đâm thẳng vào bụng Lăng Tử, sau đó hân lại dùng lực rút ra rồi chém thẳng vào cổ của nữ tử đang trên lưng hân. Thanh kiếm này không phải bảo kiếm nên cũng không sắc bén lắm, hân dùng hết sức bình sinh chém xuống nhưng thanh kiếm đó lại bị kẹt ở trong cổ của nữ nhân, hân ra sức để rút kiếm ra nhưng làm thế nào cũng không rút ra nổi.

"Ca ca!" Tiểu Bạch dứt khoát giằng tay của Đồ Bôn và Sư Gia ra, ôm chặt lấy cả Lăng tử và nữ nhân đó, hân lớn tiếng hét lên đẩy bọn họ về phía rìa núi rồi cùng bọn họ nhảy xuống vách núi.

"Tiểu Bạch!"

"Lăng Tử!"

Tiếng kêu như xé nát gan phổi cất lên, Lâu Thất nhắm mắt lại.

Đây là cái giá mà Lăng Tử phải trả, sẽ có một vài cái giá mà không thể trả nổi.

"Không được tự trách!" Trầm Sát ôm lấy eo nàng rồi đưa nàng đi khỏi đó. Trái tim của chàng càng lạnh lùng, vì vậy mà cái chết của hai người bọn họ không khiến chàng quá xúc động, thậm chí nếu đó là thủ hạ của chàng, họ may mắn không chết thì cũng sẽ chịu sự trừng phạt, bởi họ đã làm trái lại mệnh lệnh.

Đám người đó, bọn họ đã nói là không cứu.

Thậm chí chàng còn cảm thấy mấy người mà nàng thu nhận này đã quá tàn mạn, vô kỷ luật, kể cả không có lần này thì cũng sẽ có lần sau. Có một bài học thâm thúy của lần này cũng chính là sự giáo huấn cho những người còn sống, khiến họ vĩnh viễn không thể nào quên.

272. Chương 272

"Ta biết." Lâu Thất khẽ nói. Nàng không tự trách mình, nàng cũng không cứng nhắc thiếu linh hoạt, chỉ là đau lòng mà thôi.

Thực ra đây không phải là người đầu tiên bên cạnh nàng mất mạng. Ở hiện đại cũng có, chỉ có điều nàng

không muốn nhớ lại, nhưng sau lần đó, nàng thường cố gắng học thêm nhiều thứ hơn, hi vọng năng lực của mình mạnh hơn, mạnh hơn chút, có thể cho đồng đội chút cơ hội sống sót khi có nguy hiểm.

Nhưng ở dị thể, nàng thực sự không biết loại độc đó, mới đầu nàng cũng chỉ cảm thấy bất ổn, luôn có dự cảm chẳng lành, vì thế nàng mới kéo dài thời gian ở bên ngoài, hi vọng có thể điều tra rõ ràng, chắc chắn tình hình hơn nữa mới vào.

Nào ngờ vẫn xảy ra chuyện.

”Những con Rồng Biển Sắc đó cũng là Rồng Biển Sắc biến dị, có độc, nhưng chỉ cần bị chúng cắn có lẽ không có vấn đề gì lớn, đợi hít hương thơm của hoa khổng lồ trong thạch lâm, hai loại kết hợp lại mới sản sinh tác dụng, mới trở thành kịch độc. Lăng Tử công cô gái kia, lúc trước đã bị Rồng Biển Sắc cắn vào ngực, có thể vì vậy độc của cô ta phát tác càng nhanh càng mạnh hơn.

Lâu Thất nhớ lại lúc những người đó bị cắn cứ nhảy lên liên tục, chính là vì cô gái kia bị cắn vào ngực, sau đó đám đàn ông kia mới hô hào.

Không ngờ chỉ trong chớp mắt cô ta đã biến thành bộ dạng đó.

Loại độc này sẽ tấn công lên não bộ, xâm nhập và khu vực kí ức, khiến người ta trở nên hung tàn, bạo sát, độc dịch xông lên mắt, ăn mòn nhãn cầu, vì thế mới trở thành màu xanh lục.

Lúc này Lư Đại Lực bỗng nhiên bước tới, vẻ mặt nghiêm nghị nói với nàng: ”Cô nương, sau này tôi sẽ nghe lời cô nương.” Hắn không thông minh không muốn nghĩ nhiều, chỉ thấy tình hình ban nãy, hắn rất sợ hãi, nhớ ra lúc trước mình đã hỏi có nên cứu những người đó không, hắn cho rằng mình dần dần, không biết nên làm gì và không nên làm gì, nhưng hắn nhận định chắc chắn một điều sau này cứ nghe theo lời Lâu Thất, chỉ cần nghe nàng ta là được.

Được!” Lâu Thất cũng không nói nhiều với hắn, chỉ nói: ”Người đi công Trần Thập một đoạn.”

Trần Thập lúc tới xem tình hình đã bị cô gái đó cắn một cái, nhưng hắn né nhanh, dùng cánh tay để chắn, trúng độc không nhiều, vì thế Lâu Thất mới có thể giúp hắn giải độc.

Lư Đại Lực quả nhiên nhận lệnh.

Ba người Đồ Bôn thần sắc chờ đợi, vẫn chưa bước ra khỏi cú sốc cùng lúc mất đi hai người huynh đệ. Đặc biệt là Hầu Tử, hắn rất tự trách, vì vốn dĩ Sư Gia và Đồ Bôn định khuyên Lăng Tử đừng cứu cô gái đó, nhưng hắn nói đỡ giúp Lăng Tử, là hắn ủng hộ Lăng Tử công cô gái kia ra.

Tiểu Trù trước đây đi theo Hiên Viên Lại có kiến thức và dũng khí, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể an ủi xuống vài câu, không có tác dụng gì cho lắm.

Chỉ là lúc này, ở nơi này, không có quá nhiều thời gian cho họ đau buồn, họ còn phải lên đường. Nhưng phía trước vẫn còn biến cố.

”Công tử cứu mạng.” Phía trước vọng tới tiếng kêu thất thanh của Tiêu Dung. Cô ta chạy lão đảo, vô cùng hoảng loạn. Tóc đã xổa hết xuống, những món trang sức như kim bộ dao cài trên tóc không biết đã rơi rớt ở đâu, xiêm y cũng tả tơi, vừa bẩn vừa rách nát.

Từ xa cô ta đã nhìn thấy Nguyệt đứng trên một tảng đá lớn, nhận ra đó là thị vệ của nam nhân tuần tú kia, lập tức khóc lóc gọi về phía hắn.

”Để họ qua đây, hỏi xem chuyện gì xảy ra.” Nguyệt nói với Đỗ Văn Hội.

Vì có việc của Lăng Tử, lại thấy mấy xác chết bập bênh trên mặt hồ trước mặt, bọn họ đều cảm thấy căng thẳng, muốn thận trọng hành động.

Đỗ Văn Hội gật đầu lại nghe Nguyệt bổ sung: ”Lưu Ý xem trên người họ có thương tích gì không, hoặc mắt có đổi màu không.” Sợ, quá sợ.

”Vâng.”

Bốn người trở về, ba người là nam khinh công lợi hại, chỉ có một mình Tiêu Dung là nữ, công phu không ra gì, điều này thực sự khiến người ta không hiểu.

Thông thường, trong một nhóm người không quen biết lại có tranh đoạt, vậy thì cô gái chạy chậm nhất lại không có công phu chắc chắn sẽ là người bị bỏ lại đầu tiên, ba người này lại không phải thị vệ Tiêu gia, sao lại dẫn theo Tiêu Dung bỏ chạy?

Đỗ Văn Hội thấy họ không có vấn đề gì mới cho họ lại gần. Chạy qua tảng đá kia, Tiêu Dung nhìn thấy nhóm người Lâu Thất và Trầm Sát cô ta mới thở phào, ngồi sụp xuống đất, bật khóc nức nở.

Lâu Thất thấy vậy cạn lời, không nhịn được liền hỏi: ”Tiêu ngũ tiểu thư đã không có dũng khí lại không có công phu, tại sao lại tới nơi nguy hiểm thế này.”

Cô nàng Tiêu Dung này thích tự tìm đường chết, trong tình huống này vẫn tiếp tục đi vào đường chết. Nghe Lâu Thất hỏi, cô ta chỉ cảm thấy Lâu Thất đang chế nhạo mình, coi thường mình, lại ở trước mặt người đàn ông mà mình ưng ý, như vậy thật không nể mặt cô ta, hơn nữa cô ta trở thành thế này đã cảm thấy mất mặt lắm rồi, bây giờ liền đổ tất cả mọi tức giận lên đầu Lâu Thất. Cô ta ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn Lâu Thất, phần nộ kêu lên: ”Bốn tiểu thư tại sao tới đây thì liên quan gì tới người, người có dũng khí có công phu, ta thấy người chẳng qua cũng chỉ dựa vào công tử kia bảo vệ, đàn ông gì mà trắng trẻo tới vậy, dọc đường người dụ dỗ bao nhiêu đàn ông cứng chiều người rồi? Người chẳng qua chỉ là một gã nam sủng lấy nhan sắc dụ dỗ kẻ khác, ra vẻ cao quý gì chứ?”

Lâu Thất chớp mắt nhìn cô ta, trong lòng rất bội phục.

Tiêu ngũ tiểu thư, người tự tìm đường chết như vậy, cha người sao có thể nuôi người an toàn lớn tới nhường này chứ?

Bây giờ nàng có người bảo vệ, hơn nữa người bảo vệ nàng tính khí không được tốt cho lắm. Có người có thể dùng, Lâu Thất đương nhiên không ra tay, chỉ lùi một bước qua bên cạnh.

Quả nhiên, Tiêu Dung vừa dứt lời liền cảm thấy khi áp xung quanh lập tức giảm xuống, toàn thân lạnh lẽo. Cô ta thầm rùng mình, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của Trầm Sát.

”Người nói ai nam sủng dụ dỗ kẻ khác?”

Tiêu Dung lúc này mới thầm kêu không ổn, cô ta nói vậy chẳng phải mắng luôn cả vị này sao, nhưng lại nhìn thấy Lâu Thất nửa như đang cười nhìn mình, sắc mặt không hề tỏ ra lo lắng, cô ta lại cảm thấy đầu nóng bừng, không nhịn được kêu lên: ”Chính là hần ta, công tử khôi ngô mạnh mẽ, khí thế bất phàm tại sao lại muốn một kẻ sủng nam. Công tử, Dung Nhi biết nhất định là Thất Công Tử dụ dỗ, mê hoặc công tử.”

Cô ta còn chưa dứt lời, một luồng sức mạnh đáng sợ lập tức ập xuống đầu cô ta, bên tai cô ta vang lên giọng nói vô cùng lạnh lùng: ”Bổn Đế Quân thích nàng ta dụ dỗ, thích nàng ta mê hoặc bổn đế quân, người mà cũng xứng có ý kiến sao?”

Bùm.

Tiêu Dung chỉ cảm thấy đầu và tim mình như bị một chiếc búa lớn đập mạnh xuống, đầu vô cùng đau đớn, trái tim cũng như nát vụn, mắt, mũi, tai và cả miệng cô ta đã có máu chảy ra.

Nhưng trước lúc đó, điều khiến cô ta như bị sét đánh trúng đó chính là ba chữ mà cô ta nghe được.

Bổn Đế Quân!

Trên thế gian này chỉ có một người tự xưng như vậy, một người mà thời gian trước cô ta có nghe nói, đó là người cô ta muốn gả.

Phụt một tiếng, cô ta phun ra một ngụm máu lớn, nhưng bất ngờ như thể dấy lên dũng khí vô tận, cô ta lập tức giãy giụa kêu lên.

”Đế Quân, Đế Quân, Dung Nhi là vì giúp Đế Quân tìm đồ nên mới tới đây. Đế Quân, Dung Nhi biết Thốn U Quả ở đâu.”

Trầm Sát vốn định hành hạ cô ta tới chết, vì thế hắn định đánh một chưởng xuống đỉnh đầu cô nhưng không định một chưởng đánh chết luôn, dám nhục mạ nữ nhân của hắn, sao có thể chết một cách dễ dàng được, phải khiến cô ta thất khiếu chảy máu, ném trải đủ mọi đau khổ và sợ hãi rồi mới được chết.

Khi hắn định đánh một chưởng từ trên không xuống, một bàn tay trắng ngần thon thả đưa ra, lòng bàn tay chạm vào lòng bàn tay hắn. Hắn lập tức xua hết nội lực đi, nắm chặt lấy bàn tay đó, cả giận trừng mắt nhìn nàng: "Không sợ ta sẽ làm bị thương nàng sao?"

Dám đưa tay ra đỡ khi hắn xuất chưởng.

Lâu Thất vốn không quan tâm tới việc Tiêu Dung sống hay chết, nhưng nghe thấy cô ta kêu lên như vậy, nàng nghĩ chắc hẳn phải có thông tin gì đó có giá trị, vì thế mới ngăn cản Trầm Sát giết cô ta.

"Chàng đâuỡ làm ta bị thương." Nàng hơi ngẩng đầu, liếc nhìn hắn với ánh mắt xinh đẹp. Lời hắn vừa nói nàng không hề bỏ sót từ nào, lại nói thích bị nàng dụ dỗ, thích bị nàng mê hoặc, vậy nàng sẽ thử dụ dỗ mê hoặc hắn một lần.

Nhưng ngay lập tức nàng cảm thấy hối hận, có người thực sự không thể chống đỡ nổi dụ dỗ.

Eo thon lập tức bị hai cánh tay rắn chắc siết chặt, hơn thở đàn ông mạnh mẽ lập tức bao phủ, nàng liền giơ tay ra chặn hắn lại, vội vàng nói: "Nghe xem cô ta nói gì, nghe xem cô ta nói gì."

Đùa sao, nàng không muốn bị cản trước mặt nhiều người thế này.

Trầm Sát hừ một tiếng, nhưng cũng không tiếp tục nữa.

Nguyệt thổ phào, hắn thực sự lo lắng ả Tiêu Dung này bị chủ tử đập chết ngay lập tức, bởi vẫn còn có điều phải hỏi.

"Tiêu ngũ tiểu thư tốt nhất hãy nghĩ cho kĩ điều gì nên nói và điều gì không nên nói." Hắn có chút rầu rĩ, cô ta mắng chửi Lâu Thất như vậy đúng là không muốn sống nữa.

Vừa rồi nếu không phải Lâu Thất ngăn lại, người khác chắc chắn không thể ngăn cản sát tâm của chủ tử họ.

Tiêu Dung quỳ rạp trên mặt đất run rẩy, không phải cô ta không sợ, vừa nãy cô ta đã đi một vòng ở Quỷ Môn Quan, cô ta sợ phát khiếp rồi.

Lần này cô ta thực sự cảm nhận được sát ý của Trầm Sát đối với mình, người đàn ông như vậy thật đáng sợ, thật đáng sợ, cô ta không dám thử nữa, không dám.

Cô ta lấp bắp, run rẩy kể lại đầu đuôi sự việc:

”Là ta vô tình nghe được một cô gái nói với thuộc hạ của mình, nói rằng Đế Quân Phá Vực nhất định sẽ cần Thốn U Quả, đợi sau khi lấy được rồi, cô ta muốn Tiêu Vọng ra mặt, nêu ra một yêu cầu với Đế Quân. Khi đó ta chỉ nghĩ rằng nếu như ta lấy được Thốn U Quả, có phải là ta sẽ có thể được ở bên cạnh Đế Quân, vì thế mới yêu cầu Tiêu Vọng dẫn ta tới đây.”

Lâu Thất nhướn mày, không ngờ Tiêu ngũ tiểu thư vì Trầm Sát vẫn rất có dũng khí, rất liều mạng: ”Cô gái đó là ai người có biết không?”

”Ta không biết, khi đó cô ta ra khỏi phủ của Tiêu Vọng, ta vừa hay nhìn thấy liền lén đi theo, vốn dĩ muốn xem cô ta là ai, nhưng cô ta đội mũ có mạng che mặt, ta không nhìn thấy dáng vẻ của cô ta, chỉ có thể khẳng định cô ta chắc chắn không phải người thành Nặc Lạp.”

”Cô ta còn nói gì nữa không?”

”Không còn nói gì nữa, sau đó ta sợ bị họ phát hiện nên vội vàng bỏ đi.”

Lâu Thất nhìn Trầm Sát mỉm cười: ”Nhìn xem, bao nhiêu nữ tử có ý với chàng, nhận làm tì thiếp đi kìa.”

Nàng vừa dứt lời, ánh mắt Tiêu Dung lập tức phát sáng, mong đợi nhìn Trầm Sát.

273. Chương 273

Trầm Sát không buồn nhìn cô ta, chỉ liếc nhìn Lâu Thất, giọng trầm trầm nói một câu: ”Không cần thăm dò, chỉ một mình nàng bốn Đế Quân đã cảm thấy phiền phức chết đi được.” Nói xong liền quay người bước đi.

Lâu Thất rầu rĩ chỉ vào mình: ”Ta phiền phức?”

Nói vậy là có ý gì? Chết tiệt, nói rõ ràng xem nào.

Chê nàng phiền phức sao còn không cho nàng đi, chê nàng phiền phức sao lại còn từ Phá Vực xa xôi ngàn dặm đuổi tới đây bắt nàng?

Không đúng? Lời hần nói khiến nàng giống như thê tử đang ghen tuông vậy, như thể cố tình nói vậy để chọc tức hần không bằng! Nàng thề nàng không có ý đó.

”Này, chàng về đây nói rõ ràng xem nào!” Lâu Thất lập tức hùng hổ đuổi tới.

Nguyệt đành phải tiếp tục công việc thăm vấn.

”Các người đều tới đây để tìm Thốn U Quả, vậy tại sao lại còn chạy về?”

Nghe hỏi vậy, Tiêu Dung và ba nam tử kia sắc mặt lập tức tái mét.

”Hồ, hồ nước đó có quái vật! Không...” Một nam tử lắp bắp nói: ”Không, là có thủy quái, trong hồ có thủy quái!”

Trong hồ có thủy quái?

Trong hồ có thủy quái, Lâu Thất không tin, nhưng nếu như nói trong hồ có cá biển dị hoặc động vật biển dị sống được cả trên cạn lẫn dưới nước thì Lâu Thất tin.

Nghe ba gã đó nói là Tiêu Dung không có công phu, lại sợ nước, vì thế không chịu lại gần hồ nước, ba người bọn họ đối bụng, vừa hay phát hiện có mấy quả đại mộc trên cây thấp nên đi hái quả đại ăn trước. Kết quả bọn họ thoát được một kiếp nạn.

Phát hiện hồ nước có điều bất thường, họ đột nhiên ý thức được rằng Thôn U Quả không dễ dàng lấy được, hết tốp người này tới tốp người khác chết ở đây, nói không chừng tốp sau sẽ tới lượt họ, bọn họ sợ quá, cũng không muốn lấy Thốn U Quả nữa, lập tức vắt chân lên cổ để chạy. Những người kia ngụp lặn trong hồ, luôn miệng kêu đứng ăn thịt ta, đừng giết ta, ta không muốn chết, càng nghe họ càng thêm khiếp sợ. Chạy được một đoạn quay đầu nhìn lại, họ phát hiện ra những người vừa nãy còn giãy giụa gào thét giờ đây đã nổi trên mặt hồ không còn động đậy, không phát ra âm thanh gì nữa.”

Tình hình quái dị như vậy khiến họ sợ vỡ mật, chỉ sợ thứ ở trong hồ sẽ chạy lên đuổi theo họ, vì thế họ mới chạy vội vàng, kêu thảm thiết tới vậy.

”Các người nói nhiều như vậy vẫn chưa nói rõ trong hồ rốt cuộc có thứ gì? Còn nữa những kẻ kia tại sao lại nổi trên mặt hồ mà không chìm xuống?” Lâu Thất nhíu mày ngẫm nghĩ.

Những người đó chắc không phải chết đuối, nếu như là chết đuối ít nhiều sẽ có người chìm xuống đáy hồ, vậy thì họ bị thứ gì đó cắn, hoặc là bị quấn chặt tới chết. Nhưng hồ nước đó nhất định có vấn đề, hơn nữa vốn đang gào thét bỗng ngay lập tức chết hết, trở nên yên tĩnh, trong quá trình đó rốt cuộc có gì kì quái?

”Chỉ nghĩ ngợi không cũng vô dụng, qua đó xem là biết.” Trầm Sát trầm giọng nói sau đó bước nhanh qua tảng đá kia.

Trước khi Lâu Thất định đi theo liền quay đầu lại nhìn mọi người, đặc biệt là đám người Đồ Bôn, giọng điệu nghiêm khắc nói: ”Mau lấy lại tinh thần, ta biết giờ các người đều rất đau bụng, nhưng ở nơi nguy hiểm thế này, có tâm trạng gì cũng phải cất hết đi cho ta! Các người phải bình tĩnh, bình tĩnh mới có thể suy nghĩ kĩ càng, mới có thể không hoảng sợ khi gặp nguy hiểm! Nghe rõ cả chưa?”

Đám người Đồ Bôn trong lòng giật mình, lập tức đứng thẳng lưng: ”Hiểu cả rồi.”

”Còn nữa, mọi hành động đều phải nghe theo chỉ huy! Trừ khi các người muốn chết ở đây! Bằng không tiếp sau đây, ta không muốn lại có ai nữa tự ý hành động, nói một đằng làm một nẻo!”

”Tuân lệnh, công tử.”

Ánh mắt Lâu Thất dừng lại trên mặt Hầu Tử, Hầu Tử mắt đỏ hoe nói: ”Công tử, thuộc hạ cũng hiểu.”

Lăng Tử, Tiểu Bạch đã chết rồi, họ có đau buồn tự trách thì người cũng không thể sống lại.

Tiêu Dung và ba người đàn ông kia vốn không dám quay trở lại nhưng thấy đám người Trầm Sát rời đi, nơi này lại trống vắng, yên tĩnh tới đáng sợ, nhìn con đường tới đây, nhớ tới hơn một trăm người dưới hoa đá khổng lồ kia họ lại rùng mình, lập tức chạy theo.

Tiêu Dung chạy bên cạnh họ: ”Các người đã đồng ý bảo vệ ta, về tới thành Nặc Lạp, ta nhất định sẽ cho các người mỗi người một bảo kiếm do đích thân cha ta rèn.”

Lúc trước cô ta cũng dùng điều kiện này để bọn họ dẫn mình bỏ chạy, bây giờ chỉ có thể lặp lại một lần nữa, cô ta không dám lại gần Trầm Sát nữa, mặc dù bây giờ cô ta đã biết thân phận của hắn.

Nhưng đó là một người đàn ông lạnh lùng, hung tàn, vừa ra tay đã muốn giết người, cô ta sợ, thực sự sợ rồi.

Mấy người đi ở sau cùng, cẩn thận bám theo sau. Lâu Tín thấy họ như vậy, nghĩ chắc muốn xem nếu có điều gì không ổn xảy ra, lại có thể mau chóng bỏ chạy.

Trời đã tối, nhưng họ không dám dừng chân ở nơi này, nơi này không thích hợp để dừng lại nghỉ ngơi. Họ đốt đuốc, mỗi người một cây, ánh lửa sáng rực chiếu sáng xung quanh. Chỉ có điều bản thân màn đêm cũng đã khiến người ta khiếp sợ hơn ban ngày, hướng hồ là là màn đêm ở nơi núi hoang nguy hiểm này.

Tiêu Trù đi sát bên cạnh Lư Đại Lực, Lư Đại Lực có thể mang lại cho cô ta cảm giác an toàn.

Đi hết con đường núi này, trước mặt là bãi cỏ xanh. Vùng này rất ít cây cối, phía xa thì thoảng mới có một hai cây, lại còn rất thấp.

Dưới chân cỏ dại rất dày, giẫm lên rất mềm, hoa dại cũng mọc khắp nơi, mặc dù hoa nhỏ màu nhạt nhưng những loại hoa dại bình thường này so với đóa hoa rực rỡ khổng lồ kia, hoa dại này thực sự khiến người ta cảm thấy gần gũi, đẹp xinh.

Đương nhiên, nơi này phần lớn là đàn ông, không mấy lưu tâm tới chỗ hoa cỏ này, ngay cả Tiêu Trù, Tiêu Dung, Lâu Thất cũng không hề đi ngắm hoa.

Hồ kia cách họ không tới trăm mét.

Mặt hồ rất rộng, đứng trên tảng đá còn có thể nhìn được bảy tám phần diện mạo, bây giờ lại gần mới phát hiện nhìn không tới bờ bên kia. Trong màn đêm, mặt hồ càng thêm phẳng lặng và tĩnh mịch, ngoài đám thi thể đang trôi nổi trên mặt hồ.

Trầm Sát đứng lại: "Các người đợi ở đây."

Lâu Thất cũng quay đầu lại nhìn mấy người Đồ Bôn và Tiểu Trù: "Đợi ở đây."

Không phải cứ dẫn theo nhiều người đã là tốt, thân thủ của mấy người này không thể nào ứng phó được với mức độ nguy hiểm thế kia, đi theo cũng không thể giúp được gì.

Mấy người Đồ Bôn bây giờ đâu dám không nghe lời, ai cũng gật đầu.

"U U." Tử Vân Hồ lúc trước được Trần Thập ôm trong lòng liền nhảy ra, chui vào lòng Lâu Thất.

"Người cũng muốn đi? Được thôi, nhưng nếu có nguy hiểm gì thì nhớ phải chạy thật nhanh đấy biết chưa?" Lâu Thất vỗ vào đầu nó.

Trầm Sát nghiêng mặt liếc nhìn, phát hiện Tử Vân Hồ đang nằm trên ngực Lâu Thất, lập tức mặt hấn sa sầm. Hấn nheo mắt nhìn Tử Vân Hồ, giọng nói rất khế: "Đi hay là chết?"

Lâu Thất cạ lời, không phải chứ Đế Quân, so đo cả với một con tiểu hồ ly? Nàng còn đang định nói thì Tử Vân Hồ đã tủi thân không dám phản kháng yếu ớt kêu lên một tiếng, sau đó chui ra khỏi lòng nàng, buộc lòng chui vào lòng Nguyệt.

Cũng không có cách nào cả, nơi này gần Nguyệt nhất, cũng là người tuần tú nhất ngoại trừ chủ nhân của nó và người đàn ông đáng sợ này ra, nó chỉ có thể chọn hấn, chỉ có thể chọn hấn.

"U u."

Lâu Thất lão đảo trong gió. Nàng đã từng nhìn thấy U U nổi cơn thịnh nộ, ở Thịnh Dược Hàng thành Lạc Dương, khi đầu giá Tử Vân hồ, một người đàn ông vừa giết một con tuyết hồ định giết nó, nó liền thể hiện uy lực của hồ ly, cào nát kẻ đó, tới mắt của gã cũng bị nó móc ra.

Bây giờ lại thấy nó có vẻ sợ Trầm Sát.

Lâu Thất ngẫm nghĩ, đột nhiên nhớ tới khi xưa ai nhìn thấy Trầm Sát, nói hấn giống với Đoạn Trần Tông tông chủ. Tử Vân Hồ chưa chắc đã sợ thực lực vô công của bản thân Trầm Sát, nó cũng không phải chưa

từng gặp người có võ công cao cường và tàn độc, giống như gã áo đen bắt nó tới Thịnh Dực Hàng đầu giá, nhưng nó cũng không hề tỏ ra sợ sệt thế này.

Lâu Thất bỗng cảm thấy, duyên phận của nàng và Trầm Sát có thể biểu hiện trên thân thể của họ. Điều có vấn đề như nhau, và dường như vẫn còn có liên quan.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, bỗng nhiên Lâu Thất cảm thấy cảm giác dưới chân không ổn.

”Nước hồ dâng lên tới đây rồi sao?” Nàng đứng lại, đi tới đây chỉ có nàng và Trầm Sát, Nguyệt vệ, Trần Thập, Lâu Tín, Đỗ Văn Hội và những người khác đều ọ lại.

Bây giờ họ đã tới cách hồ không xa, chỉ còn chừng hai mươi mét. Hoa cỏ ở đây càng thêm màu mỡ, tốt tươi.

Nhưng điều khiến nàng cảm thấy không ổn là bãi cỏ có nước.

Nước trên bãi cỏ đã ngấm tới một cm, cỏ cũng ngập trong nước, đi tiếp rất mềm ướt, thấm ướt cả giày.

Trầm Sát ngẩng đầu nhìn mặt hồ, nhíu mày: ”Nước hồ không tràn hết lên bờ, nước này cũng không phải nước hồ.”

Lời hần nói khiến mọi người bưng tỉnh, vậy nước này từ đâu mà có? Rõ ràng mấy ngày nay không hề có mưa. Thực ra nếu đi tới nơi hoang vu bình thường, bãi cỏ có nước chắc chắn không khiến họ chú ý và ngờ vực, nhưng nơi này không như vậy, nơi này quá kì quái, lại chết rất nhiều người, bất cứ tình huống nào cũng không thể sơ suất bỏ qua.

Bây giờ một bãi nước lớn thế này khiến họ nghi ngờ.

Lâu Thất kiểm tra nước, mới đầu không hề phát hiện ra điều gì bất thường, nước rất trong, không màu không mùi, giống hệt với nước bình thường, hoa cỏ mọc trong nước cũng không có gì đặc biệt, nhưng nàng vẫn bảo họ lùi lại, lùi lên bãi cỏ khô, hơn nữa đều phải cởi giày ra để kiểm tra.

”Mọi người nhìn xem, thi thể đã trôi đi hết rồi!” Lâu Tín đột nhiên chỉ về phía mặt hồ và kêu lên.

Vì bây giờ là ban đêm, nơi này rất yên tĩnh, lời hần nói trở lên rất rõ ràng, người ở phía xa cũng nghe được, mấy người vốn dĩ đã rất mệt vừa mới ngồi xuống nghỉ ngơi lại lập tức bật dậy.

Mọi người đều nhìn về phía mặt hồ.

Những thi thể nổi trên mặt nước vốn đều đã tích lại gần bờ hồ, bây giờ đồng loạt trôi ra giữa hồ, tốc độ tuy chậm nhưng đúng là đang di chuyển.

Trầm Sát nhảy lên, dừng lại trên không, hai chưởng đồng thời đánh về phía mặt nước.

Bùm!

Nội lực của hắn vô cùng thâm hậu, hai chưởng đánh đi, nước bắn lên tung tóe.

Lâu Thất cũng phát hiện ra điểm đáng ngờ, nàng nhanh chóng rút ra một nắm kim, cổ tay rung lên, kim bạc bay đi như mưa phóng vào trong nước.

”Cô nương?” Trần Thập và mọi người không hiểu gì.

”Trong nước có người giả thần giả quỷ!” Lâu Thất lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời có mười mấy bóng người bất ngờ bay ra khỏi mặt nước, nước bắn tung tóe lên người mọi người.

Bên kia, Tiêu Dung không nhìn rõ ràng liền sợ hãi kêu lên thất thanh: ”Thủy quỷ xuất hiện rồi!”

274. Chương 274

Lâu Thất rút roi Thí Hồn ra, bay người lao đi, quát lên: ”Bốn công tử tới gặp đám thủy quỷ các người!”

Nước không có vấn đề gì cả, vậy thì những người này chắc chắn đã bị những ”thủy quỷ” ẩn nấp trong nước giết chết! Họ là ai, có mục đích gì, giết nhiều người như vậy là vì nguyên nhân gì, điều này rất đáng tìm hiểu!

Roi Thí Hồn trong tay vút một tiếng xé gió bay đi, giống như một con linh xà màu đen, toàn thân phát ra ánh sáng màu bạc trong màn đêm, mau chóng cuộn lấy một kẻ trong số bọn chúng.

Thân hình của những kẻ đó đều rất mảnh mai và mềm mại, rất linh hoạt, người trong không trung có thể uốn mình né tránh roi của nàng.

Lâu Thất lớn tiếng gọi: ”Dừng chạy, chúng ta tới đây tâm sự về nhân sinh!”

Tay nàng đẩy ra phía trước một chút, roi lập tức dài thêm một đốt, quấn chặt lấy eo của người đó.

Roi Thí Hồn quấy vào người, trừ khi Lâu Thất nói lỏng nếu không sẽ không ai có thể giãy giụa ra được. Kẻ đó càng giãy giụa, nó sẽ càng siết chặt, cuối cùng gần như siết vào eo kẻ đó.

”Trần Thập, Lâu Tín, tiếp đãi khách đi!” Lâu Thất cười hì hì, quăng kẻ đó về phía đám người Trần Thập.

Trần Thập và Lâu Tín lớn tiếng đáp: "Không vấn đề gì! Công tử, cứ giao cho chúng thuộc hạ!"

Kẻ đó đập mạnh xuống bãi cỏ, nhần nhịn cơn đau đang định bò lên, Trần Thập và Lâu Tín mỗi người một chân giẫm chặt hẳn xuống, sau đó Lâu Tín cúi người một tay giặt mũ trùm đầu màu đen đội trên đầu đối phương xuống.

Một gương mặt trắng trẻo xinh xắn xuất hiện trước mắt họ.

Lâu Tín kêu lên: "Công tử, là một cô gái!"

Trong nước lại nhô lên mấy bóng người, họ đứng trên những những thi thể trôi dạt, toàn thân mặc y phục màu đen sát người, đầu và mặt đều được bọc kín, những chất liệu vải đó rất trơn, thấm nước sẽ nhỏ giọt rơi xuống, rất thích hợp làm trang phục lặn.

Nghe Lâu Tín nói vậy, ánh mắt Lâu Thất vụt phát sáng, lướt nhìn qua những kẻ kia, lập tức bật cười: "Không chỉ một mình cô ta là nữ, những người này đều là nữ cả! Hừm, hai người các người không được thương hương tiếc ngọc đâu đấy, nếu họ không chịu nói vậy thì hãy đánh mạnh tay cho bốn công tử."

"Tuân lệnh!"

Nguyệt đã tham gia chiến đấu, nghe đối thoại của ba chủ tớ họ lập tức cạn lời. Hắn thực sự thấy rằng, Trần Thập và Lâu Tín đã bị Lâu Thất làm hư, Lâu Tín còn đỡ, chủ yếu là Trần Thập, dường như tính cách càng ngày càng giống Lâu Thất.

Việc này là việc tốt hay việc xấu đây?

"Hi hi, có phải Nguyệt vệ đại nhân nhìn dáng người yêu kiều của những cô gái này sắp sửa chảy máu mũi rồi không?" Lâu Thất bỗng nhiên nhảy tới bên cạnh hắn, roi trong tay hóa thành roi cứng, một roi đâm ra sau lưng hắn.

Nguyệt quay đầu lại nhìn thì thấy một nữ nhân áo đen đang ôm ngực rên một tiếng và lùi ra sau mấy bước, trong tay vẫn còn cầm một con dao găm lưỡi mỏng.

Hắn lập tức sờn tóc gáy, nếu không có Lâu Thất, bây giờ chắc hắn đã bị dao găm đâm trúng lưng rồi.

Sao cô ta làm được? Đã lại sát hắn như vậy rồi mà hắn không hề phát giác ra điều gì!

Lâu Thất vừa vung roi đánh về phía nữ nhân kia vừa hì hì nói: "Nguyệt vệ đại nhân, sau khi trở về hãy bảo đề quân thưởng cho người vài tí thiếp xinh đẹp, đàn ông lâu ngày không ăn thịt heo nhìn thấy heo hoang đã cũng chảy nước miếng, như vậy không tốt đâu, sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của Nguyệt vệ đại nhân."

Nguyệt tức nghẹn, nuốt không trôi. Hắn không thể nào nói rằng ban nãy hắn không hề phát giác ra nữ nhân đó đang ở gần mình.

Nói ra sẽ thật mất mặt.

”Cẩn thận chút, họ có thiên phú nín thở và ẩn nấp hơn người!” Trầm Sát tung ra một chưởng về phía một người đang vung dao găm đâm về phía hắn.

Nhưng cô ta ưỡn ngực lên, bộ ngực đầy đà được bao bọc bởi áo đen bó sát đón lấy chưởng của hắn, nếu như hắn đánh xuống chắc chắn phải chạm vào ngực cô ta.

Gương mặt sa sầm của Trầm Sát lập tức sắc lạnh, vội vàng thu chiêu, nhưng nếu làm vậy sẽ để lộ sơ hở và vùng ngực, cô ả kia thấy cơ hội không thể bỏ lỡ, dao găm trong tay nhanh chóng đâm về phía ngực hắn. Nhưng dao găm còn cách ngực hắn một tấc thì không thể nào đâm tiếp được nữa.

Cô ta sững người, cơ thể bị giật xoay một vòng, trời đất đảo điên, cô ta ngã đập xuống bờ, sau đó bị chế ngự.

Quá trình này chỉ diễn ra trong giây lát, cô ta còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị một thanh trường kiếm kề sát lên cổ, chỉ cần cô ta nhúc nhích, chắc sẽ bị cắt đứt cổ họng.

Giọng của Lâu Thất vọng tới: ”Vị khách này thích lộ ngực, hãy cắt hết phần vải trước ngực cô ta cho bọn công tử, để cô ta tha hồ lộ!”

Trần Thập và Lâu Tín lập tức rầu rĩ: ”Công tử, nam nữ thụ thụ bất thân!”

Lâu Thất vừa trừng mắt nhìn Trầm Sát, vừa vung roi Thí Hồn tiếp tục đánh người, vừa thản nhiên trả lời câu nói của họ: ”Vậy thì hãy mời Tiêu ngũ tiểu thư ra tay.”

Nguyệt thở dài: ”Để phi, có thể cẩn thận nghênh địch không?” Nàng ta phân tâm làm nhiều việc cùng lúc như vậy khiến hắn có phần lo lắng. Những cô gái người cá này thứ sự trơn như cá, có lúc tay hắn đã nắm được vai họ rồi nhưng y phục trên người họ rất trơn, lách vai một cái là có thể thoát khỏi tay hắn.

Hơn nữa khí tức của họ cũng rất nhạt, cho dù đã tới sát sau lưng hắn rồi hắn cũng thường khó phát giác ra.

Lâu Thất còn đùa giỡn như vậy, nếu trúng chiêu thì phải làm sao? Bây giờ hắn thực sự sợ Lâu Thất xảy ra chuyện.

Nào ngờ hắn vừa dứt lời, Lâu Thất đã quay đầu mỉm cười rạng rỡ với hắn, sau đó nháy mắt ra hiệu: ”Ta không có hứng thú với heo hoang, không xứng sở như Nguyệt vệ.”

Gương mặt Nguyệt lập tức nhợt nhạt như đất nồi, thấy một nhân ngư lại lén lút tiếp cận sau lưng Lâu Thất, hẩn hoảng hét kêu lên: "Cẩn thận sau lưng người."

Còn chưa kịp nói xong, Lâu Thất đã đập mạnh ra sau, rầm một tiếng, gáy nàng đã đập trúng mũi của nhân ngư sau lưng. Rắc một tiếng, mũi bị gãy.

Lâu Thất quay người lại, một tay không biết từ lúc nào đã cầm Phá Sát, vung tay cửa về phía cổ họng của đối phương.

"Chơi trò này với ta sao? Lặn nước, nín thở, ẩn náu, bốn cô nương mười tuổi đã chơi chán rồi?" Câu nói này nàng thì thầm với ngư nhân chết không nhắm mắt, cũng để cho đối phương biết rằng chết trong tay đối phương cũng không oan uổng, đừng tỏ vẻ như thể gặp ma vậy.

Trầm Sát một tay bóp chặt cổ họng của một nhân ngư, liếc nhìn nàng một cái, vừa rồi hẩn nghe thấy gì? Xem ra nàng còn giấu hẩn, bản lĩnh che giấu không ít!

Mười tám nhân ngư trừ ba nhân ngư bị Lâu Thất dùng roi Thí Hồn ném về phía Trần Thập ra, những người còn lại đều bị giết hết. Dù sao thì ra tay là Trầm Sát và Lâu Thất cùng Nguyệt vệ, công phu nín thở, ẩn náu của đối phương có lợi hại thế nào đi nữa cũng không thể sánh bằng thực lực hùng mạnh của ba người họ, đặc biệt là Lâu Thất và Trầm Sát.

Trước nội lực hùng mạnh, thân pháp linh hoạt cũng chỉ là rác rưởi. Đây chính là tín hiệu Trầm Sát luôn tin tưởng, hẩn ta thậm chí một chưởng đánh chết một người, một trảo có thể bẻ gãy cổ của một người.

Roi Thí Hồn của Lâu Thất tới cuối cùng càng khiến đám nhân ngư kia khiếp sợ, chiếc roi kia rất nhiều chiêu thức, cơ quan quá nhiều, hơn nữa lại lạnh lẽo và cứng chắc rất đáng sợ, không thể đề phòng, căn bản không có cách nào để khắc chế.

Chiến đấu kết thúc, Trầm Sát quay ra quan sát Lâu Thất, ánh mắt ánh lên vẻ kiêu ngạo. "Không tồi, nàng rất mạnh."

"Đâu có, chẳng qua là vũ khí mạnh mà thôi." Lâu Thất cười giả tạo, nàng nghĩ tới việc ban đầu mình giả vờ ngây ngô ngờ nghệch trước mặt Trầm Sát, muốn đóng giả vô dụng một chút, nhưng người tính không bằng trời tính, vẫn bị hẩn vạch trần bản lĩnh từng chút một.

Sau này nàng sẽ phải chú ý một chút, cái gì cần giấu thì phải giấu, tránh tới lúc nàng muốn lười biếng lại bị hẩn đề phòng kín kẽ.

"Nữ nhân của bốn đế quân phải là người mạnh nhất thiên hạ." Trầm Sát kiêu ngạo.

Lâu Thất trầm ngâm.

Nàng quay đầu đi, thấy Tiêu Dung đang quỳ gối trước mặt một nhân ngư, ra sức kéo mảnh vải trước ngực ả ta, muốn để ả ta lộ ngực, liền "phụt" một tiếng.

"Các người đang làm gì vậy?"

Lâu Tín nói: "Nghe lệnh công tử, mời Tiêu ngũ tiểu thư kéo áo trước ngực ả ta ra."

Lâu Thất bước tới, một tay đập xuống đầu hấn: "Đồ dê xồm!"

Lâu Tín xoa gáy, muốn khóc mà không có nước mắt: "Thì ra là công tử đùa?"

...

Họ đốt lửa bên hồ, mặc dù có thể rất nguy hiểm, nhưng sau khi những nhân ngư áo đen đóng giả thủy quỷ này đã bị giết, mọi người đều thở phào, tâm trạng căng thẳng mới được thả lỏng.

Một mối, vất vả và sợ hãi suốt một ngày, bây giờ thả lỏng xuống, ai nấy cũng cảm thấy vô cùng kiệt sức. Ngồi quanh đống lửa, họ nhìn thấy ba cô gái lần lượt bị giữ ở ba nơi, có thể nhìn thấy nhau nhưng không thể lại gần.

Trùm đầu của họ đều bị kéo xuống để lộ ra gương mặt nhợt nhạt. Ba người dung mạo bình thường, là gương mặt không mấy nổi bật, nhưng vóc dáng thì vô cùng yêu kiều, tay dài chân dài, đường nét dịu dàng, Lâu Thất biết đây là kết quả của thời gian dài bơi trong nước.

Bơi có thể giúp thân hình phát triển rất cân đối.

Ba người thần sắc mệt mỏi, trên người chỉ mặc một bộ đồ mỏng bó sát không biết được làm bằng chất liệu gì, gió đêm thổi qua, ba người lại run rẩy, nhìn rất đáng thương, đặc biệt là mười dịch thừa và ba người đàn ông đi theo Tiêu Dung.

"Khi thấy họ đáng thương, các người có nhớ tới những thi thể trôi nổi trên hồ không?" Lâu Thất lạnh nhạt nói một câu, lập tức khiến những gã đàn ông đó giật mình, vội vàng nhìn đi chỗ khác

Cô ả vốn suýt bị lộ ngực ngẩng đầu nhìn Lâu Thất, ánh mắt oán hận.

Lâu Thất không bỏ qua ánh mắt của cô ta, lập tức hứng thú nhìn cô ta; "Cô nương, hay là chúng ta tới tâm sự về nhân sinh trước nhé?"

"Ta không có gì để nói với người cả." Giọng của cô ta hơi khàn, nhưng lại rất hút hồn, vì giọng nói này, những người đã nhìn đi chỗ khác lại quay đầu nhìn lại.

Lâu Thất dựa vào lòng Trầm Sát, xoa cằm nói: "Việc này không khó, ta hỏi người đáp, chắc chắn có thể trò chuyện rất rôm rả."

"Đừng lãng phí tâm trí nữa, ta không nói gì với các người đâu!"

"Vậy à, hay thế này nhé, ta hỏi người một vấn đề, là một câu hỏi lựa chọn." Lâu Thất dừng lại tiếp tục hỏi: "Mặc dù ba người các người chỉ có thể sống một người, người muốn để ai sống?"

275. Chương 275

"Nếu như ba người các người chỉ có thể sống một người, người sẽ để ai sống?"

Không ai ngờ rằng Lâu Thất có thể mỉm cười rạng rỡ và hỏi ra câu hỏi như vậy.

Ba cô gái kia mặc dù không phải tuyệt sắc nhưng còn rất trẻ, chừng mười tám mười chín tuổi, họ có lẽ từ nhỏ đã bị huấn luyện để giết người, lặn dưới nước, làm "thủy quỷ", nhưng không phải không sợ chết.

Trên thực tế, không có ai sợ chết, nếu như nói thực sự không sợ vậy thì là đã chấp nhận số phận, biết là không thoát nổi cái chết, là thuyết phục mình chấp nhận.

Ai cũng đều sợ, nếu không người nói Tần Thủy Hoàng không có dũng khí? Đế hoàng một đời cũng có thể gọi là kiêu hùng, nhưng ông ta đồng thời cũng sợ chết, nếu không sẽ không đi cầu thuốc trường sinh bất lão.

Dường như ngay lập tức, không khí giữa ba cô gái vốn rất đoàn kết kia có phần quái dị.

Nguyệt không thể không thừa nhận, Hoa Vu Tồn sùng bái Lâu Thất, hơn nữa sau khi nàng ta rời đi tới Thần Ma Cốc, gã đó còn tức giận với họ, cũng có đạo lý nhất định.

Ba cô gái kia liền ngậm chặt miệng không nói gì, và còn nhắm chặt mắt.

"Ồ, không muốn chọn sao?" Lâu Thất búng tay, lại một vui vẻ nói: "Vậy chúng ta chơi cách khác, bây giờ các người không muốn mở miệng đúng không? Như thế này được rồi, chúng ta chơi một trò chơi, xem ai kêu trước, ai kêu trước sẽ chết trước, được không?"

Bây giờ không chỉ là ba cô gái kia, tất cả mọi người đều nhìn nàng, muốn biết trò chơi mà nàng nói là gì.

Lư Đại Lực giơ tay lên, thật thà nói: "Ta biết! Ném khăn tay! Vắt vào sau lưng ai người đó sẽ kêu trước."

Tiểu Trù lườm hần một cái: "Này anh chàng to xác, không hiểu thì người đừng tranh phát biểu? Ta thấy rằng chắc để họ đánh nhau, xem ai đánh mạnh bạo một chút, đau rồi chắc chắn sẽ kêu lên."

Một dịch thừa cũng tham gia vào: "Giả ma dọa đối phương."

Trầm Sát: "..."

Nguyệt: "..."

Đế phi, người dạy thuộc hạ của mình thành những tên hề thế này thực sự ổn chứ?

Nguyệt cạ lời không còn gì để nói.

Trước đây mọi người đi theo Đế Quân, khí thế lạnh lùng, nghiêm túc trang nghiêm, rất uy phong. Bây giờ...

Nghe xem, giả ma cũng nói ra được.

Hắn rất muốn biết Lâu Thất sẽ lựa chọn phương án nào. Ba cô gái kia vẫn nhắm mắt không nói lời nào, đáng vẻ rất bình tĩnh.

Lâu Thất lắc đầu nói: "Những trò các ngươi nói đều không vui, hãy làm theo cách của ta. Đây, ba người kia," Nàng chỉ về ba người đàn ông bên cạnh Tiêu Dung, ra hiệu cho họ lại đây: "Mỗi người một cô nương, tự chọn đi."

Ba người đàn ông cảm thấy khó hiểu, chọn một làm gì? Nhưng họ không dám không nghe theo, lập tức mỗi người chọn một người, đứng bên cạnh cô gái mà mình chọn.

Lâu Thất gật đầu nói: "Ừ, chọn xong rồi thì bắt đầu thôi, các ngươi bắt đầu cởi đồ họ ra để cù! Gan bàn chân, nách, cổ, ngực, lưng, mông, tất cả đều có thể thử, nếu như họ vẫn không kêu thì các ngươi hãy tới luôn một màn xuân cung, chàng làm gì vậy? Bỏ tay ra, ta còn chưa nói xong!"

Nàng còn chưa dứt lời đã bị Trầm Sát xách lên, đi nhanh về phía xa, trong gió vẫn còn truyền lại mệnh lệnh của hắn: "Nguyệt thẩm vấn."

"Tuân lệnh..."

Mọi người lão đảo trong gió, đưa mắt nhìn nhau, rất lâu sau cũng không thể tin vào điều mình nghe được.

Cô nương (Công tử) thật dũng mãnh...

...

Sau khi trời sáng, Lâu Thất được Trầm Sát bảo vệ, Tiểu Trù liếc nhìn nàng, thấy môi nàng vẫn còn sưng tấy, trong lòng lập tức liên tưởng lung tung, tiểu chủ tử đã bị Đế Quân thịt chưa vậy?

Vấn đề này thực ra cũng xuất hiện trong đầu những người khác, nhưng họ không phải chán sống, có ai dám hỏi.

"Chủ tử." Nguyệt bước tới liền nhìn thấy lông mi Lâu Thất run lên, sau đó hủ tử nhà hắn giận dữ nhìn hắn.

"Lâm Thất Thất tỉnh rồi."

Nguyệt: "... "hắn phát hiện ra thời gian mình không thể đối đáp đã ngày một nhiều.

Lâu Thất mở mắt ra, ranh mãnh nói: "Đúng thế, ta vốn không đói, vừa tỉnh dậy thấy bụng đột nhiên đói quá. Trầm Sát, ta muốn ăn cá mà Nguyệt vệ đại nhân tận tay bắt! Con hoẵng tối qua hắn bắt ăn rất ngon!"

Trầm Sát lại nhìn về phía Nguyệt.

Nguyệt chỉ về phía hồ, không dám tin hỏi: "Người dám ăn cá của hồ này sao?"

Mặc dù bây giờ thi thể đã không biết trôi đi đâu rồi, nhưng nơi này thực sự đã chết hàng trăm người!

Lâu Thất nhảy ra khỏi ngực Trầm Sát, ngáp dài một cái, uể oải nói: "Ta không biết, Nguyệt vệ đại nhân cứ bắt vài con lên thử đã."

Hồ ngâm hàng trăm xác chết, mới sáng sớm đã bảo hắn xuống nước bắt cá, Nguyệt cười khổ, nàng ta thực sự không phải đang báo thù sao?

Hắn đã thực sự biết được sự hẹp hòi của nữ nhân.

"Thuộc hạ nói về kết quả thăm vấn ba cô gái kia trước."

Trầm Sát xua tay ra hiệu hắn ta tạm thời không cần nói, Lâu Thất lấy kim ra, phóng về phía mặt hồ gần họ nhất.

Mặt nước lại dấy lên một vùng nước đỏ tươi.

Nguyệt mặt biến sắc, lập tức bay qua, một tay nhanh chóng cầm phạp xuống nước, xách một người lên, vứt kẻ đang ướm sưng đó xuống bãi cỏ.

Lâu Thất lập tức nhận ra, đó chính là một trong số tám thị vệ ở bên cạnh Tiêu Vọng hôm qua. Trầm Sát và Nguyệt tối qua đã chú ý tới mấy người họ, đương nhiên cũng nhận ra.

”Mấy người đó quả nhiên chưa chết.”

Nguyệt nói: ”Những ngư nữ hắc y kia là thuộc hạ của lục hoàng tử Bắc Thương, nhưng họ nói rằng họ không phải mới nhận lệnh tới đây, ngược lại nơi này từ trước tới nay vẫn là nơi tập luyện của họ, họ đã ở đây suốt ba năm rồi. Lục hoàng tử ra lệnh cho họ trấn thủ ở hồ này không được cho bất cứ ai lặn xuống đáy hồ, nhưng vì hôm qua có quá nhiều người muốn xuống hồ, họ lo lắng sẽ không hoàn thành được nhiệm vụ, nên đã giết hết, chỉ không ngờ vẫn có mười mấy người thoát được.”

Trầm Sát và Lâu Thất đưa mắt nhìn nhau, Lâu Thất lập tức nở nụ cười ngô nghê: ”Việc này liên quan tới hoàng thất, ta không hiểu cho lắm, ta đi tìm cái gì ăn trước đã.”

”Đứng lại!” Trầm Sát chậm rãi nói: ”Thân là đệ phi của Phá Vực, nàng có biết chức trách của mình là gì không?”

Lâu Thất vẫn thực sự hiếu kỳ, liền hỏi một câu: ”Chức trách của đệ phi Phá Vực là gì?”

Trầm Sát đưa mắt nhìn nàng, chậm rãi nói từng chữ một: ”Sánh vai cùng ta.”

Sánh vai cùng hần, không phải là tránh đi cũng không phải nấp sau lưng hần, cũng không phải chỉ là đêm tới làm nũng hầu hạ. Mà là sánh vai cùng hần, cùng tiến thoái, cùng che chắn mưa gió.

Điểm này hần vốn dĩ chưa từng nghĩ tới, hần từng nghĩ sau này nữ nhân của hần sẽ giống như các hoàng thất khác, tìm người của thế lực có tác dụng nhất với mình lập làm hậu, rồi kéo các thế lực khác phong làm phi, nữ tử của những thế lực khác đưa tới thì tùy ý tìm một thân phận giữ lại ở trong cung là được.

Đây là một phần rất nhỏ trong kế hoạch của hần, thậm chí hần còn chưa từng nghĩ tới, những nữ nhân này sau khi vào cung, mình sẽ chung sống với họ ra sao, hần chưa từng nghĩ tới, càng không bao giờ nghĩ tới việc sung hạnh ai cả, con cái hần cũng chưa nghĩ tới, hần nghĩ nhiều nhất là về cô bé trong giấc mơ của hần, bình thường hần sẽ cảm thấy nếu như mình thân mật với nữ tử khác sẽ là có lỗi với nàng. Sau này có người mang một chiếc thuyền nhỏ tới, hần cũng từng nghĩ tới người này, chỉ có điều không biết đối phương là ai, ở đâu?

Nếu như người khác biết trong tim hần, hậu phi chẳng qua chỉ là lấy về vứt trong hoàng cung làm vật trang trí chắc sẽ vô cùng kinh ngạc.

Nhưng sau khi gặp được Lâu Thất hần mới biết, thì ra có một người con gái có thể đứng bên cạnh hần, tốt lắm, rất tốt.

Lâu Thất và Nguyệt vệ đồng thời sững sờ.

Trầm Sát tiếp tục nói: "Bổn Đế Quân đi đâu nàng sẽ đi đó, bổn Đế Quân đứng ở vị trí nào nàng sẽ đứng ở vị trí đó, hiện nay Phá Vực sắp sửa phải chinh chiến tứ phương, nàng cũng là chủ soái, nàng từng hỏi, bổn Đế Quân lẽ nào không lập hậu sao?"

Lâu Thất ánh mắt vụt lóe sáng, nhìn hấn: "Đúng, chẳng phải chàng vẫn muốn làm Nạp Lan Họa Tâm làm hậu sao?"

"Không. Cho dù không có nàng, bổn Đế Quân cũng sẽ không lập cô ta làm hậu."

Lâu Thất sững người, Nguyệt cũng sững người, họ trước giờ không biết dự định này: "Tại sao vậy?"

Trầm Sát nhíu mày, bản thân hấn cũng cảm thấy ngờ vực: "Không biết tại sao, bổn Đế Quân không thể nhớ được hình dáng của cô ta, nghe giọng nói của cô ta lại cảm thấy rất đĩnh tai nhức óc."

"Phụt!" Nguyệt bật cười, đây đúng là chân tướng khiến hấn vô cùng bất ngờ.

Khóe miệng Lâu Thất co giật: "Ý của chàng là, tới giờ chàng vẫn không nhớ ra Nạp Lan Họa Tâm trông như thế nào?"

Trầm Sát gật đầu: "Đúng thế."

"Vậy sao nghe giọng của cô ta lại thấy đĩnh tai nhức óc?" Ngoài trừ nguyên tố chủ quan ra, giọng của Nạp Lan Họa Tâm tuyệt đối không khó nghe.

Trầm Sát nhìn Nguyệt: "Người còn nhớ con cóc trong một lần bổn Đế Quân đi nhầm vào một vùng đầm lầy không?"

"Đội đã, cái gì nữa đây?" Lâu Thất vội vàng hỏi.

"Còn nhớ. Lần đó chủ tử đi nhầm vào một vùng đầm lầy, khi lún tới ngực, kết quả bên cạnh có một con cóc da đỏ cứ kêu đĩnh tai nhức óc không ngừng, chủ tử nghe thấy rất bức bối, một chưởng đánh chết con cóc da đỏ đó, sau khi con cóc đó chết, chủ tử lập tức nghĩ ra được cách thoát hiểm."

Vì thế, sau này những kẻ không biết có bản lĩnh thực sự hay không nhưng chỉ biết kêu gào, hoặc những kẻ khiến Đế Quân bức bối, tồn tại cũng vô dụng hoặc chỉ gây ảnh hưởng sẽ được hấn quy vào loại cóc ghê.

"Ha ha ha!" Không thể không nói, Lâu Thất nghe nói vậy tâm trạng rất vui vẻ. Nạp Lan Họa Tâm cô ta có biết không, Sát của cô ta trên thực tế tới cô ta trông như thế nào cũng không nhớ. Lại còn coi cô ta là cóc đỏ ồn ào! Tốt nhất có thể một chưởng đánh chết.

"Người không liên quan, lần sau nàng còn dám kéo vào việc lập hậu cho bốn Đế Quân thử xem." Trầm Sát hừ một tiếng.

Lâu Thất nhướn mày: "Vậy chàng có người lựa chọn để làm hoàng hậu rồi sao?"

Hắn giơ tay ra, ngón cái và ngón trỏ miết lấy cằm nàng, ghé sát lại, cả giận nói: "Ừm, hừ, chính là người này." Thấy nàng không hiểu hắn khó khăn lắm mới chịu giải thích: "Phá Vực chưa dựng nước, phong phi trước, đợi lập nước xong rồi phong hậu. Thật không ngờ, nàng không đợi được."

Lâu Thất lập tức sững người.

...

Lục hoàng tử nuôi mười tám ngư nữ hắc y để canh chừng hồ nước này, không cần nghĩ cũng biết hồ này có điều bất thường. Họ giết mười tám ngư nữ, nếu như sau này hồ này có xảy ra biến cố gì hoặc mất món đồ gì, chỉ e lục hoàng tử Bắc Hương sẽ đổ tội lên đầu họ.

"Ngư nữ hắc y nói có mười mấy người chạy thoát, ngoài bốn người Tiêu Dung ra thì chỉ còn lại nhóm người Tiêu Vọng." Lâu Thất phân tích.

276. Chương 276

"Ba ngư nữ hắc y đó nói, hồ này tên là hồ Vọng Ưu,. Mặt hồ nhìn rất phẳng lặng nhưng trên thực tế đáy hồ là mê cung ngoằn ngoèo lát lếu, có một số hang động dưới nước tới bọn họ đã sống ở đây ba năm cũng không dám vào." Nguyệt nói, "Nhưng tình hình của hồ Vọng Ưu này, người ngoài chắc chắn không biết, chỉ có ghi chép trong bí quyển của hoàng thất. Họ cũng không biết ghi chép là gì, nhưng có thể chắc chắn một điều là, nếu như có người tới vì hồ này, vậy nhất định là người có liên quan tới hoàng thất Bắc Thương."

Lâu Thất nghĩ cô ả Bắc Phù Dung.

"Ta nghĩ ta biết là ai rồi."

Trầm Sát liếc nhìn nàng: "Nói thì cứ nói, lại kéo vào bốn Đế Quân thử xem."

Lâu Thất trợn ngược mắt: "Không kéo chàng vào, người ta sắp thành thân với Đông Thời Ngọc rồi, ta nói chàng làm gì."

Nguyệt sững người: "Đế phi nói là đại công chúa Bắc Thương?"

"Không sai, cô nàng Bắc Phù Dung đó không phải là người biết an phận, cô ta lấy được Thốn U Quả cũng không biết muốn đổi gì với Trầm Sát, liên hôn chắc là không được, vậy thì chỉ có một điều đó là hợp tác."

”Hoàng đế Bắc Thương hiện giờ không được khỏe.” Trầm Sát lạnh lùng nói.

Nếu là vậy Bắc Phù Dung đúng là kẻ có thể cân nhắc từ bỏ, cô ta thấy đã không thể gả cho Trầm Sát lập tức chuyển đổi tượng thành thân sang Đông Thời Ngọc, sau đó lại quyết định hợp tác với Trầm Sát.

”Bất luận quan hệ giữa lục hoàng tử và Bắc Phù Dung thế nào đi chăng nữa, họ sẽ làm ra điều gì, ta chỉ biết, đồ cầm chắc trong tay mình thì sẽ tốt hơn.”

Cũng không cần nói chuyện tình cảm hoặc ép buộc hợp tác với người khác. Giống như việc Nạp Lan Họa Tâm đòi Tam Hàn Thu Giao vậy, đều có mục đích không đơn thuần.

Còn có Trầm Vân Sơn và Bích Tiên Sơn, Lâu Thất đã đắc tội với Thảm Mộng Quân và Cảnh Dao gì đó của Bích Tiên Sơn rồi, nhưng cũng không biết đối phương tại sao chưa tới gây chuyện với nàng, có lẽ là do Thạch Tử Ngàn Năm giả lần trước Cảnh Dao mang về có vấn đề?

Lại còn có Trầm Vân Sơn, lần trước không hiểu sao cũng phái người tới bố trí cơ quan muốn lấy mạng nàng, chắc cũng chỉ có thể trở thành kẻ địch không thể trở thành bạn bè.

Sau đó còn có Đoạn Trần Tông, nói không chừng sau này còn có Lâu gia, Hiên Viên gia, Lâu Thất thở dài chỉ cảm thấy mình chỉ muốn ngao du sơn thủy không lo chuyện thiên hạ nhưng thực sự rất khó.

Bây giờ nàng có cảm giác lão đạo sĩ thối từ nhỏ đã bắt đầu huấn luyện nàng nhiều thứ như vậy, cho nàng ngâm trong bách dược, cái gì cũng bắt nàng học, chính là vì sẽ có một ngày đưa nàng tới thế giới này.

Lại còn những giấc mơ mà nàng mơ, nàng cảm thấy gánh nặng đè nặng lên vai, rõ ràng là có những trách nhiệm không thể giữ bỏ, nàng chỉ muốn trước khi sự việc phơi bày nàng có thể thanh thoi được ngày nào hay ngày đó.

Nhưng nếu như con đường sau này của nàng phải đối diện với mưa bão như vậy, nàng theo đuổi tự do nhân bản sẽ không còn là việc tốt nữa, chi bằng...

Chiến thôi!

Ai động vào nàng, nàng sẽ mạnh tay phản kích! Đánh cho đối phương nằm rạp không thể nhúc nhích mới thôi!

Nếu như phải chiến đấu, nàng trở thành đồng minh của Trầm Sát cũng được! Vì nhìn hấn cũng rõ ràng không phải là kẻ có thể an phận.

Trầm Sát liếc nhìn nàng, hấn biết nàng lại mất tập trung, nhưng lần này ánh mắt nàng đang bùng cháy chiến ý, điểm này hấn thích, hấn rất thích.

Nếu cứ muốn né tránh, muốn sống tự do tự tại, điều đó không thích hợp với nàng, nàng nên là người bùng cháy chiến ý, giống như phượng hoàng tắm lửa.

Họ không thể giao hảo với Lục hoàng tử, về phía Bắc Phù Dung cũng chưa chắc có thể giao hảo, đừng quên khi xưa họ ra khỏi Băng Nguyên, Đông Thời Ngọc và Bắc Phù Dung đã ra ám lệnh bắt bọn họ.

"Vì thế hồ Vong Ưu này chúng ta phải thám hiểm một chuyến!" Lâu Thất kiên định nhìn Trầm Sát: "Thôn U Quả chưa chắc đã ở bờ hồ, rất có thể là ở đáy hồ, nếu không Tiêu Vọng dẫn những kẻ kia đi đâu rồi?"

Trầm Sát gật đầu.

"Xuống hồ hết thôi, tới khi đó mọi người phải cẩn thận, nếu không ổn thì phải lập tức ngoi lên liền." Lâu Thất liếc nhìn những người còn ở lại, hỏi ba ngư nữ hắc y, họ đã biết đường đi ở đâu, vì thế đã Đỗ Văn Hội dẫn theo mười dịch thừa, bảo vệ ba huynh đệ Đồ Bôn và Tiểu Trù, đám người Tiêu Dung rời khỏi nơi này, họ ở lại không những không giúp được gì mà còn có thể gặp phải nguy hiểm. Ba gã đàn ông đi cùng Tiêu Dung, Nguyệt đã dặn dò giải quyết trên đường đi.

Bọn họ không phải người tốt, nơi này đã dính dáng tới hoàng thất, họ biết thân phận của Trầm Sát và Lâu Thất, ra tới ngoài sẽ tiết lộ thông tin hai người họ đang ở đây, hiện giờ người của họ không nhiều, nếu như hoàng thất Bắc Thương hoặc Đông Thời Ngọc muốn nhân cơ hội này giải quyết họ thì đúng là một cơ hội tốt.

Tiêu Dung bị Lâu Thất hạ thuốc, nể tình Tiêu Hỏa, nàng giữ lại một mạng cho Tiêu Dung, nhưng khiến cô ta hôn mê, đời sau khi cô ta ra khỏi đây sẽ xem tình hình để quyết định xem xử lý ra sao.

"Cô nương, U U phải làm thế nào?" Trần Thập quay đầu lại nhìn, đuôi của Tử Vân Hồ đang lướt qua lướt lại trên mặt hắc.

Trước đây Lâu Thất vốn định để Tử Vân Hồ của Tiểu Trù rời đi, nhưng Tử Vân Hồ đâu muốn, nó túm chặt lấy vạt áo nàng, khiến nàng đành phải giữ nó lại.

"U u..." Tử Vân Hồ nhìn Lâu Thất.

Lâu Thất lắc đầu: "U U, bây giờ không xuống thể xuống đáy, hay là cứ đứng trên bờ đi, người có thể tìm được khí tức của ta không?" Nàng vừa nói vừa giơ tay ra hiệu.

Tử Vân Hồ kêu lên hai tiếng, chui ra khỏi lòng Trần Thập, một tia sét tím lao đi rất xa, ghé sát tới bên hồ nước gợn hất một hơi sau đó lại ngẩng đầu nhìn nàng.

"Đế phi, tiểu hồ ly nàng đúng là linh tính." Nguyệt cũng rất ngạc nhiên, U U rõ ràng đang nói với họ, cho dù họ đi đâu nó cũng có thể ngửi thấy mùi của họ.

Lâu Thất vẫy tay, Tử Vân Hồ liền chạy lại, nhưng chỉ dám trèo lên vai Lâu Thất, không dám bò trên ngực nàng nữa.

Trầm Sát liếc mắt nhìn nó, nó liền co người lại, cố gắng không để mình quá nổi bật.

”Chủ tử, ba người này thì sao?”

Nguyệt chỉ về phía ba ngư nữ hắc y, thấy họ nhìn Lâu Thất với ánh mắt sợ hãi, hắn liền đưa tay xoa mũi. Tối qua hắn có thể hỏi được họ những điều này, thực tế vẫn phải dựa vào cách của Lâu Thất. Ba người này rất kín mồm kín miệng, không sợ dùng hình, nhất định không chịu khai, nhưng không chịu nổi được cách của Lâu Thất.

Lâu Thất nửa như đang cười nhìn hắn, không hề nói rõ ra.

Nàng biết mình rất bỉ ổi, mười tám ngư nữ vẫn luôn huấn luyện ở đây, đã quen với đau đớn, dùng hình họ sẽ không sợ, nhưng thời gian dài không tiếp xúc với đàn ông, chắc chắn sẽ có cảm giác sợ hãi đối với đàn ông, còn cả việc nam nữ nữa, ngoài cô nàng ưỡn ngực muốn tập kích Trầm Sát sau bị nàng giết ra, những người khác khi nhìn thấy nhiều đàn ông thế này ánh mắt đều có chút sợ hãi.

”Dẫn bọn họ xuống, những nơi mà họ đã đi qua thì không cần đi nữa.” Trầm Sát nói.

Lâu Thất ngẫm nghĩ một lát hỏi họ: ”Nơi các ngươi sợ nhất không dám đi, dẫn chúng ta tới đó.”

Ba ngư nữ đều đồng thời tỏ vẻ kinh ngạc: ”Công tử, nơi đó có xoáy nước ngầm.”

”Xoáy nước ngầm?” Lâu Thất sững sờ, nghĩ tới lần nàng xuyên không tới đây, không phải cũng có một xoáy nước sao? Có khi nào, xoáy nước này có thể để nàng trở về?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu lập tức lớn bùng lên, chỉ chớp nhoáng đã điên cuồng lan tỏa.

Nếu như nàng có thể trở về chỉ ít có thể tìm lão đạo sĩ thối hỏi rõ ngọn ngành! Còn cả đám sửa trục thẳng cho nàng khi trước nữa, nàng vẫn còn chưa quên về sẽ đánh bọn họ một trận.

Trầm Sát không thích vẻ hào hứng của nàng lúc này, không thích, rất không thích.

Hắn luôn có cảm giác điều nàng nghĩ sẽ khiến hắn giận dữ. Hắn đưa tay kéo chặt cánh tay nàng, nguy hiểm hỏi: ”Ái phi đang nghĩ gì vậy?”

Ái phi?

Vã mồ hôi, nàng có thể nói nàng cực kì không quen được không?

”Không nghĩ gì cả, chúng ta đi tới đó, mặt hồ phẳng lặng thế này mà dưới đáy hồ lại có xoáy nước, nơi đó chắc chắn có tình hình bất thường.”

Trầm Sát nhìn kĩ nàng: ”Được!”

”Công tử, nơi đó rất nguy hiểm.” Ngư nữ hắc y vẫn lên tiếng khuyên nhủ, Lâu Thất kiên quyết tới đó.

Vì cần xuống nước, nên trước hết họ phải chuẩn bị đủ năng lượng và nhiệt lượng, bởi vậy họ lập tức đi săn thỏ nước ăn, ai nấy đều ăn thật no.

”Ở khu vực này không nhìn thấy đám người Tiêu Vọng.” Trần Thập và Lâu Tín khi đi săn thỏ cũng tranh thủ tìm mấy người đó nhưng không có kết quả.

”Bọn họ nhất định đã xuống nước rồi.” Lâu Thất nói.

Như vậy họ có thể khẳng định Thốn U Quả ở trong nước.

Nơi này vốn dĩ đã kì quái, hành cung của Dịch Vương bốc cháy không rõ nguyên nhân, động đất, dưới lòng đất còn có cung điện giống như quỷ cung bị tộc Quỷ Nhân xâm chiếm, tới độc hoa khổng lồ cũng có, vậy thì dưới đáy hồ Vô Ưu có huyền cơ cũng không phải không có khả năng.

Trước khi xuống nước, Lâu Thất nhất quyết yêu cầu họ thực hiện một bài thể dục làm nóng người.

”Cô nương, bài thể dục này kì lạ quá, có tác dụng gì khi xuống nước không?” Lâu Tín vừa lắc chân lắc tay theo nàng, khoe miệng co giật, hẳn cảm thấy những động tác như thế này nhìn không đẹp mắt chút nào.

Lâu Thất đưa tay ra chỉ Nguyệt vẫn còn đứng: ”Đúng vậy, rất có ích. Nguyệt vệ đại nhân mau cùng xoay hông, giãn đùi nào, như vậy có thể đề phòng chuột rút.”

Nguyệt rầu rĩ nhìn Trầm Sát: ”Chủ tử cũng không làm.”

”Ngươi có thể so sánh với chàng sao?” Lâu Thất liếc nhìn hắn.

Nguyệt tưởng rằng nàng sẽ nói tới công phu của Đế Quân, không ngờ nàng lại nói: ”Chàng có ta để ý rồi.”

Nguyệt: ”...” Nói vậy lẽ nào không phải nhân cơ hội báo thù đồng thời tự khen chính mình sao?

"Tại sao động tác của thuộc hạ không giống với đám người Trần Thập." Nguyệt vận động một lát cảm thấy rất buồn bực.

Lâu Thất rất bình tĩnh: "Vừa rồi họ đi săn bắn đã vận động rồi, vì thế người tập một bài khác!"

Nguyệt gạt đầu, tiếp tục những động tác mà nàng dạy cho hắn, không hề nhìn thấy vẻ mặt ba ngư nữ hắc y đang nhin cười tới quận ruột.

Lâu Thất bước tới bên cạnh Trầm Sát, quay mặt hắn về phía góc độ đối diện với Nguyệt, cười tít mắt nói: "Trầm Sát, ta hát một bài cho chàng nghe nhé? Nhìn xem, Nguyệt vệ đại nhân đang múa phụ họa kìa."

Trầm Sát rầu rĩ nhìn Nguyệt, múa phụ họa?

Lâu Thất hắng giọng, "Trái ba vòng và phải ba vòng, lắc cái hông là lắc cái hông."

Động tác lắc hông của Nguyệt cứng đơ.

Phụt!

Lâu Tín không nhin được nữa bật cười ha ha.

277. Chương 277

Dưới hồ Vong Ưu nguy hiểm vô cùng, nhìn thấy sắc mặt của ba Ngư Nữ kia thì đã biết rồi. Nhưng Lâu Thất có thói quen chọc cười mọi người nên bầu không khí nghiêm trọng vốn có đã không còn nữa.

Ngoại trừ Nguyệt vệ mang vẻ mặt bất đắc dĩ, thì gương mặt của tất cả mọi người vừa xuống nước đều mang theo ý cười, bao gồm cả Trầm Sát.

Tất cả mọi người đã quên mất hơn trăm bộ thi thể kia, hiện giờ không biết đã trôi đi nơi nào rồi, bọn họ muốn đề phòng nhưng lại trở thành dẫn đường cho ba Ngư Nữ kia...

Các nàng ở dưới nước linh hoạt như cá, khi chuyển động thì động tác có biên độ rất nhỏ, nhưng tốc độ lại rất nhanh, khiến cho người ta không khỏi khen ngợi. Nhưng nghĩ tới chỉ có mười tám người các nàng mà lại giết được gần trăm người ở trong nước thì lòng bọn họ lại khẽ run lên. Trong nước là địa bàn của các nàng, đây lại là nơi quen thuộc của các nàng, cho nên bọn họ càng phải cẩn thận hơn.

Hồ nước trong hơn sự tưởng tượng của bọn họ, tầm nhìn cũng xa hơn. Bọn họ thấy ba Ngư Nữ kia bơi ở trong nước, sau khi bơi một đoạn thì cả ba tạo thành một tư thế kì lạ, không tránh né bọn họ chút nào...

Lâu Thất bơi tới bên người Trần Thập, bắt một tay hắn lại, vừa bơi vừa viết vào lòng bàn tay hắn mấy chữ,

Trần Thập khẽ gật đầu tỏ ý đã hiểu. Lâu Thất tiếp tục bơi sang bên cạnh Lâu Tín, viết mấy chữ vào tay hắn, Lâu Tín cũng khẽ gật đầu.

Bọn họ chỉ có sáu người đi xuống nước, Trần Thập và Lâu Tín tách ra, bơi đến bên cạnh Nguyệt vệ và một tên thị vệ khác. Người thị vệ này thì cả Trần Thập và Lâu Tín đều quen biết, bởi vì bọn họ đều là những thị vệ tinh anh nhất ở Cửu Tiêu Điện, sớm chiều ở chung. Lâu Thất bơi sang bên cạnh Trầm Sát, hắn lập tức bắt lấy tay của nàng, mạnh mẽ bóp một cái. Lâu Thất biết rõ ý của hắn nhưng nàng cố tình giả vờ không hiểu.

Hắn là hắn lại khó chịu về việc nàng vừa nắm tay Trần Thập và Lâu Tín vừa nãy mà thôi. Nhưng hiện giờ đang ở trong nước nên nàng cũng không có cách nào, cũng không thể nói chuyện được...

Dưới hồ Vong Ưu này đúng là có bí mật, địa thế của đáy hồ cao thấp không đồng đều, còn có chút đá ngầm, thỉnh thoảng sẽ phải nghiêng người bơi qua mấy khe đá.

Ở chỗ nước nông hơn, bọn họ sẽ tranh thủ thò đầu lên mặt nước lấy hơi, sau đó tiếp tục bơi thêm nửa canh giờ, tất cả mọi người đều có chút mệt mỏi. Bơi lội là một môn thể thao tiêu hao không ít sức lực, mà ngâm người dưới nước lâu sẽ khiến cơ thể không thoải mái. Chỉ tiếc nơi này không có thuyền, cho nên muốn đi từ bờ bên kia tới đích cũng chỉ có thể bơi qua mà thôi.

Đáy hồ có không ít cá, còn có một vài con cá Ngân Tuyết mà khi vừa đi tới thế giới này, Lâu Thất đã bắt được ở Mê Hồn Cốc. Hơn nữa cá Ngân Tuyết ở nơi này lớn hơn cá Ngân Tuyết ở Mê Hồn Cốc rất nhiều.

Bơi thêm một đoạn, một Ngư Nữ đưa ngón tay lên chỉ, ý bảo phía trước có thể bơi lên để hít không khí, vì vậy mọi người lập tức bơi lên mặt nước.

Sau khi bơi lên mặt nước, mấy người đều thở phì phò, cảm thấy hơi mệt một chút. Nguyệt lau mặt, hỏi Ngư Nữ: "Còn xa lắm sao?"

Tiên cá đáp lại: "Cũng không xa lắm, nhưng dựa vào tốc độ của các người thì cũng phải còn lâu mới tới, có muốn tăng tốc không?"

"Các người còn có thể tăng tốc hơn nữa sao?" Mọi người nghe vậy lập tức sững sờ. Tốc độ vừa rồi của bọn họ cũng không được tính là chậm, hơn nữa còn bơi hơn nửa canh giờ rồi, tiêu hao thể lực vô cùng, bây giờ các nàng lại nói có thể tăng thêm tốc độ là nói đùa sao?

Ngư Nữ nói: "Chúng ta có thể tăng tốc, nhưng phải xem các người có tăng tốc được không chứ? Tăng thêm tốc độ thì đi thêm khoảng mười lăm phút nữa là đến rồi."

Người có kĩ năng bơi kém nhất chỗ này là Lâu Tín và một tên thị vệ tên là Ngụy Thiểm. Lâu Tín đi theo Nguyệt, Ngụy Thiểm bơi theo Trần Thập.

Nguyệt nhìn về phía Trầm Sát, chờ hắn ra quyết định.

”Tăng thêm tốc độ đi!” Trầm Sát nói. Tối qua bọn họ đã chậm trễ mất cả một buổi tối rồi, đám người Tiêu Vọng kia không biết đã đi đến nơi nào, đã tìm được Thốn U Quả hay chưa? Nếu như đám người đó đạt được rồi thì cũng phải nhanh chóng đuổi theo, cho dù không đạt được Thốn U Quả thì bọn họ cũng phải nhanh chóng đi ra ngoài trước khi hành tung bị bại lộ.

”Vâng!” Ngư Nữ lên tiếng, tiếp tục lặn xuống nước cùng hai Ngư Nữ khác.

”Đuổi theo bọn họ đi, cẩn thận một chút!” Trầm Sát nói xong, lập tức kéo Lâu Thất vào trong nước.

Lần này ba Ngư Nữ kia bơi thật sự rất nhanh, bọn họ suýt nữa thì không cả nhìn thấy bóng người.

Ngay từ đầu Lâu Thất đã suy đoán ba người này muốn bỏ trốn, bây giờ nhìn biểu hiện của bọn họ thật sự rất giống như chuẩn bị trốn đi. Nhưng ngay khi nàng dùng tay ra hiệu cho Trần Thập và Lâu Tín để bọn họ bơi qua bao vây ba người kia thì một đàn cá màu xanh xám không biết từ đâu bơi ra, lít nha lít nhít vây quanh bọn họ.

”Ừc ừc...”

Nguyệt nhận ra loài cá này, lập tức mở to mắt, hắn muốn nhắc nhở mọi người chạy đi nhưng lại quên mất bản thân đang ở trong nước...

”Ăn thịt người... ừc ừc...”

Bọt khí xông ra khỏi miệng hắn, cho dù lời của hắn chưa nói hết, âm thanh ở trong nước cũng rất nhỏ, dường như không nghe được gì nhưng Lâu Thất đã hiểu ý của hắn.

Cá ăn thịt người!

Cả một đàn cá ăn thịt người!

Trong rừng mưa nhiệt đới, nàng đã từng thấy loài cá này, nhưng chỉ là có vài con mà thôi, không tạo được chút uy hiếp nào với nàng, nhưng nàng cũng biết năng lực kinh khủng của loài cá này. Có một người đồng nghiệp trong lúc làm nhiệm vụ đã gặp phải cá ăn thịt người, hắn đã miêu tả tình cảnh khốc liệt lúc đó cho nàng. Lần đó hắn liều mạng mới trốn thoát được, nhưng người đồng hành cùng hắn lại không may mắn như thế, trong nháy mắt đã bị đàn cá ăn thịt người kia gặm sạch, chỉ còn lại một bộ xương tro trọi.

Gặp được một con cá ăn thịt người thì cùng lắm bị nó cắn vài cái, sau đó nhanh chóng chạy đi thì không chết được. Nhưng khi bị cả một đàn cá ăn thịt người vây quanh thì mỗi con cá chỉ cần cắn một cái là xong đời rồi!

Hiện giờ trước mặt bọn họ có một đàn cá ăn thịt người lít nha lít nhít đang bơi tới, không thể đếm được có bao nhiêu con, nhưng chắc chắn số lượng không thể ít hơn năm trăm được.

Bị năm trăm con cá ăn thịt người tấn công là cảnh tượng kinh khủng đến mức nào chứ?

Có lẽ bản thân chưa kịp cảm thấy đau thì đã bị ăn sạch rồi cũng nên!

”Chạy!”

”Ừc ừc...”

Nàng cũng không nghĩ ngợi được gì nhiều, nhanh chóng thủ thế, tăng tốc độ bơi. Nhanh! Phải thật nhanh! Nếu không thì hôm nay bọn họ đều phải bỏ mạng ở chỗ này. Đám người Lâu Tín và Trần Thập bơi không giỏi lắm, thể lực bây giờ cũng không còn lại bao nhiêu, nếu như bị bao vây tấn công thì đúng là không còn cách nào, hơn nữa, chỉ cần vài phút là có thể đã mất mạng rồi.

May mắn đàn cá này chỉ là cá ăn thịt người cỡ nhỏ cho nên vẫn còn hi vọng. Cá ăn thịt người bình thường còn được gọi là cá hổ, nhưng những con cá này chỉ là cỡ nhỏ, còn có một loại cỡ rất to nữa. Loại cá cỡ to đó mới thật sự là những con cá hung mãnh tàn bạo, một con cá có thể nặng mấy chục cân, có thể cắn chết cả cá sấu, chúng chỉ cần một miếng mà có thể cắn đứt một cái chân người.

Cá sấu cũng không là gì so với cá ăn thịt người này, cho dù nó dùng phần lưng cứng cáp nhất của nó để chống chọi thì kết quả vẫn thua thảm hại, bị cá ăn thịt người cắn tới chết.

Nếu nơi này có một con ăn thịt người cỡ lớn như thế thì đúng là trời muốn diệt bọn họ.

Lâu Thất vừa ra sức bơi, vừa quay đầu giục bọn họ bơi nhanh lên...

Đột nhiên, mắt nàng trợn lớn, hoảng sợ nhìn hình bóng to lớn đằng sau đám cá ăn thịt người nhỏ kia.

Khốn kiếp!

Nàng không nhận được mà chửi thề trong đầu. Đúng là sợ cái gì thì cái đó tới! Nàng đúng là miệng quạ đen mà!

Một con cá Ăn thịt người khổng lồ!

Ông trời ơi, người đang đùa ta sao? Không phải loài cá lớn này chỉ sinh sống ở sông lớn thôi sao? Đây là hồ mà? Sao trong cái hồ yên tĩnh như này lại có một con ăn thịt người lớn như thế chứ?

Đây là ông trời đang muốn mạng của bọn họ sao?

”Nhanh!”

Nhóm người khác thấy biểu cảm kinh hãi của bọn họ cũng không nhìn được mà quay đầu lại nhìn, vừa nhìn một cái thì cả đám đều thay đổi sắc mặt.

”Ừc ừc...”

Đám người kinh hãi đến mức quên cả nín thở, nhất thời miệng của người nào cũng có bọt khí phun ra, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn.

Ai cũng cố gắng bơi thật nhanh, bởi vì nếu chỉ chậm một bước thôi thì bọn họ đều sẽ phải làm mồi cho cá, tan xương nát thịt. Chết kiểu này chính là chết không toàn thây theo cách kinh khủng nhất!

Tốc độ của sáu người lập tức nhanh hơn gấp đôi. Trong thời khắc sinh tử như thế này thì tiềm lực của con người là vô tận.

Nhưng thế thì cũng có ích lợi gì? Tốc độ của bọn họ sao có thể so sánh được với mấy con cá ăn thịt người kia chứ?

Sắc mặt của Trầm Sát đã tối sầm lại, quay đầu thấy Lâu Tín ra sức bơi mà cũng chẳng nhanh hơn bao nhiêu, hắn đành đưa tay ra nắm lấy quần áo Lâu Tín, sau đó ném Lâu Tín lên mặt nước.

Lực cản của nước rất mạnh, nhưng Lâu Tín bị Trầm Sát ném một cái mà đã bay ra ngoài như một mũi tên, lập tức vọt tới vị trí đầu tiên.

Nhưng vì tác dụng của phản lực, Trầm Sát bị lùi ra sau vài bước.

Trầm Sát vươn tay ra lần nữa, năm ngón tay túm lấy Ngụy Thiểm, ném hắn ta ra ngoài, bản thân mình lại lui lại thêm một chút.

Trần Thập thấy Trầm Sát muốn bắt mình, bỗng nhiên lắc đầu quây quây. Không, không được! Đế Quân không thể cứu thêm hắn nữa, nếu không tốc độ của Đế Quân sẽ bị chậm lại.

Hắn muốn từ chối, nhưng Trầm Sát đã bắt hắn lại, ném hắn ra ngoài. Trần Thập cảm giác nước xung quanh cơ thể dao động mãnh liệt, chớp mắt một cái, hắn đã kéo giãn được khoảng cách với đàn cá ăn thịt người kia.

Nhưng vừa quay đầu lại, hắn thấy Trầm Sát đã sắp bị đàn cá ăn thịt người kia đuổi kịp.

”Đế... ục ục...”

Kéo dài khoảng cách, nhưng không khí trong cơ thể bọn họ cũng không còn nhiều, nếu không đi lên lấy hơi thì sẽ chết chìm trong nước. Nhưng nếu bây giờ bọn họ bơi lên thì rất có thể sẽ bị đàn cá kia đuổi kịp.

Không phải cứ lên mặt nước là có thể lên bờ được, bởi vì cái hồ này rất rộng.

Trầm Sát kéo Nguyệt lên phía trước, ném một cái, chính mình lại xoay người qua.

Lâu Thất thấy thế, lập tức hiểu được Trầm Sát muốn làm gì. Tất cả những người khác đều quay đầu lại, Lâu Thất đập nước một cái, dùng hai chưởng đánh về phía sau bọn họ, tạo lực đẩy bọn họ về phía trước. Sau đó, nàng cũng bị phản lực lại, lui về phía sau một đoạn.

Làm gì vậy?

Nguyệt quay đầu, trông thấy gương mặt phần nộ của Lâu Thất, trong lòng chấn động.

Hai ngày nay hần luôn cảm thấy Lâu Thất đang trả thù hần chuyện ở Thần Ma Cốc, hần cũng không còn cách nào. Nhưng bây giờ nghĩ lại, những thứ mà hần coi là trả thù đó chỉ là hành động trêu đùa của nàng mà thôi.

Trước thời khắc sinh tử, nàng vẫn lựa chọn cứu hần, hành động giống như Đế Quân, cho bọn họ một con đường sống, còn bản thân mình thì ở lại ngăn chặn nguy hiểm, đứng bên cạnh Đế Quân.

Đây chính là Lâu Thất, là nữ nhân duy nhất mà Đế Quân xem trọng. Ngay trong giờ phút này, dường như Nguyệt đã hiểu rõ tất cả mọi chuyện...

278. Chương 278

Lâu Thất muốn bọn họ bơi nhanh hơn một chút, đừng quay đầu lại nữa, chỉ cần liều mạng bơi thẳng về phía trước, liều mạng trốn đi là được.

Chỉ có liều mạng bơi lên trước thì bọn họ mới có thể tranh thủ thời gian lấy hơi, nếu không thì không ai sống sót...

Kĩ năng bơi lặn dưới nước của bọn họ không tốt như của nàng và Đế Quân, nếu như gặp nạn, Đế Quân muốn cứu bọn họ thì Lâu Thất cũng sẽ cứu. Bởi vì nếu bọn họ chậm trễ càng lâu thì thời gian ứng phó với nguy hiểm của nàng và Đế Quân sẽ càng ít...

Nguyệt cắn chặt răng, cố gắng bơi về phía trước, khi vượt qua đám người kia, hần khẽ dùng động tác ra hiệu với bọn họ, ý bảo bọn họ cố gắng đuổi kịp.

Hắn cảm thấy hốc mắt mình nóng dần lên, mũi có chút chua xót, hắn không biết có phải bản thân đang rơi lệ không nữa. Hắn đột nhiên hiểu được vấn đề nghi hoặc trong lòng hắn bấy lâu nay, hiểu vì sao Trần Thập và Lâu Tín lại quyết tâm đi theo Lâu Thất như vậy, hơn nữa cũng mới chỉ có mấy tháng mà tính cách bọn họ đã thay đổi, hoàn toàn tín nhiệm Lâu Thất.

Đây là sức quyến rũ chỉ thuộc về một mình Lâu Thất. Nàng rất thẳng thắn, rất tự tại, rất chân thành. Nàng có thể đối xử tàn nhẫn với kẻ địch, có thù tất báo, nhưng cũng có thể khoan dung với người bên cạnh, che chở bảo vệ.

Người đi theo Lâu Thất đều cảm thấy được sự ấm áp do nàng mang lại, vì vậy, cho dù phải chết, bọn họ cũng không sợ.

Người ở cạnh Lâu Thất không có ai là kẻ thiếu quyết đoán, bởi vì thuộc hạ của nàng không phải lúc nào cũng cần nàng che chở, cũng không nhất định phải vì nàng mà hi sinh. Nàng muốn bọn họ phải đưa ra lựa chọn hợp lý nhất trong mọi tình huống, ngay cả khi đối diện với nguy hiểm thì bọn họ cũng phải nghĩ ra cách để giảm thương vong tới mức thấp nhất.

Giống như vừa nãy, bốn người kia bơi sau lưng bọn họ, ngay trước mặt đàn cá ăn thịt người, nàng và Trần Sát đúng là có cơ hội trốn thoát rất lớn, nhưng phải mất mạng của bốn người bọn họ để đổi lại hai người, trong mắt Lâu Thất thì đây là mua bán không có lãi.

Nhưng nếu hai người bọn họ ở lại cản thì bốn người kia sẽ có cơ hội sống sót, mà cho dù hai người bọn họ đều chết thì cũng chỉ là lấy hai đổi bốn, không phải rất đáng sao?

Tư duy của Lâu Thất từ trước đến nay đều như vậy. Nàng coi bọn họ là người một nhà, mà mạng của người một nhà cũng không khác gì mạng của nàng. Nếu như là người ngoài thì nhất định nàng sẽ mặc kệ, nhanh chóng bơi lên phía trước, có thể còn đạp người kia vào miệng cá nữa.

Trần Sát không cần quay đầu lại cũng biết Lâu Thất đang đi tới bên cạnh hắn.

Trước thời khắc sinh tử, trong lòng của hắn vẫn tràn đầy kiêu ngạo và thỏa mãn. Hắn biết nàng sẽ đứng bên cạnh hắn. Để đưa ra được quyết định như vậy thì không phải chỉ dựa vào năng lực mà còn cần dũng khí, cần tình cảm nữa, mà điều hắn cần nhất, chính là tình cảm của nàng!

Hành động này của nàng khiến hắn yêu thích vô cùng, nhưng đồng thời hắn cũng mong bọn họ cùng nhau rời khỏi chỗ này nhanh một chút.

Hắn đưa tay định nắm tay nàng, nhưng lại bị Lâu Thất lườn một cái. Hai người cản lại nguy hiểm cũng đỡ hơn là một người, nhưng không thể nào lơ lửng được...

Con cá ăn thịt người kia dùng tốc độ rất nhanh, phóng về phía trước, vượt qua đàn cá nhỏ, bơi về phía bọn họ.

Lâu Thất có thể nhìn thấy phần lưng màu xanh nâu của nó, đôi mắt màu đỏ, phần bụng màu xám đỏ. Nó há miệng, hàm răng giống như răng của mãnh thú, bén nhọn mà to lớn.

Hàm răng này mà cắn xuống thì có lẽ sẽ cắn đứt đôi người nàng mất. Nghe nói loại cá ăn thịt người cỡ này còn có thể cắn nát cả tấm sắt...

Lâu Thất lấy roi Thí Hồn ra, khẽ động tay, chiếc roi lập tức trở nên cứng rắn, đánh về phía con cá lớn kia. Sau đó Lâu Thất nhấn thêm một cái, đầu roi đột nhiên bắn ra ba cây châm dài về phía con cá. Lâu Thất không quan tâm có đánh trúng hay không, nàng lập tức ra hiệu cho Trầm Sát, ý bảo mau rời đi.

Hai người đồng thời xoay người, dùng tốc độ nhanh nhất bơi lên phía trước.

Cuối cùng, nàng vẫn không nhịn được, quay đầu lại, thấy hai trong ba cây châm dài kia rơi vào khoảng không, còn một cây bắn trúng đầu của con cá lớn. Nhưng điều khiến Lâu Thất tức nhất chính là đầu của con cá ăn thịt người kia quá cứng rắn, cứng hơn cả dự đoán của nàng, cộng thêm lực cản của nước nên cây châm kia bắn trúng đầu nó nhưng lại chỉ đâm được vào một đoạn ngắn, có lẽ chỉ đâm vào lớp vỏ ngoài mà thôi, căn bản không gây ra được bất cứ tổn thương nào.

Nếu nàng nhờ cao nhân chế tạo lại một chút, nàng cũng muốn thử xem có thể bắn xuyên qua nó không.

Nhưng bây giờ nghĩ nhiều cũng không có tác dụng gì.

Chỉ có thể điên cuồng bơi về phía trước mà thôi.

Trầm Sát đột nhiên túm lấy eo nàng, mạnh mẽ đẩy nàng về phía trước. Lâu Thất vừa quay đầu lại đã thấy con cá ăn thịt người kia há miệng cắn một cái, suýt nữa thì cắn vào chân nàng. Nếu không có Trầm Sát thì e rằng từ phần mắt cá chân của nàng đã rơi vào miệng cá rồi.

Nếu nó đã đuổi đến gần như vậy thì bọn họ có muốn trốn cũng chẳng kịp.

Nhưng lúc này, ngực nàng đã bắt đầu đau nhức, dưỡng khí trong cơ thể không đủ để nàng tiếp tục ở dưới nước nữa, hai mắt nàng đỏ lên, đột nhiên môi của nàng bị đè lại, có một hơi thở truyền vào trong miệng nàng.

Trầm Sát dùng một tay ôm lấy eo nàng, môi dán chặt lên môi nàng, vừa truyền khí cho nàng, vừa lấy Phá Sát ở bên hông nàng ra, vung tay lên. Phá Sát mang theo hơi thở chết chóc đánh về phía con cá ăn thịt người đang há miệng lao tới.

Hắn dùng mười phần công lực, cộng thêm Phá Sát chém sát như chém bùn, cho nên vừa đánh ra thì hàm răng của cá ăn thịt người đã bị tước mất một nửa.

Lâu Thất quay đầu lại nhìn, suýt nữa thì mở miệng lên tiếng khen ngợi hấn. Trầm Sát cầm Phá Sát như vậy đúng là có uy lực kinh người.

Cũng vì thế mà sức uy hiếp của con cá lớn kia đã yếu đi một nửa, nhưng loài cá này rất hung bạo, cho dù chỉ còn nửa hàm răng thì nó vẫn có thể cắn người, không thể xem thường được!

Hơn nữa đằng sau nó còn cả một đàn cá nhỏ đang không ngừng đuổi theo...

Lúc này, Lâu Thất nhìn thấy sắc mặt Trầm Sát có chút bất thường, hấn nhíu mày, nghiêng chặt răng, gân xanh ở thái dương đã nổi lên, có thể thấy được hấn đã nín thở đến cực hạn rồi.

Vừa rồi, hấn truyền cho nàng hai hơi dưỡng khí.

Bản lĩnh nín thở của bọn họ không chênh nhau bao nhiêu, hấn cho nàng dưỡng khí, nhưng bản thân hấn lại sắp không chống đỡ được.

Không được, không được. Bọn họ nhất định phải nổi lên trên mặt nước lấy dưỡng khí!

Nhất định phải nhanh chóng cắt đuôi đám cá ăn thịt người kia, nhưng chuyện này... có chút khó khăn!

Lâu Thất cảm thấy ngực sắp nổ tung. Nàng ngậm chặt miệng, dùng roi Thí Hồn đánh tới phía con cá lớn kia. Thôi thì liều mạng vậy!

Trầm Sát không kịp nhìn nàng, lúc này hấn cũng đang nghĩ đến biện pháp giống nàng. Hấn nắm chặt Phá Sát, gần như ra tay cùng một lúc với nàng, đánh về phần bụng của con cá lớn.

Không cần giết chết nó, chỉ cần để nó bị thương, chảy máu là được.

Có lẽ nó là bá chủ trong khu vực này, cho nên đám cá nhỏ kia không dám tấn công nó. Nhưng chỉ cần nó đổ máu thì dựa vào bản năng trời sinh của mình, đám cá nhỏ kia sẽ trở nên điên cuồng, không bỏ qua cho nó.

Tuy nó to lớn nhưng số lượng của đàn cá nhỏ kia lại quá nhiều, hấn muốn để chúng nó ăn thịt đồng loại.

Trong tay bắt đầu truyền đến tiếng nổ nhẹ, đây chính là phản ứng khi thiếu không khí đến cực hạn. Hai mắt Lâu Thất đỏ bừng, cắn chặt răng, dùng hết sức lực toàn thân, đánh vào bụng cá.

Đồng thời, Phá Sát trong tay Trầm Sát cũng mạnh mẽ đục thủng một lỗ lớn trên bụng con cá lớn.

Máu tươi trào ra, mùi máu nồng đậm tỏa ra ngoài.

Cả đàn cá ăn thịt nhỏ vừa chạy tới, Lâu Thất có thể nhìn thấy được sự hưng phấn của bọn nó, mấy trăm hàm răng nhỏ mở ra, một màn kia khiến nàng cả đời khó quên...

Trầm Sát dùng một cánh tay kéo tay nàng, đưa nàng lên trên.

Lâu Thất quay đầu lại, nhìn cảnh tượng tàn sát điên cuồng phía sau. Mấy trăm con cá ăn thịt người nhỏ cùng nhau tấn công con cá ăn thịt người lớn, con cá lớn bắt đầu giãy dụa rất mạnh. Sóng nước dao động, máu càng ngày càng đậm, giống như địa ngục dưới đáy biển vậy... Một lát sau, hai người cuối cùng cũng vọt lên khỏi mặt nước.

Không khí tràn vào mũi, Lâu Thất tham lam hít sâu vài hơi, cảm giác giống như được trở về từ cõi chết.

"Còn cố được không?" Âm thanh khàn khàn của Trầm Sát vang lên bên tai nàng. Lâu Thất quay đầu, dùng sức cắn vào môi hấn một cái. Lại thêm một lần đồng sinh cộng tử, cùng nhau trở về từ cõi chết, giờ phút này, nàng cảm thấy hấn càng lúc càng đẹp trai...

"Chàng cố được không?" Nàng nhếch môi nhìn hấn.

Ánh mắt Trầm Sát tối sầm lại, hấn cảm thấy dáng vẻ khiêu khích này của nàng rất tuyệt vời, khiến hấn vô cùng yêu thích, nhưng hoàn cảnh bây giờ lại không cho phép bọn họ buông lỏng vì bọn họ vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm. Bọn họ đã cách trung tâm hồ rất xa, có thể nhìn thấy bờ, nhưng trên mặt nước không thấy bóng dáng của đám người Nguyệt vệ.

"Được hay không thì nhìn là biết!"

"So tài không?"

Hai người đồng thời hít một hơi thật sâu, sau đó lặn xuống nước.

Máu càng lúc càng nồng đậm, phân tán trong nước. Bọn họ không dám nhìn nữa, chỉ nhanh chóng bơi về phương hướng của đám người kia.

Nếu không đi ngay, chẳng lẽ chờ đám cá nhỏ kia xử lý xong con cá lớn, lại tiếp tục đuổi theo bọn họ sao?

Mà chỉ trong chút thời gian ngắn ngủi như vậy, con cá ăn thịt người khổng lồ kia đã bị gặm mất một nửa, lộ ra khung xương.

Nguyệt và đám người Trần Thập ngoi lên mặt nước lần nữa, bốn người đều có sắc mặt trắng bệch. Đây là lần thứ tư bọn họ ngoi lên lấy hơi rồi, lần này bọn họ có phát hiện mới.

”Nhìn đi, sắp đến bờ rồi!” Lâu Tín chỉ về phía trước.

Ba Ngư Nữ kia quả nhiên là lừa bọn họ. Nếu như đi theo đường này thì không cần phải gặp đám cá ăn thịt người kia, cũng không cần bơi lâu như vậy. Bởi vì bọn họ vừa đi qua một rào sắt, xem ra là để ngăn cách đám cá đó với khu vực bên ngoài.

Các nàng cố tình dẫn bọn họ vào địa bàn của đám cá ăn thịt người kia, để bọn họ chết trong miệng cá.

”Bây giờ chúng ta đang ở dưới bãi đá ngầm, có một đường đi ngầm, đây không phải là đường vào thủy cung đấy chứ?” Trần Thập nhìn Nguyệt.

Nguyệt im lặng một lúc, nhìn Trần Thập, sau đó lại nhìn Lâu Tín: ”Các người không lo lắng cho Đế Phi sao?”

Sắc mặt Trần Thập và Lâu Tín có chút u ám, nhưng lại đồng thời lắc đầu: ”Cô nương sẽ không có chuyện gì!”

”Tin tưởng nàng như vậy sao?”

Trần Thập và Lâu Tín gật đầu: ”Hơn nữa còn có Đế Quân ở đó...” Cô nương và Đế Quân liên thủ, bọn họ tin chắc hai người đều có thể vượt qua.

”Vậy chúng ta ở đây chờ bọn họ.” Nguyệt nói. Hiện giờ hắn rất sợ Lâu Thất xảy ra chuyện, không trở về được.

Phía trước đột nhiên truyền đến âm thanh rào rào.

Bọn họ giật mình, nhanh chóng quay đầu lại, lập tức nhìn thấy có người ngoi lên khỏi mặt nước.

279. Chương 279

Tiêu Vọng không ngờ ở chỗ này lại gặp được mấy người kia.

Đám người Nguyệt vệ cũng không ngờ, người ngoi từ dưới nước lên không phải Đế Quân và Đế Phi mà lại là Tiêu Vọng và mấy tên thị vệ.

Nhất thời, hai bên đều không nói gì, nhưng trong lòng đều âm thầm đề cao cảnh giác. Không ai tính đến Tiêu Vọng, bởi vì bọn họ vừa nhìn đã biết võ công của hắn chỉ ở mức bình thường, đối với bọn họ thì người này không đủ sức uy hiếp.

Trong mắt Nguyệt, tám tên thị vệ kia đều có bản lĩnh ngang hàng với Trần Thập, Lâu Tín, Ngụy Thiểm,

còn hần thì hơn bọn họ một chút. Nhưng coi như hần lấy một chọi hai, ba người Trần Thập lấy một chọi một thì bên kia vẫn còn thừa ra ba người, đương nhiên không tính đến Tiêu Vọng.

Muốn thắng, cũng không dễ dàng gì.

Lúc này, đối phương cũng đang dự đoán lực lượng của đám người Trần Thập, thấy được kết quả, bọn họ cũng thả lỏng không ít.

Người cầm đầu thấp giọng nói gì đó với Tiêu Vọng, vẻ mặt Tiêu Vọng cũng nhẹ nhàng hơn, chủ động vẫy tay chào hỏi với đám người Trần Thập.

”Mấy vị sao lại ở chỗ này vậy? Không đi cùng những người khác tới Nặc Lạp thành sao?”

Hần giả vờ không biết những người khác đã xảy ra chuyện gì, biểu hiện của hần giống như mọi người đều đã an toàn thuận lợi rời đi vậy.

”Sao Tiêu công tử lại không rời đi?” Nguyệt cũng giả bộ.

Thời điểm này, đám người bọn họ đều xuất hiện ở đây, trong lòng tất cả đều hiểu rõ, chỉ là không ai nói toạc ra mà thôi. Tiêu Vọng lau nước trên mặt, nói ra: ”Thật ra ta nghe nói trong hồ này có một loại bùn, dùng để rèn đao thì sẽ khiến cho đao càng thêm bền và sắc bén hơn.”

Đúng là một cái cớ rất hay!

Lâu Tín nghiêm túc nói: ”Vậy sao? Chúng ta nghe nói trong hồ này có cá ăn thịt người, trước giờ chưa từng nghe đến nên muốn mở mang kiến thức một chút.”

”Cá ăn thịt người?” Tiêu Vọng sững sờ: ”Thật sự có cá Cá ăn thịt người sao?”

Khi nói chuyện, hai bên đều âm thầm tính toán trong lòng xem có nên giết người diệt khẩu hay không, bởi bọn họ đều không muốn đối phương biết lý do thật sự bản thân tới nơi này, sợ đối phương truyền ra ngoài sẽ làm hỏng việc của bọn họ.

”Đúng vậy, thật sự có!” Lâu Tín nói.

Tiêu Vọng lắc đầu: ”Xem ra chúng ta có vận khí tốt, không gặp phải chúng... Đúng rồi, Thất công tử và vị kia đâu?”

Hần chỉ nghe thoáng qua Nguyệt xưng hô với Trầm Sát là chủ tử, cho nên cũng không biết xưng hô như thế nào. Nhưng người kia mang đến cho hần cảm giác rất nguy hiểm, thị vệ bên cạnh nói với hần, bọn họ đều

không phải là đối thủ của người kia, bởi vì bọn họ không nhìn ra được trình độ võ công của người đó.

Trong tình huống bình thường, bọn họ chỉ không thể nhìn ra những người có võ công cao hơn chính mình mà thôi.

Lâu Thất có võ công cao hơn bọn họ, nhưng bởi vì nàng luôn biểu hiện có chút tùy tiện cho nên bọn họ đã coi như nàng ngang hàng hoặc có trình độ kém hơn bọn họ.

Vì vậy, bọn họ muốn giết người diệt khẩu cũng phải kiểm tra xem Thất công tử và vị kia có ở gần đây hay không?

Lâu Tín nở nụ cười: "Hai vị chủ tử đang ở dưới nước bắt cá ăn thịt người để chơi đùa, có thể lát nữa sẽ bơi lên. Nói không chừng còn bắt vài con cho các người mở rộng tầm mắt đó."

Nguyệt nghe Lâu Tín nói đùa như thật, hần cảm thấy Lâu Tín đúng là đã bị Lâu Thất ảnh hưởng quá nhiều, giọng điệu và lời nói kia quả thật khiến người ta tức nghẹn, không xác định được thật giả.

Trong lòng của hần cũng cực kỳ căng thẳng, hần chưa từng lo lắng cho Lâu Thất như vậy. Trước đây, người hần lo lắng nhất chính là Đế Quân, thỉnh thoảng sẽ lo lắng cho Lâu Thất một chút mà thôi, nhưng hiện giờ, hần đã lo lắng cho hai người bọn họ bằng nhau rồi.

Đám người Trần Thập không tin Tiêu Vọng, đám người Tiêu Vọng cũng không tin bọn họ, nhưng nhất thời lại không làm rõ được Lâu Thất và Trầm Sát có thật sự ở gần đây hay không, cho nên do dự một lúc.

Nguyệt và Trần Thập cũng nhìn ra được đối phương đang hạ quyết tâm muốn giết người diệt khẩu. Thật ra nếu bọn họ ở trong trạng thái bình thường thì chưa chắc đã không thể đánh một trận, chỉ là bọn họ vừa bơi một thời gian dài như vậy, lại còn gặp phải cá ăn thịt người, thể lực đã tiêu hao tới mức cạn kiệt rồi. Lúc này, toàn thân bọn họ gần như mềm nhũn, nhưng đối phương dường như lại chẳng có chút mệt mỏi nào, nếu như đánh nhau thì chắc chắn bọn họ không có phần thắng.

Cho nên, bọn họ đang cố gắng kéo dài thời gian để khôi phục thể lực một chút, ít nhất nếu phải liều chết thì cũng không làm cho chủ tử và Đế Phi mất mặt. Dù không thể đánh bại đối phương thì cũng phải kéo đối phương cùng chết.

Chỉ là, đối phương cũng không phải kẻ ngốc, bốn người bọn họ đã lộ ra dáng vẻ mệt mỏi như vậy rồi, liếc mắt là có thể nhận ra được.

"Tiêu công tử, nhất định là hai người kia không ở gần đây. Đây là thời cơ tốt nhất, nếu kéo dài thì chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện..." Tên thị vệ đứng đầu nói vào tai Tiêu Vọng.

Trong lòng Tiêu Vọng cũng hiện lên sát ý. Hần muốn nhanh chóng thăng cấp, trở nên nổi bật, muốn để Tiêu Hỏa phải quỳ trước mặt hần, thừa nhận chính mình không bằng hần, muốn Tiêu Dung khóc lóc cầu

xin hấn cưới nàng. Hiện giờ đại công chúa đã cho hấn cơ hội, nếu như bị những người này phá hủy thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

”Động thủ!”

Hấn nói ra hai chữ, sau đó rút kiếm bên hông ra, lặn vào trong nước.

Kỹ năng bơi lội của Tiêu Vọng rất tốt, có lúc hấn đã nghĩ rằng đại công chúa nhìn trúng khả năng bơi lội này nên mới chọn trúng hấn, hay là sau khi chọn hấn mới phát hiện ra hấn có khả năng bơi lội tốt, cử hấn đi làm chuyện này?

Tiêu Vọng chìm xuống nước, Nguyệt biết bọn họ muốn động thủ, cho nên lập tức thủ thế. Trần Thập và Lâu Tín đều từng là thuộc hạ của hấn, đương nhiên sẽ hiểu thủ thế này, nhanh chóng đổi tư thế.

”Trần Thập, xuống nước.” Nguyệt trầm giọng nói.

Tiêu Vọng đã xuống nước, nhất định là hấn ta định đánh lén. Hiện giờ hấn là người đánh chính ở đây, không thể xuống nước được. Trong ba người còn lại thì chỉ có Trần Thập là có kỹ năng bơi tốt nhất, vì vậy chỉ có Trần Thập mới có thể xuống nước.

Trận ác chiến này không thể tránh được nữa rồi!

”Trần Thập, cẩn thận!” Lâu Tín nhanh chóng nói một câu.

Trần Thập gật đầu, hít sâu, chìm vào trong nước, bơi về phía trước. Quả nhiên hấn thấy Tiêu Vọng cầm nhuyễn kiếm bơi về phía bên này. Thấy tốc độ của Tiêu Vọng, trong lòng Trần Thập có chút lạnh lẽo. Kỹ năng bơi của Tiêu Vọng có lẽ không hề kém Ngư Nữ kia...

Mà lúc này trong tay hấn lại không có kiếm. Lúc trước, hấn bị người của Quỷ Nhân tộc bắt được, hạ cổ, bội kiếm cũng bị lấy mất, chưa tìm lại được. Sức cùng lực kiệt, không có vũ khí, kỹ năng bơi lại không tốt bằng đối phương... có thể nói, lúc này Trần Thập còn yếu hơn cả Tiêu Vọng.

Hấn cắn răng, chủ động tấn công. Cánh tay hấn nhanh chóng chuyển động, đánh về phía Tiêu Vọng.

Thân hình Tiêu Vọng uốn lượn như cá, lập tức tránh thoát, cổ tay hấn ta khê vung lên, mũi kiếm hướng về phía Trần Thập.

Trần Thập muốn tránh nhưng hấn thật sự quá mệt mỏi rồi. Động tác và tốc độ của cơ thể không theo kịp suy nghĩ trong đầu. Kiếm kia đâm thẳng vào vai hấn, làm rách áo và xước một lớp da mỏng, máu lập tức trào ra, lan tỏa trong nước.

Trước đó, trong phủ hần, Thất công tử dẫn theo thị vệ này đi tới, uy phong vô cùng, phé đi chân của toàn bộ gia nô canh cửa. Lúc đó hần biết võ công của mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Trần Thập. Không ngờ, vật đối sao dời, đây đúng là thiên thời, địa lợi, nhân hòa, tinh lực đủ, binh khí tốt, kỹ năng bơi mạnh hơn, mà đối phương lại ở trong tình trạng không có chút sức lực nào, để im cho hần đánh...

Trong mắt Tiêu Vọng nổi lên sát ý. Hần muốn giết thị vệ này!

Kiểm trong tay run lên, giống như một con cá, lao thẳng về phía vết thương của Trần Thập. Tuy võ công của hần không tốt, nhưng đầu óc khá linh hoạt. Hần biết mặc dù Trần Thập đang mệt mỏi nhưng dù sao thì võ công của Trần Thập cũng rất tốt, hần muốn đánh thắng thì phải dùng chút thủ đoạn, ví dụ như lúc này, mỗi kiếm đều đánh về vết thương của đối phương.

Trần Thập cắn răng, không tin bản thân mình lại thua trong tay kẻ yếu như Tiêu Vọng, hần vận dụng nội lực, đánh về eo đối phương.

Trong nước vô cùng im lặng, Tiêu Vọng bị đánh một chương, suýt nữa không nín thở được, bọt khí trong miệng cũng tràn ra ngoài. Trần Thập lập tức đuổi theo Tiêu Vọng, đánh về phía đầu hần.

Dưới nước đang liều mạng, trên mặt nước cũng là một trận ác chiến.

Đối phương vừa động thủ, Nguyệt lập tức nhíu mày. Nếu bọn họ không đoán sai thì mấy thị vệ này chính là người của hoàng thất Bắc Thương, tuyệt đối không phải người trong giang hồ, cũng không thể nào là thị vệ bình thường...

Bọn họ phối hợp rất tốt, mỗi lần tấn công đều có kế hoạch, ăn ý với nhau. Đây tuyệt đối là thị vệ được huấn luyện bài bản!

"Hoàng thất Bắc Thương sao? Mặc kệ các người thuộc về hoàng tử hay công chúa nào, ta cũng nhớ kĩ các người rồi!"

Người cầm đầu ngửa cổ lên trời cười một tiếng, trầm giọng nói: "Vậy người phải có mạng sống tiếp đấy!"

"Thử một chút là biết ta có thể sống tiếp hay không?" Nguyệt đánh hai chương lên mặt nước, mượn lực đẩy này bay lên cao, tránh thoát đối phương, sau đó đánh về phía hai người đang bao vây Lâu Tín.

Không ai ngờ hần lại đột nhiên đổi mục tiêu tấn công, cho nên hai tên thị vệ kia bị hần đánh trúng, lập tức có một tên phun ra một ngụm máu, té ngã vào trong nước. Lâu Tín thấy thế cũng không bỏ lỡ cơ hội, lập tức đâm vào sau lưng người kia, đâm xuyên qua...

"Hèn hạ!" Thị vệ cầm đầu tức muốn nổ mắt.

Lâu Tín thu kiếm về, mệt mỗi thở một hơi, sau đó cười ha hả trả lời: "Xì, nói như kiểu các người không hèn hạ vậy?"

Thị vệ cầm đầu vốn cho rằng bên hần đã nắm chắc phần thắng rồi, nhưng không ngờ trong nháy mắt đã có một chết, một bị thương, đương nhiên trong lòng sẽ rất khó chịu. Bọn họ cho rằng những thị vệ này có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ là tùy tùng của công tử nhà giàu mà thôi, không thể so được với thị vệ xuất thân hoàng thất như bọn họ. Nào ngờ thực lực của đối phương lại mạnh như vậy.

"Các người rốt cuộc là ai?"

Nguyệt không nhịn được cười một tiếng: "Hiện giờ mới nhớ ra chuyện này, không cảm thấy quá muộn rồi sao?"

Thị vệ cầm đầu kia cắn răng: "Mặc kệ các người là ai, hôm nay nhất định sẽ bỏ mạng ở hồ Vong Ưu này!"

Tiếng nói của hần vừa dứt, trong nước lập tức có hai bóng người nhảy lên, một người nhảy từ trên không xuống, mạnh mẽ vỗ vào đỉnh đầu của hần, chìm xuống nước. Một người dùng roi dài màu đen đánh về phía người khác, quần áo người đó lập tức rách ra, da thịt cũng bị đánh thành một vết thương rất sâu.

Một giọng nói trầm thấp vang lên: "Bổn Đế Quân muốn nhìn xem ai sẽ chết ở hồ Vong Ưu này."

Đám người Nguyệt vui vẻ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trần Sát và Lâu Thất từ trên không nhảy xuống, lập tức kêu lớn.

"Đế Quân, Đế Phi!"

"Cô nương!"

Lâu Thất nhảy vào trong nước, cười rộ: "Các người không sao chứ?"

"Trần Thập còn chưa lên!" Lâu Tín đột nhiên biến sắc.

280. Chương 280

Lâu Thất vừa nghe thấy thì lập tức muốn lặn vào nước, Nguyệt vội vàng nói: "Đế Phi xin hãy nghỉ ngơi, thuộc hạ nhất định sẽ mang Trần Thập quay về!" Nói xong, hần lập tức lặn vào trong nước.

"Chàng có cảm thấy Nguyệt Vệ đại nhân hình như có chút kỳ lạ không?" Lâu Thất nhìn sang Trần Sát.

Trần Sát với tay vén tóc ướt phủ trên trán nàng ra, thấp giọng cười, ánh mắt long lanh, rộ đến mức Lâu Thất có chút hoa mắt. Trời, nam nhân này lại mê hoặc nàng rồi.

Mỗi lần hần nở nụ cười hiếm hoi như ánh sáng bảy màu sau sương tuyết, phong thái tao nhã tuyệt vời khiến người khác mê mẩn không thôi.

Lâu Thất bị hần mê hoặc đến mức đầu óc hỗn loạn, không nghe thấy hần nói gì cả. Nhưng Lâu Tín và Ngụy Thiểm đang tìm cách tiêu diệt sạch sẽ những kẻ địch còn lại thì nghe thấy. Đế Quân nói, "Từ nay Nguyệt sẽ đối đãi với nàng như ta."

Một lúc sau, Nguyệt đỡ Trần Thập từ trong nước nổi lên.

Lâu Thất vừa thấy vết thương trên vai của Trần Thập thì sắc mặt nghiêm trọng, Trần Thập vội nói: "Cô nương, thuộc hạ chỉ bị thương nhẹ, không sao."

Nguyệt thêm vào: "Trần Thập có phát hiện."

Mọi người đều nhìn sang Trần Thập, hần lại áy náy cúi đầu: "Thuộc hạ để Tiêu Vọng chạy mất rồi. Trong nước này có San Hô Trận, Tiêu Vọng đã vào San Hô Trận rồi nhanh chóng biến mất, thuộc hạ đuổi theo một đoạn thì phát hiện đó là đá san hô do con người xếp đặt, hơn nữa phía trước có một động đá rất lớn."

Nguyệt tiếp lời: "Tiêu Vọng chắc là đã vào trong động đá đó rồi."

"Vậy các người nhìn thấy dưới nước có xoáy không?" Lâu Thất vội vàng hỏi.

Nguyệt và Trần Thập đều lắc đầu.

Lâu Thất cắn răng, ba nữ ngự áo đen đó lại lừa họ, hoặc là xoáy nước quả thực tồn tại chỉ là chưa dẫn họ đến đó thôi?"

"Lâu Thất dường như rất có hứng thú với xoáy nước." Đôi mắt Trầm Sát nheo lại, nhìn nàng.

Trong lòng Lâu Thất sợ hãi, nếu hần biết mục đích nàng tìm xoáy nước là gì thì không biết có bề gãy cổ của nàng trong cơn tức giận không.

Nàng nở một nụ cười: "Chỉ là hiếu kỳ, chỉ là hiếu kỳ, mặt hồ này tĩnh lặng như vậy, ta không biết dưới đáy nếu có xoáy nước thì sẽ có hiện tượng kỳ lạ như thế nào, vì vậy muốn xem thử mà thôi."

Hần nhìn nàng hồi lâu: "Vậy à?"

"Đúng vậy đúng vậy, nếu không thì chàng tưởng là gì?" Lâu Thất chột dạ, cảm thấy trong đôi mắt sâu thẳm đó của hần như biết rõ mọi thứ vậy. Nhưng nghĩ lại vẫn là không có khả năng, hần lại không biết chuyện xuyên không của nàng, sao có thể đoán được nàng muốn tìm xoáy ở dưới nước là muốn thử xem có thể quay

về hiện đại hay không?

Trầm Sát không nói gì nữa, dặt tay nàng: "Xuống dưới xem thử." Nếu nói Thốn U Quả ở trong nước, bất kể thế nào cũng phải xuống tìm kiếm. Trước đây hấn cảm thấy sâu độc trong người cũng không sao, có thể sống một ngày thì hấn sẽ cố gắng một ngày, cũng cố hết sức tìm được dẫn, tận lực, nghe theo ý trời. Nhưng hiện giờ, hấn không muốn chết.

Nếu hấn chết rồi thì nữ nhân của hấn làm sao đây?

Hấn tuyệt đối sẽ không khoan nhượng để nàng đứng bên cạnh nam nhân khác, tựa vào lòng nam nhân khác, mặc ý tùy tiện, nhận sự cưng chiều của người khác.

Nàng là của hấn, nếu phải cưng chiều thì hấn sẽ làm, nàng ấy chỉ có thể là của hấn.

Vì vậy hấn không thể chết.

Lặn đến đáy hồ, quả nhiên nhìn thấy một số San Hô Trộn, họ bơi theo Trần Thập đến điểm cuối cùng thì thấy một động đá khổng lồ.

Thay vì nói động đá thì chi bằng nói là cổng đá sẽ càng chính xác hơn, đó là một cửa động rất lớn.

Trong giây phút họ đang do dự có nên vào hay không, vì sau khi vào cổng thì có vách tường, không ai biết đoạn này dài bao nhiêu, nếu quá dài thì bọn họ căn bản không có cách nào trôi ra khỏi mặt nước để thở. Rất có khả năng sẽ chết đuối trong đó.

Nhưng chỉ do dự một lát, Lâu Thất bèn làm thế tay tiến lên trước. Vào, đến cũng đến rồi, không mạo hiểm một lần thì làm sao chịu từ bỏ?

Chỉ là bất kể có một mối bao nhiêu cũng phải tăng nhanh tốc độ, liều mạng bơi về phía trước.

Con đường qua lại dưới nước này rất tối, tia sáng chiếu không tới được, chỉ có thể dựa vào cảm nhận mà bơi về phía trước, đồng thời mấy người phải cố gắng sát vào nhau, nếu không một người có chuyện thì những người khác đều không hay biết.

Lâu Thất biết Trầm Sát vẫn luôn ở bên cạnh.

Nàng vừa bơi vừa tính sơ sơ thời gian, đại khái đã hơn bốn phút, nàng vẫn ổn nhưng không biết Lâu Tín bọn họ có chịu nổi không.

Đã đến đây rồi nàng mới có chút hối hận, phải sớm bảo họ bơi lên bờ chờ mới đúng. Nhưng hiện giờ muốn

rút lui thì cũng đã muộn rồi.

Số của họ vẫn coi như may mắn, đúng lúc Lâu Tín nghĩ rằng bọn họ sắp chết ngạt ở đây thì trước mắt đột nhiên có ánh sáng, chính xác là có tia sáng chiếu vào trong nước, họ đã ra khỏi con đường đá khép kín đó rồi.

Mọi người vội vàng chui ra khỏi mặt nước.

Cả ngày nay đúng là đã dùng hết thời gian bơi của cả nửa đời người rồi, mọi người đều ngâm nước đến nỗi da dễ đều nhẵn nhúm trắng bệch, nhưng điều thảm hơn là hai cánh tay đều tê dại, cảm giác như không phải là của mình nữa, đau nhức vô cùng.

”Ồ? Đế Quân, Đế Phi, hai người mau nhìn xem!”

Ngụy Thiểm kêu lên với vẻ kinh ngạc.

Sau khi họ trồi lên khỏi mặt nước thì lo hít thở không khí trước, còn nơi mà Ngụy Thiểm đi lên thì mực nước rất thấp, hần mướt đến nỗi trực tiếp ngồi trong nước, trên đỉnh đầu lại vừa hay có một cái lá cây bay xuống, hần ngẩng đầu lên một cách vô thức, lập tức mở to mắt.

Mọi người theo đó ngẩng đầu nhìn lên, ngay lập tức đều ngạc nhiên đến trợn tròn mắt.

Vách núi mọc đầy rêu xanh, cao không thể leo được, trên đỉnh thì thấy một bầu trời hình tròn. Họ giống như sáu con ếch ngồi trong giếng sâu, đang ngồi dưới giếng nhìn trời.

Mọi người đều thở phào một hơi, bất kể thế nào, ít nhất có một nơi có thể coi như là lối ra rồi, tuy lối ra này rất cao, nhưng dựa vào võ công của họ muốn leo ra ngoài cũng không phải việc gì khó.

Họ cũng phát hiện ở đây đã xem như là đến bờ rồi, từ trong nước leo lên, ngay cả hai chân cũng tê đi, mỗi nhừ đến nỗi run rẩy.

”Ở đây giống như là một nhánh sông nhỏ.” Thu lại ánh mắt, Lâu Thất quan sát nơi đang đứng. Tia sáng chính là xuyên qua từ cửa động ở đầu kia, mà trên thực tế ở đây giống như đường ngầm ở bụng núi bị khoét rỗng, chiều rộng có thể chứa được ba người đứng sát vai nhau, mực nước đã rất thấp, đứng lên cũng chỉ đến mắt cá chân. Trên đỉnh lại rất cao, nhưng vì quá tối chút tia sáng ở cửa động cũng không xuyên được vào bên trong, đứng ở đây cơ bản không nhìn thấy bên trong như thế nào.

Lâu Thất vươn tay nhón lấy một cọng tóc ở trên vách đá bên cạnh.

”Tiêu Vọng quả thực đã từng ở đây, chắc đã vào trong rồi.

Nguyệt nói với vẻ ngạc nhiên: "Ý của Đế Phi chắc sẽ không phải nói đây là tóc của hắc chứ?"

Lâu Thất gật gật đầu: "Không sai."

"Một cọng tóc, người cũng có thể nhận ra là của ai à?" Nguyệt và Ngụy Thiểm đều có vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, Trần Thập và Lâu Tín đều rất yên lặng, vì họ đều đã quen rồi, cũng đã tin, cô nương nhà mình chính là người giỏi nhất, nàng biết gì, hiểu bao nhiêu thì cũng quá là bình thường.

Cũng quá là bình thường.

Lâu Thất thở dài một hơi, thực ra không phải nàng giỏi, chỉ là nàng quan sát rất kỹ mà thôi, đặc biệt là người mà nàng từng tiếp xúc. Người khiến nàng quan sát tỉ mỉ nhất, một loại là người của mình, một loại là kẻ địch hoặc có khả năng là kẻ địch. Tóm lại chẳng qua cũng chỉ là một câu nói nhảm tai, đó chính là biết mình biết người.

"Tiêu Vọng đang ở tuổi trung niên, cuộc sống cũng rất tốt, vì vậy tóc của hắc vẫn còn rất khỏe, điểm dùng để nhận ra đó là tóc của hắc thô hơn tóc người thường, và lại rất đen." Nàng đặt cọng tóc đó vào trong tay Nguyệt. Hắc vừa nhìn thì quả nhiên là vậy.

Trần Sát lại đột nhiên nói: "Rửa tay."

"Á?"

Hắc dứt khoát tự mình ra tay, kéo tay nàng đến một bên xoa xoa. "Sau này không được tùy tiện nhặt tóc của người khác, dơ."

Lâu Thất: "..."

Tuy trong lòng có chút sốt ruột, nhưng quả thực đã quá mệt rồi nên nghỉ ngơi một chút, chờ hồi phục chút thể lực rồi mới lội nước đi vào trong.

Thịt nướng ăn lúc sáng thì lúc này đã sớm tiêu hóa hết rồi, chiến đấu và bơi điên cuồng trong nước gần hai canh giờ, mấy người đều ngâm nước đến da dẻ nhăn nhoe trắng bệch, y phục cũng đều ướt nhẹp dính vào người. Trần Sát đã làm một việc khiến Lâu Thất cảm thấy có hơi thô tục nhưng sau đó lại không có cách nào quả trách hắc, nàng cảm thấy có lẽ không có ai có thể làm ra được chuyện này.

Đi vào đường nước chảy, ánh sáng rất mờ, hắc bảo người khác đi trước rồi kéo nàng đến bên cạnh, thò tay vào trong vạt áo của nàng, mò mò cột chặt dây vải bó ngực của nàng. Nàng vốn dĩ cải trang thành nam nhân, tuy cảm thấy bó ngực không có lợi cho sức khỏe của cái đó, nhưng với độ lớn của nàng, không buộc cũng không được. Vì vậy đã tìm một mảnh vải bông dày gấp lại mấy lớp, trông cứng cứng, bốn góc đã may bốn sợi dây vải, có thể kéo đến sau lưng cột chặt. Cứ như vậy cũng không cần ép chặt ngực, phía trước cũng có thể lộ ra một vùng bằng phẳng, hơn nữa nhìn vào thân hình cũng sẽ không mất mai.

Bình thường cũng không có vấn đề gì, nhưng hôm nay đã lộn đi lộn lại trong nước quá dữ dội, dây vải cột sau lưng đã bị lỏng một nút. Bản thân nàng cũng không phát hiện, không biết nam nhân này làm sao nhìn ra được, nhìn ra thì nhìn ra, nói thẳng với nàng bảo nàng chỉnh lại chứ. Hắn lại không nói với nàng mà trực tiếp ra tay giúp nàng cột.

Chờ đến lúc nghe bên tai hơi thở nặng nề của hắn, Lâu Thất mới phát hiện tim mình cũng đang nhảy thình thịch.

Đế Quân hắn đây có phải là giở trò lưu manh không?

Nhưng nói hắn giở trò lưu manh thì quả thực chỉ là giúp nàng cột lại dây đai, không hề nhân cơ hội mà chạm ngực...

Nhịp thở hai người đều loạn lên.

Trầm Sát giờ phút này rất mong muốn gần gũi với nàng hơn một chút, bèn ra hiệu cho nàng ấy nằm lên lưng. Lâu Thất cũng không từ chối, nhảy lên lưng hắn, rồi được hắn công đi. Đi mãi, Trầm Sát đột nhiên nhớ đến những lời nàng từng nói, ngực có chút nghẹn, liền truyền âm cho nàng.

"Bổn Đế Quân chưa từng có thị nữ dạy chuyện phòng the, cũng chưa từng có gái hầu, càng chưa từng qua đêm với kỹ nữ, mua vui với ca kỹ vũ kỹ."

Lâu Thất nghe hắn đột nhiên nói một câu kỳ lạ như vậy, nàng ban đầu chưa kịp phản ứng lại, đợi làm rõ lời của hắn liền ngẩn ngơ một lúc, sau đó không nhịn nổi bùm miệng cười đến mức hai vai rung lên liên tục, lại sợ bị đám Nguyệt nghe thấy nên phải tìm cách kìm nén, bộ dạng cực kỳ đau khổ.

Trầm Sát giận: "Có gì đáng cười?"

"Không cười, không cười," Lâu Thất cố gắng nhin: "Ta là cảm thấy có chút lạ, chàng đã hai mươi mấy tuổi rồi, sao lại".

"Không thích."

Hắn không thích quá gần gũi với những nữ tử đó, thân mật thì càng không muốn, nếu trên giường có mùi phấn son của nữ nhân thì hắn sẽ cảm thấy khó chịu ngủ không ngon, giường của nữ tử thanh lâu nghĩ thì lại càng dơ bẩn. Mà lúc hắn hiểu kỹ đối với việc phòng the thì lại một lòng muốn báo thù.

Lâu Thất không thể không thừa nhận, nghe được lời của hắn, nàng cảm thấy vui sướng.

Trong đường nước chảy tối tăm, chỉ nghe thấy âm thanh lợi nước của họ, bốn người phía trước thỉnh thoảng mở miệng nói vài câu.

Trầm Sát công nàng, đột nhiên cảm thấy rất thỏa mãn.

Nhưng đây vốn dĩ không phải là một nơi ẩm áp, còn chưa đợi hẳn tận hưởng đủ loại ẩm áp này thì trước mặt đột nhiên có một lối rẽ gấp, lại có một cái hồ xuất hiện trước mắt họ.

281. Chương 281

Mọi người vừa nhìn thấy hồ nước thì hít một hơi lạnh, không tại sao cả, vì hồ không nhỏ mà điều khiến họ kinh ngạc là ở giữa hồ đang có một xoáy nước xoay tròn với tốc độ rất nhanh!

”Cô nương, đúng thật là có xoáy nước.” Trần Thập quay lại nhìn nàng.

Lâu Thất cũng sững sờ.

Họ vừa ra khỏi đường nước chảy tới tắm đó, hiện giờ đang đứng ở lối ra của đường nước chảy, nước dưới chân lặng lẽ chảy vào trong hồ rõ ràng có địa thế thấp hơn bên này, họ và cái hồ chỉ cách nhau chưa đến một mét. Có thể cảm nhận được hồ này nước lạnh cóng, bởi vì đứng ở đây có hơi nước lạnh phả tới, hơn nữa trên hồ còn có sương mù nhẹ. Bên trái là vách núi sát hồ, không có chỗ nào để đặt chân được, bên phải phía trên sườn dốc là một núi rừng rậm rạp xanh tươi.

”Lên sườn núi trước.” Trầm Sát cảm nhận được Lâu Thất cứ nhìn chăm chăm xoáy nước đó, mày nhíu chặt chưa hề giãn ra.

Từ bên phải leo lên sườn núi, đứng như vậy cao hơn một chút, Lâu Thất nhìn được rõ hơn xoáy nước đó.

Nước của hồ này là nước thông, có nước của đường nước chảy mà vừa nãy họ đi tới đó chảy xuống, bên còn lại còn có một chỗ hồng nước chảy ra ngoài, nhưng nơi nước chảy ra có địa thế thấp hơn hồ, không nhìn được tình hình bên đó.

Xoáy nước đó là ở giữa hồ, như vậy từ trên cao nhìn xuống dưới, trung tâm xoáy nước không lớn, nước chảy cũng không mạnh, hoàn toàn không thể so với xoáy nước khi nàng xuyên không, cái này nhìn có vẻ êm dịu hơn nhiều. Nhưng Lâu Thất nhìn xoáy nước đó, trong lòng có cảm giác quái lạ.

Loại cảm giác căn bản không thể diễn tả được.

Nhưng lúc này bảo nàng đi thì nàng chắc chắn không chịu đi, thế nào cũng phải thử một lần, xem thử xoáy nước này có tác dụng đặc biệt gì không.

Lỡ như thật sự có thể giúp nàng quay về thì sao?

Vốn dĩ cứ một lòng muốn quay về, nhưng khi thật sự có một xoáy nước ở trước mắt, trong lòng nàng dường như lại không thiết tha như trong tưởng tượng.

”Nghĩ gì vậy?” Giọng của Trầm Sát đột nhiên truyền vào trong tai, Lâu Thất bỗng nhiên kinh hãi, ở giây phút này nàng phát hiện thứ nàng lưu luyến chính là hắn. Nếu nàng đi rồi, hắn sẽ thế nào?

Tuy tự mình đè nén nhưng nam nhân bá đạo này cuối cùng vẫn bước vào trong trái tim nàng, bắt đầu có tác động đối với cảm xúc của nàng.

Nàng âm thầm thở dài, lắc đầu nói: ”Chỉ là nhớ đến lão đạo sĩ thôi thôi.”

”Hiên Viên Lại?”

Lúc đầu khi nàng cùng Khổng Tu và Kim Lão nói đến nghĩa phụ kiêm sư phụ của nàng thì hắn đã chôn vùi đề này trong lòng, nghe ý của nàng thì nàng được Hiên Viên Lại nuôi dạy đến lớn, chẳng khác nào họ vẫn luôn ở cùng nhau nương tựa nhiều năm như vậy. Nhưng hắn lại chưa từng nghe thấy chút sự tích nào về Hiên Viên Lại, theo lời của Kim Lão là Hiên Viên Lại đã mất tích rất nhiều năm rồi.

Hơn nữa, Lâu Thất cũng nói không thể gặp lại ông ấy, nhiều năm như vậy sống cùng nhau, tại sao đột nhiên lại không có cách nào gặp lại ông ấy nữa?

Lại nhớ đến lúc ban đầu nàng từ trên trời rơi vào trong lòng mình, hắn đối với xuất xứ của Lâu Thất có mấy phần suy đoán mà nghĩ đến thì khó bề tưởng tượng.

Lâu Thất không hề biết Trầm Sát đã đại khái đoán được gì đó, đây là lần đầu tiên họ nhắc đến lão đạo sĩ thôi. Nàng gật gật đầu, nhưng cũng không nói là nhớ lão đạo sĩ thôi cái gì.

Trầm Sát chỉ là đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút hoảng loạn. Hắn kéo nàng, trầm lặng một chút: ”Thất Thất.”

”Hả?”

”Nàng nghe kỹ đây, nàng là của bốn Đế Quân, không ai có thể đoạt mất nàng từ trong tay bốn Đế Quân.” Hắn nói một cách ngang ngược.

Lâu Thất sững sờ, không nhịn nổi hỏi: ”Nếu chính ta muốn đi thì sao?”

”Bất kể nàng chạy đến đâu, bốn Đế Quân đều sẽ bắt nàng về lại, dù có phải xuống hoàng tuyền hay lên trời.” Hơi thở hắn bỗng chốc lạnh lùng, sắc mặt không một tia cảm xúc.

Nàng quả nhiên từng muốn rời đi ư?

Hắn không cho phép.

Trong lòng Lâu Thất chấn động, giọng điệu có hơi chua chát: "Chàng dựa vào đâu mà nói ta chính là của chàng chứ?"

"Nàng không phải của ta, vậy rơi vào trong lòng ta làm gì?" Trần Sát hừ một tiếng.

Lâu Thất: "..."

Sao nàng biết được? Không rơi xuống đâu lại rơi đúng vào trong lòng hần, hơn nữa còn chưa đề chết hần. Thế mà không nói được lời nào ứng phó.

"Chủ tử, Đế Phi, xung quanh đây không phát hiện bóng dáng của Tiêu Vọng và người khác." Nguyệt đi đến gần báo cáo. Khi hai người nói chuyện ở đây thì bọn họ đã tỏa ra kiểm tra một phen.

"Cứ ở chỗ này nghỉ ngơi nửa canh giờ." Trần Sát nói.

"Vâng."

Ngâm nước thời gian dài như vậy, mọi người quả thực đều có chút khó chịu với y phục ướt nhẹp rồi. Ở đây chỉ có Lâu Thất là nữ, may mà Đế Quân đưa nàng đến một bên khác, ngăn cách hơn mười lùm cây không thể nhìn thấy nên họ bèn đốt đồng lửa cỗi y phục ra hong, bản thân cũng ngồi vây quanh đồng lửa nghỉ ngơi. Lúc này ai cũng đói lả rồi, nhưng không nghỉ ngơi thì không có sức để đi tìm đồ ăn.

Tuy đã không còn sớm nữa, nhưng ngày hôm nay lại nắng ráo, ánh mặt trời buổi chiều vẫn rất ấm áp, họ vừa đốt lửa vừa tắm nắng, có một loại cảm giác như sống lại.

Lâu Tín ngồi bên cạnh Trần Thập, sáp đến gần hần, nén thấp giọng hỏi: "Này, Trần Thập, người nói cô nương của chúng ta có đồng ý làm Đế Phi không? Nguyệt Vệ đại nhân gọi cô ấy như vậy mà cô ấy cũng không phản đối."

Về mặt Trần Thập yên lặng dùng cành cây chuyển y phục đang hong của mình sang mặt khác, trầm lặng.

"Nói chuyện đi chứ!" Lâu Tín tính nóng vội, đưa tay đẩy hần một cái.

"Lâu Tín." Trần Thập gọi tên hần một tiếng.

"Gì chứ?"

"Người không muốn cô nương về Phá Vực phải không?"

Lâu Tín lắc lắc đầu: "Ta đương nhiên mong muốn cô nương quay về, nếu không lẽ nào muốn để nữ nhân khác chiếm vị trí Đế Phi à? Nghĩ đến là ta đã không phục."

Đế Quân chỉ có thể là của cô nương nhà họ, chỉ có thể là cô ấy.

"Cô nương đi đâu cũng được, chúng ta chỉ cần đi theo cô ấy, có gì khác biệt chứ? Người đúng là lo lắng thừa." Trần Thập lắc lắc đầu. Bất kể cô nương của họ đi đâu, dù gì hắn đã quyết tâm đi theo cả đời.

Lâu Tín cầu nhàu một tiếng: "Ta đây chẳng phải là sốt ruột thay cô nương ư."

"Cô nương là người có chủ kiến, không cần người sốt ruột." Trần Thập lắc lắc đầu, đối với loại tính cách lo lắng thừa này của hắn có chút không biết làm sao.

Họ tưởng rằng giọng nói đã nén đến cực thấp rồi, nhưng thực ra Nguyệt đã nghe được rõ ràng. Hắn dựa lên thân cây, chờ họ nói xong mới mở miệng nói: "Đế Phi rất giỏi, có lẽ các người cảm thấy cô ấy đi đâu cũng được, hoặc sống cùng với ai cũng được, nhưng ta cũng có suy nghĩ khác, Đế Phi cần chủ tử."

Trần Thập và Lâu Tín đều ngớ ra một lúc.

Nguyệt nói tiếp: "Chủ tử và Phá Vực cần Đế Phi, điều này các người chắc cũng đều rõ, cái này không nói nữa, điều ta muốn nói là lúc họ ở bên ngoài, Đế Phi có đáng về thế nào?"

Lâu Tín túm lấy gáy, không cần nghĩ ngợi: "Cô nương của bọn ta không gì không làm được!"

Trần Thập trầm giọng nói: "Cô nương lúc nào cũng trầm lặng, bình tĩnh, cởi mở, dũng mãnh!"

Sùng bá, hai người này đều đầy lòng sùng bá đối với Lâu Thất, Nguyệt đã biết lâu rồi. Hắn hỏi: "Vậy các người cảm thấy lúc cô ấy ở cùng với chủ tử thì sao?"

Cô nương nhà họ lúc ở cùng Đế Quân ư? Trong đầu Trần Thập hiện ra Lâu Thất ở trước mặt Đế Quân có lúc thông minh xảo quyệt, có lúc linh hoạt ngốc nghếch đáng yêu, có lúc còn hóa thân thành đáng vẻ như thuộc hạ theo hầu. Có mấy lần, cảnh tượng nàng nằm trên lưng Đế Quân, mặt dán lên bả vai của ngài ấy, khi ấy nàng không phải là người không gì là không thể làm nữa, lúc đó hắn mới thấy được mặt dịu dàng xinh đẹp của cô nương.

Trần Thập như đang nghĩ ngợi.

"Có phải cảm thấy Đế Phi lúc ở bên cạnh chủ tử vô cùng xinh đẹp đáng yêu?" Nguyệt liếc hắn một cái: "Một người có dũng mãnh thế nào thì sẽ có lúc mệt, Đế Phi mạnh mẽ như vậy lỡ như tìm một phu quân yếu hơn một chút thì chỉ có thể thấy cô ấy không có gì là không làm được như hai người. Chỉ có ý ngưỡng mộ, chứ không có kiểu bảo vệ trời sinh, che chở và thương yêu cưng chiều của nam nhân đối với nữ nhân."

Nói không chừng chỉ có thể khiến Đế Phi lúc nào cũng muốn bảo vệ hắn, thử hỏi trong thiên hạ này còn có nam nhân nào có thể khiến Đế Phi an tâm nằm ngủ trên lưng người đó?”

Lâu Thất quá mạnh mẽ, nàng chỉ có thể tìm một nam nhân thân thủ và tâm tính đều đủ dũng mãnh.

Không thể không nói, Nguyệt Vệ đại nhân sau khi chuyển biến trạng thái tâm lý, việc muốn dỗ dành ba chủ tớ này về Phá Vực cũng sắp lo nghĩ nát óc rồi.

Chủ tử, thuộc hạ phụ trách xử lý hai người này, Đế Phi bên đó thì phải dựa vào bản thân người rồi.

...

Trầm Sát không cởi áo, dùng nội lực đã hong khô y phục đến tám phần. Hắn liếc Lâu Thất một cái, khóe môi nhếch lên, nói một cách cười nhạo: "Thất Thất có một thân nội lực nhưng vận dụng vẫn chưa tới sáu phần."

Hắn nhìn ra được, nội lực hiện giờ của Lâu Thất cực kỳ dồi dào. Chỉ là nàng vẫn chưa thuần thục lắm đối với việc vận dụng nội lực, đánh nhau thì được, kỹ năng tấn công cực kỳ dũng mãnh, nhưng dùng ở phương diện khác thì lại có chút lúng túng.

"Vậy chàng dạy ta đi." Lâu Thất đối với việc sử dụng hết mức nội lực cũng chỉ là mới bắt đầu sau khi xuyên không đến đây, không thể thuần thục được như hắn cũng rất bình thường.

"Tới đây, bốn Đế Quân giúp nàng." Trầm Sát nhìn nàng, ánh mắt u ám không trong sáng.

Lâu Thất tưởng hắn muốn dạy mình làm sao vận dụng nội lực hong khô y phục, không ngờ vừa đi qua đó thì bị hắn một tay kéo vào trong lòng, hai tay hắn túm chặt vạt áo của nàng kéo xuống, lộ ra một vùng da thịt trắng như tuyết. Chưa đợi nàng kịp phản ứng, hai tay hắn kề sát bờ vai nàng lần xuống dưới, lại sờ được dây đai cột chặt phía sau xấp vải bông buộc ngực của nàng, nhẹ nhàng kéo ra. Lâu Thất lập tức cảm thấy ngực thả lỏng, không nhìn nổi thở nhẹ một hơi.

Quả nhiên, cột như vậy cũng không thoải mái, thật không biết những người dùng dây vải cột chặt ngực sao lại có thể chịu được.

Nhưng hành động của hắn lại lưu manh lần nữa, nàng không nhịn được trừng hắn, mặt nóng bừng.

Trầm Sát rút xấp vải bông đó ra, ước lượng, liếc nhìn nàng một cái: "Không sợ ép hồng à." Nói rồi ánh mắt nhìn vào bộ ngực nàng không che đậy lộ ra nguyên hình, ánh mắt sâu xa.

Xấp vải bông đó hút đầy nước, bị hắn xách lên như vậy vẫn nhỏ nước, nhìn vào vừa dày vừa nặng, ý của hắn là thứ này dày nặng đến mức có thể ép ngực nàng hồng luôn...

Mặt của Lâu Thất tiếp tục nóng lên, kéo y phục lại. Nam nhân này đột nhiên trở nên tà ác, đây là việc gì vậy chứ?

Hai tay Trầm Sát dùng sức vặn, xấp vải bông đỏ vắt ra một đồng nước, hần cũng có chút nghẹn lời, nàng chắc không phải đã dùng hết cả xấp vải bông đỏ chứ?

Sau khi vắt khô, hần dùng một tay kéo dây đai được may vào, mở xấp vải bông ra, quả nhiên to bằng cả cái khăn trải giường. Vừa nghĩ đến vải bông này là thứ dính chặt vào nơi nào đó trên cơ thể nàng thì ánh mắt hần lại lần nữa trở nên sâu xa. Vốn dĩ là muốn dùng vải bông này để dạy nàng làm thế nào vận dụng nội lực, hiện giờ lại đột nhiên thay đổi chủ định.

Dem vải bông mở ra trải lên mặt cỏ bên cạnh để nó phơi khô tự nhiên, đôi tay lớn của hần với đến eo nàng, cởi đai lưng cũng rất có trọng lượng của nàng ra.

282. Chương 282

Trọng lượng của đai lưng thật sự không dễ tưởng tượng, trước kia đã nặng, bây giờ thêm roi Thí Hồn lại càng nặng thêm. Thất lưng của nàng là đặc chế, điểm ấy hần biết, nhưng hần chưa từng nhìn kỹ chiếc thất lưng này, hần chỉ biết ở trong đó có rất nhiều khe hở ẩn, ngăn ẩn, chất đầy đồ vật.

Sau khi cởi đai lưng ra, eo của nàng lập tức nhỏ hần đi. Bàn tay của hần vô thức vuốt ve hông nàng, cảm nhận sự tinh tế, căng tràn, dường như không bằng một nửa hông hần, chỉ cần một tay liền có thể ôm hết.

Đối với đai lưng này của nàng, Trầm Sát vẫn là rất hài lòng, bởi khi nàng đeo đai lưng, nam nhân khác sẽ không nhìn được vòng eo xinh xắn nhỏ bé của nàng.

”Bổn Đế Quân dạy ngươi, vận dụng nội lực thế nào để hong khô quần áo trên người.”

Hần thì thầm bên tai, hơi thở nóng rực phả vào sau tai nàng, khiến nàng cảm thấy toàn thân run lên như muốn nhũn ra, căn bản không nghe rõ hần đang nói gì.

Một bàn tay to lớn chậm rãi di chuyển từ hông nàng, gần như bao phủ khắp góc ngách trên người, mang theo nhiệt độ cực nóng, Lâu Thất cảm thấy bản thân sắp bị nướng chín, nhưng lại không hề cảm thấy đau đớn, đây là một loại cảm giác rất xa lạ với nàng.

”Không chế nội lực, nội lực phát ra hóa thành gió, muốn nó kéo dài, phải tỉ mỉ, trên thực tế, nó chính là một loại phương pháp nhanh chóng tỏa công, nội lực sẽ lập tức tản ra mọi điểm trên quần áo, tiện thể mang hơi nước đi, giúp quần áo được hong khô.”

Môi Trầm Sát dán chặt vào vành tai nàng khi nói chuyện, hần phát hiện mặt nàng bỗng trở nên cực kì xinh đẹp, thân thể dưới lòng bàn tay hần cũng cực kì mềm mại, nóng bỏng, bàn tay hơi dùng lực, ôm cả người nàng vào trong lồng ngực mình.

Tên Hoa Vu Tồn kia thăm vắn tất cả nam phạm nhân ở nhà lao, sưu tầm được một đồng bí quyết ninh vợ, trước mắt xem ra bí quyết này cũng có chút tác dụng.

Người nào đó cuối cùng cũng ôm được ôn hương nhuyển ngọc vào lòng, tâm tình cực kì tốt, quyết định sau khi trở về sẽ thưởng cho Hoa Vu Tồn trăm lạng vàng.

Bí quyết ninh vợ thứ nhất: Không sợ mất mặt, ăn ngay nói thật.

Cho nên hắn thừa nhận từ trước đến nay mình vẫn chưa biết đến tư vị của nữ nhân.

Bí quyết ninh vợ thứ hai: Nắm lấy cơ hội, lưu manh đúng lúc.

Hừ hừ, bốn Đế Quân đang dạy ái phi dùng nội lực để hong khô quần áo như thế nào, sao lại là lưu manh được chứ?

Cúi đầu xem xét, mặt của hắn lập tức đen thui.

Hắn vuốt ve nàng đến mức nhiệt huyết sôi trào, chỉ hận không thể lập tức nuốt nàng vào bụng, vậy mà nàng lại ngủ thiếp đi? Ngủ thiếp đi? Ngủ thiếp đi!

Đế Quân, nam phạm nhân ẩn trong thành Phá Vực của chúng ta mở thanh lâu để lấy tin tình báo đó nói, nếu đối phương không cự tuyệt cũng không phản kháng, vậy nói rõ ngài có hi vọng, chỉ cần thêm chút sức mạnh, nữ nhân kia chắc chắn sẽ chịu không nổi, chủ động lên giường với ngài. Sau khi gạo nấu thành cơm, không phải nàng ấy chỉ còn cách ngoan ngoãn theo ngài về nhà sao?

Trở về cắt ba tháng bổng lộc của Hoa Vu Tồn!

Đúng là nói hươu nói vượn! Người chịu không nổi chính là hắn!

Trầm Sát nghiêng răng nghiêng lợi, ôm thật chặt nữ nhân nào đó, đen mặt tự nhận hậu quả khi lấy mình làm lửa dẫn.

...

Khi Lâu Thất tỉnh lại vẫn hơi mơ màng, không kịp phản ứng bản thân đang ở đâu, đợi khi nàng phát hiện ra mình đang cuộn trong lồng ngực của ai kia, mà trên ngực còn có móng vuốt của tên nào đó, mặt lập tức đen lại.

Nếu nàng là nữ nhân của thế giới này, toàn thân đều bị sờ soạng hết dù chỉ cách một lớp quần áo, e rằng nàng sẽ khóc nháo muốn đối phương phụ trách, nếu không chỉ có chết mới rửa sạch nỗi nhục này.

Lại nhìn thấy vài bông vốn dùng để lót ngực của nàng bây giờ đã trở thành cái chặn đắp cho hai người, mặt lại càng đen.

Lần gặp mặt này, nàng luôn cảm thấy Trầm Sát hơi kì lạ. Nàng cắn răng, nếu hấn dám tiến thêm một bước, nàng liền thưởng hấn một roi.

Thực ra thì không phải thần kinh nàng quá thô bạo nên mới ngủ say dưới loại tình huống này, mà do nàng thật sự quá mệt mỏi, quá buồn ngủ, ngất lại, vài ngày trước từ lúc lần theo dấu vết tìm kiếm đám người Trần Thập mất tích khi bắt đầu đến phế tích hành cung Dịch Vương, những ngày qua, đã có lúc nào nàng được ngủ ngon được nghỉ ngơi nào? Ngược lại cứ đánh đánh đánh, rồi giết giết giết, chạy chạy chạy, bơi bơi bơi! Không một chết đã xem như thân thể nàng cực kì khỏe mạnh rồi.

Vậy mà hết lần này tới lần khác, bàn tay của hấn còn dùng nội lực ủ ấm khắp người nàng, khiến sự mệt mỏi của nàng bị đẩy lui mấy phần, cả thân thể và tâm lý đều buông lỏng, nên nàng mới ngủ thiếp đi như vậy.

Sau khi Lâu Thất lấy lại tinh thần cũng hơi kinh hãi, từ trước đến nay, khi nàng ở bên ngoài sẽ không ngủ sâu như vậy, huống chi bây giờ vẫn chưa biết Tiêu Vọng đang ở đâu, ba tên giáo hoạt lại thêm Hắc Y Ngư Nữ có thể ẩn nấu không biết đang ẩn thân ở đâu, lại còn ở nơi ngoại ô quý dị như này, sao nàng lại có thể ngủ sâu như vậy?

Là bởi ở trong ngực hấn sao?

Cũng may dù có ngủ sâu đi nữa nhưng không phải nằm trên giường của mình, thì nàng cũng sẽ không ngủ vượt qua nửa canh giờ. Ngắm nhìn mặt trời trên đầu, nàng đoán mình đã ngủ khoảng bốn, năm mươi phút. Nhưng có bốn mươi năm mươi phút nghỉ ngơi này khiến nàng cảm thấy bản thân lại có thể sinh long hoạt hổ.

Lâu Thất thật ra không định ngồi dậy ngay, chỉ dời tay hấn đi, chống tay ngẩng đầu nhìn hấn. Nam nhân này vốn có khuôn mặt đẹp, ngay cả dáng vẻ yên lặng khi ngủ cũng khiến người khác cảm thấy tim như muốn nhũn ra.

”Bốn Đế Quân đẹp không?”

Môi của hấn hé mở, giọng nói hơi khàn khàn.

”Cực kì đẹp.” Nàng nhú mày, rất thẳng thắn, hào phóng nói.

Trầm Sát trầm thấp nở nụ cười, tiếng cười rất vui vẻ.

Có mùi thịt nướng nhẹ nhàng bay tới theo gió, Lâu Thất vỗ vỗ lồng ngực hấn: ”Bọn hấn đang nướng thịt, mau đi ăn thôi, ta sắp chết đói rồi.”

Hắn buông nàng ra, nhìn xem nàng chỉnh sửa lại quần áo, lại đeo đai lưng nặng kia lên.

Hắn đứng lên, phủi phủi quần áo, đưa tay sửa lại sợi tóc của nàng, "Đi."

Chờ hai người đi đến bên kia, lại phát hiện toàn bộ thứ bọn hắn nướng chính là cá, mà những con cá kia đều nhỏ đến đáng thương, cũng chỉ to bằng hai ngón tay, dài một chỉ, mỗi người cầm hai chuối, tổng cộng cũng chỉ khoảng tám chín con. Nhiều như vậy, một người ăn cũng chưa đủ nhét kẽ răng.

Lâu Thất lập tức cảm thấy đau lòng, "Các người đang muốn thưởng thức mỹ thực tinh xảo sao?"

Lâu Tín quay lại, nghiêm mặt nói: "Cô nương, cả dốc núi này ngay cả một con thỏ hoang cũng không có, hồ nước lại cực sâu, chúng ta chỉ dám đứng ở chỗ nước cạn bắt vài con cá con như vậy, chẳng có con cá lớn nào quanh đây cả."

Mà trong hồ lại có vòng xoáy lớn như vậy, bọn hắn cũng không dám tùy tiện xuống nước.

"Nước hồ này cũng không trong, chúng ta cũng không nên uống nước hồ."

Tức là, hiện tại bọn hắn chỉ có tám chín con cá con này ăn cho đỡ xót dạ, còn không có nước uống.

Lúc này, sắc mặt mọi người đều hơi nghiêm trọng, cũng không biết tiếp theo bọn họ sẽ gặp phải cái gì, trừ khi bọn hắn trở về đường cũ, leo ra ngoài từ cửa hang bên kia.

Nhưng tình hình nơi này như vậy, đi ra khỏi cửa hang sẽ gặp phải cái gì, tạm thời, bọn hắn cũng không dám suy đoán.

Trầm Sát nhíu mày, bỗng nhiên nhìn lên bầu trời, trầm giọng nói: "Nơi này cực kì cổ quái, các người có phát hiện ra dấu vết của chim chóc không?"

Hắn nói chuyện này, mọi người mới giật mình, vừa rồi bọn họ vẫn cảm thấy có chỗ không đúng, hóa ra bởi nơi đây chính là rừng sâu hoang dã, nhưng bọn hắn lại chưa từng nghe tiếng chim hót!

Lúc này đã là hoàng hôn, là thời điểm mọi loài chim bay về rừng, nhưng trong núi rừng yên tĩnh này chỉ có thanh âm của bọn hắn!

"Thật kì quái" Lâu Tín cũng thì thào nói.

"Kệ đi, con cá con này không có độc, mặc dù nhỏ, nhưng có vẫn hơn không, chia ra ăn xong rồi nói tiếp." Lâu Thất nghe thấy bụng của mọi người đều kêu ục ục.

Chín con cá con, sáu người, mỗi người một con thì còn thừa ba con, tất cả mọi người nhất trí để Lâu Thất ăn, Lâu Thất ăn một con, còn hai con, một con cho Ngụy Thiểm, một con cho Lâu Tín.

Hai người đang muốn từ chối, Lâu Thất bình tĩnh nói, "Người yếu nhất thì ăn."

"..."Bóng ma tâm lý bao trùm tâm hai người!

Ngụy Thiểm và Lâu Tín chạy xuống hai hành nước mắt mù mờ, yên lặng ăn cá con, dùng sức cắn nuốt. Sau này bọn hắn nhất định phải siêng năng luyện công, tranh thủ thoát khỏi bóng ma yếu nhất này!

"Đi." Trầm Sát kéo Lâu Thất, nhìn về phía rừng rậm rạp dưới sườn núi. Phiến rừng kia sinh trưởng trong một thung lũng, nơi này cũng chỉ có mảnh rừng kia mới có thể xem như có đường đi, mấy chỗ khác đều là núi non cao ngất ngưởng.

Lâu Thất lại nhìn quanh, hướng về phía vòng xoáy trong hồ, "Ta muốn đi xem xem."

"Bổn Đế Quân không cho phép." Trầm Sát không chờ nàng nói xong đã trầm giọng cắt ngang lời, dùng sức nắm chặt tay nàng, lôi nàng vào trong ngực, "Chỉ là cái vòng xoáy thôi, có gì để nhìn đâu?"

Lâu Thất cũng không biết vòng xoáy thì có gì để nhìn. Ngày thứ hai quay về Vân Phong sơn trang, trên sông kia cũng có vòng xoáy, nhưng lúc đó nàng không có loại cảm giác quái dị như này, bây giờ thấy vòng xoáy này, nàng lại luôn nhin không nổi muốn đi nhìn xem.

"Ta luôn cảm thấy hơi kì lạ, nhờ trung tâm vòng xoáy kia lại chính là đường ra thì sao?" Lâu Thất vẫn chưa từ bỏ ý định.

Nàng có cảm giác rất kì lạ, Trầm Sát cũng có, nhưng đó là cảm giác về nàng, hắn luôn cảm thấy khi nhìn đến vòng xoáy, cảm xúc của nàng có gì đó không đúng, mà trong lòng hắn lại cảm thấy cực kì không ổn, luôn cảm thấy vòng xoáy kia có khả năng khiến nàng biến mất. Hắn rất sợ hãi loại cảm giác này.

Vậy nên, dù thế nào hắn cũng sẽ không đồng ý để nàng đi thăm dò vòng xoáy kia.

"Đi sang bên kia." Trầm Sát kiên trì đi về phía rừng rậm trong khe núi.

"Thật mà, trong hồ có vòng xoáy, nghĩ thế nào cũng thấy kì lạ, ta chỉ lặn xuống chỗ nước gần đó nhìn xem thôi, ta sẽ không tiến vào vòng xoáy đâu." Vấn đề đặt ngay trước mặt nàng, nếu quả thật có cơ hội trở về, nàng nên trở về hay không?

Lâu Thất cắn răng, thật ra nàng biết người bình thường sẽ không có ý nghĩ muốn nghiên cứu vòng xoáy, thế nhưng, nếu vòng xoáy kia có thể đưa nàng về hiện đại thì sao? Nếu có thể giúp nàng trở lại bên cạnh lão đạo sĩ thì sao? Dù sao nàng cũng lớn lên ở thời hiện đại, mặc dù cuộc sống của nàng ở đây cũng

không tệ, nhưng hiện đại mới là thế giới mà nàng quen thuộc, máy bay du thuyền ô tô, súng ngắn đạn dược, món ngon thiên hạ, còn có những bạn bè của nàng, còn có chú chó nàng nuôi.

Trầm Sát nhìn ra ánh mắt nàng đang dao động, trong lòng hấn chấn động.

”Người muốn đi, có thể, bổn Đế Quân đi với người.” Hấn lời kéo nàng muốn cùng đi. Lâu Thất lại giật mình, kéo hấn lại trong vô thức.

”Người không cần đi, một mình ta đi là được!”

Lúc Nguyệt gặp bọn họ dường như tình cảm đã có tiến triển, nhưng bây giờ tự nhiên lại cãi nhau, sợ hai người bọn họ lại làm âm ỉ lên, liền nói: ”Chi bằng để thủ hạ đi tìm hiểu.”

Lâu Thất lập tức phản đối: ”Không, ta đi.”

Nguyệt giật mình, Trầm Sát nhìn Lâu Thất, chẳng lẽ vòng xoáy này thật sự có vấn đề, nó thật sự có thể mang nàng đi ư?

Ở phương diện này, dường như Trầm Sát có trực giác như thần, ánh mắt hấn khẽ híp, nhích người đến gần sát nàng, bờ môi tiến đến bên tai nàng, hạ giọng, bỗng nhiên nói: ”Có phải người cảm thấy lần này vẫn có thể rơi vào ngực của một nam nhân khác?”

”Sao lần nào cũng có thể” trùng hợp đến như vậy...

Lâu Thất lập tức cứng người.

Sao nàng lại dễ dàng bị hấn dẫn dắt rồi lỡ lời như vậy.

Khí tức quanh người Trầm Sát lập tức đóng băng, ba người Trần Thập chịu không nổi thối lui mấy bước, ngay cả Nguyệt cũng không chịu nổi phải lùi về sau, hoảng sợ nhìn bọn hấn.

283. Chương 283

Nếu như là người khác, Lâu Thất tuyệt đối sẽ không đề phòng đến vậy.

Vào giây phút này, nàng vừa khiếp sợ vừa tức giận không biết phải làm sao cho phải, cũng là lần đầu tiên nàng thấy được vị trí và phân lượng của mình trong lòng Trầm Sát.

Từ trước tới nay nàng chưa từng bất cẩn như vậy. Vấn đề kiểu này, dù cho nàng có uống say đến không tỉnh táo thì cũng nuốt vào trong chứ chẳng nói loạn ra ngoài.

Có lẽ là vì hắn vốn biết sự xuất hiện của nàng rất quái dị, không cách nào giải thích.

”Trầm Sát, ta...”

Trên mặt Trầm Sát dường như có một tầng băng lạnh vụn vụn.

Cả trái tim hắn dường như bị đông cứng lại, đau đến mức tê tái.

Hắn cũng cho rằng ngày đó bọn họ đã bước được một bước tiến lớn, thậm chí hắn còn tin chắc rằng sau khi sáng tỏ chuyện ở đây nàng sẽ theo mình trở lại Phá Vực, làm phi của hắn.

Thế nhưng chẳng ngờ được rằng, nàng vẫn muốn đi.

Chẳng ngờ được rằng, lần đầu gặp mặt, nàng từ trời cao giáng xuống, là bởi vì đã vào trong một xoáy nước. Thế nên, nàng mới muốn thử lại? Thử xem sau khi vào vòng xoáy đó, còn có thể trở lại không sao? Nếu lỡ như, thực sự lại bị rơi đến một nơi khác thì sao? Lỡ như, thực sự lại rơi vào lòng nam nhân khác thì sao?

Có phải nàng có thể ném tất cả những chuyện và những người ở đây ra sau đầu, bắt đầu một cuộc sống mới của nàng?

Tàn nhẫn biết bao!

Trầm Sát trước kia cho rằng mình lạnh lùng vô tình, thế nhưng giờ hắn cảm thấy người lạnh lùng nhất chính là nàng.

Hắn phát phát tay, đau thương cười một cái, ”Nàng thật sự muốn đi xem sao?”

Bờ môi Lâu Thất khẽ động, lại không thể nói ra một lời nào.

”Được, được, được lắm!” Đột nhiên Trầm Sát dùng lực hất nàng ra, sau đó nhón mũi chân, cả người như tên rời khỏi cung bay thẳng về phía xoáy nước kia.

Giọng nói của hắn lạnh như băng, ”Đã vậy, bốn Đế Quân sẽ thay nàng đi thăm dò!”

Lâu Thất không hề đề phòng mà bị hắn hất ra, lão đảo vài bước, may sao Trần Thập đỡ được nàng, vừa quay đầu lại liền thấy bóng hình Trầm Sát đang phóng về phía mặt hồ, vừa đúng vị trí của xoáy nước kia.

”Trầm Sát! Trở lại! Đồ điên này!”

Lâu Thắt run sợ hét lên, thế nhưng Trầm Sát lại như không nghe thấy, thế bay vừa đúng đến đoạn cuối, thân ảnh kia lao thẳng xuống xoáy nước, ầm một tiếng, chỉ trong chốc lát người đã bị xoáy nước kia nuốt trọn.

”Chủ tử!”

”Đế Quân!”

”Đồ điên!” Lâu Thắt cắn mạnh môi dưới, thân hình cũng phóng nhanh qua, theo sát mà lao thẳng vào xoáy nước.

Xoáy nước khổng lồ như một cái miệng đáng sợ, nuốt liền hai người, thế nhưng nó chẳng bị ảnh hưởng chút nào.

Chỉ còn lại mấy người rét run cả người, không thể nói gì.

...

Lâu Thắt vừa rơi vào nước đã được một cánh tay sắt ôm chặt vào lòng, mũi của nàng đụng phải lồng ngực rắn chắc, đau đến mức muốn khóc.

Thế nhưng vào giây phút này, đột nhiên nàng lại mở hai tay ra ôm chặt lấy eo hắn, dán chặt vào người hắn.

Trầm Sát rơi xuống nước xong lại còn có thể ra sức vật lộn với dòng nước, hắn bơi ngược dòng, thò nửa người ra, nhìn lên phía trên, quả nhiên ngay sau đó liền nhìn thấy nàng đuổi theo.

Hắn ôm chặt nàng, nâng cơ thể nàng cao hơn một chút, cắn mạnh vào đôi môi đỏ hồng của nàng một cái.

Vòng xoáy xoay chuyển rất nhanh, hai người lại hôn nhau đến mức say sưa mãnh liệt.

”Chàng đồ điên này, đồ điên!” Bị dòng thủy lưu cuốn lấy, nuốt lấy, rất nhanh họ đã bị hút vào giữa lòng xoáy nước, Lâu Thắt cắn một cái lên môi hắn, phần nổi lớn giọng quát.

Rõ ràng hắn biết là lúc đó nàng từ vòng xoáy nước rơi vào trong lòng hắn, ở phía của nàng thì là xoáy nước, trong mắt hắn thì chỉ là một bầu trời sao, tình huống quái dị như vậy, lẽ nào hắn không sợ? Không sợ cái nhảy này sẽ đưa hắn đến một nơi khác, không có nửa giang sơn mà hắn đã đặt xuống được này, cũng không có những thuộc hạ trung thành đi theo, thậm chí có khả năng vừa đi đã bị rơi vào hiểm cảnh chí mạng sao?

Trong vòng xoáy nước đang chảy nhanh, hắn lại có thể nhếch môi cười với nàng, ”Ta cực một lần, cực xem nàng có thể buông lỏng Đế Quân ra không.”

Kết quả là nàng chẳng nghĩ ngợi gì đã nhảy xuống.

Nỗi đau đớn đến tột cùng đó được chữa trị trong nháy mắt, Trầm Sát biết rằng, mình đã trúng phải một loại cổ tên là Lâu Thất, nàng còn lợi hại hơn cả thứ cổ độc trong cơ thể hắn, một câu nói có thể cho hắn sống, một câu nói đã có thể khiến hắn chết.

Lâu Thất thực sự muốn ấn hắn vào trong nước, "Lẽ nào chàng không cho rằng là vì ta vốn muốn vào xoáy nước nên mới nhảy xuống theo sao? Chàng nhảy xuống vực thử xem, xem ta có nhảy theo không!"

Một tay Trầm Sát ôm lấy nàng, tay còn lại ra sức rẽ nước tranh đấu với dòng chảy, nghe vậy liền tiếp lời, "Chắc chắn nàng sẽ theo."

Lâu Thất đen cả mặt.

Nàng sớm nên biết rằng, nam nhân này vốn có máu điên buồn giận vô cớ trong người, giống như khi vừa rời hắn đụng phải. Chẳng qua nàng chỉ nói là hắn đi cầu Dương Quan của hắn, nàng sẽ đi thuyền Độc Mộc của nàng, hắn liền chẳng màng gì mà hất nàng ra, thiếu chút nữa nàng đã bị tên nam nhân biến - thái này cho một đao chém chết.

Trầm Sát ôm chặt lấy nàng, "Có phải thực sự muốn xuống tiếp không? Nếu thực sự muốn, bốn Đế Quân đi cùng nàng."

"Đi cùng ta?" Trong lòng Lâu Thất kinh ngạc, "Chàng không sợ sẽ chẳng còn gì cả, đi theo ta tới một thế giới mà chàng hoàn toàn xa lạ sao? Chàng không sợ đây có thể là con đường chết sao?"

"Chỉ cần có nàng thôi."

Hắn nói, vẻ mặt vẫn như thường.

Có nàng, là đủ rồi. Cho dù có là đường tới Hoàng tuyền, có nàng bầu bạn cũng tốt.

Chỉ trong nháy mắt, Lâu Thất đã rơi lệ. Hu hu, đừng buồn nôn như vậy chứ, trái tim nhỏ của nàng không chịu nổi đâu, không chịu nổi đâu mà.

"Chủ tử! Đế Phi!"

"Cô nương!"

Bên tai truyền tới tiếng gọi của đám người Trần Thập, ngay sau đó, bốn người đó như bánh sủi cảo bị hút vào, ai cũng bị xoay một vòng vào trung tâm vòng xoáy.

Lâu Thắt rất muốn mắng ngài, mấy người này điên cả rồi sao, thế nhưng khi lời ra miệng lại là, "Nguyệt Vệ đại nhân, người đừng có xoay tới đầu ta đó!"

...

Tôm tôm tôm.

Trong đầu của Lâu Thắt nảy lên cảm giác cuộc đời này đúng là đen đủi nhất, cảm thấy mình như một đồng gì đó bị cuốn xuống trong bồn cầu, bị xông ra.

Không, trong đây còn có mấy đồng nữa.

A phi.

Nói cách điệu quá nhỉ?

Vào giây phút bị rơi xuống thực địa, trong lòng nàng thấp thỏm đến phát điên. Tuy rằng vẫn có nước cuốn bọn họ xuống, không quái dị như lần nàng từ biển tới bầu trời ở nơi đây, thế nhưng thủy lưu rất nhỏ, căn bản không giống như bị chìm vào đáy nước.

Nếu như nàng đem Trầm Sát và nhiều người như vậy xuyên qua...

"Nàng còn muốn nằm trong ngực của bốn Đế Quân bao lâu hả?" Giọng nói như muốn cười vang lên trên đỉnh đầu, Lâu Thắt ngậy ra, lúc này mới nhận thức được rằng hắn đã làm cái đệm thịt của mình.

"Cô nương." Trần Thập đỡ nàng dậy, Nguyệt muốn đỡ Trầm Sát, hắn lại lắc đầu, tự mình ngồi dậy rồi mới đứng lên.

"Mọi người đều ở đây chứ?"

Liếc mắt một cái, Trầm Sát cũng không tìm được mà cười khổ, sáu người, chẳng thiếu ai hết, hắn vẫn chưa nhìn những thứ khác, nhìn về phía Lâu Thắt trước, "Nếu như đã tới địa bàn của nàng, mấy người chúng ta nàng phải chịu trách nhiệm rồi."

Lâu Thắt vốn đang thấp thỏm vô cùng vừa nghe thấy lời này của hắn liền nhảy lên, "Này, năm đại nam nhân các người không thể không biết xấu hổ mà muốn một mình ta nuôi đó chứ?"

Đám Nguyệt ha ha cười rộ lên.

Một giọng nói chấn kinh đột nhiên vang lên, "Không ngờ rằng, các người lại có thể tìm được tới đây!"

Sắc mặt của mấy người đều ngậy ra, Nguyệt và Trần Thập đều phóng thẳng về nơi phát ra giọng nói. Nguyệt lại nhanh hơn một bước, một tay nắm chặt lấy nữ nhân kia.

Nữ nhân vừa xuất hiện này chính là một trong ba Hắc Y Ngư Nữ chạy thoát khỏi, tạm thời gọi cô ta là Ngư Nữ số một.

Ngư Nữ số một cắn môi dưới, cô ta thực sự kinh ngạc vô cùng, vậy nên mới bật thốt lên, lần này lại rơi vào tay bọn họ, cô ta ngay lập tức trắng bệch mặt, biết rằng lần này sẽ không thể chạy thoát dễ dàng như vậy được nữa.

Vừa nhìn thấy cô ta, Lâu Thất lại thở phào nhẹ nhõm. Điều này chứng tỏ rằng ở dưới đáy xoáy nước có huyền cơ, không phải do bọn họ xuyên không. Nàng vẫn lo lắng vô cùng khi mang nhiều người thế này để xuyên không, hơn nữa lỗ như xuyên không đúng vào thế giới của nàng, vậy thì đúng là khó nói.

Ngư Nữ số một bị bắt lại, bọn họ giờ mới quan sát hoàn cảnh xung quanh, vừa nhìn, mọi người đã có chút sợ ngậy người.

Vậy mà họ lại đang ở trong một thạch thất dưới lòng đất! Vừa rồi bọn họ lao ra ở dòng nước nơi góc tường bên phải kia, có một dòng nước vẫn đang chảy xuống, chảy vào kênh đào ở phía dưới, kênh đào kia thông tới khe dưới chân một mặt tường khác mà ra.

Mà thạch thất dưới lòng đất này khắp bốn phía đều khắc lên những bức tranh đá, chỉ là có khả năng đã ở dưới đáy hồ quá lâu, có chút áp suất, độ ẩm cũng quá cao, vì vậy trên những bức tường đá đó có rất nhiều vết rạn nứt, trong vết nứt còn đầy rêu xanh, vì vậy vừa nhìn qua đã thấy một mảng xanh xanh xám xám, lại có chút âm trầm.

Mấy người họ bắt đầu tò mò về thân phận của người đã kiến tạo nên Địa cung này, một nơi to đến vậy, lấy ngoại thành Nặc Lạp làm lối vào, một đường này qua đây, hung hiểm dị thường, tà ác âm u, một cung nối tiếp một cung, trong hồ lại có một hồ, ai lại tìm được một nơi thế này, là ai đã kiến tạo nên cung điện này đây?

"Những địa hình địa thế quỷ dị này, có thể liên quan tới trận địa chấn trong truyền thuyết kia." Nguyệt nói.

Lâu Thất gật đầu, quả thực là có liên quan tới trận địa chấn kia, thế nhưng nàng lại càng cho rằng người chọn vị trí và xây dựng nó tâm tư rất khó lường, nói không chừng, độc tổ trong quái hoa kia cũng là do người đó gây trồng nên, cá ăn thịt người trong hồ ngày trước cũng là do hắn bỏ công nuôi dưỡng. Hơn nữa xoáy nước trong hồ này rất có thể là do người làm ra. Bởi vì đã thay đổi dòng nước, tạo ra hướng đi của dòng nước là chuyện có thể làm được.

Vừa rồi bọn họ đều không chú ý, không nhìn xem Ngư Nữ số một này từ đâu ra, ở đây chỉ có thạch thất này, trừ một đường nước thông ra, còn có đường nước đã cuốn bọn họ ra ngoài, không có cánh cửa hay con

đường nào khác, cũng không có người. Nguyệt trầm giọng nói, "Những người khác đâu?"

"Không biết." Ngư Nữ số một nghiêng rặng, lại không tìm được mà hỏi, "Tại sao các người có thể thoát khỏi đám cá ăn thịt người đó?" Điểm này cô ta thực sự không nghĩ ra, sao có thể được chứ? Nơi thủy vực đó từ trước đến giờ các cô chưa dám vào bao giờ, bọn họ đều cho rằng mấy người này chắc chắn sẽ táng thân trong miệng cá, sao mà biết được rằng họ không những thoát khỏi, đã vậy còn tìm được tới tận đây!

Lâu Thất bước qua, quan sát cô ta thật kỹ một lượt, "Có phải người rất thất vọng hay không?"

Ngư Nữ số một sợ đến mức trắng bệch mặt không nói câu nào.

"Bắc Thương Lục hoàng tử, chắc chắn là một người nham hiểm giả dối nhĩ, vì vậy làm thuộc hạ của hắn, các người cũng nham hiểm giả dối như vậy. Có lẽ người không biết, chúng ta vốn là định để lại cho các người một con đường sống, ừm, tất nhiên chúng ta cũng chẳng lương thiện tới vậy, chỉ là giữ lại các người để mang về Phá Vực, moi chút tin tức về Lục hoàng tử và hoàng thất Bắc Thương mà thôi. Có điều, ta cảm thấy các người cũng chẳng thiết sống nữa rồi."

Nàng cười híp mắt nói chuyện sống với chết, Ngư Nữ số một lại cảm thấy sát ý dày đặc, mặt cô ta lại tái nhợt thêm mấy phần, bờ môi khẽ động.

"Cho người một cơ hội, hai tỷ muội kia của người thì không nói nữa, Tiêu Vọng đang ở đâu?"

"Ta thực sự không biết! Chúng ta ở trong này nghe thấy động tĩnh, cho rằng là nhóm của bọn hắn, vì vậy ta mới ra ngoài quan sát!"

284. Chương 284

Lâu Thất vẫn luôn chú ý tới thần sắc của cô ta, khi cô ta vừa nói xong, nàng rút roi ra nhanh như chớp, chiếc roi liền được quét mạnh vào mặt tường ở bên.

Thần sắc Ngư Nữ số một cả kinh, thể nhưng liền thấy, thể nhưng lại bình tĩnh rất nhanh, lộ ra vẻ tuyệt vọng ắt phải chết, cười lớn ha ha trên nỗi đau của người khác, "Dùng một cái roi mà muốn phá cánh cửa đá này sao? Rõ là suy nghĩ hão huyền mà! Có gộp lại hết sức lực của mấy người thì cũng chẳng có cách nào để phá nát cánh cửa này đâu!"

"Vậy sao?" Roi này vừa hạ, bức tường quả thực chẳng động đậy gì, thể nhưng Lâu Thất lại nhướn mày.

Trầm Sát nhìn nàng một cái, trong mắt mang theo ý cười, mặc nàng làm đi làm lại.

Lâu Thất thu roi lại, ra hiệu cho Nguyệt thả cô ta ra, dù sao thì cô ta cũng chẳng chạy nổi. Ngư Nữ số một đứng thẳng tắp, đột nhiên nghe thấy Lâu Thất rất chắc chắn mà nói, "Ba người bọn chúng ở trong phải không?"

”Sao ngươi lại biết?” Cô ta lại lỡ miệng hỏi.

Lâu Thất cười rộ lên, ”Đoán thôi.”

”Cứ cho là ngươi đoán trúng, cũng chẳng mở được cánh cửa này.” Ngư Nữ số một nhìn về cửa ra của đường nước mà bọn họ vừa rơi ra, Trần Thập nhìn theo, đột nhiên kinh ngạc nói, ”Dòng chảy đã mạnh hơn rồi!”

Vốn khi bọn họ vừa ra khỏi, dòng nước đó không hề mạnh, thế nhưng giờ lại chảy xiết gấp hai lần! Hắn vừa dứt lời, Nguyệt đã đi qua xem xét nơi đó theo bản năng, lại phát hiện nó đã bị chặn lên rồi!

”Phát hiện ra rồi sao? Nơi đây có thể phong kín lại, đợi nước ngập đầy, các ngươi đều sẽ bị chết đuối ở đây.” Ngư Nữ số một không ngờ bọn họ lại bị phát hiện ra sớm đến vậy, cũng không nghĩ rằng tỷ muội bên trong lại độc ác tới vậy, sau khi đối phương phát hiện họ trốn ở sau bức tường đá liền mở cơ quan muốn giết bọn họ ở đây! Ít nhất cũng nên cho cô ta chút thời gian cũng được, trước khi họ không kịp giết cô, để nước ngập đầy, dựa vào công phu bế khí trong nước, nói không chừng cô ta còn có một đường sống!

Giờ cô ta chỉ có thể tận sức tránh nói những thứ làm đối phương tức giận, khiến họ không nổi sát tâm giết cô ta nhanh như vậy nữa.

Thế nhưng khi cô ta còn chưa nghĩ xong kế hoạch, xẹt một tiếng, roi của Lâu Thất vụt về phía cô ta, cô ta chỉ cảm thấy eo sắp bị roi quất thành hai nửa, sau đó bóng người ngay lập tức bị bay lên, khi cô ta còn chưa phản ứng kịp đã bị hất mạnh xuống đất rồi.

Không, không thể nói là hất, nên nói là đập! Lâu Thất cuốn cô ta lên, coi như một cái chùy sắt bằng thịt người, đập mạnh lên mặt tường.

”Ầm!”

Đòn nghiêm trọng như vậy, chấn động mạnh đến vậy, Ngư Nữ số một sao có thể chịu được, phun một ngụm máu ra ngoài.

”Ngươi nói tường này ta không đập vỡ được, vậy nên đành nhờ ngươi giúp thôi, ngươi không ngại chứ?”

Ngư Nữ số một kích này lại phun ra một búng máu, sau khi cô ta bị coi như cái búa đập lên tường liền rơi xuống chân tường, ngực phập phồng rất nhanh, cô ta cảm thấy ngũ tạng của mình đã bị dờn khỏi vị trí, ít nhất cũng phải gãy hai cái xương sườn, nhưng điều khiến cô ta không thể chậm rãi thở ra hơi là sau lưng.

Thương thế như vậy căn bản là sống không nổi.

Đánh chết cô ta, lại còn nhẹ nhàng nói rằng đây chỉ là giúp đỡ một chuyện, cô ta đừng ngại!

Nguyệt cũng đứng ở một bên. Cô ta cũng chẳng nghĩ rằng đã lừa bọn họ tới thủy vực có cá ăn thịt người kia, Lâu Thất sao có thể bỏ qua cho họ chứ? Ba Ngư Nữ đó đều phải chết.

Ngư Nữ số một còn sót lại hơi thở, hiện giờ cô ta thà rằng mình có thể chết ngay lập tức, bởi quá đau, thực sự quá đau.

”Muốn chết sao? Giờ không được, ta để tỷ muội người ra đi cùng người nhé?” Lúc này Lâu Thất quả thực không muốn tha mạng cho chúng, có thù không báo thì không phải quân tử, thiếu chút nữa họ đã chết trong đám cá ăn thịt người đó, sao có thể để cho chúng sống chứ?

Ngư Nữ số một lộ ra một ánh mắt mỉa mai. Khiến các cô ấy ra ư? Người có cách sao?

Cô ta thất Lâu Thất lại giơ roi quất vào mặt tường cạnh cô ta.

Trầm Sát kinh ngạc nhìn roi Thí Hồn của nàng vậy mà lại mười mấy cây châm ngắn nhỏ sắc bén ra ngoài, khi rút ra khỏi mặt tường, những cây châm đó đã găm vào trong, rời khỏi chiếc roi.

Châm bị gãy sao?

Thế nhưng màn tiếp theo lại khiến họ như muốn rớt mắt xuống.

Sau khi đám châm đó găm vào tường, đột nhiên phát ra mười mấy tiếng nổ tung, mặt tường đó vậy mà lại xuất hiện mười mấy vết nứt chỉ trong nháy mắt! Lâu Thất lại quất roi qua, tường đá nom kiên cố vô cùng ầm ầm đổ thành mấy khối trong giây lát!

Ngư Nữ số một trừng mắt sợ hãi nhìn, bị những tảng đá nặng đó vùi lấp.

”Trời ạ...” Nguyệt vốn không hề chú ý lắm tới cây roi này của Lâu Thất, thế nhưng hiện giờ nó lại đem đến cho hắn một màn kinh ngạc vô cùng!

”Cô nương, chiếc roi này còn có uy lực như vậy sao!” Trần Thập và Lâu Tín thiếu chút nữa nhảy cả lên. Mạnh quá, mạnh quá đi!

Lâu Thất quét ngang roi, cùng lúc đó quất ngã Ngư Nữ số hai và số ba ở trong đang muốn chạy trốn, nhìn chúng kêu thảm ngã xuống đất mới thu roi lại, làm một thủ thế.

Trần Thập và Lâu Tín hiểu ý nàng, xông lên tiến vào trước, mỗi người xách một cô dây.

Trầm Sát đến bên Lâu Thất, ”Chiếc roi này của nàng không ít cơ quan.”

”Châm nổ, hàng dùng một lần, dùng xong phải ra làm lại châm khác thêm vào.”

Ngũ khí của Lâu Thất tiếc nuối cực kỳ, điều này khiến mọi người xung quanh đều muốn phun ra một đồng máu. Không nói đến việc thứ này rất kích thích người khác, hàng dùng một lần như vậy đã rất dọa người rồi đó, nếu như để người cứ vậy mà dùng hoài không hết vậy còn thành ra thế nào nữa? Làm người không thể tham lam như vậy đâu cô nương à!

Nguyệt nhìn cây roi của nàng, trong mắt lấp lánh lục quang.

Ngay lập tức khiến Đế Quân nhà hắn không vui, nhìn đi đâu đó?

Cây roi đó quấn ở eo Lâu Thất mà!

Nguyệt cảm thấy một trận khí lạnh ập tới, đột nhiên nhận ra mình đã phạm phải sai lầm gì liền quét mắt qua một bên. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, roi của Đế Phi quả thực khiến người ta phải đổ mồ hôi ngóng nhìn mà!

Lâu Thất vốn không muốn giữ lại mạng sống của hai Ngư Nữ này, vì vậy xuống tay vô cùng ác độc, nếu như không phải hai cô ả bị Trần Thập và Lâu Tín giữ lại gáy áo phía sau, căn bản không thể đứng lên nổi. Có lẽ các ả ta trốn cũng vội vàng, vì vậy cũng chưa thay quần áo, vẫn là một bộ đồ lặn thuận tiện và khỏe ra đường cong của mình, thế nhưng bị Lâu Thất quất roi mạnh đến vậy, nơi sau eo của bộ đồ đó đã bị rách, máu cũng chảy ra, họ thậm chí cảm thấy chân của mình sắp không còn cảm giác gì nữa rồi.

Vốn họ cho rằng Lâu Thất chỉ là một thiếu nữ thích chơi trò nữ giả trang nam, hơn nữa trước đây đã từng đùa cợt vị bạch y thị vệ tuần mỹ này, lúc đó các ả vẫn còn bị chọc cho đến mức không nhịn nổi cười, người bọn họ kiêng kỵ nhất là vị nam tử mặc huyền y kia.

Thế nhưng hiện giờ các ả mới biết rằng mình đã sai rồi, sai quá sai rồi! Thiếu nữ hi hi ha ha pha trò cho họ khi cần ác có thể tàn nhẫn đến vậy!”

Lâu Thất lại không quản họ, mà bắt đầu tìm kiếm khắp bốn phía. Nguyệt tự đi thăm vấn họ, thế nhưng họ biết rằng mình cũng chẳng sống được bao lâu, tất nhiên sẽ chẳng nói gì nhiều, đến những lời nói ra cũng chưa chắc là sự thật.

Trước đây khi Lâu Thất quất roi lần đầu vào tường chẳng qua chỉ là để chứng thực cho sự nghi ngờ của mình, bởi, gian thạch thất ở ngoài không thể không có cơ quan cửa ngấm được, chỉ có chút dấu tích bám đầy rêu xanh trên mặt tường kia thôi, tất nhiên là sẽ bắt đầu từ mặt tường đó.

Kết quả là vừa quất xuống nàng và Trầm Sát đều nghe thấy, phía tường bên kia là một không gian rộng, có tiếng vọng khe trở về, hơn nữa dưới cái quất roi đó, tiếng roi vang lên khiến mấy người ở bên kia sợ đến mức khí tức khe loạn, hô hấp liền nặng hơn. Nàng và Trầm Sát nghe thấy ba khí tức ở bên đó, một thì ồ ồ, hai cái còn lại thì yếu hơn chút, liền đoán ra rằng đó là Tiêu Vọng và hai ả Hắc Y Ngư Nữ còn lại.

Có điều, bọn họ sao lại ở cùng nhau, đây đúng là một vấn đề thú vị. Chỉ là Tiêu Vọng kia chạy rất nhanh, hai người này có thể là do có tình tỷ muội đã hơn ba năm, vì vậy mới muốn nghe xem Ngư Nữ số một ra sao.

Điều Nguyệt muốn hỏi là Thốn U quả, thế nhưng hai ả kia tuyệt không biết Thốn U quả ở đâu, họ chỉ biết có một nơi như vậy, đã từng tới, lại không thể dò rõ cửa vào ở trong.

Lần này nhiều người vào bí cảnh đến vậy, họ sợ rằng ở đây cũng có người lén lặn xuống, vì vậy mới quyết định tới xem xem, kết quả là gặp được Tiêu Vọng, đám Lâu Thất vậy mà cũng tới.

Thế nhưng các ả cũng chẳng có ý muốn bảo vệ Tiêu Vọng, trái lại còn chỉ cho họ biết hướng Tiêu Vọng rời đi.

Vừa khéo Lâu Thất cũng tìm được con đường bí mật đó, không đợi các ả chỉ đường, nàng đã tự mở cơ quan trên tường ra. Thế nhưng khi nàng mở cơ quan, ánh mắt của Trầm Sát lại khẽ lóe lên.

Nguyệt bảo Trần Thập giải quyết hai người kia, mấy người liền đi vào con đường bí mật đó.

Nước ở trong này đã không tràn vào nữa, trong không khí có một mùi mực nát lâu ngày, tuy rằng không có nước, thế nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy ẩm ướt. Con đường đó không dài, bọn họ nghi ngờ rằng đây đã là chỗ cuối cùng, vì vậy chỉ ăn chất lượng chứ không cần rộng lớn.

Khi đang muốn quay người lại, Trầm Sát đột nhiên kéo Lâu Thất vẫn luôn xông về phía trước lại, bắt đắc dĩ nói, "Nhìn thấy cơ quan chưa?"

Lâu Thất bám lấy hắn, "Ta muốn xem xem chàng nói hay không."

"Có gì mà không thể nói chứ? Cơ quan thuật của Trần Văn Sơn." Trầm Sát liếc nàng một cái, "Bổn Đế quân lại muốn biết, trong đầu nàng đang nghĩ thứ gì cơ?"

"Nguyệt Vệ đại nhân." Lâu Thất đột nhiên xoay người hỏi Nguyệt ở đằng sau, "Lưu Vân tiên tử của Trần Văn Sơn, không phải là một trong những người được chọn làm Đế Hậu của các ngươi sao?"

Nguyệt rùng rùng mồ hôi lạnh. Hiện giờ chẳng ai dám nhắc đến phi với hậu gì nữa chứ? Cửu Tiêu Điện chỉ có một phi, sau khi kiến quốc chỉ có một hậu!

"Lưu Vân tiên tử đã không qua lại với Đế Quân một thời gian dài rồi ạ." Nguyệt nói.

Lâu Thất cũng không cô ý muốn lên cơn ghen với Trầm Sát vào lúc này, chỉ là vừa rồi khi nàng sờ được cơ quan lại bắt được tia sáng trong mắt của Trầm Sát, phỏng chừng hắn biết được tác phẩm này là từ tay ai mà ra, lại nghĩ tới cơ quan thuật lần trước hắn nói của Trầm Văn Sơn, lại càng tò mò muốn biết tại sao hắn

nghĩ về Trầm Vân Sơn, thế nhưng lại không nói ra.

Tuy nhiên câu này của Nguyệt rõ ràng lại khơi lên hứng thú của nàng, "Vậy thì, trước kia Lưu Vân tiên tử và Đế Quân của các người có qua lại với nhau sao?"

Nói xong, nàng như mây liếc xéo Trầm Sát, ánh mắt đó có ý là, tốt nhất là chàng đừng để ta biết được chàng làm gì với người khác, bằng không ta cũng mặc kệ các người có phải là quá khứ của nhau không, mà bỏ đi đấy.

Trầm Sát mặt đen như đất nồi.

"Nói chuyện cho tử tế!" Câu này là hắn nói với Nguyệt, vốn chẳng có chuyện gì, bị Nguyệt nói vậy lại thành ra ám muội vô cùng!

"Không cho uy hiếp Nguyệt Vệ." Lâu Thất đưa tay bấm một cái vào eo hắn.

Bọn họ ở đây dừng lại không động, Tiêu Vọng ở phía đối diện chờ bọn họ tiến tới lo lắng đến mức như bị mèo cào vào tim. Hắn không nghe thấy bọn họ đang nói gì, chỉ oán thầm, lúc này mà còn không đi nhanh đi, có cái gì đáng nói chuyện chứ?

Lâu Thất cực kỳ phiền muộn, tại sao Trầm Sát lại chỉ phá cơ quan thuật của Lưu Vân tiên tử thôi chứ?

285. Chương 285

Tiêu Vọng không đợi được phía Trầm Sát lỡ tay trong cơ quan đó.

Hơn nữa nhìn thấy họ không một vết thương đi tới, mà cơ quan kia lại chẳng có chút động tĩnh nào. Hắn không tin mà nhớ lại bản đồ cơ quan mà Bắc Phù Dung đã đưa cho hắn ngày trước, xác định rằng mình không nhớ lầm, ở đó quả thực có một cơ quan! Có lẽ hắn không thể nhớ lầm mới phải.

Đáng tiếc rằng tám bản đồ cơ quan đó đã bị rơi lúc hắn bỏ trốn, cũng không biết là rơi ở đâu nữa.

Chính bởi tám bản đồ đáng chết đó không rõ là bị rơi ở đâu! Hại hắn giờ phải trốn ở đây để tránh họ! Tiêu Vọng tìm đập bình bịch, tám cao thủ mà Đại công chúa giao cho hắn đều chết cả rồi, nếu như hắn không lấy được đồ, khi trở về không biết là sẽ có kết cục gì nữa. Vì vậy hắn nhất định phải bình tĩnh lại, bình tĩnh mới có thể cười tới cuối cùng.

Hắn lại cố gắng co người lại, co cụm bản thân vào trong góc. Gian ám thất nho nhỏ này cũng là cơ quan, thực ra mục đích cho việc thiết kế nó có lẽ là để mai phục, chỉ là giờ ở trong này không có tên cũng chẳng có vũ khí nào khác, dù cho là có, mình hắn cũng chẳng dám ra tay.

Nhiều cao thủ tới vậy còn chết cả rồi, một mình hắn ra ngoài phỏng chừng còn chẳng đủ để cho người ta

giết nữa.

Tiêu Vọng không dám thở mạnh, thế nhưng đột nhiên bức tường kia lại có tiếng ma sát, mặt tường trước mặt hắn cứ vậy mà đột nhiên mở ra!

Hắn dán chặt vào đó, mở to mắt nhìn đám người Trầm Sát xuất hiện trước mặt mình, ai nấy cũng tựa cười tựa không mà nhìn hắn.

Tiêu Vọng từ trước tới nay chưa bao giờ tuyệt vọng đến vậy.

Lâu Thất quả thực không nghĩ rằng Trầm Sát lại thông thuộc với cơ quan này đến vậy, sớm biết là thế thì mặt tường trước đó nàng đã không phải quất roi đến mệt như vậy rồi.

Có điều, nàng lại không biết rằng, chính bởi nàng phá mặt tường đó, lại tìm ra cơ quan trong con đường bí mật, Trầm Sát mới phát hiện ra đây là tác phẩm của Trầm Vân Sơn.

Sau khi biết được là do Trầm Vân Sơn làm ra, hắn mới có thể thông thạo mà giải cơ quan như vậy.

Ngụy Thiểm tiến lên kéo Tiêu Vọng ra ngoài.

"Mọi người vốn dĩ là không thù không oán, các người cũng đã giết sạch mấy thị vệ của ta rồi, hơn nữa giờ còn chẳng có việc gì, chẳng bằng thả cho ta một con đường sống, thế nào?"

Tiêu Vọng cắn răng, nhìn về phía Trầm Sát.

"Chúng ta không sao là do bản lĩnh của chúng ta, chứ không phải vì người không làm gì với chúng ta." Nguyệt cười lạnh, "Chẳng bằng người nói chút gì có giá trị, chúng ta còn có thể suy nghĩ lại xem về việc có giết người hay không."

Tiêu Vọng sững sờ, ngay sau đó liền nói, "Ta chẳng có gì có giá trị cả." Nhìn thấy ánh mắt của bọn họ lạnh hẳn xuống, Tiêu Vọng mới vội vàng lên tiếng, "Nhưng ta có ích, ta có ích! Thất công tử biết, ta là một nhà rèn đúc vũ khí, sự phụ của ta là Tiêu Hỏa... Người là nữ nhân?!"

Giờ hắn mới nhìn rõ Lâu Thất, Nguyệt Vệ và Ngụy Thiểm đứng trước mặt họ, chặn lại nửa người nàng, lúc này nàng và Trầm Sát mới tiến lên, hắn mới thấy rõ Trầm Sát ôm lấy eo của nàng, hơn nữa cũng không như trước đây, hiện giờ nàng rõ ràng đã mang dáng người và tư thái của một nữ tử.

Ánh mắt của hắn rơi xuống ngực của Lâu Thất.

"Người..."

Còn chưa dứt lời, một đạo kinh khí đã mạnh mẽ ập tới, ngay lập tức đâm thẳng vào mắt phải của hắn, dường như hắn có thể nghe thấy tiếng nhân cầu nổ, đau đến mức hắn vội ôm lấy con mắt của mình mà gào lên.

”Người mà còn nhìn linh tinh, thì bên mắt kia cũng chẳng còn đâu.”

Giọng nói lạnh lùng truyền thẳng vào tai Tiêu Vọng. Đột nhiên hắn hiểu ra rằng, Thất công tử, là nữ, Thất, Lâu Thất, võ công cao cường tàn bạo tới vậy, bề ngoài là nam tử xuất sắc, chỉ có một người ăn khớp với lời đồn!

Mấy nhân tố như vậy đi với nhau, đôi uyên ương trước mặt hắn cũng đã lộ rõ thân phận.

Phá Vực Đế Quân Trầm Sát, cùng với Đế Phi duy nhất của Cửu Tiêu Điện mà hắn vừa tuyên bố với thiên hạ.

Trời ơi, trời đất ơi! Hắn oan quá, oan ức quá! Ý của Đại công chúa vốn là muốn lấy Thốn U quả để lấy lòng Phá Vực Đế Quân, vốn muốn dùng thứ này để giao hảo với đối phương, tại sao giờ lại thành ra như vậy chứ? Nếu như hắn sớm biết, sao có thể để sai tám thị vệ kia diệt khẩu chứ?

Bọn họ hoàn toàn có thể cùng đồng hành, hoàn toàn có thể cùng hợp tác!

Tiêu Vọng nhất thời nhận phải đả kích lớn, đả kích này lớn đến mức hắn dường như quên đi cơn đau ở mắt của mình.

Thế nhưng cùng lúc đó, hắn cũng hận đám thị vệ kia, không phải là người bên cạnh Đại công chúa sao? Trước đây Đại công chúa chẳng phải đã từng tới Cửu Tiêu Điện sao? Tại sao họ lại không nhận ra Phá Vực Đế Quân, tại sao lại không nhận ra Lâu Thất chứ?

Hắn lại không biết rằng, khi Bắc Phù Dung tới Phá Vực mang theo nhóm thị vệ khác! Hơn nữa Hơn nữa nhóm thị vệ đó cô ta rất vừa lòng trọng dụng, tám thị vệ phải đi lần này, hoàn toàn chẳng có nhiệm vụ gì cần làm, vậy nên bọn họ mới bị phái đi.

Vì vậy, tám người kia vốn chưa từng gặp Trầm Sát và Lâu Thất bao giờ.

Thế nhưng vì họ vẫn luôn đi theo công chúa hoàng thất, tất nhiên sẽ cảm thấy có chút kiêu ngạo, hơn người khác một bậc, vì vậy sớm đã bị Lâu Thất nhìn ra.

Tiêu Dạng vốn là một nhân tài đỉnh đặc hơn người, vào giờ phút này lại vừa khóc vừa gào, chỉ thiếu nước không dám tiến lên ôm lấy chân Trầm Sát, mà với Lâu Thất, lần này hắn đến liếc một con mắt cũng chẳng dám nữa rồi.

Đây là vị có thể khiến Phá Vực Đế Quân phát ra khế ước như vậy, sao có thể dễ chọc được chứ?

Thế nhưng hắn không dám nhìn Lâu Thất không có nghĩa là Lâu Thất không nói. Vừa thấy bộ dáng hắn như vậy, Lâu Thất liền cảm thấy Tiêu Hỏa đúng là bị mờ mắt rồi. Hơn nữa Tiêu Vọng này quả thực làm mới hoàn toàn tam quan của nàng, trước đây nhìn thấy hắn còn cho là rất khôn ngoan, không ngờ vào giây phút sinh tử liền biến thành bộ dáng tôn tử này.

”Người thử nói xem, hiểu lầm cái gì nào?”

Lúc này Lâu Thất cũng không cố sức đổi giọng nữa, không còn là giọng nói trung tính, mà là giọng nói trong trẻo vốn có của nàng.

”Tiểu nhân phụng mệnh Bắc Thương Đại công chúa tới tìm Thốn U quả. Nghe nói Đế Phi và Đại công chúa cũng có quen biết, tiểu nhân sao có thể bất kính với Đế Phi chứ? Tất cả đều là bởi trước đây không rõ thân phận của ngài, đây chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

Quả nhiên là Bắc Phù Dung.

”Phù Dung công chúa đang làm gì vậy? Người của mình thì không dùng, lại chạy tới tận thành Nặc Lạp tìm người giúp đỡ?”

Tiêu Vọng run rẩy như lá rụng cuối thu trước mặt Trầm Sát, chỉ sợ rằng mình mà trả lời một câu không tốt, vị này sẽ giết hắn ngay, khi nghe thất lời của Lâu Thất liền không dám giấu diếm gì, liền đem tất cả những thứ mà hắn biết, những điều mà Bắc Phù Dung nói với hắn một mạch nói hết ra.

Những lời Tiêu Vọng nói không khác mấy những gì mà Lâu Thất đoán trước kia, cô ta quả thực muốn lấy được Thốn U quả để hợp tác với Trầm Sát, thế nhưng Tiêu Vọng cũng không biết được chuyện mà cô ta muốn hợp tác rốt cuộc là gì. Tuy nhiên hắn lại biết rốt cuộc là vì sao mà Bắc Phù Dung lại tới tìm hắn, là bởi hiện giờ Hoàng đế của hoàng thất Bắc Thương đang lâm trọng bệnh, mấy hoàng tử đã rục rịch, Bắc Phù Dung cũng muốn lựa chọn xong huynh đệ để ủng hộ.

Tiêu gia từ trước đến nay vẫn luôn giữ lập trường riêng, đến cuối cùng ai làm Hoàng đế thì họ sẽ trung thành với người đó, sẽ không đứng về phe nào hiện giờ, thế nhưng Bắc Phù Dung lại để mắt đến binh khí, cô ta muốn lôi kéo Tiêu Hỏa, Tiêu Hỏa không có thái độ gì, đặc tội Bắc Phù Dung, vì vậy, Bắc Phù Dung muốn kéo Tiêu Vọng ra khỏi Tiêu gia, bồi dưỡng thành người của mình, nếu như Tiêu Vọng thực sự học được tám phần tay nghề của Tiêu Hỏa, vậy cũng đã rất ổn rồi.

”Đại công chúa muốn tiểu nhân phá nát Tiêu gia, tới lúc đó lại dạy dỗ nhiều đồ đệ hơn, dạy toàn bộ tay nghề của Tiêu gia ra ngoài, sau đó chế tạo ra binh khí còn tốt hơn loại binh khí mà quân đội đang sử dụng hiện giờ.

Nguyệt Vệ nhìn sắc mặt của hắn cũng khê biến.

Hiện giờ tuyển quân là chuyện quan trọng nhất của Phá Vực, trừ người ra thì binh khí tất nhiên cũng rất quan trọng, họ cũng đã tìm được một sơn cốc bí mật, đang cố gắng tìm kiếm một nhà rèn đúc vũ khí. Thử nghĩ, nếu như có được binh khí tốt, lại có thêm chiến mã...

"Tiêu Vọng, người nói thật đi, người đã học được tám phần tay nghề của Tiêu Hỏa rồi sao?" Lâu Thất lại không tin lắm về lời nói của Tiêu Vọng, người này nhân phẩm tệ, phòng chừng mấy năm trước vừa bước vào Tiêu phủ đã dùng rất nhiều thời gian xem nên lấy lòng Tiêu Hỏa thế nào, sau này lại dùng nhiều thời gian để luồn cúi bản thân, có khi hắn cũng mò được không ít thứ từ Tiêu gia không chừng.

Người như vậy vốn không thể đặt nhiều thời gian và tinh lực để học nghề được.

Quả nhiên, vừa nghe thấy nàng hỏi vậy, Tiêu Vọng liền ngậy người ta, vừa muốn nói vừa, Trầm Sát đã hừ lạnh một tiếng, dọa hắn sợ đến mức gần chết.

"Không có không có, đó đều là do ta khoác lác, nhiều lắm ta cũng chỉ học được đến sáu phần, hiện giờ người có tay nghề tốt nhất Tiêu gia, trừ Tiêu Vọng ra, thì chính là một đồ đệ mà Tiêu Hỏa đã nhận sau này, tên là Đại Ngưu, có lẽ hắn phải học được đến bảy phần tay nghề từ Tiêu Hỏa. Thế nhưng hắn là người thành thật, nói chuyện cũng có chút cà lăm, gia cảnh không tốt, vẫn cho rằng người ta không xem trọng mình, vì vậy ta đối tốt với hắn, rất nhiều thứ hắn chế tạo ra ta đều cướp công, hắn cũng chẳng nói gì, hơn nữa giờ hắn vẫn đang ở Tiêu gia, nếu như Tiêu gia có chuyện gì, ta đi hỏi hắn, hắn có lẽ sẽ nói hết."

Đại Ngưu?

Lâu Thất nghe cái tên này xong liền cảm thấy có chút quen thuộc. Những người mà Tiêu Hỏa mang theo để rèn bảo kiếm và roi Thí Hồn, trong đám người đó dường như có ai tên là gì đó Ngưu thì phải, lúc đó nàng cũng chỉ vô tình nghe thấy Tiêu Hỏa gọi một câu. Có điều, những chuyện này đợi về thành Nặc Lạp nói sau cũng được.

Nàng lại cảm thấy Tiêu Vọng này có thể giết được rồi, thế nhưng Nguyệt lại rất mong rằng có thể đưa hắn về Phá Vực, tuy nhân phẩm hắn tồi tệ, thế nhưng tới lúc đó hắn chế tạo binh khí ở kia, e rằng hắn cũng chẳng dám làm ra trò gian dối gì.

Hiện giờ Phá Vực đang khát nhân tài, Lâu Thất lại không tiện nói thêm gì. Nguyệt Vệ điểm á huyệt của hắn, Lâu Thất tiện tay lấy chút thuốc Ngự Thiểm đi đắp mắt cho hắn, trở thành Độc Nhân Long còn phải cúi người theo họ, Lâu Thất luôn cảm thấy, có thể thực sự kim xuống mà không oán không hận như vậy, đó mới là người đáng sợ.

Tiêu Vọng đại khái cũng biết là Thốn Y quả có thể ở đâu, cũng thấy ở tám bản đồ bí cảnh mà Bắc Phù Dung đưa cho hắn, thế nhưng tám bản đồ đó đã mất rồi, hắn lại chẳng biết cơ quan ở đâu, chỉ có thể nói là chắc ở sau lưng họ.

Cũng may Trầm Sát rất thông thạo về mấy cơ quan quái dị này. Vừa đi vừa hủy, cuối cùng thực sự đã tới được mật thất có thể có Thốn U quả trong đó.

286. Chương 286

Nói là mật thất, thực ta chỉ là chỉ là một căn phòng đá rộng chừng năm mét vuông, nhưng, Lâu Thất hoài nghi, căn phòng đá này thực chất dùng để cất giấu đồ, còn như cất giấu thứ gì á, hãy trông xem ba cái kệ được xây bởi các tấm đá và mấy hàng dây để chai lọ phía trên là biết. "Lẽ nào chủ nhân ở đây là một dược sư sao?" Lâu Tín tiên phong xem mấy cái chai lọ đó nhưng điều khiến người ta cảm thấy kỳ quái là đó đều là những cái bình rỗng.

"Rất có khả năng đây là tên pha chế độc dược biến thái". Lâu Thất nói.

Nếu không thì những bông hoa khổng lồ quái dị kia ở đâu mà ra.

Người này, cũng có thể hẳn ta đam mê về các loại độc tố, thậm chí hẳn ta còn là thiên tài biến thái chuyên thay đổi cấu trúc gen thực vật. Nhiều khi, ranh giới giữa thiên tài và tên tâm lý biến thái vô cùng mỏng manh.

Nhưng những thứ này chẳng hề liên quan đến bọn họ, quan trọng nhất bây giờ đó là nhanh chóng tìm ra Thốn U Quả rồi sau đó ra ngoài, ở trong này lâu như vậy, không biết tình hình bên ngoài ra sao. Hơn nữa, ở trong đây cũng chẳng có đồ ăn, trước đó bọn họ mỗi người chỉ ăn có một con cá trắm nhỏ xíu, chẳng biết tiêu hóa hết từ bao giờ rồi. Bây giờ bọn họ đói đến xanh cả mắt, thi thoảng lại nghe thấy tiếng bụng réo òng ọc của ai đó.

"Chia nhau ra tìm". Trầm Sát ra lệnh.

Tia sáng dần mờ đi, bọn họ thấp những ngọn đèn dầu trên tường, dường như màn đêm tĩnh mịch đang tìm đến. Lâu Thất cầm cái bình lên, đang định mở nắp ngửi xem còn mùi vị gì bên trong hay không, vừa cúi xuống Trầm Sát liền nhào tới áp sát vào người nàng, vòng tay ôm lấy nàng vào trong lòng.

Nàng cảm thấy có điều gì đó không đúng, tim đập não rung một chút, nhẹ nhàng nói: "Hôm nay mười lăm rồi sao?"

"Ừm"

Thân thể Trầm Sát đột nhiên căng lên, may thay lúc này có nàng ở bên cạnh, ôm nàng vào trong lòng, cơn đau chưa kịp dâng lên bỗng chốc đã chìm xuống. Như vậy thật tốt, chàng không cần phải uống máu của nàng nữa.

Ôm nàng trong lòng có thể tiết chế cơn đau, cách này, chàng thích.

Nguyệt và Trần Thập bọn họ đều quay ra nhìn, sau đó cùng thở phào. Cái muốn thấy cũng đều thấy rồi. Ở trong này không phân biệt được ngày đêm, bọn họ dường như quên hôm nay đã là ngày mười lăm rồi.

Tiếp đó, Tiêu Vọng- kẻ bị ép phải đứng im trong góc và không được cử động,hắn ta phát hiện ra một chuyện khiến hắn ta cảm thấy có chút quái dị,tất cả mọi người đều đang lùng sục khắp nơi để tìm Thốn U Quả, chỉ có Trầm Sát dường như chẳng hề có chút quan tâm đến việc này, trong lòng chỉ nghĩ đến chuyện tình cảm nam nữ tầm thường, cứ dính chặt lấy Lâu Thất, một tay vòng qua ôm eo người đẹp không rời.

Hắn ta hoài nghi,loại đàn ông chỉ biết nghĩ đến nữ sắc như vậy, thực sự làm được nghiệp lớn sao?

”Cô nương, qua đây xem có phải Thốn U Quả không?” Trần Thập đột nhiên gọi lại.

Lúc này, Trần Thập lại đang gặp người quỳ xuống ở phía sau một kệ đá ở phía trong.

”Để ta xem xem”. Mãi vẫn chẳng tìm được vật gì, lúc này đột nhiên Lâu Thất phần chân trở lại, lập tức lao qua bên đó, suýt chút nữa thì hất Trầm Sát ra.

Trầm Sát giơ tay tóm lấy cổ áo đằng sau của nàng, sắc mặt tối sầm, tỏ vẻ không hài lòng. ” Thứ đó quan trọng hay bốn Đế Quân quan trọng?”

Làm dẫn được của chàng mà như vậy thật là không có trách nhiệm gì cả.

Lâu Thất vốn định lao tới nhưng kịp phản ứng lại, nhưng động tác của Trầm Sát còn nhanh hơn,tay tóm lấy cổ áo của nàng kéo lại vào trong lòng, nàng cũng thở phào ra một tiếng. Có thể do ở trong này mấy ngày thấm mệt rồi, cho nên có chút sốt ruột.

”Đi, chúng ta cùng đi, cùng đi.” Nàng ngẩng đầu nhìn chàng lẽ lười cười đáng yêu, chủ động cầm tay chàng để vòng qua ôm lấy eo mình.

Nguyệt và mọi người không dám cười,Lâu Thất thật không nghiêm chỉnh chút nào, mà nàng ta cả bản cũng không để ý đến cái nhìn của người khác. Nếu không á, làm gì có con gái nhà ai lại chủ động như thế chứ,cho dù có lý do chính đáng đi chăng nữa nhưng mà cử chỉ hành động như vậy cũng thật phóng khoáng quá đi mà.

Trần Thập trước đó hoàn toàn không phát hiện ra một khóm cây giống như đã chết héo,chỉ đến lúc không cẩn thận chạm vào cái bình trên kệ, khiến nó rơi xuống, hắn nhanh chóng dùng mu bàn chân đỡ lấy nó nhưng không thấy vỡ nát, liền cúi người xuống nhặt lên thì mới phát hiện ra.

Đó là một cây dạng lá có hình dáng hơi giống dòng Linh Chi,nhìn rõ ràng đã héo khô rồi, một chút màu xanh cũng không thấy, toàn thân màu nâu xám, viền lá nhuộm một lớp màu đen.Tuy nhiên nhìn không hề xấu, ngược lại còn cảm thấy cổ xưa kì bí, viền màu đen đó giống như nước mực. Nó thật đẹp và chỉ cao khoảng 20 cm, nhưng lá của nó lại rất nhiều, từng lớp từng lớp, giống như một khóm Linh Chi mọc tùm lại một chỗ.

Ở trên cũng rẽ làm ba nhánh, mỗi nhánh mọc một trái quả.

Trái quả đó toàn thân đen nhánh, giống như quả nho đen, trái quả ở chính giữa có màu đen vô cùng tinh khiết, màu đen này giống như quả đã hoàn toàn chín, còn hai quả bên trái và bên phải màu đen của nó vẫn còn pha chút xanh xanh.

” Thú thực ta cũng chưa từng thấy Thốn U Quả ”. Lâu Thất ngẩng đầu nhìn Trầm Sát nói. Trầm Sát thì lại thần nhiên nói:” Đây là Thốn U Quả”.

” Người thấy rồi sao?”

”Chưa từng”. Trầm Sát nhìn trái Thốn U Quả đó ánh mắt bắn khoắn,” Nhưng có người đã từng cho ta xem ảnh của Thốn U Quả”

Lâu Thất ngây người,hỏi với theo:” Lưu Vân Tiên Tử”

Lúc này đến lượt Trầm Sát ngây ra,im lặng nhìn nàng một lúc, sau đó mới từ từ gật gật đầu.”Ta và cô ta từng có một giao dịch”

Về giao dịch giữa Trầm Sát và Tổ Lưu Vân, Lâu Thất tuy hiếu kỳ nhưng cũng sẽ không hỏi vào lúc này.

”Trần Thập,lấy ba cái bình nhỏ nhất đến đây.”

”Vâng.” Trần Thập nhanh chóng mang đến ba cái bình nhỏ, Lâu Thất giơ tay hái lấy Thốn U Quả đó, nhưng nào ngờ, khi tay nàng mới vừa chỉ chạm vào trái quả đó, nó liền rơi ngay xuống dưới đất,vỏ bì đột nhiên nứt toác ra, nước quả từ bên trong chảy ra ngoài,rất nhanh thấm vào nền đất,trước mặt họ, dư lại chỉ còn một lớp vỏ màu đen.

Lâu Thất kinh ngạc, căn bản phản ứng không kịp.

”Trầm Sát,ta làm hỏng một quả rồi” Nàng mặt mũi sầu thảm, cảm thấy đau buồn tột cùng, đây là dẫn được của Trầm Sát, hơn nữa chàng còn có thỏa thuận gì đó với Tổ Lưu Vân,bây giờ lại bị nàng làm rơi một quả.

Trầm Sát chỉ đưa mắt lướt qua mặt đất, dường như chẳng có gì đáng bận tâm:” Không phải vẫn còn hai trái sao?”

Lâu Thất khẽ thở dài, nhìn hai trái quả còn lại,” Nhưng mà tay không chạm vào được, ta cũng không biết phải làm sao để hái xuống”.

”u ư u ” Tiêu Vọng bị điểm á huyết (huyết cam)ngồi đó đột nhiên có chút kích động.

” Giải huyết cho hắn.”Trầm Sát nói.

Nguyệt giải á huyết của hắn, Tiêu Vọng hít lấy hít để, suýt chút nữa thì làm hắn bức bối đến chết.” Để Phi,Thuốc U Quả không thể trực tiếp dùng tay hái, càng không thể dùng bình cứng để đựng”.

Lâu Thất quay lại trợn mắt nhìn hắn:”Thế sao ban nãy ngươi không nói.”

”Ban nãy tiểu nhân nhất thời quên mất.”Tiêu Vọng từ trong ngực lôi ra một chiếc hộp thổ cẩm kì quái”Đây là của đại công chúa đưa cho tiểu nhân, đại công chúa bảo rằng, Thuốc U Quả nhất định phải được đựng trong loại hộp sợi kim tằm này, bên ngoài vỏ hộp làm bằng vàng,bên trong là Sợi kim tằm.

Nguyệt nhận lấy chiếc hộp đó,chuyển đến cho Lâu Thất.

Chiếc hộp đó nằm vừa gọn lòng bàn tay, vô cùng tinh xảo, bên ngoài là một lớp thổ cẩm bọc lấy chiếc hộp vàng, vừa mở ra, bên trong lót sợi tơ tằm tinh mịn, nhìn giống như một lớp vải bông.

” Đây là sợi Kim tằm.”

” Đích thực là sợi Kim tằm.” Trầm Sát liếc mắt nhìn, không có phản ứng gì đặc biệt.Nhưng Lâu Thất thì lại biết rõ về sợi Kim Tằm, Kim tằm là một loại trùng tử cực kì khó kiếm ở Nam Cương. Tằm không khó tìm, Kim tằm thì lại là vua các loại tằm, trong trăm vạn con tằm mới tìm được một con, không những vậy 1 năm nó chỉ nhả tơ một lần,lượng tơ đó có lẽ chỉ đủ nó dùng cuốn lấy kén.

Do vậy có thể thấy, một chút tơ Kim tằm trong chiếc hộp vàng này thôi cũng quý báu đến nhường nào.

Lần này Bắc Phù Dung cũng chịu khó đầu tư chơi lớn đó.

Chỉ là cô ta không ngờ rằng, Thuốc U Quả sẽ chẳng được mang về. Do cô ta giao vào tay Trầm Sát,có nghĩa là,chiếc hộp vàng này, chiếc hộp sợi Kim tằm này,coi như cô ta mất trắng rồi.

Lâu Thất quay mặt cười khúc khích, đối với những chuyện mà ăn chặn người khác như này nàng ta cảm thấy vô cùng thích thú.

Kê hộp gần sát lại, nhẹ nhàng ấn vào nhánh có trái Thốn U Quả đó, hai trái quả nhẹ nhàng rơi lên trên sợi Kim tằm.

Nàng đưa chiếc hộp cho Trầm Sát, Trầm Sát liền nói:” Nàng cầm lấy”.

Lâu Thất nghe Trầm Sát nói liền nhét chiếc hộp vào trong thắt lưng.

” Tiêu Vọng, lát nữa ngươi biết lối ra chứ?” Vì Tiêu Vọng dù sao cũng có chút tác dụng, còn hiển nạ chiếc hộp này, cho nên Lâu Thất cũng từ bỏ sát ý đối với hắn.

Tiêu Vọng gật đầu lia lịa.

Có hắn ta chỉ đường,cuối cùng buổi trưa ngày hôm sau bọn họ cũng thoát ra được bên ngoài từ một khe cửa hang động bị che kín.

Phía bên ngoài ánh mặt trời tươi sáng, không khí tươi mát hơn nhiều,tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Đặc biệt là khi nhìn thấy con đường không xa đằng kia có xe bò xe ngựa và người qua lại, bọn họ mới thực sự cảm nhận được sự sống.

Nơi đây không còn thuộc địa phận của Dịch Vương Hành Cung nữa rồi,nhưng cách thành Nặc Lạp cũng không xa, vì từ đây bọn họ có thể nhìn thấy thành Nặc Lạp.

Phía dưới núi mây sao có một quán trà

” Mau xuống núi thôi, xem có đồ ăn thức uống gì ngon không”. Lâu Thất cảm thấy đói hoa hết cả mắt.

Đám người này quả thật giống như sơn phỉ vậy, tuy đói đến hoa nổi hoa hết cả mắt, nhưng vừa nghĩ đến sắp có ăn thì phi nhanh như bay xuống núi.

Quán trà ở đây kì thực làm ăn cũng không được tốt, bởi vì nó cách thành Nặc Lạp cũng không xa, đa số những người qua đường đều nhanh nhanh chóng chóng để kịp vào thành,đến lúc đó thì lo gì không có đồ ăn thức uống. Cho nên những người qua đường dừng chân ở lại đây,dường như đều là những người đói khát mệt đến mức không chịu nổi nữa, nhìn thấy thành Nặc Lạp trước mắt kia rồi,vẫn còn thời gian nên ghé vào nghỉ ngơi chút.

Quán trà do hai ông cháu trông coi, ông khoảng năm sáu mươi tuổi, cháu gái mười hai mười ba tuổi, y phục của hai người đều có chỗ vá, nhưng xem ra rất sạch sẽ.

”

” Ông ơi, chỉ còn hai chiếc bánh bao và mười một quả trứng luộc,có cần phải chuẩn bị thêm không ạ?” Cô bé với khuôn mặt thanh tú đáng yêu nói với ông mình đang ở đó pha trà.

Lúc này, phía bên ngoài quán trà có mấy người xông tới,một giọng nói trong trẻo vọng tới tai cô bé.

” Em gái, bánh bao và trứng luộc chúng ta lấy hết nhé.”

Nhưng,khi âm thanh này vừa vọng đến thì lại có tiếng nói lạnh lạnh của phụ nữ từ đâu vọng lại:” Này, tiểu nha đầu, đem bánh bao và trứng luộc qua đây.”

Cô bé ngây người.

Âm thanh vọng đến phía trước đương nhiên là của Lâu Thất, nàng vốn lo ngại quán trà nơi đây chỉ bán nước chứ không có đồ ăn, đến nơi nghe thấy cô bé nói như vậy thì vui mừng, không quan tâm có bao nhiêu bánh bao với trứng gà, đều đặt hết luôn rồi tính sau. Nào ngờ, còn có kẻ tranh giành với mình.

Quay đầu lại nhìn, nàng thấy một chiếc xe ngựa đang phi nhanh đến.

287. Chương 287

Những người trên xe ngựa rõ ràng nghe lời của nàng nói trước, nhưng một thị nữ mặc bộ đồ màu hồng phấn bay ra từ trong xe ngựa, đáp xuống trước mặt của Lâu Thất.

Khinh công của cô ta quả thật đẹp mắt.

Nhưng hiện giờ ai thềm quan tâm khinh công của cô ta có đẹp mắt hay không, trong đầu trong lòng đám người Lâu Thất lúc này chỉ nghĩ đến bánh bao và trứng luộc thôi.

"Tiểu nha đầu này đang suy nghĩ vụ vợ gì đó? Mau chóng dọn dẹp đồng đồ này đi, ta phải mang theo." Thị nữ kia nâng cao giọng, sau đó mò từ trong eo đưa ra một cái ví tiền, trong ví móc ra một cục ngân lượng, quăng đến trước mặt của thiếu nữ một cách tùy ý.

"Không cần kiểm tiền thôi lại, dư ra thưởng cho người đó."

Thiếu nữ đó tay chân vụng về định đón lấy ngân lượng, nhưng vẫn không chụp được, để rơi lăn lóc trên mặt đất.

Cô định cúi người xuống nhặt, Lâu Thất hừ một tiếng, nói: "Lâu Tín! Đi xem thử có bao nhiêu bánh bao, chúng ta gói hết!"

"Vâng, cô nương!"

Lâu Tín lập tức tiến lên, ngó vào cái lồng đang chưng cất, đột nhiên kêu lên: "Cô nương, cái lồng này mới chỉ có mười hai cái bánh bao!"

Vả lại, một cái bánh bao cũng không lớn lắm, giống những gã tiểu tử thanh niên trai tráng như bọn họ, một miệng liền có thể nuốt sạch một cái.

"Dù sao thì cũng ăn lót bụng đỡ, vào trong thành thì dùng một bữa thịnh soạn, vào trong đó ngồi ăn, đi đi đi."

Lâu Thất vừa nói, kéo theo Trầm Sát đi vào lều trà. Bây giờ trong lều trà chỉ có hai vị khách, trước mặt có bàn trống, đang uống trà, nghĩ chắc đã ăn hết bánh bao rồi.

”Đám người các người có nói đạo lý không vậy? Bây giờ đi giành giật đồ hay sao?” Thị nữ kia vừa đến cũng không thèm đếm xỉa đến bọn họ, ánh mắt liếc sơ chỉ thấy đám người ăn mặc rách rưới tơi tả, đầu tóc bù xù, khuôn mặt dơ dãi, giống y hệt ăn mày, cảm thấy nhìn thêm chút nữa sẽ làm bẩn mắt của cô ta, cho nên cô ta không thèm nhìn ngó bọn người Lâu Thất.

Nói ra thì, đã mấy ngày qua bọn Lâu Thất chưa được tắm rửa thay đồ rồi, bộ đồ đang mặc trên người, đã đánh lộn giết người chui động lết đất xuống nước, hiện giờ cũng chả nhận ra màu sắc ban đầu, và nhăn nhoe như đồng cải chua, đầu tóc cũng dính thực rồi tung vô cùng, đoán chắc đám ăn mày trong thành còn sạch sẽ chỉnh tề hơn bọn họ một chút.

Kể cả Trầm Sát cũng không tránh khỏi.

Lâu Tín quay đầu nhìn mặt của cô ta, hé ra một hàm răng trắng: ”Vị cô nương này nói chuyện thật là mắc cười, vốn dĩ bọn ta đến trước, muốn nói giật đồ, vậy cũng là người giật trước đó.”

Thiếu nữ đã nhặt cục ngân lượng lên, nhìn người này và nhìn người nọ, đi qua kia đưa cục ngân lượng và nói: ”Cô nương, ngân lượng xin trả lại cho cô, đích thực là bọn họ đến trước...”

”Người nói cái gì!” Sắc mặt của thị nữ thay đổi, ”Người có bị khùng không? Đám người này có ngân lượng trả cho người sao? Một lũ ăn mày dơ bẩn!”

Lâu Thất đã tìm được chiếc ghế bên trong để ngồi xuống, nghe lời nói bèn cười ha hả, ”Ngân lượng thì bọn ta thật sự không có. Lâu Tín, trả vàng kim đi.”

”Vâng.” Lâu Tín lập tức mò túi, mò ra một phiến vàng, nhét vào tay của người già đứng dậy đi ngang qua.

”Ông lão, nhanh nhanh lên bánh bao trứng gà cho chúng tôi, và cho thêm mỗi người một bát trà!”

Không ngờ ăn mày quả thật móc ra được phiến vàng, sắc mặt của thị nữ đen sầm vài phần, nhon tiếng hét lên: ”Thì ra, không chỉ là ăn mày, mà còn là kẻ trộm! Cũng không biết trộm phiến vàng từ đâu! Không phải tài vật của bản thân, còn dám sử dụng phung phí? Mau chóng cắt cho ta, nếu không...”

Lời của cô ta còn chưa dứt, một phong chướng đã tát qua mạnh mẽ, khiến cô ta ngã nhào trên mặt đất, và cút xa hai mét.

Trầm Sát thu tay về, nói với Nguyệt: ”Đi lấy đồ ăn.”

”Vâng.” Đám người của Nguyệt cũng đã đói rồi, ai còn có thể nhẫn nhịn con thị nữ bị mù đứng đó giương

oai giầu vô? Mấy người lập tức tự mình động tay, trực tiếp tự tay lấy hai lồng bánh bao và bưng trà lên, và lấy thêm chén đựng mười mấy quả hột gà luộc vét để lên đó.

Lâu Thất không thèm cầm đũa, cũng không quan tâm tay có dơ hay không, giơ tay liền lấy một cái bánh bao gặm lấy gặm để. Trầm Sát nhìn nàng, lắc đầu cạn lời. Hắn thì chậm rãi từ tốn cầm lấy đôi đũa, gấp một cái bánh bao, và từ tốn chậm rãi cắn một miếng.

”Chặc.” Lâu Thất cảm thấy hắn thật vô liêm sỉ khi làm hành động rõ ràng chế nhạo hành vi của nàng.

Thị nữ kia bị té đầu quay vòng vòng, khó khăn lắm mới bò dậy được, thấy chỉ thoáng chốc, hai lồng bánh bao đã nằm gọn trong bụng của bọn họ, còn có người đang bắt đầu ăn trứng gà, cơn tức giận nén trong lồng ngực suốt chút nữa khiến cô ta tắt thở.

Nhưng khi này cô ta không thấy rõ là ai động thủ, nội lực thâm hậu kia khiến cô ta kiêng kị, đang cắn răng suy nghĩ có nên buông hai câu dữ tợn, trong xe ngựa đã truyền ra một giọng nói mất kiên nhẫn: ”Được rồi, về đây, mất mặt quá!”

”Vâng.”

Thị nữ liếc nhìn hung dữ đám người trong lều trà, quay người nhảy lên xe ngựa, chui vào trong xe, rất nhanh, xe ngựa hất lên một đồng cát bụi, phi nhanh về hướng của thành Nặc Lạp.

Và trong khoảng thời gian này, bọn người Lâu Thất nhìn thấy mấy chiếc xe ngựa cũng lao vút về hướng đó, và xem ra đều là những chiếc xe ngựa sang trọng quý phái.

Lót dạ bằng hai cái bánh bao hai cái trứng gà, tuy Lâu Thất vẫn còn đói lắm, nhưng ít ra đói xanh mặt trong ánh mắt đã được giảm đi, nàng nhấp ngụm trà, một đôi đũa gấp chiếc bánh bao đưa đến miệng nàng, ”Há miệng.”

Đồng bánh bao này, mỗi người chia ra được ba cái, hắn ăn hai cái, chừa lại cho nàng một cái. Lâu Thất không thèm khách sáo, à ừ một tiếng gặm một miếng thật to.

Quay đầu nói với những người khác: ”Trứng gà đừng ăn gấp quá, đói bụng lâu mà ăn liền trứng gà, lại uống trà, thì ruột sẽ bị quá tải đó.”

Mọi người tuyệt đối vâng lời nàng, tốc độ lột vỏ trứng gà trên tay chậm dần lại.

Trứng gà luộc, Lâu Thất không thích ăn lòng đỏ, chỉ lột một quả ăn lòng trắng. Trầm Sát ăn đồng lòng đỏ bỏ thừa lại của nàng, khiến chiếc cằm của Nguyệt suốt rớt xuống. Chủ tử bẩm sinh có một khí chất quý phái, giống như xuất thân từ đại thế gia, vốn dĩ không thể nào chia sẻ đồ ăn với kẻ khác, nhưng bây giờ hắn dứt Lâu Thất ăn, ăn lòng đỏ Lâu Thất tự mình lột bằng chiếc tay dơ dái, chẳng thèm cau mày, đáng vẻ vô cùng tự nhiên.

Lâu Thất ăn lòng trắng, thấy hai ông cháu đứng bên cạnh nhìn bọn họ muốn lên tiếng, bất chợt nàng hỏi: "Hai người có chuyện muốn nói hay sao?"

Hai ông cháu ở đây mở lều trà đã được mấy năm, mỗi ngày đều gặp gỡ nhiều loại người, nếu vừa mới đầu họ cảm thấy những người này như ăn mày, thì sau khi nghe bọn họ trò chuyện mới biết được đám người này tuyệt đối không phải là ăn mày, huống chi bọn họ còn lấy ra được phiến vàng cơ mà.

Dường như đang do dự nên xưng hô nàng ra sao, Lâu Thất bây giờ nhìn ra dáng vẻ của một cô gái, nhưng nàng lại mặc y phục nam giới, với lại bộ quần áo và khuôn mặt dơ đến nỗi không nhận ra được bộ dạng ban đầu.

"Công, công tử." Ông lão trong tay cầm phiến vàng, "Đồng bánh bao hột gà này, không cần nhiều tiền đến thế đâu..."

Lâu Thất còn tưởng bọn họ sẽ nói gì, nghe câu đó liền phỉ phỉ tay, chớp chớp mắt nói: "VẬY THÌ, TIỀN CÒN DƯ THỪA, ÔNG LÃO HÃY CHO CHÚNG TÔI THẨM THÍNH MỘT ÍT TIN TỨC ĐI."

Hai ông cháu sững sờ: "Tin tức?" Bọn họ có tin tức gì để bán được sao?

"Ta thấy có rất nhiều xe ngựa lớn đi vội vào trong thành, thành Nặc Lạp gần đây xảy ra chuyện gì vậy?"

Vừa nghe nàng hỏi chuyện này, ông lão thở phào một hơi, "Công tử người không biết? Hai ngày trước, Tiêu gia lại có thần binh xuất lò rồi!"

Nghe câu nói này, Lâu Thất mở to con mắt, liền nghĩ đến chuyện, chiếc Băng Huyền Thiết Ngàn Năm cộng với máu của Tử Vân Hồ đã luyện ra được cây bảo kiếm rồi!

Nhưng vẫn chưa để nàng suy nghĩ kỹ vụ việc này, có một chuyện khác khiến nàng nhảy cẫng lên. "Không xong rồi!"

Trầm Sát cũng nghĩ tới chuyện này, "Tiểu hồ ly."

Đúng vậy, chẳng phải sao, chính là bạn Tử Vân Hồ U U đó!

Trời đất, nàng quên bằng nó rồi!

Lúc này Lâu Thất đang bị đả kích hổ thẹn, "Làm sao đây, nó không phải còn ở lại chỗ hồ Vong Ưu chứ?"

Đám người Trần Thập cũng cảm thấy không tốt rồi. Hồ Vong Ưu, cá ăn thịt người, tuyệt đối là lần trải nghiệm ớn lạnh mà bọn họ nhớ đến.

Nguyệt đứng ra, "Cũng không cần đi theo con đường ban đầu chúng ta đi ra, đừng quên rằng, bọn người Đỗ Văn Hội cũng tìm được một lối ra khác ở hồ Vong Ưu, chúng ta vào thành tìm bọn họ, sau khi tìm được, thuộc hạ nhờ bọn họ dẫn đường, đi về hồ Vong Ưu tìm kiếm... U U."

Lâu Thất nhìn hần. Tuy có thể đi về chỗ đó bằng con đường kia, nhưng nghĩ đến nơi đó luôn gọi cho người ta cảm giác ớn lạnh hết da gà, cái nơi âm u quái dị, có thể thoát ra đoán chắc không ai muốn vào đó lần nữa đâu. Và nếu là hồi trước, Nguyệt nhất định sẽ suy nghĩ cho Trầm Sát trước tiên, hần phải đi theo bên cạnh Trầm Sát, tuyệt đối không chủ động xin làm giúp nàng chuyện gì đâu.

Nhưng hiện giờ hần chủ động xin trước.

Tiếp nhận được ánh nhìn của nàng, Nguyệt nghiêm túc sắc mặt, không hề ẩn tránh đón nhận ánh mắt dò thám của nàng.

Đột nhiên Lâu Thất cười lên, "Được vậy."

Nguyệt thở phào nhẹ nhõm. Lần trải qua vòng nước xoáy trong hồ, hần đương nhiên đã nhìn rõ, Lâu Thất đã thừa nhận thân phận Đế Phi của mình, từ nay về sau đương nhiên hần không thể nhìn nhận nàng là thị nữ có địa vị thấp hèn hơn hần như trước kia nữa. Đế Quân có thể không do dự nhảy xuống vòng nước xoáy vì nàng, thì từ đó trở đi địa vị của hai người bọn họ là bình đẳng.

Vả lại, trái tim của hần đã bị nàng thu phục.

Hần bèn lo sợ trong lòng Lâu Thất đối với hần có khúc mắc, nhưng bây giờ Lâu Thất đồng ý cho hần đi làm việc, vậy thì tốt, vậy thì tốt.

"Ông lão, thần binh đó là gì vậy?"

"Là một cây bảo kiếm, nghe nói, ngày thần binh xuất lò, đại công chúa vừa đến thành Nặc Lạp, nên làm chủ cho thần binh diện kiến với thế nhân."

Thiếu nữ kia tiếp lời: "Con người của đại công chúa thật tốt, không có ý vào thân phận công chúa hoàng thất trực tiếp đón thần binh về thành. Vả, bởi vì công chúa ban phát tin tức, nên hai ngày nay rất nhiều người tiến về thành Nặc Lạp, khách của chúng tôi cũng tăng lên đáng kể."

Bởi vì lý do này, hai ông cháu rất cảm kích Bắc Phù Dung.

"Nghe nói, Đông Thanh Ngọc thái tử cũng đang trên đường đến thành Nặc Lạp." Thiếu nữ nói về Ngọc thái tử, trên mặt có chút ửng đỏ.

Xem ra, sức thu hút của Đông Thanh Ngọc cũng mạnh lắm.

Nam tử ở bên cạnh nghe đến đây nhin không được bèn xen vô: "Đừng nói công tử và Ngọc thái tử, chắc các người không biết đâu, còn có hai nhân vật rất ghê gớm cũng sẽ đến thành Nặc Lạp đó."

"Đúng vậy đúng vậy, thật khiến người khác mong chờ." Một nam nhân khác liền nói với vẻ phấn khởi.

Xem ra, cây bảo kiếm đó vô cùng phi thường! Nếu không cũng không khiến nhiều người để tâm chạy đến thành Nặc Lạp. Lâu Tín nhìn Lâu Thất đang mày mò suy ngẫm, nhin không được tiếp lời: "Hai nhân vật ghê gớm mà các người nhắc đến là ai vậy?"

288. Chương 288

Người kia dường như tỏ vẻ khinh thường bọn họ khi trông họ chưa biết được gì về tin tức này, lướt nhìn bọn họ, nói rằng: "Chỉ sợ nói ra bọn người sẽ giết mình."

Trên đầu của Lâu Tín nổi hai lần đen. Lão huynh, vậy người hãy nói thử để bọn ta giết mình đi chứ!

Kẻ đó cười hê hê: "Đã xác nhận được hai vị sẽ đến là hai tiên tử!"

Hai vị tiên tử?

Bọn người Lâu Thất sững sờ, liền hiểu ra. Vị tiên tử được thiên hạ này xưng hô, có tên tuổi thì chỉ có hai vị, há chẳng phải là hai người đó sao.

"Thật không ngờ bọn họ cũng đến nay xem nào nhiệt." Nguyệt nói xong nhin không nổi bèn nhìn Trầm Sát và Lâu Thất.

Lâu Thất bỗng có chút phản ứng không kịp, ánh mắt nghi hoặc nhìn sang phía của Trần Thập. Trần Thập liền lập tức giải đáp cho nàng, "Bích Tiên Môn, Trầm Vân Sơn."

Chương môn Cảnh Mộng của Bích Tiên Môn, được người đời gọi là Bích tiên tử.

Nhưng rõ ràng hai nam nhân này không phải chảy nước dãi về Mộng Bích tiên tử chứ, bởi vì tuy Mộng Bích tiên tử xinh đẹp, nói sao cũng đã bước qua tuổi ba mươi.

Điều khiến Lâu Thất không thể ngờ tới, bọn họ ở trong núi bàn tán về Lưu Vân tiên tử, dụng phải thuật cơ quan của Trầm Vân Sơn, vừa trở ra đã nghe được tin tức về Lưu Vân tiên tử Tổ Lưu Vân.

Lâu Thất cười như không cười nhìn nghiêng về phía Trầm Sát. Chắc không phải vì thông tin hắc có mặt ở đây, nên người ta đến đây vì hắc chứ?

Vậy người còn lại thì sao? Người đó thì nàng cũng mong chờ đến đây lắm.

”Vậy thì, thánh nữ của Vãn Thiên Sơn không đến đây sao?”

Chỉ có Trần Thập và Lâu Tín nghe ra được cô nương của bọn họ thốt ra câu này với vẻ mặt bình tĩnh thậm chí trong đáy mắt có nụ cười xen lẫn sát ý lạnh lùng.

Bọn họ không hề nghi ngờ, nếu như lần này Nạp Lan Họa Tâm đến thành Nặc Lạp, cô nương của bọn họ chắc chắn ra tay giết chết ả ta.

Hai người nam nhân đó nhìn nàng một phen, lắc lắc đầu. ”Không có nghe được thông tin thánh nữ sẽ đến đây.”

Vậy thì, thật là tiếc quá.

Lâu Thất có chút thất vọng. Nạp Lan Họa Tâm chắc không phải vì biết nàng ở đây, vẫn nghĩ rằng nàng sẽ chết trong tay của tộc quỷ nhân, hoặc là bị bọn chúng dùng đủ mọi thủ đoạn hành hạ, lại muốn tránh hiềm nghi tẩy sạch bản thân?

Nhưng mà, đừng nói là Nạp Lan Họa Tâm, cho dù là hai vị tiên tử, đoán chắc đối với nàng chả có thiện ý gì đâu. Bích Tiên Môn là một trong những thành công lớn lao mà Lâu Thất gây hấn sớm trở thành kẻ thù, khi ở Băng Nguyên đã kết thù với cháu gái Cảnh Dao của Mộng Bích tiên tử, còn một người, đồ đệ của Mộng Bích tiên tử, Thẩm Mộng Quân vốn có thể gả cho hoàng tử Đông Thanh là Đông Thời Văn.

Trong lòng của Thẩm Mộng Quân, chắc giờ phút nào cũng muốn lột da uống máu nàng. Chỉ sợ Thẩm Mộng Quân đã không còn khả năng gây ra sóng gió gì nữa. Và, cũng chả biết cô ta đã chết chưa. Bị cắt đi một cái tai, và chặt đứt một cánh tay, cho dù chưa chết có lẽ cũng chả dám đi lung tung bên ngoài nữa.

Có thể đường đường chính chính thuyết phục Mộng Bích tiên tử báo thù, Cảnh Dao tuyệt đối nằm trong số đó. Ai cũng bảo Mộng Bích tiên tử xem cô ta như con gái ruột thịt, con gái bị ăn hiếp, phụ huynh không ra mặt sao được?

Còn về Tổ Lưu Vân, tuy chưa gặp mặt qua, nhưng Lâu Thất cũng chả mong chờ. Với tính cách chuyên gây thù chuốc oán, cộng thêm vị này vốn dĩ là một trong những người được nhiều người ở Cửu Tiêu Điện nhận định có tư cách tranh giành Hậu vị với Nạp Lan Họa Tâm, nàng và Lưu Vân tiên tử chắc chỉ có phần xé nát mặt nhau thôi.

Đây tuyệt đối là đại hội tụ tập kẻ thù đó! Vừa nghĩ đến đây, Lâu Thất nhin không nổi thở dài một hơi, còn chưa kịp mở miệng, liền nhận được ánh mắt cảnh cáo của Đế Quân.

”Thất Thất, tốt nhất không chế cái đồng suy nghĩ tầm bậy trong đầu nàng.”

Trần Sát quyết định cảnh cáo nàng trước. Nếu tiếp theo đó nàng vẫn còn nghi ngờ tâm tư của hắn, hắn thật không ngại nuốt nàng vào bụng.

Bị ánh mắt tối tăm xen lẫn nguy hiểm của hắn dán chặt, Lâu Thất bỗng dưng cười hi hi đảm bảo: "Nói bậy cái gì vậy, ta tuyệt đối không có những ý nghĩ bậy bạ đâu, thật đó."

Nếu nàng đã không thể thoát khỏi tình cảm bá đạo và nồng nhiệt có thể đốt cháy người của hắn, nàng cũng chẳng có lo sợ mà đi ném thử. Không cho hắn chứng minh sự quyết tâm trong trái tim chỉ có một mình nàng, vậy thì có chút không công bằng cho hắn rồi.

Trầm Sát liếc nàng một phen, hừ một tiếng nhẹ tênh.

Tóm lại lần này, thành Nặc Lạp chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.

"Chúng ta nhanh chóng vào thành thôi."

Lần này bọn họ có chút không rõ mục đích của Bắc Phù Dung. Nếu nói cây bảo kiếm thần binh này khiến người ta rung động, Bắc Phù Dung không giúp đỡ hoàng thất cất giữ, ngược lại còn thu hút nhiều người đến đây để làm gì? Để bọn họ tranh giành sao?

Vả lại thành Nặc Lạp đến rất nhiều thế lực khác nhau, chắc chắn cũng sẽ có áp lực chứ.

Đi khỏi lều trà, mọi người bèn đi vào thành, không xe không ngựa, chỉ có thể cuốc bằng hai chân. Cộng với hình tượng hiện giờ của bọn họ, những người xa xa nhìn thấy còn tưởng rằng một đám ăn mày kẻ lưu lang nhân cơ hội náo nhiệt vội vàng vào thành để ăn xin.

Trên đường đi, có không ít xe ngựa xa hoa hoặc tuần ngựa lướt qua bọn họ, đi về phía thành Nặc Lạp.

Khi nhìn thấy trước cửa thành chia thành hai hàng, thân mặc áo giáp oai phong lẫm liệt, rõ ràng không giống với những binh lính gác thành thông thả như mọi thường, Lâu Thất cau mày, "Dáng vẻ hiện giờ của chúng ta, có bị ngăn lại không?"

Mọi người rất đồng ý gật đầu đồng loạt.

Đôi mắt của Lâu Thất xoay vòng, "Các người ở đây đợi ta, ta vào trong đó trước, chút nữa cho người mang y phục và xe ngựa qua đây."

Dứt lời, nàng không đợi Trầm Sát phản đối, đã thi triển khinh công dí theo một chiếc xe ngựa vừa lái ngang người họ.

Bọn Nguyệt thấy thân hình của nàng nhẹ tênh như một chiếc lá, thoáng chốc đã bay đáp xuống dưới thân xe của người ta, bất giác vút mồ hôi đang vã ra.

Có thể cẩn thận một chút không vậy? Lỡ bị quẹt trúng chỗ nào, ai có thể kéo lại được cơn thịnh nộ của Đế Quân?

”Chủ tử, Đế Phi đây là...” Nguyệt cảm thấy Lâu Thất không phải chỉ chuồng vào trong kia tìm xe ngựa y phục cho bọn họ không đâu, trong đôi mắt khi nãy của nàng ánh lên tia sáng tưởng hắn không nhìn thấy sao.

Trầm Sát nhẹ nhàng đáp: ”Nàng thích gây hấn.”

Tuy nói vậy, hắn vẫn dẫn đầu đi đến một cây cối ở bên đường ngồi xuống, chờ đợi.

Nguyệt có chút cạn lời, nếu thực sự chê bai Lâu Thất ham gây chuyện, vậy người còn nuông chiều chi vậy.

...

Lâu Thất tới gần tường thành quả nhiên phát hiện, đám binh lính này sẽ nghĩ rằng bọn họ là những kẻ tạt nham mà cản trở lại bên ngoài, nghe nói là gom giữ tập trung ở một chỗ, sau đó rãnh rỗi sẽ từ từ thẩm vấn từng người, nếu vận may tốt thì nói không chừng sẽ thả vào thành, vận khí không tốt thì cứ ngồi ngoài thành ngơ ngác đi.

Đống xe ngựa xa hoa quý phái hoặc cưới tuần mã thì đại khái chỉ cần nhìn lướt qua đã cho vào thành.

Lâu Thất cũng rất thuận lợi chuồng vào thành, khi chiếc xe ngựa lái gần tới một nhà trọ thì nàng liền bò xuống xe, lăn một vòng trên mặt đất, lăn ra khỏi chiếc xe ngựa.

Nàng đứng dậy, vỗ vỗ cát bụi ở trên người, vỗ được hai cái sức nhớ ra, bộ dạng này của nàng sao vỗ hoài không sạch. Đang chuẩn bị đi về hướng nhà trọ trước kia bọn họ từng ở, liền thấy Tiểu Trù đang đứng trước cửa nhà trọ nhìn đông ngó tây. Trái tim của nàng lúc này mới thật sự thở phào. Xem ra, bọn họ đã đích thực bình an thoát ra rồi.

Nàng đi gần tới đó, thì thấy Tiêu Kinh đang đi đến từ hướng khác, đi thẳng về phía của Tiểu Trù. Tiểu Trù thấy hắn không có gì ngạc nhiên, hai người nói vài câu, khuôn mặt của Tiêu Kinh thất vọng và sốt ruột rời khỏi.

Lâu Thất suy nghĩ, Tiêu gia hiện giờ có lẽ được Bắc Thương hoàng thất bảo vệ như động vật quý hiếm của quốc gia rồi, vả lại đang vào thời khắc đề cao danh tiếng đạt lên đỉnh cao, sao thấy dáng vẻ của Tiêu Kinh đang lo lắng lắm?

Nàng đợi Tiêu Kinh rời khỏi mới đi đến bên cạnh Tiểu Trù, còn chưa kịp mở lời, Tiểu Trù nhanh chóng quay đầu qua nhìn nàng, ”Tiểu chủ tử!”

"Chiếc mũi của ngươi thật là thánh đó." Lâu Thất cười.

"Chủ tử thực sự trở về rồi, nếu vẫn chưa trở về, chúng tôi đang gấp phát điên lên được." Đôi mắt của Tiểu Trù hơi đỏ.

Lâu Thất bắt lực nói: "Được rồi, đã ba mươi mấy tuổi đầu rồi còn khóc lóc với ta..."

Tiểu Trù khóc chuyển thành cười: "Tiểu chủ tử thật không đành lòng, dám chê ta già."

Trên thực tế Tiểu Trù thật sự không già, tuổi tác ba mươi lăm, nhìn trông giống như mới hai mươi mấy, và còn xinh đẹp thế kia. Nhưng hiện giờ trên khuôn mặt của cô ta vẫn đeo chiếc mặt nạ của Thúc Trọng Châu tặng.

Tiểu Trù không có dẫn nàng vào trong nhà trọ, mà dắt nàng đi dạo vòng nhà trọ, và đi xuyên qua hai con hẻm, đến trước cửa của một căn nhà.

Căn nhà này trông có vẻ được một khoảng thời gian dài rồi, ván cửa loang lổ, trên cửa treo một cái biển, viết hai chữ Trâu phủ.

Trâu là họ của Tiểu Trù. Lâu Thất liếc cô ta một phen, Tiểu Trù vội nói: "Đây là do Đỗ đội trưởng làm đó, chỉ là hắn nói ta là thị nữ của tiểu chủ tử, vậy thì dùng họ của ta để che mắt người khác."

Lúc trước nàng đi đuổi người, cho Đỗ Văn Hội về thành trước sắp xếp đồ đạc nàng ở trọ, và Đạp Tuyết lẫn mấy chiếc xe ngựa và mấy con ngựa, chưa từng ngờ rằng Đỗ Văn Hội còn nhanh tay nhanh chân thuê được một căn nhà, sắp xếp ổn thỏa đồng xe ngựa.

Trong lúc nói chuyện, cửa được mở ra, kẻ mở cửa là Lư Đại Lực. Vừa nhìn thấy Lâu Thất, Lư Đại Lực liền bị dọa ngơ ngác.

"Đồ to con ngươi ngơ ngác thì đứng sang một bên, cản ở cửa thì sao chủ tử vào được cơ chứ?" Tiểu Trù ngang mày đẩy hắn một phát.

"Công tử trở về rồi!" Lúc này Lư Đại Lực mới tỉnh táo trở lại. Giọng nói của hắn rất to, vừa hét lên thì mọi người đã kéo ra đây.

Mười tên gác trạm dịch, ba tên ở đây, những người khác không có mặt.

"À, bọn họ đều đã ra ngoài rồi." Tiểu Trù nói, "Có người đi đợi mọi người, có người đi thám thính tin tức ở trong thành, đợi một lát chắc về đủ."

”Đi tìm Đỗ Văn Hội về đây.” Đương nhiên Lâu Thất không thể ngồi chờ không, nói với ba tên gác trạm: ”Động tác nhanh lên xiu.”

Sau đó nàng sai Tiểu Trù dắt Lư Đại Lực đi mua chút đồ về. Y phục của bọn Trầm Sát đương nhiên không còn, cũng không biết lúc vào đồng đồ nát kia quăng bỏ ở đâu rồi, bao gồm của nàng. Cho nên cần tạm thời mua đồ may sẵn.

Đỗ Văn Hội rất nhanh trở về, Lâu Thất lập tức nói kế hoạch của mình cho hắn nghe, bảo hắn nhanh chóng thực hiện.

Bọn người Đỗ Văn Hội vội vàng chạy đi thực hiện lời dặn dò của nàng, Tiểu Trù đã đi mua quần áo mới về cho Lâu Thất, căn nhà này còn thuê một cặp vợ chồng chuyên nấu cơm nấu nước cho bọn họ, Lâu Thất tắm rửa sạch sẽ thay y phục, nghe Tiểu Trù trình bày chi tiết về những vụ việc xảy ra trong thành hai ngày qua. Vào lúc đợi nữ nhân nấu cơm xong đến bảo cơm đã được dọn, bọn người Đỗ Văn Hội cũng đứng lúc đón tại Trầm Sát về đây.

Hai chiếc xe ngựa lớn xa hoa quý phái, là do đích thân nàng dặn Đỗ Văn Hội mời người của tiệm xe ngựa trang hoàng lại từ đầu, hai chiếc xe nàng mua trước đó. Ngay cả Đạp Tuyết và ngựa của Trần Thập Lâu Tín cũng được giọt được thảo của nàng quét lên một lớp, thay đổi màu lông, còn nhuộm một chùm lông màu đỏ trên đỉnh đầu, không dễ dàng nhận ra bộ dạng ban đầu của bọn chúng.

Và bọn người Trầm Sát chưa kịp tắm rửa kĩ càng đã vội đeo mọi người một chiếc mặt nạ, dùng chiếc áo khoác mỏng tênh phủ bên ngoài, khi xuống xe đã gây chấn động cho Tiểu Trù và Lư Đại Lực, nhưng mà, áo khoác cởi ra, tháo chiếc mặt nạ, thì càng chấn động hơn nữa. Phong thái đâu? Khôi ngô đâu?

”Mau chóng đi rửa ráy trước, đợi ăn cơm xong ta sẽ hóa trang cho các người.” Lâu Thất sờ sờ chiếc cằm bắt đầu đánh giá bọn họ. Đám người Trần Thập chỉ cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, không biết nàng đang định làm cái gì.

289. Chương 289

Mọi người dúi rã rời, ở ngoài thành chỗ lều trà ăn cái đồng đồ kia quả thật không được tích sự gì cả, may là Lâu Thất về đây liền cho cặp vợ chồng bắt đầu nấu cơm đun nước, bọn họ nhận quần áo mới từ Tiểu Trù liền mảnh ai nấy đi vệ sinh tắm rửa, lúc đi ra đại sảnh đã thấy bày sẵn một bàn đầy ắp đồ ăn.

Lâu Thất đang định ngồi xuống, Nguyệt lại mời nàng đến trước phòng khách.

Phòng khách có sẵn một chiếc bàn, chỉ chuẩn bị hai bộ chén đĩa. Nguyệt nói: ”Đế Phi hòa đồng thuộc hạ biết rõ, nhưng nếu đang xây dựng đất nước, nhưng quy củ cần phải có thì vẫn nên giữ, cũng không phải cần Đế Phi thay đổi bao nhiêu, chỉ là giống như vậy chia bàn ngồi ăn riêng với thuộc hạ, có những việc cần cấp dưới làm thì không cần đích thân ra tay, những vấn đề như vậy, Đế Phi có thể cố gắng không.”

Lâu Thất bất lực, nhìn hắn cười yếu ớt. Thực ra nàng hiểu, giống như quốc có quốc pháp gia có gia quy, nàng có thể nô đùa với thuộc hạ bên cạnh thân cận nhất, nhưng cũng chỉ giới hạn Trần Thập và Lâu Tín, bọn họ đối với nàng mà nói vẫn rất khác biệt, đối với người khác thì chưa chắc nàng đã gần gũi đến như

vậy.

Sau này, trong một quốc gia có biết bao nhiêu tướng sĩ binh lính, đôi lúc nàng có thể hòa cùng một nhịp với bọn họ, nhưng không thể gần gũi với bọn họ mọi lúc mọi nơi, nếu thời gian kéo dài, sẽ có người nảy sinh ý nghĩ khác với nàng.

Kẻ thượng vị vẫn cần có độ uy nghiêm thích hợp và độ ảnh hưởng đối với thuộc hạ, bởi vì bọn họ không những phải đối mặt với một bộ phận người, mà là cả một quốc gia rộng lớn.

”Ta đã biết rồi.”

Nguyệt mỉm cười nhẹ nhàng, hành lễ và lui ra ngoài.

Qua một lát, Trầm Sát mới bước chân đi ra, nhìn nàng ngồi một mình ở bàn, nhếch miệng lên, đi tới đó ngồi xuống đối diện nàng.

Thực ra khi hắn đi vào thì nàng đã nhìn thấy hắn rồi, trong mắt tràn đầy kinh diễm, đúng vậy, kinh diễm. Trầm Sát đó giờ chỉ mặc cẩm bào màu đen, đôi lúc y phục như bóng đêm, màu đen đích thực thích hợp với hắn, nhưng bởi vì hắn lạnh lùng, khí chất trang nghiêm, nên rất phù hợp với màu đen.

Lâu Thất luôn nghĩ rằng màu đỏ hợp với hắn nhất, nhưng nàng hoàn toàn không ngờ được, ngay cả màu sắc đỏ tươi diễm lệ như vậy, hắn có thể khoát lên điều khiển một cách nhẹ nhàng!

Không sai, y phục là do nàng bảo Tiểu Trù lựa, vả lại, sợ các tiệm may bình thường không có, nàng còn tốn giá cao cho Tiểu Trù thăm dò Cẩm Tú y phường nổi tiếng nhất và lớn nhất ở thành Nặc Lạp, nói với Tiểu Trù rằng, lấy một chiếc đồ nam bảnh bao nhất, chói lọi bao nhiêu thì chói lọi bấy nhiêu, thu hút bao nhiêu thì phải hút thu bấy nhiêu, bất chấp giá cả.

Kết quả Tiểu Trù đem chiếc áo màu đỏ tươi này về.

Đồ chính thống không thể nào chính hơn được nữa, cuồng đại tuyên bố về diễm lệ của nó, một chiếc đai thắt lưng màu đen, trên mặt thắt lưng dùng chỉ tơ hoàng kim thêu vài vân lá trúc, và phối tiếp với đôi ủng màu đen, bởi vì mái tóc dài còn rất ướt, Trầm Sát với bộ dạng như vậy quả thật bớt đi vẻ ngoài lạnh lùng, thêm hai phần khí chất của yêu nghiệt!

Đôi mắt được màu đỏ của áo ánh vào, đáy mắt gọn sóng, đẹp đến nỗi nàng sắp chảy nước dãi...

Nàng đang lâm vào cảnh mê mết, nghe được giọng nói xen lẫn tiếng cười của Trầm Sát: ”Bồn Đế Quân ư nhìn đến vậy sao? Khiến ái phi chảy hết nước dãi?”

Lâu Thất vô thức lau miệng, quả nhiên đã rơi ra vài giọt nước dãi!

Ui da! Thật là mất mặt cả dòng họ rồi!

Lâu Thất dùng đôi tay che mặt.

”... Không còn mặt mũi nào để gặp người nữa.”

”Ha ha ha...”

Trầm Sát không nhịn được cười, âm thanh từ tính vui tai, Lâu Thất chỉ cảm thấy trái tim mình như dây đàn mảnh, nụ cười của hắn là bàn tay, luôn gảy suốt, khiến trái tim của nàng mềm nhũn chẳng giống ai cả.

Hiếm khi Trầm Sát bắt gặp bộ dạng mắc cỡ của Lâu Thất, càng cười vui vẻ hơn nữa. Nữ nhân của hắn tỏ dáng vẻ mê đắm hắn, điều đó là lẽ tất nhiên, tất nhiên mà.

Ở ngoài đại sảnh, mọi người đang nuốt như hổ đói, đột nhiên nghe tiếng cười vui tươi thoải mái chưa bao giờ có của Đế Quân truyền đến, đều suýt chút rơi hết đồ cầm.

Theo đuổi Đế Quân biết bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ nghe được tiếng cười của hắn! Nhiều nhất cũng chỉ là nhếch môi có vẻ cười, và nhanh chóng vụt tắt, chưa bao giờ cười ra tiếng sáng khoái như hiện tại!

Nguyệt đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay. Cho dù Lâu Thất không phải là được dẫn của Đế Quân, cho dù Lâu Thất không có lợi hại đến như vậy, có thể khiến Đế Quân bắt đầu như thế, thật ra đã đủ rồi, đủ rồi!

”Mau ăn mau ăn, ăn xong rồi xem thử ai đồng ý theo bốn vệ đến hồ Vong Ưu, tiểu hồ ly của Đế Phi còn chưa trở về!”

”Nguyệt đại nhân, thuộc hạ dắt người đi!”

”Không, Nguyệt đại nhân, thuộc hạ dắt người đi, thuộc hạ nhớ đường.”

Trên thực tế, lúc đó bọn họ thoát ra cũng là thập tử nhất sinh, trốn lẩn trong bí cảnh đó, sao có thể có lối thoát nào chỉ có an toàn mà không có nguy hiểm?

May là, đó là con đường có độ nguy hiểm ít nhất, tuy bọn họ thập tử nhất sinh, nhưng không có ai bị bỏ lại trong đó, bao gồm bọn người của Tiểu Trù.

Nhưng mà, Nguyệt chưa kịp hành động, một tên gác trạm thám thính tin tức trong thành đã đem một tin tức quái dị về cho bọn họ.

”Đế Phi, vừa mới phát hiện có một chiếc xe ngựa vào thành có Tử Vân Hồ!”

Lâu Thất đang tự tay thắt tóc cho Trầm Sát nghe báo liền ngừng tay, ”Cái gì?”

”Thắt tóc xong hãy nói tiếp.” Trầm Sát chậm rãi nhắc nhở nàng. Chẳng qua là một con tiểu hồ ly có linh tính thôi mà, vị trí của nó trong lòng nàng không thể nào tương đương với hần được, ừ, việc quan trọng nhất vẫn là thắt tóc cho hần trước đã.

Đây là lần đầu tiên Lâu Thất thắt tóc cho hần, hần thích cảm giác được ngón tay thon dài của nàng xuyên trong làn tóc đen nhánh của mình.

Lâu Thất tiếp tục động tác trong tay, đưa mắt ra hiệu cho Đỗ Văn Hội.

Đỗ Văn Hội bèn tiếp tục nói: ”Thuộc hạ đã phái người đi thám thính chỗ dừng chân và thân phận của người trong xe, nhưng mà, người sai đi báo lại là, Tử Vân Hồ dường như rất ôn hòa đi theo bên cạnh người đó.”

”Có thấy rõ là U U không?”

”Lúc đó chỉ là gió thổi hất lên tấm màn cửa sổ nhìn được một phen, có lẽ là U U.”

Trên thiên hạ này làm gì có nhiều Tử Vân Hồ?

Nguyệt vốn dĩ chuẩn bị mang người xuất phát trở về hồ Vong Ưu, nghe được tin tức này không biết nên thở phào hay nên lo lắng. Ít ra thì Tử Vân Hồ không xảy ra chuyện gì, nhưng người ở trong xe không biết là thần thánh phương nào, từ đâu mà có được Tử Vân Hồ? Tử Vân Hồ còn ôn hòa ở bên cạnh đó?

Lâu Thất vừa nghĩ đến khả năng này, vậy có thể đó là một người quen, chỉ có thể nhận ra được kẻ đó, và xác nhận kẻ đó không có ác ý, Tử Vân Hồ mới có khả năng đi theo người ta.

Đợi được một lát, người phái đi dò thám đã trở về. ”Đế Phi, thuộc hạ vô dụng, đây là bức thư của kẻ đó nhờ thuộc hạ giao cho Đế Phi.”

Tên gác trạm này hổ thẹn cúi đầu xuống. Công phu không bằng người ta, mới bị người ta phát hiện, còn bị trở thành người đưa thư.

Lâu Thất đang định đón lấy lá thư, tay của Trầm Sát cầm lấy, lá thư liền bay vào tay của hần, nàng vội vàng bổ nhào qua đó, hần cử thư lên cao, nhìn nàng trực tiếp bổ nhào vào lòng mình.

Hần nhướn mày, liếc nàng một phen, giọng điệu của chút nguy hiểm: ”Căng thẳng đến vậy sao?”

Bàn tay định giật thư của Lâu Thất đổi thành nắm áo của hắn, còn nhẹ nhàng vỗ vỗ như đang chỉnh lại áo cho hắn, vừa ngước mặt lên cười hê hê nói với hắn: "Ta lo lắng cho U U, mau mau cho người ta xem thư viết gì vậy."

Trầm Sát mở thư ra, chỉ thấy trên đó viết một hàng chữ.

"Lần tạm biệt ở Lạc Dương, rất là nhớ mong, buổi tối giờ Tuất, gặp nhau ở Hội Hoa Lầu." Hắn chậm rãi đọc ra, tốc độ chậm rãi, đọc đến sau cùng, đôi mắt âm u nhẹ nhàng nhíu lại nhìn nàng.

Nét chữ thanh tuấn phiêu dật, xuống bút có lực, đường đi nét như bước chân của rồng, rõ ràng là bút tích của một nam nhân.

Lâu Thất nghe đến đây liền biết là ai, thiếu đông gia của Thịnh Dực Hàng, Triệu Vân! Nhưng mà tại sao hắn cũng đến đây vậy? Chẳng lẽ cũng vì cây bảo kiếm kia mà đến sao?

Xem ra lần này, thành Nặc Lạp rất náo nhiệt đây.

Nhưng cái Hội Hoa Lầu kia là quái gì vậy?

Lâu Thất đang buồn bực suy nghĩ, hoàn toàn không chú ý sắc mặt đen sầm như mực của gã nào đó. Đợi nàng phát giác sao đột nhiên lạnh run người, tất cả những người khác thấy tình hình không ổn đã bỏ trốn hết trơn rồi.

Giọng điệu của Trầm Sát thấp nhẹ, bẹo chiếc cằm của nàng, "Đế Phi có chuyện gì muốn nói không?"

Thành Lạc Dương đã xảy ra chuyện gì mà hắn chưa biết, lúc đó, ba trăm dịch trạm vẫn chưa làm xong. Sau này hắn nghe được sự tích của Thất công tử, liền nghĩ ra ngay, đó chính là Lâu Thất. Nhưng lời đồn không có nhắc tới, bên cạnh Thất công tử có xuất hiện gã nam tử ra sao. Và hiện giờ, người kia đã đưa thư mời đến trước mặt của hắn.

Đáy mắt của Trầm Sát nổi lên cơn sát ý.

Lúc này Lâu Thất mới phản ứng lại, đầu nổi này vạch đen, dường như cảm thấy những lời tiếp theo nói sao cũng sẽ sai, vậy thì dứt khoát nhân lúc hắn không chú ý bèn giật lá thư qua, sau đó nhanh chóng tăng tốc lui ra, chạy nhanh bỏ lại một câu: "Ta đi hỏi thử Hội Hoa Lầu là chỗ nào!"

...

Hội Hoa Lầu, là một nơi có chút danh tiếng ở thành Nặc Lạp.

Tên tuổi của nó, trước tiên là ở cái chỗ đặc biệt của nó, Hội Hoa Lầu không phải ngày nào cũng mở cửa, thời gian mở cửa của nó dường như chỉ vào lúc tổ chức việc lớn ở thành Nặc Lạp, thành Nặc Lạp có cử hành lễ hội long trọng gì, hoặc là có khách quý nào đến thăm, vậy thì, Hội Hoa Lầu sẽ mở cửa kinh doanh trước đó hai ngày.

Mỗi lần Hội Hoa Lầu mở cửa, không cần lo lắng không có thu nhập, khách khứa như ong tràn tổ, tuy chi phí tiêu thụ ở Hội Hoa Lầu cao đến quá đáng, nhưng mỗi một lần cũng sẽ đầy ắp hết chỗ.

Và còn một điểm nữa, mỗi lần Hội Hoa Lầu mở cửa kinh doanh, cũng sẽ có một mỹ nhân xinh đẹp lần đầu xuất hiện, có thể mỗi lần sẽ khác nhau, nhưng chắc chắn mỗi người cũng sẽ xinh đẹp đến nỗi khiến người ta gặp rồi sẽ ghi lòng tạc dạ cả đời, vả lại, vị mỹ nhân đó sẽ ra đề mục cho khách, chỉ cần đoán trúng, liền đoạt được quà thưởng tương đương, quà tặng mới đầu không ai biết được đó là gì, có thể chỉ là một câu chuyện cười chọc bạn vui, hoặc là bí kíp võ công khiến các nhân sĩ vô lâm điên cuồng. Điều đó dường như phải dựa và tâm trạng của mỹ nhân.

Tuy mỹ nhân không chiêu mộ khách bao mình, nhưng vẫn thu hút vô số nam nhân chạy theo như vịt, mang theo hàng tá hàng đồng lượng vàng lượng bạc đổ về Hội Hoa Lầu.

Lần này, Hội Hoa Lầu đã mở cửa kinh doanh vào ngày hôm qua. Những người ở nơi khác đến, những vị khách ngồi xe ngựa xa hoa, đại đa số đi về phía của Hội Hoa Lầu.

"Vậy Hội Hoa Lầu có được xem là nhà trọ không?" Nghe tin tức mà Đỗ Văn Hội thám thính được, Lâu Thất rất tò mò về người đứng đằng sau lưng nó.

"Hội Hoa Lầu không phải là nhà trọ." Đỗ Văn Hội lén lút nghĩa một phen Đế Quân của bọn họ, do dự một hồi bèn cắn răng nói: "Nói ra thì, cách bày trí của Hội Hoa Lầu càng giống lầu xanh hơn."

Trần Sát nghe vậy liền nở ra nụ cười lạnh lùng. Tốt lắm, hẹn hò ở mấy chỗ đó!

Lúc này bọn họ đang ngồi trong xe ngựa, Lâu Thất và Trần Sát không có dắt theo những người khác, một tên gác trạm làm ngựa phu, và dắt theo Đỗ Văn Hội làm thị vệ, Tiểu Trù đi dịch dung, hóa trang làm thị nữ.

Có thể bọn người Trần Thập là mục tiêu hơi bị lớn, cho nên Lâu Thất không có dắt hai người bọn họ ra đây.

Xe ngựa đang chậm rãi bình ổn đi đến Hội Hoa Lầu, băng qua một đoạn con hẻm phía trước, là địa bàn của Hội Hoa Lầu. Nhưng ngay lúc này, một chiếc xe ngựa khác gấp gáp lái tới, dường như đụng trúng xe ngựa của bọn họ.

"Ê, các người còn không mau tránh ra."

290. Chương 290

Lâu Thất vừa nghe giọng nói này, trong đầu liền nổi lên một từ ngữ.

Oan nghiệt.

Âm thanh này, chẳng phải là thị nữ tranh giành bánh bao ở lầu trà ngoài thành hôm nay với bọn họ sao.

Chỉ là nàng nhận ra được cô ta, nhưng thị nữ kia chắc chắn không nhận ra nàng. Nàng lúc này muốn nhanh chóng đi xem thử Hội Hoa Lầu, và mau mau đón Tử Vân Hồ trở về, không muốn lãng phí thời gian ở nơi đây với bọn họ, bèn lên tiếng cho xe ngựa lui lại, nhường đối phương qua trước. Lâu Thất cảm thấy mình cũng thật hiền lành, xem xem, khiêm nhường biết bao.

Nhưng có người xem cái chết không biết điều thành thói quen rồi, khi chiếc xe ngựa lái vào trong hẻm, thị nữ kia nâng cao giọng hừ một tiếng, nói: "Có những lúc, nắm chút ngân lượng ngồi xe ngựa đẹp dễ cũng chỉ để làm kẻ nhất cây! May là còn có chút lòng dạ tự hiểu, nếu không vạ chiếc xe ngựa chướng mắt này đi, để bọn người cút xuống làm trái banh cho con ngựa của nhà ta đá."

Thật tình câu nói này có chút vô lý. Ban đầu Lâu Thất còn tưởng thị nữ này nhìn không ưa kẻ nghèo hèn, nhưng không ngờ ngay cả hiện giờ nàng ăn mặc chỉnh tề, ngồi xe đẹp ngựa quý, còn bị người ta cười nhạo nhục mạ.

Lâu Thất sờ cằm, hỏi Tiểu Trù cùng ngồi trong xe: "Tiểu chủ tử nhà người trông có phải rất dễ bị ức hiếp không?"

Tiểu Trù bụm miệng cười vui, "Nếu không quen biết, thì trông rất giống đó." Bởi vì thậm chí nhiều lúc nàng luôn mỉm cười chi chi, đôi lúc nhìn bộ dạng rất ngây thơ, nhưng ai mà ngờ được dưới vỏ bọc đó, là một linh hồn siêu cấp mạnh mẽ.

Sau khi Trầm Sát lên xe liền nhắm mắt dưỡng thần, nghe đến đây, mắt không mở, chỉ nói một câu: "Đặc biệt biết giả vờ."

Vào khoảng thời gian nàng rời khỏi, hần dần dần hồi ức những chuyện mà hai người cùng trải qua, đột nhiên phát hiện, vào đêm ở núi hoang nàng rơi vào lòng của hần ngay ánh mắt đầu tiên, thì nàng đã bắt đầu diễn.

Có thể nàng thực sự sợ cái đồng cương thi giả được chế luyện từ dược phẩm, và cũng đích thực chưa trải qua những cuộc sát hại như vậy, nhưng mà, sự kinh hoàng và la hét khi đó của nàng, chắc chắn đã làm lỗ cổ tình khoa trương. Bởi vì sau này hần phát hiện thực ra nàng rất rất to gan, sợ thì sợ, nhưng đe dọa đến tính mạng của nàng thì nàng vẫn sẽ giết không tha.

Sau đó nàng lại tiếp tục giả vờ chả biết gì cả, tỏ vẻ nhất gan, dường như cực kì kháng cự hành vi bước vào cuộc sống riêng tư của hần, hần không thể rời hần càng xa càng tốt.

Nhưng chính vì như vậy, hắn ngược lại cảm thấy chưa bao giờ gặp gỡ được một cô gái như thế này, từng bước từng bước bị nàng thu hút.

Lâu Thất cạn lời liếc nghiêng về phía của hắn. Vừa bắt đầu nàng đã rõ nếu bọn họ biết nàng rành quá nhiều thứ, chắc chắn sẽ bắt nàng làm việc nhiều đến mệt mỏi, nàng không tỏ vẻ, chẳng lẽ còn ngơ ngơ đi lên chủ động xin bán mạng hay sao?

Chiếc xe ngựa phía trước đi vào trong hẻm đã không còn gấp gáp nữa, thả chậm tốc độ đi từ từ, trông như vẽ cố tình vậy đó.

"Ta nhin." Lâu Thất vén màn lên một nửa, hai chữ ta nhin vừa buông ra, thì cổ tay của nàng liền vung lên, có vài nhánh sáng bạc ánh lên đâm trực tiếp vào cổ tiếp nối giữa các bánh xe.

"Đế Phi, tại sao chúng ta không bắn ngựa của bọn chúng?" Đỗ Văn Hội có chút khó hiểu, ngân châm nhỏ nhỏ kia, bắn vào khớp bánh xe thì có tác dụng gì chứ?

"Bắn ngựa làm cái gì? Ngựa đâu có đắc tội với ta." Lâu Thất mở to mắt nhìn hắn, "Còn nữa, đã bảo gọi ta là phu nhân, nhớ đó."

"Vâng, phu nhân."

Còn hiệu quả của mấy nhánh ngân châm kia, rất nhanh bọn họ sẽ rõ thôi mà.

Đi ra khỏi con hẻm này, trước mặt trở nên rộng rãi khoáng đạt, trên mặt đất bằng phẳng có lát gạch xanh bên miếng đất trống bên cạnh, là một hồ nhân tạo rất lớn! Trên hồ có cầu, hành lang cầu rất rộng, nhưng có người gác trực, không cho xe ngựa đi qua. Giữa bờ và cầu có đặt một cánh cửa ghi lên ba chữ Hội Hoa Lâu trên cánh cửa đó. Hành lang cầu treo vô số chiếc lồng đèn, nhìn như vậy trông giống như một con rồng đèn tràn đầy màu sắc, rất là xa hoa hoang phí. Ánh đèn rọi chiếu trên mặt nước, gió thổi gợn sóng nhẹ nhẹ, đánh vỡ bóng đèn sáng, khiến người nhìn có chút sững sờ.

Nếu ở thời hiện đại, bóng người nhân tạo xa xỉ như thế nào cũng làm được, Lâu Thất cũng không đến nổi tán dương đến vậy, nhưng đây là thời cổ đại ị thế, ở đây đâu phải là Giang Nam kì lệ, đột nhiên xuất hiện cảnh đẹp như vậy, thật lòng Lâu Thất nhìn có chút ngơ ngác cả người.

Bên bờ hồ đã có hai hàng xe ngựa được sắp xếp ngay ngắn, cơ bản đều là những chiếc xe ngựa đẳng cấp chất lượng, đắc tiền. Chiếc xe ngựa đi trước bọn họ vừa vận nhìn thấy một chỗ đậu trống trải, chỉ nghe giọng nói của thị nữ, "Nhanh đậu vào chỗ kia, đừng để chút nữa bị người khác chiếm chỗ!"

Âm thanh của cô ta vừa dứt, két két két liên tiếp ba tiếng vang, bánh xe của chiếc xe ngựa liền vỡ nát ra!

Bởi vì bánh xe vỡ rất triệt để, nên đương nhiên thùng xe không còn vẹn toàn, bùm một tiếng rớt nhào dưới đất. Ngựa kéo xe đột nhiên mất đi trọng tâm, vội vàng lao vút ra bên ngoài, một cước đạp bay ngựa phu.

Trong xe ngựa truyền ra tiếng hét thất thanh, rất nhanh có hai hình bóng lao phụt ra bên ngoài.

Lâu Thất đang chờ đợi giây phút này.

Một hình bóng khác nàng không có để ý, nàng chỉ dán chặt mắt vào thị nữ kia. Vừa nhìn thấy hình bóng của cô ta văng ra ngoài, nàng lập tức bắn tiếp một cây châm về hướng đó.

Thật ra võ công của thị nữ cũng không tệ, trong chớp mắt trước khi xảy ra chuyện thì cô ta còn có thể phát hiện nguy hiểm kịp thời, góc độ công kích rất hiểm hóc, một đồng châm phi ra, trốn qua hai phía thì cũng không thể một phát né được hết toàn bộ, nhưng cô ta có thể lao theo hướng trước mặt, bởi vì thế phóng của kim châm vẫn sẽ yếu dần lại, và rơi xuống.

Ý định này cũng chỉ lóe lên trong thoáng chốc, trên thực tế người đang ở lưng chừng thì đâu có nhiều thời gian để suy nghĩ chu toàn được?

Thị nữ kia lựa chọn ráng sức xông lên trước. Nhưng cô ta hoàn toàn không để ý, trước mặt là một con hồ.

”Bụp” một tiếng, thị nữ rơi xuống hồ.

Nước bắn tung tóe, có người kinh hô.

”Có người lọt xuống nước rồi!”

”Cô nương đó thật kì lạ, đã thoát ra khỏi chiếc xe đỡ bị té ngã, tại sao còn tự thân bay xuống hồ nữa cơ?”

”Ta cũng không nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì. Chắc chắc, mùa xuân se se lạnh, rơi xuống hồ không phải là chuyện đùa đâu.”

Sự biến cố hàng loạt khiến Tiểu Trù và Đỗ Văn Hội trong chiếc xe ngựa mắt tròn mắt dẹt, nửa ngày trời vẫn chưa hoàn hồn lại. Lâu Thất xuất chiêu dường như nhẹ tựa lông hồng, và không có phá hoại gì đặc biệt, chỉ sử dụng một cây châm nhẹ như lông bò, rơi xuống đất hầu như chả thấy cây châm ở đâu nữa, sau đó có thể khiến chiếc xe ngựa giải thể, ép buộc thị nữ kia nhảy xuống hồ một cách ngu ngốc.

”Tiểu chủ tử, đây là dễ ỨC HIẾP mà người đã nói ư?” Tiểu Trù lè lưỡi.

Lâu Thất vỗ vỗ tay, dựa vào người của Trầm Sát, ”Ta làm vậy để trút giận giùm gia của chúng ta.”

”Hả?” Trầm Sát đối với tính cách có thù tất sẽ trả của Lâu Thất cực kì hài lòng, hần thích nhìn nàng ỨC HIẾP kẻ khác, không thích nhìn nàng bị ỨC HIẾP. Nếu như không phải khi này Lâu Thất ẦN LẤY tay của hần không cho hần ra tay, thì chiếc xe ngựa đó đã sớm bị hần cho một chưởng đánh chết cả người lẫn ngựa rồi.

Nhưng mà, nàng muốn chơi thì cho nàng chơi.

"Lúc này gia cũng ở trên xe, cô ta mắng là mắng tất cả mọi người trong xe. Tất nhiên gia hiểu rõ nhất, người ta mắng ta thì ta còn nhịn được, nhưng mà xúc phạm tới gia, thì ta không chịu đâu!" Lâu Thất vẫn tựa vào lòng hán giương mặt lên, đôi mắt sáng tinh anh, "Gia có cảm thấy thật cảm động lắm không?"

Trầm Sát bình tĩnh nhìn nàng, một lúc sau, gật gật đầu, "Thật là cảm động, nhưng điều này khác xa với chuyện thư mời kia."

Lâu Thất xịu mặt xuống.

Lúc sớm hán đọc xong bức thư sắc mặt liền đen xỉ hơn nửa ngày trời, cuối cùng may là nàng chủ động nói dắt hán cùng đến Hội Hoa Lâu, nhìn biểu hiện của nàng mới quyết định phạt hay không phạt, bây giờ nàng cảm thấy mình đã đủ nịnh bợ lắm rồi, sao hán vẫn không chịu nể mặt.

Và một thân hình rơi xuống bên bờ hồ một cách thảm hại, nói với thị nữ đang vùng vẫy dưới hồ: "Nhanh chóng lên đây!"

Giọng điệu xen lẫn vẻ bức bối gấp gáp, có lẽ đang chê trách thị nữ kia khiến cô ta mất mặt, lúc này cô ta hận không thể lập tức biến mất khỏi nơi này.

Đó là một thiếu nữ mặc bộ đầm màu xanh bích hoa lệ, mặt mày sáng sủa răng trắng tinh, dung nhan động lòng người, nhưng khuôn mặt tràn đầy vẻ kiêu ngạo không nhẫn nại khiến nhan sắc của cô ta giảm xuống ba phần.

Hai người chủ tớ dường như bị đại gia tộc sủng ái quá đáng sinh hư, không có hiểu biết, không biết trời cao đất rộng, đôi mắt mọc ở trên đầu, cũng không biết bọn họ làm sao an toàn đến tận thành Nặc Lạp, không có xảy ra chuyện gì bất trắc ở trên đường.

Thị nữ kia bò lên, toàn thân run rẩy, đôi môi run run trắng bệch.

Lúc này, có một công tử mặt mày như ngọc ở bên cạnh cởi chiếc áo khoác của mình ra, đưa qua kia: "Cô nương hãy mau mau khoác lên người, đến Hội Hoa Lâu nhanh chóng xin bát canh gừng nóng uống vào, đừng để nhiễm phong hàn."

Trong mắt thị nữ lộ ra vẻ khinh thường, nhưng lại không thể không nhẫn nại, ừ một tiếng, túm chặt chiếc áo khoác trong vô thức. Không chỉ lạnh, sau khi cô ta rơi xuống hồ toàn thân ướt nhẹp, áp sát cơ thể, lộ ra đường nét cong vút, khiến cô ta suýt chút nữa phun lửa.

"Tiểu thư, lúc này chắc chắn có kẻ chơi lén chúng ta!"

Thiếu nữ đầm xanh liếc cô ta một phen: "Người tưởng ta bị khủng sao? Sao ta không biết có người chơi lớn, nhưng trước khi tìm được tỷ tỷ, chúng ta phải nhẫn nhịn, người có hiểu hay không?"

Lời này, vừa đúng lúc truyền vào tai của Trần Sát và Lâu Thất đang không xuống được xe ngựa.

Phụt.

Dáng vẻ của thị nữ kia liêu lĩnh đến vượt tầm giới hạn, đâu có chút gì gọi là nhẫn nhịn? Có thật là không phải đang đùa chứ?

"Có phải là quý nhân của phòng chữ kim không?" Lúc này, có một nam tử tuần tú đi tới, nói chuyện nhẹ nhàng với thiếu nữ đó.

Cái người vốn dĩ kêu phải nhẫn nhịn lúc này kiêu ngạo hất hàm lên nói, "Có phải tỷ tỷ của ta đã nhìn thấy ta? Sai người ra đón ta không?"

Nam tử kia gật gật đầu, "Xin quý khách đi theo lối này."

Thiếu nữ và thị nữ lại đắc ý, đi theo sau nam tử kia vào cánh cửa lầu, bước trên chiếc hành lang cầu treo đầy lồng đèn.

"Xem ra, tỷ tỷ của tiểu mỹ nhân kia là một nhân vật có tầm cỡ đấy." Lâu Thất cười nhẹ.

Bọn họ xuống xe ngựa, xung quanh những ai chưa lên hành lang, nhìn cánh cửa, hoặc những ai đang vừa bước xuống chiếc xe ngựa của mình, toàn bộ đều kinh ngạc nhìn cặp đôi trước mặt.

"Cặp đôi này là người như thế nào vậy? Trời đất, phong thái này, chưa từng được gặp qua."

"Có phải từ đại thế gia nào đó đi ra không?"

"Hắn nhìn ta kìa, hắn nhìn ta kìa." Có thiếu nữ thì thầm nói kích động đến nỗi sắp sửa ngất xỉu.

Lâu Thất rất mãn nguyện kiệt tác của nàng mang lại hiệu quả như thế.

Trần Sát mặc một bộ đồ màu đỏ, quả nhiên là nửa nóng nửa lạnh, khí chất khiến người ta không tìm được từ ngữ nào tốt đẹp để hình dung tán thưởng vẻ đẹp của hắn. Ngay cả lúc này hắn đang đeo chiếc mặt nạ vàng kim cũng khiến kẻ khác si mê.

Bọn họ chậm rãi bước tới trước cửa lầu, đang định đi vào bên trong, người gác cửa ngăn bọn họ lại, "Mỗi

người cần nộp trăm lượng ngân tử mới có thể vào.”

Một người trăm lượng ngân tử, giá cả này chẳng hề thấp.

Nhưng thứ khác thì Lâu Thất không có, chỉ là tiền nhiều. Một tờ ngân phiếu đưa cho người đó, may cũng chả thêm cau lấy một cái.

Đi qua hành lang đèn đầy màu sắc, bèn thực sự được nhìn thấy Hội Hoa Lầu xuất hiện trước mặt bọn họ đang triển khai hình tượng xa hoa phung phí của nó.

291. Chương 291

Sau khi bước vào cánh cổng của Hội Hoa Lầu, tiếng đàn tựa cơn gió thanh thoát sau cơn mưa truyền đến, khiến người khác cảm thấy thật mới mẻ.

Vốn nghĩ rằng mỹ nhân phủ cằm, ai ngờ nhìn lướt qua mấy chục bàn ở đại sảnh, trên bục hoa được trang trí bằng các đóa hoa tươi vậy kìa là một đồng tử đang ngồi được búi tóc, ở giữa kẻ có cắm một cây trâm tóc bằng gỗ. Đồng tử trạc tuổi mười hai mười ba, mặc một chiếc áo trắng rộng tay, ngồi ở bên cây đàn, thần thái chăm chú gảy đàn.

”Các người nói ở đây có giống lầu xanh không, thật là hơi xem thường người ta quá đó.” Lâu Thất lướt qua Đỗ Văn Hội, đi thám thính tin tức kiểu gì vậy? Chẳng qua cách bày trí như lầu xanh, trong đây đâu có điểm nào giống lầu xanh nữa, thì đừng có nói cái từ này ra có được không? Đây là muốn hại nàng đó, muốn hại nàng có phải không?

Đỗ Văn Hội sờ sờ lỗ mũi lui về sau một bước. Ai mà biết được bên trong như thế nào? Nhìn từ bên ngoài, đích thực giống lầu xanh bên bờ hồ mà.

Ở đại sảnh có bày trí mấy chục cái bàn, và bàn nào cũng có người. Kinh doanh như vậy quả thật là bùng nổ.

Nhưng mà giữa đại sảnh và cửa lớn vẫn được ngăn ra bằng tấm lưới hơi xuyên thấu. Chỉ vén một góc lên, những người vừa bước vào liền nhìn thấy đồng tử ngồi gảy đàn ở trên đài, những người ở bên trong nhìn khách vừa từ bên ngoài vào lại có chút mơ hồ.

Lúc này, có một nam tử dáng vẻ như thư sinh mặc bộ đồ màu xanh, dùng dây buộc tóc màu xanh để thắt tóc đến tiếp đón bọn họ, Lâu Thất nhìn thấy ở lầu này còn các nam tử cũng mặc đồng phục tựa tựa vậy, xem ra đây có thể là chức vụ như tiểu nhị.

Người này nhìn thấy Trầm Sát mặc bộ đồ màu đỏ, sững sờ một lát, sau đó nhanh chóng cúi đầu nhè nhẹ, ”Kính hỏi quý khách muốn lên lầu hay muốn ngồi ở đại sảnh?”

Lâu Thất biết Trầm Sát kiếm lời, những lúc như thế này chắc chắn sẽ không mở miệng, mọi thường cũng

đâu cần hần mở miệng, bèn hỏi: "Lên lầu và ngồi ở đại sảnh có gì khác biệt không?"

Tuy đại khái biết được sự khác biệt giữa tiêu tiền bình thường và tiêu tiền dạng VIP, nhưng nàng vẫn có chút tò mò.

"Chỉ nộp bách kim, ngồi ở đại sảnh được tặng một bình rượu ngon, hai đĩa đồ ăn, những thứ khác tính riêng. Phòng ở lầu hai cần nộp một ngàn kim, tặng hai bình rượu ngon thời gian ủ mười năm, đồ ăn có thể cung cấp không giới hạn, mỗi phòng đều có hai kẻ hầu hạ riêng. Lầu ba phòng chữ bảy, cần nộp năm ngàn kim, tiêu phí..." Hần ngắt lời ở đây, dừng một chút rồi nói: "Nhưng mà bây giờ lầu ba phòng chữ bảy đã được khách đặt sẵn hết rồi."

Đối với những người không hiểu biết gì về tình hình của Hội Hoa Lầu, cho dù có tiền, cũng khó đặt được lầu ba phòng chữ bảy, bởi vì những kẻ có tiền có quyền đã sớm đặt sẵn rồi.

Người có thể đặt được phòng chữ bảy chắc chắn là biểu tượng thân phận hơn người, mỗi khi bước ra ngoài nhất định nhận được sự ngưỡng mộ quý báu của mọi người.

Lâu Thất nhìn Trầm Sát một phen, lặng lẽ lẽ lưỡi, không hỏi nữa, "Dắt chúng tôi đến phòng chữ tím."

Phòng chữ bảy, thực chất là bảy căn phòng, mỗi một phòng dùng một màu đặc trưng, hồng cam xanh lam tím đỏ kim, Triệu Vân hẹn nàng ở phòng chữ tím.

Từ đó có thể thấy được, Triệu Vân hoặc không chỉ mang thân phận đơn giản của thiếu đông gia của Thịnh Dục Hàng, gia thế của hần, không chỉ có một cái Thịnh Dục Hàng.

Vừa nghe bọn họ cần đến phòng chữ tím, sắc mặt của tiểu nhị lịch sự kia lập tức trở nên cung kính hơn nữa. "Mời quý khách đi lối này."

Lâu Thất thấy phía trước càng gần đại sảnh thì có một chiếc cầu thang, nhưng người này không dắt bọn họ đi vào cây cầu thang đó, mà đi ngang qua một lối đi ngắn gọn hai bên treo đầy vải lưới màu vàng kim, một cây cầu thang khác. Dưới cầu thang có thị nữ mặc y phục màu vàng, mái tóc dài mềm mại được buộc thắt để sau lưng đứng phân biệt trái phải hai bên, ngoan ngoãn ngồi quỳ trên sàn đất, khi bọn họ đi tới, giọng điệu nhẹ nhàng mềm mại đồng thanh: "Hoan nghênh quý khách."

Chắc chắn, chủ nhân của Hội Hoa Lầu này thật là một gã biết sử dụng mười ba nguyên tắc một cách thông thạo nhuần nhuyễn.

Lâu Thất ngó hai tên thị nữ đó, kinh ngạc phát hiện nhan sắc của bọn họ toàn thuộc hạng thượng đẳng, thân hình quỳ ở đó cũng đặc biệt xinh đẹp dị thường.

Hai thiếu nữ tuyệt sắc này, chỉ có tư cách quỳ ở hai bên cầu thang? Vậy thì, hoa chủ kia sẽ thuộc hàng nhan sắc như thế nào đây?

Lâu Thắt cười nhẹ, nói với Trầm Sát: "Gia, buổi tối người phải banh to con mắt mà nhìn, hoa chủ nhất định đẹp muôn màu muôn vẻ, quốc sắc thiên hương, thiên tiên hạ phàm, tuyệt sắc thế gian hiếm có. Nếu người nhìn ưng, dắt về nhà làm tỷ muội với ta, ta nhất định..."

"Người nhất định thế nào?"

Người hầu hạ dẫn đường lần đầu tiên nghe thấy Trầm Sát mở miệng, chỉ ngẩn gọn vài chữ, lại khiến hần cảm thấy ớn lạnh.

Giọng điệu thật là lạnh lùng!

Lâu Thắt thấy hần mới nói một câu liền khiến kẻ hầu hạ bỗng dưng kéo căng cơ thể, động tác bước đi hơi cương cứng, bất chợt bĩu môi, "Ta nhất định sẽ không cho chứ sao."

Người hầu hạ ngạc nhiên nhanh chóng nhìn lấy nàng.

Ban đầu hần tưởng Lâu Thắt là thị nữ của vị gia này, đợi đến khi nàng thốt ra câu dắt về nhà làm tỷ muội với nàng, mới biết được nàng là phu nhân của vị gia.

Vốn dĩ nghĩ nàng sẽ nói những lời dạng như nhất định đối xử thật tốt với phu nhân mới đại loại vậy, thì nàng đột nhiên chuyển ý.

Vị phu nhân này thật nặng lòng đồ kỵ, vị gia này thoát nhìn đã biết không thuộc gia đình bình thường, thân thể như vậy, có ai mà không tam thê tứ thiếp? Vị phu nhân này dám trực tiếp nói thẳng không cho phép, nàng không cho phép.

Thật là to gan quá đi.

Trầm Sát còn chưa mở miệng, một tiếng cười mỉa mai đột nhiên vang lên.

"Có một vài người thật sự chẳng có chút tự lượng sức mình gì cả!"

Giọng nói này thật quen tai, Lâu Thắt ngược mặt lên nhìn, liền thấy cánh cửa trước mặt đang có một thiếu nữ dịu dàng đứng đó, bộ váy đầm hoa mai được thêu từ lụa tơ lấp lánh, khiến cô ta trông thật yêu kiều.

Và khi nhìn được khuôn mặt của cô ta, Lâu Thắt liền muốn cười.

Cảnh Dao.

Lần trước ở Băng Nguyên, Cảnh Dao từng gạt qua sự tỷ của mình là Thảm Mộng Quân, gạt qua nhị hoàng tử Đông Thanh và thái tử Đông Thời Ngọc, thần không biết quỷ không hay trộm mất Thạch Tử Ngàn Năm trên người của Thảm Mộng Quân, còn nhận được sự phò trợ của ám vệ Ngọc thái tử tiến về Bích Tiên Sơn. Nhưng bây giờ xem ra, cô ta không vì chuyện này bị trừng phạt nặng, cũng chẳng biết rốt cuộc cô ta có dâng đồ vật kia lên không, hay là sau khi dâng lên Mộng Bích tiên tử mới phát hiện đó là đồ giả.

Chỉ là không biết Thảm Mộng Quân giờ ra sao rồi.

Nàng nhận ra Cảnh Dao, Cảnh Dao không nhận ra được nàng.

Lâu Thất lúc này đang mặc một bộ đầm màu tím nhạt, chải tóc kiểu lưu vân kế, giữa búi tóc chỉ cắm một cây trâm bạch ngọc, và được điểm xuyên một chuỗi trân châu, thực là hơi mộc mạc chút.

Có thể lên lầu ba phòng chữ bảy, một thị nữ còn quý phái hơn cả nàng.

Nhưng mà, cô ta không biết, đối với Lâu Thất mà nói thì đây là cách ăn mặc sửa soạn lắm rồi. Nửa năm nay, nàng còn chưa mặc nữ trang cổ đại có vẻ phiêu dật mỹ cảm đến vậy, còn chưa từng được chải qua kiểu tóc như vậy đó.

Khi nàng vừa thay đồ xong, đôi mắt Trầm Sát nhìn nàng phát sáng, nàng biết tuy bản thân đơn giản mộc mạc, nhưng tuyệt đối không phải không đẹp mắt.

Nhưng mà, nguyên nhân khiến Cảnh Dao không nhận ra được nàng, là do mặt nàng được đây chiếc khăn voan kim châu. Đây là vì muốn phối hợp với chiếc mặt nạ của Trầm Sát, hấn mặc cả cây màu đỏ, đeo chiếc mặt nạ hoàng kim nửa bên, chỉ lộ ra từ chiếc miệng tới dưới cằm một nửa, khí chất lạnh lùng được thay thế bởi sự thần bí. Và trên mặt nàng là chiếc màn được tết từ các tiểu kim châu nhỏ nhắn, che mất bộ phận từ chiếc mũi trở xuống, chỉ để lộ một đôi mắt linh động.

Nếu trong con mắt của người bình thường, chỉ đơn thuần chiếc màn hoàng kim châu trên mặt nàng, đã rất đáng giá lắm rồi, nhưng đây là lầu ba, vật phẩm trang trí bằng hoàng kim, trân châu phổ biến, vậy thì thực là giản dị quá sức.

Lâu Thất biết lần này là cuộc hội tụ giữa các kẻ thù, nhưng không ngờ Cảnh Dao là người nàng đụng độ trước tiên. Vừa thấy cánh cửa bên cạnh cô ta treo một con chữ "Cam" phiêu dật, nàng mỉm cười nhẹ nhàng.

Với thân phận của Cảnh Dao, đoán chắc chưa đủ tư cách đặt được căn phòng này, cho nên, Mộng Bích tiên tử chắc chắn ở phía trong đó.

Trước kia Cảnh Dao ưng ý Trầm Sát, bây giờ Trầm Sát đeo mặt nạ, cô ta vẫn bị thu hút đến hồn xiêu phách đổ.

Lâu Thất vừa nhìn thấy tia sáng ngưỡng mộ đối với Trầm Sát trong ánh mắt của cô ta, trong lòng cười lạnh

một tiếng, còn đang tơ tưởng về người nam nhân của nàng sao?

Tức chết người.

Nàng giơ tay ôm lấy cánh tay của Trầm Sát, ngược đầu lên nhìn hắn: "Gia, chàng không thể để mấy con tiểu yêu tinh muốn tự dâng hiến tận cửa móc hồn đi đó nha."

Khóe miệng của Trầm Sát co giật.

Cảnh Dao đột nhiên đại nộ: "Người nói ai là tiểu yêu tinh chủ động dâng hiến lên tận cửa?"

Lâu Thất dường như lúc này mới chú ý đến cô ta, ngạc nhiên chớp chớp mắt nói: "Ừa, yên tâm, ta không phải nói người là tiểu yêu tinh." Quay đầu nói với Trầm Sát rằng: "Tiểu yêu tinh còn chưa chạm tới, liền nghe có tiếng chó sủa đâu đây rồi."

Phụt.

Đỗ Văn Hội và Tiểu Trù suýt chút nữa nhin hết nổi cười phụt ra.

Dám chắc là, cô ta ngay cả tiểu yêu tinh còn chưa đủ tư cách, chỉ có thể là một con chó con!

Kể cả người hầu hạ kia cũng không chế không được khóe miệng giật giật.

"Bổn cô nương thấy người không muốn sống nữa rồi! Âm vệ, giết ả cho ta." Cảnh Dao đen sầm mặt, liền hạ lệnh giết người.

Đột nhiên hai bóng ảnh xuất hiện, mang theo sát ý.

Hai tên ám vệ đó võ công cao cường!

Đỗ Văn Hội lập tức kéo căng cơ thể, sắc mặt Tiểu Trù trắng bệch.

Hai tên ám vệ này có thể dùng nội lực áp chế người khác! Và Đỗ Văn Hội cùng Tiểu Trù chỉ là thuận tiện bị áp chế, sát ý kia, thực ra toàn bộ xông về phía Lâu Thất.

Nếu võ công của nàng không được tốt, chắc chắn bị sự áp chế vô hình trên đỉnh đầu đè đến nổi quỳ xuống nhổ máu.

Trầm Sát nhìn hai bóng ảnh đen kìa một cách lạnh lùng, thân hình hơi động, không thấy hấn nhúc nhích, nhưng đã cản trở trước mặt của Lâu Thất, đồng thời hừ lạnh một tiếng.

Hai người kia quả nhiên cùng lúc lùi bước, sát ý bỗng dừng bị lung lay, sự hiếu thắng áp chế liền tan tành theo mây khói. Sắc mặt của Đỗ Văn Hội và Tiểu Trù lập tức hòa hoãn trở lại.

”Dao Nhi, con đang làm gì đó? Còn không vào đây.” Trong phòng vang ra giọng nữ nói chuyện hơi lạnh nhạt. Cảnh Dao cắn cắn răng, không cam tâm nhìn Trầm Sát và Lâu Thất một phen, quay lưng bước vào cửa.

Thân hình hai tên ám vệ cũng lập tức ẩn vào bên trong.

Lúc này, Trầm Sát lạnh lùng buông ra một câu, ”Ưc hiếp nữ nhân của ta còn định bỏ đi?” Chưa dứt lời, hấn một chỉ bắn ra, một hơi khí mang sức lực mạnh mẽ bắn về phía lưng của một trong hai tên ám vệ.

Sát ý tràn đầy.

Ám vệ kia phát giác ra được, nhưng hấn càng phát hiện ra mình chẳng thể nào tránh khỏi!

Phụt.

Nhẹ nhàng ghim vào trong da thịt, lực đạo hơi khí bắn vào sau lưng hấn, thoáng chốc xuyên qua ngực, và hơi khí đó vẫn chưa dừng lại tiêu tan, và tốc độ không hề thuyên giảm tiếp tục bắn về phía trước.

Bởi vì ám vệ kia đang đứng lúc vào cửa, hơi khí đó bèn vừa vặn bắn theo hướng Cảnh Dao đang đi phía trước, cô ta nhanh chóng quay đầu, thấy sắc mặt của ám vệ trắng bệch nằm té nhào trên sàn đất, kinh hãi thất thanh.

”Còn không né ra?” Giọng nói lạnh lùng của nữ nhân khi này trách móc một tiếng, một chuồng phong đánh Cảnh Dao té xuống dưới sàn, xém xém tránh được một đạo hơi khí đã giết được một người.

Xịt. Hơi khí nhập vào bức tường đối diện, đánh ra một vết sâu thăm thẳm.

Lâu Thất nhìn Trầm Sát sùng bái.

”Gia, người thật lợi hại!” Chả trách hấn ít khi sử dụng vũ khí, bởi vì hấn sử dụng nội lực đã đạt đến trình độ thành thực như lò luyện lửa xanh rồi!

292. Chương 292

Trong suốt quá trình, người hầu hạ dẫn đường không hề lên tiếng, cũng không có cản trở, Lâu Thất liếc hấn không dấu vết, từ thần thái của đối phương có thể nhìn ra hấn đối với võ công của Trầm Sát cực kì kinh

hải, nhưng không có tỏ vẻ sợ hãi. Chốn Hội Hoa Lầu này, ngay cả một tên hầu hạ dẫn đường cũng thật không đơn giản.

Tuy Cảnh Dao bị Mộng Bích tiên tử đánh ngã dưới sàn là muốn cứu cô ta, nhưng dùng tư thế chó gặm xương này bỏ nhào trên mặt đất, đối với cô ta mà nói thì đây quả thật là một sự sỉ nhục!

Cô ta bò dậy, cắn răng nghiêng lưng sắc mặt như ma. Mộng Bích tiên tử là cô cô của cô ta, là vì cứu lấy cô, nên cô không thể trách tội, còn nam tử thần bí mặc áo màu đỏ, dùng thủ đoạn tàn độc lạnh lùng, suýt chút nữa lấy mạng của cô, không, đã lấy được một mạng của tên ám vệ rồi! Nhưng cô ta vẫn không thể nào oán hận hận chán ghét hận!

Cô ta hận nữ nhân kia! Nữ nhân đứng bên cạnh hắn!

Dựa vào cái gì mà cô ta có thể trở thành thê tử của nam nhân kia? Và còn được hắn sủng ái?

”Cô cô...”

Che giấu đi vẻ mặt tàn dữ trên khuôn mặt, Cảnh Dao ngược đầu lên, trên mặt là vệt nước mắt. Lâu Thất có chút tò mò, có phải trong các môn phái càng lớn, thì những nữ nhân được nuôi dưỡng càng có tâm tư tà ác? Nạp Lan Họa Tâm là một trong những số đó, Bích Tiên Môn, Thảm Mộng Quân hoặc là Cảnh Dao cũng nằm trong số đó, một hai người đều cảm thấy, những gì bọn họ nhìn ưa thì phải thuộc về bọn họ, bất kể là người hay vật.

Bất cứ chuyện gì cũng phải có thứ tự trước sau chứ?

Cho dù đến trễ cũng không sao, người cũng phải nhìn cho rõ, đồ vật đó đâu phải của người đâu, phải xem coi kẻ đó có muốn lấy người hay không mà?

Xem ra, chỗ dựa dẫm càng lớn, thì càng dễ nuôi dưỡng lòng ý y của bọn họ, rất dễ khiến bọn họ điên cuồng quá mức.

”Cô cô, người phải làm chủ cho Dao Nhi đó...” Cảnh Dao nước mắt giàn giụa, quay lại nhìn Trầm Sát, sự uất ức trong đôi mắt nồng nàn suýt nữa khiến người khác... cười phun ra ngoài.

Mộng Bích tiên tử chỉ nghe tiếng mà không thấy bóng dáng.

”Các hạ thân thủ thật lợi hại, nhưng mà, chỉ là một câu nói đùa của tiểu nữ, bèn động thủ giết người, các hạ có phải hơi tàn nhẫn không? Vả lại, ở đây là Hội Hoa Lầu, các hạ làm như vậy, xem Hội Hoa Lầu là chốn gì vậy?”

Lâu Thất có chút bất ngờ, tại sao Mộng Bích tiên tử không lộ diện?

Nàng vẫn còn nghi vấn, Trầm Sát đã lạnh lùng lên tiếng: "Mộng Bích tiên tử trước khi giáo huấn người khác, thì nên kiểm điểm sự giáo dục người của môn phái mình trước đi."

Phụt.

Người của môn phái cô ta đều thu nuôi trên núi từ nhỏ, gia giáo của bọn họ không tốt, vậy chẳng phải đang chửi cái kẻ đang làm sư phụ và môn chủ như cô ta sao?

Lâu Thất ráng nhịn cười, cảm thấy Đệ Quân của bọn họ cũng đâu có cứng nhắc lắm đâu.

"Người!" Mộng Bích tiên tử quả nhiên bị chọc tức ghen hờn, sau đó quát lên: "Đóng cửa!"

Một câu nói rõ ràng không muốn trả treo với bọn họ, cánh cửa phòng nhanh chóng được đóng lại, Mộng Bích tiên tử quả nhiên nhịn lấy sự uất ức này?

Điều này thật nằm ngoài dự đoán của Lâu Thất.

"Các vị khách quý xin mời vào đây." Người hầu hạ áo xanh luôn đứng một bên mắt nhìn mũi mũi hướng vào tim, giống như bọn họ chỉ đang trò chuyện thôi.

Nếu nói người đó có thể mong muốn đối phương giả vờ không thấy gì, dù sao thì cũng ở trên địa bàn của mình giết người, nói không chừng còn gây ra phiền toái cho bọn họ, nếu đánh nhau cũng sẽ gây ra tổn thất. Cho nên bây giờ chủ nhà giả vờ không nhìn thấy gì cả, theo lý mà nói thì Lâu Thất càng phải tỏ ra chưa nhìn thấy gì mới phải.

Nhưng nàng vẫn đang suy ngẫm.

Lâu Thất có một nghi vấn rất vui lòng được giải đáp tại hiện trường, nếu không sẽ nén chết bản thân mất.

Cho nên khi người hầu hạ áo xanh dắt bọn họ đến phòng chữ tím bèn hỏi: "Gia của bọn ta giết một ám vệ của Mộng Bích tiên tử ở địa bàn của các người, người không nhìn thấy sao?"

Trên trán của Trầm Sát hiện lên ba vạch đen không đồng đều độ dài. Sao nghe câu nói này của nàng giống như đang muốn nói rằng, gia của bọn ta ở đây giết người, đã gây ra họa lớn, người mau mau gọi người tới bắt lấy hẩn đi!

Áo xanh hầu hạ không ngờ nàng sẽ hỏi như vậy, sững sờ một lát rồi cười khổ: "Tiểu nhân đã nhìn thấy."

"Vậy tại sao người không có hành động gì vậy?"

Áo xanh hầu hạ hé miệng, dứt khoát thành thật trả lời: "Lầu ba phòng chữ bẩy, bẩy căn phòng đều có sự sắp xếp trước sau, hồng cam xanh lam tím đỏ kim, hồng là sơ cấp, kim là tôn quý nhất. Quý củ của Hội Hoa Lầu là không xen vào ân oán cá nhân giữa các vị khách, nếu giữa họ có xảy ra tranh chấp, thậm chí có người thương vong, hi vọng khách tự mình giải quyết, nếu có phá hoại, thì bồi thường theo mệnh giá. Nhưng nếu muốn người của lầu cổ vũ ủng hộ, thì phải dựa theo tiêu chuẩn xếp hạng của phòng chữ bẩy."

Lâu Thất nghe vậy bèn vui vẻ: "Chúng tôi là khách của phòng chữ tím, Bích Tiên Môn là khách của phòng chữ cam, hồng cam xanh lam tím đỏ kim, bọn ta cao hơn bọn họ tận ba cấp bậc, cho nên, nếu khi nãy bọn ta đã chiếm thế thượng phong, người sẽ không cần ra mặt có đúng vậy không?"

Áo xanh hầu hạ đáp: "Đúng vậy."

"Vậy thì cũng có chút ý nghĩa đó chứ."

Lâu Thất cảm thấy chủ nhân của Hội Hoa Lầu thật là một người có cá tính, thậm chí, nàng còn cảm thấy quan điểm của hắn ta đi trước thời đại.

Nhưng mà, tuy nói là vậy, Triệu Vân có thể đặt được phòng chữ tím, cũng thật là oách quá đi.

"Vậy phòng chữ đỏ và phòng chữ kim được ai đặt sẵn vậy?" Lâu Thất lại tò mò hỏi tiếp.

"Xin quý khách lượng thứ, trừ khi khách ở phòng chữ tím và phòng chữ kim đồng ý tự mình nói ra, nếu không chúng tôi không thể tiết lộ thân phận của khách quý được."

Và cũng nói là, ba phòng khách quý nhận được sự bảo hộ đi.

Vừa dứt lời, vài tên thị nữ xinh đẹp cử một tấm bạt tựa tựa nghi trượng qua đây, đến bên cạnh bọn họ, tấm bạt này che đầy ánh nhìn của khách khứa ở đại sảnh phía dưới và hành lang đối diện nhìn sang.

Cũng thật là nhiều trò trống đó.

Đến phòng chữ tím, ngoài cửa trái phải lại phân biệt đứng hai tên thị nữ áo xanh, một người cử tay khấu đầu, nhẹ giọng báo, "Có khách đến."

Một người còn lại nghênh tiếp bọn họ đi vào bên trong, phúc thân hành lễ.

Cửa được mở ra, một nam tử cao to thẳng đứng, mặc một chiếc áo bào màu trắng ngà tựa mây trôi thảng ba thanh tuấn.

Trên mặt của hắn đeo một chiếc mặt nạ màu bạc, trên chiếc mặt nạ khắc một con bạch hồ màu tuyết trắng,

lộ ra bờ môi quyến rũ ướt át, khóe miệng còn nở rộ một nụ cười nhẹ nhàng.

Các thị giả thị nữ, bao gồm Đỗ Văn Hội và Tiểu Trù nhìn sững cả người.

Hai nam tử đều đeo mặt nạ, một bạc một vàng, một trắng một đỏ, đều không thấy được khuôn mặt thật, nhưng đều khiến người khác không di dời được ánh mắt.

Lâu Thất nhíu mắt, quả nhiên là Triệu Vân.

Nàng không phát hiện ý cười nơi khóe miệng của Triệu Vân bỗng dưng có chút thất vọng, nhưng Trầm Sát phát hiện ra. Ánh mắt của hắn vừa lướt qua, trong lòng nổi lên nụ cười lạnh lùng.

Bởi vì Lâu Thất không chỉ đến một mình, cho nên thất vọng sao?

Tưởng như vậy sẽ đủ sao?

”Mời vào trước đi.” Triệu Vân hơi nghiêng người, dắt bọn họ vào trong.

Cửa đóng lại, Lâu Thất mới nghe thấy tiếng đàn gảy nhẹ tênh lướt qua như dòng nước chảy. Căn phòng cách âm hiệu quả tốt như vậy! Và đợi bọn họ dừng mắt lại nhìn, phòng vip quả nhiên kiểu cách không giống như những chỗ bình thường khác.

Căn phòng rộng quá đáng hết sức, trước mặt một bên có thiết lập một bục hoa, trên đó có hai thiếu nữ đang ngồi, cúi đầu nhẹ nhàng gảy đàn, tiếng đàn mềm mại thanh thoát, dường như chỉ là làm nền cho một bối cảnh âm nhạc, khiến người ta thả lỏng tâm hồn.

Dạ minh châu được treo ở bốn góc tường phòng, và có nhiều ngọn đèn lưu ly, chỉ riêng ánh sáng đã khiến người ta cảm thấy tuyệt đẹp vô biên. Tầng lớp màn che, tạo ra một bầu không khí ấm áp tĩnh mịch.

Bục hoa đối diện là một chiếc giường mềm có bàn trà được phủ thảm đất dày dặn, một trong những chiếc giường kiểu mềm đó có đặt một quyển sách được mở sẵn, xem ra, trước khi bọn họ đến, Triệu Vân đã nửa tựa vào chiếc giường này đọc sách nghe đàn.

Bên bàn trà có một thiếu nữ áo trắng đang quỳ, động tác nấu trà rất đẹp. Hương trà lan tỏa trong căn phòng, không có mùi thơm tạp nham khác trộn lẫn vào.

Bên cạnh còn có một cái tủ, phía trên bày sẵn sáu cái mâm tinh tế, trong mâm đang chứa điểm tâm khiến người ta vừa nhìn đã nổi cơn phát thèm.

Lâu Thất đang chìm đắm trong tâm tư khen ngợi căn phòng này, sắc mặt dưới chiếc mặt nạ của Trầm Sát

càng lúc càng đen tựa mực. Trong một căn phòng thanh lịch như vậy, nếu như hắc không đến, nếu Triệu Vân cho lui đám thiếu nữ phục vụ này, thì có phải hơi bị mờ ám không?

Mục đích của Triệu Vân rõ ràng như vậy, Thất Thất đừng có nói với hắc rằng, nàng không nhìn ra được.

Giơ cánh tay ra nắm lấy Lâu Thất đưa vào trong lòng mình khi nàng định ngồi xuống một chỗ kế bên, cùng ngồi vào một chỗ.

Chiếc giường mềm dãn dài, vốn chỉ cung cấp cho con người nằm nghỉ ngơi, hai người ngồi xuống cũng không cảm thấy chật chội, nhưng chẳng phải chỉ có những lúc hai người mới được thân mật như vậy thôi sao? Trước mặt người ngoài như vậy, là có ý gì.

Lâu Thất cảm thấy Đế Quân hơi bị ấu trĩ.

Triệu Vân ngồi ở đối diện bọn họ, cười nói: "Ta tưởng đến hẹn chỉ có Thất công tử."

Nếu là Thất công tử, thì chỉ có một mình nàng, với cách hóa trang nam nhân, thân phận của một người. Nhưng nàng đã khôi phục thân phận, và dựa vào bên cạnh hắc như vậy, vậy thì, thì là...

Đế Phi của Phá Vực.

Triệu Vân cảm thấy bản thân không thích, không thích lắm.

"Tử Vân Hồ của ta đâu?" Lâu Thất cảm nhận được hơi thở lạnh lùng của nam nhân ngồi bên cạnh, thực ra cũng chẳng dám ở lại lâu, sợ chút nữa hai người họ sẽ đánh nhau.

"Bây giờ ta phải xưng hô người là cái gì?" Triệu Vân không có trả lời câu hỏi của nàng.

Lâu Thất vừa sững lại, bàn tay liền bị nhéo mạnh, nàng trợn ngược mắt, nói: "Đây là phu quân của ta, hoặc là người có thể gọi ta là Trầm phu nhân?" Thực ra nếu Triệu Vân biết được thân phận thực sự của nàng, biết người bên cạnh nàng là Trầm Sát, nhưng con người Triệu Vân có chỗ thông minh, không nói trắng ra, hắc có thể cứ thế phớt lờ Trầm Sát.

Nụ cười của Triệu Vân không giảm, lắc lắc đầu: "Không được, không được, người còn trẻ tuổi như vậy, xưng hô phu nhân thực là khiến người già nua đi nhiều, vả lại, người đã bái đường chưa? Thành thân chưa?"

Câu nói này có chút mùi vị gây hấn trắng toát.

Trầm Sát lạnh lùng nói: "Chúng tôi đã đồng sàng cùng chăn, người có ý kiến sao?"

Phụt.

Lâu Thất nuốt chút nữa nuốt nước miếng nghẹn chết.

Ấu trĩ, hai người này thật là ấu trĩ!

Nàng dứt khoát không thèm đếm xỉa đến hai nam nhân ấu trĩ nữa, đứng dậy nhìn tứ phía xung quanh tìm kiếm tung tích của Tử Vân Hồ, nếu như U U có ở đây, thì đã sớm lao vụt ra đây mới phải? Hay là, tiểu hồ ly kia giận nàng, không đồng ý gặp mặt nàng nữa?

Lâu Thất đang chuẩn bị hỏi Triệu Vân, ngoài cửa lại truyền đến giọng nói yêu kiều của thị nữ, "Công tử, có khách cầu kiến."

Tiếp theo đó, thị nữ kia bèn bưng một cái mâm bạc đi vào, trên mâm bạc đặt một lá thư tiễn được vẽ mực lan ở dưới đáy. Nhưng mà, thị nữ dâng chiếc mâm bạc đến trước mặt của Lâu Thất.

"Phu nhân, lời mời của khách xin được gặp mặt."

Lời mời gặp mặt? Bởi vì đây là phòng chữ tím, cho nên muốn gặp người ở trong đây, còn phải đưa thư tiễn vào đây trước sao?

Lâu Thất đang định giơ tay đón lấy, đột nhiên ngửi được một mùi thơm cực kì nhạt cực kì nhạt, truyền ra từ lá thư tiễn kia, sắc mặt của nàng đột nhiên thay đổi.

Mở bức thư ra, một lượt lướt qua hàng chữ, sau đó xếp lá thư lại nhét vào trong tay áo. Nàng quay lưng nói với Triệu Vân: "Người làm sao gặp được Tử Vân Hồ vậy? Nó gây chuyện rồi mà còn không biết!"

293. Chương 293

Nghe Lâu Thất nói vậy, Triệu Vân lập tức sững người.

"Tử Vân Hồ lại gây ra chuyện gì sao?"

Tử Vân Hồ thực sự rất thông minh, vì thế nếu nó muốn đi ra ngoài Triệu Vân không hề thấy lo lắng, vì với tốc độ của nó, trong thiên hạ này không mấy người có thể bắt được nó. Lần này hắn dẫn theo nó chẳng qua là vì nó tự chui vào xe của hắn, thậm chí nó còn chỉ đường cho ngựa, kết quả hắn phát hiện ra, đường nó chỉ chính là hướng đi về thành Nặc Lạp.

Khi đó Triệu Vân cũng rất bất ngờ, hắn đoán nàng chắc đang ở thành Nặc Lạp, chỉ là không biết tại sao lại đi lạc với Tử Vân Hồ, chỉ cần hắn dẫn Tử Vân Hồ đi theo, mấy ngày tới chắc có thể ở cùng nàng.

Thật không ngờ, hần ta cũng có mặt.

Thật không ngờ, Tử Vân Hồ lại gây ra chuyện.

Triệu Vân đột nhiên có dự cảm chẳng lành, việc hần tướng tượng rất tuyệt vời, kế hoạch cũng rất hoàn hảo, chắc đã bị biến cố này phá hỏng hoàn toàn.

”Chắc đã gây ra chuyện không hề nhỏ.” Lâu Thất chửi thầm mấy lần trong bụng, rất muốn chửi cả ông trời. Nàng quay người hỏi thị nữ áo xanh: ”Đây là thư phòng nào đưa tới?”

Thị nữ áo xanh nói: ”Bẩm phu nhân, là lời mời khách ở phòng chữ vàng đưa tới!”

Phòng chữ vàng!

Hồng là thấp nhất, vàng là tôn quý.

Người có thể vào phòng chữ vàng cũng không biết có thân phận gì!

Hơn nữa điều khiến Lâu Thất nghĩ không ra là, phòng chữ tím là do Triệu Vân đặt, Tử Vân Hồ cũng đi theo hần tới đây, nếu như là Tử Vân Hồ gây ra chuyện, sao lại không đi tìm Triệu Vân?

Nàng là khách của Triệu Vân, bây giờ lại không mang thân phận Thất công tử, cho dù có người biết Tử Vân Hồ là thú cưng của Thất công tử thì cũng phải tìm Thất công tử mới đúng.

Hiện nay nàng mặc trang phục nữ nhi, còn là một nữ nhi che giấu thân phận, tới phu quân cũng dẫn theo cùng, ai có thể liên hệ nàng với Thất công tử được chứ?

Tử Vân Hồ gây chuyện, sao có thể chính xác tìm tới nàng được!

Kì lạ quá! Kì tới mức nàng cũng muốn đi gặp đối phương!

Triệu Vân cũng khá ngạc nhiên, Tử Vân Hồ cho dù có chạy tới phòng chữ vàng thì thị nữ ở đó chí ít cũng có thể bảo vệ khách của phòng chữ vàng bình an vô sự, vì thị giả, thị nữ của mỗi phòng riêng vô công mạnh hay yếu cũng đều sắp xếp theo chữ bảy màu.

Giống như mấy thị nữ của phòng họ lúc này, công phu đều không tệ. Nếu như có người mạo phạm họ hoặc đòi xông vào, cũng phải xem có thể đánh lại được những thị nữ này hay không.

Thị giả và thị nữ của phòng chữ vàng công phu cực cao, còn nữa, người có thể vào phòng chữ vàng đều

không phải người thường, thị vệ ám vệ của họ công phu cũng không hề yếu mới đúng?

Nhiều người như vậy sao có thể để Tử Vân Hồ gây ra chuyện gì lớn được?

Triệu Vân đứng dậy: "Các người đợi ở đây ta đi xem sao, nhân tiện mang Tử Vân Hồ về."

Hắn vừa dứt lời, Trầm Sát đã tới bên cửa: "Việc của phu nhân ta, không cần người ngoài xen vào." Hắn giơ tay về phía Lâu Thất, ánh mắt sáng quắc: "Phu nhân, vì phu đi cùng nàng."

Lâu Thất đặt tay vào lòng bàn tay hắn, Trầm Sát nắm chặt lấy tay nàng, dẫn nàng bước ra khỏi cửa. Lâu Thất quay đầu lại nói với Đỗ Văn Hội và Tiểu Trù: "Các người đợi ở chỗ Triệu công tử, đừng khách sáo với Triệu công tử, cứ ăn uống tự nhiên, Triệu công tử không thiếu tiền, các người có thể ăn cho hắn món túi, hắn sẽ cảm thấy các người rất lợi hại!"

"Vâng, phu nhân."

Triệu Vân: "..."

Nàng đang báo thù việc hắn dẫn Tử Vân Hồ tới đây, hay là báo thù hắn không trông coi Tử Vân Hồ cẩn thận?

Ngoài cửa có hai thị giả áo trắng đang đợi: "Tiểu nhân là thị giả của phòng chữ vàng tới đón phu nhân!"

Phô trương! Chỗ nào cũng phô trương!

...

Phòng chữ vàng và phòng chữ tím có cách ly một đoạn. Tòa nhà này có kết cấu hình chữ hồi( ), lầu ba bảy phòng, diện tích khác nhau, bốn bên, mỗi bên có ba phòng lần lượt là màu hồng, cam, xanh, một bên là màu lam, tím, hai bên còn lại mỗi bên chỉ có một phòng, một bên là phòng chữ đỏ, một bên là phòng chữ vàng.

Lâu Thất được Trầm Sát dẫn đi, cúi đầu nghĩ về mùi hương trên bức thư. Từ trước tới giờ chưa từng có mùi hương nào khiến nàng choáng váng trong giây lát như vậy.

Mặc dù chỉ hơi choáng trong giây lát và nàng đã lập tức kịp phản ứng, khẽ cắn lưỡi là có thể hoàn toàn tỉnh lại, nhưng như vậy cũng đủ khiến nàng kinh ngạc. Hơn nữa nàng còn không phân biệt được mùi hương đó có thành phần gì, rốt cuộc có công hiệu gì, nàng cho rằng nó không chỉ đơn giản khiến nàng choáng váng như vậy.

Họ không ngờ rằng, người lần này gặp họ sẽ là nhân vật khiến nàng, cũng khiến Trầm Sát kinh ngạc

Tới ngoài cửa phòng chữ vàng, Lâu Thất nghe thấy Trầm Sát truyền âm: "Nơi này có ẩn náu không dưới mười cao thủ." Giọng hắn rất lạnh lùng: "Nếu như có việc gì, bốn Đế Quân bảo nàng đi nàng phải nghe lời, hiểu không?"

Lâu Thất thầm giật mình, tới hắn cũng phải thận trọng tới như vậy? Điều này chưa từng xảy ra bao giờ...

Khí tức của cao thủ nàng cũng cảm nhận được, những người này họ có lẽ chưa chắc đã thua, nhưng bây giờ nàng cảm nhận được một sự nguy hiểm khác, một mối nguy hiểm mà nàng cũng không thể nói rõ. Chỉ là một loại trực giác, có điều nàng vẫn rất tin vào trực giác của mình.

"Hai vị đợi một lát!" Thị giả áo xanh dừng bước.

Trầm Sát lạnh lùng nói: "Chúng ta không không có thói quen đứng ngoài cửa đợi người!"

Lâu Thất lập tức nhấn like cho hắn! Ngầu quá!

Một nguyên nhân khiến nàng thích Trầm Sát chính là hắn biết rõ tình hình rất nguy hiểm, mình không nắm chắc phần thắng nhưng vẫn luôn giữ vững thói quen và bản tính của mình

Người như vậy nó dễ nghe là có ý chí kiên cường, nói khó nghe là kẻ cứng đầu như một con lừa!

Thị giả áo xanh sững người, như thể chưa bao giờ gặp phải người có thể không coi khách trong phòng chữ vàng ra gì như vậy, điều kiện xét duyệt và định vị của Hội Hoa Lầu họ nghiêm khắc nhất là phòng chữ đỏ và phòng chữ vàng, trong đó có ba điều kiện xét duyệt, một là tài sản, đây là điều kiện thông thường nhất, rất nhiều người đều có thể giao nộp món tiền này, đương nhiên không phải chỉ là năm ngàn lượng vàng, đây chỉ là chi phí cơ bản mà thôi, những thứ bố trí bên trong, khi sử dụng mới là một khoản chi tiêu lớn. Nhưng đó chưa là gì, điều kiện thứ hai là võ lực, khách có thể là bản thân võ công cao cường, cũng có thể dẫn theo nhiều bằng hữu hoặc thị vệ võ công cao cường. Điều kiện thứ ba là nộp một món cổ vật, khi về, Hội Hoa Lầu sẽ trả lại cổ vật cho chủ nhân.

Không phải thế gia nào cũng có thể mang ra được cổ vật.

Vì những điều kiện này mà những người tới Hội Hoa Lầu đều biết khách ở phòng chữ vàng là người có tiền, có thế, có chỗ dựa, phần lớn mọi người đều có tâm lý nịnh nọt hoặc kết giao.

Từ trước tới nay chưa có ai giống như Trầm Sát, không muốn chờ đợi.

"Xin đợi một lát..."

Trầm Sát một chưởng đánh về phía cửa phòng chữ vàng.

Mọi thị giả, thị nữ đều hốt hoảng, bảo vệ khách là chức trách của họ, hai thị nữ ở hai bên cửa lập tức xuất chiêu chống đỡ, chưởng phong vô hình, đợi khi họ đón lên mới biết thâm hậu đáng sợ tới nhường nào.

Họ mặt biến sắc, đồng thời lùi ra xa, miệng rớt máu.

”Rầm!”

Cánh cửa bị Trầm Sát một chưởng đánh bay nhưng khi cửa mở ra, một luồng gió giống như khe kháng né tránh chưởng lực của hắn, thổi nhẹ về phía họ.

Lâu Thất lập tức ngửi thấy một mùi hương, sắc mặt nàng biến đổi, nàng không biết mùi hương này là thứ gì, mặc dù hiện tại Trầm Sát bách độc bất xâm, nàng cũng vậy, nhưng vẫn bị choáng đấy thôi!

Nàng đang định bước lên chắn trước mặt hắn, Trầm Sát đưa tay kéo nàng ra phía sau lưng mình. Khoảnh khắc đó, Lâu Thất thấy hắn mặt biến sắc, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Trầm Sát không né tránh cũng không lùi lại, để mặc làn gió đó tạt vào mặt mình. Lâu Thất đứng sau lưng hắn có thể cảm thấy cơ thể hắn đột nhiên cứng đờ, còn có cả sát ý cuộn dâng.

”Trầm...”

Tay nàng vừa đặt lên vai hắn, trong phòng bỗng vang lên một tiếng cười nhẹ nhàng:”Không ngờ, thật không ngờ, đây không biết là vui mừng hay khiếp sợ. Để họ vào.”

Những thị nữ kia lập tức lùi xuống.

Lâu Thất vỗ nhẹ cánh tay Trầm Sát, nàng đâu khó nhận ra hắn có điểm bất ổn, điều khiến hắn bất ổn chính là làn hương kia.

Trầm Sát nắm lấy tay nàng, lòng bàn tay hắn hơi ướt, nhưng bước chân vẫn không hề do dự, bước nhanh vào phòng.

Rầm.

Hắn vừa bước vào, cánh cửa sau lưng liền đóng sầm lại.

Phòng chữ vàng rộng tới mức không nhìn thấy tường.

Rèm cửa màu vàng tầng tầng lớp lớp, người nhảy múa ở bên kia, múa kiếm, dùng kiếm trúc, không có ánh kiếm sắc lạnh nhưng có thể cảm nhận được sát ý.

Năm nam tử trẻ tuổi mặc trang phục màu hồng đang múa kiếm, tiếng đàn vọng lại từ một hướng khác, nhưng có cách một tấm bình phong, không nhìn thấy đối phương.

Hoặc có lẽ muốn khiến họ cảm thấy bất an, quái dị.

Lâu Thất bất ngờ nhướng mày, chê bai nói: "Một đám đàn ông thô thiển, lại học các tiểu cô nương mặc xiêm y hồng phấn! Ta nói các ngươi có phải là có một trái tim thiếu nữ hồng phấn không vậy? Hay là các ngươi là thổ đực (chỉ đồng tính nam thời cổ đại)?"

Vừa dứt lời động tác của những nam tử múa kiếm múa ra sát ý tạt về phía họ lập tức hỗn loạn.

"Chà chà, thật không trấn tĩnh, không có tố chất chuyên nghiệp, chỉ nói các ngươi là thổ đực thôi mà động tác của các ngươi đã hỗn loạn cả rồi! Cũng may chúng ta không bỏ tiền ra mua vé, nếu không chắc chắn sẽ lấy chai nước khoáng ném vào đầu các ngươi đòi trả vé rồi."

Chai nước khoáng là cái gì?

Trả vé, là ý gì?

Hai điểm này không hiểu, nhưng cũng không ngăn cản họ nghe hiểu ý của nàng.

Tiếng đàn sau tấm bình phong dừng lại. Giọng nói lúc trước lại vang lên: "Thú vị đấy. Bốn tôn nghe nói thiên hạ xuất hiện một tiểu cô nương rất thú vị nên tới để xem, không ngờ đúng là rất thú vị."

Bốn tôn?

Lâu Thất trong lòng nghĩ thầm, lẽ nào lại là một lão yêu quái từ đâu đó chui ra?

Người đó nói xong hình như rất mong đợi Lâu Thất sẽ tiếp lời mình, nhưng Lâu Thất dường như không nghe thấy hắn nói gì, bắt đầu đi bắt Tử Vân Hồ.

"U U, con hồ ly chết tiệt còn không mau ra đây! Nghe nói ngươi cào rách mặt thú cưng của người ta, có phải sợ tội bỏ trốn rồi không?"

"Hỗn xược!" Một nam tử trang phục hồng phấn đang múa kiếm quát một tiếng: "Trước mặt tôn giả sao ngươi có thể..."

Lâu Thất rất băn khoăn nhìn hấn nói: "Này, ta không muốn nói chuyện với thổ đực, ngươi đừng miễn cưỡng ta."

Người đó suyết chút nữa học máu: "Ai là thổ đực?"

Lâu Thất đôi mắt linh hoạt đảo một vòng trên người năm người họ, ý đồ biểu đạt tương đối rõ ràng.

"Ngươi!"

"Ngươi là ai?" Trầm Sát trầm giọng bất ngờ hỏi một câu. Lâu Thất nhìn hấn, nắm chặt tay hấn.

294. Chương 294

"Bổn tôn là ai ngươi không có tư cách biết được." Giọng nói của kẻ kia vọng ra sau tấm bình phong. Giọng hấn rất nhỏ nhẹ, nhưng không hề nữ tính, không nghe ra tuổi tác.

Chỉ có điều Lâu Thất nghe hấn nói vậy liền không hài lòng, đang định đối đáp lại thì Trầm Sát nắm lấy tay nàng. Nàng nhú mày nuốt lại lời định nói ra.

Trầm Sát tiếp tục nói: "Mười năm trước, trên Cửu Tiên Sơn ở Phá Vực Hoang Nguyên, ngươi đã đào mộ phần của vợ chồng nhà họ Trầm?"

Đào mộ?

Lâu Thất sững người, vợ chồng nhà họ Trầm, đây chẳng phải là cha mẹ của hấn sao. Nàng không hề biết cha mẹ của Trầm Sát được chôn cất trên núi Cửu Tiên Sơn. Khi nàng ở Cửu Tiêu Điện rất ít khi đi ra ngoài, khu vực hậu sơn càng chưa từng đặt chân tới.

Nàng cũng không biết việc mộ phần của cha mẹ Trầm Sát mười năm trước đã từng bị người khác đào lên.

Người sau tấm bình phong trầm ngâm.

Trầm Sát đã xác thực được suy đoán của mình trong sự trầm ngâm đó. Khí tức của hấn sắc lạnh, sát ý lần này bộc phát không hề bảo lưu, năm nam tử trang phục hồng phấn mặt biến sắc.

Lâu Thất cũng chưa thấy Trầm Sát như vậy bao giờ. Trầm Sát buông tay nàng ra, thân hình lao nhanh về phía tấm bình phong, đồng thời giận dữ thét lên: "Bổn để quân không cần biết ngươi là ai, chỉ cần giết chết ngươi!"

"Bổn tôn còn tưởng rằng ai hoàn toàn không có phản ứng với Vu Hương, thì ra ngươi là nghiệt chủng của bọn họ!"

Vu Hương?

Lâu Thất thăm kinh hãi, lẽ nào đây là Vu tộc trong truyền thuyết?

Trầm Sát vung mạnh tay, nội lực cuộn cuộn phóng đi, tấm bình phong trước mắt lập tức vỡ tan tành, mảnh vụn bay khắp nơi, cửa rách mấy tầng rèm.

Một bóng người màu mận chín bay lên.

”Thì ra là một gã thỏ đực!” Lâu Thất phụt cười!

”Hộ giá!” Năm nam tử trang phục hồng phấn thấy Trầm Sát lao cực nhanh về phía người kia lập tức cầm kiếm trúc nhất tề xông về phía Trầm Sát.

Lâu Thất hừ một tiếng, bước lên hai bước chặn trước mặt họ, ”Hộ giá? Các người tưởng lão thỏ đực đó là hoàng đế chắc? Nam nhân của bốn cô nương muốn giết lão thỏ đực đó, các người dám tới chen ngang thử xem.”

Nàng mở miệng ra là lão thỏ đực, khiến kẻ kia muốn bỏ qua cũng khó lòng bỏ qua được, sắc mặt lập tức sa sầm, nhưng lúc này gã ta căn bản không thể đối phó được với Lâu Thất, quyền của Trầm Sát đã đánh tới trước mặt khiến gã cũng lập tức kinh hãi.

”Không ngờ công phu của tên nghiệt chủng nhà ngươi lợi hại tới vậy! Xem ra không thể để ngươi sống tiếp được nữa!”

”Bốn Đế Quân cũng không muốn tha mạng cho ngươi! Chết đi!” Trầm Sát thét lên một tiếng, một chưởng mang theo vô số sát ý vung mạnh về phía huyết thái dương của gã ta.

Trầm Sát trước giờ vẫn trọng chưởng trọng quyền, chiến thắng dựa vào trọng lượng và nội lực, giống với tính cách bá đạo hung tàn của hắn, kém thêm thù hận khắc cốt ghi tâm với kẻ kia nên một quyền vung ra hắn dùng mười phần công lực! Nếu bị quyền này của hắn đánh trúng, chắc không chết là nhẹ, cái đầu kia cũng sẽ không còn nguyên vẹn.

Kẻ kia trong lòng kinh hãi, cũng có sát ý vô tận với Trầm Sát.

Người như vậy không thể giữ lại, không thể giữ lại.

Ý nghĩ này vừa dấy lên trong đầu, hắn liền lấy từ trong ngực ra một cây bút, đó là một cây bút lông nhìn có phần kì lạ, thân bút lông có màu đen, bên trên khắc đầy chữ chi chít, lông bút ngòi bút không mềm mại như bút lông bình thường, đầu bút thì khắc một bộ đầu lâu xương cốt.

Lâu Thất vừa nhìn thấy cây bút này lập tức giật mình kinh hãi, nàng kêu lên: "Hắn ta là Vu Tôn! Cẩn thận Bút Tử Linh của hắn!" Vu Tôn, trong tập hình chân dung của lão đạo sĩ không có chân dung của người này, chỉ vẽ một cây bút, cây bút đó tên là bút Tử Linh.

Ông ta nói người sở hữu cây bút này là Vu Tôn, ông ta chưa nhìn thấy bao giờ nhưng, "nếu như con gặp phải người này, hãy mau chóng bỏ chạy." Khi đó lão đạo sĩ thối đã nói như vậy.

Thực tế thì khi lão đạo sĩ nói với nàng về người này, mặc dù nàng cũng nghe nhưng trong lòng vẫn không xem ra gì, khi đó nàng từng tưởng rằng đó là những nhân vật và tình tiết mà lão đạo sĩ đọc được trong tiểu thuyết cổ đại, sau đó kể lại cho nàng nghe giống như kể chuyện.

"Thật không ngờ người biết được cả Bút Tử Linh của bốn tôn! Xem ra sau khi nghiệt chủng này chết đi, người cũng không thể giữ lại!" Sắc mặt Vu Tôn sa sầm, lạnh lùng nói xong liền dùng bút trong tay nghênh đón Trầm Sát.

Bùm một tiếng.

Một quyền một bút trên thực tế không hề thực sự đối đầu. Giống như một quả bóng khổng lồ bất ngờ bị chọc thủng, thể khí cực lớn lan tỏa ra ngoài.

Quyền khí cực mạnh lập tức hất tung những đồ vật xung quanh Trầm Sát và Vu Tôn ra ngoài. Chỉ còn lại mảnh vụn tằm bình phong tung bay khắp nơi. Cho dù là Lâu Thất mặt cũng không khỏi biến sắc, người vội bay lên cao để né tránh.

Đây chính là thực lực thực sự của Trầm Sát! Khi hắn dốc toàn lực, nếu là người khác chắc sẽ bị đánh nát bươm, Vu Tôn thì chỉ chấm bút một cái là có thể hóa giải uy lực trọng quyền của hắn.

Vu Tôn quả nhiên thâm sâu khó lường.

"Tốt, tốt lắm, nếu cho ngươi thêm hai năm nữa nói không chừng ngươi thực sự có thể giết được bốn tôn."

Lời nói của Vu Tôn khiến thuộc hạ của gã kinh hãi. Đây chính là lời bình phẩm lợi hại nhất mà Vu Tôn từng nói! Nhưng nam tử trẻ tuổi như thế này có thể làm được như vậy không?

"Ngươi nói nhiều quá!" Giọng Trầm Sát lạnh như băng. Một quyền bị phá, sắc mặt của hắn cũng không hề thay đổi, ánh mắt tràn ngập hận thù và sát ý không hề giảm bớt chút nào.

Vu Tôn tức giận bật cười, vung tay: "Giết hắn."

Nói xong gã ta liền lùi ra sau một bước. Khi gã vừa dứt lời liền có mấy làn khói đen bất ngờ bay ra, trong khói đen, năm nam tử cũng mặc xiêm y hồng phấn tay cầm kiếm trúc xuất hiện, đứng cạnh năm người

trước đó ở bốn góc phòng, bao vây Trầm Sát và Lâu Thất ở trong.

Lâu Thất nhướng mày: "Lão thổ đực, không phải rất lợi hại sao? Muốn chạy?"

Ánh mắt Vu Tôn sắc lạnh như rắn độc nhìn nàng: "Bổn tôn giết chết nha đầu không biết trời cao đất dày nhà ngươi!" Nói xong, gã liền lao về phía Lâu Thất.

Sau lưng bất ngờ vọng tới một tiếng xé gió, rất nhẹ, người khác không nghe được nhưng gã nghe thấy mồn mồn.

Trầm Sát sao có thể để gã tới bên Lâu Thất, ngón tay búng ra, khí kinh phóng về phía sau lưng hắn như một mũi tên.

Vu Tôn bị ép đành phải từ bỏ Lâu Thất, hắn quay người lại, một trọng quyền của Trầm Sát đã đánh tới.

Chết tiệt, chết tiệt, tên tiểu tử này đánh như vậy lẽ nào không sợ chết? Tay không không vũ khí liệu linh xông lên, thực sự tưởng rằng có thể giết gã được sao?

"Bổn tôn giết ngươi!" Ánh mắt hắn ánh lên ánh sáng màu đỏ, ngón giữa và ngón trỏ miết ở hai bên thân bút, chiếc bút đỏ bỗng tỏa ra khí tức lạnh tới ghê người.

Trầm Sát nhướng mày, cảm giác mà cây bút này mang lại không phải với vũ khí lợi khí, mà là một loại cảm giác rất tà ác.

"Tôn giả!"

Mười nam nhân cầm kiếm mặt biến sắc, cổ tay đồng loạt xoay chuyển, kiếm gỗ trong tay đều kêu rắc một tiếng, lớp vỏ trúc bên ngoài vỡ ra rơi xuống đất, để lộ ra thân kiếm mỏng phát ra ánh sáng lạnh.

Mười thanh phát ra âm thanh khe khẽ, đồng loạt đâm về phía Lâu Thất và Trầm Sát.

Lâu Thất lập tức hiểu ra điều gì: "Lão thổ đực kia bị thương không thể dùng vu thuật! Chàng cần một chiêu của gã là được!" Vì thế gã mới kiên dè, rõ ràng công phu không kém nhưng lại lùi xuống để thuộc hạ xông lên. Ha ha, thì ra đang bị thương! Nếu gã liều chết dùng vu thuật, uy lực của chiêu này không hề nhỏ, nhưng sau chiêu này gã ta chắc chắn sẽ tổn thương nguyên khí trở thành một lão thổ đực sống dở chết dở! "Đón lấy!"

Nàng ném Phá Sát về phía hắn, ngay lập tức Trầm Sát cầm lấy Phá Sát.

"Đỡ lấy, đỡ một chiêu của gã, tiếp theo sau chỉ cần hành hạ gã tới chết!"

Bị Lâu Thất vạch trần sự thật bị thương, Vu Tôn tức giận chỉ muốn ngay lập tức bầm vằm nàng ta thành trăm ngàn mảnh! Hắn ta lạnh lùng nói: "Cho dù bốn tôn bị thương, một chiêu cũng có thể giết chết hai người!" Nói xong động tác trong tay hắn nhanh hẳn lên, ngòi bút vẽ trong không trung, mỗi nét bút đều mang theo khí kinh.

"Vậy hãy thử xem!" Trầm Sát lạnh giọng nói, không thấy hắn dùng chiêu thức hoa lệ nào cả, Phá Sát đâm thẳng về phía trước, nhìn rất nhẹ nhàng, chỉ có mục tiêu tấn công là Vu Tôn mới có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ vô hạn của cú đâm này.

Sự mạnh mẽ và sát ý như vậy đã ảnh hưởng tới tốc độ về hồn chú của gã ta. Tay phải cầm bút của gã đã nổi mạch máu gân xanh, tay trái chậm rãi đẩy đi, nội lực hình thành lá chắn vô hình trong lòng bàn tay, ngăn cản Phá Sát.

Mũi nhọn của Phá Sát đã sắp đâm vào lòng bàn tay của gã nhưng không thể nhích thêm được chút nào nữa.

Trán hai người đều bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Lâu Thất đồng thời cũng rút roi Thí Hồn ra, quát mạnh về phía sau lưng của mười người kia: "Đã bảo các người không được quấy rầy nam nhân của bốn cô nương, các người điếc hết cả sao?"

Đầu tiên là vút một tiếng sau đó là tiếng quát đau rát, roi quát mạnh lên lưng của hai gã, lập tức quát rách y phục trên người, trên lưng cũng xuất hiện một vết roi rất sâu.

Vu Tôn tuy bị thương nhưng thực lực vẫn mạnh như vậy, có thể dùng lực của một chưởng để giữ thế giằng co với Trầm Sát, điều này khiến Lâu Thất cũng thầm giật mình. Lúc này nàng tuyệt đối không thể để những kẻ kia xông qua, không thể để bọn chúng ảnh hưởng tới Trầm Sát.

"Cút hết về cho bốn cô nương!" Nàng hét lên, roi Thí Hồn quán lấy ké gần Trầm Sát nhất, roi quán vào cổ đối phương, kéo mạnh lại, bị nàng ném về phía hai kẻ khác từ trên không trung.

Bùm.

Ba gã nằm đè lên nhau, đập vỡ bàn trà trong phòng, chén trà vỡ vụn.

Động tĩnh lớn như vậy nhưng người ở bên ngoài vẫn không hề xông vào. Hiệu quả cách âm có thực sự mạnh như vậy không? Hay là Hội Hoa Lâu tin rằng khách trong phòng chữ vàng này tuyệt đối có thể giết ngay được khách phòng chữ tím, vì thế không hề lo lắng?

Lúc này chủ nhân của Hội Hoa Lâu là người khiến Lâu Thất rất có hứng thú.

"Vốn dĩ bốn tôn nghe nói có người có thể tiếp cận Tử Vân Hồ, vốn chỉ định để cô ta giúp bốn tôn làm chút

việc mà thôi, không ngờ nghiệt chủng nhà người theo tới, coi như bớt chuyện cho bốn tởn.” Vu Tôn trầm giọng nói, cố gắng ngăn cản Phá Sát, tay phải mặc dù đang phải gắng gượng nhưng cũng vẫn đang vẽ từng chút một lá bùa kỳ dị.

”Nhiều lời.” Trên trán Trầm Sát mồ hôi vã ra, hai tay nắm chặt Phá Sát, đẩy mạnh, Phá Sát tiến lên phía trước một chút.

”Vu Tôn...” thuộc hạ hai bên hốt hoảng, cầm kiếm cố gắng đâm vào lưng Trầm Sát.

Thấy có người tấn công Trầm Sát, Lâu Thất lập tức tức giận, đang định bước tới thì hai người còn lại một trái một phải đồng thời vung tay, một túi vải nhỏ trong tay đập về phía nàng.

Nàng cảm thấy thứ trong túi vải đen kia chắc chắn không tầm thường, vốn định một roi đánh đi, nhưng cuối cùng vẫn không thu roi lại, chỉ cúi người, hai túi vải đen bay qua đầu nàng, đập vào một cây cột sau lưng nàng.

295. Chương 295

Túi vải đen đó rất chắc chắn, kết quả vừa đập vào cây cột lập tức rách tung ra, giống như đựng hai túi khói đen, túi vừa rách ra, hai làn khói đen liền bay ra, dính lên trên cột. Dưới ánh mắt khiếp sợ của Lâu Thất, cây cột vốn dĩ chắc chắn, chỗ bị khói đen bao bọc lập tức lún vào một lỗ.

Hai làn khói đen đó giống như ngay lập tức to lên.

”Khiếp, cái quái gì vậy?”

Lâu Thất chửi một tiếng, quay đầu lại thì thấy Trầm Sát giơ chân đạp mạnh về phía đầu gối của Vu Tôn, lúc này bút trong tay phải của Vu Tôn cũng tạm thời dừng lại, vội vàng diểm về phía ẩn đường của Trầm Sát!

Điều khiến nàng tròn mắt kinh hãi là cuối cùng hai gã trang phục màu hồng muốn đánh lén bị nội lực của Trầm Sát hất văng đi cũng đang cầm một túi vải đen ném về phía sau lưng của Trầm Sát.

Lúc này Trầm Sát đang dốc toàn lực đối phó với Vu Tôn, cảm giác đã rất khó khăn, căn bản không thể né tránh đòn tập kích này.

”Mẹ kiếp! Muốn chết sao!” Lâu Thất kinh hoàng, vừa mới nhìn thấy uy lực của ”khói đen”, nàng sao có thể để Trầm Sát bị dính phải ”khói đen” đó chứ?

Nhưng thứ đó tuyệt đối không được phép chạm vào, nàng cũng không dám đánh quá mạnh, sợ ở quá gần Trầm Sát, khói đen bên trong sẽ bay lên lưng hắn.

Lâu Thất vận chưởng, định vung về phía túi vải đen.

Nhưng nàng không hề biết rằng, sau lưng nàng cũng có một túi vải đen đang bay tới.

Đây tuyệt đối là đối thủ mạnh nhất họ gặp phải tính tới thời điểm này, là thời khắc nguy hiểm nhất.

Đầu bút kia quái kia đã tới trước trán của Trầm Sát, hắn thậm chí có thể cảm nhận được hàn ý do lông bút cứng rắn kia mang lại, khi lông bút còn chưa đâm thẳng vào hắn, những tia hàn ý kia đã bắt đầu truyền vào ấn đường của hắn. Tư duy của hắn dường như chậm lại một chút.

Đúng trong lúc này, hắn liếc nhìn về phía Lâu Thất, vừa hay thấy thứ đồ đen sì kia đang bay về phía nàng. Trước đây Trầm Sát chưa chứng kiến uy lực của thứ đồ đó, nhưng hắn có thể đoán được nó rất nguy hiểm, hắn giật mình, cảm giác hoảng sợ nhanh chóng lan tỏa, hắn nghiêng răng, nghiêng đầu, húc vào mặt Vu Tôn, ngòi bút lướt qua đầu hắn, hắn cảm thấy đầu mình buốt lạnh đau đớn. Lúc này hắn cũng không quan tâm quan sát xem có bị thương hay không, sau khi húc vào Vu Tôn xong, hắn liền bay người lên, một chân đạp tiếp lên đầu gối của Vu Tôn, người mượn lực đề bay về phía túi vải đen kia, chắn sau lưng Lâu Thất, một chưởng đánh đi.

Vu Tôn phì một tiếng: "Ốc không mang nổi mình ốc còn anh hùng cứu mỹ nhân!" Ngòi bút trong tay xoay chuyển từ từ điểm về phía sau lưng hắn.

"Thất Thất!"

Lâu Thất vừa mới đánh bay một túi vải đen, thấy Trầm Sát bất ngờ xông tới, sau lưng hắn lại là cây bút quái dị kia, góc độ của nàng có thể nhìn thấy mấy tia khí đen rất mãnh khó lòng phát giác đang quần trên ngòi bút.

Nàng nghiêng răng, roi Thí Hồn trong tay lập tức cuốn lấy ngòi bút kia.

Lúc này, cửa lớn bị đánh tung, một sợi lụa màu trắng giống như một con linh xà phóng nhanh tới, nhẹ nhàng quấn lấy chiếc túi vải màu đen vốn dĩ bay về phía Lâu Thất, bây giờ lại bay về phía Trầm Sát đang chặn sau lưng nàng,, sau đó lại vung đi, túi vải màu đen kia bay đi, rơi về

Gã kia mặt biến sắc, dường như không hề do dự, tay vung kiếm chém xuống, một kiếm chặt đứt cánh tay của mình.

Cánh tay rơi xuống nền nhà phát ra âm thanh xèo xèo giống như tiếng dầu chiên, khói đen bên trên càng lúc càng lớn, bao bọc lấy cả cánh tay, chỉ trong chớp mắt, khói đen đó không động đậy nữa, họ nhìn lại cánh tay kia thì đã biến thành một khúc xương trắng.

Vãi!

Tốc độ này còn nhanh hơn cá ăn thịt người! Vừa ăn gốc chắc còn chậm, bây giờ ăn thịt người, tốc độ nhanh tới kinh hồn.

Có người của bên thứ ba gia nhập, mấy người trong phòng liền thuận thế dừng lại. Lúc này căn phòng chữ vàng vốn trang hoàng vô cùng xa xỉ đã bừa bộn giống như vừa trải qua thiên tai.

”Vu Tôn... Trận chiến ở Ngọc Đoạn Sơn, người đã đồng ý với Lâu lão thái quân trong ba năm không dùng vũ pháp sát thương người khác, mới được nửa năm người đã lật lọng rồi sao?”

Một giọng nói vô cùng dịu dàng vang lên.

Nghe câu nói này, sắc mặt Vu Tôn vừa giật mình vừa ngỡ vực, sau đó lại trừng mắt nhìn Trầm Sát và Lâu Thất, hậm hực nói: ”Đi!”

Bảy gã nam nhân mặc y phục màu hồng còn lại lập tức hộ tống gã ta bay ra khỏi cửa sổ. Trong phòng chỉ còn lại ba gã trang phục màu hồng chết dưới roi Thí Hồn của Lâu Thất, và một cánh tay đã không còn da thịt.

Khói đen kia cũng đã không còn, trên mặt đất chỉ còn lại một đồng nước đen.

Lâu Thất nhìn ra ngoài cửa, phát hiện cơ thể căng thẳng của Trầm Sát trở lên thả lỏng, lẽ nào đó là bạn không phải thù? Trong đầu nàng hồi tưởng lại một người mà nữ tử kia vừa nhắc tới, Lâu lão thái quân.

Họ Lâu?

Sau khi nàng tới đây đã không chỉ một lần nghe người khác nhắc tới Lâu gia. Người nói nhiều nhất là Kim Lão, trong mắt Kim Lão, Lâu gia là một thế gia vô cùng lợi hại, tới ông ta cũng có vài phần kiêng dè Lâu gia. Cháu của Kim Lão lần này cũng là thành thân với một cô nương chi bên của Lâu gia, vì vậy ông ta phải đích thân nhiều lần tới Thần Ma Cốc, khó khăn vất vả tìm cho bằng được Tử Vân Hồ, chỉ vì muốn lấy lòng cháu dâu.

Từ đó có thể thấy rằng, địa vị của Lâu gia rất cao.

Nhưng nàng thì chưa từng nghe người đời, người bình thường nhắc tới Lâu gia, ngay cả Trầm Sát cũng không rõ.

Bây giờ đột nhiên lại nghe có người nhắc tới Lâu gia, lại còn nhắc tới một nhân vật cụ thể của Lâu gia, Lâu lão thái quân.

Lẽ nào cô ta rất thân quen với Lâu gia?

Nghĩ tới đây, Lâu Thất có chút mong đợi gặp cô gái này. lúc này nàng hoàn toàn không nghĩ ra được, người tới có thể là ai?

Có điều người bước vào khiến nàng có phần ngạc nhiên.

Người đó là một tiểu thư có thị nữ thích tìm đường chết!

”Gia, chàng mau nhéo ta một cái, có phải ta đang nằm mơ không?” Lâu Thất có phần khoa trương giơ tay ra trước mắt Trầm Sát. Đây không phải là sự thật, lẽ nào là họ đã nhìn nhầm, thiếu nữ này thực ra là giấu tài, thân phận kinh người? Vậy nàng ta thiết kế ép thị nữ của cô ta nhảy xuống hồ, có lẽ nào đã đắc tội với người ta rồi không?

Trầm Sát cầm lấy tay nàng, kéo tới bên miệng, hàm răng trắng bóng của hắn định cắn phập xuống.

”Này...”

Nàng lườm hắn, hắn liền đổi cắn thành hôn, hôn nhẹ nhàng lên vết răng đã cắn ban nãy.

Vừa rồi hắn mới nhìn thấy sự đáng sợ của thứ đồ trong túi vải đen. Nghĩ tới lúc sinh tử, nàng vì giúp hắn đánh bay túi vải đen kia mà không màng tới nguy hiểm sau lưng.

Nghĩ tới trái tim nàng, lại nghĩ tới việc vừa nãy suýt chút nữa nàng đã bị dính thứ đồ đó hắn liền cảm thấy cảm động và ấm áp trước tiên, nhưng ngay sau đó lại sợ hãi.

Vì thế vừa nhìn thấy ngon tay thon dài của nàng giơ ra trước mặt, hắn đã cắn một cái để chắc chắn nàng vẫn còn, cũng may nàng vẫn đứng bên cạnh hắn. Còn lời nàng nói hắn không mấy chú ý.

Thiếu nữ vừa bước vào đã nhìn thấy cảnh này, trái tim cô ta lập tức như ngừng đập.

Cả căn phòng bữa bộn cô ta không nhìn thấy, ba thi thể cô ta không nhìn thấy, trong mắt cô ta chỉ có hình ảnh nam tử y phục màu đỏ phong tư trác tuyệt, cầm tay nữ tử hôn nhẹ.

Cô ta vốn tưởng rằng mình sẽ cảm thấy như vậy là xấu hổ, là không biết giữ thể diện, nhưng nhìn thấy sự dịu dàng của nam tử, cô ta chỉ cảm thấy cuối cùng mình đã hiểu mình muốn tìm nam tử như thế nào rồi.

Cô ta cũng muốn có người đối xử với mình như vậy.

Lâu Thất vốn bị Trầm Sát cắn, lông mày dựng ngược sắp nổi giận, nụ hôn nhẹ nhàng ngay sau đó lập tức làm nàng mềm lòng. Nhưng ở đây vẫn còn người ngoài, nàng không muốn biểu diễn cho người khác xem.

Nàng khẽ rút tay về, Lâu Thất cũng không quên sự thả lỏng của Trầm Sát khi nghe thấy giọng nói kia.

”Huynh, huynh là Đế Quân Phá Vực?”

Thiếu nữ đỏ mặt hỏi.

Lâu Thất nhướng mày.

”Ừ.” Khiến nàng bất ngờ là lần này Trầm Sát trả lời thiếu nữ kia, hơn nữa thái độ cũng không tới nỗi nào, không lạnh lùng vô tình như đối với những người khác.

Thiếu nữ hai mắt phát sáng, mỉm cười ngọt ngào, thần sắc còn chút cao ngạo ban nãy lập tức trở nên thẹn thùng, bẽn lẽn, Lâu Thất đang quan sát sự chuyển biến của cô ta, thì nghe thiếu nữ kia gọi Trầm Sát với chất giọng giòn tan: ”Tỷ phu!”

Bùm một tiếng sấm đánh cho Lâu Thất ngoài cháy trong mềm.

Tỷ, tỷ phu.

Mẹ kiếp! Đừng nói với nàng, hắn ta còn là tộc ẩn hôn! Lẽ nào cha mẹ khi còn sống đã đính hôn từ nhỏ cho hắn, sau này gia đình hắn xảy ra chuyện, việc này liền âm thầm cho qua?

Hay là hôn sự này do cha mẹ hắn định đoạt, hắn mới đầu không biết, bây giờ nhà gái đã tìm tới nơi, muốn nhắc hắn chuyện hôn ước?

Lâu Thất lập tức nghĩ tới vô vàn khả năng, càng nghĩ sắc mặt càng sa sầm, nàng lập tức quay người nhảy lên người Trầm Sát, cả người bám chặt lấy hắn như một con Koala. Trầm Sát liền đỡ lấy nàng ta.

”Tỷ phu? Hử?”

Trầm Sát nghe được sự uy hiếp trong lời nói của nàng, liếc mắt nhìn thiếu nữ kia: ”Chán sống rồi sao?”
Dám kiếm chuyện cho hắn.

Thiếu nữ lo lắng, vội nói: ”Tỷ phu, muội là là Tổ Vân Tâm, tỷ tỷ của muội là Lưu Vân tỷ tỷ.”

Lâu Thất nghe xong liền bình tĩnh, Tổ Lưu Vân.

Lưu Vân tiên tử Tổ Lưu Vân của Trầm Vân Sơn, một mỹ nữ tuyệt sắc khác tề danh với Nạp Lan Họa Tâm. Nói như vậy người vừa mới ra tay là Tổ Lưu Vân.

Nhưng nếu đã ra tay rồi thì tại sao không vào? Trầm Sát vừa mới thả lỏng tinh thần là vì nghe ra giọng của Tổ Lưu Vân chẳng. Còn tỷ phu thì lại là gì nữa?

Nàng trừng mắt nhìn hắn, sau đó trượt xuống khỏi người hắn.

”Bổn Đế Quân và Lưu Vân tiên tử chưa từng có hôn ước, Tổ cô nương nếu như không biết phải xưng hô với bổn Đế Quân ra sau thì có thể đứng lên tiếng.” Trầm Sát nói, sau đó ôm eo nàng bước ra ngoài cửa.

Những thị nữ của Hội Hoa Lầu vẫn còn, đợi họ ra khỏi, một thị nữ trong số đó bước tới nói: ”Quý khách có cần đặt phòng chữ vàng không?”

Lâu Thất sững người,: ”Chúng ta có thể lấy phòng chữ vàng sao?”

”Quý khách đã đánh bại khách của phòng chữ vàng nên có tư cách ở lại phòng chữ vàng, chỉ có điều cũng phải giao năm nghìn lượng vàng.”

Có một số người võ công cao cường nhưng chưa chắc đã có tiền.

Lâu Thất lập tức vui mừng ra mặt: ”Chúng ta đặt! Năm nghìn lượng vàng mà thôi! Bổn cô nương nộp liền.”

Tổ Vân Tâm lập tức bất mãn: ”Này, các người có mắt không vậy? Người đánh bại gã đàn ông đó rõ ràng là tỷ tỷ của ta, phòng chữ vàng này phải dành cho tỷ tỷ của ta! Dựa vào đâu mà để cho cô ta?”

Lâu Thất liếc nhìn cô ta: ”Cô tưởng rằng người của Hội Hoa Lầu ngốc sao?”

296. Chương 296

Tướng người của Hội Hoa Lầu ngốc sao? Người ta đánh ở trong đó cả nửa ngày rồi.

Tổ Lưu Vân tức giận tròn mắt: ”Người tưởng rằng giao nộp năm nghìn lượng vàng là được sao?”

Lâu Thất chớp mắt: ”Vậy còn gì nữa?”

Thị nữ rất tận tâm với công việc, chỉ cần có vấn đề là đám liền: ”Năm nghìn lượng vàng là giá cơ bản, hồi sau quý khách tiêu hết bao nhiêu bạc sẽ lại tính sau.”

”Vậy phần chi tiêu của lão thổ đực kia thì sao? Có tính cho chúng ta không? Còn nữa việc trang trí lại căn phòng này các người đừng đòi ta tiền đấy.” Trang trí bên trong rất xa xỉ, tất cả đã bị đánh hỏng hết, nếu nàng đặt phòng chữ vàng này, cứ thể thu dọn sạch sẽ hết nàng đương nhiên không đồng ý, nhưng nếu trang trí lại sẽ mất một khoản bạc lớn, đổi tất cả đồ dùng không biết sẽ mất bao nhiêu tiền, nàng tuy có tiền

nhưng cũng không muốn làm khách sộp, nộp tiền cho bọn họ!”

”Hội Hoa Lầu sẽ tìm vị khách trước để đòi nợ.” Thị nữ nói.

”Tìm không được gì sao?” Lâu Thất không khỏi tò mò.

Thị nữ đó vẫn bình tĩnh trả lời: ”Không có món nợ nào mà Hội Hoa Lầu không đòi được.”

Lợi hại! Lâu Thất giờ ngón cái lên.

”Vậy mọi người hãy mau thu dọn thi thể trong phòng, còn nữa, bố trí đẹp đẽ, tinh tế một chút, nếu không sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của các người đấy.”

Tổ Vân Tâm tức nổ phổi, chỉ vào nàng ta mắng: ”Người có biết xấu hổ không vậy? Trong này cũng góp phần phá hoại? Bây giờ lại còn uy hiếp người ta!”

Lâu Thất trợn ngược mắt: ”Ta nói thì liên quan *** gì tới người?”

”Người, người..., tỷ phụ, cô ta thô tục như vậy, tại sao huynh...”

Trầm Sát neho mắt: ”Người là cái thá gì? Nữ nhân của bổn để quân mà người cũng có thể mắng sao? Còn nữa, bổn Đế Quân đã cảnh cáo người rồi, lười người không cần nữa sao, bổn để quân giúp người cắt đi...” Vừa nói Phá Sát trong tay hắn liền vung lên.

”Trầm thiếu gia xin nương tay.”

Một giọng nói dịu dàng vang lên, dải lụa đã xuất hiện một lần lại phòng tới, quần lấy eo Tổ Vân Tâm, nhanh chóng kéo cô ta lại đằng sau tránh một chiêu của Trầm Sát.

Lâu Thất khê neho mắt, một bóng người mảnh mai uyển chuyển xuất hiện trong tầm mắt của nàng.

Xiêm y như mây, dung mạo như vàng trắng sáng, mái tóc đen nhánh như thác nước, không có chải bất cứ kiểu tóc nào, cứ như thể buông lơ sau lưng, chỉ có một món trang sức trước trán dùng ngọc dương chi khắc thành hình vàng trắng khuyết, rủ trên vàng trán mịn màng.

Lông mày hơi cong, mũi nhỏ xinh, môi hồng đào rạng rỡ, ánh mắt dịu dàng, khóe miệng mỉm cười.

Đây là Tổ Lưu Vân.

Lưu Vân tiên tử Tổ Lưu Vân của Trầm Vân Sơn.

Lâu Thất hoàn toàn không ngờ cô ta khác hoàn toàn những gì nàng tưởng tượng.

Nạp Lan Họa Tâm rất đẹp, nét đẹp mang theo ánh sáng chấn nhiếp, tính cách của cô ta dường như từ nét mặt tới hành động đều rất ngạo, Vân thìcuồng, khó gần.

Tổ Lưu khác hẳn, chỉ mới nhìn qua Lâu Thất đã bắt đầu nghi ngờ, mê hồn trận và thuật cơ quan muốn giết nàng mà nàng gặp lúc trước, có khi nào không phải do Tổ Lưu Vân gây ra.

Vì nhìn cô ta, đúng là hoàn toàn không thể nào nhận ra cô ta là người muốn lấy mạng cả người chưa từng gặp mặt.

Cảm giác cô ta mang lại cho người khác là quá thanh tao, quá điềm tĩnh, quá dịu dàng, tốt đẹp tới mức khiến người khác cảm thấy chỉ cần nghi ngờ cô ta làm những việc đó cũng là sỉ nhục cô ta.

Tổ Lưu Vân chậm rãi bước tới, mỉm cười nhìn về phía Lâu Thất: "Lưu Vân nghe danh Lâu cô nương đã lâu, lần này cuối cùng cũng có vinh hạnh được gặp, không biết Lâu cô nương có đồng ý nể mặt cùng Lưu Vân uống một chén không?"

Lâu Thất không nhìn thấy chút ý thù địch trong mắt cô ta.

"Ồ, đúng rồi, vừa rồi Lưu Vân rời đi là vì nhìn thấy Tử Vân Hồ chạy đi, ta vốn đi đuổi theo nó, đáng tiếc tốc độ của Tử Vân Hồ quá nhanh, ta không đuổi kịp, thực sự xin lỗi..."

Một giọng nói dịu dàng ngắt lời cô ta: "Thất Thất, U U ở đây."

Triệu Vân ôm Tử Vân Hồ bước tới.

Lâu Thất chỉ cảm thấy tình hình hiện tại khiến người ta không kịp phản ứng, não nhiệt quá chăng? Nàng trừng mắt nhìn bạn Tử Vân Hồ U U: "U U, ngươi chết chưa vậy? Chưa chết thì mau qua đây!"

Gây chuyện không biết tại sao lại dính dáng tới cả Vu Tôn, rồi sao lại hại nàng bị Vu Tôn phát hiện ra có quan hệ với Tử Vân Hồ, kể quả họ đánh tới mức một mất một còn ở trong phòng, nó thì tốt rồi, có bản lĩnh trốn ra ngoài, lại về lại phòng chữ tím tìm Triệu Vân.

Điều khiến nàng bức bối là gã Triệu Vân này cũng không hiểu sao lại gọi nàng là Thất Thất!

Nàng có thể cảm nhận được đại băng sơn bên cạnh mình lại bắt đầu tỏa khí lạnh rồi. Đại băng sơn muốn giết Vu Tôn, giữa hai người chắc chắn có thù hận không đội trời chung, Vu Tôn thì luôn miệng gọi hắn là

nghiệt chủng, đây cũng là điều nàng rất ngờ vực, cha mẹ của Trầm Sát không phải phu thê sao? Không phải cặp phu thê bình thường ở Phá Vực sao?

Có điều, người khiến Vu Tôn hận tới vậy sao có thể là người bình thường được?

Nàng bỗng nhiên cảm thấy nàng và Trầm Sát đúng là cùng chung cảnh ngộ, thân thế kì lạ.

U U lập tức chui ra khỏi lòng của Triệu Vân, đang định nhào vào lòng Lâu Thất, Trầm Sát liền giơ tay ra, vừa hay túm chặt lấy nó vút về phía trước.

Đỗ Văn Hội đi cùng Triệu Vân định giơ tay ra đón, cơ thể U U lập tức xoay vòng trên không trung, rơi vào lòng Tiểu Trù.

Đỗ Văn Hội tướng mạo bình thường, quá bình thường.

Vẫn là Tiểu Trù xinh đẹp.

Mọi người đồng loạt im lặng.

Tổ Lưu Vân mỉm cười nói: "Không ngờ Lâu cô nương và Triệu thiếu đông gia của Thịnh Dục Hàng lại là người quen."

Lâu Thất nói: "Không quen, đây là lần thứ hai gặp mặt."

Tổ Vân Tâm vừa nãy bị Trầm Sát vô tình ra tay làm cho sợ hãi bây giờ lại nhảy ra: "Lừa trẻ lên ba sao? Nếu không thân quen, Triệu công tử sao lại gọi người là Thất Thất? Ta nói người như người thực sự thích hợp đi mời chài..."

Chưa dứt lời, bóp một tiếng rất kêu vang lên, miệng Tổ Vân Tâm lập tức vừa sưng vừa đỏ.

Lâu Thất vỗ tay xin lỗi Tổ Lưu Vân: "Xin lỗi, con người ta chỉ thích người khác khen ta là người tồi, không thích người khác mắng nhiếc ta. Ai mắng ta, ta đánh người đó."

Triệu Vân phụt cười: "Ừ, cô nương xinh đẹp."

Trầm Sát lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn: "Triệu thiếu đông gia nếu như muốn vào nhà nhà lao của Phá Vực ở vài ngày, bốn Đế Quân có thể thỏa mãn yêu cầu này của người!"

Triệu Vân nói: "Tại hạ đã phạm phải tội gì?"

"Gọi tên thân mật của ái phi của bổn Đế Quân," Trầm Sát chậm rãi nói, dừng lại một lát lại bổ sung: "Vốn phải ngũ mã phanh thây."

"Phác Vực có điều luật này sao?" Triệu Vân ngạc nhiên.

"Vốn dĩ không có, bây giờ bắt đầu có." Trầm Sát nói rất thản nhiên.

Lâu Thất bóp trán, người đầu mau kéo hai gã ấu trĩ này xuống...

Tổ Lưu Vân dường như có chút ngưỡng mộ nói: "Trầm thiếu gia đối xử với Lâu cô nương thật tốt."

Lâu Thất lúc này mới chú ý tới hai tiếng xưng hô của cô ta: Trầm thiếu gia, Lâu cô nương.

Hiện nay cả thiên hạ đều xưng hô Trầm Sát là Đế Quân, Nạp Lan Họa Tâm cố tình xưng hô thân mật trước mặt nàng, nhưng nàng vừa nghe đã thấy buồn cười, vẫn là Tổ Lưu Vân gọi Trầm thiếu gia thân mật hơn.

Trầm Sát nhấn mạnh nàng là phi của hắn, Tổ Lưu Vân cũng lạ, dường như hoàn toàn không bỏ vào tai, vẫn chỉ tiếp tục gọi nàng là Lâu cô nương.

Nàng lập tức chỉ muốn cười hơ hơ.

"Phòng chữ vàng muốn bố trí lại cần một khoảng thời gian, nếu mấy vị không chê chi bằng hãy tới phòng chữ đỏ ngồi một lát."

Tổ Lưu Vân đề nghị.

Họ cứ đứng ở ngoài thế này cũng không ổn, hơn nữa Lâu Thất có điều muốn hỏi Tổ Lưu Vân nên gật đầu: "Được thôi, vậy làm phiền Lưu Vân tiên tử."

Tổ Lưu Vân nhỏ nhẹ nói: "Không làm phiền, Lưu Vân còn phải nhờ phúc Lâu cô nương mới lại có cơ hội được cùng Trầm thiếu gia uống trà!"

Nói xong cô ta nhìn Trầm Sát, khẽ mỉm cười nói: "Trầm thiếu gia nói không chừng đã quên mất mùi vị long tinh trên hồ trong mưa khi xưa rồi?"

Tổ Vân Tâm ánh mắt phát sáng nhìn cô ta: "Tỷ tỷ và Trầm thiếu gia trước đây còn từ chèo thuyền trong mưa sao?"

"Cô bé này nói ít thôi, đúng là trẻ con." Tổ Lưu Vân vờ trách móc trở tay lên trán cô ta.

Cô ta nói vậy nếu còn so đo với lời của Tổ Lưu Tâm sẽ thật nhỏ nhen.

Tổ Lưu Vân có thể đặt được phòng chữ đỏ chỉ kém phòng chữ vàng chứng tỏ địa vị của Trầm Vân Sơn cao hơn Bích Tiên Sơn, Bích Tiên Sơn tới phòng chữ tím cũng không đặt được, có khi nào vì Mộng Bích tiên tử đã già, không có mỹ nhân nào có thể tề danh với Nạp Lan Họa Tâm và Tổ Lưu Vân?

Phòng chữ đỏ trang trí rất tinh tế và chi tiết, dường như có thể nhìn ra phong cách của Tổ Lưu Vân.

"Phòng này là sau khi Lưu Vân tới, Hội Hoa Lầu lâu chủ đặc biệt sai người đổi lại." Tổ Lưu Vân mời mọi người ngồi xuống xong, thấy Lâu Thất nhìn chiếc chuông gió treo một cốc sứ nhỏ kèm theo lông vũ màu trắng trên cửa sổ, liền mỉm cười nói.

"Lưu Vân tiên tử biết lâu chủ của Hội Hoa Lầu?" Lâu Thất nhướn mày.

Vừa rồi là Lâu lão thái quân, giờ lại Hội Hoa lầu chủ? Quen biết rộng rãi gớm.

"Chỉ có duyên gặp mặt một lần, Lưu Vân và Trầm thiếu gia gặp mặt nhiều lần hơn." Tổ Lưu Vân vừa nói vừa tận tay hãm trà, hương trà khiến tinh thần sảng khoái hơn phòng chữ tím.

"Trầm thiếu gia uống trà đi, Lưu Vân đặc biệt mang tới, là lá trà hái cùng cây trà uống trên thuyền hoa trong mưa."

Ngón tay ngọc ngà của Tổ Lưu Vân đưa chén trà tới trước mặt Trầm Sát, đợi hắn đưa tay cầm lấy.

Lâu Thất nhướn mày.

Lúc này Triệu Vân cũng cầm một chén trà đưa tới trước mắt Lâu Thất, dịu dàng mỉm cười: "Nào, thất công tử, hãy thử trà của Lưu Vân tiên tử, xem có đặc biệt ngon không?"

Trầm Sát vốn định cầm chén trà của Tổ Lưu Vân, thấy hành động của Triệu Vân lập tức mặt đen như dít nôi. Hắn xoay tay cầm lấy chén trà của Triệu Vân, ngửa cổ uống ực một hơi hết sạch, đâu có thể thưởng thức được mùi vị gì.

Tổ Lưu Vân mặt không biến sắc, vẫn mỉm cười rạng rỡ, đưa chén trà kia sang cho Triệu Vân: "Triệu thiếu đông gia càng ngày càng dí dỏm rồi."

Triệu Vân cũng mỉm cười.

Lúc này, trong đại sảnh vang lên tiếng hoan hô, có người lớn tiếng gọi: "Hoa chủ ra rồi!"

”Hoa chủ hoa chủ, hoa chủ lần này là ai?”

”Nhìn sẽ biết thôi, hoa chủ của Hội Hoa Lâu có lần nào khiến chúng ta thất vọng đâu?”

”Ra rồi, ở kia, ở kia.”

”Ở đâu, ở đâu?”

”Ngẩng đầu lên đồ ngu, bay từ lầu ba xuống kia!”

Lâu Thất cũng rất có hứng thú, đứng dậy bước tới bên cửa nhìn xuống đài hoa của đại sảnh, khi họ mới tới đại sảnh chưa ngồi hết chỗ, bây giờ không còn chỗ trống, xem ra có rất nhiều người tới đây vì hoa chủ.

Lúc này họ đều đang ngẩng đầu nhìn lên bên trên đài hoa, một nữ tử váy dài màu tím bay bổng hạ xuống.

297. Chương 297

Không hề yếu đuối như trong tưởng tượng, nữ tử đó vóc dáng cao ráo, cao hơn nam tử bình thường một chút. Tay áo rộng chạm đất, đầm dài màu tím mỏng như cánh ve, bên trong là một lớp màu trắng thoáng ẩn thoáng hiện.

Xiêm y của nàng ta khác với xiêm y của các nữ tử thông thường, phần ngực được che bởi một chiếc nơ lụa rất to, không hề lộ liễu.

Nói đây không phải lầu xanh thì khác biệt duy nhất chính là vị hoa chủ này ăn vận rất kín đáo, thậm chí phong cách y phục cũng có phần thận trọng. Điều khiến Lâu Thất cạn lời là, khi mỹ nhân bay xuống vẫn dùng tay áo rộng để che mặt, căn bản không nhìn thấy diện mạo. Có điều như vậy cũng không hề cản trở những người khách kia hào hứng hoan hô, có người còn lấy vàng, bạc ném lên đài hoa.

Mỹ nhân nhẹ nhàng hạ xuống đài hoa, buông tay áo che mặt xuống, lúc này mọi người mới nhìn rõ diện mạo của nàng. Long mày khê nhướng cao, đuôi mắt hơi hướng lên, nhữ thể khê móc nhẹ trái tim của mọi người. Môi đỏ rực rỡ, trên khóe môi có vẽ một đóa hoa mai nhỏ xinh gồm có hai màu đỏ vàng, khiến người khác không thể rời mắt.

Bên dưới, mọi người đều đã xôn xao.

”Hoa chủ hút hồn hơn hẳn các hoa chủ lần trước, ông không chịu nổi nữa rồi.”

”Hoa chủ có thể sửa quy tắc một chút không, cho chúng ta một cơ hội được thơm người đẹp!” Một gã trung niên tai to mặt lớn ánh mắt ánh lên vẻ tham lam, nhìn chăm chú vào đôi môi đỏ của hoa chủ, một nam nhân bên cạnh gã ta xoa miệng, cũng kêu lên: ”Thơm một cái sao đủ chứ? Không muốn có một đêm xuân mặn nồng sao?”

”Ha ha ha, lão đệ quả nhiên hiểu ta, nếu như có thể hai huynh đệ chúng ta cùng chơi.”

Hai người ha ha cười lớn.

Tiếng cười của họ còn chưa ngớt, bốn bóng người bất ngờ xuất hiện bên cạnh hoa, nhắc họ lên, không nói lời gì, bước ra ngoài cửa.

Mỹ nhân trên đài hoa mỉm cười rạng rỡ: ”Đừng thô lỗ như vậy, điểm huyết tề rồi vứt xuống hồ là được rồi.”

”Vâng!” Bốn người cung kính đáp một tiếng, sau đó dẫn người ra ngoài. Một lát sau liền nghe thấy hai tiếng rơi xuống nước. Âm thanh có thể truyền vào tới đây chứng tỏ hai người đó đã bị ném mạnh xuống hồ, tuyệt đối không thể nào lại gần thả đại xuống.

Đây mà con gọi là không thô lỗ? Điểm huyết tề, cho dù biết bơi cũng vô dụng.

Mỹ nhân này rõ ràng là muốn lấy mạng của hai kẻ đó.

Tới lúc này, đại sảnh lập tức yên tĩnh hơn hẳn, mỹ nhân đưa mắt nhìn khe mỉm cười: ”Làm các vị sợ hãi rồi?”

Bên dưới lập tức có tiếng trả lời.

”Đâu có, chúng ta đâu có dễ bị dọa tới vậy.”

”Đúng vậy đúng vậy. Hội Hoa Lầu đã có quy định, không được phép nói lời thiếu lễ độ với các hoa chủ, hai người đó chắc là lần đầu tiên tới đây.”

”Hoa chủ dạy bảo như vậy là đúng lắm.”

Mỹ nhân che miệng cười: ”Đa tạ các vị đã thông cảm. Vậy ta cũng không dài dòng nữa, sẽ bắt đầu ngay bây giờ. Đề mục đầu tiên chuẩn bị cho các nữ quý khách tới đây hôm nay, nữ quý khách có hứng thú có thể tham gia, đáp án nào ta thấy hay người đó sẽ là đề chủ, Hội Hoa Lầu sẽ đồng ý một yêu cầu của nàng ấy.”

Nghe thấy đề mục đầu tiên là chuẩn bị cho nữ khách, những nam nhân kia có phần thất vọng, nhưng chẳng mấy chốc lại bắt đầu thì thầm suy đoán.

Lúc này, Trầm Sát và mọi người cũng bước tới bên cạnh Lâu Thất, Tố Lưu Vân nhìn thấy hoa chủ kia, sắc mặt hơi cứng đờ.

Mặc dù cô ta nhanh chóng hồi phục nhưng Lâu Thất đã phát hiện ra.

”Nghe nói lần này Bích Tiên Sơn, Trầm Vân Sơn, đại công chủ Bắc Thương đều tới Hội Hoa Lâu, đã mang thêm không ít sắc màu cho Hội Hoa Lâu.”

Hoa chủ vừa dứt lời, ánh mắt của rất nhiều nam nhân có mặt ở đây đều lập tức phát sáng. Thực ra lần này họ không chỉ muốn tới chiêm ngưỡng hoa chủ hỏa Hội Hoa Lâu, còn có một điểm nữa là tới vì các nữ tử nổi tiếng thiên hạ.

Mấy vị này đều là những nhân vật tiêu biểu của nữ tử thiên hạ, Bắc Phù Dung, Tổ Lưu Vân, Mộng Bích tiên tử, người thường bình thường không thể nào nói gặp là có thể gặp được.

Đặc biệt là đại công chúa và Lưu Vân tiên tử, mặc dù tương truyền đại công tử sẽ liên hôn với Ngọc thái tử, nhưng sự việc chưa định, ai mà biết được? Còn có cả Lưu Vân tiên tử, đó là người nổi tiếng xinh đẹp, cho dù được nhìn dù chỉ một lần, họ chết cũng cam lòng. Tiếp tới là Mộng Bích tiên tử, mặc dù lớn tuổi một chút nhưng vẫn là nữ tử chưa chồng, còn một điểm này, những người này xuất hiện sẽ không chỉ có một mình, người như Cảnh Dao, Tổ Vân Tâm thân phận cũng không thấp.

Mọi người đều đưa mắt nhìn quanh, muốn xem những nữ tử bất phàm kia ở đâu.

Tổ Vân Tâm bật cười một tiếng: ”Những người này đúng là suy nghĩ viển vông, tỷ tỷ của ta là người như thế nào, sao có thể để họ có thể tùy tiện nhìn thấy được?”

”Vân Tâm, ta nói với muội bao nhiêu lần rồi, đừng không biết trời cao đất dày như vậy chứ, tại sao muội cứ không nghe?” Tổ Lưu Vân rầu rĩ nói: ”Còn nữa, lần này không để muội tới, muốn cứ dẫn theo Xuân Hương tới, lại còn đắc tội với cao thủ, bây giờ Xuân Hương nhiễm phong hàn, muội lại không hề cảm thấy áy náy.”

Tổ Vân Tâm bĩu môi không nói gì.

Lâu Thất mặc dù nhìn lên đài hoa, nhưng cũng nghe thấy hết những lời Tổ Lưu Vân nói. Từ khi xuất hiện, Tổ Lưu Vân vẫn luôn tỏ ra rộng lượng dịu dàng, hoàn toàn không có sự cuồng ngạo, kiêu căng của người nổi tiếng, hoàn toàn khác hẳn với Nạp Lan Họa Tâm.

Trên đài hoa, mỹ nhân hoa chủ nói đề mục.

”Các nữ quý khách nó nhìn thấy cái này không?”

Vừa dứt lời, bên cạnh lan can của các lầu bốn phía đều xuất hiện một thị nữ xinh đẹp buộc dây vào một chiếc chuông gió thả xuống.

Bốn chiếc chuông gió giống hệt với chiếc chuông gió treo trên cửa sổ họ đang đứng. Chuông sứ màu trắng,

gắn lông vũ cũng màu trắng.

Hoa chủ đột nhiên xoay người, tay áo rộng tiếp tục lướt về phía chuông gió, tiếng chuông gió trong trẻo vang lên, âm thanh giống như tiếng nói giòn tan của thiếu nữ, rất êm tai.

Lâu Thất hơi sững người, nàng đột nhiên cảm thấy tiếng chuông gió này nghe rất quen.

Nhưng dù nàng cố cố gắng nhớ cũng không thể nhớ ra rốt cuộc đã nghe thấy ở đâu. Thính lực của nàng không tồi, với rất nhiều người âm thanh của nhiều loại chuông gió đều gần như nhau, nhưng nàng có thể khẳng định, âm thanh của loại chuông gió này không hề giống với âm thanh chuông gió trước đây nàng từng nghe.

Mọi người đều đang không biết đây là đề mục gì thì nghe hoa chủ nghiêm mặt khẽ nói: "Các nữ quý khách chỉ cần nói với ta, sau khi mọi người nghe thấy tiếng chuông gió này có cảm giác gì là được, mọi nữ quý khách đều có thể tham gia, cuối cùng đề chủ có đưa ra yêu cầu gì đi chăng nữa, Hội Hoa Lâu nhất định cũng sẽ làm được."

Mọi người sững người.

Nhưng hoa chủ của Hội Hoa Lâu trước giờ đều rất thần bí, tương truyền hắn ta lên trời xuống biết không gì là không thể, nếu như có thể được hắn giúp đỡ một lần...

Lập tức, nữ khách của lầu một, lầu hai, lầu ba đều trở nên bận rộn, có thị nữ mang tới giấy viết đã chuẩn bị sẵn, chỉ cần viết đáp án vào rồi giao cho thị nữ dâng lên hoa chủ là được. Thời gian này Hoa chủ sẽ không đợi trên đài hoa, sớm đã lui xuống, để các thiếu nữ xinh đẹp múa trên đài hoa.

"Trầm thiếu gia, nếu như Lưu Vân may mắn trở thành đề chủ, sẽ nhờ Hội Hoa Lâu giúp thiếu gia giành được thần binh của Tiêu gia có được không?" Tổ Lưu Vân nhanh chóng viết xong đáp án giao cho thị nữ, quay đầu lại nhìn Trầm Sát dịu dàng nói: "Mặc dù thiếu gia có Phá Sát, nhưng không thấy dùng, có lẽ bảo kiếm thích hợp hơn."

Trầm Sát lạnh nhạt nói: "Không cần!"

Tổ Lưu Vân trầm ngâm: "Tỷ tỷ thiên vị, bảo kiếm tốt vậy không lấy giúp muội mà lại cho Trầm thiếu gia!"

"Nha đầu muội đâu xứng với thần binh, vào tay muội sẽ phí của trời."

Lâu Thất nghe xong liền bật cười, quay đầu nói với Tổ Lưu Vân: "Lưu Vân tiên tử thật rộng lượng! Nhưng tiên tử đứng trước mặt ta chuẩn bị tặng tình nghĩa cho nam nhân của ta, có suy nghĩ tới cảm giác của ta không?"

Triệu Vân bật cười không thành tiếng, nam nhân của nàng ta...

Trầm Sát nắm tay nàng, liếc nhìn nàng: "Ngoài đồ nàng tặng ra, bổn đế quân sẽ không nhận đồ của bất kỳ nữ tử nào khác, hài lòng chứ!"

Vừa dứt lời, Tổ Vân Tâm đã không chịu nổi, tức giận định lên tiếng, Tổ Lưu Vân liền giành trước xin lỗi, dịu dàng nói: "Là Lưu Vân suy nghĩ không chu đáo, mong Lâu cô nương tha lỗi."

Lâu Thất nhướn mày, khá bất ngờ. Bị nàng nói vậy cũng không nổi giận? Thái độ của Lưu Vân tiên tử này thật tốt quá, ngược lại khiến nàng giống như người rất nhỏ mọn.

Trầm Sát liếc nhìn nàng, chậm rãi nói: "Thất Thất khá hay ghen, Tổ cô nương đừng để bụng."

"Nói như thế chàng không biết ghen vậy." Lâu Thất bật cười, vốn dĩ không định trả lời nhưng bây giờ nàng thay đổi ý định rồi.

Nàng viết nhanh mấy chữ sau đó gửi đi, sau đó quay sang hỏi Tổ Lưu Vân về việc của Lâu lão thái quân.

Tổ Lưu Vân như thế biết gì nói vậy: "Lâu gia không phải thế gia ẩn thế bình thường, người đời không mấy ai nghe nói về Lâu lão thái quân. Có điều Lâu lão thái quân tới sư phụ của Lưu Vân cũng phải cúi lưng hành lễ, võ công của Lâu cô nương và Trầm thiếu gia rất cao, nhưng trước mặt Lâu lão thái quân chưa chắc đã đi được ba chiêu."

Ánh mắt Lâu Thất vụt lóe sáng.

Tổ Lưu Vân lại nói tiếp: "Nói ra, nếu Trầm thiếu gia có thể được Lâu gia giúp đỡ thì sẽ không phải lo lắng gì nữa, đáng tiếc tính cách của Lâu lão thái quân rất... bà không thích gặp người ngoài, có lẽ thấy Lưu Vân nhỏ tuổi, nên có quan tâm tới Lưu Vân."

Lâu Thất mỉm cười, Lưu Vân tiên tử này...

Trầm Sát ánh mắt lạnh lùng nói: "Bổn đế quân có một mình đế phi là đủ rồi." Ái phi hẳn bản lĩnh nhiều vô cùng, hơn nữa lại có tác dụng với hắn. Bản lĩnh của người khác có mạnh thế nào đi nữa thì liên quan gì tới hắn?

Tổ Lưu Vân lặng im một lát, cười nói: "Tâm tư của Trầm thiếu gia đối với Lâu cô nương thật khiến người ta ngưỡng mộ."

...

Trong một gian phòng đơn giản, một bóng người đứng bên cửa sổ vô cùng lạc lõng, cô đơn.

Trên cửa sổ cũng có treo một chiếc chuông gió màu trắng, tiếng chuông khe khẽ vang lên.

Bốn thị nữ quỳ ở bên cạnh, đang lật xem những tờ giấy đáp án. Một thị nữ lên tiếng: "Thiếu chủ, nếu như trong nhà biết thiếu chủ mặc trang phục nữ nhi tới đây làm hoa chủ sẽ rất phiền phức."

Bóng người đó khẽ cử động, phất nhẹ tay áo màu tím: "Hội Hoa Lầu vốn là của ta, họ biết rồi thì có thể quản tới địa bàn của ta sao?"

Hắn quay người lại, mặc dù mặc trang phục của nữ nhi nhưng phong tình, nét đẹp yêu kiều trên mặt đã không còn, ánh mắt sắc lạnh rõ ràng là một nam tử tướng mạo và khí chất không hề thua kém Vân Phong và Trầm Sát.

Nghe ra sự bất mãn trong lời nói của hắn, thị nữ thở dài lắc đầu: "Nhưng thiếu chủ cứ như vậy, nô tỳ lo rằng..."

"Ta tự biết chừng mực!" Nam tử nói xong, ánh mắt vừa hay nhìn lên một tờ đáp án, ánh mắt hắn lập tức mở tròn.

298. Chương 298

Dòng chữ trên thư dường như viết rất tùy ý, nhưng lại dường như có chút mơ hồ.

Nói không chừng là tiếng chuông gió nghe được từ trong bụng mẹ?

Mấy thị nữ kia đang giúp hắn chọn đáp án. Nữ khác tới nay chỉ ít cũng có hơn ba mươi người, hơn nữa có cơ hội như vậy cơ bản không ai bỏ lỡ, tất cả đều giao đáp án. Họ đương nhiên không thể để thiếu chủ một mình xem hết tất cả.

Khách tới Hội Hoa Lầu, họ cơ bản đều biết thân phận lai lịch. Trực tiếp chọn loại bỏ một vài vài người thiếu chủ không thích, còn nữa thiếu chủ nói lớn tuổi cũng loại, xấu xí cũng loại.

Còn lại cũng chỉ chừng mười đáp án có thể để thiếu chủ đích thân xem.

Nam tử đưa tay cầm lấy một tờ đáp án trên cùng chỗ bị loại, không chế sự hoảng hốt trong lòng, hỏi: "Tờ này tại sao lại vứt đi?"

Thị nữ làm việc đó thắm thỏm không yên cúi đầu vội nói: "Thiếu chủ bớt giận!"

Nam tử ngụy hiểm nheo mắt, giọng nói như thể dịu dàng nhưng thực chất rất lạnh lùng: "Ồ? Người có tội

gì?”

Thị nữ đó cắn môi: ”Lần này Lưu Vân tiên tử đặt phòng chữ đỏ, thiếu chủ nói treo trước cửa sổ của nàng ta một chiếc chuông gió lông vũ màu trắng, nô tì tưởng rằng, tưởng rằng...”

”Tưởng rằng bốn thiếu chủ thực sự có hứng thú với Lưu Vân tiên tử, muốn cưới cô ta?” Giọng thiếu chủ rất trầm, ánh mắt vẫn nhìn lên tờ đáp án: ”Cho dù là vậy, thì có liên quan gì tới cái này?”

Thị nữ hơi ngẩng đầu lên, nhìn sắc mặt hắn không có gì biến đổi, liền lấy hết dũng khí nói: ”Lưu Vân tiên tử không thích cô nương viết đáp án này, vì thế nô tỳ liền nghĩ...”

Thiếu chủ ngắt lời cô ta: ”Người liền muốn lấy lòng Lưu Vân tiên tử?”

Thị nữ kia cúi đầu không dám nói gì nữa.

Trong phòng im phăng phắc.

”Lôi xuống.”

Thị nữ kinh hãi ngẩng đầu, ánh mắt hết hoảng: ”Thiếu chủ! Thiếu chủ tha mạng, nô tỳ không dám nữa!”

”Nếu người thành thật có sao nói vậy, bốn thiếu chủ có lẽ sẽ tha cho người.” Thiếu chủ lạnh lùng nhìn cô ta, nói tiếp: ”Người của Hội Hoa Lâu, nếu có thể bị khách mua chuộc, vậy thì sẽ có một ngày phản bội lại bốn thiếu chủ. Lôi xuống.”

”Tuân lệnh!”

Hai bóng người đột ngột xuất hiện, túm lấy hai tay của thị nữ đang nằm sõng soài trên mặt đất nhanh chóng lui xuống.

Ba thị nữ còn lại không dám thở mạnh, quỳ rạp trên mặt đất, đầu cúi sát tới mu bàn tay.

Thiếu chủ ghét nhất phản bội, điểm này thiếu chủ sớm đã nói với bọn họ, bốn người có thể đi theo bên cạnh hắn đương nhiên không phải kẻ ngốc, nhưng Tiểu Điệp biết vậy mà vẫn phạm lỗi, nghe theo lời Lưu Vân tiên tử, loại bỏ tờ đáp án của cô nương mà cô ta không thích, điều đó có thể thấy rằng tâm cơ của Lưu Vân tiên tử mới đáng sợ làm sao.

Tay của thiếu chủ nhẹ nhàng vuốt ve dòng chữ trên giấy, khóe môi mỉm cười: ”Ha ha, đúng là một kẻ ngốc, âm thanh nghe từ trong bụng mẹ, sao có thể có ấn tượng tới tận bây giờ chứ?”

...

Hoa chủ không còn xuất hiện trên đài hoa nữa, một thiếu nữ xinh đẹp ra công bố đề chủ.

”Đề chủ của tối nay là một cô nương trong phòng chữ vàng, các vị đừng thất vọng, lần này hoa chủ vẫn còn một tin tức chia sẻ với mười vị khách tiêu phí nhiều nhất trong lâu ba ngày nay, thông tin này tuyệt đối xứng với giá mà các vị trả ra, mong các vị có thể vui chơi vui vẻ!

Lâu Thất lúc này đã cùng Trầm Sát tới phòng chữ vàng.

Hiệu suất làm việc của Hội Hoa Lâu đúng là rất đáng kinh ngạc, không tới nửa canh giờ, phòng chữ vàng đã thay đổi diện mạo hoàn toàn mới, hoàn toàn không còn luộm thuộm và vết tích của người chết lúc trước.

Sàn nhà đã được trải một tấm thảm màu trắng, rèm rách đã được gỡ xuống, tất cả đều được thay thế bởi rèm lưu ly bảy màu, đẹp vô cùng.

Họ vừa bước vào liền có tám thị nữ xinh đẹp mặc xiêm y vàng nhạt mỗi người bưng một khay chữ vàng bước vào, đồng thanh nói: ”Mời quý khách rửa mặt, rửa tay!”

Lâu Thất ngó nhìn vào, trời ơi, rửa mặt rửa tay, mỗi người có tới tám bước, ngoài hai thau nước sạch ra, những thứ khác nàng hoàn toàn không biết là gì.

Nàng hiếu kì dựa vào ghế để mặt họ giúp mình rửa mặt rửa tay, vừa bước tới liền có thị nữ ngâm tay mình vào một chậu nước còn đang bốc khói, sau đó dùng bàn tay đã được ngâm mềm mại, ầm ập đặt lên mặt nàng, dùng ngón tay để mát xa.

Sau đó một thị nữ xinh đẹp khác cũng ngâm tay như vậy sau đó bước về phía Trầm Sát: ”Gia, hãy để Châu Nhi rửa mặt giúp người...”

Ánh mắt Trầm Sát sắc lạnh: ”Không cần.”

Lâu Thất bật cười, hỏi thị nữ Châu Nhi đứng sững sờ: ”Ngoài rửa mặt và rửa tay ra, các người còn có phục vụ gì khác nữa?”

Nàng cảm thấy giống như bước vào tiệm mát xa thời hiện đại. Chỉ có điều nơi này quy cách cao hơn, nhân viên phục vụ đều có trình độ đỉnh cấp, chà chà, Châu Nhi kia cũng thật xinh đẹp!

Châu Nhi cúi đầu: ”Quý khách dẫn theo gia quyến là khách Hội Hoa Lâu hoan nghênh nhất, không có phục vụ nào khác.”

Lâu Thất nghe vậy sững người. Nói như vậy Hội Hoa Lầu còn động viên khách khứa dẫn theo gia quyến? Đáng tiếc, từ xưa tới nay, những nơi tiêu tiền như nước, tập trung ca hát và sắc đẹp có mấy người đàn ông đồng ý dẫn thê tử hoặc bạn gái mình đi cùng? Hội hoa Lầu chủ này đúng là một nhân vật đặc biệt.

”Gia nhà chúng ta không thích người khác lại gần, các người không cần để ý, bạc mục này vẫn sẽ tính cho các người.” Lâu Thất tâm trạng vui vẻ, vô cùng hào phóng. Phòng chữ vàng tiêu phí không thấp, những dịch vụ này đương nhiên là có thu phí, nhưng nàng không để tâm.

Châu Nhi lúc này mới vui mừng tươi cười, nàng cúi người cảm ơn.

Đợi khi mọi người lui xuống, Lâu Thất mới quay đầu lại nhìn, Đế Quân đại nhân đã dựa vào ghế mềm ngủ thiếp đi. Nàng sững người, trong lòng dấy lên cảm giác quái dị.

Từ trước tới giờ nàng chưa nhìn thấy hắn có thể yên tâm ngủ khi ở bên ngoài như thế này, hắn rất cảnh giác.

Đang lúc nàng định bước tới thì bên ngoài có tiếng nói cung kính của các thị nữ Châu Nhi: ”Tham kiến lâu chủ.”

Sau đó có người khẽ hỏi: ”Phu nhân, lâu chủ của chúng tôi cầu kiến.”

Ánh mắt Lâu Thất vụt sáng, ngồi xuống cạnh Trầm Sát, ”Mời.”

Rèm châu khê rung lên, một bóng người cao lớn xuất hiện trong tầm mắt Lâu Thất, khi nhìn rõ mặt hắn, Lâu Thất khê giật mình, nàng đương nhiên có thể nhận ra, nam tử phong hoa tuyệt đại này chính là hoa chủ ban nãy. Nhưng không biết tại sao, khi hắn mặc xiêm y nữ nhi nàng không cảm thấy gì, bây giờ thấy hắn mặc trang phục nam nhi nàng thấy trong lòng dấy lên cảm giác kì lạ, giống như...

Thấy hắn rất thân thiết.

Cảm giác này khiến Lâu Thất có phần không quen.

Nàng không phải là người dễ dàng tin người khác, đặc biệt là cảm giác thân thiết, muồn tiếp cận này.

”Người là Lâu Thất?”

Lâu Thất cố gắng kìm nén cảm giác dễ khiến nàng phán đoán sai lầm này xuống, hơi cúi mắt không nhìn hắn.

”Hội Hoa Lầu lâu chủ? Không ngờ còn trẻ tới vậy.”

”Ta họ Lâu.”

Lâu Thất lập tức ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hấn. Họ Lâu? Họ Lâu!

Nghe về Lâu gia từ lâu, cuối cùng cũng có một người nhà Lâu gia xuất hiện trước mặt nàng? Hơn nữa ánh mắt vị này nhìn nàng sao sáng vậy?

”Ta họ Lâu, Lâu Hoan Thiên.”

Lâu Hoan Thiên tim đập thành thạch, hấn đã bao lâu rồi không có cảm giác này? Khi tới đây hấn thậm chí đã có chuẩn bị tâm lý, cho dù người này thực sự là người hấn cần tìm thì hấn cũng nên bình tĩnh, bình tĩnh mới không mù mịt, không bị ảnh hưởng tới năng lực phán đoán.

Nhưng vừa nhìn thấy nàng ta, nhìn vào đôi mắt long lanh phát sáng đó, sợ dây trong đầu hấn liền đứt đoạn, hấn không thể khống chế được sự kích động và cấp thiết của mình.

Hấn muốn nói cho nàng biết họ tên của mình xem nàng có phản ứng gì. Nhưng sau khi nói ra tên mình hấn lập lập tức phản ứng lại.

Không ngờ quả nhiên vẫn mù mịt đầu óc, nếu như nàng ta đúng là muội ấy, năm xưa muội ấy mới bé tí tẹo, sao cso thể có ấn tượng với tên của hấn?

”Người nhà Lâu gia.” Lâu Thất bình tĩnh quan sát hấn: ”Không ngờ Hội Hoa Lầu lại là sản nghiệp của Lâu gia.”

Có lẽ bị sự bình tĩnh của nàng làm ảnh hưởng, Lâu Hoan Thiên cũng dần bình tâm trở lại, lắc đầu nói: ”Không, Hội Hoa Lầu là của ta, không liên quan gì tới Lâu gia.”

”Lẽ nào huynh đoạn tuyệt quan hệ với Lâu gia rồi?”

Lâu Hoan Thiên sững người, sau đó bật cười: ”Không, trên thực tế, ta còn là thiếu chủ của Lâu gia.”

”Thiếu chủ Lâu gia?” Lâu Thất kinh ngạc: ”Nói như vậy ta thật sự vinh hạnh. Trước đây nghe Lưu Vân tiên tử nói, nàng ta có vinh hạnh được lão thái quân Lâu gia yêu mến, lại có duyên gặp mặt Hội Hoa Lầu chủ hai lần, phỏng chừng còn là lâu chủ dặn người tử mĩ chuẩn bị cho nàng ta...”

Lâu Hoan Thiên càng nghe lông mày càng nhíu lại, cuối cùng chê bai nói: ”Lão thái quân sao lại yêu mến cô ta chứ? Chẳng qua là cô ta theo sự phụ của mình tuổi gặp lão thái quân một lần, lão thái quân có nói một câu, cô nương này xinh đẹp thật! Phòng bảy màu của ba lâu, ai tới, đặt phòng nào, ta cũng đều dặn dò người trong lâu trang trí theo sở thích của mỗi vị khách, đối với ai cũng vậy. Á Tổ Lưu Vân đáng ghét đó, rõ ràng là một ả điếm mà còn cứ giả bộ tiên tử, thực sự khiến người ta mắc ói.”

"Phụt! Ha ha ha." Lâu Thất không nhịn được bật cười, "bổn cô nương thật sự rất thích huynh! Huynh đài, có hứng thú kết nghĩa vườn đào không?" Nàng tưởng rằng ai cũng cảm thấy Lưu Vân tiên tử còn tốt đẹp hơn những mỹ nữ ngây thơ dưới ngòi bút của Quỳnh Dao, không ngờ cũng có một người tinh mắt.

Không tồi, không tồi, nàng rất thích.

Lâu Hoan Thiên cũng rất ngạc nhiên: "Kết nghĩa vườn đào?" sững người một lát hần lập tức nói: "Không có vườn đào thì phải làm sao? Được rồi, không sao, bổn thiếu chủ sẽ sai người đi đào mấy gốc đào về bố trí lại."

Lâu Thất cười ha ha.

Lâu Hoan Thiên thấy nàng cười phóng khoáng như vậy, khóe mắt thấy rơm rớm lệ. Để che giấu đi, hần liền nhìn Trầm Sát đang nhắm mắt, nói: "Muội nói ta nghe, muội và Đế Quân Phá Vực ở bên nhau có phải do hần ép muội không, tối nay ta sẽ giúp muội rời xa hần! Bảo đảm cả đời này hần cũng không tìm được muội!"

Lâu Thất không khỏi ngạc nhiên: "Huynh làm gì chàng rồi sao?"

"Chứ sao nữa? Ta không chắc chắn quan hệ giữa muội và hần, phải hỏi ý kiến của muội trước mới được. Không cần lo lắng, Bán Nhật Miên của Lâu gia ta, ngủ nửa ngày mới tỉnh, sau khi tỉnh dậy sẽ không nhớ gì cả."

"Vậy sao?" Một giọng trầm vang lên, khí áp trong phòng liền hạ xuống mấy độ.

Lâu Hoan Thiên đứng bật dậy, kinh ngạc nhìn Trầm Sát từ từ ngồi dậy, "Ngươi không sao cả sao?"

"Bốn Đế Quân nếu như có chuyện gì, Lâu thiếu chủ định dẫn ái phi của bốn Đế Quân đi có đúng không?" Ánh mắt Trầm Sát ánh lên sát ý.

Hết kẻ này tới kẻ khác đòi cướp đế phi của hần.

299. Chương 299

Lâu Hoan Thiên ngừng cười, nhìn ánh mắt u tối của Trầm Sát.

"Đế Quân Phá Vực quả nhiên trúng tuyệt cổ và kì độc? Nếu không, Bán Nhật Miên của Lâu gia sẽ tuyệt đối không mất đi công hiệu."

"Đúng thì đã sao?" Trầm Sát lạnh lùng nói.

”Chả sao cả, chỉ là nếu như Lâu Thất thực sự bị người uy hiếp, bốn thiếu chủ nhất định sẽ dẫn nó rời đi.”

”Dựa vào người sao?”

”Muốn thử không?”

”Sẵn sàng!”

Trầm Sát từ từ đứng dậy, đối mặt với Lâu Hoan Thiên. Thân cao của hai người gần như nhau, đều là những nam tử khá cao, chỉ có điều Trầm Sát vai rộng lưng rộng, rõ ràng nhìn cao lớn hơn một chút, Lâu Hoan Thiên thuộc diện tuần tú, nhưng về khí thế thì không hề thua kém Trầm Sát.

Không khí giống như bị hai người họ đồng thời hút hết, trong phòng bắt đầu có cảm giác ngột ngạt, trên người Trầm Sát là sát ý dày đặc, trên người Lâu Hoan Thiên là chiến hỏa sục sôi.

Tới mấy thị nữ hậu bên ngoài cũng cảm thấy không ổn, muốn đẩy cửa bước vào nhưng lại không dám, ai nấy cũng rất bồn chồn.

Lâu Thất mới đầu còn không phản ứng kịp vì nàng thứ sự không ngờ Lâu gia thiếu chủ lại vì nàng mà bất chấp tất cả đương đầu với Trầm Sát, đợi khi nàng phản ứng ra thì hai người đó đã bắt đầu động thủ.

”Đợi, đợi đã.” Nàng lập tức nhảy lên, nhảy vào giữa hai người, giơ hai tay ra nói: ”Các người lại định phá hoại căn phòng này một lần nữa sao?”

Phòng chữ vàng cũng thật xui xẻo.

”Lâu Thất, muội không phải sợ!” Lâu Hoan Thiên nhìn nàng, càng nhìn càng thấy đôi mắt đỏ khiến hắn cảm thấy thân thiết và quen thuộc, hắn không thể khống chế bản thân đi bảo vệ nàng, cảm giác này giống như năm xưa hắn không thể khống chế bản thân muốn đi nhéo gương mặt bầu bĩnh của đứa bé đó.

Trầm Sát trầm giọng: ”Thất Thất, đợi bốn Đế Quân giải quyết xong người này, nàng hay giải thích rõ ràng xem thế nào là kết nghĩa vườn đào.”

Lâu Thất lập tức sầm mặt: ”Dừng lại! Ta không có hứng thú với mấy vụ đánh nhau vô cớ này, Lâu thiếu chủ, trong thiên hạ này người có thể ép buộc ta gả vẫn chưa ra đời, nếu như ta không đồng ý cho dù bị trói vào động phòng, bốn cô nương cũng có thể xẻo của hắn.”

Trầm Sát bỗng cảm thấy chỗ nọ lạnh toát.

Lâu Hoan Thiên sững sờ sau đó cười ha ha. Thú vị thật, đây chính là lời giải thích của nàng ta? Giải thích

nàng ta không phải bị ép buộc ở bên Trầm Sát? Nhưng cách giải thích này thực sự rất hung tàn, hung tàn tới mức hấn...

Rất vừa ý...

Nữ tử trong thiên hạ thì phải dám yêu dám hận, phải hung tàn như vậy mới không giống như mẫu thân, bị rơi vào thảm cảnh như vậy.

Lâu Thất bỗng cảm thấy lồng ngực tức nghẹn, nàng ngẩng đầu nhìn, không bỏ lỡ nét đau thương thoáng qua trong mắt Lâu Hoan Thiên, nàng nhú mày không hiểu tại sao cảm xúc của Lâu gia thiếu chủ này có thể ảnh hưởng tới nàng, khiến tâm trạng của nàng cũng trở lên buồn bã, không vui.

"Ngồi xuống nói chuyện." Nàng quay đầu lại ôm lấy cánh tay của Trầm Sát, đưa mắt nhìn hấn.

Trầm Sát vừa nãy đương nhiên có nghe thấy đoạn hội thoại của họ, Lâu gia thiếu chủ, có khi nào có liên quan tới thân thể của Thất Thất? Nếu không nghĩ tới điều này hấn sớm đã đánh thẳng một chưởng, đâu có thể cho hấn cơ hội lên tiếng.

"Lâu thiếu chủ, vấn đề chiếc chuông gió kia là thể nào vậy?" Lâu Thất không phải là người thích né tránh, trốn chạy vấn đề, mặc dù nàng không tích cực đi tìm hiểu bí mật thân thể của mình, có lúc thậm chí còn bỏ qua một số thông tin nào đó, nhưng khi nàng thực sự gặp được nhân vật quan trọng có thể giải đáp, nàng tuyệt đối không né tránh.

"Đó là chuông gió Bạch Vũ." Lâu Hoan Thiên nhìn vào mắt nàng, đột nhiên suy nghĩ có chút xa xăm: "Chuông gió Bạch Vũ là mẫu thân ta đích thân làm cho muội muội."

"Đây không phải là chuông gió bình thường sao?" Lâu Thất sững người.

"Đương nhiên không phải." Hấn nhìn nàng nói: "Mẫu thân ta là người Vu tộc."

Vừa dứt lời, không chỉ Lâu Thất, tới Trầm Sát cũng lập tức trở nên căng thẳng, ánh mắt sắc bén như tên phóng thẳng về phía hấn.

Trong lòng Lâu Thất có hàng vạn con thần thú ào ào chạy qua.

Nàng có dự cảm Lâu Hoan Thiên này rất có thể có quan hệ huyết thống với nàng, dù sao thì khi xưa nàng dùng Bốn Mệnh Huyết Chú ở Thần Ma Cốc, Kim Lão từng nói rằng có thể luyện được Bốn Mệnh Huyết Chú thì nhất định là người nhà Lâu gia. Nàng vẫn tưởng rằng Lâu gia cách nàng rất xa, dù sao thì đó là đại thế gia ẩn thế, hình như không dính dáng gì tới nàng. Nhưng không ngờ, thiếu chủ Lâu gia lúc này lại xuất hiện trước mặt nàng.

Nhưng nếu như nhận người thân mà lại nhận được kẻ thù của Lâu Thất, khiến họ trở thành hai người ở hai phe đối lập, nàng chắc chắn sẽ không đồng ý. Nàng ghét nhất là những mô tuýp nhạt nhẽo kiểu này.

Nàng còn chưa quên, chính lúc trước, Vu Tôn mà hắn muốn giết là người của Vu Tộc.

Vừa quay đầu nhìn Trầm Sát, thì bắt gặp ánh mắt sâu thẳm u tối của hắn.

”Bổn Đế Quân có bao giờ nói rằng không cho phép nàng được nghĩ ngợi lung tung không?” Hắn truyền âm cho nàng, giọng nói có chút tức giận: ”Cho dù nàng là con gái ruột của Vu Tôn, người đào mộ cha mẹ ta đâu phải là nàng! Nàng hãy nhớ, nếu như cha mẹ ta chính là kẻ thù của cha mẹ ruột nàng, nàng dám chọn họ mà tử bỏ ta, hừ...”

Woa, bá đạo chết mất.

Nhưng sao nàng lại thích vậy chứ?

Đừng nói ân oán của đời trước không liên quan gì tới họ, họ từ nhỏ cũng không sống và lớn lên ở nhà, nếu như muốn vô duyên vô cớ đòi nhét những thứ tình cảm và thù hận chưa từng có này vào đầu họ, đó là điều không thể.

Thấy nàng dường như có chút thất thần, Lâu Hoan Thiên mới kịp phản ứng ra, bổ sung thêm: ”Nhưng mẹ ta sớm đã thoát ly khỏi Vu tộc rồi.”

Lâu Thất lườm hắn một cái: ”Thiếu chủ, chúng ta nói chuyện đừng ngắt ra như vậy được không?”

Lâu Hoan Thiên sững người.

”Nói tiếp đi!” Trầm Sát nói.

”Khi mẹ ta làm chuông gió Bạch Vũ có thêm một chút bạch vu thuật,” hắn nhìn Lâu Thất, dường như sợ Lâu Thất hiểu nhầm người của Vu tộc đều là tà ác, giải thích nói: ”Vu tộc trăm năm về trước đã tách làm hai thế lực Hắc Vu và Bạch Vu, Hắc Vu chính là Vu Tôn lúc trước các người gặp, hắn chính là tôn giả của tộc Hắc Vu.” Nói tới đây hắn cũng rất rầu rĩ, sao hắn lại có thể gương mặt nhìn nàng đánh nhau với lão già Vu Tôn chết tiệt đó chứ?

Nghĩ tới lúc trước hắn thậm chí còn kéo mấy ám vệ ra cá cược thắng thua của phòng chữ vàng, hơn nữa còn thắng mười mấy lượng vàng, Lâu Hoan Thiên lại cảm thấy nóng mặt.

Lâu Thất nheo mắt nhìn hắn: ”Lâu thiếu chủ sao lại giống như làm việc trái với lương tâm vậy?”

”Đâu có!” Lâu Hoan Thiên lập tức vỗ mồm hôi, vội vàng vứt bỏ những suy nghĩ kia, tiếp tục nói: ”Mẹ của ta là người của tộc Bạch Vu, vu thuật của tộc Bạch Vu có tác dụng an ủi tinh thần, trị thương an thần, vì thế trước giờ luôn yếu hơn tộc Hắc Vu. Khi đó tộc Bạch Vu có một vị tôn giả yếu đuối, khi xảy ra xung đột với tộc Hắc Vu, hắn liền nghĩ ra cách dùng thiếu nữ xinh đẹp nhất của tộc Bạch Vu để dâng hiến cho tôn giả của tộc Hắc Vu, muốn đổi lấy sự an bình tạm thời. Mẹ của ta chính là thiếu nữ Bạch Vu bị lựa chọn.”

Lâu Thất rõ ràng cảm nhận được cơ thể căng thẳng của Trầm Sát cũng hơi thả lỏng, trong lòng mỉm cười. Mặc dù nói không để bụng nhưng nếu thực sự cha mẹ của hai người có mối thù không thể hòa giải, ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng.

Mặc dù cho rằng Lâu Hoan Thiên nói quá nhiều tới việc của mẹ hắn, nhưng không hiểu tại sao nàng lại rất muốn nghe câu chuyện về thiếu nữ tộc Bạch Vu kia.

Câu chuyện về sau thực sự rất ly kỳ.

Thiếu nữ tộc Bạch Vu được lựa chọn đương nhiên là rất đẹp, nàng không đồng ý trở thành cống phẩm dâng hiến cho Hắc Vu tôn giả, vì thế đã bỏ trốn. Sau khi bỏ trốn đã gặp được thiếu chủ khi đó của Lâu gia, hai người yêu thương nhau và nàng đã theo hắn ta về Lâu gia trở thành thiếu phu nhân của Lâu gia.

Đương nhiên một thiếu nữ bỏ trốn khỏi tộc Bạch Vu trở thành thiếu phu nhân của Lâu gia, mọi việc trong này không hề đơn giản, mặc dù sau cùng nàng thành công, nhưng cũng không có nghĩa là đã kết thúc. Lâu gia có nhiều người muốn chia rẽ họ, có đàn bà chủ động trèo lên giường của phu quân nàng.

”Khi mẹ ta sinh muội muội trên trời có điềm lành, lão thái quân nói rằng muội muội của ta sau khi trưởng thành sẽ là một cô nương vô cùng lợi hại, thậm chí có thể làm rạng danh Lâu gia.” Lâu Hoan Thiên nói tới đây bất ngờ mỉm cười.

Lâu Thất nhìn thấy nụ cười của hắn không hiểu sao sống mũi cay cay, giọng nói có chút gay gắt: ”Lâu gia không phải đã rất lợi hại rồi sao? Còn cần một tiểu cô nương đi làm rạng danh tổ tông sao?”

Lâu Hoan Thiên lắc đầu nói: ”Không, trên thực tế, Lâu gia từ lâu đã bắt đầu suy yếu, so với người bên này đương nhiên vẫn là thế gia ẩn thế lợi hại, nhưng muội phải biết rằng trên đời này, chỉ cần có người không có gì có thể thực sự ẩn thế, tịch thế. Bên kia cũng có một thiên hạ khác, Lâu gia đang cố gắng duy trì hình tượng phồn thịnh, lớn lao, duy trì rất cực khổ.”

”Nhưng dù sao đi nữa mẹ rất vui vì muội muội có thể được gia tộc coi trọng, bà không phải muốn dựa vào muội muốn để có thể sống sung sướng tại Lâu gia, mà cho rằng gia tộc coi trọng muội muội, sau nàng muội ấy sẽ có thể học được công pháp nội truyền của gia tộc, có thể nhận được những tài nguyên tốt nhất, lớn lên thành thân, gia tộc cũng sẽ chọn một gia đình môn đăng hộ đối, không để muội muội phải chịu khổ.”

”Ta cũng rất thích muội muội, cho rằng muội muội rất xinh đẹp, hai má bầu bĩnh hồng hào, ngày ngày ta đều nheo má nó, đợi nó biết đi sẽ ngày ngày dẫn nó đi chơi.”

Lâu Thất khoe miệng co giật. Thiếu chủ, tình yêu em gái của huynh là dùng cách nhéo má để biểu đạt ra sao?

”Có điều, không hiểu tại sao muội muội không bao giờ ngủ ngon giấc, vì thế mẹ ta đích thân làm cho muội muội một chiếc chuông gió Bạch Vũ, treo trong phòng của nó, chuông gió có thêm vu lực, có tác dụng cố hồn an thần, hiệu quả rồi tốt. Nào ngờ năm muội muội một tuổi rưỡi, trong nhà bất ngờ có biến cố, trong tộc chết rất nhiều người, mẹ bị nhốt lại, muội muội mất tích, không tìm lại được nữa.”

Lâu Hoan Thiên cuối cùng cũng nói tới đoạn kết, ánh mắt có chút mơ hồ nhìn Lâu Thất: ”Ta thề rằng nhất định sẽ tìm lại được muội muội, dù phải mất bao nhiêu năm đi nữa, phải trả giá đắt thế nào đi nữa. Chiếc chuông Bạch Vũ này rất đặc biệt, muội muội nghe một năm rưỡi, cho dù khi đó còn nhỏ nhưng cũng sẽ cảm thấy quen thuộc.” Hắn đột nhiên bật cười, khoe mắt dần đỏ hoe, nhìn chăm chú Lâu Thất, giọng nói như thở dài: ”Nhưng nhất định không phải nghe được ở trong bụng mẹ.”

Nàng viết trong tờ giấy đáp án rằng, có lẽ nghe được ở trong bụng mẹ.

Trầm Sát khi đó cũng liếc nhìn, đương nhiên biết nàng viết gì.

Ý của Lâu Hoan Thiên rất rõ ràng, hắn cho rằng Lâu Thất chính là muội muội của mình, muội muội mất tích khi mới một tuổi rưỡi.

Trước khi họ tới Hội Hoa Lâu hoàn toàn không biết sẽ xảy ra chuyện thế này.

Lâu Thất nắm chặt tay Trầm Sát, giọng nói có chút ghen ngào: ”Muội muội huynh một tuổi rưỡi mới mất tích, chắc cũng đã đặt tên rồi chứ?”

300. Chương 300

Lâu Hoan Thiên lắc đầu nói: ”Lão thái quân nói bát tự của muội muội quá nặng, trước năm tuổi không được đặt tên, vì thế ở nhà chỉ gọi nó theo vai vế, muội muội ở trong nhà,” hắn dừng lại một chút: ”là Tiểu Thất.”

Lâu Thất rất muốn bóp trán.

Những thứ khác nàng không muốn nói, nàng chỉ muốn xem thường lão đạo sĩ thôi, đặt tên mà cũng lười tới vậy? Hàng thứ bảy gọi Lâu Thất. Nhớ nàng hàng thứ ba, vậy gọi Lâu Tam? Tiểu Tam?

Lâu Thất không hề nghi ngờ Lâu Hoan Thiên, cho dù là thời hiện đại được bao trùm bởi hào quang khoa học thì mối liên hệ huyết thống vẫn khiến người ta cảm thấy thần kỳ.

Nàng có cảm giác thân thiết với Lâu Hoan Thiên, đây là điều không cần bàn cãi.

Cùng với cái tên lười thối thây mà lão đạo sĩ thối đặt cho nàng, mười phần thì có tới tám chín phần nàng thực sự là người muội muội xúi quẩy của Lâu Hoan Thiên.

Nhưng nếu như chỉ dựa vào mấy điểm này mà muốn nàng phải nhiệt tình hoặc khóc lóc nhào vào lòng Lâu Hoan thiên gào gọi ca ca, thì cũng thật kinh khủng. Hơn nữa, nghe hắn nói Lâu gia, chắc cũng có không ít người và việc muốn chết, nếu nàng thừa nhận mình là người nhà Lâu gia, nàng cứ cảm thấy đó là một việc rất ngu xuẩn.

Nàng còn chưa nói gì, Đế Quân liếc nhìn thái độ của nàng đã đoán được nàng nghĩ gì, ánh mắt hắn thoáng nụ cười, chậm rãi nói: "Lâu thiếu chủ cho rằng Thất Thất bây giờ có thân phận gì?"

Đến Quân đại thần có thể đoán ngay được tâm tư này của Lâu Thất cũng chính là nhờ vào kinh nghiệm "tìm chỗ chết" của chính mình. Chẳng là lúc trước hắn tưởng rằng thông cáo khế ước với thiên hạ, lại dùng ba trăm dịch thừa gấp rút đưa bức thư gần mười trang tới cho nàng sẽ khiến nàng cảm động quay về, kết quả người ta vẫn cứ rời Đông Thanh tới Bắc Thương.

Khi đó trong lòng Đế Quân vô cùng chua chát, bất đắc dĩ chỉ đành vứt bỏ lại tất cả để vạn dặm theo đuổi vợ.

Bây giờ hắn cảm thấy rất may mắn vì mình đã đích thân đuổi theo, chỉ trong khoảng thời gian ngắn vậy thôi đã có Vân Phong, Triệu Vân, giờ lại còn bất ngờ mọc thêm ra một ông anh vợ.

Nếu như không có hắn ở đây, nhờ nàng bị kẻ khác dụ mất thì phải làm sao?

Bây giờ hắn cũng ác độc nghĩ rằng, hắn đã theo đuổi cực khổ như vậy, Lâu gia kia làm mất bao nhiêu năm như thế, chỉ dựa vào mấy câu kể chuyện đã muốn dẫn nàng về, coi ái phi của hắn là gì chứ?

Trong lòng Lâu Hoan Thiên vô cùng bức bối, trừng mắt nhìn Trầm Sát: "Đế Quân nói vậy là có ý gì?"

"Tuy Phá Vực chưa dựng nước, nhưng hiện nay năm thành đã đang gấp rút xây dựng, Phá Vực Hoang Nguyên, bốn Đế Quân chắc chắn sẽ nhất thống." Trên người Trầm Sát bất ngờ toát ra khí thế quân vương, ánh mắt liếc nhìn hắn: "Thất Thất không phải không có chỗ dựa."

Lâu Thất sững sờ nhìn hắn.

Lâu Hoan Thiên trong lòng đã chắc chắn Lâu Thất chính là Tiểu Thất, vì mắt nàng rất giống với mẹ hắn. Hắn giống ba nhiều hơn còn Lâu Thất thì giống mẹ.

Sau khi vào phòng chữ vàng, Lâu Thất đã gỡ bỏ mạng che mặt kim châu xuống, hắn vừa bước vào đã thấy nàng nhìn rất quen, đó chính là dung mạo của mẹ hắn thời còn trẻ. Có điều, ánh mắt của Lâu Thất không giống với mẹ hắn, mà sáng hơi, chói lóa hơn.

Nghe Trầm Sát nói vậy, Lâu Hoan Thiên lập tức tỏ ra không vui: "Tiểu Thất nhà chúng ta không cần phải dựa vào người."

"Lẽ nào lại dựa vào Lâu gia nhà các người?" Cho dù nàng thực sự là Tiểu Thất của Lâu gia, năm xưa sao lại mất tích, là ai dẫn nàng đi, điều này người đã điều tra rõ ràng chưa? Người chắc chắn rằng sau khi Thất Thất trở về, người nhà Lâu gia sẽ hoan nghênh và yêu mến nàng?"

"..."

Hắn không thể. Bây giờ Lâu gia còn loạn hơn hai mươi năm trước, càng như sắp sưa suy sụp. Nhà đó có một số thứ thối nát, cho dù là hắn chứng kiến hơn hai mươi năm cũng vẫn không quen nổi, huống hồ là Tiểu Thất không hề biết gì.

Lâu Hoan hiên bất ngờ nhìn thấy ánh sáng u tối trong mắt Trầm Sát, hắn lập tức tức giận.

"Không ngờ Đế Quân Phá Vực lại nham hiểm như vậy! Người tưởng rằng ta không biết sao, người nói vậy là muốn khiến Tiểu Thất cảm động, để nó dựa vào người đúng không? Còn lâu nhé!" Hắn vung tay áo, hai tay giơ lên: "Cho dù không có Lâu gia, ta cũng có thể là chỗ dựa cho Tiểu Thất, Tiểu Thất có ta là được rồi! Long Lâm, ra đây!"

Hắn ra lệnh xong, một nam nhân mặc đồ xanh sẫm vụt bước ra. "Lập tức truyền lệnh của bốn lều chủ, Hội Hoa thập tam Lầu đổi tổng lều chủ từ hôm nay! Tổng lều chủ Lâu Thất, nắm giữ tổng lều chủ lệnh, thập tam lều tổng cộng hơn năm nghìn ba trăm người nhất định phải phục tùng mệnh lệnh của tổng lều chủ mới, kẻ nào làm trái, trảm!"

"Tuân lệnh, thiếu chủ!"

Long Lâm nhận lệnh, lập tức lui xuống.

"Long Trì."

Lại một nam nhân ăn vận tương tự vụt xuất hiện.

"Truyền lệnh Chấp Pháp Đường, một trăm hai mươi người thuộc Chấp Pháp Đường, từ giây phút này thoát ly Lâu gia, thẻ chết bảo vệ đường chủ mới Lâu Thất, phân lều chủ của Hội Hoa thập tam lầu nếu như không phục lều chủ lệnh, hoặc có ý đồ làm phản, giết tại chỗ."

"Tuân lệnh!"

Lâu Hoan Thiên bị Trầm Sát kích, liên tục ra hai đạo mật lệnh, nhanh tới mức Lâu Thất cũng không kịp phản ứng gì, cầm rút xuống đất mãi chưa nhấc lên được.

Hội Hoa Lầu như vậy không phải chỉ có thành Nặc Lạp có, trong thiên hạ có mười ba nơi? Có hơn năm nghìn ba trăm thuộc hạ xinh đẹp, tuần tú đã được huấn luyện găt gao?

Lại còn có cả Chấp Pháp Đường?

Trời ơi!

”Đội đã, huynh đội đã.” Khó khăn lắm mới tìm lại được tiếng nói của mình, Lâu Thất chỉ cảm thấy tim mình muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, ”Huynh có biết mình đang nói gì không vậy?”

”Ta tuyệt đối không nhận nhầm muối muối của mình, Tiểu Thất, muối đừng lo lắng, trước đây muối đã phải chịu khổ rồi, sau này đại ca sẽ bảo vệ muối. Hội Hoa thập tam lầu là do ta một mình gây dựng, Chấp Pháp Đường sớm đã tách ra khỏi Lâu gia, chỉ có điều vì muốn che mắt một số người nên vẫn gắn với Lâu gia, bây giờ thời cơ vừa đẹp, thoát ly khỏi Lâu gia, chỉ là thuộc hạ của muối!” Lâu Hoan Thiên liếc nhìn Trầm Sát, hừ một tiếng: ”Nếu như kẻ nào đó đối xử không tốt với muối, muối hãy dẫn hết người tới đánh hấn tơi bời! Thực lực của những người này muối cứ yên tâm, binh tướng thông thường, một người có thể đánh lại mười người! Năm thành gì đó chúng ta tạm thời không quan tâm, đại náo Cửu Tiêu Điện một trận không phải việc khó!”

Trầm Sát: ”...”

Lâu Thất: ”...”

Đỗ Văn Hội và Tiểu Trù ôm Tử Vân Hồ đứng ở một góc làm vật trang trí: ”...”

Tử Vân Hồ: ”U u...”

”Việc đó...” Tới Lâu Thất cô nương vốn từng trải qua vô số sóng to gió lớn lúc này cũng không khỏi nuốt nước miếng, cẩn trọng hỏi lại: ”Huynh giao hết thể lực cho ta, vậy còn huynh thì sao?”

Mới hai mấy tuổi, gây dựng những thế lực này không phải chuyện dễ dàng, cũng không biết hấn đã phải vất vả thế nào mới xây dựng được Hội Hoa thập tam lầu, gian nan thế nào mới có thể biến Chấp Pháp Đường trở thành hình đường tư nhân của mình, bây giờ giao hết cho nàng, hấn thì sao?

Lâu Hoan Thiên xua tay: ”Đại ca tiếp tục đánh giang sơn cho muối, Tiểu Thất muối còn thiếu một đội ám vệ, tâm thường chúng ta không cần, đại ca đi lo liệu giúp muối là được.”

Lâu Thất ngẹn lời, sững sờ nhìn hấn không nói lên lời.

”Tiểu Thất.” Lâu Hoan Thiên nhìn nàng chăm chăm: ”Đại ca chỉ có một yêu cầu. Năm xưa muối mất tích, mẫu thân gần như suy sụp, cũng may bà nhặt được mấy cọng tóc rơi rớt của muối, dùng vu thuật để lấy ra

một tia hồn tức của muội, cất giữ trong một chiếc chuông đặc biệt. Bà cũng dựa vào chiếc chuông Hồn Tức đó mà tin rằng muội vẫn còn sống. Bây giờ chỉ cần mang mấy cọng tóc của muội về, nếu như chuông không có gió cũng kêu vậy thì có thể chứng minh muội là Tiểu Thất, không có gì phải bàn cãi. Như vậy mẫu thân sẽ rất vui mừng.”

”Chuông Hồn Tức?” Lâu Thất sững người, lại còn có cả thứ đó sao?

”Đúng, còn nữa, Đế Quân nói không sai, hiện nay muội là Đế Phi Phá Vực, đại ca không thể cứ không làm gì mà lặng lẽ nhận muội về, cho dù chúng ta không về lại Lâu gia, chí ít cũng phải để đám quý mị vôong lưỡng ẩn trong bóng tối biết rằng, bọn chúng vĩnh viễn không thể hãm hại được Tiểu Thất, Tiểu Thất vẫn còn sống! Ta phải bảo mẹ quan sát chuông Hồn Tức vang lên trước mặt người nhà Lâu gia.”

Lâu Hoan Thiên nói tới cuối cùng, giọng nói có chút nghẹn ngào.

Lâu Thất biết, hẳn nhất định còn điều gì đó chưa nói với nàng, ví dụ như chân tướng việc nàng mất tích năm xưa, tại sao Lâu gia không có ai tìm nàng, chỉ có một mình hắn đi tìm, còn cả phụ thân của nàng, sao cũng không nghe thấy hắn nhắc tới.

Nhưng đại ca như thế này, nàng nhận, nàng nhận!

”Được, ta đồng ý!” Chỉ là muốn mấy sợi tóc của nàng mà thôi! Nàng cũng muốn có một kết luận chính xác!

Lâu Hoan Thiên rất vui mừng.

”Trầm Sát, chàng làm đi.” Nàng quay đầu lại nhìn Trầm Sát, Phá Sát ở trong tay hắn.

Sau đó Đế Quân đại thần làm một việc mà cả Lâu Thất và Lâu Hoan Thiên cả đời này cũng không quên được.

Hắn cho ta vào trong ngực, sau đó...

Móc ra một chiếc túi gấm tinh xảo màu đỏ, đưa cho Lâu Hoan Thiên.

Lâu Hoan Thiên thực sự muốn ngất đi: ”Này này này! Ta không thích khoản này đâu!”

Không thích khoản này? Khoản nào?

Trầm Sát phản ứng ra lập tức muốn một chương đập chết hắn, lạnh lùng nói: ”Người có thể vô sỉ thêm chút nữa không, bốn Đế Quân có trời cũng phải trời không cho Thất Thất nhận người. Đây là tóc của Thất Thất.”

Bây giờ tới lượt Lâu Thất cũng sững người: "Sao chàng lại có tóc của ta?" Nàng nhận lấy túi sen, mở ra xem, bên trong quả nhiên có một nhúm tóc nhỏ, nàng rất quen thuộc với chất tóc của mình, đây chính là tóc nàng không sai. Đại khái chừng mười mấy sợi, dùng một sợi chỉ vàng rất mạnh buộc lại thành một nhúm.

Lẽ nào hắn phải nói thật rằng từ sau khi nàng đi một mình hắn tới chiếc giường ở thiên điện nơi nàng từng ngủ, trên giường hắn, tìm tóc nàng ở khắp nơi trên giường, chỉ vì tên ỡm ở Hoa Vu Tồn nói rằng mang theo tóc của nữ tử sát bên người, khiến cả đời nàng ta không quên được hắn?

Thực tế đã chứng minh, những bí kíp mà Hoa Vu Tồn thắm vấn được từ các phạm nhân trong nhà lao đều không đáng tin cậy!

"Khụ khụ." Trầm Sát gập ngón trỏ chống dưới mũi ho hai tiếng, lẩm bẩm câu nói gì đó, nhưng Lâu Thất tỉnh mắt thấy tai hắn hơi đỏ lên.

Nàng rầu rĩ đưa tóc cho Lâu Hoan Thiên.

Lâu Hoan Thiên cúi đầu giấu đi đôi mắt đỏ hoe của mình.

"Tiểu Thất tới thành Nặc Lạp là vì muốn giành thanh bảo kiếm của Tiêu gia sao?" Lâu Hoan Thiên ổn định lại cảm xúc, nhìn nàng hỏi: "Ta đi lấy cho muội."

"Không cần, ta có thần binh." Lâu Thất vỗ vào chiếc roi trên eo mình.

Bảo kiếm đó nàng muốn để Trầm Sát nhìn thấy rồi tính, nếu như thích hợp thì giành lấy, không thích hợp thì chỉ xem góp vui thôi.

"Cho hỏi quý lâu chủ ở đây phải không? Công chúa nhà chúng ta có lời mời."

Bên ngoài vọng vào một tiếng nói rụt rè.

"Thị nữ của Bắc Phù Dung." Lâu Hoan Thiên lập tức nghe ra, "Cô ta vốn có một ý tưởng muốn tìm Hội Hoa Lầu hợp tác."

"Ta và Bắc Phù Dung là đối thủ." Lâu Thất chớp mắt nói một câu.

Lâu Hoan Thiên liền nói: "Bắc Phù Dung này dám ức hiếp muội? Ừ, ta không đi nữa, không đi nữa."

...

Bắc Phù Dung nghe thị nữ báo lại liền nhú mày: "Hắn nói không có thời gian gặp khách?"

301. Chương 301

Thị nữ cúi đầu nói: "Thị nữ của Lâu chủ đã nói như vậy."

"Lúc đó bọn họ đang ở phòng chữ Kim sao?"

"Bẩm công chúa, đúng vậy!"

Bắc Phù Dung có chút tức giận: "Sao lại là khách ở phòng chữ Kim chứ? Chẳng lẽ địa vị còn cao hơn bốn công chúa sao? Bốn công chúa phải đi gặp vị khách ở phòng chữ Kim này mới được!"

Mà Cảnh Dao ở phòng chữ Tranh càng nghĩ càng không cam lòng, nàng nhìn Mộng Bích Tiên Tử đang ngồi trên giường, duỗi ngón tay thon dài ra, có một thị nữ quỳ dưới đất giúp nàng ta sơn móng tay.

"Cô cô, sao người không giúp ta dạy dỗ con tiện nhân kia? Người quên rồi sao? Mộng Quân sư tỷ chính là bị nàng ta làm hại, hiện giờ vẫn không rõ tung tích."

Mộng Bích Tiên Tử nhẹ nhàng nghiêng người qua, nói với nàng: "Bây giờ nàng ta đang ở phòng chữ Tử, dựa vào quy của Hội Hoa Lâu này thì khách ở phòng chữ Tranh muốn đi tìm khách ở phòng chữ Tử gây phiền phức chính là tìm đường chết. Dao Nhi, lần này cô cô tới Nặc Lạp thành mục đích chủ yếu chính là Thần Binh, người phải nhấn nhin một chút. Đợi cô cô lấy được Thần Binh, đề cao địa vị của Bích Tiên Sơn, còn sợ cô cô không có cơ hội báo thù giúp người và Mộng Quân sao?"

Cơn tức của Cảnh Dao như bị chặn ở ngực, không phát ra ngoài được. Nhưng nàng cũng biết Mộng Bích Tiên Tử nói đúng. Bây giờ trong ba môn phái lớn thì Bích Tiên Môn đã xếp hạng thứ ba rồi, nếu như không có gì để phát triển thì đến lúc đó Bích Tiên Môn sẽ bị thụt lùi, không cách nào theo kịp danh tiếng của hai môn phái kia.

"Được, ta chịu đựng là được! Cô cô, ta ra ngoài dạo chơi một chút."

"Đi đi, mỗi lần Hội Hoa Lâu mở cửa thì bên ngoài sẽ có chợ đêm bán bảo bối, cũng là trò vui của Hội Hoa Lâu. Người đi xem thử một chút, thích thứ gì thì cứ mua, cô cô tặng người."

"Tạ ơn cô cô."

Lúc này Cảnh Dao mới vui vẻ dẫn theo thị nữ của mình ra ngoài, chuẩn bị đi dạo chợ đêm.

Ở góc của trên lầu hai, suýt nữa nàng đụng vào Tố Vân Tâm vừa đi lên.

"Đi đường kiểu gì vậy?" Tổ Văn Tâm trợn mắt giận dữ, liếc nhìn nàng: "Nếu làm chậm trễ chuyện của ta thì tỷ tỷ ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!"

Dù sao Cảnh Dao cũng là người có chút mưu mẹo, nghe Tổ Văn Tâm nói đến tỷ tỷ, lập tức nhớ tới Tổ Lưu Vân còn có một đường muối, bởi vì cha mẹ của nàng ta đã từng cứu Tổ Lưu Vân mà bị thương nên Tổ Lưu Vân đã nhận đường muối kia vào Trầm Vân Sơn, cho nàng ta làm đệ tử của sư thúc mình, che chở nàng ta.

Bởi vì như vậy nên mọi người đều nói Tổ Lưu Vân tiên tử là người tốt, có ơn tất báo. Nàng nghe nói, Tổ Lưu Vân tiên tử cũng có ý kết duyên ương với Trầm Sát, nếu như hiện giờ nàng đi tìm Tổ Lưu Vân, đứng cùng một trận tuyến với nàng ta thì liệu có phải Bích Tiên Sơn sẽ có thêm trợ lực hay không? Đến lúc đó, bọn họ cũng có thể hợp tác để đối phó Lâu Thất...

Nghĩ như vậy, Cảnh Dao lập tức thu hồi vẻ mặt giận dữ, nhẹ nhàng nói: "Thì ra là Tổ cô nương, thật xin lỗi, là Cảnh Dao không đúng..."

"Cảnh Dao Bích Tiên Môn?" Sự tức giận của Tổ Văn Tâm lập tức hạ xuống. Dù sao Bích Tiên Môn và sư môn của bọn họ từ trước tới giờ chưa từng có thù oán gì, cũng được coi là đồng minh, cho nên sau khi biết đây là Cảnh Dao của Bích Tiên Môn thì sắc mặt Tổ Văn Tâm cũng hòa hoãn hơn: "Mấy năm trước đã từng gặp mặt, nhiều năm không gặp nên suýt nữa ta cũng không nhận ra..."

"Ta cũng vậy, suýt nữa thì không nhận ra ngươi. Ngươi vội vã như vậy là muốn đi đâu? Xảy ra chuyện gì rồi sao?"

"Không phải vậy, mà là ở chợ đêm có đồ tốt, ta muốn gọi tỷ tỷ tới xem, nếu chậm trễ thì sợ là sẽ bị người khác mua mất, lần sau rảnh rồi ta sẽ hàn huyên với ngươi..." Tổ Văn Tâm vừa nói vừa chạy lên lầu.

Ánh mắt Cảnh Dao sáng lên, có đồ tốt thì nàng cũng không thể bỏ qua được, vì vậy lập tức dẫn thị nữ chạy ra ngoài.

Lâu Thất đang đi theo Lâu Hoan Thiên tới gặp phó lâu chủ Hội Hoa Lầu và mấy tên quản sự chính, tiếp nhận lệnh bài của lâu chủ, nghe bọn họ giới thiệu sơ qua về tình hình của Hội Hoa Lầu, tiêu hóa những thông tin bản thân nghe được thì đột nhiên có một tên người hầu vội vã chạy vào bẩm báo.

"Lâu chủ, đêm nay chợ đêm có bảo bối!"

"Bảo bối gì vậy?" Lâu Hoan Thiên vừa nghe xong lập tức hỏi lại, hắn còn đang không biết lấy thứ gì để làm quà gặp mặt cho Tiểu Thất, nếu như thật sự có bảo bối thì có thể mua tặng cho nàng rồi, coi như là quà gặp mặt.

Lâu Hoan Thiên quên mất bản thân đã đưa mười ba Hội Hoa Lầu và Chấp Pháp Đường cho Lâu Thất rồi, làm gì có quà gặp mặt nào nặng hơn thế nữa?

Người hầu kia vội nói: "Là đá Phượng Hoàng."

Lâu Hoan Thiên lập tức đứng lên, kinh ngạc hỏi: "Thật sự là đá Phượng Hoàng sao?"

"Chủ quán đã đặt ra năm cửa ải, vượt qua được thì mới có thể lấy được đá Phượng Hoàng. Bây giờ còn chưa có ai lấy được, cho nên không xác định đó có phải là đá Phượng Hoàng thật hay không, nhưng năm cửa ải này vẫn chưa ai vượt qua..."

Điều này nói rõ chủ quán kia không phải là người bình thường, vì thế mới có thể đặt ra năm cửa ải khó khăn như vậy, không ai vượt qua được. Nếu đồ của hắn không phải là đồ tốt thì nhất định lúc đó sẽ có nhiều người tức giận. Cho nên, dù đó không phải là đá Phượng Hoàng thì cũng nhất định là đồ tốt khác.

"Tiểu Thất, ta không tiện xuất hiện, người dẫn người qua đó đi. Đây là cửa của Hội Hoa Lầu chúng ta, nếu có người chọc giận người thì người cứ đánh là được, không cần nể mặt mũi bọn họ, hiểu không?" Lâu Hoan Thiên nói ra.

Trầm Sát đứng ngoài cửa khịt mũi khinh thường: "Coi bốn Đế Quân là bình hoa trang trí sao?"

Mỗi lần Hội Hoa Lầu mở cửa, người trong thiên hạ đều biết. Những kẻ tới đây thường là người có tiền có thế hoặc võ công cao cường. Mỗi lần Hội Hoa Lầu mở cửa sẽ mở năm năm, chợ đêm cũng theo đó mà mở ra, vì vậy rất nhiều người sẽ tới để tìm kiếm bảo bối. Nếu thời tiết đẹp thì bọn họ sẽ tổ chức ở cây cầu ngoài hiên Hội Hoa Lầu, chủ quán muốn mở quầy phải nộp một số lượng bạc nhất định cho Hội Hoa Lầu. Nếu thời tiết không tốt thì bọn họ sẽ thuê địa điểm ở bên trong Hội Hoa Lầu, số bạc phải bỏ ra càng nhiều hơn.

Mà những người bán đồ này bình thường sẽ đều cải trang, thay đổi cách ăn mặc, không dùng thân phận thật của mình, cho nên sẽ không ai biết người đối diện là ai. Đó có thể là một vị vương gia trong hoàng thất của Đông Thanh hoặc Bắc Thương, cũng có thể chỉ là một nông dân ở trong thôn làng nhỏ, vô tình đào được bảo bối mà thôi.

Cho nên, người bình thường cũng không dám gây chuyện ở chợ đêm này, bởi vì bọn họ không biết được thân phận của người bán, hơn nữa bọn họ còn được Hội Hoa Lầu che chở.

Nhưng lúc này, bầu không khí ở trước một sạp hàng trở nên vô cùng náo nhiệt, tiếng người cười nói ầm ĩ ở đó dường như sắp xé tan bầu không khí tĩnh lặng của màn đêm.

Nếu như nói nhiều người thì cũng không nhiều lắm, bởi vì người tới hầu như đều là khách hàng trong Hội Hoa Lầu. Cả một đám người vây quanh đó cũng không quá trăm người, nhưng tất cả đều mắt kiểm soát, có thể thấy được đồ vật ở chỗ này kinh người cỡ nào.

"Chúng ta muốn kiểm tra bảo bối trước!"

"Đúng vậy, phải kiểm tra bảo bối trước! Nếu không thì sao biết được đó là thật hay giả? Còn phải tốn

nhieu tiền như vậy chứ?”

”Chưa từng thấy ai mua bảo bối lại phải lấy tính mạng ra mạo hiểm như vậy, bắt người ta đi qua mấy cửa ải nguy hiểm mà không cho người ta xem đồ trước sao?”

Đám người khí thế hừng hực.

Lâu Thất chưa từng nghe đến đá Phượng Hoàng, nhưng thứ có thể khiến cho nhiều người điên cuồng như vậy thì nhất định không phải là một viên đá bình thường. Nàng che mảnh vải Hoàng Kim Châu lên mặt, bên trái là Trầm Sát, bên phải là Đỗ Văn Hội và Tiểu Trù. Tử Vân Hồ thì tạm thời ở lại chỗ Lâu Hoan Thiên, nàng sợ ôm nó ra đây thì thân phận sẽ bị bại lộ.

”Đá Phượng Hoàng này rốt cuộc có gì đặc biệt?”

Trầm Sát còn chưa kịp mở miệng, thì không biết Triệu Vân từ đâu tới cắt ngang: ”Đá Phượng Hoàng, khắc tinh của Thần Binh, người chưa từng nghe sao?”

”Gì cơ?” Lâu Thất ngạc nhiên. Tiêu gia vừa xuất hiện Thần Binh thì nơi này lại xuất hiện khắc tinh của Thần Binh, nếu như đây không phải là cố ý thì ai tin được chứ?

Nhưng nếu như là cố ý thì mục đích của đối phương là gì?

”Thật ra cũng chỉ là một thứ bảo vệ tính mạng thôi, nếu như gặp phải Thần Binh, không còn cách nào chống đỡ thì đá Phượng Hoàng có thể cản lại một lần, đây cũng coi như bảo vệ được một cái mạng rồi.” Trầm Sát chậm rãi nói: ”Nhưng Triệu thiếu đông gia lại không biết được tác dụng khác của đá Phượng Hoàng...”

”Hả? Xin rửa tai lắng nghe...”

”Tránh cổ.” Trầm Sát nặng nề nói ra hai chữ này. Lâu Thất nhìn hẩn một cái. Nếu như đá Phượng Hoàng có tác dụng này thì có phải trước kia hẩn cũng muốn đoạt được thứ này hay không?

Bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng Trầm Sát truyền âm đến: ”Ngay từ đầu, chúng ta tưởng rằng có thể giải cổ nên đã cho người đi tìm, nhưng về sau mới biết được thứ này chỉ có thể dùng trước khi bị trúng cổ mà thôi, có thể dùng nó để tránh cổ trong ba ngày. Đối với ta thì thứ này vô dụng...”

Lâu Thất khẽ gật đầu.

Triệu Vân lại hỏi: ”Nếu như thứ này có thể tránh cổ thì người Nam Cương phải rất cần nó mới đúng.” Người Nam Cương tuy là cao thủ dùng cổ, nhưng lúc nào cũng sợ xảy ra sai sót, bản thân mình sẽ bị cản ngược lại. Chuyện này xảy ra rất nhiều đối với mấy người mới học về cổ trùng...

”Không sai, người Nam Cương rất muốn có thứ này, nhưng không phải vì tránh cổ mà là vì đá Phượng Hoàng có tác dụng thúc đẩy cổ trùng, khiến cho chúng càng ngoan ngoãn nghe lời hơn.”

Triệu Vân bỗng cười một tiếng: ”Đế Quân hình như rất am hiểu những chuyện liên quan đến cổ trùng nhỉ?”

Trầm Sát nghe thấy Triệu Vân cười trên nỗi đau của người khác, hắn cũng không tức giận, chỉ là hơi nhếch môi lên: ”Nếu như Triệu thiếu đông gia muốn biết nhiều hơn thì bốn Đế Quân có thể giúp một tay...”

Giọng của bọn họ rất nhỏ, người khác nhìn vào còn tưởng mấy người này tình cảm rất tốt, nhưng không biết rằng hai vị này đang muốn động thủ với nhau một phen.

Bọn họ cuối cùng cũng chen được tới trước sạp hàng kia. Nói là sạp hàng, nhưng đây lại là một sạp hàng đặc biệt khiến cho người ta kinh ngạc.

Sạp được dựng ở ven hồ, gần năm mươi chiếc thuyền hoa lớn được dùng dây thừng buộc lại với nhau, nhìn rất hoành tráng, không biết bọn họ tìm được ở đâu, dùng cách nào để vận chuyển tới Nặc Lạp thành này.

Mà chủ quán lại ngồi ở trên lan can đá ở cạnh hồ, ôm một bầu rượu, trên đùi đặt một hộp gỗ lớn, mặt đất để một giỏ trúc, phía trên có một tấm bảng, trên bảng viết ”Mỗi người vượt ải nộp phí năm mươi lượng vàng, vượt qua ải thì lấy được đá Phượng Hoàng, thất bại thì mất năm mươi lượng, không trả lại lệ phí.”

Một lần mà mất đến năm mươi lượng vàng sao? Đối với người bình thường hoặc gia đình bình thường thì năm mươi lượng vàng là con số không nhỏ, nhưng với những người tới đây hôm nay thì chẳng đáng là gì, cho nên trong giỏ trúc cao nửa người kia đã có hơn một nửa là vàng rồi.

”Nếu thật sự cả một đêm không có ai qua được thì đúng là người này kiếm được không ít vàng đâu.” Lâu Thất liếc cái sọt kia một cái, trong lòng âm thầm bội phục.

”Trên thực tế thì cũng chưa có ai vượt qua được...” Bên cạnh có người nói tiếp một câu.

”Tỷ tỷ, chính là chỗ này, tỷ vào thử một lần đi, nhất định có thể vượt qua.” Một giọng nói vội vàng truyền tới.

Lâu Thất quay đầu nhìn lại, thấy Tổ Vân Tâm đang dẫn theo Tổ Lưu Vân tới đây, Cảnh Dao cũng ở gần đó, mà ở bên kia thì Bắc Phù Dung cũng dẫn theo thị nữ đi tới.

Ồ? Náo nhiệt, thật sự rất náo nhiệt!

Lâu Thất nhíu mày, Triệu Vân lên tiếng hỏi: ”Lại có âm mưu quỷ kế gì thế?”

Lâu Thất nháy mắt với hắn: "Âm mưu quỷ kế gì chứ? Ý của ta là nếu như các nàng đều tới vượt ải, thì chúng ta cũng thử xem, thêm bạn thêm vui mà!"

Trầm Sát thấy trong mắt nàng lóe lên tia sáng, trong lòng hắn cũng hiểu rõ ràng ý định của nàng. Những người kia đã đắc tội nàng, lần này lại cùng nhau đi tới, có lẽ trong lòng nàng đang rất vui vẻ kêu gào tới đây đi, tất cả mau tập hợp lại để cho ta đánh đi cũng nên...

302. Chương 302

Tổ Lưu Vân thấy Trầm Sát và Lâu Thất, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, còn mang theo chút ý cười. Thật ra nàng rất hi vọng Trầm Sát và Lâu Thất tiếp tục ở cùng phòng chữ Hồng với nàng, nhưng không ngờ Hội Hoa Lâu lại nhanh tay như vậy, nàng còn chưa kịp nói chuyện gì với Trầm Sát thì bọn họ đã trở về phòng chữ Kim rồi.

Hiện tại, đám người Bắc Phù Dung và Cảnh Dao vẫn chưa nhận ra Trầm Sát, nàng đương nhiên sẽ không chủ động làm bại lộ thân phận của hắn. Nữ nhân Bắc Phù Dung này rất giỏi tính kế, nếu như để nàng ta thấy được Trầm Sát đang ở địa bàn của Bắc Thương thì thật sự không ổn.

Về phần Cảnh Dao, từ trước đến giờ nàng chưa từng xem trọng, nhưng bên người Trầm Sát thiếu bớt đi một con ruồi thì nàng cũng rất vui lòng.

Lâu Thất dời mắt khỏi Bắc Phù Dung, thấy Tổ Lưu Vân mỉm cười gật đầu với nàng, nàng cũng gật nhẹ đầu, coi như chào hỏi.

"Tiểu Lâu, một vài người quá mức trêu hoa gheo nguyệt, chẳng lẽ ngươi không nghĩ đến việc đổi sang một người có chỉ số an toàn cao hơn sao?" Lâu Thất đột nhiên nghe được âm thanh của Triệu Vân.

Nàng nhú mày: "Người có chỉ số an toàn hơn đó là Triệu công tử sao? Còn nữa, Tiểu Lâu là xưng hô kiểu gì vậy?"

"Ngươi nói rõ ràng như thế khiến bản công tử có chút ngại ngùng đó. Bây giờ gọi ngươi là Thất công tử thì không thích hợp lắm, gọi đó là nhũ danh của ngươi thì cũng không phải, chỉ là ta muốn gọi như thế thôi..." Triệu Vân lẩm bẩm mấy chữ "Tiểu Lâu" trong miệng, cảm thấy cũng không tệ lắm: "Về sau ta sẽ gọi ngươi là Tiểu Lâu."

Dáng vẻ thấp giọng nói chuyện của bọn họ khiến cho Trầm Sát không vừa mắt. Hắn đưa tay kéo Lâu Thất về bên cạnh mình, lạnh lùng lườm Triệu Vân: "Hình như tháng trước Triệu thiếu đông gia đã đính ước với một vị hôn thê rồi nhỉ?"

Triệu Vân lập tức giật mình: "Sao ngươi biết?"

Nói xong, hắn lập tức thấy ánh mắt kinh ngạc của Lâu Thất nhìn về phía hắn, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác chua xót, loại cảm giác này khiến cho hắn có chút buồn bã.

Triệu Vân có cảm giác như hắn đã bỏ lỡ người quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Chỉ là lúc này hắn không hiểu rõ lắm. Về sau, mỗi lần nhớ lại thời khắc này, hắn luôn cảm thấy trong lòng chua xót, lúc đó hắn mới biết thì ra hắn đã bỏ lỡ mất người hắn yêu nhất.

Có vài người, bỏ lỡ một lần, chính là bỏ lỡ cả đời.

Đương nhiên, nhiều năm sau Triệu Vân mới hiểu được cảm giác này, khi đó Trầm Sát đã trở thành Đại Quốc Hoàng Đế nói cho hắn biết, hắn đã sớm không có cơ hội rồi.

”Triệu thiếu đông gia đính hôn rồi sao?” Lâu Thất cười cười, có chút hiếu kỳ: ”Nhất định đối phương là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành!”

Triệu Vân lắc đầu: ”Ta không biết, đây là do cha mẹ sắp đặt.” Hắn đã dùng lí do kia để trốn tránh chuyện hôn nhân nhiều năm như vậy, đến tận tháng trước, trưởng bối trong nhà không để ý tới nguyện vọng của hắn nữa, hứa hôn một cô nương cho hắn. Lúc đó hắn có phản đối nhưng không được. Bây giờ hôn ước đã được định ra, hắn còn lưu luyến không rời đi theo Lâu Thất làm gì chứ? Triệu Vân đột nhiên cảm thấy hành động của mình quả thật vừa nực cười, vừa đáng buồn.

Lâu Thất cảm thấy tâm trạng của Triệu Vân trở nên sa sút, nhưng nàng không nghĩ ngợi quá nhiều, chỉ cho rằng hắn chưa từng gặp mặt nhà gái mà đã bị đính ước nên trong lòng có chút rối loạn mà thôi, vì vậy nàng còn khuyên hắn hai câu.

Triệu Vân đột nhiên mất hứng: ”Ta đi một mình trước, nhiều người quá sẽ rất đông.”

Nói xong, hắn liền lấy một thỏi vàng ra, ném vào trong giỏ trúc.

”Vị công tử này có phong thái rất được, tuy đeo mặt nạ nhưng vẫn quyến rũ vô cùng...” Triệu Vân vừa đi lên trước, trong đám người vây xem lập tức có người bàn tán, đa số là nữ tử.

”Ta muốn giúp hắn vượt ải!”

”Đồ háo sắc, người ta có quan hệ gì với người chứ?”

”Người có bệnh sao? Ta giúp hắn thì cũng đâu liên quan gì tới người?”

Thấy mấy thiếu nữ bên kia bàn tán xôn xao, Lâu Thất không biết nói gì.

”Vị công tử này...” Chủ quán nhìn Triệu Vân nói: ”Trong những chiếc thuyền hoa này có chín chiếc đèn hoa nhỏ, người chỉ cần cầm nắm chiếc đèn đi ra thì coi như vượt qua. Nhưng ta muốn nói rõ với người trước,

mấy chục chiếc thuyền hoa kia đều có lắp cơ quan, nguy hiểm vô cùng, sau khi đi vào cũng không có quy tắc gì, chỉ cần cầm đèn đi ra là được, còn nữa, trong đó sống hay chết đều dựa vào bản lĩnh của mình, nhiều người ở đây đều có thể làm chứng, đến lúc có chuyện gì thì cũng không thể trách ta được.”

Dường như mỗi người đi vào đều được chủ quán dặn dò một đoạn lời thoại như vậy, cho nên nói tương đối trôi chảy.

Triệu Vân không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, sau đó tung người nhảy về phía thuyền hoa gần nhất, động tác vô cùng nhẹ nhàng, chỉ thấy tay áo khẽ phát lên, Triệu Vân đã im hơi lặng tiếng rơi xuống thuyền hoa.

Những thiếu nữ kia đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn hắn: ”Ôi, đẹp trai quá!”

”Vô công của vị công tử này nhất định rất cao cường, xem ra hắn rất có hi vọng vượt qua ải...”

Đám người Bắc Phù Dung nghe thấy như thế thì sắc mặt hơi đổi. Các nàng đều muốn có đá Phượng Hoàng cho nên không thể người khác đoạt trước được.

”Công chúa có muốn trực tiếp hạ lệnh bắt hắn bán đá Phượng Hoàng cho hoàng thất chúng ta không?” Thị nữ nhẹ giọng nói bên tai Bắc Phù Dung.

Bắc Phù Dung chậm rãi lắc đầu nói: ”Đám đứng trước cửa Hội Hoa Lâu dùng quyền thế ép người chính là hành động ngu xuẩn nhất!”

”Vậy thì làm sao bây giờ?”

”Chúng ta qua đó đi!” Bạch Tang Du nói xong, nhanh chóng tiến lên.

Lập tức có người nhận ra nàng.

”Là đại công chúa!”

Khóe miệng Bắc Phù Dung mỉm cười đắc ý, gật đầu với đám người vây xem: ”Hôm nay bốn công chúa chỉ lấy thân phận một người bình thường đi dạo chợ đêm mà thôi. Hiện giờ có chút hứng thú với đá Phượng Hoàng nên đang tính toán vượt ải, hi vọng những người vượt ải hôm nay nương tay một chút, đừng đánh mất ta nha!”

Lời này vừa dứt, cả đám người bỗng cười rộ lên.

”Đại công chúa yên tâm đi!”

”Đại công chúa thật thân thiện!”

Bắc Phù Dung lập tức thu được cả đồng người hâm mộ. Nàng phất tay áo, tạt tay ném mấy thỏi vàng vào trong giỏ trúc.

Lâu Thất nhíu mày, nhón chân lên, ghé vào tai Trầm Sát thì thầm: ”Nhìn người ta đi, cái này gọi là lấy lòng quần chúng nhân dân đó, chàng có muốn học theo không?”

Gương mặt Trầm Sát sau lớp mặt nạ vàng kia vẫn lạnh như băng, bộ quần áo màu đỏ rực cũng không khiến cho nhiệt độ của hắn tăng thêm chút nào: ”Không ai có thể đánh được vào mặt bổn Đế Quân.”

Ý là hắn không cần thể hiện gì để lôi kéo người hâm mộ cả.

”Đại công chúa, đã lâu không gặp!” Ngay khi Bắc Phù Dung định dẫn thị nữ lên thuyền thì Tổ Lưu Vân dẫn Tổ Vân Tâm tiến lên.

Hai đại mỹ nhân nổi danh thiên hạ đứng cùng một chỗ, hình ảnh đó khiến cho rất nhiều nam nhân sáng mắt lên.

Bắc Phù Dung có khí chất đoan trang, có phong thái ung dung của hoàng thất, biểu hiện vừa rồi của nàng ta cũng khiến cho Lâu Thất cảm thấy nàng ta giống như mấy vị nữ doanh nhân thành đạt ở thời hiện đại, đáng vẻ vừa đứng đắn vừa trang nhã...

Có lẽ trong lòng Bắc Phù Dung, quốc gia đại sự quan trọng hơn chuyện tình cảm nam nữ, cho nên tuy nàng thích Trầm Sát, nhưng khi nghe được điều kiện tuyển phi của hắn thì nàng đã lập tức từ bỏ. Mà nàng cũng nhanh chóng lựa chọn quên đi chuyện đã từng đối đầu với bọn họ ở Băng Nguyên, còn chuẩn bị tìm cơ hội hợp tác với bọn họ nữa.

Tổ Lưu Vân có khí chất thanh khiết, thoát tục, khiến cho người ta cảm thấy nàng giống như tiên nữ không nhiễm bụi trần, mỗi nụ cười đều mang theo sự dịu dàng gợi cảm, khiến người ta vui vẻ trong lòng, nghĩ rằng thì ra tiên nữ cũng sẽ thân thiện với bọn họ như vậy.

Bắc Phù Dung thả tin tức Thần Binh xuất thế ra ngoài, đương nhiên cũng đã chuẩn bị tâm lý sẽ có nhiều người tới đây, khi Tổ Lưu Vân đi vào Nặc Lạp thành thì nàng đã biết rồi, cho nên bây giờ nàng cũng không có chút bất ngờ nào.

”Lưu Vân Tiên Tử tới Bắc Thương, đáng lẽ Phù Dung nên tận tình tiếp đãi mới đúng. Như vậy đi, chờ vượt ải xong, Phù Dung sẽ cùng Lưu Vân Tiên Tử uống một chén.”

”Lưu Vân cung kính không bằng tuân mệnh. Mời công chúa đi trước!” Tổ Lưu Vân bảo Tổ Vân Tâm lấy ra hai thỏi vàng, sau đó nói với Bắc Phù Dung.

”Lưu Vân Tiên Tử, hai người đều lên thuyền sao?” Bắc Phù Dung nhìn lướt qua Tổ Vân Tâm.

”Đúng vậy, lần này Lưu Vân muốn dẫn theo đường muối đi ra ngoài rèn luyện...”

Hai bên liếc nhìn nhau, mỉm cười ẩn ý.

Lâu Thất nhìn đến đây, hai mắt khẽ híp lại. Nàng không tin hai người bọn họ lại không có tính toán gì với đối phương. Chỉ là thấy Tổ Vân Tâm kia cũng muốn đi vào vượt ải thì nàng thấy hơi kì lạ, chẳng lẽ bản lĩnh của nàng ta cũng không tệ?

”Trầm Vân Sơn vốn không có sở trường về cơ quan, Tổ Vân Tâm lại nói nàng ta không có chút hiểu biết nào về cơ quan, nàng tin không?” Trong lòng nàng đột nhiên rõ ràng. Lúc trước, nửa đường có một người thần bí sắp đặt cơ quan cho nàng, Trầm Sát đã nói đó là người của Trầm Vân Sơn. Sau đó nàng gặp gỡ Tổ Lưu Vân thì nàng cũng không thích nàng ta, vì biểu hiện của nàng ta quá giả tạo. Rõ ràng nàng ta ghen ghét nàng nhưng lại tỏ ra rất muốn thân cận, đồng thời còn cố tình nhắc đến chuyện năm đó nàng ta và Trầm Sát lên thuyền hoa trong cơn mưa gì gì đó để kích thích nàng, lại còn cố làm ra vẻ hào phóng, rốt cuộc nàng ta có biết mệt hay không?

Nhưng nàng thật sự không nhận ra Tổ Lưu Vân có sát tâm với nàng, trừ phi nàng ta đã che giấu quá tốt. Tổ Vân Tâm thì khác, nàng cảm thấy nàng ta có chút gì đó không ổn.

Trầm Sát đột nhiên nói: ”Còn nhớ bốn Đế Quân đã nói với nàng về giao dịch với Tổ Lưu Vân không?”

Thốn U Quả?

Sao nàng lại không nhớ chứ? Chỉ là nàng chưa có cơ hội hỏi lại hấn mà thôi!

Trầm Sát nói: ”Tổ Lưu Vân nói nàng ta muốn lấy Thốn U Quả đó đưa cho Tổ Vân Tâm.”

Lâu Thất khẽ giật mình.

Nàng còn chưa kịp suy nghĩ thì âm thanh Cảnh Dao từ đằng xa đã vang lên: ”Đại công chúa, Lưu Vân Tiên Tử, hay là đi cùng ta đi?”

Ba người đều là mỹ nhân, gương mặt xinh đẹp, giọng nói ngọt ngào, dáng người gợi cảm, lại rất nổi danh. Ba người đứng chung một chỗ đã tạo thành một hình ảnh đẹp không cách nào diễn tả được, khiến người ta phải mở to mắt mà nhìn, không dám chớp lấy một cái, sợ bỏ lỡ cảnh đẹp.

Cảnh Dao vừa xuất hiện, đám người vây xem xung quanh lập tức xôn xao: ”Cảnh Dao cô nương của Bích Tiên Môn cũng tới sao?”

"Lần này đúng là được mở rộng tầm mắt, nhiều mỹ nhân đứng đầu thiên hạ như vậy, nếu đánh nhau thì có kéo tóc xé quần áo không nhỉ?"

Lời vừa dứt, mọi người đều cảm thấy người này thật hèn hạ, bỉ ổi.

Có người đang định cười nhạo hắn ta không biết sống chết thì chủ quán lại lên tiếng: "Có nhiều người vượt ải, nhưng bên trong chỉ có chín ngọn đèn, mà đoạt được năm ngọn mới tính là thắng, có lẽ các ngươi phải tranh đấu cùng người khác nữa. Kết đồng minh cũng được thôi, một viên đá Phượng Hoàng sẽ chia thành ba phần vậy!"

Tiếng nói của hắn vừa dứt, có người không nhịn được kêu lên: "Đá Phượng Hoàng quá nhỏ, đã không có uy lực gì rồi lại còn chia làm ba phần sao?"

Chủ quán cũng không tức giận, nhún vai tỏ vẻ vô tội: "Vậy thì không còn cách nào khác rồi, dù sao cuối cùng cũng chỉ có một kết quả mà thôi. Đá Phượng Hoàng chỉ có một, các ngươi có kết đồng minh hay không thì tùy..."

Bầu không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Ánh mắt Lâu Thất khẽ động, để Trầm Sát che chắn, nàng lui ra sau mấy bước, giơ tay làm thủ thế, rất nhanh đã có một tên thị vệ áo trắng chạy đến bên người nàng.

"Tiểu Thất lâu chủ có gì phân phó?"

303. Chương 303

Người này vốn là một trong những ám vệ của Lâu Hoan Thiên, tên Long Ngôn, bản thân Lâu Hoan Thiên không tiện xuất hiện, nên liền phái ám vệ của mình cho nàng.

Mà Long Ngôn này tính cách cũng hoạt bát hơn trong số những ám vệ kia, nhất định muốn gọi nàng là Lâu chủ tiểu Thất, như thế dễ phân biệt với Lâu chủ trước kia.

Lâu Thất cũng không để ý những thứ đó, tùy hắn vậy.

"Hội Hoa Lâu mở năm ngày có thể kiếm được không ít bạc a."

Long Ngôn gật đầu: "Tất nhiên."

"Nhưng tiền cũng không ngại nhiều đúng không?"

Long Ngôn lại gật đầu, sau đó thấy ánh mắt Lâu Thất lóe lên tinh quang nhìn hắn, ngoắc ngoắc ngón tay

bảo hần cúi đầu lại gần: "Đi, kêu người trong lầu làm nhà cái đánh cược, tiền cược phải lớn một chút, liệt kê sáu người có thực lực vào trước, bắt đầu đánh cược."

"Đánh cược?" Long Ngôn sững sốt một chút.

"Đúng. Bắc Phù Dung, Cảnh Dao, Lưu Vân Tiên Tử, còn có chúng ta hai vợ chồng áo đỏ, Triệu Vân đều cho vào danh sách. Xem tổ nào có tỉ lệ cược cao hơn, người hiểu chưa?" Ánh mắt nàng lấp lánh.

Long Ngôn suy nghĩ một chút, ánh mắt cũng sáng lên: "Hiểu rồi."

"Ừ, mau đi đi, tiết lộ tin tức cho bên Mộng Bích Tiên Tử nữa, đoán chừng nàng cũng sẽ có hứng thú."

"Còn nữa, mấy người vừa gia nhập này, cứ dụ bọn họ đặt tiền cược trước đã."

"Không phải mấy người này đều muốn lên thuyền hoa sao?" Long Ngôn có chút không hiểu, sao họ có thể kịp a?

Hắn đang suy nghĩ thì thấy Lâu Thất xoay người, đi đến trước mặt Đế Quân không phòng bị đứng trước mặt, không chút lưu tình giơ tay dùng sức đẩy một cái.

"Ai nha, gia, ngài cũng muốn đặt cửa ư? Vậy thiếp thân nhất định sẽ đưa toàn bộ tiền của mình cược ngài thắng a." Lâu Thất vừa nũng nịu nói, vừa đưa tay ra dấu với Long Ngôn. Mau đi làm đi, đi làm đi, không nhìn thấy ta cũng đã hi sinh cả Đế Quân để kéo dài thời gian à.

Long Ngôn hăng hái chạy đi, chỉ chốc lát, đã có bồi bàn mặc y phục xanh của Hội Hoa Lâu mang bàn, bút, nghiên mực ra, chuẩn bị ghi tiền đặt cược.

Lúc này, nam tử thần bí mặc y phục đỏ, đeo mặt nạ vàng, phong thái trác tuyệt cũng hiện ra trước mắt mọi người, khiến cho những người xung quanh chấn động.

Vừa rồi, lực chú ý của mọi người đều ở trên người ba vị mỹ nhân kia, dù sao đó cũng là mỹ nhân, lại có tiếng tăm, đương nhiên cũng không chú ý nhiều đến những người chen chúc trong đám người này. Bây giờ nam tử này đột nhiên xuất hiện từ đám người, thoáng chốc đã đoạt đi vài phần hào quang của mấy vị mỹ nhân kia.

Một thân áo đỏ vốn sẽ thấy vẻ nhiệt tình, hào phóng của hắn, nhưng không ngờ, mọi người lại cảm thấy một trận lạnh lẽo, nhin không được rùng mình một cái.

Trầm Sát cắn răng.

Tốt, rất tốt, nữ nhân kia lại có thể đẩy hấn ra, muốn hấn hi sinh nhan sắc để kéo dài chút thời gian, giúp Hội Hoa Lầu kiếm thêm chút bạc.

Lá gan đúng là càng ngày càng lớn rồi! Phải chăng nàng thấy hấn cứng chiều nàng, dung túng cho nàng, sẽ không dám phạt nàng? Hay là bây giờ nàng đã có đại ca làm chỗ dựa, nên không để hấn vào mắt nữa?

Mặc dù trong lòng tức đến phun máu, nhưng Trầm Sát vẫn theo lời nàng nói, ứng phó một chút: "Nàng không cược ta thắng, còn có thể cược ai thắng."

"Có người đánh cược." Bên kia lập tức có người hỏi.

Nam nhân thích cuộc sống về đêm, vui chơi phóng túng, đối với việc đánh cược cũng không phải không thích. Đặc biệt là cảnh tượng náo nhiệt thế này ở Hội Hoa Lầu càng không biết lúc nào mới gặp được. Cho nên, bọn họ cũng không quan tâm lúc này là giờ nào, chỉ biết vừa có trò hay chơi, vừa thú vị mà thôi.

Bồi bàn áo xanh này của Hội Hoa Lầu cũng là người lanh lợi, lúc này hấn lập tức hét lên một tiếng: "Hội Hoa Lầu làm nhà cái, ai muốn chơi nhanh chóng đến."

Ở đây chỉ có Tổ Lưu Vân và Tổ Vân Tâm biết Trầm Sát, thấy hấn cũng chuẩn bị bước lên thuyền hoa chơi đặt cược, hai người đều lộ ra vẻ vui mừng.

Lâu Thất xoay đầu lại vừa lúc thấy dáng vẻ Tổ Lưu Vân và Tổ Vân Tâm đang nhìn Trầm Sát mỉm cười.

Tổ Lưu Vân không muốn để Bắc Phù Dung và Cảnh Dao nhận ra thân phận của Trầm Sát, nàng cũng thấy rất dễ hiểu, dù sao thì cũng chỉ là chút dục vọng độc chiếm thôi. Nhưng Tổ Vân Tâm này lại ăn ý với nàng ta như thế, cũng không lộ ra dáng vẻ gì?

Tổ Vân Tâm mà họ biết lúc trước không thể có dáng vẻ nàng được, là do lúc trước nàng ta giả bộ hay là bây giờ đang giả bộ đây?

"Vị công tử này xưng hô thế nào?" Bắc Phù Dung cảm thấy lúc này đang ở Bắc Thương, nàng ta phải có dáng vẻ chủ nhà, nên cũng lên tiếng hỏi trước.

"Đây là phu quân của ta." Lâu Thất đã đi lên phía trước, lấy lòng ôm cánh tay Trầm Sát, nói với mọi người: "Chúng ta sẽ không nói tên, nếu không truyền đến tai của công công, hấn sẽ đuổi ta và phu quân ra khỏi nhà mất. Công công vẫn luôn nghe nói chi phí của Hội Hoa Lầu này cao hơn bình thường, đến một lần chưa biết chừng sẽ tiêu sạch cả gia sản mất."

Đến đây ai không phải gia tài bạc vạn chứ? Vừa nghe thấy lời của nàng, mọi người liền cảm thấy đúng là tiểu môn hộ, hai người này tuy có vẻ rất có phong thái, nhưng lại xuất thân trong gia đình nhỏ như thế cũng chỉ có thể lấy mặt nạ vàng trưng lên vẻ giàu có ngoài mặt mà thôi.

Tức khắc cũng không có ai hứng thú với họ nữa.

Bên kia, bàn đánh bạc cũng đã được mở, có người lên tiếng: "Sao tỉ lệ đánh cược thông quan của Lưu Vân Tiên Tử lại một mất một?"

Bồi bàn áo xanh liếc mắt nhìn: "Nói nhảm, Lưu Vân Tiên Tử rất có năng lực, kỹ năng của nàng cao như thế, chơi một mất hai cũng không tồi rồi. Nếu không phải nể mặt nàng, ta cũng không muốn cho nàng vào trong danh sách đặt cược. Hay là chúng ta cược vị công tử áo đỏ này thắng, tỉ lệ là một mất mười, thế nào?"

Lập tức có người than thở.

"Đùa gì thế, hần chỉ được cái mã bên ngoài thôi, còn muốn so với mấy vị kia?"

Lâu Thất không vui nói: "Nói gì thì nói cũng không được khinh thường phu quân của ta, dù sao thì ta nhất định sẽ cược chàng thắng." Nói xong, nàng quay đầu dùng ánh mắt trông mong nhìn phu quân nhà mình: "Phu quân, có phải chàng sẽ thắng được bảo bối về tay đúng không? Chàng nhất định phải thắng đó! Nếu không chúng ta biết lấy gì đổi tiền về nhà."

Vốn Trầm Sát có một ngum khí đè ở ngực, hần không thể lập tức túm nàng vào trong phòng dạy chỗ một trận. Nhưng khi nghe nàng một tiếng phu quân, hai tiếng phu quân, trong lòng hần lại dần thỏa mãn: "Ừm, ta sẽ thắng."

"Ha ha ha, đôi vợ chồng này đúng là chết cười mà, nói thắng là có thể thắng chắc."

"Lại còn muốn lấy đá Phượng Hoàng đi đổi tiền về nhà nữa. Ha ha, thực sự là quá tức cười mà, họ nghĩ đá Phượng Hoàng là gì chứ?"

Có người cược hần thắng mới là lạ a!

Đang nghĩ như vậy, chợt nghe thấy tiếng Lưu Vân Tiên Tử dịu dàng nói: "Công tử có suy nghĩ thế này cũng tốt, ta sẽ ra một vạn lượng vàng, cược công tử thắng."

Lời của nàng ta vừa dứt, Tổ Vân Tâm cũng ra vẻ ngây thơ hồn nhiên nói theo: "Ta theo với tỷ tỷ, có điều ta không có bao nhiêu bạc. Ta bỏ một ngàn lượng cược vị công tử này thắng."

Lâu Hoan Thiên ẩn trong đám người xem trò, nghe thấy chuyện bên này, đoán được là ý tưởng của Lâu Thất. Nàng bày ra trò này để không có ai cược Trầm Sát thắng, đến lúc đó nàng và Hội Hoa Lâu sẽ thắng được đồng vàng. Nhưng bây giờ, Tổ Lưu Vân và Tổ Vân Tâm đều ra chiêu này, một mất mười, vậy không phải Hội Hoa Lâu sẽ mất đến cả mười một vạn lượng vàng sao? Tuy số tiền này Hội Hoa Lâu có thể trả, nhưng nhất định tiểu Thất nhà hần sẽ mất hứng.

Nghe như thế, Lâu Hoan Thiên liền muốn đến phá hỏng lần đánh cược này.

Quản cái gì người khác nói Hội Hoa Lầu lật lọng, nói mà không làm chứ? Dù sao thì cũng không thể để tiểu Thất nhà hắn mất hứng được.

Có điều, hắn còn chưa động thì đã thấy Lâu Thất rất kỳ quái nhìn từ trên xuống dưới hai tỷ muội Tổ gia, còn đi xung quanh họ một vòng, đánh giá qua lại mấy lần.

”Này, ngươi làm gì thế hả?” Tổ Vân Tâm nhin không được hỏi.

Mọi người xung quanh cũng muốn biết vị cô nương này đang muốn làm gì.

Lâu Thất trở về cạnh Trầm Sát, ủy khuất kéo kéo tay áo hắn: ”Phu quân, lúc trước ở bên ngoài thiếp thân nói thích chàng, chàng còn nói thiếp thân không biết xấu hổ. Nhưng mà, chàng nhìn người ta bây giờ xem, hai tỷ muội các nàng còn tranh nhau muốn làm thiếp của phu quân kia. Thiếp thân không đồng ý, chàng cũng không thể vì hai người họ, một người có thể ra một vạn lượng, một người lại bỏ một ngàn lượng là có thể mang họ về nhà a.”

Mọi người đầu tiên là sững sốt một chút, hoàn toàn không ngờ nàng hát cái này từ đâu ra. Đợi đến khi hiểu ra, tất cả đều ghen đến đỏ mặt, muốn cười mà không dám cười.

Người tinh mắt cũng nhìn ra được, vị thiếu gia áo đỏ này không có khả năng qua cửa, cũng không thể thắng được. Tình cảm phu thê người ta hòa hợp, thê tử tin tưởng phu quân, nói chuyện cũng liếc mắt đưa tình, còn nói bảo bố thắng được sẽ đổi thành tiền mang về cho công công, hơn nữa tiền đánh cược còn dùng tiền riêng của nàng.

Hai người kia đi xem náo nhiệt cái gì chứ? Lại còn cùng nhau cược phu quân nhà người ta thắng nữa. Đây không phải là muốn tiếp cận người ta sao?

Sắc mặt Tổ Lưu Vân và Tổ Vân Tâm đều thay đổi.

Bọn họ nổi danh là Tiên Tử siêu phàm thoát tục, không nhiễm bụi trần, lúc này trước mặt nhiều người như thế lại bị chỉ vào mũi nói hai tỷ muội họ gấp gáp muốn làm thiếp người ta! Còn bỏ tiền đánh cược nữa, chuyện này sao có thể chịu được chứ?

Lâu Hoan Thiên cầm cái quạt, lúc này ”phập” một tiếng mở ra, che ở bên miệng cười. Ha ha, tiểu Thất đúng là rất hay, rất hay mà.

Lúc trước, Tổ Lưu Vân và Tổ Vân Tâm đã ở cùng Lâu Thất hơn nửa canh giờ, thấy nàng là một người rất nội liêm, đoan trang. Sao bỗng nhiên bây giờ lại biến thành đáng vẻ này a?

”Người, người đừng có hồ ngôn loạn ngữ, ăn nói bậy bạ.”

Tổ Vân Tâm trợn mắt trừng nàng, Tổ Lưu Vân lại không muốn làm mất hình tượng tiên tử của mình, chỉ hơi rũ mặt xuống làm bộ thương tâm.

”Ta nào có nói lung tung chứ. Chỉ có ta làm thê tử mới có thể cược cho phu quân để chàng có tự tin, thoải mái. Hai nữ tử chưa chồng các người cần gì phải tranh chuyện này với ta chứ? Nói các người không nhìn trúng phu quân của ta, ai tin a?”

Đúng vậy, ai tin nha!

”Chúng ta bỏ tiền cược vốn chỉ là đồng tình với hai người các người thôi. Đúng là lòng tốt không được báo đáp mà.” Tổ Vân Tâm sửa miệng nói.

Lâu Thất vỗ tay một cái: ”Được, cuối cùng đồng ý không cướp phu quân của ta.”

Bị nàng nháo như thế, ai còn dám cược phu quân nàng thắng nữa. Hơn nữa, cũng không có ai tin hẳn có thể thắng.

Bắc Phù Dung nghi ngờ liếc nhìn Trầm Sát, nàng ta luôn cảm thấy khí chất này có chút quen thuộc, nhưng người kia chưa từng mặc y phục đỏ bao giờ, cũng không có khả năng đeo mặt nạ như thế. Có thể chỉ là người giống người mà thôi.

Bởi vì náo loạn một trận như thế, nàng ta cũng suy nghĩ một chút, cược một vạn lượng vàng cho Lưu Vân Tiên Tử, coi như là có qua có lại vậy.

Có các nàng dẫn đầu đặt tiền cược, mọi người cũng có hứng thú, nhao nhao đặt cược, hơn nữa, còn cược không ít bạc. Trong nhất thời, bồi bàn của Hội Hoa Lầu thu tiền đặt cược cũng có chút mỏi tay.

Đội bên này đã dần xong, cuối cùng chủ thuyền mới nói một câu: ”Được rồi, rốt cuộc các người có lên thuyền không? Đến khi vị công tử đeo mặt nạ kia qua cửa, các người muốn lên cũng vô ích thôi.”

Mấy người Tổ Lưu Vân và Bắc Phù Dung lập tức bay về thuyền hoa.

Vừa đứng vững, các nàng lại thấy công tử áo đỏ ôm lấy eo phu nhân hẳn, đạp mấy bước bay đến một chiếc thuyền hoa khác.

”Khinh công của hẳn lại có thể phi phàm như thế?”

Lúc này, Lâu Thất vừa bước lên thuyền, lập tức cảm thấy có gì đó không đúng.

304. Chương 304

Bọn họ đứng trên bờ quan sát, hoàn toàn không phát hiện ra những thuyền hoa này có điều gì đặc biệt, thậm chí còn cảm thấy thuyền hoa rất đẹp và tinh tế, có vài chiếc còn thấp đèn chiếu lên những ô cửa sổ có rèm chạm trổ hoa văn tạo cảm giác vô cùng cổ kính.

Nhưng người vừa bước xuống thuyền thì cảm giác ngay lập tức thay đổi.

Ngước mắt lên nhìn, bốn bề xung quanh trong chớp mắt đã nổi lên đầy sương khí dày đặc. Vốn dĩ trên mặt hồ buổi đêm có chút sương khí cũng là điều hết sức bình thường, nhưng, vấn đề là ban này không hề có! Còn nữa, vấn đề là, không nên dày đặc như vậy chứ!

Sương khói dày đặc đến mức bọn họ khó mà nhìn thấy được những thuyền hoa ở bên cạnh. Bọn họ biết mấy chục con thuyền hoa này đều đã được buộc chặt lại với nhau bởi một sợi dây thừng rất to, nhưng mà bây giờ bọn họ nghe tiếng sóng nước vỗ nhẹ trên mặt hồ căn bản là không nghe ra nổi bên âm thanh của tiếng sóng nước khẽ đập vào đáy thuyền của những chiếc thuyền hoa bên cạnh.

Hoàn toàn không nghe thấy một âm thanh gì, chứ đừng nói là tiếng của những người khác. Nghe nói trước khi Triệu Vân lên thuyền hoa đã có vài người lên rồi, vậy cũng có nghĩa là thêm đám người bọn họ nữa, trong mấy chục con thuyền hoa ít nhất cũng phải có trên mười lăm người.

Lúc này Lâu Thất mới nghĩ ra mọi chuyện kỳ quái khác.

Nếu như trên con thuyền này đã có cơ quan, lại còn có người vì cơ quan đó mà bị thương, thậm chí có khả năng vì nó mà mất mạng, vậy thì tại sao khi ở trên bờ không một ai nghe thấy bất cứ một âm thanh nào trên thuyền phát ra cơ chứ? Âm thanh khi cơ quan hoạt động thì sao? Thi thoảng cũng phải có tiếng kêu thảm thiết chứ?

Không có, chẳng có cái gì cả.

Lúc trước bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới điều này.

Mấy chục con thuyền hoa này quả thật là tựa như đã bị cách biệt vậy, điều này dẫn đến việc khi bọn họ đã lên thuyền thì cũng giống như đã đi vào một không gian khác.

Vốn dĩ, thuyền hoa cách bờ cũng chỉ khoảng hai ba trượng, bây giờ bọn họ ít nhất cũng phải nghe thấy âm thanh ở trên bờ mới đúng, dù gì ở đó có nhiều người như vậy cơ mà, ban này vẫn vô cùng huyền ảo, còn mở cả sông bạc, nơi có sông bạc sao lại có thể yên tĩnh được? Bất luận có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa cũng không thể trong chớp mắt mà chẳng có ai nói một câu nào cả.

”Thất Thất.”

Giọng của Trầm Thất ở trên đỉnh đầu cất lên.

”Hử?”

”Bất luận xảy ra việc gì nàng cũng phải nhớ rằng cổ găng ở bên nhau, đừng để đi lạc.” Trầm Sát dĩ nhiên cũng phát giác ra nơi này có gì đó không ổn. Những cái khác chàng đều không sợ, đều không sợ, chàng chỉ sợ đánh mất nàng.

Nếu lạc mất nàng, kể cả chàng tin tưởng vào năng lực của nàng nhưng cũng sẽ không kiềm chế nổi sự hoang mang hoảng loạn. Lúc trước chàng không hề có cảm giác này, nhưng bây giờ chàng lại vô cùng sợ hãi phải nếu trải mùi vị này.

Trầm Sát không kiềm nổi suy nghĩ, may mà nữ nhân mà chàng đem lòng yêu thương không phải một người yếu đuối, nếu không thì, há chẳng phải chàng phải ngày đêm lo lắng bất an sao? Chàng cảm thấy lựa chọn này của mình rất đúng đắn, vô cùng đúng đắn. Người có thể đi vào trái tim chàng tuyệt đối không phải một nữ nhân yếu ớt.

”Được.” Lâu Thất dứt khoát nắm luôn lấy thắt lưng của chàng.

Lúc trước khi phi thân tới đây, Trầm Sát đã nhắm chuẩn chiếc thuyền hoa thứ ba từ vị trí cách bờ, bởi chiếc thuyền này có ánh đèn. Nói là đi tìm đèn vậy thì phải tìm con thuyền có đèn trước kiếu gì cũng đúng phải không?

”Vào trong khoang thuyền xem xem.”

Bọn họ đi vào trong khoang thuyền, hoàn toàn không có cảm giác thuyền đang đưa trôi nổi, thậm chí bọn họ còn có cảm nhận sai lệch là đây hoàn toàn không phải trên mặt nước mà đang ở trên đất liền.

Cái cửa ở khoang thuyền chỉ để che hờ cho có. Trầm Sát một tay ôm lấy eo Lâu Thất, một tay khẽ đẩy cánh cửa ra. Đột nhiên ”Kéttt” một tiếng rất to vang lên ở nơi vắng lặng này. Lâu Thất ngay lập tức nghĩ tới phim kinh dị thường xem ở thời hiện đại, hoàn cảnh này đại khái chính là cảnh ở trong phim kinh dị, cũng không biết liệu có khi nào bỗng nhiên lòi ra một cái mặt quỷ hay gì đó không.

Nhưng mà bên trong trống rỗng, trống hơ trống hoác, chẳng có cái gì, thậm chí đến cái bàn cái ghế cũng chẳng có, tựa như bỗng nhiên bị chuyển sạch hết đi vậy.

Ở trên tường thì lại có hai cái đèn nền, phía trên mỗi đèn đều có một cây nến ngắn đang cháy, đúng vào khoảnh khắc bọn họ bước vào, gió dường như thổi theo từ bên ngoài vào vậy, ngọn nến đó ngay lập tức phụt tắt.

Đồng loạt phụt tắt.

"Chàng có cảm thấy có chút tà môn không?" Lâu Thất cảm thấy trận gió đó có chút ghê rợn. Tuy nàng học nhiều như vậy, nửa năm nay cũng đích thân trải qua rất nhiều chuyện nhưng mỗi lần gặp phải chuyện như này đều sẽ cảm thấy có cảm giác sờn hết cả gai ốc. Những đứa trẻ lớn lên ở thời hiện đại ít nhiều gì vẫn vô thức kháng cự lại những cái như này.

Tất nhiên, kháng cự là chuyện của kháng cự, kể cả nàng gào thét lên thì những cái kia nó vẫn phụt tắt thôi.

Trầm Sát lắc lắc đầu nói: "Đây chỉ là đang giả thần giả quỷ thôi, bản Đế Quân đại khái cũng biết là ai rồi."

Lâu Thất ngây ra: "Người quen sao?"

"Cũng chẳng phải là người quen" Trầm Sát dắt nàng lùi ra sau, "Chỉ là lúc trước có tới tộc của họ lấy đồ mà thôi."

Nói tới câu này, nàng liếc xéo chàng: "Lấy đồ sao?"

Sắc mặt chàng không đổi, nói: "Ta vốn định mua lại, nhưng bọn họ không đồng ý bán, vì vậy ta chỉ đành tự đi lấy."

Lâu Thất nhìn chàng khinh khỉnh, nàng rất muốn nhổ ngay bãi nước bọt ra. Nói nghe thì hay lắm, chẳng phải là chàng đi trộm đồ của người ra sao?

Có điều nàng lại cảm thấy vô cùng hiếu kỳ về đồ vật mà Đế Quân phải đích thân đi trộm là gì "Đồ gì vậy?"

"Long Dẫn Thủy."

"Long Dẫn Thủy lại là cái quái gì vậy?" Lâu Thất đảo một vòng trong não nhưng cũng không tìm ra được tư liệu về Long Nhất Thủy này, nàng có thể tự tin khẳng định rằng lão đạo sĩ thối chưa hề dạy cho nàng, ở trên quyển Dị Vật Chí đó cũng không hề có ghi chép.

Trầm Sát nói tiếp: "Khi đó Vân bị trúng một loại kịch độc, chỉ có Long Dẫn Thủy mới có thể trừ độc triệt để."

Đây là lần đầu tiên Lâu Thất nghe chàng nhắc đến một viên thị vệ khác, chàng có bốn thị vệ cận thân, ba người trong đó thì nàng chẳng lạ gì, nhưng còn một Vân vệ thì nàng chưa bao giờ trông thấy, hơn nữa cũng rất ít khi nghe chàng nhắc tới.

"Vân vệ rốt cuộc đi đâu vậy?"

"Thảo nguyên."

”Há?”

”Trên thảo nguyên đều là dân tộc du mục, Vân nghe ngóng được là trong một tộc du mục có một loại thuốc dẫn, vì vậy hắn đã đem theo vài người đi rồi. Bởi vì không chắc rốt cuộc thuốc dẫn ở trong nhóm người nào nên phải điều tra từng nhóm du mục một. Thảo nguyên quá rộng lớn, có lúc một năm cũng chỉ gặp được nhóm du mục thứ hai, vì vậy mà hắn vẫn luôn chưa thể quay lại.”

Lâu Thất gật gật đầu, hoá ra nơi này cũng có dân tộc du mục.

”Lần đó Vân trúng độc, thần y nói phải cần tới Long Dẫn Thuỷ nên bản Đế Quân đã đích thân đi lấy Long Dẫn Thuỷ. Tộc này rất ít người, gần như đã suy bại rồi, nhưng tộc trưởng lại vô cùng cố chấp. Bọn họ thiên bẩm đã có một năng lực đặc biệt, đó là dung thảo dược kỳ quái để chế tạo ra mê khói có thể ngăn cách động tĩnh giữa hai địa điểm.

Nó không giống với trận pháp hoặc là huyền thuật, nhưng Trầm Sát không tài nào giải thích nổi.

Vì vậy mà đám sương khói nồng nặc ở bên trên kia ắt hẳn là sương khói do đốt thảo dược.

Lâu Thất lại cảm thấy cái này có lẽ là có căn cứ khoa học nhất định, ví như đại loại là mật độ của loại này vừa hay tìm được một sự cách biệt truyền bá âm thanh hoặc là điểm ranh giới của khúc xạ ánh sáng.

Nhưng cái loại này thì có tác dụng lớn đến mấy cơ chứ?

”Nàng đừng coi thường năng lực này của bọn họ, thử tưởng tượng mà xem, nếu như bị nhốt một thời gian dài tại nơi này, chẳng nghe thấy bất cứ một âm thanh gì, liệu có cảm thấy sụp đổ không? Phối hợp cùng với trận pháp cũng sẽ khiến trận pháp này càng thêm tinh diệu, không có một vết tích gì để tìm.” Trầm Sát nói tiếp: ”Nhưng bọn họ bình thường đều không hề ra khỏi tộc địa, lần này không biết vì nguyên nhân gì mà ngán dậm xa xôi đi tới đây để bày ra cục diện này.”

Lâu Thất nói đùa: ”Liệu có khi nào là cố tình tới tìm chàng không vậy?” Có điều nói xong nàng cũng cảm thấy điều này là không thể, bởi Vân vệ đã đi khỏi lâu rồi, việc trộm Long Dẫn Thuỷ thiết nghĩ ít nhất cũng đã qua một hai năm rồi, đối phương muốn tìm thì phải sớm đến Phá Vực tìm mới đúng.

”Bất luận là bọn họ muốn làm gì, ái phi đã lấy quỹ đen ra cược bản Đế Quân thắng thì bản Đế Quân cũng phải lấy được đền.” Trầm Sát nói xong lại ghé vào tai nàng thì thầm: ”Thêm một tiếng phu quân nữa có được không?”

Lâu Thất rất muốn đâm vào mặt chàng một phát. Bây giờ đang ở đâu, ở hoàn cảnh nào? Chàng có thể nghiêm túc hơn chút được không vậy? Nàng nửa cười nửa không nói: ”Nếu chàng không tìm nổi năm ngọn đèn thì đừng trách bản cô nương đây bỏ chồng, đến lúc đó ta không ngại gọi một tiếng tiền phu quân đâu.”

Sắc mặt Trầm Sát tối sầm lại.

Bọn họ muốn xuyên qua thuyền hoa này, tiếp tục tiến lên phía trước. Hai người đang định lùi ra khỏi trong cái khoang thuyền trống hoác này, đột nhiên, trong bóng tối "Phật!" một tiếng.

Tựa như là có âm thanh của chim đang đập cánh.

Ánh mắt Trầm Sát loé lên, chàng đang định ôm lấy Lâu Thất vội lui lại, sát khí mãnh liệt dâng lên, có vật gì đó đang đâm về giữa hai người họ.

Bởi trong bóng tối nên bọn họ không nhìn ra được là vật gì, cách tốt nhất dĩ nhiên là tách nhau ra để tránh né. Dẫu rằng vừa xong chàng đã nhắc nhở Lâu Thất là bất kể gặp phải chuyện gì cũng không được lạc mất nhau, nhưng lúc này không thể không lùi, không thể không tránh.

Hai người tách ra sang bên một trái một phải.

Vật đó xuyên qua xong nhưng lại không hề xông ra khỏi cửa mà nó dừng lại quay đầu, nhìn ngó trái phải, dường như đang đánh giá xem nên tấn công ai.

Bọn họ chỉ có thể dựa vào nội lực hơn người của mình khiến cho thị lực tốt hơn người bình thường. Người khác có thể nhìn không thấy nhưng bọn họ đại thể có thể nhìn ra là hình dáng của một con chim.

Nó đang giương đôi cánh dài khoảng một mét, đôi mắt hơi đỏ.

Quan trọng nhất là nó có một mỏ dài sắc nhọn, vừa rồi có lẽ chính là cái mỏ dài này đã công kích bọn họ, nếu như bị nó mổ phải thì nhất định sẽ là một cái hốc máu cực sâu.

Lâu Thất ngay lập tức muốn bóp lấy vị Đế Quân nào đó, "Chẳng phải bảo là cố làm ra cái vẻ huyền bí sao?"

Trầm Sát vừa chậm chậm dựa sát vào nàng vừa trầm giọng nói: "Cả tộc Long Dẫn chỉ có bốn mươi ba người thôi, bọn họ bình thường chỉ ở trong tộc, tuyệt đối không dễ dàng gây sự với người khác, kết thù với người khác, họ sợ không cẩn thận sẽ gọi đến hoạ diệt tộc. Thiên phú của người trong tộc cũng chỉ dùng phòng ngự là chủ yếu, vì vậy mà bản Đế Quân mới nói là cố làm ra vẻ huyền bí, nhưng bây giờ bọn họ lại bày ra cái cục diện chết chóc như này, nhất định là tộc Long Dẫn đã xảy ra chuyện gì lớn rồi.

Nói thì hay lắm, nhưng người xử lý cái thứ này đi đã.

Nàng đang muốn nhổ nước bọt, thì thấy Trầm Sát đã vung cánh tay lên đập con chim đó xuống dưới đất rồi, chàng tiến lên một bước, nhắc chân lên, nhẹ nhàng dẫm xuống, sau đó định đi nát.

Lâu Thất không kịp được nhớ lại một lần nào đó động tác mà chân chàng cũng đi đứt ngón tay.

”Không phải chim thật.” Chàng cúi lưng xuống nhặt con chim đó lên, đưa cho nàng.”

Lâu Thất lấy từ trong lòng ra một chiếc trâm cài đầu, ”Giúp ta cài vào trước đã.”

Chiếc trâm cài đầu đó khảm một viên trân châu to bằng cái móng tay cáo, viên trân châu đó còn phát ra ánh sáng nhàn nhạt, tuy rằng không sáng rõ lắm nhưng cũng đủ để chiếu sáng cho hai người họ.

”Đâu ra vậy?” Trầm Sát cầm lấy, khẽ cắm vào bên tóc mai của nàng.

”Đại ca tặng đây.” Lâu Hoan Thiên nói chiếc trâm cài đầu này vốn dĩ là khi nào hắn tiếp tục đóng giả làm nữ nhân thì sẽ dùng, chuẩn bị dùng để thịt mấy vị khách nữ một bữa, nhưng bây giờ có nàng rồi, đồ tốt dĩ nhiên không thể tùy tiện cho nữ nhân khác dễ dàng vậy được. Viên dạ minh châu nhỏ sáng lấp lánh.

Trầm Sát cảm thấy hối hận muốn rút ngay cái trâm đó xuống. ”Đã gọi là đại ca rồi?”

”Thực ra ta biết rất rõ hắn nhất định có quan hệ huyết thống với ta.” Lâu Thất hoàn toàn không phát hiện ra ý ghen tuông của chàng, nàng nhìn con chim trong tay.

305. Chương 305

Có chiếc trâm minh châu này, nàng có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng, trong tay nàng là một con chim giả được làm bằng tre và miếng gỗ.

Nhưng con chim với cái mỏ nhọn hoắt đó lại toả ra một mùi vị có chút tanh nồng.

Nàng ngửi một lúc rồi lại dùng một ngón tay khẽ sờ vào, trơn tuôn tuột.

”Là một loại dịch thuốc có thể gây ra ảo giác. Xem ra con chim này có khả năng là mấu chốt của mảy của cuối, chỉ cần bị nó đâm vào một lúc sau sẽ sản sinh ra ảo giác.” Chỉ có điều đối phương hoàn toàn không ngờ rằng có người lại một chương đã đập nó xuống luôn được, đập nó xuống là một cách làm vô cùng chuẩn xác, bởi vì phía trên đang buộc các sợi xích thép, nếu đập ra ngoài, nó sẽ bật lại, không cần thận sẽ bị cái mỏ nhọn hoắt đó chọc vào. Nếu dùng vũ khí cắt đứt dây sắt, vậy thì cũng sẽ cần loại vũ khí sắc tới mức chém sắt như bùn mới được, nếu không thì nó vẫn sẽ khiến nó lay động mạnh, không cần thận vẫn bị nó đâm bị thương.

Vừa rồi trong bóng tối, Trầm Sát không nhìn rõ mà vẫn có thể tức tốc ra phán đoán chuẩn xác nhất như vậy, điều này cho thấy chàng quả thật vẫn luôn vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không hề cảm thấy hoang mang chút nào.

”Động tác thừa.”

”Không, dùng mê khói e là không thể duy trì đủ được tính ở trong không gian như thế này.” Lâu Thất nói.

Dù gì thì đang ở trên mặt nước và trong thuyền hoa, thuyền hoa đều có cửa sổ, trên mặt hồ cũng có sóng, không đủ khép kín.

Dùng cách thuyền hoa có lẽ là cách tốt nhất mà bọn họ có thể tìm ra được rồi, dù gì thì cũng chẳng có quá nhiều chỗ để lựa chọn, chỉ có thể ở cửa của Hội Hoa Lầu.

Trầm Sát liếc nhìn cái trâm cài trên châu đang được cài trên mái tóc đen dày của nàng, vẫn thấy là nhìn kiểu gì cũng ngứa mắt. "Trước khi chứng thực thì tạm thời nàng đừng có gọi hắn là đại ca."

Cái gì cơ?

Lâu Thất dần mặt ra một lúc rồi mới kịp phản ứng lại người mà chàng nói đến vẫn là Lâu Hoan Thiên, nàng không thốt thành lời. Nàng liếc xéo chàng: "Không phải là đến huynh đệ tỷ muội chàng cũng đổ kị đó chứ?"

"

"

"Cái trâm đầu tiên, cái vòng tay đầu tiên, đôi hoa tai đầu tiên, tất cả những cái đầu tiên của nàng đều phải do bản Đế Quân tặng, sau này hắn tặng thêm cái gì nữa thì mặc kệ hắn." Trầm Sát bá đạo nói.

Lâu Thất nửa cười nửa không: "Ý của chàng là chàng chuẩn bị bắt đầu tặng quà liên tục cho ta đấy à?"

"Vật tầm thường không tặng, vì vậy, còn phải nghiên cứu cơ duyên, nhưng trước khi bản Đế Quân tặng thì không được phép nhận quà của hắn nữa."

Xí, trẻ con chết đi được.

Lâu Thất nhìn khinh khỉnh. "Đi thôi, nếu không thì tụt xuống phía sau rồi đây này, cũng chẳng biết là Triệu Vân đã lấy được mấy ngọn đèn rồi."

Trầm Sát đột nhiên dừng bước, "Con người của Triệu Vân, tốt nhất nàng tránh xa hắn ra một chút."

"Chàng lại định nói gì nữa?" Lại là vì ghen tuông sao?

Có điều, lần này nàng khó mà hiểu nhầm Đế Quân. Chàng chau mày trầm giọng nói: "Triệu Vân rất giống với Vân Phong, nhưng lại có khác biệt cực lớn, vừa giống lại vừa khác rõ ràng như vậy, vô cùng kỳ quái. Hơn nữa con người Triệu Vân này quá là thần bí, hoàn toàn không thích hợp để tương giao."

Lâu Thất ngây ra một lúc, hoá ra là bởi nguyên nhân này sao? Có điều, cảm giác này nàng cũng có, duy nhất chỉ không phát hiện ra ác ý mà thôi.

Nhưng ánh mắt kiểu "Nàng ngọc như vậy ta lo rằng nàng sẽ bị người ta gạt" của Đệ Quân đại nhân rốt cuộc là ý gì? Nàng ngọc đến mức như vậy sao? Dễ dàng bị người khác gạt như vậy sao?

Hai người đi qua chiếc thuyền hoa này, vọt sang một chiếc thuyền hoa khác. Lâu Thất mặt mày sưng xía nói: "Nói là tìm năm ngọn đèn rồi, vậy chủ quỳ có nói muốn năm ngọn đèn sáng không?

"Không."

Đây chẳng phải là chặt chém người ta sao? E rằng tất cả đều sẽ đi về chỗ thuyền hoa có ánh đèn sáng, nhưng dựa vào kinh nghiệm vừa rồi của họ thì e rằng chỉ là mấy ngọn nến nhỏ thấp lên mà thôi.

Dưới chân đột nhiên rung lên.

Còn chưa để nàng phải mở lời nhắc nhở, Trầm Sát đã đưa nàng vọt lên, thân người xoay một vòng trên không rồi đáp trên lan can thuyền.

Bọn họ nhìn thấy boong thuyền vừa rồi vẫn còn nguyên vẹn mà đột nhiên lại lún từng miếng một xuống dưới, mà ở dưới boong thuyền dường như có vật gì đó.

Đợi đến khi động tĩnh ngưng lại, Lâu Thất nói: "Xuống dưới xem xem."

Cái trâm cài tóc trên châu đó của nàng phát ra ánh sáng có hạn, khoảng cách xa nhìn sẽ không rõ, huống hồ là hai lớp bịt kín lại ở dưới boong thuyền

Hai người nhẹ nhàng nhảy vọt xuống dưới, nhưng lại phát hiện cảm giác tiếp xúc dưới chân không đúng lắm liền lập tức nhảy ra. Lai Thất vừa cúi đầu nhìn thấy ngay một nam nhân mặc y phục màu xanh đang nằm sấp trên một cái thùng. Vừa rồi bọn họ lại dẫm đứng lên lưng hắn.

"Chết rồi." Trầm Sát liếc một cái. Nội lực của chàng vô cùng thâm hậu, như vậy liền có thể nghe ngay ra được đối phương hoàn toàn không còn hơi thở và nhịp tim nữa.

"Người này có lẽ cũng là lên đây để vượt qua cửa." Lâu Thất quay qua bên khác, ánh mắt loé lên, nàng cong lưng qua đó, nhặt lấy một chiếc đèn lồng được làm bởi cái khung bằng gỗ đỏ và miếng thủy tinh.

Cái đèn lồng đó đại khái là chỉ to bằng bàn tay nàng, được làm vô cùng tinh xảo, trên khung điêu khắc tầng tầng lớp lớp hoạ tiết mây và hoa, độ dày của thủy tinh ở mức trung bình, là thủy tinh màu. Nàng hí hoáy một hồi, phía trên và phía dưới đèn có hai miếng thủy tinh có thể rút ra, phía trên còn để trà hương trùm lên, ở dưới là khay nền nhỏ.

Nàng ngửi trà hương một lúc, bên trong dường như thêm cả những thứ đại loại như để đuổi muỗi. Chiếc đèn này thấp lên, trà hương chịu nhiệt sẽ tán ra mùi thơm, nó vẫn là một cái đèn lồng rất đẹp vừa có mùi

thơm lại vừa có thể đuổi muỗi, lại còn có thể làm vật trang trí trong phòng nữa chứ, đúng là đồ vật bốn trong một.

”Cái chúng ta cần tìm có lẽ là loại đèn này phải không?”

Lâu Thất vô cùng thích thú với cái đèn này. ”Cửu Tiêu Điện cũng có thể sắm sửa mấy loại đèn như này đây.”

Sắc mặt Trầm Sát có chút cổ quái, chàng hỏi: ”Nàng thích à? Muốn có nó sao?”

”Đúng vậy đó.”

Trầm Sát lờn nàng một cái, bình thản nói: ”Đây là mộ đẳng mà chỉ tộc Long Dẫn mới có.”

Mộ đẳng? Tức là sao cơ?

”Tộc nhân của tộc Long Dẫn suy tàn, vì vậy mà mỗi một người trong tộc khi tạ thế đều nhận được sự thương xót của toàn tộc, tang lễ của bọn họ được cử hành vô cùng long trọng, mộ huyết cũng vô cùng xa hoa, giống như hoàng cung vậy. Loại đèn này là tộc nhân của tộc Long Dẫn chuyên chỉ để làm cho người chết, hy vọng mộ huyết của bọn họ có thể luôn luôn lưu giữ được hương khí, không bị muỗi và côn trùng đốt chích, để người chết có thể yên nghỉ.” Trầm Sát chậm rãi nói. Thử nghĩ mà xem, cái đèn mà người ta treo trong mộ huyết, bây giờ lại đem đi treo ở tấm điện của chàng, nghĩ thế nào cũng thấy~~~

Quá là khiến người ta sợ hãi.

Tất nhiên, Lâu Thất tuy bảo là bản thân mình muốn nhưng Đế Quân đã tự giác gộp luôn cả tấm điện của nàng và tấm điện của bản thân lại để cùng bàn rồi.

Lâu Thất muốn meo máo khóc.

Xem tài lực của người ta kia kìa, xem tài nghệ của người ta kia kìa. Đến ngay cả cái mộ huyết thôi mà cũng phải dùng cái đèn tinh xảo đẹp đẽ nhường này!

”Điều này càng cho thấy cái mà chúng ta phải tìm chính là loại đèn này. Bất kể là cái đèn gì thì cứ cầm về cái đã rồi tính sau đi.” Nàng thấy cái đèn đó có cái móc nên móc luôn nó lên trên cái đai lưng của mình.

Bọn họ đang định phi thân đi thì ánh mắt của nàng lại quét qua cái xác của người chết kia đang dề lên miệng cái thùng. Ở đây cách boong thuyền hoàn toàn không cao, ngã xuống vốn dĩ là không chết nổi, nhưng hắn lại đang nằm úp trên cái thùng chết tại chỗ này, sau đó boong thuyền còn khôi phục lại như lúc đầu, suýt chút nữa đã lại lừa họ thêm lần nữa.

”Trầm Sát, chúng ta bê cái xác ra xem cái thùng đó.”

Nàng đang định đẩy người nó ra thì Trầm Sát dùng một tay kéo giật nàng lại, chàng lắc lắc đầu nói:”Trong tộc Long Dẫn, những đồ vật có liên quan tới người chết tốt nhất đều đừng đụng vào.” Chàng chỉ vào góc khoang thuyền, Lâu Thất lúc này mới phát hiện ra ở đó có một cái xác khô, một cổ chân của cái xác khô đó đang bị khoá bởi một cái vòng sắt, vòng sắt nối với xích sắt, đầu còn lại chính là đang khoá lấy một bên của cái thùng này.

Người này có lẽ là định ôm cái thùng này đi, kết quả là không hề phát hiện ra nó nối với cái xác khô kia, kéo đến đây lại bị chết bởi cách bí ẩn.

Lâu Thất quỳ xuống bên cạnh, quan sát tỉ mỉ cái miệng thùng đó, nàng phát hiện ra cái thùng hoàn toàn chưa đóng chặt, tuy rằng bị người đó đè lên trên nhưng nắp vẫn chưa được đẩy khít, vẫn lộ ra một khe hở nhỏ, khe hở này có ánh sáng lấp lánh loé lên.

” ”

”Xem ra là một thùng bảo vật đây.”

Tuy nói vậy nhưng Lâu Thất vẫn đứng lên phủi phủi tay, ”Đi thôi.”

”Sao thế, nhìn thấy bảo vật lại muốn từ bỏ à?”

”Chàng thật sự coi ta là cái đồ bị đồng tiền làm cho mê mẩn đấy à? Thực ra ta là người coi tiền bạc như cỏ rác.” Lâu Thất vuốt vuốt mũi.

Khoé miệng Trầm Sát nhếch lên cười khinh khỉnh: ”Ồ, coi tiền bạc như cỏ rác sao? Hội Hoa mười ba lần mỗi lần khai trương ba ngày, ít nhất có thể vào sổ hai trăm vạn lượng, lại còn nuôi mấy nghìn người này, một năm nhiều nhất cũng chỉ cần một trăm vạn lượng. Mười ba lần gộp lại một năm mở khoảng mười lần, cũng có thể nói rằng một năm ít nhất có thể vào sổ gần hai nghìn vạn lượng bạc trắng. Tiểu Thất lần chủ tân nhiệm, nàng có thể đừng vừa cười mắt vừa híp lại dè mê khi bản Đế Quân tính món tiền này như vậy được không?”

”Khụ khụ.”

Lâu Thất sờ sờ vào mặt mình, nàng cười sao? Cười sao cười sao? Ai dè, nói ra thì tên bá quân này cũng chẳng hiểu được đâu, nàng không phải chảy nước dãi ví số tiền vào sổ Hội Hoa Lầu, chỉ là, đây là lễ vật đến từ người nhà mà mỗi lần nàng nhận được, lại còn là đại lễ.

Còn như lão đạo sĩ thôi, mỗi năm đều tặng nàng một loại thuốc có tính là lễ vật không?

Hai người nhanh chóng rời khỏi chiếc thuyền hoa, nhưng trước lúc rời khỏi, vạt váy của Lâu Thất bị vật gì đó móc vào, nàng lấy một tay giật ra, hoàn toàn không hề để ý.

Và bọn họ cũng chẳng hề nhìn thấy sau khi bọn họ đi khỏi, miếng boong thuyền này lại nhanh chóng khôi phục lại mà không phát ra bất cứ âm thanh nào.

...

Đêm khuya thanh vắng.

Làn sương càng ngày càng dày đặc

Hai thân ảnh nhẹ nhàng bay từ làn sương dày đặc tới, vừa hạ xuống trên boong thuyền thì chân bị hẫng xuống, hai người đồng loạt rơi xuống cái khoang tối hai lớp mà Trầm Sát và Lâu Thất lúc trước đi xuống.

Một ánh sáng của ngọn lửa sáng lên theo cùng một tiếng "chát," bọn họ mang theo đá đánh lửa và nến, thấp sáng lên nửa cây nến nhỏ.

Bọn họ cũng nhìn thấy người chết đó, còn cả cái miệng thùng bị hấn đè lên.

"Tiểu thư, bên trong cái thùng này nhất định có bảo vật!"

Thị nữ mặc chiếc váy màu xanh nhạt nót rồi đẩy người chết đó xuống mặt sàn, cô ta mở cái nắp đó ra. Một luồng ánh sáng lấp lánh chói lòe, một đèn hoa đăng bảy màu xuất hiện trước mắt.

"Trời ơi, đẹp quá đi mất~~" Thị nữ mặc y phục màu xanh lam bẩm nói.

Tiểu thư của cô ta cũng đang quan sát cái hoa đăng bảy màu đó, trong mắt loé lên tia sáng: "Đây không phải là đèn bình thường, bên trong cũng không phải dùng nến đặt vào để chiếu sáng, mà là để dạ mình châu, còn là Lam Hải cực phẩm dạ mình châu.

Người này lại chính là người vốn dĩ nên ở bên cạnh Lưu Vân tiên tử, đường muội Tố Vân Tâm của cô ta. Chỉ là Tố Vân Tâm lúc này hoàn toàn không có một chút nào thần sắc ngang ngược cuồng nữa mà là nhìn ngọn đèn hoa đăng đó với ánh mắt rất sáng, thần sắc lại vô cùng tự kiềm chế.

Thị nữ ở bên cạnh cô ta, nếu Lâu Thất nhìn thấy lúc này nhất định sẽ cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, cô ta chính là thị nữ chọc giận nàng, bị nàng ép phải xuống hồ. Lúc này thị nữ này cũng dường như biến thành con người khác, hoàn toàn không còn vẻ hung hăng hống hách nữa rồi.

"Tiểu thư, cô biết đèn này sao?"

Tổ Vân Tâm gật gật đầu nói: "Ở chỗ của Tổ Lưu Vân có một quyển sách thu thập ghi chép bảo vật trên thế gian, trên đó viết về ngọn đèn này, đây gọi là Trú Hoa Đăng, toàn bộ nguyên liệu để chế tạo ra cái đèn này đều phải dùng được liệu được ngâm qua bởi hơn một trăm loại gỗ trầm hương và thủy tinh, thêm vào đó là ánh sáng và công dụng của Lam Hải dạ minh châu, thấp đèn trong đêm, soi mình trong ánh sáng lộng lẫy của nó ở thời gian dài sẽ duy trì được dung nhan không bị lão hoá."

Thị nữ ngậy ra nói: "Không phải chứ? Tiểu thư, nô tỳ không xin đâu."

306. Chương 306

Tổ Vân Tâm giơ tay gõ lên đầu nàng ta một cái: "Người nghĩ ta tin sao? Làm sao mà trẻ mãi không già được, nhưng đích thị là có hiệu quả đối với dung mạo của Trú Bảo, kẻ tiện nhân Tổ Lưu Vân kia từng nói, cho dù không đến mức quá khoa trương như vậy, nhưng nếu được chiếu sáng trong thời gian dài, thì bốn mươi tuổi mà nhìn vẫn như hai mươi lăm là điều có thể xảy ra."

Chỉ thế là đủ rồi, trì hoãn tuổi già bệnh tật, như vậy lẽ nào vẫn chưa thỏa mãn sao?

Đôi mắt của người tỳ nữ áo xanh sáng rực. "Tiểu thư, chúng ta đem về đi, đem về rồi cho tiểu nữ hưởng ké với!"

"Thế nhưng món bảo bối này đột nhiên xuất hiện ở đây như vậy, người không cảm thấy có gì đó rất kỳ quái sao?"

"Kỳ quái thì có làm sao? Chúng ta có thể mang nó đi là được rồi mà. Tiểu thư, chẳng phải tiểu thư vẫn lớn mật lắm sao? Hay là sợ bị tiên tử phát hiện ra đây?"

Về mặt Tổ Vân Tâm không được vui, "Bây giờ người quen mồm gọi ả ta là tiên tử rồi đấy hả? Con tiện nhân Tổ Lưu Vân đó, hồi nhỏ thì cướp tư cách được lên Trầm Vân Sơn của ta, sau này lại hại phụ thân ta vì bảo vệ ả mà gặp chuyện chẳng lành, mấy năm nay còn lấy ta ra làm bệ đỡ để thể hiện mình là người hiền lành lương thiện, biết ơn báo đáp, tiên tử? Ta buồn nôn! Nếu không phải là ta đã cải trang nhiều năm nay, thì đã bị ả hại chết từ lâu rồi! Sao ta phải sợ ả ta nào? Đợi đến khi thời cơ chín muồi, mọi thứ đều chuẩn bị xong xuôi, thì khi đó sẽ là lúc ả phải chết."

Về mặt mang đầy thù hận của Tổ Vân Tâm lộ vẻ khinh thường, lại có cảm giác u ám, bộ dạng có chỗ nào giống với những gì mà người khác cảm nhận về cô ta, một nữ nhân trẻ tuổi đầu óc rộng tuếch, chỉ biết dựa vào danh tiếng của tỷ tỷ mình rồi to mồm huyênh hoang đâu?

"Tiểu thư, ta biết người đã chịu ảm ức nhiều năm qua, nhưng vẫn còn có ta bên cạnh người mà."

"Ừm, người là người tốt, đợi đến khi đoạt lại được thanh danh và địa vị của kẻ tiện nhân kia, ta nhất định sẽ bù đắp cho người. Nhiều năm qua, người cũng chịu không ít uất ức, đến lúc đó ta sẽ ban cho người tiểu sư đệ mà trước giờ Tổ Lưu Vân vẫn che chở cưng chiều, thế nào?"

Câu nói làm cho viên mắt của tỳ nữ kia đỏ lên, không nhịn được đỏ mặt oán trách.

Khóe mắt Tổ Vân Tâm liếc nhìn cái xác khô nằm trong góc tối nọ, đoán rằng tỳ nữ của mình vẫn chưa nhìn thấy. Cô ta cúi người chăm chú nhìn chiếc hòm, cho dù đã được mở ra, nhưng bên dưới ngọn đèn Trú Hoa vẫn hiện ra một thứ màu bạc, cột ngọn đèn ở dưới đáy hòm, thế nên không tài nào lấy ngọn đèn ra được.

Cô ta nhú nhú mày, liếc nhìn nam nhân đã chết, lại nhìn tỳ nữ của mình, lặng lẽ lùi ra sau hai bước chân. "Vậy thì lấy đèn ra trước, rồi nhanh chóng rời khỏi đây, sau đó lại bàn bạc tìm cách chuyển đèn về."

Tỳ nữ gật đầu, thò tay lấy ngọn đèn kia lên, nhưng vừa mới nhấc lên, một làn khói xám xanh tức thì phun ra, vừa vùn quanh người tỳ nữ từ cằm đến ngực.

Miệng tỳ nữ phát ra tiếng kêu gào thảm thiết, "Đau quá! A!"

Có tiếng xì xì xì, bằng mắt thường có thể nhìn thấy tốc độ ăn mòn quần áo ở phần ngực và cổ của người tỳ nữ.

"Tiểu thư, cứu ta..."

Tổ Vân Tâm run sợ ngăn người nhìn nàng ta, đợi đến lúc nghe thấy tiếng nàng ta gọi, mới như tỉnh mộng bay nhanh đến, rút đoản kiếm ra, nhanh chóng rạch phần quần áo trước ngực nàng ấy, muốn xé rách ra. Lại chẳng ngờ rằng khói độc kia tấn công rất nhanh, mới đó đã ăn mòn vào bên trong, nàng gắng sức rạch, phần vải đó đã bị cắt ra, đã cắt vải ở phần đó ra rồi, nhưng lại để lại một vết thương rất dài trên ngực người tỳ nữ. Trong lòng vô cùng sốt sắng, nhưng biết không thể nào do dự được nữa, lập tức dùng một tay nắm chặt lấy phần vải đã bị cắt ra kéo mạnh xuống.

"Á! Tiểu thư..."

Người thị nữ đau đớn đến ngất đi.

Nhưng khi Tổ Vân Tâm nhìn tấm vải lớn mà bản thân vừa mới cắt ra kia, cũng kinh được thét lên, hást văng thứ ấm nóng trong tay mình ra.

Thứ đó, cô đã nhìn thấy rất rõ, thứ mà nàng xé ra chẳng phải là một mảnh vải lớn! Mà đó rõ ràng là một mảng da thịt! Máu tươi bắn tung tóe, máu và thịt trộn lẫn vào nhau!

Cô ta sợ hãi nhìn về phía người tỳ nữ, trước ngực nàng ta máu thịt trộn lẫn, không nhìn thấy bất cứ một miếng da nào!

Bộ y phục vừa nãy sớm đã bị ăn mòn hết cả, thứ mà đoản kiếm của cô ta rạch ra vốn không phải là vải vóc, mà là da thịt!

"Ta, ta không cố ý..." Tổ Vân Tâm toàn thân run sợ, chợt nhớ ra trên người có mang thuốc trị thương và

cầm máu bên mình, lập tức mờ mịt, run run mở nắp, đổ hết cả lọ thuốc lên trên ngực người tỳ nữ. Nhưng phần bị thương lại quá lớn, lọ thuốc kia căn bản không đủ để bôi hết chỗ đó được, không thể đủ được. Cô ta điểm vài huyết trên người nàng ta, bất kể thế nào cũng phải cầm được máu.

Nhưng lúc này, phần từ cổ đến ngực của người tỳ nữ vốn thanh tú kia chỉ còn là một mảng máu thị lớn, máu thịt đỏ tươi hòa cùng sắc nâu của thuốc, khiến người ta nhìn vào không khỏi giật mình kinh sợ.

Lúc này Tổ Vân Tâm mới thấy hối hận.

Cô ta cứ nghĩ chắc hẳn phải có bộ phận then chốt, không thể lấy ngọn đèn ra dễ dàng như vậy được, hơn nữa lại có người chết, nếu như thứ đó có thể lấy ra dễ dàng, vậy sao người đó lại bỏ mạng ở đây?

Thế nhưng khi đó cô ta lại nghĩ, nếu như nói những điều này với tỳ nữ, chỉ sợ nàng ta cũng khiếp sợ mà không dám đến lấy ngọn đèn. Nếu không thử thì chẳng phải sẽ mãi mãi không có cơ hội cầm chiếc đèn kia sao? Cho nên, trong lòng cô ta cảm thấy có chút may mắn.

Biết đâu cũng chỉ là một cơ quan nhỏ thôi thì sao? Biết đâu cũng chỉ hơi đau một chút thôi thì sao?

Còn có một ý nghĩ nữa, đây là tỳ nữ của cô ta, những năm này, bởi vì những người đáng tin bên cạnh cô ta không nhiều, nên bất giác cũng nuông chiều nàng ta, có lúc còn coi nàng ta như tỷ muội. Đến lúc cần thiết, nàng ta vốn dĩ cũng nên vì cô ta mà hy sinh một chút.

Kết cục, đã thành ra vậy rồi.

Tổ Vân Tâm nhìn người tỳ nữ bị thương đến thê thảm, muốn bật khóc.

Sau này, nàng ấy còn có thể ở bên cạnh cô, giúp cô làm việc không đây? Dẫn người thị nữ như thế này theo, người khác sẽ nhìn cô ta bằng ánh mắt thế nào? Tổ Lưu Vân có phải sẽ rất đắc ý hay không?

Trong mắt Tổ Vân Tâm lóe lên một tia sát ý.

Nhưng vào lúc này, cô ta thấy trong góc có một chiếc thuyền đột nhiên xuất hiện, có một vết nứt nhọn, bên trên có móc một miếng vải nhỏ.

Màu sắc của mảnh vải kia, sao cô ta lại cảm thấy vô cùng quen mắt?

Không dám đi lấy đèn nữa, cô ta nhận ra mảnh vải kia được móc ra từ bộ váy của ai đó. Hai người họ đã đến đây mà không cầm chiếc đèn Trú Hoa này đi, điều đó chứng tỏ, bọn họ biết chiếc đèn hoa này vốn không thể mang đi được.

Tại sao cô ta không nhìn thấy mảnh vải đó sớm hơn một chút chứ?

Hiện tại mọi chuyện đã thành ra mức này, nếu như nàng còn thốt ra được câu đó, thì nàng đã không mang họ Tổ!

...

Lâu Thất đột nhiên rùng mình.

Trầm Sát lập tức cảnh giác: "Lạnh à?"

Lâu Thất lắc đầu, nói giọng: "Cảm thấy dường như có người đang đứng sau âm thầm tính toán với ta."

Nàng không hề biết, câu nói đùa kia lại chính là sự thật.

"Ai dám tính toán với nàng, bổn Đế Quân đây trực tiếp đập chết kẻ đó." Trầm Sát hừ một tiếng.

Trước mắt lại là một con thuyền hoa có ánh đèn chiếu sáng. Cả hai người đang định tiến lên phía trước, lại thấy bóng một người được ngọn đèn hắt ra bên cửa sổ.

Làn tóc mây thướt tha, cổ thon dài, dáng cao, đích thị là một nữ tử, hơn nữa, nhìn dáng người cô ta, thì hẳn là một cô nương tuyệt sắc.

Cô ta đang ngồi, đầu hơi cúi xuống, nhìn có vẻ như đang tìm một thứ gì đó.

Ở đây vẫn còn người tuần tra trông coi ư? Có thể nói, nữ nhân này cũng đang đi đến Quan Đông? Bọn họ đã cầm một ngọn đèn, nhưng ngoài nam nhân đã chết kia ra, không nhìn thấy thêm bất cứ ai, còn tưởng rằng sẽ không gặp thêm ai nữa.

Nơi này hiện tại có người nên bọn họ cũng không thể đi vòng quanh, con thuyền nào có đèn chiếu sáng đều phải đi đến xem xét một chút.

"Ta đi vào từ cửa sổ, còn chàng đi từ cửa vào." Lâu Thất chỉ chỉ.

Trầm Sát giữ chặt cổ tay nàng, "Không cần đâu."

Lâu Thất rất nhanh hiểu được câu không cần đâu của hắn là có ý gì. Hắn trực tiếp đẩy cửa thuyền ra, sự xuất hiện đột ngột của hai người khiến cho người bên trong sợ đến mức nhảy dựng lên.

Mà tình hình bên trong dường như cũng nằm ngoài dự liệu của bọn họ. Người kia quả đúng là nữ nhân, đáng người quả thật không hề tồi, nhưng gương mặt kia quả thật chẳng thể nào khen ngợi được. Mặt rõ, mũi hếch, miệng méo.

Lâu Thập thật sự cảm thấy may mắn, may mà mình không phải là nam nhân, không vì bóng dáng được ánh đèn hắt ra của nữ nhân trong này mà tim loạn nhịp, nếu không thì khi nhìn thấy dung mạo của cô ta, có viết kín cả một tờ giấy A4 cũng không thể viết hết những chấn động trong lòng.

Mà trong tay nữ nhân này lại đang cầm một chiếc móc sắt, trước mặt khoang thuyền bị trống một mảng, cô ta đang dùng chiếc móc câu đó móc đồ bên dưới lên.

"Ta nói cho các người biết nhé, lão nương đây phải dùng cả canh giờ mới tìm thấy ngọn đèn như thế này, các người tốt nhất mau mau rút đi, nếu các người còn dám, bà cô đây sẽ liều mạng với các người."

Lời của ả còn chưa dứt, Trầm Sát đã trầm giọng nhả ra mấy chữ. "Rút, hoặc là chết."

"Rút cái đầu nhà người ấy." Nữ nhân mặt rõ nộ khí xung thiên, mỗi một câu nói lại phun ra vài tia nước bọt.

Lâu Thập khó chịu tránh qua một bên.

Sắc mặt Trầm Sát trầm xuống, nhẹ nhàng tung một chưởng.

"Ồ, tiểu đệ đệ, chưởng pháp này của đệ ẻo lả quá đó."

Vẫn chưa dứt lời, nữ nhân mặt rõ chỉ cảm thấy người mình bay lên, tiếng gió vù vù vù thổi bên tai, bực, cô ta đập vào cánh cửa sổ, nhưng vẫn chưa dừng lại, người bay vụt ra bên ngoài.

Thanh âm bên ngoài bị cắt đứt, cũng không biết cô ta bị ném đi đâu rồi.

Sở dĩ, ý của hắn là, cho dù tình hình bên trong có ra làm sao, lấy đông ép ít, trực tiếp cướp luôn. Thứ đáng buồn nhất của nữ nhân mặt rõ là vẫn cố chấp chửi mắng người, lúc này không rơi vào trong hồ thì có lẽ cũng không sống được. Trầm Sát xem ra cũng không phải là một người lương thiện.

Lâu Thập sờ sờ mũi, cũng chẳng ngoảnh đầu thương tiếc cho nữ nhân mặt rõ kia. Tiến lại, nàng kinh ngạc phát hiện ra, bên dưới thuyền, có một chiếc rương, bên trong chiếc rương chỉ có một chiếc lỗ hình tròn có một ngọn đèn nhỏ rất tinh xảo, ngọn đèn nhỏ bên trong đang tỏa sáng, ánh sáng rất ấm áp và lung linh.

Thế nhưng, tay của bọn họ thò sâu xuống dưới cũng chỉ chạm được vào chiếc rương kia, ngón tay vừa chạm đến chiếc lỗ, chứ không có cách nào thò vào bên trong được nữa.

”Muốn lấy ra, chỉ có cách đập phía bên này của chiếc thuyền ra, khoảng trống rộng một chút, ta sẽ đi xuống nước, hoặc là dùng Phá Sát phá chiếc hòm này ra.”

Lâu Thất lắc đầu, ”Không không được, không thể dùng lực cạy mạnh để phá hỏng nó, thấy không, đáy hòm là nước, chiếc hòm này không có đáy, thứ chống đỡ ngọn đèn chính là vật gì đó ở bốn vách hòm, cứng cáp, dẻo dai hay là cái gì đó khác, nhưng nếu như phá hỏng chiếc hòm, ngọn đèn sẽ bị rơi xuống nước.”

Đây là một trận pháp phòng ngự nhỏ. Nữ nhân vừa nãy mặc dù không hiểu, cô ta chỉ biết mình không thể dùng sức để cạy nó ra được, nên đã dùng một chiếc móc câu bằng sắt.

”Bổn Đế Quân đáng ra nên giữ lại chiếc móc kia.” Trầm Sát chau mày.

Lâu Thất bắt đầu tỏ vẻ ghét bỏ: ”Chàng cũng muốn dùng chiếc móc để đi cướp đồ lúc nửa đêm sao?”

Trầm Sát lại chau mày nhìn nàng.

Lâu Thất lấy roi Thí Hồn ra, ấn vào một chỗ ở mặt trên, phần đầu roi đột nhiên bắn ra một chiếc móc nhỏ.

”Chiếc roi này của nàng có chuyện gì là không thể làm được không vậy?” Trầm Sát không có gì để nói thêm.

Lâu Thất móc chiếc đèn kia lên, đang định giơ tay ra cầm lấy, lại nhìn thấy vách trong rương dường như được viết một hàng chữ gì đó.

307. Chương 307

Nếu không phải đưa cái đèn nhỏ này lên vừa đúng độ cao, chiếu vào vách trong của rương thì tuyệt đối sẽ không thấy được dòng chữ đó.

”Chàng cầm lấy, ta xem một chút.” Lâu Thất đưa dây vào tay Trầm Sát, để hắn duy trì độ cao đó, còn mình thì nằm sấp trên sàn thuyền, điều chỉnh một cách tỉ mỉ để xem rõ dòng chữ đó.

Nàng nhìn rõ một chữ thì đọc ra một chữ.

”Một cách khác để vượt ải, xua tan sương mù dày đặc thì có thể nhận được năm ngọn đèn.”

Ồ, có thể không cần tìm từng ngọn đèn nữa sao? Lâu Thất lập tức vui mừng, đứng dậy nhìn sang Trầm Sát, ánh mắt long lanh, nhìn đến mức trái tim của Trầm Sát giống như bị lông vũ phát nhẹ nhẹ qua vậy, mềm mềm tê tê.

Sao hắn lại thích nhìn dáng vẻ ngập tràn ánh sáng tràn đầy tự tin của nàng như vậy chứ?

Sao lại thích như vậy!

”Phá trận lớn, chàng biết không?”

Trầm Sát vừa nhìn bộ dạng đó của nàng thì biết là nàng có thể phá, bèn lắc đầu, sau đó hỏi với vẻ hiếu kỳ: ”Nàng biết à?”

Lâu Thất lập tức nói với vẻ mặt hớn hởi: ”Nắm chắc bảy phần, có thể thử!”

Thanh Phong Quyết, đốt nội lực, trước đây nàng từng dùng một lần trong rừng hoa. Nhưng việc đốt nội lực thì hiện giờ nàng thật sự không sợ nữa. Sau khi giải được sát thương phản đòn do huyết chú bốn mệnh gây ra, nội lực của nàng hiện giờ tuyệt đối là đủ cung cấp cho Thanh Phong Quyết dùng.

Cầm lấy ngọn đèn nhỏ thứ hai, họ đi thẳng ra khỏi cửa, bước lên khoang thuyền.

”Thanh Phong Quyết, nội lực hóa gió, gió chuyển động theo ý.” Lâu Thất vừa giải thích đơn giản với hần, mười ngón tay vừa nhanh chóng kết quyết.

Trầm Sát có thể cảm nhận được nội lực của nàng đang liên tục chảy về giữa mười ngón tay, sau đó theo chú quyết của nàng mà bay tỏa ra.

Tuy nàng nói sẽ không có vấn đề gì, sau đó cố gắng tu luyện tĩnh dưỡng lại là được rồi, nhưng hần vẫn không nhịn nổi mà nhúu mày, một chưởng áp lên lưng của nàng.

Lâu Thất đang kết quyết, đột nhiên một luồng nội lực dồi dào luồn vào, nàng lập tức giải tỏa áp lực. Vốn dĩ kết chú quyết cần điều chỉnh phân phối nội lực, nàng cũng chỉ là một con người, nội lực có mạnh cỡ nào cũng không thể lãng phí, vì vậy kết quyết sẽ hơi phí sức.

Nhưng hiện giờ có nội lực của Trầm Sát thêm vào, nàng lập tức cảm thấy thoải mái hơn nhiều, tốc độ kết quyết cũng nhanh hơn rất nhiều, thậm chí linh hoạt hơn.

Nàng không hề từ chối, hoặc giả miệng nói không cần, để một mình nàng làm. Một người nam nhân bằng lòng kề vai với nàng, thương yêu nàng, làm gì cũng cùng gánh vác cùng nàng, quan tâm đến lời nàng nói thì tuyệt đối đừng từ chối, hãy cho hần cơ hội.

Nếu không, lần sau hần có thể sẽ không làm như thế.

Lâu Thất lại không ngốc.

Nàng thậm chí còn ngược đầu nở một nụ cười với hần.

Tuy nụ cười này vội vã, nhưng Trầm Sát cũng cảm thấy ấm áp trong lòng.

Đây là lần đầu tiên Trầm Sát nhìn thấy tự nhiên không có gió mà lại có thể tạo ra gió. Hơn nữa, gió này có hơi khác so với gió tự nhiên, loại gió này lại có thể tựa như sóng vô hình, hết đợt này đến đợt khác tuôn về phía sương mù dày đặc trước mắt. Chuyển động theo ý, quả nhiên là do nàng điều khiển.

Nhưng vì hần cũng tham gia nên dĩ nhiên có thể cảm nhận được Thanh Phong Quyết này thiêu đốt nội lực đáng sợ biết bao, nội lực của hần liên tục tuôn vào trong cơ thể nàng, nhưng lại bị tiêu hao hết mà không hề ngừng lại.

Vừa nghĩ đến trước đây nàng còn định tự mình làm, Trầm Sát liền cảm thấy trong lòng khó chịu. Hần âm thầm nghĩ, có phải hần vẫn làm chưa đủ không? Không được, hần phải tiếp tục cố gắng, hi vọng có một ngày gặp phải chuyện gì thì việc mà nàng nghĩ đến đầu tiên chính là sà vào lòng hần.

Nếu Lâu Thất biết suy nghĩ của hần, chắc chắn sẽ trợn mắt khinh bỉ. Vừa thích nàng dũng mãnh có thể kề vai với hần, lại muốn nàng là chú chim nhỏ dựa dẫm vào hần, rốt cuộc là muốn như thế nào?!

Cuối cùng, sương mù đó từ từ tan ra.

Gần như là trong chớp mắt, sóng âm trên bờ đã dội vào tai.

”Chắc chắn là ta đặt đúng rồi, chắc chắn là ta!”

”Ồn ào cái gì, đây chẳng phải vẫn chưa phân được thắng thua ư?”

”Sao lâu như vậy rồi mà chưa có người ra ngoài vậy? Chắc không phải đều xảy ra chuyện rồi chứ? Ôi cha, ai đánh đầu ta!”

”Cho người ăn tim hùm gan báo nói bảy bọ này, người nào vào trong đó có phải người quên rồi không? Nếu xảy ra chuyện ở đây, mấy người chúng ta đều không cần chạy nữa, bắt lại hết đây!”

Người đó vừa nghe thì thấy có lý! Sợ toát cả mồ hôi, hơn nữa, họ không phải đều đặt cược không ít bạc rồi ư? Nếu thua thì cũng đau lòng.

Lúc này đột nhiên có người kêu lên: ”Có người ra rồi! Có người ra rồi!”

Ông chủ sạp hàng kia đột nhiên vọt lên nhảy xuống từ trên lan can đá cao nửa người, kích động nhìn về phía thuyền hoa đó.

Điều khiến họ cảm thấy bất ngờ là thuyền hoa truyền tới tiếng kêu khóc của một nữ tử. Người đầu tiên ra

ngoài lại là nam nhân đeo mặt nạ màu bạc đỏ.

Hắn quay người nhìn hai thiếu nữ đi theo sau, trên gương mặt dưới lớp mặt nạ hiện lên một vẻ phiến chán, nhưng vẫn giơ tay đỡ lấy thiếu nữ sắp ngã, bước chân xiêu vẹo, khoác một chiếc áo khoác ngoài của nam nhân, mang theo cô ta nhún người nhảy lên bờ.

”Đây chẳng phải là nha đầu trước đó bị rơi xuống hồ ư?”

Không thể không nói, mắt của một số người đúng là sắc bén.

”Đó là muội muội của Lưu Vân tiên tử à.”

Tổ Vân Tâm cũng phi thân lên bờ, còn chưa đợi người kịp phản ứng thì đã xông tới đỡ lấy thị nữ của mình: ”Hội Hoa Lầu mau cho người đến đây! Ta phải gặp Lầu chủ, ta phải gặp Lầu chủ! Lầu chủ chủ trì công đạo cho thị nữ của ta!”

Mọi người đều sửng sốt. Đây là muốn làm gì vậy?

Triệu Vân cũng ngẩn ra, tiếp đó bèn buông tay, tránh ra hai bước.

Chủ sạp hàng đó nhìn họ nhú nhú mày, quay sang Triệu Vân: ”Công tử đã lấy được năm ngọn đèn à?”

Triệu Vân giơ tay lên, ba ngọn đèn nhỏ tinh xảo trong tay thu hút ánh mắt của mọi người. Hắn lắc đầu nhẹ nói: ”Tại hạ chỉ được ba ngọn, hổ thẹn.”

”Công tử đã có được ba ngọn đèn, cũng rất giỏi rồi.” Chủ sạp hàng cũng có hơi thất vọng, nhưng trong mắt lại có ánh sáng kỳ vọng khác. Không lấy được năm ngọn đèn cũng không sao, đã có người phá tất cả ải rồi, phá tất cả ải rồi!

Tổ Vân Tâm thấy lúc này không có ai để ý đến cô ta, mà đa số đều đang trông ngóng để chờ đợi người khác lên. Cô ta cắn răng, một tay kéo mạnh chiếc áo choàng khoác trên người của thị nữ đó ra, lớn tiếng gào lên lần nữa: ”Lầu chủ Hội Hoa Lầu, khách ở phòng chữ vàng đã thương bạo thị nữ của ta tàn bạo như vậy, các người có phải vẫn muốn bao che cho cô ta không?”

Hét lên như vậy, mấy chữ máu chốt trong đó đã thu hút tất cả mọi người.

Phòng chữ Bấy ở lầu ba Hội Hoa Lầu, dùng vàng để mạ lên.

Nay khách ở phòng chữ vàng đã thương tàn bạo thị nữ của muội muội Lưu Vân tiên tử rồi?

Chà, việc này quả nhiên rất không bình thường!

Quay đầu lại nhìn, lập tức vang lên một loạt tiếng hít thở lớn.

”Mẹ ơi...” Một tên nam nhân lẩm bẩm một tiếng, đưa tay vừa đúng lúc đỡ lấy một tiểu phu nhân vì nhìn thấy nên sợ đến nỗi toàn thân mềm nhũn mà ngã xuống ở phía trước.

Thị nữ thanh tú xinh đẹp, một vùng máu thịt găm guốc từ cổ đến ngực, máu đã thành màu đỏ thẫm, cộng thêm thịt đỏ tươi trộn lẫn với nhau thành một mảng lớn, quả thực là quá kinh hãi! Quá tàn bạo!

Lúc này ai còn nhớ được bộ ngực của thiếu nữ vốn dĩ trắng nõn mịn màng ra sao, có nở nang mềm mại thế nào, không ai có thể có tâm tư đó đối với mảng máu thịt lớn này!

”Tiểu... thư...” Thị nữ đó hoàn toàn không ngờ được Tổ Văn Tâm sẽ có hành động như vậy, nàng ấy vốn đã đau đến muốn chết đi mấy lần, hiện giờ bị kích thích như vậy nên một ngụm huyết khí lập tức trào lên, chớp mắt đã ngất lịm.

Tổ Văn Tâm không phải không nhìn thấy ánh mắt kinh hãi, đau buồn phần nộ trước khi ngất đi của thị nữ đó, nhưng nàng ta đã bị thương như vậy rồi, nếu không để cô ta lợi dụng một chút thì há chẳng phải là bị thương vô ích ư? Cùng lắm thì sau này đền bù cho nàng ta là được rồi.

”Mọi người xem thử, đây là thủ đoạn độc ác của khách ở phòng chữ vàng đó, cùng là nữ tử mà trái tim cô ta sao lại độc ác như vậy? Nữ nhân đó tâm địa độc ác như thế mà lại còn có thể chiếm được sự sủng ái của Đế Quân Phá Vực, cả đời chỉ cần một mình cô ta, tâm cơ thật sâu xa biết bao! Vốn dĩ, Đế Quân Phá Vực và tỷ tỷ ta Lưu Vân tiên tử sớm đã tâm đầu ý hợp, giờ đây Đế Quân lại vì nữ nhân độc địa đó mà bỏ rơi tỷ tỷ ta, thiên lý ở đâu chứ?”

Tổ Văn Tâm ôm lấy thị nữ của mình vừa khóc vừa gào, nước mắt như mưa.

Triệu Vân vốn dĩ không muốn nhiều chuyện, nếu đã không lấy được năm ngọn đèn thì rời đi, nhưng vừa nghe thấy lời của cô ta thì bước chân lập tức dừng lại.

Lâu Hoan Thiên ở trong đám đông đang chờ tiểu muội nhà mình đến, muốn cùng cô ấy bàn bạc xem tối nay có thể làm một bữa tiệc rượu nhỏ dưới ánh nến không, nghe xem bao nhiêu năm nay cô ấy sống thế nào thì nghe thấy lời nói của Tổ Văn Tâm, gương mặt tuấn tú đó lập tức tối sầm lại.

”Nha đầu chán sống rồi nhỉ!” Dám mắng Tiểu Thất nhà hần là nữ nhân độc địa?

Tổ Văn Tâm thấy sự chú ý của tất cả mọi người đều đã bị cô ta thu hút thì càng ra sức gào khóc: ”Vốn dĩ là chúng tôi tìm được ngọn đèn đó trước, ai ngờ nữ nhân đó cứ đòi cướp, thị nữ của ta chẳng qua là tiến lên trước tranh luận với cô ta, thế mà cô ta lại ra tay độc ác như vậy!”

”Tổ cô nương, cô nói là thật ư?”

”Dĩ nhiên là thật, ta có chứng cứ ở đây!”

Tổ Lưu Vân còn chưa lấy chứng cứ ra thì trên thuyền hoa lại có mấy lượt người lên, chính là Bắc Phù Dung, Lưu Vân tiên tử, còn có hai người nam nhân lạ mặt khác.

Người lên cuối cùng lại chính là đôi vợ chồng bị người khác cười nhạo trước đó.

Mặt nạ vàng của nam nhân áo đỏ và mạng che mặt ngọc vàng của nữ tử ở dưới ánh đèn rất lóa mắt.

Tổ Lưu Vân vừa lên thì nhìn thấy Tổ Vân Tâm và thị nữ đang được cô ta ôm ở trước mặt mọi người, vừa nhìn mảng đó ở trước ngực thị nữ thì cô ta cũng hít ngược một hơi lạnh.

”Tỷ tỷ, tỷ cuối cùng cũng về rồi. Tỷ tỷ, tỷ phải phân xử thay cho bọn muội!”

Lâu Thất và Trầm Sát cũng nhìn qua đó, khi Lâu Thất vừa nhìn rõ vết thương của thị nữ đó thì lập tức trợn tròn mắt.

Sau đó nàng đưa tay bịt mắt của Trầm Sát: ”Tuy hiện giờ không nhìn thấy gì, nhưng người ta tốt xấu gì cũng là tiểu cô nương mười bảy mười tám, đừng nhìn, giữ lại tôn nghiêm cho người ta.”

Trầm Sát gật gật đầu, dứt khoát quay đầu đi.

Lâu Thất vẫn đang nghĩ, đây là gặp phải chuyện gì vậy, một tiểu cô nương mà lại bị thương thành bộ dạng này, thật là bi thảm mà.

Nhưng lại nghe Tổ Vân Tâm đột nhiên chỉ về phía nàng, cắn răng cắn lợi gào nói: ”Chính là cô! Đồ nữ nhân xấu xa lòng dạ độc địa! Cô là đồ nữ nhân ác độc, cô lại còn dám quay về!”

Lâu Thất lập tức sững sờ. Nàng chỉ ngược về phía mình: ”Cô đang nói ta?” Nàng ác độc lúc nào vậy? Nàng đã làm gì chứ?

”Chính là cô! Cô làm thị nữ của ta bị thương thành như vậy mà giờ còn giả vờ như không có việc đó! Trái tim cô thật cuộc là làm bằng gì vậy!”

308. Chương 308

Lâu Thất trừng lớn đôi mắt to xinh đẹp, hoàn toàn không hiểu cô ta đang nói gì.

"Đội đã nào Tổ cô nương!" Có người đứng ra, hoài nghi đặt ra câu hỏi, "Người vừa nói, thị nữ này của người bị khách của phòng chữ vàng đã thương sao?"

Tổ Vân Tâm nước mắt chảy dài, "Đúng vậy!"

"Sau người lại nói, là Đế Phi Phá Vực đã thương sao?"

"Đúng vậy!"

Người đó liền ngậy ra, "Vậy giờ ý người nói là bị vị phu nhân này đã thương?"

"Đúng vậy!"

Người xung quanh đều ồ lên, có người không kìm được mà cười nhạo, "Tổ cô nương không phải là bị dọa đến phát ngốc rồi chứ?"

Lần này, hung thủ cũng đã thay ba người, nào có vấn đề à!

Chỉ có vài người biết nội tình bên trong sắc mặt đều ngưng trọng hẳn, có người còn tức giận.

Tổ Lưu Vân vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, ngay sau đó liền hiểu được Tổ Vân Tâm muốn làm gì, cô ta muốn vạch trần thân phận của Trầm Sát và Lâu Thất, khiến bọn họ lộ diện mặt trước mọi người!

Nha đầu đáng chết này, cô ta cứ như vậy gây phiền phức cho Lâu Thất, sẽ khiến Trầm Sát trút giận sang mình mất!

"Vân Tâm, có phải người chịu kích động gì không? Đừng nói lung tung nữa, tỷ tỷ đưa muội về, phải mau chóng tìm đại phu chữa trị cho Xuân Thảo mới được, muội nhìn xem nàng ấy đã bị hôn mê cả rồi." Tổ Vân Tâm tiến lên, đỡ một bên kia của thị nữ, thăm dò sức cổ gằng đưa bọn họ vào Hội Hoa Lầu.

Vào Hội Hoa Lầu, chỉ cần lên được lầu ba, người khác muốn hóng chuyện cũng không nổi rồi.

Tổ Vân Tâm cười lạnh trong lòng, con tiện nhân Tổ Lưu Vân này vẫn vậy, vừa gặp chuyện là chỉ sợ ảnh hưởng tới thanh danh của mình, sẽ theo thói quen mà giẫm đạp cô để nâng cao bản thân. Giờ cô ta chưa hỏi rõ chuyện đầu đuôi ra sao đã hòa theo người khác nói cô bị kích thích, đang ăn nói lung tung!

Lại còn làm bộ làm tịch như vậy, muốn tự tay giúp cô đỡ thị nữ, muốn mời đại phu khám cho nàng ta, không lúc nào quên duy trì hình tượng của mình!

Thế nhưng lần này, cô sẽ không để cho Tổ Lưu Vân được như ý!

Tay cũng lập tức dùng lực, lại kéo thị nữ về phía người mình, lớn giọng gào to, "Không được đâu tỷ tỷ! Hiện giờ mà không giúp Xuân Thảo lấy lại công đạo thì chẳng còn cơ hội nữa rồi! Tỷ tỷ, không chỉ là vì Xuân Thảo, mà là còn vì tỷ nữa! Từ khi khế ước kia của Đế Quân Phá Vực được công bố, tỷ hăm khóc bao nhiêu lần, muội muội đều biết cả! Hiện giờ chúng ta phải để cho Đế Quân nhìn thấy rõ bộ mặt thật của nữ nhân kia!"

"Vân Tâm!"

Tổ Lưu Vân thực sự muốn bịt cái miệng của cô ta lại, thế nhưng trước ánh nhìn chăm chăm của mọi người, cô ta cũng bó tay toàn tập.

Tổ Vân Tâm lại xoay người về phía Bắc Phù Dung, "Đại công chúa, nơi đây là Bắc Thương, có chuyện gì cũng cần Đại công chúa làm chủ! Điều ta muốn nói chính là, phòng chữ vàng của Hội Hoa Lầu, còn có Đế Phi Phá Vực, cùng với nữ nhân này!" Cô ta chỉ tay về phía Lâu Thất, "Đều là một người, cô ta là Lâu Thất!"

Câu này cô ta dùng chút nội lực để hét câu này lên thật to, thế nhưng, đám đông bị những lời nói của cô ta làm cho kinh ngạc lại không hề phát hiện.

Lâu Thất vẫn luôn không có động tĩnh gì mà nghe cô ta nói, là bởi nàng vốn không biết đã xảy ra chuyện gì. Nghe tới đây, nàng mới coi như là hiểu rõ.

Thế nhưng, vừa nghe hiểu, nàng lại thấy nực cười vô cùng.

Diễn kịch gì vậy?

Lén kéo lấy Trầm Sát, nàng quét một vòng, phát hiện ra hiện giờ phần lớn mọi người đều đang khiếp sợ, cầm rút đầy đất cũng chẳng ai nhặt.

Triệu Vân nắm chặt tay, nếu như biết Tổ Vân Tâm này tới để làm loạn như vậy, vừa rồi khi ở trên thuyền hoa hắc đã đập cho cô ta một cước xuống hồ rồi.

Lâu Thất ném một ánh mắt qua, chưa cho hấn động.

Mà Lâu Hoan Thiên tất nhiên cũng tiếp được ánh mắt của Lâu Thất, ngay lập tức kiềm chế lại. Thế nhưng hấn đã lén lút làm vài thủ thế, bảo đám ám vệ Long Tự Bối chuẩn bị cho tốt.

Ai dám làm Tiểu Thất của hấn bị thương, hấn nhất định sẽ lấy mạng của chúng, hừ, thực sự nghĩ là Tiểu Thất nhà hấn không ai bảo vệ sao?

Bắc Phù Dung cũng kinh ngạc như vậy, cô ta không phải không phát hiện ra dáng người của nam nhân mặc y phục đồ đeo mặt nạ vàng kia rất giống Trầm Sát, thế nhưng vì tuyệt không tin rằng Trầm Sát sẽ mặc như vậy, thế nên cô ta mới không nghĩ ngợi gì. Giờ nghe lời của Tổ Vân Tâm, càng nhìn càng nhận ra rằng đôi uyên ương tay trong tay kia chính là Trầm Sát và Lâu Thất.

”Vân Tâm, muội đã làm loạn đủ chưa?” Tổ Lưu Vân dường như đã cảm nhận được hàn ý tức sát truyền tới từ Trầm Sát, cô ta cảm thấy đường muội không có nào này đúng là chán sống rồi, thế nhưng sao lại liên lụy đến cô ta cơ chứ?

”Tỷ tỷ, muội không làm loạn, trước đây ở phòng chữ đỏ, không phải tỷ còn mời hai người họ cùng thưởng trà sao? Tỷ còn không ngừng nhắc nhở Đế Quân và Lâu Thất, năm đó tỷ đã từng du ngoạn thuyền hoa trong mưa cùng Đế Quân, cùng thưởng trà, tỷ đã nói bao nhiêu lần rồi, thế nhưng Lâu Thất nữ nhân vô liêm sỉ này lại làm như không nghe thấy, hoàn toàn không đặt đoạn tình ý của tỷ và Đế Quân vào trong mắt...”

”Vân Tâm!”

Tổ Lưu Vân đỏ rực cả mặt, xem ra là bị bức ép đến mức lúng túng vô cùng, dường như để lộ chuyện bí mật nhất của mình ra trước mặt mọi người, cũng chứng thực cho lời của Tổ Vân Tâm không hề sai, quả thực Lâu Thất vô liêm sỉ đến mức đã chen vào tình cảm của cô ta và Trầm Sát.

Lâu Thất nghe đến đây cũng không nhin được mà bật cười.

Đôi đường tỷ muội này đúng thật là nhân tài. Muội muội thì thừa cơ giẫm đạp lên thể diện của tỷ tỷ, vạch trần tâm cơ lừa dối của nàng trước đoạn tình cảm của cô ta và Trầm Sát, muốn lấy mấy chuyện gì đó để làm nàng ghen tuông, kết quả là lại bị phốt lờ, mất mặt thật đấy.

Tỷ tỷ không có cách nào ngăn cô ta nói những lời đó, thế nhưng lại phản ứng cực nhanh mà đưa ra lựa chọn tốt nhất, ngầm thừa nhận lời của cô ta, đem tất cả những điều không đúng đẩy lên người nàng.

Khiến người ta cảm thấy, nàng quả thực hoàn toàn không đặt đoạn tình cảm của Tổ Lưu Vân và Trầm Sát vào mắt, tiểu tam tâm cơ như rắn rết chen vào tình cảm của họ.

”Tỷ tỷ, tỷ xem, cô ta vậy mà còn cười kìa! Lâu Thất, người có bản lĩnh thì cởi mặt nạ ra đi!” Tổ Vân Tâm lại chỉ về phía Lâu Thất gào lên.

Cô ta chắc chắn rằng Lâu Thất và Trầm Sát có một nguyên nhân bất tiện nào đó nên không dùng thân phận thực sự mà tới đây, hiện giờ đã bị cô ta nhìn thấu, chắc hẳn cũng thẹn quá thành giận rồi nhỉ?

Tổ Vân Tâm thầm kêu lên trong lòng, tới đi tới đi, đánh nhau đi!

Sau đó cô ta liền nghe thấy giọng nói mềm mại chẳng có chút tức giận nào của Lâu Thất vang lên, ”Vân

Tâm cô nương, đã nói là sẽ không bán đứng chúng ta, quay đầu một cái người đã làm loạn như vậy rồi, thực chẳng có chút đạo đức, chẳng chút trượng nghĩa nào.” Nói xong, Lâu Thất liền tháo khăn che mặt vàng xuống.

Da thịt trơn bóng, mắt ngọc mây ngài, nét cười duyên dáng, phong thái ưu nhã.

Vào giây phút này, suy nghĩ trong lòng của không ít người đang có mặt là, Lâu Thất này quả nhiên xinh đẹp vô cùng, chủ yếu là bộ dáng không chút hoảng loạn, không thẹn không giận này khiến nàng ta có một khí thế rất đặc biệt, dường như có thể áp trụ được tất cả vậy.

”Sao người có thể...” Lưu Vân Tâm ngậy ra, sao nàng ta lại không sợ hãi gì mà lộ mặt chứ?

Lâu Thất tới Hội Hoa Lầu tất nhiên cũng cho rằng bớt được chuyện nào hay chuyện ấy, bởi nàng cũng chẳng biết tình hình của Hội Hoa Lầu này ra sao, là địch hay là bạn, hơn nữa có nhiều kẻ thù tới như vậy, nếu lỡ gặp phải, nàng cũng chẳng chơi được, đến việc xã giao với họ cũng hết thời gian luôn rồi.

Thế nhưng giờ nàng còn sợ gì chứ? Lầu chủ Hội Hoa Lầu là ca ca của nàng, giờ cả Hội Hoa Lầu đều nghe theo lệnh của nàng, Trầm Sát có lộ mặt cũng chẳng sao, Bắc Phù Dung còn dám làm gì bọn họ trước mặt nhiều người như vậy chứ?

Vả lại, muốn giành được thanh bảo kiếm đó của Tiêu gia, Trầm Sát cũng chẳng thể hoàn toàn không lộ thân phận được, sau này thanh bảo kiếm đó cũng sẽ đi theo hắn mà gặp những người khác nữa mà!

Dù sao thì chung quy cũng vẫn phải lộ, lộ trước một chút đối với họ mà nói cũng chẳng tổn thất gì cả. Còn về chuyện thưởng trà trong mưa gì đó với Tổ Lưu Tâm, nàng cũng coi như không nghe thấy, cho dù muốn hỏi rõ thì cũng chẳng phải vào lúc này, ở trong trường hợp này.

”Lâu cô nương...” Bắc Phù Dung không kìm được mà tiến lên hai bước. Lần này mục đích của cô ta trừ việc muốn lấy được sự trợ lực của thanh bảo kiếm kia ra, thực ra cũng là muốn tới hành cung Dịch Vương ở thành Nặc Lạp này lấy Thốn U quả, dùng để bàn chuyện hợp tác với Trầm Sát. Thế nhưng hiện giờ những người ở đây cũng đã ra rồi, người của cô ta lại chưa ai ra khỏi, tin tức nghe ngóng được là, những thị vệ đi theo Tiêu Vọng trước đó sớm đã không thấy bóng rồi, cũng chẳng thấy họ xảy ra chuyện gì. Vì vậy Bắc Phù Dung thực ra vẫn nghĩ rằng, bọn họ có lẽ là chưa tìm được Thốn U Quả, vẫn tìm kiếm ở trong đó.

Hiện giờ, cô ta nghĩ phải tạo mối quan hệ tốt với Trầm Sát và Lâu Thất mới được, tới lúc đó lấy được Thốn U Quả mới có thể bàn chuyện hợp tác được tốt hơn.

Bắc Phù Dung nào biết, ba trái Thốn U Quả thì một đã bị Lâu Thất làm rơi, hai trái còn lại nàng đã lấy cả rồi.

”Vị này thực sự là Đế Phi mà Đế Quân Phá Vực vừa sắc phong sao?” Có người nhỏ giọng bàn tán.

”Nhìn Đại công chúa cũng đã lên tiếng rồi, vậy thì chắc chắn là đúng.”

”Quả đúng là xinh đẹp tuyệt trần, cũng chẳng kém Đại công chúa và Lưu Vân tiên tử chút nào.”

”Đế Quân Phá Vực đúng là có diễm phúc thật đấy, theo ta thấy, nhiều mỹ nhân tới vậy, cứ nạp hết vào cung không phải là ổn rồi sao? Dù sao thì cũng chẳng phải hấn không nuôi nổi.”

Lâu Hoan Thiên nghe thấy những lời bán tán từ đám người liền nổi giận, ”Nói nhảm cái gì vậy? Đám phàm chi tục phần kia sao có thể so sánh với Đế Phi được chứ? Còn dám tranh nam nhân với nàng, ngại sống quá lâu chắc?”

Ám vệ của hấn gấp gấp kéo hấn ra, kéo hấn ra. Thiếu chủ à, không phải người đã nói là không thể lộ diện sao? Kim chế một chút có được không hử?

Mấy người ở bên kia quay đầu qua, không phát hiện được lời đó là do ai nói, lại phiền muộn quay đầu về hóng chuyện. Có điều vẫn rất buồn bực, là ai nói vậy, thuộc hạ trung thành của Lâu Thất sao?

”Vị kia chính là Đế Quân Phá Vực sao?”

”Ôi, người thực sự tới đây kìa! Nghe nói Đế Quân tuấn mỹ phi phàm, thực muốn nhìn một cái!” Tiếng bàn tán lần này lại là từ đám nữ tử.

Trầm Sát chậm rãi gỡ mặt nạ hoàng kim trên mặt xuống, gương mặt lạnh lùng quét về phía Tổ Vân Tâm, con mắt đã đỏ rực - sát ý lộ lộ.

Mà tướng mạo của hấn lại khiến những nữ tử ở đây đã được như ý nguyện... cũng bị mê hoặc rồi.

Bắc Phù Dung liền tiến lên một bước, ”Đế Quân tới Bắc Thương, sao không báo cho Phù Dung một tiếng chứ? Phù Dung sẽ thay Đế Quân và Đế Phi chuẩn bị hành cung.”

Cô ta đã chết tâm với Trầm Sát, nam nhân như vậy, cô ta thực sự không dây vào nổi.

Tổ Vân Tâm không kìm được mà gào lớn, ”Ý của Đại công chúa là sao? Vân Tâm hiện giờ muốn tố cáo Lâu Thất hành hạ thị nữ của ta đến chết!”

Sức chú ý của mọi người lại bị cô ta kéo về.

”Vân Tâm cô nương, nói có sách, mách có chứng.” Bắc Phù Dung đột nhiên có chút nhức đầu, nơi đây là Bắc Thương, điều đó cũng có nghĩa là, quả thực cô ta ra mặt thì tốt hơn, thế nhưng Trầm Vân Sơn và Phá Vực, cô ta chẳng muốn đắc tội phía nào, vả lại, người mà Tổ Vân Tâm tố cáo lại là Lâu Thất đó!

"Ta có chứng cứ!" Tổ Vân Tâm lại gào lên.

Vừa nói ra lời này, mọi người ngay lập tức háng hái hẳn, muốn biết rằng rốt cuộc thì chứng cứ gì có thể chứng minh Lâu Thất hành hạ thị nữ của cô ta tới chết.

Lâu Thất nhướn mày, "Hử? Có chứng cứ? Lấy ra ta xem nào."

Nàng vẫn mang bộ dạng điềm đạm như vậy, thực sự khiến người ta không thể tin rằng nàng có thể là một nữ nhân rắn rết độc ác đến thế.

309. Chương 309

Lâu Thất quả thực rất tò mò không biết Tổ Vân Tâm sẽ lấy ra chứng cứ thế nào.

Tổ Vân Tâm nhìn bộ dáng không chút lo âu của nàng, lòng lại càng hận hơn. Cô ta không dám hận Tổ Lưu Vân, cũng ghét Trầm Sát, hận Lâu Thất. Cô ta cho rằng Tổ Lưu Vân đã cướp đi cơ hội bá chủ ở Trầm Thiên Sơn của mình, nếu như không có Tổ Lưu Vân, hiện giờ người mang mỹ danh khắp thiên hạ chính là mình rồi, hơn nữa cô cũng sẽ được thể nhân ghép đôi với Trầm Sát. Cô ta vốn là người xứng với một Đế Vương.

Mà Trầm Sát cũng chẳng tốt, cũng không đúng, tại sao hắn lại nguyên khiến thể nhân cho rằng, Tổ Lưu Tâm xứng với hắn, có thể làm hậu của hắn chứ? Hắn nên nhìn thấu được bộ mặt thật của Tổ Lưu Tâm mới phải!

Còn về Lâu Thất, cô ta đã ngầm tranh đấu với Tổ Lưu Vân biết bao năm, chẳng đoạt được thứ gì, Lâu Thất dựa vào đâu mà vừa tới đã có được sự sủng ái của Trầm Sát chứ? Nàng ta là cái thá gì?

Dù sao, cô ta muốn kéo cả ba người này xuống đất, giẫm đạp lên, không ai được tốt đẹp cả.

Chuyện tối nay, chẳng phải chính là một mũi tên trúng ba con chim sao?

Lâu Thất là một nữ nhân rắn rết lòng lang dạ sói dã thương thị nữ của cô ta.

Tổ Lưu Vân làm bộ thanh tân trong sáng, thực ra cũng lén giẫm đạp lên đường muối, tiện nhân dám đuổi theo dính lấy nam nhân.

Còn Trầm Sát, đó là một tên ngu ngốc, vậy mà lại có quan hệ với hai nữ nhân như vậy.

"Người cho là ta không có chứng cứ ư?" Tổ Vân Tâm rút từ trong tay áo ra một mảnh vải nhỏ, giơ cao cánh tay khiến người ta nhìn thấy rõ miếng vải trong tay ả. "Đã nhìn thấy chưa? Đây là miếng vải mà khi cô ta hạ thủ với thị nữ của ta, nàng ấy đã xé được miếng vải này từ váy độc nữ kia! Người dám đứng ra để đối chứng không?"

”Không phải đối chúng, là của ta.” Lâu Thất còn tưởng rằng cô ta sẽ lôi được chúng cứ gì ra, hóa ra là thứ này. Khi cô ta vừa lấy ra nàng đã nghĩ tới, lúc đó khi nàng đang ở khoang ngầm nơi đáy thuyền đó, muốn rời đi thì dường như vật vấy bị thứ gì đó móc lại, thế nhưng nàng cũng chẳng chú ý nhiều.

Có lẽ sau đó Tổ Vân Tâm tới nơi ấy, sờ mó phải cơ quan, khiến cho thị nữ bị thương, ả ta nhìn thấy miếng vải này liền nghĩ ra chiêu này.

Có điều, nàng thực sự không hiểu, đổ vấy cho nàng như vậy để làm gì chứ?

”... Người thừa nhận rồi sao?!” Tổ Vân Tâm vốn tưởng nàng ta sẽ chối cãi một hồi, không ngờ rằng nàng vậy mà lại chẳng thềm nghĩ thẳng thắn thừa nhận luôn!

”Đúng vậy, khi ta vượt ải không cẩn thận bị thứ gì đó móc vào vấy, có cái gì mà không thừa nhận được chứ? Trái lại là người ấy, nhặt vừa một mảnh vải lên là muốn cắn loạn người khác, Lưu Vân tiên tử sao có thể thả người ra nhỉ? Có cần ta tặng người một cái vòng, cái loại mà gắn thêm xích sắt ấy, sau khi đeo vào thì kéo mau về nhà không?”

Có người nghe không hiểu lời của Lâu Thất, những người nghe hiểu cũng chẳng dám nói gì lung tung, ấy là người của Trầm Vân Sơn đó, bọn họ nào dám chọc vào chứ? Lâu Hoan Thiên thông minh lúc này lại đập vào mũi người hầu áo xanh đứng cạnh mình một cái.

Ngu xuẩn, mau nói gì giúp ích đi!

Người hầu áo xanh đó vốn là người thu tiền cược, vô cùng lanh lợi, bị hấn đập như vậy liền cười ha ha nói, ”Ha ha, Đế Phi chẳng phải là coi muội muội của Lưu Vân tiên tử thành chó bị xích rồi sao?”

Lời vừa dứt, Lâu Hoan Thiên lại đập hấn ra, người ta quay đầu lại cũng chẳng biết là ai vừa nói.

Lâu Thất phì cười.

Người khác thì không thấy, nhưng nàng thì lại thấy rất rõ.

Tổ Vân Tâm tức tới mức lại muốn nói gì, đã bị Lâu Thất cắt lời, ”Ta còn phải đợi để lấy tiền cược đây, không có thời gian phí lời với người đâu. Người nói mảnh vải này do thị nữ của người xé ra lúc ta đang hành hạ nàng ấy sao?”

Nàng cúi đầu nhìn lại vật vấy mình, giễu cợt mà hỏi, ”Không biết lúc đó động tác của vị thị nữ nhà Tổ cô nương như thế nào? Quỳ trên đất sao? Cứ cho là quỳ trên đất đi, nếu như ta muốn hại nàng ấy, nàng ấy phải bỏ lên vật lộn với ta mới phải, xé vật vấy của ta làm chi? Trước đây ta có nuôi một con chó rất thích làm những chuyện này, thường là vào lúc ta muốn rời đi, nó sẽ không nỡ rời xa mà cắn vật vấy của ta.”

Mọi người không tìm được mà cười rộ lên.

Không sai, vị trí bị xé của vạt váy này quá mức kỳ lạ, vừa khéo ở nơi thấp nhất của vạt váy.

Lâu Thất lại nói, "Còn nữa, nếu như thực sự là dùng tay để xé, sẽ không thể móc ra một mảnh vải nhỏ như vậy được, sao lại chỉ có một mảnh chứ. Ừm, người muốn nói là có thể lúc đó nàng ấy dùng hai ngón tay móc ra, vậy phiền người hãy lấy váy của Lưu Vân tiên tử thử một chút, sao người có thể dùng tay móc xé ra một mảnh vải nhỏ đến vậy."

Đây vốn là điều vô nghĩa biết không hả?

"Còn một điều nữa, ta vật lộn với thị nữ của người ư? Động cơ là gì? Mục đích là sao? Những điều này tạm thời không nói đến nhé, nếu như ta thực sự muốn động tay với nàng ta, giờ nàng ta còn có thể sống được chắc?" Lâu Thất nói xong lại khẽ giậm một chân xuống đất.

Mọi người không nhìn thấy được nàng dùng lực ra sao, dưới chân nàng, đá xanh lót trên mặt đất lại vỡ vụn thành một mảnh lớn.

Quần chúng vậy xem hít một hơi lạnh. Quả thực không ngờ nội lực của vị Đế Phi Phá Vực này lại sâu đến nhường kia! Nàng ta mới có bao nhiêu đâu chứ! Tu vi nội công này quả thực quá mức dọa người!

Bắc Phù Dung lướt mắt qua. Nếu nói Lâu Thất không dùng Thạch Tủy ngàn năm cô ta tuyệt không tin! Thế nhưng giờ chuyện cũng đã qua lâu rồi, lại nói Thạch Tủy ngàn năm có tác dụng gì chứ? Người ta sớm đã uống hết cả rồi, nếu lại nhắc tới, trái lại làm ảnh hưởng tới mối quan hệ của song phương.

Dù sao cô ta cũng chẳng tin lời của Tố Vân Tâm, Lâu Thất việc gì phải ra tay với thị nữ kia tới vậy chứ. Nếu như người nói thị nữ kia chọc giận Trầm Sát, hẳn còn có thể ra tay, thế nhưng sẽ không dễ thương thành bộ dáng này.

Tố Vân Tâm vốn không hề nghĩ tới việc Lâu Thất không hoảng cũng chẳng loạn, trong tình huống này mà còn có thể nói vài câu rõ ràng tới vậy, ngay lập tức bị ghen lại.

Tố Lưu Tâm đang muốn nói, than chủ bị người ta bỏ quên từ nãy đến giờ lại mở miệng, "Vị thị nữ kia động phải một cơ quan ở trong, bị lửa làm bị thương, sau thì có lẽ là không được xử lý tốt, bị ai đó không cẩn thận lột một tầng da xuống. Miếng vết thương kiểu này là do lửa tạo thành." Ngừng lại một chút, hẳn lại bổ sung một câu, "Nơi có đặt cơ quan là nơi đặt bảo vật của tộc ta, do một vị trưởng lão đã mất của chúng ta trông coi, nếu không nẩy lòng tham thì sẽ không chạm vào cơ quan đó."

Ý là, các người đã nổi lòng tham với bảo vật của tộc ta, bị thương còn trách ai?

Tố Vân Tâm thiếu chút nữa thổ huyết!

Đại gia!

Nếu người đã biết, sao không nói sớm hơn?

Lâu Thất cũng quét mắt nhìn hắn một cái, bĩu môi. Người đó, nói rõ sớm chút không được sao? Lãng phí nước bọt của nàng.

Tổ Lưu Vân không tìm được mà nghiêng rằng, mau chóng đưa tay ra điểm huyệt ngũ của Tổ Vân Tâm, ra hiệu cho thị nữ của mình đỡ họ dậy, dịu dàng nói với Lâu Thất, "Từ nhỏ muội muội ta đã bị chiều hư, giờ Lưu Vân thay muội ấy thỉnh tội Lâu cô nương, Lưu Vân sẽ đưa muội muội về Trầm Vân Sơn, phạt giam nàng ba năm, sẽ không cho xuống núi nữa. Lâu cô nương có thể nể tình muội muội tuổi nhỏ mà tha cho nàng một lần không?"

Tuy cô ta nói với Lâu Thất, nhưng ánh mắt lại tràn đầy hơi nước nhìn về phía Trầm Sát.

Trầm Sát lạnh lùng nói, "Cứ mở miệng ra lại nói Lâu cô nương là sao? Đây là Đế Phi của bốn Đế Quân."

Lâu Thất không nén nổi mà cười, trước kia vị này còn giữ chút mặt mũi cho Tổ Lưu Vân, có lẽ trước đây bọn họ đúng là có giao tình với nhau, thế nhưng vị này lại có tính thù dai nhỏ mọn, e rằng chút giao tình đó giờ cũng chẳng còn nữa rồi.

Sắc mặt Tổ Lưu Vân khê tái nhợt, trong mắt còn có chút đau thương. Thế nhưng Trầm Sát lại bước qua vài bước, nói: "Nữ nhân của bốn Đế Quân, người cho là chó mèo nào cũng có thể chạy tới mắng một trận, sau đó chỉ cần xin lỗi một lời là không có chuyện gì nữa sao?"

Vừa dứt lời, cũng chưa ai thấy hắn động thủ, Tổ Vân Tâm và thị nữ đang hôn mê của ả ta đã bị hất bay ra ngoài, rơi vào hồ nước ùm ùm hai tiếng.

Người xung quanh đều không không chế nổi mà kinh ngạc thốt lên.

Hai người đó, một thì bị điểm huyệt ngũ, một thì còn đang hôn mê mà, cứ rơi vào trong hồ như vậy, chẳng phải là chìm hẳn xuống đáy luôn rồi sao...

Tổ Lưu Vân giật giật khóe mắt, trong mắt là bộ dáng Trầm Sát mang sát khí dày đặc.

Thế nhưng cô ta lại không thể trở mắt nhìn, bằng không, người trong thiên hạ chẳng biết sẽ đồn đại về cô ta ra sao, Tổ Vân Tâm cô ta nuông chiều mấy năm nay, mặc ả làm loạn, xử lý rắc rối cho ả ta, chính là vì muốn đắp nặn nên hình tượng biết ơn báo đáp này, giờ nếu như nhìn ả ta sắp mất mạng mà còn không cứu, chắc chắn sẽ bị người ta nói là vì nam nhân mà bỏ mặc muội muội.

Vì vậy Tổ Lưu Vân liền nghiêng rằng, hô to, "Còn ngậy ra đây làm gì, mau đi cứu người!" Bọn họ đi ra ngoài

tất nhiên không thể chỉ đem theo một hai thị nữ, cũng dắt theo chẳng ít đệ tử của Trầm Vân Sơn.

Trầm Sát giương khóe mắt, liền đứng ở đó, "Cứu người? Có thể thôi, mười tức sau bốn Đệ Quân sẽ để các người cứu."

Mười tức sau!

Vậy thì hai người đó đã đang chìm xuống rồi, nếu lại thêm mười tức nữa, cứu được người lên cũng chẳng biết có còn sống được hay không.

"Đệ Quân không thể nể mặt Lưu Vân được sao?" Tổ Lưu Vân nghiêng rằng.

Trầm Sát liếc cô ta, "Người là cái thá gì chứ?"

Hắn vốn cũng muốn nể mặt cô ta, là nể mặt. Thế nhưng muội muội của cô ta lại sỉ nhục Thất Thất như vậy, theo thói quen hắn cũng giết luôn.

Quả thực lời này vô cùng làm tổn thương trái tim người khác, nói với một nam tử chưa chắc đã chịu được, huống hồ gì là một nữ tử? Còn là một nữ tử thường được tôn ở trên cao nữa.

Tổ Lưu Vân thiếu chút nữa phun một búng máu ra. Cô ta nắm tay thật chặt, móng tay bấm thành vài vết sâu trong lòng bàn tay, thế nhưng cô ta biết, cứng rắn đánh nhau cũng không thể lướt qua hắn mà cứu người trong vòng mười tức được. Vì vậy chỉ có thể chảy đầy mồ hôi lạnh nhìn chăm chăm mặt hồ, đợi đúng mười tức.

Mười lần hít thở, bình thường thì rất ngắn, thế nhưng giờ lại khiến người ta cảm thấy dài lê thê.

Bắc Phù Dung chỉ cúi đầu, Tổ Lưu Vân trong lòng lạnh lẽo, biết rằng giờ mình không thể làm lộn lên với Trầm Sát. Phía Cảnh Dao, từ khi nhìn thấy Trầm Sát sớm đã ngậy cả ra rồi, hoàn toàn không nói lời nào.

Những người khác, ai dám chống lại Trầm Sát đây?

Chỉ nhìn hắn lạnh lùng vô tình ném thẳng người ta xuống hồ, còn ai dám lên chịu chết chứ?

Mười tức cuối cùng cũng qua, Tổ Lưu Vân liền hạ lệnh cứu người, ngay lập tức, đệ tử của Trầm Vân Sơn đều nhảy xuống hồ.

Dù có thể nào đi chăng nữa, mặt mũi của Trầm Vân Sơn, đêm nay đã bị tàn nhẫn mà rớt xuống rồi.

Lúc này, than chủ kia mới tiến lên nói, "Là các người phá đại trận của ta sao? Nào nào nào, mau tới lĩnh đá Phượng Hoàng của các người đi!"

Người xung quanh lại kinh ngạc hẳn lên.

Người thắng cược là bọn họ?

Có người ngay tức khắc khóc thét lên, "Vậy là chúng ta thua rồi sao?"

Bọn họ có thể kháng nghị được sao? Nếu như không phải hai vị này dùng thân phận giả, sao bọn họ có thể không cược cho hai vị đó chứ?

Hội Hoa Lâu có lời rồi, "Nguyên cược thua, không có ai quy định là phải báo thân phận thật cả."

Thổ huyết, thổ huyết.

"Hai vị này mới qua đây nói chuyện, là khách của phòng chữ vàng, có thể tới phòng chữ vàng nói chuyện không?" Thân chủ kia ôm lấy đồ cười mỉm với Lâu Thất.

Lâu Thất nhìn hẳn một cái, biết rằng hẳn chắc chắn sẽ không giao đá Phượng Hoàng một cách đơn giản như vậy.

310. Chương 310

Cô đồng ý cho hẳn vào trong phòng chữ vàng nói chuyện. Thế nhưng có một số chuyện cô phải xử lý.

"Mời vào trong phòng chữ vàng" Lâu Thất cười, nhìn vào chiếc hộp hẳn đang cầm,

"Người phải mở hộp ra đã, cho mọi người biết người có đá phượng hoàng thật hay không. Nếu không khi lên đó, người lại không có đá phượng hoàng, thì thiên hạ lại nghĩ là Đế Quân của chúng ta đã có đá phượng hoàng. Thế chẳng phải oan ức cho chúng ta hay sao?"

Lâu Hoan Thiên nghe câu nói này liền cười. Tiểu Thất nhà hẳn giống, quả thật rất giống. Cho dù hẳn không thích Lâu gia, nhưng người khác không cho hẳn làm Thiếu chủ, hẳn lại cố gắng dành đoạt lại.

Hẳn dựng lên Hội Hoa Lâu, ngân lượng đương nhiên là lấy từ Lâu gia. Cuối cùng Hội Hoa Lâu này lại chẳng có quan hệ gì với Lâu gia.

Bây giờ Tiểu Thất đã tiếp quản Hội Hoa Lâu, kiếm được một khoản tiền lớn cho Hội Hoa Lâu, bây giờ còn muốn có đá Phượng Hoàng. Thế nhưng nếu bị lợi dụng thì không hề thích thú gì.

Hắn ta thấy Tiểu Thất nhà hắn rất được lòng người này.

Biểu cảm của người bán kia có chút gì đó khác lạ

”Quả thực ta có đá Phượng Hoàng”

Lâu Thất chau mày: ”Vậy thì ông lấy ra cho mọi người xem”

”Đúng thế, đúng thế, mau lấy ra cho mọi người mở mang tầm mắt”

Trong đám người, ai cũng nhìn với ánh mắt tham lam

Người bán kia loay hoay một lúc, sau đó ngẩng đầu lên nói: ”Bây giờ tôi không có”

”Hừ”

”Xùy”

”Lửa đảo à?”

Mọi người xì xào huyên náo. Những người kia thấy có người chết liền không vui, gọi thị vệ tới dọa đánh chết tên lửa đảo này.

Tại đây chưa từng xảy ra chuyện như thế này.

Người bán hàng kia thấy tình hình nguy hiểm, liền vội nói: ”Ta đền, ta đền, vàng vạc đều trả cho các người, còn người bị chết kia ta sẽ đền Long Dẫn Thủy.”

Ba chữ Long Dẫn Thủy vừa thốt ra, tất cả mọi người đều dừng lại rồi bắt đầu tranh luận.

Long Dẫn Thủy không có tác dụng giải bách độc thể nhưng có công hiệu với kỳ độc. Bây giờ chưa thể xác định có thể giải loại độc này. Nhưng chẳng ai có thể nói chính xác sau này sẽ bị trúng loại độc nào. Cho dù nó không chữa được loại độc đó thì Long Dẫn Thủy quả thật là hiếm có. Uống nó có thể khiến tóc bạc thành đen, giảm nếp nhăn, tinh thần sung mãn, tốt cho cả nam và nữ.

Lâu Thất nhìn những người xung quanh đang bị thu hút bởi Long Dẫn Thủy, than lên một tiếng. Thế gian này lắm thứ kỳ dị, thế nhưng tính mạng mới là thứ quý giá nhất.

Trên mặt hồ có động tĩnh, có người đã cứu Lưu Vân tiên tử lên, thế nhưng người thị nữ vẫn mất tích. Nếu từ bỏ tìm kiếm thì hẳn là điều không hay, vì thế Thạch Lỗi tiếp tục bay lướt trên mặt hồ, tiếp tục tìm kiếm. Gió đêm thổi mái tóc và trang phục tung bay.

Cô quay lại, nhìn Lâu Thất với ánh mắt rưng rưng hàng lệ, xem ra có vẻ yếu đuối, giống như vừa bị ai bắt nạt. Người Thạch Lỗi khiến người khác chỉ nhìn thôi đã không cầm được lòng, muốn lập tức lao tới mà ôm vào lòng an ủi.

Lâu Thất sững người một lát mới kịp phản ứng. Ánh mắt ấy, biểu cảm ấy là dành cho Trầm Sát đang ở bên cạnh. Cô quả thật cảm phục Thạch Lỗi, đã bị đánh vào mặt như vậy mà vẫn có thể không oán hận, tiếp tục tìm cách để quyến rũ hắn ta.

Chẳng lẽ trước đây Trầm Sát đã để lại ấn tượng sâu đậm thế nào với người ta, mà người ta cứ nằng nặc theo đuổi. Lâu Thất nghĩ lúc nào đó có thời gian sẽ phải hỏi cho rõ.

Trầm Sát nắm chặt tay kéo cô vào trong Hội Hoa Lâu, lên tầng lầu 3. Người bán hàng kia đang ôm chiếc hộp ở phía sau.

Bắc Phù Dung và Cảnh Dao cũng lên cùng, Lâu Thất quay lại nhìn thì không thấy bóng dáng của Tử Vân Hồ.

"Tìm ai thế?" Trầm Sát hỏi

"Không ai cả."

Họ là khách của phòng chữ vàng, điều đó không còn là bí mật. Vì thế họ tới tầng đó, Bắc Phù Dung đứng nhìn: "Đế Quân, Đế Phi còn có chuyện muốn nói, chi bằng sáng mai cho phép Bắc Phù Dung ta làm chủ, mời hai vị thưởng thức đồ ăn của Bắc Thương."

Nếu đã gặp thì muốn tránh cũng khó, Trầm Sát đành gật đầu.

Cảnh Dao định mở miệng nói, thế nhưng chẳng ai thềm để ý.

Thấy mọi người đi hết, cô ta đem thị nữ đứng về chỗ cũ. Đây chẳng phải là xem thường Bích Tiên Sơn hay sao. Đợi cô cô thành công, rồi lấy được thần binh, thì cô xem ai còn dám xem thường Bích Tiên Sơn nữa.

"Các hạ có thể nói chưa?"

Tiêu Thông đứng ở bên rót trà cho họ. Lâu Thất cũng hơi thấy khát uống liền hai cốc mới mở miệng.

Trước đó bên hồ, ánh sáng mập mờ, hơn nữa họ không để ý tới khuôn mặt của người này. Bây giờ khi vào trong phòng, họ mới nhìn rõ được khuôn mặt.

Với một người đàn ông thì hấn ta quả là trắng, hơn nữa cũng khá trẻ, chỉ khoảng 30 tuổi.

Người đó đặt chiếc hộp xuống rồi đột nhiên quỳ xuống, trịnh trọng dập đầu ba cái.

Lâu Thất kinh ngạc: "Người làm cái gì vậy?"

Trầm Sát lúc đó hỏi chậm rãi: "tộc Long Dẫn xảy ra chuyện rồi?" Câu này vừa giống như một câu hỏi, nửa khẳng định.

Người kia không ngờ có người trực tiếp nói ra tộc Long Dẫn, liền ngẩng đầu nhìn sang, sắc mặt kinh ngạc: "Sao ngài biết?"

"Nếu tộc Long Dẫn không xảy ra chuyện thì người sao có thể tốn bao nhiêu công sức tới thành Nặc Lạp này?"

Trầm Sát thực tế vẫn còn cảm kích tộc Long Dẫn. Năm xưa dù hấn từng lấy trộm Long Dẫn Thủy, thế nhưng dù tộc Long Dẫn biết nhưng không hề đuổi, mà còn giả bộ như không biết để cho hấn mang đi.

"Tại hạ là Thạch Lỗi, là người của tộc Long Dẫn, từng gặp Đế Quân, Đế Phi." Người tên Thạch Lỗi đó khuôn mặt khổ sở "Đế Quân nói không sai, nếu tộc Long Dẫn không có chuyện gì thì Thạch Lỗi sẽ không tới đây. Mục đích của chúng tôi là tìm người có thể phá được trận pháp. Kính mong hai vị giúp đỡ."

"Tộc Long Dẫn xảy ra chuyện gì?" Trầm Sát hỏi.

"Sự tình là như thế này."

Tộc Long Dẫn ở một góc độ nào đó có chút giống với tộc quỷ nhân, thế nhưng tộc quỷ nhân đương nhiên bị thảm hơn họ. Không phải là họ bẩm sinh bị như thế mà giống như là một thứ bệnh, khiến họ khó có con cái. Hơn nữa không dám nhìn mặt trời, cuối cùng bị diệt vong

Tổ địa của tộc Long Dẫn là một vùng bảo địa, ở đó có non nước linh thiêng. Tộc người của họ ai cũng trắng đẹp, gần như ai cũng biết cách điều chế mọi loại thảo dược.

Chỉ là tộc Long Dẫn đời đời canh giữ vùng đất này, không cho người ngoài xâm nhập. Họ cũng rất khó có con cái, bình thường mỗi cặp chỉ cần sinh được một đứa con đã là giỏi lắm rồi. Rất ít khi sinh được 2-3 đứa. Hơn nữa tuổi thọ của họ cũng ngắn, nên tộc người họ rất neo người.

Vì neo người, nên tộc Long Dẫn rất đoàn kết, tộc trưởng có thể gọi tên từng người trong tộc. Mỗi cuối tháng, họ đều tổ chức tiệc linh đình, tất cả đều tham gia nhảy múa, hát hò, hơn nữa cũng chia sẻ niềm vui với những người đang mang thai.

Thế nhưng tại bữa tiệc cuối tháng trước, họ phát hiện một gia đình bốn người biến mất.

Đối với họ thì đó là chuyện lớn. Tất cả người trong tộc được huy động đi tìm. Cuối cùng họ chỉ có thể tìm tới trước khu cấm địa, không ai dám tiếp tục đi vào.

"Tộc Long Dẫn tổng cộng có 51 người, còn có 16 vị sắp gần đất xa trời. Gia đình mất tích kia 4 người, ngoại ông nội đã lớn tuổi, còn có cặp vợ chồng và đứa con nhỏ. Trong tộc của chúng tôi, thì nó là niềm hi vọng." Thạch Lỗi đau khổ kể, "Vì thế mọi người trong tộc đều sẵn sàng chấp nhận mọi giá để tìm được 4 người đó."

Lâu Thất nghe vậy có chút động lòng, cả tộc người chỉ có 51 người, 16 người thì già cả ốm yếu sắp chết, nếu họ chết đi thì chẳng còn bao nhiêu người. Nên gia đình 4 người này vô cùng quan trọng.

"Vậy người đi tìm người giúp là muốn thế nào?" Tại sao không thể tự vào tìm?

Điểm này thì Trầm Sát có thể giải thích giúp họ: "Vùng cấm địa đó không thuộc về Tộc Long Dẫn, đó là thuộc về một người bạn của tổ tiên họ. Sau này hai người bị bất hòa, tổ tiên tộc Long Dẫn ra quy định, người của tộc Long Dẫn không được đi vào vùng cấm địa đó. Nếu người nào không nghe lời sẽ bị đuổi ra khỏi tộc."

Thạch Lỗi nghe thế ngạc nhiên: "Đế Quân sao biết chuyện này?"

Trầm Sát không nói gì đứng dậy. Lâu Thất lật ức đoán ra, hẳn ta trước đây đã từng ăn trộm Long Dẫn Thủy, đồng thời chắc chắn là đã đi vào vùng cấm địa đó.

Cô nhin cười, lập tức thay đổi chủ đề: "Tộc quy cũng có thể thay đổi chứ, hơn nữa chẳng phải các người bắt chấp mọi giá hay sao?"

"Tộc trưởng nói mọi giá không có nghĩa là gồm cả tính mạng"

"Vì thế, ý của người là đi vào cấm địa đó sẽ nguy hiểm tới tính mạng hay sao?" Lâu Thất nhìn hỏi. Nói như thế, có nghĩa là họ cũng có tính toán, muốn người khác chịu nguy hiểm thay mình.

"Có nguy hiểm không thì chúng tôi không biết, thế nhưng vùng cấm địa đó có những móc sắt chuyên đối phó với người của Tộc Long Dẫn. Nếu người của tộc Long Dẫn vào đó sẽ kích hoạt các cơ quan."

Câu này đúng là chẳng hợp lô-gic. Nếu như người của tộc Long Dẫn đi vào sẽ kích hoạt cơ quan, vậy thì 4

người trong ra đình kia chẳng lẽ không kích hoạt các cơ quan đó sao?

Đường như nhìn ra sự nghi ngờ này, Thạch Lỗi lập tức nói: "Chúng tôi cũng không biết người nhà đó tại sao lại đi vào. Thế nhưng trước ngày tổ chức tiệc, nơi đó từng mưa lớn, sấm sét đánh ầm trời. Nếu họ quả thật vào đó khi có sấm sét lớn thì chưa chắc đã kích hoạt cơ quan"

"Vậy thì các người cứ tìm người là được, còn dùng đá phượng hoàng lừa gạt làm gì?"

Thạch Lỗi cười khỏ sở: "Đá phượng hoàng tôi đâu dám tùy tiện mang theo."

Lâu Thất nghe thấy liền hỏi: "Người quả thật có đá phượng hoàng?"

311. Chương 311

Thạch Lỗi gạt đầu: "Cái này thì tộc Long Dẫn chúng tôi chưa bao giờ nói dối. Có thể phá quan đi ra, thì tộc Long Dẫn đương nhiên phải dùng đá phượng hoàng để đáp lễ. Thế nhưng hy vọng người có thể phá cơ quan có thể vào trong đó tìm người cho chúng tôi."

Hắn nghĩ vì đá phượng hoàng có thể Lâu Thất sẽ đồng ý, không ngờ hắn vừa nói xong, Lâu Thất liền vẫy tay, Tử Vân Hồ ở cạnh đó chạy tới lòng cô.

Lâu Thất vuốt lông Tử Vân Hồ rồi mở lời: "Ban đầu nếu phá được cơ quan là sẽ có được đá phượng hoàng, bây giờ người lại thay đổi, phá được cơ quan lại còn tìm được người cho các người mới lấy được đá phượng hoàng. Quả thật là hơi tham lam. Thế nhưng niệm tình các người neo người, nên ta không so đo tính toán. Người đi đi."

Thạch Lỗi sững người sao có thể có người không cần đá phượng hoàng?

"Đá phượng hoàng, đó là đá phượng hoàng, Đế Phi liệu có phải không rõ về công hiệu của đá phượng hoàng hay không?"

Lâu Thất cười: "Công hiệu gì, ngoài việc là khắc tinh của thần binh, tránh được cổ trùng, thì có có công hiệu gì?"

Phá thần binh, giết cổ trùng, chẳng lẽ không đủ hay sao?

Thạch Lỗi tròn mắt.

Hắn đâu có biết, Lâu Thất đã có một thần binh, cho dù có gặp thần binh thì không hẳn là cô không đánh được. Còn cần gì đá phượng hoàng để phá thần binh,

Hơn nữa công hiệu giết cỏ trùng thì chẳng cần. Cô đã uống Ma Ly Đảm, đá phượng hoàng cũng chẳng hơn là bao. Trầm Sát thì còn có cả cỏ trùng vương. Họ đều không cần tới đá phượng hoàng, việc gì phải khổ sở chạy đông chạy tây để tìm người cho chúng.

Thạch Lỗi hoàn toàn thần thờ, đến khi bị mời ra khỏi phòng chữ vàng mới hoàn hồn lại.

Đó là đá phượng hoàng. Bao nhiêu người đều muốn có. Thế mà họ chẳng có một chút hứng thú nào. Hắn đã lâu không ra ngoài, chẳng lẽ người ta không còn muốn có đá phượng hoàng nữa.

Thạch Lỗi thần thờ đi xuống dưới, rồi hỏi một người: "Huynh đài, nếu có đá phượng hoàng, huynh đài sẽ mua bằng giá nào?"

Người kia ngạc nhiên, "Nếu có đá phượng hoàng, thì trăm vạn lượng cũng mua."

Hắn tiếp tục bước vài bước, rồi lại hỏi thêm một người, "Huynh đài, đá phượng hoàng có phải rất quý không?"

Người kia đang say bí tỉ, nghe hắn ta hỏi thì lập tức trừng mắt: "Cái tên này có phải người ngốc rồi không. đá phượng hoàng không phải là thứ rất quý thì chẳng lẽ không quý sao?"

Thạch Lỗi đột nhiên không biết nói thế nào.

Thế nhưng rõ ràng là hắn không hề nhầm. Đá phượng hoàng quả thật rất có giá trị. Chẳng phải khi này Lưu vân tiên tử, đại công chúa đều muốn có đá phượng hoàng hay sao? Sao sao Đế Quân và Đế Phi của Phá Vực lại không cần?

Tại sao?

Tại mật thất Tiêu Gia.

Tiêu Vọng tìm bao nhiêu năm không thấy căn mật thất này. Ba cha con Tiêu gia nhìn thanh bảo kiếm trước mặt, trầm tư một lúc

Một lúc sau, Tiêu Thông không chịu được nữa: "Cha, thần binh này vốn là do chúng ta tạo ra, bằng huyền thiết nghìn năm dù là do chúng ta vô tình có được, thì tính ra nó cũng là của chúng ta. Nếu là của chúng ta, thì chúng ta tự định giá, ai trả giá cao hơn sẽ là của người đó."

Tiêu Kính nhìn một lượt rồi nói: "Tiêu đệ, nếu như đơn giản như thế thì chúng ta đâu cần phải đau đầu thế này. Bây giờ địa công chúa đang ở thành Nặc Lạp, Tiêu gia bây giờ đã quy về hoàng thất, đại công chúa đã ra lệnh cho chúng ta ngày mang đem bảo kiếm tới Hội Hoa Lâu, cô ta sẽ quyết định nó thuộc về ai. Đệ còn muốn kháng lệnh ư?"

Tiêu Hỏa thở dài một tiếng: "Nếu do đại công chúa quyết định thì tốt. Thanh bảo kiếm này kỳ dị như thế, hơn nữa nó còn thiếu đi linh khí. Cha lo ngày mai sẽ xảy ra chuyện lớn, cuối cùng chúng ta lại phải mang tội.

Tiêu Kính và Tiêu Thông không nói gì, nhìn thanh bảo kiếm đó chột thấy sợ hãi. Chúng không dám động vào thanh bảo kiếm, bởi vì thanh bảo kiếm đó ra đời cũng đã là một việc thực sự đáng sợ.

"Cha, Dung nhi chẳng phải đã nói, Thất công tử nếu không có chuyện gì sao bây giờ vẫn chưa về? Nếu như có hấn ta, không chừng sẽ là chuyện tốt." Tiêu Thông tiếp tục nói.

"Ta thì lại lo Thất công tử ngày mai tới và muốn lấy thanh kiếm này cơ" Tiêu Kính cười khổ sở.

"Ay da, hết cách rồi. Ngày mai chúng ta mang kiếm đi, phải nói rõ sự tình của thanh kiếm này, hy vọng không có chuyện gì xảy ra. Nếu có xảy ra thì cũng sẽ không liên quan tới Tiêu gia chúng ta. Đi thôi, mau nghỉ ngơi thôi."

Họ đi ra khỏi căn mật thất, tách ra đi hai hướng. Một lúc sau một người nữ nhân bước ra, đó chính là Tiêu Dung.

Tiêu Dung sau khi quay về Tiêu gia, Tiêu Hỏa vô cùng tức giận. Ông ta đã định hôn sự cho Tiêu Dung, bất chấp việc cô ta có đồng ý hay không. Nhà bên kia buồn bán, không thiếu gì ngân lượng, người cũng không tệ, chỉ là năm nay đã 32 tuổi, từng có một đời phu nhân nhưng người này đã chết năm kia, còn có một người con trai. Con gái ông đường đường là một thiên kim tiểu thư, xuất giá lần đầu. đừng nói là Vương thái tử hoặc Đế Quân của Phá Vực, mà ngay cả Tử Vân Hồ cũng không làm gì được. Lấy một tên tiểu tốt vô danh thì cô ta sao cam lòng.

Tiêu Dung quyết định tự mình ra tay. Khi này đi theo Tiêu Hỏa, không ngờ thấy họ từ mật thất đi ra.

Cô biết nhất định bảo kiếm ở trong này. Đợi cô có bảo kiếm trong tay sẽ đi tìm người. Đương nhiên cô không dám tìm Trầm Sát.

Nghe nói Lưu Vân tiên tử của Trầm Vân Sơn cũng tới. Lưu Vân tiên tử cũng khá nổi tiếng, có thể cô sẽ dễ tiếp cận và trao bảo kiếm cho cô ta, sau đó cùng cô ta lên Trầm Vân Sơn. Sau đó cô đi theo một vị chưởng môn nhân nào đó cũng được.

Tiêu Dung đi vào trong mật thất. Cô cũng người nhà Tiêu ra, mặc dù không biết mật thất ở đâu, nhưng nhìn qua là biết cách mở căn mật thất như thế nào.

Sau khi đi vào, cô nhìn thấy một chiếc hộp gỗ dài, biết rằng thanh bảo kiếm trong đó. Cô nhanh chân bước tới.

Đưa tay ra sờ lên chiếc hộp rồi từ từ mở hộp ra. Một luồng khí lạnh phả ra.

Tiêu Dung bình tĩnh trở lại, rồi đưa tay sờ thanh thần binh đó.

Lúc này trong phòng chữ vàng ở Hội Hoa Lâu, Tử Vân Hồ đang ngủ đột nhiên mở tròng mắt, nhảy ra ngoài.

Trên chiếc giường gỗ trạm khắc tinh xảo, Trầm Sát cũng chậm rãi mở mắt. Thế nhưng nhìn Lâu Thất đang ngủ trong lòng, hắn không động dậy mạnh, chỉ kéo chăn lên đắp cho Lâu Thất, ôm chặt cô rồi nhắm mắt ngủ.

Tối qua mãi mới được ngủ cùng nhau, hắn đâu có muốn rời đi.

Hội Hoa Lâu nay náo nhiệt hơn mọi ngày.

Bởi vì hôm nay sẽ có sự kiện lớn, thần binh bảo kiếm, thiên hạ này ai mà không muốn.

Bên ngoài Hội Hoa Lâu, một chiếc bục rộng 8 trượng được dựng lên. Giữa đó có mấy cái án bằng gỗ đỏ, bên trên có vải đỏ phủ lên. Đó chính là nơi bày thần binh bảo kiếm.

Cách đó khoảng 10m có một hàng ghế dài dành cho những người bình thường.

Lúc này đã có không ít người ngồi vào đó.

Bắc Phù Dung công tử, Tổ Lưu Vân, Triệu Vân. Triệu Vân không biết đã tới từ lúc nào, chỉ là Lâu Thất cảm thấy hắn ta đang có chuyện gì đó.

Còn Lưu Vân tiên tử thì chưa xuất hiện. Nghe nói tối qua đã được Tổ Lưu Vân sai người đưa về Trầm Vân Sơn.

Đương nhiên cũng có một vài công tử Lâu Thất không quen.

Chỉ có điều như vậy liệu có quá nổi bật không. Lâu Thất nhìn xung quanh, những người khác chỉ ngồi trên một hàng ghế nhỏ, trên đó có ấm trà. Còn bên cạnh cô hai chiếc ghế gộp lại, phía trên bày các loại hoa quả, lại còn có hai thị nữ hầu hạ. Một người cầm bình nước để cho cô rửa tay, một người khác cầm khăn cho cô lau. Sự tiếp đãi này e rằng quá nổi bật.

Lâu Hoan Thiên lúc này không đợi được đã về Lầu gia. Nhưng thứ này đều là do Long Ngôn sắp đặt

Trần Thập, Lâu Thất, Lư Đại Lực, Đồ Bôn đang đứng ở phía sau cô, Nguyệt và Đỗ Văn Hội đang đứng phía sau Trầm Sát. Xung quanh họ cũng không ít người, thế nhưng phía bên kia Bắc Phù Dung có hai hàng tướng sỹ, Tổ Lưu Vân có hơn hai chục đệ tử của Trầm Vân Sơn, cùng với hơn hai chục đệ tử đến từ Bích Tiên Sơn của Mộng Bích Tiên Tử thì số người của họ quả là ít hơn.

”Tiêu gia chủ, Tiêu Kính thiếu gia, Tiêu Thông thiếu gia tới” Tiếng người mặc áo xanh vang lên.

Trầm Sát nghe thấy tên của Tiêu Kính liền nhìn sang.

Ba cha con nhà họ Tiêu đi vào.

”Tiêu Kính là kẻ nào?” Trầm Sát hỏi

Đỗ Văn Hội trả lời: ”Là người đang ôm chiếc hộp kia.”

Trầm Sát nhìn sang, người đó mặc chiếc áo màu xanh nhạt, đeo đai xanh ngọc bích, rất có khí chất.

Tiêu Kính đột nhiên thấy như có ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào đó. Hắn lập tức quay sang, nhìn thấy Lâu Thất.

Lâu Thất không hề nhìn nhầm, thế nhưng tại sao Thất công tử lại là nữ cơ chứ.

Tiêu Kính lúc này hơi bối rối khiến Tiêu Thông ở phía sau va vào.

”Sư huynh sao thế?”

Tiêu Thông cảm thấy ánh mắt đó đầy sát khí. Lúc đó hắn mới nhìn thấy ánh mắt của người đứng bên cạnh đó là Trầm Sát.

Ánh mắt Trầm Sát nhìn hắn một cách lạnh lùng, khiến hắn cảm thấy có áp lực, bước đi khó khăn.

”Có xem bảo kiếm nữa không?” Lâu Thất đặt tay lên tay của Trầm Sát nhìn hắn.

”Sao thế? Sợ ta bắt nạt tên tiểu tử đó hay sao?”

Lâu Thất lườm: ”Ghen à?”

Ở phía kia, Tổ Lưu Vân và Bắc Phù Dung thì thoảng nhìn sang phía này với vẻ không dễ chịu. Với thân phận của họ, có đâu thua kém gì Lâu Thất, đến cả dung nhan cũng là phần hơn, tại sao lại lựa chọn Lâu Thất?

Con người Trầm Sát lạnh lùng, thế mà bây giờ lại còn tình tứ với Lâu Thất trước mặt mọi người.

312. Chương 312

Trầm Sát cũng không hẳn muốn khó dễ gì với Tiêu Kính. Nhìn thăm dò một lát, phát hiện hắn cũng chỉ hơn người bình thường một chút, còn lại chẳng bằng bản thân nên hắn cũng không thấy lo lắng gì.

Tiêu Kính thở một iếng dài, lúc này hắn thừa biết là ai đang nhìn chằm chằm vào hắn thế nhưng không thể làm gì.

”Kính nhi, đặt kiếm lên đây” Tiêu Hỏa quay đầu nhìn con trai lăm lăm mổ hôi trên đầu mới ngạc nhiên.

Tiêu Kính nhanh chân bước lên, đặt chiếc hộp lên bàn.

Tất cả mọi ánh mắt đổ dồn về chiếc hộp

Tiêu Hỏa nhìn xung quanh, trong lòng thấy kích động thế nhưng khi nghĩ tới khiếm khuyết của thanh bảo kiếm này thì lại kém vui vài phần.

Lâu Thất nhìn ra biểu cảm này, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

”Tiêu gia chủ có gì đó không đúng”

”Lo nhiều hơn vui” Trầm Sát nói đúng tâm trạng của ông ta.

”Không lẽ thần binh này có vấn đề gì sao.” Nếu không phải là thần binh sao hắn còn dám mang ra đây. Hơn nữa những người kia đều tới vì thần binh, nếu là giả thì nhà Tiêu gia chắc chắn sẽ tiêu vong.

Trầm Sát lúc đó nói: ”Cái con Tử Vân Hồ đó tới qua đã đi ra ngoài.”

Lâu Thất lúc này mới giật mình: ”Sao ta không biết vậy. Chưa bao giờ ta ngủ sâu như thế.” Nói xong, quay sang nhìn Trầm Sát.

Từ trước tới nay cô rất tỉnh ngủ, thế nhưng tới qua Trầm Sát bắt cô phải kể những chuyện đã trải qua trong những tháng qua. Bắt đầu từ lúc theo Phạm Trường Tử của Vấn Thiên Sơn rời khỏi Cửu Tiêu Điện cho tới khi gặp nhau ở phế cung của Dịch Vương. Tất cả đều kể cho hắn ta nghe chi tiết.

Cứ thế kể đột nhiên phát hiện bàn tay hắn đang luồn vào bên trong áo của cô, bàn tay thô ráp đang sờ lên người cô, lại còn nói vu vơ bên tai.

Chỉ có điều cuối cùng vẫn là hắn kiềm chế.

”Bổn để quân khi sau khi lập hậu sẽ làm thịt nàng.”

Khi đó, đôi mắt hắn đỏ sừng, toàn thân căng cứng, hai tay đặt trên ngực của cô, nghiêng rằng nghiêng lợi

Lâu Thất đương nhiên không phản đối hành động của hắn.

Dù cô tới từ thời hiện đại, thế nhưng hai người đến lúc này mới tính là bắt đầu yêu được, còn xa mới tới ngày thành thân. Cô đương nhiên muốn có thân phận phi tử mới gạo nấu thành cơm với hắn.

Cứ thế giằng vò nhau nửa đêm, cô kể tới lúc mệt quá, chẳng nhớ nổi đã kể hết chưa thì lăn ra ngủ. Cô hoàn toàn không biết Tử Vân Hồ chạy ra ngoài.

Bây giờ hắn nhắc lại chuyện ngủ chung ấy. Thân làm đế quân mà hắn chịu đựng được, quả là có ý chí kiên cường.

Lâu Thất tự hỏi: ”Không biết U U đi đâu rồi.”

”Không biết”

Trên bàn, Tiêu Hỏa đã bắt đầu lên tiếng

”Các vị quan khách.”

”Đông Thời Ngọc thái tử tới.”

Trước sự ngỡ ngàng của mọi người, Đông Thời Ngọc vốn không dự định tới, ai ngờ bây giờ hắn xuất hiện tại đây.

Chiếc xe ngựa với hai chục vó ngựa lao tới, bụi bay mù mịt. Phía sau xe, hai chục thị vệ cưỡi ngựa, khuôn mặt nghiêm nghị nhìn thẳng về phía trước.

Đông Thời Ngọc trong xe nghe thấy tiếng của người chủ sự của Hội Hoa Lâu vang lên. Xe xua hắn vừa tới, chưa lộ mặt mà đã khẳng định là hắn tới.

Xem ra Hội Hoa Lâu quả không đơn giản.

Sự xuất hiện của Ngọc thái tử làm gián đoạn lời nói của Tiêu Hỏa.

Bắc Phù Dung, Lưu Vân tiên tử, Mộng Bích Tiên Tử, Cảnh Dao, và Lâu Thất giống như những bông hoa xinh đẹp ở chốn này. Thế nhưng những người đàn bà thì luôn có sự đố kỵ lẫn nhau.. Bây giờ Ngọc thái tử của Đông Thanh tới, khiến mọi người vừa ngạc nhiên lại thấy vui.

Thái tử một nước tới, nên tất cả mọi người đều đứng dậy, duy chỉ có Trầm Sát không động dậy, lại còn lấy một miếng bánh đưa lên miệng của Lâu Thất. Lâu Thất cắn một miếng, mắt sáng lên: "Ngon quá!"

Mọi người nhìn thấy thì ngạc nhiên, các người chẳng đứng lên nghênh đón người ta thì thôi lại còn tình tứ nữa.

Họ không biết rằng, như thế này là tốt lắm rồi. Đông Thời Ngọc khi trước ra lệnh cho cả Đông Thanh truy bắt họ, mặc dù không mệnh lệnh trực tiếp bắt hai người họ, thế nhưng toàn bộ quan quân trong thành đều biết. Lúc ở phủ Hòa Khánh Vương đã chứng minh điều đó. Lúc đó nếu không phải Tổng Trắc Phi có thỏa thuận với họ thì chắc chắn họ không thể rời đi được.

Hai người này có một điểm chung, đó là có thù phải báo.

Hơn nữa, Trầm Sát là Đế Quân, Đông Thời Ngọc chỉ là bậc thái tử. Nói về thân phận thì phải là cha của Đông Thời Ngọc mới xứng tầm với Trầm Sát. Họ không đứng dậy đón cũng là điều có thể hiểu được.

Mặc dù Phá Vực chưa thành một nước, Trầm Sát nói ra thì cũng chỉ là chủ nhân của một thành. Thế nhưng vùng Phá Vực đó, nếu đã được gọi là Quân Bá Chủ thì không ai dám xem thường. Nói gì tới việc Trầm Sát đã có quyết tâm và hành động để thống nhất Phá Vực.

Bắc Phù Dung chầm nhìn lướt qua một lượt rồi sau đó đứng lên nghênh tiếp. Ở đây cô ta là khách, là khách của Đông Thời Ngọc, mặt khác, họ đã kết thành liên minh, nên đương nhiên phải thể hiện thành ý của mình.

"Bắc Phù Dung cung nghênh Thái Tử điện hạ"

Từ trong xe ngựa, một bàn tay trắng, trên tay đeo nhẫn thò ra. Chỉ từng ấy thôi cũng khiến các cô nương đỏ mặt.

Ngọc thái tử mặc áo cẩm bào, đầu đội mũ trắng ước ra, nhìn thấy Bắc Phù Dung đứng bên cạnh xe. Khuôn mặt nở nụ cười đầy dịu dàng.

Những cô nương tại đó xốn xang cả lên, họ như muốn trao cả trái tim của mình cho Ngọc thái tử điện hạ.

Bắc Phù Dung lúc này cũng khá ngượng ngùng. Luận về thân thế, tính cách và mức độ được yêu mến thì Ngọc thái tử đứng trên Trầm Sát.

Cô tự thuyết phục bản thân không hề lựa chọn nhầm. Phá Vực sắp bắt đầu loạn, không biết Trầm Sát có thể đi tới đâu.

Bắc Phù Dung cười với Đông Thời Ngọc,

Hai người nhìn nhau cười, khiến bao người nhìn mà ngưỡng mộ

”Ngọc thái tử quả thật tuần tú, rạng ngời!”

”Đúng thế. Đây mới đúng là quân tử như ngọc!”

”Chàng ta rất xứng với đại công chúa”

Đông Thời Ngọc xuống xe, đi về phía Bắc Phù Dung: ”Phù dung, lâu rồi mới gặp nàng.”

Nói là lâu chứ kỳ thực chưa tới hai tháng. Thế nhưng Đông Thời Ngọc vừa nói như thế, có nghĩa là muốn thể hiện sự nhớ nhung với cô ta. đây cũng là lần đầu tiên gọi thẳng tên như thế. Hai chữ Phù Dung từ miệng hắn ta thốt ra nghe mới cảm động làm sao, khiến Bắc Phù Dung đỏ mặt, nhẹ nhàng đáp lời: ”Đại điện hạ đi đường vất vả rồi.”

Hai người tình tứ như thế khiến mọi ánh mắt đều nhìn vào

Nguyệt hơi chau mày.

Tại đại lễ tuyển phi của Phá Vực, mặc dù Bắc Phù Dung không được lựa chọn thế nhưng rõ ràng khi đó Bắc Phù Dung đã phải lòng công tử nhà mình, chẳng ngờ mới có một thời gian ngắn mà đã ngã vào lòng Đông Thời Ngọc như thế.

Nguyệt thấy rằng người đàn bà này cũng thật là đa tình, lâu nay đa tình với bạc tình cũng chỉ cách nhau một khoảng nhỏ.

Cứ thế, thì như Đế Phi của họ lại hay hơn, trong lòng chỉ có Đế Quân, không có người đàn ông nào khác.

Lúc này Nguyệt cảm thấy rất tự hào về Lâu Thất.

Đông Thời Ngọc và Bắc Phù Dung bước tới, Đông Thời Ngọc nhìn thấy Trầm Sát và Lâu Thất, khẽ cười với họ, ”Thời Ngọc xin chào Đế Quân, Đế Phi.”

Hai người họ chẳng buồn nhìn, cũng chẳng đáp lời. Thái tử điện hạ tới chào hỏi, xem ra ai có phong độ, ai

không có phong độ, chỉ nhìn là nhận ra ngay.

Lâu Thất mặc kệ người khác nghĩ thế nào, ngẩng mặt cười: "Ay da, Ngọc thái tử đến lúc nào không biết. bánh ở Hội Hoa Lâu đây ngon quá, ta ăn nhiều quá nên chẳng để ý."

Tất cả mọi người nín lặng.

Cạnh đó có một người lên tiếng với vẻ châm biếm: "Người mù lại thích nói càn hay sao, khi này người ta đã hô to đến như thế, người ngựa rầm rầm đi tới mà không nghe thấy. Ai tin nhà ngươi?"

Trầm Sát định động thủ thế nhưng Lâu Thất đã ngăn lại, ánh mắt đánh sang một nữ đệ tử của Bích Tiên Sơn.

Cô không bỏ qua ánh mắt khiêu khích của Cảnh Dao

Lâu Thất cười với cô ta, sau đó quay đầu không thèm quan tâm nữa.

Không quan tâm

Cảnh Dao lúc đó đột nhiên thấy bức mình. Cô ta vốn nghĩ nếu Lâu Thất so đo với đệ tử của môn hạ, thì mọi người sẽ chú ý sang bên cô ta, lúc đó cô ta sẽ chú ý sang đó, lúc đó cô sẽ lợi dụng mắg tên nữ đệ tử kia để thu hút sự chú ý Trầm Sát. Thế nhưng chẳng ngờ Lâu Thất không thèm chú ý.

"Dao Nhi" Bích Sơn tiên tử cảnh cáo một câu. Cảnh Dao đành cắt môi, không dám nói thêm.

Ngọc thái tử ngồi xuống cạnh Bắc Phù Dung. Bắc Phù Dung ra hiệu cho Tiêu Hỏa tiếp tục.

"Các ơn các vị khách quý tới thành Nặc Lạp, chứng kiến thần binh của bách niên Tiêu gia chúng tôi." Bất luận là có vấn đề gì hay không thì lúc này Tiêu Hỏa vẫn vô cùng tự hào và xúc động, "Tiêu mỗ có thể nói một câu, thanh thần binh này xuất chúng hơn mọi thứ thần binh mà Tiêu gia từng làm ra."

"Cái gì?"

Tất cả quan khách đề ngạc nhiên rồi sau đó xôn xao một phen.

Bách niên Tiêu gia, thần binh nhiều như thế. Thế nhưng mỗi thần binh đều đã từng trải qua chinh chiến, có thể coi là truyền thể chi bảo. Ngay đến như Nạp Lan Họa Tâm, thành Phụng Ngâm Kiếm đó cũng là một thứ thần binh. Vô công bảy phần thì thần binh có thể giúp tăng lên thành 10 phần.

Hơn nữa, nếu có thần binh thì võ công sẽ có thể đạt tới cảnh giới, không thể nào công phá được, giúp người sở hữu thần binh có cảm ngộ tốt hơn.

Giọng của Tiêu Hỏa có chút run rẩy: "Tiêu gia có thể nói, nếu luyện xong thần binh này thì nó sẽ là siêu thần binh."

Phía dưới mọi người nhao nhao.

"Siêu thần binh có nghĩa là gì."

"Người thật ngu dốt, đó chính là thần binh siêu việt chứ sao."

"Trời ạ, thiên hạ có thần binh như thế sao? Mau, mau đánh ta một cái, để chúng ta không nghe nhầm."

Đúng lúc đó, một bóng người bị ném ra.

Lâu Thất đột nhiên chau mày, hỏi: "Tiêu gia chủ khi nãy nói, nếu luyện xong thần binh này có nghĩa là thế nào? Chẳng lẽ thanh thần binh này chưa luyện xong?"

313. Chương 313

Những tiếng huyền nao bên dưới chợt im bất, tất cả mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên. Họ lúc đó mới nhớ lại, khi nãy Tiêu Hỏa nói cái gì.

Tiêu Hỏa không giống như Tiêu Kính, chú ý tới vẻ ngoài của Lâu Thất. Vì thế lúc này ông không nhận ra. Lúc này ông không còn hưng phấn như khi nãy, sắc mặt trầm lại: "Đúng thế, thanh thần binh này đã luyện ra linh khí, thế nhưng linh khí đã biến mất."

"Tiêu gia chủ"

Bắc Phù Dung đứng dậy, giọng lạnh lùng: "Thanh thần binh này hẳn là một thanh kiếm. Đã là bảo kiếm thì phải có kiếm hồn, kiếm hồn thế nào, cần phải đợi tới khi bảo kiếm vào tay kiếm khách thực sự mới biết được. Tiêu gia chủ không phải kiếm khách, sao có thể khẳng định như thế được."

"Đại công chúa nói đúng" Phía dưới có người nói thêm vào.

Trong mắt Tiêu Hỏa lúc này có chút bối rối, "Đại công chúa."

Bắc Phù Dung không cho ông ta cơ hội nói tiếp. "Bây giờ Đế Quân, Ngọc thái tử, Bích tiên tử đều tới thành Nặc Lạp là vì thanh thần binh này, sao không mau cho họ thưởng thức?"

Lúc này sắc mặt của Tiêu Hỏa thay đổi nói: "Vâng!"

"Cảm phiền Tiêu nhị thiếu gia mở hộp ra." Bắc Phù Dung ngồi về chỗ.

Tiêu Kính chợt nhìn về phía Lâu Thất.

Lâu Thất nháy mắt, ánh mắt nhìn về phía chiếc hộp.

Cho rằng cô ấy có ý muốn hân mở hộp ra, Tiêu Kính liền đưa tay, chậm rãi mở chiếc hộp.

Để làm chiếc hộp xứng với thanh bảo kiếm, họ đã tốn nhiều tiền nhờ người tìm gỗ giáng hương thượng đẳng, rồi thuê thợ mộc giỏi nhất trong thành Nặc Lạp để làm gia một chiếc hộp như thế này.

Tiêu Kính chậm rãi mở nắp hộp ra, tất cả mọi người đều đứng lên bước gần tới chỗ thanh bảo kiếm.

Nắp hộp vừa mở ra, Tiêu Kính liền ngửi thấy một luồng khí tanh mùi máu, sắc mặt hân thay đổi.

Tiêu Hỏa đứng ở bên cũng ngửi thấy mùi tanh máu này. Ông ta lập tức nhìn vào, khuôn mặt chợt trắng bệch.

Bắc Phù Dung thấy thế nghĩ rằng có chuyện không hay. Chẳng lẽ thanh kiếm đã bị trộm mất.

Cô kiềm chân lên, rồi nhanh chóng bước tới, sắc mặt cũng lập tức thay đổi.

Chỉ thấy một chiếc hộp trống rỗng, không thấy thấy kiếm đâu.

Bắc Phù Dung lúc này lạnh lùng hỏi. "Tiêu gia chủ, thế này là thế nào?"

Không những kiếm không còn, mà trong đó còn có vết máu, tấm vải nhung đệm thanh kiếm cũng dính máu. Nhưng vết máu đã khô, vì thế trước khi mở nắp hộp họ không ngửi thấy mùi tanh.

Ba người nhà Tiêu gia bàng hoàng.

Tối qua họ không quay lại mật thất sau khi từ đó đi ra. Lúc đi, chiếc hộp vẫn còn kín, thanh kiếm vẫn trong đó. Họ hoàn toàn không dám cầm thanh kiếm này lên,

"Đại công chúa, cái này chúng tôi quả thật không biết" Tiêu Hỏa sợ hãi.

Lâu Thất nhìn tình hình như vậy cũng không ngồi yên, lập tức bật dậy nhìn rồi sững người.

Nói là thần binh xuất hiện, thế mà bây giờ chẳng thấy thần binh đâu, chiếc hộp lại còn có vết máu.

Không chỉ Bắc Phù Dung, mà ngay cả Ngọc thái tử, Tổ Lưu Vân và Mộng Bích tiên tử cũng vô cùng tức giận.

”Chẳng phải Tiêu gia chủ nói đây là thanh thần binh hiếm có hay sao? Hay là muốn giữ lại, không muốn mang ra?” Mộng Bích Tiên tử lên tiếng nghi ngờ.

Mộng Bích tiên tử Cảnh Mộng năm nay 37 tuổi, trông khá kiều diễm, nhìn thì đoán chỉ khoảng 27 tuổi. Mặc dù biết tuổi của cô ta không nhỏ, thế nhưng cũng khối kẻ vẫn mê tí. Mộng Bích tiên tử rất ghét những ánh nhìn này, nhưng cũng chẳng ngăn cản.

Tiêu Hỏa nghe câu nói này thì phần nộ: ”Mộng Bích tiên tử nói năng cũng phải có căn cứ chứ. Nếu ta muốn thanh bảo kiếm này, thì việc gì phải lộ ra thông tin. Cứ thế để cho ta dùng là được rồi.”

”Có thể, Tiêu gia chủ muốn uy danh một chút nên mới nghĩ ra cách này.” Mộng Bích tiên tử vì thất vọng nên càng nói càng giận giữ.

Thế nhưng lời của cô ta cũng đúng với suy nghĩ của một số người.

Tiêu Hỏa tức đến run người.

Lúc này Ngọc thái tử nói nhẹ nhàng: ”Tiêu gia chủ không phải là người như vậy”

Tiêu Hỏa cảm kích lời nói của Ngọc thái tử nên trầm giọng nói: ”Tiêu mỗ có thể thề với trời đất, tuyệt đối không có suy nghĩ đó. Đại công chúa, Tiêu gia tuyệt đối trung thành với hoàng thất. Tin rằng đại công chúa hiểu điều này. ”

Những thứ binh khí mà Tiêu gia tặng không vào trong cung không chỉ đơn thuần là thanh Long Phụng kiếm, mà còn có nhiều thứ lợi khí giống như thần binh. Những thứ này được tặng cho các hoàng tử, công chúa. Đến ngay cả Bắc Phù Dung và Thục Dược đều có. Nếu mang những thứ đó ra bán, thì Tiêu gia đã giàu có nhất thành này rồi.

Hơn nữa lần này Bắc Phù Dung nói muốn dùng thanh thần binh này cho đại kế của cô ta, Tiêu Hỏa cũng không từ chối.

Nghĩ tới điều này, Bắc Phù Dung mới ôn hoà hơn một chút: ”Thế nhưng Tiêu gia chủ cũng nên giải thích, rốt cuộc thì đây là chuyện gì?

Thần binh mất tích trong tay của Tiêu gia chủ, không hỏi Tiêu gia chủ thì hỏi ai.

”Kính nhi, Thông nhi, tối qua hai con có quay lại chỗ bảo kiếm hay không? Tiêu Hỏa nhìn hai người con.”

Tiêu Kính và Tiêu Thông lúc này lập tức lắc đầu: ”Tuyệt đối không ạ. Lúc đó chúng con cũng đã mệt, xong việc là quay về phòng ngủ ngay.

”Cha, con cũng thế” Tiêu Thông nói.

”Vậy thì bây giờ thanh bảo kiếm đâu? Chẳng lẽ chúng ta phí công tới đây hay sao?” Mộng Bích tiên tử nói: ”Cho dù ta chấp nhận thì còn bao vị võ lâm đồng đạo ở đây thì sao?”

Ở hàng cuối cùng là các đại diện gia tộc có thanh thế khắp thiên hạ cũng người đứng đầu các môn phái võ lâm. Bắc Phù Dung đại diện cho hoàng thất nên không tham gia vào việc tranh đoạt bảo kiếm. Thế nhưng Ngọc thái tử, Đế Quân Phá Vực, còn cả Mộng Bích tiên tử của Bích Tiên sơn đều là những người có thực lực, ai có thể lấy được thanh bảo kiếm là điều khó đoán định.

Lần này Bắc Thương truyền tin đi quá chậm, nên lúc tới tham dự, họ đều huy động mọi lực lượng. Họ cũng phải sắp xếp tiền bạc, nhân lực. họ cũng mất bao ngày đêm không nghỉ ngơi để tới được đây. Thế mà bây giờ không thấy thần binh đâu, đương nhiên họ sao có thể chấp nhận được.

Đúng lúc này có một người ở phía sau lên tiếng: ”Tiêu gia chủ, chúng tôi vốn coi trọng ngài là bậc đại sư nức tiếng thiên hạ. Bây giờ bất kể chân tướng thế nào thì thần binh đúng là mất trong Tiêu phủ. Như vậy thì cứ tới Tiêu phủ để tìm thôi.

Có người nói thêm: ”Ý đại công chúa thế nào?”

Bắc Phù Dung đang định nói thì một giọng nói từ phía sau vang lên.

”Cha, cha, tỷ tỷ điên rồi.”

Tiêu Hỏa giật mình, ”Là giọng của Khiếu nhi.”

Tiêu lục tiểu thư Tiêu Khiếu.

Lâu Thất quay đầu nhìn, thấy Tiêu Kính đang vội vã chạy tới. Tóc của cô ta bị gạt mất một nửa, quần áo bị cắt lỗ rỗng, trên đó còn dính đầy tuyết.

”Lục tỷ sao thế?” Tiêu Kính và Tiêu Thông sắc mặt kinh hãi.

Mọi người đều tránh ra cho Tiêu Kínhhh đi vào.

Tiêu Kínhhh vừa chạy tới chỗ bực để bảo kiếm, hai chân khụy xuống, ngã xuống mặt đất. Tiêu Kính cúi xuống nâng cô ta dậy: "Lục tỷ, xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại nói tỷ tỷ điên rồi?"

"Đúng, đúng thế, mau đi. Tỷ tỷ điên mất rồi. Tỷ tỷ đang cầm thanh kiếm đi khắp nơi đòi giết người."

"Kiếm!"

"Ở đâu, mau dẫn chúng ta đi" Tiêu Hỏa có cảm giác không hay, lập tức tới chỗ Tiêu Kínhhh hỏi.

"Cha, con không chạy nổi nữa. Tỷ tỷ vẫn đang ở trong phủ." Tiêu Kínhhh kêu lên.

"Trong Tiêu phủ? " Bắc Phù Dung giật mình rồi vận khinh công lao về phía đó. Ngọc thái tử cũng lập tức lao theo Tiêu Hỏa

"Mau đi, chúng ta mau tới xem có chuyện gì" Mộng Bích tiên tử đứng dậy, phát tay lao đi.

Lâu Thất thấy thế ngạc nhiên: "Khinh công của Mộng Bích tiên tử quả là xuất thần nhập hóa."

Trầm Sát hơi chau mày:"Sao, có gì không đúng sao."

Nguyệt nói vào: "Trước đây, Mộng Bích tiên tử không có khinh công cao như thế."

"Nói thế, có nghĩa là võ công của cô ta tiến bộ rồi?" Lâu Thất hỏi.

Trầm Sát lắc đầu: "Nội lực của cô ta không hề tăng lên, thế nhưng có điều gì đó khác lạ."

Lâu Thất thì sốt ruột: "Cô nương, chúng ta tới đó xem sao. Đừng để bảo kiếm để kẻ khác cướp mất."

Lâu Thất ra hiệu cho người của Hội Hoa Lâu, rồi cùng với Trầm Sát tới Tiêu phủ.

Lâu Thất có thể nói là khá thông thuộc Tiêu phủ. Cô từng tới và ở lại đó.

Khi tới nơi, tất cả mọi người từ xa đã ngửi thấy mùi máu tanh. Trong sân vườn, xác chết la liệt.

Trên những xác chết đó đầy những vết kiếm. Có người mạnh bạo lật ra nhìn những vết kiếm rồi kêu lên:

”Vết kiếm rất sâu”

Nghe thấy thế mọi người đều tới xem

Vết kiếm rất sâu, không những rất sâu, mà còn có vết kiếm gần như chặt đứt đôi cơ thể nạn nhân, có những vết kiếm chém ngang bụng, ruột gan trong đó lòi ra cả.

Lúc này, một số cô gái không chịu được nôn cả ra.

Ánh mắt của Tổ Lưu Vân trông bi thảm, nói khẽ: ”Ai đã động thủ mà tàn ác như thế này.”

Thái tử nhìn thấy cũng nhẹ nhàng nói: ”Lưu vân tiên tử nếu không thấy thoải mái, chi bằng đứng đợi bên ngoài, đừng vào trong vội.”

”Tạ ơn thái tử quan tâm” Tổ Lưu Vân nhìn hần ta cười một cách điệu đà. ”Vây Tổ Lưu Vân xin đứng đợi bên ngoài.”

Tổ Lưu Vân xinh đẹp hơn người, đẹp hơn cả Bắc Phù Dung. Cộng thêm nụ cười ngọt ngào kia, quả thật là nổi bật. Thái tử nói nhẹ nhàng đáp lời: ”Có chuyện gì, Thời Ngọc sẽ nói cho cô nương hay.”

Lúc đó Bắc Phù Dung quay đầu lại nhìn thấy hai người kia nhìn nhau, trong lòng bực bội, ”Thái tử điện hạ cùng Dung nhi qua đó xem sao.”

Ngọc thái tử chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Tiêu Thông.

Ba cha con nhà họ Tiêu chạy tới, mặt dù khinh công không phải là giỏi thấy, thế nhưng họ biết đường nên những những người khác đến sau,

Trong sân vườn thi thể khắp nơi, không một ai còn sống. Lâu Thất thậm chí còn thấy vài người hầu trong Tiêu Phủ vốn định tới ngăn cản Tiêu Dung nhưng đều bị giết cả.

Nghe tiếng của Tiêu Thông, một bóng người mặc áo xanh vụt qua như làn khói.

Lâu Thất cùng Trầm Sát lao nhanh vào phía trong.

Trước mắt họ là một cảnh tượng kinh hoàng.

Chỉ thấy một người nữ giới tóc tai bù xù đang nắm chặt một thanh kiếm đâm liên tục vào một người đã ngã gục dưới gốc cây. Người này mặc quần áo người hầu, vốn đã chết từ lâu. Thế nhưng người kia không

hề dừng tay, vừa đâm vừa tự nói: "Ta không giết nữa, ta không giết nữa. Không phải ta muốn giết, không phải ta. Ta không giết nữa."

314. Chương 314

Cô gái này mặc áo váy màu hồng, trên người đầy vết máu, tóc tai cũng dính đầy máu, bện thành từng cuộn.

Cô ta dường như đã kiệt sức, thế nhưng lại cầm kiếm đâm với lực rất mạnh, mỗi vết đâm đều thấu người. Sau đó rút ra cũng rất nhanh.

Sự việc này hết sức kỳ lạ, khiến những người vừa tới không kịp phản ứng lại.

Tiêu Thông lúc này kinh hãi, hai chân mềm nhũn ngã khụy xuống, rồi lại sờ đúng vào một thi thể phạt mắt nửa đầu, khiến hắn sợ chết khiếp.

"Dung nhi" Tiêu Hỏa kêu lên.

Cô gái kia ngẩng đầu nhìn rồi quay người sang.

Cô gái này là Ngũ tiểu thư của Tiêu phủ. Điều này là rõ ràng. Thế nhưng lúc này Dung nhi trông thật đáng sợ. Trên mặt cô ta đầy vết máu. Điều khiến mọi người sợ hãi nhất chính là ánh mắt của cô ta. Lâu Thất còn nhớ Dung nhi có một đôi mắt rất đẹp. Thế nhưng bây giờ đôi mắt ấy trắng dã, đồng tử như co nhỏ thành một điểm, mắt đỏ ngầu như hai giọt máu

"Dung nhi, sao con lại trở lên như thế này? Mau bỏ kiếm xuống." Tiêu Hỏa hoảng loạn. Mặc dù là con gái của mình thế nhưng nhìn bộ dạng này ông cũng thấy đáng sợ.

Mọi ánh mắt nhìn về thanh kiếm mà cô ta đang cầm trên tay.

Chỉ nhìn qua, nhiều người cảm thấy một luồng sát khí phát ra từ thanh kiếm. Một số người sợ hãi kêu lên, dùng tay che trước mặt rồi tránh sang một bên.

Lâu Thất nhìn thấy kiếm đó dù không đến mức khiếp sợ, thế nhưng trong lòng cũng thấy choáng váng.

Những người xung quanh thì nhìn với vẻ đầy sợ hãi, không ai chú ý tới sự thay đổi của cô ta. Chỉ có Trầm Sát nhận ra, sững người một lúc, rồi hắn đưa tay nắm chặt tay cô.

Hắn chưa bao giờ thấy Lâu Thất như thế này. Ngay cả khi cô ta nói nếu hắn có quan hệ gì với Nạp Lan Họa Tâm thì cô ta sẽ giết hắn thì biểu cảm của cô ấy cũng chỉ lạnh lùng nghiêm túc chứ không đầy sát khí như lúc này.

Trầm Sát lúc đó phát hiện bản thân hần chưa đủ hiểu cô ấy. Thế nhưng hần cũng nhận ra, cô ấy còn nhiều thứ mà hần phải tìm hiểu.

Lâu Thất ngẩng đầu nhìn hần.

Bản tính thực sự của cô ta đã được thanh kiếm này khiến nó bộc lộ ra. Có thể thấy linh khí của thanh kiếm này mạnh đến thế nào. Nó đã điều khiển hoàn toàn Dung nhi, Dung nhi đã bị nó khống chế, chứ không phải cô ta đang điều khiển kiếm.

Lâu Thất đoán rằng, những người có hai mặt tính cách sẽ bị thanh kiếm này kích thích bộc lộ mặt tính cách đen tối. Nếu không có thì sẽ bị linh khí của thanh kiếm khống chế. Những người chưa đủ bản lĩnh sẽ dễ dàng bị khuất phục. còn cô thì không.

Trầm Sát thì hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

”Ta không sao” Lâu Thất nhẹ nhàng lắc đầu.

Trầm Sát nhìn cô ta, có chút ngạc nhiên. Bình thường Lâu Thất thông minh, lạnh lùng. Thế nhưng bây giờ Lâu Thất lại có một nét gì đó quý phái không thể miêu tả.

Những người thiếu bản lĩnh đều không dám nhìn thanh kiếm. Còn những người khác cũng có phần hồn phiêu phách lạc.

Trầm Sát nhìn xung quanh, đột nhiên phát ra một tiếng hét lớn.

Tất cả mọi người lúc này mới bừng tỉnh

Ngọc thái tử nhìn Trầm Sát: ”Đế Quân quả nhiên không bị kiếm ảnh hưởng.”

Trầm Sát chậm rãi nói: ”Không gì có thể làm bốn Đế Quân này nghiêng ngã được.”

Nguyệt và Trần Thập cũng tỉnh lại, tự nói trong lòng: Ngoại trừ Lâu cô nương.

Tiêu Dung lại giờ thanh kiếm lên. Đó là một thanh trường kiếm màu đen đơn giản, chuôi kiếm khắc hình rồng bay, kiếm dẹt và dài, thân kiếm màu sương lạnh.

”Kiếm trung đế vương” Mộng Bích tiên tử nói nhỏ, trong mắt hiện lên vẻ thèm khát.

”Không sai, không sai, thanh kiếm này có thể gọi là kiếm trung đế vương.” Một ông già râu bạc nói.

Không cần thứ kiếm ai cũng có thể nhìn ra, thanh kiếm này quả thật phi thường.

Cũng có người nói: "cho dù là kiếm trung để vương, thì cũng thì là tà đế. Nhìn ngũ tiểu thư của Tiêu Phủ chẳng phải đã bị thanh kiếm điều khiển, biến thành ma quỷ rồi hay sao?"

Câu này vừa nói ra, một số người tỏ ra kinh hãi.

Tiêu Kính hoàn hồn trở lại rồi lại nhìn Lâu Thất. Bởi vì tiếng hét khi nãy của Trầm Sát cũng khiến Lâu Thất đã không chế được mặt tính cách kia của cô, trở lại trạng thái bình thường.

"Tiêu gia chủ, bây giờ ngài giải thích xem rốt cuộc là chuyện gì?" Bắc Phù Dung sắc mặt khó coi. Nói là thần binh, giờ nó lại trở thành ma binh rồi.

Tiêu Hỏa lúc này cũng đang choáng váng "thanh bảo kiếm này dùng Băng huyền thiết nghìn năm cùng với máu của Tử Vân Hồ luyện thành. Lúc đầu tôi không thấy có vấn đề gì. Thế nhưng lúc gần luyện xong thì đột nhiên phát hiện có một luồng hắc khí bên trong ngọn lửa. Sau đó kiếm tra cuốn bí quyết luyện kiếm của tổ tiên mới phát hiện ra những ghi chép về Băng huyền thiết nghìn năm. Băng huyền thiết nghìn năm vô cùng quý hiếm, bây giờ chỉ có thể tìm thấy trong Thần Ma Cốc. thế nhưng ở đó từng xảy ra Thần Ma đại chiến. Nghe nói dưới đất đã bị máu của thần, ma, người, thú vật nhuộm đỏ trong bao nhiêu năm, sát khí rất nặng. Nếu luyện thành đồ đựng thì được, nếu luyện thành binh khí thì công lực sẽ lớn vô cùng, trong đó luyện thành kiếm là công lực lớn nhất. Dùng băng huyền thiết nghìn năm luyện thành thần binh rất có khả năng thành công. Thế nhưng linh khí cũng rất lớn. Bây giờ xem ra, linh khí nặng như vậy nếu không có ý chí và khả năng mạnh mẽ thì không thể điều khiển được thanh bảo kiếm này, thậm chí còn bị nó khống chế, trở thành nô lệ của thanh kiếm. Nếu trong tâm có ma tính, thì rất có thể sẽ trở thành ma binh.

Nói thế là mọi người đã hiểu ra. Ông ta nhìn Tiêu Dung đang giơ kiếm chỉ về mọi người. Cô gái này vốn đã được ông ta định hôn. Bây giờ xảy ra chuyện này, giết bao nhiêu người thì còn ai dám lấy.

Ông không thể ngờ là cô ta lại tới mật thất để ăn trộm bảo kiếm. Dù là trộm thì sao không cầm cả hộp kiếm đi. Trong lòng nó không ngờ đen tối như thế, cuối cùng lại bị bảo kiếm chi phối.

Mọi người nghe những lời của Tiêu Hỏa thì cũng kinh ngạc

"Quả thật không ngờ, thanh kiếm này có uy lực như thế."

Lúc này, Mộng Bích tiên tử đột nhiên lên tiếng: "cho dù là kiếm có kiếm hồn, chẳng phải ngài nói kiếm hồn có khiếm khuyết hay sao? Những người võ công cao cường, ý chí đủ mạnh cũng không chắc chế ngự được nó. Vậy thì ta nói trước, nếu ta khống chế được thì thanh bảo kiếm này phải thuộc về ta."

Vừa nói xong, cô ta lao ngay về phía Tiêu Dung

Tiêu Dung vùng kiếm lên chém

Mộng Bích tiên tử cảm nhận một luồng sát khí chém tới, khiến cô ta ra chiêu chậm trễ, trong đầu thấy kinh ngạc. Thanh kiếm này càng lợi hại, cô ta càng muốn có nó.

Thế nhưng võ công của Tiêu Dung quá thấp, quả thật là quá thấp. Mặc dù thanh kiếm cho cô ta thêm nhiều phần công lực, thế nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của Mộng Bích tiên tử.

Vì thế Mộng Bích tiên tử xoay người, điểm vào cổ tay của cô ta. Hai tay của Tiêu Dung mất đi sức lực, đánh rơi thanh kiếm xuống.

Mộng Bích tiên tử lập tức đưa tay đỡ lấy. Khi đang định cầm vào chuôi kiếm thì một bóng người lao tới, "Cảnh Mộng, thanh kiếm này hợp với đàn ông, người là đàn bà thì đừng chạm tay vào."

Người đàn ông khoảng hơn 40 tuổi vừa nói vừa đá thanh kiếm đi chỗ khác. Mộng Bích tiên tử tức giận tới phát điên.

"Kiếm không phân nam nữ, ai đoạt được thì sẽ có nó" Mộng Bích tiên tử lạnh lùng đáp lời, tấn công người đàn ông kia.

Người đàn ông thấy chiêu thức của cô ta vô cùng uy lực nên không dám đỡ, lập tức lùi lại phía sau hai bước. Hắn ta cho rằng Mộng Bích tiên tử sẽ đuổi theo, chẳng ngờ cô ta quay người, chân vừa chạm đất liền lao vút về phía thanh kiếm.

Tốc độ rất nhanh, chỉ còn nhìn thấy ảo ảnh.

Lúc này mọi người phát hiện khinh công của cô ta đã tiến bộ rất nhiều, biết cô ta quyết tâm dành bảo kiếm nên không nhường nhịn, coi cô ta là đối thủ tranh giành chính. Có 6-7 người cùng lao theo.

Lúc này hoa viên đánh nhau loạn xạ.

Trầm Sát và Lâu Thất lùi sang một bên nhìn bọn họ tranh giành nhau. Thi thoảng để thêm vài câu đánh giá.

Lúc đầu người đàn ông cao lớn lấy được kiếm, ngẩng đầu cười lớn: "Thần binh là của ta. Là của ta. Các người ai dám tới tranh giành, ta sẽ giết người đó."

Võ công của Tiêu Dung rất thấp, lại không hiểu kiếm pháp. Vì thế khi này hai tay cầm kiếm chém loạn xạ. Thế nhưng người đàn ông này rõ ràng là một cao thủ dùng kiếm. Hắn lập tức cầm kiếm chém về phía Mộng Bích tiên tử.

Không chỉ Mộng Bích tiên tử, mà tất cả mọi người đều cảm nhận được một luồng khí lạnh toát ra tấn công thẳng vào Mộng Bích tiên tử.

Mộng Bích tiên tử di chuyển mau lẹ tránh được kiếm khí, rồi tránh được thanh kiếm lao tới.

Chỉ có điều cô ta không ngờ rằng dù đánh tránh được kiếm khí thế nhưng kiếm khí của bản thân thanh kiếm vẫn còn, khiến một mảng tóc của cô ta bị chém trúng.

”Cảnh Mộng, bây giờ cô không đánh nổi ta đâu. Ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi có sẵn lòng theo ta không?” Người đàn ông mở miệng. Mộng Bích tiên tử liền thấy ngượng ngùng.

”Nằm mơ!” Cô ta mắng một tiếng, rồi ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt của người đàn ông kia bắt đầu chuyển sang đỏ một cách kỳ dị, giống hệt như Tiêu Dung khi nãy. Trong mắt hai con ngươi đỏ sọng

”Người kia đã bị thần kiếm kiểm soát rồi” Lâu Thất nói: ”Ta vốn nghĩ rằng hấn có ý chí mạnh mẽ, không ngờ lại không chống đỡ nổi.”

”Mỗi năm ta đều cầu thân với cô, cầu bao nhiêu lần nhưng cô tuyệt đối không đoái hoài. Vậy thì cô đi chết đi”. Người kia vùng kiếm, chém tới. Thanh kiếm phát ra tiếng kêu khác lạ.

”Kiếm này biết kêu” Nguyệt chau mày. ”thanh kiếm này lại có thể phát ra tiếng động khi tấn công.”

Quả nhiên có mấy người trong sân vườn ôm đầu quỳ xuống, giống như vẻ rất đau khổ.

Lâu Thất nhìn chằm chằm vào thanh thần binh kia, ”Đúng là vũ khí tốt, sao có thể để người khác lấy.”

Mặc dù thần binh sát khí rất nặng, kiếm hồn rất mạnh, thế nhưng nếu chế ngự được nó thì uy lực của nó sẽ rất đáng kinh ngạc.

315. Chương 315

Trên thực tế, đám người Nguyệt cũng nóng lòng muốn thử.

Từ trước đến nay chưa từng xuất hiện một thanh kiếm như vậy, nó hung hãn đến mức gần như có thể quét ngang thiên hạ.

Cho dù bây giờ nhìn lại kiếm hồn cường hãn đến mức đáng sợ, con người rất dễ dàng bị nó khống chế ngược lại mà rơi vào tâm ma, hoặc là trở thành bộ máy giết chóc, nhưng con người luôn là như vậy, không thử một chút thì làm sao biết mình có làm được hay không?

”Cô nương, để thủ hạ đi thử xem.” Từ trước tới nay, Trần Thập chưa từng nghĩ mình sẽ lấy được thanh kiếm này, nhưng cô nương nhà hấn nói muốn có nó thì hai mắt hấn lập tức lại sáng lên.

Lâu Tín cũng nhìn về phía Lâu Thất.

Lâu Thất do dự một lát: "Được, các người đi thử xem. Nhớ kỹ, nếu phát hiện có gì không ổn thì phải lập tức lui lại."

"Thuộc hạ hiểu rõ."

"Thuộc hạ cũng đi." Nguyệt điểm mũi chân và lao về phía đại hán kia.

Trần Thập và Lâu Tín trao đổi bằng ánh mắt rồi chia ra hai bên trái và phải, quyết định sẽ giáp công từ hai phía.

Ngọc Thái tử dùng tay ra hiệu, lập tức có hai bóng người từ sau lưng hắn lao vọt lên, giống như hai con chim xám linh hoạt nhào vào trong cuộc chiến.

"Ngọc thái tử cũng có hứng thú với thanh kiếm này sao?" Lâu Thất hỏi.

"Thần binh lợi khí như vậy thì người nào cũng sẽ có hứng thú. Nghe nói võ công của Đế Phi không tệ, chẳng lẽ nàng không muốn thử sao?" Ngọc Thái tử nhìn nàng mỉm cười.

Tiêu Kinh đỡ Tiêu Hỏa và Tiêu Thông tránh sang một bên, Tiêu Dung không có bảo kiếm ở trong tay, vì cứng rắn chống đỡ nên tất cả sức lực bị xói mòn, ngã xuống đất ngất xỉu. Nàng giết nhiều người như vậy nên Bắc Phù Dung đã cho thị vệ áp giải nàng xuống, người của Tiêu gia cũng không thể nói được gì. Trái tim của Tiêu Kinh đang đập mạnh lại nghe được Ngọc Thái tử gọi Lâu Thất như vậy thì trong lòng hơi chấn động.

Thật ra, khi hắn nhìn thấy Lâu Thất và Trần Sát ngồi chung một chỗ, hắn đã đoán được nàng là đế phi chấn động thiên hạ đã được nhắc tới trong khế ước trước đó, nhưng khi thật sự nghe được có người gọi nàng như vậy, cảm xúc của hắn vẫn có hơi phức tạp.

Mặc dù biết lúc này mình không nên mở miệng, nhưng hắn vẫn không nhịn được nói: "Thanh kiếm kia quá hung hãn, Thất Đế Phi vẫn không nên động vào nó."

Hắn biết Lâu Thất có roi Thí Hồn. Chỉ xét về mặt nguyên liệu thì bản thân roi Thí Hồn có khả năng thua thanh kiếm kia, hơn nữa khí hồn cũng yếu hơn một chút, nhưng nó lại có cơ quan tinh diệu và phiền phức, nên hai thứ hoàn toàn có thể trung hòa lẫn nhau. Hơn nữa, roi Thí Hồn đặc biệt thích hợp với Lâu Thất, roi Thí Hồn ở trong tay nàng mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất.

Nàng đã có roi thần như vậy thì hoàn toàn không cần thiết phải mạo hiểm tự mình thử.

Đột nhiên hắn nói vậy làm cho mấy người này đều cảm thấy sửng sốt.

Trần Sát hơi nheo mắt lại, Bắc Phù Dung mỉm cười nói: "Tiêu nhị thiếu gia và đế phi là quen biết cũ, rất

quan tâm tới đế phi.”

Cảnh Dao vốn có chút lo lắng nhìn Mộng Bích Tiên Tử trong vòng chiến, nàng vừa nghe vậy thì không nhịn được nói: ”Không biết Đế Phi làm sao lại quen biết được với Tiêu nhị thiếu gia, Cảnh Dao thật sự có hơi tò mò.”

Tiêu Kinh vừa mở miệng đã biết mình quá đường đột, thấy bây giờ bọn họ đều nhìn về Lâu Thất ngẫm có ý chê bai thì trên mặt hần chột nóng bừng, trong lòng tức giận nhưng không dám lên tiếng nữa.

Nhưng hần không dám lên tiếng thì lại có người dám. Nữ đệ tử của Bích Tiên Sơn đứng phía sau Cảnh Dao, thiếu nữ trước đó ở trước mặt Hội Hoa Lâu đã từng mở miệng nhằm vào Lâu Thất một lần lại lộ ra vẻ mặt châm chọc nói với Cảnh Dao: ”Tiểu thư, nàng không biết, một nữ tử dẫn theo hai thị vệ tuần tú rời khỏi Phá Vực, một nữ hai nam ở bên ngoài hai ba tháng, sớm sớm chiều chiều đều ở bên nhau...”

Nàng ta còn chưa nói hết lời thì một sát ý rét lạnh giống như từ trong địa ngục truyền đến lại khóa chặt lấy nàng ta khiến cho nửa câu dưới bị nghẹn lại ở trong cổ họng, nàng ta tất nhiên không dám nói ra và cũng nói không nên lời.

Nàng ta kinh hãi đang muốn quay đầu lại thì một tia sáng lạnh lẽo nhanh chóng lao đến. Nàng ta kinh ngạc, theo bản năng muốn kêu lên thì ánh sáng sắc bén lại vừa lúc rơi vào trong miệng, còn đánh cho nàng ta rơi mấy cái răng. Trong nháy mắt, đau đớn mãnh liệt từ miệng truyền đến, ngay sau đó chính là một miệng đầy máu tươi, nhưng nàng ta phát hiện mình không thể ngậm miệng lại được, bởi vì không ngờ thứ đâm vào trong miệng nàng ta chính là một thanh đoản kiếm, tay cầm đoản kiếm lại ở bên ngoài miệng.

Giọng nói thâm trầm của Trầm Sát truyền vào trong tai của nàng ta: ”Người đâu, tới thu đoản kiếm lại cho Đế Quân.”

”Vâng.” Đỗ Văn Hội lập tức tiến lên. Lúc này, những đệ tử khác của Bích Tiên Sơn mới tỉnh táo lại, bọn họ vừa sợ lại vừa giận muốn từ bốn phía xông lên ngăn cản trước mặt thiếu nữ kia, Trầm Sát lạnh lùng nói: ”Bản đế quân không ngại tiêu diệt Bích Tiên Sơn.”

Câu nói này khiến những người khác đều chấn động tới mức quên cả hành động. Đỗ Văn Hội dùng một tay nắm lấy gương mặt của thiếu nữ kia và đang muốn rút thanh đoản kiếm ra thì lại nghe Trầm Sát nói: ”Có lẽ nàng ta cũng không cần tới đầu lưỡi nữa đâu, người thuận tiện cắt thay cho nàng ta đi.”

”Vâng.”

Đỗ Văn Hội lập tức cầm đoản kiếm, lắc một cái rạch một cái và nhanh chóng rút ra, mang theo nửa đoạn đầu lưỡi.

”A...”

Thiếu nữ kia thét lên.

Sắc mặt Cảnh Dao tái xanh, nàng ta nhìn Trầm Sát với vẻ không dám tin nói: "Đế Quân làm vậy là có ý gì? Làm vậy có phải quá độc ác hay không? Nàng ấy chẳng qua chỉ nói đùa mà thôi?"

"Nàng ta cho rằng nàng ta là cái thá gì chứ?" Trầm Sát lạnh lùng nhìn lướt qua đám đệ tử của Bích Tiên Sơn, thiếu nữ bị cắt mất nửa đoạn đầu lưỡi đang che miệng, nước mắt và mồ hôi lạnh đều tuôn ra, toàn thân cũng run rẩy, ánh mắt kia làm cho nàng ta cảm thấy vô cùng khủng hoảng. Hắn lại nhìn về phía Cảnh Dao nói: "Người lại cho rằng người là cái thá gì?"

Nếu là nửa năm trước, hắn còn có thể sẽ do dự, nhưng bây giờ hắn lại có đủ lực lượng để tiêu diệt Bích Tiên Sơn. Nửa năm này, tưởng hắn chỉ chơi không thôi sao?

Ba núi ba phái thật sự tưởng rằng bọn họ tài trí hơn người, vĩnh viễn có thể vượt lên trên Cửu Tiêu Điện của hắn, vượt qua đầu của Trầm Sát hắn sao?

Thân thể Cảnh Dao hơi lão đảo, trong lòng lại rất sợ hãi.

Trầm Sát không hề e ngại Bích Tiên Sơn.

Chẳng biết tại sao, nhận thức này lại làm cho nàng ta cảm thấy tuyệt vọng.

Đồng thời, cũng khiến cho nhịp tim của Tổ Vân đứng bên cạnh cũng đập loạn.

Ngọc Thái tử và Bắc Phù Dung liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đều nhìn thấy được vẻ nghiêm trọng từ trong mắt đối phương. Chẳng lẽ thực lực của Phá Vực thành bây giờ đã tăng mạnh đến trình độ mà bọn họ không tưởng tượng nổi rồi sao?

Tiêu Kinh không nghĩ tới một câu nói của mình lại tự nhiên gây ra hậu quả như thế, hắn không khỏi mím chặt môi và nhìn về phía Lâu Thất, không ngờ hắn lại thấy nàng căn bản hoàn toàn không để ý tới bên này, mà chỉ đang say sưa nhìn cuộc chiến bên kia, nàng còn giơ nắm đấm và cao giọng nói: "Này, Nguyệt vệ, người nghe được chủ tử nhà người nói không? Người đây đưa với lão bà này làm gì hử, cứ cho nàng một đập là được rồi."

Mộng Bích Tiên Tử đang nhảy lên giữa khoảng không lại nghe được câu nói này thì thiếu chút nữa từ giữa không trung ngã xuống. Lão bà là nói mình sao? Mình thoát nhìn cũng chỉ hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, còn chưa xuất giá.

Hơn nữa, vừa rồi nàng ta cũng nhìn thấy được cảnh tượng Trầm Sát sai người cắt lưỡi nữ đệ tử môn hạ của nàng ta, chỉ có điều nàng ta tạm thời không có cách nào phân thân đi cứu được, lúc này bị Lâu Thất chọc cho một câu, nàng ta làm sao còn nhịn được nữa.

Nàng ta lập tức quay đầu lại tức giận trừng mắt với Lâu Thất: "Chỉ có Trầm Sát mới nâng người như châu ngọc mà thôi, ngươi đừng tưởng rằng mình hơn người."

"Ta khinh, ngươi lại là cái thá gì chứ?" Lâu Tín quát một tiếng, kiếm trong tay lại rạch về phía cổ tay nàng ta, mặt Trần Thập cũng trở nên lạnh lùng, trong lúc đó trường kiếm đâm về phía mắt của nàng ta, Nguyệt vệ phóng người lên, bàn tay biến thành chưởng chụp về phía đỉnh đầu nàng ta. Ba người này không ngờ đồng thời bỏ qua những người khác, hợp lực lại bao vây tấn công một mình Mộng Bích Tiên Tử.

Trong ba người, nếu đấu một với một thì không ai có thể là đối thủ của Mộng Bích Tiên Tử, nhưng ba người liên thủ lại đủ làm cho Mộng Bích Tiên Tử không có cách nào thoát ra được.

Nàng ta nhất thời giận dữ, trong mắt đột nhiên hiện lên sự tối tăm, trang phục trên toàn thân nàng ta đột nhiên tung bay, mái tóc đen cũng đồng thời bay lên.

Lâu Thất lập tức cảm thấy không đúng thì vội quát một tiếng: "Nhanh chóng lui lại."

Mộng Bích Tiên Tử cười ha ha: "Muộn rồi."

Hai vai nàng ta run lên, một sóng khí lấy nàng ta làm trung tâm bỗng nhiên tuôn trào ra bốn phía xung quanh, một đám người ở bên cạnh nàng ta đều bị tập kích, đặc biệt là Nguyệt vệ đang ở phía trên đầu.

Trần Thập và Lâu Tín đồng thời cảm thấy ngực đột nhiên nặng nề, cổ họng thấy ngọt và phun ra một búng máu, bị đánh bay ra ngoài. Lâu Thất biến sắc, lập tức bảo đám người chạy đi đỡ bọn họ sang một bên rồi sốt ruột chạy tới, đổ mấy viên thuốc lần lượt cho bọn họ nuốt vào.

Nguyệt ở trên đỉnh đầu Mộng Bích Tiên Tử cảm thấy khí huyết quay cuồng, mắt thấy Trần Thập và Lâu Tín bay ra ngoài, hấn chột cắn chặt răng và tiếp tục võ xuống một chưởng.

Ong.

Tiếng trường kiếm ngân khê, sát khí mạnh mẽ bao phủ xuống, không ai nhìn thấy Mộng Bích Tiên Tử di chuyển, nhưng bóng dáng nàng ta thoáng chớp hiện đã rời khỏi phạm vi công kích của Nguyệt vệ, tay nàng ta tạt qua và cầm lấy thanh kiếm kia.

"Ha ha ha, thanh thần binh này là của ta rồi."

Mộng Bích Tiên Tử cầm ngang thanh kiếm ở trước mắt, ánh sáng lạnh lẽo chiếu lên đôi mắt được che phủ bởi một miếng băng mỏng của nàng, người tinh mắt có thể nhìn thấy được ở trong đồng tử của nàng chột lóe lên một tia máu.

Nguyệt đánh một đòn vừa rồi không trúng thì thân hình gấp lại, trường kiếm đâm về phía cổ tay nàng ta,

muốn ép nàng ta thả thanh thần binh này ra.

Mộng Bích Tiên Tử mỉm cười đầy ngạo nghễ, cổ tay nàng ta nhất thời chuyển động, dùng thanh thần binh này để đỡ lấy thanh kiếm của Nguyệt vệ. Một tiếng keng vang lên. Điều khiến người ta chấn động chính là trường kiếm trong tay của Nguyệt vệ lại bị kiếm ý của thần binh làm chấn động tới mức gãy ra thành từng đoạn một.

Hắn nhất thời khiếp sợ nên sốt ruột thu người lại, nhưng vẫn chậm một bước, Mộng Bích Tiên Tử chẳng qua chỉ nhẹ nhàng đưa thanh thần binh này về phía trước, một đường kiếm khí đã đâm về phía vai phải của hắn.

Trong lòng Nguyệt cảm giác bước chân của thần chết vang lên.

Bên thắt lưng hắn bỗng nhiên căng ra, ngay sau đó hắn đã bị kéo thật nhanh về phía sau, đồng thời, giọng nói trầm lắng của Trầm Sát vang lên: "Mộng Bích Tiên Tử luyện bí công lại được thần binh, hắn là muốn xưng bá thiên hạ." Bóng dáng trong bộ trang phục màu đen được gió nâng lên, mặt nhìn về phía Mộng Bích Tiên Tử.

Chân Nguyệt vừa chạm đất, hắn quay đầu mới phát hiện là Lâu Thất cứu mình. Thứ quán chặt lấy thắt lưng hắn và kéo hắn lại trong thời khắc giữa cái sống và cái chết chính là roi Thí Hồn.

"Thuộc hạ cảm ơn ân cứu mạng của Đế Phi." Nguyệt che vai phải, trong lòng vẫn còn cảm thấy kinh hãi. Thần binh quả nhiên lợi hại, cho dù hắn đã bị kéo ra xa, nhưng kiếm khí của thần binh lại vẫn có thể làm vai hắn bị thương.

Lâu Thất liếc mắt nhìn vai của hắn rồi lấy từ bên thắt lưng ra một bình thuốc nhỏ ném qua, "Bôi bên ngoài." Sau khi ném thuốc cho hắn xong, nàng lại bước nhanh lướt qua hắn, và nhìn Trầm Sát và Mộng Bích Tiên Tử.

Chẳng qua chỉ là nói hai câu như thế, ánh mắt của Mộng Bích Tiên Tử không ngờ lại giống như Tiêu Dung và đại hán vừa rồi, không, màu máu trong đồng tử của nàng ta còn đậm hơn nhiều.

"Trầm Sát, ngươi không để mắt tới Bích Tiên Sơn ta, hiện tại ta lại muốn giết chết người ở đây, ta muốn cho người khắp thiên hạ đều biết, không người nào có thể so sánh được với Bích Tiên Sơn ta. Ta phải cho các người đều nằm rạp ở dưới chân của Dao nhi của Cảnh Mộng ta." Nàng ta đột nhiên hét to một tiếng.

Cảnh Dao thấy nàng ta lấy được kiếm thì cũng kích động vô cùng, nàng ấy lớn tiếng đáp lại: "Cô cô, Dao Nhi ở đây."

Mộng Bích Tiên Tử cầm kiếm chỉ vào Trầm Sát, "Có phải người muốn tiểu tử này đúng không?"

"Cô cô." Cảnh Dao đỏ mặt và giậm chân.

Trên trán Lâu Thất treo ba vạch đen. Không phải chứ? Vào lúc này, người không nên diễn màn e thẹn như vậy, có được không?

”Chờ đây, cô cô phế bỏ tu vi của tiểu tử này, bắt hắn quay về Bích Tiên Sơn cùng người bá đường.”

Lâu Thất trợn mắt khinh thường, nàng cao giọng kêu lên: ”Này, lão bà, muốn đánh thì đánh đi, chẳng lẽ nhiều năm như vậy, người đều dựa vào nói khoác nói mớ để đánh ra danh tiếng sao?”

”Người gọi ai là lão bà hả?” Mộng Bích Tiên Tử nổi giận.

”Còn không phải là nói người, kẻ già nhất ở đây sao? Người đừng tưởng rằng luyện bí pháp gì kéo da thì mình chính là một tiểu cô nương, người sắc đẹp tự nhiên không già ở đây này, người nhìn qua đây, ở đây này.” Lâu Thất kéo Tiểu Trù đến bên cạnh mình.

316. Chương 316

Ngày hôm nay Lâu Thất nhìn thấy Mộng Bích Tiên Tử đã cảm thấy mặt nàng ta có chút kỳ quái, bởi vì biểu tình của nàng ta cứng đờ, da trên mặt lại giống như vừa làm phẫu thuật căng da, nếu liếc mắt nhìn qua sẽ không nhìn ra có gì không ổn, nhưng người sẽ cảm thấy là lạ, giống như da đặc biệt rất căng.

Nàng cảm thấy gương mặt luôn trẻ tuổi, trời sinh không già sẽ không như vậy.

Sau đó, khi nàng ta sử dụng bí pháp đồng thời đánh bay mọi người, Trầm Sát nói với nàng, trước khi Bích Tiên Sơn lên làm môn chủ đã luyện lại bí pháp toàn thân, sau khi luyện thành không chỉ có công lực kinh người mà còn có thể trẻ hơn gấp mấy lần.

Nàng cảm thấy Mộng Bích Tiên Tử rõ ràng luyện bí pháp chưa đến nơi đến chốn, cho nên cho dù võ công mạnh hơn rất nhiều, trẻ hơn rất nhiều, nhưng lại có vẻ không được tự nhiên. Hoặc nói, bí pháp kia của nàng ta vốn hãm hại phụ thân.

Tiểu Trù rất bất đắc dĩ, khẽ nói: ”Tiểu chủ tử, tuổi của Cảnh Mộng dường như không chênh lệch với ta đâu. Người cứ gọi nàng ta là lão bà, vậy chẳng phải ta cũng là lão bà sao?”

Lâu Thất trừng mắt: ”Sao nàng có thể suy nghĩ như vậy được? Nàng là mềm mại tự nhiên, còn nàng ta chính là yêu quái căng da, không thể so sánh như thế được.”

Lư Đại Lực nghe được cách gọi yêu quái căng da này thì cảm thấy mới mẻ, lại lớn tiếng gọi Mộng Bích Tiên Tử vài câu.”Yêu quái căng da, yêu quái căng da: ”

Mộng Bích Tiên Tử tức giận đến mức mặt cũng tái xanh cả lại, trường kiếm trong tay nàng ta chỉ về phía Lâu Thất: ”Ta phải giết người trước.” Nàng ta nói xong lại muốn lao về phía Lâu Thất.

Chân Trầm Sát bước sang và lập tức ngăn cản ở trước mặt nàng ta, hấn cầm Phá Sát ở trong tay, lạnh lùng nói: "Thử xem ngươi có thể qua được hay không?"

Mộng Bích Tiên Tử vung kiếm lại rạch một cái về phía ngực hắn, kiếm khí này vô cùng lạnh lẽo, ngay cả bọn họ ở khoảng cách xa như vậy cũng có thể cảm giác được.

Cảnh Diêu hoảng hốt la lên: "Cô cô, đừng tổn thương tới hắn."

Lâu Thất kêu lên theo: "Trầm Sát, giết chết nàng ta đi."

Cảnh Dao trừng mắt nhìn về phía nàng rồi lập tức khép tay làm loa ở trước miệng la lớn: "Cô cô, cẩn thận một chút."

Lâu Thất cũng dùng hai tay khép lại ở trên miệng và la lớn: "Trầm Sát, cố gắng lên, đoạt lấy thanh kiếm đó để lần sau còn đi đâm cá nữa."

Mọi người nhìn thấy hai người kia đánh ra từng chiêu từng thức với khí thế kinh người, kiếm khí rét lạnh, trong lòng đang căng thẳng, kết quả vừa nghe Lâu Thất ở bên này gây náo nhiệt thì cảm thấy hoàn toàn bối rối.

Cảnh Dao tức giận trừng mắt với Lâu Thất: "Ngươi nói vậy là có ý gì?"

Lâu Thất nhún vai một cái nói: "Không thể để một mình ngươi kêu gào được, có thêm một người cũng có không khí hơn."

Nguyệt ho khan một cái: "Người là Đế Phi đấy." Bình thường cũng đâu thấy nàng vui vẻ từng bừng như một tiểu cô nương vậy chứ?

"Không có việc gì, ta sẽ không trách tội Cảnh Dao cô nương không biết phân biệt lớn nhỏ." Lâu Thất rất rộng lượng nói.

Nguyệt: "..."

Cảnh Diêu: "..."

"Ha ha, chẳng lẽ Đế Phi cảm thấy đế quân sẽ thắng Mộng Bích Tiên Tử sao? Nhưng bây giờ, trong tay nàng ta có thần binh đấy." Ngọc Thái tử mỉm cười hỏi.

Lâu Thất lập tức thay đổi sắc mặt, nghiêm túc hỏi: "Ngọc Thái tử đã từng nghe tới một câu nói chứ?"

”Câu nói nào?”

Không chỉ là Ngọc thái tử, mọi người ở đây đều nhìn nàng, tối thiểu cho đến tận bây giờ bọn họ cũng không thể nhìn ra được ai thắng ai thua, nàng không nên có lòng tin lớn như vậy chứ?

”Không phục, đánh cược một lần.” Lâu Thất nghiêm trang nói: ”Ta đặt cược Trầm Sát thắng, người không phục, đánh cược một lần đi.

Bắc Phù Dung cũng thấy bất đắc dĩ: ”Lâu cô nương, bây giờ nàng còn có tâm tình lấy Đế Quân ra đánh cược sao?”

Lâu Thất nói: ”Tại sao lại không có, chẳng qua là các người không dám đánh cược mà thôi.” Lâu Thất có chút bất đắc dĩ. Long Ngôn trốn từ một nơi bí mật gần đó nhìn thấy dáng vẻ nàng rất tiếc nuối thì thiếu chút nữa thì không nhịn được mà cười ra tiếng.

Đêm hôm đó đánh cược một lần, không chỉ có Hội Hoa Lâu kiếm được một khoản tiền lớn mà túi của nàng cũng căng phồng lên, chẳng lẽ người này còn chưa chơi chán sao?

”A...”

Một tiếng hét thảm truyền đến, mọi người lập tức theo tiếng kêu nhìn lại, vừa nhìn thì tất cả lập tức kinh sợ.

Chỉ thấy Mộng Bích Tiên Tử đâm một kiếm vào phía sau lưng ”một thi thể” trên mặt đất, người kia lúc trước chẳng qua là trọng thương bị hôn mê, bây giờ bị nàng ta đâm một kiếm này thấu tim đã không còn sức sống nữa. Trên mặt của Mộng Bích Tiên Tử lại lộ ra nụ cười kỳ lạ, nàng ta dùng kiếm đánh thi thể bay về phía Trầm Sát.

Khi Trầm Sát muốn lùi lại thì nàng ta đã xông lên, trong tay cầm chuôi kiếm giơ cao quá đầu và chém xuống, trực tiếp chém thi thể kia thành hai nửa, máu tươi bắn ra, có một mảnh sương máu phun đến trên người của Trầm Sát.

Mộng Bích Tiên Tử cười ha hả: ”Trầm Sát, mùi vị có tuyệt không?”

Tất cả mọi người nhìn thấy một cảnh tượng đầm máu này thì kinh ngạc tới há hốc mồm và nói không ra lời. Ngay cả các đệ tử Bích Tiên Sơn cũng sợ hãi, có người run rẩy nói: ”Trước đây môn chủ không phải như vậy đâu.”

Mộng Bích Tiên Tử đã lâu không xuất hiện ở trước mặt mọi người, nhưng trước đây nàng ta thật sự không phải là kẻ khát máu và độc ác như vậy.

”Kiếm, là thanh kiếm kia.”

Người này còn chưa có nói hết thì Mộng Bích Tiên Tử đột nhiên phun ra một búng máu, trong nháy mắt tinh khí toàn thân hình như bị giảm đi hơn nửa, sắc mặt nàng ta trắng bệch, đồng tử lại càng đỏ hơn.

Thanh kiếm kia.

Sắc mặt Ngọc thái tử cũng tái xanh: ”Thanh kiếm kia biết cắn nuốt công lực của người cầm kiếm.”

Trời ạ!

Cái này còn có thể gọi là thần binh được sao? Phải gọi là tà vật thì đúng hơn.

Sắc mặt Bắc Phù Dung lại càng khó coi, đây là vật do Bắc Thương nàng lấy ra, lần hội họp lớn này là do nàng tổ chức, bây giờ lại xuất hiện kết quả như vậy, nếu không kết thúc tốt thì nàng khó tránh được tội.

”Kiếm này là thanh tà kiếm, chúng ta đoạt được nó thì cũng phải tiêu hủy đi.”

Tiêu Hỏa đang ngây người ra lại chợt phục hồi tinh thần và lập tức kêu lên: ”Không không không, đại công chúa, kiếm này không phải là tà kiếm đâu, nó là thần binh, thật sự là thần binh đấy. Chẳng qua bây giờ nó thiếu đi kiếm hồn, chỉ cần tìm được thứ có thể đúc lại kiếm hồn thì nó chính là một thanh thần binh không hơn không kém.”

”Nhưng bây giờ có ai dám đi đoạt nó chứ?” Bắc Phù Dung nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải khi hắn đúc ra kiếm này không kịp thời phát hiện ra vấn đề, thì sao có thể có tình cảnh như bây giờ được.

”Cô cô.” Cảnh Dao thấy Mộng Bích Tiên Tử dựa lưng vào thân cây nhưng vẫn hết lực chống đỡ, dùng hai tay cầm thanh kiếm kia chỉ vào Trầm Sát đứng ở phía trước, nàng ấy chạy vội tới. Ánh mắt Trầm Sát lóe lên, lách người cho nàng ấy qua, kiếm quang đồng thời hiện ra. Cảnh Dao hét lên một tiếng và chặt vật ngã xuống đất lần một vòng, nàng ấy khó có thể tránh được một kiếm của Mộng Bích Tiên Tử giết chết. Nếu không phải tinh khí của nàng ta đã bị hút đi hơn nửa thì sợ rằng một kiếm này đã rạch ngực, mổ bụng của Cảnh Dao.

Ánh mắt Mộng Bích Tiên Tử lập tức trở nên tỉnh táo, nàng ta run rẩy kêu lên một tiếng ”Cảnh Dao”.

Trong giây lát đó, Trầm Sát lao tới vỗ một cái vào lòng bàn tay của nàng ta, Mộng Bích Tiên Tử không khống chế được buông lỏng tay ra, tay Trầm Sát vung lên, cầm lấy thanh kiếm kia.

Tất cả mọi người gần như đồng loạt nín thở và nhìn chăm chăm vào Trầm Sát. Bọn họ đang chờ đợi ánh mắt hắn cũng bị kiếm hồn làm thay đổi.

Lâu Thất nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh Trầm Sát mà nhét một bàn tay của mình vào trong tay trái của hắn, Trầm Sát lập tức lại nắm chặt tay của nàng.

”Thanh kiếm này tăng thêm sự hung tàn và độc ác trong tiềm thức của con người, sau đó kích phát ra.” Lâu Thất thật ra cũng có chút lo lắng, bởi vì người này vốn là một sát khí lớn, có lẽ hắn sẽ trực tiếp biến thành vua sát khí: ”Chàng thử xem có thể khống chế được không?”

Sau đó nàng phát hiện, trong lúc nàng nói chuyện, trừ người của bọn họ ra, những người khác, bao gồm cả Ngọc Thái tử và Bắc Phù Dung, đều đồng thời lùi lại mấy chục bước.

Trầm Sát sát khí lớn, chắc hẳn những người này đều biết.

Hiện tại, thanh kiếm rơi vào trên tay hắn, nếu chẳng may hắn thật sự bị thanh kiếm khống chế thì với công phu của hắn lại thêm uy lực của kiếm, nhiều người như vậy cũng không đủ hắn giết đâu.

”Thất Thất.”

Trầm Sát bỗng nhiên khẽ gọi tên nàng.

Lâu Thất ngẩn ra, nàng cảm thấy mình quen biết Trầm Sát lâu như vậy, nhưng đây là một lần hắn gọi tên nàng ấm áp nhất, bởi vì tiếng gọi trầm thấp đầy cảm xúc này, trái tim nàng cũng như muốn mềm nhũn ra.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

”Chỉ có nàng mới có thể làm cho bản Đế Quân nhập ma mà thôi.” Hắn nói xong, cổ tay phải chợt run lên và rót công lực vào trong thanh trường kiếm, thân kiếm ngân vang lóe lên hào quang đáng sợ, trong nháy mắt đó ánh sáng gần như làm cho người ta không mở mắt ra được.

Kiếm chỉ nghiêng về phía mặt đất một lúc lâu mới yên tĩnh trở lại và chậm rãi thu ánh sáng vào.

Trong lúc Lâu Thất còn đang ngây người vì câu nói đột ngột kia của hắn thì những người khác lại đều khiếp sợ nhìn Trầm Sát.

Đôi mắt của hắn tối tăm, trên gương mặt vô cùng tuấn mỹ vẫn lạnh lùng, hắn vẫn là hắn.

”Đế Quân, ngài không cảm thấy có gì không ổn chứ?” Bắc Phù Dung khiếp sợ hỏi.

Trầm Sát liếc mắt nhìn qua: ”Thanh kiếm này nên thuộc về bản đế quân.”

Không có, không có, hẳn thật sự hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Đám người Nguyệt và Đỗ Văn Hội, Trần Thập đều không nhìn được bắt đầu hoan hô: "Đế quân uy vũ."

Ba phụ tử Tiêu Hỏa đồng thời thở phào nhẹ nhõm và ngã trên mặt đất.

Gió mát, trời cao mây mỏng, trăm hoa đua nở.

Tại Tiêu phủ, Tiêu Hỏa cầm trong tay một tập ngân phiếu, trái tim treo cao suốt mấy ngày nay mới có thể thả xuống được.

"Không nghĩ tới đế quân Phá Vực còn có thể cho người ta đưa ngân phiếu qua, ta còn tưởng rằng chúng ta sẽ phải tặng không thanh kiếm kia giống như đưa cho hoàng thất trước đây chứ!" Tiêu Thông nói.

"Mọi người đồn đại đế quân Phá Vực là kẻ lãnh khốc vô tình, nhưng qua lần này có thể thấy được hẳn căn bản không giống với lời đồn đại. Bằng không vì sao thanh kiếm kia lại không thể kích phát được tâm tư giết chóc của hắn chứ?" Tiêu Hỏa cũng thở dài.

Tiêu Thông khẽ gật đầu: "Hơn nữa, Đế Quân đối xử với Đế Phi này thật tốt. Người này người ra làm gì vậy?" Tiêu Thông lấy tay khuỷu tay thúc vào người Tiêu Kinh.

Tiêu Kinh phục hồi lại tinh thần và lắc đầu nói: "Không có gì."

Hắn quay sang Tiêu Hỏa: "Phụ thân, ngài đã nói chuyện với Thất Đế Phi về việc tu sửa kiếm hồn chưa?"

Tiêu Hỏa nhìn hắn nói: "Ta đã nói rồi. Chẳng qua muốn tìm được thứ này cũng không dễ dàng như vậy đâu."

Lúc này, một đám người đang ra khỏi cửa thành, không nhanh không chậm đi về phía Đông Thanh.

Trong một chiếc xe ngựa đi đầu, Trần Thập làm người đánh xe, Nguyệt ngồi ở bên cạnh hắn, thỉnh thoảng hỏi về chuyện hắn đã trải qua ở Thần Ma Cốc. Nguyệt nghe được bọn họ từng trải qua vài lần thập tử nhất sinh, còn có sự khùng bố của Vân Hoa Trùng thì cũng cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Trước kia, khi Trần Thập nói tới Nạp Lan Họa Tâm đều vô cùng ngưỡng mộ, nhưng bây giờ vừa nhắc tới Nạp Lan Họa Tâm hắn lại cực kỳ căm giận.

Trong xe, Trầm Sát nghiêng người về phía Lâu Thất: "Lần tới, bản đế quân sẽ giết nàng ta." Lâu Thất cũng không có nói nhiều về Nạp Lan Họa Tâm trong đêm hôm đó, lúc này nghe Trần Thập nói, hắn mới hiểu rõ được.

Trong lòng Trần Sát nhất thời nổi lên ý định giết người.

Lâu Thất đang muốn nói lại nghe Trần Thập đột nhiên hô dừng xe, nàng nhào tới phía trước và ngã vào trong lòng Trần Sát.

”Tại sao ngươi lại tự nhiên lao tới như vậy? Ngươi không sợ bị ngựa giẫm chết à?” Trần Thập nghe được động tĩnh trong xe thì sợ Lâu Thất bị đụng phải nên cuống cả lên, lời nói ra cũng nóng nảy hơn bình thường.

Vừa rồi, người này đột nhiên thúc ngựa lao ra và ngăn cản ở trước xe ngựa của bọn họ.

”Tại hạ Thạch Lỗi, cầu kiến Đế Quân và Đế Phi.” Người kia tung người nhảy xuống ngựa và lao vọt tới trước xe ngựa, giơ tay leo lên trên xe ngựa.

Đêm hôm đó bọn họ không đi theo đến Hội Hoa Lầu, cho nên cũng không nhận ra Thạch Lỗi. Trần Sát đưa tay vén màn xe và liếc nhìn về phía Thạch Lỗi.

”Đế Quân, Đế Quân, cầu xin ngài hỗ trợ.”

Thạch Lỗi cầm ống trúc nhỏ trong tay giơ lên: ”Mấy ngày qua, tại hạ dùng chim bồ câu nói rõ tình hình với trong tộc, tộc trưởng nói, chỉ cần đế quân và đế phi có thể giúp Tộc Long Dẫn chuyện này, dù có yêu cầu gì chúng ta cũng sẽ đáp ứng.”

317. Chương 317

Tuy rằng Tộc Long Dẫn chỉ còn có mấy chục người, trong đó còn có mười mấy người già, bốn tộc nhân đó đúng rất rất quý, nhưng Lâu Thất lại không quá tin tưởng rằng chỉ cần tìm bốn người trong tộc là có thể khiến cho tộc trưởng Tộc Long Dẫn đưa ra điều kiện như vậy, muốn yêu cầu gì cũng đều đồng ý.

Nghe nói nước Long Dẫn rất trân quý, nếu nói bọn họ muốn vét sạch nước Long Dẫn thì sao, cũng đáp ứng ư?

Trần Sát đương nhiên cũng không ngốc.

”Tộc Long Dẫn các ngươi nay không hề có đồ mà bốn đế quân muốn.”

Trần Sát nói xong liền bỏ rèm xe xuống.

Nước Long Dẫn của Tộc Long Dẫn không có tác dụng lớn với hắn, loại dược thảo của Tộc Long Dẫn thì chỉ họ mới biết dùng, cũng không nghe nói tộc này còn có gì khác có thể hấp dẫn hắn. Hắn cũng không nhân đến diên, lúc này không nhanh về Phá thành mà còn đi giúp họ tìm người.

Thạch Lỗi gấp lên, lập tức nói: "Chúng ta không chỉ muốn tìm người, trong cấm địa còn có dị bảo."

Lâu Thất từ sau lưng Trầm Sát ngó ra, chớp mắt nói: "Dị bảo gì?"

Dị bảo gì đó, thám hiểm gì đó nàng rất có hứng thú, đương nhiên tiền đề là bảo bối này phải có phần của nàng, nếu không đi làm không công cho người khác thì nàng cũng không thích.

"Tại hạ có thể lên xe nói không?" Thạch Lỗi lấp bắp nói.

Một người đàn ông ba mươi tuổi tỏ ra đáng thương đúng là khiến người ta nổi da gà.

Nếu mà là Trầm Sát thì chắc chắn đã đánh bay người rồi đi luôn, tìm bảo gì đó không quan trọng bằng kiến tạo đế quốc của chính mình.

Nhưng đây là hứng thú của Lâu Thất.

Hắn lùi ra sau một bước, ngồi về vị trí cũ.

Lâu Thất biết hắn đã đồng ý, liền nói với Thạch Lỗi: "Lên đi."

Thạch Lỗi vui mừng lập tức nhảy lên.

Xe ngựa này rất to, mười người ngồi cũng vừa, dù Thạch Lỗi lên thì vẫn rất rộng rãi.

"Nguyệt, vào đây." Trầm Sát gọi Nguyệt Vệ vào.

Xe ngựa tiếp tục tiến về phía trước, Lâu Thất rất bội phục với tay nghề thợ thủ công ở đây, xe ngựa này lớn như vậy, mà chống xóc nảy rất tốt, lại thêm đệm trong xe rất dày, ngồi vô cùng thoải mái.

Nguyệt đương nhiên không chỉ vào nghe không, mà lấy ra lò than đun một ấm trà, lại đưa cho Lâu Thất mút hoa quả, đáng vẻ chuẩn bị bắt đầu nghe.

"Đế Phi muốn uống trà hoa quả không?"

"Uống trà xanh sau đó ăn mút quả là ngon nhất." Lâu Thất biểu thị rất hài lòng, sự chuẩn bị khi nghe chuyện về dị bảo này đúng là rất chu đáo.

Khi thấy ấm nhỏ trên lò than bốc ra hơi nước, Lâu Thất mới nói với Thạch Lỗi: "Được rồi, mời nói."

Thạch Lỗi ngậy ra, câu này là nói với hấn à?

Tính cách của Đế Phi, hấn đúng là không nắm được.

”À, chuyện này phải bắt đầu nói từ tộc nhân chúng ta.”

Lâu Thất vô vị nói: ”Lại nói về tộc các người à?”

Thạch Lỗi vô lực: ”Dị bảo này có liên quan chặt chẽ đến tộc nhân chúng ta.”

”Được rồi, được rồi, nói.”

Thạch Lỗi nói: ”Tộc Long Dẫn chúng ta vẫn luôn sống trong thâm sơn, mấy thế hệ trước vẫn có người đi ra ngoài thường thức phong thổ nhân tình thiên hạ, nhưng sau đó phát hiện người bên ngoài tâm địa ác độc, có một số tộc nhân còn bị chết trong tay đám người bên ngoài đó. Có những người vì phát hiện chỗ tốt của nước Long Dẫn liền nổi lên lòng tham, lừa tộc nhân đưa họ về, trong tộc cũng vì thế mà mấy lần bị cướp đoạt. Sau mấy lần như thế, tộc nhân đều thấy sợ. Hơn nữa, người trong tộc vốn đã ít, huyết mạch có thiên phú lại càng hiếm. Mấy chục năm nay càng khiến người ta thấy kỳ quái là rất nhiều phụ nữ trong tộc chỉ sinh được một đứa, muốn sinh thêm rất khó khăn.”

Lâu Thất ôm trán, nàng muốn nghe về dị bảo, nếu cứ nói như vậy thì đến bao giờ mới có thể nghe được về dị bảo đây. Nàng lập tức hô ngừng.

”Dừng, dừng, dừng. Để ta nói luôn phần đầu cho người nha. Tộc nhân Long Dẫn ít ỏi, sinh nở khó khăn, vì để tộc nhân tiếp tục bình an sinh tồn nên các người tránh thế không ra ngoài, thủ vững tộc địa, nhưng lại phát hiện sự khó khăn về sau. Lúc này, một nhà bốn người trong tộc phát hiện trong cấm địa có dị bảo.” Sắc mặt Lâu Thất bi thương, sau đó nói đến dị bảo thì mắt lại sáng lên, khiến ba người trong xe nhin không được mà lên xuống theo giọng điệu của nàng.

Thạch Lỗi còn hơi khấn trương mà nhìn nàng, dáng vẻ đợi nàng tiếp tục nói. Lâu Thất đỏ mồ hôi, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn: ”Này, đến người nói tiếp rồi, là người nói hay ta nói đây hả.”

Nguyệt không nhin được bật cười.

Trong mắt Trầm Sát cũng lóe lên ý cười.

”Đế Phi sao lại biết một nhà bốn người đó phát hiện dị bảo trong cấm địa vậy?” Thạch Lỗi cảm thấy khó tin, hấn ta hình như chưa nói cái này mà nhỉ.

Lâu Thất dùng tay gõ đầu mình: ”Nghĩ là nghĩ ra được thôi, một nhà bốn người đó nếu không bị tộc trưởng phái đi thì là tự vào cấm địa, chắc bọn họ phát hiện ra dị bảo, mà các người sau khi phát hiện họ mất tích

nên mới nghĩ đến dị bảo đúng không?”

Thạch Lỗi gật đầu: ”Đế Phi đoán không sai, con trai trong một nhà bốn người đó gọi là Thạch Minh Cơ, hẳn là người không an phận nhất trong tộc. Mười ngày trước, hắn nói với tộc trưởng rằng một tháng trước đó đã âm thầm vào cấm địa, rồi lạc đường, tiếp theo là khi tìm lối ra liền vô tình phát hiện một đầu suối, khi hắn uống mấy ngụm liền thấy ngọt mát, sau đó sức lực dồi dào, thế là thuận tay đổ đầy cái túi đựng nước mình mang theo. Lần đó hắn không nói với bất cứ ai, sau khi ra cũng không nỡ vứt nước trong suối đi, liền mỗi ngày cùng vợ uống một bát. Sau nửa tháng thì vợ Minh Cơ có thai.”

Nói đến đây, Thạch Lỗi rất kích động: ”Bản thân Minh Cơ cũng rất kích động,. đoán chắc là do tác dụng của nước suối đẩy cho nên liền chạy đến nói với tộc trưởng. Tộc trưởng nghe xong cũng kích động, nhưng đó là cấm địa không dễ xông vào, bèn nói với Minh Cơ là hắn phải nghĩ cho kĩ, đến lúc mở tộc hội chứng cầu ý kiến mọi người. Tộc trưởng suy nghĩ mấy ngày định nhắc đến chuyện này trong tiệc nướng, nhưng ai biết lúc này mấy người Minh Cơ lại mất tích. Tộc trưởng đoán chắc là Minh Cơ không đợi được nên đã đi vào cấm địa tìm đầu nguồn suối thần kia rồi.”

Hắn nói đến đây, nhấp một ly trà, nói một câu: ”Nước bên ngoài quả nhiên không thể so với nước của tộc ta được.”

Lâu Thất lại cạ lời mà nhìn ông ta: ”Dị bảo mà người nói chính là nước suối có thể khiến tộc nhân các người sinh thêm nhiều con à.” Hơn nữa, người đó có thai còn chưa chắc là do nước suối kia mà.

Cho dù đúng thì nước suối đó là dị bảo với họ. Nhưng nàng thì lại chẳng là gì... Bây giờ nàng cũng không muốn sinh con, hơn nữa nàng không nhất định chỉ có thể sinh một đứa mà. Mẹ, nghĩ xa quá rồi, đều trách tên này đánh lừa, nói cái gì mà dị bảo...

Thạch Lỗi trừng mắt: ”Sao người có thể nói lời như thế với suối thần?” Tộc trưởng nói rồi: ”Đó có thể là suối thần mà gia gia người từng nhắc đến, uống nước suối thần là có thể cường kiện sức khỏe, đặc biệt là có thể tắm bổ thân thể nữ tử, không những có thể nhiều con nhiều phúc, mà khi sinh con cũng giảm bớt đau khổ.”

Lâu Thất đỡ trán biểu thị rất đau khổ, dị bảo mà nàng mong chờ...

Thì ra là có thể sinh con.

Nước suối này không phải không tốt, nhưng nó khác với dáng vẻ dị bảo mà nàng tưởng tượng, không đúng, quá không đúng, thật sự rất đả kích người ta.

Đang định nói thì lại nghe thấy Trầm Sát đột nhiên nghiêm túc mở miệng nói: ”Suối thần đúng là có công hiệu như người nói, không thể nhiều con nhiều phúc, mà còn có thể tắm bổ thân thể phụ nữ, khi sinh con sẽ ít đau đớn ư?”

Lâu Thất như thấy quỷ mà quay phắt đầu nhìn hắn, hoảng sợ vô cùng.

Này, Đế Quân, đã nói làm bạo quân đại sát giới cơ mà, sao người lại có thể có hứng thú với loại vấn đề giữa những người phụ nữ khi nói chuyện với nhau này chứ.

Nhưng Trầm Sát không để ý đến nàng, chỉ đợi câu trả lời của Thạch Lỗi.

Thạch Lỗi gật đầu thật mạnh: "Đúng là thật, Đế Quân có con nối dõi chưa?"

Người Tộc Long Dẫn không hiểu biết với tình huống bên ngoài, không biết cũng là bình thường. Trầm Sát chậm chậm lắc đầu. Thạch Lỗi kiêu ngạo mà thẳng lưng, nói: "Tại hạ có một nữ nhi, ba tuổi rồi, rất giống tại hạ. Nhưng lúc đầu mong muốn rất lâu, nội nhân của ta mới mang thai, khi sinh còn suýt nữa mất một xác hai mạng. Tộc trưởng nói, nếu thường xuyên uống nước suối thần thì sẽ không nguy hiểm như vậy nữa."

Trầm Sát nghe rất nghiêm túc, khi nghe đến suýt nữa mất một xác hai mạng thì thân thể run lên, sau đó lo lắng nhìn Lâu Thất một cái.

Cái nhìn này khiến Lâu Thất nổi da gà.

Ôi chao, rốt cuộc là có ý gì?

Thạch Lỗi lại nói: "Đương nhiên suối thần là một trong số đó. Tộc trưởng nói trong cấm địa vốn có rất nhiều bảo vật, chỉ là lâu quá không vào nên không ai biết rốt cuộc trong đó có gì mà thôi. Tộc trưởng nói, lần này chỉ cần hai vị giúp chúng tôi tìm một nhà bốn người Minh Cơ, tìm được suối thần, vậy bảo vật trong cấm địa kia, dù các người có được gì thì đều là của các người tất."

Nghe đến đây, Lâu Thất thấy không hứng thú lắm: "Các người chưa từng vào cấm địa, chỉ nghe nói trong đó có bảo vật, nói đến cùng là không biết có không. Hừ, lỡ như là mấy thứ trắng dương bổ thận thì sao?"

"Phụt." Nguyệt phun nước trà trong miệng ra.

Cái loại lời như trắng dương bổ thận kia, một Đế Phi như người cứ thế nói trước mặt nam nhân chúng ta như vậy được không?

Mặt Thạch Lỗi nóng bừng.

"Chuyện này, bốn đế quân đồng ý."

"Cái gì?" Lâu Thất suýt nữa nhảy dựng lên.

Trầm Sát vẫn không để ý nàng, nói với Thạch Lỗi: "Nhưng, ngoài bảo vật trong cấm địa ra, bốn đế quân còn có một điều kiện nữa."

”Còn điều kiện gì?”

”Nếu như tìm được suối thần, thì tộc Long Dẫn mỗi tháng phải cống nạp một vò nước suối thần, bổn đế quân sẽ phái người đi lấy.”

Thạch Lỗi: ”...”

Nguyệt: ”...”

Lâu Thất: ”...”

Đế quân quyết định muốn giúp tộc nhân Long Dẫn tộc tìm người tìm suối thần, mục đích của bọn họ liền chuyển từ về Phá thành thành Tộc Long Dẫn.

Tộc địa của Tộc Long Dẫn nằm ở một thâm sơn giao giới giữa Bắc Thương và Đông Thanh, cách nơi này không xa. Đi nhanh cũng không tới một ngày một đêm, chính vì vậy nên họ mới chọn đến Nặc Lạp thành tham gia cái chợ đêm tụ bảo kia, bởi vì gần. Nếu xa quá thì không kịp thời gian.

Thạch Lỗi rất vội vã, hận không thể khiến ngựa dừng vó, nhưng Trầm Sát thể mà lại hoàn toàn không có ý kiến, nghe lời hấn ta mà nhanh chóng lên đường, điều này khiến họ cảm thấy kì quái.

Lâu Thất cứ cảm thấy trong lòng bất an, đế quân đại đại quá kỳ lạ, hình như hấn vì suối thần mới đi.

Đợi đến khi nàng không nhận được hỏi thì hấn mới nhướn mày kinh ngạc nhìn nàng: ”Bổn đế quân muốn nước suối kia.”

”Chàng muốn nước suối đấy làm gì?”

Phá thành có một đồng chuyện đấy hấn không biết chắc.

Trầm Sát nhìn ánh mắt nàng mang theo ý khinh bỉ: ”Bổn đế quân chỉ có một phi, ái phi gánh trên vai trọng trách sinh con nối dõi, nên ít nhất cũng phải sinh ba đứa trở nên, nước suối này chẳng lẽ không quan trọng?”

318. Chương 318

Sinh ba đứa trở lên?

Trọng trách sinh con nối dõi...

Sau khi Lâu Thất nghe Trầm Sát nói lời đó xong thì luôn trong trạng thái hỗn loạn.

Có thể nói Trầm Sát thật sự muốn nước suối kia, hơn nữa là vì cho nàng uống, lại còn mỗi tháng đưa tới, sao lại lại có cảm giác lập tức chuẩn bị mang thai nhỉ?

Không phải nói là vừa bắt đầu yêu đương sao?

Nguyệt và Trần Thập nghe được câu này rất hiếm khi mà cùng nhất trí. Cảm thấy chuyện này Đế Phi làm không sai, loại chuyện này cần phải nhìn xa.

Thậm chí Nguyệt còn thở phào, ngồi bên ngoài bắt đầu thảo luận với Trần Thập.

”Đế Quân vốn dĩ không có người nhà, nếu con cháu ít thì chắc chắn không được. Trước đó bốn vệ nghĩ Đế Quân ít nhất phải có một hậu bốn phi tám quý nhân, lại thêm mười sáu tần gì đó. Thế mới khai chi tán diệp, nhiều con nhiều cháu được. Nhưng nếu chỉ có một mình đế phi thì đến lúc đó Hoàng thất cũng lẻ loi quá. Bây giờ Đế Quân có suy nghĩ này thì ta cũng yên tâm. Có ba vị hoàng tử trở lên cũng không tồi, đương nhiên là thêm hai vị công chúa là càng hoàn mỹ.”

Trần Thập tự tin vô cùng: ”Chắc chắn cô nương làm được.” (@@)

Trong xe, Lâu Thất tuyệt vọng.

Trần Thập à, tự tin của ngươi là dùng vào chuyện này sao?

Sau này, đám người Lâu Tín và Tiểu Trù biết được chuyện này cũng bắt đầu tham gia thảo luận. Kết quả thảo luận là, Lâu Thất nhìn khỏe mạnh như vậy, năm đứa tuyệt đối không thành vấn đề!

Sau khi Trầm Sát nghe được họ thảo luận thì trên mặt đầy vẻ hài lòng.

Năm đứa, hẳn cảm thấy vừa đủ.

Mà đương sự Lâu Thất lại cảm thấy thế giới này tràn đầy ác ý. Năm đứa, không bằng giết nàng cho xong.

Một ngày một đêm, họ đã đến bên ngoài địa phân Tộc Long Dẫn khi trời vừa tờ mờ sáng.

Nhưng, trước mắt là một sơn động đầy sương mù, hoàn toàn không nhìn rõ đường để đi.

”Sở dĩ Tộc Long Dẫn có thể lánh đời, nguyên nhân lớn nhất trong đó là trận pháp này.” Thạch Lỗi cười ngựa đến trước, quay đầu nhìn Trầm Sát và Lâu Thất đang vén rèm quan sát tình hình trước mặt, nói: ”Trận

pháp nơi này do những người tài giỏi của cấm địa đó bố trí. Trên thực tế, nơi này vốn là nơi tổ tiên họ gây dựng nên, sau đó người Tộc Long Dẫn tới đây, tổ tiên đã giải được trận pháp này, thấy trong không người mới mang tộc nhân tránh vào.”

Ý của lời này là trận pháp rất khó giải.

Trầm Sát nhìn vài cái, đến bên tai Lâu Thất, thấp giọng nói: ”Lâu Thất biết giải phải không?”

Lâu Thất gật đầu: ”Tuy phức tạp nhưng cũng không phải không được.”

Tuy nàng có thể giải, nhưng trước mắt chủ nhân người ta thì cứ giả vờ không biết tốt hơn.

Thạch Lỗi bẻ gãy tám cành cây, bắn về tám hướng trong sương mù, rất nhanh sương mù trước mắt dần tản ra, xuất hiện một cái khe suối sâu, ở giữa có một lối đi như rãnh trời, nếu không cẩn thận xông vào trong sương mù thì có thể ngã xuống tan xương nát thịt.

”Đi thôi. Xe ngựa có thể đi một đoạn.”

Thạch Lỗi mang người đến tộc địa, không thở phào nhẹ nhõm mà càng nóng ruột hơn.

Hai cỗ xe ngựa và một đội nhân mã chạy lên con đường đi về phía trước, trước mắt là một sơn lâm đầy màu sắc từ cỏ cây hoa lá, lá đỏ, lá vàng, lá xanh, lá thông lam lục, dệt thành một tấm vải đầy màu sắc xinh đẹp. Lại thêm cả khói mỏng lượn lờ, đúng như tiên cảnh.

Lâu Thất nhìn không được khen ngợi: ”Nơi này đẹp thật.”

Trầm Sát lại đột nhiên kinh ngạc mà híп mắt nhìn chằm chằm một điểm sâu trong sơn lâm.

”Sao vậy?” Lâu Thất cảm giác được bèn khó hiểu hỏi.

Trầm Sát nắm tay nàng, chỉ về một chỗ: ”Nhìn chỗ kia.”

Lâu Thất nhìn qua, chỉ thấy sâu trong sơn lâm rực rỡ có một màn sương đen đang bốc thẳng lên trời.

”Đó là gì?” Lâu Thất cau mày, dù nàng đã nhìn thật kĩ, nhưng mà khoảng cách quá xa hơn nữa còn có tầng núi rừng nên thực sự là không rõ được.

Trầm Sát chậm chậm nói: ”Không biết sao mà cảm thấy hơi quen thuộc.”

Quen thuộc đám sương đen dày, câu này Lâu Thất thấy không hiểu, đang muốn hỏi thì xe ngựa đã dừng lại. Thạch Lỗi nói: "Đường phía trước xe ngựa to không đi được, Đế Quân, Đế Phi chỉ có thể cưỡi ngựa. Xe ngựa để đây sẽ không sao đâu, đây là địa phận Tộc Long Dẫn, có trận pháp đó người ngoài không vào được."

Bỏ xe cưỡi ngựa, bọn họ cũng không có ý kiến gì.

Đoàn người cưỡi ngựa đi theo Thạch Lỗi chạy nhanh khoảng chừng một nén nhang liền nhìn thấy cách đó không xa có gần trăm tòa lầu nhỏ điểm xuyết giữa rừng núi rục rờ. Rừng hoa đào màu hồng lớn, ở giữa kẹp thêm hoa lê trắng muốt cách họ không xa, đẹp đến mức khiến người ta ngỡ như đi vào thế ngoại đào nguyên.

Nữ tử không thể kháng cự nhất chính là cảnh đẹp như vậy, Tiểu Trù cũng mang vẻ mặt tán thưởng: "Nếu có thể ở trong này thì tốt quá, nơi này thực sự rất đẹp."

Tử Vân Hồ nằm trong lòng nàng nhảy xuống, chạy về phía rừng hoa đào kia.

"U U!" Lâu Thất gọi một tiếng, Thạch Lỗi xua tay: "Đế phi, không sao, nơi này rất an toàn, không có ai sẽ làm hại Tử Vân Hồ đâu."

Lâu Thất biết một ngày một đêm vội lên đường khiến Tử Vân Hồ bức bối nên cũng kệ nó đi.

Rừng hoa đào có một con đường được sửa bằng phẳng, cuối đường có người đang vội vã chạy lại. Thạch Lỗi nhìn kĩ, vui vẻ nói: "Là tộc trưởng chúng ta ra."

Có bảy tám người ra đón, đi trước nhất là một ông lão tóc bạc phơ được một thiếu nữ dìu, ông lão nhìn khoảng hơn bảy mươi tuổi, tóc trắng như tơ, tuy nếp nhăn đầy mặt nhưng so với ông lão ngoài kia thì rất trắng, trẻ, trên mặt không hề có vết đồi mồi nào.

Xem ra, công hiệu nước Long Dẫn của Tộc Long Dẫn không tồi, chỉ là nước Long Dẫn không có công hiệu nhiều con nhiều cháu kia.

Mà mấy người đi theo ông lão kìa cũng rất trắng. Đặc biệt là thiếu nữ dìu ông lão đi, da trắng như tuyết, mắt đen như mã não, môi hồng răng trắng, đẹp đến mức có theo vài phần linh khí.

"Lỗi Tử, là quý nhân người mời đến tới à?"

"Vâng ạ, tộc trưởng." Thạch Lỗi xuống ngựa, đám người Trầm Sát cũng xuống, đám người đi theo tộc trưởng ào đến thay họ dắt ngựa.

"Quý nhân, khẩn cầu người giúp đỡ." Lão tộc trưởng vừa nhìn thấy Trầm Sát liền lập tức muốn quỳ xuống.

Thiếu nữ kia rụt rè nhìn Trầm Sát rồi cũng muốn quỳ xuống.

Tay Trầm Sát quét một cái, họ liền cảm thấy có một luồng lực nang đầu gối của họ, khiến họ không quỳ được.

”Không cần đa lễ như vậy.” Trầm Sát hờ hững nói.

”Nghe Lỗi Tử thúc nói ngươi là một người rất lợi hại ở bên ngoài.” Thiếu nữ đầy tuy nhất nhưng vẫn nhìn Trầm Sát rồi hỏi ra.

Nhưng Trầm Sát không trả lời nàng ta.

Thiếu nữ đỏ mặt, cắn môi dưới.

Lâu Thất âm thầm âm thầm hắt một cái, truyền âm nói: ”Làm gì mà không thèm để ý tiểu cô nương người ta. Cô nương đó nhìn khoảng mười năm tuổi, lớn lên xinh đẹp, dáng người lại nhỏ nhắn đáng yêu, cái váy hồng trắng kia cũng như hoa lê trong rừng hoa đào vậy. Dưới tình huống bình thường thì chẳng có nam nhân nào nhận được mà không để ý đâu.”

Trầm Sát truyền âm nói: ”Sau này, những nữ tử khác đều cho nàng ứng phó, miễn cho bốn Đế Quân có điều kiện để giết người.”

Lâu Thất: ”...”

Phải nhỏ mọn đến mức nào chứ, thế mà còn ghi thù lời nàng nói lúc đầu kia đến giờ nữa.

Thạch Lỗi vội nói: ”Tiểu Cẩm, đây là Đế Quân và Đế Phi của Phá thành, không được vô lễ.”

Tiểu Cẩm kia hình như giờ mới thấy Lâu Thất, nàng ta ngẩn ra rồi buột miệng nói: ”Tỷ tỷ thật đẹp.”

Lâu Thất không hề phát hiện, lúc ở Thần Ma Cốc nàng đã ăn Linh Quả, và sau khi phá giải được huyết chú bản mệnh thì da có một loại sáng bóng trong suốt, mắt càng đen hơn, môi cũng càng đỏ hơn, xinh đẹp hơn trước vài phần.

Lúc gặp Lâu Thất lần đầu, Trầm Sát cảm thấy dung nhan nàng thuộc hàng thượng đẳng, nhưng không thể hơn được những mỹ nhân nổi tiếng hắn từng gặp kia. Giờ thì không giống nữa, khuôn mặt Lâu Thất lúc đầu cho tám điểm, thì giờ có thể đạt được đến chín điểm rưỡi rồi.

Hơn nữa, bây giờ nàng lại trong độ tuổi đẹp nhất đời người con gái, không quá trẻ, cũng không quá thành thục.

Ngược lại Lâu Thất cảm thấy thiếu nữ này xinh đẹp hơn người, nhưng không nghĩ đến trong mắt Thạch Tiểu Cẩm, nàng mới là mỹ nhân.

Nhưng, khi nghe nàng ta nói câu này, Trầm Sát lại hài lòng nhìn nàng ta một cái, tiểu cô nương này đúng là có mắt nhìn.

”Người cũng rất đẹp.” Lâu Thất cười với nàng ta. Thạch Tiểu Cẩm nghe vậy đỏ mặt, nàng ta rất dễ đỏ mặt.

”Đế Quân, Đế Phi, mời vào trong nói chuyện.” Lão tộc trưởng xem ra rất vội vã. Dẫn họ vào trong một tòa lầu nhỏ, mời họ ngồi liền có phụ nữ trẻ rót nước bốc khói cho họ. Nước đó rất trong, bên trong có nổi một cánh hoa đào, ngửi vào có một mùi thơm nhẹ.

”Khách quý, đây là nước Long Dẫn có cho thêm hoa đào cốt nở đầu mùa này, có tác dụng trừ mệt mỏi, nâng cao tinh thần. Mời vị khách quý đi đường xa vất vả, xin dùng nước hoa Long Dẫn này.” Lão tộc trưởng nói.

Lâu Thất luôn nghe thấy chỗ tốt của nước Long Dẫn, giờ lại thấy mỗi người họ đều da trắng như tuyết thì đương nhiên sẽ không khách khí, cầm lấy chén nước uống vài ngụm. Quả nhiên mát lạnh ngon ngọt, mang theo hương hoa đào nhẹ nhàng.

”Khách quý, người trong tộc chúng ta đã chuẩn bị đồ ăn sáng rồi, bây giờ tôi sẽ nói về tình huống cấm địa trước, sau khi dùng bữa sáng xong, có thể mời khách quý...” Sự gấp gáp của lão tộc trưởng rất dễ thấy, nhưng lại cảm thấy bọn họ chạy nhanh đến đây, mà chỉ cho người ta chút thời gian ăn sáng uống nước để nghỉ ngơi liền giục bọn họ nhanh đi cấm địa thì không khỏi thấy hơi ngượng ngùng.

Lâu Thất nói: ”Nếu chúng ta đã đồng ý giúp đỡ thì sớm làm cũng tốt.”

Lão tộc trưởng thở nhẹ ra, Thạch Tiểu Cẩm sau lưng ông ta cũng thở nhẹ, cảm kích nhìn nàng.

”Cảm ơn sự thấu hiểu của khách quý, thực sự vì thời gian mấy người Minh Cơ mất tích quá lâu rồi, chúng ta sợ nếu muộn thì họ sẽ xảy ra chuyện.”

Lão tộc trưởng liền nói cho họ một số tình huống trong cấm địa.

Khoảng mười giờ sáng, con đường trước mặt được ánh sáng chiếu rọi, nhưng khi đi vào trong thung lũng, ánh sáng không chiếu vào được, nên nơi đây tối đen ảm ảm, nhìn rất lạnh lẽo âm u.

Trước mắt bọn họ cũng là một màn sương mù lớn, không nhìn rõ cảnh vật sau nó. Đám người Thạch Lỗi và lão tộc trưởng dẫn họ đến dừng chân: ”Trận pháp nơi này thực ra chỉ là thuật che mắt, người có thể đi vào. Nhưng tộc nhân chúng tôi luôn tuân thủ quy tắc, không đi vào bao giờ, nên không biết tình hình bên trong thế nào. Chỉ biết bên trong trận pháp dày đặc, cửa này đến cửa khác, rất nguy hiểm. Minh Cơ cũng không biết có cơ duyên gì mà lại xông nhầm vào một lần rồi còn an toàn đi ra được. Nhưng hấn không biết, đó chỉ là trùng hợp thôi, giờ đi vào không biết sẽ nguy hiểm đến mức nào. Các vị xin hãy thận trọng.”

”Ừ.” Trầm Sát chỉ đáp ứng một tiếng, rồi không hề do dự mà nắm tay Lâu Thất đi vào trong sương mù.

319. Chương 319

Lâu Thất chỉ cảm thấy trên mặt có một ít hơi lạnh, những thứ này vốn là sương mù, hơn nữa lại còn là sương mù nồng đậm hơi nước. Dưới chân nàng mềm nhũn, rõ ràng cỏ ở nơi mềm và dày hơn phía ngoài rất nhiều, bởi nàng có cảm tưởng như đang bước trên một tấm thảm dày vậy.

Trầm Sát nắm chặt tay nàng, tầm nhìn ở đây rất gần, còn khó nhìn được tình hình chung quanh, không ai biết cấm địa này lớn tới mức nào nhưng một nhà bốn người của Thạch Minh Cơ kia đã mất tích nhiều ngày rồi, nếu không phải đã chết, thì chứng tỏ bên trong này thật sự rất lớn, hoặc có cơ quan vây khốn bọn họ, nếu như bọn họ tản ra thì không được tốt lắm.

Lần này bọn họ chỉ dẫn theo Nguyệt, Trần Thập, và Lâu Tín. Đám người Đồ Bôn và Tiểu Trù ở lại bên ngoài. Tử Vân Hồ từ sau khi chạy ra ngoài đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

”Cô nương, thật ra ta có điều không hiểu.” Trần Thập theo sát Lâu Thất: ”Trong này nguy hiểm như vậy, vì sao Thạch Minh Cơ lại dẫn cả vợ con và người cha già của hắn vào đây?”

Theo lời của tộc trưởng, cha Thạch Minh Cơ và con của hắn ta đều có thiên phú của Tộc Long Dẫn. Nhưng một người tuổi trên năm mươi, một người mới ba, bốn tuổi, mà vợ của Thạch Minh Cơ lại không biết võ công, cũng không am hiểu trận pháp, nghe nói nàng ta chỉ có trực giác khá nhạy cảm mà thôi, hiện giờ lại đang có thai nữa.

Thạch Minh Cơ có võ công, cũng biết một chút về trận pháp, từ nhỏ đã may mắn, nhưng việc hắn dẫn cả vợ con và cha già đi vào nơi này mạo hiểm quả thật khiến người ta khó hiểu.

Lâu Thất nói: ”Tìm được bọn họ là biết!”

Lúc này, đằng sau đột nhiên truyền đến tiếng của Lư Đại Lực: ”Cô nương, mọi người ở đâu?”

Lâu Thất kinh ngạc: ”Sao Lư Đại Lực lại tới đây?” Lâu Thất kéo Trầm Sát dừng lại, kết một Thanh Phong Quyết nho nhỏ, thổi tan sương mù trước mắt. Hiện giờ nàng sử dụng Thanh Phong Quyết càng lúc càng thuần thục, chỉ một quyết chú nho nhỏ như thế cũng không hao tổn bao nhiêu nội lực.

Sau khi sương mù bị thổi tan, bọn họ thấy Lư Đại Lực ôm Tử Vân Hồ nhanh chóng đi tới. Dáng người Lư Đại Lực rất cao lớn, Tử Vân Hồ núp trong lòng hắn trông có vẻ khá nhỏ bé.

”Đế Quân, cô nương, có thể đuổi kịp mọi người rồi!”

Lư Đại Lực vui vẻ chạy tới, Tử Vân Hồ kêu lên hai tiếng, nhanh chóng nhảy vào ngực Lâu Thất.

"Lư Đại Lực, người tới đây làm gì?" Lâu Tín đập một cái vào vai hắn.

Lư Đại Lực cười ha hả nói: "Lúc đầu tôi muốn đến tìm Tiểu Cẩm, thấy U U định chạy vào, tôi sợ nó chạy mất nên tranh thủ mang nó đi cùng..."

"Tìm Tiểu Cẩm sao?" Lâu Tín nháy mắt với hắn: "Không phải người nhìn trúng Thạch Tiểu Cẩm rồi chứ?"

"Nhìn trúng nàng thì sao? Ta rất thích nàng, nàng rất xinh đẹp!" Lư Đại Lực lớn tiếng nói: "Tiểu Cẩm là cháu gái của tộc trưởng, để ta trở về sẽ hỏi xem lão tộc trưởng có muốn gả Tiểu Cẩm cho ta không?"

Mọi người cười rộ lên.

Thạch Tiểu Cẩm đúng là rất xinh đẹp, nhưng người ta là tiểu cô nương xinh xắn như vậy, đứng cạnh một người to lớn thô kệch như Lư Đại Lực chẳng phải quá chênh lệch sao?

Lâu Thất tưởng tượng đến hình ảnh đó, không khỏi nghĩ đến người đẹp và King Kong, trong lòng khê run một cái.

Lâu Tín cười nói: "Nhìn người như thế này, ta e Tiểu Cẩm cô nương chịu không nổi đâu."

Vốn chỉ là thấy Lư Đại Lực khá khờ khạo nên muốn trêu đùa hắn một chút mà thôi, không ngờ Lư Đại Lực lại không phục: "Đế Quân cũng cao hơn cô nương nhiều, sao cô nương lại chịu được?"

Mọi người im lặng, toát mồ hôi hột.

Lâu Tín cảm thấy sợ hãi tên ngốc trước mặt...

Sau đó, Lâu Thất thấy ánh mắt Đế Quân nhìn nàng từ đầu đến chân, không bỏ sót một chút nào.

Sao nàng có cảm giác có chút gian xảo thế nhỉ?

Trầm Sát cao hơn mét tám, nàng chỉ gần mét bảy, cách nhau chưa tới hai mươi phân, nhưng Lư Đại Lực và Thạch Tiểu Cẩm lại là khoảng cách giữa một mét năm mấy và hai mét, sao có thể so với bọn họ chứ?

Lâu Thất trừng mắt nhìn Trầm Sát, nàng rất muốn hỏi, thể diện của chàng đâu rồi? Chàng còn cần thể diện không vậy?

Nguyệt và Trần Thập, Lâu Tín khi nghe thấy lời nói kia của Lư Đại Lực đã sớm lui ra xa. Có vài chuyện bọn họ không nên nghe thì tốt hơn...

Trải qua lần này, Lâu Tín không dám tùy tiện trêu Lư Đại Lực nữa, nếu không cô nương sẽ lườm hắn tới chết mất!

Thanh Phong Quyết chỉ có thể thổi tan một phần sương mù, lát sau, sương mù lại tụ lại, nhưng mỗi lần đi được một đoạn thì Lâu Thất sẽ lại làm một cái Thanh Phong Quyết, để cho mọi người thấy rõ cảnh vật trước mặt.

Nếu như không có Trầm Sát ở bên cạnh thì e rằng nàng không dám dùng Thanh Phong Quyết bừa bãi như thế, tuy một lần làm Thanh Phong Quyết không tiêu hao bao nhiêu nội lực nhưng cũng dùng liên tục như vậy thì ai cũng không chịu nổi...

Dưới chân là cỏ xanh, nhìn như một tấm thảm không có điểm dừng vậy. Có lẽ bởi vì vừa bước vào thì đã có tấm thảm xanh này rồi, bọn họ cứ đi vào trong nên cũng không để ý. Đến tận khi Tử Vân Hồ ở trong ngực Lâu Thất đột nhiên xù lông nhìn về phía mặt đất thì Lâu Thất mới phát hiện cỏ xanh đã không còn nữa, dưới chân bọn họ chỉ còn lại đất bùn màu nâu mà thôi.

"Hết sương mù rồi." Lư Đại Lực vui vẻ kêu lên. Đi trong sương mù lâu như vậy khiến cho hắn tìm chế đến sắp phát điên mất, giờ thì tốt rồi, không còn sương mù nữa. Chỉ là mọi người không kịp để ý tới cảnh vật xung quanh thì đã bị U U thu hút sự chú ý.

"U U, người phát hiện gì rồi?" Lâu Thất biết Tử Vân Hồ có linh tính rất mạnh, mà giác quan của động vật lại nhạy bén hơn con người. Hắn là Tử Vân Hồ đã phát hiện ra điều gì không ổn cho nên mới xù lông.

"Ô ô..." Chân trước U U úp lên tay của nàng, dường như muốn chỉ xuống dưới đất.

"Trong đất có gì sao?" Trầm Sát trầm giọng nói: "Dựa vào, đừng tản ra."

Mọi người lập tức nhích lại gần, rút kiếm, sẵn sàng nghênh đón kẻ địch.

Lư Đại Lực đột nhiên khom lưng xuống gạt chút bùn đất ra, rút một vật chôn dưới đất lên, đưa tới trước mặt Lâu Thất: "Cô nương nhìn xem, đây là gì?"

Đó là một mảnh gỗ, kết hợp với trúc làm thành hình cái trống.

"Đây là đồ chơi của con trai Thạch Minh Cơ!" Lâu Thất thấy trên cái trống kia khắc một chữ "Phi" nhỏ, nghe lão tộc trưởng nói, con trai của Thạch Minh Cơ tên là Thạch Phi. Bọn họ đã rời khỏi thế tục, đồ chơi cho trẻ con đều là trưởng bối trong nhà tự tay làm, hơn nữa, cha của Thạch Minh Cơ cũng là một cao thủ trong việc làm mấy món đồ chơi này.

Điều này chứng tỏ mấy người kia đã từng đi qua đây...

Nhưng Lâu Thất lại phát hiện một chuyện rất kì lạ.

Nàng ôm Tử Vân Hồ, cúi đầu cẩn thận xem xét, sắc mặt nghiêm trọng: "Nơi này ngoại trừ dấu chân của chúng ta thì không có người khác."

Những người còn lại nghe vậy đều giật mình.

Nhìn tình trạng đất đai ẩm ướt như vậy cũng có thể thấy mấy ngày nay nơi này không có mưa, mà mảnh đất này nhìn rất xốp, ít nhất thì vết chân của bọn họ đều được in rõ ràng, nhưng đúng là không còn vết chân của người nào khác. Khi Lư Đại Lực tìm được cái trống thì khu vực quanh đó cũng chỉ có vết chân của hắn.

Thật sự giống như vật này tự nhiên xuất hiện ở đây vậy.

Trầm Sát đột nhiên ngẩng đầu: "Đồ vật là từ phía trên rơi xuống."

"Phía trên sao?" Mọi người cũng ngẩng đầu theo, thấy sắc trời âm u, mây mù dày đặc, giống như chen chúc trên bầu trời vậy.

Rõ ràng khi bọn họ tiến vào cấm địa này thì bầu trời rất sáng sủa, thậm chí còn có ánh nắng.

"Là bầu trời thôi mà, có gì đâu?"

"Chim! Hắn là chim lớn!" Khi bọn họ nói chuyện thì Nguyệt kiểm tra mặt đất, phát hiện một chút phân chim.

Lâu Thất có chút kinh ngạc, bởi vì trong đầu nàng đột nhiên nảy ra một suy đoán kì lạ.

"Dù là chim gì thì nó cũng sẽ không có hứng thú với đồ chơi trẻ em, cho nên nó sẽ không quắp hoặc tha thứ đồ này tới đây, mà là..."

Trầm Sát tiếp tục nói: "Con chim lớn này đã bắt đứa bé đi, đồ chơi này rơi từ trong tay đứa bé xuống..."

Mọi người lập tức kinh hãi. Con chim có thể quắp được đứa bé ba, bốn tuổi, nhất định là không nhỏ chút nào. Hơn nữa, điều đáng sợ nhất chính là vì sao chim này lại bắt người?

"Nếu như đám người Thạch Minh Cơ không có chuyện gì thì khi thấy con của mình bị chim lớn bắt đi sẽ điên cuồng đuổi theo. Bây giờ chúng ta phải xem con chim đó đã bay đi hướng nào, cho dù thế nào cũng phải tìm được nó, xem đứa bé còn sống hay không?" Điều đầu tiên Lâu Thất lựa chọn chính là cứu đứa bé.

”Nhưng sao đoán được phương hướng của con chim đó?” Lâu Tín cảm thấy có chút khó khăn.

Lâu Thất cúi đầu suy nghĩ, chỉ đáp lại hần một câu: ”Dựa vào hướng gió, lực của gió, trạng thái cái trống này lúc cầm trên mặt đất, thậm chí phải dùng hình dạng phân chim để suy đoán...”

Vừa nói, nàng vừa tính toán sức gió, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt kinh ngạc và khâm phục của những người khác với mình.

Lực chú ý của Trầm Sát cũng dừng trên người nàng.

Bọn họ phát hiện cái trống này, phát hiện chim lớn và manh mối kia nên đã quên mất việc Tử Vân Hồ đột nhiên xù lông, chỉ tay xuống mặt đất.

Mấy người Trần Thập cũng giúp tìm lông chim hoặc phân chim đến, mấy người khác vô thức tản ra xa, Lư Đại Lực càng đi xa hơn.

”Chim đó hẳn là bay về hướng bên kia. Lư Đại Lực, người làm gì vậy?” Lâu Thất đang chỉ tay về một hướng, đúng lúc Lư Đại Lực ở đó. Bọn họ nhìn qua thì thấy Lư Đại Lực đang quỳ trên mặt đất.

Đang bình thường, quỳ xuống làm gì vậy?

”Cô nương, ta đi qua nhìn thử.” Lâu Tín cách Lư Đại Lực gần nhất, vì vậy hần lập tức đi qua.

”Ô ô...”

Tử Vân Hồ đột nhiên kêu lên, lập tức nhảy từ trong ngực Lâu Thất lên vai nàng.

Khi nó kêu lên, Lâu Thất lập tức nhớ tới việc lúc trước, nàng giật mình, lên tiếng gọi Lâu Tín lại. Tuy không biết chuyện gì xảy ra nhưng trong lòng nàng có dự cảm không tốt...

Chỉ là, Lâu Tín không để ý tới tiếng gọi của nàng nữa.

Bởi vì lúc này hần cảm thấy dưới chân có vật gì đó vây quanh, hần cúi đầu nhìn xuống, nhưng lại không nhìn thấy gì, tiếp tục đi về phía trước...

Lúc này, hần thấy được tình trạng của Lư Đại Lực.

”Khốn kiếp!” Lâu Tín không kìm chế nổi bản thân, văng tục một tiếng. Đôi mắt kinh hãi của hần trừng lớn. Đó là thứ gì vậy? Ai nói cho hần biết đi, có phải hần hoa mắt rồi không?

Lúc này, dưới chân hắc bổng có cảm giác kì lạ. Hắc vừa nhìn về phía Lư Đại Lực, vừa vô thức cúi đầu xuống nhìn dưới chân mình.

”Lâu Tín, mau lùi lại!”

Lâu Thất đột nhiên kêu lớn, giọng nói mang theo sự kinh hãi.

Trời ơi, sẽ không phải là thứ nàng nghĩ đến đấy chứ?

320. Chương 320

”Phốc!”

Một cánh tay tái nhợt từ trong lòng đất trồi ra, năm ngón tay tinh tế thon dài, có một lớp da bọc lên một lớp thịt, móng tay nhọn hoắt, mang theo đất cát, nhìn giống như móng vuốt của xác chết.

Lâu Tín vừa cúi người nhìn xuống đất thì móng vuốt này đã nhô ra, nhanh chóng túm lấy cổ áo của hắn, muốn đẩy hắn ngã trên mặt đất. Lâu Tín hoảng hốt, ngã quỵ trên mặt đất, một tay chống đỡ trên đất, một tay cố gắng chống lại sức mạnh kia.

Giờ phút này tất cả mọi người đều hiểu tại sao Lư Đại Lực lại quỳ trên mặt đất.

Lâu Tín cắn răng, cúi đầu, thấy thứ ở dưới đất kia lộ ra một đôi mắt.

Đôi mắt kia hoàn toàn không giống mắt của người bình thường, con ngươi màu trắng, tròng mắt màu đen...

Quỳ trên mặt đất, đối diện với đôi mắt như vậy, cho dù Lâu Tín đã đi theo Trầm Sát và Lâu Thất trải qua nhiều chuyện cổ quái kì lạ thì cũng bị dọa sợ, tim suýt nữa thì ngừng đập.

Bởi vì có chút khoảng cách nên đám người Lâu Thất cũng không thấy được đôi mắt này, chỉ nhìn thấy cánh tay tái nhợt kia mà thôi.

”Trời ơi, đây là cái quái quỷ gì vậy?” Nguyệt nghiêng răng mắng một tiếng, nhanh chóng vọt sang một bên.

Lâu Thất định xông tới nhưng Trầm Sát đã giữ tay nàng lại, sắc mặt nghiêm túc nhìn về mảnh đất trước mắt: ”Không đúng!”

Không chỉ là những thứ kia...

Lâu Thất kêu một tiếng, nhìn đồng bùn đất trước mặt đang chậm rãi chuyển động. Đó là một vòng tròn

bằng đất có đường kính khoảng ba mươi mét đang chậm rãi chuyển động, giống như ở chỗ này đột nhiên xuất hiện một lỗ xoáy khổng lồ, tất cả bùn đất đều chảy vào trong đó.

Hai người Lư Đại Lực và Lâu Tín ở trong đó, trôi theo bùn đất. Có những thứ giống người, nhưng lại không phải người dần dần lộ ra. Bề ngoài của chúng thì giống như người, nhưng toàn thân lại quần một lớp vải đen mỏng, tóc dài, vừa thô vừa bẩn. Cổ, cánh tay, bàn chân bị lộ ra đều mang vẻ gầy gò, xám trắng như cương thi, móng tay móng chân vừa trắng ớn, vừa dài, vừa sắc nhọn.

Khi bọn họ thấy được mắt của những thứ này thì cả đám đều toát mồ hôi lạnh.

"Có phải cương thi không vậy?" Lâu Thất có chút bóng ma tâm lý với đám cương thi nàng gặp phải trên núi hoang đêm mà nàng vừa xuyên không tới đây.

Trầm Sát chậm rãi nói: "Quỷ Ăn Xác."

Thứ gì vậy?

Lâu Thất cứ tưởng đây thứ chỉ có trong truyền thuyết mà thôi, Quỷ Ăn xác này chính là Quỷ Ăn Xác mà nàng nghe nói đến sao?

"Quỷ Ăn Xác là do người biến thành." Lúc này Trầm Sát cũng không có thời gian giải thích nhiều với nàng, hẩn nhìn sắc mặt trắng bệch của nàng, sau đó đưa tay vuốt nhẹ lưng nàng: "Ngốc, đi qua một bên đi, thứ này không cần nàng phải ra tay đâu..."

Bản lĩnh của nàng rất dũng mãnh, nhưng đối với thứ buồn nôn như này thì nàng cũng có chút sợ hãi. Giống như chuyện nàng có thể tùy tiện giết một con rắn, nhưng khi gặp phải rắn thì nàng vẫn sợ xanh cả mặt.

Trong lớp vỏ bọc mạnh mẽ đột nhiên lộ ra một chút yếu đuối mảnh mai khiến người ta muốn che chở.

Hai Quỷ Ăn Xác đồng thời lôi kéo Lư Đại Lực và Lâu Tín trượt xuống vòng xoáy ở giữa đám bùn đất. Nhưng Lư Đại Lực lại có sức mạnh bẩm sinh, hẩn sừng sững bất động ở đó, còn hét lớn một tiếng, suýt nữa kéo ngược đám Quỷ Ăn xác kia lên. Lâu Tín tuy có vũ khí trên tay nhưng vũ khí cũng đã bị gãy vì chống đỡ sức mạnh lúc này rồi, hiện giờ hẩn không có sức để phản kháng nữa.

Nguyệt giơ kiếm lên, mũi kiếm đâm về ngực Quỷ Ăn Xác, trong lòng đất đột nhiên có thêm một cánh tay nữa thò ra, bắt lấy chân hẩn, kéo xuống.

Nguyệt gần như bị kéo ngã trên mặt đất.

Trần Thập đưa tay muốn kéo hẩn lại, nhưng lại có thêm một con Quỷ Ăn Xác từ mặt đất vọt tới, nhào lên trên lưng hẩn, móng tay sắc nhọn đâm thẳng vào cổ hẩn.

Thân hình màu đen nhanh chóng lướt tới, nắm ngón tay chum lại, kéo Trần Thập ra khỏi Quỷ Ăn Xác, vung tay lên, ném hắn ta ngoài. Sau đó ngón tay tạo thành kiếm, một luồng khí đánh thẳng về giữa lòng mày Quỷ Ăn Xác.

Quỷ Ăn Xác kêu lên một tiếng, sau đó ngã trên mặt đất, không nhúc nhích nữa.

”Đa tạ Đế Quân.”

”Đi giúp Nguyệt!”

Trầm Sát nói một câu, sau đó nhanh chóng lướt về phía Lâu Tín.

Lâu Tín suýt bị Quỷ Ăn Xác kéo đến trung tâm của vòng xoáy, hắn cắn chặt răng lại. Lúc hắn cho rằng hắn sắp bị kéo xuống dưới đất thì có một cánh tay giữ tay hắn lại, sau đó nhấc hắn lên, ném hắn và Quỷ Ăn Xác kia văng ra ngoài. Khi hắn và Quỷ Ăn Xác bay lướt qua thì Trầm Sát lại dùng một tay đẩy Quỷ Ăn xác bắn ngược về vòng xoáy.

Quỷ Ăn Xác kia kêu lên, bị cuốn vào vòng xoáy, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Trầm Sát ra tay giải quyết hai con Quỷ Ăn Xác cũng không tốn bao nhiêu thời gian, Lâu Thất đứng bên ngoài trợn mắt kinh ngạc. Trầm Sát đúng là Trầm Sát, không có chiêu thức hoa lệ gì, chỉ đơn giản như vậy, thô bạo như vậy nhưng lại hiệu quả lại rất cao.

Đúng lúc này, Lư Đại Lực đột nhiên hét lớn một tiếng, kéo tay Quỷ Ăn Xác ra khỏi ngực mình, sau đó đứng lên, khua tay, đẩy Quỷ Ăn Xác kia trực tiếp văng ra ngoài. Quỷ Ăn Xác kia ngã trên đất, nát bét.

Thần lực trời sinh có khác!

Lư Đại Lực đúng là người có thần lực trời sinh!

”Ta ghét những thứ này, đều là các người hại Tiểu Bảo!” Lư Đại Lực hét to vài tiếng, sau đó khóc âm lên. Giọng của hắn không chỉ lớn, mà ngay cả tiếng khóc của hắn cũng không nhỏ chút nào.

Lâu Thất nghe xong có chút giật mình.

Tiểu Bảo? Tiêu Thiên Bảo?

Tiểu Bảo bị lão phu nhân của tộc trưởng tộc Quỷ Nhân khống chế, đã quen làm việc ác như cắt thịt, moi tim người rồi. Khi tế tự diễn ra, hắn cũng dám ra tay đối với nữ nhân kia, lúc đó nàng đã quyết định sẽ không mang theo hắn nữa. Bởi vì nàng không thấy sự bất đắc dĩ trong mắt hắn, tuy nói rằng hắn bị khống

chế linh hồn, nhưng nàng biết, lúc đó hấn vẫn có ý thức.

Sau khi những người kia chết, nàng không quan tâm Tiểu Bảo nữa, cũng không tìm thử xem có thể cứu được hấn hay không.

Tuy Lư Đại Lực không hề nhắc lại, nhưng hiện giờ hấn khóc lóc như thế, Lâu Thất mới biết người này tuy đơn giản, thuần khiết nhưng chuyện nên nhớ thì vẫn nhớ rất rõ, không khờ khạo như vẻ bề ngoài.

Những con Quỷ Ăn Xác này không giống với tộc Quỷ Nhân. Dù sao thì tộc Quỷ Nhân cũng vẫn là người, chỉ là thường có liên hệ với xác chết, luyện thi mà thôi. Bọn họ vẫn có thể nói chuyện, có suy nghĩ, nhưng đám Quỷ Ăn Xác này chỉ có thể phát ra âm thanh mơ hồ, mất và dung mạo đều biến đổi, không còn suy nghĩ nữa.

Nhưng Lư Đại Lực không phân biệt được, có lẽ trong mắt hấn, hai thứ này đều giống nhau.

Hấn cảm thấy những thứ quỷ quái này đã hại chết Tiêu Thiên Bảo, cho nên hấn mới ra tay hung bạo như vậy, sức mạnh gần như có thể so sánh với Trầm Sát. Nhìn tình hình vừa nãy là biết những con Quỷ Ăn Xác này khỏe đến mức nào, nhưng hấn lại có thể quăng chúng nó đi một cách dễ dàng...

Trần Thập và Nguyệt hợp lực giết chết con Quỷ Ăn Xác cuối cùng, sau đó ném nó vào trong vòng xoáy, rất nhanh, con Quỷ Ăn Xác kia đã bị chôn sống.

Trầm Sát đứng ở mép vòng xoáy, nhìn vào trung tâm, khẽ nhíu mày lại. Lâu Thất đi tới bên cạnh hấn, nhìn vào trong đó. Bùn đất còn đang chuyển động, không biết phía dưới sâu đến mức nào.

"Nghĩ gì thế?" Lâu Thất hỏi.

"Ở Hoang Nguyên của Phá Vực cũng có một nơi như vậy." Trầm Sát nói: "Trước kia vô tình nhìn thấy, cho nên bây giờ cảm giác có chút quen thuộc."

"Nơi đó cũng có Quỷ Ăn Xác sao?"

"Có, nhưng tuổi của đám Quỷ Ăn Xác ở đó còn quá nhỏ, sức không lớn."

Lâu Thất cười ha ha: "Quỷ Ăn xác còn phân biệt tuổi tác sao?"

"Ừ, nàng có biết bọn chúng biến dị bằng cách nào không?" Trầm Sát cúi đầu nhìn nàng.

"Không biết."

”Nơi có Quỷ Ăn Xác, nhiều năm trước đó chính là hố chôn người sống.”

Hố chôn người sống? Người bị chôn sống ở đó sao?

”Có vài người sau khi chôn xuống thì sẽ chết đi, có vài người vì nguyên nhân đặc biệt nào đó mà giữ lại được một hơi thở, nhưng lại không có cách nào thoát ra ngoài được. Bọn họ bị chôn dưới đất, không có đồ ăn, không có đồ uống, kìm nén chịu đựng rất khổ sở. Khoảng ba, bốn ngày sau, bọn họ sẽ hút máu của xác chết ở bên cạnh, sau đó chậm rãi tìm đến chỗ đất xốp một chút xem có đường ra không. Trong quá trình tìm đường này, bọn họ rất đói, bọn họ bắt đầu ăn thịt người chết, sau đó chậm rãi biến dị từng chút một. Khoảng thời gian này kéo dài khoảng hai, ba năm, có lẽ còn lâu hơn nữa, khiến cho bọn họ trở thành người rừng, sống cách xa đồng loại, dần dần quên đi cách nói chuyện...”

Lâu Thất nghe xong có chút rung mình: ”Nhưng những con Quỷ Ăn Xác vừa rồi cũng không giống người lắm.”

Nguyệt đi tới, đổ chút nước trong túi ra cho Trầm Sát rửa tay. Trầm Sát tiếp tục nói: ”Bởi vì những thứ bốn Đế Quân vừa nói không phải Quỷ Ăn Xác chân chính. Quỷ Ăn Xác chân chính sẽ tìm được đồng loại, sau đó sinh con để cái...”

”Phi...”

Trầm Sát lờm nàng một cái.

”Chàng nói tiếp đi, ta không cố ý đâu.” Lâu Thất vội vàng che miệng lại. Nàng không ngờ đám quỷ kia lại có thể sinh con đẻ cái.

Đây là chuyện khó tưởng tượng cỡ nào chứ?

”Bọn họ vốn đã không bình thường rồi, thường xuyên ăn thịt thối, trong thân thể tích tụ một vài chất không bình thường, thai nhi sinh ra không phải là con người nữa. Những thai nhi đó mới là Quỷ Ăn Xác chân chính. Mấy thứ vừa nãy chính là như vậy, hơn nữa còn là Quỷ Ăn Xác đã trưởng thành.”

Thật ra cho dù ở hiện đại thì mấy thứ kia cũng có thể xuất hiện nhiều ở vài khu vực vắng vẻ, lạc hậu. Những đồ vật tà ma, phong tục tàn ác kia là những thứ mà người sống ở thế giới văn minh hiện đại không thể tưởng tượng nổi.

Thế giới này chỉ là có nhiều thứ đáng sợ hơn thế giới hiện đại mà thôi.

”Vậy chàng biết dưới này là gì không?” Lâu Thất chỉ vào vòng xoáy.

”Nếu bốn Đế Quân đoán không sai thì năm xưa nơi này là một hố chôn người sống, mà thứ ở giữa kia chính

là cửa hầm ngầm, cũng là nơi mà đám quỷ kia đào một đường thông lên trên. Trong đó hẳn là những hài cốt của người bị chôn sống mà bọn họ đã ăn xong.”

Lâu Thất nổi da gà: ”Vậy chúng ta không quan tâm nữa, mau đi thôi!”

Nguyệt kinh ngạc nhìn nàng: ”Đế Phi, chẳng lẽ vừa nãy ngươi muốn đi xuống đó?”

Lâu Thất nghiêm túc nói: ”Ai nói vậy? Sao ta lại xuống đó chứ?”

”Nàng cho rằng bên trong có bảo vật sao?” Trầm Sát hỏi.

Lâu Thất vô thức gật đầu, sau đó lập tức thấy hần và Nguyệt vệ cổ nén cười.

Hừ, nàng yêu tiền thế đấy, thì đã sao chứ?

Mau chóng rời khỏi nơi này sớm một chút thì tốt hơn.

Nhưng ngay từ đầu đã gặp phải thứ kinh khủng như vậy, thì một nhà bốn người của Thạch Minh Cơ liệu còn sống hay không?

Bọn họ tiếp tục đi theo hướng mà lúc nãy Lâu Thất đoán ra, tránh đi vào mấy chỗ đất xộp. Đi thêm một đoạn chính là đường núi bình thường, ở đó có thêm chút hoa cỏ dại, đá vụn...

Đến tận khi có một vùng hoa đỏ dày đặc hiện ra trước mắt thì bọn họ mới dừng lại.

321. Chương 321

Lâu Tín thở dài, nói một câu: ”Cuối cùng cũng có một nơi phong cảnh đẹp, tràn ngập hoa, còn rất an tĩnh nữa.” Bọn họ vừa đi qua hố chôn người sống, còn gặp cả Quỷ Ăn Xác, lúc này nhìn thấy một biển hoa lớn như này, đúng là khiến người ta có cảm giác như từ địa ngục lên thiên đường mà.

Lâu Tín vừa nói xong, lại thấy ánh mắt Lâu Thất kỳ quái nhìn hần: ”Phong cảnh đẹp? Còn là nơi yên tĩnh?”

Lâu Thất nghe ngữ khí của nàng có chút lạ, trong lòng chợt động: ”Cô nương, chẳng lẽ là thấy màu sắc của những đóa hoa này quá đậm?”

Một rừng hoa lớn, đỏ như lửa, như máu, nhìn gần thì có màu đỏ, nhưng cả một biển hoa lớn chen chúc nhau như thế, lại thêm thời tiết u ám lúc này, nhìn từ xa giống như chuyển từ đỏ sang đen vậy.

Phía xa còn có những gò đất thấp, giữa các gò cũng có đám hoa này mọc lên. Hoa rất nhiều, màu sắc vừa đậm vừa đỏ, giống như một dải máu trên đó vậy.

Lần đầu nhìn thấy, Lâu Tín còn có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc này, càng nhìn lại càng thấy màu sắc của nó đậm đến mức khiến người khác hít thở không thông.

”Càng nhìn, đúng thực là màu sắc vô cùng đậm. Chắc là đất ở đây rất màu mỡ a, nên đám hoa này mới nở đẹp như thế.” Nguyệt cũng lên tiếng.

Lâu Thất nhìn biển hoa này, thấp giọng nói: ”Đây là hoa Bỉ Ngạn.”

Mọi người đều kinh ngạc, hoa Bỉ Ngạn?

”Hoa Bỉ Ngạn nở hoa thì không có lá, có lá thì lại không có hoa, hoa lá muôn đời không được gặp nhau. Loại hoa này thường thì sẽ mọc rất nhiều ở bãi tha ma, cũng có người nói nó mọc ở âm phủ. Thế nên, gọi là hoa trên đường đến hoàng tuyền. Hoa Bỉ Ngạn cũng là loài hoa rất hấp dẫn, đỏ như máu, nở rất nhiều trên đường đến hoàng tuyền, thẳng theo đường hoa Bỉ Ngạn mọc, có thể đi từ trần gian đến âm phủ, từ đó, duyên phận con người và tình cảm với trần thế đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không thể gặp lại.”

Mọi người nghe xong không biết tại sao tim lập tức đập nhanh hơn, lại nghe Lâu Thất nói tiếp: ”Cũng có truyền thuyết nói, hương thơm của hoa Bỉ Ngạn rất có sức mê hoặc, khi ngửi mùi hương này, có thể khiến người ta nhớ lại bản thân ở kiếp trước. Truyền thuyết nói, loài hoa này đã từng bị một đôi yêu tinh yêu nhau sâu đậm hạ lời nguyền, nhưng hai người họ lại hạ lời nguyền trong lúc luân hồi, bất kể duyên phận mãi không tiêu tan hay tình cảm bất diệt thế nào, vĩnh viễn cũng không thể gặp được nhau. Trong mắt họ, vẻ đẹp của hoa Bỉ Ngạn là vẻ đẹp yêu dị, chết chóc, những điều không may và cả sự chia ly.”

Lâu Thất đang nói, tay nàng bỗng có một bàn tay to ấm áp nắm chặt lấy.

Nàng khẽ ngẩng lên, Trầm Sát không nhìn nàng, cũng không có biểu cảm gì khác, nhưng chỉ nhìn đôi môi mím chặt của hắn cũng có thể thấy, lúc này trong lòng hắn rất kiên định.

Nàng khẽ mỉm cười.

Thực ra, những truyền thuyết này là khi ở hiện đại nàng đã từng nghe mà thôi, chính nàng cũng không thể tin được. Nhưng thực sự là hoa Bỉ Ngạn thích sinh trưởng ở những nơi hoang dã như khe đá và bãi tha ma. Có lẽ cũng vì thế người ta vừa thấy nó đã nghĩ ngay đến bãi tha ma, nên loài hoa này mới trở thành loài hoa của sự chết chóc.

Đúng là có chút không giống.

Nàng vừa nói thế, Lâu Tín nào dám nói biển hoa này đẹp nữa? Yên tĩnh, đúng là rất yên tĩnh, hoa xuống hoàng tuyền có thể không khiến người ta cảm thấy yên tĩnh hay sao?

Trần Thập không nhin được hỏi: "Ý của cô nương, đây là một bãi tha ma sao?"

Phía trước không xa là nơi chôn người sống, chỗ này lại còn có một bãi tha ma nữa? Vậy nơi quỷ quái này còn gọi là cấm địa gì nữa, căn bản chính là một nơi toàn người chết a.

"Nhìn thấy những gò đất kia không? Nếu ta đoán không nhầm thì đó chính là khu mộ." Lâu Thất nói.

"Nhiều mộ như vậy ư?" Lư Đại Lực đột nhiên hỏi: "Lúc nhỏ, ta nghe người lớn trong thôn nói, không thể đi lên mộ của người khác, bởi vì người nằm ở trong đó sẽ cảm nhận được đang đạp lên họ."

"Ta nói tên to con này, người chết có thể có cảm nhận hả?" Lâu Tín trừng mắt liếc hẩn một cái.

"Chủ tử, Đế Phi, theo thuộc hạ thấy, chúng ta vẫn nên đi đường vòng thôi." Nguyệt Vệ không đồng ý với Lâu Tín, ngay từ đầu, hẩn đã thấy chỗ này không ổn, rất không ổn rồi.

"Không đi đường vòng được."

"Không thể đi đường vòng."

Trầm Sát và Lâu Thất không hẹn cùng lúc lên tiếng.

Nguyệt sững sốt.

Lâu Thất nói: "Đứa bé Tộc Long Dẫn kia có thể đang ở phía trước."

Cái gì?

"Đứa bé kia ở trong bãi tha ma?" Trần Thập cũng kinh ngạc hỏi.

Lâu Thất gật đầu: "Có thể nó vẫn còn sống, chúng ta nghe thấy tiếng khóc yếu ớt của nó." Vậy cũng rất khó nói, theo quan sát vừa rồi của nàng, có thể hai ngày trước con đại điểu kia đã bay qua đó, nhưng đã qua hai ngày, đứa bé kia vẫn còn có thể khóc?

Ở đây, nội lực của nàng và Trầm Sát là cao nhất, nên hai người có thể nghe được tiếng trẻ con khóc nỉ non ở xa, người khác lại không thể nghe được.

Mọi người quay mặt nhìn nhau, nếu đứa bé kia đang ở phía trước không xa, vậy thì thực sự không thể đi đường vòng được.

Lâu Thất có chút hối hận vừa rồi đã kể những chuyện kia với bọn họ, cái này rõ ràng là đã dọa bọn hắn có bóng ma trong lòng mà. Ngay lập tức, nàng nhảy ra ngoài, giơ tay hái một đóa hoa Bỉ Ngạn đang nở, cài lên tóc mai mình: "Nhìn xem, ta có đẹp không?"

Đám Nguyệt đều sờ sờ mũi, Đế Phi, ngài luôn luôn rất đẹp, nhưng Đế Quân đang ở đây, chúng ta nào dám nói ra chứ?

Sau đó liền nghe được một âm thanh thành thực nói: "Đẹp, rất đẹp, cô nương thật sự rất xinh đẹp."

Lư Đại Lực nhìn Lâu Thất, không ngừng gật đầu khen ngợi, đóa hoa Bỉ Ngạn rực rỡ kia cài lên tóc mai không có có trang sức nào của nàng càng khiến màu đỏ càng thêm rực rỡ hơn, tôn lên mái tóc đen như mực của nàng, cùng với dung mạo trắng nõn, lung linh như bạch ngọc, đẹp đến kinh người.

Lâu Thất buồn cười hỏi lại: "Vậy ta đẹp hay Tiểu Cẩm của người đẹp?"

Lư Đại Lực lập tức xoắn xuýt, cô nương tuy đẹp nhưng hắn lại không dám gần gũi, còn Tiểu Cẩm lại rất đẹp, là người hắn muốn lấy về nhà làm nương tử. Cái này, chọn thế nào được đây?

Nhìn dáng vẻ của hắn, mọi người nhìn không được bật cười. Sự sợ hãi và lo lắng về hoa Bỉ Ngạn cũng vơi đi hơn nữa.

"Đi thôi."

Lâu Thất nói xong dẫn đầu đi về trước, Trầm Sát nắm lấy tay nàng.

Hắn nhìn nàng thật sâu, sau đó nắm tay nàng cùng đi về trước. Dường như nàng còn chưa quen dựa dẫm vào người bên cạnh hơn hắn, nói đi là đi, một mình nàng cứ thế đi về trước, hoàn toàn không nghĩ đến việc muốn đến bên cạnh cùng sánh vai với hắn.

Trong xương cốt nàng còn có cảm giác độc lập hơn hắn nữa.

Tuy Trầm Sát hi vọng nàng có năng lực sánh vai cùng hắn, nhưng hắn cũng muốn nàng quen với việc cầm tay hắn đi cùng. Từ đêm ở núi hoang nàng dựa vào lòng hắn cho đến nay, hắn cũng đã dựa vào nàng rất nhiều lần, Nhưng hắn hi vọng, những lúc nàng thấy mệt mỏi, có thể yên tâm chủ động dựa vào lòng hắn. Có điều, cho đến giờ, đều là hắn chủ động nắm tay nàng nhiều hơn.

Cả thể xác và nội tâm nàng vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng hắn, có lẽ ngay chính bản thân nàng cũng không hề nhận ra điều đó.

Trầm Sát nắm chặt tay nàng, mím môi lại.

Lâu Thất buồn bực liếc hắt một cái.

Nếu đám Thạch Minh Cơ vẫn chưa chết, cũng có đại điều đuổi đến, vậy nhất định không thể chạy sang bên này, bởi vì đám hoa Bỉ Ngạn bên này cũng không có gốc nào có dấu vết bị giẫm đạp.

Hoa Bỉ Ngạn mọc chen chúc nhau, một mảnh đỏ rực, cũng không có đường đi. Trần Thập và Lâu Tín đi phía trước, vừa đi vừa cầm kiếm chém hoa mở đường. Những cánh hoa Bỉ Ngạn bay bay, rơi trên đường, mọi người giẫm lên cảm giác như đang đi trên đường máu xuống hoàng tuyền vậy.

Những gò đất trước mặt kia nhìn thì rất gần, nhưng khi đi mới thấy nó còn cách rất xa.

Bọn họ đi rất lâu, nhưng cũng chỉ mới qua hơn nửa biển hoa thôi.

Hoa rất nhiều, mùi hương cũng dần dần nồng hơn.

Trầm Sát giơ tay gỡ đóa Bỉ Ngạn trên tóc Lâu Thất xuống, vứt đi. Thứ này mang điềm xấu, sao hắn có thể để nàng mang trên tóc.

Thế nhưng, khi ánh mắt hắn vừa chuyển từ đóa hoa bị vứt kia lên nhìn về phía Lâu Thất, thì nàng lại rút tay từ trong tay hắn ra, chạy như bay về trước.

”Thất Thất?”

Lâu Thất nhìn thấy giữa khu mộ kia có một ngôi mộ rất cao rất to, nhưng nó lại không quay về bên này. Nàng nghe có tiếng trẻ con khóc truyền tới từ ngôi mộ đối diện, tiếng khóc yếu ớt như có như không, nàng phải nhanh chóng đi cứu, phải nhanh.

Lòng của nàng rất cứng rắn, nhưng với trẻ con vô tội thì nàng lại rất sốt ruột, có thể cứu nhất định sẽ cứu. Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác suy nghĩ, một đứa trẻ mới có ba, bốn tuổi, một mình cô đơn, sợ hãi ở trong nghĩa địa này, cũng sẽ bị dọa cho đến chết, huống chi trước đó nó còn bị đại điều bắt bay giữa không trung, không biết có bị dọa chết hồn không nữa.

Đám người Trần Thập thấy hành động của nàng, cũng lập tức nhanh chóng đuổi theo.

Khi Lâu Thất nhìn thấy ngôi mộ này, đột nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ. Xung quanh đều là mộ không có bia, nhưng ngôi mộ này mới thực sự giống một ngôi mộ, nó được tu sửa rất đẹp, trước mộ có khắc bia, ghim chặt vào vùng đất bằng phía trước. Tuy cũng có mọc đầy cỏ nhưng kỳ lạ là không có một cây Bỉ Ngạn nào mọc lên.

Trước ngôi mộ này, nàng cũng không nhìn thấy đứa bé kia.

Hơn nữa, lúc này cũng đã không thể nghe thấy tiếng đứa trẻ khóc nữa. Trong lòng Lâu Thất quỳnh lên, Trầm Sát lại nắm lấy tay nàng: "Đừng hoảng, bên trong có hơi thở yếu ớt."

Hắn chỉ tay vào bia mộ kia.

"Không lẽ đứa bé ở trong mộ?" Lâu Thất đề lại lo lắng trong lòng, quả nhiên cũng nghe được hơi thở yếu ớt gần như không thể cảm nhận kia.

Lâu Thất đi đến, nhìn đám cỏ trước bia mộ có dấu vết bị vật nặng đập phải, hơn nữa trên bia còn có hai ba vết nước cỏ và dấu tay dính máu, nhìn độ lớn của dấu tay chắc là của trẻ con.

"Có lẽ sau khi đại diếu kia bỏ đứa bé xuống, đứa bé đã sợ nó, nên lúc dựa vào gần cái bia này mới vô tình ấn phải cơ quan, sau đó bị rơi vào trong." Lâu Thất vừa nói, vừa ấn thử vào chỗ dấu tay kia một cái, quả nhiên nghe được một tiếng "két", bia mộ kia đột nhiên di động sang bên cạnh, lộ ra một cửa động cao nửa thước.

Lúc này cũng sắp hoàng hôn, hơn nữa vốn dĩ chỗ này đã vô cùng âm u, cho nên đứng ngoài hoàn toàn không nhìn rõ được tình huống bên trong thế nào. Tuy bọn họ có thể nghe thấy tiếng hít thở của đứa bé kia, nhưng lại không nhìn thấy nó đang ở chỗ nào. Mộ huyết bên trong không lớn lắm, cảm giác không giống có huyền cơ gì khác.

"Cô nương, thuộc hạ vào xem sao." So thử, ở đây ngoài Lâu Thất thì cũng chỉ có vóc người Lâu Tín là gần nhất.

Lâu Thất lắc đầu: "Bên trong không lớn, để ta vào đi."

Lúc này cũng không thể nhìn rõ tình huống bên trong, nàng chỉ có thể dựa vào tiếng hít thở và tiếng vang để xác định. Tuy cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng lúc này cũng không còn bao nhiêu thời gian để nàng quan sát tỉ mỉ nữa, chỉ có thể vào mang người ra trước rồi nói.

Ngay lúc nàng định đi vào, trên không bỗng có tiếng chim kêu, một trận gió mạnh mang theo mùi máu tanh nhanh chóng ập xuống. Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, lập tức giật mình, còn chưa nhìn rõ hình dáng con chim kia, thì đã thấy mỏ nhọn và móng vuốt sắc bén của nó vươn đến đầu họ.

"Giác diếu biến dị! Mau vào trong." Lâu Thất kinh hãi, không quan tâm tình hình bên trong thế nào, lập tức kéo Trầm Sát đứng gần nàng nhất đi vào.

322. Chương 322

Cái cửa mộ đó cũng chỉ cao tầm nửa mét, chiều rộng vừa bằng một người đi qua, muốn vào trong phải khom lưng xuống, Trầm Sát lách vào nhưng còn phải dùng một tay kéo nàng cùng vào.

Đến lượt Lư Đại Lực thì có chút phiền phức, bởi thân hình của hắn quả thật quá là cao to vạm vỡ, cả người

hắn bị kẹt lại ở cổng động, cái móng vuốt của con Giác Điều đó cứ cào vào hắn, cánh tay của hắn bị cào ba vết thương sâu hoắm, xém chút nữa thì cả cánh tay của hắn đã bị cào đứt ra rồi.

May mà sức lực của Lư Đại Lực vượt trội hơn người, hắn giật mạnh móng vuốt của nó ở trên bả vai ra. Lúc này, đám người Trần Thập và Lâu Tín cũng đang ở bên trong kéo cánh tay còn lại của hắn vào, phải dùng tới sức của vài người mới có thể lôi hắn vào được.

Nguyệt nhanh chóng sờ thấy cơ quan bên trong, đóng cửa động lại.

Lúc này cây trầm cài đầu có hạt dạ minh châu nhỏ ở trên đầu Lâu Thất lại phát huy tác dụng, bọn họ ít nhất cũng có thể thấy rõ được tình hình bên trong.

Cái mà bọn họ không ngờ tới đó là địa thế ở đây đã đào thấp, cửa tuy thấp nhưng vừa xuống thì độ cao đã hơn cả hai mét. Lư Đại Lực té phịch xuống đất, những người còn lại vẫn đứng thẳng chẳng sao cả.

Ở đây lại còn có một thông đạo nằm chéo so với cửa mộ, phía dưới thông đạo còn có một nơi không gian cực lớn, đất đai hoặc cái gì khác cũng đều giống với bên ngoài, cũng có ba bốn ngôi mộ, dường như chỉ là bị cái mộ huyết này che lên bao lại vậy, cũng có khả năng mấy ngôi mộ đó vốn dĩ đã chôn đóng trong hố sâu.

”Này tên to con, ngươi vẫn ổn đấy chứ?” Lâu Tín hỏi.

Lư Đại Lực cảm giác như cả cánh tay hắn dường như chẳng còn chút tri giác nào, hắn mặt mũi ử rử nói: ”Con chim điều đó lợi hại quá!”

Chỉ một chút nữa thôi, thì cánh tay của hắn đang yên đang lành sẽ bị giật đứt ra.

Nguyệt nói: ”Lâu Tín, ngươi giúp hắn băng bó vết thương lại.” Nói rồi hắn lấy từ trong lòng ra một bình dược tán ngoại thương. Thuốc của hắn tuy không bì được so với của Lâu Thất nhưng dù gì cũng được thần y Phá Vực chế ra, công dụng cũng không hề tồi.

Hắn đưa thuốc cho Lâu Tín xong cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì nếu như lẽ thường thì lúc này Lâu Thất đã chủ động đưa thuốc rồi mới đúng chứ?

Lúc hắn nhìn sang Lâu Thất thì Trầm Sát cũng đã đang nhìn nàng.

Đôi mắt đang nhìn trừng trừng về một ngôi mộ trước mặt.

Đúng thế, mấy ngôi mộ đó chôn lên vậy lấy một ngôi mộ lớn ở giữa, đó là một ngôi mộ giống với bên ngoài, cũng không có bia mộ nhưng rõ ràng nó to hơn hẳn những ngôi mộ khác.

Bên cạnh ngôi mộ đó cũng mọc đầy hoa Bỉ Ngạn, ngoài ra thì toàn là cỏ dại, chẳng có cái gì khác.

Lâu Thất đột nhiên giằng tay chàng ra, tức khắc lao đến ngôi mộ đó.

”Đế Phi!” Nguyệt vô thức kéo lấy tay nàng lại nhưng không kéo được.

”Các người tìm đứa bé đó.” Trầm Sát nói một câu rồi đuổi theo nàng.

Lâu Thất chạy mãi tới trước ngôi mộ đó thì mới dừng lại.

Trầm Sát quan sát nàng, tầm nhìn của nàng hướng thẳng vào một điểm, dường như nàng vẫn luôn chỉ nhìn chăm chăm vào điểm nào ở đó nhưng chàng nhìn theo thì ở đó chẳng có gì cả.

”Thất Thất?”

Lâu Thất không có phản ứng.

”Thất Thất, nàng nhìn thấy cái gì rồi?”

Con người trong mắt Lâu Thất khẽ động đậy, nàng vẫn chẳng thèm đếm xỉa đến chàng. Nàng bước qua đó, dường như không kìm nổi gờ tay ra tóm lấy đám cỏ dại ở đó nhổ mạnh lên, vứt ra, sau đó lại bắt đầu dùng hai tay đào bới lia lịa không ngừng.

”Thất Thất!”

Trầm Sát lập tức nắm lấy cổ tay nàng, muốn ngăn chặn hành vi tự làm tổn thương bản thân này của nàng lại, nhưng Lâu Thất lại dùng sức hất tay chàng ra, tiếp tục dùng mười ngón tay đào mộ.

”Nàng muốn đào cái gì? Bản Đế Quân đào cho nàng.” Trầm Sát ở phía sau một tay ôm lấy eo nàng, bàn tay ở tay còn lại xòe ra, cả bàn tay cắm xuống phần đất mà nàng đào, vận công lên bàn tay, xung quanh chấn động, nội lực lớn mạnh của chàng liên rung chấn ra một cái lỗ, nó khiến cho một mảng bùn đất nhỏ ở đây trở nên mềm xốp, chàng làm lại một lần nữa, trong chớp mắt đã đào ra được một hố sâu.

Lâu Thất cứ lặng yên nhìn, nàng không nói gì. Trong lòng Trầm Sát cũng trùng xuống, chàng biết bộ dạng này của nàng không ổn.

Đám người Nguyệt cũng cảm thấy không đúng, bọn họ liền không màng tới mệnh lệnh bảo bọn họ đi tìm đứa bé mà đồng loạt chạy tới bên cạnh hai người đó, vừa nhìn cả đám người họ đều cảm thấy kinh sợ, bởi vì Lâu Thất rõ ràng không đúng, vô cùng không đúng.

Từ trước đến nay, đám người Trần Thập tuy nói là thị vệ của nàng nhưng trong mọi việc đã trải qua thì Lâu Thất lại là người quả quyết nhất, bọn họ luôn có một cảm giác đó là mình chỉ là người đi cùng nàng mà thôi nhưng lại là nàng luôn bảo vệ họ. Bây giờ bọn họ bình an vô sự thế nhưng Lâu Thất lại không ổn, Trần Thập và Lâu Tín lập tức cảm thấy đôi vai nặng trĩu, bọn họ đều tự vấn lòng mình, nếu cô nương xảy ra chuyện thì bọn họ có thể bảo vệ nàng nổi không?

”Đế Quân, để thủ hạ đào!” Bọn họ cùng lúc đi lên muốn đào thay cho Trầm Sát. Lâu Thất có chút giãy giụa, Trầm Sát ôm chặt lấy nàng không buông ta, đưa nàng lùi về sau một bước.

”Đào!” Khoé môi bọn họ cùng lúc cất lên một tiếng.

Bọn họ hoàn toàn không hề để tâm tới việc đây là một ngôi mộ, chuyện đào mộ này nếu như Lâu Thất muốn đào thì bọn họ tuyệt đối không hề do dự nói nửa lời.

”Để ta, để ta!” Cánh tay của Lư Đại Lực sau khi được băng bó đơn giản xong thì hắn cũng chẳng ngồi yên được, lập tức chạy tới, ”Phì! Phì” hai tiếng, hắn nhổ hai bãi nước bọt vào lòng bàn tay, xoa xoa tay một hồi tựa như trong chốc lát hoá thân thành cái máy xúc đất vậy, phần thân trên của hắn cũng dần tiến vào phía dưới đất, bởi lúc này hắn đã đào ra được một cái hố rất lớn. Việc này hoá ra lại chẳng có đất dụng võ cho đám người Trần Thập.

Lâu Tín nuốt ực nước bọt, khe giọng lảm bảm: ”Ngoan ngoãn ơi, tên to con quả thật là khoẻ như con trâu vậy.” Đây nào giống với người cánh tay suýt chút nữa bị giật đứt chứ? Lẽ nào tên Lư Đại Lực này không chỉ có thần lực thiên bẩm mà còn chẳng biết sợ đau sao?

Nguyệt nhìn Lâu Thất, thực ra bọn họ chỉ cảm thấy nàng có chỗ nào không ổn lắm nhưng lại hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là cho rằng nàng cảm nhận được vật gì đó mà thôi.

Rất nhanh chóng, cả ngôi mộ đã bị lật sạch ra.

Nhưng khi nhìn thấy thứ ở bên trong, tất cả bọn họ đều ngây ra một lúc. Đây là ngôi mộ mà? Trong đó nếu không phải là chôn hài cốt thì cũng phải nhìn thấy một cái quan tài trước mới đúng chứ?

Tại sao lại là thứ đồ này? Lẽ nào là mộ chôn quần áo và di vật sao?

Phải biết là ngôi mộ này rõ ràng là to hơn hẳn những ngôi mộ khác.

Ở trong ngôi mộ là một cái hộp bằng gỗ, dài rộng độ khoảng một thước, cũng không biết nó là loại gỗ gì nhưng chôn vùi dưới đất thời gian dài như vậy cũng không hề bị mục ruỗng, hoa văn bên trên cũng vô cùng rõ ràng.

Lâu Thất gắng sức vùng vẫy, Trầm Sát sợ làm nàng bị thương đành phải buông tay ra, nàng tức khắc xông tới chỗ đó quỳ xuống dưới đất, cầm chiếc hộp gỗ ấy lên.

Trầm Sát cũng đã để ý tới việc bắt đầu từ lúc nhìn thấy ngôi mộ cho tới tận lúc này Lâu Thất không hề mở mồm nói một câu nào, nàng dường như đột nhiên bị mất đi khả năng ngôn ngữ vậy.

Chàng bước qua đó, cúi xuống bên cạnh nàng, liên tục quan sát tình trạng của nàng.

Lâu Thất đặt chiếc hộp bằng gỗ đó lên phần đất trước mặt mình, nàng ngẩng nhìn hoa văn ở trên đó rồi mở nắp ra. Không hề có cơ quan hay độc dược như bọn họ tưởng tượng, cái hộp đó bị nàng mở ra đơn giản như vậy.

Bên trong là một cây trâm phượng hoàng.

Một cây trâm bằng vàng ròng được tô điểm bởi các loại đá quý đủ sắc màu, màu sắc rực rỡ của cây trâm tỏa ra ánh sáng lấp lánh chói lòa.

Bọn họ trước giờ chưa từng trông thấy cây trâm nào có phần lông vũ phượng hoàng được trang trí bằng các loại đá quý đẹp đến nhường này, sáng lấp lánh đến nhường này, Cửu Vũ Phụng Vũ, trên mỗi một sợi lông vũ phượng hoàng đều có chín viên đá quý, chỉ tính riêng phần lông vũ phượng hoàng đã có tám mươi một viên đá quý chứ đừng nói tới hai mắt của phượng hoàng cũng có những viên đá quý màu sắc cực phẩm.

”Ở nơi này tại sao lại chôn chiếc trâm phượng hoàng bảy màu cơ chứ?” Nguyệt kinh ngạc tán thán.

Cây trâm phượng hoàng này có thể nói là giá trị liên thành, khắp thiên hạ có lẽ không tìm nổi chiếc thứ hai.

Trầm Sát chẳng thèm quan tâm tới giá trị của cây trâm phượng hoàng này, chàng chau mày nhìn Lâu Thất, nàng chỉ ngây người ra nhìn cây trâm này, hoàn toàn không động đậy, nàng cứ nhìn chăm chăm tới mức mắt còn không chớp.

”Thất Thất?”

Chàng thử gọi nàng một tiếng nhưng Lâu Thất vẫn ngồi im bất động, con ngươi trong mắt nàng còn không hề chuyển động.

Trầm Sát quả quyết vung tay lên chặt vào sau gáy nàng, toàn thân Lâu Thất mềm nhũn ra đổ xuống, nàng đổ gục vào trong lòng chàng, Trầm Sát bế bổng nàng lên gần giọng nói: ”Mau thu dọn thứ đó lại, tìm thấy đứa bé xong lập tức ra khỏi đây.”

”Rõ, thưa Đế Quân!”

Nguyệt lập tức chạy lại rồi ôm lấy cái hộp đó.

Còn Trần Thập và Lâu Tín tuy lo lắng cho Lâu Thất nhưng cũng không dám làm nhờ việc, bọn họ lập tức tìm kiếm ở xung quanh. Ở đây hoàn toàn không có mộ huyết thật sự, lại càng chẳng có quan tài.

Trần Lập tìm thấy đứa trẻ đó ở trong một góc. "Tìm thấy rồi!"

Đứa trẻ đó mặc bộ y phục màu xanh sáng, trên đầu tết một bím tóc, hai bên vai đều có máu, còn mặt và thân người cũng dính đầy bụi đất và vết máu, trông nó vô cùng đáng thương. Trần Thập đưa tay ra ôm lấy đứa bé, hẳn phát hiện đứa bé đang sốt cao.

Đứa trẻ này chẳng biết đã bị đói bao lâu rồi, bây giờ vừa bị thương lại vừa sốt cao, Trần Thập nhớ rằng Lâu Thất từng nói với hắn, dễ như vậy rất dễ bị uốn ván rồi dẫn đến tử vong.

"Các người có thuốc giảm sốt hạ nhiệt không?"

Nguyệt lắc lắc đầu.

Trần Thập bế lấy đứa bé nói: "Đứa trẻ này phải lập tức được cấp cứu!" Nếu không thì, nó sẽ chết ở đây!

"Cô nương tạm thời cũng không điều chế ra thuốc chữa cái này."

"Mau ra ngoài tìm nguồn nước, phải hạ nhiệt cho đứa bé này." Lâu Tín cũng nhớ là lúc trước Lâu Thất ở trên đường từng dạy cho bọn họ một vài cách điều trị bệnh lý thường gặp.

Không ra ngoài thì không ổn.

Lâu Tín và Lư Đại Lực mở đường, đi sau đó là Trần Thập ôm lấy đứa trẻ, sau nữa là Trầm Sát bế Lâu Thất, còn Nguyệt một tay ôm lấy cái hộp một tay cầm kiếm chặn phía sau, bọn họ lách qua cái cửa mộ đó.

Sau khi ra ngoài bọn họ lại nghe thấy tiếng kêu vang dội của con chim to đó, mặt mũi tất cả đồng loạt biến sắc.

"Đi thôi, không được đối đầu trực diện."

Trầm Sát chọn một hướng, thân người chàng vút bay đi.

Mọi người còn lại lập tức theo sát đằng sau.

Trận gió tanh nồng nổi lên giữa bầu trời mênh mông, con chim đó nhào tới đuổi theo, lúc trước Lâu Thất từng nói đây là Giác Điều biến dị. Bị con chim điều không biến dị công kích đã khó mà chống cự được rồi,

huống hồ bây giờ còn dây thêm cả hai chữ "biến dị" nữa, bọn họ nào có phải chưa từng chịu nỗi khổ khổ của hai từ "biến dị" này.

Thêm vào đó là tình hình hiện giờ của Lâu Thất và mạng sống mong manh của đứa trẻ, bọn họ làm gì còn thời gian mà đối phó với con chim diều này cơ chứ. Vì vậy mà cả đám người chỉ đành chạy, chạy chạy chạy, bọn họ lại nếm trải mùi vị chạy nước đại thêm một lần nữa.

"Huych!"

Con Giác Diều đó bỗng nhào xuống tóm lấy đầu của Lâu Tấn, hấn lập tức lặn trên mặt đất, móng vuốt sắc nhọn của nó ngay lập tức lại tóm lấy dây leo bên cạnh hấn, nó dùng lực giật ra, suýt chút nữa đã quần lấy được Trần Thập, âm thanh đó chính là Lư Đại Lực dùng cả người đập mạnh vào con Giác Diều đó.

Đó chính là hai nội lực cùng lúc va đập mạnh vào nhau, phát ra một âm thanh bức bối.

"Mau chạy đi, mau chạy đi!" Lư Đại Lực hét lên.

Trần Thập ngay tức khắc đáp lại một tiếng: "Đại Lực được đấy!"

Bọn họ vốn tưởng Lư Đại Lực chẳng qua chỉ có mỗi cái sức trâu bò, nhưng không ngờ rằng cái sức trâu bò này của hấn lại phát huy đúng tác dụng vào thời khắc quan trọng.

Nhưng con Giác Diều đó cũng không hề ngu ngốc, nó lập tức bay vút lên cao, chỉ dùng hai đầu móng vuốt sắc nhọn để vồ xuống, nếu bị nó vô trúng e là cả cái bộ óc sẽ lòi hết ra ngoài!

323. Chương 323

"Đại Lực, mau chạy đi!"

Nguyệt quay đầu lại, mặt mũi vội biến sắc, hấn dùng hết sức quăng cây kiếm dài trong tay về phía sau, cây kiếm lao vút đi với âm thanh xé gió, đâm trúng vào cái cánh của Giác Diều, sự công kích hiểm hóc khiến hai móng vuốt của nó chao đảo, thân xác vạm vỡ của Lư Đại Lực lại chẳng hề còng kênh, hấn bỗng nhào xuống đất liền né ngay được cái móng vuốt sắc nhọn ấy.

Nguyệt lúc này đã tức tốc chạy ngay tới dùng một tay lôi hấn đi: "Mau đứng dậy, chạy nhanh lên!"

Lư Đại Lực vội vã bò dậy, hấn bị Nguyệt tóm lôi đi, thở hổn hển nói: "Sau này ta cũng luyện công để luyện cái chạy nhảy như này!"

"Đây gọi là khinh công!"

Nguyệt kéo theo Lư Đại Lực nặng hơn trăm cân chạy quả thực là tốc độ cũng chẳng thể nhanh nổi, hấn ngoái đầu lại nhìn, con Giác Điều đó đang vỗ cánh, cây kiếm vốn dĩ cắm vào người nó đã bị rơi xuống. Trong lòng Nguyệt bỗng hoảng hốt, không ngờ thân xác của con Giác Điều này lại cứng rắn như vậy, hấn dùng hết sức bình sinh để phi ra thanh kiếm đó mà dường như chỉ đâm vào nó được vài phân, bị nó giữ vài cái là rơi xuống rồi! Xem ra vết thương gây ra cho nó dường như là không sợ gì!

”Chạy nhanh nữa lên!”

Giác Điều tuy bị thương không nặng nhưng rõ ràng nó đã lên cơn thịnh nộ, nó kêu dài một tiếng, đôi cánh lập tức chuyển hướng tiếp tục lao vút tới đuổi theo bọn họ.

”Phía trước có một cái hang!” Có tiếng của Lâu Tín vọng tới.

Trước mặt bọn họ xuất hiện một toà núi đá, từng miếng nham thạch khổng lồ nối tiếp vào nhau, tựa như một toà núi nham thạch lớn dùng đá xây lên vậy, nhưng những cái nham thạch này có rất nhiều cái hoàn toàn không phải cả khối dính chặt vào nhau, vì vậy mà có rất nhiều khe hở hoặc là cổng động. Trong đó có một cái hang lớn nhất, có một cây mây khổng lồ mọc trong vết nứt của phần đất trên cổng hang, nó rủ xuống tựa như cái rèm cửa của cổng hang vậy.

Có những cây mây này thì con Giác Điều đó sẽ không vào được.

”Vào trong!”

Trầm Sát bế Lâu Thất tiên phong xông vào cái hang đó trước, Lâu Tín ngoái đầu lại thấy Nguyệt phải kéo theo Lư Đại Vệ thật sự là chạy quá chậm, hấn lập tức quay người lại, đúng lúc nhìn thấy con Giác Điều đó đang bổ nhào xuống, dùng cái mỏ nhọn hoắt của nó định mổ vào đỉnh đầu của Nguyệt.

”Nguyệt vệ đại nhân cúi đầu!”

Lâu Tín hô lớn lên một tiếng, Nguyệt tức khắc ấn đầu Lư Đại Lực xuống, mình cũng vội cúi đầu theo, kiếm của Lâu Tín vút ngang qua đỉnh đầu của họ, ngay lập tức chọt ngay vào cái mỏ lớn của Giác Điều, nhưng lại chỉ nghe thấy một âm thanh bức bối, nghe rõ được tiếng kêu phẫn nộ của Giác Điều. Cây kiếm của Lâu Tín bị mẻ đi một miếng!

”Ồi mẹ ơi!” Nhanh, nhanh chạy vào trong hang đi!”

Cái mỏ của con điều đó còn cứng hơn cả cây kiếm của hấn! Nhất kiếm đó hấn còn dùng đến nội lực mà chẳng gây bất cứ tổn hại nào cho con cái mỏ của nó, ngược lại bị trọng thương là cây kiếm của hấn!

Như này thì đánh thế nào được? Đánh thế nào được!

Trong tay Nguyệt còn đang ôm cái hộp đó, tay còn lại của hắn kéo lấy Lư Đại Lực chạy điên cuồng về cái hang, phi nước đại!

Lâu Tín thì gian nan chặn lấy Giác Diệu, vừa chiến vừa lùi. Giác Diệu cuối cùng không kiên nhẫn nổi nữa, nó há to miệng, hai móng vuốt nhọn hoắt tóm chặt lấy cây kiếm dài của hắn, không biết dùng lực thế nào mà trong tích tắc khiến cây kiếm của hắn gãy làm đôi! Gãy kiếm rồi!

"Ta chạy!" Lâu Tín vô cùng hốt hoảng, hắn đã chạy đến cửa hang rồi nhưng lại bị móng vuốt sắc của con Giác Diệu đó tóm được sau lưng~~

Lâu Tín cảm nhận cơn gió mạnh ập đến, trong lòng hắn trở nên buốt giá, cảm giác rằng khó mà thoát khỏi kiếp này.

Đột nhiên một lực hút mạnh thổi tới hút thẳng hắn vào bên trong. Cùng lúc đó, Giác Diệu phi đến lại không kịp hãm lại, cả người nó đâm thẳng vào cái hang, "Ầm!" lên một tiếng, đá vụn cùng bụi đất ào ào rơi xuống.

Giác Diệu sau cú va đập này đầu óc choáng váng, nó kêu lên mấy tiếng thảm thiết, ở bên ngoài luẩn quẩn một lúc rồi không còn âm thanh gì nữa.

Bên trong hang, mọi người đợi đó bay đi rồi ai nấy mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Thủ hạ tạ ơn cứu mạng của Đế Quân." Lâu Tín nhặt lại được cái mạng này, dĩ nhiên là hắn biết vừa rồi lực hút mạnh mẽ đó là do Trầm Sát ra tay.

"Thăm dò mọi thứ xung quanh đi, tạm thời nghỉ ngơi cái đã." Trầm Sát ôm Lâu Thất ngồi trên một phiến đá bằng phẳng, chàng để nàng dựa vào lòng mình.

...

Lâu Thất nửa tỉnh nửa mê mở mắt ra, đập vào mắt nàng lại là một nơi nguy nga lộng lẫy. Đèn lồng giăng khắp nơi vô cùng hoa lệ, đại diện với hai màu sắc chủ đạo là vàng và đỏ, cột trụ đỏ thẫm điêu khắc rồng vàng, thể hiện sự hiện sự cao quý ngút ngàn lại vừa trang nghiêm.

Trên chiếc bàn gỗ tử đàn được trải đầy giấy Tuyên Thành màu ngả vàng, bút, nghiên, giấy được xếp ngay ngắn, thấp thoáng ngửi thấy mùi hương nhẹ nhẹ của mực.

Làn khói nhẹ bay lượn lơ lửng từ cái lò sưởi ba chân, bên ngoài cửa sổ là màn đêm dày đặc.

Phía sau đột nhiên vọng tới một âm thanh khẽ mở cửa.

Lâu Thất quay đầu lại liền trông thấy một nữ nhân mặc trang phục hoàng cung đang bế một đứa trẻ sơ sinh bước vào, khuôn mặt của nữ nhân đó được che bởi một tấm khăn voan trắng, nhìn không rõ được dung mạo của bà ta nhưng đôi mắt lại khiến Lâu Thất cảm thấy vô cùng quen thuộc.

”Người là ai?” Nàng có chút hốt hoảng hỏi, nữ nhân đó lại dường như không nghe thấy gì. Bà ta ẵm đứa bé đi tới trước bàn sách, khẽ cười thành tiếng.

”Tiểu Thất, con nhìn này, cha con lại còn bảo là muốn vẽ con nữa kìa, cả ngày chẳng thấy ông ấy động bút chút nào.”

Giọng nói của nữ nhân đó mềm mại dịu dàng, vô cùng êm tai.

Lâu Thất lập tức sững sờ, Tiểu Thất? Ca ca của nàng nói khi nàng còn nhỏ, Lâu lão thái quân nói bát tự của nàng quá nặng, dự định khi nàng qua năm tuổi thì mới đặt tên cho nàng, bởi nàng xếp thứ bảy nên vẫn luôn gọi nàng là Tiểu Thất, bây giờ nữ nhân lại lại gọi đứa trẻ sơ sinh đang ôm trong lòng này là Tiểu Thất, đây là trùng hợp sao? Cùng tên?

Hay là nói...

Nàng không kiềm nổi bước qua đó, ”Người là ai? Mau nói cho ta biết người là ai?”

Ánh mắt của nữ nhân đó lại di chuyển vào đứa bé trong lòng, bà ta lại bước đi vài bước rồi đặt đứa bé lên trên cái sập mềm bên cạnh, sau đó bản thân đi ra ngoài.

Lâu Thất lúc này mới khẳng định rằng nữ nhân này không nhìn thấy mình, không nghe thấy tiếng của mình, trong lúc hốt hoảng nàng dường như biết rằng mình đang nằm mơ.

Nhưng giấc mơ này lại quá rõ ràng, nó hoàn toàn tựa như linh hồn nàng thoát ra ngoài đi tới nơi này vậy.

Nàng bước tới cái sập mềm đó, nhìn vào khuôn mặt của đứa bé.

Trắng trẻo, bụ bẫm, đôi mắt to tròn đen láy như hai viên hắc mã não, cái miệng nhỏ chúm chím, vô cùng đáng yêu.

Nhưng trong lòng Lâu Thất cảm thấy có chút kỳ quái. Nàng không biết khi mình còn là trẻ sơ sinh thì trông như thế nào. Bức ảnh đầu tiên của nàng chính là được chụp khi nàng lên lớp một để làm thẻ học sinh, trên thẻ phải dán ảnh của nàng nên lão đạo sĩ thối mới đưa nàng đi chụp, chuyện đó bản thân nàng cũng có ấn tượng.

Trước lúc đó nàng vốn dĩ không hề có bức ảnh nào. Kể cả khi nàng năm tuổi đã bắt đầu nhận nhiệm vụ, lão đạo sĩ thối đưa nàng đi theo để giúp đỡ, còn nàng thì độc lập nhận tiền.

Có điều, khi nàng học cấp một cũng từng hỏi lão đạo sĩ thói rằng hồi nhỏ trông mình như thế nào, lão đạo sĩ thói vô cùng chê bôi nói với nàng rằng hồi nhỏ trông nàng xinh xắn hơn bây giờ nhiều.

Liệu có phải là giống như thế này không.

Lâu Thắt kiểm lòng không dặng gờ tay ra định chọc một cái vào khuôn mặt phúng phính hồng hào đó, nhưng nàng còn chưa kịp chạm vào thì ở cửa lại "ầm!" lên một tiếng, một cậu bé chạy vào, trong tay đang ôm một cái hộp, vừa chạy vừa kêu lên: "Nương thân nương thân, thọ lễ sinh thần của người!"

Lâu Thắt ngay lập tức nhận ra tên tiểu tử này chính là Lâu Hoan Thiên! Nói như vậy thì nữ nhân này thật sự có khả năng là nương thân của nàng? Đứa trẻ sơ sinh này chính là nàng?

Đúng vào lúc nàng đang ngậy người ra thì Tiểu Hoan Thiên bị vấp vã, cả người ngã sòng soài về phía trước, cái hộp trong tay cậu bé rơi ra, cái nắp bị mở tung, lộ ra đồ vật bên trong.

Một cây trầm phượng hoàng bằng vàng cùng với những viên đá quý đan vào nhau sáng lấp lánh.

"Thiên Thiên, sao con lại bắt cấn như vậy." Nữ nhân vội vàng chạy tới dìu Tiểu Hoan Thiên đứng dậy, rồi bà ta nhìn cây trầm phượng hoàng đó, thần thờ một lúc.

Lâu Thắt nhận ra đây rõ ràng là cái hộp mà nàng cùng đám người Trầm Sát đào ra được trong một ngôi mộ ở cấm địa của tộc Long Dẫn, cây trầm phượng hoàng này cũng chính là cái mà nàng đào được.

Thế nhưng, nếu đây là thọ lễ sinh thần của nương thân nàng thì tại sao nó lại bị chôn ở trong ngôi mộ đó? Bọn họ đang ở Lâu gia sao?

Lâu Thắt nóng lòng muốn đi ra xem bên ngoài thế nào, đây là ở đâu, nàng cũng muốn xem xem rốt cuộc là ai đem tặng cây trầm phượng hoàng này. Nhưng nàng vừa định ra khỏi cửa liền đột nhiên nghe thấy âm thanh đánh giết vọng vào.

Tiểu Hoan Thiên lập tức định chạy ra ngoài: "Nương thân, con đi xem xem đã xảy ra chuyện gì!"

"Thiên Thiên, con không được đi!" Nữ nhân đó ôm chặt lấy Tiểu Hoan Thiên, Lâu Thắt nhìn thấy được nỗi kinh hoàng và âu sầu lộ ra từ đôi mắt bà ta, trong lòng nàng cảm thấy khó hiểu, vừa rồi chẳng phải vẫn bình thường sao? Bây giờ bỗng nhiên có âm thanh chém giết như vậy, bà ta tại sao lại lộ ra thần sắc như vậy, lẽ nào bà ta biết được đã xảy ra chuyện gì sao?

"Giao người ra đây!" Ngay sau đó nàng nghe thấy một âm thanh tức tối hô lên.

Lâu Thắt đứng dậy định xông ra ngoài, nàng muốn nhìn xem, muốn nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Nhưng nàng không ngờ rằng phía cánh cửa dường như có một bức vách vô hình gì đó, nàng vừa xông ra thì trán nàng lập tức đập thẳng vào cái bức vách đó.

Cùng lúc đó, đứa bé Tiểu Thất cũng bật khóc nức nở.

Ý thức của Lâu Thất ngay lập tức trở nên mơ hồ, nàng sợ hãi phát hiện ra bản thân mình sắp tỉnh rồi, sắp phải rời khỏi mộng cảnh này rồi, trong lòng nàng cảm thấy hoảng sợ.

"Khuông muốn không muốn, ta không muốn đi!"

"Thất Thất."

Một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy đôi tay đang hoảng loạn vung lên của nàng.

Lâu Thất ngay lập tức mở mắt ra, nàng nhìn thấy một đôi mắt sâu đầy ắp sự lo lắng.

"Trầm Sát..."

Lần đầu tiên Trầm Sát nhìn thấy sự thất vọng trong đôi mắt nàng, tim chàng như ngừng đập, nàng tỉnh dậy nhìn thấy chàng nhưng lại cảm thấy thất vọng? Ừm?

"Nàng nằm mơ sao?" Chàng không tỏ vẻ gì, dịu dàng ngồi dậy.

Lâu Thất nắm chặt lấy bàn tay chàng, "Ta dường như đã mở thấy chuyện khi mình còn bé, còn cả cây trâm phượng hoàng đó nữa... Có phải chúng ta đào được một cây trâm phượng hoàng không?" Nàng vừa tỉnh lại nên ký ức có chút hỗn loạn.

"Đúng vậy." Biết nàng mơ thấy giấc mộng như vậy, trong lòng Trầm Sát cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, "Nguyệt, đem cái đó lại đây."

Nguyệt đem cái hộp đó tới, "Để Phi tỉnh lại là tốt rồi."

Lúc này Lâu Thất mới phát hiện ra rằng bọn họ không ở trong ngôi mộ đó nữa mà đang trong một cái hang, "Xảy ra chuyện gì sao?"

Tại sao nàng không có một chút ấn tượng nào với những chuyện vừa xảy ra.

"Nàng còn nhớ khi nàng nhìn thấy ngôi mộ đó đã có gì đó không ổn không?" Trầm Sát hỏi.

Lâu Thất nghĩ một hồi rồi nói: "Khi đó ta chỉ cảm thấy dường như có cái gì đó đang gọi ta vậy, ý thức trở nên mơ hồ không rõ ràng, sau đó ta biết là đã được cái này."

Nàng ngồi dậy, định mở cái hộp ra nhưng bàn tay của Trần Sát lại ấn cái nắp hộp xuống.

"Vừa rồi nàng bắt động nhìn chăm chăm cây trâm phượng hoàng này."

Lâu Thất nói: "Bây giờ thì không sao rồi."

Trần Sát buông tay ra, nàng mở cái hộp đó, nhìn cái trâm phượng hoàng bên trong, ngây người ra nói: "Nó thật sự chính là cái ta nhìn thấy trong giấc mộng."

Nàng nhất thời không biết phải giải thích chuyện này thế nào, bèn cất cái trâm phượng hoàng lại, lấy ra một cái khăn gấp để vào cùng cái hộp rồi đeo lên lưng.

"Cô nương, cô mau xem đứa bé này!" Giọng nói của Trần Thập có chút run sợ.

324. Chương 324

Lâu Thất lúc này mới nhớ ra họ phải cứu Thạch Phi, con trai của Thạch Minh Cơ.

Nàng lập tức nhảy lên, suýt chút nữa thì đập vào cằm Trần Sát. Trần Sát không nhịn được liền lấy tay búng lên đầu nàng: "Hốt hoảng gì chứ?"

Lo lắng cho một đứa bé không hề thân quen tới vậy đấy.

Lâu Thất lè lưỡi, giơ tay xoa nhẹ lên cằm hắn: "Cằm đẹp quá, ta không nỡ đụng hổng!" Nói rồi nàng liền chạy về phía Trần Thập.

Trần Sát sững người cho tới khi nàng chạy ra xa mới sức tỉnh lại, hắn vừa tức vừa buồn cười, xoa cằm hắn? Đây có phải là chọc ghẹo hắn không vậy?

Có điều lẽ nào cằm hắn đẹp vậy sao?

Thời gian Lâu Thất kiểm tra cho đứa bé đó, Trần Thập đã xé được một mảnh vải thấm nước đặt lên trán nó. Vừa hay trong nham động này có một dòng nước nhỏ, chảy ra từ trong kẽ đá, bên dưới tích thành một đầm nước nhỏ.

Vết thương trên vai hắn, hắn đã bôi thuốc và băng bó lại rồi.

"Cô nương, khi trước trong mộ huyết nó đã sốt cao, bây giờ dùng khăn lạnh đắp nhưng cô nương xem, mặt nó sao vẫn có chút khí đen?" Trần Thập rất sốt ruột. Đứa bé này họ bế ra từ trong mộ huyết, nếu như cuối cùng không cứu lại được hẳn sẽ cảm thấy rất đau lòng.

Nhìn đứa bé này, Lâu Thất đột nhiên nhớ tới Lâu Hoan Thiên hồi còn nhỏ trong giấc mơ, nàng lại mềm lòng hơn một chút.

Trần Thập cởi áo ngoài trải trên một tảng đá bằng phẳng, để đứa bé nằm ngủ trên đó, người nó hơi run rẩy, sắc mặt quả nhiên hơi đen giống như Trần Thập nói.

Nếu như chỉ là sốt thì mặt phải đỏ bừng lên mới đúng, sao lại có thể đen thế này? Lâu Thất nhíu mày, khẽ vẽ mí mắt nó lên để quan sát, sau đó lại cởi áo nó ra, người nó ngoài dính máu ra thì không có gì bất thường.

"Vết thương của nó như thế nào?"

Trần Thập nói: "Chắc đã bị Giác Điều Biến Dịch cào bị thương, thuộc hạ đã kiểm tra rồi, không có độc, vì thế đã rắc thuốc cầm máu chống viêm cho nó." Thuốc của hắn là bình thường Lâu Thất cho bọn họ, rất có công hiệu trong điều trị ngoại thương.

"Để ta xem nào."

Mặc dù Trần Thập nói vết thương không có độc nhưng Lâu Thất vẫn muốn tự mình kiểm tra lại, dù gì Trần Thập cũng không thể nào độc gì cũng nhận ra được.

Nàng cẩn thận cởi vải băng trên vai của nó ra, cho dù là nàng cũng không khỏi hít một hơi thở lạnh. Trần Thập thì kinh hãi lùi ra hai bước, không dám nhìn vào vết thương của nó.

"Sao lại như vậy, đây là thứ gì vậy?"

Chỗ vết thương của Thạch Phi có những cụm gì đó rất nhỏ nhìn như rêu, màu xanh thẫm, dính sát vào nhau, dường như che lấp hết toàn bộ vết thương.

"Thứ này..."

Lâu Thất giật mình, nhưng sau khi nhìn kỹ lại nàng lại nhướng mày, nói: "Hình như là thứ đồ tốt!"

"Cô nương, đây không phải là độc sao?" Trần Thập vẫn còn kinh ngạc sợ hãi. Miệng vết thương mọc ra rêu, thực sự khiến người ta lấy làm lạ.

”Không phải độc, khi nó bị thương có người đã giúp nó bôi thuốc lên vết thương, chắc là kỳ hiệu của loại thuốc này, bây giờ những cây rêu mọc trên miệng vết thương này là do thuốc hút chất độc trong vết thương và trương lên, chỉ giống rêu mà thôi.”

Những người khác cũng vây quanh nhìn đám rêu xanh kia tặc lưỡi ngạc nhiên, đương nhiên đây là vì Lâu Thất nói đó không phải là chất độc.

”Người giúp nó bôi thuốc, rất có thể là cha mẹ nó, có điều bị Giác Diệu cáo bị thương rồi sao lại không chú ý để nó lại bị Giác Diệu bắt đi mất?”

”Không đúng.” Lâu Thất lại kiểm tra lại sau đó lắc đầu nói: ”Ta biết con Giác Diệu đó tại sao lại bắt nó rồi, trên người nó còn có một thứ khác, xem ra là thứ Giác Diệu cần.”

”Thứ gì?”

Mọi người đều ngạc nhiên.

Ngón tay Lâu Thất kiểm tra cổ họng của nó, từ ngực nhẹ nhàng ấn xuống bụng, cuối cùng ấn kỹ càng ở phần dạ dày.

”Thứ đã ăn vào bụng.” Nàng kết luận.

Không biết Thạch Phi đã ăn gì nhưng chắc chắn họ không thể ngủ được nhưng lại có thể gọi Giác Diệu Biến Dịch tới.

”Thứ đó là thứ đồ tốt sao?” Nguyệt hỏi.

Lâu Thất vẫn còn tiếp tục quan sát, lát sau lại lắc đầu nói: ”Dược hiệu rất mạnh, nếu như người trưởng thành ăn vào chắc sẽ rất tốt, nhưng nó còn quá nhỏ, không thể chịu đựng được dược hiệu, vì thế khiến nó phát sốt, khí đen có thể là do thứ nó ăn nhầm có mang chút độc tố, nhưng nó rất may mắn, loại thuốc bôi trên miệng vết thương này có thể hấp thụ được độc tố của nó.”

Thực ra đây cũng chỉ là suy đoán của Lâu Thất, có điều nàng sẽ nhanh chóng biết được mọi suy đoán của mình gần như hoàn toàn chính xác.

”Bây giờ nó có sao không?” Trần Thập vẫn quan tâm Thạch Phi.

”Không sao, không cần phải băng bó nữa, dược hiệu ở vết thương của nó chắc vẫn chưa phát huy toàn bộ, đợi hút hết độc tố ra là được.”

Lâu Thất vừa dứt lời thì thấy những cây râu trên miệng vết thương lớn lên nhanh chóng mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy, dường như bao phủ toàn bộ cả cánh tay, khí đen trên mặt nó cũng từ từ biến mất.

Nàng lấy vải đắp trên trán của nó ra, chạm nhẹ: "Cũng giảm sốt rồi."

Trầm Sát giơ tay ra kéo nàng dậy: "Để Trần Thập chăm nó, chúng ta đi xem nham động này."

"Ta muốn đợi nó tỉnh dậy rồi hỏi xem nó đã ăn thứ gì, vết thương này ai đã bôi thuốc cho nó." Lâu Thất nói vậy nhưng vẫn đưa tay đặt vào tay hắn, được hắn kéo vào lòng. "Đây chắc chắn là một món đồ tốt, nếu như vẫn còn, không lẽ nào lại bỏ lỡ?"

"Ừ, sẽ có cơ hội." Trầm Sát nhìn ánh mắt phát sáng của nàng, cảm thấy rất thích, "nhưng bây giờ bốn Đế Quân phát hiện ra một số thứ, nàng có muốn xem không?"

"Xem xem xem!" Lâu Thất lập tức hào hứng ôm chặt lấy cánh tay hắn. Chỉ cần là đồ tốt nàng sẽ muốn xem.

Tới thế giới này đã nửa năm, Lâu Thất biết rõ rằng, đồ tốt không chê nhiều! Hơn nữa đối với nàng, đồ tốt nhất là thảo dược! Thảo dược không chỉ có thể bán lấy tiền còn có thể trị thương chữa bệnh, còn có thể luyện đan dược tăng công lực, những thứ này cũng là món đồ tốt dùng để xã giao.

Vừa rồi khi họ vây quanh Thạch Phi, Trầm Sát đã đại khái quan sát hết nham động này, hơn nữa hắn phát hiện ra một thứ kỳ lạ, hắn không biết đó là thứ gì nhưng Lâu Thất rất lợi hại trong khoản này, có lẽ nàng biết.

Ở sâu trong nham động, trên một vách đá bằng phẳng có một dòng nước nhỏ từ từ chảy qua, ở chính giữa có một cái cây mọc trĩu trĩu mười mấy quả đỏ mọng, khi bước lại gần cách cây chừng mười bước có thể ngửi thấy mùi hương thơm mát.

Chính vì hương thơm này nên Trầm Sát đoán rằng chắc đó là một thứ đồ tốt, vì mùi hương này khiến hắn cảm thấy bớt mệt mỏi.

"Diễm Dương Quả!" Lâu Thất vui mừng kêu lên.

Trầm Sát nhướng mày, đợi nàng giải thích.

Vừa nhìn thấy đồ tốt, Lâu Thất liền mặt mày hớn hở: "Theo Kỳ Vật Chí của lão đạo sĩ thối viết, Diễm Dương Quả có thể bổ sung tinh thần và thể lực, hơn nữa ba ngày ba đêm sau khi ăn Diễm Dương Quả sẽ không biết mệt mỏi là gì! Quan trọng nhất là không có tác dụng phụ!"

"Chỉ có như vậy thôi sao?"

Lâu Thất nghe xong không hài lòng: "Cái gì mà chỉ có như vậy? Cơ thể mệt mỏi có thể nhanh chóng hồi phục, nhưng nếu như tinh thần tổn thương sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới cơ thể. Khi đó có một chút Diễm Dương Quả, lập tức khỏe mạnh, được hiệu mạnh thế còn gì? Hơn nữa, nếu như đang giao đấu một mất một còn với kẻ địch, đối phương đang mệt như chó, chàng lập tức có thể hồi phục trạng thái tốt nhất, chàng nói xem có phải sẽ có thể đánh cho đối thủ một trận tơi bời không?"

Ánh mắt Trần Sát thoáng nụ cười.

"Được rồi, chàng cố tình chọc ghẹo ta phải không?" Lúc này Lâu Thất mới phản ứng kịp, nàng nói đây là loại quả bổ sung tinh thần và thể lực, hẳn chắc cũng đã nghĩ ra tác dụng của nó rồi, nhưng giả vờ không biết để nàng bật lại.

Trần Sát không nhịn được liền ôm lấy mặt nàng, cúi đầu cắn một cái lên môi hồng của nàng, sao hẳn lại thích tới vậy? Sao khi nhìn thấy nàng hào hứng vui vẻ hẳn lại thích như vậy?

Từ trước tới giờ hẳn chưa từng có cảm giác trái tim được lấp đầy chỉ vì một người.

Lâu Thất đỏ mặt, nhịp tim tăng nhanh. Hơi thở của Trần Sát càng thêm mạnh mẽ, nàng cảm nhận được hẳn dường như muốn xâm nhập vào tận linh hồn của nàng.

"Ta đi hái quả."

Sao nàng lại có cảm giác mình hoảng sợ bỏ chạy chứ?

Diễm Dương Quả tổng cộng có mười ba trái, Lâu Thất hái hết xuống cát đi, trong lòng vô cùng hài lòng. Lần này tới đây có được Diễm Dương Quả đúng là không uổng công, huống hồ nàng còn lấy được trâm phượng hoàng có lẽ của người nghi là mẹ nàng, chỉ ít tìm được Thạch Phi.

"Đế phi, đứa bé đó tỉnh lại rồi."

"Đi, mau đi hỏi xem nó ăn gì."

Trần Sát thấy nàng chạy vội đi chỉ biết lắc đầu và chậm rãi đi theo.

Lâu Thất vừa mới lại gần tảng đá của Trần Phập và Thạch Phi, đột nhiên nàng dừng chân lại, đồng thời ngón trỏ đặt lên miệng, "suyt!"

Mọi người sững người, tới Trần Sát đi sau lưng nàng cũng dừng bước.

Lâu Thất bất ngờ tim đập mạnh một cái, nếu không phải hướng nàng đi vừa hay là hướng này, có lẽ sẽ khó

mà nhìn được thứ đó.

Nhưng bây giờ nàng đã nhìn thấy.

”Trần Thập.” Nàng khẽ gọi Trần Thập, ”Ôm đứa bé lên, động tác phải nhẹ nhàng.”

Trần Thập thấy hành động của nàng lập tức trâm trượng căng thẳng, hấn tuyệt đối làm theo mệnh lệnh của nàng, nghe xong liền bế Thạch Phi lên, cũng may Thạch Phi vừa mới tỉnh lại cũng chưa hoàn toàn tỉnh táo, lúc này vẫn còn đang mơ màng.

”Sau khi ôm lên liền nhẹ nhàng đứng dậy, nhớ nhé, động tác phải thật nhẹ.” Lâu Thất thực sự không muốn làm kinh động đến thứ đó. Nàng đã quên mất trong Kỳ Vật Chí của lão đạo sĩ thối có nói nơi có Diễm Dương Quả thông thường sẽ có loại vật này bảo vệ Diễm Dương Quả.

Nhưng tại sao nó không ở bên cạnh Diễm Dương Quả mà chạy ra xa tới tận đây, Lâu Thất đoán rằng có lẽ có liên quan tới đầm nước nhỏ, dù sao thì bên Diễm Dương Quả có quá ít nước, chỉ một tầng mỏng có thể thấm ướt vách đá mà thôi.

Trầm Sát đã bước tới bên Lâu Thất, nhìn theo ánh mắt nàng, hấn cũng nhìn thấy thứ đó, lông mày càng nhíu chặt lại.

Hấn nói với Trần Thập: ”Bịt mũi đứa bé lại, nín thở.”

Lâu Thất ngạc nhiên nhìn hấn: ”Chàng cũng biết thứ này?”

”Ừ.” Trầm Sát không nói gì nhiều chỉ nói với những người khác: ”Các người ra trước đi.”

”Chủ tử...” Nguyệt do dự, hiếm khi thấy được cả hai người bọn họ đều căng thẳng như vậy. Hấn không yên tâm, không yên tâm.

325. Chương 325

”Ra ngoài.” Giọng nói của Trầm Sát lạnh lùng, không chấp nhận phản bác.

Nguyệt dẫn theo mọi người lùi ra khỏi nham động từ một hướng khác. Nham động không phải chỉ có một cửa động, sau khi vào xong họ phát hiện ở chỗ khác cũng có các cửa ra kích thước khác nhau.

Sau khi họ lùi ra, trong nham động chỉ còn lại bốn người, Trầm Sát và Lâu Thất, nhìn Trần Thập ôm đứa bé đứng đật động trên tảng đá.

”Cô nương...” Trần Thập khẽ gọi nhìn Lâu Thất.

Hắn có thể cảm nhận được rằng cô nương nhà hắn đang lo lắng, gương mặt ngọc ngà của nàng đang căng thẳng, khóe miệng mím chặt. Hắn biết bên cạnh hắn chắc chắn có thứ gì đó mà tới nàng cũng cảm thấy đáng sợ, nhưng nhìn nàng không hiểu tại sao hắn lại không lo lắng, không căng thẳng nữa.

Trần Thập biết Lâu Thất sợ hắn chết.

Một thị vệ được chủ tử coi trọng tới vậy, quan tâm tới vậy là đủ rồi.

Lâu Thất nhìn hắn, trên gương mặt tuấn tú của Trần Thập lúc này xuất hiện một nụ cười thoáng quá, nàng sững người cả giận nói: "Trần Thập, ngươi cười cũng vô dụng, cẩn thận cho bốn cô nương, nếu không sau khi ngươi chết ta sẽ lột da ngươi làm trống da người."

Hiếm khi nàng nói lời khó nghe. Nghĩ cũng đúng, Trần Thập là nàng dùng Bốn Mệnh Huyết Chú, suýt mất mạng mới cứu được, Vân Hoa Trùng còn không thể khiến hắn chết, ở đây chỉ có một con quái vật như thế, chắc cũng không tới mức chết ở đây.

Trần Thập càng cười rạng rỡ hơn.

"Từ từ bước lại đây, đi ngang đây, bước chân nhẹ nhàng thôi." Nàng vừa nói vừa chăm chú quan sát thứ đó. Thực ra lúc này nàng nghĩ họ đều đã thoát qua một kiếp nạn, vì lúc trước nhiều người vây quanh đây, động tĩnh không nhỏ, chỉ là không biết tại sao thứ đó không có hành động gì, nhờ vừa nảy nó tấn công, vậy thì tất cả mọi người đều không thoát được.

Động tĩnh vừa rồi lớn vậy cũng không sao, nhưng Lâu Thất và Trầm Sát vẫn không thể nào sơ suất, trước đây nó không hành động có thể là vì đang ngủ say, bây giờ Diễm Dương Quả đã bị Lâu Thất hái hết, có lẽ thứ đó cảm nhận được nên đã tỉnh dậy, điều này cũng không có gì làm lạ.

Trần Thập từng bước nhích lại gần họ, khi sắp tới bên cạnh họ thì bỗng nhiên đứa bé kia dụi mắt nhìn họ giằng giụa.

"Các người có phải người xấu không? Ta muốn cha mẹ ta! Ta muốn cha mẹ ta!"

Tiếng kêu của nó đột ngột vang lên, rất to.

Lâu Thất và Trầm Sát đều giật mình, vì họ phát hiện thứ kia vì tiếng kêu gào đột ngột của đứa bé đã cử động.

"Nó tỉnh rồi."

Trầm Sát nắm chặt lấy tay Lâu Thất, tay nàng ướt đầm mồ hôi. Lo lắng, thực sự lo lắng.

Hắn đưa mắt nhìn nàng, nhìn thấy trán nàng lấm tấm mồ hôi. Nàng đang sợ hãi sao? Hắn quay đầu nhìn Trần Thập, khoe miệng mấp máy.

Trần Thập kinh ngạc nhìn hắn.

Ánh mắt Trầm Sát kiên định không cho phép phản bác.

Lâu Thất bất ngờ ý thức được điều gì đó đang định quay ra nhìn Trầm Sát thì hắn bất ngờ giơ tay túm về phía Trần Thập, lực hút cực mạnh lập tức hút Trần Thập và đứa bé kia lại, đồng thời điểm huyết đạo của nàng hất nàng ra khỏi cửa động.

Trầm Sát, chàng là tên khốn!

Cho dù Lâu Thất lớn tiếng mắng chửi trong bụng thì nàng cũng không thể ngăn được mình đang bay nhanh ra khỏi cửa động, Trần Thập cũng bay ra, một tay ôm đứa bé, một tay tóm lấy đai lưng của nàng, kéo nàng ra ngoài động.

Trần Thập, ngươi là kẻ phản bội.

Trong mắt Lâu Thất có lửa giận bùng bùng.

Trong Kỳ Vật Chí có ghi chép, xung quanh Diễm Dương Quả thường có Cóc Sáu Chân. Gặp Cóc Sáu Chân chắc chắn sẽ phải chết.

Khi xưa nàng từ hồi lão đạo sĩ thối, gặp Cóc Sáu Chân chắc chắn sẽ phải chết là có ý gì, lão đạo sĩ thối nói rằng, tiếng kêu của Cóc Sáu Chân rất đáng sợ, trong phạm vi mười trượng, không ai có thể kháng cự lại được tiếng kêu này, âm thanh đó sẽ lập tức làm thủng màng nhĩ, làm vỡ tim tạng, cho dù có là thần tiên cũng không thể cứu được.

Nàng đoán, đây nhất định là tấn công bằng sóng âm.

Nếu như chỉ làm rách màng nhĩ thì không có gì đáng sợ, nhưng tới tim và nội tạng cũng bị đánh nát, như vậy đã không chỉ là vấn đề âm thanh và thính giác nữa rồi, sóng âm vô hình vô thức, có thể lan tỏa tới mọi nơi, phạm vi tấn công không góc chết, căn bản không thể né tránh, cũng không thể chống đỡ, không có chiêu thức nào có thể ngăn cản được.

Hơn nữa tốc độ tấn công của Cóc Sáu Chân rất nhanh, chỉ trong chớp mắt đã đánh nát tim người, khiến kẻ đó thất khiếu chảy máu cũng chính vì như vậy nên dù nội lực có mạnh tới cỡ nào đi nữa, gặp phải Cóc Sáu Chân cũng không thể chống cự, chắc chắn phải chết. Trừ khi có thể lùi ra xa mười trượng trước khi Cóc Sáu Chân kêu thành tiếng.

Nhưng, tiếng kêu của Cóc Sáu Chân cũng rất tiêu hao năng lượng, một khi kêu ra tiếng thì chỉ ít phải chết một người, hút đủ năng lượng từ trên người người này nếu không nó cũng chết.

Trầm Sát tuy biết Cóc Sáu Chân nhưng hắn chưa chắc đã biết Cóc Sáu Chân canh giữ Diễm Dương Quả, nếu không ban nãy hắn đã không quên, chỉ có nàng đọc được những thứ đó từ lâu, có lúc sẽ quên mất một số thứ.

Vừa ra khỏi cửa động, Trần Thập lập tức giao đứa bé cho Lâu Tín, sau đó lại đẩy Lâu Thất tới bên Nguyệt vệ, quay đầu định xông vào nham động, nhưng đai lưng hắn bị móc lại, cúi đầu nhìn là ngón tay của Lâu Thất móc lại, vì quá dùng lực nên ngón tay có phần trắng bệch.

Cũng không biết nàng bị điểm huyết sao vẫn có thể gãy giữa dùng một ngón tay móc lấy hắn. Trần Thập nhìn vào đôi mắt của Lâu Thất, trong lòng giật mình. Đôi mắt đó lửa giận bùng bùng, nàng nhất định phần nộ tới cực điểm.

Trong mắt Lâu Thất truyền đạt một ý đồ, giải huyết đạo cho nàng, nếu không nàng tuyệt đối không tha cho hắn.

Trần Thập rung mình, lập tức giải huyết đạo cho nàng, Lâu Thất căn bản không kịp nói gì, lập tức lao vào trong nham động.

"Trần Thập, rốt cuộc là sao vậy." Nguyệt vội hỏi.

Sắc mặt Trần Thập tái nhợt, "Đế Quân nói đó là Cóc Sáu Chân..."

Vừa rồi Đế Quân nói đó là Cóc Sáu Chân và nói với hắn sẽ cứu hắn thế nào, nhưng yêu cầu hắn khi rời đi phải dẫn theo cả Lâu Thất đi. Trong lòng Trần Thập cũng muốn cứu Lâu Thất, vì thế đã đồng ý.

Chỉ có điều khi hắn dẫn nàng ra ngoài, hắn biết có lẽ mình đã chọn sai, với tính cách của cô nương, nàng sao có thể bỏ mặc Đế Quân?

"Cóc Sáu Chân!" Nguyệt cũng lập tức biến sắc mặt.

Họ đi theo Đế Quân đều có nghe về Cóc Sáu Chân, đó là khi thần y giảng giải cho họ nghe về kỳ trân dược liệu, nhân tiện nói về Cóc Sáu Chân, tương truyền Cóc Sáu Chân nếu nấu lên ăn sẽ có tác dụng cực kỳ tốt đối với thính lực, như khi Cóc Sáu Chân xuất hiện ai cũng chỉ hận cha mẹ không sinh cho mình thêm hai cái chân, để mình có thể chạy thoát thân nhanh hơn.

Lâu Thất lao nhanh vào động vừa hay nhìn thấy Trầm Sát một chưởng đánh về phía Cóc Sáu Chân đang nhảy về phía sau lưng hắn. Miệng cóc đang phồng lên chuẩn bị kêu, nàng nhìn thấy miệng cóc phồng lên, vừa rồi Trầm Sát đã quay người đi ra, con Cóc Sáu Chân Đó rõ ràng là đã đuổi kịp hắn.

Lâu Thất rút roi Thí Hồn đang định quất về phía Cóc Sáu Chân, một bóng tím vượt qua nàng lao về phía Cóc Sáu Chân.

”U u!”

Không ai ngờ tiếng kêu ra lại là u u, và con Cóc Sáu Chân kia vừa mới há miệng ra định kêu thì Tử Vân Hồ đã cắn một nhát xuống đầu nó, xột xoạt một lát đã cắn nát Cóc Sáu Chân, hút nó teo tóp, sau đó lại xột xoạt một cái ăn hết con Cóc Sáu Chân xẹp lép kia.

Trầm Sát: ”...”

Lâu Thất: ”...”

Tử Vân Hồ dừng mãnh tới vậy, ban nãy họ chạy gì chứ?

”U U, không ngờ người lại dừng mãnh tới vậy!” Lâu Thất ôm lấy Tử Vân Hồ đang chui vào lòng nàng đòi công, vốn dĩ định hào hứng thơm nó một cái, kết quả nhớ tới nó vừa ăn tươi nuốt sống một con Cóc Sáu chân, nàng lập tức từ bỏ ý định này.

”Lưu Quang Tử Vân Hồ mà nàng có được đúng là một bảo bối.” Trầm Sát nhìn nàng nói.

Lâu Thất lúc này lại nhớ tới Kim Lão: ”Vốn dĩ là Kim Lão muốn bắt U U, ta thuận phục giúp ông ta, khi đó còn bảo ông ta giúp mang Tam Hàn Thu Giao về Cửu Tiêu Điện, chỉ là không biết sau đó Kim Lão gặp phải chuyện gì, U U bị một người áo đen bắt tới Thịnh Dược Hàng đấu giá nên mới gặp ta. Kim Lão cũng không biết bây giờ ra sao rồi?”

”Với võ công của Kim Lão, không dễ dàng xảy ra chuyện đâu, bốn Đế Quân đoán chắc ông ta lại gặp phải chuyện gì, Tử Vân Hồ tự chạy đi.”

Lâu Thất gật đầu: ”Có lẽ là vậy.” Nàng ôm lấy Tử Vân Hồ, trong lòng nghĩ, bây giờ nàng và Tử Vân Hồ ở bên nhau đã có tình cảm, sau này gặp Kim Lão, nếu ông ta vẫn định đòi Tử Vân Hồ về cho cháu dâu ông ta, nàng chưa chắc đã đồng ý giao Tử Vân Hồ cho họ.

Lúc này, Nguyệt và mọi người cũng xông vào nham động, thấy họ không hề xảy ra chuyện gì, lại còn ôm Tử Vân Hồ nói chuyện, ai nấy cũng sững sờ.

”Đế Quân, cô nương, việc này...” Trần Thập đơ người đầu tiên.

Giọng hần nhắc nhở Lâu Thất cần phải tính sổ với hần, sắc mặt nàng lập tức sa sầm, trừng mắt nhìn Trần Thập: ”Người còn dám gọi ta? Hả? Không phải cái gì cũng nghe lời ta sao? Người dám phản bội ta!”

Trần Thập lập tức lo lắng: "Cô nương, thuộc hạ không phản bội cô nương..."

Lâu Thất giơ ngón cái và ngón trỏ ra kéo cằm hắn lại trước mặt: "Câm mồm, bây giờ ta không muốn nghe người nói!" Sau đó nàng lại quay lại nhìn Trầm Sát: "Còn cả chàng nữa, từ lúc này cũng đừng nói gì với ta nữa!" Tức chết đi được, vừa nãy suýt nữa quên mất tính sổ với hắn.

Nói xong nàng liền ôm Tử Vân Hồng đi ra cửa động, vừa đi còn vừa phẫn nộ nói: "U U, vẫn là người tốt nhất, ăn được Cóc Sáu Chân lại có thể sưởi ấm, vừa có thể giả nai mua vui lại không cãi lời ta, người nói xem đám đàn ông kia đâu sánh bằng người được?"

Đám đàn ông không bằng tiểu hồ ly đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đều vô cùng đồng cảm nhìn Trầm Sát và Trần Thập.

Lâu Tín không dám cười trên sự đau khổ của Trầm Sát, chỉ biết vỗ vai Trần Thập thở dài một tiếng: "Aizz, không phải huynh đệ không giúp người, vấn đề này không giúp nổi, mau nghĩ xem có cách gì có thể dỗ cô nương vui vẻ không đi."

Nói xong lại lắc đầu thở dài đi ra.

Nguyệt bản khoắn nhìn Trầm Sát: "Chủ tử..."

Trầm Sát mím chặt môi, ánh mắt thoáng nụ cười, hắn lắc đầu: "Không sao."

Sau đó cất bước đuổi theo Lâu Thất. Nàng giận vì trong lòng nàng có hắn, nàng không thích trong lúc sinh tử hắn đưa nàng ra ngoài, điều đó chứng tỏ nàng đồng ý cùng chung sống chết với hắn. Vì thế việc này hắn có gì phải lo lắng, tức giận? Bây giờ tâm trạng của hắn còn rất vui, vui vô cùng.

Bên ngoài, Lư Đại Lực đang cùng đứa bé kia tròn mắt nhìn nhau.

Đứa bé này bây giờ không kêu gào nữa, cũng không biết có phải vì Lư Đại Lực tuy vóc dáng cao lớn nhưng tướng mạo chất phác thật thà hay không.

Lâu Thất đảo mắt, lớn tiếng nói: "Này, nhóc, có muốn chơi với tiểu hồ ly của ta không?" Nói xong nàng liền vỗ Tử Vân Hồng, "Thời gian giả nai mua vui tới rồi!"

Tử Vân Hồng: "U u, u..."

326. Chương 326

Cậu nhóc Thạch Phi quả nhiên bị U U thu hút, U U chạy vòng vòng quanh chân nó, bộ lông mềm mại màu tím xen lẫn màu bạc thu hút nó giờ tay vuốt ve, U U lè lưỡi liếm nhẹ lên lòng bàn tay nó, khiến nó bật cười khanh khách.

Lâu Thất chạy tới hỏi: "Nói cho dì biết, con là Thạch Phi có phải không?"

"Không phải!" Nó nói: "Con là Tiểu Phi!"

Ừ, được thôi, Tiểu Phi. Tộc Long Dẫn không có người ngoài, cả tộc đều mang họ Thạch, chắc họ cũng không có thói quen gọi cả họ lẫn tên.

"Tiểu Phi, cha mẹ con đâu?"

Lâu Thất vừa hỏi vừa nhìn vết thương trên vai nó, điều khiến nàng bất ngờ là những mảng rêu kia rụng xuống rồi, vết thương cũng đã đỡ hơn nhiều, máu đã cầm hẳn, miệng vết thương se lại, nhìn giống như vết thương từ nhiều ngày trước, hồi phục được bốn năm phần.

Hiệu quả của thứ thuốc đó thật đáng kinh ngạc.

Trần Thập lúc này bước tới, thất nàng nhìn vết thương của Thạch Phi liền chạy tới nói: "Cô nương, nó vừa tỉnh dậy liền kêu ngứa, thò tay gãi thì đám rêu đó đều rơi ra..."

Lâu Thất liếc nhìn hắn: "Ta có hỏi ngươi không? Ta nói có thể nói chuyện với ta rồi sao?"

Gương mặt tuần tú của Trần Thập lập tức trở nên rầu rĩ: "Cô nương, cô nương đừng làm lơ thuộc hạ như vậy..."

Lâu Thất phớt lờ hắn, tiếp tục hỏi Thạch Phi: "Vậy cha mẹ con đâu? Còn cả ông con nữa?"

"Cha và mẹ, còn cả ông..." Thạch Phi như thể nhớ ra điều gì rất đáng sợ, bĩu môi bật khóc: "Mọi người rơi hết xuống sông rồi, đại ưng cứ tới bắt con..."

"Họ rơi xuống sông rồi sao?" Lâu Thất lập tức nhíu mày, ngẩng đầu lên thì thấy Trầm Sát đã bay lên trên núi nham thạch, đưa mắt nhìn xung quanh.

"Họ rơi xuống sông rồi, mau đi cứu họ!" Thạch Phi đứng dậy, lại đi ôm tiểu hồ ly.

Trầm Sát nhảy xuống, "Sông ở bên kia." Hắn chỉ về một hướng, cánh tay ôm lấy eo Lâu Thất, nàng muốn giãy giụa nhưng không được, liền trừng mắt lườm hắn.

"Đừng để trẻ con cười nhạo nàng." Trầm Sát thì thầm bên tai nàng.

Trẻ coi có gì mà cười nhạo nàng? "Chàng một mình cũng rất ổn mà?" Lâu Thất nghiêng răng nghiêng lợi, cục

tức này không xuôi được, không xuôi được. Hắn căn bản là tự quyết định theo ý mình, nếu hắn lúc đó thực sự xảy ra chuyện, vậy nàng còn rất nhiều điều chưa kịp nói với hắn, hơn nữa cũng không thể nhìn được hắn lần cuối, cứ đưa nàng ra ngoài như vậy, nàng sẽ thấy mình rất ngốc nghếch.

Từ trước tới giờ khi gặp nguy hiểm, không cố gắng tới giây phút cuối cùng nàng sẽ không từ bỏ, hơn nữa hắn làm vậy tức là đã tước đoạt quyền nỗ lực tới giây phút cuối cùng của nàng. Ai mà biết được tới giây cuối cùng nàng có nghĩ được ra cách hay không? Dựa vào đâu chứ, dựa vào đâu mà tự quyết định thay cho nàng? Nếu như tới giây cuối cùng nàng có thể cứu được cả hai người, hắn lại đưa nàng ra còn mình thì chết bất đắc kỳ tử, vậy những năm tháng sau này nàng sẽ phải sống trong tâm trạng ra sao?

Ai cho hắn quyền làm vậy? Ai cho?

”Bổn Đế Quân chỉ muốn nàng bình an!”

”Không phải nói là chết rồi sẽ để ta bồi táng sao? Khốn kiếp, chàng nói lời không giữ lời!” Lâu Thất gào xong câu này thì lập tức cảm thấy không ổn, nàng lẽ nào muốn bồi táng cùng hắn tới vậy sao? Phì phì phì!

Trầm Sát giơ tay ra hiệu, Trần Thập ôm đứa bé lên, dỗ nó là đi gặp cha mẹ, Nguyệt ôm Tử Vân Hồ, mọi người đi theo hắn về hướng sông.

Người, họ đã đồng ý với tộc Long Dẫn sẽ cứu, mục đích chủ yếu của Trầm Sát vẫn là dòng suối thần kia, cứu Thạch Minh Cơ sẽ càng có cơ hội tìm được dòng suối thần đó.

Khi đi đường, Đế Quân đại thần tiếp tục hành động dỗ vợ mà hắn không mấy thành thực.

”Bổn Đế Quân vốn cho rằng có người đi cùng trên đường hoàng tuyền cũng rất tuyệt, nhưng bây giờ lại thấy rằng để lại một người tới tết Thanh Minh thắp hương tảo mộ là tốt nhất...”

”Phì phì phì!” Lâu Thất tức giận, khốn kiếp, nói cái gì vậy? ”Chàng không biết nói chuyện thì đừng nói nữa có được không?”

Thực ra nàng đâu phải không biết ý của hắn, sao có thể không biết. Nhưng nàng vẫn giận, nghe hắn giải thích như vậy lại càng giận.

Đế Quân đại thần rất rầu rĩ, không nói vậy thì phải nói sao đây?

Cũng may chẳng mấy chốc đã tới bờ sông, hắn cũng không có cơ hội để tiếp tục nói nữa. Lâu Thất hừ một tiếng, gọi Tử Vân Hồ, Tử Vân Hồ tìm người chắc sẽ nhanh hơn họ.

Trên người Thạch Phi chắc chắn có mùi của ba người bọn họ, khứu giác của Tử Vân Hồ rất nhạy, không cần phải lo lắng nó không ngửi được.

Con sông này không rộng nhưng nước sông chảy rất xiết, vì địa thế nghiêng dốc xuống dưới, trên mặt sông còn có cả đá nhấp nhô.

Hạ lưu sông rẽ vào một hiệp cốc, nhìn không thấy nữa.

”Tiểu Phi, con xem có còn nhớ ba mẹ con rút xuống sông ở khúc nào không?”

Lâu Thất hỏi Thạch Phi, nhưng một đứa trẻ ba bốn tuổi có thể lúc đó cũng đang vô cùng sợ hãi, sao có thể chú ý tới môi trường xung quanh? Thạch Phi quả nhiên lắc đầu, khóc lóc nói: ”Tiểu Phi không nhớ.”

Lâu Thất quan sát địa thế xung quanh, lại hỏi tiếp: ”Vậy con có nhớ khi đó cha mẹ con rút xuống sông như thế nào không?”

”Thuốc, thuốc rút xuống!”

”Là thuốc gì?”

Thạch Phi chỉ vào vai mình: ”Thuốc bôi cho Tiểu Phi rút xuống, ông đi vớt, rút xuống, cha mẹ cũng rút xuống.”

Nói như vậy cha của Thạch Minh Cơ không cẩn thận làm rơi thuốc xuống sông, sau đó đi với, kết quả là không cẩn thận mình cũng rút xuống sông, hai vợ chồng Thạch Minh Cơ thấy vậy đi kéo ông ta vớ cũng bị cuốn xuống sông.

Lâu Thất đang định nói gì thì Trầm Sát chỉ vào một tảng đá trước mặt: ”Ở chỗ kia.”

Đó là một chỗ trũng đột ngột trên sông, phía trên có một tảng đá lớn, bề mặt bằng phẳng, chắc lúc trước họ nghỉ ngơi trên tảng đá đó, sau đó không cẩn thận làm rơi thuốc xuống dưới tảng đá, cũng chính là rơi xuống sông.

Nguyệt đi kiểm tra một lát về báo cáo: ”Chỗ hướng ra sông của tảng đá rất trơn, có vết ma sát.”

”Vậy là trôi từ đây xuống hạ du.” Lâu Thất dẫn đầu đi xuống hạ du, vừa đi vừa quan sát lòng sông.

Lúc này, Tử Vân Hồ đã chạy đi rất xa, chớp mắt đã rẽ vào khúc cong, không thấy bóng dáng đâu nữa. Nàng lập tức cũng tăng tốc đi theo nói.

Trời đã tối dậy, trong lòng mọi người không khỏi lo lắng, nếu như trời tối sẽ càng khó tìm. Hơn nữa họ cũng không biết ở đây có nguy hiểm gì không, lão tộc trưởng nói rằng cấm địa cơ quan trùng trùng, nhưng bây giờ họ vẫn chưa gặp phải cơ quan do con người bố trí, có điều hung hiểm cũng rất nhiều.

”Để phi, người nói xem có khi nào hiệp cốc phía trước mới là nơi trung tâm của cấm địa không?”

Lâu Thất lắc đầu nói: ”Ta cũng không biết.”

Không biết tại sao nàng có một cảm giác bất an, cảm giác đối với nơi này rất tồi tệ, nhưng rất kì lạ là nàng biết cảm giác này không hề thuộc về mình, không biết phải giải thích ra sao về cảm giác này.

Có điều sự bất ổn này của nàng, Trầm Sát cũng nhận ra. Hắn nắm chặt lấy tay nàng, trong đầu nghĩ tới tình hình lúc trước khi nàng nhìn thấy trâm phượng hoàng bảy màu, nàng nói rằng có lẽ đó là vật của mẹ nàng, vậy có khi nào cấm địa này chỉ ít cũng có chút quan hệ với nàng chăng?

Cuối cùng đã đi tới khúc rẽ của con sông, nhưng họ vừa tới khúc rẽ liền giật mình khiếp sợ.

Vì vừa mới vào khúc rẽ, trước mặt là nơi đứt gãy địa tầng, cũng có nghĩa là phía trước đã hết đường, dòng sông đổ xuống hình thành một thác nước. Nếu như họ chạy quá nhanh nói không chừng đã không kịp dừng lại, rơi xuống dưới.

”U U đâu rồi?” Lâu Tín rầu rĩ hỏi. U U đã đi trước một thời gian rồi, không lẽ nào lại rơi xuống kia rồi?

”Mọi người có thấy thác nước này rất kì lạ không?” Lâu Thất nhíu mày nói.

Trầm Sát nói tiếp lời nàng: ”Không có tiếng nước chảy.”

Không sai, rất yên tĩnh, yên tĩnh tới mức không giống thác nước. Vốn dĩ thác nước đổ từ trên cao xuống nhất định phải có tiếng nước chảy và tiếng nước đổ xuống đầm, nhưng ở đây hoàn toàn không có, vì không có âm thanh nên vừa này họ mới không phát giác ra,

”Nếu như ta đoán không nhầm, nơi này chính là nơi có trận pháp và cơ quan.” Lâu Thất tới nơi này đột nhiên có cảm giác vô cùng háo hức, phấn khích.

Nàng không cần biết nơi này có thực sự liên quan tới mẹ của mình hay không, nàng chỉ muốn phá trận pháp của nơi này, mở nó, xem rốt cuộc có dị bảo gì.

”Không sai, nơi này có một đại trận.” Trầm Sát nhìn xung quanh nói: ”Tới núi non quanh đây cũng đặc biệt dẫn vào trong đại trận nửa tự nhiên nửa nhân tạo ở đây, người bày trận đúng là một thiên tài.”

Lâu Thất rút tay ra khỏi tay hắn, gọi: ”U U!”

U U cũng không biết chui từ đâu ra, Lâu Thất nhìn nơi nó vừa chui ra, một cái cây cong queo mọc ra từ trong vách núi, nhưng rõ ràng không hề có cửa hang nào, U U chui ra từ đâu?

Nàng bước tới, thò tay vào phía cái cây cong queo đó, nhưng kiếm của Trầm Sát bỗng dưng rung lên kêu keng một tiếng.

Động tác của nàng lập tức dừng lại, quay đầu kinh ngạc nhìn hấn: "Kiếm có động tĩnh."

Trầm Sát mặt nghiêm túc: "Vật liệu rèn thanh kiếm này là Băng Huyền Thiết Ngàn Năm, hút rất nhiều máu mới hình thành, nếu như có thể đột nhiên gây ra sự cộng hưởng với nó, điều đó có nghĩa là gì nàng có biết không?"

Nói lên điều gì?

Lâu Thất sững người, ngẫm nghĩ rồi nói: "Nói lên rằng ở trong này cũng có một lượng máu lớn?"

Trầm Sát gật đầu: "Nếu như bốn Đế Quân đoán không nhầm, trong trận pháp khổng lồ này từng là một chiến trường tu la, chắc chắn đã có rất nhiều người chết ở đây. Như vậy nàng có còn muốn phá trận nữa hay không?"

"Không phá trận này lẽ nào chúng ta không tìm người, không tìm suối thần nữa sao?" Lâu Thất nói: "Hơn nữa, bất luận là có người hay có suối thần không, trận pháp này ta nhất định phải phá."

Ánh mắt nàng nhìn về chỗ để trâm phượng hoàng, nơi này nói không chừng sẽ có thứ gì đó có thể khiến nàng nằm mơ một giấc.

"Được, bốn Đế Quân đi cùng nàng."

Những người khác đứng ở bên cạnh không nói gì, nhưng ánh mắt cũng lộ ra ý định, nàng đi đâu họ sẽ đi đó.

Lâu Thất mím môi, đưa tay về phía gốc cây cong queo kia, nắm lấy một cành cây.

Cảm giác trong tay lạnh toát.

Lâu Thất lập tức giật mình: "Khí nước hóa thành băng, dùng băng làm trận?"

Những điều nàng nói ngoài Trầm Sát ra, nhưng người khác đều không hiểu lắm.

"Lấy hàn để phong hàn, trong này chắc chắn là cực âm." Trầm Sát nói.

"Ghét nhất là những nơi cực âm, nhưng vẫn phải vào thôi." Lâu Thất nói, sau đó ấn mạnh vào gốc cây kia.

327. Chương 327

Chỉ nghe thấy rằng rắc vài tiếng rất khẽ, một luồng khí lạnh bất ngờ tỏa ra, Lâu Thất nhìn thấy trước mặt có không khí gợn sóng một vùng, biết rằng trận nhân đã mở, lập tức cất bước vào.

”Mau vào thôi, trận nhân sẽ nhanh chóng biến mất đấy!” Nguyệt nói xong lập tức bước vào, những người khác đương nhiên cũng không hề do dự.

Lâu Thất vừa bước vào liền trượt chân, cả người trượt thẳng về phía trước. ”A... Khốn kiếp, đừng chuyển nhanh như vậy chứ, cũng phải cho người ta chuẩn bị tâm lý chứ!”

Một cánh tay giữ chặt lấy eo nàng, cố định cơ thể nàng, cùng nàng trượt nhanh xuống dưới. ”Lấy hàn để phong hàn, không ngờ nơi này đúng là một vùng băng thiên tuyết địa! Người bố trận vô cùng lợi hại!”

Giọng Trần Sát cũng vô cùng kinh ngạc và ngợi khen.

Có thể phong ấn cả một vùng băng sơn tuyết địa rộng lớn này bằng trận pháp, năng lực này đúng là nghịch thiên, đúng là nghịch thiên.

Không phải là nơi cực âm như họ đoán trước đó, đây chính là không khí lạnh do băng tuyết mang tới. khắp nơi đều là màu tuyết trắng xóa, tuyết mênh mông, lóng lánh tinh mịch.

Dưới chân họ là dòng sông bên ngoài chảy xuống, một nửa dòng nước chảy vào trong trận pháp sau đó đóng thành băng, băng này rất trơn lại có độ dốc, con người không thể đứng vững trên mặt được, người thường bước vào sẽ trượt chân ngã, sau đó lăn xuống đáy giống như một quả bóng, nhưng họ chắc chắn không thể để mình thê thảm tới vậy, chỉ có thể dùng để giày làm bàn trượt, trượt xuống dưới.

Tử Vân Hồ vô cùng hào hứng, đứng bằng bốn chân, trượt thẳng xuống dưới.

”Ôi, trượt ngã chết mất thôi...”

Một tiếng kêu vang lên ở phía sau, sau đó là một trận gà bay chó nhảy, à không, ba anh chàng đẹp trai Nguyệt, Trần Thập, Lâu Tín đều kêu ré lên, vì Lư Đại Lực không có công phụ lợi hại như họ, không thể vào tới nơi cảm thấy bất ổn định liền đứng lại, vóc dáng hắn quá cao lớn, vừa vào tới nơi liền ngã lộn nhào, sau đó cả người lăn xuống như một con gấu. Người ở phía trước không muốn bị húc ngã lăn như bóng bowling, vội vàng thay đổi quỹ đạo trượt để né hắn.

Nhất định phải né, trong quá trình trượt không có điểm đỡ, nếu bị hắn lăn trúng vậy thì chắc chắn sẽ cùng ngã, hơn nữa Trần Thập còn đang bế Thạch Phi.

”Tránh ra, mau tránh ra.”

Kết quả Lư Đại Lực bản thân cũng kêu lên, hấn nhanh chóng lặn qua Nguyệt, Trần Thập và lâu Tín, lặn về phía Trầm Sát và Lâu Thất.

”Chết tiệt!” Lâu Thất quay đầu lại nhìn, hấn ta chẳng khác nào cái xe lu. ”Phải kéo lấy hấn ta! Phía trước toàn là mỏm băng nhọn!”

Trượt tới cuối đường sẽ là một rừng chỏm băng nhọn hoắt, nếu như lặn xuống tới đó chắc chắn sẽ bị cắm thành nhím!

Trầm Sát liếc nhìn qua: ”Kéo hấn ta không bằng san bằng chỗ đó.”

Hấn thực sự rất chệch trọng tải và trọng lượng của Lư Đại Lực.

Trầm Sát bay lên, lao thẳng xuống phía dưới, vận chưởng đánh vụn những mỏm băng kia, Lư Đại Lực lặn xuống rầm một tiếng đập vào đồng vụn băng đó.

”Lư Đại Lực, ngươi không sao chứ?” Lâu Thất trượt xuống, Trầm Sát đưa tay kéo nàng.

Những người khác đều lần lượt tới nơi.

”Không sao, thuộc hạ không sao, nhưng mà lạnh quá.” Lư Đại Lực bò dậy, liên tục phủi vụn băng trên người.

Không chỉ hấn cảm thấy lạnh, mọi người đều cảm thấy lạnh thấu xương.

Vì bên ngoài đã là đầu hạ, y phục họ đều đổi sang trang phục mùa thu, một lớp áo bông bên trong, thêm áo gấm bên ngoài, bây giờ đột nhiên thành hàn đông, tuyết trắng băng lạnh, đây là tiết tấu muốn đóng băng tới chết.

Mọi người lập tức vận công chống rét.

”Tạch tạch tạch...” Lâu Thất nghe thấy tiếng Thạch Phi bị lạnh răng va vào nhau, sắc mặt xám ngoét, lập tức nhú mặt nói với Trần Thập: ”Đề Lư Đại Lực ôm Tiểu Phi. U U.” Nàng lớn tiếng gọi U U tới, U U tới nơi nàng liền túm lấy U U nhét vào lòng Lư Đại Lực, bảo hấn ôm cả U U và Thạch Phi.

Thạch Phi lập tức cười khanh khách: ”Tiểu hồ ly ầm quá!”

Lư Đại Lực cười hi hi: ”Tiểu hồ ly ầm quá!”

Tử Vân Hồ tủi thân kêu lên hai tiếng, nó muốn nằm trong lòng chủ nhân, không muốn tên ngốc to xác này!

Lâu Thất lấy ra một viên dược hoàn ném cho Tử Vân Hồ, nó lập tức há miệng ngậm lấy, rất thích món đồ ăn vặt này!

"Nơi này là nơi nào?" Lâu Tín nhìn không gian trắng toát trước mặt rầu rĩ: "Hình như là băng tuyết vô biên vô tận."

Còn lạnh hơn cả khi họ ở Băng Nguyên trước đây.

Lâu Thất nhìn ra xung quanh nói: "Đừng chạy lung tung, ta đoán, cơ quan trùng trùng mà lão tộc trưởng nói chính là ở đây. Nơi này có rất nhiều trận pháp, trong trận có trận, không cẩn thận sẽ bị nhốt bên trong."

"Vậy cha mẹ và ông con thì sao?" Thạch Phi vội vàng kêu lên.

"Bây giờ chúng ta đi tìm họ." Lâu Thất nói với nó, sắc mặt rất nghiêm túc, "Tiểu Phi con nghe cho rõ, nếu như muốn tìm được cha mẹ và ông con, con phải ngoan ngoãn, không được khóc lóc chạy lung tung, con có làm được không?"

Tiểu Phi chớp chớp đôi mắt tròn đen nhánh nói: "Tiểu Phi có thể làm được."

"Ừ, ngoan lắm."

Dỗ Thạch Phi xong, Lâu Thất liền nhìn trường kiếm trên eo Trầm Sát. Sau này trước khi họ rời đi Tiêu Kinh còn tặng một chiếc vỏ kiếm, chiếc vỏ kiếm này chế tạo đặc biệt dành riêng cho thần binh lợi kiếm tạm thời chưa có tên này, nói rằng bên trên có điểm xuyên một chút vật liệu dư thừa khi rèn kiếm, bình thường bỏ kiếm vào bao sẽ có thể bồi dưỡng thanh kiếm này.

Vốn dĩ đây không phải một thanh kiếm bình thường, vì thế vừa rời ở bên ngoài thanh kiếm này kêu lên, chắc chắn đã có phản ứng gì đó, trong này không thể nào không có gì cả.

"Sát khí, âm khí, máu tanh đều có thể khiến thanh kiếm này có phản ứng. Bây giờ chúng ta chỉ nhìn thấy tuyết trắng, ngoài ra không còn thấy gì hết nữa, điều đó chỉ có thể nói nên rằng, những thứ đó đã bị trận pháp và cơ quan che giấu rồi."

Trầm Sát trầm giọng nói: "Thất Thất, trận pháp giao cho nàng, cơ quan để bốn Đế Quân."

Lâu Thất gật đầu, nói với những người khác: "Các người cũng phải chú ý một chút, đi theo chúng ta, nơi này cho dù là một đồng tuyết cũng đừng động vào đấy."

Mọi người đều gật đầu.

Lâu Thất quan sát xung quanh, nàng dừng bước khi bước tới bên cạnh mấy cành cây khô bị tuyết bao phủ đầu cành, ngón tay bắt quyết, điểm nhanh về phía trước mấy lần, mọi người bất ngờ nhìn thấy không khí phía trước như gợn sóng, nàng lại nắm lấy hai nắm tuyết, vo thành hai quả cầu tuyết, lần lượt ném về phía hai cái cây ở phía xa. Cây rung lên, tuyết rơi xuống, phía trước xuất hiện một cách cửa đá, phía trước cửa đá có ba người đang ngồi tùm lại, trong đó có một nữ tử đang ngồi khóc thút thít.

”Tiểu Phi bây giờ không biết sao rồi, nếu như Tiểu Phi chết, thiếp cũng không muốn sống nữa.”

”Mẫu thân!” Tiểu Phi kêu lên.

Ba người đó lập tức ngẩng đầu lên, một đôi vợ chồng trẻ, một ông lão chừng ngoài năm mươi, tướng mạo của họ giống hệt với mô tả của lão tộc trưởng và Thạch Lỗi, xem ra đây chính là gia đình Thạch Minh Cơ.

Tìm được ba người này, Lâu Thất cũng thở phào, dù thế nào đi nữa, họ còn sống là tốt nhất, cuối cùng cũng đã hoàn thành việc lão tộc trưởng nhờ.

”Tiểu Phi!”

Ba người lập tức nhào tới, Lư Đại Lực giật mình ôm lấy Thạch Phi lùi lại mấy bước. ”Này, đám người các người là thổ phỉ hay là gì? Sao cứ tới cướp trẻ con vậy?”

Lâu Thất trợn ngược mắt, không biết nên nói hấn là thật thà hay ngốc nghếch, thằng bé vừa mới gọi mẫu thân, còn chuẩn bị nhào tới, cha mẹ người ta cũng đã gọi tên của đứa bé rồi hấn còn không nhìn ra sao?

”Đại Lực thúc thúc, đây là cha mẹ con.” Tiểu Phi nói với Lư Đại Lực.

Lư Đại Lực sững người: ”Thật sao? Người đừng lừa ta.”

”Thật!”

Thạch Minh Cơ lúc này đã bình tĩnh trở lại, quan sát mọi người, sau đó nói với Trầm Sát: ”Cho hỏi mọi người là ai? Sao lại tới cấm địa này? Là mọi người đã cứu Tiểu Phi sao?”

Hấn ta hỏi liên tục ba câu hỏi, rõ ràng tâm trạng vô cùng kích động.

Nguyệt bước lên trước: ”Đây là Đế Quân và đệ phi phá vực của chúng ta, Thạch Lỗi và lao tộc trưởng mời chúng ta tới cứu cá người, người có phải Thạch Minh Cơ không?”

Thạch Minh Cơ gật đầu, ngạc nhiên nhìn Trầm Sát và Lâu Thất, việc của Phá Vực họ cũng biết nhờ vào những tin tức Thạch Lỗi thi thoảng ra ngoài dò dẫm cần thiết hàng ngày mang về, nhưng họ không

ngờ rằng hai vị này lại tới cấm địa để cứu mình.

”Thạch Minh Cơ, bây giờ chúng ta có mấy vấn đề muốn hỏi người.” Lâu Thất đã quan sát xong ba người bọn họ, mặc dù quần áo lam lũ, toàn thân bẩn thỉu, lạnh tới mức da mặt tái mét, nhưng vẫn không có ai làm sao cả, không bị thương. Tới bọn họ cũng phải trải qua rất nhiều nguy hiểm, ba vị này đúng là không phải may mắn bình thường.

”Đế, đế phi xin cứ hỏi.”

”Người vào đây là để tìm suối thần sao?”

Không ngờ nàng ta biết cả tới suối thần, Thạch Minh Cơ kinh ngạc nhìn nàng: ”Vâng...”

”Bên trong rất nguy hiểm người có biết không? Tại sao lại dẫn cả vợ con vào?”

Thanh Minh Cơ lập tức rầu rĩ nói: ”Tiểu nhân thực sự không biết, vì lần đầu tiên tiểu nhân vào đây không thấy nguy hiểm gì cả, một mình tiểu nhân vào mọi người không an tâm, hơn nữa mọi người đi cùng có thể vác thêm nhiều nước suối thần, vì thế nên đã cùng đi...”

”Bổn Đế Quân không thích nghe lời nói dối.” Trầm Sát bất ngờ lạnh lùng nói: ”Dẫn theo trẻ con vào chỉ là gánh nặng, sao có thể vác thêm được nước suối thần?”

Lâu Thất bổ sung thêm: ”Hơn nữa thê tử của người đang mang thai, khi mới có mang sẽ rất yếu, người nữ để nàng ta vác nặng?”

Thấy bị vạch trần, Thạch Minh Cơ mặt đỏ bừng.

Lúc này, thê tử của Thạch Minh Cơ rụt rè nói: ”Thực ra, đều là chủ ý của thiếp.”

Thì ra cô ta mang thai đứa thứ hai, có thể vì người trong tộc đã mấy chục năm không có ai mang thai đứa thứ hai, cô ta rất lo lắng đứa con này sẽ xảy ra chuyện, nghe nói tới nước thần liền nghĩ mình có thể tới bên cạnh suối thần ở tới khi đứa trẻ chào đời được không, khi đó cô ta có thể ngày ngày uống nước thần, còn có thể dùng nước thần để tắm. Nếu đã tới đây để sống mấy tháng thì đương nhiên cả nhà phải đi. Chỉ có điều họ không biết rằng, Thạch Minh Cơ lần trước vào đây là quá may mắn, không gặp vấn đề gì, lại còn vô tình vào được cơ quan đó, lấy được nước thần.

”Suối thần ở đâu?”

Thạch Minh Cơ rất rầu rĩ nói: ”Không biết, lần này vào không tìm được nữa, Tiểu Phi lại bị thương, còn bị chim lạ bắt mất, tiểu nhân đã rất hối hận rồi...”

328. Chương 328

Nghe những gì Thạch Minh Cơ nói, nhà này không vào bằng cổng chính mà lão tộc trưởng đưa họ vào, là họ vô tình phát hiện ra một đường địa đạo, vào qua đường địa đạo đó, vì thế họ không đi qua hố chôn người sống, đương nhiên cũng không gặp Quỷ Ăn Xác. Nếu không cả nhà họ chắc cũng không đủ để chúng nhét kẻ rằng.

Hơn nữa địa đạo kia thông thẳng tới thượng du dòng sông, vừa ra khỏi địa đạo họ liền gặp chuyện, chính là Thạch Phi bị Giác Điều bắt đi, khi bị bắt còn không phát hiện ra họ.

Nghe sự thật này khiến nhóm người Lâu Thất chỉ muốn bật khóc.

Không chơi như vậy! Người ta có đường an toàn để đi! Họ thì gặp Quỷ Ăn Xác và Cóc Sáu Chân!

”Tiêu Phi có phải đã ăn thứ gì không, hoặc là nói, các người đã ăn thứ đó? Còn nữa, các người bôi thuốc gì lên vết thương trên vai Tiểu Phi vậy?” Lâu Thất quan tâm tới việc này hơn.

”Quả đó lần trước tiểu nhân hái bên bờ suối thần, nhưng nó cao quá, khinh công của tiểu nhân không tốt, chỉ có thể hái được một quả, tiểu nhân không dám ăn, chỉ mang bên người, nào ngờ Tiểu Phi lén ăn mất! Còn về loại thuốc kia, đó là nhựa cây do cây đó tiết ra.” Thạch Minh Cơ nói sau đó nhìn Thạch Phi, mặt lập tức biến sắc, vội vã ôm mặt cậu bé lo lắng gọi: ”Tiểu Phi, Tiểu Phi, con sao vậy?”

Thạch Phi bây giờ sắc mặt đỏ bừng, đỏ như rớm máu, tới các mạch máu trong mắt cũng nhiều lên.

Lâu Thất nhìn nó, cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên, trước đây nàng tưởng rằng được hiệu quả mạnh cùng lắm chỉ là khiến Thạch Phi sốt cao, bây giờ xem ra, được hiệu lực này mới thực sự phát huy, nàng rầu rĩ nói: ”Là thứ quả đó, được hiệu quả mạnh, cơ thể trẻ nhỏ không chịu đựng được.”

”Vậy phải làm sao đây? Để phi, người có cách phải không? Cầu xin người hãy cứu con trai tiểu nhân!”

Lâu Thất ngạc nhiên: ”Người hấp thụ hết được hiệu trên người nó không phải là được sao?” Ban nãy nàng không làm vậy là vì không muốn chiếm lời của người khác, tìm được họ rồi, họ đương nhiên có thể tự hấp thụ được hiệu trên người Thạch Phi.

”Tiểu nhân không biết, chúng tiểu nhân đều không biết, cầu xin để phi cứu con trai của tiểu nhân!” Hai vợ chồng Thạch Minh Cơ và ông Thạch nhìn thấy đôi mắt đỏ au của Thạch Phi đều vô cùng sợ hãi, thậm chí còn không chú ý xem Thạch Phi có đau hay không.

Chỉ là sắc mặt đỏ hơn một chút, trong mắt có một chút tia máu đã khiến họ sợ như vậy rồi, Trầm Sát đột nhiên nhìn Lâu Thất, cảm thấy khi xưa lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn còn gọi hắn là gã mắt đỏ, còn có thể thương lượng gì đó với hắn, nàng cũng thật lớn gan.

Lâu Thất chớp mắt: "Được hiệu mạnh như vậy, hấp thụ hết sẽ có lợi cho cơ thể." Nàng thấy rằng mình không có nghĩa vụ phải giải thích rõ ràng tới vậy, nhưng bây giờ xem ra hẳn thực sự không muốn thứ đồ tốt có thể tăng cường nội lực này?

"Chúng tiểu nhân thực sự không biết, để phi người hãy..."

"Lâu Tín, người có biết không?" Lần này Lâu Thất không đợi hẳn nói xong liền gọi Lâu Tín, Lâu Tín sững người: "Cô nương, thuộc hạ..."

"Không biết sao! Ngốc quá! Ôm nó lại đây, bốn cô nương dạy người!"

Lâu Tín lập tức ôm Thạch Phi tới, hẳn vừa nhìn thấy ánh mắt Lâu Thất lập tức hiểu ra, khi ánh mắt cô nương phát sáng lấp lánh thế kia, đây chắc chắn là một thứ đồ tốt, đồ tốt thì hẳn không thể bỏ lỡ.

"Lâu Tín, bốn cô nương dạy người một lần, người không nhớ được, được hiệu cũng không hấp thụ được, vậy người hãy đi chết vì dân tộc đi!"

"Cô nương, nhìn đã biết thuộc hạ không phải là một người kém thông minh rồi!" Lâu Tín vỗ ngực.

"Đợi hấp thụ xong rồi người hãy khoác lác, bây giờ ta nói cho người biết..."

Nguyệt nhìn theo bóng lưng họ, nghe giọng thì thầm của Lâu Thất, liền hỏi Trần Thập ở bên cạnh: "Đế phi vẫn luôn như vậy sao?"

Trần Thập không hiểu: "Như thế nào?"

"Thứ đó của Tiểu Phi xem ra là bảo bối, được hiệu tốt như vậy, để phi không để Đế Quân hấp thụ, mình cũng không hấp thụ, cũng không cho người, mà cho luôn Lâu Tín..."

Cũng không cho hẳn.

Trần Thập bật cười: "Thứ đó chắc chắn có thể tăng công lực!"

"Cái gì?" Nguyệt sững người, đó là thứ mà bất cứ người tập võ nào cũng muốn có.

"Ở đây nội lực của Lâu Tín thấp nhất." Trần Thập nói một câu.

Trần Sát lặng lẽ nghe thấy vậy liền liếc mắt nhìn bóng lưng Lâu Thất và Lâu Tín. Quả bị ăn rồi, mặc dù có thể hấp thụ được được hiệu nhưng cũng chỉ có thể hấp thụ được phần dư ra, phần Thạch Phi không thể

tiêu hóa được, rất có tác dụng đối với người tập võ bình thường, nhưng đối với hấn và Lâu Thất thì chỉ là món đồ ăn vặt mà thôi. Món đồ ăn vặt này người thường cũng không thể không tiếc, nhưng Lâu Thất chưa bao giờ keo kiệt với những người được nàng nhận định.

Có lẽ vì như vậy nên càng ngày hấn càng thích nàng chẳng?

Có bao nhiêu nữ tử có thể rộng lượng như vậy?

Lâu Thất dạy cách cho Lâu Tín, chỉ để Tử Vân Hồ đứng canh bên cạnh hấn, mình lại quay trở về, ánh mắt mọi người đều có phần kì lạ, nàng lập tức khoanh tay, chê bai nhìn họ: "Cái gì vậy! Ánh mắt như nhìn liệt sỹ của mọi người là sao vậy?"

"Đế phi, liệt sỹ là gì?"

Lâu Thất trợn ngược mắt, "Liệt sỹ chính là người hi sinh tính mạng của mình vì đại nghĩa!"

Trầm Sát giơ tay búng ngón tay vào trán nàng.

"Á! Đau!" Lâu Thất lườm hấn.

Trầm Sát lạnh lùng nói: "Ai cho phép nàng tùy tiện hy sinh tính mạng?"

Lâu Thất cạn lời.

...

Tìm được bốn người nhà Thạch Minh Cơ rồi nhưng vẫn chưa tìm thấy được suối thần, Đế Quân đại thần đương nhiên không cam tâm. Đặc biệt là khi hỏi kĩ Thạch Minh Cơ và cha của hấn ta, chứng minh những điều Thạch Lỗi nói là sự thật, hấn càng muốn có được suối thần.

Lâu Thất phản đối vô hiệu, vô cùng rầu rĩ.

Theo nàng, tìm suối thần đúng là việc ăn no rửng mỡ. Theo như Thạch Minh Cơ thì người tộc Long Dẫn bọn họ thông thường là một vợ một chồng, lại chỉ có thể sinh một con, nên mới muốn có được nước suối thần, Đế Quân Phá Vực là người có tam cung lục viện, mỗi phi tử sinh cho hấn một đứa con, hấn sẽ có thể sẽ chê đông con, còn tìm nước suối thần làm gì?

Trời tối hấn, màn đêm buông xuống.

Bên ngoài lạnh tới mức muốn khóc, ở trước cánh cửa đá của trận pháp vừa phá này rõ ràng nhiệt độ cao hơn vài độ, như thể phía sau cánh cửa đá này rất ấm áp, nhiệt độ truyền từ bên đó qua.

Mọi người đều tập trung lại gần cánh cửa này, ở đây người yếu ớt nhất chính là thê tử của Thạch Minh Cơ và Thạch Phi, vì thế Lâu Thất bảo U U ở bên cạnh họ. U U đúng là một lò sưởi thần kỳ, cho dù đặt tay lên người nó cũng cảm thấy ấm hơn rất nhiều.

Vì thế Thạch Minh Cơ vô cùng cảm kích Lâu Thất.

Lâu Thất không có thời gian quan tâm tới gia đình họ, nàng dựa vào lòng Trần Sát, đứng trước cửa đá nghiên cứu cách mở cửa.

Cửa đá này nghe tiếng gõ có vẻ rất nặng, nhưng cửa rất nhẵn bóng, không nhìn thấy bất cứ khe nứt nào, căn bản không biết xuống tay từ đâu.

”Buổi tối nếu như không thể mở cửa đi vào, buổi sáng sẽ bị lạnh cóng.” Lâu Thất liếc nhìn ông Thạch và Thạch Minh Cơ, tuy họ có võ công nhưng vẫn chưa thể vận công chống rét, bây giờ còn sớm, tới sáng sẽ là lúc lạnh nhất, tới khi đó có lẽ họ sẽ lạnh cóng mà chết ở đây.

Vận may không phải lúc nào cũng có, Thạch Minh Cơ lần trước mèo mù vớ cá rán, vừa hay gặp được suối thần, còn để hần mang được một ít nước suối thần ra ngoài nhưng lần này nếu như không gặp họ, bốn người nhà hần chắc chắn sẽ mất mạng ở đây.

”Thất Thất, nàng nghỉ ngơi một lát đi.” Trần Sát vỗ vai nàng.

Lâu Thất nhìn hần như thế đã nghĩ ra được điều gì liền tránh sang một bên, Trần Thập mang lương khô mà lão tộc trưởng chuẩn bị cho họ lúc trước đưa cho nàng, nàng cầm lấy, còn trừng mắt nhìn Trần Thập. Trần Thập mặt nhăn nhó: ”Cô nương...”

Còn chưa nói xong, thì kết một tiếng.

Lâu Thất đứng phắt dậy: ”Trần Sát, chàng mở được cửa rồi sao?”

Đùa nàng sao? Nàng vừa quan sát hồi lâu mà vẫn không mở được, nàng vừa đi khỏi hần liền mở cửa được luôn. Ưc hiếp người quá đáng.

”Cơ quan thuật.”

Lâu Thất nghiêng răng, được thôi, được thôi, nàng vẫn luôn thất bại ở cơ quan thuật, đợi khi họ về Phá Vực, nàng nhất định sẽ nghiêm túc học cơ quan thuật!

Mọi người đều đứng dậy, hồi hộp nhìn cánh cửa đá nặng nề từ từ mở ra, cửa vừa mở, một mùi hương kì lạ bay tới, Lâu Thất lập tức kêu lên: "Nín thở!"

Người quen biết với nàng lập tức nghe lời nàng nín thở, nhưng cha con Thạch Minh Cơ thì sững người một lát, ngay sau đó thê tử của hắn ôm Thạch Phi ngã xuống.

Ông Thạch cũng ngã xuống. Thạch Minh Cơ mới lập tức nín thở nhưng đầu óc đã trở nên choáng váng, hắn cố gắng gượng, kinh hãi nhìn mấy người trên mặt đất.

"Tiểu Phi..."

Lâu Thất bước tới kiểm tra: "Chưa chết, chỉ ngất đi thôi."

Trầm Sát trầm giọng nói: "Cửa sẽ đóng ngay bây giờ, lúc mở lại sẽ thay đổi cơ quan khác!"

"Mau, dìu họ vào." Lâu Thất lập tức nghe ra ý hắn muốn nói, cơ quan sẽ thay đổi, bây giờ mở cửa sẽ lập tức làm người ta hôn mê, đợi sau khi họ hôn mê sẽ lại đóng lại, tính lại muốn vào sẽ lại phải giải cơ quan mới!

Nhưng họ đâu còn thời gian nữa, không và thì đợi chết công ở ngoài sao?

Nhìn cánh cửa đang từ từ đóng lại, mọi người lập tức xông vào trong, dẫn theo bốn người nhà họ Thạch.

"Mau lên, sau khi vào hãy đứng vững đừng động đậy cũng đừng chạy!" Lâu Thất và Trầm Sát ở phía sau, đợi mọi người vào hết rồi hắn mới nắm tay nàng nhanh chóng chạy vào.

Ngay lúc họ chạy vào trong cửa liền đóng sầm lại, nhưng cũng may đã vào tới nơi.

Bên trong quả nhiên là thế giới hoàn toàn khác biệt với bên ngoài, bên ngoài tuyết trắng mênh mông, lạnh tới thấu xương, bên trong thì không hề có gió, ấm áp như mùa xuân, khiến họ như thể được sống lại. Đáng tiếc có một chút hương thơm ban nãy, khiến họ mặc dù đã vào trong rồi nhưng vẫn phải nín thở không dám lơ là.

Lâu Thất và Trầm Sát vẫn có thể thở bình thường, nàng thở dài: "Ôi, người bách độc bất xâm như ta, có lúc cũng thật bần khổ, nhìn các người nín thở thế kia, không có chút cảm giác đồng cam cộng khổ gì cả."

Mọi người: "..."

Lời nàng ta nói sao lại khiến họ muốn phạm thượng thế không biết?

Trầm Sát nhìn bộ dạng khoe khoang của nàng, không nhin nổi liền néo mũi nàng: "Đừng nghịch ngợm nữa, mùi hương này xử lý thế nào?"

"Hết rồi mà, mọi người không ngửi thấy sao?"

Nguyệt và mọi người suýt trượt ngã, bảo họ nín thở, làm sao còn ngửi thấy gì nữa?

329. Chương 329

Trầm Sát và nàng cùng vào sau cùng, vừa mới vào không chú ý, đợi sau khi nghe nàng nói mới phát hiện trong không khí thực sự đã không còn mùi hương lạ kia nữa.

Lâu Thất quay đầu lại nhìn, chỉ lên trên cửa: "Bột thuốc đó đặt ở trên cửa, mở cửa có ma sát, túi bột thuốc rất mỏng sẽ bị rách ra, bột liền bay xuống theo gió nên xuất hiện mùi hương lạ đó."

Trần Thập nhìn bốn người nhà họ Thạch ngã trên mặt đất: "Vậy họ không sao chứ?" Thạch Minh Cơ nín thở hơi muộn, chẳng qua cũng chỉ ngất sau những người khác một lát mà thôi.

"Đã nói là chỉ hôn mê thôi, Trần Thập ta nói cho người biết, đừng tìm cơ hội nói chuyện với bốn cô nương, ta vẫn chưa tha thứ cho người đâu." Lâu Thất liếc mắt nhìn hắn.

Trần Thập: "..."

Trầm Sát nhìn qua, Trần Thập rầu rĩ bước tới bên cạnh Lâu Tín. Cô nương, không tha lỗi thì không tha lỗi, lại còn nói hắn tìm cơ hội nói chuyện với cô nương, ánh mắt của Đế Quân thật đáng sợ.

Cũng may, ở đây quả nhiên rất ấm áp. Gia đình Thạch Minh Cơ nếu tới bên suối thần sống gần một năm đương nhiên sẽ mang y phục đi theo, nhưng rất có thể sau khi rơi xuống sông, tay nải đã bị nước cuốn đi, họ không có y phục để thay, y phục trên người vẫn ướt sũng, cũng may vô tình mở được trận pháp tới trước cánh cửa này, nếu không chắc sẽ chết lạnh.

Nhưng cho dù nơi này rất ấm áp thì ông Thạch và thê tử của Thạch Minh Cơ nếu cứ mặc y phục ướt như vậy cũng sẽ rất dễ cảm lạnh.

Lâu Thất là nữ nhi, cũng biết ở đây phụ nữ mang thai bị cảm sốt là rất nguy hiểm, mặc dù thế giới này có rất nhiều kỳ dược nhưng kỳ dược cũng rất đắt đỏ, hơn nữa không phải đi tới đâu cũng có thể tìm được dược thảo có thể dùng, giống như trên người nàng có rất nhiều loại thuốc tốt nhưng lại không có loại nào thích hợp với phụ nữ mang thai. Nàng cũng chăm sóc nhiều hơn cho thê tử của Thạch Minh Cơ nên mới bảo Tử Vân Hồ ở lại bên cạnh cô ta.

"Thấp lửa, trên vách đá này có đèn."

Lâu Thất hạ lệnh, Trần Thập lập tức hành động, dùng đá lửa đánh lửa, thấp đèn ở hai bên vách đá lên, trước mắt lập tức sáng rực.

Điều khiến họ ghen lời là đây là một căn thạch thất, không quá lớn, khoảng chừng năm mét vuông, bốn bề đều là vách đá, không có cửa sổ, không có gì cả, trống trơn.

Trần Sát kiểm tra một hồi, không phát hiện ra cơ quan.

”Nói chung không thể nào làm ra một cánh cửa đá sau đó thì chả có gì cả.”

Lâu Tín không tin điều này liền đi vào chính giữa xoay người, sau đó lại nhảy lên nhảy xuống vài cái: ”Ta nhảy thử xem có bị lún xuống không... á mẹ ơi!”

Chỉ nghe phụt một tiếng, dưới chân hắn bất ngờ không có chỗ giẫm, người hắn rơi xuống dưới, đúng lúc đó một chiếc roi hắc kim bay tới, quần lấy cổ tay hắn kéo lên.

”Ồi mẹ ơi, người lại cứu thuộc hạ một lần nữa.” Lâu Tín vỗ ngực.

”Được rồi, Lâu Tín, ta phát hiện ra ngươi càng ngày càng nhiều lời đấy, ai bảo ngươi nhảy bừa ở đó?” Lâu Thất xoay tay, kéo hắn về.

Trần Sát bước tới, chỗ Lâu Tín vừa nhảy xuất hiện một cửa động rộng, bên dưới cửa động nhìn thấy một vùng ánh sáng, đó là một loại ánh sáng rất dịu nhẹ, khiến người ta muốn tiếp cận, rất ôn hòa, rất ấm áp.

”Mê hoặc.” Trần Sát trầm giọng nói.

Lâu Thất đi tới chỗ hắn, nhìn vào trong: ”Chà chà, phật quang.”

Trần Sát nhìn nàng: ”Phật quang?”

”Ừ, phật quang từ bi, dịu nhẹ, ôn hòa, yên tĩnh, rất thu hút.”

Lão đạo sĩ thời khi nàng còn nhỏ không phải đạo sĩ, sau đó có một lần ông ta bị loại phật quang từ bi này lừa, then quá hóa giận, nhất quyết bắt nàng đi mua mấy chiếc đạo bào, sau đó tìm một ngọn núi, trên núi có một đạo quán bỏ hoang, ông ta chiếm đạo quán thành đạo, từ đó nàng liền gọi ông ta là lão đạo sĩ thời.

”Ánh sáng này khiến người ta buồn ngủ...” Lư Đại Lực không biết đã tới từ khi nào, thò đầu vào nhìn phật quang, lập tức hai mắt đờ ra, cầm đầu xuống dưới.

Trầm Sát túm lấy y phục của hắn ném ra sau, hắn ta ngã ra đất, rầm một cái lập tức tỉnh lại: "Đế Quân sao lại đánh ta?"

Nguyệt vỗ vai hắn: "Vừa rồi ngươi muốn nhảy xuống đó!"

"Nói linh tinh, đang yên đang lành ta nhảy xuống làm gì?" Lư Đại Lực trừng mắt.

Nguyệt và Trần Thập đưa mắt nhìn nhau, Lư Đại Lực nhìn vào liềm mơ màng, muốn nhảy xuống, nhưng Đế Quân và đệ phi vẫn đứng bên đó thảo luận là ý gì.

"Này, Nguyệt vệ đại nhân, ngươi tới thử xem sao!" Lâu Tín không tin, dụ dỗ Nguyệt đi xem.

Nguyệt cũng cảm thấy hiếu kỳ, liềm bước tới thò đầu vào xem, chỉ nhìn một cái hắn lập tức cảm thấy mệt mỏi, luồng ánh sáng kia giống như ruột bông mềm mại, khiến hắn rất muốn nằm ngủ.

"Này!" Lâu Thất đưa tay đẩy hắn, Nguyệt loạng choạng lùi lại sau hai bước, lập tức bình tĩnh, kinh ngạc lùi lại sau hai bước: "Đế Quân, đệ phi, hai người..."

Hắn nhìn một cái đã trúng chiêu, Đế Quân và đệ phi nhìn lâu vậy sao vẫn không sao?

Lâu Thất rầu rĩ nhìn Trầm Sát: "Ta đã được lão đạo sĩ thối huấn luyện đặc biệt, sao chàng cũng không trúng chiêu?" Lão đạo sĩ thối sau khi trúng chiêu thẹn quá hóa giận, nói mình trúng chiêu một lần là đủ rồi, nàng tuyệt đối không được trúng chiêu, sau đó ông ta nghiên cứu cách làm sao bố trí Phật Quang, sau khi học xong thì thoáng lại bố trí Phật Quang cho nàng, mới đầu ngày ngày nàng đều trúng chiêu, có lúc lao xuống hồ nước, có lúc nhảy vào đầm lầy, có một lần nhảy xuống giếng. Vì bố trí Phật Quang cần phải ở nơi có nước.

Sau đó nàng không bị mê hoặc nữa, nhìn thấy Phật Quang cũng cảm thấy như thường.

Nàng là được huấn luyện nên không sao, còn Trầm Sát thì sao?

Trầm Sát ngẩng đầu lên chậm rãi nói: "Sát khí quá nặng, Phật Quang vô dụng."

Lâu Thất sững người.

Nhưng sao hắn lại có sát khí nặng vậy? Nàng biết năm xưa hắn vì báo thù nên khi vào phủ thành chủ của thành chủ thành Phá Vực cũng giết không ít người, và khi trở thành Đế Quân Phá Vực, người chết trong tay hắn cũng không ít, nhưng từ xưa tới nay, tướng lĩnh mở mang bờ cõi, trong tay không thể không có mạng người, cho dù là lão đạo sĩ cũng đã giết không ít người, nhưng tới ông ta cũng bị trúng chiêu, chút ít mạng người trong tay Trầm Sát đâu có thể gọi là sát khí nặng được?

"Bốn Đế Quân không nhớ nữa." Trầm Sát xòe hai tay mình ra, dùng giọng nói chỉ nàng nghe được: "Có lẽ hai tay bốn Đế Quân đã giết không chỉ những kẻ mình còn nhớ được."

Lâu Thất sững người.

Trầm Sát đã chuyển sang vấn đề khác: "Ánh sáng này mặc dù có tác dụng mê hoặc lòng người nhưng cửa ra đúng là ở phía dưới, phá được ánh sáng này sẽ xuất hiện cửa ra thực sự, có điều phá giải phạt quang rất khó."

Hắn vừa dứt lời, Lâu Thất liền giơ tay tháo đai lưng của hắn.

Trầm Sát mắt lóe sáng: "Ái phi, nhiều người thế này, không thích hợp đâu."

"Khụ khụ!" Lâu Thất không nhận được lườm hắn một cái: "Chàng nghĩ gì vậy, phá giải ánh sáng này rất đơn giản, dùng y phục màu đen của chàng là được, lấy ra đây ta mượn một lát."

Trầm Sát đứng dậy, dang rộng hai tay.

"Khiếp, làm giống như đờn tiểu nha hoàn giúp chàng cởi đồ vậy." Lâu Thất thăm lâu bầu, nhưng vẫn đứng dậy tới trước mặt hắn cởi đai lưng và áo ngoài của hắn.

Nguyệt đằng hắng, quay người đi: "Việc khiếm nhã không nên nhìn!"

Trần Thập và Lâu Tín cũng quay người đi, Lâu Tín thấy Lư Đại Lực vẫn ngồi ngịch đứng đó liền lấy tay đập vào đầu hắn: "Nhìn gì mà nhìn!"

Lâu Thất cởi áo ngoài của Trầm Sát, tay phải bắt quyết, sau đó mở rộng chiếc áo đó ra vứt xuống dưới. Nó giống như một tấm vải đen trùm xuống, trùm kín luồng sáng kia.

Bên dưới đã không còn ánh sáng, chỉ còn một màu đen kịt.

"Ý, phạt quang lợi hại như vậy, muốn phá giải lại đơn giản vậy thôi sao?"

Lâu Tín quay đầu lại ngạc nhiên hỏi.

Trầm Sát lạnh nhạt nói: "Người không học được."

Lâu Thất mỉm cười gật đầu: "Không hẳn là không học được, muốn học chắc phải mất ba năm."

”Ba năm?”

”Người tưởng rằng đơn giản như vậy thôi sao?” Trầm Sát liếc nhìn hần, chú quyết Lâu Thất thực hiện vừa này chỉ tính chỉ pháp cũng phải học rất lâu, hơn nữa không phải ai cũng có linh lực thiên phú đó, Lâu gia nhiều người là vậy, thiên tài thiên phú huyết mạch đã bao nhiêu năm không xuất hiện rồi. Cho dù có được linh lực thiên phú đó thì cũng không phải ai cũng có thể linh hoạt dùng những linh lực đó vào từng ngón tay một.

Hần đã quan sát nhiều lần nàng dùng ngón tay kết quyết, linh lực phân phối trên mỗi ngón tay đều không giống nhau, có mạnh có yếu, tốc độ thi triển linh lực cũng không giống nhau.

Vì thế nhìn như thể thủ quyết rất đơn giản nhưng đằng sau đó không biết đã phải mất bao nhiêu thời gian và công sức mới có thể luyện được, đây không chỉ cần thiên phú mà còn cần nhọc công, còn cần có một trái tim mạnh mẽ, kiên định.

Có thể chính vì điều đó nên hần mới thích nàng tới vậy, vì họ là cùng một loại người, vì ý chí và nghị lực mạnh mẽ của nàng.

Vì thế bất luận trước đây nàng đóng giả ngô nghê ra sao hần cũng có thể nhìn thấu bản tính của nàng, vì có những thứ có thể nhìn ra được thông qua những điều nhỏ nhặt nhất.

Lâu Thất mỉm cười nhìn Lâu Tín, giơ hai tay mình lên, cũng không biết nàng bẻ thế nào, mười ngón tay của nàng có thể đồng thời gấp ra sau, gấp sát tới mu bàn tay, sau đó lại đồng loạt xoay nửa vòng, chính tề như mười người lính nghe theo lệnh. ”Nếu người có thể làm được như vậy, có thể thử học vài chú quyết đơn giản!”

Lâu Tín há hốc miệng: ”Sao cô nương làm được vậy, tay cô nương không đau sao?”

Lâu Thất nhún vai: ”Hồi còn nhỏ khi bắt đầu luyện rất đau, đau tới mức kêu ầm ỹ, đau suốt ba năm mới có thể luyện ngón tay linh hoạt được.”

Nàng nói rất nhẹ nhàng, nói xong thấy mấy người đàn ông có mặt ở đây đều nhìn nàng với đôi mắt đỏ hoe, nàng sững sờ nói: ”Mọi người làm sao vậy?”

Trầm Sát nắm lấy tay nàng, nắm rất chặt: ”Thất Thất, nàng vất vả rồi.”

Lâu Thất bật cười: ”Có một câu nói mọi người đã từng nghe bao giờ chưa?”

”Câu gì?”

”Cực khổ nào cũng trải qua, mới có thể giảm cân thon thả. À phi, không phải, cực khổ nào cũng trải qua

mới có thể đứng trên muôn người.” Lâu Thất bật cười ha ha.

Nàng không mấy dễ tâm, dường như mọi thứ đều không phải cực khổ, nhưng Lâu Tín và Trần Thập đều thử mấy động tác vừa rồi của nàng, mười ngón tay nối liền với tim, nếu như gãy, cảm giác đó tới đàn ông cũng không chịu nổi huống hồ là một đứa bé gái? Hơn nữa, trong vòng ba năm suốt ngày suốt đêm đều lặp đi lặp lại động tác gấp tay đó, không chỉ đau đớn mà còn nhàm chán, có thể kiên trì được, nghị lực của nàng người thường đúng là không ai có thể sánh bằng.

”Được rồi, đàn ông đàn ang mà suốt mướt yếu đuối, cho tí lửa lại đây!”

Nàng lấy roi dài buộc đuốc thả xuống mới phát hiện bên dưới sâu tới đáng sợ, nếu như rơi xuống chắc sẽ nát như tương.

330. Chương 330

”Sâu thế này làm sao xuống được?” Lâu Tín hỏi.

”Hay là thế này đi, đã mệt cả ngày rồi, hãy nghỉ ở đây đã, trời sáng rồi đi tiếp.” Lâu Thất nói.

”Được thôi.” Trầm Sát hạ lệnh, mọi người dựa dưới ánh lửa để nghỉ ngơi, như vậy sẽ ấm áp hơn.

Trầm Sát và Lâu Thất dựa vào tường, hấn ôm nàng vào lòng, ôm ở trước ngực, vùi đầu vào hõm cổ nàng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thi thoảng lại có tiếng bắc nển nổ tí tách, đêm, dường như rất yên tĩnh.

Chỉ có Lâu Thất ngủ không được ngon. Trước mắt là một vùng sương khói, nước chảy chậm rãi, sóng nước lăn tăn trong màn đêm yên tĩnh. Thuyền nhỏ khẽ lắc lư, nàng nhìn thấy Trầm Sát đang bước về phía tiểu cô nương trên thuyền.

...

Cửu Tiêu Điện, bên ngoài Tam Trùng Điện, Ưng nhìn thấy thiếu nữ mặc đồ đen: ”Phi Hoan cô nương, muộn thế này rồi, sao cô vẫn chưa nghỉ ngơi.”

Thiếu nữ như một đoá hoa trắng tinh khôi yếu ớt mặc dù mặc xiêm y màu đen nhưng làn da trắng như tuyết vẫn rạng rỡ dưới ánh trăng, da cô rất mịn màng, cảm giác mịn màng không cần dùng tay vuốt ve, chỉ nhìn bằng mắt cũng có thể nhận ra.

Đôi mắt long lanh như nước mùa thu, trong veo ướt át.

Mặc dù cô ta không phải tuyệt sắc nhưng có thể khơi gợi mong muốn bảo vệ cô ta trong tim đàn ông, bất cứ ai cũng muốn ôm lấy cô ta vào lòng, cẩn thận bảo vệ.

Có điều, Ứng vẫn chặn ở ngoài Tam Trùng Điện, không hề lùi bước vì vẻ yếu ớt xinh đẹp của cô ta.

Thiếu nữ hắc y này chính là Tây Phi Hoan.

"Ứng vệ đại nhân, Phi Hoan không ngủ được nên ra hoa viên đi dạo, chưa được sự đồng ý đã đi tới đây, chỉ nghĩ không biết Đế Quân chừng nào mới về."

"Đế Quân lần này đi không nói khi nào mới về."

"Vậy Ứng vệ đại nhân đã gửi thư cho Đế Quân chưa?" Tây Phi Hoan cúi đầu.

Ứng gật đầu nói: "Hôm qua đã gửi thư rồi, chỉ có điều tới nay không biết Đế Quân đã đi tới đâu, vì thế không chắc chắn thư khi nào mới tới tay Đế Quân."

"Ồ!" Tây phi Hoan dường như khá thất vọng, khiến người ta rất muốn tới an ủi. Ứng mấp máy môi nhưng vẫn không nói gì.

Tây Phi Hoan ánh mắt khó đoán: "Vậy, Ứng vệ đại nhân, Phi Hoan xin cáo từ!"

"Phi Hoan cô nương đi từ từ."

Ứng nhìn theo bóng Tây Phi Hoan, Thiên Ảnh bất ngờ vụt xuất hiện bên cạnh hắn, giọng trầm lên tiếng: "Ta không thích cô gái này."

"Khiếp!" Ứng trợn mắt, "Thiên Ảnh, trước đây trong mắt ngươi đâu có nhìn thấy cô gái bao giờ, bây giờ trong mắt ngươi chỉ có một mình Lâu Thất, ngoài nàng ta ra, ngươi chả thấy cô gái nào tốt cả."

"Là đế phi!"

Thiên Ảnh liếc nhìn hắn.

Ứng nín thở: "Được được, đế phi, đế phi." Hắn lẩm bẩm: "Ta thực sự không ngờ, cô gái xuất hiện một cách mờ ám khi đó lại trở thành đế phi..."

Lại còn khiến Đế Quân từ bỏ những người đẹp khác, chỉ cần một mình nàng ta.

Ứng không hiểu tại sao trong lòng không vui, cảm giác hụt hẫng. "Cũng không biết Đế Quân và đệ phi chừng nào mới vậy, đợi tới khi Đế Quân trở về gặp được Phi Hoan cô nương, không biết sẽ xảy ra chuyện gì."

Thiên Ảnh hừ một tiếng: "Ai bảo người tự ý làm chủ giữ cô ta ở lại đây?"

"Cái gì mà ta tự ý làm chủ? Cô ta nói giấc mơ, thuyền nhỏ, tiểu cô nương, ta có thể không giữ lại sao? Giấc mơ đó của Đế Quân, ngoài ta và Nguyệt, Hỏa ra thì còn người biết, tới Tuyết cũng không biết. Mấy người chúng ta tuyệt đối không nói ra, cô ta nói cô ta từ nhỏ đã cùng Đế Quân gặp nhau ở thuyền nhỏ trong mộng, ta có thể không giữ cô ta lại sao?"

Sắc mặt Thiên Ảnh cũng trở nên khó coi: "Dù sao thì bất luận cô ta là ai, đệ phi nếu không vui cô ta cũng phải cút xéo!" Thiên Ảnh vụt biến mất, trở về trong Tam Trùng Điện.

Ứng vung nắm đấm vào không khí.

Hắn nhớ tới ba ngày trước dưới Cửu Tiêu Sơn, Phi Hoan mặc áo đen, áo choàng đỏ tung bay trong gió, phóng ngựa tới trước mặt hắn, dịu dàng mỉm cười nói với hắn: "Ta là Phi Hoan, đây là cung điện của đại ca ca sao? Phi Hoan làm theo ước định trong mơ, tới tìm ca ca. Con thuyền nhỏ Phi Hoan tặng đại ca ca có còn không?"

Đế Quân coi trọng chiếc thuyền nhỏ đó thế nào họ đều biết cả, khi đó Tuyết đụng vào giá để đồ, Đế Quân suýt chút nữa đã giết cô ta. Hắn cũng biết Đế Quân vẫn đang tìm người tặng hắn chiếc thuyền đó, đáng tiếc chưa hề có tin tức gì, bây giờ có người tự tìm đến?

Chính là người này, hắn đâu dám đuổi cô ta đi?

Tới Tuyết trước giờ vẫn nhìn Lâu Thất không thuận mắt cũng phải khách sáo với vị này, mặc dù trong lòng đổ kỵ tới phát điên, nhìn thấy cô ta vẫn tự hạ mình thành địa vị của thị nữ.

Trong tình hình này, có thêm vị này nữa, Đế Quân còn có thể kiên trì suy nghĩ đời này chỉ có một phi không?

Hắn thâm thở dài.

Đúng lúc này Tây Phi Hoan về tới khách viện, cho bốn thị nữ mà Tuyết sắp xếp xuống, nghe thấy tiếng bước chân của họ đã rời xa, cô ta liền vung tay áo đánh đổ hai chiếc ghế.

Gương mặt xinh đẹp trở nên giận dữ.

Cô ta thuận lợi vào Cửu Tiêu Điện nhưng không ngờ tới Tam Trùng Điện cũng không vào được.

”Không được, không thể lãng phí thời gian thêm nữa. Không về thì đã sao, bốn thánh nữ vẫn có thể vào lại mộng cảnh của người, cùng người làm sâu sắc tình cảm...”

Trên mặt Tây Phi Hoan nở nụ cười kiên định, cô ta lập tức bắt đầu sắp xếp bàn cúng tế, bày lư hương.

...

Trầm Sát khẽ nhíu mày.

Lâu Thất bất ngờ mở choàng mắt, nghiêng đầu nhìn về phía Trầm Sát dựa trên vai mình, vừa hay thấy hắc cau mày.

Ánh mắt nàng sắc lạnh, giữa hai hàng lông mày của Trầm Sát có một tia khí đen thoáng qua, nếu như không phải vì nàng có cảm giác, vừa hay nhìn sang hắc, nhất định sẽ bỏ qua điều này.

Không ổn, rất không ổn, cực kỳ không ổn.

Nàng đang định gọi hắc dậy, trong đầu vụt lóe sáng, nàng đột nhiên nhớ tới một khả năng.

”Khổng Mộng Yểm!”

Ba chữ này vụt qua trong đầu nàng, nàng muốn nhảy phắt dậy, nhưng nàng không dám cử động. Nếu như đúng là Khổng Mộng Yểm vậy không thể tùy tiện gọi hắc dậy, nếu không cho dù hắc tỉnh dậy kí ức trong mơ và hiện tại sẽ bị hỗn loạn, không cần biết hắc mơ thấy gì hắc cũng kiên quyết cho rằng đó là việc đã từng xảy ra.

Từ một khía cạnh nào đó mà nói, Khổng Mộng Yểm rất tà ác.

Là ai?

Lâu Thất nhớ tới giấc mơ trước đây, nhớ tới con thuyền nhỏ, cậu bé đó...

Nàng nghiêng rằng, không cần biết là ai, không cần biết bây giờ Trầm Sát đang nằm mơ thấy gì, nàng nhất định không được để đối phương thành công!

Khổng Mộng Yểm trước đây do một nữ vu sư sáng tạo ra, mục đích là để khống chế người trong lòng của mình, để hắc ta cả đời chỉ yêu một mình bà ta, hàng ngày chỉ nhớ tới bà ta, cho dù trong mơ cũng chỉ mơ thấy bà ta, bóng dáng bà ta chiếm trọn lấy trái tim hắc, giấc mơ của hắc, trọn đời trọn kiếp của hắc, cho tới chết.

Muốn chứng minh Trầm Sát có phải trúng Khổng Mộng Yểm hay không rất đơn giản, lúc này chỉ cần thôi miên sâu hẩn, thôi miên không ảnh hưởng tới mộng cảnh của hẩn, người đang thi triển Khổng Mộng Yểm cũng không thể phát giác ra được, nhưng có thể khiến Trầm Sát tự mình mô tả lại mọi điều mơ thấy.

Nếu như hẩn thực sự trúng Khổng Mộng Yểm vậy thì mơ sẽ rất rõ ràng, có trật tự, hơn nữa hẩn trong mơ cũng sẽ đi theo suy nghĩ của người kia.

Trừ khi ý chí của hẩn vô cùng mạnh mẽ, khi đó sẽ xảy ra tình huống khác, đó chính là hẩn sẽ kháng cự lại với người đó.

Thôi miên, vừa hay nàng cũng biết.

Lâu Thất nhẹ nhàng để hẩn dựa vào tường, mình thì ngồi xếp bằng đối diện với hẩn, một đạo Thanh Phong Quyết thổi về phía Nguyệt. Hẩn lập tức mở choàng mắt.

”Suyt!” Lâu Thất dùng ngón trỏ đặt lên môi, móc ngón tay gọi hẩn tới.

Nguyệt giật mình, nhìn dáng vẻ của Lâu Thất hẩn biết chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Mặc dù không biết tại sao Lâu Thất lại làm ra một luồng gió thổi vào mặt gọi hẩn tỉnh dậy, nhưng hẩn vẫn rón rén bước tới bên cạnh họ.

Khi thấy Trầm Sát vẫn ngủ say sau khi hẩn tới, trong lòng hẩn càng kinh ngạc, với tu vi của Đế Quân, cho dù hẩn có nhẹ nhàng thế nào đi nữa thì tới gần thế này rồi, Đế Quân chắc chắn sẽ tỉnh dậy, nhưng bây giờ Đế Quân hoàn toàn không phát giác ra, rất có vấn đề.

Hẩn quỳ một gối, nhìn Lâu Thất hỏi ý kiến, Lâu Thất khẽ mấp máy môi, truyền âm cho hẩn.

”Nguyệt vệ, bây giờ ta nghi ngờ Trầm Sát bị đánh Khổng Mộng Yểm, ta cần thôi miên chàng để điều tra, ngươi hộ pháp, không được cho bất cứ ai lên tiếng làm phiền chúng ta, ngươi hiểu chứ?”

Vì gọi Nguyệt vệ tỉnh dậy là vì ở đây công phu của hẩn mạnh nhất, nhiều người tỉnh dậy người lại sẽ phá vỡ môi trường thôi miên.

Nguyệt trong lòng kinh hãi, ”Khổng Mộng Yểm? Đế phi, chủ tử sẽ xảy ra chuyện gì?” Hẩn có nghe qua Khổng Mộng Yểm, nhưng không rõ cho lắm, chỉ nghe qua về truyền thuyết đó, không ngờ trên đời này thực sự có vụ thuật Khổng Mộng Yểm!

”Xem ý chí của chủ tử các người!”

Người có ý chí mạnh, khi thao tác Khổng Mộng Yểm sẽ rất khó khăn, thực ra nếu như bình thường nàng muốn thôi miên Trầm Sát sẽ rất khó, nhưng nếu như hần thực sự trúng Khổng Mộng Yểm, ý chí của hần phần lớn sẽ dồn vào việc kháng cự với Khổng Mộng Yểm, lúc này nàng thôi miên sẽ rất dễ dàng, vì thế thực ra nếu như nàng có thể nhanh chóng thôi miên thành công như vậy chứng tỏ hần đúng là đã trúng Khổng Mộng Yểm.

Không nói thêm nữa, hai tay nàng nhanh chóng kết quyết, linh lực theo chú quyết mà nàng kết thành hình thành các chú quyết trong không trung, chìm vào ấn đường trên trán Trầm Sát.

"Trầm Sát, nói đi." Nàng nói khẽ: "Nói ra giấc mộng lúc này của chàng."

Trầm Sát quả nhiên lên tiếng.

"Hoa nở khắp núi, hồ dưới núi rất lớn, trên hồ có khói mờ ảo, thuyền."

Lâu Thất giật mình: "Nhìn con thuyền đó, nhìn thấy kĩ, thuyền có hình dáng gì?"

"Thuyền màu trắng, thuyền nhỏ, nàng..."

Nguyệt nương mày, nàng? Thuyền nhỏ? Chủ tử lẽ nào lại mơ thấy giấc mơ đó? Hần đột nhiên có chút lo lắng, nếu như Lâu Thất biết chủ tử thường xuyên mơ thấy tiểu cô nương đó, hơn nữa họ lại luôn cho rằng đó là để phi hoặc để hậu, nàng có khi nào tức giận mà làm ra chuyện gì đó không?

Thấy Trần Thập như thế sắp tỉnh, hần lập tức dùng một đạo khí kinh điểm huyệt ngũ của hần, sợ họ tỉnh dậy, hần dứt khoát điểm huyệt ngũ của tất cả mọi người, giấc mơ của chủ tử càng ít người biết càng tốt.

Lâu Thất không có thời gian để ý tới hần, lông mày nàng nhíu chặt, Trầm Sát lại nằm mơ thấy gì?

"Nàng ta là ai?"

"Nàng ta lớn lên sẽ nói cho ta biết tên nàng ta là gì..." Lúc này thần sắc của Trầm Sát có phần phức tạp, như vui mừng, nhưng bồn chồn.

Lâu Thất giật mình, nàng ta sẽ nói với hần tên mình?

"Nàng ta tên là gì?"

"Phi... Hoan. Nàng ta nói mình tên là Phi Hoan."

Chết tiệt! Lâu Thất suýt chút nữa chửi thành tiếng. Phi Hoan, cái quỷ gì vậy? Ai là Phi Hoan?

331. Chương 331

"Đế phi..."

Lâu Thất liếc nhìn hần, lại nhìn Đế Quân, hít một hơi thật sâu kìm nén lửa giận, khẽ nói: "Bây giờ các người đang nói gì?"

Nghe nàng hỏi vậy, Trầm Sát nhú mày, giọng bỗng nhiên lạnh đi, hần chậm rãi nói: "Ta không tin cô ta."

Đôi mắt to tròn của Lâu Thất lập tức lấp lánh sáng rực.

Nàng cười ha ha không thành tiếng, đôi mắt cong cong, tâm trạng lập tức trở nên rất vui vẻ, còn chủ động quay sang phía Nguyệt, truyền âm cho hần: "Ý chí của chủ tử các người đúng là không phải nói ngoa, woa, trúng Khổng Mộng yểm rồi mà vẫn không nghe theo ý nghĩ của đối phương, còn có thể nghi ngờ, đúng là phải like nhiệt tình cho hần!"

Nguyệt đang định hỏi like nhiệt tình là cái gì, lại nghe nàng hỏi Đế Quân: "Tại sao chàng không tin cô ta? Cô ta có xinh đẹp không?"

Trầm Sát vẽ mặt chê bai: "Xấu hơn cả Hoa Vu Tồn!"

"Phụt!" Lâu Thất không nhịn được cười, Hoa Vu Tồn đúng là nằm không cũng trúng đạn!

Nguyệt cũng bất giác đưa tay xoa mũi để che đi nụ cười trên môi.

Trầm Sát rất chắc chắn: "Nàng trưởng thành rồi, không thể nào xấu thế này được."

Đây chính là nguyên nhân hần không tin cái cô Phi Hoan đó? Lâu Thất thực sự thấy dở khóc dở cười, bây giờ nàng rất tò mò, cô Phi Hoan đó rốt cuộc xấu tới nhường nào?

"Vậy bây giờ chàng hỏi cô ta điều gì?"

"Ta bảo cô ta hãy ngâm nga một khúc nhạc hồi nhỏ từng hát, nếu cô ta có thể hát được ta sẽ tin cô ta. Nhưng ánh mắt cô ta lại láo liên, rõ ràng không biết đó là khúc hát gì!"

Trầm Sát nói tới đây tỏ vẻ tức giận: "Đó là ai, dám vào giấc mơ của ta, lừa gạt ta?!"

Lâu Thất mở tròn mắt, lập tức vỗ đùi dùng hình dáng miệng để cười ha ha.

Đường như như vậy mới có thể thể hiện được sự bất ngờ và vui mừng của nàng, lại còn truyền âm cho Nguyệt: "Ha ha ha! Chủ tử của các người lợi hại thật! Trúng Không Mộng Yểm vốn dĩ sẽ tin tưởng tuyệt đối người thi triển vu thuật này, đi theo cốt truyện mà đối phương sắp xếp, cho dù có kháng cự cũng chỉ xuất hiện do dự mà thôi, không ngờ hẳn lại có ý thức mạnh mẽ tới vậy, còn ra khảo nghiệm cho người ta! Ha ha ha, lợi hại quá!

Hơn nữa, Trầm Sát rõ ràng đã kiểm chứng xong, đối phương đã lừa hắn! Điều này chứng tỏ ý chí của hắn rất mạnh! Cho dù trong mơ hắn cũng không để đối phương không chế!"

"Vậy bây giờ cô ta phản ứng ra sao?"

Trầm Sát hừ một tiếng: "Mặt tái mét."

"Ha ha ha." Lâu Thất lại không nhịn được bật cười. Thi triển vu thuật Không Mộng Yểm vốn dĩ rất tốn năng lượng, người bị khống chế nếu như không phản kháng gì thì không sao, nhưng nếu người bị khống chế phản kháng quá, đối phương sẽ bị phản phệ, loại phản phệ này sẽ trực tiếp phản ứng trên ảo ảnh của mình trong giấc mơ của đối phương. Xem ra, người thi triển Không Mộng Yểm chính là cô ả có tên Phi Hoan!

Đối phương chắc chắn không biết nàng cũng biết chiêu này, đồng thời cũng biết mọi chuyện xảy ra trong mơ, Như vậy đối phương sẽ chuyển từ trong bóng tối ra ánh sáng, chỉ ít nàng biết được tên của đối phương, Trầm Sát biết được dung mạo của cô ta. Dù cô ta muốn làm gì đi chăng nữa, sau này cô ta xuất hiện trước mặt họ, họ cũng sẽ có chuẩn bị trước.

Có điều Trầm Sát nói rất đúng, dám vào trong giấc mơ của hắn, dám thi triển vu thuật Không Mộng Yểm với hắn, không giáo huấn cô ta một chút sao có thể được chứ?

Vốn dĩ không có cách nào nhưng bây giờ ý chí của Trầm Sát mạnh như vậy, lại kèm thêm nàng nữa, chưa chắc đã không được.

Thế là Nguyệt liền nhìn thấy khoe miệng Lâu Thất nở nụ cười ranh mãnh, toan tính, giống như một con sói xám nhẹ nhàng gọi Đế Quân: "Chàng có muốn giáo huấn cô ta không?"

"Giáo huấn thế nào?"

"Đừng kháng cự ta, ta giúp chàng..." Nụ cười càng thêm gian xảo.

"Được." Bài xích người thi triển Không Mộng Yểm như vậy, đối với nàng liền lập tức nói "Được" Lâu Thất tỏ ra rất hài lòng.

Hai tay nàng lập tức nhanh chóng bắt vài chú quyết, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, ấn lên ấn đường của Trầm Sát.

Nguyệt lo lắng khôn nguôn, không biết nàng định giáo huấn cô gái đó ra sao.

Sau đó hắn nghe thấy Lâu Thất khẽ nói: "Chàng nói với cô ta, cô ta không phải là Phi Hoan, cô ta là Thúy Hoa."

Đế Quân đại thần tỏ ra rất ngờ vực: "Tại sao lại là Thúy Hoa?"

Lâu Thất rất bình tĩnh: "Vì cái tên này rất mộc mạc!"

Đế Quân vẻ mặt đã hiểu: "Đúng là đã dễ dãi với cô ta quá!"

"Phụt!" Lâu Thất vội bịt miệng, nhin cười tới quần ruột...

Ôi, dễ dãi như vậy với cô ta cũng không sao, chỉ có điều ý chí của Đế Quân đại thần mạnh tới nhường nào, chàng vẫn đang nằm trong Khổng Mộng Yểm của người ta đấy, vẫn có thể suy nghĩ mạch lạc nói chuyện với nàng, chàng làm vậy chẳng phải muốn người ta bị vu lực phản phệ hộc máu sao?

Trong giấc mơ, Trầm Sát nhìn cô gái đang nhìn mình với ánh mắt đưa tình, lạnh lùng nói: "Người nhìn vào mắt ta."

Tinh thần khí của Lâu Thất thêm vào chú quyết, từ từ truyền ý chí của nàng vào ấn đường của Trầm Sát. Nàng nhắm mắt lại, từ từ nói: "Nhìn vào mắt ta, tên của ngươi là Thúy Hoa, tên của ngươi là Thúy Hoa."

Tây Phi Hoan chỉ cảm thấy ánh mắt Trầm Sát bỗng trở lên vô cùng u tối, sâu thẳm, giọng hắn giống như tới từ cửu thiên, xuyên thẳng vào tim cô ta.

Tên cô ta là Thúy Hoa...

Phụt...

Cửu Tiêu Điện, một nơi trong Nhị Trùng Điện, Tây Phi Hoan phun ra một ngụm máu lớn, hương trên bàn tế trước mặt lập tức gãy đôi, mắt cô ta tối sầm, ngã nhào ra đất.

Đồng thời trong hang đá ở cấm địa của tộc Long Dẫn, Trầm Sát mở choàng mắt, nhìn thấy đôi mắt tươi cười rạng rỡ của Lâu Thất.

Lâu Thất càng nhìn hắn càng thấy ưng mắt, tới vu thuật Khổng Mộng Yểm cổ xưa cũng có thể kháng cự, lại còn có thể tấn công ý chí, hắn quá mạnh, mạnh tới mức khiến nàng muốn nhào tới cắn một cái lên môi hắn.

Nguyệt thấy hần tỉnh dậy, lập tức trở về chỗ cũ của mình, còn việc giải huyết cho đám người kia, từ từ rồi tính.

”Tại sao lại nhìn bổn Đế Quân như vậy?” Trầm Sát nhướn mày nhìn Lâu Thất.

Lâu Thất mỉm cười: ”Cảm thấy Đế Quân cao lớn vĩ đại, không ai địch nổi.”

Trầm Sát gật đầu: ”Ừ, Thất Thất đúng là có mắt nhìn người.”

Phụt, kiêu căng, tự cao tự đại.

Trúng Không Mộng Yểm sẽ nhớ rất rõ giấc mơ, nhưng vì có nàng thôi miên trong đó nên kí ức giấc mơ của hắn có chút mơ hồ. Đối với người thi triển Không Mộng Yểm, vu thuật Không Mộng Yểm lần này hoàn toàn thất bại, và sẽ phản tác dụng.

Nghĩ tới sự phản tác dụng đó, Lâu Thất lại thấy vui mừng.

Trầm Sát ôm lại Lâu Thất vào lòng, nhắm mắt chậm rãi nói: ”Thất Thất, hình như bổn Đế Quân nằm mơ.”

Lâu Thất nhướn mày, nàng có một chuyện muốn hỏi: ”Có phải chàng thường xuyên nằm mơ thấy một cô bé ngồi trên thuyền?”

”Sao nàng biết?” Trầm Sát mở choàng mắt.

”Chàng vừa nằm mơ thấy vậy, chàng nói mơ.” Lâu Thất kiên quyết không nói vừa rồi mình thôi miên hắn, còn về Không Mộng Yểm, lúc này ý chí của hắn đã bị tiêu hao không ít, đợi hai ngày nữa rồi nói cho hắn biết.

”Vậy sao?”

Nàng vội vã gật đầu: ”Có thể nói cho ta biết, cô bé đó trông như thế nào không?”

Trầm Sát nhắm mắt lại, nói nhỏ: ”Từ nhỏ ta đã luôn mơ thấy nàng ta. Phần lớn thời gian nàng ấy mặc quần áo rất rộng, buộc một chiếc đai lưng bằng vải rất sắc sỡ, y phục rất quái dị, nhưng... rất đẹp.”

Lâu Thất vẽ mặt kì quái: ”Đó là trang phục luyện công mà? Quái dị gì chứ.”

Trầm Sát lập tức mở tròn mắt, ôm mặt nàng quay lại phía mình.

"A a a, nhẹ thôi! Chàng quên là đôi tay chàng đã vụn cổ không biết bao nhiêu người rồi sao! Chàng mưu sát thân phi à!" Lâu Thất nghiêng răng nghiêng lợi.

Ánh mắt Trầm Sát u ám, nhìn chăm chú vào mắt nàng: "Sao ái phi biết đó là trang phục luyện công? Nàng nhìn thấy sao?"

"Phí lời, ta mặc sao ta không biết..." Nàng còn chưa dứt lời đã thấy ánh mắt hắc rục sáng cháy bỏng như có thể thiêu đốt người khác, câu tiếp theo của nàng bị nghẹn ngay tại họng, bị ánh mắt của hắn làm cho sững sờ.

"Là nàng có phải không?" Giọng nói vốn dĩ lạnh lùng của hắn lúc này có phần run rẩy.

Lâu Thất sững sờ nhìn hắn: "Khi ta còn nhỏ thường mặc đồ luyện công như vậy, khi đó luyện công ở trong núi, khi mệt sẽ ngồi trên thuyền nhỏ nghỉ ngơi, để sóng nước dập dềnh xô thuyền, gió nhẹ thổi qua, cảm thấy rất dễ chịu." Trong ngọn núi đó có một chiếc hồ nhỏ, con thuyền đó là do lão đạo sĩ thổi làm, khi đó nàng còn rất sùng bái ông ta, cảm thấy ông có thể làm ra con thuyền đó đúng là vô cùng lợi hại.

Có điều, khi con thuyền đó được dùng để huấn luyện nàng, nàng cảm thấy vô cùng đau khổ.

"Khúc hát, nàng từng hát khúc hát gì?" Tay nắm trên vai nàng bắt giác siết mạnh.

Lâu Thất nhớ tới khúc hát chàng dùng để hỏi cô Phi Hoan kia, khẽ nhủ mảy: "Khúc hát... khi đó ta cũng không biết ta hát gì, đa phần là hát bừa." Nàng nhắm mắt lại, nhớ về hồi nhỏ.

Trầm Sát nhìn nàng, không hề phát hiện ra lòng bàn tay mình đang toát mồ hôi.

Hắn cảm thấy mình chưa bao giờ căng thẳng như vậy, hắn nhìn vẻ mặt dần dần dịu xuống của nàng, khóe môi nàng thậm chí còn nở một nụ cười nhàn nhạt, sau đó hắn nghe thấy tiếng ngậm nga khe khẽ.

"La la... la la la. La la la... la la..."

Đúng là không có lời, chỉ là tiếng ngậm nga ngẫu hứng, nhưng trong mắt Trầm Sát lại dần dần ướt ứ, khóe mắt hắn hơi đỏ, hắn ôm lấy mặt Lâu Thất, hôn nhẹ lên môi nàng, giọng nói gần như tiếng thở than thành kính.

"Là nàng, là nàng..."

Ngọn nến khẽ nổ một tiếng khe khẽ.

Lâu Thất nghe hắn nhẹ nhàng kể lại những giấc mơ kia, trong lòng có chút rầu rĩ.

"Ta vẫn thường mơ thấy mình lắc lư trên thuyền nhỏ, nhưng chưa bao giờ mơ thấy chàng, có một lần, cũng là sau khi tới đây, ta mơ thấy chàng, ta giống như người ngoài cuộc nhìn thấy chàng nói với ta hồi còn nhỏ, cuối cùng lại mơ thấy ta, khi đó ta chỉ thấy kì lạ, cái gì mà lại mơ thấy ta..."

"Số phận đã an bài, nàng là của bốn Đế Quân."

Bất luận nguyên nhân hẳn nằm mơ thấy nàng là gì đi chăng nữa, bất luận tại sao nàng lại tới đây, hẳn quyết không buông tay, quyết không.

Trong hang động sâu thẳm bất giác có một cơn gió thổi qua, trong gió thoang thoảng hương thơm. Mũi Lâu Thất khê động dậy, ánh mắt vụt sáng: "Không nói nữa, bên dưới có đồ tốt, không thể đợi nữa, mau xuống thôi."

Nàng ở lâu trong Thần Ma Cốc, có thể nghĩ ra được, mùi hương này mang theo vị ngọt má của trái cây, chắc là quả gì đó đang chín.

Nàng liếc mắt nhìn, một đạo Thanh Phong Quyết lướt trên mặt Nguyệt: "Nguyệt vệ, người định giả vờ ngủ tới khi nào?"

332. Chương 332

Dưới động sâu có linh quả, cũng là lối ra.

Bây giờ thì đã biết, nhưng muốn đi xuống lại không hề đơn giản như thế, hang động này cực kỳ sâu, nhìn không thấy đáy, cứ nhảy xuống như thể chẳng khác gì với hành vi tự sát.

"Nếu lối ra ở bên dưới, thì người thiết kế ra cơ quan này chắc chắn cũng có thiết kế cách đi xuống, không thể để người khác nhảy xuống té chết được, phải tìm được cơ quan." Lâu Thất nói xong, nhìn Trầm Sát.

Trầm Sát nói: "Cơ quan nơi đây không giống với Trầm Vân Sơn, thậm chí..." thậm chí còn cao hơn một cấp.

Lâu Thất nheo mắt lại, chỉ vào hắn: "Nói ra ta vẫn còn có chuyện chưa hỏi chàng đây, chàng có quan hệ gì với Trầm Vân Sơn? Vì sao chàng lại biết thuật cơ quan của Trầm Vân Sơn? Còn nữa, dường như chàng rất khoan dung với Tố Lưu Vân nhỉ?"

Trầm Sát vừa quan sát cửa động, vừa nhàn nhạt lên tiếng: "Nói nàng ăn giấm (ghen) thì bốn Đế Quân sẽ nói cho nàng biết."

Lâu Thất trừng to hai mắt: "Ta ghen á?"

Nhóm người Trần Thập được Nguyệt giải huyết, khi họ vừa tỉnh dậy thì nghe thấy đoạn đối thoại này, họ không nhịn được bèn cười trộm, nhưng lại không dám biểu hiện ra bên ngoài, ai nấy đều phải cố gắng nhịn,

đúng lúc đó Thạch Phi cũng vừa tỉnh dậy, nghe thấy thể bèn hỏi mẫu thân: "Mẫu thân, ăn giấm (ghen) là gì ạ? Giấm chua lắm, không ngon."

Cả khuôn mặt của Lâu Thất đỏ bừng lên, giơ tay ra đẩy Trầm Sát. Trầm Sát đỡ lấy eo của nàng, lùi về sau một bước, chân bỗng giẫm phải chỗ nào đó, hang động bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng.

"Ồi?" Lâu Thất lập tức tò đầu ra nhìn, dưới đáy động sâu thẳm có ánh sáng, đứng trên cửa hang nhìn xuống có thể nhìn thấy một mặt hồ, ánh nước trong veo. Nhưng hang động này thật sự rất sâu, sâu đến mức khiến người sợ độ cao cảm thấy khiếp sợ.

"Ta biết rồi." Lâu Thất than thở, "Đúng là cao chiêu, không chế từ xa." Nàng ngồi xổm xuống kêu hấn nhắc chân lên, thối chỗ mà hấn vừa mới giẫm chân lên, quả nhiên sờ được một điểm nhô lên. Nàng giẫm xuống, ánh sáng bên dưới lại vụt tắt.

"Công tắc đèn!" Nàng giẫm một cái, thấp sáng ánh đèn bên dưới.

Trầm Sát nhìn nàng, vẻ mặt hết cách: "Thích rồi à?" Nàng bao nhiêu tuổi rồi đây?

Lâu Thất đứng lên, cười hì hì, "Có muốn xem bốn cô nương nhảy múa không?"

"Được." Trầm Sát vung tay, nhóm người Nguyệt lập tức xoay người lại, nhóm người Thạch Minh Cơ thấy thế cũng vội vàng xoay người theo, Đế Quân không muốn họ nhìn Đế Phi nhảy múa, thì họ cũng không dám nhìn.

Lâu Thất liếc nhìn Trầm Sát: "Nhìn đây."

Nàng cất bước nhảy nhẹ nhàng, múa không giống múa, nhìn như đang bước đi lung tung, càng trông giống như một chú nai nhỏ linh động đang nhảy nhót trên mặt tuyết.

Nhưng Trầm Sát nhanh chóng phát hiện ra bước nhảy của nàng rất có quy luật.

Trong động truyền ra từng tiếng két két két, hấn tò đầu ra nhìn, chỉ thấy dưới đáy động mọc ra từng bậc thang một, cứ mỗi bước nhảy của Lâu Thất thì có một bậc thang xuất hiện, nhảy một cái thì có thêm một bậc thang mới, nàng nhảy càng nhanh, những bậc thang kia cũng dâng lên một cách nhanh chóng, mãi đến bậc thang cuối cùng vừa vặn nằm ngay lối cửa động, cơ thể Lâu Thất cũng dừng ngay lại bên cạnh hấn, Trầm Sát giơ tay ra ôm lấy eo nàng, "Điệu múa này của ái phi quả thật rất đẹp."

"Quá khen quá khen." Lâu Thất cười với hấn. "Chàng biết không? Những bước đi lúc này, ta từng nhìn thấy có người nhảy như thế trong mơ, ban đầu thì không biết, nhảy rồi mới phát hiện ra."

Đầu tiên là Trâm tóc phượng hoàng bảy màu, rất có thể là đồ vật của mẫu thân ruột của nàng, sau đó là

bộ pháp sắp đặt cơ quan này, nàng từng nhìn thấy trong mơ...

Có phải nơi này thật sự có liên quan đến phụ mẫu của nàng?

Trầm Sát nắm chặt tay nàng: "Đi theo sát bốn Đế Quân, không được chạy lung tung."

Lâu Thất trợn mắt, có phải hấn xem nàng như con nít không? Còn chạy lung tung nữa chứ!

Nguyệt xoay người lại, nhìn thấy những bậc thang kia, cũng cảm thấy rất bất ngờ, "Đế Quân, Đế Phi, thuộc hạ đi xuống dưới trước."

"Ừ."

Nguyệt đi phía trước, Lâu Tín đi sát theo sau, Trầm Sát cũng kéo Lâu Thất đi xuống. Những bậc thang cao này có thể cho phép hai người cùng đi, đi sau Trầm Sát và Lâu Thất là Lữ Đại Lực và một nhà bốn người của Thạch Minh Cơ, Tử Vân Hồ vẫn đang nằm trong lòng Thạch Phi. Đi sau cùng là Trần Thập.

"Bậc thang hơi lung lay, mọi người cẩn thận một chút." Bậc thang mọc ra từ cơ quan, nhưng lại không chắc chắn lắm, nhiều người cùng bước xuống như thế, khiến nó hơi lung lay. Hai bên trái phải lại chẳng hề có tay cầm chắn đỡ, ngã xuống quả thật chẳng phải chuyện đùa. Trong số họ có rất nhiều người có khinh công không tồi, nhưng không có nghĩa là họ biết bay.

Bậc thang này rất dài, đi rất lâu mới đến được đáy.

...

Tầng sáng là lúc Cửu Tiêu Điện đẹp nhất.

Ứng bước ra khỏi Tam Trùng Điện, Tuyết vội vàng chạy đến, vừa thấy hấn liền nói: "Ứng! Đi xem thử Phi Hoan cô nương đi!"

"Phi Hoan cô nương thế nào?"

"Người đi xem thử rồi sẽ biết." Tuyết bĩu môi, "Với dáng vẻ này mà có thể làm được Đế Phi, thì ta có chỗ nào không được chứ?"

"Được rồi, bây giờ người nói điều này còn ý nghĩa gì không?" Ứng liếc cô ta, "Người tranh thủ từ bỏ suy nghĩ này đi, nếu không sau này chủ tử tuyệt đối sẽ không tha cho người đâu."

Vẻ mặt Tuyết nặng nề.

Họ đến điện khách của Nhị Trùng Điện, thì thấy một tì nữ đang bưng bữa sáng đến, đứng bấm báo ngay tại cửa chính: "Thúy Hoa cô nương, bữa sáng đã được mang đến rồi."

Ứng sửng sốt: "Thúy Hoa cô nương, ai vậy?"

"Tự đi xem chẳng phải là biết ngay đó sao."

Giọng nói của Phi Hoan vọng ra, "Mang vào đây đi."

Ứng chẳng hiểu gì hết, lập tức đi tới, cất giọng nói: "Phi Hoan cô nương?"

"Ai là Phi Hoan cô nương? Ứng Vệ đại nhân, chỗ này không có Phi Hoan cô nương."

Ứng ngơ ngác nhìn Phi Hoan đang bước ra, hẩn quan sát cô ta, người thì vẫn đúng là người đó, tuy sắc mặt có hơi trắng bệch, vành mắt thâm đen, nhưng quả thật là Phi Hoan. Và lúc này Phi Hoan đang ngược mắt lên nhìn hẩn với vẻ bức bối, dường như cảm thấy rất kỳ lạ với những gì hẩn vừa nói.

Ứng mới là người cảm thấy kỳ lạ đây!

Rõ ràng đang đứng ở ngay đây, vậy mà lại không thừa nhận tên của mình, chuyện gì đang xảy ra đây?

"Cô không phải là Phi Hoan cô nương sao?"

"Ứng Vệ đại nhân, tiểu nữ tên Thúy Hoa."

Ặc.

Thúy Hoa?

"Chẳng phải cô tên Phi Hoan sao?" Ứng hoàn toàn chẳng hiểu gì hết.

Thúy Hoa? Tên của một cô nương ở thôn nào vậy?

Một tay Phi Hoan vỗ ngực, một tay cầm khăn che miệng ho khù khụ, ho xong thì nhìn thấy trên khăn tay có một vết máu tươi, cô ta biến sắc.

Đây là tình trạng chỉ xuất hiện khi bị phản phệ Khổng Mộng Yểm, cô ta đã bị thương, nhưng lại không nhớ được Trầm Sát đã mơ thấy gì cô ta thi triển Khổng Mộng Yểm, sao cô ta lại bị phản phệ? Rốt cuộc Khổng Mộng Yểm có thành công hay không? Cô ta không hề nhớ được một chút gì!

”Phi Hoan cô nương bị sao thế này?” Ứng cau mày.

”Ứng Vệ đại nhân, tiểu nữ tên Thúy Hoa, vì sao ngài cứ gọi tiểu nữ là Phi Hoan?”

...

”Sắc...”

Xuống bậc thang, Lâu Thật lại đột nhiên nhớ đến cái tên Thúy Hoa, nàng không nhịn được bèn bật cười. Tiếc thay, có thể thôi miên gián tiếp khi đối phương đang thi triển Khổng Mộng Yểm đã là khó khăn lắm rồi, chỉ có thể thôi miên cô ta, đổi tên cho cô ta, muốn làm thêm việc khác thì hoàn toàn là chuyện không thể.

Nhưng, như vậy cũng chẳng sao, tin rằng vị Thúy Hoa cô nương này nhất định sẽ chủ động xuất hiện trước mặt họ, đến lúc đó mới tính sổ với cô ta là được rồi.

”Cười gì vậy?”

Trầm Sát hỏi.

Lâu Thật nhin cười lắc đầu. Bây giờ vẫn chưa thể nói chuyện Khổng Mộng Yểm với hắn được, sợ hắn bị kích thích làm tổn thương tinh thần lực. Tối hôm qua hắn thật sự rất lợi hại, lợi hại đến mức nàng phải like cho hắn liên tục.

”Đế Phi, chỗ này có...” Giọng nói của Nguyệt bỗng vang lên.

Tử Vân Hồ cũng đột nhiên nhảy vọt ra.

Lâu Thất ngược mắt lên, họ đang ở trong một cung điện, trên chiếc cột trong cung điện lại có khắc hình Tử Vân Hồ!

”U U...” U U chạy vòng quay cây cột kia.

”U U, đây là mày, hay là họ hàng của mày vậy?” Lâu Thất nhìn bức tranh trên cột, chỉ cảm thấy giống y hệt như U U, nhưng nàng không biết mọi Tử Vân Hồ có phải đều y hệt nhau hay không, hay chỉ có con này là trông khác nhất.

"U U..." Ánh mắt U U lóe lên tia bi thương, không lâu sau, bỗng dưng rơi nước mắt. Nhóm người Lâu Thất chấn kinh, con Tử Vân Hồ này có ý gì đây?

"Chẳng lẽ đây là trưởng bối của mày? Phụ thân? Mẫu thân?" Lâu Thất đi đến, Tử Vân Hồ nhảy tót vào lòng nàng, cọ vài cái.

Lâu Thất có thể hiểu được ý của nó rồi, bức tranh Tử Vân Hồ này không phải phụ thân nó thì là mẫu thân nó.

Tử Vân Hồ không thể chui ra từ đá được.

"Có thể người thiết kế ra cơ quan này trước đây cũng từng bắt được một con Tử Vân Hồ, chính là phụ thân mẫu thân của U U." Nguyệt nói.

Lâu Thất nhướn mày: "Này, nói chuyện đàng hoàng! Bỏn cô nương đây không có mắt nó nhé? Là do nó vì một con cá nướng và tự nguyện đi theo ta đó biết chưa?"

Nói cư như nàng là kẻ xấu thích bắt bớ động vật không bằng.

Cung điện này trống rỗng không có một thứ gì, không tìm được bất kỳ cơ quan hoặc cửa ngầm gì trên các vách tường đá xung quanh.

Lâu Tín nói: "Chắc không phải lại là một hang động sâu đáy chứ? Cô nương, hay thuộc hạ đi giẫm thử?"

"Người dám đi thì cứ đi." Lâu Thất nhìn lướt qua hắn.

Lâu Tín sợ hãi, bị nàng nói như thế hắn ta còn dám đi ư?

Lâu Thất thông thả bước đến, nàng cảm thấy không hề đơn giản như thế, làm gì có chuyện dùng một cơ quan những hai lần? Vả lại, hang động này đã đủ sâu rồi, nếu còn sâu nữa, nàng cảm thấy không có khả năng lắm, thế thì phải tiêu tốn quá nhiều nhân lực vật lực, quả thật không cần thiết phải như thế.

Khi nàng đi vào trong góc, Trầm Sát đột nhiên gọi nàng, "Thất Thất, đứng yên đừng cử động."

Khi hắn lên tiếng, Lâu Thất đã đứng yên bất động, thậm chí nàng vẫn giữ nguyên bàn chân phải đang giơ lên nhưng vẫn chưa kịp giẫm xuống của mình.

Trầm Sát đi đến bên cạnh nàng, rút Phá Sát ra, khoét một khối đá từ trên bức tường đá bên cạnh, trong khi khối đá đó rơi xuống đất thì hắn cũng kéo nàng bay về sau.

Soạt soạt soạt, tiếng mũi tên dày đặc, vô số mũi tên bắn ra, bắn loạn xạ không theo nguyên tắc! Mỗi một góc ngách đều sẽ bị bắn trúng, vốn không hề có chỗ trốn được.

Trầm Sát và Lâu Thất lập tức lách mình đến trước mặt mọi người, đồng thời tung chưởng vẽ một vòng lớn trước ngực, một tấm khiên nội lực khổng lồ chắn trước mặt mọi người một cách vô cùng chắc chắn.

Tiếng keng keng keng vang lên dày đặc, những mũi tên bắn về hướng bên này toàn bộ đều bị chặn lại sau đó rơi hết xuống đất.

Trận mưa tên này kéo dài liên tục tít nhất mười lần hít thở, dưới chân họ lúc này đã chất đầy một đồng mũi tên.

Lâu Thất lẩm bẩm: "Dư tên đúng không? Có cần bắn nhiều tên như vậy không?"

Trầm Sát quan sát xung quanh, đột nhiên biến sắc, "Bắn nhiều tên như thế, ắt có dụng ý khác!"

Mọi người sửng sốt, lúc này, phụ thân của Thạch Minh Cơ hoảng sợ: "Ta nhớ ra rồi, trước đây người già trong tộc từng nói, trong cấm địa có một nơi rất đáng sợ, có lẽ chính là nơi này! Mau lên! Mau nghĩ cách thoát ra, để muộn sẽ không kịp mất!"

333. Chương 333

Lâu Thất vốn muốn hỏi, chẳng phải Long Dẫn Tộc chưa từng có ai vào đây hay sao? Sao lại có người biết trong này có một nơi rất đáng sợ? Nhưng lúc này không phải là lúc để hỏi, ngay cả Trầm Sát cũng đều biến sắc rồi, e rằng là một cơ quan rất lợi hại.

Đang suy nghĩ như thế, Trầm Sát đã nắm chặt lấy cổ tay nàng, "Nghe nói đến thủy ngân chưa?"

Thủy ngân? Lâu Thất cũng biến sắc. Nàng biết, một vài vương hầu thời cổ đại sẽ bơm thủy ngân vào trong mộ lúc an táng, một là vừa có thể ngăn chặn việc thi thể thối rữa, hai là phòng ngừa việc trộm mộ, thủy ngân bốc hơi có độc, có thể độc chết kẻ trộm mộ.

Nhưng nơi này vốn chẳng phải là mộ huyết, chẳng lẽ trong này có kỳ trân dị thảo thật ư, phải dùng thủy ngân để bảo vệ?

Nhìn dáng vẻ của nàng, Trầm Sát đã biết nàng chắc chắn có biết đến thủy ngân, "Nhìn thấy những chiếc lỗ nơi mũi tên bắn ra không? Nếu bổn Đế Quân đoán không sai, sẽ có thủy ngân chảy ra từ những chiếc lỗ kia, kiểu cơ quan thủy ngân sẽ trút xuống sau mưa tên đã từng xuất hiện trong mộ thất của Vương hầu Đông Thanh."

Lâu Thất khóc thầm: "Ý của chàng là, đây là một cục tát sát?"

”Ừ.”

Điều Lâu Thất không hiểu là, nàng đã biết cơ quan xuống đây, nếu nàng đoán không nhầm cơ quan này có thể do người có liên quan đến nàng bày bố, vì thế, nàng mới nhớ mang máng được bộ pháp kia, từ lần trước khi Kim Lão nói với nàng rằng huyết chú bốn mạng chỉ được luyện thành khi có huyết mạch thiên phú của Lâu Gia, thì nàng hơi hiểu ra, công pháp của nàng và Lâu Gia, chắc là có chút ẩn tượng trong tiềm thức, lão đạo sĩ thú vị kia không biết đã mang nàng đến hiện đại vào lúc nàng mấy tuổi, có thể khi nàng hai ba tuổi đã có người nói những công pháp này với nàng, trong tiềm thức của nàng đã ghi nhớ nó, còn trong ký ức của nàng không có cũng là việc dễ hiểu.

Nhưng nếu là trận pháp do người có liên quan đến nàng bày bố, vậy thì trong lúc bày trận, không phải nên nghĩ đến khả năng nhỏ nhoi này hay sao? Sử dụng bộ pháp của Lâu Gia mới có thể đi xuống, chứng tỏ có khả năng là hậu nhân của Lâu Gia, thì bên dưới này cũng không thể là cục tất sát chứ nhỉ!

Chẳng lẽ lại còn muốn tiêu diệt người có liên quan đến Lâu Gia ư?

Trầm Sát tập trung kiểm tra những cơ quan khác, xoay đầu liền thấy vẻ mặt rối rắm của Lâu Thất, hần lắc đầu nói: ”Không phải tất cả mọi cơ quan đều được bày bố cùng một lúc, cũng có thể sau khi có người bày bố cơ quan đầu tiên xong, thì lại có người đến đây, bày bố một cục tất sát.”

Trong lòng Lâu Thất sáng tỏ.

Vì thế, cũng có khả năng là kẻ thù, kẻ rất hiểu về người bày trận có liên quan đến Lâu Gia, đã bày ra lớp cơ quan thứ hai, dùng cục tất sát, mục đích là muốn giết chết người phá trận có liên quan đến người bày trận lúc trước.

”Lúc này không nên nghĩ đến những việc khác, tìm cơ quan mới là quan trọng.” Trầm Sát lên tiếng. Nếu người bày trận lúc trước thật sự là người của Lâu Gia, là người có liên quan đến nàng, thì nhờ vào nàng tìm cơ quan sẽ càng chắc chắn hơn. Huống hồ, cơ quan của nơi đây hoàn toàn khác với cách bày cơ quan của Trầm Vân Sơn, để hần tìm thì có thể sẽ tốn nhiều thời gian hơn một chút.

Lâu Thất gạt đầu, bình tĩnh trở lại.

”Có thủy ngân chảy ra rồi!” Thạch Minh Cơ kêu lên đầy hoảng sợ.

Trầm Sát trầm giọng, nói: ”Bể khí, không biết bể khí thì bịt mũi miệng lại.”

Vào mỗi lần nguy cấp, Trầm Sát chưa bao giờ hoảng loạn, giọng nói của hần luôn rất lạnh lùng và bình tĩnh, vào lúc bình thường có thể làm người ta sợ hãi, nhưng vào lúc này lại khiến người ta trấn tĩnh hơn không ít.

Đối với Lâu Thất cũng thế, hần vẫn luôn giữ dáng vẻ lãnh khốc bình tĩnh như lúc này, khiến con tim nàng cũng bình tĩnh đi rất nhiều.

Lấy một chiếc bình ra ném cho Nguyệt, kêu hấn phát cho mỗi người một viên, kêu họ nhanh chóng nuốt xuống. Tạm thời ngăn chặn độc khí thì không thành vấn đề, nhưng nếu có một lượng thủy ngân lớn đổ ập vào thật, thì cả cung điện này sẽ chìm trong khí độc, đừng nói khí độc, đến lúc đó e rằng họ cũng chẳng còn chỗ để đứng, nếu da tiếp xúc với một lượng lớn thủy ngân thì cũng sẽ bị hỏng theo.

Tình huống nguy cấp.

Nhóm người Nguyệt và Trần Thập cũng đều cố gắng tìm kiếm cơ quan.

Lâu Thất tin rằng nơi này chắc chắn có lối ra, nếu không, xây một cung điện lớn như thế làm gì.

Tất cả mọi người đều tản ra tìm kiếm cơ quan, chỉ có mình nàng đứng tại chỗ, nhìn thì cứ như đang ngó người, thật ra thì đã có một thứ gì đó bỗng dưng xẹt qua trong lòng nàng, "Vì sao lại bày bố các mũi tên bắn loạn như thế? Nhiều và phức tạp như vậy, tuy có thể bắn đến được mọi ngõ ngách, nhưng nếu tiếp sau đã có thủy ngân thì chẳng khác gì là hành động dư thừa, dùng nhiều mũi tên như thế, lúc này khi tên bay đầy trời, chẳng thể nhìn được chúng được bắn ra từ đâu... Trầm Sát!"

Trầm Sát xoay đầu lại nhìn nàng, thấy hai mắt nàng sáng rực như sao.

"Mưa tên lúc này, chàng có nhớ chúng được bắn ra từ đâu không?"

Lâu Thất thích nói chuyện với người thông minh, nàng vừa nói như thế, Trầm Sát lại hiểu ngay được suy nghĩ của nàng. Vả lại, khi này có thể những người khác đều đang bận né tránh mưa tên, chỉ có hấn mới có thể bình tĩnh quan sát xung quanh và nhớ được tên được bắn ra từ hướng nào trong tình huống nguy hiểm cấp bách như thế.

Nàng cũng có ấn tượng đại khái rồi, nhưng nàng cần hấn khẳng định lại.

"Ý của nàng là?" Trầm Sát trầm ngâm, cơ thể lóe lên, lập tức bay đến một ngõ ngách. Lâu Thất cũng chạy vội theo, đồng thời vẫy tay, kêu tất cả mọi người đi theo.

"Quả nhiên."

Tại nơi đây, trên bức tường đá có một mảng nhỏ không có lỗ tên, tất nhiên cũng sẽ không có thủy ngân chảy ra.

Nguyệt giơ tay ra sờ mó, gõ nhẹ, "Chỗ tường này kiên cố một cách kỳ lạ, có thể là rất khó đục lỗ, nên..."

"Không, càng là vì chỗ này chính là lối ra, đây là một cánh cửa." Lâu Thất mỉm cười.

Sau cánh cửa là lối ra, làm gì có chuyện đổ thủy ngân chứ. Trận mưa tên kia, chẳng qua chỉ vì muốn mê hoặc những người ở đây, để họ cho rằng mỗi một chỗ đều có tên bắn ra, dẫn dắt tư duy, để người ta không ngờ đến rằng trên thực tế vẫn còn một chỗ không hề bắn tên.

Cho dù nghĩ đến, thì lúc đó cũng sẽ nhìn không rõ, vì mưa tên quá dày đặc.

Đáng tiếc, Trầm Sát có ánh mắt như thế nào, Lâu Thất có ánh mắt như thế nào cơ chứ.

Trầm Sát cũng bình tĩnh lại: "Không sai, đây chính là lối ra." Tay của hắn vỗ vào một chỗ nào trên đó, trên tường bỗng có một chiếc ly ngọc to hơn ngón tay cái một chút xú bật ra.

Mọi người kinh ngạc.

"Là sao đây?"

Trầm Sát nhìn Lâu Thất, "Cơ quan huyết mạch."

"Cơ quan huyết mạch gì chứ?" Lâu Thất sửng sốt, "Chàng đừng nói là... nhỏ máu đấy nhé?"

"Đúng như nàng nghĩ." Trầm Sát nói: "Nơi này, có thể người bố trận chỉ muốn cho người thân của hắn vào đây, vì thể chỉ có người có quan hệ huyết thống với hắn mới có thể bước vào."

Đùa gì thế này, còn có loại cơ quan này thật sao?

Lâu Thất tỏ vẻ không tin. Nhưng lượng thủy ngân chảy ra càng ngày càng nhiều, nếu còn không thử, thì e rằng họ đều sẽ phải bỏ mạng tại đây.

"Thử thì thử vậy!" Nàng lập tức muốn lấy Phá Sát rạch một đường trên ngón tay, Trầm Sát lại nắm lấy tay nàng: "Để bốn Đế Quân."

Hắn cầm Phá Sát, lướt nhẹ một đường trên móng tay của nàng thôi, nhưng kiếm khí sắc bén đã đủ rạch một ít da thịt trên tay nàng, chỉ cần một giọt máu nhỏ xuống, hắn liền siết chặt lấy tay nàng, không để chảy thêm bất kỳ nửa giọt máu nào nữa.

Giọng máu kia nhỏ vào trong chiếc ly ngọc cực kỳ nhỏ nhắn kia, chiếc ly ngọc lập tức rút vào lại rong bước tường.

Mọi người nín thở chờ đợi, chỉ nghe thấy một tiếng ken két, một phiến cửa đá rộng bằng một người từ từ lòi ra trước mắt họ.

Bên trong, nồng nặc mùi hương họ đã ngửi thấy lúc ở bên trên khi này!

Lâu Thất cảm thấy đầu óc đặc sệt.

Họ nhanh chóng đi vào cánh cửa ấy, sau đó cánh cửa kia lại khê khép chặt vào tường.

"Máu thật sự có tác dụng ư? Đừng nói là dùng đại máu của ai cũng được đấy nhé?" Nàng nhìn Trầm Sát.

Trầm Sát lắc đầu: "Không đâu. Cơ quan huyết mạch đã tồn tại rất nhiều năm, chẳng qua bây giờ có rất ít người có thể bố ký loại cơ quan này thôi."

"Nói như thế, ta thật sự có liên quan đến người bố trận ư?"

Trầm Sát nhìn nàng, ánh mắt ấy muốn nói lên đã rất rõ ràng.

Đúng, không sai, thật sự có liên quan.

Lâu Thất đỡ trán, "Ôi, thân thể ơi, ghét nhất là những thứ phức tạp như thế này." Nói xong, lại vỗ vai Trầm Sát như hai huynh đệ thất thiết, rồi thở dài, nói, "Không sao, chúng ta đồng bệnh tương lân mà."

Nhóm người Nguyệt đều cảm thấy khó đỡ.

Vẫn còn chưa nói gì, thì ánh mắt nàng bỗng sáng rực: "Không đúng không đúng, lúc này khi ở bên trên chúng ta đã ngửi thấy mùi hương này rồi, trên thực tế, mùi hương này còn bị ngăn cách bởi một cách cửa đá và không gian trong cung điện lúc này, loại mùi hương có thể bay tuyên tường!" Nàng nhìn Trầm Sát, nhướn mày, "Chàng nói xem, sẽ là kết quả như thế nào đây?"

Vừa nói như thế, ánh mắt mọi người cũng sáng rực lên.

Đúng vậy, rốt cuộc là gì? Mùi hương chỗ này đã cực kỳ nồng nặc.

Trầm Sát nhìn phụ thân của Thạch Minh Cơ, "Nói ra những gì người biết xem."

Lúc này khi thủy ngân vẫn còn chưa chảy ra, gã đã nói, trước đây người già trong tộc đã từng nói, trong cấm địa có một nơi rất nguy hiểm, sao gã lại biết được? Hoặc nói là, người già trong tộc sao lại biết được?

Ánh mắt lạnh lẽo của hắn lia tới, khiến ông Thạch giật mình lùi về sau một bước, gã không dám nhìn vào mắt hắn, gã hít một hơi, dường như cần phải gom thêm một ít dũng khí.

”Lão, lão đây cũng không rõ lắm, chỉ là khi còn bé nghe tộc trưởng đời trước kể rằng, trong cấm địa rất hung hiểm, bên trong có một nơi rất nguy hiểm, ai vào cũng đều sẽ chết, nhưng khi đó chưa chắc đã có cơ quan, lão nghĩ chắc trước đây chỗ này đã có rất nhiều thủy ngân rồi...”

Chỗ này, chắc chắn không chỉ tồn tại mười mấy hai mươi năm. Nhưng cơ quan được bày bố ra từ khi nào thì không ai biết được.

Lâu Thất nhớ đến chiếc trâm tóc phụng hoàng bảy màu, và cả một giọt máu khởi động cơ quan huyết mạch khi này, trong lòng cứ luôn thấy bất lực.

Giờ đây nàng biết bản thân nàng không thể nào bỏ mặc mọi thứ chỉ để sống một cuộc sống tự do của mình.

Tay bị Trầm Sát nắm chặt lấy, hấn kéo nàng đi về trước: ”Mặc kệ là gì, đến rồi thì cứ đi xem thử.”

Lâu Thất nhìn bàn tay bị hấn nắm, ánh mắt trở nên kiên định. Dù sao nàng cũng không phải là một người thích chạy trốn, gặp phải chuyện thì cứ đối mặt thôi!

Trước mặt là một lối đi hẹp, đỉnh đầu là những nhánh dây leo xanh biếc rũ xuống, chắn hết tầm nhìn, loáng thoáng có thể nhìn thấy ánh sáng nhàn nhạt giữa các khe hở.

”Nếu người bố trận lúc sau không vào đây, thì trong này chắc không còn nguy hiểm nữa, bởi vì cửa chỉ được mở bởi người có mối quan hệ huyết mạch mới mình, nên người bố trận ban đầu sẽ không còn lắp thêm cơ quan hung hiểm nào nữa.” Trầm Sát nói.

Lâu Thất nhìn hấn: ”Sao có thể xác định được người bố trận thứ hai không vào đây?”

Không thể xác định, nên vẫn không thể chắc chắn trong này có còn nguy hiểm nữa hay không.

Nhưng, khi đứng ở đây, mùi hương kia lại càng nồng nặc hơn.

334. Chương 334

”Dù có nguy hiểm hay không thì cũng phải vào.”

Lâu Thất cầm Phá Sát, một tay chém ngang qua, những cây mây lục chắn trước mắt đó lập tức bị cắt xuống tới tấp, rơi trên mặt đất. Họ đã nhìn thấy tình hình bên trong.

”Đi.” Trầm Sát kéo nàng đi vào.

Động nham thạch, bên trong động đều là nham thạch màu trắng, không có chút tạp chất nào, tất cả đá đều trắng bóng như ngọc. Mà trên một hòn đá ở giữa mọc một cây thực vật màu trắng, cành lá màu trắng,

bông hoa màu trắng này tựa như hoa mẫu đơn vậy, nhưng mà nhìn lại thì cánh hoa của nó thực ra không phải là màu trắng thật sự, mà là có một nửa màu trắng, một nửa trong suốt. Nhụy hoa khép chứ chưa nở, hương thơm ngào ngạt kia tỏa ra từ chỗ đó.

Trên đầu có mấy cửa động nho nhỏ, ánh sáng từ những cửa động đó chiếu xuống, trong động đá trắng hình thành mấy cột ánh sáng mỏng nhưng lại không chiếu rọi đến cây hoa đó.

”Động nham thạch thật kỳ lạ, bông hoa cũng thật đặc biệt.” Lâu Thất nhìn bông hoa, tuy mắt sáng rõ nhưng không vội lao tới để đào nó.

Không ai động đẩy hết.

Ngược lại thê tử của Thạch Minh Cơ nhìn bông hoa đó có chút say mê.

”Có ánh sáng, lúc trời mưa nước mưa cũng có thể rơi xuống, nhưng sẽ không trực tiếp chạm đến cây hoa đó, là vì những nham thạch trắng này vốn đã có thể tích trữ ánh sáng, tích trữ nước, sau đó cung cấp cho hoa kia từ từ hấp thu.” Trầm Sát nói.

Lâu Thất lập tức nhìn hắn với đôi mắt hình trái tim: ”Chủ tử thật hiểu biết!”

Trầm Sát không nhịn được muốn gõ đầu nàng.

Lúc này, Trần Thập đột nhiên lướt mình chắn trước cây hoa đó, nhìn thê tử của Thạch Minh Cơ: ”Cô muốn làm gì?”

Lúc này họ mới phát hiện thê tử của Minh Cơ đã ở rất gần cây hoa đó.

Thạch Minh Cơ nhìn nàng ta một cách sững sờ: ”A Tú, nàng đang làm gì vậy?”

A Tú cúi đầu, nói một cách sợ hãi: ”Không, không có gì, thiếp chỉ muốn xem thử đóa hoa đó, đóa hoa đó đẹp quá.”

Lư Đại Lực lúc này lớn tiếng nói: ”Khi chúng ta vào, lão tộc trưởng đã nói rồi, bảo bối bên trong này đều thuộc về cô nương bọn ta, các người không được cướp đó. Nếu các người dám cướp thì ta sẽ dùng một quyền đánh chết các người!” Nói xong, hắn còn giơ nắm đấm lên thối thối.

Cũng không biết chiêu này là ai dạy cho hắn.

Nhưng đối với hành vi bảo vệ bảo vật này của hắn, Lâu Thất tỏ ý muốn cho hắn ba mươi hai cái like. Đúng thế, chính là nên như vậy, lão tộc trưởng đã đồng ý rồi, đồ ở trong này đều là của họ.

Lúc này, A Tú đột nhiên ngẩng đầu nhìn sang Trầm Sát: "Đế Quân, dân phụ chỉ là muốn đóa hoa này, đóa hoa này có thể cho dân phụ không?"

Trầm Sát liếc cô ta một cái.

"Đế Phi, hoa này có thể cho dân phụ không? Nghe nói, hoa này ăn vào rất tốt cho thai nhi, Đế Phi hiện giờ vẫn chưa có thai, có thể cho dân phụ trước không..."

Cô ta nói rồi thì quỳ phịch xuống.

Lâu Thất nhìn nàng ta, trong mắt đột nhiên long lạnh.

A Tú quỳ xuống còn kéo kéo tay áo của Thạch Minh Cơ bảo hắn cũng quỳ xuống cầu xin, còn Thạch Phi đang được Thạch Minh Cơ công vốn dĩ vẫn đang ngủ, lúc này giật mình lập tức tỉnh lại.

Có thể nhìn ra được, Thạch Minh Cơ trước nay rất thương ân tử, trên mặt hắn tuy lộ ra vẻ khó xử nhưng vẫn là nghe lời của nàng ta, công Thạch Phi quỳ xuống. Sau khi quỳ, hắn nhìn sang A Tú, không nhịn được hỏi: "A Tú, nàng biết loại hoa này? Sao ta chưa từng nghe nói đến?"

A Tú cúi đầu nói: "Chàng dĩ nhiên chưa nghe qua, hoa cỏ thì nam nhân các chàng làm gì có hứng thú, nhưng mà Minh Cơ, loại hoa này ăn vào thật sự là tốt cho thai nhi."

Thạch Minh Cơ sáng mắt: "Thật ư?"

"Ừm."

Thạch Minh Cơ lập tức quay sang Trầm Sát và Lâu Thất, lập tức khấn đầu: "Xin Đế Quân và Đế Phi tác thành! Có thể cho ân tử của ta hoa này không?"

Trầm Sát vẫn là biểu cảm lạnh lùng như thường, Lâu Thất thì lại nhíu mày, cũng không nói gì.

A Tú đột nhiên ôm bụng, kêu lên một tiếng với vẻ mặt trắng bệch: "Đau bụng quá..."

Thạch Minh Cơ biến sắc, vội vàng đỡ cô ta: "A Tú, A Tú nàng sao thế?"

Thạch phụ bế Thạch Phi xuống từ trên lưng Thạch Minh Cơ, cũng nhìn con dâu với vẻ mặt khẩn trương.

A Tú thầm thì khó giấu vẻ khổ sở và mệt nhọc: "Minh Cơ, Minh Cơ bụng thiếp đau... Thiếp sợ lắm, thiếp sợ không giữ được đứa con trong bụng..."

"Vây, vây phải làm sao? Có phải hôm qua rơi xuống sông bị động thai rồi không?" Thạch Minh Cơ cuống đến nỗi trán toát cả mồ hôi.

Lâu Thất đi đến chỗ họ: "Chi bằng ta xem thử cho A Tú nhé, ta ít nhiều cũng có chút y thuật."

"Không!" A Tú đột nhiên hét lớn, tất cả mọi người đều nhìn cô ta, cô ta lại vội vàng giải thích: "Dân phụ, ý của dân phụ là Đế Phi thân phận tôn quý, sao có thể hạ cố xem cho dân phụ được? Đế Phi có thể thưởng bông hoa đó cho dân phụ không? Ăn bông hoa đó thì thai nhi của dân phụ chắc chắn sẽ không sao."

Lâu Thất đột nhiên vòng hai tay trước ngực, hơi nghiêng đầu nhìn cô ta: "Thật sao? Ăn hoa rồi thì không sao nữa?"

"Thật vậy, tên của hoa này là hoa an thai..."

"Phi." Lâu Thất không nhịn được phì cười: "Hoa an thai?"

Sắc mặt Thạch Minh Cơ đỏ lựng: "Đế Phi, sao người lúc này mà còn cười được? Lẽ nào người không có một chút lòng đồng cảm nào sao? A Tú mang thai lần hai không dễ dàng, hiện giờ lại đau bụng, hoa đó đối với người không có tác dụng gì, người không thể cho nàng ấy ăn ư?"

Té ra nếu nàng không cho thì tội ác tày trời.

"Ái phi của bốn Đế Quân đến lượt người trách mắng à?" Giọng nói lạnh lùng của Trầm Sát vang lên từ từ: "Bụng của thê tử người đau hay không thì liên quan gì nàng ấy?" Hắn quay sang Thất Thất, giọng nói rõ ràng là nhẹ nhàng hơn rất nhiều: "Thất Thất nếu không thích hoa đó thì bốn Đế Quân giẫm đạp thay nàng được không?"

Lâu Thất vỗ tay cười: "Không cần giẫm đạp, ta có thể hái xuống cho U U chơi."

"Đế Quân, Đế Phi, các người, các người sao có thể như vậy, thà làm hỏng hoa cũng không bằng lòng cho A Tú sao?"

Lâu Thất chớp chớp mắt nói: "Đúng vậy, người nói không sai, ta chính là không bằng lòng đem hoa cho nàng ta."

Ngực của A Tú nhấp nhô, xem bộ dạng là tức cũng không phải nhẹ. Đến lúc này cuối cùng không nhịn được lập tức hất tay của Thạch Minh Cơ ra nhảy lên, trừng Lâu Thất với vẻ phẫn nộ, hai khóe mắt đỏ, gào lên: "Lâu Thất! Sao người cứ luôn gây khó dễ với lão nương vậy? Hả?"

Cảnh tượng đột ngột này khiến mọi người không kịp trở tay.

Cô ta tiếp tục gào lên: "Trước đây nam nhân mà ta vừa ý, người đã thả hấn đi rồi! Đúng, chính là người, người đừng tưởng lão nương không biết, chính là được người cứu đi!" Cô ta chỉ sang Nguyệt.

Lâu Thắt nhớ đến Nguyệt lần đó đã trúng sâu độc được một thị nữ dưới trướng của Bách Hoa Phu Nhân tên Tiểu Liên mang về chuẩn bị làm trai lơ của Bách Hoa Phu Nhân, nàng không nhận được nhếch khóe miệng, liếc Nguyệt với vẻ cười nhạo.

Nguyệt hiển nhiên cũng nhớ lại lần đó, vẻ mặt hơi biến sắc: "Người không phải thê tử của Thạch Minh Cơ, người là Bách Hoa Phu Nhân?"

"Cái gì? Không phải A Tú?"

Lâu Tín đã kéo Thạch phụ mang theo Thạch Phi lùi lại, Thạch Minh Cơ cũng đứng lên, nhìn thê tử của mình với vẻ không thể tin được: "Không phải A Tú, sao có thể chứ?"

"A Tú" quệt quệt hai cái trên mặt, lúc buông tay xuống thì gương mặt đó đã biến đổi hình dạng, bỗng chốc biến thành Bách Hoa Phu Nhân.

Vẻ xinh đẹp mang theo chút lẳng lơ, trong mắt lại tràn đầy giận dữ, bà ta trừng Lâu Thắt: "Không sai, ta là Bách Hoa Phu Nhân! Lâu Thắt, ta lại thích nam nhân ở cạnh người kia, hấn thật đúng là tuần tú, lông mày kia, sống mũi kia, đôi môi kia, thậm chí cả cái cằm đều đẹp vô cùng. Cái quan trọng nhất là hấn cao lớn, thân hình đó vừa nhìn thì đã khiến người ta nóng bừng toàn thân..." Bách Hoa Phu Nhân nhìn Trầm Sát, trong mắt lộ ra một chút say đắm, bỗng nhiên lại trừng mắt giận dữ về phía Lâu Thắt: "Nhưng mà, nam nhân này cũng là của người!"

Nguyệt toát mồ hôi, sao lại gọi "Cũng là của cô ấy?" Hấn có phải đâu!

"Đế Quân Phá Vực mà, ta biết, nếu ăn hấn thì khó rồi. Vì vậy ta đã từ bỏ, nam nhân tốt như vậy muốn ta từ bỏ người có biết đau khổ thế nào không?"

"Vậy bà đúng thật là tự chuốc khổ." Lâu Thắt nhún vai.

"Ta đã từ bỏ hai người nam nhân đó, đúng lúc vô tình nghe được trong cấm địa của Long Dẫn Tộc bên này có quả Mỹ Nhân, giờ người lại xuất hiện giành với ta!"

"Quả Mỹ Nhân?" Lâu Thắt nghe tóm được ba chữ quan trọng nhất trong lời nói của bà ta. Quả Mỹ Nhân chắc không phải chính là bông hoa đó chứ? Đó không phải là hoa ư? Sao lại là quả?

Thạch Minh Cơ đột nhiên lao tới chỗ Bách Hoa Phu Nhân: "Bà đã làm gì A Tú? Bà đưa nàng ấy đi đâu rồi!"

Bách Hoa Phu Nhân vung tay, Thạch Minh Cơ lập tức bị hất ra, cơ thể va vào nham thạch, phụt một tiếng nôn ra ngụm máu.

”Cha!” Thạch Phi lớn tiếng kêu lên. Thạch phụ vội vàng mang theo nó chạy về phía Thạch Minh Cơ, đỡ hắn dậy.

”Cha, đó không phải mẫu thân à? Mẫu thân sao lại thay đổi hình dạng vậy? Mẫu thân sao lại đánh cha?” Thạch Phi khóc oa oa.

Bách Hoa Phu Nhân nhướng mày, quát một tiếng: ”Ồn quá! Còn khóc nữa ta sẽ giết ngươi!” Lâu Tín và Lư Đại Lực lập tức chặn phía trước một nhà ba người đó.

”Long Dẫn Tộc đúng là một đám ngu xuẩn đầu đá, chính là tên Thạch Minh Cơ này, người cứ hời hợt, lão nương cải trang thành bộ dạng thê tử của hắn, muốn cùng hắn mây mưa một lần mà hắn nói không thể làm tổn hại đứa bé trong bụng. Ha ha ha, thật đúng là buồn cười chết mất.” Bách Hoa Phu Nhân ngửa đầu cười.

Trần Thập và Lâu Tín nghe thế thì tai cũng ửng đỏ cả lên.

Thạch Minh Cơ vừa giận vừa hận vừa xấu hổ nên lại phun ra một ngụm máu.

Lâu Thất bĩu môi, ngắt lời bà ta: ”Ta nói nè, bà nói nhiều lời vô dụng đó làm gì? Chi bằng nói cho ta quả Mỹ Nhân là gì đi.”

”Quả Mỹ Nhân mà ngươi cũng không biết, chắc chắn, Đế Phi? Ta cũng đúng là chưa từng thấy, lại còn là Đế Phi trinh nữ...”

Lời của bà ta còn chưa nói xong, một chưởng mạnh mẽ lập tức đánh tới đầu của bà ta, không nề tình chút nào! Thân hình Trầm Sát chuyển động, thanh kiếm đã ra khỏi bao, sát ý lạnh lùng lập tức ngập tràn cả động nham thạch màu trắng.

Bách Hoa Phu Nhân biến sắc: ”Đây, đây là kiếm gì vậy?”

”Ngươi nói quá nhiều rồi.” Trầm Sát lạnh lùng, mũi kiếm quét qua mang theo một luồng sương mù màu đen mờ mịt.

Trong lòng Bách Hoa Phu Nhân lạnh giá, bởi vì bà ta cảm nhận được mình sắp chết, bà ta nhất định sẽ chết dưới thanh kiếm này, bởi vì thanh kiếm này khiến bà ta run cầm cập.

Con ngươi của bà ta chiếu ra bóng của thanh kiếm, sát khí đã đi thẳng đến đáy mắt của bà ta.

”Đừng, đừng giết ta! Ta có thể nói với các người về chuyện của quả Mỹ Nhân...”

”Đừng giết bà ta, ta muốn hỏi A Tú ở đâu!”

Giọng nói của Bách Hoa Phu Nhân và Thạch Minh Cơ vang lên cùng lúc.

Kiểm tiếp tục quét xuống từ từ, mang theo một loại áp chế khiến người ta tuyệt vọng. Cho đến khi tay của Lâu Thất đột nhiên vươn tới, áp lên mu bàn tay cầm kiếm của Trầm Sát.

335. Chương 335

Sát khí lập tức biến mất.

Trầm Sát nhìn nàng, ”Thất Thất không muốn giết nàng ta ư?”

”Nghe xem bà ta nói gì về quả Mỹ Nhân này đã.” Ánh mắt Lâu Thất thoáng nhìn Bách Hoa Phu Nhân lóe lên ánh sáng, khóe môi hơi nhếch, ”Nhưng, trước tiên, chàng có thể phế bỏ công phu của bà ta.”

Bách Hoa Phu Nhân bỗng nhiên trừng mắt nhìn nàng: ”Không được! Phế đi công phu của ta, ta sẽ không...”

Còn chưa nói xong, tay Trầm Sát đã bắn ra khí quyết, điểm trúng ma huyết của bà ta, ”Nói hay lắm, bốn Đế Quân sẽ cân nhắc việc không phế ngươi.”

Bách Hoa Phu Nhân bị dọa đến hồn bay phách lạc. Bà ta vốn là một nhân vật hỉ nộ vô thường, xem mạng người như cỏ rác, trước kia bà ta đứng trên một đám thị nữ và trai bao giống như nữ vương cao cao tại thượng, nhưng chưa từng nghĩ đến, Đế Quân Phá Vực này còn hỉ nộ vô thường hơn cả bà, một câu nói khiến hần không thích liền giết luôn, mà võ công của hần còn mạnh như vậy! Hơn nữa, thanh kiếm kia, thật sự khiến lòng người sợ hãi!

Đa số con người đều bắt nạt người thiện sợ người ác, bà có thể ngang ngược với người khác, nhưng sau khi trải nghiệm sát chiêu của Trầm Sát, bà cũng không dám kêu gào nữa.

”Ta, ta nói, ta nói.”

Trán Bách Hoa Phu Nhân toát ra một lớp mồ hôi mỏng, thân thể cứng đờ đứng ở nơi đó, thanh âm hơi run rẩy, ”Ta vô tình nghe được ở chỗ giáo chủ của Xà Hoa Giáo, chính là Xà Hoa Giáo, không biết Đế, Đế Quân đã từng nghe qua chưa?”

Trầm Sát ngay cả một ánh mắt cũng lười liếc nàng, Nguyệt thì suýt bị nữ nhân này kéo đi làm trai bao, cực kì căm ghét bà ta, ”Có lời cứ nói, Xà Hoa Giáo, cùng người chính là cá mè một lứa, chẳng trách các người lại có quen biết.”

Nam Cương Xà Hoa Giáo, lúc trước bọn hắn cũng từng gặp một lần ở Bằng Nguyên, người của Xà Hoa Giáo kia đều là nữ tử, ai cũng cực kì xinh đẹp, quần áo thì mỏng manh, để lộ ra dáng người uyển chuyển, phong tình vô hạn, nếu các nàng nguyện ý coi trọng nam nhân nào, các nàng liền có thể kết thành một đoạn nhân duyên mong manh ngắn ngủi, ngay cả trên mảnh đất Nam Cương, Xà Hoa Giáo cũng là một bang phái khiến người khác cực kì chán ghét. Thủ đoạn của các nàng đều là quyến rũ người ta với sắc thái lộng lẫy như rắn độc, so với nữ tử phong trần trong chốn thanh lâu còn phong trần hơn gấp trăm lần, những nữ tử gia giáo đương nhiên chán ghét các nàng, nhưng ngay cả nam nhân cũng chưa hẳn là người người đều thích các nàng, bởi các nàng còn có sát khí, nói không chừng khi hai người đang mây mưa lại bỗng nhiên trở mặt, giết người như chơi.

Bách Hoa Phu Nhân muốn lắc đầu mới phát hiện mình căn bản không động được, đành phải nói: "Ta cùng với các nàng thật ra cũng không quen biết lâu, chỉ là, người đời thường gọi ta là Bách Hoa Phu Nhân, trong đó có một nguyên nhân, bởi ta rất có thiên phú nhận biết hương hoa, nên có lúc các nàng cần ta giúp tìm những đóa hoa phù hợp với loại rắn mà các nàng nuôi, lấy phần của những bông hoa kia trộn cùng độc rắn, chính là phương thuốc tốt nhất giết chết nam nhân các nàng muốn tại thời điểm mây mưa kia."

Lâu Thất nhìn thoáng qua Thạch Phi, cắt ngang lời bà ta: "Người nói thẳng về quả Mỹ Nhân đi, kể chuyện lan man như vậy làm gì?"

"Dạ, Đế Phi." Lúc này, Bách Hoa Phu Nhân biết nếu nói thêm câu nữa khiến Lâu Thất không vui, thì chắc chắn Trầm Sát sẽ lập tức giết bà ta, vậy nên lúc này cũng không dám nói lung tung nữa, "Một tháng trước, giáo chủ Xà Hoa Giáo tự đến tìm ta, muốn ta tìm giúp nàng một loại hoa có chút đặc biệt, sau đó lúc nói chuyện phiếm nàng liền nói về quả Mỹ Nhân trong truyền thuyết."

Quả Mỹ Nhân, mà không phải là hoa Mỹ Nhân.

"Quả Mỹ Nhân, hương mỹ nhân. Nghe nói, quả Mỹ Nhân sinh trưởng ở trong tâm hoa, toàn thân trong suốt như ngọc, phát ra hương thơm kì lạ, lấy quả kia ngâm vào trong rượu hoa đào đã ủ mười năm, quả Mỹ Nhân sẽ hòa tan trong rượu hoa đào, nếu uống chén rượu kia, mặt mỹ nhân sẽ đỏ như uống rượu, ánh mắt như nước hồ mùa thu, sắc môi kiều diễm, dung nhan sẽ mãi mãi không phai tàn. Ngoài ra, sau khi uống rượu, thân thể sẽ có hương thơm kì lạ, chỗ tốt của hương thơm kia chính là khiến người khác không thể không nổi mà sinh lòng muốn gần gũi."

Đám người nghe vậy đều nhìn nhau. Loại quả này, chẳng phải là mong ước của tất cả nữ tử trong thiên hạ sao? Có thể khiến dung nhan càng thêm xinh đẹp, còn có thể chống đỡ sự tàn phai nhan sắc theo thời gian, có ai không muốn?

"Đóa hoa kia, thật ra không có ích lợi gì, thứ có tác dụng chính là quả trong tâm hoa, quả kia chính là quả Mỹ Nhân. Nhưng nếu mỹ nhân không lập tức sử dụng, cần phải bảo quản cả bông hoa. Tức là phải ngắt cả đóa hoa xuống, hơn nữa, còn phải đào một khối đá tuyết ở trên đá mà hoa Mỹ Nhân sinh ra, khắc thành hộp, để bảo quản quả Mỹ Nhân. Như vậy, quả Mỹ Nhân sẽ luôn luôn tươi mới."

Lâu Thất nghe xong tấm tắc lấy làm kì lạ, liếc mắt nhìn đóa hoa kia, đóa hoa kia cực kì xinh đẹp, chỉ là không ngờ bên trong tâm hoa còn có thể kết thành một loại quả.

Nàng duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng gỡ những cánh hoa đang bao bọc tâm hoa, quả nhiên nhìn thấy một quả trắng muốt như ngọc, trong suốt, bên trong có một ít mạch quả màu trắng, hương thơm kì lạ xông vào mũi.

Quả này cực kì xinh đẹp, không ngờ nó còn có công hiệu như vậy.

Trầm Sát cầm Phá Sát, cắt lấy một khối ở nơi được gọi là đá tuyết trên tảng đá lớn kia, tăng thêm một chút nội lực, Phá Sát liền cắt đá giống như cắt đậu phụ, lập tức tạc ra một hộp đá giản dị.

Sau đó nói với Lâu Thất: "Hái hoa."

Hắn hoàn toàn không thèm khách sáo.

Lâu Thất cũng không định khách sáo, nhưng nàng vẫn không nhịn được nghiêng sang nhìn hắn một chút: "Sao thế, có phải chàng chê ta bây giờ vẫn chưa đủ xinh đẹp đúng không?"

Hắn chưa từng chê nàng không đủ xinh đẹp, trên thực tế, trong mắt hắn Lâu Thất là nữ nhân đẹp nhất, những nữ nhân khác trong mắt hắn đều biểu cảm cứng nhắc, chỉ có Lâu Thất trong mắt hắn là sống động nhất, hắn chỉ mong được thấy nàng cười, thấy nàng giận, sao có thể chê nàng không đủ xinh đẹp?

Hắn khẽ nâng mắt, "Nàng không muốn sao?"

Lâu Thất lập tức cười hì hì: "Sao có thể như vậy, mình không ăn cũng có thể mang đi đấu giá mà."

Nàng rất hào lòng với bộ dáng hiện tại của mình, nếu ăn quả này lại bỗng nhiên tăng thêm mấy phần kiêu diễm, có lẽ chính nàng cũng sẽ cảm thấy không chịu nổi.

Nhưng, thứ này có rất nhiều người muốn, nếu nàng mang đi đấu giá, vậy chắc chắn sẽ có được một số tiền lớn.

Một nữ nhân có được loại quả này lại còn định bán đi, chắc cũng chỉ có nàng.

Bách Hoa Phu Nhân nghe thấy câu này liền nhịn không được, hỏi "Đế Phi, hay là Đế Phi có thể bán cho ta được không?"

"Không bán." Lâu Thất hái hoa, bỏ vào trong hộp đá tuyết, nhét vào bao vải mình để Trâm phượng hoàng bày màu.

Hiện tại cái túi vải này là vô giá.

”Ồ? Cô nương, nơi này có một cái hộp bắn ra.”

Bên trong vách đá bên người Trần Thập bỗng nhiên có một hộp bắn ra. Chiếc hộp kia vừa nhìn liền biết cũng được trực tiếp tạo thành từ đá tuyết thạch nơi đây.

Hắn lấy chiếc hộp kia ra ngoài, đưa cho Lâu Thất.

Lâu Thất nhận lấy lắc lắc, bên trong nhẹ bằng trống trơn, chắc là chỉ đựng đồ vật như giấy viết thư.

Nàng mở ra xem xét, bên trong là một xấp lụa trắng.

”Chắc là do người bày trận để lại.” Trầm Sát nhìn thoáng qua.

Lâu Thất cầm tấm lụa trắng kia lên, do dự hai giây, liền mở tấm lụa ra. Bên trong dùng mực nước vàng óng viết mấy dòng chữ, chữ viết chắc do nam tử viết, cứng cáp hữu lực.

”Có thể đi vào hang Đá Tuyết này, chắc chắn là hậu nhân của Hiên Viên gia ta, Hiên Viên Chiến có một thỉnh cầu, xin hãy mang quả Mỹ Nhân đến Lâu gia, tự tay giao cho Lâu Thiếu phu nhân Vân U, xin tặng một quyển kiếm phổ để tạ ơn.”

Hiên Viên Chiến?

Lâu Thất hơi choáng váng.

Hiên Viên Chiến, Hiên Viên Lại, hai người này có quan hệ gì? Còn có, không phải nàng chính là người iLâu gia sao? Lâu Thiếu phu nhân Vân U, Lâu Hoan Thiên nói, Vân U chính là tên thời con gái của mẫu thân bọn họ, như vậy, phụ thân của nàng hẳn phải là thiếu gia Lâu gia chứ, sao lại lòi ra Hiên Viên Chiến nào đây?

Chẳng lẽ, mẫu thân nàng không yêu phụ thân nàng, mà yêu Hiên Viên Chiến này, kết quả hai người yêu nhau lại hữu duyên vô phận, không thể gần nhau sao? Không đúng, không phải hồi xưa Lâu Hoan Thiên nói Trầm phượng hoàng bảy màu kia là lễ vật phụ thân hắn tặng sao? Hơn nữa khi mẫu thân nàng ôm nàng đi xem giấy tuyên, nói phụ thân nàng vốn muốn về chân dung của nàng, nghe giọng nói của mẫu thân, nhìn cặp mắt mang ý cười của mẫu thân, rõ ràng tình cảm giữa mẫu thân và phụ thân nàng rất tốt nha.

Còn có điều này, Trầm phượng hoàng này không phải bình thường chỉ có hoàng hậu mới có thể dùng sao? Tại sao một Thiếu phu nhân của Lâu gia lại có thể dùng Trầm Phượng Hoàng Cửu Vĩ?

Còn có, trước kia lúc nàng mơ thấy lão đạo sĩ thôi, hắn từng mặc long bào vàng sáng chói, bộ dạng kia giống như Hoàng đế, chẳng lẽ Hiên Viên gia là Hoàng tộc?

Trong lúc nhất thời, Lâu Thất cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng, tình huống này không phải quá phức tạp rồi sao?

Nhưng, nếu hần muốn tặng quả Mỹ Nhân này cho mẫu thân nàng, nàng lại có thể giúp hần chuyện này, sau này vẫn phải xem tình huống, Lâu gia kia và mẫu thân nàng rốt cuộc còn ẩn giấu chuyện gì, nàng cũng không biết rõ.

”Lâu gia, dù sao nàng cũng phải đi một chuyến.” Trầm Sát cùng nàng đứng xem tấm lụa kia, sau khi thấy nàng xem xong kinh ngạc đến mức không nói nên lời, liền xoa đầu nàng, thấp giọng nói.

Lâu Thất khẽ gật đầu.

”Chờ kết quả bên phía đại ca rồi nói tiếp.”

Lâu Hoan Thiên nói đến lúc tra ra kết quả, hần sẽ đích thân thúc ngựa đến Phá Vực tìm nàng.

Dưới tơ lụa chính là một bản kiếm phổ, phía trên đề bốn chữ khiến mắt Lâu Thất lập tức sáng lên.

Thí Thần Kiếm Pháp.

Trầm Sát nhíu mày, ”Ồ tốt.”

”Chàng từng nghe qua?”

Trầm Sát truyền âm với nàng: ”Thí Thần Kiếm Pháp là một bộ kiếm pháp trong truyền thuyết, dường như chưa có ai nhìn thấy, nhưng rất nhiều người nói chắc như đinh đóng cột rằng đây là kiếm pháp tốt nhất thiên hạ, nếu có thể phối hợp với kiếm tốt, thì bộ kiếm pháp này liền vô địch thiên hạ.”

Lâu Thất lập tức nhét quyển kiếm pháp kia vào ngực hần.

”Hửm?” Hần nhìn nàng.

”Ta lại không luyện kiếm, chẳng lại vừa khéo lại có kiếm, cho chàng luyện này.”

”Được.” Trầm Sát cũng không khách sáo với nàng, của nàng là của hần, của hần cũng là của nàng, hần cảm thấy như vậy rất tốt, trong lòng rất dễ chịu.

Đạt được kiếm phổ này, là thù lao cực kì tốt dành cho bọn họ.

Hang Đá Tuyết này, xem ra chính là cái hang tặng người khác bảo bối, một chút nguy hiểm cũng không có.

”Ta đã nói hết rồi, có thể thả ta ra không?” Bách Hoa Phu Nhân lại kêu lên.

”A Tú đâu?” Lâu Thất hỏi.

”Người nói nữ nhân kia sao? Ta cũng không giết nàng, lúc ra đi liền nhét nàng vào một cái tủ gỗ lớn trong nhà bọn hần.”

Thạch Minh Cơ đứng một bên nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại lập tức khẩn trương hô lên, ”Lỡ không ai phát hiện ra nàng, hoặc nàng không tỉnh lại, thì chẳng phải nàng sẽ ngạt thở đến chết hoặc bị chết đói sao? Không được không được, nhanh lên, chúng ta phải mau chóng ra ngoài!”

...

Ra khỏi hang Đá Tuyết này rất đơn giản, bởi phía dưới tấm lụa phía đã ghi sẵn lối ra và các cơ quan, nhưng bọn hần không ngờ rằng vừa bước liền nhìn thấy suối thần!

Hơn nữa, cách suối thần không xa chính là một gốc cây.

Nhưng khiến bọn hần giật mình là ở dưới cây kia có một con kia Giác Điều biến dị ngã trên mặt đất không nhúc nhích, hơn nữa một bên cánh của nó còn bị gãy mất một nửa, không ngừng chảy máu.

336. Chương 336

”Con Giác Điều biến dị này chính là con trước đây đã truy đuổi ta.” Nguyệt Vệ tiến lại gần, thấy dưới một bên cánh của nó có vết thương do hần dùng kiếm chém thương.

”Con Giác Điều biến dị này lợi hại như vậy cơ mà, người làm nó bị thương ra nông nổi này rốt cuộc là ai?” Lâu Tín ngờ vực.

Lâu Thất lắc đầu: ”Làm nó thương không phải là người.”

”Không phải người?” cả bọn kinh ngạc.

”Thấy không, cái cánh này không phải bị đứt do đao, kiếm búa hay các loại vũ khí sắc nhọn hoặc bị đục ruỗng.” Cái cánh bị ăn mòn mất một nửa vẫn đang rỉ máu.

”Nhìn dáng vẻ của con Giác Điều này, đoán chừng là bị thương khi đang liều mình chạy thoát, nó bay đến đây, là bởi vì biết loại quả này có thể trị được thương cho nó. Nhưng tiếc thay quả còn chưa kịp ăn đã không chống cự nổi mà lăn đùng ra chết.” Lâu Thất quan sát một hồi, phân tích một chút đã đoán sơ qua

được nội tình, nhưng trên mặt đất phía sau lưng con Giác Điều cứ vài bước lại có một vài giọt máu rơi.

Trầm Sát bỗng nhớ ra lúc ngồi trên xe ngựa đi đến đây, hắn nhìn thấy một chỗ nọ có sương mù đen giăng kín.

”Sâu bên trong vùng đất cấm địa này nhất định vẫn còn một thứ gì đó.” Hắn nhíu nhíu mày, quay người xác định phương hướng, con Giác Điều đi ra từ chính hướng đó, đang định bước đến, Lâu Thất đã giơ tay nắm lấy cánh tay hắn.

”Không cần phải quan tâm ở đó có gì, chỉ cần nó không xuất hiện nữa là được rồi. Người của Long Dẫn Tộc đã sống ở đây lâu như vậy, bọn họ không đi vào đó tức là không có chuyện gì cả. Nên sớm quay thành Phá Vực thôi.” Thực ra ngoài việc phải về thành Phá Vực sớm, hắn vẫn phải giữ sức để tìm Dược Dẫn, nhanh chóng giải quyết trùng độc.

”Đế Phi nói rất đúng, chủ tử, chúng ta đã xuất phát quá muộn, bây giờ là lúc phải nhanh chóng quay trở về, không thì e rằng một mình Ứng Vệ không thể chống cự nổi thêm nữa.” Nguyệt Vệ cũng khuyên can.

Thạch phụ lúc này lại không nhin được lên tiếng: ”Trước đây chưa từng có ai đi vào trong ngọn núi sâu thẳm này cả, các bậc trưởng bối nói, trong ngọn núi này có quái thú ăn thịt người.”

Với Lâu Thất, nàng biết chuyện này không chỉ mới xuất hiện từ hai ba mươi năm trước, chí ít có lẽ có liên quan đến Hiên Viên Chiến hoặc lão đạo sĩ thối, thậm chí là cả người mẹ trong mộng kia là đủ rồi. Thế gian này có quá nhiều thứ không thể nào tưởng tượng ra được, chỉ có những thứ tốt đẹp mới khiến nàng có hứng tìm tòi, còn lại sẽ không đi lo chuyện bao đồng, để tâm đến những thứ mà khi tìm hiểu nó chẳng khác nào tìm đường đến chỗ chết cả. Phải biết rằng, chuyện mà bọn họ phải lo đã quá đủ rồi.

Đặt những thứ hung ác chưa biết đến sang một bên, cả bọn tức thì bị suối thần thu hút sự chú ý.

Thạch Minh Cơ nói: ”Con suối này chính là con suối ta thấy lần trước!”

Nói là suối, nhưng trên thực tế có một cái hồ khá to, nước suối dâng lên từ trong lòng đất, tại thành một xoáy nước hình tròn ở giữa con suối.

Thấy nước suối nhiều như vậy, Trầm Sát đột nhiên cũng thấy yên tâm hơn, lấy đây một túi nước đủ để Thất Thất có thể uống trong một tháng, không sợ người của Long Dẫn Tộc vì che giấu nước suối mà giở mưu hèn kế bẩn.

”Khát quá đi thôi, đổ nước đây túi trước đã rồi nói.”

Lâu Thất vừa nói xong thì thấy Lư Đại Lực lùi ra sau hai bước chân, nàng không khỏi thấy kỳ quái: ”Lư Đại Lực, người không uống nước à?”

Lư Đại Lực nuốt nước miếng ực một cái nói: "Chẳng phải mọi người nói đây là nước dành cho nữ nhân uống sao? Chẳng phải nói, uống nước này vào thì sẽ sinh em bé à? Ta, vì vậy đại trượng phu ta đây sẽ không uống đâu!"

"Ha ha ha!" Lâu Thất cười đến gập cả người.

Sinh con, sinh được con cơ à?

Ha ha ha, buồn cười chết mất thôi.

Cả bọn cũng không nhịn được cười phá lên.

Thạch Minh Cơ lặng lẽ lấy hai túi nước to, Thạch Phi đứng bên cạnh hẩn hỏi: "Phụ thân, mẫu thân có còn sống không?"

"Còn, sao lại không, chúng ta phải nhanh chóng quay về tìm mẫu thân con."

Nghe thấy thế, Lâu Thất ngừng cười, "Được rồi được rồi, lấy nước thì lấy nhanh lên chút, Nguyệt Vệ, đi kiểm tra xem nơi này có gì nguy hiểm không."

Trầm Sát lắc lắc đầu: "Bên này không có gì."

"Chẳng lẽ nói, những cơ quan kia chỉ là để bảo vệ quả Mỹ Nhân ư? Nhưng một kẻ khác, lại vì muốn giết người đứng sau người bày binh bố trận thôi sao?" Cho nên, thật ra những nơi khác chẳng có cơ quan nào hết.

"Ừm, rất có khả năng là như thế, những thứ còn lại kia, ví như huyết chôn sống, có thể là những thứ đã có sẵn ngay từ đầu, bởi nơi này vốn là một nơi nguy hiểm, chỉ có điều, ở đây có hang động Tuyết Thạch phù hợp với điều kiện sinh trưởng của quả Mỹ Nhân, cho nên đám người Hiên Viên Chiến mới chọn một nơi như thế này.

Nhưng thứ gì đang nằm ở nơi sâu thẳm trong ngọn núi này, có lẽ ngay cả bọn Hiên Viên Chiến cũng chẳng hay biết.

"Vậy thì được, miễn là đến lúc người của Long Dẫn Tộc đi vào mà không gặp bất cứ thứ gì nguy hiểm."

Lâu Thất nói, đi về phía gốc cây kia, như lời Thạch Minh Cơ, cái cây này quả thực rất cao, thân không chỉ cao mà cành còn rất mảnh, không thể chịu được sức nặng của một người đang trèo lên nó được, mà cành lá lại ở tít trên ngọn, bên dưới lại không có bất cứ cành nào, ngược đầu nhìn lên trên, còn thấy ba trái Mỹ Nhân đỏ au.

"Tiểu Phi trước đây hay ăn loại quả này." Thạch Minh Cơ nhìn lên trên, "Ba quả đang mọc kia vẫn còn hơi xanh, trái dưới cùng là trái chín nhất, ta cắt một cành cây dài, lại dùng khinh công, khó khăn lắm mới hái xuống được."

Trầm Sát đến gần nhìn, "Loại quả này, có lẽ trong sách y gia truyền của thần y có ghi chép."

"Mang về đưa cho thần y đi." Lâu Thất biết thần y là một người luôn yêu thích, thứ này ở trong tay hắn nhất định sẽ phát huy tác dụng tốt hơn.

Nói rồi, thân hình của Lâu Thất từ dưới đất bay vút lên, lướt nhẹ lên đến ngọn cây, một đầu ngón chân chạm nhẹ lên cành cây để mượn lực đỡ mình trong không trung.

Nhìn nàng giơ tay ngắt ba trái Mỹ Nhân kia, người lại nhẹ nhàng đáp xuống, đứng trước mặt hắn, Trầm Sát nhìn nàng, "Thần y nhất định sẽ vui mừng đến phát điên."

Sự rộng rãi và hào phóng của nàng, rất nhiều người không thể bì kịp.

Thứ quả như vậy, trước đó bọn họ cũng đã từng thấy trên người của Thạch Phi, chính nàng cũng đã từng nói, người thành niên ăn vào có thể hấp thu hết được hiệu lực của thuốc, Lâu Tín sau khi hấp thu hiệu lực thuốc còn thừa của Thạch Phi, công lực mạnh lên rõ rệt. Có ai mà không mong được tặng thứ quả như thế này cơ chứ.

"Thần y có thể dùng ba trái Mỹ Nhân này, nghiên cứu ra nhiều Đan dược hơn, đến lúc đó sẽ có nhiều thuốc chia ra cho nhiều thị vệ hơn, tóm lại vẫn tốt hơn là để chỗ ta." Lâu Thất cười.

Nguyệt Vệ nghe thấy, trong lòng nhất thời có chút không cảm nhận được, đối diện với một Lâu Thất như vậy, hắn ít nhiều vẫn cảm thấy hổ thẹn.

Lâu Thất chẳng thèm để ý trong lòng bọn họ đang suy nghĩ điều gì, nàng tiến lại gần, quả nhiên thấy trên cành cây có một khe nhỏ, chất lỏng trong suốt chảy ra từ đó, dọc theo thân cây.

"Cái này..." Trầm Sát giơ tay quyết lấy một chút, đưa lên mũi ngửi, "Thuốc trị thương ngoài da, chỉ cần một giọt nhỏ, là có thể chế ra một bình thuốc bột lớn."

"Pha loãng? Khi đó thuốc mới đạt hiệu quả tốt nhất. Thạch Minh Cơ, lúc đó người bôi cho Phi Cơ bao nhiêu vậy?"

"Ta, ta lấy một lọ, bôi hết lên miệng vết thương." Thạch Minh Cơ nói.

Lâu Thất liếc xéo, "Chẳng trách." Thảo nào rêu lại mọc cả mảng lớn như vậy.

Nàng lôi một chiếc bình ra, "Lư Đại Lực, lại đây, cầm lấy cái bình này hứng nước thứ nước này."

Lư Đại Lực lập tức đi đến làm theo, "Có uống được không?"

"Uống cái đầu nhà ngươi ấy, cái uống được thì ngươi không uống, cái không uống được lại muốn uống à?"
Lâu Thất trừng mắt: "Không được uống! Hứng cho cẩn thận vào."

"Ồm, ồm." Lư Đại Lực nhanh chóng giơ miệng bình lại chiếc lỗ tiết ra dịch ở trên thân cây.

Trầm Sát nhìn cái cây trầm ngâm suy nghĩ.

Lâu Thất nhìn biểu hiện trên gương mặt hắn, đột nhiên thấy thích thú, "Chàng đang nghĩ gì thế?"

"Đang suy nghĩ xem có cách nào đem cái cây này về Cửu Tiêu Sơn không."

"Phù!" Lâu Thất quả thực chịu thua hắn rồi, ngay cả cái cây cũng muốn mang đi ư?

Có điều, ngay cả Trầm Sát cũng bác bỏ suy nghĩ đó, "Nhớ ra con suối thần và cái cây này đều bắt nguồn từ đá Tuyết Thạch ở bên dưới, Tuyết Thạch không phải là đá bình thường, bên trong nó ẩn chứa nguồn năng lượng phong phú, có thể cung cấp chất dinh dưỡng."

"Thì ra là thế." Lâu Thất bình tĩnh nhìn Trầm Sát, câu nói này nghe giống người hiện đại quá.

"Xem ra, đá Tuyết Thạch này là một thứ tốt."

Lâu Thất chớp chớp mắt, "Không phải Thần y nói hắn muốn dựng một vườn dược liệu sao? Đến lúc đó chàng hãy phái người đến, khiêng vài khối đá Tuyết Thạch đem về, có nó thì dược thảo của hắn nhất định sẽ lớn vừa nhanh vừa tốt."

Nguyệt Vệ nghe thấy thế, mắt tức thì phát sáng: "Chủ ý của Đệ phi thật hay!"

Trầm Sát liếc hắn: "Vậy chuyện này giao cho ngươi giải quyết."

"Vâng, thưa Đệ quân."

Trong Cửu Tiêu Điện phải xây thái y viện, nếu có riêng thêm một vườn dược liệu chất lượng nữa, như vậy có thể giảm bớt đi rất nhiều công đoạn.

Nguyệt Vệ thoáng nhìn Bách Hoa phu nhân đang thoi thóp, hỏi: "Chủ tử, Bách Hoa phu nhân thì giải quyết thế nào đây?"

Cả bọn nghe thấy đều quay ra nhìn, Bách Hoa phu nhân cũng nhìn hẩn ta.

Nếu như không có Trầm Sát, bà ta chắc chắn có thể khiến cho những nam nhân ở đây để cho bà ta một con đường sống, nhất định là như vậy! Nhưng vì Trầm Sát lại ở đây, nên bà ta hoàn toàn không có chút tự tin nào.

Nam nhân này khiến bà ta yêu thích bao nhiêu, thì cũng làm bà ta khiếp sợ bấy nhiêu.

Trầm Sát cũng không thèm liếc qua bên này, thậm chí mọi người còn chẳng nhìn thấy hẩn ra tay, lưỡi kiếm lóe sáng, một luồng khí lạnh lèo nhanh chóng xoẹt qua, Bách Hoa ngay cả cơ hội để la lên cũng không có.

Thạch Minh Cơ sững người, hoảng hốt lấy tay che mắt Thạch Phi. "Bà ta, tội của bà ta cũng không đáng để xử chết mà? Chẳng phải Đế Quân nói, sẽ không giết bà ta nếu bà ta đáp ứng chuyện quả Mỹ Nhân sao?"

Quá tàn bạo, tại sao lại có thể giết chết một người như thế được cơ chứ?

Trầm Sát tra kiếm vào vỏ, chẳng thèm phản ứng lại, dắt tay Lâu Thất bỏ đi.

Nguyệt Vệ lườm Thạch Minh Cơ. "May cho ngươi không phải là mỹ nam như ngọc, nếu không thì phụ thân ngươi, con trai ngươi cũng sẽ bị bà ta giết chết, chưa kể ngươi sẽ bị bà ta mang về làm nam sủng. Bách Hoa Phu Nhân đã hại đời bao nhiêu nam nhân, ngươi thì biết cái gì?"

Ngoài suối, một thảm cỏ xanh hoa đỏ, một huyết chôn người sống mà trước đây bọn họ chưa từng thấy, mọi người phải vừa đi vừa đánh dấu kí hiệu ở dọc đường, để khi quay lại lấy nước suối sẽ không bị lạc đường, lại vì phải xem dọc đường có gì nguy hiểm không, cho nên đều đi rất chậm.

Có điều, cả một đoạn đường dài cũng không xảy ra bất kỳ nguy hiểm nào, điều đó khiến cả đám người có cảm giác như đang chu du dã ngoại.

Đi một đoạn đường rất dài, Thạch Minh Cơ đột nhiên vỗ đùi nói: "Đúng rồi, trước mặt có một rừng hoa hạnh nhân, ở đó có rất nhiều ong mật, chúng có độc."

"Ong độc?" Lâu Thất lại lấy thuốc giải ra phân phát cho cả bọn. Nàng nhìn Thạch Minh Cơ: "Vậy lần trước khi đến, sao ngươi có thể ra khỏi đây mà vẫn bình an vô sự?"

337. Chương 337

Thạch Minh Cơ nghe xong liền ngăn người: "Ta, ta đi ra khỏi đó bằng cách nào ư?"

”Người sẽ không nói là ngay cả bản thân người cũng không biết đấy chứ?”

”Để ta nhớ lại đã...” Thạch Minh Cơ đột nhiên gõ lên đầu một cái, ”Kỳ lạ thật, ta thật sự không nhớ nổi, rốt cuộc ta đã đi ra khỏi đó bằng cách nào nhỉ?”

Lâu Thất nhìn, kiên nhẫn chờ hắn nhớ lại.

Nhưng dù vò đầu bứt tai cố gắng hồi tưởng lại thế nào, Thạch Minh Cơ cũng không nhớ ra được điều gì, như thể đoạn hồi ức đó đã bị đánh mất vậy. Mà nhìn bộ dạng của hắn, cũng không giống như đang diễn kịch.

”Ta nói thật đó, thật sự khi đó ta có chút mơ màng, tỉnh dậy đã thấy mình nằm bên ngoài rừng hoa hạnh rồi, hơn nữa ta còn biết có rất nhiều ong độc ở bên trong.” Thạch Minh Cơ cũng thấy có gì đó không thể lý giải được, trước đó hắn cũng chẳng hề để tâm đến chuyện này, bây giờ nhắc đến mới phát hiện ra đoạn ký ức kia đã không còn nữa rồi.”

Nhìn về phía rừng hoa hạnh, cả bọn đều thấy ớn lạnh.

”Chẳng lẽ bên trong có quái vật, và con quái vật đó sẽ ăn hết ký ức của con người?” Suy nghĩ kỳ quái của Lâu Tín khiến Lâu Thất không nhịn được muốn gõ vào đầu hắn.

”Cái đầu của người tưởng tượng cũng tốt đấy. Ký ức bị mất đi, rất có thể hắn vừa mới vào rừng hoa hạnh đã bị trúng thuốc gây mê, hoặc là bị thôi miên, tính chất của hai việc này cũng không khác nhau là mấy.”

Nghe Lâu Thất lý giải như thế, bầu không khí căng thẳng ban nãy nhanh chóng biến mất.

”Nói thế thì, liệu có người ở bên trong rừng hoa này không?” Trần Thập hỏi.

”Không.” Trả lời hắn là Trầm Sát, ”Chẳng có bất kỳ khí tức của người nào cả.” Dựa vào nội lực của mình, hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được liệu trong rừng hoa này có người hay không.

Nhưng khu rừng lại không lớn.

”Hắn vẫn đi ra khỏi khu rừng này mà chẳng hề hấn gì đấy thôi.” Trần Thập lại nói.

Lâu Thất tiến lên trước hai bước, khẽ nói: ”Đó mới chính là mấu chốt của mọi chuyện. Khả năng nào cũng có thể xảy ra, hay là cực một ván đi?”

Cả bọn liền ngẩn người: ”Cực?”

Thay đổi bất thành linh, bọn họ theo không kịp tiết tấu của Đế Phi được.

Lâu Thất trợn mắt nhìn, "Đúng rồi, cưng đi, mọi người đưa ra đáp án của mình, trong rừng có gì, lý do tại sao Thạch Minh Cơ lại mất đi một đoạn ký ức như vậy, sao hắn lại có thể bình an vô sự đi qua khu rừng này. Đoán đúng hoặc gần đúng sẽ được thưởng một trăm lượng bạc."

Lâu Tín lập tức nói: "Cô nương, người và Đế quân mà đoán thì thế nào cũng gần đúng sự thật nhất!"

Lâu Thất liếc xéo: "Có chí khí lên một chút được không hả? Thế này đi, bốn cô nương và Đế quân sẽ không tham gia."

"Vậy, vậy bọn ta có thể tham gia chứ?" Thạch phụ hỏi. Một trăm lượng bạc, rất có sức hút với bọn họ. Mặc dù đã lui về ở ẩn, nhưng cách một khoảng thời gian lại phải nhờ Thạch Lỗi mua giúp một vài thứ đem từ bên ngoài vào.

"Được, người được tham gia, nhưng Thạch Minh Cơ thì không được, trong chuyện này hắn là người có liên quan."

Lâu Thất nhìn quanh một vòng, "Thế giờ đã nghĩ xong chưa nào, nghĩ xong rồi thì có thể trả lời"

Nguyệt Vệ nói: "Thuộc hạ nghĩ, ong độc trong rừng có khả năng gây hôn mê, Thạch Minh Cơ bị đốt, nhưng độc lại không gây nguy hiểm đến tính mạng, nên hắn vẫn còn một chút ý chí, mơ mơ màng màng tự mình đi ra."

Lâu Thất gật đầu, nhìn Trần Thập. Trần Thập tức thì háng giọng, "Cô nương, nếu thuộc hạ đoán đúng, cũng cần một trăm lượng bạc kia, chỉ mong cô nương có thể thứ lỗi cho thuộc hạ..."

Lâu Thất không còn gì để nói.

"Thuộc hạ nghĩ, có thể là do hương hoa không thích hợp, có thể là do hương hoa đã dẫn Thạch Minh Cơ đi."

Lâu Tín nhanh nhẩu nói tiếp: "Thuộc hạ vẫn cảm thấy, có thể là do một loài thú biến dị nào đó..."

"Lâu Tín, có loài thú biến dị nào cơ chứ, chẳng lẽ ngươi định nói con thú đó đảm nhiệm chức vụ kéo xe đưa người ra bên ngoài đấy hả?" Trần Thập không nhịn được phì cười.

Lâu Tín đang định phản bác lại, thì Lư Đại Lực vội vàng kêu lên: "Không đúng không đúng, ta đoán là do có cơ quan! Đáp phải cơ quan đó, liền bay vào một cái ra bên ngoài!"

”Ha ha ha.” Cả bọn cười ầm lên.

Thạch phụ là người cuối cùng nói, ”Lão già này nghĩ, đó là Tiên Hoa ”

Ý kiến này khiến cả bọn ngẩn người.

Lâu Thất cũng ngây ra, ”Tiên Hoa?” nàng lại thấy đây là một ý kiến rất mới lạ, ”Nói thế tức là?”

”Thực ra, ở nơi Long Dẫn Tộc chúng tôi sinh sống có một truyền thuyết như thế này, truyền rằng bởi vì trong rừng có một Tiên Hoa rất xinh đẹp, nên ở đó hoa đào, hoa hạnh, hoa hạnh mọc rất nhiều, sinh sôi nảy nở trên một vùng rộng lớn, Tiên Hoa cai quản sự nảy nở và tàn lụi của tất cả hoa trong rừng, nhưng thiên giới có thiên quy, thần tiên không được để người phàm trần phát hiện sự tồn tại của mình. Nhưng Tiên Hoa ở trong núi rừng lại quá cô đơn hiu quạnh, mọi người nghĩ xem, năm tháng dài đằng đẳng, thế mà vẫn chỉ cô đơn một mình, thì sẽ cô đơn đến thế nào chứ. Cho nên, mỗi lần có người đến, Tiên Hoa lại giữ người đó ở lại một lúc, cùng người đó nói chuyện, nghe ngóng xem thế giới bên ngoài ra làm sao, nói chuyện phiếm. Nói chuyện xong, sẽ dùng tiên thuật đưa người kia ra ngoài, đồng thời làm người nọ quên đi chuyện trước đó, như thế sẽ vẹn cả đôi đường đúng không?”

Cả bọn say mê nghe, Tiên Hoa?

Lâu Thất không nhin được quay ra nhìn Trầm Sát, ”Chàng thấy thế nào?”

”Làm gì có tiên.” Trầm Sát chỉ hờ hững nói một câu.

Lâu Thất nhú mảy, nói: ”Được rồi, mọi người đã nói ra hết đáp án của mình rồi, đi vào bên trong xem thế nào là biết ngay, đã uống hết thuốc phòng độc rồi chứ?”

”Uống rồi.”

”Được, đi thôi.” Lâu Thất đi lên trước dẫn đầu, nhưng Trầm Sát lại kéo nàng lại, liếc nhìn Nguyệt Vệ. Nguyệt Vệ gật gật đầu, chấp tay, cùng Trần Thập đi lên trước dẫn đầu, dẫn mọi người vào trong rừng.

Lâu Thất nhún vai, nàng gần như đều ở một mình, nếu cùng hành động với bạn đồng hành cũng sẽ phân công hợp tác trước, làm bề trên đứng ra chỉ đạo, nàng thực sự không quen, nhưng không có nghĩa là nàng không biết.

Không có một đoàn binh nào lại để cho chủ soái đi tiên phong dẫn đầu cả. Những thứ mà nàng phải làm quen vẫn còn rất nhiều.

Bốn bề yên tĩnh, hoa hạnh rụng đầy mặt đất, hương hoa xộc vào mũi, cả bọn cũng không rõ liệu hương hoa này có độc hay không. Nhưng đã uống thuốc rồi nên cũng thoải mái hít thở hơn, bởi bọn họ có niềm tin

mãnh liệt vào thuốc phòng độc của Lâu Thất,.

Đi được một đoạn, bọn họ nghe thấy tiếng ong mật vo ve vo ve, có vài con bay qua trước mặt, nhưng những con ong mật đó không chích bọn họ, trái lại lại đậu trên những cánh hoa, có vẻ như loài ong mật này sợ tiếng động.”Không phải nói là ong độc sao?” Lâu Thất nhìn Thạch Minh Cơ.

Thạch Minh Cơ ngậy người không nói được gì.

Trầm Sát đột nhiên giơ tay, nhón trỏ và ngón giữa kẹp một con ong mật, đưa đến trước mặt Lâu Thất để nàng quan sát. Lâu Thất quan sát một chút rồi nói: ”Loại ong mật này không có độc.”

Không có độc? Vậy chuyện là thế nào đây?

”Ta, ta cũng không biết nữa...” Thạch Minh Cơ ngơ ngác, hẳn cũng không biết vì sao lại cảm thấy những con ong mật đó có độc.

Lâu Thất ngắt một bông hoa xuống, tỉ mỉ quan sát, lắc lắc đầu: ”Hoa cũng không có độc.”

Đều không có độc, vậy chuyện này rốt cuộc là thế nào? Lâu Tín đột nhiên nhìn ngang nhìn dọc, ”Liệu có giống như những gì tôi đã nói, trong đây có thú biến dị không?”

”Người đừng có chấp niệm về con thú biến dị mãi nữa!”

Lâu Thất vừa dứt lời, trước mắt liền hoa lên, giống như có một bóng hình nào đó vụt qua phía trước cây hoa. Nhưng khi nàng nhìn kỹ, lại thấy trước mắt ngoài mấy cây hoa hạnh ra thì chẳng có bất kỳ thứ gì khác.

Nàng đột nhiên nắm lấy tay Trầm Sát, ngược đầu nhìn hắn. Hắn gật nhẹ đầu với nàng.

Không phải chứ, như thế tức là hắn cũng nhìn thấy rồi! Nhưng chẳng phải trước đó hắn không cảm thấy được sự xuất hiện của con người ở đây mà! Trừ khi kẻ đó có nội lực mạnh hơn hắn rất nhiều, nếu không sẽ không thể nào đánh lừa được cảm giác của hắn được!

Lúc này, biểu tình trên mặt Lâu Thất bắt đầu trở nên nghiêm trọng, nếu như có một người ẩn nấp trong này, mà công phu của kẻ đó lại mạnh hơn nàng và Trầm Sát...

Thế nhưng nàng không cảm thấy bản thân đã tự chuốc lấy phiền toái vào người một chút nào cả.

Trầm Sát nói: ”Đừng sợ, có bốn Đế Quân ở đây rồi.”

Lâu Thất sững sờ, ai nói là nàng sợ nào, nàng không sợ tốt hay xấu...

Nàng chợt nhận tra từ hôm qua đến giờ Trầm Sát cứ đối xử với nàng như thể nàng là một cô nhóc vậy.

Bọn họ tiếp tục đi, bước chân rất nhẹ, càng đi, hương hoa lại càng nồng hơn. Nguyệt Vệ và Trần Thập đi đầu, nhất mực đề cao cảnh giác, bất thành linh, cả hai đều dừng lại.

"Đế Quân, Đế Phi, trước mặt có một ngôi mộ."

Mộ, lại là mộ. Chẳng lẽ nơi đây là một quần thể mộ lớn sao?

Lâu Thất nghe xong không nói gì.

"Đến xem đi." Trầm Sát nói.

Bọn họ đến gần ngôi mộ, càng lại gần liền phát hiện ra, đó vốn dĩ không phải là một nấm mồ, chỉ là một tấm bia đá, hơn nữa còn là một tấm bia đá không được khắc chữ bên trên.

Sở dĩ biết đó là bia, là bởi vì nó được trạm trổ giống với hình dạng của một chiếc bia mộ, bên trên còn được khắc hình một bông hoa hạnh. Trên đỉnh tấm bia đá kia, được đục một lỗ nhỏ, trên đó treo một chiếc chuông nhỏ màu vàng.

Gió thổi qua, chiếc chuông phát ra tiếng kêu trong trẻo.

Leng keng. Leng keng.

Leng keng. Leng keng.

Trần Thập đứng đầu đột nhiên cảm thấy ý thức có chút mơ hồ, trong lòng giật mình lo sợ, đi theo Lâu Thất lâu như vậy, hắn cũng có kinh nghiệm ứng phó với những tình huống bất ngờ xảy ra, phản ứng cũng nhanh nhẹn hơn rất nhiều, hắn lập tức bịt chặt tai, đồng thời lùi ra sau hai bước.

"Nguyệt Vệ đại nhân, lùi ra sau!"

Nguyệt Vệ bị hắn quát, lắc mạnh đầu, cũng lùi ra sau hai bước cùng hắn.

Kỳ quái là bọn họ lùi ra xa tấm bia kia hơn mười bước thì lại không nghe thấy tiếng chuông nữa, hơn nữa cảm giác mơ hồ trong đầu ban nãy cũng không còn. Uy lực này quả thật quá mạnh, khiến bọn họ có chút kinh hãi.

Đám người Trầm Sát bởi vì khi nãy không bước vào khu vực đó, cho nên không nghe thấy tiếng chuông, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nghe Trần Thập và Nguyệt Vệ kể lại, mọi người đều hoảng sợ đứng lại, chẳng ai dám tiến lên phía trước.

”Tiếng chuông Hồn Túc.”

Lâu Thất nhìn cái chuông kia, hơi nhú mào, bước lên phía trước.

Trần Thập sợ hãi nhảy dựng lên, theo bản năng giơ tay kéo tay nàng lại, tức thì, một ánh nhìn sắc lạnh bắn về phía hắn.

Hắn nhanh chóng buông tay nàng ra, nói: ”Cô nương, nguy hiểm đó.”

Trần Thập tỏ vẻ uất ức, hắn chỉ hành động theo bản năng thôi mà.

”Chuông Hồn Túc, ta biết, chỉ có điều ta không ngờ rằng mình lại có thể nhìn thấy loại chuông gió này một lần nữa.” Lâu Thất nói, chính nàng cũng ngẩn người.

Dường như nàng đã từng nhìn thấy loại chuông này lúc nào đó rồi?

Nó có tác dụng gì? Nàng có biết hay không?

”Có lẽ cái chuông này đang giữ trò quỷ quái, Thạch Minh Cơ cũng đi ra từ đây, tiếng chuông khiến trăm trí người khác trở nên mơ hồ, bởi vì trong đầu thấy mơ hồ, nên những con ong mật mà hắn đã thấy trước đó bỗng trở thành ong độc, cảm thấy bản thân bị ong độc chích nên mới có phản ứng như vậy.” Lâu Thất lấy lại tinh thần, nói: ”Cho nên, không có ai đoán đúng cả, vẫn tiết kiệm được một trăm lượng bạc.”

”Nhưng mà cô nương, đây rốt cuộc là loại chuông gì vậy? Bây giờ chúng ta sẽ đi ra khỏi đây bằng cách nào?” Lâu Tín hỏi.

338. Chương 338

Vượt qua kiểu gì?

Lâu Thất còn chưa lên tiếng, Nguyệt ngẩng đầu nhìn, ”Để thuộc hạ thử đi qua từ phía trên xem sao.” Nói xong, hắn lập tức phi thân lên, đang định lướt qua, bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng của chuông Hồn Túc kia vang lên, lần này không phải đơn giản chỉ là ý thức mơ hồ, mà hắn cảm thấy dường như có một vật bén nhọn đâm vào huyết Thái Dương của mình, căn bản là không thể chịu đựng nổi, lập tức rơi xuống từ giữa không trung.

”Nguyệt Vệ đại nhân!”

Trần Thập và Lâu Tín lập tức bay lên, một trái một phải túm lấy cánh tay hấn, đỡ hấn hạ xuống.

Sau khi hạ xuống đất, Nguyệt vẫn không nhận được xoa xoa huyết Thái Dương: "Ở phía trên nghe thấy thanh âm của chuông Hồn Tức này cực kì bén nhọn, đau đầu đến mức không chịu được, căn bản là không có cách chịu nổi."

Lúc này, bọn hấn đã phát hiện, những cây hạnh này được trồng khắp nơi, chỉ để lại đúng một con đường, tiếp đó chính là tấm bia đá này ngăn ở giữa đường, trái phải đều không qua được, trừ khi chặt toàn bộ cây ở đây.

Đương nhiên, có lẽ bọn hấn có thể làm giống như Thạch Minh Cơ lúc trước, mặc kệ đầu óc có mơ hồ hay không, trực tiếp đi qua, có lẽ sẽ giống như hấn lần trước bình yên vô sự thoát khỏi mảnh rừng cây hạnh này. Nhưng sao Lâu Thất và Trầm Sát có thể để trí nhớ của mình bị mơ hồ hoặc biến mất một đoạn kí ức? Ai biết lúc quên đoạn thời gian ấy đi bên trong rừng cây này xảy ra chuyện gì?

Lâu Thất nhìn tấm bia, nhìn chuông Hồn Tức quái dị kia, bỗng nhiên cất bước, tiến lên chỗ bia đá.

"Đế Phi!" Nguyệt cũng giật mình.

Trầm Sát không nói hai lời, cùng nàng sóng vai bước lên phía trước.

Những người khác cứ đứng nhìn bóng lưng của bọn hấn như vậy, một bước, hai bước, ba bước. Đúng mười bước, Lâu Thất và Trầm Sát đứng trước bia đá.

"Cô nương?" Trần Thập thật sự lo lắng trí nhớ của Lâu Thất sẽ xảy ra vấn đề.

"Ta không sao." Lâu Thất cảm thấy rất buồn bực, nàng cũng không làm gì cả, cũng có thể nghe thấy thanh âm chuông Hồn Tức, nhưng sao nàng lại cảm thấy tiếng chuông này rất vui tai, nhẹ nhàng, chứ không giống như bọn hấn nói, ý chí bị mơ hồ, thậm chí nàng còn cảm thấy tiếng chuông này rất hay.

Nàng nhìn về phía Trầm Sát, thấy sắc mặt hấn cũng không có biến hóa, kinh ngạc hỏi: "Có phải chàng cũng không sao không?"

Trầm Sát đáp: "Có hơi choáng, nhưng vẫn có thể áp chế được."

Đám người lập tức cảm thấy ngạc nhiên.

"Chẳng lẽ có quan hệ với nội lực thâm hậu?" Lâu Tín hỏi.

Nguyệt lắc đầu: "Nếu bởi nội lực, thì nội lực của chủ tử cũng không thấp hơn Đế Phi, nhưng Đế Phi lại

cảm thấy bình thường, còn chủ tử vẫn hơi choáng váng, chuyện này không bình thường.”

Lúc này, Trầm Sát nhìn Lâu Thất, chậm rãi nói: ”Huyết mạch, có lẽ nơi này vẫn nằm trong trận pháp huyết mạch, tiếng chuông không thể công kích hậu nhân và người thân.”

Lâu Thất chỉ mình, hần khê gật đầu.

Tức là bia đá và chuông Hồn Tức này chắc cũng đều do vị Hiên Viên Chiến kia bày ra. Nhưng, hiện tại, Lâu Thất khẳng định bản thân chắc chắn không có chút quan hệ nào với người tên Hiên Viên Chiến kia, nhưng cũng không dám khẳng định người kia có phải là cha ruột của nàng không, liên quan đến thân thể của nàng, sau khi gặp được Lâu Hoan Thiên, nàng cứ ngỡ mình đã hiểu rõ thân thể của bản thân, nhưng chuyển đi này, khiến nàng bỗng nhiên lại cảm thấy giống như một cuộn dây, lại rối loạn như lúc đầu.

Trầm Sát nhìn thoáng qua chuông Hồn Tức đang nhẹ nhàng đung đưa kia, nói: ”Mà bốn Đế Quân sở dĩ chỉ cảm thấy hơi choáng đầu, chắc do lúc trước trong thân thể của ta đã hòa với máu của nàng.”

Đúng vậy nha, lúc trước khi giải Vương Chú Tây Cương cho hần, ngực hần đã hòa với máu của nàng, đến khi nàng muốn rời đi, lại phải để lại cho hần thật nhiều máu.

”Máu của nàng đã trói cả đời của bốn Đế Quân với nàng.” Trầm Sát cúi đầu khê thủ thỉ bên tai nàng, hơi thổi phả vào trong tai Lâu Thất, khiến người nàng nóng lên.

Nàng hơi nghiêng đầu nhìn hần, tiến lên, nhón chân chạm vào tai hần, nói nhỏ, ”Đế Quân học được mấy lời ngon ngọt này ở đâu vậy?”

”Đây là tiếng lòng của bốn Đế Quân.”

Xì. Bạo quân mà cũng sẽ nói mấy lời ngon ngọt như thế này sao, nàng thật sự rất muốn nói, nghe mà đỡ không nổi.

Lâu Tín nhin không được: ”Đế Quân, cô nương, đừng kích thích bọn thuộc hạ như vậy được không? Chúng thuộc hạ muốn giả ngơ cũng không cách nào sang bên kia được, sao hai người còn thăm thò với nhau như vậy?”

Trầm Sát liếc mắt nhìn, nói với Lâu Thất, ”Nàng chiều hư bọn hần rồi.”

Hồi đi theo hần, những thị vệ này nào dám nói mấy câu trêu đùa như vậy, hiện tại lại dám nói loại lời này với hai người.

Lâu Thất trừng mắt với Lâu Tín: ”Đế Quân nói người nhiều chuyện quá, muốn khâu miệng người lại!”

Lâu Tín lập tức lùi ra sau Nguyệt, che miệng lại.

Hắn sai rồi, hắn sai rồi!

Trước đó, hình ảnh Đế Quân không nói hai lời liền giết Bách Hoa Phu Nhân tự động chiếu lại trong óc hắn.

Lâu Thất nhin không được khẽ cong khóe miệng.

Trầm Sát nói xong câu kia cũng không để ý tới bọn hắn nữa, nhìn chiếc chuông Hồn Tức kia, nói, "Nàng thử dùng tay đè nó lại xem."

Nếu như quả thật có cùng liên hệ huyết mạch với nàng, phương pháp phá giải tương đối đơn giản, chỉ cần nàng dùng tay bịt miệng chuông Hồn Tức kia, không cho gió lọt qua khe hở, không cho nó lắc lư nữa là được.

Lâu Thất duỗi hai tay ra, ôm lấy toàn bộ chuông Hồn Tức, một chiếc chuông Hồn Tức, vừa vặn hai tay nàng ôm lấy, không hiểu sao ôm vào tay lạnh buốt, không phải sứ cũng không phải ngọc lưu ly, không phải bạc cũng không phải đồng, không biết dùng cái gì tạo thành.

Nhưng khi nàng ôm lấy chiếc chuông Hồn Tức kia, dường như có một loại kí ức xa xưa bỗng nhiên truyền tới, nàng biết chỉ ôm như vậy là không đủ. Lâu Thất nhắm mắt, nội lực di chuyển đến hai tay, đó là một loại phương pháp trời buộc, Lâu Thất cũng không biết sao mình lại làm như vậy, nàng chỉ cảm thấy hắn là phải làm như thế.

Chiếc chuông Hồn Tức kia giống như là không còn thanh âm nào phát ra nữa.

"Được rồi, các người đi qua trước đi." Lâu Thất ngược mắt nhìn bọn hắn.

Đám người cũng cảm thấy cực kì kinh ngạc, nhưng không dám chậm trễ, lập tức chạy qua. Chỉ có Trầm Sát vẫn đứng bên người nàng, nhìn động tác của nàng như có điều suy nghĩ.

Mọi người đã qua hết, lúc này chỉ còn lại hắn và nàng, Trầm Sát chậm rãi nói: "Xem ra, bản lĩnh của Hiên Viên Chiến này, còn lợi hại hơn chúng ta tưởng."

Lâu Thất buông tay ra, nhìn bia đá kia. đáp: "Nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, Hiên Viên Chiến, lão đạo sĩ thối, bọn hắn, và cả những người bên cạnh bọn hắn, có lẽ còn mạnh hơn so với điều chúng ta biết ở hiện tại rất nhiều lần. Thế nhưng, nếu bọn hắn đều mạnh như vậy, tại sao trên đời này lại ít người biết đến tên của bọn hắn như vậy? Không phải tên tuổi của bọn họ phải vang danh thiên hạ mới đúng chứ?"

Trầm Sát lắc đầu, "Chưa chắc, giống như Đoạn Trần Tông kia, rất nhiều người đều biết đó là một nơi đáng

sợ, cũng có lúc xuất hiện dấu vết của Đoạn Trần Tông, nhưng trên thực tế, trong khắp thiên hạ cũng không ai biết rốt cuộc Đoạn Trần Tông ở chỗ nào, rốt cuộc Đoạn Trần Tông to lớn đến mức nào, bọn họ có bao nhiêu người.”

Lâu Thất im lặng một lúc, thấp giọng nói: ”Ta đang nghĩ, Đoạn Trần Tông có phải ở một bên bờ khác của biển, bởi nơi này của các ngươi cũng chưa chế tạo ra được một chiếc thuyền thật sự có thể đi xa, cho nên ai cũng không biết phía bên kia của biển như thế nào, đương nhiên hoàn toàn không biết gì về tình hình bên kia. Nhưng khoa học kỹ thuật bên kia lại phát triển hơn nơi này của các ngươi, vậy nên bọn hần cử người của bọn hần tới đây, để biết rõ hơn về bên này.”

”Nơi này của chúng ta sao?” Trầm Sát nhìn nàng.

Nói cứ như nàng không phải là người ở đây giống bọn hần. Nhưng, cũng đúng, nàng là người từ trên trời rơi xuống, có lẽ, thật sự có một nơi khác, là ở trên chín tầng mây sao?

Lúc trước, nàng muốn trở về từ bên trong vòng xoáy nước kia, không phải bởi vì nàng không phải là người ở đây sao?

Trầm Sát bỗng nhiên nắm chặt lấy tay nàng, ”Có phải nàng vẫn muốn trở về đúng không?”

Lâu Thất khê giật mình, sau đó lắc đầu: ”Không, hiện tại ta cảm thấy, ta vốn thuộc về nơi này, thân thể của ta vẫn còn ẩn giấu rất nhiều bí ẩn, không phá giải những bí mật ấy, sao ta có thể yên lòng. Hơn nữa, ta vẫn luôn cảm thấy, chắc chắn lão đạo sĩ thôi sẽ trở về.”

Nàng từng thật sự muốn trở về, bởi trong thâm tâm nàng cho rằng, hiện đại mới là nhà của nàng, đó mới là nơi nàng sinh ra và lớn lên, nhưng bây giờ, thứ nàng biết được ngày càng nhiều, gặp được ngày càng nhiều chuyện kì lạ, điểm này đã sớm đẩy ngã nàng.

Trong lòng Trầm Sát thả lỏng, nhưng lại cảm thấy hơi giận dữ, ”Chỉ bởi những thứ ấy thôi sao?”

Hần ở đâu? Không phải bởi vì hần nên nàng mới muốn lưu lại sao?

”Hả?” Lâu Thất ngơ ngác một lúc liền hiểu rõ ý tứ của hần, lập tức ôm lấy cánh tay của hần, cười hì hì, nói: ”Đương nhiên, cũng bởi vì nơi này có chàng, nên ta mới không muốn rời đi.”

Hần hừ một tiếng kiêu ngạo.

...

Sau khi ra khỏi rừng cây hạnh này cũng không gặp phải cơ quan gì, bên này cũng không phải là nơi Thạch Minh Cơ dẫn bọn hần lúc đến.

Lúc bọn hấn tiến vào liền tiến vào đường hầm, nhưng nơi này lại không có, những thứ khác cũng không có, thoát khỏi rừng cây hạnh chính là một mảnh đất hoang bằng phẳng.

Còn lúc ở trong rừng trúc, bọn hấn vốn nhìn thấy một cái bóng, nhưng Lâu Thất tìm tòi một chút liền phát hiện đó chỉ là một Hồn pháp che mắt.

"Ta cảm thấy nơi này mới là con đường chính xác nhất đến suối thần, cũng không có nguy hiểm gì cả." Lâu Thất nhìn những căn nhà nhỏ của Tộc Long Dẫn ở phía xa xa, nói.

"Không có nguy hiểm gì là với nàng mà thôi." Trần Sát đáp, "Mảnh rừng cây hạnh lúc này, bọn hấn cũng không qua được."

"Vậy nếu chặt hết toàn bộ rừng cây hạnh? Hoặc đốt hết thì sao?"

"Sẽ có các cơ quan xuất hiện, mảnh rừng cây hạnh kia không hề đơn giản, dưới đáy còn có các cơ quan."

Lâu Thất thề lưỡi. "Cơ quan, ta thực sự nhìn không ra."

"Nhưng, bổn Đế Quân luôn cảm thấy, nguyên nhân chính khi xây dựng mảnh rừng cây hạnh kia, còn có tấm bia kia là để ngăn cản những Quỷ Ăn Xác kia, người thường đi qua chỉ bị ý chí mơ hồ, nhưng không ai biết Quỷ Ăn Xác đi qua sẽ như thế nào."

Thạch Minh Cơ cũng không biết Quỷ Ăn Xác là cái gì, nhưng chỉ nghe cũng biết là thứ không tốt, hấn vội vàng hỏi: "Đế Quân, vậy không thể hủy mảnh rừng hạnh này đi sao?"

"Tuyệt đối không thể hủy."

Chờ bọn hấn trở lại đất Tộc Long Dẫn, lão tộc trưởng run rẩy tiến lên đón bọn họ, kích động đến mức hốc mắt cũng phiếm hồng.

"Tốt rồi, tốt rồi, Đế Quân Đế Phi thật sự tìm được bọn hấn trở về, đây thật sự quá tốt, quá tốt rồi."

Thạch Lỗi nhìn hai bên một chút, hơi biến sắc mặt: "Minh Cơ, A Tú đâu?"

Thạch Minh Cơ đã phóng về nhà, "Để cha ta nói cho các người biết đi, ta phải về nhà đây!"

Lâu Thất nhíu mày, "Ta cũng đi cùng hấn xem thử xem, người ở trong ngăn tủ nhiều ngày như vậy, e rằng cũng không ổn."

Nàng vừa nói câu này, Thạch Lỗi và lão tộc trưởng đều ngây người, "Ai không ổn?"

Lâu Thất đã nhanh chân đi theo Thạch Minh Cơ, lúc đầu, Thạch Tiểu Cẩm tới ôm Thạch Phi, thấy thế cũng chạy theo Lâu Thất, mà nàng vừa chạy, thì Lư Đại Lực vừa trở lại để nhìn nàng cũng chạy theo.

Kết quả, tất cả mọi người đều chạy về phía nhà Thạch Minh Cơ.

Ngược lại đám người Trầm Sát và Nguyệt không chạy cùng bọn họ, chỉ có Trần Thập đi theo.

Có tộc nhân dẫn bọn hắn vào trong sảnh nghỉ ngơi, bưng điểm tâm lên cho bọn hắn. Bất ngờ là, Lâu Thất quay lại rất nhanh, mấy người tộc trưởng và Thạch Lỗi cũng trở về.

Nhưng, biểu hiện của Lâu Thất hơi ảo diệu.

339. Chương 339

Trầm Sát nhướn mày nhìn nàng, nhưng không nhìn ra nàng đang có tâm trạng như thế nào. Đến khi Lâu Thất tự truyền âm cho hắn: "Trầm Sát, chàng biết không? A Tú chỉ bị ngất vì đói thôi, chứ không bị sao cả, hơn nữa, thai nhi trong bụng cũng rất khỏe."

Bị nhốt trong tử mấy ngày trời không ăn không uống như vậy, nhưng cô ta chỉ ngất vì đói, các cơ quan trong cơ thể đều ổn, thai nhi vẫn khỏe mạnh, Thạch Minh Cơ cho cô ta uống chút nước suối thần, nàng truyền chút nội lực thì A Tú liền tỉnh lại. Hơn nữa, sau khi tỉnh lại tinh thần của cô ta cũng rất tốt, quả thật là thần kỳ.

"Chính là nhờ nước suối thần sao?" Trầm Sát bỗng nhiên tìm ra điểm mấu chốt của vấn đề.

Lâu Thất gật đầu: "Đúng vậy, xem ra nước suối thần đó đúng là loại nước bổ dưỡng thân thể, còn có thể tích trữ năng lượng, điều chỉnh các cơ quan trong cơ thể về trạng thái tốt nhất, trong trường hợp thiếu thức ăn nước uống, thậm chí nó còn có tác dụng bảo vệ cơ thể. Nói thẳng ra, thì nó có thể cải thiện thể chất, tăng cường khả năng chịu đựng của cơ thể."

Đây thực sự là loại nước tốt, nếu xuất hiện ở thời hiện đại, chắc chắn nó sẽ mạnh hơn gấp trăm lần các loại nước khoáng chất được bán với giá 199 tệ đó.

"Vậy nên, ý nàng là Long Dẫn Tộc rất kiên cố muốn giữ lại loại nước này"

Lâu Thất chớp chớp mắt: "Đương nhiên rồi, Long Dẫn Tộc chỉ có mấy chục người như vậy, giờ có loại nước này, mỗi một đôi phu thê chắc chắn đều sẽ sinh con dễ dàng hơn, sau này sinh được nhiều con rồi, nữ tử sẽ không cần phải làm những việc khác nữa, chỉ cần sinh con thôi, vậy thì trong mỗi nhà sẽ có nhiều thứ cần dùng đến bạc hơn, muốn có bạc, muốn phát triển, thì phải làm thế nào? Giờ có loại nước này rồi, chẳng nhẽ bọn họ không nghĩ ra cách đổi nó để lấy bạc sao? Mỗi tháng chắc cũng phải kiếm được một hũ tiền lớn."

Hơn nữa, đây lại là một đế quân vĩ đại sắp dựng nước, nếu nói không thể kiếm được xu nào từ trên người hắn, vậy có phải khiến người ta cảm thấy rất lãng phí không?

Đương nhiên, lúc này bọn họ vẫn chưa nghĩ tới việc tìm một hậu thuẫn còn quan trọng hơn việc kiếm tiền rất nhiều, suy cho cùng Long Dẫn Tộc chỉ còn lại mấy chục người, hơn nữa bọn họ ở ẩn đã lâu, hàng ngày chỉ giao tiếp với chừng đó người trong tộc thì sẽ không thể nào có được những thứ như kiến thức, tầm nhìn. Lão tộc trưởng đã lớn tuổi rồi, tâm nguyện lớn nhất của ông ấy hiện giờ chính là được nhìn thấy những phu nhân đã kết hôn trong tộc đều mang thai.

Trầm Sát bĩu môi lạnh nhạt: "Vậy xem thử xem rốt cuộc bọn họ có dám đề cập đến không."

Tuy nhiên, sự thật chứng minh, những dự đoán của Lâu Thất đều rất chính xác. Sau khi tộc trưởng bày tỏ sự cảm kích với họ xong, liền bảo đứa cháu gái là Thạch Tiểu Cẩm ôm một chiếc hộp ra.

"Đây là đá Phượng Hoàng." Trong mắt lão tộc trưởng không để lộ ra ý gì: "Giá trị của đá Phượng Hoàng chắc hẳn hai vị cũng đã rõ. Đế Quân, Đế Phi, trong Long Dẫn Tộc ta cũng chỉ có một viên đá Phượng Hoàng thể này thôi, giờ..."

Họ chưa dứt lời, Trầm Sát đã chen ngang: "Các người cứ giữ lại đá Phượng Hoàng, còn nước suối thần, mỗi tháng đưa thêm cho thành Phá Vực của bốn Đế quân hai hũ."

Phi.

Lâu Thất suýt không nhịn được cười.

Lão tộc trưởng làm màu nhiều như vậy, thực ra cũng chỉ muốn lấy đá Phượng Hoàng để đổi lấy thỏa thuận mỗi tháng cung cấp một hũ nước suối thần miễn phí, nhưng giờ Trầm Sát lại thẳng thừng từ chối không cần đá Phượng Hoàng, ngược lại đòi thêm hai hũ, thể này là muốn bóp chết lão tộc trưởng rồi.

Khuôn mặt Thạch Tiểu Cẩm có chút lo lắng.

Đá Phượng Hoàng này nếu không xuất hiện ở chợ đêm Tụ Bảo của Hội Hoa Lâu, thì người của Long Dẫn Tộc cũng không dám tùy tiện lấy ra, bởi sợ mang tai họa. Trong Long Dẫn Tộc không ai có võ công cao cường, cho nên cũng không có ai có bản lĩnh bảo vệ đá này. Hơn nữa, với những người sống ẩn dật như bọn họ, có thể khắc chế thần binh, có thể tránh độc, thực ra đều chẳng có tác dụng gì cả. Nếu cứ để vậy, chỉ bằng đưa cho Trầm Sát, rồi dùng nước suối thần đổi lấy bạc.

Nước suối thần, nếu tùy tiện đem ra ngoài thì chưa chắc người ta sẽ tin nó có công hiệu to lớn như vậy, cũng không phải vừa dùng liền xuất hiện tác dụng ngay lập tức, nên muốn bán cũng không dễ. Thêm nữa lại là nguyên nhân đầu tiên, nhờ có người biết công dụng của nước suối thần, rồi lại xuất hiện ác nhân đến đoạt bảo thì phải làm sao đây?

Hiện tại, bọn họ có thể tin tưởng nhân phẩm của Trầm Sát và Lâu Thất, lại không phải lo bọn họ không có bạc, giờ cả hai đều ở trong tộc mình, nên âm thầm thương lượng ổn thỏa việc làm ăn này, sau này chẳng phải sẽ bớt chuyện hơn sao.

Nhưng họ đã đánh giá thấp tài trí của Trầm Sát và Lâu Thất, ngược lại còn đánh giá cao lòng tốt của chính mình.

Trầm Sát muốn đến giúp đỡ họ vì chỗ nước thần này, còn Lâu Thất vốn không muốn đến đây.

”Đế Quân, lẽ nào trong mắt ngài, đá Phượng Hoàng này không bằng nước suối thần?”

Cũng không phải là người của Long Dẫn Tộc không hiền hậu, mà là theo quan điểm của họ, với các bậc võ giả và người trong giang hồ thì đá Phượng Hoàng thực sự quý giá hơn nhiều so với nước suối thần.

Nhưng họ lại quên mất một điều.

Lâu Thất tiếp lời: ”Nếu ta nhớ không nhầm,” nàng nhìn sang Thạch Lỗi: ”Lúc đó, ở chợ đêm Tự Bảo cổng Hội Hoa Lâu, người đã nói rằng, nếu có thể vượt qua ải sẽ có được đá Phượng Hoàng, mà bọn ta đã vượt qua ải rồi. Vậy nên, đá Phượng Hoàng này vốn dĩ phải thuộc về bọn ta.”

Thạch Lỗi ngậy người, mặt đỏ bừng.

Lâu Thất lại nói tiếp: ”Còn nữa, chuyện bọn ta đến đây để giúp đỡ là chuyện khác, nước suối thần này chính là thù lao cho việc chúng ta giúp đỡ các người, giờ bọn ta gộp hai thù lao thành một, không lấy đá Phượng Hoàng, chỉ cần nước suối thần, như vậy không phải rất bình thường sao?”

Lão tộc trưởng và Thạch Lỗi cũng không biết nên nói gì nữa.

Lúc này, Trầm Sát lại chém thêm cho bọn họ một đao, hấn chỉ về phía dãy chum vại lớn trong sân rồi nói: ”Dùng loại đó đi, một tháng 3 hũ.”

Lão tộc trưởng không nhịn được, nói: ”Đó, đó là cái chum mà”

”Cách nói khác nhau, trong mắt bốn Đế Quân, đó là cái hũ.” Sắc mặt Trầm Sát bình tĩnh.

Sau khi rời khỏi Long Dẫn Tộc, mỗi lần Lâu Thất nghĩ lại những lời Trầm Sát nói hôm đó lại bật cười.

Không ai có thể kiếm lời từ Trầm Sát.

Trước đây, nếu nói tác dụng của nước suối thần là cường thể an thai tăng tỷ lệ thụ thai, vậy chắc chắn Lâu Thất sẽ cảm thấy việc lặn lội đường xá xa xôi để chở ba hũ nước về Phá Vực quả thực hơi phí sức, không có việc gì làm. Nhưng bây giờ, khi biết được công hiệu khác của nó, nàng lại cảm thấy rất đáng giá.

Không nói những thứ khác, nếu đám Dịch Thừa có thể uống loại nước này định kỳ, vậy khi có những việc cấp bách cần phải đưa tin, cũng không cần lo bọn họ đi đường hai ba ngày, không có thời gian cơ hội ăn uống nghỉ ngơi, sức khỏe của họ cũng sẽ không bị kiệt quệ, vậy chẳng phải quá tốt sao.

Cho nên, ba chum nước này bọn họ chắc chắn cần.

Nhưng bọn họ cũng rất phiền phức khi phải đi qua rừng cây hạnh đó, cho nên Trầm Sát và Lâu Thất ở lại Long Dẫn Tộc 3 ngày, trong ba ngày này, Lâu Thất đã vẽ bản đồ giúp họ, bảo họ chặt rất nhiều cây trúc lâu năm to lớn, tiếp theo nối các ống trúc thành "ống nước" rất dài, nàng sẽ giúp bọn họ nối ống nước từ trong suối ra đến phía ngoài rừng cây hạnh, bọn họ không cần phải đi qua rừng cây hạnh nữa, chỉ cần đợi lấy nước ở ngoài rừng thôi.

Sau khi giải quyết xong việc này, họ mới bắt đầu lên đường trở về Phá Vực.

Lư Đại Lực nhìn Tiểu Cẩm có vẻ bịn rịn quyến luyến, Lâu Thất dứt khoát để hắt lại Long Dẫn Tộc, giao cho hắt nhiệm vụ trông coi nước suối thần, đến kỳ hạn thành Phá Vực sẽ phái người đến tiếp ứng.

Lâu Thất không lo hắt sẽ bị Thạch Tiểu Cẩm xúi giục mà thiên vị bọn họ, vì Lư Đại Lực là một người cực kỳ đơn thuần, chất phác, hắt đã nhận nàng là chủ nhân thì sẽ không bao giờ phản bội. Nếu không phải nàng bảo hắt ở lại, thì dù hắt không nở rời xa Thạch Tiểu Cẩm đến mức nào, hắt cũng sẽ không ở lại đó.

Từ Long Dẫn Tộc trở về Phá Vực, với tốc độ của bọn họ, chỉ tốn hơn nửa tháng. Bởi bọn họ không đi theo con đường trước đây Lâu Thất đi, nên gần hơn rất nhiều.

Lúc đến gần phạm vi của Phá Vực Hoang Nguyên, cảm giác của Trần Thập và Lâu Tín hơi phức tạp, nhưng thực sự rất vui, vì bọn họ vẫn có thể trở về, thực ra đây là kết quả mà họ mong chờ nhất.

"Chủ tử, nhận được thư của Ung Vệ."

Vì con đường mà họ đi lần này rất ít người đi qua, mặc dù gần hơn rất nhiều nhưng Dịch Thừa không thể đưa kịp thư bồ câu của họ, vậy nên phải đến khi trở về Phá Vực, bọn họ mới nhận được thư của Ung Vệ.

Trầm Sát nhận thư, mở ra xem, mặt mày bỗng chốc đen lại, khắp người tỏa hơi lạnh.

Lâu Thất cảm thấy hiếu kỳ: "Trong thư viết gì vậy?"

Nàng đón lấy thư, đọc lướt qua, bỗng nhiên bật cười khi khi.

"Hóa ra Thúy Hoa đã sớm đến Phá Vực rồi." Hay đấy, nàng rất tò mò về dung mạo của cô ta, lại còn để Trầm Sát đánh giá "Trông còn xấu hơn cả Hoa Vu Tồn".

"Lần trước nàng nói đến khổng chế cơn ác mộng, cũng chính là cô ta thì triển?" Trầm Sát lạnh lùng hỏi.

Lâu Thất gật đầu: "Nếu không có gì bất ngờ thì chính là cô ta." Trên đường trở về, nàng bỗng nhiên nói với hần về việc khổng chế cơn ác mộng, lúc đó Trầm Sát thật sự rất tức giận, nếu tên Phi Hoan đó ở cạnh hần lúc đó thì chắc chắn hần sẽ bảo nàng hạ lệnh ngũ mã phanh thây.

"Thật to gan."

Thật không ngờ, người đó lại đang ở Phá Vực, ngay trong Cửu Tiêu Điện.

"Trần Thập, tăng tốc độ, Đế Quân muốn trở về Điện giết người." Nguyệt nhỏ giọng nói.

"Đế Quân đã vào Phá Vực Hoang Nguyên, hôm sau sẽ đến ngoại thành Phá Vực." Trong sảnh nghị sự, Ung Vệ nói với vẻ phấn khích.

Đế Quân không có ở đây, có rất nhiều người hần không thể không kéo vào cùng bàn luận trong sảnh nghị sự, hơn nữa, hội nghị hôm nay cũng không chính thức cho lắm, chỉ là bổ sung hoàn thiện một số việc vặt vãnh. Ung Vệ cũng không giỏi về những việc này, nên đã cho gọi nhiều người đến, cũng muốn tập hợp sở trường của mọi người.

Nhưng, hội nghị mới tiến hành được một nửa thì đã bị gián đoạn bởi thông tin này.

Sau khi hần nói những lời này thì rất nhiều người đều không còn tâm trạng để bàn chuyện chính sự nữa.

Trong đó ngoài Tuyết Vệ, còn có ba vị trại chủ của Nguyên Dao Phong Trại được chiêu hàng lúc đầu.

Tuyết Vệ nghe Đế Quân sắp về, đương nhiên tâm trạng rất vui vẻ, câu đầu tiên mà Ân Dao Phong hỏi là: "Vậy, không biết Lâu Thất cô nương có quay về cùng không"

"Nàng ta?" Tuyết Vệ vừa nghe đến Lâu Thất, cả người đều cảm thấy không ổn. Cho đến hôm nay, cô ta vẫn không thể tin rằng Trầm Sát sẽ thực sự từ bỏ những nữ nhân khác, chỉ cần một nữ nhân là Lâu Thất.

"Dao Phong rất tò mò về Lâu Thất cô nương, rất mong có thể nhanh chóng gặp nàng." Ân Dao Phong thực sự rất hiếu kỳ về Lâu Thất, cô ta đã phải lòng Trầm Sát, nhưng Trầm Sát lại chẳng thèm ngó ngang gì đến cô ta. Một nam nhân lạnh lùng như vậy, cô thực sự rất muốn biết người phụ nữ như thế nào mới có thể

khiến hắn hạ quyết tâm, chỉ cần biết đến duy nhất người đó mà thôi.

”Có gì đáng tò mò đâu, là nàng ta muốn đi, nếu còn trở về cùng với chủ nhân, chỉ có thể nói rằng nàng ta quá trơ trẽn.” Tuyết Vệ nói với vẻ lạnh nhạt.

Ứng Vệ lập tức quát một tiếng: ”Tuyết Vệ, người nói bậy bạ gì thế?” Có phải không cần mạng sống nữa không? Vả lại, bọn họ đều rất áy náy với Lâu Thất.

340. Chương 340

”Nếu như Tuyết vệ đại nhân nhớ mong khu tù giam thì có thể nói thẳng với ta.” Trong một góc của sảnh nghị sự, một nam nhân sắc mặt tái xanh, thoạt nhìn có chút thâm trầm đang nhìn chằm chằm vào Tuyết vệ, trong ánh mắt không hề che giấu sự tức giận.

Tuyết vẫn luôn không thích Hoa Vu Tồn, sau khi Hoa Vu Tồn đi theo ủng hộ Lâu Thất thì nàng ta càng ghét hắn hơn.

”Hoa thống lĩnh nói vậy là có ý gì? Thống lĩnh nghĩ rằng với vai vế của người thì có tư cách giam giữ bản vệ sao?”

”Hoa mõ không có tư cách, nhưng ta nghĩ Ngự Sử đại nhân mới tiến vào có tư cách chờ Đế Quân trở về, Ngự Sử đại nhân chỉ cần dâng tấu với Đế Quân, nói rằng Tuyết vệ đại nhân là kẻ dưới lại khinh thường người trên, sỉ nhục Đế Phi nương nương thì đại nhân cảm thấy ngài có nên ngồi tù hay không đây?” Hoa Vu Tồn cười lạnh và nói thêm: ”A, Hoa mõ thiếu chút nữa đã quên mất, còn có một khả năng nữa, đó chính là Đế Quân trực tiếp giết chết Tuyết vệ đại nhân, như vậy thì thật sự không cần ngồi tù nữa rồi.”

Tuyết tức giận đến mức toàn thân run rẩy.

Kẻ dưới khinh thường người trên.

Nàng ta còn nhớ rõ, ngày đó, khi lần đầu tiên Lâu Thất tới Cửu Tiêu Điện, nàng mặc trang phục lố lằng với dáng vẻ cực kỳ xinh đẹp, khi đó nàng ta đã có một dự cảm là nhất định không thể giữ nữ nhân kia lại được, nhưng nàng ta không có cách nào đuổi người đi, hơn nữa, Đế Quân còn bị mê hoặc nhanh hơn cả trong sự tưởng tượng của nàng ta.

Tuyết rất muốn Lâu Thất chết đi, bởi vì Lâu Thất là đại thị nữ đầu tiên có thể ở gần Trầm Sát. Trước đây, Trầm Sát không hề gần gũi với bất kỳ một thị nữ nào cả. Không chỉ vậy, Lâu Thất còn là người đầu tiên tiến vào Tam Trùng Điện, hắn còn ngồi dùng bữa cùng một bàn với nàng. Lâu Thất chẳng qua là một nữ tử quê mùa không rõ lai lịch mà thôi, nàng không xứng với chủ tử, hoàn toàn không xứng chút nào.

Lúc này mới chưa bao lâu, không ngờ Lâu Thất đã là người trên, còn nàng ta là kẻ dưới, nàng ta lại thành kẻ dưới xúc phạm tới người trên sao?

Trong lòng Tuyết vệ rất cảm hận, nàng ta trừng mắt với Hoa Vu Tồn: "Người có bản lĩnh thì cũng đi tới trước mặt Phi Hoan cô nương mà nói câu này đi. Lâu Thất rất cuộc cho người cái gì mà người lại ủng hộ nàng ta như vậy?"

Hoa Vu Tồn đang muốn nói thì lại có một người đứng dậy, dùng ngôn từ chính nghĩa nói với Tuyết vệ: "Tuyết vệ đại nhân nói như vậy là sai rồi, thứ nhất, vị cô nương kia tối đa chỉ có thể tính là khách, còn Đế Phi là chủ, nghe ý tứ trong câu này của Tuyết vệ đại nhân thì chẳng lẽ người lại đặt cô nương kia ở trên Đế Phi sao? Thứ hai, Đế Phi là do Đế Quân đích thân phong, Tuyết vệ đại nhân đến tận bây giờ vẫn luôn gọi thẳng nhũ danh của Đế Phi thì chỉ riêng điều này đã được tính là tội bất kính rồi. Thứ ba, cô nương kia nói nàng tên là Thúy Hoa."

"Phi..."

Có người nhin không được mà bật cười.

Người đứng lên nói ngôn từ chính nghĩa chính này là Hộ Bộ Thượng Thư Hà Khánh Niên mới được thăng chức.

Người không nhin được cười lại chính là nữ quan Nhị Linh mới tiến vào.

Hiện tại, chế độ quan viên ở Phá Vực đã được thành lập bảy tám phần, Hà Khánh Niên này xem như là được đặc cách tiến vào bộ Hộ, bởi vì một mình hắn tìm ra hai mỏ khoáng, trong đó có một mỏ vàng và một mỏ đồng, gần như đã khởi động mạch máu kinh tế của Phá Vực. Hơn nữa, Hà Khánh Niên còn có học thức không tệ, năm đó Hà gia có tiền, phụ thân hắn mời hai đại nho làm thầy giáo cho hắn, hắn học được bản lĩnh tìm ra mỏ khoáng nhưng cũng không bỏ mặc các phương diện khác. Nếu không phải sau đó phụ thân hắn lại tiến vào Thần Ma cốc và dính phải căn bệnh quái lạ, bọn họ bị người trong cả tộc bỏ mặc thì không chừng bây giờ hắn có thể còn sống tốt hơn.

Nhưng trong lúc nhà bọn họ gặp khó khăn thì hắn lại gặp được Lâu Thất, Lâu Thất trị căn bệnh kỳ quái đáng sợ kia cho phụ thân hắn, đề cử hắn đến Phá Vực. Ở nơi đây, những gì hắn học được lại trở nên hữu dụng, bây giờ hắn còn có thể lên làm một chức quan lớn như vậy, cho nên trong lòng người nhà bọn họ, Lâu Thất chính là đại ân nhân có ơn tái tạo, hắn sao có thể để yên khi nghe người khác nói bậy về Lâu Thất chứ?

Không chỉ hắn, mà ngay cả thê tử của hắn Xuân Nương và phụ thân hắn vừa nghe được có người nói xấu Lâu Thất thì nhất định sẽ phản bác lại.

Nhị Linh bật cười, nàng cũng cảm thấy Hà Khánh Niên nói rất hay.

Lâu Thất đi rồi, bọn họ phải bố trí nữ quan, nàng xem như là người đầu tiên được đề cử lên. Nếu như là trước đây, Nhị Linh tuyệt đối sẽ không nghĩ tới việc mình còn có thể vào trong cung làm nữ quan, hiện tại trong cung có rất nhiều chuyện đều cần nàng quản lý. Mặc dù Cửu Tiêu Điện không có nữ chủ nhân, nhưng thị nữ vẫn rất nhiều, sau này tất cả đều phải xử lý theo quy định mới lập ra, quản lý những người này cũng là một chuyện cần tốn rất nhiều tâm tư và sức lực. Tuy nhiên trong lòng Nhị Linh lại có một hi vọng, nàng

hi vọng Đế Phi sớm trở về, như vậy thì tốt rồi, nàng cũng lại có người để tin cậy.

Tuyệt vệ hoàn toàn không ngờ được Lâu Thất mới ở trong Cửu Tiêu Điện không lâu, bây giờ nàng ta còn rời đi hai ba tháng rồi mà vẫn còn có nói giúp nàng.

Trái lại, không ngờ không ai giúp đỡ nàng ta.

Nàng ta đẩy mạnh cánh cửa ra vào, nổi giận đùng đùng chuẩn bị đi tới Tam Trùng Điện, ngày hôm nay nàng ta phải tiến vào Tam Trùng Điện, nàng ta muốn lấy hết quần áo của Lâu Thất trước đây đem đi đốt, xem ai có thể ngăn cản được nàng ta chứ?

Lúc Vệ tuyết đang vội vàng đi ngang qua hoa viên thì nghe có người gọi lại.

”Tuyệt vệ đại nhân.”

Tuyết đứng lại, cô thấy có hai nữ tử với dáng vẻ xinh đẹp đang đứng bên cạnh bụi hoa.

Đó là Phi Hoan cứ khẳng khẳng nói nàng ta tên là Thúy Hoa, và cả nữ nhân gọi là Phổ Ngọc Hà trước đây đã theo Đế Quân của bọn họ trở về, ban đầu, nữ tử tên là Phổ Ngọc Hà còn có một thị nữ gọi là Hỉ Nhi, hiện tại nàng ta đang đứng cách các nàng một đoạn, đầu cúi thấp.

Mặc dù hai chủ tớ này theo chân Đế Quân trở về đây, nhưng sau khi về, Đế Quân lại hoàn toàn không để ý tới các nàng, giống như đã quên mất các nàng. Lúc đầu hai người này làm việc với một vài thị nữ, sau lại bắt đầu lừa dối, mỗi ngày bọn họ đều lúc ẩn lúc hiện ở Nhị Trùng Điện và Nhất Trùng Điện, người không biết còn tưởng các nàng là thiên kim đại tiểu thư ở chỗ này vậy.

Tuyết không cảm thấy hai người này có gì uy hiếp đối với mình nên bình thường cũng không để ý tới các nàng, nhưng lúc này khi nhìn thấy các nàng ở cùng với Thúy Hoa, nàng ta lập tức nhú mày.

Nàng ta đi tới đó, đứng lại hỏi: ”Các người ở đây làm gì?”

Phổ Ngọc Hà ngẩng đầu lên, gương mặt dường như còn xinh đẹp hơn khi vừa mới tới.

”Ngọc Hà ra mắt Tuyết vệ đại nhân.”

”Phổ Ngọc Hà, người mặc như vậy làm gì?” Lúc này, Tuyết mới phát hiện Phổ Ngọc Hà không mặc trang phục của thị nữ Cửu Tiêu Điện, hơn nữa cũng không phải là trang phục mình mang đến, nàng ta có thể nhìn thấy rõ ràng đây là một bộ trang phục mới, hơn nữa còn là màu hồng đào rất đẹp mắt, dưới đai lưng buộc hạt châu lưu ly nhỏ bảy màu, ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống, nó phát ra ánh sáng lấp lờ thu hút tầm mắt của người khác vào vòng eo nhỏ nhắn và thon thả của nàng.

Cổ áo của nàng ta hơi thấp, cổ áo lót bên trong cũng kéo xuống cực thấp, để lộ ra một mảng da thịt trắng như tuyết.

Phổ Ngọc Hà vốn xinh đẹp lại thuần khiết, bây giờ thêm một phần phong trần khiến toàn thân nàng thoát nhìn đầy vẻ quyến rũ trí mạng. Cho dù bản thân Tuyết là nữ tử cũng không nhịn được mà đỏ mặt.

”Tuyết vệ đại nhân, đây là trang phục do Thúy Hoa cô nương đưa cho ta, có phải nhìn rất đẹp đúng không?” Phổ Ngọc Hà nói xong, nhẹ nhàng nâng làn váy rồi xoay một vòng.

Nàng ta giống như nụ hoa chờ hé nở, đóa hoa đầu tiên khi mùa xuân tới.

Tuyết còn ngửi được một mùi thơm rất đặc biệt, mùi thơm này khiến nàng ta thoáng mê mẩn.

Nàng ta đột nhiên kinh sợ và lập tức nắm lấy cổ tay của Phổ Ngọc Hà, cắn răng hỏi: ”Trên người người dùng thuốc gì vậy?”

Phi Hoan kéo nàng ta, ôn nhu nói: ”Tuyết vệ đại nhân đừng nóng giận, đây chỉ là hương liệu ta dùng để xông quần áo mà thôi. Bộ váy này được ta xông đủ ba ngày, cho nên mùi thơm tương đối nồng.”

”Đây là xông loại hương gì vậy?” Tuyết nắm lấy trang phục muốn ngửi thì Phi Hoan kéo nàng ta lại, sau đó dùng mắt ra hiệu với Phổ Ngọc Hà, Phổ Ngọc Hà lại lùi về phía sau vài bước.

”Thúy Hoa đã từng dùng qua loại hương này ở trong giấc mộng của Đế Quân.” Nàng ta có chút xấu hổ, cup mi mắt xuống, khẽ nói: ”Đế Quân cũng từng nói rất thích mùi thơm này.”

Đôi mắt của Tuyết nhất thời lại mở to: ”Giấc mộng của chủ tử sao?”

Trong lòng Phi Hoan thâm kinh sợ, chẳng lẽ Tuyết vệ này không hay biết gì về giấc mộng của Trầm Sát sao? Trước đây bọn họ thu xếp cho thám tử tiến vào, đã từng nghe tlén được tam vệ nhắc tới cảnh trong mộng của Trầm Sát, còn nhắc tới chiếc thuyền nhỏ đó nữa. Lúc đó, sau khi tin tức này truyền về thì nàng ta đã cảm thấy đó là một cơ hội rất tốt để tiếp cận Trầm Sát, tất cả cố gắng của nàng ta đều bắt đầu theo phương hướng này.

”Đúng vậy!” Nàng dứt khoát giả vờ thần bí hơn. Nếu như Tuyết vệ không biết thì càng tốt: ”Người vẫn không biết tại sao ta muốn đưa cho hần chiếc thuyền nhỏ kia sao? Đó là bởi vì có vài lúc, chúng ta có thể nằm mơ cùng một giấc mộng, ở trong giấc mộng đó hần đã từng khen mùi thơm này.”

Tuyết biết chuyện liên quan tới giấc mộng của Trầm Sát, nhưng cô chỉ biết Trầm Sát luôn nằm mơ thấy một giấc mơ, chắc hẳn chiếc thuyền có liên quan với giấc mộng kia mà thôi, nàng ta lại không hay biết về những chuyện khác. Điều này cũng làm cho nàng ta cảm thấy phiền muộn.

Nhưng Ưng biết, nếu Ưng biết mà còn có thể giữ nàng ta lại, còn lấy lễ đối đãi thì đã chứng minh lời Thúy Hoa cô nương này nói có thể tin tưởng được.

Tuyệt vệ cũng không phải là một kẻ ngu ngốc, nàng ta đã dần dần phân tích ra được.

”Đã là mùi chủ tử thích, tại sao người lại muốn nhường cho nàng?” Nàng ta kéo Phi Hoan nói, giọng điệu không hề che giấu sự nghi ngờ.

Phi Hoan thở dài: ”Cũng bởi vì gần đây Thúy Hoa mới biết được. Đế Quân đã hứa với Lâu cô nương sẽ một đời một phi, ta sợ Đế Quân trở về, mình cũng không thấy được hân, không bằng đưa một bộ trang phục cho Phổ cô nương, nói không chừng nàng còn có thể có cơ hội được nhìn thấy Đế Quân.”

Tuyệt cười nhạt: ”Nàng sao? Nàng có thể có cơ hội gì chứ? Nói không chừng chủ tử đã thay đổi ý định rồi. Không phải còn có... Thúy Hoa cô nương sao?”

”Ta... ta hơi sợ hãi, Lâu cô nương nhất định là rất xinh đẹp, nhất định là được Đế Quân đặc biệt yêu thích, nhưng nàng có lòng độc chiếm Đế Quân nên chắc sẽ không tha cho ta đâu.”

”Đó là đồ phụ! Bây giờ đã có Ngự Sử rồi, các Ngự sử tất nhiên sẽ không chấp nhận hậu cung chỉ có một phi, bọn họ đều sẽ hỗ trợ, nếu như Lâu Thất không đến thì thôi, nếu như nàng tới thì lần này nhất định sẽ phải làm cho nàng ta mất mặt...”

Phi Hoan nhìn Tuyệt vệ như vậy thì trong mắt hiện lên một tia sáng, nàng ta đột nhiên tiến lên một bước và khẽ thổi một hơi vào mặt của Tuyệt vệ.

Tuyệt hoàn toàn không phát hiện ra, cũng không nghi ngờ gì cả. Nàng ta không biết có vài làn khói rất nhỏ giống như sợi tơ đã chui vào trong khoang mũi nàng.

Giọng điệu Phi Hoan rất nhẹ rất khẽ: ”Tuyệt vệ đại nhân, đại nhân có nghĩ tới chuyện mấy người chúng ta liên thủ, đối phó với một mình Lâu Thất hay không?”

”Liên thủ? Liên thủ thế nào?” Ánh mắt Tuyệt có chút mơ hồ.

”Ta có một phương pháp có thể nhận được sủng ái của Đế Quân, không biết đại nhân có muốn thử một chút hay không?”

Nhận được sủng ái của Đế Quân sao? ”Muốn, ta đương nhiên muốn rồi.”

”Nhưng phương pháp này cần phải có bốn nữ tử ái mộ Đế Quân, sau này, những nữ tử này đều sẽ trở thành là phi tử của Đế Quân, Tuyệt vệ đại nhân có để ý hay không?”

Phi Hoan chẳng qua bị thôi miên đổi lại tên, nhưng các phương diện tư duy, sở học đến bản lĩnh của nàng vẫn là trình độ ban đầu.

Tuyết nghe câu nói này thì hơi nhú mày lại, hình như rất rầu rĩ.

341. Chương 341

Phi Hoan thấy thế thì không khỏi cười mỉa mai, Tuyết vệ này vừa ghen tị phần nộ chê bai Lâu Thất, nhưng bản thân còn không phải cũng muốn độc chiếm Trầm Sát sao?

Chẳng qua, theo nàng ta thấy, đây chỉ là hy vọng xa vời mà thôi.

”Tuyết vệ đại nhân có thể suy nghĩ thật kỹ, đến lúc đó cho dù những nữ tử này trở thành phi tử thì địa vị chắc chắn cũng không hơn được đại nhân, còn nữa, các nàng đều sẽ nghe lời của đại nhân, nhưng nếu như đại nhân không muốn thử phương pháp này thì Đế Quân lại chỉ có một phi tử là Lâu Thất, đại nhân sẽ không có bất kỳ cơ hội nào đâu.”

Ánh mắt Tuyết lại một lần nữa trở nên mơ hồ.

Phổ Ngọc Hà len lén liếc mắt nhìn qua, đúng lúc nhìn thấy được ánh mắt kỳ quái của Tuyết thì tim lập tức đập mạnh, hốt hoảng cúi đầu, không dám nhìn sang bên này nữa.

Thúy Hoa cô nương này có chút vấn đề, nhưng nàng thật sự không dám nhiều lời. Dù sao, tạm thời nàng không nên phản kháng thì tốt hơn, tất cả đều nghe theo nàng ta vậy, với bộ dạng như vậy thì Thúy Hoa cô nương cũng không cần sử dụng thủ đoạn để đối phó với nàng giống như Tuyết vệ chứ? Nàng cũng không muốn mất đi tâm tính...

Nàng còn có nhiệm vụ do di mẫu giao cho.

Bên kia, Tuyết khẽ gật đầu: ”Được, ta đã nghĩ xong rồi, ta đồng ý bốn phi tử.”

”Như vậy, sau khi đáp ứng, Tuyết vệ đại nhân phải nghe theo lời ta nói, cố gắng phối hợp với ta, nếu không kế hoạch này sẽ không có cách nào tiến hành thành công được đâu.”

”Được!”

Khóe miệng Phi Hoan cong lên, nàng búng ngón tay một cái thật kêu.

Tuyết vệ hình như đột nhiên lấy lại tinh thần, tuy nhiên nàng ta lại chưa từng quên những lời đã nói trước đó.

Chẳng qua trong lòng nàng ta luôn cảm thấy có chút là lạ, hình như cô không nên đáp ứng loại chuyện này nhanh chóng như vậy mới phải: "Phương pháp người nói, rốt cuộc là phương pháp gì? Còn nữa, cần tìm bốn nữ tử là bốn người nào vậy?"

Phi Hoan chỉ vào nàng, lại chỉ vào Phổ Ngọc Hà, thấy Hỉ Nhi đứng phía xa, nàng ta lại gọi: "Hỉ Nhi, nhanh tới đây."

Đôi mắt Tuyết mở to: "Người, chẳng lẽ người muốn thị nữ kia cũng tới tham gia náo nhiệt sao? Không được, nàng dựa vào cái gì chứ? Với thân phận thấp hèn như vậy mà nàng ta cũng dám làm nữ nhân của chủ tử sao?"

"Suyt..." Phi Hoan lại thổi một hơi.

Tâm tình Tuyết vốn kích động lại thoáng cái trở nên bình tĩnh.

"Nếu không, trong khoảng thời gian ngắn người định đi đâu vậy tìm mấy nữ nhân có thân phận thích hợp, có thể xuất hiện ở Nhị Trùng Điện, xuất hiện ở trước mặt Đế Quân chứ?"

"Được rồi." Tuyết khẽ gật đầu: "Vậy nữ nhân thứ tư, là người sao?"

Phi Hoan khẽ lắc đầu, lọn tóc mai khẽ lắc lư: "Không, ta còn chưa tới lúc."

Vẫn chưa tới lúc nàng hiển thân. Hơn nữa, nàng chính là muốn có bốn nữ nhân làm đệm cho nàng trước đã.

"Không phải chứ? Vậy còn thiếu một người nữa sao?" Tuyết buồn bực nhìn nàng ta, nàng ta tới nơi này không phải là vì chủ tử sao?

"Một người này sẽ do người đi tìm, dù sao, người quen thuộc với nơi đây hơn ta, không phải sao?"

"Được, ta đi tìm."

"Tuy nhiên, trước đó, người còn phải làm một chuyện đã. Trước đây Lâu Thất đã từng ở chỗ này đúng không? Người có thể tìm được hai bộ quần áo của nàng qua đây không?" Phi Hoan hỏi.

Tuyết "ừ" một tiếng: "Thật vừa khéo, ta cũng đang muốn đi lấy quần áo của nàng để đốt."

"Không, đừng đốt, người cứ đưa cho ta đi."

Sau chuyện này mấy tháng, Lâu Thất lại thúc ngựa chạy như bay lên Cửu Tiêu Sơn, nàng vẫn giống như

trước đây, tới Nhất Trùng Điện nàng không xuống ngựa mà trực tiếp lao vọt vào Nhị Trùng Điện.

Dọc đường đi có thị vệ và thị nữ thấy nàng cười trên Đạp Tuyết, có người kinh sợ lại có người vui mừng, có người lộ ra thần sắc cực kỳ hâm mộ, có người lại lộ ra ánh mắt đầy ẩn ý.

”Lâu cô nương trở về!”

”Là Đế Phi!”

”Đế Quân đâu?”

Chỉ trong giây lát, xe ngựa xa hoa mới chậm rãi tiến đến, mọi người thấy Nguyệt vệ đại nhân tự mình đánh xe thì biết Đế Quân đang ở trong xe, tất cả đều quỳ xuống hành lễ: ”Cung nghênh Đế Quân hồi cung.”

Làm gì có chuyện như vậy chứ? Thân là một phi tử mà không ngồi xe ngựa thì cũng thôi, sao có thể thúc ngựa chạy ở trước Đế Quân? Thoạt nhìn còn hoàn toàn không có ý định chờ Đế Quân, ném Đế Quân lại phía sau!

Nhưng không ngờ Đế Quân lại không tức giận? Đế Quân cho phép nàng sao?

”Trần Thập, người nói xem, sau khi chúng ta trở lại Cửu Tiêu Điện, có phải nên thay đổi cách xưng hô, gọi cô nương là Đế Phi hay không?” Ở xe ngựa phía sau, Lâu Tín cười ngựa chạy chậm chậm hỏi.

Trần Thập nhìn xe ngựa, im lặng một hồi mới nói: ”Chúng ta vẫn xem tình hình thế nào đã.”

Hắn không lạc quan như Lâu Tín, cô nương không theo Đế Quân trở về thì không có chuyện gì, hiện tại ngay trước lúc lập quốc còn không biết có bao nhiêu vấn đề, nếu như Đế Quân quyết định cả đời này chỉ cần một phi thì sẽ gặp phải sự phản đối của các quan lại, cô nương nhà bọn họ lại phải chịu ủy khuất, hắn không muốn gọi một tiếng Đế Phi này.

Lâu Thất giục ngựa chạy vội, mãi cho đến ngoài cửa Tam Trùng Điện thì đột nhiên có một bóng đen hiện ra.

”Thuộc hạ tham kiến Đế Phi!”

Thiên Ảnh hạ thấp một đầu gối xuống muốn bái lạy thì Lâu Thất đã tiến lên, đưa tay nâng dậy, mặc dù không có chân chính nâng Thiên Ảnh dậy, nhưng hắn lại cảm giác có một lực mạnh đang nâng hắn lên, không cho hắn tiếp tục quỳ xuống nữa.

”Nội lực của Đế Phi lại tăng rồi.” Thiên Ảnh vui mừng nói.

Lâu Thất khẽ gật đầu: "Đúng vậy, người không biết nhân vật chính bao giờ cũng tự mang theo vòng ánh sáng sao? "

"Hả?"

"Không có gì, Nhị Linh còn ở đây không?" Lâu Thất nói xong lại bước vào Tam Trùng Điện, bọn họ tranh thủ thời gian chạy vội trở về cũng bởi vì nàng không muốn chờ. Đám người Ứng đều đang ở ngoài cửa sau của Nhất Trùng Điện. Bây giờ nàng không muốn đối mặt với nhiều người như vậy, vừa chạy trong thời gian dài như vậy, nàng muốn thoải mái tắm rửa thay trang phục khác rồi ngủ một giấc đã.

Trước đây, mỗi khi ra ngoài làm nhiệm vụ trở về, nàng đều muốn ngủ một giấc thật say.

Thiên Nhất lao ra: "Thuộc hạ tham kiến Đế Phi. Bây giờ, Nhị Linh đã làm nữ quan, nàng biết Đế Phi sắp trở về nên đã cho thị nữ chuẩn bị xong tất cả rồi, có lẽ bây giờ nàng còn ở trong phòng bếp trông nồi canh cho Đế Phi."

"Nhanh gọi nàng tới đây."

Đội đám người Ứng vội vàng đi tới ngoài cửa lớn Nhất Trùng đón chào thì mới biết được đám người Trầm Sát đã tiến vào. Một đám người lại chạy tới Tam Trùng Điện, đúng lúc đó, bọn họ nhìn thấy xe ngựa dừng lại, Trầm Sát bước xuống xe.

"Chào mừng Đế Quân về cung."

"Ừ. Miễn lễ." Trầm Sát do dự một lát: "Mọi người cứ làm việc của mình đi, sáng mai lại bàn chuyện sau."

"Vâng." Mọi người đồng thanh đáp ứng, nhưng lại không hẹn mà cùng nhìn xe ngựa, trong ánh mắt bọn họ đều có vẻ chờ đợi. Nhưng đợi đến khi thị vệ đánh cả xe ngựa và ngựa đi, người bọn họ chờ đợi vẫn không thấy đâu.

Chẳng lẽ Đế Phi không trở về cùng Đế Quân sao?

Ứng không nhịn được mở miệng hỏi: "Chủ tử, Lâu... Đế Phi đâu ạ?"

Trầm Sát liếc mắt nhìn hần: "Nàng đã vào điện rồi, sáng mai khi nghị sự, bốn Đế Quân sẽ dẫn nàng đi cùng."

Mọi người đầu tiên là chấn động, sau đó lại thất vọng, nhưng bọn họ chỉ có thể bất đắc dĩ lui xuống.

Chỉ trong một đêm, tin tức Đế Quân dung túng cho Đế Phi, để cho nàng phi ngựa chạy vào điện trước, sáng

hôm sau nghị sự lại còn muốn dẫn theo nàng tham gia đã truyền khắp từng góc ngách của Phá Vực.

Trong khách điện của Nhị Trùng Điện, Phi Hoan dùng một tay bóp nát chén trà.

Ban đầu nàng ta còn tưởng rằng Trầm Sát trở về sẽ lập tức cho gọi mình tới, nàng ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, nhưng mãi cho đến đêm khuya vẫn không có ai đến đây.

Bọn họ rõ ràng đã nhận được tin tức nên khẳng định biết tới sự tồn tại của nàng ta, sao Trầm Sát có thể kìm chế được như vậy? Cho dù là Lâu Thất thì cũng nên tò mò về nàng ta mới đúng, tại sao bọn họ có thể nhìn được mà không cho gọi nàng ta tới? Có phải có chỗ nào không đúng hay không, nàng ta bỏ quên cái gì sao?

Phi Hoan càng tức giận hơn, nàng ta lại đứng lên và quét rơi một bàn đầy ấm chén.

Phổ Ngọc Hà và Hỉ Nhi đứng ở một góc bên ngoài sân nhìn động tác in lên trên cánh cửa sổ dán giấy, hai người đồng thời đều co rúm người lại.

"Tiểu thư, sao ta cảm thấy Thúy Hoa cô nương này có chút đáng sợ vậy?" Hỉ Nhi hạ giọng nói.

Phổ Ngọc Hà khẽ gật đầu: "Thật sự là có chút đáng sợ, nhưng bây giờ chúng ta chỉ có dựa vào nàng, chờ chúng ta thật sự hầu hạ Đế Quân, chúng ta lại từ từ nói cho Đế Quân biết."

"Tổng trắc phi bảo tiểu thư tìm cơ hội giúp Đế Quân sinh hài tử, nếu như lần này tiểu thư được thỏa mãn mong muốn thì quá tốt."

"Được rồi, người đi nhanh đi, nếu để cho nữ nhân này phát hiện thì không đùa được đâu."

Hai chủ tớ vội vàng rời khỏi khách điện.

Tam Trùng Điện, Thiên điện.

Nhị Linh khó xử nhìn Lâu Thất: "Đế Phi, bây giờ Đế Quân đang đi tắm, vừa rồi Đế Quân nói..."

"Hắn nói gì?" Lâu Thất thoải mái ôm chần nằm lì ở trên giường, Thiên điện và tắm điện của Đế Quân vẫn luôn được Nhị Linh tự mình quét dọn, chần cũng có mùi thơm của nắng.

"Đế Quân nói..." Nhị Linh thật sự không nói nổi câu nói kia, khi thấy Lâu Thất lại buồn bực nhìn qua, nàng mới mím môi lại nói: "Đế Quân nói hần hy vọng khi đi ra sẽ nhìn thấy được Đế Phi đang thay hần làm ấm giường."

”Phi...”

Lâu Thất phun trào.

Làm ấm giường? Lời như vậy mà Đế Quân cũng nói ra được à?

Nàng chẳng qua chỉ nói với hắn là muốn ở Thiên điện thôi.

”Đế Quân nói, nếu như hắn đi ra mà không nhìn thấy Đế Phi...” Nàng còn chưa nói dứt lời thì Lâu Thất đã cắn răng bò xuống giường, cứ như vậy đi ra ngoài. Nhị Linh vội vàng cầm áo choàng phủ thêm lên người nàng.

Lâu Thất tức giận xông vào tấm điện của Trầm Sát, Nhị Linh tất nhiên không dám theo vào mà chỉ giúp nàng đóng cửa lại rồi lui xuống. Trong lòng Nhị Linh ít nhiều cũng thở phào nhẹ nhõm.

”Trầm Sát.” Lâu Thất đi vào lại nhìn thấy được mái tóc đen như mực của Trầm Sát được tháo ra và để xõa xuống càng tôn lên vẻ đẹp trai lại yêu nghiệt của hắn, nàng vốn đang tức giận lại thoáng cái bị nam sắc dụ dỗ khiến sự tức giận kia vơi hơn phân nửa: ”Ồ trên đường, không phải chúng ta đã nói rồi sao? Trước tiên phải nói chuyện yêu đương đã, không lên giường.”

Trên đường đi, nàng thật sự đã nói với hắn rất nhiều điều, cái nhìn của nàng về tình yêu, và chuyện không phải hắn đơn phương nói phong phi thì nàng sẽ là thê tử của hắn, lại phải có quan hệ vợ chồng thực sự với hắn được.

Hắn rõ ràng đã đáp ứng nàng.

Trầm Sát chậm rãi cởi áo khoác ra, nghe nàng nói vậy hắn liếc mắt nhìn nàng: ”Vậy có liên quan gì với chuyện cùng giường cùng gối chứ?”

”Nghe nói phi tử có cung điện của mình đúng không? Đế Quân, lão nhân gia ngài có phải nên ban thưởng cho một cung điện, sau đó dẫn ta qua ở hay không?”

Nàng muốn yêu đương chứ không phải là lập tức tiến vào cuộc sống hôn nhân.

”Nàng ở lại tấm điện của bốn Đế Quân.” Trầm Sát không hề động đậy, hắn ném cái áo khoác đến trên giường nhỏ bên cạnh và ngồi trên giường lớn, nhìn nàng: ”Qua đây.”

Lâu Thất từ từ đi qua, khi mới vừa đi tới trước mặt hắn, Trầm Sát đã dùng một tay nắm lấy áo choàng của nàng, vút sang một bên, vừa nhìn thấy nàng mặc chiếc trong mỏng manh, ánh mắt hắn lập tức tối lại.

Hắn đưa tay kéo nàng vào trong lòng mình, đang muốn cúi đầu hôn thì Lâu Thất lại đột nhiên biến sắc, một tay đẩy ngược hắn ra, nhanh chóng lùi lại mấy bước.

”Sao vậy?” Trầm Sát cúi đầu nhìn nàng hỏi.

Lâu Thất cắn răng, âm thanh phát ra từ trong kẽ răng: ”Động tay động chân còn động đến tấm điện của chàng, lá gan này thật đúng là không nhỏ đâu!”

342. Chương 342

Lần này, Lâu Thất thật sự tức giận rồi.

Nàng vốn nghĩ mình vừa trở về nên tạm thời không để ý tới những người linh tinh bên ngoài, tốt xấu gì cũng để cho các nàng trải qua một buổi tối yên ổn, nhưng những người đó lại không biết quý trọng, muốn ồn ào, muốn chiến phải không?

Vậy nàng sẽ theo cùng là được.

”Thiên Ảnh ”

Thấy sắc mặt nàng nghiêm trọng như vậy, ánh mắt như có lửa, rõ ràng là bộ dạng rất tức giận. Mà có thể làm cho nàng tức giận như vậy thì chứng tỏ cái giường này không chỉ đơn giản là bị động tay động chân mà thôi. Trầm Sát cũng sa sầm mặt lại. Trước khi gọi Thiên Ảnh, hắn không quên giơ tay nắm lấy áo choàng, tự tay phủ lên trên người của Lâu Thất.

Cho dù là ám vệ thiếp thân của hắn thì hắn cũng không muốn để cho người đó nhìn thấy được bộ dạng nữ nhân của mình trong trang phục không chỉnh tề. Lâu Thất lại trợn mắt khinh thường, thật ra áo trong của nàng đã được che kín hết, đối với nàng thì đây đã là áo ngủ rất bảo thủ rồi. Tới lúc này rồi mà hắn còn nhớ tới chuyện này sao?

Thiên Ảnh từ ngoài cửa sổ nhanh chóng lướt vào: ”Đế Quân, Đế Phi.”

”Ai từng ra vào tấm điện của bốn Đế Quân?”

Thiên Ảnh nhất thời kinh sợ: ”Vẫn luôn là Nhị Linh cô nương quét dọn và thuộc hạ, ngoài ra chưa từng có người nào từng tiến vào đây.”

”Nhị Linh đâu?” Lâu Thất khẽ nhíu mày: ”Gọi Nhị Linh tới đây.”

Nhị Linh mới vừa đi không bao xa lại bị gọi trở về, vừa nhìn sắc mặt của Lâu Thất không tốt thì nàng vội hỏi: ”Đế Phi, đã xảy ra chuyện gì sao?”

"Nhị Linh, ngày hôm nay người có thu dọn giường của Đế Quân không?"

Nhị Linh khẽ gật đầu: "Bởi vì Ứng vệ đại nhân đã nói Đế Quân và Đế Phi sẽ trở về vào ngày hôm nay, nên sáng sớm đã được thu dọn."

Lâu Thất đi tới, nhẹ nhàng cầm một sợi tóc thật dài trên gối lên hỏi: "Như vậy, người để rơi tóc ở trên gối sao?"

Nhị Linh mở to hai mắt nhìn sợi tóc kia, lập tức lắc đầu: "Không, không có khả năng. Lúc cuối cùng thuộc hạ còn vỗ gối nên không có khả năng lại rơi sợi tóc dài như thế ở phía trên mà không biết được."

Lâu Thất đi tới sờ vào tóc của nàng: "Thật sự không phải là tóc của Nhị Linh." Nàng cũng tin tưởng Nhị Linh không có vấn đề gì.

Nhị Linh cắn môi hỏi: "Đế Phi, sợi tóc này có gì không ổn sao?"

"Đúng vậy."

Người khác không nhìn thấy, nhưng Lâu Thất lại có thể nhìn thấy được, ở phía trên cọng tóc bọc có bột phấn trong suốt.

"Người đi cầm một chén nước sạch, sau đó cắt nửa thìa tãi tới đây."

Nhị Linh rất nhanh đã đưa đồ tới, Lâu Thất ném sợi tóc này vào trong chén nước sạch sau đó đổ nước tãi xuống, chỉ thấy nước vốn trong vắt lại đột nhiên dần chuyển thành màu hồng nhạt, rất nhanh lại biến cả bát nước trong thành màu đỏ.

Lúc này, cho dù là Trầm Sát cũng phải biến sắc. Xem ra, chỉ một sợi tóc nhỏ này cũng đã được người ta tốn rất nhiều công sức để chuẩn bị.

Hắn nhìn Lâu Thất, Lâu Thất nói: "Bùa chú Tây Cương."

Trong mắt Trầm Sát đột nhiên dâng lên sự phẫn nộ: "Tây Cương, được, được lắm." Lại là Tây cương! Trước đó bọn họ đã giết mấy tên gian tế Tây Cương ẩn náu ở Cửu Tiêu Điện, lẽ nào bây giờ lại có người của Tây Cương lên vào sao?

"Bùa chú này chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy đâu." Lâu Thất cũng không hề thả lỏng, nàng nhìn cái giường lớn, nói: "Chắc chắn sẽ không chỉ có một sợi tóc bị động tay động chân. Cả cái giường này cũng làm cho ta có cảm thấy rất khó chịu."

Nàng biết người tới lần này nhất định là cao thủ về bùa chú, nàng vẫn chưa từng gặp được thứ gì có thể hạ chú mà chỉ làm cho nàng cảm thấy khó chịu nhưng nhất thời không nhìn ra được manh mối như vậy.

Quan trọng nhất là bây giờ nàng thật sự còn không nhìn ra bùa chú này có tác dụng gì. Nàng cũng không thể để cho Trầm Sát thật sự nằm trên đó thử nghiệm được.

Sắc mặt Trầm Sát nặng nề: "Người đâu?"

Lúc này, Thiên Nhất mới đẩy cửa tiến vào, Trầm Sát lạnh lùng nói: "Đi điều tra rõ ràng xem hôm nay có ai từng tới tấm điện của bốn Đế Quân."

"Dạ."

Khi Thiên Nhất đi điều tra, Lâu Thất lại đi tới bên giường, Trầm Sát muốn đi tới thì nàng lại đẩy hẳn ra: "Bùa chú này là nhằm vào chàng, chàng không nên tới đây."

"Vậy còn nàng thì sao?"

"Ta không sao đâu." Lâu Thất kết một thủ quyết, quay tay ấn vào mi tâm của mình. Nàng cần phải tỉnh táo, hơn nữa, nàng luôn cảm thấy bùa chú lần này có gì đó không đúng, đây là cách thức che giấu với nhiều tầng bùa chú, nếu như nàng không cẩn thận quan sát rõ ràng thì sai một chút thôi cũng sẽ có phiền phức.

Chờ sau khi nàng thả tay xuống, nàng tiếp tục nhìn vào cái giường lớn này, sau đó nàng không nhịn được hít một hơi lạnh.

"Nàng thấy cái gì vậy?" Hàng lông mày rậm của Trầm Sát nhíu lại, hẳn rất muốn kéo nàng quay về bên cạnh mình.

Thiên Ảnh tiến lên một bước: "Đế Phi, thuộc hạ có thể hỗ trợ gì không?"

Lâu Thất không quay đầu lại mà chỉ khoát tay áo nói: "Người cũng không nên tới đây, bùa chú này dường như là nhằm vào nam nhân. Nhị Linh, người tới đây."

Bùa chú này...

Trên cả cái giường lớn đều giống như có một lớp sương hồng nhạt bay lên, mà ở trong sương hồng nhạt này lại có thể nhìn thấy được rất nhiều hạt màu đen rất nhỏ đang nổi trôi.

"Chú được." Nàng khẽ nói.

"Chú được là cái gì" Trầm Sát hỏi.

Đầu tiên, Lâu Thất khê bảo Nhị Linh đi chuẩn bị một tấm vải màu trắng qua, sau đó nàng xoay người nói với Trầm Sát: "Nếu không chàng tới Thiên điện nghỉ ngơi trước đi, ở đây cứ giao cho ta là được."

"Bổn Đế Quân chờ nàng." Trầm Sát không hề nhúc nhích chỉ đứng ở phía sau, hắn chỉ chờ nàng có gì không ổn sẽ lập tức cứu nàng ra.

Lâu Thất cũng không khách khí với hắn nữa, nàng biết Trầm Sát cũng là một người nói một không ai dám nói hai.

"Chú được lại còn dùng thuốc bột, kèm thêm bùa chú, nghiền nát thuốc bột thành bột phần cực nhỏ, nhỏ đến mức mắt thường gần như nhìn không thấy được, sau đó lại dùng bùa chú để hạ chú những bột phần này tới nơi cần thiết, bùa chú kèm theo bột phần sẽ theo hơi thở tiến vào trong thân thể, lập tức được thân thể hấp thu, không có cách nào giải trừ được loại bùa chú này." Lâu Thất vừa nói hết câu thì mười ngón tay lại kết thủ quyết thật nhanh. Ở trong không khí, ngoại trừ Lâu Thất thì không ai nhìn thấy được bột phần màu đen theo sự điều khiển của nàng tập trung lại cùng nhau, giống như bị hấp dẫn tụ lại về phía tay của nàng.

"Chú thuật màu hồng nhạt, có khả năng liên quan tới nữ nhân."

"Đế Phi, vải đã được cầm tới rồi." Nhị Linh vội vàng chạy tới.

"Mở ra, Nhị Linh, đứng ở nơi đó đi." Lâu Thất chờ nàng mở tấm vải ra thì hai tay chậm rãi di chuyển đến trên tấm vải, những bột phần này đều theo tay của nàng ra hiệu mà bay tới trên tấm vải, sau đó tất cả đều dính vào tấm vải.

Rất nhanh, những bụi phần này đều được hấp thụ hết, chỉ còn lại có những sương mù hồng nhạt. Chú được này, nàng vừa chỉ giải thuốc, còn chưa có giải được lời nguyên.

"Chuyện này..." Lâu Thất đang nghiêng đầu nghĩ biện pháp thì đột nhiên trong lòng chợt nảy ra ý định. Bây giờ nàng đã giải phần thuốc, còn lại phần nguyên. Mặc dù có thể đoán được là ai hạ nhưng lại không rõ nó có tác dụng gì, nếu như vậy, có phải nên thử một chút hay không?

Trông mắt của Lâu Thất xoay chuyển, nàng xoay người lại hỏi Trầm Sát: "Bây giờ ta có thể khẳng định là chú được này chắc hẳn không phải muốn lấy tính mạng của chàng, nhưng cụ thể thế nào thì ta lại thật sự không biết được, chỉ có điều chú được màu hồng nhạt thì hẳn có liên quan tới nữ nhân, chàng cảm thấy có thể..."

Nàng còn chưa nói hết lời thì ánh mắt của Trầm Sát đã lóe lên, nói: "Trước đây khi đánh hạ thành Phá Vực, trong phủ thành chủ có một dũng tướng tên là Chu Thắng, hắn có một cây đại đao vô cùng uy phong với sức lực cũng rất mạnh. Tuy nhiên, người này lại bị rối mắt, thiếu rằng cửa nên nói chuyện lọt gió, hơn nữa toàn thân cực thối. Trước đây bổn Đế Quân thấy hắn luyện một thân công phu cũng không dễ dàng

nên vẫn chưa giết hấn, hai năm qua vẫn nhốt ở trong lao tù, nếu cần thì có thể bảo Hoa Vu Tồn lập tức thả hấn ra.”

”Phi...”

Lâu Thất nghe hấn nói xong thì không nhịn được cười. Tuyệt vời. Không ngờ hấn thoáng cái đã hiểu được ý của nàng, hơn nữa còn lập tức tìm ra được một người như thế.

Muốn cho một người như vậy tiến vào tẩm điện của Trầm Sát ngủ, Trầm Sát tuyệt đối sẽ không đồng ý. Hơn nữa, dù cái giường này đã được phá giải chú được và thu dọn sạch sẽ thì hấn cũng sẽ không ngủ tiếp, cho nên cuối cùng hấn quyết định chuyển cái giường kia ra ngoài, đặt ở một chỗ hẻo lánh trong Tam Trùng Điện, Hoa Vu Tồn đưa người bị giam giữ tới, điểm huyết đạo của hấn, để cho hấn ngủ một giấc ở trên giường này.

Cả đêm này, Trầm Sát theo Lâu Thất tới ngủ ở Thiên điện, Lâu Thất cẩn rằng, quyết định phải nghĩ biện pháp tranh thủ đòi được một cung điện cho mình, sao có thể để cho người chưa cưới ngủ cùng một giường được.

Đế Quân trở về, lần này nghị sự thì mọi người cũng không phải đến trong phòng nghị sự rồi ngồi xuống nói chuyện giống như trước kia nữa, mà bắt đầu hình thức lên triều.

Khi trời còn chưa sáng, Lâu Thất đã bị lôi từ trong chăn ra, nàng thiếu chút nữa thì nổi giận.

”Nàng cùng bốn Đế Quân lên triều đi.”

Lâu Thất bất đắc dĩ: ”Chàng có biết cái gì gọi là hậu cung không được tham gia vào chính sự không hả?”

Trầm Sát nhíu mày: ”Chưa từng nghe qua những lời này. Lần này là lần đầu tiên lên triều, nàng là Đế Phi cũng phải tham gia. Còn có sau này nữa, ngày đầu tiên lập quốc, nàng cũng phải tham gia. Thời gian còn lại nàng chỉ để ý tới cái giường kia cũng được, bốn Đế Quân cũng không nói gì nàng.”

Lâu Thất che trán.

Tuy nhiên, vừa nghĩ tới ngày hôm nay còn có kịch vui để xem thì tinh thần nàng cũng tỉnh táo lại: ”Được, đi thì đi.”

”Người đâu.”

Nhị Linh dẫn theo thị nữ nâng một bộ trang phục tiến vào. Lâu Thất vừa nhìn thấy bộ trang phục kia lại cảm thấy bất đắc dĩ một hồi.

Cửu Tiêu Điện thật ra rất lớn, tuy nhiên Lâu Thất còn chưa hoàn toàn đi hết các nơi. Thời gian nàng ở đây cũng không lâu, lần này đến đại điện nàng mới biết hóa ra Nhị Trùng Điện lại lớn như vậy, một cung nối với một cung, một điện tiếp theo một điện.

Trầm Sát mặc áo bào màu đen tuyền thêu tơ vàng và tơ đỏ, dáng người hần cao lớn đứng thẳng như cây tùng, tóc buộc kim quan, có vài phần khí thế của bậc hoàng đế.

Điều làm cho Lâu Thất bất đắc dĩ nhất chính là trang phục của nàng đang mặc là phượng bào vàng thêu tơ đỏ, nghe nói là tú nương đã làm gấp trong một tháng nên cực kỳ đẹp mắt và tinh tế, sau khi mặc vào, nàng cũng không nhận được mà ưỡn thẳng lưng. Không phải hoàng hậu mà đã được mặc phượng bào trước rồi sao?

Bọn họ đi qua dãy hành lang thật dài, Lâu Thất đột nhiên nhận thấy được vài ánh mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm vào nàng, nàng thoáng nhìn lướt qua, đại khái đoán được đó là ai, nhưng nàng cũng không dừng bước lại.

Nàng sóng vai cùng Trầm Sát rời đi, Nguyệt và Ứng đi theo ở phía sau, Nhị Linh đi ở bên cạnh Lâu Thất, phía sau còn có tám gã thị vệ.

Lâu Thất đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, sau này trong Cửu Tiêu Điện sẽ có thái giám sao?

Lúc này, nàng nhìn thấy Tuyết vệ.

Tuyết vệ đứng ở bên ngoài đại điện, chỉ có một mình nàng ta đứng lẻ loi ở nơi đó, các quan viên khác còn phải ở ngoài cửa Nhị Trùng Điện chờ cửa điện mở ra, Tuyết lại ở trong Nhị Trùng Điện, cho nên chỗ này chỉ có một mình nàng ta chờ.

Ban đầu, nàng ta cho rằng lần đầu tiên lên triều, nàng ta chỉ ít có thể đứng ở vị trí như Ứng và Nguyệt, theo bọn họ đi qua, đó cũng là một loại vinh quang.

Nhưng Đế Quân lại nói nàng ta chờ ở đây là được.

Vì sao? Tuy rằng nàng dựa vào quan hệ từ khi còn bé với Đế Quân để tiến vào một trong tứ vệ, nhưng dù sao nàng cũng là một trong tứ vệ mà?

Nàng một mình đứng trong gió rét, nhìn Lâu Thất mặc phượng bào trên người, cùng Trầm Sát sóng vai đi đến, ngọn lửa đỏ kị trong lòng đã nhanh chóng thiêu đốt khắp toàn thân.

Dựa vào cái gì? Rốt cuộc là dựa vào cái gì chứ?

Tuyết không nhận được tiến lên một bước.

343. Chương 343

Đúng lúc này, mũi Lâu Thất hếch lên ngửi ngửi, rồi lập tức dựa đến cạnh Trầm Sát, trên người hắn có một hương vị thanh mát, ít nhiều cũng làm nhạt bớt mùi thối kia đi.

Cái tên Chu Thắng kia thối quá, khiến người ta không chịu được.

”Chu Thắng đến rồi.” Trầm Sát cũng ngửi được cái mùi đó.

Họ nghiêng người, Chu Thắng cầm cái chổi to để ở một bên chuẩn bị quét đất. Hắn mặc y phục cung nhân màu xám nhạt. Bây giờ không có thái giám nhưng có cung nhân và thị nữ.

Lúc đầu Lâu Thất nghe Trầm Sát miêu tả Chu Thắng thì tưởng rằng hắn có dáng vẻ cao lớn khỏe mạnh, nhưng không ngờ hắn cũng chỉ như nam tử bình thường. Chỉ là bờ vai có hơi dài rộng một chút. Nhưng khi hắn quay đầu qua thì khuôn mặt rõ dày đặc như sao trên trời khiến người ta nhìn không được mà thấy buồn nôn. Lâu Thất cảm thấy nói mặt rõ thì không thích hợp lắm, vì khuôn mặt đó không chỉ rõ mà còn có nốt ruồi, cứ như gò núi và thung lũng vậy, mà cũng không đúng, giống như miệng núi lửa thì đúng hơn.

Hầu như tất cả những người nhìn mặt hắn đều chỉ cảm thấy khuôn mặt này rất ”phong phú”, đến ngũ quan của hắn cũng không nhìn thấy. Lại thêm mùi thối trên người hắn bay xa mười dặm, thật đúng khiến người ta phát điên.

Dù không nhìn người qua tướng mạo cũng không thể tiếp cận nhân vật như này.

Cho nên, khi nghe nói Chu Thắng ba mươi hai tuổi còn chưa từng lấy vợ, Hoa Vu Tồn tối qua còn nói, Chu Thắng trong quá trình hai năm ở đây cũng đã kể không ít chuyện của mình, trong đó có một chuyện dù nhiều năm nhắc lại cũng vô cùng tức giận, đó là lúc hắn tới thanh lâu đã cho đủ bạc rồi, sau đó gọi một kĩ nữ thanh lâu đến. Ai biết nữ nhân kia vừa vào cửa nhìn thấy hắn đã biến sắc mặt, còn nói với hắn: ”Vị đại gia này, ta trả bạc lại cho người, sau đó người có thể rời đi không?”

Ngay cả kĩ nữ thanh lâu khi nhìn thấy hắn cũng ghét bỏ không thèm bạc.

Chuyện đó khiến hắn rất sốc, sau đó Chu Thắng dựa vào đạo pháp nhanh nhẹn dùng mảnh khiến cho thành chủ Phá thành biết đến hắn, cuộc sống cũng không phải lo nghĩ gì nhiều, nhưng chuyện chung thân đại sự vẫn luôn không thể giải quyết, thậm chí hắn có địa vị rồi mà không có một nữ nhân nào đồng ý cùng hắn. Có một lần hắn không chịu nổi nữa, ra tay với thị nữ bên cạnh, đó là lần đầu tiên hắn ném được hương vị phụ nữ, nhưng lại là cưỡng ép, lần hai thì thị nữ kia đã nhảy giếng tự tử.

Bị hắn cưỡng bức, tuy hắn nói sẽ cưới nàng, cho nàng vị trí chính phòng, nhưng nữ nhân đó vẫn tự tử.

Đây là đả kích còn lớn hơn với hắn, từ đó hắn không bao giờ tìm nữ nhân nữa.

"Đế Quân, Đế Phi đến, thăng triều." Bên ngoài đại điện có tiếng cung nhân cao giọng hô to, tiếp đến một tiếng chuông nặng nề xưa cũ vang lên, dần dần lan ra. Trong sự mát lạnh trong lành của sáng sớm, có hai con chim bởi vì tiếng chuông này mà giật mình sải cánh bay lên từ trong vườn hoa. Có một bầu không khí trang nghiêm tự nhiên dâng lên, trong lòng Lâu Thất đột nhiên xuất hiện cảm giác xa lạ. Một lúc sau, nàng mới cảm thấy bình tĩnh lại, chân chính dung nhập vào Phá thành, dung nhập vào Cửu Tiêu Điện, chân chính coi nơi này là nơi mình đi về.

Nàng nghiêng mặt nhìn về phía nam nhân vĩ đại bên cạnh, cũng đúng lúc hắn đang nhìn nàng, đưa tay về phía nàng, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào nàng.

Lâu Thất mỉm cười, đặt nhẹ tay mình vào tay hắn. Cứ thử đi, thử cùng nhau đi qua mưa gió như thế này.

Trầm Sát nắm chặt tay nàng, kéo nàng đi về phía trước.

"Vứt bỏ hết những thứ không xác định của nàng đi." Hắn trầm giọng nói: "Bổn Đế Quân sẽ không buông tay đâu." Hắn cảm giác được nàng luôn không cần dựa vào hắn, cuộc sống có hắn hay không thì nàng cũng đều có thể thoải mái, chuyện này khiến hắn thấy rất thất bại.

Nhưng, chỉ cần nàng đồng ý thử là được, hắn sẽ cố gắng giữ chặt nàng.

Lâu Thất nhìn thẳng, đi với hắn về trước, nghe thấy thì cười nhẹ nói một câu: "Cứ chờ xem."

Ứng ở đằng sau nhìn bóng lưng của hai người, có chút hoang mang. Nguyệt nhìn hắn một cái, nói: "Nghĩ gì đấy?"

"À, không có gì, ta đang nghĩ, người cứ để đám nữ nhân nhìn trộm ở kia... là có ý gì?" Hắn âm thầm chỉ về một góc vườn hoa, sau cây tùng nhỏ lộ ra vài tà váy.

Nguyệt cũng liếc sang: "Là Đế Phi phân phó, ta cũng không biết."

"Này, Nguyệt, hình như sau lần đi với Đế Phi thì thái độ của người đã khác hẳn." Ứng liếc hắn nói.

"Đế Phi không tâm thường chút nào." Nguyệt cười nhẹ.

Ứng gật đầu: "Đúng vậy, khi nàng ra tay sẽ có kịch hay, chúng ta cứ chờ đi."

Trước đại điện, bọn họ nắm tay nhau cùng đi lên bậc thang chín cấp, tiến vào đại điện. Tổng cộng có sáu cái cột màu đỏ, chia trái phải, ở giữa có thảm đỏ, bên trên bậc tam cấp có một ghế rồng bằng vàng rất bá đạo, trên bức tường phía sau ghế rồng là một bức tranh thêu long phượng đang bay lượn trên trời, xa xa là hai dãy đèn, chiếu sáng toàn đại điện.

Tuyết cũng đi theo, nghiêng rằng nhìn bọn họ.

Trầm Sát nắm tay Lâu Thất từ từ bước lên bậc thang, quay người đối diện với đại điện rộng lớn trống không.

”Chủ tử, có cần chuẩn bị một cái ghế khác cho Đế Phi không? Hay là Đế Phi đứng sau người?” Tuyết cố gắng áp chế lòng ghen ghét của mình, lên tiếng hỏi.

”Không cần.” Trầm Sát hất áo bào ngồi xuống, kéo Lâu Thất cũng ngồi vai kề vai, ghế rồng này vốn được làm rất lớn, một người ngồi giữa rất khí phách, nhưng hai người ngồi cũng có thể ngồi được.

Nguyệt và Ứng sớm đã chuẩn bị tâm lý, biết Đế Quân không cho người sắp xếp ghế ngồi, nhất định là muốn ngồi cùng Đế Phi trên ghế rồng, lần trước trên đại điện tuyển phi hân cũng đã cho nàng ngồi cùng hàng rồi, lần này sao có thể bảo nàng đứng sau chứ.

Nhưng Tuyết căn bản không chuẩn bị tâm lý này, cho nên khi nhìn thấy liền kinh ngạc vô cùng.

”Chủ tử, đó là ghế rồng...”

Đoạn thời gian này họ luôn hạ lệnh cho người của các bộ gia tăng tiến độ, nhanh chóng làm ra những thứ này, đặc biệt là ghế rồng, còn chiếu theo ghế rồng của Hoàng đế Đông Thanh, Bắc Thương mà làm, nhưng họ còn làm to và dài hơn. Bọn họ vừa mở mỏ vàng, có rất nhiều vàng, nên đã làm ra một cái ghế rồng toàn bằng vàng, đệm bên trên là do những tú nương tốt nhất ngày đêm làm ra. Lúc đó, mỗi lần nàng ta nhìn thấy ghế rồng này là liền tưởng tượng đến hình ảnh Đế Quân uy vũ ngồi lên, tim nàng ta cũng đập nhanh hơn vài nhịp. Nhưng nàng ta chưa bao giờ nghĩ đến cảnh Lâu Thất cũng ngồi lên.

Điều khiến nàng ta tức giận nhất chính là Lâu Thất thế mà lại không thềm từ chối, cứ thế ngồi xuống. Hơn nữa, tư thế kia, khí thế kia, không có chút đáng sợ hãi nào, ngồi cứ như nữ vương vậy.

Tuyết tuyệt đối không thừa nhận nàng ta đổ kị Lâu Thất. Sao Lâu Thất ngồi ở đó mà có thể thần nhiên thoải mái như vậy chứ?

Trầm Sát trầm giọng nói: ”Bổn Đế Quân đương nhiên biết đó là ghế rồng.”

”Tuyết, đủ rồi.” Ứng không nhịn được, kéo tay Tuyết, hân có một loại dự cảm, nếu Tuyết nói nhiều thêm gì đó thì chắc chắn sự nhẫn nại của Đế Quân với nàng ta sẽ hết.

Tuyết cắn răng, lùi lại một bên. Nàng ta ngẩng đầu nhìn Lâu Thất, trong mắt xoẹt qua tia oán độc, rất nhanh, rất nhanh nàng ta sẽ không thể cười được nữa. Vốn dĩ nàng ta cảm thấy phương pháp của Thụý Hoa kia quá độc ác, nhưng bây giờ nàng ta lại cảm thấy đó mới là kết quả mà Lâu Thất đáng nhận được nhất.

Lâu Thất không bỏ qua ánh mắt đó của nàng ta. Mà Trầm Sát cũng nhìn thấy rồi, hắn thầm thở dài trong lòng, hắn nhường nhịn Tuyết là vì nàng ta là một người ở bên hắn từ thời thiếu niên, vì kí ức thiếu niên nên hắn mới để nàng ta làm một trong tứ vệ. Vì võ công của nàng ta không xuất sắc nên luôn để nàng ta quản lý nội vụ, vốn dĩ hi vọng nàng ta có thể ở cùng tam vệ khác, nhưng hoàn toàn không nghĩ đến, Tuyết đáng yêu ngây thơ hồi nhỏ khi lớn lên lại trở thành thế này.

Sự nhẫn nhịn với nàng ta đã đến cực hạn rồi.

Mà trong mắt của Lâu Thất lại xẹt qua tia u ám, nàng sớm đã không thể dung nạp được Tuyết vệ này rồi. Nếu nàng đã là nữ chủ nhân của điện Cửu Tiêu thì sao phải uất ức chính mình, giữ lại một người khiến mình buồn nôn chứ?

Nguyệt và Ung đến đây cũng đứng ở bên dưới điện. Bên cạnh Trầm Sát là cung nhân lạ mặt, còn sau lưng nàng là Nhị Linh.

Thực ra hiện giờ Nhị Linh rất lo lắng, bởi vì Lâu Thất có thể nghe được tiếng tim đập nhanh của nàng.

"Các quan vào điện." Tiếng của cung nhân mang theo nội lực được truyền xa. Ngoài đại điện lại có một cung nhân truyền ra tiếp.

"Các quan vào điện."

Mấy người không nói chuyện nữa. Một lúc sau, bá quan lần lượt đi vào điện, chia thành hai hàng, cũng chưa đến hai mươi người. Sau khi vào điện liền quỳ xuống: "Tham kiến Đế Quân."

Khi họ đi vào đều cúi đầu, sau đó liền quỳ xuống nên chưa nhìn thấy Lâu Thất. Trầm Sát đương nhiên không thể để Lâu Thất uất ức, trầm giọng nói: "Ái phi của bổn Đế Quân ở đây, các người không thấy sao?"

Đây là lần đầu tiên lên triều, Đế Quân vừa mở miệng đã mang theo giọng điệu không vui khiến tim đám quan lại kia thất lại, lúc này mới nhìn thấy Lâu Thất ngồi cùng với Trầm Sát, tất cả đều kinh ngạc.

Áo phượng trăm phượng, xinh đẹp tuyệt trần, ánh mắt trong veo, khóe môi như mang ý cười. Nàng ngồi ở đó, khí chất không hề thua kém Đế Quân.

"Tham kiến Đế Phi." Có Nguyệt dẫn đầu, các quan cũng lập tức hành lễ.

"Đứng dậy đi." Lúc này Trầm Sát mới hài lòng.

Sau khi các quan đứng dậy thì chia thành hai bên.

"Đoạn thời gian bốn Đế Quân rời đi này, các vị đã cực khổ rồi." Trầm Sát chậm chậm nói: "Bốn Đế Quân cảm ơn sự cố gắng của các vị, khắc ghi trong tim."

"Vì Đế Quân cống hiến, chúng thần không cực khổ."

"Được. Bây giờ quan thiên giám nói trước đi, tính được ngày chưa?"

Lâu Thất nghe thấy lập tức nhú mày mày. Tính ngày lập quốc sao?

Quả nhiên, có một vị quan râu dài ở giữa hàng bên trái trong đám quan đi ra, nói: "Bẩm Đế Quân, ngày đã tính ra rồi. Mừng sáu tháng tám là để tinh sáng nhất, chính là ngày tốt nhất để thành lập Đại Thịnh Vương triều."

Đại Thịnh là quốc hiệu bọn họ lập ra.

Lâu Thất không có ý kiến gì về chuyện này, dù sao thì nàng cũng không hiểu. Nàng đang nghĩ đến đầu tháng tám chỉ cách bây giờ chưa đến bốn tháng. Nàng cảm thấy quân đội là quan trọng nhất, còn nữa, đến lúc đó các quốc gia sẽ có sứ thần đến chúc, cần phải phòng bị thế lực khác của Hoang Nguyên Phá thành đến quấy phá, nên trong thời gian này, việc quan trọng nhất chính là quét sạch hoang nguyên Phá thành.

Lúc nàng thất thần thì không nghe thấy nội dung thảo luận trọng diện, đợi đến khi nàng tỉnh táo lại thì đã nghe thấy bên dưới có một người trầm giọng nói: "Tuy có Đế Phi ở đây, nhưng thần có một câu muốn bẩm báo Đế Quân, đương nhiên cũng cần Đế Phi suy nghĩ kĩ càng một phen."

Lâu Thất ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy một quan viên trung niên lạ mắt. Thực ra, có rất nhiều người ở đây nàng đều không biết, có lẽ là vừa mới thăng chức.

"Nói."

344. Chương 344

Trầm Sát nói với quan viên đó, sau đó liền truyền âm với Lâu Thất: "Thất Thất, nàng nghe đây. Bất kể họ nói gì thì bốn Đế Quân đều không cho nàng nảy sinh ý muốn rút lui."

Hắn có chuẩn bị tâm lý rồi. Người này nói thế chắc chắn là có liên quan đến Lâu Thất.

Nếu đã muốn xây dựng một vương triều thì hắn cũng biết không thể một câu nói của hắn là có thể quyết định được, đặc biệt là chuyện liên quan đến hậu cung.

Lâu Thất chớp mắt, không nói gì, Nàng đương nhiên nguyện ý không phải làm gì, chỉ đợi hắn đi giải quyết. Nhưng nếu chuyện này liên quan đến nàng, thì nàng cũng không thể để cho người ta muốn làm gì thì làm.

Trên người viên quan này mặc y phục võ quan.

Gã đang muốn nói tiếp thì Ứng lại mở miệng: "Trước khi nói chuyện phải báo tên, chức quan của mình, có nhiều người Đế Phi còn chưa biết đâu."

Viên quan đó cao giọng: "Mặt tướng là Kỷ Thắng Hồng, thống lĩnh đội tiên phong bảo vệ thành. Khi đế quân không ở đây, Hoang Nguyên có một vài thể lực phải người đến nói đồng ý đầu hàng Đế Quân."

"À." Âm cuối Trầm Sát nhẹ cao lên.

Kỷ Thắng Hồng nói: "Ví dụ như khu vực Tùng Sơn phía Tây Bắc vốn là một vùng dân cư tụ tập đông đúc, khó có được của Hoang Nguyên, năm năm trước họ tự thành lập Hồ Quân Đoàn, số lượng Hồ Quân Đoàn trong năm năm đã đạt được khoảng hai vạn ba ngàn người."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt đám người đều có chút bất an, Ứng và Nguyệt nhìn nhau, nhìn thấy sự nghiêm trọng trong mắt đối phương.

Hồ Quân Đoàn ở Tùng Sơn phía Tây Bắc chính là một trong những kẻ địch mà họ xem là mạnh nhất. Người của đối phương thực sự quá nhiều, hơn nữa những người đó đều sinh sống lâu trong vùng núi ở Hoang Nguyên, sở trường là chiến thuật phân tán rồi tập kích, vô cùng dễ tiện. Nhưng đây không phải sở trường mạnh nhất của họ. Trầm Sát dẫn binh vẫn luôn dùng phương thức nhanh, chuẩn, mạnh mẽ mà điên cuồng quét sạch, phương thức đó có thể áp chế, nhưng lại không đủ linh hoạt. Cho nên nếu chống đối Hồ Quân Đoàn núi Tùng này thì phần thắng không quá lớn. Bởi vì núi Tùng cách xa Phá thành, hơn nữa ở giữa còn rất nhiều thể lực khác, nếu không muốn mang quân đi đi lại lại nhiều lần thì phải đánh thẳng một đường, chỉ sợ thực lực sẽ bị những thể lực khác mài mòn, khi đến núi Tùng cũng chỉ còn lại tàn binh. Nếu muốn đánh với hai vạn ba ngàn quân của người ta thì đúng là phần thắng không lớn.

Đương nhiên đó là trước đây. Số người trong quân đội của Phá thành trước đây không lớn, hơn nữa sau khi Trầm Sát đưa ra thông tin tìm người tài khắp thiên hạ thì quân số quân đội tăng mạnh, bây giờ đã đạt đến mười vạn.

Nhưng đối với một quốc gia, mười vạn quân vĩnh viễn không đủ, cho nên bây giờ mỗi một binh sĩ tướng lĩnh trong quân đội đều rất quý giá, không thể hi sinh dễ dàng. Hồ quân đoàn núi Tùng này là chiếc bánh mìn đầu lớn của Phá thành, tuy có thể gặm, nhưng không thể tùy tiện gặm.

Kỷ Thắng Hồng thấy đã hấp dẫn được sự chú ý của đám người, liền nói tiếp: "Ở khoảng thời gian Đế Quân rời đi thì đại soái Hồ Quân Đoàn đã truyền lời đến, nói Tùng Sơn đã xây thành đặt tên là Tùng thành, nhưng vì biểu thị lòng tôn kính với Đế Quân, sự kiện kiến thành Tùng thành tạm vẫn chưa thông báo thiên hạ. Nếu đế quân đồng ý thì Tùng thành chính là thuộc về Đế Quân."

"Ồ, nếu vậy thì chúng ta không cần phí một binh một tốt liền có thể thu được Tùng Sơn Hồ Quân? Thế thì tốt quá."

”Đúng vậy, nếu thu phục được thế lực của Tùng Sơn Hồ Quân thì có thể thu phục các thế lực nằm rải rác từ Phá thành đến Tùng thành. Hai đầu cùng tấn công, không cần nhiều thời gian là chúng ta đã có thể quét sạch một phần năm Hoang Nguyên rồi.”

”Không tồi, không tồi.”

Các quan vui mừng không ngớt.

Nhưng Nguyệt lại cau mày: ”Thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí, Hồ Quân Đoàn làm vậy nhất định có điều kiện đúng không?”

Kỷ Thắng Hồng gật đầu: ”Có điều kiện cũng là bình thường thôi, Nguyệt vệ đại nhân. Nhưng điều kiện của họ cũng không quá đáng.”

Lâu Thất nghe đến đây, trong lòng thầm nói, đến đi, chủ đề chính đi. Nhưng thực ra nàng cũng có thể đoán được đại khái rồi. Tuy giọng điệu Kỷ Thắng Hồng rất bình thường, nhưng vì biết những lời hắn nói có liên quan đến mình, nên nàng không quá thích cách nói chuyện này của hắn. Hắn đã nâng cao cảm xúc của tất cả mọi người lên, gieo cho bọn họ sự vui mừng, đặt nàng vào thế bị động trong chuyện này.

Nàng đang muốn nói thì lại nghe Trầm Sát trầm giọng: ”Nói trọng điểm.”

Kỷ Thắng Hồng vốn muốn tìm một cái đệm lưng, nhưng khi bị Trầm Sát nói như vậy thì mặt đỏ lên, lập tức nói: ”Vâng. Đại soái Cao Ngọc Hồ của Hồ Quân Đoàn có một thiên kim tên là Cao Anh Anh, mỹ mạo hơn người, cũng là một nữ tướng xuất sắc của Hồ quân đoàn. Ý của Cao đại soái là nếu Cao Anh Anh có thể thành một trong những phi tử của Đế Quân thì quan hệ của Phá thành và Tùng thành là không thể phá vỡ được. Sau này Tùng thành cũng sẽ tiến cống Phá thành mỗi năm.”

Nghe xong, Lâu Thất lộ ra một nụ cười trào phúng. Tuyết lập tức bắt được ý cười này, nàng ta nhanh chóng nhảy ra, cất cao giọng: ”Đế Phi cười rồi, có phải là cũng cảm thấy vui mừng không? Nếu Đế Phi đã ở cùng Đế Quân, thì tự nhiên cũng nên vì đế quân phân ưu chứ nhỉ?”

Ý cười Lâu Thất càng sâu thêm.

Tuyết vệ à Tuyết vệ, ngươi có biết ta đang đợi ngươi không.

Nàng còn đang lo lắng Tuyết vệ sẽ không nhảy ra, nhưng nếu lúc này nàng ta không nhảy ra mới kỳ lạ.

Tất cả mọi người đều nhìn Lâu Thất.

Sắc mặt Trầm Sát trầm xuống: ”Các ngươi coi những lời bốn Đế Quân nói là trò đùa sao?”

"Chủ tử, chủ tử vốn dĩ không có anh chị em, nếu ngay cả Đế Phi cũng chỉ có một thì làm sao khai chi tán diệp? Nếu Đế Phi lại không thể sinh con thì sao? Hoặc khi sinh lại bị băng huyết thì không phải Đế Quân sẽ vô hậu..."

Trầm Sát nhất thời đại nộ: "Thật to gan! Người đâu!"

Nàng ta dám nguyện rửa Lâu Thất không sinh được con, còn nguyện rửa nàng băng huyết!

Dưới cơn giận dữ của Trầm Sát, tiếng quát này được dùng nội lực truyền đi, thị vệ bên ngoài giật mình, nhanh chóng tiến vào.

"Lôi Tuyết vệ xuống."

"Vâng."

Bốn thị vệ, trái hai phải hai nhanh chóng chấp hành mệnh lệnh của Trầm Sát, giữ chặt Tuyết. Nàng ta vì giật mình quá mức mà quên phản ứng, đợi đến khi bị mấy thị vệ bình thường vẫn gọi nàng Tuyết vệ đại nhân bắt lại, trên vai truyền đến cơn đau do dùng lực thì nàng ta mới nhìn về hướng Trầm Sát.

"Chủ tử."

"Ngự Sử không phải nhậm chức rồi sao? Đứng ra nói cho bốn Đế Quân, luật pháp ở Cửu Tiêu Điện của Phá thành là như thế nào?" Trầm Sát lạnh lùng nói: "Khi quân phạm thượng, dám nguyện rửa Đế Phi, nguyện rửa bốn Đế Quân vô hậu, nguyện rửa huyết mạch của bốn Đế Quân không thể yên bình sinh ra thì đáng tội gì?"

Nghe hắn nói như thế, Nguyệt và Ứng biết lần này Tuyết xong đời rồi.

Những tội danh này không nhẹ, mà chức quan Ngự Sử này là quan can gián, dưới bất kì tình huống nào đều phải gánh vác trách nhiệm can ngăn, làm đúng theo luật pháp. Cho nên, khi nghe Trầm Sát nói vậy, hắn chỉ đành đứng ra nói: "Bẩm Đế Quân, đây là đại tội, dựa theo pháp luật mới thì phải xử chém."

Hai chữ xử chém khiến Tuyết sợ hãi ngậy người.

Lâu Thất nhúu mày. Xử chém? Xem ra luật pháp này rất phù hợp với tính cách Trầm Sát, hắn tuyệt đối sẽ không tha thứ có người nhục mạ bản thân và thê tử.

Nhưng, bọn họ đã từng là thanh mai trúc mã, bất kể là thanh mai trúc mã kiểu gì, hay là chỉ có cái danh thanh mai trúc mã, thì dù sao cũng sẽ có một chút tình cảm. Còn phải xem Trầm Sát có làm theo luật pháp hay không rồi.

Lúc này, Ưng và Nguyệt đột nhiên tiến lên một bước, quỳ hai gối xuống: "Chủ tử, Tuyết vệ đúng là có tội, nhưng có thể niệm tình nàng một lòng vì Đế Quân mà tha cho nàng một mạng không?"

Lâu Thất nhìn ánh mắt khẩn cầu của Nguyệt và Ưng thì nhếch môi. Tuy nàng không muốn cầu tình thay Tuyết, nhưng vì những chuyện sau này có quan hệ với nàng ta cho nên lúc này tha cho nàng ta một mạng cũng không sao cả.

Thế là, nàng hơi nghiêng đầu nói với Trầm Sát: "Nếu Ưng và Nguyệt đã cầu tình thay nàng ta, lại thêm Tuyết vệ vẫn còn trẻ như vậy, thôi thì chàng tha cho nàng ta một mạng đi."

Ưng và Nguyệt thở phào, họ biết Đế Quân chắc chắn nghe lời Lâu Thất, nên mạng của Tuyết được giữ rồi.

Thấy Tuyết còn muốn nói gì đó, Nguyệt thực sự sợ nàng ta tự tìm chết, bèn lập tức điểm á huyệt nàng ta.

Trầm Sát lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng ta, nhưng quả nhiên vẫn nghe lời Lâu Thất: "Nếu ái phi đã tha cho nàng ta không chết thì tha đi. Bốn Đế Quân sẽ tước bỏ chức vụ Tứ vệ của nàng ta, áp giải nàng ta xuống, sau khi phạt đánh ba mươi trượng thì đuổi khỏi Cửu Tiêu Sơn, từ nay không được đặt chân vào Cửu Tiêu nữa bước."

Tuyết vệ rất nhanh bị kéo xuống, trước khi ra thì Nguyệt đã giải huyệt đạo nàng ta.

Nhưng chưa qua một khắc thì bên ngoài truyền đến tiếng thét chói tai của Tuyết.

"Chuyện gì xảy ra?" Lòng Lâu Thất khẽ động, đây là... đến rồi sao?

Nàng vừa động, Trầm Sát liền biết tình huống nàng luôn đợi đã xảy ra, bèn nói với nàng: "Ái phi, nàng đi ra xem xảy ra chuyện gì đi..."

Lâu Thất nhanh chóng đứng lên, tay phải giả vờ cầm khăn tơ, hành lễ với hấn, "khăn tơ" phát ra đằng sau vai, khụy gối xuống, nàng nói:

"Vâng. Thần thiếp cáo lui."

Mặt Trầm Sát trầm xuống, đây là nói linh ta linh tinh gì vậy.

Lâu Thất làm gì còn chú ý mình đang nói linh tinh gì, tối qua nàng đã nghĩ cả một đêm vẫn không nghĩ ra thuốc này có tác dụng gì, nhưng nàng đoán nhất định có quan hệ với Tuyết. Nếu không thì còn ai có thể đi vào nữa? Tuy không ai thấy nàng ta đi vào, nhưng trước khi họ trở về thì nàng ta vẫn có thể tìm cơ hội len vào mà...

Ra ngoài Đại điện, Lâu Thất nhìn thấy một màn trước mắt, nhất thời liền thấy vui vẻ.

Tuyết bị đánh ba mươi trượng, trượng này chính là chấp hành ở bên ngoài đại điện, nhưng lúc này chưa có ai động thủ mà Tuyết lại bị một cung nhân ôm chặt, còn cung nhân kia chính là Chu Thắng.

”Các người không được đánh nàng, Lão Chu ta thay nàng chịu hình.” Chu Thắng vừa ôm nàng vừa khản cổ kêu gào.

”Người là ai, ai khiến người thay ta chịu hình? Người cứu cho ta, cứu ngay tên mặt rỗ chết tiệt. Đồ xấu xí!” Tuyết giãy dụa rất mạnh, nhưng lại không giãy ra được vòng ôm của Chu Thắng.

Mùi thối trên người Chu Thắng thật sự là quá nồng, Tuyết gần như bị hấn xông chết.

”Ta biết người, người là một trong tứ vệ. Người là Tuyết vệ đại nhân, ta là Chu Thắng. Tuyết vệ đại nhân, lão Chu ta vừa gặp đã yêu người, từ nay về sau nhất định sẽ coi người là châu báu. Người có thể cho ta một cơ hội không?” Chu Thắng gấp gáp nói.

Lâu Thất dứt khoát đứng một bên xem kịch.

”Cút, cút, cút. Thả ta ra. Người là tên đàn ông thối!” Tuyết nhịn đến mức mặt đỏ bừng.

Bốn thị vệ kia vốn muốn tiến lên kéo Chu Thắng ra, nhưng đúng lúc nhìn thấy ánh mắt của Lâu Thất, nên lập tức lùi lại, chỉ coi như không nhìn thấy.

”Tuyết vệ đại nhân, lão Chu ta tuy thối nhưng vì người, ta có thể ngày ngày dùng xà phòng thơm tắm rửa, được không? Không thì người giúp ta tắm, kỳ mạnh cho ta, nhất định ta sẽ không kêu đau đâu.”

”Phi...” Lâu Thất không nhịn được mà bật cười. Tư duy của tên Chu Thắng này đúng là thần thánh mà, chuyện như thế mà hắn cũng nghĩ ra được sao?

345. Chương 345

Tuyết sắp phát điên rồi. Nàng vừa nhìn thấy mặt Chu Thắng là đã cảm thấy buồn nôn, hơn nữa mùi hôi nách trên người hắn khiến nàng ta sắp chết vì nín thở...

”Buông ra, nếu người không buông tay ta sẽ chặt người thành tám khúc.”

”Không buông đâu, không có nữ nhân nào thích ta cả, lúc đầu ta cũng tuyệt vọng rồi, nhưng hiện giờ ta phát hiện ra ta rất thích người, thích đến mức trái tim lúc nào cũng đau nhói, ta nhất định phải ở cùng với người, cho dù là một ngày ta cũng nguyện ý. Tuyết, Tuyết Nhi, ta nhất định sẽ đối xử tốt với một mình người mà thôi, người hãy đồng ý tiếp nhận ta đi.”

Đám thị vệ lui ra xa, bọn họ cũng không chịu nổi mùi hôi trên người Chu Thắng.

Lâu Thất nhìn gốc cây tùng ở góc rẽ của hành lang, thấy sau cây thấp thoáng một tà váy. Có lẽ các nàng không muốn ẩn nấp, mà vốn muốn đứng đó để chờ được truyền gọi vào bên trong.

Quả nhiên, đúng lúc này, có người lớn giọng truyền: "Đế Quân có lệnh, truyền Thúy Hoa cô nương vào điện."

"Phi..."

Rõ ràng đã đoán trước được mọi chuyện, đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng nghe được cái tên Thúy Hoa kia, Lâu Thất vẫn không nhịn được cười.

Một nữ tử đi ra từ sau cây tùng, nhỏ nhắn xinh đẹp, thân thể yếu đuối, dung mạo xinh đẹp, quả nhiên là một thiếu nữ diễm phúc đáng yêu.

Thúy Hoa, đây chính là Thúy Hoa...

Lâu Thất nhíu mày. Lúc này nàng cũng phát hiện phía sau Thúy Hoa là Phổ Ngọc Hà và Hỉ Nhi ăn mặc vô cùng diễm phúc. Phổ Ngọc Hà ăn mặc như thế thì cũng thôi, nhưng ngay cả thị nữ thiếp thân của nàng ta là Hỉ Nhi cũng ăn mặc đẹp như vậy để làm gì?

Có phải có quan hệ gì đó với loại được chú kia không?

Ánh mắt của Thúy Hoa cô nương nhìn nàng chăm chú, trong đó còn mang theo ý cười dịu dàng, không hề né tránh. Trong đôi mắt sáng sủa như nước kia lộ ra sự bất đắc dĩ...

Đúng là thú vị, người này là từ Tây Cương tới sao?

Các nàng đều không thấy được Tuyết ở bên kia. Dù sao thì công việc của Tuyết cũng đã hoàn thành rồi, các nàng cũng không cần phải tìm thêm nữ nhân nào nữa. Nữ nhân như vậy rất khó tìm, nữ nhân một lòng yêu Trầm Sát còn khó tìm hơn...

Ba người đi về phía cửa điện, không ngờ đi được một nửa, Chu Thắng đang quần lấy Tuyết đột nhiên quay đầu lại nhìn.

Hắn khẽ động, Lâu Thất lập tức chú ý tới hắn, nàng thấy đáy mắt Chu Thắng có một tia dao động.

Chu Thắng lập tức quên luôn lời hắn vừa nói với Tuyết, nói rằng sẽ đối xử tốt với một mình nàng ta cả đời. Lúc này hắn đang kinh ngạc nhìn Phổ Ngọc Hà và Hỉ Nhi, thì thầm: "Trời ơi, trên đời lại có hai vị mỹ nhân

xinh đẹp động lòng người như vậy sao?”

Sau đó hắn lập tức buông Tuyết ra, bước nhanh về phía bọn họ, đưa tay đẩy Thúy Hoa cô nương ra, ngăn trước mặt Phổ Ngọc Hà và Hỉ Nhi.

Hắn dùng vẻ mặt mê muội nhìn Phổ Ngọc Hà và Hỉ Nhi, nói: "Không có nữ nhân nào thích ta cả, lúc đầu ta cũng tuyệt vọng rồi, nhưng hiện giờ ta phát hiện ta rất yêu thích hai người, thích đến mức trái tim này lúc nào cũng đau nhói, ta nhất định phải ở cùng các người, cho dù là một ngày ta cũng nguyện ý. Hai vị cô nương, có thể nói tên cho ta biết được không? Ta tên là Chu Thắng, có sức khỏe, có võ công, có thể kiếm bạc nuôi sống vợ con, nếu như các người đi cùng ta thì ta nhất định sẽ đối xử tốt với các người, các người đồng ý không?"

Lâu Thất suất nữa thì cười quặn cả ruột.

Nếu không phải điều kiện của tên Chu Thắng này thật sự quá kém thì chỉ dựa vào bản lĩnh nói ra mấy câu dễ ngon dễ ngọt này hắn đã có thể lấy được vợ rồi.

"Người là ai? Mau đi ra! Tránh ra đi!"

Phổ Ngọc Hà và Hỉ Nhi bị dọa xanh mặt.

"Ta tên là Chu Thắng, là chủ tướng của thành chủ Phá Vực đời trước, hiện giờ Đế Quân nhìn trúng ta, để cho ta ở lại cung làm việc. Nhưng ta rất có bản lĩnh, chỉ có điều đáng về không dễ nhìn lắm mà thôi. Ta hứa, ta nhất định sẽ thương yêu hai người các người, các người có muốn gả cho ta không?" Chu Thắng nói xong, đột nhiên nhớ tới còn một người nữa, lập tức quay đầu tìm Tuyết.

Tuyết định rời đi rồi nhưng thị vệ đương nhiên sẽ không thả nàng ta rời đi như vậy, cho nên lập tức ngăn cản lại. Chu Thắng nghĩ tới Tuyết, lập tức đưa tay kéo cô đến chỗ Phổ Ngọc Hà và Hỉ Nhi: "Còn có Tuyết vệ nữa, ta cũng thích nàng, ba người các người ở chung với nhau được không, ta nhất định sẽ thương yêu cả ba người."

Lâu Thất kinh hãi nhìn ba nữ nhân đang bị Chu Thắng làm cho sống dở chết dở, sau đó liếc về phía Thúy Hoa.

Đó là Phi Hoan!

Phi Hoan đã thi triển Khổng Mộng Yểm với Trầm Sát.

Vừa nhìn thấy ánh mắt vừa chấn kinh lại vừa bình tĩnh đầy mâu thuẫn của Phi Hoan, Lâu Thất lập tức khẳng định, được chú kia quả nhiên là nàng ta hạ.

Hơn nữa, nàng cũng hiểu rõ, được chú kia chỉ có tác dụng với nam nhân, nam nhân đó sẽ đột nhiên mê đắm một nữ nhân mà không có bất cứ lí do gì cả.

Thậm chí, bởi vì sự si mê đó mà hành động của nam nhân đó sẽ ngây thơ đến nực cười...

Giống như Chu Thắng vậy, mạnh mẽ bày tỏ, nhanh chóng muốn ở cùng các nàng...

Xem ra, nữ nhân đặc biệt mà hắn nhìn trúng cũng không tệ, hơn nữa còn có hắn ba người.

Làm như vậy là muốn cho Trầm Sát yêu thích thêm vài nữ nhân sao? Nhưng nếu là vậy thì sao Phi Hoan lại có vẻ hồ hững như thế? Chẳng lẽ nàng không muốn có được Trầm Sát, không muốn làm Đế Phi của Phá Vực này sao?

Phi Hoan nhìn nàng, ánh mắt kia giống như đang nói, ta biết là người động tay động chân, chuyển được chú kia sang người đàn ông buồn nôn này.

Lâu Thất nhếch môi cười.

Biết thì sao?

Phi Hoan chạy tới trước mặt nàng chào hỏi, giọng nói mềm mại dịu dàng: "Tham kiến Lâu Đế Phi."

Nếu như Phá Vực chỉ có một Đế Phi thì nàng ta cũng không cần gọi nàng là Lâu Đế Phi, chỉ cần gọi trực tiếp Đế Phi là được rồi. Nhưng hiện giờ Phi Hoan này cố ý gọi nàng là Lâu Đế Phi, ngụ ý cũng rất rõ ràng, nàng ta tin tưởng rằng sẽ có phi tử khác xuất hiện. Lúc này, Lâu Thất đáp lại thì sẽ tỏ ra yếu thế, nhưng không đáp lại thì lại có vẻ như bị nàng ta chọc giận, quá tầm thường.

Tuy giọng nói của Phi Hoan dịu dàng nhưng ánh mắt và biểu hiện của nàng ta lại mang theo ý khiêu khích.

Lâu Thất liếc nàng ta một chút, đột nhiên hỏi ngược lại: "Người tên Thúc Hoa sao?"

"Vâng, tiểu nữ tên là Thúc Hoa."

"Phi, ha ha!" Dưới tình huống này mà nàng ta lại có thể nghiêm túc nói ra cái tên Thúc Hoa như vậy, đúng là diễn rất đạt.

Phi Hoan hoàn toàn không ngờ tới Lâu Thất sẽ phản ứng như vậy, nàng ta lập tức sững sờ.

Lâu Thất nói với mấy tên thị vệ: "Nếu như Chu Thắng đã thích ba vị cô nương kia như vậy thì bốn Đế Phi

sẽ làm chủ, đem ba vị cô nương kia gả cho Chu Thắng. Chu Thắng cũng không cần ở lại Cửu Tiêu Điện làm việc nữa, bốn phi cho hắn ba trăm lượng bạc, coi như là quà mừng hắn lấy vợ.”

Nàng chớp mắt một cái: ”Còn là đồng thời lấy ba người vợ...”

Lúc này, Chu Thắng nghe thấy lời của nàng, lập tức cảm kích nói: ”Đa tạ Đế Phi nương nương, có thể cưới là tốt, ba người cũng được, lão Chu ta vẫn nuôi nổi...”

Hắn trúng chú thuật kia nên vô cùng yêu thích ba người kia, hận không thể móc tim ra để chứng minh. Hắn cũng không cách nào khống chế được bản thân, luôn muốn thân cận cùng ba người kia. Cho nên dù đang trả lời Lâu Thất thì hắn cũng không nhịn được mà vuốt ve khuôn mặt Tuyết, sờ soạng bàn tay của Phổ Ngọc Hà, khiến cho các nàng đều có biểu cảm như sắp nôn ra vậy.

Tuyết phẫn nộ quát lớn: ”Lâu Thất, ngươi nghĩ mình là ai? Chuyện của bốn vệ chưa tới lượt ngươi quản!”

Lời của nàng vẫn chưa nói xong, một cây roi màu đen lập tức xuất hiện, đánh về phía bờ vai của Tuyết.

Tuyết kinh hãi, lập tức muốn tránh né, nhưng nàng ta hoàn toàn không ngờ tới bản thân không thể tránh kịp, cây roi này giống như có mắt vậy, mạnh mẽ đánh vào vai nàng ta, lực vô cùng mạnh, trực tiếp đánh nàng ta quỵ xuống đất.

Chờ đến khi bọn họ kịp phản ứng thì cây roi kia đã được thu lại, sau đó trở nên cứng rắn, đánh thẳng vào đan điền của Tuyết.

”A!”

Tuyết hét lên thảm thiết.

Nàng ta cảm thấy cả người đau đớn như bị cây roi kia đâm xuyên qua, nhưng trên thực tế, Lâu Thất ra tay cực kì chuẩn xác, chỉ hủy đi đan điền của Tuyết, khiến cho nội lực của cô ta mất hết mà thôi, không làm tổn thương đến bộ phận khác.

Tuyết cảm thấy nội lực của bản thân giống như bị hút cạn ra khỏi cơ thể, sau đó cả người mềm nhũn rỗng như một bao vải rỗng tuếch. Võ công của nàng ta bị phế rồi!

”Ngươi... ngươi dám phế võ công của ta?”

Lâu Thất khê động cổ tay, thu roi lại, nghe thấy lời của Tuyết, nàng lập tức lắc đầu: ”Không, ngươi nói sai rồi. Võ công của ngươi vẫn còn, ít nhất thì những chiêu thức kia ngươi vẫn chưa quên, đúng không? Thứ ta phế chính là nội lực của ngươi, nội lực và võ công hoàn toàn khác nhau đó!”

Tuyết suýt nữa thì tức giận đến mức ói máu!

Khác nhau chỗ nào chứ?

Đường như Lâu Thất biết suy nghĩ trong lòng Tuyết, nàng nghiêm túc nói: "Đương nhiên là khác rồi, hiện giờ tuy người không có nội lực nhưng sau này ít nhất vẫn có thể dựa vào chiêu thức võ công để đi làm vũ cơ, múa kiếm gì đó. Đây, người nhìn xem, tuy người luôn nguyên rửa bốn Phi nhưng bốn Phi vẫn khoan hồng độ lượng với người, người cũng không cần cảm kích ta đâu. Nếu không muốn gả cho Chu Thắng thì bốn Phi cũng không miễn cưỡng, người chịu ba mươi trượng xong thì có thể xuống núi rồi."

Nói xong, nàng lại nói với Chu Thắng vừa bị thị vệ ngăn cản, không cho nhúng tay vào ở bên cạnh: "Tuyết cô nương nói không nguyện ý gả cho người, người phải tự cố gắng rồi. Ta dạy người một chiêu, muốn theo đuổi nữ nhân thì phải theo đuổi đến cùng, hiểu không?"

Ánh mắt Chu Thắng sáng lên, cảm kích nói: "Đa tạ Đế Phi nương nương, lão Chu nhất định sẽ theo đuổi đến cùng."

"Đế Phi, người đừng quên, các người đã đồng ý với di mẫu của ta, người không thể đuổi chúng ta ra được." Phó Ngọc Hà thấy Lâu Thất vừa mỉm cười dịu dàng vừa ra tay tàn nhẫn như vậy, lập tức hủy đàn điền của Tuyết thì rất sợ hãi. Nàng sợ Lâu Thất sẽ đuổi bọn họ đi ra, cho nên lập tức quỳ trên mặt đất.

"Ta đâu có nói sẽ đuổi các người đi, nhưng khó có được người như Chu Thắng, có tình cảm thâm thiết với các người như vậy, đây chính là lương duyên trời ban, không thể phụ. Vì vậy ta sẽ điều các người tới Nhất Trùng Điện làm nha đầu vẩy nước quét nhà, ta sẽ để bọn họ lưu ý các người, mỗi ngày cho các người hai, ba canh giờ gặp mặt hắn, đến tận khi các người thành thân mới thôi. Đây là điều ta nên làm, không cần cảm tạ."

Sau đó nàng lại nói với Chu Thắng: "Nhớ kỹ lời ta dặn, theo đuổi tới cùng."

"Lão Chu hiểu rồi, hiểu rồi!" Chu Thắng nói xong, không nhịn được, ôm chầm lấy Tuyết: "Nàng bị thương rồi, ta dẫn nàng đi bôi thuốc."

Tuyết muốn chết, Phó Ngọc Hà và Hỉ Nhi cũng muốn chết.

Ánh mắt Phi Hoan chợt lóe sáng, nhìn Lâu Thất: "Lão Đế Phi, cùng là nữ nhân, người làm như vậy không cảm thấy áy náy sao?"

346. Chương 346

Lâu Thất hơi quay đầu, giống như nghiêm túc suy nghĩ lời của nàng ta, sau đó cười nhẹ, nhìn nàng ta, xích lại gần một chút, chậm rãi nói: "Có áy náy hay không thì liên quan chó gì tới người?"

"Người..."

Phi Hoan sững người, nàng hoàn toàn không ngờ tới người làm Đế Phi như Lâu Thất lại có thể vô lại, thô tục như vậy: "Ngay cả chữ thô tục như vậy mà người cũng nói ra được sao?"

Lâu Thất nhún vai: "Chữ nào? Chữ "chó" sao?" Nàng nhếch môi: "Đã dám quản chuyện của ta, thì sao ta không thể nói chữ "chó" chứ? Thật ra, cái tên Thúy Hoa này cũng rất xứng với chữ đó..."

Không đợi nàng nói tiếp, Lâu Thất lập tức quay người đi vào điện lần nữa: "Thúy Hoa cô nương, Đế Quân tuyên triệu rồi."

Phi Hoan hít một hơi thật sâu, đi theo Lâu Thất vào đại điện. nàng đang cố điều chỉnh lại kế hoạch của mình, bởi vì thái độ của Lâu Thất đã phá vỡ mấy dự tính ban đầu của nàng, nàng hoàn toàn không ngờ tới Lâu Thất lại là người như vậy.

Trầm Sát thấy Lâu Thất mỉm cười đi tới, vẻ mặt cũng hòa hoãn hơn vài phần. Vừa rồi Lâu Thất vừa đi ra, đám quan viên giống như bắt được cơ hội, ai cũng liếc mắt khuyên hấn thu hồi quyết định cả đời chỉ lấy một người vợ. Trong đó, việc quan trọng nhất cũng chính là đề nghị của Cao đại soái, muốn hấn phong phi cho Cao Anh Anh, đổi lấy sự quy thuận phục tùng...

Tâm trạng của hấn rất kém, đến tận khi nhìn thấy Lâu Thất thì mới khá hơn một chút.

Hấn vẫy tay với Lâu Thất, để cho nàng trở về bên cạnh hấn. Lâu Thất nhẹ nhàng đi qua, ngồi xuống bên cạnh hấn, Trầm Sát thuận tay vén tóc mai cho nàng.

Phi Hoan đứng trong điện, ngẩng đầu nhìn thấy một màn này, trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Nàng nghe đồn Trầm Sát đã tuyên bố cả đời chỉ lấy một người vợ là Lâu Thất, nhưng nàng hoàn toàn không ngờ Trầm Sát lại là người đàn ông cao lớn, anh tuấn, uy nghiêm, lạnh lùng như vậy. Nàng còn tưởng rằng một nam nhân đưa ra quyết định như thế hấn sẽ không có chút khí chất nào, có lẽ chỉ là một nam nhân đơn thuần ngây thơ hoặc là nam nhân hơi ảo tưởng mà thôi.

Bởi vì, đa số nam nhân đều lấy giang sơn làm trọng, đều thích tam thê tứ thiếp, còn có cả loại người thay nữ nhân như quần áo nữa. Trong nhận thức của nàng, người làm đại sự thì sẽ không dính đến tình cảm nam nữ tầm thường.

Giống như Tây Trường Ly, ca ca của nàng, rõ ràng thích nàng, nhưng vì đại mưu của mình mà hấn vẫn có thể không chớp mắt lấy một cái, lạnh lùng đưa nàng tặng ra ngoài.

"Dưới điện là ai?"

Sau khi Lâu Thất ra hiệu, Trầm Sát nhìn về phía Phi Hoan. Phi Hoan nhìn thấy rất rõ ràng, khi hấn nhìn Lâu Thất thì vẻ mặt rất ấm áp dịu dàng, nhưng khi quay đầu sang nhìn nàng thì vẻ mặt hấn lại thay đổi, lạnh như băng, ngay cả ánh mắt cũng lạnh lùng.

Phi Hoan đột nhiên cảm thấy, người có thể khiến hắn dùng ánh mắt dịu dàng kia để nhìn hắn là người hạnh phúc nhất thế giới.

Nàng tiến lên một bước, đang định mở miệng nói chuyện thì Trầm Sát lại nói một câu: "Gặp mặt bốn Đế Quân, không cần lễ bái sao?"

Phi Hoan hơi biến sắc. Nàng là thánh nữ Tây Cương, khi gặp đế vương Tây Cương cũng được miễn không phải quỳ bái, từ nhỏ tới giờ nàng còn chưa từng phải quỳ lạy bất cứ ai.

Không phải về sau nam nhân này còn phải dựa vào nàng sao? Tại sao hắn không cầu xin nàng, không ban cho nàng đãi ngộ đặc biệt gì, mà vừa gặp mặt đã bắt nàng quỳ trước hắn? Đây đúng là làm nhục nàng mà!

Lâu Thất đánh giá nàng ta.

Nàng nhìn ra được lúc này Phi Hoan ngập tràn kiêu ngạo và oán giận. Điều này nói rõ xuất thân của nữ nhân này cũng không thấp, mà những người tiếp xúc nàng ta nhất định cũng không phải là dân chúng bình thường, hơn nữa, nàng ta còn ở cùng một chỗ với những người có địa vị cao, xem ra nàng ta chưa từng phải làm lễ quỳ bái.

Đến từ Tây Cương, chẳng lẽ là công chúa Tây Cương sao?

Phi Hoan lúc này hít sâu một hơi, đang định quỳ xuống lạy thì Ứng lại tiến lên nói: "Chủ tử, đây không phải Phi Hoan cô nương sao?"

"Ứng vệ đại nhân, tiểu nữ tên là Thúy Hoa." Phi Hoan lập tức giải thích. Khổng Mộng Yểm của nàng bị Lâu Thất phản lại khiến cho nàng bị thôi miên, cộng với tác dụng của Khổng Mộng Yểm nên nàng có chút cố chấp, hơn nữa nàng cũng không hiểu, vì sao bọn họ cứ nhớ sai tên của nàng vậy?

"Phi..."

Lâu Thất thật sự không nhận được nữa, cúi đầu, che miệng cười. Trầm Sát cũng không nhận được, trong mắt tản ra ý cười.

Mà nụ cười này của hắn đã khiến cho Phi Hoan kinh ngạc.

Lâu Thất biết, nụ cười của Trầm Sát đẹp vô cùng. Hắn thỉnh thoảng mới cười một cái nhưng nụ cười này giống như ánh nắng xua tan mây đen vậy, khiến cho không ai có thể kháng cự được.

Ứng im lặng, sửa lại lời nói: "Chủ tử, Thúy Hoa cô nương là người năm đó đã tặng thuyền nhỏ cho ngài." Người kia có lẽ sẽ có địa vị không tầm thường trong lòng chủ tử mới đúng, sao lại để nàng ta quỳ bái chứ?

Trầm Sát lườm Ứng một cái, khiến Ứng chột dạ, lập tức lui về sau. Phi Hoan lúc này mới biết Trầm Sát cố ý muốn nàng phải quỳ bái, cho nên nghiêng rằng quỳ xuống, nghiêm túc hành lễ: "Tiểu nữ Thúy Hoa tham kiến Đế Quân, Đế Phi."

Nếu dựa theo tính cách thường ngày của Trầm Sát thì nhất định sẽ dùng một chưởng đánh chết nàng ta, nhưng Lâu Thất đã nói rồi, tạm thời chưa thể giết nàng ta được, bởi vì nàng còn chưa biết Phi Hoan này tới đây có mục đích gì. Có thể theo dõi nàng ta một chút, nhưng phải theo dõi ở khoảng cách xa, bởi vì thứ chú thuật nàng ta dùng nhất định là những chú thuật cao cấp đứng đầu bảng chú thuật của Tây Cương.

Người luyện chú thuật đến trình độ cao nhất định đã luyện được một loại bùa chú bảo vệ tính mạng, chú thuật kia sẽ thi triển vào thời khắc tính mạng nàng ta bị đe dọa. Có người làm ra bùa chú bảo vệ tính mạng rất âm độc, có người lại rất bá đạo, có người thì mang theo tà khí... tóm lại, uy lực của bùa chú bảo vệ tính mạng đó không hề tầm thường.

Trước khi nàng thăm dò được nội tình của nữ nhân này thì không thể giết chết nàng ta được, hơn nữa hiện giờ nàng ta còn đang ở Cửu Tiêu Điện, nếu để nàng ta thi triển bùa chú bảo vệ tính mạng thì e là người trong Cửu Tiêu Điện sẽ bị ảnh hưởng.

Chỉ là tạm thời không thể giết, không có nghĩa là không thể làm nhục.

Trầm Sát thấy nàng quỳ trên mặt đất, không hề để ý, lập tức chuyển hướng sang Lâu Thất: "Ái phi, có một không?"

Phi Hoan cắn môi, nàng quỳ thì không thấy ai hỏi nàng một không, Lâu Thất ngồi đó một gì chứ?

Nàng đã có thói quen, ai trông thấy nàng đều sẽ thương tiếc nàng, chưa từng gặp nam nhân nào xem nhẹ nàng như vậy, có thể nói, chưa từng có nam nhân nào làm nhục nàng như vậy.

Phi Hoan có cảm thấy không cam lòng, rất muốn phản lại, nhưng hiện giờ nàng không thể làm gì nên chủ có thể quỳ trên đất, dùng mu bàn tay đỡ trán, âm thầm gõ gõ móng tay, thuốc phấn trong móng tay khẽ rơi ra ngoài một ít, bị nàng lặng lẽ bôi lên mí mắt, sau đó nàng nhắm mắt lại. lát sau, nàng ngẩng đầu lên, cặp mắt long lanh của nàng nhìn thẳng về phía Lâu Thất.

Lâu Thất không tự chủ được, muốn chống lại cặp mắt kia. Ánh mắt của Phi Hoan lúc này dường như được che phủ bởi một tầng hơi nước, lại giống như có thứ gì đó ẩn hiện bên trong khiến nàng phải bước qua đó xem xét rõ ràng, không dời mắt nổi.

Ánh mắt Phi Hoan khẽ chuyển động, cặp mắt đó giống như biết nói chuyện vậy.

Lâu Thất đột nhiên nói: "Thúy Hoa cô nương vẫn đang quỳ, để nàng đứng lên đi."

Trầm Sát nhú mày: "Đứng lên đi."

"Đa tạ Đế Quân." Phi Hoan yếu ớt đứng lên, thân hình hơi chao đảo một cái, đột nhiên mềm nhũn ngã xuống.

"Thúy Hoa cô nương." Ứng đứng gần nàng nhất, lập tức đưa tay ra đỡ nàng.

Phi Hoan nằm trong ngực Ứng, đưa mắt nhìn về phía hắn. Ứng muốn chống cự nhưng đột nhiên lại bị thứ gì bắn trúng cánh tay, hai tay mềm nhũn, không ôm được Phi Hoan nữa. Phi Hoan cũng không ngờ rằng cả người nàng lại té xuống đất, kêu "phịch" một tiếng.

Ứng đỏ bừng mặt, hắn đỡ một cô nương nhu nhược như vậy mà còn để cho nàng bị té ngã, đúng là mất mặt.

Hắn định tới đỡ nàng ta dậy, nhưng Lâu Thất đột nhiên nói: "Nam nữ thụ thụ bất thân, Ứng vệ, người không biết sao?"

Ứng giật mình, vô thức nói: "Nhưng thuộc hạ cũng không thể trơ mắt nhìn Thúy Hoa cô nương ngã được."

Lâu Thất lạnh lùng nói: "Ừ, người đỡ đi. Ta vừa mới mai mối cho Tuyết cô nương, người cứ đỡ đi cũng được, ta cũng thuận tiện mai mối người cho Thúy Hoa cô nương."

Khốn kiếp!

Nói đùa sao?

Ứng bị dọa sợ, nhảy ra sau một bước dài. Hắn không có ý nghĩ gì với Thúy Hoa cô nương kia, hơn nữa cô nương này còn tới đây vì Đế Quân, cho dù hắn muốn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Ở chỗ này, không chỉ Ứng, mà cũng không có ai dám đi tới đỡ Thúy Hoa cô nương.

Phi Hoan nghiêng rằng, suýt nữa thì cắn đến mức bật máu. Một nữ nhân yếu đuối nhu nhược như nàng bị ngã xuống đất mà tất cả mọi người lại lùi ra sau mấy bước, coi nàng như thú dữ vậy.

Trái tim của nàng bị tổn thương rồi!

Hơn nữa, trên mặt của nàng còn bôi chú thuật, những người đối mặt với nàng hắn là nên nghe theo lời của nàng mới đúng, vì sao Lâu Thất lại không trúng chứ?

Lâu Thất lại còn không để cho người khác tới đỡ nàng, hành động này giống như hành động mà một Đế Phi nên làm sao? Trước mặt quần thần mà lại thể hiện ghen tị, hẹp hòi, ác độc như vậy, sao có thể làm Đế Phi của một nước được chứ?

Ít nhất thì Trầm Sát cũng nên trách mắng nàng ta...

Nhưng không, nàng lập tức nghe được giọng nói vô sỉ của Lâu Thất truyền đến: "Thúy Hoa cô nương, nếu cô nương không muốn đứng lên thì cứ nằm đó cũng được, không sao, chúng ta không ngại đâu. À, đúng rồi, có muốn chỉnh lại váy một chút không, váy người vén lên hơi cao đó."

Phi Hoan suýt nữa học máu. Ai muốn nằm trên đại diện này chứ? Lại còn nằm trước mặt nhiều nam nhân như vậy!

Chỉnh váy?

Thật sự lộ ra chỗ nào sao?

Lâu Thất, sao con người này lại có thể vô sỉ như vậy chứ?

Phi Hoan nào dám tiếp tục nằm dưới đất nữa, nàng ta lập tức bò dậy, nước mắt lăn chã tuôn rơi, điềm điềm đáng yêu vô cùng. Nàng rưng rưng nhìn về phía Trầm Sát. Bình thường nam nhân không thể tránh khỏi chiêu này, cho dù không có tình ý với nữ nhân như Tây Trường Ly cũng không nhịn được mà ôm nàng vào lòng, hôn lên nước mắt của nàng. Nàng không tin, Trầm Sát lại không có chút rung động nào, hơn nữa trên mặt nàng còn đang bôi được chút...

Nhưng nàng không ngờ, khi nàng nhìn qua thì chỉ thấy được một chiếc đèn, chiếc đèn rất sáng, giấy vàng trên đèn còn vẽ đồ án phức tạp, những thứ khác nàng không nhìn thấy nữa, chỉ thấy những hình vẽ kia, nàng còn muốn tới gần nhìn cho rõ một chút.

Lâu Thất thấy ánh mắt nàng ta chăm chú, khóe miệng nàng nhếch lên ý cười, tay phải kết một quyết chú, sau đó vung một chút thuốc bột về phía nàng ta.

Hừ, được chú sao, lúc đầu nàng không hiểu lắm, nhưng hôm qua nàng đã nghiên cứu cả một đêm, đều là do được chú kia của Phi Hoan hấp dẫn nàng. Hiện giờ nàng cũng nên dùng Phi Hoan để thử thuốc nàng vừa chế tạo ra rồi, thuốc Gia Thượng Quang.

Trong đầu Phi Hoan khê vang lên tiếng động, nàng cảm thấy trước mắt có ngọn lửa bùng cháy, cháy rất lớn, khiến cho tầm mắt nàng không nhìn được bất cứ thứ gì nữa.

"A!"

Phi Hoan hét một tiếng thảm thiết, sau đó nhắm chặt mắt lại.

Lâu Thất tắt đèn, đưa cho Nhị Linh: "Thu đèn lại đi, vừa nãy ta chỉ muốn nhìn thử một chút thôi."

Quan viên trong điện đều không hiểu, Đế Phi tự nhiên muốn lấy đèn ra chơi thì cũng thôi đi, Thúy Hoa cô nương này gào thét cái gì chứ? Đầu óc có vấn đề sao?

347. Chương 347

Trước giờ, Phi Hoan chưa từng thê thảm như vậy.

Không, phải là trước giờ nàng ta chưa từng thấy có người dùng thuốc làm chú lại kết hợp cả với ánh nến như thế.

Trong lòng nàng ta âm thầm gào thét, rốt cuộc làm sao mà nghĩ được cái này chứ, nghĩ thế nào a?

Nhưng, nàng ta tuyệt đối không ngờ được rằng, với người đến từ hiện đại như Lâu Thất mà nói, khái niệm về các loại ánh sáng, năng lượng, hay phản ứng hóa học gì đó đều đã ăn sâu vào huyết mạch của nàng, như thể, tất nhiên nàng sẽ nghĩ được nhiều hơn nàng ta rồi. Cho dù nàng ta học được một chiêu này của nàng, nhưng có thể không chế độ sáng như nào thì Lâu Thất vẫn rõ ràng hơn rất nhiều.

Kiến thức không giống nhau, khiến người ta tức chết cũng không có cách nào a.

Đương nhiên, thiên phú của Lâu Thất về mặt chú thuật cũng không thấp, Phi Hoan có thúc ngựa cũng không đuổi kịp.

Phi Hoan này hao tâm tổn trí trà trộn vào Cửu Tiêu Điện, nếu không dạy dỗ nàng ta đến độ kêu cha gọi mẹ thì đúng là Lâu Thất có lỗi với nàng ta rồi.

Cho đến khi bị kéo ra khỏi Cửu Tiêu điện, Phi Hoan cũng không có cơ hội nói với Trầm Sát một câu nào.

Mà lúc trước Trầm Sát cho gọi nàng ta, cũng là vì lúc nói đến chuyện phong phi, nàng ta cảm thấy lúc này cũng nên nhắc đến Thúy Hoa cô nương, tránh cho đến lúc đó Đế Quân lại quên mất tiểu cô nương mà hắn vẫn luôn coi trọng kia, sau đó, các vị đại thần sẽ muốn gặp vị Thúy Hoa cô nương này.

Kết quả như lúc này nhìn thấy...

”Ứng vệ đại nhân, người đùa gì thế? Nữ tử như thế, sao có thể làm Đế Phi của Phá Vực được?”

”Đúng thế, đúng thế, thật kỳ quái mà. Không lẽ chỗ này của Thúy Hoa cô nương không sử dụng được?” Có người chỉ vào đầu nói.

Trong nháy mắt, các lời nhận xét về vị Thúy Hoa cô nương này ào ào tuôn ra như tuyết bay đầy trời. Ứng vệ cũng có chút mơ hồ, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt như cười như không của Lâu Thất, hắn bỗng cảm thấy mình xong đời rồi.

Lâu Thất là người mang thù không phải hấn không biết. Lúc này, trước mặt nàng, bọn hấn lại tiến của một phi tử khác cho Đế Quân, Lâu Thất có thể tha cho hấn sao? Nhưng có điều, Ưng lại cảm thấy, nếu Lâu Thất muốn ở cùng với Đế Quân, thì nàng cũng nên chuẩn bị tâm lý a. Đế Quân là vua một nước, sao có thể có chuyện chỉ có một phi tử được?

Như vậy cũng quá khổ a.

"Thúy Hoa cô nương này tất nhiên không thích hợp làm phi, nhưng còn Cao Anh Anh kia thì chắc chắn có thể. Hơn nữa, nàng ta không phải đã nói, điều kiện tuyển phi của Đế Quân lúc trước, nàng ta cũng có thể làm hết tất cả sao?" Kỷ Thắng Hồng lại nói tiếp: "Đến lúc đó, Cao tiểu thư sẽ dẫn theo một vạn Hồ Quân làm đồ cưới. Còn nữa, trên đường từ Tùng Sơn đến Phá Vực, nàng ta cũng sẽ tiêu diệt, thu phục các thế lực khác, người và tiền tài đoạt được cũng sẽ mang hết đến Phá Vực."

Với Phá Vực mà nói thì đồ cưới này cũng không phải không lớn.

Chúng quan viên nghe được lượng đồ cưới như thế đều rối rít gật đầu.

Thế nhưng, lúc trước thương lượng với bọn họ, Đế Quân vẫn luôn không đồng ý. Lúc này, có người đưa mắt nhìn về phía Lâu Thất, bọn họ nhìn ra được, tất cả nguyên do này đều từ trên người Lâu Thất.

Một lão quan viên gần sáu mươi tuổi nhìn Lâu Thất, nói: "Đế Phi cảm thấy phần đồ cưới này thế nào?"

Ông ta biết, lúc trước Lâu Thất cũng đã lập được vài công lao, những công lao đó đương nhiên đều vô cùng lớn, nhưng bây giờ bọn họ cũng đã dần quên mất. Thứ nhất là, những thứ Đế Quân muốn, rất nhiều người trong bọn họ thực ra đều không biết nó rốt cuộc có tác dụng gì, thế nên trong lòng họ cũng không có quá nhiều nhận thức về thuốc dẫn kia. Còn một cái nữa là mỏ vàng, dù sao bọn họ cũng đã thu vào tay, còn tự mình khai thác, công lao của một nhân tài như Hà Khánh Niên cũng không lớn như thế. Nếu nói về công lao, không phải là nên tính đến Hà Khánh Niên trước ư?

Thế nên, công lao đã qua đó cũng rất dễ bị người khác lãng quên, những lợi ích không có được thì lại luôn nhớ mãi không quên. Giờ đây, bọn họ còn muốn có phần đồ cưới này của Tùng thành nữa.

Thậm chí, lúc hỏi ra câu này, họ còn cho rằng Lâu Thất có thể sẽ chột dạ, hổ thẹn một chút, nhìn người ta kìa, nhìn đồ cưới của người ta kìa.

Lâu Thất nghe vậy bật cười, liếc Trầm Sát một cái, nói: "Cái này người nên hỏi Đế Quân a."

Mặt Trầm Sát trầm xuống: "Bản Đế Quân đã từng nói với ái phi, đồ cưới của nàng, bản Đế Quân nhất định sẽ lấy ra, cái này tạm thời không nhắc đến nữa. Vậy nói về chuyện mỏ vàng đi, các người cho rằng đó đều là công lao của một mình Hà Khánh Niên sao?"

Lúc này, Hà Khánh Niên ra khỏi hàng, chấp tay nói: "Phần công lao này, thần không dám nhận bừa. Nếu

không phải Đế Phi đã chỉ dạy thần cách để tìm kiếm mỏ vàng chính xác hơn, thần cũng không thể tìm được mỏ vàng nhanh như thế.”

Trầm Sát lại nói: ”Hơn nữa, Thất thành đó, các người quên rồi?”

Lâu Thất lại hơi ngạc nhiên: ”Thất thành?”

Chuyện Thất thành này nàng còn chưa biết a.

Nói đến chuyện này, Trầm Sát lại có hứng thú, nói với nàng: ”Chút nữa, bản Đế Quân dẫn nàng đi xem. Đến giờ chắc cũng xây dựng sắp xong rồi.” Hắn hơi do dự dừng lại một chút: ”Chủ quản tạm thời của Thất thành có ở đây không?”

Một người trung niên tiến lên một bước, nói: ”Thần Trâu Lẽ tham kiến Đế Quân, Đế Phi.”

”Người đi chuẩn bị bên Thất thành một chút, hai canh giờ sau bản Đế Quân và Đế Phi sẽ đến Thất thành trước.”

”Vâng.” Trâu Lẽ lùi xuống một bước, Lâu Thất thấy trên mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng.

Trầm Sát nhìn đám quần thần, giọng điệu lạnh lẽo hỏi: ”Bây giờ, các người đã nhớ lại chưa?” Đừng quên, lúc đó Lâu Thất còn thiết kế thu được Mãnh Hồ Sơn, lấy được vô số tài bảo trong kho phòng của Độc Nhân, mới có thể chống đỡ cho Phá Vực lâu như thế. Nếu không có khoản tài bảo này, quân đội cũng không mở rộng được nhiều như hiện tại.

Hắn không cho phép đám người này quên đi một phần công lao nào của nàng. Đương nhiên, hắn cũng sẽ không nói, hắn là sợ ngày nào đó có người bức ép khiến nàng chán ghét chỗ này, lại muốn bỏ hắn đi nữa. Chỉ có hắn biết, vị trí Đế Phi mà bọn họ xem trọng này, trong mắt Lâu Thất thực ra cũng không là gì cả. Nếu nàng rời đi thì một mình nàng cũng sẽ rất thoải mái, tiêu dao tự tại, nhưng ngược lại, hắn không thể làm được như thế.

Hắn không chấp nhận được, không có nàng bên cạnh, hắn đều cảm thấy cả người không khỏe.

Lúc này, đương nhiên Trầm Sát chưa từng nghe thấy một câu nói.

Ai yêu nhiều hơn chính là người đó thua.

Trong bàn cờ giữa hắn và Lâu Thất, hắn đã sớm bị thua đến rối tinh tối mù.

Nghe Trầm Sát hỏi câu đó, đám quan viên hơi ngần ra, sau đó lão quan viên kia lại nói: ”Công lao của Đế

Phi sao có thể quên được. Thế nhưng, Đế Phi, thêm một người giúp đỡ không phải sẽ càng tốt hơn sao? Huống chi, chuyện con nối dòng của Đế Quân cũng là chuyện lớn, Cửu Tiêu Điện lớn như thế này, dù sao thì Đế Quân cũng phải khai chi tán diệp...”

”Chuyện con nối dòng các người không cần lo lắng, ái phi đã đồng ý với bản Đế Quân, ít nhất nàng sẽ sinh ba đứa.” Còn có nước suối thần bên kia của Tộc Long Dẫn cũng đã uống không ít.

Trên trán Lâu Thất chảy xuống ba đường hắc tuyến, đây là muốn quay về vấn đề sinh con sao?

Mắt thấy lão quan viên và Kỷ Thắng Hồng còn muốn nói tiếp, Lâu Thất lại thấy không kiên nhẫn. Trời còn chưa sáng nàng đã bị dựng dậy, hi sinh thời gian ngủ quý báu của mình để ngồi đây hơn nửa canh giờ, bụng cũng đã bắt đầu đói, đám người này còn muốn bàn về vấn đề phi tử này bao lâu nữa chứ?

”Để ta nói vài câu.” Mặt Lâu Thất vẫn lộ ra ý cười nhẹ nhàng, nhìn rất vô hại. Nàng quét mắt nhìn một đám quan viên, hỏi: ”Các người đã gặp qua hòn ngọc quý trên tay nhà Cao đại sư của Tùng thành, Cao Anh Anh tiểu thư kia chưa?”

Không biết tại sao đột nhiên nàng lại hỏi chuyện này, nhưng đám quan viên đều lắc đầu: ”Chúng thần chưa từng gặp qua.”

”Kỷ thống lĩnh thì sao?”

”Thần, chưa từng gặp.” Kỷ Thắng Hồng nói.

Lâu Thất kinh ngạc mở to hai mắt: ”Vậy ta đây liền có chút buồn bực, một nữ tử chưa từng có người nào nhìn thấy, vì nàng ta có thể mang một vạn binh đến, có thể san bằng thế lực từ Tùng thành đến Phá Vực, các người lại vừa khóc vừa kêu Trầm Sát lập nàng ta làm phi. Các người là thần tử của chàng, hay là kẻ thù của chàng hả? Các người có ai biết Cao Anh Anh là người thế nào không? Ha, các người nghe được dung mạo nàng ta như hoa, võ công cao cường, vậy nếu nàng ta có mùi hương khó người hun chết người khác thì sao? Nếu nàng ta vô cùng thô lỗ, tính khí nóng nảy, cười bắn ra cả cơm, đi đại tiện không rửa tay, ngủ thì nghiêng rãnh lại còn mộng du thì sao hả?”

Đám quan viên nghe đều ngơ ngẩn, ngây ngốc không nói lên lời, Lâu Thất lại nhún vai nói: ”Được rồi, là ta có chút thô tục, ta sẽ cố gắng nói văn nhã vậy. Một nữ nhân, các người còn chưa biết nàng ta có tính cách gì, chỉ vì nàng ta có thể cho các người chút lợi ích thì các người đã kêu gào muốn Đế Quân lấy nàng ta. Các người không thấy xấu hổ sao? Hả? Ta thấy rất cuộc các người, một người, hai người ngồi ở chức vị này làm gì chứ? Kỷ thống lĩnh...” Lâu Thất lại nhìn sang chỗ Kỷ Thắng Hồng, nói tiếp: ”Người là thống lĩnh quân tiên phong bảo vệ thành đúng không? Người bảo vệ thành Phá Vực, ngày nào đó có người nói với người, có một cô nương thành Đại Bản bím tóc vừa to vừa dài, đôi mắt rất xinh đẹp, nàng ta nguyện ý đem theo trăm vạn tiền tài, dẫn muội muội nàng ta, đi xe ngựa đến gả cho người, người có thể mở to cửa thành để huynh đệ nàng ta cầm đao xông vào hay không? Có phải người cũng nhanh chóng mở cổng thành không?”

Trong đầu Kỷ Thắng Hồng nghĩ nghĩ mấy lần mới hiểu được lời nói của nàng, hấn lập tức nổi giận: ”Đế Phi đang si nhục thần sao? Sao thần có thể là loại người vì nhan sắc mà vứt bỏ trách nhiệm của mình chứ?

Thần cũng không phải người trầm mê sắc đẹp mà không dùng đầu óc.”

Nổi giận là tốt rồi, nàng còn sợ hấn không nổi giận nữa kia.

Lâu Thất thấy sắc mặt hấn đỏ lên vì tức, lập tức đứng lên, từ trên cao nhìn hấn. Lúc này, nàng đã thu lại ý cười, lạnh lùng nhìn hấn nói: “Vậy người cảm thấy, Đế Quân chính là người như thế?” Nàng đảo mắt một vòng nhìn đám quan viên kia, vẻ mặt thất vọng.

”Ta vẫn cho rằng từng người các người đều là trụ cột nước nhà. Đây là do các người rời giường sớm quá, đầu óc vẫn còn ở trong chăn chưa ra ngoài sao?”

Nguyệt vừa nghe nàng nói lời này lập tức biết có chuyện không ổn, Lâu Thất tức giận rồi.

Lâu Thất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng a.

”Đế Quân gây dựng lên thành Phá Vực, lập ra Cửu Tiêu điện này, nỗ lực dụng binh, thành lập quân đội, tất cả là vì cái gì hử? Các người cũng biết xem thiên văn, đoán ngày, lập quốc. Vậy quốc thì xây dựng thế nào? Phá Vực Hoang Nguyên rộng lớn mênh mông, các thế lực to nhỏ đều phân bố ở đó, thành Phá Vực như ngày nay chỉ được xem là một thế lực lớn nhất mà thôi. Muốn lập quốc, không lãnh binh, cưới ngựa đi đánh chiếm những vùng lớn hơn, chỉ chiếm được một tòa thành mà cũng gọi là lập quốc? Một nữ nhi của gia tộc thế lực vừa đến, đưa ra yêu cầu gì cũng đồng ý, người gọi đó là lập quốc? Chỉ nghĩ đến đồ cưới của người ta, điểm quan trọng các người vứt đi đâu hử? Từng thành, là thành trì mà Cao Ngọc Hổ đã xây dựng lên đó! Thành trì đó có bao nhiêu người hử? Binh mã có phải đã vượt qua con số hai vạn ba mà các người đã biết không? Sau khi xây dựng tòa thành này, Cao Ngọc Hổ đã là thành chủ, hấn còn có dã tâm muốn thu phục các thế lực khác không? Những thứ đó các người đã điều tra chưa? Còn nữa, hấn nói sau này hằng năm đều sẽ tiến cống, vậy tiến cống cái gì? Lấy thân phận gì tiến cống? Với tư cách là thông gia, tay trái một con gà, tay phải một con vịt, trên người còn thêm đứa bé mập mạp hử?”

Lâu Thất cười lạnh nói tiếp: “Đến lúc đó, bên này hấn tặng nữ nhi, xây thành tiến cống, bên kia hấn cũng tặng nữ nhi, cống thành. Đến cuối cùng, Phá Vực Hoang Nguyên này có trăm nhà mọc lên, Phá Vực cũng chỉ là một tòa thành, thêm một Đế Phi hử? Các người dựng quốc cái gì chứ? Sao không gọi là thành chủ cho rồi.”

348. Chương 348

Lâu Thất cũng không để đám quan viên này có cơ hội thở dốc, nàng lại lạnh giọng lên tiếng: “Trưng binh, trưng binh để làm gì hử? Nếu đã dựa vào việc Đế quân lấy con gái nhà người ta, sẽ không có chuyện gì, còn nhìn chăm chăm vào đồ cưới của người ta làm gì? Một vạn binh? Ta nói cho các người biết, nếu muốn cái gì sao không tự mình đi lấy. Muốn binh thì tự mình đi trưng. Nói dễ nghe thì dùng nhiệt huyết của các người, dùng quân đội của các người đi, nói đơn giản là dùng quân đội nói chuyện. Các người nhìn chăm chăm vào một vạn binh lính người ta mang đến, vui mừng như con chuột tha được miếng bánh từ bếp nhà người khác, cũng không thèm nghĩ miếng bánh này có độc hay không. Dã tâm của Cao Ngọc Hổ rõ ràng rành rành ra đó, nếu hấn thực sự quy phục, sao hấn lại có thể giao thành ra chỉ để xin Đế quân cho hấn một chức vị tốt? Hấn xây thành, xây dựng quân đội, lại tùy ý đưa một vạn binh cho một nữ nhi có thể dẫn binh gả đến đây, một vạn binh này thực sự đều sẽ nghe theo các người chắc? Dùng một nữ nhi, một vạn binh, đổi lấy thời gian để Từng thành cố gắng phát triển, chờ thời cơ đến, Cao Anh Anh dẫn một vạn binh tiếp ứng bên trong, lập tức có thể quét sạch thành Phá Vực này của người rồi.”

Sắc mặt Kỷ Thăng Hồng càng ngày càng trắng, mặt cắt không còn giọt máu, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Nghe đến đây, theo bản năng hần biện giải cho mình: "Đế Phi, đây chỉ là người suy đoán..."

Lâu Thất rất thần nhiên đáp lại: "Không sai, đây là suy đoán của ta, nhưng Cao Ngọc Hổ là gì của người? Hần là người lương thiện kiếp trước đã cứu vớt cả dải ngân hà sao? Không thân không thích, không lý do gì để hiểu rõ, người tin hần trăm phần trăm, hần nói gì cũng là thật hả?" Nàng dừng một chút lại thêm một câu: "Người có phải tên ngọc không?"

Vừa nghe được lời này, Ứng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, đang cố gắng suy nghĩ, thì lửa đạn của Lâu Thất đã trực tiếp đánh đến người hần: "Ứng vệ đại nhân, còn ra sức suy nghĩ gì nữa? Đúng vậy, không sai, lời này cũng hỏi người đó. Phi Hoan kia nói gì người cũng tin, trực tiếp để nàng ta vào thì thôi đi, lại còn lấy lễ của khách quý ra tiếp đón. Nàng ta đột nhiên đổi giọng nói nàng ta là Thúy Hoa, người còn không nhanh động não nghĩ ngờ một chút rốt cuộc là chuyện gì, lại còn muốn đem nàng ta đẩy đến làm phi tử của chủ tử người, người ngọc hả?"

Nguyệt sờ sờ mũi, liếc Ứng một cái, vừa đồng tình lại vừa không có cách nào đồng tình. Cũng trách hần, tối qua không kịp nói chuyện về Thúy Hoa kia với Ứng...

Có điều, hỏa lực này của Đế Phi bốc lên cũng không lưu tình chút nào a. Nàng hung hăng tát vào mặt mọi người một trận thế này, ngay cả hần cũng thấy đau.

Thực ra tối qua khi trở về hần cũng phát hiện ra một vấn đề, những quan viên mới thăng chức lần này tựa hồ đều có chút lằng lằng. Bọn họ muốn lập quốc, muốn vinh hoa phú quý, tiền đồ sáng lạn, còn những cái khác lại không nghĩ đến. Bọn họ muốn nhiều hơn chính là duy trì sự yên ổn lúc này, cố gắng sống trong cảm giác vui mừng thái bình thịnh thế.

Cái này không tốt hơn ngày ngày phải sống trong cảnh chém giết, tắm máu sao?

Thế nhưng, Đế quân tuyệt đối không cần một đám thủ hạ như thế. Vậy nên, nếu họ vẫn còn tiếp tục ôm suy nghĩ và thái độ thế này, hần có thể đoán được, không lâu sau, sẽ có không ít người chết dưới cơn giận của Đế quân.

Lúc này, bị Đế Phi đánh mặt như thế, đã là rất tốt rồi.

Tuy rằng lúc này chắc chắn bọn họ sẽ rất đau.

Đâu chỉ là đau chứ, đám quan viên thực sự còn muốn chết nữa.

Có điều, bọn họ không thể không thừa nhận những gì Lâu Thất nói rất đúng. Dã tâm của Cao Ngọc Hổ kia rõ ràng như vậy, sao lúc trước bọn họ lại có thể không chú ý đến chứ?

Nhất thời, trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, không ai có ý nói chuyện nữa.

Lúc Lâu Thất nói muốn nói vài câu, Trầm Sát cũng không nói gì, chăm chú nhìn nàng, kết quả càng nghe càng có tinh thần, càng nghe hai mắt càng sáng. Đúng là rất sắc bén, rất lợi hại, hẳn vô cùng thích! Sao hẳn lại có thể thích như thế chứ a?

Bây giờ nhìn đám quần thần bị nàng dạy dỗ cho không còn mở miệng được nữa, hẳn cũng không đau lòng. Trầm Sát đứng dậy, sóng vai với Lâu Thất, trầm giọng nói: "Bản Đế Quân nói lại lần cuối cùng, cuộc đời này của bản Đế Quân chỉ cần một người thê tử, chính là Lâu Thất đang đứng trước mặt các ngươi đây. Sau này, kẻ nào nhắc lại chuyện lập phi tuyền tú nữa, trực tiếp lôi ra ngoài giết, lúc đó đừng trách bản Đế Quân không lưu tình. Ngoài ra, bản Đế Quân đã từng lập thề sẽ bình định Phá Vực Hoang Nguyên, kẻ nào không phục, trực tiếp giết chết, cũng ít phải nhắc đến chuyện liên hôn với bản Đế quân."

Hắn cầm tay Lâu Thất, để cho đám người ở dưới nhìn thấy mười ngón tay đan chặt của hai người, chậm rãi nói: "Trong lòng bản Đế Quân, nữ tử trong thiên hạ, không ai có thể so sánh với Lâu Thất."

Lâu Thất ngẩn ra.

Đế Quân à, tình cảnh này không đúng rồi, không đúng, không đúng.

Trầm Sát nhìn nàng: "Sao thế, không tự tin hả?"

Lâu Thất lập tức ưỡn thẳng lưng: "Buồn cười, kẻ nào không phục, đến đây đánh một trận."

Phốc.

Nguyệt và Ung nhin không được hỗn loạn trong gió. Được rồi, thực ra trong đại điện không có gió a.

Trầm Sát chính là thích dáng vẻ kiêu ngạo này của nàng, hận không thể để nàng càng kiêu ngạo thêm chút nữa: "Ai không phục, lấy ra những thứ giống của Lâu Thất đến nói chuyện."

Chúng quan kinh ngạc, không biết thứ mà Trầm Sát nói là gì. Trầm Sát nhéo nhéo tay Lâu Thất, lúc này nàng mới biết tối qua hẳn muốn nàng chuẩn bị tốt thứ đồ để lấy ra là có ý gì.

Nàng lên tiếng nói: "Mang thứ đó lên đây."

Chốc lát, ngoài điện có người xếp hàng đi vào, trên tay mỗi người đều bê một cái khay to. Đi đầu là Tiểu Trù, tiếp đến là Trần Thập, Lâu Tín, còn có đám người Đồ Bôn.

Bọn họ vừa đi vào, thần y đang ở trong góc phòng lập tức nhảy ra: "Thuốc, thuốc, là mùi thuốc! Thế mà lại có mùi thuốc thơm mát, dịu nhẹ như thế!" Hẳn hít thật mạnh, chạy đến bên đám người Trần Thập, không kiềm chế được muốn xốc tẩm vải bên trên lên.

”Đế Phi, nhất định là thuốc tốt đúng không?”

Lâu Thất mím môi.

Những thứ này, tất nhiên là muốn cho vào Cửu Tiêu điện. Lúc này nàng cũng không để ý gì, nếu Trần Sát dám phụ nàng, nàng nhất định sẽ lấy lại cả vốn lẫn lãi.

”Đương nhiên.”

Đồ của nàng, thứ nào không phải đồ tốt chứ? Những thứ không tốt nàng đã bán lấy tiền từ lâu rồi.

”Đây là những thứ Lâu Thất tự mình lấy về từ Thần Ma cốc.” Trong lòng Trần Sát cảm thấy vô cùng kiêu ngạo, nữ nhân của hắn thực sự quá tốt, tốt có một không hai.

”Thần Ma cốc!”

Mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, lúc trước nghe nói Lâu Thất và Tam trưởng lão của Vãn Thiên Sơn cùng đi Thần Ma cốc, nhưng bọn họ lại cho rằng nàng không thực sự vào đó, bởi vì nàng cũng không mang Tử Kim Đăng về. Thậm chí có người còn đoán, nửa đường nàng đã lén trốn đi, cho nên mới không dám quay về Cửu Tiêu Điện, mà một mình lưu lạc bên ngoài.

Thế nhưng, lúc này lại nghe được nhiều được liệu như vậy đều là nàng hái từ Thần Ma Cốc về, chúng quan thoáng chốc đều bối rối.

Lâu Thất vung tay lên, đám Trần Thập lần lượt mở vải đỏ ra, đồng thời cũng đọc tên những thứ họ đang cầm trên khay.

”Tử Anh Quả, bảy quả.”

”Linh Chi Ngàn Năm năm gốc. Hà Thủ Ô, bảy cái.”

”Thiên Cơ Thảo, mười hai gốc.”

”Diễm Dương Quả, hai quả.”

Mỗi lần đọc, mọi người đều nhin không được há to miệng, cuối cùng miệng mở to như thể nhét vừa một quả trứng. Người kích động nhất là thần y, mỗi lần đọc tên, mắt hắn lại đỏ lên một chút, sau khi đọc xong danh sách, mắt hắn đã đỏ ửng lên, cái này mới gọi là đỏ mắt, hưng phấn đến đỏ mắt.

"Ôi trời ơi, trời ơi!" Hắc kêu lên mấy tiếng, hận không thể ôm toàn bộ những thứ đó vào lòng, lại nhiều như thế, nhiều như thế!

"Đế Phi, toàn bộ, toàn bộ đều cho hết vào ngự dược phòng trong thái y viện sao?" Thần y quan tâm nhất chính là cái này, bởi vì chỗ đó là do hắc quản.

Lâu Thất gật đầu, nàng đã biết thần y sẽ kích động như thế này mà.

"Ngao!" Kết quả, thần y "ngao" lên một tiếng hôn mê bất tỉnh. Thế mà hắc lại kích động đến mức hôn mê...

Lâu Thất cảm thấy chính nàng cũng mơ hồ rồi.

Những thứ này, mỗi loại nàng đều giữ lại một chút tự mình dùng, không ngờ thế này cũng khiến thần y ngất đi. Nếu nàng mà mang ba trái và dịch cây lấy được ở cấm địa Long Dẫn Tộc ra, thì không phải hắc sẽ ngất lên ngất xuống ư? Lâu Thất cảm thấy dịch cây và quả kia chắc chắn là cực phẩm.

Có điều, để tránh cho thần y quá kích động, nàng sẽ để lần sau lại nói với hắc cách dùng và hiệu quả của ba quả và dịch cây này vậy.

Lúc tan triều, chúng quan nghe được tin sau này Đế Phi sẽ không thượng triều nữa, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Không vì cái gì, chỉ là những áp lực bị nàng đã kích và khinh bỉ chỉ số thông minh của bọn họ đã trở thành bóng ma không biết đến bao giờ mới có thể tính hết được.

Thế nhưng, nếu ai nói không phục Đế Phi, thì mọi người sẽ nhìn hắc bằng ánh mắt nhìn người chết vậy, không phục, người muốn đánh với nàng hả? Cũng là do sau khi Lâu Thất khinh bỉ chỉ số thông minh, bọn họ mới nhớ lại từng chút từng chút một những công lao của nàng, bao gồm cả lần thu phục con chim ưng kia nữa.

Ngay từ đầu, trong đầu họ đã chuẩn bị rất nhiều a, nhưng những thứ đó đều đã quên sạch.

Đặc biệt là sau khi Lâu Thất ở trên đại điện nói nàng chuẩn bị cưới Tuyết Sơn Bạch Ưng vương đi Tù thành thăm dò một chút, khi đối mặt với nàng, chúng quan đều run lên.

"Quy mô của Tù thành thế nào, Cao Ngọc Hồ có bao nhiêu binh, kế hoạch của hắc là gì, những thứ đó, bản phi sẽ đích thân điều tra từng cái một."

"Đế Phi, lần này đi Tù thành, dù có cưới Hãn Huyết bảo mã cũng mất đến vài ngày..." Lúc này, Nguyệt đơn giản chỉ là quan tâm nàng vừa mới trở về, còn chưa nghỉ ngơi cho tốt đã phải đi.

Lâu Thất lại chớp mắt nhìn hắc: "Ta không nói muốn cưới ngựa a."

”Đi xe ngựa rất chậm.”

”Ta cưới ưng a.” Lâu Thất nói rất nhẹ nhàng: ”Mấy ngày nay Tuyết Sơn Bạch Ưng vương ăn không ít thứ đi? Cũng nên đưa nó ra ngoài đi dạo rồi.”

Cưỡi ưng?...

Tuyết Sơn Bạch Ưng vương? Đó là Ưng vương đó a, nàng thật sự coi nó là con chó nhỏ hay sao mà còn muốn dắt ra ngoài đi dạo chứ?

Đến lúc này, đám quan viên nhìn thấy Lâu Thất đều vô cùng cung kính chào hỏi, càng không có người dám nhắc lại chuyện nữ tử khác muốn đem đồ cưới gì gì nữa.

Đồng thời, mọi người cũng âm thầm suy đoán vị Thúy Hoa cô nương này sẽ có kết cục cuối cùng như thế nào. Cũng trong hôm đó, Tuyết bị đuổi đến Cửu Tiêu Điện dưới chân núi. Lúc trước nàng ta có một ngôi nhà nhỏ ở trong thành, nàng ta chạy vào trong đó nhưng cũng không thoát được sự làm phiền của Chu Thắng.

Phổ Ngọc Hà và Hỷ Nhi cũng hoàn toàn không có nơi nào để đi, chỉ có thể cầu xin ở lại nhà của Tuyết. Hết lần này đến lần khác, ba người các nàng đều bị Phi Hoan hạ chú, các nàng đều có cảm giác bị Chu Thắng mê hoặc, cho nên Chu Thắng cũng trực tiếp đẩy cửa xông vào, chết cũng không chịu đi.

Đa số dân chúng trong thành đều biết Tuyết vệ đại nhân, lúc trước nàng ta vô cùng oai phong, nhưng bây giờ lại sống cùng hai nữ tử và một nam nhân vô cùng xấu xí, vô cùng hôi thối một nhà. Không bao lâu, tin đồn này đã lan truyền ra khắp thành.

Tuyết đang nằm trên giường, sắc mặt nàng ta trắng bệch như tờ giấy. Nàng ta bị Lâu Thất phế đi nội lực, lại bị thương, nên chỉ có thể để Hỷ Nhi đi mua thuốc. Kết quả, sau khi trở về, Hỷ Nhi vừa khóc vừa kể lời đồn đại bên ngoài cho nàng ta nghe, khiến nàng ta kích động đến phụt máu.

349. Chương 349

Vào lúc này Chu Thắng lại đẩy cửa ra đi tới, ưỡn mặt, hất gơ tay muốn vén áo của cô ta, hất nói: ”Nào, Tuyết Nhi, để vi phu xem vết thương của nàng.”

Tuyết suýt chút nữa đã thở không ra hơi. Phổ Ngọc Hà và Hỷ Nhi thật sự sợ hấn sẽ làm Tuyết tức giận đổ bệnh, sau đó họ không còn nơi dựa dẫm nữa, Hỷ Nhi lập tức đẩy Chu Thắng ra, ”Người cút đi, mau ra khỏi đây!”

Nhưng Chu Thắng cũng rất thích cô ta, lập tức nắm lấy tay cô ta, kéo đến bên miệng hôn hít: ”Hỷ Nhi, ngoan nào, mau hôn ta...”

Hỷ Nhi cố gắng rút tay về, đang định mắng chửi, thì Phổ Ngọc Hà nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Tuyết,

cô ta cần rằng nói: "Hỷ Nhi, người... người dẫn hẩn qua phòng kế bên đi."

"Tiểu thư, người nói gì vậy?" Hỷ Nhi không dám tin những gì mình vừa nghe thấy, nhìn cô ta đầy sững sốt.

"Tuyệt cô nương cần tĩnh dưỡng, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, chúng ta không còn nơi và người nào có thể dựa dẫm vào nữa, nên đành phải ủy khuất người thôi."

Chu Thắng mừng rỡ, nói: "Không ủy khuất không ủy khuất, Lão Chu nhất định sẽ đối xử tốt với các nàng, Hỷ Nhi nương tử động phòng với Lão Chu trước cũng được, Ngọc Hà nương tử nàng chăm sóc Tuyệt nương tử đi, lần sau Lão Chu sẽ thương yêu nàng sau. Một nhà bốn người chúng ta sẽ sống những ngày tháng vui vẻ, đợi ngày mai Lão Chu ra ngoài tìm việc, sẽ đủ để nuôi sống các nàng, đừng lo lắng nhé."

Nếu không nhìn hẩn, không ngửi mùi thối trên cơ thể hẩn, khi nghe thấy câu này, nói không chừng bọn Phổ Ngọc Hà sẽ thật sự thấy rất cảm động, nhưng, có hẩn ở đây, căn phòng này thật sự rất thối, cực kỳ thối! Nhìn vào mặt hẩn, nếu giờ mà vẫn còn ở trong bụng mẹ uống nước ối, thì chắc sẽ nổi hết ra mắt.

"Hỷ Nhi, mau kéo hẩn đi!" Tuyệt bỗng nhiên thét lên. Cô ta không thể chịu đựng nổi nữa, rõ ràng cô ta là một trong tứ vệ của Phá Vực, sắp dựng nước rồi, cô ta sẽ trở thành nữ quan lớn nhất của một nước. Cho dù người cười cô ta không phải là Quân vương cao quý như Trầm Sát, thì cũng phải là một tướng lĩnh oai dũng, chứ không thể nào là một kẻ xấu xí như thế này!

"Họ Chu kia, Hỷ Nhi sẽ động phòng với người, nàng ta sẽ đi với người, mau đi đi! Mau đi đi!" Phổ Ngọc Hà lập tức đẩy Hỷ Nhi vào lòng Chu Thắng.

Chu Thắng cảm nhận được cơ thể mềm mại của Hỷ Nhi, lập tức ôm cô ta ra ngoài. Lúc trước Tuyệt vẫn có thể giả dựa được, là vì cô ta biết võ công, nhưng vẫn không phải là đối thủ của Chu Thắng. Giờ đây Hỷ Nhi là một người hoàn toàn không biết võ công, vả lại lực cánh tay của Chu Thắng rất mạnh, cô ta bị hẩn ta ôm lấy, chẳng hề có một chút cơ hội nào để vùng vẫy.

"Không, không! Thả ta ra! Xin người hãy thả ta ra! Tiểu thư, tiểu thư cứu mạng!" Hỷ Nhi kêu la thảm thiết, tuy đã bị ôm vào phòng kế bên, nhưng tiếng kêu của cô ta vẫn vọng vào trong tai của Tuyệt và Phổ Ngọc Hà một cách rất rõ ràng.

"A! Thả ta ra! Đừng kéo y phục của ta, xin người, xin người hãy thả ta ra!"

Tuyệt nhắm chặt hai mắt, khàn giọng: "Phổ Ngọc Hà, người cũng nhẫn tâm thật, đó là nô tỳ thiếp thân của người đấy." Lại bị đẩy vào trong lòng tên xấu xí kia như thế.

Phổ Ngọc Hà cắn môi, nói: "Hỷ Nhi là nô tỳ, vốn nên phân ưu thay chủ tử, vả lại, nó đã không còn là xử nữ nữa, không kêu nó đi, chẳng lại bắt ta đi sao?"

"Tiếp theo, hai người có dự định gì?"

"Tuyệt cô nương, cô không thể đẩy chúng tôi ra được, ở Phá Vực này, chúng tôi vốn đã không thân không thích, không hiểu gì hết, ra ngoài chắc chắn sẽ mất mạng."

"Bây giờ ngay cả bản thân ta cũng khó giữ..."

"Đúng rồi, chúng ta có thể đi tìm Thúy Hoa cô nương! Là do cô ta hại chúng ta ra nông nỗi này, cô xem vì sao cô ta không thi triển bùa chú kia? Bản thân cô ta không có, dựa vào gì lại hãm hại chúng ta?"

Mắt Tuyệt cũng sáng rực lên, "Không sai, phải đi tìm cô ta, nếu cô ta không đồng ý chăm sóc chúng ta, chúng ta sẽ báo chuyện của cô ta ra!"

"Nhưng bây giờ ngay cả Cửu Tiêu Sơn chúng ta cũng không thể lên được, thì tìm cô ta bằng cách nào đây?"

"Ta có cách, năm xưa ta cũng có cất nhắc vài người, họ có thể giúp ta, nhưng phải đợi vài ngày, đợi thương thể của ta khôi phục lại một chút đã." Tuyệt nói.

Phổ Ngọc Hà mừng rỡ, "Được được được."

Trong phòng kể bên, tiếng khóc của Hỷ Nhi suy yếu dần, Phổ Ngọc Hà nghe thấy thế, trong lòng dần trở nên cứng rắn. Hỷ Nhi là nô tỳ, đã bán thân đến nhà cô ta từ lâu, chủ tử kêu nô tỳ làm gì, nô tỳ không được phép oán than. Cô ta không làm sai, không sai.

...

Xe ngựa chạy vững suốt dọc đường, Lâu Thất nhận ra, đây rõ ràng là đường đi lên Mãnh Hồ Sơn, nhưng con đường xuất phát từ Phá Vực Thành đã được sửa lại khá bằng phẳng, vô cùng rộng rãi, có thể chứa cùng lúc ba cỗ xe ngựa hào hoa to đùng cùng đi song song như của họ lúc này.

Chỉ có điều. mặt vẫn chưa sửa hết hoàn toàn, vẫn đang cố gắng san bằng, đồng thời cũng đã có người lên núi nhổ cây con, trồng suốt hai bên dọc đường.

Nàng nghĩ đến Thất Thành mà Trầm Sát đã nói, trong lòng có chút dự cảm, nhưng lại cảm thấy không có khả năng lắm. Suốt dọc đường Trầm Sát luôn nhắm mắt dưỡng thần, rõ ràng là không muốn cho nàng hỏi về tình hình của Thất Thành kia.

"Đế Quân, Đế Phi, đã đến Thất Thành rồi." Tiếng của Ung vọng lại từ phía trước, Nguyệt vừa trở về, hần liền đẩy hết việc cho Nguyệt, còn hần thì lại đòi đi theo dẫn đường kiêm phu xe, hần cảm thấy như vậy mới là nghỉ ngơi.

Lâu Thất vén rèm xe lên, nàng ngược mắt lên nhìn, vừa nhìn liền nhìn thấy cổng thành sừng sững, bên trên có đề hai chữ Thất Thành rồng bay phượng múa cực kỳ có khí thế.

Thất, là chữ Thất trong tên của nàng.

Cửa thành mở ra, có thể nhìn thấy con đường chính rộng rãi bằng phẳng được lát đá xanh trải dài bên trong thành.

"Đây là thành trì của nàng." Trầm Sát nắm lấy tay nàng, "Là thành trì được dựng nên từ công lao của nàng, ngôi thành này, mang tên nàng, là đất phong của nàng, ngay cả bốn Đền Quân cũng không thể can dự vào được."

Lâu Thất ngược mắt lên nhìn hắn: "Điều này hình như không phù hợp với quy tắc và luật pháp?"

Trầm Sát nhếch môi, nói đầy ngông cuồng: "Điều do bốn Đền Quân nói ra chính là quy tắc, thứ do bốn Đền Quân định ra chính là luật pháp!"

"Tự đại!" Lâu Thất đánh hắn.

Nhưng không thể phủ nhận, trong lòng nàng cảm thấy rất ấm áp.

Thành của nàng, thành của một mình nàng?

Lâu Thất xuống xe ngựa, nàng đứng dậy. Bức tường thành dài dài, cao cao, đầy khí thế, vẫn chưa nhuộm màu năm tháng, trên thành lầu có lính giữ thành đang đứng thẳng người, ba cánh cửa, giờ đây đều mở toang, xe ngựa từ từ đi vào trong, hai bên đường lớn đều là kiểu kiến trúc trước tiệm sau nhà thống nhất chính tề, đều còn rất mới, nhưng đã có cửa tiệm bắt đầu mở cửa làm ăn rồi, trên cơ bản đều là những văn phẩm tất yếu của cuộc sống.

"Lúc trước ở đây có vài trăm người, nàng còn nhớ không?" Trầm Sát kéo nàng vào trong xe.

Lâu Thất gật đầu: "Nhớ chứ."

"Họ là đợt bách tính đầu tiên trong Thất Thành này. Bởi vì bốn Đền Quân đã hạ lệnh, không cần làm nghi thức xếp hàng nghênh đón, bây giờ xuất hiện trước mắt nàng chính là dáng vẻ gần đây nhất, chân thật nhất của Thất Thành, sau này, người mới dần dần trở nên nhiều hơn."

Ứng tiếp lời: "Bây giờ đã nhiều hơn rất nhiều rồi, số dân được thuê để xây thành đã lên đến con số một nghìn, có một vài người dẫn theo toàn gia, họ muốn định cư lại trong Thất Thành, nơi đây đã làm họ tịch cho họ rồi, có rất nhiều người đã ở lại trong Thất Thành. Vì thế nhân khẩu hiện tại của Thất Thành đã vượt qua con số 400."

Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước, Lâu Thất ngồi trong xe quan sát hai bên đường, lúc này đã có gần trăm bách tính qua lại, và cả bóng dáng những đứa bé chạy nhảy nô đùa, nàng cảm thấy rất mới mẻ, bởi vì đây

là thành của nàng.

Nàng không có khách sáo với Trầm Sát đâu. Cho nàng, nàng sẽ nhận.

"Phía trước là..." Đến một mảnh đất trống rộng rãi, đá xanh được lát cực kỳ bằng phẳng, phía trước có một tòa phủ đệ nguy nga hoa lệ dựa vào núi, nằm dưới ánh mặt trời.

"Đây là phủ thành chủ, thành chủ là nàng, sau này nếu nàng muốn đến đây ở, bốn Đền Quân sẽ đi với nàng."

Ý là hành cung của nàng phải không? Lâu Thất bật cười, có phải có nghĩa là sau này nếu hai người cãi nhau, thì nàng cũng không cần sợ không có chỗ đi, chỉ cần chạy thẳng đến đây là được đúng không? Thế thì, nàng phải chiêu binh mãi mã thôi, phải kiến tạo Thất Thành như thừng sắt mới được, sau này lỡ hai người trở mặt, ngay cả cửa thành nàng cũng sẽ không cho hắn vào.

Trầm Sát nhìn nàng, sao hắn cứ cảm thấy lúc này nàng đang nghĩ ra chủ ý xấu xa thế này?

"Nhưng Phủ thành chủ vẫn chưa xây xong, chủ tử yêu cầu phải xây thật xa hoa lộng lẫy, vì thế sẽ tốn rất nhiều thời gian, chắc phải mất hai tháng nữa mới xong." Ứng nói.

"Thế căn nhà trên núi lúc trước của Độc Nhã thì sao?" Lâu Thất bỗng nhiên nhớ đến một đồng thi thể do Tam trưởng lão của Vấn Thiên Sơn đồ sát năm xưa.

"Nơi đó chết quá nhiều người, không hy vọng nàng ở trong đó, đập nát rồi xây lại thành một đạo quán rồi." Trầm Sát nói.

Lâu Thất nhớ đến đạo sĩ thú vị, nếu sau này ông ta có thể đến thật, vậy thì có thể dọn vào sống trong đạo quán kia, dù sao ông ta chán chán sẽ không sợ những người đã chết.

"Còn có chốt lính thủ thành." Trầm Sát chỉ về một nơi xa, "Chỗ đó, bốn Đệ Quân cho phép nàng trữ binh! Chỉ cần nàng có năng lực, muốn trữ bao nhiêu binh lính cũng đều có thể!"

"Chàng không sợ ta tạo phản à?" Lâu Thất nói đùa.

Trầm Sát nói: "Thiên hạ của bốn Đệ Quân đã có một nửa thuộc về nàng, nếu nàng muốn tạo phản đồng nghĩa với việc muốn vứt bỏ bốn Đệ Quân, đây là điều tuyệt đối không được cho phép, nếu nàng dám tạo phản, bốn Đệ Quân sẽ trấn áp nàng trên giường." Hắn ghé vào tai nàng nói, hơi thở phả vào tai nàng, khiến tai nàng nóng bừng, không nhin được phải liếc nhìn hắn.

Thật ra Thất Thành đã xây dựng gần xong, Lâu Thất nghĩ ngợi rồi đột nhiên nói: "Nếu chàng đã cho phép ta trữ binh lính, vậy thì đợi ta trở về từ Tùng Thành, ta sẽ ở lại đây trước, ta muốn chiêu binh mãi mã, đến lúc đó dẫn theo một đội quân thiết huyết cho chàng xem thử!"

”Nàng còn biết điều binh khiển tướng?” Trầm Sát nhướn mày.

Lâu Thất nói: ”Cứ chờ mà xem.”

Trầm Sát đang muốn lên tiếng, đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập, có ba người cưỡi ngựa chạy đến từ phía đối diện, đi đầu là nam nhân trung niên mà Lâu Thất vừa gặp vào sáng nay, nàng nhớ ông ta tên Trâu Lễ, là người chủ sự tạm thời của Thất Thành.

”Ứng Vệ, dừng xe,” Nếu Thất Thành là của nàng, thì nàng cũng phải quan tâm đến một chút chứ.

Trâu Lễ đã nhìn thấy Trầm Sát và Lâu Thất ngồi trong xe ngựa, ông ta lập tức dừng ngựa, xoay người nhảy xuống, tiến lên hành lễ.

”Miễn lễ, Trâu Lễ, trông người vội vàng như thế, người định đi đâu vậy?” Trầm Sát hỏi.

Bởi vì Trầm Sát đã nói không cần phải thực thi những nghi lễ dài dòng, vì thế ông ta không hề đứng đón ở cổng thành mà đi làm việc của mình.

Bây giờ nghe Trầm Sát hỏi thế, ông ta lập tức nói: ”Thần được lệnh phá núi trồng cây ở ngoài thành, nhưng lúc này có nhận được tin báo, trên núi xảy ra việc quái lạ, đã có năm người chết, thần đang định đích thân đi xem thử.”

”Chuyện quái lạ?” Lâu Thất sững sốt, ”Chuyện quái lạ gì?”

350. Chương 350

Trầm Sát nói:, ”Người lên xe, vừa đi vừa nói.”

Trầm Sát rất để tâm đến sự vụ của Thất Thành, trước đây Trâu Lễ từng bẩm báo chuyện về ngọn núi trồng cây ăn quả kia, nhưng Lâu Thất vẫn chưa biết, nên mới kêu Trâu Lễ lên xe tiện thể nói với nàng.

”Vâng.”

Trâu Lễ lên xe, vẫn phải hành lễ lại với Lâu Thất, bởi vì đây là thành trì của Lâu Thất, ông ta cảm thấy dù thế nào thì mình cũng được xem là thuộc hạ của nàng.

”Không cần đa lễ, Trâu Đại Nhân nói xem chuyện trên núi trồng cây ăn quả kia là như thế nào đi.” Tất Nhiên rất xem trọng những việc xảy ra trên lãnh thổ của mình.

”Mới ban đầu thần cũng không nghĩ đến chuyện trồng cây ăn quả ở ngoài thành, có một ngày, Hồ Huống Chi xách một sọt trái đại đến, kêu thần ăn thử, hắn nói rằng mớ trái cây kia được hái từ trên những ngọn

núi đó, cực kỳ thanh ngọt.”

Trầm Sát nhìn Lâu Thất: ”Còn nhớ trước đây nàng từng dặn để lại một phần thuốc giải không?” Lúc đó, vì để Phạm Trường Từ - Tam trưởng lão Văn Thiên Sơn yên tâm, hơn bốn trăm người ở lại xây sửa thành trì thay cho Độc Nhân đều bị hạ Nhuyễn Căn Tán, Lâu Thất không có nhiều thời gian cũng không có nhiều thuốc giải như vậy, nên nàng đã để lại một ít thuốc giải và thư.

”Còn nhớ.”

”Người lấy được thuốc giải đầu tiên chính là Hồ Huống Chi, cả nhà hắn đều được Độc Nhân dẫn đến, Bồn Đế Quân thấy hắn khá thông minh lanh lợi, nên kêu Trâu Lễ dùng hắn, sau này nếu chứng minh được hắn là kẻ đáng tin, thì cũng có thể giao một phần công việc của Thất Thành cho hắn.”

Lâu Thất nhìn hắn, nàng nở nụ cười, không nói gì.

Nhưng Trầm Sát vốn dĩ không hề quan tâm đến người khác, bây giờ vì Thất Thành, hắn lại quan tâm từng chút một, trong lòng nàng không thấy cảm động là giả.

”Ừ, Trâu Đại Nhân cứ nói tiếp đi.”

”Vâng. Khi thần ném thử những quả đại kia, quả thật chúng rất nhiều nước, cực kỳ ngon. Vì thế nên mới nảy ra suy nghĩ muốn đi phá núi trồng cây. Đế Phi có chỗ không biết, đất đai của Thất Thành không thích hợp trồng trọt gieo lúa trên diện rộng, lương thực về sau không thể cứ dùng ngân tiền đi mua về mãi được, vì thế thần cảm thấy, nếu có thể trồng được một rừng cây ăn quả thì bách tính của Thất Thành không cần phải sầu lo nữa, việc kiếm tiền mua dầu gạo cũng không còn là vấn đề. Nên mới dẫn người đi thị sát, quả nhiên vùng núi lớn ở ngoại thành rất thích hợp với việc trồng cây ăn quả.”

Trâu Lễ dừng lại một lúc, rồi nói tiếp: ”Sau khi thần trở về bèn dán cáo thị, triệu tập bách tính tự nguyện đi phá núi trồng cây. Thành trì cũng được xây gần xong rồi, có một số lao động nhàn rỗi, họ đều đồng ý đi, cộng thêm ”Sách triệu tập người tài trong thiên hạ” do Đế Quân ban bố lúc trước, cũng đã thu hút được một vài bách tính đến đây, có một vài người cảm thấy không có bản lĩnh gì, nhưng thật ra là một tay trồng cây giỏi, họ vốn cho rằng mình không phải là người tài, chỉ có suy nghĩ đến thử xem có cơ hội nào không, ai dè họ vừa đến thì ai nấy cũng đều vui vẻ phấn khởi. Đế Phi thấy tuy bây giờ cư dân trong thành không nhiều lắm, nhưng trên thực tế, vẫn còn gần bốn nghìn người đang làm việc ở trong núi trồng cây ăn quả kia. Đợi sau này khai phá xong xuôi rồi, phần lớn trong số họ sẽ trở về lại trong thành.

”Trâu Đại Nhân vất vả rồi.” Lâu Thất xuyên không đã được nửa năm, đây là lần đầu nàng tiếp xúc với những vấn đề liên quan đến quan dân, nàng cũng cảm thấy rất có hứng thú, lúc nào cũng sống trong nguy hiểm kích thích như chiếc thuyền nhỏ lênh đênh trong cơn sóng lớn, cũng mệt lắm chứ. Vả lại đây là lãnh địa của nàng đấy nhé.

Nghĩ đến đây, nàng xoay sang nhìn Trầm Sát, nở một ”nụ cười gian” như mấy con buôn ưa thích tính kế, nàng cười hề hề, ”Đế Quân ban phạm vi trong tường thành cho ta, hay bao gồm luôn cả mảnh đất lớn bên ngoài thành?

Trầm Sát và Trâu Lễ nghe thấy thế đều sửng sốt. Họ thật sự không hề nghĩ đến vấn đề này.

Lâu Thất vừa nhìn vẻ mặt của họ liền biết chuyện này vẫn chưa ban chỉ xuống, nàng lập tức ôm lấy cánh tay Trầm Sát, "Về nhớ hạ chỉ nhé, giấy trắng mực đen rõ ràng, ban luôn vùng đó cho ta, đến lúc đó tiện để ta kêu Trâu Đại Nhân đi làm cột mốc, cột mốc nằm trên đường ranh giới, lúc cần thiết còn có thể thu lộ phí nữa cơ."

Trầm Sát tức giận bật cười.

"Điều tốt không nghĩ, mà đã nghĩ đến việc phân ranh giới thu lộ phí rồi?" Hắc búng lên trán nàng, "Có cần thu luôn tiền lộ phí của bốn Đế Quân không?"

Lâu Thất đỡ trán, trừng mắt nhìn hắc: "Đế Quân đi ngang qua, đồng giá với thứ dân!"

Trầm Sát tức giận, muốn búng nàng một cái nữa, sao hắc lại quên nàng là một kẻ mê tiền chứ?

Tầm mắt Trâu Lễ không biết phải xoay về hướng nào, ông ta hoàn toàn không ngờ đến cách chung sống Đế Quân và Đế Phi lại như thế, bình thường trông Đế Quân rất lạnh lùng, cũng rất ít nói, hoàn toàn không giống như lúc này. Còn Đế Phi lại không hề giống với những nữ nhân ông ta đã từng gặp. Ông ta nhớ lại trước kia không lâu ông ta vì tò mò mà từng hỏi Ứng Vệ một câu thế này, "Đế Phi là người như thế nào?"

Lúc đó Ứng Vệ suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng chỉ nói với ông ta: "Đợi đến khi ông nhìn thấy rồi sẽ biết."

Bây giờ ông ta biết rồi, lúc đó chắc là Ứng Vệ không tìm được từ hình dung quá. Bình thường khi họ hình dung một nữ tử, hoặc là hiền lương thực đức, dịu dàng trầm tĩnh, tri thư đạt lễ, nếu không thì là thấu hiểu lòng người, lanh lợi hoạt bát, thông minh hơn người. Nhưng dường như những từ này nếu dùng trên người Đế Phi thì lại không được thích hợp cho lắm, hoặc nói là, không đủ để hình dung nàng.

Trong lúc ông ta thất thần, Lâu Thất đã vói được Trầm Sát đồng ý ban một vùng đất lớn cho nàng, bao gồm cả khu núi trồng cây ăn quả kia, đều nằm trong nội giới của Thất Thành.

"Trâu Đại Nhân hãy nói tiếp đi." Sau khi được như ý muốn, Lâu Thất đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

"Vâng. Vùng cần khai hoang của ngọn núi này được chia thành vài khu nhỏ, có người thì trực tiếp đi nhổ cỏ xới đất, cũng có người đi tìm những cây quả dại vốn có rồi tiến hành đánh ký hiệu ghi vào trong sổ, đến lúc đó rồi mới xem thử nên nhổ lên như thế nào, bởi vì có một vài cây có mùi vị rất ngon, không thể xới lên hết được thì lãng phí lắm. Hôm qua có hai người ra ngoài tìm cây quả dại nhưng vẫn chưa trở về, hôm nay lại có ba người cùng đi đến một ngọn núi nhưng cũng không thấy trở về, vì thế quản sự phụ trách những người được thuê kia, cũng chính là Hồ Hồng Chi đó, hắc ta đã dẫn một đội người đi tìm kiếm, kết quả phát hiện ra thi thể của năm người đó, trạng thái lúc chết rất kinh khủng, hắc không dám động vào, nên phái một người đến báo tin cho thần."

"Tình trạng chết kinh khủng?" Lâu Thất chú ý đến năm chữ này, "Kinh khủng thế nào?"

Trâu Lễ lắc đầu, nói: "Cái này thì Hồ Huống Chi không nói rõ, chỉ nói đến rồi sẽ biết thôi."

"Vậy đi mau thôi. Ứng Vệ, tăng tốc lên." Lâu Thất nói với Ứng.

"Vâng."

Xe ngựa chạy nhanh như gió, họ ra khỏi từ một cánh cửa thành khác, Lâu Thất chưa từng đi qua phía bên này bao giờ, đó chính là một dãy núi phía sau thành.

Những ngọn núi liên miên chập chùng, cảnh núi tú lệ, thế núi không cao, nhưng cây cối xum xuê um tùm, ánh nắng mặt trời dồi dào, quả nhiên là nơi thích hợp cho các cây trái đại phát triển.

Nhưng hiện tại, hai ngọn núi gần sát mặt đường đã được khai phá hết, dưới núi có vài túm chòi trúc đơn giản, có người đang nghỉ ngơi, có người đang tụ tập vật tay.

"Bởi vì phải tranh thủ thời gian khai phá, nên mới dựng vài căn chòi trúc đơn giản như thế, tối đến họ đều qua đêm ở đây, có nước ba bữa thì có người lo, lúc ăn thì xếp hàng lãnh cơm." Trâu Lễ nói.

Xe ngựa của họ đi ngang qua, có vài người đã dừng lại nhìn họ, Trâu Lễ xuống xe trước, chắc đám người này đều biết ông ta, có người gọi một tiếng Trâu Đại Nhân, nhưng lại không có ai chạy đến.

Đội Trầm Sát xuống xe, mới có người hô lên: "Là Đế Quân! Đế Quân đến rồi!"

Trầm Sát xuống xe, giơ tay vào trong xe. Lâu Thất nắm lấy tay hắn, nhảy xuống đầy nhẹ nhàng.

"Đế Quân, Đế Phi đến!"

Trâu Lễ cất giọng.

Bọn họ đồng loạt quỳ xuống hết, "Bái kiến Đế Quân, bái kiến Đế Phi!"

Lâu Thất chưa bao giờ được nhiều người quỳ hành lễ như vậy, bất giác nhìn sang Trầm Sát. Trầm Sát chỉ nắm lấy tay nàng, "Bình thân."

"Tạ Đế Quân."

Lâu Thất cảm thấy, Trầm Sát là bậc vương giả trời sinh, hẳn dường như luôn biết cách kiểm soát những tình cảnh thế này, rõ ràng khi bé hẳn không hề sống trong môi trường này mà.

Nghĩ đến đây, nàng bắt đầu thấy tò mò về thân phận của Trầm Sát.

Họ đi lên một sườn núi, có người vội vàng chạy đến nghênh đón, đó là một nam tử mặc đoản bào màu xanh da trời, trên mặt tràn đầy lo lắng và bất an.

Tất nhiên là Lâu Thất không biết người này, lúc trước khi nàng đến đây cũng chưa từng đi xem bách tính trong căn nhà gỗ đó.

Nhưng nàng đoán được đây chắc là Hồ Huống Chi.

Quả nhiên, hẳn vừa nhìn thấy Trầm Sát và Lâu Thất liền quỳ xuống, "Thảo dân Hồ Huống Chi bái kiến Đế Quân Đế Phi." Hẳn nhìn thấy Lâu Thất thì càng thấy kích động hơn, nhưng không dám lỗ mãng khinh suất.

"Không cần đa lễ, thế năm cái xác kia đâu?" Trầm Sát trầm giọng hỏi.

Lâu Thất quan sát Hồ Huống Chi, phát hiện ra hẳn ta trông không yếu ớt lắm, hiện tại trời đã vào hạ, thời tiết không lạnh, nhưng cơ thể hẳn ta lại đang run rẩy kỳ lạ.

"Bẩm Đế Quân, năm thi thể kia ở phía trước, bởi vì cảm thấy quái dị, nên vẫn chưa dám hạ táng, đợi Trâu Đại Nhân đến xem xong mới quyết định."

"Thi thể rất kỳ quái?" Lâu Thất không nhịn được bèn hỏi.

"Thi thể... rất nặng, vả lại rất lạnh, lúc di chuyển dường như còn phát ra âm thanh, âm thanh đó phát ra từ trong thi thể, khó có thể miêu tả được." Ánh mắt Hồ Huống Chi vẫn còn kinh hoàng, "Có người nói là phá núi làm thần núi tức giận, thần núi giáng tội xuống!"

Lâu Thất thấy hơi bó tay. Thời cổ luôn thích kéo thần vào để giải thích mọi việc nhĩ, nhưng nếu thật sự giống như họ nói, thi thể kỳ quái như thế, vả lại còn rất lạnh thì sự việc đúng là rất quái dị.

"Thi thể đóng băng rồi?"

"Không không không, không đóng băng," Hồ Huống Chi nói, "Chính vì thi thể không đóng băng nên mới kỳ quái, nhưng không ai dám đến gần, thảo dân cảm thấy..." Hẳn ta nói đến đây rồi không dám nói tiếp nữa.

Trầm Sát nói: "Người cũng sợ à?"

Sắc mặt Hồ Huống Chi trắng bệch: "Thảo dân quả thật cảm thấy sợ."

Họ vừa nói, vừa đi lên núi dưới sự dẫn đường của Hồ Huống Chi. Ngọn núi này do họ khai phá, đường khá dễ đi, nhưng đoạn đường còn lại vẫn giữ nguyên dáng vẻ ban đầu của ngọn núi này, cây cỏ mọc um tùm, cành lá chằng chịt. Họ phải đi một đoạn đường núi như thế.

Hồ Huống Chi cảm thấy rất lúng túng, hắn giải thích: "Vì khi dời thi thể đến đây, họ thật sự rất sợ hãi, nói rằng phần núi phía trước đã được khai phá, sợ sau khi dời đến, thì tất cả những người tham gia phá núi sẽ bị liên lụy, nên chỉ dời đến phía trước kia thôi, Đế Quân Đế Phi đích thân đi như vậy, có khi nào..."

Hắn thấy lo lắng, nhìn sang Trâu Lễ.

Lâu Thất xoa tay: "Không sao, không cần căng thẳng, ta đã gặp qua đầy chuyện đáng sợ rồi."

Lúc này, họ bỗng nhiên nghe thấy vài tiếng thét kinh khủng phát ra từ phía trước.

351. Chương 351

"Hồng rồi, có phải đã xảy ra chuyện rồi không?" Hồ Huống Chi nói, hắn còn không kịp cáo tội với Trầm Sát và Lâu Thất liền vất chân lên chạy lên núi.

Lâu Thất và Trầm Sát đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt bay theo, Ung và Trần Thập, Lâu Tín cũng lặng lẽ theo sau, lúc này mọi người đương nhiên đều đi theo ngay lập tức, chỉ trong chớp mắt đã vượt qua Hồ Huống Chi.

Họ tới chỗ bằng phẳng lưng chừng núi vừa hay nhìn thấy mấy chục nam nhân đang hốt hoảng bỏ chạy tán loạn, có người vì quá lo lắng, hụt chân lăn xuống núi.

Lâu Thất vừa hay nhìn thấy một người, nơi đứng có địa thế nhô ra, hắn xông ra phía trước, lập tức hụt chân, người rơi xuống, nếu như rơi xuống thật chắc chắn sẽ thành tàn phế.

Vút một tiếng, roi của nàng bay đi quấn chặt lấy người đó nhấc lên, ném hắn lên bãi cỏ.

Nhưng rất nhiều người đều chạy loạn xạ, chạy như vậy trên núi rất dễ tự tìm đường chết, cũng sợ có người sau khi ngã xuống sẽ xảy ra giẫm đạp.

Trầm Sát lập tức thét lên, tiếng thét có kèm nội lực mang theo vài phần uy lực, lập tức khiến mọi người đều ôm đầu ngồi xuống, quên đi sợ hãi, và cũng dừng mọi hành động lại.

"Đế quân đích thân tới rồi, đế quân có long khí, có thể trấn áp mọi yêu ma quỷ quái, mọi người đừng hốt hoảng."

Trâu Lẽ theo sau vội vàng kêu lên.

Câu nói này đúng là có tác dụng, những người kia đều vô cùng mừng rỡ, đồng loạt quỳ xuống.

Đối với những người dân đang sợ hãi, dường như làm như vậy dễ dàng giúp họ yên tâm hơn.

”Bình thân, đều lui hết sang một bên đi.” Giọng Trầm Sát hơi lạnh, có phần lạnh lùng uy nghiêm.

Đợi khi họ lui ra, năm chiếc cáng đơn giản được đặt lần lượt xuống bãi cỏ, trên mỗi cáng đều có một thi thể, có lẽ vì sợ hãi, họ đắp lên thi thể một chiếc chăn, một thi thể trong số đó, chăn bị rút sang một bên, thi thể lộ ra ngoài, đó là một người đàn ông, ngực áo phanh ra, để lộ một mảng ngực.

Lâu Thất chăm chú quan sát lập tức thấy dạ dày cồn cào, suýt nữa nôn.

Không phải vì sợ hãi mà vì kinh tởm, hơn nữa cho dù nàng không mắc chứng sợ những lỗ nhỏ dày đặc thì nàng cũng bất ngờ cảm thấy mình sợ những lỗ nhỏ dày đặc, muốn kêu thét lên.

”Ờc.”

Không ngờ nàng còn chưa nôn, bên cạnh đã có tiếng nôn khan, là Trâu Lẽ.

Trâu Lẽ nhìn thấy ngực của thi thể kia lập tức không nhịn nổi, quay người nôn thốc nôn tháo, ngay sau đó Hồ Huống Chi cũng gia nhập đội ngũ.

Lâu Thất quay sang nhìn Trầm Sát, phát hiện sắc mặt hắn vẫn lạnh lùng, không biểu cảm như thường.

Đúng là hùng mạnh.

”Lẽ nào cũng có thứ khiến nàng sợ hãi.” Hắn đưa tay xoa đầu nàng, Lâu Thất bất ngờ có cảm giác trở thành một con chó con.

Nàng vội lắc đầu, không phục nói: ”Đây không phải là sợ, là tâm lý khó chịu, là cảm xúc khác hẳn với sợ.

”Vậy nàng đừng lại gần, bốn đề quân đi xem xong rồi về nói với nàng là chuyện gì.”

”Chủ tử, thuộc hạ đi kiểm tra trước.” Ứng trầm giọng nói.

Trầm Sát gật đầu: ”Cẩn thận một chút”

Ứng bước đi.

Khi bước lại gần nhìn thấy rõ hơn, tới hần cũng không nhịn được nảy sinh ý muốn bỏ chạy, giống như Lâu Thất nói, điều này thực sự khiến người ta có cảm giác khó chịu nghiêm trọng.

Hần nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại thì thấy Trần Thập và Lâu Tín cũng bước tới.

”Bọn ta tới quan sát thay cho cô nương.” Trần Thập nói.

Ứng trợn ngược mắt, lại còn chia ra như vậy như thế hần không thể quan sát cho đế phi, đừng tưởng hần không biết suy nghĩ của Trần Thập, chẳng qua là vì chưa có đại lễ phong phi long trọng, vẫn chưa thể chắc chắn để quân chỉ lấy một mình nàng ta, vì thế họ vẫn chưa chịu gọi nàng là đế phi.

Lại còn xem họ cùng một chiến tuyến, không cùng một trận doanh.

”Các người quan sát thì quan sát đi.”

Hần nói xong cổ kìm nén khó chịu, ngồi xuống bên cạnh xác chết đó.

Lúc này, thuộc hạ của Trâu Lễ đưa cho hần một túi nước, hần súc miệng, khó khăn lắm mới bình thường lại được liền tới trước mặt Trầm Sát và Lâu Thất thỉnh tội..

”Được rồi, Trâu đại nhân hãy đi hỏi xem việc vừa rồi là sao trước đi.” Lâu Thất liếc nhìn Trầm Sát, nhìn thái độ rõ ràng là xem thường một người đàn ông biểu hiện ra như vậy, nàng lập tức chuyển đổi vấn đề.

Trâu Lễ và Hồ Huống Chi lập tức đích thân đi hỏi han.

Hỏi xong liền có bốn người đàn ông mồ hôi nhễ nhại, sắc mặt tái nhợt được đẩy ra.

”Người kia là bốn người này khiêng.”

Vì thi thể rất nặng, hai người khiêng rất cực, vì thế phải bốn người khiêng một người, hơn nữa còn có người đội để thay. Dù sao thì vì việc này bây giờ không còn ai có tâm trạng khai phá đồi núi nữa, ở đây có nhiều người vậy, gọi mấy chục người tới giúp đỡ cũng không có gì khó.

Nhưng bốn người này khi khiêng thi thể cứ nghe thấy trong thi thể có âm thanh kì lạ, giống như tiếng một đang ăn gỗ, họ thực

sự không chịu được cứ đoán già đoán non, đi tới đây đặt thi thể xuống liền lật chăn lên xem, sau đó họ nghe

thấy âm thanh vọng ra từ ngực của thi thể, có người liền lấy hết dũng khí kéo cổ áo của thi thể ra nhìn.

Vừa nhìn liền khiến họ sợ khiếp vía.

Chính là tiếng kêu mà nhóm người Lâu Thất nghe được.

Màu da của thi thể đã trắng bệch, hoàn toàn không còn chút màu máu nào, lồng ngực giống như một tảng thịt đông lạnh nhiều năm, nhưng bên trên có vô số những lỗ nhỏ chi chít, mỗi lỗ nhỏ đó lại có một điểm đỏ sẫm, là máu bị đông cứng đột ngột.

Nếu như nói những lỗ nhỏ kia bằng phẳng thì cũng không tới mức kinh tởm tới vậy nhưng xung quanh mỗi lỗ nhỏ còn có một vòng thịt thối trắng bệch như dòi.

Cả lồng ngực trong vô cùng đáng sợ.

Lâu Thất mới đầu cũng cảm thấy không thích ứng nhưng sau đó thì không sao nữa, lúc này nàng chỉ cảm thấy rất lạnh.

”Rất lạnh!” Nàng nói với Trầm Sát, Trầm Sát cũng gật đầu.

Lúc này họ mới phát hiện ra mấy chục người này đang mặc trang phục mùa đông rất dày.

Lâu Thất nghĩ tới Hồ Huống Chi ban nãy run cầm cập.

”Là hơi lạnh phát ra từ thi thể.” Trầm Sát nói.

Lúc này, Ứng vừa hay quay đầu lại nói: ”Chủ tử, để phi, không nhìn thấy ở trong là gì.”

Trần Thập và Lâu Tín sắc mặt cũng rất khó coi, dù sao lại gần quan sát cảnh này đòi hỏi phải có một tâm lý chịu được áp lực, hơn nữa chết tiệt, thực sự là rất lạnh, rất lạnh.

Cho dù họ vận nội lực, khí lạnh đó vẫn truyền vào qua lỗ chân lông, cảm giác lạnh này không giống với cái lạnh trong băng thiên tuyết địa, giống như từng tia nhỏ len lỏi vào trong xương cốt, khiến người ta cảm thấy xương cũng muốn lạnh cóng.

Trần Thập và Lâu Tín quay đầu lại: ”Cô nương, hay là mở ngực ra xem không.”

Họ còn chưa kịp dứt lời, Lâu Thất tinh mắt nhìn ra có thứ gì đó chui ra từ một lỗ nhỏ, nàng lập tức kêu lên: ”Mau tránh ra!”

Nàng không biết đó là thứ gì nhưng đó là phản ứng bản năng đối với sự vật nguy hiểm, trực giác nói với nàng rằng đó là một thứ rất đáng sợ.

Trần Thập và Lâu Tín đi theo nàng đã được một thời gian, bồi dưỡng được sự ăn ý và không hề do dự phục tùng mệnh lệnh, lời nàng vừa truyền tới lập tức thi triển kinh công lùi lại sau.

Ứng thì có một thời gian không ở cùng nàng, hơn nữa trước đây hắn thường thích làm trái lại với Lâu Thất, thích chất vấn lời nàng nói vì thế phản ứng chậm hơn.

Thứ đó dường như ngay lập tức xuất hiện lên cánh tay hắn.

Tới cả Trầm Sát và Lâu Thất cũng không nhìn thấy nó là nhảy hay bò hay bay. Giống như đột nhiên đã ở trên cánh tay của Ứng vậy.

Lâu Thất mặt biến sắc vì cuối cùng nàng đã nhìn rõ hình dạng của thứ đó.

Đó là một con kiến, một con kiến to chừng ngón tay cái người lớn, toàn thân đỏ rực, đầu trắng như tuyết, trắng như băng tuyết.

Sau khi nhìn rõ hình dáng của nó, cả người nàng lập tức không ổn.

Nàng lập tức lao về Ứng như một tia chớp, đồng thời kêu lên: "Mọi người rời khỏi đây ngay lập tức."

Tiếng kêu của nàng thực sự khiến người khác hoảng sợ, tới Trầm Sát cũng giật mình. Nhưng hắn rất hiểu nàng, vừa nghe thấy tiếng nàng liền lập tức ra lệnh mọi người rời khỏi đây.

Trần Thập và Lâu Tín cũng giúp đỡ giải tán mọi người.

"Lùi lại, mau lùi lại, mọi người mau rời khỏi ngọn núi này."

"Không được xô đẩy, toàn bộ xuống núi, mau lên."

Lâu Thất sau khi kêu xong không quan tâm tới họ nữa, nàng chỉ nhìn cánh tay Ứng: "Ứng, nín thở, đừng cử động, tuyệt đối đừng cử động, tới mắt cũng không được chớp."

Ngay khi thứ kia đậu trên cánh tay mình Ứng liền biết hỏng chuyện, vì hắn đột nhiên cảm thấy rất lạnh như thể máu đông lại không lưu chuyển nữa, nghe lời Lâu Thất, hắn lập tức không dám làm trái, nín thở, duy trì động tác như thế này, không dám nhúc nhích.

Hắn nhìn thấy thứ đó đang bò rất chậm chạp.

Lâu Thất đã đến bên cạnh hắn.

Ứng trong lòng kinh hãi, nàng bảo hắn thậm chí không được chớp mắt, sao lại còn tới đây, nàng cũng đang cử động. Lúc này trong lòng hắn vô cùng sợ hãi, sợ thứ này sẽ chuyển sang người nàng.

”Ứng!” Hắn nghe thấy nàng truyền âm: ”Nghe đây, chết tiệt, ngươi nhất định phải nghe lời ta, sai một chút thôi là cả cánh tay ngươi cũng đừng mong giữ lại.”

Lâu Thất lúc này có chút tức giận, nếu phản ứng của Ứng nhanh như Trần Thập và Lâu Tín thì có phải sẽ không sao rồi không? Bây giờ nàng sợ thật, sợ hắn sẽ không giữ được cánh tay này.

”Ta biết rồi, Lâu Thất, ngươi đừng hoảng.”

Khi Ứng gọi tên Lâu Thất, trong lòng hắn hơi chua xót. Cuối cùng hắn cũng biết, lúc này trong đầu hắn thoáng qua hình ảnh khi còn ở Mê Hồn Cốc, khi hắn còn có thể đùa giỡn với nàng, gương mặt tươi cười rạng rỡ sinh động của nàng với hắn.

Hắn đột nhiên không muốn gọi nàng là đề phi, không muốn.

Lâu Thất đâu có thể để ý tới lúc này hắn nghĩ gì, nàng truyền âm cho hắn: ”Nín thở, chẳng phải Trầm Sát từng dạy các ngươi cách nín thở giả chết đó sao?”

Không, không đúng, nàng khùng rồi, bây giờ nàng nên bảo Trầm Sát dạy hắn.

Nàng lập tức quay sang truyền âm cho Trầm Sát, sau đó liền nghe thấy giọng trầm bình tĩnh của hắn bên tai: ”Bình tĩnh một chút.”

Hắn đã tới bên cạnh nàng.

”Trầm Sát, chàng biết cách nín thở giả chết đúng không? Dạy cho hắn, làm thế nào để hắn hoàn toàn mất đi hơi thở.” Nàng còn nhớ Trần Thập từng nói với nàng, Trầm Sát từng dạy họ.

Trạng thái giả chết, không chỉ là nín thở, còn phải dùng nội lực để khống chế tốc độ lưu thông của máu, khiến máu chảy chậm lại, nhịp tim và mạch đập cũng chậm lại, cả người giống như đã chết vậy.

352. Chương 352

Trầm Sát quả nhiên có biết, trước đây hắn cũng từng dạy cho những người này, lúc này hắn mới nhớ ra, hắn cũng nên dạy Lâu Thất, nên dạy cho nàng.

Bây giờ hắn chỉ muốn nàng cái gì cũng biết. Như vậy cho dù gặp phải chuyện gì nàng chỉ ít cũng có thể đối phó. Khi nàng vừa kêu lên hắn đã lập tức biết được sự việc cực kỳ không ổn, tốc độ nàng lao về phía Ứng nhanh tới nỗi hắn cũng giật mình. Lúc này, mặc dù hắn biết tình hình rất cam go nhưng hắn vẫn không thể không chế việc mình cảm thấy hơi ghen.

Thái độ lo lắng ban nãy của Lâu Thất, lẽ nào nàng lo lắng cho Ứng tới vậy sao.

Nhớ tới trước đây nàng và Ứng thường xuyên đùa giỡn, Trầm Sát lại nhớ tới nội dung ghi chép của các phạm nhân mà Hoa Vu Tồn giao nộp cho hắn, làm thế nào để nhận ra một người con gái thích người, trong đó có một điều có cô gái càng thích người sẽ càng hay cãi cợt với người, thích làm trái ngược lại với người, có lúc cãi cợt tới mức nàng ta cũng không biết rằng đã thích người, chỉ những thời khắc đặc biệt mới đột nhiên nhận ra được tâm ý của mình.

Lâu Thất không lẽ nào thích Ứng, nhưng bình thường không nhận ra, bây giờ tới lúc nguy hiểm sống còn mới phát hiện ra?

Thời khắc sống chết, để quân đại thần ghen rồi... rất là ghen...

Ứng tiến vào trạng thái giả chết, kỳ lạ là con kiến đỏ kia lập tức dừng lại, Lâu Thất dựng ngược tóc gáy, truyền âm cho Trầm Sát.

"Thứ này gọi là kiến Xích Băng, còn nhớ muối ăn xương không? Thứ đó gặp phải kiến Xích Băng cũng phải gọi là sự phụ, chàng đừng cử động, nín thở. Nó gần như vô địch nhưng có một nhược điểm chính là nó bị mù, nó chỉ có thể nghe thấy hoặc cảm thấy hơi thở của vật thể sống, hơn nữa chỉ có thể nghe được hơi thở của vật thể sống cách nó năm bước, một khi nghe thấy nó sẽ lập tức nhào lên người, sau đó chui vào trong cơ thể, thức ăn của nó là xương."

Lâu Thất nói vậy Trầm Sát mới phát hiện ra nàng đứng cách Ứng năm bước, trong lòng hắn lập tức thở phào.

"Âm thanh kỳ lạ mà họ nghe được ở trong thi thể chính là vì đám kiến Xích Băng này ăn xương sao?" Trầm Sát hỏi.

Lâu Thất đáp: "Đúng vậy."

"Nói như vậy trong năm thi thể này đều có kiến Xích Băng, nếu như chúng bò ra..." Trầm Sát cũng cảm thấy khiếp sợ.

"Kiến Xích Băng sau khi ăn no sẽ ngủ đông, không ra ngoài nữa." Lâu Thất nhớ tới những ghi chép trong Kỳ Vật Chí của lão đạo sĩ thối lại cảm thấy dựng tóc gáy.

"Bây giờ là đầu hạ, sao chúng lại ngủ đông?"

”Chàng không thấy lạnh sao?” Lân Thất dựa lại gần hắn: ”Kiến Xích Băng có kĩ năng tự giảm nhiệt độ, thứ này sao có thể tồn tại chứ? Ta còn tưởng rằng là lão đạo sĩ thêu dệt ra để dọa ta, sao lại thực sự có thứ này được?” Càng nói nàng càng giống như tự lẩm bầm một mình.

”Có kĩ năng tự giảm nhiệt độ?”

”Ừ, thế nên mới gọi là kiến Xích Băng, sau khi bọn chúng ăn xương sẽ nhả ra khí lạnh, khí lạnh này rất đáng sợ, có thể đóng băng những động vật nhỏ bé và thực vật yếu ớt ở xung quanh.” Lân Thất nhìn kiến Xích Băng trên cánh tay Ứng.

”Chúng không rõ vải là thứ gì, vì thế phải tới lúc tiếp xúc với da mới chui vào cơ thể. Nhưng không thể tấn công nó vì một khi tấn công, hành động của chàng chắc chắn không nhanh được bằng nó, chưởng phong chưa tới nó đã có thể cảm nhận được và lập tức chui vào, sau khi chui vào người thì sẽ chẳng còn cách nào để lấy ra được.”

Hơn nữa, nó vừa chui vào người sẽ lập tức ăn xương, cho dù chỉ ăn một cái lỗ nhỏ cũng đủ để khổ sở rồi.

Lần này Lân Thất thực sự hết cách. Lão đạo sĩ cũng không biết phải đối phó với thứ này ra sao, ông ta chỉ mô tả sơ sài rằng không được lại gần quá năm bước sẽ không sao.

Nhưng bây giờ phải làm sao? Ứng cũng không thể nào cứ giả chết mãi được, sẽ không thể nhịn lâu.

Còn nữa trong năm thi thể kia không biết có bao nhiêu con kiến Xích Băng, không biết khi nào chúng ăn no ngủ đông, nhờ nó chưa ăn no, chui ra khi đang chôn xác thì phải làm sao?

Vì thế năm thi thể kia bây giờ không thể di chuyển.

Lân Thất thực sự bực bội.

Trần Sát nói: ”Cũng không khó, chỉ cần chuẩn bị thức ăn cho chúng là được. Bảo đám người Trần Thập đi săn động vật về đây.”

Nghe hắn nói vậy, Lân Thất lập tức hiểu ý của hắn, mắt nàng phát sáng: ”Vẫn là chàng thông minh? Sao ta lại không nghĩ ra chứ? Tìm con to to lại đây!”

Tư duy của nàng thực ra đã đi vào một vòng luẩn quẩn, cứ nghĩ rất khó rất khó, rất đáng sợ, nhưng lại quên mất không nghĩ về hướng căn bản nhất.

Trên núi vốn dĩ rất dễ săn được thú rừng, nhưng thực tế khiến họ rất rầu rĩ, vì khai phá đồi núi nên rất nhiều động vật đã chạy vào sâu trong núi, còn một điều nữa là Lân Thất đoán có khả năng là do kiến Xích Băng ở đây, nhiệt độ quá lạnh, những động vật kia rất nhạy cảm, đều sợ hãi bỏ chạy cả rồi.

Kiến Xích Băng trên tay Ung cũng không động đậy, khiến hắn vô cùng căng thẳng, nhìn nó chăm chú.

Sau cùng Trầm Sát nghiêng rằng: "Đi dắt một con ngựa lại đây!"

Lâu Thất giật mình, hi sinh một con ngựa? Có thể là do sau khi xuyên không tới đây có được Đạp Tuyết, nàng rất có cảm tình với ngựa.

Đã hết cách rồi, Hồ Huống Chi kéo một con ngựa già, gầy gò bước tới, nếu như Trầm Sát không cố kéo nó tới, con ngựa này sẽ không dám lại gần. Cuối cùng nó bị nội lực đẩy vào, con ngựa vừa mới tiến vào phạm vi năm bước, Lâu Thất và Trầm Sát còn chưa nhìn rõ con kiến Xích Bắc kia di chuyển thế nào, nó đã ngay lập tức ở trên người ngựa già, hơn nữa họ còn chưa kịp phản ứng gì thì nó đang chui thẳng vào trong da thịt của ngựa, trên mình ngựa lập tức xuất hiện lỗ nhỏ kinh tởm giống như trên ngực thi thể kia.

Con ngựa đó ngã ngay xuống đất, toàn thân co giật không kêu lên được tiếng nào.

"Trời ơi..."

Lâu Tín đứng ở phía xe không kìm lòng được lẩm bẩm kêu lên: "Một con kiến nhỏ như vậy mà có thể giết chết một con ngựa chỉ trong tích tắc!"

Tiếng ăn xương rợn người lại bắt đầu vang lên.

Lâu Thất giơ tay ra vỗ vai Ung, nói với Trầm Sát: "Mau gọi hắn tỉnh lại."

Ung trở dậy nhưng vì ức chế quá lâu, giả chết trong thời gian dài, hắn lập tức ngã về phía Lâu Thất, Lâu Thất đưa tay đỡ hắn theo phản xạ.

Trầm Sát ánh mắt lập tức tối lại, đưa tay đỡ lấy Ung, sau đó tránh khỏi người nàng.

Đợi tới khi họ lùi ra xa trăm mét mới đồng loạt thở phào, thứ đó thật đáng sợ. Lâu Thất nói với Ung: "Cánh tay của người chắc lạnh cóng rồi phải không? Hồ Huống Chi, dẫn Ung về đi tìm đại phu lấy dầu nóng xoa bóp cho tới khi cảm thấy nóng ran lên thì thôi."

"Tuân lệnh." Hồ Huống Chi lập tức đỡ Ung đi.

Trâu Lẽ cũng lạnh tới mức môi tái nhợt: "Để quân, để phi, những thi thể kia thì phải làm sao?"

"Đốt đi, đốt hết đi." Lâu Thất nói, "còn nữa, nơi phát hiện ra thi thể chắc toàn bộ kiến Xích Băng đều đã theo tới đây rồi, như vậy cũng tốt, một lần đốt hết. Người đừng nói với ta vẫn còn phải tới đó để kiểm tra, ta nói cho người biết, ta không đi đâu."

Nàng vừa mới về tới Phá Vực, lần này còn chưa kịp nghỉ ngơi gì, hôm qua tới, tối qua đã có kẻ gây rắc rối, được chú hành hạ nàng tới nửa đêm mới có thể nằm nghỉ, kết quả mở mắt ra đã bị kéo đi lên buổi chiều sớm, tranh cãi cả buổi khiến nàng khô cả miệng, mới chỉ ăn được bữa sáng muốn hắt dẫn nàng đi hóng gió cho thư thả, sau khi đi một vòng về ngủ tiếp, không ngờ lại gặp phải chuyện bên này, kiếp trước nàng đã gây ra bao nhiêu tội nghiệt để kiếp này phải long đong lận đận tới vậy? Từ khi mới mấy tuổi đầu đã không được nghỉ ngơi, lẽ nào thực sự không thể để nàng sống những tháng ngày ăn no chờ chết được sao?

Nghĩ tới đây nàng lại rầu rĩ nhìn Trầm Sát, hỏi hẩn một vấn đề.

”Chàng nói xem, tại sao ta lại cứ bận rộn tới vậy?” Còn không đợi hẩn trả lời, nàng lại tự nghiêm túc tiếp lời: ”Đây hoàn toàn là vì ta là thiên tài! Ôi, có một câu nói đã giải thích tất cả, người tài thì vất vả.”

Nàng thở dài: ”Chàng nói xem, mẹ ta sinh ra ta là người vô song tuyệt thế thế này cũng đúng là rất lợi hại!”

Khóe miệng Trầm Sát co giật.

Cho tới cả Trần Thập và Lâu Tín đi sau cũng không khỏi rùng mình.

Lạ thật, rõ ràng bình thường bọn họ cũng thấy nàng thực sự rất lợi hại, nhưng nghe nàng tự khen mình như vậy sao bọn họ vẫn thấy mình chao đảo trong gió?

Sau khi trở về phải giải thích việc này như thế nào đương nhiên không phải phận sự của nàng, nàng kịch liệt yêu cầu lên đợi trong xe ngựa, Trầm Sát muốn kéo nàng cùng xử lý công việc nàng lập tức chui ngay vào trong xe, đánh chết cũng không ra, cuối cùng Trầm Sát cũng không nỡ ép buộc nàng.

Trần Thập và Lâu Tín đi một vòng, mang về cho nàng một ít quả dại. Lâu Thất dựa vào trong xe ngựa ôm gối ăn trái cây tươi ngon, không khỏi cảm thán: ”Như thế này mới đúng chứ.”

”Cô nương, kiến Xích Băng chỉ cần đốt đi là được sao?”

Lâu Thất ừ một tiếng: ”Chắc là được, thứ đó chắc đốt sẽ chết, có điều cũng chính vì chúng chui trong thi thể nên lửa phải lớn, có thể lập tức bao bọc thi thể, nếu như chúng ở bên ngoài với tốc độ của chúng chắc chắn lửa chưa kịp đốt tới chúng đã chạy mất rồi.

Vì thế bây giờ là thời điểm tốt nhất để đốt thi thể, cũng không được chạm vào những cái xác đó, chúng đang ngủ đông, động tác sẽ chậm hơn một chút.

Trầm Sát xử lý việc này mất nửa canh giờ, Lâu Thất cũng mặc kệ, dù sao thì trong xe rất thoải mái, ăn xong trái cây nàng liền nằm ngủ trong xe. Sau đó nàng cảm thấy Trầm Sát lên xe, tâm trạng liền thả lỏng, ngủ càng say hơn, tới khi xe bắt đầu đi về nàng cũng không biết.

Người của Cửu Tiêu Điện nhanh chóng nhìn thấy cảnh mà họ cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Đế quân ôm đế phi xuống xe ngựa!

Động tác của hắn rất từ tốn nhẹ nhàng, đế phi nằm ngủ trong lòng hắn, đế quân ôm đế phi vào Tam Trùng Điện, bước đi chậm rãi.

Họ có thể dùng đầu mình đảm bảo, cả đời này chưa từng nhìn thấy đế quân dịu dàng như vậy bao giờ.

Tin này đương nhiên cũng truyền tới khách điện.

Phi Hoan nghe xong tức tới mức lại muốn ném hết đồ đạc đi. Nhưng từ sau khi sự việc của buổi chiều sớm truyền đi, thái độ của những thị nữ kia đối với cô ta cũng thay đổi hẳn.

Thậm chí còn có người nói với cô ta, Thúy Hoa cô nương bớt giận, bình nước cốc nước lần trước đã bị cô ném rồi, ở đây chỉ còn lại một bộ, nếu ném tiếp khi uống nước sẽ không còn mà dùng nữa.

Vốn dĩ trong lòng Phi Hoan thích Tây Trường Ly, cô ta cho rằng mình tới Phá Vực cũng chỉ là một nhiệm vụ, cô ta không hề để tâm tới Trầm Sát, nhưng sau khi bị đả kích mạnh như vậy, cô ta nảy sinh lòng phản kháng.

353. Chương 353

Phi Hoan cảm thấy mình cũng không hề kém cạnh, chí ít là không thua kém Lâu Thất.

Xét về tướng mạo, mặc dù cô ta không tuyệt sắc bằng Lâu Thất nhưng cô ta biết ưu thế ngoại hình của mình ở đâu, cô ta yếu đuối, liễu yếu trước gió. Rất nhiều đàn ông đều thích vậy, rất nhiều đàn ông đều bị cô ta mê hoặc, cô ta nhìn có vẻ yếu đuối nhưng trên thực tế có một trái tim vô cùng tàn nhẫn.

Nếu không cô ta sẽ không thể nào trong lòng thích Tây Trường Ly nhưng lại cam tâm tình nguyện một mình tới Cửu Tiêu Điện để hiến thân. Mặc dù sự phụ của cô ta từng nói cô ta chắc chắn phải hiến thân cho Trầm Sát, nhưng là nữ nhi sẽ thường hi vọng có thể dâng hiến cho người mà mình yêu thương. Có điều bây giờ Phi Hoan cho rằng, nếu như yêu Trầm Sát, dường như cũng không phải việc quá khó.

Tuy Tây Trường Ly thích cô ta nhưng so với đại nghiệp của hắn, cô ta là thứ có thể hi sinh, đây cũng chính là nguyên nhân khiến cô ta không thể nào hoàn toàn yêu hắn được, họ không giao cho đối phương trọn con tim mình.

Phi Hoan đột nhiên muốn biết, Trầm Sát và Lâu Thất có phải đã trao cho đối phương toàn bộ con tim rồi hay không?

”Người đâu!”

Dù sao thì cô ta cũng là người được Ưng vệ đại nhân đón vào, không có dám nói gì cô ta, mọi thị nữ vẫn không dám lơ là.

”Thúy Hoa cô nương có gì cần dặn?”

Nghe thị nữ gọi mình là Thúy Hoa cô nương, trong lòng Phi Hoan cảm thấy rất kỳ quặc, cô ta cũng không phải kẻ ngốc, rất nhiều người nghe thấy cái tên này thái độ đều tỏ ra rất kỳ quái, mới đầu cô ta không để tâm nhưng nhiều lần như vậy cô ta liền phát giác ra, hơn nữa họ còn nói cô ta là Phi Hoan.

Sao lại như vậy chứ? Rõ ràng cô ta nhớ mình tên là Thúy Hoa.

Nhưng dù đã nhận định mình là Thúy Hoa thì thực lòng cô ta cũng cảm thấy Phi Hoan nghe hay hơn Thúy Hoa. Tây Phi Hoan, Tây Thúy Hoa? Phi Hoan thực sự không tài nào hiểu nổi, cuối cùng nhớ tới lần đó, khi cô ta thi triển Không Mộng Yểm.

Khi đó cô ta nghi ngờ Không Mộng Yểm của mình thất bại, sáng nay càng khiến cô ta chắc chắn đúng là thất bại. Nhưng tại sao? Cô ta thực sự không hiểu, hơn nữa sao lại thất bại? Cô ta chưa từng nghe nói Trầm Sát có thể giải được bùa chú. Cho dù hẳn ta có thể sửa thì trong giấc mơ cùng lắm cũng chỉ có thể kháng cự mạnh hơn, không thể nào khiến cô ta tạm thời mất trí để sửa tên.

Cô ta hoàn toàn không thể ngờ được rằng mình bị Lâu Thất chơi một vỏ.

”Ta phải gặp đế quân.” Phi Hoan vẫn quyết định gác lại việc này sang một bên.

”Đế quân không hề truyền gọi Thúy Hoa cô nương.” Thị nữ cũng không có cách nào. Phi Hoan nghiêng rằng, khi nào cô ta muốn gặp một người đàn ông còn phải đợi truyền gọi?

”Đế quân không truyền gọi thì ta cũng phải gặp, ta sẽ đích thân làm một món cơm thuốc mang tới cho đế quân.”

Ánh mắt cô ta bỗng thoáng qua một luồng sang u tối, thị nữ đó nhìn vào ánh mắt đó lập tức trở nên dờ dẩn.

”Vâng!”

Khi Lâu Thất tỉnh dậy đã là hoàng hôn nắng đỏ. Đã lâu lắm rồi nàng không ngủ lâu và thoải mái như vậy, lúc này tỉnh dậy nàng có chút mơ hồ, không biết bây giờ là ngày tháng năm nào, nhưng ngay lập tức nàng ngửi được một mùi hương dịu mát, mùi hương này nàng rất quen thuộc, đó là mùi trên người Trầm Sát. Nàng nhìn ngó xung quanh thì nhận ra đây là một chiếc giường hoàn toàn mới, chăn nàng đắp và rèm màn đều là mới, vén rèm ra nhìn quả nhiên là trong tấm điện của Trầm Sát.

Nhưng đồ đạc đều là mới, sao lại có mùi của hủn?

Nàng bước xuống giường, thấy mình đã thay y phục, đồ mặc bên trong hoàn toàn mới, bên trong trống trơn, đồ lót không hề có.

”Nhị Linh!”

Lâu Thất bất ngờ cảm thấy giận sôi máu, nàng không tin mình có thể ngủ say tới mức độ này, đến nỗi có người lột hết đồ rồi lại thay đồ mới giúp mà cũng không biết.

Nhị Linh quả nhiên đang canh bên ngoài, nghe tiếng nàng gọi liền đẩy cửa bước vào: ”Đế phi, người tỉnh rồi sao?”

Lâu Thất nhìn thấy nàng liền thở phào: ”Là người thay đồ cho ta sao?”

”Việc này... cũng coi là vậy.”

Nghe nàng nói vậy Lâu Thất lập tức thấy không ổn: ”Cái gì mà coi là?”

Nhị Linh mím môi cười, nói nhỏ với nàng: ”Đế quân vốn định thay cho đế phi, nhưng đế quân không biết cớ đồ của nữ giới, sau khi kéo loạn xạ lên liền kêu thuộc hạ vào giúp đỡ. Đồ bên trong là đế quân thay, đế quân mới dậy không lâu.”

Lâu Thất lão đảo trong gió.

”Gã Trầm Sát đó nhất định lại điểm huyết ngủ của ta phải không?”

”Có lẽ đế phi hơi mệt, đế quân nói để người nghỉ ngơi, vì thế mới điểm huyết ngủ của người.”

Lâu Thất nghiêng rằng, gã đó, gã đó mặc dù đồng ý trước đêm tân hôn sẽ không làm chuyện đó, nhưng rốt cuộc hủn ta có hiểu thế nào là nam nữ thụ thụ bất thân không? Sao mặt dày thế không biết? Sao lại còn thoáng hơn cả nàng tới từ hiện đại vậy?

”Đế quân nghỉ ngơi lâu không?”

”Chừng hơn một canh giờ.”

Nghe Nhị Linh nói vậy, Lâu Thất phát hiện ra mình khê thở phào, nàng hơi sững người. Thực ra nàng cũng rất quan tâm tới hủn, nàng cảm thấy mệt, cũng thấy hủn chắc chắn rất mệt, có thể ngủ được hai tiếng đồng

hồ là rất tốt. Lâu Thất thậm chí còn bắt đầu nghĩ với việc điều chế một ít đan dược bồi bổ cơ thể cho hần sử dụng.

Mặc đồ xong, khi nàng thắt đai lưng mới phát hiện ra đai lưng của bộ đồ này cũng có đặt ở bên cạnh.

Nhị Linh thấy nàng nhìn vào chiếc đai lưng đó liền hỏi: "Đế phi, bây giờ ở trong cung, hay là đừng đeo chiếc đai lưng của đế phi nữa." Chiếc đai lưng đặc biệt của đế phi, nàng nhìn thôi cũng thấy nặng.

Lâu Thất thấy chiếc đai của bộ này rất nhỏ gọn xinh đẹp liền gật đầu, để mặc Nhị Linh thắt lên eo mình.

Sau khi chỉnh sửa xiêm y xong, Nhị Linh liền khen ngợi: "Đế phi, người thật đẹp, eo thật nhỏ."

Lâu Thất bật cười: "Người cũng rất xinh đẹp."

Nhị Linh biết thói quen của nàng, đôi bàn tay khéo léo giúp nàng chải một kiểu tóc đơn giản và khá thoải mái, sau đó mở hộp trang sức trên bàn trang điểm ra, bên trong đầy ắp đồ trang sức.

"Những thứ này ở đâu ra vậy?" Nơi này là tẩm điện của Trầm Sát, trước đây không hề có chút đồ trang sức nào của nữ nhi, bây giờ lại có bàn trang điểm lại còn có một hộp đồ trang sức lớn như vậy.

"Đế phi, những thứ này là để quân sai người chuẩn bị từ sau khi đế phi đi Thần Ma Cốc. Đúng rồi đế phi đừng nói sẽ tới thiên điện nữa, người hãy xem để quân đã chuẩn bị rất chu đáo." Nhị Linh bây giờ đã sắp hóa thân thành fan trung thành của Trầm Sát, nếu như cô nương của họ thành thân, đương nhiên ở cùng để quân là tốt nhất, bây giờ để quân đã thay đổi rất nhiều, còn chú ý cả tới những thứ này, rất tận tâm chu đáo, cũng may những thị nữ ở Nhất, Nhị Trùng Điện không biết, nếu không sẽ không biết sẽ si mê để quân tới nhường nào nữa?

Hi hi, đáng tiếc cả đời này họ cũng không có cơ hội. Trong lòng để quân chỉ có một mình đế phi, đợi ngày dựng nước, để quân nhất định phong đế phi làm hậu, sau này chỉ có đế hậu, đó sẽ là một giai thoại.

Nhị Linh thực sự vui mừng cho Lâu Thất.

Lâu Thất liếc nhìn nàng ta, đột nhiên nói: "Nhị Linh có phải đã có đối tượng rồi không?"

"Cái, cái gì?" Nhị Linh đỏ mặt: "Đế phi đừng đùa thuộc hạ, thuộc hạ vẫn luôn hậu hạ đế phi!"

"Chà chà, bên cạnh ta đã có một bà cô rồi..." Lâu Thất nhớ ra: "Tiểu Trù đâu rồi?"

Tiểu Trù chỉ có một mình nên cũng hạ quyết tâm đi theo nàng, khác với đám người Đồ Bôn, cô ấy là nữ nhi, hơn nữa tuổi cũng không còn nhỏ, lại còn là một cô gái không còn ít tuổi và chưa gả chồng, cần phải

bố trí thỏa đáng mới được.

"Ồ, đúng rồi, thuộc hạ quên chưa nói với đề phi," Nhị Linh vội vàng nói: "Tiểu Trù cô cô hôm nay cũng vào ở trong Tam Trùng Điện."

"Tiểu Trù cô cô?"

"Ở Đông Thanh, cung nữ lớn tuổi giàu kinh nghiệm sẽ xưng là ma ma nhưng đề quân nói rồi, Nhất Trùng Điện và Nhị Trùng Điện không quản, Tam Trùng Điện đều thống nhất xưng là cô cô."

Lâu Thất hiểu liền.

Nói như vậy cô cô cũng chính là một chức vị trong hậu cung.

Lúc này, bụng Lâu Thất kêu ùng ục.

"Đề phi ngủ qua mất bữa trưa rồi."

Nàng ngủ trên xe ngựa suốt buổi sáng, nửa chừng tuy bị điểm huyết ngủ nhưng ngủ thẳng tới hoàng hôn thì thật là ham ngủ. "Đi thôi, đi ăn cơm."

Trong vườn ánh hoàng hôn chiếu xuống, khắp trời ánh sáng, chiếu trên ngôi lưu ly càng trở nên huy hoàng trắng lệt, xinh đẹp lộng lẫy. Tùng xanh thẳng tắp, giả sơn nhấp nhô, cầu đá cong cong, có dòng nước trong mát uốn lượn. Vườn bên ngoài tấm điện của Trầm Sát không có hoa tươi liễu rủ, hẳn không thích phong cách đó, vì thế trong tấm điện của hẳn có đặt thêm bàn và gương trang điểm, đó là việc vô cùng đáng ngạc nhiên.

Lâu Thất nhìn thấy Trầm Sát ngồi trong đình ở cách đó không xa.

Hắn mặc huyền y, tóc đen buông xõa, lông mày trắng dài, gương mặt tuấn tú vô song. Một tay hẳn cầm đọc một cuốn sổ, trên bàn đá còn có hai chõng đặt ở hai bên. Lâu Thất đoán đó là tấu sớ, hẳn bỏ đi lâu vậy chắc chắn có nhiều việc phải xử lý, chỉ có điều tại sao hẳn không tới thư phòng mà lại ngồi ở đây làm gì?

Khi nàng đang định bước qua thì thấy một nữ tử mặc xiêm y màu ngọc bước từ ngoài cửa điện vào, bước chân như thể giẫm trên cánh sen, chỉ là bước đi thôi mà cô ta cũng đi ra được tư thế vô cùng sinh động.

Phi Hoan.

Lâu Thất lập tức nhướng mày.

Phi hoan sao lại có thể vào Tam Trùng Điện?

Hơn nữa nàng nhìn kĩ lại càng kinh ngạc hơn, vì bên cạnh Phi Hoan còn có thần y.

Rốt cuộc đây là tiết tấu gì? Lâu Thất lập tức vô cùng hiếu kỳ. Nhị Linh cũng có phần tức giận: "Đế phi, ả ta sao có thể vào đây? Thuộc hạ đi đuổi ả ta ra!" Cô nàng Ứng vệ đón vào Cửu Tiêu Điện, nàng không ưa chút nào.

Lâu Thất kéo nàng ta lại: "Nếu cô ta đã có thể vào đây tức là được sự đồng ý của đế quân, không thấy họ đang đi về phía đế quân đó sao?"

Nàng đứng ở hướng này nhìn qua, nơi đó có một hàng tùng. Nàng vừa nhìn thấy Phi Hoan và thần y, nhưng chỉ mới nói chừng hai ba câu, nàng lại thấy cả Nguyệt và Ứng.

Được thôi, mọi người đều đã tới, rốt cuộc là có chuyện gì? Lúc này, nàng chú ý tới chiếc khay trên tay Phi Hoan, trên khăn có một chiếc bát sứ màu trắng.

Đó là gì?

"Nhị Linh, người đi chuẩn bị cơm cho ta." Lâu Thất để Nhị Linh đi, một là vì nàng đói thật, hai là vì nàng muốn đi nghe trộm, không thể dẫn theo Nhị Linh.

Nhị Linh giẫm chân, quay người bước đi.

Lâu Thất thấy Phi Hoan bưng bát kia đứng đợi ở ngoài đình, thần y và Nguyệt, Ứng đều đi vào trong đình, không biết Thần Y nói gì với Trầm Sát, Trầm Sát lập tức quay đầu lại nhìn Phi Hoan ở bên ngoài.

Phi Hoan bắt gặp ánh mắt hắn liền hơi khom gối, nở một nụ cười.

354. Chương 354

Lâu Thất đứng ở góc độ này có thể nhìn được nụ cười của cô ta, xinh đẹp giống như một đóa hoa chớm nở vào ngày đầu xuân.

Trầm Sát vốn lạnh lùng lần này lại không làm lơ như trước đây, hắn nhìn cô ta một lát, sau đó lại quay sang nhìn thần y.

Thần y vừa hay quay mặt về phía Lâu Thất.

Lâu Thất chăm chú nhìn khẩu hình của ông ta.

”Đế quân, việc này thần đã kiểm chứng rồi, cô ta không nói dối.”

Không nói dối? Không nói dối cái gì? Lâu Thất biết ”cô ta” mà thần y nói chính là Phi Hoan, nhưng rốt cuộc là đang nói gì?

Nàng không dám bước tới, nàng sợ mình tới đó họ sẽ không nói sự thật. Lâu Thất muốn nghe sự thật.

Nhưng nội lực của Trầm Sát cao hơn nàng, nếu nàng tùy tiện bước tới, Trầm Sát nhất định sẽ phát hiện ra nàng.

Trầm Sát không biết đã nói gì, Nguyệt và Ứng tỏ ra rất kích động, hai người đồng loạt quỳ sụp xuống!

Bây giờ Lâu Thất thực sự kinh ngạc.

Nàng không hề do dự, mím môi bước qua. Chắc chắn họ đang nói một việc lớn, một việc lớn khiến Trầm Sát băn khoăn, nếu không Nguyệt và Ứng đã không cùng quỳ xuống như vậy, họ như đang khuyên gì hần.

Nếu như nói việc lớn như vậy mà Trầm Sát không nói thực với nàng, vẫn còn muốn giấu nàng, nàng nhất định sẽ không tha cho hần.

Khi Lâu Thất lại gần, Phi Hoan nhìn thấy nàng. Cô ta nở nụ cười đắc ý.

Lâu Thất đang đi về hướng đối diện với cô ta, vì thế hai người coi như đối mặt. Lâu Thất nhìn thấy nụ cười trên môi Phi Hoan, trong lòng giật mình, nàng có thể nhận ra đó là nụ cười vô cùng tự tin, cũng tức là cô ta tin rằng mình có thể đạt được mục đích.

Nhưng tại sao? Cô ta dựa vào đâu?

Nàng bước lại gần hơn nữa thì nghe thấy tiếng Nguyệt, ”... Đế phi nhất định có thể hiểu, dù sao đây cũng là việc không bình thường.”

Nàng có thể hiểu gì? Tới bây giờ nàng vẫn không thực sự hiểu.

”Đế quân, thần có thể nói rõ với đế phi, giống như Nguyệt vệ đại nhân nói, đế phi nhất định có thể hiểu được, nhưng việc này suy cho cùng vẫn phải thiệt thòi đế phi, sau này đế quân có thể đối xử tốt với đế phi hơn nữa.”

Lâu Thất nghe thần y nói vậy lại càng lấy làm lạ, rốt cuộc là chuyện gì?

Lúc này nàng ngửi thấy một mùi hương thoảng qua, mùi hương này rất dễ bị bỏ qua, giống như hương hoa, giống như mùi hương của thực phẩm làm bánh ngọt.

Nhưng nàng nhất thời không nhớ ra mùi này là mùi gì.

Trầm Sát, Nguyệt và những người khác phát hiện ra nàng, lập tức sắc mặt trở nên lạ kì.

”Nguyệt vệ, Ứng vệ, các người đang làm gì vậy? Quỳ cả ở đây không đứng dậy là sao? Ồ, đúng rồi, còn cả Phi Hoan cô nương, sao không mời cô ta vào?” Lâu Thất vừa bước vào liền lên tiếng.

Trầm Sát nhìn nàng, Lâu Thất bắt gặp ánh mắt hẩn, lập tức giật mình, nàng chưa từng nhìn thấy ánh mắt như vậy của Trầm Sát, rất phức tạp, phức tạp tới mức nàng cũng không phân biệt nổi.

”Sao vậy?”

Nàng có cảm giác mình ngủ một giấc mà như thể đã trải qua một năm. Việc này nhất định có liên quan tới Phi Hoan, nếu không họ sẽ không kì lạ như vậy.

Trầm Sát đang định nói thì Phi Hoan đã nhỏ nhẹ lên tiếng: ”Đế quân, có thể để tiểu nữ mang cơm thuốc vào được không? Tiểu nữ bưng tới đây, tay thực sự hơi mỏi rồi.”

Lời này nói rất yếu ớt, khiến người ta thương cảm.

Trầm Sát vẫn nhìn Lâu Thất, gơ tay về phía nàng ta. Lâu Thất đặt tay mình vào lòng bàn tay hẩn, được hẩn dắt tới đứng bên cạnh mình. Hẩn không hề kéo nàng ngồi xuống đùi hẩn, trước mặt người ngoài và thuộc hạ, hẩn luôn tỏ ra lạnh lùng, nhưng Lâu Thất đứng bên cạnh hẩn, hẩn vẫn có thể nắm tay nàng.

”Vào đi.” Hẩn cho phép Phi Hoan vào.

Lâu Thất nhướng mày.

Nàng phát hiện ra sắc mặt Nguyệt, Ứng và thần y đều có vẻ kì lạ, như thể rất khó nhận ra họ vui hay không vui. Lâu Thất nhìn Phi Hoan, trong lòng có chút suy đoán, sự suy đoán này khiến trái tim nàng chùng xuống.

Mọi người nhất thời không nói gì, chỉ nhìn Phi Hoan bưng canh vào đặt nhẹ trên bàn, cô ta đưa bàn tay trắng nõn nã ra mở nắp bát, lập tức hương thơm ngào ngạt tuyệt đối có thể khiến ai nấy cũng đói bụng len lỏi vào mũi mọi người.

Lâu Thất mắt phát sáng.

Đồ bổ, món ngon!

Là một kẻ sành ăn đích thức, trước mặt món ngon, những việc khác có thể tạm thời gác lại.

”Thúy Hoa cô nương, đây là gì vậy?”

Phi Hoan mỉm cười nói: ”Đây là canh bổ tiểu nữ tử tận tay hầm cho đế quân. Hiện nay Phá Vực dựng nước bận rộn, chắc chắn có nhiều việc cần đế quân xử lý,” cô ta lại nhìn chồng tấu sớ, dịu dàng nói: ”Canh bổ này là do mẹ của tiểu nữ dạy tiểu nữ nấu, dùng rất nhiều thảo dược, lại thêm nhiều nguyên liệu khác, hầm nửa canh giờ mới xong. Tiểu nữ tử hi vọng mượn bát canh bổ này có thể xin lỗi đế quân và đế phi, sáng nay trên đại diện là tiểu nữ đã thất lễ.”

”Đích thân hầm cho đế quân? Vậy ta không thể ăn rồi!” Lâu Thất bước lên một bước, dáng vẻ như chuẩn bị giành canh ăn.

”Nếu Lâu đế phi thích, tiểu nữ tử sẽ về nấu loại khác, bát này chỉ có thể để nam tử dùng, nữ tử không thích hợp.” Phi Hoan nói, hai tay đỡ bát canh tới trước mặt Trầm Sát.

”Đứng lại.” Khi cô ta cách Trầm Sát năm bước, giọng Trầm Sát lạnh lùng nói cô ta. Phi Hoan lập tức dừng lại, sau đó ánh mắt có vẻ đỏ hoe.

”Đế quân, là tiểu nữ có lỗi, tiểu nữ không nên dùng Khổng Mộng Yểm với đế quân.”

Vừa dứt lời, đừng nói Lâu Thất tới Trầm Sát cũng sững sờ. Họ không thể tưởng tượng ra nổi, cô ta lại dám nói ra chuyện này! Hơn nữa lại nói vào lúc này, trước mặt nhiều người như vậy.

Giờ đây, điều họ tò mò là cô Phi Hoan này rốt cuộc định làm gì? Cô ta biết bùa chú là điều không thể bàn cãi, nhưng cô ta biết Khổng Mộng Yểm, loại bùa chú này rất nhiều người đều sẽ bài xích.

Đương nhiên khiến Trầm Sát và Lâu Thất bất ngờ là lẽ nào cô ta biết họ đã phát hiện ra trước đây cô ta thi triển Khổng Mộng Yểm? Sau khi biết cô ta không hốt hoảng cũng không né tránh, ngược lại còn quang minh chính đại nói ra?

Ngay cả Lâu Thất cũng không biết cô ta ấp ủ âm mưu gì?

Ánh mắt Phi Hoan đỏ hoe, nước mắt lưng tròng: ”Tiểu nữ tử thấy thú vị nên mới học bùa chú này, lần trước vì quá hiếu kì, cũng quá ngưỡng mộ đế quân nên nhất thời phạm lỗi, mong đế quân nể mặt sự phụ tiểu nữ, nể tình tâm lòng sắc son của tiểu nữ đối với đế quân mà tha thứ cho tiểu nữ.”

Nguyệt biết việc Khổng Mộng Yểm, Ung thì không biết, vì thế hắn không biết Khổng Mộng Yểm là sao, Nguyệt mặt biến sắc, hắn nhớ tới chuyện này liền có chút do dự.

”Bổn để quân không biết người đang nói gì.”

Trầm Sát khẽ nhíu mày, nhưng vẫn giả vờ không biết việc này. Lâu Thất cảm thấy rất lạ kỳ, nếu là người khác lúc này chắc đã bị hấn một chưởng đánh bay hoặc đánh chết rồi chứ?

Phi Hoan nhất thời cũng không hiểu.

Cô ta đã liều lĩnh thừa nhận việc Khổng Mộng yểm rồi, cứ nhận lỗi trước, nói không chừng cơ hội của cô ta sẽ lớn hơn, có điều hoàn toàn không ngờ rằng cô ta nói ra rồi nhưng Trầm Sát nhìn có vẻ như không hề biết gì?

Lẽ nào khi đó Khổng Mộng Yểm của cô ta đã gần thành công, phản phệ là vì nguyên nhân khác.

Nếu Khổng Mộng Yểm thành công, Trầm Sát đích thực không nhớ được nội dung của giấc mơ, chỉ nhớ cô ta. Nhưng hẳn không hề nhớ cô ta, cũng không nhớ tình hình trong mơ?

”Thúy Hoa cô nương nói vậy là biết bùa chú?” Lâu Thất thuần túy là biết rõ còn hỏi.

Phi Hoan gật đầu: ”Để phi lẽ nào có thành kiến với người biết bùa chú?”

Nói vậy Lâu Thất chắc sẽ khách sáo phủ nhận chứ? Nhưng khiến cô ta bất ngờ là, Lâu Thất thẳng thắn thừa nhận: ”Đúng thế, đặc biệt là những kẻ tới từ Tây Cương, đặc biệt rất căm ghét!”

Phi Hoan sững người.

Lâu Thất không bỏ qua biểu cảm của cô ta, lập tức khẳng định Phi Hoan này tới từ Tây Cương. Dung mạo xinh đẹp, bùa chú lợi hại, có dũng khí, rất sáng suốt dám một mình tới Cửu Tiêu Điện, thân phận của cô ta không tầm thường.

Lâu Thất luôn thấy rằng bản lĩnh của Phi Hoan không chỉ có nhiều đây, lần này cô ta có thể khiến đám người thần y đi cùng mình vào Tam Trùng Điện, để Trầm Sát đặc biệt đối đãi, điều đó đã chứng tỏ bản lĩnh của cô ta.

Phi Hoan lảng tránh vấn đề, lại quay sang nhìn Trầm Sát: ”Để quân, nguyên nhân tiểu nữ tử tới Phá Vực đã nói với Nguyệt vệ đại nhân và Ứng vệ địa nhân rồi, thần y cũng đã kiểm chứng, vì sức khỏe của đế quân, có phải tối nay sẽ để tiểu nữ bắt đầu dọn tới Tam Trùng Điện không?”

Dọn tới Tam Trùng Điện?

Đùa gì vậy, để cô ta dọn tới Tam Trùng Điện?

Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

Lâu Thất chưa hỏi, Phi Hoan cũng không đợi Trầm Sát trả lời, lại đẩy bát canh bổ tới trước mặt Trầm Sát: "Đề quân hãy uống bát canh bổ này trước đã."

Không ổn, vô cùng không ổn, nếu như trước đây Trầm Sát chắc chắn đã đánh bay đồ trong tay cô ta đi, đã cô ta ra ngoài rồi mới đứng, đâu có thể để cô ta nằm lần bảy lượt khuyên uống canh thể này.

Nàng đưa tay định đỡ lấy bát canh trong tay Phi Hoan, nhưng lúc này, Trầm Sát bỗng nhú mày, sau đó một tay giữ chặt lấy vị trí tim, cơ thể cứng đờ.

Lâu Thất đứng gần hần nhất, dường như ngay lập tức cảm thấy sự bất ổn của hần, nhiệt độ cơ thể hần nhanh chóng hạ xuống, trên người bắt đầu rỉ màu.

Độc cổ của Trầm Sát phát tác!

Không đúng, hôm nay không phải mười lăm, tại sao lại phát tác? Lần trước hần phát tác là trên đường về Phá Vực, nhưng có nàng, cơ bản không xảy ra chuyện gì cả.

Nhưng mới cách nửa tháng, sao lại phát tác rồi?

"Chủ tử!" Ứng và Nguyệt lập tức kêu lên.

Thần y vội vàng nhìn Lâu Thất: "Đề phi, mau..."

"Thần y, ta có chừng mực." Lâu Thất thấy ông ta định gọi nàng làm thuốc cho Trầm Sát liền ngắt lời ông ta.

Lúc này, họ bất ngờ thấy Phi Hoan rút một con dao găm nhanh chóng cửa vào cổ tay mình!

Máu chảy ra, tay còn lại của Phi Hoan bôi máu của mình, nhanh chóng định điểm vào ấn đường trên trán Trầm Sát.

355. Chương 355

Nhưng cô ta hoàn toàn không ngờ được rằng, Trầm Sát ngay lập tức ngã về phía Lâu Thất, như thể chắc chắn Lâu Thất có thể đỡ được hần.

Lâu Thất đúng là đã dùng một tay đỡ lấy vai hần, vừa chạm vào nàng cơ thể cứng ngắc của hần liền thả lỏng. Lâu Thất nghe thấy hần vội vã truyền âm.

"Sư phụ của cô ta có vấn đề, không được để lộ nàng có thể giảm bớt cơn đau của ta khi cổ độc phát tác, buông ta ra, cô ta giao cho nàng!"

Câu nói này hắn nói rất nhanh, Lâu Thất lập tức hiểu ra ý của hắn, trong lòng nàng liền cảm thấy nhẹ nhõm, hắn ta cho Phi Hoan vào đây là vì sư phụ của cô ta đáng ngờ sao?

Muốn để Trầm Sát tin tưởng hoàn toàn, người hắn có thể phó thác khi độc cổ phát tác là rất ít, cho dù là Ung và Nguyệt thì hắn cũng không thể chủ động dựa vào.

Nhưng hắn toàn tâm toàn ý tin tưởng Lâu Thất.

Có lúc Lâu Thất thậm chí cho rằng người này thật xảo hoạt, hắn dùng sự tin tưởng tuyệt đối của mình bá đạo hạ gục nàng, vì thế nàng mới không thể thoát nổi. Nhưng trên người hắn, nàng đâu phải không cảm nhận được sự ấm áp nào, trước nay chưa có ai toàn tâm toàn ý tin tưởng nàng tới vậy, hơn nữa lại bất chấp mọi thứ bá đạo bá chiếm trái tim nàng.

Dù thế nào đi nữa, Lâu Thất ngay lập tức hiểu được câu nói này của Trầm Sát.

Hắn muốn đóng kịch, cũng không hẳn là đóng kịch, vì khi độc cổ phát tác đúng là sẽ phải chịu cảm giác đau đớn tới đỉnh điểm, nàng đâu phải chưa nhìn thấy bao giờ. Nhưng hắn mạnh tới vậy, trước đây đã nhẫn nhịn bao nhiêu lần rồi, bây giờ nhẫn thêm nữa cũng không vấn đề gì.

Việc trao đổi giữa họ thậm chí chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Bàn tay dính máu của Phi Hoan không đỡ được Trầm Sát, cô ta lại nhanh chóng đưa tay ra, miệng còn nói vội: "Nguyệt vệ, Ung vệ, các người mau đỡ lấy Đế Quân, huyết chú của tiểu nữ có thể khống chế cổ độc của đế quân!"

Lâu Thất một tay túm lấy Thần Y lại gần, điểm huyết cam của ông ta, đẩy Trầm Sát lên người ông ta. Điểm huyết cam là vì sợ lát nữa ông ta nhìn thấy độc cổ phát tác Trầm Sát đau khổ mà không nhẫn nổi kêu nàng đi giải giúp hắn, Trầm Sát đã bảo không được để lộ nàng ra vậy thì sẽ không để lộ.

Đồng thời nàng cũng giơ tay nắm chặt lấy cổ tay Phi Hoan, nhìn thẳng vào mặt cô ta, giọng nói lạnh lùng như băng tuyết: "Bốn phi bảo người ra tay sao?"

Phi Hoan nhìn vào mắt nàng, thậm chí có chút mĩa mai, không hề chùn bước nói: "Sư phụ của tiểu nữ tử từng nói, tiểu nữ tử sinh ra là vì đế quân, tiểu nữ tử tới đây vì đế quân. Đúng rồi, người không biết phải không, tuyệt mệnh cổ của đế quân cần một nữ tử sinh ngày âm tháng âm năm âm mới có thể giải, có biết giải thế nào không?"

Lâu Thất nhếch miệng cười mĩa mai: "Giải thế nào?"

Phi Hoan hạ giọng, ghé sát lại gần nàng, nhìn như thể đang cùng nàng nhỏ nhẹ thương lượng nhưng trên thực tế ở góc độ của Nguyệt và Ứng đều không nhìn thấy ánh mắt và thái độ của cô ta mang đậm vẻ chế giễu mỉa mai: "Giữa nam và nữ, ngoài hoan lạc cá nước ra thì còn điều gì nữa?"

Cô ta nói vậy vì muốn khiêu khích Lâu Thất, đương nhiên không thể để Ứng và Nguyệt nghe được, nhưng cô ta không ngờ, Lâu Thất nghe xong liền cười ha ha, cổ tình lớn tiếng nói: "Cái gì, người sốt sáng được cùng để quân tận hưởng hoan lạc cá nước?Ồ, ta thật nghi ngờ, có thể thản nhiên nói ra bốn từ hoan lạc cá nước như vậy, Thúy Hoa cô nương cô vẫn nà thiếu nữ ngây thơ chứ?"

Bùm một tiếng, mặt Phi Hoan đỏ bừng.

Vô sỉ, vô sỉ!

Cô ta chỉ muốn nói cho Lâu Thất nghe thôi, không muốn nói trước mặt nhiều người đàn ông như thế này!

Cô ta giận dữ nghiêng rằng: "Chẳng phải người cũng nói ra đấy thôi?"

Lâu Thất bật cười: "Đúng vậy, người không biết sao, phụ nữ đã thành thân thì thường thoải mái hơn, người đã thành thân rồi sao?"

Mặt Phi Hoan càng đỏ gay.

Nhưng lúc này Trầm Sát thực sự đang rỉ máu, giai đoạn đầu khi độc cổ phát tác có thể nhận nhin, nhưng lỗ chân lông toàn thân lại bắt đầu rỉ máu, mắt hấn dần dần đỏ lên, đau rất đau, mặc dù có thể nhin nhưng thực tế là đau tới mức khiến người ta muốn ngất đi.

Hấn cố cầm cự, trong lòng vừa rầu rĩ cười khổ, có phải nàng đang báo thù không? Báo thù vì vừa nãy hấn nhìn Phi Hoan kia, cho ả Phi Hoan kia vào Tam Trùng Điện.

Ở điểm này nàng lòng dạ nàng còn nhỏ hơn cả lỗ kim, sao hấn lại không biết chứ.

Lòng dạ nàng hẹp hòi như vậy, sao hấn còn dám để ả Phi Hoan kia giải cổ, sao dám.

Nguyệt và Ứng vừa lo lắng nhìn Trầm Sát, vừa nhìn Lâu Thất, nhưng khi họ thấy Lâu Thất điểm huyết cam của thần y liền biết có lẽ có điều gì đó không tiện nói ra, Lâu Thất không muốn họ lên tiếng, lúc này họ có lo lắng cũng không dám làm phiền nàng.

Nhưng khi họ nghe được hai người đó nói vậy đều cảm thấy rất choáng váng. Lúc này rồi mà vẫn còn nói tới chuyện đó, thực sự ổn chứ?

Phi Hoan nghiêng rặng, nhắm mắt làm liều: "Nói chung vừa rồi Ứng vệ đại nhân nói rồi, đợi để quân tìm đủ thuốc dẫn sẽ là ngày có thể giải kị độc, tiểu nữ có thể dâng hiến bản thân, giúp để quân giải cổ!"

Sắc mặt Lâu Thất lập tức sa sầm, Phi Hoan tự biết được những gì đó là việc của cô ta, nhưng việc Trầm Sát trúng độ và cổ và việc phải tìm đủ thuốc dẫn, đợi giải được độc mới có thể giải cổ, những việc này lại do thuộc hạ tín nhiệm nhất bên cạnh Trầm Sát nói ra khiến nàng vô cùng phẫn nộ.

Phi Hoan là ai, bọn họ có hiểu biết gì về cô ta không?

Mục đích của Phi Hoan là gì? Bọn họ có rõ không?

Rõ ràng biết rằng nàng và Trầm Sát vẫn còn đang nghi ngờ cô ta!

"Ứng!" Lâu Thất bất ngờ hất Phi Hoan ra, lực rất mạnh khiến cô ta không chống cự được lùi ra sau mấy bước, nếu không phải có cột chống đỡ, chắc chắn sẽ ngồi bệt xuống đất.

Lâu Thất lạnh lùng nhìn Ứng, giọng nói như băng: "Ai cho người tư cách tự nói ra những việc này?"

Ứng chưa bao giờ thấy Lâu Thất lạnh lùng với hắn như vậy, trong lòng không khỏi giật mình, nói: "An nguy của chủ tử quan trọng hơn tất cả! Thuộc hạ cũng là đợi thần y xác nhận Thụy Hoa cô nương là người sinh vào giờ âm ngày âm tháng âm năm âm xong cũng mới nói, để phi, dù thế nào đi nữa, tính mạng của chủ tử mới là quan trọng nhất, không phải sao?"

"Phải cái khỉ mốc!"

Lâu Thất giận dữ thét lên: "Bổn cô nương nói cho các người biết! Nếu còn coi ta là để phi, nếu như Trầm Sát cần ta, vậy thì ta là của hắn, toàn tâm toàn ý là của một mình hắn! Đồng thời hắn là của ta, toàn thân toàn ý là của một mình ta! Bổn cô nương trước giờ không có thói quen thu gom rác rưởi! Trước giờ không có sở thích chung chồng với người phụ nữ khác! Ta nói cho các người biết, một khi Trầm Sát đụng vào người phụ nữ khác, bổn cô nương lập tức đá hắn!"

Không chỉ Ứng và Nguyệt, tới Phi Hoan cũng sững sốt nhìn nàng.

Họ biết Lâu Thất cần trung thành và trung trinh, nhưng đây là lần đầu tiên họ đích thân nghe được nàng quang minh chính đại nói ra như vậy.

Phụ nữ trên đời này đều bị đòi hỏi phải khoan dung độ lượng, không ai dám yêu cầu phu quân mình chỉ có một mình mình, có một vài chính thê còn phải đích thân giúp phu quân nạp thiếp, hơn nữa khi phụ nữ có thai, không thể phục vụ phu quân, như vậy chẳng phải cũng phải sắp xếp thiếp thất, thì thiếp đó sao? Cho dù để quân đồng ý cả đời này chỉ có một phi, nhưng thực ra bọn họ đều tưởng rằng sau này nếu như để phi có thai, cũng có thể sắp xếp thì thiếp cho để quân, không cho họ danh phận là được?

Bây giờ nghe ý của nàng tức là, để quân ngoại trừ nàng ra thậm chí không được chạm vào những người phụ nữ khác?

Đây là lần đầu tiên Ưng và Nguyệt nghe thấy quan điểm như vậy.

Phi Hoan chỉ vào Lâu Thất, không dám tin vào tai mình: "Người là kẻ hay ghen ghét đố kỵ! Để quân thân là vua của một nước, sao có thể chỉ có một mình người được?"

Cô ta không tin, không tin Trầm Sát có thể đồng ý điều kiện như vậy với một người phụ nữ.

Lâu Thất cười nhạt: "Ta có thể chỉ có một mình chàng, vậy dựa vào đâu mà chàng không thể chỉ có một mình ta? Hơn nữa bốn bề phi có ghen ghét đố kỵ hay không, liên quan quái gì tới một kẻ ngoài cuộc như người?"

Nguyệt do dự nói: "Để phi, có điều từ trước tới giờ chúng ta không chỉ tìm thuốc dẫn còn tìm một người con gái sinh giờ âm ngày âm tháng âm năm âm như vậy. Người như thế trong thiên hạ này không quá năm người, còn phải tuổi tác phù hợp, có lẽ chỉ có một người..." Không thể nào tìm một bà bảy tám mươi tuổi hoặc một đứa bé để chủ tử giải độc được.

Phi Hoan nghe tới đây liền đắc ý, vênh mặt: "Để phi, làm người không được ích kỷ như vậy, nếu như người thích để quân, lẽ nào lại để chàng chết sao? Hay là người nở lòng nào để chàng cứ đau khổ như vậy..." Phi Hoan vừa nói vừa quay về phía Trầm Sát, vừa nhìn qua cô ta đã tròn mắt kinh hãi.

Mới một lát chưa nhìn, Trầm Sát đã biến thành một huyết nhân! Hơn nữa hai mắt hấn giống như nhuộm máu vậy!

Cô ta biết Trầm Sát trúng độc trúng cổ, mười lăm hàng tháng sẽ phát tác, cô ta vốn định đợi tới ngày mười lăm nhưng hôm nay cô ta bị kích thích, không đợi được nữa nên mới dùng bùa chú dẫn dụ cổ độc của hấn phát tác, cô ta muốn họ biết chân tướng việc cô ta là âm nữ, để họ phải cung phụng cô ta, cô ta phải vào sống ở Tam Trùng Điện để khiêu khích Lâu Thất, hơn nữa cũng cần quyến rũ Trầm Sát, cô ta không tin dựa vào bản lĩnh của mình cũng không thể quyến rũ được một người đàn ông.

Vì thế cô ta tìm tới thần y và tìm cả Nguyệt vệ, Ưng vệ, nói cho họ biết mình chính là mấu chốt giải cổ của Trầm Sát, sau đó nói cô ta muốn mang cơm thuốc tới cho Trầm Sát, họ quả nhiên đồng ý dẫn cô ta đi cùng!

Thậm chí còn không kịp bấm báo Trầm Sát, cứ thế dẫn cô ta vào.

Nhưng cô ta không ngờ rằng, vừa nhìn thấy cô ta, Trầm Sát ngồi đó tức giận nói một tiếng, bảo cô ta cút ra ngoài.

Nếu như không phải thần y nói thân phận âm nữ của cô ta ra, hấn có lẽ đã một chương đánh bay cô ta đi. Hấn thật sự sẽ làm vậy.

Phi Hoan không tin một người có thể đồng ý đợi chết.

Bây giờ nhìn thấy Trầm Sát như vậy, cô ta kinh hãi đồng thời cũng càng thêm kiên định, hấn cần cô ta!

”Người hãy nhìn để quân mà xem,” cô ta quay đầu lại nói với Lâu Thất: ”Nhìn đi, người chấp nhận để để quân phải chịu đau đớn như vậy sao? Ta giải cổ cho chàng sẽ phải dang hiến tấm thân trong trắng của mình! Cách giải cổ như vậy người đàn ông nào chả sẵn sàng đồng ý?”

Khi kinh hãi và đắc ý ngạo mạn, Phi Hoan lời nào cũng dám nói: ”Người dựa vào đâu mà không cho phép? Người tránh ra, bây giờ ta đã có thể không chế độc cổ cho để quân! Nguyệt vệ đại nhân, Ưng vệ đại nhân, các người mau ngăn cô ta lại, đừng để cô ta ngăn cản tiểu nữ!”

Lâu Thất bật cười, nàng di chuyển sang trái hai bước, đứng trước mặt Trầm Sát, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt nhìn về phía Ưng và Nguyệt: ”Bốn cô nương cho hai người cơ hội cuối cùng.”

356. Chương 356

Lâu Thất lạnh lùng nhìn họ, lúc này ánh mắt nàng sắc lạnh, vẻ mặt nghiêm túc, khí thế toàn thân thể hiện rõ rệt, giống như nữ hoàng, ngạo nghễ nhìn tất cả.

Trên người nàng họ nhìn thấy sự sắc lạnh, sát khí, quý khí cao ngạo, khiến người khác đều muốn thần phục.

Bình thường nàng có thể ngờ nghệch, giả vờ ngốc nghếch, gọi họ là Ưng vệ đại nhân, Nguyệt vệ đại nhân, nàng có lẽ sẽ nhiệt tình, mắng vài câu, tận tâm tận lực cứu họ trong nguy hiểm, vì thế cho dù họ đều chấp nhận nàng, cảm kích nàng, nhận nàng là đề phí nhưng trong tiềm thức họ đều không coi nàng là chủ tử có địa vị ngang hàng với Trầm Sát.

Vì thế việc của Phi Hoan lần này họ cũng không đợi để cùng nói nàng, và khi nói với Lâu Thất cũng không ai nghĩ xem nàng có để bụng hay không.

Trước khi Lâu Thất xuất hiện, bọn họ căn bản không suy nghĩ xem Lâu Thất có để bụng hay không, khi nàng xuất hiện, bọn họ tuy hơi chột dạ nhưng suy nghĩ cũng giống như Phi Hoan, chẳng qua chỉ là ngủ với một người phụ nữ, cách giải độc này có người đàn ông nào không đồng ý? Và là để cứu Trầm Sát, nàng cũng không nên ngăn cản.

Dù sao tính mạng của chủ tử mới là quan trọng nhất.

Không còn mạng nữa thì nàng ta làm sao yêu cầu chủ tử chỉ có một mình nàng ta? Không còn mạng nữa thì chả còn gì nữa cả, lẽ nào nàng ta thà nhìn chủ tử chết đi cũng không muốn để Thúy Hoa cứu chủ tử?

Đừng nói hai người họ, trong lòng đại đa số mọi người chắc cũng đều nghĩ vậy.

Không có gì quan trọng hơn tính mạng?

Nhưng suy nghĩ của Lâu Thất khác hoàn toàn của bất cứ ai trong số họ.

”Đế phi...” Nguyệt nhìn Lâu Thất, thần sắc phức tạp: ”Thuộc hạ nghe đế phi giao phó.”

Ứng còn lùi hẳn về sau một bước, hơi cúi đầu. Hắn rất kinh hãi, nếu nói hôm nay khi nàng truyền âm cho hắn, hắn còn gọi nàng một tiếng Lâu Thất, nhưng bây giờ hắn không dám, không bao giờ dám gọi tên của nàng nữa.

”Tốt lắm.”

Lâu Thất liếc nhìn họ, thần tính lạnh lùng nghiêm nghị: ”Các người đứng sang một bên quan sát, bổn đế phi... thẩm vấn phạm nhân như thế nào?”

Vừa dứt lời, thân hình nàng đã lập tức tới trước mặt Phi Hoan

Phi Hoan kinh hãi lập tức vội vàng né tránh.

”Lâu Thất người điên rồi sao! Người thực sự bỏ mặc sự an nguy của đế quân!”

”Đó là phu quân của bổn cô nương, sự an nguy của chàng đã có bổn phi phụ trách, cần quái gì thánh nữ Tây Cương nhà người lo lắng!” Lâu Thất lạnh lùng nói, lại áp sát tới đẩy Phi Hoan ra ngoài.

Nguyệt và Ứng cũng vô cùng kinh ngạc, cái gì, cô ta là thánh nữ Tây Cương?

Phi Hoan cũng vô cùng ngạc nhiên: ”Sao người biết thân phận của ta?”

”Đoán!” Lâu Thất từng bước áp sát, sắc mặt lạnh nhạt trả lời. Khổng Mộng Yểm không phải ai cũng có thể học, hơn nữa việc trong giấc mơ của Trầm Sát không phải ai cũng có thể điều tra ra, người bình thường không thể nào một mình tới Phá Vực được. Những manh mối này gộp lại không khỏi khiến nàng đoán ra thánh nữ Tây Cương.

Thánh nữ Tây Cương hình như mới trở thành thánh nữ cách đây không lâu, Trầm Sát từng nói, muốn trở thành thánh nữ không hề đơn giản, giống như cạnh tranh hoàng vị vậy, vì thế sau lưng Phi Hoa nhất định có người nâng đỡ, ở Tây Cương, nâng đỡ thánh nữ thông thường là vương tử.

Phi Hoan nhanh chóng thừa nhận.

"Thánh nữ Tây Cương!" Nguyệt và Ứng lập tức rút kiếm muốn tham gia chiến đấu, Lâu Thất liếc nhìn, lạnh lùng nói: "Bổn phi bảo các người đứng quan sát, ai lại đây bổn phi giết kẻ đó."

Giọng nói lạnh nhạt và nguy hiểm, khiến họ giật mình, đồng thời lùi lại.

Họ đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự kinh hãi trong mắt đối phương.

Ánh mắt ban nãy của đế phi thật đáng sợ! Đây còn là Lâu Thất trong kí ức của họ không? Hơn nữa đây là lần đầu tiên Lâu Thất tự xưng "bổn phi" trước mặt họ!

"Hừ, khẩu khí lớn gớm! Lâu Thất, cho dù ta là thánh nữ Tây Cương thì đã làm sao? Để quân cần ta, không có ta chàng chắc chắn sẽ phải chết! Cho dù người tìm được mọi loại thuốc dẫn thì đã làm sao? Không có ta vẫn không được!"

"Người chết rồi chàng cũng không chết được." Lâu Thất lạnh lùng nói: "Cho dù chàng có chết cũng không thêm người. Giải cổ? Miễn đi."

Nàng vừa nói vừa tiếp tục túm về phía cổ cô ta. Phi Hoan nhanh chóng lấy ra một nắm thuốc bột ném về phía trước, thuốc bột màu đen bay trong không khí, hai tay cô ta nhanh chóng vẽ phù hiệu gì đó trong thuốc bột.

Lâu Thất hừ một tiếng: "Người vẫn còn muốn dùng được chú trước mặt bổn phi sao?"

Tay nàng mau chóng kết quyết, cũng không biết như thế nào, những bột thuốc kia hoàn toàn tập trung lại bay về phía nàng, sau đó bay quanh mười ngón tay nàng giống như vật thể sống.

Phi Hoan sững sờ: "Không, không thể nào, đây rõ ràng là bột thuốc độc môn của ta, sao có thể..."

"Thúy Hoa, dùng xác Hoa Diệp Diệp để làm thuốc bột, thứ này cũng là sư phụ người dạy cho người phải không? Nói như vậy sư phụ người chắc là thánh nữ tiền nhiệm?"

"Tôi xác Hoa Diệp Diệp mà người cũng biết?" Phi Hoan kinh hãi.

Lâu Thất chậm rãi xoay chuyển mười ngón tay, thuốc bột màu đen ngoan ngoãn bay quanh ngón tay nàng, nếu như thực sự có sinh mạng, vậy chúng chắc chắn đã phản bội là chủ cũ của mình là Phi Hoan.

"Để ta đoán xem, Trầm Sát trúng cổ, người ngoài không biết, nhưng sư phụ người lại biết người có thể giải cổ của hắn, vậy cổ này do sư phụ người hạ?"

Phi Hoan lập tức cảnh giác: "Người đừng đoán bừa, tại sao sư phụ ta lại hạ cổ lên chàng?"

"Nguyên nhân sao, đúng là khó đoán hay là người nói cho ta biết?" Ánh mắt Lâu Thất nhanh chóng lướt qua Trầm Sát, y phục hần mặc khiến máu trên người nhìn không ra, nhưng nàng đã ngửi thấy mùi máu càng lúc càng nồng nặc. Mắt hần vẫn đang nhìn về bên này nhưng đôi mắt đã trở thành màu đỏ máu, nàng nghĩ tới khi nàng tới đây, lần đầu nhìn thấy hần đã gọi hần gã mắt đỏ, bây giờ lại một lần nữa nhìn thấy bộ dạng này của hần, nàng biết lúc này hần đang đau tới đỉnh điểm.

Nàng cũng có thể đoán được tại sao hần thà chịu đau đau tột độ cũng không muốn để nàng bại lộ, vì hần sợ Phi Hoan sẽ truyền tin ra ngoài, tới khi đó chắc sẽ có rất nhiều người tới đối phó với nàng, nàng sẽ trở thành kẻ cần loại trừ của rất nhiều thế lực.

Có điều hần đã bỏ qua một điểm, đó chính là Phi Hoan có còn cơ hội để truyền tin tức này ra ngoài hay không.

Phi Hoan căn bản không biết rằng Lâu Thất đã có ý giết cô ta. cô ta vẫn chắc chắn rằng người Phá Vực sau khi biết được tác dụng của cô ta sẽ không giết cô ta, họ không dám. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cô ta một mình tới đây, cô ta có chỗ dựa lớn nhất.

"Sư phụ của ta đang yên đang lành hạ cổ cho chàng làm gì, hơn nữa sư phụ ta giỏi nhất là bùa chú, không phải cổ. Lâu Thất, cho dù người đồ vạ cũng phải có chừng mực." Phi Hoan xem thường nói.

"Lẽ nào người định nói sư phụ người ngoài biết bùa chú ra còn biết xem bói? Bói một cái sẽ biết được Trầm Sát trúng tuyệt mệnh cổ? Sau khi sư phụ người bói ra xong liền cho người trà trộn vào Phá Vực chủ động dâng hiến thân thể của người? Nói tới đây ta cũng hơi nghi ngờ." Lâu Thất quan sát cô ta từ trên xuống dưới: "Người còn trong sạch không?"

Nghi ngờ này khiến Phi Hoan mặt đỏ bừng: "Lâu Thất, người ức hiếp người quá đáng!" Cô ta thẹn quá hóa giận cũng là vì cơ thể cô ta đã khiến Tây Trường Ly sờ khắp lượt, nếu nói về trong sạch vậy thì đúng là không còn. Nhưng khi cô ta bị chất vấn như vậy trước mặt Trầm Sát và Ứng, Nguyệt, cô ta thực sự muốn đào lỗ chui xuống đất.

Lâu Thất không để cô ta có cơ hội phản bác, tiếp tục nói: "Người tự dẫn xác tới cũng tốt, chí ít chúng ta biết được sư phụ người có vấn đề, sư phụ của thánh nữ đương nhiệm, không khó tìm mà, đúng không? Đợi ta có thời gian, giết tới Tây Cương, bắt vằm sư phụ người ra cho chó ăn, xem bà ta còn dám hạ cổ Trầm Sát nữa hay không."

Phi Hoan có chút khiếp sợ: "Sư phụ ta không biết hạ cổ! Người chẳng qua chỉ là quen được Nam Cương..."

Cô ta lập tức dừng lại, ánh mắt đảo quanh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thì ra người định dụ ta nói ra. Đáng tiếc người tìm sai người ra, ta và sư phụ ta đúng là không biết gì cả."

Cô ta đã nói mà, Lâu Thất sao dám giết cô ta! Thì ra chỉ là muốn moi tin mà thôi. "Ta nguyện cứu để quân..."

”Không cần, phu quân của ta, ta tự cứu.” Lâu Thất thấy cô ta cũng không còn gì để nói, sát khí kìm nén trong người lập tức bộc phát toàn bộ.

Lạnh lùng, dồn ép, không hề nương tình.

Phi Hoan kinh hãi, cô ta dường như ngay lập tức kêu lên: ”Người không thể giết ta...”

Lâu Thất thoát cái tới bên cạnh Trầm Sát, đưa tay ấn xuống vai hấn.

Trầm Sát sợ nàng bại lộ nhưng Phi Hoan đã không còn cơ hội nữa.

Dường như ngay lập tức Trầm Sát đau tới tê dại lập tức sống dậy. Cảm giác đau đớn rút hết đi như thủy triều. Màu mắt đỏ tươi của hấn cũng từ từ tan biến, khôi phục lại nguyên dạng, vô cùng sâu thẳm.

Phi Hoan tận mắt nhìn thấy cảnh này, kinh hãi lùi sau hai bước, suýt chút nữa không tìm lại được tiếng nói của mình.

”Người, người...”

Lâu Thất nhìn cô ta khinh miệt: ”Người nói xem, có cần người không?”

Trầm Sát đứng dậy, lập tức giơ tay ôm lấy eo nàng, hấn không hôn mê, vì thế những lời vừa nãy Lâu Thất nói hấn đều nghe thấy hết.

Chỉ cần hấn đụng vào người phụ nữ khác, nàng lập tức đá hấn!

Nàng ta sắp sửa bá đạo hơn cả hấn rồi. Nhưng tại sao hấn ngược lại lại càng thích vậy? Thích chết đi được!

Và nàng cố tình để lộ việc mình có thể áp chế độc cổ, chẳng qua là đã quyết tâm giết Phi Hoan.

Phi Hoan lại lùi sau hai bước.

Lâu Thất không nhìn cô ta mà quay ra nhìn Trầm Sát, giọng nói có chút lạnh: ”Ta muốn giết cô ta, chàng có ý kiến gì không?”

Nàng cũng muốn biết sự lựa chọn của Trầm Sát, mặc dù nàng có thể áp chế được sự phát tác của độc cổ nhưng bây giờ nàng không có cách nào giải cổ cho hấn. Ai cũng muốn sống, lại có người tới tận nơi để giải cổ, chỉ cần hấn ngủ với cô ta, ai có thể từ chối được?

Cho dù hần tin là có cách khác nhưng chí ít cũng vẫn phải giữ lại mạng sống cho cô ta, để lại cho mình một con đường sống. Giữ mạng đấy, ai nỡ giết.

Nguyệt và Ứng không dám lên tiếng nhưng nhìn Trầm Sát bằng ánh mắt lo lắng.

Phi Hoan kêu lên: "Ta là âm nữ, chàng sao có thể giết ta..."

"Ha ha, giờ ta thay đổi chủ ý rồi, cần phải giết ngươi nhưng sẽ không để ngươi chết dễ dàng vậy đâu!" Lâu Thất vẫn nhìn Trầm Sát.

Nàng phải ép hần.

Lựa chọn. Hần muốn ở bên nàng thì chỉ có thể lựa chọn như vậy, giới hạn của nàng đã nói rồi, ở chỗ nàng tuyệt đối không thể cho phép có người thứ ba chen vào.

Kẻ nào tới, kẻ đó phải chết.

357. Chương 357

Trầm Sát bỗng nhiên nở nụ cười khá nhạt.

Thấy hần cười, Lâu Thất hơi sững người. Vị bạo quân đại thần này cười gì lúc này?

Nhưng Phi Hoan cũng nhìn thấy nụ cười đó.

Cô ta ngăn người ra.

Cô ta không ngờ Trầm Sát cũng biết cười, cô ta không ngờ nụ cười của Trầm Sát lại rạng rỡ tới vậy, sự lạnh lùng vô tình giống như băng sương tích tuyết, vô cùng giá buốt bỗng trở thành băng tuyết tan chảy, rực rỡ ánh sáng chỉ vì nụ cười này.

Nếu như hần cười như vậy, danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nam sẽ chẳng có ai có thể tranh giành với hần.

Trầm Sát ôm lấy eo Lâu Thất, chậm rãi nói: "Thiên hạ này, nàng muốn giết ai thì giết, giết không được thì bổn đế quân giết giúp nàng."

Vừa dứt lời tay hần nắm nhẹ trong không khí, Phi Hoan chỉ cảm thấy một khí lực cực mạnh túm tới, cô ta không thể kiểm soát được bản thân, cứ thế bay về phía hần.

Sát khí ngập trời, không ai có thể bỏ qua.

Trầm Sát thực sự muốn giết cô ta, thực sự muốn giết cô ta, không hề do dự.

Cô ta rõ ràng là mấu chốt quan trọng trong việc giải cổ của hắc! Lẽ nào hắc không muốn sống nữa?

Phi Hoan kêu lên: "Đế quân! Tiểu nữ thoát ly Tây Cương, không làm thánh nữ nữa, tiểu nữ chỉ làm tì thiếp của chàng, không cần danh phận, như vậy được chứ?"

"Người không xứng." Trầm Sát đã bắt người tới trước mặt, nhưng không chạm vào cô ta, hắc giơ tay lên giống như một bàn tay vô hình giữ chặt lấy Phi Hoan, nhắc bổng cô ta lên, hai chân rời khỏi mặt đất.

Cô ta ra sức giãy giụa, mặt đỏ gay..

Như thế càng sỉ nhục cô ta, cô ta đường đường là thánh nữ Tây Cương, đã nói sẽ từ bỏ địa vị thánh nữ chỉ làm một tì thiếp nhỏ bé ở Cửu Tiêu Điện nhưng vẫn bị nói là không xứng, lại còn bị xách lên giống như một tên hề, hơn nữa tay của đối phương còn không chạm vào cô ta, như thế cô ta rất bất thú.

"Chàng không muốn giải cổ sao?" Lực bóp cổ càng mạnh thêm, cô ta đã sắp không thở được nữa, chỉ có thể liều mạng thốt ra một câu như vậy. Không, không nên thành ra thế này, cô ta vô cùng chắc chắn ở đây không ai dám giết cô ta, thậm chí không ai dám làm khó dễ cô ta, vì giải cổ không phải cứ cưỡng ép chiếm đoạt cô ta là được, trong quá trình đó phải có cô ta kết hợp, giải cổ đương nhiên không đơn giản.

"Độc cổ của bọn đế quân giao cả cho Thất Thất, nàng trị được, giải được là tốt nhất, nếu nàng không trị được, không giải được," nói tới đây, Trầm Sát dừng lại, nghiêng mặt nhìn Lâu Thất Thất, "vậy thì nàng và bọn đế quân cùng xuống hoàng tuyền cũng có người bầu bạn! Bọn đế quân không thiệt!"

Lâu Thất Thất ngẩng đầu nhìn hắc, nói từng chữ một: "Được, nếu ta không cứu được chàng, ta sẽ tuấn táng cùng chàng." Cho dù chết nàng cũng không cho phép hắc chạm vào người đàn bà khác! Nàng có sự kiêu ngạo của nàng, nếu như phu quân của nàng phải sống dựa vào thân thể của người đàn bà khác, vậy thì nàng đâu còn mặt mũi nào xưng là nữ hoàng của lĩnh vực đó?

Nếu như bị những người bạn trước đây nghe được chắc sẽ cười nàng thói mũi.

Điên rồi, điên rồi, điên rồi!

"Các người điên rồi!"

Phi Hoan dường như không dám tin vào những gì mình nghe được, cô ta chưa bao giờ gặp phải hai người như vậy, một người không sợ chết, một người không sợ người yêu chết! Đều không sợ chết!

Một đôi, quan trọng như vậy sao?

Đối với đàn ông, có thêm một người phụ nữ nữa không phải sẽ càng tốt sao? Ai có thể chịu được một đời chỉ có một người đàn bà?

Đối với phụ nữ, cho dù người không hài lòng việc có người phụ nữ khác xen vào giữa, nhưng không phải giữ được mạng sống của phu quân mới là điều quan trọng sao? Cho dù giữ cô ta lại, cho dù phải nghĩ cách, cũng phải giữ cô ta lại làm một con đường cuối cùng chứ, cứ giết cô ta như thế này sẽ thực sự cắt đứt đường lùi!

Không ai ngốc như vậy.

Nhưng cô ta không thể phủ nhận, đoạn đối thoại của hai người họ khiến cô ta cảm thấy kinh hãi.

Là tình cảm thế nào mới khiến Trầm Sát có thể từ bỏ cổ dẫn, từ bỏ cơ hội sống của mình để thỏa mãn lòng độc chiếm mãnh liệt của đối phương, là sự tin tưởng ra sao khiến hần tin nàng ta có thể giải được cổ của hần mà không cần có cổ dẫn giờ âm ngày âm tháng âm năm âm?

Sự cuồng nhiệt, kiên quyết đối với tình cảm của Lâu Thất cũng khiến cô ta kinh ngạc. Đây là yêu hay là tổn thương? Như vậy có gọi là yêu không? Yêu không phải nên mong muốn đối phương an hảo, chỉ cần đối phương có thể sống, uất ức gì cũng phải nuốt xuống sao?

Nhưng Lâu Thất không như vậy.

Nàng ta thực sự ngông cuồng, cho dù phải chết cũng không cho phép chạm vào người phụ nữ khác.

Phu quân của ta, cho dù phải chết cũng tuyệt đối không được chạm vào người phụ nữ khác!

Chàng chết rồi, nàng đồng ý bồi táng!

Đây là hai người như thế nào!

"Các người điên rồi..." Mặt đỏ bừng, cô ta chỉ có thể thốt ra bốn chữ này.

Nguyệt và Ung cùng thân y đều sững sờ nhìn cảnh này.

Họ biết, họ sai rồi, trong lòng họ đều chỉ nghĩ cho đế quân, chỉ nghĩ bất luận thế nào đi nữa cũng phải cứu hần, cứu hần, cứu hần, nhưng đã bỏ qua suy nghĩ của Lâu Thất.

Cũng trong lúc này họ mới chợt hiểu ra, đế quân không chỉ là chủ tử của họ, đầu tiên hần còn là phu quân của Lâu Thất!

Việc của hấn nàng có quyền phát ngôn hơn họ, có tư cách xử lý hơn họ.

Ứng cũng phát hiện ra giữa Lâu Thất và Trầm Sát căn bản không có người nào vật nào có thể xen vào.

Suy nghĩ của Lâu Thất khiến họ kinh ngạc, trên thế gian này sao lại có nữ tử như vậy? Nhưng sau khi họ bình tĩnh lại ngẫm nghĩ thì không thể không thừa nhận, nàng ta có tư cách ngông cuồng như vậy, đúng thế, nàng có!

Độc cổ, ngoài cổ trên người Đế Quân ra, những thứ gặp phải trước đây có lần nào không phải nàng phá giải? Tới cả thánh nữ Tây Cương tới trước mặt nàng ta cũng vừa gặp mặt đã bị đánh cho tơi bời. Cái được chú gì kia tới trước mặt nàng cũng phải thất bại. Vậy họ dựa vào đâu mà không thể tin rằng sau cùng nàng có thể tìm ra được cách giải cổ của tuyệt mệnh cổ?

Hơn nữa, Lâu Thất lạnh lùng thế này, họ thực sự chưa bao giờ nhìn thấy bao giờ.

Nguyệt và Ứng đồng loạt lùi sau một một bước, lặng im. Họ sẽ không khuyên để quân giữ lại cô gái này nữa.

Lâu Thất liếc nhìn họ, trong lòng hừ lạnh một tiếng. Coi như họ nắm bắt được cơ hội cuối cùng này!

Phi Hoan biết rằng họ đều rất nghiêm túc, cô ta thật sự không cam tâm chết ở đây, cô ta không nên thua, theo đạo lý, theo nhân tâm, cô ta đều không nên thua! Chỉ trách hai người này đều là quái vật!

Lúc này nón tay cô ta từ từ kết quyết, bùa chú cũng kết hợp với thủ quyết, cô ta có bùa giữ mạng mạnh nhất, bùa giữ mạng của cô ta không ai có thể giải được.

”Bốn thánh nữ muốn các ngươi chết hết!” Cô ta khó khăn lắm mới nói hết câu, dưới chân đột nhiên có hàn khí bốc lên, từ dưới lên trên, bao bọc toàn thân cô ta, đồng thời họ đều nghe thấy âm thanh chú chú khá nhỏ, âm thanh này mặc dù không lớn nhưng lại khiến huyết thái dương của họ bắt đầu đau đớn, thân y không có công phu là người đầu tiên, ông ta lập tức bịt tai, phun ra một ngụm máu lớn ngã xuống.

Nguyệt và Ứng sắc mặt đều vô cùng khó coi, vội vàng vận công để kháng cự. Chết tiệt, rốt cuộc là bùa chú gì vậy?

Khí kinh túm lấy cổ Phi Hoan của Trầm Sát lập tức bị đánh tan.

Phi Hoan rơi xuống mặt đất, đầu tiên là ho sặc sụa nhưng ngay sau đó cô ta ngẩng đầu dậy, nhanh chóng đập tay xuống mặt đất bay lên, một luồng gió xoáy bay về phía Lâu Thất.

Trầm Sát hừ một tiếng, ôm Lâu Thất không những không lùi ngược lại còn tiến lên: ”Bùa chú giao cho nàng.”

”Được!”

Lâu Thất mím môi, tay nhanh chóng kết quyết, điểm trong không trung về phía Phi Hoan: ”Thúy Hoa, chơi đùa chú với bốn cô nương, sư phụ người chưa từng dạy người, học nghệ không ra gì thì đừng khoe khoang kéo mắt mắt sao?”

Nàng vừa dứt lời, trong không khí giống như có hai luồng khí lao vào nhau phát ra tiếng nổ lớn, đồng thời khí kinh thủ nhãn của Trầm Sát chém xuống mặt Phi Hoan, một vết máu kéo dài từ góc trán bên trái chạy qua ấn đường, sống mũi, tới tận má bên phải.

Phi Hoan chỉ cảm thấy lồng ngực sục sôi, ọc một tiếng nôn ra một ngụm máu lớn, đây là thương tích khi đùa chú bị phản phệ, sau đó sẽ có máu chảy xuống môi cô ta, cô ta sững sờ tay lên mặt mình, sờ thấy vết thương dài kia lập tức kêu lên thất thanh.

”Các người, các người dám hủy hoại dung nhan của ta!”

Gương mặt cô ta, Trường Ly ca ca rất thích!

”Dám lừa bịp để quân người là nàng sau khi trưởng thành, bốn đề quân sẽ hủy gương mặt này của người!” Trầm Sát lạnh lùng ra tay, chưởng hóa thành đao, không hề nương tình chém mạnh xuống mặt cô ta!”

Phi Hoan vội vàng lùi lại, cần lưỡi phun ra một ngụm máu lớn, sau đó tay cô ta vội vàng vung lên điểm trong huyết vụ, như thể đang vẽ đùa.

Lâu Thất nhìn thấy liền nhướng mày: ”Truyền Ý Huyết Chú?”

Phi Hoan rung mình, cảm thấy bất ổn vì không ngờ Lâu Thất lại biết được loại huyết chú này. Không được, không được, Truyền Ý Huyết Chú của cô ta vẫn chưa hoàn thành, nhất định không thể để Lâu Thất phá hoại.

Cô ta phải nói chuyện này cho sư phụ biết, cho dù cô ta có chết cũng nhất định phải để sư phụ báo thù cô mình!

Lâu Thất đột nhiên cười ha ha: ”Thúy Hoa cô nương, nói người ngu người đúng là ngu, người cho rằng ta đã nhận ra Truyền Ý Huyết Chú của người lại vẫn để người hạ đùa thành công sao?”

Dứt lời, nàng sờ nhẹ xuống eo, ngón tay kẹp một nắm kim đưa cho Trầm Sát, công lực của nàng chưa chắc đã làm được việc này nhưng Trầm Sát tuyệt đối có thể làm được.

”Mỗi một chiếc kim đâm vào một ngón tay của cô ta.”

Nàng nói xong, Trầm Sát đã vung cánh tay đi, nắm kim đó bay nhanh về phía tay của Phi Hoan!

Phi Hoan kêu lên một tiếng, mười ngón tay mỗi ngón đều bị cắm một cây kim! Hơn nữa kim đó vừa chạm vào máu của cô ta liền biến sắc, s trên kim xuất hiện màu xanh nhạt lấp lánh.

Nhìn thấy màu xanh nhạt đó, mặt Phi Hoan biến sắc.

”Dịch Quỷ Thảo!”

”Cũng am hiểu đấy, có điều trước đây gian tế của Tây Cương các người trà trộn vào đây, lẽ nào không nói với các người ở đây có Quỷ Thảo sao?”

Lâu Thất bật cười.

Mặc dù nàng không thích Quỷ Thảo nhưng không thể không thừa nhận rằng tác dụng của Quỷ Thảo là rất lớn. Đặc biệt là đối với bùa chú Tây Cương, Quỷ Thảo đúng là khắc tinh.

Lâu Thất không khỏi nghĩ rằng, có thời gian phải chăng nàng cũng nên đi tìm Quỷ Thảo?

Công phu của Trầm Sát tuy lợi hại hơn nàng, mười đầu ngón tay của Phi Hoan đều bị kim đâm, và kim đều cắm vào một nửa. Nếu như nàng ra tay sẽ không chắc sẽ thành công như vậy.

Phi Hoan vốn dĩ tưởng rằng chỉ đau như vậy thôi, chỉ là cảm giác đau đớn khi kim đâm vào đầu ngón tay, mười đầu ngón tay nối kết với tim, cảm giác đau đớn này có thể khiến người ta suy sụp nhưng cô ta vẫn có thể nhận nhịn.

Nào ngờ, Lâu Thất sắc mặt lạnh lùng kết quyết, mười chiếc kim đột nhiên chui vào trong ngón tay cô ta.

358. Chương 358

Phi Hoan cuối cùng cũng kêu lên thảm thiết, mười cây kim chui vào trong tay cô ta, cắm vào khớp tay, mười ngón tay của cô ta bây giờ không thể gấp lại, không thể cử động, sưng lên nhanh chóng, hơn nữa lại còn sung huyết, máu màu đen, chỉ trong chớp mắt, ngón tay thon thả của Phi Hoan giống như mười cây lạp xướng ôi thiu mốc meo, nhìn rất đáng sợ.

”A a a! Lâu Thất, ngươi muốn làm gì?” Phi Hoan kêu lên thảm thiết, nhưng cô ta không có cách nào xuống tay, dùng nội lực, kim cũng không ra, cứ kẹt chặt trong ngón tay.

Bùa chú, phần lớn dựa vào hai bàn tay, nếu như tay bị hủy hoại, bị thương, rất nhiều bùa chú đều không dùng được. Vì thế những người học bùa chú của Tây Cương đều vô cùng coi trọng bàn tay mình, đặc biệt là thánh nữ các đời, hàng ngày đều có một quy trình bảo vệ đôi tay, không được thiếu bước nào.

Tay cô ta rất đẹp, cũng là thứ Tây Trường Ly yêu thích, hắn rất thích đôi bàn tay này vuốt ve cơ thể hắn, như vậy sẽ khiến hắn thêm hưng phấn.

Nhưng đôi tay này bây giờ đã bị hủy hoại hoàn toàn!

Cô ta hận Lâu Thất vô cùng!

Cảm nhận được ánh mắt thù hận như muốn phun lửa của cô ta, Lâu Thất vô cùng bình tĩnh, lạnh lùng, tàn nhẫn, nàng nhìn Phi Hoan, lạnh nhạt nói: "Người tưởng rằng chỉ có vậy thôi sao?"

Khi cô ta thi triển Khổng Mộng Yểm với Trầm Sát, Lâu Thất đã không nghĩ sẽ tha cho cô ta, hơn nữa, nàng thừa nhận nàng không muốn có một cổ dẫn sinh ngày âm giờ âm tháng âm năm âm ở bên cạnh.

Vì thế, Phi Hoan không thể không chết.

Như vậy nàng ta sẽ chặt đứt hết mọi đường lui của mình, bằng mọi giá phải đi tìm được cách giải cổ khác. Dù sao thì nàng tuyệt đối không chấp nhận cách Trầm Sát ngủ với Phi Hoan.

Nguyệt và Ứng thấy Lâu Thất như vậy đều sửng người.

Họ chưa bao giờ nhìn thấy một Lâu Thất lạnh lùng tàn nhẫn tới vậy, sự lạnh lùng của nàng lúc này có thể sánh ngang với chủ tử. Hai người đứng đó, khí thế tăng gấp gôi, khiến người ta rùng mình.

Bây giờ họ đã biết, bình thường Lâu Thất đều vẫn luôn nhường họ.

Đúng lúc Lâu Thất dứt lời, mười ngón tay của Phi Hoan bỗng nhiên sưng to lên trông thấy!

Mười ngón tay thon dài trở thành lap xương, họ cảm thấy đã là cực hạn nhưng bây giờ lại vẫn tiếp tục phồng to lên! Da thịt của cô ta căng lên tới tối đa, mỏng như thể trong suốt, bên trong là những khối thịt màu đen, cảnh này khiến ai nhìn thấy cũng khiếp sợ, thần y vừa mới tỉnh lại, bây giờ lại sắp ngất đi.

Truyền Ý Huyết Chú đâu còn có thể tiếp tục thi triển? Phi Hoan cuối cùng cũng sợ hãi, cứ tiếp tục thế này hai tay cô ta sẽ không giữ được ngón tay nào! Cô ta ngẩng đầu hốt hoảng nhìn Lâu Thất: "Đề phi, đề phi, xin đề phi tha cho ta, ta không dám mơ tưởng tới đề quân nữa, ta sẽ đi thật xa có được không?"

Nguyệt và Ứng nhìn thấy Phi Hoan như vậy, trong lòng càng hồ thẹn. Người đàn bà như vậy sao có tư cách cùng Lâu Thất hưởng chung đề quân? Tới họ nhìn thấy vậy cũng cảm thấy mất mặt.

Lâu Thất dựa vào Trầm Sát, cũng mặt kệ mùi máu tanh trên y phục của hắn, nàng liếc nhìn Phi Hoan, chậm rãi nói: "Vừa rồi người nói, sự phụ của người quen ai đó... ở Nam Cương?"

Nàng muốn bức cung, cách nhiều vô số. Hơn nữa nếu như để nàng ta dùng những cách này, vậy thì là đối phương tự tìm đường chết.

”Cổ của đế quân thực sự không phải sự phụ của ta hạ, sự phụ của ta chỉ là nghe được tin này qua một người bạn ở Nam Cương từ nhiều năm về trước, nói rằng đế quân trúng tuyệt mệnh cổ, nhất định phải cần một thiếu nữ trong trắng sinh giờ âm ngày âm tháng âm năm âm để giải, hơn nữa thiếu nữ đó phải thiên sinh âm thể! Khi đó sự phụ ta thấy rất vui mừng vì thật trùng hợp, ta phù hợp tất cả! Vì thế bà không hề giấu ta, bà muốn ta hãy bảo vệ thân thể trong trắng của mình, tương lai hiến dâng cho đế quân!”

”Người cũng chấp nhận như vậy?”

”Ta...” Phi Hoan nghiêng rằng, do dự một hồi, Trầm Sát đã lạnh nhạt lên tiếng: ”Không cần hỏi gì nữa, bốn đế quân đã không cần cô ta nữa, cũng không cần phải nghe nhiều như vậy. Giết luôn đi là xong.”

Phi Hoan lập tức kêu lên: ”Người bạn Nam Cương của sự phụ ta có nói, thân thể của đế quân có liên quan tới một bí mật lớn, ta dâng hiến bản thân mình, giành được sự tín nhiệm của chàng, sau này thân thể của đế quân được tiết lộ, Tây Cương sẽ được chia phần!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều sửng sốt.

Thân thể của đế quân...

Chia phần, chia phần gì?

Nhưng những điều này hỏi thêm nữa Phi Hoan cũng thực sự không biết.

”Người bạn Nam Cương đó là người hạ cổ cho đế quân?” Lâu Thất hỏi.

”Có lẽ không phải, sự phụ ta nói, tuyệt mệnh cổ không phải ai cũng có thể tùy tiện hạ được.”

”Người bạn Nam Cương là ai?”

”Chỉ biết cũng là một nữ cổ sư, sự phụ gọi cô ta là Bạch Trùng Nữ, hình như chỉ là một biệt hiệu, nhưng ta cũng không biết cô ta tên là gì.” Phi Hoan lúc này vẫn cẩn trọng nhìn tay mình.

”Sự phụ của người tên là gì? Bây giờ đang ở Tây Cương sao?”

”Sự phụ của ta đúng là thánh nữ tiên nhiệm, bà tên là Phi Nguyệt, bà sống trong Điện Thánh Nữ.”

Phi Hoan nói tới đây liền kêu lên: "Những gì cần nói ta đã nói hết rồi, để phi, tay của ta..." Cô ta biết Lâu Thất chắc chắn có thể chữa khỏi tay của mình.

Nhưng cô ta còn chưa dứt lời, Trầm Sát đã giơ chân đạp bay cô ta đi, khi cơ thể cô ta bay trên không, đôi mắt Lâu Thất ánh lên ánh sáng lạnh lùng tàn nhẫn, nàng khẽ lướt nhẹ tay trong không khí, chỉ nghe liên tiếp mấy tiếng "phụt" nhẹ vang lên, mười ngón tay sưng tấy của Phi Hoan đồng thời nổ tung.

Ngón tay nổ tung sẽ như thế nào, trước đây Nguyệt, Ứng và những người khác không biết, nhưng bây giờ thì đã nhìn thấy. Có thể tưởng tượng ra mười ngón tay sưng như quả bóng thịt đột nhiên nổ bùm, chỉ còn lại mỗi gan bàn tay trơ trọi không? Mười ngón tay, da thịt, mạch máu, xương đều không còn chút nào, mất hết rồi.

Chỉ còn lại gan bàn tay không ngừng chảy máu, run rẩy từ gan bàn tay vào tới tim, Phi Hoan đau đớn muốn chết đi nhưng không biết tại sao cô ta không chết. Rõ ràng cú đá đó của Trầm Sát khiến tâm mạch của cô ta đứt hết, nhưng vẫn giữ lại hơi thở cho cô ta, khiến cô ta tận mắt nhìn thấy ngón tay mình nổ tung. Còn có cả vụn thịt bắn lên mặt cô ta, mặt cũng vô cùng đau đớn.

Phi Hoan chưa bao giờ tuyệt vọng như bây giờ.

"Nguyệt, đưa cô ta xuống nhà lao, để Hoa Vu Tồn nhốt cô ta mười ngày." Lâu Thất lạnh lùng nói. Nhưng trên thực tế, nàng vô cùng hài lòng với cú đá ban nãy của Trầm Sát. Cú đá đó của hắn khiến cô ta quanh quẩn bên bờ tử vong, nhưng vẫn còn một hơi thở, tiếp theo đó, cô ta sẽ phải chịu đựng sự đau đớn từ tay tới thẳng tim, đau tới mức cô ta muốn chết cũng không còn sức để chết.

Hắn và nàng đều là những người tàn nhẫn như vậy. Chỉ có điều bình thường nàng che giấu đi còn hắn thì chưa bao giờ che giấu cả.

Đang nghĩ vậy thì thấy Trầm Sát bổ sung một câu: "Trông chừng cô ta, không cho cô ta tự sát."

Hắn có thể nhìn ra, Phi Hoan vì hai bàn tay đau tới mức sắp ngất đi, Lâu Thất lần này ra tay tàn nhẫn hơn trước rất nhiều, thương tích trên tay nhất định không đơn giản.

Vì thế cảm giác đau đớn này hắn muốn Phi Hoan phải chịu đựng suốt mười ngày. Mười ngày sau, không được chữa trị cô ta chắc cũng không thể cầm cự nổi nội thương bị hắn đánh.

"Tuân lệnh!" Nguyệt liền nhắc Phi Hoan lên, dẫn cô ta ra ngoài Tam Trùng Điện.

Lúc này Lâu Thất liếc nhìn Nhị Linh, lập tức mọi sự lạnh lùng vô tình tan biến như tuyết tan chảy dưới ánh mặt trời.

Lâu Thất ngây ngô tham ăn lại xuất hiện.

”Ô kìa, rõ ràng ta định đi ăn cơm mà, mau lên, đói chết đi được!”

Ánh mắt Trầm Sát liền nhìn xuống eo nàng. Hắn vừa mới phát hiện ra nàng không đeo chiếc đai lưng đặc biệt trước đây, không có một tầng dày kia nữa, eo nàng rất nhỏ, không hề thô dẹt, mà tròn và có chút thịt, eo thon như vậy đúng là khiến đàn ông phải điên cuồng.

Lâu Thất hiểu nhầm ý hắn, cũng nhìn xuống eo mình theo hắn, nói: ”Ồ, cũng may khi ta cất đai lưng đi có tiện tay cầm một ít quỹ thảo và kim độc nhét ở trên đai lưng, vừa may có thể dùng tới, có điều những thứ khác thì không có đâu.”

Nếu như không mang thứ gì nàng ít nhiều sẽ cảm thấy không an toàn, phải biết là nàng dựa rất nhiều vào những thứ này.

Ứng nghe vậy bất giác đưa mắt nhìn xuống eo nàng, vừa nhìn mắt hắn có vẻ dờ ra. Eo thon, eo thon tuyệt mỹ...

Rầm một tiếng, cả người hắn bị đế quân đánh bay, bay thẳng ra khỏi Tam Trùng Điện, một hồi lâu sau mới nghe thấy tiếng rơi mạnh xuống đất.

Thần y lập tức nhắm mắt, quay đầu bước đi.

Huyệt cam không có ai giải cho ông ta nhưng lúc này ông ta đâu dám nhìn? Mau mau ra ngoài! Ông ta đâu dám nhìn lên người đế phi?

Lâu Thất nửa như cười đùa.

”Thị vệ trung trinh vì chủ mà chàng cũng nhẫn tâm như vậy sao.”

Trầm Sát lạnh nhạt nói: ”Hắn nên bình tĩnh lại.”

Bên ngoài Tam Trùng Điện, Ứng chống hông đứng dậy, quay đầu nhìn lại gương cười. Chương này của đế quân không hề đả thương hắn nhưng đây cũng là lần đầu tiên đế quân đánh bay hắn như vậy.

...

Dù thế nào đi nữa, tiếp tới Lâu Thất cũng có mấy ngày thanh thoi. Đương nhiên là tương đối thanh thoi, chỉ ít không cần phải ra ngoài, ngày ngày có giường ngủ.

Vốn dĩ nàng còn hơi lo lắng ngày ngày ngủ chung giường với Trầm Sát khiến hắn không kiềm chế được, vì trên danh phận hai người họ đã là phu thê. Nhưng sau đó nàng phát hiện ra rằng mình đã nghĩ ngợi quá

nhiều, vì từ ngày hôm sau, Trầm Sát bận rộn tới mức không có thời gian ăn cơm cùng nàng, tới đến hấn còn phải ở lại ngự thư phòng mới xây dựng xem các thông tin gửi tới, phê tấu sớ, xử lý công việc. Không chỉ có công việc trước đây dồn lại, việc mới mỗi ngày cũng có không ít, muốn đựng nước đầu phải đơn giản.

Hàng này hấn tới tận sáng mới trở về, tắm xong mới nhẹ nhàng nằm xuống cạnh nàng, chỉ ôm nàng vào lòng, sau đó ngủ thiếp đi. Đại khái ngủ chừng hai canh giờ, khi nàng chưa tỉnh dậy hấn đã xuống giường rời đi rồi.

Lâu Thất thậm chí thấy rằng, để vương thật khó làm, mệt quá.

Mấy ngày này nàng ăn ngon ngủ kĩ, người cũng có chút thịt. Ngoài việc tới nhà lao đi loanh quanh nàng lại tới chỗ thần y ngồi chơi.

Đương nhiên tới chỗ thần y là vì độc và cổ trên người Trầm Sát.

Nàng và Trầm Sát đều bỏ qua bí mật liên quan tới thân thể của hấn. Nhưng khi một bí mật không được coi trọng, nói sẽ mất định uy lực bạo phát không xác định.

”Hiện nay để quân đã tìm được một nửa thuốc dẫn, nhưng vẫn còn thiếu năm loại, thời gian đã không còn nhiều, để phi, về tuyệt mệnh cổ, để phi có ý tưởng gì không?”

Từ sau vụ việc của Phi Hoan, Trầm Sát liền triệu hồi toàn bộ những người đi tìm âm nữ về, dồn sức đi tìm năm loại thuốc dẫn còn lại.

359. Chương 359

Bây giờ cho dù Lâu Thất muốn thỏa hiệp, Trầm Sát cũng không muốn thông qua cách này để giải cổ. Trước đây trong lòng không có ai, hấn chỉ coi âm nữ là thuốc, đương nhiên khi đó hấn cũng không tiếc gì phong cho cô ta làm phi tử.

Nhưng bây giờ trong lòng hấn có Lâu Thất, tuyệt đối không muốn sỉ nhục nàng như vậy. Tới hấn cũng không thể tưởng tượng nổi cảm giác trong lòng mình ôm một người đàn bà khác sẽ ra sao, dù sao thì chắc chắn sẽ rất tồi tệ.

Hơn nữa Lâu Thất cũng gánh vác việc phải giải tuyệt mệnh cổ này.

Phu quân của nàng, nàng cứu, đây là chuyện đương nhiên.

Chỉ có điều tuyệt mệnh cổ không hề dễ giải.

Nghe thần y hỏi, Lâu Thất lắc đầu: ”Vẫn đang thử, sẽ tìm ra thôi.”

Thần y cũng người, nàng cũng thật tự tin, phải biết rằng tới Ma Ly Đảm cũng không thể đẩy lui được cổ đó. Và thời gian càng kéo dài càng phiền phức.

Lâu Thất cho rằng, nếu như có lão đạo sĩ thối ở đây, nàng chắc sẽ càng chắc chắn hơn, vì lão đạo sĩ quen thuộc và biết nhiều thứ ở đây hơn nàng.

”Còn lại năm loại thuốc dẫn là gì?”

Thần y lấy ra một cuốn sổ, lật ra được cho nàng xem.

”Tổng cộng có mười loại thuốc dẫn, những thuốc dẫn này đều không phải vật thường,” thần y nói: ”Trong thời gian để phi tới Thần Ma Cốc, để quân nói với thần rằng để phi là phúc tinh của người, năm vị thuốc dẫn đều là do để phi lấy được.”

Mê Hồn Hoa, Băng Bích Hồ, Tam Hàn Thu Giao, Đông Hải Lệ Minh Châu, Thốn U Quả, mấy vị thuốc dẫn này đúng là đều do Lâu Thất giúp lấy được, không chỉ Trầm Sát, tới cả Lâu Thất cũng cảm thấy kì lạ, thậm chí nàng còn cảm thấy rằng như thế có gì đó chỉ dẫn số phận của nàng và Trầm Sát, có lẽ, nàng thực sự tới đây để giúp hắn tìm thuốc dẫn, giúp hắn giải cổ.

Nhưng có khi nào sẽ có một ngày nàng cũng cần dựa vào hắn bảo vệ.

Lâu Thất luôn cảm thấy rằng lão đạo sĩ để nàng tới đây, bảo nàng giúp không phải việc nhỏ, khi đó nàng không biết có khi nào cần tới sự giúp đỡ của Trầm Sát hay không.

Nàng nhìn vào quyển sổ kia, chỉ còn lại năm vị thuốc dẫn, Ngọc Hồ Diệp, Hồ Phách Quả, Băng Ngư Cốt, Hồng Tùng Trùng, Hắc Châm Thảo, nàng chỉ mới nghe nói Ngọc Hồ Diệp và Hồng Tùng Trùng, cũng là thứ có ghi chép trong Kỳ Vật Chí của lão đạo sĩ thối, chỉ có điều hai thứ này cực kì khó tìm.

Ba loại còn lại...

”Hỏa vệ tới thảo nguyên tìm thuốc dẫn, là Hắc Châm Thảo sao?” Thảo nguyên, nàng liền nghĩ tới cổ.

Không ngờ đoán đúng, thần y gật đầu: ”Đúng vậy, vốn tưởng rằng nghe được tin tức sẽ tìm thấy liền, nào ngờ Hỏa vệ đi lâu như vậy rồi vẫn chưa có tin gì truyền về, xem ra Hắc Châm Thảo cũng rất khó tìm.”

”Vậy thần y cho rằng, mấy loại còn lại, loại nào dễ tìm hơn?”

Thần y cũng ngẫm nghĩ một hồi, lắc đầu: ”Để phi tha lỗi, điều này thực sự khó nói.”

Lâu Thất không biết làm sao, điều này đúng là khó chính xác cho được.”

"Có điều hiện nay Phá Vực có quá nhiều việc, những thuốc dẫn này, Nguyệt vệ và Ứng vệ đã phái người đi tìm, tin rằng đợi thêm nữa sẽ có tin tức thôi."

Lâu Thất gật đầu, hiện nay chỉ có thể đợi. Nhiều người đi tìm như vậy sẽ tốt hơn một mình nàng chạy đi tìm.

Rời khỏi chỗ Thần Y, nàng dẫn theo Nhị Linh về Tam Trùng Điện, thấy thời gian vẫn còn sớm, nàng liền đi dạo xung quanh, bất giác đi tới một cung điện mà trước giờ nàng chưa từng đặt chân tới.

Cung điện này không lớn nhưng nhìn rất tinh tế.

"Thực ra Nhất Trùng Điện và Nhị Trùng Điện của Cửu Tiêu Điện vẫn đang xây dựng, sau khi vào ở mới bắt đầu xây dựng mở rộng thêm một số nơi, nếu không trước đây thời gian gấp rút, căn bản không thể xây dựng được nhiều thế này." Nhị Linh nói: "Có điều Tam Trùng Điện xây dựng đầu tiên, xây xong Tam Trùng Điện trước để để quân vào ở, sau đó bên ngoài mới bắt đầu xây dựng. Nhưng Tam Trùng Điện lớn như vậy, bên trong chỉ có sáu cung điện, là vì khi xưa để quân nói, sau này sẽ không có quá nhiều nữ chủ nhân, chỉ cho phép xây năm, sáu cung điện."

Vì thế cho dù không có nàng, Trầm Sát vốn dĩ cùng lắm cũng chỉ sắc phong một hậu bốn phi?

"Chỉ là ta thấy rằng cung điện này tinh tế hơn." Lâu Thất nhướng mày.

Nhị Linh có chút lúng túng: "Đề phi, vốn dĩ việc xây dựng Cửu Tiêu Điện, Tuyết... cô nương cũng có tiếng nói."

Lâu Thất ngẩng đầu nhìn lên trên cửa điện, trên biển viết ba chữ lớn.

Thanh Tuyết Điện.

Nàng liền bật cười. Thanh Tuyết Điện, đây là nơi Tuyết để lại cho mình dùng sao? Vì thế nên mới xây dựng đẹp hơn một chút. Đáng tiếc bây giờ có nàng sao thể có chỗ cho cô ta.

Lâu Thất chưa bao giờ nói mình là người tốt có lòng bao dung.

"Đi gọi người lại đây, thay tấm biển này cho ta, gọi là Thanh Phong Điện." Nàng chỉ đặt đại một cái tên, vì vừa hay có một cơn gió mát thổi qua.

"Vâng."

"Người đi đi, ta vào xem thử."

Nhị Linh nhận lệnh rời đi, Lâu Thất đẩy cửa điện bước vào. Cửu Tiên Điện xây dựng chưa tới hai năm, Cung Điện hoàn toàn mới, nhưng vì Trầm Sát không thích cho người vào Tam Trùng Điện nên ngoài tấm điện của hắn ra thì những nơi này đều không có người tới quét dọn, hiện nay bụi bặm bám đầy.

Hoa viên xinh đẹp bây giờ cỏ dại mọc tốt um, nở toàn hoa dại.

Có điều, đi qua căn điện trống trơn tới hậu hoa viên, Lâu Thất lập tức vui mừng, vì trong hậu hoa viên này có một dòng suối nước nóng!

Tuyết ơi Tuyết, lòng tư lợi của ngươi thật nặng.

Thì ra, cô ta thu gom những món đồ tốt như thế này nhưng không nói với người khác. Nếu không cơ thể của Trầm Sát, ngày mười bốn và mười sáu, trước và sau khi độc cổ phát tác, ngâm mình trong suối nước nóng cực kì tốt, nếu như nàng lại thả thêm một ít bột thuốc nữa vào, suối nước nóng này sẽ trở thành nước thuốc.

Lâu Thất lại gần, Tuyết vốn dĩ rất coi trọng suối nước nóng này, nhìn cách bố trí xung quanh là biết liền. Mặc dù cho nó vào trong điện nhưng vẫn giữ nguyên cửa sổ chạm ô trên cao, buổi tối có thể để ánh trăng chiếu vào, đỉnh đầu bên trên suối nước nóng còn có lưu ly trong suốt, có thể nhìn ngắm bầu trời sao.

Xung quanh suối nước nóng còn lát đá cuội, có hòn non bộ tự nhiên san sát, vì là ở bên suối nước nóng nên hoa dại ở đây nở rất đẹp, rực rỡ ngát hương, cỏ cũng xanh mơn mớn.

Nếu như nói cô ta có thể trở thành một đệ phi, tấm diên của cô ta có một suối nước nóng phong cách thế này chắc chắn sẽ càng có sức cuốn hút để quân hơn những phi tử khác.

Vậy thì bây giờ nơi này sẽ là của nàng.

Lâu Thất lập tức quyết định nàng sẽ phải dọn tới đây để sống. Mặc dù trong mắt người ngoài nàng và Trầm Sát đã là phu thê, nhưng trong lòng nàng thì vẫn chưa phải, họ mới đang trong giai đoạn tìm hiểu, yêu sâu sắc và hôn nhân là hai việc khác nhau. Hơn nữa, chưa có cầu hôn chưa có hôn lễ, nàng đã trở thành "bị thành thân", nàng tuyệt đối không đồng ý.

Sống ở hai điện là điều tốt nhất.

Vì tư lợi của Tuyết, cung diên này ở rất gần tấm điện của Trầm Sát.

Nghĩ vậy nàng mới phát hiện, tấm điện của Trầm Sát vẫn chưa có tên điện.

Đợi Nhị Linh dẫn người tới thay biển, Lâu Thất liền cho người nhân tiện thu dọn cung diên vừa mới đổi tên thành Thanh Phong Điện này.

Thanh Phong Điện sau khi thu dọn đã mang diện mạo hoàn toàn mới, nhưng bên trong vẫn rất trống trải, thiếu rất nhiều đồ dùng vật dụng. Bây giờ Cửu Tiêu Điện đã có phủ nội vụ, muốn thêm đồ đạc ở đây thì cần phải thông qua phủ nội vụ, Lâu Thất lúc này mới phát hiện ra rằng, Trầm Sát vẫn chưa giao quyền này cho nàng.

Đối với Trầm Sát, có lẽ đây là những việc vặt bị lãng quên chẳng.

Trước đây Lâu Thất cũng không nghĩ tới phương diện này, nhưng bây giờ nàng có chút đau đầu, làm thế nào để Trầm Sát đồng ý cho nàng dọn tới Thanh Phong Điện?

Thế là đêm nay Lâu Thất hiếm lắm mới không không ngủ trước, ôm sách ngồi trên giường đợi Trầm Sát về.

Khoảng tới canh tư Trầm Sát mới về. Canh tư, Lâu Thất nhìn sắc trời, khoảng chừng hai giờ sáng, nhiệt độ trên và dưới Cửu Tiêu Sơn có khác biệt rất lớn, mặc dù đã bước vào mùa hạ nhưng chênh lệch nhiệt độ giữa sáng và tối là khá lớn, trước đây giờ này Lâu Thất đã nằm trên giường ngủ không biết trời đất là gì rồi, bây giờ dựa vào giường, hần bước vào mang theo một làn gió mát lạnh.

Vì trước đây nàng thường để đèn cho Trầm Sát nên đêm nay nàng chưa ngủ, Trầm Sát phải tới lúc mở cửa bước vào mới phát hiện ra. Hần bước vào xong lập tức đóng cửa lại, thấy nàng ngồi dựa giường, gập đầu gối, trên gối có đặt một cuốn sách, nghe thấy âm thanh liền quay đầu lại, ánh đèn chiếu lên gương mặt nàng khiến dung nhan tuyệt mỹ đó càng thêm ấm áp.

Cảm giác ấm áp đó truyền thẳng vào trái tim hần.

Giọng Trầm Sát bắt đầu chậm lại.

"Sao còn chưa ngủ vậy?"

"Đợi chàng." Lâu Thất đặt sách xuống, nhảy lên, ôm đồ đặt bên cạnh, chạy ngay tới trước mặt hần: "Trầm Sát, mệt không? Ta dẫn chàng tới một nơi này rất tuyệt, có thể làm chàng không còn mệt nữa."

Trầm Sát lập tức cảnh giác.

Không phải hần không tin Lâu Thất mà là vì nàng rất ít khi ân cần thế này, còn nữa nếu không phải cần thiết nàng tuyệt đối không thức đêm, điều này là hần quan sát được. Bây giờ nàng thức khuya chưa ngủ lại còn dẫn hần ra ngoài, lẽ nào không lạ sao?

Hần lặng lẽ liếc nhìn y phục nàng cầm, nói: "Nếu như không nhầm thì đó là y phục của bốn đế quân."

Hơn nữa lại là một bộ đồ lót, còn cả một chiếc áo choàng.

Nửa đêm canh ba, ôm đồ lót áo choàng của hắn đi đâu?

Lâu Thất gật đầu, kéo hắn ra ngoài cửa: "Là của chàng, đi rồi chàng sẽ biết."

Tam Trùng Điện trong đêm chỉ thi thoảng có một ngọn đèn điểm xuyết, xung quanh yên tĩnh và rất tốt, gió đêm khẽ thổi qua mang theo hương thơm thoang thoang không biết từ đâu tới, cùng theo đó là ánh trăng nhàn nhạt.

Trầm Sát cùng nàng đi trong màn đêm như vậy, đột nhiên cảm thấy màn đêm cô đơn tĩnh lặng vô cùng cũng trở lên không còn cô đơn tĩnh lặng nữa.

Sau đó họ tới Thanh Phong Điện, hắn thấy nàng đẩy cửa bước vào, bên trong Thanh Phong Điện có đèn. Trầm Sát nhướng mày, không nói gì.

Lâu Thất dẫn hắn tới bên suối nước nóng, ở đó có đặt một chiếc bàn nhỏ, bên trên để cốc thơm, khăn tắm, dụng cụ kì lưng. Có ánh trăng nhẹ nhàng xuyên qua qua lưu ly trên đỉnh đầu chiếu xuống khiến phòng tắm thêm thấp thoáng, kèm thêm hơi nước mờ ảo trên suối nước nóng, hương hoa thoang thoang càng khiến người ta bất giác cảm thấy thư thái.

"Chàng cũng không biết suối nước nóng này sao?"

Lâu Thất nhìn hắn, ánh mắt phát sáng, giống như một đứa bé đang khoe món đồ quý giá của mình.

Trầm Sát có phần không hiểu, Lâu Thất lạnh lùng vô tình của mấy ngày hôm trước đi đâu rồi, bây giờ nàng không hề còn chút bóng dáng nào của ngày hôm đó.

"Ừ." Hắn đáp một tiếng.

"Ta đã thêm chút thuốc bột, có thể loại bỏ mệt mỏi, chàng xuống ngâm nửa tuần hương là được."

Trầm Sát nhìn nàng bận rộn đột nhiên hỏi: "Thất Thất, nàng có muốn kì lưng cho bốn để quân không?"

360. Chương 360

Có muốn kì lưng cho bốn để quân không?

Nghe nói vậy, Lâu Thất nuốt chút nữa sắc nước miếng.

Nàng đứng thẳng dậy, tròn mắt nhìn hắn, rầu rĩ hỏi lại: "Bốn để phi nhìn giống với nhân viên kì lưng ở nhà tắm thế à?"

Nhân viên kỳ lưng ở nhà tắm? Là cái quỷ gì thế?

Trầm Sát cạn lời, hần phát hiện ra có lúc những lời nàng nói vô cùng tự nhiên nhưng hần nghe lại rất mơ hồ.

"Nam nữ thụ thụ bất thân, chàng xuống tắm đi, ta canh giữ ở bên ngoài, nhất định không để cho trộm hái hoa nào vào đây." Lâu Thất vô ngực bảo đảm.

Chỉ là lời bảo đảm của nàng khiến Trầm Sát vừa tức vừa buồn cười: "Trộm hái hoa? Nàng coi bồn để quân là hoa sao? Hử?"

Chữ cuối cùng hần khê nhấn mạnh, như thể nếu nàng dám đáp đúng, hần sẽ dám coi nàng là hoa để hái. Lâu Thất cảm thấy không ổn, lập tức lùi sau một bước.

Nếu như không dùng những bản lĩnh linh tinh khác, chỉ luận võ công và thực lực, cùng chiêu thức võ học, nàng tuyệt đối không phải đối thủ của Trầm Sát.

"Hi hi," Lâu Thất lập tức mỉm cười rạng rỡ với hần, nàng cũng không hiểu tại sao trước mặt Trầm Sát nàng lại trở nên chập mạch tới vậy, thông thường có ai thấy nàng yếu thế trước mặt đàn ông bao giờ đâu. Được thôi, có lẽ kiếp trước nàng nợ hần. "Ta đâu dám nói để quân là hoa? Để quân không hề yếu đuối chút nào!"

"Ờ? Vậy nàng nói xem, bồn để quân là gì?" Trầm Sát vừa nói vừa cời đai lưng.

Lâu Thất không cần nghĩ nhiều: "Cổ máy giết người!"

"Cái gì?" Hần chưa nghe rõ.

"Hừm," Lâu Thất muốn đánh vào miệng mình: "Ý ta là, chàng giống thanh kiếm kia, lạnh lùng, sát khí, khiến người khác phải run rẩy."

Động tác cời đồ của Trầm Sát dừng lại, liếc mắt nhìn nàng: "Bồn để quân thấy nàng chưa sợ bao giờ." Ngay cả lần đầu tiên gặp mặt, khi đó sự sợ hãi của nàng căn bản không phải sợ hãi, nói đúng ra là kính ngạc không dám tin, giật mình hoảng hốt, còn cổ cả ghê tởm.

"Đúng, ta không sợ, ta kính nể, ngưỡng mộ..."

Khi nàng chuẩn bị bắt đầu nịnh nọt, để quân nợ lạnh lùng nói một câu: "Kính nể ngưỡng mộ tới mức muốn giết bồn để quân?"

Bây giờ nghĩ tới lúc nàng nói vô cùng lạnh lùng không hề do dự, trái tim hần vẫn rất đau. Cảm giác đó cả

đời này hắn cũng không quên được.

Lâu Thất sững người, bắt đầu làu bàu trong bụng, đàn ông gì mà thù dai thế.

Nàng lúng túng nói: "Cũng chỉ là vì khi đó bị Nạp Lan Họa Tâm làm cho căm hận mà!" Nói tới đây nàng đột nhiên có chút kỳ lạ, Nạp Lan Họa Tâm gần đây không có động tĩnh gì cả, điều này có kì lạ không chứ? Hay là cô ta lại ngấm ngấm giở thủ đoạn nham hiểm nào để đối phó với nàng nữa đây?

Trầm Sát liếc nhìn nàng, khẽ nói: "Bốn đế quân sẽ không vì một thị nữ đối đầu với cả Vãn Thiên Sơn, nhưng Vãn Thiên Sơn dám ức hiếp nữ nhân của bốn đế quân, giết không tha."

Vì thế trước đây hắn không đối đầu là vì khi đó nàng chỉ là thị nữ của hắn, nhưng bây giờ thân phận đã khác, nàng là đế phi.

Lâu Thất cười ranh mãnh, ánh mắt phát sáng: "Vậy nhờ may chàng không đánh lại được cả Vãn Thiên Sơn thì sao?"

Trầm Sát cởi áo ngoài, bắt đầu cởi trung y, động tác của hắn rất thoải mái, Lâu Thất hoàn toàn không nhận ra, hắn là người đàn ông chưa từng bao giờ thay đồ trước mặt nữ giới.

Hắn không nhìn Lâu Thất, chỉ hỏi lại: "Nàng không đánh lại được Vãn Thiên Sơn, vậy có giết Nạp Lan Họa Tâm không?"

"Giết!"

Lâu Thất trả lời không hề do dự.

Trầm Sát gật đầu: "Cùng một đạo lý."

Cùng một đạo lý.

Lâu Thất sững người, nghiêng đầu ngẫm nghĩ một hồi. Hắn nói vậy là ý gì?

Trong lúc nàng sững sờ, Trầm Sát đã cởi bỏ toàn bộ y phục, bước xuống dòng suối nước nóng ấm áp bốc khói. Mặc dù là đêm hè nhưng gần sáng, không khí cũng hơi lạnh, hơn nữa nàng lại rắc thuốc bột xuống nước suối, ngâm toàn thân xuống nước, hắn liền cảm thấy vô cùng thư thái dễ chịu.

Lúc này Lâu Thất mới hiểu ý của hắn.

Cho dù không địch lại được nhưng chỉ cần có người dám ức hiếp nàng, hắn sẽ dốc toàn bộ sức lực tiêu diệt đối phương.

Lâu Thất rất vui mừng vì đáp án này, nàng quay đầu lại định nói gì đó thì thấy hắn đứng dậy từ trong nước, đưa tay muốn lấy mấy nhánh cỏ thơm.

Nàng cứ thể nhìn tới vừa hãy nhìn hết cơ thể hắn.

Bờ vai rộng, lồng ngực cường tráng, nhìn xuống dưới là sáu múi cơ săn chắc, nước đang lặn xuống dưới, chỗ nọ vốn yên ắng, dưới ánh mắt của nàng bắt đầu có động tĩnh.

Trời ơi! Thân hình của hắn ta đẹp tới không thể đẹp hơn.

Ánh mắt Trầm Sát thoáng vẻ rầu rĩ: "Nàng có nhìn nữa, bổn đế quân không dám chắc chắn có thể giữ cho nàng tới đêm động phòng hoa chúc hay không."

"A..."

Lâu Thất lúc này mới giật mình, mặt đỏ bừng, nàng lập tức bay đi, lưng dựa sát vào tường, mặt nóng bừng bừng.

Trời ơi, nàng có bao giờ ngốc như vậy chứ!

Cứ nhìn người ta chòng chọc không chớp mắt! Trầm Sát có khi nào sẽ nghĩ nàng là một kẻ háo sắc không?

Hu hu...

Một đời anh minh chôn vùi ở đây...

Trong suối nước nóng, Trầm Sát ngâm mình trong nước, làn môi sắc nét khẽ mỉm cười. Nàng ấy lại còn có mặt này nữa, có phải hắn lại khám phá ra điều gì đó rồi không? Trước đây hắn vô cùng căm ghét những người con gái kia nhìn mình với ánh mắt như vậy, nhưng bây giờ hắn phát hiện nhìn thấy vẻ mặt si mê của nàng hắn thực sự rất vui vẻ.

"Thất Thất" Hắn nghe thấy tiếng hơi thở của nàng, cách hắn một bức tường, vì bên trên có cửa sổ chạm rồng, màn đêm lại yên tĩnh, cho dù chỉ nói rất khẽ đối phương cũng có thể nghe thấy được.

Hơi thở của Lâu Thất vẫn chưa ổn định, nghe thấy hắn gọi mình tim nàng lại đập mạnh: "Có!"

Trầm Sát bật cười khe khẽ.

”Cho dù nàng tới từ đâu, bổn đế quân cũng không cho phép nàng rời đi.”

Lâu Thất nghe vậy thì sửng người, sao đột nhiên lại nói tới cái này?

Nàng không biết rằng chính vì đột nhiên cảm thấy có được nàng quá tuyệt vời, nên tâm lý mới lo lắng sợ mất đi. Cách nàng tới đây quá đặc biệt, nếu như nàng vẫn sẽ biến mất, hẳn thật sự không biết đi đâu để tìm.

Đợi mãi không thấy nàng trả lời, ánh mắt Trầm Sát tối lại: ”Có nghe thấy không?”

Lâu Thất ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng, khẽ thở dài: ”Nghe thấy rồi.”

Nàng đột nhiên có cảm giác mơ hồ về tương lai của hai người, thân thể của cả hai đều có bí mật, đừng tới sau này lại gặp phải mớ cẩu huyết gì đó.

Sự nhàn nhã thảnh thơi trong mấy ngày nay giống như nàng trộm được, nàng không biết mình có phải là kẻ thích bị ngược đãi hay không nữa, những ngày nhàn tản rong chơi thế này nàng cứ có cảm giác không được yên tâm.

”Độc cổ của chàng không biết ai hạ sao?” Lâu Thất hỏi.

Một lát sau Trầm Sát mới trả lời: ”Ừ, không biết.”

”Bây giờ đã có chút manh mối rồi, phái người tới Tây Cương, tìm sư phụ của Phi Hoan đi.” Lâu Thất nói.

”Tây Cương không phải nơi ai cũng có thể đi, nơi đó... thuộc hạ của bổn đế quân không có ai hiểu bùa chú cả.”

Lâu Thất nhướng mày: ”Ta sẽ bồi dưỡng một đội thuộc hạ hiểu cách giải bùa chú cho chàng, thế nào?”

Trầm Sát trong suốt nước nóng lập tức cho rằng chủ ý này rất hay. ”Được.”

”Mai ta sẽ tới quân đội chọn người.”

”Được!”

Lâu Thất chợt cảm thấy có việc làm rồi, mặc dù nàng muốn ăn chơi đợi chết, nhưng ở thời cổ đại chẳng có trò tiêu khiển gì, phải tìm việc gì đó để làm, không có việc gì làm sẽ rất nhàm chán. Chỉ cần không phải dầm mưa dãi nắng, sống chung với quái vật độc vật là được. Chỉ có điều khi này Lâu Thất vẫn không biết, sau này nàng huấn luyện được một đội ngũ như thế nào.

Hì hục một hồi lâu, nàng đã nghe thấy tiếng Trầm Sát ra khỏi suối nước nóng, việc chính nàng vẫn còn chưa nói.

Lâu Thất có chút sốt ruột, lập tức lên tiếng nói: "Đế quân!"

"Sao?" Trầm Sát đã mặc xong trung y, chuẩn bị khoác áo choàng.

"Chàng thấy nơi này thế nào?"

"Không tồi." Hắn trước đây thực sự không biết ở đây có một nơi tuyệt vời tới vậy. Nhưng hắn biết Lâu Thất nửa đêm canh ba dẫn hắn tới đây ngâm nước thuốc chắc chắn là có mục đích, hắn vẫn đang đợi nàng lên tiếng.

"Chàng thưởng Thanh Phong Điện này cho ta có được không?"

Trầm Sát dừng lại, rất hào khí nói: "Thưởng cả Cửu Tiêu Điện cho nàng."

Lâu Thất trợn ngược mắt, nàng lấy cả Cửu Tiêu Điện này làm gì, ở được hết không?

"Chàng biết trong hoàng cung Đông Thanh, Bắc Thương đấy, hoàng hậu và các phi tử có tâm cung riêng của mình phải không? Là không thể ở cùng một tấm điện với hoàng thượng." Lâu Thất vội nói.

Nói trắng ra là muốn chia điện để ở?

Trầm Sát mặt sa sầm.

Hắn đi ra ngoài, nhìn nàng, sau đó lại đưa mắt nhìn cung điện này, khẽ nói: "Bổn đế quân mệt rồi, về ngủ thôi."

Nói xong hắn quay người rời khỏi Thanh Phong Điện.

Lâu Thất há hốc miệng, không phải là chỉ cần nói vài câu thôi sao, vừa đi vừa nói cũng được mà.

Nàng lập tức đuổi theo hắn.

”Trầm Sát, chàng cho ta dọn tới Thanh Phong Điện này nhé...”

Còn chưa dứt lời Trầm Sát đã ôm eo nàng, nhún nhẹ mũi chân, mấy lần nhảy lên nhảy xuống, lướt dưới ánh trăng, lướt qua cảnh đêm vô biên, chả mấy chốc đã về tới tẩm điện hần.

Sau đó Lâu Thất được hần đặt lên giường lớn, ôm chặt, hần nhắm mắt lại, giọng nói vô cùng mệt mỏi: ”Ngủ thôi.”

Hơi thở đều đặn khiến Lâu Thất kinh ngạc nghiêng rằng.

Mệt tới như vậy sao? Cho hỏi, để quân đại nhân định dùng cách chầy bữa để né tránh vấn đề này sao?

...

Sáng sớm, Lâu Thất tỉnh dậy, Trầm Sát đã không còn ở trong tẩm cung. Lâu Thất ăn sáng xong càng nghĩ càng không vui, lập tức gọi Tiểu Trù và Nhị Linh cùng Trần Thập, Lâu Tín.

”Các người tìm người bố trí đồ đạc trong Thanh Phong Điện cho ta, sau khi bố trí xong thì tới dọn đồ đạc của ta.”

Dù sao thì tối qua nàng cũng đã nói rồi, Cửu Tiêu Điện đã thưởng cho nàng, nàng muốn ở đâu chả được.

Mấy người đưa mắt nhìn nhau nhưng vẫn nhận lệnh đi làm.

Lâu Thất không ngờ hành động này của nàng lại khiến các vị lão ngự sử vui mừng tới vậy, mấy người nghe được tin lập tức dâng tấu cho Trầm Sát, nói không ngờ để phi nương nương lại tuân thủ cung quy tới vậy, vốn dĩ hậu phi không được ở cùng tẩm điện với hoàng đế, để phi nương nương làm vậy là rất đúng.

Các quan trong triều đều hết lòng tâng bốc Lâu Thất, Trầm Sát cũng đành thôi, mặc nhận việc này.

Lâu Thất rất vui mừng, lập tức sai người tới phủ nội vụ vận chuyển nhiều đồ hơn. Trước hoàng hôn hôm đó liền dọn xong. Có điều nàng không thể ngờ được rằng, Thanh Phong Điện mới dọn dẹp sạch sẽ thoải mái xong, đêm nay nàng vẫn nằm ngủ trên giường của Trầm Sát.

Vì để quân đại thần đêm đó tuân theo cung quy, lật thẻ của nàng.

361. Chương 361

Lật thẻ bài!

Điều này thực sự khiến Lâu Thất tức giận sặc sụa. Đây chẳng phải là quy củ chỉ có ở hoàng thất Đông Thanh Bắc Thương của người ta sao? Ở đây chỉ có một phi, còn lật cái gì mà lật!

Đứa khùng điên nào suy nghĩ ra trò vớ vẩn này vậy?

Nàng dâu phải chia điện ra ở với hần suốt đầu, đợi sau khi bọn họ thành thân, hần muốn chia phòng nàng cũng chẳng cho đâu, nhưng bây giờ chẳng phải đang ở giai đoạn tìm hiểu tình yêu sao? Sống chung thì nàng không đồng ý đâu.

Vào lúc Lâu Thất đang cực kì căm hờn, có một người nàng không thể ngờ tới cầu xin gặp nàng.

Khi Nhị Linh dắt người đó vào đây, Lâu Thất đang ngồi ở trong đình chống cằm suy nghĩ việc vào doanh trại trưa nay, nếu nàng đã mở lời tặng cho Trầm Sát một đội quân nhỏ có thể tiến vào lãnh thổ Tây Cương, đương nhiên không thể nuốt lời.

”Đế Phi, Dao Phong cô nương đến rồi.”

Trên đường đến Ân Dao Phong đã nhìn Lâu Thất chăm chú. Đế Phi này thật không giống với trong tưởng tượng của cô ta, trong tưởng tượng của cô ta thì bọn thiên kim tiểu thư của danh gia vọng tộc hoặc quý nữ trong cung rất chú trọng lễ nghi, riêng dáng ngồi cũng cực kì nhiều quy tắc, nhưng nhìn từ phía xa xa thì cô ta đã nhìn ra Đế Phi ở trong đình, nàng đang ngồi trên thành lan can, dựa lưng vào cột, một chân duỗi thẳng, một chân gác lên, một tay chống cằm tựa ở trên gối, mái tóc dài tựa thác nước nhẹ nhàng buông xuống, ở bờ vai tròn trịa buông thõng tới trước ngực, khuôn mặt nghiêng rất sáng lạn, thần thái của nàng vừa có vẻ lười biếng vừa có vẻ tự do thoải mái, giống như ngồi ở chỗ đó đã có thể thu hút tất cả mọi ánh nhìn.

Ân Dao Phong luôn muốn được diện kiến Lâu Thất, đáng tiếc chưa có cơ hội nào cả. Hôm nay khó khăn lắm mới chạm mặt với Nhị Linh, lập tức nhờ cô bẩm báo, vốn dĩ cũng rất bồn chồn, không biết Lâu Thất có chịu gặp cô ta không, không ngờ rất nhanh Nhị Linh đích thân ra đây dắt cô ta vào Tam Trùng Điện.

Đây là lần đầu tiên Ân Dao Phong bước vào Tam Trùng Điện, nghe đồn Đế Quân lạnh lùng, không thích có người vào đây làm phiền ngài.

”Thần nữ Ân Dao Phong, diện kiến Đế Phi.”

Nhìn Lâu Thất thật gần, càng cảm thấy nàng rất đẹp, đặc biệt khi nàng vừa mới xoay người lại, đôi mắt dường như tràn ngập ánh sáng của vàng trắng.

Lâu Thất cũng đánh giá Ân Dao Phong, cô nương chưa đến hai mươi tuổi, dung nhan có chút tinh anh, cánh môi hơi dày, nhan sắc thuộc hạng trung thượng, điều hiếm có là cô ta có một luồng chính khí khiến người khác cảm thấy thật dễ chịu.

Chỉ nhìn một phen, Lâu Thất liền biết đây là một cô nương không tẻ. Cho nên nàng cười, nói: "Dao Phong cô nương không cần đa lễ, mời ngồi."

Ấn Dao Phong cũng không khách sáo như những người khác, đa tạ một tiếng bèn ngồi xuống ở ghế đá bên cạnh. Cô ta nhìn Lâu Thất có chút tò mò, nàng ngồi trên thành lan can, chờ cô ngồi xuống mới bình tĩnh đứng dậy đi đến ghế đá đối diện cô ta ngồi xuống.

Lúc này Nhị Linh vào bẩm báo đã nói đại khái về lai lịch của Ấn Dao Phong.

Là một thế lực của hoang nguyên Phá Vực được Trần Sát thu phục, thì ra là tam trại chủ của Dao Phong Trại. Ba vị trại chủ vốn dĩ là ba anh em, Ấn Dao Phong là tam muội. Nhị Linh cũng không biết thám thính từ nơi đâu, lời nói trước kia của Ấn Dao Phong cũng đã dò thăm được. Lúc đó cô ta nghe nói muốn làm Đế Phi của Phá Vực phải lập được mười công, bèn đến trước mặt của Trần Sát nói, cô ta muốn lập hai công trước, một là dắt theo hơn một ngàn sáu trăm người của Dao Phong Trại vào thành Phá Vực, hai là nói cho hắn biết khoang vàng ở gần đây.

Chỉ là công đầu tiên, Trần Sát một câu từ bỏ, người có thể không đồng ý dắt người vào thành Phá Vực, và hắn có thể diệt trại. Công lao thứ hai, sau này được trực tiếp tính lên đầu của nàng và Hà Khánh Niên, cũng chả có ai nhớ đến cô.

Sau khi sáp nhập với Phá Vực, đại ca nhị ca của cô ta được trọng dụng, đều vào doanh trại làm một chức tướng sĩ, chỉ có cô ta được lưu lại ở Nhất Trùng Điện, còn chả sắp xếp công việc gì cho cô ta làm, khiến cô ta suốt ngày rảnh rỗi ở không, cực kì khó chịu.

"Đế Phi không giống với trong tưởng tượng của ta." Ấn Dao Phong nói.

Lâu Thất cười: "Ồ? Trong tưởng tượng của ngươi thì dáng vẻ của ta như thế nào?"

Ấn Phong Dao nói: "Ta tưởng Đế Phi rất lạnh lùng đáng sợ."

"Lạnh lùng? Đáng sợ?"

Sao Lâu Thất không cảm thấy bản thân lạnh lùng đáng sợ vậy ta.

Nhị Linh lén lén nói nhỏ bên tai nàng: "Ứng đại nhân và Nguyệt đại nhân nói chuyện với nhau mấy ngày trước bị thị nữ khác nghe thấy."

Cho nên là do bọn họ truyền ra ngoài sao? Chẳng lẽ nói sự ngây thơ của nàng đã dọa bọn họ? Lâu Thất có chút cạ lời.

"Dao Phong cô nương tìm ta có việc gì?"

Ấn Dao Phong nhìn nàng, do dự một hồi, vẫn cắn răng nói ra, "Đế Phi, vụ việc này đã trói buộc Dao Phong lâu lắm rồi, nếu không hỏi nữa, Dao Phong sợ mình sẽ bị ghen chết, cho nên, dù nói xong bị kết tội, ta cũng phải hỏi thử!"

Lâu Thất có chút tò mò: "Nói đi nào."

"Đế Quân thực sự không thể nạp phi nữa sao? Lập mười công cũng không được hay sao?"

"Phụt."

Lâu Thất nhìn cô ta: "Người thích Đế Quân?"

Nhị Linh ở bên cạnh nghe vậy bèn tức giận, thì ra vị này định vào đây để cướp Đế Quân của Đế Phi? Cô ta thật là có gan to đó! Nhưng không ngờ Ấn Dao Phong chỉ đỏ mặt, vẫn rất thật thà gật gật đầu nói: "Đúng vậy, ta thích Đế Quân. Nếu Đế Phi nương đồng ý, ta muốn vì Đế Quân lập mười công, lúc đó có vào được Tam Trùng Điện hay không, cùng Đế Phi hầu hạ Đế Quân?"

"Người, người thật dám nói ra!" Nhị Linh lên tiếng trách móc.

Không ai có thể đến đây tranh giành Đế Quân với Đế Phi! Nhị Linh nhìn hai người bọn họ, luôn cảm thấy không thể có kẻ nào xen được và tình cảm giữa hai người.

"Ta đang nói chuyện với Đế Phi, không phải nói chuyện với người!" Ấn Dao Phong bĩu môi, và mong chờ nhìn Lâu Thất, đợi nàng trả lời.

Lâu Thất nghe vậy bèn cười: "Không thể."

Ấn Dao Phong liền thất vọng như bị gì vậy, "Tại sao vậy? Ta nhất định không tranh giành sự sủng ái với Đế Phi đâu mà..."

Lâu Thất ngắt đoạn cô ta: "Người muốn tranh cũng tranh không lại ta đâu. Nhưng mà, không phải vì lý do này, mà là con người ta mắc bệnh sạch sẽ, tuyệt đối không cùng hưởng một nam nhân với một người khác."

Nghe lời nói này của nàng, Ấn Dao Phong mắt tròn mắt dẹt, "Vậy, vậy sao có thể nói là xài chung được..."

"Sao có thể nói không xài chung, dùng cánh tay ôm qua nữ nhân khác của hân đến ôm ta, dùng cái môi hân hôn qua nữ nhân khác đến hôn ta, dùng cơ thể thân mật với nữ nhân khác đến thân mật với ta, ta tuyệt

đôi không đồng ý.” Lâu Thất chẳng có ác cảm gì với Ấn Dao Phong này cả, và nàng cảm thấy Ấn Dao Phong cũng là người đàng hoàng, rất thẳng thắn, và thẳng thắn có chút khiến người khác khóc dở mếu dở.

Nhưng nữ tử như vậy, ít ra trong lòng không có nhiều âm kế.

Không chỉ Ấn Dao Phong, lời nói này của Lâu Thất còn khiến Nhị Linh nghe đến đỏ mặt.

Ấn Dao Phong luôn nghĩ mình là con người trời không sợ đất không sợ và chơi rất được, nhưng khi nghe được những lời nói này của Lâu Thất thì cô ta cảm thấy mình vẫn còn rất nội tâm, những lời này, một nữ tử sao có thể thốt ra được chứ!

Lâu Thất chẳng cảm thấy có gì không đúng, ở thời hiện đại, nói chuyện còn lộ liễu hơn thế nhiều.

”Cho nên, người đừng nên có ảo tưởng nào xa xỉ, ta đã nói rồi, Đế Quân chỉ có thể có một mình ta, ai đến, kẻ đó chết.” Lâu Thất liếc cô ta một phen, nói: ”Trừ khi người không muốn sống nữa.”

Ấn Dao Phong bị hù giật mình, lập tức nói: ”Ta không có không muốn sống!” Cô ta nhìn Lâu Thất, phát hiện nàng thực sự không có nói đùa, bèn thất vọng nói: ”Đế Phi, vậy ta chỉ có bỏ cuộc với Đế Quân vậy.”

Lâu Thất nhẹ giọng cười.

Đột nhiên nhớ đến lời nói của Nhị Linh: ”Hai vị ca ca của người đều ở trong doanh trại có phải không?”

”Hồi Đế Phi, đúng vậy.”

Biết không có hi vọng đối với Đế Quân, Ấn Dao Phong vẫn rất buồn bã, người nam nhân đó khiến cô đắm say lắm đó. Nhưng cô biết Đế Phi không có dễ dắc tội, vả lại, Đế Phi đã nói rõ như vậy rồi, cô ta cảm thấy nếu tiếp tục tranh giành thì là lỗi của mình.

Ấn Dao Phong vẫn là một cô nương rất là chính nghĩa.

”Một lát ta phải đến doanh trại, người có muốn đi cùng ta không?”

Lâu Thất biết Ấn Dao Phong cũng có võ nghệ, chỉ là bị bỏ lại ở Nhất Trùng Điện không có việc gì làm, chắc là rất nhàm chán.

Nhị Linh có chút không hiểu, Ấn Dao Phong đang có ý định với Đế Quân, sao Đế Phi còn thân thiện với cô ta làm gì nữa?

”Có thể đi không?” Ân Dao Phong liền ném Trầm Sát qua chỗ khác, hưng phấn suýt chút nhảy cẫng lên.

Lâu Thất gật gật đầu.

”Ta muốn đi! Đa tạ Đế Phi!”

Lâu Thất lặng lẽ lắc đầu, nàng quả nhiên không nhìn lầm, Ân Dao Phong nói mình mê đắm Đế Quân, nhưng nghe nàng từ chối cũng chẳng có vẻ oán hận phần nộ, bây giờ còn nói lời đa tạ với nàng, là một cô gái có lòng dạ tốt bụng.

Lâu Thất đến doanh trại tuyển chọn vài người đích thân huấn luyện, Trầm Sát đã dặn dò Ứng, quân đội được Ứng nắm giữ quản lý suốt.

”Cô nương, cô nương định chọn bao nhiêu người?” Lâu Tín hỏi.

”Đi xem rồi tính.”

Lâu Thất dắt theo Trần Thập, Lâu Tín, Đồ Bôn, và cả Ân Dao Phong, đi ra khỏi Nhị Trùng Điện liền nhìn thấy Ứng đang đứng ngoài đợi sẵn. Lần này Ứng nhìn thấy Lâu Thất có chút không thoải mái.

”Thuộc hạ gặp qua Đế Phi.”

Nghe hắn nghiêm túc hành lễ, Lâu Thất chỉ hơi gật đầu.

Trong lòng của Ứng ít nhiều có chút khó chịu, trước kia nàng luôn cười sảng khoái gọi hắn là Ứng đại nhân, cãi vả trả treo với hắn, nhưng bây giờ nàng ở trước mặt hắn, là thần thái của Đế Phi.

”Ứng, đi thôi.”

Lâu Thất và Ân Dao Phong bước lên xe ngựa, những người khác cưỡi ngựa. Doanh trại đương nhiên ở dưới chân núi Cửu Tiêu, rời Cửu Tiêu núi có chút khoảng cách, cưỡi ngựa cũng khoảng nửa canh giờ.

Vốn dĩ nghĩ là vào doanh trại có thể thấy được dáng vẻ anh tuấn tràn đầy sức sống của tướng sĩ luyện binh, nhưng không ngờ khi bọn họ đến doanh trại, không nghe được tiếng động gì cả.

Sự yên tĩnh như vậy, và ngay lúc không phải là giờ giải lao, đối với doanh trại các tráng nam nhi tràn đầy nhiệt huyết mà nói đây là một điều bất thường.

Ứng cau mày, lập tức kẹp bụng ngựa, phi lao về phía trước, ”Mở trại!”

Cửa trại cao cao, bên trong trạm gác trên cao trống quơ trống quắc, đương nhiên không có ai mở cửa trại cho bọn họ.

Ứng kinh sợ nghiêm trọng, Lâu Thất đã vén màn lên nói với hắn: "Vào trong kia xem thử."

"Vâng." Ứng lập tức bay lên từ trên lưng ngựa, hình bóng vừa xuyên vào trong doanh trại, hắn lập tức mở cửa trại, đội xe ngựa tiến vào.

"Người đi đâu hết cả rồi?" Lâu Thất tỏ vẻ nghi hoặc, không thể nào dám binh sĩ nghe được tin nàng đến đây, ra oai phủ đầu nàng chứ? Nhưng cũng đâu thể nào, bọn họ đâu có cái gan đó? Vả lại, nàng chỉ đến đây lựa mười người, đâu có đến đây làm nữ tướng quân đâu.

Và ngay lúc này, đột nhiên phát ra một tiếng reo hò từ một phòng trại cách đó không xa. Sức nghe của Lâu Thất rất tốt, đương nhiên một lần liền nghe rõ được.

"Đi, đi xem thử rốt cuộc có chuyện gì." Lâu Thất hạ lệnh, xe ngựa đương nhiên lái về phía trước. Chỉ khi bọn họ đến gần, ở cửa lớn của phòng trại đột nhiên có người bay ra.

Trong miệng của người đó còn kêu lên: "Lão tử không phục lão tử không phục! Có bản lĩnh thì cho lão tử làm lại một lần nữa!"

362. Chương 362

Ứng cau mày, bèn giơ tay nắm lấy kẻ đó, trầm giọng hỏi: "Các người đang làm cái gì vậy?"

"Ai nắm áo của lão tử..." Binh sĩ kia phần nộ quay người lại, vừa nhìn thấy Ứng, giật mình nhảy cẫng lên, "Ứng đại nhân!"

Hiện giờ Ứng là một trong tứ vệ, nhưng Lâu Thất biết sau này bọn họ sẽ có thêm một chức vụ khác, nếu không, có thị vệ nào mà đảm đương chức vụ tướng quân. Nhưng mà, tứ vệ hiện giờ chỉ còn lại ba, nàng thấy Trầm Sát cũng chả có vẻ gì là không quen.

"Trong kia xảy ra chuyện gì? Sao các người tụ tập ở đây?"

Lúc này, bọn người Lâu Thất mới nhìn thấy đây không phải là một phòng trại, có thể là bếp ăn trong doanh trại, lớn cực kì, tứ phía đều có cửa, trong đó có rất nhiều bàn dài ghế dài. Nhưng vừa nhìn vào, đối diện hư hổng, có thể nhìn thấy lư đài ở đối diện cánh cửa bên ngoài, dưới đầu đài dòng người đông đúc, có lẽ tất cả binh sĩ đều tập trung ở nơi đây.

"Hồi Ứng đại nhân, là tiểu tử Thúc Trọng Châu, lần trước không phải ngài dặn hắn dẫn đội đi thám hiểm vùng núi sao? Kết quả bọn họ đem về một cái trống, cái trống đó hơi tà quái không ai gõ vang nó được, bây giờ mọi người đã cực vãn, xem coi ai gõ vang cái trống đó."

”Ồ? Vậy cờ bạc của các người là gì vậy?”

Binh sĩ kia đột nhiên nghe được giọng nữ thanh thoát liền giật mình, quay đầu nhìn thấy Lâu Thất và Ân Dao Phong nhảy từ trên xe ngựa xuống một cách nhẹ nhàng, đôi mắt suýt chút rớt cả ra ngoài.

Sao đột nhiên trong doanh trại có nữ, nữ nhân vậy? Và còn là nữ nhân xinh đẹp nữa cơ!

”Ứng đại nhân đã có phu nhân rồi à?” Binh sĩ cũng sờ hời một câu, khiến Ứng phải giơ tay đập vào đầu hấn một cái bộp.

”Cút! Đây là Đê Phi!”

Sắc mặt của binh sĩ thay đổi, bộp cái quỳ xuống. ”Đê Phi tha tội!”

Bọn họ đều nghe qua chuyện Đê Quân cực kì sủng ái vị Đê Phi này, hấn làm vậy là mạo phạm Đê Phi đó, nếu truyền đến tai của Đê Quân, hấn không bị xẻo da mới lạ? Vả lại, khoang nhắc đến Đê Quân, Đê Phi cũng cực kì mạnh mẽ, những công trạng mà nàng lập được ở Phá Vực có ai mà không biết, có ai mà không rành, còn nữa, Tuyết bị nàng đá văng khỏi Cửu Tiêu Điện, ai dám cả gan gây rối?

”Đứng lên đi, trả lời câu hỏi của bốn phi.”

Trong doanh trại toàn bộ binh lính cờ bạc, gan quả thật không nhỏ. Nhưng mà, lúc này có phải nàng nghe được một cái tên quen thuộc không?

Binh sĩ kia đứng dậy, cúi đầu đáp: ”Đó là kẻ có thể gõ vang cái trống thì không cần giật giữ y phục một năm, một bữa ăn được thêm một cái màn thầu.”

Ân Dao Phong cười phụt ra tiếng.

Lâu Thất cũng có chút nín nhịn không nổi, còn tưởng bọn họ cờ bạc gì to tát lắm.

”Lúc này người nói, cái trống đó được ai phát hiện?”

”Bẩm Đê Phi, là một binh sĩ tên là Thúc Trọng Châu.”

Lâu Thất nghe được tên gọi này một lần nữa, quả nhiên là một cái tên quen tai. Chỉ là, nếu thật sự là người đó, vậy sao hấn có thể làm binh sĩ ở doanh trại của Phá Vực này? Đó là một vị quan của Đông Thanh đó!

Khi nàng đến thành Lạc Dương, đối với diện mạo thị chính của thành Lạc Dương có một ấn tượng rất sâu

đậm, nghe nói đó đều là công lao của tri phủ thành Lạc Dương Thúc Trọng Châu, lúc đó nàng còn nổi lên ý nghĩ muốn đi gặp gỡ một phen với Thúc Trọng Châu, chỉ là sau đó có xung đột với Hàn gia chủ, cho nên chưa gặp được.

Chỉ là lúc đó thiếu đông gia của Thịnh Dực Hàng Triệu Văn cho nàng một miếng lệnh bài, đó là lệnh bài của Thúc Trọng Châu, giúp nàng thuận lợi rời khỏi thành.

Nếu thật sự là hần ta, vậy mục đích của hần là gì?

Lâu Thất nhìn Ứng, "Thúc Trọng Châu đó là người gì vậy?"

"Thúc Trọng Châu đó là lần trước sau khi chủ tử ban bố thư chiếu nhân tài trong thiên hạ tự mình tìm đến tham quân."

"Đám người này, các người không cần thăm hạch thân phận sao?"

Ứng lộ ra vẻ mặt khó xử, "Trong quân đội đa số mang thân phận đáng tin tưởng, có rất nhiều được chủ tử giao đấu qua thu phục, có một số là thu ven đường, có một ít là bá tính của thành Phá Vực, nhưng có một bộ phận nhỏ, đến từ Đông Thanh Bắc Thương, bởi vì nhân lực không đủ, lại cách xa quá, phải đi thăm hạch thân phận của từng người một thì không thể nào, chúng tôi chỉ có thể xác định bọn họ không thuộc Tây Cương hoặc là Nam Cương."

Lâu Thất nghe lời bèn cau mày. Đây cũng là một trong những chỗ phiền phức của Phá Vực, bọn họ muốn chiêu binh mại mã, nhưng không giống với các nước Đông Thanh, lệnh được truyền xuống theo từng cấp bậc, có thể xác nhận thân phận của một tướng sĩ, nhưng Phá Vực không làm được, vốn dĩ bá tánh ở Phá Vực không được nhiều, bọn họ chỉ có thể bổ sung nguồn nhân lực từ bên ngoài, trên sự quản lý sẽ vấp phải nhiều phiền phức to lớn, lỡ như có kẻ gian trà trộn vào thì cũng rất khó điều tra rõ ràng.

Thấy thần sắc của nàng như vậy, Ứng tiến lại gần nàng, đè thấp giọng nói: "Chủ tử có lệnh, chúng thuộc hạ hãy lưu ý nhiều về vấn đề này, mỗi một doanh mỗi một đội phải có tướng lĩnh đáng tin cậy. Bình thường bọn họ cũng sẽ chú ý quan sát binh lính. Còn nữa, chủ tử đã định ra kế hoạch, đến lúc đó sẽ cho ra một loạt chính sách mờ mịt."

Thì ra Trầm Sát đã bắt đầu coi trọng vấn đề này, trái tim của Lâu Thất thả lỏng lại.

"Đi, vào trong kia xem thử."

Cái trống gõ không vang, nàng thật có chút hứng thú đó.

Trong bếp ăn cũng có rất nhiều người, bởi vì trong đây có ghế ngồi, binh sĩ đi bên cạnh giải thích, "Những người ngồi ở đây cơ bản đã lên kia gỗ qua rồi, và bị thất bại."

Bếp ăn có ít nhất cũng vài trăm người, bọn người Lâu Thất sững sờ, "Nhiều người như vậy có thật là không ai gõ vang được?"

Lâu Tín nói: "Vậy đó là cái trống kì quái gì vậy?"

"Hay là chúng ta đi gõ thử!" Ân Dao Phong nôn nóng muốn thử một lần.

Đám binh lính nhìn thấy bọn họ, đều giật mình nhảy cẫng, Ứng ra hiệu cho bọn họ đừng lên tiếng, dắt Lâu Thất đi vào một lối đi khác.

Vừa ra khỏi cánh cửa, bọn họ mới thực sự cảm nhận được bầu không khí của đấng nam tử tụ tập chốn doanh trại. Có lẽ trước khi đến đây, những người này vừa luyện binh xong, có rất nhiều người vã mồ hôi đầm đề, ở đây tích tụ cũng phải có khoảng vài ngàn người, mùi vị mồ hôi cách xa chục bước vẫn có thể ngửi thấy được.

Đây là hai vạn cận vệ doanh của thuộc hạ Ứng, hẳn giải thích có một ít được phái ra ngoài kia tôi luyện, ở đây chỉ chừa lại khoảng tám ngàn binh, bây giờ nhìn sân luyện binh vô cùng trống trải rộng rãi được bu đầy người, đại khái tám ngàn binh đều có mặt ở đây. Cho dù đứng xa cũng không thành vấn đề, trên sân đấu đang diễn ra một trận, không phải chỉ cần xem là xong chuyện, mà là nhờ nghe ngóng. Không nghe được tiếng trống vang, tức là chưa có một ai thành công cả.

Đám binh sĩ kia ai cũng phấn khởi, vượt quyền vượt chướng, nôn nóng muốn thử.

"Trên đài còn có người không vậy? Có thể chen hàng được không?"

"Nếu như chen hàng được, ta cũng muốn lên thử trước, một lát phải đi luyện bắn tên rồi!"

"Lão tử một lát nữa còn phải đi nấu cơm đây này."

Dám chắc, binh dẫn đầu cũng đến đây luôn rồi.

Lâu Thất nhìn lên đấu đài, cái nhìn đầu tiên nàng nhìn thấy là người nam nhân mặc bộ đồ cứng cáp màu xanh trời, tóc thắt bằng sợi dây màu xanh, mỉm cười nhẹ nhàng.

Trong đám binh sĩ mặc đồng phục như nhau, bộ đồ màu xanh sạch sẽ của hắn dường như khác biệt nổi bật hẳn hoi, và làn da của hắn trắng hơn người khác nhiều chút, đôi mày dài nhướng lên, mũi thẳng tắp, môi mỏng như cánh hoa đào hồng phấn thắm ba, rõ ràng phải có chút nữ khí, nhưng tổ hợp lại thì không có chút nữ khí nào cả.

Nếu nói mỹ nam như hoa, thì thần thái của hắn rõ ràng tự nhiên cởi mở, khí phách quân tử như ngọc. Tóm lại là, nam tử này đứng giữa đám binh sĩ, thực là hút mắt quá đi.

Không chỉ có nàng, kể cả Dao Phong và Trần Thập Lâu Tín đều nhìn vào hắn trước tiên, sau đó thì không di dời được ánh mắt nữa.

”Đó chính là Thúc Trọng Châu.” Ứng thấy Lâu Thất nhìn chăm chăm người nam nhân đó, không biết sao đột nhiên cảm thấy Thúc Trọng Châu thật chướng mắt, nhưng vẫn giải thích: ”Có thể hắn ta vừa làm nhiệm vụ trở về, vẫn chưa thay quân phục.”

Cho nên, người đã hút mắt như vậy rồi, huống chi bộ đồ cũng hút mắt theo.

Người nam nhân như vậy chắc chắn không phải là người tầm thường. Lâu Thất có một dự cảm, Thúc Trọng Châu này, có lẽ thật sự là Thúc Trọng Châu của tri phủ thành Lạc Dương.

”Thật là ưa nhìn quá đi.” Án Dao Phong tự nhủ một câu.

Lâu Thất nhin không được nhếch môi, sau đó di dời ánh mắt, nhìn về phía cái trống ở giữa sàn đấu.

Chỉ nhìn một lần, trái tim của nàng liền nhảy ùng ùng.

Cái trống đó kích cỡ như trống quân, nhưng toàn thân màu đen, thân trống màu đen thì còn lý giải được, nhưng mặt trống cũng màu đen! Thông thường mặt trống được làm bằng da bò, chẳng lẽ mặt trống này được làm bằng da bò màu đen sao?

Nhưng nàng cảm thấy nó không hề đơn giản đâu.

Thân trống điêu khắc rất nhiều họa tiết, nàng đứng ở đây không nhìn ra được gì cả.

Có một binh sĩ tay đang cầm khua gõ, giương vai chuẩn bị, dùng lực gõ xuống mặt trống.

Nhưng bọn họ chả nghe thấy chút tiếng động nào cả!

Án Dao Phong buồn bực nói: ”Không lẽ hắn chưa có ăn cơm?”

Trần Thập lắc đầu: ”Không thể nào, nhìn tay của hắn, đã dùng sức lực rất mạnh.” Cơ bắp cuộn cuộn, gân xanh nổi lên, rõ ràng là bộ dạng dùng sức cực mạnh.

Kẻ đó không tin tà, lại muốn thử tiếp, có người kéo lấy tay của hắn, ”Được rồi được rồi, còn có rất nhiều người muốn thử nữa.”

Lúc này, ánh mắt của Thúc Trọng Châu vượt qua mấy hàng binh sĩ, nhìn về phía của Lâu Thất trong dòng

người. Không sai, hần một mắt liền nhìn trúng Lâu Thất, mà không phải là những người đứng xung quanh nàng.

Sau đó hần giương môi nở nụ cười.

Nụ cười này, như cầu vồng sau cơn mưa, mây tan trăng sáng.

Và đột nhiên Lâu Thất cảm thấy nụ cười này có chút quen thuộc, quả thật có chút giống với bộ dạng khi cười của Trầm Sát, nàng cũng sờ một hồi.

”Kẻ Thúc Trọng Châu này! Cười cái gì mà cười!”

Ứng giận dữ trong lòng, nhón chân phi lên đầu đài. Hần đột nhiên xuất hiện khiến tất cả mọi người giật mình nhảy căng, sự chú ý khi nãy của bọn họ đều dồn lên cái trống, vốn dĩ không phát hiện ra ai cả.

”Ứng đại nhân!”

”Các người rất rảnh rỗi.” Ứng hừ một tiếng.

Thúc Trọng Châu không hoảng sợ không vội vã đáp: ”Ứng đại nhân đến thật đúng lúc, chúng tôi vô tình phát hiện ra cái trống này, sau khi đem về chưa ai gõ vang được, hiện giờ Trọng Châu sức nhớ ra, lai lịch của cái trống này.”

Lời này vừa được tuông ra, đám binh sĩ ngơ ngác. Có người không nhịn được hỏi: ”Cái trống này còn có lai lịch gì cơ chứ?”

Cũng có người nói, ”Người nói vậy thật nực cười, không có lai lịch, trong núi có thể tự mình sinh ra cái trống sao?”

Trong lòng Ứng không bao giờ chất chứa được thù hận, vừa nghe lời nói của hần liền quên đi mục đích nhảy lên đầu đài của mình, ngạc nhiên hỏi: ”Cái trống này thật là chưa có ai gõ vang được sao?”

Thúc Trọng Châu không có trả lời hần, mà quỳ một gối về phía Lâu Thất, to giọng hô: ”Tham kiến Đế Phi.”

Tất cả binh lính kinh hãi, lập tức quay đầu lại, đều hít thở một hơi sâu, sau đó đồng loạt quỳ xuống, đồng thanh nói: ”Tham kiến Đế Phi!”

Lâu Thất được hơn ngàn người bái kiến như vậy, trong lòng vẫn có chút chấn động.

”Miễn lễ.”

”Tạ Đế Phi.”

Lâu Thất cũng không dẹo dặt nữa, phi thân lên đầu đài, hỏi Thúc Trọng Châu, ”Cái trống này có tên sao?”

Thúc Trọng Châu đáp: ”Có, cái trống này tên là Chiến Hồn Cổ.”

363. Chương 363

”Chiến Hồn Cổ?” Lâu Thất hoàn toàn chưa nghe qua tên này. Sau khi hỏi xong nàng đến gần cái giá trống, lúc này cự ly xa không nhìn rõ, bây giờ nhìn gần nàng đột nhiên kinh hãi, bởi vì cái trống đó thực ra không phải là một màu đen tuyền.

Nói là màu đen, hoặc có thể nói đó là màu đọng lại của máu tươi thành màu đỏ đen.

Nàng đang định tiến lại gần hơn nữa, một bàn tay gân cốt phân minh đột nhiên nắm lấy cánh tay của nàng, khi nàng cúi đầu nhìn thì lại nhanh chóng được buông ra.

Nàng quay đầu lại, ngênh lên ánh mắt trong sáng của Thúc Trọng Châu.

”Đế Phi lượng thứ.” Thúc Trọng Châu nhìn nàng, nhẹ giọng nói: ”Cái Chiến Hồn Cổ này được luyện ra từ máu tươi của vô số chiến hồn, máu sắc dương cương, nồng nặc sát khí, nữ tử không nên đến gần quá, nếu không sẽ bị tổn thương.”

Lâu Thất nhú mày không lên tiếng.

Ứng trầm giọng nói: ”Sao ngươi biết được những thứ này?”

”Nhà của Trọng Châu có một quyển Kỳ Văn Lục, trên đó có ghi chép, chỉ là thời gian xem đã trôi qua lâu rồi, nên cần phải từ từ hồi nhớ lại.”

Kỳ Văn Lục?

Lâu Thất sững lại, quyển Kỳ Vật Chí do lão đạo sĩ thối biên soạn, nhà của hắn cũng có một quyển Kỳ Văn Lục? Vậy có cùng một nhà sản xuất cùng một hệ liệt không.

Hiện giờ nàng càng lúc càng cảm thấy Thúc Trọng Châu này là tri phủ của thành Lạc Dương, bởi vì trên người của Thúc Trọng Châu có hơi thở của một vị quan, đó là một cảm giác, không biết miêu tả ra sao, mãnh liệt hơn văn nhân tri thức một chút.

Lâu Thất nhìn sang Trần Thập Lâu Tín: "Hai người đi thử xem."

"Vâng."

Trần Thập và Lâu Tín vốn dĩ có chút nóng lòng muốn thử, vừa nghe được mệnh lệnh liền tiến lên phía trước, binh sĩ kia nhanh chóng trao khua gỗ cho Lâu Tín.

Đám binh sĩ ai nấy đều nín thở, mỗi người đều giữ trạng thái im lặng, bởi vì trước kia những người đó không gõ ra được tiếng động, bọn họ cảm thấy bây giờ, có chút tiếng động nhỏ nhẹ thì cũng được tính vào, cho nên cả lũ không dám phát ra tiếng, sợ bỏ lỡ điều gì đó.

Lâu Tín tiếp nhận, trát bước chân ngựa, giơ cánh tay lên, mạnh mẽ gõ lên mặt trống.

Không có, không có! Không có tiếng động nào được vang ra cả!

Trần Thập đứng gần đó nhất, nhưng hắn cũng không nghe được chút tiếng động nào cả. Mặt trống đó giống như biết nuốt âm thanh, dùng lực gõ khua xuống, âm thanh giống như được nuốt vào trong đó, không phát ra nửa tiếng gì cả.

Lâu Tín sững sờ, khi này nhìn tuy biết bọn họ dùng sức lực rất mạnh, nhưng khi tự mình động tay mới biết được mình đã dùng sức mạnh cỡ nào, lúc này hắn chỉ suýt chưa dùng nội lực thôi đó!

Hắn đưa khua gỗ cho Trần Thập, "Dùng nội lực gõ thử xem."

Trần Thập gật gật đầu, vận nội lực, vung khua gỗ vào trung tâm cái trống. Hắn trực tiếp dùng năm phần nội lực, cảm thấy đây là giới hạn chịu đựng của cái trống đó rồi, tuy rất mạnh mẽ, nhưng sức lực mạnh quá e rằng cái trống bị vỡ nát ra.

Nhưng khi chiếc khua trống gõ lên bề mặt trống liền có vẻ hơi sai sai, vẫn là cảm giác nuốt âm thanh như khi này, hắn cảm thấy mặt trống như một cái miệng quái vật, hút hết toàn bộ âm thanh.

Vẫn chẳng có âm thanh nào phát ra.

"Kì lạ, thật là kì lạ quá đi."

Ung không tin tà, nhận chiếc khua, "Để ta."

Nhưng kết quả vẫn giống vậy, rõ ràng có thể nhìn thấy sự rung động của mặt trống, nhưng vẫn không có âm thanh được phát ra.

"Ngay cả Ứng đại nhân cũng gõ không ra tiếng, ta thấy mình đừng có thử nữa!"

Đám binh sĩ cúi đầu thở dài một hơi.

Lâu Thắt nhìn Thúc Trọng Châu: "Cuốn Kỳ Văn Lục của nhà các người có ghi chép cách thức gõ vang Chiến Hồn Cổ không?"

Thúc Trọng Châu lắc lắc đầu: "Không có, chỉ nói là, Chiến Hồn Cổ chỉ được một người gõ vang qua, người đó tựa thiên thần hạ phàm, anh dũng vô đối, Chiến Hồn Cổ vang lên, có thể khiến ngàn quân trở nên kiên cường, trái tim của quân sĩ càng trở nên hùng dũng, sức chiến đấu kinh người, trăm trận trăm thắng, chiến đấu không biết mệt mỏi."

Cả đám nghe thấy liền sững người, và trong lòng thích thú. Ánh mắt của Ứng phát sáng: "Chiến Hồn Cổ còn có uy lực mạnh như vậy sao? Vậy tức là, nếu có thể gõ vang Chiến Hồn Cổ, ở trên chiến trường, quân ta sẽ tăng tỉ lệ chiến thắng lên rất nhiều?"

Thúc Trọng Châu đáp: "Trên sách ghi chép như thế, và cũng có ý nghĩa như vậy."

Lâu Thắt đột nhiên nhú mày, nhìn Thúc Trọng Châu: "Người từng thử qua chưa?"

"Hồi Đế Phi, chưa từng." Tốc độ giọng điệu của Thúc Trọng Châu là một nhịp điệu khiến người nghe cảm thấy thoải mái, và khi hắn nói chuyện với Lâu Thắt, Lâu Thắt luôn cảm thấy ánh mắt của hắn mang theo ý cười rất nhẹ rất nhẹ, và cái kiểu cười như vậy khiến hắn trông thật nổi bật khác người.

Nàng gặp qua nam nhân cực kì tuấn tú, xếp hạng nhất đương nhiên là Trầm Sát, anh trai nàng là Lâu Hoan Thiên, còn có Ngọc thái tử, Văn Phong, bao gồm cả thuộc hạ của nàng là Trần Thập, đều là những mỹ nam đẳng cấp, còn Thúc Trọng Châu trên người có một khí chất thu hút người khác, và tức thì rất khó dùng từ ngữ hình dung, kẻ có khí chất như vậy, Lâu Thắt mới lần đầu tiên được gặp.

Nếu không có Trầm Sát ở đẳng trước, nàng cảm thấy mình sẽ bị Thúc Trọng Châu thu hút mất.

"Hay là người thử xem." Nàng không biết tại sao, nhưng cảm thấy con người của Thúc Trọng Châu có chút thần bí, và hiểu biết không hề ít.

Thúc Trọng Châu dường như không ngờ nàng sẽ bảo hắn thử, hắn ngơ ngác, liền lộ ra nụ cười, giọng nói thanh thoát như gió, "Được."

Ứng và Trần Thập cùng lúc cau mày, bọn họ không thích Thúc Trọng Châu cười với Lâu Thắt. Cười cái gì? Có gì đáng cười kia chứ?

Lâu Thắt lui về sau một bước, nhìn Thúc Trọng Châu đón lấy khua gõ, đi đến trước mặt của Chiến Hồn Cổ,

hắn không vội động tay, đứng ở đó, đầu hơi cúi xuống. Giây kế tiếp, trong lòng của Lâu Thất chấn động.

Bởi vì có một luồng khí thể dường như bộc phát từ trong người của Thúc Trọng Châu, hắn đứng thẳng lưng, xác hàm lên, môi mím lại, miệng thu nhỏ, bỗng dưng hắn không còn là hắn nữa, như tướng lĩnh đang ở trong trận chiến, như một tướng quân cô độc, như một tướng sĩ đang nhìn trăm ngàn hùng binh đồ sát nhau, chiến mã kêu một cách ai oán, trận chiến tràn ngập đau thương.

Vẻ bi tráng vương vấn quanh quẩn đầy mình, nhưng hắn vẫn rất nghiêm nghị hào hùng.

Hắn nhắm mắt lại, dần dần giơ tay lên, gõ vào mặt trống một cách nặng trĩu.

”Tùng.”

”Tùng tùng tùng.”

Tất cả mọi người ai nấy đều kinh ngạc.

Tiếng gõ rõ ràng rất thâm trầm, nhưng lại vang đi rất xa, vang đi rất xa rất xa. Từng tiếng trống, mọi người như nhìn thấy người thân ở nhà đang ngóng trông, nhìn thấy người vợ vừa mới tân hôn, nhìn thấy đứa con đang chập chững tập đi, nhìn thấy nụ cười của bạn học cùng lớp. Dường như có tướng quân đang hét lớn: ”Chúng quân muốn chiến thắng trở về, về nhà gặp người thân không?”

”Muốn diệt trừ kẻ địch, bảo vệ quốc gia không?”

”Muốn sống sót không?”

”Vậy thì giết! Giết giết giết! Giết chúng không chừa mảnh giáp nào cả! Giết chúng tôi bởi tan tác!”

Dòng nhiệt huyết đang hò reo trong mạch máu, tim đập rộn ràng, đau thương mệt mỏi những thứ đó chẳng là gì nữa! Chỉ cần giết! Giết giết giết!

Lâu Thất nhìn xung quanh một vòng, trong lòng kinh hãi. Nàng nhìn ra được, trong tiếng trống vang lên, những người này đều được khơi dậy chiến ý nồng nhiệt! Nếu hiện giờ kéo bọn binh này ra ngoài, bọn họ tuyệt đối không sợ đau không sợ chết! Bảo đảm từng người đều có thể giết đổ cả con mắt.

Lực cảm nhiễm của tiếng trống này quá lợi hại! Không, đây là một dạng ma lực đó!

Lâu Thất thấy Trần Thập và Lâu Tín đứng gần bên mình cũng có chút đồ ngãu cả mắt, lập tức kết một cái khuyết, tung chỉ đi ra, nhanh chóng điểm lên giữa trán của bọn họ.

Như một dòng nước lạnh chảy ngang qua đầu óc, Trần Thập và Lâu Tín bỗng dưng tỉnh táo trở lại.

”Trời đất, tiếng trống này...” Lâu Tín vừa tỉnh lại liền sợ hãi lui về sau một chút.

Sắc mặt của Trần Thập cũng không được tốt lắm, dù sao thì, có một cảm giác như bị khống chế, cảm giác như vậy ai mà cảm thấy tốt được chứ?

Ngay lúc này, tay của Thúc Trọng Châu đột nhiên ấn lên trên mặt trống, tiếng trống đó bỗng dừng lại. Hắn đứng yên một hồi, mới dần dần quay người trở lại.

Lâu Thắt nhìn thấy sắc mặt hắn mệt mỏi, không nhịn được bèn hỏi: ”Thúc Trọng Châu, cảm giác của người hiện giờ thế nào?”

Nàng quả nhiên đoán không sai, Thúc Trọng Châu thật sự có thể gõ vang cái trống này. Chỉ là nàng không hiểu, hắn nguyện làm một tên lính ở đây, mục đích là gì.

”Hồi Đế Phi, không sao, chỉ cảm thấy hơi mệt một chút. Chiến Hồn Cổ có lẽ còn gây tiêu hao tinh thần của người gõ trống.” Thúc Trọng Châu đáp.

Tiếng trống vừa dứt, chúng binh sĩ mới hoàn hồn lại, mỗi người sợ hãi nhìn về phía cái trống, nhìn Thúc Trọng Châu.

”Sao hắn có thể gõ vang cái trống đó vậy?”

”Tiếng trống này thật là lợi hại.”

”Đúng vậy, lúc này ta hận không lập tức chạy lên chiến trường sống chết cùng quân địch đó.”

Đúng vậy, chiến ý mạnh mẽ như thế, mạnh mẽ như vậy.

Ứng nhìn Thúc Trọng Châu, ”Sao người gõ vang được vậy?”

Thúc Trọng Châu chỉ đáp: ”Ta cũng không rõ nữa, chỉ cảm thấy, phải bình tâm xuống mới được.”

”Cái trống này, nữ tử có thể đến gần không?” Lâu Thắt nhìn cái trống có chút suy nghĩ.

”Theo ghi chép thì không thể, sẽ gây tổn thương tinh thần. Đế Phi thà tin theo như vậy đi.”

Lâu Thất gật gật đầu, quay người nói: "Đúng lúc, tất cả mọi người ở đây, xếp hàng." Nàng quyết định tuyển chọn người, và sau đó mới nói chuyện đằng hoàng với Thúc Trọng Châu.

Mấy ngàn binh sĩ xếp hàng ngay ngắn, nhìn ra được, Ưng đã tốn không ít tâm sức đối với đám binh sĩ này, hàng nhanh chóng được phân ra, sau khi xếp hàng xong thì không một ai lên tiếng nữa.

Lâu Thất tiến lên trên một bước, dùng nội lực lớn tiếng nói: "Bổn phi cần tuyển chọn ba mươi người trong đám người các ngươi, ba mươi người này phải tham gia một khóa huấn luyện đặc biệt. Nói rõ trước, đó là bài tập luyện sẽ khó khăn khổ cực hơn gấp mười lần so với sự tập luyện của các ngươi hiện giờ, bây giờ, không đồng ý tham gia, tự động lui ra, đây là tự nguyện, không phải ép buộc, cho nên các ngươi chỉ cần nghe theo quyết định của bản thân là được, bổn phi tuyệt đối không trách tội."

Qua một hồi, bên có một nửa người lui ra.

Lâu Thất gật gật đầu, nói tiếp: "Đối với trùng rắn kiến cỏ các loại đặc biệt sợ hãi, không muốn tiếp xúc gần, lui ra."

Câu nói này vừa buông, liền dẫn đến nhiều lời bàn tán xôn xao, nhưng rất hiển nhiên, bọn họ cũng đoán được những thứ này sẽ liên quan đến bài tập huấn đặc biệt kia, và liền lui ra một mảng người nữa.

Bây giờ chỉ còn lại hơn một ngàn người.

Lâu Thất bảo bọn họ ghé lại gần, đang định lên tiếng, Ấn Dao Phong đột nhiên giơ cao tay: "Đế Phi, Dao Phong có thể gia nhập không?"

Điều này khiến tất cả mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên.

"Ngươi muốn tham gia buổi tập huấn?" Lâu Thất nhìn cô ta một phen.

Ấn Dao Phong lập tức đáp: "Đúng vậy! Đế Phi hãy cho ta một cơ hội!"

"Được, ngươi vào đội, chờ ta còn phải lựa chọn kĩ càng nữa, nếu ngươi không qua được bài thử thách, thì ta sẽ không chọn ngươi."

Ấn Dao Phong lập tức vui mừng đứng vào hàng ngũ hơn ngàn người kia.

"Tiếp theo đây, học theo ta làm một động tác về ngón tay, làm không được, lui ra."

Mười ngón tay của Lâu Thất đan xen nhau, đè áp ngón tay xuống trước. Nàng cần dạy cho bọn họ bài cơ

bản nhất về động tác ngón tay, nếu có thể làm được, thì đó mới là người mà nàng cần phải bồi dưỡng, nếu không cho dù nàng dắt theo, cũng khó học thành tài trong một thời gian ngắn ngủi.

364. Chương 364

Lâu Thất không có nhiều tâm tư dạy những kẻ không có thiên phú bẩm sinh, cho dù kẻ đó vô cùng chăm chỉ khổ luyện, bây giờ cũng không lọt vào được vòng sơ tuyển của nàng. Thế sự không công bằng là vậy, nhiều lúc, thiên phú bẩm sinh quan trọng hơn sự tập luyện cần cù. Có những khi, nàng không cho rằng câu cửa miệng vàng kim ở thời hiện đại là điều đúng đắn, ví dụ như, một vụ việc, một lần hai lần mười lần người không làm được, vậy thì làm một trăm lần một ngàn lần, thì vẫn sẽ được thôi. Thật ra nàng thấy, một vụ việc mười lần người không thực hiện được, hay là nên suy nghĩ thử xem có phải mình không có thiên phú về lĩnh vực này hay không, sau đó mới đi đào xới tiềm năng của mình, làm những việc mà mình có sở trường giỏi. Bởi vì việc này người không có thiên phú, nhưng người làm một trăm lần một ngàn lần mới học ra được, vậy cũng chưa chắc đã tinh thông hoặc sử dụng nó một cách quán xuyến, đó chỉ là một dạng làm nhiều lành nghề mà thôi.

Nhưng nếu người đi học tập tiềm năng vốn có của người, người rất có thể đạt được thành tựu cao ở lĩnh vực này.

Giống như hiện giờ nàng đang cần tìm người tiềm năng có thiên phú học giải chú, nếu không có sẵn thiên phú, không phải nàng không dạy được, nhưng nếu nàng dạy rồi, những kẻ chỉ dựa vào sự cần mẫn khắc khổ học tập mới thông qua được những bài học nàng đã dạy bằng cách lặp đi lặp lại nhiều lần, nhưng những kẻ có sẵn thiên phú tiềm năng, mới có thể lâm vào thực trạng chiến đấu, thông qua mọi thứ nàng truyền dạy, tự lĩnh ngộ phương pháp khác, và có thể tùy cơ ứng biến, chứ không phải làm rập theo khuôn có sẵn.

Phải biết rằng, Tây Cương không phải là một nơi xinh đẹp để người đi du sơn ngoạn thủy, những con người ở chỗ đó, không phải trung hậu thật thà chỉ giải chú cho người không đâu!

Vả lại, có lẽ Tây Cương và Nam Cương qua lại rất mật thiết, ở Tây Cương gặp gỡ được người Nam Cương ở đó học cổ thuật độc thuật tỉ lệ hơi bị cao, bọn họ không chỉ học giải chú đơn thuần, nếu có thể, nàng càng mong được dạy họ ba môn độc cổ chú.

Nếu lúc này Ứng biết được suy nghĩ của Lâu Thất, vậy thì thật sự bị nàng dọa phát khiếp luôn, tưởng ai cũng là thiên tài như nàng chắc! Độc cổ chú tuy nó có sử dụng tương thông, nhưng khi chia tách ra, mỗi môn đã có thể khiến người khác tu luyện chết đi được, chứ đừng nói là cùng lúc ba môn cổ độc chú!

Đương nhiên, không thể một người tu luyện ba môn, Lâu Thất cũng sẽ có cách, đợi nàng lựa người xong mới lựa tiếp trong đó, nàng muốn bọn họ hành động đoàn kết, vậy thì trong đó sẽ có người biết giải chú, có người biết giải độc, có người biết né cổ vậy thì được rồi.

Dư ra vài ngàn người kia có chút không rõ tình hình đang xảy ra trước mắt.

Động tác ngón tay, đó là cái quái gì vậy?

”Bây giờ ta thực hiện thử ba lần, các người tự mình làm theo, phát hiện thực sự làm không được, thì tự

động lui ra.”

Âm thanh của Lâu Thất thánh thót, bởi vì mang theo nội lực, truyền rõ ràng đến từng góc ngách của quân trại.

Gần ngàn người ghé lại gần đầu đài.

Lâu Thất vung vung đôi tay, sau đó mười ngón đan vào nhau, mười ngón áp vào, chuyển động cổ tay về phía trên, mười ngón không động đây, nhưng hai bàn tay chưởng biến thành một mặt phẳng, thẳng tắp một hàng. Đó có nghĩa là ngón tay và mu bàn tay bẻ thành một góc thẳng.

Điều này đối với nàng mà nói thì chỉ là một vấn đề cón con, nhưng động tác nhìn như đơn giản, mà dưới kia hơn bốn trăm người không thể thực hiện được.

Ánh mắt của Lâu Thất nhìn lướt qua, biết bọn Ung Trần Thập Lâu Tín Đồ Bôn cũng đang làm theo.

Thúc Trọng Châu đứng ở bên cạnh nàng, mỉm cười nhìn nàng.

Bốn trăm người kia làm không được liền lui ra, chỉ còn lại khoảng năm sáu trăm người. Lâu Thất không lên tiếng, lại làm tiếp một động tác nữa, mu bàn tay áp sát mu bàn tay, lúc này, mười ngón tay đan móc với nhau. Động tác này, nếu bàn tay không hoàn toàn dính chặt vào, muốn thực hiện được thì khó lắm, nhưng khó là khó ở chỗ mu bàn tay phải áp sát vào, không thể rời khỏi chút nào cả, đây là sự cần thiết về yêu cầu độ linh hoạt hoàn toàn của cơ khớp ngón tay.

Nếu cho người bình thường làm, có lẽ cực kì khó khăn, nhưng những người này đều có tập luyện võ công, đương nhiên sẽ có người làm được.

Chỉ là trận này, có một nửa lui ra tiếp.

Bây giờ chỉ còn lại tầm ba trăm người.

Động tác thứ ba, chưa dư tới hai trăm người.

Động tác thứ tư, chưa dư tới một trăm người.

Và ngay lúc này, những kẻ hồi nãy tưởng rằng chỉ cần động động ngón tay, không khó, một ngàn người ít nhất phải còn lại khoảng tám trăm, nhưng giờ ai nấy đều mất tròn mất dẹt.

Những kẻ còn lại bây giờ cảm thấy tương đối khó khăn rồi, thậm chí có người nghiêng răng rắc rắc để bẻ ngón tay, đau đến nỗi toát hết cả mồ hôi hột. Xen lẫn đó còn nghe thấy tiếng lạch tạch vang lên của khớp

ngón tay khi được bẻ, còn có người thăm kêu ra tiếng.

Nhưng nhìn Lâu Thất, sắc mặt như thường, ngón tay của nàng tương đối linh động, hoàn toàn không mất sức, và hiển nhiên có thể thấy rõ, nàng vẫn không thực hiện triệt để lắm, để bọn họ được thả lỏng tí xú.

Ứng vốn dĩ tưởng bản thân có thể cứ thế tiến hành đến phút chót, nhưng hần phát hiện có lẽ mình đã lui theo đợt ba khi thực hiện cái động tác thứ ba, Lâu Tín cũng vậy, Trần Thập miễn cưỡng thực hiện động tác thứ tư. Đồ Bôn thì trực tiếp loại từ vòng gửi xe khi làm động tác đầu tiên.

Trần Thập suy nghĩ trong lòng, có thể vì lý do này, cho nên cô nương chưa từng có ý nghĩ dạy bọn họ chẳng.

Và điều khiến bọn họ ngạc nhiên là, Ấn Dao Phong có thể kiên trì đến bước này.

”Tiếp sau đây là động tác cuối cùng, hi vọng có một nửa dân số kiên trì ở lại.”

Lâu Thất thật mong muốn số người ở lại sẽ nhiều một chút, nhưng khi nàng làm xong động tác cuối cùng, kiên trì ở lại quả thật chỉ có vồn vẹn ba mươi lăm người, trong đó bao gồm cả Ấn Dao Phong.

Thật ra Ấn Dao Phong cũng không ngờ tới mình kiên trì tới phút cuối cùng, hưng phấn nhảy cẫng cao khoảng ba thước. Lâu Thất liếc cô ta, cũng có chút bất ngờ.

Ba mươi lăm người, hiện giờ nàng định tuyển ra hai mươi người. Ba mươi lăm người này vẫn cần phải tiếp nhận vòng thử thách thứ hai của nàng, nhưng mà, không phải là lúc này.

”Đám người này đợi ta chuẩn bị hai ngày nữa sẽ cho Trần Thập dắt bọn họ đi tham dự cuộc thi thứ hai, bây giờ thì đi về trước đi.” Lâu Thất nhìn Thúc Trọng Châu một phen, nói: ”Đem Chiến Hồn Cổ và Thúc Trọng Châu về theo.”

Ứng sững sờ: ”Dắt về Cửu Tiêu Điện sao?”

”Đúng vậy.”

Nàng không những phải dắt người về, mà còn cho Thúc Trọng Châu lên xe chung.

Xe ngựa từ từ chạy về phía trước, Ứng quay đầu nhìn, đôi mày cau suốt không thả lỏng được.

Thúc Trọng Châu vẫn đang nở nụ cười, nhìn Lâu Thất không hề né tránh. Ấn Dao Phong không nhịn được bèn hỏi: ”Người bị sao vậy? Ai cho người cái gan đó, nhìn chằm chằm Đế Phi?”

Ấn Dao Phong là một cô nương ngay thẳng, nên nói chuyện cũng cực kì thẳng thắn.

”Trọng Châu nghĩ đây là một sự lễ phép.” Thúc Trọng Châu không hoảng không vội đáp.

Nếu có người này làm bạn, thì nói không chừng Lâu Thất rất tán thưởng, nhưng hiện giờ hắn đang có rất nhiều bí mật, và thân phận không rõ ràng, nên nàng không muốn tán thưởng gì cả.

”Người là tri phủ của thành Lạc Dương?” Nàng đi thẳng vào vấn đề, không muốn vòng vo nhiều lời với hắn. Tuy lúc đó ở thành Lạc Dương nàng rất tán thưởng cách thức quản lý của tri phủ, nhưng không có nghĩa phải đặc biệt dung túng cho kẻ này.

”Đề Phi đoán thử xem, Trọng Châu có phải không.” Thúc Trọng Châu vẫn cười với bộ dạng ban đầu.

Lâu Thất trợn ngược mắt: ”Đoán? Ta đoán người là trò đùa mà con khỉ mời tới!” Nói xong, nàng giơ chân ra, đá hắn không hề thương tình.

”Bổn phi không muốn phí lời với kẻ miệng thơn thớt miệng một bồ da găm trong lòng đầy mưu mô xảo hoạt, đi xuống dưới suy nghĩ xem có nên nói thật không, đến Cửu Tiêu Điện, bổn phi mới quyết định dùng cách nhẹ nhàng hay là dùng cách trừng phạt mạnh bạo.”

Thúc Trọng Châu sau khi nghe câu nói này lăn xuống xe lộn ngược người một cách hiểm hóc, nụ cười rốt cuộc biến thành cười khổ.

Hắn những tưởng rằng, khiến bản thân trông thần bí khó đoán một chút mới có thể khơi gợi lòng ham muốn của nàng, không ngờ nàng nói động tay liền động tay, không, động chân mới phải.

Hắn khi nào miệng thơn thớt miệng một bồ da găm? Rõ ràng cười khô ngô như vậy. Còn tràn đầy mưu mô xảo hoạt? Hắn chỉ là có chuyện cần...

Hoàng hôn trong làn gió, lần đầu tiên Thúc Trọng Châu cảm thấy oan ức như vậy.

Ứng và Trần Thập nhìn hắn bị đá thảm hại như thế, tâm trạng lúc này mới vui vẻ trở lại.

Xe ngựa tới Phá Vực, bởi vì đây là xe ngựa của Lâu Thất, bên trong xa hoa, bên ngoài có chút mộc mạc giản đơn, không phải chiếc xe ngựa vốn dĩ phung phí của Trầm Sát, cho nên căn bản không ai biết được trong xe là Đề Phi mới được tấn phong. Nhưng người cưỡi ngựa là Ứng, bá tánh nhận ra được. Đồ Bôn lái xe, Trần Thập ngồi ở bên cạnh hắn, phía sau có Thúc Trọng Châu và Lâu Tín cưỡi ngựa theo, ngoại trừ Đồ Bôn, những người này ai cũng khô ngô tuần tú, khiến bá tánh hai dãy nhìn chăm chú không rời mắt.

Trong dòng người đông đúc, ánh mắt của Phổ Ngọc Hà tràn đầy nỗi hận và niềm đau, dán chặt vào chiếc xe ngựa đang di chuyển.

Người khác không biết, cô ta còn không biết rõ sao? Người mà Trần Thập Lâu Tín đi theo, nhất định là Lâu Thất!

Chỉ là không biết Đế Quân có ở bên trong kia không?

Bọn họ biết rất khó có cơ hội vào Cửu Tiêu Điện lần nữa, rất khó có cơ hội được gặp lại Đế Quân, bây giờ là một cơ hội tốt!

”Hỷ Nhi, nhanh, ngăn cản chiếc xe ngựa kia lại!” Phổ Ngọc Hà đẩy đẩy Hỷ Nhi. Cô ta không chú ý nổi hận trong mắt của Hỷ Nhi. Cô ta đích thân bán thân làm nô không sai, nhưng mà, bán thân thì Phổ Ngọc Hà có thể tùy tiện chà đạp cô sao? Những ngày nay, vì cô ta và Tuyết, cô một mình ứng phó với đám người Chu Thắng khiến người ta phát ốm, cô đã buồn nôn vô số lần, bây giờ Phổ Ngọc Hà muốn ngăn cản chiếc xe đó sao không tự mình đi? Phải biết rằng, nếu Đế Quân ngồi trong chiếc xe kia, thì nếu bọn họ dám ngăn lại, Đế Quân có thể một chiêu đánh chết bọn họ.

Thấy cô không động đây, Phổ Ngọc Hà tiếp tục dùng sức đẩy thêm phát nữa: ”Tiện tỳ! Còn không mau đi! Còn tưởng bản thân là cục bảo bối của thành mất rồi kia sao?”

Vừa nghe lời này, nỗi hận thù trong lòng của Hỷ Nhi càng sâu đậm hơn nữa, còn chưa đợi cô nghĩ ngợi xong, lần này Phổ Ngọc Hà thật sự dùng sức lực mạnh tay, đẩy cô xuống dưới con đường trung tâm rộng rãi.

Hỷ Nhi không kiềm được thế ngã, té nhào về phía trước của chiếc xe ngựa kia.

Đồ Bôn giật mình nhảy căng, đâu ngờ rằng có người đột nhiên xông ra đây, tuy tốc độ hần lái không hề nhanh, nhưng Hỷ Nhi bỗng dưng bay ra, và té ngã trên mặt đất, chân ngựa đang định đạp lên người của cô ta rồi!

Nếu xe ngựa của hần đạp chết bá tánh, thì sẽ tổn hại đến danh tiếng của cô nương!

Trong lúc gấp gáp, Đồ Bôn quả thật phát huy tiềm năng phi thường, tay giơ roi ngựa quất vào cổ tay của Hỷ Nhi, kéo mạnh cô lên, Hỷ Nhi quả nhiên bị hần lôi bay qua đó, nhưng công phu của Đồ Bôn vẫn chưa luyện thành thạo, kéo cô xong lại đỡ không kịp, cả con người Hỷ Nhi ngã nhào vào lòng hần, hần bị đập té ngã ra sau, Hỷ Nhi nằm nguyên con trên người của hần, môi của cô vừa vịn áp vào môi của hần!

Trần Thập ngồi bên cạnh hần chưa hề phản ứng kịp, liền sững người.

Đồ Bôn cũng tự mình ngơ ngác.

Hỷ Nhi kinh hồn bạt vía, cũng ngơ ngác theo.

Vừa vịn Lâu Thất định vén màn xe, cúi đầu liền nhìn thấy cảnh tượng gần ngay trước mắt, nhin không nổi

liền sờ trán, "Ui... thật là một rổ cầu huyết to lớn!"

Giống như nam chính nữ chính trong các quyển tiểu thuyết, đều trao đi nụ hôn đầu của mình theo cách thức như vậy đó.

365. Chương 365

Chỉ là khi nàng nhìn rõ cầu huyết kia là Hỷ Nhi, đáy mắt lóe lên tia sáng mờ ám.

Vốn dĩ thì, trên mặt của Đồ Bôn có vết thương, hồi đó không phải làm ăn mày thì làm thổ phỉ, ngay cả ngân lượng dạo lầu xanh cũng chả có, người nam nhân như vậy tuyệt đối không thể được người khác nhìn ưng ý, nhưng có thể do mấy ngày nay buồn nôn với dáng vẻ mặt rổ của Chu Thắng, nghệt thờ với mùi hôi nách, bây giờ Hỷ Nhi nhìn khuôn mặt của Đồ Bôn liền cảm thấy rất được. Và lại, trên người của hắn có mùi hương nhang dễ chịu, Hỷ Nhi ngửi được mùi vị này liền có cảm động muốn khóc. Cho nên với tình hình hiện tại, nàng không cảm thấy mình bị lỗ, ngược lại trái tim nhảy giật đùng đùng, sau đó đỏ mặt xấu hổ.

Đồ Bôn là một đại đàn ông đó giờ chưa được đụng qua đàn bà, bây giờ trong lòng có người đẹp, đôi môi mềm mại, hắn không muốn đẩy ra.

Trần Thập cũng ngại ngần không đi kéo lại được, quay đầu nhìn cô nương nhà mình mang bộ dạng thích thú, cũng không dám lên tiếng, chỉ âm thầm tiếp tục cho xe ngựa di chuyển về phía trước. Xe ngựa không có dừng lại, cứ thế mà chở theo Hỷ Nhi lướt đi trên con đường này.

Lâu Thất chống cằm nhìn hai người bọn họ, than một tiếng: "Ta nói, hai người các ngươi có cần cầu huyết thêm chút nữa không, đủ nhấn chìm cả trăm cương thi rồi đó, các ngươi phải suy nghĩ suy nghĩ về cảm nhận của đám cầu đơn thân ở bên cạnh chứ."

Cả đám người không ai nghe hiểu câu nói của nàng là gì, nhưng nàng lên tiếng đã đủ khiến Đồ Bôn và Hỷ Nhi giật mình. Đồ Bôn kinh hãi giơ tay ra đẩy một phát, Hỷ Nhi cũng sợ hãi hét lên, hắn mới phát hiện bây giờ còn đang ở trên xe, nếu đẩy thì cô ta sẽ lọt xuống dưới đất, sẽ bị bánh xe cán phải, vì thế liền lập tức giơ tay kéo cô ta lại, và ôm cô ta vào trong lòng mình.

Lúc này mặt của Hỷ Nhi đỏ sấp đỏ máu, nhưng cô ta cảm nhận được đây là ý tốt của Đồ Bôn, là vì muốn cứu cô kia mà, trong lòng có chút ngọt ngào khó tả.

Lâu Thất sờ trán.

Tình cảm đâu, tình cảm, tình cảm đang nảy sinh, nàng đâu phải là đồ ngọc, sao không nhìn ra được kia chứ.

Nhưng cặp đôi này, tốc độ phát triển nhanh như vậy, ngay cả nàng cũng chả theo kịp nhịp điệu.

Nếu trái tim già cỗi của Đồ Bôn thật sự động lòng, nàng thật tình phải đi nhắc nhở một phen, cái Hỷ Nhi

này, bây giờ không phải là cơ thể trong sạch nữa, nàng là người hiện đại thì chả có chuyện gì xem thường cả, nhưng nam nhân ở đây không có lòng bao dung to lớn đối với nữ nhân đâu. Vả lại, có thể chữa một mạng sống cho cô ta hay không, còn phải xem biểu hiện tiếp theo của cô ta cơ.

Ấn Dao Phong tò mò dõi theo, khuôn mặt cũng có chút đỏ đỏ, nhưng nhìn sang Lâu Thất, phát hiện sắc mặt của nàng bình thường, nhin không được bèn hỏi nhẹ một câu: "Đế Quân cũng đối xử với Đế Phi như vậy sao?"

Lâu Thất suyt chút nữa ngã xuống xe, cái này gọi là vấn đề gì vậy? Ấn Dao Phong này là thật ngốc nghếch hay giả ngu ngốc thế?

Nàng đột nhiên sầu lo quá đi, tại sao bên cạnh không có ai chứng chắc cơ chứ? Vẫn là Trần Thập của nàng tốt, tuy luôn trầm mặc ít lời, nhưng thật sự chứng chắc nhờ vả được đó.

Vừa nghĩ như thế, liền nghe được câu nói của Trần Thập nói với Đồ Bôn: "Đồ Bôn, người có thể đợi lúc không có người hãy ôm được không?"

Ui ui, ai đã dạy hư Trần Thập đẹp trai của nàng vậy nè?

Nếu để Lâu Tín biết được ý nghĩ của nàng, hẳn nhất định sẽ nhảy cẫng lên, cô nương, gần mực thì đen đó! Lâu Thất nhất định sẽ không thừa nhận mình chính là vết mực đen thui kia.

"Hỷ Nhi, tham kiến Đế Phi, cầu xin Đế Phi cứu mạng Hỷ Nhi!" Hỷ Nhi bị bọn họ xen vào, rốt cuộc cũng hồi thần trở lại, nhìn thấy Lâu Thất, vội vàng quỳ trên sàn xe, không ngừng khấu đầu.

"Nói thử xem, tại sao ta phải cứu người?" Lâu Thất tựa lưng ra sau, liếc nghiêng cô ta.

Hỷ Nhi cắn cắn môi dưới, dòng nước mắt nhanh chóng chảy xuống như vỡ thác, chảy thẳng một đường róc rách. Đồ Bôn quay đầu nhìn cô ta, trong lòng bị nhói lên một phát.

Nhưng không ngờ Lâu Thất chỉ hừ một tiếng, "Người đến đây biểu diễn khóc thảm hay sao? Thật xin lỗi, ta không có hứng thú."

Hỷ Nhi sững người, thật là uất ức. Cô ta không phải biểu diễn, cô ta thật sự cảm thấy trong lòng rất bị thương rất đáng thương! Nhưng thấy Lâu Thất không phải đang nói đùa, cô ta chỉ có thể ghen ngào, dùng lực lau đồng nước mắt kia đi, ép bản thân nuốt nước mắt vào lòng.

"Hỷ Nhi trước kia nghe được câu chuyện giữa Tống trắc phi và tiểu thư."

Lâu Thất nhướn mày, quả nhiên là vậy.

”Ngồi đi, về rồi hẵng nói.”

Nàng chưa quên phía sau có Thúc Trọng Châu thân phận không rõ đang đi theo, nàng có một dự cảm, đối với việc mà Trầm Sát cầu Tống trắc phi, hoặc là nói, mục đích của cô ta nhờ Phổ Ngọc Hà theo bọn họ tới đây, tuyệt đối không đơn giản. Nếu không, Phổ Ngọc Hà đã sớm lấy nó ra làm điều kiện giao dịch, trao đổi sự bình an cho bản thân rồi. Nhưng cho dù cô ta bị đuổi ra đây, bị con người như Chu Thắng bám víu, cũng không kể chuyện đó ra ngoài, thì chắc chắn việc đó không được bình thường đâu.

Đó cũng là lý do Trầm Sát phái người theo dõi suốt bọn người này, không cho bọn họ chết, nhưng thả lỏng Chu Thắng ức hiếp làm phiền bọn họ.

Đến đường cùng, trong số bọn họ chắc chắn sẽ có người khai ra.

Nhưng Phổ Ngọc Hà kia thật sự không sợ chết, mới có vài ngày đã ép thị nữ cận thân bên mình đi ra bán đứng cô ta rồi. Nhưng mà, đây chẳng phải là kết quả mà Trầm Sát mong muốn sao? Người nam nhân đó, có thể trong mắt của nhiều người không phải là một con người tốt đẹp, lạnh lùng tàn bạo, không có lòng thương cảm, thí dụ trong sự việc của chủ tử Phổ Ngọc Hà, hắn đã thể hiện đủ mức độ vô tình rồi.

Tống trắc phi có qua mối giao dịch với bọn họ, nhưng hắn chỉ hứa đem người đến đây, không có hứa khi bọn họ phạm tội sẽ tha thứ, nhất định lưu giữ chúng lại ở Cửu Tiêu Điện. Vả lại, còn tìm Chu Thắng, ép bọn họ đi vào ngõ cùng.

Nếu như không phải nàng có tình cảm với hắn, nói không chừng nàng sẽ khinh thường sự vô tình của hắn.

Đương nhiên, nàng cảm thấy bản thân cũng không phải là con người tốt lành gì cho cam.

Thúc Trọng Châu không nghe thấy tiếng động ở trong chiếc xe ngựa, đáy mắt lóe lên tia sáng hiểu rõ.

Trong Cửu Tiêu Điện có rất nhiều điện đã treo bảng biển, bây giờ rất nhiều chỗ giống với hoàng cung hoàng thất ở Đông Thanh Quốc các nước, ví dụ như ngự thư phòng cũng có.

Lúc này ở ngự thư phòng, Trầm Sát ngồi sau bàn sách, nhìn Hỷ Nhi run rẩy cả người quỳ trên sàn đất, một hồi vẫn chưa lên tiếng.

Hắn càng như vậy, Hỷ Nhi càng lo sợ, chỉ cảm thấy uy lực của Trầm Sát khiến cô sắp suy sụp tới nơi.

Ung và Nguyệt đứng ở bên cạnh, Lâu Thất thì không nghiêm túc lắm, nàng nửa dựa vào chiếc ghế nằm ở phía không xa, ôm một mâm trái cây, đang cầm nĩa bạc lựa trái cây gọt sẵn ngon ngon bỏ vào miệng.

Nếu là hồi trước, Ung chắc chắn ngang mày liếc và mắng nàng, người như thế còn ra thể thống gì nữa? Ở đây đang có chính sự, có thể nghiêm túc chút xíu có được không?

Nhưng bây giờ hắn không dám. Không dám nói, nhưng trong lòng vẫn rất bức bối, sao có thể như thế cơ chứ? Đây là ngự thư phòng đó! Có thể ngồi đằng hoàng? Có thể đi chỗ khác ăn trái cây có được không?

Còn Lâu Thất thì biết rõ rành hiện giờ trong lòng hắn đang bức bối, vì vậy xoắn vào một miếng trái cây, giờ tay giương qua giương lại.

Có bản lĩnh thì nói ta đi nè.

Ứng muốn trợn mắt, bèn dứt khoát quay đầu đi chỗ khác không thèm nhìn nữa.

”Người tên là gì? Báo tên họ.” Khó khăn lắm, Trầm Sát mới lên tiếng.

Hỷ Nhi muốn khóc, dù sao thì trước đây bọn họ cùng nhau đi qua một đoạn đường, còn ở chung qua một khoảng thời gian trong Cửu Tiêu Điện, thì ra ngay cả tên cô ta Đế Quân còn chả biết.

”Nô tỳ, nô tỳ gọi là Hỷ Nhi.” Cô ta run giọng đáp.

”Có chuyện gì cần nói với bổn Đế Quân?”

”Có, có.”

”Nói.”

Âm thanh của Trầm Sát rất lạnh lùng.

Thật ra Lâu Thất không hiểu rõ lắm, nàng cảm thấy Thúc Trọng Châu và Chiến Hồn Cổ đáng lẽ phải quan trọng hơn câu chuyện mà Hỷ Nhi đang định nói, nhưng sau khi bẩm báo với Trầm Sát, thì hắn lại tuyên Hỷ Nhi vào trước.

Hỷ Nhi cắn cắn răng, cô ta rất muốn nói điều kiện trước với Trầm Sát, dù sao thì đây cũng là con cờ cực duy nhất của cô ta, nhưng đối mặt với Trầm Sát, cô ta làm sao cũng chả dám nói ra. Vào lúc cô ta đang do dự, Trầm Sát nhẹ nhàng ”Ừ” một tiếng, trực tiếp dọa khóc cô ta, đâu dám nói điều kiện gì nữa, lập tức trả lời: ”Đế Quân tha mạng! Trước kia nô tỳ lén lén nghe được câu chuyện giữa Tổng trác phi và tiểu thư, cô ta dặn tiểu thư phải làm đủ mọi cách ở lại Phá Vực, tìm cách mua chuộc một số quân sự của Phá Vực, cho dù là một chức quan nhỏ cũng được.”

”Mục đích là gì?”

”Mục đích là, mục đích là vì sau này phối hợp với chủ tử của cô ta đoạt ngôi vị của Đế Quân!”

Lời nói của Hỷ Nhi, khiến Ưng và Nguyệt hết hồn nhảy cẫng, đoạt ngôi vị của Đế Quân? Chủ tử của Tổng trắc phi?

Bọn họ còn chưa lên tiếng, liền nghe tiếng Lâu Thất vui vẻ hỏi: "Chủ tử của Tổng trắc phi, là cọng hành nào trồng ở mảnh đất nào vậy?"

Phụt.

Vốn dĩ bọn họ có thể giật mình kinh hãi, trong lòng lo sợ, nhưng bị nàng buông một câu như thế, triệt để phá tan bầu không khí, đột nhiên có chút khóc dở mếu dở.

Hỷ Nhi vốn dĩ đang căng thẳng, bị câu nói này làm thả lỏng ra rất nhiều.

Nhưng lời tiếp theo của cô ta càng khiến bọn họ kinh sợ hơn. "Lúc đó, tiểu thư cũng hỏi Tổng trắc phi chủ tử của cô ta là ai, Tổng trắc phi nói, chủ tử của cô ta có năng lực có tư cách làm Đế Quân của Phá Vực, chẳng qua hắn vẫn chưa tập trung đầy đủ lực lượng, Đế Quân, Đế Quân đã hạ thủ trước. Vốn dĩ, chủ tử của cô ta đã canh sẵn miếng mồi ngon là Phá Vực rồi.

Thành Phá Vực, đủ giàu có, bá tánh cũng đủ nhiều. Hoang nguyên Phá Vực rộng lớn, hoàn toàn có thể xây dựng một quốc gia. Đông Thanh Bắc Thương, Nam Cương Tây Cương, đã có hoàng thất cố định, người muốn tạo phản cũng không dễ dàng, nhưng ở Phá Vực, có thể trực tiếp càn quét giang sơn, từ không đến có, bắt đầu từ con số không, kiến lập đế quốc của chính mình."

Nhưng mà, điều này đâu có dễ dàng, thành Phá Vực trước kia gần như kiên cố không thể phá vỡ, từ hoang nguyên Phá Vực đến đây, còn có một thế lực lớn mạnh khác, Trầm Sát cũng dấy theo tứ vệ, trên đường càn quét chém giết, thanh trừng một mảnh to lớn, mới giành lấy được thành Phá Vực, sau đó tổn rất nhiều tinh thần, mới hoàn toàn đánh chiếm thành Phá Vực.

Từng bước từng bước đến hiện tại, hắn đổ bao nhiêu máu, trải qua bao nhiêu đêm sương tuyết gió mưa cực khổ!

Bây giờ đột nhiên có kẻ nói, có người đủ năng lực đủ tư cách ngồi lên ngôi vị Đế Quân, vậy hắn được xem là gì đây?

Ngay cả Lâu Thất cũng cảm thấy hắn sắp nổi giận đến nơi, ai ngờ Trầm Sát chỉ nhẹ nhàng tựa lưng về phía sau, môi nhếch lên một ý cười.

"Chủ tử của cô ta, bây giờ đến Phá Vực rồi à?"

Đáy lòng Hỷ Nhi toát lạnh, lắc đầu, run rẩy nói: "Nô tỳ, nô tỳ không biết, nhưng Tổng trắc phi nói, chủ tử của cô ta, thân phận không tầm thường."

Thân phận không tầm thường, ai vậy?

Lâu Thất có chút tò mò. Nếu là hoàng thất lưu lạc của Đông Thanh Bắc Thương, thì đáng lẽ phải về nước đoạt quyền mới phải, dính chặt Phá Vực làm cái gì? Nhưng nếu không phải là hoàng thất, vậy thì thân phận đâu có phải quan trọng nữa?

Nàng liền nghĩ ngay đến bộ long bào của lão đạo sĩ thối, thì ra lão đạo sĩ thối ở thế giới này, chắc cũng sở hữu thân phận không hề tầm thường đâu?

Nàng thật muốn xuyên về thời hiện đại, nắm lấy lão đạo sĩ thối hỏi căn kē, bắt nàng lơ mơ trở về đây, muốn nàng quấy phá gì sao?

366. Chương 366

Trầm Sát cười lạnh lùng, vẫy tay không cảm xúc nói: "Kéo ra ngoài, chém đi."

"Đế Quân tha mạng!" Hỷ Nhi hét toáng, trợn ngược mắt, quả nhiên ngất xỉu đi.

Lâu Thất ngập ngừng, vẫn mở lời: "Tha cho cô ta một mạng đi." Nàng không phải từ bi gì, chỉ cảm thấy cô ta một tiểu nha đầu, không có thâm thù đại hận gì với nhau, mạng cũng thật khổ, không có cần thiết phải giết đi đâu.

Ứng bắt Hỷ Nhi, nghe vậy liền nhìn Trầm Sát.

Đó giờ, hắn ra quyết định, sẽ không thay đổi nữa.

Nhưng giờ hắn nghe Trầm Sát nói: "Được."

Ứng than thở trong lòng, có phải sau này Lâu Thất nói gì, chủ tử sẽ đáp ứng vô điều kiện không? Đang suy nghĩ, Lâu Thất lại nói với hắn: "Đem cô ta đến Nhất Trùng Điện làm thị nữ bình thường."

"Vâng." Ứng gật đầu, tuy trong bụng hắn thường xuyên nguyên rửa Lâu Thất, nhưng vẫn tuân theo lời của nàng.

Sau khi Ứng đem người đi ra, Lâu Thất có chút gấp gáp nói: "Người có gặp Thúc Trọng Châu hay không?"

Trầm Sát liếc nàng một phen, lặp lại một câu: "Thúc Trọng Châu?"

Hắn nghe cái tên này có chút quen tai, trong đầu xoay mấy vòng mới nhớ ra được, Lâu Thất từng kể cho hắn nghe về khoảng thời gian trải nghiệm sau khi chia tay với hắn, khi nàng đến thành Lạc Dương, tri phủ của thành Lạc Dương Thúc Trọng Châu, là một người khiến nàng cực kì tò mò, và người nam nhân này

nàng luôn muốn được gặp.

Mấy ngày trước, Lâu Thất dường như còn nhắc lại câu này, nếu nơi này có người như Thúc Trọng Châu quản lý, có lẽ sẽ không tệ.

Không khó nghe ra, Lâu Thất rất tán thưởng hẳn.

Lâu Thất thấy Trầm Sát lặng thinh không hiểu, tiếp tục nói: "Còn có Chiến Hồn Cổ nữa, đích thực rất thần kì, các tướng sĩ trong doanh trại không ai gõ vang được, bao gồm cả Ứng, Trần Thập và Lâu Tín, không một ai gõ vang được, nhưng Thúc Trọng Châu đã gõ vang. Và điều kì lạ đó là, khi hắn gõ kích Chiến Hồn Cổ, khí tức của cả con người liền thay đổi, uy vũ, mạnh mẽ, lạnh lùng, tiếng trống đó có uy lực kêu gọi chiến ý cực mạnh, ta nghi ngờ, có phải có phương pháp gõ Chiến Hồn Cổ đó không, hay là trên thế gian này chỉ có hắn gõ được..."

"Hự hự!" Nguyệt đột nhiên ho hai tiếng ngắt đoạn nàng, nháy mắt với nàng.

Lâu Thất mọi thường cũng thật thông minh, nhưng lúc này lại có tí trống rỗng, vốn dĩ chưa phản ứng lại ý nghĩa của Nguyệt là gì, và ngờ vực chớp chớp mắt với hẳn.

Nguyệt thấy nàng bỗng dừng ngay thơ, bắt lực sờ sờ chiếc mũi.

Ui, người thông minh đột nhiên trở nên ngu ngốc cũng thật ngốc chết đi được. Bỗng dưng hẳn cảm thấy tâm trạng vui lên hẳn.

"Ý nghĩa của Thất Thất là, khi Thúc Trọng Châu gõ vang Chiến Hồn Cổ đó rất là uy vũ?"

Lâu Thất hồi tưởng cảnh tượng Thúc Trọng Châu gõ cái trống đó, gật gật đầu. "Đúng vậy, thật là uy vũ, và còn có một khí chất rất đặc biệt, cảm giác cực kì có ảo tưởng, giống như tướng quân trên chiến trường..."

Lời còn chưa dứt, nàng liền nhìn thấy hình bóng của Trầm Sát đứng dậy đi ra.

Lâu Thất sững sờ, lập tức đuổi theo hỏi: "Người không gặp Thúc Trọng Châu sao?"

Nguyệt dùng ngón tay quơ loạn chỉ chỉ cái trán, nhẹ nhàng hỏi: "Đế Phi, trái cây ăn nhiều sẽ trở nên ngu ngốc sao?"

"Xí, bốn cô nương dù có ngốc thì cũng thông minh hơn người nhiều." Khi đầu khẩu thì Lâu Thất không thua ai cả. Thấy Trầm Sát đã bước ra khỏi cửa, nàng lập tức buông mâm trái cây xuống đuổi theo.

Mà nhìn thấy hẳn phải vội vã đi về phía Chiến Hồn Cổ được đặt ở trên bậc thang trống trải.

Thúc Trọng Châu đứng ở nơi còn cách một khoảng xa so với nơi này, có hai vị cung nhân đứng bên cạnh, đó là nơi Đế Quân truyền kiến, bảo đảm nội lực đủ mạnh cũng không nghe được lời nói ở phía trong, nhưng có thể nhìn thấy mọi cảnh tượng bên trong đó.

Lâu Thất đứng yên trên bậc thang, hỏi Nguyệt đang đứng ở bên cạnh, "Chủ tử của các người định thử sao?"

"Rất rõ ràng là vậy rồi." Còn không phải vì nàng sao.

Lâu Thất lúc này lại buông một câu: "Lỡ hấn gõ không được, chẳng phải sẽ rất mất mặt sao?"

Và thật đáng chết, câu này bị Trầm Sát nghe được, một khuôn mặt tuần tú liền đen như mực. Đối với nam nhân khác lúc nào cũng tán dương thì thôi, bây giờ còn hoài nghi hấn không so được với kẻ khác?

Nữ nhân này thật là...

"Đế Quân, thưa gì." Trần Thập thủ bên Chiến Hồn Cổ tiến lên đưa thưa.

Đương nhiên hấn nhìn thấy Đế Quân muốn thử. Trần Thập và Lâu Tín cũng rất mong chờ, muốn xem thử Đế Quân có thể gõ vang Chiến Hồn Cổ được không.

Trầm Sát cầm chiếc thưa đến trước Chiến Hồn Cổ, phía không xa, Thúc Trọng Châu đứng thẳng người, nhìn chăm chú về phía bên đây. Nếu lúc này Lâu Thất ở bên cạnh hấn ta, sẽ phát hiện chiếc môi của hấn lúc nào cũng nở nụ cười đang mím lại, không còn bóng dáng của nụ cười đâu nữa.

Ánh mắt của Trầm Sát đóng băng, nhìn thẳng vào Chiến Hồn Cổ, chậm rãi giơ thưa lên, nhưng chỉ đặt nhẹ lên mặt trống.

Trái tim của Lâu Thất đột nhiên nảy lên.

Không, là trái tim của tất cả mọi người ở đây đều nảy lên.

Và ngay lúc này, Trầm Sát động dậy. Tiếng gõ thứ nhất kinh động trời đất, giơ lên mạnh mẽ sau đó đánh vào mặt trống. "Tùng!" Một tiếng trống dày dặn thấp trầm, kéo dài, truyền ra như dòng nước gợn sóng, dường như gõ vào trái tim của từng người.

Tiếp theo đó, động tác gõ của hấn nhanh mà liên tục, từng từng từng từng từng, một chuỗi vang dày dặn từng cơn từng cơn dội lại.

"Tùng từng từng!" Khớp ngón tay của Trầm Sát trắng bệch, có thể biết rõ bàn tay nắm thưa đánh dùng sức mạnh biết bao, nhưng cũng có thể nhìn rõ tay đánh vững của hấn.

Vốn dĩ giữa chốn thanh thiên bạch nhật, bầu trời lúc này đột nhiên mây đen giăng đến cuộn lên trùng trùng, nhanh chóng tụ tập ở nơi đây, trong thoáng chốc, sắc trời tối tăm, nảy sinh hiện tượng kì dị.

Tất cả mọi người nhìn lên bầu trời, đều mang theo nỗi sợ hãi.

Lâu Thất thì thầm: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Nhưng không ai trả lời nàng.

Bầu trời mây đen nặng trĩu, dường như từng đồng từng đồng đang áp xuống, Thúc Trọng Châu cảm thấy bờ ngực bỗng dưng sưng lại, đám mây kia giống như áp lực, mang theo sát khí dày đặc đè nén chặt hắn ta, có một phút giây nào đó, hắn muốn được lui ra.

Lâu Thất dường như có cảm giác, lúc này nhìn qua bên đó.

Nàng nhìn thấy sắc mặt nghiêm trọng của Thúc Trọng Châu, có thể thấy rõ hắn hiện giờ dường như đang đối kháng với cái gì đó.

Và hắn cũng nhìn ra được, nàng không bị ảnh hưởng một tẹo nào cả.

Trong lòng hai người đột nhiên lóe lên tia sáng, dường như đã hiểu ra cái gì rồi.

Tiếng trống từng hồi vang lên, mỗi một góc ngách của Cửu Tiêu Điện đều nghe rõ, tất cả mọi người đều ngừng công việc trong tay, bọn họ chỉ cảm thấy nhiệt huyết đang xoay chuyển trong trái tim, muốn làm gì đó để xả ra chiến ý đột nhiên được nâng lên! Bãi luyện võ, có hơn hai mươi thị vệ đang gác trực, cũng dừng lại, trong mắt liền đỏ ngầu như lửa.

"Ha! Đến chiến!"

Hai đội vốn dĩ được chia ra để đối chiến, thoáng chốc bỏ nhau vào nhau.

Bên trống, Nguyệt, Trần Thập và Lâu Tín bàn tay nắm chắc lên chuôi kiếm, bọn họ rất muốn được rút kiếm ra ngay lập tức, đi tìm kiếm mục tiêu mà bọn họ muốn liều mạng, và mục tiêu đó, chính là...

Thúc Trọng Châu rút cuộc đã lùi về sau một bước.

Không biết từ khi nào trán của hắn đã toát đầy mồ hôi lí nhí. Hắn biết đó là mồ hôi lạnh.

Nhưng mà, trong lòng hắn cũng đồng thời nổi lên vẻ kích động, một sự kích động rất phức tạp. Hắn đột

nhiên có chút không biết nên đối mặt như thế nào! Người mình tìm kiếm mười năm nay đang ở ngay trước mắt, hắn phải làm sao đây?

Tùng!

Tiếng trống cuối cùng, Trầm Sát gõ khua trống lên mặt trống một lần nữa, tiếng trống lập tức biến mất.

Lâu Thất ngược đầu, nhìn đám mây đen dần dần tản ra, ánh hoàng hôn được khoác lên lại chiếc áo ánh sáng hào quang, dường như hiện tượng kì dị khi này chỉ có trong tưởng tượng của bọn họ.

Trời đất.

Trầm Sát quả nhiên gõ vang được Chiến Hồn Cổ.

Nhưng mà, Thúc Trọng Châu đốt cháy lên chiến ý vô biên, còn Chiến Hồn Cổ của Trầm Sát trực tiếp khiến trời sinh dị tượng! Lúc này, Lâu Thất không biết cảm nhận khi này của Thúc Trọng Châu, hắn có thể cảm nhận được, hơi thở chiến ý và sát khí mà tiếng trống Chiến Hồn Cổ phát ra, có thể chịu sự chỉ huy khổng lồ của Trầm Sát!

Tức là, trong lòng hắn ai là kẻ địch, tiếng trống này liền có thể cổ động mọi người xung quanh nổi lên sát ý đối với kẻ đó! Và lại, tiếng trống cũng có sự áp chế to lớn đối với hắn!

Nếu không phải tinh thần lực của hắn đủ mạnh, ý chí đủ kiên định, e rằng tiếng trống này có thể khiến hắn run cầm cập, muốn được chạy trốn.

Thúc Trọng Châu nhớ đến lời nói trong gia tộc bí lệnh, bất giác nở nụ cười cay đắng bất lực. Kẻ thừa kế kia, quả nhiên không phải hắn hay sao?

Thực là có chút không cam lòng mà.

Ngoài ra còn một điểm, bọn họ vẫn chưa gặp mặt nhau, sao Trầm Sát đã xem hắn là kẻ địch rồi? Sự áp chế khi này của Chiến Hồn Cổ, sát ý, đó được xông về phía hắn! Hắn đã đắc tội với Trầm Sát khi nào cơ chứ?

Kệ người khác nghĩ như thế nào, Trầm Sát quăng chiếc khua qua một bên, quay người nhìn Lâu Thất chăm chăm, dưới đáy mắt lóe lên tia sáng rõ ràng.

Lâu Thất có chút không hiểu rõ ánh mắt của hắn có ý nghĩa gì. "Hự hự!" Nguyệt lại ho tiếp hai cái, thật là có chút bất lực, hắn không thể dạy Đề Phi nói những lời kia chứ? Ai nói cho hắn biết, sự thông minh của nữ nhân này đã chạy đi đâu mất tiêu rồi?

Nhưng mà hấn suy đi nghĩ lại thì cũng không nên trách Lâu Thất, ai mà biết Đế Quân tướng chừng lạnh lùng mạnh mẽ là vậy, nhưng so đo hơi bị kĩ đến mức độ này!

"Vụ việc lúc này là như thế nào vậy?" Thật tình Lâu Thất cảm thấy Trầm Sát rất lợi hại, nhưng trong lòng của nàng càng muốn biết dị tượng khi này rốt cuộc là gì.

"Đó là chiến vân." Trầm Sát đen sầm mặt, nhưng không thể không giải thích.

Lâu Thất vẫn chưa hiểu rõ, nhưng Nguyệt nghe hiểu, "Chiến vân, nghe nói khi sát khí và chiến ý ngưng đọng đến một mức độ nào đó sẽ dẫn phát thành chiến vân, chiến vân đối với chiến trường có tác dụng áp chế mạnh mẽ. Nhưng mà, đây chỉ là trong truyền thuyết..." Trong truyền thuyết, không ai xem đó là thật cả, bây giờ lại thật thật tại tại thấy được chiến vân!

Trầm Sát chỉ Chiến Hồn Cổ, "Đây là do quan hệ của Chiến Hồn Cổ, nếu bổn Đế Quân đoán không sai, mặt trống của Chiến Hồn Cổ này, được làm từ da người."

"Cái gì?!"

Lâu Thất gan dạ hơn người, nghe câu này cũng hơi bị ớn lạnh một hồi.

"Trống da người." Trầm Sát lặp lại lần nữa.

"Nhưng mà, đó là màu đen mà..." Lâu Thất nghĩ không thông, "Da người được nhuộm đen sao?"

Một giọng nói chậm rãi vang lên từ phía sau, "Chiến Hồn Cổ, không phải được làm từ da người thông thường, mà là da người của kiêu hùng hiếu dũng thiện chiến, tụ tập đủ máu của vạn người, dùng bí pháp chế biến, sau khi chế biến thì lớp da đó từ đỏ chuyển thành đen, cũng không hoàn toàn là đen, mà là màu đỏ đến cực điểm."

Đáy mắt của Trầm Sát ánh lên tia sáng nguy hiểm, bắn sang cái kẻ nam nhân chưa được triệu kiến, tự mình qua đây.

"Thúc Trọng Châu." Lâu Thất nhìn hấn có vẻ kinh ngạc, không chỉ vì hấn xem thường quy củ, mà vì sự hiểu rõ của hấn đối với Chiến Hồn Cổ.

Không phải nói Chiến Hồn Cổ này được hấn vô ý đoạt được từ trong núi sao? Bây giờ nghe hấn nói vậy, rõ ràng biết rành lai lịch của cái trống này, hoặc là, cái Chiến Hồn Cổ này, không phải hấn ta vô ý có được, mà là hấn cố tình mang đến!

Ánh mắt của nàng lạnh dần, nhìn thẳng vào Thúc Trọng Châu.

Thúc Trọng Châu cảm thấy ánh nhìn này có chút quen thuộc, đều có một sự lạnh lùng có thể áp chế người khác.

Đột nhiên hắn cười lên, "Các người không cần nhìn ta như vậy."

367. Chương 367

Tay Nguyệt nắm lấy chuôi kiếm, chuẩn bị tư thế sẵn sàng hành động.

Chỉ cần Thúc Trọng Châu có điểm gì bất thường Nguyệt sẽ giết hắn ngay lập tức.

"Có nhất thiết phải căng thẳng như vậy không?" Thúc Trọng Châu lắc lắc đầu nhìn Lâu Thất: "Cô nương chẳng phải lúc trước muốn gặp ta sao?"

Lông mày Lâu Thất khẽ nhướn lên: "Nói như vậy là người thừa nhận mình là tri phủ thành Lạc Dương của Đông Thanh sao?"

Quả nhiên là hắn ta.

"Ta nói này, có thể vào trong nói chuyện không? Đứng ở đây cũng không phải cách hay." Thúc Trọng Châu vừa nói vừa liếc sang Trầm Sát.

"Phạm thượng!" "Keeng!" một tiếng, Nguyệt định rút kiếm ra, Lâu Thất lại ấn chuôi kiếm của hắn xuống.

Trầm Sát không nói gì, chàng đi trước tiến vào trong ngự thư phòng.

Nguyệt và đám người Trần Thập giương mắt nhìn nhau, như vậy là đồng ý rồi sao? Đế Quân lại đồng ý sao, thật là kỳ lạ.

Lâu Thất quay người đi sau theo chàng, "Trần Thập, Lâu Tín, các người ở bên ngoài canh."

"Rõ!"

Nguyệt cho thanh kiếm đã được rút ra một nửa ra vào lại trong bao, rồi cũng đi vào trong. Bất luận thế nào, hắn dám khẳng định rằng thân phận của tên Thúc Trọng Châu này không hề bình thường.

Trầm Sát tiến vào đầu tiên ngồi xuống ghế của chàng, Thúc Trọng Châu quan sát bốn phía, rồi hắn bước về chiếc sạp mềm đó, trên đó còn để quả trái mà lúc trước Lâu Thất đang ăn.

"Ế, có loại quả này được đó, vừa nhìn đã thấy ngọt thanh mọng nước, chỉ có Cửu Tiêu Điện mới có phải

không? Để ta ném thử xem.”

Lời này vừa dứt, Lâu Thất liền búng tay một cái, lớn tiếng nói: ”Có kẻ ăn trộm đồ ăn, U U, xé nát miệng hắn cho ta!”

Một tia sáng màu tím bạc loé lên phi tới, Thúc Trọng Châu ngay lập tức lùi về phía sau nhưng hắn vẫn không nhanh bằng tốc độ của U U, hắn chỉ kịp nghiêng đầu, móng vuốt của U U cào qua mặt hắn, phát ra một tiếng ”xoẹt!”

Giống như là móng vuốt bị một bức tường ngăn lại, chỉ cào rách được cái bức tường đó vậy.

”Chính Dương hộ thể công pháp?” Lâu Thất ngay lập tức dừng lại, sau đó ánh mắt nàng trợn ngược lên, thân ảnh vụt loé lên, tức khắc đã xuất hiện bên cạnh hắn ta, nàng dùng một tay xé ngược cổ áo của hắn ta lên, giận giữ hỏi: ”Rốt cuộc ngươi là ai? Tại sao lại biết Chính Dương Công?”

Chính Dương Công là công phu duy nhất mà lão đạo sĩ thối không dạy cho nàng, lão nói cái này không thể dạy được, Hiên Viên gia chỉ truyền cho nam không truyền cho nữ, kể cả lão muốn dạy thì nữ tử bất luận thế nào cũng không thể học được, bởi vì nàng không có huyền thống chính dương thiên bẩm của nam tử nhà Hiên Viên. Nói như vậy thì người ngoại tộc Hiên Viên cũng không thể học được, nhưng Thúc Trọng Châu lại biết, hắn biết!

Nhưng rõ ràng Thúc Trọng Châu còn kinh ngạc hơn cả nàng, nụ cười luôn nở trên môi cũng vụt tắt, hắn ta nhìn nàng cứ như trông thấy quỷ vậy: ”Tại sao ngươi lại biết về Chính Dương hộ thể công pháp?”

Lại còn nói được đầy đủ như vậy!

Lẽ nào cô ta là người nhà Hiên Viên gia sao? Thúc Trọng Châu phản đòn lại tóm lấy cổ tay trắng ngần đang nắm lấy cổ áo mình.

Không khí trong ngự thư phòng bỗng nhiên trùng xuống, Trầm Sát nổi trận lôi đình, thân ảnh chàng vút tới, dùng một chưởng đẩy bay Thúc Trọng Châu ra ngoài, cùng lúc đó chàng kéo Lâu Thất vào lòng.

Thân người của Thúc Trọng Châu bay ra đập mạnh vào một giàn hoa, một bình thanh tâm phỉ ngọc lan rơi vỡ xuống đất, ”bụp!” một tiếng, bùn đất bắn tung toé khắp nơi.

”Bản Đế Quân cho phép ngươi đụng vào nàng sao?”

Trầm Sát lạnh lùng lên tiếng.

Thúc Trọng Châu ho khan hai tiếng, hắn chau mày nói: ”Rõ ràng trong lòng ngươi đã nghĩ ngờ nhưng vẫn có thể ra tay hạ thủ được, gia quy Trầm thị không được tự tàn sát lẫn nhau, ngươi không biết sao?”

Hắn vừa dứt lời, con ngươi của Lâu Thất và Nguyệt trợn trừng lên như muốn lòi ra ngoài, miệng há hốc ra!

Gia quy Trần gia? Không được tàn sát lẫn nhau?

Hàng lông mày rậm của Trần Sát nhíu chặt lại: "Gia quy của Trần Gia, người dám nói là người có sao?"

"Hô!" Thúc Trọng Châu cười ha hả, một tay hắn chống xuống đất, tay kia ôm lấy ngực, hắn khó khăn để đứng dậy, người hắn phải dựa vào cái cột bên cạnh, "Ai bảo ta không có chứ, chỉ là ta không đem theo bên người mà thôi."

Lâu Thét gầm lên một tiếng: "Người nói láo, người đã biết Chính Dương Công thì nhất định người là người của Hiên Viên gia." Điểm này nàng vô cùng chắc chắn, bởi lão đạo sĩ thối từng nói với nàng, người khác tuyệt đối không thể học được Chính Dương Công. Nếu không thì công phu với tính phòng ngự mạnh như vậy lão ta đã sớm dạy cho nàng rồi.

"Tại sao người lại biết Chính Dương Công?" Thúc Trọng Châu vẫn nhìn nàng chằm chằm, đột nhiên hắn như nghĩ ra điều gì đó, "Lâu gia? Không, không thể nào, Lâu gia không thể nào biết được điều này."

"Người có quen với Hiên Viên Lại không?" Trong lòng Lâu Thất thực sự đang vô cùng kích động, bởi cuối cùng nàng cũng gặp được một người có quan hệ với lão đạo sĩ thối rồi! Lại còn ở thế giới này!

Đây quả thực có thể coi là một tiến triển rất lớn, chẳng phải vậy sao?

Lúc trước lão đạo sĩ thối còn nói nhà lão ta có lẽ đã chẳng còn một ai nữa rồi! Nếu không thì nàng cũng có thể ra tay tìm người bắt đầu từ cái Chính Dương Công này rồi, chính là bởi nàng tưởng lão đạo sĩ thối thật sự chỉ còn lại một mình lão.

Đôi mắt Thúc Trọng Châu loé lên một sự cảnh giác: "Hiên Viên Lại?"

Lâu Thất ngay lập tức nổi giận, một nắm đấm định nhắm thẳng vào mặt hắn ta, "Người đó, người thử thăm dò thám thính này nọ nữa cho ta xem nào, bà đây đập chết người!" Chẳng ai biết được nàng kích động tới mức nào, sốt sắng tới mức nào để biết về chuyện có liên quan tới lão đạo sĩ thối ở đây, bây giờ khó khăn lắm mới gặp được một người nhà Hiên Viên mà hắn ta còn dám lè mà lè mè với nàng!

Ba người đàn ông ở trong phòng đều bị nàng làm cho hốt hoảng.

"Bà đây" cũng phọt ra luôn rồi?

Thúc Trọng Châu dờ dẫm mở miệng: "Hiên Viên Lại là tam thúc của ta!"

Nắm đầm xông ra của Lâu Thất dừng lại cách mũi của ông ta đúng hai tấc.

Chuyện năm đó xảy ra đến ngay cả Thúc Trọng Châu cũng không rõ, nhưng tất cả bọn họ đều cho rằng Hiên Viên Lại đã mất tích cùng đại bá của hắn ta.

”Đại bá của ngươi tên gì? Lâu Thất có chút không dám tin vào sự việc bỗng chốc sáng tỏ ra nhiều như vậy.

”Hiên Viên Chiến.”

Nghe tới cái tên này, toàn thân Lâu Thất khẽ run lên, nàng nhìn thẳng vào mắt Trầm Sát.

Hiên Viên Chiến, chính là người bày trận quả quyết ở bên trong cấm địa của tộc Long Dẫn, là người để lại Mỹ Nhân Quả muốn tặng cho người của Vân U, cũng chính là người mà nàng hoài nghi là phụ thân thân sinh ra nàng.

Vốn dĩ tưởng rằng chẳng có chút manh mối gì, bây giờ tự nhiên lại lòi ra một mớ bòng bong.

...

Theo như lời của Thúc Trọng Châu thì Hiên Viên gia giờ chỉ còn lại nhánh nhà bọn họ, đó là bởi năm đó khi xảy ra chuyện thì mẫu thân của hắn sức khỏe không tốt, bà sợ lạnh nên rời khỏi bốn gia, đi đến phương Nam ấm áp để tránh rét. Bọn họ đem theo ba mươi đệ tử bốn gia thuận theo ý của mẫu thân ông ta vừa đi vừa ngắm nhìn phong cảnh đất đai và con người, bọn họ chuẩn bị đi tới đâu cảm thấy hợp ý thì sẽ ở đó dừng chân nghỉ lại ba tháng.

Nhưng bỗng một ngày đột nhiên có vài đám người tới truy sát bọn họ, ba mươi đệ tử bốn gia cuối cùng chỉ còn lại tám người, đến ngay cả mẫu thân của hắn ta cũng chết thảm trong tay bọn chúng, hắn cùng mọi người trốn chạy suốt cả quãng đường, đám người đó theo sát đuổi giết họ không ngừng nghỉ, đặc biệt là tới biên giới của bốn gia, nơi mà được canh gác nghiêm ngặt nhất, bọn họ không thể quay lại được nữa.

Trong cả hành trình đó, bọn họ nghe thấy đám người đuổi giết mình nói vương tộc Hiên Viên đều đã chết hết, chỉ còn lại mấy người bọn họ, bọn chúng phải diệt cỏ tận gốc.

Ngày tháng trốn chạy kéo dài suốt ba năm thì đám người truy sát bọn họ mới dần dần không tăng cường chi viện nữa.

Nhưng đến khi bọn họ định quay về thì mới phát hiện ra rằng cột mốc ranh giới đã bị huỷ, phòng ngự trận pháp khởi động, bọn họ vốn dĩ không có cách nào để trở về, cũng không biết nên làm thế nào để chứng thực tính thực hư của tin tức đó.

”Vương tộc Hiên Viên? Cột mốc ranh giới, phòng ngự trận pháp? Không quay về được?” Lâu Thất lập đi

lắp lại những từ khoá quan trọng này, huyết Thái Dương nhói liên tục. Nàng phát hiện ra mớ bông bong to đùng này lại kéo ra rất nhiều mớ nhỏ khác, từng mớ một quần lầy nàng, chúng sắp khiến nàng ngất lặn ra đây rồi!

Nàng quay sang phía Trầm Sát, chỉ vào đôi mắt đang choáng váng của mình hỏi: "Chàng nhìn xem liệu có phải đôi mắt ta bây giờ rất giống với cái vòng hương muối?"

"Vòng hương muối là cái gì?" Trong lòng Trầm Sát cảm thấy lo lắng, "Mắt nàng bị đau sao?"

Lâu Thất nhìn chàng khinh khỉnh. "Chẳng có chút hài hước nào cả."

Nàng đúng thật là cảm thấy vô cùng choáng váng, cách nhau tận N niên đại cơ mà, sao có thể trông mong Trầm Sát hiểu được sự hài hước này chứ?

Thúc Trọng Châu chau mày nói: "Khi đó ta còn nhỏ nên nhớ cũng không rõ lắm, sau này phụ thân ta sợ kẻ thù sẽ tìm tới nên trước giờ không hề nhắc đến, và ông đã thay tên đổi họ đến định cư ở Đông Thanh."

"Sau đó người liền trở thành tri phủ của Đông Thanh?"

"Trước khi ta vào quan trường thì không hề hay biết những việc này, sau này sau khi biết rồi thì tâm trạng không yên, thường xuyên đi loay quanh khắp nơi." Thúc Trọng Châu đứng thẳng người lên.

"Người quen biết Triệu Vân?"

"Ừm, từng có giao tình sâu đậm, hẳn nói mất đi chức quan đó có chút đáng tiếc nên khi ta không ở đó liền phái người đến đóng thế."

Lâu Thất cảm thấy cạn lời, Các người làm quan như vậy sao, tìm bừa một người tới mạo danh, Vương thái tử ông ta biết không?

"Thế người ban nãy còn giả vờ làm người Trầm gia làm gì vậy?" Lâu Thất thấy sắc mặt Trầm Sát hằm hằm, nên quyết định bao đồng hỏi hết tất cả câu hỏi.

Ánh mắt Thúc Trọng Châu đảo qua đảo lại trên mặt hai người họ, "Lẽ nào vừa xong ta chưa nói rõ sao? Khuê danh của mẫu thân ta là Trầm Hương, Trầm Hương công chúa, chính là người nhà Trầm gia. Di nguyện cuối đời của phụ thân ta chính là tìm được người nhà Trầm gia, điều tra rõ chân tướng sự việc năm đó!"

Lâu Thất và Nguyệt lại bị sốc lần nữa, vừa rồi còn nói đến vương tộc Hiên Viên, bây giờ lại thêm một Trầm Hương công chúa nữa, lẽ nào Trầm gia cũng là vương tộc sao?

"Nhưng chúng ta chỉ biết tới Đông Thanh, Bắc Thương, Nam Cương, Tây Cương, đâu ra vương tộc Hiên Viên và vương triều Trầm Thị?"

"Thế các người đã bao giờ nghe tới Đoạn Trần Tông chưa?" Thúc Trọng Châu hỏi.

Vừa nghe tới cái tên "Đoạn Trần Tông", sắc mặt của Lâu Thất liền sầm lại, "Sao có thể chưa nghe qua cơ chứ."

"Đoạn Trần Tông chắc không ai biết ở nơi nào phải không? Thực ra Đoạn Trần Tông chính là ở ranh giới của dải đại lục đó, Đoạn Trần Tông kẹt ở đó."

Lâu Thất đổ người về đằng sau.

Giết nàng luôn đi cho xong, lại còn kéo theo cả Đoạn Trần Tông nữa.

Ý của Thúc Trọng Châu là hấn ta và Trầm Sát có khả năng là anh em họ, hấn tiềm phục ở Phá Vực chính là muốn điều tra rõ xem Trầm Sát liệu có phải xuất thân từ vương triều Trầm Thị hay không, nhưng hiện nay Cửu Tiêu Điện phòng bị nghiêm ngặt, không thể tùy tiện đi vào, hơn nữa chỉ tiềm phục ở đây cũng không tra ra được bởi những chuyện này Trầm Sát tuyệt đối sẽ không nói với thuộc hạ. Lúc này hấn ta mới nhớ ra Kỳ Văn Lục, đó là thứ của Trầm gia, chỉ có người của Trầm gia mới từng xem qua, nếu Trầm Sát biết Chiến Hồn Cổ thì chàng nhất định chính là người của vương triều Trầm Thị! Hơn nữa, chàng còn là người trong vương tộc, Trầm, là họ Vương.

Điểm này thì Trầm Sát không thể phản bác.

"Năm đó cha ta từng nói cái đó chỉ có nhân tài Trầm gia mới có thể xem." Trầm Sát chậm rãi nói. Kỳ Văn Lục, Hiêu Hùng Nhân Bì Cổ, có thể là tướng lĩnh bên đó của bọn họ, nếu truyền ra ngoài không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Bọn họ hoàn toàn không nhắc đến việc của Hiên Viên Chiến tại cấm địa của tộc Long Dẫn, thậm chí là tin tức về lão đạo sĩ thối nàng cũng chỉ nói qua loa vài câu.

Thân phận của Thúc Trọng Châu còn phải tiếp tục điều tra, đâu thể hoàn toàn tin tưởng hấn ta như vậy được.

"Cha ta hoàn toàn không giống người trong vương tộc." Trầm Sát im lặng hồi lâu mới cất giọng nói ra câu này. Lâu Thất ngậy ra một lúc, nàng hiểu ý của chàng.

Nếu như lời Thúc Trọng Châu nói là thật, vậy thì cha mẹ của chàng có khả năng không phải là phụ mẫu thân sinh ra chàng.

Tin mà Thúc Trọng Châu đem tới khiến hai người họ trầm mặc mất vài ngày. Mãi cho tới cái ngày mà Ấn Dao Phong tìm tới Lâu Thất.

”Đế Phi, vòng thử nghiệm thứ hai khi nào mới bắt đầu?”

368. Chương 368

Nghe thấy lời của Ấn Dao Phong thì Lâu Thất mới kéo mình ra từ mớ bông bong nào là vương tộc, Đoạn Trần Tông, Hiên Viên, Trầm Thị, chân tướng động trời, biểu huynh đệ, đường huynh muội hằm bà lằng đó.

Nàng và Trầm Sát có một điểm tương đồng chính là bọn họ không phải kiểu người dễ nghe thấy những việc đại loại như là thân thể bí mật của mình, thậm chí diệt môn mà tăng xông sôi máu kêu gào tìm ra chân tướng, tìm thân nhân, báo huyết thù. Cái bọn họ coi trọng hơn là bản thân mình hiện tại, bây giờ bọn họ còn có rất nhiều việc phải làm.

Ví như bây giờ việc nàng cần làm chính là dẫn dắt tiểu đội nhỏ đó.

Lâu Thất bảo Ấn Dao Phong bình tĩnh không phải nóng vội, bản thân nàng thì đến nhà lao một chuyến. Hoa Vu Tồn nhìn thấy nàng dĩ nhiên cảm thấy vui mừng, ông ta nghe nàng bảo muốn gặp Phi Hoan thì ngay lập tức nhú mày lại.

”Đế Phi, mạng của nữ nhân đó lớn thật đấy, như này mà vẫn không chết, vẫn chống đỡ được.”

Lâu Thất lại thở phào một hơi.

”May mà cô ta không sao, muốn chết thì cũng phải đợi ta dùng xong hăng chết chứ.”

Trên đường tới đây nàng còn cảm thấy có chút đáng tiếc, nàng chỉ sợ Phi Hoan không chịu nổi sự khổ sở trong nhà lao mà chết đi. Nếu lúc trước nghĩ đến việc lập ra một đội ngũ như này thì có lẽ nàng sẽ không để Phi Hoan bị thương nặng như vậy.

Vì sao ư?

Bởi bọn họ còn phải luyện giải bùa chú chứ, dĩ nhiên phải tìm hiểu kỹ nhất về bùa chú Tây Cương rồi, nhưng ngay cả đến nàng cũng không dám nói là hiểu rõ, Tây Trường Ly và Tây Phi Hoan bị nàng làm cho kinh hãi, tưởng rằng nàng có thể giải được tất cả bùa chú, kỳ thực thì không phải, chẳng qua là đúng những cái nàng gặp phải đều là những bùa chú cấp bậc cao siêu nhất, cấp bậc cao siêu đều để lại ấn tượng sâu sắc cho lão đạo sĩ thôi, lão cũng chuyên tâm nghiên cứu những cái này, vì vậy mà nàng đều biết, nhưng những cái sơ cấp nhập môn, những bùa chú cơ sở có thể nàng giải được nhưng nàng hoàn toàn không biết nó có những cái gì, cách giải thông thường của từng loại là gì, vì vậy mà nàng có muốn dạy thì cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Tìm Phi Hoan là tốt nhất.

Trần Thập và Lâu Tín đi theo nàng tới đây, đều cảm thấy không lý giải nổi.

”Cô nương, Phi Hoan đó sao lại chịu dạy cô tất cả những bùa chú mà cô ta biết chứ?”

Lâu Thất cười xảo quyệt: ”Bản cô nương tự sẽ có cách.”

Nàng muốn xem xem, thánh nữ Tây Cương, người có thể kiểm soát được cơn ác mộng liệu có thể ngăn chặn nổi thuật thôi miên của nàng hay không.

Sự thực chứng minh rằng nàng đã quá đề cao Phi Hoan rồi, thương thế của Phi Hoan thực ra hoàn toàn không phải là không thể chống đỡ thêm được vài ngày, cái khiến cô ta gục xuống là ý chí của cô ta, ý chí của cô ta đã sụp đổ rồi, khi Phi Hoan tới Cửu Tiêu Điện tuyệt đối chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ chết, cô ta cũng chưa từng nghĩ đến việc bỗng một ngày bản thân mất đi đôi tay, không còn cách nào để thi triển bùa chú được nữa, toàn thân cô ta đều phế thành bộ dạng như này.

Sự tuyệt vọng này mới là nguyên nhân khiến cô ta nhanh chóng đi tới con đường tử vong.

Bây giờ cô nào còn chút ý chí để chống cự lại thuật thôi miên của Lâu Thất.

Chuyến này Lâu Thất quả thật đã quá thuận lợi rồi, dĩ nhiên, nàng còn tặng cô ta một viên thuốc có thể khiến Phi Hoan cầm cự lâu một chút để dạy cho nàng một lượt tất cả bùa chú mà cô ta biết.

Bùa chú của Tây Cương quả thực là quá nhiều, loại lớn loại bé nhiều không kể xiết, mà thánh nữ của Tây Cương lẽ hiển nhiên là phải học đầy đủ nhất. Trong hai ngày, Lâu Thất đã học được toàn bộ bùa chú mà Phi Hoan biết.

”Cô nương đều đã học xong hết rồi?” Lâu Tín có chút không tin vào điều này.

Lâu Thất ra khỏi cửa, nàng ngoái đầu lại nhìn Phi Hoan đã không còn sinh khí, thở dài thườn thượt. ”Có rất nhiều cái chỉ là học qua loa, không được thấu đáo.”

Câu này khiến Trần Thập và Lâu Tín mém chút té ngã.

Hai ngày hôm nay bọn họ đều theo tới đây, cũng đứng túc trực bên ngoài, những cái mà Phi Hoan nói bọn họ đều nghe thấy, dù sao thì đối với bọn họ mà nói thì cứ như là nghe sách trời vậy! Không cách nào nghe hiểu, chỉ đại khái đếm ra được ít nhất cũng hơn trăm loại bùa chú, nhưng cô nương nhà bọn họ lại học hết rồi! Học hết toàn bộ đã đủ người khác tung hô là thiên tài rồi, cô lại còn muốn học thấu đáo triệt để!

Lâu Tín kêu ai oán, ”Cô nương à, cho người ta con đường sống đi mà, cứ như vậy áp lực tâm lý của thuộc hạ lớn lắm, thủ hạ làm được cái gì nên hôn đây?” Đi theo nàng không biết bản thân liệu có thể làm được cái gì...

Lâu Thất liếc xéo hẳn: "Hay là sau này để giày ta rách rồi người vá nhé?"

Lâu Tín: "..."

Có được tất cả bùa chú của Phi Hoan thì Lâu Thất mới coi như là thật sự có được cơ sở. Ba mươi mấy người chờ đợi cũng cảm thấy sốt ruột. Cuối cùng cũng đến ngày được đón tới Cửu Tiêu Điện.

Bọn họ chờ ở phiên điện trong Nhất Trùng Điện, hoàn toàn không biết lúc này Lâu Thất đang bị đôi mắt giận dữ của Trầm Sát nhìn chăm chăm.

"Bản Đế Quân không đồng ý, không cho phép, không duyệt." Giọng trầm khàn vang lên lộ ra tâm trạng vô cùng xấu của nam nhân này.

Lâu Thất bất lực trợn mắt lên trả lời chàng: "Vậy chàng nói xem nguyên nhân chàng không đồng ý, không cho phép, không duyệt là gì? Bản cô nương sẽ lần lượt thuyết phục chàng!"

Nguyệt và Ứng cũng cạ lời, chuyện sờ sờ ra đó mà Đế Phi vẫn làm ra cái vẻ chuẩn bị liệt ra một, hai, ba, bốn, năm lý do.

"Nàng nói cái gì cơ?" Trầm Sát hận một nỗi không thể dùng sức bóp nàng nhỏ lại, bóp nhỏ tới mức có thể để vào trong ống tay chàng đem theo bên mình, tránh khỏi việc nàng có những ý nghĩ viển vông như này. Lần trước ở trên Quả Sơn ngoài Lâu thành, sự đáng sợ của Kiến Xích Băng chẳng phải là họ chưa từng chứng kiến, bây giờ nàng lại nói là muốn đem theo ba mươi người đi đến cái địa điểm của đám người tử vong đó!

Đó chẳng phải là sào huyệt của Kiến Xích Băng sao?

Sao chàng có thể đồng ý được chứ!

Đến ngay cả Ứng cũng cất lực khuyên gián. "Đế Phi, người đổi địa điểm khác đi, lần trước thủ hạ khó khăn lắm mới có thể sống sót ra khỏi nơi đó, thứ đó ép thủ hạ phải giả chết, thật sự là quá nguy hiểm."

Lâu Thất có chút bất lực nói: "Đó mới là địa điểm tốt nhất để tiến hành huấn luyện đặc biệt, một nơi mà đến ngay cả ta cũng chưa hề đi tới thì ta mới có thể quan sát bọn họ tốt hơn được, hơn nữa sau này nơi mà bọn họ được phái tới là Tây Cương, Nam Cương, những nơi đó đều không phải là chỗ để chơi, vì vậy mà ta không rảnh rỗi bày vẽ mấy trò như là nhốt răng mấy con rắn nhỏ, ngay từ khi bắt đầu đã cho họ đường lui thì biết đến lúc nào mới có thể kích thích bọn họ phát huy tiềm năng?"

Bọn họ đều biết những cái nàng nói đều có lý, nhưng...

"Đế Phi, tuy vậy thì cũng không cần phải đến nơi nguy hiểm như vậy." Nguyệt lại thở dài một tiếng.

Bọn họ quả thực không dám nghĩ nếu nàng có xảy ra chuyện gì thì Đế Quân sẽ thế nào.

"Ta đã nói rồi, nơi đó chắc là không còn Kiến Xích Băng nữa, đã chết năm người rồi, bọn Kiến Xích Băng nhất định đều đã chui vào trong xác của năm người đó, bọn chúng đã bị thiêu chết hết từ lâu rồi."

"Chắc là không còn?" Giọng nói của Trầm Sát vẫn vô cùng lạnh lùng,

"Nhờ còn thì sao?"

"Nhờ còn... Trên đường đi ta nhất định sẽ nghĩ ra cách đối phó với Kiến Xích Băng, có được không?"

"Không được."

Trầm Sát không chút kiêng nể buông lời cự tuyệt.

Lâu Thất hậm hực giẫm giẫm chân, ba mươi lăm người đó đã đang ở Nhất Trùng Điện đợi nàng rồi, đồ đạc nàng cũng thu xếp xong rồi, chuẩn bị đi thì lại bị chàng tóm về, còn lễ mễ nữa chẳng phải là đang lãng phí thời gian sao?

"Có phải chàng đang lo ta khiến đám người này thiệt mạng hết không?"

Trầm Sát lườm nàng một cái, ánh mắt loé lên sự phẫn nộ, chàng không nói gì. Tính cách của chàng quả thực là không biết nói những lời tình tứ và mềm mỏng, thực ra lúc này trong lòng chàng nghĩ là bản Đế Quân quản người khác làm gì, người ta lo lắng là nàng!

Quả thật là đâu ra cái lễ này, nàng lại cho rằng chàng sợ nàng khiến đám người này thiệt mạng.

Lâu Thất nhìn sắc trời bên ngoài, trong lòng có chút sốt ruột, nàng nháy mắt ra hiệu với Nguyệt và Ung bảo bọn họ đi ra. Nguyệt cười thầm trong bụng, Ung lại thấy chẳng hiểu gì cả, làm gì đấy?

Nguyệt kéo hần lui ra "Thủ hạ cáo lui."

Đi ra bên ngoài, Ung hất tay hần ra, "Sao ngươi không để ta tiếp tục khuyên cô ấy? Ngươi có biết không, Kiến Xích Băng đó quả thật không đùa được đâu!"

Nguyệt liếc xéo hần một cái: "Đế Phi nếu có thể thuyết phục được chủ tử thì còn cần ngươi khuyên cái gì? Nếu không thuyết phục được thì còn cần ngươi làm cái gì?"

Ung dẫn mặt ra, "Vậy cô ta bảo chúng ta đi ra đây là có ý gì? Chúng ta ở đó thì cô ta không thuyết phục

được chủ tử sao?”

”Người đúng là cái đồ đầu đất. Có những cách thuyết phục mà không tiện để chúng ta nhìn thấy!” Nguyệt đứng im quan sát hắn một hồi rồi nói: ”Ừng à, người cũng nên tìm một nữ nhân đi thôi.”

Ừng cảm thấy bất lực, hắn hậm hực nói: ”Người cứ làm như mình rõ lắm, chúng ta bằng tuổi đấy!” Hắn nói cứ như là mình đã có nữ nhân vậy!

Còn ở trong ngự thư phòng, Lâu Thất vừa nghe thấy tiếng chân bọn họ đã đi xa bèn lập tức bỏ nhào vào Trầm Sát, nàng ngồi lên đùi chàng, ôm lấy cổ chàng, dùng giọng nói vô cùng nũng nịu nói với chàng: ”Ai dà, người yêu dấu ơi, chàng để ta đi đi mà, ta bảo đảm sẽ an toàn trở về...”

Trầm Sát bĩu môi.

”Đại sư, người hãy thuận theo bản ni đi mà!” Lâu Thất lay lay chàng.

”Nàng nói linh tinh cái gì đấy?” Mặt Trầm Sát đen xì lại. Nàng học đâu ra mấy lời nhăng cuội đó chứ!

Lâu Thất lại bất ngờ hạ ngữ khí xuống: ”Ngộ Không, người mà còn không đồng ý thì vì sư sẽ phải niệm chú kim cô đó!”

Trầm Sát sao mà không hiểu lúc này nàng lại đang tác yêu tác quái cơ chứ, nhưng chàng thật sự là nghe không hiểu nổi những cái vớ va vớ vẩn mà nàng nói, chàng đang định nói thì lại nghe thấy nàng mềm mỏng nhẹ nhàng nói: ”Nam thần, xin hãy để ta đi nhé... đi nhé... nhé... nhé...”

Tự nói tự trả lời sao?

Nàng đâu có biết làm nũng cơ chứ, mấy cái này lúc trước học được trên mạng không biết rốt cuộc có tác dụng không?

Nàng vừa ngẩng đầu lên đã thấy khuôn mặt của Trầm Sát đen như bị bôi mực vậy.

Hai tay Trầm Sát vòng qua ôm lấy cái eo thon của nàng, hạ giọng nói: ”Nàng có từng nghĩ đến cảm nhận của bản Đế Quân không?”

Lâu Thất ngây ra, với tính cách của nàng thì lúc trước thường xuyên đơn độc làm mọi thứ của mình, trước giờ chưa từng nghĩ đến việc phải nói với ai về hành tung của bản thân, lão đạo sĩ thối cũng chẳng quản nàng đi đâu, nhận được nhiệm vụ nguy hiểm cỡ nào, thậm chí có lúc nàng nhận được nhiệm vụ tương đối dễ dàng còn bị lão khinh bỉ.

Có điều bây giờ nghĩ lại, liệu có khi nào vì muốn nàng tới tứ phương đại lục này, lão biết nơi này lắm chuyện đã vậy lại hiểm nguy trùng trùng, vì lão muốn rèn luyện nàng nên lão đạo sĩ thối lúc trước mới đem nàng theo làm nhiệm vụ khi nàng chỉ mới vài tuổi không?

Thực ra cũng giống như suy nghĩ của nàng lúc này khi muốn huấn luyện ba mươi lăm người đó.

Khi có người diu dắt có người che chở thì phải xông pha đến những nơi thật sự nguy hiểm thì mới có thể học được bản lĩnh, đồng thời luyện được lòng gan dạ và sự hiểu biết vượt trội hơn người bình thường.

”Nàng lại dám phân tâm sao?” Trầm Sát nghiêng răng nghiêng lợi, ”Lâu Thất.”

Vòng eo của nàng bị chàng dùng sức bóp lại, Lâu Thất hoàn hồn vội nói: ”Ta hứa với chàng, ta đảm bảo là sẽ không xảy ra chuyện gì được chưa? Ta sẽ đem theo ưng vương đi!”

Nàng nghĩ ra rằng ngọn núi tuyết đó Bạch Ưng Vương cũng phải dẫn đi một vòng, sau này lúc cần dùng đến thì người và ưng mới có sự ăn ý với nhau!

Nghे nàng nói muốn đưa ưng vương đi thì sắc mặt Trầm Sát lúc này mới giãn ra, thực ra chàng nhìn ra được nàng đã hạ quyết tâm muốn đi, nàng tương đối cố chấp ở vài phương diện, việc đã quyết định rất khó mà thay đổi.

”Đi mấy ngày?”

Huấn luyện đặc biệt không thể nào chỉ đi một hai ngày, chàng có dự cảm như vậy.

Lâu Thất rụt rè giơ ra một ngón tay.

Hơi thở của Trầm Sát ngay lập tức loạn nhịp. Một ngón tay, không thể nào là một ngày chứ? Thời gian một ngày vốn dĩ là không đủ, vậy lẽ nào là...

”Một tháng.” Lâu Thất nói xong liền lập tức nhảy ra khỏi đùi chàng, nhanh như bay lủi ra ngoài cửa.

”Ruỳnh!” một tiếng, suýt nữa nàng đâm vào làm hỏng cửa, nhưng mà, nàng đã thành công ”trốn” ra ngoài!

Đến khi nàng đi tới bên cạnh cái lồng sắt khổng lồ của Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương thì Thiên Ảnh cũng theo tới.

”Đế Phi, Đế Quân ra lệnh cho thủ hạ đi theo người.”

Lâu Thất cảm thấy có chút bất lực, nàng đã đem theo Trần Thập và Lâu Tín rồi mà, Thiên Ảnh chính là ám vệ của chàng đó!

369. Chương 369

Sau khi cô ta chuẩn bị xong, mới nói rõ với ba mươi lăm người, cho họ cơ hội lựa chọn cuối cùng

”Có lẽ rất nguy hiểm, các người có thể không đi. Nếu không muốn đi, có thể quay lại.”

Ấn Dao Phong là người đầu tiên nhảy ra: ”Đế Phi, tôi muốn đi, không muốn lùi bước!”

Lâu Thất cười với hân.

Hôm nay cô đã nghe nói, đại ca và nhị ca của Ấn Dao Phong sau khi nghe cô ta muốn tham gia vào đội đặc biệt, họ đã ngăn cản, không cho cô ta đi. Thế nhưng Ấn Dao Phong cũng rất lạnh lệ, ngay từ sáng sớm đã tới chỗ của Trần Thập, cùng cô ta quay lại Tam Trùng Điện. Cứ thế hai người của Ấn gia không thể vào Tam Trùng Điện.

Ấn Dao Phong gửi mấy lời cho họ, nói là Đế Phi thân là nữ giới cũng có thể đi, tại sao cô ta không thể tham gia? Hai anh em Ấn gia cũng không biết làm thế nào.

Ấn Dao Phong cũng không phải là người dễ thay đổi quyết định.

Có lẽ vì một cô gái mà gan dạ như thế nên những người khác cũng không muốn mình yếu đuối. Ba mươi tư người còn lại quyết định đi tiếp. Mặc dù Lâu Thất hoàn toàn không nói mục đích cho họ, tại sao lại huấn luyện nguy hiểm thế này. Thế nhưng dựa vào niềm tin với Lâu Thất, họ cảm thấy đi theo cô ta chắc chắn sẽ không sai.

Lâu Thất nói với họ, nguy hiểm lớn thì sẽ có đền đáp hậu trọng.

Lâu Thất đã sai người chuẩn bị cho họ một túi khoác đặc biệt, túi này có hai lớp bông dày, ở giữa có một lớp giấy chống thấm. Người thiết kế chính là Lâu Thất, mô phỏng chiếc túi leo núi trước đó cô thường dùng. Bên trong mỗi túi có những túi nhỏ đã gấp nhỏ gọn. Cô quả thực vẫn còn nhiều kỳ vọng với những ngọn núi trong thế giới này. Đi vào trong núi không chừng có nhiều thu hoạch lớn nên cần phải chuẩn bị. Cô vốn nghĩ rằng mình khá phóng khoáng thế nhưng bây giờ cô giống như một con sói mất xanh, nhìn thấy cái gì là vồ cái đó.

Ba mươi lăm người, Lâu Thất, Thiên Ảnh, Trần Thập, Lâu Thất, tổng cộng 39 người, mỗi người cưỡi một con ngựa tới Thất Thành.

Đúng lúc họ tới Cửu Tiêu Sơn, trên bầu trời một con Bạch Ưng dang rộng đôi cánh lao vút lên, khiến tất cả mọi người đều ngước lên nhìn.

”Mau xem, đó là con Bạch Ưng Vương của Đông Thanh Ngọc thái tử”

”Đúng thế, thật là uy phong!”

Ưng Vương liệu có phải bay mất rồi không?

”Sao có thể thế!”

”VẬY sao...”

”Có lẽ là Đế Phi đem nó đi chơi. Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương là do Đế Phi thuần phục!”

”Đế Phi của chúng ta quả thật lợi hại!”

Bên trong Tam Trùng Điện, Ngự thư phòng, Trầm Sát chấp tay phía sau, mái tóc tung bay nhìn về phía Bạch Ưng Vương, đôi mắt nhìn chăm chú.

Trước đây hắn không có cảm giác này. Lo lắng, vừa rời xa nhau hắn đã thấy nhớ

Có người chậm rãi bước tới, cười nói: ”Nhược điềm, đúng là ngược điểm chết người của Đế Quân Phá Vực. Ngài không sợ thông tin này lộ ra sẽ có người truy đuổi theo Đế Phi hay sao?”

”Nếu người không muốn sống nữa, bốn Đế Quân sẽ cho người toại nguyện.”

Trầm Sát liếc mắt nhìn sang.

Thúc Trọng Châu cảm giác một luồng áp lực đè lên người hắn, hắn cười nói:

”Chủ nhân!”

Nguyệt lên tiếng. Khi này hắn định tới, đúng lúc gặp Thúc Trọng Châu định cầu kiến nên đem hắn cùng vào. Định đợi bên ngoài nhưng không ngờ chủ nhân đứng ngay ở cửa.

Chủ nhân vốn cô độc một mình, nếu có huynh đệ thì bọn họ cũng mừng thay cho hắn ta. Chúng đã cử người đưa thư đi, mời cha mẹ của hắn tới. Trước đó, Thúc Trọng Châu ở tại Nhị Trùng Điện, đợi thân phận được xác minh mới quyết định.

Đương nhiên, họ vẫn phải thử thách hắn.

Tóm lại, chúng không thể giết hấn ta.

Trầm Sát lạnh lùng một tiếng: "Bổn Đế Quân không sợ nhược điểm này, Đế Phi của Đế Quân ta không hề yếu đuối."

Chỉ có điều họ không biết rằng, câu nói lúc này của Thúc Trọng Châu quả thật đã nói trúng suy nghĩ của hấn. Điểm yếu của Đế QuânPhá Vực, có rất nhiều kẻ muốn nắm lấy.

"Không yếu, không yếu. Tử Vân Hồ cũng từng khen ngợi cô ta không ngớt." Thúc Trọng Châu nói một cách vô tư.

Trầm Sát đột nhiên nhìn hấn với ánh mắt tức giận.

...

Đường núi không dễ đi, thậm chí đây chẳng được coi là đường. Thực ra cũng không khó tìm đường, bởi vì trước đó từng có người đi qua đây, nên lối đi vẫn còn rõ ràng. Vì thế Lâu Thất cũng không cần Trâu Lễ tìm người dẫn đường, đỡ phải phiền phức.

"Cô nương, Trâu thống lĩnh nói, ngọn núi phía trước chính là Cầm Sơn, được đặt tên sau khi các vị quân sự nhận được tờ bản đồ phân chia địa giới của Đế Quân" Lâu Tín nói, "Sở dĩ gọi là Cầm Sơn, bởi vì trên đó có một loại cầm mộc cực quý hiếm. Nghe nói rất phù hợp để làm cổ cầm."

Bây giờ họ vẫn chưa đi vào Cầm Sơn. Phía sau Cầm Sơn là Xích Băng Sơn, nơi có những con kiến Xích Băng có thể cắn chết người. Trâu Lễ khi nói thế thì Lâu Thất cũng đã nghe thấy.

Trầm Sát lần đó quay lại đã hạ lệnh, quy thuộc vùng này vào Thất Thành. Trâu Lễ phụ trách quản lý vùng Thất Thành sau khi nhận ý chỉ của Trầm Sát đã huy động người xây dựng các trạm gác. Các ngọn núi xung quanh sau đó đều được đặt tên. Trâu Lễ còn sai người bắt đầu viết lịch sử của Thất Thành, bắt đầu từ những ngày đầu tiên xây dựng.

Lần này đám người Lâu Thất tới, sau khi ăn một bữa xong, đã phát hiện bắt đầu có người tới vùng này định cư. Những người này Lâu Thất cũng từng cử người đi hỏi rõ lai lịch, cấp chứng nhận thân phận cho họ, rồi lập án. Từ đó về sau họ đã trở thành người của Thất Thành. Thất Thành sau khi có những ngôi nhà, họ cũng cần phải lấy ngân lượng để mua. Nếu là người nghèo có thể ở tạm vào một khu vực đã phân chia, mỗi ngày lao động để trả tiền.

Trâu Lễ lúc này rất muốn Lâu Thất ở lại, bởi vì có rất nhiều chuyện cần có thành chủ đứng ra chủ trì, có một số chuyện thì lực bất tòng tâm. Nên hấn rất trông chờ vào Lâu Thất.

Lâu Thất vừa nghĩ tới đây liền nghe Trần Thập nói: "Cô nương, sau lần huấn luyện này, chúng ta còn quay lại Cửu Tiêu điện không?"

”Tại sao người hỏi thế?” Lâu Thất hỏi một cách hứng thú. Trần Thập dám hỏi như vậy, hẳn là hẳn đã nghĩ tới chuyện gì đó.

Trần Thập nói: ”Khi này Lâu Tín nói tới mộc cầm, thuộc hạ cho rằng đó chính là nguồn tài sản cho Thất Thành.” Cầm mộc vô cùng quý giá, không phải nơi nào cũng có. Theo những gì họ nói, Bắc Thương, Tây Cương và Nam Cương đều không có. Mặc dù Đông thanh đất đai trù phú thế nhưng cầm mộc cũng rất ít. Vì thế mỗi cây đàn làm từ cầm mộc đều rất quý giá. Ngay đến cả Trần Thập cũng nghĩ tới cơ hội buôn bán này, thì đương nhiên Lâu Thất còn nghĩ được nhiều hơn. Chỉ cần nỗ lực, lẽ nào cô không muốn trấn thủ ở đây.

”Nhóc con, người thông minh lắm” Lâu Thất nói và đưa tay xoa đầu Trần Thập.

Trần Thập sầm mặt lại

Nhóc con?

Hắn ta còn lớn hơn Lâu Thất tới hai tuổi cơ mà.

Án Dao Phong cạnh đó cười khúc khích, càng khiến Trần Thập ngượng ngùng. Án Dao Phong nhìn hắn, đột nhiên thấy tim đập thành thịch.

Trần Thập quả thật rất tuần tú.

Cô ta vốn quý mến Trầm Sát, thế nhưng đã từng thử hai lần. Lần thứ nhất trước mặt Trầm Sát, cô ta nói muốn lập thập công, Trầm Sát không cho cô ta cơ hội. Lần thứ hai trước mặt Lâu Thất, cô bày tỏ ý muốn dù chỉ làm thị cơ thôi cũng được. Thế nhưng Lâu Thất nói với cô ta một cách rõ ràng rằng, không cho phép bất kỳ ai chia sẻ người đàn ông của cô.

Mấy ngày nay đi theo Lâu Thất, cô đã nhận ra được khoảng cách giữa mình với Lâu Thất. Cô quả thực thích tính cách sòng phẳng rõ ràng của Lâu Thất. Vì thế quyết định từ bỏ nỗ lực theo đuổi Đế Quân của mình.

Cô vừa buông tay thì đã phát hiện, hai thị vệ bên cạnh Lâu Thất quả thật rất tuần tú, đặc biệt là Trần Thập.

Lâu Tín cũng cười, ”Cô nương nếu ở lại Thất Thành này, thuộc hạ thấy cũng rất tốt.”

”Vì sao?” Lâu Thất có chút ngạc nhiên, chẳng lẽ hai người thị vệ này đều không mong cô quay lại Cửu Tiêu Điện?

Lâu Tín dùng tay vỗ vào Trần Thập:”Người nói đi!”

Trần Thập nói: "Thuộc hạ cho rằng, nếu lễ thành thân của cô nương và Đế Quân mà không trang trí dài hàng chục dặm thì đúng là thiệt cho cô nương." Họ nghĩ rằng cô nương nhà họ không thể chỉ vì một khẩu lệnh phong phi mà dễ dàng chuyển vào tầm điện của Đế Quân được.

Trong đầu Trần Thập hiện ra hình ảnh Lâu Thất mặc áo phụng bào đỏ, đầu một mũ phượng hoàng, vô cùng đẹp đẽ. Nếu không trải qua bước đó thì sao có thể thành phu thê?

"Ha ha!" Lâu Thất không nhịn nổi cười. Hai chàng thị vệ của cô ta thật đáng yêu đó chứ! "Được, chúng ta không quay lại nữa, sẽ ở lại Thất Thành."

Lâu Thất vừa nói vừa đùa, đúng là giai đoạn tán tỉnh thì không nên sống chung. Dù sao cô cũng sẽ đợi tới sau ngày phong hầu. Hơn nữa cô cũng muốn ở lại phát triển Thất Thành. Đợi khi Thất Thành phồn vinh, Trầm Sát sẽ biết thành trì khác phát triển như thế nào.

Phá Vực, họ sẽ xây dựng nó lên. Sau này họ mới có lực lượng đối kháng với mọi kẻ địch

Nạp Lan Họa Tâm, cứ để cho cô sống thêm một thời gian nữa.

Vừa đi vừa nói chuyện, Cẩm Sơn đã hiện ra trước mắt họ.

Trâu Lễ cử người đi kiểm tra. Thế nhưng người đó lại bị kiến Xích Băng ăn thịt. Họ đi loanh quanh vài vòng sau đó gửi thư báo về việc phát hiện cầm mộc, rồi sau đó đều chết hết.

Có điều may mắn là những người sau này đi thu dọn xác chết đều vô sự. Điều đó là căn cứ để Lâu Thất phán đoán rằng nơi đó không còn kiến Xích Băng.

Cầm Mộc cao lớn sừng sững, giữa các ngọn núi có một dòng thác nhỏ. Hai bên dòng thác này hoa dại nở rộ, phía trên đỉnh thác là một khu rừng, thẳng đứng, vỏ cây đen xù xì, chỉ có tán lá cao lớn như một ngọn nấm.

"Đó chính là cầm mộc" Trần Thập nói

Ấn Dao Phong lập tức nói thêm, "Cầm mộc đẹp quá!"

Có lẽ những người trước đó đều nhìn thấy cầm mộc nhưng chưa lên xem. Bởi vì ngọn núi dốc thẳng đứng, hơn nữa cây cối rậm rạp, hẳn là có nhiều rắn.

370. Chương 370

"Cô nương, có lẽ chúng ta nên vòng qua theo những người trước đó." Trần Thập hỏi. Những người kia đi vòng qua chứ không leo qua đỉnh núi

Lâu Thất nghĩ một lát rồi nói: "Không, chúng ta lên núi, nếu đúng hướng sẽ tìm thấy Xích Băng Sơn." Mặc dù Cầm Sơn khá lớn, che chắn tầm nhìn của họ thế nhưng nếu đúng hướng thì đi qua Cầm Sơn này chính là Xích Băng Sơn rồi. Mục đích lần này của họ chính là rèn luyện kinh nghiệm và sự dũng cảm, với ngọn núi chưa có ai từng đi thì càng tốt.

Hơn nữa, nếu đã muốn buôn bán cầm mộc, vậy thì chắc chắn phải lên đó tìm hiểu có bao nhiêu cầm mộc. Việc này trước sau cũng phải làm, chi bằng thực hiện ngay bây giờ.

"Trước khi lên núi, tất cả chia thành ba tổ. Chọn ra ba người tổ trưởng" Lâu Thất quay đầu nhìn, "Trong quân danh có ai từng làm binh sỹ thì đứng ra.

Quả nhiên đúng như cô ta dự liệu, trong số hơn ba chục người có sáu người đứng ra.

Những kẻ dũng cảm biết nắm bắt cơ hội, không sợ bất ngờ mới dám theo cô tới đây.

"Vậy chọn 6 người các người, mỗi đội một tổ trưởng, một tổ phó. Các người phụ trách tình hình của đội, có gì phát hiện cần giải quyết thì giải quyết ngay, không giải quyết được thì nói cho ta biết. Trần Thập và Lâu Tín cũng sẽ chú ý tới các người, có chuyện gì có thể nói với họ, nghe rõ chưa?"

"rõ!"

Không hổ là những người từng kinh qua trận mạc, không cần Lâu Thất nói nhiều họ đã hiểu ý của cô. Một lúc sau đã hình thành ba tiểu đội.

Nghỉ ngơi tại chỗ một lát sau đó mới lên núi.

Trên đỉnh núi một bóng đen vút qua, mọi người ngẩng đầu lên nhìn, Bạch Ưng Vương đang bay lượn trên không

"U... u..."

"Đó là tiếng gì vậy?" Có người ngạc nhiên hỏi.

Lâu Thất giật mình, chẳng ngờ U U đã đi ra từ trước. Cô cứ nghĩ rằng nó đi tìm thức ăn, chẳng ngờ nó đã leo lên lưng của Bạch Ưng Vương, lại còn dám bay lượn trên cao như thế. Sao nó không sợ bị rơi xuống nhỉ!

"Đại Bạch" Lâu Thất gọi một tiếng, vẫy tay gọi xuống.

Lúc thuần phục Bạch Ưng Vương, cô đặt tên cho nó là Đại Ngốc, thế nhưng người thị vệ chăm sóc cho nó lại ghét cái tên này. Lúc đó cô cũng chưa làm Đế Phi, nên họ có thể đổi tên cho nó, gọi nó là Đại Bạch.

Có gì đâu, chẳng lẽ Đại Bạch tốt hơn Đại Ngốc cái gì à? Tên gọi nghe mỹ miều hơn chẳng, hay chẳng qua chỉ là vì bộ lông trắng của nó!

Thế nhưng Đại Bạch đã quen với tên này nên cô đành phải sử dụng. Cô lúc đầu nghĩ rằng gọi là Đại Ngốc thì đáng yêu hơn. Thế nhưng dù Bạch Ưng Vương rất thông minh nhưng cũng không thể so sánh với con người, nếu không nghe cái tên Đại Ngốc, hẳn là nó sẽ dùng mõ nhọn mõ cô ta.

Đại Ngốc nghe thấy tiếng gọi thì xà xuống, khi cách khoảng ba bốn mươi mét, một luồng sáng màu tím vụt xuống, nhảy vào lòng Lâu Thất.

Lâu Thất đưa tay ra đỡ, nhẹ nhàng đón lấy U U

”Ta nói người U U, không sợ chết hay sao?”

U U nhìn cô với đôi mắt trong trẻo. Lâu Thất lấy một viên đan dược chế bằng Thiên Cơ Thảo cho nó, U U cuộn viên đan dược vào trong miệng, sau đó lim dim mắt.

Án Dao Phong đứng cạnh nhìn thấy, cảm thấy rất ngưỡng mộ, ”Tử Vân Hồ quả thật thông minh quá.”

Điều họ không biết là ở trên đỉnh núi, lúc này có một đám người đang mai phục. Chúng mặc những bộ trang phục ngụy trang lẫn với màu núi, che kín đầu, chỉ lộ một đôi mắt, trong tay đang cầm dao, sát khí đằng đằng.

Ở sát phía trước có ba người, người đứng đầu lấy tay che lên trán, nhìn quan sát chăm chú phía bên dưới núi.

Người bên cạnh nói với vẻ điệu đà: ”Đại ca, ả Lâu Thất đó lại còn đem cả Bạch Ưng Vương và Tử Vân Hồ tới, nếu lấy được hai con linh thú này thì chúng ta phát tài rồi.” Đó là một giọng nữ.

Người đứng đầu mà ả ta gọi là đại ca nói khẽ: ”Người đừng có nghĩ đơn giản thế. Ta đang lo lắng họ nhiều người như thế, muốn bắt Lâu Thất đâu có dễ dàng gì. Bây giờ lại thêm con Bạch Ưng Vương đó, nhiệm vụ xem ra khó thành!”

”Đại ca, đừng có lo. Đại ca có tiền pháp như thân, chúng ta bôi thêm một chút thuốc độc vào đầu mũi tên. Con Bạch Ưng Vương đó lớn như thế, chẳng khó để bắn chúng. Còn đối với con Tử Vân Hồ kia, nghe nói nó rất khôn ngoan, chỉ cần bắt được Lâu Thất thì nó tự động sẽ tới. Lúc đó chúng ta sẽ có cách để bắt nó.”

”Lâu Thất đem theo mấy chục người không phải là vấn đề. Dù từng là binh sỹ nhưng võ công chỉ biết một chút, tuyệt đối không phải là đối thủ của các huynh đệ của chúng ta.” Người đàn ông đứng cạnh lên tiếng, ”Chúng ta có năm mươi người, dùng hơn ba mươi người để giết chúng, còn lại thì vây lấy Lâu Thất và hai tên thị vệ. Ta và Tiểu Châu phụ trách Lâu Thất, đại ca chỉ cần quan tâm tới Bạch Ưng Vương! Hơn nữa chúng ta đã bố trí bẫy mai phục, nhiệm vụ này chắc chắn sẽ hoàn thành. ”

”Sâm Tử nói đúng, đại ca sắp xếp như thế là tốt nhất.” Cô gái được gọi là Tiểu Châu lên tiếng.

”Không đúng, chúng đang định đi lên” Tên đại ca chau mày.

Trước đó, chúng đoán đám người Lâu Thất sẽ đi đường vòng nên đã âm thầm bố trí bẫy ở phía cuối dãy núi. Đợi họ đi vào sẽ ra tay sát hại. Cho dù võ công của Lâu Thất có giỏi đến đâu cũng không thoát khỏi bẫy phục kích này!

Thế nhưng bây giờ chúng lại định đi lên núi để vượt qua.

Tình hình này không ổn. Chẳng phải là chúng sẽ đi vòng qua sườn núi hay sao?

”Chết tiệt. Vậy chúng ta phải thay đổi kế hoạch một chút.” Sâm Tử lập tức nói: ”Đại ca, đệ dẫn người đi bố trí cơ quan.”

”Được, mau đi đi, động tác phải nhanh!”

Sâm Tử vẫy tay ra hiệu cho khoảng hơn chục tên che mặt theo sau hắn, đi vào một khoảng rừng rậm rạp

””Phải bí mật, giết từng tên một.

Lên núi rõ ràng vất vả hơn lúc trước. Thế nhưng Lâu Thất cũng không vội vàng gì. Vì thế họ bảo mọi người tan ra, vừa lên núi vừa tìm xem có bao nhiêu cây Cầm Mộc.

Trên một thân cây cao, một tên bịt mặt đang nhìn chăm chăm vào một thiếu niên trẻ bên dưới. Thiếu niên này mới khoảng mười lăm, mười sáu tuổi. Nghe tới việc đi tìm Cầm Mộc, cậu ta nhìn xung quanh phát hiện một cây nên chạy tới, không hề phát hiện một thanh đao ở trên đầu

”U..U..”

Lúc này Tử Vân Hồ chạy vụt qua lao vào trong một đám cây cỏ, rồi quay đầu lại gọi Lâu Thất. Người thiếu niên kia ngạc nhiên đứng lại.

”Phát hiện được gì rồi?” Trâu Lẽ nghe thấy tiếng gọi của U U, ngẩng đầu nhìn sang, rồi bước qua chỗ đó.

Người đàn ông trên cây mừng thầm. Mau tới đây. Không chừng hắn sẽ bắt được Lâu Thất. Công lao này quả không hề nhỏ đâu.

Hắn móc chặt chân vào cành cây, tay giữ chắc thanh đao. Thanh đao của chúng có cơ quan ở trên chuôi,

chỉ cần ần nhẹ là sẽ phun ra chất độc. Lâu Thất ở phía dưới chắc chắn sẽ không tránh kịp.

Một bước, hai bước. Lâu Thất bước tới gần người thiếu niên kia. Chỉ cách khoảng ba bốn bước chân nữa là tới gốc cây. Người trên cây đang hết sức căng thẳng.

”Đế Phi” Người thiếu niên gọi một tiếng.

Lâu Thất gật đầu, rồi đột nhiên đôi mắt sáng lên, phẩy tay về phía ngọn cây. Hai cây ngân châm vụt lao về phía đó.

”Á” Một tiếng hét lên. Người đàn ông kia hoàn toàn không biết Lâu Thất đã nhận ra hắn nên không tránh kịp. Ba cây ngân châm cắm vào huyết của hắn, lúc ngã xuống hắn đã tắc thở.

Người thiếu niên giật mình.

Lâu Thất lập tức ra hiệu, giọng nói vang lên, ”Có mai phục, phải cảnh giới!”

Trần Thập và Lâu Tín lập tức lao về phía cô.

”Tôi giúp họ đi” Lâu Thất nói với giọng điềm tĩnh, rồi nhanh chóng suy nghĩ xem ai mai phục ở đây. Xem ra trong đám người của họ có nội gián. Đương nhiên tất cả hơn ba mươi người này, có người đến từ Nhất Trùng Điện, có người từ trong doanh trại, còn có người là từ Thất Thành.

”Vâng” Trần Thập và Lâu Tín quay sang hỗ trợ đám người kia.

Những người từ trong doanh trại có kinh nghiệm chiến đấu nên khá điềm tĩnh.

Sau khi Lâu Thất lên tiếng, xung quanh bỗng trở lên yên tĩnh. Tất cả mọi người đều căng thẳng, đứng tại chỗ cảnh giới, tạm thời không động đậy

Lâu Thất nhìn bao quát một đường, nghe thấy hai tiếng kêu của U U

Cô nói với thiếu niên bên cạnh: ”Theo sau ta.”Sau đó quay sang nhìn U U. U U khá căng thẳng, xem ra có gì đó bất thường.

Cô vừa tiến lại gần, một tiếng vút lên xuyên qua màn không bên trái cô, tiếng này rất nhanh và đầy sức mạnh. Cô phát hiện ra lúc này không thể tránh được mũi tên đang bay tới.

Đó là Thần Tiến Thủ

Thần Tiên Thủ này có tiền thuật giỏi hơn độc nhãn rất nhiều!

Mũi tên này dường như đã khóa mục tiêu chính là cô.

”Lâu Thất, Truy Túc Tiên, xem cô tránh đường nào” Một giọng khàn khàn vang lên

Truy Túc Tiên!

Trần Thập và Lâu Tín nghe thấy thế sắc mặt biến đổi

”Cô nương mau tránh ra”

Truy Túc Tiên là tuyệt kỹ thất truyền từ hơn năm chục năm trước. Một dây cung 3 mũi tên, nhắm thẳng vào đối phương. Một mũi tên chính, hai mũi tên bên cạnh tự động điều chỉnh theo sự chuyển động của đối phương.

Muốn luyện được Truy Túc Tiên, nếu không có công lực ba mươi năm thì không thể làm được!

Họ vốn nghĩ đây chỉ là truyền thuyết, chẳng ngờ quả thực có kẻ luyện được Truy Túc Tiên, mà lúc này lại đang nhắm vào chủ nhân của họ.

Tránh ư, lẽ nào Lâu Thất không muốn tránh.

Thế nhưng nếu là người khác thì không thể nhận ra là những mũi tên này đã khóa chặt mình

Lâu Thất ngay lập tức quyết định. Xem ra cô phải để cho mũi tên bắn trúng một vị trí nào đó trên cơ thể mình thì mới giảm được nguy hiểm.

371. Chương 371

Điều đáng sợ của Truy Túc Tiên đó chính là cho dù đối phương có cử động hay không đều chẳng tránh được.

Tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt. Tất cả những người đang ẩn mình, những người trong đám Lâu Thất đều tập trung nhìn về phía Lâu Thất.

”Ha ha... sao có thể?”

Tiếng cười vụt tắt, đột nhiên hắt kinh hãi.

3 mũi tên khi chưa chạm vào Lâu Thất đã bị chặt đứt làm đôi. 6 đoạn tên gãy rơi lả tả xuống đất. Nhìn kỹ hơn, một bóng người đàn ông đứng chặn trước mặt Lâu Thất, trong tay cầm một thanh chủy thủ.

”Đó là... Phá Sát”

Phá Sát ra tay chặt đứt 3 mũi tên kia thì cũng không có gì là điều lạ. Chỉ có điều võ công của người kia còn cao cường hơn chúng rất nhiều. Khi nãy người này ẩn mình ở đâu, mà chúng không hề phát hiện ra!

”Đế Phi không sao chứ?” Thiên Ảnh không ngoảnh đầu hỏi.

Lâu Thất nói ”Không sao, người cũng phải cẩn thận, không thể coi thường Truy Tức Tiến đâu” Cô không thể ngờ ở đây lại có loại tiên pháp lợi hại như thế.

Những người này là thế lực trên hoang nguyên của Phá Vực, hay là được thuê tới đây để giết cô ta?

Thiên Ảnh gạt đầu: ”đệ yên tâm.” Thế nhưng Thiên Ảnh cảm rất rất may mắn vì Đế Quân đã đưa Phá Sát cho hắn, bảo hắn đi làm ám vệ. Hắn sử dụng chủy thủ còn tốt hơn dùng kiếm.

Lâu Thất vung tay, ra lệnh cho tất cả mọi người tập trung lại. Việc yêu cầu họ luyện tập là không sai thể nhưng bây giờ đối phương có tiên thủ siêu cường, không thể tùy tiện lao vào chỗ chết.

Tất cả mọi người nhanh chóng tập trung về cạnh cô ta. Trần Thập và Lâu Tín cũng thở phào.

”Tiên pháp cao cường cũng có tác dụng gì? Các hạ chẳng qua cũng chỉ là con rùa rụt đầu, nếu có bản lĩnh thì hãy lộ diện” Lâu Thất lên tiếng

”U U!”

Cô suýt không đứng vững, nhìn sang thấy U U đang cuộn tròn hai chân trước, ôm trên mặt đất như đang giữ chắc một thứ gì đó.

Nó chẳng lẽ muốn cô ta bảo vệ nó mà không màng tới nguy hiểm hay sao. Lúc này còn u cái gì mà u.

Lâu Thất trừng mắt nhìn nó

Đợi một chút, đồ ngốc

U U, bảo bối của ta.

Một người một hồ ly trừng mắt nhìn nhau

Giọng khàn kia lại vang lên: "Khích tướng với ta chẳng có tác dụng đâu"

Lâu Thất cười nói: "Xem ra, người nhất định là xấu tới phát khóc. Cũng đúng, xấu cũng là cái tội của người. Thế nhưng nếu người đứng ra mà dọa người ta thì cũng là tội của người. Điều này người tự hiểu, ta sẽ cho người toại nguyện."

Án Dao Phong không nhịn được cười khúc khích.

Người ta đã nói là khích tướng chẳng có tác dụng, thế mà cô ta vẫn cứ khích tướng.

Người kia lại nói với giọng giận dữ hơn. "Nha đầu thôi, chết đến nơi rồi..."

Hắn chưa kịp nói xong thì cô đã ngắt lời, "Người định nói chết tới nơi rồi mà còn cứng mồm đúng không? Quả thật ở đây còn có kẻ cứng mồm hơn ta đây này, có muốn thử không?"

"Cái gì...?" Người kia chưa kịp phản ứng thì Lâu Thất đã huýt một tiếng sáo. Từ trên bầu trời Bạch Ưng Vương lao xuống ầm ầm. Lâu Thất vẫy tay ra hiệu cho nó, "Đại Ngốc, giết hắn cho ta!"

Đôi cánh to lớn của nó cụp lại, lao gọn gàng vào trong đám cây rừng, chiếc mỏ nhọn hoắt cứng như thép của nó lao thẳng vào một trong những cây cao.

Với tốc độ và sức mạnh đó, tuyệt đối không kém gì Truy Túc Tiễn!

Phù!

Một tiếng hét vang lên. Không ai dám nghĩ kẻ bắn Truy Túc Tiễn đã bị Bạch Ưng Vương cắm mỏ vào trên vai. Nếu không phải vì hắn luyện Truy Túc Tiễn nên mới có phản ứng nhanh nhẹn, thu người lại khi Bạch Ưng Vương lao tới thì hắn đã bị Bạch Ưng Vương cắm mỏ vào tim.

Thế nhưng dù không trúng tim, không đến nỗi chí mạng, thế nhưng bây giờ vai hắn đã bị thương. Một lỗ thủng lớn máu chảy đầm đìa, nên chẳng thể nào tiếp tục bắn cung được nữa.

Lâu Thất không nhìn cảnh này, nhưng nghe tiếng động cô biết tên kia đã bị thương.

Truy Túc Tiễn, chẳng mấy người có thể luyện thành, vì thế bây giờ uy lực của đám người kia đã mất đi một nửa.

Có thể vì biến cố vừa rồi mà đám người đang mai phục kia hơi hoảng loạn, hơi thở gấp gáp. Lâu Thất cảm nhận thấy điều này nên biết những người mai phục kia khá đông, lại có võ công không hề thấp.

Cô mang những người này tới nhưng họ chưa có cơ hội tập luyện nhiều. cô không biết đám người kia võ công cao tới đâu. Thế nhưng những người ở doanh trại cũng chỉ là binh sỹ bình thường nên võ công cũng chẳng đâu vào đâu. Nếu có thì cũng chắc chỉ một hai kẻ còn tạm được. Nếu không chúng đã đều ra tay bắt Truy Túc Tiễn, tới lúc đó thì đám người của cô hẳn là tử thương vô số!

”Thật đáng tiếc!”

Thiên Ảnh nghe cô ta nói đáng tiếc, có chút khó hiểu, con Ưng Vương hung hãn như thế còn đáng tiếc cái gì?

Lâu Thất cảm thấy cô huấn luyện Đại Ngốc chưa tốt, nếu huấn luyện thêm một thời gian, người và chim phối hợp mật thiết với nhau thì khả năng sát thương của nó sẽ tăng bội phần.

Trong rừng nên Đại Ngốc không thi triển được nhiều. vì thế sau chiêu đầu tiên, nó đành phải bay lại bầu trời. Tiếng vỗ cánh vang động một khoảng rừng, đồng thời khiến những kẻ đang mai phục kia lộ ra phần nào.

Lâu Thất nói khẽ với Thiên Ảnh, ”Giao cho các người, ta đi xem U U thế nào?”

Thiên Ảnh gật đầu.

”U U”

Tử Vân Hồ quyết định giữ chặt thứ đó không buông ra, nhìn Lâu Thất với ánh mắt đáng thương. Cô muốn xem nó đang giữ thứ gì.

Lâu Thất lập tức hét lên: ”Tên xấu xa trong rừng kia, ta tới đây.

Vừa nói bóng người cô vừa vút đi trong khu rừng. Cô nhận thấy hàng chục người đang mai phục, có người giật mình lùi lại phía sau mấy bước. Cô cười lớn rồi bay đi, dọa đám người kia một trận.

Những người kia nghĩ rằng Lâu Thất lao tới chỗ chúng, chẳng ngờ là lao về chỗ con Tử Vân Hồ, khiến Tiểu Châu và Sâm Tử giật mình. Họ không nghĩ rằng Lâu Thất lại khó đối phó như thế, kế hoạch đã bày ra thế nhưng cô ta lại đi đường vòng. Trong rừng đã bố trí biết bao bẫy, thế nhưng cô ta lại phát hiện rồi không đi vào rừng nữa.

Lúc này lại còn dọa họ một trận

”Hãy xông ra, đối phó với đám này không cần phải dùng tới cơ quan, cạm bẫy gì cả”

”Giết, giết chúng cho ta, bắt sống Lâu Thất.”

”Bắt sống Lâu Thất”

Đám người hò hét xông lên. Chúng không quan tâm tới việc mai phục nữa. Hàng chục người cầm đao, sát khí đằng đằng lao về phía Lâu Thất.

Thiên Ảnh và Trần Thập, Lâu Tín ba người đứng lên chặn phía trước.

”Ai dám động vào Đế Phi, giết không tha” Giọng của Thiên Ảnh trầm trầm. Bao năm đi cùng Trầm Sát, nên hẳn có phong thái khá giống.

”Lại còn dám bắt sống cô nương của họ nữa. Đừng có làm mơ” Lâu Tín hừ một tiếng.

Trần Thập cầm kiếm lên, ”Tất cả nghe lệnh, cần phải bảo vệ chính mình trước, giết! Đây cũng là một cách thao luyện!

Ba mươi lăm người vốn đều là binh sỹ, đối diện tình huống này ban đầu có chút hoảng sợ, thế nhưng rất nhanh sau đó điềm tĩnh lại. Những kẻ đi cùng Lâu Thất đến đây đều không phải người yếu đuối. Tất cả đều giương vũ khí lên, khí thế âm ỉ.

Trận chiến sắp bắt đầu. Lâu Thất ngồi xuống bên cạnh U U, đưa tay ra ấn vào đầu nói, ”Tên gốc này, là cái gì mà người giữ khư khư như vậy?”

U U lúc này mới buông ra thứ mà nó giữ trong bàn chân mình từ khi nãy, rồi lùi lại mấy bước.

372. Chương 372

Lâu Thất từng đoán ra vô số thứ, thế nhưng không bao giờ nghĩ rằng thứ U U giữ trong chân nó là thứ này. Cô cứ nghĩ đó là cái gì đó tuyệt thế bảo bối. Thế nhưng U U lùi ra, cô nhìn thấy thứ đó liền ôm U U lên tay!

Thiên tinh quả

Đó là một loại thực vật rất nhỏ, nhìn bề ngoài rất giống cỏ, thế nhưng giữa lá có hơn chục sợi nhỏ, phía đỉnh có hàng chục quả nhỏ màu xanh lục.

Thiên tinh quả chẳng phải là tuyệt thế bảo bối gì. Bởi vì nó chẳng có dược hiệu nào, cũng không thể có tác dụng giải trừ bùa chú. Nếu nói là mang đi bán, thì cũng chẳng dễ để bán, mà bán được thì cũng chẳng

đáng bao nhiêu tiền. Bởi vì thứ này chỉ có thể dùng để câu cá mà thôi!

Thế nhưng loại cá mà dùng nó để câu lại có giá trị vô cùng lớn. Bình thường chẳng có ai vất vả đi câu loại cá này. Chỉ là nó ngon hơn, vị đậm đà hơn một chút. Loại cá đá sống trong môi trường quá khắc nghiệt, nên chẳng mấy ai mạo hiểm bắt loại cá này.

Vì thế có thể nói loại thiên tinh quả này chẳng có gì đặc biệt

Thế nhưng loại cá đó lại chính là loại cần cho Trầm Sát giải độc.! Rất cần thiết.

Trong số hàng chục loại dẫn được có một loại gọi là Băng Ngư Cốt, tức là xương cốt của Băng Ngư. Băng Ngư không có nghĩa là loại sinh sống ở vùng đặc biệt lạnh. Mà ngược lại, nó sống ở môi trường vô cùng ấm áp. Hơn nữa nó có nhu cầu đặc biệt về nhiệt độ của nước, nước phải nóng, nhiệt độ cao hơn nhiệt độ sinh sống bình thường của các loài cá khác.

Sở dĩ gọi nó là Băng Ngư, là bởi vì trên cơ thể nó phát ra màu trắng như băng, bên trong nó là thịt màu đỏ, khi bơi ở vùng nước nông, được ánh sáng mặt trời phản chiếu, nó giống như một cây băng. Vì thế mới gọi là Băng Ngư.

Lâu Thất đã từng tìm hiểu nhiều sách của thần y về dẫn được, nên nhớ rõ phần nói về các loại dẫn được này. Thế nhưng cô không thể ngờ giờ U U lại giúp cô tìm thấy loại quả làm mồi để câu loại cá này.

Sao U U có thể biết được điều đó?

Thế nhưng sau đó cô hiểu rằng tất cả chỉ là sự tình cờ..

Dù sao thì Lâu Thất cũng hết sức vui mừng. Cô lập tức vật hết những quả Thiên tinh này, đặt vào trong lọ.

U U thấy thế cũng ra vui mừng, kêu lên hai tiếng rồi chui vào trong rừng. Lâu Thất cũng không cần lo lắng cho nó. Cô đứng dậy, nhìn thấy hai bên đang giao chiến với nhau. Cô liền rút ra roi Thí Hồn, lao vào giữa trận chiến đấu.

Từ này luôn có kẻ muốn lao về phía cô để tấn công nhưng bị Thiên Ảnh và Trần Thập ngăn cản. Cô nương nhà họ làm chuyện gì thì sao có thể để người khác làm phiền.

Bây giờ Lâu Thất đã lấy được thứ cô cần, mọi người đều nhìn lên đặc biệt là Ân Dao Phong. Đối phó với đám người kia quả thật khá vất vả, nghe nói Đế Phi võ công cao cường nên rất muốn cô ta sẽ đại sát tứ phương.

Lâu Thất nhìn một lượt, phát hiện một số kẻ có võ công giỏi hơn cô nghĩ, trong dạ cảm thấy vui mừng như

gặp được kho báu.

Lúc này cậu thiếu niên ở gần cô đang cố gắng chống đỡ một kẻ bịt mặt đang tấn công. Tên bịt mặt kia có ánh mắt tàn nhẫn. Đến giờ hắn chưa giết được ai.

”Chết đi tên tiểu tử! Ngày này năm sau nếu ta còn nhớ sẽ rót cho người một chén rượu tề!”

Hắn vùng đao chém xuống, người thiếu niên kia cảm thấy tử thần đang tới. Cậu ta hiểu chiêu này bản thân không thể đỡ nổi.

Một tiếng khác xen vào, ”Hắn sợ người mất công rót rượu đó, thôi thì người đi trước đi.” Cùng với đó là một bóng đen lạnh lùng lao tới, người đàn ông cầm thanh đao chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thấy cổ mình bị cuốn chặt, hất tung về một góc xa.

Tên này bị văng đi đập vào một tên bịt mặt khác đang giao chiến với Thiên Ảnh rồi đều lăn ra chết.

Đó hẳn là một nội công vô cùng lớn mới có thể kéo hai tên đập vào nhau mà chết.

Trận chiến đột ngột dừng lại. Chẳng ai ngờ Lâu Thất lại cao thủ đến vậy, vừa ra tay đã giết ngay được hai tên. Điều đó khiến đám người mai phục hoảng sợ. Chúng từng biết là Lâu Thất có võ công vô cùng cao. Thế nhưng những kẻ vừa chết kia cũng đâu phải dạng vừa, sao có thể dính một chiêu mà đã chết được.

Nhưng thực tế là vậy

Lâu Thất tiếp tục lao lên: ”Bổn cô nương sẽ dạy các người giết người là như thế nào. Không cần phải lắm chiêu làm gì, quan trọng là đánh đúng điểm.”

Cô nhún chân lao lên một thân cây rồi bay lượn như một bóng hồ điệp trong khu rừng, cây roi biến thành cây trường côn, điểm trúng huyệt thái dương của một tên, ”Nếu tay đủ lực thì đánh thẳng vào đầu hắn”

Bình!

Thanh roi vụt qua đầu một tên khiến tất cả mọi người đều sững sờ.

Tên đó lập tức ngã nhào xuống.

”Nếu lực tay không đủ thì cần sự linh hoạt. Trong khi giao chiến, chiêu gì cũng có thể dùng.” Cô xoay người tránh một nhát chém. Đồng thời xoay ngược tay quất roi vào bụng kẻ đó rồi quất mạnh. Tên đó cũng ngã lăn xuống.

Ấn Dao Phong vô cùng kinh ngạc, rồi cũng cảm thấy có thêm dũng khí, tinh thần phấn khích hơn bội phần

”Đế Phi quả là lợi hại!” Ấn Dao Phong kêu lên.

Những tên đang mai phục vô cùng sợ hãi.

”Lâu Thất, người đáng chết!” Không những liền lúc giết chết 4 tên mà còn coi đám người kia là một công cụ để cổ truyền dạy võ thuật cho người của mình! Thật quá ngông cuồng!

Lâu Thất nghe thấy một giọng nữ từ phía đối phương, đột nhiên cười. ”Ta có đáng chết không thì chẳng dám phiền cô nương, thế nhưng người có chết hay không thì chẳng mấy chốc sẽ biết.” Không phải cô ta thích giết người mà mục đích của những kẻ này chính là cô. Nếu chúng bắt được cô mà tha cho hơn ba mươi người kia thì cô sẵn sàng đi cùng chúng, xem chúng rốt cuộc tới từ đâu. Nhưng những kẻ này đâu có dễ dàng tha cho chúng.

Không phải là giết, mà lại bị giết. Cô ta đâu có ngốc

”Vậy hãy thử xem” Tiểu Châu bay lên, trong tay vung ra một thanh đao, vươn về phía Lâu Thất. Đồng thời còn có vài mũi tên cùng lúc bay ra.

Lâu Thất chau mày, ”Dám đấu vũ khí với ta ư”

Cô nhanh chóng né người, rồi vút mạnh cây roi. Cây roi trong tay cô trở lên mềm mại, cuốn vào thanh đao của Tiểu Châu, tay cô nắm đầu còn lại kéo mạnh

”Ha ha, thật nực cười, nếu cuốn được đao này thì roi của người sẽ đứt ngay lập tức” Tiểu Châu cười lớn, tay thu về phía sau, kéo chặt dây xích buộc vào thanh đao. Nghĩ rằng đao của cô ta là dạng tầm thường ư?

Vừa dứt lời, liền nghe thấy một tiếng va chạm xé tai.

Thanh đao đó tuyệt nhiên không thể cắt đứt dây roi mà còn bị thanh roi đó cuốn chặt lấy. Tiểu Châu chưa kịp phản ứng lại thì cây roi đã luồn tới chuôi đao rồi quất mạnh một đường khiến cô ta kinh hãi, chưa kịp kêu lên thì mấy cây trường châm đã vút ra từ tay của Lâu Thất phi thẳng về phía đó. 3 cây găm vào ngực, hai cây khác găm vào hai bên người cô ta.

Viu... viu...

Hai tiếng vang lên, hai người che mặt ở cạnh cô ta hoàn toàn không ngờ Lâu Thất đang giao đấu với Tiểu Châu lại ra tay với cả chúng.

Chúng nhận ra may mắn hai thanh châm không đâm vào huyết đạo chí mạng. Thế nhưng cảm giác may mắn chưa qua đi chúng đã thấy một cảm giác tê dại bắt đầu lan ra trên khắp cơ thể chúng.

Lâu Thất thu roi lại cười, "Các người dùng chất độc, ta cũng phải dùng châm độc, nếu không các người lại cho rằng ta coi thường các người, có phải không?"

Phải... Phải cái con mẹ ả ta! Có thể không chửi rửa không chứ?

Tiểu Châu xoay chuyển khó khăn mới tránh được châm độc đó. Nghe thấy câu nói của Lâu Thất suýt hộc máu mồm, "Lâu Thất, đợi chúng ta bắt sống nhà ngươi rồi sẽ chặt đứt cánh tay của ngươi!"

Lâu Thất nhìn lên trời, hỏi một cách khó hiểu: "Trời đã giữa trưa, mặt trời to như thế mà nhà ngươi vẫn nằm mơ được à?"

Chữ mơ vừa dứt lời, cây roi trong tay cô lại uyển chuyển như một con rắn lao về phía Tiểu Châu, khiến Tiểu Châu giật mình lo lắng.

Vì sự tham gia vào trận chiến của Lâu Thất, nên đám người của cô mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn, khí thế hơn hẳn, còn đối phương thì tỏ ra bối rối.

"Lâu Thất, có bản lĩnh thì mau tới đây."

Tiểu Châu cắn răng, đột nhiên quay đầu lùi đi.

Lâu Thất lập tức quay sang truy sát những kẻ khác, lạnh lùng nói: "Các người chẳng phải bố trí bẫy rồi hay sao? Chẳng lẽ ta ngu tới mức nghe lời nhà ngươi? Ta đâu có ngốc?"

Lợi dụng cơ hội này, cô vung cây roi, cây roi Thí Hồn với sát khí đằng đằng, vụt mạnh về phía đối phương

Sâm Tử khi nãy đang giúp đỡ tên cầm đầu xử lý vết thương do Bạch Ứng Vương gây ra, lúc này quay ra nhìn, trợn tròn đôi mắt.

"Mẹ nó chứ, chúng ta chết mất bao nhiêu người rồi!"

Những tên nằm trên mặt đất đều là người của chúng. Thật là chuyện không thể tin nổi.

"Lâu Thất"

Lâu Thất vụt cây roi Thí Hồn, bóng cây roi như muốn quất vào tất cả bọn chúng. Sát khí của cây roi rất

mạnh, cây roi đen bóng khiến đối phương cảm thấy chẳng cần quật vào người cũng đủ chúng run sợ, kinh hãi.

Lâu Thất xoay người, mái tóc đen tung bay thành một đường trên không trung rồi che đi ánh mắt sắc lẹm của cô.

Hai người này mới là cao thủ.

Lâu Thất thu lại cây roi, ánh mắt nhìn lên vết thương của hai tên bên trái, cười lên tiếng, "Có cần bắt Truy Túc Tiễn nữa hay không?"

Rõ ràng đó là một sự thách thức, một sự châm biếm trắng trợn!

373. Chương 373

Truy Túc Tiễn vô cùng lợi hại. Thế nhưng người kia đã bị thương ở vai nên lực bắn hắc sẽ bị ảnh hưởng. Lâu Thất quả thật vẫn muốn nhìn thấy hắc bắn Truy Túc Tiễn vì khi này cô chưa được nhìn rõ ràng

"Tiểu yêu nữ kia, cha mẹ ngươi không dạy ngươi biến khiêm tốn ư?" Giọng khàn khàn lại cất lên. Không nghe rõ là đối phương khoảng bao nhiêu tuổi, thế nhưng nghe cách gọi của ông ta thì có thể đoán người này không còn trẻ.

Lâu Thất cười rồi nói với vẻ đầy châm chọc, "Xem ra cha mẹ nhà người cũng dặn dò người khá kỹ đó. Xấu quá ra ngoài phải biết che mặt lại. Đúng không?"

Câu này vừa nói ra, cô lại nhìn lướt qua một lượt, tất cả đều che mặt. Cô than một tiếng, "Tìm được một đồng người xấu xí không dám lộ mặt như này quả không dễ dàng gì.

Vừa dứt lời, đám người của Lâu Thất cười ha ha. Đi theo Lâu Thất họ học được bài học đầu tiên, đó là dù mình yếu thế hơn đối phương thì cũng vẫn phải chọc tức, thách thức chúng. Tuyệt đối không tỏ ra sợ sệt.

Vì những người đứng đầu đang dùng tay nên tất cả cũng dừng lại.

Lâu Thất nhìn qua một lượt, mặc dù người của cô chưa ai bị giết, thế nhưng gần như ai cũng bị thương, có vài người còn bị thương nặng, đang cần người khác phải dìu.

Khi này nếu cô không ra tay thì hẳn là đã có khoảng năm sáu người chết dưới lưỡi dao của đối phương.

Vì thế cô đã ghi món nợ này lại. Nói nhiều một chút chẳng qua để cô có thêm thời gian. Nếu tiếp tục đánh, nhất định sẽ có thương vong. Đó là điều cô không mong muốn. Những người này tình nguyện theo cô, thì cô cũng không thể để họ mất đi tính mạng.

Thế nhưng vẫn cần cảnh giác, đặc biệt là hai tên kia đối phương. Đặc biệt là tên có khả năng bắn Truy Tức Tiễn. Võ công của hắn không hề thua cô. Ở đây cây cối rậm rạp, Bạch Ưng Vương cũng không giúp được nhiều, hơn nữa nó cũng khó có thể phân biệt được địch ta nên Lâu Thất tạm thời không gọi nó tới.

”Nha đầu thối, nhanh mồm nhanh miệng thế thì có tác dụng gì” Người được gọi là Sâm Tử nhìn cô, ”Bây giờ người có hai lựa chọn. Một là đi theo chúng ta, hai là chúng ta sẽ đánh què nhà người rồi lôi đi.”

Trần Thập và Trần Thập, Lâu Tín tức giận.

Lâu Tín mắng nhiếc, ”Lựa chọn cái con mẹ nhà người!”

Lâu Thất giật mình, liệu có phải cô đã tiêm nhiễm những lời tục tĩu này cho đám thuộc hạ của mình?

”Dám to mồm lớn tiếng” Trần Thập lên tiếng

Thiên Ảnh để thêm vào, ”Mơ mộng hoang đường.”

Đối phương tức giận, ”Ba người các người võ công cũng khá. Thế nhưng với chúng ta thì chẳng là gì. Nói thật cho các người biết, chuyện này có người trả chúng ta mười vạn lượng để bắt sống Lâu Thất. Nhiệm vụ này chúng ta không được thất bại.”

Chúng không ngờ rằng, Lâu Thất nghe tới đây thì tròng mắt hỏi, ”Mười vạn lượng?” Bạc trắng?

Cô ta quan tâm cái này làm cái quái gì nhỉ?

Tiểu Châu hừ một tiếng, ”Không ngờ cô cũng khá đáng giá đó chứ?”

Lâu Thất giận sôi người, ”Đáng cái con mẹ người. Vài đồng bạc cắc mà các người cũng nhận. Đúng là nghèo quá phát điên rồi. Bỏ cô nương mà chỉ đáng mười vạn lượng sao? Là thằng ranh con nào vậy, mau gọi nó ra đây? Bỏ cô nương phải tính món nợ này.”

Đối phương: ”...”

Người của Lâu Thất: ”...”

Đế Phi, sao cô so đo tính toán cái này.

Lâu Thất quả thật tức điên lên. Thế này thì thật là coi thường cô quá. Cái giá của cô bây giờ nó là hàng trăm nghìn vạn lượng, chỉ có điều chưa kẻ nào dám nhận. Cô tính toán rằng khoảng 2 năm nữa, giá cho

tính mạng của cô còn cao hơn. Thế mà lũ người này nhận có mười vạn lượng.

Thật quá coi thường người ta.

Lâu Thất giữ chặt roi Thí Hồn trên, tay, nhìn sang người đàn ông đang che mặt, "Mười vạn lượng mà đổi lấy tính mạng của các người sao? Các người rút ra từ cái hang hốc núi nào thế? Mí mắt cũng thật là mỏng đó.

Lúc trước chê họ xấu. Giờ còn nói họ chui từ hang hốc nào ra, mí mắt mỏng quẹt, thật không thể chịu nổi. Người tên Tiểu Châu đó vô cùng tức giận, giật khăn bịt mặt xuống, "Người mới là kẻ từ hang hốc chui ra. Bỏn cô nương chính là Thu Khánh Châu của Thần Tiên Sơn Trang."

"Tiểu Châu!"

Người đàn ông bên cạnh định ngăn cản, thế nhưng hắn đã chậm một bước.

Thu Khánh Châu tháo khăn che mặt ra, cô ta có khuôn mặt tạm được, phong thái khá tự tin. Thế nhưng Lâu Thất lại nói một câu khiến cô ta tức chết.

"Thần Tiên sơn trang? Là ngọn núi nào thế?" Thần Tiên sơn trang, hình như cô chưa từng nghe ra.

"Ngươi!" Thu Khánh Châu tức run người, "Không hiểu biết gì!"

"Lâu Thất, nhiệm vụ này cho dù chúng ta thất bại, thế nhưng 1 tháng sau có một cuộc thi Tiên Thuật tại Thần Tiên sơn trang, ngươi có dám tới không?" Giọng khàn khàn của người đàn ông kèm theo sự tức giận, một nửa sự tức giận đó là dành cho Thu Khánh Châu.

Lâu Thất nghe thấy truyền âm bên tai, "Đế Phi, Thần Tiên sơn trang là bên ngoài của Lưu Vân tiên tử. Trang chủ nghe nói là một người có võ công khó đoán, thế nhưng không biết vì lý do gì mà Thần Tiên sơn trang rất hiếm khi qua lại với Trầm Vân Sơn, quan hệ rất nhạt nhòa. Thế nhưng Đế Quân và Lưu Vân tiên tử từng có giao kèo, một trong những nguyên nhân là do quan hệ với Trầm Vân Sơn."

Vừa nghe tới tên của Lưu Vân tiên tử, ánh mắt Lâu Thất sáng lên, "Đế Quân của các người có giao tình thế nào với Lưu Vân tiên tử. " Đúng là Trầm Sát chưa từng nói rõ cho cô biết giao kèo với Lưu Vân tiên tử là gì. Chỉ biết là cô cần Thốn U quả, nhưng không biết bên chúng có thứ gì Trầm Sát muốn.

Chẳng lẽ là vì Thần Tiên sơn trang?

Đám người kia vốn định bắt cô ta, thế nhưng bây giờ Thu Khánh Châu đã lộ thân phận nên chúng dừng kế hoạch. Có phải là chúng sợ Trầm Sát biết hay không? Hay là vì sợ quan hệ giữa Tổ Lưu Vân và Trầm Sát? Bất luận thế nào thì dừng tay là tốt, vì cứ tiếp tục giao tranh thì cô không thể đảm bảo đám người của cô

sẽ bình an vô sự hoàn toàn.

Thế nhưng, cuộc thi tiền thuật, là cái trò quái quỷ gì?

”Cuộc thi tiền thuật ử? Không có hứng” Lâu Thất mặc dù có hứng thú với Truy Túc tiền, thế nhưng cô biểu lộ ra ngoài.

Thu Khánh Châu hừ một tiếng nói: ”Người không có hứng, tới lúc đó đừng có bỏ lỡ kịch hay giữa biểu muội Lưu Vân của ta với Trầm Sát đâu nhé ”

Điều đó có nghĩa là Trầm Sát sẽ tham gia cuộc thi tiền thuật đó?

”Đế Phi, Đế Quân vẫn chưa quyết định” Thiên Ảnh sợ cô ta hiểu nhầm nên lập tức giải thích.

Lâu Thất cười nhìn hần, ”Ta còn lo hần ta có gì với Tổ Lưu Vân sao?”

”Ha ha, lúc họ biết nhau thì người còn chưa xuất hiện đâu.” Thu Khánh Châu quay sang lườm nói.

Vừa dứt lời thì Tử Vân Hồ lao tới nhảy lên đầu cô ta rồi cào tung mái tóc, ”U U”. Nó bới tung mái tóc một cách điên cuồng.

Mái tóc của Thu Khánh Châu lúc này rối tinh rối mù, lại bị gió thổi nên trông càng khủng khiếp.

”Á, con hồ ly thói Thiên Ảnh này, ta sẽ giết người!” Thu Khánh Châu điên người, đưa tay định bắt nó. Người đàn ông bên cạnh liếc sang, giơ đao chém về phía đầu của Thu Khánh Châu. Không thể làm gì Lâu Thất, hần định giết hại con thú cưng của cô ta cho đỡ tức!

Nhát chém này vừa nhanh vừa dứt khoát, thế nhưng hần không thể ngờ Tử Vân Hồ lại nhanh đến thế. Nó mở miệng cắt một lọn đuôi tóc của Thu Khánh Châu rồi leo lên đỉnh đầu. Đúng lúc đó thanh đao chém xuống, không thể dừng được nên cả mảng tóc của Thu Khánh Châu bị chém bay.

Từng sợi tóc rơi lả tả xuống đất, khiến Thu Khánh Châu trông xấu đi rất nhiều. Tất cả mọi người đều sững sờ. Đây là con hồ ly gì? Nó đã thành tinh rồi hay sao? Trời ơi!

Còn Tử Vân Hồ lúc này đã nhảy vào lòng của Lâu Thất, kêu lên U U hai tiếng, lại còn rụi đầu vào tay cô. nhìn bộ dạng của nó, Lâu Thất biết hần là nó đã phát hiện ra cái gì đó

”Lâu Thất” Thu Khánh Châu trên đầu tóc tai rối bù xù, lại mất đi một mảng tóc, trơ cả da đầu nên trông khá cổ quái, ”Ta muốn lấy mạng người”

Cô ta kêu lên rồi lao về phía Lâu Thất

”Hãy, cắt tóc của người đầu phải là ta? Lại còn định đánh ta ử? Thiên Ảnh ”

Lâu Thất không nhin nổi cười. Cô lùi hai bước, Thiên Ảnh lập tức đưa chân ra đá. Trong thời gian Lâu Thất bỏ đi, Thiên Ảnh ngày đêm khổ luyện nên võ công tiến bộ rất nhiều. Mặc dù Thu Khánh Châu có võ công không tệ nhưng chẳng là gì so với Thiên Ảnh nên bị hấn đá bay đi. Nếu như trước đây, Lâu Thất có thể sẽ còn cân nhắc liệu Trầm Sát có mục đích gì với Thần Tiên sơn trang hay không. Cô có thể sẽ không để mâu thuẫn làm hỏng mục tiêu của Trầm Sát. Thế nhưng bây giờ cô nghĩ khác, ai dám động vào cô thì đừng hòng thoát được. cô bất chấp hết, cô không thể đánh mất chính mình được. Có thù là phải báo. Đó mới là tính cách của cô

Đó mới là cô!

”Tiểu Châu!”

Người đàn ông có tên là Sâm Tử đỡ lấy Tiểu Châu, thế nhưng cũng loạng choạng lùi lại phía sau vài bước.

Người đàn ông đứng đầu nhìn mớ tóc trên mặt đất, thở dài một tiếng, ”Con ranh kia, hy vọng sẽ được gặp người ở cuộc thi tiền thuật. Chúng ta đi thôi!”

Hắn nói trong sự tức giận.

Những người kia đều bỏ đi theo chúng

”Cô nương, chúng ta có...” Trần Thập hỏi. Những người này tới để bắt Lâu Thất, họ còn chưa hỏi ra là ai thuê chúng.

Lâu Thất lắc đầu: ”Tạm thời không quan tâm tới chúng” Cô không thể đem những người này tới Thần Tiên sơn trang. Những người này sau này sẽ được cử đi Nam Cương, Tây Cương nên không thể lãng phí tính mạng của họ được.

”Thiên Ảnh, người của Thần tiên sơn trang có nghèo như vậy không? Đại tiểu thư chỉ vì chục vạn lượng bạc mà đem cả đám người đi liều mạng thế sao?” Nếu có liên quan tới Tổ Lưu Vân của Trầm Vân Sơn, lại có thể tổ chức cả cuộc thi tiền thuật, còn mời cả Trầm Sát thì e rằng cũng đâu đến nỗi nghèo.

”Người khi nãy không hẳn là đại tiểu thư của Thần tiên sơn trang, Có thể chỉ là nói dối, còn nguyên nhân thì không rõ.”

Lâu Thất nói: ”Chuyện này tính sau. Chúng có quan hệ với Trầm Vân Sơn. Khu rừng phía trước còn có nhiều cơ quan, hẳn không phải là cơ quan bình thường.” Cô nhớ tới mê hồn trận khi nãy, ngay đến cả cô

cũng suýt bị trúng

”Thuộc hạ sẽ đi trước xem sao”

”Không, cùng đi!” Lâu Thất nhìn lại một lượt, ”Những người bị thương thì bôi thuốc, sau đó xem vết thương có nặng không. Nghỉ ngơi tại chỗ. Lâu Thất, người ở lại đây canh chừng,”

Lâu Thất cùng Thiên Ảnh và Trần Thập đi vào khu rừng.

”U U” Lúc này U U lại đột nhiên kêu lên.

374. Chương 374

Lâu Thất buông tay ra, ”Ta xem ngươi tìm được bảo bối gì.” Cô càng ngày càng cho rằng, con Tử Vân Hồ này hẳn là đã được ai đó nuôi, nhất định đã được huấn luyện, từng nói chuyện với nó trong thời gian dài nên nó mới tinh khôn như thế. Giống như khi nãy nó cào tóc của Thu Khánh Châu ra vậy

Hơn nữa nó nhận biết được rất nhiều thứ. Mặc dù trong Thần Ma Cốc có nhiều thảo dược quý, thế nhưng nó không hẳn đều có thể nhận ra được.

Thế nhưng cho dù có người tìm đến thì cô cũng không cho nhận. Vì nó đã tự nguyện theo cô thì nó là của cô, không ai có quyền cướp nó đi.

”Đê Phi, bên trong có cơ quan. Tử Vân Hồ liệu có bị làm sao không?”Thiên Ảnh không hiểu về Tử Vân Hồ lắm nên hơn lo.

Lâu Thất lắc đầu: ”Không đâu, nó tinh khôn lắm. Cứ đi theo nó.”

3 người đi theo Tử Vân Hồ vào trong núi. Tử Vân Hồ quả thật đã thành tinh. Nó biết được tốc độ của Lâu Thất nhanh như thế nào nên nó lao đi cứ thoăn thoắt, chỉ khổ cho Trần Thập và Thiên Ảnh phải vất vả theo sau.

Lâu Thất có chút thấy sốt ruột, không biết nó tìm thấy cái gì nữa.

Đương nhiên, giống như thiên tinh quả, dù chẳng phải là bảo bối, thế nhưng nó đúng là thứ cô cần.

Thế nhưng bây giờ nghĩ lại, Độc Nhân là một tên đại tặc từng gặp qua rất nhiều loại bảo bối. Trong kho của hắn có rất nhiều dược liệu quý. Ngay đến cả Ngưng Công Đan hắn cũng có thể lấy được, chứng tỏ hắn hiểu những thứ này. Vậy thì hắn lựa chọn một mình ở nơi này trong Phá Vực, lại còn chuẩn bị xây thành, liệu có phải là hắn đã phát hiện ra cái gì đó hay không.

Cầm mộc là một thứ. Bởi vì trên núi có cầm mộc nên Độc Nhân rất biết nhìn ra, nên hẳn không động tới ngọn núi này, có lẽ là sợ làm hỏng môi trường sinh sống của cầm mộc.

U U đang tìm cái gì?

”U U!”

Trong khi cô đang suy tư thì U U dừng lại, chui đầu vào một bụi cây cao nửa đầu người. Lâu Thất chớp mắt, đi tới vén bụi cỏ lên, nhìn thấy một cái hang to cỡ cái bát. Nhìn giống như một hang rắn, một hang rắn lớn.

Đầu của U U lớn hơn cửa hang nên không vào được, nó đứng bên ngoài nhảy loạn lên.

Lúc này Thiên Ảnh và Trần Thập đã tới

”Cô nương, U U phát hiện cái hang này sao? E là có rắn!” Trần Thập nhìn hang, rồi kết luận giống như Lâu Thất

”U U U U U U!”

U U quay người tại chỗ, khá là kỳ lạ.

Thiên Ảnh giật một nắm cỏ lên rồi cúi xuống nhìn vào trong hang, ”Đế Phi, hang rất sâu, không nhìn thấy gì.”

””U U, người vội vàng lôi chúng ta tới đây, rốt cuộc trong hang có cái gì” Lâu Thất đang định bắt lấy U U, thì cúi xuống nhìn rồi đột nhiên kêu lên.

”Kiến?”

Thiên Ảnh nhảy lên.

Còn Trần Thập và Lâu Thất thì sững người. Không biết từ khi nào, một đàn kiến đông đúc đang bò vào cái hang đó

”U U!” U U có vẻ hơi căng thẳng, nhảy điện loạn hơn. Có vẻ nó như muốn nói điều gì đó.

”Nhiều kiến như thế này... Cô nương... liệu có phải bên trong đó có cái gì đó rất ngọt không?” Trần Thập nhìn đàn kiến nối đuôi nhau đi vào trong hang

Nhiều quá, nhiều kiến quá, con sau nối đuôi con trước, từng đàn kiến khác nhau đi vào.

U U nhìn đàn kiến mà cứ nhảy cẫng lên.

"Thứ gì đó rất ngọt ư?" Lâu Thất lục tìm trong trí nhớ của mình xem có thứ bảo bối gì mà có vị rất ngọt không? Thế nhưng chắc chắn là có cái gì đó rất ngọt mới thu hút lũ kiến này, nếu không sao chúng có thể tới đông như thế được.

Cô nhìn vào cửa hang to lớn phía trước, "Không biết làm thế nào. Hay là đào nó lên?"

Nhưng cũng chẳng biết bên trong nó là cái gì, nếu đào cũng phải rất cẩn thận,

"U U!"

Cô vừa dứt lời thì U U nhảy bật lên.

"Được rồi, được rồi, người tránh ra" Lâu Thất ôm lấy nó, "Thiên Ảnh, đào lên. Trần Thập kêu người tới đây, đi theo con đường mà U U đã dẫn, không có cơ quan đâu."

Tử Vân Hồ vốn có bản năng bẩm sinh nên dẫn họ đi lối không có cơ quan. Thần tiên sơn trang bỏ lại nhiều bẫy như vậy, họ đành phải tháo bỏ sau.

"Cô nương, vậy xin hãy cẩn thận" Trần Thập do dự một lát rồi quay người đi.

Lâu Thất và Thiên Ảnh bắt đầu đào, còn U U thì đứng bên cạnh

Nhiều kiến đi vào như thế, thế nhưng họ đào một lúc lại chẳng thấy con nào. Thế nhưng càng đào, hang càng sâu và to hơn. Đột nhiên Lâu Thất cảm thấy có gì đó bất thường dưới tay cô liền kêu lên; "Thiên Ảnh cẩn thận!"

Thế nhưng vừa dứt lời thì nền đất sụt xuống, 2 người cùng Tử Vân Hồ rơi xuống hố.

"Đế Phi cẩn thận!"

Đất đám cây cỏ cả một mạng lớn sụt xuống.

Trong lúc rơi, Lâu Thất lại thấy U U cố gắng lao xuống dưới.

Tử Vân Hồ trước đây từng len lỏi trong các hang hốc ở sau thác nước của Thần Ma cốc. Vì thế nó hoàn toàn không vấn đề gì.

”Thiên Ảnh! Nắm chặt lấy cây roi” Lâu Thất vụt cây roi Thí Hồn ra, Thiên Ảnh nắm được đuôi cây roi, Lâu Thất vẩy mạnh kéo hẳn lên.

Thiên Ảnh cũng rất thông minh, một tay tóm lấy thanh Phá Sát, cắm mạnh vào thành hố bên cạnh, ”Đế Phi nắm chặt vào!”

Phá Sát giữ được hai người không bị rơi xuống. Còn Thiên Ảnh thì giữ chặt tay vào cây roi.

”Phù!” Lâu Thất thở dài, ”Bây giờ ta muốn ăn canh hầm cái con Tử Vân Hồ này.”

Lúc này, phía trên giọng của Trần Thập vang lên, ”Cô nương,”

Hai người ngẩng đầu, thấy Trần Thập cùng đám người đã tới.. thế nhưng họ rơi khá sâu, nên không dễ dàng leo lên,

”Các người tìm cách xuống đây. Ta với Thiên Ảnh sẽ xuống dưới trước” Lâu Thất nói vọng lên. Nếu đã rơi xuống thì sẽ phải xem dưới đó có cái gì. Cô nhìn xuống dưới, cách đây hố không còn xa nên xuống dưới không qua khó.

”Thiên Ảnh, giữ chặt thanh Phá Sát. Chúng ta nhảy xuống.”

”Thuộc hạ đã hiểu!”

375. Chương 375

Vách hang cao bị Phá Sát bổ nứt một đoạn dài, Thiên Ảnh và Lâu Thất đã đáp xuống mặt đất. Khoảng đất này vốn có một tầng đất cao hơn, nhưng do đại xà đánh vào hang, nên mảnh đất đó đã bị xới tơi, chưa kể trong lúc đào hang bọn họ cũng đã đánh vỡ đất, vì thế mà khoảng đất này mới bị trùng xuống.

”Đế Phi, kiến.” Thiên Ảnh lấy Dạ Minh Châu ra, trong động lập tức sáng bừng. Bọn họ thấy trên vách đất có một đại quân kiến, chúng vừa mới bò lên trên mặt đất.

Nhưng lại không thấy bóng dáng U U đâu.

”Đi theo những con kiến đó.”

Những con kiến này chắc chắn là đang đi về phía vật kia, chỉ cần đi theo chúng là có thể tìm ra vật đó, cũng có thể tìm thấy U U.

Cả hai đi theo đoàn kiến tiến lên phía trước, Dạ Minh Châu toả ánh sáng dịu nhẹ mà sáng tỏ, ánh sáng đó chứng minh cho sự quý giá vô ngần của viên Dạ Minh Châu này.

”Còn mang theo viên Dạ Minh Châu tốt thế này, Thiên Ảnh quả nhiên có khả năng dự đoán rất tốt.” Lâu Thất không kìm được lên tiếng khen một câu.

Thiên Ảnh thấp giọng nói: ”Đây là ý của Đế Quân, Đế Quân cũng nói với thuộc hạ một câu. Rằng nếu gặp phải biến cố đe dọa đến tính mạng, mong thuộc hạ sẽ xả thân mình che chở cho Đế phi, nếu thuộc hạ vì bảo vệ Đế phi mà bỏ mạng, Đế Quân sau khi xây dựng đất nước xong sẽ truy phong thuộc hạ thành Vương gia khác họ.

Phụt.

Tý nữa thì Lâu Thất phụt ra ngoài.

Này, Đế Quân, người thật chẳng biết xấu hổ gì cả, quang minh chính đại tức là yêu cầu người khác hy sinh vì nàng như thế này ư.

Nếu để cho nàng chọn, nàng nhất định sẽ không chọn cách đó, bởi chết rồi thì dù có được phong lên làm gì đi chăng nữa thì bản thân cũng đâu biết, đâu hưởng thụ được, được sống vẫn tốt hơn cả, chứ cái danh hiệu đó, nàng chẳng ham.

”Người đừng có nghe theo chàng ấy, tự lo cho bản thân mình đi.”

Bởi nàng không sinh ra và lớn lên tại đây, không nhận được sự dạy dỗ của nơi này, cho nên nàng không thật sự hiểu được tấm lòng và sự phục thù đối với chủ tử của một người thị vệ, được phong làm Vương gia khác họ, trong mấy đời nhà hắc, đó chính là niềm vinh lớn nhất, bởi thế khi thật sự đứng giữa sự sống và cái chết, hắc hoàn toàn có thể vì điều đó mà liều mình cứu lấy Lâu Thất.

Thiên Ảnh lại lắc đầu nói: ”Đế Phi, thuộc hạ vốn cũng không muốn nói ra chuyện này, bởi cho dù Đế Quân có nói câu đó hay không, thì thuộc hạ cũng nhất định dồn hết toàn bộ sinh lực của mình để bảo vệ người. Nhưng vì trước đó thuộc hạ đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Đế Quân, Lâu Tín và Trần Thập, cho nên cảm thấy vẫn nên nói ra thì hơn, như thế, thì Đế Phi sẽ hiểu cho tấm lòng của Đế Quân chứ?”

Lâu Thất ngây người, có chút bất đắc dĩ lắc đầu cười.

Tấm lòng của Trần Sát, nàng hiểu. Nhưng tấm lòng của nàng, Trần Sát chưa chắc đã hiểu được. Giữa hai người, có khi không phải cứ nói ra là được, ta đã đáp ứng được yêu cầu nào đó của nàng, vậy thì mọi chuyện giữa chúng ta suôn sẻ rồi, bọn họ đã xác định mối quan hệ với nhau, là quan hệ yêu đương, tình yêu thì thế nào cũng được, nhưng hôn nhân lại không giống với tình yêu, lúc này, trong hoàn cảnh cấp bách và quan trọng thế này, không thích hợp bàn đến chuyện hôn nhân.

Cho nên, đó cũng không phải là do nàng không yêu.

Những điều đó, cho dù là nói với Trần Thập hay Thiên Ảnh, cũng không thể nói rõ được.

Hiện tại, trong lòng Trần Thập luôn cảm thấy Đế Quân phải bận rộn làm hết chuyện này đến chuyện kia, còn Thiên Ảnh lại thấy làm Đế Quân quả thật chẳng dễ dàng gì. Thực ra hai người thị vệ này luôn nhất mực trung thành với bọn họ, nhưng dù như thế thì suy nghĩ vẫn chẳng thể tương đồng được.

”Đi thôi.” Lâu Thất cũng không nói thêm.

Đám kiến rẽ sang một hướng khác, không gian trước mắt trở lên chật hẹp, phía bên trong giống như một khe hở tự nhiên, chỉ một người có thể chui qua.

Thiên Ảnh vẫn phẳng phẳng tiến lên phía trước, đám kiến kia bò càng lúc càng nhanh, tựa như đang vội vàng đến dự tiệc lớn, bò chậm thì sẽ muộn mất.

”Bọ cạp.” Thiên Ảnh đột nhiên khê hô lên: ”Phía trước có bọ cạp, không, không, không chỉ có bọ cạp, mà còn có cả rắn, rất nhiều rắn.” Nửa sau câu nói của hắn mang theo sự hoảng hốt, bởi phạm vi chiếu sáng của viên Dạ Minh Châu cũng có hạn, cho nên hắn chỉ nhìn thấy những thứ nằm trong vùng được chiếu sáng, nên chẳng biết thứ ở trong khoảng không đen ngòm trước mặt kia là gì.

”Cẩn thận một chút, tiếp tục đi lên phía trước.” Lâu Thất hạ giọng nói. Nàng đáng ra nên nghĩ đến chuyện này sớm hơn, nếu có thứ gì đó có thể hấp dẫn được nhiều kiến như vậy, thì chẳng có lý nào lại không thu hút được những con côn trùng và động vật khác được, những con côn trùng và động vật nhỏ bé này càng mẫn cảm và muốn dò xét năng lực của thứ kia hơn.

Đi đến cuối khe hở chật hẹp, bên trong giống như hình ảnh thu nhỏ của một dãy núi, trập trùng lên xuống, còn có cả rừng cây nhỏ, những cái cây đó chỉ cao và to gần bằng chân của bọn họ, đây giống như thế giới của người tí hon vậy.

Lâu Thất và Thiên Ảnh bước ra con đường được thông lối, trước mặt có một hầm trú ẩn, những thứ kia cũng hiện ra trước mắt, nơi đây chẳng có bất cứ thứ gì, chỉ có một thảm cỏ nhỏ mọc um sùm. Hai người bọn họ quỳ xuống ẩn nấp, nín thở, đều sợ đến ngáy người. Đây rõ ràng là đại hội côn trùng lớn, kiến, bò cạp, chuồn chuồn, sâu, bướm bướm, ong mật... còn có cả rắn.

Những con vật này, chúng rốt cuộc đã bị thứ gì thu hút đến đây?

”Đế Phi, Tử Vân Hồ ở đằng kia.” Thiên Ảnh chỉ về một hướng.

Lâu Thất nhìn theo hướng tay hắn chỉ, thấy U U đang lặng lẽ nấp sau một tảng đá cao khoảng chừng hai mét có dây leo quấn quanh, nhìn chăm chăm vào một nơi nào đó.

Nhìn cái gì vậy.

Lại nhìn theo hướng U U đang trừng mắt, chỉ thấy một nơi cao hơn mặt đất khoảng chừng ba mét, nơi đó tối đen như mực, chẳng nhìn thấy bất cứ thứ gì. Nhưng trong lúc nàng đang cảm thấy vô cùng rối bời, thì trong khoảng không tối đen bỗng xuất hiện một chấm sáng, chấm sáng đó ban đầu chỉ là một chấm sáng nhỏ bé yếu ớt, nhưng nó ngày một to dần lên, càng lúc càng phát sáng hơn, cuối cùng to lên bằng một quả bóng bàn, chùm sáng càng lúc càng rõ, có thể soi tỏ cả khoảng không gian này.

Trong khi đó, một mùi hương thanh ngọt tỏa ra trong không khí, ngày một nồng đậm, chẳng có cách nào có thể hình dung ra sự thanh ngọt kia được, nó khiến cho một nữ nhân, cho dù nàng ta có bao nhiêu tuổi đi chăng nữa cũng bất chợt nhớ về sự thanh ngọt trong tim của người thiếu nữ, tựa như chiếc kẹo bông bầy sắc cầu vồng, tựa như thanh socola màu hồng thêm chút màu trắng ngà của sữa, tựa như ngày thơ bé ngồi bán kẹo mạch nha trong một sạp bán nhỏ dưới gốc cây hòe đầu làng.

Tất cả côn trùng giống như đang bị mê hoặc, Lâu Thất thậm chí còn nhìn thấy một con rắn nhỏ đang cuộn mình, đầu nhô lên đang nhẹ nhàng lắc lư trong không gian, tựa như đang tiến vào trong mộng ảo.

Ngay cả U U cũng có vẻ như đang bị mê hoặc.

Lâu Thất lại nhìn Thiên Ảnh bên cạnh, phát hiện vẻ mặt của hắn cũng có chút mơ màng, nhưng ngoài cảm thấy mùi hương này vô cùng thanh ngọt ra, nàng không cảm thấy bất cứ thứ gì khác, không đến mức bỏ rơi mỗi mình ta như vậy chứ.

Chẳng lẽ loại độc này đối kháng với thứ thuốc mà nàng vẫn hòa vào trong nước để tắm sao, nếu không thì tại sao nàng hoàn toàn không cảm nhận được một chút khí độc nào.

Nhưng cho dù có thể nào đi chăng nữa, thứ này khẳng định là một bảo vật, không thể nào quay về trắng tay được, nàng nhất định phải mang nó về, chỉ có điều nàng không biết khi nào ra tay thì thích hợp, mặc dù hiện tại những con côn trùng kia đều bị mê hoặc, nhưng dựa vào cảm giác của mình, nàng cảm thấy đây vẫn chưa phải lúc thích hợp để đến lấy thứ kia, nếu nó chỉ có mùi thanh ngọt, nhiều côn trùng như vậy, lẽ nào chúng đến đây chỉ để ngửi mùi hương kia thôi sao?

Nàng giơ tay ra đập lên người Thiên Ảnh, Thiên Ảnh bừng tỉnh, hơi hoảng hốt: "Đế Phi, mùi hương này..."

Lâu Thất thở dài, "Nói bé một chút, đợi một chút xem tình hình thế nào, đến lúc thích hợp, người yểm hộ ta, giúp ta lấy thứ kia."

"Thuộc hạ đã hiểu."

Một lúc trôi qua, mùi hương thanh ngọt kia mới nhạt dần đi, Lâu Thất nhìn thấy một con rắn nhỏ đã bừng tỉnh, lại lập tức bay vọt lên, hướng về thứ phát ra ánh sáng dịu nhẹ kia, nước dãi của nó rơi xuống bên dưới, rơi trên người một đám kiến, đám kiến kia ngoẹo một cái, đã chết hết.

Độc, một con rắn cực độc.

Con rắn này bay đến muốn lấy bảo vật kia, trong không trung có lẽ không gì có thể ngăn được nó, nhưng điều khiến cho Lâu Thất và Thiên Ảnh giật mình kinh ngạc chính là đúng lúc đó có một bầy bướm bướm lớn bay đến, chúng tụm lại với nhau, tạo thành một chiếc lưới bướm bướm ở trước mặt con rắn, con rắn kia vừa chạm đầu vào, nhưng không thể xuyên qua đó được, rơi thẳng xuống mặt đất. Bầy bướm bướm kia cũng chết mất hai mươi con.

Lúc bầy bướm bướm chuẩn bị bay tới, thì lại có một bầy ong mật đến ngăn lại.

Mà lúc này, những con có thể bò trườn, cũng đang tiến về phía bảo vật kia, trên con đường phía trước đó, toàn bộ côn trùng trong đây đều chiến đấu đánh giết nhau.

Đã thấy kiến cắn chết voi chưa?

Hiện tại là kiến bò quanh đánh, đối phó với rắn lớn, đấu với bọ cạp, lại còn có các loại ếch nhái đang ăn sâu.

Đây là một cuộc đại chiến của côn trùng, chúng tranh đấu lẫn nhau để lấy được vật kia, vì thứ đó mà côn trùng của cả tòa núi Cẩm Sơn này đều đến đây, Lâu Thất cảm thấy, nếu đổi lại là một nữ nhân khác, đến đây nhìn thấy cảnh tượng này nhất định sẽ hoảng sợ mà hét lớn, nhưng vẫn may là nàng đã từng nhìn thấy rất nhiều thứ kỳ kỳ cổ quái rồi, nên những thứ này vẫn có thể chịu được.

”Cô nương, khi nào thì ra tay?” Thiên Ảnh thấp giọng hỏi.

Trong mắt Lâu Thất lóe lên một tia gian xảo, nhân lúc những con côn trùng này đang chiến đấu với nhau, nàng có thể ra tay hành động.

Lúc bọn họ đang phi thân bay về chỗ kia, thì U U cũng bắt đầu hành động.

Trong lòng Lâu Thất cảm thấy nhẹ nhõm hơn, U U ra tay, tức là nó không có vấn đề gì cả, nàng dứt khoát giúp đỡ nó là được.

Thế nhưng có ai ngờ được rằng, đúng lúc này, phía bên đột nhiên xuất hiện một thân ảnh màu xanh nhạt, sau hần còn có hai thân ảnh xanh thẫm khác, kẻ mặc y phục xanh lơ kia giơ tay ra vỗ lấy, Tử Vân Hồ bị hần một tay bắt trọn.

Lâu Thất khi đó vô cùng kinh ngạc, người đột nhiên khựng lại, cùng Thiên Ảnh đáp xuống mấy cái cây nhỏ kia, những cái cây đó mặc dù chỉ cao tầm một mét, nhưng khi đạp chân lên chúng, lại cảm thấy như đang đạp lên cọc gỗ vậy.

Trong lúc đáp xuống, Lâu Thất cũng đánh về phía kẻ kia một chưởng.

Thân ảnh xanh nhạt kia bị trường phong của nàng chặn lại, cũng chỉ có thể nhẹ nhàng đáp xuống, cũng đứng trên ngọn của hai cái cây.

Thanh kiếm trong tay của hai người đuổi sau lưng hắn bổ mấy nhát về phía mấy con phi xà, cả hai sau đó cũng đáp xuống đứng bên cạnh hắn.

Lúc này Lâu Thất mới nhìn thấy người nọ.

Đó là một nam nhân luận về khí chất hay dung mạo đều không thua kém Trầm Sát, có lẽ cũng không thể so sánh như vậy được, bởi vì nam nhân này và Trầm Sát là hai loại khác nhau, nàng không thấy bất kỳ nét dữ tợn hay sát ý nào trên người nam nhân này cả, dù hắn không cười, nhưng nét mặt lại rất an tĩnh, đôi mắt ưu nhã tựa như hồ nước mùa thu có khói sương giăng phủ, dường như có thể khiến cho người ta nhìn vào liền cảm thấy an tĩnh, sống mũi cao không mang nửa phần nghiêm nghị, môi mỏng, nhân trung sâu, cằm nhẵn nhụi.

Khoác lên mình chiếc áo choàng màu xanh nhạt, đẹp đến mức khiến con người ta cảm thấy trên thế gian này không kẻ nào có thể khoác áo màu xanh đẹp hơn hắn được.

Đúng là công tử của lục địa khác.

Tuy hắn đang giữ U U trong tay, nhưng U U lại chẳng hề gãy dựa, ngược lại còn dụi dụi đầu vào tay hắn.

Ánh mắt hắn chuyển động, nhìn về phía Lâu Thất.

”Cô nương, con Lưu Quang Tử Vân Hồ này, có vẻ như là của cô nương.”

Thanh âm như gió nhẹ lướt qua, khiến cho vắng trắng trên đồi say mê. Nam nhân này, ngay cả giọng nói cũng không thể xoi mói.

376. Chương 376

Mà càng đáng sợ hơn chính là, Lâu Thất không nhìn ra tu vi của gã nam nhân này!

Đã vậy hai gã thị vệ bên người hắn, tu vi đều không thua Thiên Ảnh!

Ở mảnh đại lục này, nàng trước giờ chưa từng nghe nói đến nhân vật như vậy!

Trong đầu Lâu Thất xoay chuyển thật nhanh mấy vòng, lập tức lộ ra một nụ cười ngây ngô: ”Đúng vậy, công tử, người có thể trả lại cho ta sao?”

Thiên Ảnh từ lúc biết Lâu Thất đến giờ, còn chưa từng thấy qua bộ dáng này của nàng, nếu Ứng ở đây liền sẽ phát hiện, lúc bọn họ mới quen Lâu Thất, dáng vẻ nàng chính là như vậy, ngờ nghệch mà lừ gạt người.

”Lưu Quang Tử Vân Hồ, đã vậy còn mang linh trí, sao nơi đây có thể có?” Ánh mắt nam nhân kia khẽ chuyển, nhìn vào U U, ”Vật nhỏ, ngươi đến từ nơi nào?”

Lâu Thất nghe vậy liền cả kinh, nam nhân này nói như vậy, lẽ nào hắn không phải là người tứ phương đại lục này? Chẳng lẽ, hắn đến từ bên kia?

Hay là, hắn là người của Đoạn Trần Tông?

Nghĩ vậy, trong lòng Lâu Thất liền đề cao cảnh giác. Đây là kẻ thứ hai trừ Trầm Sát khiến nàng phải chú ý đề phòng, không dám tùy tiện bộc lộ bản thân.

”U U!”

U U đương nhiên không biết nói, thế nhưng Lâu Thất vẫn cảm thấy, những chuyện nam nhân này biết chắc chắn sẽ không ít, nàng nói năng lung tung không chừng đã bị đối phương nhìn thấu.

Mà nàng thật sự không rõ vì sao U U đối với nam nhân này không sợ hãi cũng không vùng vẫy, ngược lại còn thân thiết.

”Tử Vân Hồ này là có được ở Thần Ma Cốc.”

Ánh mắt của nam nhân phóng đến, ”Thần Ma Cốc? Vậy thì có khả năng rồi.”

Lúc này, ánh sáng của bảo bối đã vô cùng nhu hòa, không còn chói mắt, Lâu Thất giương mắt nhìn lên, rốt cục thấy rõ hình dạng của nó, mà khiến nàng hoàn toàn không ngờ tới là đây chính là một con Thạch Bối!

Mặt trước là thạch bích màu đen, thế nhưng cách thạch bích ba thước có một miệng đá bị lấp bên trong, trong miệng đá có dòng nước trong vắt uốn quanh, trên nguồn nước lại có một con trai bằng đá tự nhiên.

Có thể nhìn ra đây cũng không phải do con người khắc thành, thế nhưng thiên nhiên có thể tạo ra một vật như vậy cũng thật sự quá là huyền diệu rồi!

Có điều Lâu Thất nhìn thêm hai lần liền nhận ra, vì phía trên có dòng nước chậm rãi chảy xuống, vừa hay dòng chảy chảy theo hình dạng vỏ trai, có thể phía dưới vốn có một hóa thạch vỏ trai, sau đó được dòng nước quanh năm suốt tháng gột rửa đi lớp đá bao bọc bên ngoài, khiến vỏ trai trở lại như cũ.

Mà ban đầu vỏ sò mở ra, sau khi bị tảng đá phong bế thì khép lại, hiện tại lớp đá bên ngoài hoàn toàn nứt

ra, vừa vặn để lộ ra thứ bên trong.

Thật sự là một phép nhiệm màu của thiên nhiên, là một kì tích.

Đương nhiên đây là nàng lấy kiến thức khoa học và tự nhiên để suy đoán, có thể cũng không đúng lắm, dù sao thế giới này so với nhận thức cùng tưởng tượng của nàng đều kì diệu hơn rất nhiều. Còn trong mắt những người này, đây là thiên tài địa bảo, là điều thần kì tạo thành.

Quả nhiên, đợi nàng chăm chú nhìn kĩ, mới phát hiện bên trong không phải là trăn châu!

Nàng hẳn phải sớm nghĩ ra mới đúng, có thể phát ra ánh sáng mãnh liệt như vậy, sao chỉ có thể là trăn châu?

Vật kia nhỏ hơn khe hở nàng nhìn thấy rất nhiều, lúc trước nàng nghĩ nó nhỏ bằng trái bóng bàn, là vì nó phát ra ánh sáng bọc quanh, trên thực tế, vật kia giống một hạt đậu màu vàng óng, trong vỏ đậu màu vàng có một hạt châu hình tròn, ánh sáng chính là do hạt châu kia phát ra, mà mùi hương ngọt ngào cũng là từ hạt châu kia tỏa ra!

”Đế Phi, đó là cái gì?” Thiên Ảnh cũng có phần kinh ngạc đến ngây người.

Lâu Thất chậm rãi lắc đầu. Nàng cũng không biết, trong vỏ trai bằng đá sao lại có vật như vậy?

Lúc này, thị vệ bên cạnh nam nhân kia khó nén kinh hãi mà thấp giọng nói một câu: ”Gia, trời không phụ lòng người, cuối cùng cũng tìm được chìa khóa rồi!”

Tuy giọng nói của hắn đã được đè rất thấp, thế nhưng với thính lực của Lâu Thất vẫn nghe được lời hắn nói.

Chìa khoá?! Vật này là chìa khoá! Chìa khoá của chỗ nào?

Nếu như chỉ là chìa khoá, tại sao lại hấp dẫn thật nhiều côn trùng và rắn rết đến đây?

Nam nhân kia xua tay, nhìn về phía Lâu Thất: ”Cô nương muốn thứ này?”

Lâu Thất chớp chớp mắt: ”Nếu ta nói ta muốn, có phải ngươi sẽ nhường ta không?”

”Cần rồi!”

Hai gã thị vệ đồng thời phần nộ hết lên, hai chân Lâu Thất mềm nhũn, thân hình lắc lư, suýt chút ngã

xuống mặt đất, Mà trên mặt đất, rắn rết, bò cạp lẫn kiến vẫn đang điên cuồng quần lấy nhau.

”Không lớn tiếng không được sao? Các người có biết một tiếng này hù chết mấy triệu tế bào của ta không? Lấy cái gì đền đây?”

Lâu Thất tỏ vẻ uất ức, tổn thương, đôi mắt trong veo tựa như nai con thuần khiết, vừa điềm đạm đáng yêu vừa vô tội tới cực điểm.

Thiên Ảnh tựa hồ có thể đoán được ý định của nàng, không nói lời nào tránh ảnh hưởng đến sự phát huy của nàng, mà nam nhân cực kỳ tuần tú phía đối diện kia vô cùng khó lường, hẳn đương nhiên biết bản thân dùng hết sức cũng không cứu nổi Đế Phi.

Lâu Thất cảm thấy mình cũng không tính là mặt dày mày dạn tỏ vẻ yếu đuối, bọn họ bây giờ thật đúng là yếu hơn đối phương, coi như thực lực kém không chênh lệch nhiều lắm, thì số người của đối phương cũng nhiều hơn bọn họ một người.

”Không được vô lễ.” Thanh âm của nam nhân kia nhẹ nhàng vang lên, thần thái của hắn mang theo một vẻ quý tộc trời sinh, cũng không cố gắng tỏ vẻ cao cao tại thượng, nhưng vẫn khiến người khác cảm giác hắn như ở trên cao.

Lâu Thất biết rồi, nếu nói Trầm Sát có sát khí, thì người này chính là có tiên khí lạnh nhạt.

”Vâng, gia.” Hai gã thị vệ lập tức lui xuống.

”Cô nương, vật này ta tìm đã lâu, rất xin lỗi, thực sự không thể nhường cô.”

Lâu Thất chớp mắt, ”Thế nhưng bọn ta cũng khổ cực tìm đến, cứ như vậy từ bỏ, trong lòng ta cũng không phục.”

”Thế này đi, chỗ ta có một vật, đưa cho cô nương rất thích hợp, coi như bù đắp tổn thất cho cô nương.” Nam nhân nói, từ trong tay áo xuất ra một túi lụa lớn cỡ lòng bàn tay, nhẹ vung tay lên, túi lụa kia liền bay về phía Lâu Thất.

Lâu Thất đưa tay lên, bắt lấy túi lụa, mở ra xem, một làn hương hoa thanh lãnh xông vào mũi, khiến nàng mừng rỡ. Còn chưa thấy bên trong là vật gì, nàng đã có thể đoán được từ mùi hương bên trong, vật trong túi lụa khẳng định không tệ!

”Gia, vật kia sao có thể tùy tiện đưa cho nàng?”

”Đúng vậy, gia, đây chính là Điệp Túy!”

Điệp Túy?

Lâu Thắt thầm giật mình. Điệp Túy! Trời ạ, lần này nàng dẫm lên vận may gì thế này? Đầu tiên là lấy được quả Thiên Tinh, sau đó lại có được Điệp Túy?

Điệp Túy là một loại hoa, quan trọng nhất là, nó là hoa thu hút Ngọc Hồ Điệp! Ngọc Hồ Điệp, là một thuốc dẫn Trầm Sát cần, mà Trầm Sát lại đề mấy thứ này tìm sau là vì chúng rất khó tìm, ví như Băng Ngự, muốn tìm thì cần có quả Thiên Tinh làm mồi câu, lại ví như Ngọc Hồ Điệp, muốn tìm trước tiên phải có được loại hoa Điệp Túy kì lạ này, để nó thu hút Ngọc Hồ Điệp đến.

Quả Thiên Tinh cùng Điệp Túy vốn dĩ đều rất khó tìm, thế nhưng thật không ngờ, đầu tiên là U U tìm được quả Thiên Tinh, kế đến vị này dẫm lên Điệp Túy!

Sắc mặt Thiên Ảnh liền khó coi.

Lập tức truyền âm cho Lâu Thắt: "Đế Phi, không thể nhận thứ này."

Chuyện này khiến Lâu Thắt không rõ: "Vì sao?"

"Theo truyền thuyết, chỉ cần nam tử tặng cho nữ tử Điệp Túy, giữa bọn họ sẽ có một loại ràng buộc, cả đời tình cảm dây dưa không dứt."

"Xi." Lâu Thắt không nhịn được phì cười, cứ nhìn Thiên Ảnh biểu tình lạnh tanh mà nói vậy, sao cứ có cảm giác buồn cười.

"Người còn tin mấy thứ này."

Nàng lấy Điệp Túy ra, hai mắt lập tức mở lớn. Hoa này đẹp quá!

Đó là một đóa hoa khô đẹp đến khó có thể hình dung, thế nhưng dù biết rõ nó là hoa khô, vẫn không nhịn được cho nó là băng nguyệt sương hoa, là một đám mây tỏa sáng đẹp nhất trên chín tầng trời cao.

Cánh hoa nửa trong vắt nửa pha lẫn các đường vân, bên trong có những sợi màu cam trong trẻo, rất đẹp. Rất đẹp.

Chẳng qua, thế này có tính là nàng nhận hoa của nam nhân khác tặng không? Trầm Sát còn chưa từng tặng nàng đâu!?

Nàng thả Điệp Túy vào lại túi lụa, đang định nói chuyện, U U đột nhiên kêu lên một tiếng, liền thấy trên thạch bích đã có một đám bọ cạp đen lặng lẽ không một tiếng động tiến đến gần dòng nước, con bọ cạp cực

lớn đầu đàn đã sắp trườn vào dòng nước.

”Lý nào như thế, đám bọ cạp vô sỉ kia dám làm như ông đắc lợi?”

Lâu Thất sờ giữa phần eo, một nhúm bột thuốc liền vung về đám bọ cạp kia, đương nhiên, bản thân nàng vẫn còn cách thạch bích một đoạn, thừa dịp này, nàng cũng nhảy sang phía bên kia, đồng thời, ném Điệp Túy về chỗ nam nhân, ”Vị công tử này, vẫn nên trả lại cho người thôi! Vô công bất thụ lộc!”

Khi nàng đến gần thạch bích, bột thuốc trong tay đã vung lên đám bọ cạp bên này, đám bọ cạp ào ào quay cuồng rút xuống khỏi thạch bích.

Thế nhưng khi nàng muốn đưa về phía Thạch Bối, bên hông bị siết lại, nàng cúi đầu nhìn, liền thấy một sợi dây quấn lấy hông của mình, sau đó một sức mạnh không xem là bạo ngược nhưng thật sự cường ngạnh kéo nàng lui về phía sau.

Lâu Thất cho rằng mình sắp ngã xuống đất, Thiên Ảnh bay đến, muốn dùng tay đỡ lấy hông của nàng.

Nam nhân nhìn một màn này, không hiểu tại sao trong lòng có chút bài xích, vung cánh tay lên, kéo Lâu Thất về phía bên kia.

”Buông nàng ra!” Thiên Ảnh bám sát theo, mà hai gã thị vệ của nam nhân lập tức rút kiếm tiến lên, ngăn cản hẳn, trong nháy mắt ba người liền triển đấu.

Lâu Thất đến gần nam nhân kia, mới ngửi được trên người hắn có một loại khí tức rất đặc biệt, không thể hình dung được, thế nhưng cảm giác rất sạch sẽ.

Thân thể của nàng còn ở trong không trung, đôi mắt đối diện với ánh nhìn nam nhân, một bầy ong độc từ phía trước bỗng nhiên bay về bên này, xem ra trận chiến tranh đoạt cuối cùng đã bắt đầu rồi, thế nhưng chúng lại trùng hợp bay đến chỗ nàng.

Vừa nhìn thấy bầy ong này, khóe miệng nàng nhin không được mà co giật, ong độc, tất cả đều là ong cực độc, tuy là nàng bách độc bất xâm, thế nhưng bị một bầy ong cả trăm cả ngàn con chích trúng, vậy thật là khiến người ta đau đến không muốn sống nữa!

Nàng đang muốn vung bột thuốc ra, đã thấy nam nhân kia một tay cầm U U ném về phía mặt đất, một bên khoát tay hất tới. Động tác của hắn rõ ràng rất nhẹ nhàng, thế nhưng đám ong độc kia lại như tơ liễu gặp gió lớn, toàn bộ không sót một con nào, đều bị hất hất đi, đầu óc quay cuồng mà bay ra ngoài cả trường.

Nội lực của kẻ này, tuyệt đối không thua Trầm Sát.

Trong lòng Lâu Thất lại thất kinh, nhưng nếu còn không ra tay, nàng sẽ đụng đến ngực nam nhân kia. Cũng

không biết đối phương rốt cuộc muốn gì, Lâu Thất duỗi tay nắm chặt sợi dây quần bên hông, hai tay kéo mạnh, kéo đứt sợi dây, đồng thời đánh ra một chưởng, nương theo phản lực, thân hình nhảy lùi về phía sau.

”Xem ra cô nương không thích cách bồi thường này rồi.”

377. Chương 377

Lâu Thất khẽ cười: ”Thật có lỗi, chủ tử nhà ta không thích ta nhận đồ của nam nhân khác.” Thời đại này không có từ bạn trai, mà lúc này nàng cũng không muốn bại lộ thân phận mình, chủ tử là một danh từ tốt nhất để che giấu, đối với nàng mà nói chẳng qua cũng chỉ là một cách xưng hô.

Thế nhưng, lời này của nàng lại làm kẻ khác có chút hiểu lầm.

Chí ít, nam nhân này cho rằng nàng là thị nữ của một nam nhân nào đó.

”U U!” Thân hình Lâu Thất ở giữa không trung, kêu một tiếng. Bé con Tử Vân Hồ U U này tựa như bị đứt xích, lập tức vọt thẳng lên, chân Lâu Thất nhẹ nhàng điểm lên lưng nó, mượn lực đẩy thân thể về phía bảo bối kia. Hiện giờ nàng cũng không hẳn cần thứ này, thế nhưng đã đến một chuyện mà không tranh giành một phen thì thật là trái với thói quen của nàng. Huống hồ thứ này khiến nàng có một loại trực giác cực kì mãnh liệt, nhất định đây là món đồ vô cùng tốt, nói không chừng về sau nàng cũng sẽ dùng tới.

”Tránh ra.”

Một lực lượng nhu hòa mà kinh người ép qua, Lâu Thất thấy động tác của mình nhất thời bị đè ép xuống, nam nhân kia không biết đã đến sau lưng nàng từ bao giờ, thật thông dong mà đưa một ngón tay lên trên đỉnh đầu nàng, ngón tay thon dài đang muốn nhắc viên ”Kim Tầm Đậu” tinh xảo kì lạ kia lên, Lâu Thất thấy không xong, bả vai dùng sức đẩy lên, bả vai nàng đẩy trúng ngay cánh tay hắn, khiến tay hắn bị hất ra.

Bên kia, Thiên Ảnh khổ sở bị hai gã thị vệ ngăn cản vừa liếc nhìn sang, trong lòng liền thầm hô một tiếng không tốt.

Góc nhìn của hắn không thích hợp, nhìn sang thật giống như cánh tay nam nhân kia đang ôm lấy bả vai Lâu Thất.

Trong lòng Thiên Ảnh quýnh quáng, lập tức phóng về phía bên kia, thế nhưng hai gã thị vệ không chỉ có nội lực thâm hậu, ngay cả kiếm pháp cũng quỷ dị khó lường, hai chọi một, hắn có thể triển đấu đến bây giờ vẫn chưa thua là tốt lắm rồi, căn bản không cách nào đột phá vòng vây.

Mà ngay lúc hắn đang nóng ruột, Lâu Thất đột nhiên nhào qua phía thạch bích, tóc dài vung lên, bọc lấy ”Kim Tầm Đậu”, trong không trung vẽ lên một đường cong, ôm lấy vật kia hất đến bên miệng mình, khẽ cắn, hoàn mĩ!

”Nữ nhân...”

Lâu Thất quay đầu, nhíu mày nhìn về phía hấn, có phải ý người là đồ nữ nhân dùng dinh dưỡng nuôi tóc không nuôi não (1) không? Để ta cho người mở mang đầu óc về tác dụng của tóc dài! Tóc cũng chính là loại roi Lâu Thất quen dùng, chính là quen thuộc với lực đạo, cách dùng, nên mới có thể một lần liền thành công.

(1) Ý chỉ ngực to không não.

Hàm răng trắng muốt của nàng khê cắn Kim Tầm Đậu, hết sức đắc ý. Nam nhân kia từ trước tới nay chưa từng gặp qua nữ nhân nào có thể ở trước mặt mình tỏ vẻ tùy ý khoe khoang như vậy, ngẩn cả người ra.

”U U!”

Thấy chủ nhân của mình lấy được đồ vật, U U hưng phấn không thôi, liền nhảy về phía miệng Lâu Thất muốn cắn lấy. Nó muốn ăn vật kia, nó muốn ăn!

Lâu Thất lại bị động tác này của nó làm cả kinh, mũi chân điểm trên cây, nghiêng người tránh ra. Thật không ngờ vừa nghiêng một cái, bả vai của nàng liền đụng phải thạch bích, còn không đợi nàng kịp phản ứng, thạch bích đột nhiên mở ra, nàng không thu thế được, cả người liền ngã vào bên trong.

Ánh mắt nam nhân lóe lên, duỗi tay nắm lấy bả vai nàng, nhưng không ngờ động khẩu âm u này tựa như có lực hút mạnh mẽ vô cùng, khiến hấn cũng bị hút vào!

Lâu Thất trừng lớn hai mắt, vừa rồi bởi vì nàng hoàn toàn theo bản năng khê cắn, vốn Kim Tầm Đậu ban đầu bị nàng kẹp giữa hàm răng bị cắn trúng, có thứ gì văng ra, bắn vào cổ họng nàng, nàng căn bản không khống chế được, nuốt thẳng xuống.

Thế nhưng lúc này chẳng thể chú ý được chuyện này nữa, bởi nam nhân kia cũng đã cùng nàng nhanh chóng rơi xuống.

”Đế Phi!”

”Cô nương!”

”Gia!”

Vừa lúc Trần Thập và Lâu Tín mang theo đám người Ấn Dao Phong chạy đến, vừa hay nhìn thấy cảnh này, tiếng của hai người bọn họ đè lấp tiếng gọi Đế Phi của Thiên Ảnh. Bất quá lúc này, hai gã thị vệ cũng đều vội vã gọi chủ tử của bọn hấn, cũng không nghe được bọn họ nói cái gì.

Cả đám người nào còn để ý gì đánh đám, chỉ vội chạy đến chỗ thạch bích, thế nhưng thạch bích sau khi hút Lâu Thất cùng nam nhân vào liền lập tức đóng lại, cũng không biết trước đó Lâu Thất đụng tới nơi nào, cả đám người thế mà tìm không ra cơ quan.

Mặt đất phủ đầy thi thể côn trùng, nhiều côn trùng thế này, mùi vị chắc chắn chẳng tốt đi đâu được, nhưng bây giờ chẳng ai để ý đến điểm này, một lòng chỉ muốn phá vỡ thạch bích.

...

Sau khi rơi vào, Lâu Thất liền biết cái động này có bao nhiêu ngoằn ngoèo, địa thế cao thấp chuyển ngoặt nông sâu bất đồng mà hình thành nên lực hút tự nhiên, tóm lại lực hút quá lớn không thể chống lại.

Thế nhưng nàng thật không ngờ nam nhân kia cũng rơi vào theo nàng, lúc đầu nàng vốn muốn bình tĩnh lại để quan sát kỹ, thế nhưng khi nhìn thấy hắn cũng ngã vào theo, nàng lập tức hoảng hốt kêu lên.

"A a a! A..."

Tiếng kêu của nàng tuyệt đối mang lực xuyên thấu cực mạnh, nam nhân nhú mày, bình tĩnh nói một câu: "Cô nương có thể ngậm miệng lại không?"

"Rất khó... A a a!"

Nam nhân chà xát bên hông một cái, trước mắt Lâu Thất đột nhiên sáng lên, phát hiện nguồn sáng kia vậy mà đến từ thất lưng của nam nhân! Đến thất lưng mang trên người cũng có thể phát sáng, không biết là làm từ khoáng thạch gì.

Trong lòng Lâu Thất không nhận được oán thâm, người này rốt cuộc là ai? Phung phí như thế? Đến thất lưng còn phát sáng được.

Phía sau có tảng đá nhô lên, cứ đụng vào thế này không thể không bầm tím một mảng lớn, ánh mắt nam nhân lóe lên, tốc độ đột nhiên nhanh hơn, vượt qua nàng, Lâu Thất rơi xuống, vừa vặn nằm ngay trên lưng hắn, tay hắn vỗ xuống hòn đá kia một cái, tay kia nắm lấy cánh tay nàng, kéo theo nàng tránh khỏi tảng đá.

Địa hình thay đổi rất nhanh, hai người rơi xuống đất, trước mặt là một con đường dài hẹp, chỉ có thể một người đi qua.

Dưới chân là một mảng đá vụn, không một ngọn cỏ.

Lâu Thất nuốt xong tiếng a cuối cùng xuống họng, vừa nhìn lên trên, miệng lại bắt đầu mở ra: "Xong rồi xong rồi, cao thế này, làm sao lên được?"

”Cô sợ thật sao?”

”Chẳng lẽ không?”

”Nhìn qua có vẻ giả tạo.” Nam nhân liếc nhìn nàng, đi về phía con đường nhỏ, ”Cô đi không?”

”Đi chứ đi chứ, không lẽ một mình ta ở chỗ này chờ chết sao.” Lâu Thất lập tức đi theo, theo sau nam nhân hỏi: ”Tôn tính đại danh công tử là?”

”Hách Liên.”

Hách Liên? Đây là một họ kép?! ”Vậy còn đại danh?”

Hắn bỗng đứng lại, Lâu Thất không ngờ hắn lại đột nhiên dừng lại, ”bộp” một cái liền đụng phải lưng hắn. Đây là lần thứ hai nàng đụng vào lưng hắn, nàng nhịn không được lúng túng sờ sờ mũi.

”Lưng Hách Liên công tử chắc thật đấy.”

Lời gì thế này?

Hắn nhịn không được hỏi: ”Đụng đau cô rồi?”

”Có chút.”

Hắn nhẹ giọng cười một tiếng. ”Cô nương muốn hỏi tên ta, phải chăng cũng nên nói tên cho ta biết?”

”Lâu Thất.”

”Hách Liên Quyết.” Hắn vừa bước về phía trước, vừa nói: ”Cô là người của Lâu gia?”

Lâu Thất trợn trắng mắt, sao mỗi người sau khi nghe thấy tên của nàng đều sẽ hỏi nàng có phải người Lâu gia không? Đang định nói, Hách Liên Quyết đột nhiên lại đứng lại.

Bộp.

Nàng đụng trúng lưng hắn lần thứ ba.

378. Chương 378

"Hách Liên Quyết, lần sau ngươi muốn đứng lại có thể lên tiếng hay không?" Lâu Thất che mũi, "May mắn mũi ta không nâng, bằng không sụn mũi đều đụng lệch rồi."

"Nâng mũi?" Hách Liên Quyết không ngờ nàng hỏi họ tên hắn, chính là để gọi cả họ lẫn tên hắn ra, ngay cả Hách Liên công tử cũng không thêm gọi.

"Cái kia ngươi không hiểu đâu." Lâu Thất bật cười khì. "Sao ngươi đột nhiên đứng lại?"

"Phía trước có thứ gì, ta cảm thấy Lâu cô nương không nhìn thấy thì tốt hơn. Cô nhắm mắt lại, ta mang cô qua."

Nghe hắn nói như vậy, ngược lại khiến Lâu Thất nổi lên lòng hiếu kỳ, vật gì vậy? Chẳng lẽ rất đáng sợ?
"Phía trước có quỷ?"

Không nghĩ tới câu này lại khiến Hách Liên Quyết có phần cảm thán: "Trên đời không có quỷ, thế nhưng có vài người so với quỷ còn đáng sợ hơn."

Lâu Thất đối với lời này rất đồng tình, "Nếu không phải quỷ, ta cũng không sợ." Nàng vừa dứt lời, bụng bỗng nhiên đau nhức kinh khủng, đau đến nàng gần như không còn chút sức chống cự, lập tức ôm bụng khom người xuống.

Hách Liên Quyết thấy không thích hợp, liền quay đầu lại, thấy rõ mặt nàng, sắc mặt hắn liền lập tức thay đổi. "Cô đã uống thuốc bên trong thìa thuốc?"

Muỗng thuốc?

Lúc này Lâu Thất mới nghe rõ ràng, là thìa thuốc, không phải chìa khoá (1).

(1) [yàochí]: thìa thuốc, phát âm gần giống với [yàoshì]: chìa khoá

Thế nhưng đó là thuốc gì?

Nàng hiện tại chỉ thấy toàn thân như bị lửa đốt, ngọn lửa kia gần như có thể so sánh với núi lửa phun trào, cả người nàng đều muốn bị nó thiêu chết, nếu không phải thể chất của nàng sớm được lão đạo sĩ thổi cho tẩm thuốc cải tạo không còn giống thường nhân, vậy giờ nàng đoán chừng đã không nhịn được mà thật sự bị thiêu chết rồi.

"Ta, vô ý..." Lâu Thất cắn răng phun ra một câu. Nàng thật sự không cố ý nuốt viên thuốc kia, trong chớp mắt ngã vào động vô tình cắn phải Kim Tầm Đậu, kết quả hạt châu nhỏ bên trong liền tiến vào bụng rồi.

Rốt cuộc là thứ gì? Sao lại là thuốc được, nào có loại thuốc nào phát sáng được như vậy?

Về mặt Hách Liên Quyết vô cùng phức tạp, hần nhìn Lâu Thất, ánh mắt lóe lên một tia. Nếu là bình thường, Lâu Thất nhất định có thể cảm giác được một tia này, nhưng bây giờ bụng nàng thật sự quá đau, đau đến độ nàng muốn mắng trời mắng đất mắng mẹ cha, nơi nào còn cảm giác được.

Bàn tay hần đã đưa lên đầu nàng, Lâu Thất đột nhiên liền ngồi phịch xuống đất, ôm bụng kêu lên: "Người mau tránh ra, mau tránh ra!"

"Vì sao?" Hách Liên Quyết ngẩn ra, bàn tay vốn muốn vỗ xuống đầu cũng dừng lại.

"Bản cô nương đau đến muốn nổi điên, người ở nơi này ta còn phải duy trì hình tượng!" Lâu Thất ngẩng đầu nhìn hần, rõ ràng đau muốn chết, nét mặt vẫn nghiêm túc, "Đi nhanh một chút cho ta còn ôm bụng lẫn lộn."

Hách Liên Quyết chỉ ngẩn người một chút, thấy bộ dạng nàng thế này, tia sát ý không tự kiềm nén được liền phiêu tán đi.

Lâu Thất tuyệt đối không biết, hiện tại gương mặt nàng đỏ ửng, tựa như con tôm bị luộc chín, mà ánh mắt của nàng lại trong trẻo như màu thạch anh lưu ly, sáng rực trong suốt.

Dáng vẻ này, có thể so sánh được với vẻ quý dị khi Trầm Sát bị phát cổ độc.

"Thiên địa chí bảo cứ thế mà bị cô nuốt vào, chịu đau chút cũng đáng." Hách Liên Quyết lạnh nhạt nói, tự tay điểm hai cái trên người nàng.

Lâu Thất cảm thấy đau đớn như hủy thiên diệt địa bỗng như hoãn đi rất nhiều, tuy vẫn vô cùng đau nhức, thế nhưng đã nằm trong phạm vi nàng có thể chịu đựng.

Nàng chậm rãi thở một hơi, nói một tiếng: "Đa tạ."

Cứ như vậy? Đa tạ?

Hách Liên Quyết nhìn nàng một cái, đương nhiên hần cũng không cần một tiếng cảm tạ này của nàng, chỉ là chưa từng thấy nữ tử nào nói tùy tiện như vậy, cả người nàng đều lộ ra một vẻ vô cùng tùy ý, loại cảm giác này không biết làm sao để hình dung, thế nhưng hần sống đến hai mươi lăm tuổi vẫn chưa từng gặp qua nữ tử giống vậy.

Hơn nữa, thủ pháp của hần tuy có thể hóa giải một phần đau đớn, thế nhưng loại đau đớn này vẫn vô cùng kịch liệt, chắc hẳn nam tử thông thường đều không nhịn được, vậy mà nàng có thể bình tĩnh như vậy.

”Này, Hách Liên Quyết, cái này rốt cuộc là thứ gì?”

Lâu Thất kỳ thực cũng không dám chắc hẳn sẽ nói sự thật cho nàng, nhưng dù sao cũng phải hỏi, dù hẳn chỉ nói một câu, ít nhiều nàng cũng có thể suy đoán ra tin tức hữu dụng gì đó.

Ngoài dự đoán là, hẳn nói: ”Dược Thi, bên ngoài là chìa khoá, bên trong là thuốc. Đó không phải thuốc do dược sư chế ra, mà là từ thời xa xưa, một dòng suối, nước suối ngọt như cam lộ, dược tính mạnh vô cùng, bên cạnh mọc đầy các loại linh dược, bất ngờ trải qua một trận hỏa hoạn cực lớn khiến toàn bộ nước suối cùng linh dược cô đọng ngưng kết thành một viên tuyền tâm, toàn bộ linh khí dược tính đều tập trung vào viên thuốc nhỏ này, người, không thể uống.”

Lâu Thất nghe mà sửng sốt.

Bản thân nàng là người hiểu về thuốc, đương nhiên biết chuyện gì xảy ra, tự nhiên cũng hiểu được vì sao nói người không thể uống.

Ví như, toàn bộ thuốc trong kho thuốc của bệnh viện đều áp sắc thành một viên thuốc, thuốc khác nhau, hiệu quả khác nhau, phân lượng khác nhau, thuốc giải độc, thuốc dị ứng, thuốc nhiễm trùng, thuốc kháng sinh, thậm chí thuốc đuổi côn trùng,... Mấy thứ này gom cả vào một chỗ, ai mà dám uống?

Kẻ nào uống kẻ đó chết!

”Bà nó...”

Lâu Thất không nhịn được chửi to.

Sau đó nàng lập tức nhảy dựng dậy, đưa tay muốn đẩy Hách Liên Quyết ra, ”Ta phải đi ngoài! Ta có thuốc xổ! Hừ, không nghĩ tới lão nương có ngày phải tự đứt chính mình uống thuốc xổ!”

Trong tình huống này hẳn nên lạnh mặt mới đúng, thế nhưng nghe được những lời này của nàng, Hách Liên Quyết căn bản nhịn không được, đầu đầy hắc tuyến. Hẳn có loại xúc động muốn đỡ trán, hình như ban nãy hẳn mới nói nàng tùy ý phải không?! Thế nhưng tùy ý đến trình độ này, hẳn thực sự là lần đầu nghe thấy.

”Vô ích thôi.” Hắn đặt một tay lên trán nàng, đề phòng nàng lại muốn chạy loạn, cảm nhận được cái trán nóng hổi của nàng dưới lòng bàn tay. ”Viên Tuyền Tâm kia, từ lúc vào cơ thể, sẽ giải phóng toàn bộ dược hiệu.”

Ban đầu hẳn muốn giết nàng, rồi mổ bụng và dạ dày nàng ra, còn mong lấy viên tuyền tâm ra được. Thế nhưng thời cơ đã qua, không còn kịp nữa rồi.

”Ý của ngươi là ta chắc chắn phải chết?” Lâu Thất cứ vậy nhìn lên hắn.

Nàng đang khom lưng ôm bụng, thế nên Hách Liên Quyết là hạ mắt xuống nhìn nàng, từ góc độ này, đôi mắt của nàng thật lớn, vẻ băng tuyết lưu ly đã rút khỏi, khôi phục màu sắc của tròng mắt nàng, hắc bạch phân minh, trong trẻo linh động khiến người kinh ngạc. Tướng mạo của người, phần lớn là do đôi mắt quyết định, đôi mắt xấu hay đẹp, ánh mắt có trong trẻo hay không, đều là nhân tố quyết định rất lớn.

Chỉ luận về tướng mạo, Lâu Thất có thể không bằng Nạp Lan Họa Tâm, thế nhưng nàng có một đôi mắt mà Nạp Lan Họa Tâm và Tổ Lưu đều không thể sánh bằng, linh động hơn các nàng gấp trăm lần. Điều này khiến tư sắc của nàng tăng lên không dưới vài chục bậc.

Mà lúc này, Hách Liên Quyết cũng đang bị đôi mắt đẹp này nhìn vào.

Hắn không nhìn thấy vẻ kinh hãi hoảng sợ trong đôi mắt này, ngược lại là trầm tĩnh và thanh lãnh.

"Theo lí mà nói, Lâu cô nương chắc chắn phải chết."

Đôi mắt Lâu Thất lập tức sáng rõ: "Vậy thực tế thì sao? Người có thể cứu?"

"Vì sao ta phải cứu cô?" Hách Liên Quyết liếc nàng: "Ta đi khắp thiên hạ, chính là vì viên Tuyền Tâm Dược Thi này. Bây giờ cô một ngụm nuốt sạch nó, ta không giết cô đã là từ bi."

"Vật này là của người?"

"Cũng không phải."

Lâu Thất xì một cái: "Buồn cười chết mất. Thứ này nếu đã không phải của người, vậy bằng bản lĩnh của mình, người nào lấy được chính là của người đó. Nếu là ta đoạt được, vậy là của ta, ta nuốt vào hay quăng đi, hình như cũng không liên quan gì với người thì phải!?"

Nếu thị vệ của hắn ở đây, nhất định phải phản nộ hét lên với nàng: "Cần rõ."

Hách Liên Quyết đột nhiên ngậm miệng.

"Lâu cô nương hình như cũng không sợ ta."

"Hách Liên công tử," Lâu Thất cảm thấy hình như đau đớn giảm bớt không ít, liền đứng thẳng, buồn bực nhìn hắn, đôi mắt to chớp chớp nhìn thẳng vào hắn, "Dung mạo người tuần mỹ vô song, phong thần trác tuyệt, thật là mê người, ta tại sao phải sợ người?"

Bị nàng dùng ánh mắt như vậy nhìn khiến Hách Liên Quyết thấy trên mặt hơi nóng.

Trước đây, những nữ tử kia cũng không cũng không đến gần như vậy mà nhìn chăm chăm vào hắn, cho dù nhìn, cũng là bao hàm xấu hổ và ngượng ngùng, dẫu có một hai kẻ lớn mật nồng nhiệt, thì đây cũng là ánh mắt say mê mẩn mê. Nào có một đôi mắt ở khoảng cách gần đến vậy, vừa nhìn thẳng vào hắn, lại trong suốt tựa như mặt hồ phản chiếu ánh trăng.

Bỗng nhiên khoe miệng hắn cong lên, tiểu ý nhàn nhạt, "Vây, lòng cô duyệt ta rồi sao?"

"Phụt."

Lâu Thất cười phun ra tiếng, "Đại ca, tuy là trong địa đạo này tối đen, nhưng không có nghĩa giờ là buổi tối, chúng ta có thể không nói mớ sao?"

"Thế nào, ta còn chưa đủ để khiến cô vừa lòng?" Mặc dù Hách Liên Quyết nói vậy, nhưng biểu tình lại vẫn bình tĩnh như cũ, tiểu ý rất ít, thoạt nhìn cũng không thấy chút nhiệt tình nào.

Nam nhân này tựa như trăng nơi hẻm núi, thế nhưng lúc cần lòng dạ ác độc khăng định cũng là mười phần ác độc. Lâu Thất ý thức được điều này.

"Ta là một cô nương rụt rè." Lâu Thất nháy mắt với hắn một cái.

Chính là dáng vẻ này lấy lòng hắn. Hách Liên Quyết bỗng cảm thấy, nữ tử này cứ vậy chết đi thật là có phần đáng tiếc. Thế nhưng lúc này hắn mới phản ứng được, sao nàng có thể tự tại đơn giản như vậy? Đã vậy sắc mặt đã khôi phục bình thường hoàn toàn! Tuy hắn dùng thủ pháp điểm huyết đặc thù hóa giải nỗi đau đớn của nàng, thế nhưng chỉ ít nàng cũng nên đau đến toát mồ hôi, phải nhìn ra rõ ràng là miễn cưỡng vui cười mới đúng.

Lâu Thất thân thể rất đau, thế nhưng cơn đau nhức này đang từ từ giảm bớt, nàng có thể chịu đựng được.

"Nếu muốn chết, ta cũng phải ra ngoài chết, bằng không Hách Liên công tử sợ là có miệng cũng không nói rõ được." Lâu Thất vừa nói vừa muốn đi tiếp, "Đến lúc đó phiền hà người, bốn cô nương ở dưới cửa tuyến cũng không đành lòng đâu!"

"Ý Lâu cô nương là, cô chết, chủ tử của cô sẽ thay cô tìm ta báo thù?"

Lâu Thất dừng một chút, há chỉ tìm người báo thù, dựa vào tính tình Trầm đại sát khí nhà bọn họ, đoán chừng là oanh tạc cả cửa tộc nhà người đi.

Mà nàng cũng không biết, lúc này, Thiên Ảnh hoàn toàn không dám dây dưa, lập tức liền theo bọn Trần Thập đào xuống một cái cầu thang đơn giản, rồi thả bỏ câu đưa thư mang tin đến cho Đế Quân.

Đế Quân đã nói, mặc kệ Đế Phi xảy ra chuyện gì, trước tiên nhất định phải thông báo cho hắn.

Bọn hắn vừa rồi đã thử rất nhiều biện pháp, đều không thể mở thạch bích ra, nếu chỉ có một mình Đế Phi rơi xuống bọn hắn lại chẳng phải đặc biệt lo lắng, thế nhưng còn có nam nhân tu vi bí hiểm kia rơi xuống chung!

Lâu Thất đương nhiên không biết Thiên Ảnh đã báo tin cho Trầm Sát, hiện giờ nàng bị một màn trước mắt dọa cho kém chút nhảy lùi về sau. Nếu Trầm Sát giờ ở nơi này, phỏng chừng nàng phải nhảy phóc lên lưng hắn rồi.

379. Chương 379

Đĩa, khắp nơi đều là đĩa.

Màu đen, từng con từng con đều mập mạp, những con đĩa béo múp míp.

Đây là tử huyết của Lâu Thất, và chắc cũng tử huyết của mọi nữ nhân.

Một không gian khoảng mười mét vuông, bốn phía đều là nước đọng, vách đá bốn bên đều có nước đang nhỏ xuống, khắp nơi ẩm ướt, phía trên mọc đầy cây rêu đen xanh, những giọt nước kia rõ ràng đều là nước bẩn, nước đọng, dính đặc lại với nhau, tỏa ra mùi hôi thối. Địa thế phía dưới hơi thấp, giống như một cái ao cạn nước, nước chậm rãi chảy xuống rồi đọng lại ở trong hồ, đậm đặc, xanh đen, mặt trên còn có rất nhiều bọt bẩn, một đồng đĩa đang bò qua bò lại ngay trong hồ, còn có mấy con muỗi bay vo ve.

Khắp ao đều là đĩa, trên vách đá ở bốn phía bao quanh chắc cũng có, chỉ là tia sáng không thẳng nổi màu xanh đen rậm rạp của cây rêu nên bọn họ không thấy rõ lắm.

Một nơi như thế này, vậy mà bọn hắn lại đến một nơi như thế này!

Lâu Thất khóc không ra nước mắt.

"Có phải do cách ta mở mắt không đúng không?" Nàng chuyển sang Hách Liên Quyết, "Cây cầu mạo hiểm không phải là đường ra duy nhất, Oa! Kỳ hoa dị thảo! Oa! Thác nước tiên cảnh! Oa! Suối thần đẹp quá!"

Nàng liên tục oa ba câu khiến Hách Liên Quyết đang định nói từ oa lại phải ép xuống không được mắc bẫy của nàng.

Thấy nàng biểu lộ cực kì sinh động, "Dù không đi cầu, đi đến mấy nơi có mãnh hổ sói hoang gì cũng được, nếu không thì một con rắn to ta cũng chấp nhận..."

"Người cảm thấy gặp được một măng xà to lớn có tính công kích cực mạnh sẽ tốt hơn chỗ này sao?" Hắn không lý giải nổi tư duy của nữ nhân này. Những thứ này đều không có lực sát thương, không có lực công kích, không phải măng xà to lớn còn đáng sợ hơn sao?

Lâu Thất không ngừng gật đầu.

Mặc dù mãng xà to lớn cũng rất đáng sợ, nhưng còn hơn mấy con đĩa buồn nôn kia.

"Giờ, Lâu cô nương không đau bụng nữa sao?" Hách Liên Quyết thăm đánh giá nàng một chút. Hắn vẫn rất nghi ngờ nàng giả đau.

Lâu Thất khoát tay áo: "Ai nói không đau, nếu không để người đau thử một chút cho biết."

"Vậy Lâu cô nương chịu đau giỏi thật đấy."

Lâu Thất đáp: "Đúng vậy, ta luyện Nhẫn Thuật." Nhẫn Thuật này không phải loại Nhẫn Thuật của tên Đông Doanh lùn tịt kia.

"Nhẫn thuật? Thuật pháp nhịn đau?"

Thấy hắn nghiêm túc suy nghĩ như vậy, Lâu Thất chỉ có thể nhin cười, không ngừng gật đầu. Cũng coi như là luyện qua đi, trước kia lúc tắm nước thuốc liền xem như luyện qua, nàng cũng không phải chưa từng thử qua loại cảm giác trăm thuốc xâm nhập và tập kích cơ thể.

"Đi ra ngoài trước đã rồi nói tiếp, không phải Lâu cô nương nói, muốn chết cũng phải chết ở bên ngoài sao?" Hách Liên Quyết nói xong liền tiến lên phía ao. Giữa hồ chỉ có một con đường nhỏ đủ cho một người đi theo kiểu chân trước giẫm chân sau, không có nước, không trơn trượt, nhưng khắp nơi đều là đĩa.

"Người cứ tìm lối ra trước đi, tìm được thì ta sẽ qua." Lâu Thất lùi về phía sau. Có thể bởi lối đi này quá mức khô ráp, cho nên những con đĩa kia đều không bò đến bên này.

Bên kia căn bản cũng không có lối ra, đi lên nhìn, cũng chỉ thấy một màu đen kịt, không nhìn thấy bất cứ ánh sáng gì. Chỉ có mỗi con đường nhỏ kia, còn xem như bằng phẳng, bên cạnh có mấy khối tảng đá lớn từ trong vách đá lặn ra ngoài, nhìn thoáng qua cũng có thể thấy phía trên có mấy con đĩa to bằng ngón tay.

Chỗ đó đâu còn có nơi nào đặt chân để tránh đi những vật này. Vậy nên có đánh chết Lâu Thất cũng không muốn đi qua nơi đó, dù sao lúc có người để lương tựa vẫn nên dựa dẫm một chút.

Ở thời điểm này, nàng tuyệt đối sẽ không suy nghĩ cái gì mà người một nhà hay người xa lạ cũng là địch nhân, nàng tình nguyện cùng vị cao thủ cao thâm này so chiêu, cũng không nguyện ý tiếp cận những con đĩa kia.

Lúc này, nàng nghe thấy Hách Liên Quyết bình tĩnh nói: "Nếu Lâu cô nương không đi, chờ lát nữa nếu ta sơ ý ý định phải cơ quan nào, vậy chỉ còn lại Lâu cô nương ở chỗ này, mà người hình như còn không có đồ chiếu sáng."

”Đừng nói nữa đừng nói nữa, ta đi với người, chúng ta cùng đi.”Lâu Thất kêu lên, lập tức đi theo. Cảm giác đau bụng đã giảm chút, nhưng khi vừa đi đến chỗ giữa những con đũa này, nàng lại lập tức cảm thấy cực kỳ đau nhức, đau đến gặp cả người, chỉ có thể khom lưng đi giống như mấy ông lão.

Cảm giác buồn nôn này còn không thể trị được.

Cũng may những vật này thật sự không có tính công kích, chỉ cần không đụng tới bọn chúng, sẽ an toàn đi qua. Trong lòng Lâu Thất nổi lên suy nghĩ ác ý thú vị, nếu những con đũa này cũng biến dị, tự động nhào tới người nàng, vậy đúng là gặp quỷ.

Nhưng nàng giương mắt nhìn, tay áo nam tử đi bên người phía trước lướt nhẹ như ánh trăng sáng rọi, dáng người nhanh nhẹn, ở nơi thế này mà vẫn có thể khiến nàng có cảm giác như ánh trăng lạnh lẽo được chiếu rọi.

Rốt cục cũng phải qua ao đũa này, đạp chân lên tảng đá bên trên, mặc dù vẫn có đũa, nhưng đã ít hơn rất nhiều.

Lâu Thất thở phào, thấy Hách Liên Quyết rút một thanh kiếm cực nhỏ từ bên hông ra, kiếm kia vừa nhỏ lại tinh xảo, chỉ dài có năm tấc, rất mỏng, rất mềm, khi rút ra thân kiếm khẽ run, vậy mà lại phát ra từng tiếng kiếm ngân vang.

Đây chắc chắn không phải vật tầm thường.

Lâu Thất càng tò mò về thân phận của Hách Liên Quyết, nếu nói hắn đến từ bên kia, vậy không phải hắn sẽ biết chuyện của TrầmThị Vương tộc và Hiên Viên Vương tộc sao?

Nhưng dù hắn có biết, lúc này, Lâu Thất cũng không dám hỏi thăm tùy tiện, ai biết có phải hắn đứng ở phía đối lập với hai Vương tộc này hay không? Hơn nữa, người trên đại lục này hắn sẽ không biết chuyện bên kia, nếu nàng tùy tiện hỏi hắn, đối phương chắc chắn sẽ nghi ngờ thân phận của nàng.

”Hách Liên Quyết, kiếm này có tên không?”

”Tương Tư Phi Kiếm.”Hách Liên Quyết nhìn chiếc kiếm nhỏ tinh xảo trong lòng bàn tay mình, nhin không được liếc nhìn nàng, ánh mắt hơi phức tạp.

Tương Tư Phi Kiếm ư? Lâu Thất hơi sững sờ, không ngờ thanh tiểu kiếm này lại có cái tên dễ nghe như vậy.

Nhưng hắn lấy Tương Tư Phi Kiếm ra vào lúc này để làm gì?

Còn đang nghi hoặc, liền thấy cổ tay Hách Liên Quyết rung lên, thanh Phi Kiếm kia liền bay lên, tay của

hắn lập tức vung lên, Phi Kiếm nghe lời thuận theo tay hắn chỉ, bay ra ngoài, bắn về phía vách đá.

"Keng" một tiếng, Phi Kiếm đâm vào vách đá rồi lại bắn trở về. Hai tay Hách Liên Quyết huy động, Phi Kiếm bay khắp không trung, tiếng keng keng keng keng không ngừng vang lên bên tai, Phi Kiếm kia đã chạm qua tất cả các vách đá trong nháy mắt.

Lâu Thất nhìn nhưng không hiểu hắn đang làm cái gì, nhưng chí ít có thể thấy rõ, công phu điều khiển kiếm của hắn rất lợi hại, nếu dùng chiêu này để đối phó nàng, nàng đoán chừng cũng sẽ bị Phi Kiếm này đuổi đến mức chạy trốn cực kì chật vật.

Nàng đột nhiên nghĩ đến một cách thăm dò, "Hách Liên Quyết, võ công của ngươi lợi hại như vậy, sao ta chưa từng nghe đến tên của ngươi? Tên ngươi nói cho ta biết chẳng lẽ là tên giả sao?"

"Vốn... Ta khinh thường tên giả." Hách Liên Quyết đáp: "Ngươi chưa từng nghe đến tên ta cũng rất bình thường, bởi ta vốn cũng không phải là người nơi này của các ngươi."

"Không phải người nơi này?" Lâu Thất thấy hắn dường như cũng không ngại khi để nàng biết hắn không phải người của đại lục Tứ Phương, trong lòng khẽ động,

"Chẳng lẽ, ngươi là người của Đoạn Trần Tông sao?"

"Đoạn Trần Tông?" Trong mắt Hách Liên Quyết lộ ra vẻ khinh thường. Cái này, Lâu Thất khẳng định, chắc chắn hắn đến từ Long Ngâm đại lục!

Phát hiện này khiến nàng cực kì hưng phấn, nhưng lại rất kinh ngạc và mê mang. Sao người của Long Ngâm đại lục lại tới Tứ Phương đại lục này tìm đồ? Hay là nói, Tuyền Tâm Dược Thi kia, vốn là đồ vật của Long Ngâm đại lục? Nếu đúng vậy, vậy ai đã mang nó tới đây?

Nhưng khi hỏi lại, Hách Liên Quyết lại nhắm mắt, Phi Kiếm bay nhanh hơn, trong tai nàng toàn là âm thanh leng keng leng keng. Đột nhiên, nàng mở to hai mắt, nhìn vách đá trước mặt mình đột nhiên nứt ra một đường nhỏ! Sau đó, bốn phương tám hướng, khắp nơi đều xuất hiện vết nứt, giống như mạng nhện chỉ chút kẻ hở, tất cả đều đang di chuyển về phía hồ, giống như đang chạy thoát thân, hình ảnh đó quá đẹp khiến nàng thực sự không dám nhìn!

"Con mẹ nó... Hách Liên Quyết, có phải ngươi điên rồi không!" Lúc này, Lâu Thất mới biết hắn muốn làm gì! Nàng cũng kinh ngạc không ngờ hắn chỉ dùng một thanh nhuyễn kiếm nhỏ có thể đặt ở trong lòng bàn tay lại có thể tạo nên kết quả kinh khủng như vậy!

Vừa rồi hóa ra trận keng keng keng keng kia là hắn dùng nội lực, lợi dụng Phi Kiếm nhỏ khắc lên vách đá, kết quả từ nơi đó bắt đầu xuất hiện vết nứt.

"Tốt nhất Lâu cô nương nên chú ý một chút khi nói chuyện." Hách Liên Quyết lườm nàng, vươn tay tóm lấy

cánh tay nàng.

”Làm gì vậy?” Cả người Lâu Thất cứng đờ.

Hắn thật sự muốn làm như vậy sao?

Hách Liên Quyết không trả lời, nhắm hai mắt, trấn định bản thân nhìn xuống. Vách đá lại tiếp tục nứt ra, ngay sau đó, một tảng đá đối diện bọn họ rơi xuống, rơi tõm xuống hồ, bịch một tiếng, đè chết một đám đĩa.

Không có vách đá chống đỡ, lớp đất phía trên cũng rơi xuống, đất đá trước mắt rơi xuống văng tứ tung, cảnh tượng giống như ngày tận thế.

Lâu Thất cắn răng, nàng muốn dùng nội lực, nhưng lại phát hiện vì bụng vô cùng đau nhức nên bây giờ nội lực nàng có thể phát ra không đủ bốn phần!

Mẹ nó, đúng là như người già mà.

Từ lúc gặp được Hách Liên Quyết, nàng đã cảm thấy mình yếu ớt hơn.

Lúc này, Hách Liên Quyết kéo nàng sang bên trái để tránh, đất đá rơi xuống nhưng lại không thể đập trúng bọn họ.

Oành một tiếng, đỉnh đầu bọn họ xuất hiện một luồng ánh sáng lớn, Lâu Thất cắn răng kêu lên: ”Có cửa ra!”

Vừa dứt lời, Hách Liên Quyết liền kéo lấy nàng nhảy lên, mũi chân hắn chạm lên hòn đá để mượn lực, giống như đang đạp lên chiếc thang mây, không tốn chút sức nào liền có thể đưa nàng bay lên khỏi hang.

Sát bên có tảng đá sắc nhọn rơi xuống sượt qua hai người, Lâu Thất cúi đầu nhìn, đám đĩa phía dưới gần như đều bị vùi lấp, cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy mặt trời.

Lúc chân đã chạm đất an toàn, Lâu Thất cảm giác không thể tin được những chuyện vừa xảy ra.

”Chúng ta cứ thoát ra như vậy sao?” Nàng sưng người hỏi.

Y phục của Hách Liên Quyết không hề bị bẩn, vẫn vô cùng sạch sẽ, ánh mắt của hắn vẫn như cũ, lườm nàng, ”Chẳng lẽ Lâu cô nương vẫn muốn ở lại dưới đó?”

Nàng vội vàng lắc đầu: ”Ta không quen luyện nơi đó đến vậy!” Nàng nhìn hắn rồi tán thưởng: ”Hách Liên

Quyết, người đứng là lợi hại, sao người biết tầng đất phía trên này rất mỏng?”

Nếu như cái động kia cách mặt đất rất xa, thì tuyệt đối không thể dùng chiêu này.

Nghe nàng hỏi như vậy, Hách Liên Quyết cực kì lạnh nhạt, nói: "Vừa rồi trên đầu có rễ cây Phượng Vĩ Thảo. Cây này trời sinh rễ đã không dài, nếu có thể nhìn thấy rễ cây như vậy chắc chắn ngay phía trên chính là mặt đất."

Phượng Vĩ Thảo...

Lâu Thất nhin không được giơ ngón tay cái với hắn, người này quả thực chính là một nhân tài siêu cấp!

Hắn nhìn nàng: "Bụng Lâu cô nương còn đau không?"

Lâu Thất lập tức nằm xuống đất, ôm bụng, "Đau chết mất, mau lên, mau nhìn xem nơi này có phải nơi phong thủy bảo huyết không, có thích hợp chết hay không..."

Mắt nàng đảo quanh, nhìn rõ toàn cảnh bốn phía.

380. Chương 380

Nhìn như vậy nàng mới yên tâm. Trời trong mây trắng, cây xanh bóng mát, hoa cỏ khắp nơi.

"Nhìn thấy không, đây mới là cách mở mắt chính xác..." Chưa nói dứt lời, nàng đã ngửi được một mùi hôi thối, lập tức xoay người bò lên.

Ở bên còn lại mà nàng không nhìn thấy được, một cái hồ nhỏ đã thành một cái đầm nước đọng, bên trên có xác động vật đang nổi, xác đã ngấm đến thối rữa, ruồi bay tới bay lui, mùi hôi chính là phát ra từ chỗ đó.

Thật là, ở trên núi phong cảnh đẹp như vậy mà lại có một cái đầm nước đọng hôi thối phá hỏng phong cảnh như thế, đúng là khiến người ta rất muốn chửi bậy, mà nàng vừa nãy lại nằm ở bên cái hồ thối này một cách ngốc nghếch.

Cũng là do nàng ngu, trước đây dưới đất có nước thấm xuống, phía trên chỗ này chắc chắn là có nước mà, điều này mà cũng không nghĩ tới.

Thấy bộ dạng nàng như vậy, Hách Liên Quyết không nhin được mà ôm trán. Sau đó hắn thấy Lâu Thất bịt mắt, giọng nói ngạt ngạt vì bị bịt lại: "Hách Liên Quyết, ngại quá, ta cho người thấy chết vì ngu là như thế nào..."

"Ha ha."

Hách Liên Quyết phì cười, mới đột nhiên sững người, hần từng cười như vậy lúc nào? Hần dẫn khoe miệng xuống, ngón tay cái đưa lên chặn trên môi, nhìn xung quanh, nói chậm rãi: "Nơi này, đại hung."

Lâu Thất cũng không để ý bụng đang đau nữa, nhảy lên, trừng lớn mắt nhìn hần: "Người còn biết xem phong thủy?"

"Phong thủy?" Hách Liên Quyết lần này đúng là không cười nổi, hần đường đường một... lại bị nói thành xem phong thủy rồi!" Lâu cô nương định an nghỉ ở đây à?"

"Nếu người đã nói ở đây là nơi đại hung, vậy ta sao có thể chết ở đây chứ?" Lâu Thất vẫn ôm bụng: "Hách Liên Quyết, lần này rất vui được quen biết người, nhưng hiện giờ ta phải đi tìm nơi an nghỉ, chúng ta cáo biệt tại đây thôi..."

Tuy hiện giờ Hách Liên Quyết không ra tay với nàng, nàng cũng rất muốn thăm dò tin tức của Đại Lục Long Ngâm từ miệng Hách Liên Quyết, nhưng giờ bụng của nàng vẫn đang rất đau, cũng không biết có phải thật sự sẽ chết không. Bất kể thế nào, nàng phải tìm một nơi an toàn nghiên cứu xem có thể chữa khỏi cho bản thân không rồi nói.

"Người không tin Tuyên Tâm đó sẽ khiến người nổ tung thân thể mà chết ư?" Hách Liên Quyết nhìn nàng.

Lâu Thất sững sờ: "Không phải không tin, hiện giờ bụng ta rất đau."

"Vậy tại sao người không sợ? Người không sợ chết?" Đây là việc khiến Hách Liên Quyết cảm thấy rất kỳ lạ, nàng ta vẫn luôn nói phải tìm một nơi phong thủy tốt để chôn cất, nhưng một nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi như nàng ta biết bản thân nuốt nhâm thứ có thể chết người, lẽ nào không nên sợ đến mức mặt mày thất sắc, hoang mang sợ hãi ư? Hơn nữa, hần rõ ràng là biết gì đó, lẽ nào nàng ta không nên mau chóng hỏi hần có biết làm thế nào để cứu nàng ta không?

Phản ứng của nàng ta không đúng, hoàn toàn không đúng, không hợp lẽ thường.

Người như vậy, nếu không phải gốc thì chính là có một trái tim mạnh mẽ, không sợ tử vong.

Nàng là kẻ gốc ư? Rõ ràng là không phải, nàng chính là kiểu thứ hai.

Nếu nàng đúng thật là người như vậy...

Không thể không nói, hần có chút hứng thú muốn nhìn thấy khoảnh khắc nàng chết sẽ có biểu cảm như thế nào.

"Ai nói ta không sợ chết?" Lâu Thất la lên, lúc ngẩng đầu đã chuyển thành vẻ mặt bi thương sợ hãi, trong lòng tỏ ra oán thâm với màn biểu diễn khoa trương của mình: "Hách Liên Quyết, người cứu ta đi, cứu ta

đi!”

Hách Liên Quyết: ”...”

”Màn biểu diễn này có phải quá khoa trương rồi không? Được rồi, nói thật nhé, Hách Liên Quyết, thứ này có cứu được không?” Lâu Thất thu lại về mặt đầy kinh hãi, nghiêm mặt: ”Người đặc biệt đến đây vì thứ này, nhưng hiện giờ cũng hết cách phải không? Nếu ban đầu ta mà biết thì ta nhất định sẽ tranh với người, nhưng giờ cũng không còn cách nào. Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, nếu người biết làm sao loại bỏ được tính của Tuyên Tâm thì mau nói với ta đi? Người xem người anh tuần phóng khoáng như vậy, phong lưu hào phóng, thiên hạ vô song, ai thấy cũng thích, bách thú gặp cũng không nở chạy đi, đĩa đeo lên cũng không chịu xuống...”

Hách Liên Quyết: ”...”

Đây thật sự là đang khen người khác à?

Hắn đang muốn nói thì Lâu Thất đột nhiên mặt hơi biến sắc, vươn tay ra hiệu hắn dừng lên tiếng. Hách Liên Quyết dừng ánh mắt hỏi: ”Chuyện gì thế?”

Lâu Thất cũng không biết chuyện gì, nàng đột nhiên nghe thấy một loạt âm thanh kỳ quái, hình như là có gì đó đang nứt ra, hơn nữa còn là cảm giác vừa dày vừa nặng, loại cảm giác này giống như sắp trời long đất lở vậy.

Đất... lở!

”Không đúng, chạy mau!”

Một tiếng của nàng hét lớn, lập tức quay người chạy như bay về phía dưới núi.

”Đại Bạch! Đại Bạch!” Trong quá trình chạy nhanh xuống dưới núi, nàng lớn tiếng gọi Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương đó.

Không đúng không đúng, quá sai rồi, thứ nàng nghe thấy đúng là âm thanh mặt đất đang nứt ra, chính là ở dưới chân của họ! Ngọn núi này vốn dĩ chính là có khe nứt và động lớn dài như vậy, vừa nãy lại bị Hách Liên Quyết đánh vỡ ra một cái hố lớn, hiện giờ có khi nào bên dưới còn có một động rộng khổng lồ đang sắp sụp xuống không?

Nhưng Lâu Thất vào lúc này cũng cảm thấy rất là kỳ lạ, tại sao, tại sao nàng có thể nghe được rõ ràng như vậy? Nội lực của Hách Liên Quyết chắc là còn thâm hậu hơn nàng, mà hắn lại không nghe thấy! Lẽ nào là...

Trên trời truyền đến một tiếng ưg kêu, suy nghĩ của Lâu Thất đã bị cắt ngang vào lúc này.

Sườn núi dưới chân đột nhiên chấn động, khiến họ suýt chút nữa đã không thể đứng vững mà ngã xuống.

”Địa chấn, là địa chấn!” Khốn kiếp, thế mà lại gặp phải địa chấn rồi! Là vì động rỗng trong núi này sắp sụp đã gây nên địa chấn, hay là thường có địa chấn nên đã tạo thành những động rỗng đó?

”Địa chấn? Là ý gì?” Hách Liên Quyết đi theo bên cạnh nàng, tốc độ rất nhanh, nhưng người thì lại tỏ ra rất thông dong, giống như đi dạo trong sân vắng vậy.

”Động đất đó, người không biết à?” Lâu Thất quay người nhìn, thấy bên trên có đá ào ào lăn xuống dưới, trong tai lại nghe thấy âm thanh nứt toác dưới chân càng lúc càng lớn, trong lòng không tránh khỏi cũng có chút hoảng sợ. Nếu thật sự gặp phải địa chấn lớn, thì dù họ có khinh công cũng không có cách nào chạy thoát, vì họ không thể nào rời khỏi mặt đất mãi được: ”Đại Bạch, mau đến đây, mau xuống đây!”

Lúc này nàng rất vui mừng vì lần này có mang theo Đại Bạch ra ngoài.

”Bịch!”

Một tảng đá cao gần bằng hai người bỗng nhiên đổ xuống, đập trúng hai cái cây.

Mặt đất chấn động càng lúc càng lớn, cảm giác cả ngọn núi đều đang chấn động, chim chóc trong núi rừng đều nhao nhao bay lên trời, còn cả những động vật chạy ra ngoài một cách hoảng loạn.

Họ lao như bay xuống dưới núi nhưng thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện một vết nứt, theo sự chấn động mà càng lúc càng nứt rộng, hình thành một khe nứt khá sâu! Trong nháy mắt đã mở rộng đến mức khinh công của họ không thể nào bay qua được!

”Mẹ kiếp, ít nhất là cấp bảy!”

Cây cối đứt ngang, đá tiếp tục lăn xuống, mặt đất nứt ra, cát bay đá chạy. Trong một vùng hỗn loạn, Lâu Thất giận dữ mắng trời, không phải chơi nàng như vậy chứ, vừa chui ra từ trong hố đĩa, giờ lại tới địa chấn!

”Đại Bạch! Cái đồ không đáng tin cậy!”

Nàng vừa gọi vừa dùng nội lực phát ra mấy âm thanh tương tự như tiếng ưng kêu.

Vừa nãy đã nghe thấy tiếng kêu của Bạch Ưng Vương rồi, bay tới mà lâu như vậy ư?

Một tiếng ầm ầm, cả ngọn núi đều đang rung lắc.

Ở phía sau họ có một tảng đá lớn đang lăn xuống với tốc độ nhanh, mà họ đã sắp lao đến phía trước khe nứt đó, có đá bay và cây gãy đang lăn xuống, thanh thế kinh người.

”Qua bên này.”

”Nhiều rắn bò ra quá!” Lâu Thất đang định lướt qua đó thì thấy một đám rắn lớn cũng đang chạy thoát thân!

Lẽ nào trời muốn diệt nàng ư?

Đúng vào lúc này, trên đầu có bóng râm lớn đổ xuống, Lâu Thất vui mừng, ngẩng đầu thì nghe mấy tiếng ưng kêu. Đại Bạch tựa như anh hùng từ trên trời lao xuống, Lâu Thất huyết sáo một tiếng, bay người bỏ nhào lên người nó.

Còn chưa đợi nàng gọi, Hách Liên Quyết đã nhẹ nhàng bay lướt lên, đáp xuống bên cạnh nàng với dáng vẻ đẹp đẽ, còn đứng rất vững.

381. Chương 381

Áo bào màu trắng tung bay, giống như trích tiên chuẩn bị bay lên trời.

Lâu Thất đưa mắt nhìn hắn, sau đó dựa vào lưng chim ưng nhẹ nhàng thở hắt ra.

Một luồng ánh sáng bạc bay lên, U U cũng đã vượt qua cửa ải cuối cùng rồi.

Ứng Vương mang bọn họ bay lên trên không trung, quanh quẩn ở đó. Bởi vì thân thể nó rất to lớn nên Lâu Thất ngồi ở bên trên cảm thấy rất vững vàng, đương nhiên, nếu gió không lớn như vậy thì tốt hơn.

Núi ở phía dưới đều bị phá hủy cả một mảng lớn, Lâu Thất cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng điều nàng lo lắng nhất lúc này chính là an nguy của đám người Trần Thập và Thiên Ảnh. Nếu như bọn họ vẫn ở dưới đó để cứu nàng thì lúc này hắn là đã lành ít dữ nhiều rồi.

”Bây giờ ngươi muốn trở về tìm bọn họ sao?” Hách Liên Quyết nhìn thấu ý đồ của nàng.

”Ngươi không lo lắng cho hai tên thị vệ của ngươi sao?”

”Bọn họ sẽ không có chuyện gì đâu.”

”Vì sao?” Sao hắn lại có thể khẳng định như vậy?

Hách Liên Quyết bình tĩnh chỉ xuống dưới núi, nói: "Thấy" không, thứ có vấn đề chính là chỗ núi này." Cũng chính là dốc núi mà bọn họ vừa đứng. Mà ở phía bên kia dốc núi lại bình tĩnh lạ thường.

"Ở dưới này có rất nhiều cỏ đuôi phượng. Nơi cỏ đuôi phượng mọc rậm rạp như này thì mặt đất sẽ trở nên trơn trượt, rất dễ bị sụp xuống. Nhưng ở phía bên kia, cỏ đuôi phượng ít hơn, cho dù bọn họ ở trong hang động đó thì cũng sẽ không xảy ra chuyện gì được, bởi vì động kia cách mặt đất rất xa."

Lâu Thất không thể thừa nhận hẳn phân tích rất có đạo lý. Ứng Vương quanh quẩn trên không trung một lúc rồi, nhưng Lâu Thất vẫn không tìm được vị trí trước đó của bọn họ, điều này chứng minh ngọn núi này rất lớn.

"Bạch Ứng Vương, đây là chim ưng do người thuần hóa sao?" Hách Liên Quyết hỏi.

Lâu Thất lập tức lắc đầu: "Sao có thể như vậy được? Đây là thứ người khác đưa tặng cho chủ tử của chúng ta." Nàng không nuôi, còn chưa từng cho nó ăn lần nào, nhưng nó lại thật sự thuần phục nàng, nhưng nàng cũng không muốn nói cho Hách Liên Quyết biết quá nhiều.

"Chủ tử của người là Đế Quân của Phá Vực sao?" Câu hỏi này của Hách Liên Quyết giống như một lời khẳng định chắc chắn, không phải là câu hỏi đơn thuần.

Lâu Thất cũng không có gì ngạc nhiên, hẳn có thể đoán ra được là rất bình thường. Đây là Hoang Nguyên của Phá Vực, mặc dù gần Thất thành, nhưng việc tặng Thất thành cho nàng thì Trầm Sát vẫn chưa công bố ra ngoài, cho nên nơi này vẫn được tính là địa bàn của Trầm Sát. Chưa kể bọn họ lại có thể mang theo nhiều người tới đây, hơn nữa ba mươi mấy người đó đều có dáng vẻ thuần thực như binh lính trong quân đội. Ở Phá Vực, có thể lấy ra một lần nhiều người như vậy thì cũng có không ít thế lực làm được, nhưng có tổ chức binh lính như vậy thì chỉ có thành Phá Vực mới lấy ra được mà thôi.

"Người biết chủ tử chúng ta sao?"

"Không biết, nhưng hẳn rất nổi tiếng."

Lâu Thất không nhận được, khách sáo nói: "Vậy lần này người chỉ tới tìm Tuyên Tâm Dược Thi thôi sao? Đồ vật đó rốt cuộc có tác dụng gì vậy?"

Hách Liên Quyết thản nhiên trả lời lại, không chút che giấu: "Nếu như là Dược Thi thì đương nhiên phải dùng để mở khóa rồi."

"Vật đó sao mở khóa được?" Lâu Thất ngăn người. Vật đó chỉ giống như một cái chốt bé bằng hạt đậu, bên trong có một viên Tuyên Tâm, giống hệt viên thuốc mà thôi. Mở khóa kiểu gì chứ?

"Đương nhiên là phải mở theo cách đặc biệt rồi." Điểm này thì Hách Liên Quyết lại không nói rõ ràng với nàng. Trên thực tế, hẳn cảm thấy hiện tại hẳn đã nói nhiều hơn trước kia rất nhiều rồi...

”Sao vật đó lại ở chỗ này? Là của người sao?” Lâu Thất hỏi.

Đương nhiên nàng biết Tuyền Tâm Được Thi không thể nào là của hần được, nếu không thì hần cần gì phải tới đây tìm. Nếu như hần là người đến từ đại lục Long Ngâm thì hần là vậy này do người khác từ đại lục Long Ngâm đưa tới, sau đó không hiểu vì sao lại bị giam trong khe đá kia.

”Nếu ta tìm thấy thì nó là của ta rồi.” Hách Liên Quyết nói.

Lâu Thất nhếch miệng: ”Cho nên ta tìm được thì nó cũng là của ta sao? Ta nói không sai chứ? Nhưng ngoài tìm Tuyền Tâm Được Thi, ngươi thật sự không muốn tìm thứ gì khác sao?”

”Lâu cô nương, cô không cảm thấy bản thân hỏi quá nhiều rồi sao?”

Trong lòng Lâu Thất có chút tiếc nuối, đáng tiếc, tên nhóc này nhìn như bạn bè tốt, nhưng lại không nói cho nàng biết chuyện gì cả, che giấu rất kĩ, mấy thứ hần nói cho nàng biết đều chẳng có tác dụng gì.

Cũng là một người khó lường...

Nói đến khó lường, nàng cảm thấy Trầm Sát còn thẳng thắn hơn một chút, lòng dạ cũng không đến mức khó lường như vậy. Từ trước tới nay hần luôn yêu ghét rõ ràng, chán ghét thì sẽ trực tiếp ra tay tiêu diệt, đủ ngang ngược, đủ thẳng thắn.

Nghĩ như vậy, Lâu Thất cảm giác nam nhân của mình vẫn là tốt nhất.

Thấy vào lúc này mà Lâu Thất lại thất thần, trên mặt nàng đột nhiên hiện ra một nụ cười, nụ cười kia khiến Hách Liên Quyết có chút khó chịu, hần định lên tiếng nói chuyện, nhưng Bạch Ưng Vương lại đột nhiên chao đảo, thân hình bay ra ngoài, hạ thấp xuống, đôi cánh khổng lồ quét qua một cây đại thụ to lớn, ”rầm” một tiếng, cây đại thụ kia trực tiếp bị gãy hơn phân nửa, rơi xuống dưới, lộ ra hai con thỏ rừng màu xám.

”Có chuyện gì vậy?”

Lâu Thất nhíu mày lại, nhưng rất nhanh, nàng nghe được một âm thanh kì quái. Đó không phải là âm thanh mặt đất nứt ra, mà đó là âm thanh tĩnh điện dao động, có chút chói tai. Nhưng sau khi nhìn phản ứng của Bạch Ưng Vương, nàng chợt nhận ra sóng âm này dường như có tác dụng quấy rối và kích thích thần kinh của động vật.

Bởi vì sóng âm này nên Bạch Ưng Vương nhanh chóng mất đi thăng bằng, bay lảo đảo trong không trung, lắc lư trái phải, giống như uống say vậy. Lâu Thất ngồi trên người nó cũng bị chao đảo, ngã trái ngã phải. Đột nhiên, Bạch Ưng Vương bay vụt xuống bên cạnh, Lâu Thất kêu lên một tiếng, cả người trượt xuống dưới đất giống như trượt cầu trượt.

”Ôi mẹ ơi, ta không muốn ngồi cầu trượt...”

U U nắm chặt quần áo của nàng, dáng vẻ kia giống như muốn kéo nàng lên, nhưng cơ thể nó quá nhỏ, không kéo nổi nàng.

Lâu Thất cảm thấy chân động đã ngừng lại, nàng không khỏi vui mừng. Nếu không ngừng lại thì e rằng nàng đã ngã chết rồi. Trước mặt của mấy thảm họa tự nhiên như thế này, võ công cũng chỉ là hạt bụi mà thôi, không đáng nhắc đến. Nếu như cả ngọn núi lửa bị chấn động đến mức thay đổi trạng thái thì kinh công cũng có tác dụng gì? Lần này nàng thật sự rất sợ bị mấy khe hở kia nuốt chửng.

Lúc này nàng không sợ bị trượt xuống nữa, nhưng nàng vẫn cố tình tỏ ra yếu thế trước mặt Hách Liên Quyết, vui mừng hết lớn lên.

Nhưng bạn nhỏ Lâu Thất trước giờ chưa từng nghĩ đến việc bản thân mình vốn không có năng lực diễn xuất, biểu cảm của nàng chỉ có thể lừa gạt được mấy người ngây thơ đơn thuần như Ứng, Trần Thập mà thôi. Còn những người thông minh như Trầm Sát và Hách Liên Quyết thì ai tin vào diễn xuất của nàng chứ?

Thấy nàng tiếp tục diễn xuất, Hách Liên Quyết đen mặt lại. Hắn rất muốn không để ý tới nàng nữa, kệ cho nàng rơi xuống, nhưng nhìn nàng bị trượt xuống như vậy, hắn vẫn không nhịn được mà ra tay.

Hắn kéo cổ áo của nàng, xách nàng lên. Bạch Ứng Vương khẽ run rẩy, thân thể to lớn nhanh chóng vọt vào một khe núi hẹp, tốc độ rất nhanh. Lúc này hắn muốn nhảy xuống đất cũng không được, bởi vì mặt đất đã bị chấn động đến mức nhấp nhô, tạo thành rất nhiều hố to, nhảy xuống đó không chết thì cũng tàn phế.

Hình ảnh của cây cối hai bên nhanh chóng lướt qua, có không ít cây bị cánh của Bạch Ứng Vương làm gãy, lá cây rụng lên đầu bọn họ. Hách Liên Quyết nắm chặt eo Lâu Thất, trốn trên lưng Bạch Ứng Vương.

Nhất thời, Lâu Thất có cảm giác giống như bản thân đang được đóng phim hành động, thỉnh thoảng còn có mấy quả trứng chim rơi trên đầu nàng. Đó là tổ chim ở trên mấy cái cây bị gãy rơi xuống. Nàng dùng tay nhanh chóng bắt được bảy, tám quả, sau đó thu vào trong ngực. Trước kia nàng ở trong rừng rậm nhiều nên đã tạo thành một thói quen phản ứng theo bản năng rồi, nàng không biết về sau sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên giữ lại mấy thứ này coi như lương thực cũng tốt.

Hách Liên Quyết hoàn toàn không nhìn thấy động tác này của nàng, bởi vì lúc này hắn đang mãi giúp Lâu Thất cản trở đám cành cây và lá khô do mấy cái cây bị đổ kia rơi xuống.

Nếu gương mặt của một nữ tử bị lưu lại vết thương thì không tốt chút nào. Hắn lại dành thời gian liếc qua Tử Vân Hồ, chỉ thấy nó chăm chú nín lấy mắt cá chân Lâu Thất, không buông lỏng chút nào.

”Người đúng là kẻ không đáng tin!”

Lâu Thất vô cùng tức giận. Ai nói với nàng Bạch Ứng Vương này nhanh nhẹn dũng mãnh, có thể chống

chọi với thiên quân vạn mã vậy?

Nhưng sóng âm vừa nãy đúng là rất kì quái, nàng cũng không biết nó truyền từ đâu tới, không biết từ thứ gì phát ra, tại sao lại có lực công kích với Bạch Ưng Vương như vậy? Trong khi đó, hai người bọn họ đều không có chuyệ ngì, mà Hách Liên Quyết thì hình như không nghe thấy âm thanh đó...

Trước mắt là một mảnh u tối, Bạch Ưng Vương thật sự lao vào trong một khe hẹp, sau đó đầu đụng phải vách đá, thân thể cao lớn ngã "rầm" xuống đất, cuối cùng ngất xỉu tại chỗ.

Một con chim lớn như vậy lại bị đập đầu vào đá mà ngất đi...

Hai người một cáo bị rơi xuống đất, Lâu Thất và U U đều lăn trên mặt đất vài vòng, lúc bò dậy thì cả người đầy bụi đất, đầu tóc rối bời.

"Phi, phi!"

Lâu Thất không cẩn thận cắn phải một miếng bùn đất, lông của U U cũng trở nên dơ dáy bẩn thỉu, nhưng khi bọn họ ngẩng đầu nhìn Hách Liên Quyết thì thấy một thân áo trắng của hắn vẫn sạch sẽ, phong thái vẫn nhanh nhẹn như cũ...

Chắc chắc, đúng là không công bằng...

Nàng đi qua kiểm tra cho Bạch Ưng Vương một chút, thấy nó chỉ bị hôn mê bất tỉnh nên trong lòng lập tức thả lỏng, lúc này mới có tâm tư dò xét hoàn cảnh xung quanh.

Vừa dò xét, Lâu Thất không khỏi tức đen cả mặt. Bọn họ đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa! Vừa thoát được một cái hố thì lại rơi vào khe ngầm...

Khe ngầm này có lẽ đã tồn tại từ lâu rồi nhưng bởi vì động đất nên càng sâu hơn, vách tường cao hơn nghìn mét, thẳng tắp, không có cách nào leo lên được.

Trong khe ngầm này có cây cối rất dài, nhưng bởi vì trận động đất lúc nãy mà khắp nơi đều trở nên hỗn loạn, rất nhiều thứ đều bị bùn đất che lấp. Mặt đất trong khe cũng không hề bằng phẳng, cứ cách một đoạn lại có một cái hố, cái loại dây leo quấn chằng chịt khắp nơi, mà trong khe này còn có mùi ẩm mốc rất nồng.

"Xong đời rồi, hiện giờ không lên được nữa!" Lâu Thất cảm thán một tiếng, ngã lên trên lưng Bạch Ưng Vương.

"Ô ô" U U cũng học theo nàng, ngã lên thân Ưng Vương.

Hách Liên Quyết thấy thần thái của một người một cáo này, không khỏi lắc đầu: "Chờ Bạch Ưng Vương tỉnh lại là có thể đi lên rồi."

Lúc này, hắc đột nhiên nhíu mày: "Bụng ngươi hết đau rồi sao?"

Lâu Thất sững sờ, ngồi bật dậy, sờ lên bụng, kinh ngạc nói: "Ồ, đúng vậy, thật sự hết đau rồi!" Hết đau rồi, chẳng lẽ nàng sẽ chết sao?

"Đưa tay ra cho ta xem một chút."

Lâu Thất chớp mắt: "Ngươi biết y thuật sao?"

Hách Liên Quyết hành động rất nhanh, lập tức giữ tay nàng lại, bắt mạch cho nàng.

382. Chương 382

Lúc đầu, Lâu Thất muốn thu tay lại, sau đó suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới không nhúc nhích nữa.

Hách Liên Quyết cup mắt xuống, im lặng bắt mạch cho nàng, nhưng rất nhanh, hắc mở to hai mắt khiếp sợ nhìn nàng, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

"Sao rồi?" Lâu Thất cảm thấy không có chuyện gì lớn, nhưng bị biểu cảm của hắc khiến cho không nhịn được mà run lên. Về mặt này là có ý gì, chẳng lẽ nàng thật sự không sống được lâu nữa sao?

Sắc trời tối dần, ánh sáng yếu ớt chiếu vào gương mặt anh tuấn vô song của hắc, lộ ra vẻ thâm trầm, nhưng vẫn anh tuấn vô cùng.

"Ngươi..." Hách Liên Quyết không ngờ nàng lại như thế, quả thực khiến cho người ta không cách nào tin được, hắc cảm thấy câu nói tiếp theo có chút khó khăn: "Ngươi hấp thu Tuyên Tâm rồi..."

Đúng vậy, vốn dĩ người nuốt phải Tuyên Tâm thì hắc là sẽ phải chết nhưng bây giờ trong cơ thể nàng lại không có bất kỳ sự xung đột nào, ngược lại còn khỏe mạnh hơn. Có thể nói, thể chất mạnh mẽ như vậy trước giờ hắc chưa từng gặp...

Cũng không biết trước khi nuốt Tuyên Tâm thì nàng đã có thể chất như vậy hay là sau khi nuốt Tuyên Tâm thì thể chất của nàng đã mạnh mẽ hơn?

Nhưng cho dù như thế nào thì hắc cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Chỉ là thân thể của nàng bây giờ quả thật rất tốt, không có chút nào không ổn.

”Cái gì?” Lâu Thất ngẩn người nhìn hấn, nàng cũng không thể tin được là nàng lại không có chuyện gì. Nhưng hiện giờ nàng cũng cảm thấy bản thân mình chẳng có chuyện gì cả, hơn nữa cả người còn khỏe hơn rất nhiều, tai thính mắt tinh.

Đúng, tai thính!

Lâu Thất vừa nghĩ tới từ này, quả nhiên cảm nhận được rất rõ ràng.

Trước đó nàng đã có thể nghe thấy âm thanh mà Hách Liên Quyết không nghe được, nàng còn cảm thấy rất kì lạ, nhưng hiện giờ thì nàng hiểu rồi, có lẽ là do nàng nuốt phải Tuyền Tâm, trong Tuyền Tâm có linh dược gì đó có thể đề cao thính giác cho nên thính giác của nàng hiện giờ tăng lên rất mạnh. Ngay cả sóng âm mà chỉ động vật mới có thể nghe được thì hiện giờ nàng cũng có thể nghe được rồi.

Vậy liệu có chức năng nào mạnh mẽ hơn mà nàng chưa phát hiện ra hay không?

Lâu Thất nghĩ đến đây, suýt nữa thì không kìm chế được sự vui vẻ trong lòng mà nhảy dựng lên, hét lớn vài tiếng. Có lẽ là nàng phải hét mấy tiếng ”Lão đạo sĩ thối vạn tuế” cũng nên. Nhất định đây là do hiệu quả của mấy thứ thuốc tẩm mà ông ta đưa cho nàng, thay đổi thể chất của nàng, khiến máu của nàng đã mang theo được tính, ngoài ra còn có thể dung nạp được các loại thuốc khác, hấp thu cả Tuyền Tâm. Nhưng được tính của Tuyền Tâm này thật sự quá mạnh, cho nên trước đó nàng mới đau bụng lâu như vậy. Có lẽ muốn hấp thu hoàn toàn nó thì cần phải có thời gian.

Nhưng cho dù như nào thì hiện giờ nàng cũng rất vui vẻ, đáng tiếc lại không có ai chia sẻ cùng với nàng, nàng vẫn phải giả vờ ngây thơ, không thể để cho Hách Liên Quyết phát hiện quá nhiều được.

Nàng nhìn sang Hách Liên Quyết, thấy ánh mắt hấn lóe lên tia sáng lạnh lẽo, nàng thầm kêu không ổn, chẳng lẽ vì nàng hấp thu được hiệu của Tuyền Tâm nên hiện giờ nàng đã trở thành vật dẫn để hấn ”mở khóa” cái gì gì đó của hấn rồi sao? Nếu Hách Liên Quyết thật sự coi nàng là vật ”mở khóa” thì hấn có đưa nàng đến đại lục Long Ngâm không? Hay là hấn muốn mạng của nàng? Lúc này, Lâu Thất không muốn có quan hệ thù địch gì với hấn, bởi vì võ công của Hách Liên Quyết thật sự quá cao, nàng cũng không xác định được bản thân mình có thể đánh thắng được hấn hay không, hơn nữa, nàng cũng không có chút hiểu biết nào đối với đại lục Long Ngâm kia...

”Người có thể hấp thu Tuyền Tâm sao? Chẳng lẽ thể chất của người chính là thể chất trong truyền thuyết?” Hách Liên Quyết nhìn nàng, hơi nhú mày.

”Thể chất trong truyền thuyết? Thể chất gì mà lại hấp thu được Tuyền Tâm vậy?” Lâu Thất căng thẳng vô cùng, thật ra đã rất lâu rồi nàng không có tâm lý đề phòng đối với một người như vậy. Lúc đầu thì còn có Trầm Sát, nhưng nàng biết nàng có tác dụng rất lớn với hấn, cho nên sẽ không có vấn đề gì, về sau hấn lại càng lúc càng dung túng nàng, để cho nàng không có cơ hội đề phòng nữa.

Bây giờ nghĩ lại, nàng cảm thấy giữa nàng và Trầm Sát cũng khá thuận lợi...

Nàng còn tưởng rằng vì trước kia nàng tắm bằng nước thuốc của lão đạo sĩ nên mới như vậy, nhưng nghe lời của Hách Liên Quyết thì chẳng lẽ còn có bí mật gì liên quan tới thể chất trong truyền thuyết sao?

”Được Hải.” Hách Liên Quyết chậm rãi nói: ”Trong truyền thuyết có một loại thể chất gọi là Được Hải Chi Thể, loại thể chất này không sợ độc dược, cũng là bách độc bất xâm bẩm sinh, hơn nữa còn là thuốc bổ, cho dù dùng các loại dược liệu khác nhau cùng lúc thì vẫn có thể hấp thu toàn bộ.”

”Đó không phải là dược nhân sao?” Lâu Thất kinh sợ, nếu như cơ thể nàng có tác dụng hấp thu các loại dược hiệu thì đúng là vô cùng phù hợp với miêu tả của thể chất Được Hải này.

”Người cũng có thể nói như vậy.” Hách Liên Quyết nhìn nàng: ”Quan trọng nhất chính là người có biết thể chất Được Hải có tác dụng gì không?”

Lâu Thất lắc đầu.

Hách Liên Quyết im lặng nhìn nàng, sau đó không nói gì nữa. Lâu Thất đón ánh mắt của hắn, không hề tránh né. Sau khi tiếp xúc với Hách Liên Quyết, nàng cảm thấy dường như nàng được biết thêm một thể giới khác, phát hiện trên đời này còn rất nhiều chuyện nàng không hiểu rõ, điều này cũng khiến cho nàng biết thêm một chút về đại lục Long Ngâm. Bọn họ thật sự chưa chuẩn bị kỹ càng, ở nơi đó quả thật có quá nhiều thứ mà bọn họ không hiểu...

Nàng không muốn trốn tránh, cũng không muốn hỏi hắn muốn làm gì nàng. Có đôi khi, bản thân càng suy nghĩ nhiều, càng hỏi nhiều thì sẽ càng chết nhanh, ngược lại, nếu bản thân luôn tỏ ra ngây thơ thì có lẽ đối phương sẽ tha cho một mạng...

Chỉ là Hách Liên Quyết là người có tâm tư thâm trầm, nàng cũng không dám khẳng định hắn có làm gì nàng hay không.

Hai người nhìn nhau rất lâu, sắc trời càng lúc càng tối, U U ở bên cạnh bắt đầu cắn vấy Lâu Thất.

Hách Liên Quyết dời mắt đi, một lúc sau mới nói ra: ”Làm con chim ưng kia tỉnh lại, mau chóng ra ngoài đi.”

Lâu Thất nhẹ nhàng thở hắt ra, vui vẻ đáp lời: ”Được!”

Nàng đi đến đầu bên kia, vỗ vỗ đầu Bạch Ưng Vương, gọi vài tiếng, nhưng lại không có động tĩnh gì: ”Gọi không dậy, chắc một lúc nữa nó mới tỉnh.” Nàng cũng không muốn nói ra chuyện sóng âm vừa rồi, dù sao đó cũng là phỏng đoán của nàng mà thôi, nhưng lực công kích của sóng âm kia quả thực rất lợi hại.

Bóng đêm chậm rãi bao phủ, Bạch Ưng Vương vẫn không tỉnh lại, bọn họ chỉ có thể lựa chọn ở lại trong cái khe hẹp này cả một đêm mà thôi.

Hiện giờ không giống lúc trước ở trong ngọn núi kia nữa. Không biết bọn họ đã bay bao xa, nếu như đám người Trần Thập thoát hiểm thì cũng không thể tìm được nàng nhanh như vậy, cho nên nàng cũng không tránh được việc phải cùng Hách Liên Quyết qua đêm ở đây.

Mà khi bọn họ đi tìm nơi thích hợp để qua đêm thì Trầm Sát đã nhận được thư do Thiên Ảnh gửi về.

Hắn đứng bật dậy, tấu chương trong tay lập tức rơi xuống bàn, Nguyệt và Ứng nhanh chóng nhìn sang.

”Thất Thất xảy ra chuyện rồi?”

”Làm sao có thể? Đế Phi có bản lĩnh lớn như vậy, sao có thể dễ dàng xảy ra chuyện được?” Ứng nói.

Mặt Trầm Sát tối sầm lại: ”Có một nam tử bí ẩn không rõ lai lịch đi cùng nàng.”

Nguyệt khẽ giật mình, Ứng lại không nhin được, lên tiếng hỏi: ”Người không rõ lai lịch đó cũng xuất hiện giống như lúc Đế Phi xuất hiện sao?”

383. Chương 383

Lời nói này nói ra khiến Trầm Sát nghe vào có chút không vui, hắn lạnh lùng liếc Ứng một cái: ”Người nhớ kỹ, Thất Thất không phải là người lai lịch không rõ ràng, đừng có tùy tiện lấy con chó, con mèo ra đánh đồng với nữ nhân của bản Đế Quân.”

Ứng thấy hắn mặt lạnh như thế, ngượng ngùng cúi đầu. Trầm Sát cũng không nói chuyện về Lâu Huyễn Thiên cho bọn hắn biết. Tuy Lâu Thất khẳng định chắc chắn người có huyết mạch với nàng không thể nghi ngờ chính là đại ca nàng, nhưng tình hình Lâu gia bây giờ lại không rõ ràng, hắn không hi vọng Lâu Thất tự mình đi dán vào người ta. Nếu muốn nhận nàng, vậy thì phải do chính Lâu gia tự mình thừa nhận thân phận của nàng, có thái độ thể hiện ý muốn đón nàng trở về, nếu không, sẽ ủy khuất Lâu Thất.

Cứ cho là không có Lâu gia, thì Lâu Thất vẫn là Đế Phi của hắn, không phải một người lai lịch không rõ ràng. Phá Vực có thể làm nhà chồng của nàng, cũng có thể làm nhà mẹ đẻ của nàng.

”Chuẩn bị ngựa.” Trầm Sát hô một tiếng, bước nhanh ra hướng ngoài cửa.

Sao có thể rời đi như thế? Nguyệt và Ứng đều sửng sốt. Có dịch thừa truyền tin về, người của Thần Kiếm sơn trang rất nhanh sẽ đến thành Phá Vực. Thần Kiếm sơn trang này, Đế Quân cũng đã tiếp xúc rất lâu, cũng an bài rất lâu rồi, đó là nơi quan trọng để luyện binh của bọn họ, cũng là chuyện chính sự vô cùng trọng yếu.

”Chủ tử, Đế phi chắc chắn sẽ bình yên vô sự. Người của Thần Kiếm sơn trang đã đến rồi, chủ tử, lão trang chủ của Thần Kiếm sơn trang đồng ý hiệp đàm lần này cũng không dễ, nếu bọn họ đến mà không gặp được ngài, e là chuyện này sẽ xảy ra biến cố, chủ tử...” Nguyệt vội vã đi theo muốn khuyên can Trầm Sát. Bản lĩnh của Lâu Thất bọn hắn cũng biết rõ, sao có thể dễ dàng gặp chuyện không may được. Lời này với người

khác thì không tốt, nhưng đến cả ba mươi mấy người kia đều chết hết, Lâu Thất có thể sẽ gặp dữ hóa lành.

Bây giờ, đối với bản lĩnh của Lâu Thất, bọn hắc cũng đã khẳng định chắc chắn đến độ rất cao rồi.

Đế Quân quan tâm quá sẽ bị loạn.

Thế nhưng, bọn hắc đều chưa từng có nữ nhân, lại không biết quan tâm đến một người, nên bọn hắc cũng không biết, cho dù bản lĩnh của đối phương có cao đến đâu, khi nghe thấy đối phương xảy ra chuyện mà lại không có chút lo lắng nào, chỉ có tin tưởng đối phương không xảy ra chuyện gì, tình cảm không có thay đổi, vậy thì còn gọi gì là mùi vị của tình yêu? Còn có...

Mùi vị của sự ghen tuông nữa.

Trầm Sát làm như không nghe thấy, bước nhanh như bay ra ngoài điện.

Có người vội vã đi đến, hành lễ với Trầm Sát: "Đế Quân, phía Thất thành xảy ra động đất."

"Cái gì?"

"Động đất?"

Nguyệt và Ung cũng ngây ngốc. Bọn hắc đã từng nghe nói đến động đất, nhưng chưa từng trải qua. Ba năm trước, ở Đông Thanh cũng có một lần động đất, bọn hắc cũng biết. Lúc đó, một thành nhỏ của Đông Thanh bị phá hủy toàn bộ, nhà ở của dân chúng đều bị sập, núi nổ đất mòn, thương vong vô cùng nghiêm trọng. Hơn nữa, lúc đó ở đây còn có một vài cao thủ võ lâm không thể chạy thoát được, toàn bộ đều bị đè chết dưới phòng ốc.

Động đất, đáng sợ đến mức nào chứ?

Bây giờ Thất thành lại xảy ra động đất?

"Tình hình thế nào rồi?" Sắc mặt Trầm Sát cũng u ám, nặng nề. Thất thành, Lâu Thất chính là đang ở Thất thành đó.

Thế nhưng, nghe nói động đất sẽ ảnh hưởng đến ngàn dặm, tại sao bọn hắc ở đây mà một chút cảm giác cũng không có?

Thực ra, khi ở trong Cẩm Sơn, Lâu Thất cũng cảm giác được động đất lần này có thể sẽ rất lớn, nhưng sự thực lại nhỏ hơn rất nhiều so với suy đoán của nàng. Có điều, nàng ở trong núi, địa hình lúc trước của Cẩm Sơn này có rất nhiều chỗ trống bên trong, dưới chân núi có nhiều hang động trống, cho nên, động đất

sẽ làm những động đở sụp xuống, khiến ngọn núi này có vẻ hoang sơ tiêu điều. Những hang động lớn cũng từng cái từng cái một sụp xuống, tạo thành âm thanh chấn động, nên mới cảm thấy trận động đất này có vẻ rất mạnh.

”Bẩm Đế Quân, Trâu đại nhân đang kiểm kê lại, nhưng cơ bản cũng đã kiểm soát được, chỉ có vài tòa nhà đang xây bị sụp xuống, còn tường thành và những tòa nhà đã xây xong thì không có việc gì. Có một số hài tử và công nhân làm thuê bị thương.”

”Chủ tử, bên đó để thuộc hạ đi, thuộc hạ sẽ dẫn theo trăm người, một nửa ở lại giúp Trâu Lễ, còn một nửa sẽ vào núi tìm Đế Phi.” Ứng xung phong nhận việc.

Người đến báo tin hơi do dự một chút, nói: ”Ứng vệ đại nhân muốn vào chỗ nào trên núi? Lúc thuộc hạ đến đây có nghe người khác nói, Cầm Sơn đã bị sụp, đường vào núi cũng đã bị lấp, bây giờ không có cách nào vào núi được.”

”Cầm Sơn bị sụp?”

Vừa nghe được lời này, Trầm Sát đâu thể kiềm chế được nữa.

Thương vong của Thất thành lúc này, một chút hấn cũng không quan tâm, Lâu Thất lại đang ở Cầm Sơn, nàng lại ở chỗ đó.

Lúc này Nguyệt và Ứng cũng không dám nói bản lĩnh của nàng rất cao, chắc chắn sẽ bình yên vô sự nữa. Cả ngọn núi đều đã bị sụp xuống, võ công có cao đến đâu thì có tác dụng gì chứ?

Trước mắt bỗng có một thân ảnh màu đen thoáng qua, nháy mắt đã xuất hiện ở cửa đại điện. Âm thanh trầm thấp của Trầm Sát theo gió bay tới: ”Nguyệt ở lại tiếp đón người của Thần Kiếm sơn trang, Ứng dẫn theo hai trăm binh lính nhanh chóng đuổi theo.”

”Dạ.”

Giờ đây bọn hấn cũng chỉ có thể đồng ý như thế. Nếu Lâu Thất xảy ra chuyện gì, bọn hấn cũng không dám nghĩ tiếp nữa.

Trầm Sát cười Phi Ngân nhanh như chớp phi đến Thất thành. Nhưng lúc này cũng đã qua hoàng hôn, bóng đêm đã phủ xuống, lúc này ở Phá Vực Hoang Nguyên có không ít yêu ma quỷ quái đang chờ cơ hội động thủ.

Ngoài cửa thành, nơi khúc quanh dưới tường thành, có sáu người năm ngựa nhìn đám người đang phi ngựa như bay ra khỏi thành, sắc mặt mỗi người không giống nhau. Nữ tử đứng đầu tiên, dáng người thon gầy mỏng manh, sắc mặt tái nhợt, lộ ra đôi mắt vừa to vừa đen, nhưng trong mắt nàng ta lại lóe ra ánh sáng u ám, yêu hận đan xen.

”Sao hử, lúc này Tuyết vệ đại nhân hối hận rồi?”

Tây Trường Ly nhẹ nhàng nói câu này, sau đó liếc mắt nhìn nữ nhân này một cái.

Nữ nhân này chính là Tuyết Vệ đã bị đuổi xuống Cửu Tiêu Sơn, bây giờ, nàng ta cũng không còn là một trong bốn vệ của Đế Quân nữa. Hai ngày trước, Tuyết cũng không ngờ, Vương tử Tây Cương Tây Trường Ly lại vẫn còn ở Phá Vực, hơn nữa hắn còn đến tìm nàng ta.

Nàng ta hận Lâu Thất, cũng hận cả Trầm Sát.

Lúc trước, nàng ta yêu Trầm Sát bao nhiêu thì bây giờ lại hận hắn bấy nhiêu.

Nàng ta ở bên hắn nhiều năm như thế, cũng yêu hắn nhiều năm. Nhiều năm như vậy, nàng ta vẫn luôn vây quanh hắn, toàn tâm toàn ý với hắn. Nhưng hắn lại vì một nữ nhân mới xuất hiện có nửa năm mà nhẫn tâm tổn thương nàng ta, sỉ nhục nàng ta, còn đuổi nàng ta đi, ném nàng ta cho một tên tiện nam mặt rỗ đầy mụn, toàn thân hôi thối, thô tục đến không chịu được.

Trong lòng nàng ta đau đớn thế nào, ai hiểu được chứ?

Thế nên, sau khi Tây Trường Ly tìm nàng ta, nàng ta cũng nói tất cả chuyện Phi Hoan bị Lâu Thất giết cho hắn nghe, đồng thời cũng không quên thêm mắm thêm muối vào.

Tây Trường Ly vô cùng tức giận với cái chết của Phi Hoan. Tuyết lại hiển kế cho hắn, trước đây, nàng ta là một trong bốn vệ, tuy bây giờ ở Cửu Tiêu Sơn và Cửu Tiêu Điện không có người của nàng ta, nhưng nàng ta vẫn rất rõ nhược điểm từng người. Chẳng hạn như một thị vệ canh giữ cửa điện, hắn là một người con có hiếu, cha mẹ hắn cũng đang ở trong thành Phá Vực, chỉ cần bắt được cha mẹ hắn, không lo hắn không nói hành tung của Trầm Sát và Lâu Thất cho nàng ta biết. Còn một thị nữ của Tam Trùng Điện có lòng tham, lại yêu tiền, Tây Trường Ly chỉ lấy ra hai tờ ngân phiếu, nàng ta đã có thể nói ra toàn bộ chuyện trong Cửu Tiêu Điện rồi.

Chính là dựa vào lời nói của hai người này, nàng ta mới biết Lâu Thất muốn đi Thất thành kia. Thế nên bọn họ dùng bạc và quan hệ của Tây Trường Ly, đến tìm tiểu thư thứ xuất của Thần Kiếm sơn trang. Tiểu thư thứ xuất kia muốn bọn họ đến Cẩm Sơn mai phục, lấy mạng Lâu Thất.

Tin tức động đất bên kia bọn họ không biết được nhanh như thế, nhưng Trầm Sát ra khỏi thành cũng nằm trong dự liệu của bọn họ. Dù người của Thần Kiếm sơn trang có thuận lợi ra tay hay không, bọn họ cũng phải tiết lộ tin tức này cho Trầm Sát biết. Nếu hắn quan tâm đến Lâu Thất, nhất định sẽ lập tức chạy đến Cẩm Sơn.

Còn bọn họ cũng đã thả ra tin tức từ trước, hôm nay sẽ lấy mạng Trầm Sát. Dù sao ở Phá Vực Hoàng Nguyên rộng lớn này, bây giờ thành Phá Vực lại phát triển nhanh như thế, nếu để hắn tiếp tục phát triển càng thêm lớn mạnh, thì Phá Vực thực sự sẽ bị hắn bình định, làm gì còn chỗ cho bọn họ đặt chân nữa?

Thế nên, hôm nay là một cơ hội khó có được. Phá Vực Hoang Nguyên không biết có bao nhiêu thế lực đang yên lặng chuẩn bị hành động, lần này, nhiều nơi đuổi giết như thế, Trầm Sát sao có thể thoát được.

Đây chính là muốn lấy mạng hần.

Trước kia Tuyết yêu hần nhiều như thế, nên Tây Trường Ly mới nói câu này. Hối hận ư? Thực sự muốn lấy tính mạng nam nhân nàng ta yêu sao?

Nghe được câu này của Tây Trường Ly, Tuyết cười lạnh. Nếu Trầm Sát quả thực không ra khỏi thành, nàng ta cũng có chút hối hận, nếu hần không ra khỏi thành thì có nghĩa là hần cũng không thực sự yêu Lâu Thất nhiều như trong tưởng tượng, cũng không quan tâm sống chết của nàng. Nhưng bây giờ, hần lại ra khỏi thành, chỉ dẫn theo Thiên Nhất và Địa Nhị, chỉ có ba người họ vượt qua Phá Vực Hoang Mang, đây là hần gấp gáp đến diên rồi sao?

Vậy nên, rõ ràng Trầm Sát còn quan tâm đến Lâu Thất nhiều hơn trong tưởng tượng của nàng ta rất nhiều. Sự thật này khiến tim nàng ta đau như cắt, máu tươi đầm đìa, vì thế, sao nàng ta có thể hối hận được?

"Hối hận? Ta lại càng muốn biết, chủ tử mà ta yêu nhất, trong khoảng khắc trước khi chết có hối hận không?" Hối hận đã vì nữ nhân Lâu Thất kia mà tổn thương nàng ta như thế.

"Ta hi vọng hần hận ta." Tuyết nhìn theo thân ảnh Trầm Sát đang phi ngựa như bay sấp không thấy bóng dáng kia, thấp giọng nói: "Chỉ cần hần hận ta, đến chết trong lòng hần vẫn là ta, dù không phải yêu mà là hận, thì ta cũng đã chiếm cứ tim hần rồi! Để hần xuống hoàng tuyền cũng sẽ nhớ đến ta."

Tây Trường Ly và thủ hạ đều nhìn nữ nhân này. Thực ra Tuyết rất xinh đẹp, nhưng bây giờ mặt nàng ta vụn vỡ, u ám. Yêu hận đan xen, khiến một nữ nhân cũng trở nên xấu xí hơn.

Nữ nhân chính là một loại sinh vật đáng sợ.

"Vậy người muốn đuổi theo không?"

"Đi, không đi thì sao có thể vào lúc hần sắp chết xuất hiện trước mặt hần, để hần nhớ rõ khuôn mặt của ta chứ?" Tuyết cười cười, nhìn Tây Trường Ly, đột nhiên nàng ta dụi dằm dựa vào lòng hần, vuốt ve lồng ngực hần, nói: "Lý Vương tử đã hứa với ta, một khi chuyện này xong xuôi sẽ đem ta về Vương thất Tây Cương, ngài không được đổi ý đâu đó."

Tây Trường Ly cười: "Sao có thể nuốt lời chứ? Tuyết Vệ đại nhân giúp ta nhiều như thế, càng vất vả công lao càng lớn, ta nhất định sẽ tuân thủ lời hứa, đem người về cung, cho người vị trí Vương Phi."

Nữ nhân đã từng bên cạnh Trầm Sát, lại thành nữ nhân của hần, nghĩ thôi cũng khiến hần nhiệt huyết dâng trào. Hơn nữa, nữ nhân này lại xinh đẹp như thế, trên đường về Tây Cương, dùng nàng ta để giải quyết dục vọng cũng không tồi.

Tây Trường Ly nghĩ như thế, tay lập tức vuốt ve mặt Tuyết, lại mò vào trong cổ áo nàng ta, bắt đầu xoa nắn.

”Đừng a, Ly Vương tử, còn có người đang nhìn kia.” Tuyết ở trong lòng hẩn uẩn éo mấy cái, lại không chú ý đến mấy tên thủ hạ của Tây Trường Ly đều bắt đầu thở dốc.

Nữ nhân này, miễn cưỡng cũng có thể xem là nữ nhân đã từng thuộc về Trầm Sát, nhưng nàng ta có thể không biết, với xuất thân là nữ nhân của đối thủ như thế, đến cuối cùng, Vương tử của bọn hẩn chơi chán rồi, thì sẽ thưởng cho bọn hẩn cùng nhau chơi đùa thôi.

”Đi thôi, Tuyết vệ cưỡi chung ngựa với ta đi.” Tây Trường Ly nâng eo Tuyết, đỡ nàng ta lên ngựa.

”Sau này sẽ không có Tuyết vệ nữa, Ly Vương tử hãy gọi ta là Tuyết Nhi đi.”

”Được, Tuyết Nhi.”

Sắc trời tối mờ, yêu ma quỷ quái cũng đều xuất hiện.

Chuyến đi này, tất nhiên Trầm Sát cũng không biết sẽ gặp phải bao nhiêu gió tanh mưa máu như thế.

Còn Lâu Thất cũng không biết chuyện gì, thì lúc này, nàng lại phát hiện các nàng đã đi vào một nơi đang phát ra những âm thanh quỷ dị.

384. Chương 384

Ban đầu Lâu Thất cho rằng bọn họ đã sớm xông qua cái nơi phát ra công kích sóng âm kỳ quái kia, nhưng khi bọn họ đi sâu vào trong cái khe này để tìm nguồn nước và thức ăn lại phát hiện ra cái khe này dẫn bọn họ đi lòng vòng, trở lại chỗ đó.

Âm thanh được phát ra từ dưới đất. Nàng thấy Hách Liên Quyết đi ở phía trước lại giống như không hề nghe được gì cả, ánh mắt khê động...

Cho dù nàng nghe được âm thanh này, nhưng nó lại không công kích nàng. Nàng biết, nếu như tần số của một số sóng siêu âm tương tự như tần số rung động của một số cơ quan của động vật hoặc con người thì sẽ rất dễ dàng gây cộng hưởng và có tính nguy hại rất lớn.

”Ô ô.”

Trước đó còn không có vấn đề gì nhưng bây giờ ngay cả U U cũng cảm thấy khó chịu. Chẳng lẽ là bởi vì nó ở gần sao?

U U xông vào trong lòng của Lâu Thất, mở to đôi mắt đáng thương nhìn nàng. Lâu Thất có thể nhìn ra được ý của nó là muốn quay lại, không thể đi lên trước nữa, đi lên nữa thì có lẽ sẽ đến nơi phát ra sóng âm, U U có thể sẽ bị thương.

Nhưng nàng lầy lỳ do gì để trở về đây? Bọn họ vẫn chưa tìm được nguồn nước, cũng không tìm được thức ăn.

”Bên trong không có gì đâu. Hách Liên Quyết, chúng ta đi về thôi, ta không muốn đi quá, một đêm không uống nước vẫn có thể nhịn được, xem ra chúng ta ở trong này cũng không có thu hoạch gì.”

Nhưng Hách Liên Quyết không dừng lại, hắn không quay đầu, thản nhiên nói: ”Tiếp tục đi về phía trước.”

Lâu Thất bất đắc dĩ, hắn có đai lưng phát sáng, nếu như nàng không đi theo hắn thì chỉ có thể một mình mò mẫm trở về. Sau khi Hách Liên Quyết biết nàng đã tiêu hóa Tuyền Tâm thì luôn vô tình hoặc cố ý nhìn chằm chằm vào nàng, hắn tuyệt đối sẽ không thả cho nàng rời đi một mình.

”U U, người trở lại trông chừng Đại Bạch đi.” U U tuyệt đối không thể đi về phía trước, bằng không không biết nó sẽ bị thương thế nào.

U U rất muốn đi theo nàng, nhưng càng chạy nó càng thấy khó chịu, thật sự không thể đi thêm được nữa: ”Ồ ô.” Nó nhảy xuống khỏi người nàng, cẩn thận đi từng bước.

Hách Liên Quyết không nói gì, tiếp tục bước nhanh về phía trước.

Lâu Thất khịt mũi, đi theo.

Lại đi thêm một đoạn nữa thì thấy những sợi dây leo cực lớn che kín cả bầu trời, chúng đan vào nhau thành một tấm lưới dày đặc, che phủ con đường phía trước, tạo thành một lối đi, thoát nhìn giống như một con đường kỳ lạ.

Trời đã tối sầm lại, dựa vào đai lưng phát sáng của Hách Liên Quyết cũng không thể chiếu sáng được quá xa. Lâu Thất thấy Hách Liên Quyết không cần suy nghĩ đã trực tiếp đi vào trong thì trong lòng thấy nghi ngờ, đứng lại: ”Này, Hách Liên Quyết, bên trong rất đáng sợ, ta không muốn đi đâu.”

Nếu như chẳng qua chỉ tìm nước và thức ăn, người bình thường nhìn thấy được chỗ như vậy đều sẽ do dự mà không đi về phía trước, dù sao chỉ là vì tìm nước thôi thì cũng không phải mạo hiểm. Nhưng hắn giống như không cần suy nghĩ, trái lại tốc độ còn nhanh hơn thì không bình thường chút nào.

Nàng vừa nói dứt lời thì Hách Liên Quyết bình tĩnh nói: ”Phía trước sẽ có nước.”

Lừa nàng sao?

Từ trước đến nay nàng rất miễn cảm với nguồn nước, hiện tại sau khi nàng tiêu hóa hiệu quả của Tuyền Tâm thì năm giác quan càng thêm nhạy bén, nàng còn không cảm giác được hơi nước thì làm sao hẳn lại dám chắc chắn có nước như vậy được?

Hách Liên Quyết quay đầu lại, có những dây leo to trên lối đi kia làm nền, gương mặt anh tuấn của hắn bỗng trở nên kì quái...

Nhưng nàng tỉnh táo nhìn lại thì thấy hắn vẫn mang dáng vẻ thoải mái, giống như vừa rồi là ảo giác của nàng vậy.

"Lâu cô nương tốt nhất nên đi theo sát ta, nếu như cô nương muốn chạy trốn, có thể ta sẽ mất hứng đấy."

Lâu Thất cười ha hả.

Hắn dùng tới chữ "trốn", không phải đã nói rõ rồi sao? Hắn đã xem nàng thành phạm nhân của hắn, hắn luôn nhìn chằm chằm vào nàng là bởi vì hiện tại nàng đã tiêu hóa Tuyền Tâm, có tác dụng đối với hắn.

"Ta không trốn, không trốn đâu, đi thôi, nếu như có nguy hiểm gì thì người phải bảo vệ ta đấy, bằng không lúc ta sợ hãi thì ta cũng không biết mình sẽ gây ra chuyện gì nữa."

"Đi thôi."

Hách Liên Quyết không trả lời câu nói này của nàng mà xoay người đi về phía lối đi đầy dây leo kia.

Lâu Thất nhìn bóng lưng của hắn, chậm rãi đi theo. Trong lòng nàng lại oán thầm, người này thật đúng là kẻ lòng dạ thâm sâu, cho dù dáng vẻ rất giống người tốt, võ công cũng rất tốt, đối xử với nàng không tệ, nàng hỏi rất nhiều vấn đề, hắn đều sẽ trả lời, nhưng nàng cảm thấy mình vẫn không thể nào thích được người như vậy.

Dưới chân đều là dây leo nên bọn họ không thể đi nhanh được, bởi vì phải đề phòng chân đạp vào khe hở, rất dễ dàng bị sải chân.

Con đường này rộng hơn một người lớn, nhưng hai người đi lại hơi chật. Mới đi vào trong được mấy bước lại thấy dây leo đan vào nhau càng dày hơn, rất khó nhìn thấy được bên ngoài.

"Không biết những dây leo này đã mọc bao nhiêu năm..."

Lâu Thất lẩm bẩm. Hách Liên Quyết lại không nói gì.

Càng đi sâu vào trong, không khí lại càng nặng nề.

Chợt nghe dưới chân truyền đến một tiếng rắc, Lâu Thất cúi đầu lại nhìn thấy một thi thể nhỏ khô quắt, đó một con thỏ lông xám. Cũng không biết nó đã chết bao lâu, tuy nhiên, điều kì lạ nhất chính là nó không mục nát mà trực tiếp khô lại giống như xác ướp vậy. Hai người tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau, bọn họ lại phát hiện ra một thi thể động vật khô quắt. Sau đó, gần như cứ cách một đoạn lại có một hai con. Tình hình này làm cho chân mày của Lâu Thất càng nhíu chặt. Ở đây rốt cuộc có chuyện gì vậy? Nàng không cảm thấy động vật nhỏ chết ở đây có gì kỳ quái, bởi vì có sóng âm công kích, động vật nhỏ như vậy không chống đỡ nổi, thoáng cái mất mạng cũng là chuyện bình thường, hơn nữa không có vết thương cũng là bình thường. Thứ khiến nàng cảm thấy kỳ quái là vì sao những động vật này lại biến thành thi thể khô quắt?

Hách Liên Quyết ngồi xổm xuống kiểm tra xác của động vật rồi lập tức nín thở, quay đầu nhìn Lâu Thất, nhưng hắn không nói gì.

Lâu Thất đứng lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy được động tác cùng ánh mắt của hắn, trong lòng nàng chợt hiểu ra. Hách Liên Quyết đã phát hiện ra điều gì đó nhưng lại gạt nàng, chuyện này chắc chắn có liên quan đến nàng.

Lâu Thất bình tĩnh lại, cẩn thận cảm nhận. Lúc này nàng mới phát hiện ra trong không gian có mùi máu tươi thoang thoảng, người bình thường chắc sẽ không thể ngửi nó, nhưng mũi của nàng rất nhạy bén nên mới có thể ngửi thấy được.

Nàng vừa đi theo sát hắn, vừa lặng lẽ cẩn thận phân tích mùi máu tươi này, nàng phát hiện ra đó cũng không phải là mùi máu thật sự, trái lại nó giống như một mùi của thực vật, thứ mùi này là do những dây leo đang đan xen xung quanh bọn họ phát ra. Đây là một loại dây leo độc, nó phát ra được tính mới có thể giữ cho thi thể động vật bị trúng độc không mục nát, qua thời gian dài, chúng trở thành thi thể khô quắt.

Chắc chắn những mùi độc này cũng có ảnh hưởng đối với con người, Hách Liên Quyết hoàn toàn không nhắc nhở nàng là muốn xem thử hiệu quả sau khi nàng hấp thu Tuyền Tâm sao? Đáng tiếc hắn không biết nàng vốn đã là bách độc bất xâm. Đồng tử của Lâu Thất xoay chuyển, trong lòng lại thầm tính toán xem lát nữa mình nên giả vờ trúng độc choáng váng hay không?

Nhưng nếu như nàng ngất đi, không biết Hách Liên Quyết sẽ làm chuyện gì, ví dụ như ôm nàng đi vào trong đó chẳng hạn. Bây giờ nàng đã có Trầm Sát rồi, hắn còn là một thùng dấm chua nữa. Nếu nàng yêu cầu hắn luôn chung thủy, không để cho nữ nhân khác tới gần người thì nàng cũng phải yêu cầu nghiêm khắc với chính mình.

Cho nên, vì không giả vờ hôn mê làm cho mình rơi vào thế bị động, Lâu Thất quyết định cho dù Hách Liên Quyết đang thử thách mình, nàng cũng phải làm như không có việc gì xảy ra, tiếp tục đi theo về phía trước.

Đi thêm một đoạn nữa, ánh mắt của Hách Liên Quyết chợt lóe sáng.

Hắn bỗng nhiên xoay người lại, nhanh chóng giơ tay về phía Lâu Thất, động tác của hắn nhanh như chớp, thoáng cái đã nắm lấy vai phải của Lâu Thất, nửa người của Lâu Thất lập tức tê rần, không có sức lực gì nữa.

"Hách Liên Quyết, người làm cái gì vậy?" Gương mặt Lâu Thất lạnh lùng. Quả nhiên là như thế.

"Lâu cô nương, ta quên nói cho người biết, chỗ ta muốn đi cần phải có thân thể hấp thu Tuyền Tâm của người, người đi với ta một chuyến." Gương mặt của Hách Liên Quyết vẫn rất ôn hòa, nhưng giọng điệu lại cứng rắn, không cho phép phản kháng.

"Cần hỗ trợ thì người cứ nói một tiếng là được rồi, cần gì phải dùng tới thủ đoạn như vậy rồi mới nói, không phải bây giờ ta đang đi theo người sao?"

"Không, ở đây người có thể theo ta đi, nhưng nơi ta muốn đi lại cách chỗ này rất xa."

"Xa nhất chính là Đoạn Trần Tông, người muốn đi Đoạn Trần Tông sao?" Trong lòng Lâu Thất rất giận Hách Liên Quyết, người này quả thực nói trở mặt liền trở mặt, nhưng nàng lại không được phép có biểu hiện tức giận với hắn.

"Xa hơn Đoạn Trần Tông."

"Người là người của đại lục Long Ngâm sao?" Lâu Thất nhíu mày.

Hách Liên Quyết liếc nhìn nàng: "Người biết về đại lục Long Ngâm à?"

"Biết chứ! Ta không phải không thể đi theo người, người nói với ta một chút về tình huống bên kia được không?"

"Không có gì để nói cả, người đi rồi sẽ biết."

Lâu Thất cắn răng, nàng rất muốn đi tới xem đại lục Long Ngâm, nhưng bây giờ còn không phải lúc, nàng còn muốn chờ tới ngày Lâu Hoan Thiên qua tìm nàng, bất kể thế nào, nàng phải xác định thân thể của mình trước đã. Lâu Hoan Thiên sẽ mang tin tức về, còn có mẫu thân hắn nữa, nàng muốn biết, mẫu thân của Lâu Hoan Thiên rốt cuộc có phải là mẫu thân của nàng hay không, có phải là nữ nhân che mặt trong giấc mơ của nàng hay không?

Hách Liên Quyết nắm lấy vai của nàng, kéo nàng tiếp tục đi về phía trước. Lúc này, Lâu Thất hiểu rõ hắn sẽ không dẫn nàng trở lại chỗ Đại Bạch bên kia nữa, bởi vì nếu có Đại Bạch, đến lúc đó nàng cưới Đại Bạch rồi đi, hắn có thúc ngựa cũng không đuổi kịp.

"Người muốn đi cũng không cần thiết phải mạo hiểm đi vào đường này, phía trước thoát nhìn không ổn đâu." Lâu Thất đã chú ý thấy địa thế đang càng lúc càng đi xuống dưới, đi tiếp nữa thì nhất định sẽ thông tới nơi kỳ quái nào đó, bởi vì nơi có thể phát ra loại sóng âm này cũng không dễ chơi đâu.

"Người sợ à?"

”Ta đương nhiên sợ rồi, ta rất sợ chết.”

”Yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi chết đâu.” Hách Liên Quyết nói.

Bây giờ nàng còn có tác dụng đối với hắn, hắn làm sao có thể để cho nàng chết được.

Lâu Thất trợn mắt khinh thường: ”Nhưng ngươi sẽ không để ý nếu ta bị thương đúng không?” Nàng nhìn lướt qua bàn tay hắn đang nắm trên vai nàng, đột nhiên ngồi xuống, kêu lớn: ”Đau chết mất, đau chết mất rồi, không đi, ta không đi nữa, ngươi làm cho ta đau chết đi được!”

Hách Liên Quyết hơi sửng sốt, hắn không có nghĩ tới nàng lớn như thế lại chơi xấu ngồi ăn vạ dưới đất, giọng nàng cũng thật lớn, làm cho lỗ tai hắn chịu không nổi.

Hắn không nhịn được lại buông tay ra.

Lúc này, có một bóng đen chui ra, muốn lướt qua bọn họ xông ra ngoài.

Lâu Thất ngồi dưới đất, vừa vặn chân dài đảo qua, trực tiếp làm người kia trượt chân. Hách Liên Quyết lập tức thò tay chụp lấy.

Chính là lúc này.

Lâu Thất nhân cơ hội này nhảy lên, xông thẳng về phía lối ra.

Nàng sẽ không dần tới mức để Hách Liên Quyết bắt đi. Nàng không thể lãng phí thời gian với hắn được, cứ rời khỏi nơi này trước rồi nói sau.

”Hách Liên Quyết, ngươi cứ ở lại đây mà từ từ chơi đi, ta còn có việc phải đi trước đây.”

385. Chương 385

Hách Liên Quyết giơ tay chụp lấy nàng, nhưng hắn không ngờ được thực lực Lâu Thất biểu hiện ra lúc trước hoàn toàn không phải là thực lực thật sự của nàng, hắn giơ tay ra nhưng lại đánh giá thấp tốc độ của nàng. Lâu Thất đã giống như một làn khói, lướt nhanh về phía lối đi bằng dây leo kia, thoáng cái lại không thấy hình bóng nữa.

Hắn hơi sửng sốt, ánh mắt cũng tối sầm lại.

Không ngờ nàng lại có nội lực và khinh công mạnh như vậy. Hắn đã coi thường nàng rồi. Nàng có võ công tốt như vậy, không ngờ lúc trước luôn giả vờ nhát gan, giả vờ khiếp sợ, ngụy trang để lừa hắn.

Hách Liên Quyết vốn nên tức giận, nhưng không biết vì sao, trong đầu hắn lại hiện lên đủ các biểu cảm của nàng, hai mắt linh động của nàng, bộ dạng nàng chơi xấu ngồi dưới đất, nàng tùy tiện gọi thẳng tên của hắn. Sau đó hắn phát hiện mình không thể giận được nữa nữa kia.

Lâu Thất đứng không?

Bốn vương thật sự có hứng thú với nàng rồi.

Gương mặt Hách Liên Quyết lạnh xuống, liếc nhìn người nam nhân vừa đột nhiên lao tới, người kia nhìn thấy ánh mắt hắn lại nhanh chóng ngã trên mặt đất: "Công tử, công tử hãy thả ta ra, ta chỉ là thợ săn lúc trước không cẩn thận rơi vào chỗ này thôi." Người này còn chưa nói hết lời thì một thanh kiếm mỏng đã nhẹ nhàng bay một vòng lướt qua cổ của hắn. Cổ của người đó lập tức lại xuất hiện một vòng vết máu, hai mắt hắn hoảng sợ trợn trừng, cơ thể lại nặng nề ngã xuống, ầm một tiếng.

"Thợ săn à? Tưởng bốn vương là kẻ ngốc sao?"

Hách Liên Quyết cười lạnh, chậm rãi nhìn lướt qua cái túi của người kia, hắn đưa tay kéo qua. Hắn vừa mở ra lại nhìn thấy bên trong có mấy gốc thảo dược quý hiếm, hắn nhìn ra được mấy gốc thảo dược này có thể chế luyện ra loại thuốc cực độc.

Bất kể vì nguyên nhân gì khiến người này trốn ở đây, hắn nhất định có bí mật gì đó không thể cho người khác biết, dù không liên quan tới bọn họ, nhưng người này đã nhìn thấy được bọn họ ở chỗ này thì Hách Liên Quyết sẽ không giữ lại tính mạng của người này.

Hách Liên Quyết không sợ Trầm Sát, nhưng cũng không muốn gây phiền toái, có thể lặng lẽ dẫn Lâu Thất rời khỏi Phá Vực là tốt nhất Tuy Lâu Thất là thị nữ của Trầm Sát, nhưng hắn luôn cảm thấy tính tình nàng đặc biệt như thế, Trầm Sát chưa chắc chỉ coi nàng là thị nữ bình thường.

Hách Liên Quyết tới Phá Vực cũng không hỏi thăm nhiều nên chỉ biết về Trầm Sát mà thôi, khi Trầm Sát làm ra những hành động như lập Đế Phi thì hắn còn đang ở trong núi sâu tìm kiếm khắp nơi về Tuyền Tâm dược nên không biết gì cả. Bằng không, chỉ nghe tên của Lâu Thất thì hắn đã phải biết được thân phận của nàng rồi.

Hắn thuận tay ném thảo dược kia đi, đuổi theo Lâu Thất. Động tác của hắn nhìn như chậm rãi, nhưng trong chớp mắt đã lao đi rất xa.

Lúc này Lâu Thất đang chạy như điên, bóng dáng nàng giống như làn khói lướt qua. Trước đó Hách Liên Quyết bị nàng làm cho mê hoặc, cho nên ban đầu khi ra tay muốn kéo nàng đã chậm lại nửa nhịp, nhưng chờ tới khi nàng tránh thoát thì hắn có thể phát hiện ra nàng che giấu thực lực của mình, đến lúc đó hắn sẽ cố gắng hết sức để đuổi theo, Hách Liên Quyết có nội lực cao hơn nàng, nàng chỉ hy vọng bóng đen kia có thể mạnh hơn, làm hắn tốn thời gian lâu hơn một chút.

Nàng cố gắng hết sức bay nhanh về cuối con đường, cuối cùng đã tới chỗ của Đại Bạch, nhưng không thấy

bóng dáng của nó ở đó.

Đại Bạch đầu

”U U.”

Lâu Thắt kêu lên, cũng không biết U U chạy đi đâu nữa. Điều này thật sự khiến Lâu Thắt vừa sốt ruột lại vừa vui mừng, nàng sốt ruột bởi vì không thấy bọn họ, vui vì điều này chứng tỏ Đại Bạch đã tỉnh lại, nó có thể bay được rồi.

Lâu Thắt tiếp tục lao về phía trước, phát ra vài tiếng kêu bất chúc âm thanh của Đại Bạch.

Lúc này, nàng nghe được phía sau có tiếng trang phục bay trong gió, Hách Liên Quyết đã đuổi tới sát rồi.

”Đế Quân, thuộc hạ có cảm giác không ổn.” Giọng nói trầm thấp của Thiên Nhất vang lên.

Trong bóng đêm tối tăm, trên Hoang Nguyên chỉ nghe được được tiếng gió thổi, có tiếng côn trùng kêu lên khe khẽ, có vẻ rất yên tĩnh, nhưng trong lòng bọn họ lại cảm thấy không ổn.

Bởi vì hai ba tháng nay, giữa Thắt thành cùng Phá Vực thành vẫn luôn có người đến người đi, có ngựa có xe qua lại, đường xá đã được tu sửa, nhưng vẫn chưa được sửa xong hoàn toàn, bọn họ đã đi qua đoạn đường được sửa.

Cho dù đoạn phía trước mặt còn chưa sửa xong, nhưng cũng đã tạo ra một con đường rộng bằng phẳng đủ để xe ngựa qua lại, hai bên đường có cỏ đuôi chó cao tới nửa người đang lay động trong gió đêm. Lúc này ánh trăng ló ra từ phía sau đám mây, trong nháy mắt chiếu ánh sáng rực rỡ xuống khắp mặt đất.

Đúng vào lúc này, cỏ đuôi chó ở hai bên đường chợt có khí tức hơi hỗn loạn, chính bởi vì điều này khiến bọn họ cảm thấy không ổn.

Trầm Sát tất nhiên cũng nghe ra được, sắc mặt hắn lạnh lùng, thoáng cái đã có một ngọn lửa giận bốc lên. Có người muốn giết hắn. Thật ra hắn đã sớm quen với điều này, nhưng những người này lựa chọn vào thời điểm này làm hắn nổi giận, bởi vì bọn họ sẽ lãng phí thời gian của hắn, làm cho hắn không thể sớm chạy tới Cẩm Sơn.

Có lẽ Thắt Thắt còn đang chờ hắn.

Thiên Nhất vừa rồi nói vậy là sợ hắn quá khẩn trương và sốt ruột mà bỏ quên, nên muốn nhắc nhở hắn, đồng muốn hỏi xem hắn sẽ tính xử lý thế nào, nhưng không ngờ Trầm Sát đã ra tay.

"Keng!" một tiếng, thần binh bảo kiếm đã được rút ra khỏi vỏ, xung quanh tập trung hơi lạnh đầy uy nghiêm và đáng sợ. Không chờ bọn họ kịp phản ứng, Trầm Sát đã giơ cao trường kiếm lên, chém một kiếm về phía bụi cỏ bên phải.

Kiếm khí rất đáng sợ khiến cả mảng lớn cỏ đều bị chém đứt, rơi xuống, mười mấy bóng người vội vàng lao đi, có mùi máu bay ra.

"Đây là binh khí gì vậy?"

Có người không nhìn được hét lên.

Nó quá đáng sợ, quá kinh khủng, một kiếm này của Trầm Sát đã giết chết năm người một lúc.

Bọn họ gồm hai mươi người mai phục ở nơi đây, thoáng cái chỉ còn lại mười lăm người.

Tất cả đều dồn Đế Quân Phá Vực là kẻ hung bạo đáng sợ, hiện tại bọn họ mới phát hiện hắn còn đáng sợ hơn bọn họ tưởng tượng.

Trầm Sát ngồi ở trên ngựa, một tay cầm kiếm, dưới ánh trăng sáng, lưỡi kiếm ánh lên ánh sáng màu đen và hơi thở chết chóc làm cho người ta thấy rợn tóc gáy.

"Lãng phí thời gian của bốn Đế Quân thì các người đáng chết." Trầm Sát lập tức phi thân lên, chiếc áo bào màu đen bào bay phất phới, động tác nhanh vô cùng, khi những người này còn chưa hạ xuống đất thì hắn đã xông tới, lạnh lùng nói: "Giết."

Trường kiếm lại một lần nữa vung ra, mang theo sự lạnh lùng và tàn khốc...

Thiên Nhất và Địa Nhị đều đã rút trường kiếm ra, lao về phía bên đó.

Bọn họ vẫn không hay biết gì về đám người mai phục ở bên này.

Chờ tới khi người bên này lao ra khỏi bụi cỏ, bọn họ mới phát hiện không ngờ là đây một nhóm người khác.

Đồng thời có những thế lực khác nhau cùng mai phục ở đây khiến Thiên Nhất và Địa Nhị lập tức cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lúc này bọn họ đã không có thời gian để suy nghĩ, chỉ còn biết chém giết.

"Các huynh đệ không cần phải sợ, nếu không giết được Trầm Sát thì sau này hắn chắc chắn sẽ cười ở trên đầu chúng ta mà làm mưa làm gió mất."

”Giết chết hắn, chúng ta trở lại sẽ là người có công lớn.”

Cho dù trong lòng khiếp sợ, nhưng lúc này bọn họ không thể lùi bước nữa, nếu không phải hắn chết thì người muốn bọn họ giết Trầm Sát sẽ tuyệt đối không buông tha cho bọn họ.

Từ trước tới nay tất cả đám người muốn giết chết Trầm Sát đều chưa từng có một ai có thể trốn thoát được, toàn bộ đều bị tiêu diệt. Đây cũng là lý do truyền ra việc Trầm Sát hung bạo và tàn nhẫn.

Nhưng hiện tại hắn chỉ dẫn theo hai người, mà người của hai bên bọn họ cộng lại có tới bốn mươi mấy người, bọn họ vẫn có cơ hội rất lớn.

”Liều mạng.”

Trên mặt hơn mười người đều rất hung ác, bọn họ cùng lao về phía Trầm Sát, dường như không muốn sống nữa.

386. Chương 386

Thiên Nhất và Địa Nhị cắn răng, những người này đều đang muốn bỏ qua hai người bọn họ để bao vây tấn công Đế Quân, tưởng bọn họ sẽ ngồi yên sao?

Hai người nổi giận nên ra tay càng thêm dũng mãnh, hoàn toàn không nương tay. Trong giây lát đã có khoảng hai mươi người bị bọn họ ngăn cản, nửa còn lại đã bao vây xung quanh Trầm Sát.

Ánh trăng chiếu xuống khiến bóng của nhiều người như vậy đan xen vào nhau. Trầm Sát căn bản không có bất kỳ sợ hãi nào, cũng không chờ bọn họ ra tay, sắc mặt hắn lạnh lùng lại tàn khốc, ánh mắt mang theo sự giết chóc vô tận, hắn cầm thần binh trong tay đâm thẳng, chém nghiêng, quét ngang, chọc ngược, kiếm pháp vừa thần bí lại lúc ẩn lúc hiện, mỗi lần ra tay tất nhiên sẽ có một người bị đâm trúng vào chỗ hiểm, không bao lâu, đã có vài người xung quanh hắn phải ngã xuống, nhưng bọn họ thậm chí còn không chạm được tới một góc áo của hắn.

Điều này thật sự làm người ta cảm thấy khiếp sợ.

”Lên, lên, lên!”

”Không được lui lại.”

Hai bên đều có người dẫn đầu khẩn trương kêu to, lý do lớn nhất để những người này kiên trì chính là cho dù bọn họ muốn lui lại thì Trầm Sát cũng tuyệt đối sẽ không tha cho bọn họ chạy trốn. Ban đầu bọn họ muốn tới giết hắn, nhưng hiện tại bọn họ cảm thấy chỉ có thể giết hắn thì bọn họ mới có khả năng chạy thoát thân.

Ánh mắt Trầm Sát mang theo sự u ám, bởi vì thần binh trong tay thiếu mất kiếm hồn nên bây giờ đang rất hung tàn, hắn có thể áp chế được sát khí của thần binh, nhưng đồng thời loại sát khí này cũng thật sự làm cho hắn ra tay càng tàn nhẫn hơn.

”Vèo!”

Tiếng kiếm va chạm vang lên, bóng kiếm lướt qua đã cắt hai cái đầu người xuống, máu tươi bắn ra khắp nơi dường như cũng nhuộm đỏ cả ánh trăng.

”Trầm Sát, chúng ta có nhiều người như vậy, người sẽ không giết hết được đâu.” Một người không nhận được hét lớn, cũng không biết người này đang hù dọa Trầm Sát hay là cố tăng thêm lòng dũng cảm cho mình. Nhưng hắn vừa mới nói dứt lời thì đã cảm giác được hơi lạnh bao bọc xung quanh mình, hơi lạnh này giống như từ trong địa ngục bốc lên, chụp xuống đỉnh đầu hắn rồi chạy thẳng tới trái tim làm cho hắn gần như không cảm giác được nhịp đập của trái tim mình.

Hắn nín thở, trước mắt chợt có ánh sáng màu đen lóe lên, miệng lập tức phun ra máu tươi, khi mùi máu tanh nồng lan tràn ra, hắn cúi đầu muốn xem miệng vết thương của mình lại thấy một thanh kiếm được rút ra khỏi người hắn, rồi lấy một tốc độ không thể tin được đâm vào ngực của một người đồng hành bên cạnh.

Hắn dường như có thể nghe được âm thanh khi vũ khí sắc bén này đâm vào da thịt.

Trầm Sát căn bản không nhìn người đã bị mình đâm trúng, đâm trúng một kiếm xong, hắn lại lập tức lao về phía người tiếp theo mà hoàn toàn không dừng lại, không dây dụa. Có lẽ hắn không biết bản thân mình có bộ dạng đáng sợ tới mức nào, giống như một cỗ máy giết chóc mà không ai có thể chống lại được.

Càng lúc càng có nhiều người chết ở dưới kiếm của hắn, năm, mười, mười lăm người, rất nhanh số người ngã trên mặt đất đã nhiều hơn người còn sống.

”Không giết hết được sao?” Giọng nói của Trầm Sát nặng nề: ”Thử xem.”

Giọng nói lạnh lùng vừa vang lên, thân hình cao lớn của hắn đã lao vọt lên trên, trong đôi mắt đen đầy sự giết chóc, người còn ở giữa không trung mà sát khí của thần binh đã vung lên cao chém mạnh xuống, kiếm khí mãnh liệt lao ra giống như dải cầu vồng trong đêm tối và lập tức chém về phía mọi người.

”A.”

”Trốn.”

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu tươi phun ra, cảnh tượng ở đó giống như Diêm Vương đi tuần.

Một kiếm không ngờ giết chết bảy người.

Bảy người này đều chết hết, không một ai trong bọn họ còn có thể thở nữa.

Ngay cả Thiên Nhất và Địa Nhị cũng âm thầm nuốt nước miếng, trời ạ, võ công của Đế Quân cộng thêm thanh thần binh này đúng là kinh khủng. Trước đây hắn dùng đôi tay chém giết mà không sử dụng tới kiếm, thỉnh thoảng dùng tới Phá Sát, nhưng cho dù Phá Sát có mạnh tới mấy thì Đế Quân cũng không thích sử dụng dao găm lắm.

Hiện tại, thanh trường kiếm thần binh này thật sự đã hoàn toàn phát huy ra được tất cả năng lực của Đế Quân.

”Không giết hết được sao?” Giọng nói của Trầm Sát lạnh lùng và tàn khốc giống như Diêm vương lại vang lên lần nữa, hắn lặng lẽ hạ xuống mặt đất, trường kiếm nằm ngang, mí mắt khẽ nâng lên rồi chậm rãi giờ lên cao chém xuống, hai nam nhân đang vội vàng muốn bỏ chạy lại bị kiếm khí rạch xuống sau lưng, một người trong đó bị chém thành hai đoạn, kiếm khí lại lướt qua thân thể hắn, lao tới trước mặt người thứ hai, tạo thành một vết thương thật dài ở trên lưng hắn, trang phục cũng bị cắt ra.

Hai chiêu, chín người.

Tất cả chỉ còn lại mấy người, nhìn thấy hắn như vậy thì tất cả đều lùi lại.

Bọn họ vốn chỉ là thế lực nhỏ trong Hoang Nguyên của Phá Vực, bọn họ vốn không muốn tham dự vào vũng bùn này. Nhưng bọn họ bị một lá thư làm cho nhiệt huyết sôi trào nên mới liên minh cùng các thế lực nhỏ khác, bọn họ nghĩ chỉ ít mình có thể lấy số đông ép xuống, bốn, năm mươi người lẽ nào không giết được ba người hay sao?

Cho dù không giết được thì chỉ ít bọn họ cũng có thể liều mạng giết được một nửa.

Nhưng bọn họ làm sao biết được mình căn bản là đi tìm cái chết, chỉ một chiêu của người ta lại có thể giết bảy người, lại thêm hai thị vệ của hắn cũng có võ công cực mạnh, vừa rồi hai người cũng đã giết chết gần mười người, cứ tiếp tục như thế thì bốn mươi mấy người bọn họ căn bản không đủ cho đối phương giết. Vậy mà vừa rồi bọn họ lại còn dám nói mấy lời khiêu khích hắn, nói hắn giết không hết.

Hai mươi người còn lại đều khóc không ra nước mắt, nếu có thuốc hồi hận thì bọn họ đã xin mấy viên rồi.

”Đế, Đế Quân, chúng ta sai rồi, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ, sau này chúng ta quy thuận Phá Vực.” Trong lòng một nam nhân thật sự sợ hãi, hai chân mềm nhũn tới mức ngã xuống đất, chỉ còn thiếu nước bò tới ôm chân của Trầm Sát khóc lớn.

”Muộn rồi.” Trầm Sát lạnh lùng nói ra hai chữ.

Những người này đã đắc tội hắn, hắn đã ra tay thì tuyệt đối sẽ không tha cho bọn họ rời đi.

”Giết.”

Một chữ lạnh lùng đã đập nát hy vọng của tất cả mọi người.

Một đêm đẫm máu, hơn bốn mươi người lại không còn sót lại một người nào.

Khi Tây Trường Ly và Tuyết chạy tới đây thì ba người Trầm Sát đã rời đi, thứ còn lại chỉ là xác chết nằm rải rác khắp nơi và mùi máu nồng nặc.

Tây Trường Ly xuống ngựa, nhìn cảnh tượng trước mặt như vậy, sắc mặt thâm trầm.

”Trầm Sát quả nhiên là kẻ rất hung tàn.” Không ngờ nhiều người như vậy cũng không làm gì được hắn.

Tuyết hơi run rẩy, bây giờ nàng ta đã hiểu rõ về sự đáng sợ của Trầm Sát hơn bất kỳ ai, chính là bởi vì hiểu rõ, cho nên nàng ta mới sợ, nếu như hắn biết chuyện nàng ta đã làm gì thì sợ rằng nàng ta sẽ chết không có chỗ chôn.

Vào giờ phút này, Tuyết đột nhiên muốn bỏ chạy, không muốn đi theo nữa, không muốn kiêu ngạo ở trước mặt hắn lúc hắn sắp chết nữa: ”Ly vương tử, nếu không chúng ta rời khỏi Phá Vực trước đi, không phải vương tử nói tình hình của Tây Cương bây giờ không tốt, vương tử không thể rời đi quá lâu sao?”

”Thế nào, Tuyết Nhi sợ rồi sao” Tây Trường Ly nhìn nàng.

Sợ, sao lại không sợ được.

Trầm Sát yêu hận xen lẫn lại làm nàng ta sợ hãi, rất sợ.

”Đừng quên, lần này nàng muốn nhìn hắn chết, cho dù không nhìn thấy hắn chết, lẽ nào nàng không muốn xem Lâu Thất chết sao?”

Ánh mắt Tuyết lại sáng lên.

Không sai, cho dù không nhìn thấy Trầm Sát chết, cô ta cũng phải nhìn thấy Lâu Thất chết

Cô ta hận Trầm Sát, nhưng người cô ta hận nhất vẫn là Lâu Thất. Tất cả đều là do nàng, nếu không phải nàng đoạt lấy trái tim của Trầm Sát, hắn làm sao có thể đối xử ác với cô, người đã đi theo hắn nhiều năm như vậy được.

”Nhưng Lâu Thất đã vào Cẩm Sơn rồi thì làm sao nhìn thấy nàng chết được? Vương tử biết tung tích của

nàng sao?”

”Thủ hạ của ta đã sớm tiến vào Cầm Sơn, tuy hần nói là đi tìm thuốc, nhưng đánh bữa lại đánh trúng, ta gửi thư qua bảo hần cố gắng tìm kiếm tung tích của Lâu Thất, một khi có tin tức, hần sẽ lập tức dùng chim bồ câu gửi tới.” Trên gương mặt thâm trầm của Tây Trường Ly lại có thêm một phần hung ác: ”Chúng ta không phải không thể tìm được Lâu Thất trước Trầm Sát, hơn nữa, thủ hạ kia của ta cũng biết độc chú, cho dù Lâu Thất biết giải một ít nhưng chỉ sợ cũng không đề phòng được độc chú ngầm.”

Ánh mắt Tuyết sáng lên.

Đáng tiếc, Tây Trường Ly không biết, trong lúc động đất, thủ hạ kia của hần đúng lúc tiến sâu vào chỗ có dây leo độc để hái thuốc, hơn nữa khi nghe được giọng nói của Hách Liên Quyết và Lâu Thất thì đã trúng độc, hần hơi hoảng loạn nên đã sớm quên mất nhiệm vụ của mình, xông tới đúng lúc nên đã bị Lâu Thất lợi dụng, coi như công cụ để ngăn cản Hách Liên Quyết, sau đó bị Hách Liên Quyết dùng một chiêu giết chết.

Trời xui đất khiến, hay nói hần chó ngáp phải ruồi cũng đúng, nói chung hần muốn đợi người kia thả chim bồ câu truyền tin thì chắc chắn không thể chờ được.

Lúc này, ba người Trầm Sát gặp phải đợt phục kích thứ hai. Mấy chục người trước đó cũng chỉ được xem như món ăn khai vị mà thôi. Khi nhìn thấy được trên trăm người bịt mặt với cùng một loại trang phục, Trầm Sát đã biết, sợ rằng đêm này sẽ có rất nhiều thế lực ở Hoang Nguyên của Phá Vực đều xuất hiện, hần cũng biết nhất định có người đã tiết lộ hành tung của hần.

Chắc trong khoảng thời gian qua hần đã quá mức nhân từ.

Dưới ánh trăng, đôi mắt màu đen của Trầm Sát dâng lên ý định giết chóc.

Những người này đều muốn lãng phí thời gian hần đi tìm Thất Thất, vậy tất cả đều đáng chết.

Thiên Nhất và Địa Nhị cảm giác được hần lập tức phát ra sát khí mạnh mẽ thì lại căng thẳng, giết!

Trong khe sâu, phía sau có ánh sáng hắt tới làm cái bóng của nàng kéo dài ở phía trước, Lâu Thất không nhận được nhắm mắt lại. Hách Liên Quyết đã đuổi kịp, không ngờ người kia không thể ngăn cản hần được bao lâu. Hơn nữa, nội lực và khinh công của hần cao hơn nàng tưởng, điều này ít nhiều làm Lâu Thất cảm thấy thất bại, nàng cho rằng nàng có Thạch Túy nghìn năm đã đủ nghịch thiên, ai biết đến nay nội lực vẫn không thể vượt qua Trầm Sát, hiện tại lại xuất hiện thêm một Hách Liên Quyết.

”Lâu cô nương, còn chưa tìm được nước và thức ăn thì tốt hơn nên tiết kiệm sức lực đi.” Giọng nói của Hách Liên Quyết truyền tới, cả một đường chạy vội như thế nhưng giọng nói của hần lại vẫn nhẹ nhàng, hoàn toàn không thở dốc, làm cho Lâu Thất càng cảm thấy thất bại hơn, điều này nói rõ hần vẫn chưa từng dùng hết sức lực.

Cứ chạy trốn như vậy cũng không phải là phong cách của nàng, nàng ngừng bước, quay đầu lại, nhưng khi nhìn vào ánh mắt hắn thì nàng lại sững sờ. Bởi vì ánh mắt Hách Liên Quyết không hề bình thản giống như giọng nói, trong ánh mắt của hắn có phần sốt ruột.

”Hách Liên Quyết.” Nàng thở dài: ”Bây giờ ta không có thời gian đi theo người đến đại lục Long Ngâm.”

”Người muốn gì, ta có thể cho người.” Khi Hách Liên Quyết phát hiện ra thực lực của Lâu Thất tự nhiên mạnh như vậy thì trong lòng lại vui mừng. Thật ra hắn đã sử dụng bảy phần nội lực, nàng thoát nhìn còn nhỏ hơn hắn vài tuổi mà đã có tu vi như thế, thật sự làm cho người ta tán thưởng. Công phu cao như vậy mà đi tới chỗ đó, cơ hội thành công sẽ lớn hơn rất nhiều.

”Cái gì cũng có thể cho ta sao?” Lâu Thất chớp mắt.

”Chỉ cần ta có thể cho.”

”Dừng, cộng thêm câu này thì chẳng có ý nghĩa gì nữa. Đến lúc đó người nói không thể cho, vậy không phải mất trắng sao. Thôi đi, ta có thể giúp người, ta không muốn gì cả nhưng người phải chờ ta.”

”Chờ người bao lâu?”

Lúc này thật sự khó có thể nói chính xác là bao lâu. Lâu Thất nghiêng đầu suy nghĩ một lát: ”Một năm.”

387. Chương 387

Hách Liên Quyết nghe thấy lời này liền lắc đầu nói: ”Quá lâu.”

Nói xong, hắn liền đi đến gần Lâu Thất, đang muốn giơ tay thì Lâu Thất lại đột nhiên quay người, roi màu đen trong tay vút một cái bay về phía hắn.

”Vậy thì không cùng ý kiến rồi.”

Roi này...

Hách Liên Quyết vô thức lùi sau một bước, nhú mày nhìn roi trong tay nàng: ”Roi này của người là Hắc Kim Đằng Vương!”

Lâu Thất không ngờ hắn chớp mắt đã nói được tên của Hắc Kim Đằng Vương này. Roi nàng dùng này còn chưa có ai nhận ra đâu. Xem ra, Hách Liên Quyết quả nhiên có kiến thức sâu rộng, hơn nữa mắt rất sắc bén. Có thể nói hắn là người có kiến thức rất rộng, hơn nữa còn là người của đại lục Long Ngâm.

”Coi như người có mắt nhìn.” Lâu Thất héch càm: ”Nội lực của người rất sâu, võ công rất cao, nhưng ta có

roi Thí Hồn, nếu liều mạng đánh thì dù không thể đánh lại người nhưng cũng chưa chắc người có thể làm gì ta.”

Hách Liên Quyết nhú mày.

”Chỉ dựa vào roi này cũng chưa chắc.”

Nàng lấy đầu ra tự tin chứ. Roi này tuy lợi hai nhưng dựa vào thứ này thì nàng chưa chắc là đối thủ của hắn. Tự tin đầu ra mà nói hắn chưa chắc có thể làm gì nàng?

Lâu Thất nhướn mày nói: ”Người muốn thử?”

Không chỉ có roi này, nàng còn có những chiêu khác nữa như chú, độc, ám khí. Nếu thật sự ép được nàng dùng tất cả bản lĩnh thì nói không chừng nàng có thể đủ đánh bại hắn đó.

Nhưng nàng còn chưa hiểu rõ thân phận Hách Liên Quyết ở đại lục Long Ngâm nên không muốn đấu đến mức người chết ta sống. Vì nếu nàng dùng hết bản lĩnh thì ngay cả nàng cũng không bảo đảm được sẽ không hạ sát thủ.

Hách Liên Quyết nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ của nàng, trên mặt nàng đúng là tràn đầy tự tin, ánh nhìn còn mang theo sự khiêu khích. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy ánh mắt như vậy trên khuôn mặt một nữ nhân. Lần đầu tiên đối diện với ánh mắt như vậy khiến hắn cảm thấy nữ tử này vô cùng sinh động, sự hoạt bát tươi mới của nàng khác xa so với những thực nữ được dạy ra trong gia đình quyền quý. Những nữ nhân khác vừa nhìn thấy hắn liền si mê, chỉ muốn làm những chuyện ngu ngốc để hấp dẫn sự chú ý của hắn kia cũng không thể so sánh với nàng.

Nàng như thế, tuy hắn không rõ suy nghĩ của nàng, nhưng có một điểm hắn rất khẳng định, đó là hắn không muốn cứ thế thả nàng đi, hắn hồ hững nói: ”Nếu thả người đi, có phải là người lại muốn về cạnh Đế Quân của Phá thành không?”

Lâu Thất nghe xong khẽ ngáy người, giờ đây Phá thành cũng như nhà nàng rồi, sau những ngày nàng huấn luyện đám người kia thì vẫn ở Phá thành, nhưng có đôi khi nàng cũng ở Thất thành. Có điều, những kế hoạch này nàng không cần thiết phải nói với nam nhân vừa quen biết như Hách Liên Quyết.

Nhưng phản ứng này của nàng lại trở thành ngầm thừa nhận trong mắt Hách Liên Quyết.

Hách Liên Quyết vừa nghĩ đến việc nàng muốn về cạnh Trầm Sát là trong lòng có cảm giác bài xích.

Hắn cảm thấy, nếu nàng cứ ở bên Trầm Sát thì Trầm Sát đó sẽ phát hiện sự đặc biệt của nàng, có lẽ sẽ thích nàng.

”Người nói người còn có chuyện, không bằng nói ra, ta giúp người, có ta giúp thì chuyện của người không cần tốn một năm. Ba tháng là đủ, trong ba tháng này ta sẽ ở cùng người.”

”Khụ khụ khụ!” Lâu Thất suýt nữa nghẹn nước bọt mà chết.

Hắn muốn ở cạnh nàng trong ba tháng? Đùa gì thế? Cho dù nàng đồng ý thì cái thùng dấm Trầm Sát kia cũng nhất định không bằng lòng biết chưa? Nàng không muốn chọc phải phiền phức đâu.

Đang muốn nói thì trên đầu đột nhiên truyền đến giọng nói đùa cợt: ”Không ngờ người được hoan nghênh như vậy đấy. Vị huynh đài này không biết nàng đã là hoa có chủ ư?”

Lời vừa dứt, một bóng người màu xanh chậm chậm rơi xuống bên cạnh Lâu Thất.

Vốn Lâu Thất muốn vung roi lên, nhưng khi nghe thấy âm thanh này thì đã thu roi về. Nàng tròn mắt nhìn thẳng vào mắt người vừa mới tới.

Y phục màu xanh tối vốn không dễ mặc, đặc biệt là trong rừng núi thế này, tuy sau cơn động đất khắp nơi đều là bùn, nhưng bây giờ chỗ họ đứng đều có cỏ cây hoa lá, còn ở ban đêm, màu xanh rất dễ khiến người mặc trở nên mờ nhạt.

Nhưng y phục xanh mặc trên người người này lại khiến cho mặt hắn càng thêm trắng, mi mắt như tranh vẽ, sắc môi hồng nhạt. Nếu là nữ tử thì chắc chắn rất xinh đẹp, đáng tiếc hắn lại là nam tử.

Thúc Trọng Châu.

Thân thể của Thúc Trọng Châu tuy chưa được chứng thực hoàn toàn nhưng thực ra Lâu Thất và Trầm Sát đã tin lời hắn nói là thật rồi.

Trong lòng Lâu Thất, hắn cũng có thể coi như là biểu huynh đệ của Trầm Sát. Có lẽ, hắn với nàng còn là đường huynh muội. Đương nhiên là trên huyết mạch, còn cảm tình thì...

Làm gì có ai sẽ có tình cảm với người chưa từng tiếp xúc chứ?

Cũng có lẽ nàng và Lâu Hoan Thiên có loại tình huynh muội này.

Nhưng, Thúc Trọng Châu đáng lẽ bị trói buộc trong Phá thành sao lúc này sẽ ở đây? Hơn nữa còn tìm được nàng. Đừng nói là trùng hợp, có nói nàng cũng không tin.

Nghe Thúc Trọng Châu nói, Hách Liên Quyết lại hiểu lầm: ”Lâu cô nương, đây là...” Hai từ ”trượng phu” hắn không sao nói ra được, vô thức thấy bài xích hai từ này. Ánh mắt hắn nhìn Thúc Trọng Châu cũng có

thêm chút sát ý.

Sát ý bị Thúc Trọng Châu bắt được, hắn vô lực nhìn Lâu Thất: "Người đúng là trêu hoa ghẹo nguyệt."

"Ăn nói tử tế, cái gì gọi là trêu hoa ghẹo nguyệt?" Lâu Thất trừng hắn, quay đầu lại nhìn Hách Liên Quyết: "Nhìn hắn không vừa mắt thì lên đi, ta bảo đảm không nhúng tay."

Thúc Trọng Châu nhin không được kêu lên: "Không thể thế được chứ? Chúng ta không phải là cùng một quốc gia ư?"

"Ta là người Trung Quốc, ngươi là..."

"Trung Quốc là ở đâu? Ngươi là người Trung Quốc?"

Không chỉ có Thúc Trọng Châu ngờ ra, mà Hách Liên Quyết cũng ngờ ra. Trung Quốc, sao hắn chưa từng nghe qua. Ở cả đại lục Tứ Phương hay đại lục Long Ngâm thì hắn cũng đều chưa nghe đến nước này.

Lâu Thất vẫy tay: "Các người đều khác ta, có nói cũng không hiểu." Vừa nhắc đến Trung Quốc nàng liền nhớ đến lão đạo sĩ thối.

Chỉ là lúc này Lâu Thất không ngờ, nàng vừa nghĩ đến lão đạo sĩ thối thì trái tim bỗng nhiên co rút, sau đó một loại đau đớn kịch liệt khiến nàng ngã xuống.

Thúc Trọng Châu nhìn thấy sắc mặt Lâu Thất trắng bệch ngã trước mặt hắn thì tim đập nhanh, lập tức bước đến giơ tay muốn ôm nàng, nhưng một bóng người màu trắng vụt qua: "Bổn vương không cho người đụng nàng."

"Ngươi là cái thá gì, không đến lượt ngươi cho hay không!" Mặt Thúc Trọng Châu nhất thời đen lại.

Hai người đánh nhau, lúc đánh nhau còn đồng thời lùi ra sau, trong mắt lướt qua sắc thái cảnh giác.

Người này là đối thủ.

Đây là lời trong lòng hai người lúc này.

Chỉ vì hai người tranh chấp mà cuối cùng không có ai tiếp Lâu Thất, nàng ngã xuống đất, ôm lấy tim, cắn chặt môi, trong lòng không ngừng muốn mắng trời.

Trước giờ nàng rất khỏe mạnh, đây là chuyện gì vậy? Đừng nói là nàng mắc bệnh tim chứ?

Mà lúc này Thúc Trọng Châu đã bắt đầu đánh nhau với Hách Liên Quyết rồi.

388. Chương 388

Khoảnh khắc Lâu Thất ngã xuống, nàng nhìn thấy Thúc Trọng Châu nháy mắt với nàng. Hắn muốn nàng nhân lúc này rời đi.

Thúc Trọng Châu nhất định tưởng nàng giả vờ.

Nhưng ai nói với nàng đi, nàng giả vờ làm gì? Nàng cũng hi vọng chỉ là giả vờ thôi.

Thúc Trọng Châu dẫn Hách Liên Quyết dần dần đi xa. Lúc này Lâu Thất nghe thấy tiếng kêu của Đại Bạch, trong lòng nàng vui vẻ, lập tức phát ra tiếng ưng kêu. Đại Bạch xông xuống, trên lưng quả nhiên là Tử Vân Hồ. Lâu Thất nhịn đau, bật dậy ngồi lên lưng Đại Bạch, mấy cây châm độc phóng về phía Hách Liên Quyết, đồng thời nói với Thúc Trọng Châu: "Lên đây."

Mấy cây châm độc phóng nhanh đi, phát ra ánh sáng lam u tối, Hách Liên Quyết đương nhiên nhìn thấy mấy cây châm độc đó, không dám làm càn, tay áo cuộn lại muốn tránh. Nhưng trong lúc này, Thúc Trọng Châu nở nụ cười, quay người nhảy lên lưng Đại Bạch.

"Đại Bạch, đi."

Lâu Thất hét lên, Đại Bạch lập tức bay lên, chớp mắt đã bay đi rất xa, biến mất khỏi tầm mắt Hách Liên Quyết.

Hách Liên Quyết dang tay, tay áo run lên, bên trên có cắm mấy cây châm độc. Hắn nhìn mấy cây châm đó, trong mắt có sự hứng thú không rõ.

Lâu Thất đúng là rất giỏi.

Thúc Trọng Châu cúi đầu nhìn bóng dáng Hách Liên Quyết càng ngày càng nhỏ, cuối cùng cũng trở phào. Đó đúng là một đối thủ mạnh, hắn chưa chắc đánh nổi đối phương.

Nhưng rất nhanh hắn liền nhìn thấy khuôn mặt trắng bệnh của Lâu Thất, khuôn mặt đó dưới ánh trăng hoàn toàn không thấy sắc máu.

"Người sao vậy?" Bởi vì Lâu Thất và Trầm Sát vẫn chưa tin tưởng Thúc Trọng Châu hoàn toàn, cho nên thân phận của Lâu Thất vẫn chưa tiết lộ cho Thúc Trọng Châu, nên Thúc Trọng Châu chỉ biết Lâu Thất là thê tử tương lai của biểu huynh đệ hắn, nên ít nhiều cũng giữ khoảng cách nhất định với nàng.

Lâu Thất liếc hắn một cái, ngồi trên người Đại Bạch nhắm mắt lại.

Mẹ nó, đau chết nàng.

Trước mắt là một mảnh sương mù, Lâu Thất giơ tay phẩy phẩy trước mắt, phủi sương mù tản đi, nhưng hiệu quả rất nhỏ. Nàng sờ về phía trước, trong lòng đề cao cảnh giác.

Nàng còn nhớ mình vốn đã thoát được Hách Liên Quyết, leo lên lưng Đại Bạch rồi, hơn nữa đã bay lên rất cao, nhưng lúc đó nàng đau đến nỗi sắp không chịu nổi, nhắm mắt chỉ muốn cố gắng phân tích rốt cuộc là vấn đề gì. Nhưng nàng nhớ rõ bản thân không hề ngất đi, tại sao giờ lại ở đây...

Đang lúc nàng cẩn thận đi về phía trước, thì trong đám sương mù đột nhiên thò ra một cánh tay nắm lấy cổ tay nàng.

Ánh mắt Lâu Thất lóe lên, ngón tay búng về phía cánh tay kia. Lúc này nàng đã chuẩn bị sẵn, trong móng tay nàng có giấu độc, nếu bị độc này nhập vào máu thì trừ nàng ra, không ai có thể giải được.

Nhưng khi nàng đang muốn rạch vào cánh tay kia thì đột nhiên nhìn thấy lòng bàn tay đó có một vết sẹo rất nhỏ, mắt Lâu Thất nhất thời trừng to.

Đây là tay lão đạo sĩ thối mà.

Lâu Thất kinh ngạc, cũng không phản kháng nữa, cả người bị kéo về trước.

Sương mù tản ra, khi nàng nhìn rõ cảnh phía trước thì càng sốc hơn, miệng há ra không thể khép lại. Nơi này là...

Nơi này là nhà hiện đại của nàng mà.

Nhà của nàng mất mấy chục triệu để mua, biệt thự nhỏ nằm ở trên con đường lá phong ở sườn núi, vì căn biệt thự này mà lão đạo sĩ thối còn cãi nhau với nàng một trận nữa. Nói nàng ở một mình không cần nhà đất như thế, lãng phí, còn bảo nàng mua cái gì ấy nhỉ?

Cái thứ đó ông ta nói xong nàng đã quên rồi, lúc đó nàng còn nói quan niệm tiêu xài của ông không ổn. Bây giờ xem ra, đâu phải quan niệm tiêu xài của ông ta không ổn chứ, rõ ràng đã biết sớm muộn gì nàng cũng bị ông ta tiến đi, mua nhà này đúng là lãng phí thật.

Phòng bây giờ không hề dính bụi, không giống đáng vẽ nửa năm không có ai ở. Lúc này nàng đang đứng ở phòng khách, nhưng cửa lớn đóng chặt, rèm cửa cũng kéo lại, một cái đèn đặt dưới đất, bên cạnh sofa

Rõ ràng lão đạo sĩ thối đã kéo nàng về, nhưng giờ lại không thấy ông ta đâu. Lâu Thất nhìn bốn phía, nhin không được hỏi: "Lão đạo sĩ thối, ông ra đây."

Đây là bảo nàng về hiện đại ư?

Nhưng vì sao lúc này bảo nàng về? Lâu Thất tức giận. Không dễ gì nàng mới tiếp nhận cuộc sống đại lục Tứ Phương ở bên đó, tiếp nhận thân phận của nàng, nàng còn đang đợi Lâu Hoan Thiên, ông ta không phải muốn nàng bỏ tất cả ở đó để tiếp tục về sinh sống ở hiện đại như trước đó chứ?

Mẹ nó, nếu không thấy nàng, nàng thật sự không dám tưởng tượng Trầm Sát sẽ có phản ứng ra sao.

Trước nay nàng chưa từng cảm thấy lão đạo sĩ thối không đáng tin tưởng như thế.

”Lão đạo sĩ thối Hiên Viên Lại.”

Một âm thanh truyền tới từ phòng bếp, sau đó một bóng người quen thuộc đi ra.

Một người đàn ông cao gầy mặc trường bào màu trắng, tóc búi đằng sau, khí chất bất phàm, nhưng sắc mặt ông ta lúc này trắng bệch, hình như là mệt mỏi quá độ.

”Ồn ào gì đấy?”

Còn hỏi nàng ồn cái gì?

Cách nửa năm lại một lần nữa nhìn thấy lão đạo sĩ thối, Lâu Thất thấy mũi cay cay, cảm xúc phức tạp cũng không biết nên giận, nên oán hay nên khóc. Nàng cứ đứng ở đó, ánh mắt rung rung nhìn ông ta. Nhìn đến lúc ông ta thấy chột dạ mà sờ mũi. Ông ta đi qua, đứng trước mặt nàng, gơ hai tay ôm nàng vào lòng, nói: ”Được rồi, cục cưng, uất ức cho con rồi...”

Cục cưng Lâu Thất suýt nữa nôn ra.

Đây là xưng hô ông gọi nàng khi nàng dưới mười tuổi, nhưng giờ nàng đã hơn hai mươi rồi, còn gọi ”cục cưng” sao? Có buồn nôn không chứ!

Nàng đẩy ông ra, cú đẩy này vốn dĩ không hề nhằm nhò gì với lão đạo sĩ thối, nhưng lúc này ông ta lại ngã ngồi xuống thảm.

Lâu Thất cả kinh, quỳ xuống: ”Nói thật sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ phải chịu phạt. Nói, lão lại giở trò quỷ gì?”

Mặt lão đạo sĩ thối trắng bệch, nhìn nàng cười: ”Thất Thất à, thời gian không nhiều, con nói cho ta trước, con ở đại lục Tứ Phương có quen không? Có tìm được manh mối liên quan đến thân thể của con không?”

"Lão còn hỏi sao, Lâu gia rốt cuộc có quan hệ gì với con? Lâu Hoan Thiên có phải anh trai con không? Hiên Viên Chiến là ai? Còn có một người tên Hiên Viên Trọng Châu nói người là tam thúc hần, có phải người biết gia tộc Hiên Viên vương tộc và Trầm Thị vương tộc không? Người có biết Trầm..."

"Dừng dừng dừng." Lão đạo sĩ thối nịnh không được ngắt lời nàng: "Thời gian của ta không nhiều thế, nhưng ta có thể nói với con, ta đứng thứ ba, đại ca là Hiên Viên Chiến, nhị ca là Hiên Viên Ý. Ta biết Lâu gia, mẹ con là Lâu Vân U của Lâu gia, cha con là đại ca của ta. Những cái khác ta không biết."

Lâu Thất tức giận: "Sao lại không biết? Người mới rời đại lục Tứ Phương mười mấy năm đúng không? Chẳng lẽ quên hết rồi? Còn nữa, nếu người biết cha con là ai, người còn là tam thúc của con thì tại sao không nói sớm cho con biết?"

Nàng là con gái của Hiên Viên Chiến và Lâu Vân U ư? Thế tại sao nàng họ Lâu? Đại ca cũng họ Lâu? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lão đạo sĩ thối thế mà lại là tam thúc nàng? Nhưng sao ông ta không nói với nàng?

"Thất Thất à." Lão đạo sĩ thối vô lực nói: "Với tính cách của con, nếu ta nói cho con biết sớm, thì con không phải sẽ tìm Hiên Viên gia, Lâu gia khắp thế giới sao? Con còn không phải sẽ ép hỏi ta, vì sao cha mẹ không nuôi con, mà tam thúc lại nuôi con à? Nhưng ta thực sự không biết gì cả."

Lâu Thất siết chặt tay, vẫy trước mặt ông ta: "Lão nói một câu không biết nữa xem?" Không biết cái rắm, không biết cái quỷ ấy.

Lão đạo sĩ thối nắm lấy tay nàng: "Con dùng vũ lực uy hiếp ta thì ta cũng phải nói là không biết. Lúc nhỏ ta bị tra ra không giống người thường, cha ta, cũng chính là ông nội con vì muốn ta sống tốt nên mới giao ta cho sư phụ. Sư phụ là thế ngoại cao nhân, không có hứng thú với thế tục, đưa mấy đệ tử vào thâm sơn cách xa trần thế. Ta lớn lên cạnh sư phụ, tình huống bên ngoài không hề hay biết. Sư phụ cũng không nói thân phận thật cho ta, sợ sau khi ta biết sẽ không bình tĩnh tiếp tục sống ở trong núi nữa. Lúc cha con thành thân ta cũng không ở nhà, lúc con sinh ra ta cũng không biết. Nên con nói gì mà Lâu Hoan Thiên, Trọng Châu ta đều không biết thật. Ta biết con có ca ca, tam đệ ta có con trai, nhưng ta không biết tên của họ."

"Vậy sao người biết tên Hoa Vu Tồn." Điểm này nàng sớm đã muốn hỏi, không biết người khác, không biết những người thân thiết với nàng, vậy mà lại biết một tên Hoa Vu Tồn, còn có tranh của hần.

"Hoa Vu Tồn là con trai của sư huynh ta, ta cũng chưa từng gặp. Nhưng sư huynh nói con trai sư huynh giống người như đúc, ta nghĩ tên nhóc đó khi lớn chắc cũng giống sư huynh như đúc, nên bức ta vẽ là vẽ sư huynh. Sao, con thấy tên nhóc đó rồi hả?"

Lâu Thất ôm trán.

Nàng trăm nghĩ nghìn nghĩ cũng không nghĩ đến là như thế. Bức tranh của cha Hoa Vu Tồn khiến nàng

hiểu lắm rồi. Nàng cứ luôn nghĩ vì sao lão đạo sĩ thôi lại biết Hoa Vu Tồn, tuổi Hoa Vu Tồn không khớp với thời gian hiện tại của hắn mà.

Mà nàng không ngờ, thì ra lão đạo sĩ thôi không hề biết gì với thế giới bên ngoài.

”Những gì ta biết về thế giới bên ngoài đều đến từ năm mười chín tuổi, sau khi ta xuống núi. Sau đó tôn sư lệnh cho ta đi du lịch khắp bốn phương để nghe ngóng. Nhưng nơi ta đi đều là núi cao rừng sâu, khi chán thì mới viết quyển Kỳ Vật chí kia, có những thứ là ở sư môn nghe qua, có những thứ là mình nhìn thấy. Mấy tháng đó ta quen biết Kim lão tiên bối và Khổng Tu, à đúng rồi, còn có Tiểu Trù, ngoài ra còn gặp một số người, có tốt có xấu. Ta không phải sớm đã vẽ tranh ghi chú cho con sao?” Lão đạo sĩ thôi giơ tay xoa đầu nàng, Lâu Thất bực bội trừng ông, ông đáng thương dờ tay, nói tiếp: ”Con xem, ta nói hết phần lớn những thứ ta biết cho con rồi.”

”Nói cái rắm ấy.”

Lâu Thất không nhịn được: ”Lão nói với con cái gì? Muốn đưa con về thì cũng phải nói rõ với con chứ. Trước đó sợ con đi điều tra, nhưng lần này muốn đưa con về sao lại không nói cho con?”

Nếu ông sớm nói với nàng thì nàng đã không loạn như thế.

”Lần này thật sự là ngoài ý muốn. Nói ra thì ta còn chưa mắng con đâu. Đang yên đang lành chạy đi tam giác quỷ Bermuda làm gì? Lần ấy nếu con gặp nguy hiểm thì không phải do ta tạo ra!” Lão đạo sĩ thôi trừng mắt nàng: ”Là ta thấy con có nguy hiểm đến tính mạng nên mới dùng pháp thuật bí mật của sư môn đưa con về, nếu không con đã chết trên biển rồi.”

389. Chương 389

”Hừ, vốn dĩ ta định tìm thời gian để kể cho con nghe những chuyện chưa nói với con, con, ai ngờ rằng lại không kịp.”

Lâu Thất sững sốt.

Nàng vẫn luôn nghĩ rằng chuyện này là do lão đạo sĩ thôi giở trò, ai ngờ rằng lại là nguyên nhân này. Nếu như không có lão đạo sĩ thôi, lần đó nàng thật sự đã chết trong biển rồi.

”Làm sao người biết con xảy ra chuyện.”

”Sao ta lại nuôi một kẻ đàn độn như con cơ chứ.” Lão đạo sĩ thôi gõ vào đầu nàng. Nếu như đám người Ưng và Nguyệt nhìn thấy Lâu Thất bị người khác gõ vào đầu mắng là kẻ đàn độn, chắc là sẽ bị dọa cho khiếp sợ rồi.

”Con quên rồi sao, lúc con còn bé ta đã hạ lời Liên Tâm chú lên người con rồi.”

Lâu Thất suy nghĩ hồi lâu mới chợt nhớ ra, đúng là nàng đã quên rồi. Lúc đó căn bản là nàng không quan tâm tới lời Liên Tâm chú đó, cho nên lão đạo sĩ thối nhắc cho nàng một câu nàng cũng không nhớ nổi. Liên Tâm chú cũng là một loại chú thuật, ít nhất phải có hai người hạ lời chú, cũng có thể là nhiều người. Sau khi bị trói buộc, người đó sẽ cảm nhận được sự nguy hiểm tính mạng của người kia. Còn hai người bị trói buộc bởi câu thần chú thì chỉ cần Khổng Mộng Yểm là có thể vào trong giấc mộng của đối phương. Nhưng mà, có thể là vì thời không xa cách, uy lực của Khổng Mộng Yểm sẽ giảm đi rất nhiều, cho nên có lúc không phải là nàng nhìn không rõ mộng cảnh thì là không nghe rõ âm thanh, hơn nữa mộng cảnh đó thường rất ngắn.

Nàng quả thực là ngốc, bây giờ mới nghĩ tới, trước đó khi mơ thấy lão đạo sĩ thối, nàng vẫn rất buồn bực. Thì ra, lão đạo sĩ thối sớm đã học Khổng Mộng Yểm.

Nàng lại giận dữ: "Người không dạy con Khổng Mộng Yểm."

Chỉ nói với nàng cách phá giải mà thôi.

Lão đạo sĩ thối liếc nàng một cái: "Nếu như dạy cho con, con dám nói sẽ không tìm ta giở trò đùa quái đản không?" Với biểu hiện mấy năm trước của nàng thì nếu như học được Khổng Mộng Yểm, ông sẽ không thể ngủ ngon giấc nữa.

Nghĩ tới đây, ông thật sự vì bản thân mà chua xót rơi lệ. Nuôi lớn tiểu ác ma này không hề dễ dàng, sửa đổi tính cách xấu kia của nàng cũng rất là cực khổ. Nhất định là nàng đã quên rồi, lúc nhỏ tính cách của nàng cực kỳ xấu xa.

Lâu Thất ho khan một tiếng, được thôi, nàng vẫn thật sự biết. Khoảng thời gian từ năm bảy, tám tuổi cho tới mười lăm tuổi, cuộc sống của nàng ngoại trừ nhiệm vụ ra thì chính là không biết một mỗi nghĩ cách để đánh bại lão đạo sĩ thối. Thích nhìn thấy dáng vẻ lão giơ chân, giơ tay không cách nào làm gì nàng, lúc đó nàng vẫn chưa biết giữa họ có quan hệ máu mủ. Nhưng mà trong lòng nàng, lão đạo sĩ thối sớm đã giống như phụ thân rồi.

"Vậy vì sao lần này người lại đưa con trở về." Đôi mắt Lâu Thất sáng lên: "Chẳng lẽ người có thể đưa con đi tới đi lui sao?"

Lời của nàng vừa dứt, đã bị gõ mạnh một cái lên đầu.

"Con xem ta là cái gì khụ khụ khụ." Vừa kích động, lão đạo sĩ thối đã ho dữ dội, sắc mặt lại tái thêm vài phần: "Tuy bí pháp sư môn chúng ta nghịch thiên, nhưng đây cũng là tìm được thời cơ thích hợp, trong đất trời vốn cần phải có kẻ hở thời không, bằng không con nghĩ rằng với sức lực của một mình ta, có thể mở ra cánh cửa thời không sao?"

Lâu Thất hơi thất vọng, nhưng dù sao cũng nằm trong dự liệu, nào có dễ dàng xuyên qua chứ. Nhìn bộ dạng của lão đạo sĩ thối, nàng sờ lên eo một cái, phát hiện vẫn mang đồ của mình, bỗng trở nên vui vẻ. Nàng lấy ra một bình nhỏ, nhét vào trong tay ông.

"Hừ, hời cho người quá, trong Thần Ma Cốc ở Đại lục Tứ Phương có thuốc tốt đó." Nàng nhìn ra được, lần này lão đạo sĩ thối chắc là dùng bí pháp cho nên đã bị nội thương.

"Con đã tới Thần Ma cốc?" Lão nhận lấy thuốc, hoảng hốt nhìn nàng: "Nha đầu chết tiệt này thật đúng là nơi nào cũng dám tới."

Lâu Thất bĩu môi, nói như kiểu ngày đầu tiên quen biết nàng vậy.

Uống thuốc xong, lão đạo sĩ thối thở một hơi: "May là con có thuốc này, nếu không đợi lát nữa lại đưa con đi thì ta thảm rồi."

"Lát nữa còn phải đưa con trở về sao?" Được rồi, nàng đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng mà đợi lát nữa đã: "Không thể cho con ở lại đây vài ngày để hưởng thụ một chút bồn cầu tự hoại hiện đại và bồn ngô trong rạp chiếu phim sao?"

Hơn nữa nàng còn muốn đi thăm mấy người bạn của nàng.

"Con nằm mơ sao?" Lão đạo sĩ thối lườm nàng một cái: "Nhiều nhất con cũng chỉ có thể ngồi trên bồn cầu tự hoại một chút, ấn nút xả nước cho đã nghiền, không có bồn ngô thì trong nhà còn có mấy bao hạt cay và hạt dưa, lát nữa con có thể mang đi."

"Chí ít con cũng phải mang coca cola đi."

"Sẽ phát nổ."

Được thôi, nàng phục tùng.

"Đúng rồi, người vẫn chưa nghe qua vương triều Trầm thị sao?"

"Ta biết vương triều Trầm thị nhưng không hiểu rõ."

"Năm xưa sao lão lại mang con tới đây, đã xảy ra chuyện gì?" Lâu Thất càng muốn biết chuyện này hơn.

Lão đạo sĩ thối lắc đầu: "Ta càng muốn biết năm xưa đã xảy ra chuyện gì hơn con. Năm xưa sau khi ta đi du ngoạn một thời gian mới nghĩ tới là phải về trong nhà xem xem, nhưng sau khi trở về không ai nói với ta chuyện gì cả. Mẫu thân ta, cũng chính là bà nội con, trực tiếp mặc long bào cho ta rồi đẩy ta ra ngoài, nói là bảo ta lâm triều ngồi lên ghế rồng, ta không cần lên tiếng. Ta không hề có chút hứng thú làm hoàng đế nào, ngồi một canh giờ ở đó mới bãi triều, bọn họ tưởng rằng ta ngồi nghiêm chỉnh, thực ra ta ngủ đấy. Sau khi trở về còn ngủ cả đêm, vừa thức dậy, mẫu thân đã bỏ một đứa bé vào trong lòng ta, bảo ta dẫn con đi Hoàng Tầm Sơn."

Lâu Thất nghe được liền muốn cắn chết ông, năm xưa rốt cuộc ông hồ đồ nhường nào, bỏ qua bao nhiêu chuyện vậy?

”Ta cũng không biết Hoàng Tầm Sơn ở đâu, dù sao lúc đó ta nghĩ rằng bọn họ đều không có thời gian nên giao đứa bé cho ta, ta liền mang đứa bé đi lên núi, đúng rồi, đứa bé đó chính là con.”

Lâu Thất chớp mắt, nàng cũng biết có được không, còn cần ông nói ra sao?

Tóm lại tiếp theo đó là lão đạo sĩ thối ôm nàng lên núi tránh loạn, sau đó là bởi vì trong ngọn núi kia có quá nhiều bảo bối, khiến ông không nỡ rời đi, kết quả lần đi chơi này chơi hết cả một ngày, chờ ông xuống núi trở về trong cung thì...

”Thi thể khắp nơi.”

Khóe mắt lão đạo sĩ thối đỏ lên, bốn chữ này, lão ghen ngào nói ra: ”Người của vương tộc đều không thấy đâu nữa, người chết đều là thị vệ, thị nữ, quan viên, không một người sống. Nhìn trạng thái chết của những người đó, hình như tất cả đều là bị giết chết trong một chiêu. Cho nên ta biết, võ công của hung thủ nhất định là cực kỳ đáng sợ, hơn nữa, không phải một người, là một nhóm người võ công cao cường hơn ta.”

Nghe đến đây, trong lòng Lâu Thất kinh hãi.

Võ công của lão đạo sĩ thối thì nàng biết, nhưng mà một đám người võ công cao cường hơn ông, rốt cuộc là khái niệm như thế nào đây.

Đáng tiếc là lúc đó ông không biết gì cả, sau đó dẫn theo nàng tìm kiếm hồi lâu nhưng không tìm thấy người, sự việc lại càng mập mờ. Vẫn còn người truy sát bọn họ, vì bảo vệ nàng, trong một lần bị đuổi giết không còn đường lui thì ông vừa đúng lúc gặp được kẻ hờ thời không, nên đã dùng bí pháp sư môn, dẫn theo nàng xuyên tới hiện đại.

Sau thời gian rất dài không thể gặp được kẻ hờ thời không nữa, ông cũng dứt khoát ở lại nơi này. Thề rằng sẽ dạy dỗ nàng trở thành người dũng mãnh nhất, đến lúc đó lại trở về tra tìm chân tướng, báo thù cho người nhà. Mà ông vẫn luôn cảm thấy người của vương tộc có thể vẫn còn sống sót, điều này cũng cần nàng trở về tìm kiếm.

Vốn dĩ ông phải nói cho nàng trước khi chuẩn bị dẫn nàng quay về đại lục Tứ Phương. Không ngờ nàng lại gặp sự cố trên biển, ông không kịp nói, sau đó lại thử dùng Khổng Mộng Yểm để liên hệ với nàng mấy lần nhưng phát hiện khoảng cách thời không rất khó khống chế, tóm lại là chưa nói được. Cho nên ông vẫn cứ chờ kẻ hờ thời không, lần này cuối cùng cũng chờ được rồi, liều mạng dùng nửa nội lực để kéo nàng trở về.

Hiền Viên Lại vừa nói vừa quan sát Lâu Thất, hơn nửa năm này nàng gầy đi không ít, nhưng mà phương diện tinh thần, diện mạo đều rất tốt, hơn nữa sắc mặt càng tốt hơn, chứng tỏ thời không kia quả thực là thích hợp với nàng.

Sau khi nghe xong, trong đầu Lâu Thất trở nên hỗn loạn, nếu như nói mẫu thân nàng là Lâu Vân U, phụ thân nàng là Hiên Viên Chiến, vậy tại sao bọn họ không ở bên cạnh Hiên Viên Chiến. Hiên Viên Chiến không rõ sống chết, còn Lâu Vân U lại dẫn theo Lâu Hoan Thiên sống tốt đẹp tại Lâu gia.

Lâu Hoan Thiên cũng không hề nhắc với nàng phụ thân của họ như thế nào, liệu ông có biết chuyện này không?

Còn chuyện của vương triều Trầm thị lại là thế nào.

Vừa nghĩ tới những điều này, Lâu Thất nhin không được liếc Hiên Viên Lại một cái, thật không dễ dàng gì mới gặp được một người ở đó, ai ngờ lại không biết một chuyện gì cả.

”Dù sao với bản lĩnh của con, thì ta cũng không cần phải lo lắng.”

Lâu Thất bĩu môi: ”Ừm, người lấy thẻ ngân hàng bên này của con, con cũng sẽ không lo người chết đói.” Thẻ ngân hàng của nàng để ở đâu, mật mã là gì, đã sớm nói với ông rồi, số dư trong đó cũng đủ để sống sung túc cả đời.

”Nhưng mà lần này có phải người cũng về với con không?” Vốn dĩ ông cũng là người bên kia, cũng không thể ở lại chỗ này mãi được.

Hiên Viên Lại lại cười gượng lắc đầu: ”Người sử dụng bí pháp này không thể tự đưa mình đi được.”

Lâu Thất bỗng nổi khùng: ”Ý của người là người ở bên này, còn con về bên kia bơ vợ không nơi nương tựa sao?”

Lúc này Trầm Sát đang liều mạng chém giết cố gắng tiến tới Cẩm Sơn, đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

Bơ vợ không nơi nương tựa, vậy hắn coi là cái gì?

Lâu Thất không biết những điều này, dù sao nàng cũng thấy khó chịu với Hiên Viên Lại.

”Trừ phi con tìm được sư phụ sư huynh của ta, bảo bọn họ cùng hợp lực, lúc có kẻ hở thời không thì kéo ta qua đó.”

”Bọn họ ở đâu?” Lâu Thất nổi giận, ai biết sư phụ và sư huynh của ông ở đâu chứ? Hiện tại nàng cũng chỉ biết phụ thân của Hoa Vu Tồn, cũng không biết ông ta có còn sống trên đời nữa không, lão đạo sĩ thối lại không nói với nàng về những người khác...

Hiên Viên Lại đưa cho nàng một tấm bản đồ: "Nơi đó có chút nguy hiểm, trước đây ta không phải là không muốn cho con đi thám hiểm đâu..." Bây giờ xem ra, ngay cả Thần Ma Cốc nàng cũng tới rồi, thực lực quá cao, tới nơi đó chắc là cũng không vấn đề gì. Hơn nữa tính khí sư phụ vốn cổ quái, cho dù đưa ông tới, sư phụ cũng chưa chắc sẽ đồng ý, chỉ có thể dựa vào Lâu Thất tự tới thuyết phục sư phụ mới được. Tuy bọn họ là sư đồ nhưng đã lâu như vậy rồi, muốn kéo ông qua thì phải tổn hao tu vi nhất định, lão già kia chưa chắc đã đồng ý.

Lâu Thất mở ra, là một tấm bản đồ, nàng gấp bản đồ lại, đứng lên bước tới mở tủ lạnh, nhìn thấy bên trong đúng là có coca, mắt sáng lên, mở nắp uống ừng ực mấy ngụm, đã hơn nửa năm rồi, cuối cùng lại được uống coca, cảm động quá!

"Sao người con bần thế, đi thay quần áo đi, còn có chút thời gian." Nhìn thấy nàng như thế Hiên Viên Lại có chút đau lòng, lúc này lão mới nhìn thấy bùn đất trên người nàng.

390. Chương 390

Lâu Thất cúi đầu nhìn mới phát hiện quần áo của mình dính đầy bùn đất, nàng nhớ ra lúc ngã xuống đất đã bị dính phải. Nửa năm mặc đồ cổ trang, nàng phát hiện ra nàng có chút hoài niệm với các một thời trang ở hiện đại rồi.

Nàng đứng lên, chuẩn bị về phòng thay đồ, đi được mấy bước lại quay đầu nói: "Lão đạo sĩ thôi, có phải là thứ gì con cũng có thể mang đi không?"

Nếu như có thể mang, a, nàng trực tiếp mang mấy khẩu súng đi à, còn có một số vũ khí nữa, đem qua bên đó, xem ai không vừa mắt thì trực tiếp giết kẻ đó luôn.

Hiên Viên Lại không hổ là đã nuôi lớn nàng, liếc mắt là có thể biết được cách nghĩ của nàng, lập tức lắc đầu: "Chỉ được mang theo một số thứ tương đối nhỏ mà không có tính nguy hiểm thôi. Bởi vì lúc tiến vào kẻ hở thời không sẽ có ma sát, nếu như con mang theo chai lọ hoặc súng ống các loại, trong quá trình có thể sẽ phát nổ, sẽ rất nguy hiểm, con không muốn sống nữa sao?"

Được rồi, chỉ đành từ bỏ kế hoạch này thôi.

Lâu Thất trở về phòng của mình, mở cửa ra, phát hiện tất cả mọi thứ trong phòng vẫn như cũ, được dọn dẹp không có một hạt bụi nào, trong thoáng chốc nàng cảm thấy có chút phức tạp. Thực ra ở đây nàng cũng có thể sống tốt, cũng rất tự tại, dù sao trước đây nàng cũng đã có được thành tựu, cũng không có ai dám gõ lên đầu nàng, còn khi trở lại thời không kia, nàng còn một đống việc phải làm, còn phải vượt qua rất nhiều mưa gió...

Nhưng mà Lâu Thất cũng không dừng lại nhiều, thời gian của lão đạo sĩ thôi không nhiều, nhất định sẽ không kịp để nàng hưởng thụ trong bồn tắm có chức năng massage rồi. Cho nên Lâu Thất chỉ vội vàng tắm nước nóng, sau đó thay một bộ quần áo mà trước đó nàng rất thích. Mở tủ quần áo ra, lấy ra một cái túi cực kỳ mềm nhẹ, chiếc túi này nhìn thì có vẻ mềm mại nhưng chất liệu lại là công nghệ cao, chống nước chống cháy, kéo cũng không cắt được.

Nàng bỏ những đồ vật tư nhân nhỏ mà mình thích vào trong túi, đeo lên lưng rồi ra khỏi phòng.

Hiên Viên Lại thấy nàng mang vẻ mặt vui vẻ, âm thầm gật đầu, đứa cháu gái này của ông thật đúng là ý chí kiên cường, không uổng công ông tốn nhiều tâm tư bồi dưỡng như vậy.

”Lão đạo sĩ thối, nếu như người vẫn ở bên này thì trông nom căn phòng này cho tốt nhé.”

”Nha đầu chết tiệt này, không biết nói những câu đại loại như bảo ta phải chăm sóc tốt bản thân à.” Cái gì mà trông nom căn phòng chứ...

”Người sẽ chăm sóc tốt cho bản thân hơn bất kỳ ai.” Lâu Thất cười nhạt.

Tuy nàng thấy được lần này vì sử dụng bí pháp để kéo nàng qua mà thân thể lão đạo sĩ thối tổn thương rất nhiều, nhưng nàng cũng biết ông là người biết chừng mực, tuyệt đối sẽ không làm những chuyện khiến bản thân chết một cách ngu ngốc. Điểm này nàng cũng giống vậy. Nếu như lão đạo sĩ thối không phải là người như thế, sao có thể dạy dỗ được nàng thành ra thế kia cơ chứ.

Hơn nữa trước đó nàng đã để thuốc lại cho lão, thuốc sẽ có tác dụng trị liệu tẩm bổ cho thân thể của lão.

Hai người cũng không còn thời gian để nói nhiều nữa. Hiên Viên Lại đã chuẩn bị để đưa nàng trở về. Lâu Thất đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, lại vội vàng hỏi: ”Lão đạo sĩ thối người có biết cách giải Tuyệt Mệnh Cổ không?”

Độc trong người Trầm Sát chỉ cần đủ thuốc dẫn là được, tìm đủ thuốc dẫn thì Thần Y có thể giải được độc. Duy chỉ có Tuyệt mệnh ố là không ai giải được.

Người có thể giải được độc cổ là Tây Phi Hoan cũng đã chết trong tay nàng. Bây giờ tính mạng của Trầm Sát hơn phân nửa là nằm trên người nàng, hấn dám giao tính mạng cho nàng, tất nhiên nàng sẽ cố gắng hết mình rồi.

Hiên Viên Lại nghe thấy Tuyệt Mệnh cổ liền hoảng sợ: ”Ai trúng Tuyệt Mệnh Cổ?”

”Không phải con.”

”Hừ, may quá.”

”Trượng phu tương lai của con.”

”Ai?” Hiên Viên Lại không coi đó là chuyện đùa, mắt tròn cực lớn, bộ dạng khó thể tin nổi. Ông không nghe nhầm đây chứ, từ nhỏ nha đầu này đã không có nhiều hứng thú với đàn ông, với tình yêu, không có

khát khao gì với chuyện nam nữ. Bây giờ mới chỉ tới bên kia nửa năm, thì đã có bạn trai rồi.

Ông ngây người sững sốt một chút rồi mới phản ứng: "Không được, không được, con không thể tìm một người đàn ông bị trúng Tuyệt Mệnh Cổ được. Độc này rất khó giải, lỡ như hấn chết rồi không phải con sẽ đau lòng tuyệt vọng hay sao. Nhân lúc bây giờ tình cảm còn chưa sâu đậm, quay về thì chia tay đi, có nghe không, không cần chia tay, trực tiếp đá hấn luôn."

Lâu Thất nói: "Đã nói là dân chủ tiến bộ mà, không phải trước đây người lo lắng con không tìm được chồng sao? Bây giờ đã có một người, mà người lại muốn chia rẽ uyên ương ư?"

"Uyên ương?" Hiên Viên Lại gấp gáp muốn hỏi rõ về tình hình của nam nhân kia. Nhưng lúc này đã có luồng khí chuyển động trước mặt ông, kẻ hở thời gian đã xuất hiện, ông không có thời gian để hỏi nữa, Lâu Thất cũng không có thời gian để hỏi về những chuyện liên quan tới Tuyệt Mệnh Cổ nữa, chỉ đành khẩn cấp hỏi: "Lão nói xem người có giải được không?"

"Ta không có cách."

Hiên Viên Lại nhìn thấy tinh thần nàng tốt nên đã yên tâm, nhưng bây giờ lại phải đích thân đưa nàng quay về, ông mới phát hiện lòng mình chua xót, vô cùng luyến tiếc...

Nhưng có luyến tiếc đi nữa cũng phải đưa nàng quay về, nhiệm vụ trên vai nàng còn rất nặng.

Đột nhiên Lâu Thất nhớ tới cái gì đó, lập tức đánh vỡ một vài bình sứ, tự rạch lên cánh tay mình một đường, cầm một mảnh vỡ khác lấy ít máu của mình. Hiên Viên Lại trợn mắt, suýt chút thì tát cho nàng một cái: "Lão tử dạy con tự làm mình bị thương sao?"

Lâu Thất nguýt lão một cái: "Người tưởng con ngốc sao, con đã ăn Thạch Túy Ngàn Năm, Ma Ly Đàm, còn có Tuyền Tâm. Người thử nghiền cứu, dùng chút máu này để chế tạo thuốc viên, nói không chừng sẽ có lợi cho người đấy."

Máu của nàng rất quý, trước đây máu có Thạch Túy Ngàn Năm và Ma Ly Đàm này có thể áp chế độc cổ trong người Trầm Sát. Nếu như người khác thì nàng sẽ không cho, cho rồi cũng không có nhiều tác dụng. Nhưng mà bản lĩnh luyện chế thuốc viên của lão đạo sĩ thối rất giỏi, bản lĩnh của nàng là do ông dạy. Tuy nàng bây giờ đã là trò giỏi hơn thầy nhưng cũng không thể phủ nhận sự lợi hại của lão đạo sĩ thối trong phương diện này. Để lại một chút máu cho ông, nói không chừng ông có thể nghiền cứu ra cái gì đó.

Không gian đã tạo ra một vòng xoáy dập dờn trong suốt, xuất hiện ngay sau lưng Lâu Thất. Mỗi lần có kẻ hở thời không, đều là trước sau phân thành hai lần xuất hiện, vừa lúc có thể giữ một khoảng thời gian cho nàng.

"Thất Thất à, hãy chăm sóc bản thân thật tốt." Hiên Viên Lại hét một tiếng.

”Con biết rồi.”

Âm thanh của Lâu Thất rất nhanh đã bị nuốt chửng, biến mất ngay trước mắt Hiên Viên Lại. Hiên Viên Lại lại thở dài, bưng lấy vết thương trên ngực. Vì lần nữa bị tổn hao tu vi mà đau đến muốn chết, ngã ngối trên sô pha. Khóe mắt ông nhìn liếc qua một chút máu mà Lâu Thất để lại kia, trong đầu mới nhớ tới lời nàng vừa nói.

Đã ăn Thạch Túy Ngàn Năm, Ma Ly Đàm, Tuyền Tâm.

Tuyền Tâm!

Hiên Viên Lại thiếu chút thì nhảy dựng lên.

Đùa gì vậy chứ, Thạch Túy Ngàn Năm dễ có như vậy, Ma Ly Đàm dễ tìm như thế sao? Còn Tuyền Tâm nữa, Tuyền Tâm Được Thi, dễ kiếm như vậy sao?

Nàng mới ở đó nửa năm mà đã ăn cả ba thứ quý giá đó.

”Xem ra nha đầu chết tiệt này trở lại là muốn nói với lão tử, vận khí của con rất nghịch thiên đúng không? Có bản lĩnh thì tới sư môn chúng ta ăn luôn Long Diên đi.”

Hiên Viên Lại không quan tâm đến thương thế của mình mà hét lớn lên.

Lâu Thất vẫn lơ mơ nghe được câu nói này của lão. Long Diên là cái quái gì?

Vẻ mặt Thúc Trọng Châu thâm trầm, đập mạnh lên một thân cây bên cạnh, khiến lá cây lao xao rơi xuống.

U U đứng trên một cây khác, kêu lên hai tiếng ô ô.

”Tiểu hồ ly, ngươi nói xem, chủ tử nhà người biến mất rồi phải không?”

”Ô ô.” Tử Vân Hồ biểu thị mình cũng rất bất đắc dĩ, không biết, chuyện này rất kỳ dị, nó thấy qua nhiều việc đời nhưng chưa từng gặp tình huống này...

Nhưng mà, Tử Vân Hồ U U tin rằng chủ tử nhà mình sẽ không sao. Hơn nữa, làm gì có ai đủ lợi hại để làm chủ tử của nó chứ?

Thúc Trọng Châu không biết suy nghĩ của U U, nếu như hắn biết tiểu hồ ly nghĩ như vậy thì hẳn là sẽ đập đầu vào tường.

”Nếu không biến mất thì làm sao nàng lại đột nhiên từ trên lưng chim ưng ngã xuống, nhưng ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy chứ?” Trong lòng Thúc Trọng Châu gần như tan vỡ, lúc này đang yên đang lành, Lâu Thất đột nhiên ngã từ trên lưng chim ưng xuống, bởi vì việc xảy ra quá đột ngột, hắn căn bản không kịp phản ứng để kéo nàng lại.

Mà Đại Bạch lại như phát điên, chính là trong nháy mắt vừa rồi, dường như nó cảm nhận được một thứ gì đó rất khủng khiếp. Vì vậy, tốc độ lại tăng lên cực hạn trong chớp mắt, một lát sau thì xông về phía chân trời, chớp mắt thì bay về phía xa xôi. Hại hắn sau khi tiếp đất lại phải đuổi về phía đó, trong lòng nôn nóng muốn chết, Lâu Thất rơi từ nơi cao như vậy xuống, vẫn còn mạng sao?

Nếu như nàng mất mạng...

Vị biểu huynh đệ kia của hắn có xé xác hắn ra không?

Hơn nữa, hắn còn chưa làm rõ sao nàng lại biết Chính Dương Hộ Thể công. Thúc Trọng Châu âm thầm đi theo tới Cẩm Sơn, lại theo dõi Lâu Thất rất chặt, chính là vì nàng biết Chính Dương Hộ Thể Công, mà hắn muốn làm rõ sao nàng lại biết. Liệu có phải Hiên Viên vương tộc vẫn còn người sống sót không?

Nếu như biết Hiên Viên vương tộc vẫn còn người sống sót, phụ thân hắn sẽ vui mừng đến phát điên mất.

Chỉ là hắn không ngờ, còn chưa kịp hỏi thì Lâu Thất lại xảy ra chuyện như thế. Nếu như Lâu Thất chết rồi, phụ thân hắn biết có một người biết Chính Dương Hộ Thể Công, nhưng lại chưa kịp nói đã chết rồi, vậy phụ thân hắn có bức tới phát điên không?

Thúc Trọng Châu dẫn theo U U, Đại Bạch bay trên đỉnh đầu. Khi hắn đang tìm Lâu Thất khắp núi thì hai tên thị vệ đã tìm được Hách Liên Quyết.

Phạm vi rất rộng, hơn nữa sau trận động đất thì bề mặt đã bị hủy hoại nghiêm trọng, bây giờ đang là đêm tối, muốn tìm thấy một người khó khăn biết bao. Cho nên hai người này có thể rất nhanh đã tìm được Hách Liên Quyết, thật sự khiến người ta khiếp sợ.

Bọn họ cưỡi trời ra, Hách Liên Quyết rất nhanh nhẹ nhàng rời khỏi khe sâu kia.

”Gia, không sao chứ?”

”Ừ.” Hách Liên Quyết thản nhiên đáp một tiếng: ”Lam Y, đi điều tra xem, vị cô nương tên Lâu Thất kia có địa vị gì trong Phá Vực. Còn nữa, quan hệ giữa nàng ta và Đế Quân Phá Vực là thế nào. Thanh Y, chế luyện Tầm Điệp, tìm nàng ta.” Nói xong, hắn vươn tay, lọn tóc dài kẹp ở đầu ngón tay phát phơ trong gió.

Đó là tóc của Lâu Thất.

Lam Y và Thanh Y đều ngẩn ra, nhin không được, hỏi: "Lẽ nào Gia không giết nữ tử kia, lấy lại Tuyền Tâm Được Thi?" Sở dĩ bọn họ không hỏi là bởi vì họ nghĩ rằng nữ nhân kia sớm đã bị Hách Liên Quyết giết chết rồi, Tuyền Tâm Được Thi cũng đã nằm trong tay rồi mới đúng.

Trong mắt vương gia của họ thì người ở đại lục Tứ Phương này đều là loài giun dế, huống hồ nữ tử kia lại dám cướp Tuyền Tâm Được Thi trong tay họ.

391. Chương 391

Nhưng bây giờ nghe ý vương gia là cô gái đó đã chạy mất rồi? Vương gia của họ lại để cô ta chạy mất?

Không đúng, khe sâu như vậy tới vương gia của họ cũng không có cách nào thoát được, cô gái đó sao có thể thoát ra được? Thanh Y và Lam Y lại nhìn sắc mặt của vương gia nhà mình, trong lòng càng ngạc nhiên, vì trên mặt vương gia nhà họ có một nụ cười thoáng qua, tuy rất nhạt nhưng đúng là cười.

Hai người lập tức cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Thanh Y và Lam Y đưa mắt nhìn nhau sau đó Thanh Y lên tiếng: "Gia, chúng ta có cần tranh thủ thời gian tìm đồ không? Cô gái đó đã lấy Tuyền Tâm Được Thi đi rồi, thuộc hạ và Lam Y tìm cô ta lấy lại là được, nghe nói người nhà Triệu gia vẫn chưa từ bỏ tìm kiếm ở đại lục Tứ Phương này, nếu như họ tìm được trước..."

Hách Liên Quyết lắc đầu: "Tuyền Tâm đã bị Lâu Thất ăn rồi."

"Cái, cái gì?"

"Ăn rồi?"

Thanh Y và Lam Y đều bị tin này làm cho kinh ngạc tới mức rớt cằm xuống đất.

Mãi lâu sau mới bình tâm trở lại, họ lại có vấn đề không hiểu nổi, Thanh Y vội vàng hỏi: "Gia, nếu cô ta đã ăn Tuyền Tâm rồi, vậy chắc chắn sẽ phải chết, tại sao vừa nãy gia còn sai thuộc hạ tìm cô ta?"

"Cô ta không chết!"

A? A? Không chết?

Thanh Y và Lam Y khó khăn lắm mới nhạt lại được cằm, một lần nữa lại rơi xuống đất.

"Sao có thể chứ..."

Sao có thể chứ? Được tuyền mọc bao nhiêu thuốc tốt như vậy, những thuốc đó thăng hoa ngưng tụ thành Tuyền Tâm, đó là tinh hoa trong tinh hoa, người dùng mảnh thể nào đi chẳng nữa nếu ăn phải cơ thể cũng sẽ nổ tung mà chết, tối thiểu thì cũng thất khiếu chảy máu. Không chết? Sao có thể như vậy được?

Nhưng nhìn thấy vương gia như vậy họ lại nuốt sự không tin kia lại. Vương gia của họ tuyệt đối không phải là biết đùa, hẳn nói vậy chắc chắn là sự thật!

Trong đầu Thanh Y vụt qua một suy nghĩ: "Thuộc hạ biết rồi, có một loại người có thể làm được! Người có thể chất được hải!"

Nghe lời hẳn nói Lam Y hai mắt mở tròn: "Thể chất được hải, đó không phải là thể chất chỉ có trong truyền thuyết thôi sao? Thể chất nghịch thiên như vậy, sao có thể chứ?"

Lúc này Hách Liên Quyết nói: "Không sai, Lâu Thất chính là người có thể chất được hải."

Thanh Y và Lam Y lập tức vui mừng: "Tốt quá rồi, có người có thể chất được hải, tới nơi đó không phải sẽ còn tốt hơn chỉ cầm Tuyền Tâm Được Thi sao?"

"Gia anh minh!"

Hai người chỉ tưởng rằng vương gia của họ phát hiện ra Lâu Thất là thể chất được hải nên mới để nàng ăn Tuyền Tâm và không giết nàng.

Hách Liên Quyết liếc nhìn hai thuộc hạ, không nói gì.

Trong đầu hẳn xuất hiện đôi mắt linh động của Lâu Thất, lại cúi đầu nhìn tay mình, trước khi biết nàng là thể chất được hải, hẳn cũng không ra tay giết nàng lấy Tuyền Tâm, hẳn đã mặc nàng tiêu hóa Tuyền Tâm.

Còn về thể chất được hải của nàng, đó chẳng qua chỉ là một điều bất ngờ mà thôi.

Hắn thực sự rất muốn gặp lại nàng ta!

"Đi thôi." Hắn nói một tiếng, thân hình lao vút đi hàng trăm mét như một tia sáng.

Thanh Y và Lam Y cũng hồ hởi theo sau.

...

Đúng trong lúc này, cách Cẩm Sơn không xa có một cuộc bao vây chém giết hung tàn.

Thất Thành yên tĩnh sừng sững trong màn đêm phía xa, họ thấp thoáng có thể nhìn thấy ánh sáng trên thành lầu Thất Thành, những điểm sáng đó không thể chiếu sáng bóng tối nơi đây.

Hai ngọn núi trồng cây ăn quả cách Cầm Sơn không xa cũng đã được khai hoang xong, cần phải đợi đất phì nhiêu, mua cây giống xong mới có thể trồng được, vì thế người làm thuê ở đây hai ngày nay đều đã về lại Thất Thành nghỉ ngơi, vất vả nhiều ngày như vậy, hai đêm nay họ đều vào tửu quán nhỏ trong thành uống rượu hàn huyên, cũng chỉ vì thế nên mới không nhìn thấy cảnh Cầm Sơn bên này sạt lở nghiêm trọng.

Cũng không có ai phát hiện ra cảnh chém giết hung tàn ở nơi đây.

Trầm Sát neho mắt nhìn gần một trăm kẻ cưỡi ngựa đang bao vây ba người bọn họ.

Những kẻ này đều mặc trang phục rất sắc sỡ, tay cầm một cuộn dây xích, ngựa của bọn chúng vô cùng khỏe mạnh, tất cả đều là những con ngựa cao lớn, mặc dù không thể so bì với hãn huyết bảo mã nhưng cũng rất tốt.

Gần một trăm người, gần một trăm ngựa, vẻ mặt kẻ nào cũng khát máu.

Ác Liên Kỵ Binh.” Thiên Nhất kêu lên biệt hiệu của bọn chúng.

Ác Liên Kỵ Binh, cái tên này là bọn chúng tự đặt, nếu không sẽ không ai gọi chúng là kỵ binh. Bọn chúng sao có thể được gọi là kỵ binh? Những kẻ này đều là những tên ác ôn tiếng ác đồn xa.

Bọn chúng trước đây thuộc vào một môn phái, môn phái đó có một môn võ nghệ dùng roi xích làm vũ khí, nhiều người bố trận. Vốn dĩ cũng là trận pháp không có gì lợi hại nhưng có một số kẻ trong môn phái đó đã cải tạo trận pháp roi xích này, phát hiện uy lực không tồi, liền đi khắp nơi tìm người thí nghiệm, trong quá trình thí nghiệm bọn chúng đã được trải nghiệm sự kích thích trong quá trình dùng xích bao vây người ở giữa, dùng mọi thủ đoạn để vận đầu đối phương xuống! Những kẻ này bắt đầu không ngừng lôi kéo người gia nhập vào đội ngũ của mình, khi chiêu mộ môn phát hiện ra hành vi ngược sát này đã vô cùng phẫn nộ, muốn bắt bọn chúng về để trừng trị nhưng những kẻ này đầu chịu chấp nhận hình phạt, thậm chí còn giết chết chiêu môn, giết cả những sự phụ đứng ra chỉ trích bọn chúng.

Môn phái mời nhiều cao thủ đi giết bọn chúng, những kẻ này thấy có quá nhiều người muốn giết mình liền chạy tới Phá Vực Hoang Nguyên, ở đây lại tiếp tục thu hút một số tên côn đồ gia nhập vào đội ngũ của chúng, đồng thời cũng chọn một nơi để chiếm núi làm vương.

Bọn chúng cũng là một thế lực khá lớn ở Phá Vực Hoang Nguyên, không phải vì chúng đông người mà là vì trận pháp sợi xích của chúng đúng là rất tà môn, khi bị bao vây, cho dù có tránh thế nào đi nữa xích của đối phương vẫn có thể quấn lấy người, vận cổ người xuống.

Hơn nữa bọn chúng đều là những kẻ biến thái khát máu, giết người không ghê tay, bọn chúng thích nhất là vận đầu người khác uống chơi, ở Phá Vực Hoang Nguyên, ác danh của bọn chúng truyền đi rất rộng, thông thường đi một mình hoặc đội ngũ dưới bốn người thường rất sợ gặp phải bọn chúng. Những kẻ khác thường

phải đắc tội mới giết người, đám người này thì không cần cần bất cứ lý do gì, nguyên nhân gì, gặp người là muốn giết chơi.

Nhưng trước đây bọn chúng không dám đối đầu với Trầm Sát, vì bọn chúng toàn bộ cũng chỉ chừng trăm người, Trầm Sát có mười mấy vạn đại quân.

Vậy mà lần này bọn chúng cũng ra tay.

Xem ra thông tin hắt đi một mình đã kích thích rất nhiều người.

”Ha ha, nếu như có thể giết chết đế quân Phá Vực ở đây thì thật tuyệt!” Kẻ cầm đầu có biệt hiệu Ác Long, vóc dáng cao lớn, con ngựa hắt cười cũng rất cao lớn, một người một ngựa đứng đó sừng sững như một ngọn núi. Hắt cười ha ha, ánh mắt nhìn Trầm Sát không giấu giếm sát ý.

Hắt là kẻ thô tục, nhưng không phải là kẻ thô tục ngu ngốc, trận mai phục lần này, hắt đã chọn vị trí cực tốt, nhìn Trầm Sát và hai thị vệ của hắt, trên người đều ướt đầm máu, chắc đã bị thương, hắt cũng biết ở trước hắt có ít nhất năm nhóm người khác mai phục.

Trầm Sát tuy lợi hại nhưng cũng không thể đỡ được kiểu đánh luân phiên thế này, có thể đi tới đây chắc nội lực cũng đã hao tổn hết bảy tám phần, thể lực thì càng khó phải nói.

Vì thế Trầm Sát lúc này, chiến lực tuyệt đối sẽ giảm sút hắt so với bình thường.

Ác Long nghĩ tới đây phần khích vô cùng: ”Trầm Sát, nói đi, ngươi muốn chết thế nào? Ông đây tác thỏa mãn cho ngươi!”

”Hay là ngươi hãy nói xem ngươi muốn chết thế nào, bôn đế quân nói không chừng cũng có thể thỏa mãn cho ngươi.” Giọng trầm phát ra từ môi Trầm Sát.

”Ha ha, tới giờ mà vẫn còn dám nói lời ngông cuồng! Được, ngươi không nói thì ông sẽ cho các huynh đệ vạn đầu các ngươi xuống mang về làm chiến kỷ của doanh địa!”

Thiên Nhất và Địa Nhị toàn thân sát ý, chết tiệt, sớm biết thế này đã dẫn binh đi tiêu diệt đám ác nhân này từ lâu rồi! Trước đây bọn chúng không dám xuất hiện trước mặt đế quân, bây giờ tới để giầu đồ bìm leo.

Dọc đường đi bọn họ đã gặp mấy đợt kích sát và mai phục, có thể nói là tắm máu chiến đấu mới đến được đây, cho dù họ có mạnh thế nào đi nữa cũng chỉ có ba người, những kẻ kia cộng lại tới hơn nghìn người. Võ công có lợi hại đi chăng nữa không không chịu nổi, huống hồ bọn chúng không dám xem thường đề quân, những kẻ phái đi đều không phải dạng vừa. Ngoài hai đợt đầu tiên ngu ngốc mở đường cho kẻ khác ra, các đợt còn lại bọn họ đều phải giết rất cực khổ.

Máu trên người có của người khác và cũng có của chính họ.

Nhưng muốn lấy đầu của đế quân làm chiến kỳ, suy nghĩ gã Ác Long này thực sự hoang đường.

”Lên!”

Xoạt một tiếng, những kẻ kia ra tay! Xích dài trong tay vung ra, sợi xích linh hoạt giống như linh xà phóng tới người đối diện, người đối diện cũng đồng thời ném đầu xích đi, người bên này nắm lấy. Cứ như vậy hai kẻ một nắm lấy hai sợi xích, bọn chúng kẹp chân vào bụng ngựa, ngựa bắt đầu đi, xích của bọn chúng cũng đồng loạt xoắn về phía cổ của đám người Trầm Sát.

Những người khác cũng đều ném xích trong tay đi, lập tức chỉ nghe thấy tiếng xích va vào nhau, tiếng vó ngựa đan xen, sợi xích dày đặc đan thành một tấm lưới, bao vây ba người Trầm Sát ở trong lưới.

Thiên Nhất và Địa Nhị nghiêng rằng, tay cầm đao giống như nặng ngàn cân, tối nay họ đã giết quá nhiều người, thể lực đã suy kiệt. Một mình đế quân giết nhiều hơn hai người họ giết rất nhiều, đế quân chắc đã kiệt sức rồi.

”Ông đây phải xem xem, các người còn có thể chạy trốn đường nào?” Ác Long đắc ý cười ha ha, ”Ha ha, hãy để người trong Phá Vực xem, Trầm Sát cuối cùng sẽ chết trong tay ai?”

”Muốn lấy mạng bốn đế quân?”

Trầm Sát toàn thân đầm máu, sắc mặt lạnh lùng, lập tức nhảy lên từ trên lưng Phi Ngân, những kẻ kia liền ném xích về phía hắn ở trung tâm, có hai sợi trói lấy mắt cá chân của hắn, hai kẻ đó vô cùng vui mừng, lập tức đồng loạt kéo mạnh sợi xích, dùng lực mà bọn chúng dùng quen với xích, lần kéo này có thể kéo đứt mắt cá chân Trầm Sát.

Nhưng điều khiến bọn chúng kinh hãi là Trầm Sát đá mạnh một cú đá lốc xoáy trên không trung, bọn chúng chỉ cảm thấy có một luồng lực hung hãn truyền tới theo sợi xích, hai kẻ đó không còn ngồi yên được nữa, đã bị kéo văng khỏi mình ngựa, bị Trầm Sát kéo đi. Bọn chúng nếu như không buông xích ra, chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới việc điều khiển xích của đồng bọn!

Hai kẻ đó đồng loạt buông xích, bị hất văng đi rất xa.

Trầm Sát một tay túm lấy, giật sợi xích trói ở chân mình ra, đang định quay đầu ném về phía Ác Long thì bất ngờ thấy trên đỉnh đầu có tiếng gió ập tới.

392. Chương 392

Lúc này, Ác Long đột nhiên kinh hãi kêu lên: ”Trên trời có người rớt xuống!”

Trước khi hấn lên tiếng, Trầm Sát đã ngẩng đầu nhìn lên, trái tim vốn đã chém giết tới cứng lạnh của hấn bỗng run lên.

Bóng hình từ trên trời rớt xuống kia sao thân thuộc tới vậy.

Hấn lập tức quát sợi xích xuống dưới, sợi xích đánh vào mạng lưới do Ác Liên Kỳ Binh dệt thành, mượn lực xông lên, giơ tay ôm lấy người đó vào lòng.

Ôm nàng thật chặt và hạ xuống.

Đám người Ác Long nhìn thấy cảnh này kinh ngạc rớt cằm.

Kẻ kéo sợi xích, kẻ cầm đuốc chiếu sáng bên ngoài, kẻ nào kẻ nấy đều trợn tròn mắt như gặp phải ma. Sao trên trời lại có một người rơi xuống.

Một cô gái.

Ác Long ở góc độ này có thể nhìn thấy gương mặt của cô gái đó, một cô gái vô cùng xinh đẹp, đôi mắt nhắm chặt.

Đế phi Phá Vực!

Bọn chúng ở Phá Vực Hoang Nguyên đương nhiên rất rõ việc của Cửu Tiêu Điện, gần như mọi thế lực đều nghe ngóng về tướng mạo của Lâu Thất sau khi Trầm Sát tuyên bố phong phi, bọn chúng không hề biết tu vi võ công của Lâu Thất, bởi những công lao nàng lập được, bọn chúng không biết nàng phải bỏ ra bao nhiêu công sức, hơn nữa trước đây Lâu Thất hoàn toàn không có chút tiếng tăm gì, giống như bất ngờ xuất hiện, đại đa số mọi người đều cho rằng nàng ta chỉ dựa vào nhan sắc và chút tài khôn vặt, lợi hại nhất chắc cũng là bản lĩnh thuần thú đã làm Trầm Sát si mê điên đảo, nói chỉ cần có một mình nàng, đúng là nực cười.

Nhưng không biết có bao nhiêu người đã coi Lâu Thất là điểm yếu của Trầm Sát, người muốn giết nàng cũng rất nhiều.

Ác Long không chỉ giết người vô số mà còn rất háo sắc. Khi nhìn thấy dung mạo của Lâu Thất nước miếng lập tức chảy ra rào rào, hấn chưa bao giờ nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy! Lại nhìn y phục mà Lâu Thất mặc, người hấn lập tức nóng bừng!

Vì phát hiện là Lâu Thất, hấn lập tức bỏ qua việc nàng đột ngột rơi từ trên trời xuống.

”Các huynh đệ, mau giết Trầm Sát! Nữ nhân của hấn ông đây không ngại ngủ giúp hấn!”

Thiên Nhất và Địa Nhị rùng mình, gã này ăn gan hùm mật gấu gì sao mà dám nói những lời này? Họ có thể tiên đoán Ác Long sẽ chết rất thê thảm.

Trầm Sát ôm lấy Lâu Thất hạ xuống lưng ngựa, ánh mắt lạnh lùng nhìn lên mặt Ác Long, nhưng lại nhanh chóng thu lại, khi nhìn xuống mặt Lâu Thất, sự lạnh lùng đó lập tức biến mất.

Hắn không ngờ Lâu Thất lại rơi từ trên trời xuống, hơn nữa lần này lại vẫn rơi vào lòng hắn!

”Điều này phải chăng nói lên rằng, số phận an bài nàng là nữ nhân của bốn đế quân.” Môi hắn thì thầm bên tai nàng, giọng nói chỉ có nàng mới nghe được.

Gương mặt lạnh lùng suốt một đêm của Trầm Sát lúc này nở một nụ cười, mặc dù là đàn ông nhưng cho dù là đám người Ác Long thì cũng bị nụ cười thoáng qua đó của hắn làm lóa mắt.

Nhưng nụ cười đó ngay lập tức biến mất. Lâu Thất lại rơi từ trên trời xuống, điều đó nói lên điều gì? Nói lên điều gì?

Nói rằng nàng lại về rồi!

Trở về ”nơi đó”, nơi đó hắn không biết là ở đâu, hắn không đi được, thậm chí cũng chưa từng nghe nói tới! Như vậy là sao?

Ôm lấy nàng trong lòng hắn vô cùng sợ hãi, nàng lại về rồi, vậy nếu như nàng không trở lại thì làm sao?

Lúc này hắn mới nhìn thấy trang phục của Lâu Thất, lập tức càng ôm chặt nàng hơn. Y phục thể này lần trước nàng cũng từng mặc khi rơi từ trên trời vào lòng hắn, sao bây giờ lại mặc loại y phục này?

Áo bó sát người, quần bó sát người, để lộ ra đường cong hoàn mỹ của nàng.

Người cổ đại thực sự không thể hiểu được áo t-shirt bó cổ chữ V và quần bò bó eo ôm hông!

Lâu Thất từ nhỏ đã vận động và huấn luyện nên đường cong cơ thể vô cùng hoàn mỹ, mọi đường nét đều vô cùng nuột nà, cao thấp nhấp nhô vô cùng quyến rũ. Đường cong như vậy sẽ bị che lấp đi vài phần nếu như mặc trang phục cổ trang, đặc biệt là đôi chân dài miên man của nàng, khi mặc cổ trang sẽ không còn nhìn thấy nữa, nhưng bây giờ chỉ mặc quần bó bò. Tình yêu à, có biết trang phục nào là sáng tạo ma tính nhất, lợi hại nhất và hấp dẫn nhất trong lịch sử thời trang không? Cái cách lớn nhất trong lịch sử thời trang chính là sự ra đời của quần bò!

Nói xa quá rồi!

Dù sao thì bây giờ để một cổ nhân, à không, một đồng đàn ông cổ đại nhìn thấy Lâu Thất mặc quần bò bó, biết sẽ kinh ngạc tới mức nào không?

Trầm Sát lập tức muốn nổi điên.

Bây giờ là mùa hạ, hắn không mặc áo choàng, nếu không chắc chắn hắn sẽ lập tức dùng áo choàng quần chặt lấy nàng.

Có điều...

Ánh mắt hắn nhìn về phía Ác Long, sau đó lại nhìn gần một trăm người có mặt ở đây, một luồng vụ khí u ám khát máu dấy lên trong mắt hắn. Những kẻ này đều phải chết.

Hắn vốn không định tha cho bọn chúng, nhưng trước khi Lâu Thất rưỡi uống, sát khí và sự tàn bạo của hắn chưa nặng nề tới mức này, nhưng lời Ác Long vừa nói ban nãy cùng với việc Lâu Thất lại một lần nữa rời đi và rơi xuống cùng y phục này, những điều này đều làm dấy lên sát khí cuồng bạo trong lòng hắn.

"Thiên Nhất."

Hắn ôm chặt Lâu Thất nhưng lại gọi tên thuộc hạ.

"Đế quân, có thuộc hạ!"

Thiên Nhất ngẩng đầu nhìn lên thì thấy ánh mắt của Trầm Sát liếc nhìn hắn, hắn lập tức hiểu được ý của đế quân nhà mình, liền gật đầu.

Trầm Sát lại nhìn Lâu Thất.

Hơi thở của nàng đều đặt, không giống như xảy ra chuyện, trong tình hình này hắn không thể nào ôm nàng được.

Tiếp tục ôm nàng phi ngựa đi, hắn chỉ một tay ôm Lâu Thất, một tay cầm kiếm, ánh mắt lạnh lùng bất ngờ nhìn về phía Ác Long, Ác Long nghiêng răng: "Chắc là chiêu bắt giặc trước tiên phải bắt kẻ cầm đầu? Các huynh đệ, xông lên!"

Nhưng hắn ta không ngờ rằng, Trầm Sát nhìn như thế xông về phía hắn lại đột ngột đổi hướng, bay về phía Thiên Nhất.

Thiên Nhất cũng phi ngựa lên trước, khi bọn chúng còn chưa kịp phản ứng gì, Trầm Sát đã giao Lâu Thất cho Thiên Nhất sau đó quay đầu lại, trường kiếm trong tay chém đi, một luồng kiếm khí vô hình giống như

sóng khí hắt văng bảy tám kẻ ra xa! Trên người bảy tám kẻ đó đều có một vết kiếm rất dài, vết thương rất sâu không ngừng chảy máu.

Lần ra tay này hắn đã kéo giãn khoảng cách giữa Thiên Nhất, Địa Nhị và đám người Ác Liên Kỵ Binh.

”Bảo vệ để phi!”

Trầm Sát trầm giọng nói một câu, huyết một tiếng sáo, Phi Ngân lập tức phi đến bên hắn.

Ác Long rất run sợ trước sự dũng mãnh của hắn, nhưng cho rằng một mình hắn không thể địch lại nhiều người thế này, hướng hồ bây giờ xem ra Lâu Thất còn là tử huyệt của hắn.

Hắn ta lập tức gào lên: ”Xông lên, bắt lấy ả kia!”

Trầm Sát càng muốn bảo vệ nữ nhân đó thì hắn ta càng phải bắt cho bằng được, chỉ cần bắt được Lâu Thất, nói không chừng còn có thể bắt Trầm Sát quỳ xuống xin tha!

Chỉ có điều hắn không thể ngờ được rằng, người của hắn sau đó căn bản không tài nào vượt qua được Trầm Sát!

Trầm Sát một mình chặn đánh, trường kiếm vung lên, hắn như hóa thân thành ác ma, mỗi lần kiếm chém đi tuyệt đối sẽ không chỉ chết một tên, chỉ ít cũng phải có hai tên mất mạng!

Lập tức, Ác Liên Kỵ Binh như thể trở thành cừ non, hoàn toàn không thoát nổi sự tàn sát đơn phương của Trầm Sát.

Những sợi dây xích giết vô số người trước đây của bọn chúng ngược lại lại trở thành gánh nặng, chỉ cần Trầm Sát túm được một sợi trong số đó, bọn chúng căn bản không kéo nổi, bị hắn túm xích cuồng sát một vùng.

Đêm đen mang theo máu tanh, đây là một trận sát lục.

”Đại ca, không xong rồi, nếu như thế này chúng ta nhất định phải dùng một chiêu khác.” Một gã thấp bé phóng ngựa tới bên cạnh Ác Long, Ác Long vẫn đang nấp ở phía sau cùng, khi giết những người khác hắn sẽ xông lên đầu, tâm trạng khi hành hạ người khác tới chết rất tuyệt vời, nhưng bây giờ phát hiện ra công phu của Trầm Sát vượt xa dự đoán, hắn căn bản không dám xông lên trước.

Nghe lời thuộc hạ nói, hắn nhíu mày: ”Nhưng thứ đó là do vị đó cho, nói phải đợi tới khi có lệnh của hắn mới được dùng, nếu như bây giờ dùng...”

”Đại ca, không kịp nữa rồi, vị đó không phải muốn có Phá Vực sao? Bây giờ chúng ta gặp phải để quân Phá Vực lẽ nào lại không thể dùng? Nếu không dùng các huynh đệ sẽ chết hết.”

Lúc này, một tia máu đỏ tươi bay tới, bắn đầy mặt Ác Long, hắn giật mình lập tức nhìn về phía trước, tai nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết của các huynh đệ, bảy tám tên đồng loại bị hất văng lên trời, Trầm Sát một tay cầm một sợi xích một tay cầm bảo kiếm, gió đêm thổi bay mái tóc đen của hắn, Ác Long vừa hay nhìn đôi mắt mà tóc bay qua, đôi mắt đó vô cùng lạnh lùng tàn nhẫn, mang theo sát khí cuộn cuộn, chỉ nhìn thoáng qua thôi trong lòng hắn cũng cảm thấy run rẩy.

Tới lúc dùng thứ đó rồi.

Địa Nhị chắn trước mặt Thiên Nhất, nếu như phía Trầm Sát có kẻ lọt lưới thì hắn sẽ lập tức giết ngay.

Bọn họ cũng không ngờ để quân nhà mình lại dừng mãi tới vậy.

Thiên Nhất và Địa Nhị đều biết rằng đám người kia dùng ánh mắt đó nhìn Lâu Thất, Trầm Sát đã không có ý định giữ lại mạng sống cho chúng.

Trường kiếm vung lên, kiếm khí sắc bén, đồng thời chém đứt chân trước của mấy con ngựa, tiếng ngựa hí vang, đồng loạt ngã khụy xuống đất. Người trên ngựa không kịp đề phòng liền lăn xuống khỏi ngựa, có kẻ vội vàng bay lên.

”A...” Tiếng kêu này của Lâu Thất vừa hay bị tiếng ngựa hí át đi. Nàng tỉnh dậy dường như ngay lập tức phát hiện ra mình đang ngồi trên lưng ngựa.

Bên cạnh có người, tay đang đặt trên vai nàng.

Nàng có thể phán đoán người này không có ác ý, đồng thời cũng nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết và tiếng ngựa hí ở xung quanh, ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, nàng lập tức mở choàng mắt.

Thiên Nhất không dám tiếp xúc nhiều với nàng, vì thế chỉ dùng một tay đỡ lấy vai nàng, thấy nàng tỉnh dậy lập tức vui mừng: ”Đế phi!”

”Ừ!” Khi hắn lên tiếng, Lâu Thất liền nhìn rõ tình hình trước mặt, nàng vừa hay nhìn thấy một kẻ nhảy xuống ngựa, lén lút cầm một chiếc bình và một bó đuốc bước về phía bên này.

Lâu Thất lập tức ngồi thẳng dậy vì nàng nhìn thấy thứ nước màu đỏ trong bình sau khi đổ lên bó đuốc, lửa sẽ không tắt ngược lại càng cháy mạnh hơn.

Tiếp theo đó bọn chúng đốt thêm nhiều đuốc hơn.

Lửa trên những ngọn đuốc đỏ trở lên đỏ hơn, ánh lửa kì dị!

Lại nhìn Trầm Sát, hắn đang đứng trong vòng vây quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt của Lâu Thất.

”Đợi đấy, bọn để quân giết hết bọn chúng sẽ tính sổ với nàng.”

Trong tình hình này mà hắn vẫn có thể nói ra những lời này. Lâu Thất lập tức nhướng mày: ”Ta có món nợ nào cần chàng phải tính sổ chứ?”

”Hừ!”

Trầm Sát hừ nhẹ một tiếng, đảo tay đâm trường kiếm, trường kiếm đâm xuyên qua bụng kẻ định đánh lên sau lưng.

Lâu Thất rút roi Thí Hồn, nhảy xuống khỏi mình ngựa, xông về phía hắn.

”Chi bằng hãy cùng giết.”

Roi trong tay nàng liền quán lấy ngọn đuốc trong tay kẻ vừa chạy qua.

Thứ nước màu đỏ ban nãy rất kì lạ, nàng muốn nhìn xem đó là gì!

393. Chương 393

”Quay lại!” Trầm Sát khi vung kiếm giết người vẫn còn phóng về phía nàng một ánh mắt tức giận. Ăn mặc như vậy mà còn dám chạy lung tung?

Cơ thể xuân thì khỏe khoắn, đôi chân thon dài thẳng tắp lúc chạy nhảy khiến người ta máu huyết toàn thân đều dồn về một chỗ.

Lâu Thất trừng mắt nhìn hắn: ”Dựa vào đâu chứ?” Quán lấy một ngọn đuốc, đồng thời đập thẳng một cú về kẻ phía trước.

”Y phục xộc xệch, còn ra thể thống gì nữa” Trầm Sát một kiếm cắt đứt mạch sống cổ tay của một kẻ bên cạnh.

”Mất chàng đâu rồi? Đây mà gọi là quần áo xộc xệch?” Ngửi ngọn đuốc, mặt Lâu Thất biến sắc, lập tức vung ngọn đuốc về phái gã đàn ông bên cạnh. Người đó kinh hãi, lập tức nhảy xuống khỏi lưng ngựa, ngựa sợ hãi tung vó giẫm mạnh xuống đất vừa hay giẫm vào ngực tên kia, chỉ nghe răng rắc một tiếng, kẻ đó kêu lên thảm thiết.

”Câm môm!”

”Ồn ào!”

Kiếm và roi của Trầm Sát và Lâu Thất đồng thời đánh về phía hấn.

Thiên Nhất và Địa Nhị sau khi Lâu Thất chạy ra cũng đồng loạt xông lên, bảo vệ phía trước mặt nàng, nghe đối thoại của hai người, rồi lại nhìn kẻ xúi quẩy chết dưới kiếm và roi của họ, cả hai không khỏi cảm thấy rầu rĩ.

Hai chủ tử ơi, trong tình hình này, sao hai người còn đôi co được vậy?

Lâu Thất bất ngờ quay lại quát hai người họ: ”Hai người lập tức lui lại!”

”Đế...”

”Đế cái gì mà đế! Đi!” Lâu Thất giận dữ quát lên.

Thiên Nhất và Địa Nhị giật mình, vốn dĩ lệnh bài ám vệ của Trầm Sát đã giao cho Lâu Thất, từ trước khi nàng là đề phi, họ tuyệt đối phải phục tùng mệnh lệnh của nàng, thấy vẻ mặt nghiêm trọng của nàng, hai người không dám không nghe theo, lập tức lùi lại xông ra khỏi vòng vây.

”Lùi tiếp đi!” Lâu Thất vung đuốc, vừa tiến lại gần Trầm Sát vừa quay đầu quát hai người kia một câu, cho tới khi hai người lùi tới phạm vi nàng cho là an toàn, vẻ mặt của nàng mới nhẹ nhõm hơn.

Nàng đã dựa vào Trầm Sát.

Ác Long đột nhiên huyết sát. Ba bốn mươi người còn lại đồng loạt lùi lại phía sau.

Lâu Thất cười nhạt một tiếng: ”Đừng đi, không chơi nữa sao? Tiếp tục chơi đi chứ!” Khi nàng mở mắt ra nhìn thấy cảnh này đã đoán ra, chắc chắn Thiên Ảnh và Trần Thập đã truyền tin cho Trầm Sát, hơn nữa nàng xảy ra chuyện ở Cầm Sơn, Trầm Sát chắc chắn sẽ lập tức tới liền, những người này nàng không biết là thế lực nào nhưng dám vây giết Trầm Sát thì đều phải chết.

”Lui! Lui!” Ác Long vội vã kêu gào. Nhìn đám người đang lùi lại sau, vốn dĩ gần trăm người bây giờ chỉ còn lại ba bốn mươi người, trong đó phần lớn đều do một mình Trầm Sát giết! Không sai, bọn chúng đúng là phải dùng tới món đồ đó, nếu không tất cả mọi người đều phải chết ở đây.

Ác Long vừa gọi vừa nhanh chóng lùi lại phía sau.

Người cầm đuốc ở phía sau nhất tề bước lên một bước.

Trầm Sát vẫn không dừng lại, nắm lấy một đầu xích, sợi xích giống như linh xà bay về phía một người, quần lấy cổ hắn, giật về bên này.

”Đợi chút, để hắn thử lửa.” Lâu Thất cản lại giữa chừng, cầm đuốc đốt lên người kẻ đó.

Có một lưỡi lửa nhỏ bén vào y phục của hắn, bùng một tiếng, lửa mạnh hơn, cháy bùng lên, nhiệt độ tăng cao, khiến Lâu Thất lập tức bay về phía Trầm Sát: ”Vứt ra xa.”

Trầm Sát mặc dù trong lòng vẫn nhớ tới y phục của nàng nhưng vẫn lập tức vứt kẻ đó về phía ba bốn mươi tên đang rút lui.

Ác Long kinh hãi, lập tức kêu lên: ”Mau tránh ra.”

Nhưng động tác của Trầm Sát nhanh tới mức những kẻ đó hoàn toàn không kịp né tránh thì gã kia đã đập về phía bọn chúng. Còn chưa rơi xuống đất, chỉ nghe bùng một tiếng, cả người hắn ta nổ tung trong không trung, cơ thể cao lớn nổ nát vụn, từng mảnh thịt vụn bùng cháy giống như một màn mưa lửa rơi xuống đám người kia.

Mưa lửa rơi xuống người, xuống đầu những kẻ kia lập tức bốc cháy, trở thành một màn lửa rực rỡ, cả người bị thiêu đốt sau đó hết cả này tới kẻ khác đều nổ tung.

Lúc này chỉ còn nghe thấy những tiếng nổ liên tục và tiếng kêu gào thảm thiết, vô số máu thịt mang theo lửa đỏ bắn ra, dính lên những người khác lại tiếp tục bốc cháy, nổ tung, máu thịt bắn ra, một vùng máu thịt và lửa đỏ, chiếu sáng màn đêm, mùi máu tanh và mùi cháy khét, mùi hôi khét, những mùi này đan xen lẫn nhau khiến người ta buồn nôn.

Ác Long và gã đàn ông đề nghị dùng thứ này vội vàng lùi ra sau, nhìn cũng không dám nhìn, chỉ lo bỏ chạy thực mạng.

Chạy, chạy mau, bọn chúng không ngờ uy lực của thứ này lại đáng sợ tới vậy! Người đó rõ ràng đã từng nói, dùng thứ này không hề có nguy hiểm gì với mình!

Bị lừa rồi, bị lừa rồi!

Lúc này, ba bốn mươi huynh đệ còn lại của bọn chúng đều bỏ mạng tại đây, chết không toàn thây.

”Rốt cuộc đây là thứ gì?” Lâu Thất được Trầm Sát bế nhảy lên lưng Phi Ngân, lùi tận ra sau, nhìn cảnh tượng trước mặt, lông mày nhíu chặt.

Khi Trầm Sát nhìn thấy bóng hai người Ác Long liền nheo mắt lại: "Muốn chạy?"

Hắn đầu rộng lượng tới vậy, câu nói Ác Long vừa nói ban nãy, có ý đồ với Lâu Thất, hắn đâu có quên.

Trường kiếm trong tay lóe lên ánh sáng sắc lạnh, phóng nhanh về phía lưng hắn.

Ác Long rõ ràng cảm nhận được sát khí sau lưng nhưng lại không sao tránh được, sát khí sắc lạnh áp đảo đó căn bản không thể tránh được.

Phụt.

Một kiếm trúng ngực, đâm xuyên qua người hắn.

Lâu Thất kêu lên: "Giữ mạng một kẻ, ta có điều muốn hỏi."

Thiên Nhất lao đi, kéo gã đàn ông đã sợ hãi mềm nhũn tới, đồng thời cũng cầm kiếm về dâng lên cho Trầm Sát, hắn không dám cầm trực tiếp thanh kiếm đó mà dùng sợi xích quấn lại kéo ra.

Lâu Thất đang định lên tiếng thì Trầm Sát đã ôm nàng quay người lại, trầm giọng hỏi: "Cút ra đây."

Ánh lửa rải rác trên mặt đất, rõ ràng không còn gì để đốt nhưng lửa vẫn chưa tắt hẳn, chiếu sáng nơi này. Ở phía xa, có mấy con ngựa đang chậm rãi đi ra từ sau gốc cây, dừng lại cách họ chừng hơn mười mét.

Lâu Thất nhìn thấy hai người cưỡi một ngựa đi đầu, mắt nàng nheo lại. Tây Trường Ly, Tuyết. Nàng không ngờ hai kẻ này lại cấu kết với nhau, đây đúng là một tổ hợp bất ngờ.

Nhưng ngẫm lại thì cũng không thấy có gì khó hiểu cả.

Hơn nữa những vấn đề nàng vừa còn lầy lăm lạ, bây giờ nghĩ đã hiểu ra. Trầm Sát muộn như vậy mới rời đi, tại sao những người này lại biết mai phục ở đây? Bây giờ nhìn thấy cặp đôi này, mọi thứ đều trở nên rõ ràng.

Tuyết phản bội thành Phá Vực. Đương nhiên nàng không nói Tuyết phản bội Trầm Sát, cô ta vốn dĩ đã bị đuổi khỏi Cửu Tiêu Điện, hận cũng là điều bình thường, chỉ có điều trước đây cô ta rất căm ghét người Tây Cương, bây giờ lại cấu kết với Tây Cương vương tử, hơn nữa nhìn mức độ thân mật của họ, quan hệ giữa hai người chắc không cần phải nói.

Tây Trường Ly và Tuyết nhìn thấy toàn bộ mọi thứ trước mắt, sắc mặt lại càng tái nhợt.

Họ cả đêm đi theo sau lưng Trầm Sát, nhưng vẫn không thể nào đuổi kịp, nhiều đợt bao vây kích sát tới vậy nhưng Trầm Sát đều dùng thủ đoạn và công phu lạnh lùng, tàn khốc, vô tình, ngông cuồng, bá đạo để trấn áp, họ đi phía sau chẳng qua cũng chỉ thấy chỗ nào cũng giống như địa ngục tu la.

Những kẻ đó đều chết rất thê thảm, Trầm Sát ra tay tuyệt đối không buông tha.

Nhưng mấy nhóm phía trước tuyệt đối không thê thảm như Ác Liên Kỳ Binh, ba bốn chục người còn lại toàn bộ đều bị lửa kỳ dị thiêu thành tro bụi.

Không có, không có hi vọng.

Tuyệt đang run rẩy, cho dù cô ta là người tàn bạo thì cũng chỉ là một cô gái, lại là một cô gái trẻ tuổi, cô ta từng nhìn thấy người chết nhưng chưa từng nhìn thấy người chết tới mức triệt để như vậy, lại còn là rất nhiều người!

Bây giờ trên mặt đất vẫn còn từng đốm từng đốm lửa nhỏ, đó chính là những mảng thịt nhỏ trên người! Cảnh này thực sự khiến dạ dày Tuyệt còn cào.

Nhưng khi cô ta nhìn thấy Lâu Thất dựa trong lòng Trầm Sát, cơn giận dữ và sự đổ kị trong lòng cô ta lại lập tức bùng lên, cô ta cắn chặt môi dưới nhìn Lâu Thất, chỉ hận không thể dùng ánh mắt giết Lâu Thất hàng trăm lần.

Cô ta còn chưa lên tiếng đã nghe Lâu Thất mỉm cười nói: "Tuyệt cô nương cứ nhìn ta như vậy,ta thực sự rất lo lắng."

Tuyệt không nhịn được lên tiếng hỏi: "Lo lắng cái gì?"

Lâu Thất lắc đầu nói: "Lo lắng ta sẽ không cầm lòng được..." nàng kéo dài giọng, dừng lại ở đây, nụ cười nở trên môi, "móc hai mắt người ra, cho chó ăn."

"Người!"

Tuyệt không nhịn được nữa, sự sợ hãi lập tức bị hận ý thay thế.

"Lâu Thất, ngươi đừng quá tự đắc!"

Lâu Thất dựa vào lòng Trầm Sát: "Ta đắc ý gì chứ?Ồ, ngươi nói là việc đuổi người ra khỏi Cửu Tiêu Điện sao? Có điều ta thấy bây giờ ngươi cũng tìm được nơi chốn tốt rồi kìa, người tình trước đây của Ly vương tử điện hạ là Phi Hoan cô nương vừa mới chết, ngươi đã có thể thay thế được vị trí của cô ta."

Thay thế vị trí của cô ta? Vị trí gì? Món đồ chơi của Tây Trường Ly!

Lâu Thất về sau thẩm vấn Tây Phi Hoan đã điều tra rõ mục đích tới Cửu Tiêu Điện của bọn họ, vì thế quan hệ giữa cô ta và Tây Trường Ly, nàng cũng biết rõ ràng, từ miệng của Tây Phi Hoan có thể biết rằng Tây Trường Ly không phải là kẻ biết thương hoa tiếc ngọc.

Tuyệt thấy Lâu Thất gục vào lòng Trầm Sát trước mặt mình, rằng muốn nghiêng nát.

Cô ta ai oán nhìn về phía Trầm Sát nhưng hấn căn bản không buồn nhìn về phía cô ta, mà chỉ gơ hai tay ôm chặt lấy Lâu Thất ở trong lòng, cảnh này đã khiến trái tim và đôi mắt Tuyệt đau nhói.

”Đế quân và đế phi thật lợi hại, hai người hợp lực có thể địch gần trăm người.” Tây Trường Ly như thế không nghe thấy lời cười nhạo của Lâu Thất.

”Các người có phải cũng muốn thử không?” Lâu Thất đã chú ý tới Tây Trường Ly khi họ mới xuất hiện, nhưng trong mắt hấn lại xuất hiện sự kinh ngạc khi thấy kẻ kia nổ tung, xem ra người cung cấp thứ nước màu đỏ này không phải là hấn.

Tây Trường Ly bị lời khiêu khích của nàng khiến cho không biết nên tiếp lời ra sao.

Trong ánh mắt Tuyệt ánh lên vẻ tàn nhẫn.

”Điện hạ, đây là một cơ hội...” Trầm Sát đã chém giết nhiều trận như vậy rồi, trận ban nãy đã tiêu hao toàn bộ sức lực của hấn, dù bùa chú, dùng độc chưa chắc đã không thể thành công.

Cô ta muốn giết Lâu Thất.

Ý tưởng của cô ta vẫn đang triển khai, một luồng sáng màu đen bất ngờ phóng thẳng về phía cô ta.

394. Chương 394

Tuyệt lập tức kinh hãi, vì rõ ràng họ nhìn thấy mấy người Trầm Sát và Lâu Thất, bọn họ không hề ra tay, lúc này luồng lực lưu quang màu đen đã rất lớn, cô ta vội vàng vùi mặt vào lòng Tây Trường Ly: ”Điện hạ.”

Tây Trường Ly vung tay, hắt ám khí đó nhưng đó chẳng qua chỉ là một mũi tên ô thiết gãy nhặt đại được ở đâu đó.

Tuyệt biết lúc này Tây Trường Ly nhất định sẽ cứu cô ta vì Tây Trường Ly muốn khiêu khích Trầm Sát, tới bản thân cô ta cũng không kim lòng được đưa mắt nhìn Trầm Sát, xem hấn có tỏ ra đồ kỵ hoặc phần nộ khi thấy cô ta nằm trong lòng Tây Trường Ly hay không.

Nhưng cô ta phải thất vọng rồi, Trầm Sát không buồn nhìn cô ta, ngược lại lại ôm chặt Lâu Thất hơn, hai người đồng loạt quay đầu lại.

Dưới ánh trăng, ba bóng người bay tới, người đi đầu mặc y phục màu trắng ngà nhưng lại sáng hơn ánh trăng.

Lâu Thất nhú mày, lẩm bẩm: "Hách Liên Quyết đúng là âm hồn bất tán."

"Thất Thất quen hắc ta?"

"Gặp ở Cầm Sơn."

Nam nhân này vừa xuất hiện, hai mắt Trầm Sát liền nheo lại.

Nếu như nữ nhân nhìn thấy Hách Liên Quyết sẽ bị thần thái của hắc quyến rũ, còn nam nhân nhìn thấy Hách Liên Quyết sẽ cảm thấy sự uy hiếp.

Đối với Trầm Sát, người đàn ông này là người đầu tiên hắc gặp tính tới thời điểm hiện tại khiến hắc cảm thấy hơi căng thẳng.

Nhưng điều đó không là gì, hắc chưa sợ ai bao giờ. Điều hắc để bụng là Lâu Thất quen với gã ta, hơn nữa lại còn gọi tên của hắc, gọi tự nhiên như vậy.

Hắc có thể nhận ra thân phận của hắc ta chắc chắn không thấp, người này hắc hoàn toàn không quen, ở đại lục Tứ Phương từ khi nào có thêm một nhân vật thế này? Vì thế lần đầu gặp mặt đã nói tên họ cho Lâu Thất, điều đó nghĩa là gì?

Dù sao thì để quân đại thần suy nghĩ bằng kinh nghiệm của cá nhân, giống như khi xưa hắc nói tên họ của mình cho Lâu Thất, khi đó chẳng phải cũng cảm thấy nàng rất thú vị đó sao?

Nghĩ vậy, tên Hách Liên quyết này lẽ nào cũng thấy Lâu Thất rất thú vị? Thú vị chẳng mấy chốc sẽ biến thành thích.

Nghĩ tới đây, để quân đại thần mặt đen như đi nôi, lập tức có ý thù địch với Hách Liên Quyết.

Đương nhiên mặc dù trong lòng có để quân đại thần có ý thù địch nhưng trên mặt vẫn không hề biểu hiện gì, lạnh lùng giống như dung nhan đóng băng vậy.

Lâu Thất ngẩng đầu nhìn hắc, muốn quay ra nhìn Hách Liên Quyết thì bị Trầm Sát ôm chặt, không cho nàng quay đầu lại, nhìn gì mà nhìn, có gì đáng nhìn,

Họ đều cười ngựa, còn ba người Hách Liên Quyết đứng trên mặt đất, theo lý mà nói bọn họ sẽ có cảm giác thấp hơn một cái đầu vì phải ngẩng đầu nhìn họ, nhưng trên người Hách Liên Quyết hoàn toàn không nhìn thấy loại cảm giác thấp hơn đó, hắn đứng đấy, sau lưng là màn lửa đỏ kì dị thiêu đốt máu thịt, khiến hắn càng trở lên tuần tú vô song.

Tuyệt nhìn thấy người đàn ông như vậy cũng quên mất phải nói gì với Tây Trường Ly, hoàn toàn không phát hiện ra nét mặt có phần biến đổi của Tây Trường Ly.

Vốn dĩ phong thái của một mình Trầm Sát ở trên hắn đã khiến hắn rất tức giận rồi, bây giờ lại có thêm một kẻ nữa, cảm giác này thật sự tồi tệ.

Họ đều quan sát Hách Liên Quyết, Hách Liên Quyết đầu tiên chú ý tới là Lâu Thất, mới một canh giờ chưa gặp, Lâu Thất đã xuất hiện ở đây, hơn nữa lại đổi một bộ trang phục quái dị, và còn cười chung ngựa với một người đàn ông, hai người thân mật như vậy chỉ cần không mù cũng nhận ra quan hệ giữa nàng và người đàn ông này không bình thường.

Tuyệt thấy người vừa tới chỉ chú ý tới Trầm Sát và Lâu Thất, trong lòng lại dấy lên đồ kỵ: "Công tử ơi, Tuyệt Nhi và ngươi không oán không thù, tại sao ngươi vừa tới đã sử dụng ám khí với ta?"

Mặc dù là trách móc, nhưng vẻ mặt không hề tỏ ra giận dữ, ngược lại còn có chút phong tình. Cô ta cực kì ghét Chu Thắng, nhưng những ngày qua Chu Thắng và Hỉ Nhi làm chuyện đó ở phòng bên cạnh khiến cô ta cũng có hiểu biết đôi chút về chuyện nam nữ, sau đó lại gặp Tây Trường Ly, cô ta trao thân cho hắn, từ thiếu nữ biến thành đàn bà, tính tình giống như đã được giải phóng, bây giờ cả người đều đã có thay đổi.

Tây Trường Ly nào không nghe ra ý định quyến rũ trong lời nói của cô ta, nếu không sao lại phải xưng tên của mình?

Còn "Tuyệt Nhi" nữa chứ, là sợ đối phương không biết tên cô ta vậy?

Nhưng bây giờ hắn cũng muốn biết lai lịch của người đàn ông này, vì thế không hề lên tiếng.

Ánh mắt Hách Liên Quyết lạnh nhạt nhìn cô ta, sau đó nói một câu khiến Tuyệt suýt chút nữa hộc máu.

"Vừa nãy ngươi có sát ý với Lâu Thất, sao có thể dung thứ cho ngươi."

Lời này có nghĩa là hắn đang giúp Lâu Thất trút giận?

Tuyệt giận dữ bật cười, chỉ vào Lâu Thất nói với Trầm Sát: "Trầm Sát! Bây giờ ngươi nhìn thấy rõ rồi chứ, Lâu Thất là ả lăng lợ, chuyên đi dụ dỗ đàn ông, người đàn bà như vậy mà ngươi cũng coi là báu vật."

Cô ta nói xong, khí áp lập tức giảm xuống, cô ta nghe thấy Hách Liên Quyết hạ lệnh cho thủ vệ bên cạnh:

”Lam Y, vả vào miệng.”

”Tuân lệnh!”

Lam Y hành động, vụt một cái đã lao về phía Tây Trường Ly.

Nhưng hắn đang ở giữa chừng, một sợi xích bất ngờ tấn công hắn, sợi xích như linh xà, rõ ràng hắn đã né tránh rồi nhưng nó vẫn như một vật thể sống, bám sát sau lưng, khiến hắn không thể né tránh, bị sợi xích quấn lấy, sau đó kéo mạnh lại, vút về phía Hách Liên Quyết.

Người ra tay là Trầm Sát.

Tuyết nhìn thấy vậy, trái tim như lỗi một nhịp!

Cô ta nhìn Trầm Sát bằng ánh mắt hi vọng, có phải hắn không nỡ để nàng xảy ra chuyện? Hắn đang cứu cô ta chăng?

Nhưng vẫn chưa đợi cô ta kịp vui mừng thì đã nghe thấy tiếng Trầm Sát lạnh lùng nói: ”Nữ nhân của bốn đế quân, không cần người khác bảo vệ.”

Hắn vừa dứt lời, Thiên Nhất và Địa Nhị đồng loạt cưỡi ngựa giết về phía Tây Trường Ly, kiếm trong tay họ đâm về phía Tuyết ở trong lòng Tây Trường Ly.

”Kẻ nhục mạ đế phi, chết!”

Tuyết mặt tái mét.

Thì ra không phải Trầm Sát muốn bảo vệ cô ta mà là muốn tự mình giết cô ta!

Cô ta bật cười thê lương, ánh mắt bắt đầu tập trung hận ý: ”Điện hạ...” Bây giờ cô ta chỉ còn lại Tây Trường Ly thôi, hi vọng Tây Trường Ly có thể bảo vệ mình.

Nhưng khi cô ta định dựa vào lòng Tây Trường Ly thì Tây Trường Ly nắm lấy cô ta, ném cô ta về phía Thiên Nhất và Địa Nhị, đồng thời nói lớn: ”Người đàn bà này không liên quan gì tới chúng ta cả, trả lại cho các người.”

Nói xong hắn lập tức vung tay dẫn theo mấy thuộc hạ phi ngựa bỏ đi.

Tuyết ngã xuống đất, cảm giác đau đớn trên người không thể sánh bằng sự kinh hãi và phần nộ trong lòng

cô ta lúc này: "Ly vương tử! Điện hạ! Sao người có thể nhẫn tâm bỏ lại Tuyết Nhi!"

Nhưng cho dù cô ta có gọi thế nào đi nữa, Tây Trường Ly cũng không quay đầu lại.

Trầm Sát và Lâu Thất đồng loạt nheo mắt, họ biết Phi Hoan là do Tây Trường Ly phái tới, vốn dĩ không nên thả hần đi, nhưng bây giờ còn có một Hách Liên Quyết, cho dù không phải kẻ địch thì cũng tuyệt đối không phải bạn bè, hơn nữa Trầm Sát trải qua mấy trận khổ chiến ban nãy, hiện giờ trạng thái không bằng lúc đỉnh cao, nếu giữ lại đám người Tây Trường Ly cũng không phải là một việc tốt đẹp gì.

Trầm Sát nhìn thấy Tuyết và Tây Trường Ly cùng tới đây liền đoán ra được, cô ta chắc chắn có liên quan tới vụ việc tiết lộ hành tung của họ, vì thế hần đã có ý giết cô ta, vốn dĩ đã tha mạng cho cô ta nhưng cô ta cứ nhất quyết tự tìm tới chỗ chết.

"Giết!"

Hần nói ra một chữ lạnh lùng, không hề có chút do dự nào, điều này khiến trái tim Tuyết giống như rơi vào hố băng, nhưng không đợi cô ta lên tiếng, Thiên Nhân đã đâm một kiếm, cắm thẳng vào yết hầu của cô ta.

Tuyết tới chết cũng không ngờ được rằng, những cách tượng mà cô ta lên kế hoạch không có việc nào thành công. Cô ta không nhìn thấy Trầm Sát bị giết, áy náy và hối hận với cô ta, cũng không nhìn thấy Lâu Thất bị giết, càng không có cơ hội cùng Tây Trường Ly rời khỏi Phá Vực, tới Tây Cương làm vương tử phi.

Lâu Thất liếc nhìn Tuyết đã chết, mắt trợn trừng, trong lòng không hề đồng cảm. Người của Thần Tiên Sơn Trang tới giết nàng, dám nói không có liên quan tới Tuyết? Cô ta thường thích tự tìm đường chết.

"Lâu Thất cô nương, trước đây chúng ta đã có ước định, cô nương bây giờ có thể đi cùng Quyết không?" Giọng nói trong trẻo của Hách Liên Quyết vang lên, Lâu Thất lập tức cảm thấy khí lạnh tỏa ra quanh người Trầm Sát.

"Ước định?" Giọng hần còn hạ thấp hơn cả giọng Hách Liên Quyết, nghe vào tai thường có ý uy hiếp.

Hần quay đầu lại đối đầu với Hách Liên Quyết.

Gió đêm thổi bay tóc của hai người, một người y bào màu đen, một người y bào màu trắng ngà, lạnh lùng tuấn mỹ và tuấn tú lãnh đạm, hai loại người, nhưng đều khiến người khác khó dời mắt.

"Bốn đế quân không biết rằng các hạ lấy đâu ra dũng khí, đứng trước mặt bốn đế quân đòi dẫn ái phi của bốn đế quân đi."

Hách Liên Quyết lóe lên ánh sáng tu tối.

Hắn vốn dĩ đã cho Lam Y và Thanh Y đi tìm tung tích của Lâu Thất, cũng điều tra ra quan hệ của nàng và đế quân Phá Vực, nhưng không ngờ ra khỏi Cẩm Sơn liền gặp những người này, và Lâu Thất cũng ở trong số đó.

Và bất ngờ hơn cả là nàng lại là đế phi Phá Vực.

Kết quả này hắn không thích.

Nhưng hắn đã bỏ qua sự không thích vô cớ này, hắn nhất định phải dẫn Lâu Thất đi, không cần biết nàng có thân phận gì.

"Người là đế quân Phá Vực?" Hắn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Trầm Sát. Trong lòng có chút kinh ngạc, không ngờ đại lục Tứ Phương lại có nhân vật như thế này.

"Người là người của đại lục Long Ngâm." Trầm Sát dùng câu khẳng định, không phải câu nghi vấn.

Họ chưa từng nghe thấy nhân vật này ở đại lục Tứ Phương.

Tin họ nhận được là Cẩm Sơn động đất đường bị chặn, nhưng ba người này có thể nhanh chóng ra được, chứng tỏ bản lĩnh không nhỏ.

Hách Liên Quyết không thừa nhận cũng không phủ nhận, ánh mắt nhìn sang Lâu Thất: "Lâu cô nương đã đồng ý đi theo ta, người buông tay đi."

"Chán sống rồi à?" Kiếm trong tay Trầm Sát chỉ về phía hắn.

Thanh Y và Lam Y giật mình, "Thần binh?"

Ở đại lục Tứ Phương này lại vẫn có thể nhìn thấy được thần binh bảo kiếm đáng kinh ngạc thế này! Họ lập tức đứng trước Hách Liên Quyết, nhưng bị hắn nhẹ nhàng ra lệnh lui xuống.

"Lui xuống!"

"Vâng!" Hai người bất đắc dĩ đành lui xuống, trong lòng rất ảo não, đối mặt với người của đại lục Tứ Phương họ lại như thế đối mặt với kẻ địch mạnh, thực sự đã rơi xuống thế yếu.

Lâu Thất giữ lấy tay cầm kiếm của Trầm Sát. Nàng biết võ công của Hách Liên Quyết, nàng cho rằng trước đây hắn chưa dùng hết toàn lực, bây giờ Trầm Sát đã kiệt sức chưa chắc đã là đối thủ của hắn.

395. Chương 395

Người tới từ đại lục Long Ngâm, không thể không nói đúng là đã khiến nàng kiêng dè ba phần.

Trầm Sát không biết giữa họ xảy ra chuyện gì, nhưng cho dù là chuyện gì đi nữa, dám có ý đồ với Lâu Thất, chỉ có một kết cục đó là chết.

Hắn kéo tay Lâu Thất ra: "Ngoan ngoãn đứng ở đây!"

"Trầm Sát..."

Lâu Thất căn bản không thể kéo được hắn, hắn nhảy lên, đã nhảy từ trên lưng ngựa xuống đất, đứng trước mặt Hách Liên Quyết.

Hắn nhìn Hách Liên Quyết, lạnh lùng nói: "Chiến, hay là chết?"

Lam Y và Thanh Y đề nghị người, họ thực sự chưa gặp ai dám nói những lời như vậy với vương gia của mình, hơn nữa khí thế lại còn mạnh tới vậy! Đùa sao? Đây là người của đại lục Tứ Phương?

Trước đây bọn họ đều không coi người của đại lục Tứ Phương ra gì, nhưng bây giờ họ gặp được một người thực sự khiến họ cảm thấy kinh ngạc.

Hách Liên Quyết cũng sững người, sau đó khẽ mỉm cười.

"Đế quân Phá Vực, người không phải đối thủ của bốn vương!"

Bốn vương?

Trầm Sát và Lâu Thất nghe hắn tự xưng như vậy, người này là vương gia của đại lục Long Ngâm?

Hách Liên, lẽ nào cũng là một vương tộc nào đó?

Lâu Thất chỉ cảm thấy đáng tiếc, lão đạo sĩ thôi là người của đại lục Long Ngâm nhưng lại chẳng biết gì!

Lẽ nào thứ nào ở đại lục Long Ngâm cũng tốt hơn đại lục Tây Phương? Tại sao người bên đó đứng trước người của đại lục Tứ Phương đều có cảm giác cao ngạo? Giống như đang cúi xuống nhìn họ vậy?

"Vậy sao?" Trầm Sát hừ một tiếng.

”Trạng thái bây giờ của ngươi không ổn, càng không phải đối thủ của bốn vương.” Hách Liên Quyết nói: ”Lâu Thất, bốn vương nhất định phải dẫn đi.”

”Đừng phí lời nữa!” Trầm Sát trượt chân lên trước, người cầm kiếm tiến sát Hách Liên Quyết.

Thanh Y và Lam Y lập tức xông lên, Hách Liên Quyết kéo họ ra, người lao lên nghênh đón: ”Nếu ngươi đã tự tìm đường chết vậy thì bốn vương sẽ tác thành cho ngươi.”

”Nói khoác có tác dụng gì chứ?”

Trầm Sát vẫn lạnh lùng như vậy, chuẩn bị đương đầu với Hách Liên Quyết, khi Hách Liên Quyết tưởng hắn sẽ dùng kiếm để đâm thì hắn lại bất ngờ rút kiếm trong tay đi. Trường kiếm vạch ra một đường cong bay đi, rơi xuống mặt đất, cắm vào trong lòng đất và rung lên.

Mọi người đều sững sờ.

Thanh kiếm đó là thần binh hiếm có, mang tới đại lục Long Ngâm chắc cũng rất có tiếng tăm, có thanh kiếm như vậy Trầm Sát đối đầu với Hách Liên Quyết sẽ càng chắc chắn hơn. Đương nhiên trong mắt Thanh Y và Lam Y, cho dù có kiếm này thì Trầm Sát cũng không thể thắng được, cùng lắm chỉ là không thua quá thê thảm mà thôi.

Nhưng bây giờ hắn tới kiếm cũng vất luôn đi.

Đồng nghĩa với việc hắn tay không đánh với vương gia của họ?

Tìm đường chết cũng không nên như vậy chứ?

Thanh Y và Lam Y lập tức thở phào lùi lại sau vài bước, ánh mắt nhìn Trầm Sát đã giống như nhìn một người chết.

Bên kia, Thiên Nhất và Địa Nhị lập tức lo lắng. Họ đương nhiên nhìn ra Hách Liên Quyết võ công cao thâm, vốn tưởng để quân nhà mình có thần binh, cũng không phải không có phần thắng, nhưng bây giờ hắn lại rút thần binh đi chỗ khác.

”Đế quân!”

Hai người không nhận được liền lên tiếng ngăn cản, sau đó đồng loạt nhìn về phía Lâu Thất.

Nếu như đế phi lên tiếng, đế quân có lẽ sẽ nghe lời chăng? Cùng lắm thì đế phi ra lệnh, hai người họ lên trước, chí ít cũng có thể giúp đế quân nhìn rõ chiêu thức của họ..

Nhưng Lâu Thất chỉ mím chặt môi, ánh mắt chăm chú nhìn Trầm Sát.

Người đàn ông này thực sự rất lạnh lùng, thật sự rất kiêu ngạo.

Nhưng chết tiệt, sao lúc này trái tim nàng lại run lên vì hắn, chết tiệt, nàng cảm thấy động tác ném trường kiếm của hắn lúc này thật ngẫu!

Trước đây mặc dù Lâu Thất cũng thích Trầm Sát, nhưng không bằng nói là nàng thích tướng mạo của hắn, và còn vì sự bá đạo của hắn buộc nàng bị động chấp nhận, chỉ tới lúc này, nàng mới đột nhiên có cảm giác tim mình bị sự quyến rũ trong tính cách của chính hắn đánh trúng, mới có cảm giác trái tim rung động.

Ánh mắt nàng vụt sáng, tay khép lên môi, lớn tiếng gọi về bên kia: "Trầm Sát cố lên! Đánh chết hắn đi!"

Thanh Y và Lam Y không nhịn được trừng mắt nhìn qua.

Lâu Thất liếc nhìn họ: "Nhìn ra mà nhìn, không thấy đội mỹ nữ cổ động bao giờ sao?"

Bên kia, Trầm Sát và Hách Liên Quyết đã giao chiến, thân ảnh hai người nhanh tới mức đã gần như không nhìn rõ họ ra tay thế nào.

Giống như hai luồng ánh sáng lao vào nhau, chỉ nhìn ra một luồng màu đen và một luồng màu trắng ngà.

Chưởng phong quyền phong chỉ phong liên tục phóng ra, đánh xuống mặt đất sẽ tạo thành hố hoặc rãnh, có thể thấy rằng nội lực của hai người đều vô cùng thâm hậu.

Lam Y và Thanh Y hoàn toàn sửng sốt.

Trời ơi, ở đại lục Tứ Phương mà cũng có người công phu mạnh tới vậy! Có thể chiến đấu với vương gia!

Thiên Nhất và Địa Nhị cũng vui mừng cổ vũ, để quân lợi hại quá! Quá lợi hại!

Ánh mắt Lâu Thất chăm chú dõi theo họ, nàng không hề lạc quan như Thiên Nhất và Địa Nhị. Nàng có thể nhận ra, lần nào trước đây Trầm Sát cũng đều không dùng hết toàn bộ sức lực, bây giờ nàng nhìn ra hắn thực sự đã dùng tới mười phần công lực, có thể khiến hắn không dám bảo lưu, chắc chắn đối thủ vô cùng hùng mạnh.

Nàng cũng không dám tùy tiện lên tiếng, lúc này có lẽ chỉ một tiếng động bất kì cũng có thể ảnh hưởng tới họ.

Bùm bùm bùm!

Liên tục ba chương phong đánh vào nhau khiến người quan sát xung quanh không thể không lùi ra xa một ít, vì chương phong rất sắc bén nếu đứng gần có thể sẽ bị chém lên người.

Khi cao thủ giao chiến sẽ hình thành từ trường cuồng bạo, trong phạm vi này, tu vi thấp sẽ cảm thấy không thở nổi, hoàn toàn bị chấn nhiếp, áp chế không thể phản kháng.

Vì thế họ đều lùi hết ra sau.

Thanh Y và Lam Y cũng kinh ngạc lùi sau, sau đó lại kinh ngạc phát hiện rằng Lâu Thất không hề lùi lại, nàng xuống ngựa, đuổi con ngựa đó ra xa, còn mình thì vẫn đứng trong vòng đó.

Nàng ta lợi hại vậy sao? Áp lực mà hai người họ không chống đỡ được, nàng ta có thể sao?

"Lam Y, người nói xem có cần kéo cô ta ra không? Cô ta nuốt Tuyền Tâm, không thể để cô ta xảy ra chuyện." Lam Y len lén hỏi Lam Y.

"Không cần, nhìn đi, nếu như cô ta thực sự mạnh tới vậy, sau này không phải sẽ càng tốt hay sao? Khả năng thành công càng lớn."

Thanh Y gật đầu: "Nói cũng đúng, đợi gia giết gã đàn ông kia, chúng ta cũng giải quyết hai tên này." Ánh mắt hắn nhìn về phía Thiên Nhất và Địa Nhị ở bên cạnh Lâu Thất.

Bọn họ chỉ cần một mình Lâu Thất, mấy người này đã biết họ tới từ đại lục Long Ngâm, vậy thì phải giết thôi, đỡ lãng phí thời gian của họ.

"Rầm!"

Một tiếng động lớn vang lên, Trầm Sát và Hách Liên Quyết cùng lùi lại sau, sau đó lại cùng hạ xuống đất.

"Bốn vương không ngờ ở đại lục Tứ Phương này lại có người võ công cao như vậy." Ánh mắt Hách Liên Quyết nhìn Trầm Sát có phần phức tạp. Hắn vốn chỉ định tới tìm Tuyền Tâm Được Thi, không muốn có dính dáng gì với người của đại lục Tứ Phương, nhưng bây giờ lại gặp phải một đối thủ mạnh tới vậy.

"Bốn đế quân nói rồi, người nhiều lời quá!"

Trầm Sát lạnh lùng dứt lời, thân hình đột nhiên nhảy lên cao, đồng thời chương tay phải của hắn cũng đánh xuống Hách Liên Quyết, chương này nhìn như bình thường nhưng nội lực ẩn chứa vô cùng kinh người, chỉ có đối tượng bị tấn công mới có thể cảm nhận được.

Hách Liên Quyết mặt hơi biến sắc, đột nhiên cong gối, phần trên cơ thể lệch đi, người giống như có đôi chân cố định tại chỗ cũ, lấy điểm làm trung tâm, hai tay vạch ra một đường tròn lớn vô hình, sóng khí vô tận được hai tay hắn dẫn dắt, xoắn thành một xoáy ốc sóng khí.

Uy lực của xoáy ốc đó khiến Trầm Sát cũng phải biết sắc mặt.

Xoáy ốc có lực hút đáng sợ, hút chưởng phong hắn đánh đi vào trong, hóa giải toàn bộ sức mạnh của hắn, hơn nữa sức mạnh đó như thể đối phương có thể sử dụng, tiếp tục tăng cường uy lực của xoáy ốc! Đây là công phu gì vậy? Hắn chưa từng nghe nói bao giờ.

Hắn còn đang vô cùng kinh ngạc, không biết rằng Lam Y và Thanh y cũng cực kỳ sửng sốt, nam tử này có thể buộc vương gia của họ dùng tới công phu này.

Nhưng hắn chết chắc rồi.

Dưới tay vương gia không có kẻ nào có thể sống sót, từ trước tới giờ đều vậy.

Họ nhìn Lâu Thất, giọng điệu thanh thoi: "Lâu Thất, lẽ nào ngươi muốn nhìn hắn chết thảm sao? Đi với chúng ta nói không chừng vương gia sẽ cho hắn được toàn thân."

Thiên Nhất và Địa Nhị giật mình, nghe ý họ nói, dưới bàn tay kia sẽ không được chết toàn thân?

Họ cũng cảm thấy lực hút truyền tới từ Hách Liên Quyết, lực hút đó khiến họ run rẩy, bất giác lùi lại sau hai bước, khi đó cảm giác tim như bị cầu xé mới giảm bớt.

Hai người đều tỏ ra kinh khủng: "Đế phi, làm thế nào đây..."

Lâu Thất vẫn đứng ở chỗ cũ không nhúc nhích, nàng đương nhiên cũng cảm nhận ra được uy lực bàn tay này của Hách Liên Quyết.

Trầm Sát đứng giữa không trung, đánh liền mười tám chưởng về phía Hách Liên Quyết, tốc độ ra tay nhanh như sấm sét, chỉ trong một nhịp thở hắn đã đánh ra mười tám chưởng, họ chỉ nhìn thấy bóng vô số thủ ấn, nhanh tới hoa mắt.

Nhưng lực của mười tám chưởng đó đều giống như trâu đất xuống đầm, hoàn toàn bị thủ pháp xoáy ốc của Hách Liên Quyết hút hết. Mười tám đòn tấn công giống như đang làm điều vô ích.

Hách Liên Quyết lạnh nhạt nói: "Bốn vương nói rồi, ngươi không phải đối thủ của bốn vương, chết trong tay bốn vương ngươi cũng không thiệt. Nói xong hắn lại vẽ ra một vòng tròn lớn, lực hút, áp lực ở giữa khiến Thiên Nhất và Địa Nhị lại tiếp tục lùi ra sau hai bước.

Đây là lần thứ ba họ bị đẩy lui, để quân ở trung tâm áp lực chắc chắn sẽ càng cảm thấy đáng sợ hơn nữa! Ánh mắt Hách Liên Quyết ánh lên sát ý nhưng vẫn có thể thành thoi nói với Lâu Thất một câu: "Hắn sắp chết rồi, người chuẩn bị đi theo bốn vương."

Vừa dứt lời liền nghe thấy giọng nói càng lạnh lùng hơn của Trầm Sát: "Chết? Đáng tiếc, diêm vương không dám thu bốn đế quân!" Hắn đứng trên mặt đất, chưởng tay hóa kiếm, ngón trỏ và ngón giữa khép lại, thét lên một tiếng, cả bàn tay phát bất ngờ phóng ra một luồng vụ khí u tối.

Vụ khí đó dày đặc ở kiếm chỉ, quán chặt lấy tay hắn.

Vụ khí vừa xuất hiện, sắc mặt Trầm Sát lại trắng bệch như tờ giấy. Nhưng hắn vẫn lạnh lùng, giơ tay lên, kiếm chỉ, hắn giơ tay lên, kiếm chỉ chém thẳng về phía vòng tròn vô hình kì!

"Hắc Sát Ma Chỉ?" Hách Liên Quyết mặt biến sắc.

396. Chương 396

"Hắc Sát Ma Chỉ?"

Thanh Y và Lam Y nghe nói vậy thất thanh kêu lên: "Vương tộc Trần Thị!"

"Trầm Sát... Trầm, đúng là họ Trầm!"

Họ Trầm không phải là không có, hơn nữa đây là đại lục Tứ Phương, vì thế mặc dù họ biết họ của Trầm Sát nhưng hoàn toàn không liên tưởng tới vương triều Trần Thị ở đại lục Long Ngâm, cho tới khi xuất hiện Hắc Sát Ma Chỉ!

Lâu Thất đều nhìn ra phản ứng của ba chủ tớ bọn họ, ngoài mặt không tỏ thái độ gì. Nhưng Trầm Sát là vương tộc Trần Thị đại lục Long Ngâm, điểm này không còn gì để bàn cãi.

Lẳng nhằng mãi cuối cùng họ đều là người của đại lục Long Ngâm.

Trầm Sát nghe thấy lời họ nói, nhìn thấy phản ứng của họ nhưng hắn không tỏ thái độ gì, nét mặt vẫn là băng sương ngàn năm, sát khí trong mắt thậm chí còn nồng hậu hơn, kiếm chỉ có hắc vụ bay nhẹ chém về phía vòng tròn do hai tay Hách Liên Quyết vẽ ra.

Rõ ràng vòng tròn đó chỉ là một dao động khí lực trong suốt vô hình, rõ ràng kiếm chỉ đó chỉ là một lớp vụ khí màu đen mỏng manh nhưng khi chém xuống, âm thanh chói tai như kim loại ma sát vào nhau đột ngột vang lên, âm thanh đó mặc dù không quá vang nhưng lại khiến người nghe được buốt rùng, chói tai không chịu nổi.

Đám người Thanh Y không chịu nổi phải đưa tay bịt tai, lùi tiếp mấy bước lớn.

Lúc này họ mới thực sự kinh hãi, vì Lâu Thất vẫn đứng ở đó.

Điều này đúng là khó ngờ.

Hơn nữa nàng chỉ hơi nhú mày, sau đó thậm chí còn bước lên trước một bước.

Trầm Sát và Hách Liên Quyết rơi vào thế giằng co, sắc mặt Trầm Sát càng tái nhợt, nhưng Hách Liên Quyết vốn dĩ thản nhiên như không, nắm chắc phần thắng lúc này ở tóc mai cũng đã xuất hiện mồ hôi hột.

”Tu vi của ngươi hiện nay không đủ để sử dụng Hắc Sát Ma Chỉ quá lâu.” Hách Liên Quyết nhìn Trầm Sát.

Trầm Sát hừ một tiếng: ”Đủ để giết ngươi rồi.”

”Ngông cuồng!”

”Bổn để quân ngông cuồng vậy đó, ngươi làm gì được?”

Hai người chỉ nói vài câu sau đó lại đồng thời dồn lên phía trước, toàn bộ nội lực ép xuống.

Đây là trận chiến giữa cao thủ, hai người giao phong trên tay, nhưng có một luồng khí kinh bốc ra dưới chân hai người, dính sát mặt đất, quét bay những đốm lửa màu đỏ quái dị kia ra xung quanh. Lập tức trong màn đêm lầy lội họ làm trung tâm vô số ngọn lửa bay đi, giống như đốt một cây pháo hoa đặc biệt.

Lâu Thất vùng roi đánh bay những đốm lửa bị đánh tới chỗ mình, trong lòng nàng cũng vô cùng kinh ngạc, xem ra trước đây Trầm Sát chưa bao giờ dùng toàn lực, chỉ ít tới giờ nàng mới biết hẳn có chiêu Hắc Sát Ma Chỉ.

Có điều công phu của hẳn chưa bao giờ dựa vào vũ khí, thứ mạnh nhất chính là đôi tay hẳn điểm này nàng vẫn luôn hiểu, cỗ máy giết người Trầm Sát, tuyệt đối không chỉ có hư danh.

Có thể khiến Trầm Sát dùng toàn lực đối phó, Hách Liên Quyết thực sự đáng sợ.

Lâu Thất không hề nghĩ rằng, bây giờ nàng vẫn còn đứng trong vòng chiến đấu, trong mắt đám người Thanh Y nàng cũng chính là một kẻ biến thái.

Thanh y và Lam Y cũng gạt bay những đốm lửa bay tới, trong mắt ngập tràn lo lắng, họ không ngờ đại lục Tứ Phương lại có một người dũng mãnh tới vậy, có thể cũng chiến đấu với vương gia của họ tới mức độ này! Mặc dù có thể nhìn ra, vương gia của họ tạm thời không thua, nhưng trước đó đối phương đã đánh giết mấy trận rồi!

Người này nếu tiếp tục lớn mạnh tuyệt đối sẽ là một kẻ rất đáng sợ.

Trong mắt Thanh Y và Lam Y đều dấy lên sát khí

Lúc này nếu như họ đồng thời ra tay, Trầm Sát tuyệt đối không có sức phân tâm chống trả.

Nhưng khi họ vừa nhích người, Lâu Thất đứng ở đó đột nhiên liếc mắt nhìn qua, chỉ với một ánh mắt đó thôi họ lập tức như thể bị một thùng đá lạnh dội từ đầu tới chân, không dám tùy tiện hành động nữa.

Thanh Y và Lam Y cuối cùng cũng hiểu tại sao Lâu Thất vẫn đứng ở chỗ đó, nàng ta phải canh giữ không cho bất cứ ai xen vào trận chiến giữa hai người họ, ai dám xông lên nàng ta sẽ giết kẻ đó. Hơn nữa nàng ta không hề di chuyển, không nói lời nào cũng có thể khiến họ hiểu ngay ra thực lực của nàng.

Nàng ta tuyệt đối có thực lực một chọn hai, đánh lại được cả hai người bọn họ.

Nghĩ tới đây trong lòng họ lại kinh hãi, cả hai đều bắt đầu lo lắng. Nàng không để họ xen ngang nhưng nếu như bây giờ nàng ta xen vào thì sao? Nếu bây giờ nàng ta ra tay với vương gia...

Có điều Lâu Thất thấy họ không dám hành động nữa liền thu lại ánh mắt, tiếp tục đứng xem chiến đấu, không hề có ý định ra tay.

Họ không hiểu, Trầm Sát tới thần binh cũng vứt bỏ, đương nhiên phải dựa vào sức của bản thân cuồng ngạo đối đầu Hách Liên Quyết. Để quân đại thần kiêu ngạo thiên hạ vô địch, hần như vậy sao có thể chấp nhận để người khác giúp đỡ trong lúc này? Cuồng là vậy, ngạo là vậy, Lâu Thất sao có thể không hiểu, hơn nữa nàng nhìn rất bình tĩnh nhưng trong lòng thì cũng như đang bị thiêu đốt bởi sự cuồng ngạo này của hần. Nam nhân nàng ưng ý, quả nhiên không tồi.

Bùm một tiếng, hai người đàn ông đồng thời bị sức mạnh va chạm vào nhau hất văng ra, cả hai đều lùi lại bảy tám bước mới có thể đứng vững lại.

Khóe miệng Hách Liên Quyết rớm máu, càng khiến gương mặt hần tăng thêm một chút tà khí.

Trầm Sát gương mặt tái nhợt như sương như tuyết, đôi mắt đen nhánh có chút màu máu, tuần mỹ lạnh lùng.

Thiên Nhất Địa Nhị, Thanh Y Lam Y đều bước lên.

Thiên Nhất và Địa Nhị đưa mắt nhìn nhau, không hiểu lắm, đế quân là thua hay thắng?

Cách xa mấy mét, hai bóng người một đen một trắng ngà đứng đối diện, Trầm Sát nhìn Lâu Thất, giơ tay

ra: "Lại đây!"

Giọng hần rất lạnh lùng nhưng Lâu Thất không hề tỏ ra không vui, nàng chậm rãi bước lại, đặt tay mình lên tay hần.

Trầm Sát nắm chặt lấy tay nàng, sau đó quay lại nhìn Hách Liên Sát, lạnh giọng nói: "Nhìn rõ rồi chứ? Nữ nhân của bổn đế quân. Muốn dẫn đi? Dựa vào người?"

Thanh Y và Lam Y thềm hít ngược một hơi.

Hách Liên Quyết nhìn Lâu Thất, không hiểu tại sao, trước đây hần không có cảm giác này, bây giờ hần lại có một loại cảm giác như vậy, chính là ánh mắt của Lâu Thất khi đứng bên cạnh Trầm Sát vô cùng kiên định.

Lúc trước khi nàng và hần cùng cưỡi trên lưng một con ngựa, dựa vào lòng hần cũng không nhìn thấy ánh mắt như vậy..

Hách Liên Quyết mặc dù không hiểu tại sao nhưng hần biết mình không thích ánh mắt như thế.

"Bổn vương vẫn còn những thứ khác cần tìm, xin từ biệt tại đây." Nói xong hần liền quay người bước đi, đi được vài bước, giọng của hần lại vọng lại: "Bổn vương sẽ còn quay lại."

"Phụt" Lâu Thất bật cười: "Người tưởng người là sói xám sao?"

Sói xám? Là sao?

Trên đỉnh đầu Hách Liên Quyết có một dấu chấm hỏi lớn, dẫn theo Lam Y và Thanh Y rời đi.

Sau khi không còn nhìn thấy bóng họ nữa, Trầm Sát lập tức phun ra một ngụm máu lớn, cơ thể loạng choạng ngã ra sau.

"Đế quân."

Thiên Nhất và Địa Nhị kinh hãi, Lâu Thất đỡ được hần nhưng do Trầm Sát quá cao lớn, cứ thế ngã xuống khiến Lâu Thất suýt nữa không đỡ nổi. Thiên Nhất và Địa Nhị lập tức giúp nàng dìu hần tới một chỗ sạch sẽ ngồi dựa vào đá.

Lâu Thất đưa tay đặt lên cổ tay hần.

"Để phi, để quân không sao chứ?" Thiên Nhất hỏi.

Cũng may có để phi, họ lập tức có người có thể tin tưởng, nếu không bây giờ họ thực sự sẽ không biết phải làm sao.

Lâu Thất bắt mạch xong, cắn răng nói: "Nội lực hao tổn hết, nội thương không nhẹ." Hơn nữa hiện giờ tinh khí thần đều đã hết trơn.

"Để quân nhận được tin để phi xảy ra chuyện liền lập tức xông khỏi Cửu Tiêu Điện. Chỉ có hai người thuộc hạ theo kịp, trên đường gặp sáu đợt tập kích. Một đêm có sáu thể lực hành động, bọn chúng đúng là đã chán sống rồi."

"Để quân vội vã lên đường, dùng toàn là sát chiêu, giết mấy trăm người, nội lực tiêu hao hết..."

Lâu Thất lắc đầu: "Không phải, chắc là chiêu vừa này chàng dùng."

"Hắc Sát Ma Chỉ?"

"Đúng." Lâu Thất chỉ vào họ: "Các người có hiểu gì về Hắc Sát Ma Chỉ không?"

Thiên Nhất và Địa Nhị đồng loạt lắc đầu: "Thuộc hạ lần đầu thấy để quân thi triển chiêu này."

Lâu Thất ngẫm nghĩ.

Nàng chưa quên câu nói lúc trước Hách Liên Quyết nói. Với tu vi hiện nay của Trầm Sát thì không thể dùng Hắc Sát Ma Chỉ quá lâu. Chỉ dựa vào câu nói này có thể phán đoán thi triển Hắc Sát Ma Chỉ rất tốn nội lực, giống như Thanh Phong Quyết của nàng vậy. Nghe nói Thanh Phong Quyết có thể thi triển ra uy lực cực lớn, nhưng đốt nội lực cũng rất khủng. Nàng ước tính Hắc Sát Ma Chỉ cũng như vậy, Trầm Sát dùng nó đối kháng với Hách Liên Quyết, hiện giờ nội lực đã hao tổn hết, mặc dù hao tổn hết không phải thực sự mất đi nội lực, sau khi nghỉ ngơi sẽ hồi phục nhưng nếu như hao tổn tới cực hạn sẽ bị nội thương.

Trừ độc cổ hần trùng từ nhỏ, Hách Liên Quyết là người đầu tiên có thể đả thương tới căn nguyên của hắn. Đại lực Long Ngâm thực sự khiến người ta không thể không kiêng dè.

Nghĩ vậy Lâu Thất lại thấy rằng lúc này vẫn chưa phải lúc họ đặt chân tới đại lực Long Ngâm, ai mà biết được bên đó có bao nhiêu cao thủ như Hách Liên Quyết.

"Các người truyền tin cho Thiên Ảnh, Trần Thập và mọi người, bảo họ quay về trước."

Tình hình trong núi chưa rõ, lại thêm động đất lần trước, bây giờ đi ra nghỉ ngơi trước đã. Thiên Nhất gật

đầu.

”VẬY ĐỂ QUÂN...”

Lâu Thất nói: ”Dẫn hấn về Thất Thành.” Trên người nàng bây giờ có mấy loại thuốc trị nội thương thông thường, chỉ dành cho Trầm Sát uống trước một viên, như vậy cũng chỉ có thể giúp vết thương của hấn không nặng thêm.

Còn nàng bây giờ đã có một ý tưởng mạnh bạo.

Phủ thành chủ bây giờ đã xây xong một nửa, vì kiến trúc cổ đại đều là xây dựng từng khuôn viên một, một nửa chưa xong cũng không ảnh hưởng việc vào ở trong phủ viện, cùng lắm thì khi họ vào sống sẽ tạm thời dùng thì công.

Nếu như trước đây, sáng sớm vào thành sẽ rất mất công sức nhưng tối nay có động đất, trong thành đèn đuốc sáng trưng, Trâu Lễ bận rộn đi khắp nơi quan sát thiên tai, an ủi lòng dân, chưa từng nghỉ ngơi.

Lâu Thất dừng lại ở ngoài thành, sai Thiên Nhất vào thành trước để đánh xe ngựa ra, đón họ vào thành, tới thẳng thành phủ thành chủ.

Bây giờ đang có rất nhiều thế lực hành động, Trầm Sát giết hàng trăm người, dọc đường máu tươi nhuộm đỏ, không biết các thế lực khác sẽ có hành động gì, tình hình của Trầm Sát hiện này không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không có thể sẽ khiến mọi thế lực rục rịch góc đầu.

Họ có thể không sợ những thế lực nhỏ nhưng Tùng Sơn Hồ Quân thì không thể không đề phòng.

Trong phủ thành chủ có quân sự, là người Trâu Lễ trực tiếp đề bạt ở Thất Thành, đây cũng là lần đầu tiên Trầm Sát và Lâu Thất vào ở, quân sự bận rộn trước sau, bố trí chu đáo cho họ.

Nhưng khi Lâu Thất cùng Trâu Lễ nói xong vài việc trở về phủ viện, thì liền bị hoa mắt bởi đủ các màu sắc trang phục.

397. Chương 397

Ngoài cửa phòng có bốn thiếu nữ đứng canh gác, từng người từng người đều ăn mặc rất xinh đẹp, ánh đèn như làm tăng thêm vẻ kiều diễm của họ, trẻ nhất mới chỉ có mười bốn mười lăm tuổi, còn người lớn nhất cũng chưa qua mười tám. Cô nào cũng cầm tới rất nhiều đồ vật, mặt mày có chút e thẹn cùng một chút hoan hỉ, có một cô đang cùng thủ vệ Thiên Nhất nói gì đó.

Thiên Nhất lắc đầu tiếp nhận thì bỗng thấy được Lâu Thất hấn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

”ĐẾ PHI.”

Mấy cô đều quay đầu lại, nhìn thấy Lâu Thất thì đều có vẻ mặt khác thường.

Lâu Thất mặc áo phong và quần bò bó sát thật sự rất bắt mắt, nếu không phải Trầm Sát đang hôn mê chắc hẳn sẽ không để nàng mặc như vậy ra ngoài.

Ngoại trừ kiện y phục trên người, các cô còn nhìn đến tướng mạo của Lâu Thất, nàng tuy là dung mạo bất phàm, cũng có người vì ghen tị mà không nguyện ý thừa nhận nàng lớn lên so với các cô thì có đẹp hơn, trái lại sẽ vì trang phục kì quái của nàng mà xem nhẹ nhan sắc của nàng, cho rằng nàng chẳng qua cũng chỉ có vậy.

Thành chủ bởi vì vẫn chưa xây xong, cũng chỉ có thể tìm vài thị nữ đến quét dọn nơi đây, các cô ngày thường cũng biết sắp xếp công việc, như là cắm thêm hoa, treo rèm lên, thay hoa,...

Những người ở Trâu Lễ cho rằng nếu thật sự Lâu Thất có ở lại đây, tự nhiên sẽ mang theo người của mình tới, đến lúc đó những thị nữ đó sẽ do nàng ta tự mình chọn lựa an bài, cho nên chỉ chọn ra vài người trông thông minh chăm chỉ, còn các cô nghĩ gì thị họ không rảnh để chú ý.

Những người này hiện giờ đã giao lại cho quản gia, quản gia sau khi biết Trầm Sát và Lâu Thất có qua lại với nhau thì không dám sơ suất, chanh chóng gọi người tới hầu hạ.

Có điều, Lâu Thất nhìn thấy những người này nhú mày, nàng cảm thấy có chút mới lạ.

Tại Cửu Tiêu Điện, các thị nữ không có cách nào tới gần tẩm điện nơi Trầm Sát đang nghỉ ngơi, tình cảnh lúc này là lần đầu nàng thấy được.

” Đây là sao?” Nàng không phải là không nhìn ra sự lúng túng nơi đáy mắt của Thiên Nhất.

” Bẩm Đế Phi, những thị nữ này đến để hầu hạ Đế Quân thay y phục...” Thiên nhất cúi đầu.

Lâu Thất thoáng cái đã tưởng tượng ra cảnh tượng đó.

Trầm Sát nằm trên giường, một đám thiếu nữ vây quanh, người thì tháo đai lưng, người thì kéo mở vạt áo của hắn, người lại tìm đến lưng quần của hắn,...

Dừng lại!

” Đế Quân không thích có những người này chăm sóc, người có biết không?” Nàng vừa liếc nhìn Thiên Nhất vừa bước tới bậc thềm.

Thiên Nhất vẫn không nói gì, đứng cạnh hắn là thị nữ lúc nãy cùng hắn nói chuyện liền dịu dàng lên tiếng:

”Đế Phi nương nương, nô tỳ là Hồng Hà, không phải nói Đế Quân đang mệt sao? Chúng nô tỳ đã chuẩn bị nước để Đế Quân rửa mặt, những chuyện này không phải nên do Đế Phi đến làm, thân thể người rất tôn quý mà.”

Lâu Thất nhíu mày nhìn vị thiếu nữ này, lời nói này quả là... rất có đạo lý, ở thế giới này, những người quyền quý ai mà không có thị nữ, việc lau mặt thay quần áo này quả thật là do thị nữ đến hầu hạ, nhất là khi chủ tử cảm thấy không thoải mái.

” Không cần nữa, các người có thể lui xuống nghỉ ngơi rồi.”

Vị thị nữ ấy cứ tưởng rằng mình nói những câu đó thì sẽ được tới tắm thất hầu hạ Đế Quân, lại không ngờ tới Lâu Thất vậy mà lại từ chối, không khỏi ngẩn ra.

Cô ta muốn truyền tin ra ngoài, có người nói Lâu Thất là trẻ mồ côi được Đế Quân nhặt về, bản thân không hề có bối cảnh, xem ra đúng là như vậy.

Xuất thân bình dân hoặc có thể là dân nghèo, chắc chắn không quen với việc có thị nữ theo hầu.

Sự phô trương như những người quyền quý một chút cũng không có, ở một phương diện khác mà nói thì có chút mất mặt, vị thị nữ này lúc này liền xem thường Lâu Thất.

” Đế Phi, người cứ để chúng nô tỳ hầu hạ Đế Quân đi, Đế Phi người cũng nên đi rửa mặt chải đầu một lát, liền để Tiểu Anh đưa người đi rửa mặt thôi, nô tỳ nhất định sẽ hầu hạ Đế Quân chu đáo.”

Lâu Thất dừng một chút rồi đẩy cửa ra: ” Đưa đồ vào đi.”

Đám thị nữ cho rằng thật sự để các cô tiến vào hầu hạ, nhất thời lộ vẻ mặt vui mừng, nối đuôi nhau theo Lâu Thất đi vào, lấp tức hướng tới đại sảnh mà đi.

” Đứng lại, đồ để lại, các người có thể ra ngoài rồi.”

Lời của Lâu Thất làm các cô ngớ ra:” Đế Phi?”

Hồng Hà nghe nói Đế Quân tuần tú vô song, tuy rằng có chút tiếng ác, nhưng các cô lại cảm thấy, đây cũng là bản lĩnh, nam nhân cường đại cho dù có như thế nào cũng khiến cho người người tôn thờ sùng bái.

Biết được tính toán của Lâu Thất các cô có chút thất vọng, thành chủ là nữ nhân, làm gì có chuyện các cô nắm được ước mong giàu sang phú quý. Tới Cửu Tiêu điện nói không chừng còn có thể cố gắng đi lên, làm một nữ quan, đây là phủ thành chủ, các cô cả đời chỉ có thể làm thị nữ, Lâu Thất nhất định nhất quyết ở đây, các cô còn có thể làm gì?

Bây giờ khó khăn lắm Đệ Quân mới tới, nếu như các cô không thể tới hầu hạ Đệ Quân, chỉ sợ không thể cùng hắn một đêm chi ân, chỉ cần Đệ Quân thích, mở miệng muốn các cô đến Cửu Tiêu điện còn sợ về sau không có cơ hội ư?

Các cô đều nghĩ giống rất nhiều người khác, các cô đều không tin Đệ Quân chỉ cần một nữ nhân, đa số mọi người đều đợi, đợi đến ngày sự nhiệt tình của Đệ Quân với Lâu Thất không còn, họ tin rằng nhiều nhất cũng không quá nửa năm.

Phải biết rằng, đàn ông đều có mối nói cũ.

Lâu Thất lười cùng các cô nói nhảm, dùng khí thế áp chế khiến mặt các cô thoáng cái trắng bệch.

” Ra ngoài!”

Đám thị nữ đều vội vàng để đồ xuống, xoay mình ra cửa, Hồng Hà đang cầm một kiện y phục, cần môi dưới, lại không đi ra, cô ta nhìn Lâu Thất:” Đệ Phi, nô tỳ ngửi thấy mùi máu tanh, Đệ Quân có phải là đang bị thương?”

Khứu giác của cô ta từ nhỏ đã tốt hơn so với những người khác, vừa nãy bước vào liền ngửi thấy mùi máu tanh, lại thêm Thiên Nhất trước đó có dặn dò cần xe ngựa, muốn các cô chuẩn bị một bộ y phục nam và một bộ y phục nữ mới. Bây giờ Lâu Thất khỏe mạnh đứng nơi đây, nhưng y phục kỳ quái, muốn đổi thường y cũng là chuyện thường tình, Đệ Quân lại một mực ở trong phòng, không gặp người khác, không hề nghe thấy động tĩnh gì, điều này khẳng định rằng hắn đang bị thương.

Hồng Hà cũng không đem suy đoán này nói với các thị nữ khác, bây giờ thấy họ đều đi rồi, chỉ còn lại mình cô ta, tự nhiên càng không nguyện ý bỏ qua cơ hội này, chăm sóc Đệ Quân lúc đang bị thương có thể càng dễ khiến Đệ Quân yêu thích.

Cô ta thể nhưng lại không phát hiện, Lâu Thất sau khi nghe cô ta nói thì hai nhú lại.

” Mùi máu, khi ta đến thánh mà người cũng có thể ngửi thấy được, mũi người quả là còn thính hơn chó đó.”

” Tới thánh?”

Hồng Hà nhất thời đỏ bừng mặt.

” Đệ Phi nếu thân thể đã không tiện, liền nên sớm đi nghỉ, nô tỳ sẽ ở đâu hầu hạ tốt cho Đệ Quân.”

” Thiên Nhất.” Lâu Thất không để ý đến cô ta, gọi Thiên Nhất vào, ” Đưa cô ta đi, trông chừng cho kĩ.”

” Vâng!”

Thiên Nhất tuy không hiểu vì sao lại phải trông chừng một thị nữ, nhưng vẫn lập tức đưa cô ta ra ngoài.

Hồng Hà liền kêu lên:” Đế Phi, người tại sao...”

Thiên Nhất lập tức điểm á huyết của cô ta, đáng chết, vậy mà lại dám lớn tiếng ầm ĩ.

Thanh âm ấy quả thực đã đánh thức Trầm Sát.

” Chàng tỉnh rồi?”

Lâu Thất vừa lên tiếng đã bị hắc ôm lấy, nàng nhú mày, không ngờ hắc bị nội thương, hao tổn nội lực, vậy mà động tác vẫn nhanh như vậy.

Trầm Sát mở mắt liền có thể nhìn thấy nàng trong lòng liên buồng lỏng.

Mặc dù hắc xác định sau khi từ bỏ Hách Liên Quyết bản thân mới thả lỏng, dẫn đến thổ huyết mà ngất, nhưng trong lòng vẫn có chút không yên, bây giờ mới yên tâm.

” Đây là phủ ở Thất thành?” Trầm Sát thoáng cái đã có thể nhìn ra.

Lâu Thất gật đầu, thấy hắc nhớ ra liền đưa tay đỡ hắc dậy.

Trầm Sát nhìn chậu đồng bên cạnh, chợt nói:” Thất Thất là muốn thay bốn Đế Quân lau người sao?” Nói rồi hắc liền bắt đầu cởi đai lưng.

”Chàng làm gì vậy?”

” Bốn Đế Quân một đêm thúc ngựa chạy như bay, giết hàng trăm người, một thân bụi bẩn, nàng không phải là muốn lau ư?” Hắc nói, tay cũng không hề dừng lại, vậy mà thoáng cái đã cởi hết đồ chỉ để chừa lại tiết khố, để lộ ra đường cong cường tráng.

Lâu Thất là từ hiện đại đến, nam nhân lỏa thể đều đã thấy qua, đừng nói là chỉ để trần thân trên, nhưng Trầm Sát dáng người vô cùng đẹp, là loại hình nhiều một chút thì quá cường tráng, thiếu một chút lại gầy nhom, cường tráng hơn một chút thì lại thành kẻ cơ bắp, mà yếu hơn một phân thì lại không đủ để có một vóc dáng hoàn hảo, công thêm hắc vô cùng có khí chất, vậy nên càng tăng thêm vài phần khí chất nam nhân, khiến tim nàng đập nhanh hơn, mắt có chút nóng lên.

”Lưu manh.”

Lâu Thất không dám tin lời nói thẹn thùng ấy là do nàng phát ra.

” Ta với nàng vốn là phu thê mà.” Trầm Sát nhắc nhở nàng.

Lâu Thất bĩu môi không thèm thảo luận vấn đề này với hắn, nhưng vẫn vắt khăn mặt đưa cho hắn.

” Nàng giúp ta đi.”

Nàng xem thường nhìn hắn, nhưng nhớ đến khi nghe thấy tin hắn vì nàng mà chạy như bay suốt đêm không màng đến nguy hiểm để rồi xảy ra chuyện, nàng lại mềm lòng.

Động tác cũng nhẹ nhàng hơn, lau qua mặt cho hắn, nét cương nghị lạnh lùng khiến tim nàng đập càng nhanh hơn, Lâu Thất cảm thấy qua đêm nay, nàng cũng có thêm vài phần gì đó với hắn, không còn được tỉnh táo như trước nữa.

Sau khi lau sạch mặt và tay hắn, nàng giặt sạch rồi vắt khăn một lần nữa, ném cho hắn:” Tự mình lau sạch.” Nàng đứng lên, ” Ta đi tắm rửa thay y phục.”

Vừa nhắc tới, Trầm Sát liền hí mắt:” Mau quay lại đây.”

Sau khi trở lại, hắn còn muốn tính nợ với nàng.

Lâu Thất lại không nghe ra ý tứ của hắn, vẫn chậm chậm gặt đầu,” Sẽ quay lại nhanh thôi, ta còn muốn nói về vết thương của chàng.”

Thấy nàng ra khỏi cửa, Trầm Sát liền sầm xuống.

Vết thương của hắn? Không, đây là chuyện nhỏ thôi.

Đợi Lâu Thất cả người sạch sẽ quay lại phòng, Trầm Sát cũng đã thay một bộ y phục, đang dựa trên giường, trầm mặc nhìn một cái túi.

Cái túi chính là Lâu Thất đem về, trước đó thuận tiện đặt trên giường.

Nàng bỗng có chút hồi hộp, cuối cùng đã hiểu ra hắn bảo nàng nhanh chóng quay lại là có ý gì, ban nãy sao nàng lại không nghĩ đến chứ!

” Nếu không thì chàng nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì để mai lại nói...” Lâu Thất nói rồi liền muốn lui ra ngoài.

Tiếng gió khẽ vang lên, Trầm Sát đã đến bên cạnh nàng, thoáng cái đã giam nàng vào lồng ngực, đè lên cây cột bên cạnh. Hắn nhắc một tay lên nâng cằm nàng, ép nàng nhìn hắn.

Lâu Thất nhìn vào mắt hắn, sâu trong sự tăm tối kia có một ngọn lửa đang cháy khiến lòng người run lên.

” Nàng không phải muốn giải thích với bốn Đế Quân sao?”

Lâu Thất ngày trước không thích sự bá đạo này, nhưng nhìn thấy hắn như vậy, nàng thế nhưng lại có chút chột dạ.

” Cho dù thế nào thì ta cũng quay lại rồi.” Lâu Thất nháy mắt.

Trước đây hắn không hề hỏi nàng làm thế nào tới, tới từ đâu, nhưng lần này làm hắn có chút sợ hãi. Nàng vậy mà lại có thể rời đi.

398. Chương 398

Trầm Sát không rõ Lâu Thất trở về từ đâu, thế nhưng khi thấy những đồ vật mà nàng mang theo, lòng hắn lại rất hoảng, bởi những thứ đồ đó hắn chưa từng gặp bao giờ, trước đây hắn còn có thể tự lừa dối bản thân, có lẽ nàng tới từ đại lục Long Ngâm, có lẽ đại lục Long Ngâm chính là như vậy, chỉ là bởi công pháp đặc thù của họ có thể đưa nàng tới nơi nào đó, từ trời cao giáng xuống. Thế nhưng giờ sau khi thấy Hách Liên Quyết tới từ đó hắn mới biết rằng, đại lục Long Ngâm có lẽ có rất nhiều đồ tốt hơn so với các đại lục khác, điều kiện cũng tốt hơn, thế nhưng tuyệt không giống như những đồ vật của Lâu Thất, ít nhất, trang phục của bọn họ giống với nơi của hắn, công phu của bọn họ cũng chẳng hề thần kỳ như vậy, bọn họ cũng không chế tạo ra những thứ đồ mà Lâu Thất mang tới.

Lâu Thất tới từ đâu, hắn có thể không quan tâm, thế nhưng hắn lại sợ, sợ rằng nơi đó hắn không thể tới được, không tìm ra được. Nếu như vậy thì cũng chẳng sao, chỉ cần nàng không về nơi đó là được rồi.

Thế nhưng lần này không giống vậy, nàng vậy mà lại đi về!

Hơn nữa là khi hắn không biết, không ở bên cạnh nàng!

Vậy lỡ như nàng không trở lại thì sao?

Hắn phải đi đâu tìm nàng cũng chẳng rõ!

Vì vậy lần này hắn nhất định phải hỏi rõ, nhất định phải làm vậy.

Ánh mắt của Trầm Sát sâu vô cùng, thế nhưng ở nơi sâu thẳm nhất, Lâu Thất lại nhìn ra một sự sợ hãi.

Đột nhiên trái tim nàng mềm nhũn.

”Trầm Sát, dường như ta vẫn chưa nói cho chàng về chuyện của lão đạo sĩ thối nhĩ.”

”Ai thèm nghe chuyện của ông ta chứ.” Hấn không muốn nghe chuyện của người khcs, cho dù là nghĩa phụ của nàng, là sư phụ của nàng.

Thế nhưng Lâu Thất lại muốn nói, nếu không thì nàng cũng chẳng biết nên giải thích từ đâu. Trước đây có nói qua với hấn một chút, lại thêm chuyện trong cấm địa của Long Dẫn Tộc, bởi nàng có thể dùng huyết mạch của Hiên Viên gia để giải trận pháp của Hiên Viên Chiến, vì vậy hấn có lẽ cũng đoán được nàng có quan hệ với Hiên Viên gia.

Chỉ có điều, đến ngay cả nàng cũng mới rõ ràng một về thân thể của mình, Trầm Sát sao mà biết được. Lần này về kia, nàng mới biết được lão đạo sĩ thối đó chính là thúc thúc của mình.

”Nghe thì chàng mới hiểu được.”

Trầm Sát nhíu mày, ”Ta sẽ cố gắng nghe xem.”

Lâu Thất tức đến muốn bật cười, lại còn phải cố gắng nữa ư?

”Đầu tiên phải nói về vương triều Hiên Viên của đại lục Long Ngâm, năm đó Hiên Viên hoàng đế có ba người con, Hiên Viên Chiến, Hiên Viên Ý, Hiên Viên Lại, lão đạo sĩ thối chính là lão tam, mà phụ thân của Phúc Trùng Đan là lão nhị Hiên Viên Ý, lão đạo thối nói, phụ thân ruột của ta là Hiên Viên Chiến.”

”Nàng đợi đã.” Trầm Sát ngay lập tức sầm mặt lại, ”Nàng nói Phúc Trùng Đan sao? Ý của nàng là, hấn là đường huynh của nàng?”

Lâu Thất cũng giật mình.

Dường như nàng cũng chưa từng nghĩ về mặt này, thế nhưng Trầm Sát đã nhắc đến như vậy, nàng mới đột nhiên nghĩ tới, Phúc Trùng Đan đã từng nói, mẫu thân của hấn là Trầm Hương công chúa của vương triều Trầm thị? Hấn và Trầm Sát là biểu huynh biểu đệ, vậy thì nàng và Trầm Sát... rốt cuộc là có quan hệ gì chứ?

Hai người vốn đều có thể tự xưng là người thông minh nhất, giờ phút này lại bị những mối quan hệ thân thích làm choáng váng.

Lâu Thất lại ngơ ngác nửa ngày mới nhìn hẩn hỏi, "Dù sao thì chúng ta cũng chẳng có liên hệ máu mủ, thế nhưng bối phận này là sao?"

Trầm Hương công chúa là cô cô của nàng, sau đó thì là mẫu thân của Phúc Trùng Đan.

Cha của Phúc Trùng Đan là nhị thúc của nàng.

Nàng và Trầm Sát nhiều lắm thì cũng chỉ có chút quan hệ, thế nhưng chắc chắn không phải là quan hệ ruột thịt. Hơn nữa còn là đồng thế hệ, thật may.

Nếu như nói với họ, chân tướng rằng bọn họ là hai huynh muội, cho dù là đường hay biểu hay ruột, thì cũng đúng là một bát máu chó lớn.

Nàng không thích nhiều máu chó tới vậy đâu.

Dù sao cứ biết giữa họ không có chút ruột thịt nào là được rồi, Trầm Sát thầm thở phào nhẹ nhõm, mặt lại làm ra vẻ chẳng có gì nói, "Cứ coi như nàng có là muội muội của ta, vậy thì có sao chứ?"

Lâu Thất không kìm nổi mà lườm hẩn, "Nếu như ta thực sự là muội muội của chàng, chàng còn dám sao?"

Nửa người trên của hẩn phủ xuống người nàng, mùi hương nam tính nồng đậm tràn ngập quanh nàng, khiến trái tim nàng loạn thêm mấy nhịp. Giọng nói của hẩn trầm thấp, "Tại sao lại không dám chứ, nếu như nàng thật sự là muội muội ruột của bốn Đế Quân, bốn Đế Quân sẽ ăn trước rồi tính sau! Tới lúc đó gạo cũng đã nấu thành cơm rồi, nàng muốn trốn cũng chẳng được."

Lâu Thất cạn lời, ngay lập tức đẩy hẩn ra, "Vô liêm sỉ." Đúng là quá vô liêm sỉ mà.

"Nói tiếp đi." Sau khi Trầm Sát hôn mạnh lên trán nàng một cái liền ngồi lại, dựa vào giường.

Sau đó, Lâu Thất liền kể một lượt tất cả những chuyện lão đạo sĩ thối nói cho nàng nghe vào năm đó, nàng là người của Hiên Viên gia ở đại lục Long Ngâm, sau đó vì một trận biến cố, đã để lão đạo thối mang nàng tới hiện đại. Thế nhưng lão đạo thối vẫn luôn muốn đưa nàng trở về, biến cố ở tam giác Bermuda đó đã khiến ông phải đưa nàng về trước dự tính. Đáng tiếc là, chuyện năm đó lão đạo sĩ thối chẳng biết gì cả. Chuyện này cũng chẳng khó giải thích, vấn đề là sao có thể giải thích được đoạn xuyên không, và việc thời không của nàng là một thế giới ra sao.

Lâu Thất cảm thấy muốn giải thích vấn đề này quả thực rất nhức đầu, bởi riêng giải thích đoạn mở đầu đã là làm khó nàng rồi, vì khi nàng nói về thế kỷ hai mươi mốt, hẩn liền hỏi một câu, "Sắp xếp thế nào vậy? Vậy giờ là thế kỷ thứ bao nhiêu?"

Ngất, sao nàng biết được chứ? Thời không này và thời không kia của nàng vốn là không hề giống nhau có

được không hả? Phải giải thích thế nào đây?

Sau đó hắn liền hỏi thế kỷ hai mươi một trông thế nào, vấn đề đó mà nói ra thì có lẽ nói một năm cũng chẳng hết. Có thể nói gì với một cổ nhân ở dị thế chứ?

Vừa nghĩ vậy, nàng liền dứt khoát phát phát tay, "Dù sao nói thì chàng cũng đâu hiểu."

Trầm Sát lại đen mặt, cái gì mà nói hắn cũng chẳng hiểu chứ? Nàng khinh thường hắn sao?

"Cuộc sống của nàng trong mười mấy năm bốn Đế Quân có thể không cần biết là nó ra sao, bốn Đế Quân chỉ muốn biết, làm thế nào để nàng đi, và sao có thể trở về?"

Hắn cũng chỉ coi trọng vấn đề này. Điều hắn sợ chẳng qua chỉ là nàng một đi chẳng trở về, mà hắn thì lại chẳng có cách nào để tìm nàng.

Lâu Thất nói, "Cái đó là do lão đạo thói làm, sư môn của ông ấy dường như có mật pháp gì đó, thế nhưng phải phù hợp với kẻ hở của thời không tự nhiên, bằng không cũng chẳng có tác dụng. Lần này ông ấy đón ta đi, sau đó lại đưa ta về."

"Tại sao ông ta lại muốn đón nàng đi? Sau này chẳng phải là lúc nào ông ta cũng có thể mang nàng đi bất cứ lúc nào..."

"Không, không thể, giờ ông ấy có lẽ cũng hết cách rồi." Lâu Thất thuật lại lời của lão đạo sĩ thói một lần, sau đó nói, "Đợi chuyện ở bên này là chuyện của Lâu gia sáng tỏ, ta muốn tới sư môn của lão đạo thói một chuyến, ta muốn mời sư phụ và các sư huynh của ông ấy giúp một tay, đưa ông ấy qua."

Trầm Sát mặt trầm như nước, "Có phải sau khi ông ta về sẽ không ai có thể kéo nàng đi lần nữa không?"

"Đúng vậy."

Nếu lão đạo sĩ thói trở về đây, ai còn có thể đưa nàng tới thời hiện đại chứ?

Căn bản là không có khả năng. Vả lại, người nàng lo lắng nhất chính là lão đạo sĩ thói nếu như ông ấy trở lại, thì thời hiện tại, nàng cũng chẳng về nữa.

Trầm Sát nghe thấy câu trả lời chắc chắn của nàng, trong mắt xẹt qua ánh sáng, "Đợi bốn Đế Quân xử lý chuyện tình ở đây ổn thỏa sẽ đi cùng nàng."

Lâu Thất ngây người ra, hắn muốn đi cùng nàng ư?

”Ngàng đừng quên, có thể dạy ra một Hiên Viên Lại như vậy, môn phái thần thông mật pháp như vậy, chắc chắn là không đơn giản, nàng đi một mình, bốn Đế Quân không yên lòng.

Không cần hấn nhắc, Lâu Thất cũng biết điểm này.

Sư môn của lão đạo thối có lẽ không tầm thường, hơn nữa, sư môn của ông ấy chắc chắn sẽ không phải là đối xử rất tốt với ông ấy, nếu không, ông hoàn toàn có thể bảo nàng đưa thư qua, để sư huynh hoặc ai đó của ông tới đón nàng, đâu cần phải đặc biệt nhắc nàng, sư môn của ông ta rất nguy hiểm chứ?

Hơn nữa, sư môn của ông lại ở đại lục Long Ngâm.

Nếu muốn tới đại lục Long Ngâm, họ phải vượt qua Đoạn Trần Tông.

”Chàng có còn nhớ không?” Lâu Thất đột nhiên nhớ tới một chuyện, ”Hình như Kim lão đã từng nói, chàng trông rất giống tông chủ của Đoạn Trần Tông, có thể là...”

Hiện giờ thân thể của nàng cũng khá rõ ràng, chỉ là có một điểm khúc mắc vẫn chưa rõ ở Lâu gia mà thôi, trái lại, thân thể của hấn vẫn mờ mịt như sương khói.

”Không thể.” Trầm Sát biết nàng đang định hỏi gì.

Tông chủ của Đoạn Trần Tông không thể là phụ thân thân sinh ra hấn được, không thể nào.

Sắc mặt Trầm Sát đột nhiên tối hấn xuống, trong đôi mắt hấn có chút bi thương nhàn nhạt, ”Trước đây ta vẫn luôn cảm thấy rằng cha và nương của ta khác với cha nương của người khác, bởi bọn họ đối với ta tốt vô cùng, thế nhưng nó lại có chút quái dị và tôn kính, hiện giờ nghĩ lại, chỉ e rằng đó là thuộc hạ của phụ mẫu thân sinh ta, từ trước tới nay ta vẫn chưa nói qua bao giờ nhỉ, bọn họ không cho ta xưng là cha nương, chỉ được gọi là thúc thẩm, đối với những chuyện này, bọn họ giải thích là, đó là phong tục của quê hương, gọi vậy thì đứa trẻ mới được nuôi dưỡng tốt, sẽ không bị nuông chiều từ nhỏ.”

Giờ nghĩ lại, e rằng bọn họ không dám để hấn gọi là cha nương.

Lâu Thất khẽ thở ra một hơi, vỗ vỗ vai hấn, ”Dù sao thì cũng có một đại thể nào đó có thể điều tra ra, chàng là người của Vương tộc Trầm thị.”

Nhắc tới Vương tộc Trầm thị, Trầm Sát liền nghĩ ngay tới Hách Liên Quyết, hấn khẽ híp mắt, lại nhìn chăm chăm nàng, ”Còn có một vấn đề, tại sao Hách Liên Quyết lại muốn nàng đi với hấn? Nàng đừng có nói với bốn Đế Quân là vừa gặp mặt, hấn đã bị nàng mê hoặc tới nỗi tìm không ra nhé! Còn nữa, nàng với hấn ta ở trong núi có làm chuyện gì không nên làm không?”

Lâu Thất trợn mắt.

Tên đàn ông này! Lúc tính toán ghen tuông là lại muốn chết đây mà.

Có điều đã nhắc tới Hách Liên Quyết, nàng liền nhận ra suýt nữa đã quên chuyện quan trọng nhất, "Ta tới đây là để thảo luận với chàng về nội thương của chàng!"

"Cứ nói rõ ra trước đã." Hấn tuyệt không lui bước.

"Không có chuyện gì cả! Hấn ta muốn tìm một vật, trong lúc vô tình ta đã nuốt mất, vì vậy hấn để ý ta, đơn giản vậy thôi."

"Nuốt mất?" Trầm Sát liền sốt sắng. "Nàng đã nuốt thứ gì?"

"Tuyền Tâm Được Thi, chàng đã nghe bao giờ chưa?"

Lâu Thất hỏi ra câu này vốn chỉ muốn để trả lời hấn nàng đã nuốt thứ gì, không trông chờ rằng Trầm Sát sẽ biết đó là gì, thế nhưng nàng lại không ngờ rằng, vừa nghe tới bốn chữ Tuyền Tâm Được Thi, Trầm Sát đã biến sắc ngay chớp mắt.

"Nàng đã nuốt cái đó sao? Nàng bị ngớ ngẩn sao? Sao cái gì cũng nuốt được vậy?" (a đáng yêu quá đây ><)

Tiếng rít gào của Trầm Sát xuyên thủng bình minh, khiến Thiên Nhất ở ngoài cũng giật thót tim.

Lâu Thất lại ngạc nhiên, "Chàng biết Tuyền Tâm Được Thi ư?"

"Đã nuốt bao lâu rồi? Nàng đã nuốt bao lâu rồi?" Trầm Sát cũng không để ý tới nàng, chỉ đưa tay nắm chặt lấy yết hầu nàng.

Lâu Thất cảm giác được, lực tay của hấn không phải là chuyện đùa.

399. Chương 399

Chết tiết...

Hấn muốn bóp chết nàng sao.

Lâu Thất nắm lấy cổ tay hấn, dùng sức kéo ra. Thực chẳng ngờ được hấn đã bị nội thương nghiêm trọng tới vậy, đã tiêu hao hết nội lực, vậy mà lực tay vẫn lớn như vậy!

"Khụ khụ..."

Nàng bị bóp đến nỗi không ho nổi, không kìm được mà hung ác lườm hắn, "Chàng muốn giết ta sao?"

Trầm Sát lóe mắt lên, "Nàng đồ đáng chết này cái gì cũng nuốt được..."

"Dừng lại dừng lại, không sao không sao cả, ta đã tiêu hóa hết Tuyền Tâm Dược Thi đó rồi!" Lâu Thất giơ hai tay ngăn lại hắn, "Chàng còn bóp nữa là ta không khách khí đâu đấy."

"Không sao ư? Tiêu hóa hết?" Trong mắt Trầm Sát lộ ra vẻ nghi hoặc vô cùng.

"Thực không sao mà, có chuyện gì ta còn có thể ngồi đây kể về lão đạo thối với chàng lâu tới vậy sao?" Lâu Thất có chút bất đắc dĩ, "Hách Liên Quyết nói có lẽ ta có thể nuốt được hải, thuốc gì cũng có thể hấp thụ và tiêu hóa được."

Chỉ là nàng không biết rằng đây là thể chất vốn có của mình hay do ngâm trong nước thuốc nhiều năm mà ra nữa.

Trầm Sát thở phào nhẹ nhõm, hắn thực sự rất hoảng sợ.

"Ta không cố ý nuốt cái đó, đây là điều bất ngờ thôi." Lâu Thất nói sự cố đó ra cho hắn nghe, cũng nói về Hách Liên Quyết.

"Chàng biết về Tuyền Tâm Dược Thi sao?"

Trầm Sát im lặng một lúc mới nói ra hắn nghe thấy Tuyền Tâm Dược Thi từ đâu.

Phụ mẫu của hắn, hiện giờ nên nói là dưỡng phụ mẫu, từ nhỏ khi nói chuyện trong phòng đã bị hắn nghe thấy. Lần đó họ nói về Tuyền Tâm Dược Thi.

"Vậy ý của chàng là, bọn họ cũng đang tìm Tuyền Tâm Dược Thi sao?"

Nghe xong lời kể của Trầm Sát, Lâu Thất cũng cả kinh, liền nhảy thót lên, "Ý của chàng là, bọn họ vốn cũng đang tìm Tuyền Tâm Dược Thi?"

"Đúng vậy."

Trầm Sát gật đầu, "Bọn họ chỉ nghe nói Tuyền Tâm Dược Thi ở Phá Vực nên mới tới đây, thế nhưng Phá Vực quá lớn, cũng chẳng rõ cụ thể là ở đâu, chỉ có thể định cư lại rồi tìm dân, có điều cho tới khi bọn họ xảy ra chuyện cũng không hề nói cho bốn Đế Quân biết rằng tại sao lại muốn tìm Tuyền Tâm Dược Thi."

Hơn nữa cũng không dấn dò hẳn phải tiếp tục tìm Tuyền Tâm Được Thi.

Chính vì vậy, nên hẳn mới không tìm tiếp, hơn nữa cũng chẳng đặt trong lòng, chỉ là vẫn luôn nhớ rằng năm đó họ đã nhắc tới, nếu như ăn nhầm phải Tuyền Tâm Được Thi sẽ là hậu quả ra sao.

Được hiệu bộc phát, tất các những sự đau đớn sẽ đan vào với nhau, ngũ tạng lục phủ sẽ đau đớn vô cùng, thượng thổ hạ tả, thất khiếu xuất huyết, sau đó phải chịu sự dằn vặt đau đớn mà chết đi.

Vì vậy khi vừa nghe thấy Lâu Thất đã nuốt Tuyền Tâm Được Thi, tim hẳn thiếu chút nữa là ngừng đập.

"Như vậy thì xem ra, Tuyền Tâm Được Thi này có lẽ cũng là một chí bảo ở đại lục Long Ngâm." Lâu Thất nói: "Hách Liên Quyết khẳng khần muốn đưa ta đi, có lẽ là vì muốn được tính đó, hẳn muốn tới một nơi, cần phải có Tuyền Tâm Được Thi, dưỡng phụ dưỡng mẫu của chàng cũng muốn Tuyền Tâm Được Thi, vậy chẳng phải là nơi đó có một thứ đồ rất quan trọng, hoặc một người rất quan trọng sao?" Ý của nàng là, sau này tới đại lục Long Ngâm, làm thế nào cũng phải tìm được nơi đó, nơi đó có lẽ có tin tức gì đó về phụ mẫu thân sinh của hẳn.

Trầm Sát sầm mặt lại, "Có bốn Đế Quân ở đây, sẽ không có kẻ nào có thể mang nàng đi."

Lâu Thất muốn nói tiếp, mặt Trầm Sát lại đen đến mức không thể đen hơn, căn bản là không muốn tiếp tục chủ đề này. Lâu Thất tròn tròn mắt, chuyển chủ đề khác.

"Giờ chàng bị tiêu hao nội lực, nội thương không nhẹ, khoảng thời gian tiếp theo chàng không được dùng nội lực nữa."

Trầm Sát lườm nàng một cái, "Sắp tới, bốn Đế Quân muốn bình định Phá Vực Hoang Nguyên." Cuộc chặn giết đêm này của mấy thế lực kia hoàn toàn chọc giận hẳn, sắp tới đây, hẳn muốn mang binh xuất chinh, lần này sẽ hoàn toàn quét sạch Phá Vực Hoang Nguyên, chính thức thu cả Phá Vực vào tay mình.

Sau đó, kiến quốc.

Kiến quốc cũng là vì để sắc phong nàng làm hậu sau này.

Lâu Thất trừng hẳn, "Vậy cũng phải đợi chàng khỏe lên đã! Hắc Sát Ma Chỉ là sao?"

Hắc Sát Ma Chỉ cũng là thứ mà dưỡng phụ của hẳn dạy, thế nhưng dưỡng phụ của hẳn lại không thể dùng, chỉ là giao lại công pháp cho hẳn, nói là công phu tổ truyền của Trầm gia, thế nhưng sau khi hẳn học thành rồi, không phải lúc vạn bất đắc dĩ thì không thể sử dụng, bởi Hắc Sát Ma Chỉ phải dùng nội lực thâm hậu cực kỳ mới có thể chống đỡ được. Bọn họ cũng không hề nghĩ rằng, sau khi họ chết, sau khi bọn họ mất, tu vi võ công của Trầm Sát lại có thể tăng nhanh đến vậy. Có điều, Trầm Sát cũng chỉ dựa vào công pháp đó mà tự nghiên tập thành, lại vẫn luôn không có cơ hội dùng bao giờ. Bởi trước đây hẳn cũng chưa từng gặp phải đối thủ thực sự, Hách Liên Quyết là người đầu tiên.

”Nói chung, tin tức chàng bị thương ta đã áp xuống trước rồi, ta muốn luyện chế cho chàng Ngưng Công Đan.”

Đây là một ý nghĩ lớn gan mà tối nay Lâu Thất nghĩ tới. Trước đây nàng nhìn thấy khi Độc Nhân dùng Ngưng Công Đan liền có thể ngửi thấy được mùi của vài vị dược liệu, nàng đại khái cũng có thể ngửi được, liền đoán ra thành phần của Ngưng Công Đan, hơn nữa còn truyền ra mùi của vài vị dược thảo mà người khác đã biết, trong đó bao gồm cỏ Thiên Cơ.

Trầm Sát ngây người ra.

Ngưng Công Đan cũng chẳng dễ luyện chế tới vậy, nếu không thì nó đã chẳng quý giá đến thế.

Có điều về một phương diện nào đó Lâu Thất khá cố chấp, nàng không nói với Trầm Sát rằng, Ngưng Công Đan mà nàng muốn luyện chế có sự khác biệt so với Ngưng Công Đan trong thiên hạ.

”Nếu như ta có thể luyện thành, chàng có biết Ngưng Công Đan nhãn hiệu Lâu Thất của ta sẽ có hiệu quả gì không?” Lâu Thất chớp chớp mắt với hắn.

Bộ dáng linh hoạt lại yêu kiều đó.

Sao hắn lại thích đến vậy chứ nhỉ? Sao hắn càng nhìn lại càng thích thế này?

...

Đám Thiên Ảnh và Trần Thập đến trưa ngày hôm sau mới đi ra từ Cầm Sơn, trở về Thất Thành. Thất Lâu Thất liền kích động một hồi, ngày hôm qua họ đều vô cùng tuyệt vọng, bởi nam nhân đó quá lợi hại, khiến bọn họ sinh lòng kiêng kỵ, hơn nữa, Lâu Thất đã nuốt Tuyền Tâm Dược Thi kia, Trần Thập nhìn thấy, hắn cũng rất sợ sau khi nuốt nó xong sẽ chẳng có tác dụng gì tốt.

Lo lắng sợ hãi mười mấy canh giờ, khi nhìn thấy nàng mới bớt lo lắng, giờ họ mới hiểu rằng, trong lòng họ Lâu Thất rất quan trọng. Trần Thập và Lâu Tín đêm qua đã nảy ra ý nghĩ rằng nếu như nàng chết, bọn họ cũng sẽ theo xuống Hoàng tuyền.

Lâu Thất không nói nhiều với họ, ba mươi mấy người ngày hôm qua cũng có rất nhiều người bị thương, liền bảo Trâu Lễ sắp xếp cho họ ở lại, trước nghỉ ngơi vài ngày rồi tính sau.

Ấn Dao Phong lại đi theo Lâu Thất.

Đám thị nữ tối qua cũng chẳng thấy đâu, đã đổi thành một nhóm nhìn rất cẩn thận, nhan sắc cũng bình thường, chỉ yên lặng làm việc. Điều này khiến Lâu Thất lại có chút ấn tượng với quân sự của phủ thành chủ. Nghĩ rằng chuyện tối qua ắt ông ta cũng nghe nói rồi, mấy người kia tới thử nước, nếu như Trầm Sát

thích người hầu hạ yêu kiều xinh đẹp, vậy thì cũng coi như dâng cho hắn một phần lễ, thế nhưng khi tới qua xảy ra hắn đã hiểu rằng bọn họ đều không mắc bẫy này, liền cho đổi người.

Lâu Thất cũng chẳng tính toán nhiều gì với ông ta.

Vào lúc rạng sáng, Ứng mang theo trăm kỵ mã vội vã chạy qua, xác chết và máu tanh cả một đường khiến họ lo lắng không thôi.

Có điều, sau khi họ tới Lâu Thất liền yên tâm hơn, Trầm Sát hiện giờ không thể động võ, bên người cần phải có người bảo hộ mới được, bằng không nếu tin tức bị lộ ra ngoài sẽ khó mà tưởng tượng nổi.

Hiện giờ phủ thành chủ được một trăm kỵ mã mà Ứng mang theo bảo vệ chặt chẽ, nàng có thể yên tâm mà chế được rồi.

”Đế Phi, người thực không cần Dao Phong giúp sao?”

Ấn Dao Phong đi theo nàng cả một ngày liền khi biết Lâu Thất muốn chế được lại không cần cô ở bên, sự thất vọng trong mắt rất rõ ràng.

”Không cần.”

Lâu Thất liếc cô ta một cái, cảm thấy đã trải qua một ngày một đêm, Ấn Dao Phong có chút kỳ lạ, tại sao lại cố chấp ở bên nàng như vậy chứ?

Ấn Dao Phong thất vọng lui xuống, Lâu Tín nhìn theo bóng lưng của cô ta, đi đến bên người Lâu Thất, thấp giọng làm bộ thần bí nói, ”Có phải cô nương thấy kỳ lạ lắm không?”

”Người biết gì rồi?” Lâu Thất liếc hắn, trên mặt tên này tràn đầy vẻ ”Ta có tin bất quá đây”.

Lâu Tín cười hi hi, ”Cô nương người xem, người muốn chế được, hiện giờ lại chỉ mang theo thuộc hạ và Trần Thập bên người, những người khác đều không thể vào trong cái viện này...”

”Nói vào ý chính đi.”

”Ý là, tối qua Ấn Dao Phong trong cơn địa chấn đã rơi xuống vực, là Trần Thập cứu cô ấy, hơn nữa, khi Trần Thập cứu cô ấy lên, còn ôm chặt người ta vào lòng đó nha...”

”Lâu Tín! Người câm miệng lại!”

Trần Thập liền trừng qua, một tay túm lấy cổ áo hắn kéo ra khỏi chỗ Lâu Thất, gương mặt đẹp tuấn mỹ đỏ bừng, thế nhưng có thể nhìn ra không phải là ngượng ngùng, mà là tức giận.

Trần Thập nổi giận rồi.

Đây đúng là điều hiếm có. Lâu Thất nhìn hắn nhướn mày. Sao nàng lại không hiểu ý của Lâu Tín cơ chứ, Ấn Dao Phong chỉ e là đã thích Trần Thập rồi, vì vậy mới muốn ở bên hắn. Điều này cũng chẳng kỳ lạ, với tướng mạo của Trần Thập, trừ Hách Liên Quyết, và cả Nguyệt, thì cũng chẳng có ai đẹp trai như hắn nữa rồi.

Hơn nữa ở trên người Trần Thập có chút giống với Trầm Sát, đó chính là lạnh lùng.

Nam tử lạnh lùng dù sao thì cũng rất hấp dẫn.

”Trần Thập không thích Ấn Dao Phong sao?” Lâu Thất hỏi. Ấn Dao Phong nom cũng không tệ, hơn nữa mấy ngày nay ở cùng nhau nàng có thể nhìn ra rằng, tính cách và lòng dạ của Ấn Dao Phong cũng khá ổn.

”Cô nương, thuộc hạ chỉ muốn theo cô nương, không có bất kỳ ý nghĩ nào khác!”

”Ta cũng chẳng thể ngăn trở các ngươi thành gia, nếu như nhìn trúng nữ tử nào thì cứ nói.”

”Thuộc hạ không có ý nghĩ này, mong cô nương sau này đừng nhắc tới nữa!” Trần Thập nói xong liền hất Lâu Tín ra, bước nhanh rời đi.

Lâu Thất và Lâu Tín ngơ ngác nhìn nhau, không rõ vì sao.

”Cô nương, Trần Thập tức giận thật đó.” Lâu Tín xoa xoa gáy.

Lâu Thất nhún vai, ”Ta nhìn ra được. Thôi, nếu hắn đã không thích thì ngươi cũng đừng nhắc tới nữa, cẩn thận hắn lại đánh ngươi đấy.” Nói xong, nàng lại quay người viết thư, còn muốn bảo Nguyệt đưa thần y qua, để thần y mang tất cả thuốc của nàng tới đây, cũng có thể giúp nàng một tay, lần chế Ngưng Công Đan này, nàng chỉ nắm chắc được sáu phần.

”Cô nương, người phải bảo vệ thuộc hạ chứ...”

Lâu Tín gào khóc, Lâu Thất trợn mắt nhìn hắn.

Trần Thập ra khỏi viện liền nhìn thấy Ấn Dao Phong đang đứng ở dưới tán cây trước mặt, nhìn về phía bên này, thấy hắn ra, nàng liền đón hắn bằng một nụ cười xinh đẹp.

”Trần đại ca, có phải có chuyện gì cần làm không? Để Dao Phong giúp cho.”

”Không cần.” Trần Thập hững hờ đáp lại một câu xong liền bước nhanh đi.

Ấn Dao Phong ngóng nhìn bóng lưng của hắn, cắn cắn môi.

Sau khi thư được gửi đi, cũng đã là buổi trưa, Lâu Thất nhận được một tin, chính tin tức này khiến Lâu Thất nổi khùng.

400. Chương 400

Trong thành đột nhiên sục sôi lưu truyền tin đồn, nói rằng Đế Quân bị thương nặng, nguy hiểm tính mạng, từ xa cũng có thể ngửi thấy mùi máu tanh trên người Đế Quân.

Lâu Thất vừa nghe thấy tin đồn này, ngay lập tức nổi giận lôi đình, vỗ bốp một cái lên bàn, ”Thiên Nhất!”

Tối qua sau khi Địa Nhị đi nghỉ ngơi trước, Thiên Nhất canh cửa, nàng đã bảo Thiên Nhất cho người lui xuống, giờ xảy ra vấn đề rồi, không tìm hắn thì tìm ai?

Khi trời sáng, Địa Nhị thay ca trực, Thiên Nhất đi nghỉ hai canh giờ, vừa tỉnh dậy, liền nghe thấy tiếng Lâu Thất gọi mình, ngữ khí là sự tức giận vô cùng, nhất thời liền run sợ không thôi.

”Đế Phi, có thuộc hạ.”

Tuy Lâu Thất nổi giận, nhưng lúc này cũng đã dè dặt xuống.

”Tối qua ta bảo người trông chừng thị nữ cho lui xuống kia mà?”

”Đêm qua thuộc hạ đã giao cô ta cho thị vệ của phủ thành chủ trông giữ.” Tối qua Lâu Thất không nói rõ với hắn là trông chừng ra sao, vì vậy hắn cũng không tự làm mà giao cho người khác.

Lâu Thất nhíu mày, lệnh người dẫn đường tới xem thị nữ đó.

Thị nữ Hồng Hà bị nhốt tạm ở trong một căn phòng, vẫn không có chăn gối giường chiếu gì, cũng may giờ vẫn đang là tiết hạ, cô ta ôm lấy mình nằm trong góc, trừ bụng đói ra thì cũng không bị hành hạ gì, vậy nên căn bản chẳng sợ hãi.

Thấy Lâu Thất tự mình tới, cô ta còn dùng ánh mắt giận dữ trừng nàng.

”Có ai trông chừng cô ta không?” Lâu Thất chỉ cần liếc một cái là biết cô ta đang nghĩ gì. Nàng vừa hỏi

câu này, Hồng Hà đã kinh sợ. Đây là ý gì chứ? Cô ta mới chỉ gặp một người...

Thị vệ canh gác cúi đầu trả lời, "Bẩm Đế Phi, chỉ có thím của Hồng Hà tới một lần, nói chuyện với cô ta qua cửa rồi rời đi."

"Khi họ nói chuyện người ở đâu?"

Thị vệ cả kinh, sao nàng lại biết khi họ nói chuyện hẳn không ở cạnh chứ? Hẳn liền không dám giấu diếm thêm chút nào mà nói, "Khi đó thuộc hạ, thuộc hạ đi vệ sinh..."

Gương mặt hần đỏ bừng lên.

"Đưa thắm của cô ta tới đây."

Nghe Lâu Thất nói vậy, Hồng Hà liền nhảy lên, "Đế Phi đây là muốn làm gì?"

Lâu Thất lạnh lùng nhìn cô ta, "Làm gì, có lẽ người cũng đã biết."

Sau khi thím của Hồng Hà bị đưa tới liên căng thẳng vô cùng, không dám ngẩng đầu nhìn Lâu Thất. Lâu Thất thấy bà ta như vậy liền hiểu rõ, "Các người đúng là đã biết sai còn làm."

Rõ ràng biết rằng những lời này không thể truyền ra ngoài, rõ ràng biết rằng nói như vậy sẽ chọc bợn họ nổi giận, thế nhưng vẫn nói, vẫn làm.

"Đế Phi nói gì vậy, nô tỳ không hiểu." Hồng Hà gắng gượng nói.

"Chát!"

Lâu Thất cho cô ta một bạt tai mạnh đến mức ngã lảo ra đất.

Nàng thường không đánh nữ nhân, thế nhưng đó là ở trong tình huống thông thường. Giờ Hồng Hà làm nàng nổi giận, nàng đã định giấu tình hình của Trầm Sát đi, kết quả là không ngờ lại bị một con chuột nhỏ phá hỏng.

Sao nàng có thể tha thứ cho con chuột này được chứ? Người đã muốn chết, nàng từ trước đến nay đều không ngại thành toàn cho đối phương.

Lâu Thất vừa ra tay, Lâu Tín đã rút kiếm, kề lên cổ của Hồng Hà, lúc này Hồng Hà mới sợ tới mức trắng bệch cả mặt.

Thế nhưng Lâu Thất lại không để ý đến cô ta nữa, nàng xoay người về phía nữ nhân trung niên kia, nữ nhân đó cũng là người làm việc trong phủ thành chủ, nhìn gương mặt kia có vẻ cũng chẳng dễ đối phó, loại người chanh chua điêu ngoa lắm miệng này am hiểu nhất là việc đi lan truyền tin tức ở đầu làng cuối xóm.

”Nói đi, tin đồn bị truyền thế nào?”

Nữ nhân đó hung hăng lui về phía cửa, thế nhưng nếu lùi nữa thì đằng sau chính là Thiên Nhất rồi, Thiên Nhất cũng rút trường kiếm ra, tiếng keng kia khiến bà ta sợ đến mức ngã ngồi xuống đất, gào to lên.

”Ôi xin nương nương hãy tha mạng! Nô tỳ không dám làm vậy nữa! Là, là Hồng Hà nói, Đế Quân bị thương rất nặng, giờ trong Thất thành không thuốc nào có thể cứu chữa, đại phu ở đây đều không thể chữa nổi, cả ngày Đế Quân đều nôn ra máu, mùi máu kia lau thế nào cũng không hết được...”

Thiên Nhất và Lâu Tín đều giật mình.

Lâu Thất trầm giọng hỏi, ”Khi truyền ra những lời này, mục đích của ngươi là gì?”

Điểm này nàng có chút không rõ, mục đích Hồng Hà truyền tin như vậy, rốt cuộc là vì cái gì chứ?”

Sắc mặt Hồng Hà tái nhợt, thím của cô ta bị kiếm kẻ cổ sợ tới mức tuôn hết ra. ”Ca ca của Hồng Hà vẫn luôn ở Phá Vực Hoang Nguyên đào thảo dược khắp nơi...”

”Thím Điền!” Hồng Hà quát lớn, ”Thím nói linh tinh!”

Lâu Thất khẽ híp mắt lại, ”Lâu Tín, giết cô ta.”

”Cái gì?”

Lâu Tín ngây ra một chút, vì từ trước tới nay hắn chưa từng thấy Lâu Thất không nói hai lời đã muốn giết người bao giờ, hơn nữa còn là một thiếu nữ, chỉ bởi vì cô ta truyền lời đồn đãi.

Hồng Hà và thím Điền liền sợ đến mức run lấy bầy, Hồng Hà không dám nhìn Lâu Thất, hoàn toàn không tin được rằng nàng vậy mà lại lệnh giết cô ta ngay lập tức.

”Đừng để ta nói lần thứ hai.”

”Rõ!”

Lâu Tín chỉ cần xác định lại là không nghe lầm liền thi hành mệnh lệnh của Lâu Thất.

Trường kiểm vạch một cái, máu tươi phun ra.

”Aaa!”

Thím Điền kêu gào thảm thiết, tận mắt nhìn thấy Hồng Hà bị giết ngay trước mặt mình, trái tim của bà ta đã sợ tới mức sắp vỡ cả ra rồi.

”Nói lại lời bà vừa nói.” Lâu Thất nhìn bà ta.

Thím Điền nào dám giấu diếm, run lấy bầy nói rõ ràng mọi chuyện ra.

Thất thành hiện giờ cũng chính là trạng thái của hải nNạp bách xuyên, bọn họ đều biết, tất cả những người không thể tới Phá Vực đều đứng bên phía của họ, đều vì để xây dựng nên một đế quốc mới mà tới. Đám người đó mỗi ngày đều tràn vào Phá Vực hoặc Thất thành, Phá Vực hiện giờ cần người, chỉ cần không phải là quân đội, không làm quan, chỉ tới làm dân thường, bọn họ đều không bị chặn ở ngoài.

Những người này thường là tới làm ăn, chỉ khi có người, Phá Vực mới có thể phát triển.

Mấy ngày trước Lâu Thất mới có được số liệu, nói rằng Thất thành đã có hơn trăm dân, thế nhưng mới chỉ vài ngày, số lượng người đã tăng mạnh lên thành hai ngàn. Tuy nói rằng thống kê này nửa tháng mới làm một lần, thế nhưng mới được hai mươi ngày đã tới hơn ngàn người, tốc độ này quả thực là quá nhanh.

Từ phía Ưng mới biết, người ở Phá Vực càng nhiều hơn.

Bên cạnh đó, trừ Phá Vực và Thất thành ra, hai thành trì mới lập khác cũng có sự phát triển mới đầu như vậy, tới lúc đó cũng không ngừng hấp dẫn người dân tới.

Trong Phá Vực Hoang Nguyên này vẫn còn một vài thôn xóm rải rác, những thôn dân đó đang xem xét, đợi khi Phá Vực phát triển tốt hơn, hoặc có lẽ bọn họ cũng sẽ dời đến những thành mới khác.

Dù sao thì tình hình của Phá Vực Hoang Nguyên quá tệ, luôn phải phòng tránh các thế lực khác tới chiếm đoạt địa bàn, cướp người. Lại thêm việc thỉnh thoảng cũng có thể gặp phải vài ba con dã thú, một con hổ đói cũng có thể đủ cho một thôn nhỏ ăn uống no nê rồi. Những người này hi vọng Trầm Sát có thể thống nhất Phá Vực, bọn họ biết rằng những thôn nhỏ như vậy có lẽ chẳng ít, thế nhưng chính vì mỗi thôn đều nhỏ, nên cũng không có tinh lực đâu mà tới đó thu hút họ vào thành, chỉ có thể dựa vào chính sự chủ động của họ.

Hiện giờ tin này lại được truyền ra từ một thôn nhỏ gần Thất thành nhất.

Thôn này tên là Tiểu Sơn Cư.

Mấy tháng nay Thất thành làm việc rất ồn ào, thôn Tiểu Sơn Cư tất nhiên cũng nghe ngóng được tin tức, liền phái người tới xem tình hình ra sao. Mà nhóm thôn dân bọn họ phái tới đầu tiên, một trong số đó khiến người khác rất bất ngờ, đó chính là Hồng Hà được chọn vào phủ thành chủ.

Thị nữ Hồng Hà mà Lâu Thất bảo Thiên Nhất phái người trông chừng đó.

Theo lý mà nói, ở những sơn thôn ẩn cư trong Phá Vực Hoang Nguyên, thôn dân nên rất chất phác ngây thơ mới đúng, thế nhưng Hồng Hà này lại không phải người thường, cô ta là một người không an phận.

Dung mạo của Hồng Hà khi đặt ở các nước lớn như Đông Thanh và Bắc Thương cũng tạm coi là khiến người ta phải sáng mắt lên, cũng có thể xếp vào hàng trung thượng, ở trong một sơn thôn nhỏ thì chắc chắn chính là một đóa thôn hoa rồi. Từ nhỏ cô ta cũng được cả thôn khen ngợi mà lớn lên, lòng dạ cũng lớn hơn người khác, hai mươi tuổi đã lớn gan ra khỏi Tiểu Sơn Cư, đi cùng với thương đội đã cho Độc Nhân trước đây tới Đông Thanh, làm thị nữ cho một gia đình lớn ở trong một thành của Đông Thanh.

Cũng chính vì đã trải qua những điều này nên cô ta nhìn thấy những phồn hoa gấm vóc không hề giống với sơn thôn của mình, lòng dạ lại càng lớn hơn, lần này là bởi phụ mẫu bị bệnh nên không thể không về chịu tang, sau khi trở về lại phát hiện thôn nhỏ của bọn họ không xa, Mãnh Hổ Sơn vốn do Độc Nhân chiếm đóng đã trở thành một tòa thành, cô ta cũng động lòng, liền ở lại Thất thành, bởi lợi lộc mà có mỹ mạo, đã được chọn vào phủ thành chủ, làm một thị nữ hầu hạ chưa có chủ tử.

Khó khăn lắm cô ta mới có cơ hội gặp được Đế Quân, sao có thể bỏ qua được cơ hội này, vì vậy mới làm ra chuyện tối qua. Thế nhưng Hồng Hà tuyệt không thể ngờ rằng cô ta còn chưa gặp được Đế Quân, vừa thoáng qua đã bị Lâu Thất cho người mang đi nhốt lại rồi.

Khi ở đồng gia trước kia cô ta chẳng học được gì nên hồn, thế nhưng lại học được chút thủ đoạn trạch đấu linh tinh không cần lộ mặt, nhiều lắm cũng chỉ là tranh sủng.

Hồng Hà có một ca ca, lấy việc đào thảo dược đem bán làm nguồn sống, mấy ngày trước vừa khéo lại đào được một dược liệu vô cùng quý giá ở một nơi không người tới, vì vậy Hồng Hà liền truyền tin tức của Đế Quân ra, sau đó bảo ca ca cô ta mang dược liệu đó tới dâng cho phủ thành chủ, sau đó lại "vô tình" gặp phải thím Điền, thím Điền lại nói với ca ca cô ta rằng cô ta cũng ở đây, cứ như vậy thì Đế Quân chắc cũng sẽ gặp được, mà cô ta cũng có thể được thả ra, nói không chừng cô ta còn có thể nói đôi câu trước mặt Đế Quân, tới lúc đó lại nói mấy lời xấu về Lâu Thất, có khi Đế Quân sẽ không thích Lâu Thất nữa cũng nên.

Không thể không nói rằng, Hồng Hà tính toán rất kỹ, thế nhưng cũng quá ấu trĩ!

Chỉ là, vì sự ấu trĩ này của cô ta, lại khiến Trầm Sát và Lâu Thất, cùng với Thất thành bị lâm vào tình hình nguy cấp!

Đây cũng là điều khiến Lâu Thất vô cùng phẫn nộ.

"Giết."

Nàng lạnh lùng hạ lệnh, bước ra khỏi căn phòng đó.

Đi được nửa đường, Trần Thập tới báo, sau khi Trầm Sát biết chuyện đã ra ngoài xử lý rồi.

Trên thực tế thì chỉ cần hấn lộ mặt, tin đồn sẽ tự bị đánh tan, thế nhưng Lâu Thất lại sợ rằng còn những người khác tới do thám, nàng lo lắng Trầm Sát sẽ ra tay.

Hiện giờ hấn không thể dùng nội lực được.

Thế nhưng khi Trầm Sát trở về lại mang theo một thanh niên có làn da ngăm đen, Lâu Thất vừa nhìn thấy gùi thuốc sau lưng người thanh niên đó, lòng liền khẽ động.

Lẽ nào đây chính là ca ca của Hồng Hà?

Trầm Sát lại chưa biết về chuyện của Hồng Hà, hấn nhìn Lâu Thất, bờ môi mỏng khẽ động, đang muốn truyền âm cho nàng, nàng lại trừng mắt qua.

Truyền âm nhập mật không dùng nội lực sao?

Đúng là coi lời của nàng như gió thoảng bên tai!

Trước đây Trầm Sát chưa bao giờ bị người khác trừng và quẫn thúc bao giờ, giờ nhìn thấy nàng trợn to mắt trừng hấn, trong tim lại có chút ngứa ngáy, rất muốn kéo nàng vào lòng.

”Đây là ai?”

Nàng không cần hấn phải truyền âm nhập mật, cứ nói ra thân phận của người thanh niên này là được rồi.

Người thanh niên đó nghe thấy giọng nói của nàng liền quay đầu lại, ngay lập tức liền ngậy người ra.

Đẹp quá...

Đẹp hơn muội muội của hấn rất nhiều...

”Ta là Hồng Dương...”

Lâu Thất liền cười lạnh, quả nhiên là ca ca của Hồng Hà!

Nàng đang định nói gì đó, lại ngửi thấy một mùi thơm kỳ lạ.

401. Chương 401

Sát ý trong mắt, đột nhiên bị thay thế bởi ý cười, nàng bỗng nhiên trở nên rất dịu dàng, "Trong gùi thuốc của người có những loại dược liệu nào vậy?"

Hồng Dương vốn đã thất điên bát đảo bởi vẻ đẹp của nàng, giờ lại thấy nàng dịu dàng như vậy, giọng nói ngọt ngào, ánh mắt của hắn bắt giác dời xuống bờ môi kiều diễm kia, hắn không nhịn được bèn nuốt nước bọt. Bờ môi đỏ ấy khẽ hé ra, nhìn trông càng ngọt ngào như mật, ý thức hắn ta bỗng thấy mơ hồ, khẽ lẩm bẩm: "Muốn nếm thử..."

Muốn nếm thử mùi vị của bờ môi kia...

Không ai biết chỗ u tối trong lòng Hồng Dương. Trong thôn Tiểu Sơn Cư, muội muội hắn là đóa hoa kiều diễm nhất trong thôn, từ nam nhân trưởng thành đến thiếu niên ngây ngô, đều phải chảy nước bọt vì muội muội hắn, nhiều lần hắn nghe những người kia miêu tả về vẻ đẹp của muội muội, trong lòng thiếu niên làm gì kiềm chế được dục vọng kia, hắn sớm đã bị dục vọng dẫn dắt vào con đường lệch lạc.

Không ai biết rằng, hắn thường lén chảy nước bọt khi ngắm nhìn dung nhan kiều mỹ và đường cong căng tròn của muội muội hắn nhân lúc nàng ta đang ngủ say. May mà lý trí của hắn vẫn còn, còn biết đó là muội muội ruột của hắn, tuy có ý niệm tà ác với nàng ta, nhưng chưa bao giờ hành động xằng bậy.

Thế nhưng sự đè nén lâu năm đối với mỹ sắc, vào giờ phút này đã phun trào khi nhìn thấy Lâu Thất, khi mà nàng có vẻ đẹp gấp trăm lần so với muội muội, hắn thấy sắp không thể khống chế được rồi.

Hồng Dương không nghe thấy Lâu Thất hỏi gì, trong mắt hắn chỉ có cánh môi đang hé mở của nàng, cánh môi đẹp như cánh hoa. Hắn ta không nhịn được bèn tiến lên một bước về phía nàng.

Trầm Sát vốn đang cau mày vì Lâu Thất bỗng nhiên trở nên dịu dàng với Hồng Dương, giờ đây khi nhìn thấy dáng vẻ thèm thuồng của hắn, cả người Trầm Sát tỏa khí lạnh.

Khí lạnh đánh thức Hồng Dương, hắn giật mình bừng tỉnh, khi hắn xoay đầu sang nhìn Trầm Sát, lập tức rơi vào một đôi con ngươi đen kịt dâng trào sát ý.

Hồng Dương lập tức quỳ xuống, cả người run lấy bầy, dập đầu liên tục: "Đế Quân tha mạng, Đế Quân tha mạng!"

Hắn ta không hiểu vì sao, hắn ta thấy hơi mê man về phản ứng lúc này của mình, nhưng hắn ta lại thật sự cảm nhận được sát khí nồng nặc của Trầm Sát, hành động quỳ xin tha mạng là phản ứng sinh lý theo bản năng.

Nhưng Trầm Sát không định tha cho hắn.

Đáng chết, dám dòm ngó nữ nhân của hấn, còn ngay trước mặt hấn! Dù có chết trăm lần cũng không đủ giải được sát ý trong lòng!

Tay Trầm Sát đã giơ lên, mang theo khí thế của tử thần, định vỗ mạnh xuống đỉnh đầu của Hồng Dương.

Hồng Dương đã cảm nhận được hơi thở của tử vong, cả người hấn liền nằm sóng soài dưới đất.

Nhưng một bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn nắm chặt lấy bàn tay to mang theo hơi thở tử vong kia.

Sát ý của Trầm Sát không nơi phát tiết, hấn trừng mắt nhìn Lâu Thất, hấn cảm thấy nàng càng ngày càng to gan. Có phải ỷ vào sự sủng ái của hấn rồi leo lên đầu hấn không?

Lúc này, hấn nhìn thấy Lâu Thất dùng một ánh mắt còn hung dữ hơn ánh mắt hấn để trừng lại với hấn.

Hấn hiểu ẩn ý của ánh mắt đó, chàng thử dùng nội lực xem!

Buồn cười, từ bé đến lớn hấn sợ ai chứ?

Nhưng dưới ánh mắt kia của Lâu Thất, cuối cùng hấn chỉ đành thất bại trong ê chề.

"Ta có việc cần hỏi hấn." Lâu Thất nói ra lý do vì sao nàng không để cho Trầm Sát giết kẻ này.

"Thiên Ảnh." Trầm Sát ra lệnh cho Thiên Ảnh, "Đợi Đế Phi hỏi xong xuôi." Hấn nhìn kẻ kia như nhìn một người chết.

"Thuộc hạ đã rõ." Sao Thiên Ảnh có thể không hiểu được cơ chứ.

Trầm Sát nói xong, đi qua một bên ngồi xuống.

Hồng Dương cho rằng mình đã nhặt mạng về được, bèn thở phào nhẹ nhõm.

Lâu Thất nhìn hấn, trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, "Người còn chưa trả lời vấn đề của ta, trong gói thuốc của ngươi có những loại dược liệu nào vậy?"

Lúc này Hồng Dương mới nhớ ra mục đích của chuyến đi lần này. Hấn ta nhìn khắp bốn phía, muội muội hấn nhờ Điền Thẩm chuyển lời, nói Đế Quân sắp chết rồi, kêu hấn mang thuốc tới, tuy hấn có thiên phú, biết những loại nào là thuốc và linh cảm được những loại nào là thuốc tốt, nhưng hấn không phải là đại phu, nên không biết tác dụng của chúng. Nhưng Hồng Dương lại nói chỉ cần là thuốc tốt, có trị được bệnh của Đế Quân hay không cũng không quan trọng, chỉ cần là vị thuốc hiếm gặp, cho dù không thể trị khỏi cho Đế

Quân, họ cũng sẽ cần hết.

Thứ cô ta muốn chẳng qua chỉ là cơ hội được xuất hiện trước mặt Đế Quân.

Bây giờ Đế Quân lại không hề bị gì, hẳn vẫn có thể hiển được liệu, thế nhưng sao Điền Thắm vẫn còn chưa xuất hiện?

Hồng Dương lại nhìn Lâu Thất, giờ đây hẳn đã đoán ra, nữ tử có vẻ đẹp tuyệt sắc này chính là Đế Phi, nhưng hình như Đế Phi đối xử khá tốt với hẳn...

Chẳng lẽ Đế Phi thích hẳn ư?

Có phải nàng sẽ không nỡ giết hẳn không?

Không thể không nói, đầu óc của Hồng Dương quả thật không giống với người bình thường, vào lúc này rồi vậy mà vẫn còn có thể suy nghĩ lung tung được!

"Phải, phải, là thuốc do thảo dân tự hái..."

"Có thể lấy ra cho ta xem một chút không?" Giọng điệu của Lâu Thất vẫn rất dịu dàng.

Hồng Dương sao có thể từ chối được, hẳn đặt gùi thuốc xuống, lấy một chiếc lá ra, trên chiếc lá ấy, có một thứ giống hệt như bông vải, nhưng không phải là màu trắng mà là màu xanh lục nhạt, to như quả trứng gà, quện chặt vào nhau. Mùi hương được tỏa ra từ thứ này.

Ánh mắt Thâu Thất phát sáng.

"Người chỉ hái cái này? Người có hái gốc của nó về không?"

Hồng Dương ngơ ngác, "Gốc?"

Lâu Thất nhướng mày: "Người đừng nói với ta, người chỉ hái cái này?"

Hắn chỉ hái cái này thôi...

"Mùi hương được tỏa ra từ bó hoa này, chắc hoa này là thuốc, gốc của nó... thảo dân không hái về..."

"Người đúng là đồ ngu!"

Lâu Thất liền biến sắc, nàng đang tức giận, tức giận chứ! Loại thần dược có tác dụng trị lành nội thương siêu tốt mà lão đạo sĩ thối từng nói qua... đang vụt qua trước mắt nàng!

Hồng Dương sững sốt, không ngờ mỹ nhân dịu dàng bỗng nhiên biến sắc, hần giải thích cho mình theo bản năng: "Có thể hái được hoa này đã khó lắm rồi, chỗ đó rất nguy hiểm, thảo dân chỉ dám hái đóa hoa gần nhất rồi chạy đi, nếu không đã phải bỏ mạng tại đó từ lâu rồi. Chỗ đó còn rất nhiều thứ tốt khác nữa, không phải ai cũng không tham lam giống thảo dân đâu..."

"Ở đâu? Chỗ đó ở đâu?" Lâu Thất ngắt lời hần, tên này có phải bị thiếu năng không? Chẳng lẽ hần không thấy mặt của vị Đế Quân nào đó đã đen đến mức có thể che hết ánh nắng của trời hè hay sao?

"Nơi đó các người đi không được đâu, đường rất khó đi..."

Lâu Thất mất hết kiên nhẫn, nàng giơ chân lên, đập bay hần ta. Hồng Dương ói ra máu, nhìn nàng ta với vẻ mặt chấn kinh, vẫn chưa kịp bò dậy thì Lâu Thất đã nhào đến, giẫm một chân lên người hần, nhìn hần từ trên cao: "Nói, chỗ đó ở đâu? Còn nói nhảm thêm một câu nào nữa, bốn cô nương sẽ bắt ngươi phải thấy hối hận vì không được chết sớm."

Sự dịu dàng ban nãy đâu?

Vì sao bây giờ nàng ta trông lại đáng sợ như thế!

"Tiên Nộ Sơn! Nó được hái trong một cái hồ trên Tiên Nộ Sơn!" Hồng Dương làm gì còn dám nói nhảm nữa, lập tức ôm đầu khai ra hết.

Trầm Sát nhìn bàn chân Lâu Thất đang giẫm trên người Hồng Dương, mặt hần càng nặng nề hơn: "Thất Thất qua đây!"

Thiên Ảnh hiểu ý, lập tức bay người đến, xách Hồng Dương ra khỏi sân. Hần phải xử lý tên này, không được phép làm bẩn chỗ ở của hai vị chủ tử.

Lâu Thất vừa đi đến bên cạnh Trầm Sát thì đã bị hần bế lên, nàng ngã ngồi trên đùi hần, nàng thấy hần nâng chân nàng lên, nàng bỗng kêu to: "Trầm Sát, chàng muốn làm gì?"

"Không nhìn thấy? Cởi giày."

Trầm Sát hừ lạnh, cởi giày của nàng ra, vứt sang một bên, hạ váy của nàng xuống che đi đôi chân nhỏ nhắn kia, "Trần Thập, đi lấy cho Đế Phi một đôi giày mới."

Trần Thập vẫn luôn cúi đầu không nhìn về phía bên này, lập tức xoay người rời đi.

”Mang đôi giày này đi đốt đi!”

Lâu Tín ngó người, nhìn Lâu Thất.

”Đang yên đang lành vì sao lại đốt nó?” Lâu Thất cũng không hiểu.

”Bản.”

Trầm Sát chỉ nói một chữ như thế.

Lúc này khi tên kia nhìn Lâu Thất với ánh mắt như thế, đã khiến hắn cảm thấy tên đó bắn từ trong ra ngoài, cho dù nàng dùng chân giẫm lên người hắn, nhưng một khi đã chạm vào thứ bắn thì đôi giày kia vút đi là vừa!

Lâu Thất: ”...”

Lâu Tín: ”...”

Trần Thập lấy một đôi giày mới đến, đặt trước mặt họ, sau đó im lặng cầm đôi giày cũ kia, rồi đi ra ngoài cửa.

”Thuộc hạ đi giúp Trần Thập.” Lâu Tín cũng lùi ra theo Trần Thập. Hắn tự mắng mình ngu ngốc chậm hiểu. Không phải đến bây giờ hắn mới biết về dự vọng chiếm hữu của Đế Quân.

Sau khi họ rời đi, Thiên Ảnh trở về, giấu mình tại nơi không xa.

”Ta muốn đi Tiên Nộ Sơn.”

Hồng Dương này, đến thật trùng hợp. Nàng muốn luyện công đan, hiện tại chỉ sáu phần chắc chắn, nhưng nếu tìm được thứ kia, thì độ chắc chắn có thể tăng lên đến tám phần.

”Đó là gì?” Trầm Sát sao mà không biết nàng đã nhắm đến đóa hoa như vải bông kia chứ. Chỉ có điều nàng không cần hoa, mà cần rễ của nó.

”Bích Thủy Tu.” Lâu Thất biết ngoài những thuốc dẫn của mình, thì Trầm Sát hoàn toàn không biết gì về những loại thuốc khác, nên bèn giải thích: ”Bích Thủy Tu sinh trưởng trong nước, nếu trong chiếc hồ kia có loại thực vật như Bích Thủy Tu, thì tất cả mọi chất tốt trong hồ đều sẽ bị nó hút hết. Nghe thì thấy rất bá đạo, tuy Bích Thủy Tu sống trong nước, được tính lại rất dịu, là loại thần dược có thể trị liệu nội thương.”

Ánh mắt Trầm Sát sáng lên.

Suy cho cùng, nàng vẫn vì hắn.

”Bổn Đế Quân sẽ phái người đi tìm.” Không nhất thiết việc nào cũng đều bắt nàng đích thân lo liệu.

Lâu Thất lắc đầu, ”Hồng Dương nói nơi đó vẫn còn rất nhiều thứ hay ho, ta muốn đi xem thử.”

”Không được gọi tên hắn.” Trầm Sát đen mặt.

...

Tiên Nộ Sơn, chỉ có thôn dân của thôn Tiểu Sơn Cư mới biết.

Nói đến thôn Tiểu Sơn Cư kia, quả thật nằm cách Thất Thành không quá xa, chỉ cần trèo qua một ngọn núi be bé là đến rồi. Đối với người dân thường sống trên núi, trèo qua ngọn núi nhỏ kia chẳng qua chỉ là một chuyện cón con mà thôi.

Trâu Lễ tìm được hai thôn dân của thôn Tiểu Sơn Cư ấy trong Thất Thành, kêu họ dẫn đường. Trước lúc đó, họ hoàn toàn không ngờ đến lại có một thôn trang nằm gần với Thất Thành như thế, rõ ràng họ đã khai phá hết những khu vực xung quanh đây rồi mà.

Ngọn núi nhỏ kia cần cỗi hơn nhiều so với những ngọn núi khác, trên núi mọc đầy bụi gai, thế nên họ đã bỏ qua nó.

Trên cánh tay và đùi của hai thôn dân dẫn đường đều có cột một miếng da thú to, bảo vệ bản thân không bị gai đâm. Họ không hề biết chuyện của hai huynh muội Hồng Hạ, hai thôn dân này hoàn toàn khác với huynh muội Hồng Hà, da của họ rất thô, đen ngăm, nhìn vào trông rất chất phác.

Từ sau khi Trâu Lễ tìm đến, họ luôn cảm thấy lo lắng, nhất là khi phải dẫn nhiều người đến thôn của họ như thế, họ cũng không biết đây là chuyện tốt hay xấu nữa.

402. Chương 402

Lần này Lâu Thất mang theo Ân Dao Phong và ba mươi mấy người kia đi cùng.

Còn có cả Trần Thập và Lâu Tín.

Còn về Trầm Sát, vốn dĩ nàng không cho hắn đi cùng, bởi vì hắn đang bị nội thương, lỡ gặp phải chuyện gì, nàng lo lắng hắn lại không kiềm chế được lại đòi ra tay, nhưng Trầm Sát cứ đòi đi cho bằng được, nàng cũng hết cách rồi. Ứng cũng đi theo, một trăm người hắn dẫn theo lại bị Trầm Sát phải đi Cẩm Sơn tìm

Thúc Trùng Châu.

Lâu Thất từng nói trước kia nàng ở cùng với Thúc Trùng Châu, còn có U U và Đại Bạch nữa, chỉ có điều sau khi nàng xuyên không trở về thì rơi thẳng vào lòng Trầm Sát, không biết Thúc Trùng Châu đã ra chưa nhỉ.

Giờ đây Lâu Thất đã có thể khẳng định hẳn là đường huynh của mình, tất nhiên không thể không quan tâm đến hẳn được.

Các bụi gai đã khô héo, ngọn núi này quả thật khiến người ta không có hứng thú khai hoang.

Nhưng sau khi vòng ra ngọn núi này họ liền nhìn thấy một con sông như đai ngọc bắt nguồn từ khe núi trước mặt, con sông này giống như một ranh giới, phân tách hai thế giới khác nhau.

Bên này là núi hoang đầy gai, bên kia lại là hoa dại um tùm, rừng chuối xum xuê, bên cạnh rừng chuối, có một con đường nhỏ quanh con dẫn lối.

Nhìn theo con đường này, sẽ nhìn thấy một cổng thôn được xây bằng đá, bên trên có viết bốn chữ thôn Tiểu Sơn Cư, bốn chữ này vốn được tô bằng màu đỏ, nhưng trải qua năm tháng gió mưa, sắc đỏ ấy đã phai đi mất một nửa.

"Thôn Tiểu Sơn Cư có bao nhiêu năm lịch sự vậy?" Lâu Thất hỏi.

Thôn dân dẫn đường nói: "Khoảng 100 năm rồi."

Thôn Tiểu Sơn Cư có trăm năm lịch sử.

Lâu Thất nhìn Trầm Sát, hẳn cũng đang trầm tư suy nghĩ.

Họ dựng nước, cũng cần những thôn trang rải rác ở Vùng đồng hoang Phá Vực, cần những thôn dân này quy thuận, cũng cần thống kê số thôn trang và dân số tương ứng.

Thôn nhỏ trăm năm, dân số sẽ không hề ít, nhưng hai thôn dân này lại không quan tâm đến chuyện trong thôn lắm, không chỉ không biết Tiên Nộ Sơn, thậm chí hai người còn không rõ trong thôn của mình có bao nhiêu người.

Bây giờ Lâu Thất và Trầm Sát lại thấy hơi chờ mong.

Một đoàn người đi qua con đường nhỏ đó, đến trước cổng thôn.

Khi họ còn chưa kịp nhìn thấy dáng vẻ của thôn trang này như thế nào, thì có một giọng trẻ con non nớt vang lên, "Có người xấu đến! Có rất nhiều người xấu đến!"

Một bóng dáng nhỏ bé chui ra, chạy tít vào trong thôn.

Hai thôn dân định thần lại, lập tức gào lên: "Này, Tiểu Ngưu, nhóc đừng chạy!"

Người còn lại nói với nhóm Lâu Thất: "Đứa bé kia là người biết rõ đường lên Tiên Nộ Sơn nhất, bởi vì Tiên Nộ Sơn là do nhà họ phát hiện ra."

"Ừng."

"Thuộc hạ sẽ đi bắt nó lại." Ừng hiểu ngay ý của Trần Sát.

Hắn vừa định đi, thì Lâu Thất đã túm lấy cổ áo của hắn, "Bắt cái gì? Đó chỉ là một đứa bé, ngươi muốn hù dọa nó à?"

Lâu Thất trợn mắt.

Nhóm người Ân Dao Phong cười trộm. Ừng Vệ đại nhân cao cao tại thượng trong mắt họ giờ đây lại bị Đế Phi túm cổ áo không cử động được, hình ảnh này nhìn thế nào cũng thấy thật buồn cười.

Ừng đỏ mặt, cố gắng vùng vẫy: "Buông tay buông tay ra, không bắt nữa, người cũng không cần phải túm lấy thuộc hạ như vậy!"

Bởi vì xấu hổ, hắn bỗng muốn trở về lúc Đế Quân vẫn chưa thích Lâu Thất, như vậy hắn mới có thể đấu võ mồm với nàng.

Lâu Thất hừ một tiếng, buông tay ra, Ừng xoay đầu lại trừng nàng.

Tốt xấu gì cũng phải chừa một chút mặt mũi cho hắn chứ? Trước đây những người này dùng thái độ cung kính, gọi hắn một tiếng Ừng Vệ đại nhân, cần gì lại dạy dỗ hắn như dạy con nít thế kia?

Trong lúc họ đang tranh cãi, thì đứa bé kia đã chạy mấy tung mất tích.

Lâu Thất nhìn thôn dân vừa mới lên tiếng kia: "Dẫn chúng ta đi gặp thôn trưởng của các người trước đã."

Trong mỗi thôn đều có thôn trưởng, chỉ cần tìm được thôn trưởng, còn sợ không tìm được đứa bé kia ư?

”Vâng, vâng...”

Các căn nhà trong thôn cách nhau khá xa, địa hình thôn không bằng phẳng, thậm chí còn có cấu trúc như ruộng bậc thang, cách một đoạn lại có một ngôi nhà được xây bằng đá và gỗ, mỗi một căn nhà đều có một cái sân rộng, tường rào được đắp bằng đá, cổng lớn nhìn vào trông rất chắc chắn.

”Xem ra chỗ này có không ít dã thú.” Ứng nói. Nếu không họ cần gì phải đắp tường rào cao như thế, trên tường còn chất thêm một đồng bụi gai.

Đi được vài bước thì thấy có hai phụ nhân gánh nước đi tới, hai người nhìn thấy có nhiều người ngoài thôn như thế, họ hoảng hốt, thùng nước rơi xuống đất, nước chảy lênh láng.

Trước khi họ sắp thét lên thì nhìn thấy hai thôn dân dẫn đường, lúc này mới bình tĩnh trở lại một chút, chào hỏi họ với thái độ dè dặt, ”Hai người là...”

”Thôn trưởng đâu? Những người khác đang ở đâu?”

Hai thôn dân kia cũng cảm thấy kỳ lạ, ngày thường vừa vào thôn sẽ có thể nhìn thấy rất nhiều người, bây giờ lại chỉ có hai nữ phụ nhân, những người khác thì không thấy đâu.

”Có một công tử rất tuần tú dẫn người đến đây tìm Hồng Dương để thu mua dược liệu, bây giờ họ đang ở chỗ thôn trưởng, mọi người đều mang theo dược liệu được tích trữ trong nhà đến đó.”

Lâu Thất nghe thấy thế liền nhướng mày, tìm Hồng Dương thu mua dược liệu? Công tử tuần tú?

”Đi xem thử.” Trầm Sát nói.

Hắn không hề quên cái kẻ tên Hồng Dương đã bị xử lý kia.

Một đoàn người đi đến nhà thôn trưởng dưới dẫn sự dẫn đường của hai thôn dân kia. Nhà của thôn trưởng quả nhiên to hơn khí thế hơn nhà của những người khác. Chủ yếu là chiếc sân kia, còn to hơn cả sân bóng rổ, cổng lớn đang mở toác, có thể nhìn thấy cảnh tượng nhộn nhịp bên trong, bên ngoài có vài tiểu cô nương đá ló đầu nhìn vào trong.

”Ca ca kia đẹp thật.”

”Thì đó thì đó, chúng ta chưa từng gặp công tử nào đẹp như vậy.”

”Các cô tìm được Tiểu Ngưu chưa? Lúc này ta nghe thôn trưởng gia gia nói muốn tìm Tiểu Ngưu đó.”

”Công tử xinh đẹp kia muốn tìm Tiểu Ngưu ư?”

”Sao ta biết được?”

Lâu Thất nghe mấy tiểu cô nương kia nói chuyện, càng cảm thấy mục đích của vị công tử kia khi tìm đến đây không hề đơn giản tí nào.

Trầm Sát xoay đầu lại, nói với hơn ba mươi binh sĩ ở phía sau: ”Các người dừng lại đây nghỉ ngơi tại chỗ.”

”Vâng”

Đi nửa ngày đường núi, họ quả thật thấy hơi mệt, nhận được lệnh xong bèn ngồi xuống vài gốc cây đào gần đó nghỉ ngơi uống nước. Ân Dao Phong nhìn Trần Thập đang đi sau lưng Lâu Thất, cô ta cắn răng, cũng âm thầm đi theo bên cạnh Trần Thập.

Lâu Tín nháy mắt với Trần Thập, Trần Thập bực bội trừng mắt lại, không thèm nhìn Ân Dao Phong dù chỉ một lần.

”Vào đi.” Trầm Sát cất bước đi vào đầu tiên.

Những tiểu cô nương mười mấy hai mươi tuổi đang thảo luận về vị công tử tuần tú kia, nghe thấy tiếng bước chân đều đồng loạt quay đầu lại, sau đó ngó người ra.

Trời ạ, một vị công tử khôi ngô tuần tú quá...

Nhưng họ lại cảm thấy gọi là công tử thì không được phù hợp cho lắm, bởi vì công tử thường chỉ những người dịu dàng tuấn tú, nhưng khí thế tác phong của vị này quá mạnh mẽ.

Mấy cô nương này lớn lên trong thôn, vốn từ ngữ ít ỏi, họ vốn dĩ không biết nên hình dung như thế nào.

Lúc này, lại có thêm một người đi qua từ sau lưng họ, khi những tiểu cô nương nhìn thấy nàng, những đôi mắt vốn đang trừng to lại trừng to thêm vài lần.

Người đẹp nhất trong thôn là Hồng Hà, nhưng nữ tử kia còn đẹp hơn nhiều lần so với Hồng Hà.

Tuy Hồng Hà từng ở hai năm trong một hộ giàu có, nhưng cô ta chỉ làm tì nữ, cử chỉ hành vi cẩn trọng dè dặt. Còn khí thế của Lâu Thất lại vô cùng mạnh mẽ, sự khác biệt về khí chất này, càng thể hiện rõ Hồng chẳng là gì so với nàng ta.

Khi nhìn thêm vài người nữa đi đằng sau, ai nấy cũng đều rất tuần tú mỹ lệ.

Mặt những tiểu cô nương kia đỏ bừng, chưa nói được câu nào đã chạy vụt đi.

”Chắc, chúng ta trông đáng sợ như vậy ư? Sao lại chạy hết rồi?” Ứng lắc đầu.

”Chấn chấn là chúng ta trông quá đẹp.” Lâu Tín tiếp lời.

Lâu Thất bó tay: ”Im lặng!”

Họ vào cổng lớn, thì thấy trong nhà có gần một trăm thôn dân, có nam có nữ. Họ vây thành vòng tròn, có một giọng nói ôn hòa vọng ra từ trong từ trung tâm.

”Vài hạt Thạch Liên Tử của đại thúc trông không rồi, tại hạ có thể mua lại, đưa đại thúc 10 lượng bạc, thế nào?”

Nghe thấy giọng nói này, Lâu Thất liền biết được đây là ai: ”Vân Phong.”

Một Vân Phong đã lâu không gặp, một Vân Phong với thân phận bí ẩn lại xuất hiện ở đây, điều này khiến nàng cảm thấy khó hiểu, vả lại, vì sao Vân Phong lại mua được liệu? Nếu nói Triệu Vân, thiếu gia của Thịnh Dược Hàng, đến mua được liệu thì nàng lại chẳng thấy kỳ quái như vậy.

Nhưng nghĩ kỹ lại, trước đây Vân Phong đã muốn tìm Băng Sơn Huyết Liên rồi, thì tìm thuốc cũng chẳng có gì không thể hiểu được.

Trong sân rất ồn ào, Lâu Thất cũng nói rất nhỏ, không ngờ Vân Phong vẫn có thể nghe thấy được, hắn ta liền đứng lên, nhìn về phía sau đám đông: ”Là Lâu cô nương ư?”

Các thôn dân cũng xoay người lại, khi nhìn thấy đoàn người Trầm Sát thì ai nấy cũng đều sửng sốt.

Trầm Sát đi về trước, họ không hện mà cùng lùi qua hai bên, chừa đường cho hắn.

Nam nhân này lạnh lùng quá! Các thôn dân đồng loạt cảm thấy khiếp sợ, không dám nhìn lung tung.

Một lão nhân đứng cạnh Vân Phong nhìn đoàn người Trầm Sát với vẻ mặt bức bối, ”Các người là ai?”

Lâu Thất nhìn ông ta, một lão nhân gầy gò, tóc bạc nửa đầu, ánh mắt chính trực, không giống với kiểu người gian xảo, ”Thôn trưởng, chúng tôi đến từ Thất Thành.”

Nàng không trực tiếp nói ra thân phận của mình, bây giờ vẫn còn chưa biết thôn Tiểu Sơn Cư này có cách nhìn thế nào về Trầm Sát, nàng không muốn tùy tiện để lộ thân phận.

”Các người đến tìm Vân công tử à?”

Lâu Thất nhìn Vân Phong, hắn ta mặc một bộ y phục màu trắng, ôn nhu khiêm tốn, giống hệt như mọi lần nàng gặp hắn. ”Không phải. Vân Phong, người đến đây làm gì?”

”Như cô thấy đấy, tại hạ đang mua được liệu.”

”Chạy đến một thôn nhỏ thế này để mua được liệu?”

Vân Phong cười, ”Lâu cô nương có điều không biết, được liệu được tìm thấy trong những thôn hẻo lánh thế này, thì chắc chắn là loại mọc hoang lâu lắm, hiệu quả sẽ tốt hơn rất nhiều lần so với những loại mua trong tiệm được.”

Hắn vừa nói vừa gạt đầu chào hỏi Trầm Sát, Trầm Sát thì không thèm để ý đến hắn.

Nhưng Vân Phong lại chẳng hề tức giận chút nào, hắn ta lại còn mỉm cười nữa cơ.

”Người đã mua được bao nhiêu được liệu rồi?” Lâu Thất nhìn lướt qua dưới chân hắn, chỗ ấy có một mảnh vải, trên đó đã có một vài loại được liệu, nhưng nàng lại thấy số được liệu ấy đều là những chủng loại phổ thông bình thường.

403. Chương 403

Vân Phong mỉm cười nhìn nàng: ”Chẳng phải cô cũng có thể nhìn ra đấy sao?”

Lâu Thất thấy Vân Phong cứ thần thần bí bí, nàng không nói nhiều với hắn nữa, nàng nhìn sang thôn trưởng: ”Thôn trưởng, chúng ta có thể nói chuyện một chút với ông không?”

Thôn trưởng nhìn họ, gạt đầu, ”Mời các vị qua bên này.”

Lâu Thất vẫy tay với Vân Phong, sau đó đi theo thôn trưởng vào nhà. Trầm Sát nhìn Vân Phong, khẽ cau mày, nhưng không nói gì mà chỉ nói với nhóm Trần Thập: ”Các người ở lại.”

”Vâng.”

Đội họ vào trong rồi, Lâu Tín đi qua chỗ Vân Phong, dùng khủy tay chọt vào hắn như thể hai người là hảo huynh đệ vậy, Lâu Tín nói khẽ: ”Vân công tử nói thật đi, đến đây tìm gì vậy?”

"Hờ hờ." Vân Phong vui vẻ, ghé sát, cũng nói rất nhỏ: "Nếu tại hạ nói đến vì cô nương của các người, người có tin không?"

Lâu Tín lập tức nhảy thụt lùi về sau: "Mượn dùng một câu cô nương bọn ta từng nói, người được bọn khi mời đến làm trò à?" Thật đấy, Đế Quân đang ở đây, đừng nói đùa như thế có được không? Sẽ mất mạng đấy!

"Làm trò là gì?"

Ặc, làm trò là gì?

Lâu Tín ngó người ra một lúc rồi nói: "Đợi lát nữa ta hỏi cô nương của bọn ta rồi sẽ giải thích cho người biết!"

Ở cách đó vài bước không xa, Trần Thập nhìn lướt qua họ, sau đó cau mày.

Ấn Dao Phong thấy thế bèn hỏi nhỏ: "Trần đại ca, các người rất thân với Vân công tử à?"

"Không thân." Mặt mày Trần Thập không cảm xúc.

"Hắn là bằng hữu của Đế Phi?"

"Không tính." Mặt mày vẫn lạnh lùng.

Ấn Dao Phong đảo mắt: "Trần đại ca, huynh ghét Dao Phong?"

Trần Thập sững sốt, cuối cùng cũng xoay đầu lại nhìn cô: "Không có."

"Vậy sao huynh cứ luôn đối xử lạnh nhạt với ta vậy?" Ấn Dao Phong thì lại càng nhìn càng thích Trần Thập, tuy thái độ của hắn với cô luôn rất lạnh lùng, nhưng cô lại không hề muốn từ bỏ.

Ấn Dao Phong là một nữ tử cực kỳ có chủ kiến và hành động, nếu không sẽ không một mình thuyết phục cả Dao Phong Trại quy thuận dưới trướng của Trầm Sát. Tất nhiên, không lâu sau cũng khiến cho hai vị huynh trưởng và người của Dao Phong Trại đều cảm thấy may mắn vì đã quyết định đúng đắn.

Bị cô hỏi thẳng như vậy, mặt Trần Thập ửng đỏ, hắn vốn không giỏi nói năng, cũng không có kinh nghiệm về mặt này, rặn nửa ngày trời vẫn không thể nói ra được chữ nào.

Ấn Dao Phong thấy Ứng nhìn tới, không thể duy trì nổi biểu cảm trên mặt nữa, nên giậm chân chạy đi.

Trong gian chính nhà thôn trưởng.

Vừa bước vào, thôn trưởng dường như không còn bình tĩnh như lúc ở bên ngoài, ông khom lưng, mời hai người họ thượng tọa, còn muốn đi nấu nước pha trà, nhưng đã bị Lâu Thất đã gọi lại.

”Hai vị quý nhân đến từ Thất Thành?”

”Lúc này ở bên ngoài thôn trưởng trông rất bình tĩnh lắm cơ mà.” Lâu Thất nhướn mày.

Thôn trưởng thấy lúng túng: ”Lão đầu phải giữ chút thể diện trước mặt các hương thân chứ, để quý nhân phải cười rồi.”

Thôn trưởng này khá là thú vị, bây giờ thì trông hơi dè dặt, nhưng khi ở bên ngoài thì lại thể hiện khá là bình tĩnh.

Ông ta không biết thân phận của họ, nhưng khí thế của họ quá kinh khủng, nhất là Trầm Sát, cả người mang theo vàng sáng để vương, khiến ông ta không dám hỏi nhiều.

May mà Lâu Thất rất chủ động, không cần ông ta phải hỏi trước.

”Ông làm thôn trưởng của thôn Tiểu Sơn Cư này từ khi nào vậy?”

”Lão đầu đã làm thôn trưởng 30 năm rồi.”

”Thôn Tiểu Sơn Cư này có bao nhiêu người?”

”Tổng cộng có... 321 người, gần đây có một vài hương thân hay tin Thất Thành được xây rất đẹp nên đã đi đến đó làm việc, kiếm ít tiền, còn có một vài hàng hóa vùng núi có thể các người chưa từng thấy qua bao giờ, họ đều lấy chúng chúng ta đem bán rồi.”

Lâu Thất chìm vào trong suy nghĩ.

Quả thật trong thôn này sẽ có nhiều món hàng bên ngoài không có. Lúc này trên đường họ tới đây, nhìn thấy nhà cửa của nơi đây tuy rất cũ nát, nhìn ra được nhiều dấu tích sửa chữa, nhưng trên cơ bản vẫn còn rất chắc chắn và thực dụng, đối với thôn trang đã tồn tại hơn trăm năm này, họ không cần tất cả người dân đều di chuyển đến Thất Thành, bởi vì vùng đất này dù sao cũng đã thuộc về phạm vi quản lý của Thất Thành.

Một khi đã suy nghĩ như thế thì nàng cũng chẳng cần hỏi người trong thôn có suy nghĩ muốn dọn ra khỏi núi dời vào trong thành hay không, nàng bèn thay đổi chủ đề.

”Thôn trưởng, lần này chúng tôi đến là muốn đi Tiên Nộ Sơn. Không biết thôn trưởng có thể tìm một người dẫn đường cho chúng tôi không? Chúng tôi có thể trả tiền thù lao.”

”Tiên Nộ Sơn?”

Thôn trưởng nghe thấy thế lập tức đứng lên xua tay: ”Nơi đó không dễ đi, không dễ đi!”

Lâu Thất và Trầm Sát nhìn nhau, có gì không dễ đi chứ? Hồng Dương đã từng đi đến đó rồi, hẳn là một kẻ không biết võ công, ngay cả hắn cũng đi được, thì họ có gì mà đi không được chứ?

Trầm Sát lạnh giọng: ”Vì sao?”

”Vì sao chỗ đó, chỗ đó lại có tên là Tiên Nộ Sơn chứ?” Sắc mặt thôn trưởng sắc bệnh, sau khi Trầm Sát bước vào thì không hề nói gì, nhưng một khi đã nói thì ngữ khí lại lạnh lùng đáng sợ, ”Đây là cái tên chúng tôi đặt cho ngọn núi ấy sau khi thôn dân chúng tôi dựng thôn không lâu, để lão đầu kể cho hai vị nghe.”

Tiên Nộ Sơn là một ngọn núi nằm không xa so với thôn Tiểu Sơn Cư, họ đều là những bách tính thời hỗn chiến, họ tập hợp lại cùng ẩn cư, lúc đó họ đến vùng hoang nguyên Phá Vực, ban đầu họ chọn một vùng đất bằng phẳng dưới chân Tiên Nộ Sơn chuẩn bị dựng thôn, lúc đó có một nhóm người trẻ tuổi lên núi chặt củi, tìm quả dại và thuốc, thì bỗng dưng núi lở đất mòn, sấm chớp ùng ùng, bầu trời như há miệng, từng tia chớp trắng to như trăn bổ xuống, nhóm người kia không một ai trốn thoát, tất cả đều bỏ mạng, đỉnh núi cũng bị bổ làm hai, bây giờ trông giống như một chiếc xiên cắm ngược.

Từ lần đó trở đi, họ đặt tên cho ngọn núi ấy là Tiên Nộ Sơn, họ đồn rằng ngọn núi ấy là nơi nghỉ chân của thần tiên mỗi khi họ hạ trần, từng cọng cỏ từng gốc cây trên núi, người phàm đều không thể tùy tiện chạm vào, nếu không thần tiên sẽ tức giận, gieo tai nạn xuống đầu họ.

Cũng bởi vì như thế, họ mới dời qua bên này dựng thôn, vào 30 năm trước, cứ mỗi năm người trong thôn đều sẽ đến dưới chân núi Tiên Nộ Sơn thắp hơn百 lễ, một là cúng phụng thần tiên, hai là bái tế những người trẻ tuổi kia, sau này họ mới chấm dứt tập tục đó.

Dưới chân núi Tiên Nộ Sơn hiện nay có khá nhiều lư hương và giấy tiền vàng mã, thỉnh thoảng nếu nhìn về hướng đó vẫn sẽ nhìn thấy hương hỏa lư thừa, vì thế rất nhiều thôn dân cảm thấy sợ hãi, họ không dám tùy tiện đặt chân lên ngọn núi kia.

Nghe lời kể của thôn trưởng, Lâu Thất và Trầm Sát liền biết Hồng Dương giấu những người trong thôn lên Tiên Nộ Sơn.

”Nhưng hai thôn dân dẫn chúng tôi đến lúc này lại không hề ngăn cản khi nghe thấy chúng tôi muốn đi Tiên

Nộ Sơn, cũng không hề có thần sắc sợ hãi.”

Thôn trưởng nghĩ ngợi, ”Hai người cô nương nói đến là Nhị Cầu và Đại Thiết phải không?”

Lâu Thất làm gì biết tên của họ, nhưng chắc đúng rồi đấy, nàng bèn gật đầu. Thôn trưởng lại lắc đầu nói: ”Họ cạy vào việc đã từng ra ngoài một khoảng thời gian, không sợ điều gì, cứ luôn nói trên Tiên Nộ Sơn có rất nhiều bảo bối, còn đòi tìm thời gian nào đó trèo lên đó xem thử nữa cơ.”

”Tìm một người dẫn chúng tôi đến chân núi là được.” Trầm Sát lười phải ngồi ở đây nghe tiếp, hẳn là người một khi đã quyết định làm gì, cho dù có gặp phải trở ngại thì cũng phải nhất định làm cho xong, nếu đã đến đây rồi, thì sao có thể đánh trống lùi chỉ vì một câu chuyện chân thực của thôn trưởng chứ?

Nếu đã muốn đi, thì có nghe thêm cũng vô ích.

Thôn trưởng thấy họ thật sự quyết tâm muốn đi, lại chẳng dám ngăn cản, nên cắn răng nói: ”Vậy thì kêu thằng nhóc Tiểu Ngưu dẫn các vị đi vậy.”

Tiểu Ngưu.

Tồn nửa ngày trời cuối cùng vẫn phải tìm đứa bé họ nhìn thấy lúc mới vào thôn.

Không lâu sau đứa bé đó được tìm thấy, những thôn dân trong sân nghe nói họ muốn đi Tiên Nộ Sơn kia, quả nhiên ai nấy đều để lộ ra vẻ mặt kinh khủng, bỗng chốc bỏ chạy tán loạn, không còn bóng dáng một ai, sợ rằng bị kêu đi dẫn đường vậy.

Giờ thì Lâu Thất mới hiểu vì sao thôn trưởng lại kêu Tiểu Ngưu dẫn họ đi, hóa ra là những thôn dân khác không một ai dám đi.

Đứa nhóc kia đứng bên cửa, nhìn họ với vẻ mặt cảnh giác.

Thằng nhóc cỡ 6-7 tuổi, chỉ mặc một chiếc áo được vá vài lỗ to tướng, chiếc áo đó bị giặt đến phai màu, chiếc quần giống như vậy, một đôi giày màu xanh lam thẫm cũng được chắp vá, dính đầy bùn đất.

Không biết vì sao, Lâu Thất nhìn thấy cậu nhóc liền nhớ đến Tiêu Thiên Bảo, đứa nhóc bị tộc quỷ nhân khống chế, đứa nhóc mà Lư Đại Lực gọi là Tiểu Bảo.

Cậu nhóc này trông khá giống Tiểu Bảo.

Khi ấy không thể cứu được Tiểu Bảo, Lâu Thất vẫn luôn cho rằng mình không hề để tâm đến, nhưng khi nhìn thấy đứa nhóc này, nàng mới phát hiện hóa ra trong lòng nàng vẫn luôn tồn tại cái gút mắc ấy. Lúc

đó Tiểu Bảo cho rằng nàng có thể cứu nó, Lư Đại Lực cũng nghĩ như thế, nhưng nàng không, nàng không thể cứu được Tiểu Bảo, nàng không thể.

Có thể cũng vì như thế, nàng mới càng thống hận tộc quý nhân, liên đới căm thù luôn cả Nạp Lan Họa Tâm.

”Đứa bé này nhỏ quá, vì sao lại kêu nó dẫn đường?” Ân Dao Phong nhìn Tiểu Ngưu, cô thấy không nhẫn tâm.

”Ta không còn nhỏ nữa.” Nghe thấy thế, Tiểu Ngưu ngẩng đầu lên, nói rất nghiêm túc: ”Chỉ có ta mới có thể dẫn đường cho các người, nhưng các người phải cho ta bạc.”

Thôn trưởng cảm thấy lúng túng, lão nói: ”Phụ mẫu của Tiểu Ngưu đã mất khi nó còn tám bé, nó trưởng thành nhờ cơm trăm họ, nên...”

Nên nó biết bạc là gì.

”Nhóc muốn bao nhiêu bạc?” Lâu Thất hỏi.

Tiểu Ngưu nghĩ ngợi, giơ một ngón tay lên, ”Một lượng.”

”Ta cho nhóc một trăm lượng.” Lâu Thất cười.

Tiểu Ngưu kinh ngạc, ”Cô nói thật?”

Một trăm lượng? Nhiều lắm đấy! Ngay cả nhà thôn trưởng gia gia cũng không có đến một trăm lượng bạc đâu!

Lâu Thất gật đầu, nói: ”Nhóc thấy ta giống kẻ hay nói dối lừa con nít hay sao?”

”Được, ta dẫn các người đi! Đi liền bây giờ.”

Tiểu Ngưu nôn nóng, muốn dắt họ đi ngay.

Trầm Sát vung tay lên, tất cả mọi người đứng dậy xếp hàng chuẩn bị xuất phát.

Lúc này, một giọng nói vang lên: ”Không biết tại hạ có thể cùng đi với các vị không?”

Lâu Thất xoay đầu nhìn lại, không trả lời câu hỏi kia mà chỉ nói: "Chân mọc trên người người." Nếu hấn muốn đi theo, chẳng lẽ họ còn phải trối lại không cho hấn đi à.

Trầm Sát nắm lấy tay nàng đi về phía trước, tiện thể liếc nhìn Vân Phong, lạnh lùng lên tiếng: "Người tốt nhất đừng giở trò gì." Nếu không, chỉ dựa vào hành vi tặng hoa của hấn trước kia, Trầm Sát cũng đã muốn giết hấn rồi.

Vân Phong nhún vai, nói: "Tại hạ chỉ có hứng thú với dược liệu tốt."

Lâu Thất neho mắt, sao nàng cứ cảm thấy động tác lúc nãy của Vân Phong lại trông giống của một người khác nhỉ?

404. Chương 404

Tiểu Ngưu đi đầu tiên, họ ra khỏi thôn, phải đi qua cánh rừng chuối kia.

"Các người không thể hái trộm chuối, đây là chuối của người trong thôn trồng." Tiểu Ngưu xoay đầu lại nói.

Lâu Thất phì cười, "Yên tâm, kẻ nào hái một ta phạt một trăm."

"Cô là thủ lĩnh của họ à? Cô có phải là đại tiểu thư nhà quan?" Tiểu Ngưu chớp mắt hỏi.

Đại tiểu thư nhà quan?

"Vây nhóc cảm thấy hấn là ai?" Lâu Thất gãi cằm, nhìn về phía Trầm Sát.

Tiểu Ngưu gãi đầu, nói với vẻ rất không khẳng định lắm: "Thị vệ của đại tiểu thư?"

"Sặc!"

Lâu Thất và Ứng bị sặc cùng một lúc.

"Tiểu tử thôi ngươi chết chắc rồi..."

Ứng vẫn còn chưa nói xong, Lâu Thất đã đã bịt mồm ngắt lời hấn: "Ta là mặt của Ứng Vệ, hấn không cần ta nữa rồi, hu hu hu."

Trầm Sát: "..."

Ứng: "..."

Có nghĩa quý quái gì đây!

Lâu Tín đi phía sau, hắn không nhìn được bèn cười trộm, hắn giải thích: "Câu này chẳng khác gì đang nói Ứng Vệ Đại Nhân không biết xấu hổ không cần mặt mũi chứ?"

"Sặc." Ấn Dao Phong không nhìn được phải bật cười. Cô dựa vào Trần Thập, khẽ nói: "Hóa ra khi ở bên ngoài, Đế Phi lại bình dị dễ gần đến thế nhỉ?"

Mặt mày Trần Thập không cảm xúc: "Cô nương lúc nào cũng rất bình dị dễ gần."

"Ứng Vệ đại nhân to gan thật, nhìn y trừng mắt với Đế Phi kìa."

Trần Thập tiếp tục nói: "Ứng Vệ đại nhân đang tìm ngược."

"Sao thuộc hạ lại trở thành không biết xấu hổ rồi?" Phía trước, Ứng không phục.

Lâu Thất trợn mắt: "Một đại nam nhân như ngươi lại đi đùa một đứa con nít, chẳng phải không biết xấu hổ à?"

Ứng ghen hòng, hắn không hù dọa nó né! Thăng nhóc này dám nói chủ tử bọn hắn như vậy, xem chủ tử thành thị vệ, dựa theo tính cách của chủ tử, làm gì còn quan tâm đến việc nó có phải là con nít hay không? Ít nhất cũng sẽ túm nó lại quăng ra phía sau.

Nhưng khi hắn nhìn lại nhìn về phía Đế Quân, thì lại phát hiện ra vẻ mặt Đế Quân vẫn lạnh lùng như cũ, cứ như hoàn toàn không hề nghe thấy đứa nhóc kia nói gì, không chỉ như thế, ngài ấy còn chẳng quan tâm đến chuyện hắn đấu võ mồm với Lâu Thất!

Lâu Thất cũng nhìn Trần Sát, dùng ngón tay cái quệt lên mũi, hất cằm với Ứng, "Sao nào, không phục à? Chủ tử của các người làm thị vệ cho ta thì đã sao nào? Sao các người biết chủ tử các người không thấy mừng thầm trong lòng chứ?"

Sặc!

Mừng thầm á?

Sao nàng không lên trời luôn đi?

Ứng tức ghen hợm, trừng mắt với nàng, rồi nói: "Dáng vẻ như cô mà còn đòi làm Đệ Phi á, không hề có một chút phong thái nào của Đệ Phi."

"Dáng vẻ người mà còn đòi làm Tứ Vệ á, làm gì có thị vệ nào lại đi đấu võ mồm với chủ tử chứ?"

"Chẳng lẽ tên oắt con Lâu Tín kia chưa từng đấu võ mồm với cô à?" Thấy chủ tử không nói gì, Ứng cũng to gan hơn, dù sao trước giờ họ vẫn luôn như thế.

Vừa nghe thấy bỗng nhiên nhắc đến hắn, Lâu Thất kêu toáng lên, "Cô nương, tình cảnh giờ đây của thuộc hạ gọi là gì vậy?"

Lâu Thất cười: "Gọi là nằm cũng trúng đạn."

Ứng và Lâu Tín vẫn chưa nói gì, thì Trầm Sát lại đột nhiên chen vào: "Đạn là gì?"

Cái túi nàng mang về lần này, bên trong có rất nhiều thứ hắn chưa từng thấy qua bao giờ, hắn còn túm lấy Lâu Thất bắt nàng giải thích và minh họa cách sử dụng, vì thế khi vừa nghe nàng nói đạn, hắn liền khẳng định đó không phải là loại thương dài có mũi nhọn ở đầu mà họ đang sử dụng trong thời này.

Lâu Thất bị hắn hỏi như thế, nàng trầm mặc trong chốc lát.

Ặc, súng đạn, nên giải thích thế nào đây?"

"Hử?" Trầm Sát liếc tới.

"Một loại vũ khí, tóm lại có nói thì chàng cũng không hiểu đâu."

Trầm Sát ghen hợm, hắn thật sự rất ghét câu này! Nói ra hắn cũng không hiểu, điều này khiến hắn cảm thấy giữa hắn và nàng có một khoảng cách không thể vượt qua được.

Hắn im lặng, rồi bỗng dưng lên tiếng: "Đợi làm xong chuyện này, bốn Đệ Quân sẽ đi cùng nàng đến sư môn của Hiên Viên Lại." Hắn phải giúp nàng đi tìm các sư phụ sư huynh của Hiên Viên Lại kia, nhanh chóng kéo lão về, nếu không việc lão ở lại bên kia sẽ là một nhân tố không an toàn, tuy Lâu Thất đã nói tình trạng hiện tại của lão đã không thể kéo nàng về, nhưng ai mà biết được chứ?

Lâu Thất không biết Trầm Sát đã quyết định sẽ không rời xa nàng trước khi lão đạo sĩ thối kia trở về Tứ Phương Đại Lục, cho dù nàng bị kéo về, thì hắn cũng có thể kéo nàng lại kịp thời hoặc cùng đi với nàng.

Các thể lực và các thôn trang lớn bé nằm rải rác trên hoang nguyên Phá Vực không hề biết rằng, chỉ vì muốn nhanh chóng đi đến sư môn của lão đạo sĩ thối kia với Lâu Thất, Trầm Sát sắp sửa sẽ triển khai một

cuộc chinh phục chớp nhoáng máu lửa, tranh thủ thu phục toàn bộ trong thời gian ngắn nhất.

Chờ đợi họ chỉ có hai kết quả.

Trở thành thần dân của hắn, hoặc là... chết!

Đi ra khỏi rừng chuối lại đến một rừng cây gai, mọi người đều cảm thấy may mắn vì trước khi vào thôn hai thôn dân kia đã nhắc nhở họ, bây giờ trên người họ đều đã được trang bị đầy đủ.

Nhưng Lâu Thất lại nhìn thấy Tiểu Ngưu cau mày, nàng đang định lấy y phục trong túi của nàng ra cho nó thay, thì Trầm Sát lại kéo nàng lại: "Ừng."

Lâu Thất kinh ngạc vì hắn lại hiểu nàng như thế, nàng vẫn còn chưa lấy túi xuống cơ mà, hắn đã biết nàng muốn làm gì rồi?

Nàng giải thích: "Y phục của ta nhỏ hơn..." khá phù hợp với Tiểu Ngưu. Nhưng nàng vẫn chưa nói xong, thì Trầm Sát đã đen mặt, "Bổn Đế Quân tuyệt đối không cho phép nam nhân khác mặc y phục của nàng!"

Lâu Thất ngơ ngác nhìn thẳng nhóc Tiểu Ngưu chỉ cao đến bụng nàng, nàng câm nín. Nó chẳng phải là một đứa bé thôi sao? Nam nhân?

Đế Quân Đại Đại, người được lắm!

Ừng cũng cạn lời, hắn chỉ mang theo một bộ y phục thôi nhé? Vả lại, y phục của hắn có thể nhét hết bốn đứa bé vào đấy nhé, không thích hợp đâu!

Ấn Dao Phong đi đến, "Dùng y phục của thuộc hạ vậy."

"Ta không mặc y phục của nữ nhân." Tiểu Ngưu la lên.

Cuối cùng, một binh sĩ khác phải đưa y phục của mình cho Tiểu Ngưu, Lâu Thất cắt phần thừa bó chặt ống tay và bấp đùi cho nó, nhìn vào trông khá rộng rãi thoải mái, cũng có thể ngăn ngừa gai đâm. Tiểu Ngưu nhìn nàng, nó cắn môi, trong lòng bỗng cảm thấy rất ấm áp.

Thôn trưởng cũng biết chỗ này có bụi gai, nhưng thôn trưởng lại không nghĩ đến việc bảo vệ nó, còn vị đại tiểu thư xinh đẹp này lại chú ý đến những điều nhỏ nhặt này như vậy.

Vân Phong lặng lẽ quan sát, ánh mắt hắn lóe lên.

Nữ nhân này có biết nàng ta thường vô tình tỏa ra tia sáng thu hút người khác hay không?

Một tia sáng lạnh tia đến, Vân Phong ngược mắt lên, nhìn vào ánh mắt của Trầm Sát, con tim hắn run lên, lập tức rũ mắt xuống.

Thật nhỏ nhen, không cho người khác ngấm nghĩa dù chỉ một chút.

Trong rừng gai không hề có trở ngại nào, họ dùng không đến nửa canh giờ là đã có thể đi ra khỏi khu rừng kia. Nếu không có Tiểu Ngưu dẫn đường, chọn một lối tuy không giống đường nhưng lại có rất ít gai, thì e rằng họ đã phải tốn nhiều thời gian hơn.

Tiểu Ngưu từng nói vì muốn kiếm bạc, có một lần nó thấy Hồng Dương qua đây, muốn lên đi theo đào được liệu nên mới biết được con đường này. Nó cũng sợ Tiên Nộ Sơn, nhưng có Hồng Dương đi ở phía trước, nó cảm thấy chắc không có vấn đề gì.

"Nếu Tiên Nộ Sơn đáng sợ như thế, thì Hồng Dương cũng không thể an toàn trở về được đúng không?" Lâu Thất nói. Tiểu Ngưu thì lại lắc đầu như trống bỏi, "Không phải không phải, Hồng Dương là mèo mù vớ được chuột chết mới có thể trở về được ấy."

Theo lời Tiểu Ngưu kể, khi ấy Hồng Dương vốn đã xảy ra chuyện rồi, nhưng may sao hắn ta lại bước hụt chân ngã lặn xuống, may sao rơi trúng vào một bụi cây, mới giữ được mạng nhỏ. Tiểu Ngưu không đi theo hắn lên Tiên Nộ Sơn, nó vẫn cứ ở dưới chân núi đợi Hồng Dương nên mới nhìn thấy được cảnh hắn rơi xuống.

Sau rừng gai là một vùng đất trống rất rộng, mọc đầy hoa dại cỏ dại. Vùng đất này chắc là chỗ những người kia chọn dựng thôn vào 100 năm trước. Chỗ này không tồi, phía trước là một rừng gai to, bên trái có một chiếc hồ, hai bên còn lại đều là núi cao, giống hệt như vùng thế ngoại đảo viên nằm biệt lập với thế giới bên ngoài.

"Ngọn núi kia chính là Tiên Nộ Sơn." Tiểu Ngưu chỉ vào ngọn núi nằm ở đối diện, "Ta không đi theo các người đâu, bây giờ các người phải đưa ngân lượng cho ta."

Lâu Thất nhìn nó rồi cười: "Được, không thiếu nhóc đâu mà lo, nhưng nhóc phải hứa với ta, sau khi lấy được ngân lượng rồi thì phải cẩn thận một chút, một đứa bé như nhóc cầm nhiều ngân lượng như thế, e rằng sẽ có nhiều kẻ xấu dòm ngó, biết chưa?"

"Ta lanh lợi lắm nhé!" Tiểu Ngưu nói đầy kiêu ngạo, nhưng vẫn nghiêm túc đồng ý với Lâu Thất.

Lúc này họ không hề biết rằng, nhờ vào một câu dặn dò của Lâu Thất, đã giúp Tiểu Ngưu thoát khỏi một kiếp nạn, từ đó cũng thay đổi vận mệnh của nó, con đường nhân sinh của nó, từ hôm nay sẽ có một bước ngoặt lớn.

Lâu Thất kêu Trần Thập đưa 50 lượng ngân phiếu, bốn đỉnh bạc mỗi đỉnh mười lượng và một ít bạc vụn cho nó, Vân Phong đứng bên cạnh cười, hắn nói: "Cô chu đáo thật." Không đưa hắn một trăm lượng ngân phiếu cho thằng nhóc đó, cũng không đổi hết sang đỉnh bạc.

"Tất nhiên, kiểu người vừa lương thiện vừa chu đáo như bốn cô nương không còn nhiều nữa đâu."

Mọi người không nhịn được bèn bật cười, nàng ta không biết khiêm tốn là gì thật.

Tiểu Ngưu nhận ngân lượng, lại nhìn Lâu Thất, cậu nhóc đột nhiên khom người xuống chào nàng, sau đó nó chạy nhanh trở về.

"Lên núi." Trầm Sát túm lấy tay Lâu Thất, kéo nàng về lại bên cạnh mình, hắn không thích nàng đặt quá nhiều tâm tư lên người kẻ khác, nàng nên nghe lời hắn nhìn về hắn nghĩ về hắn, mọi thứ liên quan đến hắn.

Nhìn lên ngọn núi Tiên Nộ Sơn kia, quả nhiên nhìn thấy phần đỉnh nhọn nhất bị tách làm đôi, giống như bị một chiếc dao lớn bổ thẳng xuống, trông như một chiếc nĩa hai nhánh khổng lồ.

Không phải Lâu Thất không tin những lời thôn trưởng nói, tình huống này rất có khả năng do thiên tai tạo thành, vài hôm trước Cầm Sơn còn bị động đất thì việc Tiên Nộ Sơn bị sét đánh đất lở vào trăm năm trước là việc hết sức bình thường, chỉ có điều cổ nhân mê tín, cứ phải nói là do thần tiên tức giận mới chịu.

Dưới chân núi có rất nhiều lư hương cũ được làm bằng đất hoặc đồng, trong lư hương đã không còn hương hỏa gì nữa, cũng không biết những thôn dân kia thấy được khói hương nghi ngút từ chỗ nào, chắc là do sợ hãi nghi thần nghi quỷ mà ra. Nhưng ở nơi hoang sơ hẻo lánh thế này, quả thật có một vài thứ khiến người ta thấy nghi kỵ trong lòng.

Lúc mới leo lên núi, đường không quá khó đi, đợi leo lên lưng chừng rồi thì đường lại bắt đầu gập ghềnh. May mà họ vẫn còn có thể tìm được một vài dấu chân, chắc là do Hồng Dương để lại, ít nhiều gì cũng giúp họ tiết kiệm được một ít thời gian. Nhưng Lâu Thất hy vọng có thể tiện thể chỉ dạy thêm cho họ.

"Hoàn cảnh nơi này khá tốt, các người học cách né tránh trùng cổ trong rừng rậm đi." Lâu Thất nói xong, nàng vô ý nhìn lướt qua Vân Phong.

Vân Phong cho rằng nàng không muốn hắn thấy nàng dạy học, nên cười nói: "Lâu cô nương, tại hạ đi qua bên kia xem thử."

405. Chương 405

Sau khi bóng dáng Vân Phong khuất sau cánh rừng, Lâu Thất bắt đầu dạy ba mươi mấy người này, Trần Thập và Lâu Tín cũng theo học. Ban đầu Trầm Sát chỉ ngồi ở bên cạnh nghe cho vui, nhưng nghe chưa được vài câu đã thấy chán, Ưng cũng chẳng có hứng thú với những thứ này, hơn nữa hắn sớm đã bị Lâu Thất phủ nhận, nói hắn không có thiên phú theo nàng học, nên cũng chẳng lãng phí tinh lực nữa, hắn xoay sang nói với Trầm Sát: "Chủ tử, qua bên kia nghỉ ngơi một chút đi."

Hắn chỉ về phía một gốc cây đại thụ mọc cách đó không xa.

Cái cây kia không cao lắm, nhưng xanh tốt một cách kỳ lạ, cành lá vươn ra như một chiếc ô màu xanh khổng lồ. Lúc này ánh mặt trời vẫn còn rất gay gắt, ngồi bên dưới gốc cây này tránh nắng là việc không thể tuyệt vời hơn.

Trầm Sát "ừ" một tiếng, sau đó đi về phía gốc cây kia, Ứng cũng đi theo sau.

Ngồi dưới bóng cây quả nhiên rất mát mẻ, gió núi thổi nhẹ nhàng, mang theo hương hoa thoang thoảng.

"Chủ tử, có cần dời thôn Tiểu Sơn Cư vào trong thành không?" Đứng từ nơi này, Ứng vẫn có thể nhìn thấy một vài mái nhà màu xám trong thôn Tiểu Sơn Cư.

Trầm Sát lắc đầu, đang định lên tiếng, bỗng cảm thấy một cơn đau nhói như kim châm bắt đầu lan ra từ tim. Hắn hiểu rất rõ cảm giác này, hắn liền ra dấu tay.

Ứng không nhìn hắn nên không thấy dấu tay này, nhưng Thiên Ảnh vốn luôn ẩn mình trong bóng tối vội vàng xuất hiện: "Đế Quân, độc cổ lại phát tác rồi?"

"Độc cổ của chủ tử phát tác ư?" Ứng nghe thấy giọng của Thiên Ảnh thì xoay người lại ngay lập tức, lúc này Trầm Sát đã không còn sức nói chuyện, hắn thấy kinh hãi, lần phát tác này vừa nhanh vừa dữ dội! Thậm chí hắn còn không kịp gọi Lâu Thất.

"Mau đi kêu Đế Phi!"

Nhưng họ vừa xoay đầu lại, thì phát hiện Lâu Thất không biết đã đi đâu!

Họ chỉ nhìn thấy vài đội viên và Lâu Tín.

"Lâu Tín, Đế Phi đi đâu rồi?" Ứng kêu lên, đồng thời hắn và Thiên Ảnh đứng trước mặt Trầm Sát, chắn hết tầm nhìn của những thành viên kia.

Chuyện trên người Trầm Sát có độc cổ và sẽ phát tác vào ngày 15 hàng tháng chắc đã được lan truyền ra ngoài từ lâu, trong quân doanh chắc cũng có nhiều người biết chuyện này. Nhưng biết thì biết như thế, lời đồn thường là những thứ vớ vẩn, họ sẽ không để cho bất kỳ ai nhìn thấy dáng vẻ phát tác của Đế Quân, bởi vì dáng vẻ lúc Đế Quân phát tác luôn luôn đáng sợ nghiêm trọng hơn trong tưởng tượng của những người khác!

Nếu kẻ địch nhìn thấy sẽ hưng phấn, sẽ cảm thấy Đế Quân lúc này không còn đủ sức uy hiếp, sẽ nghĩ cách thừa cơ giết Đế Quân. Nếu thủ hạ hoặc bách tính thấy được, e rằng họ sẽ dao động lòng tin với Đế Quân, dao động lòng trung thành với Cửu Tiêu Điện.

Tuy rằng đội binh sĩ này do Lâu Thất chọn lựa kỹ càng, nhưng vẫn chỉ dừng lại ở giai đoạn bắt đầu huấn luyện, chứ chưa đạt đến độ đáng tin của thị vệ tổ Giáp lúc trước, vì thế không thể để họ nhìn thấy được.

Huống hồ, vẫn còn có một Vân Phong với thân phận bất minh.

Ứng và Thiên Ảnh bắt đầu thấy lo lắng.

Lâu Tín đã từng đi theo Trầm Sát, hẳn biết rất rõ về tình hình phát tác độc cổ của Đế Quân, vừa nghe thấy ngữ khí căng thẳng của Ứng và hành động đứng chắn trước mặt Đế Quân của họ, Lâu Tín liền biết đã xảy ra chuyện gì.

Hắn giật mình, còn khoảng 10 ngày nữa mới đến 15, sao Đế Quân lại phát độc vào lúc này.

"Khi này cô nương ngửi thấy mùi của một loại dược liệu từ cánh rừng bên cạnh nên đã dẫn người đi qua đó rồi.

Lâu Thất hình như phát hiện ra có một mùi dược liệu rất đặc biệt, nên đã dẫn người đi vào trong rừng, kêu bọn họ ở lại đến lúc đó vào trong tìm họ, còn những người mà nàng mang đi thì phải tiến hành ẩn náu, đây cũng xem như là một bài huấn luyện.

"Đi tìm Đế Phi về, không, kêu họ đi tìm, người ở lại." Ứng căng thẳng, tuy nơi này là vùng hoang sơn hẻo lánh, chắc sẽ không có ai đến đây, nhưng chỉ có vài ba người bọn họ ở lại bảo vệ Đế Quân, thì hẳn luôn cảm thấy lo lắng. Sớm biết thế hẳn đã không phái Thiên Nhất Địa Nhị đi tìm Thúc Trọng Châu, mà nên dẫn theo họ đi cùng mới đúng.

"Hà Điền, người dẫn họ vào rừng tìm Đế Phi, kêu Đế Phi trở về ngay." Lâu Tín nói với một đội viên đang đứng bên cạnh.

Tuy Hà Điền không phải là một người rất tuấn tú, nhưng mày rậm mắt to, dáng vẻ trông rất dương quang chính khí.

Hà Điền nhận lệnh, lập tức dẫn vài người còn sót lại xông vào trong rừng, không lâu sau liền nghe thấy tiếng họ gọi Đế Phi, nhưng lại không nghe thấy bất kỳ tiếng trả lời nào.

Lâu Tín bước lên, phát hiện lúc này hai mắt Đế Quân đã đỏ ngầu, lưng dựa vào thân cây, y phục trên người đã bị máu thấm ướt, mùi máu tanh rất nồng.

Hắn kinh hãi: "Ứng Vệ đại nhận. Lần phát tác này của Đế Quân dường như nghiêm trọng hơn rất nhiều so với những lần trước!" Máu rỉ ra càng nhanh hơn.

Ứng cắn răng, "Có thể có liên quan đến việc chủ tử bị nội thương, tiêu hao quá nhiều nội lực." Bởi vì phải

nhờ họ giúp trông chừng Trầm Sát, không cho hắn dùng võ công, nên Lâu Thất đã thuật lại tình hình của hắn cho nhóm người Ưng biết.

”Cô nương sẽ trở về nhanh thôi.”

Trông thấy một Đế Quân vốn cường đại vô song, lúc này lại trở nên suy yếu máu chảy toàn thân ngồi dựa người vào thân cây như thế, miệng không thể nói cơ thể không thể cử động, trong lòng Lâu Tín cũng thấy rất khó chịu.

Họ đều nghĩ Lâu Thất sẽ trở về nhanh thôi, nhưng đã một khắc trôi qua, vẫn không thấy một ai trở lại!

Tuy mặt Trầm Sát đã bắt đầu rỉ máu, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ sắc mặt trắng bệch nhờ giấy của hắn, hắn cắn chặt răng, do cắn quá mạnh, họ có thể nghe thấy cả tiếng nghiền răng ken két.

Sắc mặt Ưng cũng trắng bệch, ”Có phải cơn đau của chủ tử cũng trở nên nghiêm trọng hơn không?”

Nhìn Đế Quân như thế, đã đau đến mức không thể chịu đựng nổi, lúc trước Đế Quân vẫn có thể chịu đựng nổi cơ!

”Ta đi tìm họ!”

Lâu Tín vận khinh công bay đến mép rừng, dùng nội lực kêu vọng vào trong rừng:”Cô nương! Cô đang ở đâu!”

Trong rừng gió thổi lá cây ào ào, ngoài âm thanh ấy ra mọi thứ đều tĩnh lặng, không hề nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.

Lâu Tín cau mày, trong lòng bắt đầu thấy hết hoảng. Hắn không chỉ lo lắng cho Đế Quân, mà còn lo lắng cho cả cô nương nhà hắn! Tuy khu rừng này trông rất rộng, nhưng hắn đã dùng nội lực truyền âm, có thể nào cũng phải nghe thấy chứ? Nếu nghe thấy, cô nương nhà họ chắc chắn sẽ trở lời. Nhưng bây giờ lại không hề có một chút động tĩnh gì, ngay cả nhóm người Hà Điền dường như cũng mất tung tích, có khi nào khu rừng này ẩn chứa điều quái dị, cô nương nhà họ đã xảy ra chuyện gì rồi?

”Cô nương! Hà Điền! Hà Điền!”

”Trần Thập! Ân Dao Phong!”

Hắn lo lắng, liên tục gọi tên mười người, nhưng không có một ai trả lời hắn.

Lâu Tín nôn nóng muốn xông vào trong rừng, nhưng khi xoay đầu lại nhìn Ưng và Thiên Ảnh, hắn chỉ đành

xoay trở về, "Ứng Vệ đại nhân, ta cảm thấy cánh rừng này hơi cổ quái, không có ai trả lời, phải làm sao đây?"

Ứng đang định lên tiếng thì Thiên Ảnh bỗng dưng nói: "Dưới núi có người lên đây!"

Hắn và Lâu Tín lập tức đứng bên mép nhìn xuống, quả nhiên nhìn thấy thấp thoáng có khoảng 10 người đang hối hả lên núi, đi về hướng của họ.

Ai lại lên Tiên Nộ Sơn vào giờ này cơ chứ?

Chắc chắn không phải là người của họ!

Trong lòng Ứng nảy lên một dự cảm chẳng lành. Trước đây lúc ở trong Thất Thành, tin Đế Quân bị trọng thương được lan truyền rất nhanh, tuy Đế Quân đã đích thân đứng ra bác bỏ, nhưng có vài người chưa chắc đã tin.

Giờ chỉ còn ba người họ, nếu người đến đều là những kẻ có võ công cao cường, thì họ rất khó bảo vệ được Đế Quân!

"Thiên Ảnh, người công chủ tử, chúng ta cũng vào rừng!" Ứng đưa ra quyết sách.

"Được." Thiên Ảnh lập tức công Trầm Sát lên lưng.

Một loạt động tác vừa rồi khiến Trầm Sát đau đến mức cảm thấy như đã chết đi.

Lần phát tác này quả thật đau hơn bất kỳ những lần phác tác trước đây, cơn đau này kinh khủng hơn lắng trĩ, nó bắt nguồn từ bên trong, khiến hắn không thể chống lại được.

Nhưng Trầm Sát mạnh mẽ ở chỗ, người khác có thể ngất đi từ lâu rồi, nhưng hắn vẫn còn có thể cố gắng chống đỡ, vì hắn biết với hoàn cảnh không an toàn như thế này, nếu như hắn ngất đi, sẽ gây ra áp lực rất nặng nề cho Ứng và Thiên Ảnh. Vả lại, nếu gặp phải chuyện gì thật, hắn còn tỉnh, ít nhiều gì cũng vẫn còn chút ít hy vọng, cho dù chỉ là một tẹo. Hắn tuyệt đối cũng sẽ không chết đi trong cơn hôn mê.

Thiên Ảnh công Trầm Sát chuẩn bị rời đi, Ứng phát hiện ra những người kia đã trèo được một đoạn xa, bây giờ hắn đã có thể nhìn rõ y phục của họ, đều là một màu đen thẫm.

"Bà nội nó, động tác nhanh thật!" Ứng mắng một câu, thần kinh căng thẳng.

Động tác của đối phương nhanh như thế, điều đó nói lên võ công của họ rất lợi hại, chuyện này không hề có lợi với họ một chút nào!

”Đi, mau đi thôi!”

Đi, còn không đi nữa sẽ xảy ra chuyện thất đấy, sẽ xảy ra chuyện lớn đấy. Nếu Đế Quân có mệnh hệ gì, họ đều phải nhảy xuống núi đền mạng.

Thiên Ảnh công Trầm Sát, Ứng và Lâu Tín bọc hậu, chạy vội vào trong khu rừng kia.

Sau khi vào khu rừng, họ không dám dừng lại, họ vội vàng chạy vào sâu bên trong.

”Lâu Tín, xóa sạch vết máu.” Ứng xoay đầu lại nhìn thấy một vũng máu chảy xuống từ người Đế Quân.

”Các người đi nhanh đi, ta bọc hậu.” Lâu Tín nhanh chóng chặt một nhánh cây, quét sạch vết máu trên mặt đất.

Ứng dặn dò: ”Người nhớ cẩn thận.”

”Mau đi đi!”

Ứng bảo vệ Thiên Ảnh, tiếp tục đi sâu vào rừng. Điều làm họ thấy kỳ quái là, khu rừng này thật sự rất yên tĩnh, không có âm thanh gì, càng không nhìn thấy một bóng người nào.

Cứ như chưa từng có ba mươi mấy người vào khu rừng này vậy.

”Rốt cuộc Đế Phi đã đi đâu rồi?” Ứng sốt ruột. Vào giờ phút này họ không dám nói lớn tiếng, lỡ những người đó phát hiện ra thì phải làm sao?

Thiên Ảnh nói khẽ: ”Nếu Đế Phi phát hiện ra điều bất thường thì nàng ta cũng sẽ đi tìm chúng ta.” Hắn cực kỳ có lòng tin với Lâu Thất.

Lúc này, Lâu Tín đã nghe thấy có giọng nói vọng đến từ phía bên ngoài cánh rừng.

”Một nửa ở lại đây tìm kiếm, một nửa tiếp tục đuổi theo lên núi. Chúng ta nhận được tin Trầm Sát đang ở trên ngọn núi này, bị thương nặng mà vẫn dám chạy lung tung, lần này phải khiến hắn có cánh cũng khó bay!”

Giọng nói kia cực kỳ hùng hậu, mang theo nội lực, làm lỗ tai Lâu Tín ù ù. Trong lòng hắn giật thót.

Người kia chắc chắn là cao thủ! Một cao thủ hoặc gần mười cao thủ!

Hắn không dám xem thường, hắn nhin thở lùi về sau, đuổi theo Thiên Ảnh.

Quả nhiên, tin tức Đế Quân bị thương đã bị truyền ra ngoài! Nhưng những người kia sao lại mò đến đây nhanh như thế?

406. Chương 406

”Bao nhiêu người đến đây?” Hắn đuổi theo, Ung lập tức hỏi.

Hắn cũng nghe được giọng nói của đối phương, sợi dây đàn trong tim càng kéo căng ra hơn nữa.

Hồi đó mỗi lần Đế Quân phát tác sẽ không bước ra khỏi cửa, bọn họ sẽ sắp đặt đội quân ám vệ và thị vệ tổ Giáp bảo vệ căn phòng kia không để lọt một giọt nước nào cả, cũng chỉ là lần kia lên núi tình cờ gặp phải Lâu Thất, lúc đó nếu không phải mất mát quá nhiều người của tổ Giáp vẫn không tìm được Mê Hồn Hoa, Đế Quân cũng sẽ không đi ra ngoài vào khoảng thời gian đó.

Nhưng lần này không biết tại sao, Đế Quân rõ ràng đang bị trọng thương, vẫn đi ra đây cùng Lâu Thất.

Hắn đâu có biết được, Trầm Sát bị ảnh hưởng dư chấn lần rời khỏi đột nhiên kia của Lâu Thất làm cho sợ hãi, đến bây giờ có xảy ra chuyện gì thì hắn vẫn muốn ở bên cạnh nàng.

”Ít nhất có khoảng trên năm mươi người! Đều là cao thủ!” Trái tim của Lâu Tín cũng hơi khít lại.

”Mau chạy.”

Pằng pằng pằng, trái tim đập điên cuồng. Không phải nhịp đập tim cũng không phải hưng phấn, mà là lo lắng.

Bọn họ chưa bao giờ căng thẳng đến như vậy.

Thiên Ảnh không lên tiếng nữa, quay lưng với Trầm Sát tốc độ nhanh như sét chớp, bay vào hướng khu rừng.

Ung đứng bên cạnh bảo vệ, cảnh giác nhìn tứ phía, Lâu Tín cũng nhanh chóng lau sạch vết máu trên mặt đất, nhưng trong mắt của cao thủ, đây chỉ là trò hi vọng kéo dài thêm một chút thời gian nữa thôi, muốn che mắt hoàn toàn của cao thủ, là điều không thể nào, dù sao thì có một chút mùi máu tanh bọn chúng cũng có thể ngửi thấy được.

Bọn họ chỉ hi vọng nhanh chóng gặp được Lâu Thất, cho dù Lâu Thất không ra tay, chỉ cần Đế Quân tiếp xúc được với nàng, thì hắn ta liền ổn định trở lại là được.

Nhưng bọn họ lại có vẻ mâu thuẫn, nếu lỡ như Đế Quân khôi phục trở lại, nhịn không được lại ra tay tiếp thì sao? Lâu Thất từng nói, tình trạng hiện giờ của hắn không tiện ra tay nữa, có khả năng sẽ bị chết.

”Đế Phi đi đâu rồi!”

Ứng ngoại trừ căng thẳng còn có chút nôn nóng không kiềm chế được.

Khu rừng này còn lớn hơn nhiều so với trong tưởng tượng của bọn họ, càng dày đặc hơn, chưa vào chưa biết, vào rồi thì mới giết mình. Khu rừng lớn như vậy, Lâu Thất ngửi được mùi vị của thuốc từ khi nào thế? Nếu ngửi được ở phía ngoài khu rừng, thì loại thuốc đó chắc chắn ở cách đây không xa mới phải, nhưng bọn họ vào đây đi điên cuồng hơn nửa ngày trời, ngay cả một bóng người bọn họ chẳng nhìn thấy đâu! Thật là hơi tà quái rồi đó! Tà quái đến nỗi Ứng muốn chửi bậy.

”Đám người cô nương có khi nào lại đi nhầm vào trận pháp nào đó hoặc là cơ quan các loại khác không?” Lâu Tín nói, không phải do hắn đa nghi, thật sự đi theo Lâu Thất lâu như vậy, những nơi nàng đi qua không được thái bình không được bình yên, hiện giờ tình trạng như vậy, hắn cảm thấy chắc đã lọt vào trận pháp hay cơ quan nào rồi, nếu không sao mấy chục người không nhìn thấy tung tích đâu cả?

Dường như có âm thanh truyền đến từ phía sau, khu rừng phía trước dần dần tản thông ra, nếu không có cây cối um tùm che khuất, bọn họ sẽ nhanh chóng bị bại lộ.

Đột nhiên, một hình bóng lướt qua trước mặt bọn họ.

Thiên Ảnh vội vàng thẳng lại bước chân, Ứng và Lâu Tín cũng bay ra chặn trước người hắn, ngăn tách ra.

”Lời đồn bảo rằng Đế Quân của Phá Vực phát tác cổ độc vào mừng mười lăm mỗi tháng, hôm nay không phải là mười lăm, sao mùi máu lại tanh thế này, chẳng lẽ bị nội thương dẫn đến cổ độc phát tác sớm?”

Tiếng cười mang theo tà ý chậm rãi vang lên, chặn trước mặt bọn họ là một nam nhân mặc bộ đồ màu trắng, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ bằng bạc, đôi mắt ẩn sau chiếc mặt nạ đang nhìn xuyên qua bọn họ, đặt lên người Trầm Sát được công trên lưng của Thiên Ảnh.

”Vân công tử?” Lâu Tín nhìn thân hình và y phục của hắn có chút quen mắt, nhưng khí chất của người này hoàn toàn khác xa với Vân Phong. Vân Phong thanh thoát như gió trong, con người này tà khí tự tung tự tác, là hai phong cách hoàn toàn tách biệt, cho dù y phục thân hình giống hệt, cũng khiến người ta không dám khẳng định chắc nịch đó có phải là chung một người hay không.

”Ta không phải là Vân Phong gốc gác kia. Bây giờ trao đổi một giao dịch với các người thấy thế nào?”

”Bọn ta không có giao dịch nào cần bàn với người cả.” Ứng cảnh giác nhìn hắn, người này võ công không thua kém gì bọn họ, thậm chí có thể hơn bọn họ một bậc.

Hắn và Lâu Tín liên thủ có thể ngăn cản được kẻ đó, nhưng phía sau có kẻ đuổi theo, nếu bọn chúng là một băng, vậy thì thật sự xong xui luôn rồi. Cho dù bọn họ không phải là một băng, nhưng bây giờ ở đây bị hắn chặn lại, những kẻ đuổi theo ở phía sau dí kíp, cũng tiêu đời luôn.

Ứng cắn chặt răng, ánh mắt sắc bén chia thẳng vào người đeo mặt nạ kia, "Tránh ra."

"Hay là nghe thử nội dung giao dịch của ta thử xem sao nào..."

Ở nơi không xa đột nhiên có tiếng động truyền đến, "Ven theo hướng của mùi máu tanh, không còn xa nữa!"

Hắn cũng đứng thẳng người, "Có kẻ đuổi theo? Dí theo Trầm Sát có phải không?"

Nghe hắn nói như vậy, Ứng bèn biết bọn họ không phải là một băng, trong lòng ít nhiều cũng thả lỏng được đôi chút, nhưng người này chưa biết là địch hay là bạn, hắn không dám buông lơ.

"Người muốn như thế nào?"

"Ta giúp đỡ các người, giao dịch có thể đợi xong việc hắn bàn. Đi về phía bên đây."

Dứt lời, hắn lập tức chạy theo hướng khác, bay sang phía tay phải.

"Ứng đại nhân, có nên nghe theo hắn không?" Lâu Tín nhìn Ứng.

Ứng không trả lời, kẻ đeo mặt nạ mặc y phục trắng đứng lại, "Các người có thể không nghe ta, chỉ cần các người có bản lĩnh bảo vệ được Trầm Sát vào lúc này."

Tiếng động đuổi theo của hơn chục người phía sau càng lúc càng gần, gần lắm rồi, nếu bọn chúng tiến lên thêm chút nữa, không có cây cối che mắt, lại là con đường leo núi, bị đám người kia đuổi kịp là chuyện sớm muộn.

Ứng cắn răng nói: "Đi theo!"

Thiên Ảnh không nói câu nào, chỉ nghe hắn nói đi theo, liền chuyển hướng đi theo kẻ đeo mặt nạ y phục trắng.

Sau khi đi được một đoạn, kẻ đeo mặt nạ y phục trắng bèn lui ra phía sau, và cử động khi nãy của hắn, Ứng và Lâu Tín lập tức trốn ra phía sau lưng của Thiên Ảnh, nhưng chỉ thấy hắn móc một bao vải nho nhỏ từ trong ngực ra, vừa lui vừa rải bột phấn màu xanh lá lên đồng cảnh lá xung quanh.

Đồng bột đó bám lên cành lá, hoàn toàn không nhận ra được, cũng không ngửi được mùi vị gì cả.

”Đó là gì vậy?” Lâu Tín hỏi.

”Có thể khiến con người nhanh chóng mềm nhũn tay chân, hiệu quả thuốc dài ngắn có liên quan đến nội lực tu vi cao thấp của đối phương, đi ra vội vàng, không mang theo nhiều, chắc chắn, đã dùng hết rồi.”

Không ngờ trên người hắn mang theo những thứ như thế này. Ứng và Lâu Tín nhìn hắn chăm chăm, muốn biết ẩn chứa sau lớp mặt nạ kia rốt cuộc là khuôn mặt như thế nào.

”Nhanh chạy thôi.” Kẻ đeo mặt nạ y phục trắng lướt sang Trầm Sát trên lưng của Thiên Ảnh, ánh mắt lóe lên tia sáng.

Đội bọn họ rời khỏi, qua phút chốc, bọn người kia đã tìm đến, mặc toàn đồng phục y chang, vầng huyết thái dương của hơn năm mươi người đều lộ lộ, toàn là cao thủ nội gia. Kẻ đứng đầu là một nam nhân trung niên cao cường trạc bốn mươi tuổi, tuy mặt mày dày dạn da dẻ mịn màng, nhưng đôi mày đã trắng hoàn toàn.

Đôi mắt như ưng nhìn quét trên đất một phen, thấp giọng đáp: ”Nhất định đang ở gần đây, đi khắp nơi tìm thử xem.”

”Vâng.”

Tất cả người đều tản ra, đi xuyên xen lẫn vào đồng cây cối tìm kiếm, bọn họ không chú ý đến đồng bột đang rơi vương vãi, rơi lên đầu của bọn họ, trong cổ áo và chiếc cổ.

”Đại nhân, ở đây không có.”

Nếu bọn người của Ứng nghe thấy những lời này sẽ cảm thấy rất kì quái, hoang nguyên Phá Vực có thể lực nào được xưng là ”đại nhân” đâu? Và bọn người này trông được rèn luyện cực kì bài bản, hoàn toàn không giống như đám du binh tán loạn tùy tiện gom vào so sánh được đâu. Thế lực ở đây không thể nào xuất động nhiều cao thủ như vậy cùng một lúc.

Nam nhân mày trắng nhướng mày lại, ”Thật là biết chạy, tiếp tục đuổi theo!”

Bọn họ đang tiến lên phía trước, đôi chân đột nhiên mềm nhũn ra, suýt chút nữa té nhào trên đất, hắn vội vàng vịn lấy bó cây ở bên cạnh. Nhưng bên tai lúc này vang lên mấy tiếng bụp bụp, ánh mắt quét qua, nhiều người ở bên cạnh hắn lần lượt đổ xuống, và không bò dậy được trong tức thì.

”Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

”Đại, đại nhân, bị trúng kế rồi, trên cây có rải bột phấn độc...” Rốt cuộc cũng đã có người phát hiện ra vấn đề.

”Chết tiệt, hãy nhanh phân chia giải độc hoàn!”

Bọn Ứng hoàn toàn không ngờ tới bọn chúng có mang theo giải độc hoàn, vốn dĩ định kéo dài thời gian thêm một chút, nhưng bọn họ chưa kịp đi theo kẻ đeo mặt nạ y phục trắng vào trong động núi, thì bọn chúng đã đuổi tới rồi.

Mấy chục người bao vây bốn người bọn họ, không có lối hổng nào thoát ra được cả.

”Ha ha ha, lời đồn quả thật không sai, Đế Quân của Phá Vực bị trúng độc cổ không giải được, khi phát tác miệng không thể nói tay không thể động, đau đớn chết đi sống lại, như một con người vô dụng!” Nam nhân mày trắng bước ra từ đám người đó, nhìn quét qua người trên lưng của Thiên Ảnh, cười chặc chặc: ”Thật là tội nghiệp quá đi, tội nghiệp! Vốn dĩ muốn lĩnh giáo một chút võ công của Đế Quân Phá Vực, bây giờ xem ra không được rồi, vậy đi, nếu các người nguyện tự tay cho hắn một cái chết sung sướng, thì ta không hành hạ hắn, sao nào?”

Lời này nhận định rằng bọn họ không thể nào chạy thoát nữa rồi, thắng không được, mà còn bắt bọn Ứng tự ra tay giết Trầm Sát.

Hung hăng, tự cao. Nhưng tình hình trước mắt đích thực là bước đường cùng của bọn Ứng.

”Người là con sâu thối chui ra từ cái lỗ cống nào? Miệng thối thì đừng có lên tiếng, nếu người muốn tử tự, thì bốn vệ cũng hứa sẽ không hành hạ người, sao nào?” Ứng lạnh lùng nói, đặt ngang kiếm đứng trước người Thiên Ảnh.

Thời gian hắn theo Trầm Sát lâu nhất, đương nhiên cũng có vài phần ngộ cuồng như Trầm Sát, tuy đang lâm vào thế yếu, nhưng tuyệt đối không thua về mặt khí thế.

”Ứng đúng không? Niệm tình người là nam tử hán, nếu người giết Trầm Sát, bọn ta rất hoan nghênh người gia nhập, thế nào?”

Ứng ngơ vực nhìn mày trắng, kẻ đó cười ha hả lớn tiếng: ”Sao con mẹ người! Bốn vệ không theo Đế Quân đàng hoàng, mà đi theo đám sâu thối không biết bò từ trong cống nào ra như bọn người ư?”

Hắn mở miệng đóng miệng là con sâu thối, rốt cuộc khiến kẻ mày trắng hết nhịn được đen sầm mặt, tay vẩy vẩy, ”Rượu kính không uống uống rượu phạt! Lên! Không chừa mạng nào cả!”

”Khẩu khí thật là to đó!” Lâu Tín cũng quát một tiếng, rút kiếm đâm sang kẻ địch đứng ngay bên cạnh.

Trong thoáng chốc, đao quang kiếm ảnh giao chiến nhau, tiếng leng keng xen lẫn sát khí, khu rừng ở lưng chừng núi có địa hình không bằng phẳng, cuộc tàn sát khốc liệt nổi lên cùng cơn gió núi rừng.

Đôi tay của kẻ đeo mặt nạ y phục trắng như xuyên hoa, xuyên qua một cách mỹ miều giữa dòng người sát thủ, nhưng những kẻ bị hấn tấn vào mặt đều bị rạch ra một vết thương chảy máu, sau đó sự ngứa ngáy kinh hồn khiến động tác của bọn chúng phải chậm lại, và tự gãi vết thương của mình.

Vốn dĩ Ung đang phòng hờ sự ám sát sau lưng của hắn, thấy vậy bèn yên tâm. Không cần biết mục đích của hắn là gì, chỉ cần lúc này không giở trò là được, là tốt rồi.

Hai cây kiếm dài đâm về phía của hắn bên trái lẫn bên phải, hắn lui ra sau, đằng sau có gió kiếm đột kích, kiếm chưa tới, hắn có thể cảm giác được kiếm khí đâm vào lưng của mình.

407. Chương 407

Trái phải trước sau đồng thời có ánh sáng của bảo kiếm lóe lên đâm qua đây, động tác vừa nhanh vừa tàn ác, nội lực của bốn người đều cực kì thâm hậu, kiếm xuất ra mang theo kiếm khí kinh khủng, võ công của Ung vốn dĩ thuộc hàng thượng đẳng, nhưng bây giờ hắn một chọi bốn, bên cạnh còn có mấy kẻ canh chừng chờ đợi cơ hội đâm thêm một nhát, hắn thật tình lực bất tòng tâm.

Bụp một tiếng, kiếm của kẻ bên trái đâm trước vào cánh tay của hắn, kiếm xuyên thẳng qua cánh tay trái, dường như đang đâm tiếp vào dưới nách của hắn.

”Ứng đại nhân!”

Lâu Tín thấy Ung hội đồng bị thương, trong lòng sợ hãi, điều đầu tiên nghĩ đến là cố gắng giết đến gần chỗ của hắn, hai người kẻ cận bên cạnh, có thể ứng phó ổn một chút, nhưng khi hắn vừa động, bèn có vài người định xông qua phía của hắn, tiến về và đâm vào Trảm Sát đang nằm trên lưng của Thiên Ảnh.

”Ta **!” Trong lúc gấp gáp hắn đã chửi bậy, chỉ có thể quay người múa kiếm cố gắng đỡ lấy những kẻ đó.

Ba cây kiếm lúc đó chặt xuống đỉnh đầu của hắn, Lâu Tín cắn răng, lập tức giơ tay đặt kiếm ngang trên đầu, đồng thời đỡ lấy ba cây kiếm kia.

Ba người kia dùng lực, đè nén xuống, Lâu Tín chỉ cảm thấy nặng như núi đè, đột nhiên đầu gối mềm nhũn, suýt chút nữa quỳ xuống. Nhưng hắn vẫn chống chọi không buông, phát huy mười phần công lực, ráng sức đỡ lấy, một chân giơ lên, đá vào cái bụng của một kẻ khác, ”Đi chết đi!”

Kẻ đó không ngờ hắn còn có thể phản kháng lại, bị hắn đá một cước lui tụt ba bước. Lực đạo đè nén đột nhiên vơi đi rất nhiều, Lâu Tín hét to một tiếng, một cú đánh bay bọn chúng, và bay lên, giơ cao kiếm chém nghiêng xuống dưới, máu hoa tung nở.

Tuy hắn đã giết được một người, nhưng đối phương vẫn còn rất nhiều người.

Quay đầu nhìn, sắc mặt của Ung trắng bệch, ngực đã bị trúng một kiếm, nhưng bên cạnh hắn đã gục xuống ba người!

”Ung đại nhân vẫn còn ổn chứ?”

”Chưa chết được!”

Ung cũng hét lên một tiếng, một kiếm phóng sang kẻ địch đang định xông về phía của Thiên Ảnh.

Thiên Ảnh hoàn toàn bình tĩnh, công Trầm Sát mất sáng như điện, linh hoạt né tránh sự công kích của đối thủ, và còn bảo vệ Đế Quân sau lưng mình.

Kẻ đeo mặt nạ y phục trắng kia đang ở phía sau hắn sống chết với bọn kia, vừa mới bắt đầu Thiên Ảnh cũng phân tâm ra để ý hắn, sau đó không thấy hắn có vấn đề gì, vả lại sự tấn công của bọn người kia thật sự quá mạnh mẽ, hắn chạy trốn cũng hao tổn nhiều sức lực lắm, cho nên không còn để ý đến hắn nữa.

Dựa dẫm vào nơi hiểm yếu để chống chọi lại.

Trên cơ thể của ba người đều mang đầy vết thương, nhưng cũng chỉ mới giết được mười mấy người của đối phương, còn khoảng ba mươi mấy gần bốn chục người tiếp tục bao vây tấn công.

”Sớm muộn gì cũng chết, các ngươi vẫn muốn chết theo kiểu mệt cạn sức mình đầy vết thương.” Mây trắng đứng ở vòng ngoài, dõi theo bọn họ bèn lộ ra vẻ bực bội. Có ba bốn người như vậy, mà giết nhiều thuộc hạ của hắn đến thế, hắn đột nhiên rống tiếng sư tử, sóng âm chấn đến nỗi động tác của ba người Ung và Lâu Tín Thiên Ảnh dừng lại.

Lâu Tín ”phụt” một ngụm máu to.

Đầu gối của Thiên Ảnh bỗng nhiên mất sức, quỳ một gối xuống, suýt nữa không nổi Trầm Sát thân hình cao to.

Và ngay lúc này, một sức mạnh bỗng giật Trầm Sát qua bên kia, lưng của hắn được thả lỏng nhẹ nhàng, nhưng liền kinh hoảng tột cùng, nhanh tay bắt ngược ra phía sau, vẫn chậm chân một bước, chỉ kịp nhìn thấy kẻ đeo mặt nạ y phục trắng dắt lấy Trầm Sát, nhảy tung lên vài bước trở lại vào khu rừng phía trong kia.

”Đế Quân!” Mắt Thiên Ảnh muốn nứt toác ra.

Ung và Lâu Tín nghe được tiếng la, trong lòng chấn động, đồng thời vội vàng xoay đầu lại, nhìn thấy cảnh tượng này, hai người suýt chút nữa phun một ngụm máu to.

Kẻ đeo mặt nạ y phục trắng quả nhiên có ý đồ!

Bọn họ sao có thể tin tưởng hẳn được chứ, sao có thể tin tưởng hẳn cơ!

Trong thoáng chốc, Ứng hồi hận đến xanh cả ruột!

”Một nửa người đuổi theo, một nửa ở lại giải quyết ba kẻ này.” Mây trắng hừ lạnh một tiếng, đôi cánh triển ra, cả con người như một con hạc lớn, nhanh chóng bay đi đuổi theo hướng của kẻ đeo mặt nạ y phục trắng kia. Khinh công của hắn thuộc hạng nhanh nhất, nội lực tu vi của hắn thuộc hạng thâm hậu nhất!

”Đế Quân!” Thiên Ảnh đỏ ngầu cả mắt, như không cần mạng sống vùng kiếm càn quét kẻ địch dám cản trở ở phía trước, hắn chỉ sử dụng cách đánh tấn công không thêm phòng thủ, trên người bị chém bao nhiêu vết không thêm quan tâm, trong đầu của hắn chỉ có một mục đích, giết ra vòng vây, đuổi theo người đó, bảo vệ Đế Quân!

”A!” Ứng đâm một nhát vào ngực của kẻ địch, đôi tay hắn nắm chặt chuôi kiếm, điên cuồng đỡ lấy và nhanh chóng bay ra phía sau, ép thúc mọi người không thể tiếp cận trong giây lát.

”Cô nương! Cô nương!” Lâu Tín một kiếm chém ngã một người, ngưỡng đầu cuồng nộ gào thét.

Cô nương người đang ở đâu!

Ở bên đây, ba người đang chìm đắm trong bể máu, ở chỗ kia, nam nhân đeo mặt nạ y phục trắng đỡ lấy Trầm Sát có chút quá sức.

Quay đầu nhìn có kẻ đang đuổi theo không tha, hắn bực bội thì thầm một câu: ”Thật là một đồng ruồi bâu.”

Hắn xách theo Trầm Sát, xem ra không có khả năng thoát thân hoàn toàn rồi, cần phải dùng cách nào đó mới được.

Phía trước có một đồng cây dương xỉ mọc um tùm, trong lòng hắn động dậy, lập tức ném Trầm Sát vào trong kia, quả nhiên, đồng dương xỉ um tùm đó đã che lấp hoàn toàn con người của hắn ta. Và hắn không có dừng lại, tiếp tục bay về phía trước như một làn khói vu vơ.

Chẳng bao lâu, đám người phía sau kia quả nhiên đuổi theo phương hướng này, không một ai đáp lại.

Trầm Sát đau đến cực độ, nhưng ý thức của hắn vẫn còn rất tỉnh táo, và bởi vì như vậy, hắn nhìn thấy được cả quá trình, cũng nhìn thấy được vết thương trên người của Lâu Tín và Ứng, nghe được nói lời của mây trắng. Bởi vì sự tỉnh táo của hắn, hắn mới biết lúc này, ba người Ứng chắc chắn đang lành ít dữ nhiều, nếu không có người nào xuất hiện, ba người bọn họ làm sao đấu lại hai mươi mấy kẻ sát thủ kia.

Ứng và Thiên Ảnh đã đi theo hấn được một thời gian dài, hấn đương nhiên không muốn bọn họ nộp mạng tại đây, và còn có một Lâu Tín nữa, Trần Thập và Lâu Tín năm xưa lựa chọn rời khỏi đi theo Lâu Thất ở cửa Cửu Tiêu Điện, hấn bèn biết hai người bọn họ đã nằm trong trái tim của Lâu Thất rồi, nếu Lâu Tín chết ở đây, không biết Lâu Thất sẽ đau lòng đến cỡ nào.

Và những điều này khoan hãy nói, ba người bọn họ đối với hấn đều rất quan trọng, nhưng không bằng vị trí của Lâu Thất trong lòng hấn. Bây giờ Lâu Thất không rõ tung tích, trong lòng hấn nôn nóng muốn thiêu trụi cả trái tim thành tro xám.

Nàng có gặp nguy hiểm gì không? Có lâm vào cảnh khốn khổ nào không? Hay là, đã gặp phải người nào rồi?

Chưa bao giờ Trần Sát nôn nóng như lúc này, đôi mắt tràn đầy máu tợ như biển lửa gợn sóng, từ lần đầu tiên cổ độc phát tác, từ lúc biết cơ thể mình bị trúng độc đến giây phút khi này, chưa bao giờ hận thù cái kẻ hạ cổ độc cho mình như bây giờ! Nếu hấn không bị trúng phải cổ độc bá đạo có thể nuốt máu, với tài năng bẩm sinh thiên hạ không ai sánh bằng của hấn, thì tu vi của hấn hiện giờ chắc chắn đã vượt lên mấy cấp bậc, cho dù Hách Liên Quyết kia đến từ đại lục Long Ngâm, tu vi hơn người, cũng không đến nỗi khiến hấn tổn hao nội lực trong người. Nếu hấn không bị trúng cổ độc, lần này đâu cho phép những kẻ đó dám cả gan làm vậy trước mặt hấn.

Cơn giận dữ trong lòng của hấn như mưa gió cuồng sóng, thao thao bất tuyệt, càng tích càng sâu, càng tích càng nặng, còn nặng hơn nhiều so với lần trước nhìn thấy Lâu Thất bị đuối nước ở bến nước của Vân Phong Sơn Trang sắp sửa mất mạng, máu trong tim càng dồn dập nhiều hơn thế nữa, trực tiếp xông thẳng lên, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó rơi vương vãi, phủ đầy mặt của chính mình.

Ngay cả Lâu Thất cũng không thể nào ngờ được, trước kia nàng làm mọi thứ cho Trần Sát, từng vụ từng vụ tích tụ lại, từng giọt từng giọt ngưng đọng ra hiệu quả... sau khi phun trào ngụm máu trong tim, Trần Sát quả nhiên phát hiện sự bất lực không thể động đậy cơ thể của mình và cảm giác nặng nề tự động biến mất.

Hấn nhúc nhích được rồi, và, nội lực dường như đang tích tụ dần dần. Chỉ là, hấn càng đau hơn nữa, nỗi đau đó như cuồng phong bão lớn đột kích khắp con người của hấn, khiến hấn suýt chút nữa gào thét ra ngoài.

Trần Sát chỉ cắn chặt răng, nhảy từ trong bụi cỏ ra, lập tức chạy ngược về hướng đến, tốc độ đó, còn nhanh hơn vài phần so với trước kia, như một con người bay.

Và ở nơi kia, mùi máu tanh tươi như bể máu dưới âm phủ.

Lâu Tín, Thiên Ảnh và Ứng ba người đã nhuộm đầy máu trên thân thể, có máu của bọn họ, cũng có máu của đối thủ. Trên mặt đất nằm gần hai mươi bộ xác chết, bởi vì ba người bọn họ cực kì bị nộ và nôn nóng, kích phát ra sự tiềm năng to lớn trong người mình, giết giết giết, hạ thủ vô cùng hung tàn và không mảy mảy sợ sệt, toàn đánh theo phương pháp không muốn sống, tự lực đỡ lấy sự bao vây công kích của hơn hai mươi tên cao thủ, và chém giết hơn phân nửa.

Chỉ là càng mạnh, cũng phải có lúc kiệt sức, vết thương trên thân thể cũng khiến bọn họ mất máu nhiều, kiếm trong tay cảm giác càng lúc càng nặng nề.

”Mẹ kiếp, không ngờ bốn vệ đi theo Đế Quân đánh giết bấy lâu nay, lại phải chết trong tay của bọn sâu thối này, thật là chết không nhắm mắt!”

Ứng đốc toàn lực giết thêm được một người, đôi mắt kia đã trở nên đỏ ngầu.

”Thuộc hạ chưa bảo vệ Đế Quân chu toàn, cái mạng này thì đáng lẽ phải dâng lên!” Sắc mặt của Thiên Ảnh u uất.

Lâu Tín khóc mếu cả mặt: ”Ta muốn được gặp mặt cô nương của ta lần cuối cùng!”

Xung quanh bên có một người âm u và phần nộ phán: ”Yên tâm, bọn ta sẽ tiễn các người xuống địa phủ đoàn viên!” Thật là đáng chết, không ngờ ba người này quá ngoan cố, và giết nhiều người của bọn họ đến như vậy! Đợi chút phải ngàn dao róc xương bọn chúng mới được.

”Hành hạ đến chết ba người này cho lão tử!”

”Bốn Đế Quân còn ở đây, ai cho các người cái gan đó?”

Một âm thanh vô cùng thâm lạnh, dường như đến từ cửu u địa ngục đột nhiên xuất hiện sau lưng bọn chúng, gió âm u lạnh lạnh, mang theo mùi vị của sự chết chóc, bổ nhào về phía bọn họ.

Bọn họ sợ hãi quay đầu, liền nhìn thấy Trầm Sát máu tươi đầy mình vượt gió mà tới, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của hắn phủ lên một lớp máu, càng hiện rõ vẻ đẹp yêu dị, kèm theo vẻ ngoài băng giá lạnh lùng, nhìn một phen bên khiến người khác lạnh gáy từ bên trong người. Hắn nắm một cây kiếm dài màu đen có lóe tia sáng, cây kiếm đó trước kia vốn dĩ được giắt bên hông của hắn, chỉ là không ai để ý, và bây giờ được hắn cầm trong tay, tản phát ra một sự lạnh lùng nặng trĩu trang nghiêm, dường như một cây lưỡi liềm của thần chết đang rục rịch, chỉ chờ thu hoạch tính mạng và uống máu tươi.

”Trầm, Trầm Sát? Sao, sao có thể...”

Bọn chúng không nhận được cùng lúc lui về sau một bước. Bộ dạng của Trầm Sát lúc này thật dọa người, thật dọa người đi được. Không phải cổ độc của hắn phát tác không động đậy được sao? Hắn không phải bị kẻ đeo mặt nạ y phục trắng bắt đi rồi sao? Đại nhân của bọn họ không phải đã dắt người đuổi theo rồi sao? Tại sao bây giờ hắn một mình xuất hiện ở đây với dáng vẻ như thế này?

Ba người bọn Ứng cũng vô cùng chấn động, nhưng phản ứng đầu tiên đó là, có phải hắn đã tìm được Lâu Thất rồi không, cho nên có thể nhúc nhích, nhưng sự suy đoán này chỉ vụt lóe qua trong thoáng chốc, bởi vì hắn chỉ có một người! Nếu Lâu Thất cứu hắn, vậy lúc này, hắn nhất định không rời khỏi Lâu Thất mới phải, Lâu Thất cũng không có khả năng cho hắn động võ.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ngay cả bọn họ, cũng bị Đế Quân như thế hù giật cả mình.

Và Trầm Sát không nói thêm lời nào nữa, vung kiếm bắt đầu một bài múa của Tu La.

408. Chương 408

Điệu múa, đương nhiên không phải thật sự đang nhảy múa, mà là vũ điệu nhấp máu, vũ điệu chết chóc, là một điệu nhảy cuồng nộ từ Cửu u địa ngục lạnh lẽo. Mỗi nhát kiếm Trầm Sát vung lên, mỗi một lần giờ cánh, mỗi một phong chương kiếm ảnh, động tác tràn đầy sát khí.

Chú.

Kiếm tự nằm ngang xuống, kẻ trước mặt trực tiếp bị xẻ ra làm đôi. Phong chương xuất tiếp từ tay trái, đầu của một người như quả dưa hấu bị nghiền bẹp dí như đồng thít nát.

Máu tanh, tàn nhẫn, lạnh lùng, đáng sợ. Mấy chục người hoàn toàn không thể gánh đỡ, bọn họ cực kỳ sợ hãi, bọn họ muốn rút lui, muốn chạy trốn, nhưng Trầm Sát vốn dĩ không cho bọn họ một cơ hội nào cả.

Một bước đi ra, kiếm khí cuồng thả, tiếng la hét thảm thiết lúc này lên xuống, sương máu phun thành mảng.

Lâu Tín sưng sờ dôi theo cảnh tượng này, thì thầm nói: "Võ công của Đế Quân... tại sao đột nhiên tăng trưởng nhiều như vậy..."

Vốn dĩ võ công cực kỳ cao cường, bây giờ có thể nói là kinh khủng quá đáng!

Kinh khủng đến nỗi bọn họ còn chưa kịp phản ứng, trước mắt ngoại trừ bọn họ, đã không còn một kẻ địch nào cả, nhìn thấy xác chết rải rác, đoạn chi tàn cánh, máu chảy đầy sàn, như một Tu La đến từ chốn địa ngục. Ngay cả Trầm Sát một mình giết mấy chục tên cao thủ cũng máu me đầy người.

Cây kiếm dài trong tay của hắn còn đâm thẳng vào trái tim của một kẻ nào đó, hắn một tay nắm chuôi kiếm, đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt vẫn tràn đầy sát ý, ánh mắt nhìn bọn họ đầy vẻ vô tình lạnh lùng.

Ứng đột nhiên cảm thấy không đúng lắm.

Hắn thử gọi: "Chủ tử?"

Trầm Sát đột nhiên rút kiếm ra, dẫn theo một tia máu, cây kiếm bị máu nhuộm đầy quay đầu lại, chỉ chuẩn xác vào con người của hắn. Bị Trầm Sát cầm kiếm chỉ vào mình như vậy, tuyệt đối là một trải nghiệm kinh khủng, trái tim của bọn Ứng bỗng dưng chậm lại nửa nhịp.

Đôi mắt của Trầm Sát vẫn đỏ như máu tươi, trông cực kì yêu dị.

Môi mỏng hé mở, thốt ra một chữ thấp trầm, "Giết."

"Đế Quân!" Thiên Ảnh hoảng sợ, bộ dạng này sao giống đang xem bọn họ như kẻ thù vậy, muốn giết cả bọn họ hay sao? Đế Quân đã bị sự đồ sát mê hoặc tâm tính rồi sao?

"Chủ tử!"

Ứng gọi một tiếng định tiến lên phía trước, nhưng Lâu Tín kéo hần lại, nhìn vào cây kiếm trong tay của Trầm Sát, "Các người hãy nhìn cây kiếm kia!"

Ứng và Thiên Ảnh đều dồn sự chú ý lên cây kiếm đó, và vừa nhìn thấy, bọn họ đều hít một hơi thở lạnh. Chỉ thấy cây kiếm dài vốn dĩ màu đen lóe sáng trong tay của Trầm Sát bây giờ có khói đen vương quanh thân kiếm, cái màu đen đó, giống như sự chết chóc vô tận, bám víu lấy thân kiếm, cây kiếm dài cứ run rẩy, dường như có tiếng rên nhẹ nhàng, bọn họ nghe như tiếng đoạt mạng.

"Cây kiếm này có chút kì quái!"

Trái tim của Lâu Tín căng như dây đàn, tuy hần không thể nói rõ đã xảy ra vấn đề gì, nhưng đi theo Lâu Thất đã được một thời gian dài, đối với những sự việc kì lạ ít nhiều cũng có phản ứng nhanh chóng. "Ta nhớ khi trước Đế Quân đoạt được cây kiếm này, Tiêu gia chủ từng nói, cây kiếm thần binh này bị khuyết hần, có thể bởi vì nguyên liệu nung luyện cây kiếm lấy từ nơi giết sát đầy máu, bị sát khí ngấm giữ quá lâu, có phải là... có phải là nó hiện giờ đang phản kháng chế ý chí của Đế Quân?"

Nói đơn giản hơn một tí đó là, cây kiếm bắt đầu thêm muốn giết sát rồi, và đang ảnh hưởng đến Trầm Sát, vậy tình trạng bây giờ là ba người bọn họ đang bị thương, không có chống đỡ nổi một chiêu tiêu diệt của Đế Quân đâu có hiểu không!

"Chủ tử muốn diệt chúng ta thì đã sớm diệt rồi..." Ứng cắn răng đi về hướng Trầm Sát đang đứng, dù sao đi chăng nữa, hần cảm thấy bộ dạng này của Đế Quân có chút kì dị, tuyệt đối không phải chuyện tốt gì cả. Nhưng Đế Quân đang bị như vậy còn trở về cứu lấy bọn họ, khiến trong lòng bọn họ cảm kích vô cùng, luôn cảm thấy Đế Quân tuy vẻ ngoài lạnh lùng, vẫn rất xem trọng tướng lĩnh của mình có đúng không!

Chỉ là hần vừa đi được hai bước, tay trái của Trầm Sát vội vàng bắt lấy tay phải đang cầm kiếm, dùng lực ấn xuống, thần binh đó vang tiếng leng keng, dường như đang ngoan cố chống cự cái gì đó.

Trầm Sát thấp giọng quát: "Đứng lại! Cây kiếm này đang bộc phát cơn thêm máu, bốn Đế Quân rất khó khống chế được, bây giờ chỉ có thể dùng sát để kiềm chế, các người không được đến gần bốn Đế Quân, sau khi thoa thuốc hãy nhanh chóng chạy đi tìm Thất Thất."

Dứt lời, hần lập tức xoay người, thân hình đột nhiên văng ra xa mấy trượng, tốc độ đó nhanh để quái dị

cực kì.

Ba người bọn Ưng mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, thấy được sự chấn động và lo lắng trong mắt của đối phương.

”Lâu Tín người nói không sai, chủ tử đang dốc hết sức lực không chế thần binh! Tiếp tục kéo dài không biết sẽ xảy ra chuyện gì? Đi, nhanh chóng đi tìm Lâu Thất, có lẽ cô nương sẽ có cách!”

”Không biết cô nương đã gặp phải chuyện gì, lo lắng chết đi được.”

Thiên Ảnh thấp giọng nói: ”Chúng ta chia nhau ra tìm.” Chia ra thì tỉ lệ tìm được cao hơn, tuy Thiên Ảnh cực kì lo lắng cho Trầm Sát, nhưng ít ra thì hiện giờ Trầm Sát không ai có thể địch lại, hần cần phải giết người liên tục, chỉ cần chết không phải là Trầm Sát thì được rồi. Bây giờ hần lo lắng cho Lâu Thất nhiều hơn.

Ba người bọn họ chỉ thoa thuốc sơ sài lên vết thương để cầm máu, cũng chẳng thềm băng bó gì cả, bèn mang theo cơ thể đầy vết thương rời khỏi địa ngục Tu La, chia nhau đi tìm Lâu Thất.

...

”Trần đại ca, hay là thả ta xuống đi, ta, ta cũng không nhẹ...” Trên sườn núi dốc, Trần Thập công Ấn Dao Phong cố gắng bò lên trên. Ấn Dao Phong đầu tóc bù xù, trên mặt có vết thương xước qua, y phục cũng có nhiều chỗ bị móc rách, và còn có chỗ hơi xăm máu ra, trông thật nhếch nhác.

Trần Thập thì đỡ hơn cô ta một chút, nhưng bây giờ một thân một mình bò lên cái sườn núi dốc kia không phải là điều dễ dàng, huống chi còn công thêm một người. Hần dùng một chiếc áo của Ấn Dao Phong xé ra sau đó cột chặt vào người hần, như vậy mới có thể trống ra hai tay để hoạt động.

”Sao có thể thả người xuống ở nơi đây được?” Trần Thập thấp giọng hỏi ngược.

Ấn Dao Phong sưng người, cắn chặt môi dưới. Nếu không phải cô ta bị trẹo chân, nếu không phải cô ta muốn đi theo bên cạnh Trần Thập, thì không đến nỗi hiện giờ liên lụy Trần Thập. Đây là lần thứ hai Trần Thập cứu cô ta, Ấn Dao Phong luôn cảm thấy bản thân mình ở trước mặt Trần Thập thật yếu đuối, nàng không biết như vậy có gây sự chán ghét cho Trần Thập không, bởi vì cô ta biết rõ, Trần Thập rất sùng bái Đế Phi, nếu hần tán thưởng những cô gái như Đế Phi, và cô yếu đuối như vậy, e rằng Trần Thập chẳng ngó ngang đến cô ta đâu.

Nhưng mà lúc này cũng chưa phải là cơ hội để cô tranh sức, trong lòng của cô đối với Lâu Thất, và tình cảnh lâm phải hiện giờ của hai người bọn họ cảm thấy thật áy náy. Nghĩ đến đây, cô liền nhẹ nhàng nói: ”Trần đại ca, đều tại lỗi của Dao Phong, nếu không phải Dao Phong tự cao tự đại muốn bắt được dị thú đó, cũng không đến nỗi hệt chân té xuống nơi đây.” Khiến Đế Phi phải phải Trần Thập xuống đây cứu cô. Và hiện tại Đế Phi còn đang ở dưới đáy vực, không biết ra sao rồi.

Ấn Dao Phong nghĩ lúc trước thấy Đế Phi của bọn họ trong mắt ánh lên tia sáng khi nhìn thấy đồ vật đó, cảnh tượng tung bay xuống kia đuổi theo, trong lòng hiện tại vẫn rất chấn động.

Cùng là nữ tử, nàng cũng kiềm chế không nổi phải si mê phong thái và lòng gan dạ lúc đó của Đế Phi. Huống chi là nam tử luôn đi theo bên cạnh nàng?

Trần Thập đang phấn đấu bò lên trên, nghe vậy lặng thinh một hồi bèn nói: "Không trách người, người phát hiện ra đồ vật đó cũng chính là thứ mà cô nương nhà ta cần, cho nên cô nương mới vui mừng như vậy."

Nếu nói trong lòng hắn ít nhiều không thoải mái, đó chính là việc hắn phải cống Ấn Dao Phong lên trên vực thẳm, không thể ở bên cạnh cô nương, cũng không biết được ở dưới đáy vực có nguy hiểm gì không. Chỉ vì cô nương nhà bọn họ từng nói, dưới đó có độc khí, trên người có vết thương không thể ở dưới đó quá lâu, nếu không vết thương bị độc khí cảm nhiễm, đến lúc đó sẽ chảy mủ lở loét, sợ chữa khỏi cũng sẽ để lại vết sẹo. Nam nhân có thể không quan tâm, nhưng nữ tử rất để ý trên người có sẹo hay không đó.

Vả lại, những người ở trên vực cần có sự chỉ huy của hắn.

Bọn họ không ngờ tới là, trong khu rừng đi về phía tay trái chừng vài trăm mét, thấy khu rừng nổi dài vô tận, thực chất đó là một vực thẳm. Ấn Dao Phong đi vào khu rừng bèn phát hiện một con tiểu dị thú, không rõ là giống loài gì, chỉ là chiếc sừng của nó là nguồn hơi lan tỏa mùi hương được mà Lâu Thất cần tìm.

Đó cũng là nơi đầu tiên bọn Ưng nghi ngờ, nếu nàng ngửi thấy mùi thơm ở ngoài khu rừng, vậy thì được liệu nhất định phải ở bìa rừng mới phải, nhưng sao có thể vừa vào rừng đã không thấy người đâu cả. Bọn họ hoàn toàn không biết được được liệu đó là một chiếc sừng trên đầu của con tiểu thú, vừa bước vào rừng, bọn họ bèn dốc hết sức lực đuổi theo con thú đó, và, trong suốt quá trình này, Lâu Thất còn dạy bọn họ làm sao ẩn núp thân hình của mình trong khu rừng rậm rạp và đồng thời tăng cao tốc độ.

Còn bọn Ưng đi vào theo một đường thẳng băng, vốn dĩ không nghĩ tới Lâu Thất vừa mới đến đã rẽ sang phía bên trái, cho nên làm sao có thể đuổi kịp nàng cơ chứ.

Khi bọn họ la lên Lâu Thất đã đến dưới vực núi thì làm sao nghe thấy được nữa.

Một khi bỏ lỡ sang ngang, liền khiến Trần Sát gặp phải biến cố như vậy.

Lúc này ở dưới đáy vực, Lâu Thất giơ tay làm động tác tạm dừng, tám người đi theo sau lưng nàng đều dừng lại, bởi vì căng thẳng, bọn họ đều nín thở.

Tám người đó có võ công cao cường nhất trong một đội, sau khi nhìn thấy Lâu Thất xuống đáy vực, bọn họ ỷ vào võ nghệ cao và lòng gan dạ, và bởi vì muốn theo Lâu Thất học thêm nhiều thứ, nên lập tức đi theo.

Chỉ là sau khi đi theo bọn họ mới phát hiện dưới đáy vực đáng sợ tới cỡ nào, vừa xuống đi đã có cảm giác

chóng mặt chân nhũn, may là Lâu Thất lập tức cho bọn họ giải độc đan, và bọn họ phát hiện Lâu Thất bản thân chả ăn nó, tinh thần tốt hơn bọn họ nhiều.

Lâu Thất vốn dĩ định cho họ đi lên trên kia trước, nhưng suy nghĩ lại, đây chẳng phải là một chuyến rèn luyện hay sao, nếu sợ hãi nguy hiểm và những điều chưa biết ở phía trước, vậy thì nhân cơ hội sớm rời khỏi đội ngũ thì tốt hơn.

Khí độc ở dưới đáy vực, thông qua sự phán đoán của nàng, có lẽ lan ra từ đồng cỏ mọc um tùm ở xung quanh đầu đây.

”Tất cả đều cẩn thận chút, đám cỏ độc này mọc dài um tùm thế kia, nếu dã thú có thể sinh tồn ở dưới đây, chắc chắn chúng cũng sẽ có độc, hoặc là biến dị mạnh mẽ hơn, cho dù là một con muỗi, các người cũng không được sơ ý xem thường.”

Giọng nói của Lâu Thất vang lên nhẹ nhàng, tám người bèn đáp đã rõ, nhưng một tên tiểu binh sĩ mặt mày thanh tú trông khoảng mười bảy mười tám tuổi đứng bên cạnh nàng trong mắt lóe lên tia sáng kì dị, chỉ là không ai phát hiện ra.

Nếu nói ở đây là một dốc vực thẳng đứng, thì hãy nói đó là một vết nứt sâu do cơn địa chấn trăm năm về trước nứt toạc ra, bởi vì trăm năm mưa gió thay đổi, bên trong đã mọc đầy thực vật các loại, cũng có thể do thời gian tích tụ lâu năm khó gặp được ánh sáng mặt trời, cho nên rất ẩm ướt, nhiệt độ thấp hơn ở trên vực rất nhiều.

Dốc vực này cũng chỉ là một con đường đi nhỏ hẹp, rộng cũng chỉ cho phép hai ba người đi cùng hàng với nhau. Con tiểu đệ thú đó nhảy xuống đây sau đó lập tức chạy về phía trước, Lâu Thất dẫn người đuổi theo một hồi, đến một cái động thổ xấp xỉ hiện ra trước mặt.

409. Chương 409

Cái động kia trông chỉ dung nạp được một người có thân hình không cao to lắm chui vào được, nhưng trong đó âm u lạnh lẽo, cũng chẳng biết tại sao, tùy tiện chui vào đó không phải là một ý kiến hay ho.

”Đề Phi, bây giờ phải làm sao?” Thanh niên tên Lâm Thịnh Uy lên tiếng hỏi, mặt thanh mày tú, cũng là một đội trưởng được chia chức vụ trước đó, hẳn là người đầu tiên đi theo Lâu Thất xuống vực, vì thế ấn tượng của Lâu Thất đối với hắn cũng sâu đậm lắm, và cũng nhớ ra hắn là người thông qua cuộc thi thao tác ngón tay hoàn mỹ nhất trong quân trại.

”Con tiểu thú kia ta phải bắt cho bằng được.” Lâu Thất mím môi, sau khi nói câu này liền ngậm ngừng một chút: ”Nếu muốn vào trong kia, cần phán đoán xem bên trong đó có không gian lớn hơn nữa không đã.”

Dứt lời, nàng đi đến trước cửa động, cong lưng khum xuống, ghé sát lỗ tai về phía cửa động, sau đó giơ tay ra vỗ vỗ, ngừng một lát, và vỗ tiếp hai cái.

Thấy nàng chăm chú lắng nghe, bọn người Lâm Thịnh Uy nhìn mặt nhau không hiểu, đây là làm cái gì vậy?

Tiểu binh sĩ thanh tú kia bất chợt hỏi: "Chẳng lẽ làm như vậy thì Đế Phi có thể nghe rõ tình hình bên trong động hay sao?"

Lâu Thất đứng thẳng người, nhìn hẩn một phen, "Nghe tiếng để phân biệt không gian lớn nhỏ, điều này có cơ sở khoa học, nếu có âm phản hồi lại, và thâm sâu, thì cho biết bên trong không lớn lắm, cực có khả năng không có lối thoát nào khác, không gian bị phong kín rất kĩ."

Theo căn cứ khoa học? Đó là cái quái gì vậy?

Tiểu binh sĩ thanh tú kia nghe có chút chóng mặt đầu quay vòng vòng, nhưng đại khái đã nghe hiểu ý nghĩa của Lâu Thất, hơi sững người lại, Đế Phi đích thật đang hết lòng truyền dạy bản lĩnh cho bọn họ đó.

Nhưng bản lĩnh này tuy trông thật giản đơn, thực sự bước vào phân biệt tiếng hồi âm như thế nào, mới biết là một công việc không hề đơn giản nữa rồi, Lâu Thất cho tám người bọn họ cùng thử xem, sau đó nghe ý kiến trả lời của bọn họ, kết quả chỉ có hai người bảo vào trong đó được, sáu người còn lại đều cảm thấy cái động này từ đầu chí cuối cũng chỉ có như vậy thôi, người bước vào trong kia e rằng bị tắt thở, và muốn làm gì cũng không còn khả năng thực hiện, lỡ bị kẹt cứng trong đó thì sao?

"Các người có phải cảm thấy hồi âm rất nhanh và hơi bị dày, hơi bị lớn, cho nên nghi ngờ cái động này không vào được, có đúng không?"

Lâu Thất hỏi, ánh mắt lướt qua trên khuôn mặt của từng người, sau đó rơi vào mặt của tiểu binh sĩ thanh tú kia, hẩn và Lâm Thịnh Uy là hai người duy nhất bảo rằng có thể vào trong.

"Người tên là gì?" Nàng vẫn chưa thân quen với bọn họ, bây giờ đang trong giai đoạn làm quen, ba mươi lăm người sau cùng cũng chưa chắc có thể hoàn thành khóa học tốt, nhưng nàng đối với vị tiểu binh sĩ thanh tú này cũng có chút ấn tượng, ngoại trừ Lâm Thịnh Uy, hẩn là một trong những người hoàn thành tốt bài thao tác ngón tay của nàng ở quân trại khi đó, và hoàn thành tốt hơn cả Lâm Thịnh Uy.

"Hồi Đế Phi, tiểu nhân họ Trương, tên Tiểu Mẫn."

Trương Tiểu Mẫn? Cái tên giống con gái quá đi.

"Được, Trương Tiểu Mẫn, người nói xem tại sao có thể vào bên trong?" Lâu Thất hỏi.

Trương Tiểu Mẫn đáp: "Tiểu nhân cảm thấy tuy tiếng vang ở bên trong dày dặn, và hơi bị to, nhưng cũng có thể bởi vì bên trong động không có các đường đi loanh quanh khác, và không gian không nhỏ, cho nên âm thanh mới có thể hơi to một chút, nếu chỉ là một cái động cực kì nhỏ, thì sẽ không có hồi âm đâu."

Lâu Thất mỉm cười.

Đích thực, nếu chỉ là một cái động thật nhỏ, sẽ không có hồi âm, cho dù có, cũng không lớn như vậy, lúc này nàng không nói rõ ra, là muốn khảo sát thử bọn họ có tỉ mỉ hay không, hoặc là có người biết mà không dám lên tiếng.

”Trương Tiểu Mẫn nói đúng. Ta hi vọng các người nếu có nghĩ ra được cái gì thì nói ra, đừng lo lắng bởi vì chỉ ra sự thiếu sót của ta hoặc lỗi sai của ta sẽ bị ta ghi thù. Vào trong đi.”

”Tiểu nhân dẫn đầu cho.”

Trương Tiểu Mẫn tự mình xưng phong.

Hắn đi ở đầu, tiếp theo là một tiểu binh tên là Ngũ Tiểu Vũ, Lâu Thất là người thứ ba, để Lâm Thịnh Uy đi sau cùng. Lâu Thất cho Trương Tiểu Mẫn một viên dạ minh châu, Lâm Thịnh Uy đi chót cũng được một viên, may là lần này xuất ngoại, nàng chuẩn bị đầy đủ, dạ minh châu không lớn nhưng đủ soi sáng như vậy nàng đem tận mười mấy cái.

Cái động tối tăm chỉ cho phép một người thông qua đích thực khiến con người có cảm giác tức thở, và đặc biệt tuy chỉ một người đi vào, nhưng đôi tay không thể tự do lắc lư, nếu động tác mạnh chút sẽ bị va chạm, có nơi độ cao không bằng chiều cao của một con người, phải phòng hờ coi chừng đụng trúng đầu.

Và điều khiến trái tim của mọi người căng thẳng là cơn gió thổi từ trong động ra có chút lạnh lẽo, bây giờ là mùa hạ, lúc đầu bọn họ còn cảm thấy mát mẻ thoải mái, đi được hai bước liền cảm thấy khó chịu, lạnh quá, lạnh quá đi.

Sau khi đi được khoảng một khắc, phía trước không có sự thay đổi gì, trong lòng Lâu Thất đột nhiên có chút bất an, nhưng nàng không biết cái sự bất an này nổi ra từ đâu, là vì cái gì. Tuy nhớ đến Trầm Sát, nhưng cho dù Lâu Thất thông minh lạnh lợi, cũng tuyệt đối không ngờ được một thôn Tiểu Sơn Cư như ẩn dật tách biệt với thế giới bên ngoài trong một đồi núi hoang vắng vẫn có người mò đến, và càng không thể nào ngờ được, có tận năm mươi tên cao thủ võ công không hề thua kém Ứng! Dù sao thì bọn họ cũng chưa từng nghe nói hoang nguyên Phá Vực có thể lực nào mạnh lớn như vậy cơ.

Có Thiên Ảnh và Ứng ở bên cạnh Trầm Sát, nàng còn nhớ mình đã chừa bọn Lâu Tín ở bìa ngoài cánh rừng, cho nên trong lòng Lâu Thất vẫn cảm thấy Trầm Sát sẽ không xảy ra chuyện gì cả.

Vả lại, khi này nàng bắt gặp tiểu đệ thú, đó là thứ đại bổ đối với nam nhân và đặc biệt kẻ bị nội thương, sao nàng có thể bỏ lỡ được.

Nàng đã dặn Trần Thập sau khi công Ấn Dao Phong lên đó liền đi tìm Trầm Sát, và ngăn cản hắn đừng có đến đây, bởi vì dưới đây có khí độc, sẽ ảnh hưởng đối với người đang bị trọng nội thương, tuy hắn bách độc bất khả xâm phạm, nhưng mất đi nội lực, e rằng sẽ dẫn phát độc cổ. Tuy lúc Trầm Sát bị phát tác độc cổ có nàng ở bên cạnh sẽ được kim chế, nhưng không phải nói rằng kim chế thì không xảy ra vấn đề gì nữa, mỗi một lần phát tác, đều có một sự tổn thương nặng đối với thân thể của hắn, số lần phát tác càng nhiều, thời gian càng kín mít, thì sự tổn thương càng lớn.

Có thể nói, nếu không phải vì trên cơ thể của hắn có độc cổ, phải hao tổn một bộ phận nội lực để đi chống đỡ cái thân thể đã có ngàn vết thương trăm lỗ hổng kia, thì công lực hiện tại của hắn có lẽ sẽ sâu thâm gấp nhiều lần.

Trầm Sát là một thiên tài học võ có thiên phú tốt đến nỗi khiến người khác đổ kị và sự đổ kị đó có thể dồn ra được cả thùng máu.

Ngay lúc nàng đang thất thần, Trương Tiểu Mẫn dẫn đầu đột nhiên hô lên một tiếng: "Trời đất ơi!"

...

Kẻ đeo mặt nạ y phục trắng nhìn đám người vây quanh hắn, giọng điệu chán ghét nói: "Bọn người các người thật là một lũ ruồi nhặng, bộ không thấy bồn thiếu trên tay không có túm người nào sao? Còn đuổi theo làm cái gì?"

Nam nhân mày trắng dẫn đầu nói: "Người đã giấu tiểu tử họ Trầm kia đi đâu rồi? Mau chóng nộp ra đây, ta còn có thể chữa cho người cái xác toàn thân."

"Chắc chắn, tại sao bồn thiếu không lựa chọn sống tốt, mà phải chọn chết toàn thân kia chứ?" Tuy nói như vậy, nhưng không ai tóm được nụ cười cay đắng trong đáy mắt của hắn.

Thật là xui tận mạng, khó khăn lắm mới tìm được một chỗ này, ai mà ngờ nha đầu kia tìm tới tận nơi, còn dắt theo Đế Quân của Phá Vực mang thể chất sinh sự, đi đến đâu cũng có cả đám người truy sát, chẳng qua hắn thấy Trầm Sát phát tác độc cổ liền thay đổi chủ ý ngay lúc đó định xuống tay từ trên người Trầm Sát, ai mà biết được hắn dẫn theo quá trời cao thủ đi tới nơi đây.

Dù võ công của hắn có tốt đi chăng nữa, một người cũng khó địch lại sự bao vây của hai mươi mấy tên cao thủ.

Nếu lần này chết ở nơi đây, hắn thật sự làm trò cười trong thiên hạ mất.

"Ta thấy người rượu kính không uống uống rượu phạt..."

Nam nhân mày trắng còn chưa dứt lời, đã bị kẻ đeo mặt nạ y phục trắng kia ngắt lời, "Được rồi được rồi, nghe lời nói của tụi bây thật là nhằm chán, không thể thay đổi cái gì mới mẻ hơn một chút được sao?" Thật là không sánh được với nha đầu Lâu Thất kia, thường xuyên mở lời kinh người, càng khiến người ta không ngờ tới, đó mới gọi là chơi vui kia, nếu không tiểu tử Vân Phong kia cũng đâu đến nỗi nhưng nhớ người ta mãi kia chứ.

"Không nói, vậy thì người đi chết đi, lên!" Nam nhân mày trắng sầm mặt lại, vung tay, tất cả người bèn công kích về phía của hắn.

Trong thoáng chốc, sát khí trời dậy, kiếm khí sinh sôi, hai mươi mấy người vốn dĩ không cảm thấy nhục nhã khi dựa vào số đông ăn hiếp số ít, tất cả mọi người đều giở sát chiêu về phía của hắn.

Kiểm ảnh chưởng phong, xoăn rơi từng phiến lá cây. Sát khí tràn đầy tứ phía, hình bóng của kẻ mặc y phục trắng tung bay lên cao, phong thái nhanh nhẹn, giống như hắn không phải đang bị vây sát, mà là đang dẫn dắt chúng nhảy một điệu múa mạnh mẽ.

Chỉ là trong mỗi chiêu thức tung ra, sẽ có người bị vạch ra một vết thương, đôi lúc có máu tuông trào.

Sắc mặt của nam nhân đeo mặt nạ y phục trắng càng lúc càng trầm xuống.

Thật là đáng chết, thân thủ của đám người này thật là tốt quá mức, đến giờ phút này hắn chỉ mới giết được hai tên.

Chỉ là hắn không ngờ rằng, hắn nhận thấy mình mới giết được hai người, nam nhân mày trắng kia đã nổi cơn giận dữ, người hắn dắt tới toàn là cao thủ tuyệt đỉnh, đáng lẽ phải giết chết đối phương mà không cần chịu sự tổn thất nào cả, vậy mà đã chết mất hai mạng, còn kẻ đó vẫn chưa bị hề hấn gì cả! Thật sự khiêu khích hắn quá đi mà!

Nam nhân mày trắng tất nhiên vẫn chưa biết, hắn chừa một nửa đám người ở lại chỗ kia, đã bị Trầm Sát giết chết sạch sẽ rồi. Và đương nhiên, hắn sẽ nhanh chóng biết được tin tức đó thôi, và cũng sẽ đích thân lĩnh ngộ ác mộng mà cả đời này không thể nào quên bỏ được.

”Giết chết hắn cho ta!” Vào lúc hắn quát lên tiếng, đột nhiên cảm thấy sau lưng có chút lạnh lẽo lan trườn trên người mình. Võ công của nam nhân mày trắng kia là tuyệt vời nhất trong đám người này, kinh nghiệm cũng dày dặn, tuy hắn vẫn chưa ý thức rõ thứ đó là gì, nhưng vẫn rút mình nhảy ra khỏi chỗ đó trước tiên.

Vào giây phút sau khi hắn vừa mới rút ra, một kiếm khí lao thẳng vào nơi mà hắn vừa đứng, bởi vì hắn rút khỏi, kiếm khí kia bèn đột kích vào hai người đằng trước, hai người đó không có cơ hội la lên tiếng nào, trực tiếp bị kiếm khí kia chẻ làm đôi!

Hiện trường đột nhiên bị ấn nút tạm dừng, tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Cao thủ, lúc này hai phe đều suy nghĩ phe kia toàn là cao thủ...

Bây giờ trong lòng bọn chúng có cả ngàn con ngựa đạp cỏ lao vút qua, cao thủ cái khỉ khô gì! Cao thủ có thể im hơi lặng tiếng không thềm la lên liền chẻ người thành hai mảnh? Hai người thành bốn mảnh!

Kiểm khí này rốt cuộc mạnh mẽ cỡ nào hung tàn cỡ nào!

Bọn họ quay đầu như một con người máy đơ cứng, bèn nhìn thấy nam nhân đạp theo bóng ảnh mà tiến tới,

kiếm trong tay vẫn còn giọt máu rơi, chủ nào kiếm này, cao to thẳng đứng, khí thế băng giá, khiến người khác run rẩy.

Rõ ràng hắn đi vào mang theo ánh mặt trời chói chang phía sau lưng, nhưng tất cả mọi người ở hiện trường đều cảm giác rằng hắn đi ra từ địa ngục đen tối vô tận, xung quanh cơ thể toàn là sát khí màu đen vây quanh.

”Trầm Sát!”

Kẻ đeo mặt nạ y phục trắng rút cuộc thất thanh la lên.

Tại sao lại là hắn? Hắn không phải bị trúng độc cổ không động đậy được hay sao? Sao bây giờ có dáng vẻ như thế kia chứ?

410. Chương 410

Lúc này nam nhân mày trắng đã nhìn rõ ngũ quan của hắn ta, thấy là Trầm Sát, trong lòng của hắn mừng rỡ, liền bỏ lơ sự chấn động của nhát dao hồi nãy mà hắn ta mang đến, ”Thiên đường có lối người không đi, địa ngục vô lối người lại ráng xông vào!”

Lời của hắn vừa dứt, bèn nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của nam nhân quét qua, trong mắt ngưng đọng sát ý, đôi mắt đó, là một màu đỏ ngầu vô tận! Và nhìn thêm vài lần, bèn cảm thấy đôi mắt trào máu như giếng máu, có thể diệt gọn con người tùy lúc, khiến người khác cảm thấy kinh khủng.

Bọn họ chưa bao giờ nghe nói Trầm Sát có dáng vẻ như thế cơ! Huyết đồng?

Âm thanh lạnh lùng của Trầm Sát vang lên: ”Người có biết địa ngục là gì không? Bồn Đê Quân bèn cho người biết, địa ngục là như thế nào.”

Giọng nói vừa dứt, thân hình đã như ma quỷ, liền vụt thân lao qua nhanh chóng. Đám cao thủ đó đột nhiên cảm thấy rùng rợn từ tận đáy lòng, mỗi người đều cảm nhận được sự nguy hiểm, nhưng không ai biết nên trốn thân vào nơi đâu!

Có kiếm khí, có sát khí, có mùi máu tanh nồng nặc, có bóng đen, chỉ là nhìn không rõ, đánh không trúng, mà bên cạnh bọn chúng luôn có người kêu la thảm thiết té ngã lăn lóc, bọn chúng chỉ nghe được tiếng leng keng của cây kiếm, như ác ma đang đoạt mạng.

Nam nhân đeo mặt nạ y phục trắng thấy Trầm Sát động thủ nhanh chân bay ra ngoài một trượng, quay đầu nhìn cảnh tượng đó, khiến da đầu hắn căng cứng ra. Hắn chưa từng chứng kiến cảnh giết người như vậy, cây kiếm kinh khủng đó vừa ra là phải uống máu, và chiêu thức của Trầm Sát có thể gọi là điên cuồng, vốn dĩ chẳng thể gọi là chiêu thức gì cả, hắn chỉ là đang ngược sát. Một kẻ ngênh lên, hắn cầm kiếm đâm thẳng về phía trước, xem tốc độ như rất chậm, nhưng đối phương hoàn toàn không né được, bị một nhát đâm vào trái tim, Trầm Sát cầm chuôi kiếm, môi mím chặt, lạnh lùng xoay chuyển cây kiếm, sau đó thả lỏng kiếm ra, một chưởng tung vào đít kiếm, cả cây kiếm bay xuyên qua trái tim của kẻ đó, tạo ra một

lỗ hồng máu!

Trầm Sát lướt qua cơ thể của hắn, giơ tay ra nắm, tiếp tục cầm chặt cây kiếm, trở tay không ngừng chém ra sau, phía lưng có kẻ đột kích thảm hét một tiếng, đầu óc bị tước đi một nửa nhỏ, óc não tràn cả ra ngoài.

Ngoan ngoan, đây là máy móc giết người hay sao.

Nam nhân đeo mặt nạ y phục trắng run run, cảm thấy bản thân nên ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, nếu không hẳn thật sự phải chết ở đây cùng đám người này. Nghĩ xem hắn phong thái ung dung, nếu bị tước đi một nửa bộ não, thì thật là khó coi.

Trầm Sát không để ý nam nhân đeo mặt nạ y phục trắng rời khỏi, hắn chỉ cảm thấy cơn nhiệt huyết trào dâng trong lòng đang cổ vũ, giết giết giết!

...

Cuối cùng Ứng và Lâu Tín đã tìm thấy người của mình, ở bên bờ vực, Trần Thập vừa lúc công Ấn Dao Phong lên tới, nhiều người nhào vào giúp đỡ, có người định đi đỡ Ấn Dao Phong, Trần Thập cảm nhận cô ta cương cứng cơ thể, cau mày né ra, "Ta thả cô ấy xuống được rồi."

Khóe miệng của Ấn Dao Phong nhếch lên nhẹ nhàng, tâm trạng bỗng trở nên tốt đẹp. Cô ta không thích nam nhân khác đụng chạm mình, Trần Thập thì...

Trần Thập vừa thả cô xuống, hai hình bóng phía sau bèn dìu nhau dắt tới.

Ứng và Lâu Tín vốn dĩ chia nhau ra tìm, sau đó lại gặp nhau, nghe phía bên đây có tiếng nói, bèn chạy tới.

"Hai người đã xảy ra chuyện gì vậy?" Trần Thập thấy bọn họ máu me đầy người, đột nhiên thay đổi sắc mặt.

"Ứng đại nhân, Đế Quân đâu rồi?"

Chỉ có hai người bọn họ, Đế Quân đâu? Nên biết là, cô nương của bọn họ đã ra mệnh lệnh chết cho Ứng đại nhân, bắt bọn họ không được rời xa Đế Quân nửa bước, và không cho phép Đế Quân dùng võ lực.

Bây giờ hai người bọn họ nhếch nhác như thế, Đế Quân không có nội lực không ở bên cạnh, vậy...

Trần Thập bỗng dưng có dự tính không lành.

Biểu cảm của Ứng và Lâu Tín không giống như Đế Quân đã xảy ra chuyện lớn, chỉ là có chút kì quái, biểu cảm của bọn họ phức tạp không từ ngữ nào có thể hình dung được.

”Đế Phi đâu?”

”Cô nương đâu?”

Hai người bọn họ cùng lúc lên tiếng.

Trần Thập quay đầu nhìn xuống vực sâu kia, ”Cô nương đi xuống dưới đáy vực rồi.”

”Cái gì?” Ứng kinh hãi, vội vàng bước lên phía trước, nhìn xuống dưới vực sâu, bèn phát hiện cái vực đó sâu thăm thẳm, chẳng nhìn rõ được gì cả.

”Ấn cô nương phát hiện ra một con tiểu dị thú, con tiểu dị thú đó có thể có tác dụng với cô nương, cho nên cô nương đuổi theo xuống dưới kia, có dẫn theo tám người đi cùng.”

”Lần này thì tiêu rồi!” Lâu Tín gấp gáp, nhìn Ứng, ”Ứng đại nhân, người nói Đế Quân hiện giờ đã không chế được bản thân chưa?”

Bị thần binh phản chế, lúc mới đầu Đế Quân còn tự khống chế được, bọn họ đoán được chắc hẳn chạy đi truy sát đám người của mây trắng, bọn họ không lo lắng Đế Quân của hiện giờ không đánh lại bọn người kia, chỉ sợ Đế Quân giết thêm nhiều người, thần binh kia có nhấp thêm được nhiều máu, kiếm hồn thêm chút tàn bạo, Đế Quân không khống chế nổi nó, mà bị cây kiếm đó khống chế lại, như vậy hẳn sẽ trở thành một con người thèm khát giết chóc, đến khi đó gặp lại bọn họ, không chắc rằng Đế Quân sẽ ra tay với cả lũ đó.

Ứng nghe Lâu Tín hỏi bèn lập tức ý thức được điều này, trong lòng cũng nhảy căng lên. Và phút tiếp theo trở nên hoảng loạn, nếu Đế Quân không tỉnh táo, vậy thì thực sự rất đáng sợ đó!

Trần Thập nghe không hiểu đầu đuôi, ”Các người rốt cuộc đang nói gì vậy?”

”Thần binh, cây bảo kiếm đó, có chút kì quái! Bây giờ Đế Quân... đang đại khai sát giới, có một đồng cao thủ đi lên núi...”

”Cái gì?”

”Nhưng mà, có lẽ bị Đế Quân giết sạch rồi.” Lâu Tín lập tức bổ sung một câu. Trần Thập bèn hiểu rõ lời nói của hắn.

”Nhưng lúc đó Đế Quân chẳng phải trấn áp được cây kiếm sao?” Trần Thập vừa hỏi ra câu này, đột nhiên hiểu ra vấn đề, chắc là Đế Quân hiện giờ mất hết nội lực và bị nội thương nặng nề, cho nên không trấn áp được cây kiếm đó. Nhưng cũng không đúng, nếu hắn đã mất hết nội lực, chuyện đại khai sát giới là sao?

Ứng nhìn lướt qua đám đội viên đang nhìn mình nghi hoặc, cau mày nói: ”Hãy dặn bọn họ cảnh giác, đợi chút nữa nếu chủ tử tìm đến đây, có chút không ổn nào, thì nhanh chóng bỏ chạy.”

Hắn không sợ đám đông phản đối, khi này bọn họ nhìn thấy võ công của Đế Quân, đám người này vốn dĩ không đủ cho Đế Quân hành hạ ngược đãi, chỉ là, hắn không thể cho bọn người này chết dưới kiếm của Đế Quân, nếu không lúc Đế Quân tỉnh táo trở lại, biết bản thân tự giết binh lính của mình, chắc chắn trong lòng sẽ tổn thương phần nộ lắm.

Trần Thập lập tức truyền lời xuống dưới, nhiều người không hiểu rõ tại sao, nhưng vẫn nhanh chóng nghe lệnh.

”Bây giờ quan trọng nhất là tìm được cô nương.” Hắn cau mày nói tiếp: ”Ta xuống dưới tìm cô nương, báo tin tức này cho cô ấy.” Trần Thập nói xong bèn quay người xuống vực, Lâu Tín và Ứng kéo hắn lại, yêu cầu hãy để bọn họ đi.

Trần Thập nhìn thương tích đầy mình trên người của bọn họ, lắc đầu nói: ”Dưới kia có độc, cô nương nói trên người có vết thương thì không được xuống dưới, cho nên ta mới đưa Ân cô nương lên đây, trên người của cô ta có vết thương. Đúng rồi, nếu Đế Quân đến đây, các người đừng có nói cho ngài biết trước, bởi vì cô nương dặn, nội thương của ngài quá nặng, không thể xuống dưới kia được.”

Hắn vừa nói xong, bèn có giọng nói dịu dàng vang lên: ”Hay là để tại hạ xuống dưới kia tìm Lâu cô nương, đợi sau khi tìm được cô nương, bảo cô nương nhanh chóng trở về.”

Bọn họ vừa quay đầu, bèn bắt gặp khuôn mặt tuấn nhã của Vân Phong.

Ứng và Lâu Tín cùng lúc la lên: ”Quả nhiên là người!”

Khi nam nhân đeo mặt nạ y phục trắng xuất hiện thì bọn họ cũng cảm thấy thân hình quen thuộc, quần áo tựa tựa như Vân Phong, nhưng trước đó cũng không để ý nhiều đến cách ăn mặc của Vân Phong, nói không chừng kiểu tựa tựa thì có thể, nhưng ngoại hình của nam nhân đeo mặt nạ y phục màu trắng kia bọn họ nhìn rất rõ ràng, bây giờ Vân Phong xuất hiện ở đây, bọn họ lập tức nhận ra được, đây tuyệt đối là y phục màu trắng của kẻ đeo mặt nạ kia! Giống y chang không khác chỗ nào!

Vân Phong hơi sững người một chút, ”Hai vị bị sao vậy?”

Ứng nghiêng răng: ”Bắt lấy hắn!”

Bất kể Vân Phong có nói gì đi chăng nữa, bọn họ cũng sẽ không tin đâu, cho dù không giết, nhưng cũng

phải bắt lấy hắn, đến lúc đó giao cho Đế Quân Đế Phi thẩm vấn rõ ràng!

”Ứng đại nhân đang làm gì vậy? Tại hạ thực sự không hiểu.” Vân Phong đang ngỡ ngàng, thì đám đội viên đã bao vây lấy hắn rồi.

Ánh mắt của Vân Phong gọn sóng xoay chuyển, ”Tại hạ đi tìm Lâu cô nương.” Nói xong bèn phi thân xuống dưới vực sâu, tốc độ cực kì nhanh. Võ công của đám đội viên không bằng hắn, Ứng và Lâu Tín bị thương không nhẹ, Trần Thập lại đang ngơ ngác, và bỏ lỡ trong giây phút ngơ ngác đó.

”Chết tiệt.” Ứng nghiêng răng nghiêng lưỡi, nhìn sang Trần Thập, ”Người mau xuống dưới kia.”

”Vâng.”

Trần Thập đang định xoay người, Ấn Dao Phong níu lấy vạt áo của hắn, ngược đầu dùng đôi mắt long lanh nhìn hắn, ”Trần đại ca, người, người phải cẩn thận chút.”

Trần Thập hơi sững lại, liền gật gật đầu.

...

Đối với những sự việc đang xảy ra ở bên ngoài Lâu Thất không hề nắm được, hàng người của bọn họ sau khi bắt gặp tình cảnh trước mắt đã ngơ ngác hồi lâu, chưa tỉnh táo lại được.

Trong không gian hư vô, màn đen vô tận, trên không bay lượn lơ lửng nhiều tảng đá phát quang, đồng đá kia tỏa sáng lấp lánh, nhìn trông giống ngôi sao sáng trên bầu trời.

Ở đối diện phía không gian hư vô, có một màn tỏa sáng màu vàng kim và màu xanh lá đan dệt lẫn nhau, nhưng đồng sáng đó giống như bị một quả cầu to vô hình bao trùm lại, không chiếu rọi ra bên ngoài, đáng vẻ như vậy hiển nhiên là... đẹp không thể nào tả hết được.

Không tiếng động, không gió, tĩnh lặng, mênh mông khiến bọn họ nảy sinh cảm giác bản thân thật nhỏ bé.

Trương Tiểu Mẫn đi đầu khi nhìn thấy cảnh tượng này liền la lên trời đất ơi, sau đó thì bọn người Lâu Thất tiếp tục tiến lên, ai nấy cũng bị chấn động vô cùng.

Mặc dù trước kia Lâu Thất học cao hiểu rộng, cũng chưa bao giờ gặp qua chốn kì diệu như vậy, kì diệu đến nỗi nàng sững sờ hơn nửa ngày trời.

”Đế Phi, con tiểu đệ thú kia biến đâu mất rồi?”

Lâm Thịnh Uy tự nhủ nói. Nơi bọn họ đang đứng chỉ là một giàn giáo nho nhỏ, đã không còn chỗ để đặt chân xuống nữa, xung quanh đều là hư không, con tiểu đệ thú đó vốn dĩ không có chỗ nào để ẩn núp.

Lâu Thất nhìn ánh hào quang rực rỡ màu vàng xanh đang phản chiếu, đôi mắt xinh đẹp hơi nheo lại.

Con tiểu thú đó, chắc chắn đã vượt qua hư không này, qua bên đó rồi. Chỉ là, phải làm sao mới qua bên kia được? Nàng lại nhìn lướt đồng đá phát quang đang bay lơ lửng ở trên không, sự sắp đặt của các tầng đá không theo thứ tự, có hai tầng rất gần nhau, có khi cách rất xa mới có tầng thứ hai, nếu đạp lên những tầng đá này để đi qua bên kia, bỗng trước mặt có tầng đá cách thật xa thật xa thì sao?

Vả lại, nàng cũng chưa dám khẳng định, những tầng đá kia có đạp lên được hay không.

Lỡ như té xuống dưới, thì dưới hư không đó rốt cuộc có cái gì, không ai rõ.

”Đế Phi, bây giờ chúng ta nên tiến hay nên lùi?”

Lâu Thất quay đầu nhìn Trương Tiểu Mẫn đã lên tiếng, nhìn thấy sự tham lam lóe qua trong đáy mắt của hắn.

Nàng khẽ chớp đôi mắt.

411. Chương 411

”Tiểu Mẫn cảm thấy, chúng ta nên tiến hay nên lùi?” Nàng di dời ánh mắt, nhẹ nhàng hỏi.

Có lẽ cảnh vật trước mặt thật khiến con người kinh hãi, chấn động đến nỗi Tiểu Mẫn có chút không kìm chế nổi, giọng điệu của hắn mang theo chút gấp gáp, ”Đế Phi, chẳng phải người dân của thôn Tiểu Sơn Cư kia từng bảo trăm năm trước đã xảy ra vụ việc thần tiên phản nộ hay sao? Có khi nào nơi này được tiên nhân cư trú qua, cho nên mới lưu giữ lại tiên cảnh không thể có ở trần gian. Ánh sáng phía trước, có khi nào là bảo vật của tiên gia không? Nếu chúng ta bỏ đi như vậy, thì thật là đáng tiếc.” Hắn ngập ngừng, dường như ý thức được mình nói những lời như vậy không ổn chút nào, bèn bổ sung tiếp: ”Đương nhiên, việc quan trọng nhất vẫn nên tìm kiếm tiểu đệ thú, chẳng phải Đế Phi nói phải bắt cho bằng được con tiểu thú đó sao?”

”Ừ, ta đích thực nói như vậy.” Lâu Thất nhìn khoảng không hư vô kinh hồn ở trước mặt, mở lời hỏi: ”Vậy người cảm thấy, phải làm như thế nào mới đi qua đó được?”

”Đạp lên tầng đá bước qua, có lẽ sẽ được. Đúng rồi, Lâm Thịnh Uy, ta nhớ khinh công của ngươi khá tốt...”

Lâm Thịnh Uy nhìn Lâu Thất: ”Đế Phi, để thuộc hạ thử xem?”

Lâu Thất lắc đầu, ”Vẫn để Tiểu Mẫn thử đi, ta thấy ngươi khờ khạo không bằng Tiểu Mẫn. Tiểu Mẫn,

người thử xem.”

”Đề Phi...” Trương Tiểu Mẫn không ngờ hắn là người đầu tiên đi thử, hắn cắn răng, vẫn bước ra bước chân đầu tiên.

Nhưng bọn người Lâu Thất tưởng hắn sẽ nhảy lên tảng đá gần nhất, đột nhiên hắn ra tay, tốc độ nhanh như sấm sét, liền bắt lấy một người, ném về phía tảng đá bay lơ lửng trên không.

Động tác của hắn thực sự quá nhanh, chủ yếu không có ai phòng hờ chiêu này của hắn, và cũng đánh giá thấp võ công của hắn, cho nên khi phản ứng lại, kẻ đó đã bị ném ra ngoài.

Tuy Lâu Thất sớm phát hiện hắn có vẻ kì lạ, nhưng chẳng ngờ được hắn sẽ ra tay như vậy, và tiểu binh sĩ bị hắn ném ra có thể đang rất tò mò với cảnh tượng trước mặt, bất chợt chen lên chút, vừa vận giữ khoảng cách gần với Tiểu Mẫn, còn Lâu Thất lại đứng xa hơn chút, chính giữa còn có một Lâm Thịnh Uy tách ra, muốn cứu cũng không cứu kịp.

”A!”

Tiểu binh sĩ kia bị ném ra liền la toáng lên, tiếng la đó vang lên trong hư không bao la, lập tức tản nát ra, có chút quái dị.

Bàn tay của Lâu Thất cũng rất nhanh chóng, khi hắn bị ném ra ngoài nàng đã rút cây Roi Thí Hồn, lập tức quần lên người của tiểu binh sĩ, nhưng chiếc roi vẫn chưa kịp quần lên người của tiểu binh sĩ, Trương Tiểu Mẫn giơ tay bắn, khiến cây Roi Thí Hồn văng lệch ra một chút, và sự lệch ra này, tiểu binh sĩ kia đã păng một tiếng rơi trên một tảng đá to, và thế đi có chút mạnh mẽ, suýt chút nữa trượt xuống dưới. Hắn la hét, vận dụng tay chân, bám chắc vào tảng đá to, khó khăn lắm mới giữ vững được cơ thể của mình.

Nhìn tới đây, Lâu Thất mới thu hồi ánh mắt, quay về hướng của Trương Tiểu Mẫn.

”Thật không ngờ, bốn cô nương lựa đại trong quân trại, có thể lựa được một cao thủ tuyệt đỉnh.” Khóe miệng của nàng nở ra một nụ cười, cũng không biết đang cười cái ”vận may” của mình, hay là cười cái ”vận may” của đối phương.

Người này tuyệt đối không đơn giản, cái chỉ bắn khi này đã khiến trong lòng nàng hơi kinh hãi, Roi Thí Hồn của nàng tung ra, tự mang theo một luồng sát khí, tay không cầm gì mà đi đụng chạm, ngón tay không bị đứt cũng phải chảy máu, nhưng ngón tay của người này chỉ hơi run rẩy xiu.

Võ công của hắn, trên cơ của nàng.

Không phải trong lòng Lâu Thất không có sự khó chịu, trước đó có Hách Liên Quyết, võ công trên cơ nàng, bây giờ lại có thêm một người, công phu trên cơ nàng. Cảm giác này thật khiến người khác không thoải mái.

"Thật không ngờ, trên người Đế Phi có món đồ tốt như vậy." Trương Tiểu Mẫn đột nhiên cười, nhìn Roi Thí Hồn trong tay của nàng, đáy mắt lóe lên tia hứng thú, "Không giấu Đế Phi, sở trường của tiểu nhân là roi pháp, nếu người tặng cây roi này cho tiểu nhân, sau đó tiểu nhân sẽ trao tặng lại một cây roi khác cho Đế Phi, thế nào? Cây roi trong người tiểu nhân, cũng cực kì dũng mãnh, bảo đảm Đế Phi ném mùi sẽ nhớ mãi không thôi."

Lâu Thất không phải tiểu thiên kim thuần khiết của thời đại này, sao không hiểu được hắn đang nói chuyện xằng bậy với mình, đang dùng ngữ điệu trêu ghẹo mình?

Bọn người Lâm Thịnh Uy đều xuất thân từ trong quân trại, bọn binh sĩ trong trại bình thường chỉ có tập luyện tập luyện, đôi lúc kể chuyện bậy cũng là một cách thức giải tỏa nỗi buồn chán, cho nên bọn họ đều nghe hiểu, và liền tức giận trắng bệch cả mặt, sao còn không rõ được thân phận của Trương Tiểu Mẫn này có vấn đề, đều lo lắng Lâu Thất sẽ tức giận.

Ai mà ngờ Lâu Thất chỉ nhìn lướt bộ dạng của Trương Tiểu Mẫn không thèm đếm xỉa, "Vốn dĩ ta cảm thấy người thật lạnh lợi, thì ra cũng chỉ là một tiểu tử thôi không được dạy dỗ đàng hoàng, người đi lung tung như vậy, mẹ của người không lo lắng sao?"

Nàng nhìn kĩ, khuôn mặt biểu cảm của Trương Tiểu Mẫn có lúc rất tự nhiên, không đơ cứng, nói rõ trên mặt của hắn không có đội những thứ đại loại như mặt nạ da người, đây là khuôn mặt của chính chủ. Nhưng bây giờ nhìn ánh mắt lóe ra của hắn ta, thì không phù hợp với tuổi tác trẻ trung của hắn. Cho nên nàng mới dò thám thử.

Trong mắt của người này luôn lóe lên sự tham lam và tranh giành, và võ công cũng được xem là cao cường, tinh thần thì chưa chắc theo kịp được.

Quả nhiên, nghe nàng nói như vậy, trên mặt của Trương Tiểu Mẫn nổi lên cơn giận dữ. Hắn liếc mắt nhìn nàng, nói: "Tiểu cô nương bày đặt giả trò gì trước mặt của bổn tôn? Bổn tôn hành tẩu giang hồ bấy lâu nay, người còn chưa biết đang chơi đùa với đồng cát ở nơi nào kia kìa?"

"Ô, chẳng lẽ Tiểu Mẫn Tử là đóa hoa mười bảy mười tám sao?"

Trông bộ dạng thần thái và ngữ khí trêu ghẹo thẳng nhóc nhỏ của Lâu Thất, Trương Tiểu Mẫn vốn dĩ định trêu chọc nàng liền tức tối, hắn tối sầm mặt, lạnh lùng nói: "Bổn tôn đã gần bốn mươi..."

Lời còn chưa dứt, Lâu Thất đã ngắt lời hắn: "Trương Tiểu Mẫn không phải là tên thật của người?"

"Bổn tôn Trương Mệnh, có nói ra thì nha đầu như người chưa chắc nghe qua."

Lâu Thất lại tiếp tục ngắt lời hắn, "Ừ, xem ra người cũng có chút tự hiểu bản thân, một tên vô danh tiểu tốt thì ta nghe qua bao giờ? Nhưng mà, ta thật tò mò cách thức bảo dưỡng da mặt của người, ờ, nói nghe thử coi, thường ngày người dùng mỹ phẩm dưỡng da gì vậy? Có phải ngày nào cũng đắp mặt nạ không? Hoặc là mỗi ngày đều đắp sữa tươi?"

Mỹ phẩm dưỡng da? Mặt nạ? Sữa tươi?

Những thứ này là cái gì với cái gì vậy?

Không chỉ Trương Mệnh bị nàng xoay vòng vòng, ngay cả bọn người Lâm Thịnh Uy cũng vô duyên vô cớ xoay đầu như chong chóng, Đế Phi ơi Đế Phi! Bên cạnh đột nhiên nhảy ra kẻ địch võ công cao cường như vậy, người phải nhanh chóng tìm cách đi chứ? Sao còn chọc tức người ta, và thốt ra những thứ không ai hiểu thế kia!

Vào lúc bọn họ đang định ám chỉ ra dấu với Lâu Thất, một cây roi màu đen bèn dốc tận sức lực vung về phía của Trương Mệnh.

Lúc này, roi được hóa thành cây roi cứng, xung quanh nổi lên các cây kim có độc, hắc có bản lĩnh thì dùng tay bắt tiếp đi, không độc tới nỗi hắc chảy máu bảy lỗ thì nàng không gọi là Lâu Thất!

Và nàng tung vào chỗ hư không, với góc độ này, nếu Trương Mệnh muốn né, trừ khi nhảy vào hư không hoặc là nhảy lên tảng đá cách đó không xa, xem thử hắc lựa chọn như thế nào!

Trong mắt Lâu Thất lóe lên tia sáng cười cợt. Quả nhiên, lão bất tử này mang khuôn mặt thiếu niên thanh tú không chỉ xem thường người khác, mà còn tự vấn thanh cao, hắc tưởng hắc bộc lộ thực lực của mình ra, thì nàng không dám động tay với hắc sao?

Đáng tiếc, trên đời này, không có việc gì nàng không dám làm cả.

Trương Mệnh đích thực không ngờ tới Lâu Thất thực sự sẽ ra tay, và còn chơi đánh lén, vô thức sững người một hồi, bỏ lỡ cơ hội phòng thủ tốt nhất, và hắc vốn dĩ đứng bên cạnh chốn hư không, đang định trực tiếp đối đầu với Roi Thí Hồn của nàng, nhưng phát hiện cây roi đó thay đổi hình dạng, nếu hắc dám động tay, thì đồng kim độc đó sẽ chích hắc thành cái rây. Vả lại, lần này chỉ riêng thân roi cũng bao trùm quanh đó một luồng sát khí kinh khủng.

Hắc đâu biết rằng, khi này Lâu Thất vì muốn cứu người, Roi Thí Hồn làm theo ý nghĩ của nàng, đương nhiên nhu nhược vô hại, bây giờ nàng đang muốn giết người, sao có thể dùng giống nhau được.

Đừng tưởng bỏ, hắc mạnh, thì nàng yếu thế hơn.

Trương Mệnh đích thực không còn sự lựa chọn nào khác, cho dù võ công cao cường như hắc, cũng không dễ dàng để mình rơi vào hư không, hắc tung thân nhảy, bèn nhảy lên một tảng đá khác, nhưng trong lúc khẩn cấp thì không có sự lựa chọn, không phát hiện ra tảng đá kia rất nhỏ, khi đứng lên mới phát hiện ra, tảng đá kia quả thật chỉ dung nạp được một cái chân của hắc.

Lâu Thất cười phụt ra tiếng, "Ừa, con gà vàng đứng tư thế một chân tương đối hoàn mỹ đó."

Lúc này Trương Mệnh tức giận đến đỏ bừng cả mặt. "Nha đầu thúi, ngươi có biết thân phận của bổn tôn là gì không?"

"Thân phận gì vậy?" Lâu Thất chớp chớp mắt hỏi: "Đợi đã, ngươi đừng có nói, bởi vì ta không có hứng thú muốn biết."

Cái gì? Không có hứng thú?

Sao có thể như thế được chứ!

"Ngươi dựa vào cái gì mà dám bảo không có hứng thú? Nói cho ngươi biết, bổn tôn mới là người thích hợp làm chủ của Phá Vực! Đây là đất phong của phụ thân bổn tôn năm xưa được quân chủ bốn nước chia cho!"

Trái tim Lâu Thất rung động, dường như đối tượng nghi ngờ trong lòng bấy lâu nay đã có được người chọn, khiến nàng an tâm về một vụ việc rồi. Nhưng lời nói của Trương Mệnh này có ý gì?

Đất phong của phụ thân hẳn được quân chủ bốn nước chia cho?

Hoang nguyên Phá Vực không phải là địa bàn không ai quản sao? Chẳng lẽ năm xưa có bí sử gì? Nàng đâu có nghe Trầm Sát kể qua đâu.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nàng nên dồn sức suy nghĩ, Lâu Thất vừa ứng phó với hắn, vừa quan sát tỉ mỉ.

"Nói giống như cha của ngươi được phong hầu bá tướng vậy đó, ta nói nè, Tiểu Trương Tử, ngươi đừng có xem nơi đây một màn tối tăm thì tưởng là buổi tối, có thể tùy tiện mơ mộng."

Tiểu Trương Tử? Lúc này là Tiểu Mẫn Tử, bây giờ lại là Tiểu Trương Tử!

Nha đầu chết tiệt này có mặt mũi không vậy? Hắn ghét nhất kẻ khác cười nhạo dung nhan của hắn, cảm thấy hắn còn nhỏ, cho nên thường xuyên mang chuyện tuổi tác của hắn ra bàn tán, lúc này đã báo tuổi tác rồi, với tuổi của hắn ta, làm cha của nha đầu này cũng đủ tư cách, mà nàng dám cả gan gọi hắn là Tiểu Trương Tử!

Đáy mắt của Trương Mệnh nổi lên cơn âm u, trước sau gì hắn cũng sẽ giết ả tiểu tiện nhân kia!

"Bổn tôn không đánh đồng với một tiểu nha đầu chết tiệt như ngươi, đợi bổn tôn đoạt được bảo bối, bắt được con tiểu dị thú đó, sau đó mới tính sổ với ngươi."

Hắn vốn tưởng Lâu Thất sẽ truy hỏi thân phận thực sự của mình, trà trộn vào quân trại để làm gì, ai mà

ngờ được Lâu Thất không thềm hỏi han, còn làm loạn kế hoạch của hắn. Nếu nàng không hề quan trọng thân phận và mục đích của hắn, vậy thì tiếp theo đó hắn phải làm gì để thoát thân đây?

Sau khi thốt ra lời nói này, hắn bèn âm thầm dõi theo Lâu Thất, nhưng bất gặp nụ cười xinh đẹp của nàng.

412. Chương 412

"Tiểu Trương Tử, người cứ việc đi đi nhé, bảo vật của người hết, ta không ngó ngàng đâu."

Lâu Thất nói xong định lùi về phía ngoài động.

"Đế Phi..." Lâm Thịnh Uy do dự một lúc, Đế Phi thật sự không qua bên đó xem sao? Vậy thì thật sự đáng tiếc, dựa vào cái gì mà lại dễ dàng cho tên khốn kiếp đó vậy?

Đám người Lâu Thịnh Uy đều ghét cay ghét đắng Trương Mệnh, một kẻ gần bốn mươi tuổi mà vẫn mang gương mặt của một thiếu niên, lại còn lừa dối bọn họ lâu như vậy, bây giờ nghĩ lại thật đúng là buồn nôn chết đi được.

Lâu Thất lại ra hiệu bằng tay ý bảo bọn họ lập tức lùi về phía sau.

Trương Mệnh hoàn toàn không ngờ rằng Lâu Thất lại có thể cưỡng lại được sự cám dỗ của ánh sáng lấp lánh và con thú nhỏ, nàng căn bản không hề muốn bước về phía trước để xem báu vật, nên hắn ngây ra một lúc. Ngay sau đó ánh mắt hắn lập tức dấy lên một làn khói, hắn lập tức tung ra một chưởng vào tiểu sĩ binh lúc này bị hắn vút ở bên trên hòn đá bên cạnh, "Vậy thì bản tôn sẽ giết tên nhãi ranh này trước..."

Vừa rồi nàng còn muốn cứu tiểu sĩ binh này, hắn không tin rằng nàng có thể để lại hắn ở đây mà không quản, chỉ đem theo sáu người khác rút lui.

Nhưng hắn liền phát hiện ngay ra rằng bản thân lại nhầm rồi.

Lâu Thất lại ngoái đầu lại nở một nụ cười tươi rồi nói với hắn: "Tiểu Trương Tử, người của người người muốn giết thì giết đi, không cần phải khách khí. Người xem xem muốn hấp cách thủy hay là kho lên, hoặc giả trực tiếp quét hắn xuống hư không cũng được, sạch sẽ đỡ rách việc."

Không chỉ Trương Mệnh cảm thấy ngạc nhiên, tiểu binh sĩ đó cũng ngạc nhiên, ngay cả đến đám người Lâm Thịnh Uy cũng vô cùng sửng sốt.

Một tiểu binh sĩ khác tên Ngũ Tiểu Vũ ánh mắt tỏ vẻ không rõ, hắn nói với Lâu Thất: "Đế Phi, A Quốc hắn..."

Bọn họ ngỡ rằng bởi vì Lâu Thất không có cách nào để cứu tiểu binh sĩ đó nên mới dứt khoát từ bỏ hắn. Nhưng lại không ngờ rằng Trương Mệnh đột nhiên nghiêng rằng nghiêng lợi trợn trừng mắt lên nhìn Lâu Thất:

”Sao người nhìn ra được hần là người của bản tôn?”

Lâu Thất chớp chớp mắt nói: ”Tiểu Trương Tử, người coi ta là đồ ngốc sao? Nếu người muốn giết hần thì đã sớm giết từ lâu rồi, còn cần thiết phải giữ tư thế lâu như vậy mà không hành động sao? Lúc trước khi người bị ta ép đến mức không thể không lên hòn đá, rõ ràng là hòn đá ở chỗ hần gần nhất, to nhất, ở trong tình huống đó, nếu các người là kẻ địch, võ công của người lại cao hơn hần nhiều như vậy, lẽ dĩ nhiên sẽ nhào qua đó đập hần xuống, nhưng người lại nhường hòn đá đó cho hần để bản thân nhảy vào cái hòn đá bé nhất, ồ dà, bây giờ còn biểu diễn Kim Kê Độc Lập nữa đấy. Không thể không nói rằng sự dục dăng ân cần này của người, tình ý một lòng chỉ vì hần thật khiến người ta cảm động xuýt xoa đấy. Chúng ta không làm phiền hai vị nữa, chúc hai người tình cảm son sắt, sống với nhau đến lúc đầu bạc răng long.”

Phi!

Đám người Lâm Thịnh Uy vốn dĩ bị cái sự thật này làm cho kinh ngạc căn bản là không thể kìm nén nổi, cười phì thành tiếng.

Thật không ngờ rằng trong đám người cùng bọn họ chung sống sớm tối lại có hai tên nội gián. Bọn họ vốn dĩ phải vô cùng phần nộ nhưng sau khi nghe Lâu Thất nói, bọn họ lại chỉ biết cười, nào đâu nhớ tới cơn tức giận nữa chứ.

Dù sao thì trông bọn chúng bị Đế Phi nhà mình chọc cho tức đến nổi cả hai mặt đỏ phừng phừng tưởng chừng như thổ huyết đến nơi rồi, quả thật là hả hê quá đi.

Tên tiểu binh sĩ đó bị Lâu Thất bóc mẽ, mặt mũi xấu hổ đỏ bừng lên cũng không tiếp tục diễn nữa, hần từ trên hòn đá đứng phắt dậy, nói với Trương Mệnh: ”Tôn chủ, để tiểu nhân giết chết ả tiện nhân đó!”

”Im miệng.” Trương Mệnh quát hần một tiếng rồi quay đầu lại nhìn Lâu Thất. ”A đầu, tốt nhất là người nên tự mình qua đây, nếu không để bản tôn phải động thủ thì đừng có trách ta không biết thương hoa tiếc ngọc, bản tôn biết võ công của người cao cường, khoảng cách này có thể bản tôn không giết nổi người nhưng người phải hiểu cho rõ rằng giết mấy tên nhãi ranh bên cạnh người thì ta đây năng lực có thừa.” Nói đoạn, hần lập tức đưa bàn tay ra xoè giữa hư không, một tiểu binh sĩ do không phòng bị ngay lập tức đã trượt về phía hần, ngã xuống ngay tức thì.

Hần nói ra tay là ra tay, Lâu Thất căn bản không kịp phản ứng lại, đến lúc nàng vung roi ra thì cũng đã chậm một bước.

Tiểu binh sĩ đó ngã xuống hư không, mắt thường nhìn vào cũng thấy hần đang dần dần bị màu đen nuốt trọn.

Không nhìn ra được cái màu đen tối tăm đó là cái gì nó không giống với sương khói, cũng không giống dịch thể, nó nhẹ nhàng lơ lửng, dường như chỉ là một kiểu màu đen thuần túy đang đầy tiểu binh sĩ đó lại, sau đó chẳng còn chút vết tích nào nữa.

Lâu Thất trong cơn thịnh nộ cũng không khỏi ngạc nhiên, đây rốt cuộc là cái gì?

Trong lòng nàng cảm thấy vô cùng phẫn nộ, người của mình lại bị chết ngay trước mắt nàng, những người này đều có khả năng sau này sẽ trở thành tinh anh, vậy mà lại bị chết như vậy

Lão quái vật trường sinh bắt lão này!

Trương Mệnh dường như cuối cùng cũng hoà lại một ván, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng đắc ý, hắn bèn nói với Lâu Thất rằng: "Người cũng đừng mong trốn được, người có thể trốn nhưng tốc độ của bọn chúng không thể bì với bản tôn."

"Đế Phi người mau đi đi, không cần quan tâm bọn thủ hạ!" Lâm Thịnh Uy nói xong bèn định đứng chắn lại trước mặt nàng.

Lâu Thất lại lắc lắc đầu với hắn, nàng tiến lên phía trước một bước. Trương Mệnh nói đúng lắm, có lẽ nàng còn miễn cưỡng thoát chết chạy được nhưng sáu thủ hạ này của nàng lại chạy không thoát được, võ công của Trương Mệnh cao cường hơn bọn họ nhiều.

Ngoài ra, bản thân nàng vốn dĩ cũng không muốn từ bỏ việc thám thính cái hư không trước mặt, hơn nữa thì con tiểu thú đó nàng cũng không muốn từ bỏ nữa rồi.

Vừa rồi nàng lấy lui để tiến, có điều là bởi nàng không hài lòng nhìn tên biến thái trước mặt mình làm trò mà thôi. Rõ ràng là một người tâm tư thâm trầm mà lại cứ ra cái vẻ hờn hờ ra mặt, nông cạn vô tri không hiểu gì. Bản thân nàng đã quen diễn kịch nhưng nhìn kẻ khác diễn kịch trước mặt mình lại cảm thấy vô cùng ngứa mắt, huống hồ đây lại còn là một lão yêu quái gần bốn mươi tuổi nhưng vẫn mang gương mặt của một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Hắn càng muốn diễn thì nàng lại càng muốn cắt đứt mọi kế hoạch của hắn. Bởi nàng cảm thấy hắn diễn như vậy ắt hẳn là có ý đồ của mình.

Kế hoạch của Trương Mệnh hoàn toàn đã bị Lâu Thất làm rối loạn, hắn cũng thực sự uất phát điên lên được, vốn dĩ hắn không ngờ rằng bản thân mình sẽ lên đây, bởi nơi này quá quý quái, trước giờ hắn luôn trân trọng tính mạng, làm gì có chuyện để bản thân phải mạo hiểm, nhưng Lâu Thất trong tức khắc đã ép hắn không thể không lên trên hòn đá, việc này khiến trong lòng hắn cay cú tưởng chết.

Vừa lên trên hắn đã biết rằng nơi này chỉ có thể vào chứ không thể ra, có một trở ngại vô hình ở rìa ngoài, lúc đi vào không cảm nhận thấy nhưng khi muốn ra ngoài lại thật sự không biết phải làm thế nào, vì vậy hắn mới chỉ có thể đứng ở đây điều đình với nàng.

Thiết nghĩ Lâu Thất cũng nhìn ra điều này.

"Nếu như Tiểu Trương Tử đã muốn ta lên thì đó cũng không phải là điều không thể, nhưng ta có một điều

kiện.”

”Người còn dám ra điều kiện với bản tôn sao?” Trương Mệnh neho neho con mắt lại.

Lâu Thất dựng thẳng ngón tay cái lên lắc lắc: ”Nếu người không muốn nói thì cùng lắm người giết hết bọn họ, ta cũng chẳng còn cách nào, bản thân ta đành tự mình rời khỏi đây.”

”Người!”

Lâu Thất nhìn hần tức đến mức mặt nhăn nhó như sắp biến dạng đến nơi rồi, trong lòng nàng cũng cảm thấy vô cùng ngờ vực, tại sao hần lại muốn nàng đi về phía trước chứ? Nếu như có bảo vật, chẳng phải tự hần biết rồi tự hần lấy thì tốt hơn sao? Hần đem theo nàng lẽ nào không sợ nàng cướp của hần? Hay là hần quá tự tin vào bản thân, cảm thấy nàng không thể gây sóng gió trở ngại gì được cho hần?

”Nói ra điều kiện của người đi.” Trương Mệnh tức tối nói.

”Tự ta sẽ đi, bọn họ ở lại.”

”Đế Phi! Đám người Lâm Thịnh Uy đồng thanh kêu lên. Bọn họ làm sao có thể để Đế Phi mạo hiểm một mình cơ chứ.

Trương Mệnh cũng không đồng ý: ”Người đem theo hai người.” Ấ tiểu tiện nhân này lắm trò lắm, đây há chẳng phải chỉ muốn đi một mình ả để có thể chuẩn bất cứ lúc nào sao? Hần sao có thể để nàng được thoả nguyện. ”Nếu không đem theo thì bản tôn sẽ giết bọn chúng ngay bây giờ.”

Lâu Sát thấy hần vô cùng cứng rắn thậm chí một tiếng ”lão yêu quái”, nàng chỉ đành chọn ra Lâm Thịnh Uy và Ngũ Tiểu Vũ cùng đi với mình. Nàng âm thầm truyền âm cho bốn người còn lại, dặn dò bọn họ lúc nào bọn họ quay về thì chuyển lời cho Trầm Sát.

Nhưng khi nàng phát hiện ra việc Trương Mệnh dường như hoàn toàn không quan tâm đám người này đi khỏi thì trong lòng nàng bỗng có một cảm giác vô cùng kỳ quái. Hần biết bọn họ đem theo không ít người tới, tin mà Trầm Sát bị thương kể cả có truyền ra ngoài thì ba mươi mấy binh sĩ này cũng hoàn toàn không biết rằng nội lực của chàng đã hoàn toàn mất đi, ít nhất cũng phải còn chút kiêng nể với chàng mới đúng chứ.

”Điều kiện của người bản tôn đã đáp ứng rồi, còn không mau qua đây?”

Bị hần giục như vậy cảm giác kỳ quái đó của Lâu Thất ngay lập tức có lời giải.

Vừa rồi nàng quả thật đã phát hiện ra bọn họ chỉ cần đứng trên những hòn đá đó là sẽ không gặp nguy hiểm, hơn nữa nếu đi vào là sẽ không ra được, nhưng tiến vào lại không có bất kỳ trở ngại nào.

”Tất cả cẩn thận một chút.” Nàng dặn dò một câu với Lâm Thịnh Uy và Ngũ Tiểu Vũ, rồi nhìn sang hai người bên Trương Mệnh nói: ”Các người nhảy về phía trước đi chứ, nếu không thì bọn ta lên thế nào được?”

Khoảng cách giữa những hòn đá này không giống nhau nhưng nhất định phải mượn lực từ những hòn đá này rồi.

”Hừ!”

Trương Mệnh hừ một tiếng rồi ra hiệu cho tiểu binh sĩ tên A Quốc đó nhảy về phía trước, nàng nhìn động tác nhảy vọt lên một hòn đá trước mặt của hắn cũng đủ để biết người này là cao thủ, vừa rồi hắn cũng diễn kịch mà thôi.

Trương Mệnh cũng vọt lên phía trước, Lưu Thất nhảy qua đó trước, nàng cảm thấy đá dưới chân khê rung rinh một hồi, cảm giác này tựa như lên thuyền vậy, nó dập dềnh đung đưa nhưng rất nhanh sau đó lại trở nên bình ổn.

Ở trong hư không nhưng lại không có cảm giác mất trọng lượng như trong dự tính của nàng, chỉ có điều là thân xác nhẹ hơn một chút, dường như có cảm nhận sai lệch thấy rằng khinh công tiến bộ vượt bậc, việc này khiến bọn họ nhảy qua các hòn đá càng dễ dàng hơn.

Mấy người họ nhảy vọt lên hư không phía trước, cảm giác như bản thân trở nên vô cùng nhỏ bé. Đoạn trước mặt đều rất thuận lợi, mỗi một hòn đá đều vững chắc chống đỡ cho bọn họ, với cao thủ mà nói thì lộ trình này quả thật vô cùng dễ dàng, đến ngay cả Ngũ Tiểu Vũ võ công thấp nhất ở đây cũng chẳng cảm thấy khó khăn chút nào.

Đúng vào lúc bọn họ có buông lỏng cảnh giác thì A Quốc ở phía trước vẫn nhẹ nhàng vút lên, đây là lần thứ N hắn đáp xuống một hòn đá trước mặt, hắn lặp lại động tác này vô số lần rồi nên bản thân hắn có chút lơ là, nhưng lần hắn đáp chân xuống này thì chân hắn bỗng trở nên nặng chịch, hắn lập tức bị bất ngờ, đang định nhảy vọt lên lần nữa thì bàn chân dưới hòn đá lại nặng đến mức còn nhanh hơn cả trong suy nghĩ của hắn, thân xác của hắn cũng rơi xuống theo hòn đá.

”Tôn chủ cứu tiểu nhân!” Hắn sợ hãi, lập tức kêu lên.

Hòn đá đã rơi xuống dưới, hắn phát hiện chân mình không hề dẫm lên hòn đá, thân xác hắn lập tức trở nên nặng nề hơn rất nhiều, võ công của hắn cũng vào hàng thượng đẳng nhưng lại không thể nâng khí lên được. Cảnh tượng tiểu binh sĩ khi nãy bị bóng đen âm thầm nuốt chửng vẫn còn trong đầu hắn, khiến hắn cảm thấy càng thêm sợ hãi.

Trương Mệnh ngay tức khắc rút đai lưng của mình ra cuộn hắn lên.

Nhưng cái đai lưng còn chưa chạm được đến người thì một cây roi dài màu đen liền ngăn cản lại, cây roi sắc bén như một con dao nhỏ trong tích tắc cắt đứt dây đai của hắn.

Trong khoảnh khắc này thì A Quốc cũng đã rơi xuống dưới, màu đen cũng dần bao phủ lấy thân xác hắn, rất nhanh sau đó hoà vào trong hư không, không còn nhìn thấy bóng dáng của hắn nữa.

Trương Mệnh tức tối, suýt thì thổ huyết.

”Tiểu tiện nhân! Người dám...”

Lâu Thất bình thản đáp lại: ”Lão tiện nhân, đây chỉ là có qua có lại thôi mà.”

Vừa rồi hắn giết một người của nàng, nàng cũng giết lại một người của hắn, rất công bằng phải không? Đừng tưởng rằng nàng là cái loại dễ mũi lòng, nếu có cơ hội thì trước giờ nàng luôn báo thù ngay tại chỗ.

413. Chương 413

Ánh mắt Trương Mệnh gườm gườm nhìn vào Lâm Thịnh Uy và Ngũ Tiểu Vũ ở sau lưng nàng, Lâu Thất lại chẳng chút nhượng bộ, nàng nhướn nhướn mày nhìn hắn khiêu khích.

”Người mà còn dám giết một trong hai người họ, liệu người có tin ta không đánh lại người cũng có thể chọc vài lỗ máu trên người người hay không?”

Trương Mệnh thờ người ra, trong lòng thật sự tức đến nổi ối ra máu. ”Hừ, kể cả chẳng cần bản tôn phải ra tay thì nói không chừng lát nữa bọn chúng cũng sẽ đâm phải hòn đá lỏng mà thôi.”

Nói ra lời này trong lòng hắn cũng cảm thấy có chút chột dạ. Ở đây chỉ có những hòn đá trôi nổi thì mới có thể đáp chân xuống trợ lực mà thôi, nếu đâm phải những hòn đá chìm thì quả thật là đáng sợ.

Nhưng dựa vào võ công của hắn thì cũng chẳng phải là không vượt qua được.

Hắn không nhìn đám người Lâu Thất nữa, cũng chẳng dám phân tâm, hắn thận trọng giảm dần lại tốc độ.

”Các người cẩn thận vào, đi theo sau ta.”

Lâu Thất ngoái đầu lại nói với hai người họ, nàng đi trước làm vật thử nghiệm, ít nhất thì cũng có thể đảm bảo an toàn cho hai người họ.

Đúng vào lúc đám người Lâu Thất đang vượt qua mảng hư không này thì Trầm Sát đã giải quyết được nam nhân với hàng lông mày trắng cùng hai mươi mấy người khác, dường như chàng không cần phải tìm gì cũng đến được bên vách núi này.

Nhìn thấy chàng, mọi người đang ngồi nghỉ ngơi dưới đất bèn ào ào đứng phắt dậy, tất cả tinh thần của mọi người đều được đề cao cảnh giác, thần sắc vô cùng phức tạp.

Đây là Đế Quân của bọn họ, là chủ tử của bọn họ, nhưng Ứng vệ đại nhân lúc trước đã nói rồi, nếu bọn họ gặp được Đế Quân thì đều phải cảnh giác, nếu tình hình có gì đó không đúng, thì lập tức chạy...

”Chủ tử?”

Đến khi bọn họ nhìn thấy bộ dạng của Trầm Sát thì tất cả lại ngây ra.

Bộ y phục màu đen trên người chàng đã nhuộm đầy máu, đôi mắt vốn dĩ đen tựa như bầu trời đêm đến nay đã biến thành màu đỏ của máu, sát khí vây xung quanh chàng, toàn thân chàng tựa như vừa từ đầu trường La Mã bước ra vậy.

Các đội viên đều không biết đã xảy ra chuyện gì, trong lòng Ứng và Lâu Tín lại vô cùng sáng tỏ.

Lúc này, Thiên Ảnh cũng vội vã đi tới, hắn nhìn thấy Trầm Sát liền thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Đế Quân lúc này không sao là tốt, hắn tin chắc rằng Đế Phi sẽ có cách.

”Cút hết đi cho ta, cút!”

Giọng nói lạnh lùng của Trầm Sát vừa cất lên, Ứng và Lâu Tín lập tức hét lên với mọi người: ”Đi nhanh lên!”

Bọn họ nhìn ra được Đế Quân đang cố kiềm chế bản thân.

Các đội viên rời khỏi đó, mấy người bọn họ thì lại theo chàng. ”Chủ tử, vách núi mà Đế Phi xuống.”

Lời của Ứng vừa dứt, Trầm Sát đã giang rộng hai cánh tay tựa như một con chim ưng, chàng lao vút xuống dưới.

Bọn họ định xuống theo chàng, Ấn Dao Phong lại cản họ lại: ”Đế Phi đã nói rồi, những ai trên người có vết thương đều không được xuống đó...”

”Tránh ra!” Ứng tức giận.

Làm gì có chuyện để hai vị chủ tử xuống dưới còn bọn họ thân là thuộc hạ lại ở đây lười biếng nghỉ ngơi cơ chứ? Nhỡ ở dưới có nguy hiểm thì sao?

Ấn Dao Phong lại kiên quyết lạ thường, cô cắt chặt môi quyết không nhượng bộ: ”Ứng vệ đại nhân, người muốn qua đó thì hãy bước qua sát của Dao Phong đi! Dao Phong từng hứa với Đế Phi là sau khi lên tới

đây phải chăm sóc tốt cho mọi người, ai bị thương thì tuyệt đối không thể xuống dưới! Dao Phong quyết không phụ lại lời căn dặn của Đế Phi.”

Thiên Ảnh giơ tay lên, Lâu Tín chặn hấn lại.

”Cô ta nói đúng lắm, cô nương nhà chúng ta đã ra lệnh thì nhất định phải tuân thủ.”

Ở bên bờ hư vô, Vân Phong ngoái đầu lại nhìn Trần Thập, ”Cô nương nhà các người có lẽ đi qua đó từ đây.”

Trần Thập vẫn không biết về chuyện của người áo trắng hai mặt, nhưng lúc trước lời của đám người Ung vệ cũng khiến hấn đề phòng Vân Phong mặc dù trông trông có vẻ thật tâm và vô hại, lúc trước cũng lại từng giúp đỡ cô nương nhà bọn họ.

”Vân công tử muốn qua đó sao?”

”Nhìn thấy luồng ánh sáng ở bên đó, tại hạ cũng chỉ là người phàm, sao có thể tránh nổi cám dỗ chứ. Trần thị vệ, chi bằng chúng ta cùng đi?”

Trần Thập còn chưa kịp nói thì một thân ảnh màu đen như vũ bão đã xuyên qua hai người bọn họ, thân ảnh đó không hề ngưng nghỉ, ngay lập tức liên tiếp nhảy phắt qua mười mấy hòn đó, trong nháy mắt đã lao vút đi một khoảng cách rất xa rồi, chỉ để lại cho bọn họ một bóng dáng thấp thoáng.

Và cả mùi máu tanh nồng nặc sộc thẳng vào mũi.

Vân Phong và Trần Thập đưa mắt nhìn nhau, bọn họ nhìn ra được sự kinh hãi trong mắt đối phương, cái, cái cái cái, cái nơi đáng sợ như này mà không chút do dự băng vùn vút qua?

Đây là ai vậy?

”Dường như là... Đế Quân của chúng ta.” Trần Thập nói xong, ngay lập tức không thèm đếm xỉa đến Vân Phong nữa, hấn lập tức tung người vọt qua bên đó, mũi chân nhẹ bằng, đuổi theo người đó.

Ánh mắt Vân Phong loé lên một tia tăm tối, đột nhiên hấn lạnh lùng nói: ”Ta từng nói tuyệt đối sẽ không ra tay với Lâu Thất, tốt nhất là ngươi nên an phận thủ thường một chút, nhưng giờ ngươi lại dám làm ra chuyện gây tổn hại tới Lâu Thất, vậy thì đừng trách ta không khách khí.”

Ngoài hư không ra, bên cạnh hấn chẳng có một ai, tựa như hấn đang nói với không khí vậy, dĩ nhiên chẳng có bất kỳ ai trả lời hấn.

Nhưng dường như Vân Phong vốn dĩ cũng chẳng trông chờ ai đáp lại, hấn nói xong câu này bèn phi thân

nhảy vọt vào hư không.

Cũng không đếm được là bọn họ đã phải vượt qua bao nhiêu hòn đá, giữa đường cũng nhiều lần gặp phải nguy hiểm khiến người ra phải kinh hãi khiếp sợ, bởi bọn họ trước khi dẫm lên những hòn đá đó đều hoàn toàn không biết hòn đá nào sẽ chìm xuống, vì vậy mà mỗi lần nhảy vọt sang bọn họ đều không dám có chút chần chừ, mũi chân sau khi mượn lực xong liền lập tức vọt lên hư không rồi bật về phía trước, liên tục làm động tác như vậy không ngơi nghỉ cũng khiến bọn họ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

”Đế Phi, sắp tới rồi.”

Giọng nói vừa mừng rỡ lại vừa như có sự giải thoát của Lâm Thịnh Uy ở phía sau Lâu Thất cất lên.

Trải qua lần này, bọn họ đúng là phục Lâu Thất sát đất, nàng không chỉ vượt qua mảng hư không đáng sợ này một mình mà còn dắt theo cả hai người hắc và Ngũ Tiểu Vũ cùng vượt qua. Khoảng khắc dẫm lên mỗi hòn đá đều chỉ trong tích tắc, nhưng nàng còn có thể phán đoán được hòn đá đó liệu có an toàn hay không, sau đó nhắc nhở bọn họ.

Ở giữa đường cũng có nhiều lần tuy bọn họ nhìn thấy nàng dùng tay ra hiệu nhưng vì quá căng thẳng nên đã dẫm nhầm lên hòn đá chìm, đều may mắn nhờ vào cây roi dài của Lâu Thất đã cứu mạng họ.

Vì vậy mà người mệt nhất có lẽ chính là nàng.

Lâu Thất khẽ lau mồ hôi trên trán, những giọt mồ hôi chuẩn bị chảy qua hàng lông mày xuống dưới tận mắt nàng.

Đúng là sợ chết đi được.

Trương Mệnh cũng đã một thân một mình băng qua những hòn đá, cuối cùng hắc đã thoát được mảng hư không này, chân hắc dẫm xuống đất liền mới thảnh thơi phào trong lòng.

Ba người nhóm Lâu Thất cũng lần lượt đáp xuống bên này.

Dưới chân vẫn là đá nhưng không còn mảng hư không nữa khiến trái tim người ta cũng cảm thấy ngay lập tức đã đáp xuống thực địa.

Lâu Thất ngẩng đầu lên nhìn, ánh sáng đan xen giữa màu vàng và xanh lục đang ở ngay trước mắt, một bức vách hình cầu vô hình đang bao trọn luồng ánh ở trong nó, ánh sáng rực rỡ nhưng không hề chói mắt, ngược lại còn vô cùng dịu nhẹ, nhìn từ xa hoàn toàn không có cảm giác gì nhưng bây giờ tiến gần lại thì lại khiến cho con người ta cảm nhận rằng ánh sáng này làm cho mình cảm thấy choáng váng buồn ngủ.

”Ha ha ha!” Trương Mệnh đột nhiên bật cười thành tiếng, ”Bản tôn cuối cùng cũng tìm thấy rồi! Chủ của

Phá Vực nhất định phải là bản tôn!”

Lâu Thất khê hừ một tiếng, ”Đế Quân trước giờ đều là Trầm Sát nhà ta.”

Trương Mệnh ngoái đầu lại nhìn nàng một cái, tâm trạng vô cùng phấn chấn nói: ”Người không biết phải không, lần này quay lại bản tôn mang theo những năm mươi cao thủ, vị Đế Quân tàn bạo nhà người e rằng lúc này đã trở thành một bộ hài xác rồi! Ha ha ha!”

Sắc mặt Lâu Thất đột nhiên trở nên trắng bệch, nếu là lúc bình thường nàng nhất định sẽ không lo lắng như vậy, nhưng lần này, lần này vào đúng lúc mà nội lực của Trầm Sát hoàn toàn mất đi! Là lúc mà nội thương của chàng trở nên nghiêm trọng nhất!

Trước khi nàng vào rừng, chỉ có Thiên Ảnh và Ứng ở bên chàng, ba người gặp phải năm mươi cao thủ thì sẽ có kết quả như thế nào, nàng thật sự không dám tưởng tượng!

Kể cả bọn họ tìm thấy đám người Trần Thập thì nàng cũng đã dắt theo tám người, Ấn Dao Phong lại bị thương, chỉ còn lại hai mươi mấy người đó, võ công cũng không đủ!

”Cao thủ, bản lĩnh cao tới mức nào?” Trong lòng nàng đang vô cùng rối ren nhưng lại tỏ ra vô cùng trấn tĩnh hỏi.

Trương Mệnh nhìn nàng, hống hách nói: ”Ừm, mỗi người có lẽ võ công đều sần sần với Ứng vệ đại nhân thôi, đó chính là tiểu đội tinh anh mà bản tôn đã bồi dưỡng từ rất lâu rồi, khó khăn lắm mới nắm bắt được cơ hội này, ha ha ha, bản tôn lúc này tâm trạng vô cùng tốt, vô cùng tốt, ha ha ha!”

”Ha bà nội người!”

Lâu Thất tức tối, nàng nhìn ra được Trương Mệnh không phải đang nói láo, hơn nữa nàng cũng bỗng nhiên nhớ lại lúc trước khi vào trong động, có một khoảnh khắc nàng đột nhiên cảm thấy bất an! Trước giờ nàng đều tin vào trực giác của bản thân, lúc đó nhất định đã có chuyện gì xảy ra rồi, nếu nó đã không phát sinh trên người nàng, vậy thì, liệu có khi nào khi đó Trầm Sát xảy ra chuyện gì rồi không?”

”Lão yêu quái biến thái nhà người, ta giết chết người!”

Roi Thí Hồn trong tay Lâu Sát đột nhiên toả ra sát khí màu đen, nàng xoay lấy chuôi roi, ba cây châm dài màu xanh đen phá gió phóng thẳng về phía ba đại huyệt của Trương Mệnh.

Trương Mệnh không ngờ rằng Lâu Thất nói động thủ là động thủ ngay được, càng không nghĩ là roi của nàng lại còn có thể phóng ra được ám khí, trong tức khắc hắn bị nàng ép đến mức loạn choạng, suýt chút nữa thì ngã xuống. Hắn tức thì nổi giận, cổ tay lật lên, tung ra một chưởng vào ngực Lâu Thất.

”Tiểu tiện nhân, đừng tưởng rằng bản tôn cần dùng đến ngươi thì không dám giết ngươi!”

Lòng bàn tay hần tức khắc dấy lên màu đỏ, lòng bàn tay hần còn chưa kịp tới trước mặt Lâu Thất thì nàng đã cảm nhận được một mùi khí nóng hầm hập vô biên nhào tới ngực nàng, dường như định thiêu cháy trái tim nàng.

”Đế Phi!”

Lâu Thất bị ánh sáng đỏ rực ấy khiến nàng phải nheo mắt lại, nhưng đúng vào lúc này, một thân ảnh đột nhiên nhào tới trước mặt nàng, ”bùm!” một tiếng, chưởng này đập thẳng vào ngực người đó, chỉ nghe thấy ”xẹtttt!” một tiếng, có mùi thịt bị đốt cháy, còn bùng lên một đám khói.

Người này lại chính là Lâm Thịnh Uy.

”Lâm Thịnh Uy!”

Ngay lập tức Lâu Thất dùng một tay đỡ lấy lưng hần, đuôi roi xuất đao đâm về phía Trương Mệnh, cùng lúc đó nàng đưa Lâm Thịnh Uy về phía sau.

Ngũ Tiểu Vũ vội tới đỡ lấy Lâm Thịnh Uy, bọn họ nhìn thấy vết thương trên ngực hần đều không kiềm nổi sự sợ hãi.

Trên ngực của Lâm Thịnh Uy có một vết thương to bằng lòng bàn tay, một mảng y phục đã bị đốt cháy, rách nguyên một miếng để lộ ra phần da ở ngực, nếu đó còn có thể coi là da! Ở lồng ngực của hần là một mảng lửa đỏ, bên trên nổi đầy bong bóng nước, còn vài chỗ khác da cũng bị đốt cháy lộ ra cả bắp thịt máu me.

Đến ngay cả một tiếng kêu hần cũng không thốt ra được, sắc mặt hần trở nên trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền.

Lâu Thất đưa tay ra sờ trước mũi hần để xem hơi thở, nàng chỉ cảm thấy hơi thở vô cùng yếu ớt.

Đây là loại công phu gì?

Nó quá là bá đạo, quá là tà môn, quá là hiểm ác!

Ban này Lâu Thất đã biết mình không phải đối thủ của Trương Mệnh nhưng bây giờ xem ra là nàng đã đánh giá thấp hần rồi! Lẽ nào lần này nàng phải bỏ mạng ở đây sao?

”Chích Diễm Chương của bản tôn đây, cũng không tồi phải không?” Trương Mệnh bật cười ha hả rồi lại u uất nhìn Lâu Thất: ”Ngươi còn ít tuổi như vậy mà võ công tu vi đã đạt tới cảnh giới này cũng coi là hiếm

thấy, đáng tiếc người vẫn không phải là đối thủ của bản tôn, ngoan ngoãn đi giúp bản tôn tìm đồ đi, nếu không thì, bản tôn sẽ nướng người lên để ăn! Chỉ cần người nghe lời thì nói không chừng bản tôn tới lúc đó tâm trạng vui vẻ có thể sẽ nhận người làm đồ đệ, dạy người Chích Diệm Chương này.”

Lâu Thất nghiêng chặt răng, nàng đang định chửi hần thì bỗng một giọng nói lạnh tới thấu xương vang lên từ sau lưng, ”Người là cái thá gì? Ái Phi của bản Đế Quân lại cần phải bái người làm sư phụ sao?”

414. Chương 414

Từ trước tới giờ chưa khi nào Lâu Thất cảm thấy giọng nói lạnh lùng này của Trầm Sát lại êm tai như lúc này.

Nàng lập tức quay đầu lại liền nhìn thấy Trầm Sát sang phi thân tới, toàn thân chàng đều là máu đen nhưng vẫn vô cùng oai hùng lồi lạc, điều khiến cho Lâu Thất cảm thấy kinh hãi chính là hai con người trong mắt chàng.

”Mắt của chàng~” Lâu Thất bị đôi mắt nhuộm máu của chàng làm cho sợ hãi nhưng không nói nên lời, nàng lại hoảng sợ một lần nữa bởi sự nhớ ra rằng lần này chẳng phải chàng đã hoàn toàn mất hết nội lực sao? Tại sao chàng lại có thể vượt qua hư không này được?

Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nàng quan sát chàng nhưng không nhìn ra được chàng có chỗ nào không ổn, điều này khiến nàng cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

”Thất Thất ngoan, nàng đứng tạm sang một bên đi.”

Giọng nói lạnh lùng như băng cùng với biểu cảm sát khí đằng đằng, chàng tựa như nam nhân bước ra từ đầu trường La Mã vậy, nhưng chàng lại nói ra lời dịu dàng thân mật như này, điều này khiến mấy người họ đồng loạt cảm thấy sờn hết cả da gà.

Cái này có thể coi là sến rện không?

Lâu Thất run rẩy nhìn chàng, nàng nhìn chàng cứ như là gặp phải ma vậy.

Nhưng lúc này nàng thật sự phải cứu lấy Lâm Thịnh Uy trước, nàng bèn cùng Ngũ Tiểu Vũ bế Lâm Thịnh Uy sang một bên. Lúc này bọn họ còn không màng tới nổi ánh sáng kia rốt cuộc là phát ra từ vật gì, phát ra từ đâu, phía trước có những cái gì.

Trương Mệnh nhìn nam nhân đứng trước mặt mình, hần rất muốn tiếp tục hống hách cười ha hả tỏ cái vẻ điệu bộ tôn chủ của hần ra như ban nãy, nhưng ở dưới sự uy trấn đầy sát khí và sát ý của Trầm Sát thì hần đến việc nhếch mép lên cũng là điều khó khăn với hần.

Cuối cùng, hắn có chút tức tối hừ lên một tiếng: "Không ngờ ngươi lại có thể thoát ra ngoài, nhưng, thoát được cái mạng nhỏ ra còn không lo chạy đi mà bây giờ lại còn tự đến nạp mạng, bản tôn có thể giúp ngươi toại nguyện."

Chữ cuối cùng vừa dứt, lòng bàn tay hắn đã ra một chưởng nhắm vào ngực Trầm Sát.

Tuy Lâu Thất còn đang bồi thuốc cho Lâm Thịnh Uy nhưng lòng nàng vẫn chú ý đến việc xảy ra bên đó, nàng vừa thấy lòng bàn tay của Trương Mệnh lại chuẩn bị đổ lên liền lập tức kêu lên: "Cẩn thận!"

Chích Diễm Chương quá đáng sợ, nếu bị dính chương thì thịt sẽ bị thiêu đốt, trên người Lâm Thịnh Uy lúc này vẫn còn mùi thịt nướng. Tuy nàng đã bồi thuốc nhưng hắn vẫn chưa tỉnh lại, hơi thở vẫn vô cùng yếu ớt. Nàng phải tìm một nơi quan sát kỹ xem nội thương của hắn bị nặng tới mức nào.

"Nàng không cần lo lắng."

Vào lúc này mà Trầm Sát lại vẫn có thể đáp lại lời nàng.

Kiểm dài vung ngang lên nhắm vào lòng bàn tay của Trương Mệnh bổ xuống.

Hoả diễm nóng hầm hập tưởng như thiêu đốt linh hồn, mỗi một tia nhiệt khí đều được tích tụ thành từ nội lực, kể cả chỉ xem qua một chút thôi cũng đủ để gây ra thương tích, tuy rằng bàn tay của hắn là của người phàm nhưng xem ra uy lực của nó còn sắc nhọn hơn cả vũ khí sắc bén. Chích Diễm Chương, quả nhiên khiến con người ta phải cảm thấy sợ hãi.

Nhưng khuôn mặt Trầm Sát lại không chút biểu cảm, chàng không kinh hãi cũng chẳng hoang mang, tay chàng khẽ rung lên, cây kiếm dài bèn toả ra sát khí màu đen nồng nặc hơn nữa, sát khí đó lạnh lẽo giống như hơi thở của Trầm Sát vậy, cây kiếm cùng lúc đó bổ thẳng vào lòng bàn tay đỏ rực ấy.

Hoả diễm tựa như gặp phải băng đen, trong tích tắc dường như nó suy yếu đi không ít, người lui thì ta tiến, sát khí màu đen lại càng trở nên bá đạo hơn, nó bổ thẳng vào tư thế ra chương không thể chống đỡ lại được của Trương Mệnh, sau sát khí màu đen lại chính là thanh kiếm băng lạnh nhắm vào cổ tay hắn chém xuống.

Những cái này nói ra thì phức tạp nhưng thực chất nó chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Khi Lâu Thất còn đang trợn tròn mắt không kịp chớp thì Trương Mệnh đã khốn khổ thu chương lại, hắn loạng choạng lùi về phía sau ba bước, không dám tin vào những gì đang diễn ra, trợn mắt nhìn Trầm Sát.

Điều này rõ ràng là Đế Quân nhà nàng đã chiếm thế thượng phong, lại còn vô cùng dễ dàng chiếm được thế thượng phong.

Lâu Thất lập tức nhảy căng lên, nàng vẩy vẩy nắm đấm, vừa khoe mẽ vừa tự hào hét lớn lên: "Trầm Sát

mạnh quá! Trầm Sát siêu quá! Trầm Sát! Ui chaaa! Trầm Sát là thiên hạ vô địch! Trầm Sát đánh gục kẻ địch đập chết tên biến thái! Ta hâm mộ chàng chết đi được! Chàng là điện, chàng là ánh sáng, chàng là thần thoại duy nhất! Chàng là super star trong lòng ta! Cố lên! Cố lên! Cố lên! Đánh hẳn rụng hoa toé nước đít nở hoa luôn!”

Cái nhặng cuội gì vậy?

Trầm Sát liếc mắt qua một cái, con ngươi màu máu của chàng lộ ra vẻ bất lực.

Đối với việc thi thoảng phát cuồng lên này của nàng, Đế Quân đại thần cũng cảm thấy vô cùng bất lực.

Tiểu binh sĩ Ngũ Tiểu Vũ mắt tròn miệng há hốc, để vương hậu phi gì đó chẳng phải là khí thể vượt trội, khoan thai cao quý, đáng yêu kiều sao? Bây giờ Đế Phi của bọn họ lại đang nhảy chồm chồm hò hét như này, các ngự sử đại nhân mới được sắc phong hoặc giả bách tính đại quân của Phá Vực mà nhìn thấy liệu có thật sự ổn không?

Còn nữa, hẳn rất muốn hỏi, Đế Phi à, cái su pơ sờ ta này nghĩa là gì?

Trương Mệnh bị tiếng hò hét của nàng làm nhức nhối tới mức huyết thái dương nhối lên huỳnh huých, hẳn căn bản là không nghe ra nàng rốt cuộc đang nói cái quái gì, nhưng câu nói đánh gục kẻ địch đập chết tên biến thái thì hẳn vẫn nghe hiểu được, lúc này hẳn tức đến mức suýt thì thổ huyết.

”Ả tiểu tiện nhân kia, Bản tôn giết chết ngươi!” Hắn bỏ qua Trầm Sát, bỏ nhào về phía Lâu Thất.

Cây kiếm của Trầm Sát chắn ngang trước mặt hắn, hắn mà còn nhức nhích thì thanh kiếm đó sẽ đập ngang vào mũi hắn. ”Vèo!” một tiếng, cây kiếm khê cong lên, lấy độ cong đó làm đòn bẩy bắn lại đập vào hắn, Trương Mệnh vận nội công để đỡ nhưng hắn hoàn toàn không ngờ rằng nội lực của Trầm Sát còn thâm hậu hơn cả hắn, đột phá được nội lực của hắn, ”bụp!” một tiếng, đập thẳng vào sống mũi của hắn, đám người Lâu Thất có thể nghe ra được tiếng xương mũi vỡ lìa.

Trương Mệnh tức khắc ôm lấy mũi, hắn không dám tin vào sự thật ngay trước mắt, hắn nhìn Trầm Sát nói: ”Ngươi, nội lực của ngươi sao có thể...” Tại sao có thể thâm hậu như vậy? Hắn mới mấy tuổi chứ? Nội lực của kẻ hai mươi mấy tuổi lại còn thâm hậu hơn cả hắn bốn mươi tuổi, tên tiểu tử này định chống lại thiên lý sao?

Hắn định chống lại ông trời sao!

Đến ngay cả Lâu Thất cũng hoàn toàn không ngờ tới, lúc trước rõ ràng chàng đã mất hết nội lực rồi...

Nhưng vào lúc này dĩ nhiên nàng không thể để lộ ra sự lo lắng, ngược lại nàng còn tức tốc vung nắm đấm lên: ”Một phát trúng luôn! Đập chết đồ phế vật đó!”

”Mẹ mày, nói ai là phế vật hả?” Trương Mệnh tức điên lên nhảy chồm chồm.

Hắn vốn dĩ thật tâm không phải tính cách bộp chộp cáu kỉnh như vậy, nhưng thật sự là trước giờ chưa từng có một ai dám ăn nói với hắn như Lâu Thất, ngay cả lúc hắn còn giả vờ là một thiếu niên mười mấy tuổi thì mọi người xung quanh đều rất chiều cố hắn bởi bình thường hắn luôn biểu lộ ra sự thông minh nhanh nhẹn. Lâu Thất lại khinh bỉ hắn tới mức này mặc dù nàng biết rõ rằng võ công của hắn vô cùng cao cường, quả thật nàng đúng là kẻ đầu tiên dám vô lễ như vậy!

”Ta nói phế vật bị gãy mũi đấy, sao nào?” Lâu Thất nhướn mày, ưỡn ngực thẳng lưng, vô cùng hống hách: ”Có bản lĩnh thì đến đánh ta xem nào! Tới đây tới đây, Trầm Sát, lần tới chàng đánh rụng luôn cái rang chó của hắn ra!”

Bộ dạng này của Lâu Thất đúng như kiểu chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng vậy, ý có người chống lưng nên chẳng biết kiêng nể ai, người ghét nàng sẽ hận tới mức ngứa răng chỉ muốn ăn tươi nuốt sống nàng, nhưng người thích nàng lại thấy cái điệu bộ ỷ thế hiếp người của nàng vô cùng đáng yêu.

Ví như Trầm Sát, nhìn thấy dáng vẻ tiểu nhân đắc chí của nàng, trái tim vốn lạnh lùng cứng nhắc cũng ngay lập tức trở nên mềm mỏng, sát khí vô tận kia vốn dĩ khó mà khống chế lúc này lại cảm thấy chẳng khó chút nào.

”Được, bản Đế Quân nghe nàng.” Chàng chuyển hướng sang Trương Mệnh, lạnh lùng nói: ”Đập rụng cái răng chó của hắn.”

Trương Mệnh nghiêng rằng, ”Hai tên tiểu bối chết tiệt, các ngươi nghĩ bản tôn là người mà các ngươi có thể nhục mạ được sao?” Hắn lập tức vận khí lên nội lực toàn thân, hai lòng bàn tay cùng lúc hiện ra hai sắc lửa đỏ, ngọn hoả diễm ấy dần dần to ra, chỉ trong tích tắc, hai lòng bàn tay hắn đã có một khối đỏ rực tựa như hoả thạch được nung lên, đến ngay cả bọn Lâu Thất đứng ở phía xa như vậy cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ đột ngột tăng cao.

Trong lòng Lâu Thất cảm thấy sốt sắng, Thanh Phong quyết của nàng cũng là thiêu cháy nội lực thành gió nhưng không làm được như Trương Mệnh, nội lực quả thực như biến thành nhiên liệu vậy, hắn lại có thể khiến cho hai lòng bàn tay ép ta lửa. Mà còn không chỉ là lửa mà hai lòng bàn tay hắn còn bốc khói nữa kìa!

Ngũ Tiểu Vũ sợ đến mức toàn thân run rẩy bầy, công phu lợi hại như vậy quả thật là hắn chưa bao giờ trông thấy, chưa bao giờ nghe thấy! Cảm giác vô cùng đáng sợ! Tuy hắn không ở gần đó nhưng cũng bị ép ới mức tim như nghẹt lại, thở không ra hơi, hắn không kìm nổi lùi về sau hai bước.

Nhưng đối mặt với một Trương Mệnh đáng gờm như vậy mà biểu cảm của Trầm Sát lại vô cùng khinh khỉnh, chàng liếc qua hắn một cái rồi bình thản nói: ”Nhục mạ người đó, người làm được gì?”

Phách lối, ngông cuồng.

Nhưng mà Lâu Thất thích!

Cây kiếm dài "keeng" một tiếng, bờ vai Trầm Sát rung lên, toàn thân chàng cũng toả ra sát khí đen đặc như thanh kiếm dài của mình vậy.

Đen và đỏ va vào nhau, hoả diệm và u hắc đan xen quện lại, đây chính là cuộc đối đầu giữa cái nóng hầm hập và cái lạnh tàn khốc.

Cuộc chiến này đánh tới mức long trời lở đất, đám người Lâu Thất cứ lùi mãi về phía sau để tránh xa chiến hoả. Nội lực của cả hai người đều vô cùng thâm hậu, nếu bị chưởng phong của Trương Mệnh quét qua, thì quả thực là không chết thì cũng chất xém một lớp thịt. Nội lực của kẻ này còn mạnh hơn cả Hách Liên Quyết ba phần, Lâu Thất liệu mạng có lẽ cũng còn đỡ được vài chiêu của Hách Liên Quyết, nhưng nếu lần này Trương Mệnh liệu mạng ra đòn với nàng thì nàng cảm thấy có lẽ bản thân mình không đỡ nổi hai chiêu của hắn.

Đầu tiên là Hách Liên Quyết, kể đến lại thêm một Trương Mệnh nữa, điều này khiến Lâu Thất mặc dù đã tiêu hoá được thạch tuỷ ngàn năm khiến nội lực của mình tăng vọt lên cũng khó tránh khỏi cảm giác bại trận. Có điều, tu luyện ở thế giới này vốn dĩ nhanh hơn ở thế giới hiện đại, tuy nàng có chút hụt hẫng như cũng chẳng hề nhụt chí tuyệt vọng, chỉ là có suy nghĩ sau này mình càng phải nỗ lực hơn nữa, không thể để bị nhiều người bỏ lại sau lưng như vậy được.

Động tác của hai người họ càng lúc càng nhanh, Trương Mệnh từng bước ra chiêu hiểm với Trầm Sát nhưng Trầm Sát lại không hề ra chiêu hiểm. Lâu Thất quan sát một lúc liền nhìn ra điều không ồ của chàng rồi, lúc trước chàng thích chém giết tàn bạo nhưng bây giờ đã không còn hung tàn tanh máu như vậy nữa, cây kiếm trong tay chàng hết lần này đến lần khác chém đối phương, có lúc thì cắt ra một miếng thịt, có lúc thì khoét vào người hắn một lỗ máu, còn có một nhát kiếm xọc thẳng vào mồm hắn, quả nhiên là đập vỡ một cái răng cầu hắn.

Chiêu hiểm của Trương Mệnh đều bị Trầm Sát né được nhưng hắn lại không tránh được thanh kiếm sát khí đó của Trầm Sát hoành hành trên thân xác hắn, người hắn lúc này máu me be bét, chẳng cách nào bì được với Trầm Sát.

Tuy Lâu Thất tạm thời thở phào nhẹ nhõm nhưng đột nhiên công lực của Trầm Sát tăng mạnh như vậy khiến nàng cảm thấy tháo thỏm không yên.

"Bùm!" một tiếng Trương Mệnh dùng hết sức bình sinh tung một chưởng về phía Lâu Thất, sắc mặt Trầm Sát trở nên sa sầm, ngay lập tức thân ảnh chàng loé lên phi tới đỡ chưởng cho nàng, nhưng chẳng ai ngờ được đó chỉ là chiêu đánh lạc hướng của hắn, chưởng này tung ra xong hắn liền tức khắc lùi về phía sau, trong chớp mắt đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của bọn họ.

Trầm Sát tức giận, chàng định đuổi theo nhưng Lâu Thất vội vã gọi chàng lại: "Đừng đuổi nữa."

Nàng bước về phía chàng, định xem mạch cho chàng thì Trầm Sát lại tránh né.

”Sao vậy?”

”Lúc này trên người bản Đế Quân không sạch sẽ.”

Lâu Thất nghe chàng nói câu này mắt nàng nheo nheo lại. Đây là lúc nào mà không cho nàng chạm vào chỉ bởi vì trên người không sạch sẽ cơ chứ?

Có vấn đề!

415. Chương 415

”Nếu bây giờ chàng không cho ta xem, từ nay về sau đừng chạm vào người ta, chàng mà chạm vào ta thì ta sẽ hét lên là sàm sỡ đấy nhé”.

Trầm Sát liếc nhìn nàng một cái, kích động nghiêng răng ken két.

Ban nãy chàng còn cảm thấy nàng rất đáng yêu, bây giờ rõ ràng lại khiến người ta ngứa răng chết đi được.

Cái gì mà chạm vào người nàng là sàm sỡ, nàng là Phi của chàng, kể cả chàng có động chạm người nàng thì cũng là điều hiển nhiên. Đến bây giờ chàng vẫn chưa thịt nàng đã là đặc cách khai ân cho nàng rồi đấy.

Nhìn từng mạch máu trong đồng tử của chàng như trực phun ra, trong lòng nàng càng cảm thấy có điều gì bất thường.

Lâu Thất đang định tra xét thì phía bên Lâm Thịnh Uy phát ra tiếng rên.

Lâu Thất cảm kích Lâm Thịnh Uy từng xả thân muốn cứu nàng, tuy nàng chẳng phải người tốt đẹp gì, những bất kì ai đối xử tốt với nàng, nàng đều ghi nhận.

”Chàng đợi chút, ta qua xem thương thế của Lâm Thịnh Uy thế nào”.

Dõi theo nàng đi tới bên Lâm Thịnh Uy, quỳ xuống cạnh hắn ta kiểm tra vết thương ở ngực, ánh mắt Trầm Sát lóe lên sát khí, nhưng lập tức kìm lại, quay người đi ra chỗ khác.

Không nhìn, không nhìn bọn họ chàng mới có thể kiềm chế, nếu như trước mặt nàng giết phẳng hai người này, e rằng nha đầu này sẽ làm loạn lên mất.

Nhưng sát ý chảy trong huyết mạch chàng cứ tuôn trào mãnh liệt, dữ dội, thúc giục. Hễ dừng việc giết người lại là chàng phải dùng toàn bộ sức mạnh của mình để kiềm chế sự kích động này.

”Lâm Thịnh Uy, người tỉnh rồi”

Lâm Thịnh Uy vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Lâu Thất, trái tim loạn nhịp, ”Đế Phi”, nhưng cơn đau từ vết thương lan tỏa khiến hắn lại ngã xuống. Lâu Thất lập tức đưa tay ra đỡ lấy hắn, lúc này trông giống như Lâm Thịnh Uy đang tựa vào vòng tay của nàng vậy.

Trầm Sát tuy rằng không muốn nhìn, nhưng vẫn không kìm được đưa ánh mắt liếc qua, đúng lúc nhìn thấy cảnh này, cơn thịnh nộ bốc lên dữ dội, lập tức quát lớn: ”Nàng buông tay ra ngay cho ta, nếu không bản Đế Quân băm nát hắn.”

Tiếng quát thịnh nộ như tiếng sấm, khiến 3 người bọn họ giật mình sợ hãi, tên tiểu binh sĩ Ngũ Tiểu Vũ nhất gan nhất bị dọa sợ đến nỗi ngồi phịch xuống dưới đất.

Lâu Thất lập tức buông Lâm Thịnh Uy ra, vỗ vỗ ngực, ném ánh mắt sắc lẹm nhìn qua: ”Chàng muốn dọa ta chết khiếp đấy à?”

Lại còn cãi lại?

Trầm Sát nheo nheo mắt, Lâu Thất thấy tình thế không ổn liền lấy một bình dược hoàn ra, nàng đưa cho Ngũ Tiểu Vũ: ”Cách một canh giờ cho hắn ăn một viên!”

Sau đó chạy về phía Trầm Sát.

Trầm Sát lại định lùi về phía sau thì Lâu Thất lập tức nói: ”Chàng mà còn lùi nữa thì ta sẽ ôm lấy Lâm Thịnh Uy.”

”Nàng dám!”

”Chàng thử xem ta có dám hay không?” Lâu Thất nhướn mày.

Nhìn bộ dạng khiêu khích của nàng, Trầm Sát cay cú trong lòng, chàng nghiêng răng, vung tay ra tóm lấy nàng vào lòng, cúi đầu cắn xuống bờ môi đỏ mọng như cánh hoa của nàng. Cái cắn này của chàng dùng lực khá mạnh nên đã để lại nguyên dấu răng trên môi nàng, xem chút bật máu.

”Aaa... đau!” Lâu Thất không chịu nổi vung tay đâm vào ngực chàng lại bị một cánh tay còn lại của chàng khoá chặt luôn cả hai cổ tay. Lúc này Lâu Thất có thể cảm nhận được lực khí của Trầm Sát khác hẳn so với bình thường, lúc trước khi chàng muốn khống chế nàng thì sẽ dùng sức mềm mỏng hơn, cổ không để nàng bị đau, nhưng bây giờ chàng lại vô cùng thô bạo, cổ tay mảnh dẻ của nàng bị chàng bóp chặt hẳn lên một vòng màu đỏ. Kể cả như vừa xong chàng cắn vào môi làm nàng bị đau như vậy cũng đã là cố gắng kiềm chế rồi, bởi nàng có thể cảm nhận được hơi thở của chàng có chút gấp rút, nóng phừng phừng phả vào mặt nàng khiến nàng hiểu rằng chàng sự khó chịu của chàng lúc này.

Lâu Thất liền dịu ngữ khí xuống, khẽ nói: "Chàng để ta xem được không? Chàng nên tin tưởng ở ta, nói không chừng ta có thể giải quyết được."

Đôi mắt đỏ máu của Trầm Sát chậm chậm nhìn nàng chăm chăm, lúc trước đám người bọn Ứng nhìn vào mắt chàng đều cảm thấy vô cùng sợ hãi nhưng nàng lại vô cùng trầm tĩnh. Trước giờ nàng vẫn luôn khác với mọi người như vậy, sao chàng có thể không tin nàng được chứ.

Vừa nãy chàng né tránh nàng là bởi chàng sợ, chàng sợ rằng nàng sẽ tự mình tuyên bố rằng tình hình hiện nay của chàng không có cách nào chữa trị nổi, chàng sẽ luôn phải đem theo con mắt đỏ máu này. Như vậy liệu có phải là yêu quái hay không? Hơn nữa chàng còn bị sát khí của cây kiếm xâm kích, dấu răng thanh kiếm lúc này đã vào bao những sự kích động của cơn cuồng sát khát máu vẫn vô cùng dữ dội, nó khiến chàng muốn giết người, giết!

Giết người chàng chẳng bận tâm, dù sao thì chàng vẫn luôn đi từ biển máu núi xác ra, gió tanh mưa máu gì đó cũng chẳng sá gì, nhưng nếu khiến nàng cảm thấy căm ghét bộ dạng hiện nay của chàng thì tuyệt đối chàng không thể chấp nhận nổi.

Chàng buông lỏng đôi tay.

Lâu Thất lập tức bắt lấy mạch của chàng, ngay sau đó nàng choáng váng ngẩng đầu lên nhìn chàng: "Lúc trước đã xảy ra chuyện gì?"

Nàng hoàn toàn không nhìn ra được điểm bất thường gì từ mạch tượng của chàng, chàng bây giờ rất ổn, chỗ nào cũng ổn, nội lực tràn trề nồng hậu, sức khỏe mạnh hơn gấp mấy lần, Độc Cổ cũng an phận thủ thường không hề xuất hiện càn quấy.

"Độc Cổ từng phát tác, ta phun ra máu, sau đó liền trở nên như này." Quá trình phức tạp nhưng Trầm Sát chỉ cần dùng hai câu không thể đơn giản hơn để giải thích. "Sát khí của thanh kiếm đó đột ngột lớn mạnh, bản Đế Quân... có chút không áp chế nổi."

Cũng may mà Lâu Thất thuộc dạng vô cùng thông minh, chỉ từ hai câu đơn giản của chàng cũng có thể mừng tượng suy đoán ra được đại khái lúc trước đã xảy ra chuyện gì, bởi Trương Mệnh còn nó hấn đem theo năm mươi cao thủ tới, lúc này toàn thân Trầm Sát đầy mùi máu tanh, nhất định lúc trước đã đại khai sát giới.

Nàng cũng nhìn ra được, nhưng vấn đề quan trọng nhất hiện nay chính là áp chế được cơn khát máu mà thanh kiếm kia đẩy lên.

"Ta có cách." Lâu Thất nghĩ một hồi, sắc mặt nàng lại không hề tốt bởi nàng không nghĩ rằng lúc này còn dùng cái thứ đó với Trầm Sát, nhưng bây giờ nàng chỉ có thể làm như vậy.

Quý thảo.

Bột Quỷ Thảo mà lúc trước tại Cửu Tiêu Điện nghiền ra từ cành Quỷ Thảo đó đến giờ cũng chẳng còn lại bao nhiêu. Nàng lấy ra một cái bình rỗng, đổ chút Quỷ Thảo đó vào rồi cho thêm mấy viên dược hoàn mà lúc trước mình điều chế, nàng trộn lại với nhau rồi đưa vào lửa, nàng đưa cái bình đó lên trên lửa đốt lên một lúc.

Rất nhanh sau đó liền bốc lên một mùi vị tanh hôi.

”Mùi vị chắc chắn là không ổn đâu, uống đi.” Nàng dập lửa, lấy ra một miếng vải lót vào tay để lấy cái bình đó ra, nàng đưa cho chàng: ”Chàng phải uống lúc nóng.”

Kiểm có sát khí, là hệ hắc ám, Quỷ Thảo lại chính là để vương trong hệ hắc ám, âm u lạnh lẽo vô biên, lạnh buốt đóng băng lại sát khí đó.

Trầm Sát nhận lấy, chẳng chút do dự chần chừ, chàng uống một ngụm hết luôn.

Vừa cay vừa tanh hôi, đó nào chỉ là mùi vị không ổn, căn bản là khiến người ta buồn nôn chết đi được.

Nhưng chàng còn không hề nhăn mặt lại. Bởi uống lúc còn đang nóng nên có một luồng nhiệt khí trong tích tắc tuồn từ cổ họng chàng tới tận dạ dày, lồng ngực bắt đầu trở nên ấm áp, rất nhanh, cai sát khí tàn bạo mà chàng luôn khổ sở áp chế đã bị đẩy lùi, còn con ngươi màu máu của chàng cũng dần dần chuyển từ màu đỏ máu khô phục về lại màu đen sâu thẳm vô biên vốn có của chàng.

Lúc này Lâu Thất mới khẽ thở phào, nàng vô thức nắm lấy tay chàng bắt mạch nhưng mảy lại đột ngột biến sắc.

”Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Nội lực thâm hậu của chàng rõ ràng vẫn còn nhưng mạch tượng lại thể hiện thân xác chàng lúc này vô cùng thâm hụt, tựa như một cái xác rỗng, bất cứ lúc nào cũng có thể gục xuống!

Lúc này vẫn còn bình thường!

Nếu là người khác nói không chừng còn cho rằng lúc này thuốc mà nàng đưa cho chàng không tốt, có vấn đề gì đó, nhưng Trầm Sát lại trầm mặc, bình thần nói: ”Vốn dĩ nội lực của bản Đế Quân bỗng nhiên tăng mạnh cũng có chút kỳ quái.”

Nội lực đó có thể nói là không phải của chàng, hoặc giả là với sức khỏe hiện nay của chàng thì không thể chứa nạp nội lực thâm hậu như vậy, vì vậy mà mới có cảm giác toàn thân chàng bị rút rỗng.

”Nhưng nội lực này vốn cũng không phải là người khác cho chàng, nó ở chính trong thân xác của chàng, ta cảm giác đây vốn dĩ là nội lực của chàng, chỉ là lúc trước có lẽ vì một nguyên nhân gì đó mà nó bị áp chế lại,

ngệm máu mà chàng phun ra đã giải phóng nó ra ngoài.” Lâu Thất chau mày, ”Bây giờ quan trọng nhất là phải nhanh chóng chữa trị nội thương cho chàng, sau đó giải Độc Cổ, nếu không thời gian quá dài thì thân xác của chàng căn bản là không thể chịu đựng nổi nội lực thâm hậu như vậy.”

Nội thương của chàng chưa khỏi nên bây giờ mới thấy ra được thân xác bị rút rỗng lợi hại như vậy.

Độc Cổ của chàng không thể kéo dài thời gian như vậy được nữa, phải nhanh chóng giải.

Con thủ nhỏ lúc này nàng nhất định phải bắt được.

Lúc này Lâu Thất mới có tâm trạng quan sát nơi mà bọn họ đang đứng lúc này, nàng vừa nhìn lập tức cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Nàng vốn tưởng rằng nơi đây có lẽ là một nơi kín đáo nhưng lại chẳng ngờ rằng đây vốn dĩ chính là một sơn mạch! Cỏ xanh mơn mơn, trăm hoa đua sắc, gió mát trong lành, bướm bướm dập dìu bay lượn. Không ngờ nơi đây lại có một cảnh sắc diễm lệ đến nhường này.

Còn ánh sáng xanh vàng mà lúc trước bọn họ trông thấy lại đang phát ra ở một sơn cốc phía xa đằng trước.

”Nhanh, chúng ta nhanh đi thôi, Trương Mệnh nhất định đã tới đó tìm bảo vật rồi.”

Câu nói sột sắng của Lâu Thất còn chưa dứt lời thì đã có hai thân ảnh vội vàng lao tới.

”Cô nương”

”Lâu cô nương”.

Là Trần Thập, lại còn có cả Vân Phong xuất hiện.

Về việc hai người này tại sao lại đi cùng nhau, Lâu Thất kì thực không muốn tra hỏi, Trần Thập xuất hiện cũng tốt, ít nhiều có thể giúp đỡ.

Vân Phong có lẽ cảm thấy vui mừng vì Trầm Sát lúc này đã bình tĩnh trở lại, nếu không người bị Trầm Sát giết đầu tiên sẽ là hắn.

Tuy lúc này Trầm Sát không lập tức rút kiếm ra, nhưng chàng vẫn đưa mắt liếc nhìn Vân Phong và nói: ”Người là Triệu Vân hay là Vân Phong”

”Đế Quân nói vậy là có ý gì” Vân Phong nhìn thẳng Trầm Sát, không hề chột dạ.

Lâu Thất ngây người một lúc

Triệu Vân, thiếu đông gia của Thịnh Dực Hành

Trong khi Lâu Thất vẫn đang ngây người, Trầm Sát vung năm ngón tay thành móng vuốt nhắm đến mặt của Vân Phong. Lâu Thất thấy chiêu này của Trầm Sát hạ thủ không chút lưu tình, nếu như khuôn mặt của Vân Phong bị chàng đánh trúng, dung mạo anh tuấn kia e sẽ chẳng còn. Cho nên, nàng lập tức bỏ nhào ra ôm lấy Vân Phong, muốn ngăn lại đòn đánh này của Trầm Sát.

”Nàng bảo vệ hắn?” Ngữ khí của Trầm sát gần xuống nhanh như có thể đập chết người.

”Tại sao đột nhiên chàng lại ra tay?”

Trầm Sát mím chặt môi, chỉ nhìn nàng, thu tay lại, bước đi.

Lâu Thất chẳng biết phải nói gì, tư nhiên lại hực hặc như vậy, giải thích một câu thì chết ai cơ chứ. Nàng nhìn Vân Phong, Vân Phong nhìn nàng cười ầm ập, ” Chắc Trầm Sát có chút hiểu nhầm với tại hạ”.

Nói xong, hắn nhìn hướng theo những tia sáng màu vàng xanh hắt ra từ bên trong sơn cốc phía trước. ” Bên trong đó ắt hẳn có bảo vật quý giá”

”Người biết ánh sáng đó là thứ gì sao? ” Lâu Thất hiểu kì. Nàng chẳng biết gì về nơi này và ánh sáng kì lạ kia, nếu như có người biết rõ mà kể cho nghe chẳng phải quá tốt sao.

Nhưng nàng nhanh chóng cảm nhận được ánh mắt khiến người khác khiếp sợ của ai đó, quay đầu lại liền bắt gặp ngay khuôn mặt với biểu cảm vô cùng tức giận của Trầm Sát.

Đồ đáng ghét, lại dám trêu đùa chim chuột với tên mặt hoa da phấn đó.

Trần Thập quan sát tình hình có vẻ không ổn lắm, hắn đi thẳng tới phía Lâm Thịnh Uy dìu hắn dậy.

Đang định nói, đột nhiên nghe thấy một tràng âm thanh leng keng như tiếng vàng bạc châu báu rơi trên đĩa.

416. Chương 416

”Đây là âm thanh gì?”

Âm thanh đó mặc dù khá rõ nhưng không gần lắm. Mọi người nghe thấy âm thanh này đều cố gắng lắng nghe xem nó tới từ đâu.

Nghe âm thanh đoán vị trí là một sở trường của Lâu Thất. Rất nhanh cô đã nhìn ra một sườn dốc gần đó. Sườn dốc này rất hẹp, nhìn vào trông giống như một tấm bình phong, vì thế không ngăn được âm thanh. Hơn nữa âm thanh có rất chói, nên có thể truyền đi khá xa. Mặc dù không nhìn rõ nhưng có thể nghe rất rõ.

Muốn tới đó phải đi qua một khoảng trống khá lớn nên không thể chủ quan, vì thế đến ngay cả Trầm Sát cũng phải nén lại sát khí trong mình, nói với Lâu Thất, "Tới cạnh bồn Đế Quân."

"Sao như gọi chó vậy?" Lâu Thất lẩm bẩm trong miệng dù vẫn phải đi tới. Vân Phong nhìn thấy cô đi tới gần Trầm Sát, đứng gần hần rồi đưa tay lên cầm. Đường như cô ấy định nói điều gì đó.

Lâu Thất trước đây trước mặt anh ta là hình ảnh một cô gái hết sức lợi hại, chưa bao giờ thấy cô yếu kiêu như thế này. Xem ra quả thật Trầm Sát đã chiếm được trái tim cô ấy. Nếu cô ấy thực sự là người mà họ vẫn luôn tìm vậy thì hần làm gì có cách nào chiếm được cô ấy từ tay Trầm Sát cơ chứ.

Lúc này, sắc mặt của hần có chút khác thường, nụ cười vốn rạng rỡ trên khuôn mặt hần lúc này có gì đó mang chút tà ý. Nếu có người nhìn thấy sẽ thấy hơi quái dị.

Hần cất tiếng nói khẽ: "Chiếm trái tim người khác chẳng phải là chuyện ngu ngốc nhất hay sao? Đàn bà mà, chỉ cần tốt với cô ta là được, gạo nấu thành cơm rồi chẳng lẽ còn sợ cô ta không đi theo. Chẳng lẽ người không nhìn ra Lâu Thất bây giờ vẫn là trinh nữ hay sao? Nếu người chiếm được rồi ngủ với cô ta, chẳng phải cô ta sẽ đặt người ở vị trí cao hơn Trầm Sát hay sao?"

Nói xong, biểu cảm của hần lại thay đổi, "Người nghĩ ta cũng ghê tởm như người ư?"

Lâu Thất lúc này đột nhiên cảm thấy có gì đó khác lạ nên nhìn sang, ánh mắt cô có chút nghi hoặc.

Vân Phong nắm chặt bàn tay, rồi cười với cô ta.

"Lại còn dám nhìn hần ta ư? Nàng muốn bồn Đế Quân giết hần hay sao?" Giọng Trầm Sát vang lên khiến Lâu Thất không nhìn sang nữa.

Cô lờm nói: "Đế Quân đại đại, chàng đừng có lúc nào cũng gọi người ta là tiểu tử được không? Cảm giác cứ như là ta đang nuôi một tên tiểu tử cho riêng mình vậy"

"Nàng dám không?" Giọng của Trầm Sát nặng nề hơn, lạnh lùng tới mức đóng băng người khác được

"Cái gì gọi là dám với không dám. Ta vốn đã không có suy nghĩ này."

Trầm Sát ôm chặt lấy eo của cô, nghiêng răng nói, "Tâm tư của nàng luôn phải nghĩ về bồn Đế Quân này, không cho phép chú ý tới kẻ khác."

"Thật là bá đạo." Lâu Thất bám vào cánh tay hắn, quay đầu nói với Trần Thập: "Đem theo Lâm Thịnh Uy đi."

Âm thanh quái lạ kia vẫn vang lên, chẳng lẽ chúng lại dám không đi.

Trần Thập và Ngũ Tiểu Ninh cùng dìu Lâm Thịnh Uy đi vào chỗ sườn núi. Càng tới gần, một mùi hương kỳ lạ càng nồng hơn. Chúng hít một hơi dài, nhưng ngay sau đó Ngũ Tiểu Ninh, người có võ công kém nhất cảm thấy không ổn. Một tay hắn dìu Ngũ Tiểu Ninh, một tay ấn chặt lên trán: "Mùi này có độc, rất đau đầu."

Những người khác không có cảm giác này. Thế nhưng nghe hắn nói vậy liền dừng lại. Trần Thập nói với Lâu Thất, "Trên người cô nương có thuốc giải độc không?"

"Có, thế nhưng" Lâu Thất chợt nhớ, trước đó cô từng đưa thuốc giải độc cho họ, lẽ ra vẫn chưa hết tác dụng mới phải. Bên ngoài có khí độc, đi qua khoảng không là sẽ hết. Vì thế mặc dù Lâm Thịnh Uy bị thương bên ngoài, nhưng cũng không cần lo lắng chất độc tấn công. Thế nhưng thuốc giải độc mà cô đưa, không những có thể giải độc đã trúng trước đó, mà đúng ra có thể giải rất nhiều loại độc mới đúng. Sao bây giờ lại có thể bị trúng độc cơ chứ?

Khi cô chưa kịp hiểu ra, thì ánh mắt của Ngũ Tiểu Ninh đã lơ đãng nhìn sang Lâm Thịnh Uy, đưa tay lên sờ mặt của hắn, lộ ra một biểu cảm hạnh phúc hoặc là xấu hổ, giọng điệu nhẹ nhàng, "Tiểu Liên, nàng đợi ta. Tiểu Vũ ca ca của nàng nhất định sẽ tìm nàng. Tiểu Liên, Tiểu Vũ này sẽ làm lên cơ đồ, không để cha mẹ nàng coi thường đâu"

Lâm Thịnh Uy nổi da gà, lập tức hất tay hắn ra rồi lùi lại phía sau, "Cái tên Ngũ Tiểu Ninh chiết tiết này làm cái trò gì vậy?"

Chẳng phải là trúng độc sao?

Đây là trung thuốc kích thích mới đúng

Buồn nôn quá!

"Tiểu Liên, nàng đừng đi, nàng giận ta phải không?" Ánh mắt của Ngũ Tiểu Ninh quay sang Trần Thập. Trần Thập giật mình, nhìn Lâu Thất với ánh mắt cầu cứu.

Cô nương, mau cứu mạng

Hắn nhận thấy Ngũ Tiểu Ninh đã bị trúng mê hồn, thế nhưng hắn không muốn bị một người thiếu niên gọi mình là Tiểu Liên.

Lâu Thất chau mày, lấy ra một lọ thuốc bên mình đưa cho Trần Thập, "Một người 1 viên."

Trần Thập đổ thuốc ra, đưa cho Lâm Thịnh Uy một viên trước, sau đó tự mình uống một viên. Quay sang Vân Phong, Vân Phong lắc đầu, "Tại hạ không cần, đa tạ!"

Trần Thập lập tức quay sang Ngũ Tiểu Ninh, khuôn mặt của Ngũ Tiểu Ninh lúc này rõ đáng thương. Thế nhưng hắn ta là đàn ông, nên Trần Thập mạnh tay giữ đầu hắn, nhét viên thuốc vào miệng cho hắn.

Như mọi lần, mọi người đều rất tin tưởng vào thuốc của Lâu Thất, nên đợi chờ hắn tỉnh lại. Thế nhưng khi hắn chưa kịp tỉnh lại thì lại nghe thấy Lâm Thịnh Uy đột nhiên kêu lên: "Cha, sao cha không tin Đế Quân của Phá Vực vô cùng lợi hại. Ông ta nhất định sẽ có thể thống nhất Phá Vực. Tới lúc đó, con sẽ lập chiến công, đón cha mẹ tới kinh thành hưởng thụ. Cha, mẹ cứ yên tâm."

Trần Thập choáng váng. Bởi vì Trần Thập ở ngay cạnh đó, nên Lâm Thịnh Uy đã quỳ xuống, coi mình là cha hắn.

Trời ạ, mau cứu cái mạng này giùm.

Vân Phong thì sững người, nói với Lâu Thất: "Lâu cô nương có thấy họ không giống như bị trúng độc không?"

Lâu Thất gật đầu, sắc mặt có vẻ khó hiểu, chẳng ngờ thuốc giải độc của cô lại không có chút hiệu quả nào, đúng là khiến cô trở thành trò cười.

"Chúng bị rơi vào ảo ảnh rồi." Cô tới gần Lâm Thịnh Uy, thế nhưng Trầm Sát đã giữ lấy tay cô. Lúc đó, Lâu Thất quả thật giật mình, bởi vì cô sợ đến Trầm Sát cũng rơi vào ảo ảnh. Ảo ảnh của kẻ khác có thể chẳng vấn đề gì. Thế nhưng với kẻ luôn giết giết và giết này thì nếu ảo ảnh hiện ra là kẻ thù của hắn, ví dụ nhưng một thành chủ nào đó trước đây của Phá Vực, thì chắc chắn hắn sẽ ra tay đồ sát. Bây giờ chẳng có ai là đối thủ của hắn ở đây, cho tất cả mọi người cộng lại cũng không phải.

Trầm Sát bây giờ đã có nội công vô cùng thâm hậu

"Nàng lo lắng sao?" Trầm Sát cảm nhận được Lâu Thất đang lo lắng: "Bổn Đế Quân chẳng lẽ không làm được gì sao?"

"Vậy chàng kéo ta làm gì?" Cô muốn đi kiểm tra xem Lâm Thịnh Uy và Ngũ Tiểu Ninh xảy ra chuyện gì.

Trầm Sát nhìn sang Vân Phong, lạnh lùng nói: "Người tới đó xem"

Vân Phong rất muốn nói một câu, tại hạ dựa vào đâu mà phải nghe lời người.

Thế nhưng nhìn ánh mắt của Lâu Thất, hần gật đầu: "Vâng, để tại hạ xem sao"

Hần tới chỗ Lâm Thịnh Uy, điểm vào vài huyệt lớn của hắn rồi xoay người điểm vào huyệt của Ngũ Tiểu Ninh.

Lâu Thất nhìn ra hần chuẩn bị làm gì nên cảm thấy đỡ lo hơn.

Lúc đó Lâu Thất mới nhận ra âm thanh kia vẫn tiếp tục vang lên. Thế nhưng âm thanh này cũng nhanh hơn rất nhiều. Cô nhú mày bước về phía trước vài bước, nhìn qua sườn núi. Phía trước là một cảnh tượng khiến cô không thể tin nổi.

Bây giờ dù mùa hạ chưa qua, thế nhưng vùng núi này nhiệt độ khá thấp. Qua khoảng không đó, cô thấy nhiệt độ giảm đi tới vài độ. Thế nhưng điều đáng kinh ngạc hơn, đó là một hồ nước đóng băng.

Trầm Sát đã bước tới bên cạnh cô, nhìn thấy cảnh này: "Hồ đóng băng sao?"

Bên cạnh hồ băng có 4 cây lớn mà họ chưa bao giờ gặp, những cây này đều ngã nghiêng, cúi xuống mặt hồ. Trên cây có nhiều quả màu tuyết tròn to cỡ như quả anh đào. Những quả này đang rơi lả tả trên mặt hồ băng, âm thanh rất giòn.

"Hóa ra là âm thanh của những quả này" Lâu Thất cảm thấy khó tin. Dù những quả này rất cứng cũng không thể phát ra những âm thanh như vậy chứ.

Thế nhưng đó là sự thực.

"Những tiếng tinh-tinh, tang-tang rất dễ nghe, giống như âm thanh của chiếc hộp nhạc mà lão đạo sỹ thói mua cho cô lúc còn nhỏ. " Lâu Thất đột nhiên bình tĩnh, ngạc nhiên kêu lên: "Không phải khí độc, đó là những âm thanh này có tác dụng tạo ảo giác."

Họ cứ nghĩ rằng đó là khí độc, nên không phải là thuốc giải độc không có tác dụng

"A" Đẳng sau có một giọng vang lên.

Lâu Thất quay đầu lại, nhìn thấy Vân Phong hai tay ôm đầu, lùi lại vài bước. Trần Thập đang giữ Lâm Thịnh Uy và Ngũ Tiểu Ninh, nhìn sang với ánh mắt cảnh giác.

Trên mặt Vân Phong, các biểu cảm khác nhau lần lượt xuất hiện, có lúc dịu dàng, có lúc tà ác, có lúc phẫn nộ, có lúc lạnh lùng.

Mặc dù biểu cảm thay đổi liên tục thế nhưng ánh mắt của hắn chỉ có hai biểu cảm, khiến Lâu Thất có

cảm giác quen thuộc

”cô nương, Vân Công tử có phải trùng tà rồi không?”Trần Thập sững người.

Hình ảnh này giống như hắn ta trùng tà.

Trầm Sát hừ một tiếng: ”Xấu lại còn lảm chuyện, giết cho xong việc”

417. Chương 417

”Đây không phải là trùng tà, mà là nhân cách phân liệt”

Lâu Thất nói với Trầm Sát: ”Hãy giúp Trần Thập đưa họ đi, nhân cách còn lại của Vân Phong e rằng không tốt đẹp.”

Trong thời hiện đại cô từng gặp người như vậy. Nhân cách phân liệt rất nguy hiểm. Người có hai nhân cách có một sự biến đổi về tinh thần rất mạnh mẽ. Có thể đó là do trở ngại tâm lý. Thế nhưng đó chỉ là giải thích về y học. Trước đây cô từng gặp một người, hai nhân cách trái ngược nhau, hoàn toàn không nhận ra sự tồn tại của người khác. Hai nhân cách này như hai tờ giấy trái ngược, họ mua hai ngôi nhà, sống hai cuộc sống. Một người lấy vợ hiền, bản thân là giảng viên đại học, phu thê ân ái. Thế nhưng khi nhân cách kia xuất hiện thì người đó sẽ tới nhà khác. Nhân cách này lại một kẻ lãng tử thích chơi bời, không chỉ làm tổn thương bao nhiêu cô gái, mà còn làm rất nhiều chuyện xấu.

Cho tới một ngày lãng tử đó giết người, khi cảnh sát điều tra tới ngôi trường thì tất cả mọi người đều kinh ngạc, người vợ dịu dàng của ông thì không dám tin chồng mình lừa gạt bao nhiêu người, lại còn nghiện ngập, giết người. Hoàn toàn khác với hình ảnh người chồng dịu dàng, nho nhã của mình.

Khi biết được chồng mình có hai nhân cách, cô ta suýt nữa phát điên/

Lâu Thất biết chuyện này, vì khi đó cô đang tiếp nhận một nhiệm vụ, chính là tìm kiếm đoạn băng ghi âm mà người đàn ông này đã ghi trộm lại. Ở nhà của hắn không tìm thấy, sau này cô luôn đi theo hắn, mới phát hiện hắn có một nhà khác, nên tìm thấy ở đó.

Không lâu sau thì hắn xảy ra chuyện.

Bây giờ cô bảo Trầm Sát lôi Lâm Thịnh Uy đi, cách xa Vân Phong một đoạn vì không thể biết được khi tỉnh lại sẽ là nhân cách nào của Vân Phong, sẽ là tính cách như thế nào. Thế nhưng nhìn biểu cảm đang thay đổi, cô có dự cảm không tốt.

Trầm Sát nắm chặt tay, hút Lâm Thịnh Uy về phía mình. Trần Thập cũng đưa Ngũ Tiểu Ninh tới cạnh họ

”Người đừng xuất hiện!”

Giọng của Vân Phong run rẩy như vỡ vụn ra

”Ha ha, người gần đây đã ra ngoài đủ lâu rồi, bây giờ đến lượt ta”

”Đừng có nằm mơ, trước đây người cũng từng phạm sai lầm”

Đám người Lâu Thất nhìn nhau, cảm thấy chuyện này thật kỳ lạ. Giống như hắn đang tự diễn kịch vậy. Thế nhưng Trầm Sát không kìm được sát khí của mình: ”Trước đây hắn cũng từng nhúng tay vào”

Hắn muốn giết Vân Phong, thế nhưng nhìn bộ dạng này hắn lại không đành.

Lâu Thất thở dài, ông anh cho chút thể diện đi chứ, đừng lúc nào cũng đòi giết người ta như thế. Dù gì thì cô ta cũng nợ tình Vân Phong. Hơn nữa cô cũng có chút tò mò, xem nhân cách thứ hai của Vân Phong là ai.

Có thể do âm thanh của những quả này có tác dụng quá lớn, mới khiến nhân cách thứ hai của Vân Phong lộ ra.

Lúc này ánh mắt Trần Thập cũng bắt đầu mê man. Đúng lúc đó Lâu Thất nhận ra, thấy tình hình không ổn liền điểm huyết của hắn.

Ở phía kia Vân Phong đã bình tĩnh trở lại, cúi đầu rồi dần dần ngẩng đầu dậy, nhìn Lâu Thất.

”Thất công tử, lâu rồi không gặp.”

Hắn gọi Thất công tử.

Lâu Thất nghe giọng này đột nhiên kêu lên: ”Triệu Thiếu Đông Gia?”

Thành Lạc Dương, Thịnh Dục Hành, Triệu Thiếu Đông Gia, Triệu Vân.

Chẳng trách hắn đeo mặt nạ, chẳng trách khi đó cô ta cũng cảm thấy có chút quen quen, chẳng trách hắn cũng không coi cô là người lạ. Hóa gia hắn và Vân Phong là cùng 1 người. Hơn nữa, Vân Phong có hai tính cách, biết rõ sự tồn tại của nhau.

Chỉ là Vân Phong đang bị khống chế, còn Triệu Vân xuất hiện. Lúc đó cô bỗng không biết đó là chuyện tốt hay không tốt.

”Thất công tử cứ gọi ta là Triệu Vân.” Triệu Vân nhếch miệng, rồi nhìn sang Trầm Sát, nói với vẻ thành ý:

”Đế Quân, Triệu Vân trước đây từng đắc tội, hy vọng Đế Quân đại lượng, xin hãy tha cho Triệu Vân này.”

Lâu Thất thở dài một tiếng, Triệu Vân xem ra biết điều hơn Vân Phong nhiều.

Cô đang định nói thì Triệu Vân đột nhiên kêu lên: Thôi chết rồi, Thất công tử cũng là người hiểu về dược liệu, sao có thể lãng phí những Tuyết Châu quả kia cơ chứ?

Vừa nói hần vừa lao về phía trước, đưa tay cởi bỏ áo ngoài, lướt trên mặt băng, ôm aaos định đỡ những quả kia.

Thế nhưng Lâu Thất nhìn và thấy bốn cây kia sum xuê, quả nhiều vô số, lúc đó đột nhiên rụng sạch, trên cây chẳng còn bao nhiêu.

Điều kỳ lạ hơn là, những quả trên mặt băng đột nhiên biến mất hết

Như thế chúng đã tự ra như băng đá vậy.

Trầm Sát hỏi: ”Là thứ có tác dụng tốt phải không?”

”Có lẽ đúng.” Lâu Thất quả thật không biết đó là cái gì. Thế nhưng nhìn phản ứng của Triệu Vân, cô lập tức khẳng định: ”Đúng!”

Trầm Sát hừ một tiếng:”Đồ tốt sao có thể để cho tên tiểu tử đo lấy hết” Nói xong hần lao vút về phía những cái cây kia. Triệu Vân lúc đó đã đỡ hết quả rụng, sau đó lao lên cây hái những quả còn lại. Trầm Sát lập tức ấn chuông vào bụng hần, khiến hần ngã xuống

Hần lảo bầm một cầu, rồi bay nhẹ nhàng lên cây. Khua tay một đường, tất cả những quả còn lại rơi vào tay hần. Sau đó hần quay lại chỗ Lâu Thất.

Chân lý mà hần luôn mang theo, đó là, chỉ cần là những thứ tốt thì đều phải dành cho Lâu Thất.

Lâu Thất không nhin nổi cười. Triệu Vân không biết có phải là ngã rất đau hay không mà nằm đó không chịu dậy, giọng tiếc nuối: ”Tuyết Châu quả, nhiều Tuyết Châu quả như thế. Bên ngoài tìm mà không có, thế nhưng lại rụng lãng phí ở đây. Thất công tử từng hái được Thiên Cơ Thảo, lẽ nào không nhận ra Tuyết Châu quả?”

Lâu Thất hỏi ngược lại: ”Tuyết Châu quả có tác dụng gì?”

”Nếu chỉ nói về dược hiệu thì e rằng quá coi thường Tuyết Châu quả. Tuyết Châu quả này ngâm thành rượu, chỉ cần 1 ly nhỏ cũng có thể kéo dài tuổi thọ thêm 3 năm. Những quả trong tay công tử kia ít nhất có

thêm ngâm thành 7-8 ly. Nếu một mình công tử uống thì chắc chắn sẽ sống thêm được hơn hai chục năm.”

Không chỉ Lâu Thất, mà đến cả Trần Sát cũng ngạc nhiên.

Lâu Thất cảm thấy Triệu Vân không hề nói dối. Trong đầu cô lập tức cảm thấy tiếc nuối.

”Con mẹ ngươi, sao không nói sớm.”

Lúc trước còn cả đồng, quả sai trĩu, rơi tinh-tang trên mặt hồ. Không có vạn quả thì cũng tới nghìn quả. Nếu mà thu được chỗ đó rồi đi ngâm thành rượu thì không biết tuổi thọ sẽ kéo dài đến đâu.

Triệu Vân cười gượng, ”Nếu không phải cái tên ngốc Vân Phong không qua đây, thì tôi đâu cần mất thời gian thế này? Tên ngốc đó cũng không biết gì về Tuyết Châu quả.”

Lâu Thất cũng nhận thấy trong lời nói của hắn có sự tiếc nuối.

Thôi đi vậy, đó là ý trời.

Tuyết Châu Quả đã rụng hết, những âm thanh biến mất. Trần Thập cũng tỉnh lại trước. Lâu Thất giải huyết cho chúng.

Triệu Vân đang định bò dậy, phía dưới đột nhiên phát ra một âm thanh đáng sợ. Mặt băng phía dưới hắn đang nứt ra dần trông như hình mạng nhện, rồi sau đó lan sang hai bên.

”Dưới băng có thứ gì đó” Hắn kêu lên mà không hề lưỡng lự, lập tức nhảy lên.

Thứ đó nhìn trông giống như con cá trê vàng, có hai sợi râu khá dài trên đầu. Cơ thể nó uyển chuyển như một con rắn, lại còn có 4 chân, thân dài khoảng hai mét. Trên thân có những vẩy màu bạc, nhìn khá kỳ dị.

”Đây là cái gì?”

Lâu Thất vừa giải huyết cho những người còn lại, vừa rút cây roi Thí Hồn ra. Mặc dù không biết là gì nhưng cô cảm thấy nó không hề dễ đối phó. Triệu Vân đã vút lên không trung, rồi quay xuống, ẩn chường xuống con vật này

”Uỳnh!”

Con vật này đột nhiên phát ra tiếng động như sư tử rống, miệng mở hết cơ, nhìn như muốn nuốt chửng Triệu Vân.

"Súc sinh, người chết đi" Triệu Vân hét lên một tiếng, lao xuống cạnh nó sau đó lùi vài bước, dường như không chịu nổi cơn buồn nôn.

"Triệu Vân, người định làm gì vậy?" Lâu Thất hỏi

"Đi thôi, để cho hắn đối phó với cái này" Trầm Sát kéo tay cô định bỏ đi. Triệu Vân nhìn thấy nhếch mép cười, lấy một thứ gì đó trên người hắn rồi ném về phía Trầm Sát. Thứ đó lăn trên mặt băng, rồi phát ra một thứ mùi khác ngạt.

Lâu Thất ngửi thấy đầu tiên, chau mày, rồi đột nhiên kêu lên: "Triệu Vân, cái con mẹ nhà người" rồi kéo Trầm Sát bay sang chỗ khác

Một bóng màu bạc lướt qua bên cạnh họ

Đó chính là thứ ấy.

Con quái vật kia lúc đầu chỉ định tấn công Triệu Vân vì đã xâm phạm lãnh địa của nó. Thế nhưng Triệu Vân đã ném thứ thuốc thu hút động vật về phía Lâu Thất, cho nên nó đã thu hút con quái vật này.

Triệu Vân lập tức phi thân biến mất. Dù hắn từng bị thương, thế nhưng vết thương ấy hắn rất nhanh đã trị khỏi.

Trầm Sát đẩy cô sang một bên, rút thanh trường kiếm chém vào con quái vật

Với nội lực bây giờ của hắn nếu chém trúng thì hắn con vật đó sẽ đứt đầu.

Thế nhưng không ngờ, nhát chém của Trầm Sát lần này lại trượt.

Đúng lúc hắn chém xuống thì con vật kia biến mất, giống như biến mất vào không trung ngay trước mắt họ.

Cảnh tượng quái dị này khiến Trầm Sát đột nhiên thấy kinh ngạc.

418. Chương 418

"Nó ở trên đầu người!"

Lâu Thất hét lên một câu, Trầm Sát vung đao chém xuống đầu, sát khí đằng đằng.

"Uỳnh!"

Con quái vật đó lại gầm lên, âm thanh vô cùng ghê rợn. Thời gian như dừng lại trong phút chốc.

”Người chết đi!” Trầm Sát điên cuồng tấn công, thanh kiếm cắm chặt vào người con quái vật, kéo thành một đường dài và sâu.

Lâu Thất chưa kịp mừng thì đã thấy một cảnh tượng kỳ dị: ”Tại sao không có máu” Một vết thương sâu như thế này, tại sao lại không có tới một giọt máu nào? Điều này không hề bình thường.

Trầm Sát nhìn vào vết thương trên người nó, chỉ thấy đầu nó quay lại, thân hình run rẩy, xì xì lên vài tiếng. Những mảng thịt bên trong vết thương đó đang liên lại nhanh chóng. Vết thương từ sâu chuyển thành nông, từ nông chuyển thành mờ rồi biến mất hoàn toàn.

”Chết tiệt, mẹ nó chứ, thế này cũng làm được sao?” Lâu Thất không nhịn được chửi thề mấy câu. Vết thương chẳng có giọt máu nào đã lành, thế mà lại còn biến mất trong nháy mắt. Chẳng lẽ nó là thứ không thể giết nổi.

Đến ngay cả người võ công cao cường như Trầm Sát mà chẳng làm gì nổi nó, thì cô sao có thể làm gì. Quả này mệt đây!

”Bổn Đế Quân không tin!” Trầm Sát hét lên, vận khí vào thanh kiếm. Thanh kiếm sáng loáng, như một con rồng mãnh liệt, lao vào tấn công con quái thú,

Phập một tiếng, con rồng đó cắm chặt vào lưng con quái vật, sâu hàng chục cm, suýt chút nữa cắt đôi nó ra

”Ừng Ừng!”

Con quái vật đau đớn, điên cuồng vùng vẫy.

Lâu Thất lập tức quát cây roi rồi hét lên: ”Không chết, không bị thương cũng không sao, bổn cô nương sẽ trói người lại!”

Vết thương sâu kia lại từ từ liền lại. Lâu Thất cắn răng, biết rằng mình đã lỡ mất thời cơ, rồi lập tức vút thẳng cây roi, cuốn vào con quái vật

Con quái vật vùng vẫy với sức mạnh kinh hoàng, gầm thét dữ dội. Đám cười Trần Thập bị tiếng thét của nó thổi bay ra một quãng, ngã xuống mặt băng. Cả ba người đều phun máu miệng

Lâu Thất quay đầu kêu lên: ”Các người mau tránh ra, bịt tai lại!”

Đám người Trần Thập cũng biết không thể giúp gì được nên đành bịt tai lại, lùi xa một đoạn

”Lâu Thất, cẩn thận” Trầm Sát đưa tay kéo Lâu Thất về phía mình, đưa thanh kiếm ra trước chặn chiếc đuôi của con quái vật.

Lúc đó Lâu Thất phát hiện vết thương của con quái vật chỉ còn mờ mờ một chút. Trong lòng cảm thấy tức giận, tiếp tục quát cây roi về phía nó, đồng thời thầm chửi rủa cái tên Triệu Vân chết tiệt, tự mình gọi con quái thú này ra. Tên này còn chết tiệt hơn Vân Phong vài lần.

Ngay cả khi ở Lạc Dương cô cũng chưa từng gặp tên này xấu xa như thế này.

Cây roi cuốn vào cơ thể con quái thú, Lâu Thất lập tức dùng sức giật mạnh

Một tiếng siết roi vang lên, con quái vật nằm xuống mặt đất, gằm thêm. Trầm Sát lập tức đạp lên đầu nó nghiêng chân mạnh cho tới khi nó không còn cựa quậy.

”Phù!” Lâu Thất thở dài một tiếng, ấn nút nhỏ trên cây oi, cây roi lập tức thu lại, cuốn chặt lấy con quái thú đó.

Đúng lúc này, vết thương trên người con vật đã hồi phục như ban đầu, không còn dấu vết gì

”Đi thôi” Trầm Sát kéo cô ta. Họ tiếp tục đi vào trong, nơi phát ra ánh sáng rực rỡ. Trước đó Trương Mệnh đã bỏ chạy, sau đó là Vân Phong, nếu như có bảo bối gì thì hẳn là chúng đã lấy mất.

Lâu Thất đang định đứng dậy đi theo anh tay thì nhìn thấy trên cơ thể con quái thú chảy ra một chất lỏng kỳ lạ. Chất lỏng đó màu xanh đậm, trong đó có điểm những vết trắng bạc, chảy trên mặt băng. Hoàn toàn không cảm thấy ghê sợ mà đẹp như ngân hà trên bầu trời. Điều kỳ lạ hơn là chất lỏng này không có mùi khó chịu, mà thoảng mùi hương dễ chịu.

Lâu Thất nhìn thấy chuyện lạ này nên không bước đi

”Đợi đã, ta đã thấy gì đó” Lâu Thất lập tức cúi xuống cầm lên, kiểm tra xem đó là thứ kỳ lạ gì.

”Có gì đẹp đâu, nàng không sợ bẩn ư” Trầm Sát quay lại nói. Lâu Thất đưa ngón tay lấy một chút chất lỏng đó lên, Trầm Sát định đưa tay kéo cô thì cô ngăn lại.

Khi chạm vào tay hắn, cô có chút cảm giác bất thường liền lật tay hắn ra xem: ”Chàng bị thương ư?”

Trên bàn tay của Trầm Sát có một vết thương không hề nông, có lẽ là do vết cắt của thanh kiếm, máu đã khô từ bao giờ

”Chỉ là vết thương nhỏ, không ảnh hưởng gì.” Trầm Sát bình thản đáp

"Nhỏ ư?" Lâu Thất xuyết xoa. "Vết thương không dài nhưng khá sâu, nếu bị nhiễm trùng thì" Lâu Thất chưa kịp nói xong thì lại trừng mắt kinh ngạc

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Vết thương của Trầm Sát cũng dần dần biến mờ, rồi sau đó biến mất như con quái thú kia.

"Trời ơi!"

Ánh mắt của Lâu Thất nhìn sang chất lỏng kia, đôi mắt sáng bừng lên. "Trần Thập, mau lại đây giúp ta, thu những chất lỏng kia lại, không để lại một giọt nào! Không, hút cạn chất lỏng của con quái thú, à mà không, thần thú kia cho ta!"

Trần Thập nghe thấy sự phấn khích trong lời nói của cô ta nên cũng cảm thấy vui theo. Lập tức lấy chiếc lọ thu những chất lỏng kia lại.

Lâu Thất nắm chặt tay của Trầm Sát, sau đó nhìn vết thương đã biến mất, trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng, cuối cùng cô ngửa cô lên trời cười lớn

"Ha ha ha. Còn có ai, còn có ai may mắn như bốn cô nương này không!"

...

Trong khu rừng, một bóng người áo trắng bay vút qua,

"Muốn tập kích ta ư? Trương Mệnh, cái tên bỉ ổi này.

"Triệu Vân?"

Đằng sau cây lớn một người hiện ra, đó chính là Trương Mệnh, bóng người đằng sau chính là Triệu Vân.

Chỉ là nếu Lâu Thất ở đây hẳn sẽ không ngờ hai tên này quen nhau

"Không ngờ ngươi cũng tìm tới đây."

Triệu Vân nhìn hẳn rồi hừ một tiếng: "Hàng trăm năm trước đã có lời đồn. Chỉ là chưa có ai tìm tới đây mà thôi. Thế nhưng những người đó cũng chẳng phải luôn tìm kiếm hay sao?"

"Không sai, mọi người đều đang tìm. Thế nhưng có lẽ người không biết. vùng đất này vốn là của ta. Triệu gia nhà các người không biết xấu hổ mà nhúng tay vào ư?" Trương Mệnh ngẩng đầu nhìn hẳn nói

Triệu Vân cười, đi vòng quanh hẳn một vòng thăm dò: "Ai không biết xấu hổ? Trương Mệnh, người cũng dày mặt thật, diễn giỏi quá đấy. Trước đây quân chủ bốn nước đều chia vùng đất này cho Trương gia. Thế nhưng Trương gia đó đâu có quan hệ gì với nhà ngươi. Chẳng phải là người đã giết người thừa kế đó rồi sao, rồi đóng giả làm thân phận của người đó."

Bị vạch mặt như vậy, Trương Mệnh lại càng tỏ ra trơ tráo hơn: "Liên quan gì tới nhà ngươi?"

"Đúng là chẳng liên quan gì tới ta, thế nhưng nơi này, người và ta chẳng phải đều có thể đi vào nơi này hay sao?" Triệu Vân cười, "Thế nhưng có phải người đã tìm thấy bảo vật phải không?"

Trương Mệnh hừ một tiếng rồi đáp lời: "Không có!"

"Thế sao người không mau đi?" Triệu Vân chỉ về phía phát ra ánh sáng

"Bản tôn đng định qua đó, thế nhưng trước khi qua đó, ta phải tìm thấy Tuyết Băng hồ đã!"

"Tuyết Băng hồ?" Triệu Vân sững người trong giây lát, sau đó cười lớn: "Chẳng phải người bị Trầm Sát dọa tới mức chỉ biết chạy rồi không? Cái Tuyết Băng hồ đó ngay ở gần đây. Chúng ta đã tìm thấy, chỉ có điều Tuyết Châu quả đã rụng hết rồi, chỉ còn lại vài quả cũng đã bị Lâu Thất hái hết."

"Cái gì?"

Sắc mặt của Trương Mệnh tái đi, "Đáng chết, Tuyết Châu quả đã rụng hết rồi ư? Đúng là phí của giờ mà! Chẳng phải nó rơi xuống là sẽ tan biến ngay hay sao? Trời ơi, Tuyết châu quả của ta!"

"Hừ, Tuyết Châu quả nào của người, nói cứ như thể do người trồng vậy."

Trương Mệnh thất vọng một lát rồi ánh mắt chợt sáng lên, "cũng không sao, Tuyết Châu quả dù là bảo vật thế nhưng bản tôn con có một thứ khác, chỉ cần có được thứ đó là ta đã lập đại công rồi. Lúc đó sẽ có thể nắm được binh quyền. Tới khi đó..."

"Người muốn gì?"

"Ha ha, Triệu Vân, nói cho người cũng chẳng vấn đề gì. Dù sao thì với khả năng của bản tôn, có thể chẳng bắt được con quái thú đó, vẫn cần phải hợp tác với người. Nói cho người biết, thứ đó còn quý giá hơn Băng Châu quả nhiều."

Trong lòng Triệu Vân có cảm giác không ổn, "Con thú gì?"

"Nghe nói nước trong Tuyết Băng Hồ đó là một loại nước đặc biệt. trong đó có một loài thần thú sống lâu năm. Chất dịch trong cơ thể nó có khả năng làm lành vết thương. Dù bị thương nặng như thế nào, cho dù là vết thương chí mạng thì chỉ cần một chút là có thể giúp cơ thể duy trì trạng thái khi đó, tình trạng không bị xấu đi"

"Thế thì có tác dụng gì?" Dù nghe có vẻ thần kỳ, thế nhưng cũng chỉ là chữa lành vết thương, sao có thể quý giá hơn Băng Châu quả?

"Cái này người không hiểu sao? Người nghĩ mà xem, nếu khi người gặp nạn, sắp chết thì dù có đại phu giỏi đến đâu mà không tới đúng lúc thì sao có thể cứu người được. Nhưng nếu có thứ đó để trong người thì người sẽ luôn sống sót. Thậm chí không thể chết được. Lúc đó người sẽ còn sức mà đi tìm đại phu cứu chữa. Hiểu chưa?"

419. Chương 419

Trương Mệnh lúc này vẫn nói với vẻ say sưa: "Nếu người lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, thì theo người, cái thứ giúp người bảo toàn tính mạng tốt hơn hay là cái thuốc kéo dài tuổi thọ kia quan trọng hơn. Khi gặp kẻ địch, bị chúng đánh cho bị thương, thì người có ăn bao nhiêu Tuyết Châu quả cũng đâu có ý nghĩa gì. Chẳng phải khi đó cái thứ giữ tính mạng cho người mới là quan trọng nhất không?"

Hắn càng nói, đôi mắt càng hiện ra sự thèm khát. Thế nhưng hắn nhận ra, càng nói thì sắc mặt của Triệu Vân càng khó nhìn.

Trương Mệnh cảm thấy có gì đó không đúng nên quay sang nói với Triệu Vân: "Người sao thế? Đừng có nói với ta là ả Lâu Thất và Trầm Sát kia đã tìm thấy con quái thú đó."

Triệu Vân chưa kịp nói gì, hắn tự lắc đầu: "Chắc không thể nào vì con quái thú đó rất hung hãn, nếu nhìn thấy thì hắn chúng sẽ tránh xa, không thể nào chủ động tiếp cận nó được. Hơn nữa con vật đó hung hãn như thế nhưng nếu không chạm vào nó, nó cũng sẽ không xuất hiện đâu."

Lúc này trong đầu Triệu Vân hiện lên hình ảnh con quái thú trôi lên từ mặt băng. Thực ra nó khi đó cũng định quay lại vào trong hồ, chỉ xuất hiện để dọa dẫm chút thôi.

Thế nhưng lúc đó loại thuốc bột mà hắn rắc ra đã thu hút nó và khiến nó trở lên điên cuồng. Lúc đó hắn thấy con quái thú quá to lớn, không dễ đối phó mới dụ tới chỗ của bọn người Trầm Sát.

Chẳng ngờ con quái thú đó lại có được hiệu nghiệm thấy.

Nếu biết trước như thế, thì hắn sao có thể dâng nó cho Trầm Sát dễ dàng như vậy được.

Đáng chết, điều này chẳng phải khiến hắn tức phát điên hay sao.

Lâu Thất và Trầm Sát hoàn toàn có khả năng chế ngự con quái thú đó.

”Triệu Vân, không phải là con quái thú đó đã bị chúng hạ gục rồi đấy chứ?” Trương Mệnh hỏi dò, phát hiện hắn không thể chấp nhận sự thật này. Nếu đúng là vậy thì hắn phát điên lên mất. Vì dù có bảo bối gì ở phía trước thì con quái thú đó chính là thứ chủ nhân của hắn muốn nhất.

Triệu Vân lúc đó không biết làm thế nào, hắn đâu dám nói chân tướng của sự việc. Yên lặng cho giây lát hắn nói tiếp, ”Lúc ta rời đi, Lâu Thất và Trầm Sát đang chiến đấu với con quái thú đó. Kết quả thế nào thì ta không biết.” Nói như thế cũng không hẳn là nói dối. Hắn chỉ không nói quá trình chiến đấu giữa họ mà thôi

”Cái gì?” Trương Mệnh giật nảy mình, ”Tại sao ngươi không ngăn cản chúng, sao không tranh giành với chúng?”

Triệu Vân mặc dù cảm thấy yếu thế, nhưng khi bị quát thì cũng cảm thấy không thoải mái, sắc mặt nghiêm nghị, ”Trương Mệnh, ngươi nói năng phải biết điều một chút. Ngươi nói thử xem, ngươi còn chẳng đánh nổi Trầm Sát, một mình ta sao đấu với hắn, lại công thêm cả Lâu Thất nữa?”

Trương Mệnh tức đến phát điên, đi lại lòng vòng tại chỗ, ”Bất luận thế nào, bản tôn phải có được thứ đó. Bây giờ ta sẽ quay lại xem sao. Chưa chắc chúng đã biết đó là thứ quý giá. Không chừng chúng chỉ nghĩ là quái thú, đánh xong rồi chưa chắc đã thèm ngó tới.”

”Ngươi nói cũng có lý”. Triệu Vân kỳ thực cũng nghĩ như thế. Mặc dù Lâu Thất có ý thuật cao siêu thế nhưng thứ này đến ngay cả Thiếu Đông gia của Thịnh Dực Hành còn chưa nghe tới, huống hồ là cô ta.

Nếu con cá trê thần ấy đúng nhưng Trương Mệnh nói, thì hắn cũng muốn có được. Một con cá trê thần như thế dù phải chia đôi với Trương Mệnh thì cũng không hề ít.

”Được, chúng ta quay lại xem sao.”

Lúc này trong suy nghĩ của chúng chỉ có hai luồng suy đoán. Một là Trầm Sát đánh thắng, trên mặt băng là con cá trê thần đang nằm phơi xác trên đó. Đây đương nhiên là kết quả tốt. Thứ hai là là đám người Lâu Thất bị thua và bỏ chạy. Chúng sẽ phải tìm cách dụ con cá trê thần đó ra để chiến đấu với nó. Mặc dù tổn sức hơn một chút nhưng nếu hai người bọn họ hợp lực thì cũng không hẳn là không giải quyết được.

Vì thế chúng vô cùng trông mong vào chuyển quay lại này.

Lúc chúng quay lại mặt hồ, đám người của Trầm Sát cũng lướt qua chúng, chỉ cách nhau một đoạn không xa bên kia gò núi. Tuy nhiên cả hai bên đều không nhìn thấy nhau.

Lâu Thất và Trầm Sát lo Triệu Vân và Trương Mệnh sẽ cướp mất những bảo bối quý giá phía trước nên bước đi nhanh chóng.

Trương Mệnh và Triệu Vân quay mặt mặt hồ băng, từ xa đã thấy xác con quái thú trên mặt hồ, xung quanh không còn người nào

”Hừ!” Trương Mệnh cảm thấy thích thú, ”Không ngờ võ công của Lâu Thất và Trầm Sát lại cao như thế, có thể giết chết con cá trê thần này. Ha ha ha, thế này thì quá tốt rồi. Mau qua đó thu thập chất lỏng trong người nó.”

Triệu Vân thì không nghĩ thế. Trong lòng lo lắng Lâu Thất có thể sẽ khiến chúng thất vọng. Nếu cô ta biết được thứ quý giá này thì chúng đâu còn cơ hội gì.

Trương Mệnh thì không nghĩ nhiều như hần. Nhìn thấy con quái thú đã chết, hần vô cùng vui mừng, lập tức chạy ngay tới chỗ mặt hồ.

Khi hần chạy gần tới nơi, sắc mặt hần vô cùng khó coi.

”Không, không không. Không thể nào”

Trương Mệnh lao về phía con quái thú. Triệu Vân từ từ cúi xuống neho mắt nhìn. Con quái thú đó mặc dù to lớn thế nhưng bây giờ chỉ còn một nửa kích cỡ ban đầu. Bộ da của nó nhão nhèo, bên trong thì hoàn toàn khô không còn tí máu hay chất lỏng gì.

Nhìn Trương Mệnh đang ngồi trên mặt hồ run rẩy, hần sờ lên mũi mình rồi hỏi: ”Phần thịt và xương còn lại có tác dụng gì không?”

”Tác dụng cái con mẹ nhà ngươi ấy. Chẳng có tác dụng gì hết” Trương Mệnh thực sự tức tới phát điên, ”Trên cơ thể con trê thần này, một giọt chất lỏng cũng không còn, hoàn toàn khô cạn hết. Bản tôn tuyệt đối không bỏ qua chuyện này. Nhất định là đám người Lâu Thất đã lấy hết. Phải đuổi theo bọn chúng”

”Trương Mệnh, dưới chân của ngươi.” Ánh mắt của Triệu Vân nhìn xuống chân của hần, sắc mặt thay đổi. Sau đó lập tức quay người bỏ chạy. Thế nhưng con cá đó đang ở giữa hồ. Hần vừa quay người thì băng đá trên mặt hồ bắt đầu tách ra khiến hần sợ hãi.

Cả hai người ngay lập tức bị rơi xuống hồ.

”Trầm Sát, Lâu Thất, ta thề không đội trời chung với các ngươi.” Trương Mệnh ngay lập tức lao vút lên

Đám người của Trầm Sát đi được khoảng một canh giờ khi khu vực phát ra ánh sáng không còn ở xa họ nữa. Chỉ sợ nơi có bảo vật thường có thú dữ, vì thế họ dừng lại nghỉ ngơi, ăn uống để lấy sức.

Trầm Sát rời đi một lát, Lâu Thất đến bên cạnh Lâm Thịnh Uy, đưa tay kiểm tra vết thương mà Trương Mệnh gây ra cho hần.

Lâm Thịnh Uy từng thấy Đế Quân của chúng ghen tị như thế nào. Mặc dù bây giờ Đế Quân không ở đây thế nhưng hẳn đâu dám để Đế Phi tự tay kiểm tra vết thương cho hắn, nên hắn thu tay lại, "Bẩm Đế Phi, thuộc hạ không sao, không còn đau đớn gì nữa."

Trên ngực hắn vốn có vết thương không nhỏ, thế nhưng lúc này không còn đáng sợ như lúc đầu nữa.

Hơn nữa bây giờ nội lực của hắn đã hồi phục hoàn toàn, không còn cảm giác bị nội thương nữa.

"Quả thật là thần kỳ" Lâu Thất trầm nghĩ, ánh mắt sáng rực.

Cho dù là ở nơi phía trước kia chẳng có gì, thì lần này cô ta lấy được Bằng Châu quả và thánh dược từ con quái thú kia cũng đã đủ khiến cô ta hài lòng.

Đúng là một loại thần dược, Thần Cơ Thảo hay bất kỳ cái gì đều không thể so sánh được.

Sau khi thử loại thánh dược này trên người của Lâm Thịnh Uy, cô đưa cho Trần Thập và Ngũ Tiểu Ninh mỗi người một giọt. Quả nhiên nội thương của chúng đã hoàn toàn bình phục.

Lúc này cô đâu cần mất công tụy tìm con thú bé nhỏ đã bỏ chạy mất. Trước khi rời khỏi mặt hồ, cô đã bảo Trầm Sát đập mạnh chân xuống mặt hồ băng, chỉ cần có người tới gần con quái thú thì chắc chắn sẽ bị rơi xuống nước.

Một điều nữa mà cô ta có được chính là đã chứng minh được lòng trung thành của Lâm Thịnh Uy và Ngũ Tiểu Ninh. Có thứ tốt thế này nhưng chúng không hề tỏ ra tham lam, có thể chứng minh chúng là những người có thể sử dụng được.

Trầm Sát ngay lúc sau đã quay lại, gọi Lâu Thất: "Qua đây!"

Lâu Thất bước tới, "Sao thế?"

Hắn cầm tay cô, đặt vào trong tay cô mấy quả màu đỏ, "Ăn đi."

"Chàng đi hái quả cho ta ư?"

"Không được sao?!" Trầm Sát chau mày. Khi này hắn ngửi thấy mùi thơm của quả chín nên đi hái cho Lâu Thất. Quả này gọi là Tuyền Quả, nhiều nước, rất ngọt. Thế nhưng mỗi cây chỉ có một hai quả, rất hiếm có. Hắn đã hái tất đem cho cô.

"Đương nhiên là được." Lâu Thất ngẩng đầu cười. Trong tay cô có 5 quả, vừa đúng mỗi người một quả. Lâu Thất định đưa cho đám người Lâu Thất. Thế nhưng Trầm Sát sầm mặt lại.

”Bổn Đế Quân hái cho nàng thì chỉ một mình nàng được ăn thôi.”

Cả đời này đây là lần đầu tiên hắn đi hái quả cho người khác, sao cô ta dám chia cho kẻ khác chứ.

Lâu Thất sững người, rồi thấy đám người Trần Thập lần ra chỗ khác, ”Đế Phi, thuộc hạ đi tìm nước uống.”

Làm sao chúng có thể dám ăn.

420. Chương 420

”Keo kiệt quá!” Lâu Thất lẩm bẩm trong miệng, rồi đưa một quả lên miệng: ”Vậy chàng cũng không ăn sao?”

”Bổn Đế Quân nói là hái cho nàng ăn, chứ có nhiều lời.” Trầm Sát liếc sang Lâu Thất.

Lâu Thất xùy một tiếng rồi tự mình cắn một miếng. Quả thật quả này rất nhiều nước, vì ngọt.

Khi đang định khen một tiếng thì một bóng đen phủ lên, đôi môi hắn kề lên môi cô đầy nóng bỏng. Hắn cắn lấy một miếng nhỏ trong miệng cô, cảm nhận sự ngọt ngào.

”Ừ...”

Lâu Thất thở hổn hển. Con tim cô đập rộn ràng.

Tâm trạng của Trầm Sát rất vui, nói nhẹ với cô

”Ngoan nào, đừng giận ta” Hắn đưa tay lên xoa khuôn mặt cô.

Lâu Thất quả thật có chút hờn giận hắn. Rõ ràng là bảo không ăn, cho cô ăn hết. Thế mà lại chơi trò chơi nhân tình này với cô.

Lâu Thất mặc dù cũng chỉ hơn hai mươi tuổi. Thế nhưng cô đã nhận nhiệm vụ từ bé, tiếp xúc toàn những hạng người không tầm thường, tinh khôn tài giỏi hơn người. Cùng với sự dạy dỗ của lão đạo sỹ thôi, vì thế cô tự thấy mình đã qua cái tuổi trẻ trâu nghịch ngợm từ bao giờ. Với cô, thì đến ngay Trầm Sát dù lớn hơn cô vài tuổi cũng chỉ là một lão quái nhỏ.

Đương nhiên, cô không thừa nhận khi này đã bị người đàn ông này áp đảo.

Thế nhưng cô cũng chẳng giận được lâu vì nụ cười của hắn đã khiến cô mềm lòng.

Từ lâu Lâu Thất đã hiểu cô không thể cưỡng lại nụ cười của Trầm Sát. Khi không cười anh ta lạnh lùng như băng đá, một ánh mắt nhìn cũng đủ làm người khác thiệt mạng. Thế nhưng một khi hắn cười thì trái tim cô lại như tan chảy, đập rộn ràng hơn

”Quá đáng!” Không hiểu sao câu nói này của cô lại điệu đà như thế. Khiến người hắn như đang nóng bừng lên, chỉ muốn lao tới đè ngay cô ta ra mặt đất.

Hắn ôm cô chặt vào trong lòng rồi nói: ”Thất Thất, nàng nói cho bốn Đế Quân nghe, nay nàng đã là Đế Phi của ta, bốn Đế Quân ta sao vẫn còn phải phải chịu đựng thế này?”

Lâu Thất sững người trong giây lát, cô hiểu ý của hắn là gì, cô đỏ mặt.

Quả thật cô lo sợ Trầm Sát lúc này sẽ bất chấp tất cả. Cô liền nói: ”Chẳng phải chàng còn chưa giải xong tuyệt mệnh cổ trong người sao. Nếu như thế liệu có ảnh hưởng gì không?”

Trầm Sát đột nhiên sầm mặt lại, sắc mặt vô cùng khó chịu.

Đúng lúc này đám người Trần Thập quay về nhìn thấy cảnh này. Ba người chỉ dám đứng từ xa nhìn nhau

”Có chuyện gì thế Trần đại ca?”

”Ta làm sao biết được.”

Trầm Sát nhìn qua phía chúng lạnh lùng hỏi: ”Tìm thấy nước rồi ư?”

Trần Thập lập tức đáp lời: ”Bẩm Đế Quân, tìm thấy rồi. Phía đằng kia có một con suối nhỏ” Chưa kịp nói xong thì bóng của Trầm Sát vụt qua

”Đế Phi, sao Đế Quân tức giận vậy?” Bình thường thì Trần Thập sẽ không hỏi câu này mà chỉ có Lâu tìn mới hỏi. Thế nhưng lúc này Trần Thập cảm thấy có gì đó không ổn.

Lâu Thất lắc đầu, ”Không có gì, các người nghỉ ngơi đi!”

Trầm Sát khi này ôm chặt cô khiến máu trên người hắn dính đầy lên quần áo của cô. Đằng kia có suối nên cô qua đó thay quần áo rồi giặt đồng quần áo bẩn này đi, sau đó dùng nội lực làm khô chúng.

Bây giờ nội lực của cô đã tiến bộ rất nhiều, không dùng cũng phia.

Lúc này cô không biết rằng câu nói khi này đã khiến Trầm Sát vô cùng khó chịu. Trước khi giải được tuyệt

mệnh cổ trong người, hắn đã tự kiềm chế bản thân mình, rất lâu rồi không động vào người cô.

Hắn thì lại chẳng lo mình bị làm sao, mà chỉ lo sẽ ảnh hưởng tới cô.

Trầm Sát cởi bỏ xiêm y bên bờ suối rồi tắm. Sau đó hắn dùng nội lực thổi khô quần áo, thay một bộ quần áo mới. Lúc này Lâu Thất đi tới trong tay cầm một bộ quần áo cười với hắn.

”Ha ha, thị nữ đang định giặt quần áo cho quân chủ, không ngờ chàng nhanh đến thế.”

”Hự, thu lại nụ cười giả tạo đó cho ta. Bồn Để Quân nhìn ngán rồi.”

Lâu Thất nhún vai, bước tới bên bờ suối.

Cô giặt xong bộ quần áo, vắt khô rồi đưa cho Trầm Sát.

”Làm gì?”

”Cảm phiền Để Quân thổi khô giúp ta.”

”Lắm chuyện” Trầm Sát mắng một câu. Thế nhưng vẫn cầm lấy quần áo, dùng nội lực thổi khô quần áo cho cô.

Lâu Thất một lần nữa cảm thấy nội công thâm hậu của hắn. Với nội lực của cô có thể làm quần áo khô bảy phần thế nhưng hắn có thể làm khô hoàn toàn.

Cô thở dài một tiếng, liệu có phải cô nỗ lực thế nào, may mắn thế nào cũng không bao giờ đuổi kịp hắn hay không?

May mà hắn không phải là đối thủ nếu không cô chắc tức giận mà chết từ lâu rồi/

Cô nhét quần áo khô vào trong túi, rồi chợt nghĩ tới một chuyện

”Đúng rồi, cái tên Trương Mệnh đó, chàng có quen không? Tại sao hắn nói Phá Vực này là vùng đất trước đây quân chủ bốn nước chia cho cha hắn?”

Điều cô lo sợ là nếu vùng Phá Vực này trước đây là do quân chủ của bốn nước thỏa thuận phân chia. Nếu thế thì khi Trầm Sát muốn lập quốc thì những vị quân chủ này có ra tay ngăn cản không. Dù sao thì bây giờ Phá Vực vẫn chưa thống nhất, binh lực chưa đủ. Nếu phải đối đầu với bốn nước thì đúng là không thể được.

Chỉ có điều là khi cô vừa dứt lời thì Trầm Sát đã lên tiếng: "Bốn Đế Quân không biết Phá Vực trước đây ra sao. Những năm qua, vùng này đều là vô chủ. Cho dù là hàng trăm năm trước được chia cho người khác thì nếu người đó không có khả năng lập quốc, thì đây sẽ thuộc về bốn Đế Quân ta."

Hắn nói thêm: "Nàng đừng lo lắng làm gì. Bốn nước đó gần đây không còn mạnh như trước nữa. Họ cũng không còn là liên minh vững chắc. Bây giờ họ chỉ lo cho chính họ. Dù nhìn bốn Đế Quân ta không thuận mắt thì cũng chẳng có ai dám đi đầu chống lại ta đâu."

Con người vốn đều ích kỷ. Phá Vực cách Đông Thanh gần nhất, sau đó là Bắc Thương. Thế nhưng Đế vương của Đông Thanh bị phế rồi lập mới liên tục. Đông Thời Ngọc cũng đang bận tranh đoạt ngôi báu, đâu còn thời gian đối phó với Phá Vực.

Còn Bắc Thương cũng vậy, các vị hoàng tử đều đang ngầm ngầm tranh đấu, chẳng quan tâm tới Phá Vực.

Cho dù là Ngọc thái tử hay Bắc Phù Dung, thì bề ngoài đều hết sức nể sợ Trầm Sát. Chúng biết rằng Trầm Sát không phải là người dễ đối phó, nếu gây thù với hắn khiến hắn phải xuất binh thì chúng quả thật không mong muốn như thế.

Thậm chí đến cả Lý Vương tử của Tây Cương cũng không dám đối đầu với hắn

Vì thế bây giờ chính là thời cơ tốt để lập quốc.

Chỉ có điều hắn lại không nghĩ tới cái tên tiểu tử Trương Mệnh này lại xuất hiện. Thế nhưng dù Trương Mệnh là người thế nào, sự thực ra sao thì hắn cũng chẳng thêm quan tâm.

Nghe phân tích như thế, Lâu Thất nói: "Nhưng chàng không sợ Đông Thanh và Bắc Thương liên minh hay sao? Chẳng phải Đông Thời Ngọc và Bắc phù dung sắp lấy nhau hay sao?"

"Lấy nhau ư, không có chuyện đó đâu " Trầm Sát bình thản đáp lời.

Lâu Thất thấy tò mò hỏi "Chàng định làm gì?"

Trầm Sát tuyệt đối không phải là kẻ tàn bạo, lấy võ công áp chế người khác. Nếu không hắn sao có thể thu nạp được nhiều thủ hạ như thế này, sao có thể ngồi lên vị trí hiện nay, khiến đến cả Đông Thời Ngọc còn phải kiêng nể.

Thế nhưng câu trả lời của hắn khiến Lâu Thất suýt ngã ngựa.

"Đơn giản nhất, đó là giết Bắc Phù Dung"

Hả?

Được rồi, dù sao cũng là một cách thô bạo nhưng đơn giản nhất.

Chỉ là lúc này Trầm Sát và Lâu Thất đều không biết rằng, có người cũng đang suy nghĩ giống họ, hơn nữa đã ra tay làm chuyện đó rồi.

Bắc Thương, Hoàng Đô

Trên các con đường chính tại Hoàng Đô, người qua lại vô cùng tấp nập,

Ở đoạn giữa con đường lớn, hai bên đường là những cửa tiệm cao ba tầng vô cùng xa hoa lộng lẫy. Những nơi như thế này chỉ có hoàng thân quốc thích mới có thể sở hữu. Ở đó là quán rượu, là ngân trang...

Lúc này đã gần hoàng hôn, trên một gian phòng tầng hai của một tửu lầu, một bóng người thò qua cửa sổ đã mở, nhìn về phía cuối đường.

Căn phòng này có khoảng mười người đang ngồi, người nào cũng thân hình cao lớn, thân thủ gọn gàng. Ánh mắt họ rất có thần, đứng thẳng đứng, đó hoàn toàn không phải là những công tử phong lưu thích trêu hoa ghẹo nguyệt. Những người này trông có vẻ từng trải.

Ngồi ở vị trí đầu tiên là một người đàn ông khoảng hai hai, hai mươi ba tuổi, mặc trang phục màu xanh, bó gọn gàng, trông khá tuấn tú. Thế nhưng đôi mắt đen rậm, khiến người này trông khá lạnh lợi. Trên cổ có một vết sẹo khá sâu, loằng ngoằng như hình con rắn kéo dài tới tận cằm, lên sát miệng. Người khác nhìn vào liền thấy kinh hãi.

421. Chương 421

Nếu không có vết sẹo này thì hẳn ta dù chưa thể gọi là khôi ngô tuấn tú hơn người nhưng cũng là một trang sáng láng.

Lúc này, tay hắn đặt trên một tranh đao cong trên bàn, nhìn về người thiếu niên đứng bên cửa sổ, "Sao rồi, đã tới chưa?"

Người thiếu niên đứng cạnh cửa chỉ khoảng mười ba, mười bốn tuổi, rất thanh tú, có đôi mắt tròn, môi hồng, răng trắng, đáng vẻ non nớt.

Nghe người kia hỏi, người thiếu niên lắc đầu: "Vẫn chưa thấy xe ngựa của Bắc Phù Dung"

Hắn ngừng một lát rồi nói: Hỏa đại ca, tại sao chúng ta phải giết Bắc Phù Dung? Bắc Phù Dung chẳng phải sắp thành thân với Ngọc thái tử rồi hay sao? Nếu cô ta chết rồi, chẳng phải Ngọc thái tử sẽ rất đáng thương hay sao?"

Câu này khiến tất cả mọi người cười ồ lên,

Người thanh niên kia không nói gì, đến cạnh vỗ vào vai của người thiếu niên, cười nói: "A Mộc, người ngốc lắm. Cho dù không có Bắc Phù Dung thì Ngọc thái tử cũng đâu đến nỗi không có thái tử phi. Đến lượt người lo lắng cho hắn sao?"

Thiếu niên A Mộc tròn mắt, "Huynh thật là máu lạnh"

Tất cả mọi người lại cười lên

A Mộc chạy tới chỗ người thanh niên rồi ngồi xuống, nắm chặt cánh tay hắn, "Hỏa Đại ca, A Mộc chỉ nói vậy thôi, còn huynh muốn giết ai thì A Mộc sẽ đều giúp huynh!"

Bàn tay hắn chạm vào cánh tay khiến người thanh niên cứng người. Hắn cầm một cốc trà lên uống, "Ừ, Hỏa đại ca đa tạ A Mộc!"

"Hỏa đại ca, tới rồi."

Tất cả mọi người đứng dậy, tỏ vẻ hào hứng, rồi một luồng sát khí xuất hiện, hình thành một thể tấn công và phòng vệ không thể phá giải.

"Tiến hành theo kế hoạch, mọi người tính toán thời gian. Phải nhớ kỹ, bất luận khâu nào xảy ra sai sót sẽ đều ảnh hưởng tới toàn bộ kế hoạch, vì thế tất cả phải hoàn thành nhiệm vụ của mình, rõ chưa?"

"Rõ!"

Người thanh niên vỗ tay, tất cả mọi người tản ra, rời khỏi căn phòng.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại người thanh niên và thiếu niên A Mộc.

Hai người đứng bên cửa, A Mộc nhìn người thanh niên nói khẽ, "Hỏa đại ca, huynh nên đi thôi."

Người thanh niên sờ đầu của hắn, "Huynh nhìn đệ đi xuống trước. A Mộc, đệ phải cẩn thận đó."

A Mộc tròn mắt, lộ ra một nụ cười non nớt rồi gật đầu: "A Mộc biết rồi ạ"

Ở cuối con đường, xe ngựa đang dần dần đi tới, phía trước là đội bát kỵ thiết giáp, phía sau là hơn hai mươi thị vệ thiết giáp, tay cầm trường thương, uy phong lẫm liệt

Những người buôn bán hai bên đường đều tránh sang một bên.

Một người đàn ông ném chiếc bánh bao nhân thịt của mình vào giữa đường. Đúng lúc này xe ngựa của Bắc Phù Dung cũng đang gần chỗ đó. Người đàn ông lao về phía bánh bao, miệng kêu lên: Ai da, cái bánh bao nhân thịt của ta đừng bỏ ta mà đi. Không có người thì ta phải nhịn đói sao, người nhẩn tâm như vậy sao?

Có người không nhịn nổi cười phá lên, hai thị vệ dọn đường tay cầm trường thương định nhảy xuống. Thế nhưng nghe thấy tiếng cười xung quanh thì không nhảy xuống nữa.

"To gan, địa công chúa giá đáo, còn không mau cút đi"

"Ta sẽ đi ngay, sẽ đi ngay, nhặt xong cái bánh bao nhân thịt ta sẽ đi" Người đàn ông vừa nhặt cái bánh bao nhân thịt vừa nói. Nhưng không hiểu vì sao, cái bánh bao nhân thịt đó lại lăn vào trước những con ngựa. Người đàn ông đó liền mình lao vào chỗ chân con ngựa.

"Tiện dân to gan, mau cút ra."

"Cút ra, nếu không ta sẽ đâm chết người."

Người thị vệ trên ngựa hét lớn, thế nhưng người này vẫn luôn lách dưới vó ngựa. Cái bánh bao nhân thịt kia cứ lăn đi lăn lại, cuối cùng lăn tới trước xe ngựa.

Đám thị vệ lúc này cảm thấy không ổn, lập tức nhảy xuống, kéo người kia ra, "Điều dân to gan, dám làm phiền xa giá của đại công chúa, người biết tội mình chưa?"

"Đại công chúa tha tội, xin tha tôi, tiểu nhân sẽ đi ngay, đi ngay đây, không cần cái bánh bao nhân thịt nữa. Cầu xin đại công chúa tha cho tiểu nhân. Tiểu nhân cũng chỉ là quá đói mà thôi."

Người đàn ông kia kêu lên rồi khóc thút thít, khiến những người xung quanh thấy động lòng. Đúng thế, chẳng qua vì hắn ta đói quá, một cái bánh bao dính đất thì ai còn muốn nhặt lên ăn nữa. Hơn nữa, cộn bị vó ngựa dẫm lên dẫm xuống thế kia, quả thật là nguy hiểm.

"Đại công chúa nhân từ, xin hay tha cho ông ta"

"Đúng thế, đúng thế, hay tha cho ông ta"

Bắc Phù Dung nghe thấy những lời này liền tức giận, vẫy chiếc khăn tay, "Đúng làm đám tiện dân lắm chuyện"

Tiểu cung nữ bên cạnh cô ta nói: "Công chúa, tiện dân đáng ghét, thế nhưng lúc này Lục điện hạ đang được

lòng dân, nếu lúc này công chúa có chuyện gì không hay thì Lục điện hạ hẳn sẽ không dễ bỏ qua đâu.”

”Điều này chẳng lẽ ta không hiểu.” Bắc Phù Dung lúc đó đành lên tiếng, ”Được rồi, tha cho hẳn”

Tên thị vệ bên ngoài nghe vậy đáp lời, ”Vâng!”

”Đại công chúa quả thật nhân từ, tiểu dân tạ ơn, tạ ơn.” Người đàn ông kia lập tức giật tay rồi đi vào trong đám người rồi biến mất.

Xe ngựa tiếp tục đi, thế nhưng một lúc sau đột nhiên một rổ đậu bị đổ vãi ra. Những hạt đậu rơi khắp nơi. Đúng lúc này ngựa chạy tới khiến hai con bị ngã lăn ra đấy, những tên thị vệ cũng bị ngã theo

”Mau đứng dậy, kéo ngựa dậy”

Thế nhưng trên mặt đất có rất nhiều hạt đậu, dẫm phải rồi lại ngã lăn ra. Chúng nghĩ rằng những con ngựa sẽ đứng lên trước, thế nhưng không ngờ rằng những con ngựa mặc dù đứng lên nhưng lại lồng lên một cách điên cuồng, chạy loạn lên khiến đám thị vệ không tránh kịp, nên bị trúng dẫm đạp đến chết hoặc bị thương.

Khung cảnh vô cùng hỗn loạn

Tiếng ngựa hí vang, thị vệ kêu thảm, còn có tiếng kêu thất thanh của bách tính. Tất cả đều hoảng loạn.

Bắc Phù Dung không ngồi yên, lập tức vén rèm đi ra. Cô chưa kịp lên tiếng thì ở phía trên lầu đột nhiên có tiếng khóc: ”Cha, cha đừng ép con tới làm luyện đồng cho Liễu lão gia đó. Con thà chết chứ không chịu. Nếu cha cứ ép con, con sẽ nhảy xuống cho cha xem”

Bắc Phù Dung ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy một thiếu niên đang trờ qua cửa sổ, cửa sổ đúng ở vị trí trên đầu cô ta khiến cô ta hoảng sợ, chẳng kịp nghĩ gì nhiều.

Khi cô chưa kịp làm gì thì người thiếu niên kia đã kêu lên rồi ngã xuống.

”Con chết cũng không chịu”

”Con!”

Bắc Phù Dung rút kiếm định chém người thiếu niên đó, dù sao thì cũng đang hỗn loạn thế này thì chẳng ai để ý. Cô tuyệt đối không để một tiên thiếu niên sắp thành luyện đồng kia va vào cô.

Thế nhưng cô vừa kịp rút kiếm ra thì thiếu niên kia đã ngã xuống, đưa tay ôm vào cổ cô. Đôi mắt tròn của

thiếu niên kia sợ hai van xin, "Tiểu thư xin cứu giúp"

Ai định giúp hần cơ chứ. Cô ta liên tránh sang một bên.

Bắc Phù Dung đã rút kiếm ra được một nửa, người thiếu niên kia khi ngã xuống xe ngựa thì xoay người, có một luồng khí tấn công vào cổ của Bắc Phù Dung khiến cô phải cúi đầu tránh đi.

Người thiếu niên kia lập tức ấn chặt đầu của cô, một tay giữ chặt thanh kiếm, thanh kiếm chìa thẳng vào cổ của cô ta rồi kéo một đường.

Đôi lúc sinh tử chỉ là một khoảnh khắc.

Bắc Phù Dung đến lúc chết cũng không thể ngờ, đường đường là một đại công chúa lại chết trong tay một thiếu niên.

Tới khi cô ta sắp chết, cô ta mới nhớ tới mọi chuyện vừa xảy ra. Tất cả đều là sự sắp đặt có ý đồ từ đầu.

Chỉ có điều lúc cô ngã ra thì thiếu niên kia đã nhảy khỏi xe ngựa, chạy về phía sau. Những tên thị vệ ở phía sau không nhìn thấy sự việc phía trước. nên chúng không phát hiện Bắc Phù Dung đã chết và mất đi cơ hội bắt lấy người thiếu niên kia.

Ngay lúc đó, cung nữ trong xe ngựa kêu lên.

Có điều, lúc này gần cổng thành, người thanh niên có vết sẹo trên cổ và những người khác đã đang ra khỏi thành. Người thanh niên quay đầu, ánh mắt có chút lo lắng. Một người bên cạnh nói: "Hỏa ca yên tâm, A Mộc rất lạnh lẽ, thân thủ của hần cũng rất lợi hại, nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ"

"Ừ "

Nếu không vì hần nổi bật với vết sẹo, những người còn lại không biết thuật dịch dung, thì có lẽ hần sẽ tự mình ra tay.

"Hơn nữa, có Hỏa đại ca lên kế hoạch chu toàn như vậy, chắc chắn không có sai sót gì."

Đang nói thì nhìn thấy thiếu niên kia chạy phía sau

"Tới rồi!"

Người thanh niên cười.

Người thiếu niên kia lúc đó cũng không biết làm thế nào nên đành chui vào trong xe ngựa của một cặp vợ chồng già, rồi ngủ lả trên đó. Lúc ra khỏi thành, những người giữ thành còn nghĩ hần là cháu của cặp vợ chồng kia.

Khi tất cả bọn chúng ra khỏi thành được nửa canh giờ, thì mới có một đội thiết giáp kị chạy tới yêu cầu đóng cổng thành, không cho phép bất kỳ ai ra khỏi thành.

Lúc này đám người của Lâu Thất đang tới rất gần nơi phát ra ánh sáng. Thế nhưng họ đều sững người một lúc, không nói lên lời.

Một cái hố khổng lồ giống như con quái thú đang há miệng hiện ra trước mắt họ. Cạnh hố là một vách đá trơn, đứng không vững nổi. Đến ngay cả việc đến gần để thăm dò cũng khó

Chỉ nhìn thấy trong hố đó có một cột ánh sáng phát ra, chiếu sáng một vùng trời.

Đám người Trần Thập kinh ngạc, Trầm Sát cũng tỏ ra ngạc nhiên. Hắn nhìn sang Lâu Thất thì thấy Lâu Thất đã bình tĩnh trở lại từ bao giờ.

”Lâu Thất gặp qua hố như thế này chưa?”

Lâu Thất lắc đầu, ”Ta từng gặp rất nhiều hố kỳ dị, thế nhưng trong hố không có cột sáng như thế này.”

Trên trái đẫy hiện đại, có rất nhiều hiện tượng tự nhiên kỳ bí, mà đến cả ngay những thiết bị hiện đại cũng không thể thăm dò. Ở đây có một cái hố cũng không phải là điều gì kỳ lạ. Thế nhưng cột ánh sáng đó là cái gì?

422. Chương 422

Trong màn đêm, ánh sáng của hai cột trụ trước mặt đã mất đi sắc điệu vốn có, ở đây tối tăm mịt mù, ánh sáng xanh vàng nơi này chiếu xuống rừng cây u ám mịt mù, khuôn mặt bọn họ lập loè sắc vàng sắc xanh, ma mị tựa như yêu quái trong núi.

Nhưng chẳng cần biết phía dưới có bảo vật gì thì bọn họ cũng chẳng có cách nào xuống dưới cái hố trời này. Đến ngay cả công lực của Trầm Sát cao thâm như vậy mà đứng trước thiên nhiên thần kỳ như thế này cũng phải bó tay.

Trầm Sát nhìn nàng vận vẹo suy nghĩ vẫn không muốn từ bỏ, lại chẳng có cách nào để quan sát được tình hình bên dưới hố trời, ánh mắt chàng loé lên một tia sáng rồi đột ngột ôm lấy eo nàng, mũi chân khẽ chạm xuống đất rồi thân người vút xuống hố trời đó.

”Ông trời ơi, có thể đừng dọa người ta như vậy được không?” Lâu Thất thật sự bị chàng dọa cho sợ phát khiếp, ai mà ngờ được chàng đột nhiên ra chiêu này. Đã vậy nàng còn đang nghĩ rằng hố trời còn nguy hiểm hơn tất cả những nơi mà lúc trước nàng từng vượt qua.

”Bản Đế Quân còn chưa từng nhìn thấy nàng thật sự sợ hãi cái gì đâu.”

”Ý chàng là ta trước giờ vẫn luôn giả vờ phải không?”

”Đây là tự nàng nói ra đây nhé.” Khoé miệng chàng cong lên.

Lâu Thất đang định phản bác lại thì đột nhiên cảm nhận thấy dường như dưới chân mình có gió lạnh và chút lực hút, nàng không kiềm được cúi đầu xuống nhìn, phát hiện ra bọn họ lúc này đang dừng ở trên đầu hồ trời, cũng có nghĩa là đang đứng bay bổng giữa không trung.

Ngay lập tức nàng cảm thấy hết hoảng

”Muốn nhìn thì nhìn nhanh lên, bản Đế Quân không thể giữ được quá lâu đâu.”

Lúc này Lâu Thất mới hoàn hồn, tức khắc nhìn xuống dưới hồ trời.

Bởi vì có ánh sáng nên nàng có thể nhìn thấy mảng hồ đá lớn, ở đó toàn là đá màu trắng trơn bóng, nhẵn nhụi không chút vết nứt, nhìn như là hoàn toàn tự nhiên, điều này cũng có nghĩa là nơi đây tuyệt đối không có chỗ đáp xuống.

Ánh sáng đó vẫn còn ở một nơi rất sâu rất sâu, nhãn lực không thể nhìn thấy.

”Mau quay về thôi.” Lâu Thất cũng không dám chần chừ, bởi nàng cảm nhận được lực hút từ đáy hồ truyền tới, bọn họ dừng lại có một lúc vậy thôi mà thân hình đã bị kéo xuống vài phần.

Trầm Sát ôm eo nàng xoay người bay lên.

”Xem ra nơi này chúng ta không có cách nào đi xuống để thám thính tới tận đáy rồi.”

Đúng vào lúc Trầm Sát tưởng nàng sẽ thất vọng thì nàng lại đột nhiên bật cười khúc khích, ”Chúng ta chẳng thiệt đâu, chúng ta đã lấy được hai bảo bối, Trương Mệnh và Vân Phong đó không lấy được bảo bối tốt đoán chắc rằng chỉ mong ngóng có thể đến nơi này tìm đồ thôi.” Sau đó đợi đến lúc bọn chúng đến xem, ha ha ha, không biết liệu chúng có thổ huyết hay không.

”Chúng ta cứ ở đây chờ xem, đợi bọn chúng tới thì bản Đế Quân sẽ tiễn chúng xuống dưới.” Khuôn mặt Trầm Sát bình thản, chàng nói cứ như là thật sự giúp đỡ người ta vậy. Ai mà chả biết cái cách chàng tiễn bọn chúng ắt hẳn là tung một chưởng ra rồi.

Đối với tên Trương Mệnh đó Lâu Thất không có ý kiến gì, ai thêm quản hắn sống chết thế nào, nhưng Triệu Vân...

”Tha cho Triệu Vân một lần đi.”

Nghe thấy lời này của chàng, sắc mặt Trầm Sát bỗng nhiên trùng xuống. ”Nàng muốn cầu xin cho tên xấu xí đó sao?” Nổi tức giận của chàng còn chưa nguôi đâu, bây giờ nàng lại muốn chọc giận chàng sao? Bao giờ nàng mới có thể ngoan ngoãn đừng có chọc tức chàng đây?

Lâu Thất nhìn sắc mặt chàng ngay lập tức thở dài thườn thượt, đây không chỉ là bạo quân mà còn là bạo long cơ, không, ghen long. Nàng đưa tay ra ôm lấy cánh tay chàng rồi kéo chàng tiến vào một chỗ trong rừng cách đó không xa, vừa đi vừa nịnh nọt chàng.

”Chàng nghĩ mà xem, một nhân tính khác của Triệu Vân, Vân Phong có phải từng cho ta Băng Sơn Huyết Liên không? Ta coi như là trả lại hấn lần đó, chàng cũng không muốn ta nợ tình của nam nhân khác phải không?”

”Tình? Nàng muốn trả người ta tình sao?” Chàng liếc xéo nàng.

Lâu Thất xém chút thì tự cắn vào lưỡi: ”Tình này không phải là tình cảm đôi bên, mà này, ta nói này, chàng có thể đừng nói đầy ẩn ý như vậy được không?”

Ấu trĩ không hả? Có thể nói chuyện tử tế chút được không?

Trầm Sát hừ một tiếng, ít nhất chàng cũng chẳng phản đối nữa.

Chỉ là Lâu Thất cảm thấy rằng ít ra thì Vân Phong trước giờ cũng chưa từng làm gì tổn hại đến nàng, hơn nữa thì quả thực là hấn cũng có chút nhân tình với nàng, kể cả là Triệu Vân, lần trước gặp mặt thì hấn cũng từng giúp nàng. Khi ở thành Lạc Dương nàng muốn ra khỏi thành, chính hấn đã lấy lệnh bài của Thúc Trọng Châu cho nàng.

Khi đó nàng cũng không hề nhận thấy Triệu Vân có ý thù địch gì với nàng, chỉ là lần này hấn tại sao lại thay đổi, nhất thời nàng vẫn không lý giải được. Có điều con người Triệu Vân này nàng cứ luôn cảm thấy giữ lại sẽ có lúc dùng đến.

Đúng vào lúc Lâu Thất tưởng rằng chàng đã đồng ý thì Trầm Sát đột nhiên bế nàng lên, ngay lập tức phi lên cây, ôm lấy nàng ngồi trên một chạc cây lớn, chàng ôm chặt nàng vào lòng, ánh mắt chàng sáng quắc lên nhìn nàng, ngữ khí trùng xuống: ”Nàng muốn bản Đế Quân tin nàng thì phải có chút biểu hiện chứ.”

Đám người Lâm Thịnh Uy vốn dĩ đi theo sau họ, bỗng nhiên lại thấy hai người họ vọt lên cây, cả đám liền đứng gốc cây ngẩn ngơ, đây...

Trần Thập khề ho vài tiếng rồi nói: ”Hai người các ngươi lên cái cây bên đó đi.” Hấn chỉ vào một cái cây cách đó không xa nhưng chỗ đó tuyệt đối không nghe thấy được cái cây bên này nói gì.

Lâm Thịnh Uy và Ngũ Tiểu Vũ ngay lập tức "suyttt" một tiếng rồi đi êm như mèo sang đó, hai người cùng trèo lên cây.

Còn Trần Thập cũng chọn một cái cây lên trên. Bây giờ đã là nửa đêm, tuy không biết Trương Mệnh và Triệu Vân đã xảy ra chuyện gì mà đến giờ này vẫn chưa tới, nhưng bọn chúng nhất định sẽ đến, dù sao thì bọn họ cũng phải qua đêm chi bằng ở đây đêm nay vừa túc trực vừa nghỉ ngơi.

Dĩ nhiên hắn cũng chẳng dám nghe trộm hai vị trò chuyện.

Lại nói đến Lâu Thất, nàng bị câu nói mà Trầm Sát vừa thốt ra làm cho choáng váng. Nàng thông qua kẽ lá trên cây mà quan sát chàng hết lần này tới lần khác, cứ như là không quen biết chàng vậy. Cậu trai này bây giờ lại còn học cách ra điều kiện, mặc cả với nàng cơ đấy.

Trời đất ơi. Sao mà cảm giác hình như lệch sóng rồi thế này.

"Sao cứ nhìn bản Đế Quân mãi thế, liệu có phải cảm thấy bản Đế Quân quá tuần tú khôi ngô, càng nhìn càng si mê không?"

Lần này quả thật Lâu Thất bị sốc nặng, nàng đưa tay ra sờ vào trán chàng "Người yêu dấu ơi, có phải chàng sốt rồi không?"

Khuôn mặt Trầm Sát ngay lập tức tối sầm lại. Chàng cũng không hiểu bản thân bị làm sao nữa, lúc trước gặp Vân Phong lại nghe nàng cầu xin cho hắn, lại còn biết nàng thích cái kiểu đàn ông mặt hoa da phấn đó, thích cái kiểu nói chuyện sến rện đó nên vô thức nói mấy câu này, ai mà ngờ được nàng lại có phản ứng như vậy.

Quả thật, quả thật là khiến chàng tức chết đi được.

Thấy chàng đột ngột lật mặt, Lâu Thất cười thầm trong bụng, nàng lại cảm thấy có chút mềm lòng, nàng có thể cảm nhận được rằng Trầm Sát đang học cách để yêu nàng, trước đây chàng bá đạo tuyệt đối, nói cái gì thì là cái đó, bây giờ đã biết bắt đầu suy đoán tâm tư và sở thích của nàng rồi. Chàng như vậy khiến nàng muốn trêu ghẹo tâm tư của chàng nhưng cũng biết rằng không được đá kích quá đà.

Nghĩ như vậy nàng bèn chủ động ngã vào chàng, ánh mắt sáng long lanh nhìn chàng nói: "Ta đang nghĩ~~"

Trầm Sát bị nàng khơi gợi cõi lòng, "Ừm"

"Ta đang nghĩ rằng mình tới nơi này liệu có phải vì kiếp trước ta đã làm rất nhiều rất nhiều việc thiện, vì thế mà ông trời mới ban tặng cho ta một nam tử khôi ngô tuần tú, võ công cái thế, tài nghệ vô song hay không~~"

Ngữ khí của nàng vô cùng nũng nịu, giọng nói thì dịu dàng lạ thường, ánh mắt đem theo sự ngưỡng mộ và tự hào, Lâu Thất như này trước giờ chàng chưa từng thấy, ánh mắt này, giọng nói này, nữ tử này trong tích tắc xông vào trái tim Trầm Sát, cảm giác hột hăng ban nãy ngay lập tức bỗng nhiên tan thành mây khói. Trái tim Trầm Sát trước giờ chưa bao giờ ấm áp như vậy.

Chàng ngỡ rằng như này là xong rồi, hoàn toàn không ngờ rằng nữ tử với hương thơm ngọt ngào lại sấn tới gần chàng, đôi môi mềm mướt ngọt thanh khẽ chạm vào môi chàng, nàng khẽ thủ thỉ trên bờ môi chàng rằng: "Trầm Sát, ta say mê chàng."

Ta say mê chàng.

Trầm Sát chưa bao giờ nghĩ rằng một câu nói phong hoa tuyết nguyệt tầm thường mà lúc trước chàng vẫn luôn cho rằng nhảm nhí này khi nghe thấy lại khiến con người ta hạnh phúc tới nhường này.

Cảm giác này, chính là hạnh phúc phải không.

Chàng không kiềm chế nổi, khoé môi chàng tức tốc ra trận luôn.

"Chính là chỗ này, bọn họ chắc là vẫn chưa tới đâu."

Đúng vào lúc Trầm Sát đang muốn ôm Lâu Thất thật chặt để hôn mãnh liệt hơn thì giọng nói cùng tiếng thở hổn hển phá vỡ khung cảnh lãng mạn đề mê này, cũng làm cho Lâu Thất ngay lập tức ngồi bật dậy khỏi lòng chàng, ngoái đầu lại.

Khuôn mặt chàng ngay tức khắc lại đen xì như màn đêm.

Giọng nói đó chính là giọng của Trương Mệnh.

Đáng chết, ket này quả nhiên đáng chết.

Trương Mệnh lại hoàn toàn chẳng ngờ rằng câu nói này của bản thân lại dẫn tới việc Trầm Sát hận tới mức muốn xé xác hắn ra, điều này đã trở thành thúc mạng phù của hắn. Hắn vừa mới hưng phấn bay tới bên cạnh hồ trời, đang định ngó xuống nhìn cho rõ thì sau lưng bỗng nhiên một luồng gió lạnh ập đến, sát khí vô biên bao trùm lấy hắn, áp chế nặng nề ép xuống khiến hắn nhất thời không thể đứng thẳng lên nổi.

"Ai?"

Hắn vừa nói dứt lời một chữ bèn nghe thấy một giọng nói lạnh lẽo truyền tới: "Người đáng chết."

"Bụp!" một tiếng, Trương Mệnh còn chẳng kịp ngoái đầu thì cả người hắn đã bị đánh chưởng bay xuống phía

dưới, thân xác hắn bay thẳng vào chính giữa của hố trời. Hắn ở trong không trung cúi đầu xuống lập tức nhìn thấy hố trời sâu hun hút không có đáy, thâm sâu đáng sợ tựa như miệng của dị thú, hắn chỉ kịp thảm thiết hét lên một tiếng

”Khôngggggg!”

Âm thanh tê lương vọng lại trong không trung, thân xác hắn đã rơi xuống dưới hố trời, trong tích tắc đã chẳng còn bóng dáng.

Lần ra tay này của Trầm Sát nhanh tới nỗi đến ngay cả Lâu Thất cũng chẳng kịp phản ứng lại.

Đến khi bọn họ đều từ trên cây xuống dưới thì Trầm Sát đã thu tay lại rồi, đang định quay người hướng về Triệu Vân ở cách đó không xa.

Lâu Thất còn chưa kịp mở lời thì Triệu Vân bỗng đột ngột đưa hai tay lên ôm lấy đầu, sắc mặt trở nên méo mó: ”Aa, đau đầu quá!”

Một lúc sau, thần sắc của hắn liền thay đổi, ôn hoà trở lại, ánh mắt cũng dịu dàng như ánh mặt trời tháng ba. Khoé miệng của hắn nhếch lên một nụ cười khổ sở bất lực, quay người về phía Lâu Thất: ”Lâu cô nương, không ngờ lại để cô nhìn thấy mặt xấu xí này của tại hạ, trong người tại hạ còn có một người khác, thiết nghĩ cô nương vô cùng sợ hãi và căm ghét tại hạ phải không.”

Lâu Thất bước về phía Trầm Sát, chủ động nhét tay mình vào lòng bàn tay lớn của chàng rồi mới nói với Vân Phong: ”Chả qua là người có hai nhân cách mà thôi, ta cũng chẳng đến nỗi sợ hãi hay căm ghét. Vân Phong, chi bằng chúng ta ngồi xuống cùng nói chuyện.”

Tên Triệu Vân đó quả nhiên xảo quyết không ai bằng, hắn thấy tình hình không ổn lập tức rút cổ lại, để Vân Phong ra mặt ứng phó cục diện này. Có lẽ hắn biết rằng để Vân Phong ra ngoài thì nói không chừng nàng sẽ bảo vệ ít nhiều.

Nhưng nàng cũng có suy xét riêng của mình, kể từ lần đầu tiên gặp Vân Phong nàng đã cảm nhận con người này có chút thần bí, vừa xong hắn và Trương Mệnh rõ ràng quen biết nhau, nàng muốn biết lai lịch của Trương Mệnh, vì vậy mà vẫn phải hỏi Vân Phong.

Trương Mệnh dính một chưởng của Trầm Sát rơi xuống hố trời, theo lý mà nói thì hắn chết là cái chắc.

Ở mảnh đất trống bằng phẳng bên cạnh hố trời, mấy người Lâm Thịnh Uy đã nhanh chóng đốt lên một đồng lửa, mấy người họ liền ngồi quanh đồng lửa đồng loạt nhìn Vân Phong chăm chăm, đợi hắn mở miệng.

423. Chương 423

Vân Phong thấy tình cảnh này cũng biết là không thể tránh né được, lúc trước Lâu Thất có rất nhiều nghi vấn với hắn nhưng trước giờ nàng chưa từng mở lời hỏi han, nếu nàng hỏi thì hắn cũng không muốn lừa gạt

nàng.

Chỉ là chuyện này nếu nói ra thì quả thật là quá dài quá phức tạp, hắc cũng không biết liệu có làm nàng sợ hay không. Vì thế mà Vân Phong cũng lưỡng lự chần chừ không biết nên phải nói từ đâu.

Kết quả là Lâu Thất nhìn thấy bộ dạng hắc như vậy nàng liền nhếch miệng lên nói: "Nếu không thì ta hỏi rồi người trả lời."

Vân Phong thở phào nhẹ nhõm, nói: "Được."

Chính bởi vì hắc luôn không có sự phòng ngự và cảnh giác với nàng nên dường như nàng nói gì muốn gì hắc cũng đều bằng lòng nghe theo, điều này khiến Lâu Thất ít nhiều gì cũng có chút chiều cố và tín nhiệm hắc.

"Có phải người từ đại lục Long Ngâm tới không?"

Vân Phong sững sờ một lúc, hắc không ngờ rằng câu hỏi đầu tiên của Lâu Thất lại trực tiếp đi vào vấn đề như vậy. Nàng đã biết tới đại lục Long Ngâm, lẽ nào là Trương Mệnh nói cho nàng biết sao?

Hắc nhìn sang Trầm Sát nhưng ánh mắt của Trầm Sát lại hướng vào đồng lửa, chàng tựa như chẳng thêm quan tâm đến câu trả lời của hắc là gì.

Chàng bình thản hơn hắc nhiều, Vân Phong phát hiện ra điểm này.

"Đúng vậy."

Lâu Thất không hề cảm thấy bất ngờ trước điều này. Nàng lại hỏi tiếp: "Vậy thân phận thật sự của người đúng là thiếu đông gia của Thịnh Dược Hàng?" Thịnh Dược Hàng này cũng rất bí ẩn, nếu bảo chẳng có gia thế gì nàng chắc chắn không tin.

Vân Phong gật gật đầu. "Thực ra thì gốc của Thịnh Dược Hàng chính là ở đại lục Long Ngâm, bên đó không gọi là Thịnh Dược Hàng mà gọi là Thịnh Vân Dược Hàng. Tên thật của ta là Triệu Vân Phong. Vân là vai vế của đích tử tôn trực hệ Triệu gia. Thịnh Vân Dược Hàng có lịch sử hơn hai trăm năm tại đại lục Long Ngâm, bởi họ có dược liệu tốt nhất và đầy đủ nhất nên luôn ở địa vị cao, đến ngay cả các vương tộc lớn cũng muốn giao hảo với bọn họ. Gia chủ của Triệu gia chính là phụ thân ta."

"Vậy các người mở dược hàng ở đại lục Tứ Phương ắt hắc không chỉ vì mở rộng buôn bán phải không?"

Lãnh thổ của đại lục Long Ngâm rộng lớn như vậy nếu chỉ mở chi nhánh ở khắp nơi cũng đã đủ cho Triệu gia kiếm bộn rồi, hà tất phải tới đại lục Tứ Phương cơ chứ.

Vân Phong cười khổ nói: "Thực ra bọn tại hạ tới đây là để tìm một người và hai thứ."

"Ồ."

Đã nói đến đây rồi thì Vân Phong bắt đầu kể cũng xuôi hơn nhiều. "Chuyện ở đại lục Long Ngâm các người biết được bao nhiêu?"

Lâu Thất lắc đầu nguầy nguậy: "Chẳng qua cũng chỉ biết được những cái vặt vãnh, kiểu như là có bát đại vương tộc." Những cái họ biết thực sự không nhiều.

"Ừm, trên thực tế thì ngoài bát đại vương tộc ra còn có nhất cung nhất phong, địa vị thậm chí còn trên cả bát đại vương tộc nữa. Nhất cung này là Thánh Tiên Cung, Thánh Tiên Cung trước giờ không màng thế sự nhưng mỗi một đời tiên trưởng Thánh Tiên Cung đều là cao nhân trên thông thiên văn dưới tường địa lý, có thể tính thiên mệnh, hàng trăm năm trước, tiên trưởng Thánh Tiên Cung của Thượng Nhất Thánh đã tính ra một huyền cơ, cũng chính huyền cơ này khiến cho bát đại vương tộc đều nổi lên phong ba bão táp.

Vân Phong ngập ngừng, dường như hần đang hồi tưởng lại, "Ta cũng không biết mấy câu đó vốn dĩ là nói như thế nào bởi thời gian đã trôi qua quá lâu rồi, nguyên văn có chút tối nghĩa khó hiểu, tựa như kinh văn nhưng do truyền đi truyền lại nên biến thành mấy câu đại bạch thoại, đại thể ý nói, có một ngày mùa đông, trong một vương tộc nào đó sẽ có một con phượng hoàng cửu thiên, khi đó sẽ nảy sinh dự vọng mãnh liệt, kẻ nào có được phượng hoàng thì có thể đứng trên đỉnh cao quyền lực, nhận được sự tôn sùng vạn thế.

Hần vừa nói tới đây, Lâu Thất ngay lập tức cười khúc khích.

"Được rồi, ta biết ngay mà, cầu huyết tồn tại khắp nơi."

"Cầu huyết?" Vân Phong ngây người ta, "tránh tà sao?"

"Ha ha, không phải, ngươi cứ tiếp tục đi."

Vân Phong tiếp tục kể. Giống như cầu huyết mà Lâu Thất nói, huyền cơ này vừa truyền ra thì bát đại vương tộc dĩ nhiên đứng ngồi không yên, khi đó thế lực của bát đại vương tộc ngang bằng đối địch lẫn nhau, ai nấy đều có dã tâm riêng của mình. Kẻ có được phượng hoàng sẽ ở đỉnh cao của quyền lực, lời này giải độc ra há chẳng phải chính là có thể nhất thống đại lục Long Ngâm sao? Vậy thì ai mà chẳng muốn có con phượng hoàng đó chứ.

Nhưng con phượng hoàng đó rốt cục là gì? Là thần thú thực sự hay là ám chỉ nữ nhân?

Tất cả mọi người đều không ngừng suy đoán và cũng bắt đầu phái người đi khắp nơi tìm kiếm, phượng hoàng, hoặc là một nữ nhân đặc biệt. Nhưng tìm suốt mấy chục năm đều không có chút tiến triển nào.

Thiên trường địa cửu, mọi người cũng chẳng tin cái huyền cơ này nữa.

”Mãi cho tới một ngày, đột nhiên có một tin tức hư hư thực thực dấy lên, nói là có người nhìn thấy phượng hoàng.

Lâu Thất và Trầm Sát đưa mắt nhìn nhau.

Không đợi bọn họ hỏi, Vân Phong đã tự mình kể tiếp, ”Chỉ là không ai ngờ rằng, tin tức vừa lan truyền ra ngoài thì ngay lập tức lại có một nguồn tin khác, người nói nhìn thấy phượng hoàng đó chết vô cùng thê thảm. Còn như phượng hoàng mà hắn nói đã nhìn thấy chính là ở trong một vương tộc, trước một cung điện, đột nhiên có ánh hào quang của phượng hoàng bày màu.

Lâu Thất ngay lập tức kích động trong lòng: ”Lẽ nào nói là công chúa trong vương tộc đó ra đời?”

Phượng hoàng chi mệnh giáng sinh, những chuyện như là bầu trời có hiện tượng dị thường cũng không phải không có, có thể chỉ là trùng hợp, dù sao thì người bịa ra cũng thường lấy nó ra để dùng. Nếu là vậy thì chính là nói một công chúa nào đó là phượng hoàng.

Nhưng Vân Phong lại lắc lắc đầu.

Lúc này, Trần Thập kiểm lòng khôngặng liền nói: ”Sinh ra trong cung đình cũng chưa chắc chỉ có công chúa, lúc trước thủ hạ nghe những kịch văn đó nói, cũng có cả những người như cung nữ, vương gia, thị vệ.

Lâu Thất cười khúch khích: ”Hê, Trần Thập, không ngờ ngươi còn nghe cả mấy kịch văn này đó.”

Tại Trần Thập đồ bưng, hắn không dám lên tiếng nữa.

Vân Phong lại nói: ”Trần Thập nói cũng không phải là không có lý, khi thiên hiện phượng hoàng, vương tộc đó không có công chúa ra đời, khi đó công chúa nhỏ nhất cũng đã bốn tuổi rồi. Đừng nói là không có công chúa, đến ngay cả quận chúa cũng chẳng có, vì vậy, nếu nói vì có bé gái ra đời mà thiên hiện phượng hoàng thì nhất định là thân phận khác. Vì vậy~”

Cùng với lời kể của Vân Phong, trước mặt đám Lâu Thất dường như hiện ra phong trào giai đoạn đó của đại lục Long Ngâm năm ấy.

Bởi năm ấy hoàn toàn không tìm ra bé gái đúng lúc sinh ra khi đó nên công chúa nhỏ nhất đó trở thành mục tiêu mà tất cả mọi người nhắm tới. Rất nhiều người đều muốn biết, nghe nói vị công chúa đó lúc ấy lại mắc một căn bệnh nặng, khi tỉnh dậy dường như đã đổi hồn vậy, nghe đồn lúc đó hoàng thất còn khởi động Toả Hồn trận nhưng kết quả thế nào thì chẳng ai hay tỏ. Vì vậy mà có một lời đồn nói rằng liệu có phải phượng hoàng thật sự đã tới cướp đoạt đi hồn ở thân xác công chúa hay không.

Nghe tới đây, Trầm Sát đột nhiên hỏi: "Tiểu công chúa mà người nói toái là ở vương tộc nào?"

Vân Phong sững sờ một lúc, bất giác nhìn sang Lâu Thất. Ánh mắt này của hắn ngay lập tức khiến Lâu Thất căng cứng người lại, ngồi thẳng lên, "Người không phải là..."

"Người của vương thất khác ở đại lục Long Ngân cùng với Triệu gia chúng ta, và cả người của Nhất Cung Nhất Phong cuối cùng chỉ nhận được một tin rằng tiểu công chúa đã bị đưa tới một nơi rất đặc biệt, nơi đó, phải cần đến hai thứ mới có thể mở ra, một là, cây trăm phượng hoàng bảy màu mà Hiên Viên tân hoàng tặng cho hoàng hậu, vật còn lại chính là~"

"Tuyền Tâm Dược Thi."

Lâu Thất nói ra bốn chữ này nhẹ bẫng, sắc mặt không ổn chút nào. Nếu bảo là như này mà nàng còn đoán không ra tiểu công chúa đó là ai nữa thì nàng đúng là óc bả đậu. Nhưng chính vì nàng đoán ra được vị tiểu công chúa đó chính là bản thân nàng nên nàng mới thấy bức bối như vậy. Nếu thật sự nàng là tiểu công chúa đó thì rõ ràng trên lưng nàng còn phải cồng theo phiền phức lớn như vậy, nào là phượng hoàng gì đó, đỉnh cao quyền lực gì đó, buồn nôn chết đi được, đây há chẳng phải là rách việc cho nàng sao.

"Sao cô nương lại biết Tuyền Tâm Dược Thi?" Lần này lại đến lượt Vân Phong cảm thấy kinh ngạc, "Lẽ nào đã có vương tộc của đại lục Long Ngân tìm tới cô nương rồi sao? Biết được chuyện này ngoài các vương tộc lớn ra thì chỉ có Nhất Cung Nhất Phong, Triệu gia ta bởi có sự hiểu biết đặc biệt với dược liệu nên cũng theo dõi sát sao việc ở phương diện này, trong lúc vô ý mới phát hiện ra."

"Hách Liên Quyết." Lâu Thất đang bức bối bèn u uất nói ra cái tên này.

"Hách Liên Quyết?" Vân Phong mén chút nữa thì nhảy căng lên, "Ngân Nguyệt vương gia của vương tộc Hách Liên sao lại đích thân tới đây? Ngài ấy và tiểu công chúa có hôn~"

"Hôn cái gì?" Ánh mắt lạnh như băng của Trầm Sát phóng qua, không khí xung quanh đột nhiên lạnh lẽo, đến ngay cả ngọn lửa trên đồng lửa cũng réo rắt, dường như bị áp chết xuống vậy.

Khoé miệng Lâu Thất méo xệch, đây chẳng phải là đem lại rắc rối cho nàng sao?

Tình hình mà bọn họ biết đều giống nhau, nàng đoán được ra tiểu công chúa chính là mình thì dĩ nhiên Trầm Sát cũng biết.

Vân Phong thở hắt ra một tiếng nói: "Thực ra đây cũng chỉ là một hôn ước cửa miệng mà thôi, dường như là tiểu công chúa vừa ra đời chưa được bao lâu thì giữa mẫu thân hai bên, thái tử phi năm đó có một ước định."

Hắn đúng là vạ miệng, chuyện này không nên nói ra, kể cả có nói ra thì cũng không đến lượt hắn nói.

"Thất Thất, nàng nói xem, khi đó liệu có phải bản Đế Quân nên giết tét họ Hách Liên đó không?" Mặt Trầm Sát tối đen như mực.

Lâu Thất kiểm lại được, nàng rất muốn nói rằng khi đó chàng cũng sắp đi đến nơi rồi hiểu không? Tiêu hao hết nội lực để đối phó với hắn, còn bị nội thương nặng như vậy, còn đánh tiếp thì đúng là không biết ai chết đâu. Nhưng nàng thấy tay chàng bóp chặt lại thành nắm đấm thì Lâu Thất chỉ đành lập tức nín nọt chàng. "Chàng không nghe Vân Phong nói sao? Chỉ là hai thái tử phi năm đó nói đùa với nhau mà thôi, kể cả người khắp thiên hạ có công nhận mà ta không nhận thì cũng vô ích, có phải không?"

"Vậy bây giờ nàng nhận ai?"

Lâu Thất cứng họng luôn, lẽ nào tên này còn định ép chàng nói mấy lời sến rện trước mặt người khác chắc?

Sự lưỡng lự này khiến ánh mắt của Trầm Sát liếc xéo qua: "Khó nói lắm sao?"

"Dễ nói, dễ nói, bản Đế Phi có gì mà khó nói cơ chứ, phải không, Đế Quân?" Nàng cắn răng nói.

Đến ngay cả Đế Quân Đế Phi nàng cũng nói hết ra rồi, đó chẳng phải đã thừa nhận rõ quan hệ với chàng sao

Trầm Sát đưa tay ra búng vào trán nàng một cái, nhưng chàng lại chẳng nói gì.

Sau đó hỏi thêm Vân Phong thì cũng biết được rằng mười mấy năm nay đại lục Long Ngâm chưa từng dừng lại các kiểu tranh đấu ngầm, tiên trưởng hiện nay của Thánh Tiên Cung suy đoán rằng đại lục Long Ngâm sẽ loạn, vì vậy mà thế lực các phương lại nhớ ra tiểu công chúa, thế là lại ngấm ngầm thắt chặt việc tìm kiếm tung tích của công chúa. Muốn tìm được công chúa thì phải tìm thấy câu trầm phượng hoàng bảy màu trước và cả Tuyền Tâm Dược Thi nữa. Triệu gia cũng vẫn luôn tìm kiếm.

Vân Phong thông qua sự điều tra lâu như vậy cùng với suy đoán của bản thân, hắn đoán ra được Lâu Thất chính là tiểu công chúa đó nhưng hắn lại nói với Lâu Thất rằng hắn không hề truyền tin này về gia tộc.

Có điều, Lâu Thất lại không nói cho Vân Phong biết rằng, Tuyền Tâm nàng ăn mất rồi, còn cây trầm phượng hoàng bảy màu đó cũng nằm trong tay nàng.

424. Chương 424

Nàng luôn cảm thấy rất vi diệu, có lẽ vô hình chung có một cái gì đó khống chế mọi thứ, vì vậy mà những đồ vật này mới đến tay nàng. Nếu nói cây trầm phượng hoàng ấy là của phụ thân thân sinh ra chàng tặng cho mẹ nàng thì bây giờ đã có việc cần dùng đến, nàng cũng không muốn đem trả lại nữa, cùng lắm là Mỹ Nhân Quả đưa cho bà là được. Còn Tuyền Tâm Dược Thi...

Nàng có hỏi Vân Phong, thực tế thì Vân Phong cũng không biết Tuyền Tâm Dược Thi sử dụng như thế nào, nhưng hắn nói phụ thân hắn hoặc lão tổ tông trong nhà có lẽ sẽ biết, hắn tình nguyện quay về hỏi han

phụ thân, và, tình hình của đại lục Long Ngâm hiện nay như nào, kể cả Hách Liên Quyết nữa, hẳn đều sẽ đi triều tra xem đối phương rốt cuộc đã biết được bao nhiêu, tìm tiểu công chúa là vì cái gì.

”Vân Phong, xem ra con người Hách Liên Quyết không hề đơn giản, người làm như vậy liệu có nguy hiểm không?” Ngày hôm sau khi trước khi Vân Phong rời khỏi đó, Lâu Thất cùng Trần Thập tới tiễn hân.

Vân Phong nhìn về phía Trầm Sát cách đó không xa đang nhìn về hướng này, mỉm cười nói: ”Không sao, tại hạ sẽ cẩn thận.”

”Vậy thì... đa tạ.” Lâu Thất biết rằng có nói nhiều hơn nữa thì cũng là già mồm, quả thực nàng rất muốn biết tình hình bên đó, còn theo như lời Vân Phong nói thì người ở đại lục Long Ngâm bọn hân vốn dĩ khi thông hành không có ai cản trở, nhưng người của đại lục Tứ Phương nếu muốn đến đại lục Long Ngâm thì sẽ kinh động tới không ít người, ví dụ như là Đoạn Trần Tông ở giữa hai mảng đại lục hoặc là bát đại vương tộc. Vì vậy nên bây giờ vẫn chưa phải là thời cơ thích hợp để bọn họ đích thân tới đó.

”Cô nương không cần phải nói chữ đa tạ với tại hạ.” Giọng nói của Vân Phong rất nhẹ, ”Thực ra, tối qua tại hạ có một câu vẫn chưa nói với cô nương, đó là, không biết tại vì sao, ngay từ lần đầu trông thấy cô nương, tại hạ đã cảm thấy...”

Hân còn chưa kịp dứt lời thì giọng nói lạnh như băng của Trầm Sát đã truyền tới, tuy cách một khoảng khá xa nhưng chàng vẫn có thể dùng nội lực truyền lời tới, rõ tới mức như đang đứng trước mặt bọn họ.

”Còn phí lowfi nữa mà không đi thì xuống hồ trời đi.”

Câu nói này lạnh lẽo vút qua, ngay lập tức tựa như một tia sáng buốt giá chiếu thẳng vào trong tim Vân Phong. Hân chỉ đành cười khổ, chấp tay tay chào Lâu Thất: ”Vậy tại hạ xin được cáo từ, đến khi có tin tức thì tại hạ sẽ truyền tới đây.”

Lâu Thất gật gật đầu nói: ”Bảo trọng.”

Vân Phong nhìn nàng trần trối rồi dứt khoát quay người bước đi.

Lâu Thất nhìn theo bóng dáng hân, nàng cảm thấy bây giờ đã vào giữa mùa hạ nhưng bóng dáng của hân lại lẳng lặng đi về phía đông.

”Nàng đang lưu luyến không rời xa đây à?” Tiếng của Trầm Sát vọng lên bên tai, Lâu Thất hoàn hồn lại, ngạc nhiên không biết Trầm Sát đã tới bên cạnh nàng từ bao giờ, thân xác cao lớn vượt trội thiên bẩm của chàng nhìn nàng từ trên xuống, trong con mắt là một tia tối tăm âm đạm vô tận.

Cái tên này từ sang tới tối chỉ biết ăn dấm (ghen) ăn dấm ăn dấm! Ăn đến mức không biết là hân có đau dạ dày vì ăn chua quá không nữa. Lâu Thất nhìn chàng khinh khỉnh, ”Đế Quân tôn kính, chúng ta có thể tạm dừng việc ăn dấm lại được không? Chi bằng chúng ta nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì đi.”

"Ăn dấm? Bản Đế Quân trước giờ không thích ăn mấy cái đồ chua như vậy, huống hồ đang yên đang lành nàng nhắc đến việc ăn dấm làm gì? Nếu đói bụng thì bảo Trần Thập đi săn đi." Đế Quân đại thần kiêu ngạo lườm nàng một cái rồi quay người bước đi.

Lâu Thất trợn mắt nhìn theo bóng dáng chàng, bĩu môi.

Giả vờ, lại còn giả vờ!

Nàng không tin chàng thật sự không biết ăn dấm nghĩa là gì.

"Cô nương, người đói rồi sao?" Trần Thập chỉ nghe thấy nửa câu sau, ngay lập tức ra cái vẻ nghiêm túc hỏi.

Lâu Thất ôm trán, "Vừa đi vừa tìm cái ăn vậy."

Nàng bước về hướng Trầm Sát, Trần Thập và ba người Lâm Thịnh Uy chia nhau đi tìm cái ăn. Bọn họ tuy có mang theo lương khô nhưng nếu có đồ nóng, đồ tươi thì dĩ nhiên là tốt hơn lương khô nhiều.

Để vòng qua hồ trời thì cũng đã đi được một đoạn đường khá xa, kỳ quái là càng đi thì nhiệt độ lại càng giảm, vốn dĩ nơi này đã thấp hơn nhiệt độ bên ngoài hai ba độ rồi, bây giờ đi lâu như vậy nhiệt độ lại xuống thêm vài độ nữa. May mà bọn họ đều học võ, chứ nếu là người bình thường, mặc y phục mùa hè đến chỗ khí hậu mùa thu thì nhất định sẽ cảm thấy vô cùng lạnh. Đặc biệt là càng đi vào bên trong gió lại càng to, gió lạnh xuyên thấu vào bên trong y phục khiến trái tim người ta cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Cái tên ngạo mạn Trầm Sát bởi vì thấy nàng nhìn theo bóng dáng của Vân Phong và nói chàng ăn dấm mà đi cả nửa canh giờ cũng chẳng thém nói với nàng câu nào, đến khi đám người Trần Thập bắt được hai con thỏ rừng lại thì bọn họ mới dừng lại nghỉ ngơi rồi tiện nướng thịt luôn, lúc này chàng mới mở miệng.

"Nàng nướng thịt đi."

Lâu lẩm rồi chàng không ăn thịt nướng do chính tay nàng làm rồi, thật sự là cảm thấy thém thương.

Lâu Thất lườm chàng một cái rồi bảo đám người Trần Thập đi xử lý thỏ rừng sạch sẽ, bản thân mình thì kéo Trầm Sát sang một bên, cầm lấy một cái bình nhỏ lên đưa cho chàng: "Uống hai ngụm đi."

Trầm Sát nhận ra cái bình này của nàng bên trong đựng chất nhầy của con thú đó, lúc trước Vân Phong đã nói với bọn họ về tên của con Thần Thủy Niệm đó và cả công dụng chất nhầy của nó.

"Bản Đế Quân bây giờ đã khoẻ rồi, còn phải uống cái này làm gì nữa?"

"Không, ta cảm thấy tình hình của chàng hiện nay vô cùng kỳ quái, bây giờ vẫn chưa tìm ra được nguyên

nhân nhưng chắc chắn là vô cùng quý quý.” Lâu Thất không hề lạc quan được như chàng, rõ ràng nội lực của chàng lúc trước đã hao sạch rồi, nội thương cũng thực sự là vô cùng nghiêm trọng, không hề có sự chữa trị nào cũng chẳng hề uống bất cứ loại thuốc gì mà đột ngột nội thương hồi phục, đã vậy nội lực bỗng nhiên tăng mạnh đến mức đáng kinh ngạc như vậy, nàng không tra được ra rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, dĩ nhiên là không dám lơ là.

Vốn dĩ đuổi theo con thú nhỏ màu trắng tới đây là vì muốn chữa trị nội thương cho chàng, bây giờ có được Thần Thủy Niệm tất nhiên là không còn gì tốt bằng rồi.

”Vậy lúc trước vì sao nàng không cho bản Đế Quân uống?” Trầm Sát lại cảm thấy có chút kỳ quái, lúc trước nàng đã cho đám người Trần Thập dùng rồi nhưng khi đó tại sao lại không để chàng uống?

Nghe câu này của chàng, mặt Lâu Thất đỏ lên, ”Được rồi, ta nói thật với chàng vậy, ta không dám tùy tiện để chàng uống.” Vừa rồi nàng còn thật sự không dám khẳng định cái này có thể uống vào bên trong được hay không, nàng cần phải để đám người Lâm Thịnh Uy uống xong xem tình hình rồi mới quyết định.

Ánh mắt tăm tối của Trầm Sát ngay lập tức sáng lên: ”Ý của nàng liệu có phải là bản Đế Quân quan trọng nhất, đặc biệt nhất trong trái tim nàng không? Nếu không thì nàng cũng không để bọn họ thử thuốc xong rồi mới để cho bản Đế Quân dùng.” Chàng vô cùng vui vẻ, không sai, đúng là nên như vậy, nữ nhân ở bên cạnh chàng phải như vậy mới đúng, đặt chàng ở vị trí quan trọng nhất.

Lâu Thất chẳng thêm giải thích với chàng, tên này trước giờ đều tự đại, chàng nếu đã cho rằng như vậy thì cứ theo ý chàng đi, nàng mà còn giải thích nữa thì ngược lại không xong với chàng đâu. Thực ra nàng cũng không hề bi ối đến vậy, chẳng qua là nàng nghĩ để đám người Lâm Thịnh Uy thử thuốc là bởi vốn dĩ bọn họ không sao cả, nếu uống Thần Thủy Niệm này mà trúng độc thì nàng ắt có cách giải, vì vậy mà bọn họ không có nguy hiểm gì lớn, nhưng thể trạng của Trầm Sát lại vô cùng đặc biệt, vốn dĩ trong cơ thể chàng đã có hai Độc Cổ khó giải, vì vậy tất nhiên phải cẩn thận hơn một chút, chắc chắn là Thần Thủy Niệm đó không có vấn đề gì thì mới để chàng dùng.

Bất luận thực tế nàng nghĩ thế nào thì Trầm Sát cũng nhận định rồi, khi chàng đón lấy cái bình đó, không hề do dự mà uống hai ngụm.

Nhưng bọn họ hoàn toàn không ngờ rằng, hai ngụm này vừa nuốt xuống, mặt chàng ngay lập tức như bị đóng băng lại vậy, trắng đến nỗi có cả băng xanh, da dẻ tức khắc dường như trở nên trong suốt, toàn bộ khuôn mặt của chàng đột nhiên giống như điêu khắc bằng băng, cảm giác vô cùng quái đản!

Lâu Thất đứng bật dậy, kinh hãi tới mức hai tay nàng run lên.

”Trầm Sát! Mau nói xem bây giờ chàng cảm thấy như thế nào? Đau? Lạnh?” Nàng vừa sợ hãi vừa lo lắng, giọng nói cũng nghẹn lại.

Đôi môi của Trầm Sát khẽ mấp máy nhưng lại không phát ra được âm thanh, không, có âm thanh, nhưng âm thanh đó còn bé hơn cả tiếng muỗi kêu, nàng phải ghé sát tai vào môi chàng mới có thể nghe ra được chàng đang nói cái gì.

Lâu Thất chưa bao giờ hoang mang đến mức như vậy, chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi đến mức này, lúc trước những việc nàng gặp phải hầu hết đều có thể giải quyết, kể cả không giải quyết nổi thì cùng lắm để đó không màng tới là được rồi, dù sao thì nàng cũng là một kẻ lạnh lùng vô tình, kể cả có chút giao tình thì nàng cũng sẽ cố gắng để không hồ thẹn với lòng mình là được, nhưng Trầm Sát lại không giống vậy, chàng đã là người ở trong tim nàng rồi, sao nàng có thể chỉ nói chỉ cần cố gắng là được?

Nhỡ chàng chết thì sao?

Cứ như vậy mà chết trước mặt nàng, cứ như vậy, bởi vì nàng bảo chàng uống thuốc nên mới chết trước mặt nàng, điều này thì có khác gì với việc nàng hại chết chàng cơ chứ?

Nàng căn bản là không thể chấp nhận được!

...” Trầm Sát nói một câu nhưng không biết là nói cái gì, sau đó cả người chàng hướng lên trời rồi đổ gục thẳng xuống phía sau.

Trong khoảnh khắc đó, sự sợ hãi trong lòng Lâu Thất đã dâng cao tới độ tới mức không thể hình dung nổi, trước giờ nó chưa từng xảy ra, nàng cảm thấy hét lên một tiếng: ”Trầm Sát, không!”

Ba người Trần Thập vốn đang xử lý thổ, có người thì đang đi nhặt củi để đốt lửa, nghe thấy tiếng hét của nàng trong lòng họ cùng lúc giật mình, lập tức chạy qua đó, họ nhìn thấy Đế Quân của mình đang gục xuống còn Lâu Thất đang vội vã đưa tay ra đỡ.

”Đế Phi!”

”Cô nương! Đế Quân sao vậy?”

Ba người đều vô cùng ngạc nhiên, ngay lập tức vây lại.

”Đùng đoàng!” một tiếng, trên trời bỗng loé lên một tiếng sét.

Lâu Thất chưa bao giờ cảm thấy hoảng loạn và sợ hãi như lúc này, Trầm Sát đổ vào lòng nàng xong dường như lập tức trở nên hôn mê, còn thân xác chàng trong tức khắc trở nên lạnh buốt, cự ly gần như này thậm chí nàng còn có thể nhìn thấy từng lỗ chân lông và huyết quản trên mặt chàng, những huyết quản đó tựa như đã đóng thành băng, còn có thể sờ thấy từng đường băng sương.

Như thế này chẳng phải chàng đã biến thành một băng khắc hình người hay sao?

”Đùng đoàng!”

Lại một tiếng sấm nữa vang lên, sắc trời ngay lập tức trở nên đen kịt, những đám mây đen khổng lồ đang nhanh chóng tích tụ lại, sấm mưa to rồi.

”Cô nương!”

Trần Thập cũng chưa từng trông thấy cảnh này, Lâu Thát đang thẩn thờ như người mất hồn, hẩn nhìn lên bầu trời rồi bảo với Lâm Thịnh Uy: ”Người mau đi tìm xem gần đây có nơi nào tránh mưa được không, nhanh lên. Tiểu Ngũ, người mau đi gom đồng lá kia lại đây.”

”Rồ!”

Tuy rằng Lâm Thịnh Uy và Ngũ Tiểu Vũ cũng vô cùng kinh sợ nhưng bọn họ vẫn ngay tức khắc nghe theo mệnh lệnh của Trần Thập, nhanh chóng đi làm.

Trần Thập đưa tay ra ấn xuống bả vai của Lâu Thát, hẩn khẽ dùng lực, thấp giọng nói: ”Cô nương, người phải bình tĩnh lại, Đế Quân còn cần cô nương chữa trị!”

Câu nói này quả thật ngay lập tức đã khiến Lâu Thát tỉnh ra. Không sai, nàng không thể hoang mang như vậy được, nàng nhất định có thể cứu được Trầm Sát!

Nàng giơ tay ra bắt mạch của chàng.

Nhưng vừa đưa ra thì tay của nàng lập tức trở nên run rẩy, dường như nàng không thể tìm thấy mạch của chàng.

Nàng lại ghé sát tai vào ngực chàng, vốn dĩ tim chàng đập vô cùng mạnh mẽ nhưng bây giờ lại yếu ớt tới mức tưởng chừng như không nghe thấy nữa rồi.

Thật sự Lâu Thát không thể chấp nhận sự thực này.

Sao có thể như vậy cơ chứ, sao có thể như vậy!

Một tia chớp loé lên, bầu trời trở nên u tối như đêm đen, đúng lúc này, ánh sáng lưỡng sắc ở hồ trời đột nhiên yếu dần đi.

Cảnh tượng đó giống như bị người ta lấy mất nguồn sáng đi vậy.

425. Chương 425

Ánh mắt của Lâu Thát liếc nhìn qua bên đó, tuy nàng cảm thấy có chút kỳ quái nhưng tình trạng hiện nay của Trầm Sát đã lấy đi toàn bộ mọi sự chú ý của nàng.

Nhìn đôi tay nàng đang run lấy bầy, Trần Thập cũng cảm thấy trở nên sợ hãi, nhưng cô nương trước giờ vẫn luôn bình thản tự chủ lúc này đã trở nên như vậy rồi, nếu hắn còn hốt hoảng nữa thì đúng là hỏng chuyện.

”Cô nương, tuyệt đối phải bình tĩnh lại.”

Lâu Thất vốn dĩ không phải người dễ gặp chuyện là sẽ hoảng loạn, nàng chỉ là quan tâm nên trở nên bối rối, loạn nhưng sẽ không loạn quá lâu, nàng không sờ thấy mạch tượng, không nghe thấy tim đập, đây có thể coi như là tình huống xấu nhất rồi, đã đến nước này, nàng phải bình tĩnh lại. Nàng hít một hơi thật sâu, hai tay nàng cuối cùng đã không còn run rẩy nữa.

Nàng đưa một tay lên ấn vào ngực Trần Sát, muốn thử truyền nội lực cho nàng, muốn bảo vệ tâm mạch của chàng, nhưng điều khiến trái tim nàng lại trở nên run sợ đó là, nội lực nàng truyền đi lại tựa như một đi không trở lại vậy, nó hoàn toàn bị hấp thụ đến mức bất vô âm tín, đến ngay cả một chút sóng cũng không cuộn lên.

Trái tim nàng suýt chút nữa trở nên nguội lạnh.

”Cô nương, trông có vẻ như sắp mưa to rồi, chúng ta tìm một nơi tránh mưa đã rồi tính tiếp, Đế Quân hiện giờ như vậy e là cũng không thể bị dính mưa.” Trần Thập lại nhìn sang khuôn mặt của Đế Quân, thực sự cũng trở nên tuyệt vọng.

Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nếu như đến ngay cả cô nương cũng không cứu chữa được, vậy thì...

Không, hắn không dám nghĩ tiếp nữa.

”Người tới công chàng đi.” Lâu Thất cố gắng trấn tĩnh lại.

Trần Thập vừa công Trần Sát lên lưng thì, mưa to ào ào trút xuống. Lâu Thất sợ hãi, nàng vội đưa tay ra định cố ý phục để che cho Trần Sát, may mà Tiểu Ngũ Ngũ Tiểu Vũ chạy tới đúng lúc, hắn gom được mấy mảnh lá lớn, Lâu Thất vội cầm lên: ”Người kéo bên đó, Trần Thập đi ở giữa.”

Nàng và Tiểu Ngũ mỗi người kéo một bên của cái lá, bốn năm cái lá to đan vào nhau đủ để làm ra được một cái lều che mưa thô sơ di động, để Trần Thập công Trần Sát đi ở giữa thì hắn và Trần Sát đều không bị dính mưa.

”Đế Phi, bên này, bên này có một cái hang.” Phía trước vọng lại tiếng của Lâm Thịnh Uy, ”Úi?”

”Lâm Thịnh Uy, sao vậy, còn có thể đi được không?” Trần Thập thận trọng, hắn nghe thấy tiếng của Lâm Thịnh Uy kêu liên dừng bước, nhưng chỉ trong khoảnh khắc này mưa lại càng to hơn, hạt mưa vừa to vừa

dày đặc trút xuống, mưa ào ào nhìn không ra được con đường phía trước nữa rồi.

”Mau qua đây.”

Nghe giọng Lâm Thịnh Uy không có gì bất thường, thế là bọn họ nhanh chân chạy về phía đó. Lâu Thất lúc này càng sốt ruột thì ngoài mặt lại càng bình tĩnh, nàng nhìn Trầm Sát, cảm thấy bộ dạng này của chàng không giống như là người sống.

Trái tim nàng thực ra đã trùng xuống từng chút từng chút một, nhưng nàng chỉ có thể cương quyết tự nói với lòng mình rằng nàng nhất định có thể cứu được chàng, nhất định có thể.

Mấy người họ xông tới nơi mà Lâm Thịnh Uy đang đứng, nhìn thấy hắc đang đội mưa đứng ngoài không đi vào, rõ ràng trước mặt hắc có một cái hang, chiều rộng bằng hai người, chiều cao bằng một người, trước cửa động có mọc một mảng măng đá tự nhiên, nhưng lại giống như đang vây lấy che chắn cho cái hang này vậy. Nhưng đối với bọn họ mà nói thì không tới mức không vào được.

”Đế Phi, con thú nhỏ đó ở bên trong!” Lâm Thịnh Uy vượt nước mưa trên mặt nói.

Lâu Thất hơi ngậy ra, một lúc sau nàng mới phản ứng lại, con thú nhỏ hắc nói đó có lẽ chính là con thú nhỏ màu trắng ban đầu nàng đuổi theo đi tới vách núi, chính là con thú mà lúc đầu nàng muốn tóm lấy để Trầm Sát ăn! Nàng vốn đã định bỏ qua cho nó từ lâu rồi, không ngờ rằng đúng vào lúc nàng định từ bỏ thì nó lại xuất hiện.

”Mặc kệ nó, vào thôi.” Mưa càng lúc càng to, lẽ nào bao nhiêu người như này mà còn phải nhường chỗ cho con thú nhỏ đó sao?” Huống hồ, nàng còn phải nhanh chóng xem lại tình hình sức khỏe của Trầm Sát.

Lâm Thịnh Uy vốn dĩ là sợ đột nhiên đi vào sẽ làm con thú nhỏ màu trắng đó hoảng sợ mà chạy mất, Đế Phi chính bởi vì nó mà đã nhảy thẳng xuống vách núi, điều này chẳng phải đã thể hiện rõ tầm quan trọng của con thú đó sao? Vì vậy hắc thà rằng bản thân đứng ngoài chịu gió lạnh chịu mưa ướt cũng không dám đi vào, chẳng ngờ rằng lúc này Lâu Thất lại vừa đến đã nói nói mặc kệ nó.

Hắc lại không biết nguyên nhân, vốn dĩ Lâu Thất cực kỳ muốn có được con thú nhỏ này, nhưng nàng đã có được Thần Thủy Niệm, công dụng nghịch thiên, tất nhiên là nàng chẳng cần con thú nhỏ này nữa rồi.

Bây giờ thì hay rồi, Thần Thủy Niệm quả nhiên công dụng nghịch thiên, nghịch thiên đến cái mức như này luôn!

Trần Thập trước giờ rất nghe lời Lâu Thất, nàng nói vào là vào.

Hắc công Trầm Sát, người khê nhún xuống rồi vọt qua đám sơn măng nhọn hoắt kia, trong tích tắc đã chui vào bên trong hang.

Hắn vừa vào trong, chân còn chưa kịp đứng vững thì đã có một đồng màu trắng lập tức bổ nhào vào mặt hắn, khí thế hung hãn, chỉ là nó còn chưa chạm vào được Trần Thập đã bị Lâu Thất từ sau đi vào dùng cây roi vút qua cuốn lấy nó, không chút thương xót vút sang một bên.

”Chít chít!”

Cái thứ đó phát ra tiếng kêu giống như chuột vậy, nghe ra cũng có chút thê thảm, nhưng mà lúc này chẳng có ai thèm đếm xỉa đến nó.

Cái thứ bị vút sang ngã đập xuống đất cảm thấy choáng váng, nó trông giống một con nhím nhưng trên người nó lại không có gai mà là bộ lông cứng trắng muốt, bụng của nó thì lại nhẵn nhụi đỏ phớt, bốn cái chân nhỏ ngắn ngủn, thật chẳng nhìn ra nổi tốc độ của nó lại nhanh như vậy.

Cấu con vậy này chẳng có tên, lão đạo sĩ thói từng ở trong một núi sâu đối tượng chết, sau đó vô tình tóm được một con vật, nướng thịt nó lên ăn xong tự nhiên lại phát hiện ra nội thương của mình đã hoàn toàn bình phục, vì vậy mà mới vẽ hình con vật này vào trong quyển Dịch Vật Chí đó. Lâu Thất nhớ rõ lúc đấy cũng chỉ gọi nó là con thú nhỏ màu trắng.

Lâu Thất liếc nó một cái: ”Bây giờ ta không có tâm trạng xử lý người, tốt nhất ngươi cụp đuôi lại quay về làm con thú của mình đi, nếu còn cố cứng đầu xông qua đây thì bản cô nương sẽ nướng ngươi lên ăn đấy!”

Có lẽ thật sự đã bị khuôn mặt lạnh như băng của nàng làm cho khiếp sợ, con thú nhỏ màu trắng đó ngay tức khắc lùi vào trong một góc, trốn ở sau một hòn đá nhỏ.

Quả thật là lúc này Lâu Thất không có tâm trạng đoái hoài đến nó, nàng nhìn Trầm Sát mà nắm chặt tay lại thành nắm đấm, móng tay đâm cả vào trong lòng bàn tay, chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà khuôn mặt của Trầm Sát đã xuất hiện nếp nhăn mảnh và trơn như băng vậy, huyết quản của chàng lại càng trông thấy rõ ràng hơn, nó tựa như từng con đường sương đông lại đan xen thành lưới.

Nhưng rõ ràng phải rất đáng sợ, nhưng bởi vẻ tuấn mỹ tuyệt sắc của chàng mà lại trông mê hoặc lạ thường.

Trong hang mọc cỏ khô khắp nơi, ”Trần Thập, đặt Đế Quân xuống.”

”Vâng.” Trần Thập lập tức đặt Trầm Sát xuống, nhưng đúng vào lúc thân xác Trầm Sát vừa chạm vào đồng cỏ dại đó thì đột nhiên khe phát ra âm ”rắc!” từ xương khớp trên người chàng.

Lâu Thất bỗng nhiên biến sắc, nàng lập tức ngăn Trần Thập lại, quay đầu nói: ”Lâm Thịnh Uy, Ngũ Tiểu Vũ, mau lấy quần áo trong túi của các người ra đây, trải trên đồng cỏ!”

Nàng đã quá sơ suất rồi! Tình trạng của Trầm Thất lại còn nghiêm trọng hơn cả trong tưởng tượng của nàng, rõ ràng nàng đã nghĩ tới mức vô cùng đáng sợ, nhưng sự thật là nó còn đáng sợ hơn cả tưởng tượng của nàng!

Thân thể của chàng bây giờ rất yếu đuối! Vô cùng yếu đuối!

Bọn họ vốn đều dùng cái ba lô chống nước mà Lâu Thất thiết kế xong bảo người chế ra, mỗi người đều mang theo hai bộ y phục, bây giờ y phục trong ba lô đều vẫn còn khô, nghe thấy lời của Lâu Thất, bọn họ đều không dám có chút chần chừ, lập tức lấy hết toàn bộ y phục trong túi ra với tốc độ nhanh nhất có thể, từng món từng món gấp lại rải hết lên trên mặt cỏ.

Lúc này Lâu Thất mới bảo Trần Thập đặt Trầm Sát xuống.

Ban nãy Trần Thập nghe thấy tiếng kêu từ xương khớp của Đế Quân, đầu óc hắn cũng tê lại, vì vậy mà lần này động tác của hắn cẩn thận hơn lúc trước nhiều.

Nhưng tuy rằng như vậy mà bọn họ vẫn còn nghe thấy "rắc!" một cái, sắc mặt bọn họ đồng loạt tái nhợt.

Lâu Thất lập tức cúi xuống xem xét, lần quan sát này khiến cả người nàng đều cảm thấy không ổn, không ổn chút nào! Khớp đầu gối của Trầm Sát đều đã lệch vị trí rồi!

Trần Thập tức khắc quỳ rạp "bịch!" một tiếng xuống đất, "Cô nương thứ tội!" Cả người hắn cũng không ổn luôn rồi, chỉ đặt Đế Quân nằm xuống mà thôi, vậy mà lại khiến cho khớp của người bị lệch vị trí! Hắn còn làm được cái việc gì nên hồn?

"Không trách người được." Lâu Thất hít sâu một hơi, cố gắng ép bản thân mình phải bình tĩnh lại.

Chuyện này không trách được Trần Thập, đến ngay cả nàng còn không ngờ rằng đột nhiên Trầm Sát lại trở nên yếu ớt như vậy, sao hắn có thể biết được cơ chứ, huống hồ, ban nãy hắn đã vô cùng cẩn trọng rồi.

"Nghe đây, tình hình này của Đế Quân ta hoàn toàn không biết là đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa còn vô cùng cấp bách, trước giờ ta chưa từng trông thấy, vì vậy mà ta phải kiểm tra thật kỹ, xem ra lúc này chúng ta có thể phải ở đây một thời gian." Vì Lâu Thất đang cảm thấy sốt ruột nên ngữ khí nhanh hơn lúc bình thường, "Nếu ta đoán không nhầm thì nhiệt độ ở đây chắc chắn sẽ còn thấp hơn cả tối qua chúng ta ở bên hồ trời, các người tự bố trí đi, người thì đi nhặt củi, càng nhiều càng tốt, tiện thể tìm nguồn nước, người thì đi săn, người còn lại thì dắt những người khác vào."

Bởi vì phải qua mảng hư không đó, điều này tuyệt đối là một việc phải mạo hiểm tính mạng, vì vậy nàng để ba người họ tự chủ lựa chọn. Còn cả những người đang ở bên ngoài, nàng vốn dĩ không muốn kéo bọn họ vào, dù gì thì đoạn hư không đó cũng vô cùng nguy hiểm, nhưng nhìn thấy Trầm Sát bây giờ như này, nàng biết là bản thân mình lúc trước đã quá mềm lòng, thể giới này còn kỳ quái hơn tưởng tượng của nàng nhiều, giống như tình trạng sức khỏe của chàng lúc này vậy. Vì vậy, đội ngũ mà nàng huấn luyện ra để có thể yên tâm phái đi Nam Cương, Tây Cương tuyệt đối không thể chỉ nghĩ xem huấn luyện cái gì để bảo toàn được mạng sống cho họ trước đã thì mới làm.

Nếu không thì đó mới là hại bọn họ. Nếu không thật sự trải qua rèn luyện thử thách thật sự, thì nói không chừng sau này toàn bộ đều sẽ thiệt mạng ở Nam Cương hoặc Tây Cương.

Ba người Trần Thập dĩ nhiên cũng như vậy.

Dần dò rõ ràng xong thì Lâu Thất cũng không ngó ngang đến họ nữa, nàng đưa tay kéo y phục của Trầm Sát ra. Quả nhiên khác thường, ngực của Trầm Sát đã xuất hiện cảm nhận giống như là bằng vậy, mắt nàng ngay tức khắc trợn to lên, bởi nàng nhìn thấy ở chỗ tim chàng là nơi duy nhất còn là màu đỏ.

Giống như một đoá hoa sen màu đỏ duy nhất mọc giữa nơi bằng tuyết bao phủ.

Đây là cái con mẹ gì đang thách thức nàng vậy. Lâu Thất tuyệt vọng tới mức chỉ muốn chửi ông trời, trước giờ nàng chưa bao giờ nôn nóng đến vậy.

Lúc này, Lâm Thịnh Uy quay người lại nói với Trần Thập: "Trần đại ca, hãy để ta đi tìm Ứng vệ đại nhân bọn họ đi." Lúc trước hắn luôn đi theo Lâu Thất để ra khỏi mằng lư không đó, lúc quay lại có lẽ là hắn có thể dẫm đúng vào những hòn đá, và hắn cũng biết, Trần Thập tuyệt đối không muốn rời xa Đế Phi, về chuyện mà khi đó Trần Thập và Lâu Tín cùng Đế Phi rời khỏi Phá Vực hắn cũng nghe qua rồi, Trần Thập sẽ không yên tâm để lại hai người hắn và Tiểu Ngưu ở lại đây.

Không thể không nói rằng hắn đã đoán trúng được tâm tư của Trần Thập, lúc này Trần Thập nào thể an tâm rời khỏi cơ chứ? Vì vậy hắn cũng chẳng già mồm mà gật gật đầu.

Chẳng màng đến việc bên ngoài vẫn mưa to như trút nước, Lâm Thịnh Uy nhìn Lâu Thất và Trầm Sát lần nữa rồi dứt khoát đi ra khỏi hang, xông vào màn mưa giá lạnh.

426. Chương 426

Hiện giờ mưa vẫn còn rất lớn, họ chắc chắn không có cách nào tìm được củi khô, vì thế Trần Thập và Tiểu Ngưu cũng tạm thời không ra ngoài, hai người bắt đầu thu dọn sơn động này.

Trần Thập vì công Trầm Sát lúc trước, có lá lớn che mưa nên bây giờ cũng chỉ bị ướt phần người dưới, phần người trên vẫn còn khô, nhưng Tiểu Ngưu đã ướt hết, không chỉ có hắn, Lâu Thất bây giờ cũng ướt toàn thân.

"Cô nương, cô nương có cần giặt đồ không?" Trần Thập

Lâu Thất đứng dậy, nàng thực sự cần đi thay đồ, không phải vì lí do gì khác chỉ là vì đồ trên người nàng đã ướt hết, mặc đồ ướt thế này sẽ không tiện kiểm tra cho Trầm Sát, vì nàng phát hiện ra rằng, vừa rồi tay áo nàng có vài giọt nước nhỏ xuống ngực Trầm Sát đã khiến lồng ngực hắn lạnh thêm vài phần!

Nàng điên mất thôi!

Bây giờ cơ thể Trầm Sát yếu ớt tới mức gần như suy sụp.

Trái tim nàng cảm thấy lạnh giá, nhưng cũng chỉ có thể cố gắng kìm nén, cầm một bộ đồ khô trong tay nải đi thay. Trong lúc cấp bách thế này, nàng cũng chỉ có thể bảo Trần Thập và Tiểu Ngũ quay người lại, thay vội đồ, rồi lại đi kiểm tra cho Trầm Sát.

”Chít chít...”

Trần Thập nghe thấy tiếng kêu của con thú nhỏ màu trắng, sợ nó sẽ lại chạy tới chạy lui quấy rầy Lâu Thất nên liền nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Ngũ, hai người kẻ trước người sau nhào bắt con thú nhỏ màu trắng.

Con thú nhỏ màu trắng trốn đông nấp tây, chẳng mấy chốc bị họ dồn vào một góc tóm được. Trần Thập bảo Tiểu Ngũ lấy đai lưng trói lại, đầu còn lại thì buộc vào một mỏm đá trong động.

Hang động này rất lớn, họ vừa bắt được nó xong mới phát hiện ra, vòng qua một phiến đá, bên trong còn có không gian nữa, hơn nữa có phiến đá che chắn, mưa gió ngoài cửa động cũng không thể thổi vào, ẩm áp hơn bên ngoài rất nhiều.

Họ nói với Lâu Thất, quyết định đưa Trầm Sát vào trong. Trần Thập đốt cỏ ở trong trước, sau đó quét sạch tro tàn, san bằng bề mặt, trải lại cỏ khô lên trên, rất mềm mại, hơi nóng của mặt đất mới đốt cỏ lại tiếp tục sấy khô và làm ẩm lớp cỏ khô mới rải, xong xuôi mới cùng Tiểu Ngũ bước tới cầm lấy một đầu y phục làm đệm lót, khiêng Trầm Sát vào trong.

Trong quá trình này họ vô cùng cẩn thận, chỉ sợ làm hấn bị thương.

Trong này thực sự rất ẩm áp, có Trần Thập và Tiểu Ngũ canh gác ở ngoài Lâu Thất mới yên tâm và bình tĩnh kiểm tra toàn thân cho Trầm Sát.

Áo của Trầm Sát được cởi ra, nàng chăm chú nhìn về phía tim của hấn. Mặc dù cơ thể không hoàn toàn trong suốt nhưng trong lớp băng trắng này, đốm màu đỏ đỏ rất nổi bật, nàng nhẹ nhàng ghé tai nghe, nín thở mới nghe thấy được tiếng tim đập vô cùng yếu ớt. Đặt tay lên mạch của hấn, thực sự không cảm nhận được mạch đập.

Hai mắt hấn nhắm nghiền, cả người tỏa ra băng hàn, đây không phải khí tức lạnh lùng thường ngày của hấn, mà thực sự là hàn khí tỏa ra từ trong người hấn, hấn nằm trước mặt nàng mà thực sự giống như một thi thể đóng băng.

Lâu Thất chưa bao giờ sợ hãi như thế này, trước đây độc cổ của hấn phát tác, nàng tuy có căng thẳng nhưng vẫn có vài phần chắc chắn có thể áp chế, đó là lĩnh vực sở trường của nàng, vì thế nàng chỉ là lo căng thẳng. Bây giờ nàng hoàn toàn bó tay, nhìn hấn thế này, nàng thực sự sợ hấn chết.

Lần đầu tiên trong đời, trong đầu nàng vụt qua một câu nói.

Nếu như Trầm Sát chết rồi nàng phải làm sao?

Lúc này Lâu Thất mới phát hiện ra Trầm Sát quan trọng với nàng tới vậy.

Có lẽ là do sự so sánh chí mạng giữa lúc trước hần bỗng nhiên bộc phát nội lực kinh người, công phu nghịch thiên, bây giờ lại trở lên yếu ớt thế này, khiến nàng không thể chấp nhận được.

Đúng rồi, nội lực? Có khi nào có liên quan tới nội lực trong người hần không?

Mắt Lâu Thất vụt sáng, đưa tay nhấn vào vị trí đan điền của hần, từ từ ngưng tụ nội lực ở lòng bàn tay, truyền một tia nội lực vào trong.

Khi họ còn đang gặp các biến cố trong núi, không biết rằng tiểu sơn thôn ở bên ngoài cũng gặp một trận huyết kiếp. Tiểu sơn thôn vốn yên bình bây giờ đã trở thành địa ngục.

Lửa lớn thiêu đốt nửa ngày cuối cùng mới bị dập tắt trong cơn mưa lớn, máu tươi lênh láng trên mặt đất cũng đã bị nước mưa gột rửa bảy tám phần, nhưng những thi thể hương thân còn đó nói lên một sự thật đáng sợ, nơi này đã xảy ra một chuyện khủng khiếp tới nhường nào.

Thủ đoạn giết người của những kẻ kia vô cùng tàn nhẫn bạo ngược, giết người chẳng qua chỉ cần để đầu rơi xuống đất, nhưng bọn chúng nhất định phải chém cho óc phọt ra ngoài, hoặc chân, tay chém sạch, tới người già và trẻ nhỏ cũng không buông tha.

Tiểu sơn thôn yên bình tới nay chỉ là một vùng tử khí, mặc cho mưa dập gió vùi cũng không tài nào gột sạch hết mùi máu tanh.

Đáng sợ hơn cả là đám người đó không bỏ đi, bọn chúng không đi tức là muốn ở lại đây.

Trong một căn nhà ở phía xa, trong gian nhà chứa cúi sắp sập đổ bốn bề gió thổi, tí tách tí tách. Thi thoảng lại có gió thổi vào khiến đứa bé cuộn mình trong đồng cỏ rừng mình. Nó nằm cuộn tròn trong khe hẹp giữa tường và cổ, bức tường sau lưng nó có một lỗ nhỏ, nhìn qua lỗ nhỏ có thể thấy được một khoảng nhỏ bên ngoài. Nhưng chính vì như vậy nó mới càng sợ hãi, vì tối qua nó nhìn qua lỗ này, nhìn thấy hai thôn dân bị một người áo đen dùng đao chém thành hai khúc, bây giờ những khúc xác chết đó vẫn ở bên ngoài, ở chỗ nó có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng.

Hơn nữa tối qua, khi màn đêm yên tĩnh, nó còn nghe thấy trong thôn có rất nhiều nơi vọng ra tiếng kêu gào thảm thiết của các cô gái, trong những tiếng kêu gào đó nó có thể nhận ra đều là những dì, những chị trẻ tuổi trong thôn, còn có cả Hoa Nhi tí tở từng vá đồ cho nó.

Họ kêu gào, khóc lóc rất thảm thiết, sau bị tiếng cười nói hô hào của đàn ông lấn át. Tiểu Ngưu biết bọn họ cũng đều gặp phải sát thủ.

Tối qua một mình nó trốn ở đây, cắn tay áo khóc một đêm, nhưng nó cũng biết một mình mình không thể cứu được ai, chỉ có tự tìm đường chết mà thôi.

Bây giờ bên ngoài mưa lớn, có lẽ là cơ hội duy nhất để nó bỏ trốn.

Trên người nó có mặc một bộ y phục rộng thùng thình, cổ tay áo và ống quần đều được buộc chặt lại, đó chính là đứa bé dẫn đường cho đám người Lâu Thất, Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu vốn rất thông minh, nó trốn ở đây một ngày rưỡi, không hề dám nhúc nhích, cũng không dám đi ra. Những kẻ kia tối qua vẫn còn đi tuần tra khắp nơi, nó không dám đi ra tìm đường chết. Nhưng tối qua nó nghe thấy mấy người đối phương nói rằng đã ưng ý nơi này, chỉ có điều nhà cửa của bọn họ quá cũ và nhỏ, vì thế dứt khoát đốt hết, sau này sẽ xây dựng một sơn trại kiên cố, dù sao thì nơi này người của Thất Thành cũng không biết, đợi khi chúng xây trại xong, chiêu binh mãi mã, sống dựa vào Thất Thành, nếu như Thất Thành phát hiện ra muốn vây đánh chúng, với kinh nghiệm đánh du kích của mình, chúng sẽ phái người đi tập kích Thất Thành, khiến cho bọn họ phải đau đầu nhức óc, không thể không thỏa hiệp! Đương nhiên trước đó bọn chúng cũng đã phái người trà trộn vào Thất Thành, và còn làm tới vị trí mấu chốt, tới lúc đó sẽ trong ứng ngoài hợp, xem bọn họ làm thế nào.

Nếu như nói bọn chúng giết người phóng hỏa diệt thôn xong đi, Tiểu Ngưu còn có thể tiếp tục trốn, đợi chúng đi rồi sẽ chui ra, nhưng bây giờ chúng rõ ràng không đi, nếu nó còn tiếp tục trốn, sớm muộn cũng sẽ bị chúng tìm ra và giết.

Tiểu Ngưu đắn đo một hồi cảm thấy mình nhất định phải bỏ chạy. Thực ra lần này nếu không phải trên người hắn có khoản tiền khổng lồ một trăm lượng, muốn tìm nơi để cất giấu cẩn thận nên đã tránh mặt tất cả mọi người, vừa hay nấp vào một nơi kín đáo nên mới thoát được một kiếp nạn.

Vì thế trong lòng hắn cho rằng là Lâu Thất gián tiếp cứu nó. Quyết định phải chạy trốn, nó liền nhớ tới Lâu Thất. Nó sợ nhờ may đám người Lâu Thất từ Tiên Nộ Sơn đi xuống, sẽ gặp phải đám người hung tàn này.

”Không được, ta nhất định phải nói cho họ biết.”

Trong đôi mắt to tròn của Tiểu Ngưu ánh lên ánh sáng kiên định, nó liền lục tìm trong nhà chứa củi, cuối cùng cũng tìm được một chiếc áo tơi rách và một chiếc mũ trúc. Nó mặc áo tơi và đội mũ trúc lên lặng lẽ ra khỏi cửa, bước vào trong màn mưa, do quá quen thuộc với đường đi lối lại trong thôn, dọc được nó cẩn thận né tránh những ngôi nhà có người ở chưa bị đốt, đi về phía cổng thôn.

Ra khỏi rừng chuối ở cổng thôn, dọc đường loạng choạng chạy tới Tiên Nộ Sơn. Đợi giày của nó rách hết, y phục cũng nhiều chỗ tả tơi, trải qua N lần suýt nữa ngã chết, cuối cùng nó cũng leo được lên Tiên Nộ Sơn, nhưng vừa hay đúng chỗ Trầm Sát đại khai sát giới, thì thể rã rách khắp nơi khiến nó sợ hãi gào khóc âm ỹ.

”A!”

Tiếng kêu xuyên qua màn mưa vừa hay lọt vào tai Vân Phong đi ngang qua. Hắn vô tình gặp mặt Ung và mọi người, vì thế đi qua phía bên kia vách núi để lên, gần bên này hơn, mới đi chưa được bao lâu liền nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết. Với thính lực hơn người của hắn hắn liền phân biệt ng decay ra được, đó là

tiếng kêu của một đứa bé tên là Tiểu Ngưu.

Sao nó lại ở đây?

Lại khi trời mưa to thế này!

Chạy đi trong mưa, quả nhiên nhìn thấy bên cạnh nơi Trầm Sát đại khai sát giới lúc trước có một đứa bé nhếch nhác đang ngồi đó.

”Tiểu Ngưu, sao ngươi lại ở đây?”

Tiểu Ngưu ngẩng đầu lên, lơ mơ nhìn thấy Vân Phong!

”Công tử!” Nó biết Vân Phong đi cùng với Lâu Thất, liền vội vàng bò dậy, chạy về phía Vân Phong: ”Công tử, để phi nương nương đâu?” Trước đây nó có nghe người khác gọi Lâu Thất là đế phi.

”Ngươi tìm cô nương ấy có việc gì?”

”Ta...”

Đợi Vân Phong nghe xong nó kể, ánh mắt thoáng vẻ tức giận. Nghe Tiểu Ngưu nói vậy tức là thôn dân của sơn thôn kia chắc phần lớn đã bị giết hết, những người còn lại toàn là nữ giới, trở thành công cụ phát tiết của những kẻ kia! Trước đây hắn còn được các thôn dân đó vây quanh, thu mua được liệu của họ...

Chết tiết!

Vân Phong tuy tức giận nhưng không tới mức xông đi báo thù cho những thôn dân kia, bình thường tuy hắn ôn hòa lễ độ, Lâu Thất yêu cầu gì cũng đồng ý, nhưng hắn không phải là một kẻ có lòng tốt bừa bãi, không phải tất cả mọi người đều được hắn đối đãi như nhau.

Huống hồ bây giờ không có việc gì quan trọng hơn Lâu Thất, hắn phải về đại lục Long Ngâm, đâu có thời gian quan tâm những thôn dân kia.

Cuối cùng hắn đưa Tiểu Ngưu tới chỗ vách núi, chỉ về hướng của Ung vệ và mọi người, sau đó rời đi.

Tiểu Ngưu quay đầu lại nhìn bóng hắn biến mất trong làn mưa, trong lòng ít nhiều thất vọng.

”Ai ở đó?” Lâu Tín tay cầm một chiếc lá to làm ô, tới bên vách núi thấy không có ai lên, liền nhìn thấy Tiểu Ngưu.

427. Chương 427

Nội lực của Lâu Thất đã không dám tùy tiện truyền vào nữa, chỉ kiểm soát một tia tiến vào đan điền của Trầm Sát để kiểm tra, nhưng điều khiến nàng vô cùng kinh ngạc là, nàng phát hiện đan điền của Trầm Sát giống như có gì đó đang tích tụ, giống như biển mây bao la, không bờ bên, mệnh môn sâu thẳm có thể dung nạp nội lực vô cùng vô tận...

Nhưng nội lực của hắn rõ ràng là không có.

Đây là một cái vại quý trọng trơn, kết quả không có nước để đựng? Vậy nội lực trước đây của hắn từ đâu mà có? Bây giờ lại đi đâu rồi?

Điều này khiến Lâu Thất không tài nào hiểu nổi.

Nàng vừa tiếp tục kiểm tra, vừa nhìn cơ thể giống như tượng băng không giống người thật của Trầm Sát, nàng thầm nghĩ rằng, trong lòng cảm thấy vô cùng thất bại. Từ trước tới giờ nàng chưa bao giờ gặp ai như hắn, chỉ là cơ thể người thường nhưng chứa đựng biết bao thứ kì quái, tà tính, độc độc nhất trong thiên hạ, cổ lợi hại nhất, trước đây còn có cả bùa chú, bây giờ đan điền lại kì quái. Nàng thực sự không biết người hắn có những thứ này, sao hắn có thể an toàn sống tới bây giờ?

Sống vẫn sống nhưng chắc chắn sẽ phải chịu rất nhiều đau khổ, phải chịu đựng những điều người thường không thể chịu đựng, vì thế hắn có thể sống tới bây giờ cũng có nghĩa là ý chí và thân thể bị giày vò tới bây giờ.

Trong lòng Lâu Thất đột nhiên cảm thấy vô cùng thương hắn.

Nàng không biết trước đây cha mẹ Trầm Sát đối xử với hắn ra sao, nhưng thông qua các biểu hiện cho thấy họ không phải cha mẹ ruột của Trầm Sát, thân phận của hắn cũng không thấp, hắn từng nói, hành động cử chỉ của cha mẹ hắn mặc dù quý phái hơn người thường nhưng tuyệt đối không phải người hoàng tộc, chưa thể đạt tới tầng lớp đó, vì thế cha mẹ nuôi của hắn rất có thể là thuộc hạ của cha mẹ ruột.

Nếu như vậy, họ chỉ cần có đủ lòng trung thành, trong việc đối xử với tiểu chủ tự cho dù có thân thiết thế nào đi nữa cũng vẫn có khoảng cách và tôn kính, điều này thực sự không tốt đối với một đứa nhỏ, vì thế nàng tin rằng hắn không thể cảm nhận được tình yêu, sự ấm áp từ cha mẹ nuôi của mình.

Sau này bọn họ bị giết, Trầm Sát một lòng báo thù, hơn nữa hắn lại không phải là người tầm thường, dọc đường rèn luyện bản thân, không chỉ con đường học nghệ ngắn ngủi ở sư môn, còn có cả mấy năm chém giết tăng thêm sức mạnh, bên cạnh hắn cũng không có ai có thể khiến hắn cảm nhận được tình cảm ấm áp.

Vì thế, trong cuộc đời hơn hai mươi năm của hắn, hắn luôn lạnh lùng như vậy. Những nỗi đau mà hắn phải chịu nhất định chưa bao giờ nói cho người khác biết, cũng không có ai an ủi hắn. Cho dù trước đây độc cổ của hắn phát tác, tứ vệ bên cạnh và những người khác cũng chỉ lo lắng người khác tới thích sát, chỉ toàn lực bảo vệ sự an toàn cho hắn, đâu có ai hỏi hắn người có đau hay không? Có thể chịu đựng được nữa hay không?

Vì hấn vẫn luôn dũng mãnh là vậy, nhất định tới Ứng và những người khác cũng đều nghĩ hấn có thể cầm cự, Trầm Sát cũng không thể nói với họ, ta rất đau...

Như vậy, Trầm Sát sống tới bây giờ thực sự còn cô đơn, vô vị hơn nàng nhiều

Vì thế, nàng thấy bây giờ hấn phải chịu giày vò, cảm thấy rất thương hấn.

Hấn kiêu ngạo là vậy, nếu như biết mình biến thành một tượng băng, không thể cử động, chỉ có thể nằm đây, lòng tự tôn của hấn không chịu đựng được, không thể chấp nhận mình lại có thêm một căn bệnh lạ, yếu ớt để mặc người khác muốn làm gì thì làm.

Lâu Thất cũng thương hấn lòng tự tôn bị đánh bại.

Còn một điểm nữa, nàng cũng rất kinh ngạc vì sự sợ hãi trong lòng. Trước đây nàng không hề hoảng hốt sợ hãi vì bên cạnh có thể sẽ có người chết đi, lúc này nàng mới nhìn rõ trái tim mình, xem ra nàng quan tâm tới Trầm Sát nhiều hơn nàng tưởng tượng.

”Dù thế nào đi chăng nữa, ta nhất định không thể để cho chàng chết, ta nhất định sẽ cứu chàng.” Lâu Thất cắn môi dưới, nàng nhất định sẽ dốc toàn bộ sức lực để cứu hấn, nhưng bây giờ thực sự nàng không có cách nào cả.

Lâu Thất nghĩ tới lão đạo sĩ thối, ở những việc mà nàng học, nàng đúng là hậu sinh khả úy nhưng những việc mà nàng chưa nghe nói bao giờ này, có lẽ lão đạo sĩ thối sẽ biết rõ hơn, nói không chừng ông ta biết việc này là thế nào, vì Trầm Sát trúng độc cổ từ lúc nhỏ, thân phận tuyệt đối không tầm thường, rất có thể là người của đại lục Long Ngâm, vậy thì tình hình hiện tại của hấn cũng rất có thể là nguy hiểm tiềm tàng bên cạnh hấn từ khi nhỏ.

Việc của đại lục Long Ngâm nàng không rõ.

Nhưng bây giờ nàng làm thế nào để đi hỏi lão đạo sĩ thối? Ông ta đã không còn khả năng kéo nàng về, nàng lại không có cách nào nói chuyện với ông ta.

Đúng lúc này, đan điền của Trầm Sát bất ngờ xuất hiện một luồng kháng cự, đẩy nội lực của nàng ra, điều này... có khi nào là tự phòng ngự?

Nhưng dù thế nào đi nữa, dùng nội lực trị thương không thành công. Lâu Thất lại nhìn Trầm Sát, giật mình hít thở thật sâu.

Trên lồng ngực của hấn giống như băng sương nở ra một bông hoa với những cánh hoa đẹp xinh như những sợi tơ nhỏ, cánh hoa giống như xúc tu đang từ từ bò về phía tim hấn, mặc dù chậm nhưng cũng là tốc độ có thể nhìn bằng mắt thường!

Mặc dù nàng vẫn không biết rốt cuộc là sao nhưng nhìn đốm đỏ trước ngực hần, cũng biết nếu như tim hần bị thứ hoa sợi băng kia bám vào, đóng băng, vậy thì sẽ thực sự không có nhịp tim nữa, hần sẽ chết chắc.

Còn Trầm Sát vốn hơi thở yếu ớt, bây giờ giống như đã đứt hơi.

Lâu Thất vừa giật mình vừa lo lắng vừa sợ hãi, không thể khống chế được đâm mạnh xuống đất, khớp tay đều bật máu.

Ánh mắt nàng chăm chú.

Máu?

Máu của nàng!

Lâu Thất biết rõ máu của mình quý giá tới mức độ thế nào, mặc dù nàng cho rằng trên đời này không có người thứ hai có được máu giống nàng, đầu tiên là mười năm ngâm mình tắm thuốc, lại ăn Ma Ly Đâm, Thạch Tử Ngàn Năm, sau lại ăn Tuyền Tâm, được hiệu của những thứ này sẽ vĩnh viễn hòa trong máu của nàng. Những thứ khác không nói, chỉ tính riêng Tuyền Tâm, ngay cả đại lục Long Ngâm thì cũng là thứ độc nhất, nếu không vương tộc của đại lục Long Ngâm sẽ không tới đây để tìm kiếm.

Xem ra một dòng suối có mọc vô số kì trân dược thảo cũng là một việc nghịch thiên, dược thảo này lại còn thăng hoa ngưng tụ thành một viên ngọc, tinh hoa đó...

Nàng không thể hình dung nổi.

Tới cả Hách Liên Quyết cũng nói rằng, người khác ăn Tuyền Tâm chắc chắn sẽ phải chết, nhưng nàng rất có thể là thể chất được hải có thể dung nạp bách dược, bây giờ Tuyền Tâm đã ngấm vào máu nàng, trước đây máu nàng đã có thể áp chế được độc cổ của Trầm Sát, bây giờ có lẽ sẽ có thể áp chế được căn bệnh kì lạ này của hần.

Nàng cắn môi nhìn chăm chú Trầm Sát đôi mắt nhắm chặt, trên lông mi dài có đọng hoa sương, khẽ nói: "Trầm Sát, chàng phải cố lên, nếu như chàng tử bỏ, nếu như chàng dám chết ta nhất định sẽ lột sạch chàng, dùng roi quất mười ngày!"

Nàng không biết lúc này Trầm Sát còn nghe thấy được gì không, nhưng nếu như trên thực tế hần đang chịu đau đớn giày vò, nàng cũng không cho phép hần được từ bỏ, có ý tìm tới cái chết.

Lúc này nàng nhìn thấy thanh kiếm đeo trên eo Trầm Sát hơn rung lên.

Kiếm có thể tự rung lên?

Mặc dù Lâu Thất rất kinh hãi nhưng lúc này, không có việc gì có thể cản trở nàng cứu Trầm Sát. Vì thế nàng một tay tháo thanh kiếm đó ra, sau đó không hề nương tình vút sang một bên. Vì ban nãy thanh kiếm này rung lên, nàng sợ có người hạ bùa chú nên dứt khoát lấy ra một ít bột quý thảo rắc lên thân kiếm, nếu như thanh kiếm đó có người giở trò, cấm trận quý thảo cũng có thể tạm thời áp chế.

Không sai, không phải nàng rắc bùa, nàng rắc như vậy là vẽ cấm trận.

Đương nhiên lúc này Lâu Thất còn chưa biết, chính vì từ nhỏ nàng từ nhỏ đã hình thành thói quan thận trọng, thực hiện bước này giúp nàng và Trầm Sát tránh được một kiếp nạn lớn hơn.

Xử lý thành kiếm tà khí kia, Lâu Thất dồn toàn bộ sự chú ý lên người Trầm Sát. Nàng rút Phá Sát ra, đốt lửa hơi qua, sau đó rạch ngón tay mình, có máu tươi chảy ra, nàng cắn môi, đặt ngón tay chảy máu vào chỗ tím trên ngực Trầm Sát.

Nàng muốn dùng máu có mang theo vô số được hiệu của mình để vẽ Huyết trận phòng ngự trên ngực hắn. Loại Huyết trận này chắc ở thế giới này bất luận là đại lục Tứ Phương hay đại lục Long Ngâm đều không có ai biết.

Hoa văn phức tạp, phù hiệu cổ xưa, không có ai hiểu nàng đang vẽ gì, và chỉ một hình vẽ bằng một bàn tay này, Lâu Thất đã phải mất một canh giờ để vẽ, máu nàng cũng đã chảy suốt một canh giờ.

Đợi tới khi nàng vẽ xong Huyết trận, ngón tay nhanh chóng đánh vài thủ quyết, trận đồ được vẽ bằng máu tươi lập tức lóe lên ánh sáng màu đỏ, ẩn vào trong da của Trầm Sát, giống như trận đồ được vẽ dưới da hắn vậy, những đường nét kia vẫn còn có ánh sáng đỏ di chuyển.

Những tia băng giống như băng trùng lúc trước đang chuẩn bị lan tới gần.

Lâu Thất chăm chú theo dõi, thấy những tia băng kia gặp phải màu máu lập tức lùi lại giống như bị điện giật.

”Xong rồi!” Lâu Thất vui mừng, nàng biết máu của nàng bây giờ rất hữu dụng!

Nhưng lúc này Lâu Thất không biết rằng, sau này nàng trở thành đối tượng các thể lực muốn giành giật hoặc giết chết chính vì thứ máu quý giá này.

Nàng cũng muốn vẽ thêm vài Huyết trận nữa trên người hắn nhưng loại Huyết trận này rất hao tổn tâm thần, nàng đã vẽ hai tiếng đồng hồ rồi, nàng phải nghỉ ngơi một lát sau đó mới vẽ tiếp được.

Kéo lại y phục cho Trầm Sát, nàng đưa tay chạm dưới mũi hắn, mặc dù hơi thở vẫn rất yếu ớt như Lâu Thất phát hiện ra đã rõ rệt hơn lúc trước một chút, trong lòng nàng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Trần Thập tưởng rằng cơn mưa này không quá lâu, nhưng không ngờ đã hơn một canh giờ qua đi, mưa chỉ nhỏ đi một chút chứ không có dấu hiệu tạnh.

Mưa không tạnh, họ đi đâu tìm củ khô để nhóm lửa? Tối tối nếu không đốt lửa bọn họ cho dù có thể cầm cự được nhưng để quân như vậy thì làm sao có thể...

”Trần đại ca, chúng ta ra ngoài tìm xem có cái gì ăn không đã.” Tiểu Ngũ nói xong liền đứng dậy.

Họ đã đợi lâu như vậy rồi, Lâu Thất vẫn không hề có bất cứ động tĩnh gì, cũng không ra ngoài, họ không dám làm phiền. Vừa dứt lời, giọng của Lâu Thất liền vọng lại từ phía sau.

”Y phục của người vốn đã ướt, nếu bây giờ lại ra ngoài dầm mưa, rất dễ bị cảm.” Lâu Thất nói.

Tiểu Ngũ tưởng rằng Lâu Thất đang quan tâm tới hắn, ánh mắt thoáng vẻ cảm kích nhưng không ngờ lúc này trong lòng Lâu Thất chỉ có Trầm Sát, đâu có lương thiện tới vậy, ý của nàng là, bây giờ Trầm Sát rất yếu, nàng lo rằng bên cạnh có người bị cảm sẽ lây nhiễm cho hắn.

Đương nhiên nàng cũng không nghĩ cần phải giải thích việc này, vì thế, đây là một sự hiểu nhầm đẹp.

428. Chương 428

Sau khi nói xong câu này, Lâu Thất bèn quay về bên cạnh Trầm Sát. Nàng chẳng qua là đi lại để vận động một chút, bây giờ bảo nàng rời xa Trầm Sát là không thể.

Nàng ngồi xuống bên cạnh Trầm Sát, nhìn hắn giống như một người sắp chết, càng nhìn càng tức giận: ”Ta nói, sao trên người chàng thứ tạp nham nào cũng có vậy?”

Bây giờ tạm thời có thể bảo vệ tâm trạng của hắn, tâm trạng nàng đã nhẹ nhàng hơn, đầu óc cũng minh mẫn hơn đôi chút. Trầm Sát hiện tuyệt đối không phải bất ngờ trúng gì đó, mà là trong người hắn vốn dĩ đã có cấm chế nào đó, không phải độc, không phải cổ, không phải bùa, nhưng có thể chắc chắn là, phun máu ở đầu tìm ra chính là mấu chốt để giải cấm chế. Bởi xác suất phun máu đầu tim của một người là rất nhỏ, nếu như trở thành mấu chốt để giải cấm chế cũng không phải là chuyện lạ.

Chỉ có điều nàng không biết điều đó đối với hắn là phúc hay là họa, bây giờ hung hiểm nhiều hơn, nhưng đan điền của hắn lại thực sự rất kì quái.

Hiện tại nàng tạm thời áp chế được thứ kì quái trong người hắn nhưng không biết cứ để vậy hắn có thể tỉnh lại được không, hoặc cứ để đan điền của hắn kì quái như vậy, không làm gì có phải là việc xấu hay không, vì thế nàng thực sự không thể ngồi yên được nữa.

Trước đây lão đạo sĩ thoỉ không phải dùng bí pháp sư môn gì của lão để vào giấc mơ của nàng sao? Bây giờ nàng cũng học được Khổng Mộng Yểm của Tây Phi Hoan, nàng cũng muốn thử xem có thể vào được giấc mơ của lão đạo sĩ thoỉ không, nếu như thành công nàng sẽ có thể hỏi lão đạo sĩ thoỉ có biết tình hình của

Trầm Sát bây giờ là gì hay không.

”Trần Thập.”

Trần Thập nghe thấy tiếng nàng gọi vội bước tới, ”Cô nương có dặn dò gì?”

”Người ở đây trông coi để quân, ta ngủ một lát, nhớ nhé, chàng có bất cứ bất thường nào cũng phải gọi ta dậy ngay lập tức.”

Lâu Thất bình thường gặp phải khó khăn thường khiến mình bình tĩnh lại trước, chưa bao giờ nàng cảm thấy đặc biệt lo lắng, sốt ruột, hơn nữa cũng không thích dựa vào người khác, cho dù là lão đạo sĩ thối, có thể không tìm thì không tìm, cố gắng hết sức để tự giải quyết vấn đề. Nhưng bây giờ Trầm Sát xảy ra chuyện đã khiến nàng không nhịn được phá vỡ thói quen của mình.

”Vâng!”

Trần Thập tuy cảm thấy lúc này Lâu Thất nói muốn đi ngủ cảm thấy khá kì quái, nhưng hắn không nhiều lời như Lâu Tín, chỉ lập tức nghe theo mệnh lệnh của Lâu Thất.

Lâu Thất đứng dậy tới một góc, lấy ra ba cây hương đặc chế dài bằng một đốt ngón tay trên đai lưng, đốt lửa cắm xuống mặt đất phía trước mặt, sau đó thực hiện một vài thủ quyết.

Tây Phi Hoan muốn thi triển Khổng Mộng Yểm rất phiền phức, hơn nữa còn tổn hao tu vi, Lâu Thất học được sau liền cải tiến, nàng chủ yếu dựa vào lực ý chí cực mạnh của mình cùng với thủ quyết đặc biệt.

Sau đó nàng ngồi xếp bằng xuống trước ba nén hương kia, nhắm mắt lại.

Có Trần Thập ở đây nàng yên tâm.

Trần Thập nhìn thấy những hành động của nàng xong mới hiểu đây không đơn thuần là đi ngủ, mặc dù không biết nàng đang làm gì nhưng hắn cũng lập tức đề cao cảnh giác, bây giờ hắn phải để ý tới nàng và để ý tới cả để quân.

Lâu Thất biết sau khi vào Khổng Mộng Yểm tuy ý thức vẫn còn rõ ràng, nhưng cơ thể đã vào trạng thái ngủ mơ màng. Nàng vốn không nghĩ rằng mình có thể dễ ngủ tới vậy, dù sao bây giờ cũng không phải buổi tối, hơn nữa nàng cũng không mệt, không ngờ vừa nhắm mắt nàng có thể ngủ liền.

Khi nàng chìm vào giấc ngủ, trong một căn nhà trọ ở Thất Thành, nam nhân vừa bước vào cửa lập tức ánh mắt lóe sáng, dừng bước lại, nhìn về hướng Tiên Nộ Sơn.

Thị nữ đi sau lưng hắn cũng dừng lại, hỏi nhỏ: "Công tử, có gì không ổn sao?"

Nam nhân được gọi là công tử chừng hai tư hai lăm tuổi, dáng người cũng không tệ, nhưng dung mạo thì không xuất chúng, không xuất chúng đã đành, đôi mắt nhỏ dài lại lấp lánh ánh sáng nham hiểm, khiến người ta có cảm giác giống một con rắn độc, không thể nào có thiện cảm được.

Hắn lắc đầu nói: "Lên rồi nói."

Đợi lên tới lầu hai, vào tới phòng mà họ đã đặt, hắn bảo thị nữ đóng cửa phòng lại, cài chốt.

Thị nữ đỏ mặt, chủ động bước tới bên cạnh hắn, bắt đầu cởi xiêm y, hắn liếc nhìn cô ta: "Thúy Nhi, người đang làm gì vậy?"

Thị nữ tên Thúy Nhi cũng người nhìn hắn: "Công tử không phải bảo nô tì đóng cửa lại sao?"

Trước đây hắn bảo cô ta đóng cửa tức là hắn muốn cô hầu hạ, điều này có gì không đúng?"

"Bổn công tử bây giờ không có tâm trạng! Mặc lại đồ của người đi!" Hắn ta sắc mặt khó coi.

Thúy Nhi mặt nóng bừng, có chút tổn thương cắn môi dưới đáp một tiếng, mặc lại y phục.

"Người ra ngoài nghe ngóng xem hướng đông nam Thất Thành có người ở không, vừa nãy ta cảm ứng được có người sử dụng Khổng Mộng Yểm ở đó."

"Cái gì? Khổng Mộng Yểm?" Thúy Nhi kinh ngạc: "Nhưng Ly vương tử không phải đã nói rồi sao, thánh nữ đã bị đệ phi Phá Vực giết rồi! Trên đời này ngoài thánh nữ ra thì chỉ có công tử biết Khổng Mộng Yểm thôi."

Không phải cô ta khoa trương, Khổng Mộng Yểm là bùa chú độc môn của thánh nữ tiền nhiệm, sau thi thoảng có người học được, chắc chắn sẽ bị bà ta giết, vì Khổng Mộng Yểm không phải ai cũng có thể học được, cần có thiên phú cực cao, hơn nữa, cho dù có thiên phú cũng không có ai dạy, vì thế theo họ biết thì cũng chỉ có ba người biết sử dụng.

Thánh nữ tiền nhiệm vẫn đang ở Tây Cương, công tử ở đây, thánh nữ Tây phi Hoan chết trong tay Lâu Thất, vậy là ai? Trừ khi Tây Phi Hoan chưa chết?

Nghĩ tới điều này ánh mắt Thúy Nhi lại ánh lên vẻ tàn nhẫn.

Từ nhỏ tới lớn cô ta ở bên hầu hạ công tử, mười hai tuổi đã trao thân cho hắn, khi trên giường khiến hắn vui vẻ hắn từng không chỉ một lần nói rằng sớm muộn sẽ cho cô danh phận. Nhưng sau này hắn nói phải

cưỡi Tây Phi Hoan.

Tây Phi Hoan có gì tốt đẹp chứ?

”Người cũng biết bốn công tử hứng thú với bùa chú thế nào đấy, lẽ nào lại đang chất vấn bốn công tử sao?”

”Thúy Nhi không dám!”

Công tử nhà họ đúng là có năng lực bẩm sinh đó, trong phạm vi mười dặm có người thi triển bùa trừ lợi hại hẳn sẽ có thể lập tức cảm nhận được, tới đối phương cũng không biết. Cũng chính vì thiên phú này mới khiến thánh nữ tiền nhiệm coi trọng hẳn hơn, dạy Khổng Mộng Yểm cho hẳn.

”Không dám thì hãy mau đi điều tra!” Hắc hừ một tiếng, khi cô ta ra ngoài liền bổ sung một câu, ”Nhân tiện điều tra hành tung của Lâu Thất.”

”Vâng!”

”Thúy Nhi đáp một tiếng rồi mở cửa đi ra, sau đó xoay tay đóng cửa phồng lại, trong lòng tức giận, đầu phải làm chuyện đó, chỉ nói có mấy câu, tại sao ban nãy lại kêu cô ta khóa cửa?”

Nghe tiếng bước chân cô ta rời đi, trên xà nhà có một bóng người nhỏ nhắn nhẹ nhàng bay xuống, cô ta mặc một bộ đồ nhẹ nhàng màu đen, bó sát người, tôn lên vóc dáng nuột nà.

”Tinh Nhi bái kiến công tử.”

”Tinh Nhi, lại đây.” Hắc ta ngoắc tay tay gọi cô gái rõ ràng là ám vệ của mình, nữ ám vệ tên gọi Tinh Nhi lặng lẽ một lát rồi bước tới bên cạnh hẳn, còn chưa kịp nói gì thì đã bị hẳn xoay người lại, nằm bò trên bàn.

Hắn thuận thực cởi đai lưng của cô ta ra, kéo quần xuống, sau đó lại cởi đai của mình, vừa cởi vừa nói: ”Nha đầu Thúy Nhi dọc đường hầu hạ nhiều lần rồi, bốn công tử thực sự đã chán ngán, còn Tinh Nhi người đã hai tháng chưa hầu hạ bốn công tử rồi, hãy để bốn công tử hạ hỏa chút nào.”

Nói xong hẳn đã bắt đầu, hoàn toàn không đợi Tinh Nhi thích ứng.

Một hồi sau, âm thanh nóng bỏng trong phòng mới dừng lại, hẳn nói với Tinh Nhi tay đang run run mặc đồ: ”Quy tắc cũ, tối nay tìm cho bốn công tử hai nàng đáng yêu tới đây.”

Tinh Nhi mặt không chút biểu cảm đáp lời: ”Vâng.”

Trời vẫn chưa tạnh mưa, khách của nhà trọ cũng ít, Thúy Nhi xuống lầu một mượn dù của chưởng quỹ sau đó rời khỏi nhà trọ, dọc đường hỏi thăm tìm tới phủ thành chủ.

Trên đường không mấy người qua lại, nhưng cửa tiệm, tửu lầu bên bên đường vẫn có người.

Mưa không nhỏ, đợi khi cô ta tới phủ thành chủ, xiêm y đã ướt hết, thấy cửa phủ thành chủ đóng chặt, cô ta liền quay người bước tới một tiệm hàng ở phía đối diện.

Cô nương muốn mua gì sao?” Chưởng quỹ vốn tưởng trời mưa không ngớt thế này sẽ không có khách tới mua hàng, liền lập tức tươi cười bước tới.

Thúy Nhi lặng lẽ đưa mắt quan sát chưởng quỹ chạc ngoài ba mươi này sau đó mỉm cười rạng rỡ, giọng nói nhỏ nhẹ: ”Công tử nhà chúng ta muốn chọn mấy bộ trang sức cài tóc bằng đá quý cho thiếu phu nhân tương lai, bảo ta tới chọn trước, chưởng quỹ, có bộ trang sức nào đẹp không, mang ra đây ta xem nào.”

Mấy bộ?

Chưởng quỹ lập tức nghe được từ then chốt, mua một lúc mấy bộ, đây là khách hàng sộp, mặc dù thị nữ này nhìn rất lạ nhưng Thất Thành là thành mới, dường như ngày nào cũng có người dọn tới ở, có thể nói trong thành phần lớn là người lạ, vì thế điểm này không có gì lạ cả.

”Được thôi, cô nương, hay là cô lên nhà thất ở lầu hai ngồi trước, ta đi chuẩn bị.”

”Được thôi, vậy ta lên lầu đợi chưởng quỹ nhé.” Thúy Nhi xinh đẹp lắc éo đi lên lầu hai, đi được mấy bước lại quay đầu nhìn ông ta mỉm cười.

Nụ cười này dường như mọi đàn ông đều hiểu là ý gì. Tim chưởng quỹ đập mạnh, nhìn theo vòng eo đang uốn éo của Thúy Nhi không rời mắt.

Đợi ông ta lấy xong mấy bộ đồ trang sức mang lên lầu, vừa đẩy cửa phòng đầu tiên lập tức hít mạnh một hơi, sau đó mặt đỏ bừng.

Chỉ thấy Thúy Nhi đã cởi hết xiêm y, chỉ còn lại đồ lót nhỏ xíu, không thể che hết cảnh đẹp trước ngực.

Thúy Nhi ngoắc tay về phía ông ta: ”Chưởng quỹ, lại đây nào.”

Hai mắt chưởng quỹ nhìn chăm chú, sau đó lập tức nhào về phía Thúy Nhi, nhanh chóng đè cô ta xuống bàn chơi tận tình. Chỉ có điều khi ông ta lên đỉnh lần cuối cùng và gục xuống người Thúy Nhi, làn da căng mịn trên người lập tức như bị hút khô nước, nhăn nheo chỉ còn lại một bộ khung xương.

"Người... người làm gì ta vậy?" Giọng chưởng quỹ lập tức trở lên khàn đục, giống như nói một câu cũng lấy mạng của ông ta.

Thúy Nhi đẩy ông ra xuống khỏi người mình, sau đó đứng dậy lột y phục của ông ta, mặc từng chiếc một lên người.

"Sao không phải là người làm gì ta?" Thúy Nhi chê bai nhìn ông ta, nói: "Ta là một cô gái yếu ớt."

Yếu cái cóc khô! Rõ ràng là một ả quái vật! Ai đời mới mấy mưa mấy lần với cô ta đã biến thành người già khô đét thế này? Nhưng ông ta đã không thể nói lên lời, ông ta có thể cảm thấy cơ thể mình đang nhanh chóng mất đi sức sống, ông ta tuyệt vọng!

Thúy Nhi mặc đồ xong liền lấy ra một con dao găm, cúi xuống, lưỡi dao găm lạnh toát ghé sát vào mặt chưởng quỹ, nói nhỏ: "Xin lỗi nhé, công tử nhà chúng ta cần một căn nhà ở gần phủ thành chủ, dùng để theo dõi Lâu Thất, vì thế mượn da người để dùng nhé!"

429. Chương 429

Cuối cùng mưa cũng tạnh, trước cửa tiệm vàng có một chiếc xe ngựa dừng lại, hai nha hoàn xuống xe, sau đó đỡ một tiểu thư bước xuống, đi vào trong tiệm.

"Chưởng quỹ, người hãy bỏ các món đồ mới nhất của tiệm các người ra cho tiểu thư nhà chúng ta xem." Một nha hoàn lớn tiếng nói.

"A, tới liền."

Chưởng quỹ vẻ mặt tươi cười chạy đi lấy đồ.

Nha hoàn sưng người, nói với tiểu thư nhà mình: "Tiền chưởng quỹ này hôm nay cứ như thể không quen biết chúng ta! Chúng ta là khách hàng đầu tiên khi ông ta mở tiệm, lại là khách quen."

"Đúng vậy, ông ta nhìn chúng ta cứ như nhìn người xa lạ vậy."

Tiểu thư kia lắc đầu: "Không sao."

Việc này họ cũng không để bụng, vì mấy món trang sức mà Tiền chưởng quỹ lựa chọn cho tiểu thư lần này rất thích hợp với nàng ta, điều này khiến tiểu thư rất vui, dùng một số tiền lớn đều mua đồ sau đó vui mừng về nhà.

Tiền chưởng quỹ cầm chặt ngân phiếu trong tay, khóe miệng nở nụ cười cứng đờ.

"Tiền bạc, thân phận, tất cả đều không thành vấn đề. Nghe ngóng tin tức sao có thể có vấn đề được? Công tử nhất định sẽ thưởng cho ta."

Tiền chương quỹ, chỉ có da mặt này là của Tiền chương quỹ thật sự, thực ra chính là Thúy Nhi đóng giả.

Lúc này cô ta nhìn thấy có người vội vã tới trường cửa phủ thành chủ, gõ cửa vài cái, một lát sau có người ra mở cửa đón hẳn ta vào.

Sua một canh giờ người đó lại đi ra, vừa hay đi về phía bên này, nhưng đích đến là cửa hàng tạp hóa ở bên cạnh. Thúy Nhi thấy hẳn đi qua cửa lập tức vội gọi: "Huynh đài, có thể vào đây ngồi một lát không, ta muốn nghe ngóng chút tin tức!"

Người đàn ông đó nhìn rất khí khái, bước đi vững vàng, ánh mắt chính trực, rõ ràng là một người lính, hơn nữa cũng có chút chức vị.

Hắn ta nhìn thấy Thúy Nhi lập tức ngừng bước: "Người vừa gọi ta là gì?"

Thúy Nhi nghe nói vậy liền biết không ổn, nếu không phải người quen, vừa nãy cô ta gọi vậy chắc chắn không vấn đề gì! Nhưng hẳn ta hỏi lại như vậy chứng tỏ Tiền chương quỹ quen biết với người đàn ông này.

Vốn dĩ định âm thầm dò hỏi, nhưng bây giờ không thể để mặc hẳn được nữa. Cô ta lập tức giơ tay định kéo mạnh hẳn ta vào cửa, hẳn phản ứng cũng rất nhanh, khi Thúy Nhi giơ tay ra liền lập tức lùi lại, nhưng hẳn ta đã xem nhẹ tốc độ và sức lực của Thúy Nhi, nên vẫn bị cô ta kéo vào trong.

"Người không phải Tiền chương quỹ! Người là ai?" Hẳn ta một tay túm lấy chốt cửa.

"Vị đại ca này đúng là thông minh, nhưng..." Thúy Nhi vung tay trước mặt hẳn, hẳn ta nhìn thấy ánh mắt quái dị của cô ta thông qua kẽ tay, sau đó nghe được một đoàn phù văn khó hiểu, trong lòng hẳn thâm kêu không ổn nhưng không đợi hẳn giây giũa, ý thức hẳn đã trở nên mơ hồ.

"Người tên là gì?"

"Vương Quý." Vương Quý biểu cảm cứng đờ, ánh mắt vô hồn, hỏi gì đáp nấy.

"Có chức vụ gì?"

"Đội phó đội Ất đội thị vệ của đế quân Phá Vực?"

Nghe thấy vậy, ánh mắt Thúy Nhi lập tức phát sáng, cô ta vội vàng hỏi tiếp: "Vừa rồi người vào phủ thành chủ để truyền tin gì?"

Vấn đề này hình như là cơ mật, hẳn chắc đã nhận được lệnh không được truyền ra ngoài, vì thế hẳn dừng lại một lát, ánh mắt có vẻ giằng xé.

Thúy Nhi thấy vậy có phần ngạc nhiên, mặc dù bùa chú của cô ta không phải quá cao, gặp người có nội lực thâm hậu ý chí kiên cường sẽ mất đi tác dụng, nhưng Vương Quý này chỉ là một thị vệ mà thôi, vậy mà cũng có thể phản kháng?

Cô ta lập tức lại thi triển thêm một bùa chú, lúc này Vương Quý mới lên tiếng.

”Đế quân và đế phi xảy ra chuyện ở trong núi, đế quân bây giờ hôn mê bất tỉnh, dưới núi có một tiểu sơn trang bị một đám sơn phi chiếm cứ, Ứng vệ đại nhân bảo một trăm thị vệ chúng ta đi tiêu diệt sơn phi, bảo vệ sơn...”

Thúy Nhi càng nghe càng vui mừng.

Lần này cô ta đúng là đã lập một đại công! Xem Tinh Nhi còn tranh sủng với cô ta thế nào đây?

Sau khi nghe ngóng kỹ lưỡng, cô ta lại tiếp tục dùng bùa chú với Vương Quý. Vương Quý sau khi ra khỏi tiệm vàng này cũng giống như người bình thường, Thúy Nhi nhìn theo bóng hắn, nở nụ cười đắc ý, nhưng nhìn kĩ ánh mắt cô ta thì chỉ có vẻ nham hiểm. Bùa chú của cô ta vốn dĩ không kém Tây Phi Hoan là bao, chỉ vì không học được Khổng Mộng Yểm, chỉ có một bùa chú đó không học được, vị trí thánh nữ đã bị Tây Phi Hoan cướp mất. Tây Phi Hoan được Ly vương tử giúp đỡ, chẳng qua cũng chỉ là dựa vào bản lĩnh quyền rũ đàn ông, công tử nhà cô ta cũng không tồi, hơn nữa thủ đoạn còn cao siêu hơn Ly vương tử nhiều.

Thúy Nhi thuận tay lấy hết bạc trong tủ vào trong túi của mình, chọn mấy món trang sức cài đầu tinh xảo, lên lầu khôi phục lại dung mạo của mình sau đó tạm thời đóng cửa tiệm vàng, lặng lẽ chuẩn bị từ cửa sau, về lại nhà trọ.

Quả nhiên nghe báo cáo của cô ta, hắn ta vô cùng vui mừng.

”Những gì người nói là thật chứ?”

Thúy Nhi gật đầu: ”Công tử, Thúy Nhi có bao giờ xảy ra sai sót đâu?”

”Ha ha ha, đúng vậy, Thúy Nhi vẫn lợi hại như thế!” Hắn ta cười ha ha, kéo cô ta vào lòng, đưa tay vén chân váy cô ta lên, định cho tay vào trong quần lót của cô ta.

Thúy Nhi giật mình lập tức xoay người né tránh, nũng nịu nói: ”Công tử, có Tinh Nhi ở đây.” Cô ta vừa bước vào phòng đã ngửi thấy mùi đặc biệt của nam nữ hoan hảo, sao có thể không biết trong phòng này mới xảy ra chuyện gì, mặc dù thâm hận nhưng nghĩ tới mình cũng không thiệt thòi, chí ít cũng làm vài lần với Tiền chương quý trung niên khỏe mạnh, trong lòng cũng cảm thấy bình tĩnh lại. Chỉ có điều cô ta vội vàng trở về, chỗ đó còn chưa rửa sạch, công tử chạm vào chắc chắn sẽ phát hiện ra, vì thế cô ta buộc phải

né tránh.

Hắn ta không hề nghi ngờ, mỉm cười, rút tay ra: "Được rồi, vậy đợi bốn công tử làm xong việc này sẽ dẫn người đi chơi, chỉ có hai chúng ta thôi, không dẫn theo Tinh Nhi, có được không?"

"Công tử, Thúy Nhi sẽ coi là thật đấy nhé!"

Tinh Nhi cắn môi, bước lên trước hai bước nói: "Công tử, vị tôn giả đó không phải bảo chúng ta tới giúp đỡ ông ta sao? Sao bây giờ vẫn chưa trả lời chúng ta?"

"Tin tức cuối cùng là bảo bốn công tử tới Thất Thành, nếu như ông ta tới trước rồi và lại không thể trả lời bốn công tử ngay, kết hợp với tin tức Thúy Nhi vừa nghe ngóng được, vậy thì Trương tôn giả chắc đã đi lên núi rồi, hơn nữa hiện giờ nhất định là giờ phút quan trọng, bốn công tử lúc trước đã cảm nhận được có người dùng Không Mộng Yểm, nói không chừng đang đấu với Trương tôn giả đó."

"Công tử, vậy chúng ta phải làm sao?" Thúy Nhi hỏi.

"Phá Vực không phải còn có một trăm thị vệ đi sao? Chúng ta tới đó trước, hợp tác với đám thổ phỉ diệt sơn thôn, sau đó giải quyết hết trăm thị vệ Phá Vực."

Tinh Nhi sững người hỏi: "Vậy nhờ mày những thổ phỉ đó không chịu hợp tác thì sao?"

Thúy Nhi bĩu môi nhìn cô ta: "Tinh Nhi, người thật ngốc, công tử chúng ta muốn hợp tác với chúng là đề cao chúng, nếu chúng không chịu hợp tác thì dùng bùa khôi Lỗi không phải là xong sao!"

"Vẫn là Thúy Nhi hiểu chuyện." Hắn ta không ngại khen ngợi Thúy Nhi.

Không sai, nếu như chúng không hợp tác biến thành bù nhìn là xong, tới khi đó sẽ vẫn phải nghe lời hắn!

"Sự việc không thể chậm trễ, Tinh Nhi chuẩn bị đồ, xong xuôi chúng ta sẽ đi liền, bây giờ Thúy Nhi ở lại hộ pháp cho bốn công tử, bốn công tử xem có thể lên vào Không Mộng Yểm của đối phương hay không." Nếu như đối phương đang thi triển bùa chú bị hắn lên vào sẽ rất thê thảm.

Đôi mắt hắn ánh lên vẻ nham hiểm, tà ác.

...

Bên ngoài tình hình ra sao, sẽ xảy ra chuyện gì, Lâu Thất không hề biết.

Nàng đi vào trong giấc mơ, mới đầu chỉ nằm mơ thấy người khác, đồng đội chết vì nàng, các đồng đội ẩn nấp trong các ngành nghề, thậm chí còn có cả người theo đuổi nàng suốt mấy năm. Người đàn ông đó thực lòng mà nói ngoại hình cũng không tệ, chiều cao một mét tám, chân dài, tướng mạo tuấn tú, học lực tiến sĩ, tốt nghiệp trường đại học danh tiếng ở nước ngoài, lương hàng chục triệu tệ mỗi năm, hơn nữa lại còn rất si mê nàng, sinh nhật hàng năm đều tặng quà, tặng hoa, mời nàng đi ăn. Thi thoảng nàng cũng đi ăn với anh ta, hoa cũng nhận những những món quà đắt tiền thì chưa nhận bao giờ.

Anh ta không phải không tốt mà là quá dịu dàng nho nhã, khi nói chuyện với anh ta nàng cứ cảm thấy giọng nói phải nhỏ nhẹ hơn, nhỏ hơn chút nữa, khi nổi giận cũng phải thuộc kiểu đáng yêu, nàng không làm được.

Lần này lại nằm mơ thấy anh ta, mơ thấy anh ta đang gửi tin nhắn cho nàng, hỏi nàng sao nửa năm nay không thấy tăm hơi đâu cả. Lâu Thất liền ra ám thị cho anh ta, bảo anh ta từ bỏ nàng.

Sau đó nàng cũng mặc kệ anh ta, tiếp tục đổi sang người khác.

Cũng không biết loay hoay bao lâu, trước mặt xuất hiện một ngọn núi mây mù bao quanh, trong một mái đình lục giác ở trên Vọng Vân Đài, lão đạo sĩ thối mặc một bộ đạo bào ngắn màu xám ngồi ngẩn người trong đình.

”Lão đạo sĩ thối.”

Lâu Thất vui mừng gọi, nàng chạy vội về phía ông ta, nhưng khi sắp tới trước mặt ông ta, rầm một tiếng, hình như nàng húc vào một bức tường vô hình!

”A...” Lâu Thất bị đẩy lùi lại hai bước, ôm trán mặt mũi nhăn nhó.

Cái quỷ gì vậy, tại sao lại có thứ gì đó giống một lớp lồng phòng hộ ở đây? ”Lão đạo sĩ thối, lão có nghe thấy tiếng của con không?”

Lão đạo sĩ thối ngẩng đầu lên nhìn về phía của nàng, Lâu Thất vui mừng, lập tức vẫy tay gọi ông ta nhưng phản ứng tiếp theo của lão đạo sĩ thối khiến nàng ỉu xiu.

Ông ta cúi đầu xuống như thể không nhìn thấy gì.

Chết tiệt.

Lẽ nào Tây Phi Hoan lừa nàng? Không Mộng Yểm cô ta dạy cho nàng là sai? Còn nói mình đã cải tiến, ngược lại đã sai rồi?

Nếu như là vậy thì đúng là khôn kiếp.

Nàng đang nhú mào nghĩ cách thì đột nhiên nhìn thấy trước mặt có một vòng sao động, giống như sóng nước trong suốt. Nếu không phải ở góc độ đó có mây mờ màu trắng, lại có ánh sáng chiếu qua, nàng thực sự không nhìn ra.

Lâu Thất lập tức hiểu ra, đây chính là lồng phòng thủ vô hình mà ban nãy nàng đụng vào. Nhưng trong giấc mơ nàng kiểm soát sao có thể xuất hiện thứ mà nàng không biết?

Sao nàng lại có cảm giác không ổn thỏa?

Lúc này, Trần Thập cũng nhìn thấy mí mắt Trầm Sát khẽ động dậy, như thể sắp tỉnh dậy. Hắn vốn đang mừng nhưng khi tiến lại gần mới phát hiện ra đó không phải là biểu hiện sắp tỉnh mà là đang run rẩy! Hắn run rẩy không giống với người run vì lạnh, da hắn đang run rẩy! Mí mắt run lên, ra mặt run lên, nhưng người thì càng lúc càng cứng ngắc!

Tình hình này thật quái dị.

Đây chắc là bất thường mà Lâu Thất nói chẳng?

Trần Thập quay đầu lại định gọi Lâu Thất, nhưng thấy Lâu Thất kêu lên một tiếng, khóe miệng rớm máu.

430. Chương 430

Trần Thập lập tức kinh hãi, xông tới bên cạnh nàng: "Cô nương, sao vậy?"

Lâu Thất không trả lời hắn, không nói lời nào nhưng sắc mặt tức giận. Trần Thập thấy nàng như vậy lập tức sững người, không dám gọi tiếp.

Quay đầu lại nhìn Trầm Sát, hắn càng run rẩy rõ rệt hơn.

Trần Thập vô cùng khó xử, lòng nóng như lửa đốt.

Lúc này trong mộng, Lâu Thất đang lấy tay lau vết máu, nhìn lồng phòng hộ vô hình bị nàng đánh một chưởng rung động.

Không sai, nàng đánh một chưởng, theo lí mà nói đây là giấc mơ mà nàng khống chế, cho dù xuất hiện thứ như thế này nàng cũng có thể đánh nát vụn, nhưng chưởng vừa rồi đã gặp phải kháng cự.

Tưởng nàng là đồ ngốc sao?

Có kháng cự tức là có ngoại lực. Trong giấc mơ mà nàng khống chế lại có ngoại lực, điều đó chứng tỏ giấc mơ này đã không hoàn toàn do một mình nàng khống chế, chứng tỏ đã có người xen tay vào.

Khổng Mộng Yểm có lợi hại thế nào đi chăng nữa cũng chỉ là bùa chú, chỉ cần là bùa chú sẽ có sơ hở, có người len lỏi vào qua sơ hở này cũng không có gì là lạ.

Lâu Thất đương nhiên không vì vậy mà khiếp sợ.

Nhưng không khiếp sợ không có nghĩa là không phần nộ. Náng đã quá lâu chưa nổi giận, vì thế ai nấy cũng tưởng rằng nàng dễ ức hiếp? Dám chen chân vào trong bùa chú của nàng!

Mặc dù nàng không thể giết đối phương trong bùa chú nhưng cũng có thể cho hắn một đòn nhớ đời.

Lâu Thất hai tay đồng loạt hành động, cả hai tay đều đồng thời bắt quyết khác nhau, sau khi kết quyết liền điểm về phía lồng phòng thủ kia. Trong không khí dường như có tiếng kêu vô thanh, nàng khẽ thét lên: "Phá!"

Xen vào bùa chú của nàng chứng tỏ kẻ đó là cao thủ bùa chú, nhưng trước đây nàng độ sức với Tây Phi Hoan, tinh thần và ý chí của nàng mạnh mẽ chính là điều có lợi nhất trong bùa chú. Bây giờ lực tinh thần của nàng cuộn cuộn phóng đi, đối phương nếu thực sự có bản lĩnh vậy thì hãy tiếp chiêu đi.

Đừng quên, nàng không chỉ học được bùa chú của Tây Phi Hoan còn học được cách phá chú của cô ta. Hơn nữa trước khi học được bản lĩnh của Tây Phi Hoan, nàng cũng biết bùa chú, và ở phương diện này nàng còn có thiên phú cao hơn người thường hàng trăm lần, thông hiểu đạo lý, học một biết trăm, bây giờ bùa chú của nàng chưa chắc đã thua kém sư phụ của Tây Phi Hoan, thánh nữ Tây Cương Phi Nguyệt. Muốn đấu vậy thì hãy đấu nào, nàng thực sự không sợ.

Phụt!

Liên Tâm công tử trong nhà trọ phụt ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, không đợi Thúy Nhi tới đỡ, cả người đã ngã nhào trên bàn ở trước mặt, húc đổ lư hương trên bàn rơi xuống đất vỡ thành mảnh vụn, tàn hương bay khắp mọi nơi, bầm đầy mặt Liên Tâm công tử, khiến gương mặt trắng bệch của hắn lại có thêm một lớp xám xịt, nhìn vô cùng nhếch nhác.

"Công tử, công tử không sao chứ?" Thúy Nhi vội vàng đỡ hắn dậy, đồng thời trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc. Thiên phú phương diện bùa chú của họ có thể nói là mạnh nhất ở Tây Cương, cho tới tiền thánh nữ Phi Nguyệt cũng nói rồi, nếu so cùng độ tuổi, bà ta hoàn toàn không sánh bằng Liên Tâm công tử.

Những bùa chú khác tạm thời chưa nói tới, chỉ nói Khổng Mộng Yểm, hắn muốn len vào dễ như trở bàn tay, hơn nữa đối phương sẽ không phát hiện ra hắn. Nhưng bây giờ là sao? Sao có thể nhận ra, công tử bị bùa chú phản phệ rồi!

Liên Tâm công tử gắng gượng nuốt xuống, xua tay nói: "Bổn công tử... không sao!"

Không sao, sao có thể chứ?

Hắn không phải bị bùa chú phản phệ, mà là bị tấn công! Bị tấn công.

Phản phệ và tấn công là hai chuyện hoàn toàn trái ngược, phản phệ là bản thân dùng bao nhiêu lực, sau đó sai sót bị phản lực trở về cũng tức là tự mình làm mình bị thương, điều này rất thường thấy khi thi triển bùa chú, nhưng tấn công lại là do người khác gây ra.

Ý là đối phương không chỉ có thể phát hiện hắn lên vào, còn có thể tìm ra hắn, cuối cùng chuẩn xác tấn công! Tuy trong Khổng Mộng Yểm đối phương không thể giết hắn, nhưng chiêu tấn công như vậy cũng đủ ép hắn rời khỏi giấc mơ đó, khiến hắn bị thương, trong thời gian ngắn không thể lên vào giấc mơ của đối phương được nữa.

”Công tử có nhìn thấy ai đang thi triển Khổng Mộng Yểm không?” Thúy Nhi kìm nén sợ hãi lên tiếng.

Cô ta không biết rằng câu hỏi này giống như sát muối lên vết thương của Liên Tâm công tử.

Đúng là tức chết đi được, hắn tới mặt đối phương cũng không nhìn rõ! Lờ mờ chỉ nghe thấy cô ta gọi lão đạo sĩ thối, lão đạo sĩ thối, tới người thi triển Khổng Mộng Thuật là cô ta hay lão đạo sĩ thối mà cô ta gọi hắn còn chưa nhìn rõ đã bị đánh bay ra rồi.

Đúng là sỉ nhục.

Thúy Nhi cũng biết nhìn mặt người, thấy sắc mặt khó coi của hắn liền biết ngay đáp án, nhưng cô ta vẫn có chút không dám tin.

”Đi, lấy nước lại đây cho bốn công tử tắm gội, chúng ta lập tức xuất phát.”

Liên Tâm công tử vốn dĩ không bắt buộc phải lấy mạng người thi triển Khổng Mộng Yểm, nhưng lần này đối phương đã tát mạnh hắn ta một cái, bị mất mặt, sao hắn có thể dung thứ cho đối phương?

Lần này dù thế nào đi nữa hắn cũng phải tìm cho ra kẻ đó, để cô ta ném mùi bùa chú độc môn của Liên Tâm công tử hắn.

Liên Tâm công tử trong lòng nghĩ gì Lâu Thất không biết, nhưng cho dù nàng biết nàng cũng không để tâm tới hắn ta, hắn ta có gan dám lên vào trong giấc mơ của nàng, nàng không tìm hắn tính sổ đã là tốt lắm rồi, còn dám tới trước mặt nàng, chắc chắn nàng sẽ đánh cho hắn bò lăn ra mà tìm răng.

Lúc này nàng tạm thời không có thời gian lo tới kẻ gây rối đó, vì cuối cùng nàng cũng đã nhảy được tới trước mặt của lão đạo sĩ thối.

”Lão đạo sĩ thối!”

"Thất Thất, sao ta lại nằm mơ thấy con?" Lão đạo sĩ thôi Hiên Viên Lại cảm thấy rất rầu rĩ: "Mấy hôm nay ta đang xem một bộ phim truyền hình rất hay, mẹ của nữ chính trong phim rất xinh đẹp, dịu dàng, hiền thực..."

"Dừng! Dừng ngay lại!" Lâu Thất lập tức kêu lên, mẹ kiếp, cái khi gì vậy? Lão đạo sĩ thói sống trong nhà của nàng liền mê xem phim! Xem phim thì cứ xem đi, lại còn theo đuổi ngôi sao? Theo đuổi thì cứ theo đuổi, lão thích nữ chính không được sao, lại thích mẹ của nữ chính?

Dừng lại, mơ bồng bong gì thế này!

"Con đâu nói với lão về cái này, con đang dùng Khổng Mộng Yểm để vào giấc mơ của lão, bây giờ mặc dù lão đang nằm mơ nhưng những thứ lão biết, trong mơ chắc cũng biết chứ nhỉ? Con hỏi lão, lão có biết người đột nhiên bộc phát nội lực hùng mạnh, sau đó lại đột nhiên bị băng hàn xâm lấn, cả người giống như người băng vậy, lại còn hôn mê bất tỉnh nữa là sao không?"

Nàng nói có vẻ nhanh nhưng tin rằng vẫn rất rõ ràng. Có điều nói xong liền thấy lão đạo sĩ thói rầu rĩ nhìn nàng: "Thất Thất, con nói gì thế? Sao cứ ngắt quãng thế?"

Ngắt quãng?

Lâu Thất sững lại, sau đó nàng liền nhớ ra, trước đây khi lão đạo sĩ thói nói với nàng ở trong mơ, nàng cũng đều không nghe rõ ràng được.

Xem ra, không ở cùng một thời gian không gian cũng có điểm bất tiện.

Nàng lập tức nghĩ cách, liền lấy một cành khô, ra ngoài đình nhanh chóng viết chữ xuống đất, cố gắng dùng những lời đơn giản để tóm lược tình trạng của Trầm Sát hiện giờ, viết xong liền vẫy tay gọi ông ta, bảo ông ta tới xem.

Hiên Viên Lại quả nhiên chạy tới xem: "Sao viết cũng không viết rõ thế, mấy chữ nhìn rõ, mấy chữ không rõ?"

Ông ta lẩm bẩm khiến Lâu Thất sắp học máu, rõ ràng chữ nào nàng cũng viết rất rõ ràng? Cũng may, nàng viết đơn giản, mặc dù có vài chữ không nhìn rõ nhưng Hiên Viên Lại cũng hiểu được, vừa hiểu ra ông ta lập tức tròn mắt nói: "Nha đầu chết tiệt, đã tìm chồng rồi sao? Đây là bí pháp phong ấn của vương tộc Trầm Thị! Nhưng, nhưng cũng không đúng, nếu như là bí pháp phong ấn của vương tộc Trầm Thị thì sẽ không có hại, không đúng, không đúng, biến dị rồi sao?"

Hiên Viên Lại bắt đầu lẩm bẩm, lúc thì khẳng định là bí pháp phong ấn của vương tộc Trầm Thị, lúc lại cảm thấy không đúng, Lâu Thất đợi tới sốt ruột rồi ông ta mới nói nhưng cũng không chắc chắn lắm: "Chắc là bí pháp phong ấn này giải phong bất thường, ảnh hưởng tới kịch độc và cổ độc!"

”Vậy sẽ ra sao?”

”Vậy thì phiền phức to rồi chứ còn sao nữa!” Hiên Viên Lại nhún vai.

Lâu Thất suất chút nữ đánh vào lưng ông ta: ”Lão đạo sĩ thối, lão nghiêm túc chút đi! Đó là chồng của đồ đệ lão, con gái nuôi của lão, cháu gái lão đấy!”

”Chà, gã ta cưới cả ba đứa cơ à? Đồ đệ của ta, con gái nuôi của ta, cháu gái của ta...”

”Bốp!”

Lâu Thất không nhịn được nữa vỗ xuống lưng ông ta: ”Mau nói cách giải quyết.”

”Cách?” Hiên Viên Lại nghe thấy hai chữ này hình như hiểu được ý của nàng liền nói: ”Máu của con đây, máu của con có thể áp chế, sau đó trong vòng nửa năm nhất định phải giải cô.”

”Con dùng máu của con vẽ Huyết trận trên ngực chàng rồi...”

”Huyết trận? Ngực?” Hiên Viên Lại nghe được hai từ máu chốt, lập tức lắc đầu: ”Không được đâu, phải vẽ toàn thân, gan bàn chân cũng phải vẽ, ngoài đầu ra chỗ nào cũng phải vẽ, giữ trong ba ngày, chỗ nào mờ đi là phải lập tức bổ sung vào.”

Cũng may Lâu Thất là người kiểm soát nên có thể nghe được hết lời ông ta nói.

Có cách rồi trong lòng nàng cũng thở phào. Đúng lúc này nàng nghe thấy giọng Trần Thập.

”Cô nương mau tỉnh lại, để quân không xong rồi!”

Không xong rồi?

Lâu Thất nghe tới đây lập tức giật mình mở choàng mắt nhảy lên.

Trần Thập thấy nàng tỉnh lại mới thở phào: ”Cô nương mau tới xem đề quân!”

Lâu Thất nhìn về phía Trần Sát, chỉ thấy toàn thân hắn đang run lên, mặt nhắm nghiền, nhưng ngực có một cái bướu nhỏ nhô lên đang di chuyển xung quanh, nhấp nhô nhấp nhô, nhìn rất đáng sợ, giống như có thứ gì đó đang húc lung tung trong người hắn tìm lối xông ra.

”Tuyệt mệnh cổ!”

Tuy nàng biết trong người Trầm Sát có cổ nhưng đây là lần đầu tiên nàng nhìn rõ động tác của cổ trùng tới vậy, thực sự rất ghê tởm. Nếu trong người nàng có một con cổ trùng thể này chắc hàng ngày nàng sẽ đều sờ da gà, không thể chịu nổi.

”Ra ngoài cửa động canh giữ, không có lệnh của ta thì không được ai vào. Mưa tạnh nhớ đi tìm thứ gì đó để ăn.” Lâu Thất không dám chần chừ, lập tức chuẩn bị vẽ Huyết trận áp chế lên khắp người Trầm Sát.

Trận nhỏ bằng bàn tay trước ngực đã tổn của nàng hai tiếng đồng hồ, nếu vẽ toàn thân chắc phải mất một ngày một đêm, điều đó có nghĩa là máu của nàng sẽ phải chảy một ngày một đêm.

Lâu Thất hít một hơi thật sâu, cởi áo của Trầm Sát ra, khi tay nàng chạm vào người hắn, cảm giác không giống người thật mà giống như một tượng băng.

”Trầm Sát, nếu như chàng nghe thấy lời ta nói, nhất định phải cố gắng đấy, bây giờ ta sẽ giúp chàng vẽ Huyết trận áp chế, chàng hãy thả lỏng người.”

431. Chương 431

”Tiểu Mẫn cảm thấy, chúng ta nên tiến hay nên lùi?” Nàng di dời ánh mắt, nhẹ nhàng hỏi.

Có lẽ cảnh vật trước mặt thật khiến con người kinh hãi, chấn động đến nỗi Tiểu Mẫn có chút không kìm chế nổi, giọng điệu của hắn mang theo chút gấp gáp, ”Đề Phi, chẳng phải người dân của thôn Tiểu Sơn Cư kia từng bảo trăm năm trước đã xảy ra vụ việc thần tiên phản nộ hay sao? Có khi nào nơi này được tiên nhân cư trú qua, cho nên mới lưu giữ lại tiên cảnh không thể có ở trần gian. Ánh sáng phía trước, có khi nào là bảo vật của tiên gia không? Nếu chúng ta bỏ đi như vậy, thì thật là đáng tiếc.” Hắn ngập ngừng, dường như ý thức được mình nói những lời như vậy không ổn chút nào, bèn bổ sung tiếp: ”Đương nhiên, việc quan trọng nhất vẫn nên tìm kiếm tiểu dị thú, chẳng phải Đề Phi nói phải bắt cho bằng được con tiểu thú đó sao?”

”Ừ, ta đích thực nói như vậy.” Lâu Thất nhìn khoảng không hư vô kinh hồn ở trước mặt, mở lời hỏi: ”Vậy người cảm thấy, phải làm như thế nào mới đi qua đó được?”

”Đạp lên tảng đá bước qua, có lẽ sẽ được. Đúng rồi, Lâm Thịnh Uy, ta nhớ khinh công của ngươi khá tốt...”

Lâm Thịnh Uy nhìn Lâu Thất: ”Đề Phi, để thuộc hạ thử xem?”

Lâu Thất lắc đầu, ”Vẫn để Tiểu Mẫn thử đi, ta thấy ngươi khờ khạo không bằng Tiểu Mẫn. Tiểu Mẫn, ngươi thử xem.”

”Đề Phi...” Trương Tiểu Mẫn không ngờ hắn là người đầu tiên đi thử, hắn căn rằng, vẫn bước ra bước chân đầu tiên.

Nhưng bọn người Lâu Thất tưởng hắn sẽ nhảy lên tảng đá gần nhất, đột nhiên hắn ra tay, tốc độ nhanh như sấm sét, liền bắt lấy một người, ném về phía tảng đá bay lơ lửng trên không.

Động tác của hắn thực sự quá nhanh, chủ yếu không có ai phòng hờ chiêu này của hắn, và cũng đánh giá thấp võ công của hắn, cho nên khi phản ứng lại, kẻ đó đã bị ném ra ngoài.

Tuy Lâu Thất sớm phát hiện hắn có vẻ kì lạ, nhưng chẳng ngờ được hắn sẽ ra tay như vậy, và tiểu binh sĩ bị hắn ném ra có thể đang rất tò mò với cảnh tượng trước mặt, bất chợt chen lên chút, vừa vận giữ khoảng cách gần với Tiểu Mẫn, còn Lâu Thất lại đứng xa hơn chút, chính giữa còn có một Lâm Thịnh Uy tách ra, muốn cứu cũng không cứu kịp.

”A!”

Tiểu binh sĩ kia bị ném ra liền la toáng lên, tiếng la đó vang lên trong hư không bao la, lập tức tản nát ra, có chút quái dị.

Bàn tay của Lâu Thất cũng rất nhanh chóng, khi hắn bị ném ra ngoài nàng đã rút cây Roi Thí Hồn, lập tức quẩn lên người của tiểu binh sĩ, nhưng chiếc roi vẫn chưa kịp quẩn lên người của tiểu binh sĩ, Trương Tiểu Mẫn giơ tay bắn, khiến cây Roi Thí Hồn văng lệch ra một chút, và sự lệch ra này, tiểu binh sĩ kia đã păng một tiếng rơi trên một tảng đá to, và thế đi có chút mạnh mẽ, suýt chút nữa trượt xuống dưới. Hắn la hét, vận dụng tay chân, bám chắc vào tảng đá to, khó khăn lắm mới giữ vững được cơ thể của mình.

Nhìn tới đây, Lâu Thất mới thu hồi ánh mắt, quay về hướng của Trương Tiểu Mẫn.

”Thật không ngờ, bốn cô nương lựa đại trong quân trại, có thể lựa được một cao thủ tuyệt đỉnh.” Khóe miệng của nàng nở ra một nụ cười, cũng không biết đang cười cái ”vận may” của mình, hay là cười cái ”vận may” của đối phương.

Người này tuyệt đối không đơn giản, cái chỉ bắn khi nãy đã khiến trong lòng nàng hơi kinh hãi, Roi Thí Hồn của nàng tung ra, tự mang theo một luồng sát khí, tay không cầm gì mà đi đụng chạm, ngón tay không bị đứt cũng phải chảy máu, nhưng ngón tay của người này chỉ hơi run rẩy xịu.

Võ công của hắn, trên cơ của nàng.

Không phải trong lòng Lâu Thất không có sự khó chịu, trước đó có Hách Liên Quyết, võ công trên cơ nàng, bây giờ lại có thêm một người, công phu trên cơ nàng. Cảm giác này thật khiến người khác không thoải mái.

”Thật không ngờ, trên người Đế Phi có món đồ tốt như vậy.” Trương Tiểu Mẫn đột nhiên cười, nhìn Roi Thí Hồn trong tay của nàng, đáy mắt lóe lên tia hứng thú, ”Không giấu Đế Phi, sở trường của tiểu nhân là roi pháp, nếu người tặng cây roi này cho tiểu nhân, sau đó tiểu nhân sẽ trao tặng lại một cây roi khác cho Đế Phi, thế nào? Cây roi trong người tiểu nhân, cũng cực kì dũng mãnh, bảo đảm Đế Phi ném mùi sẽ nhớ mãi không thôi.”

Lâu Thất không phải tiểu thiên kim thuần khiết của thời đại này, sao không hiểu được hắn đang nói chuyện xằng bậy với mình, đang dùng ngữ điệu trêu ghẹo mình?

Bọn người Lâm Thịnh Uy đều xuất thân từ trong quân trại, bọn binh sĩ trong trại bình thường chỉ có tập luyện tập luyện, đôi lúc kể chuyện bậy cũng là một cách thức giải tỏa nỗi buồn chán, cho nên bọn họ đều nghe hiểu, và liền tức giận trắng bệch cả mặt, sao còn không rõ được thân phận của Trương Tiểu Mẫn này có vấn đề, đều lo lắng Lâu Thất sẽ tức giận.

Ai mà ngờ Lâu Thất chỉ nhìn lướt bộ dạng của Trương Tiểu Mẫn không thèm đếm xỉa, "Vốn dĩ ta cảm thấy người thật lạnh lợi, thì ra cũng chỉ là một tiểu tử thôi không được dạy dỗ đàng hoàng, người đi lung tung như vậy, mẹ của người không lo lắng sao?"

Nàng nhìn kĩ, khuôn mặt biểu cảm của Trương Tiểu Mẫn có lúc rất tự nhiên, không đơ cứng, nói rõ trên mặt của hắn không có đội những thứ đại loại như mặt nạ da người, đây là khuôn mặt của chính chủ. Nhưng bây giờ nhìn ánh mắt lóe ra của hắn ta, thì không phù hợp với tuổi tác trẻ trung của hắn. Cho nên nàng mới dò thám thử.

Trong mắt của người này luôn lóe lên sự tham lam và tranh giành, và võ công cũng được xem là cao cường, tinh thần thì chưa chắc theo kịp được.

Quả nhiên, nghe nàng nói như vậy, trên mặt của Trương Tiểu Mẫn nổi lên cơn giận dữ. Hắn liếc mắt nhìn nàng, nói: "Tiểu cô nương bày đặt giả trò gì trước mặt của bổn tôn? Bổn tôn hành tẩu giang hồ bấy lâu nay, người còn chưa biết đang chơi đùa với đồng cát ở nơi nào kia kìa?"

"Ô, chẳng lẽ Tiểu Mẫn Tử là đóa hoa mười bảy mười tám sao?"

Trông bộ dạng thần thái và ngữ khí trêu ghẹo thẳng nhóc nhỏ của Lâu Thất, Trương Tiểu Mẫn vốn dĩ định trêu chọc nàng liền tức tối, hắn tối sầm mặt, lạnh lùng nói: "Bổn tôn đã gần bốn mươi..."

Lời còn chưa dứt, Lâu Thất đã ngắt lời hắn: "Trương Tiểu Mẫn không phải là tên thật của người?"

"Bổn tôn Trương Mệnh, có nói ra thì nha đầu như người chưa chắc nghe qua."

Lâu Thất lại tiếp tục ngắt lời hắn, "Ừ, xem ra người cũng có chút tự hiểu bản thân, một tên vô danh tiểu tốt thì ta nghe qua bao giờ? Nhưng mà, ta thật tò mò cách thức bảo dưỡng da mặt của người, ờ, nói nghe thử coi, thường ngày người dùng mỹ phẩm dưỡng da gì vậy? Có phải ngày nào cũng đắp mặt nạ không? Hoặc là mỗi ngày đều đắp sữa tươi?"

Mỹ phẩm dưỡng da? Mặt nạ? Sữa tươi?

Những thứ này là cái gì với cái gì vậy?

Không chỉ Trương Mệnh bị nàng xoay vòng vòng, ngay cả bọn người Lâm Thịnh Uy cũng vô duyên vô cớ xoay đầu như chong chóng, Đế Phi ơi Đế Phi! Bên cạnh đột nhiên nhảy ra kẻ địch võ công cao cường như vậy, người phải nhanh chóng tìm cách đi chứ? Sao còn chọc tức người ta, và thốt ra những thứ không ai hiểu thế kia!

Vào lúc bọn họ đang định ám chỉ ra dấu với Lâu Thất, một cây roi màu đen bèn dốc tận sức lực vung về phía của Trương Mệnh.

Lúc này, roi được hóa thành cây roi cứng, xung quanh nổi lên các cây kim có độc, hắc có bản lĩnh thì dùng tay bắt tiếp đi, không độc tới nỗi hắc chảy máu bảy lỗ thì nàng không gọi là Lâu Thất!

Và nàng tung vào chỗ hư không, với góc độ này, nếu Trương Mệnh muốn né, trừ khi nhảy vào hư không hoặc là nhảy lên tầng đá cách đó không xa, xem thử hắc lựa chọn như thế nào!

Trong mắt Lâu Thất lóe lên tia sáng cười cợt. Quả nhiên, lão bất tử này mang khuôn mặt thiếu niên thanh tú không chỉ xem thường người khác, mà còn tự vấn thanh cao, hắc tưởng hắc bộc lộ thực lực của mình ra, thì nàng không dám động tay với hắc sao?

Đáng tiếc, trên đời này, không có việc gì nàng không dám làm cả.

Trương Mệnh đích thực không ngờ tới Lâu Thất thực sự sẽ ra tay, và còn chơi đánh lén, vô thức sững người một hồi, bỏ lỡ cơ hội phòng thủ tốt nhất, và hắc vốn dĩ đứng bên cạnh chốn hư không, đang định trực tiếp đối đầu với Roi Thí Hồn của nàng, nhưng phát hiện cây roi đó thay đổi hình dạng, nếu hắc dám động tay, thì đồng kim độc đó sẽ chích hắc thành cái rây. Vả lại, lần này chỉ riêng thân roi cũng bao trùm quanh đó một luồng sát khí kinh khủng.

Hắc đâu biết rằng, khi này Lâu Thất vì muốn cứu người, Roi Thí Hồn làm theo ý nghĩ của nàng, đương nhiên nhu nhược vô hại, bây giờ nàng đang muốn giết người, sao có thể dùng giống nhau được.

Đừng tưởng bỏ, hắc mạnh, thì nàng yếu thế hơn.

Trương Mệnh đích thực không còn sự lựa chọn nào khác, cho dù võ công cao cường như hắc, cũng không dễ dàng để mình rơi vào hư không, hắc tung thân nhảy, bèn nhảy lên một tầng đá khác, nhưng trong lúc khẩn cấp thì không có sự lựa chọn, không phát hiện ra tầng đá kia rất nhỏ, khi đứng lên mới phát hiện ra, tầng đá kia quả thật chỉ dung nạp được một cái chân của hắc.

Lâu Thất cười phụt ra tiếng, "Ừa, con gà vàng đứng tư thế một chân tương đối hoàn mỹ đó."

Lúc này Trương Mệnh tức giận đến đỏ bừng cả mặt. "Nha đầu thú! ngươi có biết thân phận của bản tôn là gì không?"

"Thân phận gì vậy?" Lâu Thất chớp chớp mắt hỏi: "Đợi đã, ngươi đừng có nói, bởi vì ta không có hứng thú

muốn biết.”

Cái gì? Không có hứng thú?

Sao có thể như thế được chứ!

”Người dựa vào cái gì mà dám bảo không có hứng thú? Nói cho người biết, bổn tôn mới là người thích hợp làm chủ của Phá Vực! Đây là đất phong của phụ thân bổn tôn năm xưa được quân chủ bốn nước chia cho!”

Trái tim Lâu Thất rung động, dường như đối tượng nghi ngờ trong lòng bấy lâu nay đã có được người chọn, khiến nàng an tâm về một vụ việc rồi. Nhưng lời nói của Trương Mệnh này có ý gì?

Đất phong của phụ thân hẳn được quân chủ bốn nước chia cho?

Hoang nguyên Phá Vực không phải là địa bàn không ai quản sao? Chẳng lẽ năm xưa có bí sử gì? Nàng đâu có nghe Trầm Sát kể qua đâu.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nàng nên dồn sức suy nghĩ, Lâu Thất vừa ứng phó với hắn, vừa quan sát tỉ mỉ.

”Nói giống như cha của ngươi được phong hầu bá tướng vậy đó, ta nói nè, Tiểu Trương Tử, người đừng có xem nơi đây một màn tối tăm thì tưởng là buổi tối, có thể tùy tiện mơ mộng.”

Tiểu Trương Tử? Lúc này là Tiểu Mẫn Tử, bây giờ lại là Tiểu Trương Tử!

Nha đầu chết tiệt này có mặt mũi không vậy? Hắn ghét nhất kẻ khác cười nhạo dung nhan của hắn, cảm thấy hắn còn nhỏ, cho nên thường xuyên mang chuyện tuổi tác của hắn ra bàn tán, lúc này đã báo tuổi tác rồi, với tuổi của hắn ta, làm cha của nha đầu này cũng đủ tư cách, mà nàng dám cả gan gọi hắn là Tiểu Trương Tử!

Đáy mắt của Trương Mệnh nổi lên cơn âm u, trước sau gì hắn cũng sẽ giết ả tiểu tiện nhân kia!

”Bổn tôn không đánh đồng với một tiểu nha đầu chết tiệt như ngươi, đợi bổn tôn đoạt được bảo bối, bắt được con tiểu dị thú đó, sau đó mới tính sổ với ngươi.”

Hắn vốn tưởng Lâu Thất sẽ truy hỏi thân phận thực sự của mình, trà trộn vào quân trại để làm gì, ai mà ngờ được Lâu Thất không thèm hỏi han, còn làm loạn kế hoạch của hắn. Nếu nàng không hề quan trọng thân phận và mục đích của hắn, vậy thì tiếp theo đó hắn phải làm gì để thoát thân đây?

Sau khi thốt ra lời nói này, hắn bèn âm thầm dõi theo Lâu Thất, nhưng bắt gặp nụ cười xinh đẹp của nàng.

432. Chương 432

"Tiểu Trương Tử, người cứ việc đi đi nhé, bảo vật của người hết, ta không ngó ngàng đâu."

Lâu Thất nói xong định lùi về phía ngoài động.

"Đế Phi..." Lâm Thịnh Uy do dự một lúc, Đế Phi thật sự không qua bên đó xem sao? Vậy thì thật sự đáng tiếc, dựa vào cái gì mà lại dễ dàng cho tên khốn kiếp đó vậy?

Đám người Lâu Thịnh Uy đều ghét cay ghét đắng Trương Mệnh, một kẻ gần bốn mươi tuổi mà vẫn mang gương mặt của một thiếu niên, lại còn lừa dối bọn họ lâu như vậy, bây giờ nghĩ lại thật đúng là buồn nôn chết đi được.

Lâu Thất lại ra hiệu bằng tay ý bảo bọn họ lập tức lùi về phía sau.

Trương Mệnh hoàn toàn không ngờ rằng Lâu Thất lại có thể cưỡng lại được sự cám dỗ của ánh sáng lấp lánh và con thú nhỏ, nàng căn bản không hề muốn bước về phía trước để xem báu vật, nên hấn ngậy ra một lúc. Ngay sau đó ánh mắt hấn lập tức dấy lên một làn khói, hấn lập tức tung ra một chưởng vào tiểu sĩ binh lúc này bị hấn vút ở bên trên hòn đá bên cạnh, "Vậy thì bản tôn sẽ giết tên nhãi ranh này trước..."

Vừa rồi nàng còn muốn cứu tiểu sĩ binh này, hấn không tin rằng nàng có thể để lại hấn ở đây mà không quản, chỉ đem theo sáu người khác rút lui.

Nhưng hấn liền phát hiện ngay ra rằng bản thân lại nhầm rồi.

Lâu Thất lại ngoái đầu lại nở một nụ cười tươi rói nói với hấn: "Tiểu Trương Tử, người của người người muốn giết thì giết đi, không cần phải khách khí. Người xem xem muốn hấp cách thủy hay là kho lên, hoặc giả trực tiếp quét hấn xuống hư không cũng được, sạch sẽ đỡ rách việc."

Không chỉ Trương Mệnh cảm thấy ngạc nhiên, tiểu binh sĩ đó cũng ngạc nhiên, ngay cả đến đám người Lâm Thịnh Uy cũng vô cùng sửng sốt.

Một tiểu binh sĩ khác tên Ngũ Tiểu Vũ ánh mắt tỏ vẻ không nỡ, hấn nói với Lâu Thất: "Đế Phi, A Quốc hấn..."

Bọn họ ngỡ rằng bởi vì Lâu Thất không có cách nào để cứu tiểu binh sĩ đó nên mới dứt khoát từ bỏ hấn. Nhưng lại không ngờ rằng Trương Mệnh đột nhiên nghiêng rằng nghiêng lợi trợn trừng mắt lên nhìn Lâu Thất: "Sao người nhìn ra được hấn là người của bản tôn?"

Lâu Thất chớp chớp mắt nói: "Tiểu Trương Tử, người coi ta là đồ ngốc sao? Nếu người muốn giết hấn thì đã sớm giết từ lâu rồi, còn cần thiết phải giữ tư thế lâu như vậy mà không hành động sao? Lúc trước khi người bị ta ép đến mức không thể không lên hòn đá, rõ ràng là hòn đá ở chỗ hấn gần nhất, to nhất, ở trong

tình huống đó, nếu các người là kẻ địch, võ công của người lại cao hơn hẳn nhiều như vậy, lẽ dĩ nhiên sẽ nhào qua đó đập hấn xuống, nhưng người lại nhường hòn đá đó cho hấn để bản thân nhảy vào cái hòn đá bé nhất, ối dà, bây giờ còn biểu diễn Kim Kê Độc Lập nữa đây. Không thể không nói rằng sự dịu dàng ân cần này của người, tình ý một lòng chỉ vì hấn thật khiến người ta cảm động xuýt xoa đây. Chúng ta không làm phiền hai vị nữa, chúc hai người tình cảm son sắt, sống với nhau đến lúc đầu bạc răng long.”

Phi!

Đám người Lâm Thịnh Uy vốn dĩ bị cái sự thật này làm cho kinh ngạc căn bản là không thể kìm nén nổi, cười phì thành tiếng.

Thật không ngờ rằng trong đám người cùng bọn họ chung sống sớm tối lại có hai tên nội gián. Bọn họ vốn dĩ phải vô cùng phần nộ nhưng sau khi nghe Lâu Thất nói, bọn họ lại chỉ biết cười, nào đâu nhớ tới cơn tức giận nữa chứ.

Dù sao thì trông bọn chúng bị Đế Phi nhà mình chọc cho tức đến nổi cả hai mặt đỏ phừng phừng tưởng chừng như thổ huyết đến nơi rồi, quả thật là hả hê quá đi.

Tên tiểu binh sĩ đó bị Lâu Thất bóc mẽ, mặt mũi xấu hổ đỏ bừng lên cũng không tiếp tục diễn nữa, hấn từ trên hòn đá đứng phắt dậy, nói với Trương Mệnh: ”Tôn chủ, để tiểu nhân giết chết ả tiện nhân đó!”

”Im miệng.” Trương Mệnh quát hấn một tiếng rồi quay đầu lại nhìn Lâu Thất. ”A đầu, tốt nhất là người nên tự mình qua đây, nếu không để bản tôn phải động thủ thì đừng có trách ta không biết thương hoa tiếc ngọc, bản tôn biết võ công của người cao cường, khoảng cách này có thể bản tôn không giết nổi người nhưng người phải hiểu cho rõ rằng giết mấy tên nhãi ranh bên cạnh người thì ta đây năng lực có thừa.” Nói đoạn, hấn lập tức đưa bàn tay ra xoè giữa hư không, một tiểu binh sĩ do không phòng bị ngay lập tức đã trượt về phía hấn, ngã xuống ngay tức thì.

Hấn nói ra tay là ra tay, Lâu Thất căn bản không kịp phản ứng lại, đến lúc nàng vung roi ra thì cũng đã chậm một bước.

Tiểu binh sĩ đó ngã xuống hư không, mắt thường nhìn vào cũng thấy hấn đang dần dần bị màu đen nuốt trọn.

Không nhìn ra được cái màu đen tối tăm đó là cái gì nó không giống với sương khói, cũng không giống dịch thể, nó nhẹ nhàng lơ lửng, dường như chỉ là một kiểu màu đen thuần túy đang đầy tiểu binh sĩ đó lại, sau đó chẳng còn chút vết tích nào nữa.

Lâu Thất trong cơn thịnh nộ cũng không khỏi ngạc nhiên, đây rốt cuộc là cái gì?

Trong lòng nàng cảm thấy vô cùng phần nộ, người của mình lại bị chết ngay trước mắt nàng, những người này đều có khả năng sau này sẽ trở thành tinh anh, vậy mà lại bị chết như vậy

Lão quái vật trường sinh bắt lão này!

Trương Mệnh dường như cuối cùng cũng hoà lại một ván, trong lòng hẳn cảm thấy vô cùng đắc ý, hẳn bèn nói với Lâu Thất rằng: "Người cũng đừng mong trốn được, người có thể trốn nhưng tốc độ của bọn chúng không thể bì với bản tôn."

"Để Phi người mau đi đi, không cần quan tâm bọn thủ hạ!" Lâm Thịnh Uy nói xong bèn định đứng chắn lại trước mặt nàng.

Lâu Thất lại lắc lắc đầu với hắn, nàng tiến lên phía trước một bước. Trương Mệnh nói đúng lắm, có lẽ nàng còn miễn cưỡng thoát chết chạy được nhưng sáu thủ hạ này của nàng lại chạy không thoát được, võ công của Trương Mệnh cao cường hơn bọn họ nhiều.

Ngoài ra, bản thân nàng vốn dĩ cũng không muốn từ bỏ việc thám thính cái hư không trước mặt, hơn nữa thì con tiểu thú đó nàng cũng không muốn từ bỏ nữa rồi.

Vừa rồi nàng lấy lui để tiến, có điều là bởi nàng không hài lòng nhìn tên biến thái trước mặt mình làm trò mà thôi. Rõ ràng là một người tâm tư thâm trầm mà lại cứ ra cái vẻ hờn hờ ra mặt, nông cạn vô tri không hiểu gì. Bản thân nàng đã quen diễn kịch nhưng nhìn kẻ khác diễn kịch trước mặt mình lại cảm thấy vô cùng ngứa mắt, huống hồ đây lại còn là một lão yêu quái gần bốn mươi tuổi nhưng vẫn mang gương mặt của một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi.

Hắn càng muốn diễn thì nàng lại càng muốn cắt đứt mọi kế hoạch của hắn. Bởi nàng cảm thấy hắn diễn như vậy ắt hẳn là có ý đồ của mình.

Kế hoạch của Trương Mệnh hoàn toàn đã bị Lâu Thất làm rối loạn, hắn cũng thực sự uất phát điên lên được, vốn dĩ hắn không ngờ rằng bản thân mình sẽ lên đây, bởi nơi này quá quỷ quái, trước giờ hắn luôn trân trọng tính mạng, làm gì có chuyện để bản thân phải mạo hiểm, nhưng Lâu Thất trong tức khắc đã ép hắn không thể không lên trên hòn đá, việc này khiến trong lòng hắn cay cú tưởng chết.

Vừa lên trên hắn đã biết rằng nơi này chỉ có thể vào chứ không thể ra, có một trở ngại vô hình ở rìa ngoài, lúc đi vào không cảm nhận thấy nhưng khi muốn ra ngoài lại thật sự không biết phải làm thế nào, vì vậy hắn mới chỉ có thể đứng ở đây điều đình với nàng.

Thiết nghĩ Lâu Thất cũng nhìn ra điều này.

"Nếu như Tiểu Trương Tử đã muốn ta lên thì đó cũng không phải là điều không thể, nhưng ta có một điều kiện."

"Người còn dám ra điều kiện với bản tôn sao?" Trương Mệnh nheo nheo con mắt lại.

Lâu Thất dựng thẳng ngón tay cái lên lắc lắc: "Nếu người không muốn nói thì cùng lắm người giết hết bọn

họ, ta cũng chẳng còn cách nào, bản thân ta đành tự mình rời khỏi đây.”

”Người!”

Lâu Thất nhìn hẩn tức đến mức mặt nhăn nhó như sắp biến dạng đến nơi rồi, trong lòng nàng cũng cảm thấy vô cùng ngờ vực, tại sao hẩn lại muốn nàng đi về phía trước chứ? Nếu như có bảo vật, chẳng phải tự hẩn biết rồi tự hẩn lấy thì tốt hơn sao? Hẩn đem theo nàng lẽ nào không sợ nàng cướp của hẩn? Hay là hẩn quá tự tin vào bản thân, cảm thấy nàng không thể gây sóng gió trở ngại gì được cho hẩn?

”Nói ra điều kiện của người đi.” Trương Mệnh tức tối nói.

”Tự ta sẽ đi, bọn họ ở lại.”

”Đế Phi! Đám người Lâm Thịnh Uy đồng thanh kêu lên. Bọn họ làm sao có thể để Đế Phi mạo hiểm một mình cơ chứ.

Trương Mệnh cũng không đồng ý: ”Người đem theo hai người.” Ấu tiểu tiện nhân này lắm trò lắm, đây há chẳng phải chỉ muốn đi một mình ả để có thể chuồn bất cứ lúc nào sao? Hẩn sao có thể để nàng được thoả nguyện. ”Nếu không đem theo thì bản tôn sẽ giết bọn chúng ngay bây giờ.”

Lâu Sát thấy hẩn vô cùng cứng rắn thậm chí một tiếng ”lão yêu quái”, nàng chỉ đành chọn ra Lâm Thịnh Uy và Ngũ Tiểu Vũ cùng đi với mình. Nàng âm thầm truyền âm cho bốn người còn lại, dặn dò bọn họ lúc nào bọn họ quay về thì chuyển lời cho Trầm Sát.

Nhưng khi nàng phát hiện ra việc Trương Mệnh dường như hoàn toàn không quan tâm đám người này đi khỏi thì trong lòng nàng bỗng có một cảm giác vô cùng kỳ quái. Hẩn biết bọn họ đem theo không ít người tới, tin mà Trầm Sát bị thương kể cả có truyền ra ngoài thì ba mươi mấy binh sĩ này cũng hoàn toàn không biết rằng nội lực của chàng đã hoàn toàn mất đi, ít nhất cũng phải còn chút kiêng nể với chàng mới đúng chứ.

”Điều kiện của người bản tôn đã đáp ứng rồi, còn không mau qua đây?”

Bị hẩn giục như vậy cảm giác kỳ quái đó của Lâu Thất ngay lập tức có lời giải.

Vừa rồi nàng quả thật đã phát hiện ra bọn họ chỉ cần đứng trên những hòn đá đó là sẽ không gặp nguy hiểm, hơn nữa nếu đi vào là sẽ không ra được, nhưng tiến vào lại không có bất kỳ trở ngại nào.

”Tất cả cẩn thận một chút.” Nàng dặn dò một câu với Lâm Thịnh Uy và Ngũ Tiểu Vũ, rồi nhìn sang hai người bên Trương Mệnh nói: ”Các người nhảy về phía trước đi chứ, nếu không thì bọn ta lên thế nào được?”

Khoảng cách giữa những hòn đá này không giống nhau nhưng nhất định phải mượn lực từ những hòn đá

này rồi.

”Hừ!”

Trương Mệnh hừ một tiếng rồi ra hiệu cho tiểu binh sĩ tên A Quốc đó nhảy về phía trước, nàng nhìn động tác nhảy vọt lên một hòn đá trước mặt của hắn cũng đủ để biết người này là cao thủ, vừa rồi hắn cũng diễn kịch mà thôi.

Trương Mệnh cũng vọt lên phía trước, Lâu Thất nhảy qua đó trước, nàng cảm thấy đá dưới chân khê rung rinh một hồi, cảm giác này tựa như lên thuyền vậy, nó dập dềnh đung đưa nhưng rất nhanh sau đó lại trở nên bình ổn.

Ở trong hư không nhưng lại không có cảm giác mất trọng lượng như trong dự tính của nàng, chỉ có điều là thân xác nhẹ hơn một chút, dường như có cảm nhận sai lệch thấy rằng khinh công tiến bộ vượt bậc, việc này khiến bọn họ nhảy qua các hòn đá càng dễ dàng hơn.

Mấy người họ nhảy vọt lên hư không phía trước, cảm giác như bản thân trở nên vô cùng nhỏ bé. Đoạn trước mặt đều rất thuận lợi, mỗi một hòn đá đều vững chắc chống đỡ cho bọn họ, với cao thủ mà nói thì lộ trình này quả thật vô cùng dễ dàng, đến ngay cả Ngũ Tiểu Vũ võ công thấp nhất ở đây cũng chẳng cảm thấy khó khăn chút nào.

Đúng vào lúc bọn họ có buông lỏng cảnh giác thì A Quốc ở phía trước vẫn nhẹ nhàng vút lên, đây là lần thứ N hắn đáp xuống một hòn đá trước mặt, hắn lặp lại động tác này vô số lần rồi nên bản thân hắn có chút lơ là, nhưng lần hắn đáp chân xuống này thì chân hắn bỗng trở nên nặng chịch, hắn lập tức bị bất ngờ, đang định nhảy vọt lên lần nữa thì bàn chân dưới hòn đá lại nặng đến mức còn nhanh hơn cả trong suy nghĩ của hắn, thân xác của hắn cũng rơi xuống theo hòn đá.

”Tôn chủ cứu tiểu nhân!” Hắn sợ hãi, lập tức kêu lên.

Hòn đá đã rơi xuống dưới, hắn phát hiện chân mình không hề dẫm lên hòn đá, thân xác hắn lập tức trở nên nặng nề hơn rất nhiều, võ công của hắn cũng vào hàng thượng đẳng nhưng lại không thể nâng khí lên được. Cảnh tượng tiểu binh sĩ khi nãy bị bóng đen âm thầm nuốt chửng vẫn còn trong đầu hắn, khiến hắn cảm thấy càng thêm sợ hãi.

Trương Mệnh ngay tức khắc rút đai lưng của mình ra cuộn hắn lên.

Nhưng cái đai lưng còn chưa chạm được đến người thì một cây roi dài màu đen liền ngăn cản lại, cây roi sắc bén như một con dao nhỏ trong tích tắc cắt đứt dây đai của hắn.

Trong khoảnh khắc này thì A Quốc cũng đã rơi xuống dưới, màu đen cũng dần bao phủ lấy thân xác hắn, rất nhanh sau đó hoà vào trong hư không, không còn nhìn thấy bóng dáng của hắn nữa.

Trương Mệnh tức tối, suýt thì thổ huyết.

”Tiểu tiện nhân! Người dám...”

Lâu Thất bình thản đáp lại: ”Lão tiện nhân, đây chỉ là có qua có lại thôi mà.”

Vừa rồi hắn giết một người của nàng, nàng cũng giết lại một người của hắn, rất công bằng phải không? Đừng tưởng rằng nàng là cái loại dễ mũi lòng, nếu có cơ hội thì trước giờ nàng luôn báo thù ngay tại chỗ.

433. Chương 433

Ánh mắt Trương Mệnh gườm gườm nhìn vào Lâm Thịnh Uy và Ngũ Tiểu Vũ ở sau lưng nàng, Lâu Thất lại chẳng chút nhượng bộ, nàng nhướn nhướn mày nhìn hắn khiêu khích.

”Người mà còn dám giết một trong hai người họ, liệu người có tin ta không đánh lại người cũng có thể chọc vài lỗ máu trên người người hay không?”

Trương Mệnh thờ người ra, trong lòng thật sự tức đến nổi ối ra máu. ”Hừ, kể cả chẳng cần bản tôn phải ra tay thì nói không chừng lát nữa bọn chúng cũng sẽ đâm phải hòn đá lỏng mà thôi.”

Nói ra lời này trong lòng hắn cũng cảm thấy có chút chột dạ. Ở đây chỉ có những hòn đá trôi nổi thì mới có thể đáp chân xuống trợ lực mà thôi, nếu đâm phải những hòn đá chìm thì quả thật là đáng sợ.

Nhưng dựa vào võ công của hắn thì cũng chẳng phải là không vượt qua được.

Hắn không nhìn đám người Lâu Thất nữa, cũng chẳng dám phân tâm, hắn thận trọng giảm dần lại tốc độ.

”Các người cẩn thận vào, đi theo sau ta.”

Lâu Thất ngoái đầu lại nói với hai người họ, nàng đi trước làm vật thử nghiệm, ít nhất thì cũng có thể đảm bảo an toàn cho hai người họ.

Đúng vào lúc đám người Lâu Thất đang vượt qua mảng hư không này thì Trầm Sát đã giải quyết được nam nhân với hàng lông mày trắng cùng hai mươi mấy người khác, dường như chàng không cần phải tìm gì cũng đến được bên vách núi này.

Nhìn thấy chàng, mọi người đang ngồi nghỉ ngơi dưới đất bèn ào ào đứng phắt dậy, tất cả tinh thần của mọi người đều được đề cao cảnh giác, thần sắc vô cùng phức tạp.

Đây là Đế Quân của bọn họ, là chủ tử của bọn họ, nhưng Ứng vệ đại nhân lúc trước đã nói rồi, nếu bọn họ gặp được Đế Quân thì đều phải cảnh giác, nếu tình hình có gì đó không đúng, thì lập tức chạy...

”Chủ tử?”

Đến khi bọn họ nhìn thấy bộ dạng của Trầm Sát thì tất cả lại ngậy ra.

Bộ y phục màu đen trên người chàng đã nhuốm đầy máu, đôi mắt vốn dĩ đen tựa như bầu trời đêm đến nay đã biến thành màu đỏ của máu, sát khí vây xung quanh chàng, toàn thân chàng tựa như vừa từ đầu trường La Mã bước ra vậy.

Các đội viên đều không biết đã xảy ra chuyện gì, trong lòng Ứng và Lâu Tín lại vô cùng sáng tỏ.

Lúc này, Thiên Ảnh cũng vội vã đi tới, hẩn nhìn thấy Trầm Sát liền thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Đế Quân lúc này không sao là tốt, hẩn tin chắc rằng Đế Phi sẽ có cách.

”Cút hết đi cho ta, cút!”

Giọng nói lạnh lùng của Trầm Sát vừa cất lên, Ứng và Lâu Tín lập tức hét lên với mọi người: ”Đi nhanh lên!”

Bọn họ nhìn ra được Đế Quân đang cố kiềm chế bản thân.

Các đội viên rời khỏi đó, mấy người bọn họ thì lại theo chàng. ”Chủ tử, vách núi mà Đế Phi xuống.”

Lời của Ứng vừa dứt, Trầm Sát đã giang rộng hai cánh tay tựa như một con chim ưng, chàng lao vút xuống dưới.

Bọn họ định xuống theo chàng, Ấn Dao Phong lại cản họ lại: ”Đế Phi đã nói rồi, những ai trên người có vết thương đều không được xuống đó...”

”Tránh ra!” Ứng tức giận.

Làm gì có chuyện để hai vị chủ tử xuống dưới còn bọn họ thân là thuộc hạ lại ở đây lười biếng nghỉ ngơi cơ chứ? Nhỡ ở dưới có nguy hiểm thì sao?

Ấn Dao Phong lại kiên quyết lạ thường, cô cắt chặt môi quyết không nhượng bộ: ”Ứng vệ đại nhân, người muốn qua đó thì hãy bước qua sát của Dao Phong đi! Dao Phong từng hứa với Đế Phi là sau khi lên tới đây phải chăm sóc tốt cho mọi người, ai bị thương thì tuyệt đối không thể xuống dưới! Dao Phong quyết không phụ lại lời căn dặn của Đế Phi.”

Thiên Ảnh giơ tay lên, Lâu Tín chặn hấn lại.

”Cô ta nói đúng lắm, cô nương nhà chúng ta đã ra lệnh thì nhất định phải tuân thủ.”

Ở bên bờ hư vô, Vân Phong ngoái đầu lại nhìn Trần Thập, ”Cô nương nhà các người có lẽ đi qua đó từ đây.”

Trần Thập vẫn không biết về chuyện của người áo trắng hai mặt, nhưng lúc trước lời của đám người Ứng vệ cũng khiến hấn đề phòng Vân Phong mặc dù trông trông có vẻ thật tâm và vô hại, lúc trước cũng lại từng giúp đỡ cô nương nhà bọn họ.

”Vân công tử muốn qua đó sao?”

”Nhìn thấy luồng ánh sáng ở bên đó, tại hạ cũng chỉ là người phàm, sao có thể tránh nổi cám dỗ chứ. Trần thị vệ, chỉ bằng chúng ta cùng đi?”

Trần Thập còn chưa kịp nói thì một thân ảnh màu đen như vũ bão đã xuyên qua hai người bọn họ, thân ảnh đó không hề ngưng nghỉ, ngay lập tức liên tiếp nhảy phắt qua mười mấy hòn đó, trong nháy mắt đã lao vút đi một khoảng cách rất xa rồi, chỉ để lại cho bọn họ một bóng dáng thấp thoáng.

Và cả mùi máu tanh nồng nặc sộc thẳng vào mũi.

Vân Phong và Trần Thập đưa mắt nhìn nhau, bọn họ nhìn ra được sự kinh hãi trong mắt đối phương, cái, cái cái cái, cái nơi đáng sợ như này mà không chút do dự băng vun vút qua?

Đây là ai vậy?

”Dường như là... Đế Quân của chúng ta.” Trần Thập nói xong, ngay lập tức không thèm đếm xỉa đến Vân Phong nữa, hấn lập tức tung người vọt qua bên đó, mũi chân nhẹ bẫng, đuổi theo người đó.

Ánh mắt Vân Phong loé lên một tia tăm tối, đột nhiên hấn lạnh lùng nói: ”Ta từng nói tuyệt đối sẽ không ra tay với Lâu Thất, tốt nhất là ngươi nên an phận thủ thường một chút, nhưng giờ ngươi lại dám làm ra chuyện gây tổn hại tới Lâu Thất, vậy thì đừng trách ta không khách khí.”

Ngoài hư không ra, bên cạnh hấn chẳng có một ai, tựa như hấn đang nói với không khí vậy, dĩ nhiên chẳng có bất kỳ ai trả lời hấn.

Nhưng dường như Vân Phong vốn dĩ cũng chẳng trông chờ ai đáp lại, hấn nói xong câu này bèn phi thân nhảy vọt vào hư không.

Cũng không đếm được là bọn họ đã phải vượt qua bao nhiêu hòn đá, giữa đường cũng nhiều lần gặp phải

nguy hiểm khiến người ra phải kinh hãi khiếp sợ, bởi bọn họ trước khi dẫm lên những hòn đá đỏ đều hoàn toàn không biết hòn đá nào sẽ chìm xuống, vì vậy mà mỗi lần nhảy vọt sang bọn họ đều không dám có chút chần chừ, mũi chân sau khi mượn lực xong liền lập tức vọt lên hư không rồi bật về phía trước, liên tục làm động tác như vậy không ngơi nghỉ cũng khiến bọn họ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

”Đế Phi, sắp tới rồi.”

Giọng nói vừa mừng rỡ lại vừa như có sự giải thoát của Lâm Thịnh Uy ở phía sau Lâu Thất cất lên.

Trải qua lần này, bọn họ đúng là phục Lâu Thất sát đất, nàng không chỉ vượt qua mảng hư không đáng sợ này một mình mà còn dắt theo cả hai người hắc và Ngũ Tiểu Vũ cùng vượt qua. Khoảng khắc dẫm lên mỗi hòn đá đều chỉ trong tích tắc, nhưng nàng còn có thể phán đoán được hòn đá đỏ liệu có an toàn hay không, sau đó nhắc nhở bọn họ.

Ở giữa đường cũng có nhiều lần tuy bọn họ nhìn thấy nàng dùng tay ra hiệu nhưng vì quá căng thẳng nên đã dẫm nhầm lên hòn đá chìm, đều may mắn nhờ vào cây roi dài của Lâu Thất đã cứu mạng họ.

Vì vậy mà người mệt nhất có lẽ chính là nàng.

Lâu Thất khẽ lau mồ hôi trên trán, những giọt mồ hôi chuẩn bị chảy qua hàng lông mày xuống dưới tận mắt nàng.

Đúng là sợ chết đi được.

Trương Mệnh cũng đã một thân một mình băng qua những hòn đá, cuối cùng hắc đã thoát được mảng hư không này, chân hắc dẫm xuống đất liền mới thảnh thơi phào trong lòng.

Ba người nhóm Lâu Thất cũng lần lượt đáp xuống bên này.

Dưới chân vẫn là đá nhưng không còn mảng hư không nữa khiến trái tim người ta cũng cảm thấy ngay lập tức đã đáp xuống thực địa.

Lâu Thất ngẩng đầu lên nhìn, ánh sáng đan xen giữa màu vàng và xanh lục đang ở ngay trước mắt, một bức vách hình cầu vô hình đang bao trọn luồng ánh ở trong nó, ánh sáng rực rỡ nhưng không hề chói mắt, ngược lại còn vô cùng dịu nhẹ, nhìn từ xa hoàn toàn không có cảm giác gì nhưng bây giờ tiến gần lại thì lại khiến cho con người ta cảm nhận rằng ánh sáng này làm cho mình cảm thấy choáng váng buồn ngủ.

”Ha ha ha!” Trương Mệnh đột nhiên bật cười thành tiếng, ”Bản tôn cuối cùng cũng tìm thấy rồi! Chủ của Phá Vực nhất định phải là bản tôn!”

Lâu Thất khẽ hừ một tiếng, ”Đế Quân trước giờ đều là Trầm Sát nhà ta.”

Trương Mệnh ngoái đầu lại nhìn nàng một cái, tâm trạng vô cùng phấn chấn nói: "Người không biết phải không, lần này quay lại bản tôn mang theo những năm mươi cao thủ, vị Đế Quân tàn bạo nhà ngươi e rằng lúc này đã trở thành một bộ hài xác rồi! Ha ha ha!"

Sắc mặt Lâu Thất đột nhiên trở nên trắng bệch, nếu là lúc bình thường nàng nhất định sẽ không lo lắng như vậy, nhưng lần này, lần này vào đúng lúc mà nội lực của Trầm Sát hoàn toàn mất đi! Là lúc mà nội thương của chàng trở nên nghiêm trọng nhất!

Trước khi nàng vào rừng, chỉ có Thiên Ảnh và Ứng ở bên chàng, ba người gặp phải năm mươi cao thủ thì sẽ có kết quả như thế nào, nàng thật sự không dám tưởng tượng!

Kể cả bọn họ tìm thấy đám người Trần Thập thì nàng cũng đã dắt theo tám người, Ấn Dao Phong lại bị thương, chỉ còn lại hai mươi mấy người đó, võ công cũng không đủ!

"Cao thủ, bản lĩnh cao tới mức nào?" Trong lòng nàng đang vô cùng rối ren nhưng lại tỏ ra vô cùng trấn tĩnh hỏi.

Trương Mệnh nhìn nàng, hống hách nói: "Ừm, mỗi người có lẽ võ công đều sàn sàn với Ứng vệ đại nhân thôi, đó chính là tiểu đội tinh anh mà bản tôn đã bồi dưỡng từ rất lâu rồi, khó khăn lắm mới nắm bắt được cơ hội này, ha ha ha, bản tôn lúc này tâm trạng vô cùng tốt, vô cùng tốt, ha ha ha!"

"Ha bà nội ngươi!"

Lâu Thất tức tối, nàng nhìn ra được Trương Mệnh không phải đang nói láo, hơn nữa nàng cũng bỗng nhiên nhớ lại lúc trước khi vào trong động, có một khoảnh khắc nàng đột nhiên cảm thấy bất an! Trước giờ nàng đều tin vào trực giác của bản thân, lúc đó nhất định đã có chuyện gì xảy ra rồi, nếu nó đã không phát sinh trên người nàng, vậy thì, liệu có khi nào khi đó Trầm Sát xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Lão yêu quái biến thái nhà ngươi, ta giết chết ngươi!"

Roi Thí Hồn trong tay Lâu Sát đột nhiên toả ra sát khí màu đen, nàng xoay lấy chuôi roi, ba cây châm dài màu xanh đen phá gió phóng thẳng về phía ba đại huyệt của Trương Mệnh.

Trương Mệnh không ngờ rằng Lâu Thất nói động thủ là động thủ ngay được, càng không nghĩ là roi của nàng lại còn có thể phóng ra được ám khí, trong tức khắc hấn bị nàng ép đến mức loạn choạng, suýt chút nữa thì ngã xuống. Hấn tức thì nổi giận, cổ tay lật lên, tung ra một chưởng vào ngực Lâu Thất.

"Tiểu tiện nhân, đừng tưởng rằng bản tôn cần dùng đến ngươi thì không dám giết ngươi!"

Lòng bàn tay hấn tức khắc dấy lên màu đỏ, lòng bàn tay hấn còn chưa kịp tới trước mặt Lâu Thất thì nàng đã cảm nhận được một mùi khí nóng hầm hập vô biên nhào tới ngực nàng, dường như định thiêu cháy trái tim nàng.

”Đế Phi!”

Lâu Thất bị ánh sáng đỏ rực ấy khiến nàng phải nheo mắt lại, nhưng đúng vào lúc này, một thân ảnh đột nhiên nhào tới trước mặt nàng, ”bùm!” một tiếng, chưởng này đập thẳng vào ngực người đó, chỉ nghe thấy ”xettt!” một tiếng, có mùi thịt bị đốt cháy, còn bùng lên một đám khói.

Người này lại chính là Lâm Thịnh Uy.

”Lâm Thịnh Uy!”

Ngay lập tức Lâu Thất dùng một tay đỡ lấy lưng hắn, đuôi roi xuất đao đâm về phía Trương Mệnh, cùng lúc đó nàng đưa Lâm Thịnh Uy về phía sau.

Ngũ Tiểu Vũ vội tới đỡ lấy Lâm Thịnh Uy, bọn họ nhìn thấy vết thương trên ngực hắn đều không kiềm nổi sự sợ hãi.

Trên ngực của Lâm Thịnh Uy có một vết thương to bằng lòng bàn tay, một mảng y phục đã bị đốt cháy, rách nguyên một miếng để lộ ra phần da ở ngực, nếu đó còn có thể coi là da! Ở lồng ngực của hắn là một mảng lửa đỏ, bên trên nổi đầy bong bóng nước, còn vài chỗ khác da cũng bị đốt cháy lộ ra cả bắp thịt máu me.

Đến ngay cả một tiếng kêu hắn cũng không thốt ra được, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền.

Lâu Thất đưa tay ra sờ trước mũi hắn để xem hơi thở, nàng chỉ cảm thấy hơi thở vô cùng yếu ớt.

Đây là loại công phu gì?

Nó quá là bá đạo, quá là tà môn, quá là hiểm ác!

Ban này Lâu Thất đã biết mình không phải đối thủ của Trương Mệnh nhưng bây giờ xem ra là nàng đã đánh giá thấp hắn rồi! Lẽ nào lần này nàng phải bỏ mạng ở đây sao?

”Chích Diệm Chương của bản tôn đây, cũng không tồi phải không?” Trương Mệnh bật cười ha hả rồi lại u uất nhìn Lâu Thất: ”Người còn ít tuổi như vậy mà võ công tu vi đã đạt tới cảnh giới này cũng coi là hiếm thấy, đáng tiếc người vẫn không phải là đối thủ của bản tôn, ngoan ngoan đi giúp bản tôn tìm đồ đi, nếu không thì, bản tôn sẽ nướng người lên để ăn! Chỉ cần người nghe lời thì nói không chừng bản tôn tới lúc đó tâm trạng vui vẻ có thể sẽ nhận người làm đồ đệ, dạy người Chích Diệm Chương này.”

Lâu Thất nghiêng chặt răng, nàng đang định chửi hắn thì bỗng một giọng nói lạnh tới thấu xương vang lên từ sau lưng, ”Người là cái thá gì? Ái Phi của bản Đế Quân lại cần phải bái người làm sư phụ sao?”

434. Chương 434

Từ trước tới giờ chưa khi nào Lâu Thất cảm thấy giọng nói lạnh lùng này của Trầm Sát lại êm tai như lúc này.

Nàng lập tức quay đầu lại liền nhìn thấy Trầm Sát sang phi thân tới, toàn thân chàng đều là máu đen nhưng vẫn vô cùng oai hùng lổ lạc, điều khiến cho Lâu Thất cảm thấy kinh hãi chính là hai con người trong mắt chàng.

”Mắt của chàng~” Lâu Thất bị đôi mắt nhuốm máu của chàng làm cho sợ hãi nhưng không nói nên lời, nàng lại hoảng sợ một lần nữa bởi sức nhớ ra rằng lần này chẳng phải chàng đã hoàn toàn mất hết nội lực sao? Tại sao chàng lại có thể vượt qua hư không này được?

Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nàng quan sát chàng nhưng không nhìn ra được chàng có chỗ nào không ổn, điều này khiến nàng cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

”Thất Thất ngoan, nàng đứng tạm sang một bên đi.”

Giọng nói lạnh lùng như băng cùng với biểu cảm sát khí đằng đằng, chàng tựa như nam nhân bước ra từ đầu trường La Mã vậy, nhưng chàng lại nói ra lời dịu dàng thân mật như này, điều này khiến mấy người họ đồng loạt cảm thấy sờn hết cả da gà.

Cái này có thể coi là sến rện không?

Lâu Thất run rẩy nhìn chàng, nàng nhìn chàng cứ như là gặp phải ma vậy.

Nhưng lúc này nàng thật sự phải cứu lấy Lâm Thịnh Uy trước, nàng bèn cùng Ngũ Tiểu Vũ bế Lâm Thịnh Uy sang một bên. Lúc này bọn họ còn không màng tới nỗi ánh sáng kia rốt cuộc là phát ra từ vật gì, phát ra từ đâu, phía trước có những cái gì.

Trương Mệnh nhìn nam nhân đứng trước mặt mình, hắn rất muốn tiếp tục hống hách cười ha ha tỏ cái vẻ điệu bộ tôn chủ của hắn ra như ban nãy, nhưng ở dưới sự uy trấn đầy sát khí và sát ý của Trầm Sát thì hắn đến việc nhếch mép lên cũng là điều khó khăn với hắn.

Cuối cùng, hắn có chút tức tối hừ lên một tiếng: ”Không ngờ người lại có thể thoát ra ngoài, nhưng, thoát được cái mạng nhỏ ra còn không lo chạy đi mà bây giờ lại còn tự đến nạp mạng, bản tôn có thể giúp người toại nguyện.”

Chữ cuối cùng vừa dứt, lòng bàn tay hắn đã ra một chưởng nhắm vào ngực Trầm Sát.

Tuy Lâu Thất còn đang bôi thuốc cho Lâm Thịnh Uy nhưng lòng nàng vẫn chú ý đến việc xảy ra bên đó, nàng vừa thấy lòng bàn tay của Trương Mệnh lại chuẩn bị đổ lên liền lập tức kêu lên: "Cẩn thận!"

Chích Diễm Chương quá đáng sợ, nếu bị dính chương thì thịt sẽ bị thiêu đốt, trên người Lâm Thịnh Uy lúc này vẫn còn mùi thịt nướng. Tuy nàng đã bôi thuốc nhưng hấn vẫn chưa tỉnh lại, hơi thở vẫn vô cùng yếu ớt. Nàng phải tìm một nơi quan sát kỹ xem nội thương của hấn bị nặng tới mức nào.

"Nàng không cần lo lắng."

Vào lúc này mà Trầm Sát lại vẫn có thể đáp lại lời nàng.

Kiểm dài vung ngang lên nhằm vào lòng bàn tay của Trương Mệnh bổ xuống.

Hoả diễm nóng hầm hập tương như thiêu đốt linh hồn, mỗi một tia nhiệt khí đều được tích tụ thành từ nội lực, kể cả chỉ xem qua một chút thôi cũng đủ để gây ra thương tích, tuy rằng bàn tay của hấn là của người phàm nhưng xem ra uy lực của nó còn sắc nhọn hơn cả vũ khí sắc bén. Chích Diễm Chương, quả nhiên khiến con người ta phải cảm thấy sợ hãi.

Nhưng khuôn mặt Trầm Sát lại không chút biểu cảm, chàng không kinh hãi cũng chẳng hoang mang, tay chàng khẽ rung lên, cây kiếm dài bèn toả ra sát khí màu đen nồng nặc hơn nữa, sát khí đó lạnh lẽo giống như hơi thở của Trầm Sát vậy, cây kiếm cùng lúc đó bổ thẳng vào lòng bàn tay đỏ rực ấy.

Hoả diễm tựa như gặp phải băng đen, trong tích tắc dường như nó suy yếu đi không ít, người lui thì ta tiến, sát khí màu đen lại càng trở nên bá đạo hơn, nó bổ thẳng vào tư thế ra chương không thể chống đỡ lại được của Trương Mệnh, sau sát khí màu đen lại chính là thanh kiếm băng lạnh nhắm vào cổ tay hấn chém xuống.

Những cái này nói ra thì phức tạp nhưng thực chất nó chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Khi Lâu Thất còn đang trợn tròn mắt không kịp chớp thì Trương Mệnh đã khốn khổ thu chương lại, hấn loạng choạng lùi về phía sau ba bước, không dám tin vào những gì đang diễn ra, trợn mắt nhìn Trầm Sát.

Điều này rõ ràng là Đế Quân nhà nàng đã chiếm thể thượng phong, lại còn vô cùng dễ dàng chiếm được thể thượng phong.

Lâu Thất lập tức nhảy căng lên, nàng vẫy vẫy nắm đấm, vừa khoe mẽ vừa tự hào hét lớn lên: "Trầm Sát mạnh quá! Trầm Sát siêu quá! Trầm Sát! Ui chaaaa! Trầm Sát là thiên hạ vô địch! Trầm Sát đánh gục kẻ địch đập chết tên biến thái! Ta hâm mộ chàng chết đi được! Chàng là điện, chàng là ánh sáng, chàng là thần thoại duy nhất! Chàng là super star trong lòng ta! Cố lên! Cố lên! Cố lên! Đánh hấn rụng hoa toé nước đít nở hoa luôn!"

Cái nhăng cuội gì vậy?

Trầm Sát liếc mắt qua một cái, con ngươi màu máu của chàng lộ ra vẻ bất lực.

Đối với việc thi thoảng phát cuồng lên này của nàng, Đế Quân đại thần cũng cảm thấy vô cùng bất lực.

Tiểu binh sĩ Ngũ Tiểu Vũ mắt tròn miệng há hốc, đế vương hậu phi gì đó chẳng phải là khí thế vượt trội, khoan thai cao quý, đáng vẻ yêu kiều sao? Bây giờ Đế Phi của bọn họ lại đang nhảy chồm chồm hò hét như này, các ngự sử đại nhân mới được sắc phong hoặc giả bách tính đại quân của Phá Vực mà nhìn thấy liệu có thật sự ổn không?

Còn nữa, hắn rất muốn hỏi, Đế Phi à, cái su pơ sờ ta này nghĩa là gì?

Trương Mệnh bị tiếng hò hét của nàng làm nhức nhối tới mức huyết thái dương nhói lên huỳnh huỳnh, hắn căn bản là không nghe ra nàng rốt cuộc đang nói cái quái gì, nhưng câu nói đánh gục kẻ địch đập chết tên biến thái thì hắn vẫn nghe hiểu được, lúc này hắn tức đến mức suýt thì thổ huyết.

"Ả tiểu tiện nhân kia, Bản tôn giết chết ngươi!" Hắn bỏ qua Trầm Sát, bỏ nhào về phía Lâu Thất.

Cây kiếm của Trầm Sát chắn ngang trước mặt hắn, hắn mà còn nhức nhích thì thanh kiếm đó sẽ đập ngang vào mũi hắn. "Vèo!" một tiếng, cây kiếm khê cong lên, lấy độ cong đó làm đòn bẩy bắn lại đập vào hắn, Trương Mệnh vận nội công để đỡ nhưng hắn hoàn toàn không ngờ rằng nội lực của Trầm Sát còn thâm hậu hơn cả hắn, đột phá được nội lực của hắn, "bụp!" một tiếng, đập thẳng vào sống mũi của hắn, đám người Lâu Thất có thể nghe ra được tiếng xương mũi vỡ lìa.

Trương Mệnh tức khắc ôm lấy mũi, hắn không dám tin vào sự thật ngay trước mắt, hắn nhìn Trầm Sát nói: "Ngươi, nội lực của ngươi sao có thể..." Tại sao có thể thâm hậu như vậy? Hắn mới mấy tuổi chứ? Nội lực của kẻ hai mươi mấy tuổi lại còn thâm hậu hơn cả hắn bốn mươi tuổi, tên tiểu tử này định chống lại thiên lý sao?

Hắn định chống lại ông trời sao!

Đến ngay cả Lâu Thất cũng hoàn toàn không ngờ tới, lúc trước rõ ràng chàng đã mất hết nội lực rồi...

Nhưng vào lúc này dĩ nhiên nàng không thể để lộ ra sự lo lắng, ngược lại nàng còn tức tốc vung nắm đấm lên: "Một phát trúng luôn! Đập chết đồ phế vật đó!"

"Mẹ mày, nói ai là phế vật hả?" Trương Mệnh tức điên lên nhảy chồm chồm.

Hắn vốn dĩ thật tâm không phải tính cách bộp chộp cáu kỉnh như vậy, nhưng thật sự là trước giờ chưa từng có một ai dám ăn nói với hắn như Lâu Thất, ngay cả lúc hắn còn giả vờ là một thiếu niên mười mấy tuổi thì mọi người xung quanh đều rất chiều cố hắn bởi bình thường hắn luôn biểu lộ ra sự thông minh nhanh nhẹn. Lâu Thất lại khinh bỉ hắn tới mức này mặc dù nàng biết rõ rằng võ công của hắn vô cùng cao cường, quả thật nàng đúng là kẻ đầu tiên dám vô lễ như vậy!

"Ta nói phé vật bị gãy mũi đấy, sao nào?" Lâu Thất nhướn mày, ưỡn ngực thẳng lưng, vô cùng hồng hách: "Có bản lĩnh thì đến đánh ta xem nào! Tới đây tới đây, Trầm Sát, lần tới chàng đánh rụng luôn cái rang chó của hần ra!"

Bộ dạng này của Lâu Thất đúng như kiểu chó cầy gần nhà gà cầy gần chuồng vậy, ý có người chống lưng nên chẳng biết kiêng nể ai, người ghét nàng sẽ hận tới mức ngứa răng chỉ muốn ăn tươi nuốt sống nàng, nhưng người thích nàng lại thấy cái điệu bộ ý thể hiếp người của nàng vô cùng đáng yêu.

Ví như Trầm Sát, nhìn thấy dáng vẻ tiểu nhân đặc chí của nàng, trái tim vốn lạnh lùng cứng nhắc cũng ngay lập tức trở nên mềm mỏng, sát khí vô tận kia vốn dĩ khó mà khống chế lúc này lại cảm thấy chẳng khó chút nào.

"Được, bản Đế Quân nghe nàng." Chàng chuyển hướng sang Trương Mệnh, lạnh lùng nói: "Đập rụng cái răng chó của hần."

Trương Mệnh nghiêng răng, "Hai tên tiểu bối chết tiệt, các ngươi nghĩ bản tôn là người mà các ngươi có thể nhục mạ được sao?" Hần lập tức vận khí lên nội lực toàn thân, hai lòng bàn tay cùng lúc hiện ra hai sắc lửa đỏ, ngọn hỏa diễm ấy dần dần to ra, chỉ trong tích tắc, hai lòng bàn tay hần đã có một khối đỏ rực tựa như hoả thạch được nung lên, đến ngay cả bọn Lâu Thất đứng ở phía xa như vậy cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ đột ngột tăng cao.

Trong lòng Lâu Thất cảm thấy sốt sắng, Thanh Phong quyết của nàng cũng là thiêu cháy nội lực thành gió nhưng không làm được như Trương Mệnh, nội lực quả thực như biến thành nhiên liệu vậy, hần lại có thể khiến cho hai lòng bàn tay ép ta lửa. Mà còn không chỉ là lửa mà hai lòng bàn tay hần còn bốc khói nữa kia!

Ngũ Tiểu Vũ sợ đến mức toàn thân run lẩy bẩy, công phu lợi hại như vậy quả thật là hần chưa bao giờ trông thấy, chưa bao giờ nghe thấy! Cảm giác vô cùng đáng sợ! Tuy hần không ở gần đó nhưng cũng bị ép ới mức tim như nghẹt lại, thở không ra hơi, hần không kìm nổi lùi về sau hai bước.

Nhưng đối mặt với một Trương Mệnh đáng gờm như vậy mà biểu cảm của Trầm Sát lại vô cùng khinh khỉnh, chàng liếc qua hần một cái rồi bình thản nói: "Nhục mạ người đó, người làm được gì?"

Phách lối, ngông cuồng.

Nhưng mà Lâu Thất thích!

Cây kiếm dài "keeng" một tiếng, bờ vai Trầm Sát rung lên, toàn thân chàng cũng toả ra sát khí đen đặc như thanh kiếm dài của mình vậy.

Đen và đỏ va vào nhau, hỏa diễm và u hắc đan xen quện lại, đây chính là cuộc đối đầu giữa cái nóng hầm hập và cái lạnh tàn khốc.

Cuộc chiến này đánh tới mức long trời lở đất, đám người Lâu Thất cứ lùi mãi về phía sau để tránh xa chiến hoả. Nội lực của cả hai người đều vô cùng thâm hậu, nếu bị chưởng phong của Trương Mệnh quét qua, thì quả thực là không chết thì cũng chất xém một lớp thịt. Nội lực của kẻ này còn mạnh hơn cả Hách Liên Quyết ba phần, Lâu Thất liệu mạng có lẽ cũng còn đỡ được vài chiêu của Hách Liên Quyết, nhưng nếu lần này Trương Mệnh liệu mạng ra đòn với nàng thì nàng cảm thấy có lẽ bản thân mình không đỡ nổi hai chiêu của hắn.

Đầu tiên là Hách Liên Quyết, kể đến lại thêm một Trương Mệnh nữa, điều này khiến Lâu Thất mặc dù đã tiêu hoá được thạch tuỷ ngàn năm khiến nội lực của mình tăng vọt lên cũng khó tránh khỏi cảm giác bại trận. Có điều, tu luyện ở thế giới này vốn dĩ nhanh hơn ở thế giới hiện đại, tuy nàng có chút hụt hẫng như cũng chẳng hề nhụt chí tuyệt vọng, chỉ là có suy nghĩ sau này mình càng phải nỗ lực hơn nữa, không thể để bị nhiều người bỏ lại sau lưng như vậy được.

Động tác của hai người họ càng lúc càng nhanh, Trương Mệnh từng bước ra chiêu hiểm với Trầm Sát nhưng Trầm Sát lại không hề ra chiêu hiểm. Lâu Thất quan sát một lúc liền nhìn ra điều không ồ của chàng rồi, lúc trước chàng thích chém giết tàn bạo nhưng bây giờ đã không còn hung tàn tanh máu như vậy nữa, cây kiếm trong tay chàng hết lần này đến lần khác chém đối phương, có lúc thì cắt ra một miếng thịt, có lúc thì khoét vào người hắn một lỗ máu, còn có một nhát kiếm xọc thẳng vào mồm hắn, quả nhiên là đập vỡ một cái răng cầu hắn.

Chiêu hiểm của Trương Mệnh đều bị Trầm Sát né được nhưng hắn lại không tránh được thanh kiếm sát khí đó của Trầm Sát hoành hành trên thân xác hắn, người hắn lúc này máu me be bét, chẳng cách nào bì được với Trầm Sát.

Tuy Lâu Thất tạm thời thở phào nhẹ nhõm nhưng đột nhiên công lực của Trầm Sát tăng mạnh như vậy khiến nàng cảm thấy tháo thỏm không yên.

"Bùm!" một tiếng Trương Mệnh dùng hết sức bình sinh tung một chưởng về phía Lâu Thất, sắc mặt Trầm Sát trở nên sa sầm, ngay lập tức thân ảnh chàng loé lên phi tới đỡ chưởng cho nàng, nhưng chẳng ai ngờ được đó chỉ là chiêu đánh lạc hướng của hắn, chưởng này tung ra xong hắn liền tức khắc lùi về phía sau, trong chớp mắt đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của bọn họ.

Trầm Sát tức giận, chàng định đuổi theo nhưng Lâu Thất vội vã gọi chàng lại: "Đừng đuổi nữa."

Nàng bước về phía chàng, định xem mạch cho chàng thì Trầm Sát lại tránh né.

"Sao vậy?"

"Lúc này trên người bản Đế Quân không sạch sẽ."

Lâu Thất nghe chàng nói câu này mắt nàng nheo nheo lại. Đây là lúc nào mà không cho nàng chạm vào chỉ bởi vì trên người không sạch sẽ cơ chứ?

Có vấn đề!

435. Chương 435

”Nếu bây giờ chàng không cho ta xem, từ nay về sau đừng chạm vào người ta, chàng mà chạm vào ta thì ta sẽ hét lên là sàm sỡ đấy nhé”.

Trầm Sát liếc nhìn nàng một cái, kích động nghiêng răng ken két.

Ban nãy chàng còn cảm thấy nàng rất đáng yêu, bây giờ rõ ràng lại khiến người ta ngứa răng chết đi được.

Cái gì mà chạm vào người nàng là sàm sỡ, nàng là Phi của chàng, kể cả chàng có động chạm người nàng thì cũng là điều hiển nhiên. Đến bây giờ chàng vẫn chưa thịt nàng đã là đặc cách khai ân cho nàng rồi đấy.

Nhìn từng mạch máu trong đồng tử của chàng như trực phun ra, trong lòng nàng càng cảm thấy có điều gì bất thường.

Lâu Thất đang định tra xét thì phía bên Lâm Thịnh Uy phát ra tiếng rên.

Lâu Thất cảm kích Lâm Thịnh Uy từng xả thân muốn cứu nàng, tuy nàng chẳng phải người tốt đẹp gì, những bất kì ai đối xử tốt với nàng, nàng đều ghi nhận.

”Chàng đợi chút, ta qua xem thương thế của Lâm Thịnh Uy thế nào”.

Dõi theo nàng đi tới bên Lâm Thịnh Uy, quỳ xuống cạnh hắn ta kiểm tra vết thương ở ngực, ánh mắt Trầm Sát lóe lên sát khí, nhưng lập tức kìm lại, quay người đi ra chỗ khác.

Không nhìn, không nhìn bọn họ chàng mới có thể kiềm chế, nếu như trước mặt nàng giết phẳng hai người này, e rằng nha đầu này sẽ làm loạn lên mất.

Nhưng sát ý chảy trong huyết mạch chàng cứ tuôn trào mãnh liệt, dữ dội, thúc giục. Hễ dừng việc giết người lại là chàng phải dùng toàn bộ sức mạnh của mình để kiềm chế sự kích động này.

”Lâm Thịnh Uy, người tỉnh rồi”

Lâm Thịnh Uy vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Lâu Thất, trái tim loạn nhịp, ”Đế Phi”, nhưng cơn đau từ vết thương lan tỏa khiến hắn lại ngã xuống. Lâu Thất lập tức đưa tay ra đỡ lấy hắn, lúc này trông giống như Lâm Thịnh Uy đang tựa vào vòng tay của nàng vậy.

Trầm Sát tuy rằng không muốn nhìn, nhưng vẫn không kìm được đưa ánh mắt liếc qua, đúng lúc nhìn thấy cảnh này, cơn thịnh nộ bốc lên dữ dội, lập tức quát lớn: ”Nàng buông tay ra ngay cho ta, nếu không bản

Đế Quân bầm nát hần.”

Tiếng quát thịnh nộ như tiếng sấm, khiến 3 người bọn họ giật mình sợ hãi, tên tiểu binh sĩ Ngũ Tiểu Vũ nhất gan nhất bị dọa sợ đến nỗi ngồi phịch xuống dưới đất.

Lâu Thất lập tức buông Lâm Thịnh Uy ra, vỗ vỗ ngực, ném ánh mắt sắc lẹm nhìn qua: ”Chàng muốn dọa ta chết khiếp đấy à?”

Lại còn cãi lại?

Trầm Sát neho neho mắt, Lâu Thất thấy tình thế không ổn liền lấy một bình dược hoàn ra, nâng đưa cho Ngũ Tiểu Vũ: ”Cách một canh giờ cho hần ăn một viên!”

Sau đó chạy về phía Trầm Sát.

Trầm Sát lại định lùi về phía sau thì Lâu Thất lập tức nói: ”Chàng mà còn lùi nữa thì ta sẽ ôm lấy Lâm Thịnh Uy.”

”Nàng dám!”

”Chàng thử xem ta có dám hay không?” Lâu Thất nhướn mày.

Nhìn bộ dạng khiêu khích của nàng, Trầm Sát cay cú trong lòng, chàng nghiêng răng, vung tay ra tóm lấy nàng vào lòng, cúi đầu cắn xuống bờ môi đỏ mọng như cánh hoa của nàng. Cái cắn này của chàng dùng lực khá mạnh nên đã để lại nguyên dấu răng trên môi nàng, xem chút bật máu.

”Aaa... đau!” Lâu Thất không chịu nổi vung tay đâm vào ngực chàng lại bị một cánh tay còn lại của chàng khoá chặt luôn cả hai cổ tay. Lúc này Lâu Thất có thể cảm nhận được lực khí của Trầm Sát khác hẳn so với bình thường, lúc trước khi chàng muốn khống chế nàng thì sẽ dùng sức mềm mỏng hơn, cố không để nàng bị đau, nhưng bây giờ chàng lại vô cùng thô bạo, cổ tay mảnh dẻ của nàng bị chàng bóp chặt hẳn lên một vòng màu đỏ. Kể cả như vừa xong chàng cắn vào môi làm nàng bị đau như vậy cũng đã là cố gắng kiềm chế lại rồi, bởi nàng có thể cảm nhận được hơi thở của chàng có chút gấp rút, nóng phừng phừng phả vào mặt nàng khiến nàng hiểu rằng chàng sự khó chịu của chàng lúc này.

Lâu Thất liền dụ ngữ khí xuống, khề nói: ”Chàng để ta xem được không? Chàng nên tin tưởng ở ta, nói không chừng ta có thể giải quyết được.”

Đôi mắt đỏ máu của Trầm Sát chậm chậm nhìn nàng chăm chăm, lúc trước đám người bọn Ung nhìn vào mắt chàng đều cảm thấy vô cùng sợ hãi nhưng nàng lại vô cùng trầm tĩnh. Trước giờ nàng vẫn luôn khác với mọi người như vậy, sao chàng có thể không tin nàng được chứ.

Vừa nãy chàng né tránh nàng là bởi chàng sợ, chàng sợ rằng nàng sẽ tự mình tuyên bố rằng tình hình hiện nay của chàng không có cách nào chữa trị nổi, chàng sẽ luôn phải đem theo con mắt đỏ máu này. Như vậy liệu có phải là yêu quái hay không? Hơn nữa chàng còn bị sát khí của cây kiếm xâm kích, dẫu rằng thanh kiếm lúc này đã vào bao những sự kích động của cơn cuồng sát khát máu vẫn vô cùng dữ dội, nó khiến chàng muốn giết người, giết!

Giết người chàng chẳng bận tâm, dù sao thì chàng vẫn luôn đi từ biển máu núi xác ra, gió tanh mưa máu gì đó cũng chẳng sá gì, nhưng nếu khiến nàng cảm thấy căm ghét bộ dạng hiện nay của chàng thì tuyệt đối chàng không thể chấp nhận nổi.

Chàng buông lỏng đôi tay.

Lâu Thất lập tức bắt lấy mạch của chàng, ngay sau đó nàng choáng váng ngẩng đầu lên nhìn chàng: "Lúc trước đã xảy ra chuyện gì?"

Nàng hoàn toàn không nhìn ra được điểm bất thường gì từ mạch tượng của chàng, chàng bây giờ rất ổn, chỗ nào cũng ổn, nội lực tràn trề nồng hậu, sức khỏe mạnh hơn gấp mấy lần, Độc Cổ cũng an phận thủ thường không hề xuất hiện càn quấy.

"Độc Cổ từng phát tác, ta phun ra máu, sau đó liền trở nên như này." Quá trình phức tạp nhưng Trầm Sát chỉ cần dùng hai câu không thể đơn giản hơn để giải thích. "Sát khí của thanh kiếm đó đột ngột lớn mạnh, bản Đế Quân... có chút không áp chế nổi."

Cũng may mà Lâu Thất thuộc dạng vô cùng thông minh, chỉ từ hai câu đơn giản của chàng cũng có thể mừng tượng suy đoán ra được đại khái lúc trước đã xảy ra chuyện gì, bởi Trương Mệnh còn nó hấn đem theo năm mươi cao thủ tới, lúc này toàn thân Trầm Sát đầy mùi máu tanh, nhất định lúc trước đã đại khai sát giới.

Nàng cũng nhìn ra được, nhưng vấn đề quan trọng nhất hiện nay chính là áp chế được cơn khát máu mà thanh kiếm kia dấy lên.

"Ta có cách." Lâu Thất nghĩ một hồi, sắc mặt nàng lại không hề tốt bởi nàng không nghĩ rằng lúc này còn dùng cái thứ đó với Trầm Sát, nhưng bây giờ nàng chỉ có thể làm như vậy.

Quý thảo.

Bột Quý Thảo mà lúc trước tại Cửu Tiêu Điện nghiền ra từ cành Quý Thảo đó đến giờ cũng chẳng còn lại bao nhiêu. Nàng lấy ra một cái bình rỗng, đổ chút Quý Thảo đó vào rồi cho thêm mấy viên dược hoàn mà lúc trước mình điều chế, nàng trộn lại với nhau rồi đưa vào lửa, nàng đặt cái bình đó lên trên lửa đốt lên một lúc.

Rất nhanh sau đó liền bốc lên một mùi vị tanh hôi.

"Mùi vị chắc chắn là không ổn đâu, uống đi." Nàng dập lửa, lấy ra một miếng vải lót vào tay để lấy cái bình đó ra, nàng đưa cho chàng: "Chàng phải uống lúc nóng."

Kiểm có sát khí, là hệ hắc ám, Quỷ Thảo lại chính là đế vương trong hệ hắc ám, âm u lạnh lẽo vô biên, lạnh buốt đóng băng lại sát khí đó.

Trầm Sát nhận lấy, chẳng chút do dự chần chừ, chàng uống một ngụm hết luôn.

Vừa cay vừa tanh hôi, đó nào chỉ là mùi vị không ổn, căn bản là khiến người ta buồn nôn chết đi được.

Nhưng chàng còn không hề nhăn mặt lại. Bởi uống lúc còn đang nóng nên có một luồng nhiệt khí trong tích tắc tuồn từ cổ họng chàng tới tận dạ dày, lồng ngực bắt đầu trở nên ấm áp, rất nhanh, cai sát khí tàn bạo mà chàng luôn khổ sở áp chế đã bị đẩy lùi, còn con ngươi màu máu của chàng cũng dần dần chuyển từ màu đỏ máu khô phục về lại màu đen sâu thẳm vô biên vốn có của chàng.

Lúc này Lâu Thất mới khẽ thở phào, nàng vô thức nắm lấy tay chàng bắt mạch nhưng mảy lại đột ngột biến sắc.

"Đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Nội lực thâm hậu của chàng rõ ràng vẫn còn nhưng mạch tượng lại thể hiện thân xác chàng lúc này vô cùng thâm hụt, tựa như một cái xác rỗng, bất cứ lúc nào cũng có thể gục xuống!

Lúc này vẫn còn bình thường!

Nếu là người khác nói không chừng còn cho rằng lúc này thuốc mà nàng đưa cho chàng không tốt, có vấn đề gì đó, nhưng Trầm Sát lại trầm mặc, bình thản nói: "Vốn dĩ nội lực của bản Đế Quân bỗng nhiên tăng mạnh cũng có chút kỳ quái."

Nội lực đó có thể nói là không phải của chàng, hoặc giả là với sức khỏe hiện nay của chàng thì không thể chứa nạp nội lực thâm hậu như vậy, vì vậy mà mới có cảm giác toàn thân chàng bị rút rỗng.

"Nhưng nội lực này vốn cũng không phải là người khác cho chàng, nó ở chính trong thân xác của chàng, ta cảm giác đây vốn dĩ là nội lực của chàng, chỉ là lúc trước có lẽ vì một nguyên nhân gì đó mà nó bị áp chế lại, ngụm máu mà chàng phun ra đã giải phóng nó ra ngoài." Lâu Thất chau mày, "Bây giờ quan trọng nhất là phải nhanh chóng chữa trị nội thương cho chàng, sau đó giải Độc Cổ, nếu không thời gian quá dài thì thân xác của chàng căn bản là không thể chịu đựng nổi nội lực thâm hậu như vậy."

Nội thương của chàng chưa khỏi nên bây giờ mới thấy ra được thân xác bị rút rỗng lợi hại như vậy.

Độc Cổ của chàng không thể kéo dài thời gian như vậy được nữa, phải nhanh chóng giải.

Con thủ nhỏ lúc này nàng nhất định phải bắt được.

Lúc này Lâu Thất mới có tâm trạng quan sát nơi mà bọn họ đang đứng lúc này, nàng vừa nhìn lập tức cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Nàng vốn tưởng rằng nơi đây có lẽ là một nơi kín đáo nhưng lại chẳng ngờ rằng đây vốn dĩ chính là một sơn mạch! Cỏ xanh mơn mớn, trăm hoa đua sắc, gió mát trong lành, bướm bướm dập dìu bay lượn. Không ngờ nơi đây lại có một cảnh sắc diễm lệ đến nhường này.

Còn ánh sáng xanh vàng mà lúc trước bọn họ trông thấy lại đang phát ra ở một sơn cốc phía xa đằng trước.

”Nhanh, chúng ta nhanh đi thôi, Trương Mệnh nhất định đã tới đó tìm bảo vật rồi.”

Câu nói sốt sắng của Lâu Thất còn chưa dứt lời thì đã có hai thân ảnh vội vàng lao tới.

”Cô nương”

”Lâu cô nương”.

Là Trần Thập, lại còn có cả Vân Phong xuất hiện.

Về việc hai người này tại sao lại đi cùng nhau, Lâu Thất kì thực không muốn tra hỏi, Trần Thập xuất hiện cũng tốt, ít nhiều có thể giúp đỡ.

Vân Phong có lẽ cảm thấy vui mừng vì Trầm Sát lúc này đã bình tĩnh trở lại, nếu không người bị Trầm Sát giết đầu tiên sẽ là hắn.

Tuy lúc này Trầm Sát không lập tức rút kiếm ra, nhưng chàng vẫn đưa mắt liếc nhìn Vân Phong và nói: ”Người là Triệu Vân hay là Vân Phong”

”Đế Quân nói vậy là có ý gì” Vân Phong nhìn thẳng Trầm Sát, không hề chột dạ.

Lâu Thất ngây người một lúc

Triệu Vân, thiếu đồng gia của Thịnh Dục Hành

Trong khi Lâu Thất vẫn đang ngây người, Trầm Sát vung năm ngón tay thành móng vuốt nhắm đến mặt của Vân Phong. Lâu Thất thấy chiêu này của Trầm Sát hạ thủ không chút lưu tình, nếu như khuôn mặt của Vân Phong bị chàng đánh trúng, dung mạo anh tuấn kia e sẽ chẳng còn. Cho nên, nàng lập tức bỏ nhào

ra ôm lấy Vân Phong, muốn ngăn lại đòn đánh này của Trầm Sát.

”Nàng bảo vệ hắn?” Ngữ khí của Trầm sát gần xuống nhanh như có thể đập chết người.

”Tại sao đột nhiên chàng lại ra tay?”

Trầm Sát mím chặt môi, chỉ nhìn nàng, thu tay lại, bước đi.

Lâu Thất chẳng biết phải nói gì, tự nhiên lại hực hặc như vậy, giải thích một câu thì chết ai cơ chứ. Nàng nhìn Vân Phong, Vân Phong nhìn nàng cười ầm ập, ” Chắc Trầm Sát có chút hiểu nhầm với tại hạ”.

Nói xong, hắn nhìn hướng theo những tia sáng màu vàng xanh hắt ra từ bên trong sơn cốc phía trước. ” Bên trong đó ắt hẳn có bảo vật quý giá”

”Người biết ánh sáng đó là thứ gì sao? ” Lâu Thất hiểu kì. Nàng chẳng biết gì về nơi này và ánh sáng kì lạ kia, nếu như có người biết rõ mà kể cho nghe chẳng phải quá tốt sao.

Nhưng nàng nhanh chóng cảm nhận được ánh mắt khiến người khác khiếp sợ của ai đó, quay đầu lại liền bắt gặp ngay khuôn mặt với biểu cảm vô cùng tức giận của Trầm Sát.

Đồ đáng ghét, lại dám trêu đùa chim chuột với tên mặt hoa da phấn đó.

Trần Thập quan sát tình hình có vẻ không ổn lắm, hắn đi thẳng tới phía Lâm Thịnh Uy dìu hắn dậy.

Đang định nói, đột nhiên nghe thấy một tràng âm thanh leng keng như tiếng vàng bạc châu báu rơi trên đĩa.

436. Chương 436

”Đây là âm thanh gì?”

Âm thanh đó mặc dù khá rõ nhưng không gần lắm. Mọi người nghe thấy âm thanh này đều cố gắng lắng nghe xem nó tới từ đâu.

Nghe âm thanh đoán vị trí là một sở trường của Lâu Thất. Rất nhanh cô đã nhìn ra một sườn dốc gần đó. Sườn dốc này rất hẹp, nhìn vào trông giống như một tấm bình phong, vì thế không ngăn được âm thanh. Hơn nữa âm thanh có rất chói, nên có thể truyền đi khá xa. Mặc dù không nhìn rõ những có thể nghe rất rõ.

Muốn tới đó phải đi qua một khoảng trống khá lớn nên không thể chủ quan, vì thế đến ngay cả Trầm Sát cũng phải nén lại sát khí trong mình, nói với Lâu Thất, ”Tới cạnh bốn Đế Quân.”

"Sao như gọi chó vậy?" Lâu Thất lẩm bẩm trong miệng dù vẫn phải đi tới. Vân Phong nhìn thấy cô đi tới gần Trầm Sát, đứng gần hắn rồi đưa tay lên cầm. Đường như cô ấy định nói điều gì đó.

Lâu Thất trước đây trước mặt anh ta là hình ảnh một cô gái hết sức lợi hại, chưa bao giờ thấy cô yếu kiêu như thế này. Xem ra quả thật Trầm Sát đã chiếm được trái tim cô ấy. Nếu cô ấy thực sự là người mà họ vẫn luôn tìm vậy thì hắn làm gì có cách nào chiếm được cô ấy từ tay Trầm Sát cơ chứ.

Lúc này, sắc mặt của hắn có chút khác thường, nụ cười vốn rạng rỡ trên khuôn mặt hắn lúc này có gì đó mang chút tà ý. Nếu có người nhìn thấy sẽ thấy hơi quái dị.

Hắn cất tiếng nói khẽ: "Chiếm trái tim người khác chẳng phải là chuyện ngu ngốc nhất hay sao? Đàn bà mà, chỉ cần tốt với cô ta là được, gạo nấu thành cơm rồi chẳng lẽ còn sợ cô ta không đi theo. Chẳng lẽ người không nhìn ra Lâu Thất bây giờ vẫn là trinh nữ hay sao? Nếu người chiếm được rồi ngủ với cô ta, chẳng phải cô ta sẽ đặt người ở vị trí cao hơn Trầm Sát hay sao?"

Nói xong, biểu cảm của hắn lại thay đổi, "Người nghĩ ta cũng ghê tởm như người ư?"

Lâu Thất lúc này đột nhiên cảm thấy có gì đó khác lạ nên nhìn sang, ánh mắt cô có chút nghi hoặc.

Vân Phong nắm chặt bàn tay, rồi cười với cô ta.

"Lại còn dám nhìn hắn ta ư? Nàng muốn bốn Đế Quân giết hắn hay sao?" Giọng Trầm Sát vang lên khiến Lâu Thất không nhìn sang nữa.

Cô lờm nói: "Đế Quân đại đại, chàng đừng có lúc nào cũng gọi người ta là tiểu tử được không? Cảm giác cứ như là ta đang nuôi một tên tiểu tử cho riêng mình vậy"

"Nàng dám không?" Giọng của Trầm Sát nặng nề hơn, lạnh lùng tới mức đóng băng người khác được

"Cái gì gọi là dám với không dám. Ta vốn đã không có suy nghĩ này."

Trầm Sát ôm chặt lấy eo của cô, nghiêng răng nói, "Tâm tư của nàng luôn phải nghĩ về bốn Đế Quân này, không cho phép chú ý tới kẻ khác."

"Thật là bá đạo." Lâu Thất bám vào cánh tay hắn, quay đầu nói với Trần Thập: "Đem theo Lâm Thịnh Uy đi."

Âm thanh quái lạ kia vẫn vang lên, chẳng lẽ chúng lại dám không đi.

Trần Thập và Ngũ Tiểu Ninh cùng dìu Lâm Thịnh Uy đi vào chỗ sườn núi. Càng tới gần, một mùi hương

kỳ lạ càng nồng hơn. Chúng hít một hơi dài, nhưng ngay sau đó Ngũ Tiểu Ninh, người có võ công kém nhất cảm thấy không ổn. Một tay hất diu Ngũ Tiểu Ninh, một tay ấn chặt lên trán: "Mùi này có độc, rất đau đầu."

Những người khác không có cảm giác này. Thế nhưng nghe hấn nói vậy liền dừng lại. Trần Thập nói với Lâu Thất, "Trên người cô nương có thuốc giải độc không?"

"Có, thế nhưng" Lâu Thất chợt nhớ, trước đó cô từng đưa thuốc giải độc cho họ, lẽ ra vẫn chưa hết tác dụng mới phải. Bên ngoài có khí độc, đi qua khoảng không là sẽ hết. Vì thế mặc dù Lâm Thịnh Uy bị thương bên ngoài, nhưng cũng không cần lo lắng chất độc tấn công. Thế nhưng thuốc giải độc mà cô đưa, không những có thể giải độc đã trúng trước đó, mà đúng ra có thể giải rất nhiều loại độc mới đúng. Sao bây giờ lại có thể bị trúng độc cơ chứ?

Khi cô chưa kịp hiểu ra, thì ánh mắt của Ngũ Tiểu Ninh đã lơ đãng nhìn sang Lâm Thịnh Uy, đưa tay lên sờ mặt của hấn, lộ ra một biểu cảm hạnh phúc hoặc là xấu hổ, giọng điệu nhẹ nhàng, "Tiểu Liên, nàng đợi ta. Tiểu Vũ ca ca của nàng nhất định sẽ tìm nàng. Tiểu Liên, Tiểu Vũ này sẽ làm lên cơ đồ, không để cha mẹ nàng coi thường đâu"

Lâm Thịnh Uy nổi da gà, lập tức hất tay hấn ra rồi lùi lại phía sau, "Cái tên Ngũ Tiểu Ninh chiết tiết này làm cái trò gì vậy?"

Chẳng phải là trúng độc sao?

Đây là trung thuốc kích thích mới đúng

Buồn nôn quá!

"Tiểu Liên, nàng đừng đi, nàng giận ta phải không?" Ánh mắt của Ngũ Tiểu Ninh quay sang Trần Thập. Trần Thập giật mình, nhìn Lâu Thất với ánh mắt cầu cứu.

Cô nương, mau cứu mạng

Hấn nhận thấy Ngũ Tiểu Ninh đã bị trúng mê hồn, thế nhưng hấn không muốn bị một người thiếu niên gọi mình là Tiểu Liên.

Lâu Thất chau mày, lấy ra một lọ thuốc bên mình đưa cho Trần Thập, "Một người 1 viên."

Trần Thập đổ thuốc ra, đưa cho Lâm Thịnh Uy một viên trước, sau đó tự mình uống một viên. Quay sang Vân Phong, Vân Phong lắc đầu, "Tại hạ không cần, đa tạ!"

Trần Thập lập tức quay sang Ngũ Tiểu Ninh, khuôn mặt của Ngũ Tiểu Ninh lúc này rõ đáng thương. Thế

nhưng hần ta là đàn ông, nên Trần Thập mạnh tay giữ đầu hần, nhét viên thuốc vào miệng cho hần.

Như mọi lần, mọi người đều rất tin tưởng vào thuốc của Lâu Thất, nên đợi chờ hần tỉnh lại. Thế nhưng khi hần chưa kịp tỉnh lại thì lại nghe thất Lâm Thịnh Uy đột nhiên kêu lên: "Cha, sao cha không tin Đế Quân của Phá Vực vô cùng lợi hại. Ông ta nhất định sẽ có thể thống nhất Phá Vực. Tới lúc đó, con sẽ lập chiến công, đón cha mẹ tới kinh thành hưởng thụ. Cha, mẹ cứ yên tâm."

Trần Thập choáng váng. Bởi vì Trần Thập ở ngay cạnh đó, nên Lâm Thịnh Uy đã quỳ xuống, coi mình là cha hần.

Trời ạ, mau cứu cái mạng này giùm.

Vân Phong thì sững người, nói với Lâu Thất: "Lâu cô nương có thấy họ không giống như bị trúng độc không?"

Lâu Thất gật đầu, sắc mặt có vẻ khó hiểu, chẳng ngờ thuốc giải độc của cô lại không có chút hiệu quả nào, đúng là khiến cô trở thành trò cười.

"Chúng bị rơi vào ảo ảnh rồi." Cô tới gần Lâm Thịnh Uy, thế nhưng Trầm Sát đã giữ lấy tay cô. Lúc đó, Lâu Thất quả thật giật mình, bởi vì cô sợ đến Trầm Sát cũng rơi vào ảo ảnh. Ảo ảnh của kẻ khác có thể chẳng vấn đề gì. Thế nhưng với kẻ luôn giết giết và giết này thì nếu ảo ảnh hiện ra là kẻ thù của hần, ví dụ nhưng một thành chủ nào đó trước đây của Phá Vực, thì chắc chắn hần sẽ ra tay đồ sát. Bây giờ chẳng có ai là đối thủ của hần ở đây, cho tất cả mọi người cộng lại cũng không phải.

Trầm Sát bây giờ đã có nội công vô cùng thâm hậu

"Nàng lo lắng sao?" Trầm Sát cảm nhận được Lâu Thất đang lo lắng: "Bổn Đế Quân chẳng lẽ không làm được gì sao?"

"Vậy chàng kéo ta làm gì?" Cô muốn đi kiểm tra xem Lâm Thịnh Uy và Ngũ Tiểu Ninh xảy ra chuyện gì.

Trầm Sát nhìn sang Vân Phong, lạnh lùng nói: "Người tới đó xem"

Vân Phong rất muốn nói một câu, tại hạ dựa vào đâu mà phải nghe lời người.

Thế nhưng nhìn ánh mắt của Lâu Thất, hần gật đầu: "Vâng, để tại hạ xem sao"

Hần tới chỗ Lâm Thịnh Uy, điểm vào vài huyệt lớn của hần rồi xoay người điểm vào huyệt của Ngũ Tiểu Ninh.

Lâu Thất nhìn ra hắc chuẩn bị làm gì nên cảm thấy đỡ lo hơn.

Lúc đó Lâu Thất mới nhận ra âm thanh kia vẫn tiếp tục vang lên. Thế nhưng âm thanh này cũng nhanh hơn rất nhiều. Cô nhú mào bước về phía trước vài bước, nhìn qua sườn núi. Phía trước là một cảnh tượng khiến cô không thể tin nổi.

Bây giờ dù mùa hạ chưa qua, thế nhưng vùng núi này nhiệt độ khá thấp. Qua khoảng không đó, cô thấy nhiệt độ giảm đi tới vài độ. Thế nhưng điều đáng kinh ngạc hơn, đó là một hồ nước đóng băng.

Trần Sát đã bước tới bên cạnh cô, nhìn thấy cảnh này: "Hồ đóng băng sao?"

Bên cạnh hồ băng có 4 cây lớn mà họ chưa bao giờ gặp, những cây này đều ngả nghiêng, cúi xuống mặt hồ. Trên cây có nhiều quả màu tuyết tròn to cỡ như quả anh đào. Những quả này đang rơi lả tả trên mặt hồ băng, âm thanh rất giòn.

"Hóa ra là âm thanh của những quả này" Lâu Thất cảm thấy khó tin. Dù những quả này rất cứng cũng không thể phát ra những âm thanh như vậy chứ.

Thế nhưng đó là sự thực.

"Những tiếng tinh-tinh, tang-tang rất dễ nghe, giống như âm thanh của chiếc hộp nhạc mà lão đạo sỹ thói mua cho cô lúc còn nhỏ. " Lâu Thất đột nhiên bình tĩnh, ngạc nhiên kêu lên: "Không phải khí độc, đó là những âm thanh này có tác dụng tạo ảo giác."

Họ cứ nghĩ rằng đó là khí độc, nên không phải là thuốc giải độc không có tác dụng

"A" Đẳng sau có một giọng vang lên.

Lâu Thất quay đầu lại, nhìn thấy Vân Phong hai tay ôm đầu, lùi lại vài bước. Trần Thập đang giữ Lâm Thịnh Uy và Ngũ Tiểu Ninh, nhìn sang với ánh mắt cảnh giác.

Trên mặt Vân Phong, các biểu cảm khác nhau lần lượt xuất hiện, có lúc dịu dàng, có lúc tà ác, có lúc phẫn nộ, có lúc lạnh lùng.

Mặc dù biểu cảm thay đổi liên tục thế nhưng ánh mắt của hắc chỉ có hai biểu cảm, khiến Lâu Thất có cảm giác quen thuộc

"cô nương, Vân Công tử có phải trúng tà rồi không?"Trần Thập sững người.

Hình ảnh này giống như hắc ta trùng tà.

Trầm Sát hừ một tiếng: "Xấu lại còn lắm chuyện, giết cho xong việc"

437. Chương 437

"Đây không phải là trùng tà, mà là nhân cách phân liệt"

Lâu Thất nói với Trầm Sát: "Hãy giúp Trần Thập đưa họ đi, nhân cách còn lại của Vân Phong e rằng không tốt đẹp."

Trong thời hiện đại cô từng gặp người như vậy. Nhân cách phân liệt rất nguy hiểm. Người có hai nhân cách có một sự biến đổi về tinh thần rất mạnh mẽ. Có thể đó là do trở ngại tâm lý. Thế nhưng đó chỉ là giải thích về y học. Trước đây cô từng gặp một người, hai nhân cách trái ngược nhau, hoàn toàn không nhận ra sự tồn tại của người khác. Hai nhân cách này như hai tờ giấy trái ngược, họ mua hai ngôi nhà, sống hai cuộc sống. Một người lấy vợ hiền, bản thân là giảng viên đại học, phu thê ân ái. Thế nhưng khi nhân cách kia xuất hiện thì người đó sẽ tới nhà khác. Nhân cách này lại một kẻ lãng tử thích chơi bời, không chỉ làm tổn thương bao nhiêu cô gái, mà còn làm rất nhiều chuyện xấu.

Cho tới một ngày lãng tử đó giết người, khi cảnh sát điều tra tới ngôi trường thì tất cả mọi người đều kinh ngạc, người vợ dịu dàng của ông thì không dám tin chồng mình lừa gạt bao nhiêu người, lại còn nghiện ngập, giết người. Hoàn toàn khác với hình ảnh người chồng dịu dàng, nho nhã của mình.

Khi biết được chồng mình có hai nhân cách, cô ta suýt nữa phát điên/

Lâu Thất biết chuyện này, vì khi đó cô đang tiếp nhận một nhiệm vụ, chính là tìm kiếm đoạn băng ghi âm mà người đàn ông này đã ghi trộm lại. Ở nhà của hắn không tìm thấy, sau này cô luôn đi theo hắn, mới phát hiện hắn có một nhà khác, nên tìm thấy ở đó.

Không lâu sau thì hắn xảy ra chuyện.

Bây giờ cô bảo Trầm Sát lôi Lâm Thịnh Uy đi, cách xa Vân Phong một đoạn vì không thể biết được khi tỉnh lại sẽ là nhân cách nào của Vân Phong, sẽ là tính cách như thế nào. Thế nhưng nhìn biểu cảm đang thay đổi, cô có dự cảm không tốt.

Trầm Sát nắm chặt tay, hút Lâm Thịnh Uy về phía mình. Trần Thập cũng đưa Ngũ Tiểu Ninh tới cạnh họ

"Người đừng xuất hiện!"

Giọng của Vân Phong run rẩy như vỡ vụn ra

"Ha ha, người gần đây đã ra ngoài đủ lâu rồi, bây giờ đến lượt ta"

"Đừng có nằm mơ, trước đây người cũng từng phạm sai lầm"

Đám người Lâu Thất nhìn nhau, cảm thấy chuyện này thật kỳ lạ. Giống như hắn đang tự diễn kịch vậy. Thế nhưng Trần Sát không kìm được sát khí của mình: "Trước đây hắn cũng từng nhúng tay vào"

Hắn muốn giết Vân Phong, thế nhưng nhìn bộ dạng này hắn lại không đành.

Lâu Thất thở dài, ông anh cho chút thể diện đi chứ, đừng lúc nào cũng đòi giết người ta như thế. Dù gì thì cô ta cũng nợ tình Vân Phong. Hơn nữa cô cũng có chút tò mò, xem nhân cách thứ hai của Vân Phong là ai.

Có thể do âm thanh của những quả này có tác dụng quá lớn, mới khiến nhân cách thứ hai của Vân Phong lộ ra.

Lúc này ánh mắt Trần Thập cũng bắt đầu mê man. Đúng lúc đó Lâu Thất nhận ra, thấy tình hình không ổn liền điểm huyết của hắn.

Ở phía kia Vân Phong đã bình tĩnh trở lại, cúi đầu rồi dần dần ngẩng đầu dậy, nhìn Lâu Thất.

"Thất công tử, lâu rồi không gặp."

Hắn gọi Thất công tử.

Lâu Thất nghe giọng này đột nhiên kêu lên: "Triệu Thiếu Đông Gia?"

Thành Lạc Dương, Thịnh Dục Hành, Triệu Thiếu Đông Gia, Triệu Vân.

Chẳng trách hắn đeo mặt nạ, chẳng trách khi đó cô ta cũng cảm thấy có chút quen quen, chẳng trách hắn cũng không coi cô là người lạ. Hóa gia hắn và Vân Phong là cùng 1 người. Hơn nữa, Vân Phong có hai tính cách, biết rõ sự tồn tại của nhau.

Chỉ là Vân Phong đang bị khống chế, còn Triệu Vân xuất hiện. Lúc đó cô bỗng không biết đó là chuyện tốt hay không tốt.

"Thất công tử cứ gọi ta là Triệu Vân." Triệu Vân nhếch miệng, rồi nhìn sang Trần Sát, nói với vẻ thành ý: "Đế Quân, Triệu Vân trước đây từng đắc tội, hy vọng Đế Quân đại lượng, xin hãy tha cho Triệu Vân này."

Lâu Thất thở dài một tiếng, Triệu Vân xem ra biết điều hơn Vân Phong nhiều.

Cô đang định nói thì Triệu Vân đột nhiên kêu lên: Thôi chết rồi, Thất công tử cũng là người hiểu về dược liệu, sao có thể lãng phí những Tuyết Châu quí giá cơ chứ?

Vừa nói hần vừa lao về phía trước, đưa tay cởi bỏ áo ngoài, lướt trên mặt băng, ôm aaos định đỡ những quả kia.

Thế nhưng Lâu Thất nhìn và thấy bốn cây kia sum xuê, quả nhiều vô số, lúc đó đột nhiên rụng sạch, trên cây chẳng còn bao nhiêu.

Điều kỳ lạ hơn là, những quả trên mặt băng đột nhiên biến mất hết

Như thế chúng đã tự ra như băng đá vậy.

Trầm Sát hỏi: "Là thứ có tác dụng tốt phải không?"

"Có lẽ đúng." Lâu Thất quả thật không biết đó là cái gì. Thế nhưng nhìn phản ứng của Triệu Vân, cô lập tức khẳng định: "Đúng!"

Trầm Sát hừ một tiếng: "Đồ tốt sao có thể để cho tên tiểu tử đo lấy hết" Nói xong hần lao vút về phía những cái cây kia. Triệu Vân lúc đó đã đỡ hết quả rụng, sau đó lao lên cây hái những quả còn lại. Trầm Sát lập tức ẩn chưởng vào bụng hần, khiến hần ngã xuống

Hần lảo bầm một cầu, rồi bay nhẹ nhàng lên cây. Khua tay một đường, tất cả những quả còn lại rơi vào tay hần. Sau đó hần quay lại chỗ Lâu Thất.

Chân lý mà hần luôn mang theo, đó là, chỉ cần là những thứ tốt thì đều phải dành cho Lâu Thất.

Lâu Thất không nhin nổi cười. Triệu Vân không biết có phải là ngã rất đau hay không mà nằm đó không chịu dậy, giọng tiếc nuối: "Tuyệt Châu quả, nhiều Tuyệt Châu quả như thế. Bên ngoài tìm mà không có, thế nhưng lại rụng lãng phí ở đây. Thất công tử từng hái được Thiên Cơ Thảo, lẽ nào không nhận ra Tuyệt Châu quả?"

Lâu Thất hỏi ngược lại: "Tuyệt Châu quả có tác dụng gì?"

"Nếu chỉ nói về được hiệu thì e rằng quá coi thường Tuyệt Châu quả. Tuyệt Châu quả này ngâm thành rượu, chỉ cần 1 ly nhỏ cũng có thể kéo dài tuổi thọ thêm 3 năm. Những quả trong tay công tử kia ít nhất có thêm ngâm thành 7-8 ly. Nếu một mình công tử uống thì chắc chắn sẽ sống thêm được hơn hai chục năm."

Không chỉ Lâu Thất, mà đến cả Trầm Sát cũng ngạc nhiên.

Lâu Thất cảm thấy Triệu Vân không hề nói dối. Trong đầu cô lập tức cảm thấy tiếc nuối.

"Con mẹ ngươi, sao không nói sớm."

Lúc trước còn cả đồng, quả sai trĩu, rơi tinh-tang trên mặt hồ. Không có vụn quả thì cũng tới nghìn quả. Nếu mà thu được chỗ đó rồi đi ngâm thành rượu thì không biết tuổi thọ sẽ kéo dài đến đâu.

Triệu Vân cười gượng, "Nếu không phải cái tên ngọc Vân Phong không qua đây, thì tôi đâu cần mất thời gian thế này? Tên ngọc đó cũng không biết gì về Tuyết Châu quả."

Lâu Thất cũng nhận thấy trong lời nói của hắn có sự tiếc nuối.

Thôi đi vậy, đó là ý trời.

Tuyết Châu Quả đã rụng hết, những âm thanh biến mất. Trần Thập cũng tỉnh lại trước. Lâu Thất giải huyết cho chúng.

Triệu Vân đang định bò dậy, phía dưới đột nhiên phát ra một âm thanh đáng sợ. Mặt băng phía dưới hắn đang nứt ra dần trông như hình mạng nhện, rồi sau đó lan sang hai bên.

"Dưới băng có thứ gì đó" Hắn kêu lên mà không hề lưỡng lự, lập tức nhảy lên.

Thứ đó nhìn trông giống như con cá trê vàng, có hai sợi râu khá dài trên đầu. Cơ thể nó uyển chuyển như một con rắn, lại còn có 4 chân, thân dài khoảng hai mét. Trên thân có những vẩy màu bạc, nhìn khá kỳ dị.

"Đây là cái gì?"

Lâu Thất vừa giải huyết cho những người còn lại, vừa rút cây roi Thí Hồn ra. Mặc dù không biết là gì nhưng cô cảm thấy nó không hề dễ đối phó. Triệu Vân đã vút lên không trung, rồi quay xuống, ấn chuông xuống con vật này

"Uỳnh!"

Con vật này đột nhiên phát ra tiếng động như sấm nổ, miệng mở hết cỡ, nhìn như muốn nuốt chửng Triệu Vân.

"Súc sinh, ngươi chết đi" Triệu Vân hét lên một tiếng, lao xuống cạnh nó sau đó lùi vài bước, dường như không chịu nổi cơn buồn nôn.

"Triệu Vân, ngươi định làm gì vậy?" Lâu Thất hỏi

"Đi thôi, để cho hắn đối phó với cái này" Trầm Sát kéo tay cô định bỏ đi. Triệu Vân nhìn thấy nhếch mép cười, lấy một thứ gì đó trên người hắn rồi ném về phía Trầm Sát. Thứ đó lặn trên mặt băng, rồi phát ra một thứ mùi khác ngọt.

Lâu Thất ngửi thấy đầu tiên, chau mày, rồi đột nhiên kêu lên: "Triệu Vân, cái con mẹ nhà người" rồi kéo Trầm Sát bay sang chỗ khác

Một bóng màu bạc lướt qua bên cạnh họ

Đó chính là thứ ấy.

Con quái vật kia lúc đầu chỉ định tấn công Triệu Vân vì đã xâm phạm lãnh địa của nó. Thế nhưng Triệu Vân đã ném thứ thuốc thu hút động vật về phía Lâu Thất, cho nên nó đã thu hút con quái vật này.

Triệu Vân lập tức phi thân biến mất. Dù hắn từng bị thương, thế nhưng vết thương ấy hắn rất nhanh đã trị khỏi.

Trầm Sát đẩy cô sang một bên, rút thanh trường kiếm chém vào con quái vật

Với nội lực bây giờ của hắn nếu chém trúng thì hắn con vật đó sẽ đứt đầu.

Thế nhưng không ngờ, nhát chém của Trầm Sát lần này lại trượt.

Đúng lúc hắn chém xuống thì con vật kia biến mất, giống như biến mất vào không trung ngay trước mắt họ.

Cảnh tượng quái dị này khiến Trầm Sát đột nhiên thấy kinh ngạc.

438. Chương 438

"Nó ở trên đầu người!"

Lâu Thất hét lên một câu, Trầm Sát vung đao chém xuống đầu, sát khí đằng đằng.

"Uỳnh!"

Con quái vật đó lại găm lên, âm thanh vô cùng ghê rợn. Thời gian như dừng lại trong phút chốc.

"Người chết đi!" Trầm Sát điên cuồng tấn công, thanh kiếm cắm chặt vào người con quái vật, kéo thành một đường dài và sâu.

Lâu Thất chưa kịp mừng thì đã thấy một cảnh tượng kỳ dị: "Tại sao không có máu" Một vết thương sâu như thế này, tại sao lại không có tới một giọt máu nào? Điều này không hề bình thường.

Trầm Sát nhìn vào vết thương trên người nó, chỉ thấy đầu nó quay lại, thân hình run rẩy, xì xì lên vài tiếng. Những mảng thịt bên trong vết thương đó đang liên lại nhanh chóng. Vết thương từ sâu chuyển thành nông, từ nông chuyển thành mờ rồi biến mất hoàn toàn.

”Chết tiệt, mẹ nó chứ, thế này cũng làm được sao?” Lâu Thất không nhịn được chửi thề mấy câu. Vết thương chẳng có giọt máu nào đã lành, thế mà lại còn biến mất trong nháy mắt. Chẳng lẽ nó là thứ không thể giết nổi.

Đến ngay cả người võ công cao cường như Trầm Sát mà chẳng làm gì nổi nó, thì cô sao có thể làm gì. Quả này mệt đây!

”Bổn Đế Quân không tin!” Trầm Sát hét lên, vận khí vào thanh kiếm. Thanh kiếm sáng loáng, như một con rồng mãnh liệt, lao vào tấn công con quái thú,

Phập một tiếng, con rồng đó cắm chặt vào lưng con quái vật, sâu hàng chục cm, suýt chút nữa cắt đôi nó ra

”Ừng Ừng!”

Con quái vật đau đớn, điên cuồng vùng vẫy.

Lâu Thất lập tức quát cây roi rồi hét lên: ”Không chết, không bị thương cũng không sao, bổn cô nương sẽ trói người lại!”

Vết thương sâu kia lại từ từ liền lại. Lâu Thất cắn răng, biết rằng mình đã lỡ mất thời cơ, rồi lập tức rút thẳng cây roi, cuốn vào con quái vật

Con quái vật vùng vẫy với sức mạnh kinh hoàng, găm thét dữ dội. Đám cười Trần Thập bị tiếng thét của nó thổi bay ra một quãng, ngã xuống mặt băng. Cả ba người đều phun máu miệng

Lâu Thất quay đầu kêu lên: ”Các ngươi mau tránh ra, bịt tai lại!”

Đám người Trần Thập cũng biết không thể giúp gì được nên đành bịt tai lại, lùi xa một đoạn

”Lâu Thất, cẩn thận” Trầm Sát đưa tay kéo Lâu Thất về phía mình, đưa thanh kiếm ra trước chặn chiếc đuôi của con quái vật.

Lúc đó Lâu Thất phát hiện vết thương của con quái vật chỉ còn mờ mờ một chút. Trong lòng cảm thấy tức giận, tiếp tục quát cây roi về phía nó, đồng thời thầm chửi rửa cái tên Triệu Vân chết tiệt, tự mình gọi con quái thú này ra. Tên này còn chết tiệt hơn Vân Phong vài lần.

Ngay cả khi ở Lạc Dương cô cũng chưa từng gặp tên này xấu xa như thế này.

Cây roi cuốn vào cơ thể con quái thú, Lâu Thất lập tức dùng sức giật mạnh

Một tiếng siết roi vang lên, con quái vật nằm xuống mặt đất, gằm thém. Trầm Sát lập tức đạp lên đầu nó nghiêng chân mạnh cho tới khi nó không còn cựa quậy.

”Phù!” Lâu Thất thở dài một tiếng, ấn nút nhỏ trên cây oi, cây roi lập tức thu lại, cuốn chặt lấy con quái thú đó.

Đúng lúc này, vết thương trên người con vật đã hồi phục như ban đầu, không còn dấu vết gì

”Đi thôi” Trầm Sát kéo cô ta. Họ tiếp tục đi vào trong, nơi phát ra ánh sáng rực rỡ. Trước đó Trương Mệnh đã bỏ chạy, sau đó là Vân Phong, nếu như có bảo bối gì thì hẳn là chúng đã lấy mất.

Lâu Thất đang định đứng dậy đi theo anh tay thì nhìn thấy trên cơ thể con quái thú chảy ra một chất lỏng kỳ lạ. Chất lỏng đó màu xanh đậm, trong đó có điểm những vết trắng bạc, chảy trên mặt băng. Hoàn toàn không cảm thấy ghê sợ mà đẹp như ngân hà trên bầu trời. Điều kỳ lạ hơn là chất lỏng này không có mùi khó chịu, mà thoảng mùi hương dễ chịu.

Lâu Thất nhìn thấy chuyện lạ này nên không bước đi

”Đội đã, ta đã thấy gì đó” Lâu Thất lập tức cúi xuống cầm lên, kiểm tra xem đó là thứ kỳ lạ gì.

”Có gì đẹp đâu, nàng không sợ bẩn ư” Trầm Sát quay lại nói. Lâu Thất đưa ngón tay lấy một chút chất lỏng đó lên, Trầm Sát định đưa tay kéo cô thì cô ngăn lại.

Khi chạm vào tay hắn, cô có chút cảm giác bất thường liền lật tay hắn ra xem: ”Chàng bị thương ư?”

Trên bàn tay của Trầm Sát có một vết thương không hề nông, có lẽ là do vết cắt của thanh kiếm, máu đã khô từ bao giờ

”Chỉ là vết thương nhỏ, không ảnh hưởng gì.” Trầm Sát bình thản đáp

”Nhỏ ư?” Lâu Thất xuyết xoa. ”Vết thương không dài nhưng khá sâu, nếu bị nhiễm trùng thì” Lâu Thất chưa kịp nói xong thì lại trừng mắt kinh ngạc

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Vết thương của Trầm Sát cũng dần dần biến mờ, rồi sau đó biến mất như con quái thú kia.

”Trời ơi!”

Ánh mắt của Lâu Thất nhìn sang chất lỏng kia, đôi mắt sáng bừng lên. ”Trần Thập, mau lại đây giúp ta, thu những chất lỏng kia lại, không để lại một giọt nào! Không, hút cạn chất lỏng của con quái thú, à mà không, thần thú kia cho ta!”

Trần Thập nghe thấy sự phấn khích trong lời nói của cô ta nên cũng cảm thấy vui theo. Lập tức lấy chiếc lọ thu những chất lỏng kia lại.

Lâu Thất nắm chặt tay của Trầm Sát, sau đó nhìn vết thương đã biến mất, trong lòng cảm thấy vô cùng vui mừng, cuối cùng cô ngửa cô lên trời cười lớn

”Ha ha ha. Còn có ai, còn có ai may mắn như bọn cô nương này không!”

...

Trong khu rừng, một bóng người áo trắng bay vút qua,

”Muốn tập kích ta ư? Trương Mệnh, cái tên bỉ ổi này.

”Triệu Vân?”

Đằng sau cây lớn một người hiện ra, đó chính là Trương Mệnh, bóng người đằng sau chính là Triệu Vân.

Chỉ là nếu Lâu Thất ở đây hẳn sẽ không ngờ hai tên này quen nhau

”Không ngờ ngươi cũng tìm tới đây.”

Triệu Vân nhìn hẳn rồi hừ một tiếng: ”Hàng trăm năm trước đã có lời đồn. Chỉ là chưa có ai tìm tới đây mà thôi. Thế nhưng những người đó cũng chẳng phải luôn tìm kiếm hay sao?”

”Không sai, mọi người đều đang tìm. Thế nhưng có lẽ người không biết. vùng đất này vốn là của ta. Triệu gia nhà các người không biết xấu hổ mà nhúng tay vào ư?” Trương Mệnh ngẩng đầu nhìn hẳn nói

Triệu Vân cười, đi vòng quanh hẳn một vòng thăm dò: ”Ai không biết xấu hổ? Trương Mệnh, ngươi cũng dày mặt thật, diễn giỏi quá đấy. Trước đây quân chủ bốn nước đều chia vùng đất này cho Trương gia. Thế nhưng Trương gia đó đâu có quan hệ gì với nhà ngươi. Chẳng phải là ngươi đã giết người thừa kế đó rồi sao,

rồi đóng giả làm thân phận của người đó.”

Bị vạch mặt như vậy, Trương Mệnh lại càng tỏ ra trơ tráo hơn: ”Liên quan gì tới nhà ngươi?”

”Đúng là chẳng liên quan gì tới ta, thế nhưng nơi này, ngươi và ta chẳng phải đều có thể đi vào nơi này hay sao?” Triệu Vân cười, ”Thế nhưng có phải ngươi đã tìm thấy bảo vật phải không?”

Trương Mệnh hừ một tiếng rồi đáp lời: ”Không có!”

”Thế sao ngươi không mau đi?” Triệu Vân chỉ về phía phát ra ánh sáng

”Bản tôn đng định qua đó, thế nhưng trước khi qua đó, ta phải tìm thấy Tuyết Băng hồ đã!”

”Tuyết Băng hồ?” Triệu Vân sững người trong giây lát, sau đó cười lớn: ”Chẳng phải người bị Trầm Sát dọa tới mức chỉ biết chạy rồi không? Cái Tuyết Băng hồ đó ngay ở gần đây. Chúng ta đã tìm thấy, chỉ có điều Tuyết Châu quả đã rụng hết rồi, chỉ còn lại vài quả cũng đã bị Lâu Thất hái hết.”

”Cái gì?”

Sắc mặt của Trương Mệnh tái đi, ”Đáng chết, Tuyết Châu quả đã rụng hết rồi ư? Đúng là phí của giờ mà! Chẳng phải nó rơi xuống là sẽ tan biến ngay hay sao? Trời ơi, Tuyết châu quả của ta!”

”Hừ, Tuyết Châu quả nào của ngươi, nói cứ như thể do ngươi trồng vậy.”

Trương Mệnh thất vọng một lát rồi ánh mắt chợt sáng lên, ”cũng không sao, Tuyết Châu quả dù là bảo vật thế nhưng bản tôn con có một thứ khác, chỉ cần có được thứ đó là ta đã lập đại công rồi. Lúc đó sẽ có thể nắm được binh quyền. Tới khi đó...”

”Ngươi muốn gì?”

”Ha ha, Triệu Vân, nói cho ngươi cũng chẳng vấn đề gì. Dù sao thì với khả năng của bản tôn, có thể chẳng bắt được con quái thú đó, vẫn cần phải hợp tác với ngươi. Nói cho ngươi biết, thứ đó còn quý giá hơn Băng Châu quả nhiều.”

Trong lòng Triệu Vân có cảm giác không ổn, ”Con thú gì?”

”Nghe nói nước trong Tuyết Băng Hồ đó là một loại nước đặc biệt. trong đó có một loài thần thú sống lâu năm. Chất dịch trong cơ thể nó có khả năng làm lành vết thương. Dù bị thương nặng như thế nào, cho dù là vết thương chí mạng thì chỉ cần một chút là có thể giúp cơ thể duy trì trạng thái khi đó, tình trạng không bị xấu đi”

”Thế thì có tác dụng gì?” Dù nghe có vẻ thần kỳ, thế nhưng cũng chỉ là chữa lành vết thương, sao có thể quý giá hơn Băng Châu quả?

”Cái này người không hiểu sao? Người nghĩ mà xem, nếu khi người gặp nạn, sắp chết thì dù có đại phu giỏi đến đâu mà không tới đúng lúc thì sao có thể cứu người được. Nhưng nếu có thứ đó để trong người thì người sẽ luôn sống sót. Thậm chí không thể chết được. Lúc đó người sẽ còn sức mà đi tìm đại phu cứu chữa. Hiểu chưa?”

439. Chương 439

Lời này vừa dứt, đối phương đã đáp lời hần, chỉ là lời đáp lại khiến hần càng đặc biệt phát cáu.

”Phi, ta thật sự không hiểu, tại sao luôn có người thích nói câu này. Cái gì mà rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, thực sự là kỳ lạ. Nếu người ta không muốn uống rượu, dựa vào cái gì mà mời rượu là phải uống vậy chứ? Người bưng rượu quý xuống dập đầu ba cái thật kêu trước mặt ta, gọi ta ba tiếng cô nãi nãi, cầu xin ta uống, nói không chừng ta còn có thể miễn cưỡng cho người chút thể diện. Thế nào?”

”Nha đầu từ đâu tới, thật sự không biết trời cao đất dày.”

Nói chưa hết câu, Lâu Thất đã ngắt lời hần: ”Đừng đùa nữa được không? Trận pháp bốn cô nương bố trí, hiện nay ngay cả trước mắt người hai mét mà người cũng không thấy rõ, lấy đầu ra mà biết trời cao bao nhiêu, đất dày thế nào?”

Liên Hoa công tử bị chọc tức suýt chút nữa thì hộc máu, cắn răng nghiêng lợi nói: ”Cô nương thật ra mồm mép lanh lợi, nghe giọng của cô nương, bốn công tử có thể đoán ra, tướng mạo của cô ắt hẳn không kém, bốn công tử mười tuổi bắt đầu đã biết thương hoa tiếc ngọc, đợi lúc bắt được cô, cũng nhất định sẽ thương tiếc cô thật tốt.”

Lâu Thất nhin không được mà chế nhạo cười ra tiếng: ”Thật sao? Có thể nói ra sự biến thái và ghê tởm của bản thân một cách thần nhiên như vậy thì người bình thường vẫn không thể làm được. Tên cận bã kia, da mặt của người có phải là được tạo ra từ tảng đá ngàn năm trong nhà xí không vậy?”

Có mấy đội viên nhin không được mà phụt cười ra tiếng.

Đế Phi của bọn họ đúng là...

Có điều, bọn họ đều biết vì sao Lâu Thất lại nói nhảm với nam nhân kia, nàng đang tranh thủ thời gian cho họ, bọn họ đều nắm bắt thời gian để học thủ quyết mà nàng dạy, đợi trận pháp biến động lần nữa.

”Người có gan báo tên của mình không?” Liên Hoa công tử tức tối đến mức khuôn mặt méo mó rồi.

Lâu Thất lại cười châm biếm một tiếng: ”Ta thật sự không có lá gan này. Tuy nói tên gọi là để người khác gọi, nhưng nó cũng phải được giấu kĩ, bằng không bị tên biến thái ghê tởm nhà người biết, thì đó chính

là sự sỉ nhục.”

”Ta sẽ tiêu diệt ngươi.”

Liên Hoa công tử không thể nhịn được nữa, vốn dĩ hắn đang chuyên tâm thi triển chú thuật với mấy thị vệ kia, đây cũng là một cách hay, nhưng mà hắn lại bị Lâu Thất chọc tức đến độ đầu óc choáng váng, trong lòng bị bức sắp phát điên rồi. Hắn nhanh chóng thu hồi chú thuật đang thi triển trên người mấy thị vệ kia, giơ tay lên, một đám mây mù màu đen bay về phương hướng của Lâu Thất.

Nghe tiếng có thể biết được vị trí, cho nên muốn biết phương hướng của Lâu Thất ở đâu không hề khó.

Mặc dù hắn ra tay rất nhanh, động tác của Lâu Thất lại càng nhanh hơn.

Nàng vốn là học giả chú thuật, chỉ cần chú thuật của đối phương kéo tới là giải được.

”Các ngươi theo phương pháp biến động trận pháp lúc này ta dạy, tận lực đi cứu người, giao kẻ đó cho ta đối phó.” Vội vã bỏ lại một câu, thân hình Lâu Thất nhẹ nhàng nhảy đi, không chút sợ hãi, hướng về phía đám mây mù kia.

Mắt của Tinh Nhi kia rất tinh, rốt cuộc nhìn thấy bóng dáng của Lâu Thất, lập tức kêu lên một tiếng: ”Là một nữ nhân mặc y phục màu đen.”

”Tinh Nhi, bắt sống cô ta, bốn công tử sẽ không để cô ta chết thoải mái như vậy.” Liên Hoa công tử nhất thời mừng rỡ. Hắn tuy háo sắc, nhưng yêu thích nhất là hai loại nữ sắc. Một là nữ tử trông đáng yêu, hai là nữ tử thiên về chú thuật. Vì thế hắn yêu Tây Phi Hoan, cũng thích Thúy Nhi. Nhưng mà nữ tử Tây Cương đều là ngũ quan quá sắc sảo. Mới nhìn thì sẽ thấy rất xinh đẹp, nhìn nhiều rồi thì lại có cảm giác khá cục mịch, thiếu vài phần ôn nhu thanh tú so với nữ tử Trung Nguyên bên này. Tây Phi Hoan cũng coi là mỹ miều, nếu không hắn cũng sẽ không đặt nàng ấy ở trong lòng.

Bây giờ có một nữ tử chú thuật cao minh như thế, hắn đâu thể buông tha.

Tinh Nhi và Thúy Nhi nghe thấy lời này của hắn thì đã hiểu là ý gì. Tuy đã sớm quen rồi nhưng trong lòng lại có chút chua chát, loại chua chát này khiến họ càng hận Lâu Thất hơn.

”Tinh Nhi hiểu rồi.” Tinh Nhi nói rồi nhảy về phía Lâu Thất, thanh đao bén nhọn đặc biệt trong tay hiện lên ánh sáng màu xanh, xông qua vạch lên mặt Lâu Thất

Tuy là phải bắt sống nhưng mà không nói là không thể hủy dung...

Lúc này, Lâu Thất đối diện với nàng ta, khóe miệng khẽ cười nhếch lên, trong lòng Tinh Nhi lại bị chấn động. Nữ tử này không chỉ chú thuật lợi hại, mà còn có dung mạo tuyệt sắc. Nếu như để công tử có được

nàng, sau này nàng ta còn có chỗ đứng sao?

Nếu như Lâu Thất biết được ý nghĩ của nàng ta, nhất định sẽ phỉ vào mặt nàng ta.

Hừ!

Tên cận bã thói tha kia, tặng không cho nàng làm chó giữ cửa, nàng cũng ghét bỏ vì làm ô uế cửa nhà mình.

Tuy nàng không biết suy nghĩ của Tinh Nhi là gì, nhưng hận ý và sự tàn ác trong ánh mắt của Tinh Nhi, nàng đều thấy rõ được: "Vị đại tỷ này, cẩn thận đao của người."

Tinh Nhi bị chọc tức rồi: "Người gọi ai là đại tỷ?" Nàng ta mới hai mươi một tuổi, sao lại là đại tỷ chứ? Kỳ thực Lâu Thất nhìn không ra Tinh Nhi mới hai mươi một tuổi, nàng chỉ thuận miệng nói vậy mà thôi. Tinh Nhi còn chưa thấy rõ động tác của Lâu Thất như thế nào, thì Lâu Thất đã tới bên cạnh nàng ta, tay không chém về phía nàng ta.

Vừa mới gọi nàng ta đại tỷ, bây giờ còn coi thường nàng ta, tay không mà muốn đối phó nàng ta sao? Tinh Nhi cười lạnh một tiếng, giơ tay lên, đao nhọn kia xoay một vòng rồi về trong tay nàng ta, đánh vào mặt Lâu Thất.

"Ngoan ngoãn theo ta trở về hầu hạ Liên Hoa công tử, nói không chừng ta sẽ cầu xin công tử thương tình."

"Xin lỗi, vẫn là người ở lại đây hóa thành bùn để bón cho cây non thì hơn."

Lời của Lâu Thất vừa dứt, tay nàng đã đánh trúng cổ Tinh Nhi, Tinh Nhi không dám tin trọn mắt lên nhìn nàng, như thể không dám tin mình lại không thể tránh được một chiêu, cứ như thế mà bại trong tay Lâu Thất vậy.

"Đi."

Lâu Thất hoàn toàn không chút lưu tình, một cước đã đá nàng ta xuống hố trời. Trước đó nàng nhìn thấy Trương Mệnh, nhưng vì không có thời gian hỏi nhiều, cho nên cũng không biết rốt cuộc chuyện là thế nào. Nhưng mà nàng biết Trương Mệnh chưa chết. Thực ra nàng đã có chút chuẩn bị tâm lý rồi. Điều này chứng tỏ hố trời thực sự không phải ngã xuống là sẽ chết, cho nên nàng phải dùng lực rất mạnh đá bay Tinh Nhi, một cước này khiến Tinh Nhi tuyệt đối không còn đường sống.

Nàng ta vốn không phải là người lương thiện, đối với kẻ địch, vừa ra tay đã muốn hủy dung nhan của kẻ địch, có thể còn có lòng trắc ẩn sao?

Bởi vì trong mây mù dày đặc, Hoa Liên công tử và Thúy Nhi nhìn không rõ động tác của nàng. Tinh Nhi đến chết cũng không kịp kêu lên một tiếng, cho nên họ không hề biết Tinh Nhi đã bị giết chết.

Lúc này Lâu Thất mới giờ tay bắt lấy mây mù màu đen kia. Kỳ lạ là mây mù màu đen kia lập tức tiêu tan khi bị nàng nắm chặt trong tay, giống như lửa gặp phải nước vậy.

Liên Hoa công tử bên kia vô cùng tức tối, khí huyết nhất thời cuộn cuộn.

Giọng nói của Lâu Thất rất trong trẻo: "Tiếp tục đi, có chiêu gì thì cứ sử dụng."

Thực ra với ba người này nàng ra sát chiêu không phải là không giết được, chỉ là nàng lại không muốn giết công tử gì đó nhanh như vậy, chú thuật của hắn rất tốt, đúng lúc lấy nó để rèn luyện những đội viên kia, đây là kết hợp lý thuyết và thực chiến, dạy học như thế thì hiệu quả càng tốt, năng lực ứng biến của họ sẽ càng tiến bộ nhiều, đi đâu để tìm được cơ hội rèn luyện tốt như thế chứ.

Cho nên, Liên Hoa công tử kia hoàn toàn không ngờ tới, thực ra mình và Thúy Nhi chỉ là công cụ rèn luyện của Lâu Thất mà thôi. Hai người dường như sử dụng hết bản lĩnh học được của mình, đấu một lúc lâu.

Lâu Thất cũng nhân cơ hội này dạy gần hết tất cả mọi chú thuật. Cho đến khi họ cứu được toàn bộ các thị vệ ra ngoài, vút ngay bên cạnh, nàng mới từ trong trận pháp lui ra ngoài.

"Hai người này giao cho các người đây, chơi thỏa thích nhé."

Bọn người Lâm Thịnh Uy tiếp thu những gì Lâu Thất dạy. Đều bị sự huyền diệu khi kết hợp chú thuật và trận pháp mê hoặc rồi, lúc này đang rất hưng phấn, ai cũng không chịu ngừng tay, nghe thấy lời này liền đồng thời vang một tiếng, rồi hô lớn lên, tiếp tục bao vây tấn công Liên Hoa công tử và Thúy Nhi vốn đã sức cùng lực kiệt.

Trước mặt bọn họ tinh thần của Lâu Thất tốt vô cùng, nhưng không ngờ tới, lúc nàng quay người rời khỏi thì dưới chân lại lảo đảo, suýt chút thì cả người ngã lăn trên đất.

"Đế Phi nương nương."

Một đôi tay yếu ớt đỡ lấy nàng.

"Tiểu Ngưu?" Lâu Thất nhìn thấy Tiểu Ngưu, không khỏi bất ngờ.

"Nương nương, Tiểu Ngưu dìu người. Là Đế Quân bảo Tiểu Ngưu ra ngoài đón nương nương." Tiểu Ngưu dìu Lâu Thất vòng qua Hồ trời, tiến về sơn động.

Lâu Thất bĩu môi, nam nhân kia chắc là cũng đoán ra được điểm yếu của nàng. Nhưng mà muốn bảo người tới dìu nàng, cũng không bảo một trong hai người Trần Thập và Lâu Tín, lại bảo một đứa trẻ cũng thân thể yếu ớt tới. Sợ nàng không biết hắn là một kẻ hay ghen tuông, không để nam nhân khác chạm vào nàng sao?

Đi mãi đi mãi, đến tận khi một khối đá phát ra hai màu vàng xanh phóng tới trong tầm mắt nàng thì nàng mới dừng lại.

Tảng đá đó.

Phát ra ánh sáng hai màu, giống hệt ánh sáng trong hồ trời vậy.

Sao lại có một tảng đá như vậy ở đây.

Lâu Thất nặng nề kéo hai chân đi tới tảng đá kia, ngồi xuống, quan sát tỉ mỉ, nhìn một lúc, ánh mắt của nàng đột nhiên sáng như ánh sao.

”Ha ha! Đồ tốt, đồ tốt!”

Nhưng mà lúc này ngay cả một tảng đá nàng cũng bẽ không nổi rồi.

”Tiểu Ngưu, vào sơn động gọi Ứng vệ đại nhân ra đây, bảo hắn tới bẽ đá.” Nàng muốn sai bảo tất nhiên là sai bảo Ứng. Về phần Trần Thập và Lâu Tín, đương nhiên là để họ nghỉ ngơi nhiều chút rồi.

”Vâng.” Tiểu Ngưu không biết đây là thứ tốt gì, nhưng mà Lâu Thất bảo thì hắn sẽ nghe.

Tiểu Ngưu vội vàng chạy vào sơn động: ”Ứng vệ đại nhân, nương nương bảo ngài đi bẽ đá.”

”Bẽ đá?” Ứng nhất thời ngơ ngác, bọn họ chờ ở đây rất lâu, đều mệt mỏi cả rồi, kết quả nàng lại bảo hắn đi bẽ đá sao?

Ánh mắt Trầm Sát lại chú ý tới nét mặt cứng đờ của Trương Mệnh khi nghe thấy câu nói này.

Lúc này hắn mới nghĩ tới, lúc trước khi Trương Mệnh giả chết, trong lòng còn ôm một tảng đá, chỉ là sau đó bị hắn đá ra ngoài, cho nên hắn cũng không để ở trong lòng. Bây giờ nghĩ lại, Trương Mệnh tuyệt đối không thể tùy tiện đổi một tảng đá được, tảng đá kia chắc là có huyền cơ khác.

”Nhanh đi.”

”Vâng.” Ứng lập tức chạy ra ngoài, không lâu sau, một tay bẽ đá, một tay dìu Lâu Thất trở về.

Ánh mắt Trầm Sát dừng lại trên tay mà hắn dìu Lâu Thất, quanh người hắn tản ra khí lạnh. Ứng lập tức buông tay ra, lùi lại hai bước. Nhưng mà hắn vừa buông tay, Lâu Thất đứng không vững nên bổ nhào về phía trước.

Nàng đã không còn sức lực rồi.

Cơ thể Trần Thập vừa động, Trầm Sát đã nhanh hơn một bước kéo nàng vào trong lòng.

”A”

Hai tiếng kêu đau đớn đồng thời vang lên, mũi của Lâu Thất va vào khuôn ngực rắn chắc của hắn, mà Trầm Sát lại vì động tác quá mạnh, bây giờ cơ thể hắn đang yếu ớt nên không chịu đựng được, đau đến độ sắp vỡ tan thành rồi.

440. Chương 440

Tuy Lâu Thất tránh được cú ngã trên đất nhưng cũng không thấy nàng cảm kích. Ngược lại còn tóm lấy ngực hắn, sau khi đứng dậy liền lùi một bước, trừng hắn.

Đám người Trần Thập chỉ cảm thấy không khí trong sơn động trở nên kỳ quái, không chỉ có Đế Quân của họ mà hơi thở cô nương nhà họ bây giờ cũng đang rất lạnh, khiến người ta vô thức run lên.

Sao vậy?

Có chuyện gì xảy ra?

Lâu Thất rất muốn nói, nàng muốn giết người.

”Chàng đừng nói với ta là chàng đứng ở đây hai canh giờ đấy!” Họ ở bên ngoài đấu chú thuật, làm trận pháp, thời gian không ngắn, ít nhất cũng phải hai canh giờ. Thời gian nhiều như thế, nàng còn tưởng Trầm Sát sẽ nằm ở trong sơn động nghỉ ngơi, thân thể hắn bây giờ chỉ còn huyết trận ở ngực để áp chế nên rất yếu ớt. Đừng nói đứng hai canh giờ, dù đứng dậy một lúc, đi hai bước cũng sẽ không chịu nổi...

Nhưng mặt hắn bây giờ trắng như giấy, rõ ràng đã đến cực hạn.

”Đế Phi.” Ưng thấy không ổn liền nhịn không được nói giúp Trầm Sát hai câu: ”Chủ tử chỉ vì lo lắng cho người thôi.”

Lời còn chưa dứt, lại thấy Lâu Thất lạnh giọng nói: ”Ta cảm ơn nhiều! Hắn đây là lấy sự ngu xuẩn của bản thân trừng phạt ta thì có. Mẹ kiếp! Lão đại sĩ thối...” Nàng dùng lực phát tay, phỉ nhổ hai tiếng lại bắt đầu mắng lại: ”Cái tên lão đạo thối không đáng tin. Lúc đầu không nên để ta rơi vào người tên khốn kiếp này. Đầu thai là một kĩ năng sống, ai biết xuyên không cũng là một kĩ năng chứ. Lúc đầu bốn cô nương tìm một nơi tốt để xuyên đến thì không chừng bây giờ có thể ăn ngon uống ngon tiêu dao tự tại, đầu phải ngày nào cũng mất máu thế này!”

Đám người bao gồm cả Trương Mệnh đều há hốc mồm nhìn nàng. Nàng đang mắng cái gì thế. Đầu thai là

một kĩ năng sống thì họ hiểu, nhưng xuyên không là gì? Cái này có liên quan gì đến đầu thai?

Chỉ có Trầm Sát hiểu được đại khái ý của nàng, nhưng hắn cũng có chút không hiểu, chỉ nghe được nàng nói tìm một địa phương tốt xuyên đến: "Ý của nàng là nàng còn muốn rơi vào lòng một tên nam nhân khác?"

Lúc đó nàng rơi vào trong lòng hắn, đã thế thì nàng chính là người của hắn, chẳng lẽ nàng còn muốn rơi vào lòng nam nhân khác?

Vừa nghĩ đến khả năng này, cả người Trầm Sát vốn đã lạnh lại càng lạnh hơn, khiến mọi người không nhịn được run lên, vô thức lùi về sau, Trần Thập còn tốt bụng kéo Trương Mệnh ra.

Sơn động này cứ để lại cho hai người họ đi!

"Đế Phi, người..." Ưng có chút không muốn ra, còn muốn ở lại khuyên một câu thì lại bị Lâu Tín kéo ra.

Đôi phu thê này rõ ràng là quan tâm lẫn nhau, chỉ là tính khí của cả hai chẳng ra làm sao, quan tâm cũng không nói ra, kết quả lại thành đấu nhau như bây giờ. Theo Lâu Tín thì lúc này Đế Quân chỉ cần ôm cô nương hôn một cái thì không còn gì nữa. Chỉ là không biết Đế Quân có hiểu không?

Còn hắn thì không có gan đi dạy chuyện này.

"Khi nào thì ta nói muốn rơi vào lòng nam nhân khác chứ?" Lâu Thất tức giận. Hắn có thể đừng bẻ cong lời nàng nói được không? Chẳng lẽ nàng xuyên không thì trừ việc rơi vào lòng nam nhân ra lại không có đường khác để đi chắc?

"Vậy bốn Đế Quân hỏi nàng. Gặp bốn Đế Quân khiến nàng bất mãn thế sao?" Trên khuôn mặt trắng bệch của Trầm Sát mang theo nét âm u, trong mắt còn có đốm lửa sáng rực, lời này hỏi ra khiến lồng ngực hắn đau đớn khó chịu. Hắn nhìn nàng, nếu nàng dám gạt đầu thì hắn sẽ tóm lấy nàng cắn một miếng thật mạnh để nàng biết đau là thế nào.

"Ta..."

Lâu Thất vừa nói một chữ liền cảm thấy áp thấp giảm mạnh, nàng ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt đang rực lửa của hắn, trong lòng đột nhiên mềm nhũn.

"Ta không nghĩ thế mà." Giọng điệu nàng không khỏi dịu xuống, hơi thất bại mà nói: "Được rồi, không cãi nữa. Còn không phải vì chàng không biết yêu thương bản thân nên ta mới tức giận sao. Chàng rõ ràng biết ta tốn bao nhiêu công sức để vẽ huyết trận kia..."

"Bốn Đế Quân không muốn thấy nàng chịu khổ chịu mệt bên ngoài mà mình lại nằm yên ổn bên trong."

Lâu Thất há miệng, sững sờ.

Đột nhiên tim như bị đâm nhẹ một cái, nhất thời nàng hiểu được cảm nhận của hắn.

Vì nàng liều mạng bên ngoài nên dù hắn không thể ra thì hắn vẫn nhìn nỗi đau để cùng chịu với nàng.

”Cuối cùng còn không phải muốn một chết ta sao?”

Nàng lăm bầm một câu, giơ tay ra khoác lên tay hắn: ”Vào trong nghỉ ngơi đi.”

Lúc này nàng cũng mệt muốn chết, tối qua vốn đã mất máu và tinh thần để vẽ huyết trận thay hắn, hôm nay lại thi triển chú thuật lâu như vậy, còn dạy nhiều người như thế, nàng thật sự không phải người sắt.

Hai người có thể nói là dìu lẫn nhau, như một cặp bệnh nhân.

Khó khăn lắm mới tới ”giường cỏ” đơn sơ tối qua, cả hai gần như đồng thời nằm xuống không thể động dậy. Lâu Thất nằm một lúc, mò lấy thuốc cho vài viên vào miệng mình, lại nhét cho hắn vài viên. Tuy nàng đã để cho thần y nhiều thứ, nhưng thuốc tốt bồi bổ tinh thần, dưỡng vết thương này nàng cũng mang không ít.

Thuốc tốt có hiệu quả nhanh, nàng rất nhanh đã hồi phục nửa sức lực và tinh thần. Còn Trầm Sát thì không phải uống những thứ thuốc này là có thể trị khỏi, còn phải tiếp tục vẽ huyết trận mới được.

Lâu Thất bò dậy, giơ tay kéo vạt áo của hắn, đột nhiên nhớ đến tảng đá kia, nhất thời hí mắt cười: ”Chàng có biết tảng đá kia có tác dụng gì không?”

Trầm Sát còn chưa kịp nhìn tảng đá đó, cũng chưa kịp hỏi gì, giờ đây thấy giọng nàng mang theo vui vẻ liền nhú mày: ”Có tác dụng gì?”

”Đá Thiên Tâm.” Sau khi Lâu Thất nhớ đến cái tên này xong mới nhớ ra đá Thiên Tâm là gì, nói trắng ra, nó thực ra là một số ngọc thạch tốt có thể hấp thu năng lượng tốt, sau đó biến thành một loại đá thuốc có tác dụng mạnh. Nếu mài nó thành bột, dùng để làm thành nguyên liệu, phủ lên các dược liệu quý thì chỉ cần ba mươi ngày là hiệu quả của thuốc này liền tăng lên một trăm lần.

Có nghĩa là nếu dùng để nuôi nhân sâm bình thường thì sau ba mươi ngày, nhân sâm đó sẽ có tác dụng của nhân sâm nghìn năm.

Nghe lời nàng nói, Trầm Sát hơi không hiểu: ”Thế thì sao?”

Đúng là một thứ tốt, nhưng đâu đến mức khiến nàng vui vẻ như vậy chứ, bởi vì nàng từng có được nhiều

thứ tốt hơn rồi.

Lâu Thất liếc hẩn một cái, nói: "Chàng là người ngoài nghề, không hiểu đâu. Không phải chàng còn thiếu mấy loại thuốc dẫn sao? Trong đó có Hồ Phách Quả, không phải nó rất khó tìm sao? Giờ đây còn không biết ở đâu có nữa. Nhưng nếu dùng bột đá Thiên Tâm này nuôi dưỡng Diễm Dương Quả thì hiệu quả của Diễm Dương sẽ thay đổi, cuối cùng có thể thay thế Hồ Phách Quả!"

Trầm Sát ngậy ra, sau đó ánh mắt sáng lên.

Một hòn đá mà lại có tác dụng thần kỳ như thế.

"Nếu thế thì giờ đây đã lấy được một loại thuốc dẫn rồi."

Lâu Thất gật mạnh đầu, vì thế nàng mới nói đây là thứ tốt, là thứ cực tốt.

Không ngờ thế mà lại có thu hoạch như vậy. Xem ra tên Trương Mệnh kia biết thứ này quý giá khó tìm nên mới ôm khư khư nó như thế.

"Vậy dưới Hồ trời kia chắc có rất nhiều đá Thiên Tâm nhỉ." Ánh mắt Lâu Thất sáng bừng.

Trầm Sát lắc đầu: "Có một hòn là đủ rồi, dưới hồ trời có rất nhiều trùng quái dị, nếu có thể không đi mạo hiểm thì đừng đi." Hòn đá đó đủ lớn, nếu mài thành bột thì không biết có thể nuôi được bao nhiêu thuốc tốt nữa. Đợi sau này nếu thật sự cần thì lại đào lên cũng không muộn."

Lâu Thất nghĩ thấy cũng đúng, giờ đủ là được, còn phải giữ mạng tìm những loại thuốc dẫn khác nữa.

Mười loại thuốc dẫn đã có được năm, giờ Hồ Phách Quả được thay bằng Diễm Dương Quả, thế là sáu loại. Lại thêm Hắc Châm Thảo mà Hỏa vệ đang tìm nữa, nếu hẩn có thể thuận lợi lấy thì là bảy loại. Chỉ còn thiếu ba loại nữa.

Mà trước đó nàng còn có được Thiên Tinh Quả, dùng quả này ép thành nước ngâm với cơm là có thể bắt được cá băng, sẽ có được một loại thuốc dẫn là Băng Ngư Cốt, loại này không khó có được. Nếu thế thì chỉ còn thiếu Ngọc Hồ Điệp và Hồng Tùng Trùng mà thôi.

"Dù sao thì thắng lợi cũng trong tầm mắt rồi." Nàng phấn khích đến mức hai mắt mở to, nhìn quẩn rũ chết người, khiến cho mắt Trầm Sát càng sâu thêm.

"Ừm, Thất Thất là phúc tinh của bốn Đế Quân." Hẩn giơ tay dùng bụng ngón tay sờ nhẹ mặt nàng, nói: "Độc có thể giải, vậy cổ tuyệt mệnh thì sao? Thất Thất có thể nhớ ra cách giải cổ không?"

Ồ, cách giải cổ?

Hai người đồng thời nghĩ đến cái cách nghe không đáng tin kia.

”Thật sự phải cần đến thiếu nữ giờ âm ngày âm tháng âm năm âm ư?” Lâu Thất nhú mày.

Trầm Sát nhìn nàng, đột nhiên mi khẽ động: ”Thời gian sinh của Thất Thất là lúc nào?”

Lâu Thất nhìn hắn, lắc đầu: ”Ta chỉ biết mình sinh dương lịch, nhưng không biết giờ, loại này ta cũng không biết tính, không biết bát tự là âm hay dương.”

Tính cái này chắc nên tra giờ âm lịch trước, bát tự toàn âm này còn phải có giờ cụ thể, lão đạo thôi không biết thì nàng có thể đi hỏi ai đây?

Vừa nghĩ đến đây thì Trầm Sát liền nói: ”Ợi Lâu Hoan Thiên đến thì hỏi hắn.”

Nếu Lâu Thất thật sự là muối muối hắn thì không chừng hắn sẽ dẫn mẫu thân của nàng đến, lúc đó chắc sẽ biết thôi.

Lâu Thất biết hắn ôm hi vọng như thế, nàng chỉ nhún vai, không nói nhiều.

Nàng không biết mình có phải thuần âm hay không, nàng chỉ biết mình sẽ không nhận thua dễ như vậy, dù nàng không phải thì nàng cũng sẽ không để hắn gì đó với nữ nhân khác.

Nàng là người có tính ưa sạch sẽ, nam nhân của mình dù thế nào thì cũng không thể bị nữ nhân khác nhiễm bẩn.

Sau đó Trầm Sát nói với nàng bí mật mà Trương Mệnh nói khi cầu mạng sống, điều này khiến Lâu Thất kinh ngạc vô cùng.

”Năm mươi vạn binh mã ở đâu ra vậy?”

Chuyện này khó tin quá, năm mươi vạn binh mã không biết từ đâu mà có, vậy họ nghe theo ai? Cũng không thể là ai tìm thì nghe theo người đó được nhỉ?

Đang muốn hỏi cho rõ thì bên ngoài truyền đến âm thanh của Trần Thập.

”Cô nương, đám người Lâm Thịnh Uy đã đánh bại Liên Tâm công tử kia, bắt sống được công tử Liên Tâm và thị nữ, Liên Tâm công tử đang náo loạn muốn gặp người.”

Lời vừa dứt, Trầm Sát đã lạnh giọng nói: "Ái phi của bổn Đế Quân, là người mà thứ chó mèo gì cũng gặp được sao?"

441. Chương 441

Cuối cùng Lâu Thất cũng không đi gặp Liên Tâm công tử kia, chú thuật của hắn tuy lợi hại nhưng nàng cũng rõ ràng hắn không phải đối thủ của nàng. Giá trị lớn nhất của hắn chính là giúp đội ngũ dưới tay nàng học được chú thuật, đồng thời có cơ hội rèn luyện chân chính.

Chỉ học và rèn luyện một canh giờ mà đội ngũ kia của nàng đã thay da đổi thịt, trong ngoài không giống, thậm chí có mấy người còn ứng dụng rất tốt mấy chú thuật, vô cùng thuần thục.

Không thể không nói đây là một thu hoạch khác trong lần này.

Còn về lai lịch Liên Tâm thì nàng đã dạy Lâm Thịnh Uy một cách thâm vấn khác. Chuyện này thực ra không phải rất khó, trong mấy lời trước đó của họ thì nàng đã biết tên Liên Tâm công tử là một tên háo sắc, chỉ cần một chú thuật mê tâm khiến hắn cho rằng nữ tử bên cạnh đang yếu điệu hỏi, vậy hắn sẽ nói hết lai lịch và mục đích đến Phá thành thôi.

Đương nhiên, đây cũng là vì tuy chú thuật của hắn giỏi, nhưng võ công lại bình thường, đánh hắn trọng thương sẽ khiến hắn chắc chắn không chống đỡ được Mê Tâm chú thuật.

Người khiến Lâu Thất đau đầu là Trương Mệnh!

Nội lực rất Trương Mệnh thâm hậu, tạm thời bọn họ không biết nhược điểm chí mạng của hắn, dùng Mê Tâm chú thuật cũng chỉ có thể hỏi ra những câu hỏi không quan trọng, còn về bí mật lớn là năm mươi vạn binh mã kia, hắn lại cẩn thận không chịu nói ra.

Dùng thuật thôi miên cũng vậy.

Có lẽ Trương Mệnh cũng biết đây là chỗ dựa duy nhất để bảo vệ được tính mạng của hắn.

Hắn không nói thì Lâu Thất cũng không phí nhiều thời gian lên người hắn. Điều quan trọng bây giờ là phải vẽ xong huyết trận trên người Trầm Sát.

Gần trăm thị vệ trúng chú thuật của Liên Tâm công tử, sau khi giải thì ai nấy đều đỏ mặt chột dạ, còn khí thế đám người Lâm Thịnh Uy ngược lại mạnh hơn chút. Bọn họ nghĩ đến mình học được chú thuật thì sau này không cần giống những thị vệ kia bị người khác thao túng đi đối phó người mình nữa. Dù sao thì đây cũng là một chuyện tốt đáng vui mừng. Vì thế nhiệt tình của đám người với chú thuật và trận pháp cũng tăng lên không ít.

Nơi này dù sao vẫn là ở trong núi, điều kiện kém nên Lâu Thất sợ ở đây mà xảy ra chuyện nữa thì không thể chuẩn bị chu toàn được. Vì vậy nàng vẽ huyết trận trên lưng Trầm Sát để áp chế trước, sau đó lệnh

đám người thu dọn đồ, chuẩn bị xuống núi.

Lần này do Lâm Thịnh Uy đi trước dẫn đường, tất cả mọi người đều men theo dấu chân hấn đi nên, không ai rơi vào hư không, tất cả an toàn đi ra.

Con thú nhỏ kia, Lâu Thất bảo Tiểu Ngưu ôm, cho hấn nuôi dưỡng.

Đám tội phạm trong làng đều bị giết rồi, thôn làng...

Ngược lại chỉ còn chừng mười thôn nữ, họ đương nhiên không thể ở trong thôn làng máu tanh này, Lâu Thất bảo họ cùng quay về Thất thành, để cho Trâu Lễ phái người sắp xếp cho họ.

Bọn họ lại lần nữa đi vào ở trong phủ thành chủ.

Ở trong núi nhiều ngày như vậy thật sự là đủ dày vò, Lâu Thất thoải mái tắm rửa gội đầu, thị nữ giúp nàng lau khô tóc, rồi dùng một sợi dây tơ tằm buộc lỏng, thoải mái hơn nhiều.

”Đế Phi, Đế Quân đã lâu không ra ngoài, người đang chờ hầu ở bên ngoài không biết phải làm sao...”

Người đến bẩm báo là một trong những tên sai vặt được quản gia sắp xếp cho Trầm Sát.

Những thị vệ kia đều mệt chết rồi, họ đều đã lần lượt thay nhau nghỉ ngơi, đám người Trần Thập và Lâu Tín cũng đi nghỉ theo lời nàng. Trước đó nàng chịu mệt một tí, bố trí trận pháp ở trong viện chỗ họ ở, ít nhất đó cũng coi như một tầng phòng ngự.

”Đế Quân đang tắm sao?”

Vốn Lâu Thất cũng muốn đi qua vẽ huyết trận cho hấn, nghe những lời này liền đi theo họ đến sương phòng phía đông.

Tuy nàng cùng với Trầm Sát ở trong một viện, nhưng nàng bảo người sắp xếp cho nàng ở sương phòng phía tây, Trầm Sát ở sương phòng phía đông. Ở giữa cách một vườn hoa cỏ, có một hành lang gỗ sơn đỏ, giờ họ đang đi trên hành lang này.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng, trên mái hiên có tiếng mưa rơi khiến trong viện càng thêm yên tĩnh.

Mưa mùa thu mát mẻ, mùa hè đã đi qua, bước chân mùa thu đã đến gần rồi.

”Đế Quân đang tắm, nhưng không cho người hầu hạ, chúng tiểu nhân ở bên ngoài đợi lâu mà Đế Quân mãi

vẫn chưa ra.”

Bọn họ không dám đẩy cửa vào, trong phủ trước đó đã có chuyện của những thị nữ kia làm gương, sao bọn họ dám tự mình làm chủ chứ?

Nhưng lời này vừa nói xong, hần nhất thời mở to mắt nhìn một màn phía trước.

Bọn họ đã đi đến sương phòng phía Đông rồi, bên đó đang mở cửa, có một tên sai vặt khác đang đứng ở ngoài cửa trông coi, trong phòng có hai thị nữ đang đi lại.

Tim hần nhảy lên, lập tức quát một tiếng: ”Các người đang làm gì?”

Đây là đang làm gì hả? Không phải Đế Quân nói là không thích thị nữ hầu hạ bên người sao. Bây giờ Đế Quân đang tắm, thế mà họ lại dám to gan đi vào. Là ai cho họ cái gan này?

Tên sai vặt ngoài cửa quay đầu, nhìn thấy Lâu Thất lập tức hoảng sợ, quỳ xuống: ”Đế Phi nương nương tha mạng.”

Mặt Lâu Thất lạnh lùng đi vào, nàng đã xử lý phủ thành chủ một lần rồi mà lại có chuyện như thế xảy ra, vậy đừng trách nàng ra tay với Trâu Lễ.

Nàng vừa vào cửa liền cảm thấy không khí ẩm áp trong phòng, không hề có tí lạnh nào.

Ở đó có một tấm bình phong chắn nên không nhìn thấy tình hình bên trong, hai thị nữ một người bưng nước uống, một người cầm lò hương đang hoảng loạn quay người lại, quỳ xuống.

Lâu Thất ngửi ra được mùi hương đó không phải hương an thần mà là một loại hương nâng cao tinh thần.

Đây là làm gì?

”Đế Phi nương nương, nô tỳ, nô tỳ chỉ là...”

Tuy họ hoảng loạn nhưng không hề có biểu hiện chột dạ, Lâu Thất cũng yên tâm hơn, nàng hờ hững hỏi: ”Các người đang làm gì?”

”Chúng nô tỳ muốn hỏi Đế Quân có muốn uống nước không...”

Họ ở bên ngoài không nhận được sự đáp lại nên mới đẩy cửa, muốn lại gần bên ngoài bình phong một tý để hỏi, uống nước hay huân hương chỉ là cái cớ họ tìm ra thôi.

Đế Quân ở sau bình phong, họ ở bên này bình phong, dù sao thì cũng không dám đi vào.

Lâu Thất phát tay: "Đứng lên đi."

Họ chỉ có ý tốt và tính cẩn thận mà thôi.

Nàng cũng không nghe thấy tiếng Trầm Sát, ngay cả tiếng nước cũng không có, chỉ sợ là ngắt đi rồi. Trong lòng Lâu Thất lo lắng, nhanh chóng đến sau bình phong, vừa nhìn đã thấy Trầm Sát nghiêng đầu dựa vào cạnh thùng tắm, dáng vẻ kia rõ ràng là ngắt rồi.

Trong lòng Lâu Thất kinh ngạc, nhanh chóng đi qua, chỉ thấy mặt hắc đang kết sương trắng, mi mắt cũng kết thành những đóa sương màu trắng, nhưng kỳ quái là nước trong thùng lại sôi ùng ục như đun vậy, hơn nữa còn có một hương vị kỳ quái.

Giống như có người cho củi dưới đáy thùng muốn luộc hắc vậy.

"Trầm Sát!"

Lâu Thất lập tức bước nhanh qua kéo hắc dậy, nhưng tay vừa cho vào trong nước liền nhịn không được kêu lên.

Nước này đúng là nước sôi mà.

Nếu là người bình thường ngâm trong này thì chỉ sợ đã chín rồi, sao trên mặt hắc còn kết sương chứ.

Nàng lại nhìn huyết trận trên ngực hắc, chỉ thấy huyết trận màu đỏ tươi đang hơi có ánh sáng màu đỏ lưu động, giống như lửa vậy.

Mà biểu tình của Trầm Sát lúc này không nhìn ra được đang đau đớn hay vô cảm. Nàng chỉ sợ hắc đã nhịn đau thành quen, dù ở lúc nào cũng có thể mặt không cảm xúc.

Lâu Thất vận khí lên hai tay, nhanh chóng kéo hắc dậy, công hắc lên sau lưng.

"Người đâu."

Nghe thấy tiếng gọi của nàng, có hai tên sai vặt nhanh chóng chạy đến: "Đế Phi."

Thấy dáng vẻ Trầm Sát thì hai người kinh ngạc, lùi sau hai bước, suýt nữa hai chân mềm nhũn ngã ra đất.

"Lấy quần áo đắp cho Đế Quân." Lâu Thất lạnh giọng quát: "Tất cả những gì các người thấy không cho phép nói ra ngoài nữa chữ, nếu không bốn phi sẽ không tha cho các người."

"Vâng, vâng."

Hai người hoảng loạn nói, cầm lấy quần áo rồi đắp cho Trầm Sát. Lâu Thất tự mình công hấn đến phòng ngủ. Hai thị nữ ngoài bình phong sợ hãi hô lên, một trong số đó vội hỏi: "Đế Phi nương nương, có cần nô tỳ..."

"Không cần."

Nàng không muốn thân thể của Trầm Sát bị nữ nhân khác nhìn thấy. Hơn nữa, nàng không hi vọng có quá nhiều người nhìn thấy trạng thái kỳ lạ trên người hấn bây giờ.

Đặt Trầm Sát lên giường, đắp chăn lên, nàng quay đầu nhìn hai tên sai vặt kia, hai người rầm một phát quỳ xuống: "Đế Phi nương nương, tiểu nhân tuyệt đối không nói ra ngoài nữa chữ."

Trước đó đã có tiền lệ rồi, tin tức Trầm Sát bị thương truyền khắp thành, lúc đó nàng ít nhất còn có thể ra ngoài ứng phó. Nhưng giờ đây, hai ngày tiếp theo nàng phải vẽ huyết trận lên toàn thân hấn, không thể đi được. Nếu tin này truyền ra ngoài có lẽ sẽ có phiền phức.

Theo lý mà nói nàng nên giết hai người này. Nhưng nàng không phải người tùy tiện giết thuộc hạ của mình, nên phát tay nói: "Bảo vệ bên ngoài, không có lệnh của bốn phi thì không cho phép ai vào."

"Vâng, vâng."

Hai người lùi ra, đóng cửa vào, lúc này Lâu Thất mới lộ ra vẻ lo lắng, nhảy bổ lên giường vạch chăn ra muốn kiểm tra tình huống thân thể Trầm Sát.

Rời khỏi nước thì toàn thân hấn lại bắt đầu kết băng, huyết trận ánh lên sắc đỏ, chỉ là thể này không hề khiến uy lực mạnh lên, ngược lại có nghĩa là sắp không thể áp chế, sắp bị phá giải rồi.

Không thể kéo dài nữa, nàng phải nhanh chóng vẽ huyết trận lên toàn thân hấn mới được.

Lâu Thất cởi giày lên giường, ngồi xếp bằng bên cạnh hấn, cắn ngón tay bắt đầu vùi đầu vẽ huyết trận.

Thiên Ảnh nghỉ ngơi xong quay lại thì thấy phòng đóng chặt cửa, hai tên sai vặt canh giữ bên ngoài đang ngủ, màn đêm âm u, mưa thu tí tách rơi xuống, hai người ôm lấy cánh tay, rõ ràng rất lạnh.

Hấn gọi hai người tỉnh dậy, sau đó hỏi mới biết chuyện xảy ra cách đây hai canh giờ.

Mới đó mà đã trôi qua hai canh giờ.

”Đế Phi.”

Hắn muốn vào phòng nhưng hai tên sai vật lại ngăn không cho hắn vào. Hắn chỉ có thể mở miệng, dù thế nào hắn cũng phải vào trong xem.

May Lâu Thất nghe thấy âm thanh của hắn, trả lời: ”Thiên Ảnh, canh giữ bên ngoài.”

Lâu Thất lên tiếng thì hắn coi như yên tâm một chút, thả hai tên sai vật kia đi, ẩn thân canh giữ.

Hai canh giờ này Lâu Thất vẽ rất nhanh, đã vẽ huyết trận đến bụng Trầm Sát rồi. Nàng đang vẽ xuống dưới nữa, ánh mắt đột nhiên tiếp xúc đến một chỗ thì nhất thời sợ hãi nhảy dựng lên.

Trước đó lo lắng quá nên hoàn toàn không lo nghĩ nhiều, nhưng giờ vẽ đến đây nàng mới phát hiện có một vài chỗ không tiện vẽ...

”Khụ khụ.”

Trầm Sát ho hai tiếng, mở mắt ra, đúng lúc nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của Lâu Thất và ánh nhìn kinh hoảng tránh né, dáng vẻ kinh hoảng quần bách đó hắn chưa từng thấy qua.

Trên người lạnh lẽo, tầm nhìn của hắn dời xuống thân dưới của mình, nhất thời cũng giật mình lúng túng.

442. Chương 442

Tuy đây không phải là lần đầu họ cùng sàng đồng chăn, nhưng đây lại là lần đầu... hắn ta trông thẳng thắn như thế.

Nhưng hắn vốn tưởng rằng một người không sợ trời không sợ đất như nàng, lại cũng sẽ ngượng ngùng như thế. Nhìn dáng vẻ đỏ mặt của nàng, hắn chỉ cảm thấy con tin tê dại, không nhìn được bèn ôm lấy eo của nàng.

Sự va chạm này, khiến hắn gần như sắp rên thành tiếng.

Nàng không thất chiếc thất lưng đặc chế mà ngày thường nàng vẫn luôn dùng kia. Chiếc eo của nàng rất nhỏ rất mềm, và còn mùi hương chỉ thuộc về nàng phảng phất quanh cánh mũi, hắn bỗng cảm thấy trong cơ thể có một luồng máu nóng xông lên, cái nơi khiến nàng ngượng ngùng khi này bỗng nhiên ngóc đầu lên.

”A! Lưu manh!” Lâu Thất đang định kéo chăn đắp cho hắn, khi giơ tay ra, không ngờ vào đúng thời khắc đó, chỗ kia nổi lên, ngón tay của nàng lướt tới, ngón tay chạm vào nơi đó, nóng bỏng đến mức như muốn

thieu cháy linh hồn của nàng.

”Ừm...”

Trầm Sát rên lên, chân mày cau chặt, thứ cảm giác không thể miêu tả bằng lời, cũng không biết là sướng khoái hay đau khổ.

Thường ngày hắn lãnh khốc vô tình, nàng thì luôn kiên cường lợi hại, nhưng hai người này đều là trang giấy trắng không hề có kinh nghiệm về mặt này, chỉ cần một chút chạm nhẹ như thế cũng đã cảm thấy nóng bừng như lửa cháy.

Trầm Sát kéo chăn đắp kín người, nghiêng răng tròng mắt nhìn nàng: ”Sao bốn Đế Quân lại trở thành lưu manh rồi? Nàng là phi của bốn Đế Quân!”

Nói ra, cho dù hắn có làm gì nàng, thì đó cũng là một việc thiên kinh địa nghĩa!

”Xời!” Lâu Thất hất cằm, ”Đợi bốn cô nương trở thành hậu của chàng rồi hắn nói!” Sau khoảng thời gian ngưỡng ngừng, thấy hắn nhăn nhem đến mức gân xanh nổi đầy trán, nàng ta lại dung túng thêm một chút.

Nhưng khi liếc mắt nhìn đến chỗ kia, mặt vẫn nóng bừng.

Trong lòng nàng oàn thâm, hắn đúng là tên háo sắc, mới chỉ sờ vào eo của nàng thôi mà đã có phản ứng lớn như thế, khoa trương quá rồi đấy?

Nghĩ đến đây, nàng mới phát hiện ra một bàn tay của hắn vẫn còn ôm lấy eo nàng, nhiệt độ nóng hổi của lòng bàn tay khiến nàng không thể phớt lờ được.

Nàng đang định kéo tay của hắn ta thì lại bị kéo xuống, nằm lên ngực hắn, hắn bỗng lật người đè nàng xuống dưới. Bốn mắt nhìn nhau, Lâu Thất nhìn thấy đôi con ngươi của hắn phát sáng, mang theo ý cướp đoạt hung mãnh, ánh mắt ấy giống hệt ánh mắt của một con hổ đang đói khát, và con hổ ấy đang nhìn chăm chăm một con thỏ trắng nhỏ nhắn.

Nàng cứ luôn cảm thấy, giây tiếp theo hắn sẽ ăn nàng vào bụng.

Huống hồ gì, bụng nàng vẫn còn bị cái thứ nóng hổi cứng rắn kia tì vào.

”Trầm Sát... bình tĩnh bình tĩnh, ta còn phải về Huyết Trận cho chàng nữa.” Nàng thấy hơi chán chường, vì sao giọng nói của nàng lại yếu ớt đến thế.

”Nàng nói cho bốn Đế Quân nghe xem nào, chỗ đó, nàng dám vẽ chứ?” Giọng hắn hơi khàn, nhưng lại rất

gợi cảm, nghe thấy giọng nói như thế, lỗ tai nàng cảm thấy tê tái.

Hóa ra, khi bạo quân phát tình thì giọng nói cũng sẽ biến đổi.

Cả người Lâu Thất nóng bừng, nhưng không biết rằng nhiệt độ cơ thể này sẽ khiến cho toàn thân của nàng càng mềm mại càng thơm nức hơn, ôm một nữ tử thể này, Trầm Sát chỉ cảm thấy càng căng thẳng.

”... Vì sao ta lại không dám vẽ chứ.”

Nàng cũng chẳng phải là sắc nữ, đây là chính sự, sao nàng có thể nghĩ lung tung được, nàng không phải là người như thế. Nhưng khi nàng vừa nói hết câu, hắc ta cử động cơ thể, lại khiến nàng thở dốc.

Trong mắt Trầm Sát hiện lên ý cười, sao hắc càng ngày càng thích nàng nhỉ, rõ ràng là một nữ tử quật cường, nhưng khi ở dưới thân hắc lại yếu ớt kiều mị như thế, khuôn mặt đỏ bừng cả người mềm mại, khiến hắc càng ngày càng không thể từ bỏ được.

Hắc trầm giọng, nói: ”Bổn Đế Quân bây giờ có đủ sức lực.”

Đầu óc Lâu Thất mơ màng, ”Hả? Sức lực?” Nhắc đến sức lực vào lúc này làm gì? Đợi đến khi nàng suy nghĩ lại mới hiểu ra ý của hắc, nàng lập tức nhéo vào hông hắc một cái.

”Nàng nàng nàng, buông ra!” Lúc này không được, sao có thể chứ!

Nàng đang định đẩy hắc ra, hắc lại đè nàng xuống, bờ môi mỏng nóng bừng đè lên cánh môi mềm mại của nàng.

Nụ hôn này có thể nói là rất mãnh liệt.

Vừa mới bắt đầu thì còn khá dịu dàng, nhưng không đến một lúc sau hắc lại để lộ bản tính, gần như muốn nuốt nàng vào trong bụng, hắc dùng hết cả răng và lưỡi, hắc dùng khí thể của mình, tấn công mãnh liệt, không cho nàng có cơ hội thở lấy hơi.

Phản ứng trên cơ thể của hắc khiến Lâu Thất cảm thấy lần này hắc không thể kiềm chế được, nhưng vào giây phút cuối cùng, hắc vẫn kéo cổ áo của nàng, vùi mặt vào trong ngực nàng, thở hổn hển.

”Chết tiệt!”

Hắc khề мэng, ngẩng đầu lên nhìn nàng, đôi con ngươi vốn sâu thẳm giờ đây lại ngập tràn ánh lửa, giọng của hắc khàn khàn, mang theo hơi nóng khó có thể không chế: ”Bổn Đế Quân không thể muốn nàng, bây giờ không thể.”

Trời mới biết việc này khó kiềm chế đến thế nào, khó kiềm chế đến mức nào!

Cơ thể mềm mại trong lòng, còn là người trong tim hần, nhưng hần lại không thể ăn.

Lâu Thất nhìn dáng vẻ sắp phát điên của hần, nàng bỗng cảm thấy buồn cười lại thấy hơi đau lòng. Hần vẫn cứ tì lên người nàng, hần không mặc gì trên người, còn nàng chỉ mặc một bộ y phục mỏng tanh, tất nhiên là nàng có thể cảm nhận được giờ đây hần như tiến trên cung nhưng lại không thể bắn đi được, đều nói đàn ông là kiểu động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, trong tình huống như thế này mà hần vẫn có thể kiềm chế được. Lúc này nàng suýt chút nữa đã bị hần hôn đến mức quên đi phản kháng, nếu như hần muốn thật, thì có khi nàng cũng sẽ ngằm đồng ý.

Nàng nâng mặt hần lên, chủ động hôn lên đôi môi ấy.

Con người của hần tối màu, giọng nói trầm khàn, hần nói: "Thất Thất, mau giải độc cổ giúp bốn Đế Vương đi."

Độc cổ chưa giải, hần vẫn không dám muốn nàng, hần sợ làm tổn thương nàng, cũng sợ khi vừa mới thưởng thức được mùi vị của nàng thì hần lại mất mạng, hần tuyệt đối không muốn vứt bỏ nàng lại để rồi đi xuống Hoàng Tuyền một mình.

Lâu Thất không nhin được, nàng khẽ cười.

"Bây giờ chàng nôn nóng muốn giải cổ độc như thế, rốt cuộc là muốn sống tiếp hay muốn làm chuyện xấu?"

Sao nàng lại cảm thấy, hần nôn nóng muốn ăn nàng thế này?

Tuy rằng việc bị xem thành "thức ăn" khiến nàng cảm thấy kỳ quái, nhưng khi nhìn thấy hần sốt ruột chỉ vì chuyện này, nàng lại không thể tức giận nổi được.

"Bốn Đế Quân chỉ muốn làm chuyện xấu xa với nàng, với những nữ tử khác, bốn Đế Quân không có hứng thú nhìn bọn họ dù chỉ một lần." Trầm Sát nói đầy ngạo nghễ.

Sau khi nói vài câu, cơ thể hần đã chịu thả lỏng. Nhưng hiện tại có một vấn đề đang bày ra trước mắt hần, tiếp theo Lâu Thất vẽ hay là không vẽ?

Cho dù không vẽ chỗ đó, với bộ phận như đùi chẳng hạn, khụ khụ, tầm mắt của nàng vẫn không tránh khỏi việc nhìn đến nơi kia.

Đêm đó hai người đều vượt qua trong dày vò, Lâu Thất bắt đầu vẽ từ chân, sau đó vẽ lên mặt trái, cuối cùng vẫn không thể nào tránh khỏi được, nàng cũng dây dưa cả nửa ngày, đến khi không thể nào dây dưa được nữa, mới lên trận mới tâm trạng thấy chết không sờn.

Cuối cùng, không chỉ mình nàng đổ mồ hôi đầy người, mà đến cả Trầm Sát vốn chỉ cần nằm bất động cũng cảm thấy khó chịu, sau khi vượt qua trăm nghìn cay đắng cuối cùng cũng vẽ xong toàn thân.

Sau khi vẽ xong Trầm Sát ngủ ba ngày trên giường, Lâu Thất cũng kiệt quệ tinh thần và máu huyết, quả thật không thể cử động nổi nữa, nàng cũng nằm ngủ ba ngày bên cạnh hắn.

Ba ngày này cho dù Trầm Sát muốn đụng vào nàng cũng chẳng có tinh lực ấy đâu.

Nhưng sau ba ngày, cổ nội lực đáng sợ của Trầm Sát lại quay trở về, thậm chí còn tăng thêm vài phần. Nếu trước đây hắn đã là đỉnh cấp cao thủ, thì bây giờ hắn đã có thể được xưng là đỉnh cấp tông sư.

Sau khi khôi phục lại hoàn toàn, hắn kêu nhóm người Ứng và Trần Thập đánh với hắn một trận, mười người cùng xông lên, nhưng không thể địch lại ba chiêu của hắn.

Lâu Thất đứng ở bên cạnh, nàng nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của hắn, nàng thầm nghĩ, Trầm Trị Vương Triều là một sự tồn tại như thế nào ở Long Ngâm Đại Lục? Với nội lực thế này, chắc chắn có liên quan đến thiên phú và huyết mạch, liên quan đến ưu thế của sau này, Vương triều Long Ngâm có một thiên tài thiên phú như thế, vì sao lại để hắn lưu lạc đến Tứ Phương Đại Lục chứ?

Rốt cuộc năm xưa Long Ngâm Đại Lục đã xảy ra chuyện gì? Hiên Viên Vương Tộc, Trầm Thị Vương Tộc, trước đây hai đại vương tộc này có mâu thuẫn không, năm xưa hai nhà này có mối liên quan gì đến nhau?

Sau khi Trầm Sát hồi phục liền dẫn người trở về Cửu Tiêu Điện Thành Phá Sát.

Ngày hôm đó hắn triệu kiến trăm quan, Lâu Thất ở ngoài điện vẫn có thể nghe thấy giọng nói hùng hậu kiên quyết của hắn.

”Nội trong hai tháng, bốn Đế Quân sẽ san bằng hoang nguyên Phá Vực, thống nhất Phá Vực!”

San bằng hoang nguyên Phá Vực, thống nhất Phá Vực.

Câu nói này chấn động như sấm sét, truyền khắp cả Phá Vực, đẩy lên vô số khủng hoảng và phản kháng.

Nhưng mặc kệ là kinh hoàng hay phản kháng, đều không thể ngăn chặn bước chân chinh phục của Trầm Sát. Hắn để lại năm vạn binh trấn thủ ba thành, mang theo mười vạn binh, với khí thế kinh người sử dụng cách thức trải thảm, san bằng thế lực của từng sơn trại một. Nếu gặp phải bách tính thì ép buộc gia nhập vào thế lực của Phá Vực. Nếu gặp phải phản kháng thì giết sạch không tha, cho dù máu chảy lênh láng cũng không thể lay động được tâm của hắn, mà còn khiến hắn càng máu lạnh hơn. Vụ động đất ở Cẩm Sơn lúc trước, hắn phải vội đi tìm Lâu Thất, những thế lực kia dám liên hợp lại chặn đường ám toán hắn lúc nửa đêm, vậy thì đừng trách hắn hạ thủ không lưu tình.

Hắn vốn là người có thù tăt báo, sao có thể bỏ qua như thế được.

Nhất thời, hoang nguyên Phá Vực khói lửa nghi ngút.

Cũng có người lén vào Thành Phá Vực muốn công chiếm hậu phương, nhưng có Lâu Thất ở đó làm gì có thể để người khác giở trò càn rỡ được? Mặc kệ có bao nhiêu người đến kết quả cuối cùng cũng chỉ có một đi không trở lại, ngay của Thất Thành, cũng được bảo vệ kín kẽ đến mức một con ruồi cũng không thể bay vào được.

Vài ngày sau, họ nhận được tin Bắc Phù Dung Đại công chúa Bắc Thương bị thích khách giết chết, điều này khiến họ cảm thấy chấn kinh. Trầm Sát quả thật có nghĩ đến việc muốn phá hoại liên minh của Đông Thanh và Bắc thương, nhưng không ngờ lại có người giúp hắn làm việc này rồi.

Khi Lâu Thất nghe thấy tin này nàng cảm thấy không tin, Bắc Phù Dung chết rồi ư? Với cách nhìn của nàng, Bắc Phù Dung cũng không phải là kẻ ngốc, sao có thể bị người khác giết trong kinh đô của mình một cách dễ dàng như thế?

Nhưng chưa đến vài ngày sau, dịch thừa truyền một tin khác đến.

”Cái gì? Bắc Phù Dung bị Hỏa giết?”

Ứng nhảy khỏi ghế, trên mặt hiện lên biểu cảm hưng phấn kích động, ”Tên Hỏa kia rời đi lâu như thế, vừa trở về lại mang theo một niềm vui bất ngờ lớn như vậy.”

Nguyệt cười nhàn nhạt: ”Hỏa luôn là người thuộc phái hành động.”

So với sự kích động hưng phấn của họ, Lâu Thất thì lại chống cằm suy nghĩ. Xem ra Hỏa Vệ Đại Nhân mới là người có năng lực mạnh mẽ nhất trong số Tứ Vệ, nhưng không biết tính cách sẽ như thế nào đây.

Phát hiện ra nàng trầm mặc, Nguyệt ho một tiếng: ”Đế Phi đang lo lắng Hỏa không dễ gần ư?”

Ứng tiếp một câu: ”Con người của Hỏa, cực kỳ tốt, người không cần phải lo lắng.

Lâu Thất nghe thế nào cũng cảm thấy không đúng lắm, nàng đảo tròn mắt, nhìn lướt qua khuôn mặt của họ, chợt lại một lúc mới nói: ”Kỳ quái, vì sao ta lại phải lo lắng chứ?”

443. Chương 443

Vì sai nàng lại phải lo lắng?

Trần Thập và Lâu Tín vốn đứng yên lặng sau lưng nàng, lúc này họ đều không nhin được. Lâu Tín đang

định lên tiếng, thì Trần Thập đã nghiêm mặt, nói một cách nghiêm túc: "Chưa bao giờ nghe nói đến việc chủ tử phải lo lắng thuộc hạ có thích mình hay không."

Câu này nói rất đúng!

Lâu Thập liền giơ ngón tay cái lên về phía Trần Thập: "Cho người 1000 cái like!"

Tuy nàng đến từ hiện đại, không hề có quan niệm sâu sắc về giai cấp, nhưng nếu đổi thành quan niệm hiện đại cũng có thể nói như thế này, nàng không phải là nhân dân tệ không phải kim ngân châu báu, có người không thích cũng là việc bình thường. Vả lại, Hỏa Vệ không thích nàng, không dễ tiếp xúc, chẳng lẽ nàng lại không thể sống tiếp được, đúng không?

Cùng lắm thì hấn dừng vờn qua vờn lại trước mặt nàng, mọi người nước sông không phạm nước giếng. Tất nhiên nếu nước sông cứ muốn phạm nước giếng, thì nàng sẽ cho hấn biết nước giếng có vị đắng hay ngọt.

Ứng sở mũi, cảm thấy lúng túng, sao hấn lại quên mất rằng, cho dù Lâu Thập có không phải là Đế Phi, cho dù nàng có là một tì nữ, thì cũng chưa bao giờ thấy nàng ta lo lắng việc có tiếp xúc được với hấn hay không. Còn Tuyết nữa, đó mới thật sự là không chúng sống hòa bình được nhỉ, kết quả thì sao?

Họ chưa bao giờ nghĩ đến việc, Tuyết sẽ chết tại Phá Vực.

Nguyệt cũng nghĩ đến Tuyết. Nhưng nghĩ lại thì thật ra họ đều rất lạnh lùng, không hề cảm thấy bi thương hay bất bình vì Tuyết, thậm chí còn cảm thấy kết cục đó là do cô ta tự làm tự chịu.

Nghĩ như thế, người họ nên lo lắng là Hỏa.

Tuy Tuyết là một trong Tứ Vệ, nhưng chẳng qua cũng chỉ nể tình cô ta là hàng xóm khi bé của Đế Quân, số người có tình nghĩa thật sự chẳng qua cũng chỉ có ba, tình nghĩa của ba người họ được tích góp dần qua năm tháng qua gió mưa qua những lần cùng đánh thiên hạ.

"Nhưng chẳng phải một mình Hỏa Vệ Đại Nhân đi đến thảo nguyên ư, sao lại chạy đến Bắc Thương giết Bắc Phù Dung vậy? Võ công của hấn nếu so với Đế Quân thì thế nào?" Lâu Thập cảm thấy khó hiểu, giết người ngay tại kinh đô của Bắc Thương, Hỏa Vệ dũng mãnh như vậy sao?

Nhắc đến điểm này, Nguyệt cũng cảm thấy khó hiểu, "Võ công của Hỏa mạnh nhất trong số ba người chúng ta, trước đây hấn chỉ kém chủ tử một chút thôi, nhưng theo lý mà nói, một mình hấn cũng không thể có cách đi thích sát Bắc Phù Dung được."

Lâu Thập kinh ngạc.

Trước đây, võ công của Trầm Sát đã có thể xếp vào vị trí hàng đầu hàng hai trên giang hồ rồi, tất nhiên, chỉ

nói đến Tứ Phương Đại Lục. Nếu Hỏa Vệ chỉ kém hần một chút, thì quả thật có thể xem là cao thủ trong cao thủ. Hèn gì họ lại để một mình hần đi đến Thảo Nguyên tìm thuốc dẫn.

”Công chúa Bắc Thương bị giết chết ngay tại kinh đô của mình, chắc chắn sẽ dấy lên bạo nộ, chỉ sợ Đông Thời Ngọc cũng sẽ giúp đỡ truy bắt Hỏa Vệ.”

Nguyệt gật đầu: ”Thuộc hạ cũng nghĩ đến việc này, nên đã phái người đi tiếp ứng rồi, qua vài ngày nữa chắc là có thể trở về thôi.”

”Hỏa Vệ tìm thấy Hắc Châm Thảo chưa?” Lâu Thất hỏi. Sau khi khỏi Thiên Tâm Thạch kia trở về, nàng liền giao cho Thần Y, dạy lão cách sử dụng, giờ thì cả ngày Thần Y đều trốn trong Dược Điện, nghe nói là quên ăn quên ngủ, chuyên tâm nghiên cứu khối Thiên Tâm Thạch kia, sắp nhập ma luôn rồi.

Có lão ấy ở đây, Lâu Thất có thể thoải mái hơn không ít, đến lúc đó đợi Diễm Dương Quả bồi dưỡng được được tính mới là có thể dùng làm thuốc dẫn rồi.

Nguyệt lắc đầu, ”Chuyện này là cơ mật, lúc đó Hỏa cũng sợ sẽ bị lộ thông tin, nên không hề nhắc đến chuyện Hắc Châm Thảo trong thư, đợi hần về rồi sẽ biết thôi.”

”Đợi hần trở về, thì ta sẽ xuất phát đi tìm Băng Ngư Cốt.” Lâu Thất nói.

Lão đạo sĩ thối từng nói, nhất định phải giải được độc cổ cho Trầm Sát trước nửa năm, hiện nay độc dễ giải, thuốc dẫn cũng đã tìm được gần đủ, nhưng cổ lại không dễ giải như thế, nàng nghĩ, có khi nào sẽ phải đi một chuyến đến Tây Cương Nam Cương sau khi tìm đủ thuốc dẫn hay không?

Lúc đó Tây Phi Hoan từng nói, một bằng hữu của Phi Nguyệt tiền thánh nữ của Tây Cương biết về tình hình của Tuyệt Mệnh Cổ kia, nếu muốn giải cổ thì phải bắt tay từ bên đó. Nếu ban đầu Phi Nguyệt đã nghĩ đến việc kêu Phi Hoan dùng thân giải cổ cho Trầm Sát, thì ít ra cô ta cũng biết chút gì đó nhỉ.

Nhưng nếu nàng phải đi đến Tây Cương, có phải Trầm Sát cũng phải đi cùng không, nếu không với sức khỏe tồi tệ của hần, bệnh gì cũng có, nàng cũng không yên tâm rời xa hần quá lâu.

Nguyệt cũng nghĩ đến việc này, hần hỏi: ”Đế Phi, tình hình huấn luyện của Linh Đội hiện nay như thế nào rồi?”

Linh Đội, cũng tức là tiểu đội 26 người do Lâm Thịnh Uy làm đội trưởng, Lâu Thất đặt một cái tên là Linh Đội, sau khi trở về từ Thất Thành, Lâu Thất vừa trấn thủ đại hậu phương, vừa dùng toàn bộ thời gian vào việc huấn luyện họ. Tất nhiên thành tích cũng đáng mừng.

”Nếu muốn phái họ đi thì cần thêm ít nhất một tháng nữa.” Lâu Thất trầm ngâm, một tháng sau kêu họ đi đến Tây Cương dò đường trước cũng được.

Như vậy nàng có thể đợi đến khi Trầm Sát thống nhất Phá Vực rồi cùng đi với hắn.

Trầm Sát sai bước đi vào, hắn đã ở bên ngoài chinh chiến mười ngày liên tục, hôm nay hiếm lắm mới được một lần về Cửu Tiêu Điện nghỉ ngơi, lúc này mới ngủ được hai canh giờ, vừa tỉnh thì lại phát hiện ra Lâu Thất không ở trong phòng, vì thế mà tâm trạng thấy hơi không vui. Khó khăn lắm hắn mới trở về một chuyến, nàng không phải nên ở cạnh hắn sao? Không đi ngủ với hắn, thì cũng phải ở trong tấm điện mới đúng, sao lại ở cùng một chỗ với Ưng và Nguyệt thế này?

"Hai người nhàn rồi lắm à?"

Hắn nhìn Ưng và Nguyệt, ánh mắt lạnh lùng.

Nguyệt ho khù khụ, đứng lên, Ưng thì phản ứng dữ dội hơn, hắn lập tức nhảy cẫng lên.

"Thuộc hạ vẫn còn có việc, xin được đi trước..."

Lâu Thất vừa mới trốn mất xong, thì bên ngoài có tiếng thông báo gấp gáp của thị vệ: "Báo!"

"Vào đây!"

Một thị vệ vội vàng vào trong, hai tay dâng lên một bức thư: "Biên giới Bắc Thương cấp báo."

Ưng tiến lên cầm lấy mở ra xem, nhất thời nôn nóng: "Chủ tử, có 500 cao thủ thân phận bắt mình đang vây sát Hỏa, Hỏa bị dồn vào Bách Trùng Cốc."

"Sao lại vào Bách Trùng Cốc chứ?" Nguyệt khẽ biến sắc.

Trầm Sát hừ lạnh, "Thân phận bắt mình cái gì, không phải là Bắc Thương thì là Đông Thời Ngọc, Nguyệt..."

"Để ta đi cho!" Lâu Thất đứng dậy, "Ta đã nghe Thần Y nói về Bách Trùng Cốc, vừa hay có thể dẫn Linh Đội đi thực chiến!"

Đánh trận, dùng đao thật thương thật, không cần họ phải lên chiến trường, bởi vì họ vốn dĩ được chọn ra không phải làm những việc đó, nhưng cái nơi như Bách Trùng Cốc lại khá thích hợp!

Trầm Sát không muốn nàng đi, nhưng hắn lại không có cái cớ phản bác lại lý do này.

Sau khi trầm mặc trong chốc lát hắn mới gật đầu, "Hành sự cẩn thận."

Tuy hần cũng biết Bách Trùng Cốc không có mối uy hiếp gì đến Lâu Thất, nhưng 500 cao thủ kia cũng là một điều phiền phức. "Dưới trướng Đông Thời Ngọc có dưỡng hơn ngàn cao thủ, những người đó không được liệt vào quân đội hoàng gia, không hưởng thụ biên chế bổng lộc, do một mình Đông Thời Ngọc nuôi dưỡn, những người tài cũng phải chia thành năm bảy loại. Nếu Đông Thời Ngọc muốn báo thù cho Bắc Phù Dung, chắc chắn sẽ dùng đến những người này, nếu luận về võ công, thậm chí là bùa chú trận pháp, bốn Đế Quân không hề lo lắng, nhưng nếu họ dùng âm chiêu..."

Lâu Thất nhìn thấy đôi mắt hần tràn đầy lo lắng, nàng cất bước đi đến trước mặt hần, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đôi con ngươi xinh đẹp chớp chớp, "Chàng cảm thấy ta rất tươi sáng?"

"Hử?" Có ý gì?

Ứng bật cười: "Chủ tử, ý của Đế Phi là nàng ấy cũng rất âm hiểm!"

Một viên dược hoàn cực kỳ thối bay thẳng vào miệng đang bật cười của Ứng, mùi vị đó lập tức lan tỏa khắp khoang miệng, thối đến mức khiến Ứng biến sắc, bịt miệng chạy vội ra ngoài, không lâu sau, có tiếng nôn ói liên tục vọng ra từ bên ngoài.

"Bốn Cô Nương rất tươi sáng rất đứng đắn, ai nói ta âm hiểm chứ." Lâu Thất phủ tay.

Mọi người mặc niệm năm giây cho Ứng.

Tuy ý của nàng ta là thế, nhưng Ứng Vệ Đại Nhân cũng không cần nói thẳng ra như vậy!

...

Bách Trùng Cốc, nghĩa như tên gọi, tề tựu trăm loại trùng.

Vài hôm nay trùng hợp Lâu Thất nghe thấy Thần Y nhắc đến Bách Trùng Cốc, bởi vì lão ta đang đoán, nói không chừng có thể tìm thấy Ngọc Hồ Điệp trong Bách Trùng Cốc. Nhưng lão ấy cũng nói, đây chỉ có thể là suy đoán của lão, không hoàn toàn chắc chắn.

Bách Trùng Cốc có thể xem như là ranh giới tự nhiên giữa Bắc Thương và Phá Vực, nếu không có Bách Trùng Cốc, cửa ngõ giữa Bắc Thương và Phá Vực sẽ mở rộng ra, nhưng có Bách Trùng Cốc rồi, thì chỉ còn đúng mỗi một con đường an toàn có thể đi qua, chỉ cần đặt một chốt ở đó là đã có thể bảo vệ chắc chắn.

Còn về vì sao lại xem Bách Trùng Cốc như một vách ngăn, là do bởi vì trong cốc không chỉ có trăm loại trùng tề tựu, địa hình cũng hiểm trở, còn có cả đầm lầy. Nơi nào có bách trùng thì nơi đó sẽ rất ẩm thấp, chứa khí độc, có người đi một chuyến vào trong thì làn da đã không ổn, đến khi đi ra thì nổi mụn nước thậm chí thối rữa, quả thật không phải là nơi dành cho người ở. Bách trùng tề tựu, ai biết được là những loại trùng gì? Ở trong đó, cho dù một con trùng nhỏ bò lên da cũng có thể khiến da bị tổn thương.

Thật ra năm xưa cũng nhờ vào Bách Trùng Cốc, nên Bắc Thương mới cho rằng vùng hoang nguyên Phá Vực sở hữu hoàn cảnh khắc nghiệt, thế là hoàn toàn không có hứng thú gì với một vùng hoang nguyên rộng lớn gì. Tất nhiên, ngoại trừ Bách Trùng Cốc ra, hoang nguyên Phá Vực quả thật cũng rất hoang vắng, dù là có bảo vật cũng dễ sẽ cất giấu trong núi sâu, ai có thể biết được chứ.

Sau đó một vài người lung tung đều trốn đến đây, cũng khiến nơi này trở thành một vùng đất bốn không quân, mới hình thành cục diện như ngày hôm nay.

Lâu Thất không hề lè mề, dưới sự giúp đỡ của Thần Y, sau khi chuẩn bị đủ thuốc năng liền dẫn theo Linh Đội cưỡi ngựa chạy đến Bách Trùng Cốc.

Bách Trùng Cốc rất rộng, đứng từ hướng của họ nhìn đi, cũng phải khoảng hai đỉnh núi, phần ở chính giữa chính là thông đạo, khi đến ngoài cốc đã có thể cảm nhận được độ ẩm trong không khí tăng cao. Lúc này đang là mùa thu, nếu là những đỉnh núi cốc núi khác, thì lá thu đã giăng đầy, thân cây khô héo, nhưng lá cây ở đây lại đều rất ẩm ướt, nơi mép lá có thể nhìn thấy sương đọng lại rõ ràng, đúng là có thể sánh với mùa xuân.

Thời tiết quá khô hanh khiến người ta không thoải mái, nhưng quá ẩm ướt cũng sẽ làm người ta thấy không dễ chịu chút nào, càng hướng hồ gì dường như có không ít vật chất có độc lẫn trong không khí, lúc này khi vừa bước vào, họ liền cảm thấy có hơi tức ngực khó thở.

”Đế Phi, thuộc hạ kiến nghị nên bỏ ngựa đi bộ về phía trước.” Lâm Thịnh Uy quan sát xung quanh, rồi chạy ngựa lên, nói khẽ với Lâu Thất.

Nhóm người Hỏa Vệ từ phía Bắc Thương chạy vào cốc, chắc vẫn chưa đến được chỗ này, họ phải đi vào trong sơn cốc, nói không chừng còn phải đi xuyên qua cả một sơn cốc. Họ rất bất phục giải độc đan đặc chế của Lâu Thất, nhưng ngựa thì lại không có, nếu ngựa tiến vào sơn cốc này thì chẳng khác nào hy sinh vô nghĩa.

”Ừ, toàn bộ xuống ngựa, đi bộ về trước.” Lâu Thất nói xong, nhảy xuống khỏi lưng Đạp Tuyết trước tiên.

Đạp Tuyết hoàn toàn có thể dẫn dắt lũ ngựa này, nên nàng không hề thấy lo lắng.

”Trần đại ca, các người không sợ chỗ này sao?” Ân Dao Phong tiến về trước hai bước, vừa hay có thể đứng sánh vai với Trần Thập.

Trần Thập chưa lên tiếng, thì Lâu Tín đã nhào đến: ”Dao Phong cô nương cô sợ à? Ta sẽ bảo vệ cô.”

444. Chương 444

Ân Dao Phong liếc hần, hơi cao giọng: ”Ta làm gì sợ chứ, người đừng xem thường ta!”

Lén liếc nhìn Trần Thập, thấy hần lại im lặng không nói gì, chỉ đi sát theo sau Lâu Thất, nhìn thẳng về

phía trước với ánh mắt cũng vô cùng kiên định, trong lòng Ấn Dao Phong bỗng cảm thấy chua xót.

Cô nhìn Lâu Thất, không nhịn được bèn cười khổ.

Trước đây cô nhìn trướng Đế Quân, chỉ cảm thấy kiểu nam nhân đó mới là kiểu cô muốn trong mơ, sau này biết được Đế Quân đã có Lâu Thất, cả đời chỉ lấy một mình nàng ta, cô cũng từng cố gắng tranh giành, nhưng nhìn rõ cho dù bản thân có cố gắng cũng sẽ không có kết quả gì, nên cô đã từ bỏ, giờ đây khi nhìn lại Lâu Thất, cô cũng cảm thấy chỉ kiểu nữ tử như Lâu Thất mới xứng với Đế Quân, có thể đứng sánh vai cùng hắn.

Sau này cô lại thích Trần Thập, cô thích Trần Thập nói ít làm nhiều, tuy có hơi lạnh lùng, nhưng tâm địa hắn cực tốt, vả lại cô cũng thích dáng vẻ của hắn, tuy khí thế không bằng Đế Quân, nhưng trừ Đế Quân ra, cô ta thật sự không hề thấy qua một người nam tử nào tuấn tú như hắn. Trần Thập tuấn tú, thành thực, chừng chạc đáng tin, võ công cũng cao, kiểu nam tử như vậy quả thật phù hợp với yêu cầu của cô.

Nhưng bây giờ nhìn lại, trong mắt Trần Thập chỉ có Lâu Thất, không biết trong tâm hắn có phải cũng chỉ có mình Lâu Thất không?

Đang suy nghĩ như thế, chân bỗng đạp lên một thứ gì mềm mềm, cô vẫn còn chưa phản ứng trở lại thì cơ thể đã bị người khác kéo mạnh, ngã vào trong lòng một người, hơi thở đàn ông xông thẳng vào mũi.

Con tim Ấn Dao Phong đập liên hồi, cô đã phát hiện ra chắc chắn mình đã giẫm phải một thứ gì đó, thế thì, là Trần Thập lại cứu cô?

Cô ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Lâu Tín.

"Dao Phong cô nương sao lại bất cẩn như vậy? Mau xem thử chân cô có sao không?"

Giọng nói của Lâu Tín cũng tràn đầy lo lắng.

Lúc này Ấn Dao Phong mới phản ứng lại, cô đang dựa vào ngực Lâu Tín. Cô vội vàng đẩy Lâu Tín ra, đứng thẳng người, xoay đầu nhìn Trần Thập, thì lại thấy Trần Thập đang đi kéo cánh tay của Lâu Thất.

"Cô Nương, để thuộc hạ đi xem thử."

Hắn đang ngăn cản không cho Lâu Thất đi xem thử thứ cô đạp trúng lúc nãy, trong mắt hắn không hề có cô.

Lâu Thất xoay đầu lại, nói với cô: "Đi qua bên kia xem thử chân của cô có đụng phải thứ gì không."

Ấn Dao Phong ngơ ngác gật đầu.

Trần Thập bước lên một bước, ngồi xổm xuống quan sát thứ kia, sau đó cau mày lại. Một lúc sau hắn đứng dậy lùi về chỗ của Lâu Thất, hắn nói: "Cô Nương, chắc là phân của loài trùng gì đó, nhưng có hơi kỳ quái, lớp vỏ phía dưới đều bị khô héo hết."

Ấn Dao Phong bỗng cảm thấy buồn nôn, cô lại giẫm vào phân ư!

Lâu Tín nhìn cô, nói: "Hay cô đi thay một đôi giày mới đi, đôi giày này ta sẽ giặt lại giúp cô." Hiện tại Linh Đội của họ được trang bị khá nhiều thứ, rất nhiều thứ đều được tạo ra từ ý tưởng và thiết kế của cô nương nhà họ, giống như đôi giày này của họ, đều nhờ người khác đặc chế, lần này họ mang giày ống cao, chống nước, cổ giày có thiết kế có thể buộc chặt lại được, đảm bảo an toàn khi đi trong những khu rừng nguy hiểm.

Nhưng cô nương nhà họ từng nói, dù sao giày này cũng chỉ được làm từ vải, sợ rằng vẫn sẽ bị cứa rách hoặc dính phải thứ gì có khả năng ăn mòn, đi lại trong một nơi như thế này, vẫn phải đặt an toàn lên hàng đầu.

Bây giờ chẳng qua chỉ dính phải phân, chắc không thể làm thủng giày, nhưng một cô nương mà giẫm phải phân thế này cũng sẽ thấy không được dễ chịu, Lâu Tín thấy sắc mặt Ấn Dao Phong không được tốt cho lắm, nên suy đoán vì cô đang cảm thấy buồn nôn.

"Không cần đâu, cảm ơn Lâu đại ca, ta đi qua bên đó chùi sạch là được rồi." Ấn Dao Phong lắc đầu, cô ta đi ra xa một chút, liên tục chà gót ủng lên cổ dãi.

"Chắc, Dao Phong cô nương cũng không dễ dàng gì, một nữ hài tử mà lại đi theo chúng ta đến một nơi thế này." Lâu Tín gãi gáy.

Trần Thập liếc tới.

Lâu Tín ngốc à, cô nương nhà họ không phải là nữ hài tử chắc? Chỉ có mỗi Ấn Dao Phong là vất vả à?

Lâu Thất nhìn Ấn Dao Phong, lại nhìn Trần Thập và Lâu Tín, thầm lắc đầu. Nàng không để tâm đến chuyện tình cảm của hai thuộc hạ này của nàng, trừ phi họ thật sự gặp phải một nữ tử không tốt.

"Mọi người cẩn thận một chút, phân của loài động vật này có độc, vả lại độc tính rất mạnh, ngay cả cỏ cũng bị độc chết, thì nó cho thấy bản thân động vật này cũng sẽ có độc, hơn nữa nó có thể đang ở gần đây, mọi người nhớ cẩn thận một chút."

Lâu Thất vừa nói vừa cẩn thận quan sát bốn phía, nhưng lại ra lệnh kêu họ tăng tốc.

Càng đi vào trong, độ ẩm càng cao, họ đi được một lúc thì phát hiện ra có nước đọng trên tóc của họ.

Lúc này vì phải chùi giày nên Ấn Dao Phong bị rớt lại phía sau, khi cô ngẩng đầu lên thì phát hiện mình đã bị bỏ lại một khoảng, trong lúc định tăng tốc đuổi theo, thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng chiu chiu cục cu, cảm giác giống như hai loài động vật đang nói chuyện với nhau, cách cô rất gần, trên một cái cây rậm rạp nằm ở góc xéo.

Cô muốn đi lên nhìn kỹ càng, vừa dùng kiếm vén nhánh cây trên đỉnh đầu ra, thì nhìn thấy hai đôi mắt. Hai đôi mắt tròn xoe, một đôi màu lục pha đỏ, một đôi màu trắng pha đen, nhìn trông vô cùng kinh tởm.

”A!”

Tuy khoảng thời gian này Ấn Dao Phong đều được Lâu Thất huấn luyện, nhưng chưa bao giờ gặp phải loại trùng khổng lồ kinh tởm như thế, nhất thời không chế không được bèn la toáng lên.

Không sai, là hai con trùng, một con màu lục, một con vằn trắng đen, rất to rất to, to gần bằng bắp tay cô, nó đang nằm trên cành cây, trọng lượng của hai con trùng khiến cành cây kia cong xuống.

Hai con trùng kia mập ù, không phải là loài trùng lông nhưng trên lớp da của chúng có nổi bọt xốp, trông vô cùng kinh tởm khủng bố. Hơn nữa đôi mắt của chúng cũng rất to, nếu nhìn thẳng vào sẽ cảm thấy rất u tối ớn lạnh. Chúng như khóa chặt cô, kỳ lạ là cô có thể nhìn thấy được sự giận dữ từ trong đôi mắt của chúng.

Chúng đang phẫn nộ, lửa giận này chắc nhắm vào cô, bởi vì...

Khuôn mặt Ấn Dao Phong đỏ bừng, rõ ràng là hai con trùng này đang... đang...

Dường như cô đã quấy rầy chúng.

Cô vội vàng lùi về sau.

Nhưng khi cô lùi về sau hai mét, nghĩ rằng khoảng cách đó đã an toàn toàn rồi, thì con trùng màu xanh đột nhiên há miệng, một sợi tơ màu đỏ được phun ra, nhắm thẳng vào mặt cô.

Mùi tanh rất nồng, cực kỳ nồng.

Ấn Dao Phong biến sắc.

Họ đã được học về bùa chú nhưng vẫn chưa học được cách đối phó với các loại trùng. Vốn dĩ lần này Lâu

Thất muốn dẫn họ đến Bách Trùng Cốc học tập huấn luyện, nhưng hoàn toàn không ngờ đến vừa vào cốc đã gặp phải hai con trùng như thế này.

Dù sao Ân Dao Phong cũng không phải nữ tử nhất gan, sau cơn hoảng hốt thì cô đã ép buộc bản thân phải bình tĩnh trở lại, nhanh chóng né người, sau đó rút kiếm ra chém con trùng tơ ấy.

”Đừng chạm vào, mau né đi!”

Giọng nói của Lâu Thất vọng đến, Ân Dao Phong cũng đã quen việc chấp hành mệnh lệnh của nàng, cô lập tức thu kiếm về, xoay eo đẩy linh hoạt, nghiêng người né tránh.

Mảnh tơ trùng kia rơi xuống đất, xèo một tiếng, vùng cỏ xanh xung quanh đó bỗng chốc bị cháy xém đen thui.

Tất cả mọi người đều biến sắc.

”Sao lại độc đến thế?”

Lâu Tín nhào đến, cầm tay Ân Dao Phong, kéo cô về sau.

Nhưng hai con trùng kia lại bay người về phía họ, con trùng màu xanh lại phun tơ, con trùng vằn đen trắng chỉ bám sát theo, tuy không có động tác gì, nhưng ánh mắt của nó lại khiến người ta cảm thấy rét lạnh.

”Lùi qua một bên.” Lâu Thất lách người, chắn trước mặt họ, Roi Thí Hồn trong tay nàng vung ra, quất về phía hai con trùng kia. Bốp một tiếng, hai con trùng bị một roi của nàng quất làm hai, rơi xuống đất, sau đó bắt đầu phân hủy.

Lâu Thất vừa nhìn, lập tức kêu lên: ”Đi nhanh!”

Mọi người thấy nàng khẽ biến sắc, họ không dám chậm trễ, lập tức vận khinh công bay đi. Ân Dao Phong vừa bay vừa xoay đầu lại, chỉ thấy bãi cỏ nơi hai con trùng kia rơi xuống lúc này bắt đầu biến thành màu đen tỏa ra mùi thối, độc tính nhanh chóng lan tỏa ra xung quanh, không ngờ trong chớp mắt cả một vùng cỏ rộng lớn đều bị biến thành một màu đen thui.

Độc tính lại truyền nhanh và độc như thế!

Đợi đến khi rời xa khỏi bãi cỏ đó, họ bắt đầu giảm tốc, sắc mặt Ân Dao Phong trắng bệch, cô hỏi Lâu Thất: ”Đế Phi, đó là loại trùng gì vậy?”

”Tử Mẫu Cự Trùng.” Lâu Thất không nói nhiều, đó là loại trùng độc nhất kinh tởm nhất trong thế giới côn trùng mà lão đạo sĩ thối đã từng nhắc đến trong Dịch Vật Chí, nói đó kinh tởm là vì trùng mẹ và trùng con kết hợp với nhau, sau đó lại sinh ra trùng con biến dị kinh tởm.

Một con trùng mẹ sẽ đẻ ra nhiều trùng con, sau đó sẽ kết hợp với từng con trùng con một.

Lúc này Ân Dao Phong đã ngắt quãng quá trình kết hợp của trùng mẹ.

Loại trùng đó cực độc, tuy họ có mang giày đặc chế, nhưng vẫn không thể chống lại được chất kịch độc kia.

Bản thân Lâu Thất không sợ trùng, tuy những đội viên này đã uống giải độc đan, nhưng cũng chưa chắc đã chống lại được tất cả mọi loại độc, nhất là loại độc vừa tiếp xúc với da là sẽ phát tác, chỉ sợ rằng giải độc đan chưa phát huy công hiệu thì họ đã thụ trọng thương.

Lần này xem như cũng giúp các đội viên đề cao cảnh giác, cũng hiểu biết sâu hơn về Bách Trùng Cốc này, đoạn đường tiếp theo càng phải cẩn thận hơn.

Trong sơn cốc, bên cạnh một cánh rừng chuối hoang, có 11 người đang ngồi trên đất nghỉ ngơi, nói là nghỉ ngơi, thật ra cũng không đúng lắm, bởi vì tinh thần của họ đều đang rất căng thẳng, cảnh giác bốn phía, mỗi một người đều ở trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Và họ trông đều rất nhếch nhác, cả người dơ bẩn đã đành, còn hôi thối không thể nào ngửi được.

”Đại ca, chúng ta đi về hướng nào đây?” Một tên nam nhân ngồi không yên, đứt phắt dậy, nhìn kẻ có một vết thương dài từ cổ để mặt.

Đi về hướng nào?

Tên nam nhân có sẹo cau mày, nghĩ về một dự định khác.

Hắn trầm giọng, nói: ”Chúng ta không chạy, tìm cơ hội giết chết người kia.”

Những người bên cạnh chấn kinh, đồng loạt nhìn hắn, thiếu niên mười ba mười bốn tuổi kia nói: ”Hỏa đại ca, những năm trăm cao thủ đó, vả lại trong số họ còn có cao nhân có thể ứng phó nhiều loại độc trùng, chúng ta đang chiếm thế hạ phong, giết bằng cách nào đây?”

”A Mộc sợ rồi à?”

Họ chính là những người giết chết Bắc Phù Dung ở Bắc Thương, và người được xưng là Hỏa đại ca kia chính là Hỏa Vệ, người Lâu Thất đến tiếp ứng lần này.

Lâu Thắt không thể nào ngờ được, trong tình cảnh thế này mà Hỏa Vệ vẫn còn muốn đoạt mạng những cao thủ truy sát họ suốt dọc đường.

Lá gan quả thật đủ lớn đấy.

Thiếu niên tên A Mộc khựng lại, sau đó nói với thái độ rất không phục: "Ta sợ hãi lúc nào chứ Hỏa Đại Ca?"

"Đúng rồi, A Mộc của chúng ta là tiểu anh hùng lợi hại nhất." Hỏa khê cười, nói: "Ta cũng không nói sẽ giết hết toàn bộ bọn họ."

Điều đó không hề thực tế.

445. Chương 445

Chẳng qua, bọn kia đuổi theo họ một đường, từ Thương Bắc đuổi đến đây, khiến họ mất đi hai huynh đệ, mối thù này không thể không báo.

"Hỏa Đại Ca muốn làm như thế nào?" A Mộc chớp mắt, nhìn hắn, trong mắt toàn là sự sùng bái và tín nhiệm.

"Họ dám đuổi theo vào Bách Trùng Cốc, là vì họ có cao nhân ngoại hiệu Độc Công, chúng ta chỉ cần giết người đó." Hỏa khê nói kế hoạch của hắn ra.

Họ sẽ tiến vào trong thêm một đoạn, dụ bọn chúng vào sâu hơn, sau đó lại bày mai trận phục tách tên Độc Công kia ra, rồi giết hắn. Một khi không còn người này, vài trăm cao thủ còn lại sẽ như mất đi ngọn đèn dẫn đường, khi đó chúng chắc chắn sẽ xảy ra chuyện khi ở trong một môi trường ác liệt như Bách Trùng Cốc đây.

Diệt hết bọn chúng là chuyện không thể, nhưng nếu có thể xử lý mười mấy tên thì họ đã hời rồi.

"Kế hoạch của đại ca khá ổn." Mọi người nghe kế hoạch của hắn, nghĩ ngợi rồi đều gật đầu đồng ý.

Có điều họ có thể sẽ gặp phải nguy hiểm, dù sao nơi này cũng là Bách Trùng Cốc, tuy trên người họ có mang theo thuốc có thể phòng ngừa độc trùng được lấy từ thảo nguyên, nhưng sơn cốc này quá lớn, cách một khoảng thời gian họ phải uống một lần thuốc, lượng thuốc còn lại chưa chắc đã đủ đến khi họ ra khỏi được cốc.

Hỏa có gan, có năng lực, mỗi lần làm việc đều gác nguy hiểm của bản thân sang một bên, tất cả chỉ vì muốn đạt được mục đích.

"Mọi người hành sự nhớ cẩn thận." Hỏa nhìn những huynh đệ này, ánh mắt tóe lên sự hổ thẹn. Chung quy

là do hần dẫn họ vào nơi nguy hiểm như thế này.

”Hỏa đại ca, tụi đệ rời khỏi thảo nguyên với huynh, vẫn luôn nghe huynh nói đến Đế Quân dũng mãnh ra sao, cũng muốn đi theo huynh, trước khi gặp được Đế Quân, tụi đệ sẽ không có chuyện gì đâu.” Một thanh niên vỗ ngực nói.

A Mộc bỗng hơi do dự, hần hỏi: ”Không biết Đế Quân có chịu thu nhận chúng đệ không?”

Hỏa Đại Ca tuyệt đối trung thành với đế quân, đến lúc đó nếu Đế Quân không thích họ, không nhận họ, thì có phải Hỏa Đại Ca sẽ rất khó xử không?

Trước đây không nghĩ nhiều đến thế, nhưng khi gần đến Phá Vực, trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng theo.

Hỏa đang định lên tiếng, lỗ tai bỗng dừng cử động, hần lập tức đứng dậy, ra dấu tay, mọi người liền hiểu ngay ý của hần, họ lập tức tản ra tìm chỗ ẩn nấp.

Cảnh tượng tiếp theo khiến họ phải hít ngậm khí lạnh.

Chỗ họ vừa mới ngồi lúc nãy, mặt đất bỗng giãn ra, mặt cỏ tách ta thành từng tảng, có nhất nhiều trùng chui ra từ lòng đất, một con hai con, mười con trăm con, rậm rạp chi chít, cơ thể chúng có màu vàng ố, mọc đầy lông, chúng loi nhoi dưới mặt đất, giống như một đám thảm trùng.

Dường như vừa phát hiện ra nơi này có người, nên tất cả bọn chúng đều chui ra, muốn biến họ thành thức ăn. Nếu lúc nãy động tác của họ chậm một chút, chỉ sợ đã bị những con trùng này bò đầy lên người.

Trước đây họ đã biết không được ngồi xuống bất kỳ nơi nào trong Bách Trùng Cốc này, nhưng không ngờ thật sự sẽ có một đồng trùng lông chui ra từ mặt đất.

Chỉ cần nhìn đám trùng này, họ biết ngay chúng không phải là loại trùng lông bình thường, nếu lỡ chạm vào chúng không biết sẽ có hậu quả như thế nào.

Vừa nghĩ như thế, một thanh niên bỗng đứng trợn to mắt, sờ vào hông mình: ”Túi nước của ta còn ở đó.”

Khi nãy họ đang uống nước, tiện tay đặt túi nước dưới đất, không kịp cầm về.

Lũ trùng kia cũng phát hiện ra túi nước, có mười mấy con trùng nhanh chóng bò lên túi nước bằng da bò kia, tiếp theo chỉ nghe thấy một tiếng xèo xèo xèo nhỏ, bọn họ trợn to mắt nhìn cái túi nước kia thoáng cái xuất hiện mấy chục cái lỗ.

Da bò thô cứng như thế, vẫn bị khoét nhiều lỗ chỉ trong chớp mắt? Vậy thì với da thịt của họ, há chẳng phải càng dễ bị khoét lỗ hơn sao?

Trong lúc mọi người vẫn còn đang khiếp sợ, thì Hỏa lại nói nhỏ với A Mộc: "Các đệ vòng đi vòng đám trùng kia rồi tiến về trước, sau đó chúng ta tiến hành mai phục dựa theo kế hoạch vừa rồi, ta đi dụ dỗ Độc Công kia."

"Sao có thể được!" A Mộc hoảng hốt ôm lấy cánh tay hắn, "Hỏa Đại Ca, sao một mình huynh có thể đi làm mỗi câu được, nguy hiểm lắm!"

"Nghe lời, ta sẽ không có việc gì đâu, mau đi đi." Hỏa rút tay mình ra, lặng lẽ xông ra

Những người kia luôn đuổi sát theo họ, hắn vừa xoay đầu lại, chưa đến một lúc sau đã nhìn thấy bọn chúng. Năm trăm cao thủ, suốt một đường, họ đã chết hai người, đối phương chỉ chết có một người.

Hỏa đại khái đoán được vì sao Bắc Thương và Đông Thanh chịu chi một món tiền lớn như thế, họ chẳng qua chỉ có mười mấy người, còn bọn họ lại xuất động năm trăm cao thủ đến truy sát. Đây là bởi vì họ đã phá hoại cuộc liên hôn của hai nước Đông Thanh và Bắc Thương, hai người Bắc Phù Dung và Đông Thời Ngọc qua lại đã lâu, không biết đã thỏa thuận xong bao nhiêu điều kiện hợp tác, kết quả bị hắn tung một chiêu, cắt đứt mọi thứ.

Đông Thời Ngọc đã quen với việc nguy trang thành công tử phong độ dịu dàng, lần này chắc là bị hắn chọc tức điên người, vì thế mới phái năm trăm cao thủ này để truy sát họ, e rằng hắn cũng muốn làm lớn chuyện hơn một chút, để cho hoàng thất Bắc Thương thấy được thành ý của họ.

Họ bắt buộc phải bỏ lại chúng trong hoang nguyên Phá Vực, tuyệt đối không thể cho đối phương biết được thân phận thật của họ, nếu không sẽ mang lại phiền phức cho Đế Quân. Lúc này Phá Vực vẫn chưa thể đối đầu được với hai nước Đông Thanh và Bắc Thương. May mà họ bị truy sát suốt một đường, nhưng lại chưa từng đối mặt đánh nhau trực diện một lần nào.

Hỏa chưa hề nói một chuyện với các huynh đệ dưới trướng, nếu họ bị đối phương nhìn thấy, thì tạm thời không về Cửu Tiêu Điện, mà phải tìm một chỗ ẩn nấp trong hoang nguyên Phá Vực, để tránh bạo lộ thân phận.

"Bọn chúng biết trốn thật!"

Có tiếng nói chuyện truyền đến từ phía trước, sau khi chúng tiến vào Bách Trùng Cốc liền tản ra, chia thành từng tổ bao vây càn quét, Hỏa nhìn xuyên qua nhánh cây đang che trước người, trong nhóm người đang đi đến không hề có bóng dáng của Độc Công.

Tuy võ công của những người này không bằng hắn, nhưng nếu chúng cùng động thủ, thì hắn chưa chắc đã là đối thủ của họ.

Hắn không muốn đối đầu trực diện với chúng, trong lúc hắn đang định lén rời đi tiếp tục tìm Độc Công, thì lại nghe một người khác nói: "Nghe nói thái tử điện hạ nhận được tin, trong số bọn chúng có một người là một trong Tứ Vệ của Đế Vương Phá Vực."

"Vậy bây giờ chỉ còn lại Tam Vệ rồi, Tuyệt Vệ kia nghe nói đã chết rồi, còn chết rất thảm."

"Vì sao? Chẳng phải Tuyệt Vệ là Đế Quân là thanh mai trúc mã sao, còn có khả năng trở thành Đế Phi nữa cơ mà?"

"Trước đây Đế Quân kia đã ban khế ước, các người không nhìn thấy à? Bởi mới nói có một nữ nhân thích ghen tị ở bên cạnh là thảm, muốn độc chiếm Đế Quân Phá Vực, còn hại chết luôn Tuyệt Vệ."

Hỏa nghe đến đây, trong lòng chấn kinh.

Lúc họ ở thảo nguyên, họ luôn chạy tứ tung, không phải toàn bộ các tin tức của Phá Vực đều truyền đến chỗ họ, mà chỉ có các tin liên quan đến quốc gia đại sự mới có thể được truyền đi một ít, còn một vài những tin tức nhỏ nhất như thế này vốn không được truyền đi, có truyền cũng chưa chắc đã có người để ý đến. Vì thế hắn không hề biết Tuyệt đã chết, cũng không biết khế ước chỉ nạp một Phi của Trầm Sát.

Bây giờ nghe thấy chuyện này, có sức chấn động rất lớn với hắn.

Tuyệt chết rồi?

Đế Quân nạp phi rồi? Phi tử kia lại muốn độc chiếm Đế Quân? Còn hại chết Tuyệt?

Mọi việc rốt cuộc là sao?

Với tính cách của chủ tử, sao có thể xem trọng một nữ nhân như thế? Trừ phi ngài ấy đã tìm được tiểu cô nương trong mộng kia! Nhưng có khả năng sao? Hoặc có khi nào là Nạp Lan Họa Tâm?

Chẳng lẽ hiện tại Cửu Tiêu Điện đã xảy ra chuyện lớn rồi?

Bởi vì bị chấn động, hắn thở hơi nặng nề, dẫn đến đột nhiên có người la lên: "Bên đó có người!"

Không hay, bị phát hiện rồi!

Hỏa lập tức tập trung tinh thần, vừa xoay người liền nhìn thấy một khuôn mặt lồi lõm.

Hay lắm! Người đến chính là Độc Công mà hắn muốn tìm!

Nhưng lúc này hắn không thể lùi lại, bởi vì những tên kia đã chặn hết đường lùi của hắn. Hỏa căn rằng, không sao, hắn dẫn người chạy xa một chút cũng được!

”Muốn chạy?” Độc Công vốn đã tiếp cận hắn, nhưng không biết Hỏa cử động như thế nào, thoát một cái, thân hình đã thoát khỏi vòng vây của chúng, chạy thẳng ra nơi cách đó hơn một trượng chỉ trong chớp mắt.

Bọn chúng kinh ngạc, nhưng lập tức phản ứng trở lại, ”Người này chắc chắn là Hỏa Vệ! Bất sống lấy hắn!”

Mục tiêu của chúng vốn chính là Hỏa Vệ, hay lắm!

Tuy Hỏa rất kỳ quái khi chúng biết được thân phận của hắn, nhưng giờ không phải là lúc để nghĩ nhiều. Tên Độc Công này muốn bắt sống hắn, được lắm, hắn sẽ dụ Độc Công rời khỏi những tên cao thủ kia. Vừa nghĩ như hắn, tốc độ dưới chân hắn lại nhanh thêm vài phần, xẹt đi như bột chiếc bóng.

”Như Điện Hạ đã nói, võ công của Hỏa Vệ quả nhiên không tồi!” Độc Công nghiêng rằng, cũng tăng tốc, nhanh chóng đuổi theo. Hắn không phải là người có khinh công tốt nhất trong số năm trăm cao thủ kia, nhưng là người gần với Hỏa nhất, lúc này hắn cũng muốn lập công, vì thế phát huy cũng tốt hơn, khoảng cách của hai người và những người khác cũng dần dần được kéo dần ra.

Cộng thêm việc Hỏa đang có âm mưu, hắn không chỉ cầm đầu chạy, mà còn lựa chọn nơi có cây cối rậm rạp, những chỗ thế này thường có nhiều trùng nhất, những người đuổi theo phía sau ít nhiều gì cũng sẽ thấy sợ hãi, một khi đã sợ hãi là sẽ ảnh hưởng đến tốc độ, nhưng Độc Công lại ỷ vào bản lĩnh chống trùng của mình nên không hề tỏ ra sợ hãi, cứ như vậy, khoảng cách giữa họ và những kẻ khác càng ngày càng xa.

”Hỏa Vệ, ngươi hãy bó tay chịu trời đi!” Độc Công ngẩng đầu nhìn thấy một bãi cỏ có chứa nước ở phía trước, hắn đột nhiên kêu lên: ”Phía trước là chỗ của Nê Trùng, ngươi còn qua đó nữa chắc chắn sẽ chìm xuống dưới!”

Hỏa không hề biết Nê Trùng là gì, hắn cũng không biết Độc Công nói dối hay nói thật, trong lúc đầu óc đang suy nghĩ, thì hắn bỗng nhìn thấy các cột nước màu nâu đột nhiên phun lên từ đồng cỏ phía trước, bề mặt đồng cỏ cũng nổi lên từng mảng bọt nước.

Thật sự có nguy hiểm!

Hắn vội vàng dừng lại, nhưng đã chậm một bước, một chân đã giẫm lên đồng cỏ, ở chỗ cách ngón chân hắn một bàn tay, một cột nước phun lên, độ cao ngang tầm với ngực hắn.

Rốt cuộc đây là thứ gì đây?

Mùi chua thoắt xông thẳng vào mũi, hắn liền biết không ổn rồi, ngừng thở, nhưng tầm mắt lại bắt đầu thấy hơi mơ hồ.

”Đã nói là chỗ của Nê Trùng rồi, mà ngươi cứ không tin.”

Phía sau lưng, Độc Công thong thả dừng lại, lời nói mang theo ý cười: ”Xem ra trời đã định bắt ta phải lập công lao này rồi, đem ngươi về, chắc chắn Điện Hạ sẽ thất rất vui.”

Nói xong, hắn giơ một chân lên nhắm vào lưng của Hỏa.

Trong lúc nguy cấp, Hỏa khom lưng dự định ngã người về trước.

”Nghiêng người!” Đột nhiên có một giọng nữ tử trong trẻo truyền vào tai

hắn.

446. Chương 446

Hỏa cũng không biết vì sao lại tin tưởng giọng nói này, Độc Công xuất chiêu vừa nhanh vừa độc ác, nếu như Hỏa ngã người về trước thì có khả năng sẽ tránh được một cước của Độc Công, nhưng khi nghe thấy giọng nói của nàng ta, cơ thể hắn lập tức xoay qua trái, pắc một tiếng, vào giây phút hắn ngã xuống đất, thì có một nhánh cây được ném đến, nằm ngay dưới người hắn.

Nhánh cây kia lót dưới đất, giúp hắn không tiếp xúc trực tiếp với mặt cỏ.

”Đứng dậy, lùi về sau.”

Giọng nói kia lại vang lên, nếu là người khác thì có thể sẽ do dự không thể phản ứng kịp thời, nhưng Hỏa có thể dùng tốc độ nhanh nhất phán đoán ra được có nên nghe theo hay không, hắn vốn không hề do dự, hắn lập tức bật người dậy, cũng không cần biết Độc Công ở phía sau có tấn công tiếp hay không, hắn nhanh chóng lùi ngay về sau.

Cùng lúc đó, Độc Công chỉ nghe thấy một tiếng roi xé gió cuốn tới, một sợi roi màu đen cuộn lấy cổ tay hắn trong chớp mắt, rồi lôi mạnh hắn về sau.

Vừa hay ngăn chặn được lần tấn công tiếp theo của Độc Công.

Sau khi Hỏa đứng vững liền nhìn về hướng nơi âm thanh phát ra.

Lúc này sắc trời đã chập tối, vài chiếc cây cao to sum suê làm cảnh nền, phần lá nửa xanh nửa vàng, gió thu thổi qua, lá vàng lá xanh bay lất phất, một nữ tử đang bay xuống từ trên cây, một tay nàng cầm roi dài màu đen, quật Độc Công xuống đất, còn nàng thì đáp xuống nhẹ nhàng. Nàng mặc một bộ kính trang màu đen, vóc người thon dài nhanh nhẹn, bởi vì là kính trang nên khiến người ta có cảm giác cao ráo mảnh khảnh, không giống như những nữ tử yếu đuối khác, cũng tuyệt đối không hề dương cương, là cái kiểu khí khái và mỹ cảm vô cùng động lòng người, mái tóc dài của nàng được búi cao lên, chỉ buộc thêm một sợi dây

màu hổ phách, sợi dây đó bị gió thổi, khê lướt qua khuôn mặt trắng như ngọc của nàng, cảm giác ấy giống như tơ lụa lướt qua ngọc thạch, khiến trong lòng hắn dấy lên một cảm giác rõ ràng, cảm giác ấy chính là khuôn mặt kia chắc chắn rất mịn màng trơn nhẵn.

Hỏa bỗng nhiên giật mình, kéo bản thân ra khỏi cảm giác kia, bỗng dưng cảm thấy lúng túng trong lòng.

Từ khi nào mà hắn lại thất thần vì nữ sắc thế này?

Sao có thể như thế!

Nếu như ở trong sơn cốc khác, hắn có thể sẽ cảm thấy nữ tử này là tiên nữ chốn núi rừng, nhưng đây là Bách Trùng Cốc, người bình thường tuyệt đối sẽ không đến đây, vả lại nhìn dáng vẻ bình tĩnh ung dung của nàng, rõ ràng là không hề sợ hãi.

Có người như thế này ở Phá Vực ư?

”Ngây ra đó làm gì? Lùi ra thêm một chút nữa, lát nữa nếu bị những cột nước kia phun trúng, thì ta cũng không cứu được ngươi đâu.”

Giọng nói trong trẻo khiến Hỏa Vệ lại cảm thấy ngại ngùng sau khi vừa khôi phục về trạng thái bình thường.

Sao hắn có thể thất thần vào giờ phút này được chứ. Nhưng nữ tử ấy quả thật quá kiều diễm quá xuất chúng, giống như một vật sáng, khiến người ta không thể dời tầm mắt ra khỏi nàng.

Hắn nghe lời, lại lùi về sau một chút, lúc này lại có thêm một người xuất hiện phía sau nàng ấy, người đó bước nhanh về phía trước, giơ tay ra điểm huyệt Độc Công.

Hỏa nhìn thấy người đến, lập tức kêu lên đầy bất ngờ, ”Trần Thập? Là Trần Thập phải không?”

Người đó mặc một bộ kính trang màu xanh lam thẫm, vóc người thẳng tắp, ngũ quan tuấn tú, đôi con người đen láy, chính là Trần Thập.

”Trần Thập thỉnh an Hỏa Vệ Đại Nhận.”

”Tên tiểu tử nhà người vẫn giữ cái bộ dạng lạnh lùng kia.” Hỏa Vệ thấy là người quen, nhất thời bật cười ha ha, sau đó sải bước đi dễ, dậm một cái lên vai hắn.

Nói xong hắn kéo chiếc khăn vải đang che kín mũi xuống, rồi cột nó lên cổ. Đó là thứ giống như khăn ha-đa, là một tập tục trên thảo nguyên, người thân bạn bè sẽ tặng cho nhau khi chia xa, chiếc của hắn là của thúc thúc A Mộc tặng, lúc này một mình hắn phải dụ Độc Công, nghĩ rằng cần phải che giấu một chút, nên kéo

khăn cao lên, sẵn tiện bịt luôn mũi và miệng.

Nhưng dù sao vẫn thấy hơi ngộp thở.

Trần Thập nhìn hắn, bỗng nhiên chấn kinh, thất thanh: "Hỏa Vệ Đại Nhân, ngài..." Ánh mắt của hắn dừng lại trên vết sẹo dài từ cổ chạy lên mặt của Hỏa Vệ, hắn cảm thấy kinh hoàng không thôi.

Vết sẹo đó vừa dài vừa dữ tợn, chứng minh khi ấy hắn bị thương rất nặng!

Hỏa cười nhàn nhạt, đang định lên tiếng, thì lại có thêm một nhóm người đi đến từ phía sau, nhóm người đó bắt giữ vài cao thủ truy đuổi hắn lúc này, họ đá vào đầu gối của chúng, những tên cao thủ kia loạng choạng, chúng quỵ xuống đất, chúng mở miệng nhưng không phát ra tiếng, rõ ràng là đã bị điểm huyệt.

Một thanh niên hỏi nữ tử kia: "Cô Nương, xử lý những tên này thế nào đây?"

Hỏa Vệ nhận ra, đó là Lâu Tín.

Cô Nương, cô nương này rốt cuộc à ai? Sao Trần Thập và Lâu Tín lại rời khỏi Đế Quân và đi theo bên cạnh nữ tử này.

"Giết!"

Hỏa kinh ngạc, lập tức nói: "Cô nương có biết họ là ai không?" Người có thể giết, nhưng hắn không muốn cô nương đây lại vô duyên vô cớ giết người thay hắn để rồi chọc giận Ngọc Thái Tử và Bắc Thương.

Điều làm hắn kinh ngạc hơn là, lúc này đến cả Trần Thập cũng phải khiếp sợ vì vết sẹo của hắn, còn nàng ta rõ ràng cũng đã nhìn thấy rồi, nhưng ánh mắt không hề dao động, thậm chí dường như có dấy lên chút ít hứng thú, nàng ta tiến đến gần, cứ như muốn nhìn cho rõ ràng hơn.

Lúc A Mộc nhìn thấy cũng còn bị dọa giật mình nữa là, lá gan của A Mộc có thể nói khá là to lắm rồi rồi đấy.

Người đến không ít, cộng lại gần ba mươi người, trong đó vẫn còn có một thiếu nữ khác, cũng anh khí kiêu diễm, mặt mày như tranh vẽ. Nhưng họ lại lộ ra ánh mắt sùng bái và kính ý đối với nữ tử giống hệt như tiên nữ này.

"Hỏa Vệ Đại Nhân!" Lâu Tín cũng nhìn thấy Hỏa, lập tức bị dọa bởi vết sẹo của hắn.

Cái người được gọi là tiên nữ kia tất nhiên là Lâu Thất rồi, Hỏa Vệ trông hơi khác so với trong tưởng tượng của nàng, nhưng cảm giác đến bây giờ vẫn khá tốt, và hắn cũng không hề biết thân phận của nàng.

Lâu Thắt cất Roi Thí Hồn lại, ra dấu tay, nhóm người Lâm Thịnh Uy lập tức rút kiếm ra cửa vào cổ những tên cao thủ kia. Xét về thân thủ tất nhiên là họ không bằng những cao thủ này, nhưng họ đã từng được huấn luyện, kết hợp trận pháp và bủa chú, hai mươi mấy người bắt năm sáu người là việc hết sức đơn giản.

”Bây giờ các người muốn ngồi xuống pha một bình trà rồi kêu thêm hai đĩa điểm tâm trò chuyện chứ gì?” Lâu Thắt nhìn nhóm người Hỏa, nàng nghiêng đầu hỏi.

Hỏa chưa bao giờ thấy có một nữ tử nào lại nói chuyện với họ như thế, cách nói chuyện rất tùy ý, mang theo cảm giác dí dỏm. Hắn nhìn Trần Thập, ”Vị này là...”

”Lâu Thắt.”

Trần Thập chưa kịp lên tiếng thì Lâu Thắt đã cướp lời. Bây giờ vẫn chưa xử lý hết năm trăm cao thủ, nàng không muốn Hỏa Vệ biết được thân phận của nàng vào lúc này, tránh việc hắn nảy sinh cảm xúc khác thường.

Nghe nàng nói như thế, nhóm người Trần Thập liền hiểu được ý của nàng, họ cũng không nói gì thêm.

”Lâu Cô Nương, đa tạ đã tương cứu, sơn cốc này quá nguy hiểm, cô dẫn người ra ngoài trước đi.” Hỏa nói với Lâu Thắt.

”Hỏa Vệ Đại Nhân, chúng ta đến để tiếp ứng ngài, cùng đi thôi.” Trần Thập nói.

”Ta vẫn còn một vài huynh đệ, những huynh đệ này theo ta từ thảo nguyên đến đây, ta phải đi tìm họ...”

Nhóm người Lâu Thắt và Trần Thập cảm thấy bất ngờ, họ vốn nghĩ rằng Hỏa chỉ đơn độc một mình, không ngờ còn dẫn theo người khác trở về nữa.

Thế là họ không trì hoãn nữa, để hắn dẫn đường đi tìm những người kia.

Chỉ có điều chưa đi được bao xa, họ lại gặp vài cao thủ, không đợi Hỏa ra tay, Lâu Thắt đã làm dấu tay, nhóm người Lâm Thịnh Uy tiến lên bao vây chúng lại.

”Võ công của họ không phải là đối thủ của chúng!” Hỏa nôn nóng. Hắn nhìn ra được, võ công của hơn hai mươi người này không quá giỏi, không thể so sánh được với những cao thủ kia. Nhưng Lâu Thắt, hắn lại nhìn không thấu được.

”Ai nói muốn đấu võ chứ.” Lâu Thắt bình tĩnh, đáp lại một câu, sau đó nhảy người lên. Tiếp theo Hỏa chỉ cảm thấy hoa mày chóng mặt, hai mươi mấy người, không ngừng thay đổi vị trí, hắn nhìn một hồi lại cảm thấy bắt đầu choáng váng, khi vừa hồi thần lại, thì những tên cao thủ kia đã bị giết chết hết.

Thậm chí Trần Thập và Lâu Tín đứng im bên cạnh hắn, không hề có ý cử động.

”Chuyện này là sao?”

”Cô nương dạy bọn họ bùa chủ và trận pháp.” Lúc nói chuyện, Trần Thập vẫn không nhin được phải nhìn vào vết sẹo của hắn.

Năm xưa Hỏa Vệ tự xin đi đến thảo nguyên tìm Hắc Châm Thảo, nếu như Đế Phương nhìn thấy hắn trở về với bộ dạng thế này, thậm chí còn bị hủy dung, không biết sẽ nổi cơn thịnh nộ cỡ nào đây.

Nếu Hỏa biết thân phận của cô nương, kính trọng cô nương, nói không chừng cô nương còn có thể cho hắn một thuốc trị khỏi vết sẹo của hắn, nhưng tính cách của Hỏa Vệ ương ngạnh hơn bất kỳ ai, nếu hắn không vừa mắt việc cô nương độc chiếm vị trí bên cạnh Đế Quân...

Chỉ sợ hắn sẽ phải chịu khổ dài dài thôi.

”Cô nương kia biết chú thuật à? Chẳng lẽ nàng ta là người Tây Cương?” Hỏa nhìn mà thấy kinh hoàng, vốn năm trăm cao thủ kia như ngọn núi lớn đè nặng trong lòng hắn, thậm chí hắn còn nghĩ rằng sẽ không thể về Cửu Tiêu Điện, để tránh việc mang lại phiền phức cho Đế Quân, bây giờ xem ra, vậy mà tiểu đội ngũ hơn hai mươi mấy người kia lại có thể chiếm được thể thượng phong, chỉ cần bọn cao thủ vẫn cứ tách nhau ra, thì việc xử lý từng nhóm một cũng không phải là việc quá khó khăn.

”Cô Nương không phải là người Tân Cương, Cô Nương là người Lâu Gia.” Lâu Tín nói.

Lâu Gia?

”Sao người Lâu Gia lại biết chú thuật chứ?”

”Cô Nương của chúng tôi cái gì cũng biết hết.” Lâu Thất hát cảm, dáng vẻ rất kiêu ngạo, khiến trong lòng Hỏa cảm thấy bất mãn, hắn không nhịn được bèn hỏi: ”Có phải các người đã quên mình là thị vệ của Cửu Tiêu Điện, là thuộc hạ của Đế Quân rồi không?”

Tuy Lâu Thất kia trông vô cùng mỹ lệ, cũng rất lợi hại, nhưng cũng không thể cao hơn Đế Quân đâu nhỉ.

Hắn nói xong, nhìn vào ánh mắt bình tĩnh của Trần Thập, Trần Thập nói: ”Chúng tôi đã sớm đi theo Cô Nương, là thị vệ của Cô Nương.”

Hỏa kinh ngạc.

Họ nhanh chóng đến nơi mà Hỏa chỉ, nhóm người A Mộc vốn phải trốn ở đây, nhưng mặt đất chỗ này lại

rất xốp, giống nhưng bị thứ gì đó đào xới lên, xung quanh không có một bóng người.

Hỏa cau mày, đặt ngón tay vào môi, huyết sáo.

Nhưng không có bất kỳ ai trả lời.

”Trước giờ luôn rất nghe lời tôi, nếu không có ở đây, chứng tỏ họ đã gặp phải những người kia rồi.” Sắc mặt Hỏa không được tốt lắm.

Hắn vừa xoay đầu lại thì thấy Lâu Thất đang cúi đầu nhìn xuống đất, dường như đang tìm thứ gì đó, ”Lâu Cô Nương đang làm gì vậy?”

Lâu Thất ngẩng đầu lên, đôi con ngươi xinh đẹp lóe sáng: ”Họ không gặp phải người, mà gặp phải trùng.”

”Gặp phải trùng?” Giọng Hỏa trầm xuống vài phần, ”Trên người họ có thuốc đuổi trùng, không cần phải trốn xa như thế.”

Lâu Thất chợt cười: ”Thuốc đuổi trùng? Ý của ngươi là giống những loại thuốc trên người tên xấu xí vừa đuổi theo ngươi lúc nãy ư?”

Tên xấu xí... là Độc Công. Thuốc đuổi trùng trên người hắn là thuốc cực tốt, khiến cho những cao thủ kia giảm bớt nỗi sợ với Bách Trùng Cốc, vì thế hắn mới muốn giết Độc Công trước.

Không ngờ lúc này Lâu Thất đã xem qua thuốc trên người hắn, nhìn dáng vẻ của nàng, dường như rất xem thường loại thuốc đuổi trùng đó.

”Những thuốc đó, chỉ có thể đối phó với một vài loài trùng ngu ngốc, nhưng thứ mà huynh đệ người gặp phải lúc này là loại Trùng Thiết Giáp đao thương bất nhập.”

447. Chương 447

Trùng Thiết Giáp, đó là thứ gì?

”A!”

Ấn Dao Phong bỗng nhiên nhảy vọt ra phía sau Trần Thập, nắm chặt vạt áo của hắn, một tay chỉ vào một bụi hoa cách nằm ở phía trước không xa: ”Bụi hoa đó không phải là hoa!”

Câu nói này nghe hơi khó hiểu, bụi hoa đó không phải là hoa, vậy thì nó là gì? Cho dù không phải là hoa cũng không cần phải sợ hãi đến thế chứ?

Trần Thập cúi đầu nhìn bàn tay trắng nõn đang túm lấy vạt áo của mình, hẩn cau mày, rút y phục của mình ra, sau đó bước hai bước đến bên cạnh Lâu Thất.

Hắn vốn đứng gần Lâu Thất, bước thêm hai bước nữa thì lại càng gần sát với nàng hơn, Lâu Thất nghiêng đầu nhìn hắn, không nói gì.

”Dao Phong cô nương đừng sợ.” Lâu Tín nhìn Trần Thập, hẩn lập tức di chuyển đến bên cạnh Dao Phong, rồi tự vỗ vào ngực mình, nói: ”Ta sẽ bảo vệ cô.”

Ấn Dao Phong cứ như không nghe Lâu Tín nói gì, cô nhìn chiếc lưng to rộng co Trần Thập, ánh mắt lóe lên tia bi thương.

”Lâm Thịnh Uy đi xem thử đi.”

Nếu là trước đây, thì Lâu Thất đã đích thân đi xem thử rồi, nhưng nếu đã phải dẫn dắt bọn họ, thì nàng cũng cố gắng cho họ tự động thử.

Lâm Thịnh Uy đi đến gần bụi hoa kia.

Đó là một gốc hoa cao đến nửa người, lá cây to bằng bàn tay, mặt trên màu xanh mặt dưới màu đỏ, trên mỗi cành hoa đều có những đóa hoa màu trắng, đóa nào đóa đấy to như miệng bát, cánh hoa tầng tầng lớp lớp, trông rất xinh đẹp, nhìn thế nào cũng giống hoa, vì sao Ấn Dao Phong lại nói không phải hoa chứ?

Nhìn thấy Lâm Thịnh Uy đã đi đến gần, Ấn Dao Phong nôn nóng nói: ”Đội trưởng cẩn thận, đừng chạm vào chúng, lúc này ta nhìn thấy những cánh hoa đó cử động.”

Cánh hoa cử động.

”Nếu có gió thổi qua, cánh hoa cử động theo cũng là chuyện bình thường.” Tiểu Ngũ nói.

Lâu Tín liếc hẩn: ”Người cảm thấy Dao Phong cô nương không phân biệt được có phải là do gió thổi hay không à?”

Tiểu Ngũ ngậm miệng lại không lên tiếng.

Hỏa đang lo lắng cho nhóm A Mộc, nhưng phía trước không xa cũng có vài bụi hoa như vậy, nếu không nhìn kỹ, nói không chừng đoạn đường tiếp theo họ vẫn sẽ còn gặp phải, thế thì cũng không ổn. Hắn đề nén nôn nóng, nhìn Lâm Thịnh Uy đi đến bên bụi hoa kia.

Tất nhiên là Lâm Thịnh Uy sẽ không dùng tay chạm vào, hắn chỉ khom lưng xuống nhìn gần, nhưng vừa nhìn thì hắn đã thấy tê da đầu, hắn vội vàng lùi lại mấy bước, kinh hãi, nói: "Quả nhiên không phải là hoa, chúng đều là trùng đẹp!"

Mọi người đang suy nghĩ, sao lại có trùng đẹp, thì một trận gió thổi tới, những đóa hoa đó cứ như bị thổi bay mất cánh, từng cánh hoa bay đi, nhưng lại không rơi xuống đất mà tập thể chúng tập hợp lại bay về phía Lâm Thịnh Uy.

Khi những con trùng cánh hoa kia bay đến, Lâm Thịnh Uy mới phát hiện ra trên mép của chúng có những chiếc râu trông giống như lông nhung, tuy rằng rất bé, nhưng cũng trông rất sắc bén, cộng thêm việc cơ thể chúng có hình dạng phiến mỏng, tạo cảm giác như là những lưỡi dao răng cưa.

Hắn biến sắc, vận khinh công bay vội về sau.

Thêm một trận gió nữa được thổi tới, sức gió lần này mạnh hơn, vài bụi hoa nằm cách đó không xa cũng tản ra hết, nhất thời, những "cánh hoa" trắng rợp đầy trời đều bay về phía họ.

Nhìn thì trông rất nhẹ nhàng bay bổng, nhưng nếu nhìn kỹ thì lại khiến tất cả mọi người cảm thấy ớn lạnh! Chúng kết hợp thành một vòng xoáy rồi bay đến, tốc độ không hề chậm chút nào, có một đội viên phản xạ chậm, một cánh hoa cửa một đường vào cánh tay của hắn, lưỡi cưa của chúng sắc bén đến mức cứa rách cả tay áo, rạch một đường vào thịt.

"A!" Đội viên đó kêu thảm thiết, vội vàng giơ tay ra, muốn kéo "cánh hoa" đó xuống, nhưng chỉ thấy con trùng cánh hoa màu trắng kia bỗng chốc biến thành màu đỏ.

Nó đang hút máu.

Trời ạ!

"Cơn gió tanh kia không được bình thường!"

Lâu Thất kinh ngạc, nàng nhìn Hỏa, không ngờ hắn lại tìm được điểm mấu chốt nhanh như thế.

Ngữ tốc của Hỏa nhanh hơn, vội vàng nói: "Nếu các huynh đệ của ta từng ở đây, mà những con quái trùng này lại không hề có phản ứng gì, vậy thì chắc chắn không phải cứ có người đến là lũ trùng này sẽ cử động, lúc này sau khi cơn gió tanh kia thổi đến, thì lũ trùng này mới nảy lên động tĩnh."

Khả năng quan sát và tư duy logic đều không tồi.

"Không sai, chắc cơn gió kia có điều gì cổ quái." Lâu Thất vừa nói vừa đi đến bên đội viên kia, nàng nhanh chóng điểm huyết chỗ vết thương của hắn, thì thấy có càng nhiều máu chảy ra hơn, sau đó nàng mới nói với

đội viên bên cạnh: "Xử lý vết thương của hần theo cách mà ta đã dạy các người."

"Vâng."

Có hai đội viên đỡ đội viên bị thương kia lùi xuống, đồng thời, có vài đội viên khác lập tức chặn trước mặt bọn họ với tư thế bảo hộ, sau đó rút kiếm ra chém bay con trùng cánh hoa đang bay đến.

Thấy họ hành động nhanh chóng, phối hợp ăn ý như vậy, vả lại vẫn có thể giữ được bình tĩnh khi gặp phải loại quái trùng kỳ dị hung ác này, trong lòng Hỏa cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Lâu Thất đã kêu Trần Thập lấy một túi nước ra, nàng đổ hai bình bột thuốc vào rồi lắc đều, sau đó Trần Thập hắt nước trong túi về phía những con trùng cánh hoa đang bay đến đây, còn Lâu Thất đi theo sát hần, hần vừa hắt nước, nàng liền búng ngón tay, một ngọn lửa nhỏ màu xanh lam lẳng lặng bốc lên từ đầu ngón tay của nàng, nàng búng những ngọn lửa đó đi, mỗi một ngọn lửa nhỏ đều dính phải nước thuốc, bùng một tiếng, bùng lên một mảng lửa lam to đùng, những con trùng cánh hoa màu trắng vừa chạm vào lửa liền bị thiêu đốt thành tro.

Nàng và Trần Thập không hề thương lượng với nhau nhưng lại phối hợp hết sức ăn ý, vả lại mỗi bước đi của hai người đều vô cùng chuẩn khớp sát sao, nam tuần tú, nữ mỹ lệ, động tác ưu mỹ, nhìn vào trông giống hệt như đang nhảy múa, hình ảnh đó có thể nói là cực kỳ đẹp.

Sao ngón tay có người có thể tự dừng bốc ra lửa được chứ?

"Bản lĩnh của cô nương, người bình thường không thể so sánh được." Dáng vẻ của Lâu Tín rất chi là hãnh diện, còn những người khác thì đã nhìn đến ngơ ngác.

Trong lòng Hỏa vừa thấy kinh ngạc vừa thấy hơi kỳ dị, không nhận được bèn hỏi Lâu Tín: "Chắc Lâu cô nương đây không phải là người trong lòng của Trần Thập đây chứ?"

Sắc.

Sắc.

Lâu Tín sắc súa, ở chỗ không xa Ấn Dao Phong cũng sắc súa theo, hai người đều nhìn Hỏa, câm nín không nói nên lời... đó hoàn toàn là vì khiếp sợ.

"Sao vậy?" Hỏa thấy khó hiểu, hần nói gì sai ư?

Khó khăn lắm Lâu Tín mới hồi thần trở lại, hần vội vàng nói: "Hỏa Vệ đại nhân, những lời này không thể nói tùy tiện được." Mặt mạng như chơi đấy!

Lúc này hình như Lâu Thất tạm thời muốn giấu kín thân phận trước mặt Hỏa Vệ, nên lúc này Lâu Tín cũng không dám phá hỏng kế hoạch của nàng, tiết lộ thân phận của nàng ra, hắn chỉ nghiêm túc dặn dò một câu, đồng thời cũng lau đi giọt mồ hôi lạnh nơi mép trán.

Hắn đổ mồ hôi lạnh thay cho Trần Thập. Người khác không biết, chứ họ còn không biết tính tình của Đế Quân ư? Nếu như lời này được truyền đến tai đế quân, thật sự không biết Đế Quân sẽ trừng phạt Trần Thập thế nào, nói không chừng còn khiến Đế Quân và Cô Nương cãi nhau, phải biết rằng, Cô Nương chắc chắn sẽ bảo vệ Trần Thập.

Hỏa lại cảm thấy câu này có ý khác, nếu mối quan hệ của hai người chưa được công khai, mà hắn lại nói ra, thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Lâu Thất, vì thế hắn không tiếp tục chủ đề này nữa.

Nhưng lời của hắn lại giống như một cây châm ghim thẳng vào tim Ấn Dao Phong, cho dù cô không muốn nghĩ đến cũng không được.

Trong lúc đó, Lâu Thất và Trần Thập đã thiêu rụi hết những con trùng cánh hoa kia, tuy có vài con cá lọt lưới, nhưng cũng bị đội viên Linh Đội giết chết.

Hỏa tiến lên nói: "Lâu Cô Nương rất có bản lĩnh, có thể mời được cô nương ra tay giúp đỡ tìm kiếm các huynh đệ của ta không?"

Lâu Thất nhìn hắn, tuy Hỏa cũng có bản lĩnh cao, nhưng không hề kiêu ngạo, vì huynh đệ của mình, hắn không hề ngại việc cầu xin một nữ tử giúp đỡ, điểm này khiến nàng đánh giá hắn cao hơn vài phần. Nếu là Ung Vệ chắc chắn sẽ không làm được như thế, hèn gì Trầm Sát lại yên tâm để cho một mình hắn đi đến thảo nguyên tìm Hắc Châm Thảo.

Nhưng không cần hắn nói, nàng cũng sẽ đi tìm người, bởi vì giờ đây nàng đã là một phần tử của Phá Vực, vả lại, chuyến đi lần này của nàng không chỉ vì tìm Hỏa, mà nàng còn muốn tiện thể tìm xem trong Bách Độc Cốc này có Ngọc Hồ Điệp thật hay không, thế nên chắc chắn sẽ phải đi khắp nơi trong sơn cốc này.

"Ngọn gió tanh lúc này được thổi đến từ hướng nào?"

Hỏa lập tức chỉ tay.

Lâu Thất nhướn mày, nói: "Nghe nói Trùng Thiết Giáp thích ở nơi ẩm thấp nhiều gỗ mục, nên toàn thân nó có một mùi cực kỳ tanh thối, đi!"

Nàng dẫn đầu, đi về hướng mà Hỏa chỉ.

Trần Thập vẫn im lặng đi theo nàng, Lâu Tín và những người khác cũng đi theo.

Họ đang đi về phía ổ của Trùng Thiết Giáp? Nói như thế, nhóm người A Mộc thật sự ở đó ư?

Họ vừa rời đi, phía sau những gốc cây không xa, có loáng thoáng không ít người xuất hiện, họ nhìn những bụi hoa không có "hoa", rồi nhìn lẫn nhau.

"Nữ nhân kia có phải là Lâu Thất, phi tử của Trầm Sát không?"

"Rất có khả năng."

"Không ngờ cô ta lại có bản lĩnh kia, chúng ta phải nhanh chóng bẩm báo chuyện này với điện hạ."

"Nữ nhân này ở bên Trầm Sát, sẽ là một trợ thủ đắc lực cho hắn, chi bằng thế này, lần này chúng ta trực tiếp giết luôn cô ta, không những trừ được họa mà còn lập được một đại công nữa."

"Nhưng, chẳng phải lúc chúng ta lên đường điện hạ đã từng hạ lệnh rồi sao? Tạm thời không được đối đầu trực diện với Phá Vực, Hoàng thất Đông Thanh hiện tại đang rất rối ren, Điện Hạ chưa thể liên hôn được với Bắc Thương theo ý muốn, giờ đây ngại ấy chưa có rảnh tay để đối phó với Trầm Sát." Một người lo lắng nói.

"Người ngốc à? Có Độc Công ở đây, chúng ta hoàn toàn có thể nguy tạo cái chết của họ do bị trùng độc chết. Độc Công, ông nói xem?"

Một tên nam nhân có dáng vẻ giống hệt với người mà Lâu Thất giết lúc nãy đứng ra, hắn gật đầu.

"Điều này hoàn toàn có thể."

Họ không hề ngờ rằng, đệ đệ hắn cũng đi theo, nhưng trước giờ hắn rất ghét cái tên đệ đệ ngu ngốc kia, rõ ràng không có tích sự gì, nhưng cứ luôn muốn giành công lao mới hắn, chết thì chết vậy.

"Trùng Thiết Giáp mà họ nói, là loại trùng sống ở nơi chúng ta ép những người kia đi lúc nãy sao?"

Độc Công gật đầu: "Lâu Thất kia có chút bản lĩnh, nhưng cô ta tuyệt đối không biết rằng, ta đã dùng thuốc khiến lũ trùng kia điên lên, chỉ cần họ đi qua đó, chắc chắn sẽ gặp phải tấn công."

Bọn chúng bật cười.

Lúc này Trầm Sát đang chỉ huy đại quân, bắt đầu tấn công một ngọn núi. Hắn lấy Phá Vực làm trung tâm, cần quét từ trung tâm ra ngoài, vài hôm trước họ mới phát hiện ra có không ít người ẩn núp trong một ngọn núi nằm cách Thành Phá Vực không xa, vả lại trong tay họ còn sở hữu một loại vũ khí chưa ai từng thấy qua bao giờ.

”Đế Quân, đội tiên phong đã lùi về rồi, một trăm người đều bị thương!”

448. Chương 448

Vừa mới tấn công, thế nhưng một trăm người thuộc đội tiên phong đều bị thương.

Đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra trong cuộc chinh chiến của Trầm Sát. Khoảng thời gian này, họ cần quét suốt một đường, sớm đã gây dựng được sĩ khí, thành viên đội tiên phong đều là những người có võ công và lá gan cực cao, không ngờ đều bị thương hết cả đội.

Đôi chân mảy rậm của Trầm Sát cau lại, không hề do dự, hần lập tức hạ lệnh dừng cuộc tấn công lại.

Lần này hần chỉ dẫn theo hai vạn binh lính, chỉ là một ngọn núi thôi mà, cho dù có không ít người, nhưng nhiều lắm cũng không quá con số một vạn.

”Chủ tử, hay là thuộc hạ đi thăm dò tình hình trước?” Lần đi này, Trầm Sát dẫn theo Ung cùng đi, vừa nghe nói một trăm người đội tiên phong đều bị thương, Ung không thể ngồi yên được nữa.

Trầm Sát trầm ngâm một lúc, sau đó lắc đầu, nói: ”Đích thân bốn Đế Quân sẽ đi.”

Ung lại phản ứng gắt hơn: ”Sao có thể được chứ? Chủ tử, sau khi thống phát Phá Vực là sẽ tiến hành dựng nước, người là chủ một nước, mỗi lần đánh trận đều phải bắt người đích thân xuất mã, thì nuôi những binh sĩ kia làm cái gì?”

Về mặt này hần rất cố chấp, cứ phải ngăn cản Trầm Sát cho bằng được. Cuối cùng Trầm Sát đành phải đồng ý cho hần đi dò thám.

Ai ngờ rằng Ung đi những hai canh giờ, đợi đến khi hần trở về, nửa dọc người của hần đều dính máu. Điều này khiến Trầm Sát phải kinh sợ.

”Nói!”

Khuôn mặt của hần trông rất lạnh lùng, tuy dáng vẻ này rất tuấn mỹ, nhưng lại toát lên cảm giác lãnh khốc vô tình, làm người khác cảm thấy khiếp sợ.

Ung ngồi xuống ghế, Thiên Nhất đứng ở bên cạnh, bôi thuốc băng bó cho hần, Ung nhìn Trầm Sát, nói: ”Trên ngọn núi này, là Hồ Quân.”

Hần vừa nói xong, Thiên Nhất đang băng bó cho hần bỗng khựng lại, ngay cả Trầm Sát cũng sửng sốt.

Hồ Quân, Hồ quân đoàn Tùng Sơn.

Cái tên này sớm đã khắc sâu trong tim họ. Khi ấy Tuyết Vệ cũng vì một tên võ quan nhắc đến chuyện của Hồ quân đoàn Tùng Sơn nên mới nhảy ra, còn nói những lời nguyên rủa con cháu Lâu Thất nên mới khiến Trầm Sát đại nộ.

Khí đó Cao Ngọc Hổ, đại soái của Hồ quân đoàn Tùng Sơn từng phát người đến bày tỏ sẵn lòng hòa đàm, quy thuận Trầm Sát, nhưng điều kiện là sắc phong ái nữ Cao Anh Anh của hắn làm Phi.

Hồ quân đoàn Tùng Sơn kia quả thật là thế lực họ xem trọng, nơi Hồ Quân chiếm đóng chính là nơi bách tính tập trung nhiều nhất trong hoang nguyên Phá Vực, trừ bách tính ra, họ có gần ba vạn Hồ Quân, Hồ Quân kia không phải là kiểu binh chính trực, mà lại có sở trường am hiểu âm mưu quỷ kế, làm người khác không thể đề phòng được, cũng khiến người khác cực kỳ căm ghét.

Vốn Tùng Sơn và Thành Phá Vực cách nhau rất xa, vả lại còn có thêm một thế lực ở giữa. Khi ấy các võ quan Cửu Tiêu Điện còn từng tranh luận, nếu Đế Quân có thể thu nạp Cao Anh Anh, thì cao Cao Anh Anh cũng sẽ dẫn binh đến, quét sạch những thế lực trên đường, hành động ấy chẳng khác gì của hồi môn đặc lực đối với Phá Vực hiện tại.

Nhưng bây giờ sao họ lại lặng lẽ dời đến một ngọn núi cách Thành Phá Vực không xa kia?

Họ muốn làm gì?

Trầm Sát mím môi, lướt lại tình hình của Hồ quân đoàn Tùng Sơn trong đầu một lần, mới trầm giọng nói: "Có biết trên núi có chính xác bao nhiêu người không? Cao Ngọc Hổ tự đến à?"

Ứng lắc đầu, nói: "Không nhìn thấy Cao Ngọc Hổ, nhưng trên núi chắc có ít nhất bảy tám nghìn người trở lên."

Bảy tám nghìn Hồ Quân, còn trang bị vũ khí cường hãn.

Sắc mặt Trầm Sát xấu xí, hắn lại hỏi: "Họ dùng vũ khí gì làm các người bị thương?"

Nhắc đến chuyện này, Ứng cũng biến sắc, hắn khựng lại, nói: "Chủ tử, đó là một loại ám khí mới đúng, thuộc hạ chỉ nhìn thấy một quả cầu màu đen được ném tới, sau đó nó phát nổ, sau khi phát nổ thì có rất nhiều châm sắt bay ra, những người xung quanh không thể né kịp.

Ám khí, không phải là binh khí ư.

"Chẳng trách lại nói Hồ Quân thiêng về lối hành quân kỳ quái, ngay cả loại ám khí này mà cũng có." Tuy Ứng tỏ ra phần nộ, nhưng hắn cũng thấy hơi hâm mộ.

Loại ám khí cường hãn như thế, tương đương với vài cao thủ, nếu số lượng nhiều, nếu dùng trên chiến trường

thật, thì chẳng phải sẽ nổ một mảng lớn hay sao?

Xem ra, ba vạn binh Hồ Quân Tùng Sơn đủ để chống lại mười vạn binh của họ, đây không phải là một chuyện tốt lành. Nếu nói nghiêm trọng, lần này họ chưa chắc đã có thể đánh thắng Hồ Quân Lục Sơn, cho dù thắng rồi, thì thương vong cũng sẽ vô cùng nặng nề.

Người của Phá Vực, không ai muốn nhìn thấy kết quả này.

Nhất thời, hơi thở của Trầm Sát cũng trở nên nặng nề.

”Đế Quân, Tiểu tướng Hồ Quân cầu kiến!”

Một phó tướng bước vào, hắn ta bẩm báo với thần sắc quái dị.

Ứng giật mình, ngẩng đầu lên, không thể tin được, ”Tiểu tướng Hồ Quân?” Hắn vừa mới dò thám được người trên núi là Hồ Quân, thì đối phương đã chủ động lên cửa cầu kiến ư?

”Có bao nhiêu người đến?” Trầm Sát cau mày.

”Chỉ có một người, vả lại không hề đem bất kỳ binh khí nào.”

”Cái gì?”

Ứng kinh ngạc.

Chỗ họ có hai vạn binh, hơn nữa đối phương vừa làm bị thương một trăm quân tiên phong của họ, rõ ràng đối phương biết có thể họ đang ở trong giai đoạn lửa giận ngập trời, vậy mà sao vẫn còn dám đơn thân độc mã đến đây?

Ngoài việc chấn kinh phần nộ ra, Ứng cũng cảm thấy khá kính phục lá gan của đối phương.

”Chủ tử?”

”Để hắn vào.” Sắc mặt Trầm Sát trở về bình thường, hơi thở lại lạnh hơn vài phần.

Hắn chỉ dựng một lều trại tạm thời ở đây, hai bên cửa lều được vén hết lên, chỉ cần đến gần là có thể nhìn rõ tình hình trong lều.

Nam nhân cao lớn chỉ cần ngồi đó thôi cũng đã khiến người ta nghĩ đến bốn từ vĩ ngạn và cao nhất, ánh nắng chiều tà rơi vào trong lều, hắt vào chiếc bàn trước mặt hắn, một tay hắn đặt trên bàn, mười ngón tay sạch sẽ thon dài.

Bàn tay này, khiến người ta cảm thấy rất an toàn một cách kỳ lạ.

Tầm mắt di chuyển lên trên, cô ta nhìn thấy một đôi mắt vô cùng âm u thâm trầm, hơi lạnh toát ra từ trong đôi mắt ấy khiến cô ta rùng mình. Nhưng dung mạo tuấn mỹ của hắn lại khiến cô ta bỗng quên đi cảm giác giá rét ấy, chân mày dài đậm, sống mũi cao thẳng, bờ môi mỏng vừa phải, đường viền khuôn mặt lạnh khốc cứng rắn, nhưng lại rất dễ khiến người ra cảm giác rung động.

Hắn ngồi trong lều, không cần nói câu nào, đã có thể khiến người khác dâng trào cảm xúc, nhịp tim đập liên hồi.

Nhưng, cô ta biết mục đích của mình không đạt được dễ dàng như thế đâu.

Đây là một người nam nhân khiến rất nhiều nữ tử phải tranh giành.

"Người đến là ai?" Ứng nhìn thấy một bóng người cao ráo mảnh khảnh bước đến, cô ta đi ngược chiều ánh sáng, ánh mắt quá nóng bỏng, hắn lập tức quát lên: "Gặp Đế Quân sao không hành lễ?"

"Phó tướng Hồ Quân Tùng Sơn Cao Anh Anh, bái kiến Phá Vực Đế Vương."

Ứng đứng phắt dậy, Thiên Nhất nhìn hắn, thấy bó tay, Ứng Vệ Đại Nhân à, có thể dừng kinh ngạc như thế không? Tuy hắn cũng rất chấn kinh, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài giống như Ứng Vệ.

"Con gái của Cao Ngọc Hổ?" Giọng nói trầm thấp của Trầm Sát vang lên.

Người bước vào, ăm ắp như nam tử, vóc người cao hơn một chút so với những nữ tử thông thường, dáng bước đi cũng trông vô cùng khí khái tự tại, không hề yếu điệu như nữ giới, người này là con gái của Cao Ngọc Hổ ư?

Cao Anh Anh chấp quyền, hành lễ theo kiểu giang hồ, giọng nói của cô ta không hề mềm mại, mà lại khá khàn khàn, "Gia phụ chính là Cao Ngọc Hổ."

Lúc này Ứng mới nhìn rõ dáng vẻ của Cao Anh Anh, lông mày của cô ta rậm hơn một chút so với những nữ tử thông thường, mắt rất sáng, sống mũi khá thẳng, cánh môi đầy đặn, là một nữ tử xinh đẹp, tuy không tuyệt sắc, nhưng khí khái trên người cô ta lại rất thu hút người khác.

Kiểu nữ tử như vậy, hóa ra là mẫu người mà Ứng thích.

Trầm Sát không nói gì, chỉ liếc nhìn Ứng một cái, Ứng hiểu ý của hắn, bèn đề lửa giận xuống, chào hỏi: "Mời cao Cao cô nương ngồi."

"Đa tạ Ứng Vệ Đại Nhân." Cao Anh Anh cũng không ngại ngừng, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, nhìn lên cánh tay của Ứng, sau đó cười nói: "Khiến Ứng Vệ đại nhân bị thương, là do Anh Anh không đúng, chỗ Anh Anh có Kim Sang Được thực hạ, xem như quà bồi tội với Ứng Vệ đại nhân."

Nói xong, động tác của cô ta rất tiêu sái, ném một lọ nhỏ về phía Ứng.

Ứng nhận lấy theo quán tính, nhưng sắc mặt không được tốt cho lắm. Vết thương này rõ ràng là do ám khí của họ gây nên, bây giờ cô ta lại xin lỗi như thế, chẳng khác nào một sự khinh thường và khoe mẽ, xem thường tài cán của hắn.

Kiểu nữ nhân chỉ đến để khoe mẽ quá thật rất đáng ghét!

"Cao cô nương mang binh đến đây có mục đích gì?" Trầm Sát thì lười phải nói nhảm với cô ta, hắn hỏi thẳng.

Cao Anh Anh nhìn hắn, khẽ cười: "Hay Đế Quân nói thử xem, động tĩnh những ngày qua lớn như thế, Đế Quân muốn thống nhất Phá Vực ư?"

"Không sai."

Hắn quả thật không hề che giấu dã tâm của mình một chút nào, ở trước mặt cô ta, hắn nói muốn thống nhất, thế thì vẫn còn đường sống cho Tùng Sơn bọn họ sao?

Nhưng, nếu cô ta đã dám đến thì rất nhiên sẽ không thấy sợ. Cô ta khựng lại rồi cười nói: "Có một chuyện muốn nói với Đế Quân, phụ thân của tôi có tính tình không được tốt lắm, trước đây ông ấy đã từng nói sẽ quy thuận Đế Quân, nhưng có một điều kiện, chỉ là không ngờ rằng Đế Quân lại xem như không biết chuyện đó, ngay cả một câu trả lời cũng không có, nên khiến lão nhân gia người tức giận, mới phái người qua đây..." Cô ta nhìn Trầm Sát, nói tiếp: "Tin rằng Ứng Vệ đại nhân cũng đã đích thân cảm nhận được uy lực của Bách Phá Đạn của chúng tôi, phụ thân tôi đã cử năm mươi tinh binh, mỗi người đem theo ba quả Bách Phá Đạn, đi tìm Đế Phi nương nương của ngài rồi."

Cô ta vừa nói xong, Ứng liền thốt lên: "Cô nói gì?"

Cao Anh Anh không để ý đến hắn, cô ta nhìn khí tức của Trầm Sát bỗng trở nên cực kỳ rét lạnh, cô ta tiếp tục nói: "Đế Quân cho rằng phụ thân ta không biết Đế Phi nương nương đang ở đâu sao? Nhưng nhầm rồi, chúng tôi vẫn luôn theo dõi chặt chẽ, hôm qua Đế Phi đã khởi hành đi đến Bách Trùng Cốc nhỉ?"

Mắt hắn lóe lên sát ý.

Loại ám khí này, họ biết uy lực của nó, năm mươi tinh binh, mỗi người mang theo ba quả, một trăm năm mươi quả Bạch Phá Đạn, nếu đồng loạt ném về phía Lâu Thất, cho dù võ công nàng có cao cường hơn, bản lĩnh có cao hơn, cũng không thể né được!

”Mục đích của các người là gì?” Hần trầm giọng hỏi.

Cao Anh Anh cúi đầu nhìn bàn tay thô chai của mình, nói: ”Rất đơn giản, hy vọng Đế Quân có thể lập tức bãi đường thành thân với Anh Anh, sau khi lễ thành hôn chiếu cáo thiên hạ, phong ta làm phi, khi đó chúng ta sẽ tha cho Đế Phi nương nương.”

Cô ta vừa nói xong, Trầm Sát liền nhéo mắt lại, sát ý dâng trào, nhìn Cao Anh Anh như nhìn một người chết.

”Cao Anh Anh, cha nữ các người chán sống rồi chứ gì.”

Cao Anh Anh cười sáng lạn: ”Nếu Đế Quân không đồng ý, Đế Phi Nương Nương ắt chết vô nghi.”

449. Chương 449

Cô ta vừa nói xong, một bóng đen xẹt qua trước mặt, Trầm Sát đã di chuyển đến bên cạnh cô ta, khi cô ta còn chưa kịp phản ứng thì cổ đã bị bóp chặt, bầu không khí bỗng nhiên vơi bớt, khiến cô ta không thể thở nổi. Ngón tay của hắn hơi lạnh lẽo, mang theo cảm xúc của tử thần. Bị đôi mắt nóng nực sát ý của hắn nhìn chằm chằm, Cao Anh Anh cảm thấy sắp chết ngạt đến nơi.

Nếu cô ta đã dám đến đây một mình, thì đã chuẩn bị sẵn tâm lý, tất nhiên cũng sẽ suy nghĩ đến loại tình huống này.

”Ta có cách có thể... liên lạc... nhanh chóng... với bọn họ.” Khó khăn lắm cô ta mới nói xong câu này, biết được hắn sẽ hiểu ý của cô ta.

Năm mươi tinh binh kia đã đi đến Bách Trùng Cốc, họ sẽ đợi tin tức của cô ta, đợi cô ta hạ lệnh, tha cho Lâu Thất hay động thủ giết nàng ta.

Trầm Sát bóp mạnh, làm mặt cô ta trở nên đỏ bừng, nếu dùng thêm lực, thì hẳn có thể dễ dàng bẻ gãy cổ cô ta.

”Đế Quân, chi bằng nghe thử thêm...”

Thiên Nhất không nhịn được bèn lên tiếng khuyên giải. Lúc này hắn đã nhìn thấy vết thương của Ưng Vệ, loại ám khí đó thật sự rất lợi hại, vết thương do nó tạo thành rất đáng sợ, Ưng Vệ đã có chuẩn bị mai phục lên núi, nhưng chỉ mới bị một quả Bạch Phá Đạn tấn công thì đã bị nổ ra thành nông nổi thế này, còn Đế Phi không hề có một chút chuẩn bị nào, nàng ta không hề biết gì, nếu một trăm năm mươi quả Bạch Phá Đạn được ném đồng loạt về phía nàng, thì...

Ngay cả Thiên Ảnh đang ẩn mình trong bóng tối cũng thấy hơi hoảng loạn.

Ứng cũng bước lên một bước, nhìn Trầm Sát đầy căng thẳng, nếu là như thế thật, thì sự an nguy của Lâu Thất đang nằm trong tay của Cao Anh Anh, giết cô ta không hề khó, nhưng lỡ Lâu Thất thật sự xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

Sát ý trong mắt Trầm Sát dâng trào, hắn rất muốn bẻ cổ Cao Anh Anh, nhưng hắn ta không dám lấy an nguy của Lâu Thất ra mạo hiểm.

Trên thực tế, Lâu Thất rất lợi hại, có thể vì thế mà Cao Ngọc Hồ mới cố ý phái nghìn binh lính bày động tĩnh để thu hút lực chú ý của hắn, dù hắn đến đây, dùng cơ hội này để hắn ném được uy lực của Bách Phá Đạn, cũng bởi vì hắn đã biết được uy lực của Bách Phá Đạn. Bây giờ Cao Anh Anh nói, có năm mươi tinh binh mang theo một trăm năm mươi quả Bách Phá Đạn đi đối phó Lâu Thất, nên hắn mới sợ hãi, hắn mới lo lắng.

Bách Phá Đạn này quá lợi hại, có thể làm trăm quân tiên phong bị thương cùng một lúc, quả thật Lâu Thất chưa chắc đã có thể rút lui an toàn.

Hắn nghiêng răng, vung tay đi.

Cao Anh Anh bị hắn ném xuống đất, rắc một tiếng, mắt cá chân bị trật. Nhưng mặt Cao Anh Anh chỉ nhăn nhó một chút rồi khôi phục về bình thường, cô ta nhin đau nói: "Nếu đến ta ta vẫn chưa phát tín hiệu, thì năm mươi tinh binh trong Bách Trùng Cổ sẽ động thủ. Nếu Đế Quân cảm thấy lấy mạng của Anh Anh có thể đổi lấy một mạng của Đế Phi nương nương, thì Anh Anh cũng không còn gì để nói."

Cô ta vừa nói xong, khóe môi cô ta liền xuất hiện một nụ cười vừa kiêu ngạo vừa mỉa mai. Trong mắt đám Ung và Thiên Nhất, nụ cười này khiến người ta cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Cao Anh Anh không để ý đến họ, cô ta chỉ nhìn Trầm Sát. Vốn cô ta cho rằng Trầm Sát là một nam tử cường hãn, nhưng bây giờ cô ta lại thấy hắn trông hơi yếu đuối.

Nam nhân để làm đại sự, không nên câu nệ tiểu tiết, không nên sợ hãi điều gì, cho dù có nữ nhân, cũng chỉ nên xem họ như công cụ nối dõi tông đường khai chi tán diệt, nếu nam nhân đặt nữ nhân trong lòng, nâng niu sủng ái, khi đó nó sẽ là nhi nữ tình trường anh hùng khí đoản, nữ nhân sẽ biến thành yếu điểm chí mạng của nam nhân.

Lời này, do phụ thân Cao Ngọc Hồ của cô ta nói, tuy khi ấy cô ta cảm không thoải mái khi nghe thấy những lời này, nhưng vẫn đồng ý với quan điểm trên. Nhưng bây giờ nhìn thấy Trầm Sát thật sự vì một người nữ nhân, mà cho phép cô ta bày ra dáng vẻ xác lác như thế, trong lòng cô ta thấy hơi phức tạp, một mặt cảm thấy hơi thất vọng về Trầm Sát, một mặt lại cảm thấy có một thứ cảm xúc nóng hổi đang dâng trào trong lòng, đó chắc là đổ kỵ, đúng vậy, là đổ kỵ. Cô ta đổ kỵ Lâu Thất, khi có thể trở thành yếu điểm của một người nam nhân, có thể trở thành bảo bối được hắn ta đặt trong lòng.

Nghĩ đến đây, cô ta không nhịn được lại nói tiếp: "Đế Quân yêu Đế Phi nương nương, chuyện này rất dễ hiểu, nhưng chẳng lẽ Đế Quân không cảm thấy, với thân phận và địa vị như người, người vẫn còn chuyện phải làm con đường phải đi, nữ nhân bên cạnh người chẳng phải càng phải mạnh mẽ càng có bản lĩnh hơn sao? Nữ tử có bản lĩnh lợi hại, mới có thể xứng đứng cạnh Đế Quân, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không trở thành nhược điểm của Đế Quân, như vậy mới có thể xứng là cường cường liên hợp."

Những lời này mới đầu nghe cũng thấy khá có lý, nhưng nếu nghe kỹ hơn, ngay cả Thiên Nhất cũng đều phải cười lạnh, nhưng hần chỉ là ám vệ, không tiện ra mặt nói nhiều, hần liền nhìn Ứng.

Quả nhiên Ứng cũng không nhịn được, nhìn Cao Anh Anh bằng ánh mắt mỉa mai, "Ý của cô là Đế Phi của chúng tôi không đủ lợi hại, vì thế mới trở thành nhược điểm của Đế Quân, bây giờ cũng đã trở thành con tin của các người chứ gì?"

"Có thể võ công bản lĩnh của Đế Phi nương nương không tồi, nhưng," Cao Anh Anh kiêu ngạo hất cằm lên, "Tranh giành thiên hạ, một người chỉ có võ công thì có tác dụng gì to tác cơ chứ? Nghe nói Đế Phi nương nương một thân một mình, không gia tộc hỗ trợ, thậm chí thân thể hèn hạ, ban đầu chẳng qua cũng chỉ là tì nữ của Đế Quân, loại nữ tử như thế, đợi sau khi dựng nước, ban cho cô ta thân phận tì thiếp cũng đã xem trọng cô ta lắm rồi. Sau lưng Anh Anh có ít nhất ba vạn Hồ Quân, còn có Bách Phá Đạn. Nếu như Đế Quân không ngốc, chắc có thể tính toán được lợi hại thiệt hơn chứ nhỉ?"

Cô ta vừa nói xong, một cú chưởng bằng hàn đánh tới, trúng ngay vào ngực cô ta, cô ta phun ra một ngụm máu to. Nhưng không đợi cô ta làm rõ được sự hoảng sợ trong lòng, thì có một ánh sáng kiếm đen lóe lên, cô ta bỗng cảm thấy đỉnh đầu mát rượi, cái cảm giác tử thần vừa lượn một vòng xoay người, khiến cô ta suýt chút nữa đã không thể đứng vững, mồ hôi lạnh bắt đầu tứa ra.

"Người..."

Cô ta run rẩy nhìn lên, vừa hay nhìn thấy được được cảnh Trầm Sát thu kiếm, dáng vẻ nghiêm nghị dữ tợn.

Sao hần lại dám!

Cô ta đã nói nhiều như thế, sao hần vẫn dám xuống tay với cô ta? Một kiếm kia chỉ vì muốn hù dọa cô ta ư? Ngoại trừ một chưởng đánh ngay ngực, cô ta không thể cảm nhận được vết thương do kiếm gây nên...

Nghĩ đến đây, Cao Anh Anh cảm thấy đỉnh đầu mát lạnh, sau đó có tóc đen nối đuôi nhau rơi xuống. Trong lòng cô ta bỗng thấy bất ổn, giơ tay lên sờ, phần tóc vừa dài vừa đen được buộc cao trên đỉnh đầu bị chém đứt, dài tóc rơi ra, mái tóc dài rơi xuống đây vai đây người cô ta!

Còn tay cô ta lại sờ thấy một mảng da đầu trơn bóng!

Trơn bóng...

Cô ta có thể cố gắng chịu đựng nội thương do chưởng gây nên, nhưng khi sờ thấy mảng da đầu này, khiến cho mặt mày cô ta lúc trắng lúc xanh sau đó chuyển sang đỏ bừng. Lửa giận và quần bách đàn xen bùng cháy trong lòng, cô ta rất muốn hét lên như những nữ tử vô dụng, hét lên theo cái kiểu bất chấp.

Nhưng cuối cùng cô ta vẫn cắn răng chịu đựng, nhẫn nhịn đến mức máu huyết chảy ngược, suýt chút nữa lại ói ra máu.

Phụ thân cô ta luôn khen cô ta có thể sánh với nam nhi, cô ta cũng trường kỳ mặc nam trang, vào lúc này, cô ta nhất định phải nhẫn nhịn, không thể điên tiết lên!

Nhưng cô ta rất hận!

Sao Trầm Sát dám, sao hần ta có thể làm như thế! Hần dám vung một kiếm chém hơn một nửa tóc của cô ta, khiến cô ta biến thành một kẻ hói nửa đầu!

Thật ra không chỉ cô ta, mà ngay cả Ứng và Thiên Ảnh cũng cảm thấy chấn kinh, sao Đế Quân lại...

Tuy lúc này Trầm Sát không thể giết Cao Anh Anh, nhưng cũng không có nghĩa là để cho cô ta cảm thấy dễ chịu.

Nếu không phải do hần vẫn còn chưa biết rõ về Bách Phá Đạn, cảm thấy kiêng dè trong lòng, thì làm gì có chuyện dung túng cho Cao Anh Anh sống nhờn nhờ trước mặt hần cơ chứ.

Nếu là hần, hần nhất định sẽ không thêm quan tâm đến, giết là được. Nhưng đó là nữ nhân của hần, bảo bối trong tâm hần, cho dù chỉ là một chút ít nguy hiểm, hần cũng không dám mạo hiểm.

Nhưng cho dù là như thế, cũng đừng hòng hần nói ra nửa câu tỏ ra yếu kém. Hần nhìn Cao Anh Anh bằng ánh mắt lạnh lùng, nói: "So với ái phi của bốn Đế Quân, người cũng xứng à? Cao Ngọc Hồ, ba vạn Hồ Quân, thêm cái Bách Phá Đạn gì đó, toàn bộ cộng lại cũng không bằng một chiếc giày của ái phi của bốn Đế Quân."

Cái gì?!

Sắc mặt vốn đã rất xấu xí của Cao Anh Anh bỗng nhiên đổi màu.

Úc hiếp người khác quá rồi đấy! Cha con bọn họ, ba vạn Hồ Quân, và cả Bách Phá Đạn, toàn bộ cộng lại vẫn chẳng bằng một chiếc giày của Lâu Thất!

Lời nói quá mừng cuồng vọng!

Ả nữ nhân Lâu Thất này có vị trí quan trọng trong lòng hấn như thế ư?

Cô ta vẫn chưa kịp lên tiếng thì Trầm Sát lại nói: "Trời cô ta lại!"

"Người dám!" Cao Anh Anh hoảng sợ.

"Bổn Đế Quân vì sao lại không dám chứ?"

Trầm Sát khê nheo mắt lại, vung tay lên, Thiên Nhất đã lướt tới, nhanh chóng điểm huyết trên người Cao Anh Anh, cô ta bỗng cảm thấy cả người tê dại, không thể cử động được nữa.

"Đế Quân! Nếu người thành hôn với ta, ba vạn Hổ Quân và bản vẽ chế tạo Bách Phá Đạn, một trăm thợ mộc tay nghề khéo léo của Tùng Sơn, toàn bộ đều thuộc về Đế Quân! Ngoài những thứ đó ra, Tùng Sơn còn có hai mỏ khoáng là một mỏ thiết và một mỏ tiêu thạch, nếu người thành thân với ta, hai mỏ khoáng đó, phụ thân của ta cũng sẽ dâng hai tay lên cho người!"

Cao Anh Anh la lớn.

Họ vốn chuẩn bị sẵn, tuy họ đã nghe ngóng được địa vị của Lâu Thất trong lòng Trầm Sát, lấy nàng ta làm mồi câu, nhưng cũng vì phòng ngừa ý chí của Trầm Sát quá lãnh khốc, nên dùng tất cả những điều kiện có thể lấy ra, có sức hấp dẫn cực lớn đối với một đế vương để dụ dỗ hấn.

Họ tin rằng, Trầm Sát tuyệt đối sẽ không từ chối điều kiện thứ hai.

Quả nhiên, hai mắt Ứng sáng lên.

Nhưng cô ta lại nghe thấy Trầm Sát cất tiếng nói lạnh lùng: "Kêu Hoa Vu Tồn đến đây, hấn ta đã học được không ít bản lĩnh bức cung từ chỗ Thất Thất, bây giờ đã có hội thi triển rồi."

Cao Thất Thất trừng to hai mắt.

Bức cung...

...

Càng đi tới, địa thế càng thấp, mạch nước ngầm nơi đây dồi dào, mặt đất thường có nước rỉ lên, bởi vì nước rất nhiều, nên cây cỏ nơi đây mọc rất rậm rạp, tiểu trùng cũng không thiếu, vả lại có rất nhiều giun, giun ở đây to bằng ngón tay cái, hơn nữa đều rất dài, nếu không cẩn thận giẫm phải thì vẫn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, quả thật khiến người ta thấy kinh tởm không thôi.

Tuy Ấn Dao Phong kiên cường can đảm hơn những nữ tử bình thường, nhưng khi nhìn thấy loài trùng có hình dạng như vậy thì cũng vẫn không thể chịu được, mặt mày cô trắng bệch, vốn dĩ cô muốn đi bên cạnh Trần Thập, nhưng cả đoạn đường Trần Thập chỉ đi sát theo sau Lâu Thất, ngược lại Lâu Tín lại là người chăm sóc cô suốt, vừa nhìn thấy con giun nào là liền kêu đi giúp cô ngay.

Hỏa chỉ đi sau Lâu Thất một bước, hắn vốn muốn đi đầu tiên, nhưng lại bị Lâu Thất từ chối.

”Với những nơi thế này, kinh nghiệm của người không bằng ta.”

Hỏa vừa nghĩ đến câu nói thẳng thắn khi nãy của Lâu Thất, trong lòng hắn cứ cảm thấy hơi kỳ quái.

450. Chương 450

Hắn đã nhìn thấy biểu hiện của Ấn Dao Phong, nhưng lúc này, hắn đánh giá cao sự bình tĩnh của Lâu Thất hơn.

Hắn không nhịn được, hỏi Trần Thập: ”Trần Thập, lúc này không phải người nên hành động như nam tử hán đại trượng phu sao? Mau đến công Lâu cô nương đi!”

Trần Thập ngơ ngác hỏi: ”Công làm gì?”

Cô nương nhà bọn họ sẽ cảm thấy thứ này rất buồn nôn, nhưng cũng không đến mức phải để cho hắn công.

Hỏa nói: ”Không phải người vẫn để ý mấy lễ nghi thế tục đấy chứ? Dù sao về sau cũng là người sống cùng người cả đời, không cần so đo quá nhiều.”

Bình thường, Hỏa không thích xen vào việc của người khác, nhưng nhìn gương mặt đỏ của Lâu Thất, lại ở trong hoàn cảnh như vậy, hắn luôn cảm thấy có chút không thích hợp. Hắn muốn nhìn Lâu Thất bị công, ít nhất thì hắn cũng muốn nhìn biểu cảm tái nhợt của nàng, giống như biểu cảm của Ấn Dao Phong vậy.

Hắn cũng không hiểu vì sao mình lại có ý nghĩ như thế.

Nhưng Trần Thập nghe xong lại giật mình, suýt nữa té ngã trên đất.

Hắn không dám tin, quay đầu nhìn Hỏa vệ: ”Hỏa vệ đại nhân, lời này có ý gì?” Cái gì gọi là sống cùng nhau cả đời chứ?

Không sai, hắn đã từng thề muốn đi theo cô nương cả đời, nhưng lời của Hỏa vệ sao nghe cứ có chút kì quái...

Hỏa thản nhiên nói: ”Lâu cô nương không phải người trong lòng của người sao?”

Lời này không thể tùy tiện nói ra, nhưng Hỏa đã ở thảo nguyên lâu năm, ở đó phóng khoáng hơn trung nguyên rất nhiều, nam nữ có tình cảm đều có thể công khai bày tỏ với nhau. Cho nên hắn nói xong cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Nhưng không ngờ vừa nói xong thì thái dương Trần Thập lập tức đỏ mặt lại.

”Hỏa vệ đại nhân đừng nói lung tung...”

Trần Thập có chút tức giận, trừng mắt nhìn Hỏa vệ, mặt hơi căng thẳng.

Lâu Thất xoay đầu lại, nhìn bọn họ, nàng bật cười: ”Vân vệ đại nhân đang ghép đôi bữa bãi sao?”

Mặc dù giọng hắn rất nhỏ, nhưng công lực của Lâu Thất thâm hậu như vậy, đương nhiên nghe được mấy lời kia. Nhưng Lâu Thất cũng có chút bất ngờ, nàng không ngờ Hỏa vệ lại là người thích nói chuyện bát quái như vậy.

Hỏa ngơ ngác: ”Sao vậy? Lâu cô nương không phải cùng Trần Thập...”

Lời còn chưa nói xong, Trần Thập tức giận cắt ngang lời hắn: ”Hỏa vệ đại nhân, hai chúng ta không thù không oán, sao ngươi lại muốn hại ta chứ?”

Nếu Đế Quân nghe được lời này thì hắn xong đời rồi. Đừng nói đến việc hắn có thể tiếp tục đi theo cô nương hay không, nhưng rất có khả năng xương cốt của hắn sẽ bị đem ra gõ trống...

Hỏa không ngờ Trần Thập lại phản ứng gay gắt như vậy, hắn ngây ngẩn cả người, sao lời nói này lại làm hại Trần Thập được chứ?

”Ta là thị vệ của cô nương, cả đời đều như vậy, chỉ cần cô nương không đuổi ta đi là được. Hỏa vệ đại nhân đừng nói lung tung nữa.” Trần Thập đỏ bừng mặt.

Hắn không ngờ Hỏa vệ lại hiểu lầm hắn như vậy...

Lâu Thất thấy gương mặt khó xử của Trần Thập, không nhịn được cười, nàng vỗ vỗ bả vai hắn. Tên này đúng là bị dọa sợ rồi, xem ra trình độ ghen tuông của Đế Quân đã khiến cho Trần Thập bị ám ảnh tâm lý.

Nghĩ tới đây, nàng lại lập tức nhớ tới Trầm Sát. Trước đây, tuy nàng thích hắn nhưng vẫn sẽ khống chế bản thân, không nghĩ về hắn quá nhiều. Bây giờ nàng đã mở rộng trái tim, đặt hắn vào trong lòng, nàng mới phát hiện ra mới chỉ một ngày không gặp mà nàng lại nhớ hắn như vậy...

Cũng không biết lúc này hắn đang làm gì? Có đang xuất chinh ra trận hay không?

Hỏa đang muốn hỏi thân phận của Lâu Thất thì đột nhiên Lâu Thất giơ tay lên, ra hiệu im lặng, vì vậy tất cả mọi người đều dừng hành động lại.

Phía trước mọc rất nhiều cây cối màu xanh nâu, cao khoảng nửa người, đằng sau có ánh sáng lấp lánh. Quanh khu vực này trừ chỗ đó ra thì không có chỗ nào có thể ẩn nấp được...

"Lâu cô nương thấy gì vậy?"

Hỏa thấp giọng hỏi.

Gió khẽ thổi qua, Lâu Thất không kịp trả lời hắn, nàng quát lên: "Sát chú."

"Vâng!"

Hai mươi sáu đội viên lập tức trả lời nàng, Ân Dao Phong cũng nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, đứng thẳng lưng.

Trần Thập kéo Hỏa lui qua một bên. Cô nương muốn dạy dỗ đội viên, bọn họ không cần ra tay.

Sau đó, Hỏa lập tức thấy được một màn khiến cho hắn không dám tin vào mắt mình.

Từ đằng sau đám cây kia có mười mấy con trùng lao tới, trước giờ hắn chưa từng nhìn thấy trùng nào như vậy. Trên người chúng là lớp vỏ giáp xác màu đỏ, đầu có hai xúc tu, mắt to như hai quả trứng gà, trên thân còn có rất nhiều thứ giống như ốc sên kí sinh, đám ốc sên đó đang giãy dụa, sắp rơi xuống.

Chúng há to miệng, mùi tanh hôi tràn ra, cả đám người vội vàng nín thở.

Một con côn trùng lắc mình, gốc cây bên cạnh lập tức bị nó hút đỏ, nó bò lên trên, lá cây rơi đầy đất, cành cũng gãy vụn...

Điều này chứng tỏ con côn trùng đó rất nặng, mà phần bụng lại có bộ phận sắc nhọn.

Rất nhanh, hắn phát hiện trong bầu không khí tràn ngập mùi tanh hôi lại có vài luồng khí lạnh, ngân châm sắc bén bắn về phía đám côn trùng kia. Đây là đang dùng ám khí sao?

Một giây sau, ngân châm biến mất không thấy dấu vết, mà khí lạnh trong không khí lại tăng thêm. Ngay sau đó, hình bóng của hai mươi sáu đội viên lập tức trở nên mơ hồ, đáng sợ hơn là nội lực của hắn cũng không tệ, vậy mà lại không cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ.

Nhiều người như vậy, ở ngay khoảng cách gần như vậy mà chớp mắt một cái đã không còn chút khí tức nào...

Chuyện gì xảy ra vậy?

Hỏa ở thảo nguyên nhiều năm, cũng coi như hiểu biết sâu rộng, nhưng chuyện quỷ dị như vậy hẳn đúng là chưa từng gặp. Hắn nhìn ra được, cả đội người kia đều coi Lâu Thất làm chủ, đồng thời nàng cũng đang dạy bảo bọn họ. Nói như vậy, đây đều là bản lĩnh của nàng sao?

Ngay khi hắn giật mình thì mười mấy con trùng kia lập tức ngã nhào trên mặt đất, vụn vụn gãy vỡ, có vài con vừa ngã xuống đã không động đậy được nữa.

"Có người!" Ánh mắt Hỏa nhìn chăm chú xung quanh, lập tức quay người, nhưng hắn chưa kịp ra tay thì bên cạnh đã có một luồng gió thổi tới, nhanh chóng vọt qua bên người hắn, giống như có rất nhiều người đang chạy qua bên cạnh hắn vậy. Trong tiếng gió, hắn nghe được âm thanh lạnh lùng của Lâu Thất.

"Giết!"

Sau đó là một màn mưa gió máu tanh.

Năm trăm cao thủ đều tụ tập ở đây, muốn giết chết bọn họ. Nhưng phần lớn đám người kia đều chỉ có võ công thuộc hàng trung đẳng, chỉ là năm trăm người đó đồng thời ra tay thì việc tiêu diệt bọn họ cũng không khó khăn gì. Hoàn toàn không ngờ đám người đó vừa tiến đến đã bị sát trận khiến cho phân tán, sương mù nổi lên, thỉnh thoảng còn có khói độc và ám khí đánh lén, ý thức trở nên mơ hồ, đến khi bọn họ lấy lại tinh thần thì đã đầu lìa khỏi cổ...

Sát trận quỷ dị như vậy, khiến cho Hỏa vừa gia nhập vào vòng chém giết cũng cảm thấy kinh hãi.

Nhưng ngay khi hắn vừa gia nhập thì một dáng người yếu đuối lập tức xuất hiện bên cạnh hắn, đồng thời nhét một viên thuốc vào trong tay hắn. Hắn nghe được giọng của Lâu Thất: "Ăn."

Cũng không nói là thuốc gì, có tác dụng gì, chỉ ném lại một chữ như vậy. Sau đó, hắn nhìn thấy đôi mắt nàng, nàng cũng nhìn hắn, trong ánh mắt nàng có một loại khiêu khích, giống như đang nhìn xem hắn có dám ăn viên thuốc đó hay không.

Hỏa gơ tay lên, ném viên thuốc vào trong miệng.

Vô cùng dứt khoát.

Lâu Thất nhíu lông mày, dựng ngón tay cái với hắn, không nói gì thêm, trực tiếp lách vào giữa trận pháp.

Sau đó Hỏa mới biết tác dụng của viên thuốc này. Sau khi hắn uống thuốc thì cảm thấy cả người trở nên ấm áp hơn, nội lực và tinh thần cũng được tăng thêm, mà điều thần kì nhất chính là khí tức của hắn cũng được che giấu. Nếu hai mươi sáu người trong trận pháp này gặp được hắn thì sẽ tránh đi, không ra tay với hắn.

Võ công của hắn lại không tầm thường, đương nhiên sẽ không nhảm người mình với kẻ địch.

Ba mươi mấy người đấu với năm trăm cao thủ, sát ý chồng chất, đầu rơi máu chảy, tiếng la hét thảm thiết vang vọng khắp nơi.

Đương nhiên, những tiếng kêu thảm thiết kia đều là của đối phương.

Độc Công thấy tình thế không ổn, quyết định trốn chạy, lạng lẽ lùi về sau... Hắn hoàn toàn không ngờ tới mấy người kia võ công không tốt lắm nhưng lại rất hung hãn, trong nháy mắt đã giết hơn một nửa số cao thủ kia...

Từ trước tới giờ hắn luôn cẩn thận, cũng rất khôn khéo, lúc đầu hắn cảm thấy bên hắn đông người hơn thì sẽ không bị thua, nhưng bây giờ hắn nhận ra được sự đáng sợ của đối phương, cho nên muốn rút lui trước.

Lâu Thất vốn đứng ở vị trí có thể nhìn thấy toàn cảnh, cho nên Độc Công vừa lui ra ngoài thì nàng đã phát hiện ra rồi. Lần này nàng muốn giết cả đám bọn họ ở chỗ này, đương nhiên sẽ không để cho con cá nào lọt lưới, vì vậy nàng lập tức đuổi theo.

"Đế Quân, Cao Anh Anh có tinh thần lực rất mạnh, thuộc hạ cảm thấy rất xấu hổ, không học được một phần bản lĩnh của Đế Phi..." Hoa Vu Tồn ỉu rĩ. Hắn đi theo Lâu Thất học được thuật thôi miên, thẩm vấn tội phạm, nhưng Cao Anh Anh này lại quá lợi hại, tinh thần lực cũng rất mạnh, căn bản hắn không thể hỏi ra được điều gì.

Ung cũng chờ ở bên cạnh, nghe xong lời này vội vã đứng lên: "Chủ tử, vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải báỉ đường với nữ nhân kia?"

Hắn rất lo lắng cho Lâu Thất, nếu như không báỉ đường, Lâu Thất xảy ra chuyện thì phải làm sao?

Thấy sắc mặt Đế Quân trầm xuống, hắn không khỏi lùi lại một bước, giải thích: "Dù sao thì cũng có thể giả vờ báỉ đường, không coi là thật là được rồi..."

"Cút xéo!"

Trầm Sát quát một tiếng, đuổi Ung ra, sau đó nhanh chân bước ra ngoài, nói thêm một câu: "Vậy thì tạm thời án binh bất động."

”Đế Quân.” Thiên Ảnh và Thiên Nhất lập tức đuổi theo.

Trầm Sát nói: ”Bổn Đế Quân đi đón Thất Thất.”

Tuy hắc tin tưởng nàng sẽ không có chuyện gì nhưng hắc vẫn không nhịn được mà lo lắng cho nàng. Lúc này hắc chỉ muốn ôm nàng vào trong ngực, có như vậy hắc mới yên tâm được.

Hắc không nên tách khỏi nàng mới đúng!

Trên đầu có một bóng đen xuất hiện, Bạch Ứng Vương kêu lớn tiếng, bay xuống. Thúc Trọng Châu ôm Tử Vân Hồ nhảy xuống khỏi lưng Bạch Ứng Vương. Lúc này trên người hắc đổ rất nhiều mồ hôi, vội vã gọi Trầm Sát: ”Đế Quân, người mau giữ con vật này lại đi, ta sắp bị nó giày vò tới chết rồi...”

Tử Vân Hồ U U nhảy ra khỏi ngực Thúc Trọng Châu, chạy về phía Trầm Sát.

Ánh mắt Trầm Sát sáng lên. Tử Vân Hồ này trước đây đều rất sợ hắc, có thể tránh thì sẽ tránh, sao bây giờ lại chủ động đi đến chỗ hắc chứ?

Trong lúc hắc nghi hoặc thì Tử Vân Hồ đã nhảy lên người hắc, kêu ô ô. Nghe tiếng kêu của nó có vẻ rất gấp gáp, nhưng Trầm Sát hoàn toàn không hiểu nó đang kêu cái gì.

451. Chương 451

Thúc Trọng Châu và Trầm Sát cũng coi như biểu huynh đệ, nhưng trước khi Trầm Sát xác định được thân thể thì hắc không nguyện ý xưng huynh gọi đệ với Thúc Trọng Châu, cho dù lúc này hắc đã thật sự tin tưởng Thúc Trọng Châu, hắc cũng không muốn gọi.

Trước đó, khi Thúc Trọng Châu ra khỏi Cầm Sơn, trở về Cửu Tiêu Điện thì Lâu Thất đã giao phó Tử Vân Hồ và Đại Bạch cho hắc, bởi vì nàng muốn dẫn Linh Đội đi rèn luyện, không có thời gian chăm sóc cho Tử Vân Hồ và Đại Bạch.

Tử Vân Hồ U U rất có linh tính, sau khi nghe nàng dặn dò thì rất ngoan ngoãn đi theo Thúc Trọng Châu, nhưng hôm nay khi hắc ôm U U tới đây thì U U đột nhiên kêu lên với Đại Bạch, sau đó Đại Bạch nghe lời nó, vọt xuống đây. Thúc Trọng Châu hoàn toàn nghe không hiểu gì.

Trầm Sát cũng nghe không hiểu, nhưng sau khi nhìn một lúc, hắc đột nhiên mở to mắt, quay đầu nói với Ứng: ”Đại quân lui ra bên ngoài một dặm, chờ bổn Đế Quân trở về.”

Nói xong, hắc cũng không để ý tới bọn họ, chỉ ôm Tử Vân Hồ nhảy lên, chạy về hướng Bách Trùng Cốc.

“Ô ô...”

Tử Vân Hồ kêu lớn, dùng khí phách hiên ngang đứng trên vai Trầm Sát, giống như một vị tướng quân đang chỉ huy cho Trầm Sát chạy về phía trước.

Bạch Ưng Vương cũng huýt một tiếng thật dài, vỗ cánh bay lên, lập tức bay ra xa hơn mười trượng, tốc độ nhanh đến mức khiến cho người ta kinh ngạc.

Đoạn đường đi ngựa phải mất nửa ngày nhưng bọn họ lại chỉ cần nửa canh giờ đã đuổi đến Bách Trùng Cốc.

Trầm Sát ngồi xếp bằng trên lưng Bạch Ưng Vương, ánh mắt sâu xa.

Tốt nhất là Cao Ngọc Hồ nên cầu nguyện cho Lâu Thất bình yên vô sự, nếu không hẳn sẽ san bằng Tùng Sơn, để cả nhà của hắn ta chết không có chỗ chôn.

Lâu Thất không biết là vận may của nàng tốt hay là nàng xui xẻo nữa. Bởi vì nàng thấy người kia lặng lẽ rời đi nên mới đuổi theo, không ngờ lại gặp vài chục nam nhân ăn mặc giống nhau, lặng lẽ chạy về phía bên này. Hai đám người họ gặp nhau thì đều nổi lên tâm lý phòng bị. Lâu Thất thấy vậy, nàng nhú mào, nhảy lên một thân cây gần đó, bên trên cây có rất nhiều sâu róm nhưng khi nàng vừa nhảy lên thì sâu róm lập tức tản đi, có con không chạy kịp còn rớt từ trên cây xuống đất. Rất nhanh, bên người Lâu Thất đã không có dấu vết của bất cứ con côn trùng nào.

“Các hạ là ai?”

Phía đối diện có một người lên tiếng hỏi.

“Ta là người trong giang hồ, tên là Độc Công, các ngươi là...”

Độc Công này rất giống Độc Công mà lúc trước nàng giết. Lúc đầu nàng còn có chút nghi ngờ, nhưng khi nghe đối phương chính miệng thừa nhận mình là Độc Công thì Lâu Thất mới biết trước đó bọn họ đã bị lừa, người bị giết cũng không phải Độc Công thật sự.

Nhưng chuyện này không quan trọng, bởi vì dù sao thì hắn ta cũng sẽ chết mà thôi.

“Sao ngươi lại cùng một chỗ với Đế Phi của Phá Vực?”

“Đế Phi của Phá Vực?”

Độc Công ngậy người, chẳng lẽ nữ tử tuyệt sắc vừa rồi chính là Đế Phi của Phá Vực sao? Hắn rất có mắt nhìn người, vừa nhìn đối phương một cái, hắn đã biết được những người này không hề quen biết Đế Phi của Phá Vực, cũng không phải thuộc hạ của nàng ta. Nhìn sát khí cùng với cách ăn mặc của đối phương, đột nhiên hắn có dự cảm chẳng lành.

Những người này khiến cho hắn cảm thấy rất nguy hiểm, hiện giờ hắn chỉ có một mình, đương nhiên không dám trêu chọc bọn họ, vì vậy hắn lắc đầu nói: “Ta không biết ai là Đế Phi của Phá Vực, ta đến đây để tìm côn trùng chế tạo độc dược, nếu như các người muốn tìm người thì ở bên kia có tiếng đánh nhau, không biết Đế Phi mà các người muốn tìm có ở đó hay không?” Hắn chỉ tay về phía sau.

Độc Công đã nhận ra được mấy người này nguy hiểm thì đương nhiên Lâu Thất cũng nhận ra được. Lúc này nàng tuyệt đối không thể những người này đi vào trong trận pháp của nàng bày ra được. Võ công của đám người Lâm Thịnh Uy còn quá yếu, vây khốn mấy trăm cao thủ đã rất miễn cưỡng rồi, cũng may là có Trần Thập, Lâu Tín và Hỏa vệ gia nhập nên mới có thể chống đỡ. Nếu bây giờ có ngoại lực xâm nhập vào thì e rằng trận pháp sẽ bị phá vỡ.

Cho nên nàng nhất định phải ngăn những người này lại.

Nghĩ như vậy, nàng cất giọng kêu lên: “Độc Công, người giữ chân bọn họ một chút. Đa tạ Độc Công...”

Nói xong, nàng lập tức chạy như bay về hướng khác.

Độc Công hoảng sợ, trong lòng lập tức nổi giận, nha đầu chết tiệt kia dám hãm hại hắn.

Ánh mắt đám người kia nhìn hắn cũng thay đổi, mặc kệ lời Lâu Thất nói có phải thật hay không, nhưng Độc Công này nói không quen biết Đế Phi của Phá Vực, cũng chưa từng gặp qua, nhưng bây giờ người ta đã gọi tên hắn, chứng minh những lời vừa rồi hắn nói đều là nói dối.

Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Nhưng Độc Công cũng không phải kẻ tầm thường, đối phương đã muốn giết hắn thì đương nhiên hắn cũng phải xuất toàn lực để chống lại đối phương. Như vậy thì đối phương chỉ có thể để người lại chỗ này, đối phó với Độc Công, những người còn thì đuổi theo Lâu Thất.

Đây cũng là dự định ban đầu của Lâu Thất, nàng muốn Độc Công thay nàng cản lại vài người, như vậy thì phần thắng của nàng cũng lớn hơn một chút.

Nàng chạy nhanh vào trong rừng, cách trận pháp của bọn họ càng lúc càng xa, những nơi nàng đi qua thì côn trùng ở đó đều tránh xa nàng, nhưng đám người ở phía sau thì không thoái mái chút nào, bởi vì Lâu Thất thường chạy vào những nơi có nhiều côn trùng, những tinh binh kia đương nhiên cũng có chút sợ hãi. Tuy trước khi đến đây bọn họ đã chuẩn bị rất nhiều thuốc giải độc và thuốc đuổi côn trùng nhưng côn trùng ở đây thật sự có quá nhiều.

Chạy sâu vào trong, bọn họ mới phát hiện ra những loại thuốc mà bọn họ mang theo không thể xua đuổi được tất cả côn trùng, giải độc đan của bọn họ cũng không giải được bách độc.

Thời gian Cao Anh Anh và Trầm Sát ước định vừa đến, những người này không nhận được tin tức gì mới

nên mới bắt đầu ra tay với Lâu Thất. Trên thực tế, Cao Anh Anh đã hạ lệnh cho bọn họ tìm được Lâu Thất thì phải lập tức giết chết.

“Vương thống lĩnh, nữ nhân kia có phải biết đến uy lực Bách Phá Đạn của chúng ta nên mới cố chạy sâu vào trong này, cách xa phạm vi bên ngoài không?”

Một tinh binh thở hổn hển. Bọn họ muốn chặn Lâu Thất lại, trực tiếp ném Bách Phá Đạn vào người nàng, nhưng Lâu Thất chạy nhanh vô cùng, bọn họ không cách nào chặn được, chỉ là nàng luôn giữ khoảng cách, không chạy ra ngoài tầm mắt bọn họ.

“Không thể nào. Nửa tháng trước sư gia mới nghiên cứu ra Bách Phá Đạn, sau khi nghiên cứu xong thì luôn giữ bí mật, vài ngày trước chúng ta cũng mới được biết, sao Đế Phi Phá Vực này lại biết chứ?” Vương thống lĩnh nhíu mày nói.

“Nếu nàng ta không biết, thì có phải hiện giờ nàng ta đang đùa giỡn chúng ta không?”

Vương thống lĩnh nhìn về Lâu Thất ở phía trước, nhất thời cười lạnh: “Nàng dám sao? Dù sao nàng cũng phải chết, các người bao vây bên trái, các người bao vây bên phải, chúng ta tiếp tục đuổi về phía trước.”

Phía trước có một khe vực, ở trên là vách núi, phía dưới là biển hoa thơm ngát, mùi hương nồng tới mức khiến cho người ta chóng mặt.

Lâu Thất đột nhiên dừng lại ở mép vực.

“Trong biển hoa phía dưới nhất định có rất nhiều côn trùng, mà hương của loài hoa này quá nồng, e rằng bản thân chúng đã có độc rồi. Lâu Đế Phi vẫn muốn trốn sao?” Đám người Vương thống lĩnh bao vây Lâu Thất, nhìn thấy nàng rơi vào đường cùng, tâm trạng tốt vô cùng.

Nếu như bây giờ nàng dám nhảy xuống thì bọn họ cũng sẽ ném Bách Phá Đạn xuống, dù sao thì nàng cũng trốn không thoát.

Lâu Thất chậm rãi xoay người lại, nhìn bọn họ, mở trừng hai mắt: “Này, ai phái các người tới?”

“Lâu Đế Phi xuống âm phủ hỏi Diêm Vương đi!” Vương thống lĩnh hừ lạnh một tiếng, lập tức làm thủ thế, hai bên có người lập tức vây Lâu Thất lại.

“Từ đã...” Lâu Thất khoát tay áo, nở nụ cười: “Ta sợ Diêm Vương không thèm để ý đến ta. Hay là như vậy đi, các người đi xuống trước, hỏi xem Diêm Vương có nguyện ý gặp ta không?”

Vừa dứt lời, một bóng roi màu đen lập tức đánh về phía hông của tinh binh đứng gần Lâu Thất nhất. Lúc này Lâu Thất đã kịp quan sát rồi, những người này đều vô thức sờ đến chiếc túi đen ở bên hông, nàng lập

tức suy đoán trong đó có vũ khí quan trọng gì đó, hơn nữa vũ khí đó còn được dùng để đối phó vũ khí của nàng. Cho nên nàng vừa ra tay đã lập tức quần lầy chiếc túi bên hông tinh binh kia đi.

Những tinh binh kia không ngờ Lâu Thất lại thông minh như vậy, hơn nữa tiên pháp của nàng còn xuất thần nhập hóa, có thể đánh ra tùy ý như thế.

Chờ bọn họ kịp phản ứng thì Lâu Thất đã mở chiếc túi to ra, lấy ra một viên Bách Phá Đạn.”

Người đứng bên cạnh nàng không nhin được mà lùi lại mấy bước, kiêng kị nhìn đồ vật trong tay Lâu Thất.

“Đừng sợ, nhất định nàng ta không biết đó là gì đâu, cũng sẽ không biết cách sử dụng.” Vương thống lĩnh nhẹ giọng nói.

Vừa dứt lời thì hắn lập tức nghe thấy tiếng cười vui vẻ của Lâu Thất: “Quả lựu đạn ngu ngốc như này là ai phát minh ra vậy?” Thật ra trong lòng nàng cũng hơi kinh ngạc, nơi này lại có người biết làm bom sao? Tuy quả bom này rất đơn giản nhưng ở thế giới này thì nó cũng được coi là một vũ khí vô cùng lợi hại rồi.

Điều khiến nàng cảm thấy vui vẻ nhất chính là biểu cảm của đám người kia, nghĩ nàng ngốc đến mức không biết đây là gì sao?

Nhiều người như vậy, mỗi người lại mang theo một quả lựu đạn đến đối phó với nàng sao? Trên mặt Lâu Thất vẫn duy trì nụ cười chế nhạo nhưng đầu óc đã nhanh chóng xoay chuyển. Một mình nàng thì không đối phó được nhiều lựu đạn như vậy, nhưng võ công của nàng mạnh hơn bọn họ...

Nghĩ như vậy, nàng lập tức giật vòng sắt phía trên, ném tới, đồng thời nhảy lên, chạy về phía cách đó không xa.

Điều này làm cho đám người kia không dám lao vào chỗ nàng, trừ phi bọn họ muốn bị nổ tung.

“Bùm!” Một tiếng, có vài tiếng hét thảm vang lên, máu me bắn đầy trời.

Quả lựu đạn vừa rồi đã trực tiếp làm bọn họ bị thương hơn mười người, nhưng không có ai tử vong.

“Chắc chắn, tệt thật!” Lâu Thất thử nghiệm uy lực của Bách Phá Đạn, sau đó tặc lưỡi lắc đầu. Đây chính là lí do mà nàng nói quả lựu đạn này quá đơn giản, bởi vì loại lựu đạn này của bọn họ tuy có thể đả thương người ở diện rộng nhưng lại không nguy hiểm đến tính mạng, có thể thấy rằng uy lực chưa đủ.

Chỉ là lời này của nàng rơi vào trong tai đối phương lại có vẻ giống như đang chế nhạo.

“Giết nàng ta! Dùng Bách Phá Đạn! Để nàng ta ném thử tay nghề của quân sư!”

Đám người đều lấy Bách Phá Đan ra, tập trung nhìn vào chỗ Lâu Thất, nhưng bọn họ lại lập tức ngậy người kinh ngạc, bởi vì Lâu Thất lại ở ngay bên cạnh bọn họ, đi sát theo bọn họ như hình với bóng.

“Phân tán ra, đừng để nàng ta đi theo.” Vương thống lĩnh kêu lớn.

Khi Lâu Thất và đám tinh binh này giao đấu thì Trầm Sát đang bay trên không trung, tìm kiếm xung quanh, cuối cùng cũng tìm được nơi phát ra động tĩnh lớn nhất, tìm được đám người Hỏa vệ.

Đại Bạch kêu lớn một tiếng, đáp xuống dưới.

“Mau nhìn, là Đại Bạch, Đế Quân, Đế Quân tới rồi!” Lâu Tín rất tinh mắt, lập tức nhìn thấy Đại Bạch ở trên không trung, kinh ngạc kêu lên.

452. Chương 452

Họ đã giải quyết được một nửa số cao thủ, lúc chỉ còn lại mười mấy người, Trần Thập phát hiện không thấy Lâu Thất đâu nữa, nào còn lo lắng đánh lại, tìm thấy phong ấn vẫn đang bảo hộ cho Lâu Tín, một phen kéo hẳn ra ngoài, Hỏa đứng lúc gặp được, liền đi theo để ra khỏi trận pháp.

Nhìn thấy thân ảnh của Ung Vương, Hỏa đường đường là nam tử hán vậy mà trong nháy mắt cũng lệ nóng lưng ròng, tiến lên mấy bước, mang Phong quy xuống, đầu gối tiếp với mặt đất tạo ra âm thanh vang dội, có thể thấy động tác của hắn có bao nhiêu nặng.

”Thuộc hạ tham kiến chủ tử!” Giọng nói của Hỏa có chút nghẹn ngào.

Hắn rời đi đã lâu, mỗi lần gặp Thập Ngũ hắn đều chỉnh lý lại phòng ốc cả đêm không ngủ, vẫn luôn nghĩ đến chủ tử một đêm chịu khổ, lại không biết Nguyệt và Ung bọn họ có thể bảo vệ chủ tử tốt không, khi đó luôn có người muốn ám sát, nếu không phải cổ trùng của Thập Ngũ tiết lộ tình hình, chủ tử sẽ gặp nguy hiểm.

Với lại ngày trước họ vẫn luôn kể vai chiến đấu, trải qua bao nhiêu hành trình gian khổ, lần này xa cách lâu như vậy, hắn còn nhiều lần trải qua sống chết trên thảo nguyên, có vài lần hắn còn cho rằng mình không thể quay về trung nguyên nữa, cũng không thể gặp lại chủ tử. Lần trùng phùng ngắn ngủi này khiến tình cảm của hắn dâng lên.

Trầm Sát lại gần hắn, một tay đỡ tay hắn: ”Đứng dậy.”

Hắn vẫn còn im lặng, thế nhưng các đốt ngón tay của Hỏa lại vì dùng lực mà trắng bệch cũng có thể cảm nhận được tâm trạng đang phập phồng, viên không khỏi lại nóng lên.

Lúc này, Trầm Sát đã nhìn thấy vết sẹo của hắn.

”Chuyện gì đã xảy ra?”

Lòng hắn run lên, những vết thương này, có thể tưởng tượng ra khi đó hắn bị thương có bao nghiêm trọng, đau đớn.

”Thuộc hạ không sao.” Hỏa đứng lên.

Trần Sát nhìn hắn nói: ”Trở về rồi nói!” Hắn quay người nhìn về hướng Trần Thập: ”Thất Thất đâu?”

Cả đường hắn không nhìn thấy Lâu Thất, trong lòng nóng như lửa đốt, tính là cùng Hỏa cứu biệt trùng phùng, lúc này cũng không còn để ý nhiều lời.

Trần Thập nhìn ngó bốn phía, mày cũng nhíu chặt lại, hắn không biết phải nói thế nào nữa, không biết nàng lúc nào thì rời khỏi, cũng không biết là đi hướng nào, là do hắn và Lâu Tín thất trách!

Chỉ là biểu hiện này của hắn trong mắt Hỏa, tuy rằng có thể nhìn ra sự lo lắng, nhưng thiếu đi sự lo lắng của những người yêu nhau, trước đó Trần Thập có phản bác lại hắn, nhưng lời nói không rõ ràng, hắn chỉ cho là thân phận hai người cách xa nhau, Trần Thập có chút chùn chân, lúc đó liền muốn giúp hắn một phen.

Nói với chủ tử không chừng người sẽ giúp đỡ, Trần Thập càng có dũng khí. Nghĩ vậy hắn liền kéo Trần Thập, nói rất nhanh: ”Thì ra chủ tử có quen biết với Lâu Thất cô nương? Thuộc hạ từ trước đã cảm thấy Trần Thập lớn lên quá mức tuần tú, không biết nữ nhân nào xứng đôi với hắn, bây giờ hắn thật ra cũng có bản lĩnh, bản thân chọn được một giai nhân, thật sự đẹp đôi, Lâu Thất cô nương đứng cùng một chỗ với hắn, rõ ràng là tình chàng ý thiếp...”

Hắn còn chưa nói xong, liền nhìn thấy Lâu Tín trợn to mắt, cầm rơi xuống đất, thấy hắn nhìn lại đây, Lâu Tín mạnh mẽ lùi sau vài bước, đồng thời quay đầu nhìn Trần Thập, ánh mắt đọng đầy sự đồng cảm và lo lắng, vẻ mặt kinh hoàng pha chút ưu sầu.

Lâu Tín vậy là sao?

Không chờ hắn hiểu rõ Lâu Tín là làm sao, Trần Thập đã quỳ một gối xuống dập đầu, vậy mà lại đổ mồ hôi lạnh, khiến sau lưng ướt đầm.

Hỏa cũng không hiểu nguyên do, sau khi nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Đế Quân một thân lệ khí sát khí bắn ra nhìn Trần Thập đang quỳ trước mặt hắn.

Thanh âm kia, bóng đen trầm thấp nhanh chóng tới, mang theo sự lạnh lẽo vô biên, khiến Trần Thập cóng đến phát run. ”Thất Thất đứng với người trông giống như một đôi bích nhân? Tình chàng, ý thiếp?” Hắn dừng một chút rồi nói: ” Nói cho bốn Đế Quân, ai là chàng, ai là thiếp...”

Mồ hôi của Trần Thập đọng lại nơi chân tóc, vội vàng nói: "Đế Quân, là Hỏa Vệ đại nhân hiểu lầm rồi! Thuộc hạ là thị vệ của cô nương, làm sao có thể, làm sao có thể..."

Hỏa Vệ không chỉ hiểu nhầm, lại không nói cô nương cùng hần ta cùng một chỗ ra sao, liền không hiểu lắm, lời nói như vậy, Đế Quân nghe được nhất định cực kì không thích...

Trong lòng Đế Quân, toàn bộ thiên hạ, có thể ở cạnh Lâu Thất cũng chỉ có thể là mình hần mà thôi!

Vì vậy lời giải thích của Trần Thập có chút khó khăn.

Hỏa lúc này mới thấy có gì đó không đúng, nhất thời nhú mày, âm thầm lùi lại mấy bước đứng cạnh Lâu Tín, hạ thấp giọng hỏi: "Lâu cô nương đó rốt cuộc là ai?"

Lâu Tín cười khổ, lúc này nào còn nghĩ đến việc che giấu? Nhưng không đợi hần nói, sắc mặt Đế Quân liền trầm xuống nhảy lên lưng Đại Bạch, cùng lúc kêu họ: "Lên."

Đại Bạch bay lên trời, người của An Dao Phong đang đợi người tới, quay đầu lại, nét mặt có bao nhiêu kinh hãi.

Đế Quân sao lại tới rồi.

Bốn người một hồ đứng trên lưng rộng lớn của Đại Bạch mà vẫn còn rất nhiều chỗ trống.

Hỏa rất tò mò về Tử Vân Hồ và Đại Bạch, cũng hết lòng tán thưởng, chỉ nhìn Đế Quân một thân sát khí thì không dám nói nhiều, lại nhìn Trần Thập, mồ hôi lạnh vẫn chưa ngừng chảy.

Dừng, làm sao dừng lại đây, Đế Quân vì vội vàng tìm cô nương kia mà không có thời gian cùng hần tranh luận, đợi có thời gian, hần không biết sẽ chết ra sao.

Trần Thập như là nhai phải lượng lớn hoàng liên, đắng vô cùng, nhịn không được mà trừng mắt nhìn Hỏa, ánh mắt như có đao vậy.

Hỏa sờ sờ mũi, thật sự là khó hiểu.

Hần liền đoán ra Lâu Thất chính là nữ nhân của chủ tử, lại không ngờ có nữ nhân khiến Đế Quân đặt ở trong lòng, huống hồ còn vì vài ba câu mà ghen.

Trong lòng của Hỏa Vệ đại nhân, người đã xa cách từ rất lâu thì Trầm Sát vẫn là một vị Đế Quân lãnh khốc lạnh lùng, chính là trong lòng có bóng hình của một tiểu cô nương, từ nhỏ đã mơ tới, cùng với tình yêu nam nữ không quá giống nhau. Nói cho cùng, tâm tình của Đế Quân không thể vì một nữ nhân mà bị khơi dậy.

Tử Vân Hồ rất có linh tính, nó quen thuộc với mùi của Lâu Thất, cho nên nó vẫn luôn chỉ huy Đại Bạch, không bao lâu sau, họ liền nhìn thấy có một vết nứt ở trên, hơn mười người đang triển đấu, dưới mặt đất đã có hơn mười mấy cỗ thi thể, điều khiến Trần Sát kinh hãi là có rất nhiều người bị thương, rất nhiều người y phục đã nhiễm màu máu đỏ tươi, cùng với vết thương của một trăm người tiên phong giống nhau. Điều này chứng tỏ rằng họ đã thật sự mở ra được Bách Phá Đạn.

”Cô nương!” Đám người Lâu Tín nhìn thấy Lâu Thất đang bị người bao vây, trong lòng khẩn trương, họ liền nhảy khỏi Đại Bạch đang đáp xuống, rút kiếm ra chiến đấu.

Trần Sát nhìn thấy có hơn chục tinh binh đuổi tới đây giết Lâu Thất, thoáng cái sát khí đều bùng lên, rút kiếm nhảy xuống huyết sát, thanh kiếm dường như có linh khí, đồng thời bổ trúng bốn năm tên! Ngay lập tức khiến cho tất cả mọi người kinh hãi.

Lâu Thất thì lại mừng rỡ, cất cao giọng: ”Đại Bạch, xuống đây, giết chúng tan tác cho ta!”

Nơi này, nàng không thể buông tha cho những tên này thoát, có cơ hội ném Bách Phá Đạn, bây giờ Đại Bạch đến thật đúng lúc, Đại Bạch có đủ khả năng quét sạch những người này.

Đồng thời, nàng ra hiệu cho Trần Thập và Lâu Tín, rồi tự mình đi kéo Trần Sát: ”Chúng ta lui ra thôi!”

Hỏa thấy nàng kéo tay chủ tử nhà mình, nhất thời mở chầm mắt, đây là có chuyện gì? Chính là chủ tử nạp phi tần, những phi tần đó đều tuân thủ lễ nghĩa, đối với chủ nhân cung kính ôn thuận mới đúng, nào có chuyện kéo tay hắn?

Nhưng chủ tử lại có vẻ như không phát hiện ra, dường như đã quen với hành động này.

Mọi người lui ra, Lâu Thất thối ra một tiếng cực giống tiếng chim, U U đã nhảy lên vai nàng, thân mật cọ mặt nàng...

Bốp.

Trần Sát một tay gạt nó ra.

Chỉ có hắn mới được hôn mặt Thất Thất.

Nếu không phải tình hình lúc này không thích hợp, Lâu Thất sẽ phỉ nhổ hắn, còn ghen cả với một con tiểu hồ.

Lúc này Lâu Thất vẫn chưa biết Đế Quân vừa mới uống một vò dấm chua khác.

Đại Bạch giương hai cánh lên, nhanh chóng vọt tới chỗ của ba mấy tên tinh binh. Nó vỗ cánh và hét lên khiến cho gió thổi làm những tên đó không mở nổi mắt, chỉ có thể vội vàng lùi lại.

Lâu Thất lại gọi mấy tiếng, được sự trợ giúp của Tử Vân Hồ và U U, Đại Bạch dùng lực một bên cánh, đám tinh binh đó liền liên tục kêu la thảm thiết, giống như những viên sỏi cỏ bị Đại Bạch quạt xuống vết nứt, ào ào rút xuống đám cỏ phía dưới, nhìn đáng vẻ này nhất định là nội thương rất nặng, nửa ngày mà vẫn không có ai bò lên.

Mọi người kinh hãi nhìn Đại Bạch.

”Thật không ngờ con bạch ưng này lại hung mãnh đến vậy!” Hai mắt Hỏa sáng rực

Lâu Thất gọi một tiếng, Đại Bạch ngạo nghễ ngẩng đầu, dừng lại, chiếm một khoảng mà đứng.

”Thưởng cho mày!” Lâu Thất tiện tay đem đám sâu ném tới bên mép nó, đám sâu này là trước đây bọn tẩu nàng lấy được, nàng nhìn ra chúng không những không độc mà còn rất bổ, liền mò chúng lên, mang về cho Đại Bạch ăn là thích hợp nhất.

Ngẩng đầu liền nhìn thấy Trầm Sát đang tỉ mỉ quan sát nàng.

”Sao chàng lại đến?” lại còn ngồi lên Đại Bạch mang U U tới.

”Có bị thương không?” Trầm Sát không trả lời câu hỏi của nàng, còn lo lắng hỏi.

Lâu Thất lắc đầu nói: ”Từ trước tới giờ có ai có thể dễ dàng làm ta bị thương chứ?”

Nhìn đáng vẻ này của nàng, trái lại có chút kiêu ngạo, tâm trạng căng như dây cung của Trầm Sát liền được thả lỏng, nhìn đến những cổ thi thể mang vết thương trên mặt đất, hỏi: ”Nàng đã thấy uy lực của Bách Phá Đạn?”

”Vậy mà cũng gọi là uy lực?” Lâu Thất dè dặt.

Con người thâm thúy của Trầm Sát nháy mắt lóe lên.

Nàng ấy nói như vậy, có nghĩa là nàng ấy biết uy lực còn lớn hơn thế!

”Những người này đều đem theo Bách Phá Đạn trên người, Lâu Tín, đợi lát nữa mang người đi thu hồi lại.” Hắn hạ lệnh, ánh mắt quét qua Lâu Tín đang đứng cạnh Trần Thập.

Trần Thập cả người cứng đờ.

Quả nhiên thấy Lâu Thất vô sự, Đế Quân rất muốn tính sổ với hắn.

”Thất Thất, gần đây nàng muốn huấn luyện Linh Đội, hai tên thị vệ này đi theo dù sao cũng lãng phí, nàng hãy để họ tới bên người bốn Đế Quân đi.”

Lâu Thất nghe Trần Sát nói thì có chút nghi ngờ, Hắn tại sao lại đột nhiên muốn quản Trần Thập và Lâu Tín?

Lâu Tín âm thầm kêu khổ, Đế Quân à, thuộc hạ không liên quan, đây đúng là cửa thành cháy, cá trong chậu cũng bị vạ lây, hắn có thể cự tuyệt không?

Ai mà biết đến chỗ Đế Quân, họ sẽ bị xử lý thế nào! Cô nương cứu mạng!

”Đến chỗ chàng làm gì?” Lâu Thất nhin không được mà hỏi.

Trần Sát lạnh mặt, lại quét mắt qua chỗ Trần Thập, nói: ” Là như vậy, không biết có ai đó nói mấy lời hỗn trướng như là một đôi bích nhân, tình chàng ý thiếp.”

Phụt.

Lâu Thất nháy mắt liên hiểu ra.

453. Chương 453

Lời nói hỗn trướng...

Lời nói hỗn trướng này thế nhưng lại là do hắn nói.

Cả người Hỏa liền đỏ mặt hời lạnh, giờ hắn nhìn ra rồi, Lâu Thất rõ ràng chính là nữ nhân của chủ tử! Đều tại hắn, sau khi rời khỏi thảo nguyên thì chọn đi tới Bắc Thương, cũng là vì muốn cùng A Mộc đi tìm thân thích, cuối cùng nhận được tin người nhà đã bệnh ốm mà chết, trong quá trình này họ biết được Bắc Thương đại công chúa muốn cùng Đông Thanh Ngọc thái tử kết thân, phân tích tình hình, liền nghĩ đến cách giết Bắc Phù Dung, sau đó một đường chỉ chọn nơi hoang vu mà đuổi theo Phá Vực, cũng không quan tâm nhiều đến chuyện này, cho nên mới tạo ra chuyện hiểu lầm này.

Nhưng mà chủ tử cho dù nhận nữ nhân, thái độ chung sống của Lâu cô nương này với chủ tử thật sự có chút kỳ quái, lá gan cũng thật lớn?

Nhìn Lâu Thất giả bộ đáng thương, Lâu Thất ho khan nói:” Đều tại ta, không nói rõ thân phận cho Hỏa

Vệ đại nhân, điều này không liên quan tới Trần Thập...”

Lời còn chưa nói hết, Trầm Sát liền chưng bộ mặt lãnh khốc cắt đứt lời nàng: ”Cũng chẳng phải muốn làm ông già thỏ, mặt trắng như ngọc như thế còn ra thể thống gì? Bẩm Đế Quân đưa hần đi dạo chiến trường một vòng, mới khiến hần có thêm vài phần khí phách nam tử hán đại trượng phu!”

Phụt.

Lâu Tín chỉ dám bật cười trong lòng, nét mặt một chút cũng không để lộ. Xem ra Đế Quân thật sự quá để ý câu nói một đôi bích nhân, phải đem hần đi thao luyện thành đại hán thô lỗ mới chịu bỏ qua.

Cũng không biết tiếp theo Trần Thập sẽ phải chịu tội bao nhiêu nữa.

Lâu Thất nhin không được mở to hai mắt, nhìn mặt Trầm Sát. Này, Đế Quân đại thần, chàng còn không biết ngưng mà nói Trần Thập? Nếu bàn về vẻ tuấn mỹ, chàng còn đẹp hơn hần mấy phần đó!

Nghe ý tứ của hần thì, không tôi luyện được đến mức khuôn mặt trắng trẻo khôi ngô của Trần Thập trở nên thô ráp một chút, không khiến hần bị cháy đen đi, không khiến vẻ đẹp trai của hần bị mài mòn mấy phần, thì tuyệt bỏ qua?

Đế Quân đại thần chàng thế này rất là ngây thơ đó có biết không hả?

”Trần Thập là...” Nàng đang muốn nói Trần Thập là thị vệ của nàng, dựa vào cái gì mà phải đi chém giết với hần, Trần Thập lại cắt lời nàng.

”Cô nương, thuộc hạ nghe theo ý chỉ của Đế Quân.”

Lúc này Đế Quân rõ ràng là không muốn hần và cô nương ở cạnh nhau, hần thật sự không muốn cô nương vì hần mà cãi nhau với Đế Quân. Lại nói, hần cho đến nay vẫn luôn có một cảm giác, hần và Lâu Tín tuy là thị vệ của cô nương, nhưng họ vẫn quá yếu, thà nói rằng bọn họ đang bảo hộ cô nương, còn không bằng nói là cô nương đang bảo hộ bọn họ.

Cho nên hần cũng đã sớm có ý niệm trong đầu, họ vẫn nên đi rèn luyện bản lĩnh mới tốt, tự nhiên không chỉ là hần, Lâu Tín cũng muốn đi. Đế Quân một hồi cũng chưa biết làm sao để mài dũa họ, nhưng Trần Thập nhìn ra, đây chưa hần không phải là một cơ hội tốt để rèn luyện bản thân.

Hần trước đây sợ, chẳng qua là sợ Trầm Sát sẽ trực tiếp đuổi đánh bọn họ, không để bọn họ ở cùng với cô nương. Chỉ cần không phải như vậy, hần cũng chẳng sợ gì cả.

Lòng hần đã quyết, muốn làm thị vệ của cô nương cả đời này, cho đến khi già cả không động được nữa, có thể làm người gác cửa cũng được.

Lâu Tín nghe hần nói như vậy, cũng đành im lặng không lên tiếng.

Trầm Sát nhìn cũng không nhìn bọn họ, phất phất tay nói: "Đã như vậy thì giờ hai người các người hãy ra khỏi cốc, tìm Ứng báo danh đi!

Hừ, hần không nguyện ý để Trần Thập ở lại bên Lâu Thất thêm một khắc nào.

Vả lại, kể tiếp hần một tác cũng không rời Lâu Thất, nếu có người muốn nói một đôi bích nhân gì đó thì chỉ có thể là hần và Thất Thất.

Lâu Thất thấy hần có vẻ vẫn đang tức giận, nhịn không được mà thở dài, giọng nói cũng mềm đi vài phần: "Ta nói này Đế Quân đại thần, chàng có thể thành thực đứng đắn hơn chút không?"

Người nào đó liếc xéo nàng, hồi lâu mới trả lời nàng hai chữ: "Không thể!"

Lâu Thất cười ngất.

Hỏa nhìn họ như vậy, trong lòng kinh hãi không thôi, hần bất chấp mọi thứ, tiến lên một bước chấp tay: "Trước đây Hỏa không biết, đã ăn nói linh tinh, mong Lâu cô nương thứ tội, không biết..."

Nói đến đây, Trầm Sát nào còn để hần hiểu lầm thêm nữa, hướng hồ, Hỏa là thuộc hạ đắc lực của hần, tất nhiên phải chính thức nói rõ ràng mới phải.

"Đến đây tiếp kiến Đế Phi, đợi bốn Đế Quân lập quốc, nàng sẽ trở thành Hoàng hậu."

Hỏa kinh ngạc không thôi, Trầm Sát lại nói một câu: "Hậu cung của Bốn Đế Quân chỉ có mình nàng, ngoài nàng ấy ra, cả đời này sẽ không có nữ nhân nào khác, lệnh của Đế Phi cũng chính là lệnh của ta."

Cái gì?

Hỏa lấy làm sững sốt.

Đế Quân chưa từng có nhiều lời như vậy, "Lần này coi như ngươi không biết nên vô tội, lần sau lại thấy Đế Phi của các người cùng nam tử khác đứng với nhau khiến ngươi có cảm giác một đôi bích nhân gì gì thì..." Hai tròng mắt hần híp lại, sát khí bắn ra, "Người hãy xông lên giết chết kẻ đó!"

Hỏa lộ vẻ kinh hãi không nói nên lời, nhịn không được chuyển hướng nhìn sang Lâu Thất, đúng lúc nàng cũng đang nhìn qua đây, thò tay mò tới eo của Đế Quân, véo mạnh hần một cái.

Giọng nói của nàng cũng có vài phần hờn dỗi: "Vậy nếu như đại ca của ta đến thì sao? Chàng cũng đừng quên, đại ca của ta phong thần tuần lãng thế nào, ngọc thụ lâm..."

Nàng vẫn chưa nói xong, Trầm Sát đã mạnh mẽ kéo nàng vào ngực, một tay ôm chặt eo, một tay giữ ót nàng, cúi đầu hung hăng ngăn chặn đôi môi đỏ tươi căng mọng của nàng.

"Ô..."

Vẫn còn người ở đây! Lâu Thất vốn muốn nói, vừa định mở miệng, vừa vịn bị hấn tiến quân thần tốc, đem lưỡi tiến vào khoang miệng nàng, ôm lấy nàng nhiệt tình quẩn quýt.

Hỏa nào đã từng gặp qua Đế Quân như vậy chứ?

Lúc này mặt hấn đỏ như mông khỉ, mau chóng lùi ra xa, lại nhìn trái phải, Trần Thập và Lâu Tín đã lui ra từ bao giờ.

Ngay cả tiểu hồ ly linh linh khí bức người cũng đã lui ra.

"U u." Nó nhìn đáng vẻ mặt đỏ tai hồng của hấn, ánh mắt vậy mà có vài phần xem thường.

Thật sự là chuyện kỳ quái hiếm gặp mà!

Trần Thập chấp tay với hấn: "Hỏa Vệ đại nhân, Đế Quân có lệnh, thuộc hạ và Lâu Tín xin đi trước, mong Hỏa vệ đại nhân ở đây chiếu cố Đế Quân và cô nương."

Hỏa bồng nổi giận: "Khoan đã. Ta có một chuyện không rõ, đã là Đế Phi, tại sao các người mở miệng khép miệng đều là cô nương chứ?"

Nếu như gọi Đế Phi thì sao hấn hiểu lầm được chứ.

Trần Thập nghiêm mặt nói: "Đợi đến khi Đế Quân đăng cơ, sắc lập cô nương làm Hoàng hậu, chúng ta sẽ lập tức đổi thành Hoàng hậu nương nương!"

Đế Phi, bọn họ không muốn gọi.

Hai người gật đầu, liền quay người đi.

Hỏa đặt một quyền lên trán, nửa ngày mà vẫn chưa từ trong những khiếp sợ liên tiếp phục hồi lại, lặng lẽ nhìn về bên kia, thân hình Đế Quân cao lớn đang muốn đem nữ nhân xinh đẹp ấy nhào nặn, thu vào máu

thịt của hắn.

Mặt hắn lại nóng bừng lên.

Chủ tử trước nay là một núi băng, tại sao lại có thể nhiệt tình đến vậy...

Bên kia, Lâu Thất bị hắn ôm chặt trong ngực mặc hắn điên cuồng hôn chỉ cảm thấy cả người mềm nhũn, tứ chi vô lực. Tưởng như bản thân đang theo mây khói nóng bừng nhẹ nhàng bay lên, không có dùng sức, rõ ràng hai cánh tay hắn đem nàng ôm thật chặt, hắn cao lớn như vậy, muốn hôn nàng thì phải cúi thấp xuống, liền dứt khoát dùng tay bế nàng lên hôn, chân của nàng liền giẫm lên giày hắn.

Sức nặng của nàng đối với Trầm Sát mà nói thì chẳng là gì, chân nàng để đó hắn cũng không chú ý, Lâu Thất lại càng không biết, lúc này đang choáng váng không rõ mình đang ở đâu.

Trầm Sát thực ra vô cùng lo lắng cho nàng, vội vàng ngồi trên lưng ưng mà đến, khiến Đại Bạch lúc này vẫn còn đang thở gấp, vừa đến thì đã dừng ngay phải một biển giẫm, tâm tình cuộn cuộn, ngực căng đầy, đối với tên Trần Thập vừa không thể giết lại không thể đánh, liền chỉ có thể dùng cách này phát tiết tâm tình trong lòng.

Chỉ hận không thể đem nàng cả người nuốt vào bụng, môi lưỡi điên cuồng nút lấy tạo ra thanh âm khiến người khác ngượng ngùng, không biết từ lúc nào mà một tay đã nhịn không được mà đặt lên một bên ngực của Lâu Thất, nhẹ nhàng nhào nặn.

Thẳng đến khi phía bụng dưới có cái gì đó đụng vào khiến nàng có chút đau, Lâu Thất mới thanh tỉnh lại, một tay để lên vai hắn, đẩy ra.

Trầm Sát khó khăn buông ra, cúi đầu nhìn nàng.

Lâu Thất vốn đã vô cùng xinh đẹp, nay hai mắt mọng nước, gò má ửng hồng, thần tình kiều mị, môi vì bị hắn tàn phá mà trở nên sưng đỏ, trông thật quyến rũ làm cả người hắn lại căng lên.

"... Cũng chẳng nhìn xem đây là nơi nào, thật đúng là không quan tâm gì hết..." Lâu Thất nhịn không được đập cho hắn một phát, quở trách không ngừng: "Nếu ta không ngăn chàng, cũng không biết chàng còn ở nơi hoang vu này làm nên những chuyện gì nữa."

Bởi vì tình ái mãnh liệt, giọng nàng vốn trong trẻo nay pha chút khàn khàn, truyền vào tai Trầm Sát liền có chút tê dại.

Hắn thấp giọng nói: "Nếu không phải vì sợ độc trùng chưa giải hết không tốt cho nàng, bốn Đế Quân cứ muốn nàng ở đây thì sao nào? Ai bảo nàng giống yêu tinh như vậy chứ, làm bốn Đế Quân sắp chịu không nổi..."

Mặt Lâu Thất thoáng chốc liền đỏ như trái lựu, "Thật là ngày càng vô sỉ, lời gì cũng có thể nói ra!"

Cũng không dám nói thật ra trong lòng nàng cũng rất thích, cái tên này thực ra rất lạnh lùng, nếu ở cùng nàng mà vẫn lạnh lùng đến mức khiến người khác như đóng băng, vậy hai người bên nhau đâu có nghĩa gì đâu? Hiện tại xem ra, hắn không phải nội tâm lạnh lùng, trái lại, nội tâm hắn còn đè nén một cỗ tà khí, điều này đều có thể nói ra.

Giống như là muốn phụ họa cho lời đánh giá của nàng, hắn động một cái, khiến nàng cảm nhận được vật cứng rắn của hắn lúc này, cúi đầu cắn vành tai nàng, giọng nói khan khàn đem theo sự mê hoặc: "Đợi bổn Đế Quân giải xong độc trùng, sẽ cho Thất Thất thử điều vô sỉ hơn được không?"

Còn cái gì vô sỉ hơn...

Đầu Lâu Thất không nhìn được mà hiện lên hình ảnh hắn đè nàng trên giường, lập tức oanh một tiếng, mặt lại đỏ thêm mấy phần.

"Chàng mau cầm miệng lại! Hỏa Vệ vẫn còn đang ở đây đó!" Để cho U U nhìn thấy khiến nàng cảm thấy mình như đang dạy hư trẻ nhỏ vậy.

Nghe nàng nhắc đến Hỏa, Trầm Sát liền đem mặt nàng giấu vào ngực, không để nàng ngẩng đầu lên.

Lâu Thất rầu rĩ: "Chàng làm gì vậy? Còn không mau buông ra?"

Trầm Sát hừ một tiếng: "Bộ dạng nàng như vậy, có nam nhân nào nhìn mà chịu được chứ? Bổn Đế Quân tuyệt không để bất kỳ kẻ nào thấy mặt nàng."

Bộ dạng xinh đẹp giống yêu tinh này của nàng, làm sao để người khác nhìn nửa phần được...

Lâu Thất không có cách nào khác, biết ở mặt này hắn cố chấp keo kiệt muốn chết, liền tùy ý hắn.

Hỏa nào dám nhìn chứ?

Hắn chỉ cười khở, trong lòng nhớ đến A Mộc.

454. Chương 454

Thực ra hắn cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng ban nãy thấy chủ tử và Đế Phi nhiệt tình như vậy, hắn cũng không biết là sao, đầu lại đột nhiên nhớ tới lúc ở tửu lầu ở Bắc Thương, tay hắn không cẩn thận chạm phải ngực của A Mộc, là một loại mềm mại khác thường...

"Ồ?"

Bên kia truyền đến thanh âm kinh ngạc của Lâu Thất, đánh gãy mạch suy nghĩ của Hỏa, đợi hần quay người nhìn lại, Lâu Thất đã kéo Trầm Sát tới gần vết nứt mà nhìn xuống.

Hai cái người thân thiết khiến người khác nóng mặt cuối cùng đã đi tới, Hỏa thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn Lâu Thất có chút khác, mặc dù nàng rất xinh đẹp, nhưng chủ tử của bọn họ cũng không phải chưa từng gặp mỹ nhân, chỉ bằng dung mạo tuyệt sắc của nàng chủ tử nhiều nhất cũng cxhir để nàng bên cạnh, sao có thể đối với nàng lửa tình khó nhịn?

Bây giờ xem ra chủ nhân đối với nàng ta là hoàn toàn tín nhiệm, chỉ sợ tình cảm mê hoặc lý trí, hần sau này phải cẩn thận quan sát vị Đế Phi nương nương này, xem nàng có phải là người tốt không, nếu là lòng lang dạ sói, lại mê hoặc chủ tử đến thất tâm, lại không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Trong lòng mặc dù đã đưa ra quyết định, Hỏa lại không hề có ấn tượng xấu về Lâu Thất, trái lại, hần lại có ấn tượng tốt về vị Đế Phi nương nương này, cũng cảm phục với bản lĩnh của nàng.

Trầm Sát quay đầu gọi hần đến.

Hỏa liền bước nhanh tới, giương mắt nhìn Lâu Thất, lòng nảy lên một cái. Kỳ thực, Lâu Thất rất xinh đẹp, vừa rồi lại cùng Đế Quân hôn môi một hồi, lại làm nàng tăng thêm vẻ diễm sắc. Chỉ liếc mắt liền khiến hần hút một ngụm khí, gần như có chút thất lễ. Hần có chút chật vật, vội vàng quay đầu đi.

Trầm Sát đen mặt kéo Lâu Thất vào lòng, đã nói là không cho phép nàng để người khác thấy được bộ dạng này, vậy mà nàng còn rời khỏi vòng tay hần. Hần giận dữ bước tới cắn vành tai nàng, khiến nàng run lên.

”Hỏa, người đi...”

Lâu Thất nghe ý tứ của hần là muốn sai Hỏa Vệ đi, vội vàng kêu lên: ”Chớ vội đuổi Hỏa Vệ, nhìn xem thứ ở dưới kia, có phải là đồ vật của vị huynh đệ hần đưa tới?”

Trước đây, trên cổ Hỏa Vệ có đeo một chiếc khăn choàng nói là tục lệ trên thảo nguyên, Lâu Thất nhìn thoáng qua, để ý thấy phương pháp dệt kim này rất đặc biệt, ở dưới vết nứt kia cũng có một chiếc khăn xanh nhạt trông giống vậy.

Trầm Sát vẫn chưa biết Hỏa còn đem theo người về Phá Vực, nghe thấy thì khẽ run, nhìn về phía Hỏa.

Hỏa lúc này nào dám đến nhìn Lâu Thất, thả người nhảy xuống phía dưới, Lâu Thất nhìn hần nhảy xuống giữa không trung, từ từ hạ xuống, rồi nhẹ nhàng tiếp đất, không khỏi tán thưởng một tiếng: ”Khinh công của Hỏa Vệ không tồi.” Không cần dùng lực mà có thể nhảy xuống như vậy, lại còn tiếp đất không một tiếng động, có thể thấy được khinh công cao cường cùng sự gan dạ của hần.

Vừa dứt lời, cô liền bị ôm đi, nghe thấy tiếng gió thổi bên tai, rơi xuống một cách nhẹ nhàng, giống như là đang đáp lên mây, lúc đáp xuống đến ngay cả đỉnh cũng không thể nhìn thấy, nàng an an ổn ổn nép trong

lòng Trầm Sát, vẫn còn chưa hoàn hồn.

Bên tai truyền đến giọng nói của Trầm Sát: "Khinh công của bốn Đế Quân tốt, hay khinh công của Hỏa tốt, hửm?"

Lâu Thất sững sốt một chút, liền không nhin được mà cười bất đắc dĩ, điều này cũng cần so sao? Hóa ra, nàng không nên ở trước mắt hắn mà khen người khác.

"Chàng vô địch!"

Trầm Sát gật đầu, ngao kiêu nói: "Bốn Đế Quân cũng không thể xem là vô địch, trong lòng nàng cũng nên biết rằng bốn Đế Quân vì một người mà mới trở nên mạnh nhất mới đúng."

Lâu Thất liếc mắt: "Mặt đâu rồi?"

Hắn đưa mặt tới, hỏi nàng: "Ở đây này, Thất Thất lại muốn hôn ta sao?"

Câu này Lâu Thất đỏ bừng mặt, một phần là do then thùng, một phần là kích động vì sự vô sỉ của hắn.

"Trên người nàng có khăn lụa ư?"

Trầm Sát vừa hỏi vừa đưa tay sờ soạng nàng, Lâu Thất nhanh chóng bắt lấy tay hắn, trừng mắt nhìn, "Có, để ta tự lấy." Lấy khăn lụa ra, nàng hỏi, "Định làm gì vậy?"

Hắn nhận lấy khăn liền che mặt nàng lại, chỉ lộ ra đôi mắt, đánh giá nàng một hồi, trong mắt hắn vẫn là có chút không hài lòng, thấp giọng nói: "Tại sao đôi mắt này vẫn dụ người đến vậy..." Thật muốn che luôn đôi mắt này.

Lâu Thất lúc này liền muốn nổi giận rồi, "Rốt cuộc chàng muốn gì?" Lấy cái túi đen che kín từ đầu đến chân nàng luôn cho xong! Nàng xoay người không để ý đến hắn nữa.

Hỏa nhặt chiếc khăn lên, sắc mặt hơi đỏ: "Đây là của A Mộc."

Lâu Thất hỏi: "A Mộc là một trong những vị huynh đệ cùng ngươi đến?"

"Đúng vậy."

Lâu Thất vỗ vỗ cánh tay ý bảo Trầm Sát thả nàng xuống, Trầm Sát nhấp nhấp môi, tay nắm chặt, vốn là không nỡ buông tha nàng, bị nàng hờn dỗi liếc một cái, vẫn thả nàng ra.

Giữa đám hoa cỏ có rất nhiều kiến, Hỏa từ lúc xuống đây đã bị đốt mấy phát vào cổ và tay, mặc dù đó không hề là trở ngại, nhưng cũng rất ngứa, chỉ là hắn đã quen chịu khổ rồi, nhịn được sẽ nhịn, lại thấy Lâu Thất đi qua đây, đám kiến đều lui ra, nhìn rõ là muốn tránh nàng, thậm chí là sợ nàng, không khỏi kinh ngạc vạn phần.

Có điều hắn chỉ đoán rằng trên người nàng có loại thuốc đuổi côn trùng cực tốt, lại nghĩ muốn xin nàng một ít, nhưng nghĩ đến vừa nãy đã nhìn thấy dáng vẻ mị nhược yêu tinh ấy, lại không dám ngẩng đầu nhìn nàng, lại không biết chủ tử nhà hắn ghen đến phát rồ, chỉ sợ hắn nhìn thấy dáng vẻ kiều mị ấy của Lâu Thất, đã sớm dùng khăn che mặt nàng rồi.

Một chiếc bình nhỏ được ném qua cho hắn, Hỏa bắt lấy theo bản năng, nghe thấy Lâu Thất nói: "Đan giải độc và xoa trùng, uống hai viên."

"Đa tạ Đế Phi." Hỏa lướt nhìn sang chủ tử, nhìn hắn một bộ nhìn mãi thành quen, liền nghe theo đem hai viên nuốt xuống, chỉ chốc lát, hắn liền không còn thấy ngứa ngáy nữa, đàn kiến cũng không còn chui vào người hắn nữa, hắn không khỏi giật mình.

Lâu Thất cũng không để ý tới hắn, gọi U U, liền nhìn thấy một đạo ánh sáng tử ngân lao vọt xuống, U U vốn là muốn vọt vào lòng Lâu Thất, nhưng nhìn thấy Trầm Sát ở bên cạnh, liền sửa thành đứng lên vai nàng.

"Hỏa Vệ, mang đồ vật đó lại đây, U U có thể giúp chúng ta tìm người."

Hỏa gật đầu, đem tới, lúc này mới thấy nàng đã dùng khăn che mặt, hắn không khỏi thở phào.

"U U, gửi một cái đi."

U U gửi gửi, từ trên vai nàng nhảy xuống, chạy về một hướng.

"Đuổi theo."

Ba người chạy theo sau Tử Vân hồ khoảng chừng một khắc, hương hoa nồng đậm đột nhiên phai nhạt đi nhiều, thay vào đó là một mùi thơm mát lạnh, khiến bọn họ vui mừng.

Đại Bạch lượn vòng quanh đầu họ, thấp giọng kêu.

Hỏa nghe thấy giọng nói của A Mộc.

"Ồ, tại sao lại có con bạch ưng to vậy?"

Giọng nói ấy vậy mà yếu ớt vô lực, Hỏa cả kinh, theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ nhìn thấy mấy cái cột đá cao hai trượng, cột đá vậy thành hình tròn, ở giữa là hai gốc hoa cao lớn, lá cây xanh thẫm to bằng bán tay, một gốc nở hoa tím, một gốc nở hoa trắng. Hoa tím thì màu sắc đậm đà, như một bức tranh vẩy mực, điểm lệ vô cùng; hoa trắng thì nhẹ nhàng xinh đẹp, như là được cắt từ những đám mây.

Hai gốc hoa dựa vào nhau mà sống, đều chia làm ba nhánh, đong đưa giữa gió thu, không hề có nửa điểm tiêu điều vắng vẻ.

Ánh mắt Hỏa sáng rực, nhin không được nói: "Bạch Tử Tam Sinh hoa, vậy mà lại tồn tại thật!"

Lâu Thất không khỏi nhìn hẩn: "Hỏa Vệ ngươi biết hai loài hoa này sao?"

"Đế Phi, đây thực ra không phải là hai loài hoa, cũng không phải là hai gốc hoa, chúng là cùng một rễ dưới đất, cùng rễ tương sinh, lại lớn thành hai gốc hoa, nở ra màu sắc khác nhau, mỗi gốc ba nhánh, kỳ nở kéo dài một năm."

Ngọc Hồ Diệp, cũng chính là một trong những vị thuốc dẫn mà chủ tử cần! Quả là trùng hợp, vậy mà lại có thể nhìn thấy Bạch Tử Tam Sinh hoa ở nơi này.

Hẩn giải thích xong liền muốn đi qua cột đá, một bên cất giọng kêu to: "A Mộc, A Mộc!"

Kỳ lạ, A Mộc bọn họ nên là nghe thấy tiếng gọi của hẩn mới phải chứ, tại sao lại không đi ra?

"U U!"

Tử Vân hồ đột nhiên có chút lo lắng, nhìn theo hình bóng hẩn mà kêu to.

Lâu Thất nhíu mày: "Có gì đó không đúng ư?"

Trầm Sát cũng đi về phía trước, Lâu Thất dừng một chút, lập tức đuổi theo. Họ một bước tiến vào phạm vi bên trong cột đá liền phát hiện ra không bình thường, nhưng muốn rút lui đã không kịp rồi.

Quay đầu lại đã là trước mắt mơ hồ, như là có cái gì đó che mắt, xoang mũi truyền đến một luồng hương hoa mát lạnh, rõ ràng càng phải có tinh thần hơn mới đúng, vậy mà họ lại đầu óc choáng váng, tứ chi có chút vô lực.

Một bàn tay ấm áp đưa tới, nắm tay nàng, nàng lập tức bị kéo vào cái ôm quen thuộc, Trầm Sát ở bên tai nàng thấp giọng nói: "Đây không phải là độc chứ?"

Mặc dù là hỏi dò, nhưng ngữ khí lại khẳng định, họ đều là bách độc bất xâm, đâu thể bị trúng độc?

Lâu Thất ừ một tiếng, "Nhưng trong khoảng thời gian ngắn ta cũng không thể phân biệt được đây là cái gì." Bọn họ chỉ là có chút choáng váng, cơ thể hư mềm, lại rõ ràng không lo lắng đến tính mạng

Hỏa Vệ vẫn đang gọi tên A Mộc, chốc lát, họ liền nghe thấy một hồi tiếng cước bộ, một thanh âm trong trẻo có chút non nớt đang tới, đúng là A Mộc kia.

"Hỏa đại ca!"

Đích xác nhào vào cái ôm của Hỏa.

Hỏa lập tức ôm sát cái người vừa nhào vào, chỉ cảm thấy thân hình này vừa tinh tế lại mềm mại, vòng eo mảnh, ngực to mềm, vậy mà lại khiến hắn có chút miệng lưỡi khô nóng, trong đầu hiện lên hình ảnh lúc trước nhìn thấy, chủ tử và Đế Phi ôm chặt nhau, môi lưỡi dây dưa.

"A Mộc..." hắn thì thào.

"Hỏa đại ca, chúng ta bị một con hồ điệp đẹp một cách kỳ lạ dẫn tới đây, còn tưởng rằng huynh sẽ không tìm thấy bọn ta chứ."

A Mộc ôm lấy thất lưỡng tráng kiện của hắn, mặt dán vào ngực hắn, nghe thấy tim hắn đập thành thịch, chẳng biết tại sao cơ thể liền mềm nhũn.

Hỏa lúc này đã khẳng định được, A Mộc là nữ tử, hắn trong lòng kinh ngạc, lại có chút bất đắc dĩ, không ngờ tiểu tử ở bên mình lâu vậy lại có thể giấu đến tận giờ.

"A Mộc, bọn họ đâu?"

Hỏa muốn kéo cô ra, A Mộc lại càng ôm chặt hắn, khuôn ngực non mềm lại càng dán chặt vào hắn, đầu óc hắn liền choáng váng.

"Họ đều ở bên kia, cách có mấy bước, Hỏa đại ca không thấy sao?"

Giọng A Mộc ngày càng kiều nhuần, Hỏa nhìn không được cúi xuống nhìn, cô đúng lúc cũng nhón chân ngẩng đầu lên, vốn nghĩ muốn sát lại gần tai hắn nói, lại như là đang dâng môi mình lên, vừa vận đem tới miệng hắn.

Hai người đột nhiên giật mình, lại không ai động, môi vẫn dán môi.

455. Chương 455

Đợi Hỏa giật mình tỉnh táo lại, hắn phát hiện ra mình cứ thế mà ôm A Mộc thật chặt, một tay đã luồn vào trong cổ áo của cô nàng, bàn tay to lớn thô ráp đang tỉ mỉ xoa nhẹ lên bờ ngực mềm mại, mà lưỡi của hắn đã chui vào trong đôi môi đỏ ầu, quấn lấy lưỡi đình hương của nàng.

Ầm một tiếng, trong đầu hắn trống rỗng.

Sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy!

Hắn trước giờ không phải kẻ say mê nữ sắc, đa phần nữ nhân thảo nguyên đều rất hào sảng, ở thảo nguyên lâu như vậy, bởi sự dũng mãnh của mình, không ít nữ nhân chủ động nhào vào lòng hắn, nhưng hắn đến một người cũng không chạm vào. Bởi trong lòng có dự định, hắn muốn sau này phải đường đường chính chính tìm một nữ nhân dịu dàng hiền hậu, hợp ý hắn thành thân, an ổn mà sống. Nữ nhân kia cần phải có cái hông đầy đặn, để dễ sinh nở, để cho hắn ít nhất ba đứa con trai mập mạp, bởi hắn là cô nhi, từ nhỏ đã mong muốn về sự náo nhiệt mà ấm áp của cuộc sống gia đình.

Sau khi thành thân, thê tử của hắn có thể ở nhà chăm lo gia đình, để lúc hắn cùng chủ tử liệu mạng đánh chém trở về, vừa vào nhà liền có cơm nước nóng hổi, thơm phức chờ mình.

Lúc rảnh rỗi không cần ra ngoài, hắn sẽ ở trong sân luyện võ, còn nàng ở sương phòng ngồi thêu thùa bên ô cửa sổ.

A Mộc không phù hợp yêu cầu của hắn.

Vóc người nàng nhỏ nhắn, nhưng trước ngực lại đầy đặn, thể nhưng dáng vẻ vẫn rất tinh tế, quan trọng nhất là, nàng mới mười bốn tuổi, trong mắt hắn nàng vẫn còn trẻ con.

Coi như hắn cưới nàng, nàng cũng chưa thể sinh con, chính nàng còn chưa trưởng thành. Hơn nữa nàng cũng không biết nấu cơm, không biết may vá y phục. Hắn không tưởng tượng, nếu hắn cùng nàng thành hôn, bản thân trừ làm cha làm huynh, thì còn làm gì nữa?

Đây không phải điều hắn mong muốn.

Thế nhưng hắn lại làm ra chuyện này với nàng. Hắn nhiệt tình hôn lấy, còn thân mật sờ soạng thứ đầy đặn của nàng.

Đây là chuyện chỉ có phu thê mới có thể làm!

Hỏa kinh hãi liền muốn đẩy nàng ra, thế nhưng hắn vừa cử động, A Mộc liền chủ động bắt lấy tay hắn, không cho hắn rút tay từ quần áo nàng ra, nàng rút rè, xấu hổ, thanh âm như muỗi, "Hỏa đại ca, A Mộc nguyện ý..."

”A Mộc...”

Hỏa dùng sức, rút tay ra, lui về sau hai bước, kéo dài khoảng cách với nàng, ”Ta, có lỗi với muội...” Trong lúc nói, đầu hấn vẫn còn đang hỗn loạn, bản thân hấn cũng không rõ ý mình là gì, xin lỗi là vì biết bản thân lỗ mãng và thất lễ, tóm lại nên nói xin lỗi, như vậy đúng không?

Thật ra hấn cũng không chắc lắm.

A Mộc ngẩn ra, sau đó cắn môi dưới, xoay người chạy đi.

”A Mộc!”

Hỏa muốn đuổi theo, lại đụng phải mấy huynh đệ khác, bọn chúng kéo hấn lại, nhao nhao hỏi: ”Đại ca, huynh thấy A Mộc đâu không? Mới nãy nàng còn ở bên cạnh bọn đệ, nháy mắt đã không thấy tăm hơi.”

”Đúng vậy, nơi này có chút tà môn, chớ để A Mộc đi lạc.”

Hỏa nghe bọn hấn mồm năm miệng bảy mà lòng nghi hoặc, vừa rồi A Mộc nói đám huynh đệ đang ở ngoài, cách hai người họ chỉ mấy bước, lẽ nào cả đám không nhìn thấy hấn cùng A Mộc...

Cũng không nghe được thanh âm của bọn hấn sao?

Lúc này hấn đột nhiên cả kinh, chủ tử và Đế Phi đâu?

”Các người tập trung đứng yên tại đây, không được đi đâu cả!” Hấn nóng lòng, vội vàng phân phó cả đám, sau đó liền xoay người đi tìm Trầm Sát. Thế nhưng đáng đáp A Mộc lướt qua trong đầu hấn, hấn nhất thời cảm thấy tâm trạng có chút hỗn loạn.

Lúc này A Mộc lại vừa đụng đầu vào một trụ đá, rầm một tiếng, chỉ cảm thấy choáng đầu hoa mắt, nàng ngồi bệt xuống đất xoa trán, nước mắt đều sắp tuôn ra.

Giọt thứ nhất chảy ra, tiếp đó khó mà không chế được, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất. Nàng nhớ lại phản ứng vừa rồi của Hỏa.

Kỳ thực lúc vào nơi này, người sẽ có phần mơ hồ, nàng biết điều này, lúc bọn họ tiến vào cũng vậy, trước mắt mờ ảo không nhìn rõ, thế nhưng kỳ lạ là chỉ một hồi lại ổn. Nàng thật không ngờ lúc Hỏa đại ca mơ màng màng lại làm ra chuyện này với nàng.

Được rồi, thật ra nàng có thể tránh ra ngay từ đầu, khi đó hấn cũng không phải cứng rắn ép buộc. Chỉ là nàng vốn mến mộ Hỏa đại ca, cho nên...

Là bản thân nàng tự nguyện nghênh đón.

Vốn dĩ nàng rất vui mừng, nàng thích Hỏa đại ca... thân mật hôn nàng như vậy. Lúc tay hắn mò vào trong quần áo, phủ lên nơi đầy đà của mình, toàn thân nàng bủn rủn, tim gan như muốn nhảy ra ngoài, thế nhưng nàng thích, nàng rất thích thân mật với hắn như vậy, nếu không phải là thời gian địa điểm không đúng, nàng còn rất muốn giao thân thể mình cho hắn.

Nhưng sau khi nhìn thấy sự khiếp sợ và hoảng hốt trong mắt hắn khi thanh tỉnh, cảm giác hối hận cùng tránh né ấy, lòng của nàng đều lạnh đi.

Hỏa đại ca không có cảm giác này với nàng, không có.

A Mộc đang khóc bỗng nghe được một tiếng ưm, tiếng kêu nũng nịu đến mức khiến tai người nghe đều nhũn ra, sau đó nàng lại nghe được một giọng nam trầm thấp mang theo chút khàn khàn, tựa hồ đang dụ dỗ nữ tử kia.

”Thất Thất ngoan, lại sờ thêm một lần nữa...”

A Mộc kinh ngạc ngẩng đầu nhìn qua, trước mặt vài chục bước, phủ trong lớp sương mù mỏng, có một đôi nam nữ ôm nhau thật chặt, vóc dáng nam nhân cao to vạm vỡ, thân hình nữ nhân lả lướt mê người, cứ như bị khảm vào trong lồng ngực nam nhân, tay nàng đang đè trên ngực hắn.

Vừa rồi phải chăng nàng và Hỏa đại ca cũng là dáng vẻ này?

A Mộc mặt đỏ như máu, nhất thời quên khóc, thế nhưng đúng lúc nàng xấu hổ không gì sánh được mà muốn quay đầu đi, phi lễ chờ nhìn, con bướm lúc đầu dẫn bọn họ đến bỗng bay sang hướng khác, ở nơi đó, có một con hồ ly lông tím bạc đan xen.

Nàng liền ”A” lên một tiếng.

Lập tức Lâu Thất tựa như bị điện giật, rút tay từ trong lòng Trầm Sát ra, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, đồng thời khuôn mặt cũng có phần nóng hổi. Chết tiệt, vừa rồi không nên nghe theo hắn, rõ ràng chỉ mơ màng trong chốc lát, hắn liền nhân cơ hội xé khăn che mặt của nàng, cuốn nàng vào nụ hôn nóng bỏng, còn lôi kéo tay nàng dò vào trong y phục của hắn.

Cái gã Đế Quân phát tình này, cơ bản là bất chấp tất cả, mặc kệ thời gian địa điểm, trong đầu chỉ có loại chuyện đó thôi. Có điều, nàng cũng không tức giận được, vì hắn động tình mà toàn thân căng cứng như tên đã lên dây, lại cũng vì hắn lo cổ độc phát tác mà cuối cùng không thể làm gì.

Cũng không biết hắn cứ nín nhịn như vậy có thể ghen chết luôn không.

Nghĩ tới đây nàng lại có chút buồn cười, ở bên hông hần nhéo một cái, lại nghe được tiểu cô nương bên kia a một tiếng, đồng thời, Tử Vân Hồ U U kêu lên dồn dập.

”U U!”

Vừa quay đầu, Lâu Thất liền thấy con bướm kia bay nhanh về phía U U, ánh mắt của nàng lập tức sáng rực như sao, ”Ngọc Hồ Điệp!”

Bọn họ đều chưa từng thấy con bướm lớn như vậy, dang cánh ra, còn lớn hơn U U đến vài phần, sở dĩ nàng ngay lập tức xác định được đây là Ngọc Hồ Điệp chính là bởi kích thước của nó. Hơn nữa hai cánh Ngọc Hồ Điệp ónh nhuận như ngọc, lúc vỗ cánh tỏa ra ánh sáng lung linh, tựa như mỹ ngọc, nên mới được gọi là Ngọc Hồ Điệp.

Thần y nói muốn lấy Ngọc Hồ Điệp làm thuốc, chỉ cần cắt mỗi bên cánh nó một ít, không cần tính mạng của nó, đồng thời lúc cắt cần thận một chút, như vậy cánh Ngọc Hồ Điệp sau khi lành lại có thể cất cánh bay.

Lâu Thất thấy Ngọc Hồ Điệp vô cùng vui mừng, thế nhưng nàng lập tức phát hiện có gì đó không đúng, bởi vì U U đang cấp bách kêu lên với Ngọc Hồ Điệp, mà Ngọc Hồ Điệp đích thực cũng đang bay về phía U U.

Trầm Sát nhìn lướt qua thiếu nữ đang đứng ngây người nhìn về phía bọn chúng, liền không để ý nữa, hạ giọng nói bên tai Lâu Thất: ”Lúc trước con hồ ly nhỏ này cũng cuống cuống mà kêu như vậy, khiến bản Đế Quân còn tưởng rằng nó biết nàng nguy hiểm, bây giờ xem ra, rõ ràng là cũng có quan hệ với Ngọc Hồ Điệp này.”

”Vậy sao?”

Lâu Thất rất ngạc nhiên, không lẽ U U cách xa vậy đã có thể cảm nhận được sự tồn tại của Ngọc Hồ Điệp sao? Hơn nữa, trước mặt Ngọc Hồ Điệp nó hưng phấn, nóng nảy kêu lên như thế, là muốn làm gì?

Còn không đợi nàng nghĩ rõ ràng, U U đã phóng ra, há to miệng hướng về cánh Ngọc Hồ Điệp cắn xuống. Lâu Thất nhất thời hít một ngụm khí lạnh, từ lúc nàng nhìn thấy U U, nếu nó không phải ăn cỏ Thiên Cơ thì chính là ăn thịt do nàng nướng, sau đó ăn một ít được hoàn, nàng vậy mà chưa từng thấy U U tự mình kiếm ăn, đã vậy còn săn một con bướm! Việc này nhìn thế nào cũng thấy có vẻ hơi quái dị.

Nàng đang muốn tiến lên, Trầm Sát giữ cổ tay của nàng lại, kéo nàng về phía sau, ”Nhìn xem đã.”

Lâu Thất cho rằng lần này U U sẽ lập tức cắn Ngọc Hồ Điệp, nàng sợ Ngọc Hồ Điệp bị U U ăn, vậy thì lấy gì làm thuốc dẫn bây giờ? Nhưng không nghĩ đến một màn kế tiếp khiến nàng kinh hãi, chỉ thấy Ngọc Hồ Điệp vỗ cánh, phạch một tiếng, liền khiến U U từ giữa không trung bị thổi bay đi, ngã xuống đất.

”U U!” Lần này khiến Lâu Thất cảm giác như con cái của mình bị người khác ăn hiếp, nhất thời liền giận

đến vung tay áo, một mặt giận dữ muốn xông tới hỗ trợ, "Lẽ nào có cái lý ấy, một con bướm hoang nho nhỏ, lại dám đánh U U nhà ta!"

Trầm Sát liền nhin không được, phá ra cười, đưa cánh tay ôm hông nàng, "Sao đột nhiên hùng hổ thế? Lại xem thêm một hồi."

Một con bướm hoang nho nhỏ, đây là lời gì chứ?

"U U!"

Dường như U U cũng rất buồn bực, không nghĩ tới mình mới một chiêu đã bị Ngọc Hồ Điệp đánh, toàn thân đều xù lông lên, chân sau đạp một cái, vọt lên cao, lại mở miệng cắn Ngọc Hồ Điệp, đồng thời chân trước cũng bổ đến.

Tốc độ của nó nhanh như thiểm điện, theo lý mà nói, Ngọc Hồ Điệp hẳn không thể tránh thoát mới đúng, thế nhưng con bướm lại linh hoạt mà tránh được.

Kế tiếp chính là trận chiến giữa một bướm một hồ, người tới ta đi, kẻ nào cũng không nhượng bộ không sợ hãi, những người ở đây chứng kiến đều trờng mắt há miệng.

Cuối cùng U U cũng không thể cắn trúng Ngọc Hồ Điệp, nhưng Ngọc Hồ Điệp cũng không tốt hơn, một mỗi không chịu nổi, vỗ cánh cũng có vẻ vô lực.

Lâu Thất nào có quan tâm, thật nhanh chóng cầm túi phủ xuống thân nó.

Trầm Sát lắc đầu: "Lợi dụng người gặp nguy mà hôi của."

"Sai, chàng nên nói lợi dụng bướm gặp nguy mà hôi của, nó cũng không phải người." Lâu Thất nhú mày, buộc chặt miệng túi.

"U U!" U U thấy nàng bắt được Ngọc Hồ Điệp, dường như rất hưng phấn, nhảy đến bên người nàng chạy quanh. Lâu Thất nghi ngờ: "Người muốn ăn con bướm này?"

U U nghe vậy càng hưng phấn hơn.

Lâu Thất rất khó hiểu, Tử Vân Hồ ăn Ngọc Hồ Điệp có ích lợi gì? Nàng sợ U U thật sự đến ăn vụng, liền nghiêm mặt nói: "Thứ này hữu dụng với ta, không cho phép người ăn vụng."

U U nhất thời có phần mất mát, ủ rũ cúi đầu rên rỉ bên chân nàng.

Trầm Sát lại vui vẻ, gật đầu nói với nàng: "Không sai, nàng nên như vậy, mọi việc đều phải đặt bốn Đế Quân lên trên cùng."

456. Chương 456

Ngọc Hồ Điệp này dùng làm dẫn được cho hắn, mà từ trước đến nay Lâu Thất rất cưng chiều Tử Vân Hồ, nhưng bây giờ vì che chở cho dẫn được của hắn, mà không đồng ý cho nó cắn một miếng nào, đã vậy còn nghiêm nghị quát nó...

Đế Quân tỏ vẻ rất hài lòng.

Lâu Thất cảm thấy rất nực cười.

Hắn đây là tranh sủng với cả một con cáo sao? Đế Quân đại nhân, có thể trưởng thành một chút không? Không phải nói là phải lãnh khốc sao?

Lâu Thất sợ Ngọc Hồ Điệp giãy dụa trong túi khiến chính nó bị thương, liền vung một ít thuốc mê, trong túi lập tức không còn động tĩnh gì.

Tâm tình Lâu Thất thật tốt, chủ động nhào vào lòng Trầm Sát, nhón chân lên nói nhỏ với hắn: "Hiện tại chúng ta đã có được bảy loại dẫn được rồi, nếu Hỏa Vệ lấy được Hắc Châm Thảo, vậy chỉ còn hai loại Băng Ngư và Hồng Tùng Trùng, thắng lợi ngay trước mắt rồi phải không?"

Trầm Sát vốn muốn nhắc nhở nàng, coi như tìm đủ mười loại dẫn được, vậy cũng phải hiểu rõ đích phương pháp xử lý cổ mới có thể đồng thời giải độc, bởi hiện tại độc và cổ đều đang kiểm hãm lẫn nhau, giải loại nào trước cũng đều sẽ phá vỡ thế cân bằng. Giải độc trước sẽ khiến Tuyệt Mệnh Cổ phát tác, hắn chắc chắn phải chết, còn giải cổ trước, vậy kịch độc sẽ phát tác, cũng là đường chết.

Thế nhưng vừa nghĩ đến trước đây nàng gánh chuyện giải cổ trùng lên người mình, hắn sợ nói ra sẽ khiến nàng có áp lực tâm lý, thêm gánh nặng, cũng sợ nàng hiểu nhầm hắn đang thúc giục nàng nghĩ biện pháp, hắn bèn xoa đầu nàng nói rằng: "Phải, đều là công lao của Thất Thất ngoan. Các loại dẫn được Thất Thất đều tìm được, bốn Đế Quân phải trọng thưởng cho nàng."

Đôi mắt Lâu Thất sáng lên hỏi: "Thưởng ta cái gì?" Mỗi lần hắn gọi nàng là Thất Thất ngoan, nàng đều cảm thấy mình như trở thành hài tử, được hắn nâng niu trong lòng bàn tay, mặc dù có chút buồn nôn, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất ngọt ngào.

Mọi thứ của hắn đều là của nàng rồi, thật không biết còn thứ gì có thể thưởng cho nàng.

Trầm Sát đưa hai tay vào giữa nách nàng, nâng lên cao ngang mình, môi áp vào cạnh tai nàng, thấp giọng nói: "Bốn Đế Quân cởi quần áo cho nàng sờ được không?"

Phụt.

Lâu Thất trợn trắng mắt nhìn hắn, vỗ vai hắn một cái: "Ngày càng không biết xấu hổ."

Nàng lườm diên theo hắn, liền lắc người xuống, nhìn quanh một lượt, dờn trọng tâm vấn đề đi: "Hỏa Vệ đi đâu rồi?"

Ban nãy cả hai đều quên mất thiếu nữ kia, bây giờ nhìn lại, cũng không thấy nàng ta nữa. Lâu Thất cũng không để ý, chắc hắn đó là người Hỏa Vệ mang về từ thảo nguyên.

Nàng đã nhìn ra chỗ này có gì đó không đúng, lúc trước mơ hồ, hắn là do tác dụng của mùi hương hai gốc hoa, chỉ là thời gian mơ hồ rất ngắn, nàng cũng không để trong lòng. Đã có Hoa Tam Sinh chứng tỏ có Ngọc Hồ Điệp, hiện giờ Ngọc Hồ Điệp cũng đã tới tay, hoa này...

"Ta đi xem Hoa Tam Sinh một chút."

Lâu Thất vừa mới muốn đi đến chỗ hai cây hoa, liền thấy thân ảnh Hỏa xuất hiện ở gốc cây bên kia. Nàng khẽ nhíu mày, cảm thấy có gì đó không đúng lắm, liền đứng lại suy nghĩ kỹ càng. Hương hoa này kỳ thực không chỉ khiến người ta mơ màng một hồi, còn có tác dụng mê hoặc, khiến người ta thỉnh thoảng nhìn không thấy bên này, ngó không rõ bên kia. Hỏa mang khoảng mười người đi theo Trầm Sát, nàng liền đi tới phía hai cây hoa kia, Tử Vân Hồ theo sát nàng một tác cũng không rời, thi thoảng còn ngẩng đầu nhìn cái túi chứa Ngọc Hồ Điệp kia, nước dãi đều chảy xuống.

Lâu Thất đành xem như không thấy.

Nàng kiểm tra hai cây một chút, phát hiện càng đến gần, tác dụng mê hoặc tâm trí càng mạnh, nàng đứng bên cạnh gốc hoa, nhìn bốn phía đều không thấy bóng người, thế nhưng đám người Trầm Sát rõ ràng đều đang ở cách đây không xa, tận mười mấy người cơ mà.

Nàng suy nghĩ một hồi, lập tức cảm thấy hứng thú, đồ tốt, nàng nghiêm túc ngẫm nghĩ dùng nó vào việc gì thì tốt nhất! Những kẻ kia mang theo nhiều vũ khí như vậy để đối phó một mình nàng, nếu không đáp lễ cho bọn hắn một chút, vậy cũng khiến bọn chúng quá thất vọng rồi.

Nghĩ vậy, nàng hái toàn bộ sáu đóa hoa xuống, nhét vào một túi vải lớn, tự mình mang trên vai. Sáu đóa hoa bị hái xuống, mùi hương liền dần phai nhạt, Hỏa cùng Trầm Sát nói chuyện vừa xảy ra bỗng ngạc nhiên nhìn sang, chỉ cảm thấy trước mắt đều thật rõ ràng, nào còn đáng vẻ mơ hồ mộng lung lúc nãy.

"Đế Phi, chuyện này là sao?"

Lâu Thất vỗ vỗ cái túi mình đang vác trên vai, "Hái hoa xuống là ổn cả rồi."

Hỏa hơi sợ, không nhịn được nói: "Hoa kia đúng là kỳ dị, Đế Phi hái rồi mang trên người cũng quá nguy hiểm, A Tây, người vác giúp Đế Phi."

Một thanh niên dáng vẻ thô kệch liền đi ra.

Lâu Thất cũng không quan tâm nữa, đưa cái túi kia cho hắn, thế nhưng thanh niên gọi là A Tây kia vừa mang túi lên trên lưng, một hương hoa nồng nàn xộc vào mũi hắn, đôi mắt hắn liền mờ ra, sau đó ngồi phịch xuống.

Mọi người lấy làm kinh hãi, Lâu Thất lại không nhận được bật cười, cuối cùng tự mình đi đến cầm lấy cái túi, "Ta tự cầm vậy! Hương hoa này nếu ngửi quá gần thì ảnh hưởng càng thêm mạnh mẽ, người bình thường không chịu nổi." Chỉ là sáu đóa hoa mà thôi, cũng không nặng.

Trầm Sát lại đi tới bên người nàng, chụp lấy cái túi ném lên trời, một tiếng kêu bén nhọn vút qua, vừa vặn chụp lấy cái túi kia.

Lâu Thất sửng sốt.

"Một con ưng khổng lồ như vậy, mang có chút đồ thì đã làm sao." Trầm Sát nói.

Vậy cũng đúng.

Hỏa tìm được huynh đệ mang theo, cũng để cho Trầm Sát gặp, trong lòng buông lỏng, sắc mặt đã dễ nhìn hơn nhiều, vết sẹo đáng sợ kia cũng không còn kinh khủng đến vậy nữa.

Thế nhưng khóe mắt Trầm Sát liếc qua, vẫn cứ nhíu mày.

Đến khi bọn hắn trèo lên đoạn tầng (1), vừa vặn gặp được đám người Lâm Thịnh Uy tìm tới, mọi người thấy Trầm Sát đều lấy làm kinh hãi, lập tức nhao nhao quỳ xuống.

(1) Đoạn tầng: Còn gọi là biến vị, đứt gãy hoặc phay, là một hiện tượng địa chất liên quan tới các quá trình kiến tạo trong vỏ trái đất. Thông thường đứt gãy thường xảy ra tại nơi có điều kiện địa chất không ổn định.

Trầm Sát thấy đám người hầu như bị thương, có vài người toàn thân đều như tắm trong máu, sắc mặt tái nhợt, thế nhưng ánh mắt lại rạng ngời hân hoan, trong lòng không khỏi tán thưởng một câu, lại hỏi: "Là có chuyện tốt gì?" Rõ ràng nhìn ra được bọn hắn rất phấn chấn.

Án Dao Phong cất giọng nói: "Hồi Đế Quân, chúng thuộc hạ đã tiêu diệt hết gần năm trăm cao thủ!"

Đây là chuyện trước kia bọn hắn không bao giờ dám tưởng tượng, hai mươi sáu người, tuy là một nửa có Đế Phi, Hỏa cùng đám người Trần Thập tương trợ, nhưng trận pháp bọn hắn học được có uy lực cực lớn, vậy được toàn bộ mấy trăm cao thủ! Trận chiến qua đi, gia tăng rất nhiều can đảm cho những người này, khiến bọn họ có lòng tin hơn, hơn nữa, tất cả mọi người đều như chuẩn bị đối mặt với tử vong, sau đó đồng tâm hiệp lực mà chống chọi, giành được thắng lợi.

Thế nên lúc này trong lòng bọn họ đều phấn chấn không thôi, tuy rằng hầu hết đều bị thương, nhưng vẫn hận không thể theo sát Lâu Thất để có thể học hỏi nhiều hơn nữa.

Trầm Sát âm thầm kinh hãi, thế nhưng hắn từ trước đến nay không biểu lộ suy nghĩ lên mặt, mà đám người Hỏa lại trọn tròng hai mắt, cầm đầu sắp rớt xuống, quả thật không thể ngờ đến! Sao có thể chứ, năm trăm cao thủ đuổi theo bọn hắn suốt một đường, bức bọn hắn không thể không vào Bách Trùng Cốc này, nếu không phải Ngọc Hồ Điệp kia dẫn dắt bọn hắn đến một chỗ khác, vậy giờ này bọn hắn đều bị giết cả rồi. Bọn Ẩn Dao Phong chỉ có hai mươi mấy người, võ công còn không bằng người bên mình, vậy mà giết sạch đám cao thủ đó rồi?

Hỏa nhìn về phía Lâu Thất.

Trầm Sát nói: "Trở về lãnh thưởng." Trước giờ hắn không nhiều lời trước mặt người khác, một câu như vậy đã rất khó có được.

Mọi người tạ ơn, dìu nhau đứng dậy, Lâu Thất liền đưa một bao cho Lâm Thịnh Uy, "Sơ cứu vết thương trước đã."

A Mộc lặng lẽ nhìn thoáng qua Hỏa, gọi những người khác qua giúp đám người bôi thuốc băng bó.

Hỏa nhìn bóng lưng mảnh mai của nàng, mím chặt môi. Sắc mặt hắn trầm xuống, bấp thính quanh vết sẹo kia liền căng ra, ngay vết sẹo càng căng cứng hơn, nhìn qua rất dữ tợn.

Hắn không nhịn được đưa tay sờ lên, trong mắt một vẻ thắm đậm. Thật ra vết sẹo này vẫn chưa lành hẳn, khi đó hắn sắp chết, bên người không có đại phu giỏi, phải tự mình bôi thuốc, băng bó qua loa, sau đó vết thương mặc dù khép lại, nhưng thỉnh thoảng vẫn mơ hồ đau nhức. Dù cho không nói tới đau hay không, đáng vẻ hắn như vậy cũng đủ xấu,...

Hắn mặc dù chưa thấy A Mộc mặc đồ y phục nữ nhi, thế nhưng có thể nhìn ra, A Mộc mặc nữ trang nhất định rất đẹp.

Hơn nữa, hắn lớn hơn A Mộc mười một tuổi...

Hắn chỉ muốn tìm một phu nhân chất phác, đáng vẻ xấu cũng không sao, chỉ cần có thể nối dõi tông đường là tốt rồi, sao có thể làm lỡ A Mộc được, nàng như một nụ hoa nhỏ mới chớm đầu xuân.

Hỏa nghĩ đến đây trong lòng liền thấy khổ sở.

Việc này, vẫn cần tìm cơ hội nói rõ cùng A Mộc, suy cho cùng, là hắn có lỗi với nàng.

"Hỏa Vệ lấy được Hắc Châm Thảo rồi chứ?"

Bên tai truyền đến thanh âm của Lâu Thất, lúc này Hỏa mới hồi thần, lấy một cái bao từ trong lòng ra, đưa cho Lâu Thất.

Thế nhưng Lâu Thất lại bị động tác dứt khoát này của hắn làm chân mày nhíu lại, nếu đổi lại là Ứng hoặc Nguyệt Vệ, cho dù coi như đã tiếp nhận nòng, cũng sẽ không ngay lần đầu gặp gỡ mà giao vật quan trọng như vậy cho nòng.

Nếu hắn tin nòng, vậy nòng cũng tin hắn. Không cần mở ra xem, chỉ nhét bao vào trong bọc của mình, nòng thở ra một hơi, vui vẻ nhìn về phía Trầm Sát: "Chỉ còn thiếu hai loại nữa thôi."

Hỏa chợt nhìn về phía nòng: "Đế Phi nói gì?"

Hắn phản ứng như thế khiến Lâu Thất ngẩn người ra, lúc này mới nhớ tới, sau khi Hỏa Vệ rời đi đến thảo nguyên, đám người Trầm Sát mới bắt đầu tìm những dẫn được khác, thời điểm nòng nhìn thấy bọn hắn, bọn họ đang tìm kiếm Mê Chi Hoa, chính là mới lấy được dẫn được đầu tiên. Thế mà bây giờ nòng lại nói chỉ thiếu hai loại.

Đối với Hỏa mà nói, đây thật sự là một tin tức cực kỳ đáng kinh ngạc.

Trầm Sát tiếp lời: "Mười loại dẫn được, thêm Hắc Châm Thảo người tìm được, giờ chỉ thiếu Hồng Tùng Trùng và Băng Ngư Cốt, bảy loại khác đều là Thất Thất tìm được, nòng là phúc tinh của bốn Đế Quân."

Bịch một tiếng, Hỏa quỳ sụp về phía Lâu Thất, giọng nói mang theo run rẩy: "Hỏa, cảm tạ Đế Phi!" Hắn kích động đến đỏ mắt, cánh mũi chua xót.

Mười loại dẫn được, không một loại nào là dễ tìm, không một loại nào là dễ lấy được, thật không ngờ bây giờ đã có tám loại!

Đây thật sự là trời phù hộ Đế Quân!

Lâu Thất khẽ chau mày, nhàn nhạt nói: "Ta tìm thuốc dẫn cho nam nhân của mình, không cần người phải cảm tạ như vậy."

Hỏa ngơ ngác, Trầm Sát cũng ngẩn ra, tiếp đó chính là thoả mãn, nắm cầm nòng, dùng sức hôn lên môi nòng một cái, "Nói hay lắm!"

Ngày càng không biết xấu hổ!

Ngay trước mặt người khác hôn nòng, người xem đây là thể kỷ hai mươi một nam nữ cởi mở không ngại đụng chạm sao?!

457. Chương 457

Lâu Thất kéo Trần Sát sang một bên, trừng mắt hỏi hắn chuyện năm mươi tinh binh đó tưởng nàng ngốc à, vô duyên vô cớ sao lại có năm mươi tinh binh mang theo trái phá đến giết nàng? Hơn nữa hắn còn vội vàng chạy đến. Dừng đuôi tóc mà nghĩ cũng biết ở chỗ hắn đã gặp phải ai và xảy ra việc gì.

“Tùng Sơn Hồ Quân, là cái bẫy mà đại soái Cao Ngọc Hồ và con gái ông ta bày ra...”

Trần Sát vừa nói được nửa câu này thì Lâu Thất đã nhướn mày, nhìn hắn cười nhạt: “Chờ đã, để ta đoán thử, Đế Quân chàng lại trên ong dụ bướm rồi chứ gì? Nói xem, con gái của Cao Ngọc Hồ tên gì, trông có xinh đẹp không, thân hình có quyến rũ không?”

Nói đến câu cuối, nàng đã sắp đến gần hắn, ánh mắt sáng rực.

Trần Sát tỉnh bơ như không, hồ hững nói: “Nữ tử đó nghe nói tên là Cao Anh Anh gì đó, trông thế nào thì bọn Đế Quân không biết, nhưng theo bọn Đế Quân đoán thì Diêm Vương Gia sẽ thích nàng ta.”

Câu này nói tuy giọng điệu hồ hững nhưng trong lời nói lại tràn đầy sát ý.

Lâu Thất lập tức đã bị sự tàn nhẫn của hắn lấy lòng: “Chàng nói rõ ràng cho ta nghe đi?”

Trần Sát đâu phải là loại người có thể nói chi tiết những chuyện này nên hắn chỉ có nói mấy câu, rằng Hồ Quân của Cao Ngọc Hồ có một loại vũ khí gọi là Đạn Bách Phá, đã làm bị thương một trăm lính tiên phong của hắn, sau đó một mình Cao Anh Anh tìm tới bàn điều kiện với hắn.

Cách nói như vậy chẳng đặc sắc chút nào, nghe mà Lâu Thất cứ liếc mắt, bám riết đòi hắn nói lại chi tiết hơn.

“Ta dạy chàng nên nói thế nào nhé, chàng nói là Cao Anh Anh đó trông thế nào thế nào, tìm đến nói những gì, cô ta lại ra những điều kiện nào, còn nữa, tại sao phải sai người đến tìm ta.”

Trần Sát bị nàng bám riết nên đành kể lại theo ý nàng một cách bất lực.

“Cao Anh Anh đó mặc y phục nam, tóc dài buộc cao, mặt mày có khí khái anh hùng...”

“Chàng còn nói chàng không biết trông cô ta thế nào!” Lâu Thất lập tức nhéo một phát vào eo hắn: “Không biết cô ta trông thế nào, sao lại biết mặt mày người ta có khí khái anh hùng?”

Trần Sát lập tức cứng họng, trong lòng có một loại kích động muốn tóm nàng qua đó đánh vào mông. Chính là nàng cứ đòi hắn nói như vậy, hắn không nhìn rõ tướng mạo của Cao Anh Anh, chỉ nghĩ người ta đã là nữ cải trang nam, nếu muốn miêu tả thì chỉ có thể dùng tính từ trung tính khí khái anh hùng như vậy thôi,

vậy mà cũng có thể bắt bẻ nữa.

“Bổn Đế Quân...”

Lâu Thất ngắt lời hắn: “Được rồi, biết cũng không có gì hay, ý của ta chính là nói, nhìn thì nhìn thôi, có gì đáng giấu giếm, dù gì nếu ta thấy mỹ nam thì dĩ nhiên cũng muốn nhìn lâu một chút, đây là chuyện thường tình của con người...”

“Lâu Thất!”

Trầm Sát cắn răng, nàng nhìn thấy mỹ nam nào rồi? Lại còn nhìn lâu một chút?

“Thiên hạ này có ai đẹp trai hơn bổn Đế Quân nữa? Nếu nàng muốn nhìn thì chỉ có thể nhìn bổn Đế Quân thôi!”

“Hi hi.”

Lâu Thất vui không tả nổi. Đúng là chưa từng gặp ai da mặt dày như vậy, hắn rất đẹp trai, nhưng đại ca Lâu Hoan Thiên của nàng, lại còn cả Hách Liên Quyển cũng đều rất đẹp mà. Những lời này nàng không dám nói ra, người này mình đây giám chưa, Lâu Hoan Thiên còn được, nếu nàng dám nói Hách Liên Quyết đẹp trai chưa biết chừng hắn thật sự dám kéo quần nàng xuống đánh vào mông ngay tại đó.

“Có gì đáng cười chứ? Lẽ nào không phải như vậy ư?”

Lâu Thất vội vàng đỡ dành hắn: “Vâng vâng vâng, trong mắt ta, trên thế gian này căn bản không có một nam nhân nào đẹp trai hơn chàng.” Ờ, lời này mà nàng cũng nói ra được, quả nhiên công phu nịnh bợ của nàng đã tăng lên rồi.

Trầm Sát lại thích nghe những lời này của nàng, sắc mặt có chút nguôi giận.

“Cao Anh Anh lấy ta để ra điều kiện với chàng à, cô ta muốn làm gì?”

“Ép bổn Đế Quân lập tức báỉ đường thành thân với cô ta, nếu không sẽ lấy mạng của nàng.”

Vừa nghe xong lời này, Lâu Thất đã không nhịn được mà cười nhạt: “Đúng thật là, nam nhân của bổn cô nương mà ai cũng muốn đến tranh giành.”

“Bổn Đế Quân chỉ lo Bách Phá Đạn đó uy lực quả thực là quá mạnh, sợ nàng thật sự bị thương...”

Lâu Thất ngắt lời hắn, nói với vẻ không đồng tình: “Loại bán thành phẩm đó mà cũng dám nói uy lực quá mạnh? Đế Quân, chúng ta có thể không đề cao chí khí của người khác không?”

Trầm Sát nghe lời này của nàng nói rất ngang tàng, ánh mắt lập tức sáng lên.

Lâu Thất kéo khuỷu tay hắn, mặt mày đều nhuốm lên một vẻ tàn bạo: “Đi, chúng ta quay về, ta cải tạo Đạn Bách Phá đó một chút rồi sẽ theo chàng cùng đi đánh Tùng Sơn Hồ Quân!”

Dám nhân lúc nàng không có mặt mà bức hôn nam nhân của nàng, còn dám phái người đến giết nàng. Tùng Sơn Hồ Quân, bọn cô nương cho tất cả các người trở thành cám Tùng Sơn Hồ!

...

Đám người Lâm Thịnh Uy cười ngựa quay về, Trầm Sát và Lâu Thất mang theo Tử Vân Hồ cười ưng đi trước.

Ứng Vệ đang đi lại sốt ruột trong doanh trường, thỉnh thoảng ngóng lên bầu trời, khiến cho Thúc Trọng Châu an tọa trong doanh trường có chút bức tức.

“Người có thể không đi qua đi lại không?”

Một người lớn như vậy sẽ che tầm nhìn rất rộng, hắn đang nhìn ngọn núi vô danh đó nghĩ đối sách tiến đánh, bị Ứng Vệ đi tới đi lui như vậy thì đâu còn nhìn thấy gì.

“Trọng Châu công tử, ngài nói Đế Phi có xảy ra chuyện không?”

Nói đến cùng, Ứng Vệ vẫn rất lo lắng về Lâu Thất. Chủ tử tuy cười ưng chạy tới, nhưng gặp phải vũ khí như vậy thì võ nghệ cao cường cũng chưa chắc hữu dụng.

Hắn cũng đúng là chưa từng thấy vũ khí ném ra có thể tự nổ như vậy, quả thực là quá đáng sợ rồi.

Thúc Trọng Châu và Trầm Sát là biểu huynh đệ, nhưng vì chưa xác nhận thật sự nên Trầm Sát không hạ chỉ tuyên bố và thừa nhận thân phận của hắn. Tuy nhiên họ cũng không thể xem Thúc Trọng Châu là một thành viên trong quân mà đối đãi tùy tiện được, vì vậy nên gọi hắn là Trọng Châu công tử.

Thúc Trọng Châu lắc đầu nói: “Đế Phi của các người đó, ta cứ cảm thấy rất tà môn...”

Lời của hắn còn chưa nói xong, Ứng Vệ bèn cắt ngang lời hắn một cách tức giận: “Người mới tà môn đó!”

Cái từ tà môn này, nghe thế nào cũng không phải là một từ hay! Đế Phi của họ tuy có lúc quá đáng ghét khiến người khác tức giận, nhưng hẳn lại không muốn nghe thấy có người nói xấu nàng nữa đâu.

Thúc Trọng Châu ghen lời, thực ra hẳn chỉ là muốn nói, bản lĩnh của nàng ta rất tà môn, chắc là sẽ không xảy ra chuyện. Vì vậy hẳn mới bình tĩnh như thế.

Huống hồ Trầm Sát đã chạy qua đó rồi.

Một chú chim bồ câu đưa thư bay tới, có binh sĩ tóm được nó, lấy xuống một ống giấy thư, bước nhanh tới đưa cho Ứng Vệ.

Ứng Vệ mở ra xem, là thư Nguyệt gửi tới.

“Cửu Tiêu Điện xảy ra chuyện rồi ư?”

“Trọng Châu công tử, nói chuyện kiểu gì vậy? Cái gì mà Cửu Tiêu Điện xảy ra chuyện rồi? Cửu Tiêu Điện có thể xảy ra chuyện gì!” Ứng Vệ lại trừng mắt tới: “Là Cửu Tiêu Điện có khách tới, tìm Đế Phi, nói là đại ca của Đế Phi...”

Đại ca?

Ồ, Đế Phi thật sự có đại ca à!

Ồi chào, ănnói kiểu gì vậy chứ.

Nhưng đại ca của Đế Phi tìm tới rồi, Đế Quân và Đế Phi đều đi vắng.

Ánh mắt Thúc Trọng Châu lóe lên: “Đại ca của nàng ta?”

Ứng Vệ còn chưa kịp nói, trong doanh trường đã không còn bóng dáng của Thúc Trọng Châu nữa. Hẳn không nhịn được nói lầm bầm: “Lẽ nào đại ca của Lâu Thất có gì không đúng? Có cần nóng vội đi xem như vậy không?” Nhưng hẳn cũng muốn bỏ bên này mà trở về xem thử!

...

Thành Phá Vực, Cửu Tiêu Điện, phòng tiếp khách Nhị Trùng Điện.

Tiểu Trù được Nguyệt Vệ phân tới hầu hạ vị khách quý từ xa đến, đi cùng với cô ấy còn có Nhị Linh.

Mấy thị nữ bên ngoài cửa phòng đều không nhìn được mà liếc vào bên trong.

Cửu Tiêu Điện sau khi có Đế Phi thì ôn hòa hơn trước đây nhiều, Đế Quân tuy vẫn vô cùng lạnh lùng nhưng về cơ bản thì không quản họ nữa, thỉnh thoảng được gọi vào Tam Trùng Điện hầu hạ cũng chỉ là hầu hạ Đế Phi mà thôi. Còn nếu không động vào giới hạn của Đế Phi thì nàng ấy đối với họ cũng rất nhã nhặn, vì vậy họ cũng sẽ không sống một cuộc sống nơm nớp lo sợ giống như trước đây.

Chỉ là Đế Quân tuy phong thái tuyệt sắc, nhưng họ lại không dám có chút nào vượt quá phép tắc, mà Ứng Vệ đại nhân và Nguyệt Vệ đại nhân tuy đối với họ có thể xem là vui vẻ hòa nhã, nhưng cũng rất ghét họ có loại suy nghĩ đó, khiến cho họ bình thường không dám nhìn lâu.

Hiện giờ có vị này đến, anh tuấn tao nhã, phong thái nhẹ nhàng, lại còn vượt trội hơn cả Ứng Vệ đại nhân và Nguyệt Vệ đại nhân, họ đâu thể còn nhìn được, chỉ hận không thể xông vào để hầu hạ bên mình.

Các thị nữ đều cực kỳ hâm mộ Tiểu Trù và Nhị Linh. Tiểu Trù còn đỡ, họ đều gọi là Trù cô nương, tuổi tác đã không còn nhỏ nữa, nhưng Nhị Linh lại là người họ cực kỳ hâm mộ. Vốn dĩ Nhị Linh cũng giống như họ chỉ là một tiểu thị nữ của Nhị Trùng Điện, cũng cực ít có cơ hội có thể vào Tam Trùng Điện hầu hạ, nhưng từ khi Đế Phi vẫn còn là thị nữ thì cô ta đã theo nàng ấy, hiện giờ là nữ quan nội vụ bên cạnh Đế Phi rồi, có khách quý đến như vậy thì dĩ nhiên là do cô ta hầu hạ.

Thế nhưng họ lại không ngờ được lúc này trong lòng cô ta có chút phức tạp. Vừa nãy vị này nói là đại ca của Đế Phi? Hơn nữa vừa đến thì đã vội vàng nói muốn đưa Đế Phi đi, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không? Cô ta hi vọng Đế Phi sẽ không đi nữa mà sống cùng Đế Quân, hơn nữa hiện giờ cách ngày lập quốc cũng không còn xa.

Lập quốc thì phải phong hậu, nếu Đế Phi rời đi thì làm thế nào?

Vì vậy, cô ta lúc này đâu còn lòng dạ nào mà ngắm mỹ nam.

“Đế Quân Đế Phi hồi cung!”

Bên ngoài truyền đến giọng của cung nhân, Lâu Hoan Thiên đứng lên, hắn không thể chờ nổi một khắc, bước nhanh ra phía ngoài cửa phòng.

Lâu Thất và Trầm Sát vốn dĩ chạy về chuẩn bị một số thứ, sau đó còn phải đến quân doanh, không ngờ vừa về thì nghe nói Lâu Hoan Thiên đến rồi nên lập tức gác những việc đó lại, chạy đến phòng tiếp khách.

“Tiểu Thất!”

Lâu Hoan Thiên vừa nhìn thấy nữ tử tuyệt mỹ khiến hắn nhớ da diết đó thì lập tức nở ra một nụ cười vô cùng tao nhã, lại dùng khinh công lao về phía nàng, dang hai tay muốn ôm nàng thật chặt.

Mắt thấy sắp ôm được thì Lâu Thất đột nhiên bị người bên cạnh dùng một tay kéo qua, sà vào trong lòng hắn, khiến Lâu Hoan Thiên ôm hụt.

Lâu Hoan Thiên trừng mắt giận dữ nhìn Trầm Sát: “Người đang làm gì thế?”

“Làm gì? Có kẻ háo sắc muốn vô lễ với ái phi của bôn Đế Quân, người nói bôn Đế Quân làm gì?”

“Đó là tiểu muội của ta!”

“Vậy thì đã sao?” Trầm Sát nhướn mày.

Lâu Hoan Thiên lúc đó bắt đầu xắn tay áo: “Không thể nói chuyện được, nào đánh một trận đi!” Dựa vào cái gì mà tiểu muội hắn đã tìm bao nhiêu năm như vậy lại không thể ôm thì sao được chứ! Từ lần trước chia tay đến nay, ban đêm hắn chỉ ngủ hai canh giờ, đi ngày đi đêm chạy về nhà họ Lâu rồi lại chạy đến Phá Vực, nếu không phải trong lòng vẫn luôn nghĩ gặp được Tiểu Thất sẽ có thể ôm nàng thì hắn đã sớm một chết rồi. Hiện giờ Trầm Sát lại không để hắn ôm!

Đâu có thể được.

“Người không phải đối thủ của bôn Đế Quân, chắc chắn muốn tự chuốc khổ à?”

“Khẩu khí cũng lớn đó!”

“Bôn Đế Quân trước giờ vẫn khiêm nhường.”

“Phụt! Người đây mà gọi là khiêm nhường à!”

Lâu Thất ôm trán: “Hay là hai người cứ cãi nhau trước, ta về tắm rửa một chút, ăn chén chè rồi đến nhé?”

458. Chương 458

Thật sự không biết tại sao hai người này lại ấu trí như vậy.

Vừa nghe nàng nói như vậy, Trầm Sát liền mím môi quay mặt sang chỗ khác.

Lâu Thất nhìn Lâu Hoan Thiên, ánh mắt của hắn sáng như đóm lửa, hơn nữa còn thấp thoáng có hơi nước, hắn giấu hết mọi sự kích động đi. Vừa nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, Lâu Thất liền biết lần này về nhà, hắn đã xác định được thân phận của nàng.

Chỉ có điều nếu đã xác định được thân phận của nàng, vị mẫu thân ruột kia của nàng cũng nên tới cùng

hắn mới phải, dù sao cũng là đứa con gái đã thất lạc gần hai mươi lăm, chẳng lẽ không nhớ chút nào sao?

Thế nhưng vẫn chỉ có mình Lâu Hoan Thiên tới. Nói không thất vọng là giả, nhưng từ trước tới nay nàng cũng lạnh lùng quen rồi, hơn nữa lại không có tình cảm gì với vị mẫu thân ruột kia, lúc nàng bị ôm đi cũng mới chỉ hai tuổi tính cả tuổi mẹ, có thể nhớ được cái gì chứ.

Nàng có thể nhìn ra được, tình cảm của Lâu Hoan Thiên là thật, hơn nữa hắn còn gầy hơn một chút so với lúc trước, chắc là do đi gấp không được ăn uống tử tế.

Nàng chủ động giang hai cánh tay ra: “Ca ca.”

Lâu Hoan Thiên bỗng cười lên, ôm lấy nàng vào lòng thật chặt, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Tiểu Thất, muội thật sự là Tiểu Thất của ca ca.”

Mẫu thân của hắn dùng vu pháp giấu một chút hồn tức của Tiểu Thất vào trong chuông Hồn Tức, lần này hắn mang tóc của Lâu Thất tới gần chuông Hồn Tức, cái chuông đó không có gió cũng tự vang, chính là vì có cảm ứng. Điều này chứng minh Lâu Thất chính là Tiểu Thất, Tiểu Thất của hắn.

Mặc dù lần trước hắn đã nhận định nàng chính là Tiểu Thất rồi, nhưng lúc này có căn cứ xác thực vẫn khiến hắn phải kích động một lần nữa.

“Ca ca.” Sống mũi của Lâu Thất cũng cay cay, đưa tay ôm lấy lưng hắn.

Trầm Sát đứng một bên nhìn hai người ôm nhau thật chặt, thấy thế nào cũng không vừa mắt. Ánh mắt của hắn dừng lại trên cánh tay người đàn ông đang ôm lấy eo của Lâu Thất, trong lòng hắn chỉ có một ý muốn, đó là rút Ẩm Huyết Kiếm ra chặt đứt cánh tay đó cho xong!

Nhưng lần này là Lâu Thất chủ động, nếu hắn làm như vậy thật, phỏng chừng nàng lại sẽ lại cãi nhau với hắn, hắn chỉ sợ nàng lại muốn rời đi.

Hắn nhin.

Tiểu Trù và Nhị Linh đứng bên cạnh thấy thế cũng kinh hãi không thôi.

Đầu tiên là vì nam tử tuần mi hơn người này lại là đại ca của Đế Phi, thứ hai là vì gân xanh đang nổi đầy trên trán Đế Quân, cả hàm răng đang nghiến chặt kia nữa.

Tay phải của hắn đã cầm vào chuôi kiếm, dáng vẻ như nhìn thấy kẻ thù, khiến hai người đều sợ hắn không nhận được mà thật sự rút kiếm ra chia về phía huynh trưởng của Đế Phi.

Đế Quân, nhin một chút đi mà!

“Tiểu Thất, Tiểu Thất, rốt cuộc sau này ca ca cũng không còn là người cô độc nữa, ca ca có muội!” Lâu Hoan Thiên nói những lời này bằng giọng nói có chút ghen ngào.

Lâu Thất nghe vậy thì nhú mày, nàng không nhin được hỏi: “Chẳng lẽ trước kia ca ca cũng chỉ có một mình sao?”

Cuộc nói chuyện lần trước khiến nàng hiểu rằng hấn sống cũng không tốt lắm. Bây giờ nhìn bề ngoài thì Lâu gia rất rạng rỡ, nhưng bên trong lại đã mục nát, muốn làm thiếu chủ của Lâu gia đương nhiên là phải tốn sức rồi. Hơn nữa, xem ra bây giờ còn có người đang bàn tán về thân phận của hấn, chắc chắn hấn ở Lâu gia cũng rất vất vả, nếu không cũng sẽ không có những hành động ngầm dứt khoát để kéo thế lực ra khỏi Lâu gia, lại thành lập Hội Hoa Thập Tam Lầu.

Nhưng chẳng phải hấn có mẫu thân sao?

Mẫu thân là người của Bạch Vu Tộc gì đó mà, có thể chế ra chuông Hồn Tức, ít nhiều gì cũng có chút bản lãnh, chẳng lẽ bà ấy không giúp đỡ sao?

Lâu Hoan Thiên nở nụ cười khê, trong tiếng cười ấy mang theo bất đắc dĩ và tự giễu: “Đúng vậy, trước kia ca ca chỉ có một mình, nhưng sau này thì có Tiểu Thất rồi, lần này ca ca tới là để dẫn Tiểu Thất về...” Hấn vừa nói vừa đưa một tay lên áp vào khuôn mặt như bạch ngọc của Lâu Thất, ánh mắt hấn nhìn nàng nòng bồng mà tha thiết.

Thực sự không thể nhin được nữa!

“Rút móng chó của người lại!”

Một tay Trầm Sát đánh vào vai hấn, đồng thời một tay kia kéo Lâu Thất ra khỏi ngực của hấn, dùng tay lau khuôn mặt nàng thật mạnh, vẽ mặt giận dữ.

“Chàng làm cái gì thế!” Lâu Thất trừng mắt lên: “Đau đau đau!” Ngón tay, lòng bàn tay của hấn đều có vết chai thô ráp, hấn ra sức chà như vậy, chẳng khác nào mài một lớp da của nàng ra.

“Ai cho hấn sờ vào mặt nàng!” Thấy khuôn mặt nàng bị hấn chà đỏ cả lên, Trầm Sát mới ngừng tay. Hấn vuốt nhẹ mấy cái, hơi có chút chột dạ.

“Đó là ca ca của ta, ca ca ruột.” Lâu Thất cũng không biết phải giận hay cười. Cứ ghen đi, ghen tiếp đi, hấn đúng là càng ngày càng dần sâu vào con đường ghen tuông này rồi!

Trầm Sát quát mắt nhìn Lâu Hoan Thiên, hừ lạnh một tiếng: “Cho dù là huynh muội ruột thịt cũng không

thể thân thiết như thế được, nghe nói còn có quy củ nam nữ lên bảy tuổi là không được ngồi chung bàn nữa, hai người đều đã trưởng thành, phải tránh để người ta khỏi nói lung tung!”

Tiểu Trù ở một bên không khỏi gật đầu một cái, Đế Quân nói thật có lí. Vừa nãy quả thật Lâu thiếu chủ và Đế Phi đã thân mật quá mức rồi, các nàng thấy còn đỏ mặt.

Lâu Thắt còn chưa nói, Lâu Hoan Thiên đã nhướn mày nói: “Người có muốn là em rể của bốn thiếu chủ không? Tình cảm giữa hai huynh muội chúng ta rất sâu nặng, thân mật thì làm sao? Nào, Tiểu Thắt, ca ca hôn trán muội một cái.”

“Người cứ thử xem.” Khí lạnh trên người Trầm Sát tỏa ra bốn phía.

Lâu Hoan Thiên nắm chặt lấy quả đấm, giọng lên không trung: “Vẫn phải đánh một trận đúng không?”

Khó khăn lắm hắn mới tìm được muội muội bảo bối của mình, ở trong lòng hắn, nàng vẫn là bộ dáng tinh xảo hồi nhỏ. Những năm qua hắn vẫn luôn nghĩ, nếu hắn có thể lớn lên cùng muội muội, chắc là hai huynh muội sẽ thân thiết lắm. Hắn muốn làm chỗ dựa cho nàng, nếu nàng có chuyện phiền lòng, hắn có thể ngồi ở mép giường dỗ nàng vui vẻ, vui vẻ rồi thì dỗ nàng đi ngủ, thật là ấm áp.

Những chuyện này cũng không có cơ hội làm, bây giờ tìm lại được, cho dù có phải nàng đã trưởng thành rồi hay không, hắn vẫn cứ thích gần gũi với nàng đấy, rồi sao?

“Người đừng tưởng người là huynh trưởng của Thắt Thắt thì bốn Đế Quân không dám giết người.”

“Người dám giết anh vợ à?” Lâu Hoan Thiên kêu lên: “Tiểu Thắt, trọng phụ như vậy cần làm gì nữa! Đi về với ca ca, ca ca tìm một thiếu chủ anh Tuấn của một đại gia tộc cho muội, ca ca có một người bạn tốt, bộ dạng không kém gì người này, về rồi ca ca sẽ dẫn hắn...”

Một chuông bay về phía hắn.

“Ê! Hai người đủ rồi nha!”

Lâu Thắt thấy hai người đó chạy ra vườn hoa rồi nhảy vào đánh nhau ngay lập tức. Các chuông lực đánh rụng vô số lá cây xoay tròn rồi rơi xuống, hai người đã đánh gần mười chiêu rồi.

Nàng dậm chân, tức giận xoay người, ngược lại thấy Nguyệt vệ đứng ở bên cạnh rất vui vẻ.

“Nguyệt vệ rảnh rồi như thế thì giúp ta tìm một vài thứ đi, ngay bây giờ!”

Nguyệt trầm mặc, đúng là trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết mà.

“Đế Phi muốn là gì?”

Lâu Thất liếc nhìn hai nam nhân ấu trĩ đang đánh nhau rất hùng hổ kia: “Nhị Linh, mang giấy bút tới.” Nàng cần rất nhiều thứ, nếu chỉ nói một lần e rằng hấn sẽ không nhớ được.

Còn hai người kia, cứ để bọn họ đánh cho thỏa thích đi!

Lúc Thúc Trọng Châu trở về, Lâu Thất không ở trong vườn hoa, một nam tử với vóc người cao to nằm trên mặt đất, tóc tai bù xù, hai con mắt đen sì thành một vòng tròn, khuôn mặt sưng lên, khóe miệng còn chảy máu, vừa thở hồng hộc vừa mắng Trầm Sát.

“Tên họ Trầm kia! Đồ biến thái! Võ công tăng lên mà không nói một tiếng nào, có thắng cũng chẳng vẻ vang gì!”

“Xi.” Nghe vậy, Thúc Trọng Châu cười chế nhạo một tiếng, rồi mới nhìn thấy Trầm Sát đứng dưới một nhánh cây cách đó không xa. Hấn nhìn người trên mặt đất, nói lạnh lùng: “Tài không bằng người khác còn nói nhảm nhiều.”

Một bàn tay chấp đằng sau lưng của hấn giật giật. Võ công của tên Lâu Hoan Thiên này quả nhiên là cao cường, nếu không phải công lực hiện tại của hấn tăng mạnh, nói không chừng chỉ có thể đánh ngang tay với hấn ta, sao có thể đánh cho hấn thảm thế này được. Vừa rồi hai người đâm hai cánh tay vào nhau, đến giờ tay hấn còn đang tê tê.

Cũng được coi là một đối thủ.

Đáng tiếc vẫn kém hấn.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Thúc Trọng Châu xoay người hỏi Tiểu Trù: “Đế Phi nương nương của các người đâu?”

Tiểu Trù bắt đầu chỉ vào gian phòng cách đó không xa: “Đế Phi ở bên kia, không cho ai tới cả.”

Vừa rồi Nguyệt vệ chuẩn bị xong những thứ Lâu Thất cần, nàng ra ngoài nhìn một lượt, thấy Đế Quân và Lâu thiếu chủ vẫn còn chưa đánh đủ, khuôn mặt của nàng đen kịt lại, sai người mang những thứ đó vào phòng, hơn nữa còn ra lệnh không ai được quấy rầy nàng.

Chính bởi vì thế nên bây giờ Lâu thiếu chủ bị Đế Quân đánh thành như vậy rồi mà các nàng cũng không dám đi gõ cửa.

“Vị này là?”

“Trọng Châu công tử, vị này là Lâu thiếu chủ, là huynh trưởng của Đế Phi.” Tiểu Trù nói.

Mặc dù đã đoán được người này là Lâu Hoan Thiên nhưng Thúc Trọng Châu vẫn muốn xác nhận lại một lần. Nghe được Tiểu Trù nói vậy, ánh mắt của hắn lóe lên, bước tới rồi khom lưng định đỡ Lâu Hoan Thiên dậy.

“Lâu thiếu chủ không sao chứ?”

Nhìn gần, những vết bầm tím trên mặt hắn càng thêm sặc sỡ. Xem ra, Trầm Sát vẫn còn nương tay, tuy rằng gương mặt này nhìn bầm tím hết cả, nhưng chỉ là vết thương ngoài da.

Lâu Hoan Thiên vịn tay của hắn đứng dậy, lúc lấy lại tinh thần, hắn nháy mắt nói: “Ồ, vị huynh đài này, trông ngươi cũng khá đấy, có thích Tiểu Thất nhà ta không? Nếu ngươi thích, ta có thể dắt dây tơ hồng cho hai người...”

Phụt!

Thúc Trọng Châu bỗng buông tay hắn ra, lùi về sau vài bước: “Thù gì, oán gì?”

Mặc dù hắn rất tán thưởng Lâu Thất, nhưng không có tình yêu giữa nam nữ! Một nữ nhân mạnh mẽ như vậy, hắn cảm thấy hắn không thể áp được nàng, nên tìm một người mà có thể nép vào người hắn như con chim nhỏ thì sẽ tốt hơn! Cũng phải nói lại, Lâu Thất là của ai?

Bên kia đang có người đang tỏa ra sát khí bay lên tận trời cao rồi!

Thúc Trọng Châu bỗng cảm thấy thật hối hận khi đỡ người này, thế này chẳng phải là hại người ta sao?

“Bổn Đế Quân thấy ngươi còn chưa ăn đấm đủ đúng không?” Trầm Sát nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thấy bọn họ lại định đánh nhau, Tiểu Trù lập tức cất cao giọng: “Đế Phi ra rồi!”

Cánh cửa ở bên kia mở ra, Lâu Thất cầm hai quả cầu sắt ra, nàng liếc nhìn sang bọn họ: “Các ngươi định đánh tiếp hay đi thử quả bom này với ta?”

Nàng vừa dứt lời, Trầm Sát lập tức quăng Lâu Hoan Thiên sang một bên, hắn nhảy người lại gần nàng: “Nàng đã cải tạo Bách Phá Đạn xong rồi à, nhanh thế sao?”

Lâu Thất nhú mày: “Vốn cũng không phải chuyện gì khó khăn.”

Cho dù đã được nàng cải tạo rồi, nhưng ở hiện đại cũng chỉ là loại cơ bản nhất, quê mùa nhất, tuy nhiên, chắc chắn vẫn đẳng cấp hơn hẳn Bách Phá Đạn lúc đầu.

Hơn nữa nàng còn thêm nguyên liệu đặc biệt ở bên trong!

Vừa rồi Nguyệt ở bên cạnh nhìn nàng chế tạo, nhưng nàng làm quá nhanh, hắn còn chưa thấy rõ, nàng đã làm ra hai quả.

“Uy lực của thứ này so với Bách Phá Đạn thì sao?” hắn không khỏi hỏi. Lúc trước Ứng gửi thư tới, nói về uy lực của Bách Phá Đạn. Hắn cũng đang phiền lòng, chỉ sợ con đường thống nhất của bọn họ sẽ dừng lại ở chỗ của Hồ Quân này.

Lâu Thất liếc nhìn hắn: “Đừng so cái thứ đó với kiệt tác của bản cô nương có được không?”

459. Chương 459

“Tiểu Thất, muội không trò chuyện với đại ca trước được sao?” Lâu Hoan Thiên cất cao giọng, lại động vào vết thương, hắn hít vào hột hơi.

Hắn tưởng rằng Lâu Thất sẽ không nhịn được mà hỏi về chuyện của mẫu thân trước, lần này hắn trở về đã gặp được chuyện gì, sau khi nghe được chuyện của nàng mẫu thân có phản ứng ra sao, chẳng lẽ đây không phải là những chuyện mà nàng quan tâm nhất sao?

Lâu Thất nhìn về phía hắn, nàng khẽ mỉm cười: “Ca ca, có người bắt nạt ta.”

Có người lấn đến trên đầu nàng, ép cưới nam nhân của nàng, còn phái năm mươi tinh binh mang theo hàng chục hàng trăm quả Bách Phá Đạn tới để giết nàng, sao nàng có thể nhịn được.

Từ trước tới nay nàng luôn có thù báo thù, có thể báo được thì sẽ báo trong ngày, không thể báo...

Những kiểu như Nạp Lan Họa Tâm, nàng chưa từng quên đi một ngày nào, chắc chắn sẽ có cơ hội.

“Cái gì? Ai dám bắt nạt muội?”

Vừa nghe thấy có người bắt nạt nàng, sắc mặt của Lâu Hoan Thiên lập tức trầm xuống: “Là kẻ nào?”

“Tùng Sơn Hồ Quân, nghe nói thiên kim của đại soái hồ quân muốn giành Đế Quân với muội, còn phái người tới giết muội.” Đây là lần đầu tiên Lâu Thất được hưởng thụ cảm giác đi mách lẻo, cầu xin phụ huynh, đôi mắt mỹ lệ vô song kia chớp chớp, như đang hỏi Lâu Hoan Thiên, ca ca, huynh không giúp muội đứng ra sao?

Sao Lâu Hoan Thiên có thể chống đỡ được, vốn hấn đã đặt muội muội bảo bối này ở trong tim, bây giờ nghe nói có người bắt nạt nàng, hấn lập tức nổi giận.

“Đúng là chán sống, đi, ca giúp muội đánh bọn chúng!” Nói rồi hấn liếc nhìn Trầm Sát: “Mặc dù tên này cũng thường thôi, nhưng Tiểu Thất nhà ta cũng không nói là không cần, không cho phép kẻ khác giành được!”

Khuôn mặt Trầm Sát đen sì lại, đây chẳng phải lời gì tốt đẹp đúng không?

Phía sau Cửu Tiêu Điện có một bên là nơi an táng cha mẹ của Trầm Sát... dù chỉ là quần áo và di vật. Một bên còn lại thì hoang vắng, chỉ là một mảnh rừng, trên sườn dốc có một cái đình sáu góc được xây bằng vật liệu thừa của lúc kiến tạo cung điện.

Thí nghiệm bom ở đây là thích hợp nhất rồi.

Cả đoàn người mong ngóng đi theo sau Lâu Thất.

“Đế Phi, có chuyện gì cần thuộc hạ không?” Thiên Nhất và Địa Nhị cũng theo tới.

Lâu Thất lắc đầu một cái, dùng nội lực của nàng mà không thấy có người ở trong cánh rừng hoang kia là được rồi, không cần chuẩn bị gì cả.

Thúc Trọng Châu đứng bên cạnh Nguyệt không nhịn được hỏi: “Một quả cầu nhỏ thế này, chẳng lẽ sẽ có uy lực mạnh lắm sao?”

Nguyệt còn chưa trả lời hấn, Lâu Thất đã kéo một cái chốt nhỏ trên quả cầu sắt ra, sau đó giơ tay ném quả cầu ra ngoài.

“Bùm!”

Một âm thanh cực kì lớn vang lên, kèm theo sự chấn động dưới chân, trên đỉnh còn rơi cả bụi xuống, khiến bọn họ giật cả mình.

Dù là đã có sự chuẩn bị từ trước, nhưng ai nấy đều kinh hoàng tới nỗi không nói ra nổi lời nào rất lâu.

Ở đằng kia, khói bụi còn chưa tan hết.

Lâu Thất liếc nhìn bọn họ, ánh mắt nàng rơi vào trên người Thúc Trọng Châu và Nguyệt, nàng nói với Thiên Nhất và Địa Nhị: “Hai người với Nguyệt vệ và Trọng Châu công tử đi qua đó xem chút đi.”

Thấy ánh mắt tinh nghịch của nàng, bọn họ liền biết cái xem một chút mà nàng nói chắc chắn không chỉ là xem, nhưng dù biết là như thế, bọn họ vẫn nóng lòng xem sao.

Bốn người nhảy vào trong biển khói bụi đó.

Những người đứng trong đình vẫn có thể thấy được từng hành động của bốn người, nhưng nhìn một hồi bọn họ liền vô cùng hoảng hốt, bởi vì bốn người ở trong khói bụi như thể không nhìn thấy nhau vậy. Rõ ràng Thiên Nhất đứng ở đó, nhưng Thúc Trọng Châu lại đụng vào hắn. Nguyệt thì đưa hai tay quơ quơ trước mặt, dưới chân là một cái hố to vừa bị bom nổ ra, hắn lại như không nhìn thấy, đạp thẳng chân vào rồi ngã vào trong cái hố đó, bộ cảm bào trắng tinh dính đầy bụi đất.

Mà Địa Nhị thì đứng im tại chỗ không nhúc nhích, hắn đang phiên não nhìn xung quanh, động tai lên nghe ngóng động tĩnh.

Khói bụi đã tản đi, nhưng bọn họ vẫn còn như vậy, khiến cho những người đang quan sát trong đình rất nghi hoặc, chỉ có Trầm Sát nhíu mày hỏi: “Nàng dùng tam sinh hoa kia à?”

Lâu Thất gật đầu một cái: “Đúng vậy.” Thông minh thật đấy, chỉ một lát đã đoán ra rồi.

“Lợi hại quá.” Lâu Hoan Thiên nhìn Lâu Thất bằng ánh mắt sáng rực: “Tiểu Thất lợi hại thế cơ đấy!” Hắn có cảm giác thật tự hào.

Ngẫm nghĩ trong chốc lát, Trầm Sát bỗng cong bờ môi mỏng lên, dùng một tay nâng khuôn mặt của Lâu Thất lên, hôn vào môi nàng một cái.

Tốt, tốt lắm, đúng là thứ đồ tốt!

Bốn người ở đằng kia chỉ qua đó xem sao, chẳng phải kẻ địch của nhau, nơi này cũng không phải chiến trường, sẽ không có chuyện bọn họ vừa đụng vào nhau liền ra tay.

Nhưng nếu thứ này mà được dùng trên chiến trường thì sao?

Đầu óc của mấy người Nguyệt vẫn còn choáng váng, nhưng nhìn quả bom còn lại trong tay Lâu Thất, ánh mắt bọn họ sáng như sao.

“Thứ này không thể chế tạo hàng loạt được, ít nhất bây giờ không thể.” Trầm Sát tỉnh táo lại rất nhanh. Bom thì có thể chế tạo, nhưng lại không có tam sinh hoa.

Bây giờ bọn họ mà chế tạo một lượng lớn loại bom này, nhất định sẽ bị cả bốn nước để ý tới. Loại vũ khí này chắc chắn sẽ khiến bốn nước thấy hoảng sợ, có thể bọn họ sẽ nghĩ mọi cách để nghiên cứu bản mẫu để chế bom, cũng có thể sẽ tập trung lực lượng của bốn nước để tấn công Phá Vực.

Lúc này binh lực của Phá Vực còn chưa đủ mạnh, còn chưa thống nhất, nếu bọn họ nhúng tay vào thì hẳn sẽ rất bị động.

Còn có một vấn đề nữa là, lực sát thương của loại đạn này quá mạnh, sẽ khiến máu chảy thành sông. Tuy rằng hẳn không phải là người nhân từ gì, nhưng hiện tại Phá Vực đã không ổn định rồi, nếu còn gây ra thương vong khiến người đời hoảng sợ, dân chúng mà biết sẽ sợ hãi, hẳn còn phải thu hút dân chúng tới Phá Vực cơ mà.

Thật ra thì Lâu Thất cũng không muốn chế tạo hàng loạt bom, những phiền toái mà việc thay xác phơi khắp nơi mang đến cũng rất làm người ta phải sầu não.

Nhưng người vẫn luôn tàn bạo như Trầm Sát lại có thể chống lại được sức hấp dẫn của loại vũ khí mạnh mẽ này thì đúng là hiếm thấy. Nàng nhìn hắn, cảm thấy rất là thích.

...

Giương hai cánh có thể che trời đầy đất, ứng vương kiêu ngạo kêu to một tiếng xẹt tới từ trên đỉnh núi, như một chiếc máy bay chiếc đầu, vô cùng uy phong. Cùng với sự bay lượn của nó, từng quả cầu sắt rơi từ trên trời xuống đất, tạo thành những tiếng nổ cực lớn, chỉ để lại những mảnh đạn nhỏ, long trời nổ đất, tiếp theo còn có một mùi gì đó kì lạ lan ra rất xa.

Dưới chân núi có tiếng kêu gào của binh lính Phá Vực, giết giết giết! Âm thanh rung trời, khiến người ta run rẩy.

Cây đổ núi sập, mấy ngàn Hồ Quân chạy trốn tán loạn trên núi, đâm loạn vào bốn phía như những con ruồi mất đầu.

Bỗng có người bị nổ bay đi, phần tay chân đứt đoạn văng đầy trên mặt đất, những binh lính đó như bị mù tập thể, không thấy được cái hố trên mặt đất, không thấy người đang chạy tới từ phía đối diện, chỉ nghe thấy tiếng nổ mạnh vang lên bên tai, tiếng kêu đánh kêu giết, tiếng kêu thảm thiết, khiến trái tim người ta phải bàng hoàng.

Thình thoảng ứng vương xà xuống đất cũng tạo thành sự hỗn loạn, đôi cánh lớn quật ngã một đám Hồ Quân, khiến chúng ngã nhào ra, lúc bò dậy rõ ràng bên cạnh còn có người nhưng lại không nhìn thấy. dưới tình huống này, bọn họ chỉ có thể rút kiếm, rút đao ra, không thấy ai cũng chém giết điên cuồng.

Lại không biết chỉ toàn đang giết người của phe mình.

Dưới chân núi, Ứng cười ngựa đứng đầu trận, chỉ dẫn theo binh lính thình thoảng gào thét mấy câu mà không ai phải ra tay Tất cả mọi người trợn to hai mắt nhìn cuộc chiến vô cùng đặc biệt này, trái tim nóng chảy cực kì.

Có ai mà thích đánh trận, có ai mà thích chém giết.

Lưỡi kiếm không dính máu, chỉ nhìn đối phương tàn sát lẫn nhau như thế này, mặc dù hơi tàn nhẫn vô liêm sỉ, nhưng mà...

Bọn họ thích.

Bọn họ thích, a ha ha ha!

Lúc Đế Quân cổ vũ tinh thần đã nói rằng đây là công lao của Đế Phi! Nhờ Đế Phi mà bọn họ không bị thương, không mất mạng trên chiến trường cũng có thể lập được chiến công như vậy, đánh thắng trận chiến này!

Đế Phi vạn tuế!

“Không cần ra tay! Đừng đánh nữa! Trốn đi, trốn đi!”

Trên lưng của ứng vương, Cao Anh Anh nhìn từ trên cao xuống thấy rõ trận chiến hỗn loạn, quỷ quái này. Cô ta ra kêu thét kiệt lực, nhưng không một binh lính nào nghe thấy tiếng của cô ta. Cho dù nghe được thì lúc này cũng chẳng có ai nghe theo lệnh của cô ta cả. Thỉnh thoảng lại có bom nổ bay cả người đi, bọn họ không biết quả bom tiếp theo sẽ nổ ở đâu, trốn, trốn kiểu gì?

Cao Anh Anh nhìn một phó tướng đang chém đao về phía một binh lính của hần, con mắt cô ta như muốn nứt ra: “Đừng!”

Đừng, bọn họ là Tùng Sơn Hồ Quân! Bọn họ là kì tích của cánh đồng hoang nơi Phá Vực này! Tại sao kết cục lại như thế...

Là Lâu Thất, tất cả là do nàng!

Cao Anh Anh ôm nỗi hận nghiêng đầu trợn mắt lườm Lâu Thất ngồi ở một bên. Hai cánh tay của Trầm Sát đang vây lấy nàng, hần sợ nàng không chịu ngồi yên, bảo vệ nàng thật cẩn thận.

Mà cô ta lại bị Lâu Hoan Thiên giẫm một chân trên lưng, dù không rơi xuống, nhưng lại vô cùng nhục nhã. Cô ta là hòn ngọc quý trên tay đại soái của Tùng Sơn Hồ Quân, cô ta là nữ tướng của Hồ Quân, tương lai cô ta sẽ làm hoàng hậu, cho dù không được làm hoàng hậu, thì cũng sẽ thành công chúa! Phụ soái của cô ta sẽ đánh bại Trầm Sát, đánh bại Phá Vực, xưng đế lên ngôi! Cô ta sẽ là công chúa.

Hai con đường này, trong vô số ban đêm, cô ta đã từng chọn tới chọn lui, nhưng chưa từng nghĩ sẽ có kết cục thứ ba!

“Ai cho phép người nhìn mũi mũi của bổn thiếu chủ như vậy?” Chân của Lâu Hoan Thiên dùng lực một chút, đạp cô ta xuống một lần nữa. Nữ nhân này đã xấu thì chớ, tóc còn rụng cả một mảng lớn, vậy mà dám giành phu quân với Tiểu Thất, còn muốn giết mũi ấy, đúng là giết chết một vạn lần cũng không thể giải tỏa cơn tức của hân.

“Lâu Thất! Dựa vào đâu chứ, dựa vào đâu mà người thắng được ta!”

Cao Anh Anh hét lớn lên, cô ta không phục, cô ta không phục!

Lâu Thất dùng ngón út kéo tai lên, nói bằng giọng điệu ghét bỏ: “Dựa vào đâu? Được làm vua, thua làm giặc, vốn cũng chẳng có gì để nói. Nhưng nếu người muốn hỏi cho ra lẽ thì ta cũng thiện lương. hào phóng nói cho người biết. Nắm đầm của ta cứng hơn người, bản lĩnh cao hơn người, may mắn hơn người, ừ,” nàng kiêu ngạo liếc xéo cô ta, nói mà khiến người ta phải tức chết: “Còn xinh đẹp hơn người nữa, chọn bất cứ một cái nào ra cũng có thể thắng người!”

Chẳng phải Cao Anh Anh rất kiêu ngạo sao? Cô ta ỷ vào Hồ Quân và chỗ dựa là cha cô ta, một mình xông vào doanh trường của Trầm Sát, ép cưới một cách phách lối. Bây giờ nàng kiêu hơn cô ta, ngạo hơn cô ta, có một số người phải xử lý thì mới được.

“Chắc chắn, Tiểu Thất, da mặt của mũi thật là dày.” Lâu Hoan Thiên sẩy chân, suýt chút nữa thì để Cao Anh Anh tránh thoát.

“Đa tạ đại ca khích lệ.” Lâu Thất cười ngọt ngào với hân.

Phụt.

Trong ngực của Cao Anh Anh ứ đọng một hồi, không nhịn được phun ra một ngụm máu.

“Người đang gọi đầu cho tinh binh của Hồ Quân bên dưới à.” Lâu Thất chớp chớp mắt: “Có bản lĩnh phun thêm vài ngụm nữa đi.”

Phụt.

Quả thực Cao Anh Anh lại bị nàng kích thích phun thêm một ngụm nữa.

Lâu Hoan Thiên cạn lời rồi nói: “Cao tiểu thư, mặc dù mũi ấy là tiểu mũi của ta, nhưng ta đứng về phía người nói với người một câu, thật sự người không cần nghe lời mũi ấy như vậy...”

Phụt.

Ngục máu thứ ba lại phun ra.

460. Chương 460

Vốn dĩ Lâu Thất đã có bản lĩnh khiến người ta tức chết, bây giờ còn thêm một Lâu Hoan Thiên, đó là một người chỉ chờ xem tiểu muội nhà hắn định làm gì thì sẽ ra sức phối hợp. Hai huynh muội khiến Cao Anh Anh tức giận chỉ còn nửa cái mạng, cuối cùng nằm thở hổn hển nửa chết nửa sống ở đó, cộng với việc tóc cô ta bị Trầm Sát cạo mất hơn một nửa, chỉ còn một vòng ở xung quanh, trên đỉnh đầu thì trụi lủi, sau khi phun ra mấy ngục máu, sắc mặt cô ta trắng bệch, thoát nhìn vô cùng chật vật và xấu xí.

Tới khi bọn họ trở lại nơi đóng quân, Lâu Hoan Thiên đập thẳng cô ta xuống, không chút thương hoa tiếc ngọc, cô ta rơi vào một đồng cát bụi, cát bụi bay đầy vào mặt cô ta.

Ung bước tới, nhìn thấy dáng vẻ của Cao Anh Anh, hấn nhú mày rồi không nhịn được nói: “Dù sao cũng là một nữ tử, đối với cô ta như thế có khỏi quá đáng quá không?”

Khuôn mặt vốn cười hi hi ha ha của Lâu Hoan Thiên lập tức trầm xuống, hơi thở trên người hắn đột nhiên biến đổi, y hệt như tu la. Hắn lạnh lùng liếc nhìn Ung, giọng nói âm trầm: “Đừng có nói cái gì mà không đánh nữ nhân với bốn thiếu chủ, ai dám bắt nạt Tiểu Thất nhà ta, đừng nói là nữ nhân, cho dù là trẻ con bốn thiếu chủ cũng đánh.”

Những người bên cạnh nghe vậy đều hơi khựng lại.

Ung lại không nhịn được lẩm bẩm: “Đế Phi không đi bắt nạt người khác đã là tốt lắm rồi...”

Ý của hắn chính là Lâu Thất không dễ bị bắt nạt như thế, nhưng nghe được câu này, Lâu Hoan Thiên không chút suy nghĩ liền đáp lại hắn: “Nếu Tiểu Thất nhà chúng ta bắt nạt người khác, vậy thì chắc chắn người đó đáng bị xử lí!”

Đúng vậy, tóm lại chính là, có thể nào đi chăng nữa hắn cũng đứng về phía Tiểu Thất.

Lâu Hoan Thiên này đúng là muội khổng.

Ừ, cái cách nói muội khổng này cũng là vô tình nghe thấy từ chỗ của Lâu Thất.

Bởi vì có tác dụng của tam sinh hoa, cũng bởi vì thời gian quá gấp, vì vậy lần này Lâu Thất không chế tạo quá nhiều bom, tổng cộng chỉ có mười lăm quả đã dọn hết được mấy ngàn Hồ Quân.

Lúc này, sự hỗn loạn trên núi dần dần bình thường trở lại, mọi chuyện được giao hết cho Ung. Hắn dẫn binh đi dọn dẹp chiến trường, có tên nào chưa chết thì tiện tay đâm cho một nhát.

Lâu Thất nhìn thấy Trần Thập và Lâu Tín đi theo bên cạnh Ung, nàng hơi thở dài.

Hai người này đúng là tai bay vạ gió.

Bọn họ trở lại Cửu Tiêu Điện, Hỏa vệ dẫn theo đám người A Mộc đã tới đó, còn Lâm Thịnh Uy dẫn linh đội trở lại nơi huấn luyện của bọn họ để sắp xếp chăm sóc vết thương. Mấy người Trầm Sát và Nguyệt đương nhiên có rất nhiều chuyện phải nói với Hỏa vệ, Lâu Thất liền dẫn Lâu Hoan Thiên đi thăm linh đội, sau đó lại dẫn hắn tới Dược Điện của thần y, dùng thuốc trị thương được thần y làm từ những thứ hay ho mà nàng đưa, những vết bầm tím trên mặt nhát hắn đi rất nhiều chỉ trong chốc lát.

Nàng bảo Tiểu Trù sắp xếp cho Lâu Hoan Thiên đi rửa mặt trước, Nhị Linh cũng dọn phòng bếp làm hai bàn thức ăn thịnh soạn, một bàn đặt trong phòng ăn của Nhị Trọng Điện, một bàn đặt ở Tam Trọng Điện.

Lâu Thất cũng đã rửa mặt xong, nàng thay một bộ quần áo nhẹ nhàng thoải mái, lúc này hai huynh muội mới ngồi xuống bàn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện.

Thấy Lâu Thất bảo Nhị Linh mang rượu tới, Lâu Hoan Thiên nhú mày.

“Chẳng lẽ không có rượu thì Tiểu Thất không vui à?”

“Muội lo lắng nếu không uống hai chén thì huynh sẽ khó mà nói ra được.” Về mặt của Lâu Thất rất thần nhiên, giờ chén rượu lên với hắn.

Mới đầu Lâu Hoan Thiên ngẩn ra một hồi, sau đó hắn nở một nụ cười phức tạp, vẻ bi thương dâng lên như sóng nước trong ánh mắt hắn.

Xem ra đúng là khó nói ra được thật.

Lâu Hoan Thiên nâng chén cụng ly với nàng, hắn ngửa đầu uống một hơi hết sạch, đặt lại chén rượu lên bàn “Cạch” một cái. Hắn giương mắt nhìn Lâu Thất, thở dài một hơi rồi nói: “Mẫu thân không tới đây với huynh, muội có trách bà ấy không?”

“Trách thì cũng không có.” Nàng uống hết rượu, ra hiệu cho Nhị Linh rót đầy rồi mới nói tiếp: “Nói thật, muội cũng không ôm hi vọng gì quá lớn với bà ấy.”

Không hi vọng thì sẽ không thất vọng. Những năm đó, mặc dù nàng và lão đạo sĩ thối cũng coi như là nương tựa lẫn nhau, nhưng phần lớn thời gian nàng phải đi thi hành nhiệm vụ ở bên ngoài, lúc gặp phải nguy hiểm thì chỉ có thể dựa vào chính mình, chưa từng nghĩ sẽ đợi lão đạo sĩ thối tới cứu nàng. Nàng đã quen với việc một mình, cho dù là sau khi gặp Lâu Hoan Thiên, nàng cũng chỉ cảm thấy nếu có thể tìm lại được người thân là tốt nhất, nhưng không có người thân thì cũng chẳng sao. Cho dù là gặp mặt rồi, nàng cũng phải xem những người thân đó có đáng để nàng kính, có đáng để nàng yêu hay không, nếu đáng, nàng mới bỏ tình cảm ra.

Không biết quá trình này phải tốn bao nhiêu thời gian. Nói cho cùng nàng chính là một người hờ hững với

tình cảm, một người ích kỉ đến trong xương.

Ngay cả tình cảm với Trầm Sát cũng vậy, nàng phải trải qua hơn nửa năm mới chính thức mở rộng cửa lòng với hắn, mấy ngày gần đây mới không muốn rời xa hắn, nghĩ tới chuyện không có hắn ở bên cạnh sẽ cảm thấy đau lòng. Trước đó nàng vẫn rất hồ hởi, nếu có điều gì không hợp ý của nàng, nàng có thể vỗ mông chạy mất ngay lập tức, phất tay đi vô cùng thoải mái.

Bây giờ thì không thể.

Vậy nên, biết được Cao Anh Anh ép cưới, nàng mới tức giận như vậy, sau khi cải tạo bom thì trực tiếp bắn cô ta.

Vị mẫu thân ruột thịt kia, thực ra thì...

Nàng đã chuẩn bị tinh thần rồi.

Giữa Lâu gia và Hiên Viên gia, huynh muội bọn họ, cả chuyện vì sao thiếu chủ Lâu gia của năm đó lại trở thành Hiên Viên Chiến, tất cả đều rối như tơ vò. Mọi chuyện không rõ ràng, sao nàng có thể gửi gắm thứ tình cảm dành cho cha mẹ ấy vào vị Vân U kia.

Phải biết rằng, nàng từng tưởng rằng, Vân U là con gái của Lâu gia.

Không nói tới thân thể của huynh muội bọn họ, có lẽ ngay cả thân thể của những người đồng lứa với cha mẹ bọn họ đều rất loạn.

Nghe được Lâu Thất nói như vậy, Lâu Hoan Thiên ngẩn ra, sau đó nở nụ cười khổ.

“Nhưng ca ca thương yêu muội, điểm này muội phải nhớ kĩ lấy.”

Lâu Thất gật đầu một cái.

Trái tim của Lâu Hoan Thiên cũng thoáng được an ủi phần nào, hắn lại uống một chén rượu rồi mới bắt đầu nói chuyện sau khi về nhà với nàng: “Ta mang tóc của muội về, không kịp giải thích với mẫu thân, chỉ bảo bà ấy lấy chuông Hồn Túc ra...”

...

“Chuông Hồn Túc? Con đang nói tới chuông Hồn Túc của Tiểu Thất sao?” Vân U bỗng ngẩng đầu lên nhìn con trai, ngón tay bà bị kim đâm vào, một giọt máu tươi chảy ra.

“Mẫu thân cẩn thận một chút.” Lâu Hoan Thiên lập tức bước tới cầm lấy ngón tay bà, dùng khăn tay lau máu đi, vì đang rất sốt ruột nên hấn kéo bà lên: “Đi thôi, cứ lấy ra trước đi, lát nữa con sẽ giải thích với mẫu thân sau.”

Bàn tay của Vân U lúc đó lạnh như băng, hơn nữa còn run rẩy. Bà dẫn Lâu Hoan Thiên tới mật thất, không gian nhỏ hẹp của mật thất hơi ngọt ngào, khiến người ta thấy phiền muộn, nhưng cũng chứng tỏ nơi này không có một chút gió nào thổi vào.

Trong mật thất có một cái giá bằng gỗ lim, một dàn chuông Hồn Túc ngọc thạch được treo trên đó, mỗi một miếng ngọc thạch đều trong suốt, long lanh, là ngọc thạch loại thượng đẳng.

“Đây chính là chuông Hồn Túc của muội muội sao?”

Lâu Hoan Thiên khó nén nổi sự kích động.

Vân U gật đầu, nhìn sâu vào cái chuông gió đó rồi khẽ thở dài: “Nếu giờ mà Tiểu Thất còn sống thì nó cũng hai mươi rồi...”

Bà còn chưa dứt lời, Lâu Hoan Thiên đã lấy túi thơm trong ngực rồi mở nó ra, lấy một lọn tóc đen mềm mại ra.

Hắn vứt cái túi thơm đi, một tay nắm chặt lấy lọn tóc đó rồi vận nội công, lúc mở bàn tay ra, lọn tóc đã biến thành bột phấn. Hắn nhẹ nhàng nâng lên, rải bụi tóc lên trên chuông gió.

Đột nhiên.

Tinh tinh.

Một giai điệu trong vắt vang lên. Chuỗi ngọc thạch đung đưa, mới đầu còn rất chậm, rồi càng ngày càng mạnh. Miếng ngọc thạch cứ thể kêu tinh tinh, tinh tinh vô cùng véo von.

Lâu Hoan Thiên rất mừng rỡ. Lúc trước hắn chỉ dựa vào trực giác để nhận ra Lâu Thất, nhưng giờ thì có chứng cứ rồi.

“Mẫu thân! Mẫu thân thấy không...”

Vừa quay đầu lại, hắn liền thấy khuôn mặt của mẫu thân đã đắm lẹ, bà lùi về sau mấy bước, sợ hãi hiện lên trong ánh mắt.

Trái tim hắn run lên, cầm lấy tay của bà, hắn chỉ cảm thấy lạnh lẽo hơn cả trước đó.

“Mẫu thân, mẫu thân làm sao vậy? Con tìm được Tiểu Thất rồi, tìm được muội ấy rồi, mẫu thân không vui sao?”

Vân U ngẩng đầu nhìn hần, đôi mắt rất giống với ánh mắt của Tiểu Thất ấy chứa đựng nước mắt và sự kinh hoàng: “Thiên Nhi, Tiểu Thất, nó có khỏe không?”

“Khỏe, muội ấy rất tốt.” Sau này hần sẽ che chở cho muội ấy.

“Vậy thì tốt rồi, vậy là tốt rồi. Thiên Nhi, lần này con về thì ở nhà lấy mấy hôm, đừng có chạy ở bên ngoài suốt như thế, cũng đã lâu rồi mẫu thân chưa gặp con...”

Lâu Hoan Thiên sững sờ.

Chỉ thế thôi sao?

Biết được tung tích của Tiểu Thất, mẫu thân chỉ hỏi một câu, sau đó liền chuyển đề tài?

Lâu Hoan Thiên không thể nào tin tưởng được, điều này không hợp với lẽ thường.

“Mẫu thân đi với con đi, đi tìm Tiểu Thất, chúng ta đi nhận muội ấy về, mẫu thân cũng nôn nóng muốn gặp muội ấy đúng không?”

Bao nhiêu năm qua, Tiểu Thất không được ở cạnh mẫu thân đã là một điều uất ức lớn rồi, hần cảm thấy cùng nhau đi nhận muội ấy mới là sự quan ái tốt nhất dành cho muội ấy.

Nào ngờ Vân U lại lùi về sau mấy bước, lắc đầu: “Tiểu Thất sống tốt là được rồi, Thiên Nhi, con đừng đi quấy rầy cuộc sống bình yên của Tiểu Thất...”

“Mẫu thân, ý của mẫu thân là sao? Mẫu thân không định nhận lại Tiểu Thất sao?”

Vân U không nói thêm gì nữa.

Tiếp theo bà nói là nhức đầu, ngủ cả một ngày trong phòng, bà khóa cửa phòng, ngay cả hần cũng không gặp. Chuyện kì lạ nhất là Vân bá ở bên cạnh bà lại trông chừng hần, không cho hần ra ngoài.

...

Võ công của Vân bá rất cao, nhưng sao có thể ngăn được huynh chứ? Mẫu thân vẫn không muốn đi, huynh sợ bọn muội phải đợi quá lâu, chỉ đành tới Phá Vực một mình trước.”

Kể hết tình hình lúc đó ra, Lâu Hoan Thiên lại uống ba chén rượu liên tiếp.

Lâu Thất im lặng không lên tiếng.

“Tiểu Thất, sao muội không nói gì?”

Lâu Thất nhìn hấn, nàng dăm chiêu nói: “Có lẽ, có một chuyện về muội mà ca ca không biết.”

Chỉ với những điều này, nàng cũng sẽ không đưa ra phán đoán ngay, cho rằng mẫu thân ruột không thích nàng, không có tình cảm với nàng. Dù sao trong giấc mơ mà nàng từng mơ thấy, Vân U vẫn rất thương nàng, nữ nhân dịu dàng đó sao có thể thờ ơ với con gái ruột của mình được?

Nghe nàng nói vậy, ánh mắt của Lâu Hoan Thiên sáng lên, hấn nhìn nàng bằng vẻ mặt vui vẻ và nuông chiều: “Huynh biết ngay là Tiểu Thất khéo léo nhất mà!”

Nữ tử bình thường mà nghe được mẫu thân ruột của mình có phản ứng như vậy sẽ cảm thấy đau lòng hoặc oán giận, nhưng Tiểu Thất nhà hấn lại rất tỉnh táo và lí trí, cũng không trách mẫu thân, điểm này tốt lắm!

461. Chương 461

Hấn cũng chẳng thêm nghĩ ngợi, nhìn theo một góc khác thì chính là Lâu Thất hoàn toàn không đặt người mẫu thân này vào trong lòng.

Chỉ là dù hấn có biết, cũng cho rằng có thể thông cảm được. Dù sao thì hiện giờ ở trong lòng Hoan Thiên, Lâu Thất nghĩ thế nào cũng đúng hết, làm gì hấn cũng chịu trách nhiệm.

Trên thế giới này, chỉ có mình nàng là người thân của hấn, huyết mạch tương liên. Hấn vẫn luôn nhớ rằng, khi nàng còn là một đứa trẻ nằm trong đồng tử, bộ dáng mềm mại đáng yêu đó, hấn nặn nặn bàn tay nhỏ của nàng, trái tim dường như có thể tan ngay ra được.

Lại thêm việc nhiều năm như vậy, dù hấn ở bên người mẫu thân, thế nhưng mẫu thân...

Tuy khó mà nói được rằng mẫu thân làm sai, thế nhưng trên thực tế, mẫu thân cũng chỉ chăm lo việc ăn gì mặc gì của hấn, may xiêm y giày ủng cho hấn, tuyệt chẳng nói nhiều với hấn bao giờ.

Thậm chí giờ hấn còn có chút hoài nghi, những chuyện về đến phụ thân và muội muội mà ngày trước mẫu thân nói với hấn, có phải hoàn toàn là sự thực hay không.

Lâu Thất có chút cạn lời, nàng cảm thấy mình và ”ngoan ngoan” chẳng dính líu gì đến nhau. Thế nhưng nghe hấn nói tới vậy, đột nhiên nàng lại nhớ có lúc Trầm Sát gọi nàng là ”Thất Thất ngoan”, có điều đó cũng chỉ là vào phút thân mật của họ mà thôi...

Mặt của nàng đỏ rực lên ngay lập tức, thậm chí nhỏ bản than mình, giờ nghĩ đến hấn mà cũng mặt đỏ tím đập rồi, hơn nữa nàng cũng thích hấn hôn mình.

”Tiểu Thất? Tiểu Thất?”

Lâu Hoan Thiên nghi hoặc nhìn nàng, không biết nàng đang nghĩ gì, đột nhiên lại có bộ dáng đỏ mặt ngượng nghịu thế kia.

”Hả? Ca nói gì vậy?”

”Này! Ca không thích muội đứng trước mặt ta mà nghĩ về nam nhân khác đâu!” Lâu Hoan Thiên réo âm lên.

Lâu Thất trợn tròn mắt, ”Nói cái gì vậy!” Cứ làm như nàng ngoại tình không bằng, bọn họ là huynh muội, huynh muội đó! Lời này nếu như để Trầm Sát nghe thấy chẳng biết sẽ làm loạn tới mức nào nữa.

Có điều bị hấn làm loạn lên như vậy, những tâm tình phiền muộn do chuyện quái dị của Vân U mang tới lại được giảm đi không ít, hai người ăn chút cơm, Lâu Thất tiện miệng hỏi một câu, ”Giờ tình hình Lâu gia thế nào?”

”Hai năm gần đây Lâu gia không ngừng có chuyện xấu.” Lâu Hoan Thiên nhíu mày, nghĩ tới một chuyện, ”Lần này trở về ta còn nghe ngóng được một chuyện, Lâu Thất vốn là ở chi khác, một nữ tử muốn kết thân với Kim gia, thế nhưng không rõ vì sao hôn kỳ lại luôn bị lùi, lần này Kim gia tìm thẳng tới nhà, tranh cãi tới mức không thể gỡ ra nổi.”

Lâu Thất trong lòng khẽ động.

Kim gia!

Lúc đó Kim Lão nói muốn tìm Tử Vân Hồ để tặng cho cháu dâu tương lai của mình, sau đó trên đường trở lại không rõ đã xảy ra chuyện gì, Tử Vân Hồ bị người khác bắt mất, rao bán ở Thịnh Đức Hàng, vừa khéo lại bị nàng bắt gặp. Chỉ là trong lòng nàng vẫn luôn quan ngại về sự an nguy của Kim Lão, lại chẳng biết phải nghe ngóng tin tức từ đâu, ngay cả Kim gia ở đâu nàng cũng chẳng rõ. Không Tu có lẽ là biết, thế nhưng lần trước khi Không Tu tự tách ra vẫn luôn không hề có tin gì, nàng cũng chẳng biết phải đi đâu mà tìm.

”Kim gia này, ca ca có biết gì về nhà đó không?”

”Tất nhiên là biết rồi. Kim gia cũng coi là một đại gia tộc, chỉ là con cháu của Kim gia mấy năm nay chẳng có ai là có tiền đồ về võ nghệ cả, trái lại đều làm tài tử văn hoa, Kim Lão gia tử võ công cao cường nhất thì lại không thường ở nhà, ở bên đó thì đặt võ lên làm đầu, tất nhiên cũng có chút dấu hiệu sa sút. Nghe nói cô nương thuộc chi bên của Lâu gia kia xinh đẹp đến mức hoa nhường nguyệt thẹn, đến cả chi chính cũng

chẳng có nữ nhi nào có thể sánh bằng, vì vậy Lâu gia có chút tâm tư khác cũng là điều dễ hiểu.”

Tự mình cưới vợ, đòi tổ phụ giúp tìm Tử Vân Hồ cho tân nương vẫn chưa qua cửa, đối với vị cháu trai kia của Kim Lão, Lâu Thất cũng chẳng có nhiều ấn tượng tốt đẹp gì.

Thế nhưng nghe Lâu Hoan Thiên nói như vậy, Lâu gia có lẽ cũng rất vô liêm sỉ, đây là có ý muốn hủy hôn sao.

”Ca ca có nghe được tin tức gì về Kim Lão không?”

”Muội quen biết Kim Lão gia tử ư?” Lâu Hoan Thiên có chút kinh ngạc hỏi.

Kim gia Lâu gia ở đại lục Tứ Phương, thế nhưng họ là đại thế gia lánh đời, rất ít người biết được chính xác họ ở đâu, rõ ràng là rất thần bí.

Chỉ có những thế gia này mới tự mình biết là có chuyện gì, địa giới mà bọn họ đang ở, giống hệt với kiểu của Đoạn Trần Tông, Đoạn Trần Tông ở giữa đại lục Tứ Phương và đại lục Long Ngâm, từ đây tới đại lục Long Ngâm bắt buộc phải đi qua Đoạn Trần Tông.

Hơn nữa những nơi mà các thế gia này ở, sát với đại lục Long Ngâm, lại có rãnh trời mệnh mông ngăn cách, chỉ biết rằng ngắm nhìn những dãy núi xa xa của đại lục Long Ngâm, lại không làm cách nào để qua được. Thế nhưng đại lục Long Ngâm lại có người biết chút tình hình của bên này, trước đây cũng có người của đại lục Long Ngâm thông qua Đoạn Trần Tông, không đi xa, chỉ tới được địa giới này của bọn họ, mua bán chút hàng hóa với họ, mười mấy năm trước phía đại lục Long Ngâm còn có người nhìn trúng nữ tử thế gia mỹ mạo phía bên này, đưa tới đại lục Long Ngâm, thỉnh thoảng cũng đưa tặng một vài thứ tốt cho gia tộc bên này. Cũng chính vì như vậy, những thế gia ở địa giới đó trong lòng đều ngầm có một loại cảm giác ưu việt hơn người khác ở đại lục Tứ Phương, thậm chí còn có kẻ tự lừa mình dối người cho rằng mình thuộc về đại lục Long Ngâm.

Đến ngay cả Lâu Hoan Thiên, tuy không có ý nghĩ như vậy, thế nhưng mưa dầm thấm đất từ nhỏ, khi nhắc tới vẫn sẽ nói đến bên đó bên đó, cảm thấy địa giới này không giống với những nơi khác của đại lục Tứ Phương.

Cũng chính vì như vậy, việc Lâu Thất quen biết với lão gia tử của một thế gia bên đó khiến Lâu Hoan Thiên rất kinh ngạc.

”Có quen.” Không cần biết những người khác của Kim gia thế nào, không quan tâm bọn họ là học văn hay học võ, ấn tượng của Lâu Thất về Kim Lão vẫn tốt đẹp.

Lâu Hoan Thiên nói, ”Nghe nói khoảng thời gian trước, Kim Lão bị thương, đã về nhà nghỉ ngơi rồi. Lần này Kim gia tới Lâu gia, lí do lớn nhất trong đó chính là do Kim Lão nói, thấy cháu trai thành thân tâm trạng của ông ấy sẽ tốt hơn nhiều.”

Lâu Thất thở phào nhẹ nhõm, nói như vậy thì, Kim Lão vẫn chưa chết,, chỉ không rõ là đã xảy ra chuyện gì, hoặc đã gặp phải kẻ thù nào mà thôi.

”Lâu gia dùng lí do gì để hoãn hôn kỳ liên tục vậy?” Nàng có chút tò mò hỏi.

Lâu Hoan Thiên làm ra vẻ mĩa mai, ”Lí do gì chẳng có, một trong số đó dường như là Kim gia không đáp ứng được việc đưa sinh lễ tới đúng hẹn.”

Như vậy thì bởi Tử Vân Hồ không được mang tới cũng có thể là một lí do sao.

Có điều, một hôn kỳ đã được định sẵn ngày cứ sửa đi sửa lại, cũng có thể thấy rằng, Lâu gia quả không có chút uy tín và quý cử nào.

Lâu Thất đã biết rằng Kim Lão không sao, cũng chẳng nói tiếp chuyện này nữa.

”Tiểu Thất, dù có thể nào đi chăng nữa, muội cũng phải về Lâu gia với đại ca.”

”Tại sao?” Lâu Thất ngây ra.

Tại sao nhất định phải về chứ? Nếu như mẫu thân sinh ra nàng tuyệt không muốn gặp nàng, nàng còn về làm gì? Nhận một ca ca là được rồi, phải làm rõ gia thế của nàng, nếu như Vân U không chịu nói, chẳng bằng nàng tới đại lục Long Ngâm tìm hoàng tộc Hiên Viên, xem xem có những người nào, hơn nữa, phụ thân mẫu thân của Phúc Trùng Đan là thúc thúc và thẩm thẩm của nàng, tuy rằng năm đó bọn họ không rõ phía kia xảy ra chuyện gì, muốn trở lại bọn họ cũng phải cùng đi.

Đối với Vân U, tuy nàng không giận, nhưng trong lòng dù sao cũng có chút cảm giác bài xích.

”Thực ra có một chuyện mà mẫu thân không biết.” Lâu Hoan Thiên khẽ cúi đầu, nói: ”Từ đường của Lâu gia có một thứ, cần huynh và muội cùng nhau lấy mới được, là thứ mà phụ thân để lại.”

Lâu Thất kinh ngạc nhìn hắn.

Còn chưa nói gì, giọng nói của Trầm Sát đã truyền tới, ”Thất Thất phải ở bên cạnh bốn Đế Quân, không đi đâu hết.”

”Vì sao chứ?”

Lâu Hoan Thiên liếc mắt nhìn hắn, ”Lẽ nào muội ấy không cần nhận tổ quy tông ư?”

”Nàng ấy họ Hiên Viên, không phải họ Lâu.”

Lần đầu tiên Trầm Sát nói ra câu này. Trước đây khi ở trong cấm địa của Long Dẫn tộc, mấy trận pháp mà Hiên Viên Chiến thiết lập đã chứng minh tất cả, có lẽ Lâu Thất là nữ nhi của Hiên Viên Chiến.

Còn về Lâu gia, Lâu thiếu chủ gì đó, lại cứu được thiếu nữ Bạch Vu tộc gì đó, cuối cùng vì sao Vân U lại thành họ Lâu, họ đều không rõ. Hắn chỉ tuyệt đối không thể để Lâu Thất rời khỏi mình.

Lâu Hoan Thiên ngậy ra rồi nhìn Lâu Thất.

Hiên Viên Chiến sao?

”Có lẽ lúc đầu phụ thân và mẫu thân quả thực có gặp khó khăn gì đó.”

Lâu Thất đứng dậy bước về phía Trầm Sát, ”Chàng không ôn chuyện cùng Hỏa Vệ nữa sao?”

Nam nhân với nhau đâu có nhiều lời để nói đến vậy chứ, vả lại, tính cách của Vân như vậy, đã lấy được Hắc Châm Thảo rồi, hắn sẽ không kể khổ, cho dù là bị Ứng truy hỏi muốn hắn nói ra xem vết sẹo đó từ đâu mà ra, hắn cũng chỉ qua loa vài lời rồi thôi. Hắn lo rằng Lâu Hoan Thiên muốn khuyên Lâu Thất tới Lâu gia cùng, vì vậy mới rời khỏi bữa tiệc giữa chừng mà về Tam Trùng điện, quả nhiên đúng là như vậy.

Trầm Sát nhìn Lâu Hoan Thiên, rất không vui.

”Ứng Thiên Giám đã định ngày rồi, tháng tám lập nước, cũng chưa đầy hai tháng nữa thôi, nếu như nàng đi rồi thì bốn Đế Quân phải làm sao đây?”

”Người lập nước là việc của người, chuyện lộn xộn như vậy lẽ nào Tiểu Thất còn phải giúp người sao?”

”Nàng ấy là thê tử của bốn Đế Quân, là Hoàng hậu của Phá Vực.”

”Người đã đưa sinh lễ gì rồi? Chẳng có gì đã đòi cưới muội muội bảo bối của bốn thiếu chủ rồi, người nghĩ hay thật đấy.”

Lâu Thất không nhận được xoa xoa trán.

”Hai người định làm oan gia cả đời sao?”

”Oan gia cái gì!”

”Nói linh tinh.”

Hai người cùng lên tiếng trách móc, đều lườm nàng một cái.

Lâu Thất nghĩ một chút, đứng dậy về tắm diện, ngay sau đó liền cầm hai cái hộp đi ra.

”Ca, huynh nhìn cái này xem.”

Nàng đưa một cái hộp trong đó cho Lâu Hoan Thiên trước, nếu như hắn nhận ra được thứ này, vậy thì có lẽ Vân U quả thực là mẫu thân thân sinh ra nàng, không hề lầm, vậy thì có lẽ người trong mộng chính là Vân U.

Chiếc hộp kia vừa được mở ra, ở trong là một chiếc trâm Phượng hoàng bảy màu.

Lâu Hoan Thiên sửng sò, ”Đây chẳng phải là trâm của mẫu thân sao? Hồi nhỏ ta đã thấy mẫu thân đeo rồi.”

Quả nhiên.

Nàng nói ra chuyện làm sao để có được cây trâm này, thế nhưng hai huynh muội nghĩ nửa ngày cũng chẳng biết vì sao cuối cùng cây trâm này lại bị chôn ở đó, hơn nữa mẫu thân của bọn họ thì vẫn sống ở Lâu gia.

Càng nghĩ càng loạn. Lâu Hoan Thiên nhíu mày nói, ”Dù thế nào thì, Tiểu Thất, muội vẫn nên về với ta, chúng ta đi hỏi mẫu thân xem năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Mẫu thân không thể không biết gì cả được.”

Trầm Sát liền nắm chặt lấy cổ tay Lâu Thất.

Lâu Thất chỉ thấy đau đầu.

Dù cho nàng không đi, quả Mỹ Nhân lấy được lúc đầu cũng phải đưa cho Lâu Hoan Thiên cầm về, đó là lời thỉnh cầu của Hiên Viên Chiến, lấy được quả Mỹ Nhân, phải đưa tới cho Vân U Lâu gia.

”Ca ca nói từ đường Lâu gia có đồ cần chúng ta cùng nhau lấy là sao?”

Lâu Hoan Thiên còn chưa trả lời, ám vệ Long Lan của hắn đột nhiên lộ mặt, nhìn về phía Lâu Thất rồi mới bấm báo với Lâu Hoan Thiên, ”Thiếu chủ, nhận được tin cấp báo, có người tới Lâu gia cầu hôn đại tiểu thư với phu nhân.”

462. Chương 462

Vừa nghe lời này, vẻ mặt của Trầm Sát và Lâu Hoan Thiên đều sầm xuống.

Bọn họ không phải kẻ đần, tất nhiên là trong đầu đã nảy ngay ra một ý, có thiếu khiến Long Lâm phải căng thẳng tới báo tin như vậy, có lẽ là người hoặc chuyện cấp bách liên quan tới Lâu gia, vậy thì, phu nhân, hẳn chính là Vân U, đại tiểu thư? Vân Y chỉ có hai người con, tất nhiên đại tiểu thư là Lâu Thất rồi!

”Chuyện người tìm thấy Lâu Thất chưa gì mà tất cả mọi người đều biết rồi ư?” Sắc mặt Trầm Sát không mấy vui vẻ liếc nhìn Lâu Hoan Thiên, ”Bổn Đế Quân cho rằng Lâu gia chưa chắc đã có người biết đến sự tồn tại của Thất Thất cơ!”

Lâu Hoan Thiên nhú mày, ”Quả thực là chưa hề có người nào biết cả, chỉ biết mẫu thân của ta còn có một nữ nhi, có điều cũng chỉ là mấy người trong Lâu gia mà thôi, thế nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, ta chỉ lặng lẽ tìm kiếm Tiểu Thất, từ trước tới nay mẫu thân đều không nhắc đến, dường như mọi người cũng quên cả rồi, lần này trở về, ta cũng muốn tìm mẫu thân để thử chuông Hồn Tức, hoàn toàn không nói với người khác cái gì.”

Sắc mặt của mấy người họ đều ngưng trọng vô cùng.

Vậy thì chuyện này đúng là kỳ lạ, mười tám gần hai mươi năm rồi, chẳng ai nhắc tới sự tồn tại của Lâu Thất, cho dù Lâu Hoan Thiên có đột nhiên nói đã tìm thấy muội muội, vậy cũng chẳng thể nào truyền ra ngay lập tức được, huống hồ, Lâu Thất được tìm thấy cũng chẳng rõ đáng về thế nào, sao đã có người muốn tới cửa hỏi cưới được chứ?

”Người tới hỏi cưới là ai? Tới lúc nào?”

Tin tức mà được truyền tới đây thì ít nhất cũng phải hơn nửa tháng rồi.

Long Lâm nói, ”Là tin truyền tới từ Chấn Pháp Đường, nói là vào ngày thứ ba sau khi thiếu gia rời khỏi Lâu gia, có hai nhà tới hỏi cưới, một là Kim gia, một là Bạch Vu tộc Vân gia!”

”Cái gì?”

Lâu Thất vốn bình tĩnh, nghe tới đây cũng không nén nổi mà kinh ngạc vô cùng.

Kim gia, vừa rồi bọn họ đang nói Kim gia, Kim Lão có lẽ biết rằng nàng là con gái của Lâu gia, từ khi ở Thần Ma cốc thấy nàng dùng Bản Mệnh Huyết Chú đã đoán được ra rồi, thế nhưng khi ông ta hỏi nàng cũng đã nói với ông ta rồi, mình sẽ không về Lâu gia. Hơn nữa chẳng phải giữ Kim Lão và Lâu gia vốn đã có liên hôn rồi sao?

Lẽ nào là bởi Lâu gia trì trệ hôn kỳ, bọn họ mới muốn đổi một người khác để cưới? Thế nhưng điều này là

không thể, Kim Lão đã biết mối quan hệ giữa nàng và Trầm Sát rồi mà.

Nếu như chuyện Kim gia hỏi cưới đã khiến họ kinh ngạc, thì chuyện Bạch Vu tộc Vân gia hỏi cưới quả thực lại càng khiến bọn họ ngỡ ra như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

Chẳng phải đã nói là, Vân U trốn ra từ Bạch Vu tộc sao? Rốt cuộc thì Vân U họ Lâu hay họ Vân? Bà chẳng phải chính là người của Bạch Vu tộc Vân gia sao?

Giờ Vân gia tới diễn trò náo loạn gì vậy?

Lâu Thất không chịu nổi mà xoa xoa huyết thái dương, đột nhiên nàng lại muốn mắng lão đạo sĩ thối, nếu như đã đưa nàng tới hiện đại rồi, cũng đã sống ở hiện đại nhiều năm như vậy rồi, vậy thì cứ để nàng sống ở đó luôn chẳng phải là được rồi sao, vì sao phải đưa nàng trở lại đây chứ?

Lung tung lộn xộn cái gì thế không biết!

Thế nhưng vừa nhìn thấy Trầm Sát, nàng lại dè cái ý niệm đó xuống. Ý nghĩ này không thể để vị kia biết được, bằng không nếu nói nàng thà không tới đây không gặp được hắn, hắn sẽ lại phát điên lên mất.

Nàng thở dài một hơi, hỏi Long Lân, "Tin tức mà Chấp Pháp Đường đưa tới còn gì nữa? Lâu phu nhân trả lời hai nhà đó ra sao?"

Long Lân còn chưa nói gì, Lâu Hoan Thiên đã chen lời, "Tiểu Thất yên tâm, mẫu thân tuyệt không thể nào đáp ứng chuyện này đâu. Dù cho là Kim gia hay Vân gia, sẽ không đáp ứng bên nào cả."

Trầm Sát hừ một tiếng, "Bốn Đế Quân sẽ diệt Kim gia với Vân gia gì đó!"

Hắn chẳng cần quan tâm Vân U Lâu gia gì đó, nếu như bà ta thực sự dám đồng ý lời hỏi cưới của hai nhà đó, hắn nhìn về Lâu Thất, nhíu mày, cũng chẳng rõ Thất Thất có tình cảm gì với mẫu thân ruột kia không, nếu như hắn giết bà ta, Thất Thất có trở mặt với hắn không?

Vì vậy mới nói, nhận họ hàng gì đó đúng là điều đáng ghét nhất mà!

Đế Quân đại thần cảm thấy bức bối vô cùng.

Ba người đều nhìn chăm chăm vào Long Lân chờ lời hồi đáp của hắn, Long Lân cảm thấy áp lực vô cùng, mồ hôi lạnh thì nhau chảy ra, thế nhưng vẫn vững giọng đáp lại, "Phu nhân nói để bà suy nghĩ kĩ đã."

Vừa dứt lời, khí áp xung quanh liền lạnh xuống ngay tức khắc, nếu như ánh mắt có thể biến thành đao, Long Lân cảm thấy mình đã sớm bị ánh mắt của Đế Quân Phá Vực chém vụn rồi. Thế nhưng hắn không

thể không nói ra mà!

”Không phải là thằng thần cự tuyệt, mà là muốn suy nghĩ lại sao? Hả?” Sắc mặt của Trầm Sát đen như đít nôi. Lâu Thất rơi từ trời cao rớt vào lòng hắn, hơn nửa năm bọn họ cùng nhau sóng vai vượt qua mưa gió bão bùng, còn cùng trải qua mấy phen sống chết, mấy người đó là cái thá gì chứ? Lại dám cướp thê tử với hắn?

Nhất thời, sát khí trên Trầm Sát phát tán ra ngoài, Tiểu Trù và Nhị Linh không có võ công chỉ cảm thấy bị tức ngực, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Lâu Thất thấy họ như vậy liền đưa tay ôm lấy cánh tay Trầm Sát, mềm giọng nói, ”Trừ ta ra, ai có thể làm chủ chuyện hôn sự của ta chứ? Chẳng vẫn không tin ta sao?”

Lời này đã trấn an được Trầm Sát, hiem lăm nàng mới mềm mại đáng yêu lấy lòng hắn, hắn thu lại sát khí, kéo nàng vào lòng, ”Nếu như nàng muốn tới Lâu gia, cũng phải đợi lập nước phong hậu xong rồi tính, tới lúc đó bốn Đế Quân đi cùng nàng.” Hắn lại muốn xem xem, Kim gia và Bạch Vu tộc Vân gia có phải là ngại sống quá lâu rồi không.

Lâu Hoan Thiên vẫn còn chưa hồi thần lại từ trong cơn sững sờ khi nghe thấy mẫu thân đáp ứng suy nghĩ kỹ lại, vừa nghe thấy câu này, liền vội vã nói, ”Tới lúc đó thì đã quá muộn rồi, nếu như thực sự mẫu thân đáp ứng một trong hai nhà đó, đưa canh thiệp ghi bát tự của Tiểu Thất cho người ta thì sao?”

”Canh thiệp?” Trầm Sát khẽ híp mắt lại.

Hắn và Lâu Thất vẫn chưa nghĩ quá nhiều tới những lễ nghi phức tạp đó.

Thế nhưng thế gia thành thân bên đó có lẽ phải có các loại nghi thức, nếu đã trao đổi canh thiệp, đồng ý cho hôn sự này, vậy cũng đã coi là định thân, nếu như hủy hôn ra, vậy thì danh tiếng truyền đi chắc chắn sẽ chẳng dễ nghe.

Tới lúc đó, Lâu Thất cũng không kìm được mà sinh lòng oán hận với mẫu thân ruột của mình. Mấy năm nay, có lẽ đều là huynh trưởng của nàng yên lặng kiểm tìm nàng, Lâu gia Vân U chỉ coi giữ chuyện chuông Hồn Túc chẳng làm gì cả, sau khi nghiệm chứng được nàng là con gái của bà ta, bà ta cũng chỉ rơi lệ, cũng chẳng có ý muốn nhận nàng về, sao khi có người tới cửa hỏi cưới, bà ta liền bày ra trò mẫu thân chứ?

Thế nhưng lý trí lại nói cho nàng rằng, trong chuyện này chắc chắn có chút không hợp lý, dù là biểu hiện của Lâu gia Vân U, hay là hai nhà tới hỏi cưới cũng vậy.

Dù có thể nào đi chăng nữa, chắc chắn nàng phải tới Lâu gia một chuyến.

Chỉ là vào thời gian này, quả thực không thể sắp xếp ổn thỏa được.

Lâu Hoan Thiên trông đợi nhìn nàng, tất nhiên hẳn mong rằng Lâu Thất có thể cùng hẳn trở về sớm một chút. Trầm Sát cũng nhìn nàng, ánh mắt sâu thăm thẳm như hàn đàm trong đêm thu lạnh giá.

”Trước khi chưa tìm đủ được thuốc dẫn, ta không thể tới Lâu gia.”

Nghe lời này của Lâu Thất, bỗng nhiên Trầm Sát lại bật cười, nụ cười tuyệt thế mỹ ngọc đó đột nhiên lấp lánh hào quang, tỏa sáng chói lọi, chỉ thấy trong mắt Lâu Thất đã ngập tràn trái tim màu hồng.

Ôi chao, lại quyến rũ nàng rồi.

Thấy nàng ngậy ra nhìn mình như vậy, tình cảm trong mắt khó mà che giấu được, Trầm Sát khẽ cười, rất muốn kéo nàng vào lòng hôn thật sâu, thế nhưng quét mắt nhìn quanh, những người chứng tai gai mắt nhiều như vậy, quả thực đúng là đáng ghét vô cùng.

”Thuốc dẫn?” Lâu Hoan Thiên nhìn kỹ Trầm Sát, trước đây hẳn không hề để tâm quá nhiều tới chuyện của Trầm Sát, tuy nhiên cũng đã từng nghe nói hẳn bị trúng cổ độc, thế nhưng chuyện cần thuốc dẫn gì lại không hề rõ, giờ Lâu Thất nhắc tới chuyện này trước mặt hẳn, hẳn cũng không biết nội tình ra sao, vì vậy vừa nghe thấy lời này hẳn liền hiểu lầm, ”Không phải là chuyện đó của ngươi không ổn chứ?”

Câu này quả thực đã chọc cho Trầm Sát nổi giận, hẳn đập một quyền về phía Lâu Hoan Thiên.

”Xem ra trước kia ngươi đúng là thấy trước kia đánh ngươi chưa đủ mạnh.”

Hai người ở đây lại sắp đánh nhau, ngoài phòng ăn của Nhị Trùng Điện, A Mộc đang lộ đầu nhìn vào trong, Ung Vệ, Nguyệt Vệ, và cả một nam nhân có chút u ám đang cạ ly với Hỏa đại ca.

Nàng muốn khuyên họ đừng chuốc rượu Hỏa đại ca nữa, thế nhưng đây là Cửu Tiêu Điện, không phải là thảo nguyên tự do của bọn họ nữa rồi, nếu như nàng không tuân theo quy tắc, có phải là sẽ khiến Hỏa đại ca khó xử không?

A Mộc rầ lo lắng, đang không biết nên làm sao mới tốt thì đã nghe thấy một lời của Ung Vệ.

”Hỏa, nghe nói dân phong thảo nguyên đó dũng mãnh, nữ tử đều khá cởi mở, thậm chí nếu như có vài nữ tử nhìn trúng nam tử nào đó, còn muốn vui vẻ một đêm với người ta, người ở đó đã lâu như vậy, nói cho huynh đệ coi, đã ngủ với mấy người rồi?”

Nguyệt vỗ vào vai hẳn vài cái, ”Ngươi hỏi cái gì vậy? Uống rượu đi.” Bình thường Ung chẳng bao giờ nói về vấn đề này, sao vừa uống rượu đột nhiên lại không nề hà gì mà hỏi chứ?

A Mộc cắn môi, mặt đỏ lên, lại không kìm nổi mà muốn nghe câu trả lời của Hỏa.

Nói thực, khi hắn ở đó, được rất nhiều nữ tử chào đón, chỉ là sau này có thêm vết sẹo đó, lại dọa khá nhiều người chạy mất.

Hỏa cũng đã uống nhiều, ở thảo nguyên lâu như vậy, khó khăn lắm mới về lại được nơi của chính mình, cả người thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, đến cả rượu ở đây cũng mát hơn ở thảo nguyên đến mấy lần. Nghe thấy lời của Ứng, hắn cười khổ đáp, "Chẳng ai cả."

Trong lòng A Mộc như có trăm đóa hoa đang bùng nổ, bỗng dưng cười thật tươi.

Thế nhưng lúc này khóe mắt của Hỏa Vệ lại nhìn thấy nàng, vẻ mặt khẽ cứng lại, liền nói tiếp, "Trong lòng huynh đệ có người rồi, đợi sau khi lập nước sẽ cầu hôn nàng."

"Có người rồi sao? Ai đó? Sao chúng ta lại không biết?" Ứng và Nguyệt đều ngây ra, A Mộc ở ngoài cửa liền cứng người lại, người mà hắn nói, là ai? Liệu có phải là nàng không?

Trên thực tế Hỏa cũng có chút say, trong lòng hắn vốn chẳng có ai, trong lúc tỉnh tỉnh mê mê hắn cũng không nghĩ nổi ra một nữ nhân nào, trong đầu lung tung lộn xộn bắt đầu ghép mình với các nữ nhân khác lại một lượt, cũng chẳng biết tại sao lại nghĩ tới Nhị Linh vừa dẫn người thay họ ngồi vào bàn rượu này.

Trước khi rời khỏi Cửu Tiêu Điện hắn cũng biết Nhị Linh, dù sao thì Nhị Linh cũng là thị nữ của Nhị Trùng điện thỉnh thoảng có thể vào Tam Trùng điện vài lần, hơn nữa đã lâu như vậy không gặp rồi, lần này hắn thấy Nhị Linh, nhận ra nàng lại càng tự nhiên hào phóng hơn trước, khí chất tỏa ra khắp người, cũng có ấn tượng khá sâu. Vì vậy hắn bèn buột miệng nói ra, "Nhị Linh!"

Ứng ngây ngốc nhìn hắn, thế nhưng sau đó cũng ha ha cười ồm lên, vỗ vào vai hắn, "Huynh đệ, người được đấy! Nha đầu Nhị Linh này cũng chẳng có gì đặc biệt, thế nhưng hơn nửa năm này ở bên Đế Phi, sự can đảm kia cũng ngày càng lớn hơn, cũng chẳng ít người trông ngóng nàng ấy ngày đêm đâu."

463. Chương 463

Giờ địa vị của Nhị Linh trong Cửu Tiêu Điện không hề nhỏ, đến ngay cả đám Nguyệt và Ứng cũng không dám đối xử với nàng như nữ quan nội vụ bình thường, bởi nàng đi theo Lâu Thất.

Lâu Thất ấy à, lòng bao che khuyết điểm rất lộ liễu. Nhị Linh khẳng khái một mực theo nàng ta, Lâu Thất tất nhiên cũng bảo vệ nàng, ai dám bắt nạt Nhị Linh, chắc chắn Lâu Thất sẽ không để ý là chuyện nhỏ nhặt gì mà lộ mặt vì nàng. Bởi vậy, hiện giờ Nguyệt và Ứng lại càng thêm tôn trọng Nhị Linh.

Lại thêm việc quả thực Nhị Linh rất xinh đẹp, Hỏa nói nhìn trúng nàng cũng chẳng có gì kì lạ.

Tuy rằng dạo gần đây có không ít quan chức qua lại với họ, muốn gả nữ nhi của mình qua, muốn giới thiệu cháu gái chất gái, còn tặng mỹ nhân tới, không thiếu thứ gì cả, thế nhưng bọn họ cũng không cho rằng mình là quan lớn, cũng không cảm thấy chuyện kết hôn với thị nữ thì có gì là sai.

Hỏa nghe xong lời của Ứng có chút toát mồ hôi, hẳn lại không biết Nhị Linh được nghênh đón tới vậy, hẳn nói như vậy có gây phiền phức cho nàng hay không? Nếu lỡ như trong lòng Nhị Linh có người rồi, vậy chẳng phải là hắn đã làm chuyện có lỗi với người ta rồi sao?

Xem ra có thời gian vẫn phải tìm nàng nói rõ, xin lỗi nàng mới được.

Tâm trạng Hỏa đang rối bời, A Mộc ở ngoài cửa lại xám mặt như tro tàn.

Trong lòng Hỏa đại ca có người rồi.

Thế nhưng Nhị Linh đó là ai?

A Mộc không biết mình đã rời khỏi phòng ăn đó vào lúc nào, nàng đi dạo khắp vườn, cuối cùng gặp được hai thị nữ, không tìm được mà ngăn các nàng lại hỏi, "Hai vị tỷ tỷ, xin hỏi Nhị Linh ở đâu?"

"Người là ai? Sao lại đi lung tung ở đây như vậy chứ?" Hai thị nữ đó không trả lời cô ngay mà cảnh giác nhìn cô.

"Ta là A Mộc, là người trở về cùng Hỏa đại ca."

Hỏa Vệ trở về còn mang theo mười mấy người, chuyện này đã truyền khắp Cửu Tiêu Điện rồi, nghe A Mộc nói vậy hai thị nữ kia lại không hề nghi ngờ, thái độ đối xử với nàng còn tốt hẳn lên.

"Nhị Linh tỷ tỷ hầu hạ ở Tam Trùng điện, giờ chắc hẳn là đang ở đó."

"Vậy Tam Trùng điện ở đâu?"

"Rẽ bên này đi một đoạn nữa là nhìn thấy rồi." Thị nữ chỉ đường cho cô, nhưng cũng nói với cô, "Không được Đế Quân và Đế Phi cho gọi thì không thể vào Tam Trùng điện, nếu như người muốn vào Tam Trùng điện thì tốt nhất là hãy tìm Hỏa Vệ đưa người vào ấy."

A Mộc gật đầu, "Ta biết rồi."

Cô không muốn vào Tam Trùng điện, cô chỉ muốn nhìn xem Nhị Linh đó thế nào, cô còn muốn hỏi Nhị Linh có ghét bỏ vết sẹo kia của Hỏa đại ca hay không.

Nếu như Hỏa đại ca thực sự muốn cưới Nhị Linh, cô cũng có thể tiếp nhận được...

Thế nhưng vừa nghĩ tới đây, A Mộc lại thấy trái tim như bị chia làm hai nửa, đau đớn khôn nguôi.

Nàng thất hồn lạc phách bước tới ngoài cửa Tam Trùng điện, vừa khéo Nhị Linh và Tiểu Trù cũng đang sóng vai bước ra, nhìn thấy nàng liền ngừng ra.

Ai là Nhị Linh? A Mộc nhìn họ, người bên trái có vẻ khá xinh đẹp, thể nhưng người bên phải cũng khá được, người bên trái mềm mại hơn, người bên phải xem ra có vẻ cũng khá tuổi rồi...

"Vị tiểu ca này, có phải người về cùng Hỏa Vệ đại nhân không? Lạc đường sao?" Tiểu Trù nhìn thấy A Mộc trước, dịu dàng cất tiếng hỏi.

A Mộc giờ đang giả nam, bởi tuổi vẫn còn nhỏ, vẫn chưa dậy thì hoàn toàn, có thể nhìn rõ ra là một thiếu niên non nớt thanh tú.

"Ta, ta muốn tìm Nhị Linh cô nương..."

Tiểu Trù nhìn về Nhị Linh, "Tìm người kia." Nói xong cô liền bước qua một bên.

A Mộc nhìn Nhị Linh quả nhiên là rất xinh đẹp, hơn nữa dáng người còn yếu điệu vô cùng, nhấp nhô chập trùng, không giống như nàng, đưa tay sờ mãi mới thấy một cái bánh bao nhỏ...

A Mộc đột nhiên cảm thấy tâm trạng tuột dốc, cúi đầu nhìn giày của mình, ngữ khí cũng phiền muộn, "Nhị Linh cô nương đã gặp Hỏa đại ca rồi sao?"

"Đã gặp rồi." Nhị Linh không rõ nàng muốn nói gì.

"Vậy Nhị Linh cô nương có sợ Hỏa đại ca không? Vết sẹo của hắn ấy..."

Nếu như là ngày xưa, nói không chừng nhìn thấy vết sẹo của Hỏa Vệ như vậy, Nhị Linh quả thực sẽ có chút sợ hãi, thể nhưng đã đi theo Lâu Thất nhiều như vậy rồi, trước đây còn nghe nàng kể rất nhiều chuyện gặp phải ở bên ngoài, ở Thần Ma Cốc gặp phải quái thú, còn có, nói tới vết sẹo thì, khi Đồ Bôn trở lại cùng Lâu Thất cũng có, giờ nàng đã miễn dịch rồi.

"Vết thương của Hỏa Vệ đại nhân là do tìm đồ cho Đế Quân mới bị, đối với hắn, người của Cửu Tiêu Điện chỉ có sự kính trọng và cảm kích, sao có thể sợ được chứ." Nhị Linh mỉm cười nói. Đây cũng là tiếng lòng của nàng, tình cảm trước đây của Đế Quân và Đế Phi, nàng đã nhìn nhiều rồi, đó là tình cảm mà nàng ngưỡng mộ nhất, nếu như cổ độc của Đế Quân không thể được giải sạch, vậy thì Đế Phi phải làm sao đây? Vì vậy bọn họ tất nhiên là mong Đế Quân sẽ tốt lên.

A Mộc nghe thấy câu này của nàng, trong lòng không rõ là yêu thích hay ưu sầu nữa, thể nhưng khi nhìn thấy tiểu dung đang mỉm cười của Nhị Linh, nàng vẫn cắn răng, nói thật nhanh, "Vậy A Mộc xin chúc người và Hỏa đại ca hạnh phúc, chúc hai người bách niên giai lão!"

Nói xong liền quay đầu chạy đi.

Nhị Linh trợn mắt há miệng, nửa ngày vẫn chưa hồi thần lại.

Đây là ý gì chứ? Nàng, nàng và Vân Vệ đại nhân sao?

Gương mặt của Nhị Linh đỏ bừng nóng rực như phát sốt. Tiểu Trù ở bên mắt lóe sáng, không kìm được mà bật cười lên.

Trong một ngà, Trầm Sát và Lâu Hoan Thiên đã đánh liên tiếp ba trận, tuy mỗi lần kết thúc Lâu Hoan Thiên đều mặt mũi bầm dập, thế nhưng thời gian hấn kiên trì lại ngày một dài hơn, vốn Lâu Thất muốn nổi giận rồi, thế nhưng nhìn thấy điểm này, nàng lại ngậm miệng không nói nữa.

Lâu Hoan Thiên cũng là một thiên tài có năng khiếu học võ cực cao, là một kẻ khiến người ta phải ghen tỵ vô cùng, đánh ba trận với Trầm Sát, lại càng tiến bộ như ngồi tên lửa phóng vèo vèo vậy, điều này khiến Trầm Sát khi ôm Lâu Thất vào tối cũng phải khen ngợi một câu.

"Tên đó không tôi đâu."

Lâu Thất mỉm cười.

Nội lực của hai vị này sâu đến mức khiến người ta phải đổ kỵ, nàng có được Thạch Tủy ngàn năm, ăn Huyết Liên, ăn cái này cái nọ, tuy nội lực tốt hơn người khác nhiều, thế nhưng lại không thể bì nổi với hai tên yêu nghiệt này, nàng cũng bắt đầu tính toán trong lòng, có phải nên thừa dịp mà kê cho mình thêm vài vại thuốc, ngậm thêm mấy lần nữa không, dù sao thì từ sau khi nàng tới đây cũng đã có được quá nhiều đồ tốt rồi, mình không dùng thì để cho ai?

"Thất thần nghĩ gì vậy?" Trầm Sát không nhịn được cắn vành tai nàng. Đang trong lòng của hấn vậy mà lại dám thơ thẩn, há có thể vậy được.

"Không đau có phải không?" Lâu Thất nhăn mặt, hấn còn cắn thật!

"Chàng tuổi chó sao?"

"Hả?" Trầm Sát đen mặt, đây là đang chửi người chửi người chửi người sao? "Nếu như bốn Đế Quân tuổi chó thì sao có thể chỉ cắn vành tai nàng chứ, mà phải cắn ở đây nữa này..."

Hấn vừa nói xong liền ôm ngang nàng lên, ném vào giường lớn, nghiêng người đè lên, đưa tay muốn mở vạt áo của nàng, khi nhìn thấy làn da trắng mịn như ngọc và những đường cong chập trùng kia, ánh mắt hấn lại càng sâu hơn.

”Này.” Lâu Thất có chút hoảng, tim đập nhanh không kiểm soát, trước đây khi ở hiện đại lúc nàng làm nhiệm vụ còn mặc bikini bốc lửa cơ, cũng có không ít đàn ông nhìn nàng chảy dãi, thế nhưng nàng chỉ thấy chán ghét những ánh mắt đó, hiện giờ bị hắn nhìn như vậy, nàng lại mặt đỏ tai nóng ngượng ngùng.

”Thất Thất ngoan, nghĩ cách giải cổ độc cho bốn Đế Quân nhanh chút có phải tốt không?”

Trầm Sát từ trước đến nay chưa bao giờ thống hận kẻ hạ cổ độc cho hắn như lúc này, hắn thà bị trúng thêm vài loại kịch độc khác, cho dù lúc độc phát có đau khổ gấp trăm ngàn lần, cũng còn tốt hơn bị loại cổ độc này hại hắn đến mức nhìn người trong lòng chỉ có thể gặm chứ không thể ăn.

Trước đây không gần nữ sắc còn dễ nói, chưa bao giờ hắn nghĩ nhiều đến chuyện này, cũng không biết ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng tốt đẹp đến nhường nào, giờ đã thử được chút tư vị, con sâu tham lam trong lòng đang kêu gào, thế nhưng lại Không-Thể-Ăn-Được!

Hắn chỉ cảm thấy ngọn lửa trong lòng đang bùng cháy dữ dội, sắp thiếu chết hắn rồi.

Lại càng hận mình không có bản lĩnh, không giải nổi cổ độc này!

Còn phải dựa vào nàng.

Cũng may đây là nữ nhân của hắn, là của hắn, dù cho có dựa vào nàng, hắn cũng chẳng thấy có gì mất mặt.

Lâu Thất nghe được sự cấp thiết trong lời nói của Trầm Sát. chỉ cảm thấy mặt càng nóng hơn, muốn dậy đẩy hắn ra, hắn lại chôn mặt xuống, mang theo một sự thành kính sùng bái, hôn lên đỉnh cao nhất của đường cong trên cơ thể nàng. Cả cơ thể nàng run lên.

”Thất Thất ngoan sau này sinh cho bốn Đế Quân năm đứa con được không?” Người nào đó đang ở trong lòng nàng lẩm bẩm nói một câu.

”Chàng đó, coi ta là heo chắt!” Ở hiện đại đã quen với việc sinh một con, vừa nghe thấy muốn sinh năm đứa, nàng liền nhảy dựng lên.

Năm đứa! Sinh xong năm đứa thì có khi da của nàng cũng đã thành một túi vải nhăn nheo ẻo uột rồi sao? Vừa nghĩ đã thấy khủng bố đó có biết không hả?

Vả lại, Đế Quân đại thân, người còn đang khục khặc, đến cả ra trận còn chẳng xong, nhanh như vậy đã muốn sinh con rồi, hơi sớm rồi đó!

”Nếu như sau này hậu cung chỉ có hai người chúng ta, cũng rất trống vắng mà, thế nhưng nếu như chỉ sinh một hai đứa, con sẽ bám lấy nàng, tới lúc đó bốn Đế Quân phải làm sao đây? Chẳng bằng sinh nhiều ra mấy đứa, để con tự chơi với nhau, không ai tranh nàng với bốn Đế Quân.”

Lâu Thất: "..."

Nàng quỳ rồi, hóa ra là còn có logic này nữa.

Đang muốn thảo luận một cách lý tính và khách quan với hấn lần nữa, hai tay hấn đã dò sâu vào y phục nàng, phát ra những tiếng kìm nén đầy gợi cảm, khiến Lâu Thất gần như chịu không nổi.

Khó khăn đưa tay đặt lên trán hấn, ngăn trở hấn vùi đầu vào trong, "Hay là chúng ta ngủ riêng đi." Nàng có thể tới Thanh Phong điện ngủ, ở đó còn có suối nước nóng, như vậy thì không phải ngủ với nhau, cũng không cần phải kìm nén chịu đựng khổ như vậy nữa rồi.

"Đừng hòng." Trần Sát nghiêng răng nói.

Cho dù hấn có chịu sự dằn vặt thì cũng là cam tâm tình nguyện.

Đã từng ở trong điện cô đơn lạnh lẽo, giờ lại có sự ấm áp có thể ôm vào lòng, sao hấn có thể nguyện buông tay chứ?

Lâu Thất cạn lời.

Sau một màn cọ xát khiến người ta đỏ mặt thẹn thùng, nàng nằm trong lòng hấn nói, "Ngày mai ta sẽ xuất phát đi tìm hai vị thuốc dẫn nữa."

Không cần biết Tuyết Mệnh cổ có thể giải hay không, cứ mang hết thuốc dẫn về đã rồi tính sau, sau khi tìm đủ có thể để thần y chế thành thuốc, mang theo bên người, đợi tìm được cách phá giải Tuyết Mệnh cổ liền có thể giải được ngay rồi.

Trần Sát lại lắc đầu, "Đợi bốn Đế Quân thống nhất Phá Vực sẽ đi cùng nàng."

Còn chưa biết Hồng Tùng Trùng và Băng Ngư ở nơi nào, đi sẽ gặp phải nguy hiểm gì, hấn không muốn tách ra khỏi nàng.

Còn về Lâu gia, hấn cũng muốn đi cùng nàng.

Ngày hôm sau, Lâu Hoan Thiên biết Lâu Thất đã quyết định, vẫn không thể về cùng hấn, tuy là có chút thất vọng, thế nhưng cũng biết trong lòng nàng, sức nặng của Trần Sát vẫn hơn mẫu thân nhiều, điều này hấn chẳng thể nói gì được.

"Tiểu Thất yên tâm, ca ca sẽ về trước để xem là có chuyện gì." Hấn xoa đầu Lâu Thất nói.

464. Chương 464

Lâu Thất có chút áy náy, bởi hắn từ thành Nặc Lạp ở Bắc Thương vội vàng chạy về Lâu gia, sau đó lại gấp rút tới Phá Vực, giờ vừa nghỉ ngơi một ngày lại vội vã về lại Lâu gia.

"Sau khi ca về, hỏi nương sinh thần bát tự của ta." Thực ra từ lần trước khi nàng nhắc tới sinh thần với Trầm Sát đã nghĩ qua vấn đề này, hôm qua nói tới canh thiếp, nàng lại nghĩ thêm về nó. Ít nhất cũng muốn tính xem có phải nàng sinh vào năm âm tháng âm ngày âm giờ âm không, tuy rằng độ khả thi của chuyện này không cao, thế nhưng, lỡ như vậy thì sao? Lỡ như có lẽ như lẽ như thế thì sao?

Trầm Sát ở một bên nghe lời này của nàng, ánh mắt sâu thẳm thẳm, không nén nổi mà bắt đầu náo nổ.

Nếu như Thất Thất chính là âm nữ, vậy thì hắn có thể dùng sức nhào vào nàng, áp nàng xuống giường, cởi bỏ hết quần áo của nàng, tận tình rong ruổi trong sự chấp trùng nhấp nhô của nàng, sau đó nàng sẽ yêu kiều rên lên những tiếng a ưm trong lúc tình sâu ý đậm lật qua lật lại, lúc đó có lẽ nàng sẽ mềm nhũn không xương mặc hắn gặm nhấm, hay là mạnh mẽ nóng bỏng tranh đấu không ngừng cùng hắn đây?

"Đế Quân, người chảy máu mũi rồi!"

Giọng nói của Tiểu Trù bỗng nhiên vang lên.

Lâu Thất và Lâu Hoan Thiên kinh ngạc quay đầu lại, vừa khéo nhìn thấy Trầm Sát đang bịt chặt mũi, nhưng vẫn có hai hàng máu chảy xuống, rơi trên mặt đất tạo thành hai đóa huyết hoa...

Lâu Hoan Thiên: "..."

Lâu Thất: "..."

Tiểu Trù bị Trầm Sát u ám vô cùng trừng một cái, liềm lui về sau lưng Lâu Thất. Xong đời, hình như cô đã nói sai rồi, chuyện này sao có thể nói ra được cơ chứ?

Cô đã hành tẩu nhiều năm ở ngoài như vậy rồi, cũng không phải hoàn toàn không hiểu gì về chuyện nam nữ, nghe nói, nam nhân dục cầu bất mãn, hỏa khí tích trong người quá lâu sẽ khiến chảy máu mũi...

Điều này có phải rất mất mặt không?

Thế nhưng đâu có liên quan gì tới cô chứ, cô ta cũng rất oan ức có được không hả? Ai mà biết được đang ở trong vườn hoa, Đế Quân nghe Đế Phi và Lâu thiếu chủ trò chuyện mà cũng có thể đột nhiên chảy máu mũi được chứ?

Nói đi, Đế Quân ngài vừa nghĩ cái gì hả?

Lời này tất nhiên cô không dám hỏi, thế nhưng Lâu Hoan Thiên lại không có chút nề nang gì, sờ sờ mũi lại gần hạ giọng hỏi, "Muội phụ, người vừa nghĩ lung tung gì đó?"

"Liên quan cóc gì đến người!!!"

Đế Quân đại thần tức đến nổ phổi, u ám phun ra một câu, đã vậy còn dùng ngữ khí của Lâu Thất.

Người xung quanh thấy hấn tái mặt bước nhanh rời đi, khóe miệng đều run run.

Lâu Hoan Thiên khẽ ho nhẹ, kéo Lâu Thất sang một bên, dùng âm thanh chỉ đủ để hai người nghe thấy nói, "Tiểu Thất à, muội hãy còn nhỏ, không hiểu được tính quan trọng của vài việc, muội phải nghĩ thật kỹ, đừng chỉ nhìn bề ngoài của người nào đó..."

Ha?

Nói cái quái gì vậy!

Lâu Thất không nhịn nổi muốn càu hần, "Ca, đại ca, ca ca ruột à, huynh biết tính quan trọng của vài chuyện, nói thật đi, có phải mười hai tuổi đã có nha hoàn dạy bảo rồi không? Có phải sớm đã đi dạo thanh lâu không?"

Lâu Hoan Thiên đen mặt, "Muội chỉ biết nói mấy thứ linh tinh thôi!"

Ai nói linh tinh trước! Rõ ràng là nàng đang nói chuyện nghiêm chỉnh, đột nhiên lại bảo nói linh tinh rồi!

"Khụ khụ." Lâu Hoan Thiên cũng biết nói điều này quả không hợp lý lắm, tuy rằng trong lòng hấn thực sự cảm thấy có chút lo lắng, khụ khụ, lo lắng cho sức khỏe của Trầm Sát, thế nhưng thấy Lâu Thất không quá ưu tư, cũng không hỏi tiếp nữa. Hấn cũng sẽ lúng túng đó có biết không hả?

Lâu Thất không đưa trâm Phượng Hoàng bảy màu kia để hấn mang về, bởi thứ này Hiên Viên Chiến cũng chẳng nói là giao cho Vân U, thế nhưng quả Mỹ Nhân đó, nàng phải đưa cho Vân U.

Nàng đưa hộp cho Lâu Hoan Thiên, "Đây là nguyện vọng của Hiên Viên Chiến, đưa quả Mỹ Nhân này cho nương." Nàng vẫn có chút không quen gọi Vân U.

Thế nhưng Lâu Hoan Thiên lại chú ý tới nàng gọi thẳng tên Hiên Viên Chiến, chẳng phải nói đó là phụ thân của họ sao? Thế nhưng hấn cũng chẳng biết phải sửa lại cho muội muội thế nào, có lẽ muội ấy cũng chẳng có chút tình cảm nào với cha nương, lần này mẫu thân lại...

Hai người nói chuyện một lúc, đã giao phó chuyện cần đối phương làm cho nhau, Lâu Hoan Thiên để lại

một ám vệ tên Long Ngôn cho Lâu Thất, Lâu Thất vốn muốn từ chối, thế nhưng Lâu Hoan Thiên lại nói, "Hắn biết con đường liên lạc với Cháp Pháp Đường, có chuyện gì cứ truyền tin cho ca ca, và cả, nếu như ta chưa trở lại, muội mà muốn tới Lâu gia, cứ bảo Long Ngôn dẫn đường."

Lâu Thất nghĩ ngợi một hồi rồi nhận người.

Nàng tới phòng bếp lớn, hướng dẫn đầu bếp làm mấy món vừa có thể mang đi xa lại vừa ngon cho Lâu Hoan Thiên, bánh ngọt, bánh thịt, hoa quả ngâm, và cả mứt quả nữa. Bởi trước kia một người bạn tốt giỏi việc nấu nướng đã nuôi nàng thành kén ăn rồi, yêu cầu cũng cao hơn, vì vậy nàng nhất định phải làm mấy cái bánh này ra hình dáng đáng yêu tinh xảo, có mấy cái là hình trái tim, có cái là hình hoa mai, có cái lại hình ngôi sao, đẹp đẽ vô cùng, còn lấy một chiếc hộp gỗ lim chạm trổ hoa văn tinh xảo xếp đặt chỉnh tề, nom rất ngon miệng.

Lâu Hoan Thiên cười nói còn đẹp hơn cả đồ của cửa hàng điểm tâm nổi tiếng, trong lòng lại ấm áp vô cùng.

Có muội muội thật là tốt!

Sau khi Lâu Hoan Thiên rời đi, Trầm Sát liền bắt đầu mang binh càn quét Phá Vực Hoang Nguyên, nếu hắn đã muốn thống nhất Phá Vực, Lâu Thất cũng tạm thời không vội đi tìm hai vị thuốc dẫn kia, mà cùng lúc đó vừa dạy dỗ Linh Đội, vừa đưa người đi chế mìn, hoa Tam Sinh vẫn còn thừa lại một chút, vẫn có thể làm thêm mười mấy trái mìn, mấy quả khác thì không có thêm hoa Tam Sinh, nhưng uy lực cũng đủ để khiến người ta khiếp hồn táng đảm.

Trong khoảng thời gian ngắn, chiến tranh nơi Phá Vực Hoang Nguyên bùng nổ, mỗi ngày đều có tin chiến thắng, từng đỉnh núi một được họ đánh hạ, các thế lực không bị diệt sạch thì cũng đầu hàng.

Hơn nữa trong quá trình truy quét này, họ còn phát hiện ra rất nhiều những sơn thôn nhỏ mà trước giờ chưa từng biết đến, dân số cũng không ít. Thực ra cũng chẳng lạ lùng gì, nếu những người giang hồ có công phu có án cũ kia hoặc đám người hỗn tạp nào đó đã tới đây để chiếm núi làm vương, vậy thì những người dân bị hại hoặc gặp phải tai nạn cũng có thể ẩn cư ở đây.

Phá Vực Hoang Nguyên quả thực là có một môi trường khắc nghiệt, ví dụ như Bách Trùng Cốc, thế nhưng thực ra cũng có vài nơi sản vật phong phú, như sản vật và quả dại cũng chẳng ít, một thôn nhỏ có thể sống nhờ vào những thứ này.

Trầm Sát hạ được vài thế lực, đồng thời cũng ghi từng cái thôn nhỏ một vào danh sách, tới lúc đó ắt sẽ chọn vài người tới mấy nơi này lập thành.

Tuy rằng những người dân ở trong sơn thôn nhỏ đó lánh đời mà sống, không ai phát hiện ra bọn họ, tuy không thực sự bị đói chết, thế nhưng tuy sản vật nơi núi rừng có, cuộc sống vẫn khá nghèo nàn, lại nên chuyện Phá Vực Hoang Nguyên loại người gì cũng có, bọn họ ít nhiều gì cũng lo sợ, mỗi ngày đều ở trong thôn của mình không dám ra ngoài, giờ Trầm Sát muốn thống nhất Phá Vực, điều này lại khiến họ vui mừng, vô cùng phối hợp để điền vào danh sách.

Đại quân chinh chiến ở ngoài, quan văn thì lại mau chóng gấp rút hoàn thiện chế độ quốc pháp, và đặt làm các loại quan phục. Bởi Phá Vực có mỏ vàng, lại thêm việc mỗi lần đánh hạ được một thế lực nào đó, Trầm Sát gần như vết vết sạch sẽ, vì vậy quốc khố cũng bắt đầu dồi dào hơn.

Trầm Sát chủ ngoại, hạ chỉ cho Lâu Thất chủ nội, mỗi ngày chuyện gì cũng phải trình lên cho nàng, tuy nàng vốn lười đến mức không muốn lo toan mấy việc kiểu vậy, thế nhưng nếu đã nhận định Trầm Sát, hơn nữa cũng đã coi Phá Vực là địa bàn của mình, chuyện nàng nên làm thì nàng tuyệt sẽ không lười biếng.

Mới đầu cũng có vài quan văn không phục, cho rằng dù sau này nàng có được phong phi hay phong hậu, hậu cung không thể tham gia vào chính sự, đây vốn là điều luật mà hoàng thất của mỗi quốc gia đều có. Thế nhưng chỉ trong vòng ba ngày, thủ đoạn xử lý mọi vấn đề gọn gàng và nhanh chóng của Lâu Thất đã khiến quần chúng phải thán phục.

Hơn nữa Lâu Thất còn là một người có tầm hiểu biết sâu rộng, có rất nhiều chuyện, đám quan văn vốn còn chưa nghĩ ra, tới tay nàng trong chớp mắt đã giải quyết được, bọn họ không thể không phục.

Tính cách của Lâu Thất vốn là thẳng thắn và gọn gàng, rất nhiều chuyện nàng chỉ dùng một thanh đao để chém hết mọi rắc rối, giờ mới bắt đầu lập nước, vẫn chưa có nhiều mối quan hệ phức tạp rắc rối, vì vậy mấy vấn đề này đối với nàng mà nói cũng chẳng khó khăn là bao.

Trong lúc giải quyết mấy chuyện này, nàng cũng bắt đầu chuẩn bị thứ mà ngày trước mình đã nghĩ tới, đó chính là điều chế thuốc tăng cường nội lực, bao gồm cả Ngưng Công Đan bản đã có thay đổi.

Bởi vậy, nàng cũng khó tránh được mà sẽ có nhiều thời gian ở cùng thần y, cũng tiện học chút y thuật từ ông ta. Y thuật mà nàng biết vốn cũng chỉ là dạng bình thường, nàng am hiểu trị thương, nội thương ngoại thương, cũng là bởi mình chế được thuốc đủ tốt, thế nhưng quả thực y thuật vẫn hơi kém.

Thần y cảm thấy thiên phú về mặt này của nàng cũng khác hẳn so với người thường, vì vậy cũng chẳng giấu diếm gì, dường như đem tất cả những thứ mà ông biết dốc lòng dạy dỗ nàng.

Bởi vậy, thời gian mỗi ngày của Lâu Thất đều kín kẽ vô cùng, Trầm Sát thỉnh thoảng hỏi cung cũng nghe Tiểu Trù và Nhị Linh hỏi báo lại, cũng không nở giây vò nàng, nhiều lắm chỉ ôm nàng an ổn ngủ một giấc mà thôi.

Cứ như thế, đã nửa tháng trôi qua.

Nhà lao của Cửu Tiêu Điện, trong một phòng giam ẩm thấp, một phạm nhân đầu tóc rối bù, cả người run run, đột nhiên bừng tỉnh từ cơn ác mộng.

Gã nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng, tuy đã bị phết sạch tu vi, thế nhưng thánh lực cũng tốt hơn người thường rất nhiều, có thể dễ dàng nghe ra đây là một nữ tử, hơn nữa là một nữ tử trẻ tuổi.

Đường như nghĩ tới điều gì, trong lòng gã vui mừng, liền bỏ về phía cửa. Người này chính là Trương Mệnh bị giam cầm nửa tháng không người quan tâm. Nửa tháng trước, gã còn phải chịu cực hình vài ngày, thế nhưng nửa tháng này lại chẳng có ai tới tra hỏi gã, gã cũng hoài nghi, chẳng lẽ năm mươi vạn tinh binh kia thực sự không có chút lực hấp dẫn nào, tại sao Trầm Sát không tự mình tới gặp gã chứ?

Không có người tới như vậy gã lại càng thêm nóng lòng, ngày nào cũng chờ đợi. Hắn biết trong Cửu Tiêu Điện này có người mà gã đã cài vào từ sớm, chỉ cần đợi được người đó tới, nói không chừng có thể thoát ra.

May thay, cuối cùng người đó cũng tới rồi.

Một thiếu nữ có gương mặt vui vẻ xuất hiện ngoài cánh cửa sắt.

”Có phải ngươi là người của thuộc hạ của bản tôn không?”

Trương Mệnh vội vàng hỏi.

”Ta...” Thiếu nữ mỉm môi hỏi, ”Ngươi là Trương tôn giả sao?”

”Không sau, chính là bản tôn! Ngươi là người của ai?”

”Tổng trắc phi của Đông Thanh Hòa Khánh vương phủ.”

Người tới chính là thị nữ lúc đầu đi theo Phổ Ngọc Hà kia, Hỉ Nhi.

Trương Mệnh nghĩ ngợi hồi lâu mới nhớ Tổng trắc phi của Hòa Khánh vương phủ là ai, thế nhưng sau khi nghĩ ra gã lại rất hài lòng, gật gật đầu, ”Nữ nhân đó à, cũng không tệ, ngày đó bản tôn đã từng có vài đêm vợ chồng với nàng ta, giải được nỗi khát khao trong khuê phòng của nàng, còn đồng ý sau khi đại nghiệp đã thành sẽ để nàng làm quý phi, nàng đúng là rất tận tâm, không tệ, không tệ.”

465. Chương 465

Nghe thấy lời này, trong lòng Hỉ Nhi cảm thấy có chút buồn nôn.

Cô vẫn luôn không nghĩ ra, tại sao Tổng trắc phi đã gả cho vương gia rồi, lại không thấy đủ mà nhận thêm chủ gì đó, không biết rốt cuộc là có mưu đồ gì.

Giờ biết được chuyện này, cô lại càng nghĩ không thông. Sao Tổng trắc phi có thể dễ dàng tin được người này chắc chắn sẽ có thể lập thành đại nghiệp chứ?

Tuy rằng giờ nam nhân này rất nhếch nhác, thế nhưng có thể nhìn ra gương mặt thiếu niên còn chưa thành thục của hắn, Tổng trắc phi dù sao cũng là một nữ tử trung niên rồi, sao lại có thể ủy thân cho gã, ân ái

vài đêm với gã ta chứ...

Hòa Khánh vương phủ đó, đúng là dơ bẩn từ Vương gia cho tới Vương phi mà!

Giờ Hỉ Nhi vô cùng hận Tổng trác phi, cũng vô cùng hận Vương gia, lại càng hận Phổ Ngọc Hà.

Tuy rằng cô chỉ là một nha hoàn nhỏ, thế nhưng vẫn luôn trong sạch, thế nhưng ba kẻ đó đã hủy hoại cô! Hòa Khánh vương gia đã phá thân của chính cháu gái ngoại của trác phi mình, cũng phá đi sự trong trắng của cô, mà Phổ Ngọc Hà sau khi bị Đế Quân đuổi đi cùng Tuyết Vệ, đẩy cô cho tên Chu Thế kinh tởm đó, giờ vừa nghĩ lại mấy ngày đó, cảnh tượng bị tên Chu Thế hôi hám bẩn thỉu mặt rỗ thô bỉ vô cùng áp người lên, cô hận vô cùng! Cô muốn nôn ra!

Giờ Hỉ Nhi thực sự cảm thấy mình thật dơ bẩn...

"Tiểu nha đầu tên là gì?"

Hỉ Nhi lại không biết rằng, cô cảm thấy mình rất bẩn, nhưng trong mắt của Trương Mệnh, cô lại tươi mới như một đóa bách hợp nhỏ, trong vắt đáng yêu.

Nhất là khi giờ cô đang mặc một chiếc váy màu hồng, búi lên kiểu tóc xinh đẹp, nom trẻ trung vô cùng, rất động lòng người.

Trương Mệnh từ trước đến nay chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ thất bại.

Gã cho rằng nắm trong tay bí mật có năm mươi vạn tinh binh thì Trầm Sát dù có thế nào cũng chẳng thể giết gã, hơn nữa trong này gã lại có nội ứng, đợi gã được cứu ra, chắc chắn sẽ có thể trở lại như ngày xưa.

Trầm Sát và Lâu Thất chắc chắn không biết, công phu mà gã luyện vốn có chút đặc biệt, tuy đã bị phế, thế nhưng gã vẫn có cách khôi phục lại nó, chỉ là phải chịu khổ chút mà thôi.

Đợi gã khôi phục lại tu vi, lại tìm tới năm mươi vạn binh mã kia, tới lúc đó vùng kiếm chém tới Cửu Tiêu Diện, Trầm Sát sẽ chết dưới tay của gã, mà Lâu Thất kia, hẳn sẽ trước hiếp sau giết!

Hỉ Nhi thấy vẻ mặt hắc chốc thì đau khổ, chốc lại phần hận, chốc lại phần chán như ăn phải thuốc gì liên không khỏi lui lại một bước.

"Ta tên Hỉ Nhi."

Giọng nói của cô kéo Trương Mệnh hồi thần trở lại, cười cười nói, "Hỉ Nhi, đúng là một cái tên hay, có phải người đã có cách cứu bản tôn ra rồi không?"

”Ta chỉ có thể tới xem người trước, đưa cho người chút thuốc, vẫn phải tìm cơ hội.” Hỉ Nhi sợ hãi nói.

Trương Mệnh cũng chẳng thấy có gì không đúng, vốn việc cứu gã ra đâu thể dễ dàng được chứ, cô ta nói như vậy, Trương Mệnh lại càng tin nhiệm hơn, gật đầu nói, ”Đúng, không cần phải vội, bản tôn cũng không gấp. Người mang thuốc gì tới?”

Hỉ Nhi lấy một bình sứ nhỏ từ trong tay áo ra, đưa cho gã, Trương Mệnh vừa nhìn thấy cổ tay trắng nõn của cô, lúc nhận lấy bình thuốc còn sờ một cái, Hỉ Nhi liền rút tay về.

Trương Mệnh cười hì hì hai tiếng, mở bình sứ ra, biến sắc.

”Đây là? Đây là Ngưng Công Đan sao?”

Sao có thể như vậy được? Tiểu nha hoàn này vậy mà lại có thứ tốt như vậy? Nếu gã muốn khôi phục tu vi còn phải chịu khổ một chút, thế nhưng nếu có Ngưng Công Đan, thì quả đúng là làm thì ít mà hưởng thì nhiều!

Chỉ là, trong bình này chỉ có một viên, mà gã cần ít nhất phải năm viên trở lên!

Hỉ Nhi nói, ”Đây vẫn chưa phải là thành phẩm, chỉ là khi Đế Phi chế được, ta lén trộm một viên, thế nhưng vẫn thiếu hai vị thuốc nữa.

Tuy Trương Mệnh rất thất vọng, thế nhưng thứ đồ này quả thực cũng vượt xa dự liệu của gã rồi, tất nhiên gã vẫn rất vui. Liền nói với Hỉ Nhi, ”Hỉ Nhi đúng là được việc. Như vậy đi, đợi người cứu bản tôn ra, chính là lập được đại công, tới lúc đó bản tôn hạ được Cửu Tiêu Điện này, sẽ cho người làm quý phi!”

Nếu như là trước đây, nói không chừng Hỉ Nhi thực sự sẽ bị lời cam đoan này làm động lòng, từ nha hoàn lên làm quý phi đó, điều này quả thực khiến người ta động tâm mà!

Hai mắt Hỉ Nhi phát sáng nhìn hắn, sau một lúc mới gật đầu, ”Hỉ Nhi chắc chắn sẽ cố gắng, tôn giả hãy đợi Hỉ Nhi.”

Cứ như vậy, mỗi ngày Hỉ Nhi đều tìm thời cơ để tiếp cận Trương Mệnh, lúc nào cũng đưa đồ cho hắn, đều là những thứ mà Trương Mệnh cần vô cùng, chỉ trong vòng mười ngày, sự tín nhiệm của Trương Mệnh đối với cô ngày một tăng.

Ngày đó, Hỉ Nhi lại chuẩn bị đi gặp Trương Mệnh, chỉ là bị Đồ Bôn chặn lại dưới tán cây. Sau khi Đồ Bôn tới Cửu Tiêu Điện, đã đổi vài chức vụ, cuối cùng vẫn làm thuộc hạ của Hoa Vu Tồn, vết sẹo trên mặt hắn chỉ có ở nơi ngục tù này với có thể không bị chú ý, không bị nhiều người nhìn.

Chỉ là trước kia hắn đã rất lâu không gặp Hỉ Nhi ở Nhất Trùng điện rồi.

Vài ngày trước hấn bị Hoa Vu Tồn phái đi làm việc, hôm qua trở lại mới nghe nói rằng mấy ngày nay Hỉ Nhi vẫn luôn chạy vào lao ngục, hôm nay liền chặn cô lại.

Hỉ Nhi thấy hấn liền giật mình, lui lại hai bước cúi đầu không dám nhìn hấn.

Đồ Bôn thấy bộ dáng cô như vậy, trong lòng liền có chút chua xót, có phải cô sợ vết thương trên mặt hấn không? Hay là cho rằng hấn chỉ là một tên thô lỗ, còn từng làm sơn phi, nên mới không nhìn nổi hấn?

Thế nhưng hấn nghĩ tới lời của Sư Gia huynh đệ của mình, liền lấy dũng khí bước tới gần nàng một bước.

”Hỉ Nhi, có phải tên đó hôm nay lại sờ tay nàng không?”

Hỉ Nhi nghe thấy vậy liền cắn môi, phi tới ngẩng đầu trừng hấn, ”Tên lảm miệng nào nói với huynh?”

Cô đi gặp Trương Mệnh, có lúc thời gian ở lại rất ngắn, lại có lúc khá lâu, Trương Mệnh đó ngày càng tin cô, ngày càng thích động tay động chân với cô, hơn nữa gần đây cô còn báo tin cho gã là sắp tìm được cơ hội cứu hấn ra rồi, vì vậy gã lại càng không cố kỵ gì.

Mỗi lần cô nói chuyện với Trương Mệnh đều có người quan sát từ trong góc tối, người khác biết cô bị gã sờ tay cũng chẳng có gì lạ.

”Hỉ Nhi, ta biết rằng Đế Phi để nàng tới, nàng có nhiệm vụ quan trọng, ta chắc chắn sẽ không làm vướng chân nàng, ta chỉ muốn nói với cô rằng, đợi chuyện này xong xuôi, nhất định ta sẽ chặt đứt cái tay của tên tạp chủng đó!” Đồ Bôn vừa nói vừa bước lại thêm hai bước, đã tới trước mặt Hỉ Nhi, có thể nhìn thấy gương mặt bóng loáng nhẵn nhụi của cô, khiến trái tim hấn ngứa ngáy vô cùng.

”Huynh đừng làm bừa, tới lúc đó người kia sẽ do Đế Phi xử trí.”

”Ta không làm bừa, vậy, ta có thể đi nói với Đế Phi, ban nàng cho ta không?” Đồ Bôn vừa nói vừa cầm lấy tay Hỉ Nhi.

Kể từ lần đó, Phó Ngọc Hà đẩy Hỉ Nhi ra ngăn lại xe ngựa của Đế Phi, bỏ nhào vào lòng hấn, sau khi ở cùng hấn ngoài ý muốn, lòng Đồ Bôn vẫn không quên Hỉ Nhi.

Trên mặt hấn có vết sẹo, người cũng chẳng có bản lĩnh lớn gì, trước đây lại đi theo Đế Phi một thời gian, thế nhưng hấn rất rõ rằng mình chẳng có mấy khả năng để có thể kiến công lập nghiệp lớn, nữ nhi bình thường đâu thể xem trọng hấn chứ? Huống hồ gì, Hỉ Nhi còn xinh đẹp tới vậy, lại càng không thể nào.

Hấn thích Hỉ Nhi, muốn cưới nàng.

Hỉ Nhi lại bị dọa một trận, gương mặt đỏ ửng, dùng lực rút tay về, Đồ Bôn lại nắm chặt lấy, "Hỉ Nhi, ta nghiêm túc đấy, nàng hãy đồng ý với ta đi, chắc chắn ta sẽ đối xử tốt với nàng cả đời."

"Ta... Ta..." Hỉ Nhi muốn khóc, bản thân cô đã không còn trong trắng, thân thể của cô đã bị hai nam nhân...

Khi Hỏa tới vừa khéo trông thấy cảnh này, liền dừng bước lại, A Mộc tâm trạng nặng nề sau lưng hắn cũng không phát hiện hắn đã dừng lại, bịch một tiếng đâm vào lưng hắn.

"A Mộc, ngươi không sao chứ?"

Hoa Vu Tồn ở bên không tìm được mà bật cười, đưa tay kéo lấy A Mộc, hắn chỉ cảm thấy thiếu niên này rất buồn cười.

A Mộc lại tránh khỏi tay hắn.

Hỏa quay đầu lại, thấy mũi nàng đã đỏ bừng lên, muốn nói gì đó lại nuốt trở về.

"Là do A Mộc không chú ý, xin lỗi." A Mộc cúi đầu nói.

"A Mộc, ngươi thực sự muốn tới nhà lao sao? Nơi đó không hợp với ngươi đâu." Hỏa thở dài một hơi. A Mộc hôm nay đột nhiên tới tìm hắn, nói với hắn muốn tới nhà lao làm việc, làm lính ngục cũng được, hắn khuyên thế nào cũng vô dụng. Hắn biết có những lúc A Mộc rất cứng đầu, vì vậy liền đưa nàng đi xem xem, có lẽ nàng sẽ nhận ra đó không phải là một nơi tốt đẹp gì mà thay đổi chủ ý.

Vừa rồi gặp được Hoa Vu Tồn, Hoa Vu Tồn liền dẫn họ đi dạo cùng.

"Sao lại không hợp được chứ? Nơi đó rất yên tĩnh." A Mộc nói.

Mấy ngày nay Hỏa có rất nhiều chuyện bận bịu, bận tới nỗi chẳng rảnh để nói với nàng đôi câu, thế nhưng nàng lại hai lần nhìn thấy hắn ở cùng Nhị Linh không rõ là đang nói thầm gì với nhau.

A Mộc nhận ra, trong Cửu Tiêu Điện, chỉ có nhà lao mới là nơi có thể ít nhìn thấy hắn và Nhị Linh nhất, vì vậy nàng muốn tới đó, chỉ cần không nhìn thấy, có lẽ lòng sẽ không đau đến thế nữa chẳng?

Hỏa nhìn nàng cau mày.

Phía bên kia, Đồ Bôn đã ôm Hỉ Nhi vào lòng, đang muốn hôn lên môi cô.

"Ôi, Đồ Bôn kia là do Đế Phi mang về từ bên ngoài, xuất thân là trẻ ăn mày, còn từng làm sơn phỉ, thế

nhưng cũng vẫn là một hán tử, không ngờ rằng nhanh vậy mà đã chiếm lấy tiểu nương tử Hỉ Nhi này rồi.”

Quay đầu lại nhìn thấy A Mộc rơm rớm nước mắt, xoay người chạy đi thật nhanh.

”Này, A Mộc! Người đi đâu đó?” Hoa Vu Tồn ngậy người, lớn giọng kêu lên.

Tiếng kêu này của hắn làm kinh động tới Đồ Bôn và Hỉ Nhi, Hỉ Nhi đẩy Đồ Bôn ra, quay đầu đỏ mặt chạy.

Hỏa nhìn theo bóng lưng của A Mộc, chỉ cảm thấy cay đắng không chịu nổi...

Khi Hỉ Nhi tới Tam trùng điện, mặt vẫn còn đỏ au.

Lâu Thất liếc cô một cái, hỏi xem hôm nay Trương Mệnh nói gì.

Hỉ Nhi không dám bớt một chữ nào nói hết một lượt những lời của hắn, Lâu Thất liền mỉm cười, ”Người làm tốt lắm, lần này đúng là lấy công chuộc tội rồi.” Trước đây khi cô và Phó Ngọc Hà tới Cửu Tiêu Điện lòng mang ý xấu, Lâu Thất cũng không tính toán gì nữa.

”Cảm ơn Đế Phi.”

”Nói đi, muốn ta thưởng người cái gì?” Lâu Thất vừa hỏi vừa suy nghĩ về biểu hiện của Trương Mệnh, cảm thấy thời cơ cũng không còn xa nữa.

Trương Mệnh này nhìn thì có vẻ vô cùng sợ chết, thế nhưng trên thực tế ý chí của gã rất mạnh, dù có thôi miên cũng không thể khiến gã nói ra được bí mật về năm mươi vạn quân kia, thế nhưng chuyện này vẫn luôn ngáng trong lòng nàng và Trầm Sát, vì vậy nàng mới nghĩ tới Hỉ Nhi, nghĩ tới cách này, giờ xem ra đúng là rất có hiệu quả.

466. Chương 466

Mỗi thứ mà Hỉ Nhi đưa qua đều do Lâu Thất tự tay điều chế, nhìn thì có vẻ là đồ tốt, trên thực tế lại thêm vài thứ nữa, nhưng Trương Mệnh không thể nhìn ra được.

Một chút được vật, mỗi ngày để gã ăn một chút, hoặc ngủ trong một phút, dùng đủ mọi cách để xâm nhập vào cơ thể gã, giờ chỉ thiếu một mũi dẫn nữa thôi là gã có thể sụp đổ hoàn toàn rồi.

Nàng lại tới thôi miên, đảm bảo có thể khiến gã nói ra tất cả những lời cần nói.

Chuyện này Hỉ Nhi làm rất tốt, vì vậy thưởng cho cô cũng là điều nên làm.

Hỉ Nhi cắn môi, "Hỉ Nhi không cần gì cả."

Lâu Thất lại ngạc nhiên nhướn mày.

Đợi Hỉ Nhi lui xuống, Long Ngôn liền xuất hiện bên người nàng, bẩm báo lại những chuyện phía nhà lao, bao gồm cả chuyện dưới tán cây kia, mỗi câu nói của Đồ Bôn, và cả chuyện của A Mộc cùng Hỏa Vệ nữa.

Lâu Thất quả thực cứ như nghe kể chuyện trong kịch, say sưa nói, "Xem ra, mùa xuân của Cửu Tiêu Điện tới rồi nhỉ." Đúng là từng đôi từng đôi nở hoa đào mà.

Hỉ Nhi và Đồ Bôn ư?

Có vẻ cũng được.

Hỏa Vệ và A Mộc sao? Lâu Thất quét mắt về phía Nhị Linh đang ngồi ở một nơi không xa may túi vải đặc biệt với Tiểu Trù, lắc lắc đầu. Thôi, chuyện này nàng quản không nổi, xem duyên phận của họ đi.

Khi Lâu Thất đang muốn đứng lên tới Dược Điện tìm Dược Lão lại chế thêm chút thuốc nữa, Nguyệt Vệ vội vã tới, trên mặt là vẻ ngưng trọng đã lâu không thấy.

Lâu Thất ngưng bước, đợi hần tới trước mặt mình.

"Đế Phi." Nguyệt đứng trước mặt nàng, "Có hai tin, thứ nhất, chủ tử và Ứng vừa đánh thắng, hiện giờ chỉ còn lại Tùng Sơn kia thôi, đại binh mà chủ tử mang theo đã tới gần Tùng Sơn rồi, ngày mai sẽ chính thức khai chiến với Hổ quân."

Lâu Thất gật đầu, cũng không khác với suy đoán của nàng là mấy, chỉ cần đánh bại được Tùng Sơn, Phá Vực sẽ hoàn toàn thống nhất.

"Tin thứ hai chỉ e là chẳng tốt lành gì rồi?"

Tin thứ nhất là tin mừng, thế nhưng sắc mặt của Nguyệt vẫn rất ngưng trọng, chứng tỏ rằng tin thứ hai là tin xấu, hoặc là một vấn đề khó giải quyết.

Nguyệt lặng đi một lúc rồi mới nói, "Quả thực không phải tin tốt. Vấn Thiên Sơn đưa thiếp tới, là thọ thần của Đại trưởng lão.

Lâu Thất nhướn mày.

Mấy ngày nay động tác của Phá Vực lớn đến vậy, chắc chắn là Vãn Thiên Sơn phải biết, trước đây Vãn Thiên Sơn muốn quản này quản nọ, lần này thì lại chẳng nói gì, cứ đưa thẳng thiếp tới luôn sao?

”Thiếp mời mình Đế Quân sao?”

Nguyệt lắc đầu, ”Mời cả Đế Phi người nữa.”

Không hiểu vì sao, đột nhiên Lâu Thất cảm thấy có chút phấn khích. Nàng đã bỏ qua cho Nạp Lan Họa Tâm quá lâu rồi, và, Nạp Lan Họa Tâm cũng yên tĩnh quá lâu rồi, theo tính cách của ả ta, trước đây thì hận không thể tìm cách để nàng mau chết đi, còn tìm Quỷ tộc gài cho nàng một cái bẫy, sao lâu như vậy rồi mà không có động tĩnh gì chứ?

Nàng có thể tưởng tượng ra được, lần này Nạp Lan Họa Tâm chắc chắn sẽ có hành động! Vậy thì, đây chẳng phải là cơ hội của nàng sao?

Nguyệt thấy nàng nửa ngày không đáp lại, cho rằng nàng nghĩ đến vấn đề Nạp Lan Họa Tâm sẽ thừa cơ muốn làm Đế Hậu, có chút khó xử nói, ”Đế Phi, tới lúc đó nếu như ở Vãn Thiên Sơn, Đại trưởng lão muốn chủ tử cưới Nạp Lan cô nương...”

Vãn võ bá quan tuy là đã bị Lâu Thất thuyết phục hoàn toàn, thế nhưng trong quá trình hoàn thiện quy tắc quốc pháp, họ thực ra vẫn có chút không cam tâm, không cam tâm tới lúc lập nước, hậu cung của hoàng đế chỉ có một người, dù sao thì điều này cũng liên quan tới con nối dõi, và cả càng có nhiều trợ lực thì càng tốt.

Lập nước xong không phải là hết việc, còn phải đứng vững, còn phải chống lại tư bản khắp tứ quốc, lúc này có thể có một hai cuộc liên hôn là tốt nhất, ví dụ như cưới công chúa Đông Thanh hoặc Bắc Thương chẳng hạn, hoặc cưới thẳng Nạp Lan Họa Tâm hoặc Tố Lưu Tâm cũng được.

Đều tốt.

Chỉ là giờ họ tất nhiên không dám nhắc đến điều này trước Trầm Sát và Lâu Thất, thế nhưng lần này phải tới Vãn Thiên Sơn, nếu như ở Vãn Thiên Sơn, Đại trưởng lão tự mình mở lời, nhất định họ sẽ khuyên Đế Quân đồng ý.

Nhìn thế nào thì cũng là phiền phức hết.

Lâu Thất liền bật cười, nàng hiểu ý của Nguyệt, thế nhưng giờ nàng còn cần phải sợ ai sao? Nhìn vẻ mặt lúng túng của hắn, nàng liếc xéo, nhẹ nhàng nói, ”Chuyện này rất đơn giản, nếu như Phá Vực có vị đại nhân nào ăn no rảnh rồi muốn đồng ý với Vãn Thiên Sơn, vậy thì bốn Đế Phi sẽ thưởng cho hắn một quả mìn, loại thêm nguyên liệu ấy. Nguyệt Vệ đại nhân cảm thấy thế nào?”

Choáng.

Nguyệt toát mồ hôi lạnh.

Ý này của Lâu Thất, sau đó được Tiểu Trù giúp truyền ra ngoài, văn võ bá quan vừa nghe thấy liền phát run, bỏ ngay chủ ý, lần này họ cũng chẳng ai đi cùng nữa là được, tránh cho tới lúc đó lúng túng bốn bề, khuyên cũng sai, mà không khuyên cũng sai, cuối cùng lại còn bị tặng cho một quả mìn.

Có điều hiện giờ điều phiền phức lại là Nạp Lan Họa Tâm có thể đưa ra yêu sách, mà thọ thần của Đại trưởng lão cũng khá gần ngày lập nước của Phá Vực.

Nửa tháng trước Ứng Thiên Giám đã chọn ngày lập nước, thế nhưng ngày đó chỉ cách thọ thần của Vãn Thiên Sơn năm ngày mà thôi.

Tuy năm ngày đủ để họ đi từ Phá Vực tới Vãn Thiên Sơn, thế nhưng lập nước và đăng cơ nào đâu phải chuyện đơn giản như vậy, bọn họ còn phải tế thiên, làm đại điển đăng cơ, còn phải tiếp nhận lời mừng của vạn dân và trăm quan. Vốn là còn phải báo cho khắp thiên hạ, và nhận lấy lời chúc của khắp tứ phương, thế nhưng ý của Trầm Sát lại là chỉ thông cáo thiên hạ, không cần các nước phải tới chúc, hơn nữa còn tiếp thu một ý kiến vô cùng tùy tiện của Hoa Vu Tồn, sau khi lập nước một tháng sẽ cử hành đại điển phong hậu, khi đại điển đăng cơ và chiếu cáo thiên hạ sẽ tiện thể mời các nước tới lễ.

Sở dĩ Trầm Sát thấy cách này tốt, là bởi như vậy thì Lâu Thất sẽ càng được chú trọng hơn, ngày sắc lập Hoàng hậu chính là ngày thành thân của họ, tất nhiên hắn cũng muốn làm thật long trọng. Giờ văn võ bá quan vẫn chưa quen thuộc lắm về mặt lễ nghi này, đợi sau đại điển lập nước đăng cơ sẽ có chút kinh nghiệm rồi, mới có thể làm đại điển phong hậu càng tốt hơn.

Dù sao hắn cũng đã đợi nhiều ngày như vậy rồi, cũng không ngại đợi thêm một tháng nữa. Mà Lâu Thất thì lại càng tùy tiện hơn, nếu như có thể, kéo dài thêm nửa tháng nữa nàng cũng rất vui, dù sao thì cũng là kết hôn mà, nàng vẫn chưa chuẩn bị tốt.

Hai ngày sau Trầm Sát mới trở lại, sau khi nghe thấy tin này nghĩ một hồi rồi quyết định, sau đại điển đăng cơ ba ngày họ sẽ tới Vãn Thiên Sơn.

”Không sợ gấp sao?” Lâu Thất hỏi.

Trầm Sát nhướn mày, ”Không gấp, chúng ta sẽ cưới Ứng Vương tới.”

Lâu Thất vừa nghĩ tới lúc đó trong Thần Ma Cốc mình đã bắn chết con Thương Ưng của Nạp Lan Họa Tâm liền cười hì hì, cảm thấy ý này rất hợp lòng nàng.

Chỉ là, cưới Ưng đi thì không thể mang theo nhiều người, hắn phải mang theo Thiên Ảnh, mà nàng cũng phải mang theo Long Ngôn, vậy đã là bốn người rồi.

”Có muốn đưa Phúc Trùng Đan đi không?” Lâu Thất nghĩ chút rồi hỏi.

Tam Vệ thì không đưa theo rồi, tới lúc đó sự vụ chắc chắn rất nhiều, để ba người họ ở lại xử lý chính vụ mới được. Trần Thập và Lâu Tín còn ở trong quân doanh, lần này nàng tạm thời không đưa họ theo.

”Chuyện Trùng Đan là đường muối của nàng, nàng định bao giờ nói cho hắn biết?” Phúc Trùng Đan mấy ngày nay vẫn ở bên Trầm Sát, giúp hắn bình định Phá Vực Hoang Nguyên, lại thông qua khảo nghiệm của Trầm Sát, nếu không thì hắn đã chẳng gọi thẳng là ”Trùng Đan” rồi.

Công phu của Phúc Trùng Đan cũng vào hàng thượng thừa, hơn nữa còn am hiểu dịch dung, nếu mang theo hắn có lẽ có thể giúp được vài việc, nếu như lúc này nói cho hắn biết mối quan hệ giữa hắn và Lâu Thất, hắn sẽ càng chú ý tới Lâu Thất hơn.

Nếu lỡ như xảy ra chuyện. hắn mong rằng Phúc Trùng Đan có thể bảo vệ Lâu Thất. Lúc này hắn lại chẳng ghen tỵ gì.

”Hai ngày này chàng tìm cơ hội nói với hắn đi.” Giờ Lâu Thất bắt đầu tính toán nên bóc lột tài năng của Phúc Trùng Đan thế nào, lúc đó khi ở thành Lạc Dương, hắn làm tri phủ, quản lý thành Lạc Dương rất gọn gàng, diện mạo thành phố rất ổn đó, trận đánh Tùng Sơn tiếp theo, hắn cũng không cần đi cùng, cứ để hắn sửa sang lại thành Phá Vực là được rồi.

Trong Nhị Trùng điện, Phúc Trùng Đan khó khăn lắm mới về ngâm nước tắm cho tử tế đột nhiên rùng mình.

”Thọ thần của Đại trưởng lão cần tặng quà gì?” Lâu Thất nghĩ tới vấn đề này. Hai ngày nay bách quan đều vây lại thảo luận chuyện này không ngừng, ai cũng muốn phải chọn này chọn nọ trong những thứ quý giá nhất, chỉ thiếu chút nữa là bảo nàng lấy thứ quý giá nhất trong quốc khố tặng đi mà thôi.

Theo nàng nói thì, tặng bữa thứ gì đó là được, dù sao nàng cũng chỉ tìm có thôi mà.

”Tặng đào mừng thọ.” Trầm Sát cũng chẳng thêm nghĩ, ”trong phòng có đôi đào mừng thọ khắc từ hồng ngọc, lấy cái đó đi.”

Phì.

Lâu Thất thực sự không nén nổi mà bật cười. Hai ngày nay nàng cũng vào xem qua, đôi đào mừng thọ đó nàng cũng có ấn tượng, tuy là hồng ngọc rất hiếm có, thế nhưng khối hồng ngọc đó quả thực cũng chỉ thường mà thôi, ở trong còn lẫn vài đốm đen, hơn nữa cũng chỉ là hai quả đào to bằng nắm tay, thứ đáng nói nhất chẳng qua chỉ là trình điêu khắc rất ổn, nhìn rất sống động, quả thực nhìn như hai quả đào... đã chín đến mức có đốm mốc màu đen vậy.

Thứ đồ này dù cho có tặng vào dịp thọ thần của người bình thường cũng khá miễn cưỡng rồi, lại tặng Đại trưởng lão Vấn Thiên Sơn vẫn luôn cao cao tại thượng được người đời ngược nhìn, quả thực có đúng là sỉ nhục.

Thế nhưng Lâu Thất rất thích, chính là thích hấn mạnh mẽ ngang ngược như vậy đấy. Trầm Sát ắt hẳn cũng hiểu lần này đi sẽ sinh sự, hấn làm như vậy, từ một phương diện nào đó đúng là đang cổ vũ cho nàng rồi.

”Có lẽ Tổ Lưu Vân cũng đến đây.” Lâu Thất lầm bầm, Trầm Sát cũng không tiếp lời.

Nếu hai người đã bàn bạc xong xuôi, vậy cứ đặt chuyện này qua một bên đi.

Đại quân đang đóng cách Tùng Sơn trăm dặm, Trầm Sát cười ưng trở lại, lại bởi vì ngày thứ hai là mười lăm, cổ độc sắp phát tác rồi, hấn chỉ có thể về tìm thuốc dẫn là Lâu Thất này, tiện mang nàng và Cao Anh qua.

Giờ Cao Anh chỉ còn lại một hơi thở, Trầm Sát lòng dạ quá tối tăm, cố ý để lại một hơi thở cho cô ta, chuẩn bị ném cô ta đến trước mặt Cao Ngọc Hổ.

Nằm ngoài trên lưng bạch ưng, Cao Anh khó khăn lắm mới mở to được đôi mắt sưng vù nhìn hai người đang tay trong tay kia, lòng vừa vô lực vừa hận, thế nhưng kỳ lạ là vẫn có chút không nén được sự đổ kỵ, Cô ta thực sự chưa từng gặp nam nhân nào lại đối tốt với một nữ nhân đến vậy, ngay cả phụ thân của cô ta cũng ái nường, một tháng cũng chỉ có mười ngày ngủ cùng phòng nường, những ngày còn lại đều tới phòng các thị thiếp khác, bình thường trước mặt người khác cũng không bao giờ nắm tay nường.

Có phải bọn họ cố tình làm cô kích động không?

Điểm này quả thực đã oan cho Trầm Sát và Lâu Thất rồi, ngày hôm nay là mười lăm, Trầm Sát vốn không thể rời khỏi nàng.

Đại Bạch hạ cánh xuống nơi đóng quân, Trần Thập liền vội vã ra nghênh đón, sắc mặt đen như than có chút tái nhợt.

”Đế Quân, cô nường, đại quân đột nhiên đều mắc bệnh cả, thượng thổ hạ tả, thuốc mà quân y kê đều không ngăn lại được.” Như vậy thì đâu còn lực chiến đấu nữa.

467. Chương 467

Lâu Thất vừa nhìn sắc mặt của hấn liền đưa tay nắm lấy cổ tay hấn. Trầm Sát nhú mày, những cũng biết chắc chắn nàng đã thấy có điều gì không ổn, nên cũng không ngăn lại.

Trái lại, Trần Thập thì không tìm được mà nhìn hấn một cái, có chút hoảng sợ.

Đế Quân không cho phép cô nường đụng chạm vào bất kỳ nam tử nào khác trừ mình, thế nhưng thấy Đế Quân không nói lời nào, hấn lại cảm thấy đã quá coi thường Đế Quân rồi.

”Cô nương, thuộc hạ không như họ...” Từ thượng thổ hạ tả này hẳn không muốn nói ra cho lắm, cảm thấy như vậy sẽ làm bẩn tai cô nương.

”Ta biết.” Lâu Thất thu tay lại, vẻ mặt lại càng khó coi hơn trước, ”Doanh trưởng ở đâu?”

”Bên này.” Trầm Sát kéo nàng đi.

Lâu Thất bảo Trần Thập đi cùng, Tử Vân Hồ nhảy lên vai Trần Thập, dụi dụi vào mặt hắn. Trần Thập đột nhiên có dự cảm không ổn lắm, bởi tuy rằng U U lúc không thể vùi vào lòng cô nương sẽ chọn đi theo hắn, nhưng từ trước đến nay chưa từng làm động tác thân mật như vậy, nó lại là loài vô cùng có linh tính, đột nhiên khác thường như vậy, trừ phi là đang thương hại hắn.

Thế nhưng hắn có gì để khiến U U phải thương hại chứ?

Lẽ nào hắn cũng bị bệnh, nhưng không thể cứu?

Tâm trạng Trần Thập phức tạp, đi theo Trầm Sát tiến vào doanh trưởng.

Chinh chiến một tháng, thực ra đại quân của Trầm Sát có khí thế và lòng tin vô cùng mãnh liệt, lần này nếu như vẫn giữ được khí thế vốn có mà đánh chiếm Tùng Sơn, vậy thì nhất định sẽ nắm chắc thắng lợi trong tay. Thế nhưng chẳng ai ngờ rằng Trầm Sát mới rời đi một đêm, trong quân đã có mầm bệnh như vậy.

Bởi có thần y, ngự y và quân y của Phá Vực trên thực tế tốt hơn những quốc gia khác một chút, hơn nữa hiện giờ thần y còn có một dược viên lớn vô cùng, lại có những thứ thuốc tốt của Lâu Thất, dưới sự chỉ đạo của nàng, chế những thứ thuốc này thành dược hoàn, mang tới chiến trường dùng rất tiện lợi, hiệu quả cũng rất nhanh, vốn đại quân cực kỳ có lòng tin với quân y, ai mà biết được chứng bệnh lần này, cả ba vị quân y đều bó tay toàn tập!

Hai đả kích này cùng ập tới, trong một ngày, khí thế của đại quân liền chìm hẳn xuống.

Sau khi Trầm Sát hiểu được tình hình cũng nhú chặt mày lại.

Cả ngày hôm nay hắn không thể cách xa Lâu Thất, vì vậy sau khi vào doanh trưởng hắn liền gọi Ứng Vệ qua hỏi chuyện, mà Lâu Thất cũng chỉ đành dựa người vào hắn để kiểm tra cho Trần Thập, nhân tiện nghe luôn những lời bẩm báo của Ứng.

”Xem ra thủ đoạn của Cao Ngọc Hồ đó cũng không tệ.”

Cao Anh Anh bị xách vào ném trên đất nhếch miệng cười, dùng thanh âm suy yếu nói, ”Các người đừng, đừng cho rằng bắt được ta là có thể đánh thắng được sư gia ta, thuộc hạ của ông ấy có rất nhiều, tất cả các người đều phải chôn thân ở Tùng Sơn!”

Lâu Thất nhướn mày, "Chúng ta sợ quá cơ."

Tuy nàng nói rất thoải mái, thế nhưng Trần Thập ngồi đối diện nàng lại nhìn thấy một tia ngưng trọng trong mắt nàng, lòng hắn cũng không khỏi nặng nề theo, biết rằng chắc chắn bệnh của mình có chút vấn đề.

"Giải cô ta xuống." Trầm Sát liếc nhìn Cao Anh Anh một cái, liền có hai sĩ binh giải ả ta đi.

Lâu Thất đột nhiên đưa tay bỏ về phía Trần Thập.

Tuy Trần Thập nhận ra được nàng muốn ra tay với mình, thế nhưng vì lòng tín nhiệm của hắn đối với nàng, hắn cũng chẳng lo lắng gì, cũng không có bất kỳ ý phản kháng nào, bị nàng bỏ vào gáy liền ngất đi.

Lâu Thất đưa tay tiếp lấy hắn, bảo Trầm Sát đứng lên, "Chàng ôm hắn lên giường đi."

Hắn? Ôm Trần Thập?

Trầm Sát đen xì cả mặt.

Ứng vội vã tiến lên, "Để thuộc hạ ôm Trần Thập qua cho."

"Người không được, cách xa một chút." Lâu Thất lại né khỏi hắn, ngược mắt nhìn thấy Trầm Sát mặt mũi đen ngòm, chỉ đành giải thích một câu, "Trên người Trần Thập đã nhiễm mầm bệnh, loại bệnh này chỉ cần tiếp xúc là bị lây nhiễm rồi, Ứng Vệ vẫn chưa bị sao cả."

Ứng sốt sắng, "Vậy Đế Phi người sao lại..." Sao lại chạm vào Trần Thập, còn bắt chủ tử ôm hắn?

Lâu Thất trợn trừng mắt, "Vì ta và chủ tử của các người không sợ nhiễm."

Mầm bệnh gì trước mặt nàng chỉ là căn bã mà thôi, từ nhỏ tới giờ nàng ngay cả cảm cúm cũng chưa bị bao giờ, còn Trầm Sát, cổ độc trong người hắn còn đáng sợ hơn so với bệnh này.

Trầm Sát xị mặt ôm ngang Trần Thập lên, Lâu Thất khoát tay lên vai hắn bước theo về phía giường lớn. Nàng không kìm nổi mà vuốt vuốt mũi, cũng khó trách mặt Trầm Sát lại đen như vậy, dáng người hắn cao to cứng cáp, lớn như một ngọn núi tràn ngập khí khái nam tử, mà Trần Thập cả tháng nay ở trong quân doanh nên gầy đi đôi chút, lại thêm việc hiện giờ có bệnh, sắc mặt tái nhợt, khiến vẻ tuấn mỹ của hắn thêm và phần mảnh mai, còn bị Trầm Sát ôm ngang người bế về phía giường lớn như vậy, nhìn thế nào thì cũng...

Hử...

(Hủ trong hủ nữ.)

Khụ khụ khụ.

Thiếu chút nữa Lâu Thất đã tự ngược bằng màn não bổ của mình, hồi thần lại, Trầm Sát đã đặt Trần Thập lên giường, sắc mặt nghiêm túc không chút gợn nhìn chăm chăm nàng.

”Sao lại chột dạ vậy?”

”Hả? Đâu có! Ta có gì mà phải chột dạ chứ?” Lâu Thất liền thề thốt phủ nhận. Nếu như để hắn biết được nàng vừa nghĩ gì, não bổ những gì, nàng quả thực không cần đứng thẳng mà bước ra khỏi doanh trường này nữa rồi.

Tuy Trầm Sát cảm thấy nàng có chút khả nghi, thế nhưng cũng chẳng nghĩ ra nguyên nhân gì, liên tưởng ra sau đầu, nhìn Trần Thập hỏi, ”Nàng biết đây là bệnh gì sao?”

Lâu Thất nghiêm mặt nói, ”Vẫn chưa biết, thế nhưng chắc chắn là loại bệnh này còn có triệu chứng kế tiếp nữa, không thể chỉ thượng thổ hạ tả, Trần Thập vừa bị nhiễm, ta có thể cảm thấy rằng điểm quái dị nhất của loại bệnh này, chính là đối với Trần Thập mà nói, động tác của hắn rất mạnh, thân thể cũng gầy đi mấy phần, vì vậy ta mới đánh ngất hắn, mới quan sát thêm được.”

Đây cũng là lí do vì sao khi ở ngoài sắc mặt hắn xanh lét, nhưng nom lại không có ảnh hưởng gì lớn, tuy nhiên sau khi bước nhanh vào doanh trường với họ, sắc mặt của hắn lại càng tái hơn, cũng yếu ớt hơn hẳn.

Đây là chứng bệnh mà trước giờ nàng chưa từng thấy, ít nhất những thứ thuốc trên người nàng, chẳng có loại nào là giải được bệnh này, đây không phải là một chứng bệnh bình thường, sau khi tiếp xúc với cơ thể người sẽ tạo nên sự thay đổi trong đó.

Nếu như mầm bệnh này là tác phẩm của Cao Ngọc Hồ, vậy thì chỉ có thể nói người này không dễ đối phó, hơn nữa lần trước mấy ngàn Hồ quân bị bọn họ diệt, con gái ruột cũng nằm trong tay họ, Cao Ngọc Hồ lại không động binh hơn nửa tháng trời, quả thực có chút thâm sâu khó dò.

”Đi thôi, đi xem người khác thế nào.”

Trầm Sát nắm tay Lâu Thất, Ứng đưa họ tới y trường.

Mười cái lều đơn sơ được che kín mít, không ngừng có người sắc mặt tái nhợt như giấy đi vào, trong không khí còn có một loại mùi chua thối, thỉnh thoảng lại có sĩ binh đào một thùng cát để lấp đi những thứ ô uế mà các bệnh nhân nôn ra.

Lâu Thất nhíu chặt mày.

Trầm Sát dừng lại vài bước, có chút lo lắng nhìn nàng. Tuy rằng lá gan nàng lớn, thế nhưng ô uế như vậy, hẳn vẫn đau lòng khi nàng phải xử lý, hẳn luôn mong rằng nữ nhân của mình lúc nào cũng có thể sống vai bên cạnh, thế nhưng hiện giờ hẳn lại mong có thể nâng niu nàng trong tay, bảo vệ ở sau người, chỉ dành cho nàng cảm y hoa thực.

”Không sao, mau vào xem thôi.” Lâu Thất cảm nhận được tình ý sâu đậm của hắn trong giây lát, lòng chợt ấm áp, lắc lắc tay hắn.

”Bái kiến Đế Quân, bái kiến Đế Phi!”

Hai người cùng nhau bước vào y trưởng, chỉ có vài người ở phía cửa thấy họ, đang muốn quỳ xuống tham kiến, Trầm Sát đã phất tay bảo bọn họ không cần.

Những người khác không hề phát hiện ra rằng họ vào.

Mà điều khiến Lâu Thất và Trầm Sát kinh ngạc là, tình hình trong y trưởng hoàn toàn khác với những gì họ tưởng. Ở ngoài thấy những người bị khiêng vào đều suy yếu tái nhợt, bọn họ vốn cho rằng ở trong sẽ đầy những bệnh nhân nằm la liệt, thậm chí sẽ có người nôn mửa, thế nhưng vừa vào đã thấy tất cả mọi người đều ở cùng một chỗ, tuy sắc mặt vẫn trắng bệch, thế nhưng lại không ngừng nói chuyện, chỉ là nội dung của cuộc trò chuyện có chút khiến người ta phải cau mày.

”Chúng ta không thể tốt được, nghe nói sư gia của Cao Ngọc Hổ là một dị nhân, là người mà đến cả lão thiên gia cũng che chở!”

”Nếu như chúng ta đối đầu với họ, có phải là sẽ cứ bệnh hoài vậy không?”

”Đâu chỉ vậy chứ, đại quân sẽ chết hết ở đây thôi!”

”Khó khăn lắm mới đánh xong Phá Vực Hoang Nguyên, chỉ còn mỗi Tùng Sơn, người nhà ta còn đang chờ ta về cưới vợ đấy.”

”Ta cũng vậy, đã đưa nương ta tới Thất thành rồi, trừ chút bạc mở một cửa tiệm bánh bao ở đó, nương ta còn nói chúng ta là khổ tận cam lai, giờ nếu như chết ở đây, ta cũng chẳng kịp để lại lời di ngôn cho nương nữa rồi.”

Còn có quân sĩ nhỏ tuổi vẫn còn trẻ con khẽ trầm giọng khóc, ”Ta vừa mới vào hồ sĩ đã đi ra máu rồi.”

”Đừng khóc nữa, ta còn nôn đến mức nôn ra máu đây này.”

Sắc mặt Trầm Sát rất tệ, trước đây hắn nghe Ứng nhắc đến, sĩ khí trong quân giảm nhiều, thế nhưng không ngờ những người này đã bị quan tới mức vậy, vậy mà lại cho rằng đại quân sẽ chết hết ở đây!

Hắn không muốn nghe tiếp nữa, trầm giọng quát một tiếng, "Ai nói các ngươi sẽ chết ở đây?"

Tiếng quát giận này khiến mọi người giật thót tim, đồng loạt quay đầu lại, giờ mới thấy bọn họ, liền quỳ cả xuống.

"Đế Quân tha tội!"

Lâu Thất nhận ra binh sĩ trẻ tuổi kia còn bắt đầu run lên. Bọn họ vốn vừa kính lại vừa sợ Trầm Sát, giờ Trầm Sát đang giận dữ như vậy, thiếu chút nữa dọa bọn họ vỡ mật rồi. Thế nhưng vào lúc này nên cho họ chút lòng tin.

"Dưới trướng Cao Ngọc Hổ cũng chẳng quá ba vạn Hổ quân, trước đây đã diệt năm sáu ngàn, giờ chúng ta có mười vạn binh, mười vạn hơn hai vạn nhiều, các ngươi còn sợ đánh không lại bọn chúng sao? Hổ quân gian xảo dối trá, điều này các ngươi sớm đã biết rồi, giờ chẳng qua chỉ là bị hạ độc một lần đã bị thương ảm đạm như các tiểu nường vậy, bốn Đế Quân còn cần các ngươi để làm gì?"

Đám người có chút xấu hổ cúi gầm mặt xuống.

"Chẳng qua chỉ là chút mầm bệnh, đã có thể đả kích các ngươi đến mức vậy rồi! Vậy mẫu thân, người nhà, thê tử của các ngươi còn dám dựa vào các ngươi sao? Một quốc gia mới thành lập, còn có thể dựa vào sự bảo vệ của các ngươi sao? Các ngươi cho rằng mình là ai? Các ngươi không phải là những kẻ yếu đuối! Các ngươi là lính! Là lính của bốn Đế Quân! Cho dù có thực sự không thể chữa khỏi, bốn Đế Quân cũng mong rằng các ngươi chết trên chiến trường, chứ không phải thê tử ở đây đợi chết!"

Trong y trưởng to lớn, chỉ còn lại giọng nói đầy nhuệ khí của Trầm Sát, những binh sĩ vốn đang cúi đầu đều không khỏi thẳng lưng lên.

"Giờ đứng lên hết cho bốn Đế Quân, ngẩng cao đầu lên! Nói cho bốn Đế Quân biết, các ngươi có phải là kẻ ham sống sợ chết không?"

468. Chương 468

"Chúng ta không phải kẻ ham sống sợ chết!"

Tuy là bệnh binh, thế nhưng câu này họ đều dùng sức để rống lên, âm thanh chấn động màng nhĩ.

Giờ Trầm Sát mới hài lòng gật đầu, "Bốn Đế Quân có ở đây, Đế Phi cũng ở đây, nếu như quả thực căn bệnh này đáng sợ tới vậy, phu thê chúng ta sẽ cùng các ngươi tới Hoàng tuyền!"

"Đế Quân..."

"Đế Phi..."

Chúng binh hốc mắt đỏ bừng. Đế Quân và Đế Phi còn chẳng sợ, sao họ có thể cứ ngồi như vậy ở đây mà chờ chết chứ? Vả lại, có Đế Quân và Đế Phi ở bên, họ còn có gì mà phải sợ chứ? Cùng lắm thì trên đường tới Hoàng tuyền, họ vẫn là lính của Đế Quân và Đế Phi!

Lâu Thất thấy dũng khí và khí thế của chúng binh đã được Trầm Sát khơi dậy lên lần nữa liền cất giọng nói, "Các vị đều là những binh sĩ trung dũng của Phá Vực, đến cả Diêm Vương cũng không dám nhận mạng của các vị! Yên tâm, bốn Phi có ở đây, chắc chắn sẽ cố gắng hết mình để cứu chữa cho các người, ai nói mọi người đều phải chết chứ? Các người nói sư gia của Cao Ngọc Hồ có lão thiên gia che chở, lời này tuyệt chẳng có chút đạo lý nào, lão thiên gia chỉ bảo hộ những người trung dũng, sao có thể bảo vệ cho đám binh chỉ biết giở trò gian trá, tiểu nhân nham hiểm hạ độc cho đại quân chứ? Độc của hắc, bốn Phi tới giải, thế nhưng Tùng Sơn Hồ quân, sẽ do các người tới diệt, có tự tin không?"

Vừa rồi khi khí thế vừa được khơi dậy, bọn họ đều không sợ hãi kinh hoảng nữa, giờ Lâu Thất lại cho bọn họ niềm hi vọng, chỉ cần nàng có thể chữa khỏi cho họ, chém giết bình thường trên chiến trường, họ có gì mà không dám chứ?

Chúng binh liền lớn giọng đáp, "Có tự tin!"

Trầm Sát nghiêng đầu nhìn Lâu Thất, cảm thấy nữ nhân này quả thực tỏa sáng vô cùng, nàng hiểu tâm ý của hắc tới vậy, không cần nói cũng có thể theo sát từng bước đi của hắc, nàng cứ vậy đứng bên cạnh hắc, sắc mặt như thường đối diện với tất cả, không sợ hãi, không lui bước, cho dù hắc vừa nói, phu thê bọn họ nguyện ý chết cùng những binh lính này, nàng cũng chẳng có chút trách cứ hay do dự gì, nàng như vậy, khiến hắc thích tới vậy.

Mọi người đều nói tình cảm nam nữ là thứ khó vượt qua là nguy hiểm trùng trùng nhất, là thứ ngăn ngại nhất, thế nhưng tại sao nàng lại khiến hắc ngày càng thích, ngày càng yêu đây?

Hắc nắm chặt lấy tay nàng.

Lâu Thất cũng nghiêng đầu ngược mắt nhìn hắc, tựa như cũng để hắc an tâm, "Yên tâm, ta sẽ chữa khỏi cho họ."

Từ trước tới giờ nàng chưa sợ độc gì bao giờ, chỉ cần là thứ do người nghiên cứu chế ra được, trong mắt nàng chắc chắn là có thể giải, còn dễ hơn là thiên tai.

Chỉ có điều là vấn đề về thời gian.

Giờ thời gian của họ không nhiều, bởi loại bệnh này sẽ không ngừng chuyển biến trên cơ thể con người, hơn nữa còn không biết Cao Ngọc Hồ ở đó sẽ có hậu chiêu gì tiếp theo.

"Bốn Đế Quân tin nàng." Trầm Sát nhẹ nhàng nói, hắc cũng không muốn tạo thêm cho nàng bất cứ áp lực nào.

Ròng rã bốn canh giờ tiếp theo, Lâu Thất đều dùng để chẩn mạch, nàng xem đủ cho ba trăm binh lính, cho người dựng thêm một y trưởng mới nữa, tập trung ba trăm binh sĩ này lại, nếu chữa thì phải bắt đầu từ họ.

Khoảng thời gian này, vì Trầm Sát không thể rời xa nàng, chỉ đành theo nàng một tắc không rời, nàng bận thì hấn để một tay bên hông, khi nàng có chút thời gian rảnh liền kéo nàng vào lòng.

Chúng binh sĩ tuyệt không hay chân tướng của chuyện này, truyền đi truyền lại, đã truyền thành tình cảm của Đế Quân và Đế Phi rất sâu đậm, khi Đế Phi vất vả xem mạch cho họ Đế Quân cũng quên mình mà theo, như vậy thì lỡ như Đế Phi không may nhiễm bệnh, Đế Quân cũng sẽ bị theo. Còn có một nguyên nhân khác là do Đế Quân thực sự coi trọng họ, những lời đã nói trước kia không phải là sáo rỗng, hấn sẽ đi cùng họ.

Có một Đế Quân như vậy, họ còn có gì không hài lòng chứ?

Sau này, mười vạn tướng sĩ lại càng nhất quyết một lòng với Trầm Sát, mà đối với Lâu Thất thì kính nể không ngừng, sau khi truyền đi, gia quyến của mười vạn tướng sĩ này cũng thường ca ngợi công đức của Đế Quân và Đế Phi ở quê hương của họ, vô hình trung đã tạo nên lòng tự hào và sự trung thành vô cùng của người dân khắp bốn phương tám hướng.

Điều này Trầm Sát và Lâu Thất lúc này lại không hề dự toán được.

Sau khi tốn bốn canh giờ để xem mạch cho ba trăm binh sĩ, Lâu Thất liền tới doanh trưởng của Trầm Sát để thử điều chế thuốc. Bởi thuốc mà nàng mang tới không nhiều, nên liền bảo Ứng cưỡi Đại Bạch về Cửu Tiêu Điện tìm thần y, mang về hơn hai mươi loại dược liệu nữa.

Thực ra nếu muốn giải được căn bệnh này, cách tốt nhất là phải tìm ra căn nguyên trước, ngọn nguồn của sự lây nhiễm là từ đâu, sao lại truyền tới đây, bọn Cao Ngọc Hổ động tay thế nào.

Nếu như không tra rõ, nàng vừa trị xong thì lại sẽ có người bị lây nhiễm, vậy thì chỉ khiến nàng mệt chết, cũng làm lãng phí không ít dược liệu.

Chỉ là dù cho nàng có tra thế nào đi chăng nữa thì vẫn không ra được nguồn gốc. Lâu Thất khó tránh khỏi có chút sốt ruột, buổi chiều vẫn luôn có người vào bẩm báo lại số người bị lây nhiễm, nếu như trước sáng ngày mai nàng vẫn không thể tìm ra cách, chỉ sợ là dưng khí và lòng tin khó khăn lắm mới khơi lên được sẽ lại bị chìm xuống.

Vào những lúc thế này, thể chất mạnh khỏe và bách độc bất xâm của nàng lại trở thành điểm yếu, bởi nàng không thể tự mình thử nghiệm sự truyền nhiễm này.

”U u.”

Thấy nàng vui đầu vào chế thuốc, U U canh giữ ở bên cạnh hồi lâu cuối cùng cũng không thể ngồi yên thêm được nữa, bước tới bên chân nàng cắn cắn vạt váy.

Hôm nay quả thực Lâu Thất vẫn luôn cảm thấy U U có chút không đúng lắm, chỉ là chuyện về căn bệnh kia khiến nàng không thể dời lực chú ý tới nó được. Giờ thấy U U kéo vạt váy của mình, dường như là hướng về phía ngoài, trong lòng nàng khẽ động, liền chỉ tay ra ngoài hỏi nó, "Mày muốn tao ra cùng ư?"

"U u."

Lâu Thất có chút ngạc nhiên, được nàng dùng linh dược nuôi lâu tới vậy, có vẻ như U U lại linh tính hơn xưa.

"Đi theo nó ra ngoài thôi." Trầm Sát không thể giúp đỡ gì về chuyện chế thuốc này, thế nhưng hắn cũng đã xử lý quân vụ cả một ngày, triệu các tướng lĩnh vào để bàn bạc chuyện chiến sự. Hắn tin Lâu Thất có thể giải quyết được chuyện mầm bệnh này, cuộc chiến rất nhanh sẽ được bắt đầu.

Lúc trước hắn dựa lưng vào cạnh bàn nhắm mắt dưỡng thần một lát, để Lâu Thất dựa vào lòng hắn chế thuốc, giờ Lâu Thất vừa mở miệng hắn liền nghe thấy, mở mắt ra thấy biểu hiện của U U, hắn liền kéo Lâu Thất dậy.

Khi bọn họ tới đây hãy là sáng sớm, giờ ở ngoài đã bắt đầu nhuộm sắc đêm, từng trận gió xào xạc thổi qua. Những lò đun trong doanh trường cũng đã bắt đầu nấu cơm, đồ ăn của mười vạn binh lính, khi nấu nướng tất nhiên khó mà giấu được khói bếp, trong không khí có mùi thơm của đồ ăn truyền tới. Tất nhiên, trong quân doanh, đồ ăn cũng chẳng thể quá mức kỹ càng, chẳng qua cũng chỉ là ngô khoai đun cơm, thế nhưng hương thơm của những thứ lương thực giản dị này lại làm Lâu Thất và Trầm Sát lay động.

Bọn họ đã bận bịu cả một ngày dài, buổi trưa cũng chỉ uống tạm chút cháo loãng.

"U u."

U U đưa họ tới bên ngoài một cái lò đang đun gần nhất.

Thực ra chỉ là một cái nồi lớn được đun trên đồng lửa mà thôi, trong nồi có chút cháo xương, ở bên cạnh có binh sĩ đang dùng một cái muôi lớn khuấy đều, nom cũng chẳng có gì không ổn cả.

Lâu Thất cúi đầu nhìn U U.

U U tựa hồ như có chút gấp gáp, muốn lại gần đồng lửa đó, sau khi bước được vài bước liền lùi lại, tựa như đang sợ hãi.

Trầm Sát khẽ híp mắt, thấp giọng nói, "Lẽ nào ngọn lửa này có gì không ổn?"

Hết cách, hắn chẳng hiểu gì về chuyện này, chỉ phán đoán dựa trên biểu hiện của U U mà thôi.

Lời này lại như một ngọn đuốc trong đêm sâu thăm thẳm, khiến Lâu Thất nghĩ ra ngay tức khắc, "Đúng rồi! Chính là ngọn lửa này! Không, không phải lửa, mà là khói!"

Đám khói được tạo ra bởi củi lửa, nhẹ nhàng tản ra trong gió đêm, ở gần đó có rất nhiều doanh trướng bị khói bay tới.

Lâu Thất nhớ tới, thời gian số lượng người bị lây nhiễm tăng vọt hôm nay, chính là sau giờ ăn trưa nửa canh giờ.

"Đám khói này có gì không ổn?" Trầm Sát cũng bách độc bất xâm, thế nhưng đây cũng là điểm yếu, bởi có rất nhiều lúc, thứ mà người khác ngay tức khắc cảm thấy khôn ổn, thì hẳn lại chẳng có bất cứ cảm giác gì.

Lâu Thất kéo hẳn bước nhanh về phía trước, rút ra một thanh củi khô đang cháy từ trong đám lửa. Binh sĩ đang nấu cơm giật thót tim, thiếu chút nữa là quăng cái muôi lớn đi.

"Bái kiến Đế Quân, Đế Phi!"

Trầm Sát phát phát tay không để ý đến hẳn, nhìn thanh củi đang bốc cháy trong tay Lâu Thất nhú màu, "Thanh củi này có mùi."

Đúng, có mùi, bởi mùi đó nhẹ vô cùng, khi được đốt trong đồng lửa thì không thể ngửi ra, khi Lâu Thất mới cầm lên mới thấp thoáng ngửi được. Tất nhiên, có rất nhiều loại cây vốn đã có mùi, thế nhưng loại mùi này có chút quái dị, có lẽ nên nói là chua?

Không nói rõ được là mùi gì, thế nhưng nếu như mùi này nồng hơn một chút, có thể khiến người ta chảy nước miếng ngay lập tức, chính là mùi chua của hoa quả.

"U u." U U lại kéo kéo vạt váy của Lâu Thất, sau đó đột nhiên bay vút đi, khi Trầm Sát và Lâu Thất hãy còn chưa hiểu được ý nó, nó lại bay về, lần này, trong miệng nó có ngậm một con chuột núi to mập.

Nó ném con chuột trên mặt đất, con chuột vẫn đang phát run, lại không dám trốn đi, dường như bị U U áp chế.

"U U ngươi muốn làm gì vậy?" Lâu Thất có chút không nói nên lời vì biểu hiện tối nay của U U, thứ đồ nhỏ này quả thực là thành tinh rồi nhỉ, giờ còn tha cho nàng một con chuột núi qua?

Binh sĩ đang cầm cái muống lớn lại kinh ngạc buột miệng nói, "Kỳ lạ, ở quanh đây chúng ta đã tìm nửa ngày mà chẳng săn được con gì, sao con hồ ly nhỏ này vừa quay lại đã tha được một con chuột núi về chứ?"

Chuột núi, đối với các binh sĩ này mà nói, sau khi lột sạch da cắt thành từng miếng rồi để trong nồi cháo hầm, quả thực là một loại mỹ vị. Chỉ là trước đây họ vẫn luôn không thể tìm nổi một con nào.

Lâu Thất nghe thấy lời này liền hơi động trong lòng, đem thanh củi trong tay lại gần con chuột kia, lại tiện niết Thanh Phong quyết, khiến khói ở thanh củi lại càng bốc lớn hơn, bay thẳng về phía con chuột kia.

Làn khói dày đặc khiến con chuột đó liên tục lùi về sau, hơn nữa dường như nó rất sợ làn khói này, không để tâm tới sự uy hiếp của U U, chít chít vài tiếng liền giãy mạnh muốn trốn đi.

Lâu Thất lại niết Thanh Phong quyết làm đám khói lớn hơn, chẳng bao lâu sau, con chuột này liền ngã trên nền đất sùi bọt mép.

”Đây là khói bốc ra từ thanh củi cháy này.”

Trầm Sát liền quay về hướng đám lửa, ”Dập lửa!”

Thế nhưng dập đồng lửa này xong, hắn biết đã không phát hiện kịp rồi, mười vạn binh, những ngọn lửa đang được đốt thế này cũng chẳng phải chỉ có vài đồng.

”Cũng không hẳn là tất cả đồng lửa đều như vậy, nếu không thì quy mô lây nhiễm sẽ lớn hơn rất nhiều.” Lâu Thất nói xong, lại nhìn về phía binh sĩ nấu cơm, ”Củi này chặt ở đâu?”

Tuy trời đã tối, thế nhưng vì sự tình quá nghiêm trọng, Lâu Thất và Trầm Sát vẫn cùng binh sĩ đi tới nơi mà họ đồn củi, trước đó, Trầm Sát đã lệnh cho Ứng dập toàn bộ lửa, tất cả mọi người đều phải lấy vải bố che mũi lại.

Ánh trăng thu lạnh lạnh, trên một sườn núi thấp bé gần doanh trường, có một phiến lá sáng lấp lánh, một rừng cây đã khô héo.

469. Chương 469

Mỗi cây chỉ còn lại vài phiến lá khô, nhưng cũng phát phơ như sắp rụng, ở dưới đất rụng đầy những lá cây và những cành khô nhỏ, khi đạp lên còn có tiếng động vang lên, thỉnh thoảng lại có tiếng răng rắc, trong bóng đêm yên tĩnh này lại càng rõ ràng hơn, khiến người ta có chút sợ hãi.

Tuy lá đã rụng, thế nhưng có thể nhìn ra được vốn cánh rừng này có lẽ khá tươi tốt, bởi chạc cây đan xen khá nhiều, dây leo chằng chịt, nhất thời cũng chẳng thể nhìn sâu vào trong.

Lâu Thất giơ Lam Hải Dạ Minh Châu lên, ánh sáng yếu ớt không sáng rõ lắm, nhưng đủ để chiếu rõ xung quanh họ.

Trầm Sát nhìn lá cây dưới chân, trầm giọng nói, ”Những lá cây này không tự nhiên rơi xuống.”

”Không sai, tuy lá vàng rất nhiều, thế nhưng vẫn còn lá xanh, không phải do chuyển mùa mà tự nhiên rơi xuống, là do có người làm.”

Binh sĩ dẫn đường kia đang đi đằng trước, vốn đang nghe họ nói, đột nhiên cảm thấy dường như đằng trước có một cái bóng xẹt qua, bị dọa giật thót tim.

Lâu Tín cũng đi theo cùng, cả ngày hôm nay đều là hẩn chăm nom cho Trần Thập, thế nhưng Lâu Thất đã nói với hẩn, phải che kín cả người lại, hẩn cũng làm cả rồi, lúc này cũng không bị lây nhiễm.

Nếu như Lâu Thất đã tới quân doanh, Lâu Tín vốn cũng là thị vệ của nàng, có chuyện gì vẫn nên gọi hẩn, ít nhất Long Ngôn là ám vệ ẩn trong tối, Lâu Thất biết hẩn vẫn luôn theo sát, giống như Thiên Ảnh vậy.

”Sao người lại sợ hãi vậy?” Lúc này Lâu Tín cũng bị tiểu binh kia làm cho giật mình, dù sao thì ánh trăng vốn đã lạnh lẽo, ánh sáng của Lam Hải Dạ Minh Châu cũng âm u yếu ớt, chiếu lên những dây leo chằng chịt và chạc cây đan xen này, nom quả là có chút quỷ dị.

”Dường như ta vừa thấy đằng trước có người.” Tiểu binh chỉ vào nơi sâu thẳm trong rừng.

Lâu Tín kéo hẩn ra, tự bước vượt lên mấy bước, rút kiếm đẩy chạc cây ra, liền nhìn thấy vài mảnh vải trên một nhánh cây, đang bay phất phơ trong gió đêm.

Hẩn quay đầu lại, ”Chỉ là mấy mảnh vải mà thôi.”

Tiểu binh kia nhẹ nhõm thở phào, ”Có lẽ là do ta nhìn lầm.”

Lâu Thất và Trầm Sát lại bước về phía trước, hai người đều cảm thấy có gì không ổn lắm.

”Nơi đây ngay cả chim còn chẳng có.” Trầm Sát thấp giọng nói.

”Không chỉ là chim, mà ngay cả một con sâu con bọ cũng chẳng thấy.” Yên tĩnh, sạch sẽ đến mức không hề giống một khu rừng hoang vu. Vì vậy nên mới càng cổ quái hơn.

Đi được vài bước, Lâu Tín lại kinh ngạc nói, ”Ôi, ở đây lại có cột vào mảnh vải nữa, quả là kỳ lạ.”

Nếu như là những mảnh vải được cột trên cây ở trong chùa chiền, thì còn có ý nghĩa cầu nguyện, theo phong tục của vài nơi thì còn có nghi lễ trừ tà, còn vài thứ u ám quỷ dị hơn thì là xua ma quỷ, thế nhưng ở trong rừng cây khô héo nơi rừng núi hoang vắng thì có ý gì chứ?

Lại đi sâu vào trong thêm một đoạn, vải được cột trên cây càng nhiều hơn, bay phất phơ theo gió, còn có một mùi máu tanh quái dị.

Không đúng, mùi máu tanh sao?

Trầm Sát đột nhiên biến sắc, thấp giọng quát, "Lui ra!" Vừa nói vừa kéo Lâu Tín bay lại về phía sau.

Thế nhưng hắn đã nhanh, cơ quan còn nhanh hơn.

Một trận xèo xèo xèo bỗng nhiên nhanh chóng vang lên, từ trong những chạc cây, vô số sợi thép mảnh như tóc bị phóng ra, dưới ánh trăng thanh u lóe lên màu xanh lạnh lẽo, rất rõ ràng là đã bị tẩm kịch độc, những sợi thép này bay vút ra, sau đó móc vào một chạc cây khác, chẳng chịt đan xen, rất nhanh đã đan kín lại thành một tấm lưới dày.

Nếu như sai sót một chút sẽ ngay lập tức bị đám dây thép đó xuyên qua, không phải bị xuyên chết, mà là bị độc chết. Trầm Sát ôm lấy Lâu Thất bị ép phải hạ xuống đất, tuy đã tránh được, thế nhưng cũng đã bị bịt kín đường lui.

Xung quanh họ đều là những sợi dây thép chẳng chịt đã được tẩm độc, đan xen vào nhau rất khít, nếu như có cành cây bị gãy, sợi thép đó sẽ bật lại, sau đó làm đứt những sợi thép khác, sẽ khiến tất cả bị bật ra.

Lâu Tín đứng bên họ, nắm chặt kiếm trong tay.

Ở nơi cách đó không xa, tiểu binh dẫn đường đã bị mười mấy sợi thép đâm xuyên, cứng ngắc không đổ, thế nhưng đã không còn hô hấp, đã chết rồi.

Lúc này, Lâu Thất thấy một con sâu có hình dáng như một sợi dây màu đỏ trườn ra từ lỗ mũi hắn, rất dài, một đầu đã trườn tới bụng hắn, đầu kia vẫn trong lỗ mũi.

Cho dù nàng đã từng thấy rất nhiều thứ quái dị buồn nôn, thế nhưng cũng không kìm nổi mà bật thốt lên hai tiếng, đồng thời trong lòng dấy lên một cảm giác thất bại.

Nàng nào biết, đây là cổ trùng.

Thế nhưng nàng có thể giả độc, giả chú, chỉ có chút hiểu biết nông cạn về cổ trùng, vì vậy Tuyệt Mệnh Cổ trong người Trầm Sát nàng không giải được, tiểu binh đó vốn đã trúng cổ, nàng lại không hề nhìn ra.

"Đây là Mê Tâm Cổ." Bên tai đột nhiên vang lên giọng nói trầm thấp của Trầm Sát, "Xem ra, chúng ta là bị dẫn tới có chủ đích."

Lâu Thất không khỏi hoảng sợ.

Nếu như binh sĩ đó đã trúng cổ, cổ tình đưa họ tới nơi này, vậy chứng tỏ rằng mưu kế mà đối phương bày ra vô cùng kín kẽ, không chừa vào đâu được, nếu như không bị phát hiện nguyên nhân phát bệnh thì thôi, vừa bị phát hiện đã có ngay phương án dự phòng. Giờ rõ ràng đây là phương án dự phòng, cứ dụ họ tới thẳng đây, rồi giết họ.

Nàng không hiểu về cơ quan nhiều như Trầm Sát, vì vậy vừa rồi khi Trầm Sát phát hiện ra cơ quan trước, nàng mới chỉ cảm thấy mấy mảnh vải được cột trên cây có chút quỷ dị mà thôi.

”Cơ quan của Trầm Vân Sơn.”

Lâu Thất nghe vậy liền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hần, ”Cái gì?”

Sao nơi đây lại có cơ quan của Trầm Vân Sơn? Lẽ nào có người của Trầm Vân Sơn cầu kết với Cao Ngọc Hồ sao? Hay là, sư gia kia của hần tới từ Trầm Vân Sơn?

Nói vậy, Trầm Sát và Trầm Vân Sơn rốt cuộc có mối quan hệ ra sao chứ?

Giờ không có nhiều thời gian để hỏi, Trầm Sát ôm chặt lấy nàng, khí tức lạnh lùng nói, ”Cơ quan thì cứ để bọn Đế Quân, nàng hãy để ý những thứ khác, bọn Đế Quân cảm thấy mấy mảnh vải đó quỷ dị khác thường.”

Thực ra chẳng cần hần nói, Lâu Thất cũng đã phát hiện ra rồi, vừa nãy mùi máu tanh quỷ dị kia chính là phát ra từ đám vải đó, chúng được ngâm trong thuốc có thêm máu, mà nàng vẫn không biết là máu gì. Những thứ này không liên quan gì tới cơ quan, trên sợi thép đã có độc, có lẽ không liên quan gì tới thứ độc đó, vậy thì chỉ còn lại trận pháp, chú thuật hoặc cổ thuật mà thôi.

Trận pháp thì có lẽ không phải, nêu như là chú thuật, có lẽ nàng có thể nhìn ra, lại có tiểu binh bị trúng cổ ở trước, nàng lại thiên về hướng cổ thuật hơn. Thế nhưng trước đó bọn họ đã phát hiện trong cánh rừng này đến ngay cả một con trùng cũng không có, vậy làm sao để hạ cổ?

Khi nào nàng đang hoạt động hết công suất để suy nghĩ về chuyện này, Trầm Sát đã bảo Lâu Tín đi theo mình, hần ôm lấy Lâu Thất lướt tới một gốc cây, một tay ôm Lâu Thất, một tay rút Ấm Huyết Kiếm ra (Nói ra thì, tác giả đã lẫn lộn rồi, tưởng rằng chương 407 đã nhắc tới tên kiếm, hóa ra là chưa có! Dù sao cũng định gọi là Ấm Huyết Kiếm rồi), bỏ tới gốc cây kia. Kiếm khí xao động, gốc cây kia đã bị chém thành hai nửa, những gốc cây bên cạnh đột nhiên cũng nhanh chóng chuyển động, mang theo những sợi thép áp sát vào họ.

”Đế Quân cẩn thận!” Thiên Ảnh lộ thân, một kiếm bắn vào sợi dây thép ở sau lưng Trầm Sát, thế nhưng trên thân kiếm lại lóe ra chút sắc máu.

Vốn Thiên Ảnh không hề để tâm tới chút máu này, thế nhưng Trầm Sát lại nhìn thấy, ngay lập tức ôm chặt lấy Lâu Thất, ”Sợi thép này không ổn!”

Lâu Thất liền tập trung quan sát những sợi thép đó, thế nhưng tuy đã có Hải Lam Dạ Minh Châu, ánh sáng cũng không đủ để nàng nhìn rõ những sợi thép mảnh như tóc kia. Trầm Sát thấy vậy, vội vung trường kiếm, xẹt qua một bóng kiếm, vài sợi thép đã bị hần chém thành vài đoạn nhỏ, thế nhưng lại không hề rơi xuống, hần giữ thân kiếm ngang, những sợi thép đó vững vàng rơi trên thanh kiếm.

Lâu Thất xé ra một miếng vải, lau thân kiếm, những đoạn dây thép đó liền dính lên tấm vải, cầm lên nhìn kỹ, da đầu nàng liền tê rần.

Đây nào phải một sợi thép bình thường chứ, rõ ràng là trên sợi thép đó có chất dính từng đoạn từng đoạn dài hai tấc lại, là một con trùng mảnh như tóc.

Chẳng trách lại phải dùng sợi thép chắc như vậy, chỉ có cách dùng kiếm mới có thể đứt đoạn! Sợi thép không phải là tử thủ chân chính, ám chiêu chính là những con trùng nhỏ này.

Nếu như là người khác có lẽ sẽ khó mà toàn thân thoát thân khỏi đây, thế nhưng đối phương lại không hề biết Lâu Thất đã từng ăn Ma Ly Đảm, không biết rằng nàng không sợ cổ, mà trong cơ thể Trầm Sát đã có loại cổ mạnh nhất, trúng hay không trúng cũng chẳng khác gì nhau mấy.

Chỉ là tuy rằng họ không sợ, nhưng lại cảm hận cổ thuật Nam Cương vô cùng, vì vậy thấy tình cảnh trước mắt này, sắc mặt của hai người đều đen vô cùng, một luồng sát khí thoáng chốc được phát ra.

Lâu Tín và Thiên Ảnh đều phát run.

Giờ Đế Quân và Đế Phi quá mức giống nhau!

"Tùng Sơn, quả nhiên là khó mà gặm được cục xương lớn này." Trầm Sát lạnh lùng nói. Thế nhưng, khó gặm không có nghĩa là hần gặm không nổi, trái lại, bước này của Cao Ngọc Hổ lại càng khiến sát tâm trong Trầm Sát vững vàng hơn.

"Những mảnh vải đó là để yểm trợ cho đám trùng này." Lúc này Lâu Thất mới nhìn ra, đây là một trận gia trì cổ thuật, sẽ khiến người ta không thể phát hiện được sự tồn tại của cổ trùng.

Mà lúc này cổ trùng lại mạnh hơn, nếu như không phải bị nàng tiếp xúc qua một mảnh vải, nó không giống với những loại trùng bình thường khác hoảng loạn muốn tránh xa khỏi nàng.

"Nếu như trong đây đã toàn cây khô, hay là cho một mồi lửa đốt sạch đi?" Lâu Tín nói.

Lâu Thất lườm hần một cái, thiếu chút nữa gõ vào đầu hần, "Người quên là chúng ta phát hiện ra thứ gì không ổn mới tra được tới nơi này sao?"

Lâu Tín nghĩ ngợi một hồi, đỏ mặt cúi gằm đầu xuống. Khói sinh ra khi đốt đám gỗ này có độc, trước đây ý của Lâu Thất và Trầm Sát đã rất rõ ràng, những cái cây này vốn không thể rụng nhiều lá như vậy được, có thể đó chính là nguyên do mà mầm bệnh phát ra, dùng loại thuốc này, vì vậy mới khiến cây trong rừng bị độc chết, lá cây mới rụng nhiều tới vậy. Giờ nếu như lại đốt đám cây này, vậy chẳng phải họ đang đứng ở trong này sẽ đứng mũi chịu sào sao? Đế Quân Đế Phi thì chẳng sao, nhưng hần và Thiên Ảnh chắc chắn là không ổn.

Lâu Thất đột nhiên nghe thấy Trầm Sát truyền âm, "Trong rừng quả thực có người đang trốn."

Trước đó tiểu binh kia không hề nhìn lầm.

Lâu Thất vẫn luôn nghĩ biện pháp phá giải, lại không hề chú ý tới, vừa nghe thấy lời này đột nhiên nghĩ ra, "Để Đại Bạch tới đón chúng ta là được."

Đối với người khác mà nói thì đây đúng là tuyệt cảnh không cách nào trốn thoát được, thế nhưng đối với họ mà nói, quả thực chẳng khó chút nào.

"Bổn Đế Quân phá giải cơ quan, nàng gọi Ứng Vương tới đón." Trầm Sát ôm lấy nàng đồng nhảy tây vọt trong rừng, mỗi lần chuyển động đều tránh thoát được đám sợi thép mang trùng kia. Bọn Thiên Ảnh theo sát bên hần, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay bảo vệ Lâu Thất.

470. Chương 470

Lâu Thất phát ra vài tiếng ưng kêu, dùng nội lực truyền tới nơi xa.

Thực ra nàng cũng chẳng yếu ớt tới mức cần họ bảo hộ như vậy, thế nhưng vì giờ Trầm Sát không thể tách ra khỏi mình, hơn nữa nàng cũng không hiểu biết về cơ quan nhiều như hần, dứt khoát giao bản thân cho hần, chỉ nằm trong lòng hần đợi Đại Bạch tới. Hiếm lắm nàng mới không phải nhọc lòng như vậy, được người khác bảo vệ, bỗng chốc liền cảm thấy rất thú vị.

Đối phương tuyệt đối không hề nghĩ tới, sát cục đã được bố trí thiết đặt lại để nàng cảm thấy rất thú vị, nếu như biết chắc sẽ không thể không thổ huyết vài trận.

Mà sắc mặt của Trầm Sát lại càng ngày càng khó coi.

Đội Đại Bạch bay tới, mấy người mau chóng bay lên, người đang ẩn trong rừng muốn ra ngăn cản cũng chẳng kịp, chỉ có thể nhìn Đại Bạch nhẹ nhàng mang họ bay đi, nghiêng răng ken két.

"Mau trở lại bẩm báo với Đại soái và sư gia, kế hoạch thất bại, xin ý kiến hỏi xem có thực thi kế hoạch thứ ba hay không!" Một giọng nói âm trầm vang lên trong khu rừng.

"Vâng!"

Mấy người Trầm Sát vừa về tới doanh trường, vội vã vào doanh trường, Trầm Sát cho triệu Ứng và các tướng sĩ tới trường nghị sự, lâu Thất cũng đã có ý tưởng để trị căn bệnh này.

Đã tìm ra được ngọn nguồn, chỉ cần cách ly những binh sĩ mắc bệnh trước, tạm thời không nổi lửa nấu cơm sẽ không có thêm bệnh nhân nào mới.

Nàng đem vài sợi thép chứa cổ trùng kia về nghiên cứu nửa canh giờ, đột nhiên nghĩ tới U U. U U rõ ràng là có thể cảm giác được mầm bệnh này, vậy thì có thể nào, nó khắc chế được mầm bệnh này không?

”U U qua đây.”

Nàng vẫy tay với U U, Y Y dường như đang sợ hãi nhìn nàng một cái, lại lui về sau hai bước. Lâu Thất ngây ra, đột nhiên cảm thấy biểu hiện này của U U tựa như lần trước, khi Tiêu gia nói phải đúc thần binh, cần máu của U U, sau đó nàng chuẩn bị để lấy máu nó.

Một tia sáng lóe lên trong đầu nàng, nàng rút Phá Sát ở bên hông ra, giờ giờ về phía U U, quả nhiên U U đáng thương vô cùng co quắp người lại, lui vào trong góc.

Xem ra Tử Vân Hồ này rõ ràng biết được mầm bệnh này có thể dùng máu của nó để giải! Thế nhưng nó rõ ràng biết vậy, lại không muốn đổ máu, sợ đau, vì vậy trước đó mới thương hại dụ dụ Trần Thập, đó là do có chút áy náy sao? Còn có, rất chủ động giúp nàng tìm ra cội nguồn sự lây nhiễm của căn bệnh này, đó là do mong bình có thể tìm được cách chữa bệnh khác sao?

Lâu Thất dở khóc dở cười, lại lần nữa cảm khái, đúng là nó thành tinh thật rồi.

Nàng không phải là không thương nó, thế nhưng giờ thời gian không đủ, tối nay bọn họ có thể an toàn trở ra từ cạm bẫy của đối phương, đối phương chắc chắn sẽ có đối sách khác, tốt nhất là nàng nên mau mau chữa khỏi cho các bệnh binh thôi.

”Ngoan, mau qua đây nào.” Nàng móc ra một bình dược đan được chế từ cỏ Thiên Cơ mà nó thích nhất, giờ lên với nó.

Tuy chúng tướng sĩ không hiểu lắm tại sao bọn họ lại nghị sự ở đây, mà Đế Phi vẫn ngồi bên Đế Quân, dựa vào hắn, còn trên đùi một con hồ ly nhỏ, thế nhưng họ nào dám lăm miệng hỏi nhiều. Sự sùng ái của Đế Quân với Đế Phi họ đều thấy rõ.

Trầm Sát quay đầu nhìn Tử Vân Hồ lắc đầu nguầy nguậy biểu thị rõ ràng là không muốn tới bên Lâu Thất, không khỏi ngẩn ra. Trước đây đều là nó chủ động nhảy vào lòng nàng, còn bị hắn ba lần bảy lượt ném ra.

”Ta ngờ rằng máu của nó có thể giải được mầm bệnh này.” Lâu Thất thấy hắn đang nghi hoặc, liền thấp giọng giải thích một câu.

Trầm Sát cảm thấy khá là ngoài ý muốn, ngẩn người ra, lại nói, ”Có đến mấy ngàn bệnh binh, nếu như máu của nó có thể giải bệnh, vậy há chẳng phải là vắt kiệt máu của nó sao? Thôi, nghĩ cách khác đi, cứ để mấy binh sĩ bị bệnh này lại, những sĩ binh không mắc bệnh cũng đủ rồi.”

Giờ không có thêm bệnh nhân mới là tốt lắm rồi. Tuy rằng hắn cũng chẳng ưa con tiểu hồ ly này, thế nhưng dù sao nó cũng là con vật có linh tính, có thể trưởng thành đến mức độ này cũng chẳng dễ dàng gì, dùng

mạng của nó để đổi lấy mạng của binh lính, hẳn cảm thấy như đã nợ một nhân tình lớn với con vật nhỏ này, có chút khó chịu.

Dường như hiểu được lời của Trầm Sát, dường như không ngờ Đế Quân đại thần thường ngày lạnh lùng khiến nó sợ hãi lại thương xót nó như vậy, vậy mà lại không muốn dùng máu nó để cứu mạng những người kia, đôi mắt linh lợi của U U xoay chuyển vài vòng, vậy mà lại đầy ắp nước mắt, ướm nhẹ nhìn hắn, rất rõ ràng là đã bị cảm động.

Lâu Thất thấy nó như vậy liền không kìm nổi mà bật cười, "Ồi chao, may là đây không phải hồ ly tinh có thể biến thành người đó, nếu không có khi lại biến thành tuyệt sắc mỹ nhân tới lấy thân báo đáp cho chàng ấy nhỉ? Nhìn bộ dáng nó cảm động đến rớt nước mắt kia!"

Nói xong, đầu nàng lại bị ăn một cái cốc mạnh, "Lại thích nói linh tinh rồi phải không?"

Trên trán Trầm Sát đã chảy vài đường hắc tuyến, thực muốn đánh mông nàng.

Chúng tướng sĩ đều mắt nhìn mũi mũi nhìn tim cố gắng thu nhỏ hết sức sự tồn tại của mình, giả vờ như mình không tồn tại.

Đế Quân, Đế Phi, hai người còn đang trong quân doanh, đã đánh trận một tháng rồi, làm trò thân mật trước mặt những người không có thời gian không có cơ hội yêu đương thực sự ổn sao?

Đế Quân trước mặt họ vẫn luôn lãnh khốc kiệm lời, không ngờ trước mặt Đế Phi lại giống như người thường.

Lâu Thất nào có tâm tư mà đi quan tâm xem chúng tướng sĩ kia nghĩ gì chứ, nàng chỉ cảm thấy một người một hồ này quả thực không còn chút lòng tin nào với nàng rồi, nàng nghiêm mặt nói, "Làm sao, trong mắt hai người ta quả thực là người tàn nhẫn tước vậy sao? Ta nói là muốn máu của U U, thế nhưng cũng chỉ cần lấy một chút chút để ta nghiên cứu, ta sẽ tìm ra thứ có thể thay thế được, cho dù là thực sự muốn, thì cũng chẳng được bao nhiêu, cho rằng ta sẽ thực sự ép nó thành hồ ly khô sao?"

Trầm Sát vẫn luôn thấy lời này có gì đó không ổn, nghĩ ngợi một hồi, sắc mặt liền đen thui. Sao lại gọi là hai người người chứ? Đặt hắn ngang hàng với con tiểu hồ ly này sao!

Cuối cùng U U vẫn làm ra vẻ coi thường cái chết đi về phía Lâu Thất.

Có máu của U U, Lâu Thất chỉ tốn thêm một canh giờ để điều chế thuốc giải. Thuốc giải đưa cho Trần Thập dùng trước, thấy hữu hiệu mới chế ra số lượng nhiều hơn, phát cho các bệnh nhân uống.

Đợi nàng làm mọi chuyện xong xuôi, Trầm Sát cũng đã bàn bạc xong kế hoạch tác chiến với các tướng sĩ, đã là nửa đêm rồi.

Hai người chỉ nghỉ ngơi nửa canh giờ, lại ngồi lên lưng Đại Bạch, bay về phía quân doanh của Hồ quân Tùng Sơn trong đêm.

Trước đó Cao Ngọc Hồ nhận được tin kế hoạch thứ hai thất bại, đã thảo luận kế hoạch thứ ba cùng sư gia, chắc chắn là không hề có sơ hở mới an tâm đi ngủ, khi vào phòng liền thấy phu nhân của mình thềm lau lệt, liền không tìm được mà thở dài một tiếng.

Ông ta bước, ôm lấy vai phu nhân mình, thấp giọng nói, "Phu nhân, nàng lại làm sao vậy?"

"Lão gia, lẽ nào người thực sự không nghĩ gì tới con gái đáng thương của chúng ta sao? Ai cũng nói Trầm Sát đó lạnh lùng tàn bạo, Anh Anh rơi vào tay hắn lẽ nào còn có thể tốt được sao? Lão gia không nghĩ cách để mau mau cứu nó ra, lại còn đi kích động hắn như vậy, lỡ như..."

Sắc mặt Cao Ngọc Hồ không được đẹp lắm, trong lòng cũng thầm kêu một tiếng con gái tóc dài não ngắn, lúc này mà đi cứu người, còn có thể cứu được hay không? Bà nghĩ Trầm Sát là kẻ ăn không ngồi rồi sao? Thế nhưng ông ta tin rằng Trầm Sát không dám tùy tiện giết con gái mình, chắc chắn sẽ coi làm con tin để bàn điều kiện, vì vậy hiện giờ không cần lo lắng cho sự an nguy của Anh Anh, tuy Trầm Sát tàn bạo, thế nhưng có lẽ hắn cũng không tới nổi động tay với một cô nương chứ? Dù sao nếu có chút uất ức mà cũng không chịu nổi, Anh Anh cũng không xứng làm con gái của ông. Ông vẫn tin rằng từ nhỏ mình đã coi con gái như con trai mà dạy dỗ.

"Phu nhân, yên tâm, Anh Anh sẽ không có việc gì đâu, đợi ta đánh bại được Trầm Sát, hắn sẽ phải ngoan ngoãn trả Anh Anh về thôi, đảm bảo là hắn sẽ không dám đụng vào một sợi tóc của Anh Anh đâu!"

Cao phu nhân nửa tin nửa ngờ nói, "Thật chứ? Tại sao hắn lại không dám động vào Cao Anh Anh chứ?"

"Vì phỏng chừng hắn đã biết sự lợi hại của bản soái rồi!" Cao Ngọc Hồ đắc ý nói, "Bản lĩnh của Tổ sư gia, nàng còn không tin sao?"

Cao phu nhân nhớ tới bản lĩnh của Tổ sư gia, cuối cùng cũng yên tâm hơn, đang định nói gì, ở ngoài đột nhiên có một trận ồn ào, hai người đều biến sắc.

Đã muộn như vậy rồi, ai dám can rở như vậy chứ?

"Phu nhân, ta ra ngoài xem sao?" Cao Ngọc Hồ nghiêm mặt đi ra ngoài. Thế nhưng trong lòng Cao phu nhân vẫn luôn cảm thấy bất ổn, cũng mặc áo khoác vào rồi vội theo sau ông.

Cao Ngọc Hồ ra khỏi cửa, bước nhanh về phía vườn hoa đang phát ra tiếng, vừa khéo nhìn thấy gia nô của phủ mình đang giờ đuốc lên đi ra, quần gia mặt mày tái nhợt đang nhìn lên trời, ông cũng nhìn lên trời theo, lại thấy một con ưng khổng lồ bay lượn trên trời, ở dưới còn treo một người giữa không trung, bay qua bay lại như một con diều.

Cao Ngọc Hổ kinh hãi mà tức giận, "Ai dám làm càn ở đây!" Câu này vang dội thẳng về phía con ưng kia, lại hoàn toàn không bị gió thổi tán đi mất.

Trên lưng Đại Bạch cũng có thể nghe rõ những lời này như đang đứng ngay trước mặt, Lâu Thất nhướn mày nói, "Không ngờ nội lực của Cao Ngọc Hổ lại mạnh tới vậy!"

Bọn họ đều chú ý tới Hổ quân của Cao Ngọc Hổ, mấy ngày nay mới biết là có sư gia, thế nhưng lại không ngờ, chỉ mình Cao Ngọc Hổ cũng có võ công rất cao cường.

"Cũng chẳng có gì lạ, nếu như hần ta không có năng lực, sư gia kia sao có thể nguyện theo hần chứ." Trầm Sát lạnh nhạt nói.

Lời này của Cao Ngọc Hổ cũng là có ý kinh sợ, lộ ra bản lĩnh thực sự của hần, muốn người ta biết khó mà lui. Có điều, chắc chắn hần vẫn chưa nhìn rõ được người mà bọn họ trối ở dưới là ai. Trầm Sát đang muốn đáp lời, Lâu Thất đã vỗ vỗ vai hần nói, "Không cần chàng, để ta."

Nàng chớp chớp mắt, cũng dùng nội lực truyền âm xuống dưới.

"Này, có phải là lão già Cao Ngọc Hổ không? Chúng ta có lòng tốt đem con gái người về nhà, người đối xử với ân nhân như vậy sao?"

Lời này vừa dứt đã khiến đám người Cao Ngọc Hổ phía dưới chấn động không thôi, nội lực của Lâu Thất cũng chẳng thua kém gì hần, hơn nữa còn cố ý làm âm thanh vang vọng ra xa, khiến ai ai cũng phải nghe thấy.

Cao Ngọc Hổ ngưng thị lực nhìn kỹ người bị treo ở giữa không trung, khó khăn lắm mới nhận ra từ thân hình và dáng mặt, sắc mặt liền đại biến ngay lập tức.

"Anh Anh!"

Cao phu nhân cũng vừa lúc ra ngoài, nghe thấy câu này liền mềm nhũn cả hai chân, "Lão già, người nói gì vậy? Đây là Anh Anh cơ?"

Ngẩng đầu nhìn thấy người bị trối dưới thân bạch ưng bay qua bay lại, bà liền ngất ngay ra. Có lẽ là do mẫu nữ liên tâm, tuy bà không nhìn rõ, thế nhưng vẫn nhận ra được con gái của mình.

"Rốt cuộc là ai!" Cao Ngọc Hổ vội vàng cho người đỡ phu nhân vào, đồng thời lạnh mặt đáp, "Mời Tổ sư gia ra đây! Chuẩn bị cung tiễn!"

Ông ta muốn bắn rớt con ưng kia!

Vì họ cố tình để Cao Ngọc Hổ có thể nhìn thấy Cao Anh Anh, vì vậy nên mới không bay quá cao, nằm trong tầm bắn.

471. Chương 471

Cao Ngọc Hổ hạ quyết tâm cho người tới ở trên trời một bài học, vì vậy liền điều động ngàn cung tiễn thủ. Không phải nói nhiều, những cung tên này của ông ta đều làm từ hàn thiết, đồng loạt ngẩng lên trời, ánh trắng chiếu lên đầu mũi tên thành thành từng điểm hàn quang âm trầm, sát khí xông thẳng tới chín tầng mây.

Đây là một niềm kiêu ngạo khác của Cao Ngọc Hổ.

Đội thần cung, cung tiễn đều được chế tạo từ hàn thiết thượng đẳng, hơn ngàn người không cần phải chú ý đến thứ khác, hằng ngày chỉ luyện bắn cung, ăn ở mặc gì đều theo khuôn mẫu rõ ràng, là một vũ khí bí mật mà ông nuôi dưỡng riêng cho mình, giờ người kia quả thực đã chọc ông nổi giận, vì vậy ông liền phái đội thần cung này ra.

”Nom lợi hại quá nhỉ, có điều các vị đã ăn khuya chưa? Đừng đói đến mức không còn sức để bắn tên nhé.” Từ trời cao lại truyền tới một giọng nữ trong trẻo, thể nhưng nghe ra còn mang theo ý mỉa mai, hơn nữa còn đang cười, giọng cười đó khiến Cao Ngọc Hổ vừa nghe đã tích đầy một bụng lửa giận. Mà nghe giọng nói này chẳng qua chỉ là một thiếu nữ, giọng nàng ta có thể ngưng tụ thành thực chết, rõ ràng như đang đối mặt nói chuyện, nội lực này còn thâm hậu hơn hẳn nhiều! Đây há chẳng phải là đang tát bôm bốp vào mặt hắn sao?

Cao Ngọc Hổ đã vào tứ tuần, hơn nữa còn vô cùng cao lớn, chỉ có điều, không phải dạng cao lớn không có chút mỡ thừa như Trầm Sát, mà là eo gấu lưng hổ, có một cái bụng tròn vo, hơn nữa ông ta còn khá già, có vài nam nhân khi ở tuổi tứ tuần vẫn là mỹ đại thúc, còn ông ta mặt đã đầy nếp nhăn, thể nhưng chính vì vậy, trước mặt người khác ông ta luôn có bộ dáng uy nghiêm lạ thường, cũng bởi võ công của ông ta cũng ở mức thượng thừa, vì vậy thủ hạ của ông ta vừa kính lại vừa sợ, từ trước tới nay chưa có ai dám khiêu khích ông ta!

Thể nhưng giờ ông ta lại bị một thiếu nữ tới tận cửa gây hấn, khi ông ta đã điều ra đội thần cung cực kỳ đáng kiêu ngạo cũng chẳng coi là việc gì lớn, điều này hoàn toàn là khinh bỉ sau đó lại xem thường thành tựu của ông ta!

Nàng ta còn dám khinh thường ông ta cái gì?!

”Vị cô nương không dám lộ mặt kia, có bản lĩnh thì đừng chạy, ngươi nghĩ xem đội thần cung của bản soái liệu có thể bắn con ưng của ngươi thành con chim chết không?”

Ông ta trầm giọng quát.

Lâu Thất ha ha cười lớn, thanh âm trong trẻo đến mức những người ở dưới đều đang náo bỗ dung mạo của nàng.

"Ai không dám lộ mặt chứ, có bản lĩnh thì ông bay lên mà nhìn, bọn cô nương không che mặt cũng chẳng trốn tránh. Vốn đội thần cung của ông người ta phải đứng yên mới bắn được đúng không? Đúng là thần thật đấy, thần quá đi mất! Bọn cô nương bội phục muốn chết đấy!"

Sắc mặt Cao Ngọc Hổ lại đen thêm mấy phần!

"Đại soái, hạ lệnh đi!" Đám người của đội thần cung cũng oán giận tràn đầy, bị người ta coi thường khinh bỉ như vậy, bọn họ kiêu ngạo đã quen, sao có thể nhịn được chứ? Sao có thể nhịn được đây? Lúc này họ tuyệt đối không thể để cho nàng ta thoát khỏi rồi mới bắn được, liền bắn ngay thì làm sao!

"Chuẩn bị!" Cao Ngọc Hổ giơ tay ra hiệu.

Lúc này, Cao phu nhân vừa tỉnh lại, liền lão đảo chạy ra, vừa nhìn thấy hơn ngàn cung tên hướng lên trời cao, lòng bà như tê liệt, bổ về phía Cao Ngọc Hổ, "Lão gia, không thể như vậy được, nếu như không may làm Anh Anh bị thương thì sao?"

Lời này của bà vừa dứt, từ trên không lại có một giọng cười lạnh lạnh khiến người ta hận đến nghiến răng, "Đúng đó, lỡ như con ưng to tới như vậy của bọn cô nương các người bắn không tới, lại bắn tới Cao tiểu thư, vậy chẳng phải là quá căm phẫn rồi sao? Vẫn nên suy nghĩ kỹ đi."

"Tức chết bản soái rồi! Bắn! Bắn bắn bắn! Bắn chết con ưng đó cho bản soái!" Ông ta muốn nha đầu chết tiệt kia rơi xuống, chắc chắn ông ta sẽ nghiền nàng ta thành bã!

Đội trưởng của đội thần cung hành lễ với Cao phu nhân, "Phu nhân yên tâm, chúng thuộc hạ tuyệt đối sẽ không ngộ thương đại tiểu thư! Nếu như làm đại tiểu thư bị thương, thuộc hạ sẽ lấy đầu mình ra để chuộc tội!"

Cao phu nhân đang muốn nói bốn phu nhân lấy đầu nhà người làm gì chứ, con ưng khổng lồ trên trời đột nhiên phóng xuống, bay chéo qua, nghiêng cánh quạt ra một trận gió lớn.

Khi đám người kia bị gió thổi đến mức ngã trái ngã phải, đội trưởng đội thần cung một mặt đầy oán giận vừa bảo đảm kia xong chỉ cảm thấy có ánh hàn quang lóe lên, cổ chợt lạnh, dường như hắn có thể nhìn thấy thân thể mình đang ngã xuống, thế nhưng điều này sao có thể chứ?

Tất nhiên hắn cũng không biết rằng, có thể, bởi đầu của hắn đã bị chém rớt rồi!

Cái đầu đó bay qua đầu của mọi người, máu vung vãi như mưa. Biến cố bất thành linh này khiến tất cả mọi người đều kinh hãi.

Đối phương ra tay nhanh đến vậy! Nhanh tới mức họ còn chẳng kịp phản ứng gì! Mà con ưng đó lại bay thẳng lên trời, quá trình này khiến Cao Anh Anh bị kéo lê dưới đất một đoạn, sau đó lại bị kéo lên.

Lâu Thất giương giọng cười lên, "Xem ra tâm địa của bốn cô nương quá lương thiện rồi, vị này nói muốn nộp đầu cho phu nhân, bốn cô nương liền giúp hắn ngay! Cái đầu này, Cao phu nhân phải nhận lấy đó nha!"

Lời còn chưa dứt, cái đầu đó đã rơi từ không trung xuống, đập vào mặt Cao phu nhân.

Cao phu nhân trừng mắt ngẩng đầu nhìn, vừa khéo lại đối diện với đôi mắt đang trợn trừng chết cũng không nhắm của đội trưởng kia, sắc mặt tái nhợt, hoảng sợ không thôi.

Bà kêu thảm một tiếng, lại ngất ra sau.

Cao Ngọc Hổ tức tới mức cả người phát run, khí huyết đều dồn lên não, lớn tiếng gào thét, "Bắn!"

Hơn ngàn mũi tên đều hướng thẳng về phía con ưng lớn kia mà bắn, như một biển tên dày đặc. Thế nhưng điều khiến người ta kinh ngạc hơn cả là, bọn họ vậy mà lại có thể né khỏi Cao Anh Anh đang ở giữa không trung! Tài bắn tên như vậy quả thực có thể tự xưng hô thiên hạ đệ nhất rồi!

Trầm Sát an ổn ngồi trên lưng ưng, vẫn luôn không lên tiếng, lúc này lại gật đầu nói, "Đội thần tiên này của Cao Ngọc Hổ quả đúng là lợi hại, tối nay nếu như chúng ta không tới thăm dò, nói không chừng khi đối đầu đại quân sẽ phải chịu một vỏ lớn."

"Lợi hại thì sao? Nếu như giờ chúng ta ở dưới, có lẽ còn phải chật vật một hồi, thế nhưng chúng ta có Đại Bạch mà!" Không biết Ngọc Thái tử nhớ lại lúc mình đã tặng cho họ con Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương này có hối hận xanh cả ruột không nữa!

Lâu Thất vỗ vỗ Đại Bạch, Đại Bạch đột nhiên bay vút cao lên, đám tên kia đều chỉ cách nó một đoạn rồi mất lực mà rơi xuống.

"Nhìn của chúng ta ấy." Lâu Thất cười rộ lên, lại vỗ vỗ Đại Bạch, miệng phát ra vài tiếng ưng kêu, Đại Bạch như có thể hiểu được toàn bộ ý của nàng, lại lượn thêm vài vòng nữa, đuổi theo những mũi tên bị rớt, lượn thành một vòng, roi Thí Hồn trong tay Lâu Thất mau chóng được rút ra cũng cuốn một cái, liền cuốn được một đồng mũi tên về.

Nàng chia một nửa tên cho Trầm Sát, mình thì cầm một nắm, chớp chớp mắt với hắn, "Có phải chúng ta cũng cần trả lễ không?"

Trầm Sát hiểu ngay trong giây lát.

Đám Cao Ngọc Hổ vẫn còn chưa hồi thần lại từ động tác của con ưng kia đã nhìn thấy từng chấm hàn tinh nhỏ, mũi tên hàn thiết mang theo sát ý lạnh lẽo từ trời cao bay thẳng xuống.

Từ tiếng xé gió phần phật của mũi tên có thể nghe ra được lực và tốc độ phóng tên tuyệt không thua kém

gì họ!

Sắc mặt Cao Ngọc Hổ đại biến, liền hô lên, "Mau tránh, mau tránh ra!"

Giọng nói trong trẻo mang đầy tiểu ý của thiếu nữ trên không kia lại vang lên, "Này, Cao đại soái, làm người không thể bất lịch sự như vậy được, đồ các người tặng ta đã nhận được rồi, giờ đồ ta tặng lại sao không nhận chứ?"

Nhận, nhận con mẹ người, bọn họ cũng phải có bản lĩnh nhận!

Vốn lực phóng đã rất mạnh, rõ ràng là cao thủ am hiểu việc dùng nội lực thâm hậu, lại thêm việc vốn phóng từ trên xuống đã có chút ưu thế rồi, có lẽ ông cũng chỉ có thể tiếp được một hai mũi, nhưng thuộc hạ của ông nào có thể tiếp được chứ?

Cao Ngọc Hổ bị kích thích đến mức nhảy dựng lên.

Thế nhưng tuy ông ta kêu người tránh ra, đám cung tiễn thủ kia ngoài lực tay và thị lực tốt ra, động tác cả người lại không hề linh hoạt như vậy, không kịp chạy đi đâu, chỉ trong chớp mắt đã có mười mấy người bị tên bắn trúng, đổ rầm rầm thành một đám.

Cao Ngọc Hổ lòng đau như cắt, ông ta bỏ rất nhiều vốn liếng để bồi dưỡng mấy người này, một người chết thôi cũng là tổn thất lớn, giờ liền một lúc lại chết tới tận mấy người!

Thế nhưng khi Lâu Thất thực sự muốn chọc tức người khác, tuyệt sẽ không xong chuyện đơn giản như vậy. Nàng lại nói, "Cao đại soái, mục đích mà bốn cô nương tới lần này chính là để đưa Cao tiểu thư về nhà, giờ người đã đưa tới rồi, ông phải nhận chứ, ông không thể cứ để Cao tiểu thư tùy tiện rút xuống như đám tên kia phải không nào?"

Cao Ngọc Hổ vẫn chưa rõ ý của nàng lắm, đây thường đang trói Cao Anh Anh đột nhiên bị cắt đứt.

Cô ta rút xuống, như một con thiên nga bị cắt đứt hai cánh trong màn đêm.

"Anh Anh!" Cao Ngọc Hổ muốn rách cả mi mắt, hai chân đột nhiên giẫm mạnh một cái, cả người bay vọt lên trời, đưa tay tiếp lấy Cao Anh Anh, thế nhưng ông ta hoàn toàn không ngờ được rằng, con ưng to lớn kia đột nhiên lại đập một cánh qua, tuy ông ta đã ôm lấy được Cao Anh Anh, thế nhưng cũng bị đập bay ra ngay tức khắc!

Lâu Thất nhìn Cao Ngọc Hổ và Cao Anh Anh trong lòng ông ta cùng rơi mạnh xuống đất, ánh mắt lạnh lẽo vô cùng.

Đột nhiên nàng lại sâu xa thở dài một tiếng, xoay đầu nói với Trầm Sát, "Sao đột nhiên ta lại cảm thấy

mình hư hỏng tới vậy chứ, tại sao tâm địa lại đen tối lại độc ác tới vậy?”

Trầm Sát nhíu mày nói, "Nàng còn muốn làm gì?" Ném Cao Anh Anh từ trên không xuống là việc mà họ đã bàn bạc sẵn từ trước, nếu như nàng không định làm gì nữa thì tuyệt sẽ không buông lời như vậy.

Lâu Thất nhìn hai tay nhỏ dài mà trắng nõn của mình, yếu ớt nói, "Người ta còn bôi chút phấn độc lên người Cao tiểu thư cơ, Cao đại soái ôm cô ta như vậy sẽ bị dính vào, còn có, độc đó ta học từ sư gia của ông ta, chỉ cần tiếp xúc vào là sẽ bị lây nhiễm, thương thổ hạ tả, hơn nữa..." Nàng ngừng một lát rồi mới nói tiếp, "Chết trong một khắc."

Chết trong một khắc, sau một khắc sẽ chết bất đắc kỳ tử, không thuốc nào có thể cứu chữa.

Nàng đúng là đồ độc ác mà.

Trầm Sát ngưng lại một lát, thấy nàng tuy rằng đang tự kiểm điểm về sự ác độc của mình, nhưng trong mắt lại phát sáng như sao, bộ dáng như vậy rõ ràng là hưng phấn muốn chết, không kìm kích động muốn học nàng trợn trắng mắt.

Ôm nàng vào lòng, hấn cắn vành tai nàng, thấp giọng nói, "Bổn Đế Quân thích nàng hư hỏng, thích nàng độc ác, như vậy thì, nàng mới là trời sinh một cặp với bổn Đế Quân được."

Hấn không thích những nữ nhân luôn tự cho mình là lương thiện, cho dù có bị người ta ức hiếp vô cùng cũng chỉ biết nói mấy câu oan oan tương báo, lấy đức báo oán các thứ.

Tính cách hư hỏng giống hấn, hấn thích, thích vô cùng. Huống hồ hấn còn nhìn rõ được, nàng dẫn vật Cao Anh Anh và Cao Ngọc Hổ như vậy là vì họ đã ép hôn nam nhân của nàng.

Ừm, nam nhân của nàng tất nhiên là hấn rồi.

Nàng nên coi hấn là tất cả của mình như vậy, phải bảo vệ thật tốt, không cho phép chia sẻ với người khác! Vì hấn cũng sẽ như vậy.

Quả nhiên, sau khi Cao Ngọc Hổ ngã xuống, thị vệ của hấn liền xông tới, đỡ hấn dậy, sau đó lại gọi hai thị nữ tới, đỡ Cao Anh Anh dậy.

Thế nhưng...

472. Chương 472

Sau khi hai thị nữ đỡ cùng hét lên rồi đẩy người ra.

Đây là cái quý gì chứ!!!

Đại tiểu thư của bọn họ là mỹ nhân có tiếng ở Tùng Sơn, là nữ tướng mà ba vạn Hồ quân ngằm ái mộ, thế nhưng trước mắt họ là cái quý gì đây? Tóc tai tán loạn từng sợi một, đỉnh đầu trọc lốc một mảng lớn, mắt cũng sưng vù chỉ có thể híp lại thành hai đường, khóe miệng cũng bị bầm tím đến méo xệch...

Đây là đại tiểu thư của hó ao?

Lâu Thất và Trầm Sát lại không hề ở lại, cười Đại Bạch xông thẳng vào màn đêm hun hút trở lại doanh trướng.

Sau khi họ rời đi không bao lâu, trong phủ Cao đại soái Tùng Sơn liền vang lên một hồi hoảng loạn.

”Đại soái mất rồi!”

”Đại tiểu thư đi rồi!”

”Phu nhân, phu nhân!”

Trong trận kêu la thảm thiết đó, thỉnh thoảng lại có người ngã xuống.

Khi Hồ quân mới nhận được tin tức này không bao lâu liền nghênh đón sự tiến công của đại quân Trầm Sát. Phía chúng lòng người hoảng loạn, như rắn mất đầu, đại quân Trầm Sát lại hung hăng tiến tới.

Chúng phái người đi tìm Tổ sư phụ, thế nhưng Tổ sư phụ vẫn luôn ở trong phủ sư gia rất ít khi ra ngoài lại chẳng rõ là đi đâu, không có ai tìm thấy tung tích của ông ta.

Đại quân của Trầm Sát vẫn như trước kia, chỉ là số lượng người bị hụt đi nên cũng thô bạo hơn nhiều, cũng chẳng rõ sao họ có thể tìm được đường, Tùng Sơn rõ ràng có rất nhiều địa đạo bí mật do chúng đào đều bị đối phương tìm ra hết, có cái bị lấp lại, có cái bị phóng hỏa tạo khói đặc, có cái lại bị chìm trong nước, có cái trực tiếp bị người xâm nhập vào, đã giết tới hậu phương của chúng.

Nghe nói Hồ quân am hiểu mấy trò xảo quyết gian trá, Trầm Sát lại không thể làm vậy, chỉ có thể trực tiếp áp chế, lời này là ai nói chứ?

Là ai nói?

Tổ sư gia.

Thế nhưng giờ nhìn xem, đại quân của Trầm Sát quả thực hành tung còn quý dị hơn chúng, Tổ sư gia giờ lại đi đâu?

Lâu Thất đưa Trần Thập và Lâu Tín cùng tới chiến trường, có điều, lần này lập đại công là Tử Vân Hồ U. Những mật đạo đó đều là do U U tìm ra.

Phó soái bố trận hành quân lần này, là nàng.

Trầm Sát quả thực chỉ biết trực tiếp thô bạo, thế nhưng Lâu Thất cũng nham hiểm giả dối quen rồi, nàng mang theo ba vạn quân đánh lên, Trầm Sát mang ba vạn quân thu dọn tàn cục phía sau, lại ép thêm một lần, hai người lần đầu tiên hợp tác trên chiến trường vô cùng ăn ý, hoàn toàn không một kẽ hở.

Khi Hồ quân bị Lâu Thất khiêu khích đến mức nổi trận lôi đình muốn mạnh mẽ phản kích lại, Trầm Sát đã thô bạo mà qua, trực tiếp đuổi bọn chúng đến mức không thể trở tay.

Hồ quân vốn luôn giành thắng lợi khi dùng sự xảo quyệt, sau khi ưu điểm này bị Lâu Thất đè xuống, bọn chúng chỉ có thể chính diện mà nghênh tiếp Trầm Sát... Loại va chạm trực tiếp này, chúng nào có thể địch nổi Trầm Sát chứ?

Mà khi chúng lấy ra hơn trăm quả Bách Phá Đạn, Lâu Thất liền bật cười.

Mìn có uy lực lớn hơn Bách Phá Đạn rất nhiều, trực tiếp cho chúng nổ về nhà bà mụ luôn!

Trong Hồ quân dường như có tướng lĩnh không tìm được mà gào lên, "Mau đi tìm Tổ sư gia, mau tìm Tổ sư gia!"

Người hô lên rất nhiều, Lâu Thất liền nghe thấy ba tiếng Tổ sư gia. Cao Ngọc Hồ có một sư gia, họ biết, thế nhưng vị sư gia này họ Tổ ư?

Trong lòng nàng loay quanh một hồi liền nghĩ ra.

Họ Tổ này cũng chẳng thường gặp.

Chờ đến khi tập hợp lại với Trầm Sát, nàng liền nói về Tổ sư gia này.

"Có phải phần lớn người ở Trầm Vân Sơn đều có họ Tổ không?"

Khi nàng hỏi câu này vốn cũng chẳng nghĩ nhiều, thế nhưng vừa hỏi, trong đôi mắt sâu thẳm của Trầm Sát lại lóe lên một tia phức tạp, nhất thời sững người ra.

Đây rốt cuộc là sao chứ?

Trước đây hẳn cũng đã từng nói cho nàng chuyện ngọn nguồn giữa hắn và Trần Văn Sơn, thế nhưng cũng chẳng có gì đặc sắc, cứ coi như Tổ Lưu Vân đã từng có tình nghĩa hay giao dịch gì với hắn, lẽ nào giờ vẫn không thể nói rõ với nàng sao?

Nàng là một người không dung nổi một hạt cát trong mắt.

Trước đây luôn có một chuyên gia tình yêu nào đó, nói cái gì mà giữa nam nữ phải cho người kia một chút không gian, không nên ép hỏi đối phương qua lại với ai, và nói cái gì mà trước khi gặp phải người, nếu như trong hồi ức của đối phương không có gì liên quan tới người thì...

Nói vớ vẩn.

Từ trước đến nay hồi ức và quá khứ không phải thứ hoàn toàn không liên quan gì tới hiện tại.

Về mặt tốt thì, hồi ức và quá khứ của đối phương sẽ đáp nặn nên con người hiện giờ của hắn.

Mà mặt xấu thì, hồi ức và quá khứ của đối phương sẽ làm ảnh hưởng tới hiện tại của hắn trong tiềm thức.

Sao có thể không liên quan chứ?

Nếu như không biết, nàng biết phải ứng đối thế nào với những người và việc trong quá khứ đột nhiên nhảy ra? Nếu lỡ như có gặp phải quỷ kế gì, nếu biết được sự tình, nàng có thể phán đoán chính xác hơn.

Trầm Sát lại không hề nhận ra trong nháy mắt nàng đã thả dòng suy nghĩ tới tận đâu đâu, lắc đầu nói, "Tất nhiên là không phải, có điều, sơn trưởng nhất hệ là họ Tổ."

Sơn trưởng nhất hệ, tất nhiên là có bao gồm Tổ Lưu Vân rồi.

"Vậy Tổ sư gia này, có thể nào là người của Trầm Vân Sơn không? Lâu Thất tỉnh bơ nhìn hắn.

Trầm Sát trầm mặc một hồi.

Khoảng thời gian trầm mặc ngắn ngủi này lại khiến Lâu Thất khẽ híp mắt lại. Nàng từ trước đến nay đều không thích để lại hiểu lầm gì, liền hỏi, "Có phải chàng sợ có người sẽ mang đến cho nàng cục diện trở mặt thành địch không thể không tránh với Trầm Vân Sơn không?"

Vì vậy hắn muốn trốn tránh, không muốn biết người đó có phải người của Trầm Vân Sơn hay không sao?

Hoặc nên nói rằng, trên thực tế hần vốn đã biết đó là người của Trầm Vân Sơn, thế nhưng hần muốn bỏ qua cho đối phương một lần?

Bỏ qua sao?

Cho người khác một cơ hội, đây là chuyện mà Trầm Đại Sát Khí sẽ làm sao?

Đừng đùa nữa.

Vì vậy câu hỏi này của nàng có chút gay gắt. Cuối cùng Trầm Sát cũng nhìn về phía nàng, khóe môi động động, lại dường như không biết phải nói từ đâu.

Hần yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Lâu Thất nhìn hần thật sâu, bỏ lại một câu, "Chàng hãy nhớ rằng ta không phải là người bao dung độ lượng tới vậy, ta rất hẹp hòi, và cũng rất thù dai đấy."

"Thất Thất."

Lâu Thất đứng lên, quay đầu bỏ đi.

Trước khi triệt để đánh bại Tùng Sơn, Trầm Sát không nhìn thấy Lâu Thất thêm lần nào nữa, thế nhưng tin tức của nàng vẫn luôn được truyền tới, hần biết nàng mang Trần Thập và Lâu Tín cùng U U đi tìm Tổ sư gia kia, thế nhưng vẫn luôn không tìm thấy.

Hổ quân tan tác.

Tùng Sơn vậy mà lại có tới hơn năm vạn dân, hơn nữa thành trì ở đây cũng đã hoàn thiện. Trầm Sát còn đang xử lý những sự vụ theo sau, Ung đã tới bẩm báo.

"Chủ tử, Đế Phi ôm U U tự cưỡi Đại Bạch về thành Phá Vực trước rồi." Về mặt của hần có chút cổ quái.

Quả thực Lâu Thất và chủ tử từ trước tới nay chưa từng như vậy bao giờ, đây là giận dữ nhau sao? Trước đây khi Lâu Thất rời đi, đó là do vẫn chưa chấp nhận chủ tử của họ mà, giờ thì lại không giống vậy, họ chẳng phải là vẫn luôn ngọt ngào như mật sao?

Trầm Sát đen mặt lại...

Đại Bạch xuất hiện trên bầu trời Cửu Tiêu Điện, Hỏa vừa khéo đang ở trong hoa viên, ngẩng đầu lên nhìn

thấy Lâu Thất ôm Tử Vân Hồ nhảy xuống, nếu không phải đang mặc nam trang màu trắng, dáng người và tư thái đó, quả thực như một nàng tiên giáng trần.

Sau khi biết nàng là Đế Phi, Hỏa vẫn luôn chú ý tới nàng hơn một chút, nếu như đã là Đế Phi, tất nhiên cũng là chủ tử của họ, hẳn lại không thể làm giống Ưng.

”Hỏa bái kiến Đế Phi.”

Lâu Thất ừm một tiếng, ”Hỏa Vệ miễn lễ.” Tâm trạng nàng không được tốt lắm, vốn là muốn về ngay Tam Trùng điện tắm rửa thay quần áo, thế nhưng thấy Hỏa Vệ, lòng nàng lại khê động.

Hỏa hỏi, ”Đế Phi hồi cung vào lúc này, là Tùng Sơn bên đó...”

”Tùng Sơn đã được Đế Quân của các người nắm trọn trong tay rồi, nên chuẩn bị đại điển kiến quốc được rồi.” Lâu Thất nói xong, thấy Hỏa lộ ra vẻ mặt vui mừng, ngừng một lát liền nói, ”Ta có chút chuyện muốn thỉnh giáo Hỏa Vệ, nửa canh giờ sau mong Hỏa Vệ hãy tới Tam Trùng điện.”

Hỏa ngậy ra, vẫn đồng ý.

”Đế Phi trở lại rồi!”

Lâu Thất trở về Tam Trùng điện, Tiểu Trù và Nhị Linh vui sướng vô cùng, liền qua đón nàng.

Thế nhưng hai người đều nhạy cảm nhận ra được tâm trạng của nàng không ổn, Lâu Thất lại không muốn nói nhiều, cho họ chuẩn bị nước nóng, nàng vui sướng ngâm một hồi, dùng hương liệu mà mình điều chế ra, sau khi tắm rửa xong mọi mệt mỏi đều tiêu tan, da thịt cũng mang theo chút hương thơm.

Ngón nghề này của nàng nếu như dùng để đổi tiền phỏng chừng cũng kiếm được không ít, có điều nàng cũng chẳng thiếu tiền, cũng lười đi lấy lòng đám nữ nhân ở thâm cung hậu trạch.

Hỏa tới rất đúng giờ, Lâu Thất đã lười biếng dựa vào hoa đình, cái đệm mà nàng ngồi do Tiểu Trù tự tay làm, ấm áp mềm mại, U U cũng được Tiểu Trù ôm đi tắm rửa cho sạch sẽ, giờ vui ở bên chân Lâu Thất, bộ dạng cũng uể oải, tư thái của một người một hồ vậy mà lại có chút giống nhau.

Trong đình có che rèm trúc chắn gió, đặt lò than bạc ở trong, trên bàn còn đặt rất nhiều hoa quả rươi, Nhị Linh còn lấy cho Lâu Thất một cuốn thoại bản tới coi.

Hỏa đột nhiên có cảm giác năm tháng trôi qua thật an nhàn, thế nhưng đột nhiên lại bừng tỉnh.

Vị này, lần đầu gặp mặt chính là ở nơi như Bách Trùng Cốc, sao có thể đặt cảm giác đó vào nàng được chứ?

Lâu Thất chỉ thấy hần bưng bình, trong lòng lại có chút thất vọng.

Những thứ trong đây do Tiểu Trù và Nhị Linh bài trí, thế nhưng vừa rồi nàng chẳng phải cũng chưa từng nghĩ, thử xem bầu không khí này có khiến Hỏa thả lỏng một chút, sau đó nói những chuyện mà nàng muốn biết ra không.

Chỉ là năng lực tự chủ của hần xem ra cũng không tệ.

”Mời Hỏa Vệ ngồi.”

Hỏa cũng không nhiều lời, liền ngồi xuống ở một nơi cách nàng xa nhất.

”Lần này chúng ta tới Tùng Sơn, phát hiện bên người Cao Ngọc Hổ có một sư gia, biết cổ thuật, biết chế vũ khí, điều quan trọng nhất là, còn biết cơ quan thuật, hơn nữa, hần ta họ Tổ.” Lâu Thất cũng chẳng quanh co lòng vòng nhiều. Sở dĩ nàng tìm Hỏa Vệ, là bởi nàng cảm thấy những thứ mà Ung và Nguyệt biết chắc chắn sẽ không nhiều, nếu không thì trước đây nàng đã sớm nhìn ra rồi, thế nhưng Hỏa Vệ thì không hần, với năng lực của hần, lại có quãng thời gian đi theo Trầm Sát lâu nhất, những thứ hần biết có lẽ sẽ nhiều hơn Nguyệt và Ung phần nào.

Quả nhiên, vừa nghe nàng nói vậy, đồng tử của Hỏa liền khẽ co lại. Có lẽ người khác không thể nhìn ra sự khác thường gì, thế nhưng Lâu Thất lại nhìn ra được.

Hỏa biết.

Nói trên một phương diện khác thì, có thể chứng tỏ rằng giữa Trầm Sát và Trầm Vân Sơn, quả nhiên vẫn có chuyện gì đó mà nàng không biết.

Trong lòng Lâu Thất nổ bùng một tiếng, trên mặt lại chẳng có biểu hiện gì, chỉ nhìn Hỏa.

Bộ dạng ngập ngừng không nói hết của nàng như vậy, là khó tiếp lời nhất. Hỏa không biết nàng thực sự muốn nghe điều gì, nàng rốt cuộc đã biết những gì.

”Đế Quân bắt được sư gia đó sao?” Hần hỏi.

Xem ra, Vân muốn nghe xem kết cục của Tổ sư gia kia rồi mới quyết định xem là nên nói gì. Hỏa Vệ nom khá thẳng thắn bộc trực, quả nhiên lại không hề ngốc như vậy.

Lâu Thất nhướn mày nói, ”Chịu thôi, ta về trước mà.”

Thực ra thì đã không thấy Tổ sư gia đâu nữa rồi, thế nhưng nàng lại không nói.

473. Chương 473

Lúc đó, Trầm Sát đã kể với nàng về câu chuyện trước kia của hắn và Tổ Lưu Vân, thực ra cũng chẳng phải trước kia gì cả, nếu kể về ngọn nguồn, hoặc là thời gian qua lại, thì thời gian qua lại của hắn với Nạp Lan Họa Tâm nói không chừng còn lâu hơn nhiều so với Tổ Lưu Vân, đó cũng là nguyên do vì sao lúc đó Ứng và Nguyệt đều nhận định ngôi vị Đế Hậu sẽ là cuộc tranh giành giữa Nạp Lan Họa Tâm và Tổ Lưu Vân, nhưng càng xem trọng hơn về Nạp Lan Họa Tâm.

Vào lúc chạm mặt với Tổ Lưu Vân ở thành Nặc Lạp của Bắc Thương, trừ lúc mở đầu Trầm Sát còn có một ít lòng bao dung đối với cô ta, nhưng đến sau cùng vẫn nói với cô rằng, ngươi là cái thứ gì đại loại những câu nói như thế, nàng không tin giữa cô ta và Trầm Sát có chuyện gì với nhau.

Trong lòng của hắn có một chút bí mật, cũng không đơn thuần chỉ vì Tổ Lưu Vân, nhưng có thể Tổ Lưu Vân chỉ là một nhân tố nhỏ nhỏ trong đó.

Hỏa ngập ngừng một lát, nói tiếp: “Nếu Đế Phi có vấn đề gì, thì xin hỏi trực tiếp chủ tử.”

Lâu Thất đột nhiên trở nên buồn chán, phui phui tay nói: “Thôi bỏ đi, ta không có chuyện gì muốn hỏi cả, Hỏa đi làm việc của ngươi đi.”

Nàng không phải không tin tưởng Trầm Sát, chỉ e rằng lối suy nghĩ của hai người chênh lệch nhau, quan niệm có chút khác nhau, có thể hắn nghĩ rằng có những việc không cần nói cho nàng biết, nhưng lại không ngờ rằng nàng không thích như vậy.

Chỉ thấy bộ dạng của Hỏa nửa muốn nói nửa không muốn nói, nàng đột nhiên không muốn hỏi tiếp nữa.

Hỏa lui ra khỏi cái đình, Lâu Thất lại gọi hắn lần nữa: “Thọ thần của Đại trưởng lão Vấn Thiên Sơn, có mời Trầm Vân Sơn không?”

“Mời chứ, Trầm Vân Sơn và Mộng Bích Sơn, có thể đều nhận được thiệp mời.”

Lâu Thất gật gật đầu.

Nếu đã như vậy, khi đó đến Vấn Thiên Sơn không biết sẽ náo nhiệt ra sao, chỉ đơn giản mối thù của nàng với Tam trưởng lão, còn có Nạp Lan Họa Tâm, đó chắc chắn là không chết không thôi với nàng, lúc đó thêm Tổ Lưu Tâm, ơ, Cảnh Dao của Mộng Bích Sơn nói không chừng cũng sẽ đến...

Lâu Thất cảm nhận sâu sắc chuyến tuần du đến Vấn Thiên Sơn lần này chắc quây um trời quá.

“Đế Phi đang suy nghĩ gì vậy?” Tiểu Trù thấy sắc mặt của nàng đang xoắn xuýt, nhin không được bèn hỏi.

“Ta đang nghĩ là, ta cần phải làm mới một chiếc đai thắt lưng mới được.” Lâu Thất phun ra một câu, khiến Tiểu Trù và Nhị Linh nhìn nhau mắt tròn mắt dẹt, hai người bọn họ đều cảm thấy vô duyên vô cớ.

Thắt lưng?

Thắt lưng của nàng đã rất huyền diệu rồi, bây giờ còn làm thêm để làm gì vậy?

Lâu Thất nói làm liền bắt tay vào làm, và còn, không chỉ là thắt lưng, nàng còn rất nhiều đồ vật cần phải làm, thuốc tắm còn chưa làm xong kia, võ công của Đại trưởng lão Vãn Thiên Sơn ngay cả Trầm Sát trước kia cũng phải dè chừng, tuy công lực của Trầm Sát hiện giờ tăng cao không chắc sẽ thua lão ta, nhưng từ nhỏ nàng có một thói quen là không giao phó sự an nguy của mình trong tay người khác, cho dù người đó là Trầm Sát đi chăng nữa.

Nàng không phải là con nít, không thể lúc nào cũng vắt trên đai lưng của Trầm Sát theo suốt chứ?

Vả lại, nàng có linh cảm, lần này Nạp Lan Họa Tâm và Tổ Lưu Vân sẽ động tay.

“Nhị Linh, mấy ngày nay ta phải đến được điện bệ quan, không ai được phép làm phiền ta.” Nàng nghĩ đến đây liền nhảy cẫng lên, gọi Tiểu Trù theo.

Nhị Linh gấp gáp: “Vậy khi Đế Quân về hỏi Đế Phi đâu thì phải làm sao?”

“Trực tiếp nói với hần là ta bệ quan được rồi, không gặp ai cả, bao gồm cả hần.” Lâu Thất không thèm quay đầu, gọi Tiểu Trù mang theo đồ đạc bèn tiến thẳng về được điện.

Lần này đồ đạc của nàng mang theo càng nhiều hơn, cần phải chuẩn bị kỹ càng mới được, có sự giúp đỡ của thần y chắc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Đương nhiên, thần y cũng rất hoan nghênh Lâu Thất đến chỗ của lão bệ quan, tuy lão dạy Lâu Thất không ít điều, nhưng những thứ lão học được ở Lâu Thất còn nhiều hơn thế cơ.

Bởi vì được điện có nhiều dược liệu trân quý, và là chỗ chứa được dẫn của Trầm Sát, các loại dược dẫn đó đều được đem về hết sức gian nan cực khổ, cho nên vô cùng quý báu.

Vì thế, được điện là nơi hiện tại được bảo vệ nghiêm ngặt nhất trong Cửu Tiêu Điện, Lâu Thất vừa đến đã thay đổi trận pháp, và kéo Linh Đội qua đây, cho bọn họ đảm nhận nhiệm vụ bảo vệ mấy hôm nay, và trận pháp này có thêm chú trận, người của được điện chỉ có thể ra mà không thể vào, cho nên khi Trầm Sát vội vã trở về Cửu Tiêu Điện đã cho ăn ngay một bát chè bẻ môn to đùng.

Tam Trùng Điện không có Lâu Thất, Tiểu Trù và Nhị Linh cũng không có ở đây, trống rỗng, lạnh lẽo. Hồi trước cũng như vậy, hần chưa từng cảm thấy có chỗ nào không đúng, không có gì là không quen, nhưng bây

giờ thì không giống rồi.

Bây giờ hấn cảm thấy cực kì khó chịu.

Kiểm người hỏi mới biết Lâu Thất đã đến được điện, và còn tuyên bố bệ quan, không ai được phép làm phiền, đương nhiên bao gồm cả hấn.

Sắc mặt của Đế Quân đại nhân đen như mực ống, đương nhiên không tin tã, phi bước gió phóng thẳng vào được điện.

Sau đó...

Hấn bị nhốt trong trận pháp suýt chút nữa không thoát ra được.

Đương nhiên, không phải vì võ công của hấn không đủ cao, mà hấn biết kẻ bố trận này là Linh Đội, là thuộc hạ của Lâu Thất, nếu hấn dám làm tổn thương bọn họ hoặc giết bọn họ, đoán chắc khi Lâu Thất trở ra sẽ chơi khô máu với hấn.

Cho nên Đế Quân đại nhân chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lưỡi đi ra, sau đó nhờ người gửi lời một cách dè dặt hoàng nghiêm túc.

Và có lời đồn rằng, cái kẻ đưa tin, Trầm Sát cũng thấy ngứa mắt lắm, bởi vì không phải là thuộc hạ của hấn, mà là Long Ngôn, Lâu Hoan Thiên ở lại làm ám vệ, hấn chỉ nghe lời sai bảo của Lâu Thất, vốn dĩ chẳng nghe lời của kẻ nào khác ở Cửu Tiêu Điện, bao gồm cả hấn.

Nếu là Trần Thập và Lâu Tín, nói không chừng sẽ truyền lời tốt giúp hấn, giọng điệu tốt chút để kiếm chút được gì đó cho hấn, nhưng Long Ngôn thì không bao giờ, chỉ truyền đạt lời nói một cách cứng nhắc.

Trầm Sát tức tối trở về Tam Trùng Điện hủy diệt cả một cái đình.

“Chủ tử, sau khi Đế Phi trở về đã triệu hồi thuộc hạ hỏi vài lời.” Hỏa thấy hấn thật tình đang giận dữ không nghe lọt tai được chuyện gì, chỉ có thể căng cứng da đầu chủ động tiến lên phía trước.

“Hỏi chuyện gì?”

Hỏa bèn kể lại cuộc nói chuyện ngắn ngủi kia với Lâu Thất, sau đó nói: “Sao chủ tử không nói với Đế Phi, câu chuyện của năm xưa?”

Trầm Sát trầm mặc một hồi, sắc mặt không được tốt, “Tuy chuyện đó không phải do chính miệng bốn Đế Quân đáp ứng, nhưng dù sao thì cũng tồn tại một sự việc như vậy, bốn Đế Quân... chẳng qua sợ Thất Thất

suy nghĩ nhiều thôi.”

Đã để ý nàng đến mức độ này rồi sao? Hỏa có chút ngạc nhiên.

“Chỉ là tình hình hiện giờ, không nói cũng không được. Nha đầu Thất Thất...” Trầm Sát có chút bất lực, “Lực quan sát thật là không ai sánh bằng.”

Hắn còn chưa rõ mình bộc lộ từ chỗ nào, mà khiến nàng nổi cơn hoài nghi rồi.

Sau này chắc chắn hắn không thể giấu giếm chuyện gì với nàng rồi.

“Vậy hay là chủ tử nhờ Long Ngôn truyền lời vào trong kia, giải thích rõ ràng với Đế Phi vụ việc đó.” Hỏa nói.

Trầm Sát lắc đầu: “Đợi nàng trở ra bốn Đế Quân giải thích là được rồi.”

Hỏa cũng không có cách, chỉ có thể lui xuống.

Đợi buổi tối hắn và Ung, Nguyệt mấy người cùng uống rượu ăn mừng Phá Vực được thống nhất và kể về chuyện này, Ung có vài phần say xin bèn nhện không được bộc lộ: “Đế Phi thật biết nhõng nhẽo, thật không biết sao chủ tử có thể bao dung nổi nàng ta.”

“Người đừng có nói xằng bậy.” Nguyệt liếc hắn một phen.

Ung đáp: “Ta đâu có nói sai, Đế Phi hồi đó luôn cãi nhau với ta, nói gì cũng cãi lời được, thật chất ra là tính cách trẻ con, chưa có trưởng thành.”

Hỏa không biết hồi đó bọn họ đối xử với nhau ra sao, nghe hắn nói vậy bèn có chút kinh ngạc, bởi vì tuy Ung đang nói việc sai của Lâu Thất, nhưng sao hắn nghe có cảm giác kì lạ, giọng điệu của về sau của Ung giống như... không đúng lắm?

Chuyện kể rằng, bọn chúng thân là thuộc hạ, sao có thể nói sau lưng Đế Phi vậy chứ?

Hắn nhìn sang Nguyệt, Nguyệt lắc đầu bất lực. Thật ra hắn biết trong lòng Ung có chút khó chịu, cho nên khi nhắc đến Đế Phi, luôn nói về những việc xấu xí, thật ra... chê trách, mới là để ý đó.

Lúc này, A Mộc đoan rượu qua và nói: “Bộ dạng của Đế Quân như vậy mới là yêu thích Đế Phi cơ, thích một người chẳng phải người đó có nhõng nhẽo bày trò cũng cảm thấy dễ thương sao?”

Ứng cười phun ra tiếng, đi qua đó bá vai của nàng ta, cười ha hả: “A Mộc, tiểu tử ngươi thật giống đàn bà, còn bày đặt nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt cơ?”

A Mộc bản năng định thoát ra, nàng luôn giả dạng nam nhân, nhưng không ai biết được nàng là thân nữ tử, bởi vì nàng cảm thấy bộ dạng như vậy mới có thể ở bên cạnh Hỏa đại ca suốt, nhưng hiện giờ cũng có lúc bất tiện...

Ánh mắt của nàng quét qua sắc mặt của Hỏa có chút đơ cứng, động tác vốn dĩ định thoát ra bỗng dừng sững lại.

Trông nàng như vậy, Hỏa đại ca sẽ ghen không?

Mau qua đây kéo nàng ra đi, mau kéo nàng ra đi, tốt nhất kéo nàng vào trong lòng của hần!

Trái tim của A Mộc đang gào thét, nhưng điều khiến nàng thất vọng và buồn chán đó là, Hỏa cup mắt xuống, cầm ly rượu nốc cạn, không có nhìn sang bên đây nữa.

Nàng thoát khỏi Ứng, quay đầu chạy ra ngoài.

Nguyệt nhìn Hỏa lạnh nhạt, cầm ly rượu cạn ly với hần ta, “Còn nghĩ không thông sao?”

“Ta không biết nên nói với ngươi như thế nào.” Hỏa lại nốc tiếp một ly.

...

Phá Vực được thống nhất.

Hoang nguyên Phá Vực, bây giờ toàn bộ thuộc về Trầm Sát.

Tin tức này loan truyền ra ngoài, toàn thành Phá Vực xôn xao nhốn nháo.

Ở thành Phá Vực hồi đó bọn họ cũng đã an cư lạc nghiệp, nhưng mà, ra khỏi thành Phá Vực thì không biết còn an toàn hay không, rất có thể gặp một vài thế lực, bị chém một nhát. Cho nên trước kia bá tánh đi ra khỏi thành Phá Vực rất ít, bọn họ luôn ở miết trong thành Phá Vực, chẳng đi đâu cả.

Như vậy thì, ít nhiều cũng cho người ta cảm giác như ngồi tù, và những kẻ nhát gan đều lo lắng những thế lực đó khi nào đoàn kết lại tấn công thành Phá Vực.

Bây giờ thì tốt rồi, Phá Vực được thống nhất!

Phá Vực thống nhất, tức là phải kiến quốc, bọn họ là những người vốn dĩ chẳng có thân phận gì, sau này cũng sẽ có quốc gia của riêng mình, nơi mà bọn họ đang ở sẽ phát triển càng ngày càng tốt, có thể yên tâm ở lại mảnh đất này an cư lạc nghiệp, gây dựng một phần gia nghiệp cho con cháu đời sau.

Tiếp theo đó, chiếu thư kiến quốc được ban xuống.

Mùa thu năm nay của Phá Vực, Đế Quân thống nhất hoang nguyên, Đại Thịnh vương triều được kiến lập.

Đầu tháng tám, Đế Quân đăng cơ, Phá Vực đổi tên là Đại Thịnh, không còn tên gọi là hoang nguyên Phá Vực nữa.

Đồng thời, mười tòa thành trì cùng lúc kiến tạo, cộng với thành Tùng Sơn, Thất Thành, nơi nào cũng náo nhiệt cực kì.

Bá tánh Đại Thịnh đang trong thời kì đoàn kết nhất, là vào giây phút này.

Thành Phá Vực được đổi tên thành thành Thịnh An, đặt làm hoàng đô, quan lộ ngoài thành được xây dựng mở rộng vô cùng, liên thông với mười hai thành trì còn lại.

Đế Quân hạ chỉ, mừng tám tháng mười cử hành phong hậu đại điển, lúc đó Đế Quân sẽ ngồi cung liên của hoàng thất du ngoạn một tuần tiếp nhận sự tham bái của bá tánh.

Trong khi Đại Thịnh ăn mừng trên dưới toàn quốc, Đế Quân của bọn họ và hoàng hậu nương nương tương lai dắt theo mấy người và một con tiểu hồ ly, cưới con Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương, đi về hướng thánh địa trong mắt của thế nhân đại lục tứ phương là Vấn Thiên Sơn.

474. Chương 474

Đại Bạch quả thật là một giao thông công cụ cường tráng nhất ở thời đại này, và tuyệt đối không thể phục chế mô phỏng theo, người khác bỏ tiền cũng không mua được. Gần đây sự hiểu nhau giữa nó với Lâu Thất càng ngày càng tốt, và Lâu Thất cũng chế sẵn vài món ăn cho nó, sức khỏe và linh tính cũng tràn đầy, đương nhiên, trí thông minh vẫn chưa thể sánh với U U.

Lâu Thất ẵm theo Tử Vân Hồ một tay một lượt sờ mó lông lá của nó, Long Ngôn ngồi ngay bên cạnh nàng, Trần Thập và Ấn Dao Phong đi theo bên cạnh.

Trầm Sát và Thiên Ảnh, Hỏa và A Mộc ngồi ở một chỗ khác, ẩn ẩn trong đó có một cảm giác chia phe lập phái. Nhiều người như vậy, là cực hạn vận chở của Đại Bạch rồi. Nhưng người ít quá cũng không ổn, Thiên Ảnh nhất định phải đi theo Trầm Sát rồi, nếu tam vệ không đi theo cũng không yên tâm, sau đó thảo luận quyết định cho Hỏa có võ công giỏi nhất đi cùng, và A Mộc cầu xin năn nỉ phía sau để được đi theo, không ai đồng ý, chỉ đến khi Lâu Thất gật đầu cho phép.

Còn về Long Ngôn, là tuân theo mệnh lệnh của Lâu Hoan Thiên, chuẩn bị đi theo Lâu Thất không rời nửa

bước, Trần Thập cũng phải đi cùng, bên cạnh của nàng không có thị nữ cũng không ổn, nhưng Tiểu Trù và Nhị Linh lại chẳng có tí võ công gì cả, cuối cùng điều Ân Dao Phong đi theo.

Sau hôm Lâu Thất bế quan quả thật không gặp Trầm Sát lần nào, cho đến khi cận kề xuất phát mới phải Long Ngôn truyền lời cho Trầm Sát, sau đó cưới Đại Bạch đi, bèn có tình trạng như hiện tại, ngày đầu tiên, một câu cũng chẳng thêm giao lưu với nhau.

Ngày thứ hai Trầm Sát ghé qua định nói chuyện với nàng, bị phớt lờ đi.

Đây là ngày thứ ba, rời Vãn Thiên Sơn không còn bao xa nữa.

Ngoại trừ Lâu Thất và Long Ngôn, những người khác, bao gồm cả U U đã có chút ngồi không vững nữa rồi.

Sắc mặt của Đế Quân đã đen đến nỗi không thể nào đen hơn được nữa, cảm giác chỉ cần có một chút tia sáng bèn có thể dẫn phát sấm sét mưa bão, đánh bọn họ tan nát không còn vẹn toàn thể xác, khí suất thật sự quá thấp trầm đi, bọn họ chẳng ai dám mở lời.

Ngoại trừ tiếng gió thổi vi vu, U U chui rúc trong lòng của Lâu Thất không dám lộ đầu ra ngoài.

Muốn giết người đó, đây là.

Nếu tiếp tục kéo dài như vậy, bọn họ chẳng cần đến Vãn Thiên Sơn cho người khác hành hạ nữa, trực tiếp bị Đế Quân ngược đãi chết được rồi.

A Mộc cũng có chút hối hận khi theo đi rồi, nàng vốn dĩ tưởng trên đường Đế Quân Đế Phi sẽ ngọt ngào thân mật, không để ý đến nàng ta, nàng sẽ cố gắng hỏi lại lần nữa suy nghĩ trong lòng của Hỏa đại ca, ai ngờ cả đoạn đường dài ngay cả thở gấp cũng chẳng dám, sắp tức thở chết nàng ta rồi.

Hỏa nhìn Lâu Thất, chớp chớp mắt. Trong lòng cũng cay đắng muốn nhiều giọt mật vàng, hắn thật sự không muốn làm như vậy, bắt một đại nam nhân như hắn làm những động tác như thế hắn không tiếp nhận được, nhưng mà, nếu không phá vỡ bầu không khí đè nén này, hắn cũng chịu hết nổi rồi.

Đế Phi, người có thể chút một tiếng được không?

Hắn truyền âm cho Lâu Thất.

Lâu Thất nhẹ nhàng liếc lấy hắn, một hồi sau, “Chít.”

Cũng truyền âm lại cho hắn.

Hỏa run rẩy, suýt chút nữa té từ trên người của Đại Bạch xuống, vội vàng giữ vững cơ thể, vàng trán không kìm chế được đã vã mồ hôi hột.

Không có ai kể cho hắn biết, Đế Phi có tính cách như vậy!

Thời gian hắn và Lâu Thất quen nhau chưa lâu, sau đó Lâu Thất đi vào Tùng Sơn, trở về thì bề quan, trước giờ hắn chưa từng lĩnh giáo phương diện không nói lý lẽ của Lâu Thất, cho nên lúc này suýt nhịn không nổi gây ra chuyện to rồi.

Nhìn sang Lâu Thất lần nữa, nàng vẫn giữ khuôn mặt không cảm xúc!

Hỏa suy sụp, lui xa ra ngàn dặm.

Lại truyền âm cho Trần Thập: “Trần Thập, ngươi theo Đế Phi lâu hơn, khuyên nhủ nàng...”

“Làm sao khuyên?”

“Bảo nàng nói chuyện với chủ tử, cho dù là hai chữ cũng được.” Hắn thật muốn nói, chút một tiếng với chủ tử cũng được mà. Hắn xem như đã hiểu rõ, Lâu Thất hiện giờ đã nắm bắt tình trạng tinh thần của chủ tử, nếu trước kia có người nói với hắn rằng có nữ tử nào dám cả gan ném sắc mặt với chủ tử, hắn nhất định cảm thấy kẻ đó bị điên rồi, không muốn sống nữa, nhưng bây giờ thì...

Nhưng chủ tử vẫn không nở mắng không nở đánh, ngay cả ghé sát lần nữa cũng không dám, đây là bị gì vậy?

Trần Thập lắc lắc đầu, khó, vụ việc này hơi bị khó, hắn là thị vệ, và còn là giới tính nam, không thích hợp làm những chuyện khuyên nhủ. Và còn có một nguyên nhân, nếu lúc này hắn mở miệng nói chuyện với cô nương, thì cơn lửa giận dữ của Đế Quân sẽ xả hết lên người của hắn. Đế Quân không nói chuyện được với nàng ta, thì hắn được sao?

Bộ muốn chết sao.

Chỉ có thể nhịn thôi.

Bọn họ không phát hiện khóe miệng của Trầm Sát run run, với nội lực hiện giờ của hắn, dám truyền mật âm ở bên cạnh hắn, hắn thấp thoáng nghe được đôi lời, tuy không hoàn chỉnh trọn vẹn, nhưng đại khái nghe xong đoán được ý nghĩa bên trong.

Hắn thật muốn nổi giận, nhưng vẫn nén xuống. Hắn chưa bao giờ có trải nghiệm như vậy, hồi đó Lâu Thất giả điên giả ngu với hắn, hoặc xua đuổi hắn không vết tích, thậm chí mượn cơ hội theo Phạm Tam trưởng lão đến Thần Ma Cốc để dứt khoát rời xa hắn, nhưng dù sao đi chăng nữa, chưa bao giờ không thèm nói

chuyện với hần ta, gây chiến tranh lạnh cơ.

Trong lòng hần có chút hoảng loạn, nhưng không mắng được không đánh được, hồi đó hần còn thử qua bóp cổ nàng buông lời cay nghiệt, nhưng bây giờ không làm được, cho dù hần làm gì, đều sợ nàng nổi cơn giận, hần không dám thử thách.

Nhưng bây giờ nghe thấy lời truyền âm giữa Hỏa và Trần Thập, hần mới nhớ ra, hần có thể truyền âm mật với Lâu Thất kia mà, cho dù nàng không trả lời, hự hự, cũng không đến nỗi mất mặt trước đám thuộc hạ có phải không?

“Thất Thất, còn giận ta sao?”

Giọng điệu của Đế Quân đại nhân tuyệt đối cẩn thận dè dặt, ngay cả “bổn Đế Quân” cũng không dám sử dụng. Hần đột nhiên cảm thấy trong lòng thật chua chát, ánh mắt nhìn Lâu Thất tỏ vẻ tội nghiệp.

Lâu Thất cúi đầu nhìn U U, vuốt bộ lông bóng mượt óng ả, giống như chẳng nghe thấy gì cả.

Đây quả thật là sự kích động tàn khốc.

Lúc này Hỏa nói chuyện với nàng, nàng còn chút một tiếng thật đáng yêu.

Đôi mắt của Trầm Sát nheo lại, nhìn lướt qua Hỏa. Hỏa cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, hoàn toàn không biết mình đã làm sai chuyện gì.

“Thất Thất, chuyện của Trầm Vân Sơn, ta đã nói với nàng rồi có đúng không?”

Trong lòng Lâu Thất hừ lạnh một tiếng, đã nói qua rồi sao? Ngay cả Tổ sư phụ gì đó không biết là người quái nào người còn chẳng dám nhắc kia kìa!

Thấy nàng không thêm đếm xỉa, trái tim của Trầm Sát nhú lại bóp lại, hần không phải là loại người biết nói lời ngon ngọt với phụ nữ, làm những trò như vậy hần đã cảm thấy kì quặc lắm rồi.

Hần hít thở một hơi sâu, nói tiếp: “Nếu nàng muốn biết, buổi tối ta kể nàng nghe, nhưng nàng phải đảm bảo sau khi nghe xong không được giận lấy với ta, thế nào?”

Ánh mắt của Lâu Thất chuyển động, sau khi nghe xong sẽ giận lấy sao? Vậy thì tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành gì đâu! Mẹ bà, nếu hần dám nói trước kia từng có một mối tình với nữ nhân nào đó của Trầm Vân Sơn...

Đã lấp ló thấy được bóng dáng xa xa của Vân Thiên Sơn.

Lâu Thất giơ mắt lên nhìn, bèn nhìn thấy đồi núi cao cao trong làn mây, một dốc đứng, một dốc nghiêng, cây cối kì lạ tảng đá quái dị, cái gì có cũng có đủ. Một cánh rừng lá phong rộng lớn, lúc này lá phong đang đỏ, như một ngọn lửa, bắt đầu từ lưng chừng núi, kéo dài lên tận đầu các đỉnh đồi, tường đỏ ngói xanh, như một bức tranh phong cảnh đa sắc màu lượn lờ trong đám mây.

Và ở lưng chừng núi của Vãn Thiên Sơn, một thác nước chảy thẳng xuống dưới, đến dưới chân núi chuyển thành một dòng suối uốn lượn, quần nửa vòng chảy róc rách về phía trước, hai bên bờ suối nở đầy hoa tươi, đẹp không thể nào tả xiết được.

Phía xa xa dưới chân núi, có một thôn trang.

Hỏa nhìn Lâu Thất một phen, do dự có nên mở miệng không, “Đó là thôn Thiên Sơn, nghe nói sống ở đây, được sự bảo hộ của Vãn Thiên Sơn, cho nên thôn dân rất ủng hộ Vãn Thiên Sơn mạnh hơn những nơi khác, ở đó, nếu dám nói một lời không tốt về Vãn Thiên Sơn, ngay cả con nít ba tuổi cũng sẽ cầm đá chọi người đó.”

Tín ngưỡng, có đôi lúc chỉ cần tín ngưỡng, và tư duy logic cùng với lý trí, thậm chí không liên quan gì đến thực tế.

Chỉ là không biết khi nàng diệt đi tín ngưỡng đó sẽ ra sao, bọn họ có chết không!

Lâu Thất đang suy nghĩ xấu xa.

“Chủ tử, chúng ta có thể bay trực tiếp lên trời không?” Hỏa hỏi. Bọn họ sắp đến gần Vãn Thiên Sơn rồi, bay tiếp nữa thì mục tiêu sẽ trở nên lớn rõ hơn.

“Vậy thì đáp xuống ở đây đi.” Trầm Sát trầm ngâm một lúc rồi bảo.

Người của Vãn Thiên Sơn, hẳn đương nhiên không tin tưởng nhân phẩm của bọn họ, chỉ sợ bọn họ giở trò với Ứng Vương.

Hỏa nhìn Lâu Thất, Lâu Thất nhún vai không có ý kiến.

Trầm Sát thấy nàng như vậy cũng có chút an ủi, ít ra không phải chuyện gì nàng cũng đối chọi với hắn chẳng phải sao?

Bọn họ đáp xuống trên một bãi cỏ tươi tốt, Lâu Thất vỗ vỗ Đại Bạch, “Đi đi, tự kiếm chỗ chơi.” Đến Vãn Thiên Sơn chúc thọ, đương nhiên không thể nào về ngay được, chỉ ít phải ở lại ba ngày, bởi vì nơi đây cách chỗ nào cũng xa, nàng không muốn Đại Bạch lưu lại ở Vãn Thiên Sơn.

Đi tiếp một đoạn là con đường bằng phẳng rộng rãi vô cùng có thể dung nạp bốn chiếc xe ngựa đi ngang

cùng một lúc.

“Bởi vì luôn có người quyền quý đến thăm Vãn Thiên Sơn, con đường này được bốn nước cùng bỏ tiền ra để xây lên.” Trầm Sát đi bên cạnh Lâu Thất, rốt cuộc cũng mở miệng nhạt nhẽo.

Mọi người không nhìn được đều nhìn sang Lâu Thất, nếu lần này Lâu Thất không thềm đếm xỉa hấn nữa, đoán chắc bọn họ sẽ bị vạ lây mất... Dù sao thì, tính khí của Đế Quân đại nhân vốn dĩ không được tốt, nhìn lâu như vậy chưa được bộc phát là điều không thể nào.

Lâu Thất “Ừ” một tiếng.

Phía sau là một đồng cỏ phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Trầm Sát như nhận được sự khích lệ, lại ghé sát người nàng hơn chút nữa, cuối cùng cũng đã ngửi được mùi hương thoang thoảng trên người của nàng, trái tim của hắn bất chợt được thả lỏng, gơ tay bèn tóm lấy U trong lòng của nàng đi ra, ném về phía của Trần Thập, sau đó tự mình nắm lấy bàn tay của Lâu Thất.

“... ” Lâu Thất dùng sức rút ra, không rút được, chỉ có thể liếc lấy hắn. Thật là được voi đòi tiên, nàng không muốn làm xấu mặt hắn trước mặt bao nhiêu người, không ngờ hắn nắm được điểm này bèn lấn tới.

Nàng nguyện liếc hắn thì được rồi, dù sao cũng đỡ hơn không thềm đếm xỉa không thềm nhìn hắn lấy nửa con mắt.

Trầm Sát dắt nàng vào trong lòng, ôm eo nàng, cùng nàng tung bay lên cao, chỉ để lại một câu nói.

“Các người tới chậm xiu.”

Bọn Hỏa sững sờ, nhìn mặt nhau mắt tròn mắt dẹt, vừa cười khổ vừa thở phào nhẹ nhõm.

A Mộc nhìn bóng lưng rời khỏi của bọn họ: “Đế Quân và Đế Phi thật là ân ái quá đi.”

Nói xong nhìn sang Hỏa, Hỏa ừ một tiếng, dẫn đầu đi trước, “Đi nhanh thôi, rời xa chủ tử quá cũng không tốt đâu.”

A Mộc cắn cắn môi dưới.

Trầm Sát dẫn theo Lâu Thất đi xa bỏ lại đám chướng tai gai mắt kia, đến một khu rừng lá phong nhỏ, lá phong đỏ rơi đầy mặt đất, cũng là một nơi xinh đẹp.

“Thả ta ra!” Khẩu khí của Lâu Thất không tốt nhéo eo hần một phát.

Nhưng Trầm Sát ẵm cả con người nàng lên, áp lưng vào thân cây, phía trước là bờ ngực nóng hổi của hần, môi của hần nhanh chóng đè xuống môi của nàng.

Lâu như vậy nàng không thềm gặp hần không nói chuyện với hần, “Nha đầu nhần tâm.”

Hần đang định hôn nàng một cách nhẹ nhàng, nhưng khi chạm phải cơ thể mềm nhũn thơm tho ấy, nhần nhin mấy ngày nay làm sao chịu đựng nổi? Bèn nối tiếp một cơn bão cắn mút, vào lúc này, hần cảm thấy tình yêu thật sự không thể nói được bằng lời, mà phải thực hiện bằng hành động.

475. Chương 475

Vốn dĩ Lâu Thất định nhần tâm đẩy hần ra, nhưng khi bắt đầu hần đã ép nàng ở giữa thân cây và bờ ngực của hần, khít chặt đến nỗi không có chút kẽ hở nào, sau đó nàng bị hôn đến đầu óc quay cuồng, toàn thân mềm nhũn, bàn tay đang chống đỡ vai của hần bất chợt sửa đổi thành bá vai quàng cổ hần, còn lo gì tới cự tuyệt hay không cự tuyệt nữa.

Khi thực sự tập trung vào một mối tình, cho dù đang chiến tranh lạnh, nàng vẫn nhớ nhung nụ hôn của hần.

Nụ hôn của hần cũng y như con người của hần, trực tiếp, mạnh mẽ, khiến người ta không thể nào chống đỡ. Cho đến khi chiếc lưỡi của nàng bị hần mút đến nỗi tê tái, nàng mới tỉnh táo trở lại, xấu hổ đập lấy đập để bờ vai của hần. Trầm Sát cũng phản ứng lại, chậm rãi hơn, động tác cũng dịu dàng hơn nhiều.

Nhìn bộ dạng khuôn mặt bừng đỏ yêu kiều của nàng, Trầm Sát không nhin được lại摸摸 lấy cái môi.

“Cái lưng của ta có chút đau rồi!” Lâu Thất quả mắng hần, giọng điệu mềm nhũn đi vài phần. Người này một khi đã hôn liền không màng đến bất cứ thứ gì nữa, chỉ hận không thể đè nàng dưới thân, lưng của nàng áp với cây, cái cây thô ráp, cạ cạ có chút đau nhói. Nếu một mình nàng, thì cơn đau này không thể gọi là đau, nhưng hiện giờ trong lòng của hần, nàng không kim chế được tổ vẽ yếu đuối.

Trầm Sát quả nhiên đau lòng, như ẵm một đứa trẻ ẵm nàng đứng dậy, để nàng ngồi trên cánh tay của mình, ghé qua đó hun vào chiếc cổ, tuy cơ thể căng ra khó chịu, nhưng đây cũng là sự hạnh hạ ngọt ngào kia mà.

Lâu Thất xấu hổ giận dữ: “Thả ta xuống.” ẵm nàng như vậy còn ra thể thống gì nữa? Nàng đâu phải là con nít. Tuy thân thể nàng gầy gò, bị cơ thể cao to của hần làm nổi bật lên thân hình mảnh mai, nhưng nàng đâu phải là con nít.

“Không thả.” Trầm Sát dứt khoát ẵm nàng đi như vậy. Đi ra khỏi khu rừng nhỏ bèn là một con đường rộng lớn, đến chỗ đó mới thả nàng xuống thì được rồi.

Lâu Thất vắn vẹo mấy cái, Trầm Sát có chút nhức đầu: “Người còn vắn nữa bốn Đế Quân chưa chắc không

chế được nữa đâu.” Nàng cứ vùng vằng trong lòng của hắn, cái chỗ mềm mại cao vút cứ cạ cạ lấy hắn, ý chí kiên cường hơn người cũng sẽ bị đánh sập, mà ngay lúc này thì hắn vẫn chưa thể ăn tươi nuốt sống nàng.

“Sao hồi đó ta không biết ngươi vô liêm sỉ đến thế cơ chứ.” Lâu Thất phỉ nhổ hắn, không dám động đây nữa. Khi lần đầu tiên nàng rơi vào con người đang trần truồng của hắn, chẳng phải hắn vẫn rất lạnh đậm hay sao.

Trầm Sát trả lời một cách nhạt nhẽo: “Thực sắc là bản tính của con người.”

Lâu Thất: “... ”

Dáng vẻ trông đang nói đạo lý rất đúng vậy đó.

Leng keng leng keng.

Một làn tiếng chuông thanh thoát vang tới, bọn họ đã đi ra khỏi khu rừng lá phong, con đường lớn ở ngay trước mắt. Phía không xa, có xe ngựa đang chậm rãi tiến tới, bốn góc xe ngựa treo bốn cái chuông, âm thanh đó được phát ra từ những cái chuông này.

Bốn con ngựa cưỡi phía trước, ở giữa có hai chiếc xe ngựa to lớn sang trọng, còn có hai chiếc xe ngựa đơn giản hơn và nhỏ hơn một chút, phía sau tiếp theo bốn chiếc, yên ngựa đều vô cùng sang trọng.

Lâu Thất nhíu mày, hỏi: “Ngươi có biết bọn này từ đâu tới không?”

Con đường lớn này chỉ đi đến được Vãn Thiên Sơn, kể đến chỉ có thể tham dự thọ thần của Đại trưởng lão của Vãn Thiên Sơn.

Trầm Sát nhìn một phen, nói: “Thần Tiễn Sơn Trang.”

Thần Tiễn Sơn Trang? Lâu Thất ủa một tiếng, nàng nhớ ra, Thần Tiễn Sơn Trang cũng có người không hạp với nàng cơ mà, khi xưa ở Cẩm Sơn gần Thất Thành, chẳng phải thứ tam tiểu thư Thu Khánh Châu của Thần Tiễn Sơn Trang phái người phục kích nàng sao, nói có người vung mười vạn lượng bạc để lấy mạng nàng đó?

Chỉ là sau đó đầu tóc của Thu tam tiểu thư kia bị U U nắm đứt một chùm lớn, chắc không có mặt mũi gặp người ngoài phải trốn lâu lắm cơ, nam nhân biết Truy Túc Tiễn bên cạnh cô ta còn hẹn nàng một tháng sau tới xem cuộc thi đấu tiễn của Thần Tiễn Sơn Trang?

Chỉ đáng tiếc nàng quá bận rộn, đã sớm quên chuyện này rồi. Không ngờ người của Thần Tiễn Sơn Trang cũng đến đây, không biết lúc trước ba kẻ biết nàng có đến hay không? Nếu có đến, thì thật sự là một cuộc hội họp kẻ thù, lần này càng náo nhiệt hơn chứ sao.

“Lúc đó chẳng phải người của Thần Tiên Sơn Trang mời người tham dự cuộc thi đấu tiên hay sao? Tại sao người không đi cổ vũ?”

Trầm Sát nói: “Bổn Đế Quân không định cổ vũ cho bọn chúng.”

Lâu Thất cười như không cười, “Nhưng ta nghe nói, Thần Tiên Sơn Trang là nhà ngoại của Tổ Lưu Vân, cũng là cậu của cô ta đó?”

Người chẳng phải định bảo vệ Tổ Lưu Vân hay sao?

Nghe ý nghĩa bên trong câu nói của nàng không đúng lắm, Trầm Sát lập tức ghé sát qua đó, cắn một phát lên môi nàng, môi lưỡi của nàng ra mót dữ dần, khiến nàng không duy trì được trạng thái cười như không cười, khuôn mặt tiếp tục bừng cháy, vậy mới mãn nguyện thả nàng ra, “Sau này người còn nghi ngờ bổn Đế Quân, bổn Đế Quân sẽ trừng trị người như thế này.”

Lâu Thất giận dữ, “Trị ta?”

Trước khi nàng nổi cơn điên, Trầm Sát đã ôm chặt nàng, than thở nói: “Ngoan ngoãn đừng quậy phá. Tuy bổn Đế Quân không có tình cảm với Tổ Lưu Vân và Vãn Thiên Sơn Trầm Vân Sơn, nhưng cô cô của Tổ Lưu Vân đích thực có ơn với ta.”

Cô cô của Tổ Lưu Vân? Lâu Thất ngơ ngác một hồi, bèn quên nổi nóng.

“Lúc xưa sau khi ta bị Đại trưởng lão tung ba chưởng rơi xuống Độc Vụ Phong, cô cô bèn lén lút xuống đáy núi tìm ta, cho ta một bao lương thực và vài chai thuốc trị vết thương, và... ta có thể bước khỏi nơi đó, có sự liên quan rất lớn đến bao lương thực và mấy chai thuốc đó.”

Lâu Thất cảm thấy không đúng, “Tổ Lưu Vân ở Trầm Vân Sơn, lúc đó người ở Vãn Thiên Sơn, cô cô của cô ta sao có mặt ở Vãn Thiên Sơn được?”

Trầm Sát lắc đầu nói: “Mối quan hệ trong đó bổn Đế Quân cũng không biết rõ được, nhưng sự tồn tại của cô cô ở Vãn Thiên Sơn cực thấp, nếu cô cô không tự nói ra, bổn Đế Quân cũng chẳng biết cô cô có mối quan hệ với Tổ Lưu Vân. Chỉ là... sau này suy nghĩ lại, có thể cô cô là nữ nhân trong viện của Đại trưởng lão.”

Đại trưởng lão Vãn Thiên Sơn, thế nhân đều ca tụng ông ta như tiên giáng trần, thực ra cũng chỉ như bao nhà quyền quý ở trần tục khác, trong viện đều có vài nữ nhân, chỉ là những nữ nhân đó cực ít cơ hội được xuất hiện trước mặt của mọi người mà thôi.

“Tổ Lưu Vân dung nhan hơn người, cô cô của cô ta chắc cũng không tệ.” Lâu Thất trợn ngược mắt: “Chẳng qua lúc đó người còn nhỏ, nữ nhân có đẹp đi chăng nữa cũng chẳng có liên quan đến người?”

Trầm Sát không nhịn được lại bẹo má nàng lần nữa, cắn răng nói: “Tiểu vô sĩ. Chẳng qua ghi nhớ một ân tình nhỏ mọn này thôi mà, người đang suy nghĩ cái gì vậy?”

“Vậy thì, Tổ cô cô đã xin xỏ người sau này phải đối xử tốt với Tổ Lưu Vân đó?”

Sắc mặt của Trầm Sát hơi đơ cứng, sau đó thấy mặt của Lâu Thất lại xụ xuống, sắc lạnh trong đáy mắt lóe ra, hần lập tức ôm nàng chặt thêm chút nữa, vốn dĩ định để buổi tối kể tường tận cho nàng nghe, đến lúc đó cho dù nàng có nổi giận, thì hần vẫn có thể giam cầm nàng trên giường từ từ dỗ dành, chỉ sợ ở bên ngoài nàng bỏ chạy, nhưng xem ra hiện giờ không thể đợi đến buổi tối rồi.

“Không chỉ có vậy...”

Lời của hần còn chưa nói hết, bên kia đã có tiếng người vang đến phía của bọn họ: “Kẻ ở trước mặt, tránh ra!”

Vốn dĩ Trầm Sát đã dắt Lâu Thất ra đến con đường lớn, đang đi về phía của Vãn Thiên Sơn. Với tính cách của Trầm Sát, có đi đường cũng không bao giờ đi sát mép đường, nhưng mà, đường rộng thênh thang như vậy, có thể dung nạp bốn chiếc xe ngựa cùng đi hàng ngang, cho dù bọn họ có đi nghênh ngang giữa đường, thì cũng còn nhiều không gian chừa ra cho xe ngựa đi qua.

Mà có người vẫn muốn bọn họ né sang một bên.

Sắc mặt của Trầm Sát liền đen sầm lại.

Và Lâu Thất đang chờ lời giải thích của hần bỗng dừng bị ngắt đoạn, cơn lửa giận dữ liền bộc phát lên tận não.

Bà nội cha nó, có phải muốn chết không?

Hai người bọn họ vốn dĩ là những con người ngông cuồng, sao còn lòng dạ bao dung được nữa?

Lâu Thất vừa xoay người, cây roi vung đến hai chiếc xe phía trước: “Nhường, nhường con mẹ người!”

Trầm Sát thì trực tiếp thô bạo hơn, một chưởng liền đánh bay hai kẻ đang cưỡi ngựa.

Người của Thần Tiễn Sơn Trang vốn thấy hai người bọn họ chỉ bộ hành, những tưởng chỉ là thôn dân của thôn Thiên Sơn cách đó không xa, ngay cả quần áo của bọn họ còn không thềm dóm kĩ mà đã ra oai, cộng với bọn chúng đã quen đi lại ngang ngược, xe ngựa đánh văng lệch sang một tí cũng không chịu, nhưng không ngờ gây phải hai vị chủ thô bạo này, vừa ra tay đã làm tổn thương hai người hai ngựa của bọn chúng.

Hai thị vệ kia bị đánh bay đang vùng vẫy hơn nửa ngày trời vẫn chưa bò dậy được, chỉ có thể nhờ đồng bọn đỡ dậy, y phục phong thái của hai người bọn họ, tuyệt đối không phải người dân của thôn Thiên Sơn có thể sánh được.

Bọn họ không kìm chế được rửa thầm trong bụng, đến từ nơi nào, thân phận bất phàm thân thủ bất phàm còn chơi trò kín kẽ làm chi? Đi bộ ư? E rằng các người cưỡi ngựa, sẽ chết hay sao! Có thể trách bọn chúng sao?

Nếu Lâu Thất biết được suy nghĩ của bọn chúng, chắc chắn sẽ khinh khi và giơ ngón tay giữa cho bọn chúng, lão nương có bạn Đại Bạch tọa ngồi siêu cấp có biết không? Vả lại, cho dù lão nương có đi bộ, liên quan gì đến các người?

“Các hạ...”

“Đế Quân.”

Âm thanh của thị vệ đằng trước bị tiếng nói của một nam nhân trong xe ngựa đầu tiên ngắt lời. vén màn xe lên, một nam nhân trung niên bước xuống, trước khi màn xe buông xuống, Lâu Thất nhìn thấy có một mỹ phụ ở bên trong xe.

Nam nhân trung niên mặc cẩm bào đỏ tím, cẩm bào cực kì dày dặn, nhét bên trong đó không ít bông gòn, trên cổ còn quấn một chiếc khăn da cổ màu be.

Bây giờ đang là giữa thu, nhưng lúc này vẫn là ban ngày, ánh mặt trời cực kì ấm áp, mặc thành bộ dạng như thế, thì nam nhân này sợ lạnh đến cỡ nào. Trong tiềm thức Lâu Thất nhìn sang sắc mặt và đôi mắt của hắn, sau đó nhướn mày.

Chỉ là, nàng không rảnh xen vào chuyện của người khác, chỉ hơi lui bước, đứng ở bên cạnh Trầm Sát.

“Thần Tiên Sơn Trang tam trang chủ Thu Khắc tham kiến Đế Quân. Kẻ dưới không có mắt dòm, mạo phạm đụng chạm Đế Quân, xin Đế Quân lượng thứ.” Nam nhân trung niên dứt lời liền quát đám thị vệ bao vây khi nãy: “Còn không mau rút về phía sau!”

“Vâng vâng vâng!”

Chúng thị vệ lập tức lui về sau chiếc xe ngựa thứ ba, đều cúi gầm mặt, ngay cả gương mặt nhìn qua đây cũng không dám.

Đế Quân, Đế Quân của Phá Vực, danh tính tàn bạo truyền khắp thiên hạ, bọn họ có thể nhặt lại được tính mạng thì mừng chết đi được, sao còn dám tiến lên phía trước nữa?

Và tam trang chủ của Thần Tiền Sơn Trang, người cậu thứ ba của Lưu Vân tiên tử Trầm Vân Sơn, thân phận này ở đại lục tứ phương thực sự không hề thấp kém, ông ta đối mặt với Trầm Sát, tuy thái độ vẫn rất cung kính, nhưng ánh mắt thì không hề sợ sệt.

“Mắt của ngươi bị mù hay sao? Các ngươi đừng chạm không chỉ có bản Đế Quân, mà còn có ái phi của bản Đế Quân!” Trầm Sát lạnh lùng nhắc nhở.

Lâu Thất và Thu Khắc hơi sững người, không ngờ hắn chỉ để ý đến điều này.

Thu tam trang chủ lập tức chuyển về phía Lâu Thất, đang định lên tiếng, Trầm Sát lại lạnh lùng nói: “Bản Đế Quân cho phép ngươi nhìn nàng sao?”

Lâu Thất có chút khóc dở mếu dở, Đế Quân đại nhân người đang cố tình hành hạ người khác sao?

“Tham kiến Đế Phi nương nương.” Ánh mắt của Thu tam trang chủ lóe lên tia âm u, hắn không phải là người của Phá Vực, thực ra không cần phải thấp hèn đề tiện đến vậy, trong mắt của đám nam nhân mang thân phận như hắn, phi tần của các nước, chẳng qua có thân phận cao hơn những nữ nhân bình thường một chút mà thôi.

476. Chương 476

Lâu Thất không lên tiếng, như chưa từng nghe được lời nói của hắn.

Lúc này, bọn người của Hỏa cũng vừa đến, nhìn thấy tình cảnh trước mắt bèn ngơ ngác.

“Hỏa đại nhân!”

Trong chiếc xe ngựa thứ hai đột nhiên có người nhảy xuống, một tay nắm cao vạt váy, chạy về phía bên đây. A Mộc là người đầu tiên nhìn qua phía thiếu nữ, thần sắc loạn nhịp.

Đó là một thiếu nữ rất xinh đẹp, nhưng cái đẹp của cô ta không phải là nét đẹp phô trương, mà có đôi mày cong cong, đôi mắt cười long lanh ướt át, chiếc mũi ngọc đẹp, ở hai bên khóe miệng nhếch lên hai má lúm nhỏ.

Ở thời hiện đại, đó là nét mặt thích hợp với dạng được sủng ái sinh ra bệnh công chúa, ngọt ngào, nhưng không ngán, tươi trẻ, lại xen lẫn vẻ xinh xắn.

Ngay cả Lâu Thất cũng nhìn không được phải cảm thán một câu, thật là một giai nhân xinh đẹp.

Và giai nhân xinh đẹp này đang linh hoạt bước đến trước mặt đứng cạnh Hỏa, sau đó nụ cười trên khuôn mặt đột nhiên giống bị bóp méo, bỗng dưng thay vào đó là sắc mặt kinh hoàng đau lòng, cô ta giơ tay run rẩy về phía của Hỏa, đẩy mắt nhanh chóng tích tụ nước mắt, ngay lập tức rơi xuống thành từng chuỗi từng

chuỗi. Trông bộ dạng của cô ta như vậy, kể cả thân là nữ nhân như Lâu Thất và Ân Dao Phong cũng có chút đau lòng.

Đám đông ở hiện trường đều ngơ ngác, Họa hơi sững người, bàn tay của cô ta đã sờ lên vết thương của hân, A Mộc tỉnh táo trở lại, lập tức bắt lấy bàn tay của cô, giận dữ nói: “Người muốn làm cái gì?”

Tiếng hét này mới lôi kéo mọi người trở lại với thực tại.

Lâu Thất đột nhiên nảy sinh hứng thú, nín nịt vạt áo của Trầm Sát thấp giọng nói: “Có tình yêu tam giác để xem rồi! Mỹ nhân này là ai thế kia?”

Trầm Sát cạ lời, tình yêu tam giác? Nàng hứng thú đến vậy sao? Sao toàn có sở thích lung ta lung tung vậy chứ?!

“Nữ nhân xấu xí như thế bỗng Đế Quân quan tâm làm chi!”

“Như vậy mà còn xấu à? Ta cảm thấy nữ nhân này thuộc dạng xinh đẹp nhất sau khi ta đến nơi đây đó.” Lâu Thất nói. Nạp Lan Họa Tâm và Tổ Lưu Vân tuy xinh đẹp, nhưng một người thì hung hãn, một kẻ thì dĩ hòa vi quý, đương nhiên sẽ phá vỡ nét đẹp đó. Bắc Phù Dung cũng xinh đẹp, nhưng đủ khí chất, lại thiếu đi chút linh động.

Còn vị này thì vừa vặn đủ hết.

“Người này xấu quá. Nữ tử xinh đẹp nhất mà bỗng Đế Quân từng gặp, buổi tối cho người xem thử.” Trầm Sát đột nhiên buông ra câu này.

Lâu Thất hơi sững sờ, di dời ánh mắt ra khỏi nữ nhân kia, chuyển đến trên mặt hân, đây là có ý gì vậy? Chẳng lẽ nói trên Vãn Thiên Sơn còn có người đẹp sao?

Nữ nhân xinh đẹp nhất trong lòng hân, sẽ có bộ dạng như thế nào vậy?

Đột nhiên Lâu Thất cảm thấy chua chát trong lòng, nhìn hân chướng tai gai mắt. “Vậy sao? Được thôi, vậy ta đợi buổi tối xem thử nữ tử mà Đế Quân cảm thấy xinh đẹp nhất có bộ dạng thế nào.” Dứt lời nàng hừ một tiếng dời mắt xem trò vui tiếp.

Trầm Sát nhìn nàng, đáy mắt ánh lên ý cười.

“Người có còn là nữ nhân không vậy, nam nữ thọ thọ bất thân người có hiểu hay không?” A Mộc lạnh lùng nhìn thiếu nữ kia.

Đôi mắt ướt át của thiếu nữ nhìn nàng, “Vị tiểu huynh đệ này, nếu nam nữ thọ thọ bất thân, sao người nắm chặt tay ta không buông kia chứ?”

A Mộc xấu hổ, ném tay cô ta ra.

Hỏa kéo nàng ta về phía sau, chấp tay với thiếu nữ kia: “Thu nhị tiểu thư, A Mộc vô tâm, xin lượng thứ.”

Vị thiếu nữ kia, là Thu nhị tiểu thư của Thần Tiễn Sơn Trang, không giống với thứ xuất như Thu Khánh Châu, đây là đích thứ nữ.

Thu nhị tiểu thư lắc đầu tỏ vẻ không để ý, nhưng vẫn khóc thút thít nhìn vết sẹo của hắn, run rẩy nói: “Hỏa đại nhân, người bị sao vậy? Bị thương nghiêm trọng đến thế, có đau không?”

Nhưng mà, cô ta không có giơ tay ra sờ vết sẹo đó nữa.

Chuyện kể rằng, vết sẹo của Hỏa sau khi trở về từ thảo nguyên đã ác tính hóa rất nhiều, có miếng thịt thối rữa lật ngược ra ngoài, khiến vết sẹo trông thật xấu xí ghê rợn.

Quãng thời gian này Trầm Sát cũng chẳng có chú ý đến, bây giờ Thu nhị tiểu thư vừa nhắc hắn bèn đưa mắt qua nhìn, lập tức cau mày, bèn hỏi: “Thất Thất có cách chữa khỏi vết thương của Hỏa hay không?”

Lâu Thất vẫn còn đang bực bội, nghe vậy bèn đáp: “Buổi tối ta đi thăm Hỏa thử coi sao.”

Trầm Sát chưa nghe ra nghĩa bóng không ổn nào cả.

Hỏa đã ứng phó xong với Thu nhị tiểu thư, Thu tam trang chủ đối với cháu gái có cử động không hợp lễ nghi cũng hơi bất mãn, nửa trách móc nửa dỗ dành cô ta về xe ngựa, và mời Trầm Sát cùng ngồi xe ngựa với bọn họ.

Trầm Sát vốn dĩ không định ngồi xe của bọn họ, nhưng tạm thời thay đổi ý định ngay lúc đó, đồng ý. Nhưng mà, chỉ có ba chiếc xe ngựa, hắn dắt theo Lâu Thất lên ngồi chiếc đầu tiên.

Xe ngựa của Thần Tiễn Sơn Trang đương nhiên không chỉ sang trọng ở vẻ bề ngoài, bên trong cũng cực kì xa hoa, rộng đến nỗi chiếc xe ngựa chứa được những mười người, bây giờ chỉ mới ngồi có sáu người mà thôi.

Trầm Sát và Lâu Thất ngồi ở một bên, đối diện là Thu tam trang chủ và phu nhân của ông. Ân Dao Phong và một tên thị nữ ngồi bên màn xe.

Tuy vẻ ngoài của Thu tam phu nhân xinh đẹp khí chất, nhưng ánh mắt lén lút của bà ta nhìn sang Trầm Sát tưởng không ai phát giác đã bộc lộ tất cả cử chỉ xoàng xĩnh của bà.

Xe ngựa tiếp tục di chuyển về phía trước, Thu tam trang chủ cố gắng tìm kiếm chủ đề nói chuyện, nhưng Trầm Sát không có hứng thú trả lời lắm, như vậy vài lần, ông ta không phí sức lực nữa, chỉ là cơn giận dữ dưới đáy mắt bộc lộ rõ ràng hơn một chút.

“Đế Quân, thiếp nghe nói...”

Thu tam phu nhân khó khăn lắm mới lấy được dũng khí mở lời, nhưng vừa mở miệng bèn bị sự chán ghét của Trầm Sát làm ngắt lời.

“Đừng tự xưng thiếp ở trước mặt bốn Đế Quân, ngươi là thiếp của ai?”

Sắc mặt của Thu tam phu nhân trào lên như màu đỏ của máu gan, kể cả Thu tam trang chủ cũng tức tối khói bốc đầy đầu.

Trên đường không ai mở lời nữa.

Nhưng mà, chiếc xe ngựa thứ hai thì suốt đoạn đường chưa ngừng qua, vì muốn để A Mộc lên xe ngựa, Hỏa đã nói ra thân phận nữ tử của nàng ta.

Sau khi lên xe, Thu nhị tiểu thư bèn tò mò về nàng.

“A Mộc muội muội sao nữ giả nam trang đi theo Hỏa đại nhân vậy?”

A Mộc không cảm lắm với cách xưng hô A Mộc muội muội như thế này, “Ta đã đi theo Hỏa đại ca lâu lắm rồi.”

“À, ngươi và Hỏa đại ca quen biết từ khi nào vậy?” Thu nhị tiểu thư lại hỏi tiếp.

A Mộc muốn nổi điên, chẳng phải ngươi gọi hấn là Hỏa đại nhân sao? Sao có thể vô liêm sỉ gọi Hỏa đại ca theo nàng cơ chứ? Hỏa đại ca chỉ mình ta được gọi, là của ta!

Nhưng đối phương luôn tỏ vẻ thân thiện, A Mộc cũng không tiện bộc lộ tính không khách sáo của mình, chỉ buồn bực kể về quá trình quen nhau của nàng và Hỏa, thấy bộ dạng nghe ngóng nghiêm túc của Thu nhị tiểu thư, nàng không nhịn nổi nói tiếp: “Hỏa đại ca đối xử với ta rất tốt, từ thảo nguyên đến đây, huynh ấy chăm sóc ta rất chu đáo.”

Thu nhị tiểu thư gật gù đầu, nói theo lẽ đương nhiên: “Điều đó là đương nhiên rồi, A Mộc muội muội còn là đứa con nít, Hỏa đại ca tất nhiên phải chăm sóc nhiều hơn chút.”

“... ” Ngươi mới là con nít!

“Thu nhị tiểu thư trông cũng không lớn hơn ta được bao nhiêu?”

“A Mộc mấy tuổi?”

“Mười bốn rồi!”

Thu nhị tiểu thư mỉm cười: “Ta lớn hơn A Mộc mười ba tuổi cơ, ta mười bảy rồi.”

Trần Thập và Hỏa ngồi ở càng xe của chiếc xe ngựa thứ ba, bởi vì chạy theo sát bên, nội lực của hai người lại cao, cho nên lời đối thoại của hai cô nương đều truyền đến tai bọn họ.

Trần Thập nhìn Hỏa, nhìn không được bèn cười lấy cười để.

“Hỏa đại nhân có phước khí lắm.”

Không ngờ trầm mặc quả ngôn như Trần Thập bây giờ cũng biết trêu chọc như vậy, Hỏa liếc hẩn một phen, “Trần Thập cũng muốn có phước khí như vậy sao?”

Trần Thập lạnh nhạt nói: “Thuộc hạ chỉ muốn đi theo cô nương, không suy nghĩ về vấn đề cá nhân.”

Hỏa: “... ”

Vấn Thiên Sơn có tam trùng sơn môn, dưới núi là trùng thứ nhất, đệ tử gác cửa núi của Vấn Thiên Sơn mặc chiếc bào màu trắng tay rộng đồng nhất, cổ áo và tay áo chạy viền màu đen, bước chân phiêu diêu, cũng có vẻ tiên khí lắm.

Bọn họ nghênh lên trước, tư thế cao cao tại thượng, mở miệng hỏi: “Thiếp mời của các người đâu?”

Thái độ trước kia của bọn người Thần Tiên Sơn Trang rất ngông cuồng, đến chỗ này, chẳng qua ở trước mặt của mấy tên đệ tử Vấn Thiên Sơn, đều thu lại rất nhiều, đưa thiệp lên.

Bèn có ba tên đệ tử phân biệt đi tới ba chiếc xe ngựa vén màn kiểm tra.

Đệ tử kiểm tra chiếc xe thứ nhất nhìn thấy mấy người trong đó, cau mày hỏi: “Nói thử xem những người này là ai trong Thần Tiên Sơn Trang?”

Giọng điệu đó thật là...

Lâu Thất nhướng mày tỏ vẻ bất ngờ, chẳng lẽ Vãn Thiên Sơn mang danh tiếng thoát tục thanh khiết, thì công việc bề mặt không cần trau chuốt cho đẹp mắt hay sao? Nàng còn tưởng bọn họ nói chuyện sẽ mang vài phần tiên khí, ai ngờ ngữ khí của đệ tử gác cửa núi trùng thứ nhất đã phàm tục như thế rồi.

Nhưng mà đây cũng là một phần bộc lộ tinh tế sâu sắc sự ngông cuồng và tự cao tự đại của Vãn Thiên Sơn.

Thu tam trang chủ và phu nhân có tôn kính với Vãn Thiên Sơn ra sao đi chẳng nữa, lúc này cũng có chút không vui, nhưng vẫn kìm nén xuống, “Ta là Tam trang chủ của Thần Tiên Sơn Trang, còn đây là phu nhân của Thu mậu.”

“Ừ.” Đệ tử kia quay sang nhìn Trầm Sát và Lâu Thất, “Còn hai người các người?”

Trầm Sát chẳng thèm nhìn hấn, Lâu Thất thì đang mỉm cười với hấn, thái độ trông thật tốt, nhưng cũng không thèm trả lời.

Ấn Dao Phong lạnh lùng nạt một tiếng: “To gan! Đệ Quân, Đệ Phi của Đại Thịnh ở đây, con mắt chó của người bị mù hay sao!”

“Đại Thịnh?”

Không chỉ đệ tử kia sững sờ, ngay cả Thu tam trang chủ cũng sững sờ theo.

Đại Thịnh kiến quốc, chỉ vào bốn ngày trước, Trầm Sát cố ý cho người qua ba ngày mới công bố tin tức, nghĩ chắc hôm nay tứ quốc và tam sơn sẽ nhận được tin này.

Phá Vực kiến quốc, đối với tứ phía đại lục mà nói thì đây là tin tức tuyệt đối có thể kích dậy ngàn trượng sóng cao, đợi các nơi thu thập được tin tức, hấn và Lâu Thất đã có mặt ở Vãn Thiên Sơn rồi, vừa vặn làm rối tung trái tim của đám khách đến dự tiệc, và cũng là món quà mừng thọ để Đại trưởng lão “vui mừng” hơn chút.

Và đệ tử của Vãn Thiên Sơn cũng không đến nổi ngốc nghếch, đột nhiên xuất hiện Đại Thịnh ở đây, nhìn khắp thiên hạ thì chỉ có Phá Vực thôi! Trong lòng của hấn kinh hãi, biết danh tiếng tàn bạo của Trầm Sát, không dám chậm trễ, lập tức nhường lối.

Nhưng đợi xe ngựa đi qua, hấn lập tức gọi một đệ tử trẻ tuổi hơn, thấp giọng nói vội: “Mau đi bẩm báo với thánh nữ, Đệ Quân của Phá Vực đất Đệ Phi đến rồi, và, Phá Vực kiến quốc, quốc hiệu Đại Thịnh!”

Đệ tử đó gật gật đầu, vội vàng chạy đi.

Núi sau của Vãn Thiên Sơn hiểm hóc, còn có Độc Vụ Phong, núi thế ở phía trước thì đỡ hơn chút, con đường đá rộng rãi uyển chuyển đi lên, hai bên núi phong cảnh tràn đầy, đẹp đến nỗi khiến nữ nhân ở trong

xe không kìm nén được phải vén màn thưởng thức, đôi lúc buông tiếng khen ngợi.

Lâu Thất cũng cảm thấy phong cảnh của Vãn Thiên Sơn thật xinh đẹp, chỉ đáng tiếc chứa chấp nữ nhân như Nạp Lan Họa Tâm, nên nàng cũng chẳng còn hứng thú thưởng thức nữa.

Lưng chừng của núi là trùng thứ hai, đệ tử gác cửa của cánh cửa thứ hai đã nhận được tin báo ở dưới núi, biết người đến là ai, có bao nhiêu người, nhanh chóng sắp xếp chỗ ở cho bọn họ.

“Các vị quý nhân đến từ phương xa, chắc đã mệt rồi, xin đi theo thị nữ bố trí ổn thỏa chỗ ở.”

Đệ tử lần này khách sáo hơn nhiều, có một hàng thị nữ dung mạo thanh tú, mặc y phục màu trắng chạy viền màu vàng, phân biệt dắt bọn họ đến nơi cư trú.

Có hai tên thị nữ đến trước mặt của Trầm Sát và Lâu Thất.

“Mời Đế Quân theo nô tỳ đến Thanh Dật Cư.”

“Mời Đế Phi theo nô tỳ đến Lan Trần Cư.”

477. Chương 477

Sắc mặt của Trầm Sát bỗng dưng tối sầm lại.

Lâu Thất hơi vô sỉ huýt sáo, “Chỗ cư trú cho khách của Vãn Thiên Sơn thật là nhiều quá đi!” Người ta phụ thê mà còn chia ra mỗi người một phòng.

Đối phương đương nhiên nghe hiểu ý cười cợt của nàng, nhưng chỉ cúi thấp mắt xuống, hơi run rẩy thân thể. Thực sự khí nén của Trầm Sát quá kinh người, khiến bọn họ sắp chịu đựng hết nổi rồi.

Lâu Thất than thở, hỏi: “Dắt bọn ta đến Thanh Dật Cư.”

Nàng không cần suy nghĩ cũng biết, việc này chắc chắn là sự sắp đặt của Nạp Lan Họa Tâm, phụ phụ của Thu tam trang chủ đâu có chia tách mỗi người một phòng đâu.

“Mời Đế Phi theo nô tỳ đến Lan Trần Cư...” Thị nữ kia vẫn không cam tâm.

Lâu Thất cười lạnh một tiếng, “Người muốn chết bốn Phi không cần người.”

Thị nữ kia liền sợ hãi lui ra.

Hỏa cau mày, nhìn về hướng cao nhất trên núi những đỉnh dài lâu các kia, Nạp Lan Họa Tâm... cô ta sẽ gây ra những việc gì nữa đây? Mấy ngày trước hắn đã được nghe kể những câu chuyện trong khoảng thời gian không có hắn ở đây, chủ yếu là những sự việc liên quan đến Lâu Thất, bởi vì hắn không hiểu rõ về mối tình giữa chủ tử và Lâu Thất, cho nên nhắc đến những chuyện này sẽ có dính líu đến Nạp Lan Họa Tâm.

Lần này, hắn cũng muốn xem thử, Nạp Lan Họa Tâm có độc ác như rắn bò cạp không, hồi đó bọn họ đều ủng hộ Nạp Lan Họa Tâm làm Hậu, nhưng nếu cô ta mang tâm địa của một con rắn độc, bọn họ tuyệt đối không cho cô ta nửa phần cơ hội.

Bây giờ xem ra, bọn họ vừa đến, Nạp Lan Họa Tâm liền giở trò rồi.

Hỏa có chút lo lắng, nói với Trần Thập: “Phải bảo vệ kĩ cho Đế Phi.” Dù sao thì ở đây cũng là Vãn Thiên Sơn, bọn họ chỉ đến có nhiều đây người, chỉ sợ đối phương xuất chiêu khiến bọn họ không có sức lực chống đỡ nhiều lần.

Trần Thập rất bình tĩnh nói: “Cô nương rất lợi hại.” Cho nên không ai hăm hại được nàng đâu, và lần này nàng đến đây có sự chuẩn bị đầy đủ. Hắn cũng muốn xem thử, Nạp Lan Họa Tâm kia có phải chán sống rồi không.

Bọn họ đều di chuyển đến Thanh Dật Cư.

Thanh Dật Cư cần phải đi lên trên thêm chút nữa, gần tiếp cận ngọn núi, càng về trên, nghĩa là thân phận càng tôn quý. Và giữa đường bọn họ đi ngang qua Lan Trần Cư, đó chỉ là một chỗ ở nhỏ cho khách, và còn là một góc xa xôi vắng vẻ âm u, nếu không vì ánh mắt của bọn họ mạnh mẽ nhìn kĩ, thì thật không biết đó là phòng khách được sắp xếp cho một Đế Phi của một nước ở. Căn phòng nhỏ nhoi kia, cả sân vườn cũng chẳng có, sao giống hệt các tiểu di nương không đặc sủng ở các nhà đại phú đại quý vậy.

Đây là sự đánh mặt trắng trợn, ức hiếp người quá đáng.

Trầm Sát niết chặt cú đấm, bàn tay của Lâu Thất sờ lên cú đấm của hắn, lắc đầu với hắn.

Không vội vàng, từ từ chơi.

Đáy mắt của nàng lóe lên tia sáng phản khởi.

Ở riêng, ở riêng bà nội mi đó.

Việc này chắc chắn do Nạp Lan Họa Tâm an bài. Và chỉ cần có chút đầu óc bèn biết rõ, bọn họ tuyệt đối không tuân thủ theo sự sắp đặt như vậy đâu, bốn ý của Nạp Lan Họa Tâm cũng không phải muốn chia cắt bọn họ, mà muốn ra oai, nói cho nàng biết, đây là Vãn Thiên Sơn, cô ta là thánh nữ của Vãn Thiên Sơn, ở đây, là chiến trường có lợi cho cô ta nhất, thiên thời địa lợi nhân hòa, nàng Lâu Thất, là một con dê hiến lành tự dâng vào, chỉ đợi bị mổ sát.

Chỉ là, trong lòng Nạp Lan Họa Tâm chắc chắn không ngờ được, lúc này nàng không sợ sệt không lùi bước, chỉ có sự mong chờ phần khởi.

Đúng vậy, nàng đang chờ cách thức Nạp Lan Họa Tâm tự tìm đến cái chết!!!

Trầm Sát nhìn nàng một phen, phát hiện đôi mắt của Lâu Thất lúc này đặc biệt sáng lạn, và tia sáng đó hẳn chưa từng bắt gặp qua, cảm giác mà nàng gợi cho hắn đột nhiên thay đổi, không ngây thơ không tỏ vẻ ngu ngốc nữa, nhưng tuyệt đối không vô hại, ngược lại, lần đầu tiên hắn cảm nhận được tia nguy hiểm trên người của nàng.

Bây giờ nàng giống như một đóa hoa mạn đà la có độc, đang bung nở những cánh hoa xinh đẹp yêu kiều, tỏa phát hương thơm mê hoặc, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi người không sợ chết tự dâng đến tận cửa.

Và bộ dáng như vậy của nàng khiến bụng dưới của hắn thắt chặt, suýt chút kìm chế không nổi muốn đè nàng ở thân dưới, yêu thương nàng thật mãnh liệt.

Nàng như vậy, thật đúng khẩu vị của hắn, thật là đúng với khẩu vị của hắn quá đi!

Yêu tinh.

Hắn âm thầm nghiêng rằng, vàng thái dương giật giật, đột nhiên ăm nàng lên, giữ khuôn mặt của nàng vào trong lòng mình, không cho kẻ khác trông thấy nét mặt quyến rũ hiện giờ của nàng.

Hắn không biết rằng, đây đích thực là phương diện xinh đẹp nhất của Lâu Thất. Đây là trạng thái của nữ hoàng hắc ám thời hiện đại mỗi khi nhận được nhiệm vụ cao cấp, và các nhiệm vụ đó là...

Thông thường đều là giết người.

Giết không phải các dạng bình thường, mà là những kẻ hầu như ai cũng nghĩ không thể nào giết được.

Kết cục của các nhiệm vụ đó là...

Thông thường thì nàng hoàn thành một cách xuất sắc. Những kẻ đáng chết thì sẽ phải chết.

Đây là Lâu Thất khi tiếp nhận cuộc khiêu chiến, là Lâu Thất tràn đầy chiến ý nghiêm túc, là Lâu Thất tự tin đến mức cuồng ngạo.

Bản thân con người Trầm Sát cũng như vậy, cho nên hắn mới bị bộ dáng này của Lâu Thất thu hút, và sự thu hút đó thực sự có thể chết người, khiến dòng máu vốn dĩ lạnh lùng của hắn ta sôi ùng ục.

Những người khác bị cử động của hắn làm giật mình.

Khuôn mặt của các thị nữ đều đỏ bừng lên, chỉ cảm thấy mặt đỏ tim đập mạnh. Đây đây đây, giữa chốn đông người, Đế Quân đại nhân, đây chẳng phải là những việc chỉ nên thực hiện trong khuê phòng hay sao?

“Khụ khụ, mau dẫn đường đi.” Hỏa lên tiếng nhắc nhở thị nữ dẫn đường, nhưng ánh mắt của hắn thì bất gặp đôi mắt long lanh tựa con nai ngơ ngác của A Mộc đang nhìn hắn chằm chằm, trong đầu hắn đột nhiên nổi lên hình ảnh ở Bách Trùng Cốc bờ hoa Tam Sinh trước kia, hắn hôn lên đôi môi mềm mại đó.

Trên đỉnh núi của Vãn Thiên Sơn, Quan Vân Đình, Nạp Lan Họa Tâm nghiêng chặt môi khi thu cảnh tượng ở phía xa xa kia vào đáy mắt, khuôn mặt tràn đầy nỗi hận thù đến nỗi méo mó.

Cô ta rốt cuộc được gặp lại Trầm Sát rồi.

Hồi trước cô luôn nghĩ rằng, gặp lại hắn, cho dù trong lòng hắn có phải còn hận còn oán đối với cô, đối với Vãn Thiên Sơn, đối với cha của cô, nhưng chỉ cần cô chăm chú ăn mặc, dùng dáng vẻ xinh đẹp nhất xuất hiện trước mặt hắn, nhất định khiến cho vật vạn trong trời đất xung quanh hắn đều trở nên tối màu, trong mắt trong tim chỉ còn lại mình cô.

Dù sao thì, cô ta tuyệt sắc như thế kia mà.

Từ nhỏ đến lớn, phụ thân sư bá sư thúc sư huynh đệ, những người gặp qua nàng, toàn bộ người dân trong thiên hạ nghe danh của nàng đều nói thánh nữ của Vãn Thiên Sơn là xinh đẹp nhất, có sự tôn vinh khen ngợi như vậy, đã sớm khiến bản thân cô ta tin tưởng sâu sắc, cô ta là nữ nhân đẹp nhất trong thiên hạ, chỉ cần cô dịu dàng bước đến bên cạnh Trầm Sát, hắn sẽ như những người nam nhân khác, si mê cô.

Vì muốn chuẩn bị cơ hội xuất hiện trước mặt hắn một cách xinh đẹp nhất hoàn hảo nhất, cô ta đã nhẫn nhịn tuổi xuân xanh non nớt của mình không đi gặp hắn, sau này có thời gian thích hợp, cô lại phải thủ hiếu cho mẫu thân vừa qua đời, nhưng cô luôn tự dặn lòng rằng, thời gian chờ đợi càng lâu dài, thì lúc hắn gặp lại cô sẽ càng chấn động.

Cô đã tưởng tượng vô số lần về cảnh tượng gặp lại với hắn, nhưng chưa bao giờ có một cảnh giống như vậy, nhìn hắn ở trước mặt bao nhiêu người, ẵm một nữ nhân khác.

Tổ Lưu Vân đứng bên cạnh nhìn bộ dạng này của cô, trong mắt lóe lên tia cười cợt chế giễu, vừa lúc Nạp Lan Họa Tâm quay đầu lại, cô liền ẩn giấu đi rất tốt.

“Chẳng lẽ Lưu Vân tiên tử không có một chút không cam lòng nào sao?” Nạp Lan Họa Tâm nhìn Tổ Lưu Vân.

Hôm qua Tổ Lưu Vân đã đến Vãn Thiên Sơn, bởi vì cô cô của cô ta là người trong viện của phụ thân Nạp Lan Họa Tâm, cho nên mối quan hệ của bọn họ có chút kì dị, số lần gặp nhau của hai người từ nhỏ đến lớn

có thể đếm được, nhưng thân là nữ nhân đẹp thứ hai trong mắt dân thiên hạ, tên của hai người họ luôn được gắn chặt nhau cũng rất hiểu rõ về đối phương.

“Thánh nữ nói đùa rồi.” Tổ Lưu Vân chỉ lạnh nhạt trả lời một câu.

“Ta đâu có tâm trạng gì nói đùa với người? Bây giờ chúng ta đang chung một con thuyền, chúng ta hãy hợp tác với nhau.” Nạp Lan Họa Tâm nói.

“Hợp tác?” Tâm tư của Tổ Lưu Vân hơi lung lay.

Đáy mắt của Nạp Lan Họa Tâm lóe lên tia sát ý, nói: “Người hãy suy nghĩ kỹ, nếu ta trở thành Hoàng Hậu của Đại Thịnh, thì người có thể làm Quý Phi, nhưng ả tiện nhân Lâu Thất kia thì không cho phép bên cạnh Trầm Sát có thêm nữ nhân nào khác!”

”Lưu Vân nghĩ rằng, tâm tư của thánh nữ đối với Đế Quân cũng thế thôi.” Với tính cách của Nạp Lan Họa Tâm, sao có thể nhẫn nhịn người nam nhân mình yêu đến cố chấp bên cạnh có hình bóng của một nữ nhân khác?

Nạp Lan Họa Tâm hừ một tiếng, nói thẳng thắn: ”Không sai, ta chắc chắn không cho phép! Nhưng mà...”

Cô ta tiến đến gần Tổ Lưu Vân, đè thấp giọng xuống, nói vài câu.

Tổ Lưu Vân ngạc nhiên nhìn cô ta.

...

Sau khi Lâu Thất bị Trầm Sát ẵm vào phòng liền ngọ nguậy, ”Chàng thả ta xuống, tự đứng nổi khùng cái gì vậy?”

Lời vừa dứt, hắn đã thả nàng xuống, nhưng lập tức giữ lấy sau gáy của nàng, đôi môi bốc lửa hạ xuống, ngậm một cách chuẩn xác và dữ dội chiếc môi của nàng.

Nụ hôn này, Lâu Thất cảm nhận được tình cảm cuộn trào của hắn một cách chân thật, kịch liệt đến nỗi suýt nhấn chìm cả nàng. Trong lòng nàng mềm nhũn đi, vốn còn định nổi giận với hắn, cũng tiêu tan không ít.

Khó khăn lắm Trầm Sát mới buông nàng ra, nhìn lướt qua, thấy một gương đồng ở bàn trang điểm trong phòng, âm thanh trầm khàn nói: ”Bổn Đế Quân cho nàng xem người nữ nhân xinh đẹp nhất.”

Nói xong, lại ẵm nàng lên, đi vào phía bên trong.

Lâu Thất sững sờ, giận dữ liếc lấy hần, cơn giận khi nãy vừa tan biến, hần chẳng phải đang khích dậy thêm lần nữa chứ? Định lên tiếng, thì bị hần ấn ngồi trên chiếc ghế trang điểm, hần giơ tay điều chỉnh chiếc gương về phía của nàng, tựa sau lưng nàng, như ôm cả con người của nàng vào lòng, thì thầm bên tai: "Nhìn."

Trong gương không chỉ có khuôn mặt đang đỏ bừng bởi nụ hôn vừa rồi của nàng, mà còn có đôi mắt sâu sắc dung nhan tuyệt đỉnh của hần.

"... Người nữ nhân xinh đẹp nhất, và người nam nhân xứng đôi với nàng ấy nhất."

Nghe câu nói này của hần, Lâu Thất cuối cùng nhịn không nổi cười phụt thành tiếng, "Đế Quân, mặt mũi của chàng đâu?"

Nàng thật không thể tưởng tượng được, Đế Quân đại nhân lạnh lùng như vậy, mà còn biết nói lời ngon ý ngọt, điều này khiến nàng cảm thấy có chút không hài hòa, nhưng không thể phủ nhận, nàng như một nữ sinh vừa chớm nở mối tình, trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Không có cách chữa nữa rồi, nàng hoàn toàn hết cách chữa rồi.

Nàng quay người lại, đối mặt với hần, giơ tay nắm lấy cổ áo của hần. "Bây giờ có nói hay không, lúc đó có phải chàng hứa hẹn cô cô của Tổ Lưu Vân điều kiện làm nhục quyền lợi của quốc gia gì không?"

Sắc mặt của Trầm Sát có chút bất lực, "Trong mắt của bốn Đế Quân lúc đó, chuyện đó thì có là gì, cho nên đã hứa hẹn với bà ta."

"Cho nên, là cái gì?"

"Bốn Đế Quân nói rồi thì nàng không được quấy phá."

Lâu Thất liếc hần: "Có thể nói được chưa?"

"Bà ta hi vọng bốn Đế Quân sau này có thể sinh ra một huyết thống với bất kì nữ nhi nào đó của Tổ gia, và nữ nhi của Tổ gia, trước kia, bốn Đế Quân cảm thấy... chỉ có Tổ Lưu Vân..."

Trầm Sát nói xong liền cảm thấy bầu không khí trong phòng bỗng dưng thấp nén đến đáng sợ, quả nhiên giống hệt với sự giận dữ trước kia của hần.

"Đế Quân đại nhân cảm thấy, nữ nhi của Tổ gia, Tổ Lưu Vân có thể tiếp nhận được hay sao? Chàng cảm thấy có thể lựa chọn cô ta làm đối tượng thực hiện lời hứa trước kia sao? Cho nên, luôn có sự bao dung rộng lượng đối với cô ta?" Lâu Thất lạnh lùng, cười cợt nhìn lấy hần.

478. Chương 478

Lâu Thất của khi này đắm say bao nhiêu dụ dỗ hấn bao nhiêu, thì Lâu Thất của bây giờ lạnh lùng bấy nhiêu khiến trái tim của hấn khủng hoảng.

Đối với Lâu Thất mà nói, con cái là sự kéo dài của tình yêu, cho nên chỉ có kết tinh của tình yêu, tuyệt đối không thể nào dùng để làm thủ đoạn báo ơn hoặc giao dịch, đó là sự sỉ nhục đối với con cái và tình yêu.

Nhưng đối với nam nhân thời cổ đại mà nói, khai chi tán diệp có người kế thừa không phải là một vụ việc phải có tình cảm trong đó, xem trọng hơn là một phần trách nhiệm, cũng giống vậy, con cái quan trọng hơn người mẹ của đứa con.

Đối với Trầm Sát mà nói, trước khi gặp gỡ Lâu Thất hấn không cảm thấy một ngày nào đó sẽ yêu phải một nữ nhân. Cho nên, trước khi đó, hấn cảm thấy, những người cùng hấn đánh chiếm được thiên hạ, ngồi lên vị trí tối cao kia, hấn vì muốn có người kế thừa, chắc sẽ có mấy người nữ nhân, và những nữ nhân đó là ai, bộ dạng thế nào, thực ra hấn chưa hề suy nghĩ rõ. Hấn sẽ cho bọn họ một cuộc sống ấm no sung túc, nhưng tuyệt đối không cho phép bọn họ xuất hiện nhiều trước mặt hấn. Nếu đã như vậy, một nữ nhi của Tổ gia thì có gì lớn lao đâu?

Cho dù nữ nhi của Tổ gia sinh ra đứa con cho hấn, thì làm sao chứ?

Theo hấn thấy, đó vốn dĩ là một chuyện bình thường chả có gì quan trọng.

Nhưng sau khi yêu Lâu Thất, hấn đã không còn cách nào tiếp nhận một nữ nhân khác được nữa, hấn chỉ muốn có con với nàng. Cho nên, vụ việc hứa hẹn năm xưa có vấn đề không ổn rồi.

Hấn biết Lâu Thất chắc chắn rất để ý về chuyện như vậy, trong mắt của nàng không dung nạp được một hạt cát nào cả. Đương nhiên, hấn cũng cảm thấy nàng đúng trong chuyện này.

Cho nên nàng nổi giận hấn sẽ từ từ dỗ dành.

”Trước giờ bổn Đế Quân không khoan nhượng lắm đâu, vả lại, sau khi gặp gỡ với cô ta thì bổn Đế Quân có cảm giác chán ghét hơn.”

”Chán ghét? Sao ta chẳng nhìn thấy được vậy ta?”

”Vậy thì bổn Đế Quân giết cô ta thấy sao?” Trầm Sát biết nếu hôm nay không dỗ dành ổn thỏa cho nàng, thì việc phong Hậu của một tháng sau tuyệt đối miễn bàn, và, chắc chắn buổi tối đi ngủ nha đầu cũng cấm hấn ôm ấp. ”Bổn Đế Quân vì lời hứa năm xưa, đối với thân thể của cô ta cũng có chút tình hiếu.” Cho nên lần gặp gỡ trước kia trên chiếc thuyền gì gì đó, cũng bắt nguồn từ việc điều tra thân phận của cô ta mà thôi.

Lâu Thất sững sờ một lát, ”Thân thể?”

"Ừ, Tổ Lưu Vân là con gái nuôi của Trầm Vân Sơn Trưởng, thực tế là con gái ruột." Hấn hơi cau mày, "Một thân thể hơi buồn nôn."

"Vậy lời hứa của chàng định xử lý ra sao?" Lâu Thất biết đó là sự việc rất lâu rồi, và cũng không có sự chân thành, nhưng nàng tức giận vì hấn dùng trẻ con làm thủ đoạn báo ơn.

Vả lại, cô cô của Tổ Lưu Vân tại sao đề nghị như vậy kia chứ? Chẳng lẽ không cảm thấy kì lạ hay sao?

Hấn không suy nghĩ kĩ một chút mới trả lời, bộ là nào lợn à?

Trầm Sát gơ tay xuống dưới nách của nàng, cử nàng lên cao, giữ thẳng bằng ngang với mắt của mình, động tác này đột nhiên khiến tinh thần của Lâu Thất có chút bị phá vỡ, nàng liếc lấy hấn, đang định lên tiếng, Trầm Sát nhìn nàng chăm chú rồi nói: "Bổn Đế Quân vì nàng mà bỏ cả hậu cung, còn không thể vì nàng mà nuốt lời với kẻ khác một lần hay sao?" Lời này nói có vẻ đúng theo lẽ thường tình lắm.

Lâu Thất ngơ ngác.

Tuy kẻ này không phải là người tốt, và đích thực có chút thô bạo, nhưng lập lời hứa với ân nhân cứu mạng, thì nó phải nặng tựa núi Thái Sơn trong lòng hấn mới phải, thân là nam tử hán đại trượng phu, đỉnh thiên lập địa, hành vi nói mà không giữ lời sẽ khiến người khác phỉ nhổ chê trách đó.

Tuy hấn nói bình thản như vậy. Hấn đương nhiên không phải là người không xem trọng lời hứa, chỉ là đặt nàng quan trọng lên trên tất cả mọi sự việc mọi nhân vật khác mà thôi.

Lâu Thất đột nhiên cảm thấy, Trầm Sát thật là một người có thiên phú về chuyện yêu đương, bởi vì chỉ một câu nói thôi đã dễ dàng ổn thỏa người khác rồi...

Ít ra thì cơn giận của nàng hiện giờ đã tiêu tan thêm một chút nữa rồi.

"Nói mà không giữ lời, không được tốt lắm đâu?"

Trầm Sát cảm nhận thái độ của nàng được thả lỏng, lập tức được voi đòi tiên ghé sát hôn một cái lên môi nàng, "Ai mà nhìn bổn Đế Quân cảm thấy chướng mắt, thì cứ việc đánh giết... chỉ cần bọn chúng đánh lại ta." Hấn vì người mình yêu thương nuốt lời với người khác thì làm sao cơ chứ? Hấn chưa bao giờ khoe mình là quân tử là người tốt kia mà, người trong thiên hạ muốn nhìn hấn bằng con mắt thế nào hấn không quan tâm, chỉ cần nàng ở mãi bên cạnh hấn là tốt rồi, là tốt lắm rồi.

Lâu Thất lại trầm ngâm một hồi. Ngông cuồng, thật là ngông cuồng.

Trầm Sát lại mở môi của nàng thêm một cái, nói: "Vả lại, năm xưa bổn Đế Quân nhỏ tuổi không hiểu chuyện, hứa rồi thì hứa rồi, sau này nghĩ lại, nữ nhân kia nếu có lòng cứu bổn Đế Quân, thì trước lúc bọn

chúng định vu khống bốn Đế Quân đã đưa tin rồi, còn hơn đợi đến khi bốn Đế Quân bị đánh xuống Độc Vụ Phong?”

Hắn không phải là kẻ ngốc, có thể hồi đó còn nhỏ chưa suy nghĩ về nhiều mặt, sau khi trưởng thành khi hắn hồi tưởng lại liền phát hiện chỗ không ổn.

”Cho nên người vốn dĩ chẳng muốn báo ơn?”

”Sau năm mười bảy tuổi đã quyết định nuốt lời rồi.” Hắn nói với vẻ mặt chẳng quan tâm chút nào.

Lâu Thất nhin không được muốn trợn ngược mắt, ”Vậy tại sao chàng không nói rõ ràng với ta, còn ấp a ấp úng làm gì?”

”Bốn Đế Quân cảm thấy đó chỉ là việc cỏn con, nói rồi chỉ khiến nàng khó chịu.” Tuy hắn đã định sớm sẽ nuốt lời, nhưng trực giác bảo nếu hắn nói chuyện này ra, thì nàng sẽ giận. Mà không nói, thì hắn lại cảm thấy có mỗi chuyện nhỏ nhoi cũng phải giấu nàng, cứ thế xoắn xýt mãi, sẽ khiến nàng cảm thấy hắn cứ ấp a ấp úng.

”Thật sự không phải trong lòng có Tổ Lưu Vân chứ?” Lâu Thất liếc nghiêng hắn.

Trầm Sát thả nàng xuống, quay người lại: ”Để bốn Đế Quân đi hỏi cô ta đã đến chưa, nếu đến rồi, thì trực tiếp đánh chết.”

”...”

Nhìn dáng vẻ của hắn không giống đang nói đùa, Lâu Thất khóc dở mếu dở, lập tức nín hắn lại: ”Chờ cô ta lại để ta chơi vờn.”

Trầm Sát xoay người, ”Bốn Đế Quân không thích nàng hoài nghi như thế.”

Đôi mắt của Lâu Thất tròn xoe, kéo hắn lập tức hóng chuyện: ”Kể thân thế của Tổ Lưu Vân cho ta nghe thử?”

”Có gì để kể đâu?”

Nhưng mà, sau đó hắn vẫn không ứng phó nổi Lâu Thất, liền tám chuyện với nàng một hồi.

Bọn người Trầm Sát thuộc nhóm đến muộn, nhưng muộn hơn bọn họ còn có Bích Tiên Môn, nghe nói còn đang ở trên đường đi.

Vấn Thiên Sơn không có mời hoàng thất, Đông Thanh Bắc Thương không ai đến, Lâu Thất nghĩ về khách mời đến dự, cảm thấy dường như ai cũng có thù với nàng cả.

Đêm nay, không thấy trưởng lão của Vấn Thiên Sơn lộ diện, cũng không có tiết mục nghênh đón gì cả, nhưng có tặng bữa ăn tối thịnh soạn và ngon miệng cho bọn họ.

Sau khi Lâu Thất và Trầm Sát dùng xong bữa tối bèn đi tản bộ ở hoa viên, trong suốt đường đi Trầm Sát ôm eo nàng, đôi lúc hai người mở lời với nhau, đôi lúc Lâu Thất nở nụ cười xinh đẹp, tình cảm thật nồng nàn.

Tin tức được truyền đến tai của Nạp Lan Họa Tâm, cô ta dường như đứng ngồi không yên, không đợi được đến giờ giắc định sẵn trong kế hoạch muốn xông thẳng tới Thanh Dật Cư, đuổi Lâu Thất ra, kéo Trầm Sát về lòng của mình!

Nhưng mà, thị nữ của cô ta đã khuyên chặn lại.

Đêm càng lúc càng dày đặc, Vấn Thiên Sơn tĩnh lặng bốn bề, nhưng lại hiện lên một cảnh tượng xinh đẹp khác. Cũng không rõ có phải vì núi cao hay không, vàng trắng của Vấn Thiên Sơn còn sáng và thanh hơn những nơi khác, mặt trăng được treo ở nơi cao, tuy là trăng khuyết, nhưng vẫn rất to rất to, to gấp nhiều lần so với Lâu Thất được thấy trước kia, giống như một chiếc ngân câu xinh đẹp.

Núi non rất đẹp, ánh trăng hiền hòa, cảnh tượng ban ngày khiến người khác phải tán dương, còn ánh trăng tối mờ lung lại khiến người khác phải chìm đắm trong mộng tưởng.

Một tiếng đàn thanh tịnh trong đêm vắng, thấp thoáng vang đến.

Dường như tiếng đàn vừa ngân lên, thì Lâu Thất đã tỉnh dậy, và dậy trước cả nàng là Trầm Sát. Dù sao thì ở những nơi như vậy, bọn họ tuyệt đối không ngủ say được, và Lâu Thất luôn chờ đợi Nạp Lan Họa Tâm xuất chiêu, nhẵn nhụi đến nửa đêm đã vượt khỏi dự đoán của nàng rồi.

”Chết tiệt.”

Cơn giận dữ của Trầm Sát thật nồng nặc. Chết tiệt thật. Khó khăn lắm hắn mới kìm nén cơn lửa ham muốn Lâu Thất trong cơ thể xuống để an tâm đi vào giấc ngủ, bây giờ có người làm hắn tỉnh giấc.

Cho dù là ai, cũng đáng chết.

Lâu Thất cười phụt một tiếng, sờ mó khuôn mặt của hắn: ”Đây là lời mời gọi lãng mạn của người ta kia mà, nếu chàng không đi, chẳng phải làm lãng phí tâm huyết của người ta sao?”

”Nàng muốn bốn Đế Quân đi ứng hẹn với một nữ nhân khác sao?” Mặt của Trầm Sát lập tức đen sầm, bàn

tay to luồng vào trong áo của nàng, dùng sức véo một phát.

Lâu Thất la nhẹ, vội vàng kéo tay hắn ra: "Làm cái gì vậy!"

Hiếm khi nàng tỏ vẻ mắc cỡ và giận dữ, khuôn mặt xinh đẹp kia trở nên vô cùng sinh động, Trầm Sát nhìn mà chỉ cảm thấy khô khan cổ họng. Trước kia hắn cảm thấy mình nhất định sẽ là một người tiết dục, thậm chí cảm thấy cho dù sau này mình có nhiều nữ nhân đi chăng nữa, cũng chỉ đôi lúc mới vào phòng của bọn họ, chỉ thực hiện nhiệm vụ duy trì giống nòi, nhưng sau khi gặp gỡ với Lâu Thất, hắn mới phát hiện mình là con người dê xồm, giờ phút nào cũng suy nghĩ về những chuyện đó. Một câu nói, một ánh mắt, một chút thần thái của nàng, đều có thể khơi gợi ngọn lửa dục vọng trong người hắn.

Lấy mạng, thật là muốn lấy mạng người ta đi mà.

"Bổn Đế Quân không đi."

Lâu Thất vừa tức giận vừa buồn cười, "Người không đi, sao chúng ta có trò vui để xem?" Điều quan trọng nhất là, sao nàng làm tức chết được Nạp Lan Họa Tâm kia chứ?

"Chàng nói phải phối hợp với ta cơ mà."

Dụ dỗ đến cuối cùng, Trầm Sát mới không tình không nguyện mang theo cơn phẫn nộ kìm nén trong người đi ra khỏi cửa.

Lâu Thất cũng nhanh chóng ngồi dậy sửa soạn chuẩn bị một hồi, gọi Trần Thập theo.

Đương nhiên Nạp Lan Họa Tâm không có mời nàng, bởi vì món ăn buổi tối mang đến còn có một món ngọt, chỉ có một phần, Trầm Sát sẽ không ăn, nàng ăn. Sau đó đi tản bộ ở hoa viên, trong vườn có một bó cây, hương hoa kia.

Lúc Lâu Thất dùng món ngọt đích thực không phát hiện ra vấn đề gì bất ổn, cho đến khi ngửi được mùi hoa thơm mới ngộ ra, bèn xem trọng Nạp Lan Họa Tâm thêm một chút, không tệ, đồ ăn không có độc, cộng với bó hoa cũng không có độc, thành một loại thuốc mê phát tác chậm, và nắm rõ thời gian phát tác của thuốc rất tốt, có lẽ vào lúc trước khi tiếng đàn ngân lên thì nàng đã ngủ say giấc rồi.

Như vậy Trầm Sát sẽ không thể nghi ngờ.

Xem ra khoảng thời gian này Nạp Lan Họa Tâm dốc sức chuẩn bị khá lâu.

Đáng tiếc, khi nàng ngửi được hương hoa thì đã phát hiện, nhưng bây giờ nàng vẫn nguyện đi theo kế hoạch mà Nạp Lan Họa Tâm đã sắp sẵn, nàng cũng thật tò mò, muốn biết rốt cuộc Nạp Lan Họa Tâm định làm gì cơ.

Đương nhiên Long Ngôn sẽ đi theo bên cạnh nàng, thân pháp ẩn núp của Long Ngôn còn mạnh gấp ba lần so với Thiên Ảnh, dù sao thì Lâu gia cũng là đại thế gia ẩn thế, người ở bên cạnh Lâu Hoan Thiên chắc chắn không hề tệ. Nội công thấp hơn Lâu Thất, không ai phát giác được sự tồn tại của hắn, và võ công của Lâu Thất ở tứ phương đại lục đã thuộc dạng hạng nhất rồi.

”Trần Thập, ngươi đi.” Lâu Thất kéo Trần Thập, ghé sát tai hắn nói vài lời, Trần Thập gật gật đầu, dặn dò cô nương phải cẩn thận, thân hình lập tức chìm vào trong bóng đêm.

Lâu Thất nhẹ tựa gió thanh, bay lướt về phía tiếng đàn đang ngân vang.

Trầm Sát lúc này đang chậm chạp đi về khu rừng lá phong trước mặt, nói là khu rừng, thì chưa hẳn, đại khái chỉ có khoảng hai mươi mấy cây phong mọc bên nhau, nhưng lá thì toàn một màu đỏ, một màu đỏ tựa ngọn lửa, nhìn như vậy, đẹp cực kì. Bên đó có một cái đình, xây trên một tảng đá to có thể trôi đi được, ngọn núi đến đây đã đủ cao rồi, cái đình nhỏ đó khi vào chapel tối đôi lúc có đám mây mỏng, nhìn ra ngoài cảnh vật như tiên, đẹp tuyệt vời. Hắn biết rõ, chỉ là, nếu người ngồi trong đình là Nạp Lan Họa Tâm, thì hắn cảm thấy cảnh vật có đẹp đến mấy cũng vô dụng.

479. Chương 479

Dưới ánh trăng, Lưu Ly Đình.

Cả cái đình được dùng vật liệu lưu ly để xây dựng, lóng lánh và xinh đẹp.

Cái đình như treo lơ lửng giữa không trung, có sương đêm bao quanh, ngoài đình có làn mây gợn nhẹ, kèm với lá phong như lửa, có lưới nhẹ mỏng tênh được vắt ở một góc đình, khi được gió thổi lên, bay phấp phới một cách lặng lẽ. Cảnh đẹp như vậy thật khiến người ta cảm thấy đây là tiên cảnh.

Chỉ là, có lẽ ở bên cạnh Lâu Thất quá lâu, Trầm Sát nuôi dưỡng thói quen si mê mùi thơm thoang thoảng của thuốc thấp thoáng trong cơ thể của nàng, đó không phải là bất cứ loại hương liệu nào có trên đời này, là nàng trường kì ngâm mình trong thuốc được, hòa với mùi thơm vốn có của cơ thể mình, mùi thơm thuộc về riêng nàng, từ lần đầu tiên nàng rơi vào lòng hắn, mùi thơm đó khiến cơn đau của hắn bỗng trở nên nhẹ hẳn.

Đời này kiếp này hắn chỉ yêu mỗi mùi thơm của nữ nhân đó.

Bây giờ, Nạp Lan Họa Tâm cho đình treo vài lưới mỏng nhẹ, bị gió thổi cũng mang theo một luồng hương thơm nhẹ nhẹ, nhưng khiến hắn chán ghét đến nỗi cau mày.

Trong đình, một cây đàn, một nữ tử.

Nữ tử mặc một chiếc đầm màu đỏ của lửa, vòng eo thon gọn được thắt buộc không thể bóp mạnh được, vạt áo tung bay phấp phới, nửa trong suốt, thấp thoáng thấy được hai cánh tay trắng tựa ngó sen, bờ ngực lộ ra một mảng da thịt trắng muốt như tuyết, hai đồi núi cao cao thẳng đứng kia thật khiến người ta muốn phun trào mạch máu. Chiếc cổ thon dài, đường nét cong mỹ miều, một dung nhan tuyệt sắc kinh tựa thần

tiên trên trời, giữa mây có vẽ một ngọn lửa nho nhỏ, đôi mắt đỏ cũng được vẽ chuốt tỉ mỉ, đuôi mắt được dùng màu vẽ quét ra một đường cong ma mị.

Cảnh đẹp, người đẹp.

Và ngoài sự dự đoán của người ta, không phải là mỹ nhân thanh tú xinh đẹp như tiên, mà là nữ nhân vừa như tiên vừa như con hồ ly diễm lệ yêu kiều. Thử hỏi thế gian này có mấy nam nhân chống đỡ được?

Nếu trước kia Nạp Lan Họa Tâm chưa từng gặp gỡ Lâu Thất, thì cách trang điểm tối nay của cô ta thuộc dạng thanh lệ thoát tục, nhưng trong ấn tượng của cô ta, khuôn mặt mộc của Lâu Thất là tuyệt sắc thanh tú xinh đẹp, cô ta không muốn giống y chang Lâu Thất, cô muốn xuất hiện trước mặt Trầm Sát một cách mãnh liệt, định bức phá hình tượng của Lâu Thất ra khỏi trái tim của Trầm Sát trong vòng một nốt nhạc.

Vì cảnh tượng như vậy, cô ta đã chuẩn bị rất lâu, những đồ vật được bày trí ở đây, mỗi một món đều được lựa chọn tỉ mỉ, bao gồm nguyên liệu vẽ lên ngọn lửa giữa mây của cô ta.

Trầm Sát chắc chắn không thể nào cự tuyệt.

”Sát có phải là chàng không?”

Môi đỏ hé mở, một tiếng rên nhẹ nhàng mang theo sự yếu đuối quyến rũ nhũn nhão.

Lâu Thất đang chạy đến nghe được âm thanh này, nàng run rẩy một hồi, suýt chút nữa nôn ra hết.

Đây là Nạp Lan Họa Tâm sao? Có phải cô ta đi tham gia lớp bồi dưỡng ngắn ngủi nào về kĩ nghệ cao cấp không?

Nhưng mà, không thể phủ nhận, bộ dáng này của Nạp Lan Họa Tâm xinh đẹp nhất, thế nhưng, hơi giả tạo rồi đó, có phải quá tự tin rồi không?

Nếu là tự tin, thì cô ta cần gì chuẩn bị nhiều dụng cụ như vậy? Ánh mắt của Lâu Thất chớp chớp, cảm thấy có chút buồn cười, chuẩn bị nhiều đồ như vậy chắc tốn nhiều công sức lắm đây?

Cô ta tưởng Trầm Sát bị điên hay sao, hoặc là quá có lòng tin đối với dụng cụ của cô ta?

Lâu Thất ngồi lên một bó cây, có hứng thú xem phim lắm. Chỉ là, những việc cần làm thì nên nhanh chóng thực hiện, nàng mò ra một viên dược hoàn, ném về phía Trầm Sát.

Sau lưng Trầm Sát như mọc một con mắt, tay đặt ở sau lưng, đón lấy viên dược hoàn đó, bên tai có tiếng của Lâu Thất truyền đến, ”Ăn đi. Thánh nữ ái mộ người say đắm sẽ mọc đầy nhiều đồ tốt trên cơ thể đó.”

Cho dù hần hiện giờ bách độc bất xâm, ở đó có những món đồ vô hại, nhưng hiệu quả không tệ hơn độc được là bao.

Trong mắt của Trầm Sát lóe lên tia sát ý.

Hần ghét nhất sử dụng những chiêu trò đó ở trước mặt hần, nữ nhân này quả thật khiến hần chán ghét. Nếu không phải vì không chống đỡ được sự nhõng nhẽo của Lâu Thất, hần chắc chắn không đến đây.

”Người là cộng hành nào? Ai cho phép người gọi tên của bốn Đế Quân?” Trầm Sát lạnh lùng nói, đồng thời nuốt viên dược đó, động tác nhanh đến nỗi Nạp Lan Họa Tâm chưa kịp nhìn rõ.

Từ khi Trầm Sát xuất hiện thì Nạp Lan Họa Tâm nhìn hần si mê, trái tim đập thành thịch không ngừng, suýt chút nữa không giữ được bình tĩnh rồi.

Một chiếc áo bào màu đen, tay áo kín kẽ, thắt lưng căng ra, bởi vì thân hình cực kì cao ráo và khỏe khoắn, hoàn toàn không có chút thịt mỡ dư thừa nào, cho nên trông cực kì mạnh mẽ. Hần bước ra khu rừng lá phong với bộ dạng như thế, bỗng dưng khiến tất cả màu sắc và ánh trăng đều bị áp chế, cảnh sắc có đẹp, màu sắc có nóng bỏng, tất cả đều phải thần phục dưới thân hần, không dám đoạt lấy nửa phần khí thế nào của hần.

Đôi mày của hần dài và dày dặn, đôi mắt đen láy, chiếc mũi tựa dao tước, cùng với đường nét nam tính của khuôn mặt, không có chỗ nào không thể hiện được sự lạnh lùng và khô ngô của người nam nhân này.

Đây là một nam nhân hoàn toàn không có sự ảm áp.

Là một đế vương trời sinh.

Nhưng mà, trong đầu của Nạp Lan Họa Tâm lại tìm chế không được tái hiện lại cảnh tượng hần ảm Lâu Thất ở trên con đường núi.

Ai nói hần không ảm áp? Người nam nhân như vậy, sự ảm áp hiem hoi mới càng khiến người khác chán động và mơ ước, sự lãng mạn nồng ảm kia, vốn dĩ phải thuộc về cô mới phải.

Người nam nhân này phải thuộc về cô!

Chưa có giây phút nào Nạp Lan Họa Tâm muốn sở hữu hần cuồng nhiệt đến như vậy.

Mà bọn chúng không biết ở một góc trên đỉnh núi, trong tay Tổ Lưu Vân đang cầm món đồ được làm từ lưu ly, đặt mắt lên đó, đang nhìn về phía bên đây, khóe miệng của cô nhếch lên một nụ cười giễu cợt.

"Nạp Lan Họa Tâm cũng chỉ có vậy thôi, uống công ta những năm nay xem cô ta là đối thủ." Lời nói này thật nhẹ nhàng, bay vào trong gió liền không nghe thấy được gì nữa.

Bên cạnh cô ta, một hình bóng không chú ý bất chợt động đậy, một âm thanh thấp trầm vang lên, "Không cần ta đi làm việc gì sao?"

Tổ Lưu Vân lắc lắc đầu: "Lâu Thất không phải là kẻ khờ, cho bọn họ đấu với nhau đi."

Bọn chúng không phát hiện, ở một cái động không xa kia, có một thân hình nho nhỏ linh hoạt quay lưng, nhanh chóng chạy đi.

"Sát, nhiều năm không gặp, chàng đã quên Tâm Nhi rồi sao?" Nạp Lan Họa Tâm nhìn hắn có chút đau lòng, trong mắt có vài giọt lệ thanh như sắp rơi.

Phụt, Tâm Nhi.

Cho dù người ta có nhớ đến nghĩa tình, nhưng người là sư tỷ đó có hiểu không, xưng hô ớn lạnh như thế, thật là cảm thấy tốt sao? Da mặt đâu?

Lâu Thất vừa đang rửa thầm trong bụng, vừa xem phim coi phản ứng của Trầm Sát.

Nhưng mà, nàng hoàn toàn không ngờ được là, thân hình của Trầm Sát bay vụt, dừng! một tiếng vỡ vang đã xé toạc màn đêm yên tĩnh triệt để, cũng đánh sững sờ cả Nạp Lan Họa Tâm và Lâu Thất.

Cái gì!!!

Nói rõ là sự phối hợp đâu?

Đế Quân đại nhân cả gan trực tiếp đánh Nạp Lan Họa Tâm một cái tát to thùng!!!

Điều này không ai ngờ tới được, Nạp Lan Họa Tâm càng không thể ngờ tới.

"Bổn Đế Quân không muốn nói lần thứ ba, thử xem gọi thêm lần nữa tên của bổn Đế Quân từ cái miệng của ngươi." Thật là gớm ghiếc.

Thất Thất ngoan ngoãn của hắn chưa bao giờ gọi hắn như vậy cả.

Nửa bên mặt của Nạp Lan Họa Tâm thoáng chốc sưng vù lên, và không phải dạng sưng bình thường, quả thật là sưng như đầu heo! Trực tiếp đánh biến dạng cả một con mắt, chỉ chừa lại một đường kẻ nho nhỏ, và

cái miệng cũng bị tát méo luôn, vốn dĩ một tuyệt thế giai nhân, giây sau đã biến thành Như Hoa.

Lâu Thất suýt chút nữa té từ trên cây xuống.

Thông thường thì nam nhân không có đánh nữ nhân có biết không? Huống chi người nữ nhân xinh đẹp như thế, và còn là một nữ nhân vừa xinh đẹp vừa ái mộ hẳn thật lòng!

Nàng nhin hết nổi truyền âm cho hắn: "Đế Quân đại nhân, chàng có xấu bụng quá không?" Như vậy là không tốt đâu, không tốt đâu. Nhưng mà sao nàng cảm thấy mắc cười thế kia chứ?

Nghĩ ra thì nàng cũng là kẻ xấu bụng đó.

"Hừ." Trầm Sát mang theo cơn giận cũng truyền âm lại: "Nàng có còn là nữ nhân của bốn Đế Quân không? Trong tình huống như vậy, rõ ràng nàng cần phải ra tay." Nếu nàng không ra tay, thì để hắn ra tay, tiếp tục nghe nữ nhân khác gọi hắn như vậy, hắn sợ mình chịu không nổi sẽ đại khai sát giới.

Câu nói này cũng có chút đạo lý, Lâu Thất lại nhin không nổi muốn cười.

"Sao chàng biết ta không ra tay?" Nàng cũng có ra tay cơ mà, chẳng qua không trực tiếp như thế thôi.

Nạp Lan Họa Tâm lúc này mới tin, cô ta thực sự bị Trầm Sát đánh rồi!

Cô ta sờ nửa bên mặt bị đánh sưng, vừa rơi lệ vừa nhìn Trầm Sát, "Chàng, chàng chàng đánh ta?"

"Bốn Đế Quân càng muốn giết ngươi." Nhưng mà, Thất Thất nhà hắn muốn tự động thủ, thì hắn chỉ có thể nhin.

Câu nói này bỗng chốc đã kích Nạp Lan Họa Tâm một cách thảm hại, cô ta cắn chặt môi dưới, nhìn hắn chăm chú, trong mắt lóe ra tia sáng oán hận, "Muốn giết ta? Bốn thánh nữ không có dễ dàng bị giết như thế? Ngươi cứ thử xem."

Lâu Thất nhướng mày, dưới cái đình đột nhiên bay ra bốn hình bóng màu xám, bỗng chốc bao vây Trầm Sát, đồng thời, Lâu Thất bỗng cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, "keng" một tiếng, là Long Ngôn đáp trả, cây kiếm ngắn trong tay đỡ lấy sát nút cây kiếm dài đang chém xuống, hai cây kiếm chạm nhau, chà ra tia lửa.

"Lâu Thất, ngươi quả nhiên đã đến." Khí thế của cả con người Nạp Lan Họa Tâm liền thay đổi, đi ra khỏi cái đình, nhìn về hướng Lâu Thất.

Lâu Thất nhìn người nam nhân áo xám giống như Long Ngôn bị cản trở lui về sau một bước, trong lòng cảm thán nội lực thâm hậu của đối phương, ngay cả nàng cũng không cảm nhận được kẻ đó tiếp cận mình

từ khi nào!

Nàng nhảy từ trên cây xuống, bước ra ngoài, nhìn Nạp Lan Họa Tâm, nhin không được bèn cười phụt một tiếng, "Nạp Lan cô nương lâu rồi không gặp, càng ngày càng xinh đẹp."

Cô ta hiện giờ sưng thành đầu heo, mà còn khen cô ta xinh đẹp, Lâu Thất đang cố tình cười nhạo cô ta!

Nạp Lan Họa Tâm cười tức tối: "Lâu cô nương."

"Xin hãy xưng hô bổn phi là Đế Phi nương nương, đa tạ." Lâu Thất chớp chớp mắt, bộ dạng ngông nghênh thế nào thì ngông nghênh thế nấy, không có vẻ hoảng sợ khi bị năm tên tuyệt đỉnh cao thủ bao vây.

Bộ dạng đó trong đáy mắt của Nạp Lan Họa Tâm, thực là khiến cô ta tức lộn ruột mề gan.

Trầm Sát vẫy tay nàng, Lâu Thất bị nội lực âm áp kéo qua đó, chạm vào lòng của hắn, hai tên cao thủ áo xám định ngăn cản đã chậm trễ nửa bước.

Trong mắt của Nạp Lan Họa Tâm lóe lên tia hồi hận, cô ta chính là muốn chia cắt hai người bọn họ, không ngờ Trầm Sát bị bao vây vẫn có thể cách không gian kéo nàng về bên hắn.

Vả lại, có cần phải khó chia khó cắt đến thế không?

Ngọn lửa ghen tị đang thiêu rụi đôi mắt của cô ta.

"Nghe nói Phá Vực kiến quốc, quốc hiệu Đại Thịnh, đờ Lâu cô nương làm hoàng hậu của Đại Thịnh, bổn thánh nữ sửa cách xưng hô vẫn chưa muộn." Chỉ hi vọng người còn sống đến lúc đó!

Ôm Lâu Thất ở trong lòng, Trầm Sát lạnh nhạt nói: "Một tháng sau, đại điển sắc hậu Đại Thịnh, nhưng mà, bổn Đế Quân không cần người tham dự."

Nạp Lan Họa Tâm bị công kích lần nữa, cô ta định hạ lệnh đi theo kế hoạch, đột nhiên một âm thanh uy nghiêm truyền đến.

"Họa Tâm, khuya như vậy rồi, đừng có giở trò nữa, còn không cho Đế Quân về nghỉ ngơi."

480. Chương 480

Trầm Sát và Lâu Thất trở về Thanh Dật Cư, Trần Thập cũng đã trở về, Lâu Thất nghe báo cáo của hắn, vỗ đầu của U U đi theo hắn, cho bọn họ về nghỉ ngơi, tự mình cùng Trầm Sát trở về phòng.

Lúc này là phụ thân của Nạp Lan Họa Tâm, Đại trưởng lão của Vãn Thiên Sơn, và cũng là ông thọ của lần này.

Câu nói đó truyền rõ ràng đến tai của bọn họ, nhưng người không hề lộ diện, âm thanh đó có thể truyền đến từ bất cứ phương hướng nào, vốn dĩ không xác định được vị trí của ông ta.

Lâu Thất đương nhiên biết rằng, Đại trưởng lão như đang ra vẻ giải vây cho bọn họ, trên thực tế cũng là cho bọn họ một cái oai, triển lộ tài nghệ một chút, có chút nghĩa bóng muốn chấn áp vậy đó.

Đáng tiếc hai người bọn họ đó giờ chưa từng bị ai dọa sợ cả. Nhưng mà, phía trong của Vãn Thiên Sơn thật sự không thể xem thường, nếu không cũng không thể trụ vững bao nhiêu năm nay, uy tín cao như vậy.

Nàng chưa bao giờ nghĩ qua sẽ giết chết gọn gàng Nạp Lan Họa Tâm một cách nhanh chóng dễ dàng.

”Nếu chàng trực tiếp đối đầu với Đại trưởng lão, thì nắm được mấy phần thắng?” Hai người trở về chiếc giường, Lâu Thất nằm trên người của Trầm Sát, chống cằm lên nhìn hắn.

Trầm Sát lắc lắc đầu, Lâu Thất hơi sững sờ: ”Đánh không lại?”

”Không phải, bốn Đế Quân không biết tu vi hiện giờ của ông ta ra sao, cho nên không dễ đoán mò, nhưng Thất Thất hãy yên tâm, dù sao đi chăng nữa, bốn Đế Quân sẽ bảo vệ nàng an toàn.”

”Ta cũng không yếu.” Lâu Thất không phục chu mỏ, Trầm Sát lúc này nắm lấy cổ tay của nàng, thám thính nội lực của nàng.

Vốn dĩ hắn không có để ý, tối nay mới phát hiện nội lực của nàng sâu hơn hồi đó mấy phần, ”Đây là thành quả bế quan của nàng?”

Hắn còn tưởng nàng trốn hắn vì không muốn gặp hắn cơ.

Lâu Thất chớp chớp mắt, có chút đắc ý nói: ”Đúng vậy, còn có rất nhiều đồ xài được nữa cơ. Nhưng tiếc là chàng không dùng được.” Tình hình bên trong cơ thể của hắn quá phức tạp, bây giờ không thể tùy tiện nâng cao nội lực.

”Bốn Đế Quân không cần.”

”Ta còn mang theo rất nhiều đồ tốt cơ, yên tâm đi. Lần này, sẽ quấy Vãn Thiên Sơn loạn xà ngầu luôn, bốn cô nương mới chịu đi nhé.” Để cho Nạp Lan Họa Tâm biết thế nào là thỉnh thần dễ tống thần nan.

”Viên dược lúc này nàng đưa cho bốn Đế Quân là gì vậy?” Trầm Sát nhớ ra vụ đó.

”Những món đồ kia là Nạp Lan Họa Tâm sắp tâm chuẩn bị, viên dược này cũng chỉ là phòng hờ. Trong đình của cô ta có treo vải mỏng, trên người mặc chiếc đầm, còn có dây đàn của cây đàn kia nữa, thậm chí nguyên liệu màu sắc vẽ giữa mày của cô ta, toàn bộ không có cái nào không sử dụng đến hương thoi tình.” Khi Lâu Thất kể lại, nhin không được nụ cười lạnh lùng. Còn tự xưng là thánh nữ nữa kia, thánh nữ hận không thể dùng tất cả thoi tình thuốc dược để ngâm mình đó? Thánh nữ dùng trăm mu ngàn kế để chui vào lòng của một nam nhân?

Tuy Trầm Sát biết những đồ vật đó đã được động tay chân, nhưng không ngờ ngay cả dây đàn cũng được ngâm qua những thứ đó, đột nhiên cảm thấy gớm ghiếc, lại nổi cơn sát ý.

”Bổn Đế Quân có thể trở mặt không?” Hứa cho nàng đích thân giết nữ nhân kia, hân có thể nuốt lời không?

Lâu Thất cười, ”Không được, tại vì ta cũng cho cô ta dùng đồ tốt rồi, đợi xem kịch hay là được.” Vốn dĩ nàng không định dùng những đồ đó đâu, nhưng ai biết được Nạp Lan Họa Tâm dám dùng hương thoi tình! Nghĩ đến việc cô ta muốn dùng thủ đoạn như thế đoạt được người nam nhân của mình, trái tim của nàng liền trở nên đen tối.

Và lúc này trên đỉnh núi, trong thư phòng của Đại trưởng lão, Nạp Lan Họa Tâm đang cắn răng ngồi trước mặt của phụ thân, không cam tâm hỏi: ”Cha, tại sao cha cản trở con?”

Đại trưởng lão Vấn Thiên Sơn cả con người chìm đắm trong ánh sáng mờ ảo âm u, mơ mơ hồ hồ nhìn không rõ, nghe vậy bèn trầm ngâm một hồi, than thở nói: ”Họa Tâm, đặt toàn bộ tâm tư lên người một nam nhân không đáng. Rõ ràng con biết cha cản gì.”

”Nhưng mà, từ nhỏ nữ nhi đã quyết định gả cho chàng!” Nạp Lan Họa Tâm nói: ”Con biết cha muốn gì, nhưng đâu có xung đột với nhau đâu!”

”Tại sao không có sự xung đột? Cho dù kế hoạch tối nay của con thành công, cũng chẳng qua hiến thân của mình cho tiểu tử đó, lỡ như hân nổi cơn giận dữ giết con thì sao? Sao con biết hân sẽ vì chuyện này mà chịu trách nhiệm? Tiểu tử đó vốn dĩ không quan tâm đến phép tắc thế gian của loài người.”

Nạp Lan Họa Tâm nghiêng rằng, không phản bác được. Đại trưởng lão nói tiếp: ”Vả lại, lúc này con giết Lâu Thất, nếu chọc tức tên tiểu tử đó, thì kế hoạch của cha sẽ bị con phá hoại mất! Không được hành động theo cảm tính nữa, đợi người đến đủ, làm theo kế hoạch cha định sẵn, sớm muộn gì cũng là chuyện của tối mai, có nghe hiểu chưa?”

”Vâng.” Nạp Lan Họa Tâm buồn bực ứng lời.

Đi ra khỏi phòng của Đại trưởng lão, Nạp Lan Họa Tâm chỉ cảm thấy trong lòng cực kỳ bức bối, rõ ràng gió đêm lạnh lẽo, nhưng cô ta vẫn không chịu đựng được kéo kéo cổ áo, vốn dĩ đang lộ sẵn một mảnh da thịt trắng muốt lớn giờ lại lộ ra thêm một thớ nữa.

Trở về khuê phòng của mình, ánh mắt của cô ta đột nhiên nghiêm nghị: ”Ai?”

Quả nhiên có người ở trong phòng của cô ta!

”Họa Tâm, là ta.”

Tổ Lưu Tâm cầm cây đèn cầy đốt sáng, ngược mặt lên, cười với cô.

Tuy Nạp Lan Họa Tâm thở phào, nhưng vẫn rất tức giận, ”Người không đi canh chừng Tổ Lưu Vân, chạy đến chỗ của bốn thánh nữ làm gì vậy!” Cô vừa nói, vừa không dần lòng được ném bỏ vạt áo rộng rãi và mỏng tênh kia.

Bụi thuốc không thể nhìn thấy bằng mắt thường bay theo cú ném của cô, bay vào bầu không khí, chui vào lỗ mũi của bọn họ, nhưng hai người không phát giác được gì cả.

”Cô ta đã ngủ rồi, canh cái gì mà canh, người ở đây, chẳng lẽ cô ta còn giở ra trò trống gì sao?” Tổ Lưu Tâm cười lạnh một tiếng, ”Ta đến để hỏi người, chừng nào làm ổn thỏa vụ việc mà người hứa với ta?”

”Người gấp gấp cái gì? Nếu bốn thánh nữ đã hứa với người, thì còn nuốt lời sao? Tổ Lưu Vân đã hứa sẽ hợp tác với bốn thánh nữ, đến lúc đó bốn thánh nữ đẩy cô ta ra đỡ lấy cơn lửa giận dữ của Trầm Sát, người tưởng cô ta còn sống sót được sao?” Nạp Lan Họa Tâm vừa nói, vừa sờ mó vào khuôn mặt đang đau đớn của mình, nhớ đến hỷ nộ vô thường của Trầm Sát và sát khí, trong lòng cũng bỗng trở nên lạnh lẽo. Hắn dám nói đánh liền ra tay đánh cô, còn đánh một cách tàn nhẫn như thế!

”Sao ta không gấp được? Ắ tiện nhân kia, lần trước bắt ta từ thành Nặc Lạp trở về Trầm Vân Sơn thì giam lỏng ta, còn dung túng thị nữ mỗi ngày mang cơm nguội cặn thừa cho ta, nếu không phải ta vốn dĩ không yếu đuối đến vậy, thì đã sớm bị cô ta hành hạ chết rồi! Ắ tiện nhân kia, bề mặt là đáng vẻ cao quý lương thiện bằng thanh ngọc khiết, trên thực tế thì là một con đĩ thỏa âm hiểm độc ác! Sự sỉ nhục này, ta nhất định trả lại gấp mười lần cho cô ta!” Tổ Lưu Tâm hét dữ dần.

”Người lại làm gì nữa rồi?”

”Chẳng phải người có đồ dùng tốt sao?” Tổ Lưu Tâm đột nhiên cười, ”Cho ta một ít, ngày mai ta cho cô ta dùng một chút, Tam trưởng lão của nhà các người, hôm nay nhìn thấy tỷ tỷ xinh đẹp vô song của ta, hai con mắt thẳng đứng luôn, chẳng thà ta giúp một phen, trước khi ắ tiện nhân Tổ Lưu Vân chết, cho cô ta nếm thử mùi vị của nam nhân.”

Nói xong, trong mắt của Tổ Lưu Tâm ánh lên vẻ độc ác.

Nạp Lan Họa Tâm kinh hãi, ”Người đừng có làm vậy!” Cô nhớ lại lời dặn của cha, nếu xảy ra chuyện gì phá hoại sự bố trí của cha, vậy thì toi mạng đó.

”Yên tâm, đến lúc đó Tổ Lưu Vân chịu lỗ, để duy trì bảo vệ hình tượng tiên tử của mình, tuyệt đối không dám làm to chuyện đâu.”

Nhớ đến dáng vẻ cao quý thanh khiết của Tổ Lưu Vân, Nạp Lan Họa Tâm cũng nổi lên cơn căm thù, bọn họ vốn dĩ xem nhau như đối thủ bấy lâu nay, trong lòng chẳng biết chán ghét đối phương biết bao, nếu có thể phá vỡ dáng vẻ cao quý thanh khiết đó của cô ta, cô nhất định rất sẵn khoái. "Được, ta đưa đồ đó cho người, nhưng người phải cẩn thận chút, nếu để lộ ra, ta sẽ không giúp người đâu."

Cô đưa ra hai chiếc bình nhỏ cho cô ta.

Tổ Lưu Tâm gật gật đầu, "Tiểu Nô."

Một thiếu nữ nhỏ bé chạy ra trong chớp mắt, tiếp nhận hai chai nhỏ đó, và nhanh chóng rời khỏi.

Nạp Lan Họa Tâm ngạc nhiên: "Tiểu Nô này là ai vậy?" Chẳng phải bên cạnh Tổ Lưu Tâm chỉ có một tâm phúc, và đã chết trước kia rồi sao?

"Chuyện này người không cần quản, người chỉ cần biết, ta Tổ Lưu Tâm cũng có người giúp đỡ thì được rồi!"

Xì.

Nạp Lan Họa Tâm đang định chế giễu một tiếng, nhưng cảm thấy trong người nóng bỏng, còn ngứa ngáy khiến mình không thể chịu đựng được nữa, và nhìn lại, ánh mắt của Tổ Lưu Tâm cũng đang nhìn mình thèm muốn.

"Người nhìn cái gì?"

Tổ Lưu Tâm đột nhiên giơ tay ra, ôm lấy cô, chiếc môi nhỏ bé ghé vào cô. Nạp Lan Họa Tâm sợ hãi, nhưng phát hiện bản thân không còn sức lực đẩy cô ta ra, thậm chí không muốn đẩy ra, đột nhiên trên người của cô có cảm giác rất kì lạ, mùi vị đó khiến đầu óc của cô tựa dây đàn bị đứt phắc một tiếng.

Hai người bọn họ ôm chặt lấy nhau, vừa hôn nhau cháy bỏng, vừa di chuyển đến chiếc giường điêu hoa lớn, sau đó cả hai ngã nhào xuống giường.

Màn đêm dày đặc, ánh đèn âm u không rõ, nhẹ nhàng lập lờ, trong phòng ngủ xa hoa diễm lệ là một khung cảnh kiều diễm, mùi hương thoang thoảng, là mùi thơm của nữ nhi khác.

Hai người trên giường đã lột sạch quần áo, ngọc thể ngang dọc, bám sát vào nhau.

Tam trưởng lão Phạm Trường Tử của Vãn Thiên Sơn vốn dĩ có nhu cầu mạnh mẽ đối với nữ sắc, và cũng không phải dạng gặp mỹ nhân sẽ quên sạch tất cả, giống như Lâu Thất tuyết sắc đến thế, bây giờ nhắc đến hắn vẫn ngứa ngáy răng miệng hận muốn giết chết nàng thôi.

Có lẽ, Tổ Lưu Vân là kiếp nạn của hắn.

Lần này gặp gỡ với Tổ Lưu Vân, hắn không biết tại sao mình như bị mắc tà, trong lòng ngứa ngáy khó chịu hận không thể lập tức đoạt được cô ta. Nhưng hắn biết không thể nào, Tổ Lưu Vân là đại biểu của Trầm Vân Sơn, Trầm Vân Sơn Trưởng kia xem cô ta như tim gan bảo bối, tuyệt đối không thể gả cô cho người trung niên lớn tuổi như hắn hơn cô nhiều lần được.

Nhưng lão càng không đoạt được, càng ngứa ngáy hơn.

Lúc này một tiểu nha đầu tặng một chai thuốc đến khiến lão lung lay.

Đồ mà Nạp Lan Họa Tâm chế ra lão có nghe qua, nghe nói cực kì hữu hiệu, nội lực cao cỡ nào cũng sẽ trúng chiêu, bởi vì không phải dạng độc thông thường.

Hắn rút cuộc cũng nhịn không nổi, cầm hai chai thuốc đó, một chai rắc lên người của mình, còn một chai, mở một miếng ngói trong phòng ngủ của Tổ Lưu Vân, rắc xuống dưới kia.

Thực ra Tổ Lưu Vân mới vào giấc chẳng bao lâu, vừa bắt đầu cô không phát hiện được điều gì lạ thường, khi Phạm Trường Tử đột nhập vào thì cô đã phát hiện, nhưng lúc đó cô đã bị dính chiêu, toàn thân nóng bỏng khó chịu, đã bắt đầu vô ý thức tự kéo tuột chiếc áo của mình, để lộ một mảng da thịt hớ hênh.

Khi Phạm Trường Tử đi vào liền bắt gặp được cảnh tượng này, thân thể bỗng dưng bùng một phát đốt cháy lên, vội vàng bỏ nhào về phía của Tổ Lưu Vân.

”Người đâu!”

Tổ Lưu Vân lưu giữ phút tỉnh táo cuối cùng, la hét gọi thị vệ của mình, võ công của Phạm Trường Tử trên cơ của ám vệ cô ta, cho nên khi đột nhập vào không bị phát hiện, và lần này cô toàn dẫn theo nam ám vệ, đương nhiên không thể lưu lại trong phòng cô.

Nhưng điều mà Tổ Lưu Vân không ngờ tới là, đồ vật mà Nạp Lan Họa Tâm chuẩn bị bấy lâu nay, uy lực nằm ngoài dự đoán của cô.

Ám vệ của cô vừa đi vào, cũng bị trúng chiêu.

481. Chương 481

Tổ Lưu Vân trước nay ở trước mặt người khác đều cao ngạo thanh khiết toát tục, ưu nhã như tiên, trước nay chưa từng có lúc nào như bây giờ, y phục nửa hở, diễm quang tứ phía, dù là ám vệ của cô ta cũng không nhịn được hô hấp nặng nề.

“Giữ chặt hắn.” Tổ Lưu Vân đáp Phạm Trường Tử đang bỏ nhào đến ra, cả người mềm nhũn lảo đảo

giường, cố gắng bò dậy.

Cô ta muốn ra ngoài, muốn tìm người kia, chỉ người kia mới có thể giúp cô ta giải thuốc này.

Ám vệ của cô ta tuy cũng trúng chiêu, ánh mắt nhìn cô ta cũng nóng bỏng, nhưng vẫn cố nhịn xuống, tóm chặt Phạm tam trưởng lão vẫn đang muốn nhào về phía Tổ Lưu Vân. Tuy hẳn không phải đối thủ Phạm trưởng lão, nhưng bám lấy thì vẫn được.

Tổ Lưu Vân vừa bò vừa lăn chạy ra ngoài, cả đời cô ta chưa bao giờ chật vật như vậy.

Phải biết thứ này là Nạp Lan Họa Tâm cố tình chuẩn bị để đối phó Trầm Sát, nội lực Trầm Sát mạnh như vậy, ả đương nhiên cũng thêm thứ có thể áp chế nội lực bên trong, nội lực Tổ Lưu Vân không bằng Trầm Sát, làm sao mà có thể chống được. Lúc này cô ta ngay cả chút nội lực cũng không dùng được, chỉ có thể hấp tấp chạy ra ngoài. Đêm rất yên tĩnh, bên ngoài không có lấy một người. Ý thức của cô ta cũng mơ hồ không rõ, cho nên căn bản không nhớ tìm thị nữ để lấy áo khoác gì đó.

Nơi cô ta ở là trong phạm vi trung tâm của Thiên Sơn. Chính là vì cô cô của cô ta là người đã từng giúp Trầm Sát, thực ra đó chính là muội muội của Trầm Vân Sơn Trưởng, nhưng lúc mười mấy tuổi đã bị Trầm Vân Sơn Trưởng âm thầm tặng cho Đại trưởng lão, biệt hiệu Diêu Tổ, trở thành sủng thiếp của Đại trưởng lão. Cũng chính là người nấp trong bóng tối đứng cạnh Tổ Lưu Vân nhìn Nạp Lan Họa Tâm tính kế đám người Trầm Sát.

Vấn Thiên Sơn với Trầm Vân Sơn, thực ra sớm đã không vừa mắt lẫn nhau rồi, trong tối cũng đã nhiều lần dùng chiêu số ám toán lẫn nhau.

Lâu Thất ngồi dậy, bên ngoài vang lên hai tiếng động, nàng nhìn Trầm Sát đang nhắm mắt dưỡng thần, nhẹ nói: “Chàng ngủ trước đi, ta ra ngoài một lát.”

“Ừ.” Trầm Sát cũng không mở mắt ra.

Lâu Thất mở cửa, Long Ngôn lách vào, thấp giọng nói vài câu.

“Hả?” Lâu Thất ngậy ra, lại nhịn không được che miệng cười, liếc mắt thấy Long Ngôn đỏ mặt, nàng khụ khụ, thấp giọng nói: “Bảo Trầm Thập đưa U U đến chỗ đại trưởng lão, các người không cần đến gần, võ công Đạo trưởng lão các người không thể bì được, cẩn thận chút.”

“Vâng.”

U U cũng thành tinh rồi, tốc độ lại nhanh, chắc chắn có thể hoàn thành.

Hơn nữa, chỉ bảo nó xuất hiện một cái mà thôi.

Lâu Thất đứng ngoài cửa, nhìn về phía ban công dưới ánh trăng kia, ánh mắt lóe lên ánh sáng âm u.

Hì hì, đại hỗn loạn lần đầu trong lịch sử bắt đầu rồi, không biết Văn Thiên Sơn trong mắt người đời trong sạch thoát tục có thể chịu nổi trận mưa gió này không đây.

Trong đêm tối, bóng dáng của U U bay nhanh qua, ở ngoài cửa sổ Đại Trưởng Lão phát ra tiếng gió.

Ánh mắt Đại trưởng lão run lên, ai mà có khinh công cao cường như vậy?

Gã lập tức phi thân đi, đuổi theo bóng đen đó. Nhưng đuổi theo một lúc, hắn đến một sương phòng trong hậu viện mình thì khí tức đó lại không thấy đâu nữa.

Tuy công phu Đại trưởng lão cực cao, nhưng làm sao có thể nghĩ đến U U giờ đây chỉ tùy tiện là cũng có thể tìm được lỗ của chuột núi, chui vào trong nắp là được chứ.

Đây là viện của Diêu Nhi.

Ánh mắt Đại trưởng lão lạnh xuống.

Với Diêu Tổ thì hắn trước đây cũng coi như sủng ái, nhưng sau này hắn cứ cảm thấy dung mạo và biểu hiện dịu dàng của Diêu Tổ có gì đó khiến hắn không thể hiểu được, nên tình cảm cũng nhạt đi.

Có điều địa vị trong hậu viện của Diêu Tổ cũng không tồi, hơn nữa tuy nàng ta có bí mật nhưng vẫn luôn không tranh với đời, từ trước tới nay không hề ghen ghét với phu nhân khác. Điểm này Đại trưởng lão rất hài lòng. Nếu đã đến đây, mà trời cũng sắp sáng rồi thì cứ đi vào ôn tồn với nàng ta thôi.

Nghĩ như vậy nên Đại trưởng lão liền đi đến, đẩy cửa phòng Diêu Tổ ra, nhanh tay đóng cửa ra, bước vào bên trong.

Rất nhanh, trong phòng vang lên tiếng kêu nhỏ khi tỉnh lại trong mộng của Diêu Tổ, Đại trưởng lão nhỏ giọng nói: “Diêu Nhi, là ta.”

“Đại trưởng lão.”

Các phu nhân của hắn đều gọi hắn là Đại trưởng lão, hắn cũng rất thích cách xưng hô này, nó khiến cho tiên khí của hắn không giảm đi. Nếu gọi lão gia hay tướng công, phu quân gì đó chỉ khiến cho hắn cảm thấy mình chẳng có gì khác so với nam nhân trong thế tục kia.

“Diêu Nhi, ngủ đủ chưa?” Âm thanh Đại trưởng lão bắt đầu khàn khàn, một loạt âm thanh nhỏ sồn sột truyền tới, bên trong rất nhanh đã vang lên tiếng thở hổn hển của nam nhân và tiếng rên rĩ của nữ nhân.

Rầm.

Cửa bên ngoài bị đẩy ra, có người nhảy vào.

Sắc mặt Diêu Tổ khê biến, Đại trưởng lão đã đứng dậy, không kịp mặc y phục đã giơ tay búng một cái, một đóm lửa bắn đến cây nến, trong phòng sáng bừng.

“Ai?” Bóng dáng của Đại trưởng lão xuất hiện bên ngoài phòng, tay bóp trên cổ của người xông vào, nhấc cả người đó lên. Nhưng vừa nhìn thì sắc mặt liền biến đổi.

Trên mặt phớt hồng, ánh mắt mê man, môi đỏ bị răng trắng cắn chặt, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt diễm. Ánh mắt hắn nhìn xuống liền nhìn thấy làn da trắng muốt mịn màng, bầu ngực tròn nhấp nhô càng khiến thân thể hắn căng lên.

Khi trời chuẩn bị sáng, ở trong phòng sủng thiếp của hắn đột nhiên lại xuất hiện một nữ tử tuyệt sắc nửa kín nửa hở. Dù Đại trưởng lão có thông minh hơn cũng không thể nghĩ ra vì sao.

Nhưng vừa nãy hắn đang làm chuyện kia với Diêu Tổ, cảm xúc đã lên cao, giờ lại nhìn thấy một nữ tử trẻ trung xinh đẹp thì ánh mắt nhất thời tối sầm. Bàn tay bóp cổ cô ta cũng trượt xuống, trở thành để bên eo, dùng lực kéo vào ngực mình.

Tổ Lưu Vân vốn đang chống đỡ đề kháng hiệu lực của thuốc, nhưng giờ lại tiếp xúc mạnh mẽ với thân thể đàn ông thì sao có thể không chế được chứ, vịn vẹo một lúc liền dán gần đến người hắn, đồng thời cũng ôm lấy eo của hắn.

Diêu Tổ mặc xong y phục liền chạy ra, vừa nhìn người đang bị Đại trưởng lão ôm trong lòng thì như bị sét đánh, không khống chế được mà hét lên.

“Thả nàng ta ra.”

Tiếng hét này vô cùng thảm thiết, Đại trưởng lão thể mà từ trong đó nghe ra một tia tuyệt vọng và ý hận. Hắn ngậy người, ôm Tổ Lưu Vân quay người lại, đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt vịn vẹo của Diêu Tổ.

Diêu Tổ chưa đến bốn mươi, nhưng nàng có một khuôn mặt bị thời gian lãng quên, nhìn vào chưa đến ba mươi, xinh đẹp quyến rũ, thân hình nhỏ nhắn. Nhưng khi nhỏ bị bệnh nên vẫn luôn không có con. Nhưng Đại trưởng lão ngoài Nạp Lan Họa Tâm thì không có con nối dõi. Hắn cũng không cưỡng ép về vấn đề con nối dõi này.

“Diêu Nhi, nàng biết nàng ta.”

Đại trưởng lão đã gặp Tổ Lưu Vân lúc nhỏ, chưa gặp cô ta lúc đã trưởng thành. Nhưng lúc này nhìn nữ tử

giống với Vãn Thiên Sơn, đều đẹp như thế thì hẳn có thể đoán ra đại khái. Nhưng đoán ra lại không dễ nói thẳng, bèn dứt khoát giả vờ không biết.

Diêu Tổ vội vàng chạy đến, giơ tay kéo Tổ Lưu Vân, gấp gáp nói: “Đại trưởng lão, là Diêu nhi thất thố, nhưng khi nhìn thấy Lưu Vân Tiên Tử thì nhất thời kinh ngạc quá độ.”

“À, nàng nói đây là Tổ Lưu Vân?” Đại trưởng lão không cưỡng cầu, thả tay ra để cho cô ta kéo Tổ Lưu Vân qua đó, ngược lại Tổ Lưu Vân lúc này đã mất không chế cứ ôm chặt cái eo trắng kiện của hắn không buông.

Trong lòng Tổ Diêu nhỏ máu, cũng không chú ý đến sẽ bị lộ tẩy nữa, âm thầm điểm chỉ trên eo cô ta. Thân thể Tổ Lưu Vân mềm nhũn, ngã vào lòng nàng ta.

Nhưng Diêu Tổ cũng không biết có phải bị sốc quá không mà tứ chi cũng mềm nhũn, suýt nữa không diu được Tổ Lưu Vân, may là Đại trưởng lão nhanh chóng giơ tay diu được hai người họ.

Hai người lúc này đều như được hắn ôm trong lòng.

Diêu Tổ cảm thấy trong lòng khuất nhục vô cùng.

“Cháy rồi.”

Không biết ở đâu truyền đến âm thanh gào to, phá vỡ sự yên tĩnh của bình minh.

Phản ứng của các viện của Vãn Thiên Sơn rất nhanh, rất nhiều cửa sổ đều sáng đèn, có người vội vã chạy ra: “Cháy ở đâu?”

Không có người nhìn thấy có một con ưng cực lớn đã nhanh chóng bay lên cách xa Vãn Thiên Sơn trước khi có tiếng hét đó. Mà Lâu Thất ngồi trên lưng nó vui vẻ nhìn về phía chọn để đốt lửa trước đó đã vỗ vỗ tay lên về Thanh Dật Cư, kéo Trầm Sát dậy, hai mắt lấp lánh nhìn hắn: “Có muốn xem kịch hay không?”

Nàng ra ngoài bận rộn nửa canh giờ, hắn ngược lại không hề lo lắng mà còn ngủ ngon một giấc. Bởi vì trước đó nàng đã nói với hắn lần này về Vãn Thiên Sơn có mang thứ gì đó, làm gì đó, tuy sau đó thứ mà Nạp Lan Họa Tâm làm ra đã khiến nàng thay đổi kế hoạch. Nhưng hắn tin tưởng nữ nhân của mình tuyệt đối không phải kẻ chịu thiệt, hơn nữa nàng còn dùng cả Bạch Ưng Vương Tuyết Sơn và Tử Vân Hồ.

Bây giờ thấy nàng có tinh thần, ánh mắt sáng lạng như thế, hắn nhịn không được kéo đầu nàng, cắn lên môi nàng một lúc mới hỏi: “Nàng làm gì rồi?”

Lâu Thất cười nói: “Không phải chỉ có ta làm gì, mà là do họ không may nữa. Ngay cả ông trời cũng đứng về phía ta.” Nên tối nàng rất nhiều chuyện đều phát triển vượt mức tưởng tượng của nàng, nàng chỉ thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

“Dù sao thì lần này thọ thần của Đại trưởng lão sẽ rất náo nhiệt, nhanh thôi.” Nàng quay về gọi hắc tỉnh dậy xem kịch, không xem sẽ phí mất kịch hay.

Khắp nơi đều là người, có mấy chỗ đều hiện ra ánh lửa. Tuy không lớn nhưng dù lửa có nhỏ hơn thì cũng phải kịp thời dập tắt, mà đây còn là mùa thu, khô hanh vô cùng, không cẩn thận sẽ cháy khắp nơi.

Nơi như Vãn Thiên Sơn nếu thật sự bị đốt thì đúng là mất mặt toàn thiên hạ.

Nên các đệ tử đều gọi người, gấp gáp chạy đến các viện tử bị cháy.

Mà trong mấy chỗ này, có một cái là viện tử của Diêu phu nhân, một là Thánh nữ các, một là Minh Phong Cư của Lưu Vân Tiên Tử, còn ba viện còn lại đều là nơi đệ tử khác ở.

Thế là khi bình minh đến, trận hỗn loạn mất mặt đầu tiên trong lịch sử của Vãn Thiên Sơn đã bày ra trước mắt mọi người.

Trong Thánh Nữ Các, có hai nữ tử đang quần lấy nhau, hình ảnh khiến người khác xị máu mũi.

Trên giường của Lưu Vân tiên tử thì Phạm tam trưởng lão đang đè một thị vệ trẻ, kịch liệt đến mức chảy cả máu.

Mà chỗ của Diêu phu nhân, Đại trưởng lão vẫn luôn ở trước mặt mọi người mang tiên khí lượn lờ, uy nghiêm thánh khiết lại chỉ mặc một cái quần lửng, Diêu phu nhân và Lưu Vân Tiên Tử đều chỉ mặc áo trong. Lưu Vân Tiên Tử còn ở trong lòng Diêu phu nhân, hai mắt nhắm chặt, nhưng trên mặt lại có một sắc đỏ khiến người ta suy nghĩ linh tinh.

482. Chương 482

“Sao nàng lại để bọn họ xông vào vậy?” Trầm Sát ôm Lâu Thất ngồi ở trên nóc nhà, quan sát tình hình hỗn loạn bốn phía, vừa nãy dưới sự chỉ dẫn của Lâu Thất, họ đã quay một vòng, cái gì nhìn thấy đều thấy hết.

Nhưng điều làm Trầm Sát hiếu kỳ nhất chính là điểm này. Ba viện kia của đệ tử thì cũng thôi đi, trừ một nơi có năm, sáu đệ tử Vãn Thiên Sơn tụ tập chơi lắc xí ngẫu đến khi thế ngất trời, cực đo con mắt mắng mỏ ra thì hai nơi khác đều bình thường cả, mà ba nơi khác còn lại thì không thể xông loạn vào như vậy được. Cho dù là cứu hỏa thì cũng không thể xông vào trong phòng chứ?

Nhưng những người cứu hỏa kia lại không hề cố kỵ mà xách nước xông vào trong phòng ngủ.

Điều này bình thường sao? Hợp lý sao?

Nếu không xông vào thì một màn khó coi kia sẽ không thể lộ ra, kế hoạch của nàng cũng không thành công được.

Nghe hẳn hỏi vậy, Lâu Thất vô tội chớp chớp mắt: “Chàng đoán đi.”

Đầu nàng lập tức bị gõ một cái: “Nói.”

Đúng là ngang ngược. Lâu Thất lầm bầm một tiếng: “Chàng quên bốn cô nương biết thôi miên à?”

Thuật thôi miên không có tác dụng lắm đối với người có nội lực cao cường, cho nên nàng căn bản không thể trực tiếp hạ thủ trên đám người Nạp Lan Họa Tâm, Đại trưởng lão hay Tố Lưu Vân. Nhưng chọn đám đệ tử của Vấn Thiên Sơn có nội lực trung đẳng để thôi miên là có thể. Chỉ cần thôi miên họ, câu chày vừa rồi của nàng chính là mệnh lệnh. Nghe câu đó xong thì đám đệ tử bị thôi miên sẽ không cố kỵ gì mà xông đến, đẩy cửa, đi vào, kêu lên thành tiếng những gì mà bọn họ nhìn thấy.

Ví dụ như: “Ồ, Tam trưởng lão, sao người lại cùng với nam nhân...”

“Này! Yêu nữ ở đâu ra, dám làm ra chuyện đồi phong bại tục với Thánh nữ!”

“Đại trưởng lão, đây không phải Lưu Vân...”

Đương nhiên lời sau chữ Lưu Vân kia, đệ tử đó không có cơ hội nói ra, bởi vì với công phu của Đại trưởng lão thì sau khi hoảng loạn, hẳn sẽ lập tức giết đệ tử đó.

Đáng tiếc người đứng sau tính kế tất cả lại là Lâu Thất. Lâu Thất đương nhiên sẽ tính cả màn đó bên trong, cho nên ở chỗ của Diêu phu nhân kia, nàng đã bỏ vào rất nhiều mối lửa, người ở chỗ đó là nhiều nhất, ngay cả những khách quý có võ công tốt cũng đi hết. Đương nhiên trong đó cũng có mấy người bị nàng thôi miên nữa.

Đại trưởng lão chẳng lẽ còn dám giết cả khách khứa ư?

Giết là một vấn đề.

Không giết thì vấn đề càng lớn.

Lúc này, nàng rất muốn biết là Đại trưởng lão sẽ làm thế nào. Hôm nay chính là thọ thần của hắn.

Nhìn nụ cười gian xảo của Lâu Thất, Trầm Sát cũng không nhịn được bật cười.

Người của Bích Tiên ôn đến sau khi ăn sáng, người đến là Mộng Bích tiên tử của Mộng Bích Tiên và Cảnh Dao, cháu của nàng.

Chỉ là khi họ đến thì lại phát hiện không khí rất kỳ quái, không hề có chút vui mừng nào.

Mộng Bích Tiên Tử vốn muốn dựa theo kế hoạch, đi tìm Đại trưởng lão, nhưng lại bị thông báo là thân thể Đại trưởng lão không khỏe, muộn một chút mới có thể tiếp khách.

Cảnh Mộng nhíu mày khó hiểu. Trong phòng được sắp xếp cho nàng ta, thị nữ tùy thân của nàng ta thấp giọng hỏi: “Môn chủ, có phải Vấn Thiên Sơn xảy ra chuyện không?”

Cảnh Mộng lắc đầu: “Vấn Thiên Sơn có thể xảy ra chuyện gì?”

“Hay là kế hoạch bị Trầm Sát và Lâu Thất biết rồi?” Thị nữ kia không còn trẻ nữa, vẫn luôn ở bên cạnh Cảnh Mộng, là tâm phúc của nàng ta, cho nên kế hoạch của Đại trưởng lão nàng ta cũng biết.

“Không thể nào, hoàng hôn hôm qua họ mới đến, chỗ ở của khách cách xa chỗ Đại trưởng lão, trong thư trước đó của Đại trưởng lão đã nói rằng hôm qua hẳn sẽ không ngủ, có gió thổi cỏ lay gì thì cũng không thể qua được tai mắt của hẳn, rất cẩn thận. Phòng bị như thế thì cũng đã quá xem trọng Trầm Sát rồi, chẳng lẽ dưới mí mắt hẳn mà còn có thể để Trầm Sát biết được gì đó chắc?”

Thị nữ kia cũng cảm thấy không thể nào, nghĩ một lát mới nói: “Hay là trong núi có biến cố gì?”

Trong lòng Cảnh Mộng nhất thời kinh ngạc, quay mạnh đầu nhìn thị nữ: “Chuyện này...” Chuyện này không phải không có khả năng, chỉ có những thứ trong núi kia mới có thể xảy ra biến cố lớn, hơn nữa còn sẽ khiến Đại trưởng lão đau đầu.

“Ai?”

Thân hình thị nữ lướt qua, nhanh chóng mở cửa, Cảnh Dao suýt nữa ngã vào trong. Cô ta ngẩng đầu nhìn Cảnh Mộng: “Cô cô, người và Đại trưởng lão có kế hoạch gì, muốn làm gì Đế Quân Đại Thịnh?”

Họ ở trên đường đã nhận được tin tức về Đại Thịnh lập quốc, Cảnh Mộng vốn muốn đến Vấn Thiên Sơn mới nói cho Cảnh Dao nghe, vì Cảnh Dao còn trẻ, lại rất thông minh, giống nàng hồi trẻ. Nàng không con, cũng muốn bồi dưỡng tốt Cảnh Dao, đáng tiếc Cảnh Dao nghe tin Trầm Sát thành lập Đại Thịnh thì mặt mày vui vẻ, thế mà còn muốn nằm mơ phân cao thấp với Lâu Thất, đi vào hậu cung Đại Thịnh. Chuyện này khiến nàng thất vọng vô cùng, nên không nói kế hoạch đó cho nàng ta.

Không ngờ nàng ta lại đến đây nghe trộm.

Nhất thời Cảnh Mộng vừa tức vừa vô lực.

“Dao Nhi, ta đã nói với người đừng chọc vào Trầm Sát, đừng làm chuyện ngu ngốc như giành nam nhân rồi mà. Người không coi lời ta nói ra gì đúng không? Dù Trầm Sát không có Lâu Thất thì cũng nên là Nạp

Lan Họa Tâm và Tổ Lưu Vân lo lắng mới đứng, người không tề, nhưng không phải đối thủ của họ.”

Cảnh Dao cắn môi, lộ rõ vẻ mặt không cam lòng: “Làm gì có người nào giống như cô cô chứ? Phá hỏng uy phong của chính mình, nâng chí khí của người khác làm gì? Tại sao luôn nói con không bằng hai người họ?”

“Đây là sự thực, làm người quan trọng nhất là biết rõ hiện thực!” Giọng Cảnh Mộng trầm xuống.

“Vậy mà mọi người còn muốn đối phó Trầm Sát? Hắn có dễ đối phó thế không?”

“Người biết cái gì! Nếu Trầm Sát không chết thì cũng phải bị bắt trong tay chúng ta! Nếu không, chúng ta đều phải chết!”

Cảnh Dao ngậy người, hồi lâu mới ngơ ngác nói: “Tại sao lại nói như vậy? Năm đó không phải hắn có qua lại với Đại trưởng lão sao? Bây giờ còn đến đây chúc thọ Đại trưởng lão nữa, chứng tỏ rằng dù trong lòng có oán nhưng cũng sẽ giả vờ thật tốt, sao lại nói mọi người sẽ chết?”

Nàng ta thực sự không hiểu.

“Người không cần biết nhiều như thế. Tóm lại, người cứ nghe lời là được, chẳng lẽ cô cô còn hại người sao?”
Dỗ Cảnh Dao xong, Cảnh Mộng trầm mặc rất lâu mới nói với thị nữ: “Ta không tiện ra ngoài, người ra xem thử có thể tìm cách gặp Đại trưởng lão, hỏi hắn xem rốt cuộc có chuyện gì không? Nếu không hỏi thì lòng ta không yên được...”

Thị nữ đáp lời, lặng lẽ lui ra ngoài.

Lúc này Đại trưởng lão sắp tức đến mức giết tất cả mọi người rồi.

Đây là tin bê bối nhất, buồn nôn nhất từ lúc thành lập núi Vắn Thiên đến nay. Người nhìn thấy cảnh đó thực sự quá nhiều, ngoài gần mười khách khứa ra thì còn lại đều là đệ tử của núi Vắn Thiên.

Chừng ba trăm người.

Chẳng lẽ hắn phải giết hết hay sao? Giết rồi thì coi như Vắn Thiên Sơn sẽ bị hủy trong tay hắn, Trầm Sát và Lâu Thất không cần động thủ thì tự hắn cũng hủy vô số, vậy Trầm Sát không phải sẽ cười chết hay sao?

Không giết, thì hắn không xác định được đám đệ tử kia có ngậm miệng chặt không. Dù bọn họ truyền tin trong nội bộ thì tất cả mọi đệ tử đều biết, uy vọng của Đại trưởng lão hắn sẽ bị giảm sút, đồng thời chức thánh nữ của Nạp Lan Họa Tâm cũng không cần phải làm nữa.

Còn có những khách quý kia thì sao? Tuy không phải nhân vật lớn quan trọng, nhưng cũng là đại gia tộc

trong bốn nước, vì để biểu thị sự tôn trọng với Vãn Thiên Sơn và hân, nên những người đến lần này đều là gia chủ hoặc đệ tử xuất sắc trong tộc. Nếu chết ở đây thì Vãn Thiên Sơn sẽ cùng lúc đắc tội mấy gia tộc lớn, nhưng nếu để bọn họ ở bên ngoài nói năng nhăng, thì danh tiếng Vãn Thiên Sơn cũng trượt dốc không phanh.

Dù làm gì thì đều không phải là cách xử lý tốt.

Đây là vấn đề lớn đầu tiên mà Đại trưởng lão sống đến tầm này tuổi còn gặp phải. Lúc này hân không còn tâm tư đâu mà nghĩ đến cái kế hoạch đối phó Trầm Sát và Lâu Thất kia, cũng không có tâm tư nghĩ chuyện thọ thần.

Ngoài hai người kia, làm gì có ai làm ra được chuyện này!

“Trầm Sát! Lâu Thất!” Hân cắn răng phát tay, hất hết những quyền sách trên bàn xuống đất. Vãn thư tứ bảo rơi xuống, trong đó một nghiền mực còn suýt chút nữa rơi xuống Nạp Lan Họa Tâm đang quỳ một bên. Nàng ta run lên, mắt đỏ bừng.

Từ nhỏ đến lớn, nàng ta chưa bao giờ phải chịu nhục nhã lớn như thế! Từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai dám tính kế nàng ta.

Nàng ta hận!

Nhưng tra ra, thì những thứ kia đều là nàng ta đưa tận tay Tổ Vãn Tâm. Nếu là Tổ Vãn Tâm thì ả cũng trúng chiêu...

Nạp Lan Họa Tâm vừa nghĩ đến trình tiết mình bảo vệ nhiều năm thế mà bị hủy trong tay một nữ tử thì toàn thân phát run, thậm chí nàng ta còn muốn chết!

Tổ Vãn Tâm sớm đã bị đâm mười tám kiếm liên tiếp khi nàng ta tỉnh dậy rồi, Tổ Vãn Tâm chết rất thảm, nhưng nàng ta cũng đã không thể quay lại được.

Là nàng ta dày công chế tạo ra những thứ kia, cũng làm ra những chuyện tối qua...

Họ không tìm ra được chứng cứ nào chứng minh là do Trầm Sát và Lâu Thất làm, thậm chí ngay cả đám lửa kia cũng không hiểu vì sao đốt lên được. Nếu có nhiều người đồng thời lên vào đốt lửa trong các viện thì đệ tử canh đêm nhất định đã phát hiện ra...

Còn có một điểm nàng ta không nghĩ ra, đó là đám đệ tử cứu hỏa kia sao lại xông vào? Sau chuyện này, tự họ cũng không nói rõ được, vả lại cũng không hề có vết tích bị dùng thuốc.

“Cha.” Nàng ta run rẩy nói một câu thì một cái tát liền mạnh mẽ đáp xuống, khiến nàng ta gần như nằm

sắp trên đất.

“Nghịch chương! Đây đều là chuyện tốt mà người làm! Ta sớm đã nói không được làm bừa rồi, ai bảo người làm ra cái thứ chó chết kia hả!”

Đại trưởng lão chỉ có một nữ nhi là Nạp Lan Họa Tâm, từ nhỏ đến lớn nâng trong tay còn sợ vỡ, ngậm trong miệng còn sợ tan. Cái tát này lại không hề lưu tình, tát lên bên má còn lại của nàng ta. Cái tát hôm qua của Trầm Sát còn chưa đỡ, mà hôm nay má bên còn lại cũng sưng lên nốt.

“Cha, người đánh con sao?” Nạp Lan Họa Tâm nằm nghiêng trên đất, rất muốn đi chết!

“Ta không được đánh người sao? Cút ra ngoài, nếu người còn ở đây thì ta chỉ sợ sẽ giết người!” Đại trưởng lão quát. Hắn yêu thương con gái, nhưng nàng ta rốt cuộc có biết mình đã phá hỏng cái gì không?

Con gái so với tất cả những thứ kia thì một cái rắm còn không bằng!

Nạp Lan Họa Tâm bò dậy, cắn răng chạy ra ngoài.

483. Chương 483

Lâu Thất và Trầm Sát lại thoải mái tạt tại giả vờ không biết gì, dẫn người đến ngắm cảnh nói chuyện ở giữa núi, cứ như thể bọn họ đến để nghỉ mát vậy.

Hoàn toàn không quan tâm sự đau khổ và oán hận của đám người Đại trưởng lão và Nạp Lan Họa Tâm lúc này.

Đám người Hỏa đang ở sau lưng, cách hai người một đoạn, bởi vì lúc này tình cảm của Đế Quân và Đế Phi quá tốt, ở gần quá thì lúc nào bọn họ cũng bị đổ mặt.

“Tối qua...” Vân đề thấp giọng, hỏi Trần Thập: “Đó là do người kia làm sao... ”

Điều không ngờ tới nhất đó chính là bọn họ tối qua không hề biết gì, sớm ra tỉnh dậy thì Vấn Thiên Sơn đã xảy ra chuyện rồi. Sau khi nghe ngóng, Hỏa cảm thấy thế giới quan của mình lại được đổi mới.

Thật đúng là...

Khóe miệng Trần Thập nhếch lên, lộ ra một nụ cười thâm sâu, hắn cũng không trả lời rõ, chỉ nói: “Thuộc hạ sớm đã nói rồi, cả đời này sẽ đi theo cô nương.”

Hỏa không biết nói gì...

Lúc này, đằng sau có người chạy tới: “Hỏa đại ca.”

Hỏa quay đầu liền thấy Thu nhị tiểu thư của Thần Tiên Sơn Trang dẫn mấy người đi đến.

A Mộc trầm mặt, buồn bực không vui, đá một hòn đá trên đất. Hỏa nhìn nàng ta một cái: “A Mộc có phải mệt rồi không?”

“Không, không mệt. Chỉ là Thu nhị tiểu thư tại sao lại học ta kêu huynh là Hỏa đại ca rồi?”

“A Mộc muội muội, ta không thể gọi huynh ấy là Hỏa đại ca sao?” Thu nhị tiểu thư đã đến trước mặt họ, thở hổn hển, nghiêng đầu nhìn A Mộc.

“Các người quen thân lắm sao?” A Mộc không muốn nhìn thấy nàng ta như vậy, nói xong liền liếc Hỏa một cái, hi vọng hắn có thể nói lời ủng hộ, đứng về phía nàng. Trong lòng Hỏa khẽ thở dài một hơi.

Nếu A Mộc không ở đây, thì hẳn chắc chắn sẽ ngăn Thu nhị tiểu thư, họ thật sự không thân, hơn nữa hắn cũng không cảm thấy Thu nhị tiểu thư thích hợp làm thê tử của hắn. Thu nhị tiểu thư còn yếu ớt hơn cả A Mộc.

Nhưng vì không muốn cho A Mộc hi vọng, hắn chỉ hờ hững nói: “Dù sao cũng chỉ là một cách gọi mà thôi.”

Tim A Mộc như bị người ta nhéo mạnh một cái, cảm thấy rất đau.

Thu nhị tiểu thư cũng vui vẻ: “Các huynh đang ngắm cảnh sao? Ồ, Đế Quân và Đế Phi đang ở trước mặt, đúng lúc ta có chuyện muốn nhờ.” Nói xong, nàng ta nhấc váy chạy về phía Trầm Sát và Lâu Thất.

“Này.” Đám người Hỏa chỉ đành đi theo.

Lâu Thất và Trầm Sát sớm đã nghe thấy động tĩnh sau lưng, chỉ là không ngờ tới Thu nhị tiểu thư lại đi lên. Lâu Thất xoay người nhìn dáng vẻ nàng ta nhấc váy chạy, cảm thấy Thu nhị tiểu thư lúc này rất xinh đẹp, cũng hoạt bát sống động, khiến người ta không nhịn được mà yêu thích.

“Tham kiến Đế Quân, tham kiến Đế Phi.” Thu nhị tiểu thư chạy tới, gương mặt đỏ ửng, ánh mắt sáng lấp lánh.

“Thu nhị tiểu thư muốn làm gì vậy?”

Trầm Sát lười đáp lời người khác, nên đi ra hai bước, Lâu Thất mỉm cười hỏi Thu nhị tiểu thư.

Nhưng không ngờ Thu nhị tiểu thư đột nhiên quỳ xuống, nói với nàng: “Khánh Tiên có một chuyện muốn xin Đế Phi nương nương thành toàn.”

Hành động này khiến tất cả đều ngây ra, ngay cả Trầm Sát cũng liếc nhìn nàng.

“Thu nhị tiểu thư mau đứng dậy đi, ta không quen người khác quỳ xuống nói chuyện.” Lâu Thất tránh ra một bước.

“Khánh Tiên muốn được gả cho Hỏa vệ đại nhân, xin Đế Quân, Đế Phi thành toàn.”

Ở thế giới này, chuyện chung thân đại sự của thị vệ đa phần đều do chủ nhân làm chủ, cho nên Thu Khánh Tiên mới trực tiếp nói với Lâu Thất.

Những người vừa nãy chỉ hơi ngây ra thì giờ đây lại gần như chết lặng, đặc biệt là Hỏa và A Mộc, giống như bị sét đánh vậy, ngây ra tại chỗ mãi không hoàn hồn.

Nhị tiểu thư của Thần Tiên Sơn Trang nhìn trúng Hỏa sao? Nhưng hiện giờ Hỏa đã bị hủy gần hết khuôn mặt rồi mà! Hơn nữa, nàng ta không quan tâm chuyện mình là nữ tử, thần nhiên quỳ xuống cầu thân như vậy cũng không phải chuyện mà người bình thường dám làm.

Lâu Thất đến từ hiện đại cũng bị nàng ta dọa.

Nhưng khi nàng cúi đầu nhìn vào mắt của Thu Khánh Tiên liền bắt được sự thả lỏng và bi thương lóe lên trong mắt nàng ta, Lâu Thất ngây ra.

Hành động đột ngột này của Thu nhị tiểu thư chắc chắn có ẩn tình, nhưng giờ đây không phải là lúc hỏi cho rõ, bởi vì ở chỗ này có người của Văn Thiên Sơn đang ẩn nấp, nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của bọn họ.

“Thu nhị tiểu thư cứ đứng lên trước đã.” Lâu Thất nháy mắt với Ân Dao Phong, Ân Dao Phong lập tức dìu Thu Khánh Tiên lên.

Lâu Thất nhìn Hỏa một cái, nói với Trầm Sát: “Chúng ta về đi, ta mang Thu nhị tiểu thư về nói chuyện.”

Trầm Sát gật đầu.

Chuyện này rất nhanh truyền ra ngoài, Thu Tâm trang chủ tức đến mức xanh mặt: “Nha đầu Khánh Tiên đó có phải nào bị nước vào rồi không, rõ ràng biết lần này mang nó đến là để...”

Rốt cuộc là làm gì thì ông ta không nói ra.

Đại trưởng lão vừa biết tin này liền hừ lạnh: “Kệ đi, dù sao cũng chỉ là đi tìm chết mà thôi.” Nói xong, liền nói với thị nữ của Cảnh Mộng: “Bảo môn chủ của các người yên tâm, không có chuyện gì lớn đâu, ta sẽ xử lý tốt, bảo nàng ta đừng manh động.”

Đợi Cảnh Mộng ra ngoài, thì ánh mắt của hắn lóe lên tia u ám.

Lâu Thất dẫn Thu nhị tiểu thư về Thanh Dật Cư, mấy người ngồi ở trong phòng khách, lúc này mới phát hiện Thu nhị tiểu thư hơi lo lắng.

“Được rồi, Thu nhị tiểu thư có gì có thể nói thẳng, ở đây không có ai.” Lâu Thất nói. Bọn họ muốn bàn chuyện, nếu còn có thể để người ta đến nghe lén thì thật mất mặt. Nhưng có thể là do người của Đại trưởng lão thấy Thu nhị tiểu thư này không có gì đáng nghi, không muốn nghe lén chuyện bất quá nên người trong tối theo dõi họ không theo đến đây, chỉ ở bên ngoài Thanh Dật Cư mà thôi.

Có thể thấy chiêu này của Thu nhị tiểu thư không tồi, tuy bất ngờ, nhưng vẫn lừa được đối phương.

Vân đứng ở một bên hơi nhú mày nhìn nàng ta, A Mộc lại ngồi ở trên ngưỡng cửa bên ngoài, vùi mặt vào gối. Nàng ta bị Thu nhị tiểu thư dọa, nàng ta luôn nghĩ rằng nữ tử thảo nguyên trắng thẩn, nữ tử Trung Nguyên đều rất giỏi giả vờ đoan trang hiền thực. Nhưng hành vi vừa nãy của Thu nhị tiểu thư lại phá vỡ nhận thức này của nàng ta.

Thu nhị tiểu thư có biết rằng, nếu như bị Hỏa đại ca từ chối thì sau này có thể nàng ta sẽ không gả đi được nữa không? Dù sao thì nam nhân đều yêu sĩ diện, ai mà đồng ý cưới một nữ nhân không biết xấu hổ quỳ xuống cầu hôn nam nhân khác chứ?

Nói bọn họ bị dọa thì không đúng, phải nói là bọn họ bị nàng làm cho kinh ngạc.

Ít nhất thì nàng không làm được như nàng ta!

Cũng vì như thế mà đột nhiên nàng không thể ghét được Thu nhị tiểu thư, bởi vì nàng cảm thấy mình không bằng Thu nhị tiểu thư.

Thu nhị tiểu thư Thu Khánh Tiên cắn môi dưới. Họ phát hiện thái dương nàng chảy mồ hôi, tay đang phát run, điều này khiến họ càng thêm kinh ngạc.

“Cầu Đế Quân, Đế Phi thu lưu Khánh Tiên. Khánh Tiên không dám vọng tưởng được gả cho Hỏa vệ đại nhân, đây cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ mà thôi. Khánh Tiên xin lấy một bí mật để đổi lấy chỗ dung thân ở Đại Thịnh.”

Thu nhị tiểu thư ngẩng đầu, ánh mắt trở nên kiên định, xem ra nàng ta đã muốn đánh đổi bằng bất cứ giá nào: “Bí mật này có liên quan đến Đế Quân.”

Trầm Sát vừa vào cửa đã cúi đầu nghịch bàn tay của Lâu Thất, lúc này nghe vậy mới ngẩng đầu lên, hồ hững nhìn nàng ta một cái.

“Người đúng là rất to gan.”

Thu nhị tiểu thư như bị ánh mắt lạnh nhạt của hắn khiến cho lạnh run: “Bởi vì nếu Khánh Tiên không làm vậy thì tối nay sẽ bị Tam thúc tặng cho Đại trưởng lão.”

Đám người sững sờ.

Nhưng nghĩ kĩ thì cũng không cảm thấy kỳ lạ, võ công của Thu nhị tiểu thư xem ra cũng bình thường, nội lực không sâu, nhưng dung mạo của nàng ta lại rất đẹp, nếu không hữu dụng thì sao lại mang nàng đi theo tới đây chứ?

“Người có bản lĩnh gì?” Trầm Sát đột nhiên hỏi.

Thu nhị tiểu thư hình như không ngờ được ánh mắt của hắn lại chuẩn xác như thế, ngây ra một lát, trên mặt hiện lên nụ cười khổ: “Truy Tức tiên của Thần Tiên Sơn Trang là tiên mà ta đã sửa lại...”

Lời này vừa nói ra, ngay cả Lâu Thất cũng kinh ngạc nhú mày.

Truy Tức tiên, Lâu Thất đã từng lĩnh giáo lúc ở núi Cầm. Vốn nàng cho rằng đó chỉ là một loại tiên pháp, bây giờ nghe nàng ta nói vậy thì lại có liên quan đến bản thân cây tiên đó rồi rồi.

Thu nhị tiểu thư nói: “Vốn Truy Tức tiên của Thần Tiên Sơn Trang cần người có nội lực cao cường, lực cánh tay mạnh mới có thể luyện, nhưng ta đã cải tạo qua, cho thêm chút đồ ở đầu tiên và lông vũ của tiên, như thế thì rất nhiều người đều có thể luyện được nó. Dù luyện không tốt thì tiên thuật cũng mạnh hơn người khác rất nhiều.” Thấy họ đều mở to mắt nhìn mình, Thu nhị tiểu thư đột nhiên thấy thẹn thùng, nhỏ giọng nói: “Ta từ nhỏ đã có hứng thú với cái này.”

Lâu Thất hỏi: “Vậy, tiên thuật của Thu nhị tiểu thư ra sao?”

Thấy hỏi về điểm này, Thu nhị tiểu thư vô thức thẳng lưng, không hề khiêm tốn nói: “Bách phát bách trúng, không hụt phát nào.”

Ồ?

Đám người đều hít một hơi khí lạnh.

Đúng là...

Tự tin quá...

“Người cũng biết dùng Truy Túc tiễn? Nhưng nội lực của người chẳng ra sao cả.” Lâu Thất lại nói.

Thu nhị tiểu thư gật đầu: “Ta biết, từ nhỏ ta đã có thiên phú về tiễn thuật. Tuy nội lực của ta không tốt, nhưng lực cánh tay rất mạnh.” Nói xong, nàng đột nhiên vung tay về phía Trần Thập cách nàng ta gần nhất.

Mi mắt Trần Thập run lên, giơ tay đỡ.

Cánh tay của Thu nhị tiểu thư bị chặn ở lòng bàn tay hắn, nhìn rất nhỏ nhắn, nhưng khi nàng ta thu tay lại thì Trần Thập lại kinh ngạc đưa lòng bàn tay ra trước mắt mọi người.

Lòng bàn tay hắn bị đổ một mảng.

Đó là do bị lực mạnh làm ra. Nội lực của Trần Thập thì ai ở đây cũng rõ, dù là cao thủ thông thường thì cũng chưa chắc có thể khiến tay hắn bị đổ, nhưng Thu nhị tiểu thư nhìn gầy yếu nhỏ nhắn lại làm được.

Điều này khiến mọi người không thể tưởng tượng nổi. Nhưng bây giờ mọi người đều tin nàng có thể bắn ra Truy Túc Tiễn rồi.

“Người của Thần Tiễn Sơn Trang không biết?” Lâu Thất nhíu mày. Nếu người của Thần Tiễn Sơn Trang biết nàng ta không chỉ biết cải tiến tiễn mà còn biết dùng Truy Thúc tiễn thì sẽ nở tặng nàng cho Đại trưởng lão sao?

Quả nhiên, Thu nhị tiểu thư lắc đầu: “Họ không biết, ta luôn luyện tập trộm. Nhưng trước khi ta đi thì tam muội của ta đã phát hiện được bí mật này, vì thế lúc chuẩn bị đi ta đã trối nàng lại. Không lâu trước đây, ta phát hiện thư của sơn trang được đưa đến chỗ Tam thúc, sợ người của sơn trang đã cứu Tam muội, truyền tin này đến, nên...”

Cho nên nàng ta mới đột nhiên nghĩ đến kế hoạch này. Nàng ta nhất định phải cầu Đế Quân và Đế Phi giúp đỡ trước khi họ biết chuyện này. Nếu không sẽ không kịp mất.

Lâu Thất và Trầm Sát nhìn nhau.

Trầm Sát nhìn thấy sự tán thưởng Thu nhị tiểu thư trong mắt nàng.

Đúng vậy, trong một năm đến đại lục Tứ Phương này, chưa có một nữ tử nào có thể giống như Thu nhị tiểu thư, có thể khiến cho Lâu Thất cảm thấy có hứng thú.

484. Chương 484

Đầu tiên, Thu nhị tiểu thư là đích thứ nữ của Thần Tiên Sơn Trang, từ nhỏ đã có thiên phú này nhưng có thể giấu được tất cả mọi người để học Truy Tức Tiên, điều này chắc chắn là vì từ rất nhỏ nàng ta đã phát hiện ra bí mật của Thần Tiên Sơn Trang. Bí mật này khiến nàng ta đề phòng cả người thân của chính mình, lập tức hạ quyết tâm, vừa luyện tiên vừa dùng kỹ thuật cải tiến tiên của mình để bảo vệ địa vị, đây đúng là là một người dũng cảm, tỉ mỉ, quyết đoán, can đảm.

Tính cách này Lâu Thất rất thích.

Hơn nữa biết rằng lần này tới Vân Thiên Sơn sẽ bị coi là một món hàng tặng cho đại trưởng lão, nàng ta vẫn tới, điều đó chứng tỏ nàng ta coi đây là một cơ hội để thoát khỏi Thần Tiên Sơn Trang. Vốn dĩ còn phải lên kế hoạch kỹ lưỡng hơn nữa nhưng chỉ vì một bức thư ở nhà gửi tới, không biết nội dung thư là gì, đã nhanh chóng thay đổi kế hoạch ứng phó, chạy tới trước mặt mình quý gối cầu ban hôn sự, dũng cảm và có lòng quyết tâm kiên định như vậy, không phải người thường có thể có được.

Đây mới chỉ là một thiếu nữ mười mấy tuổi.

Vì thế Lâu Thất rất yêu thích Thu nhị tiểu thư.

"Ta đồng ý với người." Nàng chớp mắt với Lâu Thất trước sau đó quay sang nói với Thu nhị tiểu thư.

Thu nhị tiểu thư lập tức hai mắt rưng rưng, quý gối khấu đầu liên tiếp ba cái: "Ôn cứu mạng của đế quân, để phi với Khánh Tiên, Khánh Tiên nguyện làm nô tì để báo đáp hai vị!"

"Đứng dậy đi!" Lâu Thất đưa mắt ra hiệu cho Trần Thập, Trần Thập lặng yên một lát sau đó ra đỡ nàng ta dậy.

Lâu Thất không nhịn được bật cười, sau đó lại nháy mắt với hấn, Trần Thập: "..."

Cô nương, đừng như vậy có được không?"

Chủ bộc hai người mắt qua mây lại giao lưu cũng chỉ có Trầm Sát nhìn thấy, hấn nhướng mày, không nhịn được lại nhìn sang Hỏa. Sau đó lại có chút rầu rĩ, Thất Thất nhà hấn trước giờ thiên vị cho người của mình, có đồ tốt chắc chắn phải nghĩ cho người của mình trước, rõ ràng Trần Thập và Hỏa, Trần Thập mới được coi là người của nàng.

Hấn cũng đành mặc kệ nàng vậy.

Thu nhị tiểu thư được Trần Thập đỡ dậy, chỉ cảm thấy lòng bàn tay của hấn trên cánh tay mình rất ấm áp, khiến trái tim nàng đột nhiên rung động, bất giác vội vã liếc hấn một cái.

Trần Thầm đã lặng lẽ buông nàng ra lùi lại mấy bước đứng ra sau Lâu Thất.

Thu nhị tiểu thư nhìn mọi người một lượt, Trầm Sát lạnh nhạt nói: "Các người đều lui xuống, Hỏa và Trần Thập ở lại."

Ấn Dao Phong khẽ cắn môi nhìn Trần Thập, cùng A Mộc đi ra, đóng cửa lại cho họ.

Thu nhị tiểu thư lúc này mới thở phào nói: "Ta không phải con gái ruột của trang chủ Thần Tiễn Sơn Trang, chúng ta thực ra đều là do ông ta nhặt về, hơn nữa đại tỷ nàng ấy.. mười bốn tuổi đã hầu hạ trang chủ..."

Cái gì?

Lâu Thất nhú mày, đúng là một gia tộc ghê tởm. Phụ thân trên danh nghĩa và con gái trên danh nghĩa...

Chính vì phát hiện ra bí mật ghê tởm này nên Thu Khánh Tiên mới bắt đầu che giấu bản thân, và nỗ lực để thoát ly khỏi Thần Tiễn Sơn Trang. Nhưng trước đây nàng vì muốn bảo vệ trinh tiết, thể hiện bản lĩnh cải tạo tên, sau này muốn rời đi sẽ không dễ dàng nữa.

Lần này bị tặng cho đại trưởng lão là một tin tức khiến trái tim nàng tan nát, nhưng nàng lập tức phát hiện ra đây cũng là một cơ hội cực kì tốt, đặc biệt là sau khi tối qua xảy ra nhiều chuyện như vậy, mặc dù nàng không có chứng cứ nhưng nàng cho rằng là do Trần Thập và Lâu Thất đứng sau.

Vì thế họ mới là người có bản lĩnh bảo vệ nàng ta, Thu nhị tiểu thư suy nghĩ suốt hai canh giờ quyết định đặt mình vào chỗ chết để sống đây.

"Hãy nói về bí mật mà người biết." Lâu Thất mặc dù rất thích cô gái này, Trầm Sát thì không có kiên nhẫn ngồi nghe nàng ta phí lời, có thời gian không bằng cùng Thất Thất lên giường nằm.

Nghe giọng nói lạnh lùng mất kiên nhẫn của Trầm Sát, Thu nhị tiểu thư run lên, nàng thực sự rất sợ Trầm Sát vì thế rất bội phục Lâu Thất có thể ung dung thoải mái ở bên cạnh hắn.

"Bí mật đó..." Thu nhị tiểu thư hít một hơi thật sâu sau đó nói nhỏ: "Trang chủ của Thần Tiễn Sơn Trang không phải là trang chủ trước đây! Ta không biết tên thật của hắn ta là gì, nhưng hắn tới từ đại lục Long Ngâm, hắn vẫn có liên hệ với một người tự xưng là tôn giả."

Trầm Sát và Lâu Thất lại đưa mắt nhìn nhau.

"Tôn giả là Trương Mệnh?"

Thu nhị tiểu thư sững người: "Đế phi biết sao?"

”Người nói tiếp đi!”

”Ta từng nghe trộm được một lần trò chuyện bí mật của bọn họ, công phu của trang chủ Thần Tiễn Sơn Trang không bằng Trương Mệnh, hình như nghe lệnh của hắn ta, bọn họ đang tìm một đội binh mã! Nghe nói đội binh mã đó tới từ đại lục Long Ngâm, là binh mã của vương triều Trầm Thị! Năm vạn binh mã đó tới tìm thái tử điện hạ của bọn họ, và họ còn biết tung tích của đội binh mã đó, họ còn nói rằng,” nàng nhanh chóng đưa mắt nhìn Trầm Sát, nói tiếp: ”Để quân chắc là hậu nhân của vương triều Trầm Thị! Đội binh mã tổng cộng có năm vạn, trên người đều có thuật cấm cố, họ không thể giải trừ, không thể giải trừ thì họ sẽ không thể dùng được. Trương Mệnh nói, có lẽ thử lừa để quân mắc mưu, có lẽ hậu nhân của vương tộc Trầm Thị mới có thể giải được loại cấm cố này.”

Lâu Thất kinh ngạc mở tròn mắt.

Vì thế, Trương Mệnh đã lừa bọn họ?

Vì thế là năm vạn người chứ không phải năm mươi vạn người?

Lâu Thất và Trầm Sát đưa mắt nhìn nhau, hai người nhanh chóng suy nghĩ, móc nối các thông tin lại với nhau. Trương Mệnh còn gian xảo hơn họ tưởng tượng nhiều, cho dù nàng dùng Hỉ Nhi gạt hắn, cũng vẫn chưa thể hỏi ra chân tướng, ngược lại còn bị lừa.

Còn nữa, bọn họ chắc chắn đã tìm được năm vạn binh mã đó và đã khống chế lại. Năm vạn binh mã này lại bị trúng cấm cố, đương nhiên không thể phát huy được uy lực vốn có của mình.

Họ tới tìm thái tử điện hạ của vương triều Trầm Thị, thái tử điện hạ này rất có thể là Trầm Sát.

Á!

Lâu Thất đột nhiên xuýt xoa một tiếng, Trầm Sát lập tức phát giác, lúc này hắn mới phát hiện ra mình nhất thời không kiềm chế được, nắm tay nàng quá mạnh. Hắn lập tức buông ra, xoa nhẹ tay nàng, đưa lên môi hôn một cái: ”Xin lỗi.”

Thu nhị tiểu thư kinh ngạc nhìn cảnh này, thì ra để quân cũng có mặt dịu dàng như vậy. Nhưng Trầm Sát ngay lập tức lại lạnh lùng nhìn qua khiến nàng ta rùng mình.

Đây đúng là một bí mật rất lớn, là một bí mật rất có tác dụng với họ.

”Trần Thập, hai ngày này ngươi hãy đi theo Thu nhị tiểu thư, nàng ta giao cho ngươi bảo vệ.” Lâu Thất ra lệnh cho Trần Thập. Trần Thập đáp một tiếng, dẫn theo Thu Khánh Tiên ra ngoài.

Trong phòng, Lâu Thất dừng lại một lát nói: ”Thu nhị tiểu thư có bản lĩnh như vậy mà vẫn bị mang ra tặng

cho đại trưởng lão, điều này chứng tỏ đại trưởng lão là cùng một bọn với trang chủ Thần Tiễn Sơn Trang và Trương Mệnh, thậm chí trong tay đại trưởng lão còn có ưu thế lớn hơn vì thế bọn chúng mới tặng một đại mỹ nhân như vậy để lấy lòng đại trưởng lão.”

”Vậy thì Trầm Vân Sơn trưởng đưa em gái ruột tới đây chắc chắn cũng biết điều gì đó.”

”Năm vạn tinh binh, với sức mạnh của Vãn Thiên Sơn và Thần Tiễn Sơn Trang thì không thể nuốt hết được, tam sơn... chắc đều có phần.”

Trầm Sát lặng lẽ không nói gì nghe Lâu Thất phân tích từng chút một.

Lâu Thất đột nhiên nói một câu: ”Có điều năm vạn tinh binh nếu như không chế nhiều năm như vậy rồi, bây giờ đã rất lớn tuổi rồi phải không? Cho dù giải cầm cố thì họ còn có thể đánh trận không?”

Hỏa đứng ở bên cạnh nghe nàng đột ngột nói một câu như vậy cũng sững người.

Trầm Sát mặt sa sầm, một hồi lâu mới nói: ”Dù họ có đánh được hay không, tìm xong rồi tính.” Thì ra hắn không bị vứt bỏ, thì ra có nhiều người tìm hắn tới vậy, hơn nữa là từ nhiều năm về trước mà hắn không biết.

Trong khoảnh khắc này, trái tim Trầm Sát dấy lên một bầu nhiệt huyết.

Lâu Thất đại khái có thể hiểu được cảm giác lúc này của hắn, ngẫm nghĩ một lát nói: ”Nếu như tam sơn nhất trang đã có cấu kết, khách khứa lần này cũng chủ yếu là bọn họ, có khi nào lễ chúc thọ lần này của đại trưởng lão có mục đích khác? Nhằm vào chúng ta?”

Người của Thần Tiễn Sơn Trang, người của Bích Tiên Sơn, người của Trầm Vân Sơn đều đã tới, nếu như vậy bọn họ không thể nào chỉ tới có từng đây người.

Trầm Sát ánh mắt vụt sáng: ”Hỏa, Thiên Ảnh, đi điều tra.”

”Long Ngôn, người cũng đi.”

...

Một canh giờ sau, ba người đều mang tin tức về.

”Thần Tiễn Sơn Trang, Trầm Vân Sơn, Bích Tiên Sơn, ba ngày trước mỗi nơi đều đã phái hai trăm đệ tử tinh anh tới Vãn Thiên Sơn, nhưng đều đã ẩn nấp cả rồi, thuộc hạ không tìm thấy bọn chúng ở đâu.”

Hỏa sắc mặt sa sầm báo cáo.

Long Ngôn cũng nói: "Ngoài ra, còn có Xà Hoa Giáo, mấy ngày trước cũng tới Vấn Thiên Sơn, bây giờ cũng không thấy tung tích.

Lâu Thất trầm ngâm một lát sau đó nói: "... Lạ hồn!"

Điều đó có nghĩa là sao? Điều đó có nghĩa đây là một cạm bẫy, mọi người đều đã chuẩn bị xong, chuẩn bị ra tay với họ.

Trầm Sát hừ lạnh một tiếng, sắc mặt hoàn toàn không có chút sợ hãi, ngược lại khí thế ngưng tụ, lạnh lùng nói: "Truyền tin về, ra lệnh Ứng, Thúc Trọng Châu và Phi Kỵ đại tướng quân mỗi người dẫn theo một vạn binh lập tức tới Thần Tiên Sơn Trang, Trầm Vân Sơn, Bích Tiên Sơn, tiêu diệt toàn bộ."

Không phải tinh anh đã dẫn tới đây muốn giết họ sao? Vậy hẳn cũng nhân cơ hội này đánh sập hang ổ của bọn họ.

Lâu Thất giơ ngón cái lên, Trầm Sát đi bước này rất hợp với ý của nàng! Rất hung tàn!

Trầm Sát lại nói: "Hành động bảo mật, dẫn binh quan trọng là thần tốc!"

Hỏa nhận lệnh gật đầu, lập tức đi viết thư. Việc này cần phải bảo mật, nếu không Đông Thanh và Bắc Thương phát giác ra sẽ xen tay vào, tới khi đó mỗi người dẫn một vạn người chắc chắn không đủ để đại quân của bọn họ nhét kê răng.

Dù sao thì vương triều Đại Thịnh dám đồng thời ra tay với ba nơi này sẽ khiến các quốc gia khác sinh lòng kiêng kỵ, nổi sát tâm.

Sau lần này, thế lực của đại lục Tứ Phương chắc chắn sẽ phân chia lại, tuyệt đối chấn động thiên hạ.

Tình hình trước mặt họ bây giờ không hề lạc quan. Tam sơn nhất trang đích thực quá e dè bản lĩnh của Trầm Sát, điều động nhiều người như vậy tới đối phó họ.

"Có lẽ bọn họ không ngờ bốn đế quân chỉ dẫn theo vài người." Trầm Sát cười nhạt, vẻ mặt hung tàn, nhìn về Lâu Thất: "Lâu Thất, lần này kẻ vai cùng bốn đế quân đại khai sát giới, nàng có sợ không?"

Ba thế lực bên ngoài mỗi bên có hai trăm tinh anh, Xà Hoa Giáo chính là đám nữ nhân xinh đẹp tà ác mà họ gặp ở Băng Nguyên, lại kèm theo toàn bộ Vấn Thiên Sơn, chút ít cũng có hai nghìn người, bọn họ chỉ có bảy tám người.

”U U.”

U U không biết chui ra từ đâu, nhảy lên vai Lâu Thất, cao ngạo ngẩng đầu, bộ dạng như đang nói, còn có ta nữa.

Lâu Thất mím môi, ánh mắt lấp lánh: ”Bổn cô nương có sợ bao giờ?

485. Chương 485

Vấn Thiên Sơn vẫn rất yên tĩnh, sự yên tĩnh này kéo dài tới buổi chiều, đại trưởng lão bất ngờ phái người mời họ tới võ trường ngoài trời cách Thanh Dật Cư không xa.

Khi họ tới nơi, trên võ trường mọi người dường như đã tới đủ, đệ tử, thị nữ của Vấn Thiên Sơn đứng ở vòng ngoài, có khoảng hai trăm người.

Nhìn số người trên võ trường, Trầm Sát và Lâu Thất đều nở nụ cười mỉa mai.

Bây giờ mọi người còn chưa nhiều, đều đã ẩn kín để ra đòn quyết định đánh họ xuống vực thẳm sao?

Bích Tiên sơn đi đâu là Mộng Bích tiên tử Cảnh Mộng, còn có Cảnh Dao, dẫn theo các nữ đệ tử diện y phục màu xanh, cũng chỉ có tám người. Thần Tiên sơn Trang cũng chỉ là những người mà tối qua họ nhìn thấy, Thu tam trang chủ phụ thể nhìn thấy họ sắc mặt đều rất khó coi, nhưng có thể vì lúc này không thích hợp cho lắm, nên liền rời mắt nhìn đi chỗ khác, không tới nói với họ về việc của Thu Khánh Tiên.

Trầm Vân Sơn hai quân sự lớn tuổi và tám đệ tử, điều khiến Lâu Thất bất ngờ là Tổ Lưu Vân cũng xuất hiện.

Cô ta mặc một bộ xiêm y màu tím hồng bên viền là trắng ngà, chải kiểu tóc đơn giản, chỉ cài một chiếc trâm bạch ngọc, gương mặt nhợt nhạt, ánh mắt mơ màng, dựa vào ghế tựa, dáng vẻ đáng thương, yếu ớt và tủi thân, ngồi đó thôi cũng có thể thu hút sự đồng tình của mọi người.

Tổ Lưu Vân nhìn về phía Trầm Sát, khóe môi khẽ run run, đôi mắt lập tức rưng rưng nước mắt chực tuôn trào, nhưng cô ta lại vội vàng cúi đầu, bàn tay thon thả bị chặt miệng, tỏ ra vô cùng đau lòng, uất ức.

Người bình thường nhìn thấy mỹ nhân như vậy chắc chắn sẽ vô cùng thương cảm.

Lâu Thất nhướng mày nhìn Trầm Sát, thấy hắn đang nhìn mình, bất giác sững người: ”Nhìn ta làm gì?”

”Rửa mắt.” Hắn nhẹ nhàng nói.

Đầu tiên Lâu Thất không hiểu, đợi ngẫm lại mới bật cười thành tiếng.

Màn kịch của Lưu Vân tiên tử đã thành công cốc, vị này chỉ xem như nhìn thấy một thứ bản thảo. Trầm Sát có lúc cũng rất ác độc, hơn nữa tâm địa cũng thật đen tối, sao hết mỹ nhân này tới mỹ nhân khác ái mộ hẳn chứ?

”Đế quân, đế phi, hai vị...” Thị nữ dẫn họ tới vị trí có chút kinh ngạc, không ngờ họ chỉ tới hai người, không dẫn theo ai khác.

Lâu Thất và Trầm Sát không nói gì, thản nhiên ngồi xuống, hoàn toàn không xem ánh mắt của mọi người tại đây ra gì.

”Trưởng lão tới.”

Một tiếng thông báo vang lên, một nhóm người tiến lại từ đầu bên kia, người đi đầu là một trung niên mặc trường bào tay rộng màu xanh da trời, gương mặt tuấn tú, nhìn chưa tới bốn mươi, khi bước đi vạt áo tung bay, nhìn rất tiên khí đạo cốt.

”Không phải chứ? Đó là đại trưởng lão?” Lâu Thất có phần kinh ngạc, nàng ta tưởng rằng đại trưởng lão là một ông già, hơn nữa lại là một ông già hần học mới đúng, sao lại là một ông chú trung niên đẹp trai khí chất xuất thần thể này?

Trầm Sát mỉm cười: ”Nàng tưởng rằng trên đời này sao lại có từ đạo mạo trang nghiêm?”

Sau lưng đại trưởng lão còn có mấy ông lão khác, huyết thái dương đều lồi lên, chắc rằng đều là trưởng lão của Vãn Thiên Sơn. Tam trưởng lão Phạm Trường Tử bị hai đệ tử giải đi, nhếch nhác lồi ra. Ở phía sau có hai thị nữ đội Nạp Lan Họa Tâm đang như người mất hồn.

Hoàn toàn khác với dung mạo xinh đẹp trong đình lưu ly tối qua, bây giờ nàng giống như đã mất đi sắc màu, hai mắt sưng húp, khóe miệng bị đánh rách vài chỗ, vẫn còn rỉ máu.

Nạp Lan Họa Tâm thể này khiến mọi người đều vô cùng sửng sốt.

Bên cạnh Nạp Lan Họa Tâm còn có một nữ nhân xinh đẹp, nét mặt bình tĩnh, khí chất xuất chúng. Nhưng Lâu Thất vẫn có cảm giác nữ nhân này khá giống với Tố Lưu Vân, khi nàng ta còn đang nghi hoặc, nữ nhân đó liền nhìn Tố Lưu Vân, ánh mắt không giấu vẻ bi thương.

”Đó là Diêu Tố.” Trầm Sát khẽ nói.

Diêu Tố sủng thiếp của đại trưởng lão, cô của Tố Lưu Vân, là người năm xưa giúp Trầm Sát. Lâu Thất nhướng mày.

Ngoài những người này ra, còn có một số người họ không quen, chắc là người của mấy gia tộc khác.

Mọi người cúi đầu bàn tán, chuyện tối qua rốt cuộc cũng đã truyền ra ngoài, nếu hôm nay không xử lý sẽ lan truyền càng khó nghe. Vì thế đại trưởng lão chỉ có thể kéo dài tới lúc này.

Lâu Thất rất nóng lòng chờ đợi việc sắp diễn ra, nàng quay đầu hỏi thị nữ: "Có hạt dưa không?"

Thị nữ đó cũng người: "Hạt dưa?"

"Không có sao? Vậy bỏng ngô có không?"

"Bỏng ngô?"

Thị nữ kia giống như biến thành máy đọc lại, cũng người như một tên ngốc.

Lâu Thất thở dài, cũng không sợ người khác nghe thấy: "Ôi, đó là món ăn vặt vô cùng phù hợp để xem kịch."

Mọi người ngã rầm.

Không khí áp lực như thế này, cảnh tượng bối rối, đáng sợ thế này, người lại có thể quang minh chính đại nói rằng xem kịch, như vậy có được không?

Ánh mắt đại trưởng lão từ xa liếc tới.

Trầm Sát thản nhiên dựa vào bên cạnh Lâu Thất, tư thế đó vô cùng ngông cuồng và thờ ơ, giống như không xem những người ở đây ra gì. Cả võ trường đông người tới vậy, hắc ngòi đó giống như một vật phát sáng, không ai có thể làm ngơ, Lâu Thất thì có chút gian xảo, như vậy đầu giống với hoàng phi của một nước.

"Vốn dĩ," đại trưởng lão đợi mọi người ngồi xuống hết mới liếc nhìn khắp một lượt, trầm ngâm một hồi, đợi tiếng bàn tán lắng xuống mới đứng dậy, bước lên một bước, từ từ lên tiếng: "nên gặp mọi người ở thọ yến tối qua, nhưng sơn môn bất hạnh, tối qua xảy ra chuyện, sợ mọi người hiểu nhầm, vì thế mới mới mọi người tới đây cùng xử lý việc này, mong mọi người hiểu cho."

Lời này có phần mơ hồ, cùng xử lý?

Tiếp theo đại trưởng lão hành động chớp nhoáng, tốc độ nhanh tới mức người khác khó lòng theo kịp tư duy của ông ta.

"Tam trưởng lão Phạm Trường Tử phạm tội dâm loạn, đoạt đi vị trí trưởng lão, đánh gãy hai chân, đuổi khỏi Vãn Thiên Sơn, vĩnh viễn không được đặt chân về lại đây."

Hắn vừa dứt lời, Phạm Trường Tử lập tức bị kéo ra giữa võ trường, có hai đệ tử giữ ông ta lại, hai đệ tử khác thì cầm gậy thô ráp đánh mạnh xuống chân ông ta.

Phạm Trường Tử kêu lên thảm thiết, chả mấy chốc đã nghe thấy tiếng xương gãy, sau đó ông ta đau đớn ngất lịm đi, đại trưởng lão xua tay, ông ta liền bị người khác kéo xuống.

”Con gái ta Họa Tâm, thân là thánh nữ, vốn nên trong sáng thánh thiện, là tấm gương của nữ nhi trong thiên hạ, nhưng cuối cùng vẫn vì ít tuổi vô tri, lương thiện quá độ, kết giao với một nữ tử vô sỉ bỉ ổi, bị cô ta chuốc thuốc, làm ra việc không hay. Vì thế, gỡ bỏ danh thánh nữ.”

Lâu Thất nghe tới đây suýt bật cười, đại trưởng lão này da mặt thật dày, Nạp Lan Họa Tâm ít tuổi vô tri? Lương thiện quá độ? Nữ tử vô sỉ bỉ ổi chính là Tổ Văn Tâm bị cô ta giết chết rồi chẳng?

Nàng còn chưa cười xong đã nghe đại trưởng lão tiếp lời: ”Nhưng Họa Tâm chỉ đi sai một bước, cuối cùng vẫn còn nhỏ tuổi, cũng đã biết lỗi, vì thế là phụ thân của nó, ta cũng hi vọng có thể cho nó một cơ hội.” Ông ta nhìn về phía Trầm Sát: ”Dưới trướng của đế quân Đại Thịnh có tam vệ, đều là những anh hùng thiếu niên tuấn tú bất phàm, ta có ý gả Họa Tâm cho một trong số họ, không biết ý đế quân thế nào?”

Ồ, để cô Nạp Lan Họa Tâm có ý đồ rõ ràng với Trầm Sát lại làm chuyện đó một đêm với nữ nhân, gả cho một người trong đám Nguyệt? Đó không phải là có ý nhục mạ ba người họ sao, nhân tiện cũng khiến Trầm Sát và nàng thêm khó chịu?

Mọi người đều nhìn về phía bọn họ.

Trầm Sát chưa nói gì, Thần Tiễn Sơn Trang tam trang chủ liền nói: ”Nạp Lan cô nương xinh đẹp thiên hạ vô song, võ nghệ cao cường, còn là ái nữ của đại trưởng lão, gả cho thống lĩnh thị vệ thực sự cũng còn gọi là hạ giá (Gả cho người thân thế, địa vị.. kém hơn mình). Đế quân chắc sẽ không từ chối.”

Nói xong những người khác cũng lần lượt tán thành, nhưng vậy giống như ép họ đồng ý hôn sự này vậy.

Ánh mắt Nạp Lan Họa Tâm nhìn Lâu Thất, ánh mắt ngập tràn hận ý giống như đã hóa thành thực chất.

Trầm Sát nhẹ nhàng nắm lấy tay Lâu Thất giống như đang nhằm chán ngắt tay nàng để giết thời gian, đợi mọi người đều đã sốt ruột mới lạnh lùng nói: ”Loại đàn bà nơ như vậy, thậm chí không xứng với cả cung nhân đồ bỏ cho bồn để quân, bồn để quân tuyệt đối sẽ không dẫn về để làm vậy bẩn hoàng cung, hôi thối nồng nặc.”

Phụt.

Lời nói này thực sự ác độc, đối với một người phụ nữ, đánh giá như vậy đúng là bảo cô ta đi chết đi.

Nhưng Trầm Sát không hề cảm thấy có gì không đúng.

Nạp Lan Họa Tâm kinh ngạc nhìn hấn, toàn thân run rẩy. Cô ta không tin, không tin hấn lại sỉ nhục cô ta như vậy!

Lâu Thất không nhịn được cười. Ai bảo người làm ra việc đó rồi vẫn còn dám xuất hiện, đây không phải là tự tìm tới để bị giẫm đạp sao? Lại còn tưởng rằng mình đúng là thiên tiên?

”Phụt!”

Trước mặt mọi người, Nạp Lan Họa Tâm bất ngờ phun ra một ngụm máu lớn.

Lâu Thất cũng mặc kệ cô ta, quay sang nói với Thần Tiễn Sơn Trang tam trang chủ vừa lên tiếng: ”Đúng rồi, Thú tam trang chủ, bốn phi và nhị tiểu thư của quý trang vừa gặp mà đã như thân quen từ lâu, vì thế muốn giữ nàng ta lại bên cạnh, rảnh rỗi thì trò chuyện, cùng nhau cắn dưa tán chuyện, ta báo cho người một tiếng như vậy.”

Cái gì?

Đâu có ai vô xỉ tới vậy! Cứ thế giữ lại con gái nhà người ta ở bên cạnh?

Hơn nữa giọng điệu nàng nói đúng là có phần hời hợt, Thu tam trang chủ tức giận lồng ngực phập phồng, một hồi lâu vẫn không nói lên lời.

Lâu Thất lập tức nói tiếp: ”Nếu Thu tam trang chủ không có ý kiến gì, vậy thì việc này quyết vậy đi. Đại trưởng lão, người tiếp tục đi.”

Đại trưởng lão sắc mặt tím tái, đang định nói gì thì Nạp Lan Họa Tâm bất ngờ nhào về phía Lâu Thất.

”Bốn thánh nữ nhất định phải giết ả tiện nhân nhà người!”

Từ tối qua quấy rầy Trầm Sát bất thành và lại còn bị tát sưng mặt tới giờ, Nạp Lan Họa Tâm đã bị sốc quá nhiều lần, cô ta đã mất hết ý chí, dù sao thì cũng đã mất mặt trước tất cả mọi người, những việc khác không quan tâm, cô ta nhất định phải giết Lâu Thất. Tất cả đều là do Lâu Thất hại, đều là Lâu Thất!

Người cô ta vẫn còn đang ở trên không, ánh mắt Trầm Sát sắc lạnh, một chưởng đánh về phía cô ta.

Rầm.

Một chưởng nổ đầu.

Máu thịt bắn ra tung tóe.

Mọi người xung quanh kêu lên thất thanh.

Lâu Thất cũng sững sờ, nàng hoàn toàn không thể ngờ rằng Nạp Lan Họa Tâm lại chết như vậy...

Trầm Sát toàn thân lệ khí, ngẩng đầu nhìn: "Thứ rác rưởi gì cũng đều dám tới giết nữ nhân của bổn đế quân?"

486. Chương 486

Không biết có phải thời gian vừa rồi để quân đại thần quá dịu dàng trước mặt nàng, nàng biết hắn rất hay ghen, nhỏ nhen, hơn nữa hơi tí lại hôn hôn gặm gặm mà quên mất ấn tượng ban đầu của nàng về hắn, đó chính là cỗ máy giết người.

Dám lơ là sự tàn bạo máu tanh của cỗ máy giết người Trầm Sát, đúng là chán sống.

Nàng đột nhiên đồng cảm với Nạp Lan thánh nữ, yêu Trầm Sát nhiều năm như vậy, tới cuối cùng cũng chỉ chết trong tay hắn, lại còn chết rất ghê tởm, khó coi.

Tới chút thể diện cuối cùng cũng không có, tới toàn thân Trầm Sát cũng không để lại cho.

Hung tàn.

Đại trưởng lão nắm chặt tay, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa là ông ta không kiềm chế được xông lên đánh với Trầm Sát, nhưng tới khoảnh khắc cuối cùng, Điều Tổ túm lấy áo của ông ta, để ông ta không chế lại.

Ở trong núi vẫn chưa chuẩn bị xong, còn thiếu chút nữa, bây giờ vẫn không thể ra tay với hắn.

Nhưng đứa con gái mà ông ta cưng chiều suốt nhiều năm, đứa con gái duy nhất chết thảm trước mặt như vậy, mối hận này sao có thể nuốt trôi? Cố gắng nhẫn nhịn máu huyết sục sôi, nuốt chút nữa nội thương.

Trầm Sát nhướng mày nhìn qua.

Lâu Thất lập tức hiểu ý hắn.

Đại trưởng lão rõ ràng đã có ưu thế lớn như vậy, có nhiều người giúp đỡ, tại sao vẫn chưa ra tay với bọn họ? Ông ta còn đang đợi gì?

Trầm Sát ngược sát Nạp Lan Họa Tâm trước mặt ông ta chính là để ép ông ta ra tay.

Không ngờ tới điều này ông ta cũng nhin được.

Lâu Thất quyết định cho ông ta thêm chút lửa.

”Đại trưởng lão, hay là xử lý việc của người trước đi, Lưu Vân tiên tử... ồ, bây giờ giờ Vấn Thiên Sơn đúng là cần hỉ sự để xua đi vận xui.

Vô sỉ.

Các người giết con gái nhà người ta lại còn xem như không có việc này.

Tổ Lưu Vân sắc mặt tái nhợt, vốn dĩ đã vô cùng yếu ớt, bây giờ lại càng khiến người ta thương cảm. Lâu Thất chú ý tới Diêu phu nhân lập tức nhìn qua, ánh mắt tàn nhẫn.

Đại trưởng lão hít một hơi thật sâu, nói: ”Thôi được rồi, vừa rồi đúng là Họa Tâm ra tay trước, đây là số của Họa Tâm, người đâu, đưa đại tiểu thư xuống.”

Thi thể được đưa xuống, khắp sàn máu me thì sao?

Mọi người cũng cảm thấy khiếp sợ trước sự nhẫn nhin và lạnh lùng của ông ta, đó là con gái ruột của ông ta, vậy mà chỉ khiêng xuống như vậy.

Cảnh Dao lúc này còn không dám nhìn Trầm Sát, cô ta có chút tài khôn vặt, cũng thích Trầm Sát, nhưng từ tự hỏi không có gan đi đắc tội sát thần này.

Hắn đáng sợ quá.

Ánh mắt đại trưởng lão nhìn Tổ Lưu Vân, trong đầu nhớ tới dáng vẻ yêu kiều xinh đẹp của cô ta. Mỹ nhân như vậy, giữ lại ở hậu viện cũng không tồi.

Diêu Tổ nhìn ra suy nghĩ của ông ta, trong lòng tức tới sắp hộc máu.

Bà ta không còn để ý được tới những người khác, vội vã bước ra quỳ trước mặt Trầm Sát: ”Không biết lời hứa năm xưa của đề quân có được coi là thật không? Đề quân năm đó hứa sẽ lấy con gái Tổ gia, tới nay Diêu Tổ cầu xin đề quân cho Lưu Vân tiên tử một danh phận.”

Vừa dứt lời, mọi người lập tức xôn xao.

"Diêu Nhi." Đại trưởng lão nheo mắt lại, nguy hiểm nhìn Diêu Tố.

Diêu Tố quay đầu lại nói: "Đại trưởng lão, đợi lát Diêu Nhi sẽ giải thích cho người sau!" Ánh mắt bà ta lộ vẻ cầu xin, đại trưởng lão thương lòng ngẫm nghĩ, chỉ tưởng rằng trong đó có điều gì khúc mắc nên liền gật đầu.

"Ta thật không ngờ để quân có hứa như vậy. Tối qua Lưu Vân tiên tử không được khỏe, chỗ Diêu Nhi vừa hay có thuốc, để quân và tiên tử đứng là trời sinh một cặp..."

Tố Lưu Vân không ngờ sự việc lại có thể xoay chuyển, cô ta kinh ngạc nhìn Diêu Tố, việc này Diêu Tố không nói với cô ta! Nếu như năm xưa Trầm Sát có hứa như vậy? Tại sao lại không nói ra sớm? Nói ra sớm còn có việc gì của Lâu Thất nữa? Trong lòng cô ta vô cùng vui mừng, đang định nói gì thì bị Lâu Thất giành mất.

Lâu Thất chớp mắt: "Kì lạ quá, để quân nhà ta sao có thể hứa lời hứa như vậy? Có điều nguyên nhân không quan trọng, dù sao khi đó chàng vẫn còn nhỏ, Diêu phu nhân không nghe qua một câu nói sao?"

Diêu Tố biết rõ không phải lời gì tốt đẹp nhưng vẫn không thể không tiếp lời: "Không biết để phi nói câu nói nào?"

Lâu Thất mỉm cười rạng rỡ, chậm rãi nói: "Lời trẻ con không đáng tin."

Nếu như là Trầm Sát thiếu niên hứa, bà ta chỉ có thể coi là lời trẻ con, sao có thể tin lời của trẻ con là thật.

Tố Lưu Vân vội vàng nắm chặt tay vịn.

Có người không nhìn được bật cười, nhưng lại nhanh chóng bịt miệng không dám cười thành tiếng.

Lâu Thất lại lạnh nhạt nói tiếp: "Hơn nữa, để quân nhà chúng ta đã hạ chỉ chính thức, hậu cũng vĩnh viễn không nạp phi, lời nói ra hồi nhỏ và chỉ ý sau khi đăng cơ, cái nào quan trọng?"

Như vậy còn phải nói nữa sao.

Diêu Tố hoàn toàn không ngờ rằng Lâu Thất xen vào phá vỡ lời hứa khó khăn lắm mới có được, bà ta tức giận toàn thân run rẩy.

Còn chưa hết, Lâu Thất lại nói tiếp: "Theo như bốn phi thấy, mặc dù tối qua đại trưởng lão và Lưu Vân tiên tử có thể là hiểu nhầm nhưng cơ thể của Lưu Vân tiên tử đã bị đại trưởng lão nhìn thấy hết, Lưu Vân tiên tử cũng nhìn thấy hết người đại trưởng lão rồi nhỉ? Ha ha..." Cổ đại không phải như vậy sao? Các người đã nhìn cơ thể của nhau rồi, người khác không cần nữa.

”Lâu Thất!”

Tổ Lưu Vân tức giận quát lên.

Lúc này một người áo xám vội vàng chạy tới bên cạnh đại trưởng lão, đưa tay ra hiệu.

Ánh mắt đại trưởng lão dấy lên ánh sáng hưng phấn, đầu nóng bừng, cũng không quan tâm nhiều, nói: ”Ta sẽ không bạc đãi Lưu Vân tiên tử, sau ngày mừng thọ sẽ tới Trầm Vân Sơn hỏi cưới!”

Điều Tổ suýt chút nữa thì ngắt đi.

Lưu Vân tiên tử sắc mặt tái nhợt.

Nhưng đại trưởng lão cũng không quan tâm tới họ: ”Mời các vị dời bước, yến tiệc đã chuẩn bị xong, tới đỉnh núi ném thử mỹ tửu cất ba mươi năm của ta.”

Lâu Thất và Trầm Sát đưa mắt nhìn nhau.

Tới rồi.

Chắc bọn họ đã chuẩn bị xong, bắt đầu hành động rồi.

Khi cùng mọi người đi lên đỉnh núi, Lâu Thất quay đầu lại nhìn vết máu trên mặt đất ở võ trường, truyền âm cho Trầm Sát: ”Chàng cũng thật nhẫn tâm, Nạp Lan thánh nữ nổi danh thiên hạ đã bị chàng giết như vậy...”

Trầm Sát nhẹ nhàng trả lời: ”Bây giờ nàng chê bốn đề quân tàn nhẫn cũng đã muộn, cho dù bốn đề quân nhập tã thì cũng phải kéo theo nàng.”

Lâu Thất mím môi.

Người này thực sự không phải người tốt.

Đi tiếp sẽ là đỉnh núi Vãn Thiên Sơn.

Nơi đó có xây dựng một cung điện nguy nga rộng lớn. Nói là cung điện nhưng thực ra chỉ là hai mươi ba cây cột đá khổng lồ chống một mái vòm cong, đỉnh mái vòm và cột không hề điêu khắc chạm trổ gì cả, xung quanh không có tường, có thể nhìn thấy hết cảnh đẹp bên ngoài.

Điện chia ra vị trí chính ngồi trên và bàn ghế hai bên trái phải, trên bàn có bày biện mỹ tửu và sơn hào hải vị, còn có bình rượu làm bằng gốm.

Mọi người lần lượt vào ngồi.

Vị trí của Lâu Thất và Trầm Sát ở phía trước bên trái.

"Thực sự hơi kì lạ." Lâu Thất nói khẽ với Trầm sát: "Chàng có phát hiện ra không, đình đài lầu các của Vãn Thiên Sơn đều rất tinh xảo, rất hô ứng với cảnh sắc, theo lý mà nói Yêu Nguyệt Cung phải là nơi có phong cảnh đẹp nhất chứ, sao lại xây dựng sơ sài thế này? Còn nữa lúc trước bộ đồ ăn cũng rất tinh xảo, bình rượu là bạch ngọc, chàng nhìn xem mọi bình rượu ở đây đều làm bằng gốm sứ rất bình thường."

Rõ ràng là không ổn.

Trầm Sát ồ một tiếng nói: "Lặng lẽ quan sát."

Họ vốn dĩ lấy bất biến ứng vạn biến, nếu như họ nói rằng năm vạn tinh binh phải cần Trầm Sát mới có thể giải cầm cô, vậy thì bọn cũng phải cho đối phương chút cơ hội, để kế hoạch của đối phương thành công, mới có thể biết thêm được chân tướng.

Vì thế Lâu Thất và Trầm Sát lần này chuẩn bị tới "trúng kế".

Sau khi mọi người đều ngồi vào chỗ, thị nữ mặc xiêm y màu xanh xếp hàng bước vào, nhảy múa trong điện. Đại trưởng lão căn bản không giống như vừa mới chết con gái, trên mặt có nụ cười nhàn nhạt, thi thoảng lại cầm ly mời từ xa.

Cũng không biết từ khi nào, rất nhiều người bắt đầu kính rượu Trầm Sát, kính rượu Lâu Thất, nguyên nhân uống rượu đủ các thể loại, nhiều nhất là chúc mừng Trầm Sát, chúc họ bạc đầu răng long, sớm sinh quý tử, chúc Đại Thịnh phồn vinh, Trầm Sát và Lâu Thất dường như không từ chối, uống hết ly này tới ly khác.

Rượu qua tam tuần lại có người bước ra, giống như phu nhân Thu tâm trang chủ, còn có cả các thị nữ hầu hạ, Diêu Tổ và Lưu Vân tiên tử cũng không biết đã rời khỏi vị trí từ lúc nào.

"Thất Thất, tới bên cạnh bốn đế quân, nhớ chưa?" Trầm Sát nhìn Lâu Thất.

Lúc này Hỏa và Trần Thập đều đã bước vào đứng sau lưng họ, mười mấy đệ tử Vãn Thiên Sơn ánh mắt ánh lên ánh sáng hưng phấn.

Lâu Thất và Trầm Sát đưa mắt nhìn nhau.

Thì ra bảo họ ở bên ngoài, không ngờ đối phương ép họ vào.

Xem ra lần này muốn bắt hết một mẻ mấy người bọn họ ở Vãn Thiên Sơn.

”Thu nhị tiểu thư sao cũng tới?”

Nhìn thấy Thu nhị tiểu thư đi bên Trần Thập, Lâu Thất nhướng mày.

Đối diện, Thu tam trang chủ đưa mắt nhìn qua: ”Khánh Tiên, không tới tới bên thúc thúc sao?”

Thu nhị tiểu thư cúi đầu coi như không nghe thấy.

Trần Tập sắc mặt khó coi nói nhỏ: ”Cô nương, bọn họ phái ba trưởng lão, còn có tiền thủ của Thần Tiên Sơn Trang.”

Lâu Thất liền hiểu ý của hắn, đối phương phái nhiều cao thủ như vậy ép bọn họ tới, Hỏa và Trần Thập không phải đối thủ.

”Mọi người cẩn thận nhé.” Lâu Thất nói.

Biến cố xảy ra khi nàng vừa dứt lời.

Soạt soạt soạt mấy tiếng vang lớn, xung quanh Yêu Nguyệt Cung nhanh chóng đâm lên tường đá rất dày, chớp mắt đã tới đỉnh, cung điện rộng lớn trở thành không gian kín tới một con ruồi cũng không bay lọt, khi bóng tối ập xuống, trên các cây cột nảy ra vô số đuốc, lại chiếu sáng cung điện.

Ánh lửa có màu xanh lam.

Lâu Thất nhảy cảm hơn những người khác rất nhiều, nàng ngay lập tức phát giác ra cung điện kín này không ổn, ví dụ như nàng bột thuốc nàng vừa rắc ra đang rớt thẳng xuống đất, căn bàn không bay.

Còn nữa, hít thở cũng trở lên ngột ngạt.

”Trầm Sát...” Nàng gọi, nhưng ngay lập tức dừng sờ.

Nàng không nghe thấy tiếng mình gọi.

487. Chương 487

Lúc này ngọn lửa bắn ra rõ ràng có nghe thấy âm thanh. Thế nhưng lúc này cung điện lại yên tĩnh đến kỳ lạ, không có tiếng động gì. Những lời cô nói ra giống như bị thứ gì đó nuốt mất, hoàn toàn không nghe thấy.

Khi xảy ra sự việc lúc này, rõ ràng mọi người đều ngồi trên ghế, phía trước còn có một cái bàn bày tiệc rượu. Thế nhưng bây giờ chẳng còn gì hết,

Cô ngồi cùng Trầm Sát, thế nhưng ngoảnh lại nhìn thì không thấy Trầm Sát còn ở đó.

Tất cả mọi người đều biến mất, cung điện trống rỗng. Cung điện to lớn còn cô thì nhỏ bé, cô độc.

Lâu Thất đứng dậy, đưa tay ra khua vào xung quanh, nếu là trận pháp ảo ảnh thì Trầm Sát vẫn phải ngồi ở đó, cô đưa tay đáng ra sẽ chạm vào thế nhưng cô chẳng thấy gì hết.

Lúc này cô cũng nhận ra cử động của mình càng khó khăn hơn, như thể có một thứ trọng lực nào đó ép xuống, khiến động tác của cô chậm đi rất nhiều.

Cô không hiểu là chuyện gì đang xảy ra.

Trầm Sát cũng rơi vào tình cảnh như thế. Trên thực tế, hẳn ta có phản ứng nhanh hơn cô. Hẳn không muốn rắc thứ bột được nào đó mà lập tức đưa tay ôm lấy cô. Thế nhưng chẳng có gì hết.

Lúc này hẳn nhìn cung điện trống rỗng phía trước, đôi mắt sâu nhìn xa xăm. Một luồng sát khí mãnh liệt phát ra từ cơ thể hẳn

“Thất Thất!”

Hắn gọi Lâu Thất, sau đó âm thanh đó biến mất, hoàn toàn không truyền được đi đâu.

Trầm Sát xoay người đi về một cột đá gần đó. Trong cung điện này có hai mươi tám cột đá, một cột đá đều có hai bó đuốc.

Ngoài những thứ đó thì chẳng có gì khác. Nếu có vấn đề gì thì hoặc là có cơ quan, thì chắc chắn có liên quan tới những bó đuốc này.

Mặc dù trùng kế, thế nhưng cũng muốn nhân cơ hội này tìm hiểu về thông tin của năm vạn tinh binh. Thế nhưng chiêu thức của đối phương nằm ngoài dự liệu của họ.

Lần này hẳn và Lâu Thất quả thật có phần hơi quá tự tin.

Rõ ràng biết rằng tam sơn nhất trang liên thủ. Vấn Thiên Sơn hùng bá một phương bao nhiêu năm qua, đâu phải là nơi dễ xông vào. Nạp Lan Họa Tâm lại chế được loại dược liệu đáng sợ như thế, còn có cha và sư bác của ả ta, công thêm Trầm Vân Sơn vốn có bản lĩnh không hề kém, Tổ Lưu Vân cũng đã bố trí mọi cơ quan ở đây, công thêm mộng Bích tiên tử dù võ công không cao cũng lại rất giáo hoạt. Ngoài ra còn có Xà Hoa giáo, rồi cả Nam Cương..

Tất cả những thứ này đều là kế hoạch đối phó của chúng, không biết là đã chuẩn bị từ bao nhiêu.

Thế nhưng dù Trầm Sát biết được điều này thì với tính cách của hắn, hắn nhất định sẽ tới, mà còn tới một cách thích thú. Lâu Thất không như những người nữ nhân khác, gặp nguy hiểm là khuyên can này nọ, mà cô ta sẽ luôn ở cạnh hắn.

Người như vậy hắn sẽ quyết không từ bỏ, không bao giờ để cô ta gặp nguy hiểm.

Trầm Sát đưa tay lấy bó đuốc ở thấp nhất. Nhìn thấy ngọn lửa có vẻ khác thường, hắn nhận ra điều gì đó không đúng, liền nhảy lùi về phía sau.

Đúng lúc đó, ngọn lửa phụt về phía hắn, phía sau là một luồng khói mờ, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy.

Trầm Sát đã rút ra Âm Huyết Kiếm

Kiếm vừa rút ra liền rung động trên tay hắn, có vẻ như vô cùng thích thú.

Trầm Sát hiểu chuyện này. Sát khí của thanh Âm Huyết Kiếm đã bị ngọn lửa kích thích. Lần trước sau khi Lâu Thất áp chế huyết trận, từng nói cho hắn rằng, nếu có thể, trước khi trả lại kiếm hồn đá mảy cho Âm Huyết Kiếm, tuyệt đối không được dùng nó để đại khai sát giới. Bởi vì sát khí của thanh kiếm này quá nặng, giết quá nhiều người, nếu dính quá nhiều máu, rất có thể nó sẽ biến thành ma. Giống như khi ở Nộ Tiên Sơn, huyết trận trên cơ thể hắn bộc phát, thì sẽ không thể áp chế nổi.

Nếu lúc này có Lâu Thất ở đây thì hắn sẽ không dùng Âm Huyết Kiếm, thế nhưng bây giờ cô ấy đang gặp nguy hiểm, hắn chỉ muốn tìm cách nào đó nhanh chóng nhất để phá giải thể trận trong cung điện này để tìm cô ta.

Cái gì mà Âm Huyết Kiếm, hắn tạm thời không quan tâm.

Thanh kiếm chìa thẳng về ngọn lửa kia, tàn lửa rơi lả tả, phía sau làn khói xộc tới. Ở khoảng cách gần như thế này hắn mới nhìn rõ, đó là một đám tiểu trùng vừa giống kiến vừa giống ong.

Trầm Sát thu kiếm lại đỡ, khi đang định dùng chưởng phong để tấn công thì những thứ đó đột nhiên tản ra, vây quanh lấy hắn rồi lại tụ lại phía sau lưng. Khi hắn quay đầu lại thì đám tiểu trùng lại di chuyển, quay lưng lại với hắn. Rồi tất cả chúng đồng loạt phun ra một luồng khí màu đen

Rất khó ngủ.

Hắn chưa bao giờ thấy khó ngủ như thế này!

Nếu Lâu Thất ở đây mà nhìn thấy cảnh này, chắc hẳn cô sẽ bật cười vì biểu cảm của Trầm Sát. Đường đường là một đấng Đế Quân lại bị đám tiểu côn trùng này xẹt vào mặt.

Đám trùng tử định lập tức bay qua thế nhưng Trầm Sát không cho chúng cơ hội. Hắn vui tay khua Ấm Huyết Kiếm, kiếm khí sắc bén khua vào đường trên không trung tiêu diệt đám tiểu trùng, khiến chúng rơi lả tả xuống đất.

Lúc đó, Lâu Thất đang định lấy một bó đuốc thì đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy bó đuốc trên một cái cột cách cô không xa đột nhiên biến mất.

Thế này là...

Cung điện rộng lớn như thế này không thể đột nhiên không còn người nào hết. Đối phương hẳn là đã rút hết người qua những cơ quan để tìm thời cơ tấn công họ. Nếu cô đã ở đây thì hẳn là Trầm Sát cũng đang ở đây, còn có cả đám người Trần Thập.

Cung điện này có Trưởng Nhân Pháp, có thể họ không nhìn thấy đối phương thế nhưng hơn hai mươi cột lớn kia thì không thể di chuyển, không thể không nhìn thấy. Những cái cột đó là những thứ nổi bật nhất trong cung điện. Vậy thì nếu di chuyển trên những cái cột này, hẳn là người khác cũng sẽ nhìn thấy.

Lâu Thất nhếch miệng, lấy ra một bình nhỏ từ trong chiếc đai trên người cô. Không chỉ cô mà Trần Thập cũng có một chiếc đai như thế. Đôi khi có nhiều thứ không nhét vào hết, cô cũng đưa cho Trần Thập cất vào.

Chiếc bình mở ra có một mùi khá khó chịu, cô nghiêng bình, vung nhẹ tay chất lỏng trong đó bắn lên chiếc cột gần nhất đã bị tắt lửa. Chất lỏng tiếp xúc với bề mặt liên bắt đầu ăn mòn, tạo thành một hình số 7.

Số 7 trong hệ chữ Latin thì không ai có thể nhận ra được.

Đám người ẩn trong cung điện lúc này nhìn nhau, "Đại trưởng lão, Lâu Thất như thế này là có ý gì?" Cảnh Mộng không hiểu, thế nhưng cô ta cũng tỏ ra khá ngạc nhiên.

"Cho dù là gì thì cũng không có tác dụng. Cột lớn thế kia cho dù cô ta phá hủy cả một chiếc thì không biết phải dùng tới bao nhiêu quái được. Trên người cô ta đâu có nhiều như thế."

Lâu Thất chỉ để lại một hình số 7 trên cột đó, sau đó lấy ra viên Lam Hải Dạ Minh Châu.

Nếu Nạp Lan Họa Tâm nhìn thấy hắc là sẽ nhận ra. Lam Hải Dạ Minh châu vốn rất hiếm, cô ta đã đánh mất nó trong Thần Ma Cốc.

Lúc này nhiều người đang tập trung quanh đại trưởng lão. Ông ta thấy sắc mặt trắng bệch của Tổ Lưu Vân. "Lưu Vân tiên tử sao lại tới đây?"

Tổ Lưu Vân quay đầu nhìn một vị trưởng lão khác đang bị cô ta mê hoặc. Trong lòng cô cảm thấy khó chịu.

Tất cả điều này đều là do Lâu Thất. Hắc là cô ta sẽ mong Lâu Thất chết không yên ổn. Thế nhưng cô ta sẽ không ngốc như Nạp Lan Họa Tâm. "Ta sẽ khiến cho Lâu Thất rơi vào cảnh sống dở chết dở, còn có thể khiến Trầm Sát mất đi sự điềm tĩnh, lúc đó sẽ càng dễ dàng điều khiển hắc là ta". Cô nhìn vị đại trưởng lão nói,

Cô ta nhất định phải đưa Lâu Thất về địa ngục, cho dù cô ta có phải chiều lòng kẻ đáng tuổi cha mình hiện nay.

Đại trưởng lão ngây người, sau đó nắm chặt tay cô ta, ôm cô ta vòng cho lòng, "Tới đây Vân Nhi!"

Bị đại trưởng lão ôm vào lòng, Tổ Lưu Vân cảm thấy không dễ chịu chút nào, cô trầm giọng nói, "Có các cơ quan cùng với mê hồn trận, cùng với khí độc từ những bó đuốc, hắc là hắc không thể chống chịu được.

Ánh sáng của viên Dạ Minh Châu tỏa ra một vùng xung quanh.

Lâu Thất vốn hy vọng khi Trầm Sát hoặc Lâu Thất nhìn thấy con số 7 này sẽ lao tới chỗ cô. Chỉ cần ở bên nhau, cô tin rằng sẽ cảm nhận được đối phương và tìm ra cách phá giải tình huống hiện nay.

Sau đó cô cảm thấy có tiếng bước chân phía trước, khiến cô đề phòng, lùi lại phía sau

Hai bước lùi của cô như thể lùi vào một thế giới khác.

Thực ra vừa lùi 1 bước Lâu Thất đã cảm thấy không đúng. Cô nghe thấy tiếng bước chân của chính mình. Rõ ràng trước đó không nghe thấy tiếng âm thanh gì, sau đó áp lực trên người cô cũng giảm đi rất nhiều, giống như mọi thứ đã trở lại bình thường.

Sau đó cô nhìn thấy một người đàn ông. Trong tay hắc cầm một cây tiêu, nhẹ nhàng chuyển động. Ở góc này có thể nhìn nghiêng thấy khuôn mặt của hắc, tuần tú và nho nhã.

Lâu Thất hoàn toàn không thể ngờ tới.

Cô nghĩ rằng cả đời này sẽ không thể gặp lại Minh Liệt. Không ngờ lúc này hắc lại xuất hiện trước mặt cô,

không có gì thay đổi, giống như chưa bao giờ chia tách.

Hắn chậm rãi ngoảnh mặt lại, lộ ra một nụ cười.

”Nữ hoàng của ta, nàng đến rồi!”

488. Chương 488

Nữ hoàng của ta?

Năm đó Minh Liệt trước khi theo đuổi cô ta vốn là một lính đặc nhiệm rời quân ngũ vì từng bị thương ở tai khiến thính lực bị ảnh hưởng.

Sau khi theo đuổi cô ta, cũng không biết vì sao hắn càng ngày càng bớt đi sự mãnh liệt như khi trong quân ngũ mà trở lên nho nhã hơn. Người khác nhìn hắn, còn nghĩ rằng hắn là công tử nhà giàu. Vị công tử này khi đi cùng cô ta thì trở thành quản gia, người hầu, đầu bếp, trợ thủ. Tóm lại, chuyện gì hắn cũng sẵn sàng làm

Chỉ có điều lúc đó, cô còn trẻ, cảm thấy có người leo đèo đi sau thì không thấy tự do. Lúc nào hắn cũng dặn cô phải chú ý thể này, thể kia. Cô đi tới sa mạc hay vào rừng sâu, hắn đều chuẩn bị mọi thứ cho cô.

Sau này, cô nhận được đơn hàng tới một di tích thần bí tại một đất nước nhưng lại không tìm hiểu kỹ nên trúng bẫy của kẻ thù trước đây.

Ở đó có rất nhiều thiên la địa võng đợi cô, ngoài ra còn rất nhiều vũ khí hiện đại. Vì cứu cô ra mà Minh Liệt đã chết ở đó.

Lúc đó cô thực sự còn nhỏ, chưa tới 15 tuổi. Sau đó cô cố gắng hơn. Cô cũng không nhớ tới Minh Liệt nữa vì đó là di nguyện của hắn. Hắn hi vọng cô đừng nhớ tới hắn.

1 năm qua, khi lần đầu tiên phát hiện Quỷ Thảo Phá trận ở Cửu Tiêu điện, hình dạng của hắn đã hiện ra.

Sau đó là lần này, nhưng khác với lần trước. Lần này hắn trước mặt cô giống như thực tế.

“Minh Liệt” Cô thì thầm, liền thấy Minh Liệt bước tới, mở rộng vòng tay ôm cô vào lòng

“Hoàng hậu của ta, ta rất nhớ nàng” Giọng của Minh Liệt giống như một lời than thở, khiến trái tim Lâu Thất run rẩy. Sau đó cô cũng ôm chặt lấy hắn.

Minh Liệt hơi thả lỏng cô, sau đó giơ tay phải nâng cằm cô lên, Cô ngửa mặt, ánh mắt cô nhìn vào đôi mắt hắn. Đôi mắt ấy đang nóng rực, sau đó hắn chậm rãi cúi xuống.

Tại ám thất, đứng trong mê hồn trận, Tổ Lưu Vân đang ôm đại trưởng lão. Đại trưởng lão cũng đưa tay nâng mặt cô lên, rồi cúi xuống nhìn, giọng khàn khàn, “Mê hồn trận này quả thật không thể tưởng tượng. Chúng ta làm thế nào thì người đàn ông trong mê hồn trận kia cũng sẽ làm tương tự với Lâu Thất.”

Tổ Lưu Vân ừ một tiếng. Ở khoảng cách gần thế này, cô nhìn rõ hàng lông mày của đại trưởng lão, đã có vài sợi trắng bạc. Trong lòng cô càng thấy cảm hận Lâu Thất.

Người lẽ ra bên cạnh cô ta như thế này phải là Trầm Sát mới đúng.

Đại trưởng lão thấy Tổ Lưu Vân quả thật rất xinh đẹp. Làn ra trắng nõn nà, khi ôm vào lòng còn cảm nhận được một mùi thơm quyết rũ, Diêu Tổ làm sao có thể so sánh với cô ta được.

Hắn đặt đôi môi khô ráp lên môi của Tổ Lưu Vân, rồi lấy miệng cô ra, đưa lưỡi của hắn vào.

Tổ Lưu Vân buồn nôn thế nhưng vẫn cố chịu đựng. Cô chỉ tay xóa bỏ mê trận ngăn cách giữa Trầm Sát và Lâu Thất, để Trầm Sát nhìn thấy phía Lâu Thất. Nghĩ ngợi một lát cô liền đưa tay lên trước ngực mình.

Muốn làm thì phải làm nồng nhiệt một chút, cô muốn Trầm Sát nhìn thấy Lâu Thất làm chuyện mà hắn không thể tha thứ được. Vì trong trận pháp này, những gì cô làm cũng chính là những gì Lâu Thất sẽ làm. Vì thế cô phải nhập tâm một chút, bắt đầu đáp ứng tên đại trưởng lão.

Tối trước, đại trưởng lão định kiểm Diêu Tổ để giải tỏa sự bí bách trong mình thế nhưng bị làm phiền gián đoạn. Bây giờ thấy Tổ Lưu Vân phong tình lại có thân hình mỹ miều thế này, hắn làm sao chịu được. Bàn tay hắn chậm rãi lần mò vào bên trong áo của Tổ Lưu Vân.

Đợi tới khi quần áo bị cởi hết ra, đại trưởng lão lúc này đã chiếm được cơ thể cô. Đôi mắt Tổ Lưu Vân rơi hàng nước mắt, ngoảnh đầu sang nhìn bên phía Lâu Thất.

Lúc này có lẽ Lâu Thất cũng giống như cô, bị cởi hết quần áo, rồi bị tên đàn ông kia đè lên, chiếm hữu. còn Trầm Sát thì đang chứng kiến toàn bộ cảnh này.

Thế nhưng khi nhìn sang bên phía Lâu Thất, cô kêu lên thất thanh

Sao có thể như thế được, sao có thể như thế?

Trầm Sát cũng dường như nhận thấy một ánh sáng hiện ra. Hắn ngẩng đầu nhìn thấy Lâu Thất. Viên dạ minh châu đang ở dưới chân, cô đứng quay lưng về phía hắn, một người đàn ông đang đứng trước mặt cô ta, ánh mắt nhìn sang phía hắn.

Chỉ thoáng nhìn Trầm Sát đã nhận ra người đó chính là ảo ảnh từng xuất hiện trước mặt Lâu Thất. Thế nhưng khi Lâu Thất nhìn thấy ảo ảnh của hắn, cơ thể cô có chút run rẩy.

Hắn vốn không nghĩ tới cái ảo ảnh đó, thế nhưng lúc này người đàn ông lại xuất hiện một cách chân thực như thế.

Trầm Sát vội cất tiếng gọi

”Thất Thất.”

Nghe thấy âm thanh này, Lâu Thất ngay lập tức quay lại. Trầm Sát nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của cô, còn cả những giọt nước mắt trên mặt. Trong lòng hắn giống như bị kim đâm

”Mau tới đây!” Hắn đưa mắt nhìn cô nhưng không tiến lên. Đường đường là Đế quân, lúc này hắn có chút cố chấp.

Lâu Thất đứng yên không chuyển động rồi quay lại nhìn Minh Liệt. Minh Liệt không nhìn Trầm Sát mà tiếp tục nhìn cô.

”Thất Thất” Trầm Sát gọi với giọng bức tức, đồng thời lúc này hắn bắt đầu thấy sợ hãi. Hắn sợ người đàn ông kia hắn là không phải có quan hệ bình thường với Lâu Thất, vậy thì nếu cô ấy chọn hắn thì sao?

Khi đang suy nghĩ vẫn vơ thì Lâu Thất xen vào: ”Trầm Sát, chàng tới đây, ta giới thiệu cho chàng người cộng sự tốt nhất của ta.” Đôi mắt cô sáng loáng.

Trầm Sát chau mày thế nhưng vẫn bước đến. Tới bên cạnh cô, hắn mới phát hiện cô đáng ấn quyết trong tay. Hắn ngạc nhiên.

”Trầm Sát, cộng sự của ta, Minh Liệt, 23 tuổi, lính đặc nhiệm xuất sắc nhất. Sau khi rời khỏi quân ngũ trở thành lính đánh thuê xuất sắc.” Lâu Thất nhìn hắn, nước mắt tuôn rơi, ”Anh ta đã vì ta mà chết.”

Trầm Sát sững người, sau đó phát hiện đôi tay của Lâu Thất rung lên, cô bật cao dây, bắn một loại ngân châm về góc xa.

Ầm ầm một tiếng, cả cung điện rung chuyển.

Bóng dáng của Minh Liệt dần dần tan biến.

Lâu Thất không tiếp tục nhìn mà nói với Trầm Sát: ”Ta muốn giết người, giết kẻ đã bày ra mê hồn trận này. Trầm Sát, chàng hãy mau giúp ra phá cơ quan này.”

Giọng của cô đầy sát khí. Cô trở lại mặt đất, khoe miệng trào máu, đôi tay run rẩy.

Trầm Sát không nói gì chỉ gạt đầu, sau đó hấn ôm cô vào lòng, một tay giương cao thanh Ẩm Huyết Kiếm, chém về phía một chiếc cột lớn nhất.

Một lớp bụi dày đặc tung ra, sau đó vài bóng người xuất hiện.

Một người là Hỏa, một người là A Mộc.

"Ở đây có tổng cộng hai mươi tám trận nhân, bây giờ chỉ phá được 3 cái. Nàng yên tâm bốn để quân sẽ phá hết trận nhân để mở đường cho nàng giết người." Trầm Sát bình thản nói

"Đề phi, người không sao chứ" A Mộc nhìn thấy Hỏa đầu tiên mới yên tâm, sau đó phát hiện vết máu trên miệng của Lâu Thất.

Lâu Thất lắc đầu.

Nhưng chúng không nhìn thấy Trần Thập và Thu Nhị tiểu thư. Thực ra là trước khi xảy ra biến cố này, Thu Tam trang chủ đã nhanh tay đưa Thu Nhị tiểu thư đi. Thu Nhị tiểu thư mặc dù có sức mạnh nhưng khinh công và võ công cũng bình thường nên không tránh được.

Trong lúc quan trọng, cô quay đầu nhìn Trần Thập: "Đề phi bảo ta bảo vệ người"

Trần Thập cũng người nhưng phản ứng rất nhanh, lập tức quay về phía Thu Tam trang chủ. Võ công của Thu Tam trang chủ tốt hơn hẳn nghĩ một chút. Khi hấn chưa kịp phản ứng thì cảnh vật xung quanh đã đột nhiên thay đổi.

Đúng lúc đó, mũi kiếm của hấn đã đâm vào vai của Thu Tam trang chủ, máu nhỏ trên mặt đất, khiến hấn biết được tông tích của Thu Tam trang chủ.

Điều mà Trần Thập không ngờ đó là ở phía sau hấn, một cánh tay nhỏ đang nắm chặt vào áo hấn. Khi hấn quay đầu lại thì một mũi tên đang lao vào ngực hấn.

Về tiền pháp thì Thu TNhị có một khả năng đó là có thể phán đoán ra mọi thứ rất nhanh. Trần Thập không tránh được mũi tên này, hơn nữa cô ta còn nghe rõ có người đang giương cung ở một góc khuất nào đó. Rõ ràng đó là một bản năng bẩm sinh. Trần Thập có nội công cao hơn cô nhưng lại không nhận ra.

Cô gạt lấy áo của hấn rồi quay người, cả cơ thể cô nằm gọn trước ngực hấn.

Vụt!

Một tiếng vút gọn sắc bén vang lên.

Trần Thập cảm thấy cơ thể cô gái trong lòng hần cứng đờ, hần hoảng sợ nhìn khuôn mặt cô: "Tại sao nàng lại đỡ mũi tên này cho ta."

Thu Nhị ngẩng đầu nhìn hần, khuôn mặt tái đi thế nhưng vẫn giữ nụ cười. Cô nói: "Ta không phải là chủ nhân của chàng, chàng không cần vì ta mà hi sinh tính mạng."

Là cô ấy đã đưa hần tới, nếu không hần đã ở bên cạnh Đế Phi.

Trần Thập ôm chặt cô, nhanh chóng lùi lại. Thu Tam trang chủ vẫn đứng trong một góc tối. Hần mau chóng đắp thuốc cho cô.

Thu Nhị tiểu thư đang ở trong lòng hần, đôi mắt nhắm lại, tiếp tục nói: "Chàng có biết bao nhiêu năm qua, ta chỉ muốn rời xa, rời xa Thần Tiễn sơn trang. Cho dù là ta có chết thì cầu mong chàng hãy chôn ta ở nơi nào đó cũng được. Đừng để ta rơi vào tay bọn chúng."

"Nàng sẽ không chết đâu" Sắc mặt Trần Thập sợ hãi,

"Nếu khắc mộ cho ta, thì cũng đừng viết tên Thu Khánh Tiên, chỉ viết Khánh Tiên là đủ rồi. Ta không muốn mang họ Thu."

Cô nói nhỏ trong miệng còn Trần Thập vẫn nói: "Nàng sẽ không chết"

Hần vốn là kẻ khô cứng, không biết nói gì, chỉ biết ôm cô vào, muốn tìm một nơi an toàn. Thế nhưng trước mặt là một khoảng không, chẳng có ai ở đó và xem ra cũng rất nguy hiểm.

Sau đó hần nhìn thấy Ấn Dao Phong đang ấn quyết mà Lâu Thất đã dạy rồi vụt đi.

"Dao Phong cô nương giúp ta cứu cô ấy." Trần Thập lên tiếng. Ấn Dao Phong nhìn Thu Nhị với ánh mắt hoảng loạn, rồi ngẩng đầu nhìn hần. Cô chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng hoảng loạn như thế này của Trần Thập.

489. Chương 489

Trần Thập định đặt Thu Nhị tiểu thư xuống nhưng phát hiện bàn tay cô đang nắm chặt lấy áo của mình.

Ấn Dao Phong đưa tay gỡ ngón tay của cô ấy ra nhưng không được. Cô định cố sức thì Trần Thập đã ôm lấy cô ta lùi lại, "Cô cẩn thận một chút, tự tôi bôi thuốc cho cô ấy"

Vừa nói hần vừa ôm Thu Nhị tiểu thư về phía góc tường. Dù gì thì trong góc tường cũng an toàn hơn.

Hần cúi đầu nhìn cô ấy đang hôn mê, thế nhưng bàn tay vẫn nắm chặt áo của mình. Lần đầu tiên trong

đời hẳn cảm thấy đau nhói trong tim.

Liệu có phải cô ấy sợ rằng nếu buông ta ra thì cô sẽ bị Thu Tam cướp đi mất, ép cô quay lại Thần tiền sơn trang hay không?

“U U”

Trần Thập thấy mừng, ngẩng đầu nhìn thấy U U đang cắn cây roi củ hủn, đôi mắt U U sáng loáng

“Người tìm thấy cô nương chưa?”

“U U... ”

“Có phải cô nương kêu người tới tìm ta phải không?”

“U U U”

U U cúi đầu nhìn, đôi mắt của nó khiến Trần Thập cảm thấy nhẹ nhõm. Cô nương không sao mới bảo nó tới, nghĩa là nơi này không thể nhốt cô ta được. Hơn nữa rất có thể Đế Quân cũng không có chuyện gì.

Trần Thập nhìn Thu Nhị tiểu thư, có chút khó xử: “Thế nhưng cô ấy bị thương rồi, ta phải trị thương cho cô ấy trước.”

U U quay đầu nhìn vết thương của Thu Nhị tiểu thư, sau đó nhảy lên người Trần Thập. Hai chân trước tóm chặt vào bụng hủn, lấy ra một chiếc bình.

“Dùng thuốc này ư?” Trần Thập mặc dù trên người có mang loại biệt dược mà Lâu Thất đưa cho, thế nhưng chỉ nhận ra mấy loại thuốc trị thương, hoàn toàn không biết lọ thuốc nào chứa loại thần dược lấy từ con trê thần trước đây. Hơn nữa, dùng loại thuốc đó, thì điều đầu tiên là phải rút thanh kiếm ra.

“U U” U U nhảy lên, bộ dạng như muốn nói, đương nhiên rồi, sao người ngốc đến thế.

Trần Thập nhìn ra biểu cảm của nó, liền lấy lọ thuốc đưa cho Thu Nhị tiểu thư một viên. Ngón tay của hủn khẽ cạy miệng của cô, trái tim hủn đập rộn ràng.

Hủn đè nén cảm xúc khác thường của mình rồi ôm lấy Thu Nhị tiểu thư, “U U, chúng ta đi”

U U nhảy nhẹ lên, rồi đập vào một chiếc cột. Trần Thập giật mình, lập tức nhìn thấy chiếc cột mà U U vừa đập vào như ảo ảnh biến mất dần dần.

Giống như một bức màn được vén lên, ảo ảnh trước mặt hoàn toàn biến mất

Vẫn là cung điện đó thế nhưng mọi thứ chân thực hơn. Lúc này hắn đã nhìn thấy Lâu Thất.

Ấn Dao Phong cũng đi theo sau hắn

“Đế Quân, cô nương!” Trần Thập vội vàng bước tới.

Lâu Thất nhìn thấy Thu nhị tiểu thư trong tay hắn liền chạy nhanh tới, ấn ngón tay lên mạch của Thu Nhị, hỏi, “Cô ấy sao vậy?”

“Thu Tam trang chủ phóng tên.”

“Người rút ra cho ta” Lâu Thất hoàn toàn không hoàn không chuẩn bị tự mình cứu chữa cho Thu Nhị tiểu thư. Đôi mắt của cô ấy rất lạnh lùng. Trần Thập nhìn thấy đôi mắt cô ấy vừa rơi nước mắt liền giật mình. Lâu Thất đã lấy ra một lọ thuốc đưa cho hắn, sau đó nói: “Rút tên ra xong dùng thuốc này, cô ấy sẽ không sao?”

“Cô nương, người không sao chứ?” Trần Thập nhận lấy thuốc, sau đó nhìn cô với vẻ lo lắng.

“Không sao.”

Trầm Sát đứng từ xa nhìn sang: “Thất Thất, mau lại đây.”

Lâu Thất lập tức bước sang.

“Năm xưa tại Trầm Vân Sơn, bốn Đế quân từng vào nhằm mật thất của họ, ở trong đó 1 đêm.” Trầm Sát cầm tay cô bước tới cạnh một cái cột, vừa đi vừa truyền âm, “Ở đó có yếu thuật của Trầm Vân Sơn”

Lâu Thất nhìn hắn với vẻ kinh ngạc. Quả là thiên tài. Ý của hắn ta là sợ dĩ hắn biết cơ quan của Trầm Vân Sơn là vì trước đây từng ở trong đó 1 đêm, sau đó tự học ư?

“Sau đó, Tổ Lưu Vân phát hiện chuyện này. Nếu nói cho Trầm Vân Sơn Trưởng, hắn sẽ không bỏ qua cho bốn Đế Quân.”

“Vì thế cô ta đã giấu chuyện này giúp chàng?” Lâu Thất ngạc nhiên.

Trầm Sát gật đầu: “Sau đó cô ta dùng chuyện này để thỏa thuận với bốn Đế quân.”

Đây chính là lý do hắn ta có thỏa thuận với Tổ Lưu Vân. Lâu Thất không hiểu sao lúc này hắn lại nhắc lại chuyện này. Thế nhưng những lời tiếp theo khiến cô kinh ngạc.

“Tổ Lưu Vân không chỉ học được thuật cơ quan, mà còn học được hoan thuật.”

Vì thế người đàn ông khi nãy hiện ra ảo ảnh gọi là Minh cái gì Liệt đó, hắn là có liên quan tới cô ta.

“Ta sẽ lôi cô ta ra... ” Lâu Thất giận giữ nói, “Lần này, chàng đừng động thủ” Cô ta không muốn hắn ra tay, vì không muốn cô ta chết quá dễ dàng.

“Được.” Trầm Sát trả lời. Hắn vung kiếm chém lên đỉnh cung điện phía trên.

“Nếu là cơ quan của cô ta, chỉ chỗ hóa giải nhất định phải ở trên cao” Trầm Sát kêu lên một tiếng: “con đàn và đó lúc nào cũng muốn đứng ở vị trí cao hơn người khác.”

Không phải là hắn cố tình đi tìm hiểu cô ta mà điều rõ ràng nhất trong thuật cơ quan của Trầm Vân Sơn, đó là muốn phá giải nó thì phải biết kẻ nào bày ra thế trận này.

“Keng!”

Kiếm chém đúng chỗ đó, phát ra một âm thanh lớn

Cùng lúc đó, đám người trong phòng điều khiển mê hồn trận giật mình hoảng hốt.

Tổ Lưu Vân bình tĩnh, nhìn những gì đang xảy ra trong cung điện. Đúng lúc đó nhìn thấy Trầm Sát đang cầm tay của Lâu Thất. Hai người bật cao lên không trung

Ở đó, có trận nhãn mà cô dùng hoàn thuật để che đi. Đây chính là điểm quan trọng nhất trong hoan trận này.

“Không... ” Cô đẩy mạnh tên đại trưởng lão đang đè trên người mình, “Không thể nào, Lâu Thất lúc này chẳng phải đang...?”

Chẳng phải Lâu Thất đang cùng người đàn ông kia cuốn lấy nhau hay sao? Chẳng phải lúc đó Trầm Sát đang nhìn thấy cảnh cô ta phản bội hắn rồi sau đó một chưởng đánh tan xác cô ta hay sao?

Sao có thể như thế được?

Lúc này tên đại trưởng lão đang cảm nhận sự mê mẩn khi chiếm được cô ta. Khi bị đẩy mạnh ra như thế,

nếu là người khác thì hắn sẽ vô cùng tức giận. Thế nhưng với một người nhỏ hơn hắn lại xinh đẹp, và vừa bị hắn chiếm lấy thì hắn cũng nhịn rất nhiều.

Thế nhưng lúc này không phải là lúc chìm đắm trong tình ái. Vì thế hắn lập tức mặc quần áo vào, còn lấy quần áo đưa cho Tố Lưu Vân. Chỉ có điều lúc này Tố Lưu Vân như một kẻ đã phát điên, chỉ mặc vội lên qua loa rồi lao tới chỗ điều khiển các cơ quan

“Không thể như thế được...” Cô vừa bị hủy hoại sự trinh trắng của mình mà cũng chẳng làm gì được Lâu Thất. Lúc nhỏ, cô phát hiện người thiếu niên trẻ đang lật những cơ quan kia thì cô đã yêu thầm hắn. Khi lớn lên, cô biết người đó sẽ là một trang nam nhi phong hoa trác tuyệt, xứng đáng là người cô lựa chọn. Từ lúc đó cô đã yêu hắn. Thế nhưng vì cái gì, vì cái gì mà Lâu Thất cướp mất hắn từ tay cô.

Cô nhất định phải tách họ ra!

Đúng lúc này, đại trưởng lão không muốn cô ta làm loạn lên mọi chuyện. Lúc này cô ta đã không còn bình tĩnh. Hắn vẫn phải thực hiện theo đúng kế hoạch.

Hắn nắm chặt tay cô ta kéo lại, đồng thời dùng tay đẩy một tay đẩy của cơ quan. Giống như một bức tường vô hình được mở ra, một đám người xuất hiện.

Mộng Bích tiên tử, Cảnh Dao, vợ chồng Thần Tiên Sơn Trang Tam Trang chủ, còn có một vị trưởng lão khác của Vấn thiên sơn, Diêu Tố.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn họ. Khi này họ bị ngăn cách bởi hoan thuật, chỉ có thể nhìn thấy cung điện bên ngoài, không nhìn thấy khu vực bên trong phòng điều khiển.

Bây giờ hoan thuật bị hủy bỏ, bên trong hiện ra một khung cảnh hoan tình quen thuộc, ngoại trừ đối với Cảnh Dao. Cộng thêm việc Tố Lưu Vân quần áo xộc xệch, khuôn mặt đỏ gay, đầu tóc rối bù, ai cũng có thể đoán ra khi này chúng đã làm chuyện gì.

Mặc dù trước đó đại trưởng lão đã từng quyết định chuyện thành thân với Tố Lưu Vân. Thế nhưng một mỹ nhân tiên tức nức danh thiên hạ lại làm cái chuyện hoan lạc với đại trưởng lão trước mặt mọi người thì quả thật không bằng một ả gái lầu xanh

“Người làm gì vậy!”

Tố Lưu Vân hoàn toàn không ngờ đại trưởng lão lại mở bức tường này, khiến mọi người nhìn thấy bộ dạng của cô ta. Cô ta gần như phát điên lên.

Hình tượng mỹ miều, yêu kiều như một nàng tiên bình thường cô ta lúc này hoàn toàn đã bị hủy hoại. Trong mắt những người kia, cô chẳng khác gì những kẻ phong trần kia.

Đặc biệt là những người đàn ông, ánh mắt của chúng nhìn vào phần cơ thể đang lộ lồ ra trước mặt, ánh mắt đầy sự thèm khát.

Tổ Lưu Vân vốn luôn coi mình là người thanh khiết lúc này gần như sụp đổ

Chỉ có điều có người đã sụp đổ trước cô ta. Điều Tổ nhìn tên đại trưởng lão rồi lao tới, đôi mắt sắc lẹm, tát mạnh lên mặt của hắn

“Súc sinh! Người dám làm vậy bản con gái ta...”

Có vẻ chút hoan lạc khi nãy cùng Tổ Lưu Vân vẫn còn lưu lại trong đầu của đại trưởng lão, cũng có thể hắn hoàn toàn không ngờ một người vốn dịu dàng như Điều Tổ lại có thể làm như thế, nên hắn không tránh đi, cái tát đó hắn mạnh lên mặt hắn.

Sau khi bị tát mạnh, hắn mới hoàn hồn, chú ý tới câu nói khi nãy của cô ta. “Người nói cái gì? Tổ Lưu Vân là con của cô ư?”

Con gái của sủng thê của hắn ư?

Tổ Lưu Vân hoàn toàn sững sờ, “Bà nói hàm hồ gì thế?”

Điều Tổ sụp đổ, ôm mắt của mình, nước mắt rơi lã chã, “Vân Nhi, con là con gái của ta, con gái ruột của ta...”

Sao bà ta có thể cùng con gái của mình cùng hầu hạ một người đàn ông?

“Hàm hồ, bà ă nói hàm hồ. Chẳng phải bà nói ta là con gái của cha nuôi, bà là cô cô của ta hay sao?” Tổ Lưu Vân gầm lên, không dám tin vào những gì đang nghe. Cơ thể cô run lên nhìn Điều Tổ, sắc mặt trắng bệch, “Bà rốt cuộc có phải là Điều Tổ, có phải là em gái của cha ta hay không?”

Tất cả mọi người nhìn nhau không thốt lên lời. Thế nhưng ánh mắt của Cảnh Dao đột nhiên có chút khác lạ, nhưng rõ ràng đó là ánh mắt vui sướng.

Thiên hạ có tam sơn, tam sơn đều có một mỹ nhân. Từ nhỏ tới lớn, Nạp Lan Họa Tâm và Tổ Lưu Vân đều đứng trên đầu cô. Thế nhưng bây giờ một kẻ đã chết thê thảm, còn kẻ này thì lại bị cuốn vào mối quan hệ xác thịt hỗn loạn.

Điều Tổ, Tổ Điều.

490. Chương 490

Diêu Tổ lui về sau mấy bước, cả con người đang run rẩy tựa như chiếc lá đang rơi trong cơn gió.

Nếu muốn tốt cho Tổ Lưu Vân, thì lúc này bà ta không nên nói bậy. Nhưng Diêu Tổ của lúc này đã không giữ được sự bình tĩnh, bí mật này của bà ta đã chôn giấu rất lâu rất lâu, bà ta cũng nhẫn nhịn rất lâu rồi. Và càng có một khoảng thời gian dài chưa gặp mặt con gái mình. Lần này Tổ Lưu Vân đến đây, Trầm Vân Sơn Trưởng cũng có đưa thư, bảo bà chung sống cho tốt với con gái, con gái muốn làm gì thì hãy giúp đỡ nó.

Bà vốn dĩ quyết định như vậy, nhưng ai mà ngờ được con gái của mình lại... Khi cô ta trúng thuốc của Nạp Lan Hoạ Tâm chạy đến phòng của bà thì bà đã cảm thấy không ổn rồi.

Bà đang suy nghĩ tìm cách, tìm cách nào đó ngăn cản Đại trưởng lão cưới Tổ Lưu Vân, thậm chí khi này cũng tìm đủ mọi cách để đi và chỗ này, đi vào mật thất thao túng cơ quan, nhưng bà hoàn toàn không ngờ được, trước mặt của bà, trước mặt nhiều người như vậy, Đại trưởng lão và Tổ Lưu Vân dám...

Đã quá trễ rồi.

Hai mẹ con đều ở dưới thân của một người đàn ông, còn có gì đáng bị sỉ nhục hơn thế nữa?

Bà chỉ khóc thút thít. Không có trả lời câu hỏi của Tổ Lưu Vân, nhưng như vậy đã đủ rồi, ai cũng thấy rõ được đáp án của bà ta.

Cảnh Dao tựa như vô tội, chớp chớp đôi mắt ngạc nhiên hỏi nhỏ, "Vậy rốt cuộc thì Lưu Vân tiên tử nên gọi Diêu phu nhân là gì vậy? Gọi cô cô, hay là mẹ? Ủa, hay là gọi tỷ tỷ?"

Tỷ tỷ, bởi vì hai người bọn họ cùng hầu hạ một người đàn ông, Diêu Tổ là thiếp trước cô ta, nữ nhân đến sau, gọi một tiếng tỷ tỷ cũng thật bình thường.

Nhưng mà, rốt cuộc loạn xạ thế nào vậy!

Đây quả thật là...

Không lọt lỗ tai chút nào.

Ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về Tổ Lưu Vân đều thay đổi.

Từ những ánh mắt đó Tổ Lưu Vân cảm nhận được sự dâm tà, cười cợt, ngạc nhiên, xem thường, còn có khinh khi. Hồi đó bọn họ nhìn cô với vẻ kính diêm, khen ngợi, tán thưởng, xen lẫn vẻ ngưỡng mộ và ganh tị, còn bây giờ hoàn toàn thay đổi rồi.

Điều này khiến cô ta không thể nào chấp nhận được.

Diêu Tổ bị câu nói của Cảnh Dao kích động giận dữ. Đột nhiên bà ta rút một cây kiếm từ thắt eo của một trưởng lão đứng cạnh, một phát đâm về hướng của Cảnh Dao, đồng thời nghiêng răng nghiêng lưỡi nói: "Người có tư cách gì cười cợt mẹ con ta? Ắ tiện nhân Cảnh Mộng thích huynh đệ ruột của mình, khi hẳn ta cười đứa con gái ruột liền trở nên điên loạn, giết sạch phu phụ của huynh đệ mình, còn mang con gái của hẳn nuôi dưỡng ở bên cạnh, người tưởng người là cái thứ gì tốt đẹp lắm sao?"

... Lại một tin tức mang tính bùng nổ.

Cảnh Dao lập tức lắc đầu nhìn Mộng Bích tiên tử.

Sắc mặt của Mộng Bích tiên tử lúc trắng lúc đỏ, chỉ cần không phải là kẻ khờ, ai cũng có thể nhận ra, lời Diêu Tổ nói là thật.

Phu nhân Thu tam trang chủ của Thần Tiễn Sơn Trang âm thầm bĩu môi, trong lòng hô nhẹ ui da ôi.

Tam sơn mà người trong thiên hạ ngưỡng mộ là đây sao, thì ra đều đen tối dơ bẩn đến thế, ai cũng thật buồn nôn. Nhưng bà ta không biết rằng, Thần Tiễn Sơn Trang cũng chẳng tốt đẹp tới đâu?

"Đủ rồi!" Đại trưởng lão lớn tiếng quát, một chưởng tung vào vai phải của Diêu Tổ, kiếm trên tay của Diêu Tổ keng một tiếng rơi xuống đất, khuôn mặt trắng bệch nhìn ông ta, trong mắt loé lên tia sáng phức tạp.

Lúc bắt đầu thì bà hận ông ta, nhưng càng hận hơn là ca ca của bà, Trầm Vân Sơn Trưởng, rõ ràng bà đã sinh một đứa con gái với ông ta, nhưng ông ta vì nữ sắc, bởi vì đã nếm trải mùi vị ngon ngọt của bà ở trên giường, sinh ra ý niệm muốn dâng tặng bà cho Đại trưởng lão.

Nhưng nếu không phải trong tay Đại trưởng lão có năm vạn tinh binh, ca ca của bà không cần lấy lòng ông ta như vậy. Cho nên bà cũng hận Đại trưởng lão.

Nhưng những năm này, Đại trưởng lão đối xử với bà không tệ, vả lại, ông cũng sở hữu tướng mạo đường đường, trên giường ông ta cũng thoả mãn được bà...

Sau khi mẹ ruột của Nạp Lan Hoà Tâm chết đi, bà ở sau viện của ông ta cũng như đương gia phu nhân không có gì khác biệt. Cho nên hơn một năm nay, bà đã thật sự yêu ông ta, muốn sống tốt với ông ta những ngày tháng còn lại, nhưng vào lúc này, ông ta dám cùng con gái của bà...

Diêu Tổ vốn dĩ không chấp nhận được chuyện như vậy.

Bà cười thâm thiết, nhìn Đại trưởng lão một phen, và nhìn Tổ Lưu Vân một phen, đột nhiên xoay người đung vào trụ đá một cách dữ dội.

Đầu vỡ máu chảy, dần dần đổ xuống, và mất hơi thở trong tích tắc.

Sắc mặt của Đại trưởng lão xanh tím, đôi tay đang run rẩy. Còn Tố Lưu Vân đột nhiên hét lên một tiếng, nắm giật tóc của bản thân.

Cảnh Dao cũng ép sát Cảnh Mộng, "Lời của bà ta nói là gạt ta có đúng không? Người đã giết cha mẹ của ta? Người cũng yêu người anh em ruột thịt của mình? Người có phải biến thái không, hả!" Lúc này cô còn giễu cợt Tố Lưu Vân, quả thật là buồn cười!

Trong trận hỗn loạn, một giọng nói lạnh lùng thanh thoát đột nhiên truyền đến tai của bọn họ.

"Náo nhiệt đến vậy cơ à?"

Mọi người vội vàng quay đầu lại, bèn thấy Lâu Thất và Trầm Sát nắm tay đứng trước mặt, thuộc hạ của bọn họ đều đứng theo ở phía sau, bờ tường huyền ảo trước mắt đã không còn nhìn thấy nữa.

Rất rõ ràng, bọn họ đã phá được trận huyền ảo, và cũng phá hoại thuật cơ quan, trực tiếp tìm ra được chỗ không chế là chỗ này đây.

"Lưu Vân, phần chấn lên, giết Trầm Sát và Lâu Thất trước đã!" Đại trưởng lão không còn để ý đến Diêu Tố, bay đến bên cạnh Tố Lưu Vân, cánh tay ôm chặt chiếc eo thon của cô ta.

Tố Lưu Vân run người, chậm chạp ngẩng đầu lên, nhìn sang đôi tình nhân xứng đôi đang nắm tay nhau.

Cặp đôi của bọn họ mới là tốt đẹp, còn cô với Đại trưởng lão, thì được coi là cái gì đây? Trong mắt của Tố Lưu Vân bị niềm u ám bao trùm nặng nề, dung nhan vốn dĩ thanh nhã đột nhiên thay đổi một luồng khí chất khác hẳn.

Âm u, lạnh lùng.

"Lâu Thất, kiếp này không giết được ngươi, khó trút được cơn hận thù trong lòng ta."

Câu này cô ta nói thật chậm rãi, cộng với ánh mắt tựa như con rắn độc, khiến trái tim của con người trở lạnh, kể cả Đại trưởng lão cũng bất chợt thả lỏng cánh tay.

Nhưng phía bên kia sắc mặt của Trầm Sát và Lâu Thất như thường. Thậm chí... vài giây sau, Lâu Thất còn nhướn mày cười, nụ cười của nàng vô cùng sáng lạn, chốc lát liền cuốn trôi cảm giác âm u đè nén mà Tố Lưu Vân ảnh hưởng. Cho dù hai bên không chết không thôi đối địch với nhau, người bên Đại trưởng lão cũng không nhìn được tán thưởng ở trong lòng, Lâu Thất như vậy, phong thái quả thực vượt xa đứng trên Tố Lưu Vân.

"Tổ Lưu Vân." Giọng nói của Lâu Thất thật trong sáng, "Ta không biết kiếp này của người còn bao lâu, nhưng mà... giết ta, thì cả đời người cũng chẳng thực hiện được!"

Câu nói này quả thật ngông cuồng.

Nhưng sau khi lời nói được tuôn ra, Trầm Sát tiếp lấy một câu ngông cuồng hơn thế nữa: "Yên tâm, đám người này lập tức sẽ chết hết ở đây."

Chữ đây vừa dứt, hần bèn rút kiếm, thả lỏng bàn tay của Lâu Thất, cả con người trở thành Tu La giết về hướng của Đại trưởng lão.

Sát khí cuộn cuộn.

Sắc mặt của Đại trưởng lão điều chỉnh lại, cũng lập tức buông ra Tổ Lưu Vân, nghênh đón Trầm Sát, đồng thời to tiếng quát: "Bắt đầu bao vây giết chúng!"

Trong cung điện đột nhiên có động tĩnh long trời lở đất.

Cả mặt đất đều rung chuyển, có chỗ bị lồm xướng, có chỗ đột nhiên xuất hiện một tảng đá khổng lồ, có chỗ trực tiếp lộ ra một động tối thui.

Mặt đất vốn dĩ bằng phẳng và rộng rãi, thoáng chốc trở thành một địa hình có khe rãnh hiểm hóc, đạp chân đều phải thật cẩn thận.

Và, tứ hướng tám phương đều tuôn ra một đám người cầm kiếm, hơn vài trăm, đều bỏ nhào về phía bọn họ.

Đây là tinh anh của tam sơn nhất trang ẩn giấu, thì ra đang ở đây chờ bọn họ.

Lâu Thất đột nhiên truyền âm cho Trầm Sát: "Có chút không ổn, trận thế này xem ra định diệt ngọn tận gốc cả chúng ta, nhưng chẳng phải bọn chúng nói, cần chàng đi giải cứu sự giam cầm của năm vạn tinh binh kia hay sao?"

Cho nên, là giết hay là bắt?

Trầm Sát đang đánh nhau với Đại trưởng lão, một lát sau mới trả lời nàng: "Trong đây chắc chắn có cạm bẫy. Thất Thất phải chú ý theo sát bốn Đế Quân."

Cho dù có cạm bẫy, hần cũng phải ở bên cạnh nàng, không thể chia tách.

Lâu Thất đáp ứng, nhìn lướt qua chỗ của Trần Thập, sau đó rút cây Roi Thí Hồn, quay người tung về phía của Thu tam trang chủ.

Nếu Thu nhị tiểu thư đã nương nhờ nàng, thì là người của nàng, người của nàng, nàng đương nhiên phải bảo vệ, vậy thì báo thù cho Thu nhị tiểu thư trước vậy.

Cây roi vừa tung ra, mang theo sát khí nồng nặc, trong lòng của Thu tam trang chủ nhảy căng, phát hiện bản thân không thể né tránh đòn roi hiểm hóc của Lâu Thất, ông ta giờ tay tóm thê tử ở bên cạnh, kéo đến trước mặt mình.

”A!”

Một tiếng kêu thảm khốc, Thu tam phu nhân bị đòn roi đó đánh nát cả y phục, cả con người bị nằm liệt xuống, bà ta không ngờ trượng phu của mình dám lấy bà ra làm bia đỡ đạn, dán chặt vào người của ông ta.

”Thần Tiên Sơn Trang quả nhiên ghê gớm khiến người khác phải buồn nôn đó.”

Lâu Thất cười lạnh một tiếng, ánh mắt hơi chớp, ba cây châm ở tay trái bắn về sau lưng của Ấn Dao Phong. Một nam nhân đánh lén sau lưng Ấn Dao Phong từ từ đổ xuống.

”Ấn Dao Phong, cô còn phân tâm nhìn Trần Thập, hắn ta không sao, còn cô thì phải chết ở đây đó.”

Ấn Dao Phong run rẩy, lập tức thu hồi thần trí, xông lên trước mặt hai kẻ địch. Lúc này cô chỉ là... chỉ là nhìn Thu Khánh Tiên trên lưng của Trần Thập có cử động ra sao, sau đó cô thấy Trần Thập luôn bảo vệ tốt Thu Khánh Tiên ở trên lưng, cũng tức là, hắn cố gắng nghênh địch ở trước mặt, không để Thu Khánh Tiên bộc lộ ở chốn nguy hiểm.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy Trần Thập đối xử như thế với nữ nhân thứ hai nào khác ngoài Lâu Thất.

Trần Thập đích thực bảo vệ Thu Khánh Tiên ở phía sau, hắn sợ cô ta bị thương. Một tay của hắn đỡ lấy thân thể của cô, một tay cầm kiếm giết địch, vốn dĩ không hề để ý bàn tay của mình đang để ở dưới móng của Thu Khánh Tiên thuộc bộ phận càng lúc càng khiến người ta ngại ngùng.

Khi Thu Khánh Tiên tỉnh lại lập tức phát giác được, khuôn mặt của cô trở nên đỏ bừng.

Cô nằm trên lưng của Trần Thập, trên người của hắn ta có hơi thở thanh khiết xộc vào mũi cô, khiến khuôn mặt của cô nóng cháy. Sau đó cô phát hiện được hoàn cảnh của bọn họ đang lâm vào, trong lòng kinh hãi, lập tức vỗ vỗ vai của Trần Thập nói: ”Mau thả ta xuống.”

Cử động này, cô phát hiện vết thương của mình quả thật có một chút đau nhói! Điều này thật khiến cô

chấn động, quả tiến đó đích đích thực thực đâm vào ngực của cô đó!

Nhưng lúc này không cho phép cô suy nghĩ nhiều, nhúc nhích bắt Trần Thập phải thả mình xuống. Trần Thập thả cô ta xuống, nhét một chiếc dao găm vào tay của cô, "Đây là Phá Sát, cầm cho kĩ đừng để mình bị thương."

Anh lạnh mặt lạnh mày dạn dò cô một câu, nhưng khiến trái tim của Thu Khánh Tiên bỗng trở nên ngọt ngào, cô nhẹ giọng đáp: "Ta sẽ cẩn thận."

Hai người không nói thêm lời nào cả, nhanh chóng nhập vào trận chiến ác liệt.

Đối phương quá nhiều người.

Nhưng ở phía bên đây, Âm Huyết Kiếm của Trầm Sát đã tràn ra kiếm khí màu đen, mỗi một lần hấn tung kiếm, kiếm khí màu đen sẽ như một con giao long có sát khí lệ khí xen lẫn, khí thế đè người cuốn phăng về phía của Đại trưởng lão.

Tuy Đại trưởng lão chưa thua cuộc, nhưng rõ ràng ứng phó có chút nhếch nhác, trong lòng của ông ta kinh hãi giận dữ rất nhiều, năm xưa ông ta dễ dàng đánh Trầm Sát rơi xuống vực núi, ai ngờ được có một ngày nào đó người này trở tay đánh ông ta không còn lòng tin ở bản thân mình nữa.

491. Chương 491

"Đại trưởng lão của Vãn Thiên Sơn, chẳng qua chỉ có thể thôi." Trầm Sát nhếch môi, quả thật khí vững thần nhàn, dường như kẻ hấn đang ứng phó chỉ là một nhân vật nho nhỏ. Và thái độ này cũng chọc tức Đại trưởng lão ngọt ngọt nhụt chí.

Ông ta hừ lạnh một tiếng: "Vậy thì xem thử ai sẽ là người đứng vững đến cuối cùng."

Trầm Sát thấy bàn tay của ông ta đột nhiên trở nên đỏ chót, dần dần có màu sắc của ngọn lửa.

"Chích Diệm Chương?"

Đột nhiên Trầm Sát nở nụ cười, "Chẳng lẽ ông vẫn chưa biết, Trương Mệnh đã trở thành thủ hạ bại tướng của bốn Đế Quân rồi sao?" Dường chiêu thức của ông ta đối phó với ta, thật là nực cười.

Âm Huyết Kiếm nằm ở ngang ngực, một phát xông ra, sát khí cuộn cuộn ra bên ngoài, ép Đại trưởng lão phải lùi bước.

Chỗ không xa, Tổ Lưu Vân chặn trước mặt của Lâu Thất, nhìn nàng tầm tó: "Lâu Thất, đối thủ của ngươi là ta."

Tay của Lâu Thất động dậy, quần một đệ tử của Vãn Thiên Sơn rồi ném ra xa, và sau đó cơ thể xoay chuyển tại chỗ, Roi Thí Hồn giống như một con rắn linh đánh úp về phía của Tổ Lưu Vân.

”Lưu Vân tiên tử, ha ha.”

Tuy nàng không có nói thêm gì, nhưng chỉ hai chữ ha ha, đã như một cây tiễn sắc bén xuyên thẳng vào trái tim của Tổ Lưu Vân, và uốn vặn một lần nữa, khiến cô ta thở không ra hơi.

Sự khinh bỉ coi thường như vậy, xem cô ta như cỏ rác.

Từ khi nào mà cô ta phải chịu đựng sự sỉ nhục như vậy cơ chứ?

”Cuối cùng thì Trầm Sát sẽ thuộc về ta thôi.” Trong cơn phẫn nộ của cô ta thì không màng đến bất cứ sự việc gì khác nữa, chỉ cần nghĩ đến điểm này thôi, cô ta cảm thấy, muốn cướp được Trầm Sát thì phải huỷ hoại Lâu Thất. Vừa nói, cánh tay của cô ta vừa giương lên, hai tấm vải trù màu trắng được dùng nội lực đánh vào ngực của Lâu Thất.

Lâu Thất xoay người, ngón tay ấn một phím, Roi Thí Hồn bèn bắn ra một vụn đao nhỏ, cắt đứt vải trù kia. Đồng thời lạnh nhạt nói: ”Mẫu thân của ngươi vừa mới đụng cột tự sát, ngươi chả thèm nhìn lấy một lần, trong lòng chỉ nghĩ về người nam nhân, ngươi nói bà ta có đau buồn không chứ?”

”Liên quan gì đến ngươi!”

Tổ Lưu Vân thù hận, động tác trong tay bèn tăng tốc hơn một chút, vải trù quần ở hai tay càng múa đến nổi vang tiếng rầm rầm, một chiêu một thức chỉ mang theo một mục đích, đó chính là quần chặt Lâu Thất, quần nàng không thể hít thở. Võ công của Tổ Lưu Vân đích thực không tồi, nhưng dù cô ta cố gắng ra sao, thì vải trù đó vẫn không thể chạm được Lâu Thất, ngược lại bị Lâu Thất cắt thành đồng vải thừa, xoắn nát ra, rơi đều xuống đất.

Hoả không nói gì cả, chỉ im lặng giết, giết giết giết.

Hắn cũng cực kì hung hãn, bên cạnh hắn luôn có không ít người vây quanh muốn dùng số đông đạt được thắng lợi với sự tổn thất thấp nhất, nhưng đều bị Hoả đánh vài chiêu liền nằm bò xuống sàn.

A Mộc theo sau lưng của hắn, đôi lúc hắn quăng một kẻ sắp chết đến nơi qua đây, nàng chỉ cần tiến lên đâm thêm một nhát nữa nhát giùm hắn thì được rồi.

Nàng nhìn theo bóng lưng cao to của Hoả, rõ ràng đang lâm vào trận chiến hiểm nguy và bị vây sát, nhưng trong lòng vừa chua chát vừa ngọt ngào. Với sự thông minh của A Mộc đương nhiên có thể thấy được, Hoả đang chăm sóc cho nàng, nhưng lại không muốn nàng cảm thấy bản thân mình vô dụng, cho nên mới cho công việc để nàng hoạt động.

Nhưng nàng không hiểu về tình cảm của hắn.

Hắn đối xử tốt với nàng, bảo vệ nàng, đó là sự bảo vệ đối với một nữ nhân, hay là sự bảo vệ đối với một đũa muối muối? Dối theo hắn, trái tim của nàng bắt chợt đau nhói.

”Làm gì vậy? Lúc này mà còn ngơ ngác được sao?” Đột nhiên có một cơn gió bão nhào qua, nàng chưa kịp phản ứng đã được Hoả âm lên, nàng ngẩng đầu, nghênh đón khuôn mặt giận dữ của hắn.

”Hoả đại ca, ta bị sao vậy?”

”Sao? Nhìn dưới chân kia!” Hoả thật tức giận. A Mộc cúi đầu nhìn, mới phát hiện bước chân khi nãy của mình vừa vịn đứng trên một cái động sâu. Người nàng nhỏ nhắn như vậy, cái động đó to hơn so với nàng, lỡ như ngã xuống dưới kia thì làm sao?

A Mộc thấy hắn thực sự tức giận, cổ rút rè, nói nhỏ: ”Xin lỗi Hoả đại ca, ta sẽ cẩn thận chút.”

Vừa dứt lời, nàng liền cảm giác được một cơn chấn động, vào giây phút cuối cùng, nàng nhìn thấy sắc mặt của Hoả đại biến, nhìn sang bên cạnh, ầm nàng định bay lên, nhưng thân hình của bọn họ nhanh chóng rơi xuống dưới kia.

Nàng còn nghe thấy tiếng của Đế Quân gọi tên của Đế Phi, âm thanh đó có vẻ sợ hãi và cấp thiết.

Và sau đó, không biết chuyện gì nữa.

Lúc Lâu Thất tỉnh lại bất giác cười khổ. Điều này không thể nói là khinh địch, bởi vì không ai ngờ được, Vãn Thiên Sơn cả toà núi này đều là ruột rỗng.

Đúng vậy, cả toà núi này đều là ruột rỗng, sau đó mặt đất của Yêu Nguyệt Cung được đào xới lỏng lẻo thiết lập một cơ quan lớn như vậy, cả toà cung điện chỉ có một lối vào.

Ai sẽ ngờ tới, Vãn Thiên Sơn hao tổn nhiều nhân lực tài lực vật lực, bố trí một cạm bẫy lớn như vậy, chỉ vì bầy Trầm Sát, ngay cả mỗi hai trăm tinh binh thuộc tam sơn nhất trang kia, cũng được dùng để mê hoặc bọn họ, đều trở thành vật bồi táng.

Không thể không nói, đám người của Đại trưởng lão, quả thật to gan, thật ác độc.

Đúng vậy, ngay giây phút đám đệ tử tinh anh của bọn chúng đều rơi xuống cùng một lúc, Lâu Thất bèn hiểu rõ ngay đường lối bên trong đó. Nhưng đã trễ rồi, cả mặt đất đều đổ nghiêng sau đó lật ngược, sau khi bọn họ rơi xuống, trên đầu cả sàn đất lật ngược lại phủ lên trên, bởi vì thân đang ở trong lòng núi, tiếng phủ vang lên vù vù cùng dày dạn và mang theo sóng gợn âm, bọn họ đều bị chấn động đến nỗi khí huyết phun trào, sau đó ngất xỉu.

Và giây phút đó, Lâu Thất tưởng lần này nhất định sẽ chết đi.

Vào phút cuối Trầm Sát định xông qua bên nàng, nhưng bị Đại trưởng lão ngăn lại.

Đúng rồi, Trầm Sát đâu?

Nàng phải sớm nghĩ ra, nếu bọn chúng cần Trầm Sát đi giải sự giam cầm của năm vạn tinh binh kia, sao có thể giết hắn được cơ chứ? Nhưng có lẽ bọn chúng cũng biết rõ trên người của Trầm Sát có độc cổ mạnh nhất lợi hại nhất, hạ độc hoặc dùng cổ không có tác dụng đối với hắn, về võ công, lại chẳng có ai là đối thủ của hắn, cho nên chỉ có thể dùng kế, dùng cơ quan mạnh mẽ nhất nhốt hắn lại.

Nhưng nhốt lại thì được tích sự gì? Trầm Sát cũng chưa chắc vì chạy thoát mà nghe lời của bọn chúng.

Cách tốt nhất là, động tay vào điểm yếu của hắn. Điểm yếu lớn nhất của Trầm Sát là cái gì?

Nếu là nữ nhân khác thì chắc không dám tự tin đến vậy, nhưng khuôn mặt của Lâu Thất lập tức trở nên đen sì. Điều này không cần phải nghi ngờ, điểm yếu lớn nhất của Trầm Sát là nàng, là nàng đó.

Cho nên, bọn chúng sẽ không để nàng chết, mà sẽ bắt sống nàng.

Được, thật sự tàn nhẫn quá đi.

Sau khi Lâu Thất phân tích tiếp nhận sự thất bại và trúng kế lần này, dù sao thì đối phương đã dốc hết tất cả để bố trí cục diện như vậy, cơ quan như thế, thua thì chẳng có gì lạ đâu.

Nhưng nàng sẽ không vì thế mà cúi đầu chịu thua, tin chắc Trầm Sát cũng sẽ như thế.

"Trầm Sát?" Giọng nói của nàng vang lên nhẹ nhẹ, tuy khẳng định Trầm Sát không có ở bên cạnh mình, nhưng nàng vẫn không cam chịu gọi một tiếng.

Quả nhiên không có hồi âm.

Nhưng qua vài giây sau, nàng nghe thấy có tiếng thở gấp hỗn hển ở chỗ cách nàng không xa truyền đến, có lẽ là nam nhân, vâng, không chỉ một người.

Lâu Thất nghĩ đến giây phút cuối cùng, Tổ Lưu Vân vốn dĩ một lòng một dạ muốn kích chiến dồn nàng vào chỗ chết, lúc nàng rơi xuống đây, Tổ Lưu Vân được một sợi dây quần lầy kéo trở về. Vào lúc rời khỏi, Tổ Lưu Vân nở một nụ cười cực kì đen tối với nàng.

Nàng biết chắc chắn Tổ Lưu Vân không để cho nàng chết một cách dễ dàng đâu.

Thân thể của Tổ Lưu Vân, và chuyện với Đại trưởng lão lỡ bị truyền ra ngoài, thì chắc chắn cô ta sẽ bị thân bại danh liệt. Lưu Vân tiên tử thanh nhã thoát tục của ngày xưa, chẳng qua là sản phẩm loạn luân của phụ thân huynh muội, thân mẫu còn được phụ thân tặng cho Đại trưởng lão của Vãn Thiên Sơn, và cô ta ở trước mặt của thân mẫu, trải qua một cơn xuân thì với Đại trưởng lão.

Chuyện như vậy được truyền ra ngoài, không biết người trong thiên hạ sẽ náo động kinh hoàng đến cỡ nào.

Thân bại danh liệt là một chuyện, với trình độ nhẫn nhịn của Tổ Lưu Vân, nói không chừng sẽ không màng tất cả, nhưng điều có thể đánh gục cô, tin chắc là những chuyện đã xảy ra trước mắt của người nam nhân mà cô yêu gần hai chục năm, cô để hắn nhìn thấy sự nhơ nhớp của mình, không thể nào ở bên cạnh hắn được nữa.

Đối với một nữ nhân mà nói, đây mới là điều tuyệt vọng nhất. Cho nên nhất định Tổ Lưu Vân sẽ huỷ hoại nàng.

Hơi thở gấp rút nặng nề kia, nghĩ thôi đã hiểu.

”Cô, cô nương.”

Lâu Thất đột nhiên run rẩy, nàng nghe thấy âm thanh của Trần Thập! Và âm thanh của Trần Thập có chút bất ổn rất rõ ràng.

”Trần Thập, ngươi bị sao vậy?” Lâu Thất lập tức bò dậy, nhưng nàng động đậy cơ thể, phát hiện mình bị ngã đến nỗi nội thương, nhúc nhích một phát liền làm nhói đau toàn thân.

Xem ra độ cao này bọn chúng cũng đã tính toán kĩ càng, vừa ngã xuống sẽ bị trọng thương, nhưng không đến nỗi chết đi.

”Đế Phi, giữa đường bọn tôi cũng bị mạng lưới chặn lại, nhưng không có bị thương.” Tiếng của Hoả rất vững, nhưng Lâu Thất nghe ra được hơi thở của hắn cũng có chút hỗn hển, thì ra hắn cũng đang ở gần đây.

”Những người khác đâu?”

Lâu Thất vừa hỏi, vừa mò vào thắt eo lấy ra thuốc được chế tạo từ Thần Thủy Niệm, mò mẫm mở ra, nuốt ba viên trước. Nội thương của nàng quá nặng, nếu không có thuốc này, đoán chắc kết cục là nằm ở đây chờ chết.

Nhưng chắc chắn đối phương không ngờ được, nàng có loại thuốc nghịch thiên đến vậy.

Phía bên kia có tiếng Hoả gọi nhẹ A Mộc. Lâu Thất cảm thấy trong lòng hẳn thật sự có A Mộc, nhưng vì âm thanh của hắn rất thấp, cho nên chỉ cảm nhận được sự lo lắng và gấp gáp bên trong đó.

Trần Thập cũng gọi Thu nhị tiểu thư và Ân Dao Phong.

Lâu Thất đột nhiên cảm thấy bên tai có hơi thở nóng bỏng, một tay đánh tóm lấy ở phía sau.

”Tiểu Thất lâu chủ.”

Âm thanh của Long Ngôn vang lên, đồng thời, hắn tóm lấy tay của nàng, bàn tay đó cực kì lạnh lẽo, khiến Lâu Thất sửng sốt một hồi.

”Thuộc hạ bị trúng loại thuốc đó đó, chắc bọn Trần Thập cũng thế, sắp chịu hết nổi rồi, mau chóng làm thuốc giải đi.” Chắc có lẽ tình cảm của Long Ngôn và Lâu Hoan Thiên rất tốt, nên giọng điệu nói chuyện của hắn ta không giống như ám vệ bình thường, càng tuý tiện hơn nhiều. Lần vào cung này, hắn và Thiên Ảnh đều bị cấm tuý tiện xuất hiện, nhưng khi Lâu Thất rơi xuống đây, hắn đương nhiên phải nhảy xuống theo.

Cái loại thuốc đó đó.

Trong lòng của Lâu Thất vừa nghĩ liền biết đó là thuốc gì, đây là chiêu sau của Tổ Lưu Vân? Muốn nàng bị đám thị vệ của mình khoanh tròn rồi đánh chéo sao? Đích thực hơi huỷ diệt người ta rồi đó.

”Nhịn lấy!”

Nàng quát nhẹ một tiếng, lại mò lên thắt eo của mình.

Lúc này, ở một chỗ khác của phòng không chế cơ quan, Tổ Lưu Vân đột nhiên nói: ”Thắt eo của Lâu Thất!”

Đại trưởng lão ở bên cạnh nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, ”Thắt eo làm sao?” Kế hoạch đến đây được xem là thành công, đợi Trầm Sát thấy được tình hình bên đây của Lâu Thất, không sợ hắn không đồng ý.

”Trong thắt eo của cô ta toàn là thuốc, phải giật qua trước.” Tổ Lưu Vân nói.

492. Chương 492

Tuy cả con người của Tổ Lưu Vân lúc này vẫn còn rất tăm tối, nhưng không còn đắm chìm trong bộ dạng tuyệt vọng thảm thương kia. Rất hiển nhiên, cô ta đã điều chỉnh xong xuôi tinh thần của mình.

Công phu nhẫn nhịn của Tổ Lưu Vân quả thật cao siêu, đồng thời, cô ta cũng quá yêu bản thân mình, cho dù trong bất cứ tình huống nào, cô ta cũng không bao giờ tự sát giống thân mẫu ruột thịt kiêm cô cô của

mình.

Có thể nói là, cô ta đã nhận số mạng như vậy.

”Cho dù có mang theo thuốc thì làm gì được?”

Tổ Lưu Vân cười lạnh một tiếng: ”Người không biết, thuốc của Lâu Thất, còn tốt hơn nhiều so với thuốc của người, nếu không cướp thuốc của cô ta qua, nói không chừng cô ta có thể giải được độc của bọn người đó.”

Đại trưởng lão hơi cau mày, tuy ông ta không tin lắm về bản lĩnh của Lâu Thất, nhưng sự cẩn thận được tu luyện theo năm tháng khiến ông không thể thả lỏng tâm tư, bèn gật gật đầu, nói với Nhị trưởng lão ở bên cạnh: ”Lão Nhị, việc này người đích thân đi làm.”

Tuy Lâu Thất bị nội thương nghiêm trọng, nhưng võ công của nàng vốn dĩ đứng sau Trầm Sát, và đa mưu túc kế, nếu người bình thường đi vào, có thể bỏ sót cái gì đó.

Nhị trưởng lão tuân lệnh đi ra, trước khi đi ông liếc nhìn Tổ Lưu Vân, trong lòng có chút bức bối. Nữ nhân mới khoảng hai mươi tuổi này, chẳng qua uỷ thân dưới cơ thể của Đại trưởng lão, và có thiên phú về lĩnh vực thuật cơ quan, bây giờ đang chuẩn bị đóng vai trò phụ nhân của bọn chúng hay sao?

Tổ Lưu Vân không phải không phát giác được ánh mắt này của lão ta, trên thực tế, các trưởng lão của Vãn Thiên Sơn có ai phục cô ta đâu? Thậm chí có vài ánh mắt nhìn cô ta là sắc màu nhìn món đồ chơi của người nam nhân. Nhưng cô sẽ khiến bọn chúng phục tùng thôi, nếu bây giờ không thể ở bên cạnh Trầm Sát, thì cô dứt khoát ngồi vững vị trí đại phụ nhân của Đại trưởng lão, chỉ cần kế hoạch này thành công, sau này cô ta sẽ trở thành phụ nữ nghi thiên hạ.

Đây là điều duy nhất cô ta có thể lựa chọn ở thời điểm hiện tại.

Nghĩ đến đây, cô lạnh nhạt nói tiếp: ”Bây giờ có thể mở cửa sổ tụ cảnh bên phía Trầm Sát rồi.” Cô ta muốn Trầm Sát tận mắt chứng kiến, nhìn thấy nữ nhân của mình bị thuộc hạ của mình huỷ đi sự trong sạch, muốn hấn bắt lực nhìn Lâu Thất cùng lúc bị ba tên thuộc hạ đè dưới thân đón nhận niềm hoan lạc.

Đại trưởng lão mở ra tấm màn chắn, ở chỗ không xa truyền đến tiếng động khởi mở cửa cơ quan, giống như một cánh cửa nào đó được cạy mở. Cửa sổ tụ cảnh, thực chất cũng chỉ là một loại cơ quan.

Bọn chúng dùng kính lưu ly mỏng nhất và tốt nhất, kính đồng, điều chỉnh ổn thoả mọi góc độ và phản chiếu hình bóng, ở một điểm cố định, có thể nhìn rõ khung cảnh ở một nơi khác.

Bây giờ Trầm Sát bị giam ở một chỗ khác.

Có thể nói là một cái hố sâu. Trong toà núi này tuy bị bọn chúng đào rỗng cái đặt cơ quan, nhưng không thể mỗi một chỗ đều tinh tế sạch sẽ, ngược lại đại bộ phận chỗ ở ngoại trừ chỗ đặt cơ quan cần thiết nhất, còn những chỗ khác đều giữ nguyên vẻ ban đầu. Cái hố sâu mà Trầm Sát đang ở là một vũng hố đào sơ sài, bùn đất màu đen xen lẫn rễ cây vướng víu, trên mặt đất có một ít lá cây đen sì mục nát. Nhưng ở nơi có độ cao khoảng chiều dài của một con người, khảm vào đó một miếng thuỷ tinh trong suốt, giống như một cửa sổ nhỏ nhỏ.

Đôi mắt của Trầm Sát chậm rãi mở ra đương nhiên chú ý đến cái cửa sổ nhỏ đó. Hắn đảo nhìn quan sát một vòng trước, nhìn thấy Thiên Ảnh nằm sắp ở chỗ không xa, còn Lâu Thất không có ở đây, sắc mặt của hắn đột nhiên đen sầm.

”Thiên Ảnh.”

Hơi thở của Thiên Ảnh vẫn còn, nhưng vẫn đang ngắt xủ, xem ra nội thương của hắn còn nghiêm trọng hơn mình. Đáng tiếc, trên người hắn không mang theo thuốc đặc chế của Lâu Thất, đó là sự sơ sót của hắn khi quá tự phụ, hắn luôn nghĩ rằng bản thân sẽ theo sát cạnh nàng không rời nửa bước, toàn bộ thuốc đều nằm trên người của nàng.

Ngẩng đầu lên nhìn, độ cao khiến người ta chóng mặt, và hiển nhiên hắn bị nội thương, trong thời gian ngắn ngủi muốn đi ra khỏi chỗ này là điều không thể. Hắn dựa tường đứng lên, đến bên cửa sổ lưu ly kia, nhìn sang một phía.

...

Chỗ đó, thân hình của Long Ngôn nóng như lửa bốc, đã sắp đánh mất lý trí, hắn tự cắn lưỡi một cách dữ dằn, sự đau đớn và mùi máu tanh trong khoan miệng mới mang đến cho hắn sự tỉnh táo trong phút chốc.

Âm thanh của Hoả và Trần Thập cũng truyền đến: ”Bọn họ đều không có ở đây.”

”Đế Phi, thuộc hạ vẫn có thể nhịn thêm chút nữa, đưa thuốc cho bọn họ trước đã.” Giọng nói của Hoả vững vàng hơn Long Ngôn và Trần Thập nhiều, nội lực của hắn tốt hơn bọn họ.

Thu Khánh Tiên, Ân Dao Phong, và A Mộc đều không có ở đây.

Nghĩ là trong quá trình rơi xuống có cơ quan nào đó cuốn bọn họ ra chỗ khác. Tổ Lưu Vân cũng thật tổn phí công sức, nếu bọn họ đều có mặt ở đây, thì bọn người Trần Thập thà làm tổn thương bọn họ, cũng sẽ không dụng chạm đến nàng, cho nên nữ nhân nhất định bị chia tách ra.

Bây giờ chỉ có nàng ở lại đây, một nữ tử, ba nam nhân, và ba người này, còn là thị vệ. Nếu thực sự nàng và ba người bọn họ làm ra chuyện gì mất mặt, thì thật không còn mặt mũi nào gặp lại Trầm Sát nữa, cho dù đó là sự ép buộc không mong muốn.

Nàng cố gắng đi tháo chiếc đai thắt eo của mình, bởi vì nội thương thật sự quá nghiêm trọng, và khi động đây, nàng phát hiện eo và đùi của mình đều bị ngã thương, nhúc nhích chút liền đau đớn tột cùng.

Nếu Tổ Lưu Vân muốn sỉ nhục nàng như vậy, chắc chắn không dùng loại thuốc bình thường, loại thuốc đó tuyệt đối không phải là giải độc đơn bình thường có thể giải được đâu, cho nên nàng vẫn phải bắt mạch cho họ đã, sau đó điều chế thuốc mới, nhưng điều chí mạng đó là, bây giờ nàng đang bị thương, động tác không nhanh nhạy được, nhưng càng kéo dài thời gian, thì bọn họ chịu đựng càng nhiều đau khổ.

"Nhịn lấy." Nàng cởi đai thắt eo ra, nói với Long Ngôn trước tiên: "Đưa tay qua đây."

Long Ngôn rời nàng gần nhất, đương nhiên nàng phải xem hắc thể nào trước. Cái chỗ bọn họ đang ở là một nơi cực kì tăm tối, và viên dạ minh châu của nàng sớm không biết thất lạc ở chỗ nào rồi.

Đang suy nghĩ, trên đỉnh đầu có một bó đuốc sáng chói.

Ba người Trần Thập đều không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn, Lâu Thất không màng đến, giơ tay bắt mạch của Long Ngôn. Nhưng ngón tay của nàng vừa đặt lên đó, Long Ngôn không kiềm chế được hừ nhẹ một tiếng, có một nỗi xúc động muốn trở tay kéo nàng vào trong lòng. Sắc mặt của hắc đại biến, hiệu lực của loại thuốc này quả thật khiến người ta phải chửi bậy.

Lâu Thất đương nhiên cũng cảm giác được, ánh mắt của nàng đột nhiên tối sầm, nhưng chẳng nói gì, chỉ bình tâm tĩnh khí bắt mạch tỉ mỉ.

Khuôn mặt nhẵn nhụi của Long Ngôn nóng bừng nhẵn nhụi đến đỏ chót, toàn thân cháy bỏng, đó là một trải nghiệm hắc chưa bao giờ được ném trải, thân là một ám vệ, vốn dĩ hơi lạnh lùng, bây giờ hắc ta vẫn còn trinh tiết đó.

"Tiểu Thất lâu chủ..." Lâu Thất ngẩng đầu nhìn hắc ta, đôi mắt như viên đá quý lấp lánh, môi đỏ mọng nước khiến hắc nhìn không được nuốt ngậm nước miếng, sau đó đột nhiên hắc chửi bậy, giơ chưởng đánh mạnh vào một huyệt đạo của mình. Hắc chịu hết nổi rồi!

Lâu Thất muốn giơ tay ra ngăn cản, nhưng nàng đang bị nội thương nghiêm trọng, đã chậm trễ một bước. Long Ngôn đánh trúng huyệt đạo của chính mình, cả con người ngẩng đầu đổ xuống phía trước.

"Long Ngôn!" Giây phút đó, trong lòng của Lâu Thất buồn bực sắp chết, đến chừng này rồi, còn có thể bị đối phương ép đến bước đường cùng thế này!

Nàng vội vàng quay đầu, quả nhiên thấy Trần Thập và Hoả đang định điểm huyệt đạo của chính mình, lập tức quát tháo: "Dừng tay!"

Trần Thập và Hoả đều nhìn đến nỗi khuôn mặt đỏ bừng, càng khiến bọn họ khó chịu hơn đó là, chỉ cần nghe được giọng nói của nàng, thì bọn họ càng muốn hành động.

Lâu Thất vội vã nói: "Điểm huyết đạo thì các người sẽ khó chịu hơn nữa, sẽ làm nghẹt lỗ thông khí huyết khiến cơ thể bùng nổ mà chết!" Đây cũng là chỗ mãnh liệt của loại thuốc này, Tổ Lưu Vân ra tay, sao có thể để bọn họ giải quyết vấn đề một cách dễ dàng được cơ chứ?

Nhìn lại Long Ngôn, quả nhiên sắc mặt màu đỏ pha chút đen thâm.

Lâu Thất giơ tay đánh vào huyết đạo của hắn, nhưng vào lúc này, đột nhiên nàng cảm thấy không ổn, lập tức quay đầu, liền nhìn thấy một bàn tay xương xẩu đang tóm lấy đai thắt eo của nàng.

Cướp thuốc?!

Nếu là mọi thường, Lâu Thất chắc chắn chặt bàn tay của hắn trước khi hắn cướp được, nhưng bây giờ nàng đang bị thương nặng, đương nhiên sẽ chậm một bước, để người đó cướp được chiếc đai thắt eo.

Và một phía khác, Trầm Sát vừa vặn bắt gặp được cảnh tượng này.

Với sức nhìn của hắn ta, sao có thể không thấy được Lâu Thất bây giờ đang bị trọng thương? Điều này khiến hắn như rơi mình vào biển lửa, cả trái tim thiêu đốt đến đau đớn. Và thuốc của nàng đã bị cướp, thì nàng phải làm thế nào đây?

Nhưng cảnh kẻ tiếp càn khiến đôi mắt của hắn muốn nổ tung.

Sau khi Long Ngôn được giải huyết liên mất đi thần trí, bổ nhào về phía của Lâu Thất, giơ đôi tay ra muốn ôm lấy nàng.

"Chết tiệt!" Trầm Sát bỗng dưng hiểu rõ, chắc chắn bọn họ bị trúng thuốc gì rồi!

Phía bên kia, Lâu Thất thấy kẻ đó cướp thuốc của nàng đang định bay lên rời khỏi, cắn răng, Roi Thí Hồn lập tức được vung ra, quán chiếc đai thắt eo còn đang rũ xuống kia. Nàng biết rất rõ nếu mình không có thuốc, thì chỗ bên đây của bọn họ là một cục diện chết chắc!

Đồng thời, Hoả đột nhiên xông tới, bổ nhào xô ngã Lâu Thất và Long Ngôn, khuỷu tay đè chặt vào cổ họng của hắn: "Long Ngôn, ráng lên!"

Thật ra vào lúc này, Hoả cũng đang chịu đựng khó khăn.

Và chỗ kia, Trần Thập đã cắn nát cái lưới, dùng sự đau đơn để kích thích sự tỉnh táo cho mình, đồng thời gắng sức đứng lên đâm qua kẻ đó. Tuy nhất kiếm không đâm trúng được đối phương, nhưng vẫn khiến kẻ đó sững sờ một lát, như vậy Roi Thí Hồn của Lâu Thất bèn quán lấy một nửa ít của chiếc đai thắt eo, cùng kẻ đó mỗi bên giành kéo.

Chỉ đáng tiếc thoáng chốc Lâu Thất đã phát hiện ra, sức mạnh của nàng hiện giờ không bằng kẻ đó.

Quả nhiên, một luồng sức mạnh định kéo cả chiếc roi của nàng qua bên đó.

Trong buồng kín, ánh mắt của Tổ Lưu Vân sáng rực lên, nhin không được nói: "Đúng rồi, cướp chiếc roi của ả ta về đây!" Chiếc roi đó cô ta không biết được chế thành từ gì, nhưng hiển nhiên nó không phải là vật bình thường! Cô ta đổ kị, Lâu Thất không chỉ có được tình yêu của Trầm Sát, thậm chí đồ vật trên người của nàng toàn là đồ hiếm gặp!

Cô ta phải giật các món đồ đó qua đây!

Nhưng Lâu Thất càng quả quyết hơn, vừa phát hiện bây giờ ngay cả chiếc roi mình cũng không giữ được, lập tức bỏ cuộc giằng kéo chiếc đai thắt eo kia, ấn nút khiến kim ngấn trong roi bắn ra, dùng lực kéo mạnh, đồng kim ngấn đó móc hổng một nửa túi kín của chiếc đai thắt eo kia, những chai thuốc trong đó rơi xuống ào ạt, đập xuống mặt đất, có vài chai sứ bị vỡ tan nát. Xui xẻo là bên trong đó toàn là thuốc bột, lúc này đã rắc đầy ra.

Kẻ đó hừ lạnh một tiếng, nắm một nửa chiếc đai thắt eo hai ba bước chân bèn rời khỏi.

Hoả và Trần Thập nhìn đồng thuốc bột rơi vương vãi trên sàn đất, trong lòng đều là một nỗi tuyệt vọng.

Chỗ kia, Trầm Sát thấy bộ dáng cúi đầu của Lâu Thất, lòng đau như cắt.

"Thiên Ảnh." Hần cắn răng nói, nhin đau đi về phía của Thiên Ảnh, gơ tay ấn vào ngực của hần, tuôn một ít nội lực qua bên đó.

Tuy như vậy sẽ tăng sự tổn thương nội lực cho hần ta, nhưng hần không còn màng đến nữa.

Hần không nhìn thấy được, Lâu Thất đang lắc lư đứng dậy.

493. Chương 493

Trên thực tế, Lâu Thất vừa mới dùng thuốc, hiệu quả của thuốc đã lan toả. Thứ nàng ăn là dược viên được chế ra từ Thần Thuỷ Niệm, không thêm thắt bất kì nguyên liệu nào khác, tức là không làm giảm hiệu quả vốn có, cho nên hiệu quả đến rất nhanh.

Nhưng mà dường như đâu ai thấy nàng dùng thuốc khi nãy đâu, và, cũng không ai phát hiện ra chai thuốc nàng rút ra dùng xong thì không có nhét về lại đai thắt eo?

Trong đai thắt eo của nàng, thứ quan trọng nhất là chai thuốc được chế từ Thần Thuỷ Niệm, kế tiếp là Quỷ Thảo.

Cũng không phải nói các loại thuốc khác không trân quý, mà hai loại này là hiệu quả thuốc mạnh nhất hiếm có nhất và cực đoan nhất, rất có thể không tìm được nữa.

Nhưng các loại thuốc khác một nửa bị giạt đi một nửa bị rắc vương vãi, nàng không dám cho bọn họ phục dùng Thần Thủy Niệm, bởi vì nếu nội thương của bọn họ được trị xong, thì càng khó ứng phó hơn nữa.

Hoả khổng chế Long Ngôn, nhưng lúc này hắn cũng đang dần dần trở nên khó chống đỡ, cơ thể như bị lửa thiêu đốt, một chỗ nào đó căng cứng như cây tiển đang nằm trên dây cung, trương phình đến nỗi sắp nổ tung tới nơi, cơ thể là một chuyện khác, chủ yếu là ý chí, ý chí cũng sắp sửa bị dục vọng huỷ hoại rồi.

Bọn họ đều nghe thấy tiếng răng va đập nhau của Trần Thập và Long Ngôn, vang cách cách cách cách. Đó là phản ứng khi cơ thể khổng chế đến tột đỉnh.

Phụt.

Trần Thập trở tay, dùng kiếm đâm vào cánh đùi của mình. Máu tươi tuôn ra, đau đớn và mùi máu tanh giúp hắn có vài giây phút tỉnh táo.

"Cô nương, cô chạy trước đi."

Lâu Thất quay đầu nhìn hắn, cắn cắn môi dưới, còn chưa lên tiếng, Long Ngôn đã rút kiếm ra, đâm vào đùi của mình, cắn răng nói với Hoả: "Hoả, buông ra."

Hoả nhìn hắn một phen, bỏ hắn ra, quỳ đến bên cạnh Lâu Thất: "Đế Phi, đập vai của thuộc hạ đi lên."

Hắn cảm giác được, nội thương của nàng đã có sự chuyển biến tốt.

Lâu Thất nhìn vết thương của bọn họ, bọn họ hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến vết thương nữa, thậm chí Trần Thập còn vịn cây kiếm, khiến vết thương của mình lớn hơn chút nữa.

Bị ép đến bước đường này, cơn giận dữ trong lòng Lâu Thất cuộn dậy: "Các ngươi nhịn lấy."

Nàng không có ý định rời khỏi đây, mà ngồi xếp bằng, trước mặt là đồng thuốc bột rơi vương vãi, nhưng bọn họ đều nhìn không ra nàng đang định làm gì.

Trong buồng kín, Tổ Lưu Vân cắn chặt răng, "Bọn họ bị điên rồi sao? Tại sao còn không hành động?"

Cô ta thật không ngờ được, ba người kia quả thật thà tự làm thương bản thân mình cũng không nguyện tổn hại Lâu Thất nửa phần! Tại sao vậy?

Bọn người Đại trưởng lão thì nhướng mày khen ngợi: "Ba người kia quả thật là nam tử hán."

"Hán cái nỗi gì! Ta đi tăng liều cho bọn chúng!"

Tổ Lưu Vân đứng lên, vừa định đi ra bèn đụng phải Nhị trưởng lão mang chiếc đai thắt eo của Lâu Thất đi vào. Nhìn liếc chiếc đai thắt eo trong tay của ông ta, lập tức đưa tay ra giật: "Cho ta!"

Nhị trưởng lão không ngờ cô ta đột nhiên ra tay, chiếc đai thắt eo kia bị cô ta giật đi, sắc mặt của ông vừa trắng vừa xanh. Điều này nói rõ thân thủ của ông không tốt bằng cô!

Tổ Lưu Vân đổ đồng thuốc trong chiếc đai thắt eo kia ra, nhưng cô không có sở trường ở lĩnh vực này, cho nên cô đổ từng cái chai ra với cơn lửa bực dọc, đợi đến khi cô đổ được một chai nào đó, Đại trưởng lão cứ mặc kệ cô quậy phá bỗng nhiên đứng dậy, nhanh chóng chạy tới tóm lấy tay của cô, nhưng đã trễ một bước, đồng bột trong đó đã bị cô đổ ra, như bụi màu đen vừa bay ra, Đại trưởng lão lập tức kéo Tổ Lưu Vân né tránh, nhưng Tổ Lưu Vân vẫn bị mùi tanh của bột thuốc đó làm buồn nôn, một tay khác phải nó đi chỗ khác.

Bột thuốc đó liền bám lên người của Nhị trưởng lão, ông ngơ ngác một hồi, đang định nói gì đó, bỗng dưng toàn thân đơ cứng.

"Âm Địa Quỷ Thảo!"

Sắc mặt của Đại trưởng lão thâm trầm thốt ra bốn chữ này.

Tổ Lưu Vân vội vàng nhìn qua phía của Lâu Thất, đột nhiên mặt lộ vẻ hớn hờ: "Bọn họ không chống cự được rồi!" Cô ta không thèm đếm xỉa đến Nhị trưởng lão ra sao cả.

Trần Thập đang định đâm thêm một nhát kiếm ở bên chân còn lại, Lâu Thất bay qua đó, bắt lấy cổ tay của hắn, vũ cây kiếm trong tay hắn rơi xuống, nhưng mùi thơm trên người nàng xộc vào mũi của Trần Thập, cả con người của hắn trở nên điên cuồng, liền giơ tay ôm lấy eo của nàng.

Trầm Sát vừa đúng lúc cứu tỉnh Thiên Ảnh, lại gắng gượng đứng dậy, ghé qua kia nhìn thấy cảnh tượng này, một hơi thở nghẹn ở cổ họng suýt chút nữa ngã quỵ xuống.

"Trần Thập ngươi buông tay cho bốn Đế Quân!"

Hắn tung cú chưởng qua bên đó, một phen chấn động, bụi đất rơi nhào xuống đất.

"Đế Quân xin hãy bình tĩnh!" Thiên Ảnh nhịn lấy cơn ho, kéo tay hắn lại.

Toàn thân Trầm Sát trở lạnh, lại thấy Hoả bồ nhào về phía của Lâu Thất, đặt tay lên vai của nàng, bóp chặt lấy bả vai, như muốn kéo nàng vào trong lòng mình, còn bên đây, Long Ngôn đã bắt đầu xé toạc y phục của mình.

Dường như không cần dùng não suy nghĩ, bèn biết cảnh kế tiếp sẽ mê loạn tùy tiện bất chấp đến cỡ nào, ô uế con mắt ra sao! Đế Phi của một nước, cùng ba tên thị vệ...

Cả con người của Tổ Lưu Vân hưng phấn đến nỗi run rẩy, bầu vú chặt cánh tay của Đại trưởng lão, mắt không thèm chớp bảo rằng, "Nhìn, mau nhìn kìa, ả tiện nhân Lâu Thất kia sắp bị huỷ rồi, sắp bị huỷ rồi!"

Đại trưởng lão nhìn cô ta một phen, chỉ cảm thấy cô ta vốn dĩ dịu dàng xinh đẹp bây giờ như tà nhập, nhưng ông cảm thấy chẳng có gì không ổn, không dữ không điên, thì làm sao bước tiếp cùng ông trên con đường đế vương cơ chứ?

Bọn chúng hi sinh biết bao nhiêu đệ tử tinh anh, chỉ thiếu một bước nữa thôi. "Được rồi, đến đây là được, ta đi gặp Trầm Sát, cho bọn họ dừng lại đã, ném đồng thuốc này xuống dưới đó, có thể áp chế dục vọng tạm thời của bọn họ."

Ông đưa một gói thuốc cho Tứ trưởng lão, nhìn một phen Nhị trưởng lão còn đang đơ cứng, chỉ hơi cau mày, quay lưng bỏ đi, Tổ Lưu Vân không nói gì cả, chỉ dõi theo bóng lưng của ông ta, khoé miệng nhếch lên một nụ cười thâm sâu.

Lúc Đại trưởng lão xuất hiện trước mặt Trầm Sát, Tứ trưởng lão đã cầm theo bột thuốc chuẩn bị rắc xuống cho bọn người Hoả, vừa mới quay lưng, đột nhiên chiếc cổ mát lạnh.

Ông không dám tin quay đầu nhìn, vừa chuyển động, cái đầu đó đã rớt xuống sàn đất. Và sau lưng ông ta, Tổ Lưu Vân lạnh lùng nhìn thể xác đang đổ xuống kia, trong mắt loé lên tia sáng điên cuồng, "Không ai ngăn cản được ta, ta nhất định phải cho ả tiện nhân Lâu Thất kia huỷ diệt trước mắt của Trầm Sát!"

Cô giơ chân lên, nghiền nát bao thuốc bột đã rơi ở trên đất.

Lúc này, cô quay đầu, vừa vặn nhìn thấy Lâu Thất quay về hướng này, nở ra một nụ cười kì dị, ánh mắt đó như đang nhìn lấy cô.

Còn Hoả thì ngồi xồm xuống, đang băng bó vết thương cho Trần Thập.

Cô ta bỗng trở nên ngơ ngác, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

Những sự việc sau đây hoàn toàn chạy lệch quỹ đạo, Trần Thập và Long Ngôn giống như chưa hề bị thương, hai người từ từ đứng dậy, ngay cả nội thương dường như chưa khỏi hẳn.

”Chỉ nơi đây, có thể nhốt được bọn ta sao?” Âm thanh của Lâu Thất lạnh lùng vang lên, tiếp theo đó ba người bay lên, một vài bước đã thoát khỏi cạm bẫy kia.

Ở phía bên ngoài không có thiết lập cửa sổ tự cảnh, đã mất đi hình bóng của bọn họ.

”Không! Sao bọn họ có thể...” Tổ Lưu Vân cắn răng, chạy tới bàn điều khiển định biến đổi cơ quan. Đột nhiên có ánh sáng màu tím bạc bay tới, bổ nhào lên mặt của cô, dùng sức cào cào.

”U u! U u!”

U U cào cào tứ phía không hề lưu tình, trong miệng thốt lên tiếng kêu phẫn nộ.

”Tiểu súc sinh, cút ra!” Tổ Lưu Vân giơ tay ra bắt nó, nhưng U U chỉ cào mấy phát, liền nhảy vọt lên bàn điều khiển, hàm răng sắc nhọn xoạc xoạc xoạc nhanh chóng cắn vài phát lên một trong những bàn điều khiển cơ quan đó. Cũng không biết đồng răng của nó mọc như thế nào, tay cầm của mấy cơ quan bị nó cắn đứt hết trơn.

Sau khi cắn xong U U còn kêu lên hai tiếng, mông đặt xuống, tè lên trên đó một bãi nước đái lớn.

”U u!”

Ngay khi Tổ Lưu Vân sờ lên khuôn mặt đầy máu của mình nhìn thấy bàn điều khiển bị con hồ ly vừa cắn nát vừa thấm bãi nước đái, hét nhọn một tiếng, kiểm trong tay liền đâm về phía của U U.

Nhưng tốc độ của cô ta đâu có nhanh bằng U U, ngay khi cô ta vung kiếm, U U đã bay ra như một vầng sáng. Chỉ là nó không bay một cách tùy tiện, mà là nhảy chỗ này một cái nhảy chỗ kia một cái, chỉ cần chỗ có cơ quan thì nó sẽ cắn một phát, cơ quan trong phòng này tính ra được huỷ hoại triệt để.

Tổ Lưu Vân đầu tóc bù xù đuổi theo, nhưng chẳng tóm được một sợi lông nào của nó cả, tức đến nổi sắp nôn ra máu.

”Người đâu, người đâu!” Cô la lớn lên.

Phòng điều khiển vốn dĩ không ai vào được, nhưng lúc này đâu lo được gì nhiều nữa.

Chỉ là, khi có người xông vào, U U đã xông ra ngoài rồi, để lại bãi nước đái hôi tanh trong phòng. Người vào vừa vặn là đệ tử của Trầm Vân Sơn, thấy Tổ Lưu Vân nhếch nhác thảm hại thế kia, trong lòng có một dự cảm chẳng lành, đây đâu phải là tiên tử thoát tục từng ở trong lòng bọn họ đâu? Giống như một mù khùng vậy.

”Gọi tất cả mọi người đi ra ngoài tìm Lâu Thất! Tìm thấy ả thì giết không tha!” Cô cắn răng đỏ mắt bảo.

”Vâng!”

Khi bọn người Lâu Thất thoát ra khỏi cạm bẫy, liền phát hiện trong núi có một càn khôn lớn, không gian rất rộng rãi, có không ít lối đi quẹo trái quẹo phải, trông như một mê cung trong lòng đất.

”Đế Phi, chúng ta đi về phía bên đây.” Hoả thấp giọng nói, chỉ về khe hở núi hẹp phía bên phải.

Hắn nhìn chân của Trần Thập và Long Ngôn, vẫn đang chìm đắm trong cơn chấn động do hiệu lực thuốc thần kì của Thần Thuỷ Niệm mang đến. Thật là kì diệu quá, có thể khiến vết thương lập tức khoả lại, và nội thương của bọn họ cũng khỏi hẳn. Và điều hắn không ngờ tới là, trên người Trần Thập có một đai thắt eo chứa đầy thuốc!

Lâu Thất không điều chế thuốc nhanh cho bọn họ, chẳng qua vì muốn tìm ra chỗ cơ quan nằm ở đâu, nàng suy đoán được, chắc chắn bọn người Tổ Lưu Vân sẽ theo dõi, và sẽ cho Trầm Sát nhìn thấy khung cảnh này.

Và, Quỷ Thảo bị cướp khi nãy, chỉ cần bọn chúng mở ra, U U chắc chắn sẽ tìm được nơi ở của bọn họ.

”Đi.”

Sau khi đi ra, bản lĩnh tìm phương hướng của Hoả mạnh hơn Lâu Thất nhiều, và trước kia Trầm Sát cũng dạy cho hắn một số thuật cơ quan, cho nên Lâu Thất cho hắn dẫn đầu.

Trầm Sát của lúc này, đang đứng đối diện với Đại trưởng lão, trong mắt loé lên sát ý vô tận.

”Tốt lắm, biết bốn Đế Quân phải giết ngươi, nên ngươi dâng đến tận cửa.” Tiếng của Trầm Sát gằn thấp.

”Trầm Sát, chẳng lẽ ngươi không muốn xem thử tình binh của hoàng triều Trầm thị sao? Nghe nói, đội đó được xưng là Thần Quỷ Vương Binh!”

Đại trưởng lão trông đang trầm lặng, thực ra trong lòng đang rất giận dữ, bọn chúng đều nhìn thấy Lâu Thất thoát hiểm rồi khỏi, vậy thì không còn cơ hội dùng sự trong sạch của Lâu Thất để uy hiếp hắn nữa rồi.

”Bốn Đế Quân sẽ gặp được bọn họ thôi.” Trong tay Trầm Sát nắm chặt Âm Huyết Kiếm.

Và ngay lúc này, Âm Huyết Kiếm đột nhiên leng keng một tiếng, chấn động mạnh mẽ muốn thoát ly tay của hắn.

494. Chương 494

Thanh kiếm màu đen sau khi phi ra khỏi tay liền xoay một vòng trên đầu họ rồi đột ngột phóng ra một trận kiếm khí màu đen, kiếm khí tức khắc chiếu khắp tứ phía, dường như nó đang chưa tìm được mục tiêu để công kích.

Ánh mắt đại trưởng lão hốt hoảng rồi rút một cây kiếm mềm từ hông ra, cây kiếm đó rung lên, tựa như linh xà, nó cuốn về Âm Huyết Kiếm đó.

Đồng thời, lão ta tung một chưởng về phía Trầm Sát.

Tuy lão sẽ không để Trầm Sát chết nhưng cũng không thể để chàng còn có cơ hội có thể làm mình bị thương.

Có điều, cái khiến lão ta không ngờ tới đó là đột nhiên bên tai Trầm Sát dường như có một tiếng chuông sâu thẳm vang lên một tiếng “boong!”, âm thanh đó tựa như đập thẳng vào tai chàng, khiến chàng choáng váng đầu óc.

Lúc này, chưởng phong của đại trưởng lão cũng đã tới trước ngực chàng. Cùng lúc đó hắc khí màu đen cũng chiếu thẳng xuống đầu Trầm Sát.

Trầm Sát dường như trong tích tắc mất đi ý thức vậy, đứng im ở đó bất động, hoàn toàn không phát giác ra bản thân đang ở vào tình cảnh nguy hiểm.

Chẳng ai ngờ rằng sẽ xảy ra biến cố này, dĩ nhiên là Thiên Ảnh cũng không ngờ tới. Trước khi hắn còn chưa nghĩ thông được việc này thì hắn đã dùng hết sức bình sinh lao về phía Trầm Sát.

Hắn đẩy Trầm Sát sang bên cạnh, còn chưởng phong đó của đại trưởng lão đã dội thẳng vào ngực hắn, đồng thời, kiếm khí màu đen cũng chiếu vào đỉnh đầu hắn.

Toàn thân Thiên Ảnh cương cứng, vết máu dần chảy xuống từ khoé miệng, hắn ngẩng đầu lên nhìn vào đại trưởng lão, nhìn thấy lão ta đang chau mày, bất chợt hắn nở một nụ cười. Đại trưởng lão cảm thấy nụ cười này của hắn vô cùng quỷ quyệt, lão ta định rút người lại lùi về phía sau nhưng Thiên Ảnh đã tóm chặt lấy tay lão, cũng không biết là lực khí này của hắn lấy từ đâu mà mạnh đến vậy, đại trưởng lão căn bản là không thể vùng ra nổi.

Vài đường kiếm khí đen đang vây lại tập trung chiếu xuống bọn họ.

Thiên Ảnh nắm chặt lấy đại trưởng lão quyết không buông. Trong khoảnh khắc kiếm khí ép gần lại thì đại trưởng lão mới hiểu ra ý đồ của hắn, nhưng lúc này cũng đã muộn rồi, hai đường kiếm khí nữa lại bắn thẳng vào trong thân xác của Thiên Ảnh, nhưng đồng thời cả ba đường kiếm khí cũng chiếu thẳng vào lưng, sau gáy và cả bả vai của đại trưởng lão.

“Phập! Phập! Phập! Phập! Phập!” vài tiếng liên tiếp vang lên, ngay sau đó là vô số kiếm khí bắn vút tới, Thiên Ảnh không còn sức để tránh né nhưng vẫn tóm chặt lấy đại trưởng lão, khiến ông ta không cách nào tránh nổi.

Có điều giờ phút này, bọn họ dường như đã bị bắn thành tổ ong.

Phập!

Có một tia kiếm khí bắn tới Trầm Sát nhưng không nguy hiểm, chỉ là sượt qua cánh tay chàng, có lẽ sự đau nhức này đã khiến chàng tỉnh lại.

Nhưng, khi chàng hoàn hồn lại thì ánh mắt khác hẳn với ngày thường.

Con mắt màu đen u tối lúc trước bây giờ chỉ còn lại lệ khí mãnh liệt. Chàng có chút gượng gạo chuyển động con mắt, chàng nhìn thấy thân xác của Thiên Ảnh đang cương cứng, nhưng trong con mắt đó của chàng lại hoàn toàn không có một chút xúc động hay tình cảm nào.

Ánh mắt chàng chỉ liếc qua một cái rồi lại di chuyển sang hướng khác, chàng ngẩng đầu lên nhìn thanh kiếm đó, thân người chàng vọt lên tóm lấy nó rồi nắm thanh kiếm lại trong lòng bàn tay.

Kỳ lạ là cây kiếm đó lại khôi phục lại vẻ bình tĩnh như cũ, dường như sự mất kiểm soát ban nãy chỉ là ảo giác.

“Giết...”

Bờ môi mỏng của chàng khê hé, giọng trầm khàn thốt ra một chữ này.

Cũng chẳng thấy chàng phải lấy đà, người đã vút đi, tốc độ nhanh kinh hồn.

“Trầm Sát...”

Sau khi ra khỏi hố, ánh mắt chàng quét một lượt bốn phía xung quanh, rồi cứ cầm thanh kiếm trên tay đi thẳng về một hướng.

Phía sau lưng chàng, Tổ Lưu Vân ẩn trong bức tường đất phía sau lộ thân hiện ra, đi tới miệng hố nhìn xuống, sắc mặt vô cùng kinh hãi. Đại trưởng lão lại chết như vậy ở nơi này sao? Đây là kết quả mà cô ta trước đây tuyệt đối không bao giờ nghĩ tới!

Cái chết của lão già này chẳng đem lại chút cảm xúc nào cho cô ta, thậm chí trong lòng cô ta còn cảm thấy hưng phấn, lão già đã chiếm đoạt sự trong trắng của cô ta cuối cùng cũng đã chết rồi. Vậy thì sau này cô

ta cũng không cần phải ngủ cùng lão già này nữa rồi!

Nhưng điều làm cô ta cảm thấy kỳ lạ đó là tại sao Trầm Sát trông thấy ám vệ của mình chết ngay trước mắt mà chàng lại đứng đưng không chút cảm xúc?

Mà chuyện còn kỳ lạ hơn nữa đó là chẳng phải chàng đang bị trọng thương trong người sao? Động tác vừa rồi bay vút lên của chàng hoàn toàn không nhìn ra được việc chàng bị thương.

Trong lòng Tổ Lưu Vân thấp thoáng có một sự suy đoán, cái suy đoán này khiến trái tim cô ta đập điên cuồng. Cô ta lập tức đuổi theo hướng mà Trầm Sát vừa đi khỏi.

Không gian trong lòng núi tất nhiên là vô cùng rộng lớn, hơn nữa nó đã bị biến thành mật địa của Vãn Thiên Sơn, ở đây có không ít đệ tử tinh anh của Vãn Thiên Sơn, còn cả nơi chế thuốc nữa, kể cả những việc bí mật không thể để người khác biết của đại trưởng lão đều ở nơi này.

Suốt cả quãng đường Trầm Sát đi vào, bất luận gặp ai thì chàng cũng không chút biểu cảm, ánh mắt đầy sát khí vung kiếm lên giết hết.

Còn những kẻ mà chàng gặp không có bất cứ một ai có thể thoát được một chiêu của chàng, tất cả đều vừa chạm mặt liền chết ngay tức khắc, có những kẻ thậm chí ngay đến cả mặt của Trầm Sát còn không kịp nhìn kỹ đã bị cây kiếm vung lên, đầu lia khỏi cổ.

Rất nhanh chóng, con đường đó đã trở thành con đường chất đầy thi thể, máu chảy thành sông.

Tổ Lưu Vân âm thầm theo sau chàng, càng nhìn lại càng thấy khiếp sợ, nhưng càng khiếp sợ thì tim cô ta lại càng đập điên cuồng hơn. Trầm Sát không giống như là đang tìm Lâu Thất! Bởi suốt cả đoạn đường chàng cũng gặp vài nữ tử, y phục lả lướt đi tới nhưng chàng căn bản cũng chẳng thèm liếc một cái mà trực tiếp vung kiếm lên giết luôn.

Nếu như chàng đang tìm Lâu Thất, nhìn thấy có nữ nhân thì chàng cũng phải nhìn qua xem có phải là nàng hay không chứ? Không có Lâu Thất thì cũng còn mấy người Ấn Dao Phong và Thu nhị tiểu thư nữa mà, chàng hoàn toàn không sợ giết nhầm người sao?

Trừ phi... chàng căn bản là không nhận ra họ nữa rồi.

Suy đoán này cứ len lỏi vào trong đầu Tổ Lưu Vân, không tài nào xoá bỏ được.

Cô ta lại càng quan sát Trầm Sát kỹ hơn, quan sát chàng tỉ mỉ hơn.

Ánh mắt Trầm Sát lạnh như băng, sát khí rất nặng, cây kiếm trong tay chàng cả quãng đường không biết đã giết bao nhiêu người rồi, suốt chặng đường, máu không ngừng nhỏ xuống, chàng cứ đi thẳng tựa như đã

có sẵn mục đích, hoàn toàn không có biểu hiện ngó đông ngó tây tìm kiếm Lâu Thất.

Nhưng Tổ Lưu Vân biết hướng này chàng mà còn đi tiếp thì sẽ không tìm thấy được Lâu Thất, hướng này trái ngược hẳn với nơi lúc trước giam giữ Lâu Thất.

Chàng đang đi đâu vậy?

Đúng vào lúc Tổ Lưu Vân càng ngày càng không hiểu chuyện gì xảy ra thì Trầm Sát dừng lại. Trước mặt chàng có một tấm cửa đá dày nặng chịch.

Tổ Lưu Vân nhìn thấy cửa đá đó, trong lòng lập tức kinh hãi.

Đây là... nơi giam giữ năm vạn tinh binh!

Cô ta từ lâu đã nghe phụ thân của mình nói rằng, năm vạn tinh binh vẫn luôn bị đại trưởng lão nhốt trong Vãn Thiên Sơn. Nhất định là nơi này!

Nhưng rốt cuộc là tại sao Trầm Sát lại tìm được nơi này?

Trong lúc cô ta còn đang nghi hoặc thì đột nhiên thấy Trầm Sát giơ một tay lên ấn lấy thái dương huyệt, chàng đau khổ rên rỉ lên một tiếng rồi chậm chậm dựa vào cổng đá đó.

Cô ta ngây ra.

“Ừ.. phụ hoàng... ”

Trong miệng Trầm Sát mơ hồ thốt lên, sắc mặt trắng bệch, trông chàng vô cùng đau đớn, lệ khí đột ngột tan biến, trái ngược lại bỗng nhiên còn có chút suy giảm.

Trong lòng Tổ Lưu Vân lại khẽ lay động.

Tình cảnh này, cô ta trong quá khứ liệu có khi nào chàng cũng không nhận ra được không?

Chàng không nhận ra cô ta liệu có khi nào cũng không còn sự căm ghét? Liệu có khi nào có khả năng sẽ thích cô ta? Có thể để cô ta tiếp cận chàng?

Tổ Lưu Vân mím môi nhìn Trầm Sát mặc dù đau đớn vô ngàn nhưng vẫn vô cùng tuần tú say đắm lòng người, cuối cùng cô ta vẫn chậm rãi bước về phía chàng.

Dường như chàng nghe thấy bước chân của cô ta, Trầm Sát ngược mắt lên, đôi mắt đỏ quả nhiên hoàn toàn cảm thấy xa lạ.

...

Lâu Thất đứng ở trong một cái hố sâu bừa bộn vương vãi, nàng nhìn Hoả đang cúi xuống đưa tay ra thăm dò hơi thở ở mũi Thiên Ảnh. Nàng mím chặt môi, ánh mắt trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Ở cái bấy lúc trước, nàng suy đoán ra góc độ quan sát tốt nhất, phán đoán được Trầm Sát có lẽ là ở hướng này. Sau đó Hoả dẫn đường, suốt cả đoạn đường bọn họ giết không biết bao nhiêu người, phá cơ quan ở vài nơi, quả nhiên đã tìm đến được chỗ này. Nhưng họ hoàn toàn không ngờ rằng lại nhìn thấy thi thể của đại trưởng lão và Thiên Ảnh.

Đại trưởng lão chết như vậy tại nơi này khiến Lâu Thất có chút không tin vào mắt mình, nhưng trước sự tử vong của Thiên Ảnh, tất cả điểm nghi vấn khác đều bị nàng vứt sang một bên.

Thiên Ảnh chết rồi.

Trầm Sát mất tích rồi.

“Đế Phi.” Hoả đứng thẳng dậy, khẽ lắc đầu nhìn Lâu Thất. Điều này chứng tỏ Thiên Ảnh đã chết rồi.

Hắn cũng vô cùng đau xót.

Long Ngôn cũng không có quá nhiều tình cảm với Thiên Ảnh nên sau khi hắn xuống liền quan sát thấy dấu vết bị chém khắp nơi ở đây, rất nhiều, rất hỗn loạn, không hề có chút quy luật nào, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Quan sát một lúc lâu hắn mới có kết luận.

“Tiểu Thất Lâu Chủ, là kiếm khí, kiếm khí bị mất không chế.”

Lâu Thất ngây ra, nhưng sau đó dường như ngay lập tức sáng tỏ. “Âm Huyết Kiếm, nhất định là Âm Huyết Kiếm!”

Thanh kiếm đó vốn dĩ sát khí rất nặng lại thêm cả việc hồn bị khuyết, đây không phải là lần đầu mất không chế.

Nhưng lần trước Âm Huyết Kiếm mất không chế, Trầm Sát còn có thể áp chế được, ý chí của chàng vô cùng kiên cường, không thể dễ dàng bị ảnh hưởng, lần này sao có thể?

Trừ phi, còn có nhân tố gì khác.

Trong lòng Lâu Thất cảm thấy vô cùng lo lắng. “Đi thôi, mau đi tìm chàng.”

Trước khi đi khỏi, Lâu Thất còn ngoái đầu lại nhìn Thiên Ảnh lần cuối, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên ngày đầu tiên cùng hắn ra ngoài tới Hàn Đàm tìm Âm Dương Thảo.

Nàng hít một hơi, sắc mặt đăm chiêu rồi dứt khoát quay người bước đi.

Chỉ cần Trầm Sát bình an vô sự thì mới không để Thiên Ảnh chết oan.

“Đế Quân nhất định không sao.” Hoả nhìn sắc mặt của nàng không tốt, hắn kìm lòng không đành nói một câu.

Lâu Thất nhìn sang hắn, đột nhiên hỏi: “Người không lo lắng cho A Mộc sao?”

Hoả liền sưng người, sau đó mới cười khổ sở nói: “Sao lại có thể không lo lắng cơ chứ.”

“Các người chia nhau ra tìm bọn họ.” Lâu Thất đứng lại, ánh mắt nhìn sang vài hướng rẽ. “Không thể để bọn họ xảy ra chuyện ở đây.”

“Đế Phi, tìm Đế Quân quan trọng.”

Lâu Thất chau mày nói: “Trầm Sát là nam nhân của ta, ta nhất định sẽ tìm được chàng. Hoả vệ, A Mộc theo người tới đây, tâm tư của cô ta với người nhất định người hiểu, là một người đàn ông, lúc này người đáng nhẽ ra phải đi cứu cô ấy, bảo vệ cô ấy. Trần Thập, đi tìm Thu Khánh Tiên và Ấn Dao Phong.”

Bất luận Trần Thập có ý với mấy cô nương đó hay không thì Thu Khánh Tiên và Ấn Dao Phong cũng là người của mình, không thể bỏ mặc.

“Rõ.”

Trần Thập không hề do dự, hắn đã quen với việc nghe theo mọi mệnh lệnh của Lâu Thất.

Hai người chọn hai con đường để đi, Lâu Thất đem theo Long Ngôn đi một hướng khác.

Không lâu sau, bọn họ liền nhìn thấy một thi thể đầu tiên, đầu và xác tách lìa, máu chảy thành sông, vừa nhìn thấy cảnh này, Lâu Thất liền chau mày nói: “Đây là Trầm Sát giết.”

Khi chàng hoá thân thành đại sát khí thì trước giờ luôn hung tàn thô bạo.

Hai người tiếp tục tiến về phía trước, suốt cả đoạn đường quả nhiên nhìn thấy rất nhiều thi thể, đều là đệ tử của Vãn Thiên Sơn, có cả nam lẫn nữ, hầu hết là đầu lìa khỏi xác.

“Đế Quân sao vậy?” Long Ngôn không kiềm nổi cảm thấy kinh ngạc, bởi hắn nhìn ra được Trầm Sát giết nhiều người như vậy đều do động tác nhanh như cắt vung kiếm ra, không hề để cho đối phương có bất kỳ sự chuẩn bị nào.

Lâu Thất càng nhìn tim lại càng như rơi xuống vực sâu, bước chân của nàng lại càng nhanh hơn.

Nhưng khi bọn họ đi tới một ngã rẽ, trước mắt bỗng nhiên hiện ra vài nữ nhân thân thể lồ lộ, ngũ quan rõ ràng, vô cùng diễm lệ, tuy rằng trời lạnh nhưng bọn họ lại lộ ra cánh tay trắng ngần như tuyết và phần eo thon thả, trên rốn còn dán hình hoa.

Thạch Hoa Giáo

“Lâu Thất, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Một nữ nhân ngẩng cằm lên nở nụ cười khinh miệt với Lâu Thất.

495. Chương 495

Nữ nhân này tất nhiên là Lâu Thất biết, hơn nữa ấn tượng còn vô cùng sâu sắc. Nhưng nàng lại không ngờ rằng nữ nhân này lại ở cùng với các nữ giáo đồ của Xà Hoa Giáo.

Nữ nhân này chính là Tổng trắc phi của Khánh Vương Phủ Đông Thanh, dì mẫu của Phổ Ngọc Hà.

“Tổng trắc phi lại đang giấu giếm Hoà Khánh Vương ở đây chim chuột với vị trưởng lão nào của Vãn Thiên Sơn vậy?” Tuy lòng nàng vô cùng lo lắng cho Trầm Sát nhưng vẻ mặt của Lâu Thất lúc này lại hết sức bình tĩnh. Nàng sớm đã học được cách phải che giấu mọi tâm trạng thật sự rồi.

“Hê hê, nói với ta mấy cái này cũng vô ích, da mặt ta không mỏng như vậy đâu.” Tổng Trắc Phi cười chế giễu.

Lâu Thất lại nói tiếp: “Nói vậy cũng đúng nhỉ, kể mà đưa chính cháu ngoại của mình lên giường của phu quân mình sớm đã mất liêm sỉ từ lâu rồi. Á đúng rồi, không biết lần này Tổng Trắc Phi liệu có phải còn có giao dịch gì muốn đàm phán với ta không?”

Bị nàng nói như vậy, kể cả da mặt của Tổng Trắc Phi có dày cỡ nào đi chăng nữa cũng không kiềm nổi cơn tức giận, bà ta mặt đỏ bừng bừng, nụ cười mỉa mai kia cũng có chút nhạt đi, bà ta nhìn nàng chằm chằm Lâu Thất rồi lạnh lùng nói: “Giờ đây thân người còn lo không xong, còn đáng để giao dịch gì với ta cơ chứ?”

Có điều, ta thật sự muốn một thứ ở trên người người.”

“Ồ, nói ra xem nào.”

“Ta muốn máu của người.” Tổng trác phi đột nhiên cười có chút nham hiểm: “Hơn nữa, ta còn muốn tất cả máu của người, ý là không để lại một giọt nào đấy.”

“Lâu Thất lập tức bật cười: “Tại sao vậy? Không biết máu của ta có gì quý giá cơ chứ?”

Máu của này hẳn nhiên vô cùng quý giá, nàng dám tin chắc rằng ở trong thế giới này không có máu của bất cứ ai quý giá hơn nàng, nhưng chuyện này lẽ ra không ai biết mới đúng, tại sao Tổng trác phi lại biết được? Nhất định là sau này mới biết, nếu không thì chắc chắn khi còn ở Khánh Vương Phủ bà ta đã có ý ra tay rồi.

“Đừng giả vờ nữa, Lâu Thất à, thể chất Dược Hải, quả là thể gian hiểm có! Khó khăn lắm mới tìm được một kẻ như vậy, người tưởng rằng chủ tử của ta sẽ tha cho người sao? Tốt nhất người nên ngoan ngoãn đi theo ta, nói không chừng cũng không đến mức đau đớn như vậy đâu.”

Thể chất Dược Hải?”

Liệu có khi nào bà ta biết được nàng đã nuốt lấy Tuyền Tâm rồi?

Nếu như vậy thì tin này chắc chỉ có thể là Hách Liên Quyết đã tiết lộ ra, Vân Phong... không thể nào. Nàng vẫn tin tưởng Vân Phong, chỉ cần hẳn không biến thành Triệu Vân thì sẽ không bán đứng nàng.

Nhưng mà, chủ tử của Tổng Trác Phi chẳng phải là Trương Mệnh sao? Xem ra chủ tử của bà ta là người khác.

“Hô hô.” Tuy đầu óc còn đang nảy số nhưng nàng lại cười khúc khích một tiếng, “Ta cũng đâu có ngốc, cũng không có hứng thú với nữ nhân.” Nàng vừa nói xong, roi Thí Hồn trong tay nàng ngay lập tức vung về phía bà ta.

Chân của Tổng trác phi vội lui xuống, mấy nữ đồ của Xà Hoa Giáo liền đứng chắn trước mặt bà ta, xông tới phía Lâu Thất.

Những nữ nhân này trên người đều có độc, Lâu Thất dặn dò Long Ngôn cẩn thận, roi Thí Hồn trong tay nàng sát khí đằng đằng vung lên điên cuồng, ngay lập tức đã quét bay hai nữ nhân.

Nhưng sau khi bọn chúng kêu lên thảm thiết lại lập tức bò dậy, rồi bổ nhào về phía Lâu Thất, ánh mắt chúng có sự điên dại quái dị khiến người ta phải cảm thấy ghê rợn, bọn chúng nhìn nàng hưng phấn như đang nhìn con mồi đi săn vậy.

Lâu Thất đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, lúc trước nhìn thấy đám nữ nhân này ở băng nguyên bọn chúng không hề như vậy, liệu có khi nào nữ nhân của Xà Hoa Giáo sau này mới bị chủ nhân thật sự của Tổng trác phi lôi kéo về phía mình không, sau đó đều khiến bọn chúng thay đổi?

“Để ta cắn một miếng nào!”

Một nữ nhân vô cùng xinh đẹp bỗng nhiên há to miệng bay nhào về phía nàng, ánh mắt tham lam tột độ, dường như coi nàng là đồ ăn vậy.

“Cái đệt, Tiểu Thất Lâu Chủ, ánh mắt của đám nữ nhân này quái dị quá!” Long Ngôn không nén nổi cũng phải văng tục ra.

“Ta trở thành thịt Đường Tăng rồi.” Lâu Thất càu nhàu một tiếng, roi Thí Hồ trong tay nàng lại càng không nể tình, cuốn lấy cổ của một nữ nhân rồi ngay tức khắc thắt chặt, ghim đứt hơi thở của ả ta, đồng thời cuốn lấy ả ta ném về phía Tổng trác phi.

Vô công của Tổng trác phi đúng thật là chẳng ra gì, nhưng đám nữ giáo đồ của Xà Hoa Giáo này lại dường như đến để bảo vệ bà ta vậy, có hai người ngay tức khắc đưa bà ta né khỏi đòn công kích này. Lâu Thất nào để cho bọn chúng có cơ hội được thở, roi hoá roi thẳng, ngón tay nàng khẽ ấn, vài cây kim độc ngay lập tức bắn ra.

“Lâu Thất, ngươi là đồ bỉ ổi vô liêm sỉ, lại còn dùng cả ám khí!”

“Ha, đúng là buồn cười quá đi mất, đối phó với kẻ muốn giết mình lẽ nào ta còn phải quang minh lỗi lạc sao?” Lâu Thất hừ mũi, “Có cần ta nói cho ngươi biết rằng chiêu tiếp theo sẽ vẫn sẽ dùng kim không!” Câu nói của nàng vừa dứt, roi Thí Hồ của nàng bèn bắn ra vài cây kim dài, nó lại hoá thành roi mềm rồi quét về về mặt bà ta.

Sắc mặt Tổng trác phi trở nên trắng bệch, đúng thật là dọa bà ta sợ chết khiếp.

“Nói, chủ nhân của bà là ai, nói không chừng ta còn có thể tha cho bà.” Lâu Thất nhìn chằm chằm vào mắt của bà ta nói.

Long Ngôn lại không nói câu gì, hắn không chút nương tay công sát đám nữ giáo đồ của Xà Hoa Giáo kia, chiêu nào chiêu nấy đều chí mạng. Hắn chẳng thèm đếm xỉa tới những nữ nhân xinh đẹp kiều diễm này mà thương xót bọn chúng.

Trong chốc lát, bọn họ đã giết được bốn người, cũng chỉ còn lại sáu người vẫn đang ngoan cố chống đỡ.

“Chủ nhân của ta là tôn giả, Trương tôn giả, chẳng phải ngươi đã biết từ lâu rồi sao?” Tổng trác phi lùi xuống phía sau, bà ta nhìn bọn họ đang đánh giết, một tay thận trọng mò vào trong ống tay áo, lấy ra một thứ giống như là ống trúc nhỏ, thận trọng điều chỉnh vị trí góc độ rồi đột nhiên mắt sáng lên, ngắm chuẩn

một đầu vào Lâu Thất rồi dùng hết sức kéo một sợi dây thừng ở đằng sau.

“Dùng!” một tiếng.

Trong tức khắc cả không gian này đã bị làn khói sương vàng đỏ bao phủ.

Trong không khí xuất hiện một mùi vị vô cùng tức mũi.

Ánh mắt của các nữ giáo đồ Xà Hoa Giáo đều trở nên đỏ thẫm, khoé mắt không ngừng rướm lệ, hơi thở bắt đầu khó khăn, chúng quay người lại nhìn Tống trắc phi. “Người... ” Độc ác quá, đến ngay cả bọn họ cũng giết...

Không biết từ bao giờ lỗ mũi của Tống trắc phi đã được bịt lại bởi hai miếng bông được ngâm dịch thuốc, nhìn bọn họ từng người một gục xuống, ánh mắt bà ta lộ vẻ khinh miệt. “Cái thứ hạ tiện, tưởng rằng bản phi thật sự muốn ở mãi cùng các người sao, bản phi tuyệt đối sẽ không đưa các người về gặp tông chủ.”

Sương khói vàng đỏ khiến tầm nhìn trở nên vô cùng mơ hồ, Tống trắc phi đoán chắc rằng Lâu Thất và Long Ngôn đã bị thứ này làm cho gục xuống rồi, vì vậy nên mới buông lỏng cảnh giác nói ra câu đó, hơn nữa bà ta còn giơ chân ra đạp vào một nữ nhân đang gục ngã bên cạnh mình rồi chửi một câu: “Thứ đồ hạ tiện.”

Bà ta vòng qua đám nữ nhân của Xà Hoa Giáo này, quả nhiên nhìn thấy Lâu Thất và Long Ngôn cũng đã gục xuống trên đất, trong lòng vô cùng đắc ý, lại kiềm lòng không dặng thốt lên: “Vẫn là đồ của tông chủ dùng tốt.”

Bà ta đang định cúi người xuống kéo Lâu Thất dậy, vừa cúi đầu thì đúng lúc nhìn thấy con người đen lách trong đôi mắt Lâu Thất sáng rực lên, từ trong đó nhìn ra một ý khôi hài.

“A Sao người lại không bị sao?” Tống trắc phi bị dọa cho giật bắn mình.

Bụp!

Lâu Thất tung một quyền đâm thẳng vào bụng bà ta, mạnh đến nỗi bà ta ngã sõng soài.

Đúng lúc này Long Ngôn mới bò dậy, đặt lưới kiếm trước cổ họng bà ta.

“Tông chủ?” Lâu Thất phỉ phỉ bụi đất trên người mình, nằng đi tới bên cạnh bà ta, đứng từ trên cao nhìn xuống nói: “Không ngờ rằng người lại là người của Đoạn Trần Tông.”

Nàng nói ra câu này thực ra thì là thăm dò bà ta thôi, bởi Tống trắc phi chỉ nói là tông chủ chứ không hề nói là Đoạn Trần Tông. Nhưng lời của nàng vừa dứt liền nhìn thấy đồng tử của Tống trắc phi rụt lại, nàng

biết là mình đã đoán đúng rồi.

Đoạn Trần Tông!

Nàng còn tưởng rằng Đoạn Trần Tông tạm thời đã không ngó ngang đến mình rồi, không ngờ rằng đối phương đến bây giờ vẫn chưa từ bỏ ý định buông tay! Hơn nữa lần này bọn họ cũng không định bắt sống nàng đem về nữa mà là muốn lấy hết toàn bộ máu của nàng!

Muốn máu của nàng là bởi vì đã biết nàng nuốt lấy Tuyền Tâm!

Đoạn Trần tông chủ muốn làm gì?

“Ta sẽ không nói gì cả đâu.” Mặt Tống trắc phi tái mét, nhiệm vụ này bà ta đã thất bại rồi, quay về chắc chắn tông chủ sẽ không tha cho bà ta.

“Người~”

Lâu Thất còn chưa kịp nói xong thì trong miệng của Tống trắc phi đã chảy ra máu đen.

“

“Tiểu Thất Lầu Chủ, bà ta chết rồi.” Long Ngôn quan sát xong nhú mày nói.

Sắc mặt Lâu Thất quả thực là có chút không ổn, sau đó lại thấy Long Ngôn nhắc kiểm bổ sung vài nhát vào người bà ta, “Muốn chết thì chết cho rõ vào.”

Nàng day day ấn đường, “Đi thôi, tiếp tục tìm Trầm Sát.”

Hai người lại đi tiếp, một luồng ánh sáng màu tím bạc phi tới, U U đậu trên vai nàng, đầu nó cọ cọ vào mặt nàng, “U U.”

Lâu Thất giơ tay ra vuốt ve bộ lông mềm mại trơn mượt của nó, “U U, người về rồi sao? Ta giao cho người thêm một nhiệm vụ đây, từ chỗ này cứ đi tiếp, tìm ra Đế Quân trước, nếu chàng gặp nguy hiểm thì phải cứu lấy chàng biết chưa?”

“U U!” U U gật gật đầu, sau đó liền vút đi về phía trước.

...

“Trầm Sát.”

Đây là lần đầu tiên Tổ Lưu Vân dùng giọng nói nhỏ nhẹ trêu mến như vậy gọi tên của Trầm Sát. Cô ta nín thở, nhìn thấy trong con người chàng dấy lên một sắc mơ màng, trong lòng cô ta không nén nổi sự vui sướng.

Chàng không hề giống với lúc trước, hề nhìn thấy người là giết!

Cô ta bước chậm tới gần chàng, tiếp tục nói: “Chàng ở đây làm gì vậy?”

Trầm Sát nhìn cô ta, không trả lời, nhưng lại dùng ngón tay ấn vào huyệt thái dương, dường như đầu chàng lại bắt đầu trở nên đau đớn.

“Chàng đau đầu phải không? Ta giúp chàng xoa bóp một lúc nhé?” Tổ Lưu Vân đã tiến sát lại gần chàng rồi, chỉ cách có bảy tám, bước chân thôi, cô ta lại tiếp tục nói khẽ: “Thủ pháp của ta cũng không tồi đâu, giúp chàng xoa bóp một lúc nói không chừng sẽ không còn đau nữa đâu.”

Trầm Sát lại nhìn cô ta một cái, sau đó chàng cup mắt xuống, Tổ Lưu Vân ở góc độ này nhìn chàng, hai hàng mi của chàng đen dày rủ bóng xuống khuôn mặt lại càng tăng thêm khí chất anh tuấn lạnh lùng phi phàm. Tim cô ta đập rộn ràng, nam nhân này, cô ta thực sự có cơ hội được chạm nam nhân này sao?

Cuối cùng cô ta cũng đứng ở trước mặt Trầm Sát, còn chàng cũng không hề phản đối lại lời của cô ta, cô ta run rẩy giơ tay ra chuẩn bị ấn vào trán của chàng.

Nhưng đúng vào lúc này Trầm Sát đột nhiên đứng thẳng dậy, sau đó nhấc một chân lên, tựa như là đang quay chậm vậy~~~đạp bay cô ta ra ngoài.

Thân thể của Tổ Lưu Vân tựa như đạn pháo bắn vút ra ngoài, đập vào một mảng tường đất rồi lại bay tiếp ra tới tận mười mấy mét nữa, thì cô ta mới gắng gượng tóm lấy được một cái cây, ngăn lại quá trình bay của mình, nhưng cái cây mà cô ta dùng sức níu lại đó lại đen đui đến nỗi nó lại là một loại cây có gai nhọn, hai tay cô ta bị gai đâm rướm đầy máu, thân xác cô ta từ trên cây trượt xuống cũng bị rách một mảng lớn, đau đến nỗi cô ta méo xệch mặt.

Nhưng nghiêm trọng nhất vẫn là cú đạp chân đó của Trầm Sát, khiến cô ta nội thương tới mức thổ huyết, từ trên cây ngã xuống còn không bò dậy nổi, chỉ có thể khó khăn thở hồn hển dưới cây.

Một giọt nước mắt từ khoé mắt cô ta chảy xuống.

Tại sao... cô ta chỉ yêu chàng mà thôi, yêu chàng thì có gì sai, tại sao lại khó như vậy....

“Boong!” một tiếng, lại vang lên một tiếng chuông chấn động tới tận tim gan chàng, Trầm Sát quay người

nhìn cái cửa đá, Ấm Huyết Kiếm trong tay chàng lại không ngừng rung lên, tựa như muốn bay ra thoát khỏi sự khống chế của chàng. Trầm Sát dùng sức nắm lấy chuôi kiếm, gân tay đều nổi lên màu trắng xanh.

Chàng dùng một chân đạp cánh cửa đá đó.

496. Chương 496

“Cửa... có cơ quan...”

Tổ Lưu Vân cuối cùng vẫn không tìm được bật nói, vốn dĩ cô ta tưởng rằng âm thanh này rất yếu ớt, Trầm Sát không nghe thấy, nhưng chàng lại nghe được, chân chàng chuẩn bị đạp vào cánh cửa đột ngột dừng lại, cuối cùng vẫn dứt khoát đạp bay nó ra.

“Ầm!”

Tựa như cơn sóng ào ào vô hình tràn từ cửa dội ra. Cơn tập kích ào ra như sóng lũ, chàng cũng chẳng kịp né, cả người chàng bị cuốn bay ra ngoài, đồng thời cây kiếm trong tay chàng cũng đã thoát khỏi bàn tay, nó bay vút lên xông thẳng vào cơn sóng vô hình, phóng tới cửa đá.

Tổ Lưu Vân vật vờ mãi mới ngồi dậy được, vừa đứng lúc trông thấy cảnh này.

“Bịch!” một tiếng, Trầm Sát rơi mạnh xuống một chỗ cách cô ta không xa. Tổ Lưu Vân thấy chàng phun ra một ngụm máu tươi, cô ta vẫn không tuyệt vọng muốn cố đi về phía chàng.

Có lẽ hai người cùng nhau đồng cam cộng khổ thì chàng sẽ chấp nhận cô ta chẳng?

Cô ta thực sự là không thể đứng lên nổi, cố gắng lết về phía chàng, đau đớn kêu lên: “Trầm Sát, chàng sao rồi?”

Đúng vào lúc cô ta đã lết đi được nửa đoạn đường, vươn tay ra sắp chạm được đến bả vai Trầm Sát thì chàng đột ngột bật lên, đứng thẳng dậy, chẳng thềm liếc cô ta một cái mà bước tới cái cổng đá đó.

Cánh tay vươn ra của Tổ Lưu Vân trở nên run rẩy. Nếu không phải biết rằng Trầm Sát lúc này vẫn đang thần sắc thờ ơ, ánh mắt kỳ quái thì dường như cô ta đã tưởng rằng chàng đang chơi mình rồi.

Nhìn về Trầm Sát, lúc này chàng lại đang đứng trước cái cửa, thanh kiếm kia lại thật sự chẳng hề tiến vào cổng đá được mấy phân, nó cứ cắm ở bên ngoài, dường như đang chịu sự chống cự.

Trầm Sát đột ngột ngoảnh đầu lại.

Lúc này Tổ Lưu Vân nghe thấy tiếng của U U, lập tức lộ ra khuôn mặt phần uất. Đây là con tiểu hồ ly của

Lâu Thất! Lẽ nào Lâu Thất tới đây rồi sao?

Không, không thể nào, lẽ nào ở thử khắc quan trọng cuối cùng bọn họ lại công cốc hổng việc sao?

Có lẽ là bởi nguyện vọng mãnh liệt cuối cùng, cô ta gắng hết sức để gắng gượng đứng lên, chặn ở giữa đường, mặt hướng về phía đường đi đến.

Một luồng sáng tím bạc vút phóng tới, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta nhìn không rõ, nhưng Tổ Lưu Vân biết rằng đây chính là con Tử Vân Hồ đó.

“Ta phải giết chết người đồ súc sinh!”

Cô ta hầm hừ nói, rút từ trong người ta một thứ được gấp lại thành hình vuông rồi vung tay ném ra! Thứ đó giương rộng ra, hoá ra là một cái lưới được làm từ dây sắt đen, cái lưới trùm lấy Tử Vân Hồ.

“U u!”

U U thấy tình thế không ổn, lập tức thu thế định hạ xuống nhưng cái lưới đó dường như có thể theo kịp được sự thay đổi của nó, cũng trùm thẳng xuống dưới.

U U cảm nhận được sự lợi hại của tấm lưới này, đáp xuống đất xong nó lập tức lùi lại về sau, cố gắng tránh khỏi kết cục bị tấm lưới đó trùm lên, nhưng nó còn chẳng kịp nhảy lên thì tấm lưới đó cũng đột ngột chao lượn, tựa như có thể bắt được nó bất cứ lúc nào.

Bất luận thế nào, U U cũng vẫn bị doạ cho khiếp vía.

Tổ Lưu Vân cười nhạt nói: “Chạy đi, sao không chạy nữa đi? Tao chuẩn bị để đối phó với Lâu Thất đấy, tao vì cô ta mà cất giữ món đồ này lâu lắm rồi, tao cho mày ném thử trước cũng không tồi đâu!”

Lời của cô ta vừa dứt liền nghe thấy giọng nói mà cô ta căm hận nhất.

“Không biết Lưu Vân tiên tử chuẩn bị đồ gì hay cho ta vậy?”

Hai thân ảnh lần lượt lướt lướt tới, tuy Lâu Thất đang nói chuyện với cô ta nhưng ánh mắt của nàng lại đặt trên người Trầm Sát.

“Ha ha ha, Lâu Thất à, chàng đã không nhận ra người nữa rồi!” Tổ Lưu Vân đột nhiên bật cười ha hả, đúng vậy, nếu Lâu Thất phát hiện ra Trầm Sát vốn dĩ yêu cô ta sâu đậm, vô cùng sủng hạnh cô ta bỗng nhiên không nhận ra cô ta nữa mà nhìn cô ta với con mắt lạnh lùng hững hờ, nói không chừng còn tung cước đạp cô ta một cái nữa thì không biết là cô ta sẽ cảm thấy thế nào nhỉ? Tổ Lưu Vân vừa nghĩ tới điều này tâm

trạng bỗng trở nên vô cùng thoải mái, tiếp tục cười lớn, hưng phấn nói: “Trầm Sát không nhận ra tất cả mọi người nữa rồi, chàng thành đồ ngốc rồi, ha ha ha!”

Lâu Thất không đếm xỉa đến cô ta, phi qua đầu cô ta rồi bước về phía Trầm Sát.

“Người đứng im!” Ngón tay Tổ Lưu Vân ngoắc lên, tấm lưới sắt dị thường đó liền vùng vẫy trên không rồi định nhắm xuống trùm lên đầu Lâu Thất.

Lâu Thất cũng chẳng ngoái đầu, nàng giơ thẳng roi Thí Hồn lên, roi khê bật ra lưỡi dao, đâm thẳng vào trong lưới, tức tốc xoắn lại, Tổ Lưu Vân căn bản là không khống chế nổi tấm lưới đó nữa, cả tấm lưới bị Lâu Thất giằng qua rồi ném về một nơi xa.

“ ” “ ”

“Long Ngôn, chặn cô ta lại!” Lâu Thất vẫn chẳng thềm ngoái đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn vào Trầm Sát đang đứng trước mặt nàng, “Ta phải để cô ta xem xem, nam nhân của ta liệu còn nhận ra ta hay không!”

Ngữ khí nàng khi nói ra câu này vô cùng tự tin, còn có cả chút ngông cuồng ngang ngược.

Tổ Lưu Vân cũng không biết vì sao mà cứ đứng trân trân nhìn nàng. Cô ta dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà tự tin như vậy? Lẽ nào chính bởi điều này mà Trầm Sát mới thấy cô ta không giống người bình thường sao?

Cô ta không cam tâm xông tới đằng sau Lâu Thất hét lên: “Lúc người tới cũng nhìn thấy rồi, chàng giết bao nhiêu người như vậy! Lại còn đánh ta trọng thương, chàng sẽ giết luôn cả người thôi!”

Chỉ cần Lâu Thất do dự, chỉ cần nàng lộ ra chút sợ hãi với thần sắc của Trầm Sát thôi, trong lòng cô ta cũng sẽ cảm thấy rất hả hê, có lẽ, Trầm Sát cũng sẽ không thích.

Lâu Thất đứng lại, nàng ngoảnh lại nhìn Tổ Lưu Vân rồi nở một nụ cười: “Tổ Lưu Vân, người tưởng rằng mình có thể đặt ngang hàng so sánh với ta ở trong tim chàng sao?”

Nói xong nàng cũng chẳng thềm đếm xỉa tới cô ta nữa, nàng rảo bước, tư thái đó tựa như một đứa trẻ vậy, cách chỗ chàng còn vài bước chân, nàng liền bỏ nhào tới chỗ chàng, giang hai cánh tay ra như đang ôm lấy chàng.

“Đây đúng là chán sống mà.” Ánh mắt Tổ Lưu Vân nhìn chằm chằm, phát hiện ra trái tim mình bỗng nhiên như ngưng đập, quên cả việc hít thở, mọi thứ xung quanh dường như trở nên mơ hồ, ánh mắt cô ta chỉ đặt vào người Trầm Sát.

Nhanh, nhanh đạp cho cô ta một cái, đạp cô ta bay ra đi!

Một chưởng giáng mạnh xuống đầu cô ta!

Ha ha ha, Lâu Thất sắp chết trong tay của chính nam nhân của mình rồi!

Mắt Tổ Lưu Vân nhìn trùng trùng sắp đổ lên đến nơi rồi. Quá trình này thực ra rất ngắn rất ngắn, bởi tốc độ mà Lâu Thất phi nhào tới rất nhanh nhưng cô ta lại cảm thấy rất chậm rất chậm.

Cô ta thấy Trầm Sát động thủ, sau đó...

Đón lấy Lâu Thất đang phi nhào tới, ôm nàng một cái thật chặt thật chặt. Trước mặt mọi người, chàng ôm trọn lấy cả thân người nàng lại, còn Lâu Thất cũng chẳng thấy xấu hổ, nhảy bổ vào lòng chàng, hai cẳng chân quắp lấy hông chàng, hai cánh tay ôm lấy cổ chàng.

Bốn mắt nhìn nhau.

“Này, chàng mất trí nhớ rồi à?”

Ánh mắt Lâu Thất lấp lánh nhìn chàng.

Ánh mắt Trầm Sát quả thật có chút gì đó không đúng, nhưng chàng đỡ lấy nàng, ôm chặt nàng, động tác đó thật sự là vô thức.

Đã lâu lắm rồi chàng không mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn: “Nếu ta mất trí nhớ thì nàng sẽ làm thế nào?”

Đến ngay cả “bản để quên” cũng quên không nói.

Lâu Thất nhướn mày, nói như kiểu đó là việc hiển nhiên: “Nếu chàng thật sự mất trí nhớ quên mất ta thì ta sẽ quay đầu tìm một người để gả. Ừm, để ta nghĩ xem, bây giờ có ai có thể lấy ta nhỉ, Vân Phong... ừm...”

Nàng còn chưa kịp nói xong thì bờ môi của chàng đã ép xuống, trước lúc chạm phải sự mềm dịu của nàng chàng vẫn luôn bình thản cứ như là thật sự đã mất trí vậy, nhưng khi hai bờ môi vừa tiếp xúc với nhau thì ngọn lửa mãnh liệt từ trong xương cốt của chàng lập tức phun trào ra, Lâu Thất còn chưa kịp phản ứng lại thì lưỡi của chàng đã vào trong rồi, có thể nói là nó đang hung hãn xâm nhập vào nàng.

Lâu Thất đột nhiên từ trong cái tình cảm bỗng nhiên bộc phát như núi lửa này của chàng phát giác ra điều gì đó, tim nàng mềm lại, rồi ôm chặt lấy chàng, chủ động đưa môi trên vào để chàng hôn nàng được sâu hơn.

Bên đó, Tổ Lưu Vân không dám nhìn thẳng vào nụ hôn mãnh liệt giữa hai người đó, thân thể cô ta không chống đỡ được trở nên loạng choạng: “Không, điều này sao có thể cơ chứ? Ta đã quan sát rồi, chàng thật sự không nhớ gì cả...”

Long Ngôn hừ một tiếng, hần cầm kiếm lên gõ vào đầu cô ta một cái, “Nữ nhân giống như Tiểu Thất Lầu Chủ của chúng ta thì làm gì có nam nhân nào nhớ quên cơ chứ?”

Cái gõ này của hần thực ra chẳng dùng mấy sức, nhưng lúc này Tổ Lưu Vân vừa bị Trầm Sát đập cho nội thương, bây giờ đứng lên cũng là đang gắng hết sức, bị phát gõ này của hần toàn thân cô ta liền trở nên tê liệt, ngã gục xuống đất.

“U u!”

Bạn nhỏ Tiểu Vân Hồ U U nhìn thấy bộ dạng của cô ta như vậy liền lập tức muốn báo thù, nó nhảy ngay lên mặt cô ta, bốn chân cùng lúc bắt đầu dẫm dẫm lên đó.

Ta dẫm ta dẫm ta dẫm!

Ai bảo cô ta ban này lấy cái lưới gì đó bắt nó?

Long Ngôn nhìn thấy liền bật cười, cũng chẳng thèm quản nó.

Tổ Lưu Vân bị dẫm đến mức tức điên lên, cô ta lại chẳng bò dậy được, chỉ có thể giơ tay lên phí công vô ích tóm lấy nó, còn bùa rửa của cô ta cũng chẳng thể phát ra được, bởi đến ngay cả môi răng cô ta cũng bị U U dẫm một trận.

Đáng tiếc là kể cả khi cô ta không bị thương cũng chẳng nhanh bằng U U, bây giờ nội thương nghiêm trọng như vậy thì sao có thể tóm lấy nó được cơ chứ? Vì vậy chỉ có thể là phí công vô ích.

Mặt cô ta vốn dĩ đã bị thương, bây giờ lại bị U U dẫm đập lên, một lúc sau đã máu me be bét đầy mặt. Nhưng tất cả đều không sánh được với nỗi sỉ nhục mà nó đem lại, đặc biệt là khi cô ta nghĩ đến lúc trước nó còn tè một bãi...

Vừa nghĩ đến đây, một trận dịch thể vừa tanh vừa nóng đột nhiên chảy xè xè vào mặt cô ta, sộc thẳng vào khoang mũi rồi chảy xuống miệng cô ta.

Phụt...

Long Ngôn tròn tròn mắt nhìn U U đang tè vào mặt Lưu Vân tiên tử nổi danh khắp thiên hạ, đầu tiên hần ngậy ra, sau đó lại không kiềm nổi bật cười ha hả, nhưng khi nhìn sang hai người đang hôn nhau đắm đuối đằng kia thì hần lại ôm miệng lại, nhin cười đến nỗi toàn thân run rẩy như là trúng gió động kinh vậy.

Lâu Thất và Trầm Sát cũng chẳng thềm ngó ngang tới bên này, sau nụ hôn cuồng nhiệt tưởng chừng như ăn tươi nuốt sống đối phương, cả người Lâu Thất vẫn đang quẩn lầy Trầm Sát, còn chàng thì ôm nàng nhẹ nhàng, tựa như nàng chẳng có chút trọng lượng gì vậy.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Nàng hỏi chàng.

Trầm Sát cụng trán vào trán nàng, chàng khẽ thở phào một tiếng rồi nói nhỏ: “Lúc trước ta có chút không khống chế nổi bản thân, đầu óc tựa như trong phút chốc bị rút rỗng vậy, suýt chút nữa ta đến ngay cả bản thân mình là ai cũng không nhớ được. Nhưng ta biết là chỉ cần nàng đến thì ta sẽ không quên được.”

“À?” Vốn dĩ nàng chăm chú nghe chàng nói nhưng lại bị câu cuối cùng của chàng làm cho ngây ra, “Tại sao vậy?”

Đôi mắt đen láy sâu thẳm của chàng nhìn nàng đắm đắm, “Bởi vì ta vẫn chưa thịn nàng, vừa nhìn thấy nàng thì trái tim và thân xác của ta đều kêu gào đòi nàng.” Tình cảm nồng nhiệt như vậy đủ để phá bỏ sự trống rỗng đó. Vì vậy mà chàng vừa nỗ lực chống đỡ lại lực lượng muốn khống chế lấy chàng vừa đợi nàng tới.

Mặt Lâu Thất đỏ bừng lên, nàng đang định nói thì chàng lại mở miệng bổ sung thêm một câu nữa: “Bất luận lúc nào, nàng đều là thuốc của ta.”

... nam nhân này thật sự là giống với cái kiểu không biết nói mấy câu tình cảm sao?

Đúng lúc này, Trầm Sát lại cảm thấy trong đầu “boong!” lên một tiếng, sắc mặt chàng trắng bệch, bàn tay đang ôm lấy nàng không kìm được siết lại.

“Sao vậy?” Lâu Thất vỗ vỗ vai chàng, nàng trượt từ trên người chàng xuống, ngẩng đầu nhìn về Ấm Huyết Kiếm đang cắm ở trên cổng đá, nó bỗng nhiên khẽ rung lên.

“Bên trong có thứ... dẫn ra sát khí của kiếm.” Trầm Sát nhìn vào cánh cửa đó.

497. Chương 497

Lâu Thất giơ tay ra, chàng nắm tay nàng lại, “Cái cửa này có chút cổ quái.” Vừa rồi không phải chàng không biết, chỉ là nhất thời không kiếm chế được, dục vọng cấp thiết muốn xông vào trong ở trong lòng suýt thì không khống chế nổi.

Chàng luôn có cảm giác cái thứ bên trong không chỉ là thu hút Ấm Huyết Kiếm mà kiếm hồn thiếu hụt, quan trọng nhất cái nó thu hút là chàng.

Ánh mắt Lâu Thất lấp lánh nhìn chàng: “Chàng nói cây kiếm này hưng phấn như vậy liệu có phải vì bên trong có khả năng có thứ bổ sung kiếm hồn không?”

“Có khả năng.”

“Chúng ta vào trong xem thử xem.”

Lâu Thất nói xong liền đi tìm xem cơ quan mở cửa ở đâu, nhưng nàng đột nhiên khựng lại, không quay người nhìn chàng, chỉ là ngừ khí trùng xuống nói: “Thiên Ảnh...”

Từ lúc gặp tới bây giờ chàng không hề nhắc tới Thiên Ảnh, nam nhân này tuy máu lạnh tàn bạo, nhưng Lâu Thất biết chàng tuyệt đối không phải là người không quan tâm tới những người xung quanh mình.

Trầm Sát liền trở nên trầm mặc.

Lúc này Lâu Thất mới quay đầu lại, nàng nhìn vào con mắt đen tăm tối của chàng, từ trong đó nàng nhìn ra được sự đau đớn. Chàng nói: “Thất Thất, khi đó... ta không kiềm chế nổi bản thân, không cứu được hần.”

Thiên Ảnh luôn đi theo chàng, sao chàng có thể hoàn toàn không có tình cảm gì được cơ chứ.

“Thiên Ảnh vì cứu chàng mà chết, thiết nghĩ hần cũng cảm thấy không hối hận.” Lâu Thất thấy chàng như vậy, thực sự là nàng có chút chua xót, nàng đưa tay ra nắm lấy tay chàng, phát hiện ra chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi này mà tay chàng đã lạnh đi nhiều.

“Ừm, là hần đã bảo vệ được bản Đế Quân.” Vì vậy, với tư cách là một ám vệ, Thiên Ảnh đã làm rất tốt.

Bọn họ không phải là kiểu người sẽ bị một loại cảm xúc nào đó chi phối quá lâu, tuy rằng trong lòng rất đau đớn nhưng việc cần làm vẫn phải làm. Nếu không nhanh chóng giải ra được cái năng lượng có thể khống chế Trầm Sát và thu hút Âm Huyết Kiếm kia là gì thì còn không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Tuy về cơ quan Lâu Thất không bằng Trầm Sát nhưng bản lĩnh mở cửa của nàng lại hơn hẳn chàng. Tìm một lúc nàng đã tìm ra được cách mở cửa.

Đúng lúc này, Hoả và Trần Thập cũng đã đi tới, bọn họ đã tìm được ba người Ấn Dao Phong, có lẽ là lúc trước đại trưởng lão và Tổ Lưu Vân cảm thấy ba người này không quan trọng nên vứt bọn họ sang một bên không ai đoái hoài. Tuy bọn họ cũng bị nội thương nhưng đã được Lâu Thất cho thuốc, công dụng của Thần Thuỷ Niệm khiến bọn họ phải giật nảy mình.

Ấn Dao Phong và Thu nhị tiểu thư dùng thuốc xong bây giờ đã gần như khoẻ hần, chỉ là A Mộc lại cứ hôn mê bất tỉnh, Hoả công cô ta tới, khuôn mặt hần không che giấu nổi sự hoảng loạn.

Sau khi biết Trầm Sát không sao thì hần công A Mộc bước tới bên Lâu Thất.

“Để phi, người có thể xem cho A Mộc không?”

Lâu Thất đang định mở cửa, nghe hần nói nàng liền quay người lại, bắt lấy mạch của A Mộc, đúng vào lúc này A Mộc đột nhiên trợn trừng mắt, bật người dậy, cô ta giống như đang say rượu vậy, người ngơ ngác lảo đảo về phía Trầm Sát.

Mặt Hoả biến sắc, hần vội đưa tay ra kéo cô ta lại nhưng A Mộc lại dùng sức hất tay hần ra, cười hi hi rồi lại định đổ vào lòng Trầm Sát.

Trầm Sát căn bản là có chút không khống chế nổi bản thân, nữ nhân, ngoài Lâu Thất ra, bất cứ ai lại gần chàng thì chàng đều cảm thấy rất căm ghét, huống hồ con người A Mộc lúc này lại có chút kỳ quái, chàng chậm chậm nhấc tay lên...

“Đừng đụng vào cô ta.”

Lâu Thất vội vàng chen tới đứng chắn trước mặt chàng, chau mày quan sát A Mộc.

“Rất kỳ lạ, trên người cô ta dường như có Cổ Trùng!”

Lời này vừa dứt, tất cả mọi người đều sững sờ.

Sao có thể như vậy được?

“A Mộc là được thủ hạ cứu ở thảo nguyên, không có gì đáng nghi...” Hoả lập tức nói.

Lâu Thất xua xua tay nói: “Ta không nói cô ta cái gì cả, chỉ là, tình hình hiện nay của cô ta đúng thật là Cổ Trùng phát tác, hơn nữa nếu ta đoán không nhầm thì Cổ ở trên người cô ta vừa mới thức tỉnh! Loại Cổ này...” Nàng lại khoá chặt lấy tay của A Mộc, ngón tay bắt mạch của cô ta.

Hoả sợ A Mộc lại mạo phạm tới đế quân, ngay lập tức điểm ma huyết (làm cho tê liệt) của cô ta, rồi hần đưa tay ra ôm lấy cô ta, nín thở chờ đợi kết quả chẩn đoán của Lâu Thất.

“Cổ mà cô ta trúng có chút tương đồng với Cổ mà Trầm Sát trúng!” Lâu Thất vô cùng ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Trầm Sát, “Ta không dám khẳng định đây liệu có phải là Tuyệt Mệnh Cổ hay không, nhưng có một điểm ta có thể khẳng định, đó là Cổ Trùng của cô ta với cái con ở trên người chàng có sự dục vọng gần gũi thiên bẩm với nhau.” Vì vậy mà A Mộc mới muốn lại gần Trầm Sát.

Sắc mặt Trầm Sát liền trùng xuống, chàng liếc nhìn Hoả: “Bảo cô ta tránh xa bản đế quân ra.” Nếu không thì chàng không dám đảm bảo rằng mình sẽ không động thủ giết người.

Lâu Thất vẫn còn đang cúi đầu chìm đắm trong suy nghĩ thì Trầm Sát lại nghe thấy “Boong!” lên một tiếng, thân hình chàng khẽ loạng choạng, ánh mắt lại bắt đầu trở nên xa lạ, lạnh lùng nói với Hoả: “Tránh ra.”

Thái độ này dường như hoàn toàn không quen biết vậy.

Tất cả mọi người sững sờ.

Lâu Thất chau mày, lúc này nàng cũng không thể màng tới chuyện Cổ Trùng của A Mộc được, trầm giọng nói: “Trong này có chút cổ quái, bây giờ ta mở cửa, các người cẩn thận chút.”

Tuy rằng cổ quái nhưng nàng cũng biết rằng bất kể trong đó có cái gì thì nàng cũng phải tìm hiểu đến ngọn ngành.

Hoả bế A Mộc lên.

Ấn Dao Phong và Thu Khánh Tiên cùng lúc đứng về phía bên Trần Thập, Trần Thập hơi ngậy ra nhưng hấn lại chẳng nói gì, thế nhưng Ấn Dao Phong và Thu Khánh Tiên lại nhìn nhau, rồi lại lập tức nhìn đi chỗ khác.

Long Ngôn lúc này lớn tiếng nói: “Tiểu Thất Lầu Chủ, nữ nhân này giết luôn chứ?”

Lúc bấy giờ Lâu Thất mới nhớ ra Tổ Lưu Vân, nàng nhàu mày nói: “Giết đi.”

Nàng đã chẳng còn hứng thú chơi thủ đoạn gì đó với Tổ Lưu Vân nữa rồi.

Long Ngôn đáp lại một tiếng rồi giơ kiếm đâm xuống Tổ Lưu Vân. Có máu bắn ra, Tổ Lưu Vân co giật, mắt mở tròn trĩnh, giống như là không tin bản thân mình cuối cùng lại rơi vào kết cục như này.

Bên đó, cánh cửa đá nặng nề đã mở ra không một tiếng động gì, một mùi khí quái dị xộc tới khiến tất cả mọi người đứng ở cửa đều phải đồng loạt bịt mũi lại, Long Ngôn cũng chẳng nhìn Tổ Lưu Vân nữa, hấn đưa U U rảo bước chạy tới đó.

Ấm Huyết Máu nhanh hơn bất cứ ai, ngay lập tức “vút!” một tiếng lao thẳng vào bên trong. Mặt Trầm Sát trùng xuống, năm ngón tay giơ lên thành trảo, dùng lực hút nó lại, nắm chặt trong tay.

Bất cứ cái gì cũng không thể tác động đến chàng được, chỉ là một thanh kiếm mà thôi, vậy mà nó lại có thể thoát khỏi sự khống chế của chàng, chàng đã nhẫn nhịn lâu lắm rồi. “Lâu Thất tới đây.”

Lâu Thất rảo bước đi tới bên cạnh chàng, một tay chàng nắm lấy kiếm, tay còn lại cầm lấy tay nàng, ánh mắt lạnh lùng mới có chút vui đi. Nhưng Lâu Thất lại nghe thấy tiếng truyền âm của chàng: “Những người khác ta đều có chút ấn tượng mơ hồ rồi, nếu như lát nữa ta động thù thì nàng phải nhắc nhở ta.”

Cái gì?

“Chàng không biết bọn họ là ai sao?” Lâu Thất có chút kinh hoàng.

Trầm Sát gật gật đầu.

Vì vậy, bộ dạng này của chàng rốt cuộc có phải là mất trí nhớ không? Cái ảnh hưởng đến chàng rốt cuộc là cái gì? Thực sự không biết bên trong này là cái gì, nhưng lòng Lâu Thất lại có chút trùng xuống.

Bọn họ đi vào bên trong, trong này vốn dĩ là một khoảng tăm tối, nhưng trên tường có bó đuốc, nó tiếp xúc với luồng không khí bên ngoài tràn vào liền tự khắc đốt lên.

Ánh đèn đỏ của lửa chiếu sáng nơi trống hoác này. Địa hình bằng phẳng, ở giữa có một cái bể được quay lại bởi những hòn đá, cái mùi vị kỳ quái kia dường như phát ra từ trong cái hồ này.

“Cô nương, thủ hạ đi qua đó trước xem sao.” Trần Thập nói.

“Ta đi cùng với huynh!”

“Ta đi cùng với huynh!”

Lâu Thất không kiềm được nhìn qua Ấn Dao Phong và Thu Khánh Tiên, không ngờ rằng hai người họ lại cùng lúc lên tiếng.

Thu Khánh Tiên lùi lại một bước, nói: “Hai vị cẩn thận.”

Ấn Dao Phong liền nhìn Trần Thập: “Trần đại ca, chúng ta đi thôi.”

“Cô nương cũng ở lại đi, ta tự đi một mình.” Giọng nói trầm khàn của Trần Thập thốt ra xong liền sải bước đi tới cái bể đó. Gọi là cái bể nhưng thực ra bọn họ không thấy ở trong đó có nước, hần bước lại gần liền nghe thấy có rất nhiều tiếng thở nặng nề, nghe ra thì giống như là có tới mười mấy hai mươi người, không biết họ bị cái gì trói buộc lại mà không thoát ra nổi sự đau khổ đó.

Bước gần hơn tí nữa, lúc này hần đã nhìn rõ mọi tình cảnh trong bể. Một cái hồ bể, bên trong có nước, không, dường như không phải là nước, có lẽ là cái nước thuốc gì đó, bên trong bể là khoảng mười mấy hai mươi nam nhân đang đứng, những người này đều bị dây xích sắt trói lại với nhau, dây xích sắt đen đó trói

rất chặt, dường như thắt hết cả thịt của bọn họ lại. Nước ngập đến phần hông của họ. Những người này cứ đứng ở đó, mắt nhắm nghiền, da mặt trắng như tờ giấy, đến ngay cả môi cũng trắng bệch, nhìn vào cảnh tượng này quả thật khiến con người ta phải sởn hết cả gai ốc.

Trần Thập đang định quay đầu lại thì đúng lúc nhìn thấy một nam nhân chậm rãi mở mắt, miệng hần động đập nhả ra đúng một chữ.

“Cút.”

Trần Thập sững sờ, bởi tuy chỉ là một chữ nhưng khẩu âm của hắn vô cùng quái lạ, dường như... không phải khẩu âm mà bọn họ quen thuộc.

“ ”

“Các người là ai?” Hắn hỏi.

Người đó không lên tiếng nữa, hắn lại nhắm mắt lại. Nhưng có thể nhìn ra được bọn họ đều rất đau khổ, những người này rõ ràng đang phải chịu cực hình.

Trần Thập quay người lại đã thấy Trầm Sát đưa Lâu Thất đi tới rồi, thanh kiếm trong tay chàng đang khê rung lên, tựa như cảm nhận được cái đồ gì hay vậy.

Lâu Thất nhìn thấy cảnh này lập tức nhíu mày lại.

Còn ánh mắt và thần sắc của Trầm Sát lại vô cùng lạnh lùng.

“Đây là.....”

Đám người Hoả cũng theo qua đó, đều bị cảnh tượng này làm cho kinh hãi. Trầm Sát lại nghe thấy tiếng “Boong!” vang lên trong đầu mình, lần này còn vang dội hơn cả những lần khác, rung chấn tới nỗi sắc mặt chàng trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi, ngụm máu đó lại phun đúng vào trong bể. Mặt nước vốn đang phẳng lặng đột nhiên như bị đun sôi lên vậy, mặt nước nổi lên những hạt bong bóng, tiếng nước sôi sùng sục vang lên.

“Trầm Sát!”

“Đế quân!”

Tất cả đồng loạt hốt hoảng.

Nhưng đám người đứng ở trong nước lại cùng lúc đột nhiên mở mắt ra, nhìn về phía bọn họ. Sắc mặt bọn họ trắng bệch như ma, nổi lên những biểu cảm kinh hãi.

Nam nhân lúc bảo Trần Thập cút bỗng nhiên hơi thở trở nên gấp gáp, ánh mắt lướt qua một lượt rồi dừng lại trên khuôn mặt Trần Sát, nói: “Người, người có phải thái tử điện hạ không?”

Trần Thập nghĩ không sai, khẩu khí của hắn quả thật vô cùng kỳ quái.

Trần Sát nắm chặt cây kiếm luôn túc trực bay ra ngoài, áp khí huyết xuống, chàng lạnh lùng nhìn hắn: “Người là ai?”

“Là thái tử điện hạ phải không? Có phải người họ Trần không?” Nam nhân đó không trả lời câu hỏi của chàng mà cúi đầu nhìn nước đang sôi sục, khoé mắt ngay lập tức đỏ au, hắn nghẹn ngào: “Nhất định là thái tử điện hạ, ngoài huyết mạch hoàng thất Trần Thị thuần túy nhất ở trên người thái tử điện hạ ra thì làm gì còn máu của ai có thể khởi động Khải Mệnh Trận này chứ?”

Lời nói này tựa như câu lẩm bẩm vui mừng khôn xiết nhưng cũng cho bọn họ biết được rất nhiều thứ.

Bọn họ đang ở trong trận, Khải Mệnh Trận. Phải là huyết mạch thuần túy nhất của hoàng thất Trần Thị mới có thể khởi động được nó.

Vậy nhưng sau khi khởi động thì nó có tác dụng gì? Bọn họ đang làm gì vậy?

498. Chương 498

”Các người tới từ đại lục Long Ngâm sao? Tình hình của Vương tộc Trần thị?” Lâu Thất thấy đối phương đã kích động đến mức đỏ cả hốc mắt, Trần Sát lại rất lạnh lùng, dường như chẳng thèm đếm xỉa gì tới vậy, Lâu Thất thấy vậy liền mở lời thay hắn, ”Đây là Trần Sát, Đế Quân của Đại Thịnh.”

Khi nói đến họ Trần, nàng nhún rất mạnh.

Đám người kia vừa nghe thấy quả nhiên lại kích động hẳn lên, nam nhân trước đó lại càng lệ nóng quanh tròng.

”Thực ra cho dù không phải họ Trần, cũng chắc chắn là Thái tử điện hạ của chúng ta, bởi Thái tử điện hạ nom vô cùng giống với bề hạ!”

Lâu Thất khẽ ngáy ra, sau đó nhìn về phía Trần Sát, lại thấy hắn vẫn giữ vẻ thờ ơ kia. Thế nhưng nàng biết có lẽ không phải vậy, lần đầu tiên khi nghe được về tin tức của phụ thân ruột, hắn dù có lãnh khốc đến thế nào đi chăng nữa cũng phải có chút biến sắc mới phải. Đó là thứ năng lượng chết tiệt gì kia đó đã ảnh hưởng tới hắn.

Nghĩ tới đây nàng cũng chẳng thèm quan tâm xem mấy người đó nói là thân phận gì, vội vàng nói, "Thứ các người làm ra là cái gì vậy?"

Nàng cũng không nói thẳng ra là thứ đồ kia có ảnh hưởng thế nào đối với Trầm Sát, thế nhưng thấy phản ứng của Ấm Huyết Kiếm, thấy bộ dáng của Trầm Sát, nàng lại rõ ràng nguyên nhân nằm ở cái ao này.

Mà Lâu Thất lại không hề nghĩ rằng, lời này của nàng khiến sắc mặt của mấy nam nhân kia bi phần tột cùng.

"Trong đây là các huynh đệ của chúng ta, khi chiến đấu tới phút cuối cùng, dầu xác đã được đun ra."

"Cái gì?"

Đám Lâu Thất nghe xong câu này đều choáng ngay tại trận.

Sắc mặt của Thu Khánh Tiên và Ấn Dao Phong đại biến, liền lùi về sau vài bước, kinh hoảng nhìn cái ao kia, chỉ cảm thấy cả người đang run rẩy.

Cái ao lớn như vậy lại là do đun người mà thành sao...

Vậy thì có bao nhiêu người đã chết chứ?

Dù đám Hỏa đều là mấy đại nam nhân đều không nhịn được mà lùi hai bước, điều này lại khiến Trầm Sát và Lâu Thất vẫn đứng ở bậc đá cạnh mép ao nom có vẻ khá bình tĩnh. Hỏa không khỏi nghĩ, có phải là vì Đế Phi đã có lòng can đảm ngang với Đế Quân, vì vậy mới có thể thành người trong lòng không ai có thể thay thế được của chủ tử sao?

Thu Khánh Tiên đột nhiên lại nói với Trần Thập, "Thực ra ta sớm đã nghe qua chuyện của Đế Pho, mấy tháng gần đây, ta cũng học được chút ít từ Đế PHI, thế nhưng giờ ta mới biết, những thứ cần học được vẫn còn rất nhiều."

Câu này được nói rất khế, chỉ có Trần Thập nghe thấy. Hắn sửng sốt một chút, khế nói, "Cô không cần phải học cô nương."

Lần này, người sửng sốt lại là Thu Khánh Tiên, cô hồi thần lại, bỗng dưng mỉm cười, mặt có chút nóng, khế đáp một câu, "Được."

Cô không cần học, là bởi cô là chính mình đã rất tốt rồi sao? Có lẽ là ý như vậy nhỉ!

Nếu như Trần Thập biết suy nghĩ của cô ta, phỏng chừng sẽ rất lẩn tránh không biết có nên nói thật hay

không. Thực ra ý của hắn là: Cô không cần học, không phải ai cũng học theo cô nương được, có học cũng chẳng giỏi bằng cô nương đâu.

Có điều, có những lúc hiểu lầm lại khiến người ta cảm thấy vui vẻ hơn.

Nam nhân đó đã chẳng còn nhiều sức lực để kể một câu chuyện dài, câu chuyện đó do tất cả họ mỗi người góp một câu mà thành.

Vương triều Trầm thị, là vương triều hưng thịnh nhất là đại lục Long Ngâm.

Hoàng đế của họ, tuy đã ngồi lên hoàng vị cao nhất của nước lớn nhất, thế nhưng vẫn đầy ắp sự từ bi, vô cùng độ lượng. Bất đại vương tộc cùng tồn tại, người cũng chẳng định thống nhất thiên hạ bao giờ.

Thế nhưng tự ông tuy chẳng nghĩ vậy, lại có người không tin.

Không biết là từ bao giờ, mấy vương tộc kia đã cấu kết với nhau, từ các loại ngành nghề, từ mọi phương diện, bắt đầu chống lại Trầm thị, ngáng chân bọn họ. Mà ở biên cảnh luôn có du binh phạm tội, tìm đủ mọi lí do để khiêu khích quấy rầy.

Sau này còn có một tin đồn truyền khắp thiên hạ.

Vương triều Hiên Viên, Phượng Hoàng dị tượng, người có Phượng Hoàng là có được thiên hạ.

"Giờ nghĩ lại, đó dường như là một âm mưu, là một âm mưu kinh thiên động địa nhằm vào Trầm thị và Hiên Viên." Nam nhân ở giữa bi thương thở dài một hơi.

"Có liên quan tới vương triều Hiên Viên sao?"

Lâu Thất nhíu mày, liền cảm thấy tay đã được Trầm Sát nắm chặt hơn, nàng không khỏi nhìn về phía hắn, lại nghe thấy hắn thấp giọng nói, "Vương triều Hiên Viên này có liên quan tới nàng phải không?"

Lúc này, sắc mặt hắn tái nhợt, ánh mắt lại sáng vô cùng. Hắn hỏi như vậy, rõ ràng là có rất nhiều chuyện và nhiều thứ bị lãng quên, hắn vẫn nhớ rõ chuyện liên quan tới nàng. Trong lòng Lâu Thất liền mềm nhũn, an ủi vỗ vỗ cánh tay hắn, "Để ta hỏi."

Trầm Sát cũng không nói chuyện nữa.

Đám Hỏa liền kinh ngạc nhìn hắn, lúc này họ mới phát hiện sự bất thường của hắn.

Nam nhân đó lại nói, "Nói là Phượng Hoàng dị tượng, trên thực tế, hư ảnh Phượng Hoàng đó, chẳng qua chỉ là huyền trận do người làm mà thôi."

Thế nhưng, chỉ có rất ít người nhìn ra đó là huyền trận, người khắp thiên hạ đều tin vào lời đồn đó. Vì vậy, vương triều Hiên Viên liền trở thành tiêu điểm của cả thiên hạ. Tất nhiên, đây cũng chẳng phải chuyện tốt gì, bởi lúc đó tiểu công chúa kia mới có vài tuổi mà thôi, Hoàng đế của các vương triều đều vẫn còn đang trẻ khỏe, bọn họ cũng không thể nạp tiểu công chúa kia làm phi vào lúc đó, cũng không thể đợi nàng lớn lên lâu tới vậy được. Vì thế, cách tốt nhất chính là...

"Giết nàng đi."

Sắc mặt của nam nhân đó trầm hẳn khi nói ba chữ đó.

Lâu Thất lại cảm thấy Trầm Sát nắm tay mình chặt hơn.

"Vậy cuối cùng tiểu công chúa kia..."

"Quả thực sau này mới biết rằng, tiểu công chúa bốn tuổi đó, lại không phải là con đẻ của Hiên Viên Hoàng đế, sự tồn tại của nàng chỉ là để bảo vệ tiểu công chúa thực sự, lúc đó, tiểu công chúa thực sự cũng chỉ mới có hai tuổi thôi..."

Chuỗi sự việc xảy ra vào năm đó, Hoàng đế trẻ tuổi của vương triều Hiên Viên vừa đăng cơ, mà trước khi hắn đăng cơ đã mất tích tới mấy năm.

Chuyện cụ thể hơn thì mấy người này cũng không nói rõ, thế nhưng Lâu Thất lại dần dần có chút hiểu ra, năm đó vào khoảng thời gian Hiên Viên Chiến mất tích, có lẽ là đang ở bên Vân U, chuyện đó, nàng có thể có được đáp án từ Vân U, vì vậy cũng chẳng vội. Vì vậy nàng vẫn nên chuyển chủ đề về lại vương triều Trầm thị.

Vào lúc hai mươi mấy người đàn ông kia cùng nhau kể lại sự tình năm đó, nàng cũng vừa nghe vừa quan sát xem cái ao kia rốt cục có gì đặc biệt, những người đó đứng ở trong chắc chắn là không chỉ vì để dẫn vật, bằng không cái ao này cũng chẳng có uy lực mạnh tới vậy, vẫn luôn hấp dẫn Âm Huyết Kiếm.

Năm đó, vương triều Hiên Viên và vương triều Trầm thị đều xảy ra chuyện, có người nói, vương triều Trầm thị thế nhất định phải có được tiểu công chúa có mệnh Phượng Hoàng của vương triều Hiên Viên, năm đó, quả thực có ba bốn hoàng thất đều ngộ ý, muốn kết thân cùng Hiên Viên Chiến, muốn làm thân gia, "Lúc đó, có bốn đại vương triều vừa khéo lại đều có hoàng tử có tuổi tương đương, bệ hạ của chúng ta và hoàng hậu kiếm diệt tình thâm, chỉ có một con nối dõi là Thái tử, khi tròn tuổi liền phong thành Thái tử." Nam nhân nhìn Trầm Sát nói, ánh mắt mang theo sự hoài niệm điên cuồng.

"Hử, Hoàng đế bệ hạ của vương triều Trầm thị chỉ có một người trong Hậu cung ao?" Lâu Thất có chút kinh ngạc.

Đối phương lại gật đầu nói, "Không sai, Hoàng hậu nương nương của chúng ta cũng là một kỳ nữ, chỉ có nàng mới xứng với bệ hạ của chúng ta."

Lâu Thất không khỏi nhìn về phía Trầm Sát, hóa ra, điều này là do di truyền.

Thế nhưng chính vì như vậy, lại khiến nàng có ấn tượng tốt hơn với cha mẹ chồng.

"Khi đó, Hiên Viên Hoàng đế đã từng ngỏ ý của mình, sẽ không kết thông gia từ nhỏ cho tiểu công chúa, thế nhưng, sau khi tiểu công chúa trưởng thành, sẽ giúp đỡ Thái tử điện hạ của chúng ta, điều này cũng là do nhìn thấy sự thâm tình của bệ hạ và nương nương của chúng ta, cảm thấy nếu như tiểu công chúa có thể gả vào một hoàng tộc như vậy sẽ hạnh phúc hơn. Từ đó nương nương của chúng ta liền coi tiểu công chúa là con dâu tương lai của mình. Thế nhưng không lâu sau đó, chẳng biết vì sao, Hách Liên Hoàng đế lại thả tin ra, nói là hần đã thay hoàng tử của mình định thân cùng tiểu công chúa. Bệ hạ và nương nương không tin, đưa Thái tử điện hạ chuẩn bị đi sứ Hiên Viên..."

Hần nói tới đây, không nén nổi mà lại thở gấp, một người khác liền tiếp lời, "Ai ngờ rằng đi được nửa đường đã nhận được tin vương triều Hiên Viên xảy ra chuyện, chẳng bao lâu sau, bệ hạ cũng gặp phục kích, không rõ tung tích. Tin truyền về nước, Thái thượng hoàng bi thương vô cùng, hạ lệnh cho Thần Quỷ binh xuất phát tìm kiếm, ai biết rằng vừa tìm đã mất mười mấy năm."

Bọn họ đồng loạt ngẩng đầu nhìn Trầm Sát, đồng thanh hô lên, "Điện hạ!"

"Điện hạ, may sao, cuối cùng cũng gặp được người!" Đã trở thành người trưởng thành, đã trở nên vĩ đại như vậy.

Mười mấy hai mươi gương mặt sầu thương cùng nhìn về phía hần.

Trầm Sát chấn động trong lòng.

"Các người còn chưa nói, tại sao lại ở đây, tại sao lại đi đến nước này." Lâu Thất hít một hơi rồi lại hỏi. Từ trong những lời của họ nàng cũng nghe được chuyện có liên quan tới mình. Hóa ra nàng và Trầm Sát vốn đã có sự bắt đầu như vậy. Năm đó, bà người nhà hần vậy mà lại xảy ra chuyện trên đường tới vương triều Hiên Viên, mà mẫu thân của Trầm Sát, vậy mà lại sớm đã coi nàng là con dâu rồi. Nàng có thể chắc chắn rằng, người định thân với nàng mà Hách Liên Hoàng đế nói chính là Hách Liên Quyết, thế nhưng hôn ước đó là sao chứ?

Chuyện của hai vương triều bọn họ năm đó, có liên quan tới vương triều Hách Liên không?

Trong lòng Lâu Thất không nén nổi mà nhớ tới nam tử sáng sủa mà nguy hiểm kia.

"Chúng ta chính là Thần Quỷ quân, năm đó gian nan vất vả lắm mới tra được, thị vệ và thị nữ thiếp thân của bệ hạ đã cứu điện hạ đi, thế nhưng cả đường đều gặp phải sự truy sát, vì vậy mới tới đại lục Tứ Phương."

Thái thượng hoàng nghe được tin này liền phái người tới đại lục Tứ Phương điều tra, thế nhưng những người được phái đi đều chẳng tra được gì, có vài người còn một đi chẳng trở lại. Thái thượng hoàng nghi ngờ rằng có một thế lực lớn nào đó đã cản trở, liền cho đám thuộc hạ cùng tới, sau khi tìm được điện hạ thì hộ tống về nước. Ai biết rằng chúng thuộc hạ vừa tra được Văn Thiên Sơn đã bị vài tên gian trá lừa gạt, nhốt lại ở nơi đây.”

Sau khi nghe tất cả những lời hấn nói, điều khiến Trầm Sát kinh ngạc là, thực ra năm đó chính vì phát hiện ra đội quân này, Đại trưởng lão mới muốn diệt trừ hấn, không để cho họ tìm thấy Thái tử, lại lợi dụng tin tức liên quan đến hấn để dẫn dụ những người này, chậm rãi để họ ổn định, một mặt khác lại đào núi bày trận, cuối cùng dụ tất cả họ tới đây, nhốt một mạch vài năm liền.

”Thế nhưng sau khi bị nhốt lại chúng ta liền khởi động cấm chế, đây là cấm chế đặc biệt của Thần Quỷ binh vương triều Trầm thị, nếu như không có Thái tử điện hạ, đám người chúng ta sẽ bị đóng băng mà yên giấc ngàn thu! Thế nhưng họ vẫn luôn không chết tâm, muốn dùng đủ mọi cách để làm các binh sĩ chúng ta tỉnh lại, dùng thuốc mạnh ép chúng ta phải tàn sát lẫn nhau, lại đun dầu, định giải lệnh cấm trên người đám tướng lĩnh chúng ta, để lấy được hiệu lệnh chúng quân...”

”Đây là Minh Sát Hộ Trận độc ác nhất của bọn chúng, bởi mỗi Thần Quỷ binh đều dùng mãnh vô cùng, chiến ý lăm liết, trên người có cấm pháp đặc biệt của vương triều Trầm thị, cho dù có đun thành dầu, tà khí cũng sẽ tích tụ lại thật lâu mà không thể tan biến, vì vậy...”

Lâu Thắt nghe tới đây liền hiểu ra. Tà khí đúc hồn, chiến ý lăm liết, đây là hồn quân, hồn sát, kiên cường không tan, chính là thứ mà Âm Huyết Kiếm cần!

499. Chương 499

Chẳng trách Âm Huyết Kiếm lại phát điên.

Vốn bọn họ vẫn luôn muốn lấp lại kiếm hồn bị khuyết thiếu, dù sao giờ kiếm hồn bị khuyết, thanh kiếm này vẫn luôn có vấn đề. Thế nhưng, giờ có thể bổ sung kiếm hồn rồi, họ lại không thể vui nổi, bởi đây là tính mạng của hơn ngàn Thần Quỷ quân!

Dùng thứ này để bổ sung kiếm hồn, mỗi ngày Trầm Sát đều phải nắm mạng của hơn ngàn người trong tay, điều này cũng quá nặng nề rồi đó.

Thế nhưng, nếu như không dùng, những Thần Quỷ quân này dù sao cũng đã chết rồi, chẳng lẽ chỉ có thể phí công chết thôi sao?

Thanh kiếm đó vẫn luôn lượn quanh khoảng không trên mặt ao, những tướng lĩnh Thần Quỷ quân này cũng biết sự việc có khác thường, sau khi hỏi rõ lại mừng rỡ ra mặt.

”Điện hạ, Thái tử phi, đây là chuyện tốt! Như vậy thì các huynh đệ của chúng ta cũng không bị coi là hy sinh một cách vô ích nữa rồi! Những huynh đệ này đều là người đứng đầu ở vương triều, cứ vậy mà chết ở đây quả thực cũng quá tủ nhục rồi! Nếu như có tác dụng với điện hạ, vậy quả thực là tốt quá rồi!”

Lâu Thất nghe thấy họ gọi một tiếng Thái tử phi còn sưng sốt một chút, quả thực có chút không quen.

Thế nhưng họ nói cũng đúng.

Nàng nhìn Trầm Sát, cảm thấy sở dĩ đầu Trầm Sát trống rỗng, có lẽ là bởi nguyên nhân từ thanh kiếm này, còn một cái khác là do vốn những binh lính chết ở đây đều có cấm chế của vương triều Trầm thị trên người, có mối quan hệ huyết mạch với hắn, vì vậy mới tạo nên tình hình như vậy.

”Trầm Sát, kiếm cũng đã nhận chàng làm chủ rồi, chàng tới bổ sung kiếm hồn đi.” Lâu Thất truyền âm cách bổ sung kiếm hồn cho hắn, tuy Trầm Sát có quên đi những người và việc khác, thế nhưng vẫn vô cùng tín nhiệm nàng, nghe vậy liền gật đầu, đáp một tiếng được. Lâu Thất vẫn luôn cho rằng bộ dáng như vậy của hắn có chút ngoan ngoãn, nhìn mặt hắn có hơi muốn hôn hắn một cái.

Trầm Sát bay vọt lên, nắm lấy Âm Huyết Kiếm, xoay người múa kiếm trên không trung, kiếm khí dần dần ngưng tụ lại, phách họa thành một bức phù văn. Chẳng bao lâu sau liền thấy một đám sương mù màu đen bốc lên từ trong ao, dường như bị phù văn đó hút vào, từng chút từng chút truyền vào Âm Huyết Kiếm.

”Quá trình này phải tốn khá nhiều thời gian, giờ ta muốn nghĩ cách cứu các người ra.”

Trước đó Lâu Thất đã để Long Ngôn và Trần Thập trông coi ở cửa, đã lâu như vậy vẫn chưa thấy người của Vân Thiên Sơn qua, nàng lại chẳng có chút lo lắng nào, thế nhưng trong lòng vẫn luôn có một ý nghĩ, đây liệu có phải là kế hoạch được định sẵn của Đại trưởng lão không? Dụ họ tới nơi đây, tạm thời mặc kệ bọn họ, là muốn để Trầm Sát giải cấm chế trên người của Thần Quỷ quân sao?

Thế nhưng chúng có cách gì để không chế Thần Quỷ quân đã được giải cấm chế sao?

Lâu Thất nghĩ ngợi một hồi liền cho rằng dù có thể nào đi chăng nữa thì cứ cứu người ra trước đã.

”Thái tử phi, năm vạn Thần Quỷ binh chúng ta giờ chỉ còn lại hơn bốn vạn, đều ở dưới ao này, người có cách gì để phá giải trận pháp sao?”

Nam nhân đứng đầu tên là Tần Thúc Bảo, là tướng quân Thần Quỷ quân, thế nhưng giờ hắn lại là người bị thương nặng nhất. ”Đám người chúng ta chính là mặt trận của Minh Sát Trận, nếu như muốn phá, thì chúng ta phải chết.” Tần Thúc Bảo nhìn Lâu Thất nói, ”Chúng ta chết cũng không tiếc, thế nhưng...”

”Thế nhưng các người phải cùng chết trong nháy mắt, sẽ bị tà khí của Minh Sát Trận hút cạn trong nháy mắt đó mà cùng tắt thở.” Lâu Thất tiếp lời hắn, sau đó liền nhìn thấy thần sắc chán kinh của họ.

”Thái tử phi, sao người lại biết?”

Nàng tất nhiên là biết rồi, cơ quan thì nàng không giỏi, trận pháp lẽ nào nàng cũng không thông sao?

”Ta sẽ cứu các người.” Lúc này, trong mắt Lâu Thất dâng lên lệ khí trùng trùng.

Không chỉ là Vãn Thiên Sơn, còn có hai núi khác và cả Thần Tiễn sơn trang, bọn họ đã làm nên tội ác tày trời với Thần Quỷ binh! Thù này không báo, nàng nên mua miếng đậu hũ đập đầu vào tự tử cho rồi.

Vốn nàng cũng từng nghĩ qua, chỉ giết mấy trưởng lão của Vãn Thiên Sơn, tha cho đồ đệ khác của họ, thế nhưng giờ nhìn quy mô của lòng núi này, không có hơn ngàn người ngày đêm đào đất, sao có thể đào ra một nơi lớn như vậy chứ? Năm vạn Thần Quỷ binh, tuy nói đã bị lừa vào đây trên danh nghĩa của Trầm Sát, thế nhưng không có mấy ngàn người bày trận chuyển người, sao có thể làm nên đây? Vì vậy, tất cả người của Vãn Thiên Sơn, có lẽ đều tham dự vào kế hoạch này!

Nếu như vậy, nàng sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai hết!

Nàng ngẩng đầu nhìn Trầm Sát, hắn đã nhắm mắt lại, kiếm tùy tâm động, người tùy kiếm bay, phù văn càng lúc rõ ràng hơn, tà khí và chiến ý được hấp thụ càng lúc càng nhiều hơn, chỉ cần đợi hắn hấp thu tất cả những tà khí và chiến ý trong ao, những người này đều sẽ chết.

Thế nhưng nàng lại muốn cứu họ.

”Hỏa, thả A Mộc xuống, tạm thời ta sẽ áp trụ cổ độc của nàng ấy trước, sau đó các người đi tìm, thấy bất cứ người nào thì bắt qua đây! Bị thương cũng được, nhưng không được để bị chết!”

Hỏa liền thả A Mộc xuống, Lâu Thất mở cổ áo của nàng ra, Hỏa nhìn thấy vùng da trắng nõn ộ ra dưới cổ áo, đột nhiên nhớ lại cảm giác mềm mại ấm áp mình nắm được khi ở trong Bách Trùng Cốc, cơ thể đột nhiên nóng bừng lên. Hắn động động thân, chặn nó lại.

Thế nhưng ngay giây sau đã thấy Lâu Thất rạch lòng bàn tay mình, ép máu ra, sau đó bắt đầu vẽ hình gì đó kỳ quái trên ngực A Mộc.

Hỏa chưa từng thấy Lâu Thất làm việc này, nhất thời liền kinh hãi, ”Đế Phi, làm như vậy có tác dụng sao?”

Lâu Thất chỉ ừ một tiếng. Nàng không có thời gian, vì vậy vẽ rất nhanh, chỉ trong giây lát đã xong, thu tay lại, lại kết thêm một cái quyết, liền nhìn thấy A Mộc đột nhiên khụ một cái, sau đó mở to mắt.

Hỏa kinh ngạc vô cùng, đỡ A Mộc dậy, ”A Mộc, cô thấy thế nào?”

”Hỏa đại ca, ta có sao đâu, vừa rồi sao lại...” Lời nàng vẫn còn chưa dứt, liền cảm thấy ngực có chút mát mát, cúi đầu liền kinh ngạc hô lên, hoảng hốt kéo cổ áo lại.

”Khụ, là Đế Phi làm để cứu cô thôi.” Hỏa kéo nàng dậy, ngữ khí đã khôi phục sự trấn định thường có, ”Đi thôi, chúng ta đi bắt người.”

Hắn vừa nghe thấy những lời của đám Tần Thúc Bảo ở bên, trong ngực cũng chất đầy hận ý, đây không phải là lúc hắn để ý tới chuyện tình cảm nam nữ, chính sự cần gấp hơn.

Mà dựa vào tính cách của hắn, cũng sẽ không khiến A Mộc có nhiều thời gian để ngượng ngùng, cứ thẳng thắn kéo nàng mà đi tìm người.

Lâu Thất tin rằng, trừ đám người Đại trưởng lão Nhị trưởng lão ra, trên Vãn Thiên Sơn cũng chẳng có mấy người là đối thủ của Hỏa Vệ, vì vậy nàng cũng rất yên tâm.

”Ta cũng đi.”

Thu Khánh Tiên thấy bộ dáng không muốn xa rời Trần Thập của Ấn Dao Phong, ánh mắt khẽ tối, xoay người chọn một hướng để đi tìm người khác. Trần Thập nhìn theo bóng lưng cô ta, sắc mặt khẽ tối.

Long Ngôn thấy vậy liền nói, ”Vậy các người canh ở đây, ta cũng đi.”

”Dao Phong cô nương canh ở đây đi, ta cũng đi xem xem đám người đó núp ở đâu.” Trần Thập nói xong liền định rời đi, Ấn Dao Phong đang muốn gọi hắn lại, khéo mắt lại liếc được thứ gì đó không đúng lắm, ngẩn ra một lúc mới phát hiện ra vấn đề, chỉ về phía ngoài cửa hỏi, ”Tổ Lưu Vân đâu?”

Nghe thấy lời này của nàng, Trần Thập liền quay lại nhìn, chỉ thấy ngoài cửa đã trống huơ trống hoác, xác của Tổ Lưu Vân vốn nên nằm cách cửa không xa, thế nhưng giờ đến nửa bóng người cũng chẳng còn!

Xác của Tổ Lưu Vân đâu rồi?

Nghe thấy giọng của họ, Lâu Thất liền nhăn mày, Long Ngôn cũng đã rời đi, nàng không có cách nào để hỏi hắn, vừa nãy có phải Tổ Lưu Vân đã ngỏm thật rồi không, thế nhưng xem ra, chắc chắn Tổ Lưu Vân vẫn chưa chết, bằng không ở đây có ai nhận rồi tới nhặt xác giúp cô ta chứ?

”Đề cao cảnh giác cho ta!”

Nữ nhân Tổ Lưu Vân dê tiện vô liêm sỉ này không biết còn có thể làm ra chuyện gì nữa, cô ta chưa chết, thì vẫn phải cẩn thận. Tên nhóc Long Ngôn kia làm ăn kiểu gì vậy? Vậy mà lại không giết chết cô ta.

Thế nhưng giờ trách Long Ngôn cũng chẳng làm được gì.

”U U đâu?” Lúc này Lâu Thất sững sờ, phát hiện U U cũng chẳng thấy đâu nữa rồi.

Trần Thập liền nói, ”Thuộc hạ đi tìm.”

Lâu Thất lắc đầu, "Không cần, U U rất có linh tính, chắc cũng chẳng ai bắt nổi nó đâu."

Nàng nhìn những tướng lĩnh trong ao, họ đã sắp không xong rồi, có thể chịu được tới giờ này là do ý chí siêu cường của họ, nếu như còn không kéo họ ra khỏi ao, dầu xác tà khí, sẽ xâm nhập đánh bại ý chí và cơ thể họ rất nhanh.

Tổng có bảy người.

Tất cả đều bị trói bằng xích sắt, bọn họ dựa sát vào nhau, dường như đang chống đỡ cho nhau, nếu như tùy tiện kéo một người ra sẽ làm mất cân bằng, vậy chắc chắn là không thể cứu chữa được rồi. Vì vậy, phải cùng kéo họ lên một lúc, tạm thời không mở xích sắt ra.

Thế nhưng cũng phải nắm chắc thời cơ để kéo họ lên.

Vì vậy, đây là một trận pháp khó phá vô cùng, cách phá đã được đặt rõ ở đây, thế nhưng để làm lại vô cùng khó khăn.

Lâu Thất nghiêng rằng, ý thức của Tần Thúc Bảo đã có chút tan rã, thế nhưng nhìn thấy nàng như vậy lại có chút không nỡ, "Thái tử phi, đừng quản chúng ta nữa, chúng ta sớm đã không màng sống chết rồi..."

"Phí lời."

Lâu Thất ném lại hai chữ này cho hắn.

Tần Thúc Bảo hoàn toàn không ngờ nàng lại thô lỗ tới vậy, sững sờ một hồi. Vị Thái tử phi này của họ, dường như không giống với những nữ tử mà họ đã từng gặp nhỉ!

"Đế Phi! Bắt được bốn tên." Giọng nói của Hỏa Vệ truyền tới, người còn chưa thấy, tay vừa vung lên đã vút bốn tên kia qua, đó là bốn đệ tử của Vãn Thiên Sơn, da dẻ trắng vô cùng, nom bộ dáng đó có lẽ là làm việc lâu dài trong lòng núi này, ít phải chịu gió thổi nắng cháy.

Bốn tên kia đều bị điểm huyệt, ánh mắt hoảng sợ nhìn Lâu Thất.

Lâu Thất lạnh lùng liếc chúng một cái, nhắc chúng lên, cho Trần Thập đi kiểm dây thừng, trói chặt bốn tên lại với nhau.

"Còn thiếu mười ba người nữa." Nàng lạnh giọng nói.

Lúc này, từ nơi không xa, giọng của Thu Khánh Tiên truyền tới.

”Người đâu mau tới giúp!”

Trong thanh âm kia lại có chút run rẩy.

Hỏa liên bay qua theo giọng nói đó, liền nhìn thấy ở trong một góc tối, Thu Khánh Tiên bị hai tên đệ tử của Vãn Thiên Sơn ép lui về sau từng bước, có một thiếu nữ mặc váy tím đứng bên lạnh lùng nhìn.

Nghe thấy âm thanh, thiếu nữ đó xoay đầu qua, nhướn mày cười với hắn, ”Hỏa Vệ, đã lâu không gặp. Gan chó của Phá Vực các người đúng là to thật đấy!”

Hỏa có ấn tượng về thiếu nữ này.

”Nạp Lan Đan Nhi.”

”Không ngờ người còn có thể nhận ra ta đấy.” Đã gần một năm trôi qua, Nạp Lan Đan Nhi đã không còn bộ dáng hung hăng khi ở Cửu Tiêu Điện như lúc trước, mà là khí tức âm trầm, như một xà mỹ nữ.

Tay cô ta cầm một chiếc roi dài màu tử kim, mà đầu kia của roi, lại đang trói chặt lấy Tử Vân Hồ U U.

U U xoay đầu nhìn lại, trong đôi mắt đầy sự lạnh lợi đó giờ đây lại ngập tràn hơi nước, như đang muốn khóc vậy.

”Nạp Lan Đan Nhi, thả con tiểu hồ ly đó ra. Đại trưởng lão của các người đã chết rồi, Nạp Lan Họa Tâm cũng đã chết, người còn có thể chống cự được bao ngày chứ?”

Hỏa lạnh lùng nói.

”Ha ha.” Nạp Lan Đan Nhi đột nhiên lại cười lên, sau đó đưa tay mở cổ áo ra, giơ tay xé một cái, một tấm mặt nạ da người bị xé xuống.

500. Chương 500

Mặt nạ vừa rơi xuống, là một gương mặt mà Hỏa lại càng quen thuộc hơn.

”Nạp Lan Họa Tâm?” Dù hắn vẫn luôn trấn định, lúc này cũng không kìm được mà kinh hô một tiếng.

Không phải Nạp Lan Họa Tâm đã bị chủ tử một chương đạp chết rồi sao?

Thế nhưng hắn liền hiểu ngay ra chân tướng của sự việc. Nếu như cô ta đã có một tấm mặt nạ da người Nạp Lan Đan Nhi sống động tới vậy, vậy thì, người có tấm mặt nạ giống hệt cô ta, được một người khác

đeo lên để giả mạo là cô ta, chết thay cô ta, thì có gì kỳ lạ đâu.

”Người chết là Nạp Lan Đan Nhi sao?”

Nạp Lan Họa Tâm liền cười rộ lên, ”Người khá là thông minh đấy.” Cười một lát, thần sắc của cô ta bỗng nhiên lại âm u hẳn, ”Lâu Thất hại ta mất đi sự trong trắng, mang tai mang tiếng, chịu sự khuất nhục, thù này, ta nhất định phải báo đáp cho tốt, sao có thể chết dễ dàng như vậy được chứ?”

Vừa dứt lời, cô ta đã nghe thấy giọng của Lâu Thất truyền đến, ”Nói như vậy, người dâm loạn cùng Tổ Lưu Vân, quả đúng là người sao?”

Nhắc lại chuyện này như rắc muối lên miệng vết thương của Nạp Lan Họa Tâm vậy!

Vừa nghe thấy giọng nói của Lâu Thất, Nạp Lan Họa Tâm liền không bình tĩnh nổi nữa, đây là kẻ mà cô ta hận nhất, là kẻ mà cô ta hận không thể rút xương lóc thịt!

”Lâu Thất! Người có dám quang minh chính đại ra đấu với bản Thánh nữ một trận không?”

Giọng của cô ta thâm thiếp tựa như u hồn dã quỷ, người đã từng có mỹ mạo kinh nhân, giờ lại xấu xí đến vậy.

Lâu Thất liếc nhìn U U một cái.

”U u u.” U U đáng thương vô cùng dùng đôi mắt tròn long lanh nhìn nàng. Lâu Thất dời tầm mắt, nhìn về phía Nạp Lan Họa Tâm, chậm rãi nói, ”Vốn làm ta cũng có chút tiếc nuối khi không thể tự tay kết liễu người, giờ người đã cho ta cơ hội này, ta cũng không thể phụ hảo ý của người được.”

Nói xong, nàng ngưng một lastm nhìn thấy ánh mắt hung ác của Nạp Lan Họa Tâm, liền nói tiếp, ”Xin hỏi, người muốn chết thế nào?”

Lời này quả thực là muốn ăn đòn, đáy mắt Nạp Lan Họa Tâm liền dâng lên hận ý vô biên, ”Lâu Thất, người tự cao như vậy, độc ác như vậy, Trầm Sát sư đệ sao có thể thích người chứ!”

Lâu Thất nhún vai, ”Người nói quả không sai, hẳn không thích ta.” Nàng lại dừng một chút, sau đó nói tiếp, ”Hắn yêu ta, yêu ta sâu đậm, chỉ yêu ta, những nữ nhân khác chỉ là phân chó trong mắt hắn, ví dụ như người đó.”

”Người chết đi!” Quả thực sự việc khuất nhục trước đây khiến Nạp Lan Họa Tâm điên cuồng vpp cùng, giờ lại bị Lâu Thất kích thích như vậy, cả người như sắp phát nổ, roi dài trong tay vẫn cuộn lấy U U, lại đập về phía nàng trong chớp mắt.

"U u!"

U U bị trở thành vũ khí tập kích chủ nhân, tức đến mức lông mao dựng đứng, Lâu Thất thấy vậy, trong mắt xẹt qua ý cười, cũng không tránh né mà còn nghênh đón.

Khi U U gần quét qua đầu nàng, nàng mới khẽ cúi người, roi Thí Hồn quất lên, vừa khéo chặn lại được roi của Nạp Lan Họa Tâm, đồng thời, nàng cũng hô lên một tiếng, "Khánh Tiên, Phá Sát!"

Trước đây Phá Sát đã được Trần Thập tặng cho Thu Khánh Tiên, vừa rồi Lâu Thất đã thấy cô ta dùng, Hỏa đã giải quyết được hai đệ tử Vãn Thiên Sơn kia, chỉ để lại cho chúng một hơi thở, Thu Khánh Tiên không còn nguy hiểm, liền ném Phá Sát qua.

Lâu Thất nắm Phá Sát trong tay, phóng về roi của Nạp Lan Họa Tâm.

Roi đó sao có thể địch lại Phá Sát chứ?

Ngay lập tức liền bị cắt đứt.

Thế nhưng vào giây phút cây roi đó bị cắt đứt, Lâu Thất cảm thấy có gì không đúng lắm, bởi cây roi đó đã đứt quá dễ dàng, dường như chẳng cần đến Phá Sát, một thanh kiếm nào đó cũng có thể chém đứt nó vậy."

Nạp Lan Họa Tâm đang muốn làm gì?

Ý nghĩ này chỉ vừa mới xẹt qua, nàng đã ôm lấy U U, đồng thời lui về sau một bước.

"U u u." U U dường như rất sốt ruột muốn nhảy tới nhìn tay nàng.

Lâu Thất cảm thấy không ổn lắm, vẫn còn chưa kịp nhìn, đã nghe thấy tiếng cười đầy đắc ý của Nạp Lan Họa Tâm, "Ha ha ha! Lâu Thất, cuối cùng cũng tính kế được người rồi nhỉ? Bách độc bất xâm, có Ma Ly Đả phải không? Vậy thì sao chứ!"

Cô ta cười chảy cả nước mắt, "Thứ đồ này không phải độc cũng chẳng phải cổ, thế nhưng lại là đồ tốt đó! Ta khó khăn lắm mới tới lại Thần Ma cốc một chuyến, đặc biệt tìm cho hai người đó! Được phần luyện từ mười tám loại thuốc, chỉ cần tiếp xúc với da của người, sẽ tiến ngay vào cơ thể của người, cho dù là không đi lại, cũng sẽ di chuyển khắp các biểu bì, người không đau, cũng không chết, thees nhưng, Trầm Sát nếu muốn thân mật cùng người, toàn thân người sẽ như bị lửa mạnh thiêu đốt, sống không được, mà chết cũng chẳng xong!"

Cô ta tiếp tục ha ha cười lớn, cười đến mức nước mắt giàn dụa, "Bản Thánh nữ, có chết cũng sẽ không để cho hai người các người yên ổn tiếp tục ở bên nhau đâu!"

Nạp Lan Họa Tâm đắc ý chỉ về phía Lâu Thất, "Trầm Sát vẫn luôn không thể chạm vào người, trong thời gian dài tất nhiên là sẽ không cần người nữa! Chẳng sẽ không cần người! Nam nhân ai mà thêm một nữ nhân chỉ có thể nhìn, không thể ăn chứ! Người sẽ bị vứt bỏ, Lâu Thất, người sẽ bị vứt bỏ!"

Nói xong, Nạp Lan Họa Tâm đã nước mắt như mưa, khóc như một kẻ điên.

Hỏa kinh hãi nhìn Lâu Thất, trong mắt tràn đầy sự lo lắng, Lâu Thất lại tỉnh bơ, roi Thí Hồn cuốn Nạp Lan Họa Tâm qua, giống như khi cô ta cuốn lấy U U, roi cuốn chặt lấy cổ cô ta, giật mạnh lại, khoe miệng khê nhếch, nói với U U, "Đừng quan tâm xem ả ta nói gì, nào, có thù thì báo."

Nàng nói gì U U cũng tin. Vốn là muốn báo thù mà tới, thế nhưng thấy bộ dáng điên cuồng của ả ta, chỉ e rằng Lâu Thất quả thực sẽ bị người ta uy hiếp. Giờ nghe nàng hạ lệnh, bạn học U U cũng chẳng nhịn nữa, liền xông về phía Nạp Lan Họa Tâm, mở miệng gầm gừ gặm một miếng lớn trên mặt cô ta."

"A!" Nạp Lan Họa Tâm phát ra tiếng kêu thảm thiết.

"Phì phì phì phì..." U U ghét bỏ nhả ra một miếng thịt, lại nhả ra đến mấy lần vừa ngẩng đầu, Nạp Lan Họa Tâm lại bị dọa đến mức phát ra tiếng kêu bèn nhọn.

Trong khe nứt cách đó không xa, Tổ Lưu Vân nghe thấy tiếng kêu thảm thiết này liền rung mình một cái. Cô ta vốn cho rằng sau khi Nạp Lan Họa Tâm ám toán Lâu Thất có thể rút lui an toàn, thế nhưng xem ra đã đánh cao ả ta rồi. Cũng may là trước đây ả ta đã cho cô biết một cách để thoát thân, không chế Nạp Lan Đan Nhi, hai người đổi thân phận cho nhau, Nạp Lan Đan Nhi ăn thuốc, đầu óc hoàn toàn không thanh tỉnh, chỉ cho rằng mình chính là Nạp Lan Họa Tâm, đại đột vừa nhìn thấy Lâu Thất đã muốn tới báo thù, vậy mới bị Trầm Sát dùng một chưởng đập thành bã. Thế nhưng cô ta không ngờ sau khi Nạp Lan Họa Tâm dùng thân phận của Nạp Lan Đan Nhi, vậy mà lại vẫn không dẫn mình nổi như vậy.

Đúng là phí công hi sinh mà.

Những thứ còn lại đều phải dựa vào cô ta sao?

Tổ Lưu Vân đang nghĩ, một cánh tay nhanh như chớp đã mò vào trong, tóm lấy cánh tay của cô ta, dùng lực kéo cô ta ra ngoài. Tổ Lưu Vân giờ đang mang thương tích, cả người rách nát không tả nổi, căn bản là không có sức để chống cự. Người bắt được cô ta là Long Ngôn, hắn không ngờ rằng nữ nhân này vẫn chưa chết, có điều chỉ vừa nhận ra là nơi đây có người.

"Mạng lớn thật đấy, tốt quá, Tiểu Thất lâu chủ của chúng ta vừa khéo phải dùng đến người rồi." Hắn nhếch miệng cười, bắt cô ta về cạnh ao.

Tổ Lưu Vân bị ném trên nền đất, mới phát hiện ra Nạp Lan Họa Tâm cũng bị quăng qua, thế nhưng gương mặt vốn là mỹ mạo tuyệt sắc của cô ta, giờ lại bị gặm mất một miếng lớn ở một bên, bị mất đi một miếng thịt, cả gương mặt máu thịt lẫn lộn khiến người ta sợ hãi không thôi.

Tiếng Lâu Thất dạy dỗ U U truyền tới, "Người nói người muốn giết thì cứ giết đi, tại sao phải cần chứ? Nhìn xem miệng người bắn thủ hời hám thế nào kia? Đi tìm nước rửa sạch đi, bằng không không được đi theo ta nữa."

"U u."

Không bao lâu sau, gần hai mươi đệ tử của Vấn Thiên Sơn trốn đi đã bị bắt tới, những người còn ẩn náu chắc chắn vẫn còn không ít, thế nhưng Lâu Thất không có thời gian, tạm thời không quan tâm tới những người khác.

Đám người này đều bị đả thương nghiêm trọng, sau đó dùng dây thừng trói chặt lại, sau đó lại bị kéo đứng lên điểm ma huyết. Nạp Lan Họa Tâm và Tổ Lưu Vân cũng ở trong đó. Những kẻ khác đều bị điểm huyết cam, Lâu Thất lại để cho hai ả gào thét đến sức cùng lực kiệt.

Sắc mặt nàng vẫn như thường, dường như không nghe thấy gì.

Tổ Lưu Vân cũng đã không còn sức để kêu, nghe thấy tiếng chửi rủa của Nạp Lan Họa Tâm, lại nhìn bộ dáng của Lâu Thất, lòng cô ta lạnh lẽo từng trận. Có lẽ bọn họ đã nghĩ lầm rồi, Lâu Thất dường như còn máu lạnh, tàn nhẫn, độc ác hơn họ nhiều. Nàng ta và Trầm Sát rõ ràng cùng là một loại người, sự khác biệt chẳng qua là Trầm Sát có chút thô bạo trực tiếp hơn thôi, mà lòng khoan dung của Lâu Thất thì cũng cao hơn một chút, thế nhưng nếu như chọc phải nàng, nàng sẽ trở nên tàn nhẫn vô cùng.

Đến cả con tiểu hồ ly mà nàng ta nuôi cũng vậy.

Trầm Sát vẫn múa kiếm giữa không trung như cũ, thỉnh thoảng sẽ mượn lực trên vai của đám người Tần Thúc Bảo mà nhảy lên, thế nhưng động tác của hắn có vẻ như đã chậm lại.

"Cũng hòm hòm rồi."

Lâu Thất đã cho người đứng ở vị trí mà nàng đã sắp xếp, mỗi người đều làm việc của mình, một mình nàng thì không thể ôm xuể hết được.

"Nghe khẩu lệnh của ta, Trần Thập, Khánh Tiên, chúng ta phải cùng đưa đám người Tần tướng quân lên." Lâu Thất lại nhìn về phía Hỏa, "Hỏa Vệ, Long Ngôn, A Mộc, Dao Phong, các người cần ném đám Tổ Lưu Vân xuống ngay lập tức, phải ném đúng vào vị trí của đám người Tần tướng quân từng đứng ấy."

"Đã rõ!" Mọi người cùng đồng thanh hô lên.

"Lâu Thất, người muốn giết ta như vậy, người muốn ném ta vào cái ao đầy người chết kia, người muốn ta phải chết cùng với mấy nam nhân thối này, dựa vào đâu chứ?" Nạp Lan Họa Tâm lại lớn tiếng gào thét.

Lâu Thất căn bản chẳng thèm nhìn ả ta, ngẩng đầu thấy Trầm Sát thu kiếm, nàng liền quát một tiếng, "Lên!"

Trần Thập và Thu Khánh Tiên liền cùng kéo dây xích sắt trói đám người Tần Thúc Bảo lên, theo một tiếng quát nhẹ, mười mấy người bọn họ liền được kéo lên cùng lúc, ném vào một bên thành ao.

"Mau thả!" Cùng lúc đó, bốn người Hỏa cũng liền nhấc đám Vấn Thiên Sơn kia lên ném đi, nhằm đúng vào nơi bọn Tần Thúc Bảo vừa đứng.

Ầm.

Dường như có âm thanh gì đó vang lên trong não mọi người.

Lâu Thất ngẩng đầu nhìn Trầm Sát nói, "Hấp thụ hết tà khí của chúng đi."

Những kẻ trong mắt trận vốn là phải chết cùng lúc, thì trận pháp này mới được phá giải.

Trầm Sát cúi đầu nhìn, ánh mắt sâu thăm thẳm, đã khôi phục như thường, "Được, nàng tránh xa chúng một chút, trận pháp này sắp bị phá rồi."

Mọi người vội vã tản ra, mười bảy người Tần Thúc Bảo cũng được đỡ ra ngoài.

Tổ Lưu Vân và Nạp Lan Họa Tâm vừa bị ném vào ao, chỉ cảm thấy có một trận khí âm hàn kinh khủng mạnh mẽ xuyên qua cơ thể mình, chỉ trong thời gian một tức, sắc mặt của các ả đều trắng bệch như giấy, cả người run lẩy bẩy. Những kẻ khác cũng như vậy.

Điều này khiến chúng kinh hãi không thôi, dường như chỉ một chút chúng cũng không chịu nổi, mười bảy tướng lĩnh kia sao có thể chịu đựng lâu như vậy được chứ?

Hai ả đã từng là hai mỹ nhân đẹp nhất thiên hạ, ngẩng đầu nhìn về phía nam nhân mà các ả cầu không nổi, trong lòng hoảng sợ tê lương, cuối cùng, các ả vẫn phải chết dưới tay hắn mà không có chút tôn nghiêm nào ư?

501. Chương 501

Đó là mùi của quỷ thảo, âm địa quỷ thảo.

Trong cung điện ngầm này, khi hàng vạn thần quỷ binh chậm rãi mở mắt, một cửa động ở dưới cùng mở ra. Phái dưới có một luồng gió, đẩy bột quỷ thảo bay lên

Mùi quỷ thảo bao trùm khắp nơi.

Âm địa quỷ thảo sau khi nghiền thành bột, thêm một chút những thứ khác sẽ trở thành thức bột được để bào chế Khôi Lỗi tốt nhất, lúc đó, Lâu Thất đã hiểu ra kế hoạch của hắn.

Chỉ khi Trầm Sát mở xiềng xích, thì mọi người mới bớt lo lắng mà trở lên vui mừng. Khi những tình binh này có phản ứng, thì dùng thứ này là phù hợp nhất,

Chúng muốn biến hàng vạn thần quỷ binh trở thành Khôi Lỗi, những thứ không thuộc về họ thì có thể tranh đoạt, thế nhưng những thần binh thuộc về họ thì phải chiếm được thần chí của chúng, biến chúng trở thành những cỗ máy giết người chỉ nghe mệnh lệnh.

Quả thật là hơi quá đáng

Không, phải nói là chết tiệt

Lâu Thất lập tức hét lên: “Tất cả lùi lại” rồi bay sang phía Trầm Sát, đặt tay ôm lên vai hắn, “Âm địa quỷ thảo, Khôi Lỗi Khốn Trận, chúng muốn hàng vạn thần binh này giống như những xác sống.”

Lúc này Trầm Sát vẫn điềm tĩnh, hắn luôn tin tưởng vào bản lĩnh của Lâu Thất, lập tức nói: “Có thể phá giải?”

“Quá nhiều, quá nhiều người, bột quỷ thảo cũng quá nhiều, thời gian không đủ” Lâu Thất cắn răng. Đối phương đã chôn bột quỷ thảo ở dưới, nhằm ngăn chặn họ phá giải trận pháp này. Vì nếu muốn xuống, trong khi gió lại thổi lên trên thì chắc chắn sẽ bị bột quỷ thảo dính đầy vào mặt

“Điều khó khăn nhất là gì?” Trầm Sát điềm tĩnh hỏi. Thế nhưng hắn đã quan sát thấy biểu cảm của các binh sỹ đang trở lên cương cứng.

Lâu Thất nhanh chóng nhìn qua một lượt toàn bộ địa cung rồi phân tích: “Không chỉ là quỷ thảo, mà mỗi cầu thang 4 bốn phía trong địa cung này bản thân nó cũng là một trận pháp. Trận pháp này tụ âm khí. Những binh sỹ này ở lâu trong đó hắn là đã bị ảnh hưởng. Bây giờ muốn phá trận pháp thì phải đóng cửa động ở đây. Còn nữa, cần phải đưa linh khí vào để đẩy lùi âm khí.”

Hiện nay các binh sỹ cũng đang ở thời điểm dương khí thịnh, vì thế kẻ bày ra trận pháp này hắn là rất hung tàn bá đạo, dẫn vào rất nhiều tử khí mới có thể áp chế dương khí. Thế nhưng Vãn Thiên Sơn lấy đâu ra nhiều tử khí như thế?

Người, phải giết người. Hắn là chúng đã giết rất nhiều người.

Thế nhưng Vãn Thiên Sơn lâu nay tiên danh vang xa, đâu có nhiều người để giết, trừ phi họ phải cử đệ tử ra tay sát hại tất cả những kẻ côn đồ, lưu manh, ăn may hay nạn dân. Những người này dù có mất tích thì cũng chẳng ai để ý.

Cô lập tức lên tiếng hỏi: “Vài năm trước Vãn Thiên Sơn có từng xảy ra chuyện đại sự gì không?”

Trầm Sát không trả lời, thế nhưng Hỏa ở bên cạnh đáp lời: “Năm năm trước có một lần, Vãn Thiên Sơn muốn bố thí nạn dân trong thiên hạ, vô số nạn dân từ bốn nước đã tập trung về đây. Sau đó Vãn Thiên Sơn bố cáo thiên hạ rằng những nạn dân này đều đã được lương thực và trở về nước.

Đúng rồi, những người đó chắc chắn đã chết ở đây.

Cùng lúc sát hại hàng vạn người, Vãn Thiên Sơn còn gì là tiên sơn nữa, mà là địa ngục mới phải.

Lúc này Lâu Thất cũng cảm thấy có gì đó không đúng. Nhưng cô đang nghĩ tới trận pháp nên không nghĩ nhiều, cảm giác đó chỉ vụt qua mà thôi.

Thế nhưng Trầm Sát chau mày, dường như nghĩ ra điều gì đó

“Lấy đâu ra linh khí” Trầm Sát hỏi, rồi nói: “Bổn để quân sẽ đi đóng cửa động kia”

“Đế quân, Đế Phi, thuộc hạ sẽ ra tay” Đám người của Hỏa lên tiếng

Lâu Thất lập tức ngăn chúng lại: “Các người dừng tới, nếu chạm vào những thứ đó thì các người sẽ không thể chặn nổi. Ta có nhiệm vụ cho các người, đó là đi tìm một vài thứ, càng nhiều càng tốt.” Cô đọc ra một tràng những thứ cô cần, rồi chia từng nhóm ra đi tìm.

Tần Thúc Bảo sắc mặt giận giữ: “Thái tử phi, còn chúng tôi thì sao?”

Lâu Thất nhìn chúng: “Ta đã vẽ vị trí cho các người, các người chỉ cần làm điều đó ngay tại chỗ là được. thế nhưng cho dù xảy ra chuyện gì, các người không được phép bật khỏi vị trí, có làm được không?”

“Làm được ạ!”

Mười bảy người đồng thanh đáp lời.

Lâu Thất cũng không nói thêm, biến roi Thái Hồn thành một thanh roi cứng, lập tức vẽ mười tám ô vuông trên mặt đất. Những ô này không có quy luật thế nhưng bao trọn địa cung.

“Bước vào!”

Tần Thúc Bảo cũng bước vào trong một ô, ngồi khoanh chân, nhìn thấy một ô trống, lập tức hỏi: “Thái tử phi, còn thiếu một người.

Lâu Thất nhìn U U ở bên cạnh, dù có chút không đành lòng thế nhưng bây giờ đành phải dùng tới nó.

“U U.”

U U ngẩng đầu nhìn cô, đôi mắt tròn long lanh, “U U” Nó nhảy tới, cạo vào chân của Lâu Thất, sau đó đi vào trong ô vuông, nằm phủ phục xuống, rồi ngẩng lên nhìn Lâu Thất như thể muốn nói, yên tâm đi, ta sẽ không rời bỏ vị trí đầu.

“Ngoan lắm” Lâu Thất cưng nựng nó, ngoảnh đầu nhìn thấy Trầm Sát đang đem một tảng đá tới, ném về phía cửa động kia,

Tảng đá ném xuống rõ ràng rất lớn thế nhưng vẫn bị luồng gió làm vỡ mấy cạnh. Khi rơi xuống đáy, nó chỉ có thể lấp được một nửa cửa động.

Trầm Sát sầm mặt lại.

Trong núi này cũng chẳng có đá gì. Khi này Lâu Thất đi một vòng cũng không tìm thấy. Trầm Sát tìm thấy tảng đá đó khiến Lâu Thất ngạc nhiên, nhớ tới cánh cửa đá. Những lúc đi vào có thể thấy, không dễ dàng để di chuyển tảng đá đó.

Những binh sỹ hồi tình có một chút biểu cảm. Thế nhưng bây giờ mắt đã mở, còn bộ dạng thì lại cương cứng.

Lâu Thất quả thật lo lắng.

Trước đó cô bị một tên trưởng lão cướp đi một ít thuốc. hơn nữa cho dù bây giờ còn thuốc thì nhiều người thế kia làm sao mà đủ được.

Nếu tận mắt thấy đám thần quỹ binh biến thành Khôi Lỗi trước mặt cô thì hẳn là cô sẽ tức hộc máu miệng.

“Trầm Sát, ta chờ chàng xuống” Cô cầm lấy cổ tay của Trầm Sát.

“Bốn Đế Quân tự xuống.”

Lâu Thất lo lắng: “Chàng đi xuống cũng đâu biết cách xử lý bộ quỹ thảo kia. Những thứ đó không nên lãng phí, ta thu lại sau này còn dùng tới.” Mặc dù rất ghét quỹ thảo, thế nhưng không thể phủ nhận tác dụng của quỹ thảo.

“Vậy ta cùng xuống.” Trầm Sát nắm lấy tay cô, ôm chặt lấy cô rồi nhảy xuống.

Tiếng gió rít lên bên tai, không biết bột quỷ thảo có bao nhiêu mà thổi bay lên nhiều đến thế. Trong đầu Lâu Thất chợt hiện ra một ý. Cô đã nghĩ ra điều mà trước đó cô thấy không đúng. Trong trận pháp lớn và địa cung lớn thế này, âm thảo nhiều như thế cô cho rằng khó có thể là người của Vãn Thiên Sơn, thậm chí không thể là người của tứ phương đại lục

Trước đó cô từng thấy có gì đó kỳ lạ. Sau khi tới đây gặp rất nhiều trận pháp và nùa chú, độc dược nhưng cô đều phá giải dễ dàng. Sau đó mới biết bản lĩnh của cô là do lão đạo sỹ thối dạy, còn lão đạo sỹ thối thì chính là người của đại lục Long Ngâm. Bản lĩnh mà ông ta học cao siêu hơn ở đây rất nhiều.

Thế nhưng trong địa cung này, trận pháp này tuyệt đối không phải là người ở đây làm ra.

“Cẩn thận.” Trầm Sát không ngờ lúc này cô ấy lại mất tập trung, lập tức kéo cô vào trong lòng, “gió ở đây rất quái dị”

Hắn chưa kịp nói xong thì có một ánh sáng của thanh đao vung tới, một thanh đao có chuôi bằng xích sắt, xoáy cùng với gió.

Nếu không phải do hắn né tránh kịp thì hắn là đã bị chém mất một mạng lớn.

Hắn vung thay Ấm Huyết Kiếm lên, chặt đứt dây xích sắt đó.

Hai người vào trong động, phá hủy nơi phát ra luồng gió. Lâu Thất nhìn thấy những chiếc túi chứa bột quỷ thảo lập tức lấy xuống, đặt sau lưng. Trầm Sát đưa tay đỡ lấy.

Hai người leo lên bên trên, Lâu Thất nhìn những khuôn mặt cứng đời của binh sỹ thì cảm thấy lo lắng hơn.

Khi lên tới nơi, cô nhìn xuống trận pháp khi nãy cô bày ra, “Đám người của Tần Thúc Bảo quả thật có dương khí mạnh mẽ.” Dù sao thì chúng đều mang cơ thể đã được thay đổi nên có linh khí mạnh, hơn nữa họ đều là binh lính nên mạnh hơn người thường nhiều

”Trầm Sát, chàng hãy làm trận nhãn”

”Nói đi”

Lâu Thất bày trận pháp trong khi Hỏa cũng dám thuộc hạ đi tìm những thứ mà Lâu Thất cần. Những thứ đó xem chừng trong đây có rất nhiều.

Khi đem những thứ hỏa dược đó về, thì trận pháp đối kháng của Lâu Thất đã hoàn thành. Họ dù nhìn không ra sự thay đổi nào thế nhưng Lâu Thất đã cảm nhận thấy đã có đủ linh khí và dương khí để xóa đi âm khí trong địa cung. Bây giờ chỉ cần đợi hai thể trận đấu với nhau để xem bên nào thắng.

Đôi khi Hỏa cùng thuộc hạ chế tạo thành những gói thuốc nổ đơn giản, lần này cô còn cho thêm vào đó bột quý thảo.

”Cô nương đang chuẩn bị làm gì?” Trần Thập có chút không hiểu.

Lâu Thất cười, ”Đương nhiên là làm nổ tan xác người khác”

Trần Thập biết những thứ này có uy lực vô cùng lớn nên cảm thấy ngạc nhiên.

Đúng lúc đó trong địa cung phát ra một âm thanh kéo dài dồn dập, âm thanh này khiến người ta nghe mà rung động. Tần Thúc Bảo cũng đọc lắm rắm theo âm thanh này, nghe khá bi thương.

Giống như một bài ca bi thảm không lời.

Trần Sát có chút chấn động, nhìn sang phía Lâu Thất. Hắn cảm thấy đã từng nghe thấy âm thanh này.

Nó giống như khúc tề ca của vương triều Trần Thị trước đây.

Thình Thình Thình

Âm thanh đó càng ngày càng rõ ràng, địa cung bắt đầu tách ra, hàng vạn binh sỹ mở trừng mắt, sắc mặt biến đổi, bắt đầu lắc cổ.

Chúng đã tỉnh dậy. Chúng sắp thoát khỏi trận pháp.

Chúng dũng mãnh như sư tử, mở trừng đôi mắt đã ngủ quên bao lâu, muốn thoát khỏi địa cung giam cầm này.

502. Chương 502

Đó là mùi của quý thảo, âm địa quý thảo.

Trong cung điện ngầm này, khi hàng vạn thần quỷ binh chậm rãi mở mắt, một cửa động ở dưới cùng mở ra. Phái dưới có một luồng gió, đẩy bột quý thảo bay lên

Mùi quý thảo bao trùm khắp nơi.

Âm địa quý thảo sau khi nghiền thành bột, thêm một chút những thứ khác sẽ trở thành thức bột được để bào chế Khôi Lỗi tốt nhất, lúc đó, Lâu Thất đã hiểu ra kế hoạch của hắn.

Chỉ khi Trầm Sát mở xiềng xích, thì mọi người mới bớt lo lắng mà trở lên vui mừng. Khi những tinh binh này có phản ứng, thì dùng thứ này là phù hợp nhất,

Chúng muốn biến hàng vạn thần quỷ binh trở thành Khôi Lỗi, những thứ không thuộc về họ thì có thể tranh đoạt, thế nhưng những thần binh thuộc về họ thì phải chiếm được thần chí của chúng, biến chúng trở thành những cỗ máy giết người chỉ nghe mệnh lệnh.

Quả thật là hơi quá đáng

Không, phải nói là chết tiệt

Lâu Thất lập tức hét lên: “Tất cả lùi lại” rồi bay sang phía Trầm Sát, đặt tay ôm lên vai hắn, “Âm địa quỷ thảo, Khôi Lỗi Khốn Trận, chúng muốn hàng vạn thần binh này giống như những xác sống.”

Lúc này Trầm Sát vẫn điềm tĩnh, hắn luôn tin tưởng vào bản lĩnh của Lâu Thất, lập tức nói: “Có thể phá giải?”

“Quá nhiều, quá nhiều người, bột quỷ thảo cũng quá nhiều, thời gian không đủ” Lâu Thất cắn răng. Đối phương đã chôn bột quỷ thảo ở dưới, nhằm ngăn chặn họ phá giải trận pháp này. Vì nếu muốn xuống, trong khi gió lại thổi lên trên thì chắc chắn sẽ bị bột quỷ thảo dính đầy vào mặt

“Điều khó khăn nhất là gì?” Trầm Sát điềm tĩnh hỏi. Thế nhưng hắn đã quan sát thấy biểu cảm của các binh sỹ đang trở lên cương cứng.

Lâu Thất nhanh chóng nhìn qua một lượt toàn bộ địa cung rồi phân tích: “Không chỉ là quỷ thảo, mà mỗi cầu thang 4 bốn phía trong địa cung này bản thân nó cũng là một trận pháp. Trận pháp này tụ âm khí. Những binh sỹ này ở lâu trong đó hẳn là đã bị ảnh hưởng. Bây giờ muốn phá trận pháp thì phải đóng cửa động ở đây. Còn nữa, cần phải đưa linh khí vào để đẩy lùi âm khí.”

Hiện nay các binh sỹ cũng đang ở thời điểm dương khí thịnh, vì thế kẻ bày ra trận pháp này hẳn là rất hung tàn bá đạo, dẫn vào rất nhiều tử khí mới có thể áp chế dương khí. Thế nhưng Vãn Thiên Sơn lấy đâu ra nhiều tử khí như thế?

Người, phải giết người. Hẳn là chúng đã giết rất nhiều người.

Thế nhưng Vãn Thiên Sơn lâu nay tiên danh vang xa, đâu có nhiều người để giết, trừ phi họ phải cử đệ tử ra tay sát hại tất cả những kẻ côn đồ, lưu manh, ăn may hay nạn dân. Những người này dù có mất tích thì cũng chẳng ai để ý.

Cô lập tức lên tiếng hỏi: “Vài năm trước Vãn Thiên Sơn có từng xảy ra chuyện đại sự gì không?”

Trầm Sát không trả lời, thế nhưng Hỏa ở bên cạnh đáp lời: “Năm năm trước có một lần, Vãn Thiên Sơn muốn bố thí nạn dân trong thiên hạ, vô số nạn dân từ bốn nước đã tập trung về đây. Sau đó Vãn Thiên Sơn bố cáo thiên hạ rằng những nạn dân này đều đã được lương thực và trở về nước.

Đúng rồi, những người đó chắc chắn đã chết ở đây.

Cùng lúc sát hại hàng vạn người, Vãn Thiên Sơn còn gì là tiên sơn nữa, mà là địa ngục mới phải.

Lúc này Lâu Thất cũng cảm thấy có gì đó không đúng. Nhưng cô đang nghĩ tới trận pháp nên không nghĩ nhiều, cảm giác đó chỉ vụt qua mà thôi.

Thế nhưng Trầm Sát chau mày, dường như nghĩ ra điều gì đó

“Lấy đâu ra linh khí” Trầm Sát hỏi, rồi nói: “Bổn để quân sẽ đi đóng cửa động kia”

“Đế quân, Đế Phi, thuộc hạ sẽ ra tay” Đám người của Hỏa lên tiếng

Lâu Thất lập tức ngăn chúng lại: “Các người đừng tới, nếu chạm vào những thứ đó thì các người sẽ không thể chặn nổi. Ta có nhiệm vụ cho các người, đó là đi tìm một vài thứ, càng nhiều càng tốt.” Cô đọc ra một tràng những thứ cô cần, rồi chia từng nhóm ra đi tìm.

Tần Thúc Bảo sắc mặt giận giữ: “Thái tử phi, còn chúng tôi thì sao?”

Lâu Thất nhìn chúng: “Ta đã vẽ vị trí cho các người, các người chỉ cần làm điều đó ngay tại chỗ là được. thế nhưng cho dù xảy ra chuyện gì, các người không được phép bật khỏi vị trí, có làm được không?”

“Làm được ạ!”

Mười bảy người đồng thanh đáp lời.

Lâu Thất cũng không nói thêm, biến roi Thí Hồn thành một thanh roi cứng, lập tức vẽ mười tám ô vuông trên mặt đất. Những ô này không có quy luật thế nhưng bao trọn địa cung.

“Bước vào!”

Tần Thúc Bảo cũng bước vào trong một ô, ngồi khoanh chân, nhìn thấy một ô trống, lập tức hỏi: “Thái tử phi, còn thiếu một người.

Lâu Thất nhìn U U ở bên cạnh, dù có chút không đành lòng thế nhưng bây giờ đành phải dùng tới nó.

“U U.”

U U ngàng đầu nhìn cô, đôi mắt tròn long lanh, “U U” Nó nhảy tới, cọ vào chân của Lâu Thất, sau đó đi vào trong ô vuông, nằm phủ phục xuống, rồi ngàng lên nhìn Lâu Thất như thể muốn nói, yên tâm đi, ta sẽ không rời bỏ vị trí đầu.

“Ngoan lắm” Lâu Thất cưng nựng nó, ngoảnh đầu nhìn thấy Trầm Sát đang đem một tảng đá tới, ném về phía cửa động kia,

Tảng đá ném xuống rõ ràng rất lớn thế nhưng vẫn bị luồng gió làm vỡ mấy cạnh. Khi rơi xuống đáy, nó chỉ có thể lấp được một nửa cửa động.

Trầm Sát sầm mặt lại.

Trong núi này cũng chẳng có đá gì. Khi này Lâu Thất đi một vòng cũng không tìm thấy. Trầm Sát tìm thấy tảng đá đó khiến Lâu Thất ngạc nhiên, nhớ tới cánh cửa đá. Những lúc đi vào có thể thấy, không dễ dàng để di chuyển tảng đá đó.

Những binh sỹ hồi tình có một chút biểu cảm. Thế nhưng bây giờ mắt đã mở, còn bộ dạng thì lại cương cứng.

Lâu Thất quả thật lo lắng.

Trước đó cô bị một tên trưởng lão cướp đi một ít thuốc. hơn nữa cho dù bây giờ còn thuốc thì nhiều người thế kia làm sao mà đủ được.

Nếu tận mắt thấy đám thần quỹ binh biến thành Khôi Lỗi trước mặt cô thì hẳn là cô sẽ tức hộc máu miệng.

“Trầm Sát, ta chờ chàng xuống” Cô cầm lấy cổ tay của Trầm Sát.

“Bồn Để Quân tự xuống.”

Lâu Thất lo lắng: “Chàng đi xuống cũng đâu biết cách xử lý bộ quỹ thảo kia. Những thứ đó không nên lãng phí, ta thu lại sau này còn dùng tới.” Mặc dù rất ghét quỹ thảo, thế nhưng không thể phủ nhận tác dụng của quỹ thảo.

“Vậy ta cùng xuống.” Trầm Sát nắm lấy tay cô, ôm chặt lấy cô rồi nhảy xuống.

Tiếng gió rít lên bên tai, không biết bộ quỹ thảo có bao nhiêu mà thổi bay lên nhiều đến thế. Trong đầu Lâu Thất chợt hiện ra một ý. Cô đã nghĩ ra điều mà trước đó cô thấy không đúng. Trong trận pháp lớn và

địa cung lớn thế này, âm thảo nhiều như thế cô cho rằng khó có thể là người của Vân Thiên Sơn, thậm chí không thể là người của tứ phương đại lục

Trước đó cô từng thấy có gì đó kỳ lạ. Sau khi tới đây gặp rất nhiều trận pháp và nùa chú, độc dược nhưng cô đều phá giải dễ dàng. Sau đó mới biết bản lĩnh của cô là do lão đạo sỹ thối dạy, còn lão đạo sỹ thối thì chính là người của đại lục Long Ngâm. Bản lĩnh mà ông ta học cao siêu hơn ở đây rất nhiều.

Thế nhưng trong địa cung này, trận pháp này tuyệt đối không phải là người ở đây làm ra.

“Cẩn thận.” Trầm Sát không ngờ lúc này cô ấy lại mất tập trung, lập tức kéo cô vào trong lòng, “gió ở đây rất quái dị”

Hắn chưa kịp nói xong thì có một ánh sáng của thanh đao vung tới, một thanh đao có chuôi bằng xích sắt, xoáy cùng với gió.

Nếu không phải do hắn né tránh kịp thì hắn là đã bị chém mất một mạng lớn.

Hắn vung thay Âm Huyết Kiếm lên, chặt đứt dây xích sắt đó.

Hai người vào trong động, phá hủy nơi phát ra luồng gió. Lâu Thất nhìn thấy những chiếc túi chứa bột quỷ thảo lập tức lấy xuống, đặt sau lưng. Trầm Sát đưa tay đỡ lấy.

Hai người leo lên bên trên, Lâu Thất nhìn những khuôn mặt cứng đờ của binh sỹ thì cảm thấy lo lắng hơn.

Khi lên tới nơi, cô nhìn xuống trận pháp khi nãy cô bày ra, “Đám người của Tần Thúc Bảo quả thật có dương khí mạnh mẽ.” Dù sao thì chúng đều mang cơ thể đã được thay đổi nên có linh khí mạnh, hơn nữa họ đều là binh lính nên mạnh hơn người thường nhiều

”Trầm Sát, chàng hãy làm trận nhãn”

”Nói đi”

Lâu Thất bày trận pháp trong khi Hỏa cũng đám thuộc hạ đi tìm những thứ mà Lâu Thất cần. Những thứ đó xem chừng trong đây có rất nhiều.

Khi đem những thứ hỏa dược đó về, thì trận pháp đối kháng của Lâu Thất đã hoàn thành. Họ dù nhìn không ra sự thay đổi nào thế nhưng Lâu Thất đã cảm nhận thấy đã có đủ linh khí và dương khí để xóa đi âm khí trong địa cung. Bây giờ chỉ cần đợi hai thể trận đấu với nhau để xem bên nào thắng.

Đợi khi Hỏa cùng thuộc hạ chế tạo thành những gói thuốc nổ đơn giản, lần này cô còn cho thêm vào đó bột

quỷ thảo.

”Cô nương đang chuẩn bị làm gì?” Trần Thập có chút không hiểu.

Lâu Thất cười, ”Đương nhiên là làm nổ tan xác người khác”

Trần Thập biết những thứ này có uy lực vô cùng lớn nên cảm thấy ngạc nhiên.

Đúng lúc đó trong địa cung phát ra một âm thanh kéo dài dồn dập, âm thanh này khiến người ta nghe mà rung động. Tần Thúc Bảo cũng đọc lắm rắm theo âm thanh này, nghe khá bi thương.

Giống như một bài ca bi thảm không lời.

Trần Sát có chút chấn động, nhìn sang phía Lâu Thất. Hắn cảm thấy đã từng nghe thấy âm thanh này.

Nó giống như khúc tề ca của vương triều Trần Thị trước đây.

Thành Thành Thành

Âm thanh đó càng ngày càng rõ ràng, địa cung bắt đầu tách ra, hàng vạn binh sỹ mở trừng mắt, sắc mặt biến đổi, bắt đầu lắc cổ.

Chúng đã tỉnh dậy. Chúng sắp thoát khỏi trận pháp.

Chúng dũng mãnh như sư tử, mở trừng đôi mắt đã ngủ quên bao lâu, muốn thoát khỏi địa cung giam cầm này.

503. Chương 503

Trần Sát rút kiếm quăng vào không trung, Âm Huyết Kiếm phát ra âm thanh, kiếm khí xuất hiện

Tần Thúc Bảo kêu lên: ”Thần quỷ quân Trần Thị, quân hồn khả tại.”

Âm thanh chấn động vang dội trở lại

Liền nghe thấy tiếng đồng thanh của vạn người, giọng của mỗi người đều trầm, nhưng rất có uy lực.

”Quân hồn vĩnh tại”

Cả vạn người đồng thanh nhưng có trật tự. Những thần ma quân vừa tỉnh dậy nhưng giống như chưa từng ngừng huấn luyện.

Lâu Thất biết những xiềng xích trên cơ thể chúng giống như một hình thức tu luyện, đó là tu luyện nội công tâm pháp. Nếu không, họ sao có thể tự nhốt mình ở đây lâu như thế. Những điều này vượt qua hiểu biết của cô. Thế nhưng được liệu cộng với nội công tâm pháp cũng không hẳn là không làm được.

Hơn nữa cô cũng không tin là họ không hề ăn thứ gì. Trong địa cung này có nhiều cây cỏ, thế nhưng khi nãy xuống dưới cô phát hiện xung quanh mỗi thần quỷ binh đều có những đám dị thảo. Nếu cô đoán không nhầm thì đó chính là dược thảo mà đám thần quỷ binh đã chuẩn bị sẵn khi tự giam cầm mình. Nếu cứ cách khoảng mười ngày tới nửa tháng nhai những ngọn dược thảo kia thì chắc chắn có thể sót sót. Có thể coi đây là một hình thức khổ tu.

Thế nhưng cho dù là như vậy thì rõ ràng đó là điều thần kỳ, thần dũng. Những thần quỷ binh này khiến cô hết sức coi trọng.

Cô nghe thấy tiếng bước chân âm âm từ phía trên mặt đất vọng xuống, liền cười. Tới rồi, người tới rồi. Hẳn là chúng phát hiện có gì đó bất thường nên tới để ngăn cản. Đáng tiếc, đã quá muộn.

Lâu Thất nhìn những binh sỹ kia đang vận động tại chỗ, sau đó từng lượt người lao vút lên

”Nhanh lên, ta nghĩ chúng đang định lấp hang động này ” Lâu Thất quay sang nói với Trầm Sát.

Trầm Sát gật đầu nhìn sang Tần Thúc Bảo. Tần Thúc Bảo nhìn ánh mắt của Lâu Thất đột nhiên nói: ”Quả thật chúng đã có chuẩn bị, nếu bắt được chúng ta là tốt nhất nếu không chúng sẽ biến hang núi này thành nơi chôn xác của chúng ta.”

Vì thế, đối phương hẳn là còn có kế khác, chỉ cần bịt kín lối vào trên đỉnh núi thì họ sẽ không thể ra ngoài được nữa.

Tần Thúc Bảo lại nói: ”Chi bằng, thái tử điện hạ và thái tử phi chia làm hai mũi. thái tử điện hạ đem người lên chặn chúng lại. Còn thái tử phi ở lại đây.” Hẳn ta nói như thế là cũng có căn cứ. Tình hình ở đây giống như trận pháp này thì chỉ có Lâu Thất hiểu rõ nhất.

Lâu Thất và Trầm Sát cũng cho rằng như thế là tốt nhất. Nhưng khi họ gật đầu thì Trần Thập lên tiếng: ”Đế Quân, cô nương, lúc này đã là ngày mười lăm rồi.”

Ừ. Đúng là ngày mười lăm.

Vừa dứt lời thì Trầm Sát cảm thấy cứng người, gọi Lâu Thất: ”Thất Thất, mau lại đây”

Lâu Thất vừa nhìn đã phát hiện ra điều đó nên không chậm trễ. Cô biết ngay khi cổ trùng phát tác thì hần sẽ ngã xuống, nên cô nhanh chóng lao tới.

Trước mặt hàng vạn người, vừa đang bàn việc quan trọng đột nhiên lại quay sao ôm nhau vội vàng

Tần Thúc Bảo không dám tin vào mắt mình.

Thực ra đến cả Hỏa cũng chưa từng chứng kiến cảnh này vì thế hần và A Mộc cùng với mấy người của Thu Khánh Tiên cũng sững sờ.

Trầm Sát ôm chặt Lâu Thất vào trong lòng, mới nhớ ra khi đó chiếc đai mà cô đeo không còn nữa. Lúc đó trước mặt cả hàng vạn cặp mắt nên hần cảm thấy hơi khó chịu, lập tức ôm chặt hơn một chút rồi quay sang nói với Hỏa: "Người mang người lên trước."

Hỏa hiểu rằng lúc này không thể chậm trễ nên cùng Trần Thập và một vài người bay lên.

"Các người cũng lên theo." Tần Thúc Bảo ra lệnh cho vài nghìn thần quỷ binh. Vừa mới phá bỏ xiềng xích, họ cần phải mất một thời gian để hồi phục. Thế nhưng bây giờ không còn thời gian, nếu như chỉ dựa và Hỏa và Trần Thập thì e rằng không thể đấu lại thế lực của tam sơn nhất trang liên thủ lại.

Lúc này, điều bất thường đúng như Lâu Thất nói đã xảy ra, vô số cột hắc khí vụt ra như những con rắn. Đồng thời họ nghe được tiếng kêu khóc thảm thiết, tiếng khóc than, bị thương vô cùng. Giống như họ đang rơi vào trong phòng giam nơi địa ngục.

Những cột hắc khí đó dường như thích người sống, chúng quấn xung quanh những người còn lại, tiếp tục phát ra âm thanh thê thảm, rồi những tiếng khóc bị thương

"Á..."

Vài tướng lĩnh trong trận pháp phun máu ra,

Lâu Thất chau mày kêu lên: "Uy lực như vậy sao?" rồi đưa tay vào trong đai của Trầm Sát, lấy ra một chiếc bút

Chiếc bút này Trầm Sát từng nhìn thấy. Lần đó khi phá âm địa trong Cửu Tiêu Điện, hần đã từng thấy cô ta lấy chiếc bút này ra. Chiếc bút ngắn hơn bình thường, đầu bút cũng khác, có màu trắng thuần khiết, lại có một chút ánh sáng bạc.

Từ đó tới nay Lâu Thất không dùng bút này vì chưa cần thiết, hơn nữa khi trước lúc cầm bút đã xuất hiện ảo ảnh của Minh Liệt nên cô không tùy tiện lấy nó ra. Mặc dù mang theo, nhưng cô đã nhét nó vào trong đai áo của Trầm Sát.

Vừa lấy bút ra, cô lập tức cắn đầu ngón tay, nặn máu ra, đầu bút thấm máu rồi quay sang nói với Trầm Sát: "Lên trên"

Trầm Sát và Lâu Thất lúc này có thể nói là tâm linh tương thông, lập tức ôm lấy Lâu Thất bay vút lên trên.

Trong vòng vây của những cột hắc khí, hai khuôn mặt nhìn nhau, khiến đám thần quỷ binh rúng động.

Lâu Thất vung bút vẽ bùa chú trận pháp, huyền trận đỏ khiến những cột hắc khí như quỷ gặp thần, lập tức tránh xa. Thế nhưng bùa chú trận pháp không như một cái động không đáy, hút chúng vào bên trong.

Trầm Sát ôm cô ấy, rồi chuyển đổi vị trí với Lâu Thất.

Tần Thúc Bảo tròn mắt nhìn, rồi lập tức ra lệnh cho một tướng lĩnh gần đó: "Thái tử điện hạ tìm được thái tử phi quả thật lợi hại"

"Thái tử phi uy vũ!"

Tất cả thần quỷ binh đồng thanh hô vang

Lâu Thất cắn nhẹ môi, nghe thấy Trầm Sát nói nhỏ vào tai mình: "Thái tử phi uy vũ!"

Phụt

Lâu Thất suýt phụt ra, tự nhiên hần ta lại hô lên câu này khiến cả người cô nổi da gà

"Thái tử điện hạ cũng uy vũ."

Hai người nhìn nhau rồi bật cười.

Đám binh sỹ nhìn thấy cảnh này dù đẹp, thế nhưng trong thời khắc quan trọng này mà như thế thì quả thật là...

Rất nhanh chóng những đám hắc khí kia bị bùa chú trận pháp hút hết sạch. Họ trở lại bên dưới, Trầm Sát lúc đó vẫn ôm Lâu Thất.

Còn Hỏa cũng đám thuộc hạ đang gặp phải những kẻ địch mạnh nhất.

Những tinh anh của tam sơn nhất trang đều ở đây, gần tám nghìn người, tên nào cũng là cao thủ. Họ vừa

cổ lao lên trên thì liền bị đẩy lùi xuống. Đừng nói tới chuyện ngăn cản chúng, mà muốn ngoi lên cũng khó.

A Mộc định bay lên trên thế nhưng bị kẻ khác đập vào đầu. Tên đó còn cười lớn: "Xem mấy con chuột đáng thương đang ngoi lên kìa, chỉ làm trò cho chúng ta chơi đùa thôi."

Chúng chơi đùa, không ra tay triệt hạ. Có tên cầm viên đá, ai ngoi lên là hấn đập vào đầu. Đám người của Hỏa liên tục bị đẩy lùi, vừa lao lên lại bị đẩy xuống, văng vẳng bên tai tiếng cười của đám người bên trên

"Hỏa vệ đại nhân, chúng ta cứ như thế này cũng không ổn" Đầu của Trần Thập cũng bị đá đập vào chảy máu. Thu Khánh Tiên và Ấn Dao Phong cùng đưa ta ra lau cho hấn nhưng cùng dừng tay lại.

Hỏa lắc đầu: "Cứ thế này cho chúng chơi đùa, chẳng lẽ người không thấy chúng đã quên mất việc mở cơ quan để lấp hang hay sao?"

"Đúng thế" Long Ngôn vuốt máu trên mặt, ho ra một đồng đất cát trong miệng: "Cứ để cho chúng chơi, cho chúng nhục mà chúng ta, nếu không chỉ vào người chúng ta hoàn toàn không thể ngăn chúng được."

Trần Thập giật mình

Hỏa nói với ba cô gái: "Các người tạm dừng một lát" Nói xong, hấn ra hiệu với Trần Thập và Long Ngôn. Ba người nhún chân lao lên phía trên

"Ha ha ha, lũ chuột lại xuất hiện rồi kìa. Các huynh đệ mau đánh" Đám người hô lên

Ở cách đó không xa, trưởng lão Văn Thiên Sơn và Tổ Phổng, Cảnh Mộng đi tới. Tổ Phổng nghe thấy đám người kia đang huyên náo thì chau mày, "Các người làm gì vậy? Mau lấp hang lại."

Hấn dùng nội lực truyền âm thay nên Hỏa cũng nghe thấy. Họ nhìn nhau, trong lòng thốt lên, "Xong rồi!"

Lúc này, hàng nghìn thần quỷ binh cũng xuất hiện. Hỏa cùng mọi người tròn mắt nhìn nhau, thần quỷ binh giống như những phi tiên lao lên phía trên.

Hàng nghìn người cùng lúc lao lên.

Lập tức những âm thanh giao đấu phát ra từ phía bên trên

"Thần quỷ binh quả thật danh bất hư truyền" Ấn Dao Phong nói

Hỏa cũng thấy phấn chấn, học theo cách của thần quỷ binh lao lên phía trên

”Giết chúng cho ta”

Tổ Phỏng nhìn thấy thần quỷ binh, sắc mặt thay đổi, giọng tức giận, rút kiếm ra lao vào trận chiến

Thế nhưng đúng lúc này, từ trong lòng núi, hàng trăm, hàng nghìn rồi hàng vạn thần quỷ binh lao lên

”Chúng đều đã được giải thoát rồi” Cảnh Mộng kêu lên.

Thế này thì hỏng rồi.

Sau khi hàng vạn thần quỷ binh lao lên, một trận huyết chiến nổ ra.

Hỏa gần như chẳng có cơ hội ra tay, những người kia đến vũ khí cũng chẳng có, một quyền là giết chết một người, giống hệt như những cỗ máy giết người, chỉ nghe thấy tiếng kẻ định kêu thảm thiết

Tổ Phỏng lui ra khỏi vòng chiến đấu, sắc mặt vô cùng khó coi. Hắn cắn răng nói: ”Rút, mau rút” Người của chúng không thể chết hết ở đây được. Chúng rút vào nơi tránh nạn mà đại trưởng lão đã chuẩn bị, đó là nơi kín đáo nhất ở Vãn Thiên Sơn.

Vài trăm người lập tức rút lui.

Cảnh Mộng kéo tay Cảnh Dao cùng rút lui.

Trầm Sát cùng Lâu Thất lao lên, Lâu Thất ra hiệu không cần đuổi theo, để cho chúng chạy

Sau đó cô cười ra lệnh: ”Phần lớn nhanh chóng rút xuống dưới núi, để lại vài trăm người theo ta.”

504. Chương 504

Để cho những người này ẩn đi, càng kín càng tốt.

Lúc này cô không cần truy đuổi chúng, mà muốn đưa chúng trở về nhà.

Trên Vãn Thiên Sơn, hàng vạn tinh binh lập tức xuống núi với tốc độ kinh người. Ngay đến cả Lâu Thất và Trầm Sát cũng cảm thấy ngạc nhiên. Thần quỷ binh có thể lấy một địch mười, lúc này họ thực sự tin vào điều đó.

Trong ám thấy, vài trăm đệ tử tinh anh tụ lại với nhau. Chúng hoàn toàn không ngờ trước đó còn trên đùa đám người kia thế mà trong chớp lát lại phải bỏ trốn như một bầy sói, lại còn phải chui vào trong huyết động này để tránh này.

Cảnh Dao nhìn Tổ Phong, thể nhưng càng nhìn càng thấy hắn có vẻ khoái dị, dường như trở lên cương cứng hơn. Rõ ràng ông ta trông khá đạo mạo, thể nhưng cũng khiến cô ta cảm thấy không ưa nổi. Cô thực sự không hiểu cô cô của mình tại sao lại ở bên ông ta. Rõ ràng trước đây hận thù Trầm Vân Sơn Trưởng thể nay lại ở bên hắn.

Cô tiến gần Cảnh Mộng, nói khẽ: "Cô cô, cô cô có thể nghe lời Dao nhi, đừng ở bên người đàn ông kia nữa được không?" Cảnh Mộng giải thích cho cô chuyện cha mẹ của cô, Cảnh Dao cuối cùng lựa chọn tin bà ta. Nếu không có Cảnh Mộng, cô không biết mình phải đi đâu.

"Dao nhi nói gì?" Câu này là do Tổ Phong nói. Hắn nhìn cô, đôi mắt lim dim nhắm lại.

Cảnh Dao lạnh người. Cô nhận ra Trầm Vân Sơn Trưởng rất tà xác, khiến cô có cảm giác sợ hãi. Cô lui vào phía sau Cảnh Mộng. Điều gì, cái tên này để cho hắn gọi hay sao? Cô với hắn đâu có thân quen gì.

"Tổ sơn trưởng, chúng ta phải làm sao?" Có người hỏi

"Cứ đợi ở đây, chúng không thể tìm thấy nơi này đâu." Tổ Phong lên tiếng, nghĩ một lát rồi tiếp lời: "Các người đợi ở đây, ta ra xem sao. Nếu chúng đi rồi thì chúng ta sẽ ra ngoài"

Nói đoạn, hắn quay người đi ra.

Cảnh sắc trên Vãn Thiên Sơn vẫn đẹp như thường, lầu đài tầng tầng lớp lớp, giống như tiên cảnh. Hắn đứng trên một mái lầu, ánh mắt cười. Mặc dù không thể không chế hay giết hại được năm vạn tinh binh kia, thể nhưng hắn có thể gọi bốn người liên thủ trấn áp. Trầm Sát có hơn bốn vạn tinh binh thì cũng đã làm sao

Cho dù là lấy 1 địch 10, thì cũng không chế chống lại được.

Còn Vãn Thiên Sơn này cuối cùng đã thuộc về hắn. Bây giờ Cảnh Mộng đang phụ thuộc vào hắn nên đương nhiên Bích Thiên Sơn cũng đã là của hắn, lại thêm Thần Tiên Sơn Trang, trong tay hắn có tam sơn nhất trang, hình thành một thế lực không nhỏ.

Chỉ riêng Vãn Thiên Sơn này đã là một nguồn kho báu lớn rồi.

Hắn đang nghĩ thì đột nhiên có chấn động dưới chân, sau đó trên đầu hắn tiếng chim ứng xé ngang không trung. Hắn nghe thấy tiếng cười của Lâu Thất.

"Các người cứ trốn đi, đừng có ra ngoài"

Âm thanh vừa dứt thì "Âm."

”Ầm, Ầm, Ầm”

Hàng chục tiếng động vang lên, cả ngọn núi rung chuyển

Tiếng động đó nghe rất đinh tai khiến hấn không đứng vững. Đợi hấn kịp phản ứng lại thì cả ngọn núi đang rung chuyển. Đất đá trên núi nổ tung bắn ra xung quanh, cây cối đổ rào rào. Những lâu đài sụp đổ hoàn toàn, bụi tung mù mịt. Một âm thanh lớn khác lại vang lên, khắp nơi là những tiếng nổ lớn.

Tổ Phồng cố gắng bay lên, kinh hãi và phần nỡ nhìn về nơi người của hấn đang trốn. Đúng lúc đó một tiếng nổ lớn trong huyết động vang lên, từng tảng đá lớn tung lên không trung rồi rơi xuống tòa nhà phía dưới sườn núi. Cả tòa nhà sụp đổ, tiếng kêu của những thị nữ thất thanh.

Điều tệ hại nhất đó là trong huyết động đó có rất nhiều đám đệ tử tinh anh của hấn đã bị tan xác, các phần cơ thể bắn ra khắp nơi.

Một cảnh hết sức kinh hoàng.

Tổ Phồng như muốn nổ tung, đang định bay đi thì một tiếng nổ khác vang lên

Ầm ầm!

Vấn Thiên Sơn vốn như một tiên sơn trong mắt người đời trong tích tắc đã hoàn toàn sụp đổ.

Tất cả những lâu đài, cảnh quan, cả những đám đệ tử, thị vệ thị nữ, tất cả đều bị chôn vùi sau những âm thanh vang trời kia.

Khói bụi cuộn cồn.

Thôn trang nhỏ cách đó không xa cũng rung lên, khiến tất cả người dân trong thôn nhốn nháo chạy ra ngoài, kinh hãi nhìn về phía ngọn núi. Cả ngọn núi đang sụp xuống.

Nơi đó không còn ngọn núi được mệnh danh là tiên sơn nữa.

Thế gian này không còn cái gọi là Vấn Thiên Sơn nữa.

Người dân trong thôn thấy cảnh kinh hãi này thì nói với nhau: ”Đây là thần linh giáng tội ”

”Tiên sơn sao lại bị thần linh giáng tội?”

Có người ngẩng đầu nhìn lên trời: "Mau xem, con bạch ưng lớn quá!"

Trên bầu trời, Tuyết ưng dang rộng đôi cánh bay qua, một giọng nữ vang lên: "Vấn Thiên Sơn khi thể đạo danh, sát hại hàng vạn người dân vô tội, xấu xa không kể hết. Thiên lý không thể tha. Trầm Vân Sơn và Bích Tiên Sơn cũng sẽ giống như thể này. Tam sơn cự diệt, thế gian không còn tam sơn này nữa. "

Sau đó, có một giọng đàn ông vang lên: "Nếu có kẻ không phục, Đại Thịnh quốc sẵn sàng nghênh chiến"

Hai câu nói đó truyền tới Đông Thanh, Bắc Thương, Tây Cương và Nam Cương.

Đồng thời nhưng thông tin truyền đi còn có: Đại Thịnh chia quân ba ngả, trong cùng một ngày tiêu diệt Vấn Thiên Sơn, Trầm Vân Sơn, Bích Tiên Sơn và cả Thần tiên sơn trang. Tất cả đã bị tiêu diệt một cách gọn lẹ.

Đó chính là phong cách của Trầm Sát. Đám đệ tử của tam sơn nhất trang đã chết hết thì tiện tay tiêu diệt toàn bộ bản doanh của chúng. Ngoại trừ ngọn cao nhất tại Vấn Thiên Sơn, thì toàn bộ cách đỉnh núi đều bị san phẳng, Trầm Vân Sơn cùng Bích Tiên Sơn và Thần Tiên sơn trang bị thiêu rụi, chỉ còn là những khoảng trống.

Đồng thời Trầm Sát ra lời chiêu thị thiên hạ. Kể từ ngày hôm nay tất cả vùng tam sơn nhất trang đều quy về Đại Thịnh quốc. Kẻ nào không phục thì có thể tới nghênh chiến.

Cùng lời chiêu thị này là một câu tuyên bố của Đế Phi Lâu Thất.

"Đừng khoe khoang vạn đại binh với ta, nếu làm bốn Đế Phi bực mình thì ta sẽ cho hoàng cung của các ngươi nổ tan rồi hay nói."

Quả thật là ngôn cuồng, ngôn cuồng vô đối.

"Quá hung tàn, quá bạo tợn. Trầm Sát sao có thể dám, hấn lay đâu ra cái gan này?" Trong cung của Đông Thanh, Đông Thời Văn đang nghiêng răng, không nuốt nổi thông tin này.

"Lâu Thất con mụ đàn bà này cũng quá ngạo mạn, còn dám làm nổ tung cung điện bốn nước nữa sao."

Đông Thời Ngọc lúc đó đang uống trà cùng Bắc Nhị công chúa Bắc Thục Dục. Nghe câu nói của Đông Thời Văn liền hỏi, "Vậy người có dám thử đấu với ả ta hay không?"

Đông Thời Văn chột ngập ngừng.

Lâu Thất điên cuồng như thế thì ai dám động vào

”Phụ hoàng của ta có lẽ cũng chưa dám nghĩ tới” Bắc Thước Dực xen vào: ”Hoàng tử trước đây bị ám sát ngay tại Hoàng Đô nên đã khiến phụ hoàng lo lắng.”

Không dám đứng ra khiêu chiến với Đại Thịnh Quốc

”Phụ hoàng của ta cũng đâu dám chứ” Đông Thời Ngọc cười gượng

Đông Thời Văn đập tay lên bàn: ”Bốn nước chúng ta liên thủ chẳng phải là xong rồi hay sao?”

Chỉ có điều khi chúng chưa tính tới chuyện liên thủ thì liên tục trong bảy ngày các vùng hoang nguyên giữa Phá Vực và bốn nước đều đã bị quy thuộc về Đại Thịnh Quốc. Các thành trì ở khu vực biên giới liên tiếp bị công phá

”Không biết đội quân đó chui từ đâu ra. Trước đây Phá Vực lấy đâu ra đội quân hung tàn như thế, có thể lấy 1 địch 10, hung tàn vô độ, không sợ đau không sợ chết. Thậm chí chẳng cần xây thành đắp đá mà có thể treo thẳng lên thành. Binh sỹ của chúng ta hoàn toàn không thể chống lại nổi”

”chúng còn có thuốc nổ vô cùng đáng sợ, uy lực vô cùng lớn. Thuộc hạ hoàn toàn không thể đối phó được, cổng thành dễ dàng bị phá tung”

”Không ngăn nổi, quả thật không thể ngăn nổi”

”Không được, chúng còn có loại thuốc quý, bị thương gì thì chỉ cần bôi lên một chút là lập tức lại uy mãnh như rồng như hổ, không thể bị chế phục.”

Chỉ trong vài ngày Đông Thanh và Bắc Thương liên tục nhận được tin tức như thế

Trong bảy ngày, mười lăm thành trì bị hạ.

Đội quân đó gọi là Thần Quỷ binh

Đội quân hung tàn như thế quả thực khiến chúng khiếp sợ. Bốn nước binh lực có thừa. Thế nhưng nhiều năm được nghỉ ngơi, doanh trại chỉ có đấu gà, chơi bài chứ đâu có khổ luyện gì, làm sao chống lại được đội quân kia. Vừa ra tat là chúng đã bị đánh bại. Ngay cả khi hoàng thất có ý muốn nghênh chiến thì vài vị tướng lĩnh lần lượt rút lui

Không sợ cường địch, chỉ sợ bản thân không có gan nghênh chiến.

Đây chính là Trầm Sát, với một phong cách đơn giản nhưng mạnh mẽ.

Hắn và Lâu Thất hoàn toàn chẳng có ý mềm mỏng, dây dưa mất thời gian làm gì với bốn nước.

Trầm Sát thậm chí còn nhận thấy, bốn nước đó nên cảm ơn hắn vì lúc này hắn chưa nghĩ tới đại lục Tứ Phương, nếu không hắn sẽ đem đại quân đi bình định thiên hạ này, để bốn nước không còn tồn tại nổi.

Cả bốn nước đều sợ hãi

Nửa tháng sau, bốn nước lần lượt ban bố chiếu thư thừa nhận sự cường thịnh của Đại Thịnh Quốc. Mười lăm thành trì mà họ hạ được cũng quy về Đại Thịnh Quốc. Đồng thời để chúc mừng Đại Thịnh Quốc thành lập, bốn nước cử sứ thần đem tới kim ngân tài bảo để bày tỏ thành ý.

Điều đó thể hiện ý muốn chung sống hòa bình với Đại Thịnh Quốc.

Chúng yên ổn quá lâu nên sợ hãi cặp phu thê hung tàn như Trầm Sát và Lâu Thất.

Thiên hạ lúc này có ngũ quốc, Đại Thịnh Quốc là cao nhất. Tên tuổi Trầm Sát bạo quân càng nổi hơn, còn hắn thì không quan tâm.

Luận về sự sợ hãi thì Tây Cương sợ hãi hơn cả. Bởi vì Đế Quân của Đại Thịnh từng ra lệnh, yêu cầu thánh nữ Phi Nguyệt của họ phải đích thân đi sứ Đại Thịnh.

Tây Trường Ly hiểu rằng hắn đòi Phi Nguyệt có liên quan tới tuyệt mệnh cổ trên người hắn. Thế nhưng hắn cũng không còn cách nào khác. Bởi vì khi hắn định ra tay ám sát Phi Nguyệt thì không hiểu từ đâu xuất hiện một đám người, cướp Phi Nguyệt đi. Điều hắn đau đầu nhất bây giờ là làm thế nào để trả lời Trầm Sát. Tại sao không thể đưa cô ta đi sứ sang Đại Thịnh?

Điều hắn không ngờ tới chính là người bắt Phi Nguyệt đó chính là thủ hạ Linh Đội của Lâu Thất. Lâu Thất sau khi từ Vãn Thiên Sơn trở về lập tức cử người tới Tây Cương, cướp Phi Nguyệt đi. Đây cũng là một nhiệm vụ rất nguy hiểm của Linh Đội. Mặc dù mất đi 4 người, thế nhưng họ đã hoàn thành nhiệm vụ.

Trong đêm, tại khu lao ngục của Cửu Tiêu Điện, tiền thánh nữ Phi Nguyệt của Tây Cương nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi bước xuống. Cô ta tỏ ra lo lắng.

505. Chương 505

Những người đó có bản lĩnh đưa cô ta từ Tây Cương về Đại Thịnh trong thời gian ngắn nhất

Tới đây cô ta bị nhốt vào trong nhà lao. Mặc dù nhìn có vẻ chẳng có phòng giam nào thế nhưng đã được dùng quy thảo bày ra phù trận áp chế. Ở đây cô ta không thể thi triển chú thuật gì.

Thánh nữ không thể thi triển chú thuật thì cũng chẳng có gì khác người bình thường.

Đột nhiên cô ta cảm thấy hoang mang, sợ hãi.

Trong màn đêm, ánh trăng lơ mờ. Cuối cùng hai bóng người xuất hiện bên ngoài hàng rào sắt, một người cao lớn, một người yếu đuối.

Nghe nói tình cảm của Đế Quân và Đế Phi đại thịnh rất tốt, chẳng lẽ nửa đêm canh ba mà họ còn phải đích thân tới thăm vấn cô ra sao? Đang nghĩ như vậy thì một cặp nam nữ bước tới cạnh cô ta.

Mặc dù thiên hạ sớm đã có lời đồn rằng Trầm Sát là một đấng lạnh lùng trác tuyệt, Lâu Thất dung mạo hơn người. Thế nhưng nghe nói không bằng tận mắt được nhìn.

Hai người họ quả là một cặp phu thê xuất chúng, khi ở cạnh nhau họ rất hài hòa, khiến người khác cảm thấy nếu bên cạnh họ là người khác thì đều không tương xứng.

Chỉ có hắn và cô ta.

Trong lòng Phi Nguyệt cảm thấy đau khổ.

Họ chưa kịp mở lời thì cô ta đã lên tiếng: "Tôi sẽ nói hết"

Điều đó nằm ngoài dự liệu của Trầm Sát và Lâu Thất.

Trầm Sát ra hiệu thuộc hai mang hai chiếc bàn tới. Trầm Sát luồn tay trên eo của Lâu Thất cùng ngồi xuống, rồi nói với Thiên Nhất: "Mau đem bánh bách hoa tới đây."

"Vâng!"

Phi Nguyệt đột nhiên sững người. Cô ta đã chuẩn bị nói mọi thứ, thế nhưng hắn ta còn có tâm trạng ăn bánh

Khi bánh bách hoa được đưa lên, hắn lấy một miếng đưa lên miệng của Lâu Thất, "Ăn đi". Tối nay cô ấy ăn chưa nhiều, thời gian này cũng vất vả nên gầy đi nhiều. Hắn ôm cô mà thấy đau xót, vì thế bắt đầu chế độ vỗ béo cô.

Lâu Thất cảm thấy thích thú. Dù sao thì cô ta vốn cũng có tâm hồn ẩm ướt. Bây giờ có gầy hơn một chút nên ăn nhiều cũng tốt hơn. Vì thế cô cầm miếng bánh đưa vào trong miệng

Nửa tháng nay Trầm Sát ma hợp cùng với thần quỷ quân. Mặc dù là thái tử thế nhưng hắn phải dùng bản lĩnh của mình để hàng phục chúng. Phần lớn thời gian ở trong quân doanh. Còn cô ấy thì ở trong được điện cùng với thần ý chế được. Do đó thời gian hai người bên nhau không nhiều

Lần này đem Phi Nguyệt về đây, Trầm Sát mới có thời gian từ quân doanh trở về. Trầm Sát chỉ muốn lúc nào cũng được ôm Lâu Thất vào trong lòng

Lâu Thất vừa ăn bánh vừa quay sang nói với Phi Nguyệt

Thánh nữ trước đây của Tây Cương không còn trẻ, không hiểu là do suy nghĩ quá nhiều hay sao mà khoe mắt cô ta có khá nhiều nếp gấp.

Cô ta ngồi trên một chiếc giường có đệm cỏ, nhìn Lâu Thất với ánh mắt thăm dò, hỏi một câu: "Có phải Tây Phi hoan chết trong tay cô không?"

Lâu Thất chau mày, "Có thể nói như thế. Người định báo thù cho cô ta phải không? Nói cho người biết, không làm nổi đâu?"

Trầm Sát nghe cô ta nói như thế thì lại càng cảm thấy yêu thích. Hắn không nhìn Phi Nguyệt mà đưa tay lên gạt miếng bánh vụn trên khóe miệng của Lâu Thất. Lâu Thất nhìn ánh mắt của hắn rồi dùng lưỡi liếm lên ngón tay hắn.

Trầm Sát cứng đờ người, giọng hơi khàn: "Nàng chê ta chưa đủ đau khổ phải không?" Cô ta lại dám chọc tức hắn, vậy thì sau này cô sẽ mệt với hắn.

"Ha ha " Lâu Thất nhìn hắn rồi cười lớn.

Phi Nguyệt đỏ bừng mặt. Đủ rồi, các người làm vậy là để kích thích cô ta đúng không

"Tôi biết không phải là đối thủ cô thế nhưng Lâu Thất, hắn là cô cũng chưa có cách hóa giải tuyệt mệnh cổ phải không? Cô giết Phi Hoan, có nghĩa là cô đã hại chết Trầm Sát. Âm nữ không phải dễ tìm. Ngày sinh của họ đều dấu kín, chỉ nói ra khi nói chuyện thành thân mà thôi. Vì thế muốn tìm hiểu ngày sinh của người ta đâu phải là chuyện dễ. Hơn nữa cho dù là tìm được âm nữ, thì những người bình thường cũng không thể chống chịu nổi tuyệt mệnh cổ khi hóa giải cho Trầm Sát đâu." Phi Nguyệt mặc dù có chút ngượng ngùng thế nhưng rõ ràng lúc này cô ta đã điềm tĩnh trở lại.

Thế nhưng câu nói tiếp theo của Lâu Thất nằm ngoài dự liệu của cô ta. Cô đập nhẹ vào người Trầm Sát rồi nói với hắn như nói với một người huynh đệ: "Này, chẳng phải điều đó có nghĩa là khi giải tuyệt mệnh cổ, chàng sẽ biến thành đấng lang quân có khả năng nhất dạ thất giao hay sao?"

Phi Nguyệt suýt nghe thở. Trầm Sát thì sầm mặt lại nhìn cô ta. Cái đó chỉ cần nói riêng với hắn là được lại còn nói trước mặt người khác.

"Hi hi" Lâu Thất chỉ nhìn hắn rồi không dám cười tiếp, quay sang Phi Nguyệt: "Ta không hỏi người chuyện này, trừ cách dùng âm nữ, còn có cách nào khác để giải tuyệt mệnh cổ hay không?"

”Không ” Phi Nguyệt trả lời dứt khoát

Thế nhưng không ngờ Lâu Thất chẳng có chút bất ngờ nào, lập tức nói thêm; ”Vây tuyệt mệnh cổ này là ai đã hạ thủ?”

”Cô không tìm thấy cô ta đâu..” Phi Nguyệt trả lời, định nói tiếp về sau nhưng dừng lại. Cô ta nhảy xuống, nhìn Lâu Thất hỏi: ”Cô đã hạ bùa chú hay sao?”

Nếu không làm sao cô ta có thể nói ra những thứ đã chuẩn bị trước, có thể nói gì thì sẽ nói hết, những điều không cần nói thì tuyệt đối không nói. Thế nhưng khi này cô ta suýt nữa nói ra điều không muốn nói.

Lâu Thất đánh long mảy, không ngờ cô ta kiên định như thế. Nhận thấy không ổn, thế nhưng nếu cô đã muốn hỏi thì cô ta làm sao có thể từ chối được.

Nếu ý chí kiên định vật thì cần phải bào mòn sự kiên định của cô ta là được rồi.

”Không may là cô phát hiện ra, thế nhưng ta vẫn còn chiêu khác dành cho cô” Nói xong, cô kéo Trầm Sát đi ra ngoài, đóng cửa lại. Một lát sau chỗ đó bỗng trở lên tối tăm.

Càng ngày càng tối, chỉ nhìn thấy lập lờ hình ảnh ở phía trước. Phi Nguyệt cảnh giác đứng dựa vào tường, cô nghe thấy giọng đàn bà đang nói gì đó nhưng không rõ ràng. Cô càng tập trung để cố nghe đối phương đang nói thì thế nhưng giọng nói đó vẫn không thể nghe rõ, nên càng tiếp tục muốn nghe.

Cô nghĩ nếu có điều gì đó thì hẳn là Lâu Thất sẽ tới tìm. Thế nhưng cả đêm đó cô ta căng thẳng vô cùng, không dám thả lỏng suy nghĩ, khiến cô mệt mỏi và quá buồn ngủ. Trời sáng, chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Đến lúc này Phi Nguyệt mới bớt căng thẳng. Sau đó cô ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, mùi của mì, mùi của cháo khiến dạ dày cô sôi ùng ục. Quả thực cả ngày hôm qua cô chưa ăn gì, đến tối lại phải nhìn Lâu Thất ăn bánh khiến cô ta không thể chịu nổi. Cả đêm bụng đói khiến lúc này cô vừa mệt, vừa buồn ngủ, nhưng cũng rất đói.

Người mang thức ăn sáng tới là một cô nương khá xinh đẹp, mở cửa phòng giam đặt khay thức ăn vào bên trong. Trên khay thức ăn có một bát cháo, hai cái bánh bao, một đĩa lạc và một đĩa rau.

Ừc, ực, ực.

Bụng cô reo lên.

”Cô ăn sáng đi” người mang thức ăn tới là Ấn Dao Phong. Lần đó cô cũng đi Tây cương, hơn nữa chính là cô ta đưa Phi Nguyệt về đây.

“Đế Quân và Đế Phi của các người đâu?”Phi Nguyệt hỏi, ánh mắt đầy phòng bị.

Ấn Dao Phong cười, rồi nói: “Đế Quân và Đế Phi còn có chuyện, sao có thể cả ngày quanh quẩn ở đây với cô được. Có lẽ cô không biết, lúc này khắp bốn phương tới chúc mừng Đại Thịnh Quốc, Đông Thanh và Bắc Thương đều cử sứ thần tới. Đế Quân và Đế Phi còn đang bận nhận lễ của họ.”

Nhận lễ. Đó là điều Lâu Thất nói. “Chỉ có tiếp đãi, cũng đã đủ mệt rồi. Lễ vật nhiều mà lại nặng.”

Phi Nguyệt thấy cô ta nói một cách khá điềm nhiên nên thấy nhẹ nhõm trong lòng. Có thể lúc này Lâu Thất chưa có cách gì, điều cô ta cần làm bây giờ là phải ăn cho no, ngủ sau thì mới có tinh thần để mà ứng phó.

Cô khoanh chân ngồi, nâng bát cháo lên ngửi nhẹ nhàng. Từ nhỏ cô cũng tiếp xúc với nhiều chất độc nên chỉ cần ngửi là có thể nhận ra. Quả thật không có độc nên cô ta ăn một cách nhanh chóng.

Trong lúc ăn, Ấn Dao Phong đứng dựa vào tường, ngón tay gõ vào tường.

Phi Nguyệt đặt bát xuống, bản thân không nhận ra ý thức của cô ta đang trở lên mơ hồ.

Bên ngoài, Lâu Thất và Trần Sát đang đi vào.

“Dao Phong, người lui xuống trước đi”

“Vâng”

Ấn Dao Phong cầm khay thức ăn đi ra.

Lúc này, Lâu Thất hỏi gì Phi Nguyệt liền trả lời thứ đó. Cơ thể cô ta rất mỏi mệt, tinh thần thì căng thẳng tột độ, còn có thuốc ở trong cháo, cộng với tác dụng thôi miên khi này Ấn Dao Phong dùng tay gõ lên tường.

Chất độc thì chỉ cần tìm đủ mười loại được dẫn là có thể giải. Cái đó thì không cần phải hỏi lại. Vì thế câu đầu tiên mà Lâu Thất hỏi chính là, “Tuyệt mệnh cổ giải như thế nào.”

Giọng nói của Phi Nguyệt trở lên chậm hơn thế nhưng rất rõ ràng: “Âm nữ, đầu tiên phải ăn 47 thứ có vị ngọt, càng ngọt càng tốt sau đó dùng xuân dược mạnh, giao hoan cùng người trúng cổ. Bốn canh giờ sau cổ trung sẽ chui ra từ miệng.”

Lâu Thất: “...”

Biến thái quá.

Âm nữ lại cần phải hy sinh bản thân mình.

Sắc mặt của Trầm Sát trùng xuống, “Cách giải khác thì sao?”

Trầm Sát trả lời dứt khoát: “Không có”

Hai người yên lặng một lúc. Lâu Thất vỗ vai của Trầm Sát, không biết là an ủi hần hay an ủi bản thân

“Ai là người đã hạ độc và cổ trùng với Trầm Sát?” Đây là câu hỏi thứ hai.

Đó là điều mà họ luôn muốn biết

Rốt cuộc là ai? Là ai mà độc ác muốn hãm hại hần. Sao không giết hần luôn cho xong mà lại dùng độc và cổ trùng?

Phi Nguyệt do dự một lúc, dường như kẻ này cũng khiến cô ta rất sợ hãi, chỉ cần nhắc tới là đã sợ. Thế nhưng cuối cùng cô ta vẫn mở miệng.

“Ta cũng chỉ là nghe tỷ muội nói, người đó tới từ Long Ngâm đại lục. năm đó cô ta chỉ tới đại lục Tứ Phương vài lần, tới Thần Ma Cốc tìm được. Người đó họ Cổ, rất xinh đẹp, người đó hình như là người của vương triều Trầm Thị, hơn nữa có thể tùy tiện ra vào hoàng cung. Chúng tôi chỉ biết đến như thế.”

506. Chương 506

Sau khi tra hỏi Phi Nguyệt xong, Trầm Sát trầm tư trong giây lát. Lâu Thất biết trong lòng hần đang có một suy đoán gì đó sợ hãi. Tần Thúc Bảo từng nói cha mẹ của hần rất thương yêu, trong cung không có người đàn bà nào khác. Nếu có cũng chỉ là cung nữ. Thế nhưng có thể tiếp xúc với thái tử thì không phải là cung nữ bình thường. vậy thì rất có khả năng đó là người mà cha mẹ hần rất tin tưởng

“Gọi Tần tướng quân tới.”

Tần Thúc Bảo sau khi tới, chưa kịp mở lời thì Trầm Sát đã hỏi: “Trong hoàng cung Trầm thị, có người nào họ Cổ, khá xinh đẹp hay không?”

“Họ Cổ ư?” Tần Thúc Bảo sững người trong giây lát, “Hoàng hậu nương nương mang họ Cổ”

Cái gì?

Lâu Thất nghe thấy bật dậy nhìn hấn với vẻ kinh ngạc, “Hoàng hậu họ Cổ.”

Cô nhìn ánh mắt của Trần Sát, phát hiện ánh mắt của hấn nhòa đi, bàn tay nắm chặt ghế, khớp ngón tay trắng bệch

“Đúng thế, Hoàng hậu là người nhà họ Cổ đến từ kinh thành”

Trần Sát tiếp tục hỏi, “Trong cung ngoài hoàng hậu ra còn có ai không?”

“Cái này thì mật tướng không biết. Năm đó huấn luyện thần quỹ quân rất vất vả nên mật tướng thường xuyên ở doanh trại. Còn chuyện trong cung thì mật tướng không biết nhiều.” Tần Thúc Bảo vừa nói, liền thấy sắc mặt của họ rất lạ. Dù không hiểu là chuyện gì nhưng hấn vẫn hỏi: “Đế Quân, nghe nói tiểu công tử của Trần Hương công chúa lúc đó cũng ở Cửu Tiêu điện”

Trần Sát bình tĩnh trở lại, lúc đó mới nhớ ra. Nếu như Hiên Viên Trọng Châu nói những điều trước đây đều là đúng. Thì mẹ của hấn ta chính là cô cô của Trần Sát. Không trùng bà ta biết chuyện trong cung.

Lâu Thất thấy hấn nhìn sang liền nói: “Lúc trước hấn nói cha mẹ hấn sắp tới Đại Thịnh rồi, xem ra chỉ khoảng hai ngày nữa sẽ tới.”

Năm đó Hiên Viên Trọng Châu còn nhỏ, chưa từng nhìn thấy vương triều Trần Thị, đương nhiên Tần Thúc Bảo không biết hấn. Thế nhưng cha mẹ hấn từng tới nên Tần Thúc Bảo hấn sẽ nhận ra Trần Hương công chúa năm xưa. Vì thế đợi họ tới thì thân phận của Hiên Viên Trọng Châu mới được xác nhận hoàn toàn.

“Đế Phi, cha mẹ của Hiên Viên Trọng Châu công tử đã tới bên ngoài cung” Nhị Linh mau chóng tới bẩm báo

Mọi người ngạc nhiên, không ngờ họ tới nhanh như thế.

“Thế còn Hiên Viên Trọng Châu thì sao?”

Nhị Linh đáp: “Hiên Viên Trọng Châu đích thân đi đón họ rồi”

Trần Sát ngẩng mặt ra lệnh, “Tuyên họ vào”

Bên ngoài Tam Trùng điện, một hàng người đang đi vào

Phía trước chính là Hiên Viên Trọng Châu, hấn vốn đang bước đi chậm rãi. Thế nhưng một người phụ nữ trung tuổi nhanh chóng cầm lấy tay hấn, thúc giục, “Châu nhi, mau bước nhanh, sao con chậm chạp thế.”

Hắn thấy tay kia của người phụ nữ đang kéo váy lên đi nhanh về phía trước liền nói: Mẹ, vội vàng gì chứ?

“Sao lại không vội. Chàng trai đó ta chưa từng gặp qua. Trước đây cứ nghĩ là nó đã mất, ta khóc biết bao ngày. Hôm nay gặp nó, mẹ con còn là cô cô của hắn, sao có thể không vội vàng chứ.”

Người phụ nữ xem ra khoảng ba mươi tư, ba mươi lăm tuổi, ngũ quan cân đối, không phải bộ dạng yêu kiều điệu đà mà giống như một bông mẫu đơn quốc sắc thiên hương. Nhìn kỳ, đôi mắt có phần giống Trầm Sát.

Lâu Thất lần đầu tiên nhìn thấy mẫu người phụ nữ trung niên như thế. Gần như thoáng nhìn qua cô đã tin người đó chính là Trầm Hương công chúa, cô ruột của Trầm Sát.

Sau khi nhìn Trầm Hương công chúa, ánh mắt cô quay sang nhìn người đàn ông trung niên phía sau.

Người mà Trầm Hương lấy chính là nhị thúc của cô ta, vì thế người đàn ông đó chính là Hiên viên Ý. Nói như thế, cô phải gọi Trầm Hương là nhị thẩm.

Lần trước cô quên không gọi lão đạo sỹ thối, ba anh em họ có giống nhau không.

Bây giờ nhìn thấy Hiên Viên Ý, cô biết họ chẳng giống nhau một chút nào

Hiên Viên Ý có bộ dạng sáng sủa, đôi mắt xanh, cao lớn, phong độ ngời ngời. Trông ra có thể thấy Hiên Viên Trọng Châu có phần giống người đàn ông này.

Vậy thì cha của cô ta trông như thế nào?

Đúng lúc đang suy nghĩ như thế, ba người đã đi qua mấy hàng cây châu đào, bước tới phía trước mặt. mấy cây châu đào này là lúc trước Lâu Thất dặn Tiểu Trù trồng.

Mối quan hệ giữa Lâu Thất và Hiên Viên Ý hiện nay chỉ có cô và Trầm Sát biết. Tiểu Trù dù biết tên của lão đạo sỹ thối, thế nhưng cũng chưa từng nghĩ tới chuyện này

Vì thế cũng không biết về điều đó

Cô ta cũng không nói, chỉ ngồi bên cạnh Trầm Sát, phong thái dung dung. Tiểu Trù đang ngồi bên cạnh bóc vỏ nho, còn U U thì thích thú thưởng thức những quả nhỏ này.

Thế nhưng họ không ngờ rằng, điều Hiên Viên Ý nhìn đầu tiên không phải là những người bọn họ mà chính là con hồ ly này. Đôi mắt hắn hiện ra vẻ kinh ngạc.

Lâu Thất nhìn Trầm Sát, trong lòng đột nhiên cảm thấy kỳ lạ.

Tuy nhiên Hiên Viên Ý đã kiềm chế được nên không nói câu gì, mà chỉ hành lễ với Trầm Sát sau sự chỉ dẫn của Trầm Vân Sơn Trưởng. Đương nhiên họ hành lễ không phải là lễ quân thần.

Có thể thấy cách họ hành lễ rất chính xác và bài bản.

“Hiên Viên Ý cùng phu nhân Trầm Hương, khấu kiến Đế Quân, Đế Phi Đại Thịnh.”

Hiên Viên Ý vừa lên tiếng, Lâu Thất liền cảm thấy thích thú. Giọng của hắn quả thật dễ nghe, giống như cơn gió thoảng qua dưới ánh trăng, không cao, không thấp, rất dễ nghe.

Trầm Sát nhìn cô, nhìn ngay ra phản ứng trong mắt cô ta lúc này. Mặc dù là trưởng bối, thế nhưng hắn không chịu được quay sang véo tai cô.

Hắn còn dùng lực để kéo.

Tất cả mọi người sững sờ.

Lâu Thất suýt nữa bị hắn kéo tai lôi vào trong lòng. Thế nhưng vì còn có những người khác nên cô chỉ dám trừng mắt nhìn hắn rồi kêu khẽ, “Chàng làm cái quái gì vậy?”

Trầm Sát thả lỏng tay, không thêm để ý, quay sang Hiên Viên Ý cười nói, “Miễn lễ, ban ngồi.” Bốn từ đơn giản đó phát ra từng miệng hắn, nhưng không hề lạnh lùng mà là một phong thái âm trầm, đầy sức hút.

Lâu Thất chưa từng nghe hắn nói với giọng như thế, giật mình suýt lẫn ra. Cô tròn mắt nhìn Trầm Sát

Trầm Sát liếc nhìn cô. làm sao, giọng của bốn Đế Quân không bằng nhị thúc hay sao? Trước đây là ai đã từng nói giọng của bốn Đế Quân này dễ nghe khiến người ta điên đảo?

Lâu Thất quay sang trừng mắt nhìn hắn rồi nói một cách nghiêm túc: “Đế Quân, ăn nói cẩn thận một chút”

Người tới là trưởng bối, ngài dùng giọng nói uyển chuyển này để quyền rũ ai.

Trầm Sát sầm mặt.

Hiên Viên Trọng Châu thấy hia người này chỉ lo đánh mắt nhìn nhau sau khi cha của hắn cất tiếng thì cảm thấy ưu tư, thấy gia đình này có vẻ thật bất thường

“Sát nhi” Trầm Hương chú ý vào khuôn mặt của Trầm Sát, lúc này không tiếp tục kìm nén được nữa. Vừa mở miệng nước mắt của cô tuôn dài trên má. Từng giọt nước mắt rơi xuống.

Sát nhìn. Lâu Thất cổ lăm mới không bật cười. Xem ra cha mẹ nuôi của Trầm Sát chưa từng đổi tên cho hắn ra, có lẽ trước đây hắn cũng được gọi bằng cái tên này.

Trầm Sát sầm mặt lại, nhìn khuôn mặt vui vẻ của Hiên Viên Trọng Châu và hc, hắn hừ lên một tiếng.

Hiên Viên Trọng Châu cảm thấy có chút kỳ lạ. Bình thường cha của hắn sẽ an ủi vỗ về mẹ hắn, không để bà quá xúc động. thế nhưng lúc này ông không hề để tâm tới mẹ của hắn mà chỉ nhìn Lâu Thất.

Hắn cảm thấy kỳ lạ nên cũng nhìn theo.

Trầm Hương thì đâu còn tâm trí chú ý tới cha con họ, Cô muốn nhìn Trầm Sát, chỉ giận không thể tới sờ vào má của hắn, nước mắt cứ thế tuôn rơi, “Sát nhi, con quả là rất giống phụ hoàng của con. Thế nhưng cũng có vài phần giống mẫu hậu. Ta chính là cô cô của con”

“Có gì chứng minh không?” Trầm Sát có chút nghiêm túc. Khi nãy sau khi bị Lâu Thất kích động, hắn đã quay lại bộ dạng lạnh lùng vốn có, một chút biểu cảm cũng không còn.

Tần Thúc Bảo đứng cạnh cũng thấy sốt ruột. chẳng phải thái tử điện hạ muốn ông ta tới để nhận diện hay sao? Chẳng lẽ không cho ông ta lên tiếng ư.

Ông ta tiến lên phía trước, “Thái tử điện hạ”

Hắn chưa nói xong liền nhìn thấy Trầm Hương gọi lớn: “Tần tướng quân, sao ông lại ở đây?”

Câu nói này là đủ để chứng minh thân phận của cô ta. Tần Thúc Bảo thấy Trầm Sát không có ý ngăn cản liền bước tới hành lễ, giọng xúc động: “Mặt tướng khẩu kiến công chúa”

Tần Thúc Bảo cũng lâu rồi chưa gặp lại vị Trường công chúa này, lâu tới mức khi gặp lại liền dùng cách gọi trước đây để xưng hô.

“Tần tướng quân, ta cứ nghĩ rằng các người đều đã...” Trầm Hương khóc thút thít, nghĩ rằng cả vương triều Trần thị đều đã tan tành.

Họ không dám quay về, bao năm qua sống mai danh ẩn tích, lúc nào cũng sống trong sợ hãi.

Trước đây chuyện của tam sơn nhất trang không cần phải kể cho Trầm Hương nghe. Tần Thúc Bảo cũng chỉ nói với họ vài câu rồi quay sang Trầm Sát.

Trầm Hương thì nhìn hẩn chăm chú. Đứa trẻ này khác hoàn toàn so với tưởng tượng của cô ta. Sao nó không cầm tay gọi một tiếng cô cô mà lạnh lùng thế này.

Trầm Hương cảm thấy ưu phiền trong lòng.

“Nếu như con được lớn lên trong sự bao bọc của hoàng huynh và hoàng tâu, thì hẳn là sẽ không giống như thế này” Vừa nói cô vừa lau nước mắt.

Lâu Thất lặng lẽ véo vào người Trầm Sát. Cơ thể hẩn hơi đỡ ra, nhìn cô rồi gọi một tiếng: “Cô cô.”

Trầm Hương ôm miệng, rồi sau đó lao tới ôm lấy hẩn khóc nức nở.

Không ai có thể ngờ cô ta lại có hành động thế này.

Lâu Thất lập tức cầm lấy cánh tay hẩn, quả thật lo rằng hẩn sẽ tát vào mặt Trầm Hương một cái.

Người còn sợ hãi hơn cô ta chính là Hiên Viên Trọng Châu, sau khi hoàn hồn mới lập tức kéo mẹ hẩn ra, lùi lại vài bước rồi nhìn Trầm Sát.

Lâu Thất bật cười rồi quay sang hỏi Nhị Linh: “Nhị Linh, đã chuẩn bị cho Trường công chúa chưa?”

“Bẩm Đế Phi, tất cả đã chuẩn bị xong, họ sẽ ở trong Văn Hà điện của Nhị Trùng Điện.”

Trầm Hương lúc này mới nhìn sang Lâu Thất, đôi mắt sáng lên: “Con chính là phi tử của Sát nhi ư?”

“Đây là hoàng hậu của bốn Đế Quân” Trầm Sát không thích cái tên gọi là phi tử kia. Hẩn cũng chẳng có ý định lấy thêm phi tử. cứ như thế này là hay nhất.

Trầm Hương đang định nói, thì Hiên Viên Ý vốn im lặng từ đầu đột nhiên nhìn Lâu Thất: “Đế phi họ Lâu ư?”

507. Chương 507

Lâu Thất cũng không có ý định không quan tâm, dù gì thì cũng là nhị thúc của mình. Những chuyện trước đây ông ta cũng biết phần nào, ví dụ như chuyện vì sao cha cô là Hiên Viên Chiến nhưng cô lại mang họ Lâu. Còn có chuyện thân phận của mẹ cô.

”Đúng thế”

”Người nhà họ Lâu” Hiên Viên Ý tiếp tục truy vấn

Lâu Thắt cười, "Lâu Vân U". cái tên này khiến Hiên Viên Ý cùng Trầm Hương giật bắn mình. Hai người nhìn nhau không nói lên lời.

"Cha, mẹ, có chuyện gì vậy?" Trong Châu chau mày

Những chuyện đó vợ chồng Hiên Viên Ý chưa từng kể nên hắn không biết

Lâu Thắt lại nói: Hiên Viên Lại là tam thúc của ta.

Hiên Viên Ý giật mình: "Lão tam? Ông ta chưa chết sao?" Ông ta có phần mất kiểm soát

"Vâng, nhị thúc." Lâu Thắt gọi một câu nhị thúc rất tự nhiên. Khi này cô quan sát họ, nên để ý thấy Hiên Viên Ý rất chú ý tới U U. Cho dù thế nào thì ông ta là nhị ca của lão đạo sỹ thối, nên cô đương nhiên phải nhân.

Một câu nhị thúc khiến Hiên Viên Trọng Châu cảm thấy kinh ngạc. Hắn tới đây là để tìm Trầm Sát, một người huynh đệ cao quý. Từ nhỏ tới lớn hắn chỉ biết gia đình hắn có ba người, không có người thân nào khác.

Những đứa trẻ hàng xóm của hắn dù khác ồn ào nhưng hắn rất ngưỡng mộ. Vì thế mặc dù sau khi tìm thấy Trầm Sát nhưng Trầm Sát lại rất lạnh lùng với hắn. Tuy vậy hắn cũng chẳng lưu tâm, chỉ cần là huynh đệ là được.

Bây giờ nói như thế có nghĩa là hắn còn có một cô em họ.

Cô em họ này lại là Lâu Thắt

Đùa chuyện gì thế này. Đây chính là Lâu Thắt, người mà Triệu Vân từng nhắc tới nhiều lần. Sau khi được gặp mới biết Lâu Thắt lợi kia chính là em họ của mình

Ánh mắt hắn quay sang nhìn Lâu Thắt: "Cô là con gái của bác hay sao?"

"Nếu không có gì nhầm lẫn thì đúng là như thế."

Hiên Viên Trọng Châu lập tức nói: "Vậy muội muội phải gọi ta một câu đại ca mới phải, nói xong hắn quay sang nhìn Trầm Sát: ""Thế này thì có phần hơn loạn. Biểu đệ của ta lại là em rể của ta.

Trầm Sát quay sang nhìn hắn: "Trọng Vương"

”Cái gì?” Hiên Viên Trọng Châu sững người: ”Trọng Vương?”

Bổn Đế Quân phong người làm Trọng Vương, Vương Gia, tự nghĩ xem muốn cai quản vùng nào?

Trầm Hương vô cùng cảm kích, nước mắt lại tuôn trào. Như thế này chẳng phải là đã thừa nhận họ rồi hay sao? Sau này họ sẽ không cần mai danh ẩn tích nữa, không còn khổ sở phiêu dạt khắp nơi nữa.

Hiên Viên Trọng Châu vô cùng kinh ngạc rồi cũng không nói thêm gì, chỉ quay sang Trầm Sát đưa tay, nhìn hẩn. Trầm Sát thì vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì, vỗ nhẹ vào tay của hẩn.

Đây chính là việc thừa nhận chính thức lẫn nhau.

Sự xúc động này làm gián đoạn những câu nói của Hiên Viên Ý và Lâu Thất. Lúc này họ cũng không vội gì, ngồi chờ đợi cho mọi người bớt xúc động.

Cuối cùng mọi người ngồi bên nhau, Nhị Linh và Tiểu Trù đem trà tới cho họ, nghe Hiên Viên Ý kể chuyện về cha mẹ của Lâu Thất

Hiên Viên Ý uống một ngụm trà ánh nhìn xa xăm, rồi bắt đầu nói: Hoàng huynh từ nhỏ đã là người tài hoa nhất trong các huynh đệ chúng ta, là người chịu khó chịu khổ nhất. Năm mười tuổi đã được phong làm thái tử, gần như tất cả các vị quan đều muốn đưa con vào trong đông cung. Mỗi lần trong cung có tiệc, đều xảy ra chuyện các mỹ nữ ngấm ngấm tranh giành ông ấy. Thế nhưng đại ca của ta lại rất ghét cảnh đó, nên luôn lạnh lùng với đàn bà.

Dù phong tư trác việt, tài mao hơn người, thân phận thái tử cao quý đương nhiên là rất được chú ý. Cho tới khi một lần có người nói ở khu vực biên giới hai nước có một con Tử Vân Hồ phát sáng rất tình khôn khiến những đệ tử trong gia môn đều rất phấn khích. Cũng không biết là do ai đã đưa ra chủ kiến, đặt cược ai bắt được Tử Vân Hồ sẽ là người thắng cuộc, giành được không chỉ là vàng bạc mà còn là nhà cửa, cửa hàng.

Thế nhưng cuối cùng sự việc đã chuyển biến theo hướng khác. Các thanh vị tỷ muội cũng tham gia, đó là nếu ai thua sẽ không được tranh giành vị trí thái tử phi với người thắng cuộc. Cho dù là hoàng thượng và hoàng hậu ban ơn cũng phải từ chối.

Cuộc đánh cược này quả thực có sức hút lớn với các tiểu thư còn nhà quan, vì thế có tới hơn hai mươi tám tiểu thư tham gia đánh cược. Lúc đó có người nói, đây chính là một cuộc thi tranh chồng.

Hiên Viên Chiến nghe thế vô cùng tức giận, thế nhưng lúc đó đã không kịp ngăn cản. Bởi vì những người đó đã xuất phát. Hơn nữa chuyện đó không phải là chuyện riêng của các thiếu nữ, mà còn là chuyện của cả gia tộc. Vì thế các gia tộc phái rất nhiều cao thủ tới trợ giúp. Nếu lúc đó mà yêu cầu dừng lại thì sẽ dẫn tới sự phản kháng mãnh liệt.

Đặc biệt lúc đó hoàng thượng cũng cho rằng đó không hẳn không phải là cách tốt để tuyển thái tử phi. Cuối cùng nếu ai thắng cũng có thể coi là người có thể lực mạnh nhất, để người đó làm thái tử phi quả là phù hợp. Các tiểu thư trong các gia tộc ở kinh thành họ đều biết, ít nhất dung mạo của họ cũng đều xinh đẹp. Cho dù là ai thắng cũng không thể nói là không xứng đáng với Hiên Viên Chiến.

Nghe được những chuyện này, trong cơn tức giận Hiên Viên Chiến đã mang theo vài ám vệ lên đường truy đuổi.

”Chuyện sau đó chúng ta cũng không biết rõ lắm. Chỉ là nghe hoàng huynh nói, lần đó không ai nghĩ sự việc là thành ra một cuộc hỗn chiến như thế. Hoàng huynh trong lúc truy đuổi Tử Vân Hồ đã đi vào đại lục Long Ngâm, sau đó gặp cô nương nhà học Vân trong tộc Bạch Vu, cũng chính là mẹ của cháu, Vân U. Hoàng huynh vốn không có hứng thú gì với đàn bà khi đó đã yêu mến cô nương nhà họ Vân.” Nói tới đây Hiên Viên Ý quay sang nhìn Lâu Thất: ”Cháu rất giống mẹ của cháu, nhưng kiên cường hơn bà ấy nhiều.”

Câu này giống như Lâu Hoan Thiên từng nói.

Lâu Thất vẫy tay gọi U U, rồi hỏi: ”Nếu mẹ cháu là người của Vân gia, vậy sau này tại sao cháu lại mang họ Lâu?”

Đây là chuyện mà cô chưa thể hiểu nổi. Ngay cả Lâu Hoan Thiên cũng không biết

”Vu Tộc, từ trước đến nay đều bị hai mươi tám gia tộc kia bài xích. Dù Vu Tộc có phân thành Bạch vu và Hắc Vu thế nhưng họ đều không quan tâm. Vì thế chuyện một thái tử lấy một người con gái của Vu tộc là điều không thể chấp nhận được. Hoàng huynh khi đó không dám lấy Vân U một cách công khai. Sau đó Lâu Lão thái quân của Lâu gia tìm đến, nói có thể cho Vân U một thân phận mới, đó là trở thành con gái trong nhà Lâu gia. Vì thế Vân U trở thành Lâu Vân U. Chuyện này không mấy người biết. Còn về chuyện hoàng huynh đã có thỏa thuận gì với Lâu gia thì ta không biết.

”Thế như vì sao đại ca của cháu nói cha của chúng cháu là Lâu gia Thiếu chủ?”

Hiên Viên Ý trầm một lát rồi nói tiếp: ”Lúc đó, Vân U đang bị thương, hoàng huynh không yên tâm nên thi thoảng tới Lâu gia mang được thảo tới. Sau đó Lâu gia xảy ra chuyện. Hình như là Lâu lão thái gia từng có thể thiếp bên ngoài. Bà đó sinh hai người con, muốn tới để tranh giành quyền lực. Lâu lão thái quân chỉ có Lâu gia thiếu chủ đang bị bệnh. Cuối cùng dù tìm nhiều loại thuốc cũng không cứu được. Trong khi đó phía đằng kia đang hừng hực tới đòi tranh giành gia nghiệp, mục đích là muốn ngồi lên vị trí của Lâu gia thiếu chủ. Cũng đúng lúc đó hoàng huynh tới mang thuốc cho Vân U.

”Nói ra cũng thấy lạ. Lâu lão thái gia thấy hoàng huynh có vẻ ngoài giống Lâu gia thiếu chủ nên nhờ hoàng huynh đóng giả để đối phó, đuổi được đám người kia đi. Sau đó lâu lão thái gia truyền tin ra bên ngoài rằng Lâu gia thiếu chủ phải ra ngoài tu luyện. Những lúc cần thiết hoàng huynh vẫn ra mặt xử lý mọi việc. Đại ca của cháu cũng vì thế được sinh ra ở Lâu gia. ”

Chỉ có điều Lâu gia cũng không có người tài nên cuối cùng trở lên suy tàn. Lâu lão thái quân không muốn nhìn Lâu gia lụi bại nên nhiều lần nhờ Hiên Viên Chiến ra tay trợ giúp.

Có thể nói, Lâu gia còn được đến ngày hôm nay đều là công lao của Hiên Viên Chiến. Còn hai vợ chồng họ thay đổi thân phận liên tục.

Những lời này khiến mọi người hết sức kinh ngạc. Đan xen lại mọi chuyện mới thấy mọi việc đều hợp lý.

Hiên Viên Ý cũng chỉ biết đến đây, còn về thỏa thuận giữa Lâu lão thái quân và Hiên Viên Chiến thì ông ta không rõ. Sau này vì sao Vân U lại đem đại ca của cô quay lại Lâu gia thì ông ta không biết. Thế nhưng Lâu Thất vốn sinh ra trong hoàng cung, nên Lâu gia không biết "thiếu chủ" của họ còn có một người con gái.

"Vì thế lẽ ra cháu phải mang họ Hiên Viên mới đúng. Lão tam không hiểu sao lại để cháu mang họ Lâu" Về điểm này Hiên Viên Ý có chút không hài lòng với Hiên Viên Lại

Tiểu công chúa của Vương triều sao có thể mang họ Lâu được cơ chứ.

Lâu Thất toát mồ hôi, "Tam thúc cũng hoàn toàn không biết những chuyện này"

Chuyện ở đây cô biết rõ, sau đó quay sang hỏi Trầm Hương: "Nhị thẩm, mẹ của Trầm Sát họ Cổ sao?"

"Đúng thế!"

"Vậy năm đó trong hoàng cung, còn có ai họ Cổ, trông xinh đẹp không?"

Người này có liên quan đến cổ độc nên cô phải hỏi rõ.

Trầm Hương nghĩ một lát rồi lắc đầu: "Không có, cũng chưa từng nghe hoàng tẩu có tỷ muội gì."

Nghe tới đây Lâu Thất trầm tư

Đúng lúc đó Long Ngôn đột nhiên tới, nói với giọng hoảng hốt: "Tiểu Thất Lâu chủ, có tin báo phu nhân xảy ra chuyện rồi."

508. Chương 508

Phu nhân mà Long Ngôn nói chính là Lâu Vân U

Thế nhưng lúc này Lâu Hoan Thiên phải đang ở bên Lâu gia mới đúng, sao có thể xảy ra chuyện gì?

"Xảy ra chuyện gì" Lâu Thất lo lắng, thế nhưng cũng không đến mức hoảng loạn. Dù sao thì cô cũng không có cảm tình gì với Lâu Vân U, hơn nữa thái độ của bà ta với cô cũng rất kỳ quái.

Long Ngôn đưa cho cô một tờ giấy.

Lâu Thất nhìn nét chữ trên đó, nhưng nhận ra không phải là nét chữ của Lâu Hoan Thiên.

Trên giấy viết hai câu

Phu nhân đi gặp một người bí mật ở Thông Thiên Nhai, tới ngày thứ hai thì mất tích. Thiếu chủ đi ra khỏi Lâu gia thì bị Lâu lão thái quan giữ lại, giam tại tông từ, chấp pháp đường gặp cường địch, không thể thoát ra.

Cô chau mày. Lâu Vân U đêm tối gặp người bí mật. Người bí mật đó là ai? Tại sao Lâu Hoan Thiên lại bị Lâu lão thái quân giam lại?

Cô cảm thấy có điều gì đó bbaaTrầm Sát ổn. Lâu Vân U bị làm sao thì cô không quan tâm, thế nhưng Lâu Hoan Thiên bị giam là điều cô lo lắng hơn cả.

Sau khi nghe những lời giải thích của Hiên Viên Ý, cô biết Lâu lão thái quân đã nắm hết mọi sự tình nên sẽ không thể coi Lâu Hoan Thiên như con cháu trong nhà được. Như thế Lâu Hoan Thiên chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

”Muốn cứu hần ư?” Trầm Sát quay đầu nhìn nội dung trên tờ giấy.

Lâu Thất chau mày: ”Chàng vẫn còn thiếu hai loại được dẫn nữa”

Trầm Sát lúc này mới bớt lo

Nói hần ích kỷ cũng chẳng sai. Hần thích người mà lúc nào cũng quan tâm tới hần. Nếu như cô ấy không quan tâm tới được dẫn giải độc mà chỉ nghĩ tới Lâu Hoan Thiên thì chắc chắn hần sẽ không vui

Hần đang định nói thì Trầm Hương hỏi: ”Sát nhi, cháu thiếu được dẫn gì”

Trầm Sát sầm mặt lại: ”Đừng xưng hô với bốn Đế Quân như thế.”

Trầm Hương lùi về cạnh phu quân: ”Vậy a gọi cháu thế nào?”

Lâu Thất vốn lo lắng liền hỏi: ”Tại sao trước đây hoàng đế lại đặt tên cho Đế Quân là Trầm Sát?”

”Cái này thì ta biết” Trầm Hương trả lời: ” Năm đó bát tự của cháu khá nặng, muốn dùng cái tên nghe nhẹ nhàng một chút để áp chế. Lúc đó từng hỏi quốc sư nên mới đặt cái tên này”

Vì thế, thị vệ và thị nữ đem hấn đi không dám đổi tên, vẫn dùng cái tên cũ.

Cô nhìn thấy Trầm Sát lúc này đang sầm mặt lại, quay sang nói với Trầm Hương: "Nhị thẩm cứ gọi Đế Quân là Trầm Sát đi."

"Gọi cô cô" Trầm Sát chỉnh cô.

"Rõ ràng là nhị thẩm của thiếp mà" Lâu Thất trừng mắt nhìn

Trầm Sát chau mày: "Xuất giá tòng phu". Đó là cô cô của hấn, phu nhân của hấn thì phải gọi giống như hấn gọi.

Mọi người nhìn hai người tranh cãi thế vừa thấy tò mò lại buồn cười. Chẳng phải đang thiếu được dẫn hay sao mà vẫn còn ở đó tranh cãi với nhau được.

Hiên Viên Trọng Châu hắng giọng quay sang hỏi Lâu Thất: "Muội muội, nói cho sư huynh biết còn thiếu được dẫn gì?"

"Cút" Trầm Sát bất ngờ cầm một cốc trà ném về phía hấn. Mặc dù là ném thế nhưng giống như là phóng mũi tên thì đúng hơn, trà trong cốc không hề bị văng ra. Hiên Viên Trọng Châu hơi cười, lấy một cái quạt ra chắn lại, cốc trà đậu trên quạt của hấn, không một giọt trà nào rơi ra ngoài.

Lâu Thất chẳng buồn quan tâm tới hội, nói với Trầm Hương: "Chúng cháu cần Hồng Tùng Trùng và Băng Ngư Cốt."

Hai thứ này không biết phải tìm ở đâu. Mặc dù đã có thứ có thể thu hút Băng Ngư, thế nhưng chẳng biết tìm Băng Ngư ở chỗ nào.

Trầm Hương nhìn sang Hiên Viên Trọng Châu nói, "Châu nhi, cái Hồng Tùng Trùng này chẳng phải trước đây con đã từng gặp qua hay sao?"

Lâu Thất quay sang hỏi Hiên Viên Trọng Châu: "Ở đâu?"

"Muội muội, muội gọi ta một câu ca ca xem nào" Hiên Viên Trọng Châu vẫn cái thói cũ. Sau khi biết Lâu Thất là muội muội nên lúc nào cũng muốn trêu. Hấn biết rõ tính cách của Lâu Thất, đến ngay cả Trầm Sát cô ta cũng gọi một cách rất nghiêm túc. Không phải người thân cận thì cô ta sẽ chẳng dễ dàng chấp nhận. Bất cô ta gọi một tiếng ca ca, quả thật là làm khó cô ta.

"Ca ca, huynh nói đi"

Hiên Viên Trọng Châu giật mình

”Thực ra nó cách là Lâu gia không quá xa. Nơi đó chính là Thông Thiên Nhai”

Nghe Thông Thiên Nhai ba từ, Lâu Thất lập tức quay sang nhìn tờ giấy.

Lâu Vân U gặp người bí mật trong đêm tại Thông Thiên Nhai, rồi sau đó mất tích. Bây giờ cô lại được biết ở Thông Thiên Nhai đó có Hồng Tùng Trùng. Chẳng phải là quá trùng hợp hay sao.

Hiên Viên Trọng Châu thấy biểu cảm của cô có gì đó khác lạ, rồi tiếp tục nói: ”Thực ra ở đó có một dòng sông băng, nếu may mắn có thể sẽ gặp được băng Ngự ở đó.”

Đúng là một thông tin giá trị.

Nói thế, có nghĩa Lâu Thất bắt buộc phải đi một chuyến. Nhìn sang Trầm Sát, đôi mắt hắn đang thâm trầm suy nghĩ, rồi nhìn vào mắt cô. Lâu Thất hơi run, rõ ràng ở bên hắn bao lâu rồi mà sao lúc này vẫn thấy ánh nhìn của hắn khiến cô bị mê hoặc như thế.

Tình ái đúng là thứ kỳ lạ.

Muốn tới Lâu gia, không phải muốn đi là đi. Bởi vì, thay vì nói là Lâu gia, chẳng bằng nói lần này họ phải tới đại lục Long Ngâm. Lâu gia và Kim gia ở vùng giao cắt với đại lục Long Ngâm, cách đây không hề gần.

Trước đây họ từng chuẩn bị tới đó và đã giao cho Nguyệt vệ chuẩn bị. Thế nhưng không ngờ phải đi sớm hơn dự liệu. Tuy nhiên bây giờ có cha con Hiên Viên Ý cùng với thần quỹ binh, lực lượng hùng mạnh nên cô không cảm thấy quá lo lắng.

Họ sẽ xuất phát sau ba ngày nữa.

Trầm Sát phụ trách việc đe dọa sứ thần các nước bởi sự uy mãnh của mình để chúng không còn có ý định tấn công Đại Thịnh. Ứng phụ trách việc mở rộng biên cương, Tần Thúc Bảo thì cùng với vài tướng lĩnh chiêu binh mãi mã, luyện tập thao trường.

Đại Thịnh chính là cơ nghiệp của họ nên không thể vứt bỏ được. Cho dù bên đại lục Long Ngâm như thế nào, dù là có cả một thiên hạ đang đợi chúng thì cũng chẳng bằng cùng nhau kẻ vai sát cánh xây dựng lên quốc gia này từ con số không.

Cha con Hiên Viên Ý phụ trách xây dựng chế độ quốc pháp. Lâu Thất trực tiếp yêu cầu Hiên Viên Trọng Châu vào trong hoàng đô. Trầm Sát cũng đã phong Vương cho hắn. Chuyện này bách quan trong triều đều vô cùng phấn khởi. Đế Quân của họ vốn cô độc không họ hàng thân thích, giờ thêm một Vương thì cũng là chuyện tốt.

Chỉ có điều bởi vì Trầm Sát không có ý định mở rộng hậu cung nên các tiểu thư con nhà quan đều chú ý tới Hiên Viên Trọng Châu, một vị vương gia trẻ tuổi tuần tú phi phàm. Mấy ngày nay đi lại trong hoàng đô cũng đã gặp không ít thiên kim tiểu thư.

Còn Lâu Thất thì dành phần lớn thời gian cùng thần y thu thập những thứ thảo dược mà họ cần mang theo. Những thứ nào có thể chế thành bột thì lập tức làm, nếu không thể thì thu dọn gọn gàng. Tiểu Trù và Nhị Linh làm những thứ Lâu Thất yêu cầu.

Đêm đó, Lâu Thất dành thời gian cùng Ấn Dao Phong tới nhà lao một chuyến.

Khu nhà lao bây giờ được Hoa Vu Tồn gia sức cải tạo nên hết sức kiên cố.

Ở đó có ba kẻ đang bị giam giữ. Một là Trương Mệnh, hai là Phi Nguyệt, còn một người nữa lúc nào cũng ngủ mê mết. Đó chính là Mộc Lan.

Hoa Vu Tồn đi phía sau Lâu Thất, đi qua một khu vườn đầy cơ quan và trận pháp. Nơi này khá vắng vẻ, nếu có kẻ nào xâm nhập cũng chỉ nghĩ đây là nơi bỏ hoang. Thực ra đó là nơi canh phòng nghiêm ngặt nhất.

”Đế Phi, người này có cần mang theo không?” Hoa Vu Tồn có phần lo lắng. Lúc trước Lâu Thất đem cô gái này tới đây, còn dặn giữ cô ta không bị thương tích gì.

Đặc biệt là ở khuôn mặt của cô ta, không được phép có vết thương. Nếu không trên mặt của Đế Phi cũng sẽ bị thương. Hoa Vu Tồn vô cùng lo lắng

”Có, cần phải mang đi” Lâu Thất luôn giữ lại Mộc Lan, cũng bởi vì muốn dùng cô ta để thăm dò Đoạn Trần Tông. Nếu nói mẹ của cô là Lâu Vân U, thì theo những gì họ nói Lâu Vân U là người dịu dàng. Nếu muốn Mộc Lan có khuôn mặt như thế phải cần có một thứ. Đoạn Trần Tông không biết phải tìm ở đâu.

Bất luận thế nào, cô phải mang Mộc Lan đi cùng. Thế nhưng trước đó, cô phải giải quyết vấn đề của giữa Mộc Lan với cô. Nếu không trên đường đầy hiểm nguy, chẳng lẽ khi Mộc Lan gặp nguy mà cô lại không bị liên lụy hay sao.

Hoa Vu Tồn lập tức nói: ”Thuộc hạ sẽ đi cùng Đế Phi. Trên đường đi, Mộc Lan sẽ do thuộc hạ trông rừn.”

”Cái này thì ngày mai hãy nói, mau mở cửa đi.”

Cửa vừa mở ra, một luồng hơi thuốc bay ra.

Bên trong có hai chiếc ghế và một chiếc giường. Người nằm trên giường là Mộc Lan.

Đây là lần đầu tiên Ấn Dao Phong nhìn thấy Mộc Lan. Vừa nhìn thấy khuôn mặt cô ta, liền giật mình: "Đế Phi, sao cô ta giống người đến thế?"

"Giống ư" Lâu Thất hỏi ngược lại, rồi cúi đầu nhìn Mộc Lan.

509. Chương 509

Ấn Dao Phong nghe thế mới giật mình chú ý quan sát kỹ hơn Mộc Lan. Lúc đó mới thấy có gì đó không đúng.

Mặc dù nhìn khá giống thế nhưng nhìn kỹ thấy khuôn mặt của Mộc Lan khá cương cứng, giống như là khuôn mặt tượng sáp, cảm giác rất giả. Nhìn kỹ lại càng thấy sợ hãi

"Cô gái này thật quái dị" Cô kinh hãi thét lên

Lâu Thất nói: "Quái dị, từ này dùng rất đúng" Đã một thời gian dài cô không tới thăm cô gái này, bây giờ mới nhận ra khuôn mặt cô ta trông khá quái dị, làn da giống như là tượng sáp vậy.

Nhìn cô gái này, trong lòng cô thấy khó chịu. Không biết là ai khiến cô ta trở lên như vậy, nếu đã kết thù thì cô sẽ không bỏ qua

"Dao Phong, lại đây xem, có nhìn ra không?" Vừa nói, cô bước sang một bên, hai tay khoanh trước ngực, dựa lưng vào tường, đôi mắt có vẻ như đang suy nghĩ.

Với Lâu Thất, Ấn Dao Phong ngày càng cảm thấy sùng bái. Theo cô ta càng lâu càng phát hiện ra bản lĩnh và sức hút của cô ta. Lâu Thất thì không bao giờ coi thường thân thể của cô, luôn sẵn sàng đem cô theo cùng, dạy cô các loại bản lĩnh khác nhau khiến cô rất cảm động

Cô ngồi xuống cạnh giường, quan sát kỹ Mộc Lan.

Một lát sau cô kinh hãi kêu lên: "Đế Phi mau tới đây"

Lâu Thất bước tới, thấy Ấn Dao Phong kéo tay áo của Mộc Lan lên, nhìn vào ngực của Mộc Lan nói: "Cơ thể của cô ta"

Mộc Lan nhìn bề ngoài giống Lâu Thất, tuổi tác cũng tương đồng. Thế nhưng bây giờ nhìn làn da vùng ngực của cô ấy có màu sáp vàng giống như người già, trên da còn nhiều vết đồi mồi, khô ráp không còn sức sống.

"Nhưng phần cơ thể lộ ra thì da ở đó vẫn còn căng, thế nhưng phần da dưới lớp áo thì đều thế này" Ấn Dao Phong vén cổ tay áo của cô ấy lên. Quả nhiên những phần da bên ngoài căng mọng như thiếu nữ, mặc dù

giống như tượng sáp, trông không thật. thể nhưng phần da ở cánh tay thì đầy vết đồi mồi.

Chân của cô ta cũng như vậy

Nhìn thể rõ ràng trông khá là quái dị

Lâu Thất chau mày, lấy ra một lọ thuốc từ trong người, đưa cho Ấn Dao Phong nhỏ vào trong miệng cô ta.

Thuốc có mùi khá mạnh nhưng không khó chịu. Nhỏ vài giọt vào một lúc thì thấy Mộc Lan bắt đầu thở mạnh hơn, sắc mặt hồng hào hơn. Một lát sau cô ta dần dần mở mắt.

Thời gian này Mộc Lan luôn ngủ triền miên, thi thoảng cũng tỉnh lại thể nhưng không cử động, cũng chẳng nói năng, chỉ có người khác định kỳ mang thuốc và cháo cho cô ta ăn. Ăn xong lại lăn ra ngủ li bì, vì thể chẳng mấy khi mở mắt. Lúc đó dù đã tỉnh thể nhưng nhận thức còn mơ hồ. Nhìn thấy người đứng trước mặt mình một lát mới kêu lên: “Lâu, Lâu Thất”

“Xem ra vẫn chưa quên ta”

“Người lại định làm gì?”Mộc Lan nói đầy vẻ đề phòng.

“Dao Phong, dìu Mộc Lan cô nương xem cơ thể của cô ấy” Lâu Thất không quan tâm.

Cô nhớ lại lúc mới gặp cô ta không có bộ dạng như thế này. Nói thể, sự biến đổi của làn da của cô ấy có lẽ là điểm mấu chốt để giải phóng sự ràng buộc giữa hai người. Vì thể cô muốn quan sát phản ứng của Mộc Lan

“Đúng” Ấn Dao Phong bước tới kéo tay áo của cô ta lên, lộ ra cánh tay khô héo, bên cạnh bàn tay da căng mọng.

Mộc Lan hít một hơi dài rồi sau đó sợ hãi ngồi xuống: “Không”

Lâu Thất quan sát biểu cảm của cô ấy, mặc dù có sự kinh hãi thể nhưng cũng không hoàn toàn giật mình. Có thể cô ta đã nhận ra sự biến đổi của bản thân, chỉ là không nghĩ nó xảy ra nhanh như thế.

Vậy thì tại sao chuyện này lại xảy ra trước dự liệu của cô ta.

Cô ta nhìn Lâu Thất mà không hề thay đổi sắc mặt. Ấn Dao Phong cũng khá lạnh lợi, đứng bên cạnh cô nói: “Mộc Lan cô nương phải không? Nhìn tay và mặt cô sáng mịn thể kia, thể nhưng phần da trên cơ thể lại khô ráp, nhăn nheo. Sau này thành thân chẳng phải sẽ khiến phu quân sợ phát khiếp hay sao”

Mộc Lan cũng thấy lo lắng.

Lâu Thất đã có tính toán, cũng có phần kinh ngạc. Không ngờ Mộc Lan cũng đã có ý trung nhân, thậm chí còn từng tính tới chuyện thành gia lập thất.

Dù sao thì khuôn mặt của cô ấy càng lâu ngày sẽ càng cứng đờ hơn như tượng sáp. Tối mà ngủ cùng người thế này, nửa đêm thức dậy sẽ chẳng phải sợ chết khiếp hay sao.

Nghĩ tới đây, Lâu Thất hững hờ nói: “Mộc Lan, một ngày nữa ta sẽ tới Lâu gia”

Dường như không ngờ tới giọng điệu bình thản này của Lâu Thất, Mộc Lan sững người ra trong giây lát rồi nói: “Hãy mang ta đi cùng”

Cô ta hiểu rằng Lâu Thất sẽ không giết mình, thậm chí còn bảo vệ cô. Thế nhưng cô không biết rằng liệu cô ấy có đem mình đi cùng không.

Lâu Thất nhìn thấy sự vội vàng trong ánh mắt ấy, trong lòng đã có tính toán, “Hả, đem cô đi rất nguy hiểm. Theo lý mà nói, ta không nên mang cô đi cùng, như thế cô sẽ an toàn hơn”

Mộc Lan lo lắng: “Thế nhưng...”

“Thế nhưng cái gì?”

Mộc Lan cũng không biết tìm lý do gì để Lâu Thất đem cô theo, chỉ đành biết cần môi.

Nhìn bộ dạng của cô ta, trong đầu Lâu Thất đột nhiên thoáng qua một suy nghĩ. Cô tìm ra một cách.

Sau một tuần hương, Trần Thập nhìn Lâu Thất nói: “Cô nương để thuộc hạ cầu thân với cô gái đó sao?”

Lâu Thất sau khi ra khỏi khu nhà lao kéo hắn vào một góc vườn, nói cho hắn biết kế hoạch của mình khiến hắn sứt ngả nhào.

“Diễn kịch thôi, chỉ là diễn kịch thôi mà ” Lâu Thất dỗ dành hắn

Trần Thập sắc mặt khó coi, nhăn nhó nói: “Thế nhưng, thuộc hạ không biết nói những lời đó”

“Nếu người không nói thì sao cô ta tin”

“Cô nương, cho dù nói thì chưa chắc cô ta sẽ tin”

Trần Thập ra sức thuyết phục, Lâu Thất khoát tay: “Trần tiểu soái, rốt cuộc là có làm hay không làm”

Trần Thập nhìn thấy thế thì đành phải gật đầu một cách đầy miễn cưỡng.

“Được, bây giờ tôi sẽ đi”

Lâu Thất vỗ tay hân, cười hi hi nhìn Trần Thập đi vào khu nhà lao.

Cho tới khi bóng người hân khuất hẳn, cô mới quay người trở về cung điện. Kết quả là vừa xoay người liền xà vào lòng một người đàn ông.

Mùi hương quen thuộc khiến cô không tìm cách tránh đi, ôm ngay lấy bụng hân. Cô ngẩng đầu lên cười hỏi: “Không bận sao?”

Hai ngày này dù cùng chung một tấm điện, thế nhưng hai người đều bận việc của mình. Cô ngủ muộn, hân ngủ còn muộn hơn, thường xuyên quay về khi cô ấy vừa ngủ. Lúc cô tỉnh dậy thì hân đã rời đi từ khi nào. Vì thế quả thực họ chẳng có thời gian thân mật dành cho nhau

Trầm Sát cúi đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp trong vòng tay mình, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn. Thế nhưng nghĩ tới những lời khi nãy nghe thấy, hân cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

Hân ôm chặt cô rồi đẩy vào sát tường, cúi đầu hôn lên môi cô. Mãi một lúc sau mới rời ra, rồi nói: “Trần Thập yêu cô đã từ lâu đêm đêm suy tư mà mất ngủ, ngày ngày chờ mong, đau đớn tới phát cuồng, tương tư tới đứt ruột”

Phù!

Cô không ngờ hân nghe được hết những lời khi nãy, còn không sót một chữ nào. Cô trong vòng tay hân, ngón tay vẽ lên một vòng tròn trên ngực hân, vô cùng điệu đà: “Đó chỉ là diễn kịch cho Mộc Lan xem mà thôi.”

“Diễn kịch bởi vì Mộc cô nương giống cô nương nhà ra quá nên Trần Thập cảm thấy vô cùng yêu mến, nên đã xin ý chỉ của Đế Quân, xin gả Mộc cô nương cho Trần Thập này. Chỉ cần Mộc cô nương theo ta, cả đời này ta sẽ đối tốt với cô..”

Trí nhớ đâu cần phải tốt thế, nhớ rõ như thế làm gì cơ chứ

“Diễn kịch, quả thật là diễn kịch, đó chỉ là những lời diễn kịch mà thôi.” Lâu Thất quay sang nũng nịu với

hắn

Trầm Sát đưa tay sờ lên ngực cô ta, “Nói mấy câu đó với Đế Quân ta xem nào”

Giọng của hắn đầy sức hút, khiến Lâu Thất cảm thấy ngại ngùng. Đáng chết thật nếu không phải vì chưa giải cổ độc thì không đợi hắn vỗ lấy cô mà cô sẽ chủ động đè lên người hắn ngay.

Thế nhưng những lời hắn nói phải mất một lúc cô mới hiểu, lúc đó chỉ biết cười thầm rồi nói: “Đế Quân, Lâu Thất của chàng yêu chàng đã từ lâu đêm đêm suy tư mà mất ngủ, ngày ngày chờ mong, đau đớn tới phát cuồng, tương tư tới đứt ruột ”

Trầm Sát bế thốc cô lên, “Được, đợi bổn Đế Quân giải cổ độc xong ta sẽ ngày đêm sủng ái nàng, có thích không?”

Lâu Thất không nói lên lời, trong lòng phù một tiếng, cứ làm như thể cô cầu khẩn hắn không bằng

Lại nói với giọng ngang tàng như thể nửa chứ.

Mộc Lan nhìn Trần Thập với vẻ mặt đầy tức giận, giọng nói vừa giận dữ, vừa căm hận: “Ngài thị vệ đại nhân coi Mộc Lan này là cái gì? Chỉ vì ta giống cô nương của ngài mà ngài cầu thân với ta hay sao?”

Trần Thập lạnh lùng: “Nói là cầu thân cũng là nể tình cô rồi, không vì khuôn mặt của cô thì cô sẽ xuống địa ngục lâu rồi. ”

Hắn nói những điều này quả thật hơi khó khăn. Sao cô nương nhà hắn không giao cho Lâu Tín nhiệm vụ này cơ chứ.

Ở bên ngoài, Ân Dao Phong cảm thấy cay cay sống mũi. Rõ ràng biết đây chỉ là diễn kịch, sao cô lại cảm thấy không vui cơ chứ.

Sau đó cô lại nhớ tới Thu Khánh Tiên. Sau khi quay lại, Thu Khánh Tiên giúp việc tại Nhị Trùng điện, bên cạnh Tiểu Trù. Thế nhưng Trần Thập có thích cô ấy hay không

Đang suy nghĩ linh tinh, cô đột nhiên nghe thấy Mộc Lan hét lên: “Ta đâu có mong muốn có khuôn mặt này. Mộc Lan ta vốn đường đường là Lâu gia đại...”

Cô đột nhiên sững sờ

Đường đường Lâu gia cái gì cơ?

510. Chương 510

Lâu Thất được hai người thông báo xong, một mình ngồi trong hoa viên khoảng nửa canh giờ.

Cô đang suy nghĩ

Đoạn Trần Tông có Tông chủ khá giống Trầm Sát, thế nhưng chúng vừa muốn giết cô, vừa muốn bắt cô.

Mộc Lan là người của Lâu gia, thế nhưng lại bị trở thành bộ dạng như thế này.

Bây giờ chỉ có thể suy đoán, Đoạn Trần Tông và Lâu gia cùng Trầm thị, Hiên Viên hoàng tộc là có quan hệ với nhau. Có thể nói, Đoạn Trần Tông Thương tông và Đoạn Trần Tông Hạ tông đối lập với nhau, Mộc Lan là người nhà Lâu gia. Nói thế có nghĩa là Lâu gia đối lập với cô.

Điều đó có thể nhìn rõ từ việc Lâu Hoan Thiên bị Lâu lão thái quân giam lại.

Trước đây Lâu lão thái quân có thỏa thuận với cha cô là Hiên Viên Chiến. Thế nhưng tới nay thỏa thuận đó đã hết hiệu lực. Mục đích thực sự của mà ấy đã lộ ra.

Nhưng mục đích đó là gì?

Mộc Lan có thân phận như thế nào.

Quả thật Lâu Thất cũng không ngờ là lại nắm được thông tin này về thân phận của Mộc Lan. Cô vốn dùng Trần Thập chỉ để kích động cô ta, bởi vì cảm thấy cơ thể Mộc Lan có sự biến đổi quái dị. Lúc mới gặp cô ta khá bình thường, thế nhưng thời gian này liên tục mê man, cơ thể lại biến đổi như vậy

Có thể dung mạo của cô ta được duy trì nhờ dùng một loại dược liệu nào đó. Thế nhưng loại dược liệu này được kích thích bởi tâm trạng. thời gian này cô ta ngủ trên giường như thực vật, cũng chẳng có tâm trạng gì nên cơ thể không có sức sống.

Vì thế cô mới yêu cầu Trần Thập nói những lời đó với cô ta. Quả nhiên cô ta giận dữ, giống như bị chà đạp, coi thường. Điều đó có nghĩa là địa vị của cô ta không hề thấp, tuyệt đối không phải hạ gia nô hay bách tính thường dân gì, nếu không với vẻ tuấn tú của Trần Thập như vậy, cô ta không thể tức giận dữ như thế.

Là đại tiểu thư Lâu gia sao?

“Đế Phi, quả thật làn da của Mộc Lan đã tươi sáng và căng hơn một chút. Khuôn mặt cô ta cũng không còn cứng đờ nữa. ”Ấn Dao Phong nhanh chóng tới quan sát sau khi Trần Thập rời đi.

Lâu Thất chợt hiểu ra.

Thì ra cô ta dùng được liệu dưỡng nhan bảo khí.

Cô đã có cách.

Lâu Thất đứng bật dậy, cuối cùng đã nghĩ ra cách phá bỏ lớp mặt nạ của Mộc Lan. Cô không cần lo lắng khuôn mặt đó có thể đe dọa tới bản thân mình nữa.

“Dao Phong, đi. Ta sẽ cho người thấy loại được liệu quý của bốn Đế Phi” Cô vội vàng rời khỏi Tam Trùng điện, đi tới được điện

Nguyệt và Ung lúc này cũng đang rất bận, bận tới mức phát ngán, bởi vì họ phát hiện, họ càng ngày càng ít cơ hội đi cùng Đế Quân của mình.

Lần này phải rời xa địa lục Tứ Phương, họ sợ bản thân mình lại phải ở lại đây. Đế Quân không biết sẽ đi bao lâu, họ không thể cứ như thế này rời xa đợ của mình.

Vì thế chiều nay dự định sẽ quyết tâm cầu xin Đế Quân, bất luận thế nào cũng muốn được đi cùng Đế Quân.

Kết quả là khi vừa tới Tam Trùng Điện liền nhìn thấy Hỏa đang đứng dưới gốc cây ánh mắt nhìn về một phía.

Ung đập tay Nguyệt, hỏi khẽ: “Hỏa đang nhìn gì thế”

Nguyệt nhìn rồi điềm nhiên trả lời: “A Mộc ở phía đó”

“Ui chà, không phải là Hỏa thích nha đầu đó đấy chứ” Ung cảm thấy khó tin, “Nha đầu đó còn chưa trưởng thành, lúc nào cũng như một nhóc con vậy”

Chưa kịp nói hết thì Hỏa bước tới nhìn họ.

Ung và Nguyệt thấy vết thương của Hỏa khá khác lạ.

Vết thương kéo dài quanh cổ hằn tới tận mắt, đuôi vết thương sâu vào ngực, hai bên mở rộng ra, thâm đen nhưng có chút đỏ, khiến người khác nhìn thấy nổi da gà.

“Chuyện gì thế?”

Ứng bước tới, chỉ vào vết thương của hắn, ngón tay run rẩy. Hắn không hiểu ý được lắm nhưng nhìn vết thương rất bất thường, vết thương bình thường đâu có thể khó coi như thế

“Hỏa, mau đi tìm thần y xem sao” Nguyệt cũng bước tới, chau mày

Hỏa lắc đầu, sau đó nhìn họ, “Ta nghĩ A Mộc có vấn đề”

“Cái gì?” Ứng và Nguyệt vốn nghĩ Hỏa đứng đó là để tương tư về A Mộc. Không ngờ Hỏa lại thốt ra câu nói này.

“Tại sao lại nói thế”

“Vết thương của ta” Hỏa nói với vẻ mặt khổ sở: “Trước đây mặc dù chưa khỏi hẳn nhưng cũng không nghiêm trọng. Lần trước ở Vãn Thiên Sơn, cổ độc của A Mộc phát tác, ta công cô ta một thời gian, tay của cô ấy quàng vào cổ ta. Tối đó ta đã cảm thấy vết thương hơi ngứa, sau đó càng nghiêm trọng hơn.”

Nhưng thời gian này hắn bận giúp mọi người nên hơi do dự, nên không nói về chuyện này

“Chẳng lẽ cô ta hạ độc hay sao?” Ứng bắn khoăn, rồi định bước về phía khu A Mộc đang ở: “Để ta hỏi cô ta ra hỏi cho rõ”

Nguyệt chặt hắn lại, “Người đừng làm vậy, không hẳn là A Mộc hạ độc. Hỏa nói cô ta có vấn đề, có thể là cổ độc trên cơ thể cô ta có vấn đề”

Hỏa gật đầu, “Đúng thế”

“Vậy phải đi tìm Lâu Thất để nói cho cô ấy” Ứng quay đầu, định đi về phía Tam Trùng Điện

Nguyệt chau mày, “Ứng, sao người lại gọi tên của Đế Phi ra như thế.”

Ứng cảm thấy có chút hụt hẫng.

Hắn không có cơ hội đi cùng Đế Quân, nên chẳng còn có cơ hội cãi nhau với Lâu Thất. Đột nhiên không biết phải làm thế nào.

Nguyệt thời dãi, “Đi, chúng ta tìm Đế Phi để hỏi.”

Ba người tới Tam Trùng Điện, thế nhưng lúc này Lâu Thất đang ở trong khu nhà giam. Tiểu Trù nhìn vết thương trên cổ của Hỏa chợt kêu lên, đưa tay kéo lấy tay hắn.

“Hỏa vệ đại nhân, sao ngài lại bị trúng Uẩn nhiễm?”

Ba người dừng lại

Uẩn nhiễm ư?

“Uẩn nhiễm là gì?” Hỏa sau đó điềm tĩnh lại nhìn Tiểu Trù.

Tiểu Trù không kịp giải thích cô hắn, liền kéo hắn chạy ra ngoài, nói gấp gáp: “Không thể chậm trễ, mau đi tìm Đế Phi.”

Nguyệt và Ứng nhìn nhau rồi lập tức theo sau. Uẩn nhiễm, nghe thì dễ nghe, thế nhưng nhìn bộ dạng của Tiểu Trù thì biết không phải là cái gì tốt đẹp

Trong lòng họ cảm thấy nặng nề. Một ngày nữa là phải cùng Đế Phi rời Đại Thịnh tới Lâu gia. Bây giờ tự nhiên xảy ra chuyện này giống như có một thứ gì đó cản bước họ, không cho họ rời đi.

Nguyệt chợt thấy A Mộc đang đứng dưới tán cây khi này Hỏa đứng, nhìn Tiểu Trù đang kéo tay Hỏa đi, đôi mắt ấy đượm buồn.

Hắn chỉ biết cười gượng, đúng là rối bời.

“A Mộc, mau theo ta. Hỏa ca của người xảy ra chuyện rồi”

A Mộc giật mình.

Lúc này Lâu Thất vừa luyện được cxng đang đi vào chỗ Mộc Lan. Mộc Lan cảnh giác nhìn cái bát sứ trắng trong tay cô ta lên hỏi: “Lâu Thất, cô định làm gì.”

“Chẳng làm gì cả, chỉ là cho cô uống chút thuốc thôi mà” Lâu Thất chau mày, ra hiệu cho Hoa Vu Tồn. Hoa Vu Tồn lập tức giữ chặt người Mộc Lan, Lâu Thất không hề nhẹ tay, ấn ngay cái bát thuốc vào miệng Mộc Lan

“Nào nào, đừng phí sức làm gì.” Mộc Lan còn chưa nói xong, đột nhiên cảm thấy như có một bàn tay đang lần mò trong dạ dày của cô ta. Chưa kịp cảm thấy đau thì cảm giác đó đột nhiên biến mất. Trong đầu cô ta trống rỗng, tâm trạng bỗng nhiên bình tĩnh trở lại.

Khuôn mặt cô ta cũng trở lên bình tĩnh, không, không thể gọi là bình tĩnh, mà là vô hồn, ánh mắt trống rỗng.

“Đế phi, đây là?” Hoa Vu Tồn ngạc nhiên

Lâu Thất điềm nhiên giải thích với hần thể nào là độc dược khổng chế thần kinh. Thần kinh độc tố, cô ta có thể chế ra không biết bao nhiêu loại.

Loại thuốc trong cơ thể của Mộc Lan cần phải được kích động bởi tâm trạng của Mộc Lan, từ đó giúp cô ta thay đổi dung mạo. Thế nhưng cô muốn giết chết tâm trạng của cô ta, khiến cô ta vô hồn, để máu trong người cô ta chảy chậm lại, như thế mới có thể ngăn chặn loại thuốc kia phát huy tác dụng

Một lúy sau, một cảnh tượng khiến họ bất ngờ đã xảy ra.

Khuôn mặt của Mộc Lan bắt đầu sụp xuống, giống như có gì đó đang muốn đâm thủng lớp da trên mặt để chui ra. Trong quá trình này, khuôn mặt của Mộc Lan bắt đầu biến đổi, hàng lông mày rậm rạp thưa hơn, sống mũi cao sụp xuống, đôi môi căng mọng co lại, nhỏ nhắn hơn, đôi mắt to ra.

Khuôn mặt ấy cũng trở lên nhỏ nhắn hơn

“Cái này, cái này... Sao trông rất quen mắt” Ân Dao Phong đột nhiên tròn mắt nhìn khuôn mặt đang biến đổi của Mộc Lan, rồi kêu lên một cách đầy ngạc nhiên.

Sắc mặt của Lâu Thất hơi sầm xuống.

Khuôn mặt này rất quen, đây chính là.

Một tiếng kêu thất thanh vang lên bên ngoài

Hỏa, Ung, Nguyệt còn cả tiểu Trù đều đang nhìn A Mộc. A Mộc đứng ở cuối cùng, đang ôm miệng che đi sự kinh ngạc.

Được điện bỗng nhiên trầm lặng một cách quái lạ.

Cho tới khi đôi mắt của A Mộc bắt đầu chuyển động, Hỏa mở lời đầu tiên. Hần nhìn A Mộc, giọng nói mặc dù bình tĩnh nhưng đầy sự phức tạp: “A Mộc, cô có quen cô ta không?”

Dưới ánh sáng nhạt nhòa, khuôn mặt của Mộc Lan và A Mộc giống nhau một cách kỳ lạ. Điều khác biệt là một người đã lớn tuổi, còn một người đang độ thanh xuân.

Tất cả mọi người nhìn A Mộc, đôi mắt cô đỏ sọng, rồi hai hàng nước mắt lăn xuống.

“Tỷ tỷ”

Mộc Lan hoàn toàn kinh ngạc tới run người: “Cô là Mộc La Tiểu La”

Mộc Lan, A Mộc. Vốn đã biết cô ấy không phải tên thật là A Mộc, chỉ biết Mộc là họ của cô ấy.

“Là muội, chính là muội đây, tỷ tỷ.” A Mộc rơi nước mắt rồi lao về phía Mộc Lan, ôm chặt cô ấy.

Lâu Thất không ngăn cản

Tiểu Trù định nói gì đó nhưng lại thôi, lúc này cô vẫn chưa muốn nói về vết thương của Hỏa. Thế nhưng lúc này Lâu Thất đã nhận ra vết thương đó, trong lòng đã có tính toán.

Đợi hai chị em họ ôm nhau khóc lóc một hồi, Nguyệt nhìn sang Lâu Thất rồi quay sang nhìn hai chị em họ, giọng hơi khê: “A Mộc, có thể nói hai người là như thế nào không?”

511. Chương 511

Cơ thể Mộc Lan lập tức cứng đờ, tóm cổ tay A Mộc lại, giọng hơi trầm xuống, quát: “Tiểu La, không được nói!”

Nguyệt khẽ cười thành tiếng.

A Mộc quay đầu lại, con ngươi nàng đen thẫm, nàng đối mặt với Hỏa, trong lòng run lên. “Hỏa đại ca, ta...”

”Nói cũng không nói, khó lựa chọn như thế sao?” Giọng điệu của Hỏa thản nhiên, nhưng lại nghe ra một tia xa cách, điều này khiến cho trong lòng A Mộc cảm thấy hoảng sợ, lập tức buột miệng nói ra: ”Không, không phải! Chúng ta tới từ Đoạn Trần Tông!”

Câu này vừa nói ra, nàng liền nhìn thấy sắc mặt tất cả mọi người ở đây đều thay đổi.

Nước mắt A Mộc lại rơi lã chã: “Ta không phải cố ý giấu diếm các huynh, ta...”

“Nói.” Hỏa nói một chữ này rất nặng nề.

A Mộc thấy thái độ của hắn thật giống như muốn phân rõ giới hạn với nàng, nên càng đau lòng, khóc lóc thảm thiết, lập tức rút tay từ tay của Mộc Lan ra, xoay người quay về phía Hỏa, nhào vào trong ngực hắn, cú nhào rất mạnh, suýt chút nữa thì khiến Hỏa phải lùi lại một bước.

Nàng đụng phải vết sẹo của hắn, vết sẹo này hình như đau hơn so với trước đây, nhưng Hỏa cũng không đẩy

nàng ra, trong lòng khẽ than thầm, hai tay ôm lấy vai của nàng, khẽ kéo nàng sang một bên.

“Làm cái gì vậy?” Bao nhiêu người đang nhìn đây này. Trước đây, khi thân phận của nàng còn chưa bị lộ, hẳn cũng không biết nước mắt của nàng lại nhiều đến thế.

“Hỏa đại ca, A Mộc thật sự không phải cố ý giấu giếm gì người, trước đây ta thật sự không biết chuyện này có liên quan tới người, sau khi đi tới Cửu Tiêu Điện, ta lại không dám nói lung tung, sợ người đuổi ta đi. Hỏa đại ca, không cần biết người muốn biết cái gì, A Mộc đều phải nói ra hết có được không...”

“Tiểu La! Người làm như thế này liệu có xứng đáng với nghĩa phụ không?” Mộc Lan giãy giụa bỏ nhào tới, một tay Hoa Vu Tồn để lên trên bả vai của nàng, khiến nàng muốn nhúc nhích cũng không thể nhúc nhích được.

Lâu Thất lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng, dùng một tay ra hiệu, Hoa Vu Tồn khẽ gật đầu rồi bắt nàng ta lại.

Nếu như A Mộc đã biết hết, thế thì hỏi nàng ta vậy. Hiện giờ gương mặt của Mộc Lan đã khôi phục trở thành gương mặt vốn có của nàng ta, coi như một mối nguy hiểm lớn đã được giải trừ, Lâu Thất cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng ngồi xuống ghế chủ vị trong sảnh, Tiểu Trù đi tới bên cạnh nàng, cúi đầu xuống khẽ nói ở bên tai nàng mấy câu, hai hàng lông mày Lâu Thất nhíu lại.

“Uẩn Nhiễm?”

Tiểu Trù khẽ gật đầu.

Loại chất độc này nàng trước đây nàng đã từng nghe Hiên Viên nói, sở dĩ nàng nhớ là bởi vì tên của loại chất độc này khá lạ và sau khi bị trúng độc biểu hiện của người trúng độc rất kịch liệt. Cái tên của nó thực sự rất thú vị, chỉ có điều sau khi bị trúng độc, vết thương ở trên cơ thể hoặc là vết sẹo sẽ càng ngày càng lớn, càng chữa trị càng đáng sợ, mép của vết thương sẽ luôn mở rộng ra, lan ra mãi, đến khi toàn bộ phần da của cơ thể không còn một chỗ da thịt nào hoàn hảo, cuối cùng sẽ trông như một cơ thể máu thịt lẫn lộn.

Trước đây Hiên Viên Lại đã cầm cái đó đến để dọa nàng, chính vì thế mà nàng có thể miêu tả những biểu hiện sau khi bị trúng độc rất kỹ càng, hơn nữa hẳn còn từng nói, loại chất độc này chắc hẳn trong thiên hạ này chỉ có hẳn và người của sư môn hẳn mới có thể giải được.

Vừa nhìn thấy vết sẹo của Hỏa vệ, nàng đã vội vàng kéo hẳn đi tìm Lâu Thất. Nếu như Lâu Thất không học được cách giải thì Hỏa vệ coi như xong rồi.

Lâu Thất khẽ gật đầu: “Ta biết rồi, người đi ra phía sau vườn thuốc bảo thần y lấy cho người mấy cây thảo biển xanh, bảo được đồng ép lấy nước, thêm nước vào khuấy một chút.”

Trong lòng Tiểu Trù có chút kinh sợ, nàng hiểu rõ chất độc ở vết thương của Hỏa vệ kia có thể truyền nhiễm thông qua tiếp xúc trực tiếp qua da, cho dù trên người nàng không có vết thương thì cũng có thể lây sang. Việc đề phòng chẳng may bị dính phải cũng là cần thiết, vì thế nàng đáp một tiếng, bước nhanh về phía vườn thuốc phía sau.

Lâu Thất nói câu lúc này cũng không hề hạ giọng, nên tất cả mọi người ở trong sảnh đều nghe thấy. Ứng nhìn nàng tỏ vẻ không hiểu, Nguyệt lại nhìn về phía Ứng và A Mộc, dường như đã hiểu ra cái gì đó, sắc mặt cũng có chút không dễ nhìn.

Ngược lại, sắc mặt Hỏa vẫn bình thản, không nhìn ra được cái gì cả.

“Đợi lát nữa các người cũng đi tìm thần y đi, các người tiếp xúc với Hỏa vệ khá nhiều, tốt nhất nên đi tắm một lần.” Lâu Thất nói với Nguyệt và Ứng.

“Đế Phi, Hỏa bị trúng độc sao?” Nguyệt hỏi.

Ứng kinh ngạc: “Sao lại bị trúng độc vậy? Ai hạ độc hắn chứ?” Hắn nhìn về phía A Mộc: “Là người phải không?”

A Mộc nhất thời kinh sợ, lập tức kêu lên: “Không phải ta! Sao ta có thể hạ độc Hỏa đại ca được chứ?”

“Không phải người hạ độc, nhưng cũng có liên quan đến người, con sâu trên người người giống hệt với con sâu trên người Đế Quân, nhưng quả thực không phải là cùng một loại sâu. Sâu trên người người là độc mang tính ẩn, loại độc này không có tác dụng với ký chủ, nhưng lại ảnh hưởng đến những người tiếp xúc với người. Người bị truyền nhiễm chất độc nếu như không bị thương thì tạm thời không có vấn đề gì, nhưng chỉ cần người ta bị thương, có vết thương hở thì vết thương ấy sẽ dần dần chuyển biến xấu, cuối cùng, toàn thân sẽ đầy vết thương.”

Mấy người nghe thấy vậy đều ngạc nhiên.

Toàn thân sẽ đầy vết thương, câu này là có ý gì? Mọi người suy nghĩ một chút liền cảm thấy tóc gáy trên người toàn bộ dựng hết cả lên.

Về mặt A Mộc tái nhợt, nhanh chóng nhào người từ trong lòng của Hỏa ra, cặp mắt đỏ hoe nhìn Hỏa, môi khẽ run lên, tự nhiên nặng nề quỳ xuống.

“Hỏa đại ca... A Mộc thật có lỗi với huynh, A Mộc đáng chết!” Giờ nhớ ra, nàng mới hiểu được vì sao trước đây ở bên ngoài vẫn chưa có chuyện gì, còn thời gian này thì vết sẹo của Hỏa lại càng lúc càng nghiêm trọng. Cái này liệu có phải là bởi vì trước đây ở Bách Trùng Cốc, bọn họ đã hôn môi nhau, hắn còn động vào thân thể của nàng hay không...

Nàng vẫn luôn nhớ lại cái hôn và cái động chạm ấy, nhưng không biết rằng hóa ra điều đó đã hại Hỏa đại

ca!

A Mộc nghiêng rằng, dùng một chưởng vỗ xuống đầu mình!

Nàng đáng chết, nàng là yêu tinh hại người...

“Người đang làm cái gì vậy?” Hỏa tức giận, một tay tóm lấy cổ tay nàng.

A Mộc giãy dụa: “Hỏa đại ca, người mau buông tay ta ra, không nên động vào ta nữa...” Tìm đến cái chết, tất nhiên là để nàng chuộc lại mọi lỗi lầm của mình, nhưng thật ra phần nhiều chính là tuyệt vọng. Hóa ra về cơ bản, nàng không thể ở cùng với Hỏa được, đến động chạm vào nhau thôi cũng làm hại người ta phải trúng độc...

“Đủ rồi!” Hỏa trầm giọng quát: “Mạng của người chẳng nhẽ không phải của ta hay sao? Ta cho phép người chết sao?”

“Hỏa đại ca...” A Mộc nhìn hẩn, nước mắt trào ra mãnh liệt.

“Đế Phi còn có lời này muốn hỏi người.” Nguyệt từ tốn nói một câu, thật ra hẩn lại không mấy hoảng sợ, bởi vì hẩn hiểu rõ Lâu Thất rồi, thấy bộ dạng bình tĩnh như thế của nàng, rõ ràng là nàng có cách giải độc. Ngược lại lúc này trong mắt nàng hứng thú dạt dào, lẽ nào xem vở kịch ái tình khổ sở này đến nghiệm rồi sao?

Nguyệt có chút bất đắc dĩ, ở một phương diện khác, tâm địa bọn Đế Phi nương nương cũng không mềm hơn so với Đế Quân bao nhiêu.

Lâm Thất liếc mắt nhìn hẩn: “Độc này ta có thể giải được, ta có thể cứu Hỏa vệ, nhưng có điều, A Mộc, người nguyện ý vì hẩn làm được những gì?”

Vừa nghe thấy câu nói này, Hỏa liền bất đắc dĩ nhìn về phía nàng ta.

Nếu như nàng có thể giải được độc, thì nhất định nàng sẽ nể mặt Đế Quân, thay hẩn giải độc, hà tất còn cần A Mộc phải tự làm khổ mình chứ? Hẩn và Nguyệt thì vừa nghe đã hiểu, nhưng Ung và A Mộc lại không hiểu. Ung vẫn ngờ ngác như cũ, còn A Mộc lại cúi đầu khóc lóc.

“Đế Phi, cầu xin người, cầu xin người cứu Hỏa đại ca, cho dù A Mộc phải làm cái gì, A Mộc đều bằng lòng!”

“Hả?” Lâu Thất xoa xoa cằm: “Bao gồm cả việc bán đứng nghĩa phụ của người sao?”

A Mộc không hề do dự, lập tức dùng sức gạt mạnh đầu: “Đúng vậy!”

“Nói thử xem, thân phận của tỷ muội các ngươi là gì? Còn có mục đích nào khi xuất hiện ở đây nữa?” Lâu Thất nói, rồi đột nhiên búng tay một cái thật kêu, Long Ngôn lập tức hiện thân, hỏi han rồi rút: “Tiểu Thất Lâu chủ có gì dặn dò? Cho dù nguy hiểm tới đâu thì Long Ngôn cũng không chối từ.”

“Ừ, đi lấy cho ta một cái bánh Bách Hoa và một chén nước ô mai lại đây, đúng rồi, nếu như có thể, hãy dặn đầu bếp lấy cho ta mấy ổ bánh xốp.”

Long Ngôn: “Vâng...”

Nàng muốn xem kịch vui sao?

Hai mắt A Mộc đỏ lên, nhìn vết sẹo của Hỏa, sứt sứt mũi một cái, khẽ nói: “Thật ra ta cũng sớm đã phản bội nghĩa phụ...”

Nàng đã dùng một câu như thế để bắt đầu, khiến cho tất cả mọi người hơi sửng sốt.

“Nghĩa phụ của các ngươi là ai?”

“Hắn nói hắn họ Mộc, ta và tỷ tỷ vốn đều là người của Lâu gia, phụ thân chúng ta, đều là trưởng tử đích thực của Lâu gia.”

Câu nói này là ý gì, vẻ mặt của Lâu Thất biểu lộ rõ là không hiểu. Kim lão từng nói, nàng có bản mạng huyết chú, đó chính là con cháu dòng chính của Lâu gia mới có thể có, nhưng bây giờ nàng lại bị chứng minh nàng là người của Hiên Viên gia, mà tỷ muội Mộc Lan nếu như quả thật chính là tôn nữ đích thực của Lâu gia thì tại sao lại đến Đoạn Trần Tông, nhận nghĩa phụ, mà ngay cả họ cũng sửa theo hắn chứ?

Nhưng nàng có dự cảm, A Mộc càng có thể cởi bỏ những nghi ngờ của nàng, làm cho nàng hiểu được rất nhiều vấn đề mà trước đây dù nghĩ thế nào nàng cũng không thể nghĩ ra.

“Nói tiếp đi.” Nàng cũng có chút sốt ruột, giống như tất cả chân tướng của sự việc đang bày ra trước mắt, chỉ còn một tầng sa mỏng mà thôi, đưa tay là có thể vạch trần được.

Ánh mắt của A Mộc có chút trống rỗng: “ Hồi nhỏ, bọn ta chưa từng sống ở trong Lâu gia, phụ thân nói, trong nhà có người muốn hại người thế nên bọn ta đều sinh sống ở bên ngoài, chờ đến một ngày nào đó mà bản mạng huyết chú ở trên cơ thể của phụ thân hoặc trên cơ thể ta và tỷ tỷ có thể thì triển được thì sẽ trở về. Lúc đó ta và tỷ tỷ không hiểu vì sao lại phải làm như thế, ta thì không sao, dù sống ở đâu thì cũng được, nhưng tỷ tỷ thì ngược lại, lúc nào cũng buồn rầu, bởi vì người của Lâu gia ai cũng mặc vàng đeo bạc, sống một cuộc sống nhung lụa sung sướng, còn chúng ta thì phải sống cuộc sống cơm ăn không đủ, tỷ tỷ hàng ngày phải giúp người ta thêu hoa kiếm thêm chút bạc để hỗ trợ chi tiêu hàng ngày. Chính vì thế mà tỷ tỷ ghi hận phụ thân, cảm thấy nhất định là phụ thân đã làm điều gì đó sai lầm, sau đó bị gia đình đuổi đi. Chính vì thế, khi gặp nghĩa phụ, tỷ tỷ đã không do dự mà quyết định đi theo hắn.”

Trong đại sảnh chỉ có tiếng của A Mộc đều đều vang lên, tất cả mọi người đều yên lặng lắng nghe. Nhưng khi A Mộc đang định tiếp tục kể câu chuyện thì Thiên Nhất đột nhiên chạy đến, nhìn Lâu Thất, sốt ruột nói: “Đế Phi, nhanh lên, Đế Quân thổ huyết rồi.”

Lâu Thất đứng lên: “Hiện giờ chàng ở đâu?”

Thổ huyết ư? Lẽ nào độc trùng lại phát tác?

“Đã đưa về tắm điện!”

Bóng dáng của Lâu Thất liền biến mất trong tầm mắt của bọn họ.

Đám người Hỏa cũng lập tức đuổi theo, cơ thể của A Mộc bỗng chốc mềm nhũn rồi ngã xuống.

“A Mộc!” Trong lòng Hỏa bỗng nhiên giật mình, vội vàng bế nàng lên, hét lớn một câu: “Thần y!”

Cùng thời khắc đó, ở trong vườn thuốc phía sau, Tiểu Trù đang ngồi ở hành lang lấy nước thuốc ngâm hai tay, chỉ nghe được bịch một tiếng, thần y đang chăm sóc dược liệu bỗng ngã vào trong ruộng thuốc.

“Thần y, ngươi làm sao vậy?” Tiểu Trù kinh sợ kêu lên, tiến đến muốn nâng hân dậy, nhưng khi nhìn thấy tay của mình thì vội vàng ngừng lại.

“Người đâu, mau tới đây, thần y bị ngất rồi.”

Hình như có một bàn tay đen tối đang âm thầm phá rối Cửu Tiêu Điện. Nhưng hiện giờ bọn họ không ai có tâm tư để đi tìm hiểu chuyện đó, mà cho dù tìm ra cũng chưa chắc đã quản được.

Lâu Thất cũng không hề biết chuyện thần y và A Mộc bị ngất xỉu, nàng vội vàng quay trở về Tam Trùng điện. Lâu Tín đang ôm U U, vẻ mặt rất sốt ruột, thấy nàng trở về liền lập tức tiến lên nghênh đón.

512. Chương 512

“Cô nương!” Lâu Tín vội vàng nói: “U U bị thương rồi!”

Mặc dù hiện tại Đế Quân cũng xảy ra chuyện, nhưng lúc này Đế Quân vẫn còn đang nói chuyện, chưa bị hôn mê bất tỉnh, còn U U thì... quá dọa người đi. Chính vì thế mà hân vội vàng ôm lấy nó, đứng ở đây để chờ.

Sắc mặt Lâu Thất nặng nề: “Bị thương chỗ nào vậy?”

Lâu Tín vạch chỗ phần lông ở cổ của nó, Lâu Thất cúi đầu xuống ngó, lúc này mới phát hiện trên cổ của U U có một vòng vết thương màu đỏ, thoạt nhìn thì thấy chắc là vết thương do bị siết cổ.

Nàng chợt nhớ tới cảnh tượng lần trước ở trong lòng Vãn Thiên Sơn, Nạp Lan Họa Tâm đã sử dụng roi để siết U U. Thời gian đó nàng không suy nghĩ nhiều, bây giờ nàng mới nhớ ra, chuyện đó rõ ràng có điều gì đó không đúng, Nạp Lan Họa Tâm làm sao có thể bắt được U U chứ? Với sự ngoan độc của nàng ta, nếu đã bắt được U U rồi thì tại sao lại còn chờ bọn họ đến mà không lập tức giết chết U U?

“Sao Đế Quân lại thổ huyết vậy?”

“Lúc này U U nhảy đến trên người của Đế Quân, chẳng bao lâu thì Đế Quân đột nhiên nôn ra máu.” Lâu Tín nói, giọng có chút yếu ớt, cứ như U U quả thật có điều gì khả nghi vậy.

Tuy trong lòng Lâu Thất cũng lo cho Trầm Sát, nhưng lại muốn kiểm tra cẩn thận U U một chút, đang hơi do dự, liền nghe thấy bên trong khe truyền ra tiếng của Trầm Sát: “Nàng xem con tiểu hồ ly kia trước, bổn Đế Quân không sao.”

Nghe giọng hần bình tĩnh, trong lòng Lâu Thất nhẹ nhõm hẳn. Nàng để Lâu Tín ôm U U tiến đến phòng khách, đặt U U ở trên bàn. Bình thường con vật nhỏ này rất nghịch ngợm, nhưng hiện giờ lại nằm im ở trước mắt không hề nhúc nhích, khiến trong lòng Lâu Thất vô cùng tức giận.

Nàng đã suy đoán vài khả năng, nhưng khi quan sát cẩn thận vết thương của U U thì lập tức chấn động.

“Đế Phi, cổ độc của A Mộc phát tác, thần y đã bị ngắt.”

Nguyệt vội vàng chạy đến bẩm báo.

Trong lòng Lâu Thất khẽ giật mình, cái suy đoán vừa nảy ở trong đầu kia giờ lại rõ ràng hơn một chút: “Mộc Lan?”

Đúng lúc này, Hoa Vu Tồn cũng vội chạy đến, nghe thấy nàng hỏi câu đó, liền lập tức nói tiếp: “Mộc Lan chết rồi.” Khi nói câu này, hần nghiêng rằng nghiêng lợi, sắc mặt tái mét.

Vốn dĩ Lâu Thất giao Mộc Lan cho hần là vì tín nhiệm hần, nhưng bây giờ, Đế Quân vừa đi thì Mộc Lan liền chết, lại còn chết ngay trước mặt của hần, điều này rõ ràng chẳng phải là tát vào mặt hần sao? Hơn nữa lúc này Mộc Lan đột nhiên ngã xuống thất khiếu chảy máu mà chết, trong lòng hần nghĩ liệu mỗi ràng buộc giữa nàng ta và Đế Phi có phải là đã bị cắt đứt rồi không, nếu như thuốc của nàng vẫn chưa hoàn toàn được giải, thì lúc này Đế Phi cũng xảy ra chuyện sao?

Suy nghĩ này, suýt chút nữa thì dọa hần bay mất cả ba hồn bảy vía, nên hần đã vội vàng chạy tới, trông thấy Lâu Thất đang bình tĩnh đứng đó thì trong lòng mới thở phào một hơi.

Lâu Thất nghiêm túc: “Lập tức đem người đưa về được điện đi, các người, cả U U nữa, đám người A Mộc và Mộc Lan cũng đã có người tiếp xúc, tất cả đều dẫn đi. Trong thời gian này, bất kỳ ai cũng không được đụng chạm người khác nữa. Lập tức làm đi.”

Suy nghĩ một lát nàng còn nói thêm: “Nguyệt, người đi kiểm tra cho Đại Bạch, đừng để bất kỳ người nào tới gần...”

Bây giờ Đại Bạch có địa bàn của mình rồi, ở phía sau núi có một mảnh rừng, lúc có thời gian rảnh rồi Lâu Thất liền đi đến đó chăm Đại Bạch, bình thường chính bản thân nó cũng có thể ra ngoài kiếm ăn.

Nghe thấy mệnh lệnh này của nàng, sắc mặt của Nguyệt đại biến: “Đế Phi?”

Lâu Thất nhìn ra nỗi lo lắng của hắn, cũng biết rằng Nguyệt cực kỳ thông minh, cho dù nàng không có nói rõ, nhưng đột nhiên nhiều chuyện như thế xảy ra, chính hắn cũng có thể đoán được ít nhiều: “Đi đi, sau khi kiểm tra cho Đại Bạch thì người cũng đi đến Được Điện đi, ta lập tức đi xem thần y và A Mộc.”

Nguyệt khẽ gật đầu, cùng Hoa Vu Tồn đi ra khỏi cửa, đi tới cạnh cửa đột nhiên dừng lại, xoay đầu nói: “Đế Phi, người phải bảo trọng.”

Lâu Thất vẫy vẫy tay, để Lâu Tín ôm lấy U U: “Người cũng đi đi.”

Lâu Tín vội vàng ôm U U rời đi, lúc này Lâu Thất mới tiến vào tẩm cung, lúc bước nhanh về phía giường lớn, vô thức kêu lên một câu: “Thiên Ảnh, công Đế Quân...”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, nàng lại giật mình trước.

Thiên Nhất đang chờ ở một bên cổ họng hơi nghẹn lại, âm thầm thở hắt ra, khẽ nói: “Đế Phi, phải công Đế Quân sao?”

“Đúng vậy.”

Trong lòng Lâu Thất cũng rất áp lực, Thiên Nhất và Thiên Ảnh là huynh đệ, chắc hẳn còn đau lòng hơn nàng nhiều.

“Có chuyện gì sao?” Trầm Sát dựa đầu vào giường, chắc là đã thay trang phục, mái tóc đen như mực thả xuống khuôn mặt, có thể là bởi vì lúc này nôn ra máu nên giờ sắc mặt có phần tái nhợt, nhưng trông vậy mà lại càng tuyệt sắc xuất chúng.

“Ừ.” Lâu Thất cũng không nhiều lời, đưa ba ngón tay ra để lên mạch của hắn, im lặng vài giây.

Bỗng nhiên một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt mặt nàng, hần khẽ than một tiếng, hắng giọng nói một câu: “Thất Thất của ta cực khổ rồi.”

Lâu Thất giật mình kinh sợ ngược mắt lên nhìn hần, bắt gặp ánh mắt ấm áp khó thấy của hần.

“Đi thôi, cùng đi đến Dược Điện.”

Những lời nàng nói ở bên ngoài hần đều nghe thấy cả.

Thiên Nhất muốn công hần, nhưng hần lại lắc đầu, khôi phục lại vẻ lạnh lùng tàn khốc vốn có: “Bốn Đế Quân tự mình đi.” Hần không yếu đến mức độ đó.

Lâu Thất đã bắt mạch cho hần, việc bước đi là không thành vấn đề, vì vậy nàng liền gật đầu, đưa tay cho hần.

Đến Dược Điện, trong sảnh mà bình thường thần y khám chữa cho quan viên trong cung đã vô số người, hơn nữa bầu không khí còn có chút căng thẳng, đầy áp lực.

Nguyệt chạy tới sau một bước: “Đế Quân, người không sao chứ?”

Tứ vệ bọn họ vốn dĩ vẫn gọi Trầm Sát là chủ tử, nhưng sau khi lập quốc đã thống nhất đổi thành Đế Quân.

“Không sao.” Sau khi nhìn thấy nhiều người như thế, vẻ mặt của Trầm Sát cũng trầm xuống. Hơn nữa tất cả những người ở đây đều là những thị vệ thân thiết của hần và Lâu Thất: “Đi mời ba người Trọng Vương đến đây đi.”

Lâu Thất nghe hần vừa nói như thế mới phát hiện quả thật mình đã bỏ quên một nhà ba người Hiên Viên.

Nàng đỡ Trầm Sát ngồi vào ghế chủ vị: “Chàng cứ ngồi trước đã, trong lòng ta đã có chút sắp xếp, để xem thế nào rồi ta sẽ nói cho chàng sau”

“Nàng đi đi, bốn Đế Quân trông cậy vào nàng.”

Lời nói này tuy rằng rất bình thản, nhưng trong lòng Lâu Thất vẫn không nén nổi sự ngọt ngào.

Người đầu tiên nàng muốn xem thử chính là A Mộc.

A Mộc ngồi dựa người vào chiếc ghế, Hỏa đứng bên cạnh, thấy nàng đến, hần khẽ nói: “Đế Phi, nếu như A Mộc có vấn đề thì chỉ sợ là bị người ta lợi dụng.”

Nàng nhìn thấy những lo lắng hẩn giấu điểm trong mắt, nếu như không phải lúc này tâm trạng nàng không được tốt thì có lẽ nàng đã bông đùa vài câu rồi.

Nhưng lúc này nàng chẳng qua chỉ là ừ một tiếng, khom lưng dùng hai ngón tay vạch mắt của A Mộc ra. Ổi trông mắt trắng của nàng ta, có một viền màu đỏ nhanh chóng bị ẩn đi. Hỏa ở bên cạnh cũng thấy rõ, nhất thời ngạc nhiên hỏi: “Đây là cái gì?”

“Cổ trùng.” Trong lòng Lâu Thất đã hiểu rõ, đứng thẳng dậy nói với Hỏa: “Tìm dây thừng trói nàng ta lại, trói thật chặt.”

“Đế Phi!”

“Hỏa vệ, ta không cần phải giải thích với người.” Lâu Thất còn muốn đi thăm Mộc Lan, cho nên cũng không kiên trì gì nữa, nói xong liền quay lưng đi, trước khi đi thăm Mộc Lan thì nàng đi thăm thần y.

Trầm Sát im lặng một hồi, nói với Hỏa: “Khi cổ trùng phát tác sẽ vô cùng đau khổ, một cô nương sẽ không thể chịu đựng được đâu, nếu người không trói nàng lại, sợ là nàng sẽ đau đến không muốn sống nữa.”

Hẩn lời nói này rất bình thản, nhưng rơi vào tai mọi người thì lại cực kỳ chua xót. Câu nói này là lời tuyên bố rút ra từ kinh nghiệm sao? Từ trước tới nay chưa từng từng nghe Đế Quân đề cập qua bất kỳ chuyện gì liên quan tới việc cổ trùng phát tác sẽ đau đớn như thế nào, thậm chí, hẩn từ trước đến nay đều lạnh lùng tàn khốc không hề có chút biểu tình nào, từ trước đến nay bọn họ sẽ cho rằng điều đó cũng không phải đặc biệt đau khổ, nhưng bây giờ nghe hẩn nói một câu nói như thế, bọn họ mới biết được, có lẽ loại đau đớn này so với sự tưởng tượng của bọn họ phải thống khổ hơn gấp trăm lần.

Hỏa nghe thấy câu nói này, lập tức sai được đồng đi lấy một sợi dây thừng to mang đến, tự mình động thủ trói chặt A Mộc lại.

”Đế Quân, xảy ra chuyện gì vậy?” Hiên Viên Ý và Trầm Hương được mời qua, nhìn thấy nhiều người ở nơi đây như thế, hai người liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt cũng trở nên vô cùng nghiêm túc.

”Ngồi đi, chờ đợi.” Trầm Sát nói xong, im lặng nhìn Lâu Thất, nàng đang ở cách hẩn không xa kiểm tra cho thần y.

Sức khỏe thần y vẫn rất tốt, mặc dù nói thầy thuốc không chữa được cho mình, nhưng bình thường hẩn vẫn tự điều dưỡng thân thể, làm cho thân thể đạt được trạng thái tốt nhất, hơn nữa thời gian này Lâu Thất cho hẩn không ít thứ tốt, có một số có thể chia cho chính mình sử dụng.

Nhưng lần này hẩn đột nhiên lại ngã xuống, hơn nữa Tiểu Trù còn tận mắt nhìn thấy hẩn ngã xuống.

”Đế Phi, ta không động tới thần y.” Tiểu Trù đứng ở bên cạnh, thần sắc cũng có chút khẩn trương.

”Ừ, ta biết. Tiểu Trù, người và Nhị Linh, Khánh Tiên, theo Dao Phong đi giúp được đồng chuẩn bị nôi thuốc tiên được, chờ một chút ta sẽ kê đơn thuốc.”

Những người tiếp xúc đều ở nơi này, nàng cũng không muốn để cho thị nữ khác tiến đến.

Mấy người đáp một tiếng rồi lui qua một bên.

Lâu Thất khẽ cúi đầu, mím chặt đôi môi đỏ mọng, trong lòng nàng lúc này vô cùng tức giận. Bởi vì thần y tự nhiên trúng độc, mà lại là một loại kịch độc, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng rất nguy hiểm, phải có người chăm sóc, không thể lơ là, nếu không thì hắn sẽ chết.

Mục đích của đối phương rất rõ ràng, chính là muốn liên lụy đến nàng.

Nàng không thể dẫn thần y tới Lâu gia, hơn nữa nếu như nàng đi, ở đây chưa chắc có người có thể chăm sóc tốt cho thần y, trừ khi nàng không cần đến tính mạng của thần y nữa.

Nhưng nếu muốn gom đủ mười loại dược liệu, chế tạo giải dược, cũng cần thần y hỗ trợ, hoặc nói cách khác, trong phương diện giải độc này, nàng chỉ là tay sai, thần y giỏi hơn nàng... Bất kể như thế nào, nàng không thể để cho hắn mất đi tính mạng được.

Lâu Thất đứng thẳng, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh. Không biết là ai, nhưng đối phương chắc chắn sẽ nghĩ nàng không thể giải được loại độc này. Nàng đi tới trước mặt Trầm Sát, ngồi xổm xuống ở bên cạnh hắn, hai tay đặt lên trên đầu gối hắn: ”Để cứu thần y cần rất nhiều máu, Trầm Sát, sau đó ta sẽ choáng váng mê man ba ngày, nhưng hành trình của chúng ta không thể hoãn lại.”

Đối phương không muốn để cho bọn họ xuất phát, đây là điều bọn họ đã dự đoán được, nhưng bọn họ nhất định phải đi.

Trầm Sát im lặng nhìn nàng.

”Có ảnh hưởng như thế nào đến cơ thể của nàng?” Trầm Sát cũng không nhiều lời, chẳng qua chỉ là hỏi một câu như thế.

Lâu Thất chớp chớp mắt, ”Không có vấn đề, thể chất của ta... Có lẽ chàng không biết, thỉnh thoảng thay máu cũng tốt.” Dược tính cũng sẽ không xói mòn, hơn nữa, máu của nàng không chỉ cứu thần y, A Mộc mà ngay cả U U cũng đều có thể sử dụng được.

”Thất Thất ngoan.” Hắn cầm tay của nàng, trong mắt để lộ ra sự đau lòng.

”Nhưng, ba ngày tiếp theo ta không biết còn có thể xảy chuyện gì nữa, tất cả, đều phải giao cho chàng.” Nàng rất lo lắng, chỉ e còn có chuyện gì đó xảy ra.

Trầm Sát nhìn nàng, đột nhiên khoe miệng nhếch lên: "Thất Thất, nàng có nhớ hay không, cứ mỗi lần bắt đầu làm chuyện gì đó thì nàng đều rất lười biếng..."

513. Chương 513

Khi mới gặp, nàng giả vờ ngốc nghếch, hận không thể giấu hết bản lĩnh của mình đi, chuyện gì có thể tránh được thì sẽ tránh, còn một lòng muốn chạy trốn, nàng cảm thấy mình ở cùng với hắn có quá nhiều phiền phức, quá nguy hiểm, nên rất bài xích.

Nhưng bây giờ, nàng lại ôm hết mọi chuyện, nàng sợ hắn mệt mỏi, sợ hắn bị thương.

Đó là một thay đổi rất lớn.

Cho dù Trầm Sát thích nàng luôn xoay quanh mình, trong lòng chỉ nhớ tới mình, nhưng hắn lại càng lúc càng đau lòng vì nàng. Mọi người đều nói tình cảm giữa nam nữ là không đáng tin nhất, không bao lâu thì sẽ dần dần phai nhạt, đặc biệt nữ tử đối với nam nhân chẳng qua chỉ để nối dõi tông đường, làm ấm giường lại thêm tình thú, nhưng tại sao hắn càng lúc càng xem nàng như tính mạng của mình, hai người càng ở với nhau lâu, hắn lại càng không thể nào sống thiếu nàng được.

Nàng rất có bản lĩnh, nhưng bây giờ hắn càng hy vọng có thể một lòng sủng ái nàng, một lòng bảo vệ nàng.

Trầm Sát hoàn toàn quên mất trước đây mình hy vọng nàng mạnh mẽ hơn để ở bên cạnh hắn, cùng hắn đối đầu với mưa gió.

Lâu Thất nhớ lại thì không nhịn được cười.

Nàng cũng là loại người điển hình chỉ cam tâm tình nguyện quét dọn tuyết trước cửa nhà mình, trước đây Trầm Sát không phải là người của nàng, nàng tất nhiên sẽ không quan tâm tới chuyện của hắn, nhưng bây giờ hắn là nam nhân nhà mình, nàng hận không thể giúp đỡ hắn nhiều hơn nữa.

Nhưng nàng cũng nên tin tưởng vào năng lực của hắn, độc cổ đã trúng một canh giờ, khi đó hắn không có cách nào bảo vệ tốt được mình, bây giờ chắc sẽ không dễ dàng trúng như vậy nữa. Hơn nữa chẳng lẽ nam nhân của nàng còn cần nàng phải che chở sao?

Bây giờ nàng còn có chuyện quan trọng hơn.

Đối phương không muốn để cho bọn họ đi, nàng lại càng phải tới đúng hạn.

"Sứ thần bốn nước đều bày tỏ thái độ rồi sao?" Nàng không hy vọng sau khi bọn họ đi, Đại Thịnh quốc lại bị bốn nước cùng ép.

Trầm Sát cũng sẽ không để cho loại tình huống này xuất hiện, hắn nhéo má nàng nói: "Nàng không cần lo

lắng, tất cả đều đã ký quốc thư nên bọn họ không dám đâu.”

Bốn nước lớn thật sự đã bị sự hung hãn của hai phu thê bọn họ dọa, căn bản không dám có ý định đánh Đại Thịnh. Hơn nữa bây giờ, hoàng thất của bốn nước đều đang tranh nhau ngôi vị hoàng đế. Trầm Sát lại khê nói một câu: ”Còn nữa, bốn Đế Quân đã ngầm phái bốn đội ám binh ra ngoài, cho bọn họ tới tăng thêm chút hỗn loạn.”

Nếu như bọn họ không đủ loạn, thì bốn đội ám binh này sẽ phát huy tác dụng, nghĩ tất cả mọi cách để cho bọn họ trở nên hỗn loạn. Ví dụ như mượn thân phận chọc cho mấy thế gia lớn nội đấu, hoặc là xúi giục một vài đám cướp trên núi gây phản loạn gì đó, nếu không thì hoàng tử nào có phần thắng nhiều hơn sẽ lại tìm được sự hậu thuẫn, giúp đỡ hoàng tử khác đối phó với hắn.

Dù sao những loại chuyện như vậy đều được hắn thu xếp xong xuôi, bốn nước tuyệt đối không có tâm tư và tinh lực trở lại đánh Đại Thịnh, bởi vì bọn họ còn chưa thể tự lo cho chính mình.

Sau khi không còn phải lo lắng, chuyện không biết đều giao cho hắn, Lâu Thất liền gặt đầu tập trung vào trị bệnh.

”Đế Phi, người trị liệu giúp cho mấy người chúng ta trước đi.”

Hỏa và Nguyệt cùng đứng ở trước mặt Lâu Thất. Bọn họ tất nhiên không phải vội cứu mình, mà sau khi bọn họ khỏi rồi, bọn họ còn có rất nhiều chuyện phải đi làm.

”Không vội, còn cần chế tạo thuốc dã.” Lâu Thất lắc đầu, quyết định đi xem tình hình của Mộc Lan trước.

Thi thể Mộc Lan lại được đặt ở trong sân, bên cạnh có Hoa Vu Tồn tự mình trông coi. Khi nhìn thấy Lâu Thất đi ra, hắn muốn nói lại thôi.

Lâu Thất khoát tay áo: ”Không liên quan tới người, ngay cả ta cũng bị trúng kế.” Nàng đi tới kiểm tra Mộc Lan, trong thời gian ngắn, thi thể Mộc Lan đã tái xanh và hiện lên thi ban, hơn nữa bởi vì thất khiếu của nàng chảy máu mà chết, bây giờ lại không ai lau vết máu đi nên nhìn rất khủng khiếp.

Hai hai người canh giữ ở khu tù giam nhìn thấy cũng khó nhịn được mà muốn nôn, nhưng dường như Lâu Thất không có cảm giác gì, khiến bọn họ cảm thấy hơi mất mặt...

Lâu Thất cẩn thận kiểm tra mắt, đầu lưỡi, sau tai của nàng ta, lại lấy một ít máu bỏ vào trong bình nước thuốc mình đặc biệt chế tạo để thử nghiệm, chờ đến lúc có kết luận, nàng mới không nhịn được mà cười lạnh.

”Thật sự trúng kế của đối phương.” Nàng lẩm bẩm một câu, nhưng cũng cảm thấy ớn lạnh trước tâm kế và sự bố trí của người này.

Mộc Lan chính là thủ phạm khiến bệnh độc này phát triển với quy mô lớn như vậy, thân thể nàng mang theo độc, loại chất độc này cần thân thể bản thân nàng nuôi dưỡng, A Mộc lại là một loại thuốc khác, hai loại thuốc này hợp lại sẽ sinh ra loại thuốc đáng sợ thứ ba, có thể mượn không khí và nước bọt của con người truyền đi. Còn có một loại khác là cổ trùng trên người của A Mộc, giúp tăng cường sự lây lan của chất độc này.

Nàng đưa Mộc Lan tới Cửu Tiêu Điện, chẳng khác nào chôn một quả bom hẹn giờ xuống Cửu Tiêu Điện, chỉ chờ A Mộc tới tiếp xúc, chất độc này sẽ lập tức bạo phát ra.

Có lẽ mục đích ban đầu của đối phương không phải là để ngăn cản bọn họ đi Lâu gia, chẳng qua là muốn ngáng chân bọn họ vào lúc cần thiết mà thôi, dù sao lúc gặp được Mộc Lan, bọn họ còn chưa có quyết định sẽ đi Lâu gia.

Như vậy...

Nhưng vì sao Mộc Lan và A Mộc lại có cơ hội gặp mặt, thậm chí lựa chọn gặp riêng ở chỗ Dược Điện này, có phải trong đó có vấn đề đáng ngờ hay không?

Nếu không, A Mộc hẳn không có cơ hội nhìn thấy được Mộc Lan bị nhốt!

Lâu Thất đột nhiên quay đầu, nhìn về... Tiểu Trù trong đại sảnh.

Là Tiểu Trù kéo Hỏa tới, Hỏa qua đó, A Mộc tự nhiên sẽ qua theo, có đúng không? Nhưng Tiểu Trù sẽ làm vậy sao? Nàng không tin!

Lúc đó, Nguyệt, Ung, Hỏa đều đi cùng, bọn họ sẽ làm chuyện đó sao?

"Đế Phi, có phải có gì không ổn không?" Hoa Vu Tồn hỏi.

Lâu Thất lắc đầu: "Hỏa táng thi thể của Mộc Lan đi."

"Vâng." Hoa Vu Tồn lên tiếng, khẽ vẫy tay, lập tức có bốn gã thủ vệ đưa thi thể của Mộc Lan lên, chuẩn bị hoả táng.

Lâu Thất vốn muốn trị liệu cho thần y trước, nhưng trị liệu cho thần y lại cần rất nhiều máu của nàng, nàng cảm thấy không bắt được nội gián thì không yên tâm được.

Kể nội gián này thật sự che giấu rất sâu. Trước đó bọn họ đã âm thầm dọn nội gián nhiều lần, bao gồm cả nội gián trong quân doanh cũng bị Nguyệt nghĩ cách loại bỏ hết, không ngờ ở đây vẫn còn.

Nàng thay đổi chủ ý, muốn cứu A Mộc tỉnh lại trước, chỉ có A Mộc tỉnh lại, nàng mới có thể tìm được chứng cứ hữu hiệu.

Nhưng trước khi nàng quyết định cứu A Mộc, A Mộc lại đột nhiên hét thảm một tiếng, toàn thân vặn vẹo làm đổ ghế, cả người và ghế đều rơi xuống đất.

"A Mộc!" Hỏa muốn đi tới đỡ nàng.

"Đừng động vào nàng!"

Lâu Thất bước về phía trước, ngăn cản hắn và bảo người lùi lại. Nàng cúi thắt lưng, lấy ra một vài cái bình nhỏ cùng ngân châm, nhưng lại không lập tức ra tay cứu người.

"A! Đau quá!" A Mộc bị trói chặt, đau đến mức cả người liều mạng giãy dựa trên mặt đất, sắc mặt nàng sưng đỏ, trán lấm tấm từng giọt mồ hôi hột và hai mắt mở to, toàn thân đều căng cứng, gào thét, thỉnh thoảng lại cắn chặt hàm răng khiến gân xanh nổi lên.

Có thể thấy được nàng ta đau đến mức sắp không chịu nổi nữa rồi.

Hỏa siết chặt nắm đấm, hắn nhìn nàng bị hành hạ như vậy nhưng lại không thể cứu được nàng.

"Hỏa đại ca, xin đại ca giết ta đi! Giết ta đi!" A Mộc bắt đầu kêu to lên, không được, không được rồi, nàng ta quá đau đớn, nỗi đau này giống như có vô số cây kim đang đâm vào nội tạng nàng ta, chui đi khắp nơi.

Đó có phải là cổ trùng không?

Vừa nghĩ tới trong thân thể mình có nhiều con trùng nhỏ, A Mộc đã cảm thấy buồn nôn, không nhịn được mà run rẩy, cảm giác này còn khó chịu hơn cả sự đau đớn: "Hỏa đại ca, đại ca giết ta đi!"

Hỏa cắn chặt răng.

Đám người Nguyệt và Ứng lại không khỏi nhìn sang Đế Quân, trước đây Đế Quân làm sao nhịn được nỗi đau đớn như vậy?

Lúc này, bọn họ lại nghe Trầm Sát đột nhiên gọi Nguyệt qua: "Chuẩn bị đại điển phong hậu tới đâu rồi?"

Bọn họ đã không đợi được tới ngày đã xem trước đó, không thể tiến hành đại điển phong hậu vào lúc đó thì đương nhiên phải làm sớm hơn, hắn muốn Lâu Thất lấy thân phận chính thê công khai đi với hắn tới Lâu gia, mà không phải chỉ là một phi tử.

”Bẩm Đế Quân, đã chuẩn bị gần xong rồi, nhưng...”

”Sao?”

”Nếu như đại điển phong hậu tiến hành theo quy củ đã quyết định lúc trước, thì e rằng hơi vội.”

”Vội thì vội, đợi lát nữa bảo Thất Thất cho các người thuốc trước, sau đó người lập tức đi làm chuyện này, một canh giờ sau sẽ làm đại điển phong hậu, bởi vì sứ thần bốn nước sẽ rời đi vào sáng sớm mai.” Trầm Sát thần nhiên quyết định về chuyện này.

Nguyệt suy nghĩ một lát, sau đó chỉ có thể đáp ứng.

Lâu Thất cũng không biết chuyện này. Nàng đang giải cổ cho A Mộc, may là nàng có thể giải loại cổ của A Mộc, nếu như là loại giống của Trầm Sát thì nàng thật sự không làm được.

A Mộc còn đang gào thét, Lâu Thất chỉ coi như không nghe được, đột nhiên dùng một tay xách nàng ta lên và đi tới một cái giường bên trong phòng bệnh, tay phải nàng di chuyển rất nhanh, dùng mấy cái ngón châm chặn lại huyết đạo của nàng ta. Thân thể A Mộc cứng đờ, nhưng không có cách nào giãy dụa, mồ hôi chảy rất nhiều, hàm răng cắn chặt lại, hai mắt giống như lồi ra, trợn trừng. Đau, đau quá, đau đến mức nàng ta thật sự muốn chết đi!

Lâu Thất lại đâm nhanh xuống mấy châm rồi nói: ”Hỏa vệ, đi lấy bình phong che lại.”

Bình phong vừa được che lại, nàng lập tức cởi trang phục của A Mộc ra, để lộ ra cơ thể trắng như tuyết còn chưa hoàn toàn phát triển hết nhưng đã lộ ra những đường cong uyển chuyển.

Hỏa không kịp quay đầu đi, đúng lúc nhìn thấy cảnh đó, hấn lùi lại một bước, tim đập thành thịch.

Lâu Thất không nhìn hấn, nàng lấy châm đâm vào đầu ngón tay của mình, nặn máu ra, sau đó rót một chút thuốc bôi ở trên thân thể A Mộc, bắt đầu vẽ huyết trận ở phía trên.

A Mộc chỉ cảm thấy theo ngón tay của Lâu Thất lướt qua, trong thân thể lại có một cảm giác ngứa ngáy, sau đó là đau đớn ép tới tận ngực.

Loại cảm giác này thật kỳ lạ, nàng thật sự rất muốn ngắt đi.

Trái tim nàng đột nhiên đau đớn không chịu nổi. Lâu Thất lấy ra một bình thủy tinh, đặt ngón tay bị thương lên, quét ít máu, sau đó bôi ngược ở trên ngực của A Mộc.

Đúng lúc này, từ ngực của A Mộc đột nhiên bay ra hơn mười mấy con trùng nhỏ màu đỏ, tất cả đều chui

vào trong cái lọ nhỏ kia.

Lâu Thất lập tức nhặt cái lọ lên, ngón tay Lâu Thất xuất hiện một ngọn lửa màu xanh, bắn vào trong bình, hơn mười con cổ trùng màu đỏ này vụn vụn, rất nhanh đã bị đốt cháy thành tro bụi.

”Hỏa vệ, người qua đây, người theo phương pháp ta nói, chuyển nội lực cho nàng ta.”

Hỏa xoay đầu lại, thấy Lâu Thất không vẫn mặc trang phục cho A Mộc. Không lẽ bảo hắn trực tiếp chạm vào thân thể của nàng sao?

”Trên tay của người cũng phải bôi thuốc trước khi tiếp xúc với da của A Mộc.” Lâu Thất nhìn ra sự do dự của hắn, nàng thần nhiên nói: ”Vào thời điểm đặc biệt như vậy, lẽ nào người muốn để cho người khác tới làm à? Bây giờ ta phải đi thăm thần y, không có nhiều thời gian như vậy đâu.”

514. Chương 514

Để cho người khác nhìn thấy thân thể của A Mộc, còn sờ vào nàng sao? Hỏa tất nhiên không muốn rồi.

Mà thôi, đành như vậy đi, hắn sẽ chịu trách nhiệm với nàng ấy. ”Mời Đế Phi chỉ giáo.”

Lâu Thất khẽ gật đầu, giải cổ không phải là chuyện dễ dàng, cho dù ép được cổ trùng ra vẫn phải sử dụng nội lực vận chuyển huyết khí một lần, ép chút máu bắn ra ngoài, chuyện này tiêu hao nội lực và tinh thần rất lớn, lúc này nàng không thể làm được, vẫn còn có rất nhiều người đang chờ nàng đi cứu.

Bởi vậy, để Hỏa tới rất làm là thích hợp nhất.

Sau khi nói một lần về cách thức vận chuyển nội lực, nàng dặn dò: ”Sau khi làm xong thì người sẽ thấy rất suy yếu, lúc đó hãy lập tức sai người ta gọi ta tới chữa trị cho người.”

”Vâng.”

Lâu Thất khẽ gật đầu, rút châm từ trên người A Mộc ra, A Mộc mở mắt ra nhưng không có phản ứng gì, nàng nghe được Lâu Thất thấp giọng nói: ”A Mộc, tại sao lúc trước người lại theo Hỏa vệ đến Dược Điện? Khi đó có phải người muốn đi tìm Hỏa vệ hay không?”

Suy nghĩ của A Mộc bị những lời này của nàng dẫn dắt, theo bản năng nói: ”Là Nhị Thanh cô nương ở Nhị Trùng Điện nói với ta, Hỏa đại ca hình như không vui, hơn nữa sắc mặt của hắn không dễ nhìn, không biết có phải là bị bệnh hay không, nàng còn nói, thần y bên này có rất nhiều thuốc tốt, khi đó ta vốn định gọi Hỏa đại ca đến Dược Điện...” Nhưng nàng ta còn chưa đi gọi thì đã nhìn thấy được Tiểu Trù kéo hắn đi nhanh đến Dược Điện, cho nên nàng lập tức đuổi theo.

Lâu Thất vội vàng đi ra ngoài, ”Nguyệt vệ! Lập tức phái người bắt thị nữ tên là Nhị Thanh ở Nhị Trùng

Điện lại, còn nữa, hỏi xem bình thường nàng ta quan hệ thân thiết với ai, bắt cả lại cho ta!”

Lời này vừa nói ra, một dược đồng đang đứng trong góc đại sảnh đột dờ người ra, sau đó lại muốn chạy ra ngoài. Hiên Viên Trọng Châu đứng lúc nhìn thấy dược sự khác thường của hắn nên lập tức tóm lấy, ném vào trong sảnh.

Dược đồng kia kêu lên một tiếng, không đợi mọi người kịp phản ứng, thất khiếu của hắn đã chảy máu mà chết.

”Đáng chết! Mình quá hấp tấp rồi.” Lâu Thất có chút ấn tượng về dược đồng này, dù sao nàng cũng thường xuyên đi tới Dược Điện, thần y còn nói với nàng, dược đồng này thông minh cơ trí nên định dạy cho hắn một chút y thuật.

Chuyện nội gián dược giao cho Nguyệt, nàng lập tức dẫn theo Ân Dao Phong và Tiểu Trù tới dược phòng phía sau để lấy máu và chế tạo thuốc.

Thu Khánh Tiên nhìn thấy ngón tay của nàng bị thương, sau khi bản thân nuốt viên thuốc vào, máu vẫn lặng lẽ chảy ra không ngừng, thì không khỏi vừa sợ vừa đau lòng: ”Đế Phi, thật sự phải làm như vậy sao?”

Tại sao lại cần máu của nàng để chế tạo thuốc?

Sắc mặt Lâu Thất vẫn như cũ, nàng vừa chống cằm nhìn máu mình chảy ra, vừa nói: ”Thật ra có biện pháp khác, nhưng tốn thời gian, sức lực và thuốc, chủ yếu là tốn thời gian. Ta không có thời gian.” Nếu như theo cách bình thường, thì phải tìm dược liệu để điều chế thuốc, cho dù là tiên dược cũng không thể có hiệu quả nhanh như vậy, nhiều người như thế, chỉ ít cũng phải tốn nửa tháng mới có thể cứu được tất cả, nàng làm gì có nhiều thời gian như vậy?

Hơn nữa, có lẽ qua nửa tháng thì tất cả đã quá muộn rồi.

Khi máu chảy được một bình, trái tim nàng đột nhiên đập kịch liệt, từ trước đến nay nàng chưa từng có cảm giác này, tim đập mạnh làm cho tay của nàng cũng run theo, nàng đột nhiên cảm thấy bất an.

”Đế Phi, xảy ra chuyện gì vậy?” Nhị Linh đưa canh bổ máu qua cho nàng, đúng lúc nhìn thấy sắc mặt nàng đột nhiên trắng bệch, thì nhú mày, trong lòng lo lắng.

”Ta...” Nàng muốn nói lại nói không nên lời.

Trầm Sát đi đến, kéo ghế ngồi bên cạnh nàng, hắn cầm bát canh bổ máu từ trong tay Nhị Linh, cầm lấy muôi múc, đưa đến miệng nàng

”Thất Thất, bổn Đế Quân đột nhiên cảm thấy rất bất an.”

Lâu Thất lập tức giật mình nhìn hần: "... Ta cũng vậy."

Tại sao vậy? Trực giác của hai người bọn họ đều mạnh hơn người bình thường, có lẽ bọn họ đều có thể cảm ứng mạnh mẽ với một vài người hoặc một vài chuyện. Có phải có người liên quan đến bọn họ sắp gặp nguy hiểm hay không?

Nàng vừa nói ra suy đoán này, sắc mặt Trầm Sát cũng không dễ nhìn: "Vậy tại sao chúng ta cùng có cảm giác bất an? Chẳng lẽ lại vừa khéo như vậy, người có liên quan tới nàng và ta đều gặp nguy hiểm sao?"

Lâu Thất bình tĩnh nhìn hần nói: "Còn có một nguyên nhân khác, đó chính là..."

"Bọn họ vốn ở cùng một chỗ." Thu Khánh Tiên đột nhiên theo bản năng nói ra điều này, nàng nói xong lại thấy Trầm Sát và Lâu Thất đều nhìn mình thì vội vàng thỉnh tội: "Khánh Tiên không nên vọng ngôn..."

"Không, có lẽ người nói đúng."

Lâu Thất và Trầm Sát liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy nặng nề.

"Không cần suy nghĩ nhiều, ta cảm thấy lần này chúng ta đi, có thể tìm được đáp án." Lâu Thất nói.

Trầm Sát khẽ gật đầu.

Lâu Thất lấy ra một nửa số máu, dạy cho Ấn Dao Phong và Thu Khánh Tiên cách chế thuốc, để bọn họ làm ra thuốc rồi đưa cho mọi người ăn vào, nàng lại đi trị liệu cho thần y và U U.

Sau một canh giờ, thần y tỉnh lại, hần cảm thấy thân thể của mình giống như không thuộc về mình nữa, nhưng khi hần nhìn thấy trên người mình có đầy châm và huyết phù thì sợ tới mức thiếu chút nữa choáng váng ngất đi.

"Thần y, hoàn hồn, ta còn có rất nhiều chuyện cần căn dặn ngươi." Lúc này, sắc mặt Lâu Thất đã trắng bệch như tờ giấy, nàng sắp không chịu nổi nữa. Trầm Sát vẫn bế nàng, trên gương hần lộ ra sự nặng nề, một tay đặt ở trên vai nàng, không ngừng vận chuyển nội lực vào trong thân thể nàng.

Lúc này, những người khác đã được trị liệu xong, được hần phân công đi làm việc.

"Đế Phi..." Thần y nhìn bộ dạng nàng như vậy thì trong lòng vô cùng kinh ngạc, hần còn chưa nói hết lời lại bị Trầm Sát ngắt lời.

"Đừng nói nhảm nữa, nghe nàng nói."

Hắn lập tức im lặng, Lâu Thất căn dặn thần y về chuyện cần phải làm trong ba ngày, sau đó cũng gần như ngất đi.

Trầm Sát ôm nàng đi nhanh ra khỏi Dược Điện, đi về phía đại điện Nhị Trùng Điện. Lúc này, Lâu Thất mới phát hiện ra, trên đường đi trong cung đều có đèn đuốc sáng trưng, các hành lang, đình đài, lầu các, hoa viên, giả sơn... đều treo đèn cung đình, làm sáng rực cả một góc trời đêm.

"Chàng định làm gì vậy?" Nàng kinh ngạc hỏi. Nhưng chỉ nói mấy câu như vậy đã khiến cho nàng phải thở hổn hển rồi.

Trầm Sát ôm nàng: "So với khi ở Mê Hồn Cốc thì nàng đã nhẹ hơn rất nhiều rồi." Lúc đó hắn công nàng còn cảm thấy nặng, bây giờ lại chỉ cảm thấy vô cùng mềm mại: "Sau này bốn Đế Quân phải ngày ngày nhìn nàng ăn mới được."

Lâu Thất khẽ cười: "Được."

Trầm Sát bế nàng trở về Tam Trùng Điện, bốn người Trần Thập cùng Lâu Tín, Thiên Nhất, Địa Nhị đứng ở ngoài cửa, nhìn bọn họ đi tới mà thần sắc mơ hồ có chút kích động.

"Ồ ô." U U đã khôi phục nhưng bởi vì bản thân bị ám toán nên nó cảm thấy rất mất mặt, tiếng kêu của nó không có vẻ ngang ngược như trước đây nữa.

Trầm Sát bế nàng tiến vào tẩm điện, Nhị Linh và Tiểu Trù đặt đồ trong tay lên giường, Ân Dao Phong lại cầm một chén canh đứng chờ ở một bên.

"Đế Quân, chúng ta giúp Đế Phi thay trang phục." Nhị Linh tiến lên một bước.

Trầm Sát lắc đầu: "Bốn Đế Quân sẽ tự mình làm."

Lâu Thất không còn chút sức lực nào, bị hắn đặt lên giường, Tiểu Trù và Nhị Linh ở hai bên trái, phải đỡ lấy nàng. Đôi tay thon dài của Trầm Sát thường cầm kiếm giết người, bây giờ lại làm ra động tác vô cùng dịu dàng. Hắn cởi áo khoác của nàng ra, sau đó mặc lại từng lớp trang phục đã được chuẩn bị sẵn cho nàng.

Trang phục màu đỏ thắm được dùng tơ vàng thêu hình phượng hoàng rất lộng lẫy, vô cùng chói mắt. Nhị Linh lại cẩn thận trang điểm cho nàng. Dưới ánh đèn, Lâu Thất hoảng hốt nhìn bóng mình trong chiếc gương đồng.

Trước đây, khi ở hiện đại nàng đã từng trang điểm, nhưng cho tới nay nàng chưa từng trang điểm với màu sắc như vậy. Bộ châm Phượng Hoàng bảy màu cắm lên trên mái tóc như mây của nàng khẽ đung đưa, càng khiến nàng lộ vẻ ung dung cao quý, xinh đẹp không thể tả xiết.

”Bây giờ bốn Đế Quân sẽ dẫn nàng đi tham gia đại điển của nàng.” Hắc chậm rãi nói.

Lâu Thất sững sốt.

Bên ngoài đại điện có hai đội ngũ thật dài đứng ở hai bên trái, phải, hoa treo khắp nơi, ánh đèn cung đình sáng rực. Có thảm đỏ được trải dài, kéo qua mười bậc thềm bằng ngọc trắng, kéo thẳng vào đại điện.

Bách quan đứng trang nghiêm trước điện, phía sau là sứ thần bốn nước. Ở đây có mấy nghìn người nhưng không có người nào nói cười cả, tất cả đều lộ vẻ trang nghiêm. Trước bức tường hình long phượng có một chiếc đỉnh lớn, bốn chân làm bằng đồng, Thần Tướng, Hiên Viên Trọng Châu, cùng với ba người Nguyệt, Ung, Hỏa đều đứng ở bên cạnh, mỉm cười nhìn bọn họ đến gần.

Lễ quan cao giọng hô: ”Bái! Đế Quân vạn tuế!”

”Đế Quân vạn tuế!”

Âm thanh chói tai vang lên, mấy nghìn người đồng thời quỳ xuống, sứ thần bốn nước cũng không ngoại lệ.

”Thả ta xuống đây đi.” Lâu Thất khẽ nói.

Trầm Sát nói: ”Bốn Đế Quân phải bế nàng. Tất cả lễ nghi phiền phức đều được miễn, bốn Đế Quân bế nàng đi tới đó là được.”

Trong lúc tất cả mọi người quỳ lạy, hắc bế nàng bước trên thảm đỏ, đi lên bậc thang bằng ngọc trắng, bước đi vững vàng của hắc khiến nàng cảm thấy rất an toàn.

Cuối cùng, bọn họ đi tới trước cái đỉnh lớn bằng đồng thì hắc mới nhẹ nhàng thả nàng xuống, nhưng một tay vẫn ôm eo nàng, để nàng dựa vào người mình.

Cha con Hiên Viên lần lượt đưa nén hương đã được đốt sẵn cho bọn họ, Trầm Sát dẫn theo nàng bái trời đất, sau đó cùng nhau cắm hương vào trong cái đỉnh lớn kia.

Làn khói thơm lượn lờ cùng tiếng chuông ngân vang truyền ra.

Coong...

Coong coong coong...

Trầm Sát dẫn theo nàng quay mặt về phía tất cả mọi người, hắc dùng nội lực nói.

”Hôm nay bốn Đế Quân ở đây tuyên bố với trời đất, với toàn thiên hạ, cả cuộc đời này chỉ nguyện sống vai cùng Lâu Thất. Nàng chính là hoàng hậu của Đại Thịnh, là thê tử duy nhất của bốn Đế Quân, là nữ chủ nhân duy nhất trong cung này. Bốn Đế Quân cầm thiên hạ trong tay, cùng ở chung với Lâu Thất!”

”Đế Hậu thiên tuế! Đế Hậu thiên tuế! Đế Hậu thiên tuế!”

Âm thanh này chấn động tới mức Lâu Thất cảm thấy màng tai rung lên, nàng vốn không phải là người dễ dàng rơi nước mắt, nhưng lúc này viên mắt nàng lại nóng lên, muốn khóc.

Nhưng cuối cùng, lời nàng nói ra lại là: ”Nhưng bây giờ chàng vẫn không thể động phòng...”

Thân thể Trầm Sát cứng đờ, hắn không nhìn được trừng mắt với nàng.

Bầu không khí trang nghiêm như vậy mà nàng cũng có thể phá hủy được.

Hiên Viên Trọng Châu đứng bên cạnh nghe được lại phì cười.

Đây có phải là Đế Quân đáng buồn nhất trong lịch sử hay không? Lâu như thế vẫn không thể ăn được thì cũng thôi, đêm tân hôn quan trọng nhất của đời người, không ngờ cũng phải nhịn...

Ừm...

Đây là...một đêm đại hôn không có gì có thể viết cả.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, sứ thần của bốn nước rời khỏi Cửu Tiêu Điện, lần lượt quay về nước mình.

Hai canh giờ sau, ánh sáng mặt trời chiếu khắp bên ngoài Cửu Tiêu Điện, vô cùng tươi sáng.

Tất cả mọi người đều cảm thấy tinh thần tăng cao, bọn họ đứng thẳng, nhìn về phía Đế Quân đang bước nhanh tới. Hắn mặc áo bào đỏ, ôm Đế Hậu trong chiếc áo đỏ tuyệt đẹp tiến vào trong một chiếc xe ngựa sang trọng.

Lúc này, Lâu Thất đã hoàn toàn choáng váng.

Bọn họ phải lên đường rồi!

515. Chương 515

Một ngày một đêm, trời quang mây tạnh, lên đường bình an.

Nhưng mà trên đường đi không ai dám lơ là cả, hơn nữa cũng không dám làm ầm ĩ, bởi vì Lâu Thất vẫn chưa tỉnh, vẫn đang ngủ rất say.

Chiếc xe ngựa này được chế tạo rất đặc biệt, không chỉ xa hoa mà còn rất vững chãi, bên trong được rải thảm rất dày, nhưng Trầm Sát lại ôm nàng suốt dọc đường, thỉnh thoảng lại dùng bông thấm nước lên môi nàng.

Lần này, sắc mặt của nàng rất tái nhợt, càng tái nhợt lại càng lộ ra vẻ tinh tế. Hắn ôm lấy nàng, luôn cảm thấy da nàng rất đẹp. Khi mới hôn cho nàng, hắn thực sự quá đổi vui mừng, tiện thể lại hôn lên môi nàng một lần nữa. Mà đôi môi đỏ thắm trên làn da trắng ngần như tuyết càng hiện ra vẻ tuyệt sắc hơn người, khiến hắn ngấm mãi không chán.

Có lẽ là kiếp trước hắn làm nhiều việc thiện cho nên kiếp này mới có thể có được một người như nàng.

Tuy Lâu Thất vẫn hôn mê bất tỉnh nhưng tốc độ của họ cực nhanh, bởi vì thời gian không có nhiều, phải nhanh chóng lên đường, từ đây tới Lâu gia rất xa.

Lần này họ không dẫn theo Đại Bạch, U U vẫn nằm trong ổ ở một góc, thỉnh thoảng nhìn Lâu Thất, nhưng không dám lại gần, bởi vì Trầm Sát cuồng mê tử, căn bản không cho nó lại gần.

Tốc độ rất nhanh, chỉ một ngày một đêm bọn họ đã rời khỏi Hoàng Đô, tiến vào biên giới lãnh thổ mới mở rộng.

Đây là một biên thành bị Thần Quỷ quân đánh chiếm, tất nhiên hiện tại đã thuộc về Đại Thịnh, quan viên Đại Thịnh cũng đã được phái tới. Nhưng mà bởi vì trước đây biên thành này là khu vực lân cận với Hoang Nguyên của Phá Vực, cho nên cũng chỉ là một thành nhỏ mà thôi. Hoàn cảnh cũng không hẳn rất tốt, bách tính trong thành vẫn chưa hoàn toàn quy phục Đại Thịnh. Cho nên khi đội ngũ của họ vào thành, bách tính dọc đường đều nhao nhác tránh né, căn bản là không có một ai trong thành hiếu kỳ dừng lại vây xem cả.

Bọn họ phải tranh thủ thời gian, hiện tại lương thực mang theo còn rất nhiều, không định dừng lại đây lâu, chỉ nghỉ ngơi nửa canh giờ mà thôi.

Đội ngũ này chưa đến ba trăm người, Thần Quỷ quân cũng chuẩn bị trở về đại lục Long Ngâm, nhưng lại lùi hai ngày mới xuất phát. Dù sao nếu như mấy vạn đại quân cùng đi theo bảo vệ thì sẽ quá lộ liễu, hơn nữa đại quân không thích hợp để vượt thành, bởi vì làm như vậy sẽ quấy nhiễu các thành trì khác.

Hành quân gấp, chưa chắc đã chậm hơn bọn họ bao nhiêu.

Đội ngũ ba trăm người, gần hai mươi chiếc xe cùng mấy trăm con ngựa, quy mô của đội ngũ này cũng không nhỏ. Tất nhiên biên thành này không thể có một tửu lâu nào có thể chứa được nhiều nhân mã như thế. Cho nên bọn họ chia thành năm nhóm, ở năm tửu lâu, gọi thức ăn nóng và rượu trắng, chuẩn bị sau khi ăn cơm thì sẽ nghỉ ngơi rồi tiếp tục lên đường.

Trầm Sát bế Lâu Thất lên lầu hai.

”Đế Quân, thuộc hạ đi căn dặn đầu bếp hầm cháo trắng cho Hoàng hậu nương nương trước.” Ân Dao Phong nói.

”Ừ, mang bồn tắm nước nóng tới đây.” Câu sau là Trầm Sát nói với Nhị Linh. Lần này bọn họ mang rất ít thị nữ, vốn dĩ Trầm Sát chỉ muốn dẫn theo Ân Dao Phong và Thu Khánh Tiên, bởi vì bọn họ biết võ công, đời sống sinh hoạt của Lâu Thất cũng giúp đỡ được ít nhiều. Đặc biệt là Ân Dao Phong, nàng ấy là do đích thân Lâu Thất dạy dỗ, có nàng ấy bên cạnh tất nhiên là tốt nhất. Nhưng mà Tiểu Trù và Nhị Linh lại sớm cầu xin đi theo Lâu Thất, hắn cũng cảm thấy có thêm hai người hầu hạ Lâu Thất cũng là chuyện tốt, cho nên tổng cộng là bốn người.

Nhị Linh lĩnh mệnh bước đi, Tiểu Trù lấy một bộ y phục của Lâu Thất ra: ”Đế Quân, ta lau người cho Hoàng hậu nương nương, Đế Quân cũng có thể nghỉ ngơi một lát.”

Bởi vì Lâu Thất cũng không có quan niệm đẳng cấp quá lớn, cho nên mấy người bên cạnh nàng cũng xưng hô khá là tự nhiên, lúc có người khác thì sẽ tự xưng là nô tỳ, như Ân Dao Phong vẫn thuộc về Linh đội, cũng sẽ tự xưng là thuộc hạ, nhưng phần lớn thời gian đều sẽ trực tiếp xưng là ”ta”.

Trầm Sát cũng không quan tâm tới điểm này, có thể là bị ảnh hưởng từ Lâu Thất.

”Bỏ y phục xuống, các người đều đi ăn cơm đi.” Trầm Sát đặt Lâu Thất lên giường, nhẹ nhàng vuốt lên mặt nàng.

Tiểu Trù ngơ ngác: ”Đế Quân, tuy là ở trong xe ngựa suốt nhưng vẫn phải lau người cho hoàng hậu nương nương, như thế hoàng hậu nương nương sẽ dễ chịu hơn một chút.”

”Bỏn Đế Quân sẽ tự lau cho nàng.” Trầm Sát liếc nhìn nàng ta một cái, ánh mắt đó giống như đang nói, người là kẻ ngốc phải không?

Hắn cũng chỉ là không hy vọng thân thể của Lâu Thất bị người khác nhìn thấy, đụng vào, cho dù là nữ nhân cũng không được. Ừ, lúc này hắn cũng cảm thấy Lâu Thất có những quan niệm rất đúng đắn, ví như, không cần có người khác hầu hạ tắm rửa, những thứ này đều là nàng tự mình làm.

Mặt Tiểu Trù đen lại, nhưng hai má lại lập tức nóng lên.

Đế Quân thật sự là quá tốt với Đế Hậu nương nương rồi, thân là vua của một nước, lại đích thân chăm sóc, lau người cho nữ nhân. Nhìn thấy ánh mắt xem thường kia của Đế Quân, nàng ta lập tức hành lễ rồi lui ra ngoài cửa.

”Long Ngôn!”

”Tiểu Trù cô cô gọi ta có việc gì?” Long Ngôn không biết xông ra từ góc nào, tiến tới trước mặt nàng, hơi thở có chút gấp gáp.

Lúc này Tiểu Trù đang thất thần trước cảnh tượng Trầm Sát lau người cho Lâu Thất, bị dáng vẻ đột nhiên xông tới của hắn dọa tới hết cả hồn, sau đó nhin không được mà vỗ vào vai hắn một cái: ”Tiểu tử chết tiệt này, bước đi mà không có tiếng động nào.”

Long Ngôn có vẻ oan ức: ”Tiểu Trù cô cô, làm ám vệ mà bước đi có tiếng động thì không đúng lắm.”

”Đừng nhiều lời, nghe ta dặn đây, lát nữa canh giữ ở cửa không được cho bất cứ ai bước vào.” Tiểu Trù chỉ sợ Hỏa vệ và đám người Trọng Vương tới, gặp phải cảnh tượng không nên thấy.

Long Ngôn gật đầu biểu thị đã hiểu.

Hỏa ăn cơm rất nhanh, chuẩn bị tới tìm Trầm Sát. Tuy độc tố trên người hắn đã được giải nhưng vết thương trước đây của hắn đã thối rữa quá mức nghiêm trọng rồi, hơn nữa bởi vì không phải là vết thương bình thường, không thể dùng thuốc trị thương, bằng không vết thương tuy có thể khép lại nhưng rất có khả năng sẽ để lại vết sẹo nghiêm trọng, cứ như thế sẽ bị hủy dung. Cho nên trước khi Lâu Thất bị hôn mê có đặc biệt nhắc nhở hắn, trước tiên không cần lo lắng về vết thương, đợi nàng tỉnh rồi nói sau.

Hỏa kỳ thực luôn cảm thấy bản thân bị hủy dung đã là hiện thực không dễ thay đổi, hắn cũng không quá tin Lâu Thất có thể chữa khỏi cho hắn, nhưng mà nàng nói không động thì hắn sẽ không động vào.

Bởi vì như thế, lúc hắn ăn cơm, bình thường đều là tự tránh xa, hoặc là lấy khăn quàng cổ che lại, tránh ảnh hưởng tới việc ăn uống của người khác. Vết thương hiện tại của hắn quá đáng sợ, quá xấu xí, máu thịt đều lòi ra, ở giữa còn có một đường rạch màu đỏ tươi, nhìn rất đáng sợ.

”Hỏa vệ đại nhân, có một tiêu cục đưa đồ cho chúng ta, nói ngài là người nhận.” Một tên thị vệ vội vã lên lầu báo cáo. Bọn họ đều ăn cơm dưới đại sảnh lầu dưới. Lúc mấy người kia mang chiếc rương tới, suýt chút thì bị bọn họ bắt lại. Lên đường vội vã, như vậy thì làm gì có ai giao đồ cho họ chứ.

”Đưa gì vậy?”

”Một cái rương lớn, nói là phải nhanh chóng mở ra, bằng không sẽ bị hỏng.”

Hỏa nhú mày, đi theo xuống lầu, quả nhiên nhìn thấy có một chiếc rương lớn.

”Hỏa vệ đại nhân, thuộc hạ bảo hai người mang lên giúp ngài.”

”Không cần.” Hỏa xua tay bảo họ cứ đi ăn cơm tiếp, hần nhìn chiếc rương lớn kia, đột nhiên khẽ thở dài một cái, khom lưng mở rương ra.

”Hỏa, Hỏa đại ca.”

Trong rương, hai tay A Mộc ôm lấy đầu gối, ngẩng đầu cẩn thận gọi hần, dáng vẻ đó vừa đáng thương vừa khiến người ta dễ khóc dễ cười.

Vừa rồi lúc chưa mở rương ra Hỏa đã nghe tiếng hít thở rồi, rất nhỏ, là nữ nhân, hần đoán ngay là nàng, ngoài nàng ra còn có nữ nhân nào có thể làm ra được chuyện thế này chứ.

”A Mộc, muội làm như vậy là không cần danh tiếng nữa ư?” Tự đóng gói rồi tặng cho hần, lỡ như sau này bị người khác biết được thì nàng sẽ bị chỉ chỉ trỏ trỏ.

”Ai bảo huynh không dẫn ta đi.” A Mộc nói tới đây, vẻ mặt tỏ ra tủi thân.

Vân nhin không được mà thở dài một hơi: ”Không phải thân thể của muội vẫn chưa khỏe hoàn toàn sao? Trên đường đi sẽ rất khổ cực, bảo người ở lại Cửu Tiêu Điện là vì muốn tốt cho người.”

Hần nói rồi bước đi, gọi tiểu nhị lấy hai món ăn và một bát cơm, bưng tới chiếc bàn bên cạnh: ”Ăn cơm trước đi, ăn xong rồi ta bảo người đưa muội về.”

”Ta không về.” A Mộc cao giọng, đứng trước mặt hần, ngược mặt lên nhìn hần, đôi mắt hơi rưng rưng: ”Huynh không dẫn ta đi, là bởi vì huynh lại hối hận rồi chứ gì? Huynh không dám đối diện với ta đúng không?”

Hỏa nhú mày: ”Không được nói vậy.”

”Ta đâu có nói vậy, trước đây khi Đế Hậu nương nương giải độc cho ta, huynh đều đã nhìn thấy hết, sờ hết, lúc đó huynh còn khẳng định sẽ chịu trách nhiệm với ta, nhưng mà bây giờ ta khỏe rồi, vết thương của huynh vẫn chưa lành, huynh lại hối hận rồi, hối hận không nên giúp ta, để bây giờ ta dính chặt lấy huynh không buông đúng không? Huynh đối với ta đều là trách nhiệm, thực ra trong lòng vốn không muốn lấy ta đúng không?”

Đã nhìn thấy, đã sờ thấy toàn thân sao? Hỏa vệ đại nhân, ngài không chịu trách nhiệm sao?

Có điều, A Mộc này không phải là nam nhân sao?

Các thị vệ trong đại sảnh ai nấy đều cầm đầu ăn cơm thật nhanh, vờ như mình không nhìn thấy cũng không nghe thấy gì, đều coi như mình không tồn tại.

Bầu không khí nhất thời trở nên rất kỳ lạ.

Mặt Hỏa cứng đờ, một tay bưng chiếc khay, một tay kéo A Mộc lên lầu.

Đóng cửa lại, hắn để thức ăn lên bàn, quay lại nhìn A Mộc: "A Mộc, Hỏa đại ca không phải là không muốn chịu trách nhiệm với muội, nhưng mà người thấy đấy, ta đã hai mươi mấy tuổi rồi, mà muội vẫn còn trẻ, ở bên cạnh ta sẽ thiệt thòi cho muội. Còn nữa, vết sẹo này của ta..."

Hắn vẫn chưa nói xong, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của A Mộc đã nhào vào trong lòng hắn, đôi môi ấm áp bồng hôn lên cổ hắn, dán lên vết thương kia.

Hỏa nhất thời ngây cả người.

Mà lúc này trong phòng cách đó mấy gian phòng, Trầm Sát đang cởi chiếc áo cuối cùng của Lâu Thất, ánh mắt tối sầm, vẻ u ám thoáng qua, tiếp đó cười gượng một cái, vắt chiếc khăn trong nước ấm, cẩn thận lau mặt, lau người cho Lâu Thất. Không biết vì sao hắn luôn cảm thấy lần này sau khi Lâu Thất mất máu, mùi hương đặc biệt trên người thuộc về nàng càng rõ ràng hơn, thoang thoảng, quần lay lòng hắn, khiến cả trái tim hắn mềm nhũn vì nàng.

"Thất Thất ngoan." Hắn lau bả vai của Lâu Thất, chỉ cảm thấy làn da kia trắng ngần, trơn mịn khiến cổ họng hắn có chút khô nóng: "Nàng nói ba ngày không tỉnh, lẽ nào thật sự phải ba ngày sao? Bốn Đế Quân chỉ hứa với nàng chịu đựng đến tối mai, nếu như tối mai nàng vẫn không tỉnh, bốn Đế Quân sẽ..."

Sẽ, sẽ làm sao chứ?

Hắn không nói tiếp, đôi mắt nóng rực dừng lại trên người nàng, hơi thở trở nên nặng nề hơn. Chết tiệt, tại sao vẫn không giải được độc cổ?

516. Chương 516

Thân thể trắng mịn ấm áp của nàng khiến hắn như muốn điên cuồng, sao hắn có thể để người khác tới chăm sóc được? Nàng là của hắn, của một mình hắn, từ cơ thể, tới trái tim, tuyệt đối không ai được phép chạm vào.

Tuy trước đây bọn họ đã cùng chung chăn gối, hơn nữa còn thân mật không ít, nhưng mà Lâu Thất đâu bằng lòng để Trầm Sát nhìn thấy hết như vậy, cho nên đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn rõ nàng...

Tuy rất luyến tiếc, muốn tiếp tục nhìn nhưng rốt cuộc Trầm Sát vẫn không nỡ, khí trời đã lạnh rồi, không mau mặc y phục vào e rằng nàng sẽ bị cảm lạnh.

Đội hần mặc từng chiếc áo vào cho nàng, bản thân đã thấm đầy mồ hôi.

Kéo cửa phòng ra, hần nặng nề lên tiếng: "Đi xách một thùng nước lạnh qua đây."

Cũng không nhìn thấy người, chỉ nghe được một tiếng đáp lại trong bóng tối, rất nhanh đã có người xách một thùng nước lạnh tới. Thiên Nhất ẩn thân ở một góc, sờ sờ mũi. Làm ám vệ của Đế Quân, hần biết Đế Quân và Đế Hậu nương nương chưa viên phòng, thật sự là làm khó Đế Quân rồi...

Nửa canh giờ sau, đội ngũ lần nữa xuất phát. Trầm Sát bế Lâu Thất lên xe ngựa. Trước khi lên đường, thần sắc của Hỏa hơi phức tạp.

"Lên xe rồi nói." Trầm Sát đặt Lâu Thất bên cạnh, đắp chiếc chăn mỏng cho nàng, hần thì lại cầm một cuốn sách nhỏ ngồi đọc bên cạnh nàng.

Vân bước lên xe, không nhìn về phía Lâu Thất.

"Đế Quân, A Mộc..."

"Theo tới đây rồi?" Trầm Sát thản nhiên tiếp lời hần. Hần không dẫn A Mộc theo, trừ nguyên nhân trước đó Vân nói với hần thì còn có một nguyên nhân khác. A Mộc đã kể chuyện tỷ muội các nàng tại sao phải xa nhau, nàng nói là sau khi Mộc Lan đi theo nghĩa phụ họ Mộc của Đoạn Trần Tông kia, nàng còn ở bên cạnh cha mẹ. Thế nhưng, không ngờ một buổi tối của hai năm sau, đột nhiên có người tới giết cả nhà, nàng được cha giấu đi mới may mắn tránh khỏi tai họa. Mà trước khi chết, cha nàng chỉ trừng hai mắt nói hai chữ Lâu gia, nàng liền đem chuyện này ném lên đầu Lâu gia.

Chỉ là một mình nàng đâu có khả năng tới tìm Lâu gia báo thù? Mộc Lan nửa năm sau mới tìm được nàng, dẫn nàng trở về. Lúc đó nàng mới biết Mộc Lan đã gia nhập Đoạn Trần Tông. Mộc Lan bảo nàng gọi nam nhân kia là nghĩa phụ, sau hai năm ở Đoạn Trần Tông cuộc sống của nàng mới thoải mái hơn một chút, sau đó nàng phát hiện nghĩa phụ không phải là kẻ tốt đẹp gì, nàng lén lút nhìn thấy hần hành hạ thị nữ đến chết chỉ vì một chuyện rất nhỏ nhặt.

Nàng liền khuyên tỷ tỷ rời khỏi nghĩa phụ, rời khỏi Đoạn Trần Tông, thế nhưng Mộc Lan không đồng ý. A Mộc quyết định tự mình bỏ đi, nhưng nàng không ngờ nghĩa phụ lại đáp ứng ngay, hần còn tiết lộ, trước đây Mộc Lan có nhắc với hần, nàng ta nói rằng những người thân khác của cha mẹ đã tới thảo nguyên rồi...

Nàng liền đi tới thảo nguyên, tìm một khoảng thời gian dài ở đó nhưng không thấy, sau đó gặp phải nguy hiểm, được Hỏa cứu giúp, những chuyện sau đó Hỏa đều rõ cả rồi.

Nói như vậy vốn không có kẻ hở gì, điểm khả nghi duy nhất có lẽ là họ Mộc kia sao lại nhắc nhở người thân

của nàng ở thảo nguyên.

Nếu như đối phương là cố ý, như vậy thì hẳn là một kẻ rất kiên nhẫn, thích bố trí đại cục.

Thế nhưng cũng không loại trừ A Mộc là đang nói dối.

Cho nên họ không để nàng ta đi theo, cũng là cho nàng ta cơ hội, nán lại trong cung, nếu họ có gặp phải chuyện gì cũng không trách được nàng, nhưng nếu nàng ta theo tới rồi, lỡ có việc gì thì nàng ta là kẻ bị tình nghi đầu tiên.

Hỏa gật đầu, muốn nói lại thôi.

”Người có gì cứ nói.” Trầm Sát liếc mắt nhìn hẳn, ánh mắt lại nhìn lên cuốn sách. Những thứ kia là tư liệu phong thổ, tục lệ của đại lục Long Ngâm, còn có phân bố quốc gia, phân chia thế lực của vương triều Trầm thị mà Tần thúc bảo mọi người thu thập, ngoài ra còn có vợ chồng Hiên Viên Ý và Trầm Hương thêm vào, bao gồm một số chuyện của tộc Hiên Viên.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, tuy bọn họ biết đều là rất nhiều chuyện của nhiều năm về trước, nhưng biết được điều này chắc cũng có ích.

Thời gian Lâu Thất hôn mê, hẳn đều đọc cuốn sách nhỏ này để giết thời gian.

”Đế Quân, thuộc hạ tin A Mộc.” Những lời này Hỏa kỳ thực đã sớm muốn nói, thế nhưng hẳn biết tính cách chủ tử nhà mình, chủ tử không bao giờ tin vào cảm giác, chỉ tin vào chứng cứ mà thôi.

Không ngờ hẳn vừa nói ra lời này, thì nghe thấy Trầm Sát nói: ”Ừ, bổn Đế Quân tin người.”

Hỏa hơi sững sốt.

Trên xe ngựa phía sau, A Mộc vo viên gấu vấy, nàng vén rèm xe lên nhìn chiếc xe ngựa phía trước, nàng biết Hỏa đi cầu xin Đế Quân cho nàng đi theo, bây giờ nàng có chút căng thẳng, sợ Đế Quân vẫn muốn nàng quay về.

Chỉ là đợi rất lâu, Hỏa đại ca vẫn chưa quay lại.

Đội ngũ sớm đã ra khỏi thành, đều là ngựa tốt, chạy như bay, nhìn lại phía sau đã không thấy biên thành kia nữa.

Đường biên quan này nhiều năm chưa tu sửa, khi chạy thì cát vàng cuốn lên, A Mộc nhìn một hồi cũng thả màn xe xuống. Nhưng đột nhiên nàng cảm thấy bánh xe ngựa hình như bị vấp một cái, cả thùng xe đều

rầm lên một tiếng.

”Có chuyện gì thế?” A Mộc vốn dĩ cũng không phải là tiểu cô nương yếu điệu, nàng cải trang thành nam tử đã lâu rồi, nàng khẽ nhảy lên một cái, vén màn xe lên muốn hỏi phu xe.

”Người cứ ngồi cho vững, trên đường có hổ bầy.” Chuyến đi này, đều là Thần Quỷ quân đánh xe, đại quân theo sau, nhưng vẫn phải một trăm người đi đầu, bảo vệ Đế Hạo. Bọn họ thay phiên đánh xe, ai nấy cũng đã nghỉ ngơi đủ, vóc người rắn rỏi, uy phong凛冽.

Hắn vừa dứt lời, tất cả xe ngựa đều chạy cực nhanh theo hình con rắn, vội nhưng không loạn, có lúc thậm chí ngựa sẽ đột nhiên nhảy cao vó trước lên, kéo xe ngựa chạy về phía trước, tránh được đinh rải trên mặt đường.

”Đế Quân, theo lý mà nói Tứ quốc sẽ không dám động thủ lần nữa, nhưng nếu như là người đó thì tay của hắn đúng là quá dài, chúng thần đã diệt sạch những nội gián kia rồi.” Lúc Hỏa phát hiện có điều bất ổn đã xông qua, ngón tay cong lại, đặt lên môi huýt một tiếng, ngựa của hắn chạy tới, hắn bay lên ngồi trên lưng ngựa, vội vàng nói với Trầm Sát một câu.

”Cũng không có gì kỳ lạ, sau khi xử lý xong nội gián đưa lịch trình xuất phát của chúng ta, người bên ngoài lập tức bố trí cạm bẫy vẫn còn kịp.” Trầm Sát sợ Lâu Thất không thoải mái khi xe ngựa bị lắc, lập tức ôm nàng vào lòng. Hôm đó thẩm vấn thị nữ Nhị Thanh, quả nhiên biết được tên của mấy nội gián, nhưng mà Nhị Thanh cũng rất thẳng thắn, nói rằng bên ngoài còn có người của bọn họ.

Nếu muốn ngăn cản bọn họ tới Lâu gia, sao có thể chỉ có thể giăng một cái bẫy chứ?

Lần này lại không tạo ra tổn thất và thương vong nào, người của Cửu Tiêu điện lại lần nữa tin phục đám người Thần Quỷ quân.

Cái gì gọi là gặp nguy không sợ? Chính là như thế này sao? Chẳng trách những người kia chuẩn bị nhiều năm như vậy, tốn nhiều tâm tư và tài lực vật lực như vậy, đều muốn có được đội quân này.

Đến buổi tối, bọn họ lại bị tập kích ở một nơi hoang dã, lần này là cơ quan ám tiễn, không cần động thủ với những người đó, Thần Quỷ quân đã dẹp xong rồi.

Tối đêm khuya, không kịp tới thành trì kế tiếp, chỉ có thể nghỉ ngơi dưới chân núi.

Ngày hôm nay bởi vì có hổ bầy và mai phục, cho nên mọi người đều có tinh thần căng thẳng mệt mỏi, mà mệt nhất chính là ngựa.

”Đế Quân, nơi này có dòng suối nhỏ.” Hỏa đi quan sát một chút trước, không phát hiện vấn đề gì mới xoa tay bảo mọi người đi rửa mặt uống nước.

A Mộc lẻ mề từ trong xe ngựa bước xuống, đến bên cạnh hấn, nhắm mắt theo đuôi, khiến Hỏa có chút bất đắc dĩ: "Muội không cần cứ theo ta như vậy đâu."

"Như vậy thì huynh cũng tiện giám sát ta mà." A Mộc nháy mắt với hấn, nàng cũng biết mình còn có hiềm nghi, nhưng mà cũng không để bụng.

Nghe thấy câu này Hỏa chỉ có thể cười, gõ lên đầu nàng: "Tránh qua một bên đi."

"Không cần phải coi ta như trẻ con đâu..." A Mộc còn chưa nói xong, đột nhiên Hỏa giơ tay lên che miệng nàng lại, vẻ mặt mơ hồ, tư thế như đang lắng nghe.

A Mộc kinh ngạc nhìn hấn, không biết xảy ra chuyện gì?.

Trầm Sát đặt Lâu Thất trong xe ngựa, đúng lúc nhảy xuống xe ngựa chuẩn bị tới con suối rửa mặt, đi vòng vòng. Hầu như cùng lúc với Hỏa, hấn ngừng bước chân lại, quay về phía xe ngựa theo bản năng.

Nhưng có người còn nhanh hơn hấn mấy phần, nhún người nhảy lên xe ngựa. Ngựa bỗng chạy như bay, nhanh như một mũi tên rời khỏi dây cung vậy.

Trầm Sát kinh sợ, hai tay vồ lên một thân cây bên cạnh, mượn lực đuổi theo xe ngựa.

Thế nhưng đúng lúc này, có hai người một trái một phải bay tới, đứng cản ngay trước mặt hấn, kiếm dài trong tay đều đâm về phía hấn.

"Các người muốn chết sao?" Hai tay Trầm Sát đều giơ lên, mỗi chưởng đánh bay một người, hai người kia nặng nề rơi xuống mặt đất, chỉ co quắp hai cái rồi chết ngay tức khắc. Nhưng mà bọn chúng ít nhiều cũng cản được tốc độ đuổi theo của Trầm Sát.

Người này chọn thời cơ quá vừa vặn, bọn họ đang buông lỏng để nghỉ ngơi, đa số người đều đi tới dòng suối, hấn không bắt người mà lại trực tiếp đánh xe ngựa đi, tốc độ này cực nhanh, một nguyên nhân khác đó là do bản lĩnh đánh xe ngựa của hấn. Ngựa kéo xe của Trầm Sát cũng có chút linh tính, không phải ai đánh cũng sẽ nghe lời mà chạy, nhưng mà vừa rồi ngựa giống như nghe được quân lệnh vậy, lập tức xông về phía trước, điều này không hề bình thường.

Hỏa sau khi kinh sợ cũng lập tức buông A Mộc ra rồi đuổi theo, xem ra, hiềm nghi của hấn lớn nhất, bởi vì nơi này là do hấn chọn, người nói ở đây có dòng suối nhỏ, bảo Đế Quân dừng xe cũng là hấn.

Sắc mặt A Mộc hơi tái nhợt, vừa quay đầu nhìn thấy Trọng Vương cũng kinh hãi đi tới bên cạnh nàng.

"Châu Nhi cẩn thận một chút, người kia không bình thường." Hiên Viên Ý ở phía sau kêu lên một tiếng.

Đám người Thu Khánh Tiên đang chạy tới, đều kinh hãi lo sợ.

”Rốt cuộc là ai dám động tới Đế Hậu?” Thu Khánh Tiên nhìn khắp nơi, không thấy bóng dáng của Trần Thập đầu, trong lòng hơi hỗn loạn.

”Nhất định Đế Quân sẽ mang Đế Hậu trở về.” Nhị Linh vô cùng tin tưởng Đế Quân.

Nhưng bọn họ lại không biết, lần này, Trần Sát quả thực không thể mang Lâu Thất trở về.

Màn đêm chiếu xuống bóng cây, gió thu dần thổi tới, lạnh thấu xương. Xa xa trên núi thỉnh thoảng có một vài tiếng sói tru, trong núi, một chiếc xe ngựa đang chạy, sau lưng có mấy bóng người đang đuổi theo với một tốc độ mà người thường không thể tin nổi.

”Chúng ta đuổi Phi Ngân và Đạp Tuyết đuổi theo.”

Thiên Nhất và Địa Nhị cũng chỉ mới buông lỏng một chút, nhưng người kia thật sự quá nhanh khiến bọn họ trở tay không kịp.

Hôm nay lực lượng của Thần Quỷ quân nhiều nhất, cho nên lúc này các thị vệ cũng vô ý bảo bọn họ nghỉ ngơi trước, không ngờ chỉ mới một lúc mà ngay cả Thần Quỷ quân cũng không đuổi kịp.

517. Chương 517

Xe ngựa nhanh như chớp điện, Hiên viên Trọng Châu đuổi theo mới hoảng sợ phát hiện, con đường này đã bị người ta tu sửa rồi. Đây là nơi hoang vu dã ngoại, bọn họ muốn nghỉ ngơi tất nhiên là phải rời khỏi đường chính, lẽ ra tuyệt đối sẽ không có người và ngựa đi qua đây mới đúng. Nhưng mà mặt đường bây giờ lại tương đối bằng phẳng, hầu như không có cỏ đá và hố đất nào có thể cản trở xe ngựa.

Chứng minh người này đã sớm có kế hoạch cướp người, vạch ra các bước cẩn thận, hoàn chỉnh.

Thật đáng sợ!

Trong lòng Hiên Viên Trọng Châu cũng tức tối, đó là muội muội của hắn, hắn vẫn chưa có cơ hội chung sống hài hòa thân mật với nàng ấy, vẫn còn chưa được thực hiện sở thích xoa xoa mặt, sờ sờ đầu muội muội của huynh trưởng, thì đã có người cướp nàng ấy đi.

Vốn dĩ, Lâu Thất phải hôn mê ba ngày, trong lòng họ tuy đều có chút bất an nhưng nghĩ lại thì bọn họ đã dẫn nhiều người đi như vậy, còn có hắn và Trần Sát nữa, dù có lơ là cảnh giác thì cũng không đến mức để nàng xảy ra chuyện. Không ngờ rằng, trước mặt họ mà lại có người dám bắt cả người cả ngựa đi...

Hắn còn tức giận như vậy thì không biết biểu lộ tốt, muội phu tốt của hắn sẽ có tâm trạng gì nữa.

Tâm trạng của Trầm Sát sao?

Trong màn đêm, hắn như một tia chớp, điên cuồng đuổi theo chiếc xe ngựa phía trước. Hễ có vật sống nào xung quanh cũng bị khí tức băng lãnh của hắn dọa cho phải trốn xa mười dặm.

Giữa hắn và xe ngựa, chỉ cách xa khoảng mười thước, hắn biết mình có thể đuổi kịp, hơn nữa ngay lập tức sẽ đuổi kịp rồi. Cho dù người kia là ai thì nhất định hắn sẽ bằm vằm hắn ta ra.

Thế nhưng đúng lúc này biến cố lại đột nhiên xảy ra.

Một tiếng chim ưng kêu trên đỉnh đầu, đôi cánh khổng lồ vỗ giữa không trung, bóng lớn che trên mặt đất, gió nổi lên khiến làn da trên mặt hắn đều đau đớn không thôi.

”Chết tiệt!”

Trong lòng Trầm Sát bỗng có dự cảm không hay, có một sự bất an mãnh liệt ập tới, thanh kiếm của hắn bay nhanh ra khỏi vỏ, tuột khỏi tay, đánh phá gió đêm bắn về phía mắt chim ưng kia.

Tốc độ đuổi theo về phía trước của hắn không hề giảm đi, còn nhanh hơn ba phần.

Người trên xe ngựa ôm Lâu Thất ra, nhảy lên nóc xe ngựa, áo choàng bị gió thổi bay phấp phới, xe ngựa vẫn chạy băng băng, chiếc xe rung chuyển, hắn ôm người đứng phía trên mà không nhúc nhích chút nào.

Chỉ là màn đêm u tối, căn bản không thể nhìn rõ mặt hắn, nhưng có thể nhìn ra thân hình đối phương cao to, là một nam tử trẻ tuổi.

”Là ai? Thả người xuống, ta tha mạng cho ngươi!”

Trước đây Hiên Viên Trọng Châu cảm thấy lời thoại như vậy rất ngốc, nhưng mà hắn không ngờ rằng bây giờ thấy Lâu Thất bị người lạ ôm trong lòng, vô cùng giận dữ, không khống chế được mà rống lên.

Về mặt Trầm Sát lạnh lùng, không nói tiếng nào, thân hình đột nhiên bay vút lên, rồi nhảy lên xe ngựa.

”Ha ha.”

Trong gió rét, người kia đột nhiên thấp giọng cười lên: ”Đế Quân Đại Thịnh, thái tử điện hạ vương triều Trầm Thị, quả nhiên khinh công rất tốt!”

Nghe giọng nói của hắn ta hoàn toàn không có cảm giác căng thẳng, lòng Trầm Sát nặng trĩu. Hắn đã

đuổi kịp rồi, trong tình huống bình thường, đối phương ít nhiều sẽ có chút căng thẳng mới đúng, nhưng đối phương không hề có, ngược lại còn có một sự bình tĩnh nắm chắc phần thắng, điều này chứng tỏ...

Hắn quả thực nắm chắc phần thắng!

Chim ưng kia...

"Đế Quân phản ứng rất nhanh, chỉ đáng tiếc, người lớn lên ở đại lục Tứ Phương, kiến thức hạn hẹp, nếu như người mà lớn lên ở vương triều Trầm Thị, thì nhất định sẽ là một đối thủ giỏi có thể lực ngang ngửa bốn vương, đáng tiếc..."

Người kia nhẹ giọng than thở, vào lúc Trầm Sát đưa tay để nắm lấy Lâu Thất đang trong lòng hắn, thì người kia bay vút lên, phát ra một tiếng huýt sáo trong veo, chim ưng kia đột nhiên tới, hắn ôm Lâu Thất nhảy lên lưng chim, chớp mắt đã bay rất xa, rất xa.

Ngựa vẫn còn đang chạy, Trầm Sát đứng trên thùng xe ngựa, cả người tản ra khí lạnh.

Hắn, lại để người khác cướp Thất Thất đi trước mặt hắn!

"Hách...Liên..Quyết!"

Hiên Viên Trọng Châu nhảy lên càng xe, kéo dây cương lại, nghe thấy ba chữ bắn ra từ trong kẽ răng này, nhất thời kinh người: "Hách Liên hoàng triều?"

Trầm Sát không trả lời, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng đen đã đi xa phía chân trời không thể đuổi kịp kia, cảm thấy cơ thể sắp đóng băng rồi..

"Không cần đuổi nữa."

"Gì cơ?" Hiên Viên Trọng Châu sững sốt, nhưng mà liếc mắt nhìn chim ưng đã biến mất, lặng lẽ ghì chặt dây cương.

Những người khác cũng lần lượt đuổi tới, nhưng mà vừa nhìn thấy tình hình trước mắt, nhất thời không ai dám lên tiếng.

Dáng vẻ của Đế Quân quả thực khiến người ta cảm thấy khiếp sợ.

"Đế Quân, là ai vậy?" Hiên Viên Ý nhú mày, nhin một hồi mới lên tiếng hỏi.

”Hách Liên Quyết.”

Trầm Sát nhảy xuống xe, vén rèm xe lên, nhìn thấy U U đang núp ở một góc, có một ngân châm ở cổ. Hắn rút ngân châm ra, U U lập tức nhảy dựng lên.

Nhìn thấy hắn, đầu U U hơi rụt, sau đó lại ngẩng đầu lên: ”Ồ ô!”

Hai tròng mắt của Trầm Sát như rơi xuống hồ băng: ”Người đuổi kịp không?”

U U chần chờ một lát, nhưng lập tức lại gật đầu một cái, giống như một chiến sĩ bày tỏ lòng quyết tâm vậy.

”Đi.”

”Ồ ô!” Với tốc độ của nó lại bị người ta dùng châm khiến hôn mê bất tỉnh, còn để chủ nhân bị cướp đi, đây đúng là chuyện lớn có thể nhịn, nhưng hồ ly không thể nhịn!

U U thoát ra khỏi khoang xe trong chớp mắt, thân hình biến thành một đường sáng màu tím bạc, lấy tốc độ bay còn nhanh hơn trước đây mấy lần mà bắn ra ngoài.

”Đó là...” Trầm Hương khiếp sợ nhìn nó thoáng chốc bay ra khỏi tầm mắt: ”Tốc độ của Tử Vân Hồ quả nhiên danh bất hư truyền. Phu quân, liệu Tiểu Thất có xảy ra chuyện không?”

Hiên Viên Ý suy nghĩ một lát rồi nói: ”Chắc là sẽ không xảy ra chuyện, năm xưa...” Năm xưa, những người muốn cầu cưới tiểu công chúa của Hiên Viên hoàng thất cũng có Hách Liên hoàng tử, chính là Hách Liên Quyết.

Hai ngón tay Trầm Sát kẹp chặt tờ giấy rơi trong xe, trên đó chỉ có mấy chữ.

”Gặp tại mộ viên Lâu gia.”

Năm ngón tay hắn cử động, tờ giấy kia biến thành tro vụn, rơi xuống từ khe hở của các ngón tay.

”Mời Nhị thúc và cô cô lên xe.” Hiên Viên Ý và Trầm Hương nhìn nhau, bước lên chiếc xe ngựa này, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Trầm Sát, trước đây khi có mặt Lâu Thất, dáng vẻ hắn tuy có lạnh lùng, nhưng không khiến người khác chết cứng thể này, bây giờ hắn lại khiến Trầm Hương sợ hãi trong lòng.

Bọn họ không biết, trước đây, trước khi gặp được Lâu Thất, Trầm Sát vẫn là bộ dạng này.

Lâu Thất đã dung hòa ít nhất là bốn phần băng tuyết trên người hắn, nhưng bây giờ toàn bộ bốn phần kia đã trở về rồi.

Hiên Viên Trọng Châu cũng nhảy lên, đội ngũ cấp tốc tiến về phía trước, ai còn có tâm tư để nghỉ ngơi nữa?

Trần Thập và Lâu Tín ngồi trên lưng ngựa, sắc mặt đều đen như mực, Lâu Tín thầm mắng một câu: "Ta...mẹ nó chứ..."

Đám người Ấn Dao Phong cũng đi tới, rèm cửa sổ xe được vén lên, vẻ mặt Thu Khánh Tiên lo lắng hỏi bọn họ: "Đế Hậu nương nương sẽ không sao chứ?"

"Tất nhiên sẽ không sao." Giọng nói của Trần Thập vô cùng kiên định.

Lâu Tín liếc nhìn trong xe, Ấn Dao Phong đứng lúc nhìn ra, ánh mắt dừng ngay trên mặt Trần Thập. Hắn không khỏi nói: "Dao Phong cô nương, hoàng hậu nhất định sẽ không sao đâu."

Ấn Dao Phong thu ánh mắt lại, gương mặt đỏ lên: "Ta biết." Đế Hậu lợi hại như vậy, sao có thể xảy ra chuyện gì được?

Nhưng Nhị Linh ngồi bên cạnh lại không ngừng lau nước mắt, khóc thút thít, nói rằng: "Nếu như nương nương tỉnh thì tất nhiên không sợ, nhưng mà hiện tại nương nương đang hôn mê bất tỉnh đây, nếu như kẻ xấu kia làm gì người thì phải làm sao?"

Lòng nàng đều rối như tơ vò, đây là tư tưởng và quan niệm truyền thống cổ hủ nhất của nàng, lúc tất cả mọi người đều tin tưởng vào bản lĩnh của Lâu Thất, suy nghĩ của nàng lại không chỉ là an nguy tính mạng của Lâu Thất, mà còn có sự trong sạch của Lâu Thất.

Kẻ cướp nàng đi là nam tử, mà Lâu Thất còn phải hôn mê hai ngày nữa, nếu như nam tử kia làm gì đó thì chẳng phải sự trong sạch của Lâu Thất đều bị hủy sao?

Hình như Đế Hậu vẫn còn chưa viên phòng, nếu như nương nương thật sự không còn trong sạch, vậy Đế Quân còn cần người không? Vừa nghĩ tới đây, nước mắt của Nhị Linh càng chảy dữ dội hơn.

Tiểu Trù thở dài một tiếng: "Được rồi, Nhị Linh người đừng khóc nữa, người cứ khóc trong lòng ta càng thấy khó chịu."

"Tiểu Trù cô cô..."

Nàng càng nói, Nhị Linh lại khóc càng lợi hại.

Tốc độ bọn họ nhanh như chớp, trong chiếc xe ngựa thứ nhất, Trầm Sát đang trầm giọng hỏi Hiên Viên Ý: "Mộ viên Lâu gia có gì đặc biệt?"

Nghe hẳn đột nhiên hỏi chuyện này, Hiên Viên Ý khẽ nhú mày: "Hách Liên Quyết hẹn ở mộ viên Lâu gia?"

"Ừ."

"Ta cũng không biết quá rõ về mộ viên Lâu gia, nhưng ta nhớ đại ca từng nói, có một lần huynh ấy vô ý tới một nơi của Lâu gia, suýt chút nữa thì Lâu lão thái quân xích mích với huynh ấy. Không biết đó có phải là mộ viên của Lâu gia không nữa."

Hiên Viên Trọng Châu nói: "Cho dù là nơi nào thì chúng ta cũng phải xông vào, đúng lúc, cũng phải tới Lâu gia đi cứu Hoan Thiên."

Hoan Thiên...

Lúc nào trở nên thân mật như vậy?

Lúc này Trầm Sát không có tâm trạng, chỉ là lạnh lùng nói một câu: "Tiếp theo phải dùng hết sức gấp rút lên đường, ai còn ngăn cản..." Toàn bộ lệ khí của hắn đều phát ra: "Giết không tha."

...

Chim ưng lao xuống, lúc tiếp cận mặt đất, nam nhân ôm Lâu Thất nhẹ nhàng nhảy xuống, rơi không tiếng động. Áo choàng màu xanh nhạt, cả người như ánh trăng tĩnh mịch, thanh khiết mà lạnh đậm.

Bên cạnh núi rừng thanh tú đẹp đẽ, một chiếc xe ngựa bình thường, không chút bắt mắt dừng trên đường, hai người ngồi trên càn xe, nghe thấy âm thanh lập tức nhảy xuống.

"Gia." Thanh Y tiến lên, giơ tay tiếp lấy nữ nhân hôn mê, nhưng đối phương lại nghiêng người tránh đi.

"Bốn vương bé nàng ấy lên xe, bây giờ gấp rút lên đường." Hách Liên Quyết bế Lâu Thất lên xe ngựa. Chiếc xe ngựa này nhìn bề ngoài thật sự là không bắt mắt, nhưng mà bên trong lại rõ ràng là đã được bố trí, đệm được trải dày, bên góc có đốt hương an thần.

Hắn đặt Lâu Thất vào một bên trong xe, nhìn dáng vẻ hoàn toàn không biết gì cứ tiếp tục ngủ say của nàng, hẳn đột nhiên nhếch môi: "Ha ha, bốn vương đột nhiên không đợi được để nhìn thấy dáng vẻ của nàng khi tỉnh lại, nhìn thấy bốn vương rồi."

Ba ngón tay của hắn nhẹ nhàng sờ lên mạch đập của Lâu Thất, sau một lát lại thở dài: "Sao lại để bản

thân hư nhược như vậy? Xem ra, nam nhân kia cũng không quý trọng nàng.”

Cho dù hắn nói gì thì Lâu Thất cũng không biết, không phản ứng gì cả, nàng yên tĩnh ngủ, hơi thở vừa nhỏ nhẹ lại trầm ổn, giống như ngủ rất say vậy.

Hách Liên Quyết nhìn nàng một lát, đắp chăn cho nàng, mình ngồi một bên, đột nhiên ho lên hai tiếng, khí huyết cuộn cuộn dâng lên.

”Gia, người sao rồi?” Bên ngoài truyền tới câu hỏi lo lắng của Thanh Y.

Hách Liên Quyết ép luồng khí huyết xuống, thản nhiên nói: ”Không sao. Chỉ là trước đó dùng quá sức để ngự thú, bị thương nhẹ.”

Đây là một phần trong kế hoạch của hắn, cũng may, con chim ưng kia cuối cùng vẫn giúp hắn thành sự, chỉ đáng tiếc hắn không thực sự giỏi ngự thú, cho nên đến nơi này, hắn cũng không có cách nào giữ con chim ưng kia lại.

518. Chương 518

Nhưng mà Hách Liên Quyết rất nhanh đã phát hiện ra có gì đó không đúng. Bởi vì toàn thân hắn lại không còn chút sức lực, đến tay cũng không giơ lên được, mà mí mắt cứ sập xuống, cơn buồn ngủ giống như sóng biển ập vào người hắn vậy, hầu như là không nhận được.

”Gia, Gia.” Thanh Y gọi hai tiếng nhưng không thấy trả lời, lập tức xoay người vén màn xe lên, nhìn thấy Hách Liên Quyết đang dựa vào vách xe ngủ say sưa, hô hấp đều đặn.

Hắn yên tâm, đóng màn xe lại, không để gió thổi vào. Nói với Lam Y đang đánh xe: ”Gia tốn nhiều tâm tư như thế để bắt được một người, lẽ nào thật sự muốn thực hiện hôn ước với nàng ta?”

”Tiểu công chúa đã đại hôn với thái tử vương triều Trầm Thị rồi, Gia của chúng ta xứng đáng có người tốt hơn, sao có thể cần một nữ nhân đã có chồng phu chứ?” Lam Y mặt không biểu cảm.

Thanh Y lại thần bí thấp giọng nói: ”Người hiểu gì chứ, Gia chúng ta vẫn có thể nhìn ra, tiểu công chúa vẫn còn trong sạch.”

”Thanh Y, người đừng nói ta không nhắc nhở người, còn nói năng lung tung như thế, cẩn thận Gia sẽ chôn người trong hoàng lăng Hiên Viên đấy.”

”Xi.” Thanh Y xì một tiếng, nhưng mà cũng không nói thêm gì nữa.

Một đêm trôi qua, sau khi trời sáng, tại nơi dừng xe ngựa lúc đầu, Trầm Sát ngồi trong xe ngựa vén màn ra, chăm chú nhìn: ”Một chiếc xe ngựa, bốn người, tiếp tục đuổi theo.”

Cha con Hiên Viên Ý còn đỡ, đều là người luyện võ, một ngày một đêm không ngủ cũng không sao, Trầm Hương lại không thể chịu được, tuy cũng rất lo lắng nhưng không chống lại cơn buồn ngủ, đã dựa vào lòng phu quân thiếp đi mấy canh giờ rồi. Lúc này nghe được tiếng của Trầm Sát mới giật mình tỉnh dậy, hỏi trong vô ý thức: "Đuổi kịp con ưng kia rồi?"

"Nương, vẫn chưa, bọn chúng đổi xe ngựa rồi." Hiên Viên Trọng Châu nói, nhưng có chút tò mò nhìn Trầm Sát: "Sao ngươi lại biết chúng đổi xe ngựa?"

Có thể ngồi trên lưng chim ưng không phải càng khỏe càng nhanh sao?

Đoán được sẽ hỏi câu này, Trầm Sát lại chỉ nhìn hắn một cái mà không nói gì, hắn nhắm mắt lại, dựa vào vách xe. Hiên Viên Trọng Châu thấy rốt cuộc hắn cũng nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Suốt đêm nay Trầm Sát không hề chớp mắt, thỉnh thoảng vén màn xe lên nhìn bên ngoài, đến nghỉ ngơi cũng không, nếu như mấy ngày không đuổi kịp, nửa tháng không đuổi kịp, hắn cứ luôn như vậy, người sẽ suy sụp mất.

Hắn nghĩ ngược lại, đột nhiên nghĩ tới Tử Vân Hồ, không khỏi nhếch nhếch khóe miệng, có vật nhỏ kia đuổi theo rồi, nhất định sẽ lưu lại dấu vết gì đó, cho nên Trầm Sát mới khẳng định như vậy.

Hai vợ chồng này thật sự rất được, không chỉ tình cảm rất tốt, đến cả súc vật cũng nuôi ra được tình cảm thâm hậu. Ừ, sau này nếu hắn phải lấy vợ, nhất định cũng phải lấy kiểu này, không được quá yếu đuối.

Có điều, thế gian có thể có bao nhiêu người giống Lâu Thất?

Thực ra Trầm Hương cũng có nỗi lo như Nhị Linh lo lắng về vấn đề đó, bà nhìn Trầm Sát muốn nói rồi lại thôi, cũng không dám nói với trượng phu, dù sao trượng phu của bà cũng là nhị thúc của Lâu Thất.

Trầm Sát đột nhiên nhắm mắt nói: "Khắp người Thất Thất đều bôi thuốc, ai đụng vào nàng đều sẽ mất hết sức lực toàn thân, rơi vào hôn mê."

Cho nên, hắn không hề lo lắng chút nào về vấn đề mà mọi người nghĩ, Hách Liên Quyết muốn làm gì Thất Thất thì cũng phải có khả năng mới làm được. Hơn nữa loại bột thuốc kia là chính tay Thất Thất chế ra, sau khi ngủ thì sẽ hoàn toàn nhìn không ra là bị trúng phải độc gì, cho dù người kia có đồng bọn thì đã sao, bọn chúng không biết loại độc này phải giải như thế nào, tin rằng trước khi Lâu thất tỉnh lại cũng sẽ không dám làm gì nàng.

Mà đợi tới lúc Lâu Thất tỉnh lại, hắn sẽ càng không lo nữa, bản lĩnh của nữ nhân của hắn, hắn còn không rõ sao?

Thế nhưng trên thực tế, lý trí biết là một chuyện, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu, rất lo lắng, hơn nữa,

đó không phải người khác, là Hách Liên Quyết.

Như những gì Hách Liên Quyết nói thì đại lục Tứ Phương kém xa đại lục Long Ngâm, có lẽ thuộc ở bên kia càng lợi hại hơn bên này, cũng có khả năng hấn không sợ bột thuốc của Lâu Thất.

Còn nữa, nếu như người bên cạnh Hách Liên Quyết là kẻ ngốc, qua một ngày gọi Hách Liên Quyết mà không tỉnh, sẽ giết Lâu Thất trước hoặc là đã thương nàng thì sao?

Đừng nói là giết, hấn vừa nghĩ tới Lâu Thất có khả năng sẽ bị thương, trái tim này của hấn đã giống như bị ném vào trong lò đốt, đau đến độ không thể chịu nổi.

Một người chạy điên cuồng như vậy, một lòng muốn nhanh chóng đuổi theo, rất nhanh đã hết một ngày.

Lại một đêm nữa...

Thanh Y vội vàng đánh xe, ngẫm lại vẫn cảm giác có gì đó không đúng, vỗ vỗ Lam Y đang dựa một bên đã ngủ được hai canh giờ: "Lam Y, không đúng lắm nhỉ, gia chúng ta đã có khi nào ngủ lâu như vậy chứ."

Ngủ từ lúc sáng sớm tới tối, cũng quá không bình thường rồi. Trước đó bọn họ nghĩ rằng Hách Liên Quyết là đến Cửu Tiêu Điện tìm Điệp Tiềm, tra ra được tình hình của Lâu Thất mà hao tổn rất nhiều tinh thần, sau đó lại dùng quá nhiều nội lực để ngự thú, hao tổn quá mức dẫn đến mệt mỏi, nhưng mà cũng không đến mức ngủ lâu như vậy.

Lam Y lập tức tỉnh táo lại: "Gia vẫn chưa tỉnh?" Hấn và Thanh Y luân phiên đánh xe, không ngờ qua thời gian hai canh giờ lâu như vậy mà Hách Liên Quyết vẫn chưa tỉnh dậy, ngay sau đó cũng thấy không ổn.

"Đúng thế, người vào trong xem xem."

Lam Y vén màn xe, thấy Hách Liên Quyết quả nhiên vẫn còn ở tư thế cũ không hề nhúc nhích, đưa tay tới, nhẹ nhàng lắc vai hấn: "Gia."

Hách Liên Quyết lơ mơ nghe được tiếng gọi của Lam Y, tuy được hiệu còn chút ít nhưng hấn cơ hồ là dựa vào ý chí mạnh mẽ bỗng mở mắt ra trong chớp lát.

Vừa mở mắt ra còn có chút mơ hồ.

"Gia, ngài có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?" Lam Y thấy hấn tỉnh lại, trong lòng nhẹ nhõm hơn.

Có chỗ nào không thoải mái ư?

Hách Liên Quyết lắc đầu theo bản năng, thậm chí hắn còn cảm thấy giấc ngủ vừa rồi rất ngon, nhưng mà, có chỗ nào đó không đúng, hắn dụi mắt, hỏi: "Hiện giờ tới đâu rồi? Trầm Sát có đuổi theo không?"

"Ở Đông Thanh, rất nhanh sẽ tới Lưu Liên Cốc." Lam Y thấy hắn đã tỉnh, lại liếc nhìn Lâu Thất, dáng vẻ nàng ta vẫn đang ngủ rất say, không biết chuyện gì cả.

Ba chữ Lưu Liên Cốc khiến Hách Liên Quyết tỉnh táo hơn nhiều.

"Trước khi vào Lưu Liên Cốc hãy nghỉ ngơi nửa canh giờ, các người cũng ăn chút gì đi."

"Vâng."

Lam Y lùi ra ngoài, màn xe hạ xuống, Hách Liên Quyết nhìn Lâu Thất, chỉ cảm thấy trong ánh sáng âm u, sắc mặt nàng quá mức trắng nhợt.

"Lưu Liên Cốc, oán quỷ Lưu Liên." Giọng nói hắn trong trẻo mà nhẹ nhàng: "Nàng còn không tỉnh lại, ở nơi nguy hiểm như thế, lỡ như bốn vương không thể bảo vệ được nàng thì phải làm sao?"

Lúc ngủ mê man Lâu Thất hình như mơ mơ màng màng nghe thấy có người nói bên tai, nhưng giọng nói đó lại không phải của Trầm Sát, nàng không rõ ràng lắm, chỉ nghĩ rằng đó có thể là Thần Quỷ quân, hoặc là thị vệ nào đó. Muốn tỉnh lại để nghe cho rõ, nhưng ý thức lại như thể bị cái gì đó đè xuống, lại nặng nề ngủ thiếp đi.

Lúc sắc trời đã dần hé sáng, cuối cùng xe ngựa cũng dừng lại, vừa ghì dây cương, hai chân trước của hai con ngựa đột nhiên co quắp, ngã xuống đất miệng sùi bọt mép.

Vào lúc này, Hách Liên Quyết dùng chân quấn lấy rồi bế Lâu Thất bay ra ngoài, đáp trên mặt đất.

Với đầu óc và tính cảnh giác của hắn, tuy không hề cảm thấy mình ngủ lâu như vậy thì cơ thể có gì không đúng, nhưng vẫn rất nhanh đã nghĩ rõ ràng, hắn vẫn là trúng kế của Lâu Thất. Mà Lâu Thất vẫn luôn hôn mê, điều này không phải là giả, cho nên nhất định là nàng đã bôi thuốc gì đó lên người.

Dùng chân quấn chặt người nàng, nhìn thấy nàng bị quấn thành kén, hắn không hề tức giận, mà khi thấy được khuôn mặt lộ ra của nàng, hắn lại mỉm cười.

Nha đầu này cũng nhiều mảnh khoe thật.

"Ở bên cạnh nam nhân kia mà vẫn không có cảm giác an toàn, còn phải bôi thuốc lên người mình, điều này không phải nói rõ, nàng không hề tín nhiệm hắn ta, tin tưởng hắn ta có thể bảo vệ nàng sao?" Dùng một lát hắn lại nói: "Nhưng mà thế cũng không kỳ lạ, nhìn đi, quả nhiên hắn không bảo vệ được cho nàng, nếu không, sao bây giờ nàng lại nằm trong tay bốn vương được?"

Hai con ngựa co quắp một hồi rồi hoàn toàn ngã xuống tắt thở mà chết. Thì ra là bọn họ đã tiêm thuốc kích thích khiến chúng không biết mệt mỏi mà hưng phấn chạy điên cuồng, chỉ như thế mới có thể chạy thoát khỏi đám ngựa quý thượng đẳng của đội ngũ Trầm Sát. Nhưng mà tới lúc này dược hiệu đã hết, hai con ngựa cũng cạn kiệt sức lực mà chết.

”Đi nấu ít thức ăn, còn nữa, nấu ít nước.” Hách Liên Quyết nhìn xung quanh, chọn một nơi tránh gió, bế Lâu Thất đi tới đó: ”Bỏ một ít thanh sâm vào.”

Thanh sâm, là một loại nhân sâm đặc biệt ở nơi này của họ, hiệu quả bổ dưỡng vô cùng tốt, hơn nữa còn rất ôn hòa, không hề có bất kỳ ảnh hưởng nào cho cơ thể, là một loại dược liệu quý giá, chỉ hoàng thất mới có thể dùng, bây giờ vương gia lại muốn bỏ vào nấu cho Lâu Thất uống, xem ra rất quan tâm nàng ta...

”Vâng.”

Đi tới một bên, Lam Y thấp giọng nói: ”Có lẽ chỉ là bởi vì chúng ta đang cần tiểu công chúa mà thôi.”

Lâu Thất đã nuốt Tuyên Tâm Dược Thi, cho nên bọn họ cần mang nàng đến nơi đó. Nếu như nàng xảy ra chuyện gì, chẳng phải uổng phí công sức của họ hay sao?

Cho nên, cũng không nhất định là bởi vì vương gia đã thích nàng ta.

Bọn họ vẫn gấp rút chạy, hơn nữa trước đó đã ngủ một ngày, Hách Liên Quyết cũng có chuyện riêng cần giải quyết.

Hắn đặt Lâu Thất xuống, nhìn gương mặt nàng, đưa tay ra định vuốt lên đó, nhưng bàn tay lại dừng lại ở nơi cách mặt nàng chỉ một chút.

Nhìn nàng, hắn có chút bất đắc dĩ nói: ”Bây giờ bốn vương không thể ngủ tiếp nữa, nếu không ai sẽ bảo vệ tiểu công chúa của bốn vương.”

Hắn đứng lên, vẫy bột thuốc một vòng quanh người Lâu Thất, mới xoay người bước đi.

Ngay lúc hắn vừa đi không bao lâu, U U nhếch nhách nhẹ nhàng chui từ trong bụi cỏ bên cạnh ra, bộ lông tím toàn thân đều ướt sũng, còn dính đầy bùn đất và lá cây rách nát, thậm chí còn có mảnh lông không biết là bị cái gì cạo sạch rồi nữa, lộ ra một miếng da thịt nho nhỏ.

Nó thè lưỡi, thở phì phò, cực kỳ mệt mỏi.

Kỳ thực U U rất muốn nói, thân là một con hồ ly cực kỳ có linh tính, lẽ ra nó không nên làm những động tác giống như chó vậy, như thế làm mất đi thân phận của nó, nhưng mà nó thật sự là mệt chết rồi, trước giờ chưa từng mệt như thế.

”Ô ô!” U U yếu ớt kêu một tiếng, nhảy qua vòng bột thuốc kia, đi lại gần Lâu Thất, liếm liếm trên mặt nàng, liếm đến mặt nàng đầy nước bọt.

Mau tỉnh lại, mau tỉnh lại, nó có thể cảm nhận được không xa phía trước có vật tà ác.

Lâu Thất mơ mơ màng màng cảm nhận được trên mặt rất ngứa, hơi ươn ướt, không biết là ai. Nhưng tuyệt đối không phải là Trầm Sát, vì hắn chưa bao giờ hôn lên mặt nàng như thế, môi của hắn vẫn luôn hơi mềm, nóng hổi, chứ không lạnh lẽo thế này.

Ai, ai dám động vào nàng?

519. Chương 519

Vốn dĩ Lâu Thất cũng chưa đến lúc tỉnh lại, nàng đã tỉnh, ít nhất cũng phải ba ngày sau mới có thể tỉnh lại. Nàng không biết, lúc này còn chưa qua ba ngày, nhưng lại nhện không được mà khẽ động ngón tay một chút, phát hiện sức lực đã quay về, lập tức giơ tay sang bên cạnh nhanh như chớp bắt lấy.

”Ô ô!”

U U bị nàng dọa sợ, hơn nữa lúc này nó quá mệt mỏi, nhất thời không tránh thoát được, bị nàng một tay bắt lấy.

May mà nó đã sớm kêu lên, Lâu Thất nghe được âm thanh của nó, lực đạo trên tay cũng nhẹ hơn.

”U U”

Do đã ngủ hai ngày, một ngày một đêm qua cũng không có ai cho nàng uống nước, lúc này, cổ họng Lâu Thất giống như hít phải khói, nóng rất khó chịu, lời nói ra cũng khàn khàn.

”Ô ô ô!” Thật muốn khóc a, tỉnh là tốt rồi.

Chốc lát, Lâu Thất phân tích hoàn cảnh của nàng bây giờ, sau đó nhanh chóng phán đoán, có lẽ lúc này nàng không ở bên cạnh Trầm Sát, vì hắn tuyệt đối sẽ không để nàng nằm ngủ trên cỏ thể này. Hiện tại cũng đã bước vào thu, gió mang theo chút lạnh, chăn này nàng cũng chưa từng nhìn thấy, đây không phải của nàng.

Người có tiền ở đây luôn rất thích dùng gấm may vỏ chăn, nhưng từ trước nàng đã bảo Tiểu Trù và Nhị Linh đổi thành gấm trắng rồi, gấm trắng là thoải mái nhất, hơn nữa khi chạm vào cũng không lạnh. Nhưng bây giờ, trên người nàng lại đắp gấm may.

Hơn nữa, cả người U U là xảy ra chuyện gì?

Lâu Thất đang suy nghĩ, lại thấy U U có vẻ như sắp ngủ, lúc này nàng mới nhớ đến trên người nàng được đắp đầy thuốc, ngay đến y phục cũng dùng nước thuốc ngâm qua. Cái này cũng không phải là không tin Trầm Sát, mà chỉ là thói quen của nàng mà thôi, chuyện gì cũng đều muốn làm tốt, có thể làm thì sẽ dốc toàn lực chuẩn bị, nếu không thể làm được thì đó lại là chuyện khác.

Nhưng sau khi tỉnh lại nàng đã lập tức có sức lực, có thể là do đã nuốt Tuyền Tâm nên thể chất mới càng thêm mạnh hơn. Có điều, tuy sức lực đã khôi phục nhưng cũng chỉ khôi phục được sáu phần, đương nhiên cũng không bằng trạng thái cơ thể lúc khỏe mạnh được.

Lâu Thất sờ đai lưng bên hông mình, phát hiện đai lưng vẫn còn, đồ vật cũng ở hết trong đó, lúc này nàng mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

U U có linh khí, nhưng cũng không có khả năng nói với nàng những chuyện xảy ra được.

Lâu Thất lấy giải được giải độc cho nó, chỉ vào chân: "Cọ cọ."

U U lập tức lăn lộn trên chân mấy vòng cho bùn đất và lá cây trên người nó rơi ra, sau đó mới nhảy vào trong lòng Lâu Thất, yếu ớt kêu lên hai tiếng, ở trong lòng nàng ngủ một giấc. Lúc này nó hẳn là an toàn rồi.

Thấy nó rất nhanh đã ngủ, ánh mắt Lâu Thất lại chợt lóe lên. Xem ra, chắc là U U đã đuổi theo nàng rất lâu, nếu không cũng sẽ không thể thâm, mệt mỏi đến mức này. Nhưng sao lại như thế?

Nàng nhẹ nhàng đứng dậy, quét mắt nhìn quanh bốn phía, thấy có hai con ngựa đã chết, còn có xe ngựa bị đổ xuống. Đây không phải là xe ngựa trong đội ngũ của bọn họ.

Xung quanh không có một bóng người, phía trước có một con đường nhỏ, quanh co khúc khuỷu thông đến khe núi. Mà chỗ nàng đang đứng có lẽ là chỗ đất trũng nào đó ở sườn núi, gió đã bị ngăn lại, bên cạnh còn có một vòng thuốc bột. Nàng dùng ngón tay chạm vào một ít, rất dễ đoán ra đây chính là thuốc tránh côn trùng và rắn.

Là ai đã đưa nàng đến đây?

Nếu nàng thực sự bị người khác mang đi, thì rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Lẽ nào còn xuất hiện người mà Trầm Sát và nhiều người như vậy cũng không đánh được?

Lúc này, Trầm Sát sẽ có tâm trạng thế nào?

Trong lòng suy nghĩ những thứ này, Lâu Thất chậm rãi đến gần chiếc xe ngựa kia, xốc mình lên nhìn một chút, không có gì cả.

Ngay lúc này, nàng nghe thấy tiếng người giẫm lên lá rụng đi đến, Lâu Thất cách xe ngựa nhìn lại, thấy có hai người nam nhân trẻ tuổi, mặc y phục màu xanh lam, là hai người mà nàng đã từng gặp.

Hai thị vệ của Hách Liên Quyết.

Hách Liên Quyết sao?

”Đến bên kia nhóm lửa đi, hai con ngựa này có chút mùi, ảnh hưởng khẩu vị của chúng ta.” Trong tay hai kia đều cầm theo đồ, chắc là muốn cầm trại nhóm lửa nướng thức ăn.

Ọc ọc.

Bụng Lâu Thất như muốn hưởng ứng, kêu lên một tiếng.

Trước giờ nàng chưa từng nghĩ, có một ngày chính bụng của nàng lại làm bại lộ kế sách vườn không nhà trống của nàng. Vốn nàng muốn trốn đi tùy cơ hành sự, nhưng bụng nàng lại đột nhiên kêu lên như vậy, sau đó, nàng liền thấy Hách Liên đại soái ca cả người y phục màu xanh nhạt cũng đang từ trong rừng đi ra, ánh mắt dịu dàng nhìn về chỗ nàng.

Giọng nói của hắn mang theo ý cười thản nhiên: ”Không phải ngươi muốn xem bệnh cho hai con ngựa kia chứ?”

Lâu Thất thở dài: ”Nếu ta muốn xin Vương gia làm như không nhìn thấy ta, chắc Vương gia cũng không đồng ý a?”

Không biết vì sao, nghe nàng nói như vậy, Hách Liên Quyết lại cảm thấy có chút thú vị. Hắn cũng không phải là người thích nói chuyện, nhưng lại thích nói vài câu với nàng.

”Bản vương cũng không thể lừa dối ánh mắt của mình a.”

”Vậy Vương gia có thể giải thích cho ta một chút, đã xảy ra chuyện gì không?” Lâu Thất vòng từ sau xe ngựa ra, một tay vuốt lông của U U, nhíu nhíu mày, quả nhiên là cọ vào chỗ vẫn chưa sạch, đợi nó tỉnh, phải tắm cho nó một chút mới được.

Ánh mắt Hách Liên Quyết dừng lại trên người U U: ”Không ngờ vật nhỏ này lại có thể đuổi theo được.”

”Đuổi theo?” Lâu Thất nghe được hắn nói ra từ quan trọng này, lập tức bắt lấy hỏi: ”Ồ, không phải là Vương gia ngài muốn nói với ta, ngài cướp hoàng hậu Lương quốc đấy chứ? Là kẻ trộm sao?”

”Hoàng hậu lương quốc? Không phải là Đại Thịnh ư?” Lần này, Hách Liên Quyết có chút không theo kịp

suy nghĩ của nàng.

Lâu Thất chớp mắt: "Nữ nhân đằng hoàng, không phải là hoàng hậu lương quốc sao?"

"Ha ha ha." Hách Liên Quyết ngẩn ra, lập tức cười lên, khiến Thanh Y và Lam Y lại càng hoảng sợ hơn, gia của bọn họ chưa từng cười to như thế này.

"Xem ra đúng là không giống tiểu công chúa a." Thanh Y thấp giọng nói ra suy nghĩ của hần. Lâu Thất ở gần bọn họ một chút, vừa vặn nghe được câu này, trong lòng nàng đột nhiên sững sốt. Xem ra đoạn thời gian này, Hách Liên Quyết tuyệt đối không phải nghỉ ngơi, lại có thể nghe ngóng được thân phận chân chính của nàng.

"Trầm Sát thế nào rồi?" Biết đối phương có thể chuyện gì cũng biết, nàng cũng lười nói nhiều lời vô ích nữa, trực tiếp hỏi luôn.

Hách Liên Quyết đi đến chỗ nàng, ánh nắng buổi sớm chiếu lên người hần, khiến hần hơi khuất bóng đi, nhưng điều này càng làm tư thái của hần càng thêm nhẹ nhàng hơn, thông dong như nước chảy mây trôi, nổi bật lên dung mạo sạch sẽ, anh tuấn, có cảm giác đẹp say lòng người.

Lâu Thất đột nhiên nhớ lại, lần đầu tiên nhìn rõ dung mạo Trầm Sát, lúc đó cũng ở một nơi hoang vu như thế này, người bên cạnh cũng đang chuẩn bị bữa sáng, hần ngược chiều ánh nắng đi tới, cả người mặc y phục màu đen, thân hình cao lớn, hai mắt sâu thẳm, anh tuấn lạnh lùng bất phàm.

Tình cảnh cũng tương tự, nhưng người trước mắt lại đổi thành Hách Liên Quyết mặc áo bào màu xanh nhạt.

Trong thoáng chốc, Hách Liên Quyết đã đi đến trước mặt nàng, đưa tay ra, nhanh như chớp chụp về phía đai lưng của nàng.

Cả người Lâu Thất lui nhanh về sau, nhưng vẫn chậm hơn hần một bước, ngón tay hần đã bắt được đai lưng nàng, ngón tay còn thăm dò vào trong một chút, nhếch mày nhìn nàng: "Để bản vương xem thử, tiểu công chúa mang theo những gì, được không?"

Lời này hần nói rất dịu dàng thăm thiết, dù lúc này trong đầu Lâu Thất có chút tức giận, nhưng nghe vào tai cũng nhịn không được mà thấy nhột.

Thật là...

Hách Liên Quyết nhìn như trong trẻo lạnh lùng, nhưng nếu hần muốn, tuyệt đối cũng là một cao thủ tán tỉnh người khác a.

"Xin cho ta có quyền không nói."

Hách Liên Quyết lắc đầu: "Đợi khi Trầm Sát tìm đến đây, hỏi người có đồng ý đi cũng với hấn không, bản vương cho người quyền nói không, được không?"

"Xì, người đứng là không thú vị." Về mặt Lâu Thất khinh bỉ nhìn hấn, đột nhiên ôm U U đánh đến mặt hấn: "Xem chiêu!"

Lúc này, nàng đang ôm bạn học U U rõ ràng là hồ ly lại ngủ say như heo, nên nàng thực sự không tiện ra tay, chỉ có thể ra một chiêu như vậy, hi vọng hấn buông tay lùi về sau một bước, sau đó nàng có thể thoát thân.

Thế nhưng rất nhanh Lâu Thất biết đây chỉ là một hư chiêu mà thôi.

Bởi vì Hách Liên Quyết chỉ cầm đai lưng nàng kéo vào trong ngực hấn, quay đầu đi, thấp vai xuống, cánh tay nàng giơ U U lên đã bị hấn gác lên bả vai, còn người lại bị kéo nhào vào trong ngực hấn, đáng vẻ như yêu thương nhưng nhớ vậy.

Lâu Thất cực kỳ thất vọng, nếu không phải thân thể và nội lực của nàng còn chưa hoàn toàn khôi phục, cũng không đến mức vô dụng như vậy a.

Ngón tay Hách Liên Quyết đang nắm đai lưng nàng lại sờ vào bên trong lần nữa, vốn muốn kéo đai lưng ra, nhưng ngón tay lại chạm vào đường cong của nàng, còn cảm giác được sự mềm mại của vải may bên trong. Nghĩ đến đường cong của nàng, trong mắt Hách Liên Quyết đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Hấn kéo đai lưng nàng xuống, đồng thời tay kia cũng ôm lấy nàng.

Lại có thể... nhỏ như vậy!

Eo nhỏ của nàng không vừa một vòng tay hấn, mà trên người nàng lại có mùi hương nhàn nhạt quẩn quanh hơi thở hấn, Hách Liên Quyết nhịn không được khẽ ngửi.

Giây tiếp theo, Hách Liên Quyết cảm thấy tay kia của hấn đột nhiên tê rần, một chút cảm giác cũng không có. Điều này khiến hấn đành phải buông nàng ra, lùi về sau một bước. Cùng lúc, Lâu Thất cũng lùi về hai bước, mắt đệp híp lại nhìn hấn.

Hách Liên Quyết cúi đầu nhìn tay mình, trên gan bàn tay có vết máu nhàn nhạt.

"Thân thủ của công chúa thật nhanh, người là nữ nhân đầu tiên có thể bức lui được bản vương."

Lâu Thất cười lạnh một tiếng: "Quá khen, quá khen, ngươi cũng là người đầu tiên được thử móng tay hương độc của ta."

Trước đây, nàng cũng không để cho ai đến gần như thế này, hơn nữa trên người nàng không có thứ khác, chỉ có thể dùng móng tay làm vũ khí. Nếu không phải nàng thay máu ngắt đi lâu như vậy, thì cũng sẽ không để hắn có cơ hội này.

"Vậy bản vương có thể hỏi, hương độc này có tác dụng gì không?"

"Có thể, cũng không có chuyện gì, chỉ là không thể lại gần nữ nhân mà thôi. Ngươi biết đó, từ trường của nam và nữ không giống nhau, nam là dương, nữ là âm. Ừm... bình thường thì ngươi hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng nếu đến gần nữ nhân thì toàn thân sẽ lập tức bủn rủn vô lực. Đương nhiên, nếu Vương gia nguyện ý để nữ hán tử ăn đậu hũ thì cũng không có gì là không thể." Lâu Thất bình tĩnh nói.

Lam Y lập tức nổi giận quát lên một tiếng: "To gan! Còn không mau giải độc cho Vương gia."

Hách Liên Quyết nhìn hắn, Lam Y đành âm thầm cắn răng lui xuống.

"Vậy thì thật đáng tiếc, bản vương còn tưởng có thể bồi dưỡng tình cảm với công chúa một chút, dù sao thì..." Hắn dừng lại một chút, ánh mắt nhìn Lâu Thất mang theo chút dụ dỗ lại chứa vẻ lạnh lẽo: "Bản vương và công chúa cũng có hôn ước."

Đầu Lâu Thất đầy hắc tuyến: "Hách Liên Quyết, ngươi đừng..."

Lời còn chưa nói xong, Thanh Y đã mang một ít canh trong ống trúc đến: "Công chúa, đây là canh gia bảo chúng ta nấu, người uống trước đi."

"Ô ô!" Mùi hương xông vào mũi, U U lập tức nhảy lên, há miệng nhào tới, ừng ực mấy ngụm uống hết.

Sắc mặt Hách Liên Quyết khê biến.

520. Chương 520

Nhân sâm xanh không phải ai cũng có thể có, ngay cả trong hoàng thất cũng chỉ có hoàng tử, vương gia, hoàng hậu hay quý phi được sủng ái mới có. Không ai có thể trồng được nhân sâm xanh, chúng đều mọc hoang, nhưng nhân sâm xanh mọc hoang cũng cực kỳ khó tìm, giống như hai gốc nhân sâm xanh năm mươi năm trong tay hắn, trong hoàng thất Hách Liên cũng không có đến ba người có nó.

Hắn hào phóng cho nàng uống, không ngờ cuối cùng lại là con tiểu hồ ly này được lợi.

Thanh Y tức giận, đưa tay định bắt lấy U U, Lâu Thất chớp mắt nói: "Này, ngươi muốn đánh lên ngực ta hả?"

Đánh ngực nàng?

Thanh Y còn chưa kịp phải ứng, Hách Liên Quyết đã túm lấy vai hấn lôi ra xa. Lúc này, Thanh Y mới phản ứng lại, tiểu hồ ly được Lâu Thất ôm trong ngực, vừa rồi hấn giơ tay về phía nó, thoát nhìn giống như đánh về phía ngực Lâu Thất vậy. Hấn lập tức đen mặt, không chỉ mỗi đen, mà vừa đen lại có chút hồng hồng nữa.

”Bản vương cũng phải chịu thiệt, người nghĩ có thể được thứ tốt trong tay nàng sao?”

Thanh Y vừa nghe thấy lời này, mới nghĩ, hóa ra là Vương gia sợ hấn bị trúng chiêu. Lúc này, trong lòng hấn mới dễ chịu đôi chút.

Lâu Thất nói: ”Có gì để ăn nữa không? Nếu không có, tự ta đi tìm vậy.”

Lam Y đang nướng thịt và nấu cháo nghe vậy hừ một tiếng.

”Mời công chúa dùng bữa đi.”

Cho dù đang ở trong vùng núi hoang dã, Hách Liên Quyết cũng rất tao nhã, quý khí, động tác ăn của hấn cũng rất đẹp mắt, ưu nhã, nhưng tốc độ cũng không chậm.

Lâu Thất và U U đều cực kỳ đói, cũng không khách khí với họ nữa, một người một hồ ăn hết bốn con thỏ và bốn bát cháo. Thanh Y và Lam Y thấy vậy đều tròn to hai mắt nhìn, chưa thấy nữ nhân nào lại ăn như thế này, hơn nữa nàng còn không béo.

Ăn uống no đủ, đầu óc Lâu Thất mới xoay chuyển nhanh một chút, một câu vừa rồi Hách Liên Quyết nói ”Đợi khi Trầm Sát đuổi kịp” kia, nàng có thể phán đoán được, Trầm Sát không có chuyện gì, có thể là đang đuổi theo bọn họ, còn Hách Liên Quyết thực sự đã cướp nàng ra từ chỗ Trầm Sát.

Đương nhiên không vì thế mà Lâu Thất trách Trầm Sát, Hách Liên Quyết người này là một đối thủ.

Nàng cũng sẽ không tự mình đa tình, cho rằng Hách Liên Quyết coi trọng nàng nên mới cướp nàng đi. Trước kia, lúc nàng nuốt Tuyền Tâm, hấn đã nói muốn nàng giúp đỡ, xem ra là muốn được tính trong Tuyền Tâm không chỗ nào đó.

Nếu vậy thì chắc tạm thời nàng cũng không gặp nguy hiểm gì. Hơn nữa, qua hai lần tiếp xúc ngắn ngủi với Hách Liên Quyết, tuy hấn không được tính là người tốt gì, nhưng tuyệt đối cũng không phải loại người nham hiểm độc ác.

Hiện giờ, thể lực và công lực của nàng vẫn chưa hoàn toàn khôi phục đến mức tốt nhất, chỉ có thể cho hấn nếm chút đau khổ, nhưng muốn chạy thoát dưới mắt hấn cũng không có khả năng.

Thế nên, Lâu Thất cũng không nghĩ muốn làm chuyện vô ích này.

”Vương gia muốn đi đâu a?” Lâu Thất rảnh rồi hỏi hẳn.

Hách Liên Quyết nhìn nàng một cái: ”Bản vương cũng muốn đến Lâu gia, nên người cũng không cần lo lắng không kịp đi cứu ca ca người. Chỉ có điều, bản vương thay đổi lộ tuyến khác, tìm con đường ngắn hơn mà thôi.”

Có đường tắt có thể đi, nhưng lúc trước bọn Trầm Sát lại bỏ qua, vật nhất định con đường này tràn đầy nguy hiểm, Lâu Thất nghĩ lại trước đó U U có vẻ có cảm giác bất an, có thể là sơn cốc phía trước có thứ gì đó.

Thế nhưng, mục đích cũng không thay đổi, nàng cũng không có gì phải lo lắng cả, dù có nguy hiểm, cứ xông lên là được.

Thấy ánh mắt nàng nhìn về phía Lưu Liên Cốc, trong mắt lộ ra tia sáng, một chút sợ hãi cũng không có, thậm chí cũng không nhìn thấy chút gì lo lắng cho Trầm Sát, trong lòng Hách Liên Quyết không khỏi khen ngợi.

Nếu như lời tiên đoán có được người mang mệnh phượng hoàng thì sẽ được thiên hạ là đúng, nếu nàng thực sự là phượng hoàng...

Nếu thực sự là nàng, vậy đúng là cũng không tồi.

”Đó là Lưu Liên Cốc, giờ chúng ta đang ở biên giới Đông Thanh. Lưu Liên Cốc này, tiểu công chúa đã từng nghe đến chưa?” Hách Liên Quyết nhận khăn mặt mà Thanh Y đã dùng nước nóng luộc qua, cẩn thận lau tay.

”Lưu Liên Cốc? Chưa nghe nói đến.”

”Theo truyền thuyết, Lưu Liên Cốc là nơi các nữ nhân bị tình nhân phụ bạc thích nhất. Lòng các nàng như tro tàn lạnh lẽo, khi sống không có được tình yêu, nên đến nơi này tự kết liễu đời mình.” Hách Liên Quyết lạnh nhạt kể câu chuyện như vậy, lại khiến trong lòng người nghe có cảm giác ớn lạnh: ”Nhưng những nữ tử đó đã kết liễu sinh mệnh của mình, oán khí với tình nhân trong lòng các nàng lại không cách nào tiêu tan. Bởi vậy, nhưng oán khí đó vẫn còn lưu lại cốc không đi, đợi có nữ tử giống cảnh ngộ như các nàng đến, sẽ làm tăng thêm quyết tâm muốn rời bỏ thế giới này của người đó. Vậy nên, khi nữ nhân tiến vào Lưu Liên Cốc, thì cũng chỉ có một kết cục mà thôi.”

Hắn bình tĩnh nhìn nàng, nói tiếp: ”Đó chính là chết.”

”Vậy nam nhân thì sao?” Lâu Thất vừa hỏi, vừa tiếp tục gặm quả đại. Thanh Y và Lam Y nhìn nàng, lông mày khẽ nhăn.

Nàng còn có thể ăn được, đúng là lá gan rất lớn a.

Lúc trước, bọn hắc thấy những nữ nhân khi đã nghe được chuyện này đều bị dọa đến mức khóc lên.

”Nam nhân tất nhiên cũng sẽ gặp nguy hiểm, có người chết ở trong đó, nhưng cũng có người thoát được ra ngoài.” Hách Liên Quyết nói.

”Nếu nơi này đã nguy hiểm như thế, sao còn muốn đi qua chỗ này? Đi đường vòng không được ư?”

”Bởi vì đường nơi này là ngắn nhất, chỉ cần đi xuyên qua Lưu Liên Cốc, bên kia chính là lãnh thổ Tây Cương, hơn nữa còn là hoang mạc Tây Cương. Tuy ở đó có nhiều độc trùng, nhưng khả năng gặp phải người Tây Cương sử dụng chú cũng ít hơn, cũng được tính là an toàn. Đi thêm vài ngày nữa sẽ ra khỏi Tây Cương, đến tứ quốc của các người, à không, bây giờ phải là ngũ quốc mới đúng.”

Lâu Thất nghe thế, ánh mắt sáng lên.

Hóa ra lại có đường tắt tốt như thế à, có thể rút ngắn thời gian bọn họ đến Lâu gia nhiều như vậy, nàng cũng có thể gặp được đại ca sớm hơn.

”Này, Hách Liên Quyết, sao ngươi biết con đường tắt này vậy?” Nàng dám khẳng định, Trầm Sát và Tần thúc cũng không biết cái này.

Hách Liên Quyết liếc nàng: ”Lúc trước, bản vương một lần đến hoàng thất Đông Thanh, nhìn thấy vài tấm bản đồ có thể coi là hữu dụng.”

”Ta nghĩ, nhất định lão hoàng đế Đông Thanh cũng không chủ động cho người xem.” Ai tình nguyện để người ngoài nhìn thấy phân bố và lộ tuyến quốc thổ của mình chứ.

”Ừ, ngay cả hắc cũng không biết, bản vương cũng không truy cứu sự thất lễ của hắc.”

Cất, người đã lén lút đi nhìn trộm bản đồ của người ta, còn muốn người ta lấy lễ đối đãi với người. Không ngờ, Hách Liên Quyết lại là một chủ nhân phúc hắc vô sỉ như thế.

Nàng cũng biết, chuyến đi đến Lưu Liên Cốc lần này nhất định phải đi, cho nên sau khi ăn uống no đủ, nàng cũng không tiếp tục nhiều lời với Hách Liên Quyết nữa, mà ôm U U đi vào trong xe ngựa nghỉ ngơi nửa canh giờ.

Đồng thời, Lâu Tín cũng dùng phương pháp bí truyền của mình để lại tin tức cho Trầm Sát.

Lúc sắp đi, quả nhiên Thanh Y đi qua lục soát, cuối cùng còn đốt hai con ngựa và xe ngựa đi. Sau khi đốt

lửa xong còn khiêu khích nhìn Lâu Thất, như đang nói, xem người có thể lưu lại ký hiệu gì.

Lâu Thất nhún vai không chấp nhận với hắn, tin tức của nàng nếu có thể bị thiêu hủy dễ dàng như thế, không phải là có lỗi với mười mấy năm cực khổ của nàng sao.

Trẻ con, đúng là quá ngây thơ.

Đến giờ Ngọ, ánh nắng chiếu thẳng xuống đỉnh đầu, sáng chói rực rỡ.

Lâu Thất không biết Hách Liên Quyết có thực sự tin cách nói như thế không, nên mới chọn giờ ngọ vào Lưu Liên Cốc, vì lúc này, dương khí mạnh nhất ư?

Dù sao thì nàng cũng không tin, người chết, nếu không phải giống nàng có thể đầu thai chuyển kiếp, vậy hắn là cũng không thể hóa thành oán khí quanh quẩn ở chỗ này được. Nếu thực sự có quỷ, thì người còn sợ quỷ?

Mọi người đều đi bộ vào, đường nhỏ quanh co khúc khuỷu này thoạt nhìn cũng không dài, nhưng lại đi lâu hơn tưởng tượng rất nhiều. Dọc đường có rất nhiều hoa dại không biết tên đang nở, đều chỉ có màu tím và đỏ, cũng không có màu sắc nào khác. Những loài hoa này có hương thơm nhàn nhạt, rất dễ ngủ.

Thanh Y đi đầu tiên, tiếp đó là Hách Liên Quyết, Lâu Thất đi phía sau hắn, sau cùng là Lam Y. Lâu Thất nghĩ, nếu đám người Trầm Sát đã đến, vậy những xe ngựa kia làm sao có thể qua được chỗ này? Chẳng lẽ đều bỏ lại?

"Tiểu công chúa khoan hãy nghĩ đến Trầm Sát đã, dù trong cốc có oán khí hay không, thì vẫn luôn có nguy hiểm tồn tại. Bây giờ, trong người bản vương có hương độc, không thể lại gần người, nếu có gì nguy hiểm, còn phải dựa vào chính công chúa ứng phó đây."

Lâu Thất "a" một tiếng, không nói gì.

Dù hắn có nói thế nào thì nàng cũng sẽ không giải độc cho hắn đâu, được không hả?

Càng đi vào trong, càng yên tĩnh hơn. Yên tĩnh như vạn vật trong thế gian đều đang ngủ say, chỉ có bốn người họ lạc vào thế giới ngủ yên này vậy.

Trong không khí chỉ có mùi thơm nhàn nhạt của hoa.

Bọn họ chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của mấy người, nhưng rõ ràng bước chân của họ đều rất nhẹ.

Thanh Y đột nhiên thở dài một hơi, nhỏ giọng nói: "Sao lại cảm thấy áp lực như thế a?"

Đúng thế, là áp lực, rõ ràng tĩnh mạch đến yên tĩnh như thế, hương hoa cũng đúng lúc như thế, lại không có độc. Dù bọn họ có đề cao cảnh giác, thận trọng như thế, nhưng cũng không nên có cảm giác áp lực, bị đè nén chút, giống như luôn luôn cảm thấy chính mình có một khoảng thời gian quên hít thở vậy.

Một câu này của Thanh Y đã phá vỡ sự im lặng.

Theo Lâu Thất thấy, đây giống như là chốt mở, sau đó toàn bộ thế giới như sống lại. Đầu tiên, bọn họ nghe thấy một tiếng chim hót, rất thanh thúy, một tiếng nhẹ nhàng như thế, ngay sau đó, lại có vài tiếng chim hót cũng vang lên như đáp lại.

Cảm giác này vô cùng quý dị, không biết hình dung thế nào. Rõ ràng nó có thể khiến bọn họ thở nhẹ một hơi, nhưng lại càng làm trong lòng mấy người thêm căng thẳng hơn.

Lâu Thất nghe thấy Lam Y đi sau cũng lầu bầu một câu: "Mẹ kiếp! Thực sự rất tà môn."

Bước chân Hách Liên Quyết chậm lại một chút, nói với Lâu Thất: "Có cần suy nghĩ một chút giải độc cho bản vương, để bản vương công người đi không?"

"Không được."

"Được."

Hai giọng nữ cũng lúc vang lên, trong đó, một giọng là của Lâu Thất, giọng còn lại...

Bốn người lập tức dừng lại.

Thanh Y đi đầu là người đầu tiên quay đầu lại, sắc mặt Hách Liên Quyết lại hơi biến, thoáng cái lùi lại hai bước. Phản ứng của Lâu Thất cũng rất nhanh, đồng thời lùi lại hai bước. Nhưng Lam Y đi sau nàng lại không phản ứng nhanh như vậy, bị Lâu Thất đập trúng chân, lại bị đụng phải ngã ra phía sau.

Lâu Thất trở tay giữ được hấn, đồng thời kéo hấn đến trước mặt nàng. Nàng không thể để Hách Liên Quyết chạm vào mình, nếu không hấn thực sự sẽ toàn thân vô lực. Nhưng trong lúc này, hấn không thể mất đi lực chiến đấu được.

Tuy hấn cướp nàng ra từ chỗ Trầm Sát ra, nhưng nàng cũng không hi vọng hấn chết ở một nơi quý dị thế này. Đây có được tính là tôn trọng với đối thủ không?

Tất nhiên, nếu lúc này hấn xảy ra chuyện, với võ công của nàng cũng rất khó để thoát được.

Như Lam Y nói, chỗ này đúng thật là rất tà môn, tạm thời, nàng không rõ có phải có người đang giở trò

hay không?

Hách Liên Quyết bị giật mình là vì khi Thanh Y quay đầu lại, gương mặt kia lại là mặt của một nữ nhân.

521. Chương 521

Rõ ràng Thanh Y nghe thấy có thêm một giọng nữ khiếp sợ quay đầu lại là rất bình thường, nhưng quay đầu lại là là một gương mặt nữ nhân.

Cho dù Hách Liên Quyết có kiên định núi sập trước mắt mặt không biến sắc, nhìn thấy cảnh này không không thể nhịn được.

Nhưng hắn nhanh chóng định thần, gọi: "Thanh Y."

Nữ nhân đó môi mấp máy, nói ra giọng nói của Thanh Y.

"Gia, vừa nói ai đang nói vậy? Nữ nhân ở đâu thế?"

Giọng nói đầu tiên nói không chừng là Lâu Thất, nhưng sau đó rõ ràng là một giọng nói xa lạ, nói giọng nữ dịu dàng, hoàn toàn khác biệt với Lâu Thất.

Rất phù hợp với gương mặt nữ nhân này của Thanh Y.

Hách Liên Quyết vung tay, trong tay bất ngờ mở ra một tấm phi kiếm, bên trên có khảm ba viên bảo thạch, cổ tay hắn cử động, ánh nắng chiếu lên những viên bảo thạch kia, ánh sáng chói lóa lập tức chiếu vào mắt Thanh Y.

Thanh Y đau đớn kêu lên một tiếng, sau đó nhấc kiếm chém về phía tai mình, kiếm quang lóe lên, một tia máu đỏ phun ra, một con trùng kì quái rơi xuống bãi cỏ, đầu trùng to hơn thân ba lần, nhìn giống mặt người, thân dài nhỏ, màu đen.

Mặt Thanh Y đã biến thành mặt của nó. Hắn nhìn thấy con trùng trên mặt đất, trong lòng sợ hãi: "Trước đây nghe nói có cổ trùng mặt người ghê tởm này, thuộc hạ còn tưởng rằng là giả, không ngờ gặp phải thật."

Mấy người đều thở phào.

Lâu Thất nhìn Thanh Y, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc. Nàng không ngờ Thanh Y có thể ngay lập tức giết được cổ trùng đó. Rõ ràng lợi hại hơn hẳn đám người Thiên Ảnh, Thiên Nhất, Trần Thập, xem ra người của đại lục Long Ngâm, xét về hiểu biết cũng hơn hẳn đại lục Tứ Phương.

Tai Thanh Y không bị cắt vào, máu vừa rơi cũng là máu của con cổ trùng.

”Nói như vậy, âm thanh ban nãy là do con cổ trùng này phát ra sao?” Lâu Thất hỏi.

Hách Liên Quyết quay đầu lại, thấy nàng đi ở sau cùng hẳn cũng không nói gì, chỉ ừ một tiếng: ”Loại cổ trùng mặt người này đương nhiên không thể nói chuyện giống như người, nhưng có thể đặt biệt nắm bắt được âm tiết cuối cùng nói trước mặt nó sau đó mô phỏng phát âm.”

Đúng là thần kì, nếu là mô phỏng tại sao lại là giọng nữ dịu dàng? Loại cổ trùng mặt người này nàng chưa nghe nói bao giờ.

”Nói như vậy, nữ nhân, oán khí gì đó trong Lưu Liên Cốc này, rất có khả năng chính là cổ trùng mặt người sao? Nhưng trong địa phận Đông Thanh sao lại có cổ trùng mặt người?”

Hách Liên Quyết mỉm cười: ”Vì thế rất có thể đúng là tiểu công chủ may mắn, có lẽ chúng ta đã gặp phải Hưu Bà Tử của Nam Cương rồi?”

”Hưu Bà Tử?”

Lâu Thất vừa hỏi vừa chậm rãi đi ở sau cùng, U U nằm trên vai nàng, không ai nhìn thấy cây bút trong tay nàng đang nhẹ nhàng chấm, xoay ở sau lưng.

”Hưu Bà Tử là một kẻ nuôi cổ lợi hại của Nam Cương, hơn nữa bà ta là một trong số rất ít người của đại lục Tứ Phương tới đại lục Long Ngâm và thành danh ở đó.” Lời này là Lam Y giải thích, lúc này hẳn cảm thấy có chút kỳ lạ, quay đầu lại nhìn thì thấy Lâu Thất chấp tay sau lưng cười toét miệng với hắn.

Lam Y quay đầu lại, Lâu Thất mới tiếp tục động tác trên tay.

Hách Liên Quyết không nói gì, chỉ nhẹ nhàng vỗ vai Thanh Y, bước qua hắn đi lên phía trước.

”Gia?”

Thanh Y có chút bất an, nhưng dáng vẻ của Hách Liên Quyết không hề cho phép làm trái. Ánh mắt Lâu Thất hơi vụt sáng, cũng không nói gì. Hách Liên Quyết giạt lấy đai lưng của nàng và quả thực có thể tìm được thuốc giải độc nàng bôi lên người và ngâm quần áo, nếu như không phải thuốc giải của độc hương mà nàng giấu trong móng tay không hề có trong đai lưng, nàng thực sự không có cách nào chế ngự được hắn.

Bây giờ hắn đi cách xa nàng, nếu như có việc gì, xác suất nàng chạy thoát được sẽ cao hơn.

Đi vào sâu bên trong một chút, vào tới cửa sơn cốc, phía trước có cảm giác thoáng đãng, bên tai nghe thấy tiếng nước suối chảy róc rách, tiếng các loài vật nhỏ chạy trong lùm cây, tiếng chim hót ríu rít, ánh mắt trời chiếu sáng rực rỡ, từng đám chuối dại, có các tảng đá cao chừng nửa người đủ mọi hình dạng, cạnh đều rất trơn tròn, không hề sắc nhọn, tất cả đều có vẻ yên bình, tĩnh mịch.

Đâu có chút âm u nào? Đâu có oán khí gì? Đâu có nữ quỷ?

Nếu như lúc trước không có cổ trùng mặt người kia, nói không chừng họ sẽ có thể thả lỏng bản thân, bị một nơi cảnh đẹp thiên nhiên an bình này cuốn hút.

Vì thế lúc này trong lòng Lâu Thất có một suy đoán khác, người dùng cổ trùng mặt người ban nãy không hề có ác ý, là muốn nhắc nhở họ nơi này có nguy hiểm.

Hoặc còn có một khả năng khác, là muốn dọa họ sợ hãi bỏ chạy, không vào trong cốc nữa, muốn bảo vệ thứ ở trong cốc.

”U u.” U U đột nhiên kêu khê dụi đầu vào mặt nàng, sau đó nhìn về phía dòng suối nhỏ vừa mới xuất hiện trước mắt họ, rung lông trên người.

Lâu Thất lập tức hiểu ý của nó.

”Người muốn tắm?”

”U u.”

U U yêu cái đẹp, không thể chịu được bộ dạng nhếch nhác như hiện nay, bộ lông màu tím bạc của nó đã biến thành màu xám. Thực ra không chỉ nó khó chịu, ngay cả Lâu Thất cũng cảm thấy khó chịu.

Nhưng ở nơi này, dòng suối nhỏ kia không hẳn đã an toàn, vì thế nàng có chút do dự.

”Thú cưng của người muốn đi tắm? Vậy thì hãy đi đi, tiểu hồ ly này rất thông minh, có gì sẽ chạy rất nhanh.” Hách Liên Quyết rõ ràng không hề quay đầu lại nhưng lại như biết rõ mọi thứ.

Lâu Thất lúc này mới hiểu tại sao hắn lại yên tâm để nàng đi sau cùng, xem ra là tin rằng nàng không thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

”Đi đi, cẩn thận một chút.”

Lâu Thất vỗ nhẹ tiểu hồ ly, đồng thời cũng nhanh chóng giấu cây bút vào trong ngực. Trước khi ngủ thiếp đi nàng bảo Trâm Sát cất bút vào trong ngực nàng, đề phòng bất trắc.

Roi Thí Hồn của nàng không mang đi, nếu như có chuyện gì xảy ra thì nàng chỉ có thể dùng cây bút này để làm vũ khí thôi.

U U chỉ nhảy vài bước đã tới bên dòng suối, giơ một chân ra vục xuống nước, Lâu Thất nhìn thấy nó như vậy mắt hơi phát sáng. Nó đúng là đã thành tinh, còn biết phải thử trước.

Đợi U U nhảy xuống suối, giầy giữa trong nước, làm nước bắn tung tóe, Lâu Thất đột nhiên phát hiện ra điều bất ổn, vì trong nước U U giầy giữa làm bắn lên có chút vụn băng nhỏ.

”Sao vậy, tiểu công chúa không biết Lưu Quang Tử Vân Hồ không sợ nước băng thông thường sao?” Hách Liên Quyết quay đầu lại.

Lâu Thất quả thực không biết, nhưng không muốn để hấn đắc ý, nàng chỉ khẽ hừ một tiếng sau đó mặc kệ hấn, quay đầu sang một bên, né tránh ánh mắt hấn.

Nàng không biết mình may mắn tới mức nào, vừa quay đầu đi thì phát hiện ra phía xa có một rừng hồng tùng sương mù bao phủ.

Rừng hồng tùng, có khi nào nơi đó sẽ có Hồng Tùng Trùng?

Trong lòng nàng kích động, hơi thở cũng trở nên gấp gáp vài phần. Hai loại thuốc dẫn cuối cùng của Trầm Sát, nếu như nàng tìm được một loại ở đây, vậy thì chỉ còn Băng Ngư Cốt.

Nhưng bây giờ nàng đang bị người khác theo dõi, sao có thể cắt đuôi bọn họ đi tìm Hồng Tùng Trùng?

Hách Liên Quyết nhìn theo ánh mắt nàng, chỉ thấy một vùng rừng núi tối màu có mây mù bao phủ, chỉ có điều hấn rõ ràng không nhìn nhầm, vừa rồi tâm trạng của nàng có chút biến đổi, ánh mắt cũng sáng lên, tình hình này chỉ nói nên một điều rằng nàng nhìn thấy thứ mà mình muốn có.

”Tiểu công chúa nhìn thấy gì sao?”

Lâu Thất thu lại ánh mắt: ”Không có, đâu có nhìn thấy gì?”

”Tiểu công chúa thông minh như vậy chắc cũng biết có lúc những thứ mình nhìn thấy tận mắt cũng không thể tin là thật, đúng không?” Hách Liên Quyết tỏ ra không tin tưởng.

Lâu Thất nghe lời hấn nói dường như cũng rất có đạo lý huyền cơ, đang định hỏi rõ ràng thì nghe thấy U U kêu lên một tiếng, nước xối ào ào, nàng lập tức quay đầu lại thì thấy dòng suối vốn dĩ nước chảy róc rách kia, mặt nước nhanh chóng đóng băng, ngay lập tức tiến sát gần U U.

”U U! Mau nhảy lên!”

Nhưng U U vẫn giầy giữa trong nước, không thể nhảy lên.

”Nó bị thứ gì đó trong nước giữ lại rồi.”

Hách Liên Quyết nói xong liền chạy tới bên dòng suối, đưa tay túm lấy U U.

Lâu Thất chạy sau hấn hai bước, trong lòng rầu rĩ vì tới giờ mình vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, vốn tưởng rằng Hách Liên Quyết có thể kéo được U U lên, nhưng ngay lập tức mặt nàng biến sắc, lập tức gõ vào tay hấn: ”Buông tay.”

Đó không phải U U, không phải!

”U U?”

Bên kia dòng suối, U U đang đứng trên bãi cỏ lác nước trên lông, đồng thời mở to đôi mắt long lanh của mình nhìn họ, ánh mắt rất rầu rĩ, như thể không hiểu họ đang làm gì.

Hách Liên Quyết thực ra cũng đã phát giác ra điều bất ổn, chỉ có điều khi đợi hấn thu tay thì đã không kịp, trong băng một cánh tay trắng bệch thò ra, túm lấy tay hấn, kéo hấn xuống.

”Hách Liên Quyết!”

Trong khoảnh khắc ấy trong đầu Lâu Thất đã suy nghĩ rất nhiều, Hách Liên Quyết xảy ra chuyện thì càng tốt, nàng sẽ có thể quay lại đợi Trầm Sát và mọi người, nhưng một suy nghĩ khác càng rõ ràng hơn: Dù sao thì hấn cũng vì giúp nàng cứu U U, việc nào ra việc nấy, điểm này nàng không thể lấy oán báo ơn.

Tay nàng nhanh chóng túm chặt lấy một tay hấn, nhưng hai người đều không thể ngờ rằng sức mạnh của kẻ dưới nước kia lại lớn tới vậy, lớn hơn họ tưởng tượng rất nhiều, hai người đều bị kéo xuống dưới.

Rầm một tiếng, nước băng ngập hết mồm mũi.

”Gia!”

Thanh Y và Lam Y nhào tới, đồng loạt đụng phải một lớp băng trơn nhẵn, rắn chắc.

Cánh tay kia kéo Lâu Thất và Hách Liên Quyết xuống xong, mặt nước lập tức đóng băng lại, không hề có một kẽ hở, không còn nhìn thấy bóng của họ nữa.

”U u!” U U lo lắng nhảy trên mặt băng.

...

”Để quân, họ lẽ nào vào Lưu Liên Cốc rồi?”

Hỏa kiểm tra sơ qua thứ bị đốt thành tro đen, thấy Trầm Sát đứng chấp tay sau lưng nhìn về con đường ngoằn ngoèo trước mặt, lệ khí quanh người càng lúc càng nhiều.

Dọc đường đuổi theo, để quân lần theo manh mối U U để lại tìm được tới đây thì phát hiện ra phía trước là Lưu Liên Cốc từng khiến bách tính Đông Thanh nghe danh cũng đã khiếp sợ.

”Đệ hậu không biết đã tỉnh chưa?” A Mộc đi sau lưng Hỏa, cũng vô cùng lo lắng.

”Lưu Liên Cốc...”

Hiên Viên Trọng Châu đi tới bên Trầm Sát, vẻ mặt lo lắng: ”Ta từng nghe nói, nguy hiểm.”

522. Chương 522

Trầm Sát giọng nói nặng nề: ”Nói nghe xem”

Hiên Viên Trọng Châu vốn dĩ sống ở Đông Thanh, còn từng làm quan Đông Thanh, vì thế hiểu rõ việc ở Đông Thanh hơn bọn họ.

Hắn nhú mày nói những truyền thuyết về Lưu Liên Cốc, Trầm Sát lặng yên lắng nghe, đột nhiên ngửi thấy một mùi hương rất nhạt, ánh mắt hắn vụt lóe sáng, quay người đi về phía đồng tro tàn kia, đi một vòng quan sát tỉ mỉ, trên một đám cỏ ở bên cạnh nhìn thấy một chiếc lá cỏ nhỏ có lấp lánh kí tự màu xám.

”Trần Thập, cầm giấy trắng lại đây.”

Trần Thập lập tức lấy giấy trắng mang tới, nhìn thấy chiếc lá kia mắt cũng phát sáng: ”Ẩn tín mà đệ hậu từng nói sao?”

Trầm Sát gật đầu, ừ một tiếng.

Trong lòng hắn khê thổ phào.

”Nói như vậy có nghĩa là Tiểu Thất đã tỉnh rồi?” Hiên Viên Ý ngạc nhiên nhìn Trần Thập đặt tờ giấy trắng lên trên chiếc lá, sau đó lấy từ trên eo ra một chiếc bình nhỏ, đổ mấy giọt nước màu xanh lục lên trên giấy.

Chả mấy chốc họ nhìn thấy mấy giọt nước thấm dần ra, sau đó trên trang giấy xuất hiện một hàng chữ.

”Bốn người vào cốc, Hách Liên trúng hương độc, trong cốc có nguy hiểm, nhưng ta không sao cả.”

Nhìn thấy dòng chữ này, trong lòng Trầm Sát yên tâm hơn hẳn, chỉ ít nàng cũng đã tỉnh, Hách Liên Quyết trúng hương độc, loại độc này trước đây khi Lâu Thất chuẩn bị có nói với họ, nghĩ tới việc Hách Liên Quyết không thể chạm vào Lâu Thất, sắc mặt hẳn lại dịu xuống ít nhiều.

”Xe ngựa không đi được, hơn nữa con đường này cũng rất nguy hiểm.” Hiên Viên Trọng Châu nói.

Trầm Sát liếc nhìn, quyết đoán nói: ”Bổn để quân dẫn mấy người vào công, các người đi theo đường cũ, sau này đợi ở Hàn Mạc.”

Hàn Mạc giống như Phá Vực Hoang Nguyên trước đây, nhưng rộng hơn Phá Vực Hoang Nguyên mười mấy lần, và Phá Vực Hoang Nguyên vốn dĩ có nhiều thế lực chiếm cứ, Hàn Mạc thì hoàn toàn không có một bóng người.

Vì thế trước đây họ không biết Lâu gia, Khổng Tu gia ở đâu, bên này cũng có rất ít người nghe nói tới những gia tộc này, chính là vì bị ngăn cách một vùng Hàn Mạc.

”Để quân, dẫn theo thuộc hạ.” Trần Thập và Lâu Tín lập tức đứng dậy, Ấn Dao Phong và Thu Khánh Tiên cũng đứng dậy.

”Để quân, thuộc hạ cũng đi.” A Mộc cũng đứng dậy.

Trầm Sát còn chưa nói gì, Hiên Viên Trọng Châu đã lắc đầu: ”Nữ nhi tốt nhất không đi, nơi này nghe nói nữ nhi đi vào rất nguy hiểm, ta đoán ở trong có thứ gì đó âm khí nặng nề, có hại với cơ thể của nữ nhi. Biểu đệ, ta đi với người.”

Trầm Sát liếc mắt nhìn hẳn.

”Hỏa, Trần Thập, Lâu Tín, Thiên Nhất, Địa Nhị, Trọng vương đi theo bổn để quân, những người khác lập tức xuất phát.”

”Để quân, dẫn theo A Mộc nữa.” A Mộc có phần lo lắng, nàng không muốn rời xa Hỏa.

Trầm Sát đã quay về xe ngựa lấy đồ, bước nhanh về phía sơn cốc, căn bản không để ý tới nàng ta. A Mộc cắn môi muốn bước lên cầu xin, Hỏa nhíu mày kéo nàng ta ra.

”A Mộc, để quân không thích quấy rầy, đây là để lệnh! Lập tức lên xe.”

A Mộc quay đầu nhìn lại những người khác, Ấn Dao Phong và mọi người cũng lập tức quay người lên xe ngựa, mặc dù trên mặt ai cũng lo lắng.

Lệnh của đế quân không được làm trái.

Nàng ta cũng chỉ đành lên xe.

”Châu Nhi, Trầm Sát, các con phải cẩn thận đấy.” Trầm Hương cũng rất lo lắng.

Hiên Viên Trọng Châu cầm lấy tay bà: ”Mẹ, không cần lo lắng, mẹ nhớ uống thuốc đấy.”

Trầm Hương gật đầu.

Đột ngột do Tần Thúc Bảo dẫn đi vòng qua Lưu Liên Cốc, chẳng mấy chốc chỉ còn lại mấy người bọn họ.

Tổng cộng bảy người, Trầm Sát đi ở phía trước, Hiên Viên Trọng Châu đi bên cạnh, họ đi qua nơi Lâu Thất mới đi qua không lâu, lại phát hiện ra thứ nàng để lại.

Kí tự màu đen khá nhạt khi chạm vào Trầm Sát liền nổi lên.

”Cẩn thận cổ trùng mặt người, màu đen, đầu giống mặt người, có thể mô phỏng tiếng người, sau khi chui vào cơ thể sẽ khiến người bị trúng cổ thay đổi diện mạo.”

”Cổ trùng mặt người?” Hỏa ngạc nhiên nói: ”Khi thuộc hạ ở thảo nguyên từng gặp một người Tây Cương, từng nghe đối phương nói về thứ này, rất kỳ quái.”

Trần Thập lập tức lấy ra hai lọ thuốc bột: ”Đây là đề hậu chuẩn bị, dùng máu của đề hậu để chế thành thuốc tránh cổ, cổ trùng thông thường sẽ không phải sợ, nhưng cổ trùng cao cấp thì chỉ có thể đề phòng chừng một canh giờ.”

Lâu Thất mặc dù đã ăn Ma Ly Đảm, nàng không sợ cổ trùng, nhưng dùng máu của nàng thì hiệu quả đương nhiên có kém hơn một chút. Chia thuốc cho mọi người, mỗi người uống hai viên, chỉ có Trầm Sát là không cần.

Càng đi vào trong, vào tới một con đường hẹp, họ cũng nhìn thấy cảnh đẹp, tượng đá chuối dại, hoa nở ngát hương, chim kêu ríu rít, ở phía xa có rừng núi sương mù bao phủ.

”Đừng nhìn về phía đó.” Trầm Sát đột nhiên lên tiếng, kéo sự chú ý của mọi người từ vùng sương mù bao phủ phía xa về, ai nấy cũng mơ hồ nhìn hẩn.

Trầm Sát nhíu mày: ”Bên đó có bố trí cơ quan huyền thuật rất lợi hại, nội lực của các người vẫn không đủ, nhìn vào sẽ bị trúng huyền thuật.”

Bây giờ hần rất lo cho Lâu Thất, lúc trước nàng có giải thích với hần về hàng loạt những phải ứng xuất hiện sau khi mê man, vừa mới tỉnh dậy nội lực sẽ giảm đi, thể lực cũng không đủ, đây có lẽ là phản ứng lớn nhất. Cũng không biết bây giờ sức mạnh của nàng thụt lùi tới mức độ nào, nếu như trúng huyền thuật kia, chỉ sợ nàng sẽ muốn đi về phía đó.

Nơi đó chắc chắn có người bố trí cạm bẫy.

Bọn họ nhìn thấy một dòng suối nhỏ đóng băng.

”Nơi này nhiệt độ không quá lạnh, sao lại có một dòng suối nhỏ đóng băng chứ?” Lâu Tín cảm thấy rất đáng ngờ, rút kiếm bước về phía dòng suối nhỏ, Hỏa vận nội lực phóng xuống mặt băng.

Rắc một tiếng, mặt băng nứt ra một khe nhỏ, sau đó từ từ lan ra, chẳng mấy chốc đã vỡ được một vùng, để lộ nước chảy róc rách dưới băng.

Lúc này, Trầm Sát và Hiên Viên Trọng Châu đột nhiên đồng thời ra tay.

Hai người nhanh chóng đánh về phía sau một tảng đá ở cách đó không xa, Trầm Sát nhanh hơn vài phần, mỗi người ép ra một nam tử mặc áo xanh.

”Người của Hách Liên Quyết?” Trầm Sát búng ngón tay, một tia khí kinh phóng đi. Người đó chính là Thanh Y, hần ta mặt biến sắc muốn né tránh nhưng thực lực cách biệt quá lớn, chiêu của Trầm Sát đâu có thể cho phép hần né tránh?

Người còn chưa kịp hành động đã bị đánh trúng huyệt tê, ngã nhào xuống đất.

Hiên Viên Trọng Châu lắc đầu tự chế nhạo: ”Xem ra ta cũng thể tụt hậu quá nhiều có đúng không?” Nói xong hần cũng xuất chiêu đánh về phía Lam Y.

Thanh Y lập tức kêu lên: ”Các người không muốn biết tung tích của Lâu Thất sao?”

Động tác của Hiên Viên Trọng Châu dừng lại, Lam Y không dám chậm trễ, họ lẽ ra là hai phe đối lập, nhưng hiện giờ vương gia của họ không rõ sống chết, chắc chắn phải hợp tác mới được, nếu không với sức của hai người bọn họ căn bản không thể nào cứu người.

”Nói.”

Sắc mặt Trầm Sát đã chùng xuống hoàn toàn, vì hần có thể nhìn thấy thần sắc của hai kẻ này đang vô cùng lo lắng sốt ruột, chứng tỏ Lâu Thất đã xảy ra chuyện.

Thanh Y đứng gần hần hơn, bị sát khí bất ngờ không kiểm soát của hần làm cho khí huyết trong ngực sưng lại, sắc mặt nhợt nhạt không ít.

”Dòng suối đóng băng kia rất kỳ quái.” Lam Y lên tiếng, và nhanh chóng kể lại những chuyện xảy ra trước đó, ”Nhưng trước khi các người tới đây, chúng ta không thể nào phá vỡ được lớp băng cứng kia.” Đúng là kỳ quái, tại sao người ta tới thì lại có thể đánh vỡ?

”Ý của ngươi là nữ nhân của bọn để quân bị một bàn tay kéo xuống suối.”

”Vương gia của chúng ta vì cứu tiểu hồ ly, tiểu công chúa vì cứu vương gia của chúng ta, tiểu công chúa nắm tay vương gia nên bị kéo xuống.” Lam Y lạnh mặt bổ sung một câu. Bọn họ đều nhận ra, vương gia nhà mình đối xử với tiểu công chúa rất khác, vậy thì thân là thuộc hạ phải kiên định đứng về phía vương gia nhà mình, vì thế sau khi bổ sung câu kia xong hần còn dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Trầm Sát.

Chưởng phong lướt qua, Lam Y chỉ cảm thấy ngực mình rầm một tiếng, cả người giống như sắp nổ tung, trước khi hần kịp phản ứng, người mình đã bay đi như điều đứt dây, hần nằm ngửa người, mở mắt nhìn bầu trời với ánh mặt trời rực rỡ, nhưng không hiểu tại sao, hần cảm thấy rất lạnh, rất lạnh.

”Lam Y!”

Thanh Y kêu lên, thấy Lam Y phun ra một ngụm máu tươi, sau đó người rơi sầm xuống đất, đầu tiên là lưng đập xuống một tảng đá, sau đó đầu cũng đập vào một tảng đá khác nhỏ hơn, lộn một vòng nằm bò dưới đất, không nhúc nhích.

”Lam Y!” Thanh Y trong lòng khiếp sợ.

Lâu Tín bước tới, cúi người kiểm tra hơi thở của Lam Y, đứng dậy, mặt không chút biểu cảm đi về phía sau Trầm Sát.

Nhìn thấy hần như vậy, Thanh Y biết Lam Y chết rồi. Hần nghiêng chặt răng nhưng không dám lên tiếng khiêu khích Trầm Sát nữa.

Hiên Viên Trọng Châu nhìn Lam Y đã hôn lìa khỏi xác, trong lòng thở dài. Biểu đệ của hần từ khi thê tử bị kẻ khác bắt mất ngay trước mắt mình đã nén giận tới giờ, người lại còn không sợ chết nói với hần Lâu Thất muốn cứu gã đàn ông đã bắt nàng đi, lại còn kéo tay hần lên, điều này có khác nào nhổ răng trong miệng cọp đang nổi giận?

Không thể không chết.

Trầm Sát chỉ cảm thấy lo lắng và tức giận đan xen, cũng không biết hần hành động thế nào, bóng người bay lên, người đã tới bên bờ suối, chỉ trong tích tắc đã tung một chưởng đánh xuống mặt băng đã bị vỡ một lỗ.

Bùm một tiếng, cột nước bị đánh phun lên ít nhất cao một trượng, thân hình xoay chuyển gấp, hai chưởng đánh ra liên tục, lại đánh lên bốn năm cột nước, động tác của hắn còn nhanh hơn cột nước rơi xuống, vì thế chả mấy chốc, Hiên Viên Trọng Châu đã nhìn thấy một tảng đá ở dưới đáy nước rất kỳ quái.

”Chắc là có cơ quan.”

Hắn vừa dứt lời Trầm Sát đã nhảy xuống, hít một hơi thật sâu, lặn xuống nước, hai tay nắm lấy viên của tảng đá, tảng đá không hề nhúc nhích, hắn liền nắm quyền, đập mạnh xuống tảng đá.

Khớp tay tứa máu, nhưng tảng đá cũng lập tức vỡ tan tành, để lộ ra một cửa động. Nước bắt đầu chảy vào trong, hắn không hề do dự cũng nhảy xuống.

”Đế quân!”

Hỏa và mọi người liền nhảy xuống theo, vừa xuống nước băng, cảm giác lạnh thấu xương khiến người ta run rẩy.

Hiên Viên Trọng Châu xách theo Thanh Y cũng nhảy xuống ngay sau đó.

Nước chảy rất gấp, giống như có một ống trượt, khiến người ta không hãm được cứ thể trượt xuống.

Họ không biết rằng, ở đầu này của ống trượt, quái nhân đang quan sát Hách Liên Quyết và Lâu Thất nghe thấy có tiếng nước rào rào chảy xuống, mặt biến sắc.

”Là kẻ nào dám phá tấm đá chắn nước, dẫn nước nhấn chìm động phủ của ta?”

Lâu Thất mắt phát sáng, không cần hỏi cũng biết, chắc chắn là Trầm Sát tới rồi! Tuyệt vời, tới nhanh gớm.

523. Chương 523

”Người đang cười nhạo?” Quái nhân lập tức nhìn Lâu Thất, ánh mắt lóe lên sát ý.

Lâu Thất vừa rồi không hề bộc lộ bất cứ thái độ đặc biệt nào, chỉ có thể nói người này vô cùng miễn cảm, tâm trạng của nàng có một chút thay đổi cũng bị cô ta nắm bắt ngay.

Đúng vậy, ”cô ta”.

Đây là một nữ nhân, vì đặc điểm giới tính của cô ta thể hiện rất rõ ràng, mặc dù toàn thân đều quần rong bèo, nhưng bờ vai thon tròn, cánh tay đôi chân thon dài, bàn chân nhỏ nhắn lộ ra bên ngoài có thể chắc chắn cô ta là nữ nhân.

Nói cô ta quái, không chỉ vì cô tay lấy rong bèo làm y phục, còn là vì da mặt cô ta mọc đầy lông, màu trắng, từ trán tới má, tới cằm, nhân trung, bị lông trắng bao phủ hoàn toàn, chỉ để lộ ra mắt, mũi và miệng.

Tới tóc của cô ta cũng đều là màu trắng, vì thế không nhận ra được dung mạo và tuổi tác của cô ta.

Thực ra Lâu Thất biết đây rất có thể là hiện tượng lại giống, được gọi là người nhiều lông, trước đây trên tin tức cũng thi thoảng có những bài viết liên quan tới hiện tượng này. Nhưng lông của người nhiều lông thuộc hiện tượng lại giống này cơ bản là màu đen, hơn nữa cũng không tới mức khoa trương như cô ta, toàn thân đều có, cô gái trước mặt này chỉ có mặt tới cổ là mọc đầy lông, cánh tay và chân lộ ra ngoài thì rất mịn màng, hoàn toàn không có lông trắng.

Điều này đúng là quái dị.

Sức lực của cô gái lông trắng này rất lớn, nhìn không giống như tu luyện nội lực mà là sức lực bẩm sinh, vừa rồi sức mạnh kéo nàng và Hách Liên Quyết chính là cô ta.

Sau khi kéo họ xuống xong, cô ta liền lôi họ vào một cái hố nham thạch tường thẳng đứng, sau đó đẩy tảng đá khổng lồ ở bên cạnh lấp lại, bịt chặt phía trước. Tảng đá đó chí ít cũng phải hơn năm trăm cân, cao chừng một mét sáu, dù sao sau khi bịt xong cũng tới vai cô ta, cô ta chỉ lộ một cái đầu có thể nhìn ra ngoài.

Với thể trạng của nàng hiện tại thì không có cách nào đẩy tảng đá kia ra được, Hách Liên Quyết dường như cũng có khó khăn, vì ngực họ dính chặt lên tảng đá này, lưng thì gần như dính chặt lên tường, căn bản không thể dùng lực.

Hai người bây giờ giống như tiêu bản bị ghì lên tường, mặc cho cô gái lông trắng quan sát.

”Người nói đi, có phải người đang cười nhạo không?”

Cô gái lông trắng chỉ vào Lâu Thất, khẩu âm có chút phức tạp, nhưng cơ bản thuộc về Đông Thanh, tốc độ cũng hơi chậm.

”Ta cười nhạo gì chứ?”

Lâu Thất có cảm giác, cô gái lông trắng này rất tận hưởng việc nói chuyện với họ, vì mỗi câu cô ta nói ra đều hy vọng họ có thể trả lời.

Có lẽ ở trong cốc này quá lâu, không có người giao lưu, vì thế vừa bắt được người liền nhốt lại để nói chuyện cùng cô ta.

Nhưng chắc vì biết Trầm Sát tới rồi nên tâm trạng của nàng cũng dễ chịu hơn nhiều, dường như có cảm giác chẳng có gì phải sợ.

”Nếu động phủ của ta bị nhấn chìm, các người cũng sẽ bị nhấn chìm.” Cô gái lông trắng nói.

Lâu Thất quan sát động phủ này, nơi được gọi là động phủ này thật không phù hợp với tên gọi. Chỉ có thể được gọi là một cái hang nham thạch dưới lòng đất, vì ở dưới lòng suối nên rất ẩm ướt, bề mặt đều là đá vụn ngấm nước, ngược lại chỗ họ đứng có tốt hơn một chút, nhưng khi nàng quay đầu lại thì phát hiện trên tượng đá ngang tầm mắt nàng ở cách đó không xa có bảy tám con động vật thân mềm đen sì, giống như đĩa, nàng lập tức sồn da gà.

Trầm Sát mau tới đây, nếu như thứ kia bò lên người nàng, nàng nhất định sẽ phải dóc xương người mới được.

Lúc này để hậu mới tấn phong của Đại Thắng quốc tạm thời quên đi nàng đã ăn Ma Ly Đảm, cổ trùng đều không sợ, loài đĩa nước này sao có thể bò lên người nàng được?

”Nơi này không ngập được?” Hách Liên Quyết khẽ nói, ánh mắt hẩn về phía dây mây mọc trên vách ở bên tay phải cô gái lông trắng.

Cô gái lông trắng hừ một tiếng: ”Tiểu tử thôi, đừng tưởng rằng người tuần tú mà ta sẽ cho người xem bảo bối ở bên trong, người nói xem có phải người tới đây vì bảo bối của ta không?”

”Không hứng thú.” Hách Liên Quyết dứt khoát ném ra ba chữ, sau đó lại nhìn về phía đường nước chảy, ánh mắt lấp lánh ánh sáng tu tối: ”Có điều, bây giờ người sắp sửa nhấn chìm động phủ của người chắc tới vì bảo bối của người đấy, hơn nữa hẩn muốn dẫn theo cô nương này đi.”

Cô gái lông trắng lập tức chạy tới: ”Cái gì? Hẩn chán sống rồi sao, ta sẽ giết hẩn.”

Lâu Thất nheo mắt nhìn hẩn: ”Này, Hách Liên Quyết, có phải người không muốn đi không?” Lúc này còn cản trở Trầm Sát? Sao trước đây không phát hiện ra hẩn là người nham hiểm như vậy?

Hách Liên Quyết khẽ nói: ”Bổn vương không cần Trầm Sát cứu.”

Chỉ cần Trầm Sát chết hoặc trọng thương hẩn sẽ có cách để thoát ra.

Lâu Thất ghen lời, chẳng buồn để ý tới hẩn, nhưng cũng không nhin được đưa mắt nhìn ra cửa động, vừa rồi có bóng người rơi xuống nàng lập tức kêu lên: ”Cẩn thận, sức mạnh của đối phương rất đáng sợ!”

Vừa dứt lời, bên cạnh có một ngọn tay chỉ tới, điểm huyết cam của nàng.

Lâu Thất phẫn nộ nhìn Hách Liên Quyết, hẩn khẽ cười: ”Tiểu công chúa trong lòng có bổn vương, nếu không sao có thể cùng bổn vương rơi xuống đây? Việc vương triều Trầm Thị gặp phải không phải rắc rối mà nàng có thể tưởng tượng được đâu, nàng đi theo hẩn sẽ rất nguy hiểm, không bằng hãy đi theo bổn vương.”

Theo cái đầu người.

Lâu Thắt bị hấn điểm huyết cam, không thể nói, chỉ có thể trừng mắt nhìn hấn sau đó quay sang nhìn về phía người mới tới.

”Nam nhân?” Cô gái lông trắng nhìn thấy người đầu tiên rơi xuống liền phẫn nộ xông lên: ”Ta cần nữ nhân, không cần nam nhân!” Nam nhân tướng mạo tuấn tú thể nào đi nữa cũng vô dụng, cô ta cần nữ nhân, cần nữ nhân xinh đẹp! Ở đây đã có một người rồi, nhưng vẫn không đủ.

Người đầu tiên rơi xuống là Trầm Sát, hấn cũng ngay lập tức nghe được tiếng của Lâu Thắt, mặc dù lời nàng nói là nhắc nhở nhưng hấn có thể nghe ra nàng không sao cả, trong lòng hấn cũng thở phào.

Chỉ có điều không đợi hấn nghe theo giọng nói tìm được vị trí của nàng, một bóng người bất ngờ nhào về phía hấn, tốc độ cực nhanh, cánh tay của đối phương vung đánh xuống đầu hấn. Tốc độ nhanh bằng U U, sức mạnh mang theo cả tiếng gió vù vù khiến hấn cũng cảm thấy được sự nguy hiểm trên đỉnh đầu.

Trầm Sát rất cao, người thường sẽ không thể nào tấn công lên đỉnh đầu hấn như vậy được, vì thế Lâu Thắt lập tức nhìn xuống phía chân cô gái lông trắng, vừa nhìn mới phát hiện ra, không biết từ khi nào có một con bạch hổ chui ra, cô gái lông trắng đang đứng trên người nó.

Vừa nãy nhanh là con bạch hổ?

Cô gái lông trắng đánh xuống đỉnh đầu Trầm Sát, đồng thời con bạch hổ cũng há cái mồm đỏ tươi ra ngoặm về phía eo của Trầm Sát.

Trời ơi, thật bỉ ổi, đây là cây đông ức hiếp ít hả? Không, một người một thú ức hiếp một người! Lâu Thắt mở tròn mắt, miệng há to nhưng không thể phát ra âm thanh. Hách Liên Quyết đứng bên cạnh chỉ thở dài.

”Cô gái lông trắng này xem ra chiếm thế thượng phong...”

Thượng phong... thượng cái đầu người!

Trong thời khắc nguy hiểm đó, Trầm Sát vung Huyết Âm Kiếm, lưỡi kiếm khều xuống, chém nghiêng về phía hàm răng sắc nhọn lộ ra của hổ, đồng thời tay trái vung chưởng đánh về phía cô gái lông trắng, cũng không biết chân hấn dùng lực ra sao, thân hình cao lớn lùi sau né tránh vô cùng linh hoạt.

Soạt một tiếng, răng của bạch hổ bị Âm Huyết Kiếm chém phẳng đi một chiếc răng nanh nhọn hoắt, cô gái lông trắng thì né được một chưởng của Trầm Sát.

Hách Liên Quyết khẽ thở dài: ”Trầm Sát bị quái nữ như thế này đánh thụt lùi...” Trong lời nói còn tỏ ý mất mặt.

Người còn bị quái nữ đó nhốt ở đây đây.

Lâu Thất trợn ngược mắt.

Quái nữ dường như không ngờ có người có thể tránh được đòn tấn công đồng thời của cô ta và bạch hổ, sững người một lát, lúc này mới nhìn thấy dung mạo của Trầm Sát, liền ý một tiếng.

"Ý, tướng mạo của người cũng không tồi, gã đàn ông kia cũng không tồi!" Cô ta chỉ về phía Hách Liên Quyết, "Đáng tiếc, ta vẫn cần nam nhân, thêm hai mỹ nhân nữa, thế nào?"

Trầm Sát vốn dĩ không có thời gian xem Lâu Thất ở đâu, nhìn theo tay cô ta chỉ hắn mới thấy Lâu Thất bị nhốt ở trong hố của Hách Liên Quyết. Nhìn thấy đôi mắt to tròn của nàng chớp chớp với mình, nhất thời không biết nên mềm lòng hay phần nộ.

Nhưng hắn ánh mắt lạnh lùng hung tợn của hắn vì nhìn thấy bóng dáng nàng đã trở nên ấm áp hơn, vốn dĩ vô cùng u tối, giờ đây cũng có chút ánh sáng nóng bỏng.

Hắn nói với nàng: "Đề phòng gã bên cạnh nàng, đợi bỏ để quân bé nàng ra."

Bé nàng ra...

Lâu Thất không thể lên tiếng, chỉ có thể tiếp tục chớp mắt, chớp và chớp.

Trầm Sát nhận ra nàng đã bị điểm huyết cam, ánh mắt lướt qua mặt Hách Liên Quyết, Hách Liên Quyết vốn tưởng rằng ánh mắt hắn sẽ có hận và sát khí, nhưng không có, hoàn toàn không có.

Trầm Sát dường như xem thường. Vì hắn bị chặn ở đây.

Ánh mắt Hách Liên Quyết thoát qua ánh sáng u tối.

Lúc này những người khách cũng đã nhảy xuống.

Hỏa lập tức chặn trước mặt quái nữ kia: "Để quân, thứ này chúng thuộc hạ đối phó, người hãy đi cứu đệ hậu."

Trầm Sát ừ một tiếng, vung tay áo đi về phía Lâu Thất.

"Không được dụng vào mỹ nhân của ta, đó là của ta, của ta." Cô gái lông trắng thấy vậy như thể phát điên lao về phía Trầm Sát.

”Hi, quái vật, bên này.” Lâu Tín lập tức xách kiếm đâm về phía lưng cô ta.

”Không được gọi ta là quái vật! Ta không phải quái vật, Bạch Hổ Nhi, cần bọn chúng!” Cô gái lông trắng nhảy xuống khỏi lưng bạch hổ, còn mình thì xoay tay vung về phía kiếm của Lâu Tín, đồng thời lại nhào về phía Trầm Sát.

Bạch hổ cũng nhanh chóng lao về phía Hỏa và mọi người. Tốc độ của nó thực sự rất nhanh, cú húc này khiến vai Lâu Tín bị húc mạnh, gần như nước người tê dại, kiếm cũng không cầm chắc được, keng một tiếng rơi xuống đất. Đuôi bạch hổ đã cuộn về phía Trần Thập, vượt trước cũng đồng thời đánh về phía Hỏa.

Một hổ đấu với ba người, Hiện Viên Trọng Châu vốn định đi giúp Trầm Sát, thấy vậy liền ra tay đối phó với bạch hổ.

Họ không nhìn thấy Thanh Y đang lén lút lẻ lại gần tảng đá, chuẩn bị nhân cơ hội cứu vương gia nhà mình.

”Mỹ nhân là của ta.”

Một tiếng kêu chói dấy vang lên, Trầm Sát xoay tay vung kiếm, ánh sáng sắc lạnh lóe lên, cắt đứt một đám lông trắng trên mặt cô ta.

”Không được động vào mỹ nhân của ta.”

Cô gái lông trắng tiếp tục nhào tới, Trầm Sát cực kỳ bức bối, quay người vung kiếm về phía cổ cô ta: ”Để hậu của bọn để quân, đồ quái vật như ngươi sao có thể động vào.”

”Đó là của ta, là mỹ nhân của ta, da mặt mỹ nhân của ta.”

524. Chương 524

Nghe cô ta nói vậy, trong lòng Lâu Thất có chút rùng rợn.

Nàng vốn tưởng rằng cô gái lông trắng thích nữ nhân, không quan tâm tới nam nhân, rõ ràng những người rơi xuống đây đều là những nam nhân tuấn tú hiếm có, vậy mà cô ta cũng không buồn để tâm, chỉ nhớ tới mình...

Bây giờ nghe ra, cô ta không phải thích nữ nhân, mà là thích da mặt của nữ nhân?

Thích da mặt của nữ nhân để làm gì?

Trầm Sát chỉ còn cách Lâu Thất mấy bước chân, một lần nữa lại bị cản trở, trong mắt hấn sát ý bùng cháy, kiếm chém ra những bông hoa sát khí u hàn, sắc lạnh tấn công vào mặt của cô gái lông trắng.

”Đàn ông đều đáng ghét, đều đáng ghét, tướng mạo xấu xí cũng xấu xa, tướng mạo tuấn tú cũng xấu xa, các người hãy ở lại đây để ta cho mỹ nhân ăn!” Cô gái lông trắng vừa kêu gào vừa dùng hai cánh tay làm côn, đánh thành vòng tròn về phía Trầm Sát, tốc độ của cô ta rất nhanh, ra tay rất hiểm hóc, thường tránh được lưỡi kiếm Ấm Huyết Kiếm, đánh về thân kiếm, mấy lần cánh tay đập vào Ấm Huyết Kiếm thậm chí rung lên khiến gan bàn tay Trầm Sát tê đi.

Quái vật lông trắng này thực sự không hoàn toàn được gọi là người, cô ta không chỉ có sức mạnh vô cùng, tốc độ cũng rất nhanh, hơn nữa thiên phú võ học cũng cao hơn người thường.

Sao họ chưa bao giờ nghe qua về nhân vật này?

Nhất thời Trầm Sát cũng không thể nhanh chóng giết được cô ta.

Hách Liên Quyết nhướng mày lại nhìn Lâu Thất, sự chú ý của nàng hoàn toàn đặt về phía Trầm Sát, đứng cạnh hắn mà không hề có sự đề phòng, là vì cho rằng hắn bị nhốt ở đây hoàn toàn không có cách nào sao?

Hắn liếc nhìn Thanh Y, nhíu mày, truyền âm cho hắn: ”Lam Y đâu?”

Thanh Y nghiêng răng, ánh mắt có chút đỏ hoe: ”Gia, Lam Y hắn, hắn bị Trầm Sát giết rồi!”

Ánh mắt Hách Liên Quyết lập tức lạnh như băng.

Nhưng hắn cũng không nói gì nữa, chỉ thò tay qua kẽ đá, trên cúc tay áo phóng ra một sợi tơ hắc kim, Thanh Y cầm lấy một đầu, cắt thẳng về phía tảng đá khổng lồ chặn trước mặt Hách Liên Quyết.

Nói cũng lạ, tảng đá nhìn có vẻ kiên cố vô cùng, gặp phải sợi tơ nhỏ này liền trở nên như đậu phụ, chỉ một lát đã bị cắt một tầng.

Hai người lại tiếp tục cắt thêm một tầng, chỉ một lúc, tảng đá khổng lồ đã bị cắt đi một khối lớn, xuất hiện một lối đi đủ cho một người, đủ để Hách Liên Quyết né người đi ra.

Tiếng hổ gầm đinh tai nhức óc, quái nữ lông trắng kêu gào the thé, gầm gào liên tục, trong động phủ cảnh giao chiến hỗn loạn, Hách Liên Quyết chỉ cần cắt thêm một khối đá nữa là có thể đi ra.

”Lột da tên súc sinh này để làm nệm lót!” Hiên Viên Trọng Châu thấy Trần Thập bị bạch hổ cào trúng ngực, y phục rách ra xuất hiện mấy vết thương rỉ máu lập tức giận dữ, đưa tay móc ra một chiếc quạt, mở ra, phía trước xương quạt nảy ra lưỡi dao, chém về phía đầu bạch hổ.

Tốc độ của bạch hổ thực sự quá nhanh, Trần Thập, Lâu Tín và Hỏa đều đã bị thương, Hiên Viên Trọng Châu cũng thấy rằng không thể kéo dài thêm nữa, lập tức sử dụng mười phần công lực, lưỡi dao trên xương quạt chịu nội lực phóng ra mấy luồng ánh sáng lạnh, có hai luồng phóng vào mắt bạch hổ.

Bách hổ đau đớn gầm lên, mất đi thị lực, lập tức đâm vào tường.

Bùm một tiếng, bên trên nước xả xuống như mưa.

”Ngay bây giờ, Hỏa vệ.”

Hỏa nhận lệnh, nhắc kiếm bay lên, thân hình nhảy lên cao, đâm thẳng xuống đầu hổ! Đồng thời Hiên Viên Trọng Châu cũng vung quạt, lưỡi dao bay đi, đâm toàn bộ vào đầu hổ.

”Grào!”

Bách hổ gầm lên thảm thiết, cô gái lông trắng trong lòng khiếp sợ, lập tức quay đầu lại nhìn, lúc này Âm Huyết Kiếm vung về phía cổ cô ta.

Cô gái lông trắng toàn thân cứng đờ không nhúc nhích, đầu từ từ nghiêng sang một bên, vết cắt bằng phẳng lộ ra, đầu cô ta rơi xuống đất, lăn mấy vòng, lăn tới chân Lâu Tín, hấn rùng mình, một chân đá bay đi.

Trầm Sát thu kiếm, keng một tiếng cắt vào bao, không buồn nhìn cô ta, quay người đi về phía Lâu Thất. Vừa quay người liền nhìn thấy Hách Liên Quyết đã chui ra khỏi khe nứt, hấn ta còn kéo Lâu Thất, Lâu Thất đang kháng cự. Hấn lập tức nổi giận, thân hình vọt tới bên Lâu Thất, một chưởng đánh về phía một bên của tảng đá.

Rắc một tiếng, tảng đá trượt về bên Hách Liên Quyết, một lần nữa bịt chặt khe hở lại, còn bên phía Lâu Thất thì xuất hiện một khe hở.

”Bỏ tay ra, bốn đề quân có lẽ sẽ suy nghĩ tha cái mạng chó cho ngươi.” Thốn kinh trong tay Trầm Sát vung ra, Thanh Y lập tức bị điểm huyết đứng yên tại chỗ. ”Còn cả hấn nữa, bốn đề quân giết một mình ngươi, cũng có thể giết người thứ hai.”

Ánh mắt Thanh Y lộ vẻ phẫn nộ.

Nếu Hách Liên Quyết có thể lựa chọn, hấn thật sự không muốn buông tay. Trầm Sát lấy Thanh Y sơ với Lâu Thất, lẽ nào hấn ta không biết tầm quan trọng của Lâu Thất trong lòng hấn sao?

Nhưng hấn không còn cách nào khác, vì vừa nãy hấn kéo tay Lâu Thất mới nhớ ra mình bị Lâu Thất hạ thuốc, bây giờ sức lực của hấn đang mất đi.

Không muốn buông tay cũng không thể.

Hấn gượng cười, nhìn Lâu Thất nói: ”Nếu bốn vương chết trong tay nam nhân của cô nương, mạng này sẽ

tính lên người cô nương, là cô nương hạ thuốc bốn vương, như vậy, ít nhiều cũng liên quan tới cô nương, chắc cả đời này cô nương cũng không quên được bốn vương.”

Trầm Sát đã nắm lấy một tay của Lâu Thất, kéo nàng ra, Lâu Thất được hấn ôm vào lòng.

Mặc dù y phục của hai người đều đã ướt, nhưng ôm đối phương vào lòng, vẫn cảm giác được sự ấm áp.

Trầm Sát ra tay giải huyệt cho nàng nói: ”Có sao không?”

Lâu Thất lắc đầu, nhưng cũng vẫn làm nũng nhéo một cái vào eo hấn: ”Sao lại nhìn ta như vậy?” còn để nàng bị người khác bắt đi mất.

Nàng vừa dứt lời, Trầm Sát liền nhét Phá Sát vào tay nàng: ”Cho nàng xả giận.”

”Chàng điên rồi sao?” Lâu Thất đẩy hấn ra, ý hấn là để nàng lấy Phá Sát xả giận lên hấn? Nhưng ngay lập tức nàng thấy mắt hấn từ từ đỏ hoe.

Hấn nhìn chăm chú vào dung nhan của nàng, sự tự trách và sợ hãi trên mặt hấn khiến trái tim nàng run lên.

Giọng hấn hơi khàn: ”Nếu như nàng xảy ra chuyện, bốn đế quân sẽ không biết phải làm sao...”

Lâu Thất sững người, bỗng nghe thấy Hiên Viên Trọng Châu quát lên một tiếng: ”Hách Liên vương gia cứ đi như vậy sao?”

Không biết Hách Liên Quyết đã ra từ khi nào, giải huyệt cho Thanh Y, hai người đang định đi. Hiên Viên Trọng Châu lao đi, chặn trước mặt bọn họ.

Hách Liên Quyết chấp tay sau lưng, nhìn Hiên Viên Trọng Châu lạnh nhạt nói: ”Người không phải đối thủ của bốn vương, nếu bốn vương muốn ra tay, người đã bị trọng thương rồi.”

”Cứ ra tay đi.” Hiên Viên Trọng Châu cầm quạt mỉm cười.

”Hấn không thể ra tay.” Lâu Thất quay đầu lại nói: ”Hách Liên Quyết, không ngờ người cũng là người biết co biết duỗi.”

”Tiểu công chúa quá khen.”

Hiên Viên Trọng Châu nhíu mày, đang định nói gì thì Trầm Sát lên tiếng: ”Để hấn đi.”

”Hắn...”

”Bổn để quân nói, để hắn đi.”

Hiên Viên Trọng Châu nhìn Lâu Thất, nàng khẽ gật đầu, Hiên Viên Trọng Châu lúc này mới né người.

”Từ từ!” Lâu Thất nhướng mày nhìn về phía Hách Liên Quyết: ”Đai lưng của ta đâu?”

Nghe nàng nói vậy, người Trầm Sát cứng đờ, lệ khí suýt chút nữa thì không kìm chế được.

Hách Liên Quyết khẽ bật cười, lấy đai lưng ra khỏi tay áo, khiêu khích đặt lên má chạm nhẹ, liếc nhìn Trầm Sát: ”Đai lưng của tiểu công chúa đúng là rất thơm.”

Trong lòng Thanh Y rất khổ, gia, lúc này rồi mà người còn kích đối phương, như vậy thực sự không sao chứ?

Hách Liên Quyết đã ném đai lưng ra, Trầm Sát gọi: ”Trần Thập, đón lấy.”

Trần Thập lập tức giơ tay đón lấy đai lưng cầm trong tay, sau đó không nói lời nào, nhanh chóng lấy trong tay nải trên lưng mình ra một chiếc đai lưng mới, đổi hết thuốc bên trong qua, sau đó xé vụn đai lưng cũ vứt xuống đất, lấy chân giẫm lên.

Hắn hừ một tiếng, hai tay dâng đai lưng mới cho Lâu Thất: ”Đế hậu, đai mới, không bị tiện nhân chạm vào.”

Lâu Thất suýt chút nữa bật cười.

Có ấu trĩ không chứ? Nàng muốn hỏi là, mấy người đàn ông này có ấu trĩ không?

Hách Liên Quyết liếc nhìn đồng vãi vụn dơ bẩn trên mặt đất, ánh mắt thoáng qua tia sáng u ám, miệng mỉm cười: ”Tiểu công chúa, hẹn ngày gặp lại.”

Thanh Y đề phòng nhìn họ, bảo vệ Hách Liên Quyết lùi ra một góc, đưa tay vỗ vào chỗ nhô lên, một cánh cửa ngầm mở ra, hai người nhanh chóng đi vào.

”Đó là...” Trần Thập định đuổi theo, Lâu Thất liền gọi hắn lại.

”Đừng đuổi theo nữa, hướng đó chắc chỉ có thể đi theo đường cũ ra khỏi Lưu Liên Cốc.” Còn họ nếu như muốn đi qua Lưu Liên Cốc, không muốn về lại đường cũ thì chỉ có thể đi ra theo một con đường khác, cũng chính là mật đạo có bảo bối mà cô gái lông trắng nói.

Nàng cất Phá Sát đi, liếc nhìn Trầm Sát: "Đế quân thực sự tấm lòng bao la, bây giờ không giết hần, lẽ nào không sợ sau này không giết được hần?"

Mọi người đều nhìn Trầm Sát, thực ra họ cũng không hiểu tại sao Trầm Sát lại tha cho Hách Liên Quyết. Lam Y chẳng qua chỉ nói một câu khiêu khích hần đã không chịu nổi mà đánh chết hần ta, huống hồ là kẻ trùm sở này?

Trầm Sát liếc nhìn nàng, ánh mắt u tối: "Bổn đế quân muốn giết hần, lúc nào cũng được." Nói xong hần liền ôm lấy eo nàng: "Bổn đế quân tuyệt đối không chiếm lợi của hần, mặc dù hần đáng chết."

Trần Thập và những người khác vẫn không hiểu, Hiên Viên Trọng Châu đã ngẫm nghĩ, bật cười nhìn Lâu Thất: "Hương độc của muối, trong đai lưng không có thuốc giải sao?"

Lâu Thất nhún vai: "Thuốc giải ta còn chưa nghiên cứu ra."

Vì thế lúc này Hách Liên Quyết toàn thân không còn sức lực, đừng nói trọng thương hần ta, chắc hần chỉ cần dùng một ngón tay cũng có thể tiêu diệt đối phương. Nhưng Hách Liên Quyết vừa rồi nói cứ y như thật, đúng là da mặt dày.

Hần có thể cướp được Lâu Thất từ tay Trầm Sát, Trầm Sát đương nhiên sẽ coi hần là đối thủ, kèm thêm câu lúc trước hần ta nói, cái gì mà Lâu Thất trong lòng có hần ta, với sự kiêu ngạo của Trầm Sát, sao có thể giết hần ta khi hần ta không có sức kháng cự? Giết hần ta như vậy, chỉ e sau này có người biết được sẽ nói rằng Hách Liên Quyết thực ra là trúng hương độc của Lâu Thất nên mới chết oan.

Trầm Sát sẽ không cho hần ta cơ hội như vậy, hần đợi khi Hách Liên Quyết võ công hồi phục tới mức đỉnh điểm, sẽ đánh bại hần ta, giết hần ta.

Đây là sự kiêu ngạo của đàn ông.

Lâu Thất cũng hiểu vì thế ban nãy mới không ngăn cản.

"Chúng ta mau chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này thôi." Trên mặt đất là thi thể mất đầu của cô gái lông trắng, còn có cả một con bạch hổ, xung quanh lại ẩm thấp lạnh lẽo, ở lại đây thật sự rất khó chịu.

Trầm Sát đi lên phía trước Lâu Thất, quay lưng khom người: "Lên đi."

525. Chương 525

Lâu Thất mỉm cười, cả người nhảy lên lưng hần như một con khỉ, ôm chặt lấy cổ hần. Nàng siết rất chặt nhưng Trầm Sát không hề lên tiếng, chỉ đỡ lấy hông nàng mặc nàng làm gì thì làm.

Lâu Thất nhớ vừa nãy mất hần đỏ hoe, nàng lại không khỏi mềm lòng, áp sát mặt lên bờ vai rộng rãi của

hắn, khẽ nói: "Đừng tự trách mình, lúc nào ta cũng đều có thể tự bảo vệ bản thân mình được."

Nói xong nàng lại nhào mạnh về phía trước, hai tay ôm chặt lấy cổ hắn, thơm một cái thật mạnh lên má hắn, Trầm Sát quay mặt lại, môi chạm môi nàng, hôn nàng một lát sau đó mới buông ra.

Trầm ngâm một hồi lâu sau, Trầm Sát mới khẽ nói: "Thất Thất, cảm ơn nàng có khả năng đó."

Cảm ơn nàng có khả năng tự bảo vệ mình, mới khiến ta có cơ hội tìm được nàng. Cảm ơn nàng có nàng này khiến ta không phải hối hận và đau khổ suốt quãng đời còn lại.

Lâu Thất dừng lại một lát, thực sự không quen thấy hắn cảm tính như vậy, nàng đảo mắt giờ tay vỗ vai hắn: "Đi! Ngựa phi mau!"

Những lời nói lúc trước hai người đều nói rất nhỏ, bây giờ đột nhiên câu nói này của nàng nói rất lớn tiếng, khiến mọi người đều không khỏi giật mình.

Coi để quân là thú cười.

Trầm Sát trong lòng cũng sửng sốt, sau đó liền mỉm cười: "Tuân lệnh, để hậu ngồi vững nhé!"

Hắn không dùng khinh công, công nàng còn cố ý chòng chành, đi nhanh về phía đường ngầm bị dây mây che phủ.

Hỏa vôi vàng lên trước, xách kiếm chém hết những dây mây kia đi, để lộ ra một cửa động tối thui, dưới chân còn có nước chảy vào đây, xộc lên một thứ mùi khiến người ta mắc ói.

Lâu Thất ẩn vai Trầm Sát: "Cẩn thận chút, trong này có thi độc."

Lâu Tín và Trần Thập cũng đã đi tới, Trần Thập bước lên trước mở đường, Lâu Tín bảo vệ bên cạnh, nghe xong liền hỏi: "Sao để hậu lại biết?"

Lâu Thất không trả lời hắn, ngược lại lại hỏi: "Các người có nhìn thấy U U không?" Lúc trước nàng rơi xuống bát ngờ, cũng không biết U U đi đâu rồi?

Trầm Sát nói: "Bỏ để quân để Thiên Nhất, Địa Nhị đi tìm nó." Trước khi xuống nước hắn đã ra lệnh cho Thiên Nhất, Địa Nhị, vì thế hai người họ không xuống theo.

Vừa dứt lời, phía sau liền có tiếng người rơi xuống, đồng thời có một luồng lưu quang bay tới rơi xuống vai Trầm Sát, kêu u u với Lâu Thất, đôi mắt to tròn ngân ngấn lệ.

Lâu Thất thở phào, vỗ đầu nó: "Không được khóc! Nam tử hán... tiểu hồ ly..."

Thiên Nhất và Địa Nhị chạy tới, thấy Lâu Thất lập tức vui mừng: "Đế hậu không sao, thật tốt quá."

"Các người có gặp thứ gì không?" Lâu Thất quay đầu lại nhìn họ, mặt lập tức biến sắc, hai tay giữ chặt lấy vai Trầm Sát, khiến hắn cũng quay đầu lại.

Dưới ánh sáng u tối, Thiên Nhất và Địa Nhị quần áo rách tả tơi với mức độ không giống nhau, nhưng trong bóng tối thế này, những vị trí rách đó đều phát ra huỳnh quang màu hồng đào nhàn nhạt, giống như bị phun bột huỳnh quang vậy.

Thực ra cảnh tượng này không hề đáng sợ, nhưng mọi người thấy Lâu Thất mặt biến sắc, lập tức đều trở nên lo lắng, họ tới giờ đương nhiên đều rất tin tưởng bản lĩnh của nàng, thứ có thể khiến nàng mặt biến sắc đương nhiên không phải thứ gì tốt đẹp.

Thiên Nhất và Địa Nhị đưa mắt nhìn nhau, sau đó cũng không dám giấu giếm điều gì, chỉ U U nói: "Khi chúng thuộc hạ tìm được Tử Vân Hồ, nó đang bị mắc vào một tấm lưới treo trên cây ở trong rừng, cây đó rất cao, chúng thuộc hạ trèo lên cây gỡ dây buộc. Chỉ có điều cái cây đó khá quái dị, bên trên có đầy gai, y phục của thuộc hạ bị gai trên cây móc vào, nhưng không bị thương.

Địa Nhị bổ sung thêm: "Trên thân cây đó có một số chỗ bị trầy vỏ chảy ra một một số dịch dính, thuộc hạ bị dính vào."

Hai người họ nhìn có vẻ thê thảm nhưng chỉ là y phục bị cào rách, có một số vết thương ngoài da, không có gì nghiêm trọng, những vết thương ngoài ra này đối với họ không có là gì nhưng bây giờ thấy Lâu Thất mặt biến sắc.

"Đế hậu, có gì không ổn sao?" Hỏa từ sau khi Thiên Ảnh chết, vô cùng coi trọng ám vệ bên cạnh Trầm Sát, đặc biệt là Thiên Nhất và Địa Nhị, hắn không muốn hai người họ có bất cứ vấn đề gì.

Lâu Thất vỗ vai Trầm Sát: "Đặt ta xuống."

Trầm Sát lúc này cảm thấy rất không vui, hắn đang muốn bảo vệ nàng, cưng chiều nàng, công nàng suốt đường đi không cho nàng phải xuống đất, kết quả vừa mới công được một lát, người của hắn lại xảy ra chuyện cần nàng ra tay.

Cánh tay đỡ nàng của hắn bắt giác siết chặt hơn.

Lâu Thất lập tức phát giác, ngẫm nghĩ một lát liền hiểu cảm giác của hắn, mặc dù nàng bị bắt đi nhưng tổn thương tinh thần của Trầm Sát chắc chắn lớn hơn nàng.

”Trần Thập, Lâu Tín.” Nàng không nói muốn xuống đất nữa, ngược lại lại bò lên lưng hắn.

”Đề hậu xin cứ sai bảo.” Trần Thập nhìn thấy nàng như vậy liền hiểu ý, bước lên một bước, Lâu Tín cũng không do dự.

Lâu Thất nheo mắt, nói: ”Đi giúp họ lột da móc thịt.”

”Cái gì?” Hiên Viên Trọng Châu cũng kêu lên thất thanh.

Đi lột da móc thịt?

Ánh mắt Trần Sát sắc lạnh.

Lâu Thất mặc kệ bọn họ, nói tiếp: ”Các người đều phải đeo găng tay, tốc độ phải nhanh, ở đây tối tăm vừa thích hợp, nhìn thấy chưa, những chỗ có ánh huỳnh quang màu hồng đào đó đều phải cắt bỏ.”

Trần Thập từ trước tới giờ luôn dứt khoát làm theo mệnh lệnh không bao giờ nghi ngờ lời nàng nói, lập tức rút một lưỡi dao nhỏ trên đai lưng. Đai lưng của hắn và Lâu Tín đều giống với Lâu Thất, chỉ có điều Lâu Thất cắt nhiều thuốc, của họ ngoài thuốc ra còn cắt một số đồ khác, ví dụ như những lưỡi dao rất mỏng này.

”Việc này, đề hậu, nương nương, phải cắt sâu chừng nào?” Tay Lâu Tín run rẩy, không khỏi nuốt nước miếng. Đây không phải là một chỗ, trên người họ có rất nhiều chỗ phát sáng, nhìn bằng mắt thường có thể thấy mười mấy chỗ, nếu như cắt hết, họ có còn lành lặn nữa không?

Còn lành lặn nữa không?

Hỏa bước lên một bước, sắc mặt lo lắng: ”Đề hậu, có cách nào thay thế không?”

Lâu Thất sắc mặt sa sầm, không đếm xỉa gì tới hắn, mà quay sang nhìn Thiên Nhất: ”Cái chết của Thiên Ảnh ta cũng đau lòng tới tận bây giờ, Thiên Nhất, nói thật với các người, các người vốn dĩ...” Nàng nghiêng rằng dừng lại một lát nói: ”vốn dĩ đã không thể cứu được, nhưng ta không muốn nhìn thấy ai trong số các người chết trước mắt ta, ta có thuốc tê, nhưng nếu như dùng thuốc tê, những con trùng đó sẽ liều mạng chui vào trong, ngược lại càng khiến chúng xâm nhập nhanh hơn, chỉ có thể chịu đựng, sẽ rất đau đớn, nhưng ta sẽ không để các người phải chết. Có chịu được không?”

Thiên Nhất nắm chặt tay, trầm giọng nói: ”Thuộc hạ đa tạ sự hậu ái của đề hậu với Thiên Ảnh! Thiên Ảnh có thể hi sinh vì chủ tử đó là vinh dự của hắn! Thuộc hạ có thể chịu được!”

Địa Nhị cũng nghiêng rằng: ”Thuộc hạ có thể chịu được.”

Hiên Viên Trọng Châu không nói gì, chấp tay sau lưng đứng nhìn ở bên cạnh.

”Trần Thập, Lâu Tín, ra tay.”

”Tuân lệnh!”

Trần Thập và Lâu Tín lập tức lấy ra một đôi găng tay rất mỏng trong tay nải, nhanh chóng đeo lên, cầm dao bước tới bên Thiên Nhất và Địa Nhị.

Hai người đứng thẳng người.

Lâu Thất nói: ”Cây đó... là thứ còn tác ác hơn cả Âm Địa Quỷ Thảo.” nghe vậy, ngoài Hiên Viên Trọng Châu ra, những người khác đều hiểu sự tà ác và nguy hiểm của thứ đồ này, đặc biệt là Trần Thập, Lâu Tín và cả Trầm Sát. Bọn họ không chỉ một lần nhìn thấy nàng dùng Âm Địa Quỷ Thảo, hơn nữa thứ gì nàng cũng có thể để họ mang theo, chỉ có bột Quỷ Thảo là nàng tự mình mang theo, không cho họ chạm vào.

”Cây đó không có tên, thứ các người chạm vào không phải mủ cây mà là trùng kí sinh, trùng kí sinh trên cây, thứ trùng đó có màu hồng đào, vì thế huỳnh quang màu hồng đào trên người các người bây giờ cũng không phải nhựa dính, toàn là trùng.

Nàng nói xong bản thân mình cũng không khỏi rùng mình, thậm chí một tiếng chết tiệt. Rõ ràng nàng rất ghét những thứ này nhưng lại rất có duyên với chúng.

Song nàng vẫn vô cùng trấn tĩnh tiếp tục nói: ”Tốc độ của những con trùng đó rất chậm, vì thế tới bây giờ chắc chúng mới chui một nửa người vào trong thịt, mặc dù sẽ phun độc dịch vào trong nhưng không phải hoàn toàn hết thuốc chữa. Trần Thập, Lâu Tín, động tác phải nhanh lên.

Nghe lời nàng nói, sắc mặt mọi người đều sa sầm, muốn nôn nhưng cũng không nôn được. Trần Thập và Lâu Tín đã kéo áo của hai người xuống, vốn dĩ y phục đã rách tả tơi, vừa kéo đã rơi xuống.

”Hỏa vệ nhóm lửa đốt hết những y phục đó đi.”

Hỏa không dám chần chừ, lập tức dùng kiếm khêu hai bộ y phục, nhóm lửa đốt hết đi. Vốn dĩ hắn còn nghi ngờ, y phục toàn là nước, sao có thể cháy được? Nhưng vừa đốt lửa, mỗi lửa vừa chạm vào y phục, y phục lập tức cháy bùng.

”Mủ cây đúng là có một ít, đó là thứ dễ cháy!” Lâu Thất nói. Loại cây này nàng vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy ở đại lục Long Ngâm, vì lão đạo sĩ thối từng nói, đại lục Long Ngâm mới có, không ngờ ở Lưu Liên Cốc của Đông Thanh cũng có thể gặp phải.

Bây giờ nàng có chút nghi ngờ, cô gái lông trắng kia không phải người Đông Thanh, mà là người tới từ đại

lục Long Ngâm, điều này cũng có thể giải thích tại sao cô ta thiên phú hơn người, và ở đại lục Tứ Phương hoàn toàn không nghe nói về cô ta.

Thiên Nhất và Địa Nhị cởi trần, chỉ mặc một chiếc quần đùi, Trần Thập xoay lưỡi dao, cắt đi ống quần.

Hai người từ nhỏ luyện võ, cơ thể sắc chắc khỏe mạnh, tràn ngập vẻ đẹp cơ bắp. Đương nhiên, lúc này Lâu Thất cũng không có tâm trạng chiêm ngưỡng, tới để quân đại thần lúc này cũng không ngăn cản nàng nghìn cơ thể người đàn ông khác.

Trần Thập ra tay trước, hắn nghe lời Lâu Thất xong liền hiểu ra, đương nhiên phải ra tay trước với những nơi gần điểm yếu hại.

Dao đầu tiên ở trước ngực. Hắn nghiêng chặt rằng, một dao đâm xuống sau đó nghiêng lưỡi dao để khoét thịt, lập tức khoét được một miếng thịt đỏ tươi. Thiên Nhất rên lên một tiếng, sau đó lại cắn chặt răng.

”Hỏa vệ, rơi ra miếng nào, đốt ngay miếng đó.” Lâu Thất mặt không chút biểu cảm.

”Tuân lệnh!”

Sau miếng thứ hai, tiếp theo đó động tác của họ nhanh hơn, hạ dao, móc thịt, vứt ra, đốt lửa, ba người đều làm rất nhanh, nhưng điều đó cũng chứng minh trên người Thiên Nhất và Địa Nhị nhanh chóng xuất hiện vô số hố máu.

Nơi này trên mặt đất là nước, còn là nước băng, rất lạnh lẽo, vừa bị lạnh vừa phải chịu đau, lại còn không được dùng thuốc, đúng là phải chịu nỗi đau khổ nghịch thiên.

Trần Sát và Lâu Thất lặng lẽ quan sát, nhìn hết toàn bộ quá trình, những đau đớn mà những người này phải chịu đều là vì họ, tất cả những điều này đều phải ghi khắc trong tim, sau này cho dù họ ngồi ở vị trí nào đi chăng nữa cũng không thể quên đi tâm nguyện ban đầu.

Tới sau cùng, Thiên Nhất và Địa Nhị đều biến thành huyết nhân, toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

526. Chương 526

”U U.” Đôi mắt U U vẫn ướt lệ, nó rên u u khe khẽ, nhìn rất đau lòng. Với linh tính của u u đương nhiên nó biết Thiên Nhất và Địa Nhị vì cứu nó nên mới bị như vậy, khi đó nó vốn đang nghĩ cách để cứu Lâu Thất, nó nhanh mắt nhìn ra cái cây cao nhất đó, chỉ nghĩ húc đổ cái cây đó sẽ có thể đập xuống dòng suối, đánh vỡ băng.

Nhưng không ngờ nó vừa chui tới gốc cây liền đụng vào cơ quan, kết quả bị rơi vào lưới.

”U u.”

Lâu Thất quay đầu lại thấy mắt U U đang chảy ra hai hàng lệ.

Tử Vân Hồ đúng là đã thành tinh rồi, nhìn nó như vậy Lâu Thất lại xót ruột, xoa đầu nó: ”Không cần khóc, sau này người hãy báo đáp họ nhiều hơn là được.”

U U kêu lên hai tiếng, sau đó chạy về phía trước.

”U U!” Lâu Thất vừa lên tiếng thì nó đã chạy mất tăm hơn. Trầm Sát quay đầu lại nhìn, địa đạo tối tăm giống như miệng một con quái vật, đâu còn bóng dáng của U U.

”Yên tâm đi, tiểu hồ ly đó chắc đi tìm đồ rồi.”

Lâu Thất thở dài, rất có thể là như vậy, U U rất có linh khí, nhưng chưa chắc đã hiểu được vừa nãy nàng nói nguyên nhân tại sao không thể cho Thiên Nhất, Địa Nhị dùng thuốc, vì thế thấy họ toàn thân chảy máu không ngừng, nên chắc đã đi tìm thuốc.

Mặc dù nơi này rất nguy hiểm nhưng U U vừa nãy bị mắc vào lưới chắc chỉ là điều ngoài ý muốn, với tốc độ của nó, cơ quan có thể nhốt nó, bắt nó không nhiều.

”Đế hậu, đã khoét hết rồi.” Giọng Trần Thập có chút nghẹn ngào. Lâu Tín chậm hơn hẳn một chút, khi hẳn nói xong cũng dừng tay lại, hai người tuy không đau, nhưng cũng không hề dễ chịu, sắc mặt tái nhợt.

Lâu Tín căng thẳng này giờ, cuối cùng bây giờ mới nói: ”Trời, đây đâu phải khắc hoa trên củ cải...” Đây là khắc người, người còn sống, lại là người mình. Đúng là một việc đầy dọa.

Hiên Viên Trọng Châu vẫn cho rằng ám vệ bên cạnh Trầm Sát không có năng lực gì lớn, nói là ám vệ nhưng võ công của Trầm Sát lại cao hơn bọn họ quá nhiều, ai bảo vệ ai cũng không nói trước được.

Nhưng bây giờ hẳn cũng phải khâm phục họ, họ đúng là hán tử trong sổ các hán tử.

Toàn bộ quá trình, Thiên Nhất và Địa Nhị thi thoảng nghiêng răng rên khê một tiếng, không hề kêu lên, hơn nữa rõ ràng đau sắp chết rồi, nước băng dưới chân buốt giá thấu xương bốc lên, toàn thân run rẩy không ngừng nhưng vẫn đứng thẳng không ngã gục.

Đây chính là người Trầm Sát dẫn dắt.

Hiên Viên Trọng Châu không biết rằng, Thiên Nhất và Địa Nhị là người nhìn thấy Trầm Sát độc cổ phát tác nhiều nhất, sự đau đớn đó Trầm Sát có thể cầm cự được, họ đương nhiên cũng không thể nào dễ dàng

kêu đau.

”Được rồi, Trầm Sát đặt ta xuống, việc tiếp theo Trần Thập bọn họ không làm được.”

Trầm Sát đặt Lâu Thất xuống, nhìn nàng giẫm chân trên nước băng, ánh mắt hẩn lại sâu thêm vài phần, càng ngày hẩn càng không nỡ để nàng chịu khổ, càng ngày càng muốn bảo vệ nàng cưng chiều nàng.

”Đế, đế hậu!”

Thiên Nhất và Địa Nhị đã lão đảo sắp ngã, họ gắng gượng tới giờ dựa vào chút ý chí cuối cùng. Lúc này căn bản không còn tâm trạng quan tâm tới việc cỡi trần đứng trước mặt đế hậu là không ổn. Họ có thể nhận ra được Lâu Thất đã là không tồi rồi.

Lâu Thất nhìn vết thương trên người họ, quay đầu lại nói với Trầm Sát: ”Không được, bây giờ công phu của ta chưa hoàn toàn hồi phục, cần chàng giúp đỡ.”

Trầm Sát không nói lời nào cứ thế bước tới bên cạnh nàng.

”Truyền nội lực cho ta, nếu như ta chưa nói dừng thì cứ tiếp tục.” Lâu Thất nhìn hẩn: ”Có lẽ sẽ tổn hao rất nhiều, chàng cũng chú ý một chút.”

Dù sao thì trên người hẩn còn có độc cổ, ở nơi thế này không ai biết được sẽ gặp phải thứ gì, nếu như độc cổ của hẩn bất ngờ phát tác, hai người đều tổn hao hết nội lực, vậy thì chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm.

”Cứ làm điều nàng muốn làm.” Trầm Sát đặt tay sau lưng nàng.

Hiên Viên Trọng Châu mỉm cười: ”Biểu đệ, đường muội, còn có ca ca ở đây.”

Nhận được hai ánh mắt sắc lạnh không mấy thiện cảm, hẩn chỉ biết xoa mũi.

Nơi này đúng là không mấy thích hợp, nhưng tạm thời an toàn, họ không thể lùi sau, vì đường tới đây toàn là nước, lúc này Thiên Nhất và Địa Nhị không thích hợp để bơi ra, đường phía trước thì chưa rõ có những gì, không thể mạo hiểm.

Lâu Thất hai tay kết quyết, trong bóng tối, phụt một tiếng, ngón trở hai bàn tay nàng bỗng bùng cháy hai ngọn lửa màu xanh lam.

”Woa... mẹ ơi!” Hiên Viên Trọng Châu suýt chút nữa thì trượt ngã xuống nước, hẩn ra sức dụi mắt, tưởng rằng mình nhìn nhầm: ”Điều này là thật chứ? Không phải ảo giác chứ?”

Ngón tay người sao có thể tự bốc cháy được?

Lâu Tín ưỡn ngực nói: "Trọng vương, người không hoa mắt đâu, để hậu nhà chúng ta lợi hại vậy đấy!"

"Chiêu này tên là gì?" Hiên Viên Trọng Châu hai mắt phát sáng: "Sau này bảo đế hậu của các người dạy ta."

Trần Thập mặt không chút biểu cảm, tiếp lời: "Thuộc hạ cho rằng những bản lĩnh này của đế hậu chỉ dạy cho đồ đệ, hoặc người có duyên phận đồ đệ. Trọng vương, người vừa gọi là đường muội."

Hiên Viên Trọng Châu sững người, sau đó lắc đầu bật cười: "Các người đây..."

Lâu Thất bắt buộc phải đồng thời cứu hai người, vì thế nàng một lúc làm hai việc, tay trái Thiên Nhất, tay phải Địa Nhị. Loại lửa này của nàng là ép nội lực ra để đốt cháy, đồng thời cũng đốt cháy một phần được tính trong cơ thể nàng. Ngọn lửa đốt qua vết thương trên người Thiên Nhất, Địa Nhị thì thoáng lại bốc lên mùi thịt khét, mặc dù chỉ thoáng qua nhưng cũng đủ khiến mắt người khác nhắm liên tục.

Quá thử thách sức chịu đựng của người khác rồi.

Nhưng cùng với động tác của nàng, sắc mặt của Thiên Nhất và Địa Nhị đã tốt hơn rất nhiều, ngược lại sắc mặt của Lâu Thất thì dần dần tái nhợt đi.

Trầm Sát cảm nhận rõ ràng nhất, vì từ lúc này, người Lâu Thất giống như một xoáy nước bắt đầu điên cuồng hút nội lực của hắn.

"Nếu như là nội lực của ta thì không cần hao tổn nhiều tới vậy, nhưng nội lực gián tiếp sử dụng sẽ tổn hao gấp đôi." Lâu Thất khẽ giải thích.

Hóa định bước lên, Lâu Thất liền ngăn lại: "Hỏa vệ không được, người trúng Uẩn Nhiễm, không thể tổn hao hết nội lực."

"Để ta." Hiên Viên Trọng Châu đưa tay đặt lên lưng Trầm Sát. Lúc đó, người Trầm Sát cứng đờ. Hiên Viên Trọng Châu sao có thể không cảm nhận được: "Ừ, nghĩ tới việc người để lộ lưng trước mặt ta, ta lại thấy rất có thành tựu."

Trầm Sát là người không dễ dàng tin người.

"Nhiều lời." Trầm Sát hừ một tiếng.

Cho tới khi Hiên Viên Trọng Châu cũng cảm thấy sắc mặt có phần nhợt nhạt đi, Lâu Thất mới thở phào

thu tay. Nàng chỉ kịp nói với Trần Thập một câu, sau đó cả người mềm nhũn ngã xuống: "Trần Thập, Thần Thủy Niệm"

Trầm Sát đỡ lấy nàng, ôm nàng vào lòng.

"Có cần ta tới công muội ấy không? Người có được không vậy?" Hiên Viên Trọng châu cũng thăm thở phào, hắn cũng sắp không cầm cự được nữa.

Trầm Sát không buồn nhìn hắn, một tay ôm lấy Lâu Thất, một tay lấy ra một chiếc bình nhỏ trong đai lưng của nàng, vứt cho Hỏa: "Đổ ra năm viên."

"Để quân, bên trong chỉ có năm viên."

Trầm Sát lấy một viên nhét vào miệng Lâu Thất, mình uống một viên, ba viên còn lại bảo hắn chia cho Hiên Viên Trọng Châu, Thiên Nhất và Địa Nhị.

"Thứ gì tốt vậy?" Hiên Viên Trọng Châu đón lấy, không nghĩ ngợi nhiều cứ thế nuốt vào bụng, ngay lập tức hắn mở tròn mắt, dường như kinh hãi nhìn Trầm Sát.

"Đây là, đây là, Ngưng Công Đan?"

Ngưng Công Đan ăn xong công lực sẽ được bổ sung ngay lập tức, lại còn tăng lên vài lần?

"Nhưng bây giờ chúng ta ăn có phải sẽ hơi lãng phí không? Ngưng Công Đan không phải chỉ khi có nguy hiểm mới ăn sao?" Vì công lực sẽ tăng nhanh nhưng sẽ có thời gian giới hạn, sau khi được hiệu quả đi, công lực sẽ về lại mức độ ban đầu, cùng lắm chỉ tăng lên một chút.

Thứ đồ tốt như vậy thích hợp dùng khi gặp đối thủ mạnh.

Trầm Sát liếc nhìn hắn: "Người tưởng rằng, Thất Thất sẽ làm ra mấy thứ tầm thường vậy sao?"

Thứ tầm thường...

Hiên Viên Trọng Châu nghẹn lời, không biết phản bác ra sao. Thứ tầm thường đó, không biết chỉ cần xuất hiện một viên, người trong thiên hạ sẽ phải tranh giành sứt đầu mẻ trán.

Lâu Tín thấy hắn như vậy, tốt bụng giải thích: "Để hậu nhà chúng ta làm Ngưng Công Đan bản nâng cấp, sau khi ăn công lực tăng lên sẽ không bị tụt xuống, có điều tăng lên bao nhiêu thì cũng tùy người."

Hắn còn chưa kịp dứt lời thì cảm của Hiên Viên Trọng Châu đã rút xuống nước! Vì hắn có thể cảm nhận được đan điền của mình đang bắt đầu nóng lên, nội lực cuộn cuộn giống như chứa đầy từ trong hồ tràn ra, sau đó vẫn còn tiếp tục dâng lên, vẫn đang dâng lên...

Ôi trời.

Hắn không biết phải nói thế nào nữa, nội lực tiếp tục dâng lên khiến hắn cảm thấy mình được thần tiên ném một bảo bối trứng đầu.

Trầm Sát ôm Lâu Thất, cúi đầu chạm trán lên trán nàng, không hề nhúc nhích, như thể trở thành một pho tượng băng trong đường nước chảy.

Vết thương đã bôi thuốc của Thiên Nhất và Địa Nhị cũng nhanh chóng hồi phục, họ cảm thấy nội lực tăng mạnh.

Hỏa đứng cạnh bên cạnh, Trần Thập chỉ chắn trước Trầm Sát và Lâu Thất, ngay cả Hiên Viên Trọng Châu cũng có chút phòng bị. Đế hậu từng nói, điều chế thứ thuốc này mất nhiều dược liệu hơn nàng nghĩ nhiều, nàng cũng chỉ điều chế ra được năm viên, vốn định dùng khi cần thiết, bây giờ năm viên, nàng và đế quân dùng hai viên, ba viên khác đều đã cho đi.

Lâu Thất mở mắt, nàng cảm thấy nội lực trong người chưa bao giờ dồi dào tới vậy, nàng thậm chí cảm thấy mình có thể bay lên.

Nhưng nàng vẫn ở trong lòng Trầm Sát.

"Thiên Nhất (Địa Nhị), đa tạ đại ân của đế quân, đế hậu."

Thiên Nhất và Địa Nhị khôi phục trở lại bắt chắp nước băng, đồng loạt quỳ xuống hành đại lễ.

"Đứng dậy, lên đường thôi." Lâu Thất đoán biết rằng Trầm Sát đã dùng đan dược mạnh nhất của nàng, nhưng nàng cũng nghĩ rất thoáng, ôm mặt Trầm Sát hôn một cái lên môi hắn.

"A, nơi này có người đấy." Hiên Viên Trọng Châu cảm thấy cảnh này quá ngược đời.

Lâu Thất nhướn mày: "Nếu huynh cũng muốn thơm, ta không ngại cho huynh mượn Lâu Tín."

"Đế hậu, thuộc hạ có thể từ chối không? Thuộc hạ thích Dao Phong cô nương!" Lâu Tín nói.

Như thể mọi đau khổ lúc trước đã rời xa, mọi người lại bật cười ha ha.

Đi được một đoạn, Lâu Thất tinh mắt nhìn thấy đầu lông lá trắng toát mắc kẹt ở bên này, đó là đầu của cô gái lông trắng? Trước đây bị đá bay ra xa tới vậy sao?

Nàng cảm thấy có điều gì đó không ổn.

”Lâu Tín, đi kiểm tra”

527. Chương 527

Lâu Tín bước đi, lấy kiếm khều cái đầu người kia lên, nhưng nhìn kĩ hần lập tức cảm thấy sồn tóc gáy.

”Đề hậu, cái đầu này là giả!”

Mọi người nghe vậy đều giật mình.

Là giả? Sao có thể chứ?

Cảnh Trầm Sát chặt đầu cô gái lông trắng mọi người đều nhìn rõ mồn một. Khi đó chắc chắn đã chém trúng đầu cô ta, sau đó cái đầu đó bị Lâu Tín đá bay đi. Giữa chừng không có thời gian giở trò gì cả, bây giờ cái đầu này là giả, lại đích thực là bộ dạng của cô gái lông trắng, nếu như cái đầu này ngay từ đầu đã là giả, vậy thì cô gái lông trắng kia sao có thể mê hoặc được bọn họ?

Trầm Sát trầm ngâm một lát, nói khẽ: ”Huyền thuật, huyền thuật lợi hại hơn những gì chúng ta từng gặp trước đây!”

Người có một người như vậy, đánh cũng vẫn đánh, nhưng ngay từ đầu đã nấp thêm một cái đầu giả, họ đều đã bị mê hoặc, không nhận ra.

Hiên Viên Trọng Châu trầm ngâm một lát cũng phân tích: ”Có thể đây là cách thoát thân của người đó, cô ta phát hiện đánh không lại đề quân, phát hiện mình có nguy hiểm tới tính mạng vì thế liền mượn cách này để thoát thân.”

Hỏa tiếp lời: ”Nếu đã vậy, Hách Liên Quyết có khi nào cũng đã nhận ra, nên mới trở về theo đường cũ?”

”Có thể.” Lâu Thất nhíu mày: ”Mặc dù hương độc của ta vẫn chưa chế ra thuốc giải, nhưng ta cho rằng bản lĩnh về dược thảo của Hách Liên Quyết không thua kém gì võ công của hắn. Hắn trúng hương độc cũng không hề lo lắng, ta nghi ngờ trong cốc này có thảo thực có thể điều chế ra thuốc giải, nếu như hắn không có bản lĩnh này sẽ không có ý định chọn đi đường tắt từ đây.”

Nhưng sau đó hắn lại từ bỏ ý định đó mà đi ngược trở về theo đường cũ, điều này chứng tỏ hắn nhận ra quái nhân đó sẽ còn chiêu thoát thân, có nguy hiểm chờ đợi, vì thế hắn mới trở về theo đường cũ?

Quan trọng hơn là huyền thuật của quái nhân đó thực sự cao siêu hơn bất cứ huyền thuật nào mà họ thường gặp, hoàn toàn không thể phát giác ra! Kèm thêm cái cây kia cùng với những suy đoán trước đây của mình, Lâu Thất buột miệng nói: "Mọi người nói xem, quái nhân này có khi nào là người của đại lục Long Ngâm không?"

Điều này mọi người đều không có cách nào phủ nhận, rất nhiều thứ của đại lục Long Ngâm đều cao hơn hẳn so với đại lục Tứ Phương.

"Nhưng người của đại lục Long Ngâm tới đây làm gì?" Lâu Tín ngờ vực hỏi một câu.

"Đừng quên U U." Trầm Sát đột nhiên nói một câu.

Lâu Thất liền lo lắng cho U U, nếu như quái nhân kia thực sự có bản lĩnh như vậy, bây giờ cô ta ở trong tối, U U không biết có rơi vào cạm bẫy của người ta hay không?

Trầm Sát cúi đầu nhìn nàng, hỏi một câu: "Trước khi nàng nhìn thấy dòng suối nhỏ có nhìn thấy thứ gì mà mình có hứng thú không?"

"A, chàng nói vậy ta cũng nhớ ra rồi." Lâu Thất mở tròn mắt, "Ta nhìn thấy có một rừng Hồng Tùng ở phía xa."

"Quả nhiên là vậy." Trầm Sát nói, như thể nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt sa sầm lại.

"Chàng nghĩ ra điều gì vậy?"

Trầm Sát nhìn nàng, ánh mắt thoáng vẻ lo lắng: "Bổn để quân có một suy đoán."

Lâu Thất đưa tay kéo má hấn: "Chàng có thể nói nhanh hơn được không?"

"Nơi này được chuẩn bị có mục đích, hoặc có thể nói rằng, chuẩn bị vì một người nào đó."

Mọi người đều sửng sốt.

Chuẩn bị vì một người nào đó? Vì ai?

Hiên Viên Trọng Châu nhìn Lâu Thất, Lâu Thất lập tức trừng mắt: "Nhìn gì vậy? Sao có thể là ta được? Nơi này không hề có dấu tích làm mới, đâu đâu cũng có cảm giác gió mưa nhiều năm."

"Ừ, không phải nàng, nhưng có thể là chuẩn bị vì một nữ nhân."

Trầm Sát cũng mặc nhận suy đoán này của hắn. Hiên Viên Trọng Châu tiếp tục nói: "Vừa rồi quái nhân lông trắng không hề có thiện cảm với đàn ông, nhưng rất cố chấp với da mặt mỹ nhân, nếu như cô ta được người khác sắp xếp ở đây, vậy thì cô ta nhất định phải có chút quan hệ với nữ nhân đang đợi kia, là kẻ thù chẳng? Nếu như cô ta tới từ đại lục Long Ngâm, vậy thì nữ nhân kia có thể cũng tới từ đại lục Long Ngâm, hơn nữa cô ta có khi nào thường xuyên đi khám phá những nơi kỳ sơn quái cốc? Nếu không cạm bẫy khổng lồ này bày ra ở Lưu Liên Cốc có ý nghĩa gì chứ? Người thường đâu đặt chân tới đây?"

Lâu Thất lặng lẽ lắng nghe.

Hỏa cũng tiếp lời: "Nếu đã vậy, truyền thuyết về nữ nhân tự sát, oán khí lưu luyến của Lưu Liên Cốc, có khi nào cũng là do kẻ đứng sau cố ý tung ra? Mục đích là để ngăn cản người khác không tùy tiện vào cốc, tiết lộ tình hình trong cốc ra ngoài, cũng là để thu hút nữ nhân đang đợi tới đây?"

"Có thể lắm."

Hiên Viên Trọng Châu lại nói: "Vậy thì người họ đang đợi là ai?"

Trầm Sát cúi đầu nhìn Lâu Thất.

Lâu Thất thấy ánh mắt hắn sâu hun hút, nàng sững sờ, nhưng trong lòng lại thấy rằng...

Không thể nào chứ? Nếu như là vậy, nàng có một số vấn đề vẫn không nghĩ ra.

"Không nghĩ ra thì tạm thời đừng nghĩ nữa, ra ngoài rồi tính." Cho dù là người của đại lục Long Ngâm tới đây họ cũng không sợ, công lực toàn bộ đã khôi phục lại còn tăng lên, kẻ nào tới giết luôn kẻ đó là được.

Mọi người tiếp tục tiến về phía trước, đương nhiên cũng phải đề cao cảnh giác.

Đi thêm một lúc nữa, họ nhìn thấy một bệ đá, bệ đá đơn giản, bên trên có bày một vài hộp gỗ, vây quanh bệ đá là những bậc thềm hẹp, đi lên trên không biết là gì.

Nhưng nhất định sẽ phải vòng qua bệ đá.

Hỏa xách kiếm đi trước, khẽ khàng lật nắp của một chiếc hộp gỗ trên bệ đá ra, có băng vụ hàn khí bốc ra, lan tỏa rất nhanh, không có cơ quan nào khác.

"Xem đó là gì?" Hiên Viên Trọng Châu nói.

Hỏa bước lên hai bước, thò đầu vào nhìn thứ ở trong hộp, sắc mặt như bưng tỉnh quả nhiên là vậy: "Là da người. Da mặt nữ nhân, chắc là lột ra khi vẫn còn sống, tới cả mắt cũng..." lột da mặt hắn có từng nghe

nói, nhưng tới cả mắt cũng móc ra thì thực sự chưa nghe nói bao giờ, lại còn cả da môi cũng lột xuống hết.

Trên bệ đá có bảy chiếc hộp, hẵn mở hết ra, toàn bộ đều là mặt nạ da người, hơn nữa có thể nhìn ra những nữ nhân bị lột da đều rất xinh đẹp, nhưng...

"Thiếu một tấm, có một hộp còn trống."

Hắn quay đầu lại nói thì thấy mọi người đồng loạt mặt biến sắc, nhìn sau lưng hắn.

Hỏa phản ứng rất nhanh, không nghĩ ngợi gì nhào thẳng về phía trước.

Thiên Nhất và Địa Nhị cũng xông lên rút kiếm đâm.

Mặt nạ da người trong sáu chiếc hộp bất ngờ bay lên, đồng loạt xoay chuyển trong không trung, giống như sáu mặt người vẫn còn sống, nhắm chặt mắt hướng về phía bọn họ, sẵn sàng đợi lệnh tấn công.

Nhưng da mặt như vậy có thể tấn công như thế nào?

Lâu Thất đột nhiên cảm thấy không ổn, "Bảy chiếc hộp, chúng ta có bảy người, thiếu một mặt mỹ nhân, sáu người đàn ông..."

Nàng chỉ cảm thấy trong đó có điều gì liên hệ với nhau, nhưng vừa nói ra, Trầm Sát lập tức nói: "Di hình hoán thể."

Lâu Thất không hiểu: "Là cái gì?"

Cái gì là di hình hoán thể? Nàng chưa nghe nói bao giờ.

Nhưng Hiên Viên Trọng Châu lập tức mặt biến sắc, nghiêng răng nói: "Ngươi chắc chứ?"

"Chắc chắn."

Dường như chỉ có hai người họ là hiểu, nhưng Trầm Sát túm lấy Lâu Thất hất ra sau lưng: "Ôm chặt."

"Di hình hoán thể, trận pháp? Huyền thuật?" Lâu Thất ôm chặt lấy hắn, nhìn những mặt này đang bay trên không, chuyển động quá dị, né tránh kiếm của Thiên Nhất và Địa Nhị sau đó lại tiếp tục bay lên.

Trả lời nàng là Hiên Viên Trọng Châu: "Không, là vu thuật, cha ta từng nói với ta, nhưng chúng ta chưa

bao giờ tận mắt nhìn thấy, đây là thứ của tộc Hắc Vu.”

Lâu Thất lập tức nhớ tới Vu Tôn gặp ở Hội Hoa Lầu trước đây, Long Ngôn không đi cùng, nếu không nói không chừng hẳn sẽ biết rõ hơn. ”Đúng rồi, khi ta bị bắt đi, Long Ngôn đi đâu rồi?”

”Viết thư.” Trầm Sát vừa quan sát những mặt mỹ nhân kia, vừa trả lời nàng.

Lâu Thất gật đầu.

”Di hình hoá thể, mọi người có biết cách hóa giải không?” Bây giờ nhìn những mặt mỹ nhân kia vẫn không biết phải làm thế nào để công phá, nhưng không thể nào cứ giằng co như thế này mãi được chứ?

Trầm Sát và Hiên Viên Trọng Châu đồng loạt lắc đầu: ”Không biết.”

”Tùy cơ hành sự.”

Vu thuật, Lâu Thất thực sự biết rất ít, lão đạo sĩ thối cũng vậy, vì thế nàng dứt khoát nằm trên lưng Trầm Sát không nói gì nữa.

”Đừng để những mặt mỹ nhân kia lại gần người.” Trầm Sát bất ngờ lên tiếng.

Nhưng hẳn vừa dứt lời, sáu mặt mỹ nhân bất ngờ tách ra, mỗi mặt đối đầu với một người bọn họ, nhào về phía mặt họ.

Cùng thời gian đó, đôi mắt đang nhắm chặt cũng mở ra, nhưng đáng sợ là những đôi mắt đó vẫn còn giữ lại sự sợ hãi và tuyệt vọng của họ khi bị lột da.

Lâu Tín nhìn vào đôi mắt đó, tim lập tức đau nhói, sau đó cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng kia giống như thủy triều nhấn chìm hẳn!

”A!”

”Đừng nhìn vào mắt họ.” Hỏa kéo hẳn sang một bên, giơ chân đạp, nước băng bắn lên bay về phía những mặt người kia.

Đồng thời, Trầm Sát vung Âm Huyết Kiếm, kiếm khí màu đen mang theo sát khí chém về phía những mặt mỹ nhân kia, bọn họ liền nghe thấy tiếng khóc nức nở, giống như mấy cô gái đang tập trung lại khóc lóc thê thảm, truyền vào tai cảm giác khóe mắt rưng rưng, giống như sắp rơi lệ.

”Đóng thính giác.” Trần Sát quát lên.

Những mặt mỹ nhân kia nhanh chóng tản ra, né tránh toàn bộ đòn tấn công của họ.

”A, những thứ này còn linh hoạt hơn cả người.” Lâu Tín vì không còn nhìn vào mắt bọn họ nữa, lại được Hỏa kéo ra, sự sợ hãi và tuyệt vọng trong lòng cũng nhanh chóng tiêu tan.

”Nếu những da mặt này bám lên mặt, sẽ mọc lên trên da mặt người, bao phủ diện mạo cũ, hơn nữa tâm trí cũng sẽ bị cảm giác của chủ nhân những chiếc da mặt này chiếm cứ, sẽ thần phục kẻ lột da mặt bọn họ.” Hiên Viên Trọng Châu bất ngờ lên tiếng: ”Thật tà ác!”

”Vì thế tộc Hắc Vu luôn bị căm ghét.” Lâu Thất cũng cảm thấy sờn da gà.

”Dùng Quỷ Thảo thử xem.” Nàng ngẫm nghĩ một lát rồi lấy ra một chiếc lọ, mở nắp ra, lấy bột quỷ thảo rắc ra.

”A!”

Hai chiếc mặt mỹ nhân bị rắc trúng liền đau đớn nhăn nhó, miệng kêu gào thảm thiết, gương mặt xinh đẹp cũng nhanh chóng trở nên lồi lõm, xấu xí vô cùng nhưng ánh mắt lại lộ vẻ hung tàn, điên cuồng nhào về phía Trần Sát.

Lâu Thất cười khổ: ”Cuối cùng ta cũng gặp phải thứ không sợ Âm Địa Quỷ Thảo rồi.” Đúng là biến thái.

528. Chương 528

Trần Sát lạnh lùng hừ một tiếng, cầm Âm Huyết kiếm vào trong vỏ, tay trái đỡ Lâu Thất, ngón trỏ và ngón giữa bàn tay phải khép lại thành kiếm, kiếm chỉ xuất hiện vệt khí màu đen.

Lâu Thất vội túm lấy cánh tay hắn: ”Nội lực hiện tại của chàng có thể sử dụng được Hắc Sát Ma Chỉ không?”

Nàng chưa quên khi trước ở Phá Vực Hoang Nguyên hắn dùng Hắc Sát Ma Chỉ đối phó với Hách Liên Quyết, cái giá phải trả là đã rút hết nội lực của toàn thân.

Trần Sát không nói gì, nhưng Lâu Thất thì có thể hiểu được ý hắn, bị mấy gương mặt mỹ nhân này quấy rầy, hắn rất bức bối.

Nhưng Hắc Sát Ma Chỉ dùng quá nhiều nội lực, mặc dù hắn vừa ăn Ngưng Công Đan mạnh nhất của nàng nhưng cũng không thể đảm chắc.

Hiên Viên Trọng Châu một quạt đẩy lui hai mặt người, nghe vậy đột nhiên nói: "Kiếm khí kiếm hồn của Âm Huyết Kiếm cảm giác khá giống với Hắc Sát Ma Chỉ mà người đang dùng."

"Hử?" Lâu Thất trong lòng giật mình, có thể nhận được một chút gợi ý từ trong câu nói của hắn, nhưng thiên phú về mặt võ học của nàng không mạnh bằng các mặt khác, vì thế nên nàng cũng chỉ giật mình vậy thôi.

Trầm Sát thì lập tức nhượng mảy, thu lại Hắc Sát Ma Chỉ, lấy lại Âm Huyết Kiếm, vung cổ tay, toàn thân Âm Huyết Kiếm xuất hiện vụ khí màu đen, sát khí lệ khí bất ngờ lan tỏa, cảm giác khá giống với hắc dùng Hách Sát Ma Chỉ.

"Đây là... điều phối sử dụng sát khí của Âm Huyết Kiếm." Lâu Thất vui mừng. Sao nàng không nghĩ ra chứ, nói ra, kiếm hồn của Âm Huyết Kiếm cơ bản đều là sát khí sát ý, mới đầu kiếm hồn còn thiếu, sức mạnh lớn tới Trầm Sát suýt chút nữa cũng không thể khống chế được, như thế này thì không cần hắn phải tổn hao quá nhiều nội lực, dùng kiếm thay thế cho kiếm chỉ, "nên gọi là Hắc Sát Ma Kiếm?"

"Ừ."

Trầm Sát chỉ đáp một tiếng, lại nói với Hiên Viên Trọng Châu và Hỏa: "Kéo họ lại sau." Trần Thập, Lâu Tín và Thiên Nhất, Địa Nhị đều đang đóng thính giác, nội lực của bốn người họ khá yếu.

Không cần hắn nói, thực ra Hiên Viên Trọng Châu và Hỏa đều đã cảm nhận được uy lực của Hắc Sát Ma Kiếm, mỗi người lập tức kéo hai người, kéo Trần Thập, Lâu Tín và Thiên Nhất, Địa Nhị lùi lại phía sau.

Lúc này, sáu gương mặt mỹ nhân kia cũng cảm thấy nguy hiểm, đồng loạt bay từ từ về phía sau.

Không khí xung quanh gần như đã bị Âm Huyết Kiếm hút hết, khi Trầm Sát từ từ vung kiếm lên, hình thành một luồng khí vô hình, khiến người ta cảm thấy hô hấp cũng gặp khó khăn, lồng ngực như thể bị đè một tảng đá nặng không thể nào thở nổi. Ngay sau đó, họ lại nghe thấy tiếng kim loại cửa vào nhau chói tai, âm thanh đó giống như cửa vào tai, Hiên Viên Trọng Châu và Hỏa đưa mắt nhìn nhau, tiếp tục kéo bốn người lùi lại thêm mấy bước nữa.

Uy lực quá mạnh.

"Lâu Thất, mọi người mau xuống đây trước." Hiên Viên Trọng Châu thấy Lâu Thất vẫn nằm trên lưng Trầm Sát, liền kêu lên, có cần phải bám rịt như vậy không? Lúc này rồi cần tránh vẫn phải tránh.

Sau đó hắn thấy Lâu Thất quay đầu lại, nhếch miệng cười với hắn.

Dáng vẻ như thể không bị ảnh hưởng gì cả.

”Khốn nạn.”

Hiên Viên Trọng Châu bắt giặc cũng học được từ này, rồi lại buột miệng nói ra.

Vì thế bọn họ là trời sinh một cặp? Rõ ràng nội lực của hần không hề thua kém nàng, nhưng cảm thấy rất áp lực, nàng ta thì lại không hề bị ảnh hưởng? Muốn nghịch thiên sao?

Lâu Thất thấy hần sốc nặng, làm mặt hề với hần. Sau đó thấy mọi người đều tỏ ra rất kích động, liền dùng ngón trở lật ngược mí mắt lên, làm hàm răng hô, làm ra một cái mặt hề xấu hơn nữa.

Đế hậu nương nương trong lòng vô cùng kiêu ngạo, nàng làm mặt hề cũng rất thoải mái, không sợ làm xấu mình.

Lâu Tín không nhịn được kêu lên: ”Đế hậu, người có thể nghiêm túc chút không?” Họ sau khi lùi lại liền mở lại thánh giác, sáu gương mặt mỹ nhân đã bị đánh lui không còn khóc nữa.

Thấy đế quân dùng sát chiêu mạnh như vậy ở phía trước, họ vô cùng hưng phấn kích động, đợi xem hần giết hết sáu gương mặt mỹ nhân, kết quả đế hậu khôi hài của bọn họ nằm trên lưng đế quân làm mặt hề.

”Khiếp, không có khiếu hài hước gì cả.” Lâu Thất phụt một tiếng.

Mọi người vã mồ hôi.

Trầm Sát mặc kệ tình hình diễn ra sau lưng, trường kiếm vung lên, chém như chém rách không khí, sáu gương mặt mỹ nhân tập trung lại với nhau, giống như vô cùng sợ hãi, nhích từng chút một về phía sau.

”Bốn đế quân độ các người.”

Trầm Sát lạnh lùng nói xong, cổ tay xoay chuyển, Âm Huyết Kiếm liền vung về phía sáu gương mặt mỹ nhân.

Bùm một tiếng, giống như một luồng khí thể đập mạnh vào sáu gương mặt mỹ nhân sau đó bao phủ lấy chúng và ngay lập tức nổ tung, bọn họ tận mắt nhìn thấy sáu gương mặt mỹ nhân kia nổ tan tành.

Mọi người đều cảm thấy trong lòng vô cùng kích động.

Nhưng như vậy vẫn chưa hết.

Kiếm của Trầm Sát lại vẽ một vòng tròn trước mặt, khí lưu cuộn cuộn dâng lên, cuốn lấy những mảnh da

vụn kia nghiền lẫn vào nhau, kiếm khí sát khí va chạm mạnh mẽ phát ra tia lửa, nhanh chóng bùng cháy thành ngọn lửa, đốt hết những mảnh da kia thành tro bụi.

Trong ánh sáng u ám, tro tàn màu đen bay xuống như cát bụi, giống như khúc ca đau khổ của những nữ nhân kia.

Mọi người nhìn tới sững sờ, lặng lẽ không nói gì. Đúng trong lúc này, Lâu Thất ôm chặt cổ Trầm Sát, vui mừng cổ vũ kêu lên: "Đế quân đại thần, chàng là niềm kiêu ngạo của ta! Ta chính là fan cuồng của chàng!"

Hừm.

Lâu Tín huých nhẹ vào Trần Thập, khẽ nói: "Huynh đệ, vị này đúng là chủ tử của ngươi chứ?"

Hắn vốn chỉ định đùa, người biết đùa nhất định sẽ phối hợp với hắn ôm mặt nói: "Ta không quen nàng ta..."

Dù sao thì nàng ta như vậy đâu khoan thai, cao quý giống bậc đế hậu một nước, bậc mẫu nghi thiên hạ.

Nhưng Trần Thập ánh mắt vẫn kiên định nhìn về phía Lâu Thất đang đùa giỡn trên lưng đế quân, giọng nói rất khẽ nhưng đồng thời cũng rất kiên định.

"Đúng, chính là người!"

Ngừng lại một lát, hắn lại bổ sung thêm.

"Cả đời này đều là người!"

Lâu Tín trợn ngược mắt: "Khiếp, đúng là không có óc hài hước."

...

Vòng qua bệ đá, bên trên là bậc thang chật hẹp, ánh sáng mỗi lúc một sáng, nhưng không phải ánh sáng tự nhiên, ánh sáng đó giống như có gợn sóng, có chút vàng lưu ly, chiếu vào mặt thấy vàng bùng.

Lâu Thất vẫn bò trên lưng Trầm Sát.

"Hay là bỏ ta xuống tự đi? Vừa rồi diệt mấy mặt mỹ nhân đó, chàng bây giờ nên nghỉ ngơi." Nàng ghé vào tay hắn nói nhỏ.

Trầm Sát đỡ nàng lên, trầm giọng nói: "Không!"

Lâu Thất trợn ngược mắt, làm gì có ai lại thích chịu mệt vậy chứ? Nhưng hắn công thì cứ công đi, dù sao thì mặc dù sao khi nàng tỉnh lại uống Ngũ Công Đan nhưng trên thực tế tinh thần vẫn chưa khôi phục tới trạng thái tốt nhất.

Nhưng nàng không ngờ là, nàng cứ nằm trên lưng hắn như vậy cũng ngủ thiếp đi.

Trầm Sát cảm thấy có hơi thở ấm nóng của nàng phả vào cổ mình, giống như có chiếc lông tơ khẽ lướt qua lướt lại trên da hắn, hơi nhột, nhưng trong lòng vô cùng mãn nguyện và bình an.

Cứ như vậy, cứ công nàng trên lưng như vậy hắn mới yên tâm.

"Ý? Bầu trời?"

Bậc thềm rất dài, cuối cùng họ cũng đi lên mặt đất, nhưng vì những ánh sáng lưu ly kia khiến họ tưởng rằng vẫn còn ở trong mật thất nào đó, vì đây tuyệt đối không phải ánh sáng tự nhiên. Nhưng hoàn toàn không ngờ sau khi lên xong, ngẩng đầu nhìn lên trời thì trước mặt là cỏ hoang cao chừng nửa người, phía xa có cây cối, rõ ràng là vùng hoang dã.

Nhưng tại sao ở nơi lộ thiên lại có ánh sáng màu sắc này? Điều này rất bất thường.

"Không có mặt trời." Lâu Tín nói.

Nơi này đầu là ánh sáng màu này, màu sắc chiếu khắp nơi thật kì lạ. Nếu như Lâu Thất không ngủ, nàng sẽ cảm thấy họ rất giống với những tấm hình lâu năm ố vàng.

Tìm không ra nguồn ánh sáng, không biết ánh sáng phát ra từ đâu. Nhưng nếu như là ánh sáng nhân tạo, sao có thể chiếu trên phạm vi rộng tới vậy, tới bầu trời cũng có màu sắc như vậy.

"Tất cả cẩn thận một chút." Hiên Viên Trọng Châu nói khẽ. "Thực sự có người từng đi qua Lưu Liên Cốc sao?"

Nhóm bọn họ đông người như vậy đi qua đây đã nguy hiểm thế này, ai có bản lĩnh mạnh hơn nhóm của họ nữa?

Hỏa nói: "Người đi qua sơn cốc có lẽ là từ trước khi nơi này bị bố trí." Vì thế khi đó không có nguy hiểm, "hoặc có lẽ, người bố trí nơi này trước đây chưa thả quái nhân lông trắng ra."

Hiên Viên Trọng Châu đồng tình với suy đoán của hắn: "Rất có thể, vì thể kết luận có thể đi xuyên qua

đây cũng rất có thể.”

Họ ở đây suy đoán, Trầm Sát trầm giọng nói: ”Đường này nhất định là chính xác, nếu không Hách Liên Quyết sẽ không chọn đi qua đây.”

Hiên Viên Trọng Châu và Hỏa đưa mắt nhìn nhau, không ngờ để quân lại tin tưởng thực lực của Hách Liên Quyết tới vậy.

Lâu Tín xen vào: ”Chỉ không biết tại sao Hách Liên Quyết lại muốn dẫn để hậu đi qua đây?”

Trầm Sát ánh mắt vụt sáng, tại sao? Bởi hắn cũng sốt ruột. Mặc dù Hách Liên Quyết không tỏ ra lo lắng, vẫn bình tĩnh như nắm chắc mọi chuyện, nhưng Trầm Sát biết hắn rất lo lắng.

Vậy nhất định bên kia đã xảy ra việc gì đó.

Trầm Sát có dự cảm, hiện nay đại lục Long Ngâm chắc đã vô cùng hỗn loạn. Đây là thời cơ tốt nhất để họ qua bên đó, đã loạn thì hãy cùng loạn, ai cũng không thể lo được nhiều, như vậy họ tới cũng không trở thành tâm điểm chú ý.

...

Thanh Y tìm được hai con ngựa hoang, mặc dù không có yên ngựa, nhưng với kỹ thuật của họ cũng không thành vấn đề.

”Gia, người sao rồi?”

Hách Liên Quyết cười nhạt: ”Trình độ chế độc của tiểu công chúa không tồi, có điều người người không phát hiện ra thủ pháp của nàng ta rất giống với vị sư thúc chưa từng gặp mặt của ta sao?”

Thanh Y sững người. Trong lòng cười khổ. Gia, người còn chưa gặp được vị sư thúc của mình, thuộc hạ lại càng chưa từng gặp mặt. Phương diện này thuộc hạ lại không hiểu, đâu biết được thủ pháp của họ có giống nhau hay không?

Nhưng Hách Liên Y cũng chưa chắc sẽ trả lời hắn, ánh mắt hắn nhìn về phía xa, đột nhiên nói: ”Có lẽ bốn vương nên viết thư cho sự phụ đáng kính đáng yêu của mình thôi.”

Thanh Y sững người: ”Nhưng, gia, người và bà ta không phải...”

”Lật mặt sao?” Hách Liên Quyết tiếp lời hắn, ánh mắt thoáng qua vẻ căm ghét, nhưng nhanh chóng biến mất. ”Giữa sư đồ đâu có mâu thuẫn nào không thể giải tỏa?”

Thanh Y mơ hồ nửa hiểu nửa không.

Tâm sự của vương gia nhà hắc, hắc vẫn luôn không thực sự hiểu rõ.

Một lúc sau hắc lại không nhận được hỏi tiếp: "Gia, người nói họ có thể an toàn đi qua Lưu Liên Cốc không?"

Hách Liên Quyết liếc nhìn hắc, nửa đùa nửa thật hỏi: "Sao vậy, Thanh Y quan tâm tới họ?"

529. Chương 529

"Sao vậy, Thanh Y quan tâm tới họ?"

Thanh Y nghe vậy lập tức lắc đầu: "Thuộc hạ chỉ cảm thấy rằng, tiểu công chúa không thể nào chết ở trong đó được! Còn về thái tử Trầm Thị, thuộc hạ chỉ hận không thể băm vằm hắc để báo thù cho Lam Y." Nói tới Lam Y, thần sắc của Thanh Y lại trở nên âm đạm.

Hách Liên Quyết giọng lạnh nhạt: "Vậy thì người cũng đừng nghĩ nữa, chắc chắn người không giết nổi hắc. Hơn nữa bọn họ sẽ đi qua Lưu Liên Cốc."

Thanh Y gật đầu đáp.

Họ phóng ngựa lao đi, đột nhiên trên trời truyền lại tiếng chim kêu rất đặc biệt, Hách Liên Quyết ngẩng đầu lên nhìn, sắc mặt sa sầm, đưa tay vẫy gọi, một con chim lớn mỏ cong kêu lên nhào từ trên trời xuống, vỗ cánh đậu vững trên vai hắc.

"Thanh Điểu? Gia, bên đó chắc chắn đã có hành động." Thanh Y sốt ruột.

Mỏ của con chim đó rất dài, phần đầu quặp xuống, toàn thân là lông vũ màu xanh, trên người nó có buộc một tờ giấy dầu, Hách Liên Quyết liền rút ra, mở ra đọc, miệng nở nụ cười nhạt.

"Xem ra hoàng huynh của bốn vương thực sự đã thần công đại thành rồi."

"Cái gì? Thái tử thần công đại thành? Gia, công phu tà môn đó mà cũng có thể luyện thành..." Thanh Y kinh hãi, "Vậy thái phi nương nương làm sao rồi?"

Hách Liên Quyết nắm chặt thư trong tay, sau khi buông tay ra bức thư đã trở thành những mảnh vụn, bay ra giống như hoa tuyết.

"Mẫu phi rơi vào tay hắc rồi, Hách Liên Minh muốn bốn vương dẫn tiểu công chủ về dâng lên cho hắc, còn cả...!"

Lời nói sau đó vì hần đột nhiên thúc ngựa lao đi, tiếng nói quá nhỏ, bị gió thổi bay, Thanh Y không nghe rõ nhưng hẳn có thể đoán được đôi chút, sắc mặt không khỏi sa sầm, hai chân thúc vào bụng ngựa.

Hai con ngựa lao đi như tia chớp, sau lưng họ, bóng chiều dần ngả xuống, gió càng trở nên tiêu điều.

...

Vừa nãy khi nhìn thấy lão đạo sĩ thối Lâu Thất vẫn còn không tin cho lắm, từ lần trước ông bắt nàng về từ trong động thời không, đã lâu rồi ông không còn chơi trò "thác mộng" này nữa, bây giờ lại là sao đây?

Không biết có phải vì lần trước ông ta bắt nàng về đã tổn hao quá nhiều công lực, lần này thác mộng các không đáng tin cậy, nàng thấp thoáng chỉ nhìn thấy hình dáng của ông, đại khái là chỉ nhìn thấy mặt, xung quanh đều vô cùng mờ ảo. Điều này khiến nàng nhớ tới da mặt mỹ nhân ban nãy.

"Con nói này lão đạo sĩ thối, không lẽ nào lão quên nói với con việc gì đó quan trọng hay sao?" Nếu không lần trước ông ta nói rằng đã nói toàn bộ những gì ông ta biết cho nàng rồi.

Gương mặt lão đạo sĩ thối lập tức nhăn nhúm, giọng nói cũng trở nên mơ hồ: "Tiểu Thất à... con tới... tâm... của sư môn sư phụ... có biết không hả?"

"Cái gì? Nói rõ ràng xem nào, không nghe được."

"Thì là... a!"

Lúc này càng trở lên mơ hồ hơn, ông ta như thể nói một câu rất dài nhưng nàng chỉ nghe được ba chữ cuối, trong đó lại còn có một chữ a.

Những thứ này căn bản không hề có tác dụng.

"Lão đạo sĩ thối, không nghe thấy gì cả, không nghe thấy một chữ nào cả, nói chậm lại."

"Ta, sư môn... a, khốn nạn..."

"Thất Thất."

Lâu Thất mở choàng mắt ra, bắt gặp ánh mắt lo lắng của Trầm Sát, hẳn thấy nàng tỉnh dậy, liền nhỏ giọng hỏi: "Năm mơ sao?"

Điều này cũng thật là...

Lâu Thất không còn gì để nói. Cuối cùng cũng không biết lão đạo sĩ thói bị làm sao nữa, như thế công phu không đủ không thể trò chuyện với nàng, nhưng cuối cùng sao không nói từ nào có tác dụng chứ?

A, khôn nạn, là cái quỷ quái gì?

”Ta sợ lão đạo sĩ thói xảy ra chuyện rồi.”

”Chả phải nàng nói bên đó chắc không ai là đối thủ của ông ta mà? Chỉ cần không đắc tội với quân đội để họ điều động vũ khí công nghệ cao bên đó là được?” Trầm sát nói tới vũ khí công nghệ cao, tốc độ nói chậm lại, vì thực tế hắn không hiểu vũ khí công nghệ cao là như thế nào. Lâu Thất lúc trước nói với hắn, hắn từng hỏi có phải là thứ thuốc nổ giống như nàng làm không, nói nói còn lợi hại hơn cái đó hàng trăm lần, thậm chí là hơn.

Hắn không thể nào tưởng tượng được.

Lâu Thất lắc đầu nói: ”Công lực của ông ấy đã tiêu hao quá nhiều, bên đó lại không có thuốc nào thích hợp sử dụng, cũng không biết bây giờ ra sao?”

Nếu như lần trước nàng chế xong Ngưng Công Đan rồi thì tốt, đưa ông hai viên, nói không chừng ông có thể tự mình trở về.

Nhưng trên đời này không có cái gọi là sớm biết thế.

Trong tình hình bình thường chắc ông ta sẽ không gặp nguy hiểm gì, hơn nữa vừa rồi ông định nói với nàng điều gì đó, không giống như mình xảy ra chuyện, nhưng nàng thực sự không nghe được ông nói gì, chỉ đành bỏ lại việc này ra sau.

Định thần lại, nàng thấy họ đang đứng ở một đồng hoang bao la, nàng không khỏi sửng sốt: ”Lẽ nào đã ra ngoài rồi sao?”

Không chỉ đứng ở đồng hoang bao la, nàng còn đang nằm ngủ trên một bãi cỏ mềm mại, bên cạnh có một đồng lửa, những người khác quây quanh đồng lửa, Trần Thập, Lâu Tín và Thiên Nhất, Địa Nhị đang nướng thịt.

Mùi thịt thơm nồng chui vào mũi, khiến bụng nàng đói cồn cào. Lâu Thất ngồi bật dậy.

”Đế hậu, chúng ta đã ra ngoài rồi, lúc trước đế hậu không nhìn thấy, chúng ta vào một đại trận rất đáng sợ, là đại trận dùng cả vu thuật và cơ quan, nhưng đế quân dùng Hách Sát Ma Kiếm dẫn chúng ta ra ngoài. Lâu Tín nói xong nhìn nàng không khỏi bật cười: ”Có điều đế hậu cũng rất lợi hại, mọi người đánh giết tối tăm mặt mũi, đế hậu vẫn có thể ngủ rất ngon.”

Lâu Thất không khỏi đỏ mặt.

Có thể trách nàng sao? Nếu không phải lão đạo sĩ bắt nàng vào trong giấc mơ, nàng có thể ngủ say như vậy sao?

Nàng xoa mũi, nhìn Trầm Sát: "Chàng lại dùng Hắc Sát Ma Kiếm, bây giờ có phải rất mệt rồi không?"

Trầm Sát lắc đầu, nắm lấy tay nàng an ủi, nói: "Không sao, nơi này có thể nghỉ ngơi. Tối nàng canh đêm cho bốn đề quân, bốn đề quân chỉ ngủ một canh giờ."

Nghe hắn nói vậy chả phải đã rất mệt rồi sao?

Nếu không sao hắn có thể chủ động yêu cầu nàng canh đêm để ngủ.

Lâu Thất rút ra một gói kim trong eo: "Ta châm cho chàng kim, công lực sẽ hồi phục lại một chút." Trước đây nàng thường tới Dược Điện, thần y dạy cho nàng một bộ châm pháp, nàng kết hợp với linh ngộ của mình sáng tạo ra một bộ châm pháp. Mặc dù hiệu quả chậm hơn ăn Ngưng Công Đan và Thần Thủy Niệm, nhưng ổn định hơn.

Trầm Sát cũng không nói nhiều, ngồi xuống để nàng thi triển.

"Đã tìm thấy U U chưa?" Nàng vừa thi châm vừa hỏi.

"Chưa." Trầm Sát đáp.

Lâu Thất dừng lại một lát: "Không thấy U U nữa?"

Trầm Sát lắc đầu: "Có lẽ không thể gọi là không thấy." Hắn đưa cho nàng một nhúm lông hồ ly màu tím bạc.

"Điều này là sao?"

Lâu Thất không hiểu."

"Tiểu hồ ly có lẽ đã đuổi theo quái nhân lông trắng, vì sau này chúng ta không tìm được cô ta, có thể lúc trước Trầm Sát đích thực đã làm cô ta bị thương, chỉ nhìn thấy có một vũng máu, tuyệt đối không phải máu của tiểu hồ ly." Hiên Viên Trọng Châu tiếp lời nói: "Nhưng chúng ta lại nhìn thấy cây vô danh mà mọi người nói, tiểu hồ ly không lẽ nào muốn đi báo thù? Nhìn thấy cây đó chắc biết là do quái lông trắng trông, vì thế đã đuổi theo. Lông hồ ly này phát hiện được ở cửa ra. Trầm Sát nói đây là kí hiệu nó để lại cho chúng ta."

Lâu Thất cạ lời: "Ngốc quá, dùng cách này để lưu kí hiệu, tới cuối cùng nó có còn lông nữa không?"

"Thế mới nói, chủ nào thì thú cưng như vậy, tiểu hồ ly ở cạnh nàng nên ai đắc tội với nó nó cũng phải cắn chết không buông tha, nghĩ mọi cách để báo thù."

Trầm Sát nhìn nàng, ánh mắt nở nụ cười.

"Ta là người như vậy sao?" Lâu Thất lớn tiếng nói, liếc nhìn mọi người.

Hiên Viên Trọng Châu: "Xem ra đúng là vậy."

Hỏa: "Ừ."

Thiên Nhất, Địa Nhị nhìn thịt nướng.

Lâu Tín liên tục gật đầu.

Trần Thập kiên định nói: "Ăn oán phân minh, là tấm gương của thuộc hạ!"

Lâu Thất vỗ trán.

Thu kim lại, ăn xong, Trầm Sát quả nhiên nằm xuống ngủ bên cạnh nàng, cả mấy chốc hắc đã ngủ say. Có nàng ở bên cạnh, hắc rất yên tâm.

Những người đã bị thương, sau khi bôi thuốc cũng bị Lâu Thất ra lệnh đi nghỉ ngơi, vì nàng đã ngủ suốt đường đi, chỉ ít cũng tới một canh giờ rồi, vì thế nàng không thấy mệt.

Nghe hơi thở đều đặn của Trầm Sát, Lâu Thất liền dừng dậy nhìn về hướng Lưu Liên Cốc, có một vài vấn đề mà nàng vẫn chưa hiểu, dòng suối nhỏ đó sao có thể đột nhiên đóng băng? Còn nữa cả Lưu Liên Cốc nếu như được chuẩn bị vì một người, là một nữ nhân, vậy đó là ai? Đối tượng là ai nàng có chút suy đoán mơ hồ nhưng chứng cứ quá ít. Nàng luôn có cảm giác, cô gái lông trắng biến nhân vật mấu chốt của vấn đề, và cũng không phải là người đứng sau dàn dựng, cô ta chắc chỉ bị lợi dụng mà thôi.

Đáng tiếc không bắt được cô ta, khi đó trong độ cũng không biết có những thứ này, nếu không có thể để Trầm Sát chế ngự cô ta trước, dùng thôi miên để hỏi.

Đáng tiếc nhất là rừng Hồng Tùng chỉ là ảo giác, khiến nàng tưởng rằng có thể tìm thấy được hai vị thuốc dẫn sau cùng.

Xem ra, vẫn phải nhanh chóng tới Lâu gia.

Hách Liên Quyết trước đây nói không sai, đây là đường tắt nhanh nhất, hơn nữa sau khi ra khỏi Lưu Liên Cốc cơ bản không còn gì có thể coi là nguy hiểm với hời. Những loại trùng, độc, có Lâu Thất đều không trở thành vấn đề.

Tốc độ sau đó của họ rất nhanh, chỉ mất mấy ngày đã vào tới Hàn Mạc.

Khi họ tới đây, đội ngũ vẫn chưa tới.

Vấn đề lớn nhất họ phải đối mặt đó là lạnh.

Hàn Mạc không phải sa mạc, là một vùng hoang dã, nhưng nhiệt độ rất thấp, theo Hiên Viên Trọng Châu nói, vùng này buổi sáng đều có sương giá, ban ngày có mặt trời sẽ bớt hơn một chút, nếu không có mặt trời sẽ lạnh thấu xương.

Vì thế họ mới kéo theo nhiều xe ngựa tới vậy, trong xe ngựa có lò sưởi, có chăn ấm, còn có cả áo ấm.

Tới nơi hoang vu không một bóng người này, nhìn xung quanh chỉ là một vùng đồng không mông quạnh.

Họ phải dừng lại ở đây để đợi đội ngũ tới, điều đáng nói là phải chịu đựng nổi cái rét cắt thớt ở đây.

Còn một điểm nữa, kí hiệu của U U để lại đúng là để suốt dọc đường, và giống với lộ tuyến của họ, quái nhân lông trắng không hề dừng lại, dọc đường xuyên qua đồng hoang.

”Cũng không biết lông U U đã bị nó nhổ sạch chưa, nếu như không có bộ lông đó, tới Hàn Mạc nó có bị lạnh cóng không? ”Lâu Thất đặt tay lên trán nhìn về phía xa. Không nhìn thấy bóng người nào. Quái nhân lông trắng không sợ lạnh sao? Rõ ràng người cô ta không có lông trắng bao phủ.

530. Chương 530

Họ đang không có cách nào để truyền tin cho Tần Thúc Bảo, không biết bọn họ sắp tới nơi hay chưa? Nhưng ngẫm nghĩ kĩ bọn họ cưỡi ngựa phóng nhanh không ngừng nghỉ thì nhanh nhất cũng phải đợi thêm ba ngày.

Sau ba ngày nữa Lâu Thất sợ sẽ không đuổi kịp U U. Bây giờ nàng còn sốt ruột đi tìm quái nhân lông trắng thăm vấn vài vấn đề.

Trầm Sát nghe ra sự cấp thiết của nàng, nhắm mắt nghĩ cách.

Hiên Viên Trọng Châu dừng lại nói: ”Hay là chúng ta đuổi theo trước, để tin lại cho Tần tướng quân và ba mẹ ta.”

Có lẽ quái nhân lông trắng chưa chạy xa vì bị hàn khí ngăn cản tốc độ? Có lẽ họ sẽ không phải đuổi quá xa.

Lâu Thất gật đầu nói: "Ta cũng có ý kiến này. Hay là chúng ta bỏ phiếu quyết định."

Hiên Viên Trọng Châu bật cười, có lúc hắn cảm thấy đường muối của mình vô cùng đặc biệt, nàng ta là đế hậu, phu quân là đế quân, cùng lắm hắn còn là một vương gia, những người khác là thị vệ, họ chỉ cần hạ lệnh là được, đâu cần phải bỏ phiếu quyết định? Trong mắt nàng, hoàng quyền hình như không phải thứ gì đó to tát.

Thực ra sau khi nói xong Lâu Thất cũng ý thức được điểm này, nàng nhún vai chớp mắt nói với Trầm Sát: "Thực ra ta chỉ cần thuyết phục được chàng là được có phải không?"

Trầm Sát ôm nàng vào lòng, một tay nắm lấy cằm nàng đỡ lên, môi hôn liền xuống muôn nàng, giọng nói trên môi có phần mơ hồ: "Bổn đế quân chỉ sợ nàng lạnh."

Khụ khụ... có suy nghĩ tới tâm trạng của bọn họ không thể?

Hiên Viên Trọng Châu, Hỏa và mọi người lập tức quay đầu đi.

Lâu Tín tâm trạng có chút buồn bã, Trần Thập do dự nhìn hắn: "Sao vậy?"

"Huynh đệ, người nói xem, làm thế nào Dao Phong cô nương mới thích ta? Hay là ta bắt chước hành động cử chỉ của người?" Ánh mắt Lâu Tín ảm đạm, khẽ nói: "Ta biết, nàng ta thích người."

Trần Thập sững người.

Thực ra điều này... hắn cũng có chút phát giác, nhưng hắn không ngờ Lâu Tín lại nói thẳng ra như vậy, điều này khiến hắn có phần bối rối.

Lâu Tín thấy hắn trầm ngâm, lấy chân đá một hòn đá bay đi, nói: "Huynh đệ, nói thực lòng ta cũng nhìn ra người không thích nàng ta, nếu như người cũng thích nàng ta, thân là huynh đệ của người đương nhiên sẽ không đi đào vách huynh đệ mình, phải không?"

"Ừ, ta không thích nàng ấy."

Trần Thập không giỏi ăn nói như Lâu Tín, rặn nửa ngày mới ra được một câu.

Lâu Tín ngẩng đầu nhìn hắn: "Thực ra ta có điều không hiểu, Dao Phong có điểm nào không tốt? Tại sao người không thích nàng ta, nàng ta rất xinh đẹp mà? Tình tình cũng tốt mà? Bản lĩnh cũng không nhỏ? Đế hậu của chúng ta cũng khen nàng ta học rất nhanh."

Trong đầu Trần Thập xuất hiện gương mặt của Dao Phong. Những gì Lâu Tín nói hẳn không phản bác, đúng vậy, Dao Phong rất tốt, nhưng không biết tại sao hẳn chưa từng nghĩ sẽ ở bên nàng ta.

”Ta không biết nói thế nào.” Hấn lắc đầu.

Lâu Tín sững người, dùng tay huých hẳn, hạ giọng hỏi tiếp: ”Vậy ta hỏi ngươi, ngươi thích Thu Khánh Tiên không?”

Thu nhị tiểu thư?

Trong đầu Trần Thập lại xuất hiện gương mặt của Thu Khánh Tiên, hẳn trầm ngâm một lát, hỏi ngược lại: ”Lâu Tín, ngươi nói xem, nếu như chúng ta có thê tử, có thể đi theo để hậu được không?”

”Được chứ nhỉ, để hậu cũng nói rồi? Chúng ta cũng nên thành gia lập nghiệp.”

”Nhưng nếu như sau khi thành gia, thê tử sẽ phải sinh con? Khi thê tử sinh con, chẳng phải chúng ta sẽ phải ở bên cạnh chăm sóc? Nhờ may khi đó để hậu phải đi xa thì sao?” Sắc mặt của Trần Thập vô cùng nghiêm túc: ”Khi con còn nhỏ chúng ta phải ở bên cạnh trông coi, sao có thể có thời gian ở bên để hậu? Để hậu khoan dung, đợi chúng ta thành thân xong chắc chắn sẽ chủ động cho chúng ta nghỉ ngơi về nhà với thê tử, có việc cũng không nghĩ tới chúng ta, phải chúng ta đi làm nữa, bên cạnh để hậu sẽ có thị vệ mới. Còn nữa, sau này để quân và để hậu có tiểu điện hạ, chúng ta cũng không có thời gian bảo vệ tiểu điện hạ nữa có đúng không? Hơn nữa... tới khi đó, chúng ta cưng chiều con mình hay là tiểu điện hạ?”

Đây dường như là câu nói dài nhất của Trần Thập.

Lâu Tín há hốc miệng, hồi lâu sau cũng chưa thể phản ứng lại.

Một lúc sau hẳn mới lẩm bẩm: ”Mẹ ơi, ta tưởng cái đầu gỗ nhà ngươi không nghĩ gì cả, không ngờ ngươi lại nghĩ nhiều tới vậy. Trời ơi!”

Hơn nữa những vấn đề đó hẳn thực sự chưa nghĩ bao giờ. Trước đây Lâu Thất từng nói với họ, đợi sau khi họ thành thân vẫn có thể làm thị vệ của nàng, chỉ cần họ muốn. Nàng nói như vậy, hẳn cũng nghe vậy, chưa bao giờ nghĩ tới những vấn đề mà Trần Thập nói.

Nhưng bây giờ nghe Trần Thập nói vậy, hẳn cũng cảm thấy mơ màng.

Hai người đều trầm ngâm.

Họ không hề biết rằng những điều họ nói Hỏa đều nghe thấy hết, hẳn cũng trở lên trầm ngâm.

Khác với thời gian Trần Thập và Lâu Tín đi theo Lâu Thất, Hỏa khi còn là thiếu niên đã đi theo Trầm Sát. Mặc dù trước đây có một thời gian đi tới thảo nguyên, nhưng điều khiến hắn có thể gắng gượng vẫn là niềm tin tìm thuốc dẫn cho Trầm Sát. Hắn không có nhiều bản khoán như Trần Thập, điều hắn nghĩ là hắn nên chịu trách nhiệm với A Mộc, vì dù sao hắn đã hôn nàng ta, cũng đã sờ nàng ta, nhưng A Mộc sống ở thảo nguyên tính tình sôi nổi cởi mở, thời gian này thường hay khóc lóc, hắn không biết nàng có thể chấp nhận được việc hắn luôn trung thành với đế quân trong suốt quãng đời còn lại hay không, có quen được việc hắn sẽ đặt việc của của đế quân lên vị trí hàng đầu hay không?

Khoảng thời gian này hắn cũng suy nghĩ rất nhiều, đại khái cũng biết vì sao A Mộc có thay đổi như vậy. Trước đây họ sống ở thảo nguyên, ở bên ngoài, mười huynh đệ hắn dẫn dắt đều gọi hắn là đại ca, A Mộc cũng quen với việc vây quanh hắn, khi đó bên cạnh hắn chỉ có họ, chỉ suy nghĩ cho họ, nhưng sau khi về tới Cửu Tiêu Điện, hắn không chỉ còn là Hỏa đại ca của họ nữa, hắn là Hỏa vệ đại nhân.

Hắn đương nhiên không thể nào ngày ngày ở bên A Mộc, những huynh đệ khác có thể thích ứng rất nhanh nhưng A Mộc...

Chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Lâu Thất nhớ ra xung quanh vẫn còn rất nhiều người, nếu như chỉ hôn nhẹ rồi buông ra nàng cũng không để tâm, cũng không thấy quá xấu hổ, nhưng người đàn ông này cứ hôn chặt lấy môi nàng không chịu buông ra, mãnh liệt bá đạo đẩy lưỡi vào miệng nàng, không cho nàng thoái thác, lập tức hôn thật sâu, nàng ít nhiều cũng cảm thấy đỏ mặt.

"Ừ..." Nàng muốn đẩy hắn ra nhưng hắn ôm chặt lấy eo nàng, chỉ muốn hòa nàng vào trong xương máu mình. Nàng nhất định không biết được rằng, vừa rồi chỉ nói tới việc không muốn nàng bị lạnh, trong đầu hắn đã nghĩ tới việc một đêm nọ cùng nàng nằm trên giường, quấn quýt với nhau chỉ cách một lớp nội y mỏng, lập tức hắn cảm thấy rung động.

Rõ ràng họ đã thành hôn nhưng hắn vẫn chưa thể có được nàng, điều này khiến tâm trạng của Trầm Sát vô cùng tồi tệ. Mỗi lần hôn nàng hắn đều nghĩ tới điều này, hắn chỉ muốn bỏ mặc tất cả, cứ thế chiếm lấy nàng, cổ trùng muốn hoành hành thế nào thì cứ hoành hành.

"Thất Thất ngoan..." Hắn khẽ than thở trên môi nàng, lần nào tới lúc này Lâu Thất cũng cảm thấy giọng hắn gợi cảm tới mê hồn.

Nhưng nàng thực sự không hiểu tại sao khi gần gũi hắn thường thích gọi nàng là Thất Thất ngoan hoặc gọi thẳng là cục cưng...

Nghe có rộn không chứ?

Nàng cũng không nghĩ xem mỗi lần hắn muốn gần gũi, nàng lại phối hợp tới thế nào? Hơn nữa cuối cùng thường đỏ mặt dựa vào ngực hắn, đáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn, khác hoàn toàn với những lúc bình thường.

Có điều, lúc này Trầm Sát hoàn toàn không ngờ được rằng, sau này Thất Thất ngoan trong ấn tượng của hắn lại có những biểu hiện mạnh bạo tới vậy.

Loáng thoáng có tiếng xe ngựa vọng lại, Trầm Sát buông Lâu Thất ra, quay người nhìn lại.

”Lẽ nào họ tới rồi.” Lâu Thất cũng nghe thấy.

Mọi người lập tức vui mừng.

Nếu là đội ngũ tới nơi, vậy thì có thể giải quyết được một vấn đề lớn.

Trầm Sát lắc đầu: ”Không phải bọn họ.”

Rất nhanh, một đội ngũ từ từ tiến vào tầm mắt của họ, đúng là không phải đội ngũ của họ. Đó là một đội ngũ gồm mười người cưỡi ngựa và sáu chiếc xe ngựa, vì người cưỡi ngựa không có trang phục thống nhất, vì thế không phải thị vệ, có lẽ là quan hệ chủ bộc với người ngồi trong xe ngựa. Đội ngũ như vậy rất có thể là đại thế gia, cũng có thể là thương đội.

Lâu Thất đưa mắt nhìn Trầm Sát, trong lúc ánh mắt nhìn nhau họ đã có quyết định.

Người của đội ngũ kia cũng phát hiện ra họ, người đi đầu khi hai bên cách nhau vài trượng liền giơ tay cho đoàn xe dừng lại, một lát sau bốn người cưỡi ngựa rời khỏi đoàn, phi về phía họ.

Dẫn đầu là một người trung niên chừng ba lăm ba sáu tuổi, thân hình vạm vỡ, eo đeo đại đao vỏ da, cười trên lưng một con ngựa màu mận chín, uy phong lẫm liệt.

Ba người còn lại đều là thanh niên khỏe mạnh chừng hai mươi tuổi, hơn nữa cả bốn người tướng mạo đều có phần hao hao.

Ánh mắt người trung niên sáng quắc có hồn quan sát bọn họ, đáy mắt cũng giống như ba thanh niên kia đều thoáng lên vẻ ngạc nhiên và khen ngợi. Dù sao thì nhóm người Trầm Sát xét về dung mạo cũng tương đối nghịch thiên, mặc dù y phục của họ có phần nhếch nhác.

Người trung niên lên tiếng hỏi: ”Tại hạ Kim Nguyên, dám hỏi các vị gặp khó khăn gì ở đây sao?”

Nơi này đồng không mông quạnh, nhìn không một bóng người, không có ngựa, mấy người này quần áo lôi thôi, bẩn thỉu, đứng ở đây chắc chắn gặp khó khăn gì đó.

Họ Kim? Lâu Thất nghe vậy, ánh mắt vụt lóe sáng. Mặc dù trong trường hợp này nữ nhân như nàng ra mặt có chút không thỏa đáng nhưng nhìn mấy gã đàn ông bên cạnh mình, nàng đánh khoác tay Trầm Sát

bước tới, mỉm cười nói.

”Chào Kim đại thúc. Ta họ Thúc, đây là phu quân ta Sa Trần, huynh trưởng Thúc Trọng, còn có mấy thị vệ của chúng ta nữa. Phu quân ta nghe được từ mấy người bạn nói rằng đi qua Hàn Mạc sẽ có mấy đại thế gia ẩn thế, liền muốn mang một ít hàng qua bên đó xem có thể buôn bán được không, chúng ta vốn dĩ có dẫn theo một đội xe ngựa tới, chỉ có điều mấy hôm trước phu quân ta vô tình nhìn thấy Lưu Quang Tử Vân Hồ, trong lòng vui mừng liền rời khỏi đội ngũ dẫn chúng ta đuổi theo suốt mấy ngày, nào ngờ, đuổi mấy ngày tới đây thì không thấy Tử Vân Hồ đâu nữa.”

Những lời này nàng nói ra mà không cần phải suy nghĩ gì nhiều, nói rất lưu loát, sắc mặt rất nghiêm túc, khiến cả người bên mình cũng sửng sốt.

Nói cứ như là thật vậy.

Nhưng, Sa Trần, Thúc Trọng là cái gì? Không nghĩ được tên gì hay hơn sao?

Lâu Thất vốn không có tài đặt tên nhất thời sao có thể nghĩ được tên gì hay, chẳng qua chỉ là sửa đổi đôi chút tên họ của họ.

Nghe nàng nhắc tới Lưu Quang Tử Vân Hồ, thần sắc của Kim Nguyên tuyệt đối vô cùng kinh ngạc.

”Lưu Quang Tử Vân Hồ?” Một thanh niên kêu lên thất thanh: ”Các người thực sự nhìn thấy Lưu Quang Tử Vân Hồ?”

531. Chương 531

Đương nhiên là thật, chỉ là không biết bây giờ con tiểu hồ ly ngọc ngà đó trên người còn lông nữa hay không. Nếu như đã bị nhổ trụi rồi, vậy thì sẽ không còn xứng với tên Lưu Quang Tử Vân Hồ nữa, gọi luôn là hồ ly trụi lông đi.

Lâu Thất gật đầu: ”Thật, chắc là đã đi vào Hàn Mạc rồi.”

”Vậy sao các người còn không tiếp tục đuổi theo?”

Lúc này Hiên Viên Trọng Châu tiếp lời: ”Khi trước chúng ta đuổi gấp quá, không mang theo trang phục chống rét, đồ ăn cũng không mang theo, bây giờ vào Hàn Mạc chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết? Vì thế chúng ta ở đây đợi người tới.”

Kim Nguyên nói: ”Nhưng dọc đường đi chúng ta không gặp được đội xe nào cả, nói vậy các vị phải đợi ở đây ít nhất hai ngày.”

Hiên Viên Trọng Châu thở dài: ”Chắc là vậy rồi, nhưng ở đây tới tới cũng lạnh tới mức không chịu được,

cũng hay Kim đại thúc đi ngang qua đây...”

Ý của lời này rất rõ ràng, vừa hay các người đi ngang đây, hãy cho chúng ta đi nhờ đi.

Kim Nguyên có phần do dự.

Bọn họ có sáu chiếc xe ngựa, chỉ có hai xe cho người ngồi, bốn xe còn lại là để hàng, nếu như sắp xếp lại hàng hóa để trống ra một xe thì cũng được.

Nhưng không thân quen gì, ai biết họ là ai? Có khi nào dẫn sói vào nhà không.

”Các vị là người Đông Thanh sao?” Hấn lại hỏi thêm một câu.

Lâu Thất lắc đầu: ”Không dám giấu, phu quân của ta trước đây đều làm ăn buôn bán ở mấy nước, chỉ có điều sau này đặc tội đối thủ, tránh vào Đại Thịnh quốc, nhập tịch bên đó, bây giờ là người Đại Thịnh rồi.”

Nghe nàng nói vậy, Kim Nguyên liền tin tưởng.

Sau khi Đại Thịnh kiến lập, thu hút rất nhiều những người giàu có mới phát lên vào nhập tịch.

”Bên đó mặc dù có mấy thế gia, nhưng không phải người thường đều biết, bằng hữu của các vị đúng là học rộng biết nhiều.” Kim Nguyên nhìn Trầm Sát, nam nhân này lạnh lùng quá.

Trầm Sát lạnh nhạt nói: ”Vì hấn là người của thế gia, Khổng gia, không biết người từng nghe nói hay không.” Gia tộc của Khổng Tu, chắc cũng không thua kém gì Kim gia. Hai nhà này chắc cũng có nghe nói về nhau, nhưng không quá quen thuộc. Nhưng nếu như là Kim gia của Kim lão thì chắc với quan hệ của Kim lão và Khổng Tu, người trong gia tộc của họ ít nhiều cũng cảm thấy thân thiết với Khổng gia hơn.

Lâu Thất nhìn Trầm Sát, thông minh quá. Trầm Sát rất hài lòng với ánh mắt khen ngợi của nàng.

Nữ nhân của hấn thì nên thích hấn, sùng bái hấn, cảm thấy hấn rất lợi hại mới đúng.

”Người nhà Khổng gia?” Quả nhiên đối phương nghe họ quen với người nhà Khổng gia, thái độ lập tức thay đổi, thoải mái và thân thiết hơn nhiều.

Nói ra Khổng gia, Kim Nguyên hoàn toàn tin tưởng.

Không chỉ đồng ý cho họ đi một đoạn, còn lập tức thu dọn hai xe hàng, để trống ra hai xe ngựa cho họ đi nhờ, hơn nữa đồ lần này họ mang theo có cả một số trang phụ rất đặc trưng của bên này, cũng rất rộng

lượng cho bọn họ chọn một bộ.

Lâu Thất cuối cùng cũng có y phục sạch sẽ để thay, nàng khẽ thở phào, mặc dù nàng đã từng trải qua vô vàn cực khổ nhưng về bản chất nàng vẫn là người ham muốn được sung sướng, chỉ cần có điều kiện đương nhiên phải ngủ ngon, ăn ngon, mặc đẹp, hơn nữa, quần áo trên người bản thủ, Trầm Sát thì thoảng lại hôn nàng, hẳn không chê nhưng nàng thấy cũng rất bối rối.

Nếu như là đội xe của mình, Trầm Sát đương nhiên sẽ phải ở riêng xe ngựa với Lâu Thất, nhưng bây giờ là mượn xe nhà người ta đương nhiên không thể kén chọn. Họ và Hiên Viên Trọng Châu, Hỏa, bốn người ngồi trên một chiếc xe.

Sau khi thu dọn xong xuôi, Lâu Thất liền đi về phía Kim Nguyên. Ông ta đang đứng bên cạnh một cỗ xe ngựa nói gì đó với người trong xe.

Khi Lâu Thất bước lại gần thì nghe thấy một giọng thiếu nữ không vui đang trách cứ: "Chúng ta và Khổng gia lại không có qua lại, huống hồ bọn họ chỉ quen biết một người nhà Khổng gia, nhờ may là hạ nhân của Khổng gia thì sao? Nhiệt tình cho họ mượn xe ngựa để đi như vậy sẽ làm hạ thấp thân phận của chúng ta."

Hạ thấp thân phận của họ?

Sau đó, trong xe lại có một giọng nữ nhân lớn tuổi hơn, trách móc thiếu nữ đó: "Lần này về lại bốn gia, con còn ăn nói bộp chộp như vậy khiến gia chủ tức giận, sẽ không được sống yên ổn đâu."

"Gia chủ già yếu mắt mờ rồi!"

"Lục tiểu thư!" Kim Nguyên giọng điệu chùng xuống, người trong xe lẩm bẩm hai tiếng rồi cũng không nói gì nữa.

Lâu Thất đứng ở chỗ cách Kim Nguyên khá xa, đợi ông ta quay người lại mới mỉm cười hỏi: "Kim đại thúc, không biết các người có bồ câu đưa thư không?"

Kim Nguyên thoáng chút bối rối, nhưng nghĩ tới ở khoảng cách xa như vậy nàng chắc cũng không nghe thấy lời người trong xe nói nên lại cảm thấy nhẹ lòng.

"Chúng ta chuyên dùng loài chim Thu Thu để đưa tin, nhanh hơn bồ câu đưa thư nhiều." Nói tới điều này, giọng của ông ta có cảm giác ưu việt mà thậm chí chính bản thân ông ta cũng không phát giác ra. Chim Thu Thu, Lâu Thất ở đại lục Tứ Phương chưa từng nghe nói, có lẽ là loài chim của đại lục Long Ngâm. Nói những thế gia bọn họ có chút xem thường đại lục Tứ Phương, có lẽ có thể nhìn ra từ những chi tiết này.

Lâu Thất đang định nói gì thì rèm xe vén lên, một thiếu nữ thò đầu ra nhìn về phía nàng, đầu tiên là sưng người sau đó ánh mắt lập tức dấy lên ý thù địch.

”Chim Thu Thu đều cần có người huấn luyện riêng, không thể giống như thứ chim bồ câu ngu ngốc kia, ai cũng có thể huấn luyện đưa thư. Chim Thu Thu của Kim gia cho dù cho người mượn, người có cách nào để nó nghe lời không? Đúng là tôi từ đại lục Tứ Phương, không hiểu biết gì cả.

Thiếu nữ này tướng mạo trung bình, nhưng có đôi môi hồng đào rất đẹp, màu sắc rực rỡ, là điểm nổi bật của ngũ quan.

Chỉ có điều những lời nói ra thì thật sự khó nghe.

”Lục tiểu thư, nếu cô còn tiếp tục như vậy, khi trở về tôi sẽ bẩm báo lại với gia chủ đấy!” Kim Nguyên có chút tức giận. Họ đều nhận ra mấy người Lâu Thất không phải người thường, lục tiểu thư này thì chả có mắt nhìn người gì cả.

”Tứ thúc, thúc đâu phải đàn bà nhiều lời, sao cứ suốt ngày thích nói việc này vậy?” Lục tiểu thư kia tức giận nói một câu, giật mạnh rèm cửa xe xuống.

Sắc mặt Kim Nguyên lập tức sa sầm.

Lâu Thất vẫn mỉm cười: ”Ta muốn truyền tin cho người nhà, bảo họ nhanh chóng đuổi theo, nếu như thuận tiện, Kim đại thúc cho ta mượn một con chim Thu Thu.”

Mặc dù lời của lục tiểu thư kia nói khó nghe nhưng cô ta nói là sự thật, chim Thu Thu không phải ai cũng có thể huấn luyện, chim Thu Thu huấn luyện xong dùng để đưa thư sẽ chỉ phân biệt mùi cổ định mà họ cung cấp, như vậy mới gửi thư đi. Nếu như gửi cho người khác, căn bản là không thể nào, nó sẽ không nghe lời, cũng không nhớ mùi khác.

Nhưng thấy Lâu Thất không có ý định từ bỏ, Kim Nguyên quyết định cho nàng mượn chim Thu Thu, dù sao thì cuối cùng không gửi được nàng ta sẽ biết thôi.

Một thanh niên tướng mạo tuấn tú xách một chiếc giá tới, trên giá thép, móng vuốt màu xanh đang bầu chặt, đầu của con chim đỏ cũng to như chim bồ câu nhưng hơi dài và dẹt, khi vỗ cánh sẽ to hơn một chút, nhìn rất thông minh.

Đây chính là chim Thu Thu?

Thanh niên kia bước tới bên Lâu Thất, nhanh chóng nhìn nàng: ”Cẩn thận mỏ của nó, mổ vào người rất đau...”

Trầm Sát ngồi trong xe ngựa, Hiên Viên Trọng Châu vén rèm xe lên, từ góc độ của họ vừa hay nhìn được cảnh này. Hiên Viên Trọng Châu thấy vậy trong lòng thốt lên: có trò hay để xem.

Quả nhiên lập tức nghe thấy giọng Trầm Sát lạnh lùng hừ một tiếng, nói với Hỏa: "Người đi."

Tên tiểu tử đó đứng gần nàng như vậy, nói chuyện lại còn cứ liếc nhìn nàng, nhìn là biết có ý đồ đen tối với nữ nhân của hắn. Rõ ràng biết nàng đã có chồng vậy mà vẫn không từ bỏ sắc tâm, thật đáng chết.

Khí áp trong xe đã xuống thấp, Hỏa lập tức nhảy xuống xe bước về phía Lâu thất.

Khi hắn vừa bước tới bên này, lục tiểu thư kia lại không cam tâm vén rèm lên nhìn xem Lâu Thất có thực sự dẫn được chim Thu Thu đi không, rèm xe vừa vén lên thì nhìn thấy Hỏa đang bước tới. Ánh mắt nhìn về phía vết thương trên mặt hắn, cô ta kinh hãi kêu thét lên.

"A! Kẻ đó thật đáng sợ! Xấu quá!"

Tiếng kêu đó khiến tất cả mọi người đều sửng sốt, sắc mặt Lâu Thất lập tức sa sầm.

Kim Nguyên sắc mặt bối rối vô cùng, trong lòng cũng vô cùng tức giận lục tiểu thư này.

Họ đều là đàn ông, mới đầu nhìn vết thẹo của Hỏa cũng thầm kinh ngạc nhưng không đến nỗi thất lễ, còn vị lục tiểu thư này đúng là...

Ông ta lập tức xin lỗi.

"Thực sự xin lỗi, tại hạ chỉ là bàng chi Kim gia, làm quản sự ở bốn gia, ngồi trên xe là tam phu nhân và lục tiểu thư của bốn gia chúng ta, thân phận cao hơn tại hạ một chút."

Ông cũng rất rõ thân phận của mình, mặc dù là trưởng bối, nhưng thực sự không quản được lục tiểu thư kia.

Hỏa lạnh nhạt nói: "Không sao."

Lâu Thất nhếch mép: "Kim đại thúc, nghe nói nhà các người muốn kết thân với Lâu gia, không biết vị thiếu gia muốn lấy tiểu thư Lâu gia có quan hệ thế nào với lục tiểu thư đây?"

Kim Nguyên sửng người, sau đó lại giật mình kinh hãi, không ngờ nàng ta biết cả chuyện này: "Đó là thiếu gia chính thất, chính là đường huynh của lục tiểu thư. Thiếu gia từ nhỏ rất thân thiết với lục tiểu thư, lục tiểu thư và tam phu nhân trước đây tới... Đông Kinh cho khuây khỏa, vì thiếu gia sắp thành thân nên mới về để tham dự."

Nói là đi cho khuây khỏa nhưng Lâu Thất có thể nghe ra, lục tiểu thư, tam phu nhân này nói không chừng trước đây đã làm việc gì đó khiến Kim Lão tức giận, vì thế mới đuổi đi. Nhưng vừa hay cháu nội của Kim

Lão thành thân, tình cảm với lục tiểu thư này lại rất tốt đẹp nên mới phái người đón họ về.

Lâu Thất gật đầu tỏ ý đã hiểu, sau đó giơ tay về phía chim Thu Thu: "Nào, anh bạn nhỏ, có chút việc cần nhờ người đi một chuyến."

Nói cũng lạ, con chim nhỏ đó vô cùng nghe lời bay từ giá đỡ qua, hạ xuống cánh tay Lâu Thất.

"Chíp chiu!"

Đám người Kim Nguyên sửng sốt.

Tây Lâu Thất vuốt ve mình chim, sau đó gọi một tiếng: "Trần Thập."

Trần Thập lập tức bước tới, đón lấy chim.

"Bảo họ nhanh chóng đuổi theo." Lâu Thất dặn dò một câu, liếc nhìn xe ngựa của lục tiểu thư, sau đó nói với Hỏa: "Lên xe, ta trị thương cho người."

Hỏa sững người, Lâu Thất đã bước nhanh về phía xe của họ, nhẹ nhàng nhảy lên.

"Sao vậy, đồng ý trị thương cho Hỏa vệ rồi sao?"

Hiên Viên Trọng Châu đương nhiên nghe ra câu nói sau cùng nàng đặc biệt nói lớn tiếng hơn hẳn, hẳn không khỏi cười nhạo nàng.

Lâu Thất sững sờ, quay đầu nhìn Hỏa vệ đang lên xe: "Các người lẽ nào đều tưởng rằng ta không muốn trị cho hẳn đấy chứ?"

532. Chương 532

Lẽ nào không phải sao?

Lâu Thất thấy ánh mắt nghi hoặc của họ, lại nhìn Trần Sát cũng có ánh mắt như vậy, tức giận giơ tay nhéo mũi hẳn.

"Không tin phẩm đức cao thượng của ta?"

Hỏa là người mình, lại không đắc tội với nàng như Tuyết, nói ra Hỏa là người đắc tội nàng ít nhất trong số tứ vệ, Nguyệt và Ứng nàng đều có thể tha thứ huống hồ là Hỏa?

Trước giờ không ai làm như vậy với Trầm Sát, hắn nắm lấy tay nàng kéo nhẹ, Lâu Thất bèn gục vào lòng hắn, tay hắn ở góc khuất mà mọi người không nhìn thấy khẽ véo nàng một cái.

Lâu Thất cho rằng ở trước mặt mọi người nàng không nên khiêu khích hắn thì hơn, đề phòng việc hắn bất chấp tất cả, nàng thì phải đồ mặt. Luận về mức độ mặt dày khi gần gũi, nàng tuyệt đối bá thể hạ phong.

Ngồi thẳng lưng, nàng trừng mắt nhìn Trầm Sát, hắn giống giải thích.

”Hắn trúng Uẩn Nhiễm, vết thương này có chút phiền phức, cần phải đợi độc khí hoàn toàn thích phóng, khi đó trị liệu hiệu quả mới là tốt nhất, nếu không độc không hoàn toàn loại bỏ được. Vì thế ta mới không vội.”

Hỏa lập tức có chút áy náy. Thực ra hắn cũng không quá quan tâm tới vết thương, tới ngoại hình nhưng ít nhiều cũng cảm thấy Lâu Thất không muốn trị thương cho hắn. Bây giờ nghe Lâu Thất giải thích như vậy hắn liền cảm thấy mình đúng là kẻ tiểu nhân.

Trầm Sát không cho rằng Lâu Thất không muốn chữa, hắn chỉ tưởng... nàng lừa. (=__=)

Có điều vừa rồi đúng là lục tiểu thư Kim gia đã đắc tội với Lâu Thất, nàng là người rất thiên vị cho người mình, trong lòng nàng Hỏa tuy không thể bằng Trần Thập Lâu Tín, nhưng dù thế nào cũng là người phe nàng, sao có thể bị người khác đối đãi như vậy được?

Nói chữa liền lập tức chữa. Nàng tháo đai lưng xuống gỡ ra, lấy ra dao nhỏ dài chừng một ngón tay, kim bạc, sợi tơ mảnh, mấy bình thuốc, lại bảo Hiên Viên Trọng Châu đi xin Kim Nguyên một ít vải thô trắng, vải lụa và còn cần cả một giá cấm nển.

Kim Nguyên đưa các món đồ đó đến xong cảm thấy tim mình đập thành thịch.

Kim Tử Hạo đưa đồ trở về, thì thăm với ông ta: ”Cha, Thúc cô nương bảo chúng ta cứ tiếp tục đi, không cần quan tâm tới cô ấy.”

Kim Nguyên liếc nhìn hắn, trong lòng thở dài đồng thời cũng không nhịn được phải nhắc nhở một câu: ”Tử Hạo, đó là Sa phu nhân, Sa Trần không phải là người có thể đắc tội đâu, tiểu tử ngươi cẩn thận chút.”

Kim Tử Hạo mặt đỏ bừng.

Kim Nguyên xoay người xuống ngựa, hạ lệnh nhanh chóng đi về phía trước, trong lòng thì nghĩ, nếu như vết thương như vậy Sa phu nhân kia có thể chữa lành vậy thì nếu ông ta mời được họ về có phải sẽ lập được đại công hay không?

Nhiệt độ của Hàn Mạc giảm xuống rất nhanh, tới chập tối khí lạnh rét buốt thành kim, gập đầu đâm vào

đẩy, rèm cửa phải kéo cố định lại, rèm cửa cũng phải buông thật dày, có người bước tới thay họ đốt than củi dưới tấm ngăn đáy xe, chẳng mấy chốc hơi ấm đã truyền lên.

”Kim Nguyên nói đi thêm một canh giờ nữa sẽ dừng xe nghỉ ngơi.” Hiên Viên Trọng Châu trở về nói.

”Nơi này bọn họ quen thuộc, hãy nghe theo sắp xếp của họ.” Trầm Sát vẫn nhắm mắt dưỡng thần, có điều tay hắn vẫn ôm trên eo Lâu Thất, khi nàng không buộc đai lưng hắn đặc biệt thích eo nàng, nhỏ và có thịt.

Lâu Thất thấp các loại dược hương tự điều chế xông trên miệng vết thương của Hỏa, nghe vậy liền gật đầu.

Hỏa mơ mơ màng màng ngủ mất, chỉ cảm thấy vết thương vẫn luôn vừa đau vừa ngứa lần đầu tiên có cảm giác ấm áp dễ chịu, trong lòng hắn có cảm giác mong ngóng, có lẽ vết thương của hắn thực sự sẽ lành hẳn?

Trong chiếc xe đầu tiên, Kim Xảo Tiên đang ăn điểm tâm thơm ngon, nói với mẹ mình đang ngồi dựa vào thành xe đọc sách: ”Mẹ, mẹ không nhìn thấy người đàn ông đó đâu, vết thương đó thực sự rất đáng sợ, nhìn từ xa giống như một con rắn đỏ đen chạy từ cổ tới mặt! Vừa xấu xí vừa kinh tởm! Con thực sự không tin cô ta có thể chữa được, chắc chỉ là khoắc lác mà thôi.”

”Được rồi, con đừng gây chuyện nữa, tứ thúc của con nói rồi, họ không giống người thường đâu.”

”Cái gì mà không giống người thường, theo con thấy, tứ biểu thúc đã bị cô ta mê hoặc rồi, đúng thật là, lại còn tên gốc Kim Tử Hạo đó nữa chứ, nhìn thấy đàn bà là mặt đỏ gay.”

Họ đang nói chuyện, xe ngựa bỗng rắc một tiếng, bánh xe giống như bị cái gì đó cản lại, vì tốc độ xe rất nhanh, lúc này xe ngựa đang nhào về phía trước, hai mẹ con chưa kịp chuẩn bị, chỉ kịp kêu thét lên và đập về phía cửa xe.

”Cứu mạng!”

Kim Xảo Tiên kêu lên thảm thiết.

”Tam phu nhân, lục tiểu thư.”

Giọng của Kim Nguyên từ ngoài vọng vào, như thể có người nhảy lên xe ngựa, xe ngựa lập tức ổn định.

”Tứ thúc, các người làm gì vậy! Có phải là muốn hại chết ta và mẹ ta không? Anh ta bảo các người tới đón chúng ta, nếu như chúng ta xảy ra chuyện, các người đừng hòng được yên ổn.”

Kim Xảo Tiên kêu lên, phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm.

Cô ta không hề phát hiện ra mọi người đang phòng bị, tới ngựa cũng có chút bất an.

”Câm mồm.”

Một giọng nói bất ngờ vọng vào từ ngoài xe, Kim Xảo Tiên giật nảy mình: ”Ai? To gan, dám nói chuyện với ta như vậy?”

”Người còn không câm miệng ta sẽ cắt lưỡi người.” Lâu Tín đứng bên ngoài xe, đang cúi lưng nhặt một cục đá trên đường lên xem, hấn bị cô ta kêu gào làm cho đau đầu.

Kim Xảo Tiên kéo rèm ra, nhờ chút ánh sáng cuối ngày nhìn thấy Lâu Tín, không ngờ đó lại là một thanh niên tướng mạo không tồi, cô ta lập tức sững người.

Hôm nay thực ra cô ta chưa nhìn thấy hết những người khác, khi Trầm Sát tới cô ta đang ngủ trong xe, đợi tới khi họ sắp xếp xong xuôi thì cô ta mới tỉnh dậy, sau đó nhìn thấy Lâu Thất, đổ kị với nhan sắc của nàng ta, lại nhìn thấy Hỏa, bị vết thương của hắn làm cho sợ hãi.

Trần Thập cô ta mới chỉ nhìn thấy lưng, nếu không cô ta có thể không phải thái độ này rồi.

”Đế hậu, là cục đá này chắn trước ngựa.” Lâu Tín chạy tới trước xe ngựa của Trầm Sát Lâu Thất, đưa cục đá đó ra.

Lâu Thất chui ra, cầm lấy cục đá, cẩn thận quan sát: ”Đá có độc, có điều không phải là do con người, loại đá này bản thân đã có độc.”

Có một số loại đá bản thân sẽ phóng ra vật chất có hại cho thần kinh của người và động vật, vừa rồi nàng nghe thấy tiếng ngựa hí có vẻ không ổn liền gọi Lâu Tín đi kiểm tra.

”Nhưng còn có cả mai phục.” Trầm Sát khẽ nói.

Lâu Thất hơi sững người: ”Có mai phục?”

Lâu lẩm rồi chưa nhìn thấy dáng vẻ sững sờ của nàng, Trầm Sát bất giác mỉm cười: ”Nàng đấy, công lực không thấp nhưng kinh nghiệm đối địch thì vẫn không đủ. Nàng nhìn xem, Kim Nguyên và mọi người đều phát giác ra rồi.”

Không phải Lâu Thất năng lực kém cỏi, năng lực của nàng thậm chí mạnh hơn những người khác, nhưng đi lại trong hoang nguyên, đi với đội ngũ lớn, nàng không quá quen thuộc với những thủ đoạn mai phục này, vì thế nàng chỉ có thể nghe thấy tiếng ngựa hí không được ổn, chứ không biết trong đất có bất thường.

Đối với mai phục, nàng quen thuộc với kiểu hiện đại hơn.

Thông thường thì ai nghĩ mai phục ở trong lòng đất.

Lâu Thất bĩu môi, lẩm bẩm một câu: "Những cổ nhân các người đúng là nhiều chiêu trò."

Trần Sát nhướn mày: "Nàng không phải cổ nhân?"

Nói cứ như thế nàng không phải người ở đây vậy. Nàng vốn dĩ là người ở đây, chỉ là giữa chừng rời đi mười mấy năm mà thôi, nói cho cùng nàng và hắc chính là người cùng một thế giới.

"Chú ý dưới chân ngựa."

Bên ngoài, Kim Nguyên lớn tiếng quát.

Nhưng cùng thời gian đó, dưới xe ngựa của họ nhoi lên bảy tám người áo đen, mang theo một đám cát bụi, trường kiếm sắc nhọn đâm lên, cắm vào bụng ngựa.

"Nhảy ngựa." Kim Nguyên lại kêu lại, nhưng ngựa dưới chân họ thì không thể nhảy nổi, hơn nữa lập tức mềm nhũn, ngã khuỵu xuống.

Những đệ tử Kim gia này phản ứng rất nhanh, đồng thời nhảy lên cao khỏi mình ngựa, từ bỏ thú cưỡi, nhưng chưa kịp giao chiến đã bị giết ngựa, bị ép xuống đất, điều này đúng là vừa mất mặt vừa nguy hiểm.

Phụt phụt phụt.

Thi thoảng lại có tiếng một bóng người đội đất bay lên, không bao lâu bọn họ đã bị gần ba mươi kẻ bịt mặt vây chặt.

Kim Nguyên nghiêng răng nói: "Đám chuột bọ các người, bịt mặt thì đã sao, Kim mỗ biết thừa các người tới từ đâu rồi, chó săn của Đoạn Trần Tông."

Lâu Thất vén rèm lên, xe ngựa của họ tuy đi ở sau cùng nhưng đối phương rất rõ ràng là sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai, vì thế cả đội ngũ đều bị bao vây.

Nàng bắt gặp ánh mắt của một kẻ áo đen, chỉ thấy ánh mắt của hắn khiến nàng buồn cười, vì đối phương nhìn nàng giống như nhìn một người chết.

Phụt, là chắc chắn họ sẽ chết ở đây?

Lúc này họ nghe thấy câu nói kia của Kim Nguyên.

”Những người này là người của Đoạn Trần Tông?” Lâu Thất sững sờ, Đoạn Trần Tông không phải rất lợi hại sao? Địa vị không phải rất cao sao? Khi xuất hiện không phải sẽ cần uy phong hơn? Sao kẻ nào kẻ nấy cũng bịt mặt, giống như tập đoàn sát thủ tầm thường trên giang hồ vậy?

”Kim Nguyên, Kim Tử Hảo, Hạ tông phó tông chủ nghe nói bản lĩnh của các người không tồi, đặc biệt hạ lệnh chiêu mộ, hai người các người hãy đi theo ta đi.” Người áo đen trước mặt giọng lạnh lùng.

Kim Nguyên giận dữ thét lên: ”Nằm mơ đi! Kim mỗ tuyệt đối không đi làm cho sẵn cho Đoạn Trần Tông giống như các người!”

”Kẻ không phục, giết không tha.”

Vừa dứt lời, những người kia liền hành động, kiếm trong tay mềm như rắn, xông lên tấn công họ.

Nhất thời, đao quang kiếm ảnh loang loáng trên hoang mạc, sát ý ngút trời.

”Đội trưởng, ở đây có một nữ nhân rất giống với kẻ mà phó tông chủ hạ lệnh bắt sát!” Đột nhiên một kẻ áo đen nhìn thấy Lâu Thất liền kêu lên.

Hắn kêu lên như vậy Lâu Thất mới nhớ ra, hình như nàng từng bị Đoạn Trần Tông truy sát? Người của Thượng tông muốn bắt nàng, người của Hạ tông muốn giết nàng?

Không nói nàng cũng quên mất cả việc này.

Nàng lập tức để Hỏa vệ buộc rèm lên, ngồi ra ngoài, nhướng mày nhìn gã đó, lớn tiếng hỏi: ”Này, có thể hỏi được không, phó tông chủ của các người là nam hay là nữ, là già hay trẻ, là người bình thường hay là biến thái?” Không đợi đối phương kịp phản ứng, nàng hình như lại sực nhớ ra điều gì, vỗ trán nói: ”Hỏi như vậy là không đúng, dù gì không chỉ biến thái, rất có khả năng là tiện nhân.”

”Phụt!”

Hiên Viên Trọng Châu không nhịn được, lập tức bật cười.

Đám người áo đen kia giận dữ quát lên: ”Nhục mạ phó tông chủ... chết...”

533. Chương 533

Hắn còn chưa dứt lời, một luồng thốn kinh vô hình đã đánh vào ngực hắn, phụt một tiếng, ngực hắn đã trở thành một đồng thịt vụn bay về phía sau, người cứng đờ kinh hãi nhìn vào nam nhân huyền y trong xe.

”Đế hậu của bốn đế quân muốn nhục mạ hần là phúc phận của hần.”

Đế quân đại thần vô cùng kiêu ngạo.

”Phụt!” Hiên Viên Trọng Châu bật cười, biểu thị không thể chấp nhận được nhận thức này. Nhục mạ là phúc phận?

Nữ nhân của đế quân người là báu vật, những kẻ khác là cỏ cây, phải vậy không? Lời này hần chắc chắn không muốn hỏi ra vì hần tin rằng nếu hần hỏi ra, Trầm Sát nhất định sẽ nhìn hần kì quái và hỏi ngược lại: ”Lẽ nào không phải sao?”

Nói ra, nữ nhân thích Trầm Sát chỉ có hai kết cục, một là được hần thích, vậy nhất định sẽ được cưng chiều lên tới tận trời, bất luận nàng ta làm gì cũng tốt, chỉ cho phép nàng ta ức hiếp người khác, người khác không được đối xử không tốt với nàng ta dù chỉ một chút. Hai là bị hần giẫm xuống dưới chân, nói không chừng còn chê bẩn để giày.

Nếu như chán sống tiến lại gần hoặc gây bất lợi với Lâu Thất thì chỉ có thể chết thảm.

Gã ta có gì tốt chứ? Nếu hần là nữ nhân, chi bằng hần thích Lâu Tín còn hơn, thực ra Lâu Tín cũng không tồi, tướng mạo cũng tuần tú, chắc cũng rất trung thành, hơn nữa lại không trầm ngâm vô vị như Trần Thập.

Ừ, Lâu Tín đột nhiên cảm thấy trong lòng lạnh toát, có cảm giác chẳng lành.

Người nhà Kim gia giống như đối đầu với đại địch, Hiên Viên Trọng Châu bên này vẫn cười đùa, không khí có phần không mấy ăn nhập.

”Các vị, đây là người của Đoạn Trần Tông, võ công của chúng rất lợi hại, vừa rồi chỉ là nhất thời không phát giác...” Kim Tử Hạo nhìn Lâu Thất ngồi trong xe, muốn nhắc nhở họ, lại không nhìn nổi liếc nhìn Trầm Sát, nhắc hần rằng vừa nãy là đối phương không phát giác.

Nghe nói vậy, Lâu Thất chỉ mỉm cười.

Nếu như là khi nàng mới rơi xuống thế giới này có lẽ nàng sẽ còn kêu lên vài tiếng, cảm thấy rất đáng sợ, khi đó công lực Trầm Sát cũng không thâm hậu như bây giờ, võ công của nàng so với những người ở đây cũng không thể so sánh, khi đó vẫn còn cần phải liều một phen. Ngay cả khi ở Băng Nguyên nàng còn bị truy sát chạy suốt ba ngày không ăn không uống, thảm hại vô cùng.

Nhưng bây giờ đã khác trước, bọn họ đều đã có những thay đổi vượt bậc, ngay cả Thiên Nhất, Địa Nhị cũng đã ăn Ngưng Công Đan đặc chế của nàng, bây giờ công lực tăng mạnh, đang định tìm người để luyện tập.

Nhóm người Đoạn Trần Tông phái tới này vừa hay có thể để họ rèn luyện.

Vốn dĩ nàng cũng không muốn ra tay nhưng vừa rồi gã áo đen kia nói vậy khiến nàng không thể không ra tay. Vừa hay là kẻ thù cũ? Nàng còn chưa tìm tới nơi, bây giờ đối phương đã tự dẫn xác tới, món quà này không nhận thì để đó làm gì.

”Đi chơi đi!”

Nàng vừa dứt lời, Kim Tử Hạo lập tức sững người, thực ra vừa rồi hắn còn chưa kịp nghĩ ngợi nhiều, chỉ là những người này xuất hiện, ngay lập tức hắn muốn tới bên cạnh Lâu Thất bảo vệ nàng, nói không chừng vì thế nàng...

Vì thế mà sao đây?

Tiếp theo hắn nhìn thấy mấy nam nhân vung kiếm như múa, kiếm khí như cầu vồng, chẳng qua chỉ có sáu người nhưng vừa xông lên đã đánh hạ một nhóm người áo đen.

Trầm Sát dựa vào xe tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, Lâu Thất ngồi trên xe thì thoảng lại chỉ điểm vài câu.

”Lâu Tín, ngươi dùng kiếm thế nào vậy? Đâm vào xong phải xoáy thêm vài cái, như thế cả quả tim mới nát vụn được!”

”Trần Thập, Trần Thập, dùng chân giậm hắn! Đúng, chính là hắn, vừa rồi hắn trừng mắt nhìn ta.”

”Trọng ca, đường huynh, có thể đừng quá chú trọng tư thế vung quạt của huynh không? Huynh đang giết người không phải tới biểu diễn múa quạt! Khốn kiếp, huynh đừng giở cái chiêu quay đầu mỉm cười xinh đẹp quyến rũ đó nữa, ta sắp ói rồi!”

Mọi người Kim gia đều sững sờ, Kim Nguyên sững sốt hồi lâu mới nhớ ra phải giúp đỡ, ít nhiều thì cũng đã cùng nhau giải quyết hai người, những người còn lại đều do mấy người Hiên Viên Trọng Châu giết.

Kim Xảo Tiên quên cả sợ hãi, cô ta vén rèm xe, nhìn thấy Trần Thập, nhìn thấy Hiên Viên Trọng Châu, đột nhiên phát hiện mấy nam trong thiên hạ đều đã tới trước mặt, hơn nữa lúc này Hỏa cũng vừa giết xong được kẻ cuối cùng đang bay hạ xuống đất, còn chưa kịp phản ứng gì thì Lâu Thất đã gọi: ”Lâu Tín, băng của Hỏa vệ có thể gỡ rồi, gỡ cho hắn.”

”Vâng!” Lâu Tín đâu có thể không hiểu ý của nàng? Ở đây ai là người bị Lâu Thất làm cho hư hỏng, Lâu Tín nhận thứ hai không ai dám nhận thứ nhất.

Hắn ta lập tức đi về phía Hỏa, không hề dục dằng kéo mạnh băng bó trên cổ hắn xuống.

Nam tử tuần tú, cao lớn khôi ngô.

Mặt tối môi tối cổ hoàn toàn không có bất cứ thương tích nào cả.

"Sao... sao có thể như vậy..." Kim Xảo Tiên bịt chặt miệng, kinh ngạc không dám tin vào mắt mình, điều này thật khó tin.

Kim Nguyên bước vội tới, thất lễ ghé sát lại gần Hỏa, đưa tay sờ lên cổ hắn.

Hỏa lặng lẽ lùi lại sau một bước, bình tĩnh quay sang Lâu Thất, môi mấp máy nhưng chưa nói lên lời lâu thất đã cởi mở xua tay: "Được rồi, bây giờ ta biết người cảm kích ta tới độ có thể lấy thân báo đáp..."

"Hử?" Trong xe, ai đó nguy hiểm hử một tiếng, Lâu Thất vội vã sửa đổi: "Nhưng không được đâu, sau này hãy nghe lời ta, giúp ta xông pha nơi nước sôi lửa bỏng là được."

Lâu Tín oán thán nói: "Có thuộc hạ và Trần Thập còn chưa đủ sao?"

"Tránh sang một bên." Lâu Thất xua tay.

Đêm nay, người nhà Kim gia đều không thể bình tĩnh.

Họ tiếp tục đi về phía trước một đoạn, tới nơi mà Kim Nguyên nói có thể cắm trại tránh gió nghỉ ngơi.

Trên đường không nhìn thấy quái nhân lông trắng và U U, nhưng địa điểm cắm trại bọn họ phát hiện ra vết tích của lửa đốt, hơn nữa không chỉ một người.

"Có mấy con ngựa từ phía trước tới, đón người ở đây, sau đó lại ngược đường trở về." Hiên Viên Trọng Châu đi một vòng sau đó về báo cáo. "Gần đây có tìm được lông tiểu hồ ly, xem ra tiểu hồ ly không hề bị phát hiện, lại tiếp tục đuổi theo rồi."

Lâu Thất chống má nhìn người Kim gia đang bận rộn cắm trại, ánh mắt liếc nhìn lục tiểu thư Kim gia đang cầm chặt khăn mà không dám lại gần, chậm rãi nói: "Hy vọng nó còn giữ lại được một nửa lông, nếu không ta sẽ vứt bỏ nó, hồ ly trụ lông thực sự rất xấu xí."

"U U sẽ không để mình biến thành hồ ly trụ lông đâu." Lâu Tín nói một câu.

Hiên Viên Trọng Châu liếc nhìn hắn: "Chủ tử nhà ngươi đi đi xa trọng tâm vẫn đề rồi, ngươi cũng đi xa sao? Trọng tâm là quái nhân lông trắng đó có người tới đó, điều đó nói lên điều gì?"

Lâu Thất liếc nhìn Lâu Tín: "Trọng vương coi thường trí tuệ của chúng ta, ngươi nói cho hắn biết điều đó nói lên điều gì đi?"

”Thưởng gì không?” Lâu Tín cười lộ hàm răng trắng bóng.

”Phần thưởng lớn, người nói trước đi!”

Lâu Tấn bất ngờ có tinh thần, nghiêm túc ngẫm nghĩ nói: ”Chúng tôi rằng nếu như U U thực sự có thể đuổi theo được, vậy thì chúng ta sẽ có thể tìm được chỗ dựa sau lưng của của quái nhân lông trắng! Cũng có thể biết được bọn chúng thiết lập nhiều cơ quan huyền trận ở Lưu Liên Cốc đó là vì ai?”

Nói xong, hắn lại nhìn Lâu Thất: ”Thuộc hạ nói có đúng không?”

Lâu Thất giơ ngón cái: ”Đúng!”

”Phần thưởng thì sao?”

Lâu Thất giơ một ngón tay trắng ngần ra chỉ về một phía: ”Kìa, Kim lục tiểu thư, thưởng người cùng nàng ta đi ngắm sao.”

Lâu Tín kêu lên ai oán.

Trần Thập không nhịn được bật cười.

Nhưng Lâu Tín vẫn nhận lệnh đi về phía Kim lục tiểu thư. Chủ tử cần thương lượng đại sự, không thể để nha đầu đáng ghét đó quấy nhiễu.

Giống như Lâu Tín nói, suy đoán này thành lập.

Lâu Thất khi còn ở Lưu Liên Cốc vẫn luôn có cảm giác nữ nhân mà họ cần đợi chắc có liên quan với mình, nếu không thì sẽ có liên quan tới Trầm Sát. Đó là một thứ trực giác mơ hồ đó, đương nhiên cũng ít nhiều có thể suy đoán ra được. Đầu tiên là những cơ quan huyền trận còn có cây độc vô danh, đều không phải là trình độ đại lục Tứ Phương có thể đạt tới, bản lĩnh và võ công của nữ nhân muốn đối phó đương nhiên vượt qua trình độ của đại lục Tứ Phương, chỉ có thể là nữ nhân tới từ đại lục Long Ngâm.

Nữ nhân đó đi tìm kì sơn hiểm cốc ở khắp nơi? Rất có khả năng là đi tìm kì dược, hoặc là tìm nơi có thể ẩn cư trốn tránh kẻ thù.

Tìm thuốc, có khi nào là vì Trầm Sát? Muốn giúp hắn tìm thuốc dẫn? Dù sao thì ở đại lục Tứ Phương ngoài hắn ra nàng thực sự không nghe nói ai trúng phải độc cổ gì cần phải đi tìm thuốc dẫn khắp nơi, chỉ có mình Trầm Sát.

Tìm người, thì nàng và Trầm Sát đều rất có thể.

Tới từ đại lục Long Ngâm, sống ở trong thành đại lục Tứ Phương, thân phận nói không chừng rất dễ bị vạch trần, sợ kẻ thù tìm được, sống trong núi sâu sẽ càng an toàn.

Vì thế nữ nhân này rất có thể có mối quan hệ với họ.

Mặt mỹ nhân, quái vật lông trắng vẫn luôn nhấn mạnh là mỹ nhân, vậy nữ nhân đó nhất định là mỹ nhân.

”Kết luận có mấy điều, nữ nhân mà họ muốn tìm rất có thể là người của hoàng thất Hiên Viên, cũng có thể là hoàng thất Trầm Thị, còn có một khả năng nữa là người hạ cổ chàng, nữ nhân họ Cổ.”

Lâu Thất nói ra những suy đoán của mình sau đó dừng lại, Hiên Viên Trọng Châu tiếp lời: ”Nếu là người của hai nhà chúng ta thì bây giờ đuổi theo là kẻ hại người thân của chúng ta, là kẻ địch. Nếu như là nữ nhân họ Cổ...”

”Suy đoán đầu tiên.” Trầm Sát đột nhiên lên tiếng.

Những người khác đều lặng yên. Suy đoán đầu tiên có khả năng hơn, nếu không quái nhân lông trắng kia sẽ không tấn công bọn họ.

Vì thế nói không chừng vẫn còn một người thuộc hai nhà bọn họ, một nữ nhân vô cùng quan trọng, có thể không xảy ra chuyện, có thể vẫn đang tìm họ hoặc đang tìm thuốc giúp Trầm Sát.

Kết luận này khiến Trầm Sát và Lâu Thất đều vô cùng phấn chấn.

”Có khi nào là mẫu hậu của chàng không?” Lâu Thất hỏi Trầm Sát: ”Mỹ nhân, bản lĩnh cao cường, giống không?”

Còn về mẹ nàng, nàng thường có cảm giác bà quá mềm yếu, mặc dù chưa từng gặp bao giờ nhưng chắc không phải là bà.

”Đuổi theo được U U có lẽ sẽ làm rõ được.” Hiên Viên Trọng Châu nói: ”Nhưng hai bên đều rất gấp, chúng ta nên chia nhau ra hành động, đợi đội ngũ đuổi kia, ta dẫn người đi tìm U U, các người tới Lâu gia.”

Trầm Sát và Lâu Thất không thể rời xa, chỉ có thể để hấn đi.

Nhưng Hiên Viên Trọng Châu không ngờ rằng lần này mình đi sẽ có phát hiện đáng kinh ngạc tới vậy, hơn nữa hấn cũng rơi vào tình thế vô cùng nguy hiểm.

Đêm nay không có gì bất ngờ, ngày thứ hai họ lại gặp phải một nhóm người tới từ Đoạn Trần Tông chặn đánh, Kim Nguyên cũng khá ngờ vực, nếu không phải Kim gia bốn gia xảy ra chuyện, Đoạn Trần Tông sao

có thể hoành hành ngang ngược, ra tay với Kim gia như vậy? Trong lòng mọi người đều vô cùng lo lắng, rồi cuộc Kim gia đã xảy ra chuyện gì?

534. Chương 534

Kim Xảo Tiên hôm đó bị mấy người làm cho kinh hãi, không còn dám gây sự với Lâu Thất nữa, nhưng hôm qua Lâu Tín nói với cô ta mấy câu, ngược lại cô ta lại tưởng rằng Lâu Tín hôm qua dữ dằn chỉ là vẻ bề ngoài thực chất nội tâm rất tốt, vì thế hôm nay đối xử rất tốt với hắn lại còn gửi tặng điểm tâm cho hắn.

Hàn Mạc buổi tối lạnh thấu xương, càng đi vào trong gió càng lớn, buổi sáng và buổi tối gió rét vù vù thổi tới còn xen lẫn cả hoa tuyết, tạt vào mặt giá rét cắt da cắt thịt.

Nếu như không có áo bông dày, không có xe ngựa và than củi, đi mấy ngày trong môi trường này chắc sẽ bị chết rét. Lâu Thất và mọi người cũng rất biết ơn đội ngũ Kim gia đã đồng ý cho họ đi cùng vì thế không mấy để bụng biểu hiện trước đây của Kim Xảo Tiên.

"Sa phu nhân, y thuật của phu nhân đúng là thiên hạ vô song, tại hạ có một thỉnh cầu, không biết Sa phu nhân có thể tới xem giúp lão gia chủ nhà chúng ta..." khi mọi người chuẩn bị cắm trại, Kim Nguyên tìm gặp Lâu Thất, dẫn theo cả Kim Tử Hạo.

Kim Tử Hạo hai ngày nay đều không dám nhìn Lâu Thất, vì hắn cảm thấy rất mất mặt, tưởng người ta là cừu non, kết quả thực lực của người ta không có gì để nói, điều này khiến tới giờ hắn vẫn chưa thể định thần lại được.

Lâu Thất sững người: "Lão gia chủ nhà các người... Kim Lão?"

"Sa phu nhân quen biết lão gia chủ nhà chúng ta?" Kim Nguyên càng thêm kinh ngạc.

"Ông ta sao rồi?" Lâu Thất nhớ tới việc Tử Vân Hồ vốn là nàng giúp Kim Lão chuẩn bị cho cháu dâu tương lai của ông ta, nhưng sau đó xảy ra chuyện, U U do cơ duyên trùng hợp đã về lại với nàng, sau đó nàng cho người nghe ngóng tin tức của Kim Lão, biết ông bị thương nhưng không rõ thương tích ra sao.

Kim Nguyên thấy nàng thực sự quen biết với lão gia chủ, càng có suy đoán và kính nể thân phận của mấy người bọn họ: "Lão gia chủ nhà chúng ta bị dã thú kì quái cào bị thương ở lưng, mới đầu vết thương không có gì đặc biệt, nào ngờ vết thương lại bất ngờ phát tác, không hiểu tại sao mỗi lúc một sâu, da thịt lột hết ra ngoài, gần như sắp tới xương sống, bây giờ thấy y thuật của phu nhân cao minh như vậy, tại hạ muốn mời phu nhân cứu mạng lão gia chủ, trên dưới Kim gia sẽ vô cùng cảm kích."

Kim Lão và họ cũng coi có giao tình, nếu như ông ta thực sự bị thương nghiêm trọng như vậy, nàng đương nhiên phải đi xem thế nào, huống hồ xem ra vết thương của ông cũng khá giống Hỏa vệ. Có lẽ ở chỗ Kim Lão có thể tìm được người hạ Uẩn Nhiễm với Hỏa vệ, nếu có cơ hội báo thù sao có thể không báo?

Chỉ có điều họ còn cần phải tới Lâu gia. "Kim gia cách Lâu gia có xa không?"

Nghe nàng hỏi vậy, Kim Nguyên lại giật mình, không phải chứ, còn quen cả Lâu gia nữa? Ông ta bây giờ chỉ biết gượng cười: "Kim gia cách Lâu gia không quá xa, ngồi xe ngựa tốc độ trung bình đi nửa ngày là tới."

"Nếu đã vậy chúng ta có thể tới Kim gia thăm Kim lão trước." Lâu Thất quyết định, nàng cũng nên tới hỏi Kim Lão xem tình hình cụ thể của Lâu gia là sao, sẽ tốt hơn là họ cứ thế xông đại vào.

"Hôn sự giữa thiếu gia nhà các người và thiên kim Lâu gia sao rồi? Lần này có thuận lợi thành thân được không?"

Bây giờ Kim Nguyên đã kinh ngạc tới mức không thể kinh ngạc hơn: "Lần này chắc là không vấn đề gì rồi, tiểu thư Lâu gia đó vốn dĩ là bà con, nhưng nghe nói gần đây rất được lão thái quân yêu mến, đã dọn tới sống ở Lâu gia bốn gia, thậm chí nghe nói lão thái quân có ý bảo Lâu gia thiếu chủ nhận làm muội muội, chuyển sang mạch của Lâu thiếu chủ.

Lâu gia thiếu chủ, đó chẳng phải là ca ca của nàng sao?

Lâu Thất nhướn mày, việc này nàng chưa nghe nói. Là có người muốn cướp ca ca của nàng?

"Cha, phía sau có người đuổi tới! Số lượng không ít!" Kim Tử Hạo đột nhiên bước nhanh tới, lo lắng nói.

Lâu Thất đứng dậy: "Có lẽ là người của chúng ta."

Hỏa đứng dậy: "Thuộc hạ đi xem thế nào." Nói xong liền nhón chân, người bay lên. Kim Tử Hạo cảm thấy mặt càng đỏ hơn, thị vệ của họ võ công cũng mạnh hơn hẳn rất nhiều, lại còn không biết thực lực của hai phu thê này ra sao.

Không lâu sau, tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần.

Hai mươi chiếc xe ngựa lớn còn có mấy chục người cưỡi ngựa oai hùng bất phàm, đi trong màn đêm lạnh giá của Hàn mạc xuất hiện trong tầm mắt của người nhà Kim gia.

Những nam nhân trên lưng ngựa ai cũng ngồi thẳng lưng, ánh mắt sáng quắc như chim ưng, khi nhìn vào họ khiến ai nấy cũng run sợ.

Những người này rõ ràng không phải là người thường mà là những thiết kỵ tinh binh tẩm máu sa trường, trong ánh mắt có chiến ý sát khí mà chỉ những chiến sỹ mới có được. Hơn nữa, binh sĩ bình thường cũng không thể sánh bằng.

Kim Xảo Tiên nép vào bên mẹ, người co lại. Đặc biệt là khi nhìn thấy mấy chiếc xe ngựa vô cùng quý phái trong đội ngũ.

”Mẹ, họ rốt cuộc là ai?”

”Mẹ cũng không biết”

Kim Nguyên trong lòng đã có đáp án.

Khi Hỏa ra đón đã dẫn mọi người, vì thế khi đám người Tần Thúc Bảo tước liền gọi Trần Sát và Lâu Thất là gia và phu nhân.

”Gia, phu nhân!”

Tiểu Trù và mọi người cũng chạy nhanh tới, nhìn Lâu Thất, mắt đỏ hoe.

”Được rồi, không được khóc, ta đâu có sao đâu.” Lâu Thất rầu rĩ.

Thu Khánh Tiên và Ấn Dao Phong sánh bước bước tới, sau khi hành lễ với họ xong ánh mắt của hai người đồng thời nhìn về phía Trần Thập. Nhưng Lâu Thất phát hiện ra rằng không khí giữa họ đã hoàn toàn khác với trước đây, trước đây mặc dù bề mặt không có gì nhưng trong lòng biết rõ tâm ý của đối phương, vì thế hai người họ đối xử với nhau vẫn có cảm giác xa cách kì lạ, mặc dù không tới nỗi là đối địch nhưng tuyệt đối cũng không hòa thuận. Bây giờ giữa họ rất thân thiết, giống như bạn thân. Hai người nhìn Trần Thập khiến Trần Thập bối rối quay đầu đi, sau đó hai người lại nhìn nhau mỉm cười.

”Sao thế?” Lâu Thất lén hỏi Tiểu Trù.

Tiểu Trù cũng mỉm cười: ”Trên đường mọi người gặp chút chuyện, họ cùng cứu đối phương một lần, kết quả thành ra như vậy.”

Lâu Thất sững người, cũng mỉm cười lắc đầu.

Sau đó thấy A Mộc đang mỉm cười vui vẻ kêu lên: ”Hỏa đại ca!” Sau đó sững lại, giật mình nhảy lên: ”Vết thương của huynh đã lành rồi? Tốt quá rồi!”

”Ừ, khỏi rồi. Phu nhân chữa khỏi.” Hỏa thấy nàng ta vui vẻ, bất giác trong lòng cũng thở phào.

A Mộc lập tức chạy tới hành lễ với Lâu Thất: ”Đa tạ phu nhân.”

Lâu Thất mỉm cười. Thấy Hiên Viên Ý và Trần Hương bước tới, sắc mặt Trần Hương nhợt nhạt như tờ giấy, Hiên Viên Trọng Châu bên cạnh vội vàng bước lên đón, đỡ một bên cánh tay của bà.

Vì người của mình tới rồi, họ cũng bắt đầu bắt tay cầm trại, tốc độ nhanh hơn hẳn đệ tử Kim gia, chả mấy chốc đã giúp Trầm Sát và Lâu Thất cầm được một chiếc lều.

Mấy người bước vào lều, Trầm Hương được hai cha con dìu vào, phun ra một ngụm máu, lập tức ngã xuống.

”Mẹ!” Hiên Viên Trọng Châu kêu lên, Hiên Viên Ý đã nhanh chóng ôm lấy thê tử, thần sắc đau buồn.

”Rốt cuộc là sao?” Lâu Thất bước nhanh tới, giơ tay bắt mạch cho Trầm hương, sau đó sắc mặt nàng lập tức biến đổi.

”Tiểu Thất...” Hiên Viên Ý đau buồn nhìn nàng.

”Nhưng, Nhị Thúc, đây là...” Lâu Thất kinh ngạc nhìn ông, nàng đương nhiên hiểu ý của Hiên Viên Ý, đó là bảo nàng đừng nói kết quả bắt mạch, nhưng tại sao lại như vậy? Sao lại như vậy?

Vậy mà nàng không hề phát hiện ra sự bất ổn của Trầm Hương!

”Phu quân, lần này ta thực sự...” Trầm Hương suy yếu nói với Hiên Viên Ý một câu, nhưng chưa nói xong người đã hôn mê hoàn toàn.

Hoặc có thể nói, Lâu Thất lúc này đã không thể nói bà có coi là ”hôn mê” hay không.

Vì nàng không hề thấy được mạch đập của Trầm Hương.

Đống lửa đốt giữa lều, thi thoảng lại có tiếng nổ tí tách, người ngồi xung quanh đều trầm ngâm không nói gì. Trầm Hương nằm bên cạnh Hiên Viên Ý, nhưng không hề có chút hơi thở, ngực cũng không còn thở, nhìn giống như một người chết.

Lâu Thất mím chặt môi ngồi bên cạnh, Trầm Sát nắm chặt tay nàng, ngón tay hơi thô ráp miết nhẹ trong lòng bàn tay mềm mại của nàng, trầm giọng nói: ”Mọi người không có gì để nói sao?”

Hiên Viên Ý thần sắc đau buồn, Hiên Viên Trọng Châu vẫn mím chặt môi.

Lâu Thất nhìn Hiên Viên Trọng Châu. Lần đầu tiên hắn nói với họ về lai lịch của mình, Trầm Hương đã gặp phải truy sát chết thảm, nhưng sau này Trầm Hương lại cùng tới với Hiên Viên Ý, họ cũng không hỏi Hiên viên Trọng Châu xem rốt cuộc là chuyện gì, là vì họ tưởng rằng Hiên Viên Trọng Châu khi đó muốn xác nhận Trầm Sát có phải tiểu hoàng tử của hoàng thất Trầm Thị hay không, vì thế không dám để họ biết Trầm Hương công chúa vẫn còn sống.

Nhưng bây giờ xem ra không phải như vậy.

”Nhị thúc.” Lâu Thất nhìn Hiên Viên Ý, ”Thúc đưa tay ra cho con bắt mạch.”

Hiên Viên Ý cười khở: ”Nhị thúc không sao. Việc của Trầm Hương...” Thần sắc của ông vẫn có chút do dự, nhưng Trầm Sát thì tức giận: ”Nói!”

Đối với trường bối tính tình của hắn đã coi là rất tốt rồi, nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện khó tưởng thế này, họ lại cứ áp a áp ứng, đúng là khiêu chiến sự kiên nhẫn của hắn.

”Để con nói.” Hiên Viên Trọng Châu hiểu tính tình của đôi phu thê này hơn Hiên Viên Ý, nếu không nói, hai người này nói không chừng sẽ động thủ, đặc biệt là Lâu Thất, thôi miên cũng rất có thể.

”Khi đó, mẹ của ta đúng là bị những kẻ truy sát chúng ta giết hại, nhưng cha ta không muốn bỏ lại thi thể của bà, nên cứ mang theo bà đi cùng...”

Không ngờ sau đó Hiên Viên Ý phát hiện thi thể của Trầm hương không hề bị thối rữa, giống như vừa mới chết vậy, tới cơ thể cũng vẫn còn hơi ấm.

Mới đầu ông nghi ngờ Trầm Hương chưa chết, chỉ là trúng độc hôn mê bất tỉnh, nhưng bà lại không hề có mạch đập lẫn nhịp tim.

Vì Trầm Hương, ông đã dẫn bà đi khắp nơi, nghe ngóng nơi đâu có người mắc bệnh lạ thể này, đại phu có thể chữa trị được bệnh lạ này, thậm chí Tây Cương và Nam Cương cũng đã từng đi qua, chỉ đáng tiếc không có bất cứ kết quả nào. Sau này họ tới Đông Thanh định cư, Hiên Viên Trọng Châu trở thành bằng hữu với Triệu Vân của Thịnh Dục Hàng ban đầu cũng là vì muốn tìm thuốc cho Trầm Hương.

”Trọng Châu và chúng ta xa nhau khá lâu, khi nói lai lịch với mọi người, Trầm Hương vẫn chưa tỉnh, vì thế khi đó nó cũng không phải đã lừa gạt mọi người. Là hai ngày trước khi ta nhận được thư của nó bảo chúng ta tới Phá Vực, Trầm Hương bất ngờ tỉnh dậy.” Hiên Viên Ý tiếp lời Hiên Viên Trọng Châu, nói: ”Hơn nữa nàng nói có mơ hồ nghe được những việc của những năm qua, cảm giác giống như nằm mơ một giấc mơ rất dài vậy.”

535. Chương 535

Vì như vậy, Hiên Viên Ý có tình cảm thâm hậu với bà sao có thể nói với bà rằng: Thực ra nàng đã chết rồi? Chết rất lâu rồi? Bây giờ còn không có mạch đập và nhịp tim?

Nếu như vậy ông sợ Trầm Hương sẽ không chịu đựng được rằng mình là một thi thể, một thi thể có thể sống dậy một cách kì quái. Vì thế ông nói dối rằng lần đó bà bị trọng thương, vẫn chưa hoàn toàn chữa khỏi. Mỗi ngày đều cho bà uống thuốc, thực chất là những thuốc bồi bổ nguyên khí. Trầm Hương cũng tin là vậy, vì cơ thể bà rất yếu, vẫn luôn phải uống thuốc, bản thân căn bản không phát giác ra điều gì.

”Cha viết thư nói với ta xong, ta suy ngẫm cho rằng không thể nói sự thật với các người.” Hiên Viên Trọng Châu gượng cười: ”Khi đó ta không dám chắc mọi người có thể chấp nhận được việc này hay không, cũng không muốn mọi người dùng ánh mắt quái dị nhìn mẹ ta, sợ bà phát hiện ra sơ hở. Có thể tới giờ bà đã

không thể cầm cự được nữa...”

Trầm Sát nhíu mày, vân vê lòng bàn tay Lâu Thất: ”Đi kiểm tra kĩ càng.”

Hắn không tin người chết có thể ăn uống ngủ nghỉ giống như người sống, lần trước Trầm Hương từng ôm hắn, khi đó hắn lần đầu tiên ôm người thân, cảm giác ấm áp đó hắn cảm nhận rất rõ ràng, người như vậy sao có thể là người chết được?

Lâu Thất suy nghĩ giống hắn, nhưng bây giờ nàng tiếp xúc nhiều với bùa chú, vu thuật, nên suy nghĩ xa xôi hơi Trầm Sát:”Có khi nào bị trúng một loại vu thuật nào đó không?”

Ha cha con Hiên Viên lập tức nhìn nàng.

”Ta kiểm tra cho nhị thẩm đã, có thể sẽ phải cởi đồ kiểm ra, mọi người ra ngoài trước đi. Nhị thúc, thúc ở lại giúp con.”

Trầm sát là người đầu tiên đứng dậy bước ra ngoài. Hiên Viên Trọng Châu đi nàng cũng một thời gian dài, có hiểu biết về bản lĩnh của nàng, nghe xong trong mắt liền dấy lên hi vọng, nhưng cũng không nói gì nhiều, chỉ đứng dậy ra ngoài cùng Trầm Sát.

”Tiểu Thất, con có thể cứu nhị thẩm của con không?” Trong lều chỉ còn lại Lâu Thất và Hiên Viên Ý, ông có phần kích động hỏi Lâu Thất.

Lâu Thất lắc đầu: ”Không, bây giờ con vẫn chưa có cách gì cả, cứ xem đã.”

Nàng kiểm tra hết một canh giờ.

Trầm Sát đã chuyển sang lều khác, uống rượu với Hiên Viên Trọng Châu, Nhị Linh và Tiểu Trù ngồi cạnh hâm rượu hậu hạ. Lâu Thất ra khỏi lều, Long Ngôn liền xuất hiện bên cạnh nàng.

”Tiểu Thất lâu chủ, nhận được thư, thiếu chủ tạm thời không sao cả, đã biết tin chúng ta sắp tới, thiếu chủ bảo Tiểu Thất lâu chủ cẩn thận Lâu lão thái quân.”

Lâu Thất thở phào, khoe miệng mỉm cười. Nàng biết đại ca của mình không hề yếu ớt tới vậy, bị nhốt trong tông từ của Lâu gia vẫn có thể gửi thư ra ngoài! Tin rằng hắn có thể tự bảo vệ mình.

Lâu lão thái quân phải không...

Ánh mắt Lâu Thất vụt sáng.

"Viết thư cho đại ca của ta, bảo huynh ấy không cần lo lắng, đừng sốt ruột, nhiệm vụ của huynh ấy là bảo vệ chính mình."

"Vâng."

Long Ngôn trong lòng vô cùng kích động, thiếu chủ đối xử tốt vô điều kiện với Tiểu Thất lâu chủ là xứng đáng, vì Tiểu Thất lâu chủ cũng sẽ dốc toàn bộ sức lực để cứu thiếu chủ ra!

Lâu Thất vén rèm chui vào, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, lập tức nhướng mày. Hiên Viên Trọng Châu say khướt nhìn nàng: "Có thể cứu không?"

"Tạm thời không chết được."

Rầm một tiếng, Hiên Viên Trọng Châu say mềm ngã gục.

"Thiên Nhất, Địa Nhị, dẫn hần ta đi." Trầm Sát khinh miệt nhìn hần, Thiên Nhất và Địa Nhị xuất hiện, mỗi người một bên dẫn Hiên Viên Trọng Châu đi.

Tiểu Trù và Nhị Linh thu dọn chén rượu, trải chăn dày lên mặt đất đã được sưởi ấm, hành lễ xong mới lui ra.

Trầm Sát đứng dậy, dang hai tay nhìn nàng: "Thay đồ cho bốn đế quân."

Đức tính!

Lâu Thất trợn ngược mắt, nhưng vẫn bước tới giúp hần cởi đai lưng và áo ngoài. Có lẽ chỉ có hần là hoàng đế mà không có cung nữ thái giám hậu hạ đi ngủ nên thi thoảng nàng cũng đồng ý thỏa mãn yêu cầu kiêu ngạo này của hần. Đặt áo ngoài và đai lưng của hần sang một bên, hần liền ôm lấy nàng từ phía sau, đưa tay về phía đai lưng của nàng.

Hần cúi đầu thì thấm bên tai nàng: "Hầu hạ để hậu thay đồ..."

Tháo hết hai chiếc đai lưng của nàng, lại cởi tới áo ngoài, Lâu Thất giật nảy mình, quả nhiên hai tay hần đã kéo tới trung y của nàng, sờ lên, thành thực đặt tay lên ngực nàng.

Nhưng khi nàng tưởng rằng hần muốn làm gì đó để an ủi mình, hần liền ôm nàng ngã xuống chăn giường, kéo chiếc chăn bông ấm dày đắp lên hai người, ôm chặt nàng trong lòng.

Trước đây mượn lều của Kim gia, hơn nữa lại gặp phải hai lần tập kích, họ ngủ không sâu giấc, ngủ không dễ chịu, tối nay người của mình tới rồi, có nhiều Thân Quý Binh canh giữ xung quanh, họ cuối cùng cũng

có thể thoải mái hơn một chút.

"Sự việc phức tạp hơn nàng tưởng phải không?" Giọng Trầm Sát vang lên bên tai, nói xong lại hôn lên cổ nàng, môi hắn hơi lạnh, Lâu Thất khẽ run lên. Trầm Sát lại ôm nàng chặt hơn, lưng nàng dựa sát vào ngực hắn.

"Nhị thẩm... trùng vu thuật rất phức tạp, còn có cả độc nữa, độc bổ trợ cho vu thuật, thành phần rất phức tạp, tạm thời ta cũng không có manh mối gì..." Lâu Thất ngẫm nghĩ: "Không phải đã chết thật sự, trước đây chắc bà vì thứ độc đó nên mới rơi vào trạng thái giả chết."

"Điều này đã tốt hơn rất nhiều so với kết quả là chết thật sự."

Trầm Sát mặc dù đang nhú chặt mảy, nhưng lúc này chỉ ít hắn biết nên làm thế nào để Lâu Thất nhẹ nhõm hơn. Quả nhiên Lâu Thất nghe vậy liền cảm thấy dễ chịu hơn hẳn.

"Đúng vậy, nếu thực sự là người chết hồi sinh, vậy thì ta đúng là không biết phải làm sao."

"Trước khi nàng nghiên cứu được ra thuốc giải, bà có thể cầm cự được tới khi đó không?"

Lâu Thất xoay người trong lòng hắn, mặt đối mặt với hắn, trong ánh sáng mờ ảo, hắn có thể nhìn thấy được sự tự tin trên gương mặt nàng: "Hi hi, ta là ai chứ? Mặc dù giờ không cứu được nhưng hoàn toàn có thể để bà cầm cự được!"

Nếu không nàng đâu cần phải ở đó lâu vậy.

Trầm Sát rất thích nhìn dáng vẻ tự tin của nàng, bấy giác ghé lại gần, hôn nhẹ lên môi nàng: "Ừ, nàng là nữ nhân của bốn đế quân."

Lâu Thất lập tức cạ lời, nói vậy mà được à? Không phải chứ?

Nàng cắn một cái lên môi hắn, nghe được tiếng rên khẽ của hắn theo như mong muốn, nàng bắt giác bật cười, chỉ nghe thấy giọng hắn có phần nguy hiểm: "Nàng chắc chắn rằng lúc này muốn khiêu khích bốn đế quân?"

Nói xong, hắn liền giơ tay về phía hông nàng, ấn nàng lại sát mình hơn. Lâu Thất lập tức cảm nhận được thể mạnh tấn công mạnh mẽ, cơ thể nàng cứng đơ, sau đó lập tức bày tỏ thể yếu.

"Không chắc chắn, không chắc chắn, tiểu nữ sai rồi, đế quân đại thần tha cho tiểu nữ..." Nàng co người lại, cố gắng muốn lùi ra một chút.

Nhưng nào ngờ mỗi động tác nhích người của nàng đều là sự giãy vò đối với Trầm Sát, hắn giữ chặt eo nàng, giọng khàn khàn nói: "Đừng nhúc nhích."

Lâu Thất lập tức không nhúc nhích, trong bóng tối, nàng chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn hắn: "Thực ra..."

"Thực ra cái gì?" Hơi thở của hắn có phần hỗn loạn, đang muốn hôn nàng thì nghe giọng nàng mang theo tiếng cười.

"Thực ra nói không chừng thể chất được hải của người ta, có thể chịu đựng được."

Bùm một tiếng.

Trầm Sát cảm thấy sợi dây mang tên tự kiểm chế trong người mình bị cách xưng hô nũng nịu "người ta" và câu nói của nàng làm cho đứt phụt một cái, sau đó ngọn lửa vốn dĩ vẫn luôn kìm nén lập tức cháy bùng, cả người nóng như lửa đốt.

Nàng nói vậy là có ý gì?

Hắn xoay người, đè nàng xuống dưới.

"Sao? Nàng có thể chắc chắn không?" Hơi thở của hắn trở nên gấp hơn. Chết tiệt, có trời mới biết được lần nào cũng phải nhịn thể này đúng là muốn lấy mạng người.

Lâu Thất vừa nói vậy chẳng qua cũng chỉ là muốn chọc ghẹo hắn, không ngờ hắn lại lập tức bị kích thích tới vậy, nghĩ cũng biết tích lũy tới giờ đã điên cuồng tới nhường nào?

Nàng có chút sợ hãi, bây giờ đã như vậy, tiếp tục nhịn thêm, đợi tới ngày có thể giải phóng, nàng có còn mạng sống nữa hay không?

Nàng đã ném trái nõi khổ khi khiêu khích bữa bãi, đành yếu ớt lên tiếng: "Ta, ta không thể..."

Mặt Trầm Sát lập tức đen như đất nồi, nghiêng răng nhìn nàng.

Đêm nay hai người vốn dĩ có thể thanh thoi nghỉ ngơi, cuối cùng vẫn không thể ngủ ngon. Sáng sớm ngày hôm sau, khi trở dậy, Lâu Thất ngáp liên hồi, đôi mắt ngái ngủ, không tài nào mở mắt ra được.

Người không thân quen nhìn nàng đều mang chút màu sắc mờ ám, khiến nàng thực sự không có mặt mũi nào nhìn người. Họ đều tưởng rằng nàng bị "ăn" cả đêm sao?"

Căn bản không có chuyện đó.

Có điều là chuyện gì thì nàng không có mặt mũi nào nói ra.

Ăn sáng xong, đội ngũ bắt đầu chia làm hai nhóm, Hiên Viên Trọng Châu dẫn theo ba mươi người đi đuổi theo U U, những người còn lại theo Lâu Thất đi cùng đội của Kim gia để tới Kim gia.

Có lẽ do họ đông người, động tĩnh không nhỏ, hai ngày tiếp theo đều rất yên ổn, tốc độ của họ cực nhanh, trong hai ngày đã nhanh chóng đi qua Hàn Mạc, trước mặt, núi non trùng điệp lọt vào tầm mắt.

”Đi qua dãy núi trước mặt chính là thành trì của Kim gia.” Kim Nguyên rất vui vẻ, cười trên lưng ngựa, lớn tiếng nói với Lâu Thất và mọi người.

Ban ngày Lâu Thất và Trầm Sát không muốn chui trong xe ngựa, chỉ sợ hai người ở riêng trong xe ngựa, không cẩn thận lại cháy lửa, bây giờ hai người đều cố tình né tránh đối phương một chút, nếu không sợ rằng muốn khống chế sẽ khá khó khăn.

”Đi qua dãy núi kia có tới nửa ngày không?” Hỏa cưỡi ngựa đi lên phía trước một chút, nhìn thấy dãy núi đó rất thanh tú xinh đẹp, không khỏi kích động. Nơi này, gần với đại lục Long Ngâm.

”không, nhìn thế này là rất xa, thực ra dưới núi có động, đi xuyên qua động chỉ cần một canh giờ.” Kim Nguyên cười nói.

”Vậy thì đi mau thôi.”

Sắc mặt mọi người đều vô cùng phấn chấn, phóng ngựa phi về phía trước.

Nhưng họ vừa tới gần động, trên dốc núi bất ngờ có bóng cây xào xạc, sau đó có ba người cưỡi ngựa lao xuống, nhìn dáng vẻ rất vội vàng phi nhanh về phía họ.

”Kim Nguyên thúc!”

Người chưa tới tiếng kêu thảm thiết đã theo gió truyền tới, giọng nói khàn đục, mang theo đau đớn cực độ.

Sắc mặt Kim Nguyên lập tức sa sầm.

Trong lòng Lâu Thất và mọi người cũng dấy lên dự cảm chẳng lành.

”Cha, đó là đám người Minh Sơn!” Kim Tử Hạo vừa nói vừa chạy tới đón ba người kia.

Nhưng không đợi hần đón được ba người họ đã ngã từ trên ngựa xuống, người đi đầu sau khi ngã còn giấy dựa bò lên được, hai người còn lại không bò dậy nổi.

”Minh Sơn, các người làm sao vậy?” Kim Tử Hạo xoay người nhảy xuống ngựa, đỡ hần dậy.

536. Chương 536

Ngoài ra đã có đệ tử Kim gia chạy tới muốn đỡ hai người kia, nhưng một người đã kinh hãi kêu lên: ”Hần chết rồi.”

Mọi người trong lòng giật mình.

Nếu nói người của Đoạn Trần Tông dám chặn giết họ ở Hàn Mạc còn có thể hiểu được, Kim Nguyên đã nói tới nơi này, người của Đoạn Trần Tông cũng không dám hoành hành ngang ngược, vì sơn động này là cánh cửa lớn của mọi thế gia, vào được cánh cửa lớn này sẽ là phạm vi thế lực của thế gia, Đoạn Trần Tông cũng phải kiêng dè vài phần.

Nhưng bây giờ thế này là sao đây? Ở ngay cửa lớn của họ...

”Minh Sơn, người nói mau, xảy ra chuyện gì rồi.

Kim Nguyên vội vàng xuống ngựa, đón lấy thanh niên đang được Kim Tử Hạo dìu.

Thanh niên đó toàn thân vấy máu, y phục tả tơi, nhưng vết máu rõ ràng đã khô, mặt hần trắng xốc, máu đỏ sẫm cũng bôi đầy mặt, hai mắt không kim nổi nước mắt.

”Kim Nguyên thúc, nhà, nhà xảy ra chuyện rồi!”

Nhà chỉ Kim gia!

Kim gia xảy ra chuyện rồi?

Trầm Sát và Lâu Thất ngồi trên ngựa nghe nói vậy liền đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn ra vẻ nghiêm trọng trong mắt đối phương.

”Người nói rõ xem nào, nhà xảy ra chuyện gì?” Giọng Kim Nguyên run run. Trong xe ngựa, hai mẹ con Kim Xảo Tiên thực sự không thể ngồi yên được nữa, liền đi về phía bên này.

Thanh niên tên Minh Sơn lập tức ngồi sụp xuống đất gào khóc: ”Kim gia, Kim gia bị diệt môn rồi!”

Bùm một tiếng, toàn thân Kim Nguyên chao đảo.

Kim Xảo Tiên không thể đứng vững, ngã khụy xuống đất.

”Ta không tin! Về, tất cả lên ngựa, về xem sao!” Kim Nguyên thét lên sau đó nhanh chóng nhảy lên ngựa, nhưng có lẽ do quá kinh hãi, khi giẫm lên bàn đạp ngựa ông ta vẫn bị trượt một cái.

Tiếng vó ngựa phi nhanh như sấm.

Giống như gió xoáy sấm sét lao nhanh qua đường hầm sơn động. Lâu Thất và Trầm Sát dẫn theo các thị vệ đi ngay phía sau, xe ngựa thì đi sau một khoảng.

Lúc này không ai có tâm trí đi ngắm cảnh vùng biên của đại lục Tứ Phương, địa giới của thế gia trông như thế nào. Nếu như Kim gia thực sự bị diệt môn, việc này đối với Lâu Thất mà nói tuyệt đối không phải việc không hề liên quan, ngược lại trong lòng họ hiện đang dấy lên lo lắng bất an...

Bàn tay đen khổng lồ sau lưng đã bắt đầu siết chặt các thế gia vốn đã nắm trong lòng bàn tay, nếu họ có âm mưu gì thì lúc này đã ra tay rồi.

Chạy nhanh, chạy nhanh, dọc đường không có ai nói gì.

Không biết đã qua bao lâu, trước mắt cảnh sắc sáng rực giống như bước vào một thế giới khác, hoa cỏ vô biên vô tận, đường lớn rộng rãi bằng phẳng giống như một tấm lụa trải giữa hoa cỏ, thi thoảng lại có chỗ giao nhau.

Cây cỏ thụ chọc trời thi thoảng lại lướt qua ở hai bên, dọc đường hoa thơm chim hót.

Từ phía xa, một thành trì hùng vĩ màu trắng lọt vào tầm mắt họ. Không giống với thành trì của quốc gia, tòa thành này đương nhiên là một thành nhỏ, hơn nữa tường thành chỉ cao hơn một trượng, cổng thành không bằng nói là cổng trại, chỉ vì nó được xây dựng rất tinh xảo, gọi là cổng trại thì hơi xem thường nó.

Họ có thể nhìn thấy những mái nhà lầu các trùng điệp lộ ra trong tường thành, một thế gia giống như một thành nhỏ, nếu như bình thường họ sẽ lên tiếng khen ngợi, nhưng bây giờ trên các mái nhà kia đang có vài chỗ khói đen bốc lên, giống như bị thiêu đốt suốt mấy ngày còn sót lại chút khói lửa vậy, đây giống như dấu tích sau khi bị phóng hỏa một cách bừa bãi.

Đám người Kim Nguyên mắt đỏ hoe, miệng thét lên những âm thanh không có nội dung, vung roi thúc ngựa chạy nhanh hơn, chạy thục mạng về bên đó.

Trên cổng có hai chữ lớn khảm vàng ”Kim phủ”, không biết là máu của ai đã vẽ cả lên trên.

Cửa lớn mở toang, trước mặt là quảng trường vô cùng rộng rãi, có lẽ là nơi bình thường đệ tử Kim gia luyện võ có lẽ là nơi gia chủ Kim gia tập trung tuyên bố đại sự, nhưng bây giờ quảng trường thì thể la liệt.

Xung quanh quảng trường có một số phòng ốc, đi qua quảng trường là những căn nhà chiếm diện tích rộng, chắc là Kim gia bốn gia, nơi ở của gia chủ và con cháu đích hệ.

Mặc dù quảng trường rất rộng lớn nhưng Kim Nguyên và mọi người vẫn vội vàng xuống ngựa, chạy thực mạng về phía khu nhà.

Nhưng người đàn ông ngã gục ở bên cửa lớn khiến Kim Nguyên đau đớn bàng hoàng: "Quản gia."

Lâu Thất bước tới hai bước cúi đầu nhìn, quản gia đó rõ ràng đã chết rất lâu rồi nhưng vẻ mặt của ông ta cũng rất kì lạ, vô cùng kinh hoàng như thể nhìn thấy người hoặc vật không thể ngờ tới, sau đó bị người ta một tay đánh trúng ngực, đánh một quyền lún vị trí tim tạng xuống.

Đối phương cực kì hung tàn. Nhìn đáng sợ cho thấy kẻ đó đã một quyền đánh vỡ tim của quản gia.

"Lão gia, lão gia." Kim Nguyên lão đảo chạy vào, nhanh chóng nhìn thấy thi thể thứ hai, rồi thi thể thứ ba, thứ tư.

Có nha hoàn, có gia bộc, bà bà, không ai không bị thủ pháp dã man kia đánh chết, có người bị vạ gãy cổ, có người đầu bị đâm một lỗ, nhìn có vẻ là ngón tay.

Lâu Thất nhìn thấy có hai đứa nhỏ, khoảng chừng mười một mười hai tuổi, một đứa tay vẫn còn cầm một chiếc bánh bao, hai đứa nhỏ cách nhau không xa, một đứa đầu bên trái lồm vào một mảng, một đứa là đầu bên phải. Nàng nhìn qua cũng có thể tưởng tượng ra được, hai đứa nhỏ bị người ta dùng tay giữ đầu sau đó đập mạnh đầu chúng vào nhau.

Nhưng để có thể gây ra vết thương thể này, kẻ ra tay nhất định phải có lực cánh tay rất đáng sợ.

Nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn Trầm Sát.

Cỗ máy giết người Trầm Sát cũng có thể.

"Nàng nhìn bốn đề quân làm gì? Bốn đề quân dù thể nào đi nữa cũng không ra tay với trẻ con vô tội." Trầm Sát nhìn ánh mắt nàng cảm thấy không được vui, liền truyền âm nói với nàng.

Lâu Thất đến bên cạnh hắn nói khẽ: "Đương nhiên ta không nghi ngờ chàng, ý của ta là cho dù là chàng giết người cũng có giới hạn, nhưng hung thủ này căn bản không có, chàng nhìn xem, nam giới không nói làm gì, người già, phụ nữ và trẻ nhỏ cũng không buông tha. Hơn nữa lại nhiều người như vậy, có rất nhiều người vẫn giữa biểu cảm trước đó, không thể nào chỉ có một người xông vào hạ sát thủ, chỉ ít phải có trên

mười người, bọn chúng xông vào, tản ra, gặp người là giết.” Nàng vừa theo hấn vào trong vừa phân tích cho hấn nghe.

”Nhưng nếu như thực sự tới để diệt môn vậy tại sao những kẻ này đều tay không tới. Chàng nhìn các thi thể này,” nàng lại nhìn thấy một lão bộc bị một quyền đánh vào mũi, mũi bị lõm hẳn xuống, gương mặt trở nên rất đáng sợ, ”tất cả đều bị tay không dùng sức mạnh để đánh chết, một đám người dùng tay không, sức mạnh vô cùng, sát lục hung tàn tới diệt Kim gia, chàng có cảm thấy kì lạ không?”

Hỏa và mọi người chia ra kiểm tra, xem còn ai sống sót hay không. Nhưng càng tìm trái tim họ càng nguội lạnh.

”Có không ít người cũng được coi là cao thủ nhưng cũng không thoát được vận mệnh bị một quyền đánh chết, sức mạnh của người này mạnh tới nhường nào?”

”A Ngọc.”

”Mẹ.”

Kim Nguyên và Kim Tử Hạo đồng thời kêu lên, họ ngẩng đầu lên nhìn thì thấy trên một hành lang, Kim Nguyên đang ôm một thi thể, sắc mặt vô cùng đau khổ.

Kim Nguyên ngẩng đầu gầm lên một tiếng giống như một con sói bị thương, âm thanh đó khiến lòng người run rẩy.

Lâu Thất khẽ thở dài, lại đưa mắt nhìn Trầm Sát.

Nào ngờ, nàng nhìn một cái Trầm Sát lại có ý kiến, ôm chặt lấy eo nàng, mặt sa sầm nói: ”Sau này bốn đề quân nhất định sẽ bảo vệ nàng cẩn thận.”

Lâu Thất sững người.

”Ta có thể bảo vệ mình.”

Xem ra, Kim gia đúng là đã bị diệt môn rồi, chết nhiều người quá.

Nhưng Kim gia chắc không tới mức yếu như vậy mới đúng, rốt cuộc đối phương là những kẻ nào?

”Mau đi tìm gia chủ, thiếu gia, lão gia chủ!” Kim Nguyên mắt đỏ hoe, lau mạnh nước mắt rồi lại nhìn thê tử xác đã lạnh của mình, xông vào trong nội viện.

Lâu Thất cũng lo lắng, vung tay cho Trần Thập, Lâu Tín, Thiên Nhất, Địa Nhị và mọi người tản ra: "Trần Thập, Lâu Tín mô tả cho họ hình dáng của Kim Lão, đi tìm Kim Lão."

Trong lòng nàng cho dù rất cảm thông nhưng cũng không mấy bi thương vì dù sao những người này đều là người xa lạ với nàng, nàng kinh ngạc và đồng cảm vì có quá nhiều người mất mạng, nhưng nói cho cùng người nàng thực sự quan tâm thực ra chỉ có một mình Kim Lão.

Nhưng, không thấy, không tìm thấy.

Không chỉ không tìm được Kim Lão bị trọng thương, gia chủ, phu nhân, các thiếu gia tiểu thư đích hệ của Kim gia đều không tìm thấy.

Ngoài ra, những người khác đều đã chết hết.

Cha con Kim Nguyên sắp suy sụp.

Hai mẹ con Kim Xảo Tiên tới sau cũng rất sốc, sắc mặt tái nhợt.

"Ca ca đâu? Ca ca?"

Kim Xảo Tiên nước mắt giàn dụa, gào khóc như người mất hồn, tiếp theo đó cả người ngã khuỵu xuống. Lâu Tín vừa hay ở bên cạnh cô ta liền đỡ lấy cô ta, chỉ cảm thấy mềm như không xương. Hắn cúi đầu nhìn gương mặt tái nhợt, giàn giụa nước mắt, lại hơi mềm lòng.

Vốn dĩ là một nha đầu đáng ghét, hơn nữa dung mạo chỉ thuộc tầm trung, chỉ có đôi môi là đẹp. Nhưng lúc này cô ta ngất xỉu trong lòng hắn, hắn nghĩ cô ta chẳng qua cũng chỉ là một tiểu nha đầu mất nhà đáng thương mà thôi.

Hơn nữa Kim gia bị thiêu rụi hết khổ phòng. Bên trong đều đã bị dọn đi hết, dọn đi hết rồi lại vẫn còn phải thiêu đốt, điều này là tại sao?

Bên ngoài có tiếng vó ngựa phi gấp, mọi người trong lòng giật mình.

"Ra ngoài xem sao."

Lâu Thất kéo Trầm Sát bước ra cửa lớn của Kim gia, đứng trên bậc thềm, nhìn một con ngựa đang xông vào cửa lớn của Kim gia.

Lâu Thất nhìn người trên ngựa, lập tức mắt tròn.

Khổng Tu.

Người đó xuống ngựa, nhìn cảnh tượng trước mặt, vẻ mặt đau buồn.

”Thật không ngờ, Kim gia cũng gặp phải độc thủ.”

Nghe nói vậy mọi người đều giật mình.

”Khổng thúc thúc.” Lâu Thất bước tới: ”Thúc nói vậy là có ý gì?” Cũng là sao?

Khổng Tu chính là người khi xưa Lâu Thất dẫn người tới cứu ở Vân Phong Sơn Trang, cũng chính là một trong những người bạn tốt của lão đạo sĩ thối, khi xưa khi chia tay, ông ta nói sẽ về lại Khổng gia, nhân tiện giúp họ nghe ngóng về việc của lão đạo sĩ thối, không ngờ bây giờ lại gặp lại ở đây. Khi đó vì bị nhốt nhiều năm, ông không biết quan hệ của Kim gia và Khổng gia thế nào, vì thế cũng tách ra không đi chung với Kim Lão.

”Thất nha đầu, ngươi, sao ngươi lại ở đây?”

Khổng Tu nhìn thấy nàng thì rất ngạc nhiên, trong mắt người của những thế gia này, người của đại lục Tứ Phương không thể nào xuất hiện ở đây mới đúng, vì mặc dù đi qua Hàn Mạc là tới nhưng người của đại lục Tứ Phương đều tưởng rằng vùng hoang mạc lạnh giá đó là vô tận, không ai muốn đi qua.

537. Chương 537

Phòng khách của Kim gia được thu dọn xong, lúc này đang ngồi đầy người.

Kim Nguyên ngồi bên cạnh sắc mặt hoảng hốt.

Lần này ông dẫn người tới Đông Thanh đón tam phu nhân và lục tiểu thư trở về, vốn là để tham gia hôn sự của thiếu gia, không ngờ...

Kim gia bây giờ chỉ còn lại những người này, thân phận cao nhất là tam phu nhân và lục tiểu thư, nhưng hai mẹ con họ hiện giờ một người đã ngất xỉu, một người vẻ mặt tái nhợt như người mất hồn, gọi một tiếng cũng giật mình. Hai mẹ con như vậy sao có thể hi vọng họ nghĩ ra được cách gì, đâu có thể trông chờ vào họ vực dậy Kim gia, ổn định lòng người.

Sao có thể ổn định được.

Hai mươi người mà ông dẫn đi, người nhà đều đã chết hết, ai lấy cũng đau buồn nước mắt giàn giụa, lúc này còn đang ở ngoài chuyển thi thể tới quảng trường, đó đều là người thân của họ, trước khi rời đi còi mím cười dặn dò họ, lúc này đều đã trở thành những cái xác lạnh lẽo, họ đều sắp suy sụp.

Cũng may có người nhà Khổng gia tới.

Nhưng Kim gia và Khổng gia cách nhau khá xa, trước giờ vẫn không qua lại, tới thì sao chứ?

”Kim đại thúc, Khổng thúc thúc thực ra là sư diệt của Kim Lão, vì thế mọi người không cần phải đề phòng, xa cách như vậy.” Lâu Thất nhìn ra sự băn khoăn của Kim Nguyên.

Quả nhiên, nghe nói vậy Kim Nguyên liền kinh ngạc nhìn Khổng Tu: ”Khổng gia là sư diệt của lão gia chủ chúng ta?”

Khổng Tu gật đầu: ”Đúng vậy, chính vì thế, sau khi Khổng gia bị diệt môn, ta mới lo lắng cho sư thúc, vội vàng tới đây muốn nhắc nhở mọi người, và nhờ Kim gia giúp đỡ tìm gia chủ Khổng gia và mọi người.”

Lời ông nói giống như một tia sét giữa ban ngày đánh cho mọi người mặt đen như than. Mọi người không nhận được đứng bật dậy, kinh hãi nhìn Khổng Tu.

”Khổng gia, người nói vậy là có ý gì?”

Lâu Thất từ khi ông nói từ ”cũng” đã đoán ra được phần nào, chỉ có điều việc lớn như vậy mà Khổng Tu có thể kìm nén được, đợi tới lúc này mọi người thu dọn xong phòng khách ngồi xuống mới nói ra.

Tính cách chậm chạp này của Khổng Tu, Lâu Thất cũng thực sự không biết nói sao.

Thực ra nàng hiểu nhầm Khổng Tu rồi, lần này Khổng Tu về lại Khổng gia, vô cùng thất vọng với sự lạnh nhạt của Khổng gia, ông mất tích nhiều năm như vậy, lần này trở về ông nghe nói cả Khổng gia không ai đi tìm mình, tỷ tỷ của ông yêu cầu gia tộc phái người đi tìm, thì bị chế giễu, nói có lẽ ông đã say sưa trong lòng đàn bà ở bên ngoài rồi.

Kết quả là mấy năm xong, tỷ tỷ của ông vì thời gian dài lo lắng, nhớ nhung trở nên u buồn sầu não, bệnh nặng qua đời.

Vì thế Khổng Tu đã không còn quá nhiều cảm tình với gia tộc.

Đương nhiên, toàn tộc bị diệt, chính chi đích hệ của tộc trưởng thì đều mất tích, ông cũng không có cách nào bàng quan, một là vì cảm thấy việc này không ổn liền lập tức đi thông báo cho Kim gia, hai là vì ông cũng hi vọng Kim gia có thể giúp đỡ tìm người.

”Khổng gia cũng bị diệt, tộc trưởng gia chủ và nhiều người khác mất tích, khổ phòng bị lấy hết, hiện nay Khổng gia chỉ còn một mình ta.” Khổng Tu sa sầm sắc mặt nói.

”Cái, cái gì?”

Cha con Kim Nguyên sắc mặt vốn đã tái nhợt, giờ lại cắt không còn giọt máu.

”Bây giờ chúng ta nên đi xem các thế gia khác, nhưng ta không quen các thế gia khác, phải phiền Kim quản sự phái người đi. Ta lo rằng lần này là âm mưu nhằm vào thế gia.”

Khổng Tu trầm giọng nói.

Tin này thật sự khiến người ta như rơi vào hầm băng.

”Sự việc không thể chậm trễ, bây giờ hãy phái người đi thăm dò đi.” Lâu Thất nói với Kim Nguyên: ”Còn mấy thế gia nữa?”

”Còn có Bạch gia, Hà gia, Lâu gia...”

Lâu Thất đứng dậy: ”Lâu gia chúng ta đi, chúng ta vốn định tới Lâu gia, hai nhà còn lại, Kim đại thúc mau sai người đi xem sao, nếu như không có việc gì thì hãy nói việc của Kim gia và Khổng gia cho họ, nếu như đã xảy ra chuyện... thì xem còn có ai sống sót không, có thì hãy tập trung lại...”

Vì việc này không thể kéo dài, mọi người đều quyết định lập tức lên đường.

Lâu Thất và Trầm Sát dẫn theo đội ngũ của mình đi về phía Lâu gia, Khổng Tu quyết định đi theo họ, còn Kim Nguyên thì phái người tới Bạch gia, Hà gia.

Chỉ có điều mặc dù họ có Long Ngôn, Long Ngôn chỉ biết đường từ Hàn Mạc tới Lâu gia, không biết đường từ Kim gia tới Lâu gia đi sao cho nhanh nhất, cuối cùng đành phải xin một người dẫn đường.

”Ta, ta có thể dẫn đường cho mọi người được không?” Trước đội ngũ, Kim Xảo Tiên sắc mặt nhợt nhạt, nước mắt rưng rưng, có chút sợ hãi và đau khổ: ”Ta cũng chỉ muốn giúp đỡ để cứu ca ca của ta.”

Kim Lão và người cháu sắp thành thân với thiên kim Lâu gia đối xử với cô rất tốt, xem ra Kim Xảo Tiên cũng là người biết báo ân.

Mới đầu cô ngông cuồng, lời nói rất khó nghe, nhưng trải qua những việc này, bây giờ cô chỉ giống như một tiểu cô nương bị sợ hãi quá độ.

Lâu Thất nhìn Kim Nguyên: ”Nếu như lục tiểu thư đồng ý, chúng ta không có ý kiến, nhưng có một điều ta phải nói với lục tiểu thư, tới Lâu gia... chắc sẽ gặp nguy hiểm.”

Lâu gia bây giờ đối với nàng mà nói cũng không an toàn hơn Đoạn Trần Tông, nàng thậm chí có dự cảm, lần này tới Lâu gia sẽ làm dậy lên một trận mưa máu gió tanh.

”Ca ca sắp thành thân với tiểu thư Lâu gia, ta nghĩ ta là muối muối cũng nên đi cầu xin Lâu gia, xin họ giúp đỡ tìm gia chủ, ca ca và mọi người.” Kim Xảo Tiên mặc dù nghe Lâu Thất nói vậy liền co người lại, đáng về sợ hãi, nhưng cuối cùng vẫn kiên quyết muốn đi.

Lâu Thất quyết định dẫn theo cô ấy. Kim Xảo Tiên nói rất đúng, thân phận của cô ấy nói không chừng sẽ có tác dụng.

Đội ngũ rầm rộ rời đi.

Khổng Tu chỉ ngồi nói chuyện trong xe của Trầm Sát và Lâu Thất chừng nửa canh giờ sau đó tới một cỗ xe ngựa khác để nghỉ ngơi, theo ông nói, Khổng gia và Kim gia cách rất xa, ông không nghỉ ngơi, ngựa không dừng bước để tới Kim gia.

Trên đường đi họ cũng không hề dừng lại, ngoại trừ thị vệ tinh binh thay nhau đánh xe ra, những người khác đều tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, bồi dưỡng tinh thần.

Nhìn từ xa đã thấy một tầm cờ sí bay trong gió, bên trên viết một chữ Lâu, một cánh tay ôm lấy eo Lâu Thất, nàng ngã vào ngực Trầm Sát, chỉ nghe hắt thì thầm bên tai: ”Tiếp theo bất luận xảy ra việc gì, nàng hãy nhớ, bốn đế quân mới là người thân thiết nhất của nàng, cả đời này không chia lìa.”

Lâu Thất hơi sững người, sau đó bật cười ôm lấy mặt hắt nói: ”Lẽ nào chàng sợ ta bị những kẻ được gọi là người thân kia giữ lại?”

Trầm Sát dừng lại: ”Nếu đúng vậy cũng không sao. Bốn đế quân sẽ cột nàng lên eo dẫn đi.”

Phụt.

Lâu gia, cuối cùng ta cũng tới.

...

”Trọng vương, phía trước có một ngọn núi hình dạng rất quái dị.”

Thị vệ tên Trình Vi nhoài người ở phía sau một tảng đá, nói với Hiên Viên Trọng Châu ở bên cạnh.

Lần này Hiên Viên Trọng Châu dẫn theo ba mươi người, trong đó có mười người là thị vệ chọn từ Cửu Tiêu Điện, Trình Vi chính là một trong số đó. Hai mươi người còn lại là Thần Quỷ Binh, là Trầm Sát giao cho

hắn.

Có điều Thần Quỷ Bình đều rất cao ngạo lạnh lùng, dọc đường ngoài truyền đạt nhiệm vụ ra thì cơ bản không nói gì nhiều, Hiên Viên Trọng Châu vẫn cảm thấy đám người Trình Vi dễ trao đổi hơn.

”Bảo mọi người cẩn thận một chút.” Hiên Viên Trọng Châu nhìn về ngọn núi phía trước, hắn cũng cảm thấy hình dáng của nó rất quái dị, hơn nữa rõ ràng trời còn chưa tối nhưng sắc trời bên ngọn núi đó có vẻ tối hơn những nơi khác một chút, vì thế khiến cả màu sắc núi có vẻ âm u, cảm giác nặng nề, như thể có chút kìm nén, ngột ngạt.

Trình Vy dùng hình thức ám hiệu truyền lời của hắn đi, sau đó lại bò trên tảng đá tiếp tục quan sát: ”Trọng vương, tới đây thì không phát hiện ra lông của Tử Vân Hồ nữa, chúng ta cũng không chắc nó đi vào núi.”

Không sai, ngọn núi đó hình dáng kì dị, vì phía chính diện của ngọn núi giống như một cái miệng đang há hốc, cái miệng đó thực ra là một sơn động rất lớn, nhưng trong sơn động rất tối tăm, không nhìn ra bất cứ thứ gì.

Hai bên chiếc miệng lớn đó có khảm hai tảng đá tròn khổng lồ, nhìn giống như mắt của quái thú mồm rộng này, âm u, quỷ khí.

Quan trọng nhất là xung quanh tảng đá tròn đó mọc đầy dây mây nâu tím, mọc lên trên quần thành một bụi, lại giống như một cái đầu khổng lồ.

Cả ngọn núi giống như đã trải qua sự thăng trầm của thời gian, cây cối và dây mây đều không thể nào chỉ mới mọc được vài năm, vì thế hình dạng đáng sợ lẽ nào là do thiên nhiên hình thành?

Điểm này Hiên Viên Trọng Châu nghĩ không ra, hắn chỉ cho rằng lần này đi nguy hiểm hơn mình tưởng tượng rất nhiều.

Nghe lời Trình Vi, hắn khẽ nhíu mày nói: ”Không, U U nhất định đã vào núi rồi.” Chỉ có vào đó, có lẽ đã gặp phải điều gì đó nó mới không thể nào để lại kí hiệu. Phải biết rằng hắn đã từng chứng kiến sự tinh ranh của tiểu hồ ly đó, cho dù nó đã nhử hết lông thì chắc cũng sẽ tìm được cách khách để để lại kí hiệu.

Từ đó có thể suy đoán, trong sơn động khổng lồ kia nhất định có người, hoặc có cơ quan gì đặc biệt.

Thực ra đoạn đường này họ có thể đuổi theo nhờ vào dấu chân ngựa, nhưng tới đây dấu chân ngựa hoàn toàn biến mất, đây vốn dĩ là điều không hề bình thường.

Chỗ của họ hiện tại cách ngọn núi kia chỉ chừng năm sáu mươi mét, chỉ có điều trời vẫn còn sớm, lúc này mà lên vào mục tiêu sẽ rất lớn, vì thế họ đợi tới trời tối mới vào.

Hiên Viên Trọng Châu nhìn trời, nói nhỏ: "Lùi lại một đoạn nghỉ ngơi hai canh giờ rồi lại tới."

"Tuân lệnh!"

Trời dần về tối, gió lớn nổi lên.

Hiên Viên Trọng Châu và mọi người dưỡng đủ tinh thần, nhưng vừa nhìn ra họ lại kinh hãi tới mức suýt nữa kêu lên thất thanh.

"Sao vậy?" Trình Vi hít một hơi gió lạnh.

Họ vẫn đứng ở phía sau tảng đá lớn, theo lý mà nói lúc này nhìn qua vẫn có thể nhìn thấy dãy núi giống như đầu quái thú mới đứng, nhưng không hề có gì.

Không có gì cả.

Vị trí của ngọn núi đó bây giờ lại là một cánh rừng trúc.

"Sao lại vậy chứ?"

Đúng thế sao lại vậy?

Ngọn núi lớn như vậy lẽ nào còn biết chạy?

Sắc mặt Hiên Viên Trọng Châu trở nên nghiêm trọng. Lúc trước hắn cũng từng gặp phải rất nhiều chuyện quái dị nhưng chưa bao giờ gặp chuyện thần kì quái dị như thế này!

Quay đầu lại nhìn, tất cả mọi người đều đồng thời dụi mắt, tưởng rằng mình hoa mắt.

"Có thể là thuật che mắt, bố trí trận pháp nào đó." Một thị vệ ở bên cạnh nói.

Đi theo Lôu Thất lâu ngày, thuật che mắt và trận pháp, bọn họ mở miệng ra là có thể nói.

"Trọng vương, thuộc hạ đi trước thăm dò xem sao." Một thị vệ nói. Khi đi để quân đã ra lệnh phải bảo vệ sự an nguy cho Trọng vương.

Hiên Viên Trọng Châu ngấm nghĩ gật đầu: "Dẫn sáu người đi, nhất định phải cẩn thận."

538. Chương 538

Mặc dù ngọn núi kia biến mất, trở thành một khu rừng trúc, nhưng nơi đó vẫn có điểm quái dị.

Hiện tại bây giờ là ban đêm nhưng trăng thu nhàn nhạt, dưới ánh trăng tuy có một tầng mây mỏng, ánh sáng không đủ nhưng đối với họ mà nói, nhìn cảnh vật vẫn không thành vấn đề.

Nhưng vùng rừng trúc này giống như một giới hạn quái dị, từ bìa rừng trúc, cả khu rừng trúc, tới vùng núi sau lưng rừng trúc đều ẩn trong một vùng bóng tối âm u.

Giống như hai thế giới, lấy rừng trúc làm ranh giới.

Một nhân gian, một địa ngục.

Không hiểu tại sao trong lòng Hiên Viên Trọng Châu lại bất ngờ xuất hiện câu nói đó.

Sau đó trong lòng hắn khẽ giật thót, ngẩng đầu lên nhìn, bảy thị vệ kia đã lặng lẽ lẻ vào rừng trúc, vừa tiến vào, bóng người họ đã hoàn toàn không nhìn thấy nữa.

Trình Vi thấy vậy vội nín thở, không hiểu tại sao trong lòng càng lúc càng lo lắng.

Khoảng nửa canh giờ sau, rừng trúc vẫn yên tĩnh, dường như không xảy ra bất cứ chuyện gì nhưng bảy thị vệ kia vẫn không quay lại.

Không hề có bất cứ âm thanh nào.

”Trọng vương, có khi nào họ gặp phải cạm bẫy gì không?”

Hiên Viên Trọng Châu ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn vành vạnh, đột nhiên nhớ tới Trầm Sát, hắn đã biết mười lăm hàng tháng độc cổ của Trầm Sát sẽ phát tác, cần tiếp xúc với Lâu Thất.

Cũng không biết họ tới nay có còn ở Kim gia hay không.

...

Vì Long Ngôn nhận được thư của Lâu Hoan Thiên cách đây không lâu, biết rằng hắn tạm thời không sao, vì thế trên thực tế Trầm Sát và Lâu Thất có chuẩn bị tâm lý, mặc dù Khổng gia và Kim gia đều xảy ra chuyện nhưng Lâu gia chắc vẫn chưa có việc gì.

Vì thế, khi họ nhìn thấy những kiến trúc xây dựng trên những dãy núi mềm mại kia đang dần dần lên đèn, họ không hề cảm thấy ngạc nhiên.

Nhưng một quần thể kiến trúc rộng lớn như vậy nằm trên núi non xanh biếc giống như một tòa thành nhỏ vẫn khiến họ phải tròn mắt ngạc nhiên trước quy mô và khí phái của Lâu gia.

”Trong số các đại thế gia, Lâu gia vẫn thế gia đứng đầu.” Lâu Thất khẽ mỉm cười. Nếu không, Kim Lão cũng không tới mức phải lấy lòng cháu dâu xuất thân từ bàng chi Lâu gia.

Lâu Thất nghĩ tới người cháu dâu mà ông ấy phải chịu rất nhiều cực khổ vẫn chưa cưới về được lại nhớ tới U U, cũng không biết Hiên Viên Trọng Châu đã tìm được U U hay chưa.

Cách Lâu gia còn chừng hai ba trăm mét, Khổng Tu cho đội ngũ dừng lại, bước tới trước xe ngựa của Lâu Thất, mặc dù nói chuyện nhưng không hề gợn tay vén rèm lên.

”Thất nha đầu, các người đợi ở đây trước, ta đi thăm dò.”

Lâu Thất và Trầm Sát đưa mắt nhìn nhau: ”Cũng được, Long Ngôn, người đi cùng Khổng thúc thúc.”

Long Ngôn vốn là ám vệ của Lâu Hoan Thiên, đương nhiên quen thuộc với Lâu gia, Khổng Tu có thể cầu kiến Lâu lão thái quân với thân phận người nhà Khổng gia, Long Ngôn cũng có thể ngấm đi theo thăm dò xem Lâu gia có gì bất thường không.

”Tuân lệnh!”

Thực ra không cần Lâu Thất nói, Long Ngôn cũng muốn đi, dù sao thì Lâu Hoan Thiên cũng là chủ tử trước đây của hắn, không thể không quan tâm.

Hỏa sắp xếp một thị vệ làm phu xe đánh một chiếc xe ngựa dẫn Khổng Tu đi.

Đội ngũ tạm dừng lại tại chỗ, nhưng họ không ngờ rằng Khổng Tu còn chưa vào cửa Lâu gia liền đã có một nhóm người ra nghênh đón, hai bên chạm mặt nhau, Khổng Tu liền dẫn họ tới.

Mười hai người cưỡi ngựa, đều là những con ngựa cao lớn, uy phong lẫm liệt.

Chỉ có điều dẫn đầu là một thiếu nữ mặc xiêm y màu ngọc bích.

Thiếu nữ đó chừng mười bảy mười tám tuổi, có đôi mắt to tròn vô cùng thông minh, hai bên môi xinh đẹp có đôi má lúm đồng tiền.

Dung mạo rất dễ khiến người ta có thiện cảm, xinh đẹp, trong sáng, đáng yêu.

Đi sau nàng ta đều là những thanh thiếu niên tướng mạo tuấn tú, nhỏ nhất cũng chừng mười ba mười bốn tuổi, lớn nhất chừng hai mươi tuổi.

Đoàn người đó đi tới, sắc mặt có phần kích động, Lâu Thất thì không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nàng vén rèm cửa lên nhìn, chỉ có điều ánh mắt của thiếu nữ kia lập tức nhìn về bên nàng.

Giọng trong trẻo như oanh vàng, ngữ khí kích động và vui mừng: "Có phải Thất tỷ tỷ tới rồi không?"

Thất tỷ tỷ...

Lâu Thất nhướng mày. Lần trước đại ca nàng đã nói với nàng, việc của nàng nói cho Vân U trước, nhưng không nói với những người khác.

Hơn nữa nếu như họ là con của Hiên Viên Chiến, Lâu lão thái quân là người biết rõ chuyện này, nhận không Lâu Hoan Thiên làm thiếu chủ Lâu gia đã đành, nàng là người không sống ở Lâu gia, hà tất phải nhận về?

Lần này nàng tới đây cũng muốn nói chuyện thẳng thắn với Lâu lão thái quân, không phải tới để nhận họ hàng với Lâu gia.

Hơn nữa, thân phận của Vân U còn có nhiều điểm đáng ngờ, là Vân U hay là Lâu Vân U, Vân U này có phải là mẹ ruột của nàng hay không, tới giờ nàng vẫn chưa dám chắc chắn, tại sao lại phải nhận những người Lâu gia khác?

Còn một điểm nàng muốn làm rõ ở Lâu gia, Kim Lão từng nói chỉ có huyết mạch đích hệ của Lâu gia mới có thể luyện thành Bốn Mệnh Huyết Chú, nếu như nàng là con gái của Hiên Viên Chiến, Vân U là người Bạch Vu, vậy thì trên người nàng không hề có huyết mạch Lâu gia! Vậy chuyện này là như thế nào?

Biết bao điểm nghi ngờ hiện nay đang bao trùm lên họ, đối với việc nhận họ hàng, nàng thực sự không hề có chút hứng thú nào cả.

Nhưng người ta đã ra đón rồi, thái độ lại nhiệt tình như vậy, nàng vốn cũng cần vào Lâu gia, không nhất thiết phải làm mặt lạnh với họ.

Lâu Thất đứng dậy, đón nhận ánh mắt vui vẻ của thiếu nữ kia, mỉm cười nói: "Không biết cô nương là?"

Thiếu nữ khẽ vỗ trán mình lại thè lưỡi, dáng vẻ rất đáng yêu: "Xem muội kia, gặp được Thất tỷ tỷ quá kích động, quên mất giới thiệu bản thân. Lần đầu gặp mặt Thất tỷ tỷ đã để lại ấn tượng mơ hồ với Thất tỷ tỷ

rồi, sau này Thất tỷ tỷ nhất định sẽ cười muội. Muội là Lâu Nhược Mẫn, đứng hàng mười một trong nhà, các ca ca đều gọi muội là Tiểu Thập Nhất, có điều Thất tỷ tỷ có thể gọi muội là Mẫn Nhi, lão thái quân cũng gọi muội như vậy.”

Tiểu Thập Nhất...

Nữ nhi đích hệ của Lâu gia đúng là không ít.

Sự đáng yêu của Lâu Nhược Mẫn khiến mười một thiếu niên đi cùng đều nhìn nàng ta, trong đó có mấy người, Lâu Thất có thể nhìn ra là ái mộ và si mê.

Còn nàng cũng là mỹ nhân có tiếng tăm ở đại lục Tứ Phương, tuổi tác cũng không quá lớn phải không? Vậy mà những thanh niên kia không ai siêu lòng.

Lâu Thất cảm thấy hơi buồn cười vì chỉ số quyến rũ của mình giảm sút. Nhưng ai đó lại cảm thấy rất tốt, không có ai dùng ánh mắt si mê nhìn nàng, chỉ ít như vậy khiến tâm trạng hân hoan tốt hơn rất nhiều.

Nhưng hân không ngờ rằng tâm trạng tốt đẹp đó sắp sửa một đi không trở lại.

”Chào Nhược Mẫn cô nương!”

Lâu Thất không có thói quen có người gọi nàng tỷ tỷ là nàng sẽ phải gọi lại muội muội.

Có điều nàng chỉ là không thuận theo ý của Lâu Nhược Mẫn gọi nàng ta là Tiểu Thập Nhất, sắc mặt của thiếu nữ này lập tức xuất hiện vẻ buồn thương, ánh mắt ảm đạm.

”Thất tỷ tỷ không thích Mẫn Nhi sao?”

Mười một thanh thiếu niên kia vốn dĩ có chút hiếu kỳ và hào hứng với Lâu Thất, bây giờ thấy Lâu Nhược Mẫn như vậy, ánh mắt nhìn Lâu Thất lập tức thay đổi, có chút khiển trách. Có mấy người lập tức xót ruột tới đỡ dành nàng ta.

Thanh niên chừng hai mươi tuổi đi bên phải Lâu Nhược Mẫn liếc nhìn Lâu Thất nói: ”Ta là Lâu Ngọc Thiên, là đường đệ của tỷ, có điều tuổi tác chúng ta ngang nhau, lão thái quân biết được tin tỷ sắp về nhà, vẫn đang đợi, bây giờ nhanh đi vào thôi.”

Lâu Ngọc Thiên?

Tên của đại ca chắc là phụ thân Hiên Viên Chiến đặt, tên thực sự nên là Hiên Viên Hoan Thiên mới đúng, vậy tên của Lâu Ngọc Thiên cũng là đặt theo?

Có điều tại sao Lâu lão thái quân biết được nàng sắp tới Lâu gia? Lẽ nào Lâu gia cũng phái mật thám đi? Hay là bên cạnh Lâu Hoan Thiên có người bán đứng họ?

”Vào rồi nói!” Giọng Trầm Sát vang lên bên tai nàng.

Bất luận nguyên nhân là gì, Lâu gia, họ vẫn phải vào.

Đội ngũ đi theo nhóm người Lâu Ngọc Thiên, Lâu Nhược Mẫn từ từ đi vào cửa Lâu gia. Sau khi vào, trước mắt cũng là một vùng rộng lớn, có điều chứa xe ngựa của gần một trăm người bọn họ vẫn còn rất rộng. Dãy núi xây dựng các quần thể kiến trúc thực chất không được gọi là núi, nên được gọi là đồi, mười bước có hoa, trăm bước có cây cối, còn có cả suối chảy róc rách, kiến trúc tinh xảo điểm xuyết bên trong, giống như những sơn trang nghỉ dưỡng mà nhà giàu thời hiện đại hay đi, nhưng cảnh quan đẹp hơn, kiến trúc tinh xảo hơn.

Men theo những sườn núi này, bên cạnh có một con đường đá xanh rộng lớn dẫn lên trên, chiều rộng có thể cho phép hai cỗ xe ngựa sang trọng đi song song.

Một bên là kiến trúc liên miên không ngắt, một bên là đường lớn như dải lụa, cả Lâu gia mang tới cảm giác rất quy củ.

Vì phải vào Lâu gia, xe ngựa của Trầm Sát vốn dĩ không phải đi đầu tiên liền đi đầu đội ngũ, Lâu Ngọc Thiên cưỡi ngựa đi bên cạnh xe ngựa của họ, đi trước chừng một con ngựa.

”Bổn gia ở phía trước, xe ngựa có thể đi thẳng vào. Nhưng hiện nay lão thái quân tuổi đã cao, đợi tới Tụ Hiền Đường, mời Thất tỷ cho thị vệ sắp xếp nghỉ ngơi trước, chúng ta dẫn Thất tỷ tới gặp lão thái quân.”

Đối phương nói rất thành khẩn, Lâu Thất đương nhiên không phản đối. Họ không thể dẫn theo nhiều xe ngựa thế này chạy thẳng tới trước mặt lão thái quân được. Cha nàng có giao dịch với lão thái quân, hiện giờ nàng cũng không chắc lão thái quân là tốt hay là xấu, cứ hành động theo lẽ đã.

”Điều này là đương nhiên.”

Lâu Thất đáp lời.

Trầm Sát vẫn ôm eo Lâu Thất, nàng nói chuyện với đám người Lâu Ngọc Thiên hẳn cũng không lộ diện, chỉ dựa vào xe ngựa, thấp thoáng trong bóng tối, vì thế đối phương chỉ biết trong xe còn có nam nhân nhưng không nhìn rõ.

”Lão thái quân này xem ra không đơn giản.” Hắn tiến sát lại, ngực kề sát lưng nàng, miệng ghé sát tai nàng, nói một câu xong lại cẩn nhẹ lên tai nàng.

Chút thịt đó, cảm giác vô cùng tinh tế.

Lâu Thất bị hấn cắn nhẹ như vậy, tóc gáy đều nhạy cảm dựng hết lên, lập tức lùi ra xa một khoảng, đưa tay nhéo nhẹ lên đùi hấn: "Đội lát nữa người chịu khổ lại là chàng đấy."

Hơn nữa, bây giờ trong lòng nàng đang rối bời, hấn thì tốt rồi, vẫn có tâm trạng đùa giỡn với nàng.

"Bổn để quân muốn để nàng thư thái hơn." Trầm Sát nói một cách thản nhiên.

Lâu Thất trợn ngược mắt: "Ta căn bản không hề lo lắng."

539. Chương 539

"Không phải lo lắng mà là hồi hộp."

Sự hồi hộp này khi gần tới Lâu gia hấn đã cảm nhận được, không phải sợ hãi, có lẽ là thứ cảm xúc khi càng lúc càng tiếp cận với chân tướng thân thể của mình.

Lâu Thất nghe hấn nói vậy hơi ngạc nhiên, nàng quay người lại nhướn mày nhìn hấn: "Để quân đại thần của ta bây giờ càng ngày càng kỹ tính rồi."

Chút cảm xúc của nàng hấn cũng có thể cảm nhận được.

"Bổn để quân vẫn luôn thông minh."

Khiếp, không tự khen sẽ chết sao.

Lâu Thất lại trợn ngược mắt, có điều được hấn chọc ghẹo một lát, nàng thực sự cảm thấy dễ chịu hơn hấn.

Kiến trúc bên cạnh đều đã sáng đèn, nhưng không hề xuất hiện tình trạng nhiều người ra quan sát họ hoặc có trẻ nhỏ tò mò ra xem, như thế nhiều xe ngựa xuất hiện bất ngờ thế này cũng không khiến cho người nhà Lâu gia cảm thấy hiếu kỳ.

Đây có lẽ là vì kỷ luật nghiêm minh của Lâu gia.

Xe ngựa đi chừng sáu bảy mươi phút, Lâu Ngọc Thiên liền hạ lệnh dừng lại.

Họ tới một vùng đất trống rộng rãi, nơi này bên trái vẫn là quần thể kiến trúc, bên phải kéo dài tới một vùng sân rộng, trên sân có xây chuồng ngựa, bây giờ ở đó đã dừng sẵn mấy cỗ xe ngựa, trong chuồng ngựa cũng có không dưới hai mươi con tuần mã.

Đám người Lâu Ngọc Thiên xuống ngựa hết, liền có người hậu chạy tới dắt ngựa của họ vào trong chuồng ngựa.

”Thất tỷ tỷ, bảo người của tỷ cũng dắt ngựa vào bên đó, còn cả xe ngựa nữa, có thể để vừa. Sẽ có người chăm sóc cho những con ngựa này.” Lâu Nhược Mẫn lại bước tới, vẫn mỉm cười, đôi má lúm đồng tiền thoáng ẩn thoáng hiện, nhìn rất đáng yêu.

”Được.” Lâu Thất hạ lệnh, mọi người đều xuống ngựa xuống xe, chúng thị vệ và Thần Quỷ Binh đi chất xe ngựa, Tiểu Trù và mọi người cũng nhanh chóng bước tới bên này.

”Thất tỷ tỷ xuống xe trước đi, chúng ta sẽ gọi kiệu tới đưa Thất tỷ tỷ tới Tùng Linh Các, lão thái quân chắc đã đợi lâu rồi.”

Lâu Thất nhẹ nhàng nhảy xuống xe, mỉm cười nói với nàng ta: ”Phu quân ta cũng muốn gặp lão thái quân, có thể đi cùng chứ?”

Lâu Nhược Mẫn lập tức gạt đầu: ”Thất tỷ phu đương nhiên có thể đi cùng, lão thái quân cũng có nhắc tới Thất tỷ phu.”

Thất tỷ phu...

Lâu Thất không khỏi muốn cười, không biết tại sao nàng cứ có cảm giác cách xưng hô này vô cùng không phù hợp với hắn. Quay đầu nhìn vào khoang xe, đợi Thất tỷ phu bước ra.

Tiểu Trù đứng bên cạnh vén xe ra.

Lâu Nhược Mẫn chỉ cảm thấy trước mặt là một bóng râm, sau đó bên cạnh Lâu Thất xuất hiện một nam nhân.

Nàng ta đưa mắt nhìn ngang qua, chỉ thấy một vòm ngực rộng rãi, mặc cẩm bào màu đen, bên trên có thêu vân rồng, nhưng chỉ vậy thôi cũng đủ khiến nàng ta cảm thấy một loại khí tức mang tính áp chế.

Nàng ta phải ngẩng đầu lên mới nhìn được dáng vẻ của hắn. Cho dù Lâu Thất cũng cao hơn nàng ta nửa cái đầu. Nhưng không đợi nàng ta ngẩng đầu, hai người trước mặt đã quay người đi về phía trước, nàng ta chỉ có thể nhìn theo bóng lưng hắn, cao lớn tới mức khiến người ta có phần kinh ngạc.

Nam nhân cao lớn như vậy làm phu quân, có phải rất đáng sợ không?

Đợi Lâu Nhược Mẫn bình tĩnh sau những chấn nhiếp về chiều cao, vừa hay Lâu Ngọc Thiên quay đầu gọi nàng ta.

”Tiểu Thập Nhất, mau lại đây.”

Kiệu mềm đã tới, chỉ có ba chiếc.

Bốn gia tộc cao lớn mặc y phục màu lam khiên một chiếc kiệu, nhìn rất vững chắc.

Lâu Nhược Mẫn là nữ nhi, vì thế nàng ta ngồi một chiếc kiệu, Lâu Thất ngồi một chiếc, một chiếc còn lại là của Trầm Sát. Chỉ có điều nhìn vóc dáng cao lớn của hắn và chiếc kiệu mềm có phần nhỏ nhả kia, mọi người Lâu gia đều cảm thấy vô cùng không phù hợp.

Trầm Sát thì không hề khách sáo, cứ thế ngồi lên kiệu, còn trầm giọng nói một câu: ”Đi ngang hàng với nàng ta.” Điều đó có nghĩa là muốn sánh vai cùng Lâu Thất ngồi trên kiệu.

Mọi người lập tức cảm thấy bối rối.

”Gia, thuộc hạ đi cùng.”

”Phu nhân, nô tì cũng đi cùng.”

Hỏa và Tần Thúc Bảo đồng loạt đi tới bên Trầm Sát, bên kia, Ân Dao Phong, Thu Khánh Tiên, Tiểu Trù, Nhị Linh cũng lập tức đi theo.

”Ta là Kim gia Lục tiểu thư Kim Xảo Tiên, muốn bái kiến Lâu lão thái quân.” Kim lục tiểu thư được A Mộc đỡ, hai người cũng bước tới.

Khổng Tu mỉm cười không nói gì, bước tới bên cạnh Lâu Thất.

Đám người Lâu Ngọc Thiên cũng người một lát, nhưng cũng không nói lời phản bác, chỉ đành gọi thêm hai chiếc kiệu mềm nữa tới, để Kim Xảo Tiên và Khổng Tu lên kiệu.

Những người khác chỉ có thể đi bộ.

Lâu Thất quay lại nhìn Hiên Viên Ý đang đứng cùng Thần Quý Quân, đưa mắt ra hiệu cho ông. Hiên Viên Ý lập tức gửi đầu biểu thị đã hiểu.

Vì sức khỏe của Trầm Hương, họ quyết định vẫn phải cẩn thận vì thế trên đường đi đã thương lượng xong xuôi, ở Lâu gia không được để lộ thân phận của họ, chỉ coi là thị vệ. Trầm Hương sau khi được nàng cứu chữa, ngồi dậy đi lại cũng được nhưng cũng mặc trang phục nam nhi, lúc này đang đứng bên cạnh Hiên Viên Ý.

Lâu lão thái quân chưa chắc đã biết hai người họ cũng tới.

Lâu gia hiện nay là nơi thần bí và nguy hiểm đối với họ.

Ngồi trên kiệu đi chừng một khắc, họ tới một vùng đất rộng, nơi này là một hoa viên, giả sơn đình đài, trồng rất nhiều thông, mặt đất dưới gốc thông có phủ lá thông rất dày, nhìn rất thú vị. Cổng viện rất rộng, cửa có hình tròn, trên cửa có ghi ba chữ Tùng Linh Các.

Bên trong có treo vô số đèn, chiếu sáng cả khu tiểu viện.

”Lão thái quân thích sáng, vì thế Tùng Linh Các đều treo rất nhiều đèn.” Lâu Nhược Mẫn mỉm cười giải thích với họ.

Kiệu mềm dừng lại, Trầm Sát đi bên cạnh Lâu Thất, nắm chặt tay nàng. Lúc này Lâu Nhược Mẫn mới nhìn thấy dáng vẻ Trầm Sát, nàng ta sững người, không ngờ tướng mạo của hắn lại xuất sắc như vậy!

Nhưng nàng ta cũng cảm thấy sau khi nhìn rõ tướng mạo của hắn càng cảm thấy hắn khó tiếp cận, cho dù là lông mày của hắn cũng khiến nàng ta cảm thấy vô cùng lạnh lùng.

Không khiến nàng ta thích bằng Lâu Hoan Thiên, nam nhân như vậy nàng ta chỉ muốn tránh xa, trở thành nữ nhân của hắn chắc sẽ phải có năng lực chống rét cực lợi hại.

Đây là kết luận của Lâu Nhược Mẫn

Nếu như Lâu Thất biết được suy nghĩ của nàng chắc chắn sẽ ”xù” một tiếng.

Để quân thích một nữ nhân, tuyệt đối sẽ nhiệt tình như lửa có biết không?

Đương nhiên, lửa ở đây tuyệt đối là chỉ - dục hỏa.

Bước vào cửa lớn, bốn thị nữ trẻ tuổi mặc xiêm y vàng nhạt bước tới, hành lễ với nhóm người Lâu Ngọc Thiên, nhưng đều không dám nhìn nhóm người Lâu Thất, chỉ cúi đầu nói: ”Lão thái quân đợi đã lâu, mời các vị tới Thính Đào Các.”

Lâu Ngọc Thiên gật đầu: ”Dẫn đường.”

Bốn thị nữ tay cầm cung đăng, bước trước dẫn đường, mặc dù nơi này đã thấp rất nhiều đèn.

Đi qua hoa viên, đi qua hành lang, lại đi qua một chiếc cửa hình lục giác, trước mắt xuất hiện hồ nước với

mây khói mờ mịt.

Lâu Thất và mọi người đều có phần kinh ngạc, Lâu lão thái quân này đúng là giàu có, nơi bà ta sống là cả một cái hồ lớn thế này! Ánh trắng sáng tỏ, chiếu xuống sương khói trên mặt hồ mang vẻ tĩnh lặng thần bí.

Trên mặt hồ có cầu chín nhịp, xuyên qua nửa hồ nước, điểm cuối cùng là tiểu đảo giữa hồ, trên đảo có một tòa kiến trúc, vì cách khá xa nên nhìn không được rõ. Có điều điểm xuyết ánh đèn nhìn có phần quỷ mỵ.

”Lâu lão thái quân sống ở giữa hồ?” Kim Xảo Tiên kinh ngạc hỏi.

Lâu Nhược Mẫn nói: ”Không, nơi đó vốn là nơi gia chủ và phu nhân ở, phía trước mặt có một cánh cửa có thể thông tới Thính Đào Các, sau khi gia chủ qua đời, phu nhân dọn ra khỏi Thính Đào Các, hiện nay Thính Đào Các là nơi ở của bát tỷ tỷ.”

Nói xong, nàng ta thấy Lâu Thất vẫn không hiểu, liền mỉm cười giải thích: ”Đúng rồi, gia chủ và phu nhân là cha mẹ của thất tỷ tỷ, cũng là cha mẹ của thiếu chủ, bát tỷ tỷ...” nói tới đây liền nhìn Kim Xảo Tiên, sau đó nói tiếp: ”Bát tỷ tỷ có hôn ước với thiếu gia Kim gia.”

Lâu Thất nhướng mày. Lần trước đại ca nàng đã nói với nàng, việc của nàng nói cho Vân U trước, nhưng không nói với những người khác.

Nói như vậy, người cha thần bí của nàng không chỉ giao dịch với Lâu lão thái quân đóng giả Lâu gia thiếu chủ, sau còn làm gia chủ? Sau khi ông mất tích, Lão thái quân bèn tuyên bố ông bị bệnh qua đời?

Bát tỷ tỷ mà nàng ta nói là tiểu thư bàng chi của Lâu gia, gần đây rất được lão thái quân yêu mến, nhất định nhận anh nàng làm anh ruột? Chủ nhân mà U U vốn dĩ phải theo?

Thính Đào Các ở đảo giữa hồ chắc là nơi ở tốt nhất Lâu gia, đại diện cho trung tâm quyền lực, nhưng hiện giờ lại cho một nữ nhi bàng chi ở, đúng là rất được sủng ái.

Lâu Ngọc Thiên lúc này lại bổ sung một câu: ”Bát muội muội và Tiểu Thập Nhất là tỷ muội cùng mẹ.”

Lâu Thất hiểu liền.

Vì thế bây giờ Lâu Nhược Mẫn ở Lâu gia cũng được mọi người tiền hô hậu ủng?

Vốn dĩ đi từ cửa lớn tới đây cũng đã mất một thời gian dài, giờ thấy cây cầu chín nhịp này đi cũng mất thời gian, Trầm Sát đi được nửa đường liền thấy rất bức bối, dắt tay Lâu Thất bay lên, thoát cái đã tới đảo giữa hồ.

”Nơi này không được dùng khinh công...”

Lâu Nhược Mẫn còn chưa nói xong đã thấy họ hạ xuống ở đầu bên kia cầu.

”Không có chút đáng vẻ của người làm khách gì cả.” Mặc dù ở xa không nhìn rõ nhưng Lâu Thất cũng biết sắc mặt của Lâu Ngọc Thiên và Lâu Nhược Mẫn đã đen như đất nồi.

Trầm Sát liếc nhìn nàng: ”Lẽ nào nàng không nhận ra có kẻ muốn tìm tới cái chết?”

Lâu Thất lặng yên. Ai không nhận ra chứ, nhưng nàng vốn muốn phối hợp với đối phương trước, xem đối phương muốn giở trò gì, nào ngờ vị đại gia này không hề có chút nhẫn nại.

Đã tới đây rồi, nàng cũng không khách sáo nữa, lớn tiếng gọi: ”Lâu Thất tới bái kiến Lâu lão thái quân.”

Ở đây họ đã có thể nhìn thấy hình dáng kiến trúc trên Thanh Đảo, nhà kiểu cấu trúc tam tiến, trong cùng là lầu các ba tầng, mái ngói đỏ tươi, dưới ánh trăng càng trở nên vắng lặng, có cảm giác xa cách.

Cửa viện vẫn mở nhưng bên trong vắng vẻ không thấy có người, hoàn toàn không giống như đang đợi khách tới thăm.

Xem ra là đợi bốn thị nữ lúc trước dẫn đường.

Lâu Thất nói xong bên trong vẫn không hề có chút động tĩnh nào. Nàng nhượng mảy, kéo Trầm Sát qua một bên, ở đó có mấy cây hoa hạnh cánh hoa màu trắng nhụy màu vàng, vô cùng đẹp mắt.

”Chúng ta ngắm hoa thôi.”

Lâu Thất nói xong liền lấy trong tay áo ra một chiếc túi vải gấm màu trắng, mở ra có một lớp giấy dầu, mở ra tiếp, hương thơm sức nức bay ra.

Trầm Sát kinh ngạc: ”Trên người nàng nhét cả thức ăn từ khi nào vậy?”

”Cái gì mà nhét chứ...” Lâu Thất trợn ngược mắt, cười hì hì nói: ”Lúc trước trên đường đi Lâu Tín có bắt được một tổ trứng chim, ta dạy hần cách dùng đá nước, thơm lắm, nào, ta bóc một cái cho chàng nếm thử.”

540. Chương 540

Thế là khi Lâu Hoan Thiên và Lâu Nhược Mẫn bước tới bên này liền nhìn thấy Lâu Thất và Trầm Sát đang ngồi dưới gốc thông, Lâu Thất bóc trứng chim cho hần, một miếng một quả đút cho hần ăn. Trầm Sát tiện tay bẻ một bông hoa hạnh cắm vào tóc mai cho nàng, hai người giống như đang đi chơi vậy.

Hỏa và Khổng Tu đều sững người, vạn nhất lão thái quân là người tốt, họ làm vậy không phải sẽ làm lão thái quân tức giận sao?

Kim Xảo Tiên bịt chặt miệng cảm thấy hai người này thật to gan, chỉ có Tiểu Trù, Thu Khánh Tiên, Ân Dao Phong là đã quen với việc này, họ cũng đã phản ứng ra, nếu như lão thái quân thực sự nóng lòng muốn gặp họ, sao có thể sắp xếp nơi gặp mặt ở xa như vậy?

Đi tới đây mất hơn nửa canh giờ.

Đây là đồn ra oai chẳng.

Mấy người có chút tức giận, thấy đế quân và đế hậu như vậy cảm thấy là điều bình thường.

”Thất tỷ tỷ, cầu chín nhíp, lão thái quân nói phải đi từng bước từng bước.” Lâu Ngọc Thiên nhìn thấy hai người vừa đứng dậy, sắc mặt rất khó coi.

”Vậy sao? Chưa ai nói với ta.” Lâu Thất đột nhiên mỉm cười, nhướn mày nhìn Trầm Sát: ”Hơn nữa, phụ quân của ta không nỡ để ta đi mệt, chàng sẽ xót ruột, ta là nữ nhân duy nhất của chàng.”

Thật vô sỉ...

Khoe ân ái...

Sởn da gà quá...

Đối với người cổ đại, lời như vậy có thể khiến các nam nhân mặt biến sắc, khiến các nữ nhân xấu hổ không dám ngẩng đầu lên. Nhưng Lâu Thất nói rất tự nhiên, rất đương nhiên.

Lời này lập tức khiến Lâu Ngọc Thiên và Lâu Nhược Mẫn mặt biến sắc liên tục, căn bản không có cách nào trả lời.

”Dẫn đường đi.” Lâu Ngọc Thiên cuối cùng vẫn phải nghiêng răng nói với bốn thị nữ.

Bốn người dẫn họ vào cửa, lần này chỉ đi qua một hoa viên nhỏ đã tới sảnh chính, trong sảnh đèn thấp sáng trưng, bên trong có giọng thiếu nữ nhỏ nhẹ vọng ra, dường như là đang đọc thơ, với trình độ văn học cực kém của Lâu Thất nàng hoàn toàn không hiểu đó là thơ gì.

Sau cùng có một lão phu nhân mỉm cười, khen nàng ta tinh nghịch.

Ở gần như vậy, câu nàng nói bên ngoài lẽ nào không ai nghe thấy sao? Lâu Thất bất giác bật cười.

”Lão thái quân, thất tỷ tỷ tới rồi, còn cả thất tỷ phụ.” Lâu Nhược Mẫn chạy vào trước như một con bướm bướm, tiếng cười bên trong ngừng lại, Lâu Thất và mọi người bước qua cửa vào, thứ đầu tiên nhìn thấy là một bức tranh bối cảnh màu đỏ tươi.

Đập vào mắt là một màu đỏ tươi, điều này khiến người ta rất lấy làm lạ. Lâu Thất không khỏi nhìn tấm tranh bối cảnh đó vài lượt, lúc này nàng ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, như thể bên phải mở cửa sổ có hương hoa theo gió bay vào.

Dưới chân là thảm dày, màu đỏ thêu hoa. Nhìn vào hoa văn đó có chút đặc biệt lại khá là quen, nhưng nàng không biết đã nhìn thấy ở đâu.

Sức chú ý của nàng lại quay về với bối cảnh màu đỏ trên tường, lần này nàng nhìn thấy ở góc có điểm tuyết màu trắng, giống như mai trắng.

Bối cảnh như vậy nàng chưa từng thấy bao giờ, màu đỏ trên diện rộng, phải quan sát thật kĩ mới thấy được mai trắng ở góc.

Sở thích của người trang trí đại sảnh này cũng thật độc đáo.

Cho tới khi Trầm Sát nắm chặt lấy tay nàng, sức chú ý của Lâu Thất mới được kéo về, nhìn về phía hai người đang ngồi trên ghế la hán ở vị trí chính.

Bên trái là lão phu nhân chừng ngoài sáu mươi tuổi, tóc bà ta chải gọn búi đằng sau gáy, một bên cầm hai chiếc trâm phỉ thúy màu ngọc bích, quần băng trăn màu vàng điểm tuyết ngọc vụn, có thêu hình cây tùng, nước da rất trắng, trắng tới mức khiến người ta bỏ qua nếp nhăn trên mặt.

Da mặt bà đã rệu dãn chảy xệ, đôi mắt vì thế nhìn có vẻ nhỏ, nhưng đôi mắt tinh tường vụt sáng khi nhìn thấy Lâu Thất. Bà ta thậm chí còn bôi son đỏ, rất hợp với nước da trắng, Lâu Thất bỗng nhiên cảm thấy bà ta chỉ ít có chút yếu khí.

Lão yêu.

Ngoại hình mặc dù là lão phu nhân ngoài sáu mươi nhưng vóc dáng thì cho người ta cảm giác vô cùng trẻ trung, bà mặc xiêm y tối màu với áo khoác bông, trên cổ, cổ tay đều có đeo trang sức phỉ thúy, nhìn qua là biết hàng cực phẩm.

Cách một chiếc bàn vuông nhỏ, ngồi bên phải là một thiếu nữ chạc chừng mười bảy mười tám tuổi, mặc xiêm y trắng ngà, cổ áo, cổ tay áo, đai lưng đều màu xanh nhạt, nhìn vào giống như một bông thủy tiên mới nở. Tay nàng ta cầm một cuốn cổ tịch, lúc này cũng đang hiểu kì quay đầu nhìn. Đó là gương mặt có ba phần giống với Lưu Nhược Mẫn, nhưng lông mày dài hơn của nàng ta một chút, mặt không tròn như

vậy, khỏe mắt rõ nét hơn, đôi môi vôi cùng xinh đẹp, khiến nàng lại nghĩ ngay tới cánh hoa hồng.

Không có má lúm đồng tiền như Lâu Nhược mẫn, thiếu đi ba phần đáng yêu nhưng có thêm vài phần xinh đẹp, dịu dàng. Khí chất trong sáng, xinh đẹp, nhưng mỹ nhân Lâu Thất đã gặp nhiều, thiếu nữ này vẫn không thể khiến mắt nàng phát sáng.

Đây là Lâu bát?

Là cô nương đòi nhận anh chàng làm anh?

Lâu Thất nghĩ vậy, ánh mắt nhìn nàng ta liền có phần giễu cợt.

”Lão thái quân, nhìn xem thất tỷ có phải rất giống Hoan Thiên ca ca không?” Lâu Nhược Mẫn nói xong liền ngồi xuống bên cạnh lão thái quân, đưa tay ra ôm lấy cánh tay bà ta. Ánh mắt Lâu bát nhìn qua, Lâu Nhược Mẫn liền buông tay ra, ngồi ra xa một chút.

Lâu Ngọc Thiên vung tay, có hai thị nữ nhanh chóng bưng hai miếng bò đoàn tới đặt trước mặt Lâu Thất và Trầm Sát.

”Thất tỷ, thất tỷ phu, mọi người lần đầu về nhà nhận tổ tiên, là văn bối, phải quỳ gối dập đầu ba cái trước lão thái quân, đây là quy tắc của Lâu gia chúng ta.”

Nghe vậy, Hỏa, Tiểu Trù và mọi người đều sửng sốt, sau đó họ đều quay ra nhìn hai người đang dặt tay nhau đứng thẳng.

Quỳ?

Họ chưa bao giờ nhìn thấy hai phu thê này quỳ trước bất cứ ai.

Hơn nữa Lâu lão thái quân đâu phải tổ mẫu thực sự của Lâu Thất, có thể chịu được một quỳ của nàng sao?

Tần Thúc Bảo bất giác bước lên trước một bước, thái tử điện hạ của họ sao có thể tùy tiện quỳ người khác?

Lâu Thất và Trầm Sát đồng thời cúi đầu nhìn tấm bò đoàn, rồi lại đồng thời ngẩng đầu nhìn Lâu lão thái quân ngồi bên trên, động tác thái độ của hai phu thê giống hệt nhau, họ thậm chí còn đồng thời nhướng mày.

Lâu lão thái quân lúc này mới lên tiếng nói: ”Người là Tiểu Thất? Bên cạnh là Trầm Sát của Đại Thịnh quốc gì đó mới thành lập phải không? Sao ở bên ngoài lâu vậy bây giờ mới biết đường về? Quỳ đi, đây là quy tắc của Lâu gia, sau khi quỳ ta mới có thể dẫn ngươi tới từ đường gặp tổ tiên, từ đường của Lâu gia,

không có ta dẫn đường sẽ không dễ dàng vào được đâu.”

Từ đường.

Lâu Thất mặt hơi biến sắc.

Sao nàng lại không nghe ra chứ, Lâu lão thái quân rõ ràng đang uy hiếp, bà ta chắc chắn đã biết Lâu Hoan Thiên đã truyền tin ra ngoài, lần này nàng tới biết Lâu Hoan Thiên bị nhốt ở từ đường, bây giờ Lâu lão thái quân nói rõ ràng rằng từ đường của Lâu gia không có bà ta dẫn đường sẽ không dễ dàng vào được, đây chẳng phải là uy hiếp sao?

Nhưng nàng không hiểu, tại sao nhất định phải ép họ quỳ bà ta.

”Ha ha.” Trong đầu mặc dù đã suy nghĩ rất nhiều, bề mặt Lâu Thất vẫn mỉm cười, nàng nghiêng đầu nhìn Lâu lão thái quân, đột nhiên nói: ”Lão thái quân dễ dàng nhận định ta là huyết mạch Lâu gia vậy sao? Không nhỏ máu nhận thân gì sao?”

Vốn dĩ trong đại sảnh cả người Lâu gia và người của bên mình đều cảm thấy không khí có phần căng thẳng, đều đang nín thở đợi phản ứng của cặp phu thê này, nào ngờ Lâu Thất lại nói vậy, bất giác đều sững sờ.

Trầm Sát đã quen với cách xử lý vấn đề không theo lẽ thường của nàng, vì thế mặt không chút biểu cảm đứng bên cạnh nàng, mặc nàng phát huy.

”Nhỏ máu nhận thân?” Lâu lão thái quân cũng sững sờ.

”Đúng vậy, bà không biết phải làm thế nào?” Lâu Thất rất nhiệt tình nói: ”Là dùng một bát nước trong, sau đó bà nhỏ một giọt máu vào, ta nhỏ một giọt máu vào, nếu máu hòa vào nhau chứng tỏ chúng ta là người thân, ngược lại thì là người xa lạ, lão thái quân có muốn thử không?”

”Vớ vẩn!” Lão thái quân đập bàn, tức giận nói: ”Lần trước Hoan Thiên đã chứng minh ở chỗ mẹ ngươi rồi, ngươi là con gái ruột của Vân U, là người nhà Lâu gia chúng ta, còn phải nhỏ máu nhận thân gì nữa?”

Lâu Thất trong lòng giật mình.

Việc này đại ca nàng không phải đã nói không có ai biết sao?

Nàng không còn cười đùa nữa: ”Vậy lão thái quân sao không mời mẹ và anh trai ta ra đây?”

Lão thái quân hừ một tiếng: ”Ngươi cũng không phải đóng giả trước mặt ta, mẹ ngươi đêm đi gặp trai lạ, mất tích ở vách núi Thông Thiên, việc này ngươi sớm đã biết rồi còn gì? Anh trai ngươi vì lo cho mẹ ngươi,

nhất định đòi đi tới vách núi Thông Thiên, ta vì lo cho sự an nguy của nó nên mới tạm thời nhốt nó ở từ đường, việc này người không phải cũng đã biết rồi sao?” Miệng bà ta nở nụ cười quái dị, sau đó kêu lên: ”Long Ngôn! Sao còn phải ẩn nấp?”

Giọng này chấn động khiến tai mọi người đều ù lên, trước mắt sa sầm, hơn nữa Nhị Linh không có công phu lập tức ngã nhào xuống đất.

Long Ngôn đang ẩn thân lập tức hiện hình, khoe miệng rớm máu.

Nội lực của lão thái quân vẫn thâm hậu như vậy!

Sau khi dứt lời vẫn còn có áp lực đè xuống mọi người, khiến mọi người không tài nào thở được.

”Hừ!”

Trầm Sát lạnh lùng hừ một tiếng giống như một bàn tay vô hình bóp vụn áp lực còn lại đó, khiến mọi người đều thở phào.

Trong số những người này cũng chỉ có Hỏa và Khổng Tu không sao, mấy người Trần Thập, Lâu Tín sắc mặt tái nhợt.

Lão thái quân nheo mắt nhìn Trầm Sát, quan sát hẩn một lượt đột nhiên nói: ”Tiểu tử nội lực không tồi, chỉ có điều không còn sống được bao lâu nữa.”

Lâu Thất vốn dĩ còn có thể nhịn, nghe vậy lập tức tức giận.

”Lão thái quân còn biết xem bói nữa sao?”

Lời nói thực sự rất không khách sáo, lão thái quân không ngờ sau khi thể hiện nội lực mà nàng vẫn dám nói chuyện như vậy, mặt lập tức nghiêm lại.

Lúc này Lâu bát bên cạnh đột nhiên bật cười, tiếng cười phá vỡ bầu không khí đang vô cùng căng thẳng.

”Người đâu, mau dẫn mấy vị cô nương này xuống nghỉ ngơi, thất tỷ tỷ mới về chắc có chút hiểu nhầm với lão thái quân, chúng ta là người một nhà, hãy ngồi xuống cùng trò chuyện mới đúng.”

541. Chương 541

Âm thanh của Lâu Bát vừa dứt, bàn tay của Lâu Thất hơi run rẩy, một cơn bụi thuốc được phẩy về phía của mấy người Tiểu Trù, ”Bọn họ đều là thị nữ của ta, đương nhiên phải hầu hạ bên cạnh ta, đâu có việc khi chủ tử còn sờ sờ ra đó, mà thị nữ đã đi nghỉ ngơi trước rồi.” Nói xong nhìn sang Lâu Bát, nhướn mày,

”Nói ra thì, người là ai vậy?”

”Ta...” Lâu Bát dường như không ngờ tới nàng sẽ không khách sáo đến vậy, ”Ta là...”

Sắc mặt của Lâu lão thái quân hơi nguôi giận, nói với Lâu Thất: ”Đây là Nhược Uyển, chị của Nhược Mẫn, năm nay mười chín tuổi, ta định gửi nuôi dưới danh nghĩa của cha con, sau này, nó bèn là đích thân muội muội của con và Hoan Thiên.”

Lâu Nhược Uyển.

”Nhược Uyển gặp qua tỷ tỷ, gặp qua tỷ phu.”

Lúc này Lâu Nhược Uyển mới đứng dậy, hành lễ với Lâu Thất.

Trầm Sát kéo Lâu Thất vào lòng mình, dưới chân hơi nhích né tránh hướng cô ta đang hành lễ, hẩn cau mày cúi đầu nhìn Lâu Thất, giọng điệu không vui: ”Đi hỏi ca của nàng, chẳng lẽ hẩn ta có muội muội xinh đẹp như hoa như ngọc giống nàng mà còn không mãn nguyện, còn định nhận mấy loại quả cong tảo nở về chường tai gai mắt hay sao?”

Ha ha.

Lâu Thất đột nhiên cười phun ra tiếng.

Đế Quân đại nhân có cần độc mồm thế không, tuy Lâu Nhược Uyển không đẹp đến nỗi kinh diễm, nhưng dù sao thì cũng là một mỹ nhân, sao có thể là quả cong tảo nở được chứ?

Nhưng mà, rốt cuộc nàng đã phát hiện ra chỗ bất thường của Lâu Nhược Uyển, nếu nữ tử khác bị nói như vậy, không hận cũng sẽ tức giận, hoặc ít nhiều không thoải mái, thế mà Lâu Nhược Uyển này vẫn mỉm cười nhẹ nhàng, giống như hoàn toàn không đặt lời nói của Trầm Sát vào trong lòng vậy.

Đây không khoa học chút nào có phải không?

Nàng càng quan sát Lâu Nhược Uyển tỉ mỉ hơn nữa.

Nhưng Lâu lão thái quân đập bàn một phát: ”Nói chuyện kiểu gì vậy? Tuy người thuộc nửa phần người nhà họ Lâu, nhưng việc của nhà họ Lâu vẫn chưa đến lượt người xen miệng!”

Tần Thúc Bảo và Hỏa nhện không được định tiến lên một bước. Trầm Sát phủi tay cho bọn họ lui xuống, đột nhiên năm ngón biến thành móng vuốt, bóp mạnh trên không, khiến chiến bàn nhỏ được Lâu lão thái quân đập hai lần khi nãy chia năm xẻ bảy, vụn gỗ bay tứ tung, phun đầy người của Lâu lão thái quân và

Lâu Nhược Uyển, trong đó có một số vụn gỗ bay xước qua khuôn mặt của Lâu lão thái quân, quệt ra một vết thương nhỏ, chỉ có độ dài khoảng một li, nhưng Lâu lão thái quân lập tức bịt mặt lại, chấn động và giận dữ liếc nhìn Trần Sát.

Trần Sát lạnh lùng nói: "Tuy người già hơn bốn Đế Quân, nhưng trước mặt bốn Đế Quân, vẫn chưa có tư cách để người ỷ già làm càn."

Cuồng, thật sự điên cuồng.

Ánh mắt của Lâu Nhược Uyển đặt lên người của Trần Sát.

Lâu Thất tiếp tục phát hiện dường như cô ta chẳng có tinh thần không ổn định gì cả. Chuyện kể rằng, thấy gương mặt của Trần Sát mà không động lòng thì số nữ nhân đó không nhiều, và thấy được bộ dạng điên cuồng của hắn mà không có chút kinh ngạc chấn động, càng ít hơn.

Sau đó nàng nhìn sang Lâu lão thái quân, bà ta bịt chặt vết thương nhỏ xíu trên khuôn mặt mình, ánh mắt đó dường như muốn ăn tươi nuốt sống Trần Sát.

"Lão thái quân..." Lâu Ngọc Thiên nhìn bà ta lo lắng.

"Dắt bọn chúng cút ra ngoài! Ngày mai tiếp tục hành lễ quỳ bái!"

Lâu lão thái quân đứng lên từ chiếc sạp la hán, vẫy tay về phía của Lâu Nhược Uyển, "Nhược Uyển, đi!"

Nói xong, cứ như thế mà dắt theo Lâu Nhược Uyển tức tốc đi ra ngoài. Dõi theo bóng lưng của bà ta thật không giống một cụ già đã qua sáu mươi tuổi.

Khi Lâu Nhược Uyển bị bà ta kéo đến cửa quay đầu lại, nói với Lâu Thất: "Tối nay tỷ tỷ suy nghĩ cho kỹ, ngày mai không được chọc giận lão thái quân như vậy nữa..."

Đội bước chân của bọn họ đi xa, đám đông trong sảnh, bao gồm Trần Sát và Lâu Thất, có chút không định thần được. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

Đây là tiết tấu gì thế?

Lâu Ngọc Thiên cực kì phẫn nộ, chỉ Trần Sát chửi mắng: "Người dám cả gan động thủ với lão thái quân! Người..."

Lời còn chưa dứt, kiếm của Hỏa đã kề bên cổ của hắn, giọng điệu tăm tối: "Ai cho người cái gan, bắt kính với Đế Quân?"

Cây kiếm hơi nén xuống, chiếc cổ của Lâu Ngọc Thiên bị cắt ra một đường máu nhỏ.

Lâu Nhược Mẫn vội vàng chạy tới, "Vị đại ca này xin thủ hạ lưu tình, ta sẽ cho người dẫn các vị đi nghỉ ngơi trước." Nói xong, quay sang năn nỉ Lâu Thất, "Thất tỷ tỷ?"

Lâu Thất phẩy tay cho Hỏa lui xuống, liền nghe thấy truyền âm của Trầm Sát: "Có kì lạ."

Sao nàng không biết có kì lạ được chứ? Nhưng sự kì lạ này bắt đầu từ khi nào, từ chỗ nào kia, nàng cảm thấy đầu óc có chút hỗn loạn.

Lâu lão thái quân phí công diễn một suất này, tại sao?

...

"Trọng Vương, bây giờ chúng ta phải làm gì?"

Bọn người Trình Vi đều nhìn sang Hiên Viên Trọng Châu, đợi sự quyết định của hắn. Bấy người kia đi vào khu rừng trúc gần một tiếng đồng hồ rồi, nhưng chẳng có chút động tĩnh gì cả.

Hiên Viên Trọng Châu nhìn khu rừng trúc đó, gió thổi lướt qua khiến sáo trúc dao động nhẹ nhàng, rất yên tĩnh, cực kì yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi khiến lòng người bất an.

Hắn trưởng thành lớn như vậy mới gặp được vụ việc kì quái đến thế.

Nếu có thể lựa chọn, hoặc là hắn sẽ không dắt bọn người này vào đây, nhưng mà, có thể U U đang ở phía trong kia, bây giờ cũng có bảy người ở trong kia, hắn không thể bỏ cuộc.

"Đi vào."

Nhẹ nhàng thốt ra hai chữ, hắn cử động trước tiên.

Những người còn lại đi theo không hề do dự.

Trước khi đi vào khu rừng trúc, không có vấn đề gì cả. Nhưng sau khi bọn họ tiến vào khu rừng, mới phát hiện trước mắt bọn họ là một màn tầm tối, không nhìn thấy gì cả.

"Trọng Vương?"

”Các người phải cẩn thận chút.”

”Vâng.”

Tất cả mọi người đều lắng nghe cẩn thận tiếng bước chân của đồng bọn bên cạnh mò mẫm tiến về phía trước.

Đột nhiên có một tên thị vệ nói: ”Trọng Vương, có thể đốt lửa không?”

Màn đêm tối tăm dù sao cũng khiến con người cảm giác bất an trong lòng.

Tuy đốt lửa dễ để lộ mục tiêu, nhưng vẫn đỡ hơn giờ tay không thấy năm ngón?

Hiên Viên Trọng Châu chỉ suy nghĩ một lát bèn đồng ý.

Nhưng cả đám đợi một hồi lâu vẫn không thấy đống lửa được đốt sáng. Vẫn không có. Có người nhịn không được gọi tên của thị vệ khi nãy, gọi hai tiếng, hỏi: ”Sao không đốt được vậy?”

Người đó đợi qua chốc lát mới trả lời: ”Không đốt được.”

Những người khác không tin, đều mò mẫm lấy ra cục đá sặc lửa, nhưng chỉ nghe thấy tiếng ma sát của đá sặc xịch xịch xịch, thật sự chẳng có lấy một đốm lửa nào cả.

Hiên Viên Trọng Châu cũng làm thử, rất tà vạ.

Nếu lửa đã đốt không cháy, thì không nên lãng phí thời gian ở nơi đây nữa, ”Tiếp tục đi, phải chú ý bên cạnh có người, đừng rời cách nhau xa quá.”

”Vâng.”

Cả đám đồng thanh trả lời.

Tiếp tục mò mẫm về phía trước, vẫn nhỏ tiếng gọi tên của bảy thị vệ trước kia, nhưng không hề có hồi âm. Cũng chẳng biết trôi qua bao lâu, đột nhiên bọn họ phát hiện trước mặt có một luồng sáng ngang màu bạc rất mờ, thấp thoáng chưa nhìn rõ được là gì, nhưng mò mẫm trong bóng tối lâu như vậy đột nhiên bắt gặp một ít sáng của cái bóng, đã khiến bọn họ phấn chấn vui mừng lắm rồi.

Càng xích lại gần chút nữa, bọn họ càng chấn động phát hiện trước mặt là một bờ vực!

Dài lắm, ngang bằng với khu rừng trúc này, luồng sáng màu bạc mờ ảo kia, chẳng qua là sắc màu của vàng trắng.

”Đây là...”

Hiên Viên Trọng Châu đang ngờ vực, có một Thần Quỷ Binh tiến lên trước, nói với hắn: ”Chỗ này thật giống vách núi Thông Thiên.”

”Cái gì?” Hiên Viên Trọng Châu đột nhiên kinh ngạc.

Hắn cũng biết Lâu Thất đã tiếp nhận được tin tức, nói Vân U vụng trộm với nam nhân ở vách núi Thông Thiên, sau đó mất tích, bọn họ đều tưởng vách núi Thông Thiên ở gần sát nhà họ Lâu, nhưng đáng lẽ chỗ này cách nhà họ Lâu rất xa đó!

”Sao ngươi biết được ở đây là vách núi Thông Thiên?”

Thần Quỷ Binh kia đáp: ”Bởi vì địa thế của vách núi Thông Thiên vô cùng cao, và vách núi Thông Thiên vừa vặn có một hang sâu với bên đại lục Long Ngâm, năm xưa khi bọn tôi rời khỏi cái hang sâu đó được nhìn thấy vách núi Thông Thiên ở phía xa xa!”

Bỗng dưng Hiên Viên Trọng Châu cau mày: ”Ý của ngươi là, vách núi Thông Thiên cách đại lục Long Ngâm rất gần nhau, có phải không?”

”Có thể nói như vậy!” Binh sĩ kia đi tới, chỉ về chỗ mệnh mông ở phía đối diện, nói rằng: ”Phía bên kia chính là đại lục Long Ngâm, nhưng từ đây không có cách nào để bước qua bên đó, địa hình quá ác hiểm.” Hắn nói và nhìn xung quanh, chỉ sang phía bên trái, ”Đoạn Trần Tông ở phía bên kia, đi xuyên qua chỗ của Đoạn Trần Tông mới có một con đường thông sang đại lục Long Ngâm.”

Hiên Viên Trọng Châu không ngờ bọn họ có thể đi tới chỗ này, nếu vách núi Thông Thiên rời nhà họ Lâu không được gần cho lắm, vậy thì, sao Vân U đến đây được cơ chứ? Lâu Thất và bọn người Trầm Sát có thật sự biết được vách núi Thông Thiên không ở gần với nhà họ Lâu không vậy?

Vân U có bản lĩnh một mình chạy tới chỗ này? Cũng bắt gặp ngọn núi kì lạ kia đổi thành một khu rừng trúc, trong khu rừng trúc giờ tay không thấy nắm ngón mà băng qua được sao? Nhưng đâu có nghe nói Vân U có lòng gan dạ và bản lĩnh lớn như vậy đâu?

Hiên Viên Trọng Châu thoáng chốc cảm thấy có lẽ mình đã nắm được một trọng điểm nào đó, nhưng vào lúc hắn đang định suy nghĩ cho sáng tỏ, thì có một bóng ảnh khổng lồ đột nhiên bao trùm lấy cả bọn.

”Mau lui!”

Hiên Viên Trọng Châu vội ra lệnh, nhưng chậm mất rồi, không, cũng không chậm lắm, mà là bóng ảnh kia quá to đi, phạm vi bao trùm vốn dĩ khiến bọn họ không thể nào lập tức lui khỏi được.

Ngẩng đầu lên, khổng lồ lắm, cái miệng đen thui mà bọn họ nhìn thấy hồi trưa nay đang đè xuống phía của bọn họ, xem cảnh tượng giống như đang nuốt chửng cả bọn vào bên trong đó vậy.

”Trọng Vương cẩn thận!”

Đùng một tiếng, tất cả người đều bị cuốn vào trong đó.

Trước mắt đâu còn rừng trúc nào nữa?

Chẳng biết trôi qua bao lâu, Hiên Viên Trọng Châu bị sự lạnh cóng làm tỉnh giấc, hắn định mở mắt, nhưng phát hiện da mắt nặng như núi đè, làm sao cũng không mở ra được.

Nhưng có một luồng khí lạnh leo chui thẳng vào trong người của hắn, hắn cảm giác bản thân sắp đóng thành cây đá, nếu không tỉnh lại, không động đây, e rằng sẽ bị cóng chết ở nơi đây.

Hiên Viên Trọng Châu âm thầm cắn răng, vận dụng nội lực, sợ hãi phát hiện nội lực của bản thân giống như bị đông cứng vậy, không nghe sự sai bảo.

Phù, phù, phù. Hơi thở của hắn trở nên nặng nề.

Rốt cuộc hắn đã cố gắng hết sức để mở mắt ra, trái tim suýt chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tiêu rồi.

Ngay trước mắt hắn, một khoảng cách chỉ tầm một nén nhang, đang treo một bộ lâu cốt. Ở trước mặt hắn, dao động nhẹ nhàng.

Hiên Viên Trọng Châu nghiêng mặt nhìn kĩ xem mình đang ở đâu, vừa nhìn đã khiến hắn phải hít thở một hơi sâu.

Hắn nằm trên một chiếc giường băng, không chỉ có hắn, mà là một dãy dài, toàn là giường băng, trên mỗi chiếc giường đều có người nằm, những người đó không nhúc nhích giống như đã chết vậy, nhưng hắn nhận ra được, bên cạnh hắn là những kẻ được hắn dẫn vào. Trên đầu của mỗi người đều treo một bộ lâu cốt. Nhìn nghiêng qua phía bên kia, cũng như vậy.

Bên phải chiếc giường băng của hắn là Trình Vi đang nằm. Lúc này sắc mặt của hắn ta đang trắng bệch, trông như bị lạnh cóng sắp chịu hết nổi rồi.

542. Chương 542

Hiên Viên Trọng Châu đang cố gắng gượng dậy, nhưng hần phát hiện chỉ cần cử động một phát, thì bộ lâu cốt treo trên đầu của hần sẽ dao động theo, và mỗi khi động dậy, thì sức lực trong người hần sẽ vơi đi một ít.

Vốn dĩ không có nhiều sức lực, làm như vậy, hần cảm thấy mình càng lúc càng chóng mặt hơn.

Nhưng nếu không động dậy, tiếp tục nằm trên chiếc giường băng này, hần tin chắc chẳng bao lâu nữa mình sẽ bị lạnh cóng sinh bệnh mất.

Không thể ngồi sờ ra đó mà chờ chết được.

Hiên Viên Trọng Châu dùng sức cắn một phát vào chiếc lưỡi của mình, có mùi máu nóng hổi lan tỏa đầy khoang miệng, một chút sự nóng hổi này khiến hần cảm thấy ấm áp, và cơn đau nhói kia cũng khiến tinh thần hần tỉnh táo được một chút.

Chỉ là trong khoảng thời gian này hần không dám động dậy tiếp, hần phải nghĩ cách xử lý bộ lâu cốt kì dị đang treo lơ lửng ở trên đầu.

Nếu có Lâu Thất ở đây thì tốt rồi, nàng chắc chắn sẽ có cách.

Hiên Viên Trọng Châu nằm trên chiếc giường băng lạnh đến nỗi đông cứng tư duy đang cười khổ, dường như hần đang có chút ý lại vào Lâu Thất, đây không phải là một hiện tượng tốt đâu.

Và ngay lúc này, hần nghe được một tiếng kêu yếu đuối, "U u."

Hiên Viên Trọng Châu vui mừng, lập tức hét lên: "U U? U U mau qua đây!"

Buổi tối này, Lâu Thất và Trầm Sát đương nhiên không thể ngoạn ngoạn ngủ lại trong phòng khách, trên đường đi bọn họ đã nghỉ ngơi ổn thỏa, là vì nhân cơ hội đêm nay tìm kiếm tung tích của Lâu Hoan Thiên.

"Các người qua bên đó, Hỏa các người đi bên đây, Trần Thập, các người phải thật cẩn thận đó, nhiệm vụ của các người là tìm kiếm, chứ không phải giải cứu, sau khi tìm được đừng làm kinh động bất kì ai, có biết không? Còn nữa, cho dù có tìm được hay không, thì canh ba nhất định phải trở về đây, hiểu chưa?" Lâu Thất dặn dò.

Trầm Sát tuyệt đối chỉ hạ lệnh là đi ngay, vốn dĩ không bao giờ dặn dò đầy đủ và nhắc nhở bọn họ phải cẩn thận, theo hần thấy thì cẩn thận hay không phải do tự mình chú ý lấy, đâu phải là con nít.

"Đã hiểu!"

Tất cả mọi người chia đường rẽ lối bay về các phía khác nhau.

”Chàng xác định chúng ta sẽ đi tới đó sao?” Lâu Thất nhìn Trầm Sát, điều phiền phức nhất đó là thời gian bọn họ đến đây không đúng, qua giờ tử bèn là mừng mười lăm, tuy bọn họ ở bên nhau sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng đây là nhà họ Lâu, bọn họ cần đi tìm từ đường của nhà họ Lâu, lỡ xảy ra chuyện gì, hai người lại chia tách thì phải làm sao?

Chia ra thì chắc nàng không sao, nhưng qua giờ Tử, hẳn phải làm sao?

Vốn dĩ buổi trưa bọn họ quyết định những người khác đi tìm kiếm, còn hai người họ tiếp ứng, nhưng từ sau khi đi ra khỏi Đảo Hồ Tâm, đột nhiên Trầm Sát thay đổi ý định, chuẩn bị thám thính Đảo Hồ Tâm một lần nữa.

”Không, chỗ đó chỉ có chúng ta mới đi được, những người khác đi sẽ rất nguy hiểm.” Trầm Sát ôm eo của Lâu Thất, dẫn theo nàng né tránh những chỗ gác kín đáo, đi thẳng về phía của Tùng Linh Các, vừa đi vừa nói với nàng: ”Trước đó mình không ngờ tới Lâu lão thái quân sẽ diễn một suất như vậy, vả lại, phản ứng sau khi bị thương rất bất thường.”

Lâu lão thái quân diễn một suất như vậy, thực tế đã chứng minh bà ta đang có chỗ dựa nên không thêm lo sợ, và biểu hiện của bà ta sau khi bị thương khiến hẳn cảm thấy tâm lý hoặc tâm thần của mục giả này có thể đôi lúc không bình thường hoặc đôi lúc không khống chế được bản thân mình, hẳn vẫn cảm thấy, lúc này bà ta sẽ làm chuyện gì đó, và chỉ cần bọn họ phát hiện được bí mật của bà ta, liền có thể biết được bà ta là một con người như thế nào, có thể đối phó với Lâu Hoan Thiên ra sao, còn nữa, mối giao dịch năm xưa với Hiên Viên Chiến rốt cuộc là ý tốt hay là một trong hai bên nào đó bị ép buộc.

Đây cũng có thể phân tích được mối quan hệ năm xưa của bọn họ là tốt hay là tệ, và hai người họ nên xem Lâu lão thái quân là bạn hay là địch.

Tuy Lâu Thất nghe lời phân tích của hẳn cảm thấy rất đúng, nhưng trong lòng vẫn có nỗi bất an, bởi vì độc cổ của hẳn phát tác sẽ mang đến hậu quả rất nghiêm trọng, lỡ gặp nguy hiểm gì thì sao?

”Đi thôi.” Trầm Sát nghĩ đây là điều tất yếu phải làm, và hẳn không thuộc dạng người vấp phải nguy hiểm sẽ chùn bước, nếu hẳn có tính cách như vậy, thì không thể tạo dựng thành tựu trong quá trình xông pha, bởi vì ngay lần đầu tiên thì hẳn không thể một thân một mình đi tìm Mê Hồn Hoa, dù sao thì lúc đó rất nhiều người muốn giết hẳn, bên ngoài thật sự quá nguy hiểm.

Thật ra Lâu Thất cũng đang nôn nóng, những điều Trầm Sát nói nàng có thể suy đoán ra được, và, nàng càng lo lắng cho sự an nguy của đại ca hơn Trầm Sát, dù sao thì Trầm Sát không có cảm tình với Lâu Hoan Thiên, hẳn chỉ là suy đoán thôi, còn nàng thì lo lắng.

Kinh công của hai người thuộc hạng thượng đẳng, băng băng về phía Tùng Linh Các của Lâu lão thái quân, đi một đường thẳng như làn khói nhẹ, vốn dĩ không vấp phải hình bóng nào.

Nhưng bọn họ cũng phát hiện ra cả một đoạn đường đích thực được canh gác vô cùng nghiêm ngặt, có mấy lần bọn họ suýt chút bị phát hiện. Nếu là người khác, tin chắc là Hỏa hay Tần Thúc Bảo cũng khó xâm nhập vào đây mà không kinh động đến người khác.

Trầm Sát truyền âm cho Lâu Thất: "Mụ già đó sống ở đây một mình, Đảo Hồ Tâm kia cũng ở đây, nói rõ vật quan trọng nhất hoặc chỗ quan trọng nhất chắc chắn là ở đây."

"Cũng chưa chắc đâu, ai cũng suy đoán như vậy, bọn chúng chưa chắc không như vậy đâu mà?"

Trầm Sát đang định lên tiếng, đột nhiên trước mặt có màn đêm sương phủ dày đặc, bỗng chốc đôi mắt đen sẫm lại, đầu có chút xoay vòng, lập tức đứng yên tại chỗ.

Đồng thời Lâu Thất cũng cảm thấy hơi choáng, vô thức túm chặt cánh tay của Trầm Sát.

Lúc này bọn họ đã đến gần đại sảnh trước kia từng đến.

Cửa của đại sảnh không có khóa, bên trong không đốt đèn, nhưng đứng ở vị trí của bọn họ nhìn qua đó, vừa vặn bắt gặp một bức tranh bối cảnh màu đỏ tươi to lớn phía trong đại sảnh.

Giống như một tia sáng lóe lên trong đầu nàng, nàng hoảng sợ, lập tức nói với Trầm Sát: "Chạy!"

Không cần nàng nói, cùng một lúc đó, Trầm Sát cũng phát hiện sự bất ổn, đã ôm chặt eo của Lâu Thất xoay nhanh như sấm chớp, bay lui đằng sau thoát ra ngoài!

Và ngay khi thân hình của bọn họ vừa bay ra, có vài bóng đen tốc độ cực kì nhanh đuổi theo phía sau lưng bọn họ. Màn sương ở chỗ này bỗng chốc tan biến, trong sảnh bước ra hai người, chính là Lâu Nhược Uyển và Lâu Ngọc Thiên.

"Đuổi theo không?" Lâu Ngọc Thiên nghiêng đầu nhìn Lâu Nhược Uyển.

Trong mắt của Lâu Nhược Uyển lóe lên tia nham hiểm, hừ lạnh một tiếng: "Ảnh Sát đã đuổi theo, người nghĩ bọn họ có thoát được không?"

"Nhưng muốn giết hai người bọn họ cũng đâu có dễ, vẫn nên cẩn thận thì hơn."

"Giết? Không chắc sẽ giết được có phải không? Nhưng mà, ta cũng đâu phải muốn đoạt mạng của bọn họ, trước khi bọn họ tìm được món đồ đó giùm ta, ta không lấy mạng của bọn họ. Chỉ cần ép bọn họ đi về phía của vách núi Thông Thiên thì được rồi. Đáng tiếc bọn họ quá xảo trá, phút cuối để bọn họ đoán được chỗ này không ổn, còn thiếu một vị thuốc thôi."

Lâu Nhược Uyển nói xong cúi đầu nhìn tấm thảm trên mặt đất, còn Lâu Ngọc Thiên thì quay đầu nhìn bức tường màu đỏ tươi kia một phen.

Vốn dĩ đại sảnh này đã được động qua tay chân, món đồ của đại lục Long Ngâm, hai người kia quả nhiên biết được, thì cũng thật ghê gớm. Đáng tiếc, vị thuốc cuối cùng nếu trộn lẫn với mấy vị thuốc khác sẽ cho ra mùi vị rõ ràng hơn, Lâu Nhược Uyển sợ Lâu Thất nghĩ ra được, cho nên chia ra thành hai lần, vị thuốc cuối cùng được rắc trên một tấm thảm khác, bây giờ đang nằm dưới chân của bọn họ, chỉ cần hai người họ vào đây, thì xem như thành công.

"Vậy bây giờ phải làm sao? Không có vị thuốc cuối cùng, bọn họ đến dưới vách núi Thông Thiên có phải vẫn còn năng lực đối phó với đồng đồ kia?" Lâu Ngọc Thiên cau mày hỏi.

Lâu Nhược Uyển cười, liếc hắt một phen: "Đồ ngốc. Ba vị thuốc kia vốn dĩ là bảo hiểm, buổi trưa nay bọn họ đã trúng hai vị thuốc, khi phát tác e rằng đủ bọn họ chịu đựng sự dày vò rồi, và, lập tức đến mừng mười lăm, ta đã cho Ảnh Sát tìm đủ mọi cách phải chia cắt hai người bọn họ."

"Chỉ cần bị chia ra, Trầm Sát sẽ trở trời vô sức, phá hoại đầu óc của hắn trước, sau đó dùng để luyện chế bù nhìn, vậy thì không sợ sai sót nữa rồi."

Lâu Nhược Uyển gật gật đầu: "Đây là nhiệm vụ của bộ hạ giao cho chúng ta, nhất định phải hoàn thành! Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ lần này, sau này đại nghiệp của bộ hạ đạt được thành công, thì chúng ta trở thành dưới một người trên vạn người rồi!"

Nghe cô ta nói như vậy, đôi mắt của Lâu Ngọc Thiên phát sáng.

Rất nhanh Trầm Sát phát hiện có người đuổi theo sau lưng mình, và không chỉ một người. Tuy khinh công của đối phương không thể so với hắn và Lâu Thất, nhưng muốn ném xa bọn chúng là điều không thể, đối phương đuổi theo rất gắt gao.

"Lúc này không nên trở về." Lâu Thất cau mày.

Tin chắc mấy người này là cao thủ mạnh nhất của nhà họ Lâu, nếu dắt mấy người này về đó, những người khác sẽ gặp nguy hiểm.

Trầm Sát ừ một tiếng, thân hình bẻ qua một bên, lập tức xoay chuyển về hướng khác.

Và ngay lúc này, Hiên Viên Ý vừa vặn đỡ lấy Trầm Hương chuẩn bị bay lên nóc nhà thám thính tình hình, vừa vặn bắt gặp Trầm Sát chạy thoát theo một hướng khác, ông thấy được phía trước kia có một làn khói sương màu son nhạt, đột nhiên sắc mặt thay đổi.

"Không đúng, không đúng, đó giống như là" Ông vội vàng bảo Trầm Hương quay đầu: "Nàng nhìn xem, đó có giống như Khói La Sát chuyển dùng để khắc chế huyết mạch của hoàng tộc Trầm thị không?"

Trầm Hương nghe vậy bèn chấn động một phen, xoay chiếc cổ có chút đơ cứng qua bên đó, neho mắt nhìn kĩ, bỗng dưng sắc mặt đại biến, "Đúng vậy."

"Bọn họ xảy ra chuyện rồi!"

Hiên Viên Ý lập tức đưa ra phán xét, ăm Trầm Hương nhảy xuống, trong miệng huýt lên một tiếng sáo tín hiệu.

Những người ở lại lập tức xông tới, Hiên Viên Ý tóm gọn nói nhanh, "Ven theo tuyến đường Đế Hậu sắp xếp cho các người, một bên đi bốn người, gọi tất cả mọi người trở về! Phải nhanh."

Sau đó ông đẩy Trầm Hương vào lòng của Ấn Dao Phong: "Chăm sóc nàng ấy giúp ta."

Ấn Dao Phong trịnh trọng gật gù đầu: "Có ta ở đây, thì phu nhân sẽ ở đây."

Hiên Viên Ý cảm kích gật đầu, sau đó nói với thần y: "Đem theo toàn bộ thuốc, ta dắt người đuổi theo Trầm Sát và Lâu Thất, có thể bọn họ xảy ra chuyện rồi!"

Sau này, bất kì ai cũng rất cảm kích Hiên Viên Ý, bởi vì quyết sách lần này của ông quả thật rất anh minh!

Thân hình của Trầm Sát và Lâu Thất bay vọt về phía trước, như hai luồng khói.

"Dừng lại, liều mạng thôi, phía trước luôn có cảm giác không được ổn cho lắm!" Lâu Thất nhìn làn khói sương màu son nhạt kia.

Trầm Sát tuyệt đối tin tưởng nàng, nghe vậy bèn thẳng gấp bước chân.

Dường như vừa dừng lại, mấy hình bóng kia đã theo kịp, cách hai người họ chưa tới mười bước chân, đều dừng lại. Trầm Sát nhìn vị trí đứng của bọn họ bèn hiểu ra, nửa bao vây, chỉ để lại chỗ trống phía sau lưng hai người họ, ý nghĩa là, chỉ có thể chạy về phía bên đó.

Bảy người.

Ai cũng sở hữu nội lực thâm hậu, nhưng mà, hai người bọn họ chưa chắc đã thua.

"Thất Thất à."

Eo của Lâu Thất bỗng bị thắt chặt lại, đột nhiên tim đập mạnh, "Chàng sao vậy?"

”Độc phát tác.” Sắc mặt của Trầm Sát bỗng dưng trở thành xám xanh, dần chuyển thành đen thui.

Lâu Thất vừa nhìn đã kinh hãi, ”Cổ không có phát tác?”

”Không có.”

Đây là lần đầu tiên, chỉ có độc phát tác mà thôi!

Và, tại sao ôm Lâu Thất không thể giải nén một phần? Chẳng lẽ chỉ khi nào độc cổ cùng phát tác, nàng mới giải nén được sao?

543. Chương 543

Lâu Thất cắn răng, lúc này Trầm Sát tuyệt đối không còn sức chiến đấu, một mình nàng đối chiến với bao nhiêu đây người cũng không thể nào, nếu nàng gặp nguy hiểm, nàng sợ Trầm Sát sẽ liều mạng.

Cho nên, bọn họ chỉ có thể lui bước, chỉ có thể tiếp tục lui bước.

”Còn có thể chạy không?”

”Ừ.” Trên thực tế thì Trầm Sát đau đến nỗi không đứng thẳng lưng được nữa, nếu đổi thành người khác, lúc này tuyệt đối không thể trụ vững đâu, nhưng ý chí của hắn kiên cường hơn bất cứ người nào khác, vẫn đứng rất thẳng, nói chuyện với Lâu Thất đều sử dụng bằng truyền âm, những kẻ đó hoàn toàn không nhìn thấu độc của hắn đang bị phát tác.

”Chúng ta chạy.”

Lâu Thất vừa hô chạy, Trầm Sát lập tức ôm eo nàng, nhảy ngược xuống đằng sau lưng, thoáng chốc bay ra xa vài trượng.

”Chàng sao rồi?”

”Có thể kiên trì, nhưng mà, mục đích của bọn chúng dường như muốn ép chúng ta chạy vào chỗ này.”

Cho nên, bảy người kia lúc này không có ngăn cản bọn họ lại, mà là tiếp tục truy đuổi.

Lâu Thất đỡ lấy hắn, cắn răng nói: ”Cho dù như vậy, chúng ta cũng cần phải đi.” Dù sao cũng tốt hơn rơi vào tay của bọn chúng. Nàng cần có thời gian khảo sát độc của hắn.

Đây là phương hướng biết rõ có vấn đề nhưng bắt buộc phải lựa chọn.

Hai người tiếp tục tiến lên phía trước, rất nhanh xông vào làn sương khói màu son nhạt kia. Lâu Thất lập tức nghe thấy tiếng rên nhẹ của Trầm Sát, sau đó động tác của hắn bị dừng lại, phun ra một ngụm máu tươi.

”Trầm Sát!”

Lâu Thất không phát hiện làn sương khói có gì không ổn, nếu không nàng sẽ không xông vào đây đâu.

Những kẻ kia không có đuổi theo vào đây, điều này khiến bọn họ càng cảm thấy làn sương khói này có vấn đề. ”Cái này nhằm vào chàng đó, Trầm Sát, chúng ta lui ra lại.” Lâu Thất cắn răng nói.

Trầm Sát nắm lấy tay nàng, ”Không, có gì đó đang tiến tới.”

Lâu Thất ngơ ngác, quay đầu nhìn, bèn thấy mấy con rắn to bằng cánh tay bay lao về phía của bọn họ, trông bộ dạng của lũ rắn, Lâu Thất chỉ cảm thấy rất quen mắt, đợi xem rõ hơn chút, đột nhiên chửi thề một tiếng.

”Chết tiệt, đây chẳng phải là Phun Hoả Xà chúng ta gặp được ở Mê Hồn Cốc sao?”

Lúc đó bọn họ gặp gỡ lũ Phun Hoả Xà vẫn còn nhỏ, nhưng bây giờ cái lũ này là to đó! Phun lửa ra chắc kinh khủng hơn cái đám nhỏ kia cơ!

Trong khói sương, người thì không ai dám vào, nhưng thả rắn vào đây! Đê tiện, từng bước từng bước tính toán sẵn hết rồi!

”Chạy thôi!”

Nhưng khi bọn họ bay đi mới phát hiện...

Phía dưới kia là vực thẳm đó.

Bảy tên Ảnh Sát nhìn nhau một phen.

”Xác nhận hai người kia đã nhảy xuống vách núi Thông Thiên rồi, trở về bẩm báo với Uyển tiểu thư thôi.”

Bảy người đó rất nhanh rời khỏi chỗ này.

Đợi bọn họ rời đi, ba hình bóng bên cạnh phiêu dạt từ trên cây xuống.

Hiên Viên Ý giải huyệt đạo của thần y, "Lúc này điểm huyệt đạo của ông là vì không để bọn chúng phát hiện, mong thần y lượng thứ." Võ công của thần y chỉ có thể xem là võ mèo cào, đó chẳng qua vì ông ta muốn có sức khỏe nên mới học luyện vài chiêu thôi.

Thần y vội vàng lắc đầu: "Không sao không sao, bây giờ quan trọng nhất là Đế Quân Đế Hậu, hai người họ sao rồi?"

Hiên Viên Ý nói với Thần Quỷ Bình đi theo: "Bây giờ ngươi trở về, dắt theo mọi người, lập tức giật lại xe ngựa của chúng ta, xông ra khỏi nhà họ Lâu, sau đó đảo một vòng xem thử có đường nào xuống được vách núi Thông Thiên không, ta dắt thần y xuống dưới kia trước. Nhớ lấy, không vì gấp gáp mà hoảng loạn, tất cả hành sự cẩn thận!"

"Rõ!"

Thần Quỷ Bình nhận lệnh rời đi, còn Hiên Viên Ý lập tức dắt theo thần y, vội vàng đeo lấy chiếc khẩu trang lông thú, tiến về phía bờ vực.

Vách núi Thông Thiên, thật ra không phải cực sâu cực sâu, mà là cực dài, nói là thông thiên, hoặc có lẽ là cảm giác nhìn từ dưới vách núi lên, nhìn lên phía trên chỉ thấy một đường chân trời, giống như đi đến đáy vực sẽ sờ được vào bầu trời vậy.

Lâu Thất và Trầm Sát đương nhiên không đến nỗi ngã nhào xuống, có Phá Sát, và khinh công thượng đẳng, tuy bọn họ bị thương nhẹ, nhưng rất cuộc đáp xuống đáy vực một cách an toàn.

Vốn dĩ Lâu Thất không định xuống đây, nhưng thấy Trầm Sát độc phát, nàng đột nhiên nhớ ra, ở vách núi Thông Thiên hình như có Hồng Tùng Trùng và Băng Ngư Cốt đó! Dù sao thì cũng sắp đến mừng mười lăm rồi, nàng không thể rời khỏi Trầm Sát, bộ dạng này của chàng cũng tuyệt đối không thể nào ứng phó với tình hình của ngày mai, hay là nhân cơ hội này tìm thấy hai vị được dẫn cuối cùng rồi tính tiếp.

Vàng trắng lấp ló khỏi đám mây, soi rọi ánh sáng thanh đậm. Dưới đáy vách còn sáng hơn nhiều so với trong tưởng tượng của nàng.

"Khụ khụ." Trầm Sát ho vài tiếng.

"Tìm một chỗ trú để thăm coi sức khỏe của chàng trước đã." Lâu Thất đặt tay của hắn gác lên bờ vai của mình, đỡ hắn dậy, nhìn xung quanh, bên cạnh có rất nhiều bụi cây um tùm, nhưng nàng có thể nhìn thấy một chút ánh sáng dao động thoát ẩn thoát hiện.

Sóng ánh sáng?

Có nước?

Chỗ có nước có khi nào có Băng Ngư không?

”Chúng ta đi qua bên đó!”

Trầm Sát đã cố gắng đến hơi thở cuối cùng, chỉ đi vài bước bèn chịu hết nổi, thân thể cao to nặng nề đè lên người của Lâu Thất.

”Trầm Sát!”

Lâu Thất kinh sợ, lập tức dùng sức đỡ lấy hắn.

”Thất Thất có công nổi bốn Đế Quân không?” Hắn nói một câu yếu đuối.

Lâu Thất cắn chặt răng, ”Chẳng lẽ đến lúc này chàng không tỏ ra đàn ông chút xíu được sao? Bất một nữ nhân như ta công một người nam nhân cao to như chàng, có xấu hổ không?”

”Không xấu hổ, nàng là nữ nhân của bốn Đế Quân, nếu nữ nhân khác muốn công, bốn Đế Quân còn chả vui lòng nữa kia.”

Lâu Thất cúi thấp người xuống, Trầm Sát quả nhiên không hề khách sáo nằm bò lên lưng của nàng.

Thân hình cao to khoẻ khoắn của Trầm Sát, quả thật rất nặng rất nặng. Nhưng may là Lâu Thất rất khoẻ mạnh, công chàng từng bước từng bước đi vào bụi cây đó.

”Thất Thất.” Trầm Sát bò trên tấm lưng nhỏ bé của nàng, môi đặt bên tai nàng, nhẹ giọng gọi nàng. Từ lúc năm tuổi trở đi, hắn chưa bao giờ cho người khác công mình nữa, huống chi đã trưởng thành lớn khôn, cao to như vậy. Thân hình của Lâu Thất chỉ bằng một nửa của hắn, so sánh với hắn, hiện rõ nàng mảnh mai đến cỡ nào, nhưng không biết tại sao, Trầm Sát cảm nhận được sự an tâm và ấm áp cực kì đặc biệt trên lưng nàng.

Chưa bao giờ có nữ nhân nào mang đến cho hắn cảm giác như vậy.

Hắn cũng chưa từng trải nghiệm qua cảm giác này bao giờ.

Đây là việc không quần lên núi đao hay xuống biển lửa, nhảy vực hay đối mặt với liều mạng sống còn, người nữ nhân luôn ở bên cạnh hắn không chê không rời, hắn biết, có những lúc bản thân quả thực bất lực phải gục ngã, nàng cũng sẽ không sợ hãi không khóc lóc, không kêu trời than đất.

Thiên hạ này, không tìm được người nữ nhân thứ hai giống vậy nữa đâu.

Hắn biết, cho dù thân sinh mẫu thân đứng trước mặt của hắn, cũng không thể so sánh với nữ nhân này, trong trái tim của hắn, không có gì quan trọng hơn nàng.

”Rất đau?”

Trên trán của Lâu Thất toát đầy mồ hôi, cố gắng bước đi vững chãi một chút.

”Ừ.” Hắn không muốn nói dối nàng, bất kì lời nói dối nào cũng không muốn nói. Nhưng dù đau cỡ nào hắn vẫn muốn giữ vững thần trí, nếu không, ngay cả kẻ bên nàng cũng chẳng thể nào.

”Nhìn lấy.” Lâu Thất không giống với những nữ nhân bình thường nghe thấy hắn than đau liền tỏ vẻ đau lòng, càng không có dỗ dành, chỉ có hai chữ đơn giản như thế thôi.

Ngược lại Trầm Sát cực kì yêu thích.

Vốn dĩ là, hắn không muốn yếu đuối, càng không cần nữ nhân của mình dỗ dành nỗi đau đớn của bản thân.

Xuyên qua bụi cây, Lâu Thất sững sờ, tiếp đó toàn thân nổi đầy da gà.

”Chết tiệt! Chẳng trách bọn chúng ép chúng ta xuống đây! Đây là.”

Trầm Sát giương mắt lên nhìn, nhảy từ trên lưng nàng xuống, chỉ dựa nửa người vào người nàng, không nói lời nào rút Ấm Huyết Kiếm ra.

”Đại sát một trận thì được rồi.”

Không cần nói gì nhiều, có nói thì cũng vô dụng thôi.

Sóng ánh sáng lúc này bọn họ thấy được, thật ra, đâu có sóng ánh sáng nào, mà là một đám sỏi trắng!

Lâu Thất chưa bao giờ nhìn thấy lông sỏi trắng đến như vậy, toàn thân trắng muốt lấp lánh dưới ánh trăng, cho nên, bởi vì sự soi rọi của vầng trăng, lúc này nàng mới tưởng đó là sóng ánh sáng!

Một đám sỏi trắng đang nằm bò trên mặt đất, vài trăm con đang chen lấn với nhau, giống như mặt hồ màu bạc dưới vầng trăng sáng.

Bởi vì sự xâm nhập của bọn họ, đàn sỏi trắng bị kinh động, như nghe thấy tiếng ra hiệu, toàn bộ đứng lên chỉnh tề. Sự động dậy này, khiến Lâu Thất cảm thấy không ổn, ”Tại sao đám sỏi đó có một mùi vị kì lạ?”

Lúc không động đậy thì không ngủi được, vừa động đậy, nàng liền cảm thấy bất ổn, vài trăm con sói cùng động đậy, gió thổi thoảng qua, có một mùi hương kì dị, khiến đầu óc nàng choáng váng.

Chẳng phải bọn họ bách độc bất thâm sao?

Loại hương này là gì vậy?

Vài trăm con sói ở đây đóng vai trò gì?

”Trầm Sát, Tiểu Thất!”

Sau lưng có tiếng truyền đến, trước khi Trầm Sát định quăng Ấm Huyết Kiếm ra đó, bọn họ nghe thấy giọng nói của Hiên Viên Ý.

”Nhị thúc?”

Lâu Thất sững người, quay đầu nhìn thấy Hiên Viên Ý dắt theo thần y chạy vội qua đây, và nhìn tiếp vào thùng thuốc đặc chế trong tay của thần y, Lâu Thất quả thật vui mừng điên cuồng.

Nàng tưởng dưới vách núi Thông Thiên này chả có gì cả, không ngờ Hiên Viên Ý đem toàn bộ dược dẫn của thần y xuống dưới đây, điều này khiến nàng phấn khởi cuồng nhiệt. Bởi vì bây giờ độc của Trầm Sát đang phát tác, nói rõ sự cân bằng của độc và cổ trong cơ thể đã bị phá vỡ, bọn họ không thể đi theo tư duy trước đây nữa, cho dù sao đi chăng nữa, phải giải độc trước cho hắn rồi tính tiếp! Bởi vì độc cần có thuốc, chỉ ít còn cứu được, nhưng còn cổ, nàng vẫn nắm chắc có thể áp chế cổ xuống một chút! Đi một bước tính một bước vậy.

”Thần y, dược dẫn đem đầy đủ chứ?” Và, nàng sợ tội người thần y ở lại nhà họ Lâu xảy ra chuyện, đồng thuốc này được tìm một cách gian nan khó khăn cuối cùng bị cướp hoặc bị huỷ đi, vậy thì bọn họ sẽ khóc không thành tiếng mất. Cho nên, Lâu Thất vẫn cần xác nhận lại một lần nữa.

Thần y gật đầu: ”Đem đủ rồi đem đủ rồi.”

”Vậy được, ông kiểm tra cho Đế Quân trước, xem có thể áp chế độc tính trước được không, chàng bị độc phát rồi.”

”Cái gì?” Thần y kinh hãi.

Lâu Thất dắt Trầm Sát về phía sau, đỡ chàng ngồi xuống, nhìn nghênh đôi mắt thâm sâu đen lầy của chàng.

”Bây giờ Nhị thúc đến rồi, chúng ta đối phó với lũ sói trắng là được, chàng hãy ngồi yên nghỉ ngơi trước.”

Giọng điệu của nàng mang vẻ cứng rắn. Thần y lập tức tiến lên bắt mạch cho hần.

Mới thoáng chốc, sắc mặt của Trầm Sát trở nên đen thui, ngay cả đôi môi cũng đen nốt, Lâu Thất nhìn xong kinh hãi trong lòng.

”Chỉ có thời gian một khắc.”

Lâu Thất nói với Hiên Viên Ý, sắp sửa tới giờ tử, giờ tử mà đến, nàng phải trở về bên cạnh Trầm Sát, tuy hần bị độc phát, nhưng lẽ như nàng vẫn có thể áp chế được cổ của hần thì sao?

Đám sói trắng kia đang rục rịch góc đầu dãy.

Nhưng Hiên Viên Ý đứng đó như không nghe được lời nói của Lâu Thất, ông nhìn lũ sói kia, trong mắt loé lên tia sáng phức tạp, sau đó quay đầu nhìn Lâu Thất.

Lâu Thất bị ánh nhìn kì quái của ông làm giật mình.

”Nhị thúc, sao vậy?”

Lúc này, Hiên Viên Ý đi về phía đám sói trắng, cứ tay không mà đi qua đó, và không mang trạng thái công kích gì cả, ngược lại vô cùng thả lỏng thoải mái.

544. Chương 544

”Nhị thúc.”

Lâu Thất có chút không hiểu. Nhưng nàng thấy rõ, Hiên Viên Ý đã sáng tỏ xảy ra chuyện gì. Cảnh tiếp theo khiến nàng sửng sốt tại chỗ.

Chỉ thấy đám sói trắng trông như vô cùng hung tợn kia, đám sói trắng đang nhìn chằm chằm như hổ đói, đôi mắt của đám sói trắng đang phát sáng, nhưng khi Hiên Viên Ý đi qua đó như đồng hồ thủy, là giả, là giả đó! Thân hình của Hiên Viên Ý xuyên qua đám sói, khoảnh khắc cả hai chạm vào nhau, đám sói bèn giống như bị đụng tan biến, nhưng sau khi ông đi tới đó, bọn chúng lại ngưng đọng thành thể thực, nàng thấy nó không hề giống giả.

Là thể thực vậy đó!

”Đây là chuyện sao vậy?” Lâu Thất nói xong bèn muốn đi thử qua đó xem sao, nhưng nàng vừa cử động, vài trăm con sói kia lập tức nhìn nàng bộc lộ ánh mắt hung dữ, trong đó có một con muốn nhảy cẫng lên, bổ nhào về phía của nàng.

Lâu Thất nhìn chiếc miệng sói tanh hôi chảy đầy nước miếng, hàm răng ghê rợn lao cắn vào chiếc cổ của mình, tuy trong lòng vẫn suy nghĩ về cảnh tượng đi qua khi nãy của Hiên Viên Ý, nhưng mà, toàn bộ chân thật đến thế, nàng cũng đã ngửi được mùi tanh hôi, thì sao có thể là giả được cơ chứ!

”Tiểu Thất, tránh ra mau!” Hiên Viên Ý vội vàng la lên.

Vốn dĩ Lâu Thất không nghĩ cái này là giả, trong tay cầm Phá Sát đâm lên, đồng thời thân hình cúi thấp xuống, Phá Sát đâm thẳng và chiếc cổ của con sói kia, như bị nàng nâng cử ở trên đầu, giọt máu nhiều xuống vai của nàng. Nhưng đợi nàng cúi đầu xuống nhìn, thì phát hiện bờ vai của mình chẳng có giọt máu nào cả.

Nàng nhịn không được bèn rửa một câu chết tiệt.

Tình huống này nàng hoàn toàn chưa từng trải qua.

Lúc nãy Phá Sát đâm vào chiếc cổ của con sói trắng đó chân thật biết bao, còn nữa, trọng lượng của sói trắng mà nàng cử lên, cánh tay cũng tê tái đi đó có biết không?

”Nhanh, Tam thức của con có dạy con dạng Chú Ngưng Hồn nào không!” Hiên Viên Ý vội vã nói.

Lâu Thất bèn hiểu ra, lập tức giữ vững tinh thần, ”Có!”

Đồng thời, tay của nàng nhanh chóng nặn ra một cái quyết, ấn vào trán của con sói đã chết kia. Phụt một tiếng, thi thể của con sói đó tan biến mất, nhưng mà, có một viên châu màu trắng nho nhỏ mềm mềm rơi xuống, bị nàng đón vào lòng bàn tay.

Lâu Thất bỗng dừng ngộ ra: ”Đây là Hung Thú Hoan Hồn Sát?”

Hung Thú Hoan Hồn Sát, nói cho cùng đó là một loại hoan thuật cộng với mộ thuật, lấy hung thú đã chết dùng mộ thuật đặc biệt chế thành một viên hồn đan nho nhỏ, sau đó thêm thất hoan thuật, thì có thể trả lại dáng vẻ ban đầu và lực lượng của hung thú. Nhưng mà, đám hung thú này chỉ có một mục đích, hoặc có thể nói là dùng nhiều loại thuốc để kích phát cùng một lúc, nếu không sẽ không có uy lực công kích, giống như tình cảnh Hiên Viên Ý chạm phải khi nãy.

Chỉ là, trên người của Lâu Thất và Trầm Sát đều có mùi thuốc, và rất lớn nữa là đẳng khác! Đặc biệt là nàng!

Vốn dĩ nàng đã ngâm thuốc mười mấy năm nay, sau này lại nuốt Tuyền Tâm, cả con người trở thành một tổng thể được nhiều loại, đám sói trắng này không công kích nàng thì công kích ai vào đây nữa?

”Có lẽ phải! Lúc này ta không dám xác nhận, cho nên mới thử nghiệm một phen, rất hung hiểm, nhưng

cũng có thể đây là một cơ hội tốt, loại Hung Thú Hồn Đan này rất hiếm có, bởi vì nghe nói Hung Thú Hoan Hồn Sát ở đại lục Long Ngâm đã thất truyền rồi, có một viên hồn đan, thì có thể khiến một con động vật trở nên mạnh mẽ vô cùng, nếu bị con người ăn phải, vậy thì sẽ có được bản lĩnh chế luyện hồn đan của hung thú!

Cũng có thể nói là, nếu có người ăn phải viên hồn đan trong tay của Lâu Thất, thì hẳn sẽ sở hữu lực lượng và tốc độ như lũ sói trắng này vậy!

”Cả cái đại lục Long Ngâm và đại lục tứ phương đều chưa có người bắt gặp loại hoan mộ thuật như Hung Thú Hoan Hồn Sát, bây giờ có tận mấy trăm con lặn đó, mấy trăm con đó!” Hiên Viên Ý tỏ ra rất phấn khởi, ”Đây là thứ tốt mà ai cũng muốn sở hữu!”

Đúng vậy, vài trăm viên Bạch Lang Hoan Hồn Đan, có thể tổ chức thành một đội binh sói trắng siêu cấp mạnh mẽ!

Lâu Thất đột nhiên có chút ngộ ra, Lâu Nhược Uyển và Lâu Hoan Thiên ép bọn họ xuống dưới đây, chắc không phải muốn bọn họ có được thứ này trước, sau đó cướp sao?

Dù sao đi chăng nữa, bảo bối dâng đến tận cửa, nàng không thể nào bỏ lỡ!

Lâu Thất lập tức ném viên hồn đan cho thần y, ”Xem thử ông ăn được không, nếu được thì, ông ăn một viên trước đi!”

Sự hung hiểm dưới vách núi Thông Thiên này nói không chừng chẳng ít hơn Thần Ma Cốc là bao, thần y không có võ công, nàng lo lắng có chuyện xảy ra tiếp theo thì bọn họ không thể bảo vệ ông.

Bây giờ có thứ này chẳng phải rất tốt sao!

Nàng lại nhìn Trầm Sát một phen, sau đó quay đầu lại, nhìn vài trăm con sói trắng kia, trong mắt loé lên tia phấn khởi mừng rỡ.

”Nhị thúc, bây giờ chỉ cần ta giết đám sói này thôi có đúng không?”

”Xem ra là vậy, Nhị thúc không giúp gì được cho con rồi.”

”Không, Nhị thúc đã giúp một việc lớn lắm! Nếu không có Nhị thúc, ta cũng chẳng biết thứ này là thứ gì, sẽ bỏ lỡ trắng trợn bảo bối quý giá như vậy!”

Lâu Thất nói xong bèn không lãng phí thời gian nữa, rút cây Roi Thí Hồn ra, một tay cầm Phá Sát, một tay cầm Roi Thí Hồn, lập tức xông thẳng vào phía đám sói trắng kia.

Không ai thấy được phương diện đại khai sát giới này của nàng, trên khuôn mặt không còn nụ cười, sát khí trên người tuôn trào, ánh mắt sắc bén, ra tay nhanh dữ chuẩn, chỉ công kích không phòng ngự, là cách đánh trực tiếp không màng sống chết.

Nhưng mà, hiệu quả thật kinh người.

Nàng xông qua đó, rất nhanh có một đám bị đổ xuống.

Sau đó nàng cắn Phá Sát, một tay nện quyết, bụp bụp bụp nhiều tiếng liên tục vang lên, trên mặt đất lưu lại rất nhiều Hoan Hồn Đan.

Hiên Viên Ý lập tức tiến lên, nhanh chóng lượm đồng Hoan Hồn Đan đó, sau đó lại lui qua một bên.

Phía bên kia, thần y bắt mạch cho Trầm Sát, trong lòng vô cùng sốt ruột, bởi vì ông phát hiện mình vốn dĩ không có cách áp chế độc phát đó, chỉ có thể sử dụng mười loại dược dẫn, nhanh chóng chế thành thuốc giải cho Trầm Sát phục dùng. Nhưng hiện giờ còn hai loại dược dẫn cuối cùng vẫn chưa tìm được, vả lại, cho dù tìm được hai loại dược dẫn cuối cùng, giải được độc, nhưng giải cổ phải làm sao đây?

Trước đó ông suy đoán độc và cổ đạt đến một giới hạn cân bằng nào đó, nếu giải được độc thì có thể dẫn phát cổ và đồng thời cùng phát tác, nhưng cũng sẽ có vài phần khả năng, giải được độc, cổ còn một quãng thời gian mới phát tác.

Quãng thời gian này, có thể là nửa tiếng, cũng có thể là một ngày, hoặc là vài ngày, đương nhiên, cũng có thể là một hai tháng.

Chỉ là bọn họ có thể cược không? Dám cược không?

Đương nhiên bản thân Trầm Sát hiểu rõ tất cả, hần chịu đựng nỗi đau của độc, nhìn Lâu Thất đang diệt sát điên cuồng đám sói trắng ở trước mặt, nhanh chóng điểm vài chỗ huyệt trên người mình.

”Đế Quân! Như vậy sẽ khiến người chịu đựng nỗi đau giày vò mà người thường không chịu đựng được đó.” Thần y kinh hãi, vốn dĩ định ngăn cản, nhưng không kịp, tốc độ của ông ta sao nhanh bằng Trầm Sát?

Phương pháp điểm mấy chỗ huyệt quan trọng là hần xem trên y sách tổ truyền trước kia của nhà mình, đó là cách tự làm tổn thương kinh mạch của mình, và sẽ cực kì đau đớn, chỉ cần cơ thể hơi nhúc nhích sẽ phải chịu đựng nỗi đau giày vò như bị lạng trì.

Và càng không phải là phương pháp trị tận gốc, đây là phương pháp cưỡng chế độc phát, chỉ có thể kéo dài độc tính thêm hai ngày.

Nếu hai ngày sau đó không có thuốc giải, sẽ chết không cần suy nghĩ.

Cho nên, tuy biết phương pháp như vậy, nhưng Trầm Sát chưa bao giờ sử dụng qua.

”Đế Quân.” Thần y nhìn hắn với vẻ mặt đau buồn.

Hai ngày, bây giờ chỉ còn lại thời gian hai ngày, trong hai ngày phải tìm được hai vị được dẫn cuối cùng, nghỉ lại thì dường như không có khả năng, vậy thì, hai ngày sau mạng của Đế Quân thật sự không giữ được hay sao?

Nếu đã như vậy, ông ta còn kiểm tra để làm gì cơ chứ? Viên hồn đan gì đó, ông ăn vào thì được rồi!

Thần y dường như mang theo tâm trạng bi tráng, nuốt viên hồn đan đó vào bụng.

Lục phủ ngũ tạng như bị ngọn lửa thiêu đốt điên cuồng, ông đau đến nỗi nhin không được lặn qua lặn lại trên sàn đất, đôi tay bóp chặt cổ áo của mình.

Lúc này không ai để ý được ông ta.

Trầm Sát tự mình động đậy một phát bèn cảm thấy đau thốn không tả nên lời, Lâu Thất đang lo giết lũ sói trắng kia, Hiên Viên Ý thì sợ lãng phí một viên hồn đan, cho nên luôn theo sát đằng sau nhanh chóng lượm lấy.

Dưới vách núi Thông Thiên, bốn người đều đang chịu sự giày vò.

”Thất Thất!”

Cho đến khi giọng nói của Trầm Sát vang lên, vừa đúng lúc Lâu Thất giết xong con sói cuối cùng, nghe được tiếng của hắn lập tức lao vụt qua bên đó.

Sau khi Trầm Sát gọi nàng thì bắt đầu tuôn hạt máu ra bên ngoài, lần này cực kì dữ dội mãnh, sắc mặt của Lâu Thất đại biến, lập tức bổ nhào vào lòng của hắn, ôm chặt lấy hắn.

Vừa chạm phải, Trầm Sát liền cảm thấy được áp chế, nhưng mà, bởi vì hắn tự đã thương kinh mạch, nên nàng bổ nhào qua đó tạo nên một nỗi đau khổ khác đối với hắn, nhưng hắn vẫn ráng nhin lấy, giờ tay ôm chặt nàng.

”Xem ra, nàng có khả năng áp chế cổ cao hơn đó.” Trầm Sát chậm rãi nói.

Lâu Thất cũng nghĩ được điều này, dù sao thì độc của hắn đã phát tác, nhưng mà, nàng đối với hắn vẫn rất hữu hiệu, vậy thì nói rõ cái thứ nàng áp chế được, có lẽ là cổ.

”Đây quả thật là một tin tức tốt.”

Lâu Thất nói xong, nghi ngờ nhìn sắc mặt bỗng tốt lại của hắn, ”Thần y đã áp chế độc phát cho chàng rồi à?”

Lúc này thần y cũng đã chống đỡ được, toàn thân vã đầy mồ hôi, nhưng đôi mắt sáng lạn có hồn, dưới màn đêm nhìn rõ không ít đồ vật.

Ông ta hô to không tin vào mắt mình, ”Xem ra, hồn đan này thật sự có tác dụng đó!”

”Thần y, độc của Trầm Sát xử lý bằng cách nào vậy?”

Vừa nghe Lâu Thất hỏi thế, thần y sững người, nhìn Trầm Sát một phen, nhưng cũng biết không thể nào giấu giếm Lâu Thất, bèn giải thích rõ ràng cho nàng hiểu.

Lâu Thất nghe xong trầm ngâm giây lát, đỡ Trầm Sát đứng dậy, ”Còn gì mà nói được nữa chứ? Trong hai ngày, phải tìm được Hồng Tùng Trùng và Băng Ngự Cốt.”

Được ăn cả ngã về không.

Chỉ có thể như thế thôi, chỉ còn hai ngày cuối cùng, nếu không thì còn làm được gì nữa?

Bây giờ họ nên cảm thấy may mắn, vừa vặn đang ở dưới vách núi Thông Thiên, vừa vặn nghe nói ở đây có hai vị được dẫn đó. Lâu Thất tin chắc vận may của mình không tệ đâu.

Hiên Viên Ý thu thập một túi hồn đan to đùng, nhìn thần y một phen.

”Tìm thấy được dẫn rồi tính tiếp.”

Lâu Thất đỡ lấy Trầm Sát, rõ ràng biết hiện giờ hắn bước đi một nhịp như đang bước trên biển dao, nhưng mà không còn cách nào khác! Bọn họ nhất định phải đi tìm cho bằng được.

Bằng qua bụi cây um tùm tiến lên phía trước, tốc độ của bọn họ không hề chậm, Hiên Viên Ý và thần y dẫn đầu thám thính đường đi, còn Lâu Thất thì phát giác được, thể trạng của thần y đã được cải tạo!

”Đội đã, các người có nghe thấy tiếng nước chảy không?” Thần y đột nhiên dừng lại.

Tiếng nước chảy?

Lâu Thắt đỡ Trầm Sát đứng yên tại chỗ, có nước thì sẽ có cá, và càng có thể là Bổng Ngư!

Nhưng khi bọn họ động thần lại, chỉ nghe thấy tiếng giọt nước nhiều, giống như một cái động trống trải mênh mông, từng giọt từng giọt nước nhiều xuống.

Dạng nước như vậy cho dù tìm được, thì cũng đâu thể nào có cá được cơ chứ?

Lâu Thắt tiếp tục thất vọng một lần nữa. Nhưng đôi mắt của Hiên Viên Ý sáng lên rực rỡ, phần khởi nói: "Dưới đất! Nhiệt độ ở đây không thấp, muốn có Bổng Ngư, nhất định phải ở dưới lòng đất mới có khả năng?"

545. Chương 545

Nếu là dòng sông dưới lòng đất, vậy thì, Bổng Ngư cũng có khả năng ở chỗ đó.

Bọn họ nghe được tiếng nước nhiều đích thực được truyền từ dưới lòng đất.

Chẳng lẽ ở dưới vách núi Thông Thiên còn có một dòng sông hay sao?

"Nhưng phải làm sao mới xuống dưới kia được?" Thần y hỏi.

Biết được dưới lòng đất có con sông đương nhiên sẽ thăm dò một phen, nhưng mà, tìm không được lối vào thì cũng như không, chẳng lẽ từ đây đào lỗ xuống dưới kia hay sao?

"Đúng, đào đất, nếu đã nghe được tiếng nước nhiều, nói rõ trên mặt đất không dày dặn là bao, để ta thử xem." Lâu Thắt dứt lời bèn cầm Phá Sát, vừa nắm tay của Trầm Sát, vừa cố gắng ấn đâm vào mặt đất.

Mọi người có thể cảm giác được cơn chấn động của mặt đất, sau đó bỗng dưng dưới chân thả lỏng.

"Chết tiệt, vỏ đất còn mỏng hơn nhiều so với trong tưởng tượng!" Lâu Thắt rửa thầm một câu, Trầm Sát đã kéo nàng vào trong lòng mình, còn chưa kịp mở miệng, ùng một tiếng, đất sụp đổ.

Bốn người té xuống dưới đó với bãi bùn cát mênh mông.

Cảm giác mất đi trọng tâm nói sao cũng không hề dễ chịu chút nào, trong suốt quá trình đó Trầm Sát ôm lấy Lâu Thắt rơi về một hướng, bản thân nằm dưới, ôm chặt nàng vào lòng.

Cho dù ngã nhào trên mặt đất, thì để hấn làm bia đỡ lớt dưới là được.

"Ui da có cây!"

Giọng nói của Lâu Thất vừa vang lên, toàn bộ bọn họ đều rơi vào lùm cây, những cành cây này rất mềm nhũn, và có độ dẻo, giảm thiểu tốc độ rơi xuống của bọn họ, lưng của Trầm Sát chạm với những chạc cây đó, nỗi đau trong cơ thể dường như tăng lên gấp trăm lần, nhưng hắn vẫn cắn răng chịu đựng, bảo vệ Lâu Thất thật tốt.

”Pằng.”

Rốt cuộc thì, đã chạm đất.

Hiên Viên Ý và thần y cũng té nhào xuống đây, nhưng dù sao thì võ công của Hiên Viên Ý không tệ, cuối cùng nhanh chóng nắm lấy một chạc cây, tiếp tục giảm tốc.

”Phương thần y, ông sao rồi?”

Thần y ngồi dậy, nhìn tự mình, lấy nỗi khổ làm niềm vui: ”Xem ra, loài sói có sức chịu đựng rơi ngã tốt lắm.” Té từ trên cao xuống, bộ xương già cỗi của ông ta không bị gãy xước gì cả.

”Trầm Sát, Tiểu Thất, hai người sao rồi?”

”Nhị thúc, không sao.” Lâu Thất đỡ Trầm Sát đứng dậy, liếc hắn một phen: ”Lần sau không được khoe sức như vậy nữa? Ta có thể nằm dưới.”

Trên thực tế thì Trầm Sát đang đau đớn đến tận tận cùng, hắn cảm thấy nỗi đau của mình đã nhện đến nỗi da đầu căng ra, nhưng nghe câu nói này của nàng hắn vẫn không nhịn được nở ra một nụ cười nơi khóe miệng, đè thấp giọng xuống, ”Ừ, đa phần thời gian thì nàng nằm ở phía dưới, đôi lúc mới cho nàng nằm trên, sao nào?”

Trong đầu của Lâu Thất xoay chuyển mấy vòng mới hiểu ra hắn đang kéo sang chuyện khác, khuôn mặt bỗng dưng đỏ bừng, lại liếc hắn một lần nữa.

Nàng đang định bảo hắn dở quá, ai ngờ vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một bờ nước sáng trưng.

Ánh sáng của nước, lần này thật sự có ánh sáng của nước rồi!

Bởi vì mặt đất bị Lâu Thất đánh ra một cái lỗ, có ánh sáng mờ ảo của ánh trăng soi xuống, nhưng nguồn sáng thật sự quá yếu ớt, ở dưới đất có thể phát lộ không cần đèn xĩa đến nó.

Nhìn thấy ánh sáng của nước, không biết ánh sáng chiếu ra từ đâu, rất yếu, nhưng vẫn có thể mơ hồ khiến bọn họ nhìn thấy được phía trước mặt là một hồ nước.

Dòng nước chảy chậm rãi mà yên tĩnh.

Đây là một con sông dưới lòng đất. Phía trước đôi lúc có nước nhiều giọt, rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng nước tí tách. Ở mảnh đất phía bên kia có lẽ là phiến đá, và còn là phiến đá được dựng lên, cho nên tiếng nước nhiều mới được vang to rõ như vậy.

”Để ta đốt đèn chiếu sáng.” Hiên Viên Ý nói xong định đốt lửa, Lâu Thất nói: ”Không cần đốt lửa, thần y, lấy viên dạ minh châu ra là được rồi.”

Dạ minh châu, đặt trong chiếc rương nhỏ bên người thần y không rời nửa bước. Bởi vì bên trong đó có một số được dẫn cần để thời gian lâu tí, cần có sự hỗ trợ tác dụng của dạ minh châu.

Bây giờ vừa vặn lấy ra soi sáng.

Thần y mở chiếc rương ra, ánh sáng dịu dàng soi sáng một vòng xung quanh bọn họ.

Một mùi thơm của thuốc bay xộc vào mũi, bên trong đều là được dẫn cần thiết dùng để giải độc cho Trầm Sát, và đa số đều được Lâu Thất tìm kiếm. Vừa nhìn đồng thuốc này, Trầm Sát bèn cảm thấy bản thân nợ Lâu Thất quá nhiều thứ.

Hắn ôm chặt Lâu Thất thêm chút nữa.

Hiên Viên Ý cầm lấy viên dạ minh châu dẫn đường phía trước, mấy người bọn họ thực tình không thể lãng phí thời gian, bèn nhanh chóng đi về hướng con sông dưới lòng đất kia.

”Không có kết băng, tuy nước rất lạnh, nhưng vẫn chưa thể xem là băng giá.” Thần y ngồi xổm xuống đo nhiệt độ nước khó che lấp nỗi thất vọng.

”Băng Ngư?” Nhưng Hiên Viên Ý tiếp lời: ”Băng Ngư đâu chắc chắn phải sống ở sông kết băng đâu, không nhất thiết cần tới nhiệt độ đó.”

Đây quả thật là lần đầu tiên họ nghe được, bỗng dưng cảm thấy mình bị kéo vào một tư duy đóng khung sẵn. Băng Ngư, thì nhất định phải sống ở sông kết băng hay sao?

Hiên Viên Ý quả nhiên không hổ danh đến từ đại lục Long Ngâm, thật tình học cao hiểu rộng hơn bọn họ, kiến thức thật mênh mông.

Dòng sông rất lạnh, lạnh hơn các dòng sông bình thường khác rất nhiều, hoặc có thể chỗ này đã đủ điều kiện cho Băng Ngư sinh sống. Hiên Viên Ý lắc đầu nói: ”Băng Ngư bẩm sinh có thể tự tìm được một nơi có nhiệt độ nước thấp, và, còn một điểm nữa, Băng Ngư được xưng là Băng Ngư, không phải vì chúng sinh sống ở dòng nước lạnh, mà vì trên thân của chúng có một cơ quan hạ nhiệt bẩm sinh, cho nên nếu bắt được

Băng Ngư ở trên tay, người sẽ cảm thấy nó rất lạnh, nếu có một đàn Băng Ngư tụ tập cùng một chỗ, vậy thì nhiệt độ nước ở chỗ đó sẽ thấp rất nhiều lần.”

Mấy người Lâu Thất bỗng nhiên tỉnh ngộ.

May là, có Hiên Viên Ý đi theo bên cạnh.

”Vậy thì, đi qua bên đó tìm thử xem.” Trầm Sát chỉ phía dòng nước chảy, bởi vì xa, nên bọn họ không nhìn rõ tình hình ở phía bên kia. Hắn ngập ngừng một hồi rồi nói tiếp: ”Chỗ kia lạnh hơn.”

Nội lực của hắn thâm hậu nhất trong đây, tuy bị độc phát, nhưng năng lực cảm nhận vẫn mạnh hơn bọn họ.

”Đi.” Lâu Thất đỡ hắn đi qua phía bên kia, thần y vội vàng cầm viên châu đi trước họ. Ông cảm thấy cơ thể mình hiện giờ thật tỉnh tốt hơn nhiều, hồn đan của sói trắng quả thật có tác dụng to lớn! Nhưng cũng đủ trân quý rồi!

Đi sâu vào trong đó, hai bên bờ sông càng lúc càng hẹp lại, và dòng chảy phía sau kia càng lúc càng nghèo nàn, có những chỗ hẹp còn có núi đá lộ ra, hoặc có kì hoa dị thảo.

Nếu không vì nơi đây thật sự quá tối tăm, có lẽ bọn họ sẽ cảm thấy cảnh vật thật xinh đẹp kì lạ.

”Ồ.” Dưới chân đạp phải một hòn đá nhọn hoắc, Trầm Sát hừ nhẹ một tiếng. Nếu là mọi thường, hắn tuyệt đối không xem đó là gì, nhưng bây giờ kinh mạch toàn thân của hắn đều đau đớn trên từng tắc, cộng với một chút ngoại lực tác động đủ khiến hắn chịu đựng không nổi rồi.

Lâu Thất đang định hỏi hắn, đột nhiên bàn chân của mình bị tê lại, cả con người nhện không được té ngã vào dưới nước. Trầm Sát lập tức ôm nàng lại, nhưng Lâu Thất dường như nhìn thấy một vật gì đó ở dưới nước lóe lên rồi vụt tắt.

Cả thân thể của nàng đơ cứng.

”Có đồ, trong nước có đồ, đừng có xuống nước!”

Thần y dẫn đường phía trước dừng bước chân lại, ”Nhưng con đường phía trước cực kì chật hẹp, chỉ có thể cho một người cẩn thận bước qua bên đó.” Còn nàng và Trầm Sát thì phải đi cạnh nhau.

Trầm Sát cau mày, ”Nắm tay.”

”Chàng còn chịu được không?” Lâu Thất sợ hắn hiện giờ đau chịu không thấu, không ai đỡ lấy, mỗi một

bước đi đối với hắn mà nói cũng như lên núi đao xuống biển lửa.

Trầm Sát liếc nhìn nàng một phen. "Chẳng lẽ không ai dặn nàng đừng bao giờ hỏi người nam nhân có được hay không sao?"

Khuôn mặt của Lâu Thất đỏ chót, phỉ nhổ hắn: "Xem ra không sao rồi." Lúc này còn dám trả treo với nàng, thì có vấn đề gì được chứ?

Hai người buông ra, chỉ có bàn tay nắm chặt nhau, Lâu Thất ở phía trước, Trầm Sát đi phía sau, sau kế là Hiên Viên Ý, ông cũng cầm một viên dạ minh châu, bốn người áp sát vào vách núi, cẩn thận từng chút bước qua kia.

"Tiểu Thất, lúc này nhìn thấy cái gì ở dưới nước vậy?" Hiên Viên Ý hỏi.

Lâu Thất lắc lắc đầu: "Con không xác định, nhưng chắc chắn không phải là thứ dễ đối phó gì đâu, lúc này một chân của con đạp vào trong nước, dường như tê tái, có lẽ liên quan đến cái thứ đó." Tóm lại, nếu không cần xuống nước thì đừng có xuống nước.

"Chân có sao không?" Trầm Sát cầm chặt tay của nàng.

Lâu Thất đáp: "Đợi chút rãnh rồi mới vạch ra xem thử, bây giờ không sao." Thật ra nàng vẫn cảm thấy có chút tê tê, nhưng ở chỗ này muốn ngồi xổm xuống cũng khó, nói ra cũng chẳng giúp ích gì.

Chỉ là khúc bờ sông này quá uốn lượn ngoằn ngoèo, bọn họ đi theo con đường vắn vắn vẹo vẹo, đi lâu như vậy mới chỉ có một đoạn ngắn thôi.

Với sự suy đoán của Trầm Sát, nếu có Băng Ngư, cũng sẽ nằm ở ngọn nguồn của con sông ngoằn ngoèo này, cong cong vẹo vẹo như thế, dòng nước chảy phủ lên nhau từng lớp từng lớp, ở ngọn nguồn chắc chắn sẽ có một nơi chật hẹp tối lạnh nhất, dòng nước chảy đều tụ lại ở đó, sau đó con sông sẽ chảy trôi được một chút và tiếp tục chảy về phía trước.

Đi vắn vẹo vắn vẹo như thế thật là chậm quá chậm quá đi.

Nhưng không còn cách nào khác, Lâu Thất nói trong nước có thứ gì đó không dễ đối phó, thời điểm bây giờ bọn họ không thể xuống dưới đó kiếm chuyện, chỉ có thể tiếp tục đi đường vòng.

Cho đến khi ai cũng nghe được tiếng thở gấp hỗn hển đè nén của Trầm Sát, sự đau đớn của hắn đã nhin đến cực hạn.

Thần y quay đầu, đột nhiên bị thần thái và sắc mặt của hắn làm giật mình nhảy cẫng. Mồ hôi phủ đầy đầu đầy mặt của Trầm Sát, hắn cắn chặt răng, cơ mặt đều co rút lại, đôi môi trở đen, run rẩy cầm cập, đôi mắt

của hắn trở nên hung tợn, đó là sự chống chọi với nỗi đau.

”Đế Quân!”

Lâu Thất sớm đã biết có lẽ hắn đã đau đến cực đỉnh, bởi vì hắn nắm tay nàng bằng bàn tay toát đầy mồ hôi, bàn tay bình thường của hắn luôn sạch sẽ khô ráo.

”Phía trước có ánh sáng!”

Nàng ngẩng đầu lên nhìn, thấy phía sau đường đi vắn vẹo kia dường như có tia sáng.

”Bổn Đế Quân vẫn có thể kiên trì, tiếp tục đi.” Trầm Sát nắm chặt tay của Lâu Thất.

Thần y và Hiên Viên Ý có chút không nhẫn, nhưng chẳng còn cách nào khác. Bốn người tiếp tục tiến lên phía trước, đi qua một đường vòng, trên đỉnh đầu của bọn họ lộ ra một khoảng trống, có ánh trăng rọi xuống, trên mặt đất còn có rất nhiều rễ cây chằng chịt đang phủ xuống, trôi thênh thang trên mặt nước, có vài con cá nhỏ đôi lúc nhảy ra khỏi nước, làm giọt nước bắn tung toé.

Con cá nhỏ chạm phải ngọn rễ của cây, ngọn rễ dài dài kia bèn nhẹ nhàng lay động, cá nhỏ lặn lại vào nước, tung tiếp giọt nước, những giọt nước kia được ánh trăng soi chiếu, trông thật lóng la lóng lánh.

Khung cảnh này tiếp tục khiến con người cảm thấy vô cùng tốt đẹp yên tĩnh.

Vào lúc bọn họ đang nhìn ngơ ngác, Trầm Sát rên nhẹ một tiếng, khoé miệng tràn ra một ít máu tở màu đen, cả con người ngã nhào xuống nước.

”Trầm Sát!” Lâu Thất la lên định níu hắn lại, nhưng bởi vì hắn đau đớn toát nhiều mồ hôi, lòng bàn tay cũng toàn mồ hôi, nên khi nàng dùng lực kéo, hai cánh tay đó trơn trượt hơn nhiều, nàng tận mắt chứng kiến hai cánh tay thả lỏng, păng một tiếng, hắn đã rơi xuống dưới hồ.

Càng khiến bọn họ không tưởng tượng được là có chuyện xảy ra.

Trầm Sát rơi vào nước, có một đàn cá lớn bé như bị giật mình toàn bộ nhảy vượt lên mặt nước. Bỗng chốc, nước bắn tung toé, bề mặt sông hỗn loạn, hình bóng của Trầm Sát biến mất khỏi tầm nhìn của bọn họ.

546. Chương 546

”Mẹ kiếp!” Lâu Thất chửi bậy một tiếng, không cần suy nghĩ liền đâm đầu nhảy xuống sông, đồng thời quát với thần y và Hiên Viên Ý rằng: ”Không được nhảy theo, bảo vệ tốt được dẫn!”

Lời nói này liền khiến thần y và Hiên Viên Ý đang định nhảy xuống vội vàng thối lui gấp bước chân.

Lâu Thất vừa nhảy xuống nước liền cảm thấy băng giá.

Khi này nàng cũng đã đung qua nước, nhưng nhiệt độ của nước không lạnh đến vậy!

Thoáng chốc, trong lòng nàng nhảy căng, liền nghĩ ra, có lẽ đây chính là nơi sinh sống của Băng Ngư! Vậy thì, những con cá nhảy vượt lên mặt nước khi này, có phải là Băng Ngư không?

Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng loé lên rồi vụt tắt, trong lòng nàng hiện giờ đang lo lắng cho Trầm Sát, Băng Ngư phải xếp phía sau!

Trầm Sát đã chìm xuống dưới, Lâu Thất hít thở một hơi sâu, cũng lặn xuống theo. Vừa lặn xuống, vài con cá nhỏ nhón đầu vào mặt của Lâu Thất.

Lâu Thất lập tức quay người né tránh, nhưng vẫn có vài con cá đâm sầm vào tay mặt của nàng, bàn tay của nàng bỗng dừng tê lại.

Thì ra, ở dưới nước khi này là loại cá nhỏ này sao?

Cá điện?

Nàng biết có một loại cá chình có khả năng phóng điện, nhưng không ngờ được ở đây cũng có loại cá nhỏ có thể phóng điện được. May thay đám cá nhỏ này chạm vào y phục thì không sao.

Trầm Sát đang dần chìm xuống ở phía trước kia, khuôn mặt và đôi tay của hắn đang có nhiều cá nhỏ bu quanh, trong lòng của Lâu Thất đau đớn, lập tức bơi qua bên đó, nhưng thấy toàn bộ cá đều rời khỏi Trầm Sát, và ngay tức thì trở ngược bụng, trôi lên phía trên.

Chết, chết rồi?

Cá nhiều như vậy mà chết hết rồi?

Vào lúc nàng đang sửng sốt, lại có một bầy cá mới bu quanh, sau đó chạm vào mặt và tay của Trầm Sát lại toàn bộ chết hết!

Lâu Thất có chút hỗn loạn!

Xung quanh đó đã có một đồng cá chết hết rồi. Nếu các con cá này thực sự là Băng Ngư, đều bị Trầm Sát độc chết hết thì phải làm sao đây? Bởi vì Băng Ngư cần rút xương khi còn sống, xương dạng đó mới dùng được.

Nàng kéo Trầm Sát lại, cố gắng bơi lên trên kia.

Hiên Viên Ý và thần y lập tức phụ một tay kéo Trầm Sát lên bờ, chỗ bọn họ đang ở hiện giờ vừa vắn có một khoảng đất trống rộng bên bờ sông.

Quay đầu lại thấy Lâu Thất nhảy xuống dưới nước, giơ tay xé đi y phục trên người mình đi túm đám cá nhỏ đó.

”Tiểu Thất, con làm gì vậy? Mau lên đây.”

”Bắt Bạng Ngư đó, cái này là Bạng Ngư đó!”

Ngay cả thần y cũng khóc dở mếu dở, ”Đế Hậu, Bạng Ngư đâu có nhiều đâu có dễ bắt đến như vậy? Toàn thân của Bạng Ngư nửa trong suốt nửa tan như băng, người quên rồi sao?”

Lâu Thất ở trong nước ngơ ngác, lập tức nhớ lại, muốn câu Bạng Ngư cần phải có Thiên Tinh Quả nàng đoạt được lúc trước cơ, sao có thể để nàng bắt lấy một cách dễ dàng được cơ chứ?

”Tiểu Thất gấp gáp cái gì cũng quên hết trơn.” Hiên Viên Ý kéo nàng lên, nhìn đàn cá chết trôi trên mặt sông, than thở một tiếng.

Lâu Thất ngồi xuống bên cạnh Trầm Sát, giơ tay bắt mạch cho hắn.

Độc của hắn đã phát ra toàn bộ, các con cá điện nhỏ kia vừa hít trúng da của hắn liền chết đi, nói rõ độc trong cơ thể hắn đã phát đến dưới lớp da rồi.

”Một lát phải lập tức giải độc.” Thần y ngồi xổm ở một bên, thần sắc thê lương, ”Đế Quân đã nhịn đau khổ nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới đến bước chân của ngày hôm nay, chẳng lẽ...” Chẳng lẽ không chống chọi được đổ ngã bên bờ sông tối tăm này sao?

Câu này ông không dám nói ra, bởi vì sắc mặt của Lâu Thất đã trắng bệch khó tả lắm rồi.

Đột nhiên, nàng đứng dậy, quay đầu nhìn đông rẽ cây trôi trên mặt sông, cắn răng nói: ”Ta cho phép sao? Một năm nay ta ở bên cạnh chàng đỡ biết bao nhiêu chuyện cho chàng, tìm biết bao nhiêu được dẫn cho chàng, nếu chàng dám chết ở nơi đây, thì ta sẽ dùng Roi Thí Hồn quất xác của chàng! Chàng đừng tưởng bỏ chết là xong chuyện.”

Lời này nàng nói với giọng điệu cực kì hung dữ.

”Khụ khụ.”

Trầm Sát đột nhiên ho lấy ho để, nhỏ ra vài ngụm nước bọt, đôi mắt không hé mở giọng nói có chút yếu đuối, nhưng có thể nghe rõ ý cười bên trong đó.

”Người nữ nhân nhấn tâm như vậy. Đi đi, đi tìm hai vị được dẫn... cuối cùng. Bồn Đế Quân chắc chắn sống sót để chờ nàng.” Hắc lại ho tiếp hai tiếng, bổ sung thêm một câu: ”Nói được làm được, nếu không thì cho phép nàng quất xác.”

Đôi mắt của Lâu Thất bỗng dưng đỏ cay, nhin không được bèn rửa: ”Chết tiệt, ai thèm quất xác cơ chứ! Chàng hãy đợi ta!”

”Ừ, Thất Thất đi đi.”

Vừa dứt lời, Trầm Sát không còn nói ra tiếng, nhắm mắt im lặng, sắc mặt xanh xám, như một con ma mị. Nếu không phải vì lồng ngực vẫn hít thở lên xuống, thì chẳng khác gì một cái xác đã chết lâu lắm rồi.

”Thần y canh giữ ở đây.”

”Vâng.”

Lâu Thất đi đến bên dòng nước, từ trong thắt eo mò ra một cái chai nhỏ nhỏ, lại rút một dây cước, và tiếp tục dùng Roi Thí Hồn làm cần câu.

Hiên Viên Ý chạy qua kia phụ giúp, ”Con khẳng định ở đây có Băng Ngư chứ?”

Lâu Thất vừa làm dây cước, vừa trầm ngâm nói: ”Chắc chắn là ở đây, nước ở đây rất lạnh, ta tin sự phán đoán của Trầm Sát.”

Con sông trước mặt đã thông thoáng hơn rất nhiều, nếu nói có Băng Ngư sinh sống ở đây, vậy thì chắc chắn ở nơi đây. Tuy đám cá nhỏ đó có điện, nhưng ở dưới thế giới nước, có rất nhiều loại cá sống hoà thuận với nhau, đa số sẽ không cho phép một loài cá nào đó làm bá chủ của cả khu vực nước sống.

Nàng nghiền nát Thiên Tinh Quả làm thành mồi nhử cột ở đầu dây cước, sau đó quăng xuống dưới nước.

Chỉ là không ai ngờ rằng câu một lần như vậy đã tốn gần hai canh giờ.

Nếu chỉ câu để chơi khuây khoả, vậy thì tính nhẩn nại ít ỏi kia nàng vẫn có, nhưng mà, hai canh giờ đó, tức là bốn tiếng đồng hồ! Thời gian giải độc cuối cùng của Trầm Sát còn lại chưa đến hai ngày! Còn thiếu một loại Hồng Tùng Trùng nữa! Nếu không câu được Băng Ngư ở đây, vậy thì rõ ràng bọn họ đã lãng phí trắng trợn hai canh giờ!

Mà kết quả, nàng chưa chắc gánh chịu được. Bởi vì Trầm Sát tự dả thương kinh mạch, bây giờ đã đau đến nổi ngất xỉu, sắc mặt của hắn càng lúc càng đen, điều này khiến Lâu Thất càng trở nên sốt sắng tột cùng.

Hiên Viên Ý ngồi ở bên cạnh, thấy nàng cầm cây Roi Thí Hồn bắt đầu run rẩy, nghĩ một chút rồi nói: "Tiểu Thất, con có phát hiện ra, mỗi nhử của con, đám cá nhỏ đó không hề đớp lấy không?"

Lâu Thất vốn dĩ không nghĩ ngợi nhiều, bị ông nói như thế bèn sững người lại. Đúng vậy, nàng không hề thay mỗi nhử, cho nên đám cá nhỏ đó vốn dĩ không dám giựt! Và cũng tức là, nơi này có lẽ thật sự có Băng Ngư!

Suy đoán này rất hợp lý, đôi mắt của Lâu Thất sáng rực rỡ: "Nhưng tại sao vẫn chưa thấy Băng Ngư cơ chứ?"

"Nhiệt độ nước ở đây lạnh như vậy, có lẽ có một đàn Băng Ngư cùng sinh sống, có thể trước đó chúng bơi ẩn núp vào chỗ nào đó thôi?"

"Vậy thì, chúng ta phải dụ bọn Băng Ngư tới!" Lâu Thất bỗng sáng tỏ, "Đổ tất cả mỗi nhử xuống dưới kia thôi!"

Thần y nghe vậy bèn kinh hãi. Toàn bộ đều đổ xuống dưới kia, nhưng nếu kết quả không có một con Băng Ngư nào ghé tới thì sao? Vậy thì bọn họ không còn gì nữa đâu!

"Đề Hậu..." Ông đang định ngăn cản, nhưng trong phút chốc chẳng biết lựa lời nào nói sao cho hợp lý.

"Chỗ này chắc chắn có Băng Ngư!" Lâu Thất cắn răng nói, bọn họ không còn thời gian đi tìm kiếm một địa điểm khác nữa.

Nàng đổ cả chai mỗi nhử xuống dưới kia, sau đó cầm chặt cây Roi Thí Hồn. Đám cá chết nổi trên mặt nước đã sớm trôi theo dòng nước chảy, đôi lúc vẫn có vài con cá nhỏ nhảy lên, giống như vừa cắn phải đồng rế cây kia, nhưng bọn họ đều không chú ý đến những điều đó.

Chỉ chuyên tâm chờ đợi Băng Ngư.

Trái tim của ba người đều dựng lên.

Một khắc, nửa canh giờ.

Tích tắc. Không biết giọt mồ hôi rơi xuống từ vầng trán của người nào, lọt vào sông.

Đột nhiên, đàn cá nhỏ kia chạy loạn xạ tứ tung. Dưới nước nổi lên một làn vân sóng bất thường, trông như

không gió mà nổi sóng cuộn cuộn vậy.

Trái tim của Lâu Thất treo lên tới cổ họng, tay cầm Roi Thí Hồn cũng bám đầy mồ hôi.

Nếu Băng Ngư có vẻ bề ngoài giống tảng băng nửa tan, vậy thì rất khó thấy được ở trong nước, thoát nhìn có thể như ẩn hình. Đồng vân sóng này, nhìn kĩ xem, chính là Băng Ngư!

Bỗng nhiên, tay của nàng trở nặng!

Trái tim của Lâu Thất đập mạnh, trong lòng đếm thầm một hai ba, mới lòi lên mạnh mẽ. Một con cá nửa trong suốt đang lắc lư được nàng kéo lên.

Biến cố xảy ra ngay khoảnh khắc đó.

Một rễ cây rời bọn họ gần nhất bỗng nhiên dao động, sau đó có một nhánh dài khoảng hai ba mươi li, con trùng tử màu đỏ dày như đốt ngón tay của người trưởng thành bay về phía chiếc đuôi băng kia!

Thần y hô to: "Đó là, đó là Hồng Tùng Trùng! Hồng Tùng Trùng đó! Đế Hậu!"

Âm thanh khó kiềm nổi kích động, rung chuyển trời đất.

Đôi mắt của Lâu Thất sáng rực rỡ, trước giây phút con Hồng Tùng Trùng định cắn lên đuôi của Băng Ngư, nàng ấn nút của cây roi, vài cây châm được bắn ra ngoài, trong đó có một cây vừa vặn bắn trúng con Hồng Tùng Trùng, dính chặt nó ở trên rễ cây.

"Ta đi lấy!"

Thân hình của Hiên Viên Ý vội lao ra chỗ đó, một tay nắm lấy rễ cây, kéo Hồng Tùng Trùng ra, đang định quay về, bỗng đồng rễ cây chần chịt kia dao động lắc lư, Hiên Viên Ý hoa mắt.

Một tay của Lâu Thất túm lấy Băng Ngư, sau đó vừa đụng vào thì có cảm giác rất lạnh lẽo. Nàng đang định giao con cá cho thần y, liền thấy ông kinh hoảng chỉ ra phía sau lưng của nàng.

"Rất, rất nhiều Hồng Tùng Trùng..."

Lâu Thất quay đầu, liền nhìn thấy đồng rễ cây phủ xuống có con trùng màu đỏ đang bắt đầu nhúc nhích, đều nhắm chuẩn Hiên Viên Ý, trông đáng vẻ như đang rục rịch ngóc đầu dậy.

"Đám tiểu diện cá, mỗi ngày ăn vật thải của Hồng Tùng Trùng." Cho nên mới hiện cảnh tượng đôi lúc có cá

nhảy lên, đi cắn đống rễ cây đó, thì ra, không phải cắn rễ cây, mà là trên rất nhiều rễ cây đều có một con Hồng Tùng Trùng!

Thì ra, Hồng Tùng Trùng không sống trên cây Hồng Tùng, mà sống ở dưới đất rễ!

Nhưng vậy cũng thật quá đáng, tại sao có nhiều đến vậy cơ chứ! Hoặc là không tìm được, hoặc là tìm được nhiều như thế...

"Nhị thúc, ném trùng tử vào nước!" Lâu Thất phát hiện sự bất ổn, lập tức hét to ra tiếng.

Hiên Viên Ý đương nhiên nghe lời của nàng, ném Hồng Tùng Trùng trong bàn tay xuống nước. Điều thần kì đó là, ông vừa ném trùng tử đi, thì đám Hồng Tùng Trùng kia không nhắm vào ông nữa.

Đám trùng tử này đối với con người mang đồng loại trùng xác trên thân có một dịch ý vô cùng mạnh mẽ.

"Nhưng bây giờ phải làm sao đây?" Hiên Viên Ý bay về lại.

Lúc bắt đầu bọn họ còn vui mừng đến điên cuồng, không ngờ được ở nơi có Băng Ngư vừa vặn có Hồng Tùng Trùng! Trong phút chốc tìm đủ hai vị được dẫn. Nhưng Hồng Tùng Trùng hiện giờ phải lấy như thế nào?

Khoé miệng của Lâu Thất nhếch lên, ngón tay cái vút vút chiếc mũi, cười hê hê nói: "Chỉ cần thấy được, còn sợ bắt không được sao? Nhị thúc, Nhị thúc, thúc và thần y đồ Trầm Sát đi trốn trước đã, để con xử lý."

547. Chương 547

"Chỗ này không an toàn, muốn giải độc thì phải tìm một nơi an toàn." Bây giờ thần y đang kích động đến nỗi nói chuyện run run.

Mười loại được dẫn kiếm đủ, điều này thật sự khiến ông ta kích động đến nỗi da gà nổi đầy người. Trước khi Lâu Thất chưa xuất hiện bên cạnh Trầm Sát, bọn họ đều cảm thấy muốn tìm đủ mười vị được dẫn còn khó hơn lên trời, thậm chí đã làm mấy năm liên tục, thậm chí đã chuẩn bị sẵn tâm lý phải tìm mười năm.

Nhưng Lâu Thất vừa đến, chưa đầy thời gian một năm đã tìm kiếm đầy đủ.

Hỏi đó bảo nàng là phúc tinh của hắn, lời này quả không sai, không sai.

"Trên kia, chúng ta có thể lên trên kia không?" Hiên Viên Ý nhìn lên, trên đó nhất định có một mảng Hồng Tùng Trùng, nhưng mà, trong Hồng Tùng Lâm có đồ vật gì, bọn họ không hiểu rõ, nhưng mà, hoàn cảnh ở bên dòng sông dưới lòng đất không tiện giải độc, cá thì kì lạ, trùng thì nhiều, với lại đen tối không nhìn rõ được gì, chỉ nhờ vào dạ minh châu thì quá mờ ảo, phạm vi chiếu sáng không được lớn, nếu trong bóng tối đột nhiên có con gì đó lao vút ra ngoài, nguy hiểm là một đẳng, chỉ sợ ảnh hưởng việc giải độc.

Trên đỉnh đầu của bọn họ có một cái động, đại khái cỡ một người chui lên được, ở đây có nhiều rễ cây như vậy, chỉ cần nắm nó leo lên là ổn.

Lâu Thất nhìn một phen, cũng cảm thấy được, và chỉ cần đi lên trên đó, động tác của nàng nhanh nhẹn bắt được một con Hồng Tùng Trùng, bít cái lỗ động đó lại, đám Hồng Tùng Trùng này đâu có cách chạy lên đây được?

Chỉ là, bọn họ cần xử lý vài nhánh rễ cây có Hồng Tùng Trùng ở bên cạnh cái động.

Lâu Thất qua kia thí nghiệm một lần, phát hiện trên người không có Hồng Tùng Trùng, thì đám trùng tử kia quả nhiên không nhúc nhích, bèn cầm cây Roi Thí Hồn, bóc ra vài con Hồng Tùng Trùng ở xung quanh đó, quăng xuống nước.

Nhưng điều khiến bọn họ không ngờ tới được đó là, đám Hồng Tùng Trùng kia rơi xuống nước, lập tức có cá điện nhỏ bơi tới, sau đó có mấy chục con bao vây, lập tức giết chết con Hồng Tùng Trùng.

Lần này chọc lũng tổ ong vô vớ, chỉ thấy Hồng Tùng Trùng trên rễ cây đều bay xuống dưới nước như tự sát, quay cuồng trên mặt nước, trùng và cá đều lẫn lộn với nhau, nước bắn tung toé, một mảng lớn Hồng Tùng Trùng bầu vuu cá điện nhỏ, quả thật là cuộc đại chiến không chết không thôi.

"Nhanh, Nhị thúc, hai người dẫn Trầm Sát lên kia trước!" Lâu Thất và thần y đỡ Trầm Sát nằm lên lưng của Hiên Viên Ý, dùng roi quất một phát, kéo theo vài nhánh rễ vung vẩy, bám thành một sợi, nhét vào tay của Hiên Viên Ý. Đồng thời chế tác một cái y chang vậy cho thần y.

May là thần y đã sở hữu bản lĩnh của sói trắng, nếu không dựa vào thân thủ hồi đó của ông, vốn dĩ không có cách nào bò lên trên kia được. Bây giờ trên thân cây rễ không còn Hồng Tùng Trùng nữa, hiện Lâu Thất phải cướp Hồng Tùng Trùng với đám cá điện nhỏ kia.

Đám cá đó quá đáng sợ, bọn chúng trực tiếp vây mấy chục con giết chết một con Hồng Tùng Trùng, sau đó cái miệng cá nhón hoắc kia hút sạch toàn bộ máu của Hồng Tùng Trùng, chỉ chừa lại cái xác khô cằn. Xác trùng như vậy chẳng thể làm được dẫn.

Lâu Thất nhìn bọn người Hiên Viên Ý bò lên trên được nửa chặng, lập tức phi thân bay lên, giơ tay bắt lấy một nhánh rễ, đồng thời xoay chuyển cơ thể, dùng Phá Sát cắt rễ cây ở xung quanh hơn một nửa, phòng hờ còn có Hồng Tùng Trùng sống sót bay lên đây.

Mặt nước lắc lư, cá và trùng đang chiến đấu hỗn loạn.

Từ trên nhìn xuống dưới, bề mặt sông là một mớ hỗn độn, nước bắn tung toé, màu trắng bạc quần lấy sợi dây đỏ, không thể chia tách.

Đôi lúc có xác khô của Hồng Tùng Trùng nổi lên, Lâu Thất chống mắt lên nhìn sát chiều của Hồng Tùng

Trùng, chỉ thấy trong sóng nước cuộn cuộn, có một ít cá điện nhỏ bị bẻ làm hai, cơ thể đứt đoạn ra.

Nàng xem kĩ hơn nữa, bèn phát hiện Hồng Tùng Trùng dùng cơ thể của mình quấn lấy cá điện nhỏ, sau đó dùng sức siết chặt. Rất nhanh, có một con cá bị siết đứt làm đôi!

Tính dẻo dai mạnh mẽ của cơ thể đó thật là lợi hại!

Dưới tình trạng Hồng Tùng Trùng không chết, thì nàng không thể trực tiếp dùng tay bắt lấy.

”Tiểu Thất, con phải cẩn thận, mau lên đây, chúng ta đi tìm đồ bịt chặt cửa động lại.”

Hiên Viên Ý đã đến trước cửa động, thần y công theo rương thuốc đi lên, sau đó thám thính một hồi mới kéo bọn họ lên.

Lâu Thất trả lời: ”Ta biết rồi, các người cũng phải cẩn thận.”

Nàng không thể đợi thêm được nữa, nếu không Hồng Tùng Trùng bị đám cá điện nhỏ giết chết hết thì tiêu đời. Nàng ấn nút của cây roi, có một cây dao nhọn phóng ra ở đầu roi, nhắm chuẩn vào nước và khều lấy.

Quả thật khều trúng một con cá điện nhỏ.

Rõ ràng nàng đã nhắm trúng Hồng Tùng Trùng cơ! Không ngờ Hồng Tùng Trùng trơn trượt đến như vậy!

Thần y kéo Trầm Sát đi lên, chỉ cảm thấy bàn tay mình sắp đông cứng. Trái tim của ông kinh hãi, cơ thể của Đế Quân lạnh như vậy, không lẽ thực sự đã...

Ông cũng không lo được cho Hiên Viên Ý nữa, lập tức kiểm tra tỉ mỉ cho Trầm Sát, Hiên Viên Ý thấy ông như vậy, trong lòng hơi thất lại.

Lúc này ông công Trầm Sát, đương nhiên ông cảm nhận được sự băng giá của cơ thể hắn, sau khi độc phát cơ thể sẽ lạnh như vậy sao? Lạnh như vậy chắc không được bình thường rồi?

Nếu nói cuối cùng bọn họ đã tìm đủ được dẫn, còn Trầm Sát thì cứu không được thì phải làm thế nào?

Hiên Viên Ý lo lắng dõi theo động tác của thần y.

”Không xong rồi không xong rồi, Đế Quân hoàn toàn không có hơi thở phải làm sao đây?”

Lâu Thắt tóm được Hồng Tùng Trùng vừa đi lên thì nghe được câu nói này, suýt khiến cả người nàng vấp ngã. Trái tim giống như bị đập mạnh một phát, khiến nàng thở không ra hơi.

”Nhị thúc, lấp động.”

Sau khi nói xong nàng liền bỏ nhào về phía của Trầm Sát, đồng thời đưa Hồng Tùng Trùng cho thần y, ”Mau chế thuốc giải!”

Thần y lập tức đón lấy Hồng Tùng Trùng, nước mắt rơi vương vãi trên khuôn mặt già nua, còn kịp không? Còn kịp không? Nhưng ông không dám có chút do dự nào, lập tức đi qua một bên, lấy cái rương từ trên lưng xuống, được dẫn ở bên trong được lấy ra từng món một, tiếp đó là dụng cụ chế thuốc của ông, động tác chế thuốc thật nhanh nhẹn.

Quá trình chế tác thuốc giải, thật ra hồi đó ông đã luyện tập vô số lần, nhưng lần này ông mới thực sự cảm được đồng được dẫn này bắt đầu chế thuốc giải.

Vừa mới bắt đầu, tay của ông vẫn run rẩy, nhưng chẳng bao lâu, ông đã hoàn toàn bình tĩnh, càng làm càng nhanh.

Mê Hồn Hoa, Lâu Thắt lại lấy thêm được một đoá.

Còn có Băng Bích Hồ, Thôn U Quả, Tam Hàn Thu Giao từng loại từng loại được thêm vào, trong lọ thuốc từ từ lan toả mùi hương đặc biệt.

Hiên Viên Ý sau khi lấp lại cái động ngay lập tức chạy qua định phụ giúp, thần y thở phào nhẹ nhõm, ”Xin hãy lấy giúp ta một ít nước khoáng.”

”Nhất định phải là nước khoáng hay sao?”

”Đúng vậy.”

Thần y không có ngần đầu tiếp tục công việc trong tay, Hiên Viên Ý quay đầu liền nhìn thấy đôi tay của Lâu Thắt đang đè lên lồng ngực của Trầm Sát, cúi người xuống hôn lên môi của hắn.

”Tiểu Thắt, chẳng lẽ hắn?” Hiên Viên Ý kinh sợ.

Lâu Thắt lắc lắc đầu, ”Nhị thúc đi đi, ta đang hô hấp nhân tạo.”

Hô hấp nhân tạo? Là cái quái gì vậy?

Nhưng dù sao đi chăng nữa, hiện tại Trầm Sát không sao là tốt rồi.

Hiên Viên Ý trở người đi tìm nước khoáng.

”Trầm Sát, chàng không thể ngủ sâu, mau tỉnh dậy, nếu không.” Lâu Thất vừa nói, một hàng nước mắt vừa tuôn rơi. Nếu không tỉnh lại, sau khi giải độc thì nàng không thể tức thì nắm rõ tình trạng tuyệt mệnh cổ trong cơ thể của hắn, như vậy thì tỉ lệ nguy hiểm sẽ tăng cao rất nhiều. Tuy lúc giải độc nếu hắn tỉnh táo sẽ rất đau khổ, nhưng sự đau khổ này nhất định phải trải qua mới được.

Giọt nước mắt rơi chạm trên khuôn mặt của Trầm Sát, ngón tay của hắn cử động, sau đó giơ cánh tay lên, ôm chiếc eo của Lâu Thất, kéo nàng ôm vào trong lòng.

”Hiếm khi thấy Thất Thất như vậy.” Giọng nói của hắn trầm thấp.

Lâu Thất vừa chảy nước mắt vừa cười. ”Sao nào, ta là mỹ nữ, mỹ nữ khóc cũng phải xinh đẹp.”

”Ừ, Thất Thất của bổn Đế Quân là xinh đẹp nhất, khóc cũng thật xinh đẹp, ai nói không phải, bổn Đế Quân một chương đánh chết hắn.”

”Phụt.” Lâu Thất nhin không được dùng ngón tay chỉ chỉ vào bờ ngực của hắn, quả nhiên khiến hắn đau đốn hút một hơi sâu.

”Ê, sao chàng yếu đuối vậy, còn định một chương đánh chết ai hả?”

Trầm Sát bắt lấy ngón tay của nàng, kéo vào miệng cắn một phát, đôi mắt nhìn nàng nóng bỏng, ”Đế Hậu sẽ chữa lành cho bổn Đế Quân mà, chẳng phải sao?”

Lâu Thất nhìn hắn chăm chú, một hồi lâu, nhẹ nhàng gật đầu đáp: ”Vâng, ta sẽ.”

”Đế Hậu, hãy nhanh qua đây xem!” Đột nhiên thần y hét to. Lúc này, Hiên Viên Ý cũng mang nước khoáng về tới, nghe tiếng la bèn hoảng loạn.

Nhưng lần này, tiếng la kinh động của thần y, là vì ông chế ra được một viên thuốc.

Viên thuốc đó màu sắc trơn tru, màu xanh lá, và bề mặt toả sáng lấp lánh, luồng sáng đó, còn có sương lạnh vây quanh, xem ra không giống vật phàm tục. Và, mùi của viên thuốc này cực kì thơm tho, mùi hương này khiến bọn họ có chút ngẩn ngơ.

Hương thơm cứ thế tuôn trào ra ngoài, như sự chỉ dẫn từ trên trời.

"Thành, thành công rồi?" Rốt cuộc đã đợi đến ngày chế ra thuốc giải, giọng nói của Lâu Thất run rẩy.

"Đế Hậu, thành công rồi, thành công rồi! Toàn bộ là công lao của Đế Hậu đó!" Thần y nước mắt giàn giụa.

Lâu Thất quay đầu lại, bèn thấy Trầm Sát ngồi dậy khó khăn, nhìn nàng: "Thất Thất, đem thuốc qua đây."

"Vâng!"

Tay của Lâu Thất nhẹ nhàng cầm lấy viên thuốc, một tay đón lấy ống tre của Hiên Viên Ý, đi về phía Trầm Sát. Cho dù là hai người họ, hay là thần y, bọn họ đều chờ đợi ngày này quá lâu rồi. Vì thế khi thần y đối nhìn Lâu Thất tiến về phía của Trầm Sát, cảm thấy một nghi lễ trang trọng sắp được hoàn thành.

"Đợi một chút." Bỗng dưng Hiên Viên Ý lên tiếng. Thấy ai cũng đang nhìn mình, ông lập tức nói: "Lúc này ta đi lấy nước khoáng phát hiện có một cái động núi, vẫn nên đi qua chỗ đó giải độc đi, an toàn chút."

Bọn họ di chuyển đến động núi bên kia, quả nhiên an toàn hơn nhiều, thần y và Hiên Viên Ý một trái một phải canh gác ở ngoài động.

Cửa động có bụi gai ngăn che, bên trong chẳng qua cũng chỉ đủ cho ba bốn người hoạt động.

"Tại sao dùng thuốc phải cỡi toàn bộ y phục ra vậy?" Trầm Sát nhướn mày.

Ánh mắt của Lâu Thất nhìn lướt qua, "Bởi vì một lát trên người chàng sẽ có rất nhiều độc tố thải ra ngoài, đừng có làm bẩn y phục." Nàng lại nhìn một hồ nước vừa được đào ở bên cạnh, dòng nước khoáng chảy ở bên ngoài, bọn họ dẫn nước chảy vào trong đây, là để nàng dùng đó lau chùi cơ thể cho hần.

Nàng đặt viên thuốc vào trong miệng của hần, mớm chút nước khoáng.

Trầm Sát nuốt viên thuốc đó xuống, quả nhiên toàn thân nhanh chóng thải ra độc tố màu đen xanh, Lâu Thất ở bên cạnh lau lấy lau để cơ thể của hần, đồng thời quan sát tình hình.

"Như vậy thì nàng đã nhìn sạch sành sanh cơ thể của bốn Đế Quân rồi." Đợi trên người không còn thải ra độc tố nữa, sắc mặt của Trầm Sát đã khôi phục lại, và cơn đau đớn trong cơ thể không còn, điều này khiến hần thở phào nhẹ nhõm.

Khuôn mặt của Lâu Thất bình ổn, "Đây đâu chỉ là xem không, ta còn sờ mó nữa cơ, chàng cảm thấy sao?"

Nghe lời khiêu khích của nàng, đôi mắt của Trầm Sát đột nhiên tối sầm, "Nàng cảm thấy bốn Đế Quân sẽ như thế nào?"

548. Chương 548

Ánh mắt của hắn như chó sói, hơi thở của Lâu Thất bỗng siết lại, vội vàng nói: "Ê, trong cơ thể của chàng còn có cổ đỏ, không được động đây."

Nàng còn phải quan sát sau khi giải độc tình hình của cổ sẽ như thế nào kia, nếu động đây, thì lát hồi xảy ra chuyện phải làm sao?

"Bây giờ bốn Đế Quân đang cảm thấy thoải mái mà trước kia chưa từng có." Trầm Sát đứng dậy, cả người cứ thế lơ lửng không mặc gì quanh đi quẩn lại trước mặt Lâu Thất, ánh mắt của nàng vô thức nhìn lướt xuống phía dưới.

"A!"

Nàng không kiềm chế được kinh hô một tiếng, nhưng lại nhớ đến lỗ kinh động Hiên Viên Ý và thần y, lập tức bịt miệng lại, khuôn mặt nóng bừng liếc hắn một phen: "Ta đang làm việc chính sự, chàng làm bậy được sao."

Như vậy mà cũng động tình được hả? Tiểu Trầm Sát đã giận dữ cương dậy rồi, kích cỡ đó khiến trái tim nàng đập thành thịch liên hồi.

Không đúng, hồi đó nàng ở trong nhóm sắc nữ lật xem một cuốn tạp chí nào đó, nửa thân trên thì không nói, nam nhân đông phương bình thường có thể sở hữu kích cỡ lớn đến vậy sao?

Nàng bị làm hoảng sợ, nhưng lại kiềm chế không được nhìn lên lần nữa. Chỉ là khi ngẩng nhìn lần thứ ba, nàng phát hiện cái vật đó có thể nở dài ra nữa.

Chết tiệt.

Tay của Trầm Sát kéo nàng vào lòng, chạm chạm vào phía dưới của nàng, quả nhiên nghe được tiếng thổ nhẹ của nàng, không nhịn được nhếch môi lên, ghé sát vào tai nàng nói: "Chẳng lẽ nàng không nên vui mừng khi người nam nhân của mình rất bình thường sao? Nếu cởi sạch đồ bị nàng chà sát toàn thân mà không có phản ứng, thì sau này nàng phải sống sao cơ chứ?"

"Cái gì mà sống sao? Nói như ta phải nhờ nó mới sống tiếp được vậy đó." Cả người Lâu Thất như bốc lửa, không kìm lòng được rửa thăm trong bụng, bây giờ đang phải làm việc chính đó, đừng quên trong cơ thể của người còn có tuyệt mệnh cổ đỏ huyênh đải à!

Nhưng Trầm Sát chịu đựng nỗi đau đớn lâu như vậy bỗng được giải sạch độc tính trong cơ thể của mình, dưới tình trạng thân thể được thả lỏng đi rất nhiều, tâm trạng trở nên phức tạp, mừng rỡ, giải thoát, nhẹ nhõm, hưng phấn, có lẽ thứ gì cũng có, hắn cảm thấy đây là lúc cần chia sẻ với nàng, chia sẻ tâm trạng của mình, còn tuyệt mệnh cổ gì đó, bỏ qua một bên tính sau đi.

Cho dù hiện giờ mình đang loã lồ không mảnh vải che thân, hấn vẫn cảm thấy thật thản nhiên.

”Ừ, nếu như bốn Đế Quân không thể hành sự, thì cũng sẽ nắm chặt nàng trong lòng bàn tay, không cho nàng cơ hội nào tiếp xúc với người nam nhân khác, cho nên, cơ thể của bốn Đế Quân hiện giờ không có vấn đề, nàng phải vui mừng mới phải.”

Lời còn chưa dứt, sắc mặt của hấn đột nhiên thay đổi, tiếp theo đó, lồng ngực giống như có một quả cầu lửa đang nổ tung.

Lâu Thất vốn dĩ được hấn ôm chặt trong lòng, hấn đơ cứng, đương nhiên nàng phát hiện được ngay, trong lòng chấn động, ”Sao vậy?”

”Cổ nóng.”

Lâu Thất ngẩng đầu dõi nhìn sắc mặt của hấn, môi của hấn vừa vặn dè xuống, bốn cánh môi áp sát vào nhau, Trầm Sát bỗng cảm thấy mình như chạm phải một mảnh mát mẻ, sợi dây đàn căng trong đầu như đứt đoạn, hấn ghì chặt gáy sau của Lâu Thất, ngậm môi của nàng một cách dữ dội, như một con thú hoang thoả thích hành hạ. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, không đủ. Lưỡi của hấn giống như một tướng quân tiên công uy vũ, rất nhanh chiếm được cửa thành của nàng, xông thẳng vào bên trong, chiếm đoạt tất cả.

”Ồ.”

Lâu Thất vốn dĩ chưa phản ứng kịp, và cũng không có cơ hội nhìn rõ sắc mặt của hấn, cả con người đã bị nộ hỏa dữ dội nhuộm như trước kia chừng từng có của hấn tấn công mơ mơ màng màng không biết ngày tháng năm nào.

Hơi thở nồng nhiệt của hấn xộc vào chiếc mũi của nàng, giác quan của nàng, khiến nàng quên băng Hiên Viên Ý và thần y, quên mất hiện giờ họ vẫn chưa rõ dưới vách núi Thông Thiên này còn có mối nguy hiểm nào rình rập nữa không.

Cả thế giới của nàng chỉ còn lại mình hấn.

Và khi Trầm Sát phát hiện sự mát lạnh sau khi đụng chạm da thịt với nàng, một tay bèn sờ vào trong cổ áo của nàng, ngay tức thì mò trúng nơi mềm mại, đáng lẽ bàn tay phải cảm nhận được sự nóng bỏng, nhưng có một luồng khí mát lạnh khác từ bàn tay hấn truyền vào bên trong cơ thể, khiến hấn thoả mãn dường như nhện không được rên rỉ thành tiếng.

Nhưng vẫn không đủ, không đủ, hấn muốn nhiều hơn thế nữa.

Trầm Sát bắt đầu gấp gáp cởi chiếc đai thắt lưng của nàng, và lột sạch y phục của nàng. Hấn vùi đầu vào chiếc cổ kia, hít ngửi mùi thơm độc đáo của riêng nàng, đôi lúc lưu lại một nụ hôn trên chiếc cổ.

Hơi thở của hắn kiềm chế không được bèn thở gấp, "Thất Thất ngoan, cực cực." Giọng nói của hắn thấp nhẹ như thì thầm, khiến cơ thể của Lâu Thất vốn dĩ đang mềm nhũn càng trở nên tê tái.

Dường như nàng không nhớ đến sự ngăn cản và phản kháng.

Đôi môi của hắn tiếp tục ép sát vào môi nàng, sự bầu vú giữa hai đôi môi, nồng nhiệt có thể đốt cháy cả khu rừng.

Trầm Sát chỉ cảm thấy cơ thể từ trong ra ngoài sắp bùng nổ tới nơi, hắn nắm tay của nàng kéo tụt xuống dưới, "Chạm một lần đi."

Lâu Thất bị vật nắm trong tay làm giật mình, cả khuôn mặt bừng đỏ trong phút chốc. "Trầm Sát."

"Chịu không nổi nữa." Trầm Sát nghiêng rằng, kéo tụt áo trong của nàng ra ngoài, bàn tay xuyên vào bên trong ôm chặt Lâu Thất vào lòng. Thân thể mảnh mai gắn khít với cơ thể của hắn không một khe hở nào cả, cuối cùng thì hắn mới cảm thấy dễ chịu hơn chút, sự mát lạnh mà nàng mang đến khiến ngọn lửa cuồng thiêu trong đầu hắn lặng được tí xíu.

Thân mật, khoảng cách chỉ có sót bước cuối cùng.

Lâu Thất cảm giác được vật nắm trong tay đang nhảy nhót, giống một con thú bị nhốt lâu ngày, kêu gào muốn được thoát ra.

Điều này khiến nàng kinh hãi.

"Dục vọng" của người nam nhân khủng bố như vậy, hay chỉ có hắn mới như thế?

Đột nhiên chiếc cằm của nàng bị tóm lấy, ngẩng đầu lên, lần này nghênh đón ánh mắt của Trầm Sát, chỉ thấy đôi mắt vốn dĩ thâm sâu tối tăm kia, lúc này trở nên đỏ tươi.

"Chàng." Cổ đang phát tác sao?

Lâu Thất vẫn chưa lên tiếng, đôi môi lại một lần nữa bị hắn đè xuống.

Nụ hôn khi này nàng đã cảm thấy dữ dội lắm rồi, nhưng không ngờ lần này còn kinh khủng hơn, nàng cảm giác chiếc lưỡi của mình sắp bị hắn móc ra cắn đứt mất.

Và đôi tay của hắn mãi nhào nặn con người của nàng, nàng cảm thấy mình sắp bị hắn nhào thành một cục thịt sây, nhưng hắn vẫn cảm thấy chưa thoả mãn.

Pằng một tiếng, nàng bị hắn áp sát vào bức tường bên trong nhất, đôi tay bị đặt chéo với nhau, một bàn tay to của hắn đang giam cầm trên đỉnh đầu của nàng, tư thế này khiến nàng không thể không ưỡn ngực, giống như đang tặng nơi đầy đặn của mình cho hắn vậy.

Khuôn mặt của Lâu Thất đỏ bừng, xấu hổ không thôi, mặt khác thì không thể không nhìn hắn mắt tròn mắt dẹt, nhìn đôi mắt đỏ ngầu của hắn, đương nhiên biết trạng thái của hắn đang bất ổn, chỉ là Trầm Sát vừa giải độc dường như công lực tăng trưởng vượt bậc, lúc này dựa vào bản lĩnh thực tế, nàng hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn. Vậy mà trong giây phút quan trọng nàng không thể tùy ý dùng thuốc hoặc dùng châm điểm vào huyết đạo của hắn. Huống chi, đai thắt eo của nàng đã sớm bị hắn kéo tụt.

”Thất Thất thật đẹp.” Ánh mắt của Trầm Sát như loài sói, bò lan từng tắc trên người nàng, điều này khiến cơ thể của Lâu Thất nhịn không được run rẩy lập cập.

”Đồ khốn.”

”Ngoan, bổn Đế Quân sẽ khống chế tốt.” Hắn an ủi nhỏ nhẹ bên tai nàng, và cũng bởi câu nói này, Lâu Thất mới biết được sức kiềm chế của hắn vẫn còn, trong lòng thở phào một hơi.

Nhưng tư thế vậy là sao đây? Bỗng chốc nàng không nhịn được cắn lên bả vai của hắn một phát, ”Đồ khốn.”

Bầu không khí trong động núi dường như bị đốt cháy.

Phía bên ngoài, Hiên Viên Ý sớm lôi thân y đi ra xa, nhưng ông vẫn cảm thấy cực kì ngại ngần quẫn bách. Thân là trưởng bối, khụ khụ, hậu bối ở phía bên trong, ừ, vậy thì tại sao, ông phải gác cửa cơ chứ?

Tuy tiếng động của Trầm Sát và Lâu Thất cực kì thấp nhẹ, thật ra ông không nghe rõ được mấy, nhưng tiếng rên rỉ và nóng bỏng là gì, ông vẫn nghe được kia mà.

Vừa mới đầu ông vẫn đang do dự có nên nói thật với thân y không, có nên đi ngăn cản bọn họ không, chẳng phải nói còn cổ hay sao? Nhưng một lát suy nghĩ lại, Trầm Sát và Lâu Thất không phải là người bình thường, nên làm thế nào thì bọn họ hiểu rõ trong lòng, mới đánh tan ý định này.

Đột nhiên, thân y dè giọng thấp xuống: ”Vương gia, ông nhìn phía bên kia, chớp lấy chớp để là cái gì vậy?”

Hiên Viên Ý nhìn theo ngón tay chỉ của ông ta, mới đầu ông vẫn chưa nhìn rõ chớp chớp kia là cái gì, nhưng khi ông ngưng mắt nhìn kĩ, trong lòng nhảy cẫng, cái gì mà chớp chớp kia, đó là, đó là đôi mắt của thú hoang đó.

Lúc này trời đang sáng dần, theo lý mà nói thì mắt của thú hoang không thể sáng như vậy, nhưng hướng thân y chỉ là nơi âm u, một mảng tối tăm, hoàn toàn không nhìn ra được đó là cái gì. Chớp từng cơn từng cơn có màu xanh lá xen lẫn chút màu vàng trong, nói là chớp, chẳng thà nói đó là lý do chớp mắt của chủ nhân những đôi mắt kia đi.

Đôi mắt như vậy, Hiên Viên Ý chưa từng gặp qua, chỉ sợ là một loại thú hoang nào đó mà bọn họ không quen biết.

Chuyện kể rằng, dưới vách núi Thông Thiên là mấu chốt chia tách đại lục Long Ngâm và tứ phương đại lục, nếu dưới đây không có thứ gì khiến người khác hoảng sợ, thì sao có thể khiến hai bên đại lục tự bảo vệ không chen giới trong một thời gian dài như vậy?

”Cẩn thận chút, phòng vệ trước, địch không động thì ta không động.” Hiên Viên Ý dè dặt giọng nói.

Ai mà đoán được bên trong kia khi nào tốt? Không cần thiết làm phiền thì đừng nên quấy nhiễu, nói sao thì ông ta cũng là nam nhân mà.

”U U.”

Khi Hiên Viên Trọng Châu bắt gặp U U liền giật mình một phen, nhưng tiếp theo đó là nỗi đau vô bờ bến. Hắn vẫn nhớ lần đầu tiên bắt gặp con thú cưng của Lâu Thất, lông lá màu tím bạc vô cùng mượt mà bóng lưỡng, đẹp đến nỗi khiến người nam nhân to lớn như hắn cũng muốn sờ mó một phen.

Khi nó tăng tốc bỏ chạy, không hề hổ danh xưng của mình, đích thực như một tia sáng màu tím, mang đầy linh khí tiên khí.

Nhưng bây giờ trên thân của Tử Vân Hồ chỗ này một miếng chỗ kia một miếng lộ ra mảng thịt của nó, đám lông lá còn sót lại đang dính nhor nhớp vào nhau, bám đầy bụi bẩn, không nhận ra được màu sắc tươi sáng ban đầu của nó.

Lúc này xuất hiện trước mặt hắn, dường như không phải là Tử Vân Hồ, mà là một con chó ghẻ lang bạt.

Nếu không phải tiếng gọi quen thuộc của nó, nếu không phải đôi mắt linh động tràn đầy vẻ tội nghiệp quen thuộc của nó, e rằng Hiên Viên Trọng Châu chẳng thể nào nhận ra đâu.

”Trời đất ơi, nhóc nhỏ, nếu Tiểu Thất trông thấy bộ dạng của ngươi như vậy, thì đau lòng biết dường nào.”

Hiên Viên Trọng Châu nói xong bèn giơ tay ẵm lấy nó.

Nhưng đột nhiên U U nhảy từ trên người hắn xuống, quay đầu nhìn hắn một phen, đôi mắt kia đầy vẻ uất ức và tội nghiệp, và từ từ dâng lên nước sương, giống như sắp đổ lệ đến nơi.

”U.”

Hiên Viên Trọng Châu cảm thấy mình như thấu hiểu được ý nghĩa của con tiểu hồ ly.

”Muốn ta đừng nhúc nhích sao?”

U U gật đầu.

Lúc này, Hiên Viên Trọng Châu nghe được tiếng bước chân nhỏ nhẹ, sau đó khoảng cách ngoài mười mấy chiếc giường băng kia, có người lên tiếng.

”Tiểu hồ ly, nghịch ngợm rồi sao? Chạy tới đây chơi trò trốn tìm với ta, trò chơi này không vui đâu đó, mau ra đây nào, đừng để ta nhổ sạch lông lá còn sót lại trên thân ngươi.”

549. Chương 549

Vừa nghe câu này, Hiên Viên Trọng Châu đã nghiêng chặt rằng.

Thì ra, lông lá trên thân của U U không hoàn toàn tự nhỏ dùng làm kí hiệu, mà kẻ này mới chính là hung thủ đầu sỏ!

Nghe giọng điệu kia, là một nữ nhân, nghe không có vẻ là âm thanh của thiếu nữ, nhưng tuyệt đối không già cả. Điều khiến Hiên Viên Trọng Châu kinh hãi là, nếu không nhờ U U báo hiệu, thì vốn dĩ hẳn không phát giác có người tới đây.

Điều này nói rõ tu vi nội lực của người nữ nhân này nằm trên cơ của hắn.

U U nhìn hắn một phen, sau đó chạy đi hướng khác. Và Hiên Viên Trọng Châu phát hiện, tốc độ của nó chậm hơn hồi trước không chỉ có một chút, trong lòng nghi ngờ lo lắng, chẳng lẽ bị thương rồi sao?

Hắn tin tưởng Lâu Thất, cho nên cũng tin tưởng con tiểu hồ ly này, nếu nó bảo hắn đừng động đây, vậy chắc chắn có đạo lý riêng của nó. Hiên Viên Trọng Châu bèn nằm yên trên giường không động đây.

Nhưng mà, thật tình con mẹ nó lạnh quá!

Chiếc giường băng này ngoại trừ có thể lạnh chết người, chắc chắn có thêm vật gì đó, nếu không nội lực của hắn sao cứ bị trôi mất, thể lực cũng bị cuốn trôi rất nhanh rất nhanh.

Bây giờ hắn chỉ lo lắng cho bọn người Trình Vi không chống chọi nổi.

Chẳng biết qua bao lâu, vào lúc Hiên Viên Trọng Châu cảm thấy thật sự chịu đựng hết nổi, thì bộ lông cốt trên đầu hắn bỗng dừng xoạc xoạc vài tiếng, như một cơ quan treo lơ lửng, được chuyển dời.

Đôi mắt của Hiên Viên Trọng Châu sáng rực, lập tức dựa vào chiếc giường băng định đứng dậy, chỉ cảm giác có một cơn chóng mặt bao trùm lấy.

”U u.”

Một hình bóng bay tới, U U nhảy vào trong lòng hắn, hắn ôm chặt lấy nó, chỉ cảm thấy nó cứ thở hộc mãi, thân thể nhỏ bé kia tựa như năng lượng đang bị rút sạch.

”U U?” Hắn gọi nó.

U U thở hổn hển, há miệng ra, trong miệng nó rớt ra một chai sứ nhỏ.

”Đây là cái gì vậy?” Hiên Viên Trọng Châu tháo nút dây ra, bèn ngửi được mùi vị của thuốc.

Tuy U U có linh tính, nhưng cũng tuyệt đối không lên tiếng nói chuyện được, vật này là gì thì hắn chỉ có thể tự suy đoán. Nhưng mà, nó tốn công sức mang vật này tới đây, tuyệt đối không vô dụng, thằng nhóc nhỏ U U này rất ma lanh, tuyệt đối không làm những việc vô bổ đâu.

”U u.” U U dùng bộ móng vuốt của nó đập giẫm tay của hắn.

”Ăn sao?” Hiên Viên Trọng Châu đang định đổ một ít thuốc vào lòng bàn tay, nhưng U U đập đập lại miệng chai.

Hiên Viên Trọng Châu sững sờ một hồi: ”Không phải dùng để ăn sao?”

Không dùng để ăn thì để làm gì ta? U U dường như đang than thở, lại nhảy xuống, cắn cắn ống quần của hắn, ra ý hắn đi theo mình.

Hiên Viên Trọng Châu nhìn lướt đám người Trình Vi, cắn cắn răng đi theo sau lưng nó.

Xem ra, toàn bộ người của hắn dẫn theo đều có mặt ở đây, bao gồm mấy người đi vào rừng trúc đầu tiên. Chỗ này giống như một động núi to lớn, cao khoảng ba mét, bởi vì buộc trên trăm sợi xích sắt, treo trên trăm bộ lâu cốt, đối xứng với trên trăm giường băng, thì trông không có vẻ trống trải rộng rãi lắm, chỉ là, đỉnh động và tứ phía đều là những bức tường u ám, không nhìn rõ được gì, cảm giác cực kì rùng rợn.

Nhưng U U dắt hắn đi về phía cửa động, chỗ đó có một cây trụ lộ ra ngoài cao khoảng nửa người, giữa cây trụ có một lỗ tròn nhỏ.

”Cái này dùng để làm gì vậy?”

”U u.”

U U nhẹ giọng kêu và xoay vòng ở bên cạnh.

Hiên Viên Trọng Châu khó khăn lắm mới đoán ra ý nghĩa của nó, "Người muốn ta đổ thuốc vào trong cái lỗ này?"

U U gật đầu.

"Được, vậy thì nghe lời người." Hiên Viên Trọng Châu cũng suy nghĩ được nếu U U có mặt ở nơi đây, và còn trộm được thuốc từ tay của nữ nhân có võ công cao cường, và phải mang đến chỗ này khó khăn biết bao, cũng không dám chậm trễ, lập tức đổ chai thuốc đó vào cái lỗ tròn nhỏ.

Chỉ là khi đổ ra không có được viên như trong tưởng tượng của hắn, mà dạng sệt sệt giống thủy ngân.

Sau khi đổ xuống hắn nghe được tiếng động cọt kẹt, từng tiếng từng tiếng một, dường như được truyền ra từ những chiếc giường băng kia.

U U ra dấu bảo hắn chạy về chiếc giường băng của hắn nằm, chỉ thấy chính giữa chiếc giường băng đột nhiên lộ ra tám hàng ống ngọc xếp thành hình trăng khuyết, từ trong ống ngọc có làn khí nhạt nhòa được bay ra một cách chậm rãi.

"Đây là cái gì vậy?" Hiên Viên Trọng Châu đang buồn bực, U U đã bỏ nhào qua đó, cả cơ thể nằm bò lên hình dạng trăng khuyết, nhỏ giọng rên tiếng u u, trên mặt quả nhiên có biểu cảm "thoải mái hơn nhiều", khiến Hiên Viên Trọng Châu cực kỳ ngơ ngác.

Hắn quay đầu nhìn đám người Trình Vi ở bên cạnh, phát hiện khuôn mặt trắng bệch của bọn họ có chút tốt lên, trong lòng càng cảm thấy kì dị.

"Trọng Vương, chúng ta đang ở đâu vậy?" Trình Vi mở mắt liền nhìn thấy Hiên Viên Trọng Châu, đôi mắt đảo vòng, bèn bắt gặp bộ lâu cốt ở trên đỉnh đầu, bỗng hít thở một hơi sâu.

"Trình Vi, người cảm thấy sao rồi?"

"Thuộc hạ luôn ở trong trạng thái mơ mơ màng màng, cực kì băng giá, dường như nội lực đang mất dần, nhưng vừa mới này, dường như có ai đó truyền nội lực, tinh thần liền ổn định trở lại."

Hiên Viên Trọng Châu vội quay đầu nhìn vào chiếc giường băng vốn dĩ của hắn nằm, mở to mắt không dám tin.

Điều này có nghĩa là, vốn dĩ bên trong chiếc giường băng này có cài đặt cơ quan, hoặc đại loại các dạng như mộ pháp, rút hơi thở tinh thần của bọn họ? Và sau đó chai thuốc đó dùng để khởi động cơ quan nào đó, làm cho vật thu rút kia hoàn trả lại khi trở thành ống ngọc hình trăng khuyết?

Vậy thì, bây giờ U U đang hấp thụ, chẳng phải là của hắc sao.

Chết tiệt.

Con tiểu hồ ly đó quả thật thành tinh rồi!

Hiên Viên Trọng Châu khóc dở mếu dở.

Nhưng đương nhiên lúc này hắc không thèm so đo tính toán với tiểu hồ ly, hắc tự mình rời khỏi chiếc giường liền không sao, chỉ cảm thấy hơi mệt mỏi yếu đuối thôi, không nghiêm trọng lắm, cũng không để bụng việc chia một ít nội lực hoặc tinh thần lực cho tiểu hồ ly.

”Mau xuống đây, chúng ta phải đi thôi.”

Tất cả mọi người đều tỉnh giấc, bước ra khỏi chiếc giường băng. Tiểu hồ ly cũng nhảy nhót tràn trề tinh thần, sau đó nhảy trên chiếc giường băng vài phát thật mạnh. Răng rắc, chiếc giường bị nứt toạc ra ở chính giữa.

Hiên Viên Trọng Châu hiểu ý của nó, lập tức hạ lệnh, bảo tất cả mọi người phá hủy chiếc giường băng của mình.

Vật này không thể chứa lại để hại người!

”U u.”

”Đi, đi theo U U, nói không chừng nó sẽ dắt mình ra ngoài được.” Hiên Viên Trọng Châu làm một động tác tay, đang định đi theo, Thần Quỷ Bình đằng sau đột nhiên kéo lấy người nam nhân đứng bên cạnh mình, thấp giọng quát: ”Người là ai?”

Bọn họ quay đầu lại, mới phát hiện trong đội ngũ xuất hiện thêm một người.

Khuôn mặt của kẻ đó được râu ria rậm rạp che phủ đầy mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt và cái miệng. Tóc của ông dài cực kì được vuốt hết ra đằng sau, đại bộ phận màu trắng bạc xen lẫn một ít màu đen.

Rất cao, nhưng cũng rất gầy, chỉ mặc một chiếc áo trong chất liệu gòn màu xám trắng, trông có vẻ màu sắc ban đầu là màu trắng, màu xám kia chẳng qua bị vậy bẩn thôi.

Bên cạnh ông ta cũng có một chiếc giường băng, và cũng vừa được phá hủy theo bọn họ.

Vậy thì, nam nhân này cũng bị bắt tới đây, nhưng không biết bị giam bao lâu. Trông tuổi tác không còn nhỏ, chiếc giường băng bên cạnh hắn đã vỡ vụn thành mấy mảnh, phá hủy triệt để hơn bọn họ.

"A a."

Ông ta hé miệng, nhưng chỉ phát ra một tiết tấu duy nhất.

"Chẳng lẽ ông ta bị câm?"

Ông nghe thấy hai chữ bị câm, trong mắt lóe lên tia đau đớn, lập tức lắc đầu tỏ ra ông không bị câm, nhưng há miệng không nói ra được lời nào cả.

Hiên Viên Trọng Châu cau mày: "Chẳng lẽ bị nhốt ở đây lâu quá, thời gian dài tới nỗi quên mất cách nói chuyện?" Hồi đó hắn ở trại lao của Đông Thanh cũng bắt gặp người như vậy, bị giam ngày này qua tháng nọ, quan phủ vì một lý do nào đó mãi chưa phán quyết người đó, cũng không có người đến thăm nom, bị giam mấy chục năm, người đó quên mất cách ăn nói ra sao.

Lời nói vừa thốt ra, hắn thấy ông ta gật đầu lia lịa.

Nếu đã như vậy, thì người này không được tính là kẻ địch. Hiên Viên Trọng Châu hỏi: "Người có võ công không? Có thể đi theo không?"

Ông gật gật đầu. Đôi mắt đặt lên cơ thể của U U.

U U bỗng đứng bồng nhào về hướng của ông, ông ta giơ tay ôm lấy U U, đôi mắt bộc lộ sự đau đớn.

Hiên Viên Trọng Châu hơi nheo mắt. "Đi thôi, chúng ta mau thoát ra ngoài."

"A a." Ông ta ẵm lấy U U đòi dẫn đầu, ra hiệu bảo bọn họ đi theo.

"Trọng Vương, chúng ta nên tin tưởng không?" Trình Vi nhỏ tiếng hỏi.

Hiên Viên Trọng Châu ngập ngừng một lát, "Thú cưng của Đế Hậu các người đã đi theo ông ta, người nói tin được không? Không tin cũng phải đi theo."

Bây giờ đang là bình minh, bởi vì đã vào thu, nên trời chưa sáng hẳn, chỉ có một góc bầu trời lộ ra màu trắng mờ nhạt.

Tất cả mọi người đi ra khỏi núi động, vốn tưởng sẽ bắt gặp cảnh núi hiểm hóc, hoàn toàn không ngờ sẽ gặp

phải một sân vườn xinh đẹp, lan can điêu khắc xà ngang được hội họa.

Và nơi bọn họ đang đứng là một chỗ bằng phẳng được tu sửa ở núi động, địa hình thấp hơn sân vườn một chút, trước mặt là một bậc thang gồm khoảng mười bậc, hình dạng vòng xoắn ốc, dùng lan can chia tách thành mấy hướng, dường như từ những vị trí khác nhau của bậc thang sẽ đi về các hướng khác nhau.

Ông lão nhìn sân vườn này dường như không có sự kinh ngạc, ngược lại ngẩng đầu nhìn lên cao, bộ dạng rất hoài niệm.

Sau đó ông nhìn trái ngó phải, ồm U U rẽ sang phía bên phải. Hiên Viên Trọng Châu ra dấu tay, tỏ ý đi theo.

Bọn họ đi lên bậc thang, bèn thấy một lối đi trái phải được dựng lên tảng đá cao cao, lối đi không dài, ở tận cùng là một cánh cửa màu đen.

Một màu đen thui, hai cái bộ gõ cửa đều được sơn thành màu đen, bắt gặp một cánh cửa như vậy vào buổi sáng sớm tinh mơ, dù sao thì cũng khiến bọn họ cảm thấy có chút ghê lòng.

Ông lão nhìn thấy cánh cửa đó, nhưng không có dừng lại bước nào, sau đó đứng ở trước cánh cửa, chân trái giẫm ba phát, chân phải giẫm bốn phát.

Cột kẹt một tiếng, cánh cửa đó dần dần được mở ra.

Tất cả mọi người trở nên sững sờ.

Dù sao thì ở một nơi như vậy, quen thuộc với cơ quan của đối phương, thì có được bình thường hay không? Chẳng được bình thường chút nào đâu.

”Rốt cuộc thì ngươi là ai? Chỗ này là chỗ nào?” Hiên Viên Trọng Châu cau mày.

”U u.” U U ngẩng đầu ra, đôi mắt long lanh đầy nước, mang theo vẻ xin xỏ cầu khẩn tội nghiệp.

Ông lão quay đầu nhìn bọn họ một phen, im lặng đi vào cánh cửa đó.

Ngập ngừng một hồi, Hiên Viên Trọng Châu cắn răng vẫy tay, ”Đi theo.”

Trong cửa ngoài cửa là hai thế giới hoàn toàn tách biệt. Bước vào cửa, bọn họ cảm giác một cơn gió âm u, không biết gió cuốn cuộn bốc ra từ nơi nào lướt qua bên cạnh bọn họ. Mọi người không nhận được run rẩy toàn thân.

Là một lối đi dài đằng đẵng, hai bên được đốt đèn cầy màu trắng, ánh lửa lập lòe, không cảm nhận được nửa phần ấm áp.

Chỉ trong thoáng chốc, ông lão đã bỏ đi rất xa.

Bóng lưng của ông vô cùng nhỏ bé.

550. Chương 550

Sự tin tưởng của Hiên Viên Trọng Châu đối với ông lão này, toàn bộ được gán vào thân của bạn U U.

Hắn tin tưởng Lâu Thất, có thể đi theo bên cạnh Lâu Thất, con tiểu hồ ly nhận được sự sủng ái và tin tưởng tuyệt đối không đơn giản. Vậy thì, nếu tiểu hồ ly có thể an tâm ở trong lòng của ông lão đi theo ông, vậy thì là bạn chứ không phải là địch.

Nhưng bây giờ xem ra, việc này có chút điều.

”Trọng Vương, chỗ này thật tà quái.” Một thị vệ bên cạnh nhìn dây đèn cầy ở hai bên, trong lòng có một cơn lốc nhỏ đang xoay chuyển, tuy ánh lửa lắc lư, nhưng chẳng có ngọn đèn nào bị dập tắt, điều này khiến họ cảm thấy thật kì lạ.

Trình Vi cũng căng cứng cơ thể, nhìn chặt vào hình bóng của ông lão phía trước, đề thấp giọng nói: ”Đâu chỉ chỗ này thật tà quái, vị lão già kia cũng thật tà quái. Các người nhìn xem.”

Tất cả mọi người đều nhìn sang phía bên đó, chỉ thấy ông lão như đang bước đi, nhưng thật ra thì cơ thể đang phiêu diêu, chẳng thấy ông ta nhúc nhích gì cả, cơ thể đã tiến lên trên hơn chục bước rồi.

”Đây là bộ pháp khinh công.” Một vị Thần Quỷ Binh lên tiếng: ”Hình như ta có chút ấn tượng, nhưng là ai có bộ pháp như vậy thì hiện giờ ta chưa nhớ ra.”

Đám Thần Quỷ Binh này bị giam giữ lâu ngày ở Vãn Thiên Sơn, và cũng bế quan lâu như vậy, sau khi thoát ra thì kí ức có chút mơ hồ, giống như những chuyện lật vạt, nhiều người trong số bọn họ phải từ từ mới nhớ ra được.

Nhưng trong lòng của Hiên Viên Trọng Châu có một dự cảm không lành, việc này nhất định không phải là chuyện vặt vãnh, mà là rất quan trọng, ”Người hãy suy nghĩ thật kĩ, tốt nhất là nhanh chóng nhớ ra.”

Có rất nhiều võ công tuyệt học không bao giờ truyền cho người ngoài, cho nên, chỉ cần biết được bộ pháp của người đó, có lẽ sẽ tường tận được thân phận của người đó.

Hiên Viên Trọng Châu chỉ cảm thấy, thân phận của ông lão này có thể rất quan trọng đối với bọn họ.

Ông lão cuối cùng cũng dừng lại, ở đó lại có tiếp một cánh cửa đầu tiên.

Trong núi động, toàn thân của Lâu Thất mềm nhũn, nằm trên đùi của Trầm Sát.

Phía dưới của bọn họ đang đắp chiếc áo bào của hắn, bây giờ chiếc áo bào đó đã dơ bẩn triệt để.

Hai bên má của Lâu Thất ửng đỏ, như đang say xỉn.

Đôi tay của nàng vẫn đang thao tác, ánh nhìn mê ly, vẫn không kiềm chế được lướt sang đôi tay của mình đang phục vụ "đại gia", chỉ cảm thấy mình sắp bị điên mất.

"Ê, họ Trầm kia, rốt cuộc đã xong hay chưa?"

Nàng cuối cùng vẫn nhịn không được liếc hắn một phen. Vốn dĩ không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, bởi vì nàng hoàn toàn không ngờ tới, vào giây phút cuối cùng, bạo quân này lại trở nên yêu kiều diễm lệ, đôi mắt đỏ ngầu loé lên tia sáng, mặt mày phấn hồng, môi mỏng nhếch lên một nụ cười thoả mãn, không giống với bề ngoài lạnh lùng thường ngày, pha lẫn chút gợi cảm.

Nhìn hắn một phen nàng liền cảm thấy khô lưỡi rất hòng.

Chỉ là, đại gia à, thật là chưa xong hay sao? Trước đó mượn dùng cặp đùi của nàng, bây giờ thì dùng tay nàng.

"Ồ."

Trầm Sát giơ tay ẵm nàng lên, kéo lên trên thêm chút nữa, để nàng bò trên bờ ngực của hắn.

"Thất Thất, mau tìm cách giải cổ cho bốn Đế Quân." Giọng nói của hắn trầm khàn. Chỉ đơn giản như vậy thôi mà hắn đã biết mùi vị đó khiến con người điên cuồng đến cỡ nào, thật không thể tưởng tượng khi thật sự sở hữu nàng sẽ kì diệu biết bao.

Lâu Thất bỗng dưng sững sờ, chẳng phải nàng đang tìm cách sao. Lúc này nàng đã dùng máu của mình dẫn dụ cổ trùng di chuyển đến bả vai của hắn, nhưng sau đó thì con cổ đó không động đậy nữa, trong thoáng chốc nàng không biết nên giải tiếp như thế nào.

Trước khi chưa giải được, đôi mắt của hắn luôn có màu đỏ ngầu, nhưng điều may mắn đó là, tuy không có sự cân bằng của độc, tình trạng trước mắt vẫn là tình trạng tốt nhất theo tưởng tượng của bọn họ, cổ đã phát tác, nhưng ít ra máu của nàng còn có thể ức chế tạm thời, tuy cổ trùng cuồng điên đến nỗi khiến đôi mắt của Trầm Sát trở đỏ, và bây giờ toàn thân đang nóng bỏng, ít ra chưa đến nỗi mất mạng chẳng phải sao?

Chỉ là đây vẫn được xem như một quả bom nổ chậm, hiện tại bọn họ không nói rõ được quả bom này được nổ vào khi nào, khi nổ tung thì thần thánh cũng không thể nào cứu vãn được, cho nên giờ đây nàng nhìn Trầm Sát cảm thấy thực sự lo sợ.

”Mau đứng dậy mặc y phục.” Lâu Thất chỉ chỉ vào chiếc cầm của hắn.

Trầm Sát lười biếng đứng dậy, nhìn nàng nhanh chóng mặc xong y phục của mình, bèn cởi mở gờ ra hai cánh tay đợi nàng hầu hạ mình mặc y phục.

Lâu Thất phần nộ nhìn hắn một phen, cầm bộ y phục sạch sẽ của hắn lên, mặc vào cho hắn. Y phục bên trong cũng xem như sạch sẽ, chỉ là chiếc áo bào bên ngoài được dùng để lót dưới khi này, đã trở nên dơ bẩn. Nhưng hiếm khi Trầm Sát không để ý như hiện giờ.

Thật ra nếu hắn không nói, thì nàng cũng định hầu hạ hắn mặc đồ, không phải vì tính chất nô tỳ, mà là nàng thực sự sợ, sợ hắn không cẩn thận sẽ gây cổ phát tác, tuy biết không phải động tác mạnh bạo dẫn đến cổ phát tác, nhưng trong lòng nàng vẫn nhịn không được nghĩ hắn hiện tại thật yếu đuối, không thể thực hiện động tác mạnh tay, phải chăm sóc bảo vệ hắn thật kĩ mới đúng.

Vừa mặc áo cho hắn xong xuôi, phía bên ngoài truyền vào giọng nói căng thẳng của thần y: ”Đế Hậu, độc của Đế Quân đã giải được chưa?”

Lâu Thất nhích qua kia một chút, dùng chân nhẹ nhàng khều bụi gai che chắn ở trước cửa động né ra, ánh sáng chiếu rọi vào đây, có gió cuồn qua, nàng luôn cảm thấy trong động núi dường như có mùi vị xấu hổ.

Khuôn mặt đỏ bừng.

”Độc đã giải rồi.”

Trầm Sát nắm tay của nàng bước ra ngoài, thần y bỗng trở nên mừng rỡ: ”Độc của Đế Quân thật sự được giải rồi! Cổ cũng không có phát tác sao?”

”Sao có thể không phát tác?” Đôi mắt của Trầm Sát hơi ngẩng lên, để ông nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu của mình.

Sau khi vui mừng nhìn thấy tình hình như vậy, trái tim của thần y có chút chịu đựng không nổi. Nhưng thực ra thì ông cũng chuẩn bị sẵn tâm lý, vốn dĩ bao nhiêu năm nay họ cũng đã sẵn sàng tâm lý của mình, giữa độc và cổ có một sự cân bằng, chỉ cần không phá vỡ là được. Bây giờ chưa có cách, độc phát tác trước, chỉ có thể giải độc trước mà thôi.

”Bắt đầu phát tác rồi.” Thần y thì thầm nói: ”Không còn bao nhiêu thời gian nữa, nói không chừng hôm nào đó sẽ phát ra toàn bộ.”

Đây là, mạng của Đế Quân đang được treo trên một sợi dây mảnh.

”Không sao, có Thất Thất ở đây.” Trầm Sát giơ tay vuốt ve cái đầu của Lâu Thất. Sao mà cảm thấy sau khi trải qua sự quần quýt nóng bỏng trong núi động, bây giờ càng trở nên thích nàng hơn? Thích, thích lắm luôn.

Trầm Sát suy nghĩ có vẻ đau buồn đôi chút, bây giờ hắn đã xem nàng như tim gan bảo bối, đợi đến khi hắn thật sự sở hữu con người nàng, thì sẽ tăng đậm sự yêu thích này đến cỡ nào? Vậy thì là một sự yêu thích thế nào nhỉ.

Lâu Thất thật muốn trợn ngược mắt, ”Người yêu dấu ơi, giờ đây ta đang bó tay.”

”Vẫn sẽ nghĩ được cách thôi mà, nàng là phúc tinh của bọn Đế Quân.” Trầm Sát cực kì tự tin, và nhìn nghiêng về phía nàng: ”Vả lại, nếu bọn Đế Quân có cổ phát tác, thì chẳng phải trên đường hoàng tuyền có nàng kề cạnh hay sao? Chết cũng chả có gì lo ngại.”

Điều này tức là, hắn chết thì phải kéo nàng chết chung mới được.

Lâu Thất thì thâm một mình, ”Bọn cô nương chả muốn chết.” Cho nên, nàng phải tìm cách giải cổ mới được.

”Tiểu Thất, nhìn xem đây là cái gì.” Giọng nói của Hiên Viên Ý vang đến, thần y bỗng bừng sáng tỏ vồ đuôi.

”Đúng rồi, vốn dĩ định nói với Đế Quân Đế Hậu, phía trước hình như đang ẩn núp vài con thú hoang, nhưng không biết là gì.”

Trầm Sát nghe vậy định bước đến bên cạnh Hiên Viên Ý, Lâu Thất lập tức ngăn cản hắn lại, ”Đợi chút, bắt đầu từ bây giờ, chàng chỉ có thể đi bước nhỏ.”

Thấy hắn sải bước lớn thì nàng lo sợ, lo lắng cổ sẽ phát tác.

”Đi bước nhỏ?” Khuôn mặt của Trầm Sát đen sẫm lại.

Đi bước nhỏ là cái quái gì vậy? Bất một nam nhân cao to như hắn đi bước nhỏ, còn coi được không vậy?

Lâu Thất bật miệng cười vui.

Bọn họ không phải không lo lắng, không phải không sợ hãi, không phải không căng thẳng, nhưng Lâu Thất không làm ra vẻ suốt ngày muốn sống muốn chết sầu đau khổ mặt khổ mày được.

Vào lúc này rồi mà nàng vẫn còn giở trò khôi hài được.

”Đế Hậu vẫn có thể ức chế được cổ của Đế Quân chứ?” Thần y thấy mười ngón tay của hai người họ đan chặt nhau, bất chợt hỏi.

Lâu Thất và Trầm Sát nhìn nhau một phen. Dường như câu hỏi này bị bọn họ phớt lờ. Bây giờ trên người hắn chỉ còn lại cổ, nếu trong lòng mười lăm hắc không đựng được nàng thì sẽ như thế nào?

Trầm Sát chậm rãi buông tay Lâu Thất. Trái tim của Lâu Thất bỗng căng lên.

Đôi tay vừa buông ra, hắn chỉ cảm thấy một cơn đau đớn truyền ra từ ngực phải, dường như trong thoáng chốc, khuôn mặt của hắn lộ ra gân máu xanh xanh, như một tấm lưới phủ đầy trên mặt của hắn.

”A!”

Trầm Sát lạnh lùng quả thật không nhìn được thắm hết một tiếng.

”Trầm Sát!”

Lâu Thất sợ hãi, lập tức bay qua đó ôm chặt hắn, tay của nàng sờ mó lên khuôn mặt hắn.

Nói cũng thật kì lạ, giống như ngọn lửa gặp phải nước, dòng gân máu xanh đỏ kia lập tức ẩn xuống, cơn đau nhói đó cũng chìm dần.

Đôi bàn tay của Trầm Sát nâng đỡ khuôn mặt của Lâu Thất, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chặt nàng, thở phào một hơi, nhẹ giọng nói: ”Bốn Đế Quân đã hiểu, sự suy đoán trước kia của thần y quả không sai, độc cổ trong người của bốn Đế Quân khắc chế lẫn nhau, cho dù giải cái nào trước cũng sẽ chết. Bây giờ bốn Đế Quân vẫn chưa chết, là tại vì nàng, nàng ức chế không phải độc, mà là...”

”Tuyệt mệnh cổ.”

Câu nói này có ý gì?

Lâu Thất suy nghĩ theo lời nói của hắn, trong đầu có chút hỗn loạn, nhưng vẫn chưa để nàng suy nghĩ thấu đáo, phía trước bỗng dưng có vài tiếng thở gấp.

Bọn họ quay đầu nhìn, có ba người chậm rãi bước ra từ trong bóng tối chỗ đối diện.

Người. Quả thật là người.

Bọn họ còn tưởng là thú hoang cơ?

Hiên Viên Ý và thần y kinh hãi. Sao lại là người cơ chứ?

Lúc này bọn chúng ẩn núp trong bóng tối, đôi mắt chớp chớp phát sáng, đó rõ ràng là đôi mắt của thú hoang, đôi mắt của con người sao có thể như vậy được?

Hiên Viên Ý bỗng lui về sau một bước.

Nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện ba người kia không được bình thường. Trước tiên phát hiện được điểm bất thường trong đó là Lâu Thất. Nàng vội nhìn Trầm Sát, "Đôi mắt của bọn chúng giống y hệt với chàng!"

Đều đỏ ngầu như nhau, và, trên mặt của bọn chúng, trên tay đều lộ ra gân máu xanh đỏ, rải đều dưới da, sắc mặt vằn vện không nhìn rõ hình dạng ban đầu.

Và y phục trên người bọn họ đều rách nát khó tả, trên thân thể cực kì dơ bẩn, dường như đã chống chọi một thời gian dài ở dưới đáy vực.

"Chẳng lẽ bọn họ cũng đã trúng tuyệt mệnh cổ?"

Hiên Viên Ý bỗng dừng chỉ vào kí hiệu trên cổ áo của một người, "Đó dường như đã gặp qua trên cổ áo của Kim Nguyên."

Chính là một biểu tượng mặt trời được đơn giản hoá.

Kim gia, "Chẳng lẽ là người của nhà họ Kim?" Thần y kinh hãi.

Ánh mắt của Lâu Thất nhìn lướt qua ba người kia, thấp giọng nói: "Không có Kim lão." Ba người này hoặc là những kẻ bị mất tích của Kim gia.

"Bọn chúng cũng bị trúng tuyệt mệnh cổ." Trầm Sát kết luận.

551. Chương 551

Không sai, trông bộ dạng này rõ ràng là đã trúng phải Tuyệt Mệnh Cổ.

Trong lòng Lâu Thất cảm thấy sốt sắng: "Nếu bọn họ cũng trúng Tuyệt Mệnh Cổ, nếu bọn họ thật sự là người của Kim gia lần này bị bắt đi thì điều đó chứng tỏ kẻ hạ Tuyệt Mệnh Cổ đang ở ngay tại đây."

Đây có thể coi là một phát hiện trọng đại.

Trầm Sát gật gù đầu nói: "Ừm, nếu không phải ở Lôu gia thì chắc chắn là ở vách núi Thông Thiên này."

Bây giờ cái Lôu Thất nghĩ tới lúc này chính là việc Vân U nói chuyện mất tích ở vách núi Thông Thiên, vậy thì là bà ta bị đối phương bắt hay là vốn dĩ bà ta đến để gặp người bên đó.

Tựa như có một luồng sương khói mịt mù ngàn lớp đang phủ lên trên đầu bọn họ, phía trước mặt cũng là một khoảng mênh mang còn có rất nhiều điểm nghi vấn vẫn chưa giải thích được, nàng không biết là đến lúc cuối cùng cái chân tướng chờ đợi bọn họ là cái gì.

"Đứng lại." Hiên Viên Ý kêu ba người đó dừng lại, "Các người là ai?"

Ba người đó nghe như gió thổi ngoài tai, tiếp tục bước từng bước tới. Sức khỏe của bọn họ vốn dĩ rất cứng cáp nhưng xem ra tựa như đang phải chịu nỗi đau khổ cùng cực, dáng vẻ của họ bước đi từng bước đều vô cùng chậm chạp, vô cùng khó khăn.

Trầm Sát biết nỗi thống khổ khi Tuyệt Mệnh Cổ phát tác, chàng vừa mới trải qua ban nãy rồi, vì vậy mà nhìn thấy dáng vẻ của ba người này chàng khẽ nhíu mày, nói với Lôu Thất: "Xem ra bọn họ cũng vừa mới phát tác thôi."

Nếu phát tác từ sớm thì không thể nào chống chọi lâu như vậy được, nỗi thống khổ đó đến ngay cả chàng cũng không chịu đựng nổi.

"Các người là ai?" Hiên Viên Ý lặp lại câu hỏi một lần nữa.

" "

"A..."

Có một người há miệng ra nhưng chỉ có thể phát ra âm tiết khó hiểu như vậy. Toàn thân của Hiên Viên Ý khẽ run lên, ông ta nói với đám người Lôu Thất: "Lưỡi của bọn họ bị cắt mất rồi."

Bởi vì lưỡi đều bị cắt mất nên căn bản không cách nào có thể nói chuyện được.

"Là ai làm vậy?" Ánh mắt Lôu Thất bỗng cảm thấy sợ hãi. Mục đích của đối phương rốt cục là gì?

Thế nhưng không để bọn họ kịp chuẩn bị, ngực của ba người đó đột nhiên lồi lên một cái bọc, cái bọc đó còn nhanh chóng chuyển động, đã vậy còn càng ngày càng lớn, càng ngày càng lớn, chỉ nghe thấy "xoẹttt!" một tiếng, y phục đều bị căng rách hết ra rồi, lộ ra hình dáng của cái bọc lớn đó, thứ đó nổi ở ngay dưới da

khiến cho làn da nở ra mỏng dính, mỏng đến nỗi còn có thể nhìn thấy hình dạng của cái thứ đó, nó có hình bầu dục, dường như trên lưng còn có một vài cái gờ ráp cứng, sau khi cái thứ đó chuyển động to lên thì nó đâm ra ngoài, sau đó lại tiếp tục chuyển động, nó đem theo cái gờ ráp cứng đó đâm toạc làn da vốn đã trở nên rất mỏng manh đó, làn da bị cắt vỡ ra hơn mười lỗ hồng nhưng không hề có máu.

”A a a a a”

Ánh mắt của ba người đó vừa tuyệt vọng vừa sợ hãi, kêu lên mấy tiếng ”a a” tựa như đang cầu cứu. Nhưng cái này phải cứu sao đây?

Bỗng nhiên, ”Bụp!” một tiếng, cái bọc đó ở ngực của một người đột ngột phát nổ, thêm một tiếng ”Đùng!” nữa, ngực nổ ra một cái lỗ to tướng, da thịt của hắn, máu thịt của con Cổ Trùng mập mạp đó phun hết ra ngoài, hai người ở gần hắn nhất bị bắn hết lên người.

Cái lỗ to ở trên ngực người đó trông vô cùng đáng sợ, hơn nữa còn nhìn thấy những cái lỗ nhỏ ở chỗ khác, dường như con côn trùng này trước khi trưởng thành đã đục lỗ lung tung ở khắp nơi.

Không nhìn thấy những cái này thì Lâu Thất đối với Cổ Trùng còn không có cảm nhận trực quan như vậy, bây giờ thấy rồi, nghĩ tới trên người Trầm Sát cũng có những Cổ như vậy nàng cảm thấy tim mình cứ luôn run rẩy, hơn nữa còn vô cùng xót xa. Còn nữa, nàng càng căm hận những kẻ hạ Cổ chàng.

”Bọn họ~”

Thần y và Hiên Viên Ý cũng bị dọa cho thất kinh, đều không kiềm nổi lùi xuống hai bước, nhưng lúc này, ngực của hai người đàn ông còn lại cũng cùng nổ ra một lúc.

Một mớ máu thịt bắn ra, Trầm Sát bảo vệ Lâu Thất lùi lại liên tiếp mấy bước liền.

Ba người đó trợn trừng mắt rồi đổ gục xuống đất, các lỗ to ở ngực của mỗi người đều đầm đìa máu trông rất tởm lợm. Trên mặt đất trước mặt bọn họ cũng có một cục máu thịt vỡ vụn.

Vụn lắt nhắt, khiến con người ta cảm thấy rợn hết cả tóc gáy.

Cảnh này làm cho Lâu Thất sợ hãi cực độ.

Nàng không dám tưởng tượng nổi nếu như Trầm Sát cũng giống như ba người đàn ông này bị phát tác Tuyệt Mệnh Cổ, trên ngực nổ ra một cái lỗ, con người chàng trở nên xấu xí tởm lợm, đến ngay cả diện mạo ban đầu cũng không nhận ra được, nếu như vậy thì nàng tuyệt đối không thể chấp nhận.

Thần y và Hiên Viên Ý cũng bị làm cho khiếp sợ, đứng chết trân nhìn Trầm Sát.

Bọn họ đều cho rằng người khó chịu nhất chính là chàng. Bởi vì chuyện này có thể sẽ xảy ra trên người chàng, bây giờ Cổ Trùng đó đang ở trong người chàng, có lẽ chàng đang sợ hãi lắm.

Trầm Sát nhíu chặt mày, liếc ba cái xác không ra hình hài kia một cái rồi quay sang Lâu Thất, khinh bỉ nói: "Chết xấu quá!"

Ừa~

Lâu Thất vốn dĩ cảm thấy trái tim mình đau đớn đến mức không thoát ra được, vừa nghe chàng nói câu này thì lại không nhịn được cười: "Đúng vậy, chết xấu quá đi mất, vì vậy chúng ta không chết."

"Ừm." Trầm Sát vô cùng nghiêm túc gật gật đầu.

Chàng cự tuyệt kiểu chết này.

Nhưng bọn họ cũng biết rằng không phải cứ cự tuyệt là có thể giải được Cổ.

"Tìm, cứ tìm ở vách núi Thông Thiên này!" Lâu Thất nghiêng răng nói: "Có ba kẻ này xuất hiện thì cũng có thể sẽ có cả người khác, nói không chừng sẽ tìm được kẻ hạ Cổ."

Tìm được rồi nhất định nàng sẽ băm nát đối phương ra làm trăm nghìn mảnh.

Hiên Viên Ý ở trước, thần y ở sau, Lâu Thất dìu Trầm Sát đi ở giữa.

Vách núi Thông Thiên này ngăn cách giữa đại lục Long Ngâm và đại lục Tứ Phương, dĩ nhiên cự ly không ngắn, hơn nữa là cả bất ngờ và nguy hiểm đều song song tồn tại. Đi được một canh giờ, bọn họ đã gặp được rất nhiều loại thuốc tốt hiếm thấy, còn cả vài loại thú hoang hung tàn nữa. Lần nào Lâu Thất cũng không để cho Trầm Sát động thủ, một tay nàng nắm lấy tay chàng, bảo vệ trước mặt chàng, khí thế凛冽, nàng không để bất cứ con thú hoang nào có thể làm tổn thương đến một sợi tóc của chàng.

Trầm Sát cảm nhận được sự bất an và căng thẳng từ bờ lưng đang đứng thẳng của nàng.

Nữ nhân của chàng đang sợ hãi, sợ chàng đột nhiên bị Cổ độc phát tác. Cái chết của ba người đàn ông kia quả thực đã đem tới đả kích rất lớn cho nàng.

"Tiểu Thất, mau nhìn bên đó~"

Hiên Viên Ý đi ở đằng trước bỗng nhiên kêu lên, tay của ông ta chỉ về phía xa.

Bọn họ nhìn theo hướng mà ngón tay ông ta chỉ thì chỉ thấy một sơn đạo dài hẹp, khoảng một trăm mét về phía trước bỗng nhiên rẽ ra một lối ra khác, địa thế núi dốc xuống, sau đó ép sát vào một miếng đất phẳng chung quanh. Còn trên miếng đất phẳng to ấy có một quần thể kiến trúc, hai bên cửa con đường thẳng tắp trồng những loại cây không biết tên, lá cây kim hoàng, hai hàng cây rợp sắc vàng chói lọi, những chiếc lá kim hoàng rụng đầy dưới đất.

Xem ra nó giống như một cái thành trì nhỏ.

Thế nhưng, tại vách núi Thông Thiên này tại sao lại có một nơi như vậy? Lẽ nào còn có một thế gia nào đó mà bọn họ không biết tới sao?

Hiên Viên Ý nhìn một cái rồi bỗng nhiên có chút ngập ngừng nói: "Đó, liệu có phải là Đoạn Trần Tông không?"

"Đoạn Trần Tông ở hướng này sao?" Lâu Thất bàng hoàng.

"Đoạn Trần Tông sau khi chia ra thành Thượng Tông và Hạ Tông thì dường như nơi ở cũng phân ra rồi, có điều không biết là nơi này là Thượng Tông hay Hạ Tông.

Cả bốn người nhìn ra xa liền thấy bên hướng đại lục Long Ngâm đó đột nhiên có một đoàn người cưỡi ngựa phi như bay về quần thể kiến trúc đó, đem theo một đồng cát bụi mịt mù.

Đoàn người ngựa đó không dưới trăm người. Hiên Viên Ý hỏi: "Tiểu Thất, cháu thấy thế nào?" Lúc này bất cứ lúc nào Trầm Sát cũng có thể bị phát tác Cổ, bọn họ muốn thám hiểm thì cũng không an toàn cho lắm.

Nhưng, nếu đã nhìn thấy nơi đó thì cũng phải đi thám thính xem sao, nhờ đâu kẻ hạ Cổ ở đó thì sao?

552. Chương 552

Quân chia ra thành mấy hướng.

Lại nói đến đám người Không Tu ở bên này.

Bọn họ dường như phải dồn hết sức lực mới có thể xông ra được khỏi Lâu gia, sau đó phải dựa vào sự quả cảm của Thần Quỷ Binh thì mới có thể thoát được khỏi sự truy kích của Lâu gia.

Suốt cả quãng đường trốn chạy ven theo vách núi Thông Thiên, cũng chẳng biết là đã đi khỏi Lâu gia được bao xa thì họ mới dừng lại.

"Lâu gia chẳng phải là đại thế gia sao? Tại sao lại dừng chiêu thức bí ỏi vô liêm sỉ này?" Lâu Tín vô cùng phẫn nộ. Lục tiểu thư của Kim gia Kim Xảo Tiên sắc mặt trắng bệch vẫn đang hôn mê trong lòng hắn.

Vị tiểu cô nương này cũng thật là, hẳn có võ công, ám tiễn phi tới ắt tự né được, đâu cần cô ta phải nhào tới đỡ thay hẳn cơ chứ?

Giờ thì hay rồi, nếu không phải trên người Trần Thập vẫn còn thuốc của Thần Thủy Niệm thì e rằng cô ta đã lành ít dữ nhiều. Không biết ám tiễn đó đã bôi thứ gì lên mà sau khi bắn trúng máu chảy không ngừng, bất luận làm thế nào cũng không cầm máu được. Những loại thuốc khác đều vô dụng, cuối cùng chỉ đành cho cô ta dùng Thần Thủy Niệm. Tuy vậy nhưng cô ta đã mất máu quá nhiều, suốt cả chặng đường đều hôn mê bất tỉnh.

Không chỉ riêng cô ta, còn rất nhiều người khác cũng bị thương.

Ám tiễn của Lâu gia quả thật là lợi hại, không chỉ bắn ra được cự ly xa mà còn có thể tự chuyển hướng, đuổi theo kẻ bị nhắm tới. Nó có những điểm tương đồng nhất định với Truy Tức Tiễn của Thần Tiễn sơn trang.

Còn nữa, bọn họ cũng quá là bỉ ổi, tự nhiên lại ném ra một nam nhân nói là Lâu Hoan Thiên, uy hiếp bọn họ phải lập tức quay về, nếu không sẽ giết chết Lâu Hoan Thiên. Nếu không phải Long Ngôn nhận ra được thì thật sự là bọn họ cũng không dám đi nữa.

Có điều, cũng nhờ vậy mà bọn họ biết thêm một tin đó là Lâu Hoan Thiên chưa chắc đã ở trong tay bọn họ. Cái này cũng có thể coi là tin tốt phải không?

"Ta cảm giác Lâu gia không còn giống Lâu gia trước đây nữa rồi." Long Ngôn vẫn luôn ngồi trên xe trầm mặc này giờ lúc này đột nhiên mở miệng, sắc mặt vô cùng đăm chiêu. "Người của chúng ta lại không thể liên hệ được, điều này tuyệt đối không bình thường. Còn nữa, lão thái quân cũng có gì đó không đúng."

Khổng Tu trầm ngâm một lúc rồi đó: "Bây giờ nghĩ lại Lâu lão thái quân đúng là có gì đó không ổn, khi Trầm Sát và nha đầu Lâu Thất gặp bà ta thì dường như bà ta cố ý làm khó bọn họ, khi đó chỉ nghĩ rằng bà ta không dễ tiếp cận, thái độ quá quái, nhưng lúc này nghĩ lại thì liệu có phải khi đó bà ta dùng kế để ép bọn họ đi hay không?"

Khi đó biểu hiện của Lâu lão thái quân quả thực là kỳ lạ, bây giờ Long Ngôn lại nói bà ta có gì đó không ổn.

Long Ngôn nghe ông nói liền ngậy ra rồi lập tức nói: "Quan hệ của thiếu chủ và lão thái quân trước giờ cũng không tốt, hơn nữa thì lão thái quân vẫn luôn xa cách với phu nhân và thiếu chủ, đến ngay cả năm đó khi để cậu ấy lên làm thiếu chủ của Lâu gia thì bà cũng thể hiện ra sự khiên cưỡng, vì vậy nếu bảo lão thái quân đứng ở phía đối lập với chúng ta thì ta cũng không cảm thấy kỳ lạ, chỉ là, nếu bà ấy thật sự muốn ép mấy người Tiểu Thất Lâu chủ đi thì liệu có khi nào là bởi... Lâu gia đã xuất hiện kẻ địch càng đáng sợ hơn không?"

Trần Thập ngồi trên một hòn đá, Tiểu Trù đang bang bó vết thương ở cánh tay cho hắn. Hắn nhìn vách núi Thông Thiên ở trước mặt, trùng giọng nói: "Những cái này đều không quan trọng, bây giờ quan trọng nhất là phải tìm được Đế Quân và Đế Hậu trước."

Những cái khác hẳn đều không lo, cái hẳn lo nhất chính là an nguy của Đế Quân và Đế Hậu, hơn nữa hẳn còn thấy tự trách vì bản thân lúc trước không đi theo bọn họ.

Thu Khánh Tiên và Ấn Dao Phong đi thám thính vách núi Thông Thiên, khi quay về sắc mặt của cả hai người đều có chút khác thường, Thu Khánh Tiên nói: "Từ nơi này đi xuống thì cũng không phải là cao lắm nhưng bọn ta nhìn thấy một dãy nhà."

Mọi người nghe xong đều sửng sốt: "Một khu nhà?"

Ở đây sao lại có một khu nhà?

Long Ngôn bật dậy: "Có nhà sao? Thiếu chủ có lẽ sẽ ở đó!"

"Tại sao?" Hoả châu mày hỏi.

"Lúc trước người của tổ Long điều tra tới khu vực này, thiếu chủ từng phái người tới đó để điều tra kỹ hơn nhưng những kẻ được phái đi đều không quay về. Thiếu chủ từng nói nơi đó nhất định có gì cổ quái, hơn nữa thì phu nhân cũng bị mất tích ở đó, nếu thiếu chủ không ở Lâu gia thì có lẽ là ở nơi đó."

Lời này của hẳn chẳng có bất cứ logic gì cả, hơn nữa cũng đều là những suy đoán vô căn cứ của hẳn, nhưng mọi người lại cảm thấy cũng có vẻ có lý.

"Không, chúng ta phải tìm ra Đế Quân và Đế Hậu trước." Trần Thập kiên trì.

"Tiểu Thất Lâu chủ cũng đang ở vách núi Thông Thiên mà, chúng ta đi từ đây xuống vừa đi vừa tìm là được." Long Ngôn vỗ vỗ vai hẳn nói: "Huống hồ, Tiểu Thất Lâu chủ ở đây chẳng phải cũng vì để cứu thiếu chủ sao? Nếu chúng ta tìm ra được thiếu chủ thì cũng đã là chia bớt gánh nặng với Lâu Thất Lâu chủ rồi."

Khổng Tu nghĩ một hồi rồi nói: "Long Ngôn nói đúng lắm, nếu chúng ta đã thấy rồi thì thử đi xem sao. Có điều, không thể để tất cả đều qua đó, mục tiêu quá lớn, ta dẫn mấy người đi trước, các người ở dưới vách núi tìm một chỗ nào đấy để đợi."

Bởi vì các chủ tử đều không ở đây nên Khổng Tu có thể xem như là trưởng bối của Lâu Thất, vì vậy mà nơi này sẽ do ông chỉ huy, Tần Thúc Bảo cũng chỉ nghe lệnh hành sự, còn Hoả vốn dĩ cũng tán đồng với ý kiến của ông nên không nói gì.

Bọn họ tìm kiếm một lúc, Thần Quỷ Binh tìm ra được một đường mật đạo, mật đạo đó vừa rộng rãi lại bằng phẳng, hơn nữa độ dốc còn được xây sửa cũng tương đối là ôn hoà, đến xe ngựa cũng có thể xuống được.

Nếu không có Thần Quỷ Quân thì e rằng bọn họ cũng không tìm được mật đạo này.

Lâu Tín khê khê lên cảm thán: "Xây được con đường rộng rãi bằng phẳng thế này có lẽ là thường xuyên có xe ngựa qua lại mới đúng, nơi này gần với Lâu gia nhất, lẽ nào nơi đó thật sự là một địa điểm bí mật khác của Lâu gia sao?"

"Bất luận thế nào thì thế gia cũng xảy ra chuyện rồi, Lâu gia độc lập một nhà như vậy kiểu gì cũng có điểm khả nghi, mọi người hãy cẩn thận." Tần Thúc Bảo trầm giọng dặn dò một câu.

Nữ tử đều ở trong xe ngựa. Ân Dao Phong và Thu Khánh Tiên đều ở trong một chiếc xe ngựa, trong xe còn có Trầm Hương công chúa đang nằm. Từ sau khi Hiên Viên Ý đi khỏi, tinh thần của Trầm Hương dường như ngay lập tức bị rút xuống vậy, vẫn cứ ngủ sâu mê man như vậy.

"Sắc mặt của Trầm Hương công chúa càng ngày càng tái lại, Khánh Tiên, cô có phát hiện gì không?" Ân Dao Phong vô cùng lo lắng. Hiên Viên Ý giao phó Trầm Hương công chúa cho cô, nếu xảy ra chuyện gì sao cô có thể gánh nổi trách nhiệm này cơ chứ.

"Ừm, đúng vậy, nhưng bây giờ chúng ta chẳng làm được gì cả, chỉ có thể cầu nguyện nhanh chóng tìm được Đế Hậu mà thôi."

Bọn họ lo lắng túc trực bên Trầm Hương, trong xe đằng sau, A Mộc nói với Lâu Tín: "Lâu đại ca huynh yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc Kim lục tiểu thư thật tốt."

Lâu Tín nghe xong nhìn liếc cô ta khinh khỉnh: "Ta có gì mà không yên tâm cơ chứ? Cô ta cũng chẳng phải là gì của ta cả."

"Dù gì thì Kim tiểu thư cũng không màng đến an nguy của bản thân mà cứu lấy người đó." Trần Thập cười ngựa ở bên cạnh, nghe hắn nói liền liếc hắn một cái.

Con người của Lâu Tín đảo qua đảo lại bèn hỏi: "Vậy nếu như Thu nhị tiểu thư cũng không màng an nguy của bản thân cứu lấy người, Trần Thập à, người liệu có muốn, hê hê, gì đó không?" Tốt nhất là lấy thân báo đáp, hắn cảm thấy Trần Thập và Thu nhị tiểu thư cũng vô cùng xứng đôi.

Hắn cứ tự cười đùa một mình, Trần Thập chẳng thèm quan tâm, đợi hắn vui xong thì mới bình thản nói: "Đế Hậu mới là người cứu ta."

Lâu Tín ngay lập tức á khẩu câm nín.

Lúc đầu tại Thần Ma Cốc, cảnh tượng Đế Hậu dùng Bản Mệnh Huyết Chú để cứu Trần Thập cả đời này đến hắn còn không quên được, huống hồ là Trần Thập?

Trong chốc lát trong lòng hắn có chút cảm giác kỳ quái, Thu Khánh Tiên và Ân Dao Phong nếu thật sự đề thích hắn thì cũng đủ khiến hắn đời này sặc sụa đầy nhỉ?

Tưởng tượng ra dáng vẻ im lặng thương tâm của Ân Dao Phong vì Trần Thập, Lâu Tín đột nhiên cảm thấy cảm giác đó đối với cô ta cũng nhạt đi nhiều.

Lúc này, trong xe ngựa bên cạnh bỗng vọng ra một tiếng kêu yếu ớt.

”Lâu Tín ca ca sao rồi? Huynh ấy đang ở đâu?”

Xem ra Kim lục tiểu thư đã tỉnh lại rồi. Có điều Lâu Tín cũng chẳng ngờ rằng cô ta vừa tỉnh dậy đã tìm mình, còn nữa, Lâu Tín ca ca? Cái quái gì vậy? Đổi cách xưng hô này từ bao giờ thế?

Hắn nghe thấy tiếng A Mộc dỗ dành cô ta nhưng Kim lục tiểu thư dường như vẫn muốn lết dậy: ”Ta phải tận mắt nhìn thấy Lâu Tín ca ca bình an vô sự mới yên tâm được.”

Trong lòng Lâu Tín đột nhiên cảm thấy phiền toái, hắn thúc ngựa lên, dùng kiếm gạt rèm cửa sổ ra, cau có nói: ”Nhìn cái gì mà nhìn? Ta nói này Kim Xảo Tiên, lần sau cô mà còn thích lo chuyện bao đồng nữa thì ta sẽ không khách sáo đâu!”

Vốn dĩ lúc đầu Kim Xảo Tiên coi thường bộ dạng chua ngoa của bọn họ, nhưng sau này đại đội ngũ của bọn họ tới đánh vào mặt cô ta, tốt xấu gì cũng ngừng lại, đến khi Kim gia mãn môn bị tiêu diệt, gia chủ mất tích thì cô ta lại lập tức ngoan như mèo. Trong mắt của Lâu Tín thì đây chính là điển hình của việc không đánh thì không tỉnh.

Có điều, vốn dĩ cô ta hống hách như vậy, bây giờ lại trông thấy dáng vẻ yếu ớt nước mắt giàn giụa thì quả thật hắn có chút không quen.

Kim Xảo Tiên vừa nhìn thấy hắn mắt bỗng sáng rực lên, nghe hắn nói xong liền rụt cổ lại: ”Vâng, Lâu Tín ca ca, ta nhất định sẽ không gây thêm phiền phức cho huynh nữa.”

Lâu Tín lại cảm thấy phiền toái, hắn hất rèm cửa xuống, thúc ngựa phi thẳng lên phía trước.

Vô cùng trùng hợp, bọn họ tuy chia quân ra thành ba đường nhưng lúc này lại cùng gặp nhau tại một điểm.

Tại mật thất dưới đất của Lâu gia, Lâu Nhược Uyển và Lâu Ngọc Thiên đang đứng trước người sau bước về lão phụ nhân đang gục đầu ngồi trên ghế.

”Lúc này tinh thần của lão thái quân không tồi mà?” Lâu Nhược Uyển nhìn lão phụ nhân này, trong lòng cảm thấy căm hận.

Lão phụ nhân ngẩng đầu lên, rõ ràng đây chính là Lâu lão thái quân. Nhưng lúc này vết thương lúc trước ở trên mặt lại rách ra mọng mẩn da, lộ ra một mảng màu da khác ở phía trong, trông vô cùng kỳ quái.

Bà ta nhìn Lâu Nhược Uyển, cười chế giễu: "Lâu Nhược Uyển, ngươi còn là người nhà Lâu gia không? Lâu gia bị huỷ trong tay ngươi lẽ nào ngươi cảm thấy vui vẻ lắm sao?"

Sắc mặt Lâu Nhược Uyển trở nên khó coi, bước từng bước tới, rồi giơ tay lên tát thật mạnh vào mặt bà ta, cô ta chỉ đánh Lâu lão thái quân một cái nhưng vết máu trong miệng bà cũng rớt ra.

Cũng vì bởi cái tát này dùng lực quá mạnh mà da mặt bà ta lại bị toác ra một mảng nhỏ nữa, lại lộ thêm một chút phần da ngăm ngăm hơn. Vốn dĩ rách da sẽ chảy máu, thế nhưng lại có thêm một lớp da nữa thì quả thật chưa từng thấy, cái này của bà ta không thể coi là mặt nạ được bởi lớp da này quá thật, không hề giống da giả.

Lâu lão thái quân đưa tay lên ôm mặt, ánh mắt đau đớn nhìn xoáy thẳng vào Lâu Nhược Uyển. "Ngươi sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp đâu, vốn dĩ Lâu gia đã bắt bệnh, có Lâu Hoan Thiên chống đỡ nói không chừng còn có chút cơ hội, bây giờ cũng đều bị ngươi huỷ cả rồi!"

Lâu Nhược Uyển cười nhạt: "Vậy thì có liên quan gì tới ngươi cơ chứ? Đây là chuyện của Lâu gia nhà ta! Một kẻ ngoại tộc bá chiếm chức vị nắm quyền Lâu gia lâu như vậy, ngươi có mặt mũi nào không?"

Thấy Lâu lão thái quân tức đến mức toàn thân run rẩy, cô ta ngáp ngừng nói: "Ngươi vốn dĩ cũng làm gì có mặt, ha ha ha, nếu không thì làm gì có chuyện cháu gái đến trước mặt cũng không dám nhận?"

"Ta không biết ngươi đang nói cái gì."

"Không biết sao?" Hai huynh muội Lâu Thất và Lâu Hoan Thiên sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau ở vách núi Thông Thiên, ngươi nói xem, ta nên để bọn chúng chết như thế nào đây?"

553. Chương 553

Lâu lão thái quân không kiềm được bật cười: "Ta cũng đã nhìn ra được rồi, Lâu Thất, còn cả phu quân của nó nữa, bọn họ không phải người dễ bị bắt nạt, dễ bị ám hại đâu, ngươi tưởng rằng các ngươi nhất định sẽ thành công sao?"

"Thế thì cứ đợi mà xem, ta không giết bà chính là bởi muốn để cho bà nhìn thấy kết cục thảm hại của đám cháu trai cháu gái của bà đấy. Đến lúc đó bà sẽ biết ai mới thật sự là người của Lâu gia!"

"Quan hệ giữa Lâu gia và Hiên Viên gia, kẻ tiểu bối như ngươi thì có quan hệ gì chứ?" Lâu lão thái quân hừ một tiếng nói.

Lâu Nhược Uyển khinh miệt: "Có quan hệ gì sao? Chẳng phải bà năm đó không giữ phụ đạo, không biết liêm sỉ, thân là hoàng hậu của hoàng thất Hiên Viên lại đến quyến rũ gia gia của ta, khi đó là gia chủ Lâu

gia sao? Hoàng hậu một nước mà lại hồng hạnh vượt tường, quyến rũ gia chủ Lâu gia thành gian phu dâm phụ, bà lại còn dám nói tới quan hệ của Lâu gia và Hiên Viên gia sao? Ha ha, đúng là buồn cười chết đi được! Cái thứ bà già mất nết!”

Bị cô ta chỉ thẳng vào mũi mắng những lời lẽ khó nghe như vậy, trong mắt Lâu lão thái quân dấy lên cơn tức giận, bà nghiêng răng nhìn Lâu Ngọc Thiên, lạnh lùng nói: ”Ngọc Thiên! Phụ thân ngươi trước giờ rất coi trọng ngươi, bây giờ ngươi thật sự cam tâm đi theo nữ nhân điên dại này khiến Lâu gia diệt vong sao?”

Lâu Ngọc Thiên nhìn bà ta một cái rồi lại chuyển hướng sang Lâu Nhược Uyển: ”Nhược Uyển nói không sai, Lâu gia chẳng liên quan gì tới bà, Lâu gia còn có bọn ta, sao có thể diệt vong được cơ chứ? Bởi vì có Nhược Uyển mà bọn ta mới vạch trần được âm mưu của bà, năm đó bà quyến rũ gia gia, sau đó lại hại chết gia gia rồi lấy thân phận của một kẻ ngoại tộc làm lão thái quân của Lâu gia, hại chết thúc thúc của ta, để kẻ thân là con trai của thái tử hoàng thất Hiên Viên giả làm thiếu chủ Lâu gia, bây giờ ngôi vị thiếu chủ lại truyền lại cho cháu ruột của bà, bà muốn dùng huyết mạch của Hiên Viên âm thầm thay thế huyết mạch Lâu Thị, nắm lấy Lâu gia trong lòng bàn tay. Hoàng thất Hiên Viên của các người thật sự bỉ ổi vô liêm sỉ, tham lam ti tiện! May mà chuyện năm đó vẫn có người biết, nếu không thì Lâu gia trên dưới đều bị bà lừa dối! Bây giờ bọn ta hợp tác với Đoạn Trần Tông, chỉ cần tóm được Lâu Hoan Thiên và Lâu Thất thì Lâu gia sẽ nổi danh khắp đại lục Long Ngâm!”

Hắn nói tới đây, trong mắt hắn liền hiện ra sự mong ngóng và hưng phấn: ”Ta sẽ trở thành gia chủ Lâu gia, phụ thân ta cũng sẽ cảm thấy vinh quang vì ta! Bây giờ đám người Chiêu Chiêu đang đề phòng, bọn họ nhìn không rõ thế cục ra ngoài làm cản, đến khi mọi chuyện đã rồi, thả bọn họ ra nhất định bọn họ sẽ vô cùng vui sướng! Tông chủ nói rồi, bệ hạ đã đồng ý, việc lớn thành công sẽ chia ra một toà thành ở gần đại lục Long Ngâm cho Lâu chủ, đến khi đó thì Lâu gia thật sự sẽ trở thành quý tộc thế gia ở đại lục Long Ngâm!”

”Ngây thơ, ấu trĩ! Các người đúng là đang bảo hổ lột da!” Sự thất vọng của Lâu lão thái quân đối với bọn họ lên đến cực điểm, gục đầu xuống không nói tiếp nữa.

”Được rồi, đừng phí lời với lão tiện nhân này nữa, Ngọc Thiên ca, huynh túc trực ở Lâu gia, muội đi xem Lâu Hoan Thiên thế nào.”

Lâu Ngọc Thiên đang định ra ngoài thì bỗng nghe thấy truyền âm của Lâu lão thái quân bên tai, có thể bởi nội lực của bà đang chịu thương tổn và còn bị cho uống thuốc độc mà âm thanh cứ ngắt quãng không liên mạch.

”Ngọc Thiên, Hoan Thiên và Tiểu Thất đều là huyết mạch của Lâu gia, ngươi nhất định không được sai trái theo Lâu Nhược Uyển nữa.”

Lâu Ngọc Thiên quay đầu lại nhìn bà, lạnh lùng hừ một tiếng rồi đi ra.

Lâu Nhược Uyển vội vã vọt lên ngựa rồi phi ra khỏi Lâu gia. Chỉ một khắc sau cô ta đã từ mật đạo xuống vách núi Thông Thiên đi về quần thể kiến trúc đó. Lúc tiến vào cổng lớn, cô ta giơ tay lộ ra một miếng lệnh bài, cả chặng đường thông suốt không có một chút trở ngại nào.

Ở trước một cái sân nhỏ, cô ta lật người xuống ngựa, cũng chẳng thèm để tâm đến con ngựa mà sải bước đi vào trong sân. Cả một khoảng sân đồ rộ trồng đầy những cây phong đỏ, ở trước cửa phòng chính có hai nam nhân mặc y phục màu đen đứng canh gác ở hai bên.

”Nhược Uyển cô nương đã tới rồi.”

”Nhược Uyển đáp một tiếng: ”Huynh ấy mấy hôm nay thế nào rồi?”

”Vẫn vậy, ngày nào cũng ăn xong rồi ngủ, ngủ xong lại ăn, có lúc còn hát tiểu khúc.” Một nam nhân áo đen chau mày nói.

Lâu Nhược Uyển không kiềm được khoé môi nhếch lên một nụ cười: ”Mở cửa đi.”

Cửa mở, Lâu Nhược Uyển đi vào trong rồi đóng cửa lại.

Bên trong phòng bày bố rất khoáng đạt, rèm cửa được phối giữa màu xanh nhạt và tím thẫm rủ xuống, bên cạnh bát tiên bàn chỉ có hai chiếc ghế, chiếc giường lớn được khắc hoa văn, cạnh cửa sổ còn có một tấm sạp mềm, ở một góc sạp chỉ có một giá sách nhỏ, trên đó bày mười mấy quyển sách.

Lúc này, một nam nhân đang mặc trang phục màu tím thẫm thêu hoa văn bạc đang dựa người lên chiếc sạp mềm, thi thoảng lại lật vài trang sách.

Hắn nghe thấy tiếng của Lâu Nhược Uyển đi vào chẳng thèm ngước mắt lên, cũng chẳng nói gì.

Lâu Nhược Uyển bước vào, ngồi xuống bên chân hắn, nhìn hắn rồi nhoẻn miệng cười: ”Ca ca, huynh đang xem sách gì vậy?”

Nam nhân lúc này mới ngẩng đầu lên, một gương mặt tuần tú mỹ miều tỏ vẻ xa cách: ”Ai là ca ca của ngươi? Ta chỉ có một muội muội duy nhất, xinh đẹp hơn ngươi nhiều.”

”Ha ha, huynh đang nói đến Tiểu Thất sao? Huynh à, muội đâu kém gì Tiểu Thất, cô ta có thể gả cho thái tử của vương triều Trầm Thị thì nói không chừng muội cũng còn thể làm một nữ vương gia gì đó đấy. Ca ca à, tâm tư của muội dành cho huynh chắc huynh cũng biết, ngoài muội ra thì thiên hạ này chẳng còn nữ nhân nào xứng đáng với huynh hơn muội cả.” Lâu Nhược Uyển nói xong, nghiêng đầu dựa gần vào hắn, đưa tay ra định nắm lấy bàn tay đang ở trên đùi hắn.

Lâu Hoan Thiên lại tóm lấy cô ta, áp sát người vào, hai mắt nhìn thẳng vào đôi mắt cô ta, khoảng cách gần trong gang tấc.

Hơi thở của hắn phả vào mặt, Lâu Nhược Uyển ngay lập tức đỏ bừng mặt, lộ ra bộ dáng ngại ngùng. Đây là lần đầu tiên cô ta ở khoảng cách gần như vậy với hắn, gần đến nỗi có thể cảm nhận được hơi thở nồng

âm đang phủ vào mặt mình, trên người hắn còn có một mùi hương rất dễ chịu, bàn tay tóm lấy cô ta vừa có lực lại vừa ấm áp.

"Uyển Nhi..." Lau Hoan Thiên khẽ gọi tên cô ta, giọng nói ấm áp đến mức khiến trái tim Lâu Nhược Uyển tan chảy.

"Ca ca, Uyển Nhi ở đây." Đôi môi của cô khẽ run lên định áp sát vào bờ môi gần trong gang tấc của hắn, khi chỉ thiếu một chút nữa thôi là có thể chạm vào môi của hắn thì Lâu Hoan Thiên lại lùi ra, tiếp tục nói khẽ: "Uyển Nhi, muội thật sự thích ta như vậy sao?"

Lâu Uyển Nhi gật gật đầu: "Ca ca, Uyển Nhi thật sự rất thích huynh, đợi đến khi Uyển Nhi đưa Lâu gia tới đại lục Long Ngâm, khiến cho Lâu gia được nở mày nở mặt thì sẽ sinh con cho huynh, sau này con của chúng ta sẽ trở thành gia chủ Lâu gia, huynh thấy sao?"

Nghe tới câu này, trong mắt Lâu Hoan Thiên vụt loé lên tia giễu cợt và căm ghét. Chắc chắn, nói những lời muốn đẻ con cho nam nhân như này mà cô ta cũng nói trơn tru như vậy được, mặt mũi để đi đâu hết rồi?

Hắn liếc về chiếc giường lớn một cái, thấp thoáng có thể nghe thấy hơi thở ở khe hẹp đằng sau chiếc giường, rồi hắn lại nói với Lâu Nhược Uyển: "Muốn sinh con chỉ bằng bây giờ sinh luôn đi!"

Hắn nói xong liền kéo cô ta lên, đưa tới chiếc giường lớn, cánh tay hất ra khiến cô ta ngã xuống giường.

Lâu Nhược Uyển ngã gục trên giường, chống người dậy kinh ngạc nhiên hắn nói: "Ca ca, huynh đang làm gì vậy?"

Khoé miệng Lâu Hoan Thiên bỗng nhếch lên một nụ cười vô cùng tà khí, hắn quan sát cô rồi nói: "Muội chẳng phải muốn sinh con sao? Bản thiếu chủ bây giờ sẽ cùng muội sinh một đứa, muội thấy sao?"

Lâu Nhược Uyển đang định nói thì một bóng đen lao tới, ngay lập tức thân xác cô ta trở nên tê liệt, không động đậy được nữa.

Cô ta kinh hoàng nhìn nam nhân đột nhiên xuất hiện trước giường, đang định nói thì lại bị nam nhân đó nhanh như cắt điểm vào á huyệt.

Nam nhân đó mặc trên người chiếc cẩm bào màu trắng ngà, khí chất cao quý nho nhã, so với vẻ tuấn lãng của Lâu Hoan Thiên thì đúng là hai mẫu nam nhân khác hẳn nhau. Ánh mắt hắn ta nhìn Lâu Nhược Uyển rất thờ ơ.

Vào khoảnh khắc nam nhân này đi ra thì Lâu Hoan Thiên cũng cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng hắn lại chẳng vui về gì nói với nam nhân đó: "Hách Liên Quyết, chúng ta chỉ là lấy cái mà mình muốn, coi như hợp tác mà thôi, người nhớ tránh xa muội muội ta ra."

554. Chương 554

Hách Liên Quyết nghe xong liền cười cười rồi lạnh lùng nói: "Bản vương sớm đã có hôn ước với tiểu công chúa, tại sao lại phải tránh xa cơ chứ?"

"Hôn ước cái gì chứ?" Lâu Hoan Thiên nhướn mày ra vẻ côn đồ: "Cha ta đã mất rồi, người nghe qua câu này chưa? Huynh trưởng như cha! Kể cả các người thật sự có hôn ước thì bản thiếu chủ ta cũng có thể dẫn đầu huỷ hôn."

Trong tích tắc, dường như Hách Liên Quyết nhìn ra được vài nét của Lâu Thất trên người hắn. Hai huynh muội nhà này tuyệt đối không nhận sai được, phẩm hạnh y như nhau.

"Huỷ hôn? E là không được." Hách Liên Quyết lấy từ trong người ra một chiếc hộp ngọc dẹt nhưng lại tròn nhẵn ra, giơ ra trước mặt Lâu Hoan Thiên: "Bất tự sinh thần của tiểu công chúa đang ở chỗ của bản vương, không có cái này thì đại hôn của nàng và Trầm Sát e là danh bất chính ngôn bất thuận, huống hồ..."

Khoé miệng của hắn lộ ra một nụ cười chắc chắn.

Khoảng khắc nhìn thấy hắn cầm chiếc hộp ngọc đó ra Lâu Hoan Thiên sửng sờ. Hắn nhớ lại khi bản thân từ Phá Vực trở về tìm mẫu thân hỏi bà về bất tự sinh thần của Tiểu Thất và bộ dạng đau buồn của mẫu thân.

Khi đó bà nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm mặc rất lâu rồi mới nói: "Năm đó bởi vì lời đồn có phượng hoàng, phụ thân con sợ sinh thần bất tự của Lâu Thất có quá nhiều người muốn xem nên viết sinh thần bất tự của nó lên một mẩu giấy, sau đó lao tâm khổ tứ tìm ra được hộp ngọc thiên cơ rồi khoá mẩu giấy đó vào trong đó. Còn có một hôn thư đặt vào cùng với bất tự, trên đó viết, chỉ cần kẻ nào có được hộp ngọc thiên cơ và có thể mở ra lấy được bất tự của Tiểu Thất và hôn thư thì sẽ gả Tiểu Thất cho hắn. Trước khi xảy ra việc này, kể cả Tiểu Thất đã thành hôn thì hôn sự cũng coi như không tính."

Nghe xong lời này, hắn chỉ muốn chửi ngay một câu: "Đệt!"

"Nào cha con bị cửa kẹt vào sao?"

Khi đó hắn vô thức thốt ra câu này, kết quả là bị mẹ của hắn đập bốp cho phát vào đầu.

"Không được nói xấu cha con! Cha của các con là người tốt nhất trong thiên hạ! Con tưởng rằng cái hộp ngọc đó dễ lấy lắm sao? Ông ta vì muốn tìm nơi cất giấu cái hộp ngọc thiên cơ mà phải hao tổn tâm huyết! Vốn dĩ nghĩ, đợi đến khi Tiểu Thất trưởng thành thì chúng ta có thể lấy chiếc hộp ngọc thiên cơ đó lại, ai ngờ sau này ông ấy lại..."

"Thế nếu như có kẻ đuôi què mẽ sứt nào lấy được hộp ngọc thiên cơ thì sao?"

”Thế cũng phải xem là hần có mở được hộp ngọc thiên cơ không đã chứ.”

Lâu Hoan Thiên nhìn nụ cười nhếch mép của Hách Liên Quyết hần cảm thấy rất ngứa mắt, hần hừ một tiếng lạnh lùng: ”Người có giỏi thì mở ra ta xem nào.”

Tầm nhìn của Hách Liên Quyết đặt trên chiếc hộp ngọc đỏ, đúng lúc này, Lâu Hoan Thiên liền ra tay.

Hần đưa tay ra, nhanh như điện xẹt tóm lấy cái hộp thiên cơ đỏ, rồi tức tốc phi thân đi, chỉ còn thấy một tàn ảnh dấy lên một ngọn gió.

Ngọn gió đó thậm chí còn thổi phát phơ mấy sợi tóc trên trán của Hách Liên Quyết.

Ngón tay hần chạm vào chiếc hộp ngọc thiên cơ đỏ, cảm giác vô cùng trơn tru nhẵn nhụi, nhưng không để hần kịp cầm chắc, thân hình của Hách Liên Quyết cũng lập tức di chuyển, cái tay đó trong tức khắc đã bay về bên Hách Liên Quyết.

Mắt Lâu Hoan Thiên hơi nheo lại, hần lại xoay người ép sát người vào hần, thò tay về phía hần, lần này, tay của hần đập vào tay của Hách Liên Quyết, sự chấn động này khiến Hách Liên Quyết cảm không chắc hộp ngọc thiên cơ nữa, chiếc hộp ngọc bay ra ngoài.

”Đây là đồ của muội muội ta, trả lại đây!” Lâu Hoan Thiên nhảy vọt lên tại chỗ, đưa tay với lấy chiếc hộp ngọc thiên cơ.

Nhưng Hách Liên Quyết lại bình thản tóm lấy chân hần, dùng lực hất ra, Lâu Hoan Thiên chỉ thiếu một chút nữa thôi là có thể tóm được hộp ngọc, tức tối quét cái chân còn lại vào hông hần.

Hách Liên Quyết xoay người né chiêu: ”Xem ra, kể cả không có bản vương thì Lâu thiếu chủ cũng có thể tự giải được độc, hà tất phải giả lừa nữ nhân này?”

”Việc này thì liên quan quái gì đến người cơ chứ?”

Hai người bắt đầu đánh nhau ở trong căn phòng, cái hộp ngọc thiên cơ đỏ cứ liên tục bị hất ra thì lại có một người tóm được, nhưng chẳng ai giữ được lâu liền đã bị cướp lại.

Bọn họ không nhìn thấy Lâu Nhược Uyển bị điểm huyết nằm trên giường đột nhiên khê động dậy rồi cô ta đá nhẹ vào mép giường, bề mặt của chiếc giường bỗng nhiên mở ra, cả người cô ta rơi xuống dưới, ngay lập tức, mặt giường liền đóng lại.

Nhưng mà, trên giường đã chẳng còn bóng dáng của Lâu Nhược Uyển nữa.

Hách Liên Quyết lại tóm lấy được hộp ngọc thiên cơ, nhanh như cắt nhét luôn vào trong người, trong tay hắt loé lên một phi kiếm nhỏ ngăn Lâu Hoan Thiên lại: "Lâu thiếu chủ quả nhiên võ công không tồi, đáng tiếc là vừa giải độc chưa lâu, vẫn bị chút ảnh hưởng. Đợi thiếu chủ hồi phục rồi bản vương có thể so tài với người thêm một trận nữa."

Lâu Hoan Thiên hừ một tiếng: "Đừng tưởng rằng người lấy được thứ này thì có thể phá hoại hạnh phúc của muội muội ta, ta nói cho người biết, bất luận muội muội ta gả cho ai, chỉ cần là người nó thích thì bản thiếu chủ đây sẽ bảo vệ muội phu đó."

"Chẳng qua tiểu công chúa chưa có cơ hội ở cạnh bản vương mà thôi, sao người lại biết nàng sẽ không thích bản vương cơ chứ?" Hách Liên Quyết thu phi kiếm lại: "Nói ra thì phi kiếm này vốn dĩ bản vương định tặng cho nàng, sớm muộn gì cũng sẽ có cơ hội tặng thôi."

"Đúng là nằm mơ giữa ban ngày, người tưởng rằng Trầm Sát dễ dàng để người cướp vợ hắt như vậy sao?"

Hách Liên Quyết khê cười thành tiếng: "Một mình hắt phải đối phó với biết bao nhiêu kẻ muốn cướp tiểu công chúa chứ không chỉ mình bản vương. Huống hồ, cái đồng đồ nát của vương triều Trầm Thị chỉ cần hắt dính vào nói không chừng cũng chẳng còn tinh lực mà bảo vệ công chúa nữa đâu."

"Ta nói con người người kỳ lạ thật đấy, muội muội ta đã gả cho người khác rồi, còn có gì mà cướp nữa chứ?" Lâu Hoan Thiên cũng chẳng thèm quan tâm đến đồng đồ nát gì đó của vương triều Trầm Thị, hắt chỉ biết là Lâu Thắt gả cho Trầm Sát là bản thân nàng tình nguyện, là bản thân nàng thích, vì thế hắt chỉ nhận Trầm Sát làm muội phu.

Hách Liên Quyết nghe xong câu này càng cười ẩn ý hơn, Lâu Thắt và Trầm Sát cứ chần chừ mãi không thể viên phòng, hắt nhìn ra được Lâu Thắt vẫn còn là một trinh nữ, lời này lẽ nào hắt lại nói với đại cữu tử tương lai sao?

Không, những bí mật nhỏ này để mình hắt cất giữ là đủ rồi.

Ánh mắt liếc quanh hắt mới phát hiện ta trên giường đã không còn bóng người.

Hai vị soái ca ban nãy đánh nhau hăng say quá lúc này lại giường mắt nhìn nhau, ngây ra.

"Người đâu?"

"Rất rõ ràng, không thấy nữa rồi."

Lâu Hoan Thiên ngay lập tức nổi óa: "Thủ pháp điểm huyết của người là cái gì mà lỏm thế hả? Điểm huyết xong còn để cô ta chạy được."

"Thủ pháp của bản vương hoàn toàn khôngg vấn đề." Hách Liên Quyết khẽ chau mày: "Xem ra nữ nhân này còn có bản lĩnh hơn cả tưởng tượng của chúng ta."

"Phí lời, cô ta mà không có bản lĩnh thì bản thiếu chủ có thể trúng kế của cô ta được không?"Lâu Hoan Thiên nhìn hần khinh khỉnh.

"Xem ra Lâu thiếu chủ vẫn có chút không biết xấu hổ khi bị một nữ nhân lừa."

"Người ăn nói cho cẩn thận, thế nào gọi là bị nữ nhân lừa?" Lâu Hoan Thiên nghe thấy liền tỏ ý không vui: "Bản thiếu chủ một lòng hướng về tiểu muội nhà ta, nữ nhân khác chỉ là trúng chim. Không thấy cô ta không có được trái tim của bản thiếu chủ ban nãy còn muốn quyến rũ bản thiếu chủ sao?"

Cùng lắm hần chỉ bị coi như là nhất thời sơ xuất, thêm vào đó là nữ tử đó có quá nhiều âm mưu quỷ quyệt, vì vậy hần mới trúng kế mà thôi, đừng có nói như kiểu hần bị lừa gạt tình cảm như vậy.

"Bây giờ tiểu công chúa vẫn không phải là phi của bản vương, vì vậy mà lời này của Lâu thiếu chủ nghe xong ta cũng để đó thôi, có điều sau này bản vương với tiểu công chúa đại hôn, cái trái tim của người mà còn hướng về nàng thì có lẽ bản vương sẽ không thích đâu."

Lâu Hoan Thiên rất muốn học muội muội hần thốt lên: "Cái đệt!"

Trầm Sát đã là một cái lu dấm rồi, đừng nói với hần là tên này cũng thế nhé.

Hần tức quá lại bật cười: "Đúng là tức cười, nói cứ như kiểu người thật sự có thể đại hôn với muội muội của ta vậy."

Rốt cuộc tự tin của hần đâu ra mà lớn như vậy?

Hách Liên Quyết liếc hần một cái: "Thứ mà bản vương muốn trước giờ chưa bao giờ không lấy được."

Ngông cuồng, thật đúng là quá ngông cuồng. Cái này thật sự đã kích lên toàn bộ sự không phục trong lòng Lâu Hoan Thiên, hần lạnh lùng hừ một tiếng: "Bản thiếu chủ cũng để lời ở đây, ai muốn cướp Tiểu Thất nhà ta đi thì phải dẫm qua xác của bản thiếu chủ trước."

Trong người hần vẫn còn độc, lúc này hần đánh không lại Hách Liên Quyết, không sai, nhưng đến khi hần hồi phục rồi thì chưa chắc đánh không lại hần.

Ánh mắt của hai nam nhân chạm vào nhau giữa không trung tựa như loé lên một trận hoả tinh.

Lâu Thất điều Trầm Sát nhìn về một toà tháp cao ba tầng ở phía trước mặt, nàng chau mày nói: "Bọn họ lại

còn thiết kế tháp canh. Hơn nữa, cái tháp canh như này ban nãy chúng ta đã đi vòng quanh bên ngoài rồi, có thể thấy đại khái có năm toà. Ở đây giới bị nghiêm ngặt như vậy nhất định là một nơi rất quan trọng.

Hiên Viên Ý gật gật đầu nói: "Không sai, có thể không chỉ có mấy toà tháp canh này, khả năng còn nhiều lính gác đứng chỗ tối mà chúng ta không nhìn thấy. Bọn họ phòng bị nghiêm ngặt như vậy rốt cuộc là vì sao chứ?"

"Có ba khả năng, một là, trong này có người vô cùng quan trọng, dĩ nhiên người này có khả năng là người của chúng, cũng có khả năng là bị bắt giữ ở đây. Hai là, trong này có thứ gì đó rất quan trọng. Ba là, nơi đây chính là sào huyệt của bọn chúng. Bất luận là khả năng nào~" Lâu Thất ngáp ngừng một lúc rồi nói tiếp: "Bất luận là khả năng nào đều vô cùng đáng để chúng ta vào trong thăm dò."

Lời này nói ra xong, biểu cảm trên mặt nàng thật sự là không được hưng phấn cho lắm.

Thần y rất muốn nhắc nhở nàng rằng: Đế hậu, đừng quên trên người đế quân vẫn có Cổ đẫy, nó có thể sẽ nổ tung bất cứ lúc nào.

Nhưng lời của ông ta còn chưa kịp thốt ra thì đã nghe thấy đế quân của bọn họ nói: "Không sai, nhất định phải vào trong. Tìm một nơi canh phòng lỏng lẻo nhất đi vào."

"Vậy sẽ phải đi vòng khá xa đấy, những chỗ mà chúng ta vừa đi qua rõ ràng đều không được."

Lâu Thất dịu lấy chàng tiếp tục đi, nàng vẫn rất lo lắng cho chàng, vì vậy, vì vậy mà bọn họ mới đi chậm như vậy, căn bản là nàng không muốn để chàng dùng khinh công.

Bốn người đi ven theo bên ngoài để tìm điểm đột phá đi vào, Hiên Viên Ý đi đầu đột nhiên dừng bước: "Phía trước có người tới."

Thân hình của người phía trước đi tới rất nhanh, chớp mắt đã sắp tới trước mặt.

Hai bên nghênh diện va vào nhau như vậy kiểu gì cũng giật nảy mình

Nhưng nhìn thấy mặt nhau xong, hai bên đều vô cùng mừng rỡ.

"Đế quân bọn họ~"

Trần Thập kêu lên đầu tiên, người hấn cũng lập tức lướt tới, ánh mắt của hấn nhìn vào Lâu Thất đầu tiên, khi thấy nàng dường như bình an vô sự thì lập tức hấn nở một nụ cười. Trần Thập vốn dĩ ít cười bỗng nhiên lại cười như vậy, công dụng dường như gần sánh được với Trầm Sát rồi, cũng tuần tú tới mức loá cả mắt Lâu Thất.

Chỉ là thân người của Trầm Sát mà nàng đang dịu bỗng nhiên trở nên nặng nề, đổ vào người nàng, ép tới nỗi nàng không thể không dồn sự chú ý lên người chàng.

”Không thoải mái sao?”

Trầm Sát liếc Trần Thập một cái. Đồ đáng chết, cổ tình chạy tới cười trước mặt nữ nhân của chàng sao? Lẽ nào chàng không biết cười sao?

Trầm Sát chuyển hướng sang Lâu Thất, hai mắt lấp lánh nhìn nàng, khi nàng còn đang lơ ngơ không hiểu gì thì đột nhiên chàng nở nụ cười, hàm răng trắng bóng thẳng tắp sáng loá.

Lâu Thất: ”...”

Đây rốt cuộc là ý gì? Năn nỉ giải đáp!

555. Chương 555

Trầm Sát vốn dĩ tưởng rằng nụ cười này của chàng sẽ trực tiếp đồn gục tim nàng, khiến nàng mê đắm hai mắt sáng long lanh nũng nịu đổ ngay vào lòng chàng tại chỗ, ai ngờ nàng lại cứ đứng chết trân nhìn mình, đôi mắt to lấp lánh lúc này chất đầy những nghi vấn, nhìn chàng cứ như đang nghi ngờ chàng có vấn đề về thần kinh vậy, điều này khiến Trầm Sát ngay lập tức trở nên tức tối.

”Nhìn cái gì?”

”Khụ khụ.”

Lâu Thất cũng dần dần hiểu ra rồi, chắc là ban nãy do nàng nhìn Trần Thập soái ca nhà nàng cười mà ngây ra mất hai giây nên lại khiến vị lu dấm này lên cơn rồi. Nhưng để quân đại thần à, chàng có thể bình thường chút được không? Bình thường trong tình huống tự nhiên thì nụ cười của chàng trong chớp mắt sẽ khiến nàng bị đồn gục, nhưng trong tình huống này tự nhiên lại cười như vậy, khiến người khác sợ hãi lắm có biết không hả?

Nàng vòng tay qua cánh tay chàng, quay đầu sang nhìn mấy người Khổng Tu và Hoả, khẽ nhú mày hỏi: ”Khổng thúc thúc, Hoả vệ, những người khác đâu rồi?” Trong lòng nàng có chút sợ hãi, không phải là bọn họ đều xảy ra chuyện rồi đấy chứ?

Khổng Tu nhìn ra sự lo lắng của nàng liền vội nói: ”Bọn họ không sao cả, chúng ta muốn vào trong thám thính trước nên để bọn họ tìm một chỗ núp vào nghỉ ngơi.”

Lúc này Lâu Thất mới thở phào nhẹ nhõm. Còn Hoả vệ và Trần Thập bọn họ lúc này mới nhìn ra hai con người màu đỏ thẫm của Trầm Sát, mấy người họ lộ ra thần sắc bàng hoàng và lo lắng.

”Độc Cổ của đế quân phát tác rồi phải không? Tại sao lần này lại không giống với lần trước vậy?”

”Độc của bản đế quân đã giải rồi, bây giờ chỉ còn lại Cổ là chưa giải.” Trầm Sát nói rất bình thản. Có duy nhất một chút không bình thản chính là bởi thái độ lúc trước của Lâu Thất không bị nụ cười của chàng làm cho mê đắm mà thôi, đã vậy lại còn chuyển đề tài, đến một lời khen ngợi chẳng có.

Người ta nói hai người ở bên nhau thời gian dài thì tình cảm sẽ nhạt dần, bản thân chàng không thấy vậy, ngược lại còn càng ngày càng thấy thích nàng hơn, nhưng không phải là nàng nhìn chán khuôn mặt của chàng rồi đấy chứ? Như vậy thì sao mà được! Sau này còn mấy chục năm nữa cơ mà, bây giờ mới một năm đã nhìn chán rồi thì đúng thật là nguỵ to!

Xem ra nhất định phải tìm cơ hội nói chuyện thẳng thắn với nàng.

Trần Thập và Lâu Tín nhìn nhau, bọn họ đều nhìn ra được sắc mặt của đế quân rất khó coi, hơi thở rất lạnh lẽo, hai người đều cảm thấy lo lắng nhưng lại chẳng ngờ rằng lúc này chàng đang nghĩ tới chuyện khác, nghĩ xem làm thế nào để Lâu Thất thích chàng hơn nữa.

Ánh mắt của Hoả nhìn vào tay của Lâu Thất đang ôm lấy cánh tay của Trầm Sát, hần hỏi: ”Cổ của đế quân hiện tại tạm thời đã ngăn chặn lại được rồi sao?”

Lâu Thất gật gật đầu: ”Không sai, nhưng không hề biết khi nào sẽ phát tác. Chúng ta đoán kẻ hạ Cổ có khả năng ở đây, vì vậy mà cũng muốn đi vào bên trong thám thính.”

Nơi này nhất định phải vào, bởi ba người của Kim gia nghi ngờ bị trúng Cổ vừa mới mất tích không lâu, có lẽ là mới trúng Cổ vài ngày nay thôi, kẻ hạ Cổ không thể ở quá xa được.

Lúc này, Long Ngôn đột nhiên hiện thân ra, tay nắm một mẫu giấy nói với Trầm Sát và Lâu Thất: ”Đế quân, Tiểu Thất Lầu chủ, người của chúng ta đã tìm ra được rồi, mấy đại thế gia đó quả thật đều đã bị diệt môn, võ công giỏi nhất, tư chất giỏi nhất trong các gia chủ và đích hệ tử đệ đều đã mất tích.”

Tin này khiến mọi người cảm thấy sợ hãi.

”Nói như vậy thì tất cả thế gia thật sự chỉ còn lại Lâu gia.” Sắc mặt thần y bàng hoàng.

Lúc đầu sự tồn tại của những thế gia này đối với bọn họ đều như thần vậy, một Lâu gia đã đủ để khiến cho những người mà biết tới của đại lục Tứ Phương đều phải ngưỡng vọng.

Thế nhưng bây giờ những thế gia này nói diệt là bị diệt luôn, vậy thế lực đằng sau chúng khiến bọn họ phải thấy sợ hãi.

Khổng Tu lắc lắc đầu: ”Không, Lâu gia chưa chắc đã được coi là tồn tại duy nhất.”

Lời này~

Lâu Thất cũng gật gật đầu: "Bây giờ kẻ khả nghi chính là Lâu gia."

Đúng rồi, Đế hậu, chúng thuộc hạ nghe được tin là Lâu thiếu chủ có khả năng bị nhốt trong này." Trần Thập vội vàng nói với Lâu Thất tin mà bọn họ có được.

Mắt Lâu Thất sáng lên: "Vậy thì lại càng phải vào trong rồi. Lâu Tín, người đưa thần y quay về tìm đám người Tần tướng quân, không cần phải đi theo nữa."

"Rõ" Lâu Tín biết võ công của mình ở đây là thuộc dạng thấp nhất, mệnh lệnh của Lâu Thất hẳn không thể không tuân theo, chỉ đành đưa theo thần y bất lực mà lui xuống.

"Đế hậu, đế quân xin nhờ cả vào người đó." Thần y quan tâm nhất là Trầm Sát.

Trầm Sát vẫy vẫy tay bảo bọn họ mau đi đi.

Bọn họ thận trọng vòng qua mấy tháp canh, ở bên ngoài một bờ tường, Lâu Thất nghe thấy âm thanh "Phập! Phập! Phập!" từ bên trong phát ra, nàng đoán nơi này là nhà bếp, có lẽ là nơi tương đối khuất, quả nhiên canh phòng có chút lỏng lẻo hơn, có mấy tên lính gác cũng nhanh chóng bị bọn họ chia nhau ra xử lý.

Tức tốc xoay người vọt qua bờ tường, trong này là một cái sân khá đơn giản với rất nhiều giá trúc, ở trên treo đầy các loại thịt và và ruột, còn có cả cá khô.

Nếu lần đầu tiên nhìn thấy nơi này thì có lẽ bọn họ chỉ cho rằng nơi này là một cái vườn của một hộ săn bắn, hoặc một nông hộ nào đó gia cảnh khá mà thôi, không có một chút hung hiểm hay sát khí nào cả.

Âm thanh "Phập! Phập! Phập!" được phát ra từ trong nhà bếp ở phía trước mặt, bọn họ nghe một hồi liền cảm thấy có gì đó không đúng lắm, kể cả đang chặt thịt thì tiết tấu này cũng quá là đều đều, hơn nữa còn vô cùng nhanh, chặt rất lâu cũng không hề ngưng lại, cái này không thể là một đầu bếp bình thường có thể làm được.

"Dao pháp của người đầu bếp đó chắc không tồi đâu." Khổng Tu nói một câu rồi ra hiệu bằng tay bảo bọn họ chờ một lúc, ông thì tựa như một khóm cây lướt về phía nhà bếp đó.

Đây là một nhà bếp vô cùng rộng rãi, đại thể có khoảng mười mấy cái lò, có cái đã đặt nổi lên, có cái thì vẫn còn đang cháy dữ dội, hầu hết đều tỏa ra nhiệt khí.

Ở chính giữa có một cái bàn gỗ rất lớn, trên đó lúc này đang đặt một cái thớt to, bên cạnh thớt chất đầy bao nhiêu là thịt còn đỏ tanh, nhất thời không nhìn ra được đó là thịt gì. Trước mặt có một người đàn ông

đang đứng dạng chân đang cầm dao thái thịt trên tay, trên người hắn buộc một cái tạp dề màu đen, trông có vẻ giống với màu đen, đôi tay hắn đang thái thịt nhanh như cắt, miếng thịt đỏ bị chặt đến mức máu bắn tứ tung nhưng mặt hắn vẫn không có biểu cảm gì mà tiếp tục chặt. Bên cạnh hắn còn có một người khác cầm sổ thịt mà hắn chặt đứt ra ngâm vào trong cái thùng sắt rồi nhắc lên đi ra.

”Khổng thúc thúc, bám theo hắn.” Lâu Thất truyền âm cho Khổng Tu rồi cũng cùng đám người Trần Thập bám theo.

Nơi này bọn họ vẫn luôn cảm thấy ẩn chứa rất nhiều nguy cơ, chỉ chút người như vậy thì vẫn nên cùng nhau hành động không chia ra nữa, tránh xảy ra chuyện lại không lo được.

Huống hồ, lúc này Trầm Sát tuyệt đối cần được bảo vệ.

Bọn họ bám theo sau người đàn ông đó, nhìn thấy hắn đi ra khỏi sân rồi bước về một toà núi giả ở giữa hoa viên, hắn dùng chân đá vào một viên đá, cả toà núi giả ngay lập tức chuyển động, lộ ra một lối vào.

Đám người Lâu Thất vốn tưởng hắn sẽ đi vào, ai ngờ hắn đổ vèo hết cả hai thùng thịt vụn xuống dưới rồi lại đá vào viên đá đó để khóa cổng động lại.

Hắn nhắc thùng rỗng lên quay người lại rồi mặc nhiên đi về.

Làm gì có chuyện Lâu Thất chịu bám theo công cốc chứ, nàng kéo kéo Trầm Sát, thân ảnh hai người loé lên, chặn đứng trước mặt hắn. Lâu Thất nhanh chóng điểm huyết đạo của hắn, đưa tay ra búng ”tách!” ba cái trước mắt hắn, ngay lập tức hắn đã bị thôi miên.

”Bây giờ ta hỏi ngươi trả lời, bất kể ta hỏi cái gì ngươi cũng phải trả lời thành thật. Nơi này là đâu?”

Trên mặt người đó biểu lộ chút giằng xé, Lâu Thất không ngờ rằng ngay từ câu hỏi đầu tiên đã khiến hắn có chút kháng cự, có điều cái này cũng cho thấy câu hỏi này mà nàng hỏi đã đúng trọng tâm.

Nàng lập tức kết quyết làm cho thôi miên được sâu hơn rồi lại hỏi lại câu đó: ”Đây là nơi nào?”

”Đoạn Trần Hạ Tông.”

Cái gì? Bọn họ ngay lập tức sững sờ, tuy đã có chuẩn bị tâm lý nhưng thật sự việc chứng thực nơi này là Đoạn Trần Tông vẫn khiến bọn họ cảm thấy kinh ngạc.

Đoạn Trần Hạ Tông, chẳng phải là nơi lúc trước có người muốn truy sát nàng sao?

Khi đó nàng đã nghĩ sớm muộn gì cũng phải tính sổ với kẻ đó, nào ngờ bây giờ lại vào được sào huyệt của

bọn chúng rồi. Hơi thở của Trầm Sát càng trở nên lạnh lẽo, kẻ từng truy sát nữ nhân của chàng liệu chàng để chúng sống được sao?

Huỷ thôi, cái này tuyệt đối phải huỷ.

Lâu Thất tiếp tục hỏi: "Tông chủ của Đoạn Trần Hạ Tông ở đây sao?"

"Tông chủ gần đây không ở đây nhưng Toả hữu Hộ Pháp đều có mặt."

"Bản lĩnh của Toả Hữu Hộ Pháp thế nào?"

"Tả Hộ Pháp biết Cổ, Hữu Hộ Pháp biết độc, võ công không tồi nhưng cũng không phải là cao thủ."

Kẻ biết độc, biết Cổ, biết trùng kia liệu có khi nào là kẻ mà bọn họ muốn tìm không? Lâu Thất có chút nóng ruột, nài lại hỏi: "Tả Hộ Pháp ở đâu?"

"Ở đông viện của Nội Đình Viện."

"Ở đây có phải đang giam giữ ai không?"

"Kẻ bị giam giữ là nói tới kẻ nào?" Sắc mặt người đó lộ ra thần sắc mơ màng: "Người bị giam trong Tông quá nhiều."

Quá nhiều!

"Có những ai?"

"Người của vài đại thế gia, còn cả vài người ta cũng không biết là ai."

Lâu Thất và Trầm Sát nhìn nhau, người của những thế gia đó quả nhiên đều bị giam giữ ở đây, vậy thì kẻ muốn diệt những đại thế gia chính là Đoạn Trần Hạ Tông này sao?

"Ban này người đổ cái gì xuống dưới đó?"

"Ở dưới đó nhốt Lương Cước Thú mà Toả Hữu Hộ Pháp nuôi, phải cho chúng ăn thịt sống."

Lương Cước Thú đó là cái gì mà phải ăn thịt sống?

Lâu Thắt chau mày rồi lại hỏi thêm mấy câu nữa, vốn định hỏi hẩn tình hình phòng thủ trong Tông này nhưng những vấn đề này kẻ này cũng không rõ lắm, Lâu Thắt sợ đánh rắn động cỏ nên giải thôi miên cho hẩn.

Kẻ đó sau khi tỉnh lại thì mơ mơ màng màng một lúc rồi xách thùng lên quay về.

”Đế hậu, có đi xem Lương Cước Thú đó không?” Trần Thập hỏi.

”Không, đi tìm tên Tả Hộ Pháp đó cái đã.” Lâu Thắt nhìn Trầm Sát: ”Bây giờ chàng mới là quan trọng nhất.”

Trầm Sát vốn dĩ trong lòng vẫn cảm thấy cay cú nhưng ngay lập tức đã bị câu nói này của nàng nịnh sướng lên mây xanh.

Nội viện, đông viện, vậy ắt hẩn phải đi vòng vào trong. Nhưng bọn họ càng đi vào trong thì giới bị lại càng nghiêm ngặt, thậm chí có hai lần suýt thì bọn họ bị phát hiện ra rồi.

Đi sâu vào hơn nữa vẫn còn cơ quan và trận pháp, may mà những cái này đều không làm khó được bọn họ, bọn họ vượt qua được hết từng ải một.

Sau đó bọn họ nhìn thấy cánh cửa màu đen đỏ.

”Cánh cửa này cảm giác có chút âm tà.” Lâu Thắt nói. Một tay Trầm Sát ấn vào tim, đột nhiên nhẩn mày lại. Chàng có gì đó không ổn, Lâu Thắt ngay lập tức phát hiện ra, đang định hỏi chàng bị làm sao thì bỗng nhiên vọng lại tiếng ồn từ cách đó không xa, dường như có kẻ nào đang quét mắng ai đó.

”Trốn vào trước đã.”

Bọn họ vừa mới núp vào liền có hai thân ảnh lần lượt phi tới.

”Có phải người cổ tình đốt chiếc giường đó không?”

”Dám chạy trốn trước mặt bản vương, trong lòng bản vương không vui, không được sao?”

Lâu Thắt nghe thấy giọng nói trước mặt, ngay lập tức mắt nàng sáng rực lên.

”Ca!”

Nàng đang định kéo Trầm Sát nhảy ra thì Trầm Sát lúc này lại đang nhìn kẻ đến sau, chàng nguy hiểm

nehe nehe mắt lại: "Hách-Liên-Quyết!"

Ngay lập tức sát khí ào ào tuôn ra.

556. Chương 556

"Tiểu Thất!"

Lâu Hoan Thiên cũng ngay lập tức nghe thấy tiếng của Lâu Thất, hắn vô cùng mừng rỡ, thân hình của hắn còn đang ở trên không liền khẽ xoay người nhào về phía Lâu Thất, có điều hắn vẫn có chút chú ý phòng ngừa Trầm Sát. Bởi với sự hiểu biết của hắn về Trầm Sát thì hắn cũng đoán được là mức độ ghen tuông của cái lu dấm này có thể sẽ không để hắn ôm lấy Lâu Thất.

Nhưng hắn lại chẳng ngờ rằng hắn nhào tới định đưa tay ôm Lâu Thất vào lòng thì Trầm Sát lại chẳng có chút động tĩnh gì.

Lâu Hoan Thiên nhướn mày, lập tức ôm chặt lấy Lâu Thất: "Tiểu Thất, sao muội lại tìm được tới tận đây? Ta biết ngay là muội không yên tâm về đại ca mà."

Lúc này trong lòng Lâu Thất cũng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, tuy nàng nói muốn tìm tên Tả Hộ Pháp đó, Trầm Sát là quan trọng nhất nhưng thực sự thì nàng cũng rất lo lắng cho Lâu Hoan Thiên.

Bây giờ thấy đại ca không sao, lại còn nhảy được nói được, hòn đá trong lòng nàng cũng buông xuống được rồi.

"Ca à, huynh không sao chứ!"

"Không sao, đại ca của muội nào đâu dễ xảy ra chuyện như vậy cơ chứ?" Lâu Hoan Thiên buông nàng ra, đưa tay ra khẽ gõ lên trán nàng, sau niềm hân hoan gặp được nàng thì ngay lập tức mặt hắn lại đanh lại: "Ở đây rất nguy hiểm, sao muội lại tới đây?"

Nói mấy câu xong hắn cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao Trầm Sát vẫn chưa đẩy hắn ra cơ chứ?

Hắn quay đầu sang nhìn, thấy ánh mắt Trầm Sát lúc này đang lạnh như băng mang theo cả sát khí nhìn trừng trừng phía sau hắn, hắn quay lưng này thì thấy Hách Liên Quyết đang đứng bình thản chấp tay sau lưng.

Ồi mẹ ơi, đứng giữa hai người này tại sao đột nhiên lại có cảm giác quyết trận sống còn thế này.

Lâu Thất giật giật cổ áo hắn, kéo hắn sang một bên, hắn che tầm nhìn của nàng rồi.

"Này, muội bảo với lu dấm nhà nàng đi, không đánh ở đây được đâu, đám người ngựa đó sắp đuổi tới rồi, chúng ta phải nhanh chóng đi khỏi đây." Lâu Hoan Thiên vỗ vỗ đầu nàng bỗng phát hiện ra mười ngón tay của Lâu Thất và Trầm Sát vẫn đang đan chặt vào nhau.

Lâu Thất lắc lắc đầu, nàng vừa nói một tiếng "muội không đi" thì Trầm Sát đã mở miệng nói với Hách Liên Quyết.

"Muốn chết kiểu nào thì chọn đi, để bản đế quân tránh nó ra."

Ừa.

Lâu Thất không nhin được, véo véo cánh tay chàng, cả người mềm nhũn cứ như không có xương đổ vào người chàng, ngẩng đầu lên nói: "Có biết là người không hài hước đột nhiên lại nói một câu buồn cười như vậy khiến người ta lạnh người lắm không hả?"

Một người nào đó cúi đầu liếc nàng một cái: "Bản đế quân nhớ là lúc trước trong sơn động khiến toàn thân nàng nóng rực."

"..."

Lâu Thất tháo chạy.

Đế quân đại thần người thắng rồi đó! Bây giờ chàng không chỉ là hài hước nữa mà còn bắt đầu nói linh tinh rồi đấy.

Từ đầu đến cuối nàng không hề nhìn Hách Liên Quyết nên cũng chẳng chú ý đến ánh mắt của hắn khi nghe Trầm Sát nói câu đó xong liền loé lên một màn sương.

Nhưng Trầm Sát nhìn thấy rồi, hàng lông mày rậm của chàng nhướn lên chờ đợi câu trả lời của hắn.

Hách Liên Quyết ngay lập tức bật cười, rồi lãnh đạm nói. "Hôm nay là mười lăm, không phải là người muốn đem theo tiểu công chúa cùng bản vương đánh đó chứ? Không sợ bản vương lại cướp được tiểu công chúa sao?"

Hoả và Trần Thập nín nhin vô cùng vất vả, lúc này vốn dĩ bọn họ đã có thể đồng loạt bước lên phía trước, chắn trước mặt đế quân để cho tên Hách Liên Quyết kia thấy rằng bây giờ hắn chỉ có một người, bọn họ lại có không ít người, hắn ngông nghênh cái gì cơ chứ.

Thế nhưng bọn họ cũng biết, với tính khí cao ngạo của đế quân thì trước mặt kẻ địch tuyệt đối không cho phép bản thân trốn sau lưng người khác. Bây giờ bọn họ chỉ có thể trông mong vào đế hậu mà thôi.

Có điều tình hình như này hiện nay thì Hách Liên Quyết đó nói cũng chẳng sai, để quân và để hậu không thể tách rời, nếu để quân đem theo để hậu cùng đánh, nói cái gì thì cũng sẽ là thừa thãi, võ công của Hách Liên Quyết cũng không thấp, để quân lúc này không thể sử dụng chiêu thức quá mạnh, sợ Cổ Trùng phát tác, vì vậy mà theo bọn họ dự đoán trong lúc tranh tài cao thấp, nhờ đâu lúc đó Hách Liên Quyết thật sự đụng vào để hậu thì chẳng phải để quân sẽ phát điên lên sao.

Tình thế nhìn thế nào cũng thấy để quân kém một chút, vì vậy mà Hách Liên Quyết mới bình thản như vậy chứ. Hiên Viên Ý vốn dĩ định động thủ, Lâu Thất cũng ngằm ra hiệu bằng tay, Hiên Viên Ý cũng không đánh lại được với Hách Liên Quyết, vì vậy mà nàng cũng không muốn ông thân là trưởng bối lại ra mặt chịu sỉ nhục.

Đúng lúc này, Lâu Hoan Thiên đột nhiên bước lên phía trước, ra cái vẻ lưu manh vén ống tay áo lên, rồi hống hách chỉ vào Hách Liên Quyết giễu cợt: "Này, người coi như bản thiếu chủ không tồn tại sao? Lúc trước bản thiếu chủ đã nói rồi, muốn cướp muội muội của ta í, lại đây, qua ải của bản thiếu chủ cái đã!"

Lời hấn vừa dứt thì một tay của Lâu Sát đã vung roi Thí Hồn của mình ra: "Ca à, để muội xử lý hấn! Đừng lo, muội mà nhìn thấy huynh chuẩn bị thua thì sẽ phóng độc ra."

Tuy xem chừng bản thân Hách Liên Quyết hấn có thể tự giải được hương độc nhưng nàng vẫn còn rất nhiều loại để cho hấn ném thử từng cái một.

Trầm Sát định bước lên một bước, Lâu Hoan Thiên quay đầu lại, cầm cái roi vẩy vẩy, bá khí nói: "Sao nào? Bản thiếu chủ thân là ca ca duy nhất của muội muội ta, lại không thể ra tay trước mặt người sao? Người mà không phục thì đánh một trận với ta xem nào!"

Cái bộ dạng đó giống như là thiên hạ đệ nhất mình ta độc tôn mà thôi.

Chỉ vì hấn là đại ca của Lâu Thất, hấn tấm tắc, cái thân phận này hấn nghĩ kiểu gì cũng thấy sướng. Người xem, không kém so với làm phu quân đâu nhé.

Mặt Trầm Sát trở nên đen xì, nhưng khi nhìn thấy mặt của Hách Liên Quyết còn đen hơn mình thì chàng lại nhướn nhướn mày, ôm lấy Lâu Thất lùi sau một bước.

"Bản để quân chờ được."

Hách Liên Quyết lạnh lùng liếc Lâu Hoan Thiên một cái. Hấn vốn dĩ có thể sỉ nhục Trầm Sát được một chút thì lại bị Lâu Hoan Thiên gây rối, lại thành giải vây cho Trầm Sát.

"Lâu thiếu chủ có lẽ đã quên rằng vẫn còn đang có quan hệ hợp tác với bản vương."

Lâu Hoan Thiên xua xua tay, nói kiểu không thèm đếm xỉa: "Khi đó ta chỉ có một mình dĩ nhiên là chỉ có thể chọn người để hợp tác, nhưng bây giờ muội muội và muội phu của ta đều tới rồi, ta không cần dùng đến

người nữa, hợp tác đến đây chấm dứt.”

”Lâu thiếu chủ đang định qua cầu rút ván sao?”

”Người ăn nói kiểu gì vậy, nếu không phải bản thiếu chủ quyền rũ Lâu yêu nữ thì người cũng không thể với được cái cầu này đâu, có điều, bản thiếu chủ với thân phận là đại ca của Tiểu Thất đảm bảo rằng, trong mười hai canh giờ thì muội phu ta sẽ không giết người, thế nào?”

Lâu Thất không kiềm được muốn like một vạn cái cho đại ca nhà mình.

Vốn dĩ nàng cũng không hy vọng rằng lúc này Trầm Sát sẽ phải đối đầu với Hách Liên Quyết, bởi vì đánh với hắn thì ít nhất Trầm Sát cũng phải ra tới chín phần công lực, rất có khả năng dẫn đến việc Tuyệt Mệnh Cổ phát tác, nhưng nếu như không có cái bậc này để xuống bậc, với tính cách của Trầm Sát kể cả lúc này Cổ ngay lập tức phát tác thì chàng cũng nhất định phải giết chết Hách Liên Quyết. Nam nhân này riêng về mặt này thì cứng đầu chết đi được.

Hơn nữa thì lúc này, địa điểm này quả thực cũng không thích hợp để bọn họ đánh nhau ở đây.

Chiêu này của Lâu Hoan Thiên là hay nhất, bất luận trước đó hắn với Hách Liên Quyết có hiệp ước gì, Hách Liên Quyết đã từng giúp hắn cái gì thì hắn lôi cái này ra làm nhân tình coi như trả lại cho Hách Liên Quyết, vẹn cả đôi đường!

Hách Liên Quyết câm nín không nói được gì nữa.

Nàng véo véo cánh tay Trầm Sát, cố tình ra vẻ nũng nịu nói với chàng: ”Ta không biết đâu, chàng nhất định phải nể mặt ca ca của ta.” Đôi mắt nhìn chàng long lanh, sáng đến mức Trầm Sát chỉ muốn đưa tay ra che mắt nàng lại để tránh bị nam nhân khác nhìn vào.

”Được.”

Chàng không cự tuyệt nổi.

Lâu Hoan Thiên nhướn mày, một tay chấp ra sau lưng, một tay phẩy phẩy về hướng Hách Liên Quyết: ”Mau té đi.”

Hách Liên Quyết nhìn bọn họ, sắc mặt hơi trùng xuống, rồi hắn lại nhìn sang Lâu Thất, sau đó vung tay áo bước đi. Lâu Thất nghe thấy truyền âm của hắn đem theo cả chút hỏa khí hiểm thấy.

”Tiểu Thất công chúa lẽ nào không muốn biết về bí mật của Lâu gia sao?”

Lâu Thất dường như có tâm tư quay đầu sang liếc nhìn bóng dáng của hấn nhưng tay nàng ngay lập tức bị Trầm Sát dùng lực bóp mạnh: "Hấn đẹp trai lắm hay sao mà nhìn?"

"Làm sao mà đẹp trai được bằng chàng cơ chứ!" Lâu Thất lập tức vuốt ve.

Khoẻ miệng Trầm Sát khê nhếch lên rồi quét mắt sang Lâu Hoan Thiên, lạnh lùng hừ một tiếng.

Lâu Hoan Thiên quay người lại, thần sắc bối rối lại còn có chút trầm ngâm. Hấn có chút đồng cảm nhìn Trầm Sát: "Có chuyện này ta nghĩ các ngươi nên biết, trên người Hách Liên Quyết có một thứ vô cùng quan trọng đối với các người, có điều ta sợ các người không kiếm được mà động thủ nên đợi hấn đi rồi ta mới nói."

"Vật gì vậy?"

"Bát tự của Tiểu Thất và cả hôn mà đích thân phụ thân bọn ta chấp bút."

Trầm Sát vừa nghe xong sắc mặt đanh lại: "Hôn gì chứ?"

Lâu Hoan Thiên đang định nói thì nghe thấy tiếng bước chân đang hướng về nơi này, hấn lập tức trả roi lại cho Lâu Thất rồi nắm lấy cổ tay nàng: "Đi cái đã, bây giờ không phải lúc nói chuyện, Hách Liên Quyết sẽ đi tới mộ viên Lâu gia, chúng ta vẫn có cơ hội tìm được hấn."

"Không đi vội, bọn muội còn phải tìm Tả Hộ Pháp." Lâu Thất lại kéo ngược hấn lại: "Huynh nói cho muội biết, huynh hỏi Vân U về sinh thần bát tự của muội chưa? Muội có phải sinh vào âm niên âm nguyệt âm nhật âm thời không?"

Lúc này nàng thật sự không có cách nào gọi được Vân U là mẹ.

Lâu Hoan Thiên nghĩ tới điểm này cũng cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì mẹ nói bà không nhớ rõ canh giờ cụ thể của Lâu Thất: "Bà ấy chỉ nói tuyệt đối không phải âm niên âm nguyệt."

Cụ thể là ngày nào giờ nào thì bà nói là không nhớ nữa.

"Chắc chắn chứ?" Trầm Sát chau mày hỏi.

Lâu Hoan Thiên gật đầu: "Chắc chắn!"

Không phải âm niên âm nguyệt thì canh nào giờ nào còn có ý nghĩa gì chứ?

Không phải là chàng không thất vọng bởi chàng từng mong ước Lâu Thất chính là Âm Nữ, tuy không nói

ra nhưng vì nàng vẫn luôn có thể chống chọi lại được với Cổ độc của mình nên trong lòng chàng không phải là không mong muốn, nếu nàng chính là Âm Nữ thì lần này đến Lâu gia chàng muốn chứng thực nhất chính là điều này.

Nhưng lúc này lại tựa như bị dội một thùng nước lạnh vào vậy.

Lâu Thất cũng thất vọng.

Nàng nhìn sang Trầm Sát, môi khẽ mấp máy, còn chưa kịp nói thì Trầm Sát liền trùng giọng xuống: "Nhìn bản đồ quân làm gì? Chết có gì đáng sợ cơ chứ?"

Lâu Hoan Thiên cảm thấy cảm động lắm, hắn đưa tay ra vỗ vỗ vai chàng: "Muội phu, được lắm, kể cả Cổ độc có phát tác thì cũng không tìm nữ nhân khác làm chuyện có lỗi với muội muội ta, không tồi không tồi!"

Lâu Thất nhìn hắn khinh khỉnh kiểm chế không nói ra rằng, nếu chàng chết thì cũng phải kéo nàng chết theo đấy.

"Chúng ta phải đi thôi." Khổng Tu thở dài thườn thượt, người sắp vậy đến nơi rồi mà bọn họ còn nói chuyện khoan khoái được như vậy.

"Nơi Tả Hộ Pháp ở quả thật là phải đi vào từ cánh cửa này." Lâu Hoan Thiên ngay lập tức trở nên nghiêm túc, hắn dẫn đầu xông về phía cánh cửa màu đen đó, mọi người lập tức theo sau.

"Cửa này có cơ quan."

Trầm Sát kéo Lâu Thất tiến lên phía trước xem, nói mấy câu với Hoả.

Hoả vội bước lên trước, dẫm chân mấy cái, cánh cửa lớn liền mở ra, mọi người tức khắc loé thân tiến vào, Trần Thập ở sau cùng đóng cửa lại.

Đúng vào lúc bọn họ vừa đóng cửa xong thì có hai ba mươi người mặc y phục màu đen đuôi tới, tên thủ lĩnh chặn mọi người lại: "Bọn chúng chắc là đã tiếng vào địa bàn của Tả Hộ Pháp rồi, đúng là chán sống, không cần quan tâm đến bọn chúng nữa."

Còn lúc này, Hiên Viên Trọng Châu đang đem theo người sợ hãi nhìn lão già râu ria đó bước về cái bể máu trước mặt. Còn nước trong cái bể máu đó thì đang sôi lục đục lục đục, bên trong đó đang ngâm mười mấy người, chỉ lộ mỗi đầu ra

557. Chương 557

Mười mấy người đó vẫn còn sống, đã vậy mắt người nào người đấy còn trợn lên cực to, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ và thù hận.

”Những người này là...”

Trình Vi nhìn mà sờn hết cả gai ốc: ”Trọng Vương, có cứu bọn họ ra không?”

”Những kẻ này là ai người quen bọn họ sao?”

Trần Vi lắc lắc đầu: ”Không quen.”

Lão già râu ria đó cũng nhìn bọn họ mấy lượt rồi chuyển hướng sang bậc thềm chỗ khác.

Nhưng lúc này, trong bể máu có một lão nhân đột nhiên kêu lên: ”Lưu Quang Tử Vân Hồ?”

Nghe thấy tiếng của ông ta, U U đang bị lão già râu ria bế trong lòng lập tức giãy lên, nhảy ra khỏi lòng của lão già râu ria, chạy tới cạnh bể máu, kêu lên mấy tiếng ”u u” với lão nhân đó.

”Người thật sự là con tiểu hồ ly đó sao?”

”U U.”

Lão già râu ria quay người lại, hơi ngạc nhiên nhìn tiểu hồ ly, ánh mắt đó dường như biểu đạt ý nghĩa là có người biết người sao?

Hiên Viên Trọng Châu nhìn thấy, trong lòng khẽ động, hắn ta bước lên vài bước nói với ông ta: ”Tiền bối, thực ra con Lưu Quang Tử Vân Hồ này là vật nuôi của muội muội ta, còn đặt tên cho nó là U U...”

”U, U?”

Trong miệng lão già cuối cùng cũng phát ra âm thanh, có lẽ vì quá lâu không nói chuyện mà đầu răng phát âm thành tiếng rồi vẫn có chút khàn khàn.

”Đúng vậy, con Tử Vân Hồ này luôn ở bên cạnh muội muội ta...”

Lời của Hiên Viên Trọng Châu còn chưa nói xong thì lão nhân ở trong bể máu đó đã lên tiếng: ”Xin hỏi muội muội của các hạ là ai?”

Lúc này Hiên Viên Trọng Châu mới nhìn sang ông ta, gầy và xanh, trên trán còn có vết thương, râu của ông cũng đã bạc đi một nửa, hơn nữa thần sắc của ông ta dường như lại còn thống khổ hơn cả những người trẻ tuổi khác.

Thấy hần do dự, lão nhân đó lại vội nói: "Lão phu là Kim gia..."

"Kim lão?"

Hiên Viên Trọng Châu lập tức bàng hoàng hỏi.

"Các hạ nhận ra lão phu sao?"

"Lâu Thất." Hiên Viên Trọng Châu chỉ nói ra một cái tên rồi quan sát thần sắc của đối phương, thấy ông ta quả nhiên mừng rỡ: "Là Lâu nha đầu sao?"

Hiên Viên Trọng Châu đang định trả lời thì một trận gió nhào tới trước mắt, hần còn chưa kịp phản ứng thì cổ họng đã bị một bàn tay lạnh như băng bóp nghẹt, sức lực của đối phương mạnh đến nỗi có thể nhắc được cả người hần lên khỏi mặt đất.

Trong tích tắc không khí dường như đã bị cách biệt, sắc mặt của Hiên Viên Trọng Châu đỏ bừng, hai tay vô thức nấp lấy cổ tay của đối phương nhưng cổ tay của đối phương lại chẳng chút xê dịch.

Hiên Viên Trọng Châu sợ hãi, không phải là hần không chịu nổi một đòn đẩy chứ, chẳng ngờ hần lại không có nổi sức để đánh trả lão nhân này.

"Trọng Vương!"

Đám người Trình Vi lập tức xông tới nhưng một tay lão nhân hất ra, dường như bọn họ bị một luồng khí khổng lồ quét ra, ngã ào ào xuống.

"Lâu...Thất?"

Lão già râu ria nhìn chằm chằm vào Hiên Viên Trọng Châu, vất vả nói ra hai chữ này.

Lúc này trong lòng Hiên Viên Trọng Châu cảm thấy rối bời, rốt cuộc lão già này là ai? Là địch hay là bạn?

Nhưng mà, đây là người mà U U tín nhiệm, quen biết, bằng lòng đi theo lão ta mà.

Hần sắp không thở được nữa rồi...

"U U!"

Chẳng ai ngờ rằng U U đột nhiên lao tới, đập lên vai lão già, móng trước của nó cào cào vào bàn tay đang bóp cổ Hiên Viên Trọng Châu.

Lúc này tay của lão già râu ria mới nổi ra.

Hiên Viên Trọng Châu thở hồng hộc, trong lòng có biết bao nhiêu là phần nộ. "Tiền bối nếu không phải có quen biết với U U thì tuy ta không đánh lại người cũng có thể liều đến hơi thở cuối cùng đả thương người."

Đây là lời thật lòng, đến thời khắc quan trọng trước khi chết hắn ắt có chiêu thức khiến cả hai cùng bị thương.

"Lâu, Thất, ở, đâu?"

Lão già nhìn hắn, cổ chấp truy vấn.

"Muội ấy không ở đây, ở Lâu gia." Hiên Viên Trọng Châu nói rồi lùi về sau mấy bước tới bên bể máu, hắn nhìn Kim lão trong bể máu.

"Ta kéo tiền bối lên."

"Không, không được chạm vào chúng ta, Mê Tương trì này đều là kịch độc. Có lẽ chỉ có Lâu nha đầu mới có cách mà thôi." Kim lão cười khổ.

"Mê Tương trì? Những cái này không phải là máu sao?"

"Không phải, là một loại tương quả, các người tốt nhất nên nhanh đi khỏi đây đi, ở đây quá nguy hiểm, nếu yêu bà đó quay lại thì các người đều không đi nổi..." Kim lão nói.

"Tổ phụ, tại sao lại bảo bọn họ đi, mau bảo bọn họ cứu chúng ta ra!"

Có hai người trẻ tuổi khác ở trong Mê Tương trì kêu lên, trong đó có một nam nhân trẻ tuổi dáng vẻ tuấn tú nho nhã bắt đầu ho sặc sụa.

Kim lão lo lắng nhìn hắn, đau khổ nhắm mắt lại: "Bọn họ không cứu được."

"Lâu, Thất, ở đâu?" Lão già râu ria lại đuổi theo lên đó.

Hiên Viên Trọng Châu đang định nói thì bậc thềm đột nhiên vọng đến âm thanh "Rắc! Rắc!", mặt đất chậm chậm mở ra, sau đó là một bàn tay trắng bệch nhô lên, mười ngón tay bấu xuống mặt đất, cả mười

ngón tay đều nhuộm màu đỏ tươi, nhìn kiểu gì cũng giống như là nhuộm máu vậy.

Kim lão sợ hãi hét lớn: "Mau đi ra, mau lui xuống!"

Căn phòng này vốn dĩ trông vô cùng kỳ quái, tường và mặt đất đều là mặt đá bằng phẳng trơn nhẵn, sáng bóng đến mức có thể soi gương được, một bên là cái Mê Tương trì kia, một bên lại là mấy bờ tường cao bằng nửa thân người, khoảng cách ở giữa còn đặt một cái bình khổng lồ tròn thon cao bằng một người, một bên khác chính là tám bậc thềm đó, mặt trên vốn dĩ chỉ là một mặt phẳng, bây giờ lại có tay bò lên một cách quái dị như vậy thật sự khiến con người ta cảm thấy sởn cả gai ốc.

"Mau đi đi!"

Kim lão thấy bọn họ vẫn đang nhìn, lập tức sốt sắng: "Đó là Lưỡng Cước Thú mà yêu bà nuôi, chính là Khối Lỗi, giết người không chớp mắt, vô cùng đáng sợ, mau đi đi!"

Lưỡng Cước Thú?

Trong lòng Hiên Viên Trọng Châu có chút lưỡng lự, hẳn biết Kim lão có giao tình với Lâu Thất, nếu lúc này bỏ ông ta lại, nếu ông ta xảy ra chuyện thì làm thế nào?

Đúng vào lúc hắn còn đang do dự thì lão già râu ria túm cổ áo hắn lên: "Lâu Thất!"

"Cô ta ở Lâu gia!"

Trình Vi đột nhiên thở ra một tiếng, mắt nhìn trừng trừng lên bậc thềm, ở đó có mấy người đang bò lên, đầu trọc, thân trên trần truồng, toàn thân đều là cơ bắp cuộn cuộn, cực cao, cực đồ, giống như dã nhân vậy. Còn mặt hắn thì chi chít những vết sẹo khiến cả gương mặt trông rách nát hết thấy, hoàn toàn không nhìn ra được bộ dạng vốn dĩ của hắn, con ngươi màu đỏ thẫm, hắn dường như vừa ăn thịt sống còn chưa lau sạch, máu còn dính đầy trên miệng.

Bọn họ bò lên, bước từng bước một xuống bậc thềm, mỗi một bước đi đều khiến mặt đất "Ruỳnh!" lên một tiếng, giống như người khổng lồ đang chuyển động vậy.

Mùi máu tanh toả ra từ người bọn chúng, nhưng cái còn khiến người ta run sợ hơn cả mùi máu tanh chính là ánh mắt của những kẻ này đang hau háu nhìn bọn họ cứ như là dã thú nhìn thấy con mồi vậy, nhìn trong mắt bọn chúng có thể thấy rõ ràng ý muốn giết chóc.

"He he he."

Một Khối Lỗi nhếch mép cười quái đản.

Đám này khác hẳn với những Khối Lỗi mà bọn họ biết đến, không phải là loại tê liệt hoàn toàn không có cảm xúc, bọn chúng lại còn biết cười quái đản.

Mau lùi mau lùi!” Kim lão sốt sắng kêu lên.

”Lùi!” Hiên Viên Trọng Châu phát hiện thấy bảy tám Khối Lỗi nữa từ trong hang bước ra lập tức hạ lệnh.

Trình Vi đứng ngay bên hắn, rồi căng thẳng nhìn sang lão già râu ria, ông ta không buông tay thì lui thế nào?

Hai Khối Lỗi đi xuống trước bước từng bước dài tới một thị vệ đứng gần nhất, hắn vội lùi nhưng không ngờ rằng bản thân căn bản là không nhanh bằng đối phương, hai Khối Lỗi cùng lúc đưa tay ra, động tác trông có vẻ chậm chạp nhưng thực chất nhanh như cắt, khi hắn kịp phản ứng lại thì hai Khối Lỗi đó đã cùng lúc tóm được tay của hắn, ngay giây sau, ”Rắc!” một tiếng, máu bắn ra tung toé như mưa, hai cánh tay của viên thị vệ đó cùng lúc bị giật tung ra! Hai Khối Lỗi đó mỗi kẻ cầm một cánh tay đưa lên miệng há mồm nhai ngấu nghiến.

Cảnh tượng máu me bạo lực này khiến mọi người không kìm nổi chỉ muốn nôn ọe! Nhưng dường như đã kích thích tới những Khối Lỗi khác, đám Khối Lỗi đó hưng phấn bỏ nhào về phía họ.

Thần Quỷ binh lập tức nghênh chiến, nhưng phối kiếm lúc trước của bọn họ khả năng đều bị đoạt lấy rồi, bây giờ tay không xuất quyền, quyền tung ra đánh vào người Khối Lỗi nhưng dường như bọn chúng không có cảm giác đau đớn gì cả.

”Rắc!” một tiếng, lại có một viên thị vệ bị văng đứt đầu xuống, Khối Lỗi đó ngậy ra một lúc rồi vút cái đầu đó qua một bên, một tay nó cầm thẳng vào ngực moi ra quả tim vẫn còn đang đập thoi thóp nhét vào trong mồm.

”Oe!” Có người không nhịn nổi bắt đầu nôn khan, nhưng kẻ bị ăn thịt là đồng đội của mình! Cứ cố nhịn cũng không ổn, bọn họ bị kích động cơn phần nộ huyết tính, gầm lên xông tới đánh đám Khối Lỗi đó.

Lão già râu ria không biết đã buông Hiên Viên Trọng Châu ra từ bao giờ, ông ta nhìn thấy đám Khối Lỗi đó, bỗng nhiên hai mắt đỏ au chảy ra hai hàng lệ đục.

Hiên Viên Trọng Châu nhìn phe mình trong chốc lát đã tử thương mất vài người lập tức nghiêng rằng xông lên, tung chưởng về một Khối Lỗi.

Thế nhưng, lão già râu ria lại cản hắn lại.

”Bọn họ là...người của ta.” Ông ta vất vả nói ra được câu này, ngửa mặt lên trời đau đớn kêu lên. ”Aaa!”

Âm thanh này có nội lực vô cùng thâm hậu, rung chấn đến mức lồng ngực tất cả mọi người đều cảm thấy nhức nhối, động tác của đám Khối Lỗi đó cũng ngưng lại, sau đó đồng loạt chuyển hướng về ông ta.

Lão già râu ria giọng nói run rẩy nói: "Các, người, nhận ra ta?"

Ông ta nói chuyện cũng linh hoạt hơn lúc đầu nhiều rồi, nhưng vẫn nói vô cùng chậm chạp, âm thanh cũng có chút trầm khàn.

Đám Khối Lỗi đó ngập ngừng một lúc rồi cùng lúc bổ nhào về phía ông ta, bộ dạng hung tàn của chúng trông như đang muốn đồng thời xé xác ông ta ra làm từng mảnh vụn!

U U kêu lên rồi lao qua đó, lúc này, một cây roi dài màu đen cuốn thân nó lại kéo về.

Quả thật Lâu Thất không dám tin vào mắt mình nữa rồi!

Đám lông màu tím bạc của U U trong lòng mình chẳng còn mấy sợi nữa, đã vậy còn bết lại thành từng cụm, lộ ra vài vết thương trên da, vết máu khô đọng dính đầy bùn đất, trông vô cùng thảm hại.

"Kẻ nào làm?"

Giọng nói của nàng lạnh lùng như băng, ánh mắt chuyển hướng về đám Khối Lỗi kia: "Đám quái vật này sao?"

"U u " Nước mắt U U giàn giụa, nó cứ cọ cọ vào Lâu Thất, tựa như đứa trẻ bị thất lạc đã lâu nay mới tìm được người thân, bộ dạng tủi thân của nó thật khiến người ta đau lòng.

"Châu Nhi." Hiên Viên Ý nhìn thấy Hiên Viên Trọng Châu, cảm thấy thở phào.

"Cái đệt, kẻ nào dám bắt nạt thú cưng của bản cô nương!" Lâu Thất giận dữ hô lên, roi Thí Hồn vồ xuống đất một tiếng rồi phóng vút về một Khối Lỗi gần nhất.

Hiên Viên Trọng Châu lập tức kêu lên: "Lâu Thất cẩn thận, đám Khối Lỗi này ăn cả người sống!"

Không cần hẳn phải nói, lúc Lâu Thất đi vào đã nhìn thấy hai Khối Lỗi đang cầm lấy cánh tay lên nhai rồi.
"Ta cho bọn chúng ăn!"

Lâu Thất kéo lấy Trầm Sát, hai người giống như hai sắt thần xông về đám Khối Lỗi đó.

"Không được giết bọn họ..." Lão già râu ria đưa tay ra bảo vệ chúng, nhưng một Khối Lỗi đã cắn lấy bả vai

của lão ta.

Lâu Thất khê hừ một tiếng, chẳng cần quan tâm ông ta là ai: "Không được giết cái đầu ông!"

558. Chương 558

Tay Lâu Thất ấn vào cơ quan trên roi, cổ tay nàng khê rung lên, mười mấy cây kim mảnh như sợi tơ phóng thẳng về phía đám Khố Lỗi kia.

Chỗ kim này đã được nàng cải chế, cho thêm bột Quỷ Thảo vào nhằm mục đích đối phó với kẻ địch giống như đám Khố Lỗi này. Chỉ cần trúng kim, kể cả không cắm thẳng vào huyết vị thì cũng có thể khiến cho đối phương không cử động nổi.

Nhưng đám Khố Lỗi to cao vạm vỡ tựa như tazzan Thái Sơn này còn linh hoạt hơn cả trong tưởng tượng của nàng, kim phóng tới nhưng bọn chúng đều nhao nhao tránh được, chỉ có mỗi một kẻ bị trúng kim, ngay lập tức cả người đều đổ sầm xuống đất.

"Ta đã nói rồi, đây là người của ta!" Lão già râu ria bị sự đả kích này, lời thoại của ông ta rõ ràng hơn hẳn.

"Ông thì là cái quái gì!"

Một tay Lâu Thất nắm chặt lấy Trần Sát, một tay quét roi Thí Hồn vung thẳng về phía lão già râu ria.

"Tiểu bối láo toét!" Hai cánh tay của lão già râu ria đưa lên hợp lại vào nhau rồi dùng tay không ra chưởng để kẹp lấy roi của nàng!

Trần Sát tóm lấy tay của Lâu Thất dùng lực kéo nàng ra sau lưng mình rồi tự mình tung một chưởng về phía lão ta, lạnh lùng nói: "Thử bối to gan!"

Luận về độ ngông cuồng thì trước giờ Trần Sát không thua bất cứ ai.

Tất cả mọi người đều lo ngại.

Khổng Tu lo lắng kêu lên: "Lâu nha đầu, Cổ của Trần Sát..."

Trước khi ông ta thốt lên lời này thì hợp chưởng của lão già râu ria đã đẩy về phía tay của Trần Sát nhưng khi lời của ông vừa dứt thì ánh mắt của lão lại có sự bất thường, đột nhiên bay về sau vài bước, ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ cứ chuyển động liên tục giữa mặt của Trần Sát và Lâu Thất.

Khổng Tu, Hoả vệ, Hiên Viên Ý và những người khác cùng lúc xông về phía đám Khố Lỗi kia, tạm thời ngăn bọn chúng lại.

”Các người là ai?” Giọng của lão khàn khàn hỏi.

Lâu Thất hất cằm: ”Bản cô nương không thích trả lời ông!”

Chẳng ngờ lão già đó đột nhiên trợn trừng mắt lên nhìn nàng nói: ”Ta là thái thượng hoàng của hoàng thất Hiên Viên Hiên Viên Chế!”

”Phụt!”

Xém chút nữa thì Lâu Thất tự bị nghẹn chết bởi nước bọt của mình. Roi Thí Hồn của nàng đang chỉ thẳng về phía ông ta, vốn dĩ nàng còn đang định hỏi ông có phải là Tả Hộ Pháp của Đoạn Trần Tông không thì lại bị lão ta nói ra cái câu này trước, ngay lập tức cảm thấy bàng hoàng.

Tất cả những người khác cũng sững lại.

Đặc biệt là Hiên Viên Ý và Hiên Viên Trọng Châu, bọn họ vốn dĩ đang đối phó với đám Khối Lỗi kia, vừa nghe xong câu này thì chiêu thức khựng lại, nếu không phải là Khổng Tu và Trần Thập kịp thời bảo vệ thì hai cha con nhà đó suýt chút nữa đã bị Khối Lỗi đả thương rồi.

Hoàng vị của hoàng triều Hiên Viên năm đó đã truyền cho phụ thân của Lâu Thất Hiên Viên Chiến, thái thượng hoàng, chính là phụ thân của bọn họ!”

”Cha, đây là hoàng gia gia của con sao?” Hiên Viên Trọng Châu thần thờ hỏi một câu.

Hiên Viên Ý vô thức lắc lắc đầu, vốn dĩ ông cũng muốn phủ nhận nhưng lại nhanh chóng thốt ra một câu bổ sung: ”Ta không nhận ra được.”

Lão già râu ria này tóc rối tung, râu cũng che gần hết cả khuôn mặt rồi, trên người chỉ mặc một bộ đồ trung y màu trắng bẩn thỉu, Hiên Viên Ý căn bản là không thể nhận ra nổi.

Mãi lúc sau Lâu Thất mới tìm lại được giọng nói của mình: ”Nhị thúc, nếu ông ta là gia gia thì tại sao lại không nhận ra thúc?”

Bảo không nhận ra Hiên Viên Trọng Châu thì nghe còn chấp nhận được, bởi năm đó Hiên Viên Trọng Châu vẫn còn rất nhỏ, bây giờ đã trưởng thành không nhận ra được cũng là điều hết sức bình thường, nhưng Hiên Viên Ý chỉ là từ thanh niên trở thành trung niên thôi liệu có khác biệt đến mức không nhận ra không?

”Con là, Ý Nhi?” Tựa như muốn trả lời câu hỏi của Lâu Thất, lão già râu ria bèn chuyển hướng sang Hiên Viên Ý, có chút ngập ngừng hỏi một câu.

Tim Hiên Viên Ý đập mạnh, trên mặt lộ rõ vẻ bàng hoàng.

Ý Nhi, năm đó phụ hoàng đã gọi ông như vậy.

”Phụ hoàng?” Ông ta ngập ngừng rồi gọi lên một tiếng.

”Ý Nhi, quả thật là con! Hoàng huynh vô dụng đáng chết đó của con đâu? Hiên Viên Chiến đâu? Hắn đang ở đâu, gọi hắn cút ngay ra đây gặp lão tử!” Lão già râu ria, không, Hiên Viên Chí đột nhiên nổi trận lôi đình quát lên.

Câu này khiến tất cả mọi người đều cảm thấy sững sốt.

Mấy Khối Lỗi kia lại vẫn đang không ngừng muốn tóm lấy người để xé xác ra ăn tươi nuốt sống, Lâu Thất bị biến cố này làm cho tâm trạng trở nên bức bối, nàng cũng chẳng quản người này liệu có phải là gia gia ruột của mình không, nàng kéo theo Trầm Sát xông về đám Khối Lỗi kia.

”Bà nó, ồn chết đi được! Các người tránh ra.”

Khổng Tu và những người khác nghe xong liền cùng lúc đập mạnh Khối Lỗi trước mặt, đập cho chúng tung tung lù về sau mấy bước va vào nhau. Thời cơ đã chín muồi, Lâu Thất sờ vào dây lưng hất một vốc Quỷ Thảo về phía chúng rồi tay nàng nhanh như cắt liên tục kết mười quyết, ngón tay hiện lên ngọn lửa thơm dịu bắn về ẩn đường của bọn chúng. Trầm Sát nhìn ra được mục đích của nàng, một tay vung ra giúp nàng bắn ngọn lửa xanh thẫm đó về ẩn đường của đám Khối Lỗi đó.

Cũng chỉ trong tích tắc, đám Khối Lỗi đó tựa như bị thi triển Định Thân Thuật vậy, ngay lập tức đứng im tại chỗ. ”Bây giờ thì trật tự rồi.”

Lâu Thất khó chịu liếc bọn chúng một cái.

Đám người này sớm đã bị nuôi thành Khối Lỗi ác ma không có lý trí rồi, bất luận lúc trước thân phận của bọn họ là gì thì có sống tiếp cũng chỉ là đang chịu sự hành hạ.

”Giết hết đi.” Nàng lạnh lùng ra lệnh.

Trần Thập và Hoả không kịp được nhìn nhìn nàng, xong lại quay sang nhìn nhìn lão già râu ria. Nếu đối phương thật sự là thái thượng hoàng của hoàng triều Hiên Viên thì chính là gia gia của Lâu Thất, vừa rồi ông ta đã nói đám Khối Lỗi này là người của mình, không được giết, bây giờ Lâu Thất lại đứng trước mặt ông ta nói giết, như vậy liệu có ổn không?

”Ngươi dám!” Hiên Viên Chế đột nhiên nhìn nàng thét lên.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên vô cùng quái dị.

Đến ngay cả đám người Kim gia ở trong Mê Tương trì tuy rằng vô cùng thống khổ nhưng giờ phút này cũng không dám tùy tiện lên tiếng.

Lâu Thất quay người sang Hiên Viên Chế, nhướn nhướn mày lên. "Tại sao ta lại không dám?"

"Người có phải là a đầu mà Hiên Viên Chiến và Lâu Vân U sinh ra không?" Hiên Viên Chế nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt trầm ngâm, đây tuyệt đối không phải là ánh mắt mà tổ phụ nhìn thấy thân tôn nữ của mình.

"Đúng thì đã làm sao?" Lâu Thất trùng giọng hỏi lại.

Hiên Viên Chế đột nhiên ngẩng đầu lên trời bật cười bi phẫn, giọng cười rung chấn khiến cho lồng ngực của tất cả mọi người như ứ lại. Nhưng đồng thời trong lòng mọi người cũng đều cảm thấy nghi hoặc, nếu nội lực của Hiên Viên Chế thâm hậu như vậy, võ công lại cao cường như vậy tại sao lại bị Đoạn Trần Hạ Tông giam giữ nơi này bao nhiêu năm như thế?

Nhưng lúc này không ai nói gì, mọi người đều nhìn ông ta. Hiên Viên Chế cười xong lại đưa mắt nhìn vào mặt Lâu Thất, ánh mắt đau đớn, "Thì sao à? Chính là vì người mà khiến cho cả thiên hạ đại loạn, vương triều đấu đá lẫn nhau! Chính người đã hại vương triều Hiên Viên, hại cả vương triều Trầm Thị! Năm xưa ta bảo nghịch tử đó giết chết người, ai ngờ hắn lại không tuân theo, lại để cho lão tam đem người đi! Người nói xem, lão tam lúc này đang ở đâu? Có phải cũng bị người hại chết rồi không?"

Lời này là cái mà tất cả mọi người đều không ngờ tới.

Bọn họ mập mờ biết được ẩn tình năm xưa, bí mật năm xưa đại thể đã được vén ra rồi. Nhưng lời mà Hiên Viên Chế nói ra lại khiến bọn họ không cách nào tiếp nhận được.

Nghe ông ta nói như vậy, lẽ nào tất cả mọi thứ đều là lỗi của Lâu Thất sao?

Năm đó, nàng cũng chỉ là một đứa trẻ còn non nớt, nàng có thể không chế được cục thế lớn như vậy sao?

Nhưng lúc này thì vai vế của Hiên Viên Chế cũng có thể coi là cao nhất ở đây, đến ngay cả Không Tu cũng chỉ là vãn bối, bọn họ nhất thời cũng không dám tùy tiện ho he gì, dù gì thì đó cũng là thân gia gia của Lâu Thất, không phải ai khác!

"Nhắm nhí."

Khi tất cả mọi người còn đang bàng hoàng ngẩn ngơ thì Trầm Sát đột nhiên thốt ra hai chữ này, chàng ôm chặt Lâu Thất, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hiên Viên Chế: "Đừng có đổ hết mầy cái chuyện vớ vẩn đó lên người nữ nhân của bản đế vương."

Lời của chàng vừa dứt, Lâu Hoan Thiên cũng tiến lên một bước nói: "Không sai, năm đó Tiểu Thất mới mấy tuổi chứ? Có liên quan gì tới muội ấy?"

Hiên Viên Chế nhìn hai người họ: "Tiểu tử ngươi là tiểu thái tử đó của hoàng tộc Trầm Thị sao?" Nói xong lại quay sang nhìn Lâu Hoan Thiên: "Ngươi lại là kẻ nào?"

"Huynh ấy là ca ca của ta, sao nào?" Hai nam nhân quan trọng nhất của bản thân đều đứng ra bảo vệ mình, trong lòng Lâu Thất cảm thấy vô cùng ấm áp, hắt cằm lên nhìn ông ta.

"Tiểu Thiên? Thái độ của Hiên Viên Chế đối với Lâu Hoan Thiên lại khác hẳn: "Tốt, tốt, tốt! Ta tưởng rằng con không thể sống sót được!"

Nói xong, lại quay sang nhìn Hiên Viên Trọng Châu: "Ý Nhi, đây là hoàng tôn của ta sao?"

Hiên Viên Ý nhìn Lâu Thất rồi trầm mặc gật gật đầu."

"Tốt!" Hiên Viên Chế trở nên kích động: "Quả là ông trời không phụ Hiên Viên Thị!"

Vốn dĩ là một màn nhận người thân vô cùng cảm động nhưng vì thái độ của Hiên Viên Chế đối với Lâu Thất khiến cho mọi người cảm thấy trong lòng nặng trĩu.

Nếu chân tướng năm đó đối với Lâu Thất mà nói khó mà chấp nhận được thì sao? Vậy thì bọn họ tìm tới còn có ý nghĩa gì không?

Trầm Sát ôm lấy Lâu Thất: "Chúng ta đi." Bọn họ muốn làm gì thì cũng chẳng cần lão già này ảnh hưởng tới.

"Đứng lại." Hiên Viên Chế chau mày: "Tiểu tử Trầm gia, trên người ngươi đã trúng Tuyệt Mệnh Cổ phải không? Năm đó ta mang người tới đưa tiểu công chúa của Hách Liên Thị đến, nếu cô ta còn sống thì nhất định có thể giải được Tuyệt Mệnh Cổ cho ngươi, bởi vì cô ta là Âm Nữ. Ngươi phải nhanh chóng tìm ra cô ta để giải Tuyệt Mệnh Cổ cho ngươi, nếu không thì ngươi nhất định không sống được quá ba ngày."

"Phụ hoàng, người nói vậy là có ý gì?" Hiên Viên Ý không kìm được chau mày hỏi. Bọn họ đều biết Âm Nữ giải Cổ thì giải thể nào rồi, nhưng đây chẳng phải bảo Trầm Sát cũng với nữ tử khác...

Hiên Viên Chế trùng giọng nói: "Vương triều Trầm Thị năm đó cũng chính bởi nha đầu này mà rơi vào kết cục như bây giờ, tên tiểu tử này chính là trách nhiệm và nghĩa vụ của chúng ta, năm đó khi vừa biết hẳn bị hạ Tuyệt Mệnh Cổ ta liền hao tâm tổn tứ đi tìm Âm Nữ, khó khăn lắm mới tìm ra được tiểu công chúa của Hách Liên Thị, vốn dĩ định đưa cô ta về nuôi dưỡng rồi dần dần tìm tên tiểu nữ này, đợi chúng trưởng thành thì giải Cổ, không ngờ rằng lại rơi vào đây..."

Lâu Thất nghe xong câu này không kìm được cười nhạt: "Thật đúng là vĩ đại." Trong lòng nàng nào phải không có cảm giác phần nộ, gia gia của mình lại coi nàng như hoạ thuỷ, còn nhọc tâm đi tìm người khác cứu người khác ~~ Nếu không phải người khác này đến nay là nam nhân của nàng, vậy nàng là cái gì?

"Nghịch chương! Thật không ngờ rằng mạng của ngươi lại lớn như vậy! Lại còn ở cùng với tiểu tử Trầm Thị! Nhưng ngươi không phải là Âm Nữ, không cứu được hắn, ngươi còn muốn hại hắn sao? Ý Nhi, mau phái người đi tìm Hách Liên công chúa!"

Lời ông ta vừa dứt ra, không biết từ góc nào vọng ra một tiếng cười vô cùng chói tai.

"Không cần tìm nữa đâu, bản công chúa ở đây."

"Tiếng nói vừa dứt, bức tường phía sau Mê Tương trì âm thầm mở ra, một nữ tử xuân sắc bước ra từ bên trong, chân cô ta dẫm qua đỉnh đầu của mấy người Kim lão nhẹ nhàng mà vững chãi bước tới.

Cô ta mặc trên người một chiếc váy trắng đơn giản, mái tóc đen buông xoã xuống, khuôn mặt thanh nhã, khoé môi còn khẽ cong lên cười nhạt. Ánh mắt cô ta liếc qua từng cười một rồi dừng lại trên mặt Trầm Sát, nở một nụ cười rạng rỡ.

"Hoá ra chàng chính là Trầm Sát, trông thật khôi ngô, bản công chúa rất thích. Nếu chàng muốn giải Cổ thì bản công chúa lập tức ra lệnh cho kẻ dưới sắp xếp hỷ đường, tối nay chúng ta bái đường thành thân, thế nào?"

559. Chương 559

"Ngươi là~~~Thượng công chúa?" Hiên Viên Chế quan sát cô ta, thân người ông loé lên trong nháy mắt, bóng dáng đã tới bên cạnh cô ta, ông ta đưa tay tóm lấy cổ tay của cô ả bắt mạch.

Nữ tử chỉ cười, không phản kháng.

"Âm nữ cũng có thể bắt mạch là biết được sao?" Lâu Hoan Thiên nói thềm một câu.

"Ngươi thì hiểu cái gì, Âm Nữ mạch hàn." Hiên Viên Chế liếc hắn một cái nói, ngay giây sau liền lật tay bóp chặt mệnh môn của Hách Liên Thượng.

Biến cố đột ngột xảy ra khiến người ta có chú ý phản xạ không kịp.

"Ta tin ngươi là Thượng công chúa, nhưng mà, nhất định là Thượng công chúa đã bị chiêu hư." Hiên Viên Chế nói xong liền đưa tay điểm liên tiếp vào mấy đại huyệt lớn trên người cô ta, sau đó đẩy cô ta về phía Trầm Sát.

"Đưa cô ta đi, bây giờ thì ra ngoài tìm một chỗ giải Cổ, Ý Nhi, con đưa người canh giữ cho hắn." Ánh mắt

Hiên Viên Chế quét một lượt qua tất cả mọi người có mặt tại đây rồi nói với Lâu Thất: "Hiên Viên gia phải trọng tín trọng nghĩa, đừng chỉ màng tới tình nghĩa huynh muội, cái bây giờ con nên làm chính là bảo vệ tiểu tử Trầm gia, nhà chúng ta nợ Trầm gia."

Đây gọi là gì?

Lâu Thất cười nhạt. Lẽ nào ông ta không biết những người ở đây đều là người của nàng sao? Đến ngay cả Trầm Sát cũng chưa chắc đã ra lệnh được cho tất cả mọi người lúc này.

Thượng công chúa đã bị đẩy tới trước mặt Trầm Sát, sắc mặt chàng sầm lại, tung một chưởng đập cô ta ra. "Đâu ra cái đồ xấu xí này, cút!"

Nhưng đúng lúc này, một dây lụa đột nhiên phóng tới cuốn lấy eo của Hách Liên Thượng kéo cô ta lại. Từ cánh cửa tối tăm bỗng nhiên một nam nhân lướt tới ôm cô ta vào lòng.

"Ai cho các ngươi bắt nạt tiểu công chúa của ta?"

Kể đến mặc trên người bộ y bào màu đỏ, đeo cây trâm kim tơ, trông hấn khoảng ba mươi tuổi, nhưng nhìn kỹ hơn thì lại phát hiện ra ở đuôi mắt hấn có không ít vết chân chim.

Bộ y bào đỏ của hấn hoa lệ tới mức dường như có thể làm loá mắt tất cả mọi người, cả người hấn cũng toát lên vẻ vô cùng quái dị, trong dương cương lại có chút nữ khí.

Hách Liên Thượng vào lòng hấn xong thì nằm như một con chim non dựa dẫm, trên mặt lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Mọi người nhìn hấn dễ dàng giải được huyết đạo của Hách Liên Thượng, trong lòng đều có chút sợ hãi, võ công của người đàn ông này khó mà lường nổi...

"Nghĩa phụ, Thượng Nhi còn tưởng là người thật sự không cần con nữa cơ." Hách Liên Thượng nũng nịu vịn vào ngực của người đàn ông đó.

"Vốn dĩ muốn cho Trầm Sát một chút nhân tình, tốt xấu gì thì ta và hấn cũng có chút tình nghĩa sư đồ gần gũi, ai mà ngờ hấn lại không linh tình, Thượng Nhi, vậy thì, ta chỉ đành tự thương xót con thôi..."

Người đàn ông đó nói xong liền như chỗ không người nâng cằm của Hách Liên Thượng lên rồi áp mặt xuống lè lưỡi ra liếm lấy môi của cô ta.

Cảnh này khiến người ta nhìn vào có chút khó mà thích ứng được.

Tay Lâu Thất đưa ra sau lưng nhanh chóng ra hiệu mấy cái, mọi người nhìn thấy bắt đầu âm thầm chậm chậm lui về phía cửa.

Trong khoảng trầm mặc, Trầm Sát đột nhiên chậm rãi nói: "Trầm Vân sơn trưởng Tổ Phong?"

Lời này vừa dứt đến ngay cả Lâu Thất cũng bàng hoàng. Trầm Vân sơn trưởng hoá ra vẫn còn sống, là con cá lọt lưới khi đó?

Người đàn ông mặc y bào đỏ ngậy ra một lúc rồi lập tức ngửa mặt lên trời bật cười ha hả thành tiếng, tiếng cười đó có chút diêm dúa loè loẹt.

"Không ngờ rằng ta thay khuôn mặt khác mà ngươi vẫn nhận ra được. Quả nhiên cũng vẫn còn nhớ chút tình nghĩa sư đồ ngắn ngủi năm đó với ta phải không?"

Thay khuôn mặt khác?

Lúc này, Khổng Tu đột nhiên tiến lên phía trước: "Ngươi là kẻ năm xưa giam cầm ta tại Vân Thủy Phong sao?" Vừa rồi nghe thấy tiếng cười ông cảm thấy vô cùng quen tai, khi đó ông không nhìn thấy người nhưng vẫn luôn nhớ rõ tiếng cười đó.

Tổ Phong liếc xéo ông ta rồi đưa ngón trỏ lên khẽ gõ gõ vào huyệt thái dương của mình rồi như sức nhớ ra: "Ồ, ngươi là kẻ đó, có giao tình với Hiên Viên Lại...ngươi của Khổng gia? Úi, ngươi vẫn chưa chết ở đó cơ à, vẫn còn ra được sao?"

Nghe như vậy đủ biết là hắn đã tùy tiện quên bống mất Khổng Tu rồi.

Khổng Tu dùng dùng nổi giận: "Khổng mỗ tự nhận thấy không có bất cứ liên quan gì tới ngươi."

"Ừm, đúng là không có." Tổ Phong lả lơi vuốt ve khuôn mặt của Hách Liên Thượng trong lòng mình, hắn nghĩ một hồi rồi nói: "Ta nhớ ra rồi, năm đó, ừm, là ta muốn lấy ngươi ra để dụ Hiên Viên Lại tới, ai mà ngờ hắn lại không tới. Hiên Viên Lại đang ở đâu?"

Hỏi tới Hiên Viên Lại ở đâu, trong mắt Tổ Phong đột nhiên loé lên tia sáng, nhưng rồi cũng nhanh chóng phụt tắt.

Lâu Thất nhìn thấy, nàng chỉ cảm thấy lòng mình bỗng nhiên có cảm giác vô cùng kỳ lạ, lẽ nào lão đạo sĩ thời mới là điểm quan trọng mà Tổ Phong quan tâm tới?

"Không biết." Khổng Tu đánh mặt lại, ánh mắt nhìn hắn loé lên sát ý.

Tổ Phổng không nói tiếp về Hiên Viên Lại nữa nhưng Lâu Thất lại để chuyện này trong lòng.

”Chắc chắc, Trầm Sát, Cổ của ngươi phát tác rồi phải không?” Tổ Phổng nhìn Trầm Sát không giấu nổi sự đắc ý: ”Ha ha, vốn dĩ định để cho Thường Nhi giải Cổ cho ngươi, chẳng ngờ ngươi lại cứ cứng đầu học theo thói chung tình của phụ thân ngươi, nhất định phải thủ thân như ngọc với một nữ nhân! Chết là đáng đời lắm!”

Lời hằn nói ra khiến hơi thở của Trầm Sát trở nên lạnh lẽo: ”Ngươi biết phụ thân ta sao?”

”Sao mà không biết cơ chứ? Có điều, ngươi đừng mong hỏi cái gì nữa, ta sẽ không nói cho ngươi đâu!”

Hiên Viên Chế chau mày: ”Ta nhớ ra rồi, ngươi chính là ảnh vệ Mặc Ly của hoàng hậu Trầm Thị năm đó?”

Dường như không ngờ rằng Hiên Viên Chế lại biết được thân phận thật sự của hắn, sắc mặt Tổ Phổng đột ngột thay đổi, hắn trợn mắt giận dữ, hất tay áo nổi giận: ”Ta là Đoạn Trần Tông chủ! Ta là Trầm Vân sơn trưởng! Ta là một trong những thiên sư được bệ hạ khâm điểm! Thân phận của ta tôn quý, các ngươi đều không bì được!”

”Ồ, lời này rõ ràng lộ ra vẻ tự ti mà.” Lâu Thất lập tức nói tiếp: ”Từng làm ảnh vệ thì cũng có sao đâu, bệ hạ? Xem ra vẫn là ảnh vệ phản bội chủ tử cũ của mình, không biết là lại đi làm chó săn cho hoàng tộc nào rồi?”

Nàng có một dự cảm, bọn họ đang dần dần tiếp xúc được tới chân tướng.

”Câm miệng!” Bệ hạ anh minh thần vũ, nào đến lượt loại người hạ tiện như các người có thể cuồng luận cơ chứ?” Tay Tổ Phổng liền hất ra, một luồng sang bắn thẳng về phía Lâu Thất: ”Ta ghét nhất là loại nữ nhân ti tiện cứ muốn chiếm đoạt nam nhân như các ngươi! Giết ngươi trước đã!”

Roi Thí Hồn của Lâu Thất đang định vung ra thì một tay của Trầm Sát đã kéo lấy nàng, một tay nghiêng chưởng của hắn.

Nhưng Hiên Viên Chế còn nhanh hơn cả bọn họ.

Thân ảnh màu trắng khê lướt, Hiên Viên Chế đã ra vài chiêu với Tổ Phổng. ”Nha đầu này dầu có thể nào thì cũng là huyết mạch của Hiên Viên gia chúng ta, nào tới lượt thử bối thấp hèn vô sỉ như ngươi nhục mạ cơ chứ!”

Tổ Phổng buông Hách Liên Thường ra, bay người lên đỡ chiêu, trong chớp mắt hai người liền giao chiến với nhau.

”Bùm!”

Hai chưởng tung ra, bắn thẳng vào bức tường phía sau của đối phương, đá bụi bị chấn động ào ào rơi xuống, cả địa sảnh cũng đều rung chuyển.

Thân hình của hai người bay trên không trung, trong lúc xoay người lại nhanh như cắt tiếp mười mấy chiêu của nhau. Thân hình nhanh đến mức nhìn không rõ, khiến cho mọi người bên dưới chỉ cảm thấy rối hết cả mắt.

Trong lúc hỗn loạn, Lâu Thất lập tức kéo lấy Trầm Sát phi thân lướt tới bên cạnh Mê Tương trì.

”Kim lão, ta cứu người ra.”

”Lâu nha đầu, Mê Tương trì này đều là kịch độc, người giải độc tính trước đã...” Kim lão ngáp ngừng một lúc rồi nói tiếp: ”Kể cả lúc này người có cứu được bọn ta thì bọn ta cũng không cách nào tự đi được, cũng chỉ là gánh nặng với các người, nếu như có thể, Lâu nha đầu, xin người hãy cứu tôn nhi của ta ra trước được không.”

Ánh mắt của cô ta nhìn về nam nhân trẻ tuổi tuần tú trước mặt.

Khoé mắt của nam nhân trẻ tuổi đó đỏ au: ”Không, tổ phụ, tại sao mà có thể chỉ cứu mình con chứ?”

Hai thanh niên khác cũng tức khắc kêu lên ”Sao có thể chỉ cứu mình hần! Cứu bọn ta, mau cứu bọn ta!”

”Câm miệng!” Lâu Thất ngay lập tức chau mày lại, nhưng giọng nói của hai người này đã gọi Hách Liên Thường vốn đứng một bên quan sát trận đấu đi tới. Thân hình cô ta khẽ lướt, trong tích tắc đã tới bên này.

”Các người còn không lo được thân mình mà còn muốn cứu người khác sao? Hê hê hê, Trầm Sát, thực ra bản công chúa cũng muốn cứu người lắm, chỉ bằng người thử nghĩ lại xem? Bản công chúa là cục cưng của nghĩa phụ, đến nay tình nguyện hiến dâng thân thể quý báu của mình cho người giải Cổ, người phải cảm động không ngớt mới đúng...”

”Lắm mồm!”

Lời cô ta còn chưa kịp nói xong, đột nhiên một tiếng kiếm ngâm, Âm Huyết Kiếm xuất hiện, ánh sáng đen loé lên, thanh kiếm dài đem theo sát khí màu đen nhắm thẳng vào Hách Liên Thường.

Mặt Hách Liên Thường hơi biến sắc, thân hình vội lùi về phía sau, đồng thời đưa tay ra vỗ vào bức tường bên cạnh Mê Tương trì, trên tường xuất hiện mười mấy lỗ nhỏ phóng ra mười mấy thủy tiễn màu lục về phía họ.

”Các người không sợ thể chất độc phải không? Thế thì ném thử thứ hay ho mà Tả Hộ Pháp đặc biệt điều chế cho các người!”

”Chi bằng người cũng thử luân đi!” Lâu Thất nhin cô ta đủ lắm rồi, nàng kết thành Thanh Phong quyết, một trận gió điên cuồng nổi lên, ngay lập tức thổi bay mười mấy thủy tiễn màu lục đó về phía Hách Liên Thường.

”Thường Nhi, không!”

Tổ Phổng đang giao chiến với Hiên Viên Chế đúng lúc nhìn thấy cảnh này, hấn đột nhiên hét lớn, xoay người định bay về đó cứu trợ, nhưng Hiên Viên Chí lại chau mày, một tay tóm lấy bả vai của hấn, dùng lực thật mạnh, chỉ nghe thấy một tiếng ”Rắc!” vang lên, tựa như là đã bóp nát khớp vai của Tổ Phổng.

Cùng lúc đó, đám thủy tiễn màu lục kia cũng đã bắn thẳng vào mặt của Hách Liên Thường.

”Xèo! Xèo! Xèo!” Một tràng âm thanh kinh sợ vang lên, trên mặt của Hách Liên Thường bị ăn mòn thành vô số lỗ, đáng vẻ vốn dĩ xinh đẹp mỹ miều trong chớp mắt đã bị huỷ sạch, trông vô cùng đáng sợ.

Cô ta thảm thiết thét lên bủn rủn tại chỗ, tiếng thét ấy khiến người ta rợn hết cả tóc gáy. Ngay lúc đó Ấm Huyết Kiếm cũng đang nhằm đâm tới ngực cô ta thì Hiên Viên Chí lại khẽ búng ngón tay làm thanh kiếm bật gia.

”Tiểu tử Trầm gia, người chán sống rồi sao? Bây giờ không thể giết cô ta được.”

”Yêu bà Tả Hộ Pháp đó của các người không ở đây sao?” Hiên Viên Chí đột nhiên nhìn Tổ Phổng: ”Nếu bà ta ở đây thì sớm đã ra mặt rồi, nói mau, bà ta ở đâu?”

Ý của câu này tức là địa vị của Tả Hộ Pháp còn cao hơn cả Tổ Phổng.

”Bệ hạ có chiếu, Tả Hữu Hộ Pháp quay về đại lục Long Ngâm rồi, đại nghiệp sắp thành, các người đều phải chết!” Khuôn mặt trắng bệch của Tổ Phổng đang trợn trừng ánh mắt căm hận lên nhìn bọn họ.

”Bệ hạ là ai? Vương triều nào?”

”Ha ha, có chết ta cũng không nói với các người!”

”Thế thì người chết đi!” Ngón tay Trầm Sát khẽ vẫy, Ấm Huyết Kiếm sắc bén quay đầu, ngay tức khắc xuyên thẳng qua tim của Tổ Phổng.

Ánh mắt chàng nhìn Hiên Viên Chế đầy vẻ khiêu khích. Ánh mắt đó đang nói: ”Thử ngăn bản đế quân giết người nữa xem nào.

Đúng lúc này, bọn họ nhìn thấy khuôn mặt của Tổ Phổng đang liên tục biến đổi, ngũ quan không ngừng

biến hoá, lúc tuần tú, lúc xấu xí, lúc lại đồng bóng. Trong đó có một lần hiện ra khuôn mặt có vài phần giống với Trầm Sát.

”Hắc Vu dịch dung thuật.” Hiên Viên Chế chau mày lại, vốn dĩ ông ta định hỏi thêm mấy câu nữa nhưng hần đã ngưng thở rồi. Ông rút Ấm Huyết Kiếm lên ngắm nghía một lúc.

”Cây kiếm này không tồi.”

Trầm Sát lạnh lùng hừ một tiếng, tay khê vẩy, Ấm Huyết Kiếm lập tức vung khỏi tay Hiên Viên Chế bay về phía chàng.

Hiên Viên Chế nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt của Lâu Hoan Thiên, nói: ”Đến mộ địa Lâu gia, ở đó có một thứ quan trọng phải lấy về.”

”Mộ địa Lâu gia?” Lâu Hoan Thiên nhìn Lâu Thất. Hách Liên Quyết tới đó.

560. Chương 560

Tại mộ địa Lâu gia, điều khiến mọi người không ngờ tới là mộ địa Lâu gia lại nằm ở con núi phía sau của Đoạn Trần Tông.

Đoạn Trần Tông, Thượng Tông, không phải Hạ Tông.

Tổ Phổng bị giết, Tả Hữu Hộ Pháp không ở đó, bọn họ cũng chẳng có gì kiêng nể Hạ Tông này nữa, thêm vào đó là Hiên Viên Chế võ công tuyệt đỉnh, cả đám người họ mở đường máu ra ngoài, tụ họp với hội Tàn Thúc Bảo rồi nhanh chóng rời khỏi vách núi Thông Thiên, quay lại Lâu gia.

Trên cỗ xe ngựa đi đầu, bầu không khí giữa cha con Hiên Viên Ý và Hiên Viên Chế có chút nặng nề.

Bởi vì chung quy ông cũng là phụ thân của Hiên Viên Ý, là gia gia của Lâu Thất, tuy ông khiến người khác không thoải mái nhưng cũng chẳng có ai mở lời bảo ông đi khỏi.

Lâu Thất và Trầm Sát còn lạnh lùng hơn tất cả những người khác, dù sao thì chẳng qua bây giờ họ cũng cần ông ta đưa họ tới mộ địa Lâu gia, cũng muốn thông qua ông ta để biết được chân tướng năm xưa mà thôi.

Hiên Viên Chế lúc này đã thay bộ y phục của Hiên Viên Ý, người đẹp vì lụa, khí thế đã trở lại. Hiên Viên Ý trước mặt ông ta vô thức cũng có sự kính nể và tôn trọng.

Khác với sự căm ghét và chống đối của người khác với Hiên Viên Chế, trong ấn tượng của Hiên Viên Ý, phụ hoàng là một người uy nghiêm chính trực nghĩa khí, hơn nữa còn rất yêu con trẻ.

Vì vậy mà ba huynh đệ ông từ nhỏ đã yêu thương và tôn kính lẫn nhau, hoàn toàn không có cái việc huynh đệ máu lạnh tương tàn trong hoàng thất, không có ai vì cái long ý kia mà phải tranh giành tới sứt đầu mẻ trán.

Bây giờ thái độ của ông với Lâu Thất như vậy thực sự là khiến cho Hiên Viên Ý không tài nào hiểu được, thậm chí còn không thể chấp nhận nổi.

”Phụ hoàng, liệu có phải người cho rằng Lâu Thất không phải cốt nhục của đại ca không?”

Trong chiếc xe đằng sau, Lâu Thất khẽ giật giật cánh tay của Trầm Sát, ra hiệu bảo chàng nghe xem. Với nội lực hiện nay của bọn họ thì muốn nghe cuộc đối thoại trên chiếc xe đằng trước hoàn toàn không phải việc gì khó. Hơn nữa lúc trước Lâu Thất cũng ra ám hiệu cho Tần Thúc Bảo rồi, cho khoảng cách hai xe gần nhau một chút.

Kể cả nàng có không nghe được một hai câu thì Trầm Sát cũng có thể nghe được mà.

Lâu Hoan Thiên nhướn nhướn mày với nàng, hắn cũng không nói gì mà vênh tai lên nghe. Bọn họ đều biết lần này có lẽ có thể nghe được một vài thực tình năm xưa.

Hiên Viên Chế còn chưa mở lời thì Hiên Viên Trọng Câu đã nhìn U U đang cúi xuống bên chân mình nói: ”Tiểu Thất nhất định là huyết mạch của Hiên Viên gia, bởi vì muội ấy biết Chính Dương Thần Công. Nhưng có một điểm con không lý giải được, tại sao muội ấy cũng có thể luyện được Bản Mệnh Huyết Chú của Lâu gia cơ chứ?”

Nghe tới đây Lâu Thất phải like một cái cho Hiên Viên Trọng Châu. Hỏi hay lắm, hỏi cái là ra luôn mấu chốt vấn đề.

Về thân thể của nàng, Hiên Viên gia và Lâu gia tựa như một đồng dây thừng rối rắm, nếu không mở ra được thì trong lòng nàng vĩnh viễn còn nút thắt đó, tuy không ảnh hưởng đến cuộc sống của nàng nhưng thi thoảng cũng sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng của nàng. Còn nữa, vừa rồi bọn họ giết hết tất cả xông ra, máu dường như đã rửa sạch Đoạn Trần Hạ Tông nhưng không hề tìm thấy Lâu Vân U.

Lâu Vân U đã đi đâu?

Theo như lời của Lâu Hoan Thiên thì võ công của Lâu Vân U chẳng ra làm sao nhưng vu thuật thì lại không tồi, có điều cơ bản những cái bà ta biết đều là bạch vu thuật, tính công kích không cao, ở địa bàn của Đoạn Trần Hạ Tông và cả vách núi Thông Thiên hung hiểm này nữa, bà ta còn có thể chạy đi đâu cơ chứ?

Nghĩ tới đây, nàng dường như nín thở lại để tập trung nghe câu trả lời của Hiên Viên Chế.

Hiên Viên Chế thở dài một tiếng, khẽ nói: ”Lâu gia và Hiên Viên gia vốn dĩ là một nhà.”

”A?”

”Năm đó tỷ tỷ của lão tổ tông chúng ta và lão tổ tông vốn vì xảy ra xích mích mà từ mặt nhau, tự mình chạy ra ngoài đổi tên thành Lâu Tương Quân, kiến lập lên Lâu gia, vào chiêu mộ nam tử ở rể. Vì vậy mà Lâu gia và Hiên Viên gia vốn dĩ là một nhà, Bản Mệnh Huyết Chú của Lâu gia thực chất là Bản Mệnh Huyết Chú của Hiên Viên gia mới đúng. Sau này lão tổ tông cảm thấy bản thân hổ thẹn với tỷ tỷ, thêm vào đó luyện thành Bản Mệnh Huyết Chú cũng phải chịu rất nhiều khổ sở nên con cháu Hiên Viên không luyện cũng không sao, vì vậy liền hạ lệnh không được để cho các con cháu biết về chuyện Bản Mệnh Huyết Máu nữa, thế nhưng, Bản Mệnh Huyết chú mà lão thái di bà truyền lại không thuần khiết bằng Hiên Viên gia, vì vậy nên trăm năm nay không có ai luyện được Bản Mệnh Huyết Chú.

Cha con Hiên Viên Ý nhìn nhau: ”Hoá ra là như vậy, vậy tức là trên thực tế thì bọn con mới thật sự có thể luyện được Bản Mệnh Huyết Chú sao?”

”Các con bây giờ không luyện được nữa, cái đó phải luyện từ khi còn nhỏ, và còn cần có thiên phú, không phải tử đệ nào của Hiên Viên gia cũng có thể luyện được.” Hiên Viên Chế dường như lúc này mới phản ứng lại kịp, sững sốt: ”Ý của con là a đầu đó đã luyện thành Bản Mệnh Huyết Chú rồi sao?”

”Không sai.” Hiên Viên Trọng Châu cũng chẳng có ấn tượng gì với gia gia, vì vậy mà hắn vẫn có thái độ cảm thấy bất bình cho Lâu Thất.

Khuôn mặt Hiên Viên Chế bàng hoàng không tin nổi: ”Nó có thể chịu được khổ sao?”

”Tiểu Thất là một cô nương rất cừ, cũng vô cùng vô cùng lợi hại.” Ngữ khí của Hiên Viên Trọng Châu có chút tự hào. Lúc trước có Lâu Hoan Thiên ở đó nên hắn không có cơ hội khoe mẽ tình huynh muội.

”U u.” U U cũng kêu lên.

Hiên Viên Chế nhìn U U rồi lắc lắc đầu: ”Cái tên nhóc này cũng đang khiến trách ta hay cho nha đầu đó sao?”

”U u.”

”Được rồi.” Hiên Viên Chế lại thở dài nói: ”Các con đều không rõ sự tình như thế nào đâu. Phượng hoàng năm đó...Làm gì có phượng hoàng, năm đó... là trên người của tiểu nha đầu đó có yêu nghiệt. Yêu nghiệt đó gây ra đại hoạ khiến cho Hiên Viên Thị nước mất nhà tan, khiến cho thiên hạ đại lục Long Ngâm đại loạn! Nếu không phải như vậy thì sao ta có thể nói muốn nhấn tâm vết bỏ tôn nữ của mình cơ chứ?”

”Tiểu Thất sao có thể là yêu nghiệt cơ chứ?”

”Không phải nó, là một nó khác.”

Lời này nói ra kỳ lạ quá, tất cả mọi người đều không nghe hiểu.

Trong cỗ xe thứ hai, Lâu Hoan Thiên và Trầm Sát đều nhìn Lâu Thất, có nhiều lúc bọn họ đặc biệt tin vào năng lực của nàng, bọn họ nghe không hiểu có lẽ nàng hiểu chẳng?

Lâu Thất đang chìm trong một sự kinh ngạc và sợ hãi, bởi vì lời của Hiên Viên Chế làm nàng suy đoán ra một khả năng, nhưng suy đoán này đến ngay cả bản thân nàng cũng cảm thấy kinh hoàng, nếu nói ra liệu có khiến cho người khác sợ hãi không?

Nàng trầm ngâm, tiếp tục nghe Hiên Viên Chế nói tiếp.

"Năm đó, bất luận thế nào chúng ta cũng không muốn tin, tiểu nha đầu nhỏ bé, trông vô cùng đáng yêu nhanh nhẹn đó lại là một yêu nghiệt đáng sợ, nhưng những việc mà nó gây ra, sau khi nó để tung ra lời truyền về kẻ có được phượng hoàng ắt có thiên hạ thì ta không thể không tin!"

Hiên Viên Ý thất kinh: "Phụ hoàng, ý của người là, lời đồn đó, là do bản thân Tiểu Thất khi còn là một đứa trẻ tung ra?"

Hiên Viên Trọng Châu lại thất thanh thốt lên: "Sao có thể như vậy được!"

Sao có thể như vậy được? Năm đó Tiểu Thất mới mấy tuổi chứ?

"Chính là nó! Chuyện này do tận mắt chứng kiến, tận tai nghe thấy!" Ngữ khí của Hiên Viên Chế có chút run rẩy, ánh mắt lơ đãng nhớ lại cảnh năm xưa ông tận mắt trông thấy: "Một đứa bé con đứng ở đó, hai tay chấp sau lưng, nói với hai nam tử đang quỳ trước mặt, lời nói còn vô cùng rõ ràng, rành mạch từng ý một. Nó nói..."

Tiểu nha đầu bé tí tẹo với tư thái cao cao tại thượng nói với hai nam nhân đang quỳ trước mặt mình rằng: "Các người nhanh chóng tung tin đồn ra, nói rằng hoàng thất Hiên Viên thần phụng giáng lâm, phụng mệnh ứng thiên, kẻ có được phượng hoàng ắt có thiên hạ! Cứ để cho bọn họ đấu đá nhau đi, thiên hạ đại loạn, càng loạn càng tốt! Loạn thế xuất anh hùng, chỉ có nam nhân cười đến lúc cuối cùng, đánh bại được tất cả những người khác thì mới có tư cách trở thành phụ quân của ta! Khi đó, ta chỉ cần đánh bại một mình hắc là được, thiên hạ sẽ là của ta, ta chính là nữ hoàng!"

Ông đi tản bộ ở ngoại viện, nghe thấy lời này, nhìn thấy cảnh này, quả thực là tưởng như đã chết ngất đi rồi.

Khi ông đang định ngăn hai nam nhân đó rời khỏi thì tiểu nha đầu đó lại ôm lấy chân ông khóc lóc kêu gào thảm thiết khiến cho con trai lớn của ông tới, tiểu nha đầu đó lại còn diễn kịch ngược lại khiến cho con trai lớn vốn dĩ kính trọng ông lại quay ra cãi vã với ông, nói ông ngược đãi cháu gái của mình.

Thực ra ông cũng không trách được hắc, việc này nói ra ngoài làm gì có ai tin cơ chứ?

Ông nói tiểu nha đầu đó là yêu nghiệt khiến cho Hiên Viên Chiến vốn dĩ yêu con hơn cả mạng sống của bản thân nổi giận, hai cha con từ đó bắt đầu có hiềm khích.

”Sau này, ta dùng Toả Hồn Trận với yêu nghiệt đó, sau Toả Hồn Trận thì dường như con bé đã khôi phục lại là một đứa trẻ bình thường, nhưng ai mà biết được liệu có phải nó đang diễn kịch không cơ chứ? Yêu nghiệt đó... thực sự là đáng sợ.”

Lời này của Hiên Viên Chế vừa dứt, bất luận là trong chiếc xe thứ nhất hay chiếc xe thứ hai thì đều trầm mặc như chết hết cả vậy.

Đây là đáp án mà bọn họ hoàn toàn, tuyệt đối không bao giờ ngờ tới. Không dám nói là chân tướng, bởi vì thực sự là còn quá nhiều điểm đáng ngờ khiến người ta phải suy nghĩ, bọn họ đều vô thức không tin vào chuyện này.

Lâu Thất trầm ngâm, nỗi khiếp hãi trong lòng không nhỏ hơn bất kỳ người nào, bởi nàng cảm thấy suy đoán của bản thân thì mười phần có đến tám chín phần là đúng.

Đột nhiên, nàng bị kéo lại ôm vào một lồng ngực ấm áp.

Áp vào lồng ngực, nghe thấy nhịp tim đập trầm ổn mà tràn trề sức sống, âm thanh của Trầm Sát vừa kiên định lại quả quyết cất lên trên đỉnh đầu nàng: ”Nàng chính là nữ nhân của bản đế quân, là Đại Thịnh đế hậu! Bất luận nàng trở nên như thế nào, hãy nhớ rằng bản đế quân luôn ở bên nàng đến cùng.

Mũi Lâu Thất thấy cay cay.

Lâu Hoan Thiên cũng vỗ vỗ ngực: ”Tiểu Thất, đừng quên là muội còn có ca ca nữa! Ai nói muội là yêu nghiệt thì chúng ta không cần kể đó!” Gia gia cái quái gì chứ? Bọn họ không có gia gia thì lẽ nào không sống nổi sao? Đùa gì vậy!

Lời của hai nam nhân này đều là dùng nội lực truyền ra ngoài, rõ ràng là để cho Hiên Viên Chế ở trong cỗ xe đằng trước nghe thấy.

Thực sự là ông ta cũng đã nghe thấy, hơi thở trầm xuống, không nhin nổi mắng lên: ”Hai tiểu tử thối các ngươi!” Lời ông vừa dứt, U U liền phi tới đậu lên xe của Lâu Thất rồi nhảy lên đùi nàng, cọ cọ vào nàng.

”U u.”

Lâu Thất cười: ”Cái đồ nhỏ con nhà ngươi cũng tới biểu thị quyết tâm sao? Ta còn tưởng ngươi định bỏ ta mà đi cơ.”

Hiên Viên Trọng Châu không kiềm được hỏi: ”Lưu Quang Tử Vân Hồ đó vốn là gia gia nuôi sao?”

”Là sự phụ của ta nuôi, Lưu Quang Tử Vân Hồ tuổi thọ rất lâu, hơn nữa thì nó lớn lên chừng này thì sẽ không to hơn nữa. Năm đó chẳng qua là ta muốn dung nó để tạo chút cơ hội cho hoàng bá bá với quý nữ ở với nhau mà thôi...”

Chỉ là không ngờ ông ta lại gặp phải Vân U, rồi hai bên phải lòng mà sinh hạ ra yêu nghiệt Tiểu Thất đó. Bây giờ tiểu yêu nghiệt đó lại được lòng tất cả mọi người?

”Vậy thì, năm đó Tiểu Thất đi theo tam đệ là bởi vì phụ hoàng người...”

Hiên Viên Chế lắc lắc đầu: ”Không phải ta, năm đó xảy ra chuyện, chỉ là ta muốn đưa tiểu nha đầu đó tới các đại hoàng thất để nói rõ sự việc rồi cùng nhau thương lượng đối sách, xoá bỏ lời đồn, nhưng sau này sự tình lại phát sinh lớn đến mức mà ta không cách nào khống chế nổi, trong cung xảy ra đại loạn, a đầu đó vì sao mà bị lão tam đưa đi thì ta cũng không biết.

Trong lúc ông ta đang nói thì cũng đã tới Lâu gia rồi.

Nhưng nghênh đón bọn họ lại là Lâu lão thái quân đang bị trói ở trước bệ môn Lâu gia. Lúc này bà ta bị lột sạch chỉ còn lại một bộ đồ bên trong, sợi dây thừng to thắt chặt từng khúc người bà ta lại, đây rõ ràng là một sự sỉ nhục cực hạn.

561. Chương 561

”Lão thái quân”

Lâu Hoan Thiên nhìn thấy thế lập tức nổi giận lao lên. Lâu Thất ngăn cản hấn

”Ca ca, có mai phục” xung quanh có nhiều tiếng thở như thế, rõ ràng rất nhiều người mai phục. Lúc này lao vào chắc chắn sẽ bị tấn công

Đôi mắt Lâu Hoan Thiên đỏ sọng, cắn răng nói, ”Tiểu Thất, mặc dù Lão thái quân đối xử không ra gì với ta và mẫu thân, thế nhưng bà ấy quả thực là người tốt.”

Trước đây hấn ta có thành kiến với Lâu gia, thế nhưng từ khi Lâu Nhược Uyển tới, làm một loạt những chuyện đó, hấn mới phát hiện Lão thái quân luôn bảo vệ hấn. Nếu như thực sự căm ghét hấn, sao bà ta có thể để hấn làm Lâu gia thiếu chủ?

Còn Lão thái quân bị Lâu Nhược Uyển khống chế là bởi vì quá lo lắng cho mẫu thân của hấn nên mới bị trúng chiêu, dùng hấn để uy hiếp Lão thái quân.

Bây giờ nhìn thấy Lão thái quân bị nhục mà như vậy hấn sao có thể chịu nổi.

Lâu Thất đang định nói thì nghe thấy một tiếng hét căm phẫn. Hiên Viên Chế đã vùng ra lao tới chỗ Lão

thái quân đang bị trói

”Bắn!”

Một tiếng ra lệnh. Sau đó là mưa tên được bắn về phía Hiên Viên Chế

Trong làn mưa tên ấy cho dù Hiên Viên Chế có giỏi võ đến mấy cũng không thể ngăn được

Trầm Sát chau mày ra lệnh, ”Tần tướng quân”

”Mặt tướng nghe lệnh! Thần quỹ tuân, thần thuẫn tuyệt kích”

Hàng chục thần quỹ quân vung kiếm lao tới ngăn cản như một tấm khiên dày đặc chặn những mũi tên đó lại. Rồi ngay lúc đó hàng chục thần quỹ quân khác giương cung bắn vào vị trí kia

Có một tiếng kêu thảm thiết vang lên

Thần quỹ quân vô cùng lợi hại, chúng dù không thể phán đoán được đám người mai phục ở đâu nhưng hoàn toàn có thể định hướng

Lão thái quân mở to mắt nhìn ông già đang lao về phía mình

Bộ râu ấy có thể chẳng ai có thể nhận ra, chỉ có bà ấy nhìn thoáng qua là biết. Nước mắt tuôn rơi, bà ta cố gắng vùng vẫy thế nhưng dây trói càng chặt hơn

Hiên Viên Chế lập tức cắt đứt dây, ôm bà vào trong lòng rồi bay lại chỗ xe ngựa. Còn Trầm Sát thì ra lệnh tấn công vào

Thần quỹ bình mở đường, loại bỏ thế trận bảo vệ bên ngoài Lâu gia tiến vào bên trong. Tại đó ngổn ngang những xác chết. Lâu Thất nhìn thấy có vài xác chết là của những thiếu niên từng bên cạnh Lâu Nhược Uyển

Lâu Thất và Trầm Sát sát cánh cùng nhau từ xa đã nhìn thấy chiếc đảo nhỏ trên hồ đang bốc cháy, ánh sáng rực trời. Lâu Hoan Thiên tức giận bay qua đó, khi đang ở giữa không hần tung trường về một góc xa

”Lâu Nhược Uyển, còn định chạy ư”

Một bóng người vụt ra sau thân cây lớn, chẳng phải là Lâu Nhược Uyển hay sao?

Bình một tiếng, chưởng đỏ của Lâu Hoan Thiên đánh trúng vào lưng cô ta, khiến cô ta nhao về phía trước. Lâu Hoan Thiên lao xuống cạnh cô ta, dùng chân đá, cắn răng nói: "Con mụ đàn bà ác độc này, có phải người họ Lâu hay không?"

Lâu Nhược Uyển chảy máu miệng, cổ bò dậy, một tay chống trên mặt đất ngàng đầu nhìn: "Ta là người Lâu gia, nhưng ngươi là ai? Hoan thiên ca ca, người đâu phải là người Lâu gia, dựa vào cái gì mà trở thành Lâu gia thiếu chủ? Mụ già đó đã giết tổ mẫu của ta. Lão thái quân thực sự phải là tổ mẫu của ta nhưng đã bị mụ ta sát hại! Toàn thể người nhà Lâu gia, có bao nhiêu người biết mụ ta là giả. Họ đều biết cả, họ đều không muốn báo thù cho Lão thái quân nên để cho mụ già đó khống chế Lâu gia, vì thế chúng đều đáng chết!"

"Ta muốn nắm Lâu gia trong tay. Một khi ta trở thành Lâu gia gia chủ, chỉ cần ta giúp bệ hạ, lúc đó ta sẽ có được huynh"

Lâu Nhược Uyển nhìn hẩn một cách đầy đau đớn, "Thực ra những thứ đó ta đều có thể không muốn. Hoan thiên ca ca, ta chỉ cần huynh. Vì sao huynh không yêu ta. Chỉ cần huynh coi ta là muội muội thôi huynh cũng không làm! Vì sao? Ta có điểm nào không tốt?" Nói tới câu cuối cùng, cô ta gầm lên. "Lâu Thất có điểm gì tốt, còn có con Tử Vân Hồ đó, lẽ ra đều là của ta mới đúng."

Lâu Hoan Thiên trừng mắt nhìn cô ta với vẻ khó hiểu, "Đợi đã, cô đang so sánh mình với Tiểu Thất nhà ta hay sao?"

Lâu Nhược Uyển sững sờ trong giây lát, Lâu Hoan Thiên tiếp tục nói: "Cô chẳng có gì để so sánh cả, trong lòng ta Lâu Thất chính là bảo bối. Còn cô, đến cả ngọn cỏ cũng chẳng bằng đâu."

"Không bằng một ngọn cỏ ư"

Chưa nói xong Trầm Sát đã thấy khó chịu, "Còn lắm lời đến bao giờ"

Vụt một tiếng, ánh kiếm vung lên

Lâu Hoan Thiên nhìn Lâu Nhược Uyển nằm lăn xuống mặt đất, quay đầu lại nói, "Em rể, chẳng lẽ không để cô ta lại để hỏi cho rõ hay sao?"

"Nha đầu thối này, huynh còn trông mong gì nữa?" Trầm Sát lạnh lùng liếc sang

Họ còn cứu hàng chục người nhà Lâu gia không phục tùng Lâu Nhược Uyển, còn những kẻ phản loạn thực sự, những kẻ đã bị trúng mê độc của Lâu Nhược Uyển thì đều được Ấn Dao Phong xử lý.

Muội muội của Lâu Nhược Uyển khi nhìn thấy thiếu gia của Kim gia thì muốn cầu xin tha mạng vì cô ta là vị hôn thê. Thế nhưng Lâu Tín cũng đã giết kẻ này

Tại một góc khác, Hiên Viên Chế đang ôm Lão thái quân trong lòng, nước mắt chảy ròng

”Thuần Linh, sao bà có thể trở lên như thế này?”

Lão thái quân lúc này trông khá thê thảm. Thế nhưng bà ta có vóc dáng khá nhanh nhẹn.

Tiểu Trù lấy chiếc chăn mỏng đắp lên cho bà ấy.

Lâu Thất và Trầm Sát thì ngồi trên ghế với dáng vẻ thong dong, đôi mắt trầm tư, dường như chẳng còn chuyện gì lưu tâm như những người còn lại.

Đến cả Tiểu Trù, Ấn Dao Phong và Thu Khánh Tiên đều rơi lệ vì cảm động. Khi Hiên Viên Chế gọi hai tiếng Thuần linh, Hiên Viên Ý chợt ngăn người ra

Lâu Thất cầm lấy tay của Trầm Sát, mân mê những ngón tay của hắn ta nói, ”Nhìn xem, Lâu Nhược Uyển cũng không sai, Lão thái quân và Lão thượng hoàng quả thật có quan hệ thân thiết. chẳng biết Lâu lão gia chủ kia thế nào?”

Hiên Viên Chế tức giận ”Nghiệp chướng! Cô nói hàm hồ cái gì thế? Làm gì có ai nói tổ mẫu của mình như thế chứ?”

”Ai là nghiệp chướng?” Trầm Sát lập tức quát, một luồng sát khí ầm ầm lao tới Hiên Viên Chế

Cả cơ thể Hiên Viên Chế cứng đờ lại, ôm lấy Lão thái quân lùi lại mấy bước. Không ngờ tên tiểu tử này ghê gớm như thế

”Các người...”

Đúng là đại nghịch bất đạo!

Ngay cả những lời này cũng dám nói ra. Do Lão thái quân nắm lấy tay ông ta rồi lắc đầu. Còn Lâu Thất thì lo sợ Trầm Sát quá tức giận sẽ khiến tuyệt mệnh cổ phát tác nên cũng nắm tay hắn ngăn lại.

”Những lời này chẳng ý nghĩa gì, cứ để ông ta nói. Cũng nể tình lão đạo sỹ thôi, ta không tính toán với ông ta”

”Bổn Đế Quân đưa nàng đi ăn gì đó” Trầm Sát chẳng buồn quan tâm tới hai lão già kia, ôm Lâu Thất đi ra

Lâu Hoan Thiên thấy họ không muốn ở đây nên ra hiệu, ”Long Ngôn, tìm người nấu ăn làm những món

ngon nhất cho Tiểu Thất ăn”

Sau đó truyền âm cho Lâu Thất: ”Đi đi, họ nói gì huynh sẽ kể lại cho muội”

Hiên Viên Chế và Lão thái quân cứ thế nhìn họ dắt nhau đi ra, không thềm đếm xỉa gì tới họ

”Đúng là nghiệp chương”

Lâu Thất cứu bọn họ ra, giải độc cho họ. Hơn nữa có Hỏa vệ ở đó nên uẩn nhiễm không thành vấn đề nữa

”Thất nha đầu, lần này may nhờ có cô, không biết phải cảm tạ như thế nào. Hãy để cho chúng tôi khấu đầu trước cô.”

Lâu Thất không nói gì, toàn bộ người nhà Kim gia lần lượt quỳ xuống khấu đầu hành lễ, trong đó bao gồm cả kim lục tiểu thư.

”Đa tạ ơn cứu mạng của Đế Quân, Đế Hậu”

”Đứng dậy đi” Lâu Thất thực ra không thích cái kiểu quỳ bài bái lễ này. Thế nhưng cô biết hành động này của Kim lão là có dụng ý khác, nên chờ đợi bà ta nói tiếp

Quả nhiên Kim Lão tiếp tục nói: ”Mấy đại thế gia đều đã bị diệt. Ta đoán Đoạn Trần hạ tông sẽ đem những những báu vật cất giữ trăm năm để trao cho kẻ mà chúng gọi là bộ hạ. Từ đó có thể suy đoán, địa lục Long Ngâm hẳn là đang chuẩn bị làm gì đó. Những thứ bảo báu vật đó không phải là đồ dân lễ, mà là do đối phương đang cần dùng.

Lâu Thất và Trầm Sát nhìn nhau, suy đoán này cũng rất có lý.

”Chuyện này vốn liên quan tới Kim gia, chúng tôi cũng phải cùng hợp sức. Thế nhưng các người cũng đã thấy rồi đó, Kim gia giờ chỉ còn vài mống người. Xin thứ lỗi cho già này ích kỷ, xin hãy để cho Kim gia còn lối thoát.”

Lâu Thất nghe thế liền hiểu, chẳng qua là ông ta không muốn tới địa lục Long Ngâm

Cô cười nói, ”Kim lão, ông không cần phải đi đâu”

Trầm Sát thì điềm nhiên nói xen vào: ”Cho dù mấy con tôm tép nhà ông đi thì cũng chỉ làm bận chân chúng ta. tốt nhất là không cần”

Thế nhưng Kim gia quả thực thấy thoải mái trong lòng.

Sau đó Kim lão dẫn đám con cháu rời đi. Trước khi đi, Kim lục tiểu thư lặng lẽ tìm tới Lâu Tín, hỏi hẩn ta, "Lâu Tín ca, đợi khi các người tới địa lục Long Ngâm rồi, huynh có viết thư cho muội không?"

Lâu Tín chỉ nghe nhưng không đáp lời

Kim lục tiểu thư nói tiếp, "Thực ra muội có thể đợi Lâu Tín ca."

Câu này như thế là đủ hiểu, Lâu Tín đang định trả lời thì nhìn thấy Ân Dao Phong đang bưng đĩa hoa quả đặt xuống trước mặt họ

"Không phải là ta nghe lén đâu nhé, là Đế Hậ muốn ăn hoa quả"

Ân Dao Phong ngẩng đầu nhìn Lâu Tín, bên cạnh là Kim lục tiểu thư đang ngưỡng chừng, trong lòng xuất hiện một suy nghĩ

Thì ra Lâu Tín cũng có người để ý tới

"Không sao, có người chứng kiến cũng tốt" Kim lục tiểu thư mạnh bạo hơn, rồi giật miếng ngọc bội trên người mình xuống đưa cho Lâu Tín, "Lâu Tín ca ca, cái này trao cho huynh."

562. Chương 562

Ân Dao Phong bưng đĩa hoa quả ngập ngừng không bước đi, trong lòng thấy hơi khó chịu.

Cô nhìn Lâu Tín, đoán xem không biết Lâu Tín có cầm miếng ngọc bội đó không.

Thiên kim tiểu thư trao ngọc bội là có ý gì thì ai cũng hiểu. Thực ra, sau những chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay, Kim lục tiểu thư đã không còn ngạo mạn như trước nữa, mà lúc này trông khá là xinh đẹp

Đặc biệt là đôi môi của cô ấy, căng mọng đầy cuốn hút

Thế gia dù sụp đổ nhưng cơ nghiệp vẫn còn. Kim lão còn thì Kim gia vẫn còn cơ hội chấn hưng trở lại. Lâu Tín và Kim lục tiểu thư thực ra rất xứng đôi.

Lâu Tín nhìn miếng ngọc bội trong tay Kim lục tiểu thư, rồi ngẩng đầu nhìn cô ấy. Đôi mắt cô ấy như đang khẩn cầu. Một người đàn ông không phải lúc nào cũng sắt đá được

Hắn nhìn sang Ân Dao Phong, đột nhiên hỏi: "Dao Phong cô nương, cô nói xem ta có nên nhận miếng ngọc

bội này không ”

Cả Ấn Dao Phong và Kim lục tiểu thư đều sững người, chuyện này sao lại hỏi cô ta. Sao lại để cô ta quyết định chuyện này?

Thế nhưng Lâu Tín nhìn có vẻ kiên quyết. Hắn cứ thế nhìn Ấn Dao Phong, đợi cô ta trả lời. Ấn Dao Phong chưa từng thấy ai cố chấp như hắn, ánh mắt cô cũng có chút buồn sầu, nhưng cố cười ra mặt nói một cách thiếu tự nhiên: ”Ta sao có thể biết được, đây là chuyện riêng của ngươi. Chẳng lẽ ta đứng ra phân xử hay sao?”

Vừa nói cô vừa bước đi qua họ. Thế nhưng khi bước qua người Lâu Tín, Lâu Tín đưa tay nắm lấy cánh tay khiến cô giật mình. Đĩa hoa quả trong tay rơi xuống

Trần Thập nhìn thấy

Ấn Dao Phong vội vã ngẩng đầu nhìn thấy Trần Thập, ”Trần Thập” cô bất giác gọi tên hắn

Thế nhưng Trần Thập đang nhìn vào đĩa hoa quả bị rơi xuống dưới đất, sau đó chau mày: ”Đây là hoa quả mà Đế Hậu thích hay sao? Để ta đi gọt một đĩa khác”

Vừa nói hắn vừa bước đi

Ấn Dao Phong không biết là trong lòng cô đang có cảm giác gì, thế nhưng cảm giác đó không hề dễ chịu.

Trần Thập đi ra, ba người họ lúc này vô cùng bối rối. Ấn Dao Phong vung tay, ”Ngươi bỏ tay ra”

”Dao Phong, ta luôn thích muội! Đúng, ta không tuấn tú như Trần Thập, võ công kém hắn một bậc. Thế nhưng có một điểm ta hơn hắn nhiều” Lâu Tín nói dứt khoát: ”Ta đối xử với muội tốt hơn hắn.”

Có thể mọi người đều biết lần này đi đại lục Long Ngâm chắc chắn có nhiều hiểm nguy, không chừng sẽ là một trận ác chiến, rất có thể tính mạng của mình sẽ nằm lại nơi đó. Những điều này bây giờ không nói thì sẽ chẳng còn cơ hội nữa.

Đôi mắt của Kim lục tiểu thư đỏ hoe, nắm chặt miếng trọng bội trong tay, ấn mạnh vào người Lâu Tín rồi quay mặt chạy đi

Ấn Dao Phong nhìn vậy liền nói, ”Ngươi không thấy như vậy là làm tổn thương cô ta hay sao?”

”Ta chỉ quan tâm cô, người khác mặc kệ.” Lâu Tín nói một cách vô cảm

Án Dao Phong cắn môi, "Chẳng phải trước đó người cũng thích cô ấy hay sao?"

Lâu Tín trầm ngâm trong giây lát rồi nói khẽ, "Cô thích nghe sự thực không?"

Câu nói này

Lẽ ra cô không muốn nghe gì nữa thế nhưng lúc này lại tò mò muốn nghe nên gật đầu.

Lâu Tín nói: "Nói thực, trước đây tôi từng không muốn quan tâm cô nữa vì trong cô chỉ có Trần Thập. Nếu là người khác thì tôi sẽ tìm mọi cách để giành giật. Thế nhưng Trần Thập là huynh đệ của tôi, nếu hắn ta thích cô, thì ta đành chỉ biết chúc phúc cho hai người."

Án Dao Phong biết Lâu Tín có tình cảm với mình. Cô cũng không phải không biết gì, làm sao mà không nhận ra. Thế nhưng đúng như Lâu Tín nói, trước đây trong lòng cô chỉ có Trần Thập, bây giờ không biết thế nào, cảm thấy hơi bối rối.

"Vậy bây giờ thế nào?"

"Trần Thập gã ấy ta có cảm giác hắn không muốn lập gia, sinh quý tử. Lần trước từng nói chuyện với hắn, hắn nói không có ý định đó, chỉ muốn cả đời làm thị vệ cho Đế Hậu. Ta không muốn cô sau này phải buồn rầu. Dao Phong, tôi đối xử tốt với cô. Cho dù bây giờ cô không để ý tôi cũng không sao. Nhưng tôi có thể đợi, chỉ cần cô cho tôi cơ hội"

Họ tiếp tục lên đường, trước khi xuất phát họ tới phần mộ Lâu gia, ngồi trên xe ngựa đôi mắt Án Dao Phong như vô hồn. Cô thu tay lại một cách vô thức, dường như vẫn còn đó hơi nóng của Lâu Tín trên cánh tay cô.

Tiểu Trù và Nhị Linh nhìn nhau, thấy buồn cười.

Nhị Linh vỗ vào tay của Án Dao Phong, "Dao Phong cô nương, đang nghĩ chuyện gì thế?"

"Đâu...đâu có"

Nhị Linh cười títt mắt, "Lại còn không. Tôi và Trần Thập cô cô đều nhìn thấy cả, những lời Lâu Tín nói thật cảm động"

Án Dao Phong lập tức đỏ mặt

"Thực ra, Dao phong cô nương, tôi khuyên cô một câu. Tôi thấy Lâu Tín hợp với cô hơn là Trần Thập. Ở

bên người đàn ông ấy, cô sẽ hạnh phúc hơn khi ở bên Trần Thập.”

”Tôi không nói với các cô nữa” Ẩn Dao Phong quay đầu. lúc này gió thổi khiến rèm cửa xe bay lên. Đúng lúc đó cô nhìn thấy Lâu Tín đang trên lưng ngựa, oai phong vô cùng.

Lâu Hoan Thiên thì cố tình ngồi trên xe cùng Lâu Thất và Trầm Sát. Có lẽ chỉ có hần ta mới dám làm điều này

Đương nhiên là có lý do.

”Lão thái quân quả thật là tổ mẫu của chúng ta” Nói xong câu này Lâu Hoan Thiên chau mày, ”Trước đây cứ nghĩ bà ấy đã chết, biết đâu chỉ là bị bệnh lạ, trên mặt mới xuất hiện lớp da dày như thế, nhìn bề ngoài như một người khác vậy. Có lẽ vì sợ ông nhìn bà giống quái vật nên mới giả vờ chết để rời khỏi Hoàng cung.”

Sau này vì duyên phận mà gặp được Lâu lão gia chủ. Lâu gia chủ lúc đó cũng đang bệnh trọng, nên đành phó thác chuyện của Lâu gia cho bà. Lúc gặp Hiên Viên Chiến lại không dám nhận nhau quả là điều đau khổ, bèn nghĩ cách đưa Hiên Viên Chiến trở thành Lâu gia thiếu chủ. Quả thật làm gì có Lâu gia thiếu chủ thật. Đó cũng chỉ là do bà dùng thuật dịch dung biến thành để gánh vác trách nhiệm với Lâu gia mà thôi

Vì thế mà Hiên Viên Chiến trông mới giống Lâu gia thiếu chủ

Lâu gia thiếu chủ, ngoài do bà dịch dung biến thành, thì ngay từ đầu tới cuối chính là Hiên Viên Chiến rồi.

”Muội thấy hơi khó hiểu. chẳng phải là một loại bệnh lạ thôi sao. Có gì mà phải rời bỏ Hoàng cung?” Lâu Thất tỏ vẻ không thể hiểu được.

Thế nhưng nhìn bộ dạng của Hiên Viên Chế, thì lão thái hậu lo lắng cũng là điều phải.

”Tiểu Thất à” Lâu Hoan Thiên cầm tay áo cô, ”Nhị thúc từng lỡ miệng tiết lộ cho ông, nói y thuật của muội rất giỏi, không chừng ông sẽ tìm muội để trị bệnh cho tổ mẫu đó”

Lâu Thất giật mình nói, ”Muội không trị được, không biết đó là bệnh gì.”

”Họ từng mời thần y tới xem qua rồi”

Trầm Sát nghe hai người nói chuyện, liền quay sang, ”Thất Thất, bổn Đế Quân mệt rồi

Vừa nói, hần vừa nằm dựa xuống chân cô, nhắm mắt lại.

Lâu Hoan Thiên liếc nhìn hần. Thằng phụ thân này ích quá quá. Cho dù là tiểu Thất có chữ được bệnh đó thì chưa chắc hần đồng ý

Xe ngựa lao như bay

Ánh hoàng hôn nhuộm cả một góc trời

Gió thu rít nhẹ, vó ngựa dồn dập.

Cuối cùng họ đã tới Đoạn Trần Tông Thượng Tông, chính là nơi giao nhau giữa đại lục Tứ Phương và Long Ngâm.

Trong lòng Lâu Thất đã có chuẩn bị. Khi trước Đoạn Trần Tông Thượng Tông muốn thu nạp nên không hạ thủ với cô. Lão đạo sỹ thối cũng từng nói, cô phải tới Đoạn Trần Tông Thượng Tông, liệu có phải ở đây có ai hoặc cái gì đó liên quan với cô không?

Còn một khả năng khác, đó chính là lão đạo sỹ thối muốn cô tới khu mộ phần của Lâu gia.

Về việc vì sao mộ phần của Lâu gia vẫn ở ngọn núi phía sau Đoạn Trần Tông, đến ngay cả Lão thái quân cũng không rõ. Năm đó, sau khi tiếp quản Lâu gia, bà chưa từng tới khu này, không biết ở đó có gì

Vốn nghĩ họ sẽ phải gặp một trận khổ chiến ở nơi đây, thế nhưng hoàn toàn nằm ngoài tính toán của họ, nơi đây chỉ là một tòa thành trống rỗng.

Xác chết la liệt khắp nơi, đến ngay trong gió thổi cũng ngửi thấy mùi máu tanh.

Cổng thành mở ra, họ đi vào. Ai cũng hết sức đề phòng

563. Chương 563

Một sự tĩnh lặng đầy chết chóc.

Gió thổi mang tới mùi tanh nồng của máu

Lâu Thất ngửi thấy liền chau mày. Tiếp tục ngửi, sắc mặt cô thay đổi, vén bức rèm lên rồi ra lệnh: "Tất cả mọi người bế khí ngay"

Tất cả mọi người lập tức dừng lại bế khí, không hít thở

Tiếng vó ngựa dừng lại, chỉ có tiếng gió thổi, trong đó xen vào tiếng chuông gió phát ra từ một cột đá gần

đó.

”Tinh! Tinh! Tinh”

Âm thanh giòn và gấp gáp.

Lâu Thắt nhìn cái chuông gió đó, quay sang nói với Lâu Hoan Thiên: ”Huỳnh, có phải là tộc Bạch Vu không?” Bây giờ cô phán đoán như thế, không phải cổ độc, không bùa trứ, không trận pháp, thì chính là vu thuật. Vu thuật thì cô hiểu rất rõ

Khi này trong mũi máu tanh đó cô ngửi thấy độc khí. Thế nhưng chuông gió này cô hoàn toàn không hiểu. trong đầu cô hiện ra hình ảnh chiếc chuông gió từng gặp ở khu mộ địa của tộc Long Dẫn.

Lâu Hoan Thiên đột nhiên nhìn cô, hai người họ giật mình, có một cảm giác gì đó rất lạ

”Không lẽ mẫu thân của họ ở đây” Lâu Hoan Thiên nhảy xuống khỏi xe ngựa

Lúc này chiếc xe ngựa phía trước cũng vén rèm. Hiên Viên Chế dìu Lão thái quân xuống xe. Có thể vì bộ dạng đáng sợ nên Lão thái quân dùng mạng che mặt

Hai người nhìn sang Lâu Thắt, Lâu Thắt cũng nhìn sang. Thân phận của họ lúc này đã được chứng minh, nhưng Lâu Thắt cũng chẳng có ý định gọi họ một câu ông bà.

Ngay từ đầu cô đã chẳng hy vọng gì về mối thân tình với Lâu gia, nên lúc này cũng chẳng có cảm giác gì.

Nếu cô có suy nghĩ gì thì đó chính là tìm Hiên Viên Chiến, phụ thân của cô.

”Hừ” Hiên Viên Chế hừ một tiếng lạnh lùng. Trước đây từng nhờ thân y xem bệnh cho Lão thái quân. Ông ta nói không có cách. Con nha đầu này cũng chẳng buồn tới xem, quả thật là lạnh lùng vô tình.

Trầm Sát nhìn sang có ý như thách thức. Hiên Viên Chế trong lòng tức giận

Lão thái quân vỗ vào người ông ta, nói với Lâu Thắt và Lâu Thắt: ”Đó là đài cầu phúc của Đoạn Trần Tông. Năm đó Lâu lão gia chủ giao Lâu gia cho ta xong đã từng nói về đài cầu phúc này.”

Lâu Hoan Thiên nhìn sang, Trầm Sát đang ra lệnh cho mọi người tản ra kiểm tra. Hắn nhìn Lão thái quân rồi nói: ”Năm xưa lão gia chủ tại sao lại giao Lâu gia cho bà? Còn nữa, cái đài cầu phúc này rồi cả Đoạn Trần Tông có liên quan gì tới Lâu gia?”

”Năm đó các gia chủ của Lâu gia đều tranh giành vị trí gia chủ nên sinh nội loạn. Cho dù lão gia chủ giao cho ai cũng đều sẽ sinh loạn. Còn ta, vốn là người Lâu gia, ta đã luyện được bản mệnh huyết chú”

Câu này khiến Lâu Hoan Thiên cùng Lâu Thất đều bất ngờ

”Thuần Linh là biểu muội của ta” Hiên Viên Chế nói, ”Lâu lão gia chủ, tính ra cũng có chút quan hệ huyết thống với chúng ta, chỉ đó điều Lâu gia và Hiên Viên hoàng thất bao năm không qua lại nên chuyện này chẳng mấy người biết”

Lâu Thất thấy rối bời, quan hệ gì mà phức tạp như vậy.

Lão thái quân nói,” Năm xưa Lâu gia không ai có hể luyện được bản mệnh huyết chú, vì thế có một quy định đó là ai luyện được thì sẽ là người nắm quyền của Lâu gia. Đó chính là nguyên nhân vì sao lâu gia chủ lựa chọn. Nói những điều này ra khiến những người khác trong Lâu gia đều không biết phản ứng thế nào.Để danh chính ngôn thuận hơn, Lâu lão gia chủ nói ta là thể thiếp của ông ta ở bên ngoài ”

Nói tới đây, tất cả mọi người đều đã hiểu.

Sắc mặt của Hiên Viên Chế lúc này có phần khó coi. Lâu Thất chau mày, dù sao thì phu nhân của mình lại có thân phận là thể thiếp bên ngoài của người khác thì đó là điều không hề dễ chịu

”Thế còn Lâu Nhược Uyển?” Lâu Hoan Thiên vừa chú ý tới các chuông gió vừa hỏi.

”Lâu lão gia chủ khi đó quả thật có thể thiếp bên ngoài. Lâu Nhược Uyển chính là cháu gái của ông ấy” Lão thái quân nhìn lên đài cầu phúc nói tiếp: ”Lâu gia chủ cùng người thiếp kia sinh con trai, sau đó gia nhập Đoạn Trần Tông Thượng Tông. Nhưng cũng không biết vì sao Nhược Uyển lại theo Hạ Tông, đối địch với chính phụ thân của mình. Về mối quan hệ giữa Đoạn Trần Tông với lâu gia, quả thực cũng chẳng có gì. Mộ địa của Lâu gia xây dựng sớm hơn lúc Đoạn Trần Tông xuất hiện. ”

Chưa nói xong đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết vang lên

Ngày sau đó hai thị vệ bên trong lao ra, phía sau họ là một con quái thú hai chân đang truy đuổi.

Lâu Thất lập tức nhận ra, con quái thú hai chân này giống như Khôi Lỗi cô từng gặp ở Hạ Tông.

”Gừ!”

Sau đó là tiếng gầm gừ của con quái thú. Rất nhiều Khôi Lỗi xuất hiện. Một con quái thú cao hơn một mét tám, vai u thịt bắp, giống như một con gấu lớn bước tới với tiếng gầm ghè ghê người. Khác với Khôi Lỗi trước đó, trên bàn chân của chúng đều có đeo chuông, mỗi bước chân đều vang lên tiếng chuông như của chuông gió trên trụ đá

”Đế Quân, có giết không? Xin hãy ra lệnh.”

Tần Thúc Bảo lên tiếng. Ở đây khá kỳ quái, những Khôi Lỗi này cũng rất khác thường, nên họ không tùy tiện ra tay. Trong lúc đang do dự thì đã có năm sáu thần quỷ binh đang bị Khôi Lỗi vây quanh.

Hàng chục con quái thú vây lấy họ, tiếng chuông reo lên inh tai. Trong vòng vây đó máu đã phun ra, tiếng kêu thất thanh chỉ vang lên một tiếng rồi chấm dứt

Trầm Sát hạ lệnh, ”Giết”

Rồi hấn kéo Lâu Thất về phía đó

Thế nhưng khi lao tới thì đám Khôi Lỗi đã tản ra. Họ hoàn toàn không nhìn thấy xác của những thần quỷ binh kia. Bởi vì chúng đang đứng đó, trên hốc mắt có một vết máu chảy ra, rơi vào miệng

”Ánh mắt của họ không bình thường” Lâu Thất phát hiện ra điều đó, thấy chúng đang cứng đờ, giống như không nhận ra người quen

”Chúng đã bị khống chế” Trầm Sát lên tiếng, ngẩng đầu nhìn chuông gió trên đài cầu phúc

Những thần quỷ binh đột nhiên vung kiếm lao về phía họ, động tác vô cùng hung hãn. Lúc trước là quân của họ, chớp mắt đã bị khống chế, trở thành Khôi Lỗi của người khác.

Điều đó khiến Trầm Sát cảm thấy khó xử, lúc đó hắn mới cảm nhận được tâm trạng của Hiên Viên Chế lúc trước ở Đoạn Trần Hạ Tông

”Chống đỡ đã, để ta xem có cách nào cứu được không” Lâu Thất lên tiếng.

Thế nhưng vừa dứt lời thì ả huyết kiếm của Trầm Sát đã cung lên, ”Chúng chẳng sống được bao lâu đâu.”

Vết thương trên mắt họ rất rõ ràng, đó là vết thương chí mạng, không biết dùng mật pháp gì, khiến chúng vẫn tỉnh táo tới lúc cuối cùng. Thà giết chúng đi còn hơn để kẻ khác điều khiển chúng tàn sát lẫn nhau. Như thế đỡ phiền phức hơn

Đây chính là sự khác biệt giữa Trầm Sát và những người khác. Hắn không bao giờ che dấu tội tàn nhẫn của mình

Khi năm thần quỷ binh nằm xuống trước mắt hắn, hắn liền ra lệnh

”Giết không tha”

Một trận huyết chiến bắt đầu. Những Khôi Lỗi này đáng sợ hơn họ tưởng. Hơn nữa họ không có nhiều người, chỉ cần có người bị bao vây thì trong chớp mắt liền bị giống như những thần quỷ binh khi nãy, sau đó vung kiếm sang tấn công người của mình

Họ đành phải cắn răng tự giết người của mình.

Trận huyết chiến đó cũng là một trận chiến trong tư tưởng

Khôi Lỗi thần dũng, thần quỷ binh cũng thần dũng. Hai bên chiến đấu hết sức quyết liệt. Trời đã gần tối, ánh kiếm sáng lóang, rồi xen vào đó là tiếng kêu thảm thiết. Ngoài ra chẳng có âm thanh gì khác. Khôi Lỗi không nói chuyện, thần quỷ binh cũng không lên tiếng. Cây kiếm của chúng đôi khi cũng phải đâm vào lồng ngực của người của họ, bởi vì một số người trong họ đã bị Khôi Lỗi khống chế.

Thế nhưng con người cuối cùng cũng sẽ mệt mỏi. Còn đám Khôi Lỗi kia càng đánh nhau thì càng hung hăng. Những người bị Khôi Lỗi khống chế cũng trợ giúp cho chúng, tình hình trở lên bất lợi hơn.

Lâu Thất đã chú ý tới cái chuông gió kia từ khá lâu. Cô không thể phá giải nó, dù biết có gì đó không bình thường

Trong sự hỗn loạn ấy, không ai nhìn thấy đôi mắt của A Mộc lúc này đang dần chuyển sang màu đỏ.

564. Chương 564

Ngay đến cả Hỏa ở bên cạnh cũng không phát hiện ra.

Am lấy ra một chiếc vòng trong người mình, chiếc vòng được buộc bởi một miếng vải trắng. Cô ta đeo nó lên cổ, sau đó dứt miếng vải trắng ra

Có một mùi vị quái lạ phát ra từ chiếc mặt vòng hình đầu lâu đó.

Những Khôi Lỗi đang tấn công đột nhiên tránh xa cô A Mộc, không dám tiến tới gần

A Mộc lúc đó nhìn sang Hỏa đang chiến đấu với đám Khôi Lỗi, cô rút một thanh đao cong ra. Hình dạng của thanh đao này kha kỳ dị, trên chuôi đao đều là những cái đầu lâu, trên sống lưng có vô số những vết cắt, nhìn giống như những con sâu ngoằn ngoèo.

Cô cầm chuôi đao chậm rãi tiến tới trước Trầm Sát và Lâu Thất. Bước tới đâu đám kKhôi Lỗi kia đều tránh xa.

Bởi vì lúc đó trời tối, khung cảnh vô cùng hỗn loạn nên không ai phát hiện ra điều gì khác lạ ngoại trừ Tiểu Trù và Nhị Linh, hai kẻ không biết võ công đang lấp sau xe ngựa.

”Tiểu Trù cô cô, cô xem kìa, đôi mắt của A Mộc đỏ gay đang phát sáng sao?” Nhị Linh dụi mắt, nghĩ rằng mình nhìn nhầm

Lúc đầu Tiểu Trù không thấy khác lạ, ”Đế Quân cũng vậy, chẳng phải trước đó Đế Quân cũng từng trúng cổ độc như của A Mộc hay sao?”

”Chẳng phải Đế Hậu đã...” Nhị Linh chưa nói hết câu liền nhìn thấy ánh đao sáng loáng trên tay của A Mộc đang hướng về Đế Quân và Đế Hậu. Trong lòng cô cảm thấy không ổn, rồi cô lấy ra thanh chủy thủ mà Trần Thập đưa cho cô để phòng thân, ”Tiểu Trù cô cô, cô ở đây để tôi đi xem sao.”

”Cô đâu biết võ công qua đó làm gì?” Tiểu Trù ngăn cô ta lại, thò đầu ra nhìn, gọi A Mộc, ”A Mộc, cô đang làm gì vậy?”

Thế nhưng chỉ thấy A Mộc đang nhắm tới một Khôi Lỗi gần đó, đồng thời hét lên, ”Các người đừng tới đây, nguy hiểm!”

Nhị Linh lúc này phát hiện đôi mắt của cô ấy đột nhiên chuyển sang màu đen, đâu có phát sáng đỏ rực như khi này.

Nhưng do Tiểu Trù lên tiếng gọi nên mọi người chú ý sang, khiến đám Khôi Lỗi thừa cơ vây lấy một người, người đó ngay lập tức bị Khôi Lỗi hóa.

Nhị Linh và Tiểu Trù trừng mắt nhìn, mặt cắt không ra giọt máu.

Những người đó đều cùng họ trải qua một chặng đường, lúc này chết trước mặt họ. Đó là điều vô cùng đau đớn

Lúc này Nhị Linh và Tiểu Trù nhìn thấy A Mộc đang tiến tới.

Tiểu Trù đã nhìn ra, cô ta nói xin lỗi

”Tại sao A Mộc lại nói xin lỗi” Nhị Linh ôm chặt Tiểu Trù, trong lòng cảm thấy hoang mang

”Không biết nữa, thế nhưng A Mộc rõ ràng có gì đó rất bất thường”

”Không được, ta phải đi nói với Đế Quân và Đế Hậu” Nhị Linh nhảy ra khỏi chỗ lấp chạy về phía kia. Tiểu Trù rất lo lắng, thế nhưng lúc này cô không dám kêu lên. Biết đâu lại làm hại tới người khác thì sao

Lúc này lẽ ra không được phép phân tâm.

Vì quá căng thẳng nên cô nắm chặt tay vào chiếc xe ngựa nhìn về phía Nhị Linh. Vừa sợ cô ta xảy ra chuyện, vừa lo A Mộc xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng Nhị Linh không biết võ công, làm sao dám phá vòng vây tiếp cận A Mộc? Lúc đó A Mộc đã tiến sát tới Lâu Thất và Trầm Sát. Còn Lâu Thất và Trầm Sát đang cùng Trần Thập và Lâu Tín tiến dần lên đài cầu phúc. Lâu Thất luôn cảm thấy cái chuông gió kia có vấn đề nên muốn đi tìm hiểu kỹ hơn. Do đang tập trung về đó, hơn nữa A Mộc lại là người phe mình nên không hề chú ý tới

Lúc này Nhị Linh quả thật lo lắng, bất chấp mọi thứ chạy lao tới

Hỏa giết một tên Khôi Lỗi, sau đó phát hiện một Khôi Lỗi khác đang tiến gần tới Nhị Linh.

Hắn lao vút qua tới bên Nhị Linh, một nhát kiếm chém vào Khôi Lỗi, một tay kia đỡ lấy Nhị Linh.

Nhị Linh giật mình, "Hỏa vệ đại ca!"

Ngẩng đầu nhìn lên, dưới ánh sáng mờ mờ hai đôi mắt nhìn nhau

"Cô xuống đây làm gì" Hỏa có phần tức giận

Lúc này Nhị Linh nhau chóng nói, "Huynh mau nhìn A Mộc, cô ấy lạ lắm"

Nghe thế Hỏa liền giật mình rồi lao tới chỗ A Mộc, đã thấy A Mộc ngay ở phía sau Đế Quân và Đế Hậu. Hơn nữa thấy cô ta đang gọi Đế Hậu và nói điều gì đó

"Có gì khác lạ đâu?"

Nhị Linh cũng nhìn thấy nên cảm thấy khó hiểu. nếu A Mộc quả thật có ý động đánh lén Đế Quân và Đế Hậu thì phải ra tay trong bóng tối chứ, sao có thể nói chuyện với họ được

"Không, quả thật rất lạ. Hỏa vệ đại ca, huynh dẫn ta tới đó" Nhị Linh nắm chặt tay hắn thúc giục.

Hỏa nhìn bộ dạng của Nhị Linh, tin rằng cô ấy đang nói nghiêm túc nên không chậm trễ, lập tức ôm lấy cô ấy rồi bay vút về phía Lâu Thất.

Lâu Thất đang nhìn A Mộc, cảm thấy kinh hãi trước những lời cô ta vừa nói.

”Trong người Đế Quân không phải là tuyệt mệnh cổ.”

Câu nói đó khiến cả Lâu Thất và Trầm Sát đều giật mình, không còn quan tâm tới những gì xung quanh

”Cô nói cái gì?”

A Mộc nói tiếp: ”Trước đây ta từng nghe phụ thân ta nói, Đế Quân không phải trúng tuyệt mệnh cổ gì, cho dù là tuyệt mệnh cổ có phát tác thì cũng không thể làm chết người được. Vì thế Đế Hậu đừng lo lắng”

Lâu Thất và Trầm Sát nhìn nhau rồi nhìn cô ta. Sắc mặt nghiêm túc. Đương nhiên họ nhận ra A Mộc có gì đó khác lạ. Thế nhưng chuyện này vốn là một thứ đã đè nặng trong tâm trí họ bao năm qua.

Lâu Thất lúc đó nhận thấy Trầm Sát đang tức giận nên ngăn hãm lại, rồi quay sang nói với A Mộc, ”Vì thế, người trúng tuyệt mệnh cổ chính là cô sao? Trước đây ta hoàn toàn không giải được cổ độc cho cô đúng không?”

A Mộc sững người, hoàn toàn không ngờ Lâu Thất đã nghĩ tới điều này, hơn nữa lại còn đoán đúng những suy nghĩ của cô

”Không sai, chính là tôi đã trúng tuyệt mệnh cổ. Hơn nữa tôi chính là âm nữ.” A Mộc ngẩng đầu lên đôi mắt chuyển sang đỏ ngầu, ”Âm nữ trúng tuyệt mệnh cổ, nguồn chân khí trên người chính là thứ nuôi dưỡng Cửu Sát Cổ trên người Đế Quân. Điều đó có nghĩa là chỉ cần ta lúc nào cũng ở bên Đế Quân, thì Cửu Sát Cổ trên người Đế Quân sẽ còn tồn tại, thậm chí khiến nó phát tác nhanh hơn”

”Cửu Sát Cổ?”

”Giải thích cho các người một chút cũng chẳng sao. Thực ra Cửu Sát Cổ vốn được tạo ra để dành cho Đế Quân. Ngay đến cả tuyệt mệnh cổ cũng là để dành cho hắn. Thế nhưng ta không phục, dựa vào cái gì mà ta phải hy sinh cho hắn? Vì sao ta phải trở thành nguồn nuôi dưỡng cho hắn. Vì thế năm đó ta đã bỏ trốn.”

Lúc này Hỏa đã tiến tới đó, nghe thấy những lời nói phía sau. Hắn không dám tin vào những điều đó, ”Đây là lý do cô tới thảo nguyên hay sao?”

”Hỏa đại ca” A Mộc quay đầu lại nhìn Hỏa, đôi mắt đỏ ngầu rơi nước mắt. Cô cảm thấy đau khổ, ”Ta, ta không có ý định lừa huynh. Hỏa đại ca, hãy tin ta, ta thực sự thích huynh! Chính vì thích huynh nên mới đi cùng huynh tới đây. Không chừng sau khi hoàn thành nhiệm vụ nghĩa phụ giao cho, ta sẽ được sống để ở bên huynh! Thế nhưng tại sao ông ta lại bắt ta phải lộ diện lúc này? Tại sao?”

A Mộc hét lên: ”Ta không muốn huynh nhìn thấy bộ dạng này của ta”

565. Chương 565

Hỏa sầm mặt lại nhìn cô ta, "Nếu trong lòng cô có ta, vậy hãy nói rõ rốt cuộc là chuyện gì? Cô và tỷ tỷ có thân thể như thế nào, hay đều là bịa ra?"

A Mộc cười một vẻ thâm thiết: "Ha ha, Hỏa đại ca. Ý huynh là chúng ta có dòng máu của Lâu gia phải không? Đúng thế, đều là chuyện bịa hết. Ta vốn chẳng phải là người Lâu gia. Thế nhưng Mộc Lan đúng là tỷ tỷ của ta. Chúng ta là cô nhi, được nghĩa phụ cứu khi gần chết đói. Nhưng sau này ta phát hiện ra là ông ta đang đi tìm âm nữ. Ta chính là âm nữ nên muốn thu nhận ta."

"Vậy còn Mộc Lan? Biến cô ta thành bộ dạng này có ý nghĩa gì?" Lâu Thất hỏi, "Sao có thể biến tỷ ấy thành như thế này ư?"

"Tỷ tỷ cũng rất đáng thương. Dù sao thì ta vẫn có thể tự sống được, còn tỷ tỷ phải sống nhờ vào khuôn mặt của cô" A Mộc giơ thanh đao chỉ về Lâu Thất, nhìn cô một cách đầy thù hận: "Đều là do cô, tất cả là vì cô. Chúng ta đều vì cô mà hy sinh. Còn có người nữa"

A Mộc quay sang chỉ vào Trầm Sát: "Chính là các người, một đám yêu tinh hại người."

Nhị Linh nghe thế vô cùng giận dữ: "Cô là cái thá gì. Cho dù xảy ra chuyện gì thì Đế Quân và Đế Hậu cũng đâu biết chuyện này. Sao lại đổ tội cho họ. Các người chẳng phải là cô nhi sao, chẳng phải vốn đã là những kẻ sắp chết hay sao? Vậy mà các người còn không biết cảm tạ Đế Quân và Đế Hậu. Chính vì nghĩa phụ của các người cần người nên mới nuôi dưỡng các người tới bây giờ. Nếu không chẳng phải đã chết từ lâu rồi hay sao?"

Lâu Thất nhìn Nhị Linh, đột nhiên cười: "Nhị Linh, người thông minh lắm"

"Đế Hậu, " Nhị Linh nhón chân, lúc này là lúc nào rồi còn trêu cô ta

A Mộc có chút thất thần, dường như bị những lời của Nhị Linh làm xao động

"Không đúng, không phải như thế"

"Trả lời câu hỏi của ta khi này" Giọng của Lâu Thất đánh lại, khác hẳn với giọng khi này nói với Nhị Linh.

"Nghĩa phụ của ta đã lấy máu cuống rốn của cô sau đó dùng nó để tìm cách tạo ra khuôn mặt của cô trong suốt mấy năm"

"Khi nào? Ông ta tìm gặp ta ở đâu?"

"Không phải gặp cô, mà tìm cô ở trong mơ. Ông ấy dùng vu thuật, mỗi năm một lần. Thế nhưng sau mỗi

lần đó ông ấy đều yếu đi rất nhiều, nên phải giết người để hoàn lại nguyên khí”

Lâu Thất cảm thấy rùng mình, nghĩ tới việc bao nhiêu năm qua đều có một tên âm tà nào đó cách không gian quan sát cô, sau đó tạo ra một khuôn mặt giống hệt mình

Trầm Sát cảm thấy sự tức giận của cô ta: ”Chúng ta sẽ giết hấn, bất kể hấn ở đâu”

Đúng thế, nhất định phải giết

”Mục đích của ông ta là gì”

”Ha ha ha, có rất nhiều chuyện ông ta chẳng cần có mục đích gì. Đôi khi chỉ là ông ta muốn thế. Chúng ta chỉ là những thứ đồ chơi, ông ta muốn thế nào thì làm thế. Tỷ tỷ của ta trở lên như thế chỉ là do ông ta muốn nhìn thấy mặt của cô mà thôi. Sau đó nếu gặp người nào đó thì để tỷ tỷ của ta đóng giả cô, sau đó giết trước mặt tên đó. Ông ta thích như thế”

”Ông ta!”

”Phụ thân của cô, Hiên Viên Chiến. Đúng thế, nghĩa phụ của ta hận phụ thân của cô, hận cả hoàng đế và hoàng hậu của Trầm thị, tức là phụ thân phụ mẫu của Đế Quân.”

”Vậy nghĩa phụ của ngươi là ai?”

”Ông ta là ” A Mộc đỏ phừng mặt, đâm thanh đao về phía Trầm Sát.

Trầm Sát giật mình. Uy lực của cô ta hơn bình thường rất nhiều. Chẳng qua bình thường luôn giấu đi mà thôi

Hấn ta nghiêng người né tránh, không ngờ A Mộc chỉ là chiêu giả mà thôi, mục tiêu của cô ta chính là đôi tay của hấn và Lâu Thất

A Mộc ra tay rất nhanh mà hung hấn, tấn công một cách điên cuồng, ánh mắt lộ ra sự tuyệt vọng, ”Số mệnh của ta đã hoàn thành. Dù sao ta làm những điều này thì Hỏa đại ca cũng sẽ không tha thứ. Chi bằng ta sẽ chết cùng các ngươi!”

Cô ta đã phát điên mất rồi. Trầm Sát nhanh chóng lùi lại, A Mộc cũng lao theo rất nhanh

Hỏa định tấn công thì bị hàng chục Khôi Lỗi ngăn cản lại, ”Chặn chúng lại, không cho ai tiến tới” Ánh mắt của A Mộc hoàn toàn điên dại.

Lâu Thất lúc đó rút roi Thí Hồn ra, quất mạnh về phía đó.

Thế nhưng cô không ngờ là A Mộc hoàn toàn không né tránh. Chiếc áo bị xé toạc, rách da.

A Mộc ngã xuống đất, rồi đột nhiên cười, giờ thanh đao lên rồi tự đâm vào ngực mình

Máu trào ra

Cô nhìn lên bầu trời, miệng lầm nhảm: "Đây là sứ mệnh của ta. Nhưng vì Hỏa đại ca, ta đã nói mọi thứ ta biết cho các người. Hỏa đại ca."

Hỏa nghe thấy tiếng nói của cô ta, lập tức tiêu diệt Khôi Lỗi đang chặn đường rồi lao sang phía đó

"Nghĩa phụ của ta chính là quốc sư của bệ hạ. Họ luôn ở bên nhau, bây giờ họ muốn ta dẫn dụ Cửu Sát Cổ trên người Đế Quân. Chỉ cần cổ độc phát tác, Đế Quân sẽ...sẽ."

Lâu Thất tức tối hỏi, "Thì sẽ làm sao?"

"Cửu Sát Cổ chính là một mật thuật của Hắc vu. Nghe nói đó chính là Khôi Lỗi Vương lợi hại nhất. Họ muốn biến Đế Quân trở thành Khôi Lỗi Vương, dùng để"... Ánh mắt của A Mộc dần trở lên mờ đi, sắc mặt trắng bệch. Thế nhưng cô ta cố gắng nói tiếp, "Dùng để đối phó với Hiên Viên Chiến và cả Đế Hậu của Trầm thị"

Tất cả mọi người đều sửng sốt

Lâu Thất hỏi tiếp: "Giải cổ độc thế nào?"

"Như thế là có ý gì? Hiên Viên Chiến, còn Đế Hậu của Trầm thị, họ còn sống ư? Họ đang ở đâu"

Người hỏi là Hiên Viên Chế, ông ta vội vã lao tới.

"Cách giải cổ độc chính là giao hoan, giao hoan một cách cuồng dại. Họ...họ vẫn còn sống. Hỏa đại ca... huynh có thể tha thứ cho muội không?" A Mộc nhìn sang Hỏa vệ, đôi mắt đỏ ngầu của cô ta dần nhạt đi

Hỏa không nói, sao hắn biết tha thứ như thế nào? Cô ta tự sát cũng là vì muốn Cửu Sát Cổ trong Đế Quân phát tác. Hắn sao có thể tha thứ đây?

Trong đầu hắn hiện ra nhưng hình ảnh khi ở bên A Mộc. A Mộc giả nam đang tươi cười với hắn. Trong Bách trùng cốc, hắn đã hôn lên đôi môi của A Mộc.

Đường như hắn nghe thấy tiếng gọi của cô ấy ngày càng yếu ớt đi: "Hỏa đại ca, A Mộc sẽ luôn ở bên huynh. Nếu huynh muốn về Phá Vực, ta sẽ đi cùng huynh, có được không?"

A Mộc nhìn hắn, đôi mắt lộ ra sự tuyệt vọng rồi tắt thở.

Không ai kịp chú ý tới cô ta, vì ngay khi cô ta tắt thở, Trầm Sát liền cảm thấy đau nhói trong ngực, ngã lảo ra.

"Trầm Sát"

Lâu Thất sững sờ hoảng hốt, gọi tên hắn. Thế nhưng đôi tay Trầm Sát run rẩy, một luồng nội lực hung hãn đẩy mạnh Lâu Thất về phía xa.

"Tiểu Thất"

"Đế Hậu!"

Lâu Hoan Thiên cùng Trần Thập bay qua đỡ lấy cô ta.

Thiên Nhất và Địa Nhị thất thần chạy tới cứu Trầm Sát, "Đế Quân!"

Trong sự kinh hãi của tất cả mọi người, Trầm Sát chậm rãi đứng dậy đôi mắt lãnh lùng vô hồn. Hắn nhìn tất cả mọi người, đôi mắt rực đỏ, chậm rãi rút ẩm huyết Khôi Lỗi ra.

"Trầm Sát?" Lâu Thất cảm thấy không ổn, lên tiếng gọi hắn. Trầm Sát quay sang nhìn, mở miệng thốt ra một từ.

"Chết!"

Ngay sau đó hắn vung kiếm chém về phía trước với đầy sát khí.

Kiếm sắc cũng biến thành một màu đen

Nhị Linh phun máu, Hỏa lập tức kéo cô về phía sau.

"Dụ hắn vào trận, biến hắn thành ma" Hiên Viên Chế lẩm bẩm: "Tất cả những thứ này đều là do đối phương đã sắp đặt, điều chúng muốn là biến Trầm Sát trở thành Khôi Lỗi Vương!"

566. Chương 566

”Lùi lại, tất cả lùi lại”

Hiên Viên Trọng Châu kêu lên. Bây giờ không phải Trầm Sát đang có chuyện, mà người có chuyện chính là họ!

Tất cả mọi người đều tản ra, rút ra ngoài. Còn Khôi Lỗi lúc này thì tiến gần tới Trầm Sát.

Thế nhưng sau đó là một trận tàn sát

Tất cả những Khôi Lỗi hung hãn kia đều chết chỉ sau 1 chương của Trầm Sát.

Mỗi chiêu của Trầm Sát đều là chiêu chí mạng, chặt đầu, chém bụng hoặc đâm xuyên ngực, thậm chí có đầu của Khôi Lỗi bị tách làm đôi. Máu nhuộm đỏ khắp nơi, mùi máu tanh nồng.

Gió rít lên từng hồi. Trầm Sát đại khai sát giới, không gì ngăn cản được. Tất cả đều kinh hãi. Khi này Đế Quân của họ còn ra tay với cả Hiên Viên Trọng Châu. Điều đó có nghĩa là sau khi giết hết đám Khôi Lỗi kia là sẽ đến lượt họ. Nếu cứ thế này, hắn ta quả giống như một cỗ máy giết người

”Đế Hậu, bây giờ phải làm sao?”

Lúc này số lượng Khôi Lỗi càng ngày càng ít, không kẻ nào có thể chống là hắn. Hỏa cùng Tần Thúc Bảo đều sợ hãi.

Thần quỷ quân đang ở trước mặt họ.

Thế nhưng họ không sợ chết, lại không muốn chết trong tay của Đế Quân. Hơn nữa, cứ thế hắn ra trở thành Khôi Lỗi Vương giết người,

Đột nhiên tiếng ngựa thét lên, người và ngựa ầm ầm lao tới. Tần Thúc Bảo vui mừng, ”Đại quân tới rồi.”

Hàng vạn thần quỷ quân đã tới

Hiên Viên Ý thì sầm mặt lại, ”Lúc này đại quân tới cũng không phải chuyện gì đáng vui mừng.”

Chúng có dám ra tay với Trầm Sát hay không? Nếu không dám ra tay thì sẽ bị hắn tiêu diệt. Xem tình hình hiện nay, hắn là hắn ta chẳng biết mệt mỏi, có thể giết hàng vạn quân.

Tất cả mọi người đều sững sờ, quả đúng là như thấy

”Tinh! Tinh! Tinh”

Tiếng chuông gió trên đài cầu phúc vang lên, âm thanh càng gấp gáp.

Lúc đó một tiếng ầm vang lên. Khôi Lỗi bị Trầm Sát chém đứt làm đôi. Hắn đạp lên những cái xác đó tiến về phía họ.

Một bó đuốc như con rồng lửa lao tới. Ở phía trước của đoàn đại quân kia, hai con tuần mã to lớn lao tới, hai người trên ngựa nhảy xuống lao về phía họ

”Nguyệt vệ đại nhân, Ưng vệ đại nhân!” Nhị Linh kêu lên đầy ngạc nhiên. Lúc đầu xuất phát đều không cho Nguyệt và Ưng đi cùng

Thế nhưng họ lại tới trong khi lẽ ra phải đang bảo vệ Đại Thịnh. Nhìn bộ dạng của họ, rõ ràng họ đã tới đây mà không nghỉ ngơi chút nào.

Hai người đứng bên ngoài, do đó không nhìn thấy bên trong chỉ còn một mình Trầm Sát bên cạnh đồng xác Khôi Lỗi. Chúng nhìn thấy đầu tiên đó là một bóng người trong số đó

”Đế Hậu!”

Khi này Lâu Thất sắc mặt trầm tư không nói gì, nghe thấy tiếng hai người thì lên tiếng, ”Sao các người tới đây?”

”Đám thuộc hạ đã sắp xếp xong mọi việc”. Sau khi Trầm Sát rời khỏi kinh thành, Nguyệt và Ưng vẫn không cảm thấy yên tâm. Chuyến đi này nguy hiểm rình rập, lẽ ra họ phải ở bên để bảo vệ cho Đế Quân. Vì thế sau năm ngày chúng sắp xếp xong mọi việc rồi ngày đêm đuổi theo. Giữa đường họ gặp đại quân, nên lúc đó mới yên tâm

Lâu Thất gật đầu không nói gì, rồi quay đầu nhìn vào bên trong sân.

Tất cả ánh mắt đổ dồn về phía đó

Lúc đó ánh trăng không biết ló ra từ khi nào. Ánh trăng le lói chiếu nghiêng xuống. Rồi sau đó là cả một vầng trăng sáng rực

Trên mặt đất ngổn ngang xác chết. Khắp nơi dậy mùi tanh của máu.

Từ trong những đám xác chết đó, một người đag lữ lữ bước tới. Mắt hấn đỏ ngầu như một ngọn lửa đang cháy. Rõ ràng lửa đại diện cho cái nóng và cuồng bạo. Thế nhưng ánh nhìn của hấn lại khiến người ta lạnh run người, khiến tất cả đều sợ hãi.

Tay hấn cầm kiếm, không, chính xác là đang lôi thanh kiếm. Mũi kiếm lê trên mặt đất, tạo ra âm thanh rợn người

”Đế quân?”

Nguyệt và Ứng không biết những chuyện xảy ra khi nãy nên vô cùng ngạc nhiên.

Nhìn bộ dạng chúng biết là có chuyện xảy ra.

Hai người thấy lo lắng, đúng lúc đó Trầm Sát lao tới. ”Đế Quân, người làm sao vậy?”

”Quay lại” Hiên Viên Trọng Châu vẫn chậm một bước, họ đã bước tới trước mặt Trầm Sát, đưa tay ra dìu hấn

Ánh mắt nhìn sắc lẹm, hấn vung Ẩm Huyết Kiếm lên, đâm vào ngực của hai tên đó

Phập

Tiếng thanh kiếm đâm vào da thịt nghe thật ghê rợn.

Máu phụt ra ngoài. Một nhát chém trúng ngay cả hai người họ, không chỉ là nhát chém bình thường mà giống như chém thủng người họ.

Chuyện này không ai ngờ tới, nghĩ rằng Trầm Sát nhìn thấy hai người họ có thể sẽ ngập ngừng trong giây lát. Mặc dù Trầm Sát từng tấn công họ, thế nhưng dù sao họ cũng là những người tới sau nên Trầm Sát không có nhiều tình cảm với họ. Nhưng Nguyệt và Ứng là thị vệ thân cận, lúc Trầm Sát bị cổ độc phát tác chúng luôn ở bên hấn, nên về mặt thân tình hai người chúng phải hơn họ nhiều mới đúng.

Hoàn toàn không thể ngờ Trầm Sát lại ra tay một cách không do dự, mà đã ra tay đều là đón chí mạng.

Bình thường hai người bọn chúng hoàn toàn có thể tránh nhưng chúng vốn hoàn toàn không phòng bị gì đối với hấn.

Hai người chúng khi đã đang định dìu hấn, đâu ngờ hấn ra tay ngay lúc đó.

Lúc này hai người họ gần như không thể trụ vững được nữa thì họ vẫn không tin. Điều này không thể là sự thực

”Đế, Đế Quân!”

Ứng lấy tay ôm chặt vết thương, cảm thấy ruột gan như bị moi ra, đôi mắt đầy vẻ kinh hãi.

Hắn lại tiếp tục nâng thanh Âm Huyết Kiếm lên.

Lúc này Ứng và Nguyệt mới tin, Trầm Sát quả thực muốn giết hắn. Chúng đứng nguyên tại chỗ không di chuyển

”Đế Quân, tôi là Nguyệt” Nguyệt hét lên

”Tôi là Ứng” Ứng cũng kêu lên ngay sau đó

Hét to như thế khiến vết thương bị chấn động máu lại trào ra.

Thế nhưng họ hoàn toàn không quan tâm, đôi mắt hơi đỏ nhìn Trầm Sát. Họ không tin, không dám tin chủ nhân của họ lại trở lên như thế này.

Thế nhưng ngay lúc đó có một sức mạnh kéo hai người họ về phía sau. Đúng lúc đó tay phải của Trầm Sát cầm thanh kiếm nhưng tay trái đang cố giữ chặt cổ tay phải. Thanh kiếm của Trầm Sát chém tới vào vị trí họ vừa đứng.

Nếu nhất kiếm vừa rồi chém trúng thì với sức mạnh của Trầm Sát, chắc chắn cả hai người họ đều sẽ bị chém bay đầu.

”Gọi thần y” Lâu Thất lấy ra ba lọ thuốc, trong đó có một lọ là Thần Thủy Niêm. Thế nhưng vết thương của chúng quá nghiêm trọng, Thần Y phải tới khâu vết thương cho họ.

Hai người dìu họ là Hiên Viên Trọng Châu và Hỏa vệ. Họ lo lắng và sợ hãi, thế nhưng Lâu Thất thì lại rất bình tĩnh, ”Tiểu Thất, cẩn thận đó.”

Một Lâu Thất như thế này họ chưa từng gặp qua.

Cô ta quả thật rất bình tĩnh, bình tĩnh tới mức họ hơi sợ hãi.

Thế nhưng khi này chẳng phải Trầm Sát đã cố gắng khống chế bản thân hắn hay sao.

Mọi người đều nhìn thấy cảnh này, trong đôi mắt họ lộ ra một tia hy vọng.

Lâu Hoan Thiên lúc đó quay sang nói với Trầm Sát, "Em rể, ta tin người có thể chiến thắng cái cổ gù đó Tuyệt đối không để cho nó khống chế."

Tiếng gió lại rít lên từng hồi.

Trần Thập và Lâu Tín cũng định tiến lên, Lâu Thất không quay đầu lại nói: "Cho dù xảy ra chuyện gì, nếu không có lệnh của ta thì đừng ai bước tới.."

Lời cô ta lạnh lùng như băng đá.

Tất cả mọi người không ai dám có động tĩnh gì.

Lâu Thất bước chậm rãi từng bước tới trước mặt Trầm Sát

Từ trước tới nay cô luôn nghĩ nếu cổ độc phát tác thì hần sẽ chết. Có thể nói là tất cả mọi người đều nghĩ vậy. Chẳng ai ngờ kết quả lại như thế này.

Đầu tiên, chất kịch độc không phải chỉ được tạo ra để để giết hần. Chỉ khiến hần chịu bao đau đớn sau đó để hần có thể giải độc một cách thuận lợi. Giải độc là một bước quan trọng để có thể khiến cổ độc phát tác. Chẳng trách trong đám người của họ có gian tế, thế nhưng lại chưa bao giờ ngăn cản họ lấy được được dẫn.

Cô chưa bao giờ nghĩ sau khi cổ phát tác, hần lại biến thành người như thế này, khiến hần trở thành Khôi Lỗi Vương, không nhận ra người thân.

Không, không, không! Cô tuyệt đối không thể để mọi chuyện kết thúc như thế này. Hần là người đàn ông của cô, cùng nhau chinh chiến, giành lấy thiên hạ này. Sao cô có thể để hần trở thành Khôi Lỗi Vương?

Đó là một sự xỉ nhục lớn nhất, khó chịu hơn cả cái chết.

"Đi đi, Thất Thất. Ta không thể chống chịu được. Ta sẽ giết nàng mất" Tay trái của Trầm Sát đang nắm chặt tay phải của hần, cả hai tay đều rung lên, đôi mắt sâu. Thế nhưng đồng tử trong mắt hần đang co lại, màu đỏ ngầu.

Hần đang cố nhìn Lâu Thất, muốn ghi sâu hình ảnh của cô vào trong đầu hần. Thế nhưng hần có cảm giác tuyệt vọng. Hần không sợ bất cứ thứ gì, chỉ sợ quên mất hình ảnh của cô ấy, sợ rằng hần có thể sẽ giết cô ấy.

Khi này cô tiến tới gần còn có tiếng kêu của Nguyệt và Ung khiến ý chí của hần không chế được cổ độc.

Thế nhưng lúc này hần biết cơ thể không còn chống chịu được nữa.

Lâu Thất nhìn hần, sắc mặt lo lắng, rồi đột nhiên thốt ra hai chữ "Vớ vẩn"

"Hãy giết ta đi, Thất Thất" Hần thà chết trong tay cô.

Lúc này đôi mắt hần lại trở lên đỏ hơn, bàn tay đang bị khống chế rung dữ dội.

"Trầm Sát, người nghe bà mày nói đây, phải chống đỡ. Nếu người từ bỏ, bà mày sẽ ngủ với tất cả đám đàn ông ở đây, cho nhà ngươi mọc thêm cái sừng dài đến chân trời."

567. Chương 567

Phù!

Lời cô ta không hề nói nhỏ khiến hàng vạn người tại đó sững sờ. Tiếng nói của cô ta cũng rất đáng sợ.

Hiên Viên Chế sầm mặt lại, "Con nghiệp trưởng này, sao xứng là công chúa của hoàng thất cơ chứ. Thật mất mặt quá đi!"

Đến cả những lời này cô ta cũng nói được. Đừng nói là công chúa, cô ta còn đang là thái tử phi của Đế Quân cơ mà. Đúng rồi, bây giờ cô ta là Đế Hậu của Đại Thịnh.

Một tiểu thư khuê các bình thường còn nhỏ nhả gấp vạn lần cô ta.

Ông ta quay sang nói với Lâu Hoan Thiên, "Người nhận cô ta làm muội muội, không thấy mất mặt sao?"

Lâu Hoan Thiên không nhìn lại, cất tiếng: "Tiểu Thất, đừng nói năng bậy bạ như thế. Ít ra cũng phải loại trừ ta và nhị thúc ra chứ! Ta chỉ muốn muội là muội muội của ta. Hơn nữa, thái lão cũng xấu ma chê quỷ hờn cơ mà."

Phụt!

Ấn Dao Phong đứng không vững suýt ngã nhào ta, Lâu Tín ở cạnh bên phải dìu cô ta.

Mặc dù trong hoàn cảnh này, tâm trạng của ai cũng nặng nề, thế nhưng không ai nhịn nổi.

Ở phía khác Trần Thập và Nhị Linh đang thu dọn một căn phòng, đốt lửa lên để giúp Thần Y trị thương cho Ung và Nguyệt

Sau khi Lâu Thất nói xong câu này, Trầm Sát bỗng bình tĩnh lại, huyết thái dương đập mạnh, "Nàng dám ư?"

"Chàng biết là ta dám mà. Từ trước tới nay ta nói được là làm được." Lâu Thất nhìn thẳng vào đôi mắt hắn. Cô thấy đôi mắt hắn đang bị sắc đỏ xâm chiếm gần hết, trong lòng cô quả thật lo lắng

Đôi mắt cô như phát điên, "Trầm Sát, nếu chàng không chống chịu được thì chống mắt lên mà xem"

Sát khí trên người cô ta phát ra, gió đêm thổi làm tóc cô tung bay, che đôi mắt cô.

Sắc đỏ đã hoàn toàn xâm chiếm đôi mắt của hắn. Bàn tay trái đang giữ tay phải rời ra.

Hắn ngẩng mặt nhìn Lâu Thất. Lúc này trông hắn không còn một chút tranh đấu nào trong tư tưởng. Tay hắn cầm thanh Ẩm Huyết Kiếm, chỉa về phía Lâu Thất.

Tất cả mọi người đều lo lắng, sợ hãi

"Vẫn không có tác dụng sao?" Trần Thập lẩm bẩm

"Đế Hậu không thể làm Đế Quân thức tỉnh ư?" Ân Dao Phong sợ hãi, bàn tay nắm chặt lấy cánh tay của Lâu Tín

Trần Thập quyết định lao tới, nếu quả thực Đế Quân muốn sát hại Đế Hậu, hắn nhất định sẽ ra tay bảo vệ Đế Hậu. Thế nhưng Hiên Viên Trọng Châu đã ngăn cản hắn.

"Hãy tin vào họ!"

Tin vào họ ư. Họ từng cùng nhau trải qua bao cơn hoạn nạn, sinh tử có nhau. Tin rằng lần này họ cũng sẽ như vậy

Hàng vạn người đang dõi theo, không khí yên tĩnh lạ thường, giống như không có một ai ở đây

Không ai dám phát ra tiếng động gì. Tất cả đều đang nắm chặt tay, cố gắng nín thở

Trên sân lúc này, Lâu Thất chợt nở nụ cười với Trầm Sát. Thế nhưng nụ cười đó kèm theo sát khí

"Chúng ta hãy đánh nhau một trận thực sự xem sao" Cô vung cây roi Thí Hồn, quay sang nhìn Trầm Sát.

Trước đây cô thực sự từng nghĩ tới việc đánh một trận với Trầm Sát xem ai thắng, ai thua. Thế nhưng cô chưa bao giờ nghĩ có cơ hội ấy. Bây giờ Ấm Huyết Kiếm đấu với roi Thí Hồn, hai thứ binh khí đều xuất thân từ Tiêu gia.

”Keng”

Thanh Ấm Huyết Kiếm cảm nhận được uy lực của roi Thí Hồn nên phát ra một tiếng keng keng.

Vụt!

Roi Thí Hồn cũng phát ra một tiếng, như thế không chịu thua kém

Lâu Thất ra tay trước.

Mọi người chưa bao giờ thấy động tác của Lâu Thất lại nhanh như vậy. Thoáng cái cô đã đến bên cạnh Trầm Sát, dùng roi Thí Hồn quấn vào cổ hắn.

Trầm Sát cũng nhanh như cắt, vung Ấm Huyết Kiếm chém vào tay cô

”Chết tiệt hắn dám ra tay ư” Lâu Hoan Thiên kêu lên

”Đế Hậu cũng ra tay trước mà” Hỏa vệ cũng lên tiếng

”Thì đã sao? Tiểu Thất nhà ta có thể ra tay nhưng hắn không được phép” Lâu Hoan Thiên ngang ngược

”Câm miệng!”

Hiên Viên Trọng Châu bực bội quát lớn. Thế nhưng lúc này Lâu Hoan Thiên cũng không thêm so đo với hắn.

Trên sân hai người đang thi triển hàng chục chiêu thức, không ai chiếm thế thượng phong. Điều đó khiến tất cả mọi người cảm thấy có hy vọng. Họ vốn lo sợ Đế Quân sẽ dễ dàng áp chế Đế Hậu, đầu gối Đế Hậu của họ lại uy mãnh như vậy.

Nếu quả thật Đế Hậu có thể khống chế Đế Quân, như vậy chẳng phải sẽ có thời gian để tìm cách giải cổ độc hay sao?

Một nhát kiếm vút tới, Lâu Thất nhanh chóng nghiêng người né tránh. Thế nhưng Ấm Huyết Kiếm chém

vào dây đai của cô, bung ra

Lâu Thất không nhìn được, cất lời chửi thề, "Mẹ kiếp!"

Cô xoay cây roi, bật ra một đầu kiếm nhọn, phi vào trong áo của hắn rồi cắt một đường dài trên y bào, lộ ra phần ngực vạm vỡ.

Đúng lúc đó, Trần Sát đã ấn chưởng lên vai cô. Lâu Thất vội vàng đỡ lấy tay hắn, đôi chân dài thon thả kẹp chặt bụng của hắn, sau đó luồn tay ôm chặt hắn

"Nếu chàng tiếp tục động thủ, bốn Đế Hậu sẽ cho cho tất cả mọi người ở đây thấy hết cơ thể ta! " Cô bực mình nói, rồi nhao người cắn chặt lên vai hắn cho tới khi tóe máu.

Trần Sát dùng tay kéo cô ta xuống, thế nhưng Lâu Thất nhanh chóng ngã người ra, trong khi đôi chân vẫn quần chặt hắn. Sau đó dùng tay xé mạnh. Cô ta quả nhiên xé quần áo của mình ra, lộ ra một làn da trắng mềm mại

Từng đường cong tuyệt hảo mang đầy tính kích thích, xuất hiện trước mặt Trần Sát

"Tất cả mọi người nhìn đây!" Cô ta hét lên, rồi tiếp tục xé mạnh đai áo của cô. Y bào tuột ra, cả bờ vai trắng nõn nà lộ ra trước mặt mọi người

Lâu Hoan Thiên thấy gọn người, quay lại hét lên: "Lui, tất cả các người lui hết cho ta. Nhắm hết mắt lại, không ai được phép nhìn!"

"Nhìn, để họ nhìn!" Lâu Thất quay sang hét lớn, "Không được nhắm mắt, mở to mắt ra mà nhìn"

Tay cô ấn quyết, giống như một lực vô hình ấn vào cổ tay đang cầm kiếm của Trần Sát. Hắn buông tay ra, thanh Ắm Huyết Kiếm rơi xuống đất.

Lâu Thất lúc này kéo hết quần áo xuống, cơ thể cô lồ lộ ra trước mặt hắn. Bờ vai cong, đường nét tuyệt hảo, làn da trắng mềm, trông quyết rũ vô cùng dưới ánh trắng sáng. Cô tiếp tục dùng tay gỡ trâm cài tóc, mái tóc cô tung bay trong gió lạnh, nhìn lúc này có phần giống yêu nữ.

Cô cởi bỏ hết y bào, trên người chỉ còn một dải yếm đỏ che ngực. Cái đó là do Trần Thập và Nhị Linh làm. Bởi vì họ không thể tránh được những cuộc chém giết, nên không mặc thứ này thì khi đánh đấm rất bất tiện.

Thế nhưng đó là sự kích thích rất lớn đối với Trần Sát. Cái yếm mỏng đó làm sao che đi được bộ ngực căng tròn của cô ta.

Lúc đó cô xoay người

”Ta sẽ xoay người để cho tất cả đám đàn ông kia nhìn.” Nói xong cô dùng sức để xoay, rồi kéo tung cả cái yếm nhỏ kia ra, vung tay ném đi.

Trần Sát nhìn chăm chăm vào ngực của cô ta, hơi thở trở lên gấp gáp, đôi mắt đỏ ngầu giống như một ngọn lửa đang cháy rực.

Hắn chậm rãi chuyển hướng nhìn qua đôi vai cô về phía sa. Phía đó là hàng vạn người đang nhìn về phía họ.

Ngực hắn nóng rực như đang bị thiêu đốt, lúc đầu chỉ là một ngọn lửa, ngay sau đó như thiêu đốt cả cơ thể hắn.

Lâu Thất lúc này nhảy xuống từ trên người hắn.

Lúc đó, một bàn tay nắm chặt lấy phần eo của cô rồi bay đi. Hai người biến mất khỏi tầm nhìn

Chỉ còn đó hàng vạn thần quỷ binh cũng những người còn lại. Đồng thời lúc đó, có hàng vạn con chim đen xì xì bay qua đầu chúng

Quạ! Quạ! Quạ!

”Chuyện gì xảy ra vậy?.” Lâu Hoan Thiên giật mình.

Trần Thập đột nhiên kéo Ân Dao Phong quay lại xe ngựa, rồi nhảy lên xe, nói vào tai cô hai câu. Ân Dao Phong đỏ mặt rồi lập tức đánh xe đuổi theo hướng hai người bay đi

Xe ngựa chạy vút đi đuổi theo, Tiểu Trù kêu lên một tiếng, ”Đế Quân, xe ngựa của hai người”

Sau đó Ân Dao Phong nhảy khỏi xe, quay đầu chạy lại, kéo theo Trần Thập ”Vây thành hàng rào!”

Trần Thập và đám người hiểu ý cô ta, lập tức triển khai đội hình, lấy chiếc xe ngựa làm trung tâm. Họ dàn một vòng tròn bên ngoài dù không nhìn thấy xe ngựa, cũng chẳng nghe thấy âm thanh gì. Bất kỳ ai cũng không được phép đi qua vòng bảo vệ của họ.

Trên xe ngựa, Lâu Thất bị Trần Sát đè ra, đôi mắt hắn nhìn cô trừng trừng, ”Dám để một đồng đàn ông kia nhìn cơ thể của nàng ư?”

Lâu Thất ôm chặt lấy cổ của hắn, khẽ cười, sau đó lại cười lớn, cho tới khi cười chảy nước mắt.

”Hì hì, nếu những kẻ đằng sau đó mà biết, chỉ cần cho chàng ghen tới phát điên thì chàng mới tỉnh được. Nếu thế hắn là họ tức học máu mồm mất”

Trên thực tế cô ấy biết, hơn nữa hắn ta cũng nhớ lời cô, cần phải cố gắng chống lại cổ độc, như thế kế hoạch của cô mới thành công

”Chết tiệt, nàng vẫn còn cười được. Bồn Để Quân chưa bao giờ gặp kẻ nào điên điên cuồng cuồng như nàng”
Trầm Sát nói

”Còn điên cuồng hơn nữa đấy, chàng có muốn thử không?” Lâu Thất nói, rồi xoay người đè lên cơ thể hắn.

568. Chương 568

Trầm Sát chưa bao giờ bị khuất phục bởi ai, huống hồ là một cô gái.

Hai tay cô ấn chặt lên ngực hắn, mái tóc đen dài xoa xuống, trông ma mị nhưng cũng rất hấp dẫn. Trong mắt hắn, không ai bằng cô ấy

Thế nhưng, điều hắn chú ý nhất là đôi mắt của cô, sáng như viên bảo ngọc, đầy dục vọng, đầy mê hoặc. Hấp dẫn nhất là đôi môi. Hắn chưa từng thấy ai có đôi môi đỏ mọng như thế, không tô vẽ mà sáng đỏ, trơn láng. Cô xoay người, như một tiểu yêu nữ nhìn hắn

Trầm Sát cảm thấy cơ thể hắn đang nóng hừng hực

Đó là một sự thiêu đốt trong cơ thể, khiến hắn vã mồ hôi hột.

”Yêu nữ” Hắn khẽ kêu lên. Hắn cảm nhận được sự mềm mại của làn da cô ấy, cơ thể trắng nõn nà, chạm tay vào cảm thấy vô cùng thích thú, khiến hắn không thể chịu đựng được thêm nữa.

Chỉ như thế này thôi thì sao đủ được.

Hắn định lật người lại đè cô xuống, thế nhưng Lâu Thất đã ấn chặt tay, ”Đừng động đây, bây giờ để ta làm chủ”

Trầm Sát ướt đầm đìa, nuốt nước bọt ừng ực.

Đồng thời hắn cảm thấy cổ trùng trong cơ thể hắn như đang vật lộn, giống như một thứ gì đó đang luồn lách trong cơ thể hắn để tìm lối ra. Rất đau đớn thế nhưng lúc này Lâu Thất đã áp xuống người hắn, tiếp xúc da thịt với hắn. Cơn đau dịu đi rất nhiều.

Đôi mắt hần hừng hực như lửa đốt, "Yêu nữ, nàng quả thật có thể áp chế cổ trùng."

"Không chừng lát nữa ta sẽ nghiền chúng thành bột" Lâu Thất vừa nói, vừa hôn lên ngực hần, "Hoặc là chúng ta sẽ chẳng có cơ hội gặp được kẻ đã hạ cổ với chàng nữa"

Trầm Sát giật mình hỏi, "Tại sao?"

"Thật không may là loại cổ này thường có cả mẫu cổ và tử cổ. Tử cổ bị mẫu cổ điều khiển. Thế nhưng nếu tử cổ chết, mẫu cổ sẽ tấn công ngược lại" Giọng của Lâu Thất càng ngày càng nhẹ nhàng. Cô đưa tay sờ vào đai áo của hần, rồi tháo ra. "Việc tấn công ngược lại sẽ tùy thuộc vào cổ trùng đó lợi hại tới đâu. Loại cổ trùng trong người chàng chắc chắn là tổ tông của các loại cổ trùng trên thế gian này. Vì thế sức mạnh khi bị tấn công ngược lại vô cùng lớn. Nếu kẻ giữ mẫu cổ kia chắc chắn sẽ chết"

Vì vậy ở một phương diện nào đó, giải cổ độc cũng đồng nghĩa với việc báo thù

Thế nhưng trong đầu của Lâu Thất và Trầm Sát, đầu đơn giản chỉ báo thù như thế. Tất cả những kẻ liên quan tới người đó đều không được thoát.

"Ừ, bây giờ chẳng quan tâm tới người khác" Trầm Sát ôm chặt lấy cô định lật ngược lại, thế nhưng chẳng biết từ lúc nào đã lấy được thanh Phá Sát ra đe dọa.

"Này, đừng có động đây. Nói cho chàng biết, lần này ta sẽ làm chủ"

Trầm Sát thở hổn hển, nghiêng rằng, "Vậy nàng nhanh tay lên một chút, yêu nữ của ta!"

Lâu Thất thích thú, vung nhẹ thanh Phá Sát xé toạc y bào. Hai người lột hết quần áo cho nhau. Thanh Phá Sát lần xuống phía quần hần khiến hần nổi da gà

"Nàng đừng quá lỗ tay, đừng hại ta cả đời làm thái giám đấy"

"Vớ vẩn " Lâu Thất cười, hất nhẹ tay rạch chiếc quần của hần ra.

Hần lúc này quả thực làm sao có thể chịu nổi, còn cô ấy thì cứ lững thững trên đầu. Lẽ ra lúc nào hần mà làm chủ thì cô chết với hần.

Thế nhưng như vậy cũng hay, hần chỉ cần phối hợp mà hưởng thụ

Động tác của cô ta rất chậm rãi, khiến Trầm Sát như muốn phát điên dù chẳng dám làm gì trái ý cô ta

”Nàng học mấy cái này ở đâu?” Hấn hỏi

Lâu Thất chau mày nhìn hấn, ”Bổn cô nương là thiên tai, chẳng cần học cũng tự biết”

Yêu nữ, đúng là yêu nữ

Trên người hấn lúc này chẳng còn một mảnh quần áo

Không khí trên xe nóng hừng hừng

Lúc đó Lâu Thất nhìn ra ngoài, trong lòng có hơi chút ngập ngừng.

”Sợ rồi?” Trầm Sát kích đểu cô ta.

Cô cũng chịu nhún người, ”Ai nói là ta sợ”. Sau đó đứng dậy, chậm rãi cởi bỏ hết áo của mình

Cả cơ thể cô lồ lộ trước mắt hấn, từng đường cong đều như kiệt tác của tạo hóa

Trầm Sát chẳng thể kiểm soát nổi hơi thở của chính mình, tim đập loạn xạ như trống đập trong ngực. Cô nhìn hấn với ánh mắt quyến rũ kêu gọi

”Thất Thất, nhanh lên nào”

”Vội cái gì” Lâu Thất vẫn cứ lờ lờ

Trong đầu họ đều trống rỗng, không thèm quan tâm tới những người khác. Lúc này họ quấn lấy nhau một cách nồng nhiệt

”Yêu nữ, hay để bổn Đế Quân ra tay cho”

”Đừng mơ!”

Lâu Thất tiếp tục, ”Để ta!”

Tới đúng thời điểm quan trọng nhất ấy, Lâu Thất chợt dừng lại. Đến lúc đó rồi sao? Liệu có đau không nhỉ?

Thấy cô dừng lại, Trầm Sát chợt thấy mất hứng, nghiêng rằng, "Có phải không dám rồi phải không?"

Vừa dứt lời cô hừ một tiếng, biểu cảm như từ cõi chết trở về

"Ôi!"

Nếu để hấn chết trong lúc này hấn cũng sẵn sàng. Thế gian còn có gì so sánh được cái cảm giác như lúc này. Không có gì có thể khiến hấn sung sướng hơn

Lâu Thất cảm thấy đau đớn, cắn chặt môi. Chẳng lẽ cái đó tỷ lệ thuận với chiều cao của hấn? Sau này cô sẽ dạy bọn Nhị Linh, tuyệt đối đừng kiếm chồng cao lớn.

Sắp phát điên lên rồi.

Thế nhưng ngay sau đó một cảm giác mãnh liệt đến tê dại xuất hiện! Họ biết đó là thời khắc quan trọng để giải cổ độc cho hấn.

Trong lồng ngực của hấn Cửu Sát Cổ đang lồng lộn

Dược tính truyền từ cơ thể Lâu Thất sang Trầm Sát. Dược tính đó như ngọn lửa thiêu đốt Cửu Sát Cổ. Thế nhưng lúc đó hai người chẳng quan tâm nhiều tới nó, cũng không thể để ý tới.

Ngọn lửa dục vọng đang bùng cháy mãnh liệt, thiêu đốt cả hai người

Hai mái tóc quện vào nhau, làn da trắng như tuyết chà sát trên cơ thể hấn, bàn tay nắm chặt lấy nhau

Màn đêm như đang bùng cháy, ánh trăng cũng thẹn thùng mà ẩn sau đám mây. Ở phía không xa trên một ngọn cây cao, Tử Vân Hồ đang hướng mắt về xung quanh, canh chừng cho họ. Nếu có ai đó dám làm gián đoạn cuộc ân ái kinh thiên động địa này, nó chắc chắn sẽ lao ra mà cắn xé tới chết mới thôi.

Chỉ có điều chủ nhân của nó hò hét ghê quá, "Chàng sợ người ta không nghe thấy hay sao?"

Lúc đó Tiểu Trù và Nhị Linh đưa cho mỗi người một ít bông bắt họ nhét vào trong tai. Tất cả đều đỏ mặt xấu hổ.

Màn đêm hừng hờ trôi qua, đám thị vệ đã đổi khác tới lần thứ ba

Không phải họ đứng mệt, mà nghe hai người gầm thét đến phát điên lên, họ sao có thể chịu được

Trên chiếc xe ngựa kia, dục vọng vẫn cháy hừng hực.

Đúng lúc này trên ngực Trầm Sát nứt ra một vết, một con trùng tử vỏ cứng màu đen chui ra từ cơ thể hắn. Lâu Thất đang đè trên người hắn tóm lấy thanh Phá Sát chém tới, giết chết con trùng tử này.

Trùng tử phát ra âm thanh ghê rợn rồi sau đó không còn nhúc nhích.

Trong lúc này ở điện quốc sư trong hoàng cung của đại lục Long Ngâm, một người đàn bà tóc bạc trắng đột nhiên lấy tay ấn lên ngực mình, sắc mặt bỗng trở lên khó coi trên giường ngồi phất dậy.

Một con cổ trùng chui ra từ trên ngực của bà ta, phun ra một chất lỏng màu đen, ăn mòn ngực của bà ta.

Các thị nữ nghe thấy động tĩnh liền chạy vào rồi thất kinh kêu lên, "Á..."

Sau đó có người thấy xác của bà ta, sắc mặt sầm lại, "Cửu Sát cổ của Trầm Sát đã được hóa giải rồi. Phải cảnh giới ngay, chẳng mấy chốc chúng sẽ tới đây"

"Vâng!"

Trên xe ngựa, vết thương trên ngực Trầm Sát đang lành lại nhanh chóng, rồi trở lại như bình thường không còn dấu vết gì

"Nàng là thần dược của Đế Quân" Hắn nhìn cô, giọng nói đầy từ tính

Lâu Thất cảm thấy vùng hông của cô mỗi rã rời. Nghe câu nói này, liền nằm dài lên cơ thể hắn, nói với giọng điệu dè: "Chàng có thỏa mãn với thần dược này không?"

Đột nhiên hắn bế thốc cô dậy, rồi xoay người đẩy cô xuống dưới, "Thỏa mãn lắm, nhưng chưa đủ đâu?"

Lâu Thất thở dốc. Thế nhưng nhìn ánh mắt của hắn, cô lại khẽ cười, hai chân kẹp lấy cơ thể hắn, hai tay vòng qua cổ, giật mạnh hắn về phía cô. Động tác đó khiến hắn bất ngờ, "Nàng định..."

"Ta làm sao?" Lâu Thất đẩy cầm hắn. "Ta muốn làm nữ vương!"

Nữ vương.

Trầm Sát lúc này cắn lên môi cô, "Được vậy để ta hầu hạ nữ vương điện hạ". Sau đó trên xe ngựa phát ra những âm thanh khiến những người khác đỏ mặt xấu hổ

Trời dần sáng, Lâu Thất cảm thấy cơ thể cô đã rụng rời.

”Đình chiến!” Cô nói hai từ này một cách hết hơi.

Thế nhưng chỉ nghe thấy tiếng cười gian tà của Trầm Sát, ”Nữ vương bệ hạ, bây giờ tới lượt ta xưng vương rồi!”

”Hả, chàng không biết mệt sao?”

”Bổn Đế Quân chưa bao giờ thấy tinh thần phấn khích như lúc này.”

Lâu Thất phát hiện, nội lực của hắn cao thâm tới mức nào. Lẽ ra đó là điều đáng vui. Thế nhưng lúc này hắn dùng nội lực với cô thì cô chỉ biết cầu xin tha mạng!

Ở phía sau núi trên khu mộ phần, những nét chữ trên bia mộ đã mờ. Một số bia mộ thập chí bị cây cỏ che khuất, cảnh tượng lạnh lẽo đến ghê người.

Trời chưa kịp sáng thì lại sầm lại, cơn mưa phùn xuất hiện khiến khu mộ phần này càng trở lên âm u, đáng sợ

Có người cầm ô đang chậm rãi đi lại giữa những cái bia mộ, phía sau có khoảng chục người, mặc cho mưa rơi trên người họ.

Họ chia nhau ra, quan sát cẩn thận từng bia mộ

”Lão gia, đã tìm hai ngày rồi, liệu có phải thứ đó không giấu ở đây không?”

Hách Liên Quyết lắc đầu: ”Chỉ có thể là trên bia mộ”

”Thế nhưng hai ngày nay thuộc hạ đã kiểm tra từng bia mộ rồi, hoàn toàn không nhìn ra cái gì”

”Thanh Y, có phải người thấy chán nản rồi không?”

Ty cúi gầm mặt, ”Thuộc hạ biết lỗi”

Hách Liên Quyết nhìn sang những ngôi mộ, giọng chậm rãi, ”Đoạn Trần Tông đã bị Lâu Thất tìm thấy, chỉ có tìm thấy cái này mới có cái mà nói chuyện ới cô ta. Nếu không có nó, bốn Vương chỉ có”

Chỉ có làm sao, Hách Liên Quyết không thể tiếp tục nói

Lúc này có thị vệ bước tới, quỳ trước chân hần bẩm báo: "Lão gia, thần quỹ binh của Trầm Sát đang tiến gần rồi!"

Ánh mắt của Hách Liên Quyết hơi lóe sáng: "Tiểu công chúa tới chưa?"

"Tới rồi " Nhưng người dẫn đầu là Lâu Hoan Thiên! Xe ngựa của Trầm Sát và tiểu công chúa chưa tới.

569. Chương 569

Hách Liên Quyết hơi chau mày suy nghĩ. Mặc dù chưa tiếp xúc nhiều với Trầm Sát và Lâu Thất nhưng ông hiểu chúng. Trầm Sát và Lâu Thất có thói quen đi trước sao có thể phía người khác tới, còn chúng lại đi sau?

"Tiếp tục do thám, xem Trầm Sát và tiểu công chúa xảy ra chuyện gì"

"Rõ!"

Thám tử vội vã rời đi

Lâu Thất và Trầm Sát mặc dù biết Hách Liên Quyết đang ở khu mộ phần của Lâu gia, Hiên Viên Chế cũng hy vọng họ sẽ tới thể nhưng với hai người, chẳng có gì quan trọng hơn việc các việc khiến chúng hân hoan thâu đêm sau khi giải cổ độc trên người Trầm Sát.

Không nói Lâu Thất, mà ngay đến cả Trầm Sát cũng chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như thế này. Bởi vì hần đã giải được cổ độc, rồi lại giao hoan khoái lạc với Lâu Thất cả đêm, hấp thu tất cả dược tính của cô ta, nội lực tăng lên bội phần.

Còn Lâu Thất cũng vì một phần dược tính đã được truyền sang cho Trầm Sát nên cơ thể cô cảm thấy hài hoà hơn, nội lực cũng tăng lên không ít.

Điều đó khiến cả hai người vui mừng vô cùng.

Đến sáng sớm, cuối cùng Trầm Sát cũng buông tha cho Lâu Thất. U U rất thông minh đã vào trong xe người, dúi người vào chân Trầm Sát. Quả nhiên lúc này tâm trạng của Trầm Sát rất tốt nên ôm nó lên, sau đó truyền một phần nội lực cho nó

U U cảm thấy vô cùng phấn khích

Có phần nội lực này, lông trên người nó mọc ra nhanh chóng nhưng rất mượt mà, mềm mại.

U U cũng biết báo ơn, lập tức rời đi sang chỗ Tiểu Trù.

Tiểu Trù và Nhị Linh lúc này đang ngáp ngắn ngáp dài sau một đêm. Họ đang thu dọn hành lý cùng Ân Dao Phong và Thu Khánh tiên, rồi nấu bữa sáng.

Họ cũng không dám tới chỗ xe ngựa, cũng chẳng biết lúc nào hậu hạ hai người họ mới phù hợp. Lăn lộn với nhau cả đêm như thế cơ mà. U U tới gọi họ, nên họ đã hiểu ra, vội tới cạnh xe ngựa

”Đế Quân, Đế Hậu, có cần tắm rửa trước không ạ?” Tiểu Trù lên tiếng

Nhị Linh đỏ mặt đứng ở một bên

Lâu Thất nghe thấy chợt thấy xấu hổ vì chuyện cả đêm qua, cô ẩn vào người Trầm Sát trách móc, ”Đều là tại chàng, bây giờ mặt mũi đâu mà gặp họ nữa.”

Trầm Sát nhìn cô với ánh mắt trêu đùa, Lâu Thất cảm thấy không ổn, đang định tránh đi thì hắn đã tóm lấy vai cô, giọng thâm trầm: ”Vậy nàng nói xem, bốn Đế Quân tính sổ đêm qua với nàng thế nào đây?”

”Làm gì có gì mà tính sổ?” Lâu Thất trừng mắt nhìn hắn, vén rèm cửa xe lên định nhảy xuống. Thế nhưng cô đã đánh giá quá cao bản thân mình. Chân vừa chạm đất liền khụy xuống, cả người ngã sõng soài ra mặt đất.

Rõ ràng nội lực tăng lên không ít, nhưng tại sao chân lại tê dại thế này? Không phải chân, mà đến cả vùng eo và hông cũng như muốn gãy ra

Cuối cùng cô đã được ném trải cái cảm giác ”Giao hoan quá độ”

Tiểu Trù cùng Nhị Linh nhanh chóng tới dìu cô dậy. Trên xe ngựa phát ra tiếng cười, khiến cô càng xấu hổ

”Mau dìu ta đi tắm” Trên xe ngựa có quần áo thay, thế nhưng dính đầy mồ hôi cùng với mùi vị tình ái, khiến Lâu Thất phải nhanh chóng đi tắm rửa,

Trầm Sát sau đó cũng nhảy xuống xe

Tới lúc nhìn thấy đám người canh chừng bên ngoài, Lâu Thất chợt đỏ mặt. Mặc dù cô biết trong thời cổ đại khi Đế Vương hay thậm chí là các vương tôn công tử con nhà giàu lúc hành lạc đều có nô tì, cùng nữ đứng bên ngoài canh chừng, người khác làm gì bên trong họ đều biết, thế nhưng lúc này cô vẫn thấy ngại ngùng, không được tự nhiên. Bao nhiêu người canh chừng như thế, còn cô với Trầm Sát gằm thết cả đêm, quả thật làm sao mà không xấu hổ cho được.

Nếu như cho họ làm lại chuyện này một lần nữa, chắc chắn cô sẽ nghĩ ra biện pháp khác

Thế nhưng Trầm Sát thì vẫn lạnh lùng như cũ, nhìn qua đám thuộc hạ, khiến chúng có cảm giác sợ hãi.

Lâu Tín chợt thấy phải giải thích một câu, nếu không sau này khó mà yên ổn với hắn ta.

”Đế Quân, tôi qua chúng tôi đều đã nhắm hết mắt lại, nên tuyệt đối không nhìn thấy gì đâu ạ”

”Cút ” Lâu Thất đá hắn một cái. Cái tên này lại còn nhắc tới chuyện đêm qua nữa sao?

Sắc mặt của Trầm Sát lại ổn hơn một chút

Nếu không cả vạn người nhìn thấy cơ thể của Lâu Thất, mặc dù chỉ là lưng trần của cô ta, thì hắn cũng đã cảm thấy không chịu nổi.

Lâu Tín lập tức tránh ra. Lâu Thất vốn đã rụng rời chân tay, đá hắn một cái như thế cũng suýt ngã lăn ra.

Trầm Sát nhìn cô rồi cười khé, sau đó lệnh cho Tiểu Trù và Nhị Linh lui ra. Hắn bế thốc cô lên, ”Bốn Đế Quân khiến nàng đi không nổi thế này, đành phải ôm để trả nợ vậy.”

Thế này chẳng phải khiến cô mất mặt hay sao.

Lâu Thất lườm hắn. Thế nhưng lúc này cô nhớ tới Ứng và Nguyệt, lập tức hỏi: ”Ứng và Nguyệt thế nào rồi?”

”Hả ” Trầm Sát không hiểu

Lâu Thất sững người ra một lát, ”Chàng không nhớ là tôi qua chàng suýt giết chết họ hay sao?”

”Tôi qua trong ký ý của bốn Đế Quân thì có mỗi một mình nàng” Trầm Sát sau đó hỏi tiếp, ”Chúng tôi đây sao?”

”Đúng thế?” Lâu Thất giải thích qua loa chuyện tối qua với hắn. Cô nghĩ là hắn còn nhớ bởi vì lúc cuối cùng hắn đã khống chế được bản thân. Nếu không cho dù Thần Thủy Niêm có thần diệu tới đâu cũng không thể giúp chúng sống sót nổi.

Trầm Sát cảm thấy tự trách mình

”Không thể trách chàng được, hơn nữa chàng cũng đã không chế được mình” Lâu Thất đập lên người hắn. Cũng may mà không thể được nếu không hắn đã đích thân giết chết Ung và Nguyệt. Cho dù có giải được cổ độc, cả đời này hắn cũng không thể vui vẻ được.

Vì thế mới nói hắn quả thật rất lợi hại! Trong tình huống như thế vẫn kiểm soát được bản thân, lại còn nghe những lời kích thích của cô ta.

Mặc dù cô ta chính là thần dược của hắn, thế nhưng cũng phải thừa nhận ý chí và khả năng khắc chế của hắn đã giúp hắn giải cổ độc.

Hắn khiến cô cảm thấy tự hào

”Để ta đưa nàng đi tắm, sau đó bốn Đế Quân sẽ tới thăm họ”

Lâu Thất gật đầu.

Trầm Sát đưa cô tới chỗ tắm mà Tiểu Trù cùng Nhị Linh đã chuẩn bị sau đó rời đi. Lâu Thất lúc này cảm thấy toàn thân cô rệu rã, nhức mỏi. Tiểu Trù lấy một lọ thuốc đổ vào trong nước tắm, tạo thành những bọt nhỏ li ti, che đi cơ thể của cô. đồng thời, những bọt nhỏ đó khiến cô cảm thấy khá dễ chịu

”Đây là những thứ Thần Y đưa cho”

Lâu Thất cảm thấy chiếc khăn đắp lên mặt cô. Quả thật cô cảm thấy khá xấu hổ.

”Đoạn Trần Tông dạo này tình hình thế nào? ”Cô lên tiếng hỏi. Hắn là tối qua Tần Thúc Bảo cùng Hỏa vệ đã đi kiểm tra một lượt tại Đoạn Trần Tông Thượng Tông.

Tiểu Trù khẽ đáp: ”Toàn bộ Đoạn Trần Tông không một bóng người, cũng chẳng còn thứ gì đáng giá. Trên đài cầu phúc kia có cơ quan, Lâu thiếu chủ phát hiện cơ quan bên trong điều khiển tiết tấu của chuông gió, nên đoán là người của Đoạn Trần Tông đã bố trí bẫy để chờ Đế Quân tới.”

Đúng thế, bấy, rồi cả một đốn Khôi Lỗi, một cái chuông gió, cùng A Mộc, nhân vật quan trọng đó. Chúng muốn Trầm Sát tự giết sạch người của mình, sau đó đưa hắn về đại lục Long Ngâm để chúng sử dụng

Tất cả đều đã biến mất, ngay cả tên đã làm U U bị thương cũng biết mất. Thế nhưng cũng không sao, sau khi tới đại lục Long Ngâm họ sẽ tính sổ một thế

”Các người lui xuống trước đi”

”Vâng!”

Tiểu Trù và Nhị Linh lui ra rồi đóng cửa lại

Lâu Thất ngả đầu vào bồn tắm, trên mặt vẫn đắp chiếc khăn, thả lỏng cơ thể. Thuốc của Thần Y quả thật hiệu nghiệm, ngâm một lúc cơ thể cô đã thoải mái hơn rất nhiều.

Rồi một lúc sau, đột nhiên có người đổ thêm nước ấm vào. Nước trong bồn lúc này nóng hơn. Cô nghĩ đó là Tiểu Trù và đại lục Long Ngâm thêm nước nên cũng không để ý.

Tới khi có người bước vào trong bồn tắm cô mới phát hiện ra điều bất thường. Cô giật chiếc khăn trên mặt ra đã thấy Trầm Sát đang dựa vào bên cạnh cô, đưa tay kéo cô lại, ngồi lên cơ thể hần

Lâu Thất tròn mắt nhìn hần, "Cả đêm hôm qua vẫn chưa đủ sao?"

"Chưa đủ!" Trầm Sát điềm nhiên trả lời: "Bổn Đế Quân chịu đựng bao lâu nay, một đêm sao đủ nổi?" Chỉ rời xa cô có một lát mà hần đã cảm thấy bứt rứt trong người

Cảm nhận được sự khoái lạc ấy, lại đương tuổi trai tráng, làm sao hần có thể cảm thấy đủ được.

Nước sóng sánh, Lâu Thất cắn chặt môi, kìm nén sự sung sướng. Thế nhưng Trầm Sát nhìn thấy cô đang cố kìm nén thì lại càng mạnh bạo hơn, khiến Lâu Thất không chịu nổi lại hét lên.

Từ trong bồn tắm lên giường đã được trải đệm lót gọn gàng, Trầm Sát cứ thế vằn vù Lâu Thất cho tới khi cơ giường cờ đầu hàng,

Đợi tới khi hai người muốn ăn sáng thì bữa sáng đó đã được hâm nóng lại tới lần thứ ba rồi.

Lúc này Lâu Thất quả thật toàn thân run rẩy không còn chút sức lực nào nữa. Trầm Sát phải dìu, lúc đó cô mới nhớ tới và hỏi, "Nguyệt và Ưng sao rồi?"

"Cứu kịp tính mạng cho chúng. Cũng may mà nàng dạy Thần y cách khâu vết thương, rồi có thêm Thần Thủy Niêm nên không sao. Chỉ có điều chúng mất máu quá nhiều nên cần nghỉ ngơi vài ngày."

"Ồ, nên nghỉ ngơi vài ngày" Lâu Thất gật đầu

Lúc này Hiên Viên Ý từ bên ngoài tới, "Tiểu Thất, mau tới xem Trầm Hương!" Hần ôm Trầm Hương chạy tới vội vã, Hiên Viên Trọng Châu cũng đang ở bên cạnh.

Trầm Hương mấy ngày nay hôn mê không tỉnh, thi thoảng tỉnh lại chỉ nói một vài câu. Lâu Thất trước đây từng nghĩ, đợi giải xong cổ độc cho Trầm Sát sẽ thăm khám cụ thể cho Trầm Hương. Thế nhưng từ tối qua tới giờ cô vẫn chưa có thời gian

”Tôi qua bà ấy đã có gì đó không ổn, đôi mắt không có thần sắc chút nào” Đợi tới lúc này, sắc mặt của Trầm Hương đã trở lên đen xám, nên ông ta đành phải bế bà ấy tới.

Thế nhưng chưa kịp xem thì Hiên Viên Chế đã bước vào, nhìn Lâu Thất và Trầm Sát rồi vội nói, ”Mau tới khu mộ phần, khi này ta đã nhìn thấy từ bị phạt quang, có người đã động tới bia mộ cất giữ thứ đó. Nếu không đi ngay e rằng sẽ muộn mất.”

570. Chương 570

Nghe câu đó, mọi người đều quay sang nhìn.

Lâu Thất hơi chau mày, ”Mộ địa sao lại có từ bị phạt quang? Có phải ông đã biết điều gì đó không?”

Cho dù là nhìn thất Tần Thúc Bảo thế nhưng cũng không có nghĩa là có người đã động vào bia mộ cất giấu thứ đó. Hiên Viên Chế nói vậy chứng minh hai điểm, một là ông ta biết ở đó có cơ quan, hai là ông ta biết thứ đó được cất giấu ở đâu.

Còn nữa, ”Rốt cuộc là phải lấy thứ gì?”

Hiên Viên Chế lúc này trầm tư trong giây lát rồi mới nói tiếp

”Một chiếc chìa khóa”

”Mau nói những điều ông biết ra” Lâu Thất nói, rồi đứng dậy bước tới trước Trầm Hương đang nằm trên ghế, kiểm tra cho cô ta

Trầm Hương chắc chắn là đã dùng cách để tạo ra Khôi Lỗi, thế nhưng cô không hiểu rõ về Vu thuật nên khá khó để hóa giải.

”Nói đi” Trầm Sát nhìn sang ông ta với ánh mắt sắc lẹm, giọng thúc giục. Cho dù Hiên Viên Chế là Thái thượng hoàng của hoàng thất Hiên Viên, thì hắn cũng không hề có ý nhún nhường

Thế nhưng Hiên Viên Chế thì cảm thấy nóng mặt. Tên nhãi này mới chỉ hơn hai mươi tuổi đầu, mà là còn định áp chế ông ta, đúng là chẳng coi ai ra gì.

Còn nữa, trước đây ông ta cũng không hiểu rõ Trầm Sát giỏi giang tới đâu. Sau một đêm bây giờ ông cảm thấy Trầm Sát không thể lường trước được. Chẳng lẽ trước đây hắn ta che giấu đi thực lực của mình

Hiên Viên Chế hoàn toàn không biết sau khi giải được cổ độc, nội công của Trầm Sát đã tăng lên bội phần.

”Khu mộ địa của Lâu gia có một chiếc chìa khóa, chìa khóa đó do Lâu Vân U năm xưa đặt ở đó.”

"Năm đó bà ta từng nói, thứ này không phải là của bà ta, mà vô tình mà có được. Thế nhưng nó rất quan trọng, bởi vì..." Hiên Viên Chế nhìn sang Lâu Thất, "Năm đó cô từng ép bà ta đưa chiếc chìa khóa này cho cô"

"Cái gì?" Đúng lúc đó Lâu Hoan Thiên đi vào và nghe thấy câu này, đột nhiên hấn bực mình, "Ông lại định bắt nạt Tiểu Thất phải không?"

Sao lại nói cô ấy ép mẫu thân của mình. Năm đó Lâu Thất mới bé tí xiu, sao có thể ép mẫu thân của mình được. Chẳng lẽ cô ấy là yêu nghiệt hay sao?

"Ta đâu cần phải bịa ra chuyện như thế này" Hiên Viên Chế nhìn Lâu Hoan Thiên, "Chẳng lẽ năm xưa ta ta phải hãm hại cháu gái của mình hay sao?"

Nói vậy cũng có lý. Nếu như đầu óc có vấn đề hay trọng nam khinh nữ thì cũng không đến mức ghét bỏ cháu gái của mình như thế

Lâu Thất cúi mắt, "Nói thế có nghĩa là năm đó ta chỉ như một thứ yêu nghiệt hay sao? Ta cần chiếc chìa khóa đó làm gì?"

"Ta làm sao biết được? Chỉ có điều Lâu Vân U khi đó sợ người cầm được chìa khóa đã trở lên rất kỳ lạ. Vì thế bà ta từng nói tuyệt đối không được đưa chìa khóa cho cô" Hiên Viên Chế tiếp tục nói.

Lâu Hoan Thiên nhìn Lâu Thất, trong lòng cảm thấy đau đớn, rồi bước sang đặt tay lên vai cô an ủi: "Năm đó hẳn là có sự tình gì đó, không chừng muội cũng đã trúng vu thuật. Huynh sẽ kiểm tra rõ chuyện này, huynh sẽ không tha cho kẻ khiến muội bị oan ức."

Nghe thấy thê Lâu Thất cảm thấy được an ủi phần nào, ngẩng đầu nhìn hấn cười, "Huynh, đa tạ huynh nhiều lắm!"

"Đương nhiên rồi, ta là sư huynh của muội mà!" Lâu Hoan Thiên đứng thẳng người rồi tiếp tục nói với vẻ thắc mắc, "Thế nhưng mẫu thân sao chưa từng nói với ta chuyện này"

Hiên Viên Chế đáp lời: "Không thể nào, Lâu Vân U từng nhận lời với ta, đợi người lớn lên sẽ nói chuyện này. Người chính là thái tử của hoàng thất Hiên Viên. Chuyện năm đó lẽ ra người đều phải biết mới đúng"

"Không có, mẫu thân chưa bao giờ nói chuyện này, thậm chí rất ít khi nói về Tiểu Thất."

"Sao có thể như thế được?" Hiên Viên Chế tiếp "Năm đó bà ta nói với ta, chuyện của Lâu Thất sau này sẽ nói cho người biết, để người phải trở thành một vị ca ca tốt. Cho dù cô ta làm chuyện gì thì cũng phải tin tưởng. Năm đó bà ta ngang ngược như thế nên cũng khiến ta khá tức giận"

Lâu Thất và Lâu Hoan Thiên nhìn nhau.

Lâu Thất càng cảm thấy nghi ngờ hơn. Bởi vì nghe những lời Hiên Viên Chế nói thì Lâu Vân U tuyệt đối không phải là người yếu đuối, hơn nữa, rất yêu quý Lâu Thất. Thế nhưng mấy ngày hôm nay Lâu Vân U rất lạ, tỏ ra yêu đuối, thái độ với Lâu Thất vô cùng khác lạ

Rốt cuộc đó là chuyện gì?

”Đợi khi gặp mẫu thân ta sẽ hỏi cụ thể” Lâu Hoan Thiên lúc này cũng không biết nói thế nào, thế nhưng Lâu Thất biết hẳn ta cũng đang có chút buồn lòng

Lâu Vân U mà Hiên Viên Chế nói phù hợp hơn với hình ảnh mẫu thân mà cô mong muốn

Thế nhưng Lâu Thất cũng biết, con cái không thể lựa chọn cha mẹ

Lâu Vân U đã đi đâu, không ai biết được cả. Đến lúc này Lâu Thất mới biết Lâu Hoan Thiên đã đi khắp nơi tìm nhưng không thấy. Thế nhưng Lâu Thất nghĩ rằng rất có khả năng bà ấy đã bị Tả Hữu Hộ Pháp của Đoạn Trần Tông Thượng Tông hoặc Hạ Tông mang tới đại lục Long Ngâm rồi.

Lâu Hoan Thiên cũng nghĩ như thế nên mới không tự đi tìm, mà dự định cùng họ tới đại lục Long Ngâm.

”Chiếc chìa khóa đó có tác dụng gì?” Trầm Sát lấy tay gạt tay đang đặt trên vai Lâu Thất của Lâu Hoan Thiên.

”Lâu Vân U nói, đó là chiếc chìa khóa mở cánh đại môn nơi giam giữ Thánh vật của Bạch vu tộc.”

Thánh vật ư?

Là thánh vật gì?

Năm đó Lâu Vân U trốn khỏi Bạch Vu Tộc, không lẽ chìa khóa đó là bà ấy đánh cắp từ Bạch Vu Tộc? Nếu thứ đó quan trọng, Bạch Vu Tộc lẽ ra sẽ đi tìm bà ấy mới phải

”Cho dù là như thế, chúng ta cũng không cần thánh vật của Bạch Vu Tộc, thì chìa khóa đó chẳng có tác dụng gì với chúng ta cả, không cần phải tới khu mộ địa đó” Lâu Thất nói

Hiên Viên Chế trừng mắt nhìn: ”Thánh cốc của Bạch Vu Tộc ba mươi năm mới mở một lần, cần phải có chìa khóa do. Năm xưa tộc trưởng của Bạch Vu Tộc tìm tới ta, ta đã thỏa thuận với ông ấy rằng khi thánh cốc mở ra, nhất định sẽ đem chìa khóa quay lại. Nếu như không phải trùng cơ quan ở đó thì ta đã sớm đem chìa khóa đó quay lại. Ta bị giam trong bao nhiêu năm, cố gắng tu luyện nội công cũng chỉ vì muốn thoát

khỏi nơi đó trước khi thánh cốc mở ra. Có được chìa khóa để đem lại Bạch Vu Tộc. Người nói không có tác dụng, chẳng phải muốn ta thất tín hay sao?”

”Không mang lại thì đã sao?”Lâu Thất nói, trước đó chẳng phải đã nói tới đây là vì tìm phụ thân của cô hay sao. Hóa ra là vì cái chìa khóa đó. Lẽ nào trong lòng ông ta, những điều thỏa thuận với người khác quan trọng hơn người thân của mình?

Hiên Viên Chế tức giận với ánh mắt của cô, ”Người nhìn như thế là có ý gì? Nếu không phải vì nghe nói phụ thân Hiên Viên Ý sẽ quay về Lâu gia thì ta sẽ tới trước? Tìm người và chìa khóa thì đâu có liên quan gì! Hơn nữa, nếu không đem chìa khóa quay lại, thánh cốc không mở ra thì Bạch Vu Tộc tộc trưởng chắc chắn sẽ quy trách nhiệm cho gia tộc Hiên Viên. Tới lúc đó tất cả các vương tộc sẽ coi Hiên Viên thị là kẻ thù.”

”Vì sao?” Trầm Sát hỏi, thánh cốc của Bạch Vu Tộc thì có quan hệ thế nào với vương tộc của hắn?

”Bởi vì, thánh cốc của Bạch Vu Tộc có vô số bảo vật. Khi mở thánh cốc, bát đại vương tộc đều cử người tới tranh đua để vào thánh cốc, lựa chọn bảo vật mình cần. Mỗi vương tộc đều chỉ có thể lấy hai thứ bảo vật, thế nhưng cho dù là một bảo vật cũng đủ cho cả vương tộc dùng nửa đời”

Đây là những điều Hiên Viên Ý nói

Những chuyện này, họ với tư cách là huyết mạch của hoàng tộc đều biết chuyện đó. Có điều Trầm Sát, Lâu Thất, Lâu Hoan Thiên và còn cả Hiên Viên Trọng Châu đều không lớn lên trong hoàng thất, cũng không ai nói cho họ biết cả. Trước đây cũng không nghĩ chuyện này có liên quan gì.

”Theo ta tính toán, nhiều năm trôi qua như thế, chìa khóa chưa được đem trả lại nên Bạch Vu Tộc cũng lo lắng, khả năng lớn nhất chính là Hách Liên vương tộc biết, họ muốn lấy chìa khóa, để thỏa thuận với Bạch Vu Tộc, để họ có thể lấy nhiều bảo vật hơn một chút”

”Có thể có bảo vật gì?”Lâu Hoan Thiên thắc mắc.

Hiên Viên Chế tiếp tục giải thích: ”Lần trước, tam thúc của người đã lấy được một quyển mật pháp từ đó, vì thế đã luyện thành một thứ võ công đáng sợ. Nghe nói có thể mở cửa tiên giới! Cũng vì thế mà vị thế của chúng ta ở Long Ngâm được đảm bảo. Người nói xem, có thể có bảo vật gì?”

Lâu Thất ngẩn người, nhớ lại chuyện lão đạo sỹ thối có khả năng phá động thời gian, lại có thể đưa cô về thời gian hiện đại. Chẳng lẽ đó là do sư môn của họ lấy được từ trong thánh cốc này?

Nếu là như vậy, thì thánh cốc đúng là nghịch thiên, hoàn toàn có thể khiến thiên hạ điên đảo. Nếu đã như thế vậy họ phải lấy bằng được chìa khóa.

Trầm Sát phía người tới mộ địa trước, nếu nhìn thấy Hách Liên Quyết thì phải ngăn lại trước.

”Bổn Đế Quân cho phép các người lấy thịt đè người” Trầm Sát dặn dò.

Trầm Sát vốn có ý định giết chết Hách Liên Quyết từ lâu

Lâu Thất sau đó châm cứu cho Trầm Hương, sắc mặt của bà ta mới hồi tỉnh trở lại

”Trên đường đi ta sẽ tiếp tục điều trị cho Nhị thẩm”

”Tiểu Thất vất vả rồi” Hiên Viên Ý lúc này cảm thấy rất cảm động

Họ quyết định nhanh chóng thu dọn đồ đoàn lên đường. Những việc họ làm cũng đã bị thám tử của Hách Liên Quyết phát hiện ra

Còn nhóm thám tử quay lại lần nữa để thăm dò đều bị Trầm Sát giết sạch. Đến lúc chết vẫn chưa thể hiểu vì sao cách xa như thế mà đối phương vẫn nhận ra chúng. Nhận ra được rồi, tại sao lại có thể bắn đúng vào mắt trúng. Hơn nữa hoàn toàn không phải dùng ám khí gì

Trên xe ngựa Lâu Thất nhìn Trầm Sát mà giật mình. Bởi vì trước khi hấn ra tay, cô hoàn toàn không nhận ra những kẻ đó

”Sao nhìn Đế Quân như thế, hay là sáng nay ta chưa cho nàng thỏa mãn?” Trầm Sát ôm cô vào lòng, giọng đầy mê hoặc.

”Nội lực của chàng quả nhiên...” Quả nhiên cao thâm khó đoán. Mẹ kiếp, đúng là không công bằng chút nào. Sao cô lại trở thành món nhân sâm đại bổ cho hấn như thế cơ chứ.

Trầm Sát đưa tay thò vào trong váy của cô, rồi mon men lần mò lên phía trên. Vừa hôn lên môi vừa nói với giọng khiêu khích: ”Không tăng nội công, sao có sức mà hầu hạ nàng?”

Cô sắp phát điên lên vì hấn

Qua một đêm mà hấn lại nghiện như thế hay sao?

Cô nắm chặt lấy tay hấn: ”Không ngờ chàng là một Đế Quân như thế này”

”Hả, vậy nàng nói vậy là không thích hay sao?”

571. Chương 571

Đây là lén dỗi có được không hả?

Nàng nói thực sự là rất giống Đế Quân, lúc này nếu nói theo lời hắn, trả lời là thích, vậy không phải nói nàng cũng thích hắn như thế sao?

Lâu Thất ôm lấy ngực, làm bộ đau lòng nói: "Chàng trở nên xấu xa rồi."

"Bản Đế Quân có thể xấu với tất cả mọi người, nhưng nhất định sẽ tốt với nàng. Trầm Sát nói xong, tay cũng đã dời đến nơi hắn muốn, hơi dùng lực.

Lâu Thất lập tức cắn môi dưới.

"Chàng tiết chế một chút cho ta."

Lúc này, Thiên Nhất đang đánh xe ở ngoài, nếu chẳng may nàng kêu ra tiếng, không phải sẽ rất xấu hổ ư.

Đêm qua, nàng cho rằng mình có thể chịu được, ai biết đến khi hắn mạnh mẽ như thế, căn bản là không thể khống chế được. Đây là lần đầu tiên nàng nếm trải cảm giác điên cuồng không khống chế được như vậy, mỗi lần lên đến đỉnh, trong nháy mắt thậm chí nàng còn mất đi ý thức.

Cũng may Trầm Sát còn khống chế được.

"Về sau, tấm cung của chúng ta, ai cũng không thể lại gần." Trầm Sát cắn môi nàng một cái.

Lâu Thất nghe vậy tròn trắng mắt.

Có điều, nghe được lời này nàng lại có chút hoang mang, cũng không biết sau này bọn họ sẽ ở đâu, còn có thể quay về Đại Thịnh sao? Lại nói, nàng cũng rất thích Cửu Tiêu Điện, hơn nữa, cũng chưa ở đó được bao lâu.

Lần này đi đại lục Long Ngâm, cũng không biết sẽ có kết quả gì. Bọn họ có thể tìm được cha mẹ của mình không? Còn có lão đạo sĩ thối nữa...

"Sau khi đến đại lục Long Ngâm, ta muốn đi tìm sư môn của lão đạo sĩ thối trước."

Trầm Sát gật đầu: "Phụ xướng phụ tùy."

Lâu Thất: "..."

Ôi chao! Ngọt chết nàng rồi, ngấy chết nàng a!

Xe ngựa bỗng đột nhiên dừng lại, Lâu Thất bị ngã về trước, Trầm Sát dễ dàng ôm lấy cơ thể của nàng.

”Đế Quân, Đế Hậu thứ tội, mộ địa đã xảy ra chuyện.” Giọng nói của Thiên Nhất ngưng trọng truyền vào.

Trầm Sát ôm nàng bay ra ngoài. Bọn họ cũng đã đến mộ địa Lâu gia, mộ địa này còn lớn hơn so với tưởng tượng của họ, cũng không biết tại sao Lâu gia lại có nhiều người chết như thế...

Có điều, trải qua lần này, mộ địa đoán chừng sẽ lại càng rộng hơn. Lần này, Lâu gia cũng chết không ít người.

Lúc này, bọn họ lại nhìn thấy một mảnh lớn bia mộ ngổn ngang, gãy vụn, có vài nơi mộ huyết giống như bị bom nổ tung ra, làm lộ quan tài bên trong.

Toàn bộ khu mộ giống như đã bị một đám trộm mộ không có đạo đức, dùng biện pháp thô bạo, làm các nơi đều thành rãnh hố.

”Đây là có chuyện gì?”

Đến mộ địa, Lâu lão thái quân nhảy xuống xe, nhìn tình cảnh trước mắt suýt chút nữa thì hôn mê bất tỉnh. Dù sao thì bà cũng là người của Lâu gia, nhiều năm như thế vẫn luôn quản lý Lâu gia, tình cảm đối với Lâu gia tất nhiên cũng sâu đậm nhất.

”Đáng chết! Đây là đã xảy ra chuyện gì chứ? Tình cảnh như thế này thì sao có thể tìm chìa khóa kia đây?” Sắc mặt Hiên Viên Chế cũng vô cùng khó coi.

Trầm Sát dùng tay ra hiệu, tất cả mọi người đều yên tĩnh lại, chỉ còn nghe thấy âm thanh của hai lão phu thê họ. Lâu Thất không kiên nhẫn nhìn bọn họ một cái: ”Im miệng.”

Tuy nàng không rõ Trầm Sát muốn làm gì, nhưng hắn đã ra hiệu yên lặng, hai người này còn gào thét cái gì?

Hiên Viên Chế trợn mắt nhìn nàng, suýt chút lại muốn mắng một câu nghiệp chướng, nhưng ánh mắt của Trầm Sát và Lâu Hoan Thiên lại không tốt liếc ông, khiến ông không dám lên tiếng nữa.

Đây thật là... một chút uy nghiêm của trưởng bối cũng không có! Cũng không biết yêu nghiệt này có gì tốt mà tất cả mọi người đều đứng về phía nàng. Tối qua, vốn dĩ ông muốn đi qua cất ngang bọn họ, hai người họ làm chuyện vợ chồng lại có thể ồn ào đến mức mọi người đều biết, Hiên Viên gia ông đúng thật là không dạy nổi người này.

Thế nhưng, ngay cả Lâu Hoan Thiên cũng ngăn cản ông.

Đám người Hiên Viên Ý cũng đi theo hai người họ, nghe được toàn bộ những khó khăn vất vả mà hai người đã trải qua, Lâu Tín là người kể nhiều hơn, vì dù sao hắn cũng luôn đi theo họ, còn Trần Thập lại trầm mặc ít nói.

Tất cả mọi người đều yên tĩnh lại, chỉ còn nghe được tiếng mưa phùn nhẹ rơi xuống trên đầu trên người họ, rơi xuống trên cỏ, thấm ẩm mặt đất, thỉnh thoảng lại có tiếng ngựa "phì" lên một tiếng, đôi chim nhỏ chít chít bay qua.

Tất cả vô cùng yên tĩnh.

Trầm Sát nhắm hai mắt lại.

Lâu Thắt đứng cạnh nhìn hắn, không biết vì sao, sau khi giải cổ, nàng lại cảm thấy khí chất trong người Trầm Sát càng thêm trầm mặc, thâm trầm hơn. Cả người thoát nhìn như trường kiếm chưa ra khỏi vỏ, vừa nhìn sẽ tưởng chỉ đẹp mà không sắc bén, nhưng nếu nhìn kỹ lần nữa, lại có thể cảm giác được kiếm khí vô cùng bén nhọn.

Lúc trước, khi cổ độc không phát tác, hoàn toàn không cảm giác được điều này có ảnh hưởng gì với hắn, nhưng bây giờ, cổ và độc cũng đã giải, nàng lại cảm thấy lại có ảnh hưởng, chỉ ít, hắn bây giờ càng thêm bình tĩnh, thả lỏng hơn. Dù sao thì cũng không cần lúc nào cũng phải lo lắng cổ độc sẽ phát tác.

Nhưng như thế lại càng thêm cuồng vọng hơn.

Có điều, nàng thích.

Lát sau, Trầm Sát chỉ tay về một hướng, trầm giọng nói: "Ở bên đó."

Chỗ đó là một góc của mộ địa, ở mộ địa này cũng không có gì đặc biệt, vẫn chỉ có những tấm bia mộ vỡ nứt, còn có huyết mộ bị nổ tung.

Lâu Thắt vung tay lên, mọi người đều bước nhanh về bên đó.

Lâu lão thái quân nghi ngờ nhìn Trầm Sát, lại liếc mắt nhìn Hiên Viên Chế, nhận ra ông cũng không nghe thấy âm thanh gì, vậy sao Trầm Sát lại có thể nghe thấy? Nhưng dù sao thì bọn họ cũng phải lập tức chạy qua đó.

Trong xe ngựa phía sau, Nguyệt và Ung cũng nhanh chóng đuổi theo, đến bên cạnh Trầm Sát và Lâu Thắt, hai người khó nén được kích động.

"Đế Quân, Đế Hậu!"

Buổi sáng, Trầm Sát đã đến thăm bọn hắc, nên kích động với chuyện Trầm Sát đã giải độc cũng đã qua, bây giờ bọn hắc kích động là vì nhìn thấy Lâu Thất.

Cảm xúc khi nhìn thấy Lâu Thất lúc này có chút khác so với trước kia.

Hóa ra, nàng không chỉ là mấu chốt giúp Đế Quân giải kịch độc, mà giải cổ cũng phải dựa vào nàng.

Bây giờ, Ứng mới hoàn toàn hiểu rõ, ban đầu khi Lâu Thất từ trên trời rơi xuống, ngã vào trong lòng Đế Quân, thì đó chính là vận mệnh đã định! Tuy chuyện này có vẻ vô cùng kỳ lạ, nhưng những gì xảy ra trước mắt bọn hắc lại là thực.

Thế nên, lúc này nhìn thấy Lâu Thất, bọn hắc thực sự có một cảm giác ngưỡng mộ, khâm phục, yêu thích và cả kích động.

Tâm tình như thế hoàn toàn cuốn đi những tâm tư nhỏ mọn trước đó của Ứng với nàng, càng ngày hắc càng thấy nàng và Đế Quân vô cùng đẹp đôi, hắc cũng rất vui mừng, vui mừng thay cho Đế Quân.

Vậy nên, lúc này gọi nàng một tiếng Đế Hậu, tình cảm trong đó hoàn toàn không giống lúc trước.

Lâu Thất cũng nghe ra được.

"Nguyệt vệ, Ứng vệ, sức khỏe của các người thế nào rồi? Nếu tinh thần không tốt, thì cứ lên xe ngựa nghỉ trước đi."

"Thuộc hạ đa tạ Đế Hậu quan tâm, có thần dược của Đế Hậu, thuộc hạ nghỉ ngơi một đêm, bây giờ cũng đã không có vấn đề gì rồi. Kỹ thuật khâu của thần y cũng rất tốt."

Nguyệt mỉm cười nói.

Lâu Thất gật đầu.

Hai người bọn hắc nếu đã không ngừng nghỉ đuổi đến đây, tất nhiên là muốn ở bên cạnh Trầm Sát, cứ tùy họ vậy.

Hỏa ở phía trước kiểm tra huyết mạch, nhìn về phía họ, nói: "Trong này có một chiếc quan tài, nắp quan tài được đóng rất chặt."

"Nếu đã như vậy, thì chắc không phải ở chỗ này." Hiên Viên Chế nói xong liền tự mình đi kiểm tra bia mộ bị vỡ đôi kia, quả nhiên phát hiện trong nửa tấm bia có một cái lỗ nhỏ, bên trong có một tấm đá. Ông ấn vào tấm đá một cái, đột nhiên miệng quan tài kia bay lên, khiến mọi người đều giật mình.

”Mau nhìn.”

Dưới quan tài có một cửa vào hình chữ thập nhỏ hơn quan tài một chút.

Có dòng khí vô hình bốc lên, chính là dòng khí mạnh mẽ giúp quan tài được đẩy lên, khiến nó không bị rơi xuống.

”Không phải nói chìa khóa ở trong bia mộ ư? Sao còn có một cái cửa động?” Lâu Thất quét mắt nhìn Hiên Viên Chế như muốn nói ông cũng không đáng tin a.

Khuôn mặt của Hiên Viên Chế đỏ lên, nhưng không cam lòng tỏ ra yếu thế, gân cổ nói: ”Có cơ quan ở trong bia mộ cũng thế cả thôi.”

”Vậy sao Hách Liên Quyết cũng biết?”

”Hách Liên Quyết là hoàng tử của hoàng thất Hách Liên. Sao ta biết làm sao hắn biết chứ?” Hiên Viên Chế lầu bầu nói: ”Biết đâu mẫu thân người nói chuyện này cho người khác biết.”

Tuy ông chỉ thuận miệng nói một câu, nhưng Lâu Thất lại lập tức để ý đến câu này. Quả nhiên là Vân U nói ra. Không biết bà nói ra lúc nào? Nói cho ai? Là nói với Hách Liên Quyết ư? Hay bà đã truyền hết ra ngoài?

Nếu là gần đây mới nói, vậy người bà gặp là ai? Ngoài phụ thân bà ra, còn ai đáng để bà toàn tâm toàn ý tin tưởng nữa?

Lâu Hoan Thiên đột nhiên đi lại, thấp giọng nói: ”Mẫu thân có thể ở dưới đó không?”

Trong lòng Lâu Thất chợt động, rất có khả năng.

”Ba mươi người đi xuống, những người khác ở lại.” Trầm Sát hạ lệnh.

”Dạ.”

Lâu lão thái quân muốn đi xuống, nhưng Hiên Viên Chế ngăn bà lại: ”Bà ở đây nghỉ ngơi đi.”

”Cẩn thận chút.”

Dòng khí rất mạnh, người nhảy xuống cũng bị đẩy lên không thể tiếp tục xuống được nữa. Trầm Sát quan sát dưới đáy quan tài một chút, đưa tay gõ thử, đáy quan tài cũng phun ra dòng khí, lúc này mới đè ép bọn

họ xuống.

Cơ quan này thiết kế cũng quá tinh vi rồi.

Sau khi xuống dưới, mắt tạm thời vẫn chưa thích ứng kịp với bóng tối, mọi người đều cảm thấy đưa tay ra cũng không nhìn rõ năm ngón, nhưng Trần Sát lại kéo tay Lâu Thất đi rất vững vàng.

”Chàng nhìn rõ được?”

”Ừm.”

Mẹ kiếp, nội lực cũng tiến bộ quá nhanh đi, phải biết, bây giờ ngay cả nàng cũng chỉ có thể nhìn thấy được một chút bóng dáng mờ mờ a.

”Đi theo bản Đế Quân.”

Trần Sát dẫn Lâu Thất đi về trước, trong này có một mùi hương rất lạ, thế nên bọn họ cũng không dám tùy tiện đốt lửa.

Trần Sát rút Ẩm Huyết kiếm ra, mũi kiếm quét trên mặt đất, mọi người nghe âm thanh này đuổi theo.

Có thể ở đây có cơ quan, nhưng đã bị người đến trước xử lý rồi, nên bọn họ cũng không gặp phải thứ gì.

Lúc này, trước mắt đột nhiên có ánh sáng dịu nhẹ phát ra.

Vừa giống ánh trăng, lại vừa giống ánh sáng của ngọc.

Khi chuyển mắt, một mộ thất hình tròn xuất hiện trước mặt mọi người, Hách Liên Quyết lại đang chấp tay sau lưng đứng trước một bàn đá, Thanh Y đứng cạnh hắn, còn có thêm bảy, tám thị vệ đang cầm kiếm giờ về phía họ, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

Trên mặt bàn kia chỉ đặt một cái giá, bên trên có một thanh ngọc khí kỳ lạ, ngọc khí này không nhỏ, bằng cánh tay người trưởng thành, đầu như mũi tên, phía sau khắc rất nhiều hoa văn, phía cuối lại thắt một chuỗi dây xích không biết chất liệu gì.

Thế nhưng, khiến người khác kinh ngạc là ánh sáng nhu hòa khắp phòng chính là từ thanh ngọc khí này phát ra.

Không lẽ đây chính là chìa khóa của Thánh cốc Bạch Vu tộc?

Hách Liên Quyết chậm rãi xoay người lại, ánh mắt dừng lại trên mặt Trầm Sát và Lâu Thất: "Các người đến rồi."

Trầm Sát không thích thái độ này của hắn, giống như chuyện gì cũng nằm trong tay hắn vậy.

Có điều, hắn cũng không cần thiết phải thích người này.

Trầm Sát liếc mắt thấy ánh mắt của Lâu Thất vẫn đang nhìn chằm chằm thanh ngọc khí kia, cũng không nhìn Hách Liên Quyết, trong lòng hắn rất thảo mãn.

"Món đồ này, bản Đế Quân muốn." Ngữ khí của Trầm Sát nhàn nhạt vang lên.

Thanh Y ngay lập tức kêu lên: "Dựa vào cái gì?"

572. Chương 572

Lâu Thất nhẹ nhàng kéo tay áo Trầm Sát, thấp giọng nói: "Này, chàng chắc chắn thứ này chính là..."

Trầm Sát hơi lắc đầu: "Bổn Đế Quân không chắc chắn, nhưng, đồ trong đây, nếu bổn Đế Quân không lấy được thì người khác cũng đừng hòng lấy."

Thật là...

"Người cũng quá tự cao đấy." Thanh Y tức giận quát.

Trầm Sát ngay cả một ánh mắt cũng lười cho, giống như tư cách để hắn thưởng một ánh mắt, một câu nói thì Thanh Y cũng không có vậy. Không thể không nói, Trầm Sát bây giờ đã mạnh hơn trước đó rất nhiều. Hơn nữa trong tính cách Đế Quân trước đó thì tàn nhẫn chiếm nhiều hơn. Nếu Thanh Y nói câu này vào lúc trước thì chắc chắn hắn đã không nói nhiều mà giết rồi.

Có điều, Thanh Y giờ đây càng tức đến xanh mặt, nếu hắn mà nói nữa thì sẽ biểu thị bản thân có chút ngang ngược, nên Hách Liên Quyết bảo hắn lui xuống.

Thanh Y căm giận lùi xuống hai bước, Hách Liên Quyết lại bước lên hai bước, cách ngọc khí tản phát ra ánh sáng như ánh trăng kia xa hơn chút, Lâu Thất phát hiện bọn họ lại không có bóng.

Phát hiện này khiến nàng cảm thấy rất kỳ lạ. Ánh sáng của ngọc khí cũng coi là sáng rõ, nhưng rất ảm áp dịu dàng, sao thì cũng phải có bóng nhạt mới đúng. Nhưng không hề có, vậy đây chắc chắn không phải ngọc khí bình thường.

Nàng khoắc cánh tay Trầm Sát, ngẩng đầu cười với hắn: "Chàng nói đúng, thứ này ta thích, chúng ta muốn"

chắc rồi.”

Thanh Y trợn trắng mắt. Đúng là tức chết người, có biết gì là quy tắc người trước người sau không.

”Các người...” Hách Liên Quyết đánh giá Lâu Thất, ý cười giấu trong mắt trước đó thoát cái biến mất, sắc mặt hần dần dần trầm xuống.

Không, không thể nào, sao có thể như thế?

Hắn nhìn thấy gì?

Lâu Thất trước đó hắn nhìn thấy là một thiếu nữ yêu kiều, xinh đẹp động lòng người, giống như một nụ hoa sắp nở, mùi hương cũng tỏa hương thơm ngán chưa đi xa. Rõ ràng chỉ là một nụ hoa chưa được hái.

Nhưng giờ đây nụ hoa này hình như chỉ trong một đêm đã nở rộ thật to, xinh đẹp tuyệt trần, tỏa hương thơm ngát, dù người vô cùng.

Rõ ràng là được yêu thương qua rồi.

Não hắn không chịu không chế mà tưởng tượng ra loại hình ảnh kia, nàng quyến rũ mị hoặc, nàng xoay chuyển ngâm nga, ngọt ngào tuyệt diệu, yêu kiều như hồ ly, thậm chí là tiếng nàng khóc lóc xin tha.

Nhưng, đáng vẻ tuyệt vời đó lại không phải vì hắn.

Sự quyến rũ đó không phải vì hắn.

Sự ngọt ngào đó, hắn không ném được.

Một loại đau đớn đột nhiên truyền tới từ sâu thẳm trái tim hắn. Hắn luôn tưởng mình đối với Lâu Thất chỉ được gọi là thích thôi. Suy cho cùng nàng rất đẹp, tính cách lại đặc biệt, nhưng ít nhiều trong sự yêu thích đó còn có nguyên nhân khác. Dù sao thì trên người nàng cũng có Tuyền Tâm, còn là nữ tử có hôn ước với hắn mà mẫu phi đã nói, thêm nữa nàng là ”bảo bối” mà người ở đại lục Long ngâm muốn giành lấy, bởi vì những đặc biệt này của nàng, nên hắn để ý nàng cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Nhưng bây giờ phát hiện nàng đã...

Thì đột nhiên hắn có một loại cảm giác mất mát.

Đây là cảm giác đầu tiên hắn cảm thấy từ trước đến nay.

Chẳng lẽ nữ tử này đã chiếm một vị trí lớn như thế trong tim hần mà hần không biết ư?

Phần nộ, đau đớn, không cam lòng, căm hận, các loại cảm xúc đang quẩn lầy nhau trong tim hần, khiến mặt Hách Liên Quyết trước nay vốn hờ hững lại có chút vẩn vơ.

Chuyện này thực sự quá rõ ràng, Trầm Sát đối với chuyện này luôn thích bỏ đá xuống giếng, xát muối vào vết thương người khác. Nên Trầm Sát liếc hần ta một cái, nắm lấy tay của Lâu Thất, đưa đến bên miệng, hôn nhẹ một cái, sau đó lại cắn nhẹ, cúi đầu nhìn nàng, lúc nàng đang không hiểu gì thì đột nhiên dịu dàng hỏi một câu.

”Bé cưng, bốn Đế Quân không biết tiết chế, chắc một chết nàng rồi phải không? Tới xoa eo cho nàng nhé?”

Lâu Thất há mồm tròn mắt: ”...”

Trời ạ.

Đế Quân à, sao chàng không đi chết đi.

Người ở đây có ai không có đủ nội lực chứ, có ai mà không nghe rõ tiếng nói nhẹ kia chứ? Trước mặt cao thủ thì đề thấp thanh âm có tác dụng gì?

Mặt Lâu Thất như bị bồng vẩy.

Về sau cứ phải thế này ư? Chuyện phu thê hai người đều phải nói cho thiên hạ đều biết phải không? Đáng vẻ ngẫu của Đế Quân đâu? Xin chàng hãy dùng sự ngẫu đó trong lúc này được không?

Còn có thể mặt dày thêm nữa không?

Đang muốn nhéo hần thì tiếng gió trước mắt đột nhiên vang lên, sau đó nàng bị Trầm Sát đẩy nhẹ. Đợi nàng phản ứng được thì lại phát hiện Hách Liên Quyết ra tay công kích Trầm Sát.

Lấy sự kỹ lưỡng và giao hoạt của Hách Liên Quyết mà hần ta không phát hiện tu vi hiện giờ của Trầm Sát đã tăng lên sao? Theo lý mà nói, lúc này hần ta không nên manh động mà phải thăm dò rõ tình huống, sau đó tìm được tình thế có lợi nhất cho mình mới phải. Tại sao lại đột nhiên động thủ với Trầm Sát chứ?

Đây không phải là tìm ngược à?

Bên này Lâu Thất đang biểu thị rằng Hách Liên Quyết tìm ngược thì bên kia, Thanh Y lại âm thầm ra hiệu với thủ hạ, đám thị vệ kia lặng lẽ lại gần, muốn ngăn trước mặt nhóm người Lâu Thất. Còn Thanh Y lại nhướn người, ý đồ muốn vô thanh vô tức lại gần bàn đồ cống kia.

Nhưng khi tay hắn giơ ra muốn lấy ngọc khí thì một bàn tay thon dài nhỏ nhắn đã nắm lấy ngọc khí kia trước hắn một bước.

Hắn kinh ngạc ngẩng đầu liền nhìn thấy cả người Lâu Thất ngồi trên bàn, hai chân lắc lư, nghiêng đầu cười với hắn.

”Này, Thanh Y, trong mắt ngươi ta ngốc thế à?”

Âm thầm giở trò dưới mí mắt nàng, tưởng nàng không nhìn thấy sao?

”Tên họa thủy ngươi mau trả chìa khóa đây. Ngươi đã cướp Tuyền Tâm trong tay chúng ta rồi, giờ ngay cả chìa khóa cũng cướp. Làm người không thể quá tham lam.” Thanh Y tức giận, rút kiếm đâm về phía nàng.

Lâu Thất nhẹ nhàng nhảy xuống, thân hình nghiêng đi tránh kiếm của hắn, khi các thị vệ khác muốn xông đến, Nguyệt và Hỏa sao có thể để họ đến góp vui được, vì vậy liền ngăn trước mặt họ, hai bên đánh nhau.

Lâu Thất giơ ngọc khí kia lên, nói với Thanh Y: ”Ngươi có thời gian cướp thứ này với ta, không bằng xem chủ tử ngươi nhiều vào thì hơn. Bởi vì ta sợ muộn tí nữa thì ngươi sẽ không thể nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của hắn hay nghe thấy âm thanh của hắn nữa đâu.”

Thanh Y tức giận: ”Lời này của ngươi có ý gì?”

”Ý là...” Lâu Thất nhàn nhã nhún vai: ”Võ công của Đế Quân nhà chúng ta không phải chỉ cao hơn một tầng so với Hách Liên Quyết đâu.”

Lời này có vẻ hơi khoe khoang, nhưng Trầm Sát nghe thấy lại rất thích.

”Đế Hậu coi trọng bốn Đế Quân như thế, sao bốn Đế Quân có thể cho nàng thất vọng được?” Nói xong, ngón trỏ cùng ngón giữa của tay phải hắn hợp lại thành kiếm, nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn trước mặt.

Thanh Y đã nhìn về phía bên này sau khi Lâu Thất nói xong câu kia rồi, lúc này Trầm Sát nhất thời hét lên: ”Hắc Sát Ma Chỉ!”

Hách Liên Quyết đã phát hiện tu vi Trầm Sát tăng cao trước khi chiêu này được sử dụng rồi, trước đó họ còn có thể đánh ngang tay khi Trầm Sát không sử dụng Hắc Sát Ma Chỉ, nhưng ba chiêu vừa nãy, hắn đã bị ép sử dụng chín thành công lực trong chiêu thứ ba mà Trầm Sát nhìn vào còn rất nhẹ nhàng, thông dong, hình như không hề sử dụng công lực vậy.

Bây giờ lại nhìn thấy Trầm Sát thoải mái sử dụng Hắc Sát Ma Chỉ như thế, tuy trong đó không xuất hiện sát khí màu đen quanh quần giữa ngón tay, nhưng cảm giác lại còn đáng sợ hơn, giống như có những cơn gió vô cùng vô tận xông tới, góp lại thành một cơn bão vô cùng khủng bố vậy.

Không hình không dáng, nhưng lại khiến người ta lạnh hết tim gan.

Ánh mắt Hách Liên Quyết trầm xuống: "Cổ của người giải rồi?"

"Không phải người nhìn ra rồi à?"

Nói xong thì hắn cũng đã vẽ xong hình tròn, động tác chậm rãi, đánh về phía Hách Liên Quyết.

"Gia."

Thanh Y kinh ngạc hô lên, xông về phía Hách Liên Quyết, muốn lấy thân chắn sát chiêu này cho hắn ta: "Gia, mau đi!"

Hách Liên Quyết vốn muốn hét hắn ra, nhưng trong khóe mắt hắn ta lại nhìn thấy Lâu Thất đứng ở một bên, ánh mắt nàng rất bình tĩnh, tựa hồ hắn chết hay không không hề ảnh hưởng đến nàng vậy. Ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn cứ để mặc Thanh Y đứng trước mặt, thậm chí vô thức còn giơ tay tóm một thị vệ đến, ném về phía Trầm Sát. Thị vệ đó ở trong không trung lộ ra biểu tình hoảng sợ kinh ngạc, hình ảnh giống như khắc sâu vào trong não của Hách Liên Quyết.

Rầm một tiếng, Thanh Y và thị vệ đó bị đâm trúng ngay trước mặt hắn ta, chuồng khí nổ tung ở trong lồng ngực họ, chớp mắt đã không toàn thây.

Trước mặt Hách Liên Quyết chỉ còn một màu đỏ tươi, nhất thời hắn chặt vật không chịu nổi, cảm thấy bản thân quá bỉ ổi. Lúc này, hắn không thể để ý đến chuyện gì khác, hắn mò một hộp ngọc trong ngực ra, cắn răng nói: "Hôn thư và sinh thần bất tự của Lâu Thất đang ở chỗ bốn vương."

Động tác Trầm Sát hơi ngưng lại, nhướn mày nhìn hộp ngọc trong tay hắn: "Ngọc Ly Thiên Cơ."

"Nếu người đã biết, vậy có lẽ bốn vương có thể thương lượng một điều kiện với người." Hách Liên Quyết nói.

"Thất Thất, huynh trưởng của nàng có phải nói là hôn sự của chúng ta không có thứ này thì không tính đúng không?" Trầm Sát nhìn Lâu Thất.

Lâu Thất cầm ngọc khí lùi ra sau vài bước, cứ lùi mãi đến trước mặt đám người Nguyệt và Ung.

Khi Hách Liên Quyết hơi khó hiểu thì Lâu Thất đã cười nhẹ: "Nếu cổ độc của chàng chưa được giải, muốn biết ta có phải âm nữ không thì thứ này rất quan trọng. Nhưng bây giờ..."

"Nó chỉ là cứt chó thôi."

Nó chính là cút chó.

Thô tục đến cực điểm.

”Ha ha!” Nhưng Trầm Sát lại thích nàng như thế!

Ngón tay hắn nhấc lên, phát về phía Hách Liên Quyết. Kiếm khí vô hình, nhưng sắc bén như đao như kiếm.

Mắt Hách Liên Quyết đỏ bừng, gào một tiếng, ném Ngọc Ly Thiên Cơ về phía Lâu Thất. Chỉ có như thế, chỉ có động thủ với Lâu Thất thì mới có thể dời đi lực chú ý của Trầm Sát.

Quả nhiên, Trầm Sát không nhịn được mà nhìn về phía Lâu Thất. Cho dù hắn biết rõ ở đó có người bảo vệ nàng, dù hắn biết rõ dù không có ai thì nàng cũng có thể ngăn được chiêu này, nhưng hắn vẫn không nhịn được.

Rõ ràng biết hành vi này rất ngu, nhưng nàng là nhược điểm lớn nhất của hắn. Hách Liên Quyết không biết vì sao mình lại hăm dọa Trầm Sát vô cùng. Hắn mò ra đạn khói từ trong ngực ra, ném xuống, sương mù lập tức giăng đầy.

Lâu Thất không ngờ Hách Liên Quyết còn chơi chiêu này, nàng đang nhịn thở muốn xua tan sương mù thì cả người đã bị kéo vào trong một lồng ngực quen thuộc.

Âm thanh Trầm Sát vang lên bên tai nàng: ”Cứ để hắn ta đi, bốn Đế Quân đã nhìn ra, lần này hắn đã có tâm ma, tu vi cả đời này sẽ không thể tăng tiến, nói không chừng ngày nào đó còn phát điên.”

Với sự kiêu ngạo của Hách Liên Quyết thì chần chẫn không thể chịu được việc hắn lại tóm lấy người theo bản thân nhiều năm như vậy để ngăn sát chiêu cho bản thân. Lâu Thất chợt bừng tỉnh: ”Chàng cố ý thả hắn đi.”

573. Chương 573

”Nếu không, chút sương mù này sao có thể làm gì được bốn Đế Quân?”

Hắn không muốn Hách Liên Quyết chết dễ dàng như thế, đúng, tốt nhất hắn ta nên tỉnh táo nhìn thấy hắn và Thất Thất ân ái, kích thích chết hắn. Hơn nữa, hắn ghét người đó, ghét đến mức để hắn chết dễ dàng cũng cảm thấy tiện nghi cho hắn ta.

Nhìn hắn ta nhập ma càng tốt.

Lâu Thất làm một cái Thanh Phong Quyết, rất nhanh đã thổi tan sương mù đầy phòng.

Đội sương mù tan đi, quả nhiên không còn thấy Hách Liên Quyết nữa.

Bọn họ trở lên mặt đất, Lâu Hoan Thiên vừa nhìn liền thấy thứ trong tay Lâu Thắt, lập tức nhào qua, vui mừng nói: "Ngọc Ly Thiên Cơ! Lấy được Ngọc Ly Thiên Cơ rồi!"

"Đúng."

Lâu Hoan Thiên lấy hộp ngọc, lật tới lật lui nhìn nhưng lại không phát hiện có khe hở nào.

"Sao mở được đây?" Hấn không nhìn được, giơ tay muốn vứt xuống đất, nhưng Hiên Viên Chế lập tức ngăn hấn lại: "Người muốn chết à? Ngọc Ly Thiên Cơ không thể đập, không thể rơi. Bởi vì bên trong có thiết kế mưa châm độc, nếu bị lực bên ngoài tác động thì mưa châm độc sẽ lập tức bắn ra, bốn phương tám hướng đều có, căn bản không thể tránh được."

"Vậy làm sao để mở? Ông biết cách không?" Lâu Hoan Thiên đưa hộp ngọc đến trước mặt Hiên Viên Chế.

Hiên Viên Chế lại tức giận nói: "Tên phụ thân khốn kiếp của ngươi, ngay cả ông đây cũng không tin, sau khi lấy được cũng không nói cho ta làm sao để mở."

"Phụt" Lâu Hoan Thiên cười trên nỗi đau của người khác: "Chuyện này cũng rất bình thường, ông muốn hại con gái ông ấy, sao ông ấy có thể nói cho ông cách mở chứ? Ông..."

"Ngươi dám nói Hoàng gia gia như thế à?" Hiên Viên Chế làm động tác muốn đánh hấn

"Phụ hoàng."

Nhìn ánh mắt lạnh nhạt của Lâu Thắt, dáng vẻ không phục của Lâu Hoan Thiên, lại nhìn ánh mắt của Hiên Viên Ý và Hiên Viên Trọng Châu, Hiên Viên Chế có cảm giác bị đám người xa lánh.

Hấn hất tay áo, quay về xe ngựa: "Ta không muốn để ý các người."

Nhưng trong lòng ông đã có ý định, dù thế nào cũng phải theo họ, lỡ Lâu Thắt chọc phải chuyện gì thì ông ít nhất cũng có thể dùng hết sức lớn nhất của mình để bảo vệ Hoàng thất Hiên Viên.

Lâu Hoan Thiên vẫn còn đang xoắn xuýt nhìn Ngọc Ly Thiên Cơ: "Tiểu Thắt, trong này là sinh thần bát tự và hôn thư của muội, sao lấy ra được đây?"

Hấn vẫn có cảm tình và kính trọng rất sâu với phụ thân, hấn rất hi vọng hôn sự của muội muội mình có thể danh chính ngôn thuận, nhận được hôn thư tự tay phụ thân viết.

Nhưng Lâu Thất lại cười: "Thứ này muội không cần. Ca, giao cho huynh đi, vứt hay giữ tùy huynh."

Trầm Sát đã giải được cổ rồi, sinh thần bát tự của nàng có gì quan trọng nữa? Cho dù không có hôn thư, thì ai dám nói hôn sự của nàng là không có hiệu lực?

Nhưng, trong ánh mắt kinh ngạc của nàng, Trầm Sát lại vươn tay lấy hộp ngọc kia.

Chỉ thấy hắn nhìn vài cái, rồi kẹp nó vào trong lòng bàn tay, âm thầm dùng lực, chỉ nghe tiếng cộp một cái, có cơ quan bị tác động, chớp mắt đã bật nắp hộp ra.

Đám người kinh ngạc nhìn Trầm Sát.

Sao Đế Quân mở ra được vậy?

"Oa, Trầm Sát, chàng giỏi quá." Lâu Thất không thèm để ý gì cả, chớp mắt đã nhảy lên người hắn, ôm lấy cô hắn, treo người mình lên, rồi ngẩng đầu sùng bái nhìn hắn: "Thế mà chàng cũng mở được! Giỏi quá đi mất!"

Trước mặt các trưởng bối và thuộc hạ cứ ôm ôm ấp ấp, kêu to gọi nhỏ thì ra thể thống gì!

Hiên Viên Chế tức giận thả rèm xe: "Mắt không thấy thì tim không phiền."

Không có ai để ý ông ta, một tay Trầm Sát cầm hộp ngọc, tay còn lại ôm Lâu Thất lên. Nhìn khuôn mặt rạng rỡ, ánh mắt lấp lánh của nàng, đúng thật là có sự tán thưởng, khuất phục hắn, sùng bái hắn. Trong lòng hắn hưởng thụ vô cùng.

Thích, hắn rất thích tính cách thẳng thắn này của nàng.

Vui hay không, thích hay không đều thẳng thắn biểu lộ ra. Sao lại cứ hợp tâm ý của hắn thế nhỉ? So với những thiên kim tiểu thư có tư thế đoan trang tao nhã, dịu dàng hiền thực kia thì hắn thích nàng hơn nhiều! Phải nói là mê mẩn!

"Nàng không biết nam nhân của nàng là thiên tài ở mặt cơ quan sao?" Hắn nghiêng mặt, trong mắt mang theo ý cười nhìn nàng.

Lâu Thất gạt mạnh đầu: "Ừm, ta biết."

Lâu Hoan Thiên xông Đến, dùng lực vỗ lên vai Trầm Sát một cái, tay còn lại kẹp hai tờ giấy dầu được gấp nhỏ bên trong ra.

Hắn mở giấy dầu, không nhìn thấy có chữ bên trên, nhìn mãi mới xé mặt bên trên đi, bên trong quả nhiên có xuất hiện chữ.

Lâu Thất nhảy từ trên người Trầm Sát xuống, cúi đầu xuống nhìn.

Tờ đầu tiên là sinh thần bát tự.

Lâu Thất nhìn một lúc, quay đầu về hướng Trầm Sát: "Quả nhiên không phải âm nữ."

"Ừ, nhưng nàng là thuộc của bốn Đế Quân." Ánh mắt Trầm Sát dịu dàng nhìn nàng, câu sau thì truyền âm: "Tôi nay bốn Đế Quân vẫn muốn bồi bổ."

Trong đầu Lâu Thất lập tức hiện lên hình ảnh thân mật của hai người, nhin không được đở bùng mặt, trả lời hắn: "Tôi này cũng phải để ta nghỉ ngơi chứ."

"Bồi bổ xong thì cho nàng nghỉ, hoặc là, nàng có thể ngủ, bốn Đế Quân tự làm việc của mình."

Trong lòng Lâu Thất thầm kêu xong rồi, Đế Quân càng ngày càng vô sỉ: "Chàng mạnh mẽ như thế, người ta có thể ngủ được sao?"

"Ý của nàng là đang khen bốn Đế Quân dũng mãnh sao?" Trầm sát thấp giọng cười: "Cảm ơn Đế Hậu, bốn Đế Quân sẽ tiếp tục cố gắng, còn nữa, nàng thích không?"

Mẹ kiếp.

Lâu Thất thất bại rồi.

Nàng thật sự không ngờ, nàng sẽ có một ngày thất bại khi nói những này kiểu này trước mặt người cổ đại.

Lâu Hoan Thiên giơ tay lắc trước mặt nàng: "Nghĩ gì mà mặt đỏ thế?"

Lâu Thất lập tức hoàn hồn, nhìn tờ giấy hơi ngả màu vàng mà hắn đưa đến.

Tờ giấy có in chìm hình cây trúc, mang theo mùi hương nhàn nhạt, có lẽ vì để lâu trong hộp nên mùi vẫn chưa hết.

Chữ bên trên rất xinh đẹp, cứng cáp có lực, vừa nhìn thì đôi huynh muội Lâu Thị này liền có thiện cảm với phụ thân rồi.

Cách thức của hôn thư cổ đại khá phức tạp, Lâu Thất nhìn thấy tên của phụ thân Hiên Viên Chiến và mẫu thân Vân U ở bên trên.

Nhưng thực sự khiến nàng cảm động là hai câu ở đằng sau.

Ái nữ Tiểu Thất, độc nhất vô nhị. Nếu lấy nàng thì xin hãy yêu nàng, thương nàng, chiều nàng, không thể ỨC HIẾP SỈ NHỤC nàng.

Lâu Hoan Thiên cũng nhìn thấy câu nàng, hừ một tiếng: "Hừ, ta đồ KỶ QUÁ, ghen ghét quá. Lúc đó có mấy tuổi chứ, thế mà lại nói độc nhất vô nhị. Ta phát hiện phụ thân của chúng ta da mặt thật dày."

"Ca, ý người là ta không phải độc nhất vô nhị ư?" Lâu Thất chớp cái đã ôm lấy cổ hần, che đi ánh mắt ỨT ẮT.

Phần tình cảm này, nàng nhận.

Lúc đó, nàng còn bị coi là yêu nghiệt gì đó, còn gây chuyện khiến thiên hạ đại loạn, gây cho hoàng thất Hiên Viên phiền phức rất lớn. Nhưng phụ thân nàng vẫn có thể viết ra lời độc nhất vô nhị này, từ đó có thể thấy, ông ấy rất yêu nàng.

Phụ thân, phụ thân...

Trong lòng Lâu Thất dâng lên một sự kích động, nàng muốn tìm phụ thân.

"Đi thôi, bây giờ liền xuất phát." Nàng cất hai tờ giấy lại vào trong hộp ngọc, đưa cho Trầm Sát. Hần nhận lấy, tay động một cái thì nắp hộp đã đóng lại không còn khe hở nào. Nhìn thì như một viên ngọc hoàn chỉnh, sao biết được bên trong còn giấu đồ chứ.

Trầm Sát đưa nó cho Nguyệt: "Cất giữ cẩn thận."

"Vâng." Nguyệt trịnh trọng nói.

Vân tiến lên, nói với Lâu Hoan Thiên: "Lâu thiếu chủ, đây không phải nói rõ là Đế Quân và Đế Hậu của chúng ta đúng là trời sinh một đôi sao?"

"Đúng đúng đúng. Ta cũng rất vừa ý với muội phụ. Đúng không muội phụ?" Lâu Hoan Thiên nói rồi gác tay lên vai Trầm Sát: "Cho nên chúng ta có thể ngồi cùng một xe ngựa rồi nhỉ?"

Trầm Sát liếc hần một cái, hất nhẹ hần sang một bên, nắm tay Lâu Thất lên xe của họ: "Thiên Nhất, Địa Nhị, trông kĩ, không cho phép ai được lên xe của bốn Đế Quân."

”Vâng.”

Thiên Nhất, Địa Nhị lập tức lên trước làm người đánh xe, thuận tiện đóng cửa xe cho họ, cũng kéo cả rèm xe dày xuống.

Âm thanh Trầm Sát từ trong xe vọng ra: ”Xuất phát đi đại lục Long ngâm.”

”Xuất phát.”

Thái Thúc Bảo giờ kiểm hô to.

Gió mạnh mẽ, mùa thu đã Đến, đại lục Long Ngâm, chúng ta đến đây.

Đi qua cỏi trần, thông tới chân trời, đường núi kéo dài, phía trước mênh mông...

Cả một đường phong trần mệt mỏi, ngày đi đêm nghỉ, trèo qua núi hiểm, đi qua miền đất khó, qua sông chảy siết, giết trùng độc mãnh thú. Cuối cùng, vào một buổi hoàng hôn cuối thu, họ đã chân chính bước vào đại lục Long Ngâm, nhìn thấy thành trì đầu tiên của đại lục Long Ngâm.

Nhưng, không giống với sự phồn hoa trong tưởng tượng, tòa thành này cờ trắng bay bay khắp nơi, tiếng nhạc buồn nổi lên từng đợt, nhìn qua thì có vẻ rất nhiều nhà đang có tang.

”Chuyện gì thế này?”

Tất cả bọn họ không thể đi vào thành hết, chỉ có Nguyệt và Ung đi trước, mang theo ba xe ngựa và hai, ba mươi người vào thành. Lúc vào không hề có một binh sĩ nào ngăn họ, cứ thế mà đi vào. Nhưng sau khi vào thì tình huống nhìn thấy lại khiến họ buồn bực vô cùng.

Lâu Thắt và Trầm Sát ngồi trong xe ngựa, vốn vì cuối cùng cũng nhìn thấy thành trì mà muốn vào cửa tiệm ăn cơm, giờ đây lòng lại run lên.

Cả tòa thành đều tản ra một bầu không khí bi thương.

”Đế Quân, thuộc hạ đi hỏi xem sao.” Sau khi Ung xin ý kiến, đang định đi thì đột nhiên có hơn nghìn người cầm thương, đầu thương chỉ vào họ rồi vây họ lại.

Biểu tình của họ đều là phần nộ và giận dữ, thanh niên đi đầu quát lên: ”Các người là người nước nào? Có phải lại muốn tiếp tục giết người không? Nói cho các người biết, Long thành sẽ không khuất phục đâu.”

Ứng và Nguyệt nhìn nhau, đều không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Huynh đệ bình tĩnh đã, hiểu lầm thôi." Được sự đồng ý của Nguyệt, Lâu Tín tiến lên một bước: "Chúng ta chỉ đi qua thôi."

"Đi qua?" Thanh niên đó nghe vậy liền càng tức giận hơn: "Gan của các người đúng là lớn lắm. Lần nào cũng nói là đi qua. Các huynh đệ, chúng ta đừng phí lời với họ, giết họ đi."

Hơn nghìn người đối đầu với hơn hai mươi mấy người của họ, thật đúng là...

Khi đối phương xông đến đều dùng sát chiêu. Nhìn như thật sự có thâm cừu đại hận gì đó vậy.

Hơn nữa, khiến bọn họ kinh ngạc chính là võ công của đối phương đều không tầm thường, binh lính của một thành bình thường thì võ công sẽ không mạnh như thế.

"Đám côn trùng các người! Ta phải thay muội muội báo thù!"

"Ta phải báo thù cho vợ chưa cưới của ta. Giết!"

Sát ý vô tận.

574. Chương 574

Cho dù họ có chuẩn bị tâm lý thì cũng không ngờ vừa đến đại lục Long Ngâm đã gặp phải tình huống như thế này, hơn nữa trong gần nghìn người này, chỉ có một phần ba trong đó là binh lính, những người khác rõ ràng là bách tính.

"Chúng ta thành côn trùng có hại bao giờ vậy?" Lâu Thất nhìn Trầm Sát, chỉ bản thân rồi lại chỉ hắn: "Chàng từng hại vợ chưa cưới của người ta à?"

Trầm Sát há miệng ngậm ngón tay trắng ngần của nàng, thấp giọng nói: "Bổn Đế Quân chỉ hại vợ của chính mình, hơn nữa còn từ lâu lắm rồi." Hương vị của việc hãm hại rất tốt, muốn ngày nào cũng hại.

Thê tử nhà ai có thể đẹp hơn thê tử hắn? Thê tử nhà ai có thể tốt hơn thê tử nhà hắn? Hắn cường thê tử hắn đến sắp phát điên rồi!

"Này, bây giờ chàng nói nhiều thật đấy nhỉ?" Lâu Thất vỗ vai hắn.

Bên ngoài xe ngựa, Nguyệt đã nhảy xuống ngựa đi lên hai bước, trầm giọng nói: "Các vị, xin hãy bình tĩnh, chuyện này nhất định là có hiểu lầm. Đây là lần đầu tiên chúng ta đến đây, chưa hề làm gì có lỗi với mọi người đâu."

Thanh niên đứng đầu tức giận nói: "Có hiểu lầm gì chứ? Chính là đội xe ngựa như thế này đến từ bên kia, còn nói là những người khác qua hai ngày nữa cũng sẽ đến, vậy không phải là các người à? Còn có thể nói gì nữa? Lần này chúng ta nhất định liều mạng phản kháng, không để cho các người được như ý!"

Nguyệt nhíu mày: "Trước đó từng có đội người ngựa khác đến ư?"

"Giả vờ cái gì! Các người là những tên khốn kiếp!" Một nam nhân cao lớn, trên đầu có đeo khăn trắng thấm máu ra ngoài, ánh mắt căm ghét mà nhìn họ: "Trả muội muội lại cho ta!"

Cảm xúc hàng nghìn người kích động, mắt nhìn thấy sắp xông tới thì đột nhiên, bên trong xe ngựa truyền ra tiếng huýt gió lạnh lạnh, hóa thành thực thể tập kích ra ngoài, thế mà khiến cho nghìn người ở đây không chịu nổi phải che tai lại, hoảng sợ lùi hai bước.

Tiếng huýt sáo dừng lại, đám người cảnh giác nhìn xe ngựa.

Rèm xe vén lên, họ nhìn thấy một đôi nam nữ. Nam vô cùng xuất sắc, lạnh lùng anh tuấn, khí thế hơn người. Nữ thì xinh đẹp yêu kiều, đôi mắt linh động uyển chuyển.

Họ nhìn thấy nam nhân xuống xe, dáng người cao ráo hơn người nhưng khi dìu nữ tử xuống xe thì lại dịu dàng khiến người khác kinh ngạc.

Trầm Sát nắm tay Lâu Thất, chậm chậm đi đến trước đội.

Ung và Nguyệt lùi hai bước ra sau lưng hai người.

Không biết vì sao, vừa nãy rõ ràng họ còn có thể phẫn nộ mà hét to, nhưng khi đứng trước mặt hai người này, họ lại không dám ngang tàng nữa.

Trầm Sát quét mắt nhìn họ, môi mỏng khẽ mở: "Các người muốn đánh một trận?"

Lời này vừa nói ra, gần nghìn người kia lại soàn soạt lùi một bước. Đùa gì thế, người này tại sao lại đáng sợ như vậy? Nói đánh một trận, làm bọn họ ngay cả khí thế cũng không nhắc lên nổi.

"Vốn... vốn là các người không đúng, thành này trước giờ vẫn an phận thủ thường, ba mươi năm trước Chiến thái tử, à không, hoàng thượng Hiên Viên đã hạ lệnh, dù là vương triều nào cũng không được chiếm biên thành, không được hạ thủ với biên thành, bây giờ các người lại vi phạm hoàng lệnh của hoàng thượng Hiên Viên. Hoàng tộc có thể khiển trách các người." Thanh niên dẫn đầu tức giận nói.

Trầm Sát nghe xong liền nhìn Lâu Thất một cái, Lâu Hoan Thiên cũng xuống xe ngựa, đi đến bên cạnh họ: "Ngày cả ta cũng không biết nơi này thuộc về gia tộc Hiên Viên."

"Nơi này chính là lãnh thổ của vương triều Hiên Viên. Các người đừng tưởng hoàng thất Hiên Viên không ở đây là các người có thể bắt nạt. Ta nói cho các người, nghe nói hoàng hậu đã về rồi, hoàng hậu cũng đã hạ phượng chiếu, thái tử rất nhanh cũng về, vương triều Hiên Viên chúng ta sẽ hưng thịnh. Không để các người tùy tiện bắt nạt đâu."

Lâu Hoan Thiên nghe được lời này, liền đối mặt với Lâu Thất, đồng thời kinh ngạc: "Hoàng hậu? Thái tử?"

Hoàng hậu của hoàng tộc Hiên Viên không phải chỉ Vân U sao?

"Thái tử?" Lâu Thất chỉ Lâu Hoan Thiên: "Ca, huynh nói xem có phải huynh không?"

Lâu Hoan Thiên lắc đầu, ai biết chứ?

Lúc này, Hiên Viên Chế ở trong xe ngựa nhìn hết tình trạng này liền nhịn không được nhảy xuống, bước lớn lên trước, phẫn nộ hét: "Ai dám bắt nạt nhân dân vương triều Hiên Viên ta?"

"Người là ai? Lời này có ý gì? Các người cũng là người vương triều Hiên Viên?" Thanh niên dẫn đầu nhìn Hiên Viên Chế, khó hiểu mà cảnh giác hỏi.

"Ta chính là Thái thượng hoàng Hiên Viên Chế!" Hiên Viên Chế trầm giọng nói.

"Thái thượng hoàng?" Đám người kinh ngạc, nhưng vẫn bán tín bán nghi.

"Không cần nói lời thừa, lời vừa nãy là ý gì? Các người nói rõ cho ta."

Mấy người Trầm Sát đều nhìn Hiên Viên Chế, không ngờ khí thế lúc này lại mạnh như thế.

"Thái thượng hoàng không phải đã băng hà từ sớm sao?"

"Lần này hoàng hậu về cũng nói hoàng thất chỉ còn lại người và thái tử điện hạ thôi mà."

Lâu Hoan Thiên bị Hiên Viên Chế đen mặt kéo đến: "Nhìn, đây là thái tử điện hạ của các người."

Vừa nãy họ không nhìn Lâu Hoan Thiên, nhưng bây giờ Lâu Hoan Thiên bị kéo đến trước mắt thì mấy người trung niên trong nhóm đó đột nhiên kinh ngạc hô lên: "Người... người này giống với hoàng thượng quá."

Thanh niên dẫn đầu lập tức chuyển về ông ta: "Đại thúc à, người nói gì cơ?"

Cuối cùng, vẫn là vì dáng vẻ Lâu Hoan Thiên có năm, sáu phần giống với Hiên Viên Chiến đã khiến cho họ tin tưởng bảy, tám phần nên mới bảo người tản ra trước, mời họ vào nhà gian trong tửu lâu gần nhất.

Mà chủ của tửu lâu này chính là thanh niên dẫn đầu tên Cố Thiếu Nghi kia.

Cố Thiếu Nghi kể hết chuyện từ lúc bắt đầu ra, không khác lắm so với suy đoán của Trầm Sát và Lâu Thất. Là người của Đoạn Trần tông lúc rời khỏi Đoạn Trần tông đến đại lục Long Ngâm đã thuận tiện làm vương chân họ.

”Biên thành xuất mỹ nhân.” Cố Thiếu Nghi nói đến đây thì không biết nên tự hào hay đau lòng: ”Bởi vì đây là biên giới, bình thường không có người ngoài đến, mọi người an cư lạc nghiệp, cả thành đều là người quen, võ công cũng là truyền thụ cho nhau. Từ hai mươi năm trước, khi phụ cận truyền đến tung tích của Tử Vân Hồ thì thỉnh thoảng có người muốn đến thử vận may, xem có kỳ trân dị thú gì không, cho nên trong thành mới có nhiều khách điểm tửu lâu như vậy. Còn nữa, mấy năm gần đây cũng có nhiều xe ngựa đi đến đi lui, những người đó nhìn thì không dễ chọc, cũng may họ cũng không gây chuyện, chỉ ăn cơm, ngủ một đêm, mua chút lương thực rồi đi. Chúng ta vẫn luôn cho là không sao, kết quả lần này họ ngang tàng bắt cô nương trong thành đi, từ mười ba đến mười tám, những người nào xinh xắn đều bị họ bắt lên xe.”

Cố Thiếu Nghi nói đến đây thì rất phẫn nộ, siết chặt tay: ”Họ nói những mỹ nhân này đi tấn cống cho bệ hạ, có thể phục vụ bệ hạ là phúc của họ. Nhưng chúng ta chỉ biết hoàng thất Hiên Viên, đâu biết còn có bệ hạ nào nữa?”

”Họ có nói bệ hạ là ai không?” Lâu Thất hỏi.

Cái xưng hô bệ hạ này, bọn họ không phải đầu tiên nghe thấy, nhưng ngay cả là vương triều nào cũng không biết.

Cố Thiếu Nghi lắc đầu: ”Bọn họ không nói, nhưng thảo dân nghe họ nói chuyện, hình như không thèm để tám vương triều lớn vào mắt.”

Lâu Thất và Trầm Sát nhìn nhau.

Chẳng lẽ là vương triều Tân Hưng có người tạo phản muốn lập vương quốc?

Chuyện này cũng rất có khả năng. Lâu Thất thấy, trên lịch sử từ xa xưa, thiên hạ hợp lại lâu chắc chắn sẽ phân ra, ví dụ về kiến lập chính quyền mới cũng có rất nhiều.

Hiên Viên Chế rời khỏi đại lục Long Ngâm lâu như vậy, đương nhiên không biết gì cả.

”Bách tính trong thành đương nhiên không đồng ý nữ nhi bị tấn cống, nên đồng loạt phản kháng. Nhưng võ công đối phương cao cường, còn có người chuyên dùng độc vì thế có không ít người chết, nên bây giờ mới có nhiều nhà làm tang sự như thế.” Cố Thiếu Nghi nói.

"Họ đi về phía nào?" Trầm Sát hỏi.

Mang nhiều thiếu nữ như vậy, vết tích trên đường có lẽ không ít.

Cổ Thiếu Nghi lắc đầu: "Chúng thảo dân cũng phải người đuổi theo, nhưng đối phương căn bản không để lại vết tích gì, ngay cả vết xe và chân ngựa cũng không có. Hơn nữa, hai ngày trước vừa mưa to, cho dù có cũng bị trôi sạch rồi."

Hắn ta nghĩ rồi lại nói: "Nhưng, lần này họ chuẩn bị một số lượng lớn lương khô và thịt khô, chúng thảo dân đoán, nơi họ đi cách nơi này rất xa, hơn nữa còn định đi đường tắt, đường núi."

Chuyện đã đến bước này, ngoài việc chia nhau ra hành sự thì hình như không có cách nào tốt hơn.

Lâu Thất muốn đi tìm sư môn của lão đạo thối, nhưng tung tích của Đoạn Trần Tông là có thể tìm được bệ hạ kia, chuyện năm đó có lẽ cũng có cơ hội giải thích, còn cả tin của phụ thân nàng nữa...

Lâu Thất nghĩ nàng và Trầm Sát sẽ tách ra, mỗi người mang theo một đội binh mã là tốt nhất, ngoài ra phân ra hai đội nữa, do Lâu Hoan Thiên dẫn đầu đi đến hoàng thất Hiên Viên, nhìn xem người hoàng hậu kia có chuyện gì. Trầm Sát sẽ dẫn một đội về vương triều Trầm thị, còn nàng đi sư môn lão đạo thối.

Nhưng nàng vừa nhìn Trầm Sát thì thấy hắn giơ tay véo mặt nàng: "Nàng muốn chia xa bốn vương hầu?"

"Chúng ta chia bốn đội hành sự, một đội đuổi theo, một đội đến hoàng thất Hiên Viên, ta đi sư môn lão đạo thối, còn chàng về vương triều Trầm Thị."

Lời còn chưa hết thì mặt Trầm Sát đã đen xì.

"Không thể tách ra. Vương triều Trầm Thị để Thái Thúc Bảo dẫn đội đi."

Lâu Thất âm thầm thề lời.

Lâu Hoan Thiên nhú mày, cũng không muốn tách ra với nàng, thế là liếc về phía Hiên Viên Trọng Châu. Người này cũng họ Hiên Viên, chuyện của hoàng thất Hiên Viên cũng là chuyện của hắn nhỉ.

Hiên Viên Trọng Châu vừa nhìn đã hiểu ánh mắt của hắn, nhanh chóng giơ ngón trỏ lắc lư, nói như chém đinh chặt sắt: "Không có cửa đâu, nghĩ cũng đừng nghĩ, thái tử điện hạ."

Ai là thái tử chứ? Đừng hòng vớt chuyện mình lên đầu hắn. Đặc biệt là loại chuyện rắc rối của hoàng thất Hiên Viên. Hắn thà đi theo Lâu Thất và Trầm Sát đến sư môn của Tam thúc, nói không chừng còn vui hơn.

”Nếu đã không hợp, vậy đành đánh một trận đi.” Lâu Hoan Thiên đứng dậy bắt đầu vén tay áo, dáng vẻ lưu manh vô cùng.

Hiên Viên Trọng Châu đỡ trán, nhưng cũng không chịu đựng, liền đứng dậy, cắn răng: ”Được, đánh thì đánh, ta chưa chắc đã thua người.”

Ánh mắt Trầm Sát lóe lên: ”Ra tìm chỗ khác đánh, đánh hỏng đồ ở đây ai đền?”

Hai người nghe xong gật đầu, nhún người nhảy ra ngoài cửa sổ.

Người vừa đi, Trầm Sát liền đứng dậy, hạ lệnh với mấy người Nguyệt vệ: ”Lập tức sắp xếp theo lời bốn Đế Quân, chia nhân mã ra thành bốn đội, để lại một đội nhân mã đợi Trọng Vương và Lâu thiếu chủ, mọi đội khác do Nguyệt và Thái tướng quân dẫn đầu về vương triều Trầm Thị, Ứng dẫn một đội đuổi theo tung tích Đoạn Trần Tông, bốn Đế Quân và Đế Hậu sẽ dẫn ba mươi người sẽ đi trước.”

575. Chương 575

Trầm Sát dắt Lâu Thất, không quay đầu lại, đi ra khỏi cửa, bước lên xe ngựa.

Ứng và Nguyệt liếc nhìn nhau, cười khổ, sau đó hai người đồng thời ra tay, đánh vào bả vai của Hỏa.

”Tên nhóc nhà người đúng là may mắn, có thể đi theo Đế Quân và Đế Hậu.” Hai người bọn họ, một người muốn đi tìm vương triều Trầm Thị, một người muốn tìm Đoạn Trần Tông, hai nhiệm vụ này không có cái nào là dễ dàng cả.

Hơn nữa đi theo Đế Quân, Đế Hậu dù sao cũng rất vui vẻ, rất kích thích.

Hỏa cười khổ: ”Hai người không nương tay thật sao?”

Đánh cho hai bả vai của hắn sắp gãy luôn rồi.

”Không sao chứ?” Nguyệt đi được hai bước, quay đầu lại, liếc nhìn Hỏa.

Hỏa sững sờ nhìn Nguyệt, hắn lập tức hiểu Nguyệt muốn hỏi chuyện gì. Trong đầu hắn lóe lên gương mặt đau đớn và ánh mắt tuyệt vọng của A Mộc, trong lòng cũng dâng lên chút thương cảm.

Thấy ánh mắt Nguyệt tràn đầy lo lắng, Hỏa mỉm cười: ”Ta không sao.”

Ứng vỗ vỗ vào vai của hắn: ”Có thể có chuyện gì chứ? Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể bị chuyện tình cảm đánh gục được, nhìn ta xem, ta ăn ngon, ngủ ngon, cái gì cũng tốt cả.”

Nguyệt và Hỏa liếc mắt nhìn nhau, lập tức nở nụ cười, đồng thời đánh vào vai Ứng một cái.

”Người phải nghĩ thoáng ra.” Nguyệt nói.

Đương nhiên bọn họ cũng nhìn ra tâm tư trước đó của Ứng, nhưng Ứng không giống Hỏa, Ứng đã sớm tuyệt vọng rồi, bởi vì nếu hắn dám có bất kì mơ tưởng nào thì nhất định sẽ bị Đế Quân bắt thành nghìn mảnh.

Cũng may, Ứng có thể nghĩ thông suốt.

Bọn họ đi xuống lầu, Tần Thúc Bảo đã tập hợp hơn hai mươi người theo lệnh của Trầm Sát. Trần Thập, Lâu Tín, Thiên Nhất, Địa Nhị, Ấn Dao Phong, Thu Khánh Tiên, Tiểu Trù, Nhị Linh, còn có thêm hai mươi tên Thần Quỷ quân đã theo Lâu Thất, Trầm Sát rời đi, đám người còn lại thì đang chia đội.

Lát sau, hai bóng người vội vã lướt đến, Lâu Hoan Thiên và Thiên Nhất vừa nhìn tình hình đã lập tức mắng chửi: ”Khốn kiếp! Bọn thiếu chủ biết ngay tên nhóc kia không có ý tốt!”

Ứng sờ lên mũi, hỏi: ”Thiếu chủ và Trọng vương phân thắng bại nhanh như vậy sao?”

”Phân cái rắm!” Hiên Viên Trọng Châu tức giận.

”Bọn thiếu chủ đánh được một nửa đã biết tên Trầm Sát kia muốn rời đi, nhưng không ngờ lại đến chậm một bước. Bọn họ đã đi đâu rồi?”

”Chúng ta không biết!” Khi bọn họ tới thì người đã đi từ trước rồi: ”Đế Quân bảo hai vị cùng về hoàng cung Hiên Viên.”

Nghe xong lời này, Lâu Hoan Thiên vô cùng tức giận.

”Hắn làm như vậy là có ý gì? Ta còn có thể cùng hắn đoạt thê tử sao?”

Hiên Viên Trọng Châu nhìn dáng vẻ tức giận của hắn, cảm thấy rất buồn cười: ”Nói như kiểu ngươi không đoạt vậy? Ngươi kề vai sát cánh cùng Tiểu Thất như vậy, biểu đệ của ta sao có thể dễ chịu được?”

”Vô sỉ! Có biết cái gì gọi là huynh muội tình thâm không hả?”

”Được rồi, ngươi là thái tử của vương triều Hiên Viên, hiện giờ hắn là nên tranh thủ thời gian để trở về Hoàng Đô mới đúng.” Sắc mặt Lâu Hoan Thiên không tốt chút nào, hắn không ngờ Trầm Sát và Lâu Thất lại rời đi trước.

Tâm trạng của Lâu Hoan Thiên rất phức tạp. Tuy hắn vẫn cảm thấy Lâu Thất là yêu nghiệt, cũng không yêu thích nàng, nhưng sâu trong nội tâm hắn lại nhận định rằng Lâu Thất là một thành viên của gia tộc Hiên Viên. Nhất là bây giờ xem ra nàng cũng không có vấn đề gì, cho nên trong lòng hắn có một chút hi vọng xa vời, hi vọng nàng có thể trung thành với hoàng tộc Hiên Viên, thậm chí hắn thấy nàng có năng lực như vậy, hắn càng muốn nàng mau chóng xử lý vấn đề của nàng và Trầm Sát, mau chóng chấn chỉnh lại gia tộc Hiên Viên.

Nhưng bây giờ nàng nghe được tin tức có một nữ nhân tự xưng là Hiên Viên hoàng hậu, nàng lại không tranh thủ thời gian để về xem là chuyện gì xảy ra mà lại đi đến Thánh Tiên Cung trước...

Đúng là khiến cho người ta bực mình!

Chỉ là không biết lão tam đang ở nơi nào.

Chia ra bốn đường, những người khác thì tạm thời không nhắc đến.

Nhưng Trầm Sát và Lâu Thất sau khi rời khỏi thì lập tức đi về phía mà Cố Thiếu Nghi chỉ.

Đội của bọn họ có ba cỗ xe ngựa, còn người khác đều cưỡi ngựa.

Trầm Sát và Lâu Thất một xe, Tiểu Trù và mấy người khác một xe, còn lại một xe dùng để đựng đồ ăn. Trầm Sát và Lâu Thất cũng không ngồi im trong xe ngựa. Khi Nguyệt và Ứng chạy tới đã mang theo Phá Ngân và Đạp Tuyết, cho nên phần lớn thời gian bọn họ đều cưỡi ngựa, gấp rút đi cùng mọi người.

Sau khi rời khỏi thành khoảng nửa canh giờ thì xung quanh đều là cảnh đẹp.

Hai bên đường rộng lớn, bằng phẳng, có cây phong và các loại cây ăn quả, tạo thành một bức tranh thiên nhiên vô cùng xinh đẹp. Cuối mùa thu, cây cối không còn nhiều sắc xanh, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự sống tồn tại ở khắp nơi. Những quả cam dại to lớn làm trĩu cả cành, thỉnh thoảng bọn họ đang cưỡi ngựa chạy ngang qua cũng ngửi được mùi thơm.

Ở phía xa là những dãy núi trùng điệp, sương mù bao phủ, nhìn giống như tiên cảnh.

Nếu như bọn họ dừng lại, có thể thấy được mấy con sóc tinh nghịch đang nhảy nhót chuyền cành, móng vuốt ôm theo trái cây.

"Đại lục Long Ngâm đúng là màu mỡ. Cho dù là cuối mùa thu thì núi rừng hoang dã cũng có trái cây thơm ngon..." Nhị Linh vén rèm xe lên nhìn cảnh sắc bên ngoài, nhìn rất lâu cũng không thấy chán.

Nói xong nhưng không nghe thấy Tiểu Trù đáp lại, nàng hơi ngạc nhiên quay đầu, thấy Tiểu Trù chăm chú nhìn ra bên ngoài, nhưng dường như hồn đã bay đi nơi nào rồi.

Nhị Linh đưa tay vẫy trước mặt Tiểu Trù, hỏi: "Tiểu Trù cô cô, người đang nghĩ gì vậy?"

Gọi hai lần, Tiểu Trù mới có phản ứng: "Ồ, sao vậy?"

"Nghĩ gì thế?"

Tiểu Trù thở dài: "Ta đang nghĩ đến chủ tử của chúng ta. Không phải nói đến Đế Quân và Đế Hậu đâu, ta nói đến tam thúc của Đế Hậu cơ. Trước kia ta thường gọi hắn là công tử, tuy Đế Hậu chưa từng nói hắn ở nơi nào, nhưng ta biết đó nhất định là một nơi rất bí ẩn, không thể tùy tiện ra vào được. Lần này tới Thánh Tiên Cung chính là vì muốn đem chủ tử về..."

"Ừm, ta đã nghe Ứng vệ đại nhân nói qua về lai lịch của Đế Hậu, rất kì lạ..."

"Đúng vậy, cho nên ta mới lo lắng. Không biết lần này tới Thánh Tiên cung có thể thuận lợi mang chủ tử về hay không?"

Nhị Linh im lặng một chút, mỉm cười nói: "Hắn là có thể, người nghĩ thử xem, có chuyện gì mà Đế Quân và Đế Hậu không làm được chứ?"

Tiểu Trù gật đầu: "Cũng phải."

"Hay là người nói cho ta chút chuyện về Thánh Tiên Cung đi!"

"Ta cũng không biết rõ lắm về Thánh Tiên Cung, người quên rồi sao, ta cũng là người của đại lục Tứ Phương. Trước đây chủ tử cũng chưa từng nói chuyện Thánh Tiên cung cho ta biết."

Nhị Linh có chút thất vọng, sau đó nhìn ra bên ngoài, khi thấy Ân Dao Phong và Thu Khánh Tiên sóng vai nhau, ngưỡng mộ nói: "Nếu ta có võ công cao cường, lại biết cưỡi ngựa như Ân Dao Phong cô nương và Thu cô nương thì tốt..."

"Người muốn cưỡi ngựa sao?"

Nhị Linh gật đầu, vén rèm xe lên, thấy bóng lưng đám người Hỏa vệ đang phóng ngựa phía trước, trong mắt lóe ra tia phiền muộn.

Tiểu Trù nhìn nàng một cái, lại nhìn Hỏa vệ, sau đó nói: "Người muốn cưỡi ngựa cùng với Hỏa vệ đại nhân sao?"

"Tiểu Trù cô cô, người nói gì vậy?"

Nhị Linh cười chua chát: "Trong lòng Hỏa vệ đại nhân đã có A Mộc rồi."

Tiểu Trù khinh thường: "A Mộc rất dần, tính cách thẳng thắn, ánh mắt cũng rất tậ, tuy bọn họ từng có tình cảm nhưng nếu Hỏa vệ đại nhân nhớ mãi không quên nàng ta, thì hẳn đúng là kẻ ngốc!"

"Sao lại ngốc chứ?" Nhị Linh vô thức giải thích thay Hỏa vệ: "Đó gọi là trọng tình trọng nghĩa."

"Ôi, đã bắt đầu bệnh vực người đi."

"Tiểu Trù cô cô, ta không thêm nghe người nói nữa." Nhị Linh lúng túng, đang định hạ màn xe xuống thì Hỏa vệ đúng lúc quay đầu lại. Thấy ánh mắt của Nhị Linh, hắn hơi ngẩn ra, sau đó thả chậm tốc độ lại, đi đến bên cạnh các nàng.

Tiểu Trù ở bên cạnh cười chế nhạo một tiếng khiến gương mặt Nhị Linh đỏ hồng, nhìn vô cùng xinh đẹp.

"Có phải tốc độ quá nhanh nên bị xóc nảy không?" Hỏa vệ hỏi.

Nhị Linh khẽ lắc đầu: "Không phải."

Tiểu Trù phì cười: "Hỏa vệ đại nhân, Nhị Linh muốn người dạy nàng học cưỡi ngựa đó, nàng ở trong xe rất buồn bực!"

"Tiểu Trù cô cô!" Nhị Linh xấu hổ, khẽ buông màn xe xuống.

Trong xe truyền ra tiếng cười, Hỏa vệ hơi giật mình, cười khổ một tiếng, cưỡi ngựa đi lên phía trước.

Trần Thập và Lâu Tín đi trước xe ngựa của Trần Sát, còn hai người kia thì chạy ở phía đầu, chỉ thấy bóng lưng của bọn họ mà thôi. Gió thổi bay tóc hai người bọn họ, hình ảnh vô cùng đẹp...

Lâu Tín quay đầu nhìn thoáng qua Hỏa vệ, nói với Trần Thập: "Người nói Hỏa vệ đại nhân liệu có không buông bỏ được A Mộc không?"

"Sẽ không!" Trần Thập lạnh nhạt nói.

"Vì sao người lại khẳng định như vậy?"

Trần Thập không nói gì, Lâu Tín cũng biết từ trước tới nay hắn rất ít nói cho nên không hỏi nữa, nói tiếp: "Vậy người có cảm thấy mấy ngày gần đây Ân Dao Phong đối xử hơi kì lạ với ta không?"

”Mấy chuyện này ta không để ý.”

Lâu Tín đang định nói tiếp thì phía trước truyền đến tiếng ngựa hí, bọn họ lập tức nhìn lên, chỉ thấy Trầm Sát và Lâu Thất đã quay ngựa chạy về.

”Quay đầu!”

Trầm Sát chưa chạy tới nhưng âm thanh đã truyền tới chỗ bọn họ.

Trần Thập lập tức hạ lệnh cho mọi người quay đầu, tăng tốc chạy về, nhưng Lâu Tín và Vân vệ lại dừng lại, chờ hai người kia trở về.

Chờ hai người kia tới gần, bọn họ vô cùng kinh ngạc vì phát hiện ra sắc mặt Lâu Thất đã trắng bệch.

”Đế Hậu sao vậy?”

”Không sao, chạy mau, về ngã ba lúc trước!” Lâu Thất không kịp nói rõ ràng cùng bọn họ, nàng nhanh chóng cưỡi Đạp Tuyết chạy tới cạnh xe ngựa của Nhị Linh.

”Nhị Linh, Tiểu Trù, cho dù lát nữa xảy ra chuyện gì thì các người cũng không được xuống xe!”

Nhị Linh và Tiểu Trù đồng thời đáp: ”Vâng!”

Hai người bọn họ đi theo chỉ lo cơm nước, dọn dẹp mà thôi, nhưng bọn họ lại không có võ công, cho nên Lâu Thất phải căn dặn bọn họ trước.

Cũng bởi vì vậy, mọi người mới càng thêm trung thành với Lâu Thất và Trầm Sát. Bởi vì đi theo chủ tử như vậy thì cho dù gặp nguy hiểm gì bọn họ cũng có cảm giác an toàn.

Ấn Dao Phong và Thu Khánh Tiên thấy Trầm Sát và Vân vệ chạy ngược lại, cũng chạy theo, Lâu Thất lại hét lên: ”Hai người cũng vậy, đợi lát nữa gặp những thứ kia thì phải trốn đi thật xa, trốn được bao xa thì trốn!”

”Đế Hậu, những vậy kia là gì vậy?” Ấn Dao Phong kinh hãi.

Lâu Thất nói: ”Mấy thứ buồn nôn mà thôi, tốt nhất các người đừng nhìn, giao cho mấy nam nhân kia xử lý là được!”

Thật ra nàng cũng không biết mấy thứ kia gọi là gì, nhưng trong Kỳ Vật Chí của lão đạo sĩ thối đã từng

nhắc đến, ông còn luôn dặn nàng, nếu gặp phải mấy thứ đó thì mau chạy trốn, càng xa càng tốt!

576. Chương 576

Trước khi bọn họ đi qua cánh rừng phong này thì đã gặp một ngã ba, nhưng Cố Thiếu Nghi vốn chỉ về phía này, cho nên bọn họ cũng đi theo, hiện giờ gặp được những vật kia, Lâu Thất muốn tránh đi nên mới đổi đường khác.

Thật ra Trầm Sát còn chưa kịp thấy rõ là thứ gì, nhưng hắn sẽ không nghi ngờ quyết định của Lâu Thất, chờ nàng quay đầu, hắn mới nhìn một cái. Sau khi nhìn thấy thì mặt của hắn cũng đen lại.

Những người khác không thấy rõ đó là gì, chỉ biết nghe theo Lâu Thất và Trầm Sát, chạy thẳng một đường. Đến lối rẽ bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi Lâu Thất đã nhìn thấy cái gì.

Lâu Thất nhú mày, nàng quay đầu lại thì không thấy đám người Trầm Sát đâu.

”Đề Hậu, thuộc hạ đi xem thử!” Thiên Nhất quay ngựa lại.

”Ừm, cẩn thận một chút.”

Nhìn Thiên Nhất chạy đi, Lâu Thất mới thở hắt ra, nói với đám người Ấn Dao Phong: ”Là người, là nam nhân...” Nhưng đây là một loại yêu nghiệt do Hắc Vu thuật ở đại lục Long Ngâm tạo thành. Lão đạo sĩ thối không nói rõ ràng với nàng nhưng nàng cũng có thể đoán được là chuyện gì xảy ra.

Thu Khánh Tiên hiếm khi thấy được sắc mặt này của Lâu Thất, cho nên rất muốn hỏi rõ ràng mọi chuyện. Lâu Thất thấy các nàng đều tò mò, lập tức giải thích cho bọn họ một chút.

Lúc này, Thiên Nhất đã đuổi tới bên kia, chạy nửa đường, hắn gặp được mấy chiếc xe Hỏa Long Tứ chạy qua, hắn nhìn thử thì thấy đó là ba thiếu nữ trẻ tuổi đang cầm roi dài, trên thân roi có đốt lửa, nhanh chóng quất về phía mười tên nam nhân trần truồng.

Trên người mấy nam nhân kia quả thật là không có một mảnh vải che thân, mà phần thân dưới còn dựng thẳng lên, rung rung theo bước đi của bọn họ. Ngay cả hắn là nam nhân mà nhìn cũng thấy xấu hổ, chẳng trách Đề Hậu muốn bỏ chạy.

Võ công cao cường không đáng sợ, bị người ta dùng độc, dùng cổ cũng không đáng sợ, nhưng hình ảnh đau mắt như thế này thì quả thật rất đáng sợ.

Trầm Sát, Trần Thập và Lâu Tín ngồi trên ngựa, nhìn thấy ba thiếu nữ hành hạ đám nam nhân kia, Thiên Nhất tới gần bọn họ, khẽ hỏi: ”Đề Quân, những người này là...”

Trầm Sát không nói gì, Trần Thập đáp lại: ”Người của Bạch Vu tộc.”

Ba thiếu nữ này là người của Bạch Vu tộc sao? Thiên Nhất hơi sửng sốt, hắn cũng hiểu vì sao Đế Quân lại chờ ở đây. Mẫu thân của Đế Hậu là người của Bạch Vu tộc, hắn là Đế Quân muốn lấy thông tin của Bạch Vu tộc từ ba người kia.

Hơn nữa, trước đây bọn họ đã lấy được chìa khóa bằng ngọc ở mộ địa của Lâu gia, cho nên bọn họ cũng muốn tìm hiểu một chút, liệu có phải người của Bạch Vu tộc đang tìm chiếc chìa khóa đó để mở Thánh Cốc hay không?

Nếu cần thiết thì bọn họ còn có thể bàn luận điều kiện.

Nghĩ như vậy, Thiên Nhất cũng đợi ở một bên.

Tuy mấy nam nhân này nhìn qua thì có chút chật vật, nhưng nhìn kĩ sẽ phát hiện ra cả đám người đều có gương mặt tuấn tú, dáng người cũng rất được, da thịt trắng nõn nà...

Nhìn giống như mấy vị công tử thường được ăn sung mặc sướng vậy.

Bọn họ bị roi lửa đánh lên người, ánh mắt có chút quỷ dị, sóng mắt chuyển động, tiếng kêu yếu ớt, nghe có vẻ rất... không bình thường.

"Những thứ này rốt cuộc là gì vậy?"

Lâu Tín thấp giọng nói: "Không biết, ba thiếu nữ kia vừa đuổi đến đã lập tức động thủ rồi."

Lúc này bọn họ nghe được tiếng quát tức giận của một thiếu nữ: "Đúng là không biết xấu hổ! Dám dùng đôi tay bẩn thỉu của ngươi chạm vào ta..."

Nói xong, roi lửa lập tức cuốn vào cổ của nam nhân kia, thít chặt cổ hắn ta, ngọn lửa lan lên tóc và mặt hắn ta, đốt cháy.

Hắn ta kêu thảm thiết một tiếng, ngã trên mặt đất. Thiếu nữ thu roi lại, lấy một cái bình, mở nắp ra, đổ vài giọt thuốc nước màu xanh lá cây đậm lên người nam nhân kia. Chỉ nghe thấy âm thanh "xèo xèo", rất nhanh, thi thể kia đã hóa thành một vũng máu.

Mà hai thiếu nữ khác cũng không chịu thua kém, tuy những nam nhân kia đang không ngừng nhào về phía các nàng, nhưng các nàng tỏ ra rất bình thường, không hề rối loạn, nhanh chóng thu thập hơn một nửa đám nam nhân kia.

Lúc này, một thiếu nữ xoay đầu lại, thở hổn hển, dáng vẻ mệt mỏi, nhìn đám người Trầm Sát, ánh mắt lóe lên sự kinh ngạc, kêu lên: "Này, mấy người đàn ông các ngươi đang xem kịch vui sao? Còn không mau giúp đỡ bọn ta?"

Trầm Sát mặt không có biểu cảm gì, chỉ khẽ vung tay một cái.

Cả ba người Trần Thập cũng nhảy từ trên ngựa xuống, gia nhập vòng chiến.

Từ lúc đó, áp lực của ba thiếu nữ cũng giảm đi, có cơ hội thả lỏng.

Người vừa nói chuyện là một thiếu nữ mặc váy màu xanh lục, cài một cây trâm hồng ngọc, gương mặt xinh đẹp, nhìn khoảng mười bảy, mười tám tuổi.

Nàng liếc nhìn Trầm Sát, sau đó nở nụ cười, lộ ra hai núm đồng tiền: "Người cũng không tệ, vừa nhờ giúp thì đã giúp rồi. Này, ta tên là Vân Tinh Nhi, người tên gì?"

Vân?

Trước khi đến Lâu gia, có lẽ Vân U kia cũng là họ Vân.

Trầm Sát nghĩ tới đây, lập tức lên tiếng: "Bạch Vu tộc, Vân gia?"

Vân Tinh Nhi ngây người một chút, sau đó nở nụ cười: "Đúng vậy, các người từ biên thành tới sao?"

Nàng nhìn đường đi của bọn họ, từ hướng này đi tới cũng chỉ có biên thành mà thôi. Bọn họ mặc định rằng người của đại lục Tứ Phương và người của Đoàn Trần Tông sẽ không đi tới nơi này. Bọn họ không biết về đại lục Tứ Phương, cũng giống như người ở đại lục Tứ Phương không biết tới bên ngoài còn có đại lục Long Ngâm vậy...

Chẳng lẽ biên thành kia ngoài mỹ nhân thì vẫn còn có mỹ nam tử sao?

Nam nhân này rất đẹp trai, rất cao to, có khí thế!

Trái tim thiếu nữ của Vân Tinh Nhi bắt đầu rung động. Mấy người phía bên kia đã chém giết sạch sẽ, hầu như không còn ai sống sót, hai thiếu nữ kia cũng giống như Vân Tinh Nhi lúc trước, dùng nước Hóa Thi đổ lên thi thể.

"Trở về phải dùng nước thuốc rửa mắt mới được, buồn nôn quá..." Một thiếu nữ khác oán trách, quay đầu đã thấy Vân Tinh Nhi đang nói chuyện cùng Trầm Sát. Hai thiếu nữ lập tức liếc nhìn nhau.

"Tinh Nhi nhìn trúng vị công tử kia sao?"

"Không thể nào, nếu như Hoa tỷ tỷ biết thì sẽ không tha thứ cho nàng ta đâu."

Hai người nói xong, lập tức đi về phía Trầm Sát:” Tinh Nhi.”

Vân Tinh Nhi đang mỉm cười, nghe được giọng của hai người kia, sắc mặt trở nên nghiêm túc: ”Bình tỷ tỷ, Thúy tỷ tỷ, xử lí xong rồi sao?”

Vân Bình và Vân Thúy liếc mắt nhìn đám người Trần Thập, khẽ kêu lên một tiếng.

”Không biết mấy vị công tử từ đâu tới, mấy vị muốn tới nơi nào?”

”Chúng ta muốn tới Thánh Tiên Cung.” Lâu Tín nói. Dựa theo lời của Cố Thiếu Nghi thì ở đại lục Long Ngâm này có rất nhiều người sùng bái Thánh Tiên Cung, ngày nào cũng có người muốn tới Thánh Tiên Cung, cho nên dù nói thẳng ra thì cũng không có ai nghi ngờ.

Ba thiếu nữ kia quả nhiên chỉ hơi kinh ngạc, cũng không nghi ngờ gì.

”Đến Thánh Tiên Cung thì phải rẽ ở phía trước mới đúng, đường đó mới là đường tới Thánh Tiên Cung.” Vân Bình nói ra, sau đó lại nhú mày: ”Nếu các người là người ở biên thành thì hẳn là sẽ không thể nhầm đường được...”

Nghe xong lời này, cả đám người Trầm Sát hơi thay đổi sắc mặt.

Trầm Sát lập tức thủ thế, ra hiệu cho Thiên Nhất và Lâu Tín lên ngựa, chạy về phía biên thành.

Trần Thập nhìn Vân Bình hỏi: ”Con đường còn lại sẽ đi tới đâu?”

”Nếu các người đi thẳng con đường này thì đến lúc hoàng hôn sẽ tới một thành nhỏ gần biên thành, nhưng trông các người như thế này thì...” Vân Bình nói đến đây hai má đỏ bừng, trong mắt hiện lên một tia chán ghét và căm hận.

”Dáng vẻ của chúng ta có vấn đề gì sao?”

Vân Tinh Nhi tiếp lời: ”Không phải, là do các người quá đẹp mà thôi. Tòa thành phía trước tên là Triều Hà thành, nam tử đẹp như các người mà tới đó thì có thể sẽ bị biến thành người giống như mấy nam nhân vừa này...”

Sắc mặt Trần Thập tối sầm: ”Là sao?”

”Đó là địa bàn của Hắc Vu tộc.” Vân Tinh Nhi nói.

”Vậy sao các người lại đuổi bắt mấy nam nhân kia?” Trầm Sát hỏi.

”Bởi vì...” Vân Tinh Nhi cảm thấy hơi khó mở miệng, không biết phải nói như thế nào. Vân Bình kéo nàng, thuận thế nói: ”Ồi, dù sao thì nói các người cũng không hiểu đâu. Đi mau đi, nếu không người của Triều Hà thành đuổi tới thì bọn họ sẽ bắt các người làm mấy chuyện kinh tởm...”

Nói xong, nàng lập tức đưa tay về phía Trầm Sát.

Trầm Sát giật mình, nhưng lại không có bất cứ hành động nào.

”Này, chúng ta cũng coi như có chút giao tình. Bây giờ chúng ta muốn tới Cẩm Dương thành, cùng đường với các người. Ngựa của chúng ta bị trúng Hắc Vu thuật nên chết cả rồi, các người cho chúng ta đi nhờ một đoạn nhé!” Vân Tinh Nhi nói xong lập tức nhảy lên ngựa của Trầm Sát.

Trong lòng Trầm Sát vốn đang suy nghĩ xem có thể dùng ba người Vân gia này để điều tra chuyện của mẫu thân Lâu Thất không, cho nên hơi xuất thần một chút, nào ngờ chỉ mới có vài giây ngắn ngủi mà Vân Tinh Nhi đã leo lên ngựa của hắn.

Lúc này, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa. Lâu Thất chờ mãi mà bọn họ chưa trở về, không yên lòng nên mới quay lại, đúng lúc trông thấy một thiếu nữ leo lên ngựa của Trầm Sát, ngồi ở phía sau hắn.

Nàng giữ chặt dây cương, khẽ hô một tiếng cho Đạp Tuyết ngừng lại, nhìn Trầm Sát, khẽ nhếch môi cười.

Nàng hiểu rõ tính cách của Trầm Sát, hắn tuyệt đối sẽ không để cho người khác leo lên ngựa của hắn, đặc biệt là nữ nhân. Vậy chuyện bây giờ là sao đây?

Còn chưa đợi nàng lên tiếng, hai vai Trầm Sát khẽ động, nội lực mạnh mẽ tuôn trào ra ngoài, lập tức đánh bay Vân Tinh Nhi đang ngồi trên lưng ngựa.

”Tinh Nhi!”

Vân Bình và Vân Thúy kinh ngạc, đồng thời bay qua, một trái một phải giữ chặt lấy Vân Tinh Nhi.

”Này, người làm gì vậy?” Vân Thúy trừng mắt nhìn Trầm Sát.

Lúc này Trầm Sát làm gì còn bụng dạ nào mà quan tâm tới bọn họ chứ? Hắn cưỡi ngựa đi tới trước mặt Lâu Thất, còn chưa kịp lên tiếng thì Lâu Thất đã một tay che trước ngực, khịt mũi một cái, ầm ục nói: ”Mọi người nói nam nhân đều giống nhau, trước khi chiếm được nữ nhân thì coi trọng như bảo bối, sau khi chiếm được rồi thì coi nữ nhân như cỏ rác, muốn đổi nữ nhân khác... Ta vốn không tin, nhưng không ngờ lại như thế, hu hu...”

Trần Thập nghe xong toát mồ hôi lạnh, cổ kìm nén xúc động, chậm rãi lui về sau.

”Ừm, nếu có thể khóc ra nước mắt thì càng giống thật hơn.” Trần Sát lườm Lâu Thất.

”Trần Thập!” Lâu Thất lập tức kêu lên: ”Có mang ới không?”

Trần Thập bắt đắc dĩ: ”Không mang...”

Lâu Thất lập tức phát tay: ”Vậy ta trở lại xe ngựa khóc là được.”

”Bọn họ là người Bạch Vu tộc, họ Vân.” Âm thanh trầm thấp của Trần Sát truyền vào trong tai Lâu Thất. Lâu Thất hơi sững sờ.

”Họ Vân?”

Ánh mắt của nàng đảo qua người ba thiếu nữ kia, ngừng diễn trò.

”Này, các người muốn tìm người nào của Vân gia?” Điều khiến bọn họ không ngờ tới chính là dù âm thanh của Trần Sát rất nhỏ mà Vân Tinh Nhi lại nghe được rõ ràng...

Thính lực của nàng ta rất mạnh, mạnh đến mức khiến người khác kinh ngạc.

577. Chương 577

Đôi phương đã nói như vậy, đúng lúc Lâu Thất cũng có chuyện muốn hỏi cho nên nàng quyết định cho ba thiếu nữ này đi cùng.

Vân Tinh Nhi chỉ vào Trần Sát nói: ”Có ba con ngựa, mỗi người đưa theo một người. Ta sẽ ngồi con này.” Mặt Vân Bình hơi đỏ lên, đi về phía Lâu Thất. Vân Thúy thì nhìn về phía Trần Thập.

Lâu Thất cười một tiếng: ”Các người đã tự sắp xếp xong rồi à?”

”Còn cười sao?” Trần Sát nghiêng đầu nhìn nàng, đưa tay ra, Lâu Thất lập tức bị hấn dùng nội lực hút tới, rơi vào trong lòng ngực hắn.

Nàng ở trên cao nhìn xuống Vân Tinh Nhi bên dưới, cười nói: ”Xin lỗi, không thể dựa theo sắp xếp của các người rồi. Ngựa của ta cho các người mượn đó, thị vệ đẹp trai nhất của chúng ta cũng có thể mang các người theo, tên hắn là Trần Thập.”

Ở phía bên kia, Trần Thập đã đưa tay kéo Vân Thúy lên.

Vân Bình cũng không do dự, nhanh chóng lôi kéo Vân Tinh Nhi về phía Đạp Tuyết. Vân Tinh Nhi bấu môi, cầu vào eo Vân Bình, thấp giọng nói: "Bình tỷ tỷ, sao người không cho ta..."

"Cho cái gì? Muội không thấy công tử đó và cô nương kia là một đôi sao?"

"Nhưng bọn họ cũng chưa chắc đã thành thân." Vân Tinh Nhi có chút không phục.

Vân Bình thở dài, thấp giọng nói: "Tinh Nhi, ta biết muội không muốn bị tiến cống, nhưng Hoa tỷ tỷ đã có vị hôn phu, hiện giờ Vân gia chỉ có muội là thích hợp nhất mà thôi."

"Năm đó... không phải người đó cũng chạy trốn sao?"

"Im miệng!" Vân Bình thấy nàng nhắc tới người đó, trong lòng hơi hoảng loạn, vội cắt ngang: "Sao có thể so sánh được? Người đó là hiến cho Hắc Vu tộc, còn muội chẳng qua chỉ là vào Thánh Cốc để làm một nữ tử bị tiến cống mà thôi, hoàn toàn không giống nàng ta. Muội đừng mơ mộng hão huyền nữa, nếu không Hoa tỷ tỷ không tha cho muội đâu."

"Vị hôn phu của Hoa tỷ tỷ cũng có chút kì quái, ta không cách nào gọi hắn là tỷ phu được, tỷ biết không, ta cảm thấy thị nữ bên cạnh hắn có chút kì quái." Vân Tinh Nhi nói.

Hai người cưỡi ngựa cách mọi người một đoạn, cứ nghĩ không có ai nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, nhưng không ngờ Trầm Sát và Lâu Thất đã nghe được rõ ràng.

Chỉ là thính lực của Vân Tinh Nhi tốt hơn cả dự đoán của bọn họ nên bọn họ mới không dám nói nhiều, cho dù muốn nói thì cũng dùng truyền âm nhập mật.

Rất nhanh đã tới ngã ba, mọi người thấy Trầm Sát và Lâu Thất thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng thấy ba người Vân gia thì lại hơi sững sốt.

Vừa nãy Lâu Thất đã nói cho bọn họ biết phía trước là thứ gì, nhưng sao lúc về lại trở thành ba thiếu nữ xinh đẹp vậy?

Nhưng mọi người cũng không hỏi nhiều, Thiên Nhất và Lâu Tín đã về biên thành nghe ngóng, cho nên bọn họ dùng tốc độ rất chậm, vừa đi vừa đợi...

Trầm Sát và Lâu Thất vừa xuống ngựa thì lập tức lên xe ngựa, đám người Vân Tinh Nhi cũng đi cùng. Tiểu Trù và Nhị Linh thấy vậy cũng đi theo. Hừ, tự xưng có thêm ba người không rõ lai lịch xuất hiện, các nàng nhất định phải đi lên phục vụ Đế Hậu, nếu không đối phương lại nghĩ Đế Hậu dễ bị bắt nạt!

Biết rõ không ai bắt nạt được Lâu Thất nhưng bọn họ vẫn không nhịn được, muốn đi lên.

Lên xe ngựa, Vân Tinh Nhi lẩm bẩm: "Xe ngựa này lớn thật đó..."

Nhiều người ngồi như vậy mà vẫn còn rất rộng...

Nhị Linh đi pha trà, Tiểu Trù lấy một món điểm tâm từ ngăn kéo ra, nhanh chóng bày đầy bàn. Những món điểm tâm kia nhìn rất tinh xảo, thơm ngọt ngon miệng, có hình hoa mai, hình con thỏ, hình vuốt mèo... vô cùng đáng yêu. Trước giờ bọn họ chưa từng nhìn thấy điểm tâm đáng yêu như vậy, trái tim bọn họ cũng sắp mềm nhũn rồi...

Ba người không nhìn được, không để ý những thứ khác nữa, ánh mắt đều nhìn chăm chú vào chỗ điểm tâm trên bàn. Vân Tinh Nhi còn không nhìn được mà hỏi một câu: "Mấy thứ này đều ăn được sao?"

"Ừ." Lâu Thất nói xong lập thất đuôi tay lấy một miếng bánh ngọt hình vuốt mèo, nhưng tay lập tức bị Trầm Sát bắt lấy.

Nhị Linh ở bên cạnh nhanh chóng đưa một chậu đồng khắc hoa đến, đổ thêm chút nước nóng, sau đó lại lấy một bình nhỏ, đổ hai giọt tinh dầu thơm bên trong ra.

"Vừa cưỡi ngựa xong, không rửa tay mà đã ăn sao?" Trầm Sát tự mình cầm tay Lâu Thất, cẩn thận rửa tay cho nàng. Tiểu Trù đưa vải bông trắng tinh tới, hẩn lấy vải bông bọc tay nàng lại, lau khô từng ngón tay cho nàng, sau đó mới nói: "Ăn đi."

Lâu Thất bĩu môi một cái.

Thật ra đây là thói quen xấu của nàng. Trước đây, khi đi làm nhiệm vụ thường không có điều kiện tốt để ăn đồ ngon, đôi khi hoa quả cũng chỉ cần dùng tay áo lau qua là có thể ăn rồi. Nàng cho rằng thể chất của mình không giống người thường, không sợ độc, không sợ ốm đau bệnh tật cho nên không quá coi trọng vấn đề vệ sinh.

Nếu như ở bên ngoài, không có điều kiện thì Trầm Sát cũng mặc kệ nàng, nhưng vừa có điều kiện là hẩn đã bắt đầu quan tâm đến nàng rồi.

Ba người Vân Tinh Nhi nhìn thấy cảnh này vô cùng kinh ngạc.

Trong nhận thức của bọn họ, cho dù ở đâu thì trước giờ cũng chỉ có nữ nhân phục vụ nam nhân mà thôi. Ở Hắc Vu tộc và Bạch Vu tộc thì đó là chuyện đương nhiên, ở Bạch Vu tộc còn đỡ hơn một chút, có vài nam nhân cũng cưng chiều nữ nhân của mình. Nhưng trước giờ các nàng chưa từng thấy nam nhân rửa tay cho nữ nhân, còn rửa một cách dịu dàng, cẩn thận như vậy, quả thật là coi nữ nhân kia như bảo bối...

Lập tức, trái tim của ba thiếu nữ đều đập thành thịch. Có lẽ tình cảm này của bọn họ không phải là yêu, chỉ là ngưỡng mộ mà thôi...

”Hai người thành thân rồi sao?” Vân Tinh Nhi không nhịn được, lên tiếng hỏi.

”Ừ.” Lâu Thất gật đầu, cầm miếng bánh hình vuốt mèo lên cắn một cái, vui vẻ híp mắt lại.

Nhìn dáng vẻ của Lâu Thất, ba người Vân Tinh Nhi cũng không dám ăn, bọn họ còn chưa rửa tay, nhờ đâu lại có người không cho bọn họ ăn thì sao?

Nhưng các nàng đã nhanh chóng phát hiện ra bản thân mình suy nghĩ quá nhiều rồi, bởi vì Tiểu Trù đã cười nói với các nàng: ”Mời ba vị dùng điểm tâm.” Sau đó chỉ lên mặt bàn. Các nàng phát hiện ra điểm tâm của các nàng và Lâu Thất là hoàn toàn giống nhau, mỗi bên một phần, căn bản không cần tranh giành.

Trầm Sát cho ba người này lên xe ngựa của hắn cũng vì Lâu Thất mà thôi. Nàng có lời muốn hỏi bọn họ, cưỡi ngựa không tiện nói chuyện.

Bọn họ còn chưa kịp nói vào vấn đề chính thì Thiên Nhất và Địa Nhị đã chạy về, Thiên Nhất ngồi bên ngoài xe ngựa, biết trong xe có người nên hắn cũng không nhiều lời.

”Không tìm thấy tung tích của Cố Thiếu Nghi trong thành nữa, tiểu nhị ở quán rượu nói rằng hai ngày nay hành động của ông chủ có chút khác lạ, dường như khác trước rất nhiều.”

Mặt Trầm Sát đen lại.

Bọn họ lại bị lừa!

Nếu không phải vừa gặp gỡ những nam nhân kia, Lâu Thất nói muốn quay về thì bọn họ đã đi thẳng theo con đường kia, Triều Hà thành gì đó mà Vân Tinh Nhi nói, lúc đó thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì...

Đương nhiên, chưa chắc bọn họ đã xảy ra chuyện, nhưng như vậy cũng làm chậm trễ thời gian đi đường của bọn họ.

Đáng chết!

Xem ra có người cải trang thành Cố Thiếu Nghi kia.

”Những người khác đâu rồi?”

”Đều đã xuất phát, hắn là không đi lầm đường...” Thiên Nhất nói.

Cho nên, đối phương cũng chỉ nhắm vào hắn, hoặc Lâu Thất.

Nhất định người kia là do Đoạn Trần Tông lưu lại.

Nói như vậy thì chẳng lẽ Thánh Tiên Cung có chuyện gì liên quan tới bọn họ? Vì thế đối phương mới hi vọng bọn họ đến Thánh Tiên cung trễ một chút, bọn họ có thể tranh thủ thời gian để sắp xếp lại một ván cờ khác?

Lâu Thất vỗ vỗ vai hắn: "Sẽ có cơ hội gặp lại thôi."

Hắn không cần lo lắng không có cơ hội diệt trừ đối phương.

Nói chuyện với ba người Vân Tinh Nhi cũng không quá khó khăn, ngoại trừ Vân Bình lớn tuổi hơn thì hai người kia đều chưa có nhiều kinh nghiệm, trước mặt con cáo già như Lâu Thất, bọn họ đều biết gì nói vậy.

Bọn họ thật sự đến từ Bạch Vu tộc. Bạch Vu tộc, Vân gia. Trong đó, Vân Bình và Vân Thúy là chị em họ, là con gái của quân sự trong Bạch Vu tộc, còn Vân Tinh Nhi là con gái của trưởng lão trong tộc. Trưởng lão này và tộc trưởng là huynh đệ ruột thịt, nàng ta còn có một tỷ tỷ tên là Vân Nhược Hoa nữa. Đáng lẽ Vân Nhược Hoa mới là người bị tiến cống, nhưng trước khi tiến cống thì nàng ta lại có vị hôn phu nên gánh nặng này lập tức rơi xuống đầu Vân Tinh Nhi.

Nữ tử tiến cống của Bạch Vu tộc? Nghe nói là mỗi khi Thánh Cốc mở ra, bọn họ phải dùng tay nâng một chiếc nền được chế tạo đặc biệt đi vào trong, sau đó đi thẳng, đi cả một ngày, tới lúc mặt trời lặn, ở trong đó ba mươi năm, lần tiếp theo Thánh Cốc mở cửa thì bọn họ mới có thể ra ngoài.

Nhưng mỗi lần Thánh Cốc mở ra thì những nữ tử tiến cống đời trước đều chưa từng xuất hiện, điều đó khiến cho bọn họ rất sợ hãi.

Lần này Vân Tinh Nhi theo Vân Bình và Vân Thúy ra ngoài chính là vì giúp quan lại của Triều Hà thành giết mấy tên nam nhân trúng Dục độc kia. Bởi vì mỗi lần Dục độc phát tác thì những nữ nhân của Hắc Vu tộc kia sẽ bị phản phệ, không được nhúng tay vào. Đây cũng là một thỏa thuận giữa Bạch Vu tộc và Hắc Vu tộc.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này thì các nàng phải đến Cẩm Dương thành, bởi vì Vân Nhược Hoa đang ở Cẩm Dương thành, các nàng muốn tới đó họp mặt.

"Nếu các người đều là người Vân gia thì ta muốn hỏi chuyện của một người. Không biết các người đã từng nghe đến cái tên Vân U chưa?"

Lâu Thất bình thản hỏi, dường như đây chỉ là câu hỏi vu vơ vậy.

Nàng vừa dứt lời đã thấy Vân Tinh Nhi kinh ngạc: "Người hỏi chuyện của nàng ta làm gì?"

Nàng chưa từng nghe ai hỏi về chuyện này.

”Tình Nhi!” Vân Bình giật áo Vân Tinh Nhi, ra hiệu không cho nàng nói nữa.

”Xem ra cho dù Tinh Nhi tiểu thư chuẩn bị làm nữ tử tiến cống thì vẫn không biết gì cả...” Lâu Thất lấy một miếng điểm tâm hình hoa mai đút vào miệng: ”Ồ trong Thánh Cốc, có phải hơn ba mươi năm cũng không có ai nói chuyện gì không?”

Lời này đã thành công kích thích Vân Tinh Nhi, nàng chu mỏ nói: ”Làm gì có chuyện gì ta không biết chứ? Mọi người đều nói năm đó Vân U phải tiến cống cho Hắc Vu tộc, nhưng nàng đã chạy ra ngoài, còn gặp một nam nhân tốt, sau đó thành thân với hắn. Về sau đành phải đưa muội muội của nàng tới Hắc Vu tộc, còn nàng bị coi như phần đồ của Bạch Vu tộc, chỉ có muội muội Vân Thái của nàng ta là hi sinh cho toàn tộc..”

Ánh mắt Lâu Thất sáng lên, liếc mắt nhìn Trần Sát.

Mọi chuyện hình như vượt qua cả dự đoán của bọn họ.

Vân U vẫn còn có một muội muội!

Cũng vì nàng mà muội muội của nàng bị đưa tới Hắc Vu tộc.

Việc này bọn họ hoàn toàn không biết gì, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe nói tới.

”Vân Thái?” Lâu Thất lẩm bẩm cái tên này.

”Ừm, cũng vì Vân Thái mà hơn hai mươi năm nay, mối quan hệ giữa Bạch Vu tộc và Hắc Vu tộc cũng đỡ căng thẳng hơn nhiều.” Vân Tinh Nhi nói tiếp, nhìn dáng vẻ của nàng ta thì hình như rất ngưỡng mộ Vân Thái.

”Vậy Vân Thái kia vẫn ở Hắc Vu tộc sao?”

”Không, nàng biết chìa khóa của Thánh Cốc đã mất tích nên những năm này đều đi khắp nơi tìm chìa khóa.” Vân Tinh Nhi nói: ”Không ai biết nàng đã đi đâu...”

578. Chương 578

Có một suy đoán dần dần được hình thành trong đầu Lâu Thất.

”Vẫn chưa tìm được chìa khóa Nguyệt Quang sao?”

Cái gọi là chìa khóa Nguyệt Quang cũng chính là một chiếc chìa khóa được làm bằng ngọc, hơn nữa còn rất lớn, nếu như ai không biết thì sẽ không đoán được đó là chìa khóa.

Nàng xoay người, dựa vào vai Trầm Sát, duỗi dài chân, gác chân lên một rương gỗ, hỏi: "Nếu như không thể tìm được chìa khóa Nguyệt Quang thì Thánh Cốc của các người thật sự không mở được sao?"

Vân Tinh Nhi gật đầu, nhưng thái độ của nàng ta lại rất vui vẻ: "Ta nghĩ là không tìm được chìa khóa Nguyệt Quang đâu!"

"Ồ? Khó tìm như vậy sao?" Lâu Thất hỏi.

"Đương nhiên!"

Vân Tinh Nhi nói: "Tộc trưởng chúng ta đã từng nói, ai có thể tìm được chìa khóa Nguyệt Quang thì có thể mang ba người tiến vào Thánh Cốc, hơn nữa còn có thể lấy được bốn món bảo bối nữa. Điều kiện tốt như vậy, nếu có người thật sự tìm được chìa khóa Nguyệt Quang thì đã sớm đưa tới tộc ta rồi. Đến giờ vẫn chưa có ai đưa chìa khóa đến, chứng tỏ không thể tìm được..."

"Chìa khóa Nguyệt Quang trông như thế nào vậy?"

"Người nghe tên là biết mà... Đó là một chìa khóa được làm bằng ngọc, không hỏng không mòn, còn có thể tỏa ra ánh sáng thánh khiết nữa. Rất nhiều người vừa nhìn thấy ánh sáng thánh khiết này thì trong lòng sẽ sinh ra sự sùng bái, muốn quỳ xuống để lễ bái. Chìa khóa Nguyệt Quang cũng là thánh vật của tộc ta, sẽ phải tiến cống..." Vân Tinh Nhi nói xong, ánh sáng trong mắt hơi lóe lên: "Ta chỉ nghe các trưởng lão trong tộc nói thế mà thôi, chưa nhìn thấy bao giờ."

Dáng vẻ kia giống như nếu bây giờ nàng ta nhìn thấy chìa khóa Nguyệt Quang thì sẽ lập tức nhào qua quỳ xuống, dập đầu ba cái vậy...

Ánh mắt Trầm Sát khẽ lóe sáng, liếc về phía cái rương mà Lâu Thất đang gác chân, khóe môi khẽ nhếch lên.

Thánh vật tiến cống ở trong miệng người ta đang bị nàng dùng để gác chân đó...

Nữ nhân này, đúng là tùy hứng!

Nhưng vì sao thấy dáng vẻ tùy hứng của nàng, hắn lại càng thêm yêu thích nàng?

Không kìm chế được mà yêu thích nàng...

Hắn không nhin được, đưa tay ôm chặt eo nàng, thấp giọng hỏi: "Có muốn đi ngủ không?"

Lâu Thất lắc đầu, tay nàng cọ cọ lưng vào tay hắn, buồn bực nói: "Ôi, lúc này ở trong thành đã tắm sạch sẽ rồi, sao giờ vẫn cảm thấy ngứa lưng chứ?" Lâu Thất vừa nói vừa tiếp tục cọ.

Nhị Linh đỏ mặt. Tiểu Trù có chút bất đắc dĩ quay đầu nhìn sang chỗ khác. Ôi, Đế Hậu nương nương, nơi này ngoại trừ hai người thì vẫn còn có mấy cô nương chưa thành thân đó, như vậy không được đâu...

Nhưng Đế Quân còn có trình độ cao hơn Đế Hậu, hắn mỉm cười, kéo thân thể nàng ra sau, đưa tay vào lưng nàng, nhẹ nhàng gãi.

"Như vậy được chưa?"

Lâu Thất hơi híp mắt lại, gương mặt thỏa mãn giống hệt như lúc ăn điểm tâm: "Được rồi, bên trái một chút, phía dưới, xuống phía dưới..."

Ba tỷ muội Vân gia nhìn thấy cảnh này cũng không biết nên làm gì?

Trong lòng Vân Tinh Nhi rất phức tạp, nàng cảm thấy trong lòng nàng có chút rung động, tràn đầy tình cảm, nhưng lại có chút nhói đau...

"Người... người đang bao dưỡng hắn sao?"

Lúc đầu mọi người không nghe rõ lời nàng ta nói, đến khi mọi người phản ứng lại thì đã thấy khí tức lạnh lẽo trên người Trầm Sát tản ra ngoài, khiến thân thể ba người bọn họ run rẩy, không nhin được mà ngồi xích vào gần nhau...

Vân Thúy hoảng sợ đến mức sắp hôn mê bất tỉnh, Vân Bình và Vân Tinh Nhi thì tái mặt nhìn nhau, mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm.

Trời ạ! Quá đáng sợ!

Vân Tinh Nhi lắp bắp, hiện giờ nàng ta mới phản ứng được mình vừa nói gì, nàng ta không ngờ suy nghĩ trong đầu lại đột nhiên thốt ra miệng...

Có lẽ bởi vì Trầm Sát quá dịu dàng, dịu dàng đến mức khó tin. Một nam nhân anh tuấn cao lớn như vậy, sao có thể gãi lưng cho nữ nhân chứ?

Nếu không phải được bao dưỡng thì sao làm ra được những chuyện này?

Cho nên nàng mới nghĩ trong đầu như vậy, không ngờ lại vô thức nói ra thành lời.

Hiện giờ nàng nào dám coi hắn như vậy nữa?

Làm gì có chuyện được bao dưỡng mà lại có khí tức đáng sợ như vậy? Bọn họ chưa từng thấy nam nhân nào có khí tức như thế, ngay cả Vu Tôn của Hắc Vu tộc cũng không bằng. Tuy Vu Tôn có khí tức âm lãnh đáng sợ, nhưng cũng không giống với khí tức này...

Khí tức này thậm chí còn không phải là sát khí...

Nam nhân này không muốn giết nàng, nàng biết, nhưng chính vì vậy nàng mới kinh hãi. Nếu như là sát khí thì rất nhiều cao thủ có thể làm được, điều này liên quan đến nội lực, nhưng chỉ dùng khí thể đã khiến người ta kinh hãi như vậy thì không chỉ liên quan đến nội lực, người bình thường nhất định không thể làm được.

Nam nhân có khí thể như vậy sao có thể được bao dưỡng cơ chứ?

Nói một nam nhân được bao dưỡng đã là một sĩ nhục lớn rồi, huống chi lại là một nam nhân như vậy...

Trong lòng Vân Tinh Nhi run lên, không dám nhìn thẳng gương mặt tuấn mỹ của Trầm Sát.

"Chàng dọa bọn họ rồi..." Lâu Thất đột nhiên bật cười, duỗi ngón tay trắng nõn ra chọc chọc vào mặt Trầm Sát: "Thật ra nếu chàng cũng không tệ đâu, chàng biết đó, chỉ riêng tiền bán thuốc của ta đã kiếm được không ít rồi."

Sau đó, đám người Vân Tinh Nhi thấy Trầm Sát thu lại khí thể bức người kia, thản nhiên đáp: "Ừm, nàng có thể kiếm được rất nhiều tiền."

Này, có cần phải phân biệt đối xử như vậy không?

Nhưng Trầm Sát vừa thu hồi khí thể thì bọn họ cũng giống như được sống lại vậy.

Vân Bình lấy hết dũng khí hỏi Lâu Thất: "Người bán thuốc sao? Làm ăn cùng với Thịnh Vân Dược Hàng sao?"

Tuy cảm thấy bọn họ không giống thương nhân, nhưng nhất thời nàng cũng chỉ nghĩ được đề tài này.

"Thịnh Vân Dược Hàng?" Lâu Thất hơi sững sờ, nàng đột nhiên nhớ tới lời Vân Phong từng nói với nàng. Ở đại lục Tứ Phương thì gọi là Thịnh Dược Hàng, nhưng ở đại lục Long Ngâm thì phải gọi là Thịnh Vân Dược Hàng.

Lần cuối cùng gặp Vân Phong, hắn nói muốn về đại lục Long Ngâm giúp nàng nghe ngóng tin tức, nhưng mãi vẫn chưa có hồi âm, không biết hiện giờ hắn ra sao rồi?

Nghĩ tới đây, nàng hỏi: "Các người biết thiếu đông gia của Thịnh Vân Dược Hàng không?"

"Triệu Vân Phong?"

"Đúng, chính là hắn!"

Trầm Sát chỉ hừ một tiếng, nhưng cũng không nói gì thêm.

"Chẳng lẽ các người không nghe được tin tức gì sao?" Vân Bình ngăn người, giống như việc bọn họ không biết tin tức kia là một chuyện rất kì quái vậy.

Lâu Thất bỗng cảm thấy không ổn: "Tin gì?"

"Thịnh Vân Dược Hàng đã đầu hàng Ma Điện, dân chúng và đám người thế gia đều liên thủ để tẩy chay Thịnh Vân Dược Hàng, tiệm thuốc của bọn họ phần lớn đều bị đập phá, tổn thất rất lớn. Gia chủ Thịnh Vân dược hành nói rằng người cầu kết với Ma Điện chính là Triệu Vân Phong, tuyên bố trục xuất Triệu Vân Phong khỏi Triệu gia, sống chết của hắn cũng không quan hệ với Triệu gia." Vân Bình nói đến đây, trên mặt lộ ra vẻ tiếc hận.

Vân Thúy không phục: "Ta không tin Triệu công tử lại cầu kết cùng người của Ma Điện. Hắn luôn ôn tồn lịch sự như vậy, xem ra là người tốt..."

Lâu Thất vừa kinh ngạc, vừa lo lắng. Nàng đưa tay lên day day huyệt thái dương. Sao lại xuất hiện thêm một Ma Điện vậy? Rốt cuộc đại lục Long Ngâm này loạn đến cỡ nào chứ?

Từ trong miệng Vân Bình, bọn họ mới biết rằng Ma Điện đã tồn tại từ rất lâu rồi, nhưng lúc trước cũng không có thành tựu gì đặc biệt. Mấy năm nay, Ma Điện càng lúc càng lớn mạnh khiến cho triều đình và dân chúng vô cùng căm hận.

Mấy năm gần đây, không có chuyện xấu nào mà Ma Điện không làm, nhắc đến Ma Điện thì trẻ con đều sợ tới phát khóc. Bọn họ bắt đồng nam đồng nữ, bắt thiếu nữ xinh đẹp, hơn nữa còn dùng người để luyện cổ, ăn tim người...

Nhưng không ai biết được Ma Điện ở nơi nào. Rất nhiều nhân sĩ chính phái muốn đi tìm Ma Điện, nhưng chưa có ai tìm được.

Thịnh Vân Dược Hàng vốn là dược hành đứng đầu ở đại lục Long Ngâm, danh tiếng rất tốt, lần này, danh tiếng của bọn họ cũng coi như bị hủy hoàn toàn rồi...

Nhưng nghe nói sau khi gia chủ Triệu gia tuyên bố cắt đứt với Triệu Vân Phong, nói ra mấy lời đại nghĩa diệt thân kia thì Thịnh Vân Được Hàng đã khởi sắc hơn nhiều, chỉ là bây giờ Triệu Vân Phong lại thành chuột chạy qua đường, trốn chui trốn lủi...

"Hiện giờ Triệu Vân Phong rất đáng thương, hơn nữa hắn cũng không dám lộ diện bởi vì có rất nhiều người muốn giết hắn. Tuy võ công của hắn không tệ nhưng một mình hắn sao địch nổi toàn bộ người trong thiên hạ chứ?" Vân Tinh Nhi lắc đầu nói: "Nghe nói hắn đã từng xuất hiện ở khu vực gần Cẩm Dương thành, nhưng vừa xuất hiện đã bị ném trứng thối, rau héo vào người, đuổi ra khỏi thành."

Vân Thúy không cam lòng, nói: "Nhưng cho dù như vậy thì hắn cũng không ra tay với dân chúng, cho nên ta cảm thấy Triệu công tử nhất định bị oan."

"Người cảm thấy thì làm được gì?"

Lâu Thất nghe bọn họ tranh cãi, trong lòng lại nổi lên lửa giận.

Trong ấn tượng của nàng, Triệu Vân Phong là một nam nhân ấm áp như gió xuân, nấu đồ ăn cũng rất ngon, không nên bị đối xử như vậy.

"Có ai biết Triệu Vân Phong hiện giờ ở nơi nào không?" Nàng nén giận, nhưng giọng điệu vẫn lộ ra một chút tức giận, Trầm Sát khẽ liếc nhìn nàng.

Tuy Lâu Thất tức giận thay cho Vân Phong, nhưng người nàng để ý nhất vẫn là Trầm Sát, cho nên hắn vừa lườm một cái thì nàng đã phát hiện, lập tức ôm cánh tay hắn, truyền âm: "Vân Phong thay ta đi nghe ngóng tin tức."

Ngụ ý rằng nàng thiếu nợ ân tình của người ta.

Đây là sự khác nhau giữa người mình và người ngoài!

Chỉ một câu nói như vậy đã khiến cho Trầm Sát bình tĩnh lại.

Vân Tinh Nhi thấy bọn họ như vậy, không nhận được mà ngưỡng mộ. Nếu như về sau nàng có thể tìm được phu quân như vậy thì tốt biết bao...

"Không biết, gần đây nhất chỉ nghe thấy tin hắn xuất hiện ở Cẩm Dương thành mà thôi. Chuyện xảy ra khoảng ba ngày trước..."

Vân Tinh Nhi vừa nói xong, nàng phát hiện ra tốc độ của đoàn người tăng nhanh hơn. Ngựa của bọn họ đều là ngựa có chất lượng cao, khi chạy toàn lực thì tốc độ rất kinh người.

Bọn họ tính phải mất năm, sáu canh giờ mới tới được Cẩm Dương thành, nhưng không ngờ bốn canh giờ đã tới rồi.

Chỉ là khi đến Cẩm Dương thành đã là ban đêm, từ xa nhìn lại chỉ thấy đèn đuốc sáng trưng, cửa thành đã đóng lại.

”Nhược Hoa tỷ tỷ ở trong thành, chúng ta truyền tin cho nàng, nhất định nàng sẽ có biện pháp để cho người mở cửa thành.”

Giọng của Vân Tinh Nhi có chút sùng bái đối với người tên là Vân Nhược Hoa kia.

Lâu Thất gật đầu: ”Vậy thì làm phiền các người rồi.”

Bọn họ vừa đến nơi này, vẫn nên khiêm tốn một chút thì hơn.

Chỉ thấy Vân Tinh Nhi lấy một bình nhỏ ra khỏi tay áo, mở nắp, có một con bướm nhỏ bay ra, ngừng lại trước mặt Vân Tinh Nhi một chút, sau đó bay vào trong thành. Đôi khi, Vu thuật của Bạch Vu tộc cũng rất có ích.

579. Chương 579

Đợi khoảng nửa canh giờ, bọn họ đột nhiên thấy cổng thành mở ra, có một chiếc xe ngựa chạy tới. Bốn góc của xe ngựa treo bốn chiếc đèn lồng nhỏ, lay động dập dờn, đi về phía bọn họ.

”Nhất định là Nhược Hoa tỷ tỷ đích thân đến.” Vân Tinh Nhi vui vẻ nhảy xuống xe ngựa. Vân Bình, Vân Thúy cũng nhảy theo.

Lâu Thất lười biếng duỗi lưng ra: ”Vân Tinh Nhi này khá đơn thuần.” Nàng ta chưa từng nghi ngờ sao? Đáng lẽ Vân Nhược Hoa kia phải trở thành nữ tử bị tiến cống, nhưng người ta đã nhanh chóng tìm một vị hôn phu, đẩy nhiệm vụ tiến cống sang cho nàng ta, không tính là làm hại nàng ta sao?

Đối phương đã vô tình như vậy thì hẳn cũng không có tình cảm gì sâu đậm với nàng ta.

Cho nên Lâu Thất đối với Vân Nhược Hoa chưa từng gặp mặt này không có nhiều hảo cảm. Bọn họ cũng không xuống xe để chào đón Vân Nhược Hoa, cho dù nhờ đối phương mà bọn họ mới có thể vào thành.

Xe ngựa nhanh chóng đi tới trước mặt bọn họ, người đánh xe nhìn thấy có nhiều người và xe ngựa ở đó thì lập tức kinh ngạc.

Hắn nhìn nam nhân cưỡi ngựa phía trên nghiêng đầu nhỏ giọng nói với người trong xe ngựa.

Vân Tinh Nhi và Vân Bình, Vân Thúy đã chạy qua.

”Nhược Hoa tỷ tỷ.”

Màn xe bị một cánh tay trắng nõn xóc lên, cổ tay mảnh khảnh đeo một chiếc vòng phỉ thúy, vô cùng sang trọng.

Vừa nhìn cánh tay đã biết được chủ nhân của cánh tay đó hẳn là rất xinh đẹp.

Ánh mắt Hỏa vệ lóe lên, quả nhiên thấy một nữ nhân mặc váy tím, thêu hoa dâm bụi trắng, khoác áo choàng màu trắng, bước ra khỏi xe ngựa.

Nàng ta búi tóc kiểu Lưu Vân, trên búi tóc cắm một đóa hoa màu hồng, phía trên cài rất nhiều trâm ngọc. Dưới ánh đèn lấp lánh, đôi mắt nàng ta sáng ngời, xinh đẹp rạng rỡ.

Đúng là một mỹ nhân!

Vân Nhược Hoa vừa liếc mắt một cái đã thấy Hỏa vệ, nàng ta mỉm cười, đưa tay ra phía trước, khẽ gật đầu: ”Là vị công tử này đưa muội muội ta tới sao? Nhược Hoa vô cùng cảm kích.”

Vết sẹo của Hỏa vệ đã chữa khỏi, nhìn thì vẫn thấy đó là một nam nhân cao lớn, khí chất bất phàm, Vân Nhược Hoa nghĩ hẳn là chủ tử cũng không có gì kì quái.

”Cô nương khách khí rồi, chủ tử và phu nhân có chút mệt mỏi, không xuống xe được, mong cô nương thứ lỗi.” Vân lạnh nhạt nói.

Lời này cũng thuận tiện nói cho Vân Nhược Hoa biết hẳn không phải chủ tử.

Vân Nhược Hoa nghe vậy lập tức ngây người, không ngờ nam tử xuất sắc như vậy lại chỉ là thị vệ.

”Nhược Hoa tỷ tỷ, chúng ta vào thành đi.” Vân Tinh Nhi kéo tay áo nàng ta.

Vân Nhược Hoa đi tới, ba người các nàng cũng không tiện ngồi trên xe ngựa của Lâu Thất nữa, vì vậy đều chạy tới xe ngựa của Vân Nhược Hoa, chạy về cổng thành.

Đương nhiên đám người Lâu Thất cũng đi theo vào thành.

Vì số người của bọn họ không ít nên Vân Nhược Hoa lại phải giải thích với vị tướng giữ thành vài câu, không biết đưa cho hắn ta cái gì, lúc này bọn họ mới được vào thành.

Trong xe ngựa, Vân Nhược Hoa nhìn ba người Vân Tinh Nhi, lạnh nhạt hỏi: "Đối phương là ai?"

"Chúng ta không rõ lai lịch của đối phương, nhưng nhất định không phải người bình thường, ta đoán có thể là mấy thế gia lánh đời." Vân Tinh Nhi nói xong, nhớ tới khí thế của Trầm Sát, trong lòng khẽ run lên.

"Thế gia?" Vân Nhược Hoa nhếch môi, ánh mắt lóe lên một tia trào phúng và bất mãn: "Nếu thật sự là thế gia thì sao lại không biết phép tắc như vậy?"

Tuy nói bọn họ đã đưa mấy người Vân Tinh Nhi tới, nhưng khi được trợ giúp vào thành cũng không nói một lời cảm ơn với nàng, ngay cả việc lộ diện để cảm tạ cũng không. Làm gì có thế gia nào không biết phép tắc như vậy?

Hơn nữa, nàng cũng không phải người bình thường, nàng ta là nữ tử của tộc trưởng Bạch Vu tộc.

Địa vị của Bạch Vu tộc ở đại lục Long Ngâm cũng không cao, nhưng vì có Thánh Cốc và những bảo bối kia nên từ trước đến nay tám vương tộc lớn kia đều nể mặt bọn họ.

Nhưng chuyện này chỉ có hoàng thất và thế gia mới biết, những người bình thường đều không biết rõ. Cho nên Bạch Vu tộc thường cho người trong tộc đến giúp đám người quan lại hoặc thế gia kia làm chút chuyện, dùng Vu thuật kiếm chút tiền, cũng bán nhân tình...

Ví dụ như chuyện ba người Vân Tinh Nhi vừa làm, giúp Hắc Vu tộc xử lý đám nam nhân vì trúng Hắc Vu thuật mà mất kiểm soát kia...

Ví dụ như, lần này Vân Nhược Hoa đến Cẩm Dương thành để giúp thành chủ phu nhân trừ tà...

Vì thế nàng mới có thể dựa vào mặt mũi của thành chủ phu nhân, mở cổng thành trong đêm, đón đám người Lâu Thất đi vào. Chẳng qua Vân Nhược Hoa không ngờ tới bọn họ lại có nhiều người như vậy, hai, ba mươi người đều mang dáng vẻ oai phong凛冽, đương nhiên thủ thành sẽ có chút lo lắng, vì vậy nàng đành phải hứa với tên tiểu tướng kia, ngày mai làm cho hắn một phép thuật thắng quan, hắn mới đồng ý cho bọn họ đi vào.

Điều khiến nàng tức giận nhất chính là nàng làm những chuyện này, nhưng đối phương lại không thềm lộ mặt, quá kiêu ngạo!

Vân Tinh Nhi và Vân Bình cũng không biết nói gì, bọn họ thật sự không biết lai lịch của Trầm Sát và Lâu Thất, ngay cả tên đối phương cũng không biết, nhưng bọn họ biết hai người đó không dễ chọc.

Chỉ là bây giờ nhìn thấy sắc mặt của Vân Nhược Hoa, bọn họ cũng biết nàng tức giận rồi, Vân Tinh Nhi đành phải tranh thủ thời gian, đổi đề tài: "Nhược Hoa tỷ tỷ, bây giờ chúng ta đi đâu? Người ở khách điếm sao?"

”Không, thành chủ phu nhân đã chuẩn bị cho chúng ta một tòa nhà rồi.”

”Xem ra thành chủ phu nhân rất thích tỷ tỷ.” Vân Tinh Nhi nói.

Vân Nhược Hoa kiêu ngạo gật đầu: ”Tòa nhà này rất lớn, những người bạn này của muội cũng ở lại đó đi. Gần đây Cẩm Dương thành có rất nhiều người tới, khách điểm đều đầy cả rồi, bọn họ có nhiều người như vậy cũng không dễ kiếm phòng.”

Ở trong xe ngựa phía sau, Lâu Thất hơi nhếch miệng cười: ”Sao nghe cứ có cảm giác như đang... bớ thí vậy?”

Trầm Sát lườm nàng, đưa tay捏ó khuôn mặt nàng, từ tốn nói: ”Bọn họ nói chuyện thì có gì hay mà nghe chứ?”

”Dù sao cũng đang nhàm chán, nghe cho vui...” Lâu Thất nhún vai, nàng không có chút xấu hổ nào về việc nghe lên người khác nói chuyện.

Cho dù nàng nói gì, làm gì, Trầm Sát cũng đều cảm thấy đúng đắn. Chỉ là hắn cảm thấy mấy nữ nhân kia nói chuyện không thú vị, chẳng có gì đáng nghe mà thôi.

”Ha ha, chúng ta tới ở cùng không?” Lâu Thất quay đầu, dựa vào người hắn, đôi mắt lóe sáng nhìn hắn.

Có lẽ khách điểm thật sự không đủ phòng, bọn họ tới muộn như vậy cũng khó tìm chỗ ở. Thật ra Trầm Sát nghĩ rằng bọn họ chỉ đi qua Cẩm Dương thành, còn mấy canh giờ là sáng rồi, bọn họ lại phải tiếp tục đi nên ở trong xe ngựa một đêm cũng được. Mặc dù hắn là Đế Quân của một nước, nhưng cũng không phải là chưa từng chịu khổ.

Chỉ là nghe ý của Lâu Thất, hình như không ở đó thì nàng vẫn có chỗ để đi vậy...

”Nếu không thuê được khách điểm thì nàng định ở đâu?”

Lâu Thất cười gian xảo: ”Chàng biết đó, có vài hộ gia đình có rất nhiều biệt viện, phủ nhỏ, ta định bảo mấy người Lâu Tín ra ngoài tìm một biệt viện sạch sẽ trang nhã, ở lại một đêm.”

Trước kia, ở hiện đại nàng cũng từng làm chuyện này rồi, khi không tìm thấy chỗ ở thì đã từng lên vào biệt viện nhà người ta ở một đêm.

Trầm Sát ngạc nhiên nhìn nàng.

”Ha ha!” Lâu Thất hiếm khi thấy được dáng vẻ này của hắn, không nhịn được, cười ha hả: ”Sao rồi? Có

phải phát hiện ra mình cười được một Đệ Hậu đầu trộm đuôi cướp nên rất mất mặt không?”

Trầm Sát không nói gì, chỉ đáp lại lời nàng bằng một nụ hôn khiến nàng suýt ngạt thở.

Trầm Sát thích dáng vẻ này của nàng, thích tính cách vui vẻ, gian xảo của nàng...

Xe chạy một lúc, bọn họ đến một bờ tường bằng phẳng, phía trước có một tòa nhà lớn, tường trắng ngói xám, cửa treo hai cái đèn lồng đỏ, ánh sáng mờ mờ.

Mấy người Vân Nhược Hoa xuống ngựa, nhìn sang chỗ bọn họ.

”Hiện giờ đến đây làm khách, chẳng lẽ không xuống xe ngựa sao?”

Ba người Vân Tinh Nhi có chút xấu hổ. Cho dù hai người kia không xuống xe thì bọn họ cũng không dám đi lên gọi. Trước đây Vân Tinh Nhi cũng là người thẳng thắn chua ngoa, nhưng buổi trưa bị Trầm Sát dọa cho một trận, bây giờ đã ngoan ngoãn hơn nhiều.

Chỉ là không thể để cho Vân Nhược Hoa khó xử, cho nên Hỏa vệ lập tức xuống ngựa, sau đó hấn và Trần Thập kéo màn xe ra, đón hai người trong xe ra ngoài.

Đêm chưa khuya lắm, ánh trăng chiếu xuyên qua tầng mây, đèn lồng mờ ảo, hai người kia chậm rãi bước xuống xe, Vân Nhược Hoa lập tức cảm giác như ánh mặt trời rực rỡ đang chiếu rọi giữa đêm tối...

Nam tử có dáng người cao lớn, áo bào màu đen thêu hoa văn đỏ tôn lên khí thế bức người của hấn, ánh mắt sâu thẳm, lạnh lẽo như hầm băng. Nữ nhân kia thanh lệ thoát tục, cao hơn nữ nhân bình thường một chút, quần áo tung bay, da thịt mềm mại trắng nõn, đôi môi anh đào kiều diễm, vô cùng quyến rũ.

Nàng cũng là người từng trải, liếc mắt đã nhìn ra nữ nhân này đã làm chuyện mờ ám gì đó ở bên trong xe, mà người làm chuyện đó chính là nam nhân có khí thế đế vương kia...

Trong lòng Vân Nhược Hoa đột nhiên có chút ghen tị.

Sao nam nhân như vậy lại không xuất hiện sớm hơn chứ?

Phu xe của Vân Nhược Hoa khi thấy hai người xuất sắc như vậy đi xuống cũng ngây ngẩn cả người.

Vân Nhược Hoa thấy hai người kia sóng vai đi về phía nàng ta, đột nhiên nàng ta nghĩ rằng nếu không có nữ nhân tuyệt sắc kia, chỉ có người đàn ông này chậm rãi đi về phía mình thì tốt biết bao!

Nàng đang muốn lên tiếng thì cửa lớn bị mở ra, một giọng nam trầm ấm truyền vào tai mọi người.

”Hoa Nhi, mấy người Tinh Nhi tới rồi sao?”

Lâu Thất và Trầm Sát đồng thời nhíu mày. Vân Nhược Hoa phát hiện ra hai người bọn họ đồng thời nhíu mày, thần sắc giống hệt nhau.

Vân Tinh Nhi gọi lớn: ”Tỷ phu!”

Không biết vì sao, Vân Nhược Hoa đột nhiên bắt bẻ: ”Tinh Nhi, không được gọi vậy, còn chưa thành thân mà!”

Vân Tinh Nhi sững sờ, trước giờ bọn họ đều gọi như vậy...

Điều làm cho bọn họ bất ngờ nhất chính là nam nhân vừa mở cửa lại không để ý tới bọn họ, ngược lại, hẳn ta đang dùng gương mặt u ám nhìn về phía Lâu Thất và Trầm Sát.

Lâu Thất đột nhiên mỉm cười: ”Không ngờ ở đây cũng có thể gặp được người quen... Đã lâu không gặp...”

580. Chương 580

Đây đúng là người quen cũ, là Cửu vương điện hạ của Tây Cương, Tây Trường Úc.

Lúc trước, khi Lâu Thất vừa tới Đại Thịnh, không, khi đó còn gọi là Phá Vực, khi nàng vừa tới Cửu Tiêu Điện thì thân phận gian tế của Tây Trường Úc đã bị bại lộ, bị giam giữ trong nhà lao. Cuối cùng, Lâu Thất đã cứu hắn, sau đó Trầm Sát cũng thả hắn đi.

Mà nàng làm như thế, phần lớn là do sự thâm tình của Tây Trường Úc với nữ nô lệ kia.

Về sau, ở Hàn gia Lạc Dương thành, bọn họ mới biết được nữ nô lệ kia chính là nữ nhi mà Hàn gia thất lạc nhiều năm. Chỉ là lúc đó Lâu Thất trở mặt với người Hàn gia, suýt nữa không rời khỏi Lạc Dương thành được. Cuối cùng, Triệu Vân Phong phải lấy lệnh bài tri phủ của Hiên Viên Trọng Châu cho nàng mượn dùng.

Từ đó về sau, nàng không gặp lại Tây Trường Úc nữa, không ngờ bây giờ lại đụng mặt ở Cẩm Dương thành.

Lạc Dương thành, Cẩm Dương thành, chỉ khác nhau một chữ!

Tại sao Tây Trường Úc thâm tình với Hàn Tiểu Súc trước kia, cô gia của Hàn gia lại xuất hiện ở đại lục Long Ngâm?

Xuất hiện ở đại lục Long Ngâm thì cũng thôi, nhưng sao hẳn lại trở thành vị hôn phu của con gái tộc trưởng Bạch Vu tộc?

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Hàn Tiểu Sức đâu?

Ánh mắt Vân Nhược Hoa quét qua người bọn họ, thần sắc nghi hoặc. Lúc đầu, nàng tưởng Tây Trường Ưc và hai người kia là bạn tốt, nhưng sau khi thấy thái độ của bọn họ thì nàng lập tức nghi ngờ, nhất là sau khi nghe câu nói của Lâu Thất, trên mặt Tây Trường Ưc hình như có chút xấu hổ.

”Vào nhà trước đi!” Tây Trường Ưc nhanh chóng che giấu sự xấu hổ của mình, mỉm cười nhìn Lâu Thất và Trầm Sát, nghiêng người mời bọn họ, bày ra dáng vẻ chủ nhà hiếu khách.

Mọi người vừa đi vào, cửa lớn đã đóng lại, trong lúc đó Lâu Thất đột nhiên có dự cảm kì lạ, nhưng nàng lại không nói rõ được là dự cảm gì.

Đây là một tòa nhà lớn, Vân Nhược Hoa dùng giọng điệu của chủ nhà nói với bọn họ: ”Các vị vừa đi đường xa tới đây, hẳn là vừa mệt vừa đói rồi. Ta đi cho người chuẩn bị bữa tối, các vị có thể đến phòng khách nghỉ ngơi trước.” Nói xong lập tức gọi thị nữ tới dẫn người đi nghỉ ngơi.

Những người khác nghe theo hiệu lệnh của Hỏa vệ rời đi, còn mấy người Vân vệ, Trần Thập, Lâu Tín, Ân Dao Phong và Thu Khánh Tiên thì đi theo Trầm Sát và Lâu Thất.

Vân Nhược Hoa thấy như vậy, trong lòng âm thầm suy đoán thân phận của Trầm Sát.

Trước khi thấy Trầm Sát, Vân Nhược Hoa cho rằng bọn họ không hiểu phép tắc như thế thì chính là mấy người thô tục, cho nên rất khinh thường. Nhưng khi nhìn thấy người thật thì Vân Nhược Hoa cảm thấy khí thế của người nam nhân này quá mạnh mẽ, con cháu của thế gia cũng không có được khí chất như vậy!

Lúc này Vân Nhược Hoa không muốn bọn họ đến phòng khách nghỉ ngơi, nàng chỉ muốn mau chóng hiểu rõ người đàn ông này, cho nên lập tức mời bọn họ đến đại sảnh.

”Bữa tối phải mất một lúc mới xong, hai vị dùng điểm tâm trước đi.”

Vân Tinh Nhi, Vân Bình, Vân Thúy thấy thị nữ bưng lên bánh hoa quế, bánh đậu xanh loại bình thường thì lập tức có chút xấu hổ.

Trong xe người ta có nhiều điểm tâm tinh xảo như vậy, thì sao ăn được mấy món điểm tâm tầm thường này chứ?

Chỉ là bọn họ đã đánh giá thấp Lâu Thất, tuy điểm tâm nhìn không đẹp bằng điểm tâm của nàng, cũng không có hương vị của điểm tâm hiện đại, nhưng nàng cũng muốn nếm thử một lần, biết đâu lại do đầu bếp có tay nghề cao siêu làm ra thì sao?

Nhưng khi tay nàng vừa vươn về phía đĩa bánh hoa quế, mu bàn tay lại bị người nào đó vỗ một cái, tiếng kêu vang dội, khiến tất cả mọi người giật nảy mình.

Trong lòng Vân Nhược Hoa rất vui vẻ, chẳng lẽ nữ tử này không được sủng ái nên ngay cả một miếng bánh ngọt mà nam nhân kia cũng không cho nàng ta ăn?

Lâu Thất dùng ánh mắt oán hận nhìn Trầm Sát, Trầm Sát bình tĩnh nói: "Vừa nãy nàng đã ăn rất nhiều đồ ngọt ở trong xe rồi, không cho phép ăn nữa, cẩn thận ăn quá nhiều sẽ bị hỏng răng đó."

Ăn nhiều đồ ngọt không tốt. Lúc ở trên xe nàng đã ăn quá nhiều điểm tâm rồi, hiện giờ mới được bao lâu mà đã muốn ăn tiếp chứ? Đáng giận nhất là ăn nhiều như vậy còn không béo lên được chút nào, khiến cho Trầm Sát đang muốn vỗ béo nàng cảm thấy rất đau đầu.

Trầm Sát nói không hề kiêng kị gì, trong giọng nói còn mang theo sự quan tâm cưng chiều khiến cho người khác nổi da gà.

Vân Nhược Hoa nhìn dáng vẻ của Trầm Sát, nghe giọng nói trầm ấm của hắn, trái tim nàng ta đập thành thịch, không bình tĩnh được.

Nữ nhân chính là sinh vật rất kì lạ. Nam nhân dù đẹp tới đâu thì cũng không thể khiến cho các nàng tim đập thành thịch, nhưng một nam nhân có khí thế kinh người, kiêu ngạo, quý phái như vậy lại lộ ra dáng vẻ dịu dàng thì không có nữ nhân nào tránh thoát được.

Các nàng đều muốn được hắn đối xử dịu dàng như vậy.

Sau đó sẽ nảy sinh ra rất nhiều tâm tư không nên có, giống như Vân Nhược Hoa lúc này.

Thấy Lâu Thất có chút buồn bực, Tây Trường Ưc nhẹ nhàng cười: "Sau khi kết hôn hình như tình cảm của hai người tốt hơn rồi!"

Nghe hắn nói vậy, Lâu Thất biết hắn cũng hỏi thăm nhiều về tin tức ở bên kia, cho nên nàng cũng mỉm cười đáp lại: "Tình cảm của chúng ta sao? Từ ngày đầu tiên gặp nhau thì đã tốt rồi..."

Vân Nhược Hoa không ngờ Lâu Thất lại mặt dày như vậy, nói mấy lời như thế mà vẫn có thể thản nhiên, không chút đỏ mặt, nàng ta nhất thời ngây ngẩn cả người. còn Trầm Sát thì lại khẽ nhếch môi một cái.

Từ ngày đầu tiên gặp nhau đã tốt rồi sao? Sao hắn lại nhớ lần đầu tiên nàng đã tức giận với hắn?

Vì sao về sau nàng vẫn muốn rời khỏi hắn?

Nếu như hắn không chạy ngàn dặm để bắt nàng về thì không chừng nữ nhân này còn thật sự lấy thân phận của Thất công tử để vui chơi bên ngoài, không trở lại nữa.

Còn nữa, có một lần, ở chỗ của Quỷ Nhân tộc, nàng còn nói nàng muốn giết hắn. Khi đó nàng vô cùng lạnh lùng, lạnh lùng đến mức khiến cho hắn tuyệt vọng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Đế Quân có chút chua xót.

Lâu Thất thấy sắc mặt hắn không ổn, lập tức đổi đề tài.

”Tây Trường Úc, sao ngươi lại ở đây? Hàn gia đại tiểu thư đâu?”

Nàng vừa dứt lời thì đã thấy một nữ nhân bưng trà đến, ngẩng đầu nhìn Lâu Thất, cười nhạt: ”Lâu cô nương còn nhớ rõ Tiểu Súc, Tiểu Súc vô cùng cảm kích.”

Hàn Tiểu Súc?

Lâu Thất ngẩn người, nàng nhìn Hàn Tiểu Súc, sau đó nhìn Vân Nhược Hoa. Chuyện gì xảy ra vậy? Vợ lớn vợ bé? Chính thất tiểu tam sao?

Nàng cảm thấy não nàng không đủ dùng nữa rồi...

Ánh mắt Vân Nhược Hoa lóe lên một tia oán hận, nhưng khi nhìn thấy Trầm Sát thì tia oán hận này lập tức tan biến. Nếu có nam nhân này thì nàng không cần Tây Trường Úc nữa.

”Tiểu Súc vẫn đi cùng ta.” Tây Trường Úc cười nói. Thái độ của hắn rất tự nhiên, hoàn toàn không có chút xấu hổ nào.

Nhưng ánh mắt Vân Tinh Nhi nhìn Hàn Tiểu Súc lại mang theo chán ghét, không kìm chế được, nói ra: ”Nữ nhân không biết xấu hổ kia, Trường Úc ca ca đã bỏ ngươi rồi, ngươi còn cứ bám mãi không buông sao? Ta nói cho ngươi biết, Nhược Hoa tỷ tỷ của ta là người rộng lượng nên mới để cho ngươi làm thị nữ đi theo bên cạnh Trường Úc ca ca, ngươi đừng có được đà lấn tới. Nơi này có khách quý, thân phận như ngươi có thể ra gặp sao?”

Thân thể Hàn Tiểu Súc cứng đờ, nhanh chóng cup mắt xuống, sau khi đặt trà lên bàn thì hành lễ một cái rồi mới lui xuống.

Ra khỏi cửa, Hàn Tiểu Súc vội vã đi về phía bên trái, xuyên qua hành lang, đến một kho củi ở hậu viện.

Cửa phòng có một cái khóa lớn, nàng lấy chìa khóa từ trong ngực ra, mở khóa, nhìn xung quanh một lượt, sau đó nhanh chóng đẩy cửa đi vào, rồi lại nhanh chóng đóng cửa lại.

Trong kho củi là một màu đen u tối.

Nhưng Hàn Tiểu Súc quen thuộc đi vài bước, sau đó ngồi xuống, gạt đồng cỏ khô ra, mò được một cái quai, dùng sức kéo lên.

Bên trong là một cái hố cao khoảng nửa người, chỉ đủ cho một người ngồi ôm gối, ném một viên dạ minh châu chất lượng bình thường vào trong góc, vì vậy vừa mở nắp đã có ánh sáng chiếu ra, nhưng ánh sáng này chỉ mờ mờ.

Người ngồi trong hố chậm rãi mở mắt ra. Hắn ngồi bên trong nên không có cách nào cử động thân thể, bị cái nắp đè xuống nên đầu hắn cũng không thể ngẩng lên được, còn thắm hơn nằm trong quan tài nữa, ít ra trong quan tài thì hắn vẫn có thể nằm ngửa.

Hàn Tiểu Súc nhìn hắn, cảm giác khó chịu ở ngực cũng giảm đi không ít. Nàng nở nụ cười: "Có một tin tốt và một tin xấu, người muốn nghe cái nào?"

Nam nhân kia không nói gì.

Hàn Tiểu Súc nói: "Như vậy đi, ta sẽ nói cho người nghe tin tốt trước, sau đó nói tin xấu sau. Tin tốt chính là Trầm Sát và Lâu Thất đã tới, bây giờ đang ở trong đại sảnh."

Thấy tai nam nhân khẽ động, thân thể vẫn cứng đờ, Hàn Tiểu Súc lại nở nụ cười: "Nhưng người cũng đừng trông cậy vào bọn họ, bởi vì tin xấu chính là ta đã có kế hoạch, đêm nay sẽ để cho Trầm Sát và Lâu Thất tình cảm rạn nứt, ân đoạn nghĩa tuyệt." Nàng đưa tay sờ lên mặt nam nhân, dịu dàng nói: "Mà người chính là điều quan trọng nhất trong kế hoạch này... Buổi tối nay ta sẽ cho người đến ngủ với Lâu Thất, đúng rồi, đây chính là tin tốt với người đúng không? Ha ha! Ngoan, hơi muộn một chút nhưng người phải cố gắng ra sức đó, nhất định phải làm cho Lâu Thất trở nên dâm dăng một chút, biết không?"

Nam nhân bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực như sói.

Hàn Tiểu Súc lại không bị dọa chút nào, ngược lại còn cười rạng rỡ: "Người không trách ta được, vốn ta định dùng người để đối phó tiện nhân Vân Nhược Hoa kia, nhưng không ngờ hai con cá lớn kia lại tới đây, không dùng thì quá phí. Đúng là tiện nghi cho người rồi... Nghĩ đến việc có thể được ngủ cùng Lâu Thất, có lẽ người đã sớm không chịu nổi rồi nhỉ?"

Ánh sáng mờ ảo chiếu trên gương mặt Hàn Tiểu Súc, ánh mắt nàng giống như lóe sáng lên, khiến người ta cảm thấy kinh sợ, không rét mà run...

Trong đại sảnh, Lâu Thất không tiếp tục hỏi chuyện của Hàn Tiểu Súc nữa, dù sao nàng ta cũng không liên

quan gì tới bọn họ.

Vân Nhược Hoa thay đổi thái độ lạnh nhạt lúc trước, hiện giờ nàng ta nói chuyện rất dịu dàng, rất cẩn thận, rất lịch sự. Lâu Thất nhìn ra được nàng ta đang cố ý diễn trò, phô bày những mặt tốt của mình, thỉnh thoảng còn nhắc đến năng lực và địa vị của nàng ta ở Bạch Vu tộc.

Lâu Thất cười nhạt, nhìn về phía Trầm Sát, thấy ánh mắt hắn đã tối sầm lại.

Chỉ là Lâu Thất muốn thăm dò được nhiều chuyện liên quan tới tám vương triều lớn từ chỗ Vân Nhược Hoa nên hắn mới không nói gì.

Vân Nhược Hoa cố ý khoe khoang, lên tiếng nói: "Ồ? Tám vương triều lớn sao? Vốn dĩ do ba vương tộc Trầm Thị, Hiên Viên, Hách Liên cầm đầu, nhưng ba vương triều đó đã xảy ra chuyện rất nghiêm trọng. Vương tộc Hiên Viên gần như bị tiêu diệt hoàn toàn, chỉ còn vài vương gia và công chúa chống đỡ, vô cùng khó khăn. Lúc vương triều Trầm Thị xảy ra chuyện thì lão Thái Thượng Hoàng đã dốc sức chống đỡ, nhưng Thần Quỷ quân không ở đó nên hắn cũng không chống đỡ được lâu, tình huống chỉ tốt hơn vương tộc Hiên Viên một chút..."

581. Chương 581

Là công chúa thái tử của hai vương triều, khi nghe thấy vương triều của mình gặp phải sóng gió, chia năm xẻ bảy, sắp tiêu vong từ miệng người khác, đó là một cảm giác như thế nào?

Ít ra, Lâu Thất và Trầm Sát đều không cảm thấy dễ chịu.

Tuy họ đều rời đi từ bé, không lớn lên ở vương triều, thậm chí trước kia còn không biết thân thế của mình, đến ngay cả sự tồn tại của vương triều của mình họ cũng không biết nữa là, nhưng chắc là vì máu huyết hoàng tộc trời sinh sai khiến, bây giờ khi họ nghe thấy vương triều của mình, trong tiềm thức ít nhiều gì cũng nảy lên cảm giác quý thuộc và nhiệt huyết.

Chính bởi vì nhiệt huyết, ánh mắt lúc này của hai phu thê đều vừa rực sáng vừa sâu thẳm khó hiểu như nhau.

Tây Trường Ưc ngồi ở bên cạnh, hắn nhìn thấy hai đôi mắt này, trong lòng khẽ run rẩy.

Thật ra ban đầu khi ở Băng Nguyên, hắn đã muốn tìm Lâu Thất, hắn muốn kể cho nàng nghe một vài chuyện hắn vô tình biết được, nhưng khi ấy thời gian không cho phép, nên hắn không thể thực hiện được.

Bây giờ sự việc đã phát triển đến nước này, không biết hắn nói ra thì còn tác dụng gì nữa không?

Trong lòng Tây Trường Ưc thấy hơi thê lương.

Lâu Thất bưng tách trà, dùng nắp trà khê gạt lớp bột ở bên trên, ánh mắt nàng bỗng lóe lên. Nàng đưa tách trà đến gần mũi, khê ngửi.

Thật ra động tác của nàng rất bình thường, có người sẽ ngửi mùi hương của trà trước khi uống trà, tuy đối với loại trà bình thường mà nói thì hành động này cơ hơi cần trọng đến buồn cười, nhưng không hề có ai cảm thấy có gì bất thường.

Ngoại trừ Trầm Sát.

Cho dù Trầm Sát có đang nghe Vân Nhược Hoa nói về bát đại vương triều, thì sự chú ý của hắn vẫn đặt trên người Lâu Thất. Nếu như có người nói, khi người khác đang nói chuyện, thì cử chỉ lịch sự nhất chính là nhìn vào mắt đối phương, chắc chắn Trầm Sát xì mũi khinh thường.

Ngoài trừ nàng thì có gì đáng xem nữa đâu? Tất nhiên là hắn nhìn nữ nhân của hắn sẽ thấy vui mắt hơn nhiều. Nhất là lúc nàng bưng tách trà, một tay cầm nắp khê gạt bột trà, những ngón tay thon dài ấy thật sự rất đẹp, hắn nhìn mà muốn túm lấy cắn nhẹ vài cái.

Sau đó hắn nhìn thấy sự biến hóa khe khẽ của Lâu Thất.

Trầm Sát liền hiểu ra, con người âm trầm, thật ra khi họ nhìn thấy Tây Trường Ưc thì họ đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, nhưng không ngờ đối phương lại dùng thủ đoạn cũ rích như vậy, hạ được trong trà ư?

Nhưng hắn nhanh chóng cảm thấy sự việc không hề đơn giản như thế, bởi vì hắn phát hiện bàn tay bưng tách trà của Lâu Thất khê run lên một cái, chỉ một cái, sau đó lại khôi phục về bình thường. Nhưng nội lực giờ đây của hắn cao hơn người khác rất rất nhiều, bản lĩnh của Lâu Thất cũng được xem là cực kỳ giỏi, nhưng hắn vẫn bắt được một thoáng hỗn loạn trong hơi thở của nàng.

Đế Vương Đại Đại phần nộ.

Hắn không biết là gì, nhưng hắn biết cảm xúc của nữ nhân của hắn đang dao động rất mạnh, điều đó nói lên, thứ mà nàng phát hiện ra không khiến nàng kinh tởm thì cũng khiến nàng sợ hãi.

Cho dù là loại nào, cũng đều đáng chết.

Lúc này, hắn nghe thấy giọng của Lâu Thất vang lên: "Chàng không được chạm vào tách trà này, và cũng không nên chạm vào ta."

Nghe xong, Trầm Sát liền biết thứ nàng phát hiện ra có độ đáng sợ cao hơn dự đoán của hắn, lập tức, sát khí trong mắt dâng lên, "Có thể giải quyết không?"

Lần đầu tiên hắn tức giận vì mình không biết những thứ này, nếu hắn biết, thì chúng đã không cần phải dè

nặng trên đôi vai nàng nữa.

Suy cho cùng, Lâu Thất quả thật là nữ nhân hợp với hắn nhất, luận võ công luận nội lực, một mình bản thân hắn đã có thể càn quét khắp thiên hạ, nhưng hắn lại không biết những thứ kỳ lạ cổ quái này, nhưng Lâu Thất, lại là người giỏi nhất am hiểu nhất về mặt này, hắn thích, cực kỳ thích.

Không phải không có những nữ tử khác biết giải độc cổ, nhưng có ai hơn được nàng? Người Trầm Sát muốn phải là người giỏi nhất.

Nếu có ai nói tình yêu là không màng đến điều kiện không nói đến nguyên nhân, điều đó chỉ là giả dối mà thôi. Nếu Lâu Thất không biết gì hết, chỉ là một nữ nhân chỉ có vẻ ngoại, thì từ ngày đầu tiên nàng đã không có cơ hội đi theo hắn rồi, làm gì còn có quá trình bồi đắp tình cảm của hai người sau này chứ.

Hắn yêu nàng, yêu tính cách của nàng, cũng yêu bản lĩnh của nàng.

Suy cho cùng, kiểu nam nhân nông nghênh kiêu ngạo như Trầm Sát, thì không thể nào có chuyện yêu một kẻ yếu đuối. May mà Lâu Thất chưa bao giờ là kẻ yếu đuối.

Nhưng mặc kệ Lâu Thất lợi hại đến cỡ nào, ai chọc giận nàng, ai muốn hại nàng, đều đừng hòng được sống nữa!

Lâu Thất bưng tách trà lên, tuy trên mặt vẫn bình thường, nhưng trong lòng đã chửi thề mấy trăm câu.

Nếu đến lúc này mà nàng còn không biết người giả trò là Hàn Tiểu Súc, thì nàng đúng là ngu hết thuốc chữa rồi. Nhưng Hàn Tiểu Súc lại che giấu kín kẽ thật, đúng là ngoài dự liệu. Cho dù lúc trước khi ở Hàn Gia, nàng biết có bóng dáng Hàn Tiểu Súc đứng phía sau chuyện hạ dược, nhưng lại cũng chẳng nghi ngờ gì nhiều. Hóa ra bản thân nàng đã phạm phải sai lầm "ấn tượng ban đầu là nhất", nàng vẫn luôn cho rằng Hàn Tiểu Súc kia chẳng qua chỉ là một nữ tỳ của hoàng thất Tây Cương, cạy vào tình yêu của hoàng tử Tây Trường Úc nên mới có thể sống sót được đến tận hôm nay.

Thật ra bây giờ nghĩ lại, một tiểu cô nương bị lừa gạt bị bắt bán từ bé, nếu không hắc hóa, nếu không học được bản lĩnh gì đó, sao có thể từ một nữ tỳ be bé bò lên được vị trí có thể tiếp cận vương tử, nếu không một chút thủ đoạn, sao có thể nắm được trái tim của một vương tử Tây Cương trong lòng bàn tay? Sau đó còn dẫn theo hắn tìm được Hàn Gia, ngồi lên vị trí đại tiểu thư của Hàn Gia cơ chứ?

Có thể trước đây nàng đã từng nghĩ đến, nhưng số lần xuất hiện của ả nữ nhân tên Hàn Tiểu Súc này trong cuộc đời này quá ít ỏi, ít ỏi đến đáng thương, hai người gần như không có qua lại gì, vì thế nàng không hề quan tâm đến sự tồn tại của cô ta.

Nếu không phải do Lâu Thất có yêu cầu quá cao đối với bản thân, thì nàng sẽ biết, thật ra dù cho có sơ suất thì cũng việc hết sức bình thường, có thể lý giải được.

Nhưng Lâu Thất vẫn luôn đặt ra yêu cầu rất cao với bản thân mình, vì thế có lúc, nàng thấy hơi không thể tha thứ cho sự ngu ngốc giờ đây của mình.

Phải, ngu ngốc.

Bởi vì sau khi bước vào đại sảnh này, nàng không hề tăng lòng phòng bị, trà do Hàn Tiểu Sức bưng lên, nàng cũng không hề cảnh giác.

Chắc là, Hàn Tiểu Sức rất tự tin về thứ mà cô ta dùng lần này, vì thế cô ta không hề che giấu làm gì, thậm chí cũng chẳng cần mượn tay người khác, chính bản thân cô ta đã tự bưng lên một cách rất ngênh ngang.

Lâu Thất ngẩng đầu nhìn Tây Trường Úc, Tây Trường Úc cũng đang nhìn nàng. Bốn mắt nhìn nhau, Lâu Thất nhìn ra được một chút bi thương từ trong mắt của Tây Trường Úc.

Tây Trường Úc biết được bao nhiêu, ít ra, hẳn có biết được diện mạo thật của Hàn Tiểu Sức không?

Nhưng lúc này Lâu Thất không có thời gian để ý đến Tây Trường Úc, bởi vì thứ mà nàng chạm phải quả thật rất khó nhằn! Trong Dịch Vật Chí, lão đạo sĩ thối từng nhấn mạnh rằng nàng tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không được dùng tay chạm vào thứ này!

”Nhưng, chắc cũng không còn ai biết về thứ này nữa mới đúng.”

Khi ấy, lão đạo sĩ đã nói với nàng như thế.

Nhưng bây giờ ai có thể nói cho nàng biết, sao nàng lại đụng phải thứ này thế này? Rốt cuộc Hàn Tiểu Sức có thân phận gì? Sao cô ta lại có được thứ này?

”Thất Thất?”

Trầm Sát thấy nàng không trả lời, bỗng thấy hoảng hốt trong lòng.

Hắn không sợ gì hết, chỉ sợ nàng gặp nguy hiểm.

Lâu Thất ngẩng đầu, mỉm cười với hắn.

Trái tim của Trầm Sát như bị một bàn tay bóp chặt lấy, nặng nề ngọt ngào, sau đó trong lòng hắn nảy lên một cảm giác cực kỳ chẳng lành.

”Sát.”

Nàng chưa bao giờ gọi hần như thế, bây giờ nàng gọi như vậy, trong đôi mắt của Trầm Sát mây đen cuộn cuộn, chúng nhanh chóng tích tụ lại với nhau.

”Có phải rất nghiêm trọng?”

Lâu Thất gật đầu, nàng không muốn giấu hần. Là do nàng sơ suất, không ngờ lại sẽ đụng phải thứ này.

Vân Nhược Hoa vẫn đang còn nói về chuyện của Bát Đại Vương Triều, nhưng không ai trong số họ có thể nghe lọt tai. Trầm Sát bỗng nhiên vỗ bàn đứng phắt dậy, cả người được bao bọc trong chiếc áo tối tăm của ma quỷ, ”Bắt hết bọn họ lại cho bổn Đế Quân.”

Tuy nói rất bình thản, nhưng khó có thể che lấp được sát khí bên trong.

Lâu Thất vẫn bưng tách trà kia ngồi yên bất động.

Hỏa và Trần Thập làm gì không biết đã xảy ra chuyện, họ giật mình, sau đó phần bộ, lập tức động thủ ngay.

”To gan! Các người đang làm gì?” Vân Nhược Hoa kinh hãi, không phải vẫn còn đang êm đẹp sao? Đột nhiên nói lật mặt là lật mặt, rốt cuộc là sao đây?

Nhưng nhóm Hỏa Vệ đang phẫn nộ, họ làm gì có tâm trạng nói nhảm với cô ta, họ lập tức ra tay bắt hết bọn họ lại.

Ngay khi Vân Nhược Hoa sắp sử dụng vu thuật, Ấn Dao Phong đánh một bùa chú vào ngực cô ta, ”Với chút vu thuật của người thì đừng lấy ra chi cho mất mặt nữa!”

Đùa à, tuy Đế Hậu của họ không rành về vu thuật, nhưng vẫn dư sức đối phó với một nữ nhân được Bạch Vu Tộc nuông chiều từ bé, vốn chẳng cần Đế Hậu ra tay, một người được Đế Hậu cầm tay chỉ dạy từ chút một như cô cũng đã có thể xử lý được rồi.

Tây Trường Ưc bị Trần Thập gác kiếm lên cổ, hần cười khở nhìn Lâu Thất.

”Xin lỗi.” Nếu có thể, hần thật sự không muốn làm kẻ địch với Lâu Thất, cũng không muốn hại nàng.

Bây giờ, người vẫn còn ngồi yên trên ghế chỉ còn mỗi Lâu Thất, Trầm Sát đứng bên cạnh nàng, muốn ôm nàng, nhưng lại bị nàng xua tay từ chối.

Lâu Thất ngẩng đầu lên nhìn Tây Trường Ưc: ”Ta chỉ muốn biết, các người cố ý nhắm vào chúng ta đúng không?”

Tây Trường Ưc lắc đầu: "Không phải, bọn ta đều không biết các người sẽ đột nhiên đến đây."

Đây là sự trùng hợp.

Lúc này, một giọng nói hư không không biết bắt nguồn từ đâu truyền vào trong tai mỗi người, mang theo vẻ đắc ý ngạo mạn: "Lâu Thất, Trầm Sát, chỉ có thể nói là các người mệnh không tốt thôi."

Ai kêu họ tình cờ gặp được nhóm người Vân Tinh Nhi, tình cờ đến đây? So với việc không chế Vân Nhược Hoa, so với việc không biết chìa khóa Nguyệt Quang đang ở chỗ nào trong Thánh Cốc này, tất nhiên là phải không chế bọn họ trước mới càng có lợi hơn.

"Lần này bệ hạ phải sẽ vui lắm đây, à, để ta nghĩ xem, lấy các người mang đổi phần thưởng gì với bệ hạ đây nhỉ? À đúng rồi, ta muốn bệ hạ phong ta làm công chúa, Lâu Thất, người nói có được hay không?"

Giọng nói này là của Hàn Tiểu Súc.

Trên mặt Tây Trường Ưc hiện lên thần sắc đau khổ.

Lại là bệ hạ.

Lâu Thất cười hờ hờ. Nàng có thể cảm nhận được sát khí mãnh liệt được phát ra từ trên người nam nhân bên cạnh nàng, nàng liếc nhìn một vòng, nhóm người Vân Tinh Nhi và các tỷ nữ trong sảnh đã ngất đi vì không thể chịu nổi cỗ sát khí này.

"Lăn ra đây!" Trầm Sát quát lên.

Sóng âm chấn động, khiến cả đại sảnh lung lay, sắc mặt Tây Trường Ưc và Vân Nhược Hoa trắng bệch, hai người họ phụt ra một ngụm máu tươi.

Hàn Tiểu Súc đang ở trong mật thất, khí huyết của cô ta dâng trào cũng bởi vì cỗ nội lực vô cùng hùng hậu này.

Máu tươi rỉ ra khỏi khóe môi, ánh mắt cô ta lóe lên tia sáng vô cùng âm độc, cô ta cắn răng nói: "Trầm Thị thái tử điện hạ, chỉ bằng người nên chuẩn bị tâm lý trước thì hơn, sắp tới đây người sẽ bị cầm rất nhiều sừng đấy!"

Khựng lại, cô ta lại cười lên: "Sao nào, Lâu Thất, tách trà đó người uống, hay là không uống?"

Cô ta vừa nói xong, quần chúng mới phát hiện, sau một loạt biến cố mới vừa xảy ra, thì Lâu Thất vẫn bụng tách trà đó, không hề buông xuống lần nào.

582. Chương 582

Trầm Sát từ từ quỳ xuống trước mặt Lâu Thất.

Trái tim Lâu Thất run lên.

Cổ nội lực được tuôn trào ra bên ngoài khi hắn gầm lên lúc này khiến người ta phải cảm thấy khiếp sợ. Nàng xem như đã có một sự lý giải khá trực quan, biết được sau khi giải cổ thì nội lực của nam nhân nhà mình tăng lên đến mức độ như thế nào.

Vả lại, dưới tình trạng bạo nộ như vậy, mà hắn vẫn còn thể bảo vệ nàng, công lực này khiến người ta hoảng hốt.

Nhưng, bây giờ hắn lại không hề do dự, quỳ xuống trước mặt nàng như thế, nhìn nàng với ánh mắt lo lắng để đồ ngẫu.

Trong lòng Lâu Thất bỗng cảm thấy vô cùng ấm áp, vô cùng mềm mại.

Nàng nhìn rất rõ tâm ý của hắn đối với nàng.

"Thất Thất," Trầm Sát nhìn nàng, ngón tay đang bưng tách trà của nàng trắng bệch vì dùng sức quá nhiều, tất nhiên hắn biết, nếu không phải vì lý do đặc thù, tuyệt đối sẽ không có ai có thể ép nàng uống một tách trà có vấn đề. Huống hồ, lúc này nàng cũng không cho hắn chạm vào nàng. "Chuyện gì vậy, nói cho bọn Đế Quân biết."

"Vạn Thần Phệ." Giọng nói của Lâu Thất bình thản, không hề nghe ra chút cảm xúc nào, nhưng ba chữ mà nàng nói ra, xét về nghĩa mặt chữ đã đủ để khiến người khác cảm thấy khiếp sợ.

"Vạn Thần Phệ là gì?" Trầm Sát đã thu lại cơn bạo nộ trên người, ngữ khí dịu dàng đến đáng sợ.

Thật ra Lâu Thất thấy hơi bức bối trong lòng, bởi vì nàng lại đụng phải cái thứ mà Lão đạo sĩ thối đã nói qua. "Nói ra cũng rất đơn giản, là một tơ do một loại trùng nhả ra."

Đáp án nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Nhưng họ đều biết, tuyệt đối không hề đơn giản như thế.

Lúc này, giọng nói của Hàn Tiểu Sức lại vang lên, mang theo ý cười âm tà: "Chi bằng để ta giải thích cho các người biết nhé."

Khi cô ta bắt đầu nói, ai cũng không biết rằng, Lâu Thất nhìn Trầm Sát một cái, nàng đang truyền âm cấp tốc cho hắn. Trong con ngươi của Trầm Sát lóe lên sát ý lạnh lẽo.

"Vạn Thần Phệ, là tơ do một loại cỏ độc trùng nhả ra, mà loại cỏ độc trùng ấy đều bị tất cả mọi người nhận định rằng đã tuyệt chủng từ lâu, loại tơ này cực kỳ bé đến mức không thể nhìn ra được, nhưng chỉ cần chúng chạm vào da người, lập tức sẽ bám lên da, dán chặt vào da bắt đầu sinh trưởng."

Lời của Hàn Tiểu Sức như một con độc xà băng lạnh, bò qua tim của tất cả mọi người, khiến họ phải run rẩy.

Trần Thập chấn kinh, hắn nhìn Lâu Thất: "Đế Hậu?"

Đừng nói với hắn, nàng đã đụng phải loại trùng tơ đó rồi nhé!

Lâu Thất cười bình thản. Còn Vân Nhược Hoa đã sớm ngốc lảng ra rồi, cô ta xoay đầu nhìn Lâu Thất một cách đầy cứng ngắc, cho dù thế nào cô ta cũng không thể tưởng tượng ra được, sao nàng ta vẫn có thể vẫn bình thản như thế chứ?

Và Hàn Tiểu Sức vẫn tiếp tục lên tiếng: "Vạn Thần Phệ kia được phủ lên tách trà, khắp cả tách trà, từ nắp đến đĩa nhỏ, bên trên đều có hết nhé."

Trầm Sát nghe thấy thế, hắn giơ tay ra muốn nắm lấy tay Lâu Thất, nhưng Lâu Thất lập tức né người, động tác này của nàng đã nói lên với tất cả mọi người rằng, Hàn Tiểu Sức không hề nói sai.

Vành mắt tất cả mọi người bỗng nhiên đỏ bừng. Sự kinh sợ và phần nộ dâng trào đến đỉnh điểm, cho dù không muốn rơi lệ, vành mắt cũng đều ửng đỏ.

Trong con ngươi của Trầm Sát, lửa giận ngút trời đang tích tụ một cách điên cuồng.

"Ha ha ha, các người không biết vì sao cô ta không buông tay chứ gì?" Hàn Tiểu Sức nói với vẻ đắc ý: "Bởi vì, trong tách trà kia có thuốc giải của Vạn Thần Phệ, cô ta bưng tách trà kia, Vạn Thần Phệ sẽ không cử động, bây giờ cô ta vẫn còn an toàn."

Ánh mắt Trầm Sát lóe lên.

Nhưng Trần Tiểu Sức lại nói tiếp: "Nhưng động tác của cô ta không thể nhanh bằng Vạn Thần Phệ, chỉ cần cô ta buông tách trà kia xuống, Vạn Thần Phệ sẽ lập tức bám vào ngón tay cô ta, sau đó nhanh chóng sinh trưởng, đến khi toàn bộ bề mặt da trên người cô ta được phủ kín một lớp Vạn Thần Phệ mới thôi, Tất nhiên, loại tơ như Vạn Thần Phệ này quá mỏng, cho dù có phủ một lớp trên da cô ta thì cũng không thể nhìn thấy được, ngược lại, Trầm Thị thái tử điện hạ à, người sẽ cảm thấy làn da cô ta càng ngày càng mịn màng, nhưng đến lúc đó người dám chạm vào không? Chỉ cần chạm vào, người cũng sẽ bị tơ trùng bám vào đấy nhé."

Nghe cô ta miêu tả, trong lòng mọi người đều cảm thấy rét run.

Đây là thứ quý quái gì vậy? Trên đời này sao lại có thứ tà ác như vậy?

”Đính vào rồi thì sao?” Trần Thập nôn nóng hỏi, hắn nhìn nữ tử đang ngồi yên trên ghế, tay nàng vẫn giữ động tác bưng trà, hắn chỉ cảm thấy con tim hắn đau như sắp chết, có thể để hắn chịu thay cho nàng không?

Vạn Thần Phệ là gì, hắn không sợ, để hắn chịu thay cho nàng có được không?

”Hi hi,” Hàn Tiểu Sức che miệng bật cười, ”Cũng chẳng có gì, ít ra cũng có thể sống được nửa năm, nửa năm sau cũng chỉ biến thành một thi thể xinh đẹp mà thôi, loại Vạn Thần Phệ này sẽ khiến cô ta chết đi trong dáng vẻ vốn có, thi thể sẽ không biến lạnh biến cứng, thậm chí vẫn còn hơi ấm như một người sống bình thường. Có thể các người không biết, nhưng Trường Úc nhà ta biết đấy, thánh nữ đời đầu của Tây Cương đã dùng cách này để bảo tồn thi thể của nam nhân mà cô ta yêu.”

Lâu Tín không khống chế được kiểm trong tay, hắn dè mạnh xuống, trên cổ Tây Trường Úc xuất hiện một vết máu, máu tươi mèn theo kiểm chảy xuống.

Tây Trường Úc cười bí hiểm. ”Tiểu Sức, cuối cùng ta đã biết, cô ở Vương cung Tây Cương lâu như vậy, hóa ra mục tiêu là vì Vạn Thần Phệ này ư?”

”Không sai.” Hàn Tiểu Sức trầm mặc, cô ta nói: ”Thật ra năm xưa khi ta còn nhỏ đã bị bắt đi rồi, không lâu sau thì được bộ hạ thu dưỡng, là bộ hạ đã đưa ta đến Tây Cương, các người cất giấu Vạn Thần Phệ quá kỹ, ta mất đúng mười năm ròng mới lấy được nó. Nhưng, Trường Úc, ta thật sự thích chàng.”

”Thích ta? Thích ta rồi lại trèo lên giường của phụ vương ta và vài vương huynh của ta ư?” Tây Trường Úc cười bí hiểm, ”Ngay cả vài thị vệ bên cạnh ta, cũng đều đã nếm qua cơ thể của cô.”

Giọng nói của Hàn Tiểu Sức hơi nôn nóng: ”Trường Úc! Ta không hề có tình cảm với họ, chẳng qua chỉ là do nhiệm vụ yêu cầu! Với chàng, ta mới là thật lòng.”

”Thế thì, vì sao cô lại kêu ta thành thân với Vân Nhược Hoa?”

Vân Nhược hoa nhìn nhẩn, vẻ mặt kinh sợ, cô ta lại thấy nước mắt của hắn đã rơi đầy mặt.

”Đây là mệnh lệnh của bộ hạ ban xuống, Trường Úc, chẳng qua cũng chỉ là đóng kịch, đợi đến khi Vân Nhược Hoa có hài tử là được rồi, vả lại, ta vốn dĩ cũng không định để chàng động phòng với ả ta, ta đã tìm được thể thân rồi.”

Vân Nhược Hoa nghe thấy hóa ra hôn sự của cô ta và Tây Trường Úc chẳng qua chỉ là một âm mưu, và Hàn Tiểu Sức còn sắp xếp một nam nhân khác động phòng với cô ta, trong lòng cô ta bỗng rĩ máu.

”Hàn Tiểu Súc, đồ nữ nhân âm độc nhà ngươi!”

”Ngươi cứ mắng cho đã đi.” Hàn Tiểu Súc cười nói, ”Lâu Thất, thế nào, ngươi uống hay không uống?”

Nếu thật sự là thuốc giải, sao Lâu Thất lại chần chừ không uống chứ? Khả năng duy nhất là, thuốc giải này còn khiến nàng không thể chấp nhận hơn Vạn Thần Phệ.

Trầm Sát nhìn Lâu Thất thật lâu, Lâu Thất nhìn hắn với ánh mắt dịu dàng, ”Thuốc giải của Vạn Thần Phệ, thật ra chính là dịch của trùng đực. Nếu uống thứ này vào, thì ta sẽ có tập tính của loại trùng này, à, tập tính của loại trùng này là gì nhỉ, để ta nghĩ xem...”

Thứ đáng sợ thế kia lại bị nàng miêu tả nhẹ nhàng như thế, không biết vì sao trái tim vốn lạnh lùng của Trầm Sát lại thấy hơi đau đớn.

”Ha ha, Lâu Thất, ngươi ngại nói ra chứ gì? Hay để ta nói cho. Trở thành loại trùng như vậy, thì sẽ biết nhả tơ, biết nhả Vạn Thần Phệ đấy! Sau này, ngươi sẽ là một người cực kỳ lợi hại, thấy ai không vừa mắt, nhả chút Vạn Thần Phệ là được rồi! Thế nào, vui không?”

Vui? Trở thành một thứ quái vật như thế, có ai mà vui cho nổi?

Nhóm người Hỏa nghiêng răng ken két.

Bên ngoài, Thần Quỷ Quân đều xông vào, trên người họ có một vài vết thương, xem ra lúc nghỉ ngơi khi này cũng gặp phải nguy hiểm, nhưng họ đều xông ra được. Chỉ là, nhìn tình hình trong đại sảnh, cảm nhận được bầu không khí trong này, họ đều đồng loạt trầm mặc.

”Không ngờ thân thủ của người các ngươi mang tới đều giỏi như thế.” Trong mắt Hàn Tiểu Súc lóe lên hận ý, ”Thần Quỷ Quân của Trầm Thị? Không ngờ các ngươi thật sự lại tìm được bọn họ. Lâu Thất, rốt cuộc ngươi có chỗ nào tốt chứ? Vì sao những tên nam nhân này đều thích ngươi? Vì sao bọn họ cũng luôn tâm niệm niệm muốn có được ngươi?”

Nghe thấy câu nói này, sát ý trong mắt Trầm Sát lại dâng trào.

Cánh môi hắn khẽ cử động, Lâu Thất lẳng lặng lắc đầu.

”Đúng rồi, ít ra cũng có thứ có thể khống chế được thứ này, chỉ cần mỗi ngày tìm một tên nam nhân có nội lực thâm hậu, ép khô hắn là được rồi, ha ha ha, nói ra, ta vốn chuẩn bị tên nam nhân đó cho Vân Nhược Hoa, hôm nay cho ngươi chiếm hời trước vậy. Nếu ngươi đã biết Vạn Thần Phệ, chắc ngươi cũng biết, không phải nam nhân bình thường nào cũng đều có thể khống chế thứ kia cho ngươi chứ nhỉ?”

Mọi người nghe xong, mặt đỏ bừng, vì phẫn nộ, vì đau lòng.

"Ai là kẻ xui xẻo bị người tìm được thế?" Giọng của Lâu Thất rất bình thản, không nghe ra bất kỳ tức giận nào: "Một đêm xuân phong đổi lấy tu vi cả đời đây, ai mà lại xui xẻo đến thế?"

Chính là vì như thế, Hàn Tiểu Sức mới chắc chắn cho dù Lâu Thất có uống tách trà kia, cũng sẽ không tìm Trần Sát, trừ khi nàng ta hy vọng tu vi của hắn bị phế bỏ, trở thành một kẻ yếu đuối bệnh thật.

Nhưng, nếu nàng ta tìm nam nhân khác, với tính cách kiêu ngạo của Trần Sát, tình cảm phu thê hai người chẳng lẽ lại không bị rạn nứt hay sao?

Cô ta không muốn Lâu Thất sống dễ chịu.

"Người này cũng là người quen của người, chắc ít nhiều gì cũng có cảm tình với người nhỉ? Hắn đang đợi người trong phòng củi sau hậu viện, có muốn đi xem thử không?"

Hàn Tiểu Sức thấy Lâu Thất cứ bưng tách trà kia, cô ta hừ lạnh trong lòng, cô ta không hề lo lắng Lâu Thất sẽ không uống, uống rồi ít nhất Lâu Thất vẫn có thể sống tiếp và lại còn có thể nhờ Vạn Thần Tơ, việc đó thật sự rất lợi hại đấy, chỉ cần lên giường với vài tên nam nhân có nội lực mạnh mẽ là được, lại chẳng cần phải chết. Nếu như không uống, nửa năm sau chắc chắn sẽ chết, và lại trong nửa năm nay, ai đụng vào cô ta kẻ ấy chết.

So sánh hai kết quả, cô ta tin Lâu Thất vẫn sẽ chọn uống, chết tử tế chẳng bằng sống lay lắt.

Lâu Thất bưng tách trà đứng lên: "Nếu đã như thế, ta phải đi xem thử vị công tử chuẩn bị hy sinh một thân tu vi vì ta nào."

Trần Sát đi bên cạnh nàng, khi ra cửa hắn ta hạ lệnh: "Không ai được phép đi theo."

Trong câu nói bình thản ấy, không khó nghe ra sự ghen tuông.

Vân Nhược Hoa nhìn bóng dáng cao to đi bên cạnh Lâu Thất, không biết vì sao, trong lòng cô ta bỗng thấy hâm mộ. Cô ta loáng thoáng phát hiện, hắn ta chắc chắn sẽ không từ bỏ Lâu Thất như vậy đâu.

Vả lại, cô ta cảm thấy một nam nhân cố gắng kiềm nén lửa giận ngút trời, thật sự rất mê người. Sau đó khi Trần Sát bùng nổ lửa giận cũng quả thật đã khiến trái tim cô ta mê đắm đến mức không thể chứa thêm được người thứ hai.

Trong mắt Vân Nhược Hoa lóe lên tia sáng bất minh, đột nhiên nói với Trần Thập đang ở bên cạnh cô ta.

"Tôi có một thứ có thể giúp các người."

583. Chương 583

”Thứ gì?” Giọng của Trần Thập hơi khàn khàn.

Thu Khánh Tiên nhìn hẩn, bỗng phát hiện một người trước giờ luôn trầm ổn như hẩn, giờ đây hai tay lại đang run lên. Trong lòng Thu Khánh Tiên có một cảm giác kỳ lạ, trùng hợp lại nhìn thấy được ánh mắt của Ấn Dao Phong.

Hai người nhìn nhau, sau đó đều nhìn về phía Trần Thập.

Cứ cảm thấy đáng vẻ của Trần Thập lúc này giống như sắp suy sụp.

Vân Nhược Hoa do dự một lúc, nói: ”Trong Thánh Cốc có nhiều bảo bối, vật kia được lấy từ trong Thánh Cốc, không biết gọi là gì, nhưng, đeo nó trên người có thể hút hết mọi loại độc khí, có khi lại có thể hút sạch Vạn Thần Phệ.”

Lâu Thất và Trầm Sát đi trong căn nhà có ánh nến mờ ảo, bóng của hai người bị kéo rất dài rất dài.

Họ đều không nói gì, đi suốt dọc đường cũng không nhìn thấy ai khác.

Đêm dường như rất yên tĩnh, nếu chỉ nhìn đáng vẻ bước đi khoan thai của hai người, không ai có thể tưởng tượng được rằng giờ đây họ đang gánh trên lưng ám ảnh khủng bố của Vạn Thần Phệ.

Lâu Thất vẫn còn bưng tác trà kia trong tay.

Cảnh tượng này chiếu vào trong mắt Hàn Tiểu Sức trông vô cùng buồn cười.

Tất nhiên cô ta biết Lâu Thất và Trầm Sát sẽ không chịu thua dễ dàng như thế, họ nhất định vẫn đang nghĩ cách. Nhưng Vạn Thần Phệ là gì? Cô ta nằm vùng trong Tây Cương mười năm trời mới tìm được nó, ở Tây Cương và Nam Cương, thứ này có thể được coi là thánh vật tà ác nhất, không ai dám đụng vào. Nếu không phải bệ hạ, cô ta cũng không biết hóa ra thứ này được truyền vào từ Long Ngâm Đại Lục.

Đây là thứ ngay cả bệ hạ phí hết tâm tư cũng muốn có, cô ta biết mức độ quan trọng của thứ này với bệ hạ. Vốn sau khi tìm được thứ này, cô ta nên mang về ngay, nhưng tình cờ gặp được Vân Nhược Hoa, bởi vì nhiệm vụ trước đây cô ta hoàn tất rất tốt, bệ hạ tin nhiệm năng lực của cô ta, nên tiện thể kêu cô ta giải quyết chuyện của Vân Nhược Hoa trước.

Nếu không phải gặp được Lâu Thất và Trầm Sát, nếu không phải đột nhiên nảy ra ý định, Hàn Tiểu Sức cũng sẽ không sử dụng một chút Vạn Thần Phệ.

Lúc này, bỗng nhiên có một giọng nói khó thể phân biệt được là của nam hay nữ vang lên sau lưng cô ta:

”Người dùng Vạn Thần Phệ, chẳng lẽ không sợ bộ hạ nổi cơn thịnh nộ? Bộ hạ muốn dùng Vạn Thần Phệ trên người tên nam nhân kia, nếu người làm hỏng kế hoạch của bộ hạ, nhất định sẽ rơi vào cảnh muốn sống không được, muốn chết không xong.”

Trong lòng Hàn Tiểu Sức run lên, thật ra cô ta vẫn luôn ở Tây Cương, sau này lại ở bên ngoài, những liên hệ và thông tin với bên Long Ngâm đều được biết thông qua thư tín và người liên lạc, vì thế, tuy cô ta biết rõ tính cách của hắn, nhưng chưa bao giờ nhìn nhận trực quan.

Nếu cô ta biết được, chắc chắn sẽ không bao giờ dùng vào thứ này, ít ra sẽ không dám dùng trên người Lâu Thất. Chỉ đáng tiếc bây giờ cô ta vẫn không biết.

Vì thế cô ta chỉ cảm thấy run sợ trong lòng một chút thôi, sau đó lại mỉm cười, nói: ”Nếu ta mang Lâu Thất về cho bộ hạ, thì đó chính là công lao to lớn. Có được Vạn Thần Phệ, bộ hạ đã rất vui mừng và hứa cho ra bất kỳ phần thưởng gì, nếu thêm một Lâu Thất thì sao nào?”

Người phía sau trầm mặc trong chốc lát, chính là vì cô ta tìm được Vạn Thần Phệ, có được lời hứa ”phần thưởng gì” cũng được, vì thế hắn mới bảo hộ cô ta, nghe theo cô ta mọi điều.

Hàn Tiểu Sức cũng không hy vọng hắn trả lời, cô ta hăng hái, nói: ”Ta sẽ cho bộ hạ biết, ta sẽ là thủ hạ đắc lực nhất của người, là đứa con gái giỏi nhất của người, ta muốn người cảm thấy vinh hạnh gì ta, ban họ của người cho ta! Ta muốn làm công chúa!”

”Chúc cô được toại nguyện.”

”Ờ ờ, đi thôi, chúng ta đi xem kịch hay. Ta thật sự rất nóng lòng muốn thấy Trầm Sát nhìn thấy cảnh tượng thê tử hắn mây mưa với nam nhân khác sau khi lựa chọn uống tách trà kia.”

Cô ta ấn vào nút khởi động, mặt thất hai người đang đứng từ từ đi lên, khi dừng lại thì ấn thêm một nút khác, bức tường trước mặt di chuyển qua hai bên, để lộ ra một phòng khách phụ nằm bên ngoài đại sảnh kia.

Nếu cô ta không chủ động bước ra, thì thật sự khó có thể tìm được mất thất này.

Trầm Sát và Lâu Thất đang đứng bên ngoài phòng củi.

”Nàng lùi ra một chút.” Ngữ khí của Trầm Sát trầm trầm. Không biết người bên trong là ai, chỉ cần vừa nghĩ đến lúc này nữ nhân kia nói muốn đưa tên đó lên giường Lâu Thất, thì sát của hắn đã dâng lên ngút trời.

Lâu Thất chớp mắt, không biết hắn muốn làm gì, nhưng vẫn cứ ngoan ngoãn lùi lại.

Chỉ thấy Trầm Sát chưởng một chưởng rất nhẹ vào phòng củi.

Những người đi theo từ xa chỉ có cảm giác như hắt đang hươ tay, nhưng bỗng ầm một tiếng, cả căn phòng củi đổ sập, trong cú chưởng cuồng liệt của hắn, những bức tường bê gạch nát được quét ra ngoài như lá rụng.

Đợi đi khi bụi lắng xuống, phía trước mặt làm gì còn phòng củi nữa, rõ ràng là một căn nhà tan hoang, mà cũng chẳng có thể gọi là nhà nữa.

”Chẳng lẽ chàng không sợ dè chết người bên trong à?” Lâu Thất tỏ ra cạ lời.

Trầm Sát liếc nàng, nói nhàn nhạt: ”Dè chết là hơi cho lắm rồi.”

Vãi.

Ý ở đây là không dè chết được người bên trong thì hắn ta sẽ chết càng thảm hơn. Lâu Thất không nhận được, nàng âm thầm đốt nến cầu nguyện cho hắn ta.

Nhưng bên trong không có người.

Trầm Sát hừ lạnh, đi đến, cánh cửa vốn đang còn lay lắt kia, bị hắn đạp một cái, rầm, rơi xuống đất.

Sau khi vào trong, hắn vừa nhìn liền thấy một cánh cửa gỗ dưới đất, giơ chân lên định đạp xuống.

Hàn Tiểu Súc trốn bên ngoài, cô ta nhìn thấy cảnh này, nhất thời không bình tĩnh được nữa, nội lực của hắn cao cường như thế, nếu bị hắn đạp xuống, tên nam nhân bên trong còn sống được sao?

”Người không sợ đạp chết người bên trong rồi cứu được Lâu Thất hay sao?”

Cô ta vọt ra, không hề phát hiện được khóe môi của Lâu Thất và Trầm Sát cùng nhếch lên một lúc, sự tương tự kinh người như vậy, mang theo vẻ tàn nhẫn máu me.

Cô ta vừa nói xong, Trầm Sát và Lâu Thất đồng thời cử động.

Trầm Sát nhảy lên, Chỉ Kiếm xẹt về phía sau lưng Hàn Tiểu Súc, vô ảnh vô tướng, nhưng người ẩn nấp ở phía sau bảo vệ Hàn Tiểu Súc lại kinh hãi, bước chân tử thần nhắm thẳng vào tim hắn, khiến hắn không thở ra hơi.

Nhưng hắn cũng được xem là phản ứng nhanh, hắn nhanh chóng đạp xuống đất, ngửa người, mượn lực bay

người về sau.

Hắn tà quả thật là tuyệt đỉnh cao thủ! Lợi hại hơn bất kỳ ai ở Tứ Phương Đại Lục trước đây!

Hèn gì Hàn Tiểu Sức lại hồng hách như thế!

Nhưng Trầm Sát lại hừ lạnh, căn bản chẳng nhìn thấy hắn mượn lực tỳ nào, người hắn đã nhào tới, vung kiếm một lần nữa.

Trong lúc Trầm Sát truy sát hắn ta, thì võ công của Hàn Tiểu Sức lại chẳng thể so sánh được với Lâu Thất.

Một tay Lâu Thất bưng trà, một tay điểm vài huyệt lớn trên người Hàn Tiểu Sức. Nàng dùng thủ pháp điểm huyệt độc môn, khiến nửa người dưới của Hàn Tiểu Sức không thể cử động, nửa người trên cũng thấy hơi tê dại, nhưng tay vẫn có thể cử động, chỉ có điều động tác không được nhanh cho lắm.

"Lâu Thất, ngươi muốn thế nào?"

Trong lòng Hàn Tiểu Sức ít nhiều gì cũng thấy hoảng hốt, nhưng cô ta lại không sợ lắm, người bảo hộ cô ta có võ công cực cao, không quá trăm chiêu là đã có thể chế phục được Trầm Sát.

"Ta muốn thế nào á?" Trầm Sát bưng tách trà, tay rất vững đến mức đến bây giờ vẫn chưa đổ một giọt trà nào. Nàng cúi đầu nhìn tách trà, mỉm cười, nói: "Không muốn thế nào cả, chỉ là cái thứ như Vạn Thần Phệ này, ta không thích lắm, vì thế muốn trả lại cho người thôi."

"Người không dám." Hàn Sóc lại rất chắc chắn, bởi vì nếu Lâu Thất buông ra, Vạn Thần Phệ sẽ lập tức bám vào tay nàng ta, nàng ta có thể trúng Vạn Thần Phệ trước rồi chạm vào cô ta, để cô ta cũng trúng Vạn Thần Phệ, nhưng có ai sẽ ngốc như thế đâu chứ? Vì thế, cuối cùng nàng ta chỉ có thể uống tách trà kia thôi.

Chỉ cần uống tách trà nó, Vạn Thần Phệ trên ly vừa không thể bám lên da cô ta, áp chế cũng biến mất, sẽ nhánh chóng hóa thành tro, gió thổi qua không còn lại gì.

Vì thế, cô ta sẽ không hề gặp nguy hiểm.

Nhưng, trong lúc cô ta đang rất chắc chắn, thì Lâu Thất lại cười, dùng một tay tháo thắt lưng của cô ta, kéo cổ áo của cô ta ra, để lộ một vùng ngực trắng như tuyết.

Cuối cùng Hàn Tiểu Sức bắt đầu hoảng hốt: "Lâu Thất, ngươi có ý gì đây?"

"Yên tâm, ta chẳng có hứng thú gì với thân thể của ngươi." Lâu Thất nhìn lướt từ trên xuống dưới, chắc

chắc: "Dù sao thân hình của người cũng chẳng đẹp bằng ta, vả lại, ta thích nam nhân, cũng không có hứng thú với nữ nhân."

Gió đêm thổi đến, Hàn Tiểu Sức cảm thấy lạnh run.

Tiếng đánh nhau vọng lại từ phía sau, cô ta không thể xoay đầu, cũng không biết cao thủ thị vệ kia chiếm thế thượng phong hay hạ phong, còn không chịu nhanh chóng đến cứu cô ta nữa!

Sau đó cô ta nhìn thấy Lâu Thất để nghiêng tách trà kia, nước trà đổ hết xuống đất. Ánh sáng đỏ khê tích tụ trong mắt Lâu Thất, sau đó một ngọn lửa màu xanh pha đỏ bốc lên trên đầu ngón tay của nàng, nàng búng ngọn lửa kia, nó rơi xuống vũng nước trà dưới đất, bốc lên một ngọn lửa dữ dội hơn.

"Đồ điên nhà người, người lại chọn con đường chết ư?" Đổ hết trà, Vạn Thần Phệ sẽ bám vào da, sau đó sẽ điên cuồng cắn nuốt sinh mạng của nàng ta, nửa năm sau ắt chết vô nghi.

Cho dù có một hay một vạn thần minh cũng đều sẽ bị cắt nuốt, đây chính là nguồn gốc cái tên của Vạn Thần Phệ.

Nhưng bây giờ Lâu Thất lại chọn con đường này?

Hàn Tiểu Sức chấn kinh, cô ta nhìn nàng như nhìn một kẻ thần kinh. Nhưng giây tiếp theo, cô ta lại cảm thấy kinh khủng.

Bởi vì Hàn Sóc lại dán chiếc tách kia vào ngực cô ta, sau đó túm lấy hai tay cô ta ấn đặt lên chiếc tách, lại điểm huyết của cô ta, khiến cô ta không thể buông được tay của mình xuống được.

Hàn Tiểu Sức thật sự cảm thấy hốt hoảng, thật sự cảm thấy sợ hãi, hai mắt cô ta đỏ ngầu, hét lên: "Lâu Thất, đồ tiện nhân nhà người, thả ta ra!"

Lâu Thất nhún vai: "Ta có túm lấy cô đâu."

"Sao người...người lại không có hề hấn gì?"

"À đúng rồi, quên nói cho người biết, trong cơ thể ta có vô số loại thuốc." Lâu Thất nhấc tay lên, để cho cô ta nhìn thấy bàn tay bưng tách trà lúc này, mười đầu ngón tay của nàng đều có mảng đỏ, giống như ép máu lên đầu mười ngón tay vậy.

Cô ta chưa bao giờ thấy thứ này, không khỏi sửng sốt.

Lâu Thất chớp mắt, mỉm cười: "Bốn mệnh huyết chú của Hiên Viên Gia cộng thêm tất cả dược tính, ép lên

ngón tay, chống lại được Vạn Thần Phệ là việc hoàn toàn có khả năng.”

Trong lúc Hàn Tiểu Súc chấn kinh đến mức muốn ói ra máu, thì nàng lại bổ sung thêm một câu: ”Đúng rồi, còn có Ma Ly Đằm nữa.”

Nhiều thứ tốt như thế, tuy nàng không thể chắc chắn có đủ để đối phó Vạn Thần Phệ hay không, nhưng vẫn có thể giữ cho Vạn Thần Phệ không bám vào da trong mười mấy giây. Vì thế khi Trầm Sát quỳ xuống trước mặt nàng trong lúc ở đại sảnh, nàng đã truyền âm thầm nói chuyện này với hắn. Còn nữa, nếu nàng muốn dùng bốn mệnh huyết chú và điều động được tính thì phải một khoảng thời gian nhất định, vì thế trên đường đi đến đây, nàng cứ cố ý đi thật chậm, thật ra là nàng đang thăm găng sức. Sự thật đã chứng minh nàng đã cực đúng. Nếu Hàn Tiểu Súc thích Vạn Thần Phệ như thế, thì tất nhiên là nàng sẽ trả Vạn Thần Phệ lại cho cô ta rồi.

Ngay vào lúc này, một tiếng rầm cực lớn vang lên từ phía sau.

584. Chương 584

Trầm Sát chưởng trúng hần ta, cả người hắn ta đập vào tường, bởi vì chưởng lực quá mạnh, bức tường không thể chịu nổi, rầm một tiếng, sau đó sập xuống, bụi bay mù mịt.

Tuy hắn ta đã bị thương nặng, nhưng phản ứng vẫn rất nhanh, hắn lập tức bò dậy, nhưng hắn không ngờ Trầm Sát còn nhanh hơn hắn, hắn vừa đứng dậy, tiếng xé gió ủa tới, cổ họng của hắn đã bị một bàn tay lạnh băng bóp chặt lấy.

Hắn ta trợn to mắt, vốn nghĩ rằng Trầm Sát sẽ thăm vấn hắn, nhưng không ngờ rằng khi hắn nhìn vào trong đôi mắt đen trầm vô biên ấy, hắn thấy được một cỗ sát khí tích tụ dâng trào.

Rắc một tiếng, tay Trầm Sát hơi dùng sức, một cao thủ đã bị bẻ gãy cổ như thế đấy.

Hàn Tiểu Súc thấy âm thanh sau lưng đã biến mất, xung quanh chỉ còn tiếng gió nỉ non, trong lòng cô ta càng thấy hoảng hốt hơn: ”Các người không sợ chết à? Đó là người của bộ hạ...”

Lời còn chưa dứt, một tiếng búng tay nhỏ ngắt lời cô ta, sau đó cô ta nghe thấy giọng nói bình thản của Lâu Thất, ”Bây giờ chắc chắn cô đã mệt lắm rồi nhỉ, đúng rồi, cô đã đến nơi mà cô muốn đi nhất, nơi ấy có người mà cô muốn gặp nhất...”

Hàn Tiểu Súc bỗng nhiên cảm thấy ngơ người.

Ý thức của cô ta bỗng chốc bay xa, nghe thấy tiếng nói đó, hình như cô ta loáng thoáng nhìn thấy một tòa cung điện nguy nga, trên điện có người ngồi trên long ỷ, người đó ngược mắt lên nhìn cô ta, khẽ mỉm cười với cô ta, ánh mắt chứa đựng sự tán thưởng.

”Bộ hạ.” Hàn Tiểu Súc mơ màng kêu lên, ”Tiểu Súc không phụ sứ mệnh của người, Tiểu Súc đã mang Vạn

Thần Phệ về cho người đây. Còn có Lâu Thất, Tiểu Súc cũng đã mang cô ta về cho người, chẳng phải người luôn muốn có được Lâu Thất sao?”

Trầm Sát định đi đến, Lâu Thất lắc đầu với hần, lại hỏi nhỏ Hàn Tiểu Súc: ”Quả nhiên Tiểu Súc làm rất tốt, có thưởng. Người có biết trăm muốn Vạn Thần Phệ và Lâu Thất để làm gì không?”

”Biết, chẳng phải bệ hạ muốn dùng Vạn Thần Phệ trên người Hiên Viên Chiến ư? Còn Lâu Thất nữa, Lâu Thất là người bệ hạ chuẩn bị vì cô ta đúng không? Năm xưa bệ hạ cảm thấy Tiểu Súc còn bé, vì thế xem Tiểu Súc là người có thể tâm sự, Tiểu Súc vẫn ghi nhớ trong lòng, Tiểu Súc sẽ không tiết lộ bí mật của bệ hạ đâu.”

”Tiểu Súc ngoan lắm.” Ngữ khí của Lâu Thất rất nhẹ nhàng, nhưng sự phẫn nộ đã tích tụ đầy trong mắt.

”Bệ hạ, nhưng chẳng phải người đã nói, nếu cô ta về rồi, có thể người sẽ không thể giữ được hoàng vị sao? Vì sao người còn phải làm nhiều thứ cho cô ta trở về như thế?”

”Cô ta là ai?”

”Cô ta là ai?” Khuôn mặt của Hàn Tiểu Súc rất mê mang, dường như suy nghĩ rất lâu, mới lẩm bẩm: ”Cô ta là yêu nghiệt, yêu nghiệt.”

Đột nhiên, một mũi ám tiễn xé gió bay tới, cắm thẳng vào lưng Hàn Tiểu Súc, mũi tên này không hề dừng lại, nó tiếp tục bay xuyên qua ngực, khiến Lâu Thất đang đứng trước mặt Hàn Tiểu Súc không thể không lách người né tránh.

Trầm Sát đã bạo nộ, hần vung tay chưởng ra, ở nơi không xa, một tiếng rầm vang lên, có người rơi xuống từ mái nhà, lập tức có Thần Hồn Binh bay đến kiểm tra.

Hàn Tiểu Súc bị một mũi tên bắn xuyên ngực, cô ta bừng tỉnh từ cơn thôi miên. Cô ta cúi đầu xuống ngơ ngác nhìn lỗ máu trên ngực mình, dường như không thể tin được bản thân mình sẽ sắp chết đi, cô ta ói ra máu, bị điểm huyết, tay vẫn đề lên chiếc tách trà có Vạn Thần Phệ, nhưng cô ta biết, chắc chắn Vạn Thần Phệ đã bám vào da của mình.

Cuối cùng vẫn phải chết. Nhưng Hàn Tiểu Súc không phục, cô ta thét lên: ”Ta muốn được phong làm công chúa! Ta là công chúa!”

”Hàn Tiểu Súc, bệ hạ là ai?” Lâu Thất cau mày, nàng hỏi: ”Nói cách khác, người muốn được ban cái họ nào?”

Nàng vốn cho rằng Hàn Tiểu Súc sẽ không trả lời, nhưng giọng nói của Tây Trường Ưc bỗng nhiên vọng đến, ”Tiểu Súc, nếu trong lòng cô thật sự có ta, hãy nói cho rõ ràng!”

Tây Trường Ưc nói xong, muốn chạy về bên này, Lâu Tín nhìn Lâu Thất, thấy nàng khẽ gật đầu mới buông tay ra. Tây Trường Ưc chạy về phía Hàn Tiểu Súc, giơ tay ra muốn nắm lấy vai cô ta.

Hàn Tiểu Súc la lên: "Đừng chạm vào ta!"

Cô ta nhìn Tây Trường Ưc bằng ánh mắt bi thương: "Trường Ưc, chàng muốn biết gì, ta sẽ nói cho chàng biết, chỉ cần chàng có thể tha thứ cho ta."

"Trả lời câu hỏi lúc nãy của Lâu Thất." Tây Trường Ưc rũ mắt xuống, không nhìn cô ta, tuy giữa họ đã có mối quan hệ thân mật như thế, nhưng lúc này hắn vẫn không muốn nhìn cô ta.

Hàn Tiểu Súc lại không nghĩ nhiều, cô ta cảm thấy sinh mệnh của mình đã đi đến cuối con đường, cô ta bỗng nhiên nói: "Ta...muốn mang họ Cổ, ta muốn họ Cổ, ta muốn làm công chúa..."

Cổ?

Lâu Thất và Trầm Sát nhìn nhau.

Trong lòng nàng bỗng nảy lên một suy nghĩ kỳ lạ, "Bệ hạ là nam hay nữ?"

Hàn Tiểu Súc ngó người, dáng vẻ cứ như không thể trả lời vấn đề này. Sau đó cô ta gục đầu xuống.

"Hờ hờ..." Tây Trường Ưc đột nhiên che mắt, bật cười. "Chết rồi, cuối cùng cũng đã chết rồi, Hàn Tiểu Súc, cuối cùng cô cũng đã chết rồi."

Trong thời thiếu niên của hắn, nữ nhân này đã mang đến cho hắn bao nhiêu ấm áp và yêu thương, thì đến khoảng thời gian sau này lại mang đến cho hắn bấy nhiêu bi thương và đau khổ.

Cô ta nói cô ta yêu hắn, nhưng vì bệ hạ của cô ta, cô ta lại có thể không tiếc thủ đoạn, bò lên giường nhiều người như vậy, còn tặng hắn cho người nữ nhân khác nữa chứ.

Tây Trường Ưc cười ra nước mắt.

"Cửu Vương Tử?" Giọng nói của Lâu Thất truyền vào trong mắt hắn, Tây Trường Ưc thở dài, cúi đầu, không muốn Lâu Thất nhìn thấy đôi mắt đỏ bừng của hắn.

"Ta đã không còn là Cửu Vương Tử gì đó từ lâu rồi, ngay khi ta kiên quyết mang theo cô ta bỏ đi, ta đã bị hoàng thất xóa tên." Tây Trường Ưc hồi tưởng.

Ban đầu hấn không hiểu vì sao, hấn đã từ bỏ quyền cạnh tranh vương vị, theo lý mà nói hấn muốn sống chung với nữ nhân nào thì vương thất sẽ không có ý kiến gì. Nhưng sau này hấn mới biết, hóa ra, từ phụ vương hấn, đến vị tam ca Tây Trường Ly, thậm chí đến cả thị vệ cũ của hấn, thậm chí đến cả nội thị canh giữ bảo khố, cũng đều đã từng mây mưa với nữ nhân này.

Sao hấn có thể lấy một nữ nhân như thế này chứ?

Chỉ là một món đồ chơi mà thôi, mà còn là một món đồ chơi cho dù là bất kỳ nam nhân nào cũng đều có thể chơi được.

Tam ca từng cảnh cáo hấn, nhưng hấn không tin.

”Người biết được bao nhiêu?” Lâu Thất đã không còn lòng thương hại gì với Tây Trường Úc nữa. Tuy rằng tình yêu có thể che mờ mắt người, nhưng mù lòa đến mức độ này, chỉ có thể nói, tất mọi quả đắng đều do bản thân tự gánh chịu.

Tần Trường Úc nói: ”Ta chỉ biết một điều, bệ hạ là điện chủ của Ma Điện.”

Lâu Thất hơi sững sốt, sau đó nhướng mày.

...

Vào lúc Lâu Thất định kéo chiếc cửa hầm dưới đất lên, Trầm Sát nắm tay nàng lại, sau đó ra hiệu cho Trần Thập tiến lên.

Lâu Thất không hiểu, nàng nhìn hấn. Chuyện này nàng thường không cần nhờ người khác, dù sao cũng chỉ là một động tác mở ra đơn giản thôi mà.

Nhưng nàng nào biết được, vị Đế Vương nào đó đã ghi hận tên nam nhân ở bên trong đây rồi.

Nguyên nhân không có gì khác, ngoại trừ việc lúc trước Hàn Tiểu Súc từng nói tên nam nhân này được chuẩn bị cho Lâu Thất. Cho dù hấn ta thân bất do kỷ, nhưng Trầm Sát thích hận hấn đấy thì đã sao?

Lâu Thất nghĩ một hồi cũng hiểu ra, nàng không khỏi bật cười.

Nắp hầm vừa kéo lên, có ánh sáng chiếu ra, nam nhân bên trong co ro trong chiếc hố với tư thế nhục nhã, y phục màu trắng trên người đã bẩn kinh khủng, còn dính vài vết máu khô nữa.

Hấn hơi ngẩng đầu lên, Trần Thập thất thanh: ”Vân Phong công tử?”

Lâu Thất sững sốt, nhìn hẩn.

Vân Phong.

Chưa kịp nói câu gì, câu nói đầu tiên của Vân Phòng chính là.

”Mau ra khỏi thành.”

...

Nửa đêm, cả ngôi thành Cẩm Dương im ắng như thành trống, nếu không phải lúc họ vào thành có nhìn thấy lính gác thành, thì họ chắc chắn sẽ nghĩ rằng đây thật sự là một ngôi thành chết.

Thần Quỷ Binh được cử đi lúc trước đều trở về bẩm báo rất nhanh.

”Thành đông không có người.”

”Thành tây không có người.”

”Thành nam không có người.”

”Cổng thành đóng chặt, thành lâu không có người.”

Từng tiếng bẩm báo, khiến mặt mày Trầm Sát và Lâu Thất càng ngày càng nặng nề.

Tất cả mọi người lên xe ngựa, chạy thẳng một đường đến cổng thành.

Trong xe ngựa, Vân Nhược Hoa đang bị Ân Dao Phong kẻ dao găm vào cổ, sắc mặt cô ra trắng bệch, Tây Trường Ưc gục đầu ngồi bên cạnh, cứ như hoàn toàn không thèm để ý đến sự an toàn của bản thân.

”Ta thật sự không hề biết những thứ này, trước đây Thành Cẩm Dương vẫn bình thường, thủ thành phu nhân cũng ở đây, sao chỉ trong một đêm lại không thấy một ai thế này?” Từ đầu đến cuối, Vân Nhược Hoa vẫn không tin Thành Cẩm Dương sao lại biến thành một ngôi thành trống chỉ trong một đêm.

Nhưng không ai để ý đến cô ta.

Thu Khánh Tiên kéo Ân Dao Phong ra, ”Cô ta đã bị điểm huyết rồi, cô cầm dao găm không thấy mỗi tay à?”

Ấn Dao Phong hừ một tiếng.

Vân Nhược Hoa nhìn họ, cắn môi rồi hỏi: "Vị thị vệ Trần Thập kia đâu?"

Vừa hỏi xong, hai nữ tử đối diện đều nhìn chăm chăm vào cô ta, khiến Vân Nhược Hoa dựng hết tóc gáy: "Trước đây ta đã từng nói có một thứ có thể đưa cho các người, ta chỉ muốn hỏi hắn có cần hay không thôi?"

Ấn Dao Phong hừ một tiếng: "Ban đầu cô muốn dùng món bảo bối đó đổi lấy cơ hội được ở bên cạnh Đế Quân, nhưng bây giờ Đế Hậu của chúng ta không cần nó nữa, chắc không phải cô lại muốn tặng cho Trần Thập để đổi lấy cơ hội gần cho Trần Thập đấy chứ?"

Trần Thập đang nhảy lên xe ngựa, vừa nghe thấy Ấn Dao Phong nói, suýt chút nữa hắn đã trượt chân.

"Khụ khụ."

Ấn Dao Phong vén rèm, tức giận, nói: "Khụ cái gì mà khụ? Chẳng lẽ huynh thật sự muốn giao dịch với cô ta à?"

Thu Khánh Tiên kéo tay áo của Ấn Dao Phong.

"Ta nói sai à? Tướng mạo thế này cũng đủ để triệu hoa ghẹo bướm rồi." Tuy Ấn Dao Phong vẫn lải nhải, nhưng ít ra cũng đã nhỏ tiếng lại.

Trong lòng cô thấy hơi tủi thân, bản thân cô cũng không hiểu đó là gì.

Nhưng vừa xoay đầu thì nhìn thấy Lâu Tín thúc ngựa đi bên cạnh, Lâu Tín đang nhìn cô, trong màn đêm đôi mắt ấy trông rất sáng rất sáng.

Trần Thập nói: "Vân Phong công tử muốn gặp Vân cô nương, Đế Hậu ra lệnh cho ta đưa cô ta qua đó."

Vừa nghe xong, khuôn mặt Ấn Dao Phong ửng đỏ, hóa ra là cô đã hiểu lầm Trần Thập.

Vân Nhược Hoa nhướn mày, bỗng nhiên có thêm tự tin: "Bây giờ khắp Long Ngâm Đại Lục đều biết Triệu Vân Phong cầu kết Ma Điện, nhưng nếu Bạch Vu Tộc đứng ra làm chứng cho hắn, nhất định sẽ khiến người đời tin hắn ta bị hãm hại. Ta có thể đi cầu xin phụ thân ta, kêu ông ấy giúp đỡ Triệu Vân Phong. Nhưng..." Cô ta khựng lại, nhìn Trần Thập: "Triệu Vân Phong thật sự có...với phu nhân các người..."

Khuôn mặt tuần tú của Trần Thập bỗng dưng trở nên đen thui.

”Cô nói gì?”

Vân Nhược Hoa nói: ”Ta có chuyện muốn nói với Đệ Quân các người!”

Trần Thập đang định lên tiếng, giọng nói của Lâu Thất vang lên từ bên trong chiếc xe phía trước.

”Trần Thập, kêu cô ta qua đây.”

Vân Nhược Hoa thầm hít sâu, ngồi thẳng lưng. Cô ta đường đường cũng là con gái tộc trưởng Bạch Vu Tộc, chẳng lẽ cô ta không xứng với hoàng đế đến từ Tứ Phương Đại Lục ư?

585. Chương 585

Không thèm để ý đến sự phẫn nộ của nhóm người Thu Khánh Tiên, Vân Nhược Hoa xuống xe khi xe ngựa dừng lại, cô ta ngẩng đầu ưỡn ngực bước lên xe của Trầm Sát, nhưng chỉ phát hiện trong xe chỉ có lại duy nhất một chỗ gần cửa.

Lâu Thất ngồi ở vị trí trong cùng, Trầm Sát ngồi trước mặt nàng, cho nàng tựa vào lưng mình, cũng chặn nàng kín kẽ, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc vắt lên vai hắn.

Bên cạnh có hai tỳ nữ bưng trà đưa điểm tâm cho nàng, còn Triệu Vân Phong ngồi bên còn lại, hẳn ta đã thay một bộ y phục khác.

Trước đây Vân Nhược Hoa chưa chính thức gặp qua Triệu Vân Phong bao giờ, lúc này nhìn thấy thì hẳn cũng đang trong tình trạng nhếch nhác, nhưng bây giờ nhìn thì lại khiến cô ta thấy hơi kinh ngạc.

Khuôn mặt tuấn mỹ, ánh mắt tà mị, khi đôi mắt ấy cử động lại toát lên một vẻ đẹp khiến người ta động lòng. Một nam nhân thế này, lại có thể khiến con tim cô ta run lên, hô hấp dồn dập.

”Sặc.” Lâu Thất dựa vào lưng Trầm Sát, nàng bật cười, ngắt quãng mỹ nhân kế của Triệu Vân Phong.

”Ta nói này, thật may mắn khi người được cứu là người chứ không phải Vân Phong.”

Khóe môi Triệu Vân Phong co giật, xoay mắt nhìn, thì chạm vào ánh mắt mang theo sát ý của Trầm Sát, hắn thấy bức bối trong lòng. Tên nam nhân này keo kiệt vừa thôi, tuy cho hắn lên xe, nhưng lại chặn Lâu Thất lại, không muốn cho hắn đối diện với họ.

Đúng là ấu trĩ.

”Tên kia muốn tốt cho cô, sợ cô nhìn thấy hắn thành ra nông nổi như thế sẽ thấy hổ thẹn, vả lại hắn cũng cảm thấy mất hết mặt mũi nên chui rút ngược trở về rồi.” Triệu Vân Phong nhún vai, ”Ta thì chẳng sao,

mất chút mặt mũi cũng chẳng có gì to tát.”

Nhìn thấy dáng vẻ đúng là sao cũng được của hắn. Tuy Lâu Thất bị Trầm Sát chặn mất tầm nhìn, nhưng nghe ngữ khí của hắn, nàng đại khái cũng có thể tưởng tượng được lúc này Triệu Vân Phong đang có biểu cảm thế nào.

Nàng bật cười, không nói gì nữa.

Sự xuất hiện của Triệu Vân Phong, thật sự lại khiến nàng nhẹ nhõm hơn không ít. Nàng không muốn nhìn thấy một Vân Phong nho nhã như ngọc xuất hiện trước mặt nàng với dáng vẻ nhục nhã như vậy, và nàng tin Vân Phong cũng không muốn.

Khi nhìn thấy hắn bị nhốt dưới hố, lửa giận trong lòng nàng bỗng chốc phun trào, nếu không phải Hàn Tiểu Sứ đã chết, chắc nàng sẽ cho cô ta ném thêm chút khổ sở.

Khi ấy Vân Phong chỉ kêu lên một câu như thế rồi ngất đi, sau khi tỉnh lại liền biến thành Triệu Vân Phong.

Như vậy cũng tốt.

Thế nhưng phản ứng của Trầm Sát thật sự khiến nàng dở khóc dở cười. Trầm Sát biết không thể giết Triệu Vân Phong, ít ra nàng vẫn còn nhiều chuyện muốn hỏi hắn, nhưng lại để bụng hắn, nên mới nghĩ ra cách này, cho dùng ngồi cùng một chiếc xe ngựa, hắn cũng dùng cơ thể mình che nàng đi, không để cho nàng và Triệu Vân Phong nhìn trực diện nhau.

Nàng thật sự không biết hắn lại có thể ấu trĩ đến thế. Nhưng dựa vào chiếc lưng to rộng rắn chắc của hắn, trong lòng nàng lại cảm thấy mềm mại. Kiểu dục vọng mạnh mẽ như thế, sao mà nàng không có? Trong tình cảm, họ đều sở hữu những quan niệm không được bình thường, họ đều hy vọng trong mắt đối phương chỉ có mình họ, họ chẳng nhìn người khác dù chỉ một lần.

Nhưng Trầm Sát cảm thấy như thế chẳng có gì không tốt, thật ra Lâu Thất cũng không muốn thay đổi.

Nhưng Triệu Vân Phong dường như càng ngày càng tà khí, xem ra những việc hắn gặp phải trong khoảng thời gian này ít nhiều gì vẫn ảnh hưởng đến hắn, làm tính cách hắn thay đổi chút ít.

Nghe nói người có hai nhân cách rất dễ bị kích thích, rất có khả năng sẽ sinh thêm nhân cách thứ ba hoặc nhân cách thứ tư. Trước đây khi ở Thành Lạc Dương, nàng không cảm thấy ”Triệu Vân” khi ấy tà khí bằng bây giờ.

Từ lúc Vân Nhược Hoa lên đây thì chẳng ai thêm để ý đến cô ta.

Vốn dĩ cô ta cho rằng Triệu Vân Phong sẽ có việc nhờ vả cô ta, cũng cho rằng Triệu Vân Phong và Lâu Thất

từng có quan hệ gì đó, nhưng bây giờ xem ra không phải như vậy.

”Triệu thiếu gia, à đúng rồi, người đã bị đuổi ra khỏi nhà họ Triệu, bây giờ nên gọi người là Triệu công tử nhỉ.” Không ai để ý đến cô ta, thì cô ta phải kiếm chuyện nói rồi. Nhưng cô ta không biết cách ăn nói là mấy.

Cô ta vừa nói xong, Triệu Vân Phong liền liếc tới, mang theo sát ý nhàn nhát.

”Con gái tộc trưởng Bạch Vu Tộc? Hay ho lắm sao?”

Vân Nhược Hoa tưởng rằng hắn sẽ cầu xin mình, không ngờ hắn lại ăn nói xấc láo như thế, cô ta phẫn nộ, hừ một tiếng: ”Chẳng lẽ người giỏi lắm à? Người có bản lĩnh thì sao vẫn bị Hàn Tiểu Súc bắt, nhốt trong hố như chó hủ?”

Khí áp trong xe bỗng dừng tụt xuống.

Triệu Vân Phong nhào tới, bóp, tát vào mặt Vân Nhược Hoa một cái.

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Ngay cả Lâu Thất cũng không ngờ Triệu Vân Phong sẽ động thủ với Vân Nhược Hoa.

Mặt Vân Nhược Hoa nhanh chóng nổi lên một dấu tay đỏ bầm, Triệu Vân Phong không dùng nội lực, nhưng lực tay của nam nhân vốn đã mạnh, sao cô ta có thể chịu đựng được một cái tát như thế.

”Người...người dám đánh ta?” Vân Nhược Hoa ôm nửa bên mặt nóng rát, trừng mắt nhìn Triệu Vân Phong với vẻ không thể tin được.

”Nếu cô vẫn không tin, ta có thể tát thêm một cái, giúp cô ấn tượng sâu hơn.” Triệu Vân Phong nói đầy lạnh lùng.

Lâu Thất cau mày, lộ đầu ra khỏi vai Trầm Sát, nàng nhìn Triệu Vân Phong. Cỗ sát khí trên người hắn hiện tại, quả thật nàng chưa từng thấy nó xuất hiện trên mặt Vân Phong bao giờ.

Ánh mắt Trầm Sát thì lại khẽ lóe lên.

Nhìn đi, kiểu nam nhân này không bằng bốn Đế Quân đâu nhé!

”Triệu Vân Phong, người có thể kêu Vân Phong ra đây không?” Lâu Thất vẫn không quen lắm khi nhìn

thấy Triệu Vân Phong.

”Ôi, ta đau lòng quá, cô không muốn gặp ta?” Triệu Vân Phong liếc nhìn nàng, trong lòng hắn run lên, bởi vì sau khoảng thời gian dài chưa gặp nàng, bây giờ gặp lại, hắn phát hiện ra nàng càng phong tình quyến rũ hơn lúc trước, nếu trước đây nàng thanh diễm thoát tục, thì bây giờ là kiều diễm mỹ lệ.

Bởi vì Trầm Sát ư?

Nữ nhân được nam nhân nuôi dưỡng kỹ càng mới có phong thái phong tình như thế.

Trầm Sát nhìn hắn đầy lạnh lùng, khiến cả người Triệu Vân Phong run lên, lúc này hắn mới không nhìn Lâu Thất nữa. Không chỉ Lâu Thất có biến hóa lớn, mà ngay cả Trầm Sát cũng có sự biến hóa kinh người.

Xe ngựa lao nhanh về phía cổng thành.

Giọng nói của Hỏa phá tan bầu không khí trầm mặc trong xe.

”Đế Quân, không đập được cổng thành.”

Triệu Vân Phong bừng tỉnh, hắn cảm thấy có mồ hôi lạnh túa ra nơi góc trán. Hắn rũ mắt, nhàn nhạt lên tiếng: ”Không kịp rồi, họ đã đóng chết cổng thành rồi.”

”Muốn thiêu chết chúng ta?” Lâu Thất tiếp lời.

”Thành Cẩm Dương, vốn là chỗ của Ma Điện, các người đến đây chẳng khác gì đưa dê vào miệng cọp.” Triệu Vân Phong nhìn Lâu Thất, nói: ”Thành Lạc Dương, vẫn còn nhớ chứ? Thật ra nơi đó cũng là chỗ của Ma Điện, nếu không các người nghĩ xem lúc trước vì sao Hàn Tiểu Súc lại trở về? May mà khi ấy cô giả trang thành Thất công tử, không dùng dung mạo thật của mình.”

”Bàn tay của Ma Điện đã vươn dài đến thế cơ à?”

Phải nói là, đào móng sâu đến thế cơ à?

”Mưu đồ của chúng không hề nhỏ, chúng đã sớm sắp đặt tay trong và cứ điểm ở rất nhiều nơi, ta cũng mới biết cách đây không lâu, Thịnh Dục Hàng, Thịnh Vân Dục Hàng, đã bị Ma Điện xâm lăng từ lâu rồi.”

Nói đến đây, trong đáy mắt Triệu Vân Phong lóe lên tia bi thương.

Ai cũng không biết rằng, phụ thân hắn đuổi hắn ra khỏi nhà Triệu, thật ra là vì muốn giữ mạng cho hắn,

nội bộ nhà họ Triệu sớm đã mục nát, nếu hắn còn tiếp tục ở lại trong nhà, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện. Triệu Gia, đã không còn do phụ thân hắn quản lý nữa, hắn vẫn luôn không hề hay biết gì.

Vân Nhược Hoa hoảng sợ: "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Phải làm sao?

Tòa Thành Cẩm Dương này, chỉ có cổng đông và cổng tây, họ vào từ cổng đông, giờ đây chắc chắn phải đi ra từ cổng tây, nhưng cổng thành đã bị khóa chết từ bên ngoài, tường thành cực kỳ cao, họ vốn không thể thoát ra ngoài được.

Đột nhiên, có một rừng mưa tên từ ngoài thành bắn vào, đầu mũi tên mang theo tia lửa xẹt qua bầu trời, chiếu sáng của một vùng cảnh đêm vô tận.

Những mũi tên mang theo lửa đỏ, dấy lên những cột khói màu đen.

Những mũi tên kia rơi xuống mái nhà, rơi xuống đất, sau đó lửa đỏ bốc lên.

"Rất nhiều mái nhà và mặt đường đều được rưới dầu hỏa!" Có Thần Quỷ Binh kêu lên.

Gió thổi qua, lửa lan rất nhanh, khói cũng bốc lên mù mịt. Có vài mũi tên rơi xuống bên hông ngựa, đàn ngựa hí lên, may mà đây là ngựa thượng đẳng họ lựa ra từ trong vạn con ngựa, nên không đến nỗi hoảng sợ chạy loạn.

Nhưng chỉ mới trong chớp mắt lửa đã ngập trời như thế, nếu còn không thoát ra ngoài, họ có thể sẽ bị thiêu chết trong ngôi thành chết này mất.

Lâu Thất ngữ thấy mùi khói dày đặc phía bên ngoài, nàng cau mày, "Trong khói có độc."

Lửa thiêu không đáng sợ, chỉ sợ thủ đoạn của họ không chỉ có như thế. Tên lửa, khói độc, lát nữa sẽ có thêm gì đây?

Triệu Vân Phong nói: "Thế nên ta mới kêu Vân Nhược Hoa qua đây."

"Ta? Ta có cách gì chứ?" Vân Nhược Hoa chỉ vào bản thân mình, trừng mắt nhìn Triệu Vân Phong với vẻ phẫn nộ, đối với tên nam nhân này, cô ta vừa nhìn đã thấy kinh diễm, nhưng cái tát kia đã đánh tỉnh cô ta. Cô ta lại liếc sang nhìn Trầm Sát, người này lạnh lùng như thế, nhưng chắc sẽ không đánh nữ nhân đâu nhỉ?

Nhưng cô ta sẽ được chứng kiến vẻ hung tàn của Trầm Sát nhanh thôi, một cái tát làm sao có cửa so sánh

với hấn chứ.

”Bạch Vu Tộc có một vu thuật, vạn kiến phá thành.” Triệu Vân Phong nhìn cô ta.

Nghe xong câu này, Vân Nhược Hoa biến sắc.

586. Chương 586

”Không được!” Cô ta lập tức lắc đầu.

Triệu Vân Phong nhướn mày: ”Không được?”

Lửa bên ngoài càng ngày càng to, trời đã ngã về đêm, giúp họ nhìn được tình hình ngoài xe. Rõ ràng đối phương biết nếu họ muốn đi ngang qua Thành Cẩm Dương thì bắt buộc phải rời khỏi từ cổng tây, vì thế người của bọn họ đều tập trung ở đây, mưa tên bay đầy trời, châm lửa khắp nơi, chỉ chốc lát sau, cổng thành tây đã sắp bị biển lửa nhấn chìm.

Họ lùi về sau.

”Ngoại trừ đi ngang qua Thành Cẩm Dương, thì không còn con đường nào có thể đến Thánh Tiên Cung ư?”
Lâu Thất hỏi Triệu Vân Phong.

Triệu Vân Phong nhướn mày, hấn không hề biết họ sắp đi Thánh Tiên Cung, hấn suy nghĩ rồi nói: ”Đường thì vẫn có, nhưng đây là con đường ngắn nhất, nếu đi vòng đường khác thì phải mất thêm vài ngày.”

Họ không hề có nhiều thời gian như thế.

Vì thế, trong tình hình hiện tại, chỉ có cách phá cửa thành xông ra ngoài.

Lâu Thất nhìn Vân Nhược Hoa.

”Vạn kiến phá thành?”

Mặt mày Vân Nhược Hoa trắng bệch, nghiêng răng nói: ”Ta tuyệt đối sẽ không dùng loại vu thuật này đâu.”

”Kiến có mặt ở khắp mọi nơi, đừng xem thường loài động vật bé nhỏ này, một con không được, một trăm con một ngàn con không được, nhưng nếu là kiến của toàn thành, của khắp vùng đất xung quanh đều đến đây thì sao? Cho dù cửa thành dày cỡ nào cũng không thể chống lại chúng.” Triệu Vân Phong nhếch khóe môi, nhìn Vân Nhược Hoa, ”Chỉ có điều, sau khi sử dụng vu thuật này, mái tóc tiểu thư xinh đẹp đây sẽ đổi sang màu bạc trắng mà thôi.”

Loại vu thuật này, vốn đã cực kỳ tốn sức, nếu chỉ bạc đầu thì đã xem là rất may mắn rồi.

Nhưng, đối với một nữ tử đang trong độ tuổi thanh xuân mà nói, đây quả thật là chuyện khá tàn nhẫn.

Vân Nhược Hoa đang định lùi lại, thì một ngọn gió khủng bố đã ào đến, cô ta vẫn còn chưa kịp phản ứng lại, cả người đã bị ném ra xa, rơi xuống nơi cách cổng thành tây không xa.

Xung quanh lửa đang vồ tới, chỉ còn mỗi một chỗ bé xíu của cô ta vẫn chưa bị lửa xâm chiếm, nhưng chỉ cần đứng ở đây là đã có thể cảm nhận được nhiệt độ cao ngất trời, làn da sắp bị thiêu cháy sắp bốc ra lửa.

Cô ta kinh ngạc xoay đầu lại, trong xe ngựa, người vừa mới động thủ lúc này chính là tên nan nhân lãnh khốc vô tình kia, hắn đang nhìn về phía cô ta, thông qua ánh sáng lửa, ánh mắt ánh rét buốt đến mức khiến cô ta run rẩy.

”Phá cửa thành, nếu không bốn Đế Quân sẽ vạ đầu người xuống.”

Cả người Vân Nhược Hoa run rẩy, cô ta nghe ra được, hắn ta không phải đang đùa, chỉ cần cô ta không ra tay, hắn ta thật sự sẽ vạ đầu cô ta xuống!

Cô ta không muốn chết.

Bạc đầu thôi mà, chắc sẽ đỡ hơn chết nhỉ?

Vân Nhược Hoa cắn răng, mặt hướng về phía cửa thành, cô ta dang hai cánh tay ra trong cơn run rẩy, thi triển ”vạn kiến phá thành”, loại vu thuật gần như đã bị Bạch Vu Tộc ngăn cấm.

Xe ngựa chạy tiến lên, Trầm Sát lạnh lùng lên tiếng: ”Đi, bảo vệ cô ta.”

Vân Nhược Hoa phát hiện ra có mười thị vệ đứng hai bên trái phải, họ đang vung kiếm chặn những mũi tên lửa bay về phía cô ta.

Có phải hắn cảm kích cô ta không?

Có phải ít ra cũng để ý đến vẻ đẹp của cô ta?

Có phải vì hết cách nên mới ném cô ta ra không? Dù sao họ cũng phải ra khỏi thành.

Sau khi Vân Nhược Hoa nghe Trầm Sát nói câu đó xong, con tim cô ra run lên, một sự ngọt ngào khó có thể diễn tả bằng lời từ từ dâng lên, việc thi triển vu thuật cũng trở thành cam tâm tình nguyện.

Nếu cô ta phá được cửa thành, thì đồng nghĩa với việc cô ta đã cứu hắn, hắn sẽ thấy cảm động ra sao đây? Nếu vì vậy mà bạc đầu, để rồi có thể đổi lấy sự tiếc thương của hắn, âu cũng xứng đáng nhỉ?

Không ai ngờ được rằng chỉ vì một câu nói của Trầm Sát thôi mà Trương Nhược Hoa lại suy diễn xa xôi như thế.

Nếu Lâu Thất biết, chắc chắn sẽ nhỏ nước bọt lên mặt cô ta.

Lúc này, cô ta phải thi triển vu thuật phá thành giúp họ, tất nhiên không thể để cô ta chết vì trúng tiên rồi đúng không? Một đạo lý đơn giản dễ hiểu như thế, đại tỷ à cô nghĩ đi đâu vậy? Trí tưởng tượng phong phú thế, sao cô không lên trời luôn đi!

Động tác trước khi thi triển vu thuật này rất dài, nhóm người Lâu Thất vốn định ngồi im quan sát, ai ngờ lượng mũi tên vào càng ngày càng nhiều, như thể mưa như trút nước, lửa càng ngày càng lớn. Nơi Vân Nhược Hoa đang đứng chính là nơi mưa tên nhắm đến, cho nên không lâu sau, Trầm Sát lại phải thêm mười Thần Quỷ Binh đến bảo hộ cô ta.

Do Vân Nhược Hoa đứng đối lưng với họ, nên không ai phát hiện ra nụ cười cảm động trên môi cô ta khi cô ta nghe thấy mệnh lệnh này của Trầm Sát.

Quá trình bắn quả thật có hạn, họ vẫn có thể lùi tiếp được đấy, nhưng Trầm Sát và Lâu Thất đâu phải kiểu người chịu bị ép thoái lui chứ?

Khi một đợt tên mới bắn vào, Lâu Thất và Trầm Sát đồng thời xông ra khỏi xe ngựa.

Lửa làm sáng rực bầu trời đêm, hai bóng dáng ngạo nghễ bay lên trời, một đen một tím, tóc đen bay bay, làm tôn lên khuôn mặt như ngọc của hai người.

Triệu Vân Phong ngẩng đầu lên nhìn họ, hắn phát hiện vẻ mặt lúc này của họ lại mất kiên nhẫn như nhau, ngông cuồng như nhau.

Lâu Thất đáp xuống một góc mái cong của một nóc nhà chưa bị bắt lửa, góc mái cong ấy chỉ đủ chỗ cho nàng nhón chân, nhưng nàng lại đứng vững như Thái Sơn, mặc cho gió đêm thổi lồng lộng, cũng không hề ảnh hưởng đến nàng.

Trầm Sát thì đứng trên một mái cong khác, bên cạnh có ngọn lửa lớn đang cháy dữ dội, ánh lửa chiếu vào khuôn mặt vô cùng lạnh lùng của hắn, giữa ánh sáng và bóng tối, ngũ quan của hắn trông càng tuần tú, hắn đứng ở nơi đó, giống hệt như Diêm Vương chuẩn bị thu gom tính mạng của người khác.

”Không chịu dừng thật à, xem bốn cô nương dễ bắt nạt ư?”

Lâu Thất nhìn làn khói mùi mật, lúc này nàng đã chia giải độc đan xuống, nhưng khói tỏa nhiều vẫn có thể làm mắt và cổ họng khó chịu, việc này khiến nàng rất không vui nên nàng không nhẫn nhịn nữa.

Nào ngờ câu nói đầy bá khí này của nàng lại làm Trầm Sát cau mày, hần liếc nàng, nói: "Nàng có thể tự xưng là bốn hậu. Đã là người của bốn Đế Quân rồi, làm gì có chuyện vẫn là cô nương chứ."

Thông thường, chưa xuất giá mới được gọi là cô nương.

Lâu Thất vốn đang đứng vững vàng, nghe xong cả người nàng chao đảo, suýt chút nữa đã ngã chống vó.

Nàng trừng mắt với hần, rất muốn giơ ngón tay giữa lên.

Nam nhân, điểm cần chú ý đến lúc này của chàng hơi quý dị rồi đấy! Vả lại, quân này quân nọ quân luôn việc không cho nàng xưng bốn cô nương, có phải chàng rảnh rỗi đến mức muốn uống trà cần đưa bàn tán xem đứa con riêng của Vương Đại Thúc hàng xóm năm nay mấy tuổi không?

Lật bàn!

Lâu Thất bị kích thích, nàng mang thuộc tính kỳ lạ của nam nhân nhà mình trút giận lên đám khói độc kia. Nàng hừ lạnh, hai tay vận Thanh Phong Quyết. Tuy nội lực bây giờ của nàng không bằng Trầm Sát, nhưng đã tiến bộ hơn rất nhiều so với trước kia, tất nhiên là Thanh Phong Quyết không còn là trò vớ vẩn như lúc trước nữa, chỉ thấy cuồng phong nổi lên, sau khi nàng vung tay, Thanh Phong Quyết thổi ra ngoại thành, như tướng sĩ nghe theo hiệu lệnh.

Những đám khói độc kia cũng bị gió thổi đi, nhất thời, họ loáng thoáng có thể nghe thấy được tiếng ho từ phía ngoài thành.

Những âm thanh này, đã để lộ vị trí và khoảng cách của chúng.

Mặt mày Trầm Sát tụ sát khí, hần bay người lên, hai cánh tay một mở một nắm, một số lượng lớn mũi tên bị chặn lại bởi nội lực vô hình của hần, sau đó hần vung tay, những mũi tên kia xoay hướng bắn ngược ra ngoài thành.

Ngoài thành có khá nhiều cây cỏ, lúc này lại đang là cuối thu, tên vừa rơi xuống dấy lên một ngọn lửa khổng lồ. Những kẻ đang mai phục ngoài thành không thể ngờ được trong thành lại có người có nội lực hùng hậu đến mức như thế, có thể điều khiển mũi tên, bắn ngược chúng trở về. Thế nên chúng chẳng hề có chuẩn bị gì cả, chưa đầy một lát đã bị tiễn bắn trúng, bị thiêu cháy, sự bố trí ban đầu biến thành một mớ hỗn loạn.

Trong xe ngựa, ba tỷ muội Vân Tinh Nhi ngẩng đầu nhìn đôi phu thê hung tàn cường hãn ấy, họ đã sớm há mồm tròn mắt từ lâu, không thể nẩy lên bất kỳ tâm tư đen tối nào được nữa. Thanh Vân Nhi nghĩ đến khi này mình còn muốn nhập vào hần thì bỗng cảm thấy bản thân mình quả thật không sợ chết.

Tuy cô ta yêu kiểu nam nhân có bản lĩnh cao cường, nhưng mà cao cường đến mức độ này, cô ta cảm thấy bản thân mình không thể không chế nổi.

Giữa không trung, Trầm Sát cứ như đang đạp lên một sợi cáp treo, hần bay nhanh lên Thành Lâu, khê híp mắt nhìn ra phía ngoài thành.

Địa thế ngoài thành hơi cao, hai con đường mọc đầy cây to, những người công thành kia đang ở trên ngọn cây.

Nếu là thành trì bình thường, sao lại sẽ lợi dụng địa thế kiểu này, tạo điều kiện tốt nhất cho người công thành? Rõ ràng là đã chuẩn bị trước cho ngày hôm nay.

Bỗng có thêm một hơi thở xuất hiện bên cạnh, Trầm Sát nghiêng đầu, nhìn thấy nàng đã đứng bên cạnh hần, lúc này khuôn mặt của nàng mang theo nét sắc bén mà cho dù là nữ tử thế gia cũng chưa chắc đã có. Trước đây Trầm Sát chưa bao giờ nghĩ đến có nữ tử nào có thể sánh vai với hần khi hần đứng trên đỉnh cao, nhưng bây giờ hần lại cảm thấy như vậy thật tốt.

Hai người họ có thể ra khỏi thành, nhưng những người khác lại không được, xe ngựa cũng không thể, vì thế nhất định phải phá được cổng thành.

"Có không ít người nhỉ." Lâu Thất khê nhướng mày, nhìn những đóm lửa ngoài thành, có thể cảm nhận được ngoài kia có vô số hơi thở, đang cố gắng điều chỉnh bố cục.

Trầm Sát nói rất nhàn nhạt: "Thân giá của chúng ta chỉ có thể thôi à." Ý ở đây là, hần cảm thấy bất mãn về việc đối phương chỉ gần như dốc hết sức toàn thành, hy sinh cả một ngôi thành phần hoa, và nguyên nhân bất mãn ở đây lại là vì cảm thấy cái giá đối phương đưa ra không đủ.

"Lúc này rồi dừng so đó những thứ này nữa." Lâu Thất chớp mắt, "Thi với nhau không?"

Trầm Sát hiểu ngay chuyện thi thố mà nàng nói là gì, hần vỗ vai nàng: "Không cần thi, bốn Đế Quân sợ nàng mệt, nàng cứ từ từ ra tay."

Nói xong, thân hình như điều hâu, nhảy xuống Thành Lâu, bay về phía đám người ở ngoài thành.

"Ta cũng lâu rồi chưa được hoạt động gân cốt thỏa thích." Lâu Thất mỉm cười, bám sát theo sau.

Những kẻ núp trên ngọn cây bỗng cảm thấy có một cỗ sát khí ủa đến, bọn chúng hốt hoảng, nhưng chúng chưa kịp phản ứng thì ánh kiếm đen và bóng roi dài lóe lên lần lượt, kéo theo những tiếng kêu thê thảm. Những gốc cây to bằng một người ngã xuống trong tích tắc, cây đổ, người đứng trên cây cũng không tốt hơn là bao, chúng rơi xuống như mưa, nhưng chúng nhanh chóng sẽ phát hiện ra, nếu chỉ là ngã xuống thôi thì vẫn còn may!

Bởi vì những người không ngã xuống, đều bị tên nam nhân như ma quỷ kia chém đứt tay, chém ngang eo hoặc chém bay luôn chiếc đầu.

Hắn ta ra tay không để lại một cái xác nguyên vẹn nào!

Điều này khiến đối phương run lên, muốn rút lui theo bản năng.

Nhưng không lâu sau chúng sẽ phát hiện ra, muốn rút lui cũng đã không kịp rồi.

Lâu Thất cầm Roi Thí Hồn, miệng nở nụ cười, nhưng nụ cười ấy nhìn thế nào cũng khiến người ta dựng tóc gáy.

Giọng nói treo treo của nàng vọng vào tai chúng: "Ma Điện? Hãy để cho đêm nay, trở thành khúc dạo đầu cho sự lụi tàn của Ma Điện đi!"

587. Chương 587

Đêm này, Thành Cẩm Dương nổi lửa ngút trời, nhuộm đỏ cảnh đêm vô tận, tiếng gió tiếng lửa, che lấp đi tiếng kêu thảm liên tiếp vọng vào từ ngoài thành.

Đêm này, có hai sát thần giáng lâm, thu hoạch một mớ mạng người, máu nhuộm kín rừng cây ngoài thành.

Trong cổng thành, cuối cùng con gái tộc trưởng Bạch Vu Tộc cũng đã hoàn thành một vụ thuật cấm có tên là Vạn kiến phá thành, mái tóc liền chuyển sang màu bạc trắng.

Nhưng sau này khi cô ta nhớ về đêm ấy thì không hề cảm thấy hối hận một chút nào, dùng một mái tóc bạc đổi lấy cơ hội sống sót, ai nói không đáng chứ?

Một đàn kiến đen thui đông như thủy triều bò về phía cổng thành.

Trong ánh lửa, họ đều nghe thấy một loại âm thanh khiến người khác thấy ê răng, không biết qua bao lâu, có một tiếng kết vang lên từ phía cổng thành, sau đó cổng thành đổ sập xuống trong ánh mắt của tất cả mọi người.

Vân Nhược Hoa phun một ngụm máu tươi vì cạn kiệt vu lực, nhưng vào lúc này cô ta vẫn không thể khó nén nổi tâm trạng kích động của mình, cô ta xoay đầu lại muốn xem thử nam nhân lãnh khốc kia có dành tặng cho cô ta một ánh mắt tán thưởng nào không, nhưng chỉ nhìn thấy Triệu Vân Phong nở một nụ cười đầy tà khí với mình.

Hai người kia đi đâu rồi?

Không chỉ có hai người, còn thêm một hồ ly nữa.

Khoảng thời gian này, U U bị Lâu Thất ra lệnh bắt buộc phải bồi dưỡng cơ thể, vùi người vào trong cỗ xe ngựa chứa hành lý, trong đó có đơn dược mà Lâu Thất đã chuẩn bị sẵn cho nó, Nhị Linh thỉnh thoảng cũng sẽ mang một ít thức ăn ngon qua cho nó, bởi vì lông trên người nó rơi rất nhiều, để lộ ra da, nên Lâu Thất cấm nó chạy lung tung, để tránh lại bị thương ở đâu nữa.

Nhưng trong đêm này, khi hai người bay lên thành lâu, lại bay xuống như chim ưng, U U làm gì ngồi yên được nữa? Nó kêu lên hai tiếng, cơ thể nhỏ nhắn của nó cũng lao ra nhanh như tên bắn.

Khi Roi Thí Hồn trong tay Lâu Thất quán lấy được một tên, thì U U nhào lên cắn đứt yết hầu của tên đó.

Lâu Thất không nhịn được bèn cười mắng: "Thứ tốt không học, toàn học điều xấu xa."

Tàn độc như thế, nàng tuyệt đối không thừa nhận là do nàng dạy đâu, nhất định là do Trầm Sát đã dạy hư nó.

Đợi đến khi cổng thành đổ sụp, Hỏa Vệ thúc đội xe ngựa xông ra khỏi biển lửa, thì nhìn thấy rừng cây bên ngoài cũng bốc lên ánh lửa.

Có hai người đang đứng bên ngoài đám cháy, nam nhân to cao như núi, nữ nhân mảnh khảnh hoạt bát, nàng còn ôm theo một con tiểu hồ ly nhìn trông rất ngoan ngoãn vào lòng

Trong xe ngựa, Triệu Vân Phong rũ mắt, khẽ nói: "Không phải của ngươi, cuối cùng vẫn không phải là của ngươi đâu, sao nào, không phục ư?"

Nói xong, hắn khẽ đặt tay lên ngực, nơi ấy đang đau âm ỉ.

Thu Khánh Tiên cưỡi ngựa, đi về trước vài bước, đi song song với Trần Thập, nàng ta nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hắn, cánh môi cử động, cuối cùng vẫn không nhịn được bèn hỏi: "Trần Thập, lúc này ngươi cho rằng Đế Hậu sẽ...xảy ra chuyện gì ư?"

Khi Lâu Thất bưng tách trà ấy, khi họ biết là Vạn Thần Phệ, dáng vẻ của Trần Thập khiến nàng ta rung động, hình ảnh ấy in sâu vào trong đầu nàng ta, không xóa đi được.

Trần Thập khẽ sững sốt, xoay đầu lại nhìn nàng ta, hắn trầm mặc trong chốc lát rồi nói: "Đế Hậu vẫn luôn rất lợi hại, nhưng người từng nói với ta, không một ai có thể thuận buồm xuôi gió đến khi chết." Vì thế, cho dù Lâu Thất có lợi hại đến cỡ nào, cũng rất có khả năng gặp phải những lúc bất cần.

Hắn sợ, chính là cái lúc bất cần ấy.

Thu Khánh Tiên buột miệng thốt lên: "Nếu lúc này nếu Đế Hậu thật sự xảy ra chuyện, thì người sẽ làm thế nào?"

Trần Thập lại nhìn nàng ta, ánh mắt hơi quái dị, cứ như không hiểu nàng ta hỏi thế là có ý gì, Thu Khánh Tiên bị nhìn đến đỏ mặt, khi trong lòng bắt đầu thấy hồi hận, thì hắn mới hỏi ngược lại: "Vấn đề này nên hỏi một thị vệ à?"

Thu Khánh Tiên sửng sốt.

Trần Thập lắc đầu, nói: "Các người suy nghĩ quá nhiều rồi."

Đế Hậu là chủ tử của hắn, là ân nhân cứu mạng của hắn, là người hắn luôn ngược nhìn, là sự tôn sùng của hắn. Nếu nàng thật sự xảy ra chuyện, hắn rất nhiên sẽ dùng hết khả năng của mình để trả thù cho nàng, cho dù phải chảy đến giọt máu cuối cùng. Đây là chức trách của người làm thuộc hạ, mỗi một người đều phải nên như thế.

Những thứ khác, có gì đáng hỏi đâu?

Thành Cẩm Dương bị xóa sổ trên bản đồ từ đó.

Hai ngày sau, khi người nào đó trong Ma Điện nhận được tin tức này, hắn nổi lên cơn thịnh nộ, rút kiếm ra giết chết mười hai tỳ nữ đang hầu phía trước, máu nhuộm đại điện. Sau đó thì gào thét lên như kẻ điên, khiến tất cả những người trong Ma Điện run rẩy khiếp sợ.

"Trầm Sát! Lâu Thất!"

Khi ấy, trên chiếc giường lớn sau lưng hắn, có một nam một nữ đang ngồi, biểu cảm ngơ ngác, ánh mắt vô hồn, nhưng lại đều trông cực kỳ xinh đẹp.

Nếu Lâu Thất có ở đây, chắc chắn sẽ phát hiện, dáng vẻ của hai người này giống hệt Mộc Lan, kẻ đóng giả thành nàng năm xưa, hai người kia cứ như mang theo một khuôn mặt không thuộc về bản thân mình, vô cùng cứng đờ.

Hắn ta xoay người nhìn thấy đôi nam nữ xuất sắc này, ánh mắt lóe lên vẻ si mê, hắn ta đi tới, ngồi xuống giữa họ, lần lượt nắm lấy tay họ, khẽ nắm bấm.

"Rốt cuộc hai người đang trốn ở đâu? Nhiều năm trôi qua như thế rồi cũng không thềm xuất hiện thăm ta, các người nhẫn tâm quá..."

"Ta sắp tìm được đứa bé kia rồi, đợi đến khi ta đưa nó về, nó sẽ trở về thôi, nó cũng sẽ nói cho ta biết các người trốn ở đâu. Ta sẽ tìm thấy các người, cả đời này chúng ta sẽ không chia xa nữa."

Lời nói đứt quãng, ý nghĩa kỳ lạ, nhưng sự âm lạnh và tố chất thần kinh trong ngữ điệu, lại khiến người khác cảm thấy hẳn ta là một kẻ điên.

Thế nhưng, không ai nhìn thấy được cảnh này. Một lát sau có người tiến vào dọn dẹp thi thể các tì nữ, rửa sạch vết máu, người này đã khôi phục về trạng thái lạnh lùng.

...

Gió dần se lạnh, mùa đông đã đến.

Lâu Thất đã đổi sang một bộ nam trang mỏng, khoác thêm một chiếc áo choàng trắng, mái tóc chỉ dùng một chiếc dây màu ngọc bích buộc lại, để lộ ra vàng trán trơn bóng, khuôn mặt ấy trắng mịn như ngọc, mắt đen môi đỏ, như một công tử nhỏ nhắn. Trong lòng nàng, U U đang nằm ngủ rất chi là thoải mái, chỉ mới có vài ngày, nhờ vào đan dược thưởng đẳng của Lâu Thất và đồ ngon do Nhị Linh nấu, lông của U U đã mọc ra hết rồi, tuy không đủ dài và dày, nhưng không còn xấu xí như lúc trước nữa.

Nam nhân bên cạnh nàng có vóc người cao thẳng như tùng, áo đen tay bó, mặt nạ bằng bạc che hết nửa bên mặt, nhưng vẫn toát ra khí thế, khiến người khác không dám tùy ý tiếp cận. Người này tất nhiên là Trầm Sát.

Đi theo họ còn có Trần Thập và Lâu Tín, còn Thiên Nhất và Địa Nhị đã ẩn người trở về với chức trách âm vệ của mình, Hỏa Vệ thì dẫn theo những người khác, tiến hành cải trang, chia nhau ra trà trộn vào ngôi Thành Tứ Thanh này.

Họ chạy vội nửa tháng trời mới đến được đây, đây vẫn là lãnh thổ của Hiên Viên Vương Triều, nhưng cũng là phần biên giới tiếp giáp với Hách Liên Vương Triều.

Vị trí của Thành Tứ Thanh cực kỳ quan trọng và đặc biệt. Bởi vì nó nằm giữa hai nước, nhưng cũng nằm cách Thánh Tiên Sơn rất gần, nếu hai nước xảy ra chiến tranh, theo lý mà nói ngôi thành này sẽ là chiến trường đầu tiên, nhưng thành trì này là nơi người Thánh Tiên Sơn thỉnh thoảng mua đồ. Đánh nhau? Ít nhất cũng phải suy nghĩ đến Thánh Tiên Sơn.

Về điểm này, hai "người ngoại lai" đến từ Tứ Phương Đại Lục như Lâu Thất và Trầm Sát đây, tất nhiên là không biết.

"Nhìn ngôi Thành Tứ Thanh này, thật sự chẳng hề nhìn ra Hiên Viên Vương Triều đã sắp lụi tàn đâu nhỉ." Lâu Thất nhìn các hàng quán mọc đầy hai bên đường, nhìn vài tữu lâu khách khứa vắn ra vào nườm nượp, khóe môi nàng nở một nụ cười nhàn nhạt. Nhưng dáng vẻ trông không hề vui vẻ như thế.

Nghe nói Hoàng thất Hiên Viên chỉ còn lại hai ba vị vương gia và thêm công chúa chống đỡ, ít nhiều gì cũng đã nhiều năm như thế thôi qua nhưng vẫn chưa xảy ra chuyện gì, điều này nói lên bản lĩnh của họ cũng không tệ?

Nàng cố ý nói to, bên cạnh có một nam nhân đang mua bánh bao, hẳn ta nghe thấy, xoay đầu lại nhìn, phát hiện hóa ra lại là một công tử nho nhã khôi ngô, người bên cạnh vị công tử kia cũng bắt phàm hơn người, hẳn ta cũng sốt, nhưng vẫn không quên những lời sắp nói.

”Công tử không biết sao? Hiên Viên Vương Triều của chúng ta có người bảo hộ đấy.”

Nghe xong, Lâu Thất và Trầm Sát đều sốt sắng.

Gã kia vốn đã có gen nhiều chuyện, không đợi họ nói gì, thì hẳn lại nhiệt tình nói tiếp: ”Hai vị là người đến từ phương xa hay xuất thân từ gia tộc ẩn thế ra ngoài ngao du? Các người không cần nói Lão Tào ta cũng biết, lần đầu đến Thành Tứ Thanh đúng không?”

Trầm Sát vẫn giữ im lặng, Lâu Thất thì gật đầu, nàng nói: ”Không sai.”

”Vẫn chưa tìm được nhà trọ dừng chân phải không?”

Nhìn thấy ánh mắt lóe sáng của Lão Tào, Lâu Thất bỗng bật cười, kinh nghiệm hành tẩu giang hồ tiếp xúc với nhiều hạng người của nàng nhiều hơn Trầm Sát rất nhiều, nàng bèn thuận theo lời hắn: ”Đúng vậy, không biết đại thúc có biết nhà trọ nào tốt một chút không? Giá tiền không thành vấn đề, quan trọng là phải sạch sẽ thoải mái.”

Vừa nghe thấy câu này, mặt mày Lão Tào vui như nở hoa, hẳn không mua bánh bao nữa mà nói với Lâu Thất: ”Vị công tử đây thật sự hỏi đúng người rồi, Lão Tào ta hiểu rõ về Thành Tứ Thanh như lòng bàn tay, nếu muốn nói đến nhà trọ tốt, thì rất nhiên là Nhà trọ Nghênh Tiên rồi, vì sao nhà trọ đó lại lấy cái tên là Nghênh Tiên? Là bởi vì đó là nhà trọ do người nhà của một đệ tử trong Thánh Tiên Sơn mở, ở ngay phía trước, đi vài bước là đến rồi. Công tử, bây giờ đúng lúc đang là thời gian dùng thiện...”

Cấu trúc của Nhà trọ Nghênh Tiên quả nhiên không tồi, sảnh lầu một rộng rãi sạch sẽ, trên tường có treo không ít tranh sơn thủy và thư pháp, nhìn vào trông rất có phong cách.

Lúc này, đại sảnh đã ngồi đầy một nửa, khi nhìn thấy nhóm người của Lâu Thất và Trầm Sát đến, rất nhiều người đều trở nên ngơ ngác.

Nhưng cũng từng có không ít nhân vật phong nhã tài hoa đến Thành Tứ Thanh, nên sau phản ứng kinh ngạc ban đầu, họ lại chẳng quan tâm đến nhóm người này nữa.

Vấn đề họ đang thảo luận bây giờ chính là đại sự của Thánh Tiên Sơn.

Sở dĩ Lâu Thất chịu mời Lão Tào cùng dùng cơm, tất nhiên cũng là vì tin tức của hắn khá là linh thông.

Lâu Tín đi đặt phòng, những người còn lại tìm vài chiếc bàn gần cửa sổ trong sảnh ngồi xuống, Lão Tào gọi

một bàn thức ăn với lý do là giới thiệu những món nổi tiếng ở đây.

Lâu Thất lại không tiếc gì một vài món ăn, có nàng ở bên cạnh, Trầm Sát cũng sẽ không so đo quá nhiều, kêu thêm vài vò rượu, họ vừa ăn vừa nghe Lão Tào kể về đại sự của Thánh Tiên Sơn.

”Nghe nói đến Thánh Tiên Cung trên Thánh Tiên Sơn chưa? Lão cung chủ của Thánh Tiên Cung chuẩn bị chọn tân cung chủ. Chuyện này vốn là chuyện của riêng Thánh Tiên Cung, nhưng vài hôm trước lại có người của ba hoàng thất lớn đến Thánh Tiên Cung, nói là muốn giúp đỡ lựa chọn tân cung chủ.” Lão Tào nói khẽ, nhưng thái độ của hắn rất chi là phần nộ.

Lâu Thất và Trầm Sát nhìn nhau, Lâu Thất nói: ”Ba hoàng thất nào? Họ là những ai?”

”Những người này đều không hề đơn giản, trong đó người lợi hại nhất chính là Tiền Anh, danh môn nữ tướng của Hách Liên Vương Triều.”

Hách Liên Vương Triều?

Lâu Thất nhướng mày: ”Danh môn nữ tướng? Là nữ tướng quân à?”

”Tất nhiên rồi, nói đến vị nữ tướng quân này, nghe nói từ bé đã có hôn ước với Ngân Nguyệt vương gia, sau này Ngân Nguyệt vương gia nói là muốn lấy tiểu công chúa của vương triều chúng ta, nên đã từ hôn với Tiền tướng quân rồi!”

588. Chương 588

Nghe xong, Trầm Sát liếc nhìn Lâu Thất.

Tiểu công chúa đấy.

Lâu Thất ho khò khẹ.

Tiểu công chúa gì chứ, chẳng phải đã nói hôn ước vô hiệu rồi sao? Bây giờ hôn thư cũng nằm trên tay chàng mà.

Ngân Nguyệt Vương Gia, nghe ra trông lợi hại phết.

Lợi hại gì chứ, chẳng phải đánh không lại chàng sao.

Trần Thập ngồi bên cạnh, cảm thấy đứng ngồi không yên.

Bây giờ Đế Hậu đang giả nam trang, hai người mày đi mắt lại như thế, cảm giác rất kỳ lạ đấy nhé? Cơn ghen của Đế Quân có thể vắt ra giấm đem chấm sủi cảo được rồi đấy.

Lão Tào cũng cảm thấy bầu không khí giữa hai người này hơi kỳ lạ, hắn nhìn người này lại nhìn người kia, bỗng nhiên cảm thấy hai người đang ngồi cạnh nhau, người bên trái cao to uy vũ, khí chất lạnh lùng, còn người bên phải là vô cùng tuất dật, thông minh nhanh nhạy, vóc người và khí chất hoàn toàn không giống với người bên trái, nếu so ra thì lại trong rất nhỏ nhắn...

A, hóa ra là thế!

Lão Tào nhìn Trầm Sát gơ tay ra vỗ lên đầu Lâu Thất, hắn cảm thấy bản thân mình đã tiếp cận được với chân tướng.

Tuy bây giờ nam phong không lưu hành, nhưng có một vài người trong các hộ lớn cũng như quyền quý có sở thích đoạn tụ.

Vị Thất công tử này có dung mạo xinh đẹp như thế, vị Trần Gia kia thích cậu ấy, âu cũng là chuyện có thể lý giải.

Nếu không thì sao có thể giải thích được cái cảm giác mập mờ giữa hai người nam nhân chứ?

"Ha ha, vốn dĩ Lão Tào muốn nói về vẻ đẹp của Tiền Anh tướng quân, nhưng xem ra, hai vị đây chắc không thấy hứng thú gì với vẻ đẹp của nàng ấy đâu nhỉ?"

Đều có sở thích Long Dương, chắc chắn sẽ không quan tâm đến vẻ đẹp của nữ nhân rồi.

Lâu Thất và Trầm Sát đang dùng ánh mắt trao đổi, làm gì chú ý đến việc Lão Tào nghĩ gì? Họ cũng không ngờ rằng bản thân họ đã bị gấn cái móc đoạn tụ, nghe Tiền Anh tướng quân rất xinh đẹp, Lâu Thất bỗng nổi lên hứng thú: "Đừng mà, huynh cứ nói đi, Tiền Anh tướng quân kia trông rất xinh đẹp?"

Nàng muốn biết nữ tướng quân trẻ tuổi của Hách Liên Vương Triều trông như thế nào, đơn giản là vì tò mò thôi. Còn nữa, bây giờ nàng ta còn tình cảm với Hách Liên Quyết không? Không phải nàng muốn nhiều chuyện, nhưng trực giác mách bảo nàng, nếu trong lòng nàng ta vẫn còn có Hách Liên Quyết, thì chắc chắn ít nhiều gì cũng sẽ để ý đến bản thân nàng.

Khụ khụ, cái này có được xem là yêu thâm không?

Nhưng trước giờ tính cách của nàng vẫn luôn cẩn thận, mặc kệ Tiền Anh kia suy nghĩ thế nào, chỉ cần có một chút liên quan đến bản thân, tìm hiểu nhiều hơn một chút cũng chắc sai, biết người biết ta.

Vả lại, theo như những gì lão đạo sĩ thối nói, Thánh Tiên Sơn không hề đơn giản, nàng không hy vọng đến

lúc đó lại gặp phải phiền phức gì, tốt nhất là nhanh chóng đón lão đạo sĩ thối về, trong lòng nàng mới thấy yên ổn hơn một chút.

Lão Tào chặc lưỡi, nhìn Lâu Thất, đột nhiên lên tiếng: "Nghe nói Tiền tướng quân ấy cực kỳ xinh đẹp, đẹp nhất nhì trong Hách Liên Vương Triều! Phải nói là đẹp như chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt thẹn, có truyền thuyết nói, năm xưa khi nàng ta mới mười lăm tuổi, trên chiến trường, vừa mới để lộ dung nhan thôi đã khiến cho tướng quân đối phương sửng sốt, vì thế mà để mất thời cơ, bị trảm dưới vó ngựa."

Hắn khựng lại rồi nói tiếp: "Nhưng Lão Tào ta cũng chưa từng gặp qua bao giờ, ta nghĩ nếu Thất công tử là nữ nhi thì cũng không thua kém gì vị Tiền tướng quân ấy đâu!"

Câu này là Lão Tào nói thật lòng, hắn cảm thấy vị Thất Công Tử này cực kỳ xinh đẹp, cũng khó trách có thể khiến người to cao như núi như Trần Gia trở thành đoạn tụ.

"Ngoài trừ vị Tiền Anh tướng quân đó ra, còn có ai lên Thánh Tiên Sơn không?" Lâu Thất lại hỏi.

"Còn có hai người khác cũng chẳng phải dạng vừa, có một người là quốc sư Ma Quốc."

"Ma Quốc?" Lâu Thất và Trầm Sát nhìn nhau.

Ma Quốc này, họ đã nghe Triệu Vân Phong nhắc đến trên đường đến đây, đây là một quốc gia mới thành lập, và thế lực đứng sau lưng quốc gia đó chính là Ma Điện.

Chẳng qua bây giờ số người biết Ma Quốc là Ma Điện lại không nhiều lắm.

Hoàng đế Ma Quốc, chính là bệ hạ trong miệng của Hàn Tiểu Súc, cũng chính là Điện Chủ của Ma Điện. Còn Quốc sư, là ai?

Có khi nào là người quen không?

Lâu Thất và Trầm Sát trao đổi ánh mắt, tiếp tục nghe Lão Tào nói tiếp.

"Ma Quốc quật khởi là chuyện khiến các vương triều không ngờ đến, nhưng Ma Quốc chưa xâm chiếm lãnh thổ của vương triều nào, nơi mà họ đóng chiếm là hoang nguyên, còn nữa, họ chiếm lấy vài quốc gia nhỏ bị bá đại vương triều xem thường để mở rộng bản đồ, cho nên chưa uy hiếp đến vương triều nào, hơn nữa, giờ đây bá đại vương triều cũng đang rối ren, nên chẳng có thời gian để ý đến Ma Quốc này."

Lão Tào uống ly rượu, lắc lư đầu, nói, "Nhưng ta đoán, cho dù Ma Quốc này đã chiếm vài tiểu quốc cũng chẳng làm nên được trò trống gì. Người cần phải để ý đến chính là người thứ ba, người này cao thủ nổi lên gần đây của Long Ngâm Đại Lục, võ công cực kỳ cao cường, nghe nói nhiều cao thủ của bá đại vương triều từng hạ chiến thư với hắn, nhưng chưa một ai đánh lại hắn."

Võ công cao thủ? Lâu Thất nhin cười: "Gia, chúng ta phải đi mở mang kiến thức thôi."

Nhưng Lâu Thất và Trầm Sát chắc chắn sẽ không thể nào ngờ đến, người mà họ gặp lần này lại là hấn. Và lại, họ sẽ cùng lâm vào một mối nguy với hấn.

Lâu Tín đặt xong phòng, dẫn Triệu Vân Phong đến đây, Lão Tào đang nói về các lời đồn với vị cao thủ kia, khi nhìn thấy Triệu Vân Phong thì hấn đang khô miệng, uống một ngụm rượu, kết quả cả người ngơ ngác, quên luôn việc nuốt xuống, rượu chảy xuống từ khóe môi.

"Mỹ..."

Nghe thấy một lời khen gần như nỉ non, Lâu Thất thấy buồn cười.

Triệu Vân Phong mặc một bộ váy màu hồng, trên vai khoác một chiếc áo choàng trắng thêu họa tiết hình trúc, búi kiểu tóc lưu tiên, cài trâm tóc, mặt thoa yện chi, cánh môi đỏ thắm, lỗ tai đeo một đôi bông tai bảo thạch lấp lự, biểu cảm của hấn ta rất lạnh lùng, trông vô cùng mỹ lệ.

"Triệu cô nương quả nhiên rất đẹp." Lâu Thất hào phóng khen tặng một câu.

Triệu Vân Phong vốn đã đen mặt, vừa thấy nụ cười của nàng, hấn đột nhiên đảo tròn mắt, muốn đi đến ngồi xuống bên cạnh nàng, "Nếu nô gia đã đẹp như thế, thất công tử có thể thu nhận nô gia không? Đêm nay nô gia đến phòng hầu hạ người nhé, được không?"

Lâu Thất vẫn chưa lên tiếng, thì Trầm Sát đã nói: "Nếu người muốn trở thành một cái xác, tối nay ta sẽ miễn cưỡng cho người vào phòng, nằm dưới đất một đêm."

Phụt.

Lão Tào phun hết rượu ra ngoài.

Ôi trời, đáng sợ quá!

Hấn phun như thế, ai còn ăn nổi những món ăn này cơ chứ?

Trầm Sát kéo Lâu Thất đi lên lầu, vừa đi vừa nói: "Kêu người mang vài món ăn lên đây."

"Vâng." Trần Thập và Lâu Tín cũng đứng lên, đặt một đỉnh bạc xuống bàn.

Lão Tào thấy mọi người đều đi hết, chỉ còn lại mình hấn, hấn lẩm bẩm: "Những món ăn này sao không thể

ăn được nữa chứ? Lúc này khi ta chưa phun rượu thì các người cũng có ăn đâu.” Hắc cầm đĩa lên, ăn một mình trong vui vẻ.

Khoảng một lúc sau, những người khác cũng lục tục vào nhà trọ.

Bởi vì có người truy sát suốt dọc đường, cộng thêm yêu cầu của Lâu Thất nên Triệu Vân Phong mới cải trang thành thế này. Nàng nữ cải nam trang, Triệu Vân Phong nam cải nữ trang.

Lâu Thất than thở cảm thán trong lòng, Vân Phong thật sự bị đả kích quá lớn nên không dám xuất hiện nữa ư? Triệu Vân Phong của bây giờ, nàng thấy không được quen lắm, vẫn là Vân Phong mới là bằng hữu trong ký ức của nàng.

Vài nhóm người mà Lão Tào nói đã đến Thánh Tiên Cung, nhưng Thánh Tiên Cung sắp chọn tân cung chủ, người đến làm gì có chuyện chỉ có ba người kia thôi? Khoảng nửa canh giờ sau, nhà trọ Nghênh Tiên này đầy khách, và kết quả ra ngoài dò thám của nhóm Trần Thập là, đa số những người này đều đến vì Thánh Tiên Cung.

”Nghe nói, sáng mai Thánh Tiên Cung sẽ có sứ giả đến đây, đến lúc đó, người có thể vượt qua khảo nghiệm của sứ giả có thể nhận được tư cách tham gia buổi lễ trên Thánh Tiên Cung.”

Hỏa Vệ cũng hỏi thăm được tin tức này.

”Ồ? Khảo nghiệm gì vậy?” Lâu Thất thấy thú vị. Sở dĩ họ đến Thành Tứ Thanh này chứ không lên thẳng Thánh Tiên Sơn, là vì không có lệnh bài thông hành của Thánh Tiên Sơn, muốn đi lên rất khó, chỉ có thể đến đây tìm kiếm cơ hội.

589. Chương 589

Họ chưa hề nghe nói đến khảo nghiệm của Thánh Tiên Cung, chỉ cần để cho con chim họ mang đến mổ một cái, nếu không ngắt xiu là có thể lên Thánh Tiên Sơn.

Khi nghe thấy nội dung khảo nghiệm này, Lâu Thất cảm thấy có một đàn quạ đen bay qua trước mắt.

Bị chim mổ? Đúng là chỉ có người của Thánh Tiên Cung mới nghĩ ra!

Nhưng cái nơi có thể đào tạo ra được kiểu người như lão đạo sĩ thối, thì nàng lại không dám xem thường một chút nào. Mổ thì mổ vậy.

Nhưng mà rõ ràng lúc trước lão đạo sĩ thối đã từng nói với nàng, sư phụ lão là một thể ngoại cao nhân không hề có hứng thú gì với chuyện thế tục, sư phụ lão dẫn các sư huynh đệ lên Thánh Tiên Sơn sinh sống, ngọn núi ấy rất nguy hiểm, không ai dám lên đó, sao bây giờ vị thể ngoại cao nhân kia lại muốn chọn tân cung chủ gì đó rồi? Còn truyền tin ra ngoài nữa.

Và lại, người vô tranh với đời, làm gì lại đi kêu người nhà đệ tử mở nhà trọ Nghênh Tiên? Như thế có thể gọi là không quản thể tục không tranh với đời không?

Hay là trong mười mấy năm lão đạo sĩ thôi rồi đi thì sư phụ và sư môn của lão đã xảy ra biến hóa quá lớn?

Tất nhiên, nàng sẽ không suy nghĩ quá nhiều về mâu thuẫn bên trong, dù sao ngày mai đã có thể lên Thánh Tiên Sơn rồi, đến lúc đó nghi hoặc nào cũng đều có thể được giải đáp.

Lâu Thất không hề nghĩ rằng mình sẽ không thể vượt qua phần thử thách ấy.

”Thất Thất, qua đây tắm rửa.” Sau khi Trầm Sát đuổi hết người ra ngoài bèn tiến vào phòng tắm, không lâu sau hắn gọi nàng vào.

Phòng họ đặt là phòng thượng đẳng, có phòng tắm riêng, trong phòng có ống nước bằng trúc, chỉ cần kêu một tiếng là có nước nóng chảy vào trong thùng, khi nước nguội có thể thêm nước nóng mọi lúc, điều này khiến Lâu Thất cảm thấy mới mẻ, thiết bị này tất nhiên không thể so với thời hiện đại, nhưng đây là cổ đại, đây là thiết bị tắm tiên tiến nhất mà nàng từng thấy đấy.

Nhà trọ này cũng rất chu đáo, bên cạnh có dán tờ giấy ghi chú cách sử dụng.

Lâu Thất nhìn chiếc thùng có thể chứa ba người, Trầm Sát đã ngâm mình trong bồn, bởi vì nhiệt độ nước cao, hơi nước tỏa ra đầy phòng, làm khuôn mặt của hắn bớt đi vẻ lạnh lùng, tăng thêm vẻ mịn hoặc.

Ngoài Lâu Thất ra không một ai có cơ hội nhìn thấy một Trầm Sát như thế, tuy Lâu Thất đã từng nhìn thấy diện mạo của hắn thế này vài lần, nhưng con tim vẫn không kiềm chế được bắt đầu tăng tốc, nàng thầm mừng một tiếng yêu tinh.

Đúng vậy, nam yêu tinh, quả thật quá quyến rũ.

”Đợi chàng tắm xong rồi ta sẽ tắm.” Lâu Thất xoay người muốn đi ra ngoài, nhưng vòng eo bỗng nhiên bị ôm chặt lấy, cả người nàng bị kéo vào trong, năm ngón tay của hắn túm lấy, kéo hai chiếc thắt lưng nằm bên trong và bên ngoài của nàng xuống, vút sang một bên.

”Nước trong thùng quá nhiều, một người tắm rất lãng phí.” Trầm Sát nói rất bình thản, dùng một tay xách nàng vào trong thùng.

Y phục trên người Lâu Thất vẫn chưa được cởi hết, vừa vào trong bồn thì bị thấm ướt, nàng đập tay vào nước, nước bắn lên đầy mặt hắn: ”Thô lỗ!”

Trầm Sát cười khẽ, tiến tới, nhanh chóng cởi áo ngoài của nàng ra, giọng hắn hơi khàn khàn, ”Trên người bốn Đề Quân có thứ còn thô to hơn, nàng có muốn không?”

Sặc.

”Chàng nói gì đấy, bồng cô nương đơn thuần không hiểu đâu.” Nàng chớp đôi mắt to đen láy vô tội. Nhưng nàng không biết rằng dáng vẻ này lại càng dễ khơi gợi ngọn lửa mà người nào đó đã cố gắng kiềm nén suốt nửa tháng qua.

Suốt nửa tháng gấp rút này, đa số qua đêm bên ngoài, thỉnh thoảng mới tìm được thôn trang xin nhờ tá túc nhưng cũng chẳng có phòng nào ra hồn, nếu ở trên xe ngựa, hẳn lại ghét mấy người lạ đi cùng, không hề muốn người khác nghe thấy giọng nói kiêu mị khi ấy của nàng, vì thế hẳn mới cố gắng nín nhịn suốt nửa tháng qua. Bây giờ có điều kiện rồi, hẳn làm gì có thể tiếp tục nhịn nữa cơ chứ?

Những lời nói hạ lưu cũng được diễn đạt rất chi là lưu loát.

”Không hiểu, bồng Đế Quân làm trực tiếp luôn vậy!” Trầm Sát nhanh chóng cởi sạch hết đồ trên người nàng, bây giờ nàng đang giả nam trang, đồ trên người càng dễ cởi hơn nữ trang. Sau khi lột sạch người nàng, sóng nước dao động bao quanh đường cong vòng ngực, làn hơi nước mỏng manh quấn lấy cơ thể trắng nõn của nàng, khung cảnh này đủ để khiến con người hẳn tối màu, lửa nóng sắp tràn ra khỏi cơ thể hẳn dường như đốt cháy luôn người của Lâu Thất.

Thấy hẳn nổi lên phản ứng chỉ vì nhìn thấy cơ thể của mình, Lâu Thất cũng bắt đầu có cảm giác.

”A...”

Nàng bị hẳn ôm lấy eo, cả người bị nhấc lên rồi bị đè xuống người hẳn, vốn chẳng cần bất cứ sự chuẩn bị nào, hẳn đã ở sẵn trong trạng thái tấn công mãnh liệt, còn nàng cũng đón nhận hẳn một cách rất nhanh chóng, một nhát đến tận cùng.

Hai người lên tiếng cùng một lúc, cái cảm giác khoái cảm ấy đánh úp lan tỏa ra toàn thân.

”Thất Thất ngoan...” Giọng Trầm Sát trầm khàn, con người sáng như sói, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nàng, ”Nàng thật tuyệt diệu...”

Nàng thật tuyệt diệu, chứ không phải nàng thật đẹp, rõ ràng không phải là câu khen tương mạo của nàng...

Mặt Lâu Thất càng đỏ hơn, quả thật không thể chịu nổi cái cách hẳn nhìn nàng rồi nói những lời hạ lưu như thế kia, nàng dứt khoát ôm lấy cổ hẳn, ghé sát hôn lên môi hẳn, nhưng khi hai bờ môi vừa chạm vào nhau, nàng phát hiện ra hành động của nàng giống hệt như tự dâng đến tận cửa cho hẳn ăn.

Khóe môi hẳn cong lên, hẳn cười rất khế, sau đó đổi từ thủ sang công, tuôn ra ngọn lửa hùng hực đã bị kiềm nén từ lâu.

Sóng nước dập dềnh, phần cơ thể dưới nước kết hợp với nhau theo cách kín kẽ nhất, Lâu Thất bị sốc nảy, sắp mất hết ý thức: "Nhẹ...nhẹ một chút..."

"Cục cưng, nàng kêu ai nhẹ?"

"Chàng..." Nàng vẫn chưa kịp nói xong, hắn lại tấn công tiếp, cú tấn công mạnh đến mức khiến nàng không thốt nên lời.

"Gọi tên của bốn Đế Quân, chỉ có nàng mới có thể gọi." Hắn ôm chặt eo nàng, để tránh nàng bay ra ngoài.

Lâu Thất đã quên mất đây là đâu, nàng chỉ cảm nhận được hắn, rõ ràng như thế, nóng bỏng như thế, mạng mẽ đến mức làm nàng gần như nổ tung.

"Sát, Sát...Sát của ta..."

Trầm Sát chỉ cảm thấy sự vui vẻ tràn đầy trong ngực, hắn hôn xuống: "Cục cưng, bảo bối của ta..."

Bên ngoài gió lạnh từng cơn, cảnh đêm dày đặc, nhưng nhiệt độ trong căn phòng này lại tăng lên đều đặn, dai dẳng hồi lâu.

Ngày hôm sau, khi Lâu Thất vẫn còn ngủ mơ màng thì nàng cảm giác có thứ gì đó đang cọ vào cánh tay mình, nàng cho rằng tên nào đó đã dày vò nàng cả đêm qua rồi mà sáng nay vẫn còn muốn dày vò nàng nữa, nên nàng giơ tay ra đánh thẳng xuống.

"U U!"

Tiếng kêu thảm thiết của U U khiến nàng bừng tỉnh, nàng mở mắt ưỡn người, nhìn vào đôi mắt to tròn lay láy của U U, nó đang dùng ánh mắt để lên án nàng.

Chỉ kêu nàng thức dậy thôi mà, vì sao lại đánh nó?

Lâu Thất đỡ trán.

"U U, sao mày lại ở đây?" Tối qua lúc U U bị Trầm Sát xách lên vứt lại sang cho Trần Thập thì nàng phải đoán ra mới đúng, rõ ràng là hắn ta đã có chuẩn bị trước rồi.

Nhưng hắn cũng quá đáng lắm, bây giờ nàng thấy đau nhức cả người, cảm giác cả cơ thể như bị tháo ra lắp lại vậy. Chắc chắn trên người nàng sẽ có đầy những dấu hôn, may mà khả năng hồi phục của làn da nàng cực kỳ nhanh. Có điều mới sáng sớm hắn đã đi đâu mất tiêu rồi?

"U U." U U nhảy lên vị trí ngay vai của nàng, nó cản chần, kéo lên, đắp kín vùng vai trần nhẵn mịn của nàng.

Lâu Thất mới phát hiện tối qua sau khi dày vò cả một buổi tối thì nàng lại chẳng mặc gì cả, hành động vừa rồi của U U khiến mặt nàng nóng bừng. Bỗng có một bàn tay vươn đến, xách U U lên ném nó ra ngoài bình phong.

"Đừng làm nó đau." Trầm Sát vừa mới lách người vào, Lâu Thất nhìn hắn với ánh mắt trách mắng. "Chàng đi đâu vậy?"

Trầm Sát thò tay vào chần, sờ vào cơ thể mềm mại của nàng, xoa nắn một hồi, "Sau khi tỉnh dậy không làm thêm một lần nữa nên thấy thất vọng phải không?"

"Đẹp đi!" Lâu Thất nhéo hắn, "Lấy tay ra, ta phải mặc quần áo."

Trầm Sát cầm một bộ y phục được đặt ở bên cạnh lên, hắn bế nàng dậy, giúp nàng mặc từng chiếc một, "Bổn Đế Quân có thể cởi y phục trên người nàng, thì cũng có thể mặc vào cho nàng. Về sau những chuyện này cứ để bổn Đế Quân làm là được."

Lâu Thất nhéo mặt hắn: "Mau nói, mới sáng sớm chàng đi làm gì vậy?"

"DẶN Tiểu Trù và Nhị Linh đi nấu cháo tẩm bổ cho nàng." Trầm Sát nói rất tự nhiên, hắn biết tối qua lại hành hạ nàng quá dữ dội, nếu không phải thể chất của nàng quá khỏe, từng ăn nhiều thứ tốt như thế, chắc chần đã ngất xỉu mấy lần rồi. Nhưng như vậy cũng phải tẩm bổ đàng hoàng.

Khuôn mặt Lâu Thất bỗng trở nên nóng bừng, "Chàng kêu Tiểu Trù và Nhị Linh đi nấu cháo với vẻ mặt nghiêm túc như thế, chẳng khác nào nói với bọn họ rằng chúng ta, tối qua..."

Tối qua đại chiến một ngàn hiệp chứ.

Trầm Sát vẫn điềm nhiên: " Họ là tỳ nữ thiếp thân của nàng."

Lâu Thất câm nín.

Kết quả đợi đến khi Tiểu Trù và Nhị Linh mang cháo đến, Lâu Thất cảm thấy chứng lúng túng lại tái phát rồi.

Sáng sớm hôm nay, tất cả mọi người đều dậy rất sớm, bởi vì sứ giả Thánh Tiên Cung cũng đến rất sớm.

Lâu Thất và Trầm Sát ra khỏi cửa đi được một đoạn, một cánh cửa bỗng mở ra, một giọng nói lúng túng

vọng ra từ bên trong.

”Lâu cô nương, có thể vào đây giúp tại hạ một chút không?”

”...Vân Phong?” Mắt Lâu Thất sáng rực, rất kỳ lạ là chỉ cần nghe câu nói vừa rồi là nàng có thể nhận ra, Triệu Vân Phong đi rồi, Vân Phong trở về rồi!

”Hừ!” Trầm Sát hừ lạnh, liếc nhìn nàng.

Lâu Thất sờ mũi, nội lực của Trầm Sát quá hùng hậu, khi đi hoàn toàn không phát ra tiến động nào, còn nàng thì lại chẳng hề che giấu, chắc Vân Phong đã nghe thấy bước chân của nàng, nhưng lại không biết Trầm Sát đang ở bên cạnh nàng.

Quả nhiên, nghe thấy tiếng hừ lạnh của Trầm Sát, Vân Phong sửng sốt, sau đó sửa lời lại: ”Có thể kêu một tỷ nữ nào đến chải đầu giúp ta không? Ta không hiểu cách trang điểm của nữ tử.”

Lâu Thất bật cười, kêu Tiểu Trù vào.

Khi họ vừa ngồi trong đại sảnh chưa được bao lâu, thì Tiểu Trù và Vân Phong xuống lầu. Và đúng lúc này, có vài người bước vào từ cửa lớn, tên nam nhân đi đầu trùng hợp nhìn thấy Vân Phong đang từ từ bước xuống.

Dáng người mỹ nhân tựa liễu, mặt tựa hoa đào, khí chất như ngọc trên người ”nàng ta” khẽ lướt qua tim hắn như một con gió.

”Đẹp quá...”

Nam nhân kia nhìn đến ngơ ngác, hắn tiến lên đón mỹ nhân theo bản năng.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía họ, trừ vị mỹ nhân kia ra, thì nam nhân này cũng khiến người khác phải ngược nhìn.

Lâu Thất nhướng mày, có khi cách nói đẹp tựa Phan An là dùng để chỉ tên nam nhân này. Tất nhiên tên nam nhân này không phải kiểu người tràn đầy khí thế như Trầm Sát, mà mặt mày hắn trắng như ngọc, ngũ quan tinh tế, tựa như mỹ nam bước ra từ trong tranh.

Hình như vị mỹ nam này lại để ý đến ”mỹ nữ” Vân Phong?

”Vừa gặp đã yêu à nha...” Lâu Thất cúi đầu, cười đến mức hai vai run rẩy.

Mặt Vân Phong đen xì. Sáng sớm hôm nay khi tỉnh dậy, khó khăn lắm hắn mới tuyệt phục được bản thân chuyện phải cải trang thành nữ, lúc này cũng khó khăn lắm mới chịu đựng được việc Tiểu Tru thoa mấy lớp phấn cho hắn. Kết quả vừa mới xuống lầu đã gặp phải một tên thiếu nãi, chuyện quái quỷ gì thế này?

”Chào cô nương, tại hạ là đệ tử của Thánh Tiên Cung, họ Lâm, tên Tử Quân, có thể thỉnh giáo quý tính của cô nương không?”

590. Chương 590

Mặt Vân Phong đen thui như thể bị ai vẽ nguyên một bức tranh thủy mặc lên vậy. Hắn thầm nghĩ rằng, đi vòng qua Lâm Tử Quân, không thềm để ý đến hắn.

Lâm Tử Quân lại cảm thấy mỹ nhân đẹp theo kiểu lạnh lùng, sự si mê trong mắt càng đậm hơn. Hắn giờ tay ra cản Vân Phong lại, nói rất dịu dàng: ”Cô nương trông có vẻ mảnh mai, để tại hàng đầu cô nương xuống lầu nhé.”

Mảnh mai đầu nhà ngươi!

Vân Phong tức điên lên. Hắn nhìn về phía Lâm Thất theo phản xạ, hắn cảm thấy nếu bị nàng nhìn thấy thì sẽ rất mất mặt, nhưng nữ tử vô tâm kia lại cười đến run rẩy cả người.

”Sặc! Ha ha ha ha!”

Giờ đây Lâm Thất rất muốn nhõ vào mặt lão đạo sĩ thối kia.

Thế ngoại cao nhân gì đó đâu? Sư môn thanh cao gì đó đâu?

Không ngờ Thánh Tiên Cung lại có loại đệ tử như thế, chẳng lẽ nóng trong người ghen mắt nhiều nên mắt bị mờ à? Dù Vân Phong cải trang nữ có đẹp đến mức thể nào đi chăng nữa, thì chiều cao đáng người của hắn sờ sờ ra đó, làm gì có chuyện mảnh mai yếu đuối chứ?

Hơn nữa, nếu là Triệu Vân, thì đáng vẻ tà mị kia thể nào cũng sẽ quyến rũ hơn, nhưng hiện tại là Vân Phong, phong thái hơn người, nhưng tuyệt đối không hề có chút nữ tính nào!

Nhưng kiểu tóc mà Tiểu Tru làm cho hắn hôm nay quả thực trong rất đẹp.

Lâm Thất cười ra nước mắt, Trầm Sát thì như đang xem một vở kịch hay, hắn thấy mặt Vân Phong đen đến mức sắp vỡ ra mực, hiếm khi mới lên tiếng giải vây giúp hắn.

”Trần Thập, còn không đi qua đầu nương tử nhà ngươi?”

”Sặc!”

Lần này Lâu Thất thật sự cười như động kinh.

Nương tử của Trần Thập?

Lâu Tín và Tiểu Trù vất vả lắm mới nhìn được cười. Đây là lời do Đế Quân chính miệng nói ra, giờ đây Đế Quân vẫn giữ khuôn mặt uy nghiêm lạnh lùng kia, căn bản là họ không dám cười to đâu nhé!

Cũng chỉ có Lâu Thất mới dám cười công khai.

Khuôn mặt tuần tú của Trần Thập vặn vẹo, nhưng chủ tử đã có lệnh, hắn không dám không nghe!

Hắn cắn răng, đi về phía Vân Phong, giơ tay về phía hắn: ”Đi.”

Vân Phong không biết có nên nắm lấy tay hắn hay không, nếu phải đặt tay lên tay Trần Thập thật, thì chẳng khác nào ngầm thừa nhận mối quan hệ ”phu thê” này? Nhưng hắn nhìn ra được, rõ ràng là Trầm Sát đang báo tư thù, bên cạnh Lâu Thất ngoại trừ hắn ta, thì Trần Thập là người tuần tú nhất, vả lại Trần Thập lại cực kỳ trung thành với Lâu Thất, có lúc chính bản thân hắn khi nhìn thấy Trần Thập có thể được đứng gần Lâu Thất cũng cảm thấy chua xót hâm mộ, thì huống hồ gì là vai giùm Trầm Sát kia chứ?

Nếu không nghe theo, chắc chắn Trầm Sát sẽ thấy không vui. Hắn nhìn sang dáng vẻ cười lẩn cười bò của Lâu Thất, thôi vậy, cứ xem như chọc nạng vui cũng được.

Nhưng khi hắn sắp nắm lấy tay Trần Thập, thì Lâm Tử Quân lại đột nhiên chặn trước mặt Trần Thập, nói với dáng vẻ nghiêm túc: ”Huynh là phu quân của vị cô nương này thật ư? Nhưng trong mắt huynh không hề có chút tình ý nào! Đừng cho rằng ta không nhìn ra!”

Nói xong, hắn lại nhìn sang Vân Phong, nói rất nhẹ nhàng: ”Cô nương, nàng đừng sợ, họ ép nàng đúng không? Ở trong thành Tứ Thanh này, tại hạ không sợ bất kỳ ai, nàng cứ nói ra, tại hạ sẽ bảo vệ nàng.”

”Sặc, ha ha ha!” Lâu Thất cười đến mức phải dựa vào vai Trầm Sát, nước mắt chảy ràn rụa.

Vân Phong liếc nhìn nàng, thấy hắn bẽ mặt như thế bộ vui lắm sao?

Hắn nhìn nàng hiếm khi cười như thế, nhất thời không thể nào tức giận được. Xoay sang nhìn Lâm Tử Quân, bình thần nói: ”Không có ai ép ta, nhưng chúng ta muốn tên Thánh Tiên Sơn, không biết có thể thông qua khảo nghiệm của các người hay không, nên mới cảm thấy buồn bực không vui.”

Nếu người này là người của Thánh Tiên Cung, nếu Lâu Thất nhất định phải lên Thánh Tiên Cung thì hắn

làm thế đã sao nào.

Lâm Tử Quân nhìn nhóm người Lâu Thất, lại nhìn sang Vân Phong, hần bước lên, nói khẽ: "Không sao, chỗ ta có ít bột thuốc, đợi một lát các người thoa lên tay, chim tri cơ của chúng ta sẽ không làm tổn thương các người đâu."

Mắt Vân Phong sáng lên. "Như vậy không tốt đâu?"

Lâm Tử Quân xua tay: "Không sao, chuyện này cứ để ta lo."

Cứ như thế, lần đầu tiên trong đời Vân Phong cái nữ trang đã dùng ngay mỹ nhân kế, dễ dàng tìm được tư cách lên Thánh Tiên Sơn, và ngày hôm đó Lâm Tử Quân cũng dùng con chim tri cơ kia khảo nghiệm những người khác, nhưng chỉ có gần ba mươi người có thể lên núi, còn những người không thể lên, trên mu bàn tay bị con chim tri cơ kia mổ vào sẽ xuất hiện một mảng đỏ tím.

Nếu đã phải lên núi thì tất nhiên là càng nhanh càng tốt, nhưng trong lúc họ đang chuẩn bị hành trang thì Lâm Tử Quân vội vàng chạy đến tìm Vân Phong, nói với vẻ rất khó xử: "Vân cô nương, vượt qua được khảo nghiệm của chim tri cơ chỉ có thể lên được Thánh Tiên Sơn mà thôi, trên Thánh Tiên Sơn rất nguy hiểm, muốn thuận lợi đi lên được Thánh Tiên Cung thì không hề dễ dàng chút nào, thế nên ta có thể dẫn một mình nàng lên Thánh Tiên Cung, như vậy sẽ tránh được việc nàng gặp phải nguy hiểm, nhưng chỉ có thể dẫn theo một mình nàng..."

Lâu Thất nghe đến đây lại muốn bật cười, nàng lên truyền âm với Vân Phong: "Xem ra, mị lực của Vân cô nương quả nhiên vô địch."

Vân Phong hết cách, liếc nhìn nàng: "Cô cứ tiếp tục cười ta đi."

Còn chưa nói xong, giọng của Trầm Sát đã truyền vào trong tai của hai người: "Đồng ý với hần, người lên Thánh Tiên Cung trước đi."

Lâu Thất và Vân Phong sửng sốt, sau đó chấn kinh. Lâu Thất đã biết nội lực của Trầm Sát có một sự gia tăng đáng sợ nên có thể dễ dàng chấp nhận được, nhưng Vân Phong lại cảm thấy tim hần suýt chút nữa đã văng ra ngoài.

Đùa gì thế này? Họ đang truyền âm cho nhau, vậy mà Trầm Sát lại có thể chen vào được? Sao hần có thể nghe được nội dung truyền âm của họ?

Hần nhìn Trầm Sát, cảm nhận sâu sắc được sự đáng sợ của Trầm Sát.

Suy nghĩ một hồi, Vân Phong vẫn quyết định đi cùng Lâm Tử Quân lên Thánh Tiên Cung trước, hần tin Thánh Tiên Cung sẽ không bỏ mặc những người có tư cách lên núi, đến lúc đó cho dù họ có gặp phải chuyện gì, hần có thể nghe ngóng thông tin trước, tìm cơ hội giúp đỡ Lâu Thất.

”Vân cô nương của chúng ta mảnh mai như thế, có thể mang thêm hai tỳ nữ không? Nếu không ai hầu hạ nàng ấy?” Lâu Thất ngoắc tay, Nhị Linh và Tiểu Trù lập tức tiến lên, hai người đứng hai bên dìu lấy Vân Phong, dáng vẻ ấy cứ như xem hấn là thiên kim tiểu thư yếu ớt thật.

Vân Phong chỉ đành nhìn Lâu Thất với vẻ bất lực.

Tất nhiên là Lâm Tử Quân rất vui mừng rồi, sau khi đỡ Vân Phong lên xe, hấn ta không nhịn được bèn nhìn Trần Thập với ánh mắt đặc ý, dáng vẻ ấy cứ như đang nói, ta sớm đã nhìn ra rồi, người chẳng phải là phu quân của Vân cô nương, nếu không sao nàng ấy lại đồng ý đi với ta chứ?

Vân Phong lựa chọn đi với hấn, quả thật đã khiến cho hấn cảm thấy sự tin hơn. Ngoại mạo của Trần Thập đúng là tuần tú thật, nhưng mỹ nhân vẫn chọn đi với hấn!

Xem thử lần này, các sư phụ sư bá còn nói hấn quá kén chọn cả đời này không lấy được thê tử hay không!

Nhóm người Lâu Thất và Trầm Sát nhìn cỗ xe ngựa của Thánh Tiên Cung rời khỏi Thành Tứ Thanh, họ không nhịn được lại bật cười. Nhưng, Vân Phong ngồi trên chiếc xe ngựa ấy, có lẽ sẽ không gặp phải vấn đề gì.

Lâu Thất, Trầm Sát, Hỏa Vệ, Trần Thập và Lâu Tín đều thông qua khảo nghiệm của chim tri cơ. Còn suất lên núi kiếm được nhờ vào mỹ nhân kế của Vân Phong thì nhường lại cho nhóm người Ấn Dao Phong và Thu Khánh Tiên, nếu không họ thật sự không thể lên núi được.

”Các người để ý kỹ một chút, đến dưới núi nếu phát hiện không thể lên thì đừng miễn cưỡng, ở dưới núi đợi chúng ta.” Lâu Thất nói với những Thần Quỷ Binh còn lại.

Mọi người đồng loạt gật đầu.

Những người có thể vượt qua được khảo nghiệm chắc chắn không phải là người bình thường, theo quan sát của Lâu Thất, con chim tri cơ kia được nuôi dưỡng theo một cách đặc biệt, có thể mổ trúng vào kinh mạch quan trọng, nếu nội lực đủ mạnh có thể đề kháng lại được, chỉ cần nội lực hơi yếu một chút, sẽ xuất hiện một mảng đỏ tím.

Nên nàng đoán hành động lần này của Thánh Tiên Sơn không hề đơn giản, họ muốn những người này lên núi, nhưng lại sợ võ công của không cao không làm được việc gì, nên mới dùng cách này kiểm tra.

Nhưng, chim tri cơ này lợi hại đến mức khiến họ kinh ngạc, bởi trong số các Thần Quỷ Binh mà họ dẫn đến, có đến mười mấy người không được thông qua, điều này nói lên, những người chim tri cơ lựa chọn ra được đều là những cao thủ tuyệt trần! Vì thế, không thể không phòng bị những người cùng lên núi với họ.

Bắt đầu lên núi từ chỗ nào, thật ra không phải ai cũng biết, bởi vì ở tại một vùng ngoại ô cách Thánh Tiên Sơn rất xa cũng đã được bố trí trận pháp, đường vòng vào như mê cung, nếu không có bản đồ, thì đi đến

được chân núi Thánh Tiên Sơn thôi cũng đã là một việc khó khăn rồi.

Những người này đều nhận được bản đồ từ chỗ Lâm Tử Quân, ai cũng không muốn rút lại phía sau, cho nên đều xuất phát rất nhanh, thế là một đám người ra đi với khí thế hồ hởi.

Do có bản đồ, dọc đường êm ả, đến được chân núi Thánh Tiên Sơn, tất cả mọi người đều bỏ ngựa đi bộ. Thánh Tiên Sơn cao to sừng sững, giữa lưng chừng núi đã có mây trắng bao quanh, y hệt như tiên cảnh.

Họ phát hiện ra trên con đường duy nhất tiến vào núi có một Cự Thạch Trận, người có mang theo bản đồ tín vật có thể vượt qua một cách thuận lợi, những người không có bản đồ tín vật chỉ cần vừa bước vào sẽ bị đá lớn đụng bay ra ngoài.

Nhóm người Lôu Thất chỉ đành để những người còn lại ở lại.

Qua được Cự Thạch Trận, trước mắt bỗng dưng tối đen.

591. Chương 591

Trầm Sát ôm chặt thắt lưng Lôu Thất, thấp giọng nói: "Theo sát bốn Đế Quân."

Lôu Thất ừ một tiếng, hần không nói thì nàng cũng sẽ theo sát, ở nơi nguy hiểm tiềm tàng này, chỉ có ở cùng một chỗ thì mới yên tâm nhất. Trần Thập bọn họ cũng theo sát bên cạnh, trước sau trái phải đều là người của mình, bảo vệ hai người bọn họ ở giữa.

Bọn họ nghe thấy xung quanh có không ít hơi thở, những người đó tất nhiên cũng theo vào, có người không nhìn được mà nôn ra.

"Thánh Tiên Cung đây là muốn làm gì? Nếu đã dẫn chúng ta vào rồi, sao lại không đem chúng ta tới Thánh Tiên Cung?"

"Đúng vậy, không phải là cố tình chơi đùa với chúng ta chứ? Xe ngựa của bọn họ thì có thể lên, chúng ta không biết rõ đường, đến ngựa cũng không dám cưỡi."

"Được rồi, cũng chẳng phải là Thánh Tiên Cung không muốn chúng ta đến." Trong bóng tối có người từ tốn lên tiếng, giọng nói hùng hồn này khiến mọi người cảm nhận được rõ ràng đây là một thân nội lực thâm hậu, cho nên hần vừa lên tiếng, những người khác liền im lặng.

Kít một tiếng, có người đánh đá đánh lửa, không biết nhặt được khúc gỗ ở đâu, đốt thành ngọn đuốc.

Trong nháy mắt họ đã nhìn rõ được tình hình trước mắt.

Đám dây đăng rập rập chằng chịt bò trên đất trông như hàng ngàn hàng vạn con rắn màu nâu đen, dài ngắn khác nhau, những dây dài quấn thành một đoàn, thậm chí là không thể nhìn thấy đầu, dây ngắn chỉ ít cũng dài đến hai mét, dệt thành một tấm lưới, căn bản không nhìn thấy được lối ra.

Có thể điều này khiến người chấn kinh, nam nhân cầm bó đuốc run tay, ngọn đuốc liền rơi xuống, nháy mắt đã muốn chạm đất.

Trầm Sát mâu quang chợt lóe, tay phẩy một cái, đem theo một luồng gió lạnh dập tắt ngọn đuốc, khiến nơi đây lại một lần nữa rơi vào hắc ám.

Nhưng mà vừa rồi có rất nhiều nhìn rõ là ai ra tay, ngay lập tức liền nổi giận.

”Các hạ muốn chết sao?”

Trầm Sát chỉ hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến đối phương.

”Ở đâu ra cái tên đâm chọc này, các ngươi cho rằng nhiều người mà được hống hách chắc? Đừng tưởng rằng chúng ta không biết, nếu không phải nhờ có Lâm Tử Quân đổi lấy sắc đẹp câu nhân thì sao có cơ hội lên núi chứ?”

”Vừa nhìn đã biết ngay là tà môn ngoại đạo, đem theo hai vị cô nương xinh đẹp đến vậy, công phu chẳng qua cũng chỉ thường thôi! Không phải cũng chuẩn bị tặng người cho Thánh Tiên cung đấy chứ?”

Lâu Thất đánh về một phía, mấy người Lâu Tín cùng xoay eo, bên hông mỗi người đều treo một viên dạ minh châu, thoáng cái liền chiếu sáng cả một mảng bên cạnh.

Chiếu rọi lên mặt những người bên kia, họ vẫn chưa kịp thu hồi lại nộ khí và khinh bỉ. Những người này đại khái là đã sớm đến Tứ Thanh thành, đều đã lẫn lộn đến quen mặt nhau, được coi là kết nửa đồng minh, ước chừng có bảy tám người. Còn lại thì có tốp năm tốp ba, cũng có người một mình đứng ở xa một chút, nhưng lúc này đây đều bị phía này hấp dẫn mà nhìn tới.

Lâu Thất nghĩ đám người này chỉ ít cũng có khả năng muốn tới cửa của lão đạo sĩ thối, hiếm khi hảo tâm giúp Trầm Sát giải thích một câu.

”Đây là Hỏa Đăng, gặp lửa là cháy, ngọn đuốc kia rất nguy hiểm.”

Nàng vừa nhìn liền nhận ra đó là Hỏa Đăng, chỉ là không ngờ Trầm Sát cũng biết, vừa nãy may mà hấn ra tay đủ nhanh, dập tắt ngọn đuốc đi, nếu không đuốc mà rơi xuống đám Hỏa Đăng đang bò trên đất đó, trước mắt sẽ biến thành đám cháy lớn thiêu rụi mọi thứ, phỏng chừng bọn họ sẽ phải chôn thân trong đám cháy này.

Nói ra thì vẫn là Trầm Sát đã cứu họ, Chẳng qua, Trầm Sát tất nhiên sẽ không thèm để ý sống chết của bọn họ, hẳn chỉ là không muốn để Lâu Thất có chút thương tổn nào.

Những người khác nghe xong liền bưng tỉnh, có người liền tỏ vẻ cảm kích với Trầm Sát, nhưng người đàn ông trung niên ban nãy cầm đuốc thì lại cười nhạt, quan sát Lâu Thất, giễu cợt: "Sao nào? Thỏ con đây là muốn nói giúp người tình sao? Xem người lớn lên trắng nõn mịn màng xinh đẹp như vậy, chẳng biết trên giường có bị hấn làm cho đến khóc hay không? Hấn..."

Lời vẫn chưa nói xong, mọi người chỉ nhìn thấy một vệt sáng lạnh màu đen xẹt qua, đầu gã đã bay đi như quả bóng.

Nhất thời, mọi người đều ngây hết ra, nam nhân tên Tôn Tông đó bọn họ cũng có chút biết, cũng là một cao thủ, với lại có thể thông qua khảo nghiệm của cơ điều kia thì công lực khẳng định không thấp, vậy mà lại bị nam nhân đeo mặt nạ này một kiếm chém rơi đầu!

Một kiếm, chỉ là một chiêu!

Đối phương còn chẳng kịp phản ứng mà đầu đã rơi khỏi người!

Không chỉ vậy, sau khi hấn rút kiếm, trong không khí sát khí tràn lan, đè ép khiến bọn họ gần như gập cả người lại, trong lòng đều run sợ.

Trong đầu bọn họ đều lóe lên ý niệm, tên sát thần này từ đâu tới vậy?

Những tên trước kia được coi là kết đồng minh với Tôn Tông mặc dù đều lộ ra vẻ mặt oán giận, nhưng nhiều hơn vẫn là kinh sợ.

"Xuất ngôn vũ nhục người, chết." Trầm Sát lãnh khốc vô tình nói.

Tên nam nhân buồn nôn kia vậy mà dám mở miệng vũ nhục nữ nhân bảo bối của hắn, chết như vậy vẫn còn là quá lợi cho hắn.

Bởi khúc nhạc đệm này, bầu không khí liền có chút trầm xuống, nhưng dù sao thì những người ở đây cũng vẫn là cao thủ trong cao thủ, đã quen kiêu ngạo rồi, lại không giống với những người thường sợ hãi vô cùng, cho nên vẫn có người tiến lên nói chuyện với Trầm Sát, đầu tiên là một đôi vợ chồng gần năm mươi tuổi, nam nhân lớn hơn nữ nhân một chút, nữ nhân cho dù đã là tuổi xế chiều, nhưng có thể nhìn ra thời trẻ cũng là một mỹ nhân.

"Vương triều Trầm thị Du Long song kiếm Mạc Vãn, xin hỏi các hạ xưng hô như thế nào?"

Vương triều Trầm thị?

Có thể nói, nếu như Mạc Vấn này không trước tiên nói ra hấn đến từ đâu, Trầm sát chắc chắn không quan tâm, nhưng vừa khéo là Du Long song kiếm, lại còn vừa khéo đến từ vương triều Trầm thị, cho nên Trầm Sát mới thật để ý tới.

”Trầm.”

Hắn chỉ nói ra họ, nhưng theo như Lâu Thất suy đoán, hai người này lại cho rằng là họ Trần, Trầm cái họ này, ở đại lục Long Ngâm này rất ít gặp, tất cả người trong thiên hạ đều cho rằng vương triều Trầm thị là họ của hoàng thất.

”Thì ra là Trần đại hiệp.”

Trần đại hiệp?

Lâu Thất không khỏi muốn cười, vị Mạc phu nhân liền nhìn sang phía nàng, nở nụ cười: ” Vị công tử này cũng quả là phong thái bất phàm.”

”Quá khen.”

Trần Thập ở bên cạnh nói: ”Đây là Thất công tử nhà chúng ta.”

”Không biết Trần đại hiệp và Thất công tử có cách nào phá đám Hỏa Đăng này đi không?”

”Cắt đi là được.” Trầm Sát nói nhẹ như bẫng.

Những người bên kia liền không khỏi giễu cợt, ”Cắt đi? Người cho rằng là cắt cỏ chắc? Mỗi dây đăng này đều thô to bền chắc, cắt một dây cũng phí chẳng ít sức, muốn cắt toàn bộ thì phải tốn bao nhiêu thời gian đây? Cái ý kiến ngu xuẩn lỗ vốn vậy mà cũng nói ra được.”

Lâu Thất cười tủm tỉm nhìn tên đó: ”Đó cũng là một cách, đợi đến khi bọn ta cắt được một lối thoát, các người cũng đừng có ngồi đó mà hưởng lợi nha.”

”Hừ, ai thèm chứ.”

”Được, gạt người là chó nha.” Lâu Thất nói rồi rút Phá Sát ra, đưa cho Hỏa Vệ.

Mấy người Trần Thập cũng rút kiếm ra, xem ra quả thực muốn làm chuyện điên rồ này.

Vợ chồng Mạc Vấn nhìn nhau, cùng nhau tiến lên, ”Chúng ta cũng làm.”

Có vài nam nhân trầm mặc một chút, cũng rút kiếm hoặc chùy thủ ra, đi đến bên Hỏa, chỉ nói thêm người thêm lực, liền bắt đầu động thủ cắt đàng.

Nhưng mà đúng là là đám Hỏa Đàng này rất chắc chắn, đối với nó mà nói thì kiếm hay chùy thủ có chút yếu, đám người lúc trước chỉ đứng nhìn liền cười giễu cợt.

Lúc này, Hỏa vung tay hạ xuống, rạch một cái, một mảng lớn Hỏa Đàng vậy mà lại bị hấn gọt xuống.

”Đây là...”

Có người trợn mắt nhìn thanh dao găm trong tay hấn, có người lộ ra chút vẻ tham lam.

Phá Sát, thần binh lợi khí, mặc dù bị Lâu Thất đem ra giết cá thái rau, nhưng vẫn sắc bén không gì ngăn nổi.

Rất nhanh, bọn họ liền cắt ra được một lối thoát, Lâu Thất và Trầm Sát sánh vai nhau ra trước.

Lâu Thất quay đầu nhìn tên nam nhân đã nói lúc trước, nở nụ cười: ”Gâu một tiếng đi xem nào.”

Ấn Dao Phong và Thu Khánh Tiên đều nở nụ cười, tên đó đỏ mặt, hừ một tiếng, đem theo vài người vọt tới chỗ bọn họ, rất nhanh liền biến mất khỏi tầm mắt của họ.

Đi được một đoạn, không khí dần trở nên ẩm ướt, địa thế cao dần, không còn nhìn thấy đường, mặc dù người thường nhất định cảm thấy rất khó để trèo lên, nhưng mà bọn họ đều là bay lên, không chút tổn sức.

Nhưng mà càng lên cao càng kinh hãi, thế núi hiểm trở, thỉnh thoảng lại có đá đột nhiên rơi xuống, không để ý có thể bị đập trúng đầu, ngay cả đàng sau bọn họ cũng chẳng dám lơ là.

Đột nhiên, trên trời mây đen kéo tới, sắc trời nhanh chóng tối sầm, có tiếng vượn kêu không biết truyền tới từ đâu, toát ra vài phần thê lương.

”Tất cả cẩn thận một chút.” Trầm Sát nhíu mày, hiếm thấy mà nhắc nhở một câu.

Ngay khi hấn vừa nói xong, trước mặt đã là đường cùng, thế núi hướng thẳng xuống, phía dưới mây mù nhẹ cuốn, ở giữa nơi sơn thảo tươi tốt, rễ mọc xuyên qua đá.

Có một bóng đen xẹt qua, nhanh đến mức mọi người vẫn chưa kịp nhìn ra là người hay là thú.

Bọn họ đứng ở nơi không còn đường để đi.

”Chỉ có thể nhảy xuống thôi.” Hỏa thò đầu xuống nhìn.

Lâu Thất nhìn một chút, vẫn luôn cảm giác có một luồng sức mạnh không hợp lý lắm, đây cũng chẳng phải là nơi quá cao, dựa vào khinh công của bọn họ, nhảy xuống quả thực cũng không sao, thế nhưng, nơi này gần như được vài ngọn núi nhỏ bao quanh, nhìn xuống lại có vẻ như một cái lồng giam vậy.

”Nhìn lại một chút.”

”Lá gan của Lâu công tử vẫn có chút nhỏ nhẻ.” Có một nam nhân liếc nhìn bọn họ, nói: ”Các người có lẽ cũng biết nhỉ? Lúc Lâm Tử Quân khảo nghiệm đã từng nói, người nào tới Thánh Tiên cung trước sẽ là khách quý, Đối mỗi xin đi trước một bước, các người cứ tiếp tục nhìn đi.” Nói xong liền giang hai tay như đại ưng xông thẳng xuống dưới.

Một vài người khác cũng do dự, cũng nhảy xuống theo.

”Còn nói câu này? Đến trước là khách quý sao?” Đám Lâu Thất vốn không hề biết chuyện này, nghe vậy liền hướng tới vợ chồng Mạc Vấn, liền thấy bọn họ gật đầu.

Trong lòng Lâu Thất càng nghi ngờ, Thánh Tiên cung muốn làm gì đây?

Nhưng chẳng cần nàng nghĩ thông, ở phía dưới nơi mấy người kia vừa nhảy xuống bỗng nhiên có một màn sương đen bay lên, mơ hồ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết thiết của ai đó truyền tới.

Mọi người đều biến sắc.

Thu Khánh Tiên đang muốn thò đầu ra nhìn, Ấn Dao Phong liền kéo nàng lui ra sau, ”Màn sương đen này không ổn!”

Vừa dứt lời, một người nam nhân khác thò đầu ra nhìn liền đang bị đám sương đen tập kích, nhất thời liền nghe thấy tiếng da xèo xèo như bị nướng.

”A! Bỗng chết ta mất!” Tên đó vội vàng che mặt lùi lại, thế nhưng bọn họ lại thấy chỉ trong nháy mắt mặt hắn đã nổi lên mảng bọt nước lớn, đã không còn hình dạng gì nữa rồi.

”Chúng ta bị bao vây rồi!” Lâu Tín đột nhiên phát hiện không ổn, phía dưới lại có sương đen nổi lên, gió thổi tới, đám sương đen ấy vậy mà lại tản ra khắp nơi, đến cả đường bọn họ đi tới cũng bị che phủ không ít, chỉ còn chừa lại một chỗ nhỏ đỉnh núi nơi họ đang đứng.

”Không được chạm vào sương đen, có kịch độc.” Ánh mắt Lâu Thất ác liệt hơn.

Giờ họ đang lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

592. Chương 592

Sương độc như vậy, cho dù là Trầm Sát và Lâu Thất gặp phải cũng gánh không nổi, mặc dù không đến nỗi mất mạng, nhưng da dẻ bị tổn thương thì hậu quả cũng vẫn là bị hủy dung.

Lâu Thất vẫn tự nhận khá hài lòng với khuôn mặt của bản thân, mà tướng mạo của Trầm Sát càng khiến nàng hài lòng, mặc dù yếu hèn, nhưng nếu như mặt hèn bị hủy, nàng sẽ rất buồn phiền đó.

Trầm Sát thấy thế nhin không được hỏi: "Tại sao ta lại cảm thấy... nàng rất lo lắng cho khuôn mặt của ta nhỉ?" Bởi bên cạnh còn những người khác, hèn không tự xưng là bốn Đế Quân.

"Đương nhiên rồi, khuôn mặt đẹp như vậy, ai hủy ta liền lấy mạng hèn." Lâu Thất trả lời như lẽ dĩ nhiên.

Những người khác nghe thấy hai người bọn họ lúc này vẫn còn lo lắng đàm luận về dung mạo, trong lòng liền bình tĩnh, hai người nói chuyện có chút mờ ám, xem ra thật sự là loại quan hệ đó.

Lúc này, đến cả ánh mắt vợ chồng Mạc Vấn cũng nhìn họ có chút là lạ.

Một lão giả bên cạnh ngưỡng ngừng nói: "Hai vị...tình cảm đậm sâu, thế nhưng giờ có thể nên nghĩ cách trước hay không?"

Lâu Thất liếc mắt: "Các người không nghĩ được sao?"

Đều là người lạ có được hay không, đừng tưởng rằng chuyện gì cũng trông cậy được vào bọn họ.

Đương lúc nói chuyện, sương đen dần dần bay tới, thu nhỏ vòng vây. Ở nơi này, trừ đám Lâu Thất, vẫn còn năm người khác nữa, vợ chồng Mạc Vấn, lão giả kia, và còn hai người đàn ông trung niên. Vốn dĩ bình thường là như vậy, đa số những người có nội lực đủ sâu thì đều đã có tuổi rồi, dù sao thì nội lực cũng phải tu luyện từ tháng năm tuổi trẻ, không phải ai cũng là yêu nghiệt như Trầm Sát.

Tuy nhiên, dù là yêu nghiệt, sau khi giải được cổ độc, việc hèn vẫn luôn thể hiện nội lực thâm hậu cũng thường khiến Lâu Thất cảm thấy kinh ngạc.

Chẳng lẽ huyết mạch của vương triều Trầm thị lại mạnh mẽ đến vậy? Khả năng này chắc không lớn, bằng không, sao Trầm Hương lại không có huyết mạch mạnh đến thế cơ chứ?

Lâu Thất nhớ tới Trầm Hương, trong lòng có chút lo lắng. Nàng để Hiên Viên Ý đem Trầm Hương đến vương triều Trầm thị gặp ông nội của Trầm Sát trước, ôm mục đích như vậy, hi vọng Trầm thị Thái thượng hoàng có đủ bản lĩnh khống chế bệnh tình của Trầm Hương, đợi đến lúc nàng đem được lão đạo sĩ thối cùng tới đó thay nàng cứu chữa,

"Mọi người dùng chưởng phong đẩy bay sương đen kia đi, về lại đường cũ!" Lão giả vừa bị Lâu Thất nói lúc trước liền quay lại, phóng khoáng đập một chưởng về phía sương đen.

Hai người trung niên còn lại lập tức lách người tới đằng sau lão giả, giúp lão một tay.

"Cùng ra tay sẽ dễ dàng phá được một lỗ hổng."

"Đế Quân Đế Hậu, chúng ta có cần ra tay không?" Hỏa bảo vệ bên người bọn họ, thấp giọng hỏi.

Mà vợ chồng Mạc Văn thỉnh thoảng lại chú ý tới bên này.

Trầm Sát khẽ cau mày, nhìn Lâu Thất: "Bổn Đế Quân vẫn luôn cảm thấy có gì đó không đúng."

"Ừm, các người nhìn kỹ sương đen bên cạnh chúng ta mà xem, rồi lại nhìn sương đen bên phía bọn họ ấy." Lâu Thất kéo hẳn đứng yên không động, mà bọn họ cũng không động, đám Hỏa tất nhiên cũng không động.

Trầm Sát híp mắt, được nàng nhắc nhở liền nhìn ra, "Sương đen bên cạnh chúng ta bay rất chậm."

Mọi người đều cả kinh, không phải vậy chứ? Bọn họ đều đứng bất động, cơ hồ không nhìn ra sương đen bên cạnh đang lại gần, nhưng nhìn đến ba người đang cố gắng dùng chưởng đẩy lùi sương đen, đám sương đen ấy lại như du long vậy, vẫn cứ đang trườn tới tiếp cận bọn họ, vừa bị đánh tan lại liền tụ lại, vừa tan lại tụ, thẳng đến khi ba người mệt mỏi hết sức, chẳng qua cũng chỉ tạm thời ngăn sương đen dấn vào người, căn bản không thể nào xua tan chúng để tạo thành một lỗ hổng, cho nên ba người ấy tới giờ vẫn đứng tại chỗ, không cách nào phá vòng vây đi ra.

Cho tới lúc này, ba người mới nhận ra điều không thích hợp, một người trong đó quét mắt qua phía đám Lâu Thất thì thấy họ vẫn đang nhàn nhã đứng nhìn, liền lùi về phía sau, tới đứng cạnh họ.

"Chư vị có phải có phát hiện gì không?" Hắc hỏi, ánh mắt lại không tự chủ được mà liếc về phía Ấn Dao Phong.

Nữ nhân này nom thật xinh đẹp, không phải kiểu nhu nhược, thật khiến người động lòng.

Ấn Dao Phong cảm nhận được ánh mắt của người này, lòng cảm thấy không thoải mái, theo bản năng tiến về phía Lâu Tín hai bước, Lâu Tín ngăn ra, nhìn sang theo ánh mắt cô, liền vừa vặn nhìn thấy gã ấy vẫn chưa kịp thu hồi lại ánh mắt, nhất thời liền âm thầm nghiêng răng.

Hắn đi tới bên Ấn Dao Phong, thấp giọng nói: "Nhớ không được rời ta quá xa đấy."

Mà Ấn Dao Phong thì lại khiếp sợ trong lòng vì phản ứng vừa rồi của bản thân, vừa nãy cô vậy mà lại muốn tìm kiếm cảm giác an toàn và được bảo vệ từ Lâu Tín! Mặc dù võ công của nam nhân đó rõ ràng là hơn cô, thế nhưng cô đã trải qua tháng ngày được Đế Hậu chỉ dạy, cũng chẳng vô dụng đến thế! Và lại, cô luôn cho rằng tình cảm của mình với Lâu Tín không sâu, mà người ở sâu trong tâm khảm cô phải là Trần Thập mới đúng, còn Lâu Tín, chỉ là bị cảm động, hoặc không biết làm thế nào để chối từ mà thôi.

Lâu Tín cũng không biết lúc này trong lòng Ấn Dao Phong đang khiếp sợ, trong lòng hắn lại có chút vui sướng, rốt cuộc thì nữ nhân mình thích cũng vô thức mà tin nhiệm hắn rồi.

Trầm Sát và đám Lâu Thất cũng không chú ý tới khúc nhạc đệm nhỏ này, chỉ có Thu Khánh Tiên nhìn thấy, cô mỉm cười, lại có chút hâm mộ Ấn Dao Phong, nếu như Ấn Dao Phong thật sự có thể buông bỏ được Trần Thập, chắc chắn sẽ rất hạnh phúc khi ở bên Lâu Tín. Chỉ là cô sao có thể...

Thu Khánh Tiên không nhận được mà chuyển ánh nhìn về phía Trần Thập, Trần Thập đứng cạnh Lâu Thất, đang tập trung chú ý xem sương đen có tập kích tới hay không, dường như không để cái gì khác trong lòng.

Hắn đang trong trạng thái bảo vệ Đế Hậu.

Nàng không tìm được mà có chút chua xót.

Trầm Sát vẫn luôn lạnh lùng đến mức gần như là vô tình, tất nhiên sẽ không hiểu được vấn đề của gã kia, hắn tuy không thấy ánh mắt gã đó vừa nhìn Ấn Dao Phong, nhưng vốn cũng chẳng thích gì, vậy nên khi nghe thấy gã hỏi cũng chẳng thêm để ý, trái lại còn quay ra kéo Lâu Thất, để lại cho gã bóng lưng.

Trong mắt gã chợt lóe lên chút âm hiểm, dù gì gã cũng là một trong những cao thủ tuyệt đỉnh, hành tẩu giang hồ bao năm, vẫn chưa bị người khác khinh thường đến vậy bao giờ!

Chẳng phải chỉ là hai con thỏ nhãi thôi sao? Bàn về tuổi tác thì vẫn chưa đủ lông đủ cánh, vậy mà còn dám bày đặt trước mặt gã!

Lúc này Mạc phu nhân cũng nhận ra vừa đám người Lâu Thất đã phát hiện được vấn đề, "Có phải chúng ta không động, thì đám sương đen này cũng sẽ không động không?"

Nghe vậy, lão giả kia liền lập tức dừng lại, lùi về phía sau.

Bọn họ làm lâu như vậy cũng vô dụng hể, dù nội lực thâm hậu, nhưng cũng có tuổi rồi, giờ cũng thử có chút hỗn hển, nhìn mọi người vẫn luôn không động, sắc mặt liền có chút không vui.

"Đừng trách lão lắm miệng, chúng ta giờ đang đứng cùng một thuyền, có phát hiện gì thì nên nói ra kịp thời, mọi người hỗ trợ lẫn nhau mới có thể an toàn mà tới Thánh Tiên Cung được. Các vị tiểu bằng hữu giấu diếm như vậy là không được."

”Mật lão nói đúng, bây giờ bị vây ở chỗ này cũng không ổn, theo ta thấy, vẫn nên có người đi thăm dò đường!” Gã trung niên Trung Tự kia vừa dứt lời, liền động thủ bắt lấy Lâu Tín.

Gã ra tay lúc này khiến mọi người hoàn toàn không ngờ được, vả lại gã vừa ra tay đã biết ngay võ công của gã thực sự cao hơn Lâu Tín rất nhiều, gã đã nắm được cổ áo của Lâu Tín, Lâu Tín cảm giác được, căn bản là tránh không nổi.

Ấn Dao Phong kinh hô một tiếng, lập tức nghiêng răng rút kiếm đâm tới cánh tay gã. Cô nào biết được gã động thủ với Lâu Tín là vì cô chứ?

Trong lòng vừa sợ vừa giận, ra tay liền không chút lưu tình, chỉ muốn chém tay đối phương ngay lập tức.

Gã cười quái dị, một bên nắm cánh tay Lâu Tín một bên cong người một cách quỷ dị, nhanh chóng tránh thoát một chiêu của Ấn Dao Phong. Nhưng mà gã lại vì Ấn Dao Phong mà bỏ quên Lâu Tín, dù Lâu Tín bị bắt được, lại nhanh như chớp đưa tay cầm về phía mắt gã.

Lâu Thất đã từng nói với hắn, không cần biết là là chiêu thức gì, trong lúc tình thế cấp bách, có thể bảo trụ bản thân là được. Cho nên hắn sẽ không quan tâm chiêu chọc mắt này có độc ác hay không, vừa ra tay liền dùng hết sức lực.

Mắt gã bị Lâu Tín cầm mạnh vào, dù cuối cùng vẫn nhanh chóng nhắm mắt lại, nhưng lực đạo đó vẫn khiến mắt gã đau nhói.

Vốn chỉ muốn dạy bảo Lâu Tín một chút, áp chế khí thế của hắn, làm cho Ấn Dao Phong cảm thấy tên tiểu bạch này vô dụng, bây giờ, gã lại thực sự tức giận rồi, mạnh mẽ hất văng Lâu Tín ra ngoài.

Trần Thập và Hỏa Vệ đồng thời ra tay, nhưng là bọn họ vẫn chậm nửa bước, bởi Lâu Tín đột nhiên bay ra ở giữa không trung, đám sương đen liền tập kích tới chỗ hắn.

”Lâu Tín!” Ấn Dao Phong hoảng sợ kêu to.

Trầm Sát và Lâu Thất lúc này đang nghiên cứu đám sương đen, mặc dù biết đằng sau có người đang động thủ, lại không ngờ rằng đối phương sẽ thẳng tay ném Lâu Tín ra ngoài, cho nên quay người lại cũng chậm nửa bước.

Lâu Thất nhìn đám sương đen cuốn lấy Lâu Tín, con người nhất thời nổi lên bão táp.

593. Chương 593

”Lâu Tín!”

”Lâu Tín!”

Đám người Thu Khánh Tiên và Trần Thập kêu to, Trần Thập và Hỏa đã cản lại gã kia trước, gã lấy một địch hai nhưng lại không hề chịu thua, ánh mắt Trầm Sát lạnh lẽo, rút kiếm ra, lập tức đâm về phía gã.

Khi thể đột nhiên bị đè xuống, gã trong lòng kinh hãi, với tu vi như bây giờ của gã, đã có rất ít người có thể đem lại cho gã cảm giác áp bách, trong lúc nhất thời gã đâu có lo lắng về Hỏa và Trần Thập, liền lập tức nghiêng người tránh một chiêu này.

Nhưng hắn lại không ngờ một chiêu này của Trầm Sát thoát nhìn thì dường như rất thông thả, lại phát ra khi thể cường hãn vô cùng, hơn nữa uy lực của kiếm này vượt qua tưởng tượng của gã, gã rõ ràng cảm thấy bản thân tránh được, nào đâu nghĩ tới vẫn còn kiếm khí phá rách y phục gã, sau đó rạch một mảng trên da gã.

Mọi người đều kinh hãi, hoàn toàn không ngờ được nam nhân trẻ tuổi đeo mặt nạ này lại có tu vi cao đến thế!

Gã dám ra tay với Lâu Tín, chẳng qua là vì nhìn ra được bọn Trần Thập, Lâu Tín, Ấn Dao Phong tu vi đều thấp hơn gã không ít, mà Trầm Sát và Lâu Thất gã lại không nhìn ra được, với tuổi tác của hai người bọn họ, gã không nghĩ tới tu vi hai người sẽ cao hơn gã, cho nên đã xem nhẹ.

Nếu biết nội lực của Trầm Sát thâm hậu đến vậy, gã nào có thể xem thường mà ra tay với Lâu Tín chứ?

Nhưng lúc này hối hận cũng không kịp rồi, một kích này của Trầm Sát cũng không cho gã có chút điểm dừng nào đã lập tức tấn công tới, khiến gã ứng phó không kịp, hoảng hốt tột cùng.

Mà trong lúc đó, Lâu Thất cũng đã đưa tay bắt lấy Lâu Tín, thế nhưng U U vẫn nhanh hơn nàng.

”U U!”

Ngoài Lâu Thất, Trần Thập và Lâu Tín cũng coi như đã ở cùng với U U lâu nhất, U U tất nhiên sẽ không để hấn xảy ra chuyện, nó vọt tới vai Lâu Tín như một vệt sáng tím, há miệng, ngửa đầu kêu một tiếng dài.

”Uuuuu!”

Tiếp sau đó xảy ra một màn khiến Lâu Thất giật mình, chỉ thấy đám sương đen khó khăn lắm mới bám được lên quần áo của Lâu Tín vậy mà như bị thứ gì đó làm kinh hách mà lui ra, như là có sinh mệnh vậy!

”Uuuu!”

U U thấy đám sương đen lui ra, liền cúi đầu, cắn y phục của Lâu Tín, xé một mảnh y phục của hấn xuống, lộ ra một mảng da lớn bị cháy đến mức chỉ chút bọt nước.

Bọn họ vẫn chậm một chút, nhưng may mắn là nơi bị thương không phải là mặt mà là ở ngực.

Nhưng cho dù là vậy, Lâu Thất đã tức giận không gì ngăn nổi, nàng vốn là người thiên vị, nay thuộc hạ bị thương thành như vậy, sao có thể tha cho đối phương đây?

”Sát, giết hần ta!”

Trầm Sát nghe thấy chỉ đáp lại một chữ.

”Được.”

Gã kia vốn đang trưng ra cái vẻ cao thủ, nhưng nghe thấy Lâu Thất nói câu đó nào còn chịu được nữa, liền kêu lên: ”Mật lão, Hàn đại hiệp, chúng ta dù sao cũng có chút quen biết phải không? Giúp ta với!”

Mật lão và nam nhân trung niên còn lại nghe vậy thì có chút do dự, nói thật thì, dù bọn họ không cảm thấy mình là người tốt, thế nhưng vừa nãy là do gã kia động thủ trước, bọn họ cũng cảm thấy thật sự quá dễ tiện.

Lâu Thất lóe mắt, lạnh lùng nhìn họ: ”Không xen vào, các người còn có thể sống, nếu đã xen vào, bản công tử sẽ không tha!”

Quả đúng là...lớn miệng!

Cái người trẻ tuổi đeo mặt nạ kia quả đúng là tu vi võ công cao không lường được, thế nhưng ba người bọn họ mà liên thủ cũng chưa chắc là không đánh bại được hắn, thế nhưng vị tiểu công tử nom mảnh mai xinh đẹp này, rõ ràng khá giống thế gia công tử, lấy đâu ra tự tin mà buông lời như vậy?

Chẳng qua, con tiểu hồ ly của nàng lại khiến bọn họ sinh lòng kiêng kỵ.

”Vị tiểu ca này cũng không có gì đáng ngại về tính mạng, ở đây lão phu có một bình thánh dược chữa thương, Thất công tử mau lấy bôi lên cho hắn, tuy không thể chắc chắn là khỏi hẳn, thế nhưng cũng có thể giúp thương thể của hắn bớt đi được phần nào.” Mật lão lấy ra một chiếc bình trong ngực đưa cho Lâu Thất, có thể thấy được chút không nỡ trên gương mặt lão, ”Có thể tha cho hắn một mạng không?”

Quả đúng là có chút quen biết, có thể cầu tình thì cầu giúp hắn vậy. Chủ yếu là Mật lão cảm thấy phân lượng của bình thần dược chữa thương này cũng đủ nặng!

”Thuốc ông cứ tự giữ đi!” Lâu Thất cười lạnh một tiếng, đưa tay lấy ra một bình dược nhỏ, Ân Dao Phong liền chạy tới, viên mắt ửng đỏ nhìn Lâu Thất: ”Thuộc hạ bôi thuốc giúp Lâu Tín.”

Lâu Thất nhìn cô một chút, bản thân nàng tuy rằng cảm thấy loại tiếp xúc này cũng chẳng có gì, nhưng đối với người cổ đại mà nói, giờ bôi thuốc là dùng tay thoa lên ngực hắn, đây hắn là hành vi quá giới hạn rồi, Ấn Dao Phong lại chủ động như vậy, có lẽ hiểu rõ tâm ý của bản thân rồi nhỉ?

Nàng gật đầu, đưa thuốc cho Ấn Dao Phong.

Ấn Dao Phong tới bên Lâu Tín, lúc này đầu hắn đầy mồ hôi, rõ ràng là đang chịu đựng cơn đau, trước ngực là một mảng bọt nước, vậy mà bắt đầu tự vỡ rồi, đã vậy còn chảy ra một ít mủ vàng, chỉ một chút như vậy đã vô cùng thê thảm rồi.

"Có phải là đau lắm không?"

"Không đau." Lâu Tín nhìn cô, cố gắng nở nụ cười. Ấn Dao Phong muốn thoa thuốc giúp hắn, Lâu Tín cầm cổ tay cô, "Nàng đã nghĩ kỹ chưa? Giờ nàng mà đụng vào ta thì phải chịu trách nhiệm đấy."

Ấn Dao Phong vốn dĩ buồn bực trong lòng, nghe thấy câu nói này lại nhin không được mà nín khóc mím cười, giọng nói không tự chủ mà đem theo chút hờn dỗi: "Ta giống loại người không chịu trách nhiệm lắm sao?"

Vừa nghe lời này, mắt Lâu Tín liền sáng như sao, hắn gần như muốn nhảy cẫng lên, nhưng Ấn Dao Phong đã đè hắn xuống, "Đừng động!"

Bên này Lâu Tín cảm thấy bản thân bị thương rất đáng, Lâu Thất vậy U U tới đuổi đám sương đen kia đi. U U đứng trên vai nàng như một vị vương oai phong lắm liệt.

Bên kia, Trầm Sát phát hiện gã này là kẻ mạnh nhất trong số những đối thủ hắn gặp qua, nhưng vậy thì cũng dễ làm gì đâu? Cứ giết đi thì hơn.

Thất Thất nhà hắn nói phải khiến gã chết bây giờ, thì tuyệt không thể để gã sống đến hôm sau.

Rạch một nhát, sát khí màu đen cũng như chính hắc, xông về phía ngực gã kia, mạnh như vũ bão. Cùng lúc đó, hắn đã lấn người lên, cho nên, sát khí màu đen cũng đâm vào tim gã, năm ngón tay của Trầm Sát cũng nắm được yết hầu của gã, dùng lực bóp một cái.

Rắc.

Lại là một cao thủ lợi hại, cuối cùng cũng cứ vậy mà chết trong tay hắn.

Mấy người Mật lão nhìn đến trong lòng phát run, đều kiêng dè mà nhìn Trầm Sát.

Một người mới chừng hai mươi tuổi vậy mà có tu vi như vậy, nếu như để hấn thuần thực thêm mấy năm nữa, còn ai có thể là đối thủ của hấn đây?

Trần Thập đưa khăn tay lên, Trầm Sát lau kỹ từng ngón, vứt khăn tay đi, nói ra thì trước đây hấn thì cũng không quá dị như vậy, nhưng kể từ sau khi chân chính động phòng cùng Lâu Thất, sau khi giết người nếu như không có điều kiện rửa tay, liền sẽ lấy khăn tay lau cho sạch.

Hấn không muốn mùi của kẻ khác dính lên da của Thất Thất, Đế Quân đại thần quyết định cứ như vậy mà sạch sẽ đến chết.

Mặt lão kinh hãi hơn, một sự không vui dâng lên trong lòng, lão nhìn Lâu Thất: "Thất công tử khước từ thuốc của lão phu như vậy, có lẽ là cũng chẳng coi vết thương của thuộc hạ ra gì..."

Lời còn chưa nói hết, liền nhìn thấy ngực của Lâu Tín vừa mới thoa thuốc chưa bao lâu mà đám bọt nước đều đã giảm đi, trong ngực chỉ còn lại vết hồng nhàn nhạt, vậy mà hoàn toàn không nhìn ra vết thương lúc trước.

"Đây, đây là sao?"

Lâu Thất liếc nhìn lão, cười xùy một tiếng: "Bản công tử mà còn phải cần thuốc của người khác sao? Đúng là nực cười." Vừa dứt lời, nàng liền rút roi ra, roi Thí Hồn đem theo tiếng gió quét về phía nam nhân được gọi là Hàn đại hiệp, mạnh mẽ mà nhanh chóng đến mức khiến người ta không phản ứng kịp.

Nam nhân họ Hàn kia căn bản không hề nghĩ đến nàng sẽ bắt ngờ ra tay với hấn, càng không ngờ nàng sẽ xuống tay mạnh đến vậy, mặc dù động tác của hấn rất nhanh, lập tức liền muốn thối lui, nhưng vẫn chậm một bước, hông đã bị roi dài màu đen cuốn chặt lấy.

"Chết tiệt!" Hấn liền rút đao bổ về phía chiếc roi, trong mắt lóe lên một tia đắc ý. Dù sao thì đao của hấn cũng là thần binh lợi khí, khi roi bị cắt đứt, đối phương không có ưu thế ra tay trước, hấn nắm chắc được phần thắng của mình.

Nhưng mà chỉ nghe keng một tiếng, đao của hấn vậy mà xuất hiện một lỗ hồng, mà roi da lại không hư tổn chút nào!

Lâu Thất cười lạnh một tiếng, cổ tay run lên, ném hấn vào đám sương đen.

Đám sương đen vây kín họ Hàn lại, chỉ nghe thấy tiếng két két két, rất nhanh tên đó liền đau đớn kêu lên, y phục trên người bị ăn mòn gần như chỉ thừa lại vài mảnh vải trên người, da dẻ cũng không còn chỗ nào lành lặn, đáng sợ nhất là đám sương đen đó vẫn chưa rời đi, tiếp tục bọc lấy hấn.

Sắc mặt Mật lão khó coi: "Thất công tử đây là có ý gì? Hàn đại hiệp đã làm gì chứ?"

Lâu Thất nói: "Cho là bản công tử không nhìn thấy chắc? Vừa nãy hộ vệ của ta bay qua đó vốn dĩ từ chỗ hắt đứng có ra ngăn cản một chút, thế nhưng hắt lại nghiêng người tránh ra sao?"

"Chỉ bởi vậy thôi sao?"

"Ông có ý kiến?" Lâu Thất nhíu mày nhìn lão, ý là nếu như người có ý kiến thì ta cũng không ngại ra tay, trong mắt Mật lão thì đây thật sự là phách lối đến mức khiến người ta nghiêng rãng.

Bão táp trong mắt Lâu Thất lúc này mới lui đi, ai dám động thủ với người của nàng thì kẻ đó phải chết!

Lâu Tín và Ấn Dao Phong nhìn nam nhân họ Hàn dần dần không còn phát ra âm thanh gì, cả người như độc nhân trông rất đáng sợ, trong lòng nghĩ lại mà kinh hãi. Nếu như không phải U U tới kịp lúc, lúc này mạng hắt cũng chẳng còn nữa rồi, đâu có cơ hội để được thoa thuốc nữa chứ?

"U U, về sau người chính là ân nhân cứu mạng của ta!"

"U u." U U ghé vào vai Lâu Thất, lại như chẳng còn khí lực.

Lâu Thất xoa đầu nó, lấy hai viên thuốc để vào lòng bàn tay, đưa đến bên miệng nó, U U lập tức nuốt xuống, sau đó dụi dụi vào mặt nàng, U U kêu lên hai tiếng, giống như đang làm nũng.

Trầm Sát xách nó lên, khẽ quăng vào lòng Trần Thập. Hắt đến bên Lâu Thất, quét mắt qua phía vợ chồng Mạc Vấn, lạnh lùng nói: "Các người trung thành với hoàng thất Trần Thị ư?"

Vợ chồng Mạc Vấn sửng sốt, không biết hắt hỏi như vậy là có ý gì, nhưng sau khi đã thấy được tu vi võ công và thủ đoạn độc ác của hai người này, họ chẳng muốn đắc tội chút nào, nghĩ một chút rồi nói: "Chúng ta vốn là người dân của vương triều Trần thị, mặc dù Hoàng thượng đã mất tích nhiều năm, Thái thượng hoàng vẫn luôn một mình chống đỡ vương triều, ngoại nhân đều đồn đại rằng chúng ta sắp gặp cảnh nước mất nhà tan, nhưng kính nể cách làm người của Hoàng thượng và Thái thượng hoàng, lần này tới Thánh Tiên Cung, thực ra là muốn mời lão cung chủ bói một quẻ Thái thượng hoàng..."

Đây là sự thật, nhưng ông nói ra cũng sợ hai người này có thù với hoàng thất Trần thị, nếu là như vậy thì phỏng chừng vợ chồng họ sẽ gặp nguy hiểm. Trầm Sát nghe xong lời ông nói thì ngần ra: "Sao lại muốn xem bói cho Thái thượng hoàng? Người xảy ra chuyện sao?"

"Bách quan truyền rằng, nửa tháng nay Thái thượng hoàng đã không thượng triều rồi..."

Nghe thấy lời này, Lâu Thất cảm thấy khí tức của Trầm Sát trở nên lạnh lẽo hơn.

594. Chương 594

Lâu Thất đã chẳng còn được mấy phần trông cậy vào Hiên Viên Chế nữa rồi, dù trong lòng hắn có đại nghĩa, lấy dân làm chủ, lấy thiên hạ làm chủ, nguyện hi sinh bản thân, theo lý mà nói thì đó hẳn là chính nghĩa, nhưng đối với nàng thì cuối cùng họ cũng không phải là người cùng một đường.

Bởi theo như nàng thấy, bảo vệ quốc gia, thì nhà đứng trước nước. Đừng bàn chuyện đại nghĩa gì gì với nàng, nếu như cháu gái của nàng bị mắc chữ là yêu nghiệt, chỉ cần không hại người nhà, như vậy dù có không thể che chở, thì mình tuyệt cũng không làm nó tổn thương.

Huống hồ, trong lòng mà không có tình thương thì có thể đi đến đâu chứ?

Nhưng đối với ông nội của Trầm Sát, Thái thượng hoàng của vương triều Trầm thị, nàng nguyện tin rằng ông là một người yêu gia đình, yêu con cháu. Bởi vì sau khi con trai, con dâu, cháu trai mất tích, ông vẫn dốc hết sức chống đỡ vương triều Trầm thị, nhưng trong hoàn cảnh đó lại vẫn phải năm vạn Thần Quỷ quân đi tìm Trầm Sát, nếu như trong lòng chỉ có quốc gia, chỉ có thiên hạ, ông nên giữ lại Thần Quỷ quân bình thiên hạ mới đúng. Phải biết rằng, ở thời điểm đó, có năm vạn Thần Quỷ quân như vậy, đối với ông mà nói thì đó là sự chống đỡ lớn mạnh vô cùng.

Từ điểm này, Lâu Thất kính phục ông của Trầm Sát vô cùng, dù Trầm Sát trước giờ vẫn chưa từng nói, nhưng nàng tin hẳn cũng vậy. Cho nên khi nghe thấy Mạc Vãn nói tới chuyện này, hắn mới có phản ứng như vậy.

Lâu Thất vỗ vỗ bả vai Trầm Sát, ý bảo hắn không nên quá lo lắng.

”Giờ không phải là lúc để hỏi kỹ càng, chờ rời khỏi nơi này, mong Mạc đại hiệp nói rõ tình hình của vương triều Trầm thị với chúng ta, không giấu gì người, chúng ta cũng là người của vương triều Trầm thị, chỉ vì vài chuyện ngày nhỏ mà phải rời khỏi quê hương.”

Vợ chồng Mạc Vãn nghe Lâu Thất nói vậy thì thở phào nhẹ nhõm, thật may quá, không phải kẻ thù thì tốt rồi!

”Nói như vậy, chúng ta vẫn là người cùng một nước.” Mạc phu nhân đúng lúc muốn biểu hiện ý định thân thiết của bà

Lâu Thất gật đầu, nhìn về phía Mật lão.

Mật lão cười khỏ: ”Thất công tử không cần phòng bị lão, lão mặc dù tự biết mình không phải người tốt lành gì, nhưng chí ít vẫn hiểu rõ đúng sai.”

”Ta cũng chẳng cần phòng bị, bốn công tử chỉ xem xem có cần phải giết thêm một người nữa hay không thôi.” Lâu Thất thẳng thắn nhún vai một cái.

Mật lão: "..."

Cầu cho lão cao thủ trong lòng đối diện với bóng ma!

Bây giờ điều quan trọng là làm thế nào để thoát ra và quay lại? Lúc bọn họ đến đây căn bản không nhìn thấy đường khác, tiến lên phía trước sao? Chẳng lẽ thật sự phải nhảy xuống, rồi lại đưa tới nhiều sương đen hơn sao?

Lúc này mọi người đều không có chút manh mối nào. Sương đen vẫn đang vây lượn xung quanh bọn họ, không tới gần, cũng chẳng tản ra. Mật lão nhìn hồ ly trong ngực Trần Thập, muốn nói lại thôi.

Lâu Thất không chờ lão mở miệng liền nói: "Đây không phải là sương đen, mà là một loại phi trùng, nói trắng ra thì nó là họ hàng của muỗi ăn xương, Sát, có nhớ muỗi ăn xương không?"

Trần Sát gật đầu.

Lúc đó Lâu Thất bị hấn đem về Cửu Tiêu Điện, có người ban đêm tập kích, chính là dùng muỗi ăn xương đó. "Tiểu hồ ly có thể đối phó với nó?" Lão vừa nãy lại nhìn thấy một chiêu kia của tiểu hồ ly.

Lâu Thất lắc đầu, "U U chỉ có thể chán nhiếp một lúc, để thực sự xua đuổi thì không được, với lại như vậy sẽ làm tiêu hao sinh lực của U U." Không nhìn thấy giờ nó đang ầm ục hay sao?

"Trước tiên tìm đường đã, có đường nói chuyện cũng dễ." Trần Sát quét mắt qua đám phi trùng bay màu đen. Tuy đám phi trùng này rất quỷ dị, nội lực không xua chúng đi được, nhưng chỉ cần có lối, tìm cơ hội thoát khỏi cũng chẳng phải là chuyện bất khả thi.

Mọi người nhìn xung quanh, cuối cùng tầm nhìn của họ cùng đặt ở ngọn núi đối diện. Nhảy xuống dưới là điều không thể rồi, chỉ có thể tới ngọn núi đối diện, may ra còn có đường có thể đi.

Nhưng mà hai ngọn núi cách nhau khá xa, khinh công dù có tốt cũng không thể nhảy vọt qua.

Án Dao Phong nhịn không được nói: "Nếu như có Đại Bạch ở đây thì tốt biết mấy."

Vừa nghe thấy lời này, ánh mắt Lâu Thất liền lóe lên.

"Có rồi." Mọi người lập tức nhìn nàng.

Trần Sát nhíu mày, chậm rãi nói: "Ngự điều?"

Quả đúng là có thần giao cách cảm! Lâu Thất không nhận được muốn ôm tay hắn mà hôn lên, nhưng nghĩ tới mình vẫn đang mặc nam trang, chỉ có thể nén lại.

Vợ chồng Mạc Vấn và Mạc lão ngờ nghệch nhìn bọn họ, ngơ ngẩn, có ý gì chứ? Chẳng lẽ đúng là như hai vợ chồng nghĩ sao?

Trên thực tế, đúng là họ nghĩ như vậy!

Lâu Thất đưa tay để lên môi, phát ra vài tiếng gọi chim ưng.

"Thất công tử làm sao có thể phát ra được tiếng giống ý như tiếng ưng kêu đến vậy?" Mạc phu nhân giương mắt nhìn.

Thu Khánh Tiên nói: "Thất công tử của chúng ta không có gì là không biết cả! "

Bọn họ đều nhìn nàng với cặp mắt kính nể cùng ngưỡng mộ.

Trong núi chưa chắc đã có ưng, nhưng mà thanh âm Lâu Thất phát ra là một loại uy áp thuộc về vua của bách điều, hơn nữa, nàng sớm đã mơ hồ nghe thấy trong núi có tiếng chim hót, Thánh Tiên Sơn này không chỗ nào là không có nguy hiểm, môi trường ác liệt như vậy ở một phương diện khác mà nói cũng là linh địa nuôi dưỡng nên những giống loài cường hãn, độc trùng hoành hành, chim muông chắc hẳn cũng không kém cạnh.

Quả nhiên, không đến một lúc sau liền có vài con chim lớn từ sau ngọn núi phía bên kia sải cánh bay tới, xem ra là chim cắt vừa mới trưởng thành, cánh kéo ra cũng dài đến một cánh tay.

"U U!" U U từ trong ngực Trần Thập nhảy lên vai hắn, đặc biệt oai phong hướng mấy con chim lớn kia kêu vài tiếng, rõ ràng xem ra là đang giúp Lâu Thất trợ oai, chuẩn bị giúp nàng ngự điều.

Trần Thập nhận không được mà vuốt đầu nó.

Mạc lão cũng sờ nói: "Nhưng mà...cũng không nổi người nhỉ?"

Dù đây là những con chim khổng lồ, nhưng cũng khó mà đủ sức để chở được một người bay qua.

Lâu Thất quét mắt qua: "Ai nói với lão là muốn chở người?"

Lâu Thất đưa cánh tay, kêu vài tiếng, một con chim cắt đậu trên tay nàng, nàng cười một tiếng, tay còn lại tạo ra một tiếng, thì thầm vài âm, chẳng ai nghe ra được nàng đang nói gì. Nhưng rất nhanh, con chim cắt đó đã bay đi, lượn quanh vài vòng cùng với những con khác.

Vợ chồng Mạc Vấn và Mật lão mờ mịt không hiểu chuyện gì xảy ra, Trầm Sát đã tiến lên, hắc sát ma trảo hắc ám khí quét tới, khiến đám phi trùng màu đen né ra tạo thành một lỗ hổng, sau đó phát tay gọi Hỏa, "Hỏa, người đi trước."

"Vâng."

"Hỏa Vệ làm được không?" Lâu Thất mỉm cười liếc hần.

Hỏa hơi khựng lại, "Thuộc hạ sẽ tận lực không làm mất mặt."

Hần giang hai cánh tay, thả người nhảy tới phía trước, thân thể như chim ưng mà bay lên, đúng lúc ngăn lực, chân điểm nhẹ lên lưng một con chim cất, mượn lực lại bay lên.

Lên xuống vài lần như vậy, hần đã nhẹ nhàng sang tới ngọn núi đối diện.

Vợ chồng Mạc Vấn và Mật lão nhìn đến gần người, dù bọn họ võ công tu vi đều cực cao, nhưng trước nay chưa từng nghĩ đến khinh công còn có thể dùng như vậy!

Trong lòng bọn họ có như ngàn con ngựa chạy qua, kích động đến mức nhảy cả lên, chỉ có thể nói một tiếng, thích con mẹ nó thật đấy!

"Các người có thể không?" Lâu Thất lại nhìn mấy người Ấn Dao Phong, bọn họ liền gật đầu. Sao có thể khiến Đế Hậu mất mặt được chứ? Vốn khinh công của bọn họ cũng chẳng tồi, có chỗ mượn lực thì thực ra cũng không phải là chuyện quá khó, điều thử thách ở đây chính là sự can đảm. Cuối cùng nếu lỡ mà rơi xuống kia thì nhẹ nhất cũng là gãy tay gãy chân thôi.

"Người đứng trước ta." Trần Thập nói với Thu Khánh Tiên.

Thu Khánh Tiên gật đầu mạnh một cái.

Hai người lần lượt đi qua, nửa đường Thu Khánh Tiên trượt chân một cái, Trần Thập lập tức tiến lên kéo cô, cũng coi là hữu kinh vô hiểm, tiếp theo Lâu Tín và Ấn Dao Phong cũng thuận lợi mà đi qua.

"U u."

U U đột nhiên kêu lên hai tiếng, lúc Trần Thập muốn sang bên kia nó liền leo lên vai Lâu Thất, nhưng lúc này đột nhiên toàn thân nó căng cứng, kêu lên.

Đồng thời, đám phi trùng màu đen hình như cũng bị kinh hách, vậy mà lại bay nhanh xuống núi, rất nhanh liền không thấy tăm hơi.

Lâu Thết nhìn mấy con chim cắt bị loạn thế trận, vẻ mặt căng thẳng: "Mau đi qua!"

Trầm Sát trong lúc nàng lên tiếng đã nắm chặt tay nàng, thả người nhảy một cái, thoảng cái đã đem nàng bay xa, ở giữa chỉ mượn lực có một lần.

Mật lão ba người cũng phát giác ra có gì đó không đúng, theo sát phía sau.

Ba người vừa mới nguy hiểm mà sang đến ngọn núi bên kia, quay đầu liền thấy ở giữa ngọn núi nhỏ kia đột nhiên bị một cái đuôi quét tới, toàn bộ đỉnh núi đều bị nứt ra, ầm ầm rơi xuống.

Có một con thú màu đen ngẩng đầu, nhìn sang bên này, hai mắt giống như đèn lồng màu xanh.

"Đi mau." Trầm Sát ngưng giọng nói, đưa Lâu Thết chạy tới ngọn núi bên kia.

Cũng không biết đã qua bao lâu, cảnh sắc trước mắt lại thay đổi, lại là sơn cốc thác nước, hồ nước trong như gương. Trên mặt hồ là một chiếc thuyền lá nhỏ đang nhẹ lướt, trên thuyền có hai nam nhân mặc thanh y, đang chậm chậm lau kiếm.

595. Chương 595

Bọn họ đều dừng bước, đang lúc ngầy người, nam nhân kia quay đầu lại, cặp mắt hoa đào lạnh diễm, bờ môi căng đầy mà sáng bóng, lúc này non sông tươi đẹp đều trở thành phong màn.

Tay áo rộng rãi, dáng người phiêu nhiên, toàn thân khí chất gần như không ai có thể so bì. Hắn nhìn qua đây, ánh mắt như có phần mờ mịt, nhìn bọn họ, mà lại như không nhìn bọn họ.

Nom hắn chẳng qua cũng chỉ mới gần ba mươi, nhưng nếu nhìn kĩ thì sẽ phát hiện trên người hắn không còn dáng vẻ của người trẻ tuổi, mà là loại nội liễm đã ngưng đọng theo năm tháng.

Ở đây trừ Trầm Sát và Hách Liên Quyết ra, đây là nam nhân kinh diễm nhất mà Lâu Thết thấy. Thậm chí, nam nhân này còn đẹp hơn Hách Liên Quyết rất nhiều.

Điều kỳ lạ hơn là, khi nhìn thấy nam nhân này, trong lòng nàng lại có chút cảm giác thân cận.

"Các hạ là ai?" Mật lão nhìn bọn họ mãi không lên tiếng, liền tiến lên trước hai bước, cất giọng hỏi.

Vừa lúc đó, trong Thánh Tiên Cung, dưới hàng cây nào đó, hai người đang ngồi đánh cờ, một là một lão giả râu bạc phiêu phiêu và một nữ nhân mặc hoàng y dù tuổi đã hơn năm mươi nhưng phong thái vẫn như sơn đột nhiên cùng quay đầu lại, mắt lộ vẻ khiếp sợ.

Nữ nhân ghen ngào: "Phá Động thời không?"

Lão giả giương tay lên, phía sau xuất hiện một tên đệ tử, lão nhanh chóng nói: "Nhanh đi mời mấy vị sư thúc!"

"Chúng ta mau đi xem! Có phải đã đến lúc đưa về rồi không?"

Thân ảnh hai người nhẹ lóe lên, thoáng cái đã biến mất tại chỗ.

Ở bên kia, chẳng ai ngờ được rằng, ngay sau khi Mật lão lên tiếng, cảnh sắc trước mắt liền thay đổi, thác nước không còn nữa, hồ nước cũng không còn, trước mắt họ vậy mà lại là một khoảng đại dương mênh mông.

Vẫn là nam nhân kia, thế nhưng lại thay một bộ trang phục khác, một thân mặc chiến giáp mềm cuồng tình như lửa, trường kiếm nhuốm đầy máu, hai má bị trầy da, bên môi có vết máu tươi khiến hắn nhìn có thêm vài phần vẻ đẹp bi tráng.

Nhìn nam nhân này như vậy, lòng Lâu Thất bỗng dưng nhói một cái, liền lấy tay ôm ngực, Trầm Sát nào quản nam nhân gì gì kia, có thể nói, chính vì có nam nhân như này, hắn càng đặt sự chú ý lên người Lâu Thất, hiện tại nhìn thấy nàng đau lòng vì một nam nhân khác, hắn liền khẽ chau mày, khí tức đột nhiên lạnh, đang định nói, Lâu Thất đã nắm lấy cổ tay hắn.

Nàng nhỏ giọng chỉ đủ để hắn nghe thấy: "Sát, chàng thấy bộ dáng ta có bao nhiêu phần giống hắn?"

Trầm Sát nghe vậy liền ngẩn ra, hắn liền quay đầu nhìn lại nam nhân kia, lập tức mở miệng: "Ít nhất cũng phải giống tới bốn phần."

Mắt, mắt Lâu Thất lớn hơn chút so với nam nhân này, nhưng mà mi, mũi, môi, còn có quai hàm, có bốn phần tương tự với Lâu Thất.

"Ta cảm thấy, có thể hắn chính là Hiên Viên Chiến." Lâu Thất bình tĩnh nhìn nam nhân kia.

Gió rền vang, nam nhân kia đột nhiên nở nụ cười, sóng gió sậu khởi, hắn rút kiếm, nói một câu.

Tiếp theo, sóng lớn làm bối cảnh, sóng gió cuộn cuộn, nam nhân giơ kiếm xuất chiêu, sắc bén vô tình, mỗi chiêu đều là sát chiêu, nhưng bọn họ nhìn ra, hắn vậy mà lại đang múa kiếm trong khoảng không, đối diện căn bản không có quân địch.

Một màn này có chút quỷ dị.

"Hắn vừa rồi nói gì vậy?"

Mặt lão lằng lằng quay đầu lại, Mạc Văn cũng là sững sờ lắc đầu: "Ta không nghe thấy gì cả."

"Căn bản là không có tiếng, hửn ở bên kia chẳng phát ra một chút âm thanh nào." Lâu Tín không dám tin nói.

Đúng vậy, không có thanh âm, bên kia sóng gió rất lớn, nhưng bọn họ hoàn toàn không nghe thấy chút tiếng sóng gió nào, chỉ thấy vẻ thanh tịch của núi hoang.

"Hửn nói gì?" Trầm Sát lại rất quả quyết mà hỏi Lâu Thất, hửn biết, cứ coi người khác nghe không thấy nhìn không ra, Lâu Thất lại biết môi ngữ, nam nhân kia vừa khéo lại đứng thẳng mặt nàng nói, chắc chắn nàng nhìn rõ hửn vừa nói gì.

Lâu Thất có chút ngẩn ra, kinh ngạc thấp giọng nói: "Cho dù phải xuống hoàng tuyền hay lên trời cao, trăm nhất định phải tìm thấy người ấy, không tiếc bất cứ giá nào!" Không biết là hửn, hay là cô ta.

Nhưng mà qua môi ngữ, nàng có thể nhìn ra, ngữ khí của nam nhân kia cương quyết tới nhường nào, điều này khiến mắt nàng nóng lên, lại có chút kích động đến rơi lệ.

"Trẫm?" Trầm Sát trầm ngâm vì cách tự xưng này. "Vậy có lẽ hửn là một vị Hoàng đế. Hiên Viên Chiến sao?"

Đối với việc gọi tên họ của nhạc phụ mình Đế Quân đại thần chẳng chút áp lực nào, bản thân Lâu Thất chưa từng gọi phụ thân phụ hoàng bao giờ, ai mà biết được nàng có cho phép hay không.

Cảnh trước mắt lại đột nhiên thay đổi.

Sóng gió gì cũng không còn nữa, bọn họ dường như đang đứng từ bầu trời nhìn xuống, thấy được một mảnh rừng lớn rậm rạp, ở giữa rừng cây có một tia chớp như thủy quang.

Cảnh sắc này chỉ là chợt lóe lên, sau đó trước mắt chỉ còn một mảnh núi rừng hoang vu.

Có một hồ nước nhỏ ở đối diện, có mấy người có vẻ như đang vội vã trước sau chạy tới, trong đó có một nữ nhân, phong thái yếu điệu, nhìn về phía Lâu Thất trước.

Lâu Thất có thể nhìn thấy sự không thể tin trong mắt cô ta, nhưng nàng đồng thời cũng thấy đằng sau nữ nhân đó có một người giống Hoa Vu Tồn như đúc, chỉ là nam nhân đó hơn hai mấy tuổi mà thôi.

Đây là sư huynh của lão đạo sĩ thôi sao?

Nói như vậy, đây đều là người của Thánh Tiên Cung rồi.

Lâu Thất chuyển ánh nhìn đến chỗ lão giả kia, kéo tay Trầm Sát đi về chỗ đó.

Nhưng mà lúc này, ở bên đó lại có một nam một nữ bay tới, giống những người ở Thánh Tiên Cung, cùng nhìn về mà hướng Lâu Thất và Trầm Sát chạy qua.

Mặt lão giả đứng đầu bỗng biến sắc, lớn giọng nói: "Dừng lại! Dừng lại! Không được tới phía bên kia hồ."

"Mau dừng lại, bên đó có Phá Vực thời không."

Mặc dù bọn họ có nhanh, khinh công của Trầm Sát và Lâu Thất lại càng nhanh hơn, lúc nghe rõ bọn họ nói, Lâu Thất và Trầm Sát đã nảy ra ý nghĩ muốn phóng từ hồ qua.

Người, ở ngay trên mặt hồ, giữa không trung.

Lão giả lập tức kêu lên: "Mau lại đây!" Nếu đã qua, vậy liền tranh thủ nhanh chóng qua.

"Lâu Thất ư?" Nữ nhân trẻ tuổi tới cuối ngẩng đầu, dung mạo xinh đẹp tựa hoa mẫu đơn, cô ta nhìn thẳng vào ánh mắt của Lâu Thất, trong mắt mang theo sự u buồn, giơ tay lên, một vệt sáng liền bắn về phía họ.

"Tiền Anh, người đáng chết!"

Nam nhân cạnh cô ta nổi giận, vung chưởng lên đánh bay cô ta, sau đó bay vọt lên, nghênh về phía đám Lâu Thất Trầm Sát.

"Thái tử điện hạ!"

Lúc này, Trầm Sát và Lâu Thất không để ý xem hắn là ai, bởi khi bọn họ nhảy tới mặt hồ liền cảm thấy một cảm giác tê liệt mạnh mẽ vô cùng.

"Phá Vực thời không! Nguy rồi!" Lâu Thất kêu lên, nàng sớm nên nghĩ tới, ở chỗ này lúc trước hiện lên từng bức họa, có thể là do Phá Vực thời không tạo thành!

Trầm Sát lúc này cũng tỉnh táo dị thường, lập tức trầm giọng nói: "Nhân lúc này hãy đưa nghia phụ của nàng trở lại."

Lúc này, nam nhân bay tới tháo kiếm bên hông xuống, ném tới chỗ bọn họ: "Điện hạ, mau đạp lên!" Đối với cao thủ như bọn họ, chỉ cần có một chút gì đó có thể mượn lực sẽ có thể chống đỡ một lúc.

Trầm Sát liếc hắn một cái, kéo Lâu Thất đặt mũi chân đứng lên kiếm một chút, bọn họ lúc này đã không có

cách nào nhanh chóng bay lên bờ, bởi cảm giác tê liệt quá mạnh, giống như đang vô hình chạy loạn, cũng bởi vì như vậy, cũng bởi vì như vậy bọn họ mới không có nhanh chóng rơi xuống nước. Mà trong mắt những người khác, ba người bọn họ giống như lá trong gió, bị cuốn trôi dạt không thôi.

Hắn thét ra lệnh cho người khác không được phép qua đây, bản thân thì nắm chặt tay Lâu Thất, dù có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, tuyệt đối sẽ không tách khỏi nàng.

Lâu Thất nói với lão giả: "Vãn bối Lâu Thất, đồ đệ của Hiên Viên Lại, mong sư tổ và các sư thúc bá hợp sức kéo ông ấy trở về! Đây là thông tin của ông ấy!" Nói rồi, nàng từ trong ngực lấy ra một chiếc túi thơm, dùng sức ném tới chỗ lão giả.

"Đồ đệ của A Lại sao?" Lão đầu kinh hãi, đưa tay chụp một cái, chiếc túi thơm liền tới tay lão.

"Thật sự là tin tức của A Lại."

Phụ nhân có phong thái yếu điệu lập tức nói: "Vừa hay, chúng ta đang thiếu món đồ này."

"Nhanh, bày trận, khởi pháp!" Lão đầu cũng vô cùng khẩn trương.

Mọi người lập tức bày trận, gió cuốn mây tan, lúc này bầu trời đổi sắc, Phá Vực thời không nứt ra một vết, cuồng phong gào thét, đám Mật lão bên hồ bị buộc phải lui lại, căn bản không mở mắt ra được, cho đến khi lùi đến một bụi cây ở phía sau.

"U u."

U U nắm chặt y phục của Lâu Thất, thiếu chút thì bị cuồng phong thổi bay.

"U U, người ở đây nguy hiểm, ta đưa người ra ngoài." Lâu Thất xốc nó lên, ném về phía lão đầu. Cùng lúc đó, nàng cũng đang muốn nôn, trước đây lão đạo sĩ thói đưa nàng đi đi về về, đâu có động tĩnh như vậy? Giờ đây rốt cuộc là sao chứ!

"Thuộc hạ, thuộc hạ Thiên Ảnh, thiếp thân thị vệ của Trầm thị hoàng đế! Hoàng thượng hoàng hậu vẫn luôn đợi thuộc hạ!" Nam nhân ấy như sợ không còn cơ hội nói, ở tại tình huống lúc này vội vàng nói, "Bọn họ đang..."

Trầm Sát và Lâu Thất đều khiếp sợ nhìn hắn, ánh mắt đó khiến hắn không nói tiếp nổi.

"Thiên Ảnh?"

"Nếu là như vậy, dường như ngày nhỏ bốn Đế Quân đã mơ hồ nghe qua cái tên này, cho nên khi đặt tên cho

Thiên Ảnh...” mới dùng cái tên này theo bản năng.

Lâu Thất im lặng.

Thiên Ảnh.

Lão đầu bên kia kêu to: ”Tiểu tử, nha đầu, đây là Phá Vực thời không mạnh nhất mà chúng ta từng gặp, nếu như bây giờ cứu các người thì sẽ không có cơ hội kéo Hiên Viên Lại trở về! Hoặc nếu như kéo được nó về, các người có thể tạm thời sẽ bị mắc kẹt ở trong Phá Vực, cơ hội bình an quay về không quá năm phần!”

Lâu Thất nhú mày, thật sự là muốn mắng chửi trời.

Trầm Sát nắm chặt tay nàng, cũng cảm thấy không thể tưởng nổi, thế nhưng khi nghĩ tới, lần đầu tiên, lần thứ hai Lâu Thất rơi vào ngực hắn có lẽ là do gặp được Phá Vực thời không, cho nên hắn sẽ không buông nàng ra, ai biết được lát nữa nàng sẽ rơi xuống đâu? Ngộ nhờ tìm không ra thì sao?

”Nàng ở đâu, bốn Đế Quân liền ở đó.”

Lâu Thất nghe được ngữ khí kiên định của hắn, trong lòng ấm áp, lập tức nói với lão đầu: ”Kéo Hiên Viên Lại trở về!” Dù có thể nào đi chăng nữa, nàng không thể để lão đạo sĩ thối ở lại hiện đại một mình thêm lần nữa, ở bên đó hắn không người thân thích, về sau ngộ nhờ nàng không còn cơ hội quay lại, chẳng phải cả đời này hai người sẽ không thể gặp lại nhau nữa sao?

”Được! Quả không hổ là đồ đệ của A Lại!”

Lão giả hét một tiếng, lập tức hạ lệnh thi triển bí pháp.

”Các người cố chịu một chút, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, chờ A Lại quay về là có thể kéo các người ra!” Lão đầu nói rồi hai tay rạch một cái, có kinh khí vô hình truyền vào trong trận.

Bọn họ lúc này đều không để ý tới Tiên Anh lúc này bị đánh bay, cô ta bò dậy, nhìn thấy một màn trước mắt, lại nhìn Lâu Thất, cắn cắn môi dưới.

596. Chương 596

Tiên Anh trong lòng thật muốn tìm được Hách Liên Quyết, cùng hắn nói rõ một lần.

Hách Liên Quyết cho rằng vương triều Hách Liên vẫn đang ở tình cảnh như khi phụ hoàng hắn còn tại vị, sự thật không phải vậy. Bây giờ Hách Liên Minh ngồi lên vị trí đó, rất kiêng kị với vị đệ đệ Hách Liên Quyết đã sớm được phong vương này, tất cả những chuyện có thể khiến Hách Liên Quyết mất quyền lực, giảm uy vọng, Hách Liên Minh đều sẽ làm.

Hách Liên Minh biết lòng nàng thuộc về Ngân Nguyệt, thế nên dù không có cảm tình với nàng, nhưng vẫn lệnh cho nàng vào cung

Tiền Anh muốn tìm Hách Liên Quyết thương lượng chuyện hôn sự của hai người, trước đây nàng biết trong lòng Hách Liên Quyết muốn tìm đến tiểu công chúa của hoàng thất Hiên Viên, cùng nàng ta làm lễ đại hôn. Điều này nàng cũng có thể hiểu, dù sao thành thân cùng tiểu công chúa Hiên Viên quả thật rất có lợi, đại biểu toàn bộ vương triều Hiên Viên đều đứng về phía hấn.

Vương triều Hiên Viên dù hiện tại đã đến gần thời điểm sinh tử tồn vong, thế nhưng bách túc chi trùng, tử nhi bất cương (1). Nếu Hách Liên Quyết có thể cùng tiểu công chúa thành thân, đến lúc đó vương triều Hiên Viên trong tay hấn nhất định cũng sẽ không lụi bại hơn nữa, dù hấn không chiếm được vương triều Hách Liên, ít nhất có thể có được nửa vương triều Hiên Viên.

(1) Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương: Rét trăm chân, chết mà không ngã dùng để hình dung nhân vật, quý tộc hoặc hào môn thế gia có thể lực to lớn, tuy đã suy bại nhưng sức ảnh hưởng vẫn còn tồn tại.

Chính vì nàng biết suy nghĩ này của hấn, vậy nên cũng thấu hiểu.

Thế nhưng lần này nhìn thấy Hách Liên Quyết, nàng nói mình nguyện ý làm trắc phi, không ngăn trở kế hoạch của hấn, chỉ là giờ đây nàng mới biết được, thì ra Hách Liên Quyết đã tìm được tiểu công chúa của hoàng thất Hiên Viên, nàng chẳng qua chỉ nói một câu vị tiểu công chúa kia từ nhỏ rời khỏi hoàng thất trôi giạt khắp nơi, cũng không biết có còn là băng thanh ngọc khiết như xưa không, vậy mà Hách Liên Quyết thiếu chút nữa đã giết nàng!

Hấn tựa như không còn là ánh trăng bạc trong trẻo mà lạnh lùng như trước kia nữa, hấn giờ đã trở nên tăm tối hơn! Tất cả chuyện này chắc chắn là vì tiểu công chúa kia!

Thế nên, nàng dò hỏi được sự tình về Lâu Thất từ trong đám thị vệ của Hách Liên Quyết, cũng lợi dụng toàn bộ tiền tài cùng thế lực của gia tộc đi thăm dò, rốt cục trời không phụ lòng người, nàng đã biết Lâu Thất muốn đến Thánh Tiên Cung.

Lần này, nàng là vì Lâu Thất mà đến, sao có thể để nàng ta được yên ổn?

”Không thể phá trận pháp, chí ít có thể đối kháng với thời không phá động, trước tiên để bọn hấn chống đỡ ngay tại chỗ, ta sẽ kéo A Lại về.”

Lão giả nói, mười ngón tay tung bay khiến người khác hoa cả mắt, không ngờ càng linh hoạt thuần thực hơn Lâu Thất. Theo thủ quyết hấn thi triển, một trận gió lạ liền hướng về phía thời không phá động trên hồ mà tập kích.

”Nha đầu, các ngươi phải cố chịu đấy.” Lão giả cũng nhìn ra được ba người Lâu Thất tu vi thâm sâu, lúc này mới yên tâm.

Thế nhưng một câu kể tiếp của Lâu Thất khiến hần suýt nữa tự mình vấp té.

”Sư tổ, sư phụ của ta đứng về phía ta, nếu ngài không nhanh hơn, lỡ ta xảy ra chuyện gì thì cẩn thận sư phụ ta trở về khi sư diệt tổ đó!”

Lão giả lúc đầu dáng vẻ tiên phong đạo cốt, nghe xong lời này thần sắc liền thay đổi, nhin không được can rằng mắng: ”Tiểu hỗn đản này!”

Phu nhân phong vận thướt tha kia nghe vậy cũng cười lên: ”Quả nhiên là dòng giống của con gái ta! Phong thái này ta thích!”

”Vậy cũng phải để con gái người nguyện ý thừa nhận người, bằng không chỉ sợ cháu ngoại này của người cũng không bằng lòng nhận tổ quy tông!” Lão giả liếc một cái nói: ”Mau mau hỗ trợ ổn định trận pháp, nếu trận pháp rung chuyển, nha đầu kia xảy ra chuyện gì, cẩn thận về sau nữ nhi cùng đồ đệ của ta đều tới làm loạn.”

Hần vừa dứt lời, mấy mũi ám khí theo gió mà đến, phóng về chỗ mấy người bày trận.

Lúc này trận pháp đang ở giai đoạn quan trọng, để bày trận pháp này bọn họ cần xuất ra mười phần công lực, nửa điểm sơ suất đều không thể có, thế nhưng người đối diện với sống chết nhất định sẽ vô thức muốn bảo mệnh, thế nên có hai người có chút phân tâm, trận pháp liền lệch đi, lập tức gió thổi càng mãnh liệt.

”Hong rồi!” Sắc mặt lão giả đại biến, hét lớn, ”Vạn gãy phá động, phải nhanh chóng mang A Lại trở về!”

”Chết tiệt!” Phụ nhân cũng lập tức động thủ, bà liếc sang Tiền Anh thật nhanh, thế nhưng lúc này hoàn toàn không cách nào rút tay ra, mắt thấy Tiền Anh còn muốn động thủ, trong lòng bà cũng nóng như lửa đốt.

”U u!”

Đúng lúc này, một luồng ánh sáng tím bạc nhanh như chớp mà bắn đến phía Tiền Anh, mục tiêu là, mặt của nàng.

”Uuuu!”

Tiền Anh mắt thấy một con cáo nhỏ nhào tới chỗ mình, thật nhanh chóng né ra, thế nhưng vẫn không thể nhanh hơn nó, gương mặt bị một móng của nó chộp trúng, nhất thời giận dữ, một người một hồ ly chiến đấu.

”Mau!” Lão giả thả người nhảy vào trận pháp, ngồi xếp bằng xuống, tận lực khuếch tán toàn bộ tu vi, tựa như một đầm nước vô hình lấy hần làm trung tâm, dần tràn chảy ra ngoài.

Hiện đại, bên trong biệt thự của Lâu Thất, ánh tà dương đỏ rực như máu, Hiên Viên Lại đang ở trong sân tưới hoa, đột nhiên trong lòng cảm nhận được gì đó, rung mình.

Ông ngẩng đầu nhìn trời, mày nhíu chặt lại, sau đó điểm mũi chân một cái, người đã nhảy lên lầu hai, nhanh chóng lấy một cái bọc ông đã chuẩn bị từ trước, ôm thật chặt.

”Bảo bối, nhanh như vậy đã tìm được Thánh Tiên Cung rồi sao?” Ông tự nhủ, về tới trong sân, quay đầu lại nhìn về phía biệt thự này, tâm tình có phần phức tạp, lần này nếu có thể đi được, không thì cả đời này sẽ không còn cơ hội trở lại nữa, thật có phần không nỡ.

Thế nhưng bên này chỉ có một mình ông, tóm lại vẫn phải trở về, nha đầu kia không biết ở bên kia sống có cực khổ không, đến đại lục Long Ngâm có bị kẻ khác hà hiếp không, ông lại không thể trở về làm chỗ dựa cho nàng.

Lúc này, bầu trời đột nhiên cuộn cuộn hình thành một hang động lớn, thoát nhìn vô cùng sâu.

”Mẹ kiếp! Phá Vực thời không lớn như vậy? Làm trò gì thế?” Hiên Viên giật mình nhảy dựng.

Một tiếng nói mơ hồ gián đoạn truyền đến, ”A Lại..”

Đoạn sau ông không nghe rõ, thế nhưng Hiên Viên cũng xác định được đây là giọng nói của sư phụ mình, thật là cơ hội trở về của ông đây rồi, ông liền trút toàn bộ nội lực ra, phóng về phía hang lớn.

Nếu bên này không có ông phối hợp, dù là sư phụ của ông cũng không cách nào đưa ông trở về.

Mưa gió điên cuồng ập đến, sấm chớp rền vang. Bên này rất nhiều kênh truyền hình nhao nhao đưa tin, hai ngày nay sẽ mưa rất lớn, trăm năm khó gặp, mong người dân tập trung ở nhà...

Thánh Tiên Sơn.

Hồ nước bỗng nhiên tựa như quái thú thức giấc, điên cuồng gợn sóng tung tóe, tạo thành một vòng xoáy đáng sợ, lực hút từ trong xoáy nước truyền đến. Lâu Thất chợt cảm thấy không ổn, nhịn không được kêu một tiếng: ”Chết tiệt! Cảm giác lịch sử muốn tái diễn!” Lúc đầu nàng cũng rơi vào trong xoáy nước, chẳng lẽ lại tới thêm một lần nữa?!

”Không được phép buông bỏ Đế Quân ra!” Lúc này Trầm Sát cũng căng thẳng, kéo nàng vào lòng, ôm thật chặt.

Lâu Thất lớn tiếng kêu lên: ”Lỡ chết thì sao?”

”Chết cũng phải cùng nhau! Đừng hòng buông ra!” Trần Sát nghiêng răng nghiêng lợi.

Phía chân trời có bóng đen rơi xuống, Lâu Thất ngẩng đầu liền rống lên: ”Lão đạo sĩ thôi, nếu ta gặp chuyện không may, nhớ báo thù cho taaaa! A a a!”

Cuối cùng là bọn họ không thể nào kháng cự lại lực hút truyền đến dưới chân, cả ba người đồng loạt bị cuốn vào vòng xoáy.

Một giây tiếp theo, một người nặng nề rơi xuống giữa trận pháp ở Thánh Tiên Cung, lão giả chợt nâng tay lên một chút, nội lực trên đỉnh giảm đi, tránh cho lúc ông ngã xuống xảy ra vấn đề.

Người nọ vừa hạ xuống, tất cả động tĩnh trong thiên địa trong nháy mắt lắng đọng lại, dường như ban này chỉ là ảo giác của bọn họ mà thôi.

”Thất Thất!” Hiên Viên Lại nhảy lên, không đoái hoài tới kẻ nào, khẩn trương tìm kiếm thân ảnh Lâu Thất.

Thế nhưng, trên mặt hồ chẳng có gì cả.

”Nha đầu chết tiệt kia! Người đi đâu rồi?”

”A Lại?”

”Công tử!” Một giọng nữ kích động không thôi truyền đến, bên hồ kia, Tiểu Trù nhìn thấy nam nhân đã bao năm không gặp, tuy là y phục quái dị, tuy là già hơn nhiều, cũng già hơn đôi chút, thế nhưng nàng liếc mắt nhận ra, chính là chủ tử của nàng. ”Trần Thập, nhanh, nhanh mang ta đến!”

Trần Thập mang theo nàng, nhún người bay sang phía đối diện hồ.

Còn không đợi người khác kịp nói gì, hắn liền nói với Hiên Viên Lại: ”Tiền bối, tiểu nhân là thị vệ của Lâu Thất, vừa rồi là nữ nhân kia xuất thủ hại cô nương nhà chúng ta!”

Vừa rồi bọn họ không đủ năng lực, ngay cả tới gần cũng không được, thế nhưng cái gì cần thấy cũng đã thấy rồi, việc trước tiên đương nhiên là - mách tội!

Hiên Viên Lại lập tức nhìn theo hướng tay hắn chỉ, vừa lúc Tiền Anh đang kéo đuôi U U. U U vốn dĩ không ngờ đến, ở bên này, dù tốc độ của nó có nhanh hơn nữa, vẫn có người có tu vi kiềm chế được nó.

”Người hại Thất Thất nhà ta?” Sắc mặt Hiên Viên Lại lập tức trầm xuống, cũng không thấy hắn cử động, mà đã đến trước mặt Tiền Anh, một quyền thẳng tắp đánh tới mặt nàng ta. ”Vậy người đi chết đi!”

597. Chương 597

Không ai nghĩ đến ông vậy mà không nói hai lời, ngay cả chứng cứ cũng không cần liền đã hạ thủ với một cô nương như hoa như ngọc.

Phanh.

Tiền Anh dĩ nhiên tránh cũng không thoát một quyền này, bị ông đánh trúng ngay giữa mũi, rắc một tiếng, những người ở đây đều cảm thấy phát lạnh trong lòng.

Nghe thanh âm, rõ ràng là mũi bị gãy, có cần phải bạo lực đến vậy không hả? Có biết cái gì là thương hương tiếc ngọc không hả?

Nếu như biết ý nghĩ của bọn hắn, Hiên Viên Lại nhất định sẽ nhổ vào mặt bọn hắn. Hương là gì? Ngọc là gì? Tất cả nữ nhân dám hiệp đáp Thất Thất nhà Thánh Tiên Cung đều là cứt chó có được không hả?

Tiền Anh cũng giật mình tỉnh táo lại, thật ra nàng vô cùng yêu quý che chở gương mặt này, bây giờ duỗi tay sờ, phát hiện mũi chảy máu, nàng lập tức trợn trừng hai mắt, đôi mắt đỏ hoe, găng gượng cắn răng dữ tợn nói: "Thánh Tiên Cung! Tốt, tốt lắm, đừng tưởng rằng bản tướng quân sợ Thánh Tiên Cung các người! Các người chờ đấy, sớm muộn ta cũng dẫn binh san bằng Thánh Tiên Sơn này!" Nói rồi phẫn hận xoay người chạy như bay.

"Nữ nhân kiêu ngạo từ đâu đến? Khẩu khí thật là lớn! Tới, có bản lĩnh liền tới! Nếu người chạy chậm chút, ta giết người!" Hiên Viên Lại giơ chân hướng về phía bóng lưng nàng hô lên, chờ Thánh Tiên Cung quay đầu lại liền thấy tất cả mọi người ngơ ngác nhìn mình, cứ như Thánh Tiên Cung là quái vật.

"Nhìn ta như vậy làm gì?" Ông ngẩng lên người Trần Thập: "Tên tiểu tử này, môi hồng răng trắng, nhìn thuận mắt. Mau dìu ta, ta sắp ngất rồi, nếu không phải ta ngất, đánh ả ta cũng không chỉ một quyền đâu."

Nói rồi thật sự hôn mê bất tỉnh.

"Tiền bối?" Trần Thập kinh hãi. Không phải mới vừa rồi còn rất tốt sao?

Tất cả người ở Thánh Tiên Cung không còn gì để nói. Lão giả phát tay, tiếp nhận Hiên Viên Lại từ tay Trần Thập môi hồng răng trắng như hoa như ngọc, nói: "Nó tiêu hao hết tinh thần thể lực thôi, nghỉ ngơi là tốt rồi. Đưa hắn trở về trước đã."

Nói rồi nhìn quanh đám người ở đây, "Các vị cũng theo hồi cung chúng ta đi! Có chuyện gì từ từ nói."

Đám người Trần Thập và Hỏa nào chịu đi: "Cung chủ, Đế Quân Đế Hậu của bọn ta còn chưa trở lại."

Lúc này, Vân Phong mang theo Nhị Linh từ hồ bên kia sang, bọn họ vốn muốn đến Thánh Tiên Cung, thế nhưng còn chưa tiến cung liền thấy bên này không đúng, Lâm Tử Quân nói đây chắc là khảo nghiệm cho những người muốn vào núi, Vân Phong nào chịu ngồi yên? Liền dùng mỹ nhân kế khiến Lâm Tử Quân đồng ý qua đây.

Kết quả bọn họ xa xa nhìn thấy đám người, nhưng không biết mấy người Đế Quân ở đâu.

”Mấy người Lâu Thất đâu?” Nghe được câu này, Vân Phong khẩn trương.

Lão giả, cũng tức cung chủ Thánh Tiên Cung nói rằng, ”Về trước đi, các người thủ tại chỗ này cũng vô ích.”

Đám người Hỏa cần rằng, để lại hai người coi chừng chỗ này, những người khác trở về Thánh Tiên Cung.

Thánh Tiên Cung đặt trên một ngọn núi cao nhất, ngọn núi này độc lập tránh xa bên ngoài, cách những đỉnh núi khác một khoảng lớn. Có cây cầu dài treo trên bầu trời cách đất trăm mét. Từ nơi này nhìn sang, mây mù lượn quanh, mái hiên mờ ảo, ánh tà dương rơi đến phía sau cung, thoát nhìn như tiên cảnh.

Nếu nói xa hoa lộng lẫy, Thánh Tiên Cung cũng không phải vậy, ngược lại, so với tưởng tượng của bọn hắn, Thánh Tiên Cung càng mộc mạc hơn, ngôi nhật tường trắng mang theo tiên khí.

Cầu treo thoát nhìn đáng sợ, lúc đi qua lại rất ổn định. Chỉ là lúc đi qua mây mù quấn quanh người, khiến người ta trong thoáng chốc cũng cho rằng mình là tiên nhân.

Bất quá đám người Hỏa Vệ tâm tư cũng không nằm nơi đây, Đế Quân Đế Hậu đều không biết tung tích, bọn hắn bây giờ tựa như rắn mất đầu.

Cửa Thánh Tiên Cung mở rộng ra, bên trong cũng không phải đệ tử như mây giống bọn hắn tưởng tượng, ngược lại có phần cô quạnh, vào cửa liền có bậc thang thật dài, bước lên bậc thang là cánh cửa thứ hai, trong viện có vài lá ngô đồng phiêu bay, có hai ba đệ tử đang cầm chổi quét tước.

Thấy đám người tiến đến, bọn họ dừng động tác, xoay người lại.

”Đệ tử bá kiến cung chủ, sư phụ, sư thúc, sư bá.”

”Ồ, đó là tiểu sư thúc?”

”Tiểu sư thúc đã trở về?”

Giọng nói kinh ngạc này vang lên, không ít đệ tử hai bên trái phải sương phòng chạy ra, hiển nhiên là một vẻ muốn tận mắt quan sát dáng vẻ nhân vật truyện kỳ.

Tiểu Trù theo sát một bên, vừa đi vừa khóc. Người của Thánh Tiên Cung cũng vô cùng hiếu kì với thân phận của nàng, thậm chí có người đang suy đoán, người này có phải thê tử bên ngoài của Hiên Viên Lại không.

Hiên Viên Lại được đưa đến một căn viện, đám người Hỏa bị cản lại.

"Các vị khách nhân, đây này là nơi ở của trưởng lão Thánh Tiên Cung, người bên ngoài không thể tùy ý tiến vào, mời các vị dời bước đến khách viện." Ngăn bọn họ lại là một nữ nhân tuổi chừng ba mươi hai ba mươi ba, sở dĩ không gọi phu nhân, là vì nàng chải kiểu tóc của nữ nhân chưa thành thân, mi mục thanh tú, có một loại khí chất của tiên cô.

Nàng cũng ngăn Tiểu Trù lại.

"Đó là nghĩa phụ của chủ tử bọn ta." Hỏa trầm giọng đáp.

Tiểu Trù cũng gấp gáp nói: "Đó là công tử nhà ta."

Nữ nhân ngẩn ra, ánh mắt rơi đến lên người Tiểu Trù, nghi ngờ nói: "Ý của ngươi là, ngươi là thị nữ của Lại ca ca? Nhưng hắn chưa bao giờ muốn nữ nhân hầu hạ mình."

Lại ca ca?

Tiểu Trù sững sốt.

"Có điều, nơi này có ta, không cần thị nữ." Nữ nhân kia nói, rồi đóng lại cánh cửa ngay trước mặt bọn họ. Để lại một đám đứng ngây ra.

Lâu Tín cùng Trần Thập đồng thời quay đầu nhìn về phía Vân Phong.

Lúc này Vân Phong vẫn giả nữ trang, mỹ lệ rung động lòng người.

"Nhìn tại hạ như vậy làm gì?"

Lâu Tín lập tức đi tới, khoác tay lên vai hắn, "Vân Phong cô nương, lúc này đến ngươi ra tay."

***

Bình bịch hai tiếng.

Vật nặng rơi xuống thăm cỏ, vô tình đè chết một con rắn nhỏ.

Lúc Lâu Thất rơi xuống được Trầm Sát ôm lấy khẽ lật một cái, cả người nằm sấp trên người hắn, trực tiếp dùng hắn làm cái đệm, một chút cũng không hề đau nhức.

Cho nên khi nhìn thấy Thiên Ảnh đè chết một con rắn nhỏ, nàng thậm chí không chút tử tế mà nở nụ cười.

"Này, Đại Thiên Ảnh, xem mật rắn đã bể chưa, nếu chưa thì đừng lãng phí, lấy ra ăn đi!"

"Đại Thiên Ảnh?" Vị nào đó là cao thủ giang hồ tại đại lục Long Ngâm kiêm đệ nhất Ảnh Vệ của Trầm thị Hoàng đế có phần không phản ứng kịp.

Lâu Thất từ trên người Trầm Sát đứng lên, "Chúng ta cũng có một thị vệ gọi Thiên Ảnh, người lớn tuổi hơn hắn, nên dùng Đại Thiên Ảnh để gọi người."

Thiên Ảnh không nói gì, muốn đi đỡ Trầm Sát. "Thái tử điện hạ."

Trầm Sát phát phát tay, đưa tay về phía Lâu Thất. Hắn chưa bao giờ cần người đỡ, nếu như thật sự cần đỡ, vậy người đó chỉ có thể là Lâu Thất.

"Có ngã trúng chỗ nào không?" Lâu Thất đỡ hắn lên.

"Không sao." Trầm Sát sau khi đứng lên phỉ phỉ quần áo, nhìn nàng, đột nhiên hỏi: "Đây có tính là lần thứ ba nàng ngã vào lòng bốn Đế Quân không?"

Ặc, tính không. Không tính đâu.

Bọn họ đồng thời xoay về phía Thiên Ảnh. Chuyện này cũng quá kỳ quái phải không? Lâu Thất là có kinh nghiệm, Trầm Sát là vì nàng, đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vì sao Thiên Ảnh này đối với việc bọn hắn đột nhiên ngã xuống một nơi hoàn toàn khác, trong nháy mắt rời khỏi hồ nhỏ trên núi Thánh Tiên kia lại hoàn toàn không kinh hãi?

Phải biết rằng, người bình thường nhất định sẽ có phần không tiếp nhận nổi, dù sao việc này cũng quá mức thần kỳ rồi.

"Thái tử điện hạ, chuyện thời không phá động, Hoàng thượng và Hoàng hậu từng nghe Hiên Viên Hoàng hậu nói qua!" Nói rồi, hắn nhìn về phía Lâu Thất, hơi do dự một chút hỏi: "Xin hỏi vị này chính là tiểu công chúa của hoàng thất Hiên Viên?"

"Không sai, đồng thời nàng cũng là Đế Hậu của bốn Đế Quân, Lâu Thất." Trầm Sát nhíu mày một cái.

Thiên Ảnh lập tức quỳ một gối, cung kính nói: " Thuộc hạ bái kiến Thái tử, Thái tử phi. Thái tử điện hạ, thuộc hạ phụng mệnh Hoàng thượng tìm kiếm hai vị, xin hai vị sớm nghĩ cách cứu Hiên Viên Hoàng đế cùng Hoàng thượng Hoàng hậu!"

Lâu Thất cùng Trầm Sát liếc nhau.

"Đứng lên nói rõ ràng!"

Lúc này, bọn họ nghe được một tiếng hổ gầm uy phong lẫm liệt từ xa.

Lâu Thất vừa đưa mắt nhìn, thần sắc đột nhiên liền có phần quái dị.

"Nơi này là..."

Bà nó, sao lại tới chỗ này chứ?

598. Chương 598

"Nàng biết đây là đâu à?" Trầm Sát nhìn cánh rừng rậm trước mắt, căn bản không nhìn ra được là nơi nào, bất giác nhíu mày.

Lâu Thất nói có hơi bất lực: "Ta nghĩ là ta biết."

Tuy ở đây không có nhà cửa, không có thứ gì mang tính đánh dấu địa danh, nhưng nàng từng bị nhốt ở đây gần hai tháng nên sao lại không biết đây là đâu chứ? Nàng chỉ là không biết tại sao lại đến đây.

"Nơi nàng từng ở à? Thế giới mà nàng lớn lên?" Biểu cảm của Trầm Sát lập tức có hơi kỳ lạ, hắn biết y phục và giày mà Lâu Thất mặc lúc ban đầu là như thế nào, sau đó nàng cũng từng nhắc đến với hắn một số thứ của thế giới đó. Dĩ nhiên không nói chi tiết, chỉ nói có xe gì mà lái cực nhanh, còn có máy bay có thể bay trên trời, còn súng ống là ám khí cực kỳ lợi hại...

Nhưng một chuyện khác mà hắn nhớ rõ ràng nhất là nữ nhân của nơi này đều mặc y phục cực kỳ ít vải! Còn có cả hở cổ lộ ngực nữa!

Nữ nhân có thể hở hang như vậy, nam nhân thì càng khỏi phải nói rồi, thường nhìn thấy nam nhân cởi trần!

Vừa nghĩ đến điều này, Đế Quân lập tức cảm thấy không hay rồi. Hi vọng không phải đến nơi đó!

Nhưng Lâu Thất lập tức phá tan hi vọng của hắn.

Nàng gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, trên trái đất, một nước trong đó ở thế kỷ 21, địa điểm huấn luyện đặc biệt của lính đánh thuê nào đó."

Cánh rừng rậm này bình thường dĩ nhiên là không có người đến, bên trong còn có các loài mãnh thú, điều càng đáng ghét hơn là đội lính đánh thuê đó từ sau khi tự coi nơi này là căn cứ huấn luyện đặc biệt của họ thì đã bố trí rất nhiều cạm bẫy cơ quan ở bên trong này. Nếu đúng lúc gặp phải thời gian huấn luyện người mới của họ thì ở đây sẽ còn bố trí các loại lính gác cự bộ binh, những cự bộ binh này rảnh rỗi sinh nông nổi, bất kể là ai xông vào đều phải trêu đùa một chút, đùa đến lúc họ cảm thấy chán mới thôi.

Trong đó có một tên biến thái nhất tên Teddy, trong mắt Lâu Thất đã nổi lên một vẻ u ám. Năm đó nàng chính là cứu được Minh Liệt dưới tay Teddy. Hắn là ký ức u ám nhất ở nơi sâu thẳm trong lòng Minh Liệt, nếu không phải vì sau đó Teddy vẫn luôn tránh nàng thì nàng đã sớm giết tên cầm thú đó rồi.

Hiện giờ đã đến nơi này, sát ý trong lòng nàng lại nổi lên.

Thiên Ảnh đột nhiên nói cực kỳ vui mừng: "Trái đất? Thái tử phi, người nói ở đây là trái đất?"

Lâu Thất nhìn hẩn tỉnh bơ, gật đầu nói: "Đúng thế." Đại Thiên Ảnh có phản ứng gì vậy? Biểu cảm gì thế? Lẽ nào ngay cả trái đất mà hắn cũng đã nghe nói rồi?

"Hoàng đế Hiên Viên trước giờ vẫn đang tìm nơi này!"

Kinh ngạc.

Lâu Thất kinh ngạc suýt chút nữa là tim quên đập luôn rồi.

"Người nói gì? Hiên Viên Chiến trước giờ vẫn đang tìm nơi này?"

Thiên Ảnh gật đầu nói: "Không sai, hoàng đế Hiên Viên nói, tiểu công chúa có thể đã đến trái đất rồi, ngài ấy nhất định phải tìm tiểu công chúa trở về, nếu không hoàng hậu Vân U sẽ không ai cứu được."

"Việc gì vậy nói rõ ràng xem."

"Chuyện của năm đó, ban đầu là vì tiểu công chúa, cũng chính là thái tử phi người, đột nhiên trở nên vô cùng kỳ lạ, tuổi còn nhỏ mà cứ như yêu nghiệt," Thiên Ảnh nói đến đây thì nhìn Lâu Thất với vẻ có lỗi, sau khi nàng ra hiệu không sao cứ tiếp tục nói thì mới yên tâm: "Sau đó tin đồn lan khắp nơi, nói tiểu công chúa là phượng hoàng chuyển thế, có được phượng hoàng thì có được thiên hạ. Các nước ban đầu đều không muốn công khai đối đầu nên đều không hẹn mà cùng muốn dùng cách liên hôn để quyết định hôn sự của tiểu công chúa, mới đầu hoàng đế và hoàng hậu Hiên Viên cũng vô cùng vui mừng."

Nói cũng phải, suy cho cùng một nhà có con gái trăm nhà cầu thân, việc này đối với phụ mẫu mà nói là

việc rất đáng được tự hào. Lúc đó họ không hề ý thức được sự việc sau đó sẽ trở thành như thế nào, tuy con gái trở thành như yêu nghiệt nhưng họ vẫn tin rằng con gái không phải người xấu mà chỉ là trúng tà nên đã mở Tỏa Hồn Trận, hi vọng có thể củng cố hồn phách Lâu Thất, đừng bị tà linh ảnh hưởng tập kích.

Việc này nói cho cùng chẳng qua là một phép thuật cầu nguyện chúc phúc.

Về sau sự việc không biết vì sao lại vượt khỏi tầm kiểm soát.

”Sau đó, thái thượng hoàng Hiên Viên đòi giao thái tử phi ra. Nhưng có một lần, lúc đó vào một đêm khuya thái tử phi người đột nhiên mất tích, hoàng hậu Vân U ra ngoài tìm người cũng mất tích mấy ngày rồi đưa người quay về. Ngoài hai người thì không ai biết mấy ngày đó đã xảy ra chuyện gì, sau đó người cũng khôi phục lại bình thường, nhưng hoàng hậu Vân U lại có hơi khác lạ.”

Thiên Ảnh vừa nói vừa chú ý xung quanh với vẻ cẩn thận. ”Sau đó, hoàng thất Hiên Viên xảy ra chuyện, hoàng hậu Vân U đã mất tích. Hoàng đế Hiên Viên từng nói với hoàng thượng chúng tôi, lúc đó trời đất biến đổi lớn, gió cuốn mây đen, cát bay đá chạy giống như diệt thế, phần lớn mọi người ở hoàng thất và bá quan đều quỳ trước điện, nói đây là đại họa mà tiểu công chúa gây ra, nếu không giao tiểu công chúa ra thì sợ là vương triều sẽ hủy, thiên hạ cũng sẽ đại loạn.”

Nghe đến đây, mặt Lâu Thất không có biểu cảm nào. Dù nói thế nào thì luôn bị người ta nói là yêu nghiệt, nàng quả thực có hơi bức dọc.

Trầm Sát nắm chặt tay nàng.

Lâu Thất nhìn hẩn nói: ”Ta không sao, Đại Thiên Ảnh người nói tiếp đi.”

”Lúc đó hoàng đế Hiên Viên bị ép đến không còn đường lui, thái thượng hoàng dùng hoàng thất và gia tộc để ép, ông ấy không còn cách nào nên phải vứt bỏ hoàng vị, dẫn vợ con rời khỏi hoàng cung, tự giáng xuống làm thường dân, có việc gì cũng ra sức gánh vác.”

Hiên Viên Chiến...

Không, nên nói phụ thân của nàng quả nhiên là nam tử hán đại trượng phu đội trời đạp đất như trong tưởng tượng của nàng. Trong lòng Lâu Thất xao động tình cảm đối với ông ấy, bỗng nhiên hai mắt long lanh.

”Nhưng sau đó ông ấy lại bị mấy người của hoàng thất đến hãm chân, sợ tiểu công chúa rơi vào trong tay bọn họ nên ông ấy quỳ xuống khẩn cầu thái hậu, đưa hoàng hậu Vân U và tiểu công chúa phó thác cho tam hoàng tử trước giờ chưa từng lớn lên trong hoàng cung, nhờ ngài ấy đưa hai người rời đi, chờ ông ấy thoát thân rồi lại đi tìm họ.”

Lâu Thất trầm lặng.

Sự việc sau này thì nàng biết một ít, nàng quả thực là được đưa đến tay Hiên Viên Khước, nhưng U Vân lại không biết đã đi đâu. Còn đại ca của nàng Lâu Hoan Thiên chắc là trước khi sự việc rối ren thì được gửi đến nhà họ Lâu, vì vậy đã thoát khỏi kiếp nạn đó.

”Sau đó hoàng đế Hiên Viên sau khi hoàng cung xảy ra chuyện bèn tìm kiếm tiểu công chúa khắp nơi, hoàng hậu U Vân vì có hơi khác thường nên ông ấy đã đưa bà ấy đến nhà họ Lâu, nhờ thái hậu vẫn luôn đóng vai Lâu thái quân chăm sóc.”

”Nhưng ông ấy sao có thể tìm được ta?” Lâu Thất nói lẩm bẩm: ”Ông ấy lại từ đâu mà biết ta có thể sẽ ở trái đất?”

Thiên Ảnh đang muốn nói tiếp thì phía trước đột nhiên có tiếng bước chân truyền tới, hơn nữa không chỉ có một người.

Lâu Thất giơ tay ra hiệu hẩn tạm thời đừng nói chuyện, kéo tay của Trầm Sát muốn nhảy lên cây, một giọng nói lại mang theo vẻ ngạc nhiên nghi ngờ truyền tới.

”Nữ Hoàng?”

Nữ Hoàng, là một biệt hiệu của nàng ở trong thế giới này, mà thường người sẽ gọi nàng như vậy đa số là lính đánh thuê, còn có một người của giới sát thủ.

Nghe thấy giọng nói này, Lâu Thất đột nhiên cười.

”Teddy, đã lâu không gặp.”

Trong rừng rậm phía trước có tám chín lính đánh thuê đi ra. Họ đều mặc quần dài rằn ri, trên người là áo ba lỗ màu xanh bộ đội sát người, giữa eo đeo thắt lưng da bò, mang găng tay, trên mặt bôi mấy vệt thuốc màu xanh lục. Vai của mỗi người đều vác súng, toàn thân dính bùn đất nhựa cây, mồ hôi thấm ướt lưng, lộ rõ cơ bắp cường tráng và mấy đường cơ bụng tám múi rõ rệt. Mỗi một người đều tràn đầy một loại mỹ cảm sức mạnh vô cùng mạnh mẽ, giống như hóc môn nam tính ập tới một cách mãnh liệt, dù cũng cùng là nam nhân như Trầm Sát và Thiên Ảnh đều cảm nhận được loại chấn động đặc biệt này.

Nam nhân cổ đại cực hiếm khi có thể có loại cảm giác như vậy.

Vì vậy hai người họ cũng cùng lúc kéo căng cơ thể, cảm nhận được một loại uy hiếp rất rõ rệt.

Ánh mắt của Trầm Sát rơi xuống trên người tên đàn ông thủ lĩnh cưỡi trần đó.

599. Chương 599

Áo ba lỗ bó sát người, quần ngự trang dài, tóc húi cua, còn đeo khuyên tai, trên cánh tay có mảng lớn hình xăm, đối với cổ nhân thì trang phục, cách ăn mặc như vậy tuyệt đối có lực công kích cực mạnh đến thị giác của bọn họ. Nhưng những thứ này cũng không khiến bọn họ kinh ngạc bằng nam nhân cầm đầu.

Hình dáng nam nhân kia giống như Trầm Sát, nhưng lại có vẻ cường tráng hơn, màu da của hắn giữa người da vàng và da đen, đó là làn da màu lúa mạch, lồng ngực có xăm đầu chim ưng đỏ như lửa, trên cổ đeo một chuỗi dây chuyền màu vàng cực thô, mặt dây chuyền là một đầu đạn.

Cơ bụng tám múi cực kì rắn chắc, mặc quần dài, nhưng mặc theo kiểu rất gợi mời, bởi quần cạp trễ, mà hắn lại không đeo dây lưng, cũng không thêm cài khuy quần, lộ ra một đám lông đen dưới rốn, kéo dài đến tận trong quần.

Quần kia nhìn như sắp tuột xuống, còn có thể nhìn thấy được cả một đoạn hông.

Đây là điều Trầm Sát không thể nào nhịn được.

Hướng chi, cả người nam nhân này còn tỏa ra một loại khí tức rõ ràng vừa mới mưa xong.

Trầm Sát sao có thể đồng ý để Lâu Thất nhìn thấy một nam nhân như vậy?

Hắn giận đến tái mặt, nói với Lâu Thất: "Nhắm mắt lại."

Lâu Thất hơi ngơ ngác, sau đó đành bất đắc dĩ thuận theo nhắm mắt lại.

Một màn này khiến đám người Teddy đều ngây ra, Teddy lập tức cười phá lên.

"Ha ha ha ha! Thật không ngờ, Nữ Hoàng tiếng tăm lừng lẫy vậy mà lại mang theo hai nam nhân mặc cổ trang đến đây chơi, còn con mẹ nó nghe lời đàn ông! Ôi chúa ơi, chắc là mắt tôi bị mù rồi? Hay là do vừa rồi làm tên nhóc da trắng kia quá mạnh bạo nên hơi choáng đầu? Đây là Nữ Hoàng của chúng ta sao? Các người đang cosplay kịch cổ trang của Z Quốc sao? Hay đây là loại tình thú mới? Lão tử cũng chơi cùng được không?"

"Teddy đại ca, một năm trước đã có lời đồn nói Nữ Hoàng đi Bermuda bị thương, thân thủ không tốt bằng lúc trước, mắt tích một năm nay chắc là núp ở chỗ nào đó để dưỡng thương thuận tiện tránh kẻ thù, hiện tại xem ra, nàng còn bị nam nhân khác bao nuôi nha."

"Cũng đúng, hiện tại xem ra lời đồn này rất đáng tin nha, nhìn xem, Nữ Hoàng nghe lời nam nhân như cảnh tượng trăm năm khó gặp."

Mấy người bọn họ đều cười đùa hi hi ha ha, bộ dáng cực kì hưng hăng. Thậm chí còn có người nhìn Trầm Sát bằng ánh mắt xấu xa, nói với Teddy: "Teddy đại ca, nhìn tên nhóc kia còn đẹp hơn tên nhóc trắng vừa nãy, chắc mùi vị cũng không tệ đâu, hay đại ca thử một chút xem? Chơi cả nam nhân của Nữ Hoàng, danh hiệu này vừa nói ra đã thấy uy phong."

"Ha ha ha, câu này rất hay, ta thích."

Lâu Thất cũng nhắm mắt, nở nụ cười: "Tôi nói, sao Teddy bình thường đều cụp đuôi không dám gặp tôi, lần này lại dám ba hoa trước mặt bản cô nương, hóa ra là tin vào mấy lời đồn nhảm, lại còn dám mở miệng trêu đùa người đàn ông của tôi, tôi thấy chắc người cũng không muốn sống nữa."

"Ha ha ha, sao, vẫn muốn báo thù cho tình nhân bé nhỏ trước kia của cô sao? Năm đó mặc dù tôi ngủ với tình nhân bé nhỏ của người, nhưng người giết hấn cũng không phải là tôi..."

Trầm Sát vừa muốn ra tay, lại bị Lâu Thất kéo lại. Nghe thấy cái miệng bần thiêu của hắn nhắc đến Minh Liệt, sự tức giận trong lòng Lâu Thất lại bắt đầu dâng lên. Nàng thực sự muốn nghe xem, Teddy còn dám nói gì nữa.

Nàng vừa nghe Teddy cười to phách lối, vừa truyền âm cho Trầm Sát, "Quan hệ giữa ta và Minh Liệt hoàn toàn trong sạch, chàng đừng nghe mấy lời vớ vẩn kia."

Trầm Sát im lặng một lúc lâu mới ừ một tiếng.

Kỳ thật đối với việc Lâu Thất có thể quan tâm đến tâm trạng của hắn ở mọi lúc mọi nơi đã là chuyện rất hiếm thấy, nếu không phải hắn là một cái vạc dấm lớn, sao nàng phải nghe người khác nói gì liền giải thích ngay lập tức như vậy?

Teddy nói: "Nhưng, mùi vị của tên tình nhân nhỏ bé kia của cô thật sự rất tuyệt, chỉ ngủ với hắn một lần mà tôi vẫn nhớ mãi không quên đến tận bây giờ, không biết có phải đàn ông nào của Nữ Hoàng cũng có mùi vị tuyệt vời như vậy hay không?" Nói xong, ánh mắt xấu xa của hắn lướt qua mặt Trầm Sát, hắn hoàn toàn không biết rằng, nếu không phải hiện tại Lâu Thất lôi kéo Trầm Sát, thì hắn đã bị chém thành trăm mảnh từ lâu.

"Lúc ấy không phải anh liên kết với người khác lập bẫy chết muốn tôi cắn câu sao?" Thật ra Lâu Thất cũng không hiểu rõ chuyện năm đó, nhiệm vụ kia vốn giao cho nàng, nhưng Minh Liệt lại nhất quyết đi thay nàng, cuối cùng hắn đã bỏ mạng trong nhiệm vụ đó, mặc dù nàng chạy tới, nhưng vẫn không kịp cứu hắn.

Đó là nỗi đau của Lâu Thất.

Nghe nàng nói, Teddy cười ha ha, nói: "Đúng vậy, năm đó vốn có người muốn mua mạng của cô, tên tình nhân bé nhỏ kia của cô cũng không phải chết, nhưng ai biết sao hắn lại nổi điên nói mình không muốn sống nữa? Con mẹ nó, rõ ràng chính hắn tự đưa mình vào chỗ chết, sao cô lại giống như người điên cứ cắn chặt tôi không buông nhiều năm như vậy?"

Lâu Thất hét lên: "Không thể nào! Sao Minh Liệt lại tự tìm chết như vậy?"

"Bố mày ăn no rửng mỡ hay sao mà đi lừa gạt mày chuyện này?" Teddy càng nói càng tức giận, hấn nhỏ toẹt một ngụm nước bọt, nói: "Lúc ấy nếu không phải hấn nói hấn sống đủ rồi, nói hấn có lỗi với mày, cũng có lỗi với cô ấy, bị kẹp giữa hai người khiến hấn thống khổ muốn chết, hấn không thể thương tổn mày, nhưng cũng không thể phản bội cô ấy, cho nên đành phải lựa chọn cái chết! Mẹ nó, thế mà lại khiến bố mày mang tiếng xấu!"

Nghe đến đó, trong lòng Lâu Thất cảm thấy cực kì kinh ngạc, "Anh nói cái gì? Minh Liệt nói những câu đó sao? Cô ta? Là cô ta, không phải là anh ta?"

Teddy vốn là con lai Trung Mỹ, hấn vẫn luôn nói tiếng Trung, nhưng Lâu Thất sợ hấn nghe lầm giới tính, còn đặc biệt dùng tiếng Anh hỏi lại. Trong tiếng Anh phân biệt giới tính rất rõ ràng.

"Con gái, chắc chắn là cô ta. Lúc ấy bố mày còn phát ghen, dù sao mùi vị của tên tình nhân bé nhỏ của người rất tuyệt, tôi vẫn luôn ghen tị với hai người phụ nữ trong lòng hấn."

Lâu Thất im lặng.

Năm đó Minh Liệt vẫn còn che giấu bí mật gì sao? Teddy cũng cần nói dối đến mức này.

Vậy người phụ nữ còn lại mà Minh Liệt nhắc đến là ai?

"Hỏi xong chưa?" Lúc này, Trầm Sát sắp không thể nhẫn nhịn nổi nữa rồi.

Lâu Thất hơi toát mồ hôi, gật đầu.

Teddy cười ha ha, "Sao, cũng muốn theo anh đại chiến ba trăm hiệp sao? Đến đây đi, anh vừa làm một con gà trắng nõn đến ngất xỉu, thể lực vẫn dư dả, ngủ cùng lúc với hai người, Nữ Hoàng và cương cũng không thành vấn đề..."

Hấn còn chưa nói xong, đã thấy hoa mắt, nhìn lại, người đàn ông mặc cổ trang mà hấn không thèm để vào mắt kia đã đứng trước mặt hấn, ánh mắt nhìn hấn giống như nhìn người chết.

"Chúa ơi, sao hấn làm được như vậy?"

"Mắt của tao bị hỏng rồi ư?"

"Nổ súng, mau nổ súng!"

Những người kia lập tức luống cuống tay chân, mặc dù bọn hắn đã cầm súng nhiều năm, giết người cũng không ít, ở nơi rừng sâu có thú dữ này cũng quen hoành hành bá đạo, nhưng tốc độ của Trầm Sát thật sự quá nhanh, nhanh đến mức bọn hắn căn bản không dám tin!

Trước kia bọn hắn luôn cho rằng tốc độ rút súng của bọn họ chắc chắn rất nhanh, nhưng hiện tại, ngay cả thời gian bọn hắn nạp đạn cũng không có!

”Sát, cẩn thận súng của bọn hắn.” Mặc dù Lâu Thất nhắm mắt lại, nhưng bây giờ nàng đã có nội lực, không cần nhìn cũng có thể nghe thấy tiếng động rõ ràng. ”Đại Thiên Ảnh qua hỗ trợ.”

”Rõ.”

Sau đó đám người Teddy lại nhìn thấy chỉ trong chớp mắt, một nam nhân khác đã xuất hiện trước mặt bọn hắn.

”Giết.” Lâu Thất quay lưng lại, lạnh lùng nói một chữ.

Cũng chỉ có nàng mới có thể sai nhân vật to lớn như Đế Quân giống như ra lệnh cho thuộc hạ.

Keng một tiếng, Trầm Sát rút kiếm Âm Huyết ra.

Lâu Thất mở mắt, quay lưng về phía bọn hắn, tiến lên phía trước, nàng nhớ kỹ phía trước có một cái hang núi mà trước kia nàng và Minh Liệt từng dạo qua, trong hai tháng bị nhốt ở đây, bọn hắn đều ở trong hang núi kia. Lúc ấy Teddy mang theo không ít người đuổi giết hai người bọn họ, cho nên lần này có thể quay lại nhờ khe hở trong thời không, nàng cũng không muốn trở về tay không, liền lấy mạng của bọn hắn làm quà vậy.

Đằng sau truyền đến tiếng súng cùng tiếng kêu thảm thiết của đám người Teddy, khuôn mặt nàng lạnh lùng, cũng không thèm quay đầu lại.

Đến khi nàng tìm thấy hang núi kia, lúc đứng ở nơi đó nhìn thấy một cái cây mọc xiêu vẹo chặn lối vào cửa hang, trong đầu nàng bỗng nhiên ào đến một đoạn ký ức gần gũi vẫn luôn bị nàng giấu ở trong lòng.

Đó là một ngày mưa giông.

Thời điểm nguy hiểm nhất trong rừng rậm chính là những ngày mưa bão, vậy nên ngày đó nàng luôn ngồi ở cửa hang nhìn mưa, một bước cũng không ra ngoài, Minh Liệt đứng sau nàng, trong tích tắc dường như nàng cảm thấy một cổ sát ý.

Nhưng nó chỉ chợt lóe lên. Lúc ấy nàng tưởng đó là ảo giác của mình, nên sau này cũng không để chuyện này ở trong lòng, nhưng bây giờ kết hợp với lời nói của Teddy, nàng lại nghĩ đến việc này...

Có lẽ, lúc ấy không phải là ảo giác?

Trong chớp mắt sau này, Minh Liệt có nói một câu với nàng.

Nữ Hoàng, nhất định phải tự bảo vệ mình.

600. Chương 600

Trầm Sát đi đến sau lưng nàng, cùng nàng đứng nhìn hang động kia.

”Giải quyết xong hết rồi?” Lâu Thất không quay đầu lại.

”Ừm.” Cũng chỉ có mấy người, mặc dù tên kia có thứ gọi là súng, nghe nói rất lợi hại, nhưng chỉ cần nhanh hơn bọn họ là được, cho dù bọn họ nổ súng cũng bắn không trúng hắn.

Trong rừng cây còn có một nam nhân trần như nhộng bị giày vò đến chết, nhưng hắn sẽ không nói những điều này với nàng.

”Nàng đã tới đây?” Câu hỏi này của Trầm Sát là câu khẳng định, chắc chắn là Lâu Thất đã từng đến hang động này, nếu không nàng sẽ không đứng đây với vẻ mặt như vậy.

Hắn không thích.

Bởi vì hắn cảm thấy giống như nàng đang nhớ đến người trong lòng, nàng nhớ đến đoạn quá khứ kia, vừa rồi những nam nhân kia có nhắc đến một người khác, mặc dù Lâu Thất nói giữa hai người không có quan hệ gì, nhưng chắc chắn tình nghĩa giữa hai người không hề bình thường.

Nhưng, đó là quá khứ của nàng.

Hiện tại và tương lai của nàng đều bị hắn chiếm hết, dọn sạch tất cả, nhưng hắn lại không kịp tham dự vào quá khứ của nàng.

Không chờ Lâu Thất trả lời, hắn lại bình tĩnh nói tiếp, ”Nói một chút về nam nhân kia đi.”

Lâu Thất lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn hắn, thấy thần sắc hắn rất bình tĩnh, đôi mắt đen sâu, không nhìn ra dáng vẻ cuồng ăn giấm. Thậm chí cũng không giống dáng vẻ của người đang ghen.

Cái này không giống với vị Đế Quân to lớn mà nàng quen thuộc nha.

Đế quân to lớn nếu nghe thấy bên người nàng có nam nhân khác mà lại không ăn giấm quả thực là chuyện

không thể tin nổi, hắn đã trưởng thành chỉ trong một đêm sao?

Không biết tại sao, lúc này, Lâu Thất lại cảm thấy hơi thất vọng và mất mát, nhưng nàng lại thăm bật cười, chẳng lẽ nàng đã quen bị ngược, hắn không ăn giấm liền không được?

”Đại Thiên Ảnh, trước tiên dọn dẹp cửa hang một chút.”

”Rõ.”

Chờ Thiên Ảnh tiến lên dọn dẹp cửa hang, Lâu Thất nhét tay mình vào trong tay Trầm Sát, hơi ngơ ngác nói: ”Sát, ta đột nhiên cảm thấy, lần này chúng ta tới nơi này cũng chưa chắc là chuyện xấu.” Mặc dù bọn hắn không cẩn thận tiến vào khe hở thời không, rồi tới đây, nhưng từ đáy lòng nàng luôn cảm thấy thời không này và bên kia nhất định có liên hệ với nhau, nếu không sao bọn hắn lại không rơi xuống nơi nào khác, hoặc có lẽ khoảng cách về thời gian?

Phải chăng giữa hai điều này có điểm mấu chốt nào đó mà nàng chưa phát hiện ra?

Từ tận đáy lòng, nàng thậm chí còn cảm thấy việc nàng quay lại hang động nơi nàng và Minh Liệt từng ở cùng nhau một thời gian dài, cũng có nguyên nhân.

”Nói một chút về nam nhân kia.”

Lâu Thất hơi ngơ ngác, lập tức mím môi cười. Nàng đã nói sao hắn lại có thể không ăn giấm được chứ? Chẳng qua là hiện tại đã đến mức bình tĩnh ăn giấm mà thôi.

”Minh Liệt, trước kia không phải ta đã từng nói với chàng sao? Ngay từ đầu là ta cứu được hắn từ trong tay Teddy, lúc đó bởi hắn bị thương nên mới bị bắt về làm nhục, sau này hắn tự nguyện đi theo ta...” Nói đến đây, nàng vẫn cảm thấy hơi mờ mịt, nam nhân Minh Liệt kia, trước kia nàng đã từng nghĩ, nếu không phải bởi bọn họ vừa bắt đầu đã gặp nhau trong tình hình như vậy, có lẽ nàng sẽ có chút tình cảm với hắn...” Nhưng bây giờ ngẫm lại, có lẽ Minh Liệt có mục đích khi đi theo ta.”

”Đi theo nàng làm gì?” Trầm Sát lờn nàng: ”Lúc hắn đi theo bên cạnh nàng cũng thường xuyên không mặc quần áo như thế sao?”

Hắn đang suy nghĩ xem có nên giúp nàng rửa mắt hay không. Nam nhân ở thế giới này quả thực khiến người ta chán ghét, quần áo không mặc hắn hoi, sao lại thích để trần như vậy?

Lâu Thất vốn cảm thấy hơi mờ mịt và phiền muộn, nhưng nghe thấy câu nói chua loét này của hắn, khiến nàng không nhịn được bật cười vui vẻ: ”Không, hắn vẫn luôn mặc quần áo đầy đủ, mà, hắn còn rất thích quần áo theo phong cách cổ đại.”

Nói đến đây, ánh mắt của nàng bừng sáng: "Ta biết rồi, có thể Minh Liệt vốn là người của Long Ngâm đại lục? Hắn cũng là xuyên qua từ bên kia, cho nên hắn mới thích quần áo theo phong cách cổ đại như vậy!"

Nhớ lại, trước kia Minh Liệt cũng không quen nhìn nàng mặc quần đùi, nhưng lúc đó nàng hoàn toàn không nghĩ tới chuyện xuyên qua, dù sao chuyện như vậy cũng cực kì ảo diệu nha.

Bây giờ nghĩ lại, Minh Liệt đúng là không giống người hiện đại!

"Thế nhưng, nếu hắn đến từ đại lục Long Ngâm, mà lại có mục đích nhắm đến ta, vậy có phải tức là ta vẫn luôn là mục tiêu của một số người? Cho dù ta và lão đạo sĩ thối đến hiện đại, đối phương cũng biết, hơn nữa còn phái Minh Liệt đến đây?"

Lâu Thất càng nghĩ càng thấy kinh khủng và tức giận, nàng luôn là cái gai trong mắt một số người sao? "Lúc ấy ngay tại hang động này, Minh Liệt từng có sát ý với ta, nhưng sau này hắn lại nói với ta, muốn ta tự bảo vệ bản thân. Tự bảo vệ bản thân, là có ý gì?"

Khí tức của Trầm Sát cũng đóng băng: "Nhớ lời Hiên Viên Chế nói, liên quan đến chuyện yêu nghiệt kia không? Bỗng dưng quân cảm thấy, đúng là có yêu nghiệt."

Đúng là có yêu nghiệt.

Lời này Hiên Viên Chế cũng không nói như vậy, ý hắn nói yêu nghiệt chính là Lâu Thất.

"Cho nên, tất cả mọi chuyện đều do yêu nghiệt kia gây nên, mà ta là mấu chốt trong đó."

Hai người liếc nhau, đều nhận thấy sự nghiêm túc và tức giận trong mắt đối phương.

Lúc này, giọng nói của Thiên Ảnh truyền đến: "Thái tử, Thái Tử Phi, thuộc hạ đã dọn dẹp xong."

"Vào xem thôi. Ta cảm thấy chuyện này chúng ta sẽ thu hoạch được gì đó."

Lâu Thất mấp máy môi, bước nhanh về phía trước.

Miệng hang động đại khái chỉ cao bằng một người, với dáng người cao như Trầm Sát muốn đi vào phải hơi xoay người.

Sau khi vào, một mùi cỏ mốc xộc thẳng vào mũi.

Lâu Thất nhìn quanh bốn phía, ánh mắt rơi vào một núi đá nhô ra từ khối tường đất nằm ở góc hẻo lánh.

Nàng nhớ kỹ trước kia, lúc tối đi ngủ, Minh Liệt thường ngủ ở chỗ hẻo lánh kia, từ trước đến nay hẳn đều không nằm xuống, mà chỉ ngồi dựa vào tường.

Nàng đi tới, cẩn thận tra xét nơi hẻo lánh kia. Trầm Sát nhú mày, kéo nàng lại, "Để ta."

Lâu Thất liền lùi lại một bước, nhìn ngón tay thon dài sạch sẽ lại xinh đẹp nhẹ nhàng lướt qua, lập tức dừng lại trên tảng đá nhô ra từ chỗ tường đất kia.

Hắn hơi dùng lực, rút tảng đá nhìn như rất rắn kia ra. Bùm một tiếng, một dòng chất lỏng màu xanh lá cây phun ra, Trầm Sát nhanh chóng tránh ra, khiến dòng chất lỏng kia phun vào mặt đất phía sau hắn, dòng chất lỏng phun hết tỏa ra làn sương mù màu xanh, trên mặt đất xuất hiện một bãi bọt nước nhỏ, bốc hơi rất nhanh.

"Kịch độc." Lâu Thất ngồi xổm xuống nhìn thoáng qua, "Vậy mà ta lại không biết nơi này còn có cơ quan và kịch độc."

Vậy nên, về phương diện cơ quan, nàng không thể sánh bằng Trầm Sát.

Độc đã bắn ra hết, hắn đưa tay tiến vào, nhanh chóng lấy ra một chiếc hộp khắc hoa. Mặt ngoài hơi mềm, màu xanh lá, to bằng nắm tay hắn.

Hắn không biết đây là cái gì, cũng không biết chiếc hộp này được làm từ chất liệu gì, cảm giác hơi kì quái.

"Gương trang điểm?"

Lâu Thất lại sững người, từ trong tay hắn tiếp nhận chiếc hộp kia, nhẹ nhàng mở ra, chính là một loại kính trang điểm xách tay, bên trong soi rõ khuôn mặt của nàng. Nàng cẩn thận kiểm tra một lần, thậm chí còn cầm Phá Sát phá nát tấm gương, nhưng lại không tìm thấy gì.

Sao lại có thể như vậy? Phỉ hết tâm tư ẩn giấu một cái kính trang điểm nhỏ ở đây sao lại không để làm gì? Lâu Thất cau mày, nghĩ mãi cũng không nghĩ ra được ẩn ý trong đó.

"Có lẽ bản thân thứ này đã nói lên điều gì đó," Trầm Sát hừ một tiếng, nói: "Không phải là giữa hai người từng có kỷ niệm gì đáng nhớ chứ."

Lâu Thất lắc đầu: "Làm gì có kỷ niệm nào đáng nhớ, tấm gương này..."

Nàng bỗng ngẩng đầu nhìn hắn, sắc mặt đại biến.

Trầm Sát thấy bộ dạng này của nàng, cũng nghiêm túc hẳn: "Nhớ ra cái gì sao?"

Lâu Thất giữ chặt tay của hắn: "Đi thôi, chúng ta phải nhanh chóng ra ngoài, trở về." Trước hết cũng phải quay về ngôi nhà của nàng ở hiện đại.

Nàng biết lối ra của rừng rậm này, nhưng tiếp theo dù nàng mang bọn hắn đi lại thế nào cũng không thoát khỏi phạm vi năm dặm!

Dù bọn họ đi từ phương hướng bên kia, hay đến phạm vi bên này, giống như đụng phải vách tường vậy, làm thế nào cũng không ra được!

"Con mẹ nó! Đừng nói với ta, đây chính là sai lầm của khe hở thời không!" Lâu Thất suýt chút nữa chỉ trời mắng to, nói là sẽ rút xuống một thời không nào đó, chẳng lẽ thời không này cũng bao gồm cả nơi bọn hắn chỉ có thể đi lại trong một phạm vi nhỏ như vậy, muốn thoát ra cũng không được sao?

Chẳng lẽ bọn hắn sẽ bị nhốt trong cánh rừng này mãi mãi?

Lâu Thất nóng nảy.

Có mấy lần bọn hắn rõ ràng thấy được bên ngoài có lính đánh thuê đi qua, nhưng đối phương cũng không nhìn thấy bọn hắn, giống như bọn hắn bị nhốt trong một cái hình tròn vô hình ngăn cách với bên ngoài.

Mà trước đó đám người Teddy chắc cũng không may đúng lúc đi vào trong vùng không gian này.

Bóng đêm nặng nề, trong rừng rậm dường như có bóng quỷ thấp thoáng, bọn hắn đương nhiên không sợ thứ gọi là quỷ, nhưng nếu cứ thế này mãi mãi không đi ra được, không đồ ăn không nước uống, ai biết bọn họ sẽ bị nhốt ở trong đây tới bao giờ?

Điều đặc biệt khiến Lâu Thất nôn nóng chính là trong nội tâm nàng đã có điều suy đoán, nhất định phải nhanh chóng trở về, nếu không thật sợ hãi sẽ xảy ra chuyện gì đó.

"Nói cho bốn Đế Quân biết, nàng nhớ tới cái gì?"

Đã tạm thời không ra được, chỉ có thể tĩnh táo chờ ở đây. Trầm Sát kéo nàng vào trong ngực, trấn an xoa lưng nàng.

Lâu Thất cắn môi dưới, nhẹ nhàng thở ra một hơi, ép bản thân tĩnh táo lại. "Chàng còn nhớ kỹ chàng thường xuyên mơ thấy ta mặc quần áo luyện công ở trên một chiếc thuyền nhỏ không?"

Trầm Sát không biết nàng vì sao bỗng nhiên nàng lại nói đến chuyện này, khẽ cau mày nói: "Ừm."

"Thật ra lúc đó lão đạo sĩ thời từng nói với ta, trong mấy năm mới mang ta sang kia, hắn luôn cảm thấy

thân thể ta suy yếu nhưng lại không tìm ra lý do, cũng không phải do cơ thể có bệnh tật, cho nên lúc đó mỗi ngày hắn đều để ta luyện một loại quyền cổ hồn kiện thể. Mỗi lần luyện loại kia quyền ta sẽ rất mệt mỏi vào ban đêm, ngủ cực sâu, đến ngày thứ hai tinh thần sẽ rất tốt. Lúc đó ta không suy nghĩ nhiều, còn nhỏ, muốn nghĩ cũng không nghĩ ra cái gì, nhưng bây giờ nghĩ lại,” Lâu Thất bỗng nhiên ngẩng đầu lên từ trong ngực hắn, nhìn hắn: ”Có phải lúc đó chàng mơ tới ta cũng có nguyên nhân, bởi vì lúc đó, ta dùng biện pháp gì đó, giống như dùng Không Mộng Yểm với chàng?”

Cách nói này thật sự vừa rợn người lại cực kì cổ quái!

”Lúc đó nàng mới mấy tuổi?” Khuôn mặt Trầm Sát trầm xuống, ”Bổn để quân mơ tới, đều là khi nàng còn bé.”

Lâu Thất chen ngang lời hắn: ”Nhưng chàng đừng quên, lúc Hiên Viên Chế nói ta là yêu nghiệt, ta ngay cả nói cũng chưa biết.” Khi đó không phải tuổi nàng còn nhỏ hơn sao?

Lời này khiến Trầm Sát cũng không thể phản bác lại được.

Lâu Thất tiếp tục nói: ”Chàng nghĩ thử xem, vô duyên vô cớ, lại còn cách thời không, vậy vì sao chàng lại vô duyên vô cớ mơ thấy ta?”

Để hắn mơ thấy nàng, cũng có ý gì sao?

”Nếu đây là do người khác điều khiển, vậy mục đích của đối phương là gì?” Trầm Sát vô ý thức ôm chặt nàng.

Lâu Thất cũng cảm thấy cả người phát run, đứng vậy nha, mục đích của đối phương là gì? ”Sau khi mơ thấy ta, điều giấc mơ gây ảnh hưởng lớn nhất với chàng là gì?”

”Nếu lúc gặp nhau, nàng liền có thể chứng minh nàng chính là tiểu cô nương trong mơ của bổn đế quân, dù bổn đế quân có yêu nàng hay không, bổn đế quân cũng sẽ không buông tay, mà sẽ cực kì tín nhiệm nàng.” Đúng vậy, tuyệt đối tín nhiệm, trong những năm kia, tiểu cô nương trong giấc mơ chính là thứ sưởi ấm lòng hắn.

601. Chương 601

”Có lẽ đối phương muốn lòng tin này của chàng?”

Nếu quả thật như vậy, đó chắc chắn là một người vô cùng lạnh lùng, chưa từng yêu bất cứ ai, điều duy nhất mà đối phương tôn thờ là: Trên đời này không có tình yêu nào là không có nguyên nhân.

Bởi vì như vậy, đối phương lập ra một cái nguyên nhân để Trầm Sát yêu ”nàng”.

”Minh Liệt bảo ta bảo vệ mình cho tốt.” Lâu Thất đột nhiên rung mình: ”Vậy nên, chàng cảm thấy có thể nào ta cũng có hai mặt như Vân Phong không?”

Vân Phong và Triệu Vân là hai người hoàn toàn khác nhau, mặc dù có cùng một thân thể, mặc dù hai người bọn họ hợp lại chính là thiếu đông gia Triệu Vân Phong của Thịnh Vân Dược Hàng, nhưng Triệu Vân Phong chỉ là một cái thân phận mà thôi, linh hồn của người này là Vân Phong và Triệu Vân.

Vân Phong âm áp, Triệu Vân gian tà, cũng may Triệu Vân chưa từng làm chuyện gì không tốt với bọn họ. Chung quy lại, tính tình của hai người này cũng không phải quá xấu, phong cách làm việc không quá cực đoan, phân rõ được thiện ác.

Điều mà Lâu Thất lo lắng lúc này là, nếu nàng cũng có hai mặt, một người là nàng, người còn lại là nhân cách còn đang ẩn núp mà Hiên Viên Chế vẫn nói là yêu nghiệt thì sao?

Ngay từ lúc rất nhỏ, người đó đã biết tung tin đồn như vậy ra để khiến thiên hạ hỗn loạn, đẩy bản thân mình lên nơi đầu sóng, thì rõ ràng là một kẻ có dã tâm và âm mưu, trong lòng chỉ có quyền thế, tính cách hoàn toàn khác với nàng!

Nếu đó là nàng...

Liệu có phải ngay cả Trầm Sát cũng bị cô ta coi như bàn đạp để giúp cô ta lên trên đỉnh cao của quyền lực không?

Nàng đang ngẫm nghĩ linh tinh, đã rất lâu mà không thấy Trầm Sát trả lời, nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn theo bản năng, nhưng vừa ngước lên, một bờ môi nóng bỏng lập tức áp sát lại, đặt lên môi của nàng.

Trầm Sát ôm nàng vào ngực thật chặt, nhưng nụ hôn này lại dịu dàng chưa từng thấy. Hắn nhắm nháp nhẹ nhàng cẩn thận, mãi đến khi cơ thể căng cứng từ nãy tới giờ của Lâu Thất thả lỏng ra mới thôi.

”Bổn Đế Quân chưa từng thấy bộ dạng sợ hãi của nàng.” Hắn buông nàng ra, nói nhẹ giọng.

Vừa rồi Lâu Thất nghĩ nhiều quá, tự mình dọa mình. Nàng khê thở dài: ”Ta chỉ đang nghĩ, nếu quả thực là như thế, một phiên bản Lâu Thất yêu nghiệt đi ra, liệu chàng có yêu cô ta không, nếu chàng yêu cô ta, vậy thì ta là cái gì chứ? Nhưng nếu chàng không yêu cô ta, thì đó vẫn là một con người khác của ta mà? Nếu chàng ở bên cạnh cô ta cũng làm những chuyện thân mật ấy, có coi là có lỗi với ta không?”

Càng nói nàng càng bị bản thân mình làm chóng mặt.

Nghe được câu cuối cùng của nàng, khuôn mặt tuấn mỹ của hắn đen kịt lại.

”Nàng không có hai nhân cách đâu.” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi khẳng định.

Lâu Thất sửng sốt: "Vì sao?"

"Bổn Đế Quân không tin một nữ nhân kiêu căng như nàng lại bằng lòng để người khác đè lên đầu, cho dù đó có là một phiên bản khác của nàng. Hơn nữa, làm gì có một tính cách nào có thể có hành động yêu nghiệt như vậy ngay từ khi còn nhỏ đây?" Hắn dừng lại trong giây lát rồi nói tiếp: "Cho dù nàng có một tính cách khác thật, bổn Đế Quân cũng sẽ diệt cô ta!"

Nói gì thì một tính cách khác cũng là nàng, hắn không để ý tới điều này: "Bổn Đế Quân chỉ biết người mà bổn Đế Quân yêu là Lâu Thất này, kiêu ngạo, đáng yêu, bao che người của mình, thích ăn, rõ ràng rất mạnh còn giả vờ như một kẻ ngốc, còn nữa," Trầm Sát cúi sát đầu vào tai nàng, nói nhỏ giọng: "Nằm dưới bổn Đế Quân cũng phải khóc xin tha..."

...

Vốn dĩ nàng rất cảm động đây có biết không?

Vốn dĩ đôi mắt nàng cũng đã ướt rồi! Nhưng cái câu cuối cùng này là cái thứ quý quái gì!

"Ha ha." Trầm Sát không nhịn được nở nụ cười nhẹ: "Đừng nghĩ nhiều, bổn Đế Quân sẽ nắm tay nàng thật chặt."

"Miệng toàn mật." Lâu Thất không khỏi cười lên: "Học được ở đâu đấy?"

"Đây là những lời trong trái tim của bổn Đế Quân, không cần học."

Hai người mua vui trong lúc hoạn nạn, tình tứ với nhau một hồi, sau đó hai cái bụng đồng thời kêu lên "ọt ọt", hai người nhìn nhau, đều thấy được sự bất đắc dĩ trong mắt nhau.

Không ngờ cũng có một ngày bọn họ phải chịu đói! Cái Phá Vực thời không này cũng thật biết hãm hại nhau, cho bọn họ rơi vào đây thì cũng thôi, nhưng có thể chọn một chỗ nào khác tốt hơn không? Trong cái lồng này, ngay cả con hổ cũng không có, Thiên Ảnh tìm rất lâu rồi mà chẳng có thứ gì để ăn! Lúc rơi xuống Thiên Ảnh còn đè chết một con rắn, nhưng lại bị hắn đè bẹp rồi, căn bản không thể ăn được. Cũng không thể ăn thì thể của mấy người Teddy chứ?

"Vị cha nuôi kia của nàng có thể tìm được chúng ta về không?"

"Lão ta vừa bị sư công kéo về rồi, chắc hẳn sẽ phải hôn mê một thời gian, tỉnh lại rồi thì nhất định lão ta sẽ tìm ta." Ánh mắt Lâu Thất đột nhiên sáng lên: "Đúng rồi, ta dùng Không Mộng Yểm."

Nàng đã học được Không Mộng Yểm rồi mà. Nàng vội vào trong mộng gọi lão đạo sĩ thối dậy, bảo lão ta nghĩ cách đưa bọn họ về!

...

Lâm Tử Quân nhìn Tiểu Trù bằng ánh mắt kinh ngạc: "Người là thị nữ của tiểu sư thúc ta? Muốn vào trong đó hầu hạ người à?"

Làm thị nữ, đi vào trong hầu hạ chủ tử là bình thường, nhưng không biết tại sao Tiểu Trù nghe vậy lại đỏ mặt lên.

"Tử Quân không thể giúp ta sao?" Khuôn mặt của Vân Phong còn đỏ hơn, hấn bị mấy người Hỏa vệ đẩy lên dùng mỹ nhân kế. Tuy rằng trong lòng rất ngọt ngào, nhưng võ công của bất cứ một đệ tử nào trong Thánh Tiên Cung đều không kém bọn họ, muốn xông vào là điều không thể.

Hiên Viên Lại là sư phụ kiêm tam thúc của Đế Hậu, bọn họ không vào thăm lại không yên lòng. Nhờ có chuyện gì xảy ra, bọn họ phải ăn nói thế nào lúc Đế Hậu trở lại?

Lại nói, bọn họ cũng không tin Thánh Tiên Cung, ai biết bọn họ có lo nghĩ cách tìm Đế Quân và Đế Hậu không? Vậy nên phải mau chóng báo tin cho Hiên Viên Lại.

"Vân cô nương gọi ta là gì?" Lâm Tử Quân vui mừng bước tới nắm lấy tay Vân Phong. Ế? Bàn tay này cũng không nhỏ đâu.

Nhưng hấn không để tâm đến chuyện này, tay to thì to vậy.

Cả người Vân Phong sắp nổi hết da gà lên rồi, thấy Tiểu Trù và Nhị Linh ghen cười, hấn lại càng thêm bất đắc dĩ.

"Tử Quân." Hấn lại gọi một tiếng rất "yếu ớt".

Lâm Tử Quân chỉ cảm thấy cả người tê dại, lảng lảng nhìn khuôn mặt mỹ lệ của Vân Phong: "Nữ nhân mà các người nói là tiểu sư cô của ta, là con gái của cung chủ sư huynh, tên là Lộ Băng Khiết. Nàng lớn lên cùng tiểu sư thúc, vẫn luôn thích thích tiểu sư thúc. Những năm qua tiểu sư thúc không ở đây, nàng luôn không nghĩ tới việc thành thân, chỉ chờ đợi tiểu sư thúc. Ta có thể dẫn nàng đi nửa canh giờ."

Mọi người đều mừng rỡ.

Chỉ lát sau, quả nhiên Lộ Băng Khiết bị Lâm Tử Quân dẫn đi, bọn họ lập tức vào trong viện của Hiên Viên Lại.

Trong lúc bọn họ đang phi nhanh vào trong phòng, Vân Phong tình cờ ngẩng đầu, phát hiện trên nóc nhà của Hiên Viên Lại có một làn khói xanh bay thành hình tròn, ở giữa có một tia sáng nhạt, như một trận pháp.

"Vân Phong công tử, sao ngươi không vào?" Quay đầu lại thấy hắc nhìn lên nóc nhà, Nhị Linh hơi ngần ra.

Trong lòng Vân Phong thấy có gì đó là lạ, nhưng lại không biết là cái gì. Thấy Nhị Linh gọi, hắc liền cất bước đi vào. Ngay lúc bước và ngưỡng cửa, trong đầu hắc như vang lên một âm thanh, sau đó một cơn đau đớn khó hình dung suốt nửa khiến hắc ngã xuống.

"A!"

Sắc mặt của Vân Phong trắng bệch, không nhìn được hết thảy lên.

"Vân Phong công tử?" Nhị Linh kinh hoàng định bước tới đỡ hắc. Đúng lúc này Vân Phong lại ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô cùng vụn vặt.

"Đáng chết, tên khốn Vân Phong nhà ngươi đang giở trò gì?"

"Không phải ta, ngươi đừng có ra ngoài!"

"Ai đang kéo ta ra! Đau đau đau, đau chết mất!"

"Đoạt hồn, đoạt hồn, đừng mơ áp chế được ta, đừng có mơ..."

"Đoạt hồn? Ha ha ha, thế cũng được, ngươi đã vô dụng như thế thì hãy biến mất hắc đi, để ta chi phối cơ thể này!"

Tất cả mọi người kinh hoàng nhìn Vân Phong tự đối thoại một mình, cả khuôn mặt vụn vặt lại với nhau, ai cũng thấy não của mình không đủ dùng.

"Vân Phong và Triệu Vân vốn cùng tồn tại trong thân thể của Triệu Vân Phong, bây giờ đang xảy ra chuyện gì? Hai người này định quyết sống chết với nhau sao sao?" Hỏa nhú mày, hắc căn bản không biết có thể gọi là hai người được không.

Ngay lúc hắc vừa dứt lời, Vân Phong đột nhiên yên tĩnh lại. Hắc cúi đầu xuống thấp, đứng đó không nhúc nhích, khiến người ta thấy rất quỷ dị.

Đúng lúc này, ngón tay của Hiên Viên Lại động đây, nhưng sự chú ý của mọi người đều đặt trên người Vân Phong, chỉ có Tiểu Trù phát hiện ra. Nàng lập tức xông tới nắm lấy tay của Hiên Viên Lại, nước mắt tuôn rơi: "Công tử, ngươi tỉnh rồi sao?"

Như thể muốn trả lời câu hỏi này của nàng, Vân Phong đột nhiên nói xa xăm: "Hắc cũng nên tỉnh rồi, không tỉnh thì sao ta có thể mượn thân thể của hắc được?"

Câu nói này của hắn mang theo sự gian tà khiến người đầy lòng người ta không khỏi rét run lên, ai nấy đều kinh hoàng, bởi vì giọng nói này là giọng nữ.

Vân Phong ngẩng đầu lên, mang theo vẻ mặt lạnh lùng mà bọn họ chưa từng thấy. Cho dù là Triệu Vân hay Vân Phong đều chưa từng có vẻ mặt ấy.

"Vân Phong? Triệu Vân?" Hỏa bước lên trước theo bản năng, hắn đứng chắn trước Nhị Linh, người vốn cách Vân Phong rất gần.

"Người còn không xứng biết ta là ai." Đôi môi của Vân Phong khê mở, sau đó đột nhiên biến thành một vẻ mặt khác, lại biến thành giọng nam: "Nữ nhân vô liêm sỉ! Hồn nữ cơ thể nam, người có biết xấu hổ hay không?"

"Câm miệng. nếu không phải vừa hay ngươi có một thân thể song hồn, có khe hở để chui, chưa chắc ta đã muốn vào." Giọng của nữ nhân lại vang lên.

Sau đó Vân Phong nhẹ nhàng cất bước, từ từ bước về phía giường của Hiên Viên Lại.

Sắc mặt của hắn lại thay đổi, hét lên trong đau đớn: "Mau đánh ta ra khỏi cửa! Trên phòng này có Bác Hồn Trận, cô ta muốn chiếm lấy thân thể của Hiên Viên Lại!"

Sắc mặt của mấy người Hỏa thay đổi hẳn, mặc dù vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc là sao, nhưng câu này thì hiểu rồi.

"Thứ sâu bọ."

Giọng nữ lại vang lên, sau đó hắn dùng tay vẽ một vòng tròn, đọc một câu chú, hai cánh tay vung ra ngoài, mọi người chỉ cảm thấy có một lực lượng mạnh mẽ không thể chống cự được đánh bay bọn họ ra.

Tất cả bị đánh bay chỉ trong một chiêu, có người đụng vào vách tường, có người đụng đổ bàn bát tiên, có người bay ra khỏi cửa, rồi cùng ngã mạnh xuống đất, đồng thời phun máu ra, không thể bò dậy nổi nữa.

"Lũ sâu bọ cũng dám xấc xược trước mặt ta."

Một giọng nữ lạnh lẽo vang lên từ miệng của Vân Phong. Vốn dĩ hắn đã đang mặc đồ nữ rồi, trông có vẻ như một nữ nhân thực sự.

Hắn lại bước về phía Hiên Viên Lại

602. Chương 602

Tiểu Trù là người đứng gần Hiên Viên Lại nhất. Lúc mà tất cả mọi người chần trước giường, nàng cũng đã nhảy lên giường định đỡ Hiên Viên Lại dậy. Nhưng vừa ôm lấy ông, những người khác đã bị hất ra ngoài, chỉ còn lại một mình nàng ôm lấy Hiên Viên Lại một cách bất lực, hoảng sợ nhìn Vân Phong đang bước tới gần.

”Rốt cuộc ngươi là yêu quái gì? Ngươi muốn làm gì?” Lần đầu tiên nàng hận mình không tập võ đến thế. Nhưng nàng lại không nghĩ rằng võ công của đám người Hỏa cũng khá cao, nhưng không đánh lại nổi một chiêu của người này.

”Hử?” Hắn đột nhiên dừng lại, quan sát Tiểu Trù bằng ánh mắt hơi ngạc nhiên, ngay sau đó thì mỉm cười. Nhưng cho dù là cười, hắn vẫn mang theo vẻ lạnh lùng, mang theo vẻ ngông cuồng như nhìn một con kiến hôi.

”Hiên Viên Lại đặt ngươi bên người là có ý khác đúng không? Cái mệnh cách này đúng là vừa yếu vừa nhẹ.”

”Có ý gì? Ngươi đừng tới đây...” Tiểu Trù cảm thấy cơ thể mình đang run lên.

”Cũng được, mệnh cách của ngươi đã như thế thì tạm giữ lại mạng cho ngươi, theo hầu bên cạnh ta đi.” Hắn búng ngón tay một cái, Tiểu Trù còn chưa kịp hét lên, thân thể đã dần dần trở nên cứng ngắc. Nhưng đây không phải điều mà nàng sợ nhất. Điều khiến nàng sợ hãi nhất là nàng phát hiện ra đầu óc nàng bắt đầu mơ màng, nhưng đó không phải là sắp ngất xỉu. Nàng biết mình đang ở đâu, biết người bên cạnh là ai, nhưng những cảm xúc thuộc về nàng lại đang biến mất dần dần.

Ví dụ như nàng dần dần không còn thấy sợ hãi, những cũng không có ý muốn bảo vệ cho công tử nhà nàng nữa. Thậm chí người mà nàng đang ôm trong ngực, thân phận của ông không còn là công tử nhà nàng nữa, mà bình tĩnh biết được đây là Hiên Viên Lại.

Nàng căn bản không có lực lượng để chống cự lại sự thay đổi này.

”Công tử...” Mau tỉnh lại đi.

Còn chưa nói hết câu, vẻ mặt của Tiểu Trù đã hoàn toàn lặng ngắt.

”Đặt Hiên Viên Lại xuống, đi sang chờ ở một bên.”

Tiểu Trù nghe lời nói ”vâng” một tiếng, đặt Hiên Viên Lại xuống giường, buông thông tay đứng sang một bên.

Hỏa giã giữa muốn bò dậy, nhưng vì quá dùng lực, hắn lại phun một ngụm máu ra. Nhị Linh ở bên cạnh hắn đã hoàn toàn không còn động đậy nữa, không biết còn sống hay đã chết.

Thu Khánh Tiên, Ấn Dao Phong cũng nằm trên mặt đất, ra sức giãy giụa muốn đứng dậy nhưng không đủ sức.

Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn "Vân Phong" đứng trước giường, nóng lòng như lửa đốt.

"Vừa hay là một thời cơ tốt, Hiên Viên Lại, người đứng là một đối thủ, nếu không phải vừa trải qua Phá Vực thời không, thân thể hư nhược, chưa chắc ta đã có thể mượn thân thể của người. Con nha đầu Lâu Thất đó còn khó đối phó hơn cả người. Người mà nàng tin tưởng nhất trên đời này chắc cũng chỉ có người và tên tiểu tử Trầm Sát kia. Sát khí của tên tiểu tử đó quá nặng, khó mà mượn thân thể được, cũng còn có tác dụng khác nữa. Chỉ có người là thích hợp nhất, chỉ cần ta mượn tạm thân thể người, chắc chắn Lâu Thất sẽ không đề phòng, đến lúc đó ta đoạt lại thân thể đó chỉ là một chuyện quá dễ dàng."

"Vân Phong" vừa nói vừa ngồi xuống mép giường, đưa tay sờ vào khuôn mặt của Hiên Viên Lại, như đang quan sát, như đang kiểm nghiệm một món hàng. Có vẻ như khá hài lòng với gương mặt này, hắn gật đầu một cái, lại đưa tay cởi dây lưng của hắn.

"Tất cả là các người nợ ta, ta muốn lấy lại những thứ thuộc về ta." Hắn vừa nói vừa cởi dây lưng của Hiên Viên Lại: "Không phải thân thể của mình đúng là phiền toái, đi mượn phải tốn bao nhiêu công sức. Năm đó con tiện nhân Lâu Thất đã ép được ta đi, chờ ta đoạt lại được thân thể, chắc chắn ta sẽ ngủ với người đàn ông mà ả yêu, ha ha, nếu để tên tiểu tử họ Trầm kia nhìn thấy ta ngủ với người đàn ông khác..."

Tay của hắn từ từ đưa vào trong quần của Hiên Viên Lại.

"Lão đạo sĩ thôi! Người còn không tỉnh lại, ta sẽ bị chết đói ở đây! Ta mà chết đói thì sẽ biến thành ác quỷ tới tìm người để tính sổ!"

Tiếng gào thét của Lâu Thất gọi Hiên Viên Lại thức tỉnh.

Cái gì, tiểu bảo bối Thất Thất nhà hắn sắp chết đói à? Kẻ nào, kẻ nào dám bắt nạt nàng như vậy?

Hiên Viên Lại bừng bừng lửa giận, đang định bò dậy, bỗng cảm thấy một bàn tay lạnh lạnh đang đưa vào trong quần mình.

"Mẹ nó! Có phải định hủy tinh nguyên đồng tử của lão tử không?"

Hiên Viên Lại toát hết mồ hôi lạnh ra, lập tức giữ lấy cái tay đó, đồng thời hắn bò dậy, thuận thế lộn một vòng. Cái tay còn lại đánh vào huyệt thái dương của đối phương nhanh như chớp.

"Đáng chết! Lại tỉnh lại vào đúng lúc này!"

"Vân Phong" xoay cổ, tránh được cú đâm của Hiên Viên Lại, cánh tay xoay, trượt rồi rút lại, nhanh chóng

thoát khỏi sự khống chế của Hiên Viên Lại.

Hắn phi về đằng sau, đứng ở cạnh cửa, nhưng không đi ra ngoài. Hiên Viên Lại nhảy xuống giường. Hắn nhìn xung quanh một vòng, thấy Tiểu Trù đứng ở một bên như một khúc gỗ, nhìn những người ngã ở ngoài phòng, cuối cùng ánh mắt lại dừng lại trên mặt "Vân Phong", quan sát hắn từ trên xuống dưới.

"Người là ai?"

"Ta là ai?" Ánh mắt của hắn hiện lên vẻ mờ mịt, sau đó trở nên lạnh lùng: "Người không cần biết ta là ai, ta muốn có thân thể của người."

Hiên Viên Lại đột nhiên cười ra tiếng: "Các hạ thật là... Con chó nào cho người sự tự tin ấy?"

Vừa dứt lời, ông đột nhiên đọc một câu chú, ngón tay ông hiện lên một đốm lửa nhỏ bay thẳng vào huyết đạo trước ngực "Vân Phong".

Nhưng sau khi làm xong những động tác này, sắc mặt của ông liền tái nhợt.

"Bác Hồn Trần?" Hiên Viên Lại không hổ là thiên tài trăm năm khó gặp của Thánh Tiên Cung, ông nhận ra ngay tức khắc, sau đó nhanh chóng đưa ra quyết định, kéo theo Tiểu Trù phá cửa sổ bay ra ngoài, người ông rơi vào sân, tạo thành một tiếng bịch.

Mặc dù đã suy yếu không đứng nổi, nhưng ông vẫn cười ha ha: "Có bản lĩnh người ra ngoài này."

"Vân Phong" cắn răng đứng ở bên trong, nhìn ông bằng đôi mắt lạnh như băng.

Vốn dĩ lúc này Hiên Viên Lại còn chưa tỉnh lại mới đúng, rõ ràng ông đã tỉnh rất chuẩn rồi, sao ông ta lại tỉnh?

Hắn không biết vừa rồi Lâu Thất đã thi triển Khổng Mộng Yểm với Hiên Viên Lại, đánh thức ông trong thời khắc quan trọng này, nếu không đúng là khó mà tưởng tượng được hậu quả.

"Cho dù ta không ra ngoài cũng có thể bắt người lại."

Năm ngón tay của "Vân Phong" vừa định đưa ra, Hiên Viên Lại đột nhiên gào lên: "Sư phụ! Sư phụ! Tiểu đồ đệ mà người thích nhất bị người ta bắt nạt, sắp chết rồi. Nếu là người còn không tới, cho dù có hóa thành ác quỷ ta cũng sẽ không tha cho người!"

Gào thét xong, ông tự cảm thấy những lời này rất quen tai.

Giọng nói có tính công kích này xông ra khỏi viện, một tầng lá chắn vô hình trung bị vỡ nát.

Những người khác không biết, nhưng sao Hiên Viên Lại không biết được chứ. Cái viện này đã bị người ta bày trận, bất cứ một âm thanh nào trong này cũng không truyền được ra ngoài, vậy nên dù phải liều mạng hấn cũng phải phá được trận này.

Lúc này đám người Hỏa mới phát hiện ra có gì đó không đúng. Lúc trước quả thực quá tĩnh lặng, bây giờ mới nghe được tiếng gió và tiếng bước chân ở những viện khác.

Nếu Hiên Viên Lại không tỉnh lại, dù bọn họ có chết ở đây cũng không ai phát hiện ra, tới lúc phát hiện thì đã muộn rồi.

Nhưng thực sự không ngờ Hiên Viên Lại có thể gào thét được như thế.

Sắc mặt của "Vân Phong" thay đổi, bởi vì hắn đã nghe được tiếng gió xẹt tới. Mấy lão già của Thánh Tiên Cung vẫn có chút bản lĩnh, chúng tới đây, e rằng hắn không thể chiếm được thân thể của Hiên Viên Lại một cách thuận lợi.

Hắn vung cánh tay, định tới bắt Hiên Viên Lại.

"Há lại cho người càn rỡ trong Thánh Tiên Cung!" Một tiếng quát tức giận vọng lại, Thánh Tiên Cung chủ đã dẫn mọi người tới, vừa thấy tình hình trước mắt liền thay đổi sắc mặt, đỡ được chiêu mà "Vân Phong" vừa tung ra.

"Một đám cản trở!"

"Vân Phong" cắn răng vô cùng tức giận, hắn bắt lấy Tiểu Trù bay vút ra ngoài.

Có người muốn đuổi theo, Thánh Tiên Cung chủ ngăn cản bọn họ: "Không nên đuổi theo."

"Lại ca ca, huynh sao rồi?" Lộ Băng Khiết đỡ Hiên Viên Lại dậy. Hiên Viên Lại không có thời gian để ý tới nàng mà quay sang phía sư phụ mình: "Lão già, có phải người lại bấm ngón tay tính ra cái gì rồi à?"

Thánh Tiên Cung chủ vốn có bản lĩnh nhìn thấy thiên cơ. Năm đó hắn không đứng ra giải thích lời đồn đó, đây cũng là lí do khiến quân chủ của tám vương triều tin tưởng lời đồn đó đến thế.

Nếu là giả, còn dùng danh nghĩa của Thánh Tiên Cung, bọn họ đã phải giải thích từ sớm rồi mới đúng.

Thánh Tiên Cung nhìn ông một hồi lâu rồi mới thở dài một tiếng.

”Đế tinh bị mây đen che khuất, thiên hạ hỗn loạn.”

Mấy người Hỏa vệ được đệ tử của Thánh Tiên Cung đỡ lên, nghe vậy thì vô cùng lo lắng: ”Xin hỏi cung chủ, đế tinh là đang chỉ đến ai?”

Thánh Tiên Cung chủ lắc đầu không nói.

Nhị Linh được Hỏa vệ nhét cho một viên thuốc, tỉnh lại thì nghe được câu này, ánh mắt không khỏi đỏ lên: ”Ta không cần biết đế tinh gì hết, bây giờ phải làm gì đây? Đế Quân, Đế Hậu mất tích, Tiểu Trù cô cô cũng bị bắt, Vân Phong công tử lại không phải là Vân Phong công tử...”

Lời này khiến tâm trạng của mọi người đều trở nên nặng nề, không ai nói lời nào, bầu không khí rất ngột ngạt.

Lúc này, Hiên Viên Lại hỏi: ”Các người đều là thuộc hạ của Tiểu Thất nhà ta sao?”

”Thưa Hiên Viên tiền bối, đúng vậy.”

”Ừ, xem ra cũng không tệ lắm. Mau nói cho ta nghe Tiểu Thất nhà ta đã mất tích thế nào? Là lão già này cố tình hãm hại sao?” Hiên Viên Lại vừa nói vừa liếc nhìn Thánh Tiên Cung, tư thế như thể chỉ cần bọn họ gật đầu, ông sẽ phải liều mạng với Thánh Tiên Cung chủ.

Mặt của Thánh Tiên Cung chủ đen kịt lại.

”Nghịch đồ, ánh mắt của ngươi là sao?”

”Nghịch sư phụ, bày trận đi, ta phải tìm Tiểu Thất nhà ta về, nó sắp chết đói rồi!”

”...” Lúc này chỉ đói một chút thôi mà to tát lắm sao? Thánh Tiên Cung chủ trợn mắt, rất muốn cho ông một chưởng: ”Bây giờ ngươi bị thương nặng như vậy, có ổn không?”

Hiên Viên Lại: ”Mẹ nó! Ngươi cũng là nam nhân, chẳng lẽ không biết là không được khiêu khích tôn nghiêm của nam nhân sao?”

Đám người Hỏa Vệ: ”...”

Rốt cuộc là Đế Hậu dạy hư hấn, hay là hấn dạy hư cho Đế Hậu? Sao lại cảm thấy hai người giống nhau đến thế?

Lúc này, một con bồ câu vỗ cánh bay tới, đậu vào vai Lộ Băng Khiết. Nàng lấy ống trúc dưới chân bồ câu ra, rút bức thư ra đọc, sắc mặt biến đổi.

”Lại ca ca, tin tức của vương triều Hiên Viên!”

Ma Quốc đột nhiên kiểm chuyện, phái năm mươi vạn ác binh tấn công Vương triều Trầm thị. Thái thượng hoàng của Trầm thị tuy đã lớn tuổi nhưng vẫn đích thân ra trận. Ác binh của Ma Quốc tàn bạo hừng hực, lấy một địch trăm, cả Vương triều Hiên Viên triệu tập tất cả binh lực để chống ngoại xâm, trận chiến này liên quan đến sự tồn vong, sống còn.

603. Chương 603

Chiến hỏa dấy lên, khí thế của Ma Quốc rất hung hăng, người xung trận đầu tiên là vị Thái thượng hoàng gần đất xa trời, một mình gánh cả vương triều Trầm Thị.

Vương triều Hiên Viên và vương triều Trầm thị luôn là hai nước láng giềng hữu hảo, cho dù năm đó Hoàng đế, Hoàng hậu và Thái tử điện hạ của Trầm thị mất tích trên đường tới vương triều Hiên Viên, nhưng dưới sự cố gắng của Thái thượng hoàng, tình nghĩa của hai nước chưa từng chưa từng bị rạn nứt.

”Vương triều Hách Liên hạ lệnh mở cửa biên giới thu nhận dân chúng của hai nước.”

”Lòng lang dạ sói!” Nghe vậy, Hỏa Vệ tức giận vỗ bàn. Vương triều Hiên Viên là của Đế Hậu, vương triều Trầm thị là của Đế Quân, đương nhiên bọn họ sẽ lấy thân phận là chủ nhân để ở.

Bởi vì có Thần Thủy Niệm, vết thương của mọi người được chữa khỏi rất nhanh, ngay cả Hiên Viên Lại còn phải cảm thán Lâu Thất thật may mắn, thứ đồ tốt nghịch thiên này mà nàng cũng lấy được.

”Rõ ràng Vương triều Hách Liên muốn nhân cơ hội này thôn tóm hai nước. những vương triều khác không có hành động gì sao?” Trần Thập cũng hỏi bằng giọng trầm trầm.

Gọi những người đang trông chừng ở bên hồ, muốn tìm được Lâu Thất và Trầm Sát sẽ phải hao tổn một lực lượng lớn, tất cả mọi người bị gọi tới trấn giữ trận pháp. Nhưng trước khi trấn giữ, bọn họ lại nhận được ba tin tức liên tiếp về cuộc chiến của ba nước.

Lộ Băng Khiết nói: ”Những vương triều khác luôn tự lo thân mình, đoán chừng lần này lại muốn ngồi yên nhìn tình hình, xem có thể ngư ông đắc lợi hay không.”

Hỏa cười lạnh nói: ”Tính hay lắm.”

”Không biết mấy vạn Thần Quỷ binh có thể tới kịp hay không.” Cả đoàn người Trọng vương nữa, nếu bọn họ tới kịp, chưa biết chừng Thái thượng hoàng của Trầm thị còn có thể thở phào một cái, nếu không ông lão được Đế Quân Đế Hậu nhớ thương này sẽ phải vui mừng trong trận chiến này.

"Thuộc hạ lo cho Đế Quân Đế Hậu." Ánh mắt của Ấn Dao Phong hơi mê mang.

Đi theo Lôu Thất đã lâu rồi, bây giờ nàng không có ở đây, như thể mất đi mọi chủ kiến vậy.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, mấy người Thánh Tiên Cung chủ đã bố trí xong trận pháp.

Hiên Viên Lại hít một hơi thật sâu: "Phải tìm được Thất Thất nhanh lên, nếu bị bỏ đói, tính khí của nha đầu kia sẽ rất tồi tệ."

Hắn vẫn nhớ những lời mà Lôu Thất nói với hắn qua Khổng Mộng Yểm.

Thánh Tiên Cung chủ đứng trong mắt trận, ngẩng đầu nhìn lên trời rồi thở dài.

"Khởi động trận pháp."

...

"Thái thượng hoàng, ngài nghỉ ngơi thêm chút nữa đi."

Trời vừa rạng sáng, trong doanh trường của tướng soái trong quân doanh, ba ngọn nến được thắp lên, phó tướng vội vàng đỡ lấy lão nhân đang xoay người ngồi dậy.

Mái tóc hoa râm của ông vẫn được bó gọn, không bị tuột ra vì ngủ. Dưới đôi lông mày màu xám là một đôi mắt đục ngầu chứa đầy sự mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng mở ra.

Tuy thế, vẫn có thể nhìn ra được, chắc chắn lúc trẻ lão nhân này là một nam tử tuấn mỹ, bởi vì đã vào lúc gần đất xa trời, nhưng ông ấy vẫn còn anh tuấn. Chỉ có điều ông ấy quá gầy, gầy tới mức chiếc áo trong ông ấy đang mặc trở nên thùng thình, chỉ khiến người ta cảm thấy xót xa.

"Khụ khụ." Thái thượng hoàng của vương triều Trầm thị - Trầm lão hoàng đế khoát tay áo một cái, rồi lại ho khan hai tiếng. Ông khom lưng định xỏ giày vào, nhưng mới khom một lửa đã cảm thấy mọi thứ trước mắt đen xì, cơ thể lão đảo, suýt chút nữa thì ngã xuống.

Phó tướng vội đỡ ông dậy: "Thái thượng hoàng, người sao rồi?"

Đợi cơn choáng đó qua đi, Thái thượng hoàng mới thở dài nói: "Không sao." Tuy nói là không sao, nhưng trong lòng ông không khỏi cay đắng, ưu sầu.

Đương nhiên ông biết rõ thân thể của mình, chỉ sợ đến lúc đó ông sẽ phải chết trên chiến trường thật. Ông

không sợ chết, là người thì sẽ đều phải chết, hơn nữa những năm gần đây thân thể ông đã khô héo rồi, ông đã chuẩn bị tinh thần xong từ hai, ba năm trước.

Nhưng hiện giờ ông không cam lòng. Lúc này, kẻ địch xâm lược, khí thế hùng hồn, người của hoàng thất thì thừa thớt, không ai nổi nghiệp.

Chẳng lẽ không chỉ con trai, con dâu và cháu trai đều rời bỏ ông, mà ngay cả vương triều mà ông đã thống trị gần năm mươi năm cũng phải sụp đổ trong tay ông sao?

Ông trời ơi, trái tim cô gia hận quá!

Thái thượng hoàng cảm thấy ánh mắt nóng rực, một sự ngột ngạt chặn trong lồng ngực ông, khiến cho ông cảm thấy khó thở.

Phó tướng ngồi xổm xuống đi giày vào cho ông. Lúc đứng lên, hắn thấy được mái tóc bạc phơ của Thái thượng hoàng, trong lòng cũng khó chịu. Cả đời Thái thượng hoàng chỉ có một đứa con trai, được ông dạy dỗ cẩn thận từ nhỏ, lúc trưởng thành thì trở thành một vị hoàng đế anh minh, uy phong. Hoàng đế cũng rất nặng tình nặng nghĩa, có tình cảm sâu đậm với hoàng hậu, không nạp phi tần, chỉ có một đứa con. Vốn dĩ sẽ rất hạnh phúc, nhưng mọi thứ đột nhiên mất đi. Hoàng đế, hoàng hậu và thái tử mất tích. Vì không chịu nổi sự đả kích này, Thái thượng hoàng ngã bệnh một thời gian. Khoảng thời gian đó, hàng ngày ông chỉ có thể nằm trên giường, dùng thuốc để chống trụ, vốn tưởng rằng sẽ không qua nổi. Nhưng vương triều lại hỗn loạn, mấy vương hầu muốn nhân cơ hội này lật đổ Vương triều Trầm thị. Trong thời điểm bấp bênh ấy, Thái thượng hoàng gắng gượng đứng lên, dùng sức lực của bản thân chống đỡ cả vương triều, thế nhưng sức khỏe chưa từng được hồi phục.

Như là một cây nến vậy, hôm nay đã đốt chỉ còn lại một chút, không biết ngày nào thì lửa sẽ tắt. Vương triều Trầm thị đang đối mặt với sóng gió lớn nhất kể từ khi dựng nước tới nay, ngay cả hắn cũng không biết có thể vượt qua được không.

Nếu như năm vạn Thần Thủy quân vẫn còn, nói không chừng còn có phần thắng.

Nhưng bao nhiêu năm qua, ngay cả tin tức về năm vạn Thần Thủy Quân còn không có, ắt là dữ nhiều lành ít. Bởi vì chuyện này, Thái thượng hoàng nhận phải áp lực rất lớn từ phía quan viên và dân chúng.

”Vương Phóng, đỡ ta đi qua.”

Phó tướng Vương Phóng không nghĩ ngợi nữa, đỡ Thái thượng hoàng đến cạnh bàn. Ở đó có một bàn cát thô sơ, bên trên là một tòa thành nhỏ đối diện với sa mạc, bên trên cắm một tấm gỗ nhỏ, ghi hai chữ An Thành, bên cạnh tấm gỗ nhỏ là một nhánh cây đen nho nhỏ.

Nhánh cây đen này cho thấy tòa thành này đã bị tấn công, đã bị chiếm lĩnh.

An Thành, một tòa thành nhỏ xa nhất của vương triều Trầm thị, quay mặt vào phía sa mạc, không ai nghĩ nó sẽ xảy ra chuyện, cho dù có chiến tranh cũng sẽ không bắt đầu từ đó. Lại chẳng ai ngờ lần này ác binh lại tới từ phía sa mạc, Ma Quốc đẩy binh từ nơi đó, tập kích bất ngờ mà vào.

Chiến báo từ An Thành truyền tới, nói là ác binh của Ma Quốc mạnh như vũ bão, quân đội của Ma Quốc được xưng là Ma Binh.

Nếu không phải khoảng cách từ An Thành tới tòa thành thứ hai là Phục Vân Thành rất xa, e rằng lúc này Phục Vân Thành cũng đã bị vây công. Bây giờ bọn họ đang tranh giành thời gian với Ma Quốc, ít nhất bọn họ phải bảo vệ tòa thành thứ ba trên con đường ấy - Tĩnh Thành, nếu không hậu quả khó mà tưởng được.

Tiếp nối Tĩnh Thành, mật độ của các thành trì dày đặc hơn nhiều, dân chúng cũng nhiều, hơn nữa còn có mấy tuyến đường quan trọng nối tới hoàng thành Trầm thị. Tới lúc đó, chỉ sợ là bọn họ sẽ không bảo vệ nổi nữa, nếu Ma Binh trắng trợn giết hại dân chúng, vậy thì Vương triều Trầm thị thật sự thua rồi.

"Nghỉ ngơi thêm một canh giờ nữa liền hạ lệnh lên đường tiếp, nhất định phải tới Phục Vân Thành trước Ma binh." Nhìn bàn cát, Thái thượng hoàng nói trầm giọng.

Nhưng ngay khi ông vừa dứt lời, có cấp báo truyền tới từ ngoài doanh trướng: "Báo!"

"Vào đi!" Thái thượng hoàng và Vương Phóng đều kinh sợ. Lúc này mà có cấp báo thì chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì.

Một binh lính chạy vào, đầu đầy mồ hôi, nói: "Thái thượng hoàng, cấp báo, Ma Binh đã gần tới Phục Vân Thành!"

"Cái gì?" Cơ thể của Thái thượng hoàng chao đảo.

Sao bọn chúng lại nhanh như thế!

Phục Vân Thành, khói lửa bay lên khắp nơi, tiếng kêu khóc thảm thiết không dứt vọng vào trong tai.

Ma Binh mặc áo giáp màu đen, khuôn mặt không có bất cứ một biểu cảm nào, kẻ nào kẻ nấy như một cỗ máy giết người. Sau khi công phá cửa thành, chúng tiến quân nhanh như chớp, đá vào nhà từng người dân một, thấy người là giết, gặt hái sinh mạng, không cần biết là nam nữ già trẻ gì.

Có người phụ nữ mang thai quỳ xuống cầu xin, nhưng đối phương vẫn chém xuống một cách hung tàn; Có đứa trẻ sợ hãi lùi vào trong góc tường, vẫn bị kéo mạnh ra ngoài rồi vứt xuống đất, nó ngã gãy cổ; Có người cố gắng phản kháng, lại bị chém đầu và chân tay; Có người chạy trốn, bị một mũi tên đâm thẳng vào tim.

Chỉ chớp mắt, tòa thành vốn yên bình giờ thành địa ngục đầm máu.

Tin tức chiến sự được truyền ra, cả thiên hạ đều kinh hoàng trước sự bạo tàn, hung ác của Ma binh. Quân chủ của một, hai vương triều vốn định phái binh đi tiếp viện cho Trần thị, nhưng nghe được chiến báo thì lại sợ hãi lui bước. Bọn họ không thể mạo hiểm, nếu không sẽ đưa tới kẻ địch đáng sợ cho quốc gia của mình.

Bọn họ đang suy đoán, có lẽ mục tiêu của Ma Quốc chỉ là vương triều Trần thị và vương triều Hiên Viên. Dù sao thì năm đó chỉ có hai vương triều này xảy ra chuyện, cũng là hai vương triều yếu nhất mấy năm nay. Ma Quốc thôn tóm hai vương triều này rồi, cũng không thể tham lam tới mức ra tay với bọn chứ?

Vậy nên, với cái ý nghĩ như vậy, những vương triều khác đều lặng thinh.

Phục Vân Thành bị công phá, Ma quân tiếp tục thẳng tiến về phía Tĩnh Thành. Toàn bộ Vương triều Trần thị, từ già tới trẻ đều rất hoảng mang, như đang bước vào ngõ cụt. Dưới tình huống như vậy, có rất nhiều dân chúng chạy tới Vương triều Hách Liên để được bảo vệ.

Vương triều Trần thị ngập trong mưa gió, tất cả mọi người đều cho rằng vương triều Trần thị sắp diệt vong.

Mà lúc này, một đội quân đang gần tới hoàng thành, biết được chiến báo liền thay đổi phương hướng, cấp tốc đi tới Tĩnh Thành.

Ở Thánh Tiên Sơn, chỉ có một mình Lộ Băng Khiết biết được tất cả những chuyện này.

Đã ba ngày rồi, nàng luôn nhận được tin tức, nhưng không nói với bất cứ ai.

Cung chủ cho người bày trận, tìm Lâu Thất và Trần Sát trong Phá Vực thời không. Vốn tưởng sẽ tìm được rất nhanh, hoàn toàn không ngờ tìm những ba ngày rồi mà còn không thấy.

Không thể thu lại trận pháp, cũng không được để hỏng, bọn họ phải tìm kiếm liên tục.

Hiên Viên Lại sốt ruột tới mức môi đã tróc da vì khô, đám người Hỏa vệ và Trần Thập cũng lo lắng vô cùng.

”Nếu hôm nay không tìm được thì cũng chỉ có thể từ bỏ thôi.” Thấy đôi mắt của Nhị Linh đỏ lên, Lộ Băng Khiết đứng một bên không khỏi nói.

Nhị Linh không biết võ công, căn bản không thể giúp gì được. Ba ngày vừa rồi, bọn họ không thể ngừng lại được, nàng chỉ có thể mang thức ăn và nước uống tới, sau đó thì trông chừng ở bên cạnh. Nàng không đi nghỉ ngơi, cũng chẳng có tâm trạng ăn cơm. Rõ ràng ai nấy đều gây hấn đi trong ba ngày này.

Lộ Băng Khiết có sự oán giận đối với Lâu Thất và Trần Sát, nhất là khi biết những năm này Hiên Viên Lại nuôi lớn nàng ta. Ở trong lòng nàng, Lâu Thất là một kẻ phạm tội, khiến nàng và Hiên Viên Lại không

có cơ hội gần nhau, bây giờ còn muốn hại nhiều người phí công phí sức bán mạng cho nàng ta như vậy, vì sao chứ?

”Người nói linh tinh, sao có thể từ bỏ được!” Nhị Linh không nhịn được kêu lên.

”Cứ thế này nữa, người của Thánh Tiên Cung chúng ta đều sẽ bị giam tu vi!” Lộ Băng Khiết nói lạnh lùng: ”Lâu Thất có tài có đức gì chứ?”

Nàng vừa mới dứt lời, trên trời có mây đen kéo tới, ba bóng người từ trên trời rơi vào trong trận pháp.

”Thất Thất!” Hiên Viên Lại lấy lại tinh thần rồi nhìn sang, ngay lập tức liền tức giận.

604. Chương 604

Người rơi xuống đúng là Lâu Thất, Trầm Sát và Thiên Ảnh.

Giây phút nhìn thấy bọn họ, tất cả mọi người của Thánh Tiên Cung đều thở phào nhẹ nhõm. Có năm người ngất xỉu xuống đất ngay lập tức vì cạn kiệt tu vi. Một người Trần Thập và Hỏa là những người ngất đầu tiên.

Những người khác không ngất xỉu thì sắc mặt cũng trắng bệch như tờ giấy, cả người lão đảo đòi ngã, chỉ còn đang cố gắng chống trụ.

Hiên Viên Lại là một tên biến thái. Rõ ràng hắn mới từ Phá Vực thời không về, sức khỏe còn chưa hồi phục, nhưng ngoại trừ Thánh Tiên Cung chủ, hắn vẫn là người còn nhiều sức lực nhất ở đây.

”Mẹ nó, lão đạo sĩ thối, người đã đói đến ngất rồi cũng phải tỉnh lại vì giọng hét của ngươi.”

Lâu Thất nằm ở đó không dậy nổi, đói đến hoa mắt chóng mặt. Khó khăn lắm mới tỉnh lại được, nàng thấy càng thêm đói. A, nàng đang nằm trên thịt sao?

Nghe được tiếng nuốt nước miếng của nàng, Trầm Sát liền biết ngay nàng đang nghĩ gì, dù sao lúc ở trong cánh rừng rậm kia, hắn cũng từng hôn nàng, sau đó bị nàng cắn vào lưỡi.

Cái đồ chỉ biết ăn này đã đói mấy ngày rồi, lực sát thương rất mạnh, vì vậy hắn mới ôm chặt lấy nàng. Hắn không muốn thấy nàng đói quá rồi mơ màng đi cắn môi và lưỡi của người khác, cho dù là cắn thật cũng không được.

Hắn còn chưa biết Hiên Viên Lại đại nể cơn thịnh nộ vì tay hắn đang ôm chặt lấy eo Lâu Thất, môi còn đặt trên mặt nàng, thế là định ra sức kéo Lâu Thất ra khỏi ngực hắn.

”To gan!” Trầm Sát ôm Lâu Thất nhảy lên, khiến cho người chỉ cần đói bụng thì sẽ mất hết sức lực, mất hết năng lực suy xét là Lâu Thất vô cùng bội phục. Sao lúc này hắn còn có thể nhanh nhẹn như thế?

Thực ra cũng là vì hiện tại Hiên Viên Lại không có đủ sức lực.

”Hỗn xược! Tên tiểu tử nhà ngươi mau buông nàng ra!”

”Bổn Đế Quân và Đế Hậu làm gì còn cần người phải xen vào sao?”

Hai nam nhân cứ thế phẫn nộ đối đáp với nhau mấy câu xong mới bất giác nhận ra thân phận của đối phương.

Ế, nam nhân của Thất Thất?

A, lão đạo sĩ thối mà Thất Thất thường nhắc tới?

Bốn mắt nhìn nhau, nhưng không ai chịu nhượng bộ.

Hừ, là nam nhân của Thất Thất thì sao chứ? Trước mặt bề trên mà ôm chặt như thế, còn ra thể thống gì nữa? Buông ra, buông ra!

Xùy, cho dù là lão đạo sĩ thối thì sao chứ? Người thân thiết nhất với Thất Thất là hắn. Hắn là phu quân của nàng, hắn ôm thế nào cũng là lẽ đương nhiên, dù sao thì chuyện thân mật nhất bọn họ còn làm nhiều lần thế rồi.

Sét đánh đùng đoàng, tia lửa bắn ra xung quanh.

Ngay cả Lâu Thất cũng không ngờ rằng hai người nam nhân quan trọng nhất trong đời lại gặp nhau lần đầu tiên như thế này.

”Đừng có cãi nhau nữa.” Nàng nói và không còn chút sức lực nào: ”Ta đói, muốn ăn.”

Nhị Linh đã xông lại từ nãy rồi, nhưng thực sự nàng không thể chen miệng vào được, chỉ đứng ở bên cạnh. Bây giờ nghe được câu này của Lâu Thất, rốt cuộc nàng cũng tìm được giá trị tồn tại của mình, lập tức hô lên: ”Đế Hậu, chờ chút, nô tỳ đi làm ngay lập tức!”

Vì quá mức kích động, nàng nói ra cả cái cách xưng hô ”nô tỳ” mà lâu rồi không nói.

”Được rồi, nghỉ ngơi ở đây trước đi, những chuyện khác để nói sau.” Thánh Tiên Cung chủ thở dài, xoay

người rời đi. Những người khác cũng đỡ mấy đồng môn đang ngã trên mặt đất dậy, rời khỏi đó với bước đi chao đảo.

”Lại ca ca, muội đỡ huynh vào trong phòng nghỉ ngơi.” Lộ Băng Khiết nói rồi đưa tay đi dìu Hiên Viên Lại.

”Băng Khiết, chúng ta đều đã lớn tuổi rồi, đừng kêu ca ca gì nữa, muội gọi ta là sư huynh đi.” Hiên Viên Lại liếc nhìn Lâu Thất, chỉ sợ nàng sẽ lấy chuyện này ra để cười ông.

Quả nhiên, Lâu Thất vừa nghe được cái câu ”Lại ca ca” này, nàng liền cảm thấy thật kì dị.

”Yo, Lại ca ca,” Đang định trêu cợt Hiên Viên Lại, đột nhiên sắc mặt của nàng hơi thay đổi: ”Tiểu Trù đâu?”

Hiên Viên Lại ở đây, Tiểu Trù cũng phải ở đây mới phải. Hơn nữa, bọn họ sắp về, Tiểu Trù cũng phải trông chừng ở đây như mấy người Nhị Linh chứ?

Nàng vừa hỏi xong, sắc mặt của mọi người đều có gì đó không đúng. Đáy lòng Lâu Thất trầm xuống: ”Có chuyện gì vậy?”

”Được rồi, người ăn trước đi, vừa ăn vừa nghe thuộc hạ của người nói.” Hiên Viên Lại nói rồi liếc mắt nhìn Trầm Sát: ”Cả tiểu tử nhà ngươi nữa, nghe nói là rất tuấn tú, nhưng giờ ta thấy người khô quắt bần thủ, tuấn tú chỗ nào chứ.”

Bọn họ bị giam ba ngày trong rừng rậm, không có đồ ăn, chỉ có một lần Lâu Thất tìm được một loại rễ cỏ có thể nhai ra chút nước, mới gắng trụ được. Hơn nữa họ cũng không rửa mặt thay quần áo, sắc mặt và sức sống đương nhiên không khá khẩm gì, cả người cả mặt đều bần.

Trầm Sát rất ít khi bị người gọi là tiểu tử, cho dù là Hiên Viên Chế hấn cũng không nể mặt, nhưng Hiên Viên Lại thì hấn phải nhận. Tất cả đều là vì tình cảm của Lâu Thất và đối phương.

”Người cũng thế thôi.” Hấn liếc Hiên Viên Lại một cái rồi nói thản nhiên.

Hiên Viên Lại phần nộ rồi.

Nhị Linh nhanh chóng mang thức ăn vừa ngon vừa có dinh dưỡng tới. Lâu Thất vừa ngửi được mùi thơm, hai mắt sáng rực lên.

Chuyện gì thì cũng phải ăn no rồi mới có sức mà làm, vì vậy nàng liền kéo Trầm Sát nhao tới. Trái tim của Hiên Viên Lại xót xa, ông nói: ”Có phu quân rồi có khác, bây giờ có đồ ăn cũng không kéo ta ăn cùng nữa.”

Trầm Sát xoay người, đưa tay về phía ông: "Hay là bốn Đế Quân kéo người."

"Phụt." Lâu Thất không khỏi phun ra.

Hiên Viên Lại nhìn chăm chăm vào hắn, hất mạnh tay hắn ra: "Ra kia phơi nắng mà chơi cho mát! Một đám nam nhân, kéo cái gì!"

Con người của mấy người Hỏa và Trần Thập sắp rơi xuống rồi, đây có phải lần đầu tiên Đế Quân nói đùa không?

Nhưng có vẻ như chẳng dễ gì mà chấp nhận được lời đùa này.

Dù nói thế nào thì giữa Đế Quân và vị nam nhân có địa vị ngang hàng với nhạc phụ này vẫn có chút quái lạ, rốt cuộc là đồng ý, hay là bị chê bai?

Những người đứng xem đều không hiểu lắm.

Ưu điểm lớn nhất của Lâu Thất là gặp phải chuyện gì cũng sẽ không có chuyện nàng phiền não không vui, lại càng sẽ không lo âu trước nghịch cảnh khốn khó.

Trong lúc ăn cơm, Trần Thập và Hỏa kể lại một lượt những chuyện đã xảy ra trong ba ngày này. Nàng nghe được hết, nhưng không ảnh hưởng chút nào tới việc ăn cơm của mình.

Nhưng khi nghe tới chuyện kì lạ xảy ra trên người Vân Phong, nàng liếc nhìn sang Trầm Sát. Vẻ mặt của Trầm Sát cũng rất âm trầm. Lúc ở trong rừng rậm bọn họ đã suy đoán nhiều hướng rồi, đã chuẩn bị sẵn tinh thần.

Chuyện này rất khó mà tưởng tượng nổi, nhưng cũng chưa chắc đã phải sợ.

"Đoạt thân thể sao?" Lâu Thất cười lạnh lùng, cái gì gọi là thân thể của cô ta? Từ trình độ yêu nghiệt lúc nhỏ của người đó là có thể thấy được cô ta mới là người đoạt thân thể, nếu không có đứa trẻ nào lại tỏ ra yêu nghiệt thế chứ? "Ta diệt mười tám đời tổ tông nhà cô ta."

Bây giờ đã biết sơ qua những chuyện xảy ra, ngược lại nàng thấy yên tâm hơn chút. Phải biết từ sớm hơn mới phải, có Phá Vực thời không, bọn họ có thể xuyên không, vậy thì người khác cũng có thể, mà không biết là do nguyên nhân gì, linh hồn của người đó xuyên không tới. Trước kia nàng cũng từng nghe nói ở cổ đại có "đoạt nhà", linh hồn cướp đoạt thân thể, hoặc là tu luyện đạo thuật có thể tách hồn ra, sau đó kí sinh trên thân thể của người khác, còn có một cách nói khác mà dân gian thường dùng nhiều hơn, mượn xác nhập hồn.

Dù là thế nào, biết được chút ít vẫn tốt hơn là không biết gì cả.

"Ăn xong thì rửa mặt đi." Hiên Viên Lại uống một bát súp, nói với Lâu Thất: "Trước tiên thì đừng có lo những chuyện khác, ta bố trí cái Cổ Hồn Trận cho ngươi, với cả ngâm thêm một lần nước thuốc nữa đi."

"Cái gì? Ta không muốn!" Lâu Thất nhảy lên, nàng thật muốn lật cái bàn.

Hiên Viên Lại vỗ bàn một cái: "Không muốn cũng phải muốn! Không thương lượng gì hết!"

"Ông cho là ta còn nhỏ à? Sao ta phải nghe lời ông? Muốn ngâm thì ông tự đi mà ngâm!" Lâu Thất hất cằm lên.

"Có phải muốn ăn đánh không?" Hiên Viên Lại bắt đầu xắn tay áo.

Lâu Thất nở nụ cười gian ngay lập tức, nhìn ông bằng ánh mắt không tốt lành gì: "Lão đạo sĩ thối, ngươi có chắc không? Muốn đánh một trận thật sao? Ta nói cho ông biết, qua một năm rồi, nội lực của ta đã tăng tới mức ông phải sợ đấy! Lát nữa nếu ông bị ta đánh cho khóc nhè, đừng có mà cảm thấy mất mặt quá!"

Tất cả mọi người, bao gồm cả Trầm Sát đều rất kinh ngạc. Bọn chưa từng thấy biểu hiện như thế này của Lâu Thất, hơn nữa, đây là phương thức tương tác giữa nàng và Hiên Viên Lại sao?

Khuôn mặt của Lộ Băng Khiết lạnh lùng, nàng bước tới nhìn Lâu Thất: "Đây là cách ngươi nói chuyện với sư phụ ngươi, với bề trên của ngươi sao? Không biết lớn nhỏ thế à! Ngươi là đồ đệ của Lại ca ca, có nghĩa đã là người của Thánh Tiên Cung ta. Ngươi không biết tôn sư như thế, phạt ngươi quét sân một tháng! Bây giờ đi ra ngoài ngay!"

Hơi thở của Trầm Sát trầm xuống: "Phạt nàng?" Gan chó cũng lớn thật đấy, nữ nhân của hắn còn tới phiên kẻ khác xử phạt sao?

Lâu Thất vỗ vai hắn, nàng cũng không tức giận, liếc xéo Hiên Viên Lại: "Cái này không trách ta được. Những lúc như thế này ngươi phải nói ta không được dạy dỗ mới đúng! Còn chuyện ta không được dạy dỗ là lỗi của ai? Ủ? Lão đạo sĩ thối, ngươi đi quét sân đi được rồi."

"Đúng là nghiệt nữ..." Hiên Viên Lại vô cùng đau đớn.

Ông còn chưa nói hết, mặt của Lâu Thất liền trầm xuống: "Bổn cô nương nói cho ông biết, trông coi thanh mai chúc mã của ông cho cẩn thận, nếu không ta sẽ đánh nàng thành đầu heo!"

"Ngươi!" Lộ Băng Khiết càng thêm tức giận, đưa tay chỉ vào mặt Lâu Thất, còn chưa nói gì, mặt của hai nam nhân bên cạnh cũng đã thay đổi. Trước khi Trầm Sát ra tay, Hiên Viên Lại đã đưa tay nắm lấy bả vai của nàng ta rồi ném ra ngoài. Lộ Băng Khiết bị hắn ném ra sân, mặc dù chật vật, nhưng vì nàng ta cũng là người có võ công, nên rơi ra ngoài thì vẫn có thể đứng vững, dù có hơi có khăn một chút.

Chỉ có điều là quá mất mặt.

Hiên Viên Lại bày trò lau mấy giọt mồ hôi vốn chẳng tồn tại trên trán mình: "Thật là, ngay cả ta còn không dám chỉ vào mặt người. Nha đầu nhà người mà nổi giận thì có thể sánh bằng với ác quỷ. Được rồi, được rồi, nể mặt ta, đừng có so đo với nàng." Dù gì cũng là con gái của sư bá ông mà.

Lâu Thất hừ một tiếng: "Cả thuốc nước nữa, không ngâm."

"Nằm mơ! Người!" Hiên Viên Lại chỉ vào Trần Thập: "Ta kê một phương thuốc, người đi tìm sư huynh của ta lấy thuốc! Người, đi chuẩn bị nước nóng." Câu cuối cùng là nói với Nhị Linh.

Trần Thập và Nhị Linh đều đứng không nhúc nhích, nhìn Lâu Thất, rồi lại nhìn Trầm Sát.

Hiên Viên Lại nổi giận: "Ta còn không sai nổi các người à? Ta nói cho các người biết, thuốc nước đó có thể đảm bảo thêm cho nàng. Cũng cố lại linh hồn rồi thì yêu nghiệt kia muốn cướp thân thể của nàng sẽ càng khó, có đi không?"

"Đi." Trầm Sát lập tức gật đầu.

"Không được đi!" Lâu Thất cũng nổi giận, nàng quay sang Trầm Sát: "Loại thuốc nước đó đau chết, không chỉ rất đau, còn rất ngứa!"

Trầm Sát đứng lên, hần lẳng lặng nhìn nàng, vẫy tay với Trần Thập và Nhị Linh: "Đi mau lên."

"Trầm Sát!" Âm ảnh đối với Cố Hồn Dược Dục khiến nàng không khỏi run lên.

"Bốn Đế Quân ngâm cùng người." Trầm Sát nói thản nhiên.

"Mẹ! Người nghĩ hay nhỉ!" Hiên Viên Lại tức đến gờ chân.

605. Chương 605

Đây là lần đầu tiên Lâu Thất được ném mùi tất cả mọi người không nghe lời nàng.

Nàng kháng nghị mãi mà không có ai nghe. Ai lấy thuốc cứ lấy thuốc, ai nấu nước cứ nấu nước, ai bày trận cứ bày trận. Dưới dự chỉ huy của Hiên Viên Lại, tất cả mọi người vội vàng vàng.

Nơi ngâm thuốc nước là gian phòng phía tây của Hiên Viên Lại. Bồn tắm lớn được làm ở đó là một ôn tuyền.

Nhưng vì là thuốc nước nên đương nhiên không thể đổ hết thuốc vào trong cái bồn tắm lớn như thế được. Nước dùng để nấu được lấy từ ôn tuyền này ra, sau đó đi đun sôi lên rồi mang trở lại, đổ vào một thùng nước tắm lớn. Thùng nước này được đặt trong ôn tuyền, bên dưới còn kê mấy lớp đá, tránh cho nước trong ôn tuyền ngấm vào làm loãng được tính.

Hiên Viên Lại còn bày Cổ Hồn Trộn xung quanh ôn tuyền, bắt nàng phải ngâm nửa canh giờ ở trong đó.

"Lão đạo sĩ thôi, ta không muốn ngâm! Ngâm nửa canh giờ thì da của ta sẽ nhăn nheo như ông già mất!"
Lâu Thất giữ chặt khung cửa không chịu vào.

Đau thì nàng không sợ lắm, vấn đề là rất ngứa, như thể ngứa vào sâu trong linh hồn, không thể gãi được, năm đó nàng khó chịu tới mức ám ảnh tới giờ.

Hiên Viên Lại không nói gì mà bước tới, hất tách ngón tay của nàng ra, vạch trần nàng một cách vô tình: "Người ngâm thuốc nước từ nhỏ tới lớn, đã không thể nhăn nheo được nữa rồi. Lần trước ngâm là lúc người chín tuổi, bây giờ người đã già chồng rồi, còn sợ cái gì? Không ngại mất mặt à?"

"Vừa nghe có người muốn đoạt thân thể là ta liền đi ngâm thuốc Cổ Hồn, thế mới mất mặt! Ta..."

Lâu Thất còn chưa nói hết, nàng đã bị người khác kéo vào ngực.

Trầm Sát ôm lấy nàng thật chặt, nói với Hiên Viên Lại: "Bổn Đế Quân mang nàng ấy vào, ông có thể đi được rồi."

"Sao lại thế được? Lúc còn nhỏ toàn là ta tắm cho nó..."

"Rầm!"

Cánh cửa gỗ nặng trĩu trước mặt hần bị đóng cái rầm, rung chấn là rơi một ít cát bụi.

"Canh chừng cho bổn Đế Quân, không cho bất cứ kẻ nào đến gần!" Giọng nói lạnh lùng của Trầm Sát vọng ra bên ngoài, có vẻ như đang nghiêng răng nghiêng lợi.

"Vâng!" Thiên Nhất, Địa Nhị, Thiên Ảnh, Trần Thập và Lâu Tín cùng đồng thanh.

Hiên Viên Lại còn định tức giận, lại bị Nhị Linh đỡ đi khỏi đó.

Nhị Linh ngậm lau mồ hôi lạnh. Đế Quân vốn hay ghen tuông, giờ lại nói chuyện tắm cho Đế Hậu lúc còn cho, chẳng phải là muốn để Đế Quân ghen đến phát điên sao?

Trong phòng, Lâu Thất được Trầm Sát ôm về phía ôn tuyền. Nhìn bộ mặt đen kịt của Trầm Sát, nàng cũng thấy cạn lời: "Chỉ là một đứa trẻ không thể tự lo cho bản thân, chàng sẽ không định tính sổ với ta chứ?"

Tìm một người nam nhân như vậy, nàng thật nhọc lòng.

"Bây giờ bốn Đế Quân tắm cho nàng!"

Hắn bắt đầu ra tay lột quần áo của nàng, Lâu Thất lập tức kêu lên: "Đừng xé, đừng xé! A, rách mất rồi!"

Ở bên ngoài, khước miệng của một đám vệ đều đang run run, ăn ý nở rộng vòng canh gác, lùi ra bên ngoài.

"Người đang sờ chỗ nào vậy!" Tiếng thét của Lâu Thất lại vọng ra. Bọn họ lau mồ hôi một lần nữa, lại đồng loạt nhấc chân lùi thêm ra ngoài một đoạn.

"Um ưm..."

Cũng may là hình như Đế Hậu đã bị chặn miệng, rốt cuộc không nói ra những lời khiến bọn họ đổ mồ hôi nữa, còn chuyện bị cái gì chặn thì không thuộc phạm vi bọn họ cần quan tâm.

Lâu Thất bị bóc sạch sành sanh, rồi quăng vào trong thùng nước tắm. Nước rất nóng, hơn nữa lại thuốc này rất mạnh, vừa ngâm vào nàng liền có cảm giác như kim châm khắp toàn bộ cơ thể, bộ phận nào cũng có, cơ thể nàng cứng đờ chỉ trong nháy mắt.

Nhưng nàng bị Trầm Sát giữ chặt vào lòng, muốn chạy cũng không thoát được. Miệng của nàng bị hắn chặn lại, dây dưa với cái lưới của hắn, không nói ra nổi một câu kháng nghị nào.

Kì thực nàng muốn hỏi hắn có đau không.

Quả thực Trầm Sát cảm nhận được cảm giác như bị hàng ngàn cây kim đâm vào người ấy, mặc dù đỡ hơn nhiều so với lúc trước cổ độc trong người hắn phát tác, nhưng đối với người bình thường đã là một sự đau đớn khó có thể chịu đựng được rồi. Nghĩ tới bảo bối của hắn từ nhỏ liền phải chịu khổ như vậy, hắn chỉ cảm thấy trái tim vô cùng đau đớn.

Người ta chỉ biết bản lĩnh của Lâu Thất cao cường, nhưng tất cả không phải là sinh ra đã có, chẳng dễ gì mà luyện ra được. Chắc hẳn lúc nhỏ nàng đã phải chịu nhiều khổ cực, đau đớn mà người thường không thể tưởng được.

Hắn đau lòng, nụ hôn cũng trở nên dịu dàng. Hắn nắm tay nàng, choàng hai cánh tay qua cổ mình, ôm lấy nàng thật chặt, cơ thể của hai người dán chặt vào nhau.

Một người cường tráng, một người mềm mại.

”Ừm, đợi đã.” Lâu Thất đột nhiên đẩy hắn ra: ”Sắp có một cơn đau vô cùng.”

”Đau quá thì bồn Đế Quân cho nàng cắn.” Trầm Sát ấn đầu của nàng vào ngực mình: ”Thất Thất, chịu đựng một chút vì mạng sống của bồn Đế Quân đi.”

Lâu Thất sững sốt, giọng nói trầm thấp của Trầm Sát vang lên trên đỉnh đầu.

”Nếu nàng có chuyện gì, nếu nàng bị người ta chiếm mất thân thể này, nếu nhìn thấy nàng lại phát hiện ra đã bị đổi thành người khác, nàng bảo bồn Đế Quân phải làm sao đây?”

Nghĩ tới cảnh tượng ấy, hắn cảm thấy trái tim như sắp vỡ vụn. Nếu hắn ôm thân thể này, lại bỗng nhận ra linh hồn đã bị thay đổi, không còn là nữ nhân mà hắn yêu nhất nữa, hắn phải làm gì được?

”Dung nhan của người, thân thể của người, trái tim của người, linh hồn của người, đều là của bồn Đế Quân.”

Hắn khẽ vuốt cái lưng trơn bóng của nàng. Tuy nói rằng chỉ yêu một người, không cần biết nàng biến thành hình dáng gì, nhưng hắn yêu cơ thể này thắm thiết đến thế, hắn đã thương yêu vô số lần, nếu là bị người khác đoạt được, nữ nhân kia lại đi tìm một người nam nhân để chà đạp thân thể này, vậy thì hắn sẽ điên mất.

”Nếu quả như thế, bồn Đế Quân không thể sống nổi.” Hắn nói.

Lâu Thất ngơ ngẩn cả người.

Vốn dĩ nàng còn cảm thấy hắn có lòng tin tuyệt đối nữ nhân kia sẽ không chiếm được thân thể của nàng, giống như nàng vậy, nhưng bây giờ mới phát hiện ra hắn sợ.

Có những lúc, lo lắng và sợ hãi không liên quan gì tới bản lĩnh, chỉ đơn giản là vì quá mức quan tâm.

Hắn yêu nàng, cực kì để tâm đến nàng, vậy nên dù thế nào hắn vẫn sợ, thực sự là hắn không thể chấp nhận được kết quả đó.

Giờ khắc này, Lâu Thất có thể cảm nhận được nỗi sợ của hắn một cách sâu sắc.

Sự sợ hãi mà người người nam nhân luôn dùng mãnh, lạnh lùng này vô tình để lộ ra khiến Lâu Thất không khỏi mềm lòng.

Nàng ôm chặt lấy hắn, tặng bờ môi của mình cho hắn: "Ta chịu, đau thế nào tha cũng chịu. Sát, ta không sao, nhất định ta sẽ không để nữ nhân kia được như ý."

"Ừ, ngoan." Hắn ấn thân thể nàng vào ngực mình, một khắc sau, ngay cả hắn cũng phải biến đổi sắc mặt.

Đau, đau như có hàng ngàn vạn cây kim cùng chạy trong thân thể. Lâu Thất ở trong ngực hắn cũng đã căng cứng cả người, nhưng nàng không cắn hắn như hắn đã nói, mà ôm lấy hắn thật chặt.

Cuối cùng bọn họ cũng sẽ tiêu diệt nữ nhân kia, những đau đớn này sẽ lần lượt đòi lại.

Trên đời này, có những đôi vợ chồng có thể cùng hưởng phúc, có những đôi vợ chồng có thể cùng chịu nạn, mà trong ngày hôm nay, bọn họ cùng đau với nhau.

Nửa canh giờ này cũng khá là dài đối với người bên ngoài. Sau khi tới thời gian, nghe được giọng nói của Trầm Sát, Nhị Linh lập tức thở dài nhẹ nhõm.

"Mang quần áo vào."

Nàng cúi đầu xuống, mang quần áo của hai người vào đặt lên trên ghế, sau đó ra ngoài ngay lập tức.

Rất ít khi Trầm Sát và Lâu Thất cần bọn họ hầu hạ thay quần áo, trừ những buổi lễ nghi long trọng, ví dụ như hôm thành thân phong hậu, những trang phục đó quá phức tạp, mới cần tỷ nữ giúp đỡ, nhưng đó cũng là sau khi bọn họ đã tự mặc xong áo trong rồi.

Lúc còn để trần, các nàng không cần tới giúp.

Có lẽ đây là hai vị Đế và Hậu dễ hầu hạ nhất trong thiên hạ này, hơn nữa bọn họ rất ít khi cần gác đêm hầu hạ, lại càng không đánh chửi tỷ nữ và thuộc hạ, chưa từng có lúc nào là tùy ý kéo ra ngoài đánh giết.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không được phản bội.

Cửa được mở ra, Trầm Sát và Lâu Thất nắm tay nhau đi ra. Rốt cuộc hai người cũng sửa soạn sạch sẽ, thay một bộ quần áo khác. Trầm Sát cường tráng tuấn mỹ, Lâu Thất duyên dáng xinh đẹp, hai người kề vai nhau đứng ở đó, như thể phát sáng vậy, thu hút ánh mắt của mọi người.

Hiên Viên Lại ngồi ở đình cách đó không xa uống rượu, đột nhiên thấy đôi mắt cay cay.

Năm đó, ông mới chỉ là một thiếu niên ra khỏi sư môn để đi trải nghiệm, tự nhiên bị nhét cho một đứa bé, đang đứng phải làm cha làm mẹ, ai mà biết được những nỗi khổ trong đó. Hơn nữa, rõ ràng chỉ muốn chiều chuộng nàng, rõ ràng vô cùng thương yêu nàng, nhưng vẫn phải nhẫn tâm bắt nàng luyện công một cách

cực khổ, bắt nàng ngâm thuốc nước hàng ngày.

Không phải ông không biết ngâm thuốc nước đau đớn đến thế nào.

Có một đoạn thời gian, bởi vì luyện công, ngày nào nàng cũng bị thương, nhưng nếu không đạt được tới yêu cầu của ông, ông vẫn sẽ trừng phạt nàng. Có một lần nàng luyện Thanh Phong Quyết trong mưa, ông ở trong phòng cũng không nhìn được mà rơi lệ.

Nhưng ông biết nàng có sứ mạng của chính nàng. Chuyện năm đó ông không rõ lắm, nhưng dù thế nào, nàng cũng là một nhân tố quan trọng. Thiên hạ này cần nàng, có tiêu diệt, thì cũng phải để nàng tiêu diệt.

"Lão đạo sĩ thôi, mắt đỏ rồi à?"

Giọng nói trong trẻo của Lâu Thất đột nhiên vọng lại, Hiên Viên Lại vội quay đầu đi, trợn hai mắt lên thật to: "Ai mắt đỏ chứ?"

"Xùy, người thương ta có phải một sớm một chiều gì đâu. Năm người ba mươi tuổi, ta luyện công bị thương ngắt xiu hai ngày, người còn khóc rất nhiều kìa." Lâu Thất vạch trần ông không chút nương tay.

Lâu Tín là người đầu tiên không thể nhịn được, hắc cùi phì ra tiếng.

Hiên Viên Lại phẫn nộ: "Tiểu khốn kiếp nhà ngươi, có người mới khóc ấy!" Hắc nhẩy lên định đi vỗ đầu nàng, lại bị bàn tay của Trầm Sát đỡ được.

Trầm Sát nói thản nhiên: "Bây giờ bốn Đế Quân có thể đánh một trận với người rồi."

"Tới đây, đánh! Tiểu tử ngươi tưởng rằng có thể thắng ra sao?" Hiên Viên Lại bắt đầu xấn tay áo.

Lúc này có người sai bước tới, đó là sư huynh của Hiên Viên Lại, phụ thân của Hoa Vu Tồn.

"Dưới núi có tin tức truyền tới, Ma quân lại phá được một tòa thành nữa của Vương triều Trầm thị, cả thành bị tiêu diệt, không có một ai là sống sót! Ba hôm nữa, Ma tướng quân và Thái thượng hoàng của Vương triều Trầm thị tự mình dẫn đại quân đánh trực diện với nhau!"

Hắc liếc nhìn Trầm Sát và Lâu Thất, dừng một lát rồi nói tiếp: "Còn nữa, Vương triều Hiên Viên xuất binh chỉ viện cho Vương triều Trầm thị, tới nửa đường thì tướng quân và vương gia bị bắt, vì vậy đại quân phải ngừng lại, như rắn mất đầu."

Thiên hạ loạn rồi.

Sắc mặt của Lâu Thất và Trầm Sát đều trầm xuống.

”Đúng là bắt nạt Trầm thị và Hiên Viên không có người.” Trầm Sát nói chậm rãi.

Lâu Thất cũng nhếch khóe môi lên: ”Cũng tại chúng ta không có danh tiếng gì. Đã như vậy, chúng ta xuống núi tranh giành thiên hạ đi!”

606. Chương 606

Tĩnh thành đang ở trong tầm mắt.

Tâm trạng Vương Phóng phó tướng quân lại trầm hẳn xuống. Hắn nhún người nhảy lên ngựa, hỏi tướng sĩ bên cạnh, ”Thảm tử đã hồi báo chưa?”

”Tướng quân, vẫn chưa...”

Còn chưa dứt lời, một người cưỡi ngựa ở phía trước chạy đến như bay, người vừa tới liền nhảy xuống ngựa, vội vã nói, ”Báo!”

”Mau nói.” Trái tim của Vương Phóng lại căng lên.

Tĩnh thành, đây là tòa thành quan trọng nhất, nếu như để rơi vào tay Ma Quân thì hậu quả thực khó mà lường được. Mấy năm nay, vương triều Trầm thị không có quá nhiều tinh lực và tài lực để nuôi binh, vì vậy bọn họ chỉ có thể tập trung binh lực để chống giặc ngoài, nếu như Tĩnh thành thất thủ, phe địch sẽ có thể chia quân ra nhiều đường ngay, mà binh lực của họ lại không đủ để chia ra ngăn chặn chúng.

Cho tới nay chỉ có vương triều Hiên Viên tới viện quân, thế nhưng từ sau khi Thái thượng hoàng và Chiến Đế cùng hai vị vương gia của vương triều Hiên Viên mất tích, tướng lĩnh thiếu sót vô cùng, binh lực và lực chiến đấu cũng khó mà bì kịp, trước đó họ vừa nhận được tin tức, người mang binh tới là Đại tướng quân Địch Xán đã tuổi già sức yếu, còn có đường huynh của Hiên Viên Chế, lão vương gia Hiên Viên Tùng. Hai vị này khi còn trẻ cũng tiếng tăm lừng lẫy, thế nhưng giờ bọn họ cũng đã lớn tuổi rồi, vương triều Hiên Viên mấy năm nay cũng chỉ có thể dựa vào họ mà chống đỡ một cách khó khăn, có lẽ là bởi hoàng thất mất tích liền một mạch ba đời, lực lượng quan trọng nhất cũng chẳng thấy nữa rồi, điều này là một đả kích lớn với họ, hai vị này chèo chống cả một vương triều cũng nhọc sức vô cùng, cũng lực bất tòng tâm trong việc dạy dỗ đời sau, vì vậy không có con cháu nào có thể gánh vác trách nhiệm thay họ.

Trầm thị và Hiên Viên, đồng bệnh tương liên, Hiên Viên còn thảm hơn bọn họ.

Tuy nhiên, dù có thế nào đi chăng nữa, ngọn lửa chiến tranh đang bùng lên ở vương triều Trầm thị, nếu như Tĩnh thành cũng xảy ra chuyện, e rằng họ khó tránh khỏi cảnh nước mất nhà tan.

Vương Phóng chỉ cảm thấy trong lòng đau đến khó tả.

Thám tử đó thở hổn hển, nói: "Cửa Tĩnh thành khép chặt, nghe nói là vì người dân trong thành đều làm loạn đòi bỏ trốn tới vương triều Hiên Viên, thế nhưng tướng cầm đầu giận giữ, tuyệt không giao thành cho Ma Quân, thế phải cùng sống chết với Tĩnh thành."

"Tướng của Tĩnh thành là Hà Khế..." MÀN xe ngựa được xốc lên, gương mặt uể oải mệt mỏi của Thái thượng hoàng lộ ra, ánh mắt của ông toát ra nét thương cảm, nói: "Năm đó Hà Khế cũng đã theo Hoàng thượng của các người một thời gian, là một người rất khá."

"Tăng tốc tiến lên phía trước, đại quân tới rồi có thể khiến dân chúng an lòng."

Thám tử đó ngừng một chút, rồi lại nói: "Ti chức nghe ngóng được rằng, người dân đều nói, đại quân của chúng ta dù sao cũng chẳng đánh bại nổi Ma Quân, có đi thì cũng chỉ là tới chịu chết mà thôi."

"Cái gì?" Vương Phóng nổi giận lôi đình.

Thái thượng hoàng sững sờ, thế nhưng sau hồi lâu lại thở dài, "Không thể trách họ. Không thể cho bách tính lòng tin lớn mạnh, không phải là lỗi của bách tính, mà là lỗi của triều đình."

Thế nhưng cho dù là vậy, họ vẫn phải đi.

Quân đội gia tốc tiến về phía trước, khi vừa nhìn thấy Tĩnh thành, sắc mặt của họ đột nhiên đại biến.

Trên cổng thành đang bốc khói! Có người đang thổi kèn lệnh!

"Ma Quân công thành rồi!"

Ầm!

Một âm thanh lớn vang lên, từ nơi này của họ dường như có thể cảm nhận được sự rung động của mặt đất.

"Đó là thứ gì? Pháo đất sao?" Thái thượng hoàng đứng phắt dậy, đưa mắt về hướng Tĩnh thành. Làn khói dày đặc bốc lên cuộn cuộn, xông thẳng lên trời cao.

Cuộc tiến công của Ma Quân mạnh tới mức nào chứ!

"Pháo đất trong tay Ma Quân dường như còn lợi hại hơn chúng ta!"

"Mau, nhanh hơn nữa, đi!" Thái thượng hoàng vội vàng hạ lệnh.

Bọn họ chạy thẳng về phía Tĩnh thành, mà lúc này, ở cửa thành phía Tây, trên cổng thành, tướng Hà Khê đang vung cờ hiệu, lớn tiếng quát như muốn xé cổ họng, "Cố gắng chịu đựng! Viện binh sắp tới rồi!"

Ầm!

Lại một tiếng nổ lớn vang lên, cách hẵn không xa, một góc thành đã bị nổ vụn, đất đá rơi xuống không ngừng, tường thành liền bị thủng một góc, khi mìn nổ thành vẫn còn vài binh sĩ đang canh gác ở đó.

Có thứ gì bắn vào mặt Hà Khê, hẵn đưa tay bắt lấy, thứ lọt vào tầm mắt vậy mà lại là một đoạn ngón tay.

"Con mẹ nhà nó!" Lửa giận kinh tâm trong lồng ngực Hà Khê, tức giận mà quát lớn, "Các huynh đệ, đổ dầu sôi!"

Đám chó chết này! Chắc chắn hẵn sẽ giữ vững Tĩnh thành, bởi một khu thất thủ, người dân khắp thành sẽ bị tàn sát hết như ở An thành và Phục Vân thành!

Chiến tranh từ xưa đến nay cũng chẳng ít, thế nhưng loại vô nhân tính, tàn bạo như đám Ma Quân này hiếm thấy vô cùng!

Không ngừng có binh sĩ nhấc nồi dầu nóng tiến về phía trước, vội vàng đổ xuống. Thế nhưng, ngoài cổng người đông như kiến, Ma Quân ít nhất cũng phải có tới ba mươi vạn, tên nào tên nấy cũng mặc khôi giáp màu đen, cười chiến mã uy phong lẫm liệt, dầu đổ xuống cũng chỉ làm mười mấy người bị thương, căn bản cũng chẳng động được vào gốc rễ của chúng.

Chính Hà Khê cũng cảm thấy rằng, để thắng được rất khó, muốn giữ được Tĩnh thành gần như là điều không thể.

Vào đúng lúc này, có binh sĩ kích động tới báo, "Đại quân tới rồi, Thái thượng hoàng tự dẫn viện binh tới rồi!"

Hà Khê mừng rỡ, đang muốn nói chuyện, đột nhiên có một tiếng ưng thét gào từ trời cao, một cái bóng lớn lao xuống, bọn họ ngẩng đầu theo bản năng, không ngờ được rằng ở trên lại có người, ba mũi tên xé trời mà tới, mang theo tiếng gió thét gào, cùng lúc đó bắn trúng Hà Khê và hai binh sĩ đang bê dầu nóng khác.

Binh sĩ ngã xuống, nồi dầu đổ đầy đất khiến vài người bên cạnh trượt chân bị phỏng, nhất thời vài tiếng kêu thảm vang lên.

"Đại nhân!"

Binh sĩ vội vàng hoảng sợ đỡ lấy Hà Khê, gào lớn: "Tiến thủ! Bắn! Bắn chết con ưng kia!"

Tiến thủ vội vã giương cung, thế nhưng mưa tên kia căn bản không thể nào bắn tới con ưng khổng lồ đó, trái lại còn bị nó đập cánh vỗ hết xuống.

”Hà Khê ở đâu?” Một giọng nói già nua truyền tới, có người xông lên tường thành, người dẫn đầu mặc khôi giáp, dáng người thẳng tắp, thế nhưng lại khiến cho người ta cảm nhận được một sự lực bất tòng tâm khó tả.

”Thái thượng hoàng...”

”Ha ha ha, Thái thượng hoàng Trầm thị cũng đã tới rồi, vừa khéo, bản tướng lấy đầu người, tặng cho Trầm Sát và Lâu Thất ngắm nhìn coi sao!”

Thái thượng hoàng ngẩng đầu mạnh, ”Trầm Sát? Lâu Thất?”

Trầm Sát! Đó là hoàng tôn của ông! Trầm Sát tới rồi sao?

”Thái thượng hoàng cẩn thận!” Hà Khê nhin đau thét lớn, đối phương rõ ràng là muốn dùng lời nói để đánh lạc hướng Thái thượng hoàng, sau đó, một mũi tên bén nhọn đã bắn về phía ông.

Mũi tên đó rõ ràng nhất định phải bắn trúng, ngắm thẳng về phía lồng ngực Thái thượng hoàng.

Sắc mặt của mọi người đều hoảng sợ. Chỉ trong chớp mắt, đằng sau đột nhiên có người xông thẳng lên trời, dùng mảnh không gì sánh nổi chém đứt mũi tên kia.

Mà ở đằng sau người đó lại có vài cái bóng bay lên, có người vung cổ tay một cái, trường kiếm hóa thành tên, phóng thẳng về phía con ưng đang lao tới kia! Lại có một người còn cười lớn nói, ”Ừng sao? Ưc hiếp Đại Bạch nhà chúng ta không ở đây phỏng? Cho người ném mũi Đại Bạch tuyệt đỉnh nhà chúng ta!”

Một quả cầu tròn phóng thẳng về hướng con ưng kia, khi đập trúng nó thì nổ tung, bụi bay mù mịt.

Con ưng kia kêu gào thảm thiết, cơ thể cũng lão đảo, lệch đầu rớt thẳng xuống dưới, bởi dáng vóc quá lớn, khi rớt xuống cũng đè chết mười mấy tên Ma Quân.

Một màn tán loạn.

Mấy người đó nhẹ nhàng hạ xuống tường thành.

Ưu thế vốn có của Ma Quân và chiêu kế bất ngờ này, khi đám người đó xuất hiện đã bị đánh bại trong nháy mắt, sự thay đổi này khiến những người ở đó đều sững sờ.

Người đứng đầu bước tới trước mặt Thái thượng hoàng, hốc mắt đỏ ửng, quỳ một gối xuống, "Ti chúc Tần Thúc Bảo, tham kiến Thái thượng hoàng!"

"Tần Thúc Bảo..." Thân hình của Thái thượng hoàng khẽ loạng choạng, kích động đến mức đi tới đỡ lấy hắn, tay dùng sức tới nổi đầy gân xanh, "Tần tướng quân, người, người còn sống sao?"

Tần Thúc Bảo gật mạnh đầu nói, "Ti chúc vẫn còn sống!"

"Tốt, tốt, tốt lắm!" Thái thượng hoàng nói liền một mạch ba chữ tốt, sau đó lại có chút căng thẳng và chờ mong nhìn hắn, giọng nói run rẩy, "Tần tướng quân đã tìm được Sát Nhi ư?"

Ông nhìn chằm chằm vào Tần Thúc Bảo, sợ rằng sẽ bỏ lỡ lời hồi đáp của hắn, lại sợ phải nghe thấy câu trả lời khiến mình thất vọng, nhất thời cũng chẳng dám thở nữa.

Tần Thúc Bảo tất nhiên nhìn thấu được tâm trạng của ông, liền kiên định lớn giọng đáp, "Đúng vậy! Ti chúc đã tìm thấy Thái tử điện hạ! Thái tử điện hạ hiện giờ vẫn ổn, còn cười Thái tử phi rồi!"

Thân hình Thái thượng hoàng lại lão đảo, niềm vui sướng khổng lồ này khiến ông thiếu chút nữa không chịu nổi, Vương Phóng vội đỡ lấy ông, cũng vô cùng kích động hỏi, "Những điều Tần tướng quân nói là thật sao?"

Tần Thúc Bảo lại gật đầu lần nữa, sau đó nghiêng người, để bọn họ thấy người ở đằng sau mình, "Đây là thị vệ của Thái tử điện hạ, Nguyệt đại nhân! Là Thái tử điện hạ lệnh cho Nguyệt đại nhân tới đây cùng ti chúc."

"Thuộc hạ Nguyệt, tham kiến Thái thượng hoàng." Nguyệt tiến lên mootjbuowcs, cũng quỳ một gối hành lễ.

"Thị vệ của Sát Nhi..." Thị vệ xuất sắc như vậy sao! Vậy chẳng phải chứng tỏ rằng tôn tử của ông giờ sống rất tốt, và còn xuất sắc hơn nữa sao?

Thái thượng hoàng nước mắt lưng tròng.

"Nguyệt đại nhân mau mau đứng dậy." Ông tự mình đỡ Nguyệt dậy.

"Vậy Sát Nhi đâu?" Thái thượng hoàng giương mắt nhìn xung quanh, Ma Quân vẫn đang công thành, thế nhưng khi nãy con ưng khổng lồ kia chết mà rơi xuống, cũng đã đá kích sĩ khí của chúng, giờ lại có những binh sĩ dũng mãnh thay thế để chống đỡ thủ thành, nhất thời khiến Ma Quân phải liên tiếp lui về sau. "Thần Quỷ quân!"

Đây rõ ràng là Thần Quỷ quân của Trầm thị ông mà!

”Đế Quân Đế Hậu đã tới Thánh Tiên Cung.” Nguyệt trả lời.

”Đế Quân Đế Hậu?”

Tần Thúc Bảo nói, ”Thái thượng hoàng, Thái tử điện hạ anh dũng không ai sánh kịp, hiện giờ là quân chủ một nước ở đại lục Tứ Phương.”

”Tốt, tốt lắm, quả không hổ là huyết mạch của Trầm thị ta!”

”Thái thượng hoàng, thuộc hạ nhận được ý chỉ của Đế Quân và Đế Hậu, trận chiến này, phải khiến Ma Quân có đi mà không có về!” Nguyệt nói, khóe miệng lại nhếch lên ý cười lạnh, đột nhiên móc ra một quả pháo hiệu từ trong lòng bắn lên.

Xèo!

Hiệu lệnh đã tới.

Cổng lớn của Tỉnh thành mở rộng, ba vạn Thần Quỷ quân như một mũi tên báo thù xông thẳng về phía Ma Quân, thế như chẻ tre.

”Đây là...” Thái thượng hoàng và đám người còn lại kinh ngạc, còn lên tới mấy vạn như vậy, Thế nhưng Ma Quân có tới mười ba vạn binh đó! Cứ mở toang cổng thành như vậy, há chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp? Cho dù họ biết rằng Thần Quỷ quân có thể lấy một địch mười, thế nhưng Ma Quân cũng mạnh mẽ khó mà bì kịp!

”Mời Thái thượng hoàng quan chiến!”

Tần Thúc Bảo và Nguyệt cùng chấp tay, sau đó cũng tự nhảy xuống từ tường thành, tự mình xông vào trận chiến.

Nguyệt giương giọng nói, ”Đế Hậu có lệnh, không cần quan tâm là dùng cách gì để đánh, đánh cho chúng gãy răng, cho tơi bời hoa lá! Nhóm độc chuẩn bị!”

”Rõ!” Tiếng hô chấn động trời xanh.

Thái thượng hoàng và Vương Phóng lo lắng đứng trên tường thành quan sát, lại thấy mấy ngàn người đang tán ra, cứ trăm người tạo thành một nhóm, những nơi xông tới Ma Quân cứ rầm rầm mà ngã xuống. Mà sau đó, Thần Quỷ quân đằng sau mạnh mẽ áp đảo giết theo sau, cứ như vậy, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

”Mau! Ném mìn!” Một tướng lĩnh ở phe đối phương quát lớn.

Nguyệt cười to, ”Mìn sao? Trò đùa gì vậy! Cho các ngươi ném thử mùi Thiên Phá Đạn mà Đế Hậu chúng ta phát minh ra!” Trước kia đám Cao Anh Anh có Bách Phá Đạn, Lâu Thất phải tăng cường cải tạo lại, trở thành Thiên Phá Đạn. Mà thứ đồ này từ khi ở đại lục Tứ Phương bọn họ đã từng dùng. Mấy ngày nay vì nhận được tin gấp của Lâu Thất, phải chuẩn bị mấy thứ này. Cũng may Tần Thúc Bảo vẫn còn nhân mạch trước đây, gấp rút trên đường, giúp làm xong chúng. ”Nhóm đạn được, lên!”

607. Chương 607

Thiên Phá Đạn mà Lâu Thất đã cải tiến há có thể là thứ mà pháo đất của đám người này so sánh được? Ở trong nó đã ép thêm không biết bao độc châm và đủ các loại thuốc nổ vô sỉ khác, đừng nói là khi nổ bị mảnh đạn bắn tới, một lượng độc châm ở trong mà bắn qua cũng đã đủ để lấy mạng người, độ sát thương lớn vô cùng.

”Ầm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, làm cả một vùng bắn tung tóe.

”Truyền lệnh Đế Hậu, đối với những kẻ xâm phạm quốc thổ gia viên của chúng ta, giết không tha! Đối với kẻ giết hại và làm nhục người dân của chúng ta, giết để tha tội!”

”Giết!”

”Giết giết giết!”

Giết giết giết! Cứ thẳng thắn đơn giản mà thô lỗ như vậy!

Tin gấp của Lâu Thất, có sức thuyết phục vô cùng, lúc đó đã làm khơi dậy nhiệt huyết tràn ngập của Tần Thúc Bảo và Nguyệt. Sĩ khí là thứ cần phải khích lệ, trên chiến trường, khí thế và ý chí cũng có thể trở thành sức mạnh để đè sập đối phương.

Cuộc chiến này lấy mệnh lệnh của Lâu Thất làm nguyên tắc, bọn họ cũng chỉ biết Lâu Thất đã tức giận rồi. Tuy Thần Quỷ quân là quân đội của vương triều Trầm thị, thế nhưng bọn họ sớm đã bị thuyết phục bởi Lâu Thất, mệnh lệnh của Lâu Thất chính là mệnh lệnh của Thái tử điện hạ! Mệnh lệnh của Lâu Thất, bọn họ nghe theo từ tận đáy lòng!

Lâu Thất không giảng về binh gia chính nghĩa, trong lòng nàng, binh bất yếm trá, bọn họ đều cần trận thắng này, còn nhất định phải là một trận chiến khiến người ta cảm thấy thắng từ tận đáy lòng!

Nguyên văn câu nói của nàng là: Chúng ta phải thắng, còn phải thắng một cách phách lối ngang ngược! Chúng ta phải khiến cho kẻ địch run rẩy, phải khiến cho những vương tộc đang ngóng xem kịch phải sợ tè ra quần, phải khiến cho người dân của chúng ta biết rằng, Hiên Viên và Trầm thị sẽ không sụp đổ!

Trốn sao? Muốn nương nhờ vào vương triều Hiên Viên sao?

Trốn cái con khỉ, nương nhờ cái con khỉ đó! Chúng ta vốn đã là người mạnh nhất rồi!

Hồ dữ vừa ngủ gật, các người đã tới vuốt mõng sao? Ta nhỏ vào! Lão nương không làm chết người thì sẽ theo họ người luôn!

(Tất nhiên, khi nàng nói tới đây đã bị vị Đế Quân nào đó bắt tới đánh mõng, ừm, nàng muốn theo họ ai cơ?)

Tần Thúc Bảo bay vụt lên, nếu như dám thừa cơ hãm hại Trầm thị và Hiên Viên, ắt hẳn chết!”

Điên cuồng, điên cuồng vô cùng tận.

Trận chiến ở Tĩnh thành này, có đại vương triều nào mà không nhìn chăm chăm lấy chứ? Bọn họ muốn nhân cơ hội này tuyên cáo thiên hạ, bọn họ tới rồi!

Dù là âm mưu hay dương mưu, bọn họ cũng sẽ không ngần ngại mà đối mặt cùng! Đánh là được chứ gì!

”Giết! Chúng ta cũng lên!” Chúng tướng lĩnh thủ thành cũng bị những tiếng rống lệnh này làm nhiệt huyết sôi trào, tay cầm đại đao xông tới, bọn họ cũng muốn cùng nhau chiến đấu, bảo vệ quốc gia! Bọn họ là con dân của vương triều Trầm thị, là binh của vương triều Trầm thị, bọn họ còn sợ gì chứ? Sợ cái gì chứ!

Trận chiến này hung bạo tới mức khiến đám người Thái thượng hoàng nhìn thấy sự dũng mãnh của Thần Quỷ quân, hơn nữa còn là sự dũng mãnh bị hắc hóa.

Độc, là một loại độc đáng sợ, vừa đổ xuống đã ngã gục một đám, quả thực là độc tính hung tàn tới mức khiến người ta phải phát run.

Thiên Phá Đạn, có hình dạng như một quả cầu sắt nho nhỏ, vừa ném ra đã đình tai nhức óc, cũng làm cả đám lớn ngã gục.

Lại thêm Thần Quỷ quân vốn đã mạnh mẽ vô cùng lấy một địch mười, cuộc chiến này quả đúng là thiên hôn địa ám, máu nhiễm tà dương, khắp nơi đều đầm huyết.

Tần Thúc Bảo và Nguyệt vừa vào trận chiến đã trở nên hung tàn khó sánh, chém giết tới mức dính đầy máu của kẻ địch, từ khi tham gia vào bọn họ đã không còn dáng vẻ sạch sẽ nữa rồi.

Phe ta tuy cũng có thương vong, trận chiến này đã hi sinh hai ngàn người, thế nhưng, đã đánh cho Ma Quân đến mức tới bờ tan tác cả rồi! Cuối cùng chỉ còn lại dưới vạn địch chặt vật rút lui về ngàn dặm, không thể

không nói đây đúng là một kỳ tích!

”Trời phù hộ Trầm thị, quả là trời cao phù hộ!” Đứng ở trên cổng thành, Thái thượng hoàng Trầm thị lệ rơi đầy mặt

Mà trong đám tướng lĩnh đang quay trở lại, có hai gương mặt đã khắc sâu vào tâm trí của họ. Đó là hai nam nhân cao lớn anh tuấn, khôi giáp trên người đã nhiễm đầy máu tươi, thế nhưng ánh mắt của bọn họ lại sáng ngời ngời.

Thái thượng hoàng sững sờ nhìn họ tới trước mặt mình.

”Các người...”

”Con rể, Hiên Viên Ý, bá kiến nhạc phụ đại nhân.”

”Tôn tử Hiên Viên Trùng Đan, bá kiến ngoại tổ phụ.”

...” Thái thượng hoàng vậy mà lại cảm thấy cổ họng mình như nghẹn lại.

Hiên Viên Trùng Đan đứng dậy, đỡ lấy bàn tay run rẩy của ông, ”Ngoại tổ phụ, chúng ta đều trở lại rồi.”

”Tốt, tốt lắm, trở về là tốt rồi...”

Kinh hỷ của ngày hôm nay quá lớn, ông cảm thấy trái tim của mình như nhảy ra khỏi lồng ngực đến nơi rồi, thế nhưng, cho đến nay, đây quả thực là ngày vui vẻ nhất trong cuộc đời ông!

Đại thắng.

Tĩnh thành vang rộ những tiếng mừng reo, người dân ngay lập tức cảm thấy an tâm vô cùng, đương nhiên cũng tự giác ai về nhà nấy nấu cơm giết gà đãi các chiến sĩ ăn no.

Nhìn cảnh như vậy, Hà Khê đã băng bó vết thương tên bắn cũng đỏ ửng cả hốc mắt. Trước đây, người dân khắp thành còn kinh hãi mà muốn bỏ trốn khỏi thành, còn có người nói muốn tìm tới sự chở che của vương triều Hách Kiên, mà giờ, đã không còn ai nhắc tới nữa.

Trong phủ của Hà Khê, mỹ tửu cao lương bày đầy một bàn.

Thái thượng hoàng nhìn Hiên Viên Trùng Đan đã tắm rửa sửa sang gọn gàng nom rất có tinh thần, ánh mắt lộ lên vẻ tán thưởng. Thế nhưng khi nghe đến tình cảnh của Trầm Hương lại sốt ruột không thôi, nói

với Vương Phóng đang đứng ở phía sau, "Vương tướng quân, lấy đan dược của ta tới đây."

Vương Phóng ngậy ra, "Thái thượng hoàng, thế nhưng đan dược đó là..." đan dược bảo mệnh của ngài mà, cả bảo khổ của hoàng cung chỉ có một viên như vậy thôi, không phải là lúc vạn bất đắc dĩ thì cũng không nỡ dùng, đó là thứ bảo hộ cho tính mạng mỗi khi gặp cấp bách đó.

"Bảo người đi thì cứ đi đi!" Vương Phóng lĩnh mệnh rời đi.

Hiên Viên Ý do dự hỏi, "Nhạc phụ, đó là thần dược của Trầm thị sao?"

"Thần dược gì chứ, nom tình trạng của Hương Nhi, thì dược hoàn này cũng chỉ đủ để tạm thời giữ được tính mạng mà thôi."

Hiên Viên Trùng Đan nói, "Ngoại tổ phụ không cần lo lắng, chỉ cần Lâu Thất tới, ở chỗ nàng có rất nhiều thuốc tốt, tới lúc đó để nàng chế cho người vài viên là được rồi."

Vương Phóng mang thuốc lên, nghe thấy lời này liền không nhịn được mà chen miệng nói, "Trùng Vương, thứ này được chế từ mười loại thuốc tốt nhất của hoàng thất đấy, sau này các loại thuốc dần cũng đã hết rồi, có muốn chế thêm cũng là điều không thể, dược hiệu cao vô cùng, không phải loại thuốc tùy tiện nào cũng thay thế được đâu."

Hiên Viên Trùng Đan không nén nổi mà bật cười.

Loại thuốc tùy tiên sao? Chỉ e rằng thuốc ở chỗ Lâu Thất có khi còn tốt hơn nhiều, chỉ là trước đây bọn họ cứ luôn vội vã đi, tình thế đó cũng không cho phép họ dừng lại để bàn bạc với nàng xem làm sao để chữa trị cho mẫu thân của hắn, lúc đó còn không rõ tình hình của Lâu Hoan Thiên ra sao. Thế nhưng đợi nàng bận bịu xong mọi việc, hắn thực sự không tin Lâu Thất không thể chữa khỏi cho mẫu thân.

Hắn vô cùng tin tưởng Lâu Thất.

"Đi, đi thăm Hương Nhi." Thái thượng hoàng tự mình cầm hộp thuốc, đi về phía sương phòng được sắp xếp ổn thỏa cho Trầm Hương. Lúc này Trầm Hương vẫn đang say ngủ, thế nhưng có thể nhìn ra hô hấp rất yếu, sắc mặt đã hốc hác vô cùng.

"Mau, mau dứt thuốc cho nó." Thái thượng hoàng đưa thuốc cho Hiên Viên Ý.

Hiên Viên Ý hòa thuốc vào trong nước, dùng cách mà Lâu Thất dạy, dùng một chiếc lá cây lớn quấn thành hình phễu dứt thuốc cho bà. Trong lòng ông cũng khẽ thở lòng, thực ra chủ ý đưa Trầm Hương tới gặp Thái thượng hoàng là do ông đã đề ra trước với Lâu Thất, cũng chỉ vì viên đan dược này.

Cũng mau rồi cuộc thì Thái thượng hoàng cũng là một người thương con gái, tuyệt không có gì là không

nữ cả.

”Các người cứ luôn nhắc tới thê tử của Sát Nhi, ở trong trận chiến, tên của Đế Hậu còn được nhắc tới nhiều hơn cả Sát Nhi, lẽ nào Sát Nhi đã lấy một...”

Sư tử Hà Đông?

Thái thượng hoàng tỏ ý lo lắng vô cùng, trước đây nghe khẩu hiệu mà bọn họ hô lên trong trận chiến, trong lòng ông đã có chút lo lắng rồi, chỉ là nghe mấy thứ ”Đế Hậu lệnh” cũng khiến lão đầu già nua như ông phải sôi trào nhiệt huyết, lúc đó cũng không tiện hỏi.

Chỉ là uy danh của Đế Hậu lớn tới vậy, có đè ép tôn tử của nhà ông không chứ?

Cha con Hiên Viên Ý nghe thấy lời này của ông liền không khỏi bật cười. Tuy ông vẫn chưa nói xong, thế nhưng họ cũng hiểu được ý ông muốn nói.

”Nhạc phụ, thê tử của Trầm Sát tên là Lâu Thất, là cháu gái của con, là con gái của hoàng huynh con.”

”Tiểu công chúa kia của Hiên Viên sao?” Thái thượng hoàng kinh ngạc vô cùng, ”Đến cả tiểu công chúa cũng tìm thấy rồi sao? Con bé là người thế nào?”

”Tiểu Thất rất tốt.” Hiên Viên Ý và Hiên Viên Trùng Đan đồng thanh nói.

Thái thượng hoàng gật đầu, ”Ta tin con mắt nhìn người của các con. Sát Nhi cũng thích chứ?”

”Trầm Sát coi nàng như là tâm can của mình vậy.” Hiên Viên Trùng Đan lại cười, ”Ngoại tổ phụ, người không cần lo lắng Tiểu Thất sẽ đè đầu Trầm Sát đâu, Tiểu Thất cũng là một người vô cùng thích bao che khuyết điểm, người mà nàng bảo vệ nhất chính là Trầm Sát, vì Trầm Sát, nàng đã xả thân rất nhiều lần, bọn họ vẫn luôn cùng nhau trải qua mưa to gió lớn, tình cảm rất tốt.”

Hai người có tình cảm rất tốt đang mang theo mười mấy thuộc hạ thúc ngựa băng băng, trừ thuộc hạ còn có Hiên Viên Lại.

Bọn họ cũng chạy tới vương triều Trầm thị, ở một nơi được gọi là sườn núi Lạc Mã, đại quân của vương triều Hiên Viên đang đóng ở đó, bởi vương gia và tướng quân mất tích, hiện giờ đại quân Hiên Viên như rắn mất đầu, lần này Lâu Thất muốn tới tiếp nhận lấy nhánh quân này.

Đi được nửa đường, họ dừng lại nghỉ ngơi, Hiên Viên Lại và Trầm Sát lại gây nhau, Lâu Thất cạ lời, trợn trắng mắt tới một bên ngồi chẳng thèm đếm xỉa đến họ.

Ấn Dao Phong và Thu Khánh Tiên đi hái hoa quả, mỗi người cầm một đồng về, đưa một quả cho Lâu Thất.

”Đế Hậu, nhận được thư của Lâu thiếu chủ.” Trần Thập cầm thư qua, Thu Khánh Tiên đưa một quả cho hắn, hắn nói cảm ơn, liếc nhìn cô một cái. Thu Khánh Tiên lại vì ánh mắt này mà tim lỡ một nhịp, mặt có chút nóng nóng.

Lâu Thất vừa ăn quả vừa xem thư của Lâu Hoan Thiên.

”Đã tới Hoàng thành, chưa vào được cung. Người dân ở hoàng thành ca múa thăng bình, tất cả đều tán thưởng Hoàng hậu Thái tử, nghe nói Hoàng hậu Thái tử đã ra vài chỉ ý muốn thu hồi đại quân, quân lệnh có lẽ cũng sắp tới nơi đóng quân, có thể mau chóng chặn lại thì tốt, nếu như không được, tướng lĩnh trong quân dám có người bất tuân, giết. Mọi việc phải cẩn thận, ai dám ức hiếp muội phải nói cho đại ca, có biết không?”

Hoàng hậu, Thái tử?

Lâu Thất cười lạnh, còn muốn thu hồi đại quân Hiên Viên, bọn họ dựa vào cái gì chứ?

”Sao vậy? Thất Thất, nhìn con cười như vậy có chút lạnh đó.” Hiên Viên Lại không biết đã đứng cạnh nàng từ bao giờ, Lâu Thất ghét bỏ nhét thư vào tay ông.

”Nhìn hoàng thất của các người đi, từ lúc nào lại có Hoàng hậu với Thái tử vậy!”

”Hoàng hậu? Thái tử? Thái tử không phải là ca ca ngươi sao?” Hiên Viên Lại phiền muộn nói, ”Không đúng, Thái tử gì chứ, ta còn định làm công tác tư tưởng với ca ca con, để nó bỏ chức Thái tử, để con làm Nữ hoàng cơ.”

608. Chương 608

”Nữ hoàng? Ý gì chứ?” Lâu Thất liếc mắt nhìn ông.

”Ở hiện đại chẳng phải con là Nữ hoàng sao? Có điều cái đó con không làm cũng được, ngày nào cũng đánh đánh giết giết, còn phải ra ngoài làm nhiệm vụ kiếm tiền, chúng ta trở lại đây làm một Nữ hoàng chân chính thì sao hả?” Hiên Viên Lại chớp chớp mắt với nàng, một bộ ông chú quái gở, ”Ví dụ, ngồi trên long ý, làm chuyện lựa Hoàng phu tuyển tú, nạp chừng trăm người, tới lúc đó mỗi ngày con lật một thẻ bài, một người bóp vai cho con, một người bóp chân cho con, một người bóp ép cho con, một người lột nho cho con...”

Còn chưa dứt lời, Trầm Sát đã đưa tay qua, ôm Lâu Thất vào lòng, u ám lườm Hiên Viên Lại, ”Có bốn Đế Quân rồi, nàng ấy còn có thể vừa mất nam nhân nào được chứ?”

Hiên Viên Lại trợn trắng mắt nói, ”Này tiểu tử nhà ngươi đừng có tự luyện như vậy chứ! Có hàng trăm hàng vạn loại nam nhân trên đời này, dạng như ngươi cùng lắm được coi là lãnh khốc hung tàn, còn những dạng khác thì sao?” Nói xong, ông lại đảo mắt nhìn quanh, bắt đầu chỉ điểm, ”Người nào kia kia, tuần mỹ

thuần lương, kìa, lạnh lùng kiên cường, kìa nữa, tiểu soái ca như ánh mặt trời chói lọi, ôi, vừa nhìn như vậy, những người bên cạnh Thất Thất con cũng đều rất ổn mà, hay là cứ suy nghĩ xem có nạp họ trước không đi!”

Đám Trần Thập, Hỏa, Lâu Tín mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, liền co cẳng chạy mất.

Quả thực là nên cách xa xa một chút, bằng không sẽ rất nguy hiểm đó!

Ánh mắt như đao của Trầm Sát phóng về phía lưng họ.

Đám người chết tiệt này!

Lâu Thất bắt đắc dĩ vỗ vỗ cánh tay hắn, trợn mắt lườm Hiên Viên Lại, ”Lão đạo sĩ thôi, ông đừng có mà kích thích hắn nữa, lại nói, con cũng chẳng có hứng làm Nữ hoàng đâu.”

”Trong lòng của bốn Đế Quân, nàng chính là Nữ hoàng.” Trầm Sát nắm tay nàng, ”Nếu như nàng muốn giang sơn, bốn Đế Quân sẽ lấy về cho nàng.”

Ánh mắt Hiên Viên Lại khẽ lóe, ”Tiểu tử, người nói thì đơn giản lắm, đợi đến lúc người thực sự nắm được cả thiên hạ rồi, khắp mỹ nữ trong thiên hạ đều tùy người chọn, tới lúc đó người và Thất Thất đã qua cái thời tình cảm mặn nồng rồi, người còn có thể kiên trì mà chỉ cần mình nó, sẽ không chịu dụ hoặc của đám mỹ sắc khác không? Nếu như người không làm được, chẳng bằng ta để Thất Thất nhà chúng ta làm Nữ hoàng. Có điều, nếu như người nguyện ý, cho người làm Hoàng phu cũng được.”

Trầm Sát tức giận, ”Sao ông biết bốn Đế Quân không làm được? Tốt nhất ông nên cố gắng sống lâu hơn một chút, đừng để mình không nhìn được ngày bốn Đế Quân sủng Lâu Thất tới già.”

”Người rửa ta chết sớm sao?”

”Không biết là lo lắng sớm già sao?”

”Lẽ nào ta không nên lo lắng?”

”Đây là thê tử của bốn Đế Quân, tất cả mọi thứ của nàng đều do bốn Đế Quân phụ trách, không cần ông phải lo.”

Lâu Thất cạ lời đỡ trán, trời ơi, lại cãi nhau rồi, hai người này lẽ nào định cãi nhau cả một đời sao?

Doanh địa tạm thời của đại quân Hiên Viên.

Một thanh niên tướng mạo đường đường mặc y phục màu thủy lam đang bước nhanh tới lều chủ soái.

Tất nhiên, giờ chủ soái đã bị bắt, ở đây chỉ có Phó tướng quân.

Ngoài doanh trướng có hai binh sĩ đang canh gác, thấy hấn bước qua liền hành lễ, "Tiểu vương gia."

"Ừm, Điều phó tướng quân ở trong sao?"

"Vâng."

Thanh niên lộ vẻ không vui, hừ một tiếng, "Địch lão tướng quân và phụ vương ta không rõ nguyên do mà mất tích, trong quân chắc chắn có nội gián, hấn vậy mà lại chẳng có chút chủ ý nào, lẽ nào không muốn cứu phụ vương ta và Địch lão tướng quân sao?"

Nói rồi hấn liền vén rèm trướng bước vào, trong, thế nhưng vừa mới vào, hấn liền sững sờ, nhìn nam nhân đang ngồi trên ghế chủ vị, nhần mày hỏi, "Người là ai?"

Nam nhân đó nhìn qua, nhướm mày nói, "Đây chính là nhi tử bảo bối nâng trong tay sợ võ của Hiên Viên Tùng, Hiên Viên Hạo đó sao?"

Phó tướng lại ngồi cạnh nam tử đó, thái độ đối đãi với hấn cũng rất cung kính, "Đúng vậy."

"Điều phó tướng, hấn là ai? Các người như vậy là có ý gì?"

Người lạ dừng dừng ngồi trên ghế chủ soái trong doanh trướng, như vậy hợp lý sao?"

Điều phó tướng mỉm cười nói, "Tiểu vương giam đây là Thái tử điện hạ của vương triều Hiên Viên chúng ta đó."

Hiên Viên Hạo trừng lớn mắt, làm bộ đáng chịu kinh hãi quá độ, chỉ về phía nam nhân kia, nửa ngày mới tìm lại được giọng nói của mình, "Người nói hấn là Thái tử?"

Đùa cái quái gì vậy!

Người này sao có thể là Thái tử chứ! Thái tử của vương triều Hiên Viên của họ sớm đã mất tích lâu rồi, Hoàng thượng Hoàng hậu cũng mất tích, sao đột nhiên lại nhảy ra một kẻ nói mình là Thái tử chứ?

"Không sai, bốn cung và mẫu hậu khó khăn lắm mới về lại được vương triều, khi về các người đã xuất thành rồi, vậy nên mới không kịp gặp, giờ mẫu hậu hồi cung lo chuyện triều chính, quả thực không thể thiếu trách

nhệm với đại quân, vì vậy bốn cung mới ngày đêm chạy gấp tới đây, tự mình đưa lệnh tới.”

Hiên Viên Hạo chỉ cảm thấy dường như mình vừa nghe thấy thiên phương dạ đàm, Hoàng hậu lo chuyện triều chính sao? ”Ý của ngươi không phải là, các ngươi đã chiếm đoạt vương triều đó chứ? Hoàng hậu ở đâu ra! Thái tử ở nơi nào chứ! Ngươi tên gì?”

”Bốn cung Hiên Viên Thiếu Nghi, phụ thân tất nhiên là Hiên Viên Chiến, mẫu hậu của bốn cung quý danh Vân U, sao có thể không phải là Hoàng hậu được chứ?”

”Hiên Viên Thiếu Nghi?”

”Mong tiểu vương gia gọi bốn cung là Thái tử điện hạ. Lần này bốn cung tới mang theo lệnh của Hoàng hậu, một là thăng Điều phó tướng lên làm tướng quân, làm chủ soái của đại quân, hai là lệnh cho đại quân hồi triều ngay lập tức, vương triều Hiên Viên của chúng ta không can dự vào trận chiến của Ma Quốc bà vương triều Trần thị.”

Hiên Viên Hạo tức giận nói, ”Ta không tin! Nếu như ngươi thực sự là Thái tử của vương triều Hiên Viên, mẫu hậu của ngươi thực sự là Hoàng hậu, dựa vào giao tình của bà và Hoàng hậu Trần thị, sao có thể ra lệnh như vậy chứ? Hiện giờ nếu như chúng ta không tới cứu viện vương triều Trần thị, họ sẽ không thể chống đỡ nổi!”

”Thì có liên quan gì tới chúng ta chứ?”

”Ngươi...”

Hiên Viên Thiếu Nghi tựa hồ như đã hết kiên nhẫn, phát phát tay nói với Điều phó tướng, ”Vốn còn cho rằng đây là một người thông minh có thể điều chuyển, ai mà ngờ rằng là một kẻ không biết thức thời chứ, trối lại đi.”

Điều phó tướng liền đáp lại, động tác nhanh nhẹn phóng về phía Hiên Viên Hạo, Hiên Viên Hạo kinh sợ nhanh chóng thối lui, thế nhưng lại không nhanh bằng đối phương, bị điểm huyết, trở mắt nhìn gã tìm một sợi dây thừng thô dày tới trối mình lại.

”Ô!”

Họ Điều kia, ngươi vậy mà lại dám cấu kết với địch mà phản chủ! Ngươi vậy mà lại dám hạ thủ với tiểu vương!

Điều phó tướng nhìn lửa giận trong đôi mắt trợn trừng của Hiên Viên Hạo, hi hi cười, đưa tay sỉ nhục vuốt ve mặt của hắn, nói: ”Gương mặt này của tiểu vương gia quả thực không tồi, có điều, thực không biết tại sao ngươi không ở lại hoàng thành, cứ khăng khăng tới cùng Hiên Viên Tùng và Địch lão đầu. Chi viện Trần thị sao? Các ngươi không coi chúng ta là người sao? Đất nước khác bị tấn công, thì liên quan gì đến

chúng ta? Tại sao chúng ta phải hi sinh chứ? Ôi chao, vẫn là Cố công tử nói đúng, chúng ta sẽ hồi triều ngay thôi.”

Nam tử tự xưng là Hiên Viên Thiếu Nghi, thực ra chính là Cố Thiếu Nghi ở biên thành đó, nghe thấy lời này của Điều phó tướng, khí tức liền lạnh xuống, ”Tốt nhất là Điều phó tướng hãy gọi bổn cung là Thái tử điện hạ, bằng không ngày nào đó lỡ miệng, bổn cung tuyệt không tha cho ngươi đâu.”

”Vâng, vâng, Thái tử điện hạ. Vậy giờ phải làm sao?” Gã chỉ chỉ Hiên Viên Hạo.

Cố Thiếu Nghi quét mắt nhìn hắn, thờ ơ nói, ”Ngươi thích thì cứ giữ lấy mà chơi trước đi, chơi chết thì tự tìm một cái hố mà chôn, đừng để cho người khác phát hiện.”

”Vâng!”

”Hóa ra cũng gần như là người quen hà.” Ngoài trường đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lạnh, khi họ còn chưa kịp phản ứng, một cơn gió mạnh đột nhiên ập tới, vậy mà lại làm bay cả doanh trường lên.

Cố Thiếu Nghi vừa nghe thấy giọng nói này liền biến sắc muốn chạy, thế nhưng doanh trường vừa bị làm bay lên lại vừa khéo phủ lên người hắn, trước mắt hắn chợt tối, ầm một tiếng, ngực đã bị đập mạnh một cái.

”Muốn cháy ao? Không phải ngươi là Thái tử điện hạ của Hiên Viên sao?”

Lâu Thất một chân giẫm lên lưng hắn, tư thế như giẫm lên một con rùa vậy.

Thứ lỗi cho nàng, nàng biết Cố Thiếu Nghi võ công cũng không tệ, vì vậy nàng...

”Đê tiện, ngươi dùng độc!” Cố Thiếu Nghi không ngờ nguy hiểm, cả người đều đau nhức tê tê.

Lâu Thất nhún vai nói, ”Có độc không dùng lẽ nào phải đánh cho gần chết sao? Rất mệt đó.”

Phía bên kia, Điều phó tướng đã bị Lâu Tín tóm lại, hắn bắt chước theo, cũng đập úp gã xuống, một chân giẫm lên lưng gã.

Trần Sát phất tay với Trần Thập, Trần Thập liền hiểu ý bước về phía Lâu Thất, ”Đê Hậu, để thuộc hạ giẫm cho nhé?”

Đê Quân rõ ràng là không thích Đê Hậu đặt chân lên lưng của nam nhân khác. Làm thị vệ cũng chẳng dễ gì mà, còn phải phỏng đoán quân tâm, đặc biệt là Đê Quân rất dễ nổi cơn ghen nữa.

"Đây quả thực là chiếm được mà không mất chút sức nào mà, chúng ta đang muốn biết xem Hoàng hậu Thái tử nào tới ở bên đó, người vậy mà lại dám đưa xác tới cửa rồi. ta nên nói người ngu xuẩn hay người to gan đây?" Lâu Thất cười lạnh, "Hiên Viên Chiến là phụ hoàng của người? Người cũng xứng sao!"

Nàng vừa dứt lời, Trầm Sát đột nhiên rút kiếm ra, vậy mà lại chặt đầu Cố Thiếu Nghi xuống.

"Để lại cũng chướng mắt."

Cố Thiếu Nghi này trước đây từng lừa gạt bọn họ ở biên thành, chỉ sai đường cho họ, lòng dạ hẹp hòi của Đế Quân sao có thể tha cho hắn chứ?

"Người, các người là ai?" Hiên Viên Hạo bị Hỏa vũ cho hai phát giải huyết sắp ngất đến nơi rồi. Lại liếc nhìn bốn phía, các binh sĩ rõ ràng đã bị động tĩnh lớn khi họ ngang ngược thổi bay doanh trưởng làm chủ ý, tay cầm trường kiếm đã vẫy trong ba vòng, ngoài ba vòng. Hắn cũng an tâm hơn một chút, lại cảm thấy mấy người này đứng là gan to bằng trời, bị bao vây mà thần sắc vẫn thản nhiên như vậy sao?

Lâu Thất nhướn mày, đột nhiên giương giọng nói, "Ta là công chúa của hoàng thất Hiên Viên, Hiên Viên Thất, giờ muốn tới nhận đại quân, có ai không phục không?"

"Người nào không phục thì sẽ có kết cục như tên này." Trầm Sát lạnh lùng nói, nắm ngón tay gấp lại, Điều phó tướng kia bị hắn nắm trong tay, bóp chặt yết hầu, khe dùng lực, cổ của gã đã bị bẻ gãy.

Tất cả mọi người đều kinh hãi mà khiếp sợ không nói nên lời.

Lâu Thất cũng có chút cạn lời, lấy tay che miệng, nói nhỏ với hắn, "Thực ta ta vốn định đi theo con đường thuyết phục nhẹ nhàng tình cảm."

Cũng chẳng biết Hiên Viên Lại kéo ở đâu ra cái ghế ngồi xem kịch vỗ tay cười ha ha, "Thẳng thắn như vậy là được rồi. Có điều, Trầm tiểu tử, người không cảm thấy người đã quá hung tàn rồi sao? Giờ người mà người uy hiếp là đại quân của hoàng đế đó."

Trầm Sát lạnh lùng quét mắt qua, "Nếu như ông không phục thì cứ tiết lộ thân phận ra, có người tin ông thì bốn Đế Quân sẽ đối xử ân cần."

Ân cần?

Đế Quân đại thân ân cần sao?

Quần chúng nào bỏ màn đó, liền thi nhau rút đầy da gà da vịt, gào lớn trong lòng, Đế Quân, người cứ tiếp tục lạnh lùng đi!

Hiên Viên Hạo nhìn chăm chăm Hiên Viên Lại, đột nhiên thốt lên, "Người là, tam ca?" Phụ thân Hiên Viên Tùng của hắn và Hiên Viên Chế là đường huynh đệ, tất nhiên hắn là huynh đệ với Hiên Viên Lại rồi.

"Tiểu tử ngươi bao lớn chứ? Gọi ta là ca sao?" Hiên Viên Lại trừng mắt nhìn hắn...

609. Chương 609

"Tam ca, ta là Tiểu Hạo, phụ thân là Hiên Viên Tùng, ông ấy nói ngày nhỏ ông còn từng ôm huynh rồi."

Hiên Viên Lại phụt một tiếng, "Cái này thì có gì hay mà nói chứ? Có bản lĩnh thì giờ hắn thử tới ôm ta thử coi, thời còn trẻ bốc phét mình lợi hại thế này thế kia, kết quả giờ bị người ta bắt sống rồi? Ta đến phải thấy xấu hổ thay cho hắn."

Lâu Thất liếc mắt nhìn ông, "Lúc đầu chẳng phải người cũng bị ép phải ôm con chạy đó sao?"

Trước đây nàng lại từng nghe qua chuyện giữa Hiên Viên Tùng và lão đạo sĩ thối, quả thực Hiên Viên Tùng đã từng lên Thánh Tiên Cung thăm ông hai lần, ngày đó ông chỉ mới luyện công vài bước đầu, còn yếu hơn sư huynh sư tỷ rất nhiều, kết quả là Hiên Viên Tùng nhìn thấy liền nói ông làm mất hết mặt mũi của Hiên Viên thị, còn cười nhạo ông một phen.

Kết quả là lão đạo sĩ thối vẫn luôn ghi nhớ, sau này cũng cố gắng luyện công hơn tất cả mọi người, đây cũng coi như là một phần công lao của Hiên Viên Tùng. Tuy rằng sau này đã hiểu được rằng Hiên Viên Tùng cố ý kích thích mình, thế nhưng Hiên Viên Lại vẫn không kìm nổi mà đâm chọc vài câu, ai bảo tính ông nhỏ nhen trời sinh chứ?

Có điều, bị Lâu Thất ném lại một câu như vậy, ngay lập tức ông như quả khí cầu bị đâm thủng, trềng lại nàng, "Đúng là đồ xấu xa, đó chẳng phải là vì để chăm sóc ngươi đó sao?"

Hiên Viên Hạo nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, sững sờ nhìn Lâu Thất, "Ngươi, ngươi thật sự là tiểu công chúa của hoàng thất Hiên Viên chúng ta sao? Là cháu gái của ta sao?"

Lần này lại tới phiên Lâu Thất buồn bực, "Ngươi bao lớn chứ? Còn gọi ta là cháu gái?"

Hiên Viên Hạo chẳng qua cũng chỉ mới hai mươi mấy, thế nhưng nhìn gần thì hắn còn khá non, dường như cũng chưa quá hai mươi tuổi, cũng coi như là đồng lứa với Lâu Thất, lẽ nào nàng phải gọi một tiểu tử như vậy là thúc thúc sao?

"Ta là thúc thúc của ngươi đó! Thật sự là Tiểu Thất sao?" Trong hoàng thất chưa bao giờ ngừng bàn luận về chuyện liên quan tới Tiểu Thất, tuy rằng chưa từng gặp, thế nhưng già trẻ gái trai đều biết về tiểu công chúa Tiểu Thất.

Tất nhiên, chỉ là có người căn hận, cho rằng tất cả mọi tai họa đều là do nàng mang tới, cũng coi nàng là yêu nghiệt như Hiên Viên Chế, cũng có người cho rằng, một đứa trẻ thì có tội gì chứ? Có lẽ khi đó nàng đã

trúng phải tà thuật gì, nên mới bị người không chế.

Cả nhà Hiên Viên Tùng đều nghĩ như vậy, trước mặt nhi nữ ông vẫn luôn cảm thấy hoang thất thẹn với Tiểu Thất, không bảo vệ được tiểu công chúa thì thôi, dựa vào cái gì mà đẩy hết mọi trách nhiệm lên người một đứa bé chứ?

Có lẽ từ nhỏ đã được nghe nhiều ngôn luận kiểu này của Hiên Viên Tùng, Hiên Viên Hạo cũng rất đau lòng cho tiểu công chúa chưa từng gặp mặt, không rõ sống chết này, vì vậy vừa gặp nàng liền khó tránh khỏi có chút kích động.

Thúc thúc...

Lâu Thất chọn phương án xoay người rời đi, không quan tâm nữa. "Lão đạo thôi, giao cho ông đấy, giải quyết hẳn đi."

Nếu như đã có sự thừa nhận của Hiên Viên Hạo, việc tiếp nhận nhánh quân này cũng dễ dàng hơn rồi, chỉ là về việc ai làm chủ tướng, vẫn có vài tướng lĩnh ồn ào tranh cãi.

Hiên Viên Hạo không tòng quân chính thức, lần này hắn tới cũng chỉ coi là đi rèn luyện cùng Hiên Viên Tùng mà thôi, cho một chức tham tướng nho nhỏ, chẳng có sức nặng gì. Mà Điều phó tướng kia đã bị giết, chỉ còn lại vài tướng lĩnh tất nhiên là muốn thừa cơ mà xông lên, lại nói, những người này là vương gia, công chúa, phò mã, đều chưa gặp ba giờ, chỉ là tiểu vương gia thừa nhận, bọn họ từ tận đáy lòng đều không phục chút nào.

"Mấy người chúng ta đều tán thành với việc đi chi viện vương triều Trầm thị, thế nhưng, đi như thế nào, làm sao để cứu tướng quân và lão vương gia, đánh ra sao, những chuyện này đều phải do những tướng lĩnh có kinh nghiệm, có năng lực tốt dẫn dắt, tiểu vương gia, tuy rằng thân phận người tôn quý, thế nhưng lại không hề có kinh nghiệm tác chiến và dẫn binh mà. Còn mấy vị này, càng khỏi cần bàn đúng không?"

"Không sai, thân phận của mấy vị này cũng cần lão tướng quân và Tùng vương gia trở lại xác nhận, cứ coi như là thân phận đúng đi, cũng không thể dễ dàng mà nhận lấy binh quyền như vậy được."

Hiên Viên Lại nghe có chút mất kiên nhẫn, đập bàn bốp một cái, "Các người nếu như không phục, thì cứ lấy nắm đấm ra để nói chuyện! Ai đánh thắng được ta và hắn!" Ông chỉ về hướng Trầm Sát, lớn giọng nói, "Thì người đó làm tướng quân!"

Trầm Sát khẽ quét mắt qua.

Chúng tướng lĩnh chỉ cảm thấy nhất thời có một luồng uy áp bổ tới.

Nam nhân này đâu giống phò mã chứ? Rõ ràng là giống Đế vương mà!

Lâu Thắt lại có chút không vui, mấy tướng lĩnh như này làm gì có tư cách đánh với nam nhân của nàng chứ? Đến ngay cả nàng cũng nhìn ra được, bọn hán chẳng có ai là người có thể làm đối thủ của Trầm Sát cả. Nàng hừ một tiếng, chỉ vào Hỏa, "Các người đánh với hán, nếu như đánh không lại thì để hán làm tướng quân!"

Hỏa liền tiến lên một bước.

Hỏa ngưi cao mã đại đứng ở đó, mặt chẳng có chút biểu tình nào cũng đủ để khiến người sợ mất mật.

"Đánh thì đánh, ai sợ chứ? Năm đó Hoàng thượng cũng từng vào nhánh quân của chúng ta, Hoàng thượng đã nói rồi, sợ đau sợ thua sợ đầu rơi máu chảy thì không phải là hảo hán! Nào, ta lão Lý đánh với người!"

Một tướng lĩnh cao to vạm vỡ khác cũng đứng ra, nom tuổi cũng tầm tứ tuần.

Lâu Thắt đột nhiên nhếch miệng nói, "Ông ấy còn nói gì?"

"Hoàng thượng còn nói, có thời gian thì chắc chắn ông ấy sẽ tìm được trống Chiến Hồn, biến nhánh quân của chúng ta thành thiết binh, dũng mãnh như những thiết binh của Thần Quỷ quân của vương triều Trầm thị vậy."

Hiên Viên Chiến, nam nhân đó là phụ thân của nàng trên danh nghĩa.

Ánh mắt Lâu Thắt có chút mê mang, lẩm bẩm nói, "Trống Chiến Hồn sao?"

Vừa nói tới đây, đột nhiên từ trời cao có một tiếng ưng lạnh lạnh.

Họ liền ngẩng đầu lên, tiếng ưng này quả thực rất quen thuộc! Là ai, là ai tới?

"Đại Bạch!"

Lâu Thắt ồ một tiếng đứng lên, liền vọt bắn ra ngoài.

Một bóng đen che khuất một mảng lớn của bầu trời, một con ưng khổng lồ đang bay lượn trên đầu đại quân.

"Con ưng lớn quá!"

"Ở đâu ra vậy?"

”Màu trắng đỏ! Bạch Ưng Vương? Đây có phải là Bạch Ưng Vương trong truyền thuyết không?”

”Nếu như là thật, vậy thì bị nó tập kích sẽ rất đáng sợ! Mau, nằm xuống, núp đi!” Có một tiếng rống lớn vang lên, trong quân nhất thời rối loạn.

Tướng quân vừa xưng lão Lý bước nhanh, lớn giọng quát, ”Chuẩn bị cung tiễn!”

Tuy các tiễn thủ đã chuẩn bị rất nhanh, thế nhưng con ưng lớn hung bạo tới vậy lại khiến bọn họ cảm thấy có chút run tay.

Lúc này, một thân ảnh bay vọt tới, một tiếng ưng kêu hòa vào bay vút lên không trung, Bạch Ưng Vương đó dường như đã nghe thấy, cũng kêu một âm dài, liền đáp xuống. Chúng binh dường như nghe thấy phía trên có người đang kinh hô.

”Không được bắn.” Trầm Sát phẩy tay về phía đội cung tiễn, ngay lập tức làm mười mấy người ngã nhào. Chiêu này của hắn khiến mọi người kinh hãi không thôi.

Vừa rồi còn nói phải đánh với hắn, ai mà đánh cho nổi chứ?

”Tiểu Thất, mau trở lại, nguy hiểm đó!” Hiên Viên Hạo thấy con ưng khổng lồ đó đang đáp về phía Lâu Thất, thần hồn nát thần tính, sợ tới mức biến sắc. Thế nhưng chỉ ngay giây sau hắn lại sững người ngay tại chỗ.

Con ưng khổng lồ đó bổ xuống, vừa nghiêng người, Lâu Thất đã thuận thế nhảy lên trên, sau đó rất nhanh nó đã thu cánh lại, hạ đất, còn chạy thêm một đoạn.

”Đó là ưng mà Tiểu Thất nuôi sao?” Hiên Viên Hạo cảm thấy trái tim của mình lên không được xuống chẳng xong, nghẹn cả lại.

Trầm Sát giang rộng hai tay, người như đại bàng, bay vút qua, cũng đứng trên lưng của Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương. Thấy Lâu Thất đang khoanh tay nhìn ba người ở phía trên, khó kìm được sự kinh ngạc.

”Khụ khụ, Đế Quân, Đế Hậu, đã lâu không gặp...”

”Đông Thời Ngọc? Tại sao ngươi lại ở đây?” Khó khăn lắm Lâu Thất mới tìm lại được giọng nói của mình, lại nhìn về phía đứa trẻ đang được một nam nhân khác dắt tay. Một bộ y phục màu thiên thanh, dây cột tóc bạch ngọc, nổi bật lên gương mặt đầy bụi đất đã như một thiếu niên tuấn mỹ. Mà nam nhân cao lớn mặt mang vết sẹo đang dắt tay thiếu niên, chính là người cầm đầu của đám thổ phỉ mà Lâu Thất thu nhận, Đồ Bôn. Mà thiếu niên này lại là đứa trẻ mà họ gặp ở thôn núi nhỏ thuộc Tiên Nộ Sơn, Tiểu Ngưu. Trên vai của nó còn có một con thú nhỏ đang bám lấy.

Đại Bạch, Đông Thanh Thái tử Đông Thời Ngọc, Tiểu Ngưu, thú nhỏ.

Tổ hợp như vậy khiến họ cảm thấy kỳ lạ vô cùng.

”Đế Quân, Đế Hậu!” Đồ Bôn kéo Tiểu Ngưu quỳ xuống hành lễ.

Đông Thời Ngọc mỉm cười, ”Nghe nói Long Ngâm đại loạn, chúng ta nghĩ, Đế Quân Đế Hậu người ít sức mỏng, e là sẽ bị ức hiếp, vì vậy Đông Thanh đã cùng với Bắc Thương, Đại Thịnh liên thủ, mỗi nước phái đại quân ba mươi vạn, chạy tới Long Ngâm chi viện cho Đế Quân Đế Hậu. Giờ đại quân chín mươi vạn binh đã ở biên cảnh vương triều Hiên Viên, chỉ đợi hai vị nghĩ cách để qua thôi.”

Đại quân chín mươi vạn binh, đại quân chín mươi vạn binh tới từ đại lục Tứ Phương!

610. Chương 610

Đại quân chín mươi vạn binh, dò đây là vương triều Hiên Viên của Lâu Thất, họ đã sớm tới ở ngoài biên cảnh, lại không dám tùy tiện vượt biên xông vào. Bởi khoảng thời gian này Tiểu Ngưu chăm lo cho Đại Bạch, Đại Bạch rất nghe lời nó, Đồ Bôn tất nhiên là xung phong đảm nhận, đưa Tiểu Ngưu và Đông Thời Ngọc tới tìm Lâu Thất và Trầm Sát.

Chỉ cần họ có thể hạ lệnh, đại quân liền đi gấp ngày đêm, mở ra tiền phương.

”Hai vị không cần lo lắng, khoảng thời gian này, chúng ta đều cố gắng luyện binh, giờ không dám nói là có thể vượt qua quân đội của đại lục Long Ngâm, thế nhưng chắc chắn không hề yếu ớt.” Đông Thời Ngọc nói, dịu dàng như hắc mã vào lúc này lại có chút ngạo khí.

”Mục đích của Đông Thanh và Bắc Thương là gì?” Trầm Sát trầm giọng hỏi.

Vốn Đông Thanh và Bắc Thương chỉ là bị Đại Thịnh làm kinh sợ, ba nước cũng chẳng phải là bạn bè tốt gì cho cam, thế nhưng hiện giờ đột nhiên lại liên thủ, điều này sao có thể khiến họ không cảm thấy kỳ lạ được cơ chứ?

Đông Thời Ngọc ngược mắt nhìn về nơi xa xăm, lộ ra thần sắc mê mang, ”Tại sao ư? Vì chúng ta đều muốn nhìn xem đại lục Long Ngâm trắng lạng thế nào! Vì không có các người ở đây, chúng ta thực sự không dám đặt chân tới! Mà giờ, coi như chúng ta mượn uy của các người, để đi tới một hành trình khác lạ! Nếu như thắng há chẳng phải cũng là uy danh lừng lẫy sao! Chúng ta muốn nói cho con cháu đời sau biết rằng, đại lục Long Ngâm không hề đáng sợ!”

Hắn nói xong, xoay người về phía Trầm Sát và Lâu Thất, ”Lí do này, các người có tin không?”

Lâu Thất và Trầm Sát nhìn nhau một cái, sau đó hai người cùng nhếch khóe môi, vậy mà lại giống nhau vô cùng.

”Tin, sao mà không tin chứ.”

”Đi xuống.” Trầm Sát ôm lấy eo Lâu Thất, hai người nhảy xuống lưng Đại Bạch.

Đông Thời Ngọc theo sát phía sau, Đồ Bôn cũng kéo Tiểu Ngưu nhảy xuống, lúc này, Tiểu Ngưu lớn giọng nói, ”Đế Hậu, giờ Tiểu Ngưu cũng có thể đánh nhau rồi! Để ta làm tiên phong nhỏ có được không?”

Lâu Thất cười ha ha, ”Được, cho người làm tiên phong đó!”

Hiên Viên Lại chấp hai tay sau lưng bước qua, quan sát Tuyết Sơn Bạch Ưng Vương trước, trong ánh mắt lộ ra sự hài lòng, ”Con ưng này không tệ, lên chiến trường cũng có thể lấy một địch ngàn!” Vừa nói lại vừa đánh giá Đồ Bôn, ”Tướng mạo cũng thường, không đáng để cân nhắc.”

Cân nhắc cái gì cơ?

Ông lại nhìn về phía Đông Thời Ngọc, hai mắt phát sáng, ”Người này không tệ. Này, tiểu tử, người tên gì, năm nay bao nhiêu, đã có thê tử chưa?”

Đông Thời Ngọc bị ông làm cho sững sờ, còn chưa trả lời, đã nghe thấy nam nhân vô cùng anh tuấn đó hỏi, ”Nếu như chưa thì, người có hứng tới tranh cử chức vị Hoàng phu của Thất Thất nhà chúng ta không?”

”Hiên Viên Lại!” Trầm Sát nghiêng răng, đập một chưởng về phía ông.

Lâu Thất đỡ trán, lại tới rồi, lại tới rồi. Lão đạo thói sao cứ thích chọc Trầm Sát vậy chứ?

Nàng đâu biết được, Hiên Viên Lại chưa từng thấy cách ở chung của họ, từ khi sau khi ông trở lại vẫn luôn cảm thấy Trầm Sát quá lạnh lùng, một nam nhân lạnh như băng vậy có thể yêu đương sao? Đừng có làm Thất Thất nhà ông phiền muộn nữa. Vì vậy, về việc dạy dỗ Trầm Sát, ông phải có trách nhiệm đó.

Bước đầu tiên là phải phá vỡ cái gương mặt lạnh tanh của hắn đi.

Nhìn xem, chẳng phải là kích động tới mức hắn phải nghiêng răng nghiêng lợi mặt mày méo xẹo đó sao?

”Để họ đánh đi.” Lâu Thất thở dài, nói với lão Lý và chúng tướng lĩnh, ”Các người còn có ai không phục, muốn đánh một trận không? Không phục cũng được, để ta bảo Đại Bạch đánh với các người nhá?”

Mọi người cười ngất.

Đại Bạch, bọn họ đã biết tên của Bạch Ưng Vương đó rồi, để một Ưng Vương có thể lấy một địch ngàn

đánh với họ, người có thể vô sỉ hơn được không hả?

Thế nhưng họ thực sự không dám nhiều lời.

Lâu Thất liền gật đầu nói, "Nếu như mọi người đã không có ý kiến gì, vậy cứ thế đi, các người không cần dừng lại, cứ hành quân thẳng tới biên cảnh, giúp quân đội Trầm thị chống lại ngoại địch, còn về tướng quân và lão vương gia, cứ giao cho chúng ta là được!"

Trừ vương triều Hách Liên cứ luôn thích chơi trò ngáng chân ra, ai lại dám ra tay với tướng quân và vương gia của vương triều Hiên Viên vào lúc này chứ? Nếu như họ đã muốn chặn việc quân đội Hiên Viên đi giúp Trầm thị, có một khả năng là, vương triều Hách Liên sớm đã đi nương nhờ vào Ma Quốc rồi.

Lúc này, Lâu Thất đột nhiên nghĩ tới một người, Hách Liên Quyết.

Hách Liên Quyết, sau khi trở về từ mộ địa của Lâu gia, hắn đã đi đâu? Lâu Thất luôn cảm thấy Hách Liên Quyết sẽ không dễ bị chịu đả kích đến thế, không rõ cảm giác này từ đâu mà tới, thế nhưng nàng vẫn luôn cho là như vậy.

Không phải vương triều Hách Liên luôn ở phía sau giở trò sao? Nàng cho rằng, người bị bắt đi sẽ không thể chạy xa được, dù sao thì vẫn phải còn đợi bàn điều kiện, nếu như chạy tới vương triều Hách Liên rồi thì bàn cái gì nữa đây?

Vì vậy, Địch lão tướng quân và Hiên Viên Tùng nhất định là ở gần đây, hơn nữa, đối phương cũng sẽ có người để nói chuyện ở đây.

Vậy thì, để xem đối phương trốn được, hay là nàng tìm được!

"Đi, Nhị Linh, giúp ta mài mực đã, ta muốn viết thư cho đại ca!"

Nếu đại quân của đại lục Tứ Phương đã cần phải cho phép qua, chuyện này đành phải dựa vào thủ đoạn của Lâu Hoan Thiên và Hiên Viên Chế rồi. Nếu như không xử lý tốt, tin tức sẽ truyền tới rất nhanh thì không nói, nhưng người dân của vương triều Hiên Viên cũng sẽ hoảng sợ.

Đã có Đại Bạch, chuyện đưa thư cũng nhanh hơn.

Sau khi Lâu Hoan Thiên nhận được thư liền nhảy dựng lên, "Tốt lắm, không hổ là muội muội và muội phu ta! Vậy mà lại có nhiều viện binh tới vậy!" Hắn hết sức vui mừng, "Vừa khéo, lần này chúng ta sẽ mượn nhánh binh này, xông vào hoàng cung bắt Hoàng hậu gì đó ra rồi tính sau!"

Bọn họ đã ẩn núp ở Hoàng thành lâu tới vậy rồi, thế nhưng vương triều Hiên Viên tuy đã phái đại quân ra, hoàng cung vẫn còn Cẩm Vệ quân bảo vệ kín không một kẻ hở, muốn vào cũng chẳng dễ dàng gì.

Có lẽ vị "Hoàng hậu" kia đã có sự chuẩn bị, khắp nơi trong hoàng cung đều có rất nhiều cao thủ tuyệt đỉnh. Nữ nhân kia đã sợ chết tới vậy, chắc chắn là biết được người hoàng gia thật sự sẽ trở về.

Trong thư Tiểu Thất đã nói Thái tử gì đó đã bị Trầm Sát xử lý xong xuôi rồi, tâm trạng Lâu Hoan Thiên tốt vô cùng, nhìn Trầm Sát cũng thuận mắt hơn nhiều.

"Không được! Ta kiên quyết phản đối!" Hiên Viên Chế lại tức giận phản đối.

"Lão già, ông có gì có thể phản đối chứ? Đừng nói với ta ông không muốn nhanh chóng về xem hang ổ của mình nhé." Lâu Hoan Thiên liếc ông, trong tay hãy còn cầm thư của Lâu Thất, coi như bảo bối, dường như thư mà Lâu Thất gửi tới hương mực cũng thơm hơn vậy.

Hiên Viên Chế nhìn đến mức tức giận trong lòng, tên hỗn trưởng này, gọi ông là lão già, còn gọi hoàng cung là hang ổ nữa? Vậy thì cũng đành thôi, "Người muốn để binh của người khác tới đánh nhà của mình sao? Người có phải khốn nạn không hả?"

"Ta mà là tên khốn nạn, vậy thì ông có phải là lão khốn nạn không?" Trên gương mặt tuần mỹ khó bì của Lâu Hoan Thiên lộ ra một tia tà khí, "Lại nói, bị nữ nhân khác chiếm ổ của mình, ông cũng không muốn cướp lại sao? Dù sao thì binh của muội muội muội phụ ta, ta rất tin tưởng! Ta muốn đi."

"Quay lại!" Hiên Viên Chế bị chọc giận tới mức thiếu chút nữa nôn ra máu.

Lâu Hoan Thiên có là tên ngốc mới để ý tới ông ta.

"Thiếu chủ có gì sai khiến?" Thế lực của Hội hoa lâu đã ngấm tề tụ tại hoàng thành, giờ này đều được triệu tập lại.

"Từ biên thành tới hoàng thành, ở các thành trì của chặng đường đó, trộm hết tướng lệnh, mở đường cho đại quân của đại lục Tứ Phương! Có vấn đề gì không?"

Độ khó của chuyện này khá cao, thế nhưng về mặt của mười ba người Hội hoa lâu vẫn rất kiên định, đồng thanh hô lớn, "Không vấn đề gì!"

Người đều tản ra làm việc, vào đúng giây phút này, lễ lối của thiên hạ đã biến đổi nhanh chóng, thế lực của đại lục Tứ Phương, cuối cùng cũng tiến vào vũ đài đại lục Long Ngâm mà họ vẫn luôn cảm thấy vô cùng thần bí rồi.

Đại quân chín mươi vạn binh, với tiền đề là đại quân của vương triều Hiên Viên phần lớn đã được điều đi, tiến quân thần tốc, cuối cùng, quân vây bốn mặt.

Mà vị nữ nhân nào đó mặc phượng bào trong hoàng cung lại cười lạnh, "Được thôi, phải để cho con tiện

nhân kia thấy ta hành hạ con ả ta tới chết thế nào! Mới nghĩ đã thấy hưng phấn rồi, ha ha ha ha!”

611. Chương 611

Âm thanh vừa xuống, một tiếng nổ đùng to lớn, mấy cao thủ canh gác ở ngoài cửa cung bị chấn động bay văng ra xa. Bá tánh vội vàng đóng cửa sổ, ẩn núp ở nhà, trong lòng mặc niệm bình an.

Đánh nhau rồi, đánh nhau rồi.

Tuy mưa gió phiêu diêu bao nhiêu năm nay, nhưng vẫn luôn kiên trì bảo vệ Hiên Viên hoàng thành, vào một ngày có thời tiết ảm đạm lạnh lẽo, rốt cuộc cũng đánh nhau rồi.

Tiếng nổ thủng màng nhĩ kia khiến trẻ sơ sinh phải bật khóc.

Hiên Viên Chế bị cản ở đám binh lính phía ngoài kia, gào thét lớn tiếng: ”Kẻ bất trung bất nghĩa bất hiếu điên cuồng kia! Hiên Viên Hoan Thiên! Đây là Hiên Viên hoàng triều, là kinh thành của chúng ta, ở đây đều là bá tánh của chúng ta! Sao ngươi nhẫn tâm mang chiến lửa vào tận nơi đây? Ngươi hãy nghe thử tiếng khóc của phụ nữ trẻ con! Ngươi hãy nghe thử xem.”

Lâu Hoan Thiên cười trên con tuấn mã, quay đầu nhìn ông một phen, đột nhiên nở nụ cười lạnh lùng.

”Ngươi đại nghĩa? Ngươi đại trung? Ở đây toàn là bá tánh của ngươi, những con người bên trong đó, đều là bá tánh của ngươi?” Hắc chỉ hoàng cung: ”Ta chỉ biết, bảo gia vệ quốc, không phải là lòng từ bi nhất thời! Nếu không loại trừ kẻ địch ở đây, thì tính mạng của bá tánh ngươi, toàn bộ bị siết chặt trong tay nữ nhân kia! Gây ra sự tổn thương cho bá tánh, ngày mai ta sẽ tiến hành trấn an bồi thường! Lúc này ngươi có thể nghe thấy tiếng khóc của phụ nữ trẻ con, vậy sao năm xưa ngươi không nghe thấy tiếng khóc của mẫu thân ta và Tiểu Thất? Bọn họ không phải là phụ nữ trẻ con sao?”

Cầm miệng đi, làm như vậy chỉ càng khiến hắc chỉ cảm thấy chán ghét!

Phủ tay một phát, bọn người Long Ngôn đã áp giải Lâu lão thái quân đang lờm nguýt hắc chỉ với vẻ mặt hận thù ở phía sau xe ngựa.

Hiên Viên Chế mắng Lâu Hoan Thiên bất hiếu, bởi vì Lâu Hoan Thiên muốn ức chế ông, dám cả gan ra lệnh cho người áp giải Lâu lão thái quân nhân lúc ông sơ hở.

Nói sao thì, đó cũng là tổ mẫu của hắc chỉ cơ mà.

Đối với Lâu Hoan Thiên mà nói, chỉ có một câu: ”Ngươi thương xót thê tử của ngươi sao? Vậy ngươi có biết năm xưa phụ thân của ta nhất định cực kỳ đau lòng vì thê tử con gái của mình! Ngươi chỉ vì thiên hạ mà tổn thương con cái bỏ rơi cháu chắt, ta không vĩ đại đến thế, bây giờ ta chỉ muốn bảo vệ muội muội của ta, quét sạch mọi rào cản, cho dù chỉ đơn giản trút giận giùm muội ấy!”

Cho dù là Lâu lão thái quân, nhiều năm qua chưa từng có lời lẽ quan tâm đến hần? Vả lại, chỉ làm bộ làm tịch tỏ vẻ, hần đâu phải giết thật đâu mà lo.

Hiên Viên Chế có thể thương xót bà ta, nhưng không cho phép hần thương xót muối muối của mình sao? Hừ, năm xưa chẳng phải bỏ rơi nàng đây nàng ra sao? Bây giờ cũng phải cho người nếm trải mùi vị đau khổ!

Tội nghiệp thái thượng hoàng của Hiên Viên hoàng triều bị hần chọc tức đến nổi ngất xỉu.

Nhưng lúc này chẳng ai lo được cho ông. Quân đội của Đại Thịnh mang theo thuốc nổ, nổ cửa cung, cấm vệ quân làm sao ngăn cản nổi đại quân đó? Chẳng qua chống chọi chừng nửa tiếng đã bị tấn công triệt để.

Lâu Hoan Thiên cưỡi ngựa tiến vào, vào cửa cung đầu tiên, cửa cung thứ hai, kí ức hồi nhỏ dần dần hiện lên, hần đích thực từng sinh sống ở nơi đây. Cung điện sân vườn khắp nơi trong hoàng cung, đẹp dễ tinh tế hoành tráng, kì hoa dị thảo, mùi thơm nức nở.

Nhưng càng nhìn thì trong lòng hần càng giận dữ, vốn dĩ hần và Lâu Thất được trưởng thành ở đây từ nhỏ, bọn họ không cần bị chia cắt, sẽ là đôi huynh muội tốt nhất trên thế gian, có phụ vương mẫu hậu, có tình thân vây quanh, nhưng tất cả đều bị huỷ rồi!

Tuổi thơ của Tiểu Thất đã vấp phải trắc trở, phụ vương chưa rõ sống chết, hần và Tiểu Thất đã chia cắt một quãng thời gian dài đằng đẳng.

Kể đứng sau gây ra tất cả tội lỗi như vậy, bị hần bắt được, nhất định sẽ thiên dao vạn qua!

Ngoài cửa thứ ba của cung điện, bỗng dưng hần nghe thấy tiếng hét thảm thiết, là một nữ nhân! Trong lòng Lâu Hoan Thiên bỗng nhảy căng, âm thanh đó rõ ràng là âm thanh của mẫu thân!

Tuy biết có thể bị gài bẫy, nhưng thuộc hạ dưới trướng hần vẫn chưa tìm được Vân U, có khả năng thực sự bà đang ở nơi đây! Và hần nghe được âm thanh kia đích thực là âm thanh của Vân U mẫu thân của hần.

"Lâu chủ, coi chừng có cạm bẫy." Ảnh vệ đuổi theo phía sau ngăn hần lại.

"Chia tản ra, ta tìm lối khác đi vào!" Đường như hần nhớ ra, có một bờ tường xây dựa theo địa hình, hơi bí mật, có thể lén lén trà trộn vào trong đó.

Và lúc này, trong vườn hoa có một nữ nhân đang ẵm một con mèo, vừa vuốt ve nhẹ nhàng con mèo nhỏ, vừa nhìn nữ nhân đang bị đạp dưới chân của bà ta, chậm rãi nói: "Tỷ tỷ, tỷ có nghe thấy giọng nói của tên tiểu tử ở ngoài kia chưa? Hần sắp sửa vào đây cứu tỷ rồi. Ta chẳng cần làm gì cả, chỉ cần trốn, để hần nhìn thấy tỷ, để hần chạm vào người, ha ha ha, hoan tình tang trên người tỷ nhất định sẽ khiến hần yêu thích."

”Ồ ơ ơ!”

Nữ nhân bị bà ta đạp dưới chân mặc bộ đồ màu trắng mỏng manh, cơ thể thoát ẩn thoát hiện, bà điên cuồng vùng vẫy muốn đứng lên, nhưng vẫn tốn công vô ích.

”Tỷ đừng có phí sức nữa, vào năm xưa tỷ tự nguyện hi sinh, thoả thuận điều kiện với tên yêu nghiệt kia, để nó kí sinh vào trong cơ thể của tỷ, từ đó trao đổi sự an nguy cho con gái tỷ, thì cơ thể của tỷ sớm bị rút rỗng rồi. Nhưng mà, có một điều này ta muốn nói với tỷ rằng, thật ra năm xưa tỷ vốn dĩ không cần làm gì cả, bởi vì lúc đó, con gái mang thiên phú nghịch trời của tỷ tự bản thân ép đẩy yêu nghiệt đó ra ngoài! Ha ha ha, thấy tỷ ngu xuẩn như vậy, cực khổ trắng trợn mấy chục năm nay, trong lòng ta cảm thấy thật thoải mái!”

Nữ nhân cười đến nỗi khuôn mặt có chút méo mó.

”Nhưng mà, vậy cũng không tệ! Ta phải cho tỷ làm chuyện xằng bậy với con trai tỷ! Tỷ nói thử, nếu Hiên Viên Chiến biết được nữ nhân mà hắn yêu sâu đậm lộn nhào với con trai ruột thịt của mình, thì chàng có nổi điên không?” Đôi mắt của nữ nhân kia loé lên tia sáng điên cuồng, ”Có biết không? Ta muốn chàng trở nên điên cuồng, chàng điên lên, thì mới rời khỏi cái chỗ đó!”

”Ồ ơ ơ!”

Đừng, đừng mà!

Ông trời!

Hãy cứu con của bà! Hãy cứu người nam nhân của bà! Chỉ cần cứu được bọn họ, thì muốn bà làm gì cũng được.

Nữ nhân mặc voan trắng, cũng tức là Vân U, đôi mắt đỏ dòng lệ tinh khiết, trong mắt dần dần nổi lên một màu máu đỏ.

Trầm Sát ầm Lâu Thất cười chung một ngựa, tay của hắn vừa định sờ vào chỗ mềm mại của nàng, Lâu Thất đột nhiên ừ hử một tiếng, sau đó cong lưng, bộ dạng rất đau đớn.

”Sao vậy?” Trầm Sát cực kì lo lắng, lập tức siết ngựa lại.

Lần này bọn họ chỉ dẫn theo ba mươi mấy người, được Đại Bạch chiếm lĩnh trên không, U U và mấy con tiểu thú chiếm lĩnh mặt đất, bọn họ hỗ trợ, còn sợ không tìm được người hay sao?

Nếu đã có nhiều trợ thủ như vậy, trong lòng Trầm Sát bèn ngứa ngáy muốn nhân cơ hội thân thiết với Lâu Thất một lát, dù sao thì cũng nhiều ngày trôi qua, bên cạnh luôn có người đi theo, vốn dĩ không có cách nào

gần gũi một phen, hẳn cảm thấy mình sắp chịu đựng hết nổi rồi. Luyện võ tẩu hoả nhập ma chắc không cực khổ giống như vậy? Toàn thân đang gào thét muốn có nàng, có nàng, có nàng!

Còn về cái gì mà Dịch lão tướng quân, Hiên Viên lão vương gia, hẳn không quen biết có hiểu không vậy?

Còn về tình hình thiên hạ, thì cũng đâu xê xích gì nhiều có phải không?

Cho nên hẳn cố tình cưới chung một con ngựa với Lâu Thất, và phóng một đao mắt khiến mọi người không dám đi theo sau lưng bọn họ, phân tán đi tìm người, chỉ muốn tìm một nơi nào đó thật kín đáo, ít ra phải giảm nhẹ cơn sưng đau của hắn.

Nhưng vẫn chưa mò được, thì Lâu Thất có chuyện. Trong thoáng chốc, Trầm Sát đau lòng thay bản thân, đau lòng thay nàng!

Lâu Thất ấn vào tim, cau mày.

”Đột nhiên trái tim ta nhói lên một phát.”

”Trái tim nhói đau?” Trầm Sát giơ tay định luồn vào trong cổ áo của nàng.

Lâu Thất bắt lấy bàn tay của hắn, ”Chàng làm gì vậy?”

Đôi mắt của hắn thâm sâu, ”Bổn Đế Quân muốn làm gì, thì cũng không nhân lúc nàng đang đau khổ, chỉ muốn dùng nội lực xoa dịu cho nàng, coi có đỡ hơn không.”

”Cảm giác rất kì lạ.” Lâu Thất lắc đầu nói: ”Không phải xoa dịu sẽ hết đau, Sát, trái tim của ta cực kì bất an.”

Trầm Sát nghe nàng nói như vậy, cau chặt đôi mày, nghĩ ngợi rồi nói: ”Vậy có phải người có liên quan với nàng gặp chuyện chẳng lành không?”

Lời vừa nói ra, khuôn mặt của hắn liền biến sắc. Cơ thể của Lâu Thất cũng đơ cứng, chỗ này, huyết mạch của hoàng thất cực kì mạnh mẽ, nếu nói có sự cảm nhận trong chỗ ẩn giấu nào đó, thì nàng thật sự tin.

Vậy thì, sẽ là người nào có quan hệ huyết thống với nàng xảy ra chuyện?

”Có phải là ca của ta không?” Giữa người thân, Lâu Thất lo lắng nhất là Lâu Hoan Thiên, lão đạo sĩ thoái rồi nàng không xa, bị bọn người Nhị Linh dụ dỗ chưa theo kịp, tình cảm sâu nặng nhất cũng chỉ có Lâu Hoan Thiên mà thôi.

612. Chương 612

Vừa nghĩ đến Lâu Hoan Thiên có thể xảy ra chuyện, trong lòng Lâu Thất đầu còn tâm tư tìm kiếm Dịch lão tướng quân và Hiên Viên lão vương gia?

Được thôi, tuy bọn họ một kẻ là lão tướng của vương triều, một bên là người thân, nhưng trong lòng nàng luôn có sự phân chia thứ tự, trái tim nàng không hề to lớn, so với ca ca của nàng, thì đương nhiên những người khác phải đứng né qua một bên.

Lúc này, một con Tri Cơ Điều dùng tốc độ bọn họ chưa từng thấy bay lao đến, tiếp theo sau đó bọn họ bắt gặp nữ nhân từng ở bên cạnh Thánh Tiên cung chủ.

Tuy tuổi tác đã lớn, nhưng người nữ nhân này cho bọn họ một cảm giác thanh lịch quý phái, khí chất bất phàm.

Tuy trước kia Lâu Thất cũng để ý đến nữ nhân này, nhưng nàng đã không còn nhiều tinh lực để chia cho nhiều người khác nữa, cho nên chỉ liếc nhìn hai chập, vốn dĩ nàng còn tưởng bà là thê tử của Thánh Tiên cung chủ.

”Tiểu Thất, may là tìm được các con! Nhanh, nhanh đi cứu mẫu thân của con!”

”Cứu mẫu thân của ta? Người là ai?”

”Tiểu thất, ta là bà ngoại của con! Có thể khoan hỏi không? Trên đường đi, ta sẽ kể cho con biết sau!”

Lâu Thất bật chặt tim, càng lúc nàng càng có cảm giác khó chịu, nhưng đối với nữ nhân tự xưng từ đâu xuất hiện, còn tự xưng là bà ngoại của nàng, nàng vẫn mang mối nghi ngờ trong lòng.

”Chít chít!” Tri Cơ Điều kêu vội, vây bên cạnh bà kêu không ngừng, dường như đang rất vội. Khuôn mặt của nữ nhân lộ vẻ hối hả, tiến lên trên nắm lấy bàn tay của Lâu Thất, ”Ta không thể đi quá xa so với Thánh Tiên cung, thời gian của ta không nhiều, Tiểu Thất, hãy mau đi tìm mẫu thân của con.”

Lời của bà chưa dứt, Lâu Thất và Trầm Sát liền thấy mái tóc của bà trắng dần theo tốc độ nhìn bằng mắt thường, từ từ trắng đến ngọn đuôi, còn da mặt và da tay của bà cũng dần trở thành già nua, nhăn nheo, nổi đốm đen của người già.

”Bà.”

Lâu Thất kinh hãi, lật người xuống ngựa, vội vã đón lấy cơ thể đang ngã xuống của bà ta.

”Tiểu Thất, ta có lỗi với mẫu thân của con, năm xưa ta định dắt nó vào Bạch Mộ Thánh Cốc, ta bị bệnh,

chỉ có thể sinh sống ở nơi có Long Diên sinh trưởng, Thánh Tiên Sơn có Long Diên, Thánh Cốc cũng có Long Diên, nhưng mẫu thân của con nhất quyết đến với cha con, vì thế, ta tức nó cả nửa đời người, nhưng ta cũng chẳng có cách.”

Đôi nhìn bà ta từ một phụ nữ xinh đẹp bỗng chốc hoá thành một bà lão tóc bạc đầy đầu, Lâu Thất cảm môi, nhin không được hỏi: ”Chẳng phải tìm được Long Diên sẽ đỡ hơn sao?”

”Đâu có dễ dàng như vậy, Long Diên có linh tính, sống ở dưới đất, gốc rễ có thể chạy, vốn dĩ không thể tìm được.” Bà cười khổ, ”Huyết mạch Bạch Mộ của chúng ta, quan hệ trực thuộc sẽ có cảm ứng, những năm nay ta đang tìm mẫu thân của con, nhưng tại sao không đau khổ, bởi vì ta biết nó còn sống, nhưng hôm nay ta cảm giác được nó sắp chết, Tiểu Thất, con mau đi.”

Bà thở hổn hển vài cái, lại nói tiếp: ”Đợi sau khi con cứu mẫu thân con ra, nhất định phải đến Thánh Cốc.”

Lời còn chưa dứt, bà đã ngất xỉu, Lâu Thất đang định cho bà dùng Thần Thuỷ Niệm, nhưng Hiên Viên Lại và Thánh Tiên cùng chủ cùng xuất hiện, thân hình bay lướt, người đã không còn nhìn thấy được tung tích, chỉ có lời nói theo gió thoảng: ”Ta đưa bà ta về.”

Hiên Viên Lại định lên tiếng lúc này mới kịp dặn dò: ”Bà ta không thể dùng bất kì loại thuốc nào.”

Lâu Thất phóng như hoả tiễn đến trước mặt của ông, một tay nắm lấy cổ áo ông, dữ dằn nói: ”Lão đạo sĩ thôi, lão nói rõ cho con biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

”Buông tay buông tay, bình tĩnh bình tĩnh.” Hiên Viên Lại vỗ vỗ tay của nàng, quay đầu nói với Trầm Sát: ”Ê, người quản giáo thê tử của người đi chứ? Không tôn trọng người già như vậy sao được?”

Trầm Sát liếc ông một phen, nhẹ giọng nói với Lâu Thất: ”Thất Thất, có cần bốn Đế Quân ép khẩu cung giùm nàng không? Nàng nói dùng hình phạt gì thì dùng hình phạt ấy.”

”Hai tên đồ đệ bất hiếu kia.” Hiên Viên Lại đau lòng tột cùng.

Lâu Thất hừ nhẹ một tiếng, yết hầu vang lên tiếng trong veo, Đại Bạch nhanh chóng bay xuống, nàng túm lấy Hiên Viên Lại nhảy lên trên, Trầm Sát đương nhiên cũng đi theo.

”Hoả, Trần Thập, việc tìm người thì giao cho các người đó!”

Quảng lại một câu, Đại Bạch đã bay thẳng lên trời, U U không biết xông ra từ nơi nào, nhưng khi nhảy nhót lên trên suýt chút nữa, mắt thấy sắp rơi xuống, Trầm Sát tung nắm trảo, bắt nó lên.

”U u!” Bạn U U nịnh bợ cạ cạ bờ vai của hắn, tuyệt đối không dám cạ gương mặt của hắn.

”Đi chỗ khác chơi.” Trầm Sát vẫn chê bai đuổi nó đi chỗ khác.

U U kêu nhẹ hai tiếng, cắn vài cọng lông màu trắng, rất nghe lời đi chỗ khác ngồi chơi.

Hiên Viên Lại thấy Lâu Thất vẫn túm lấy ông, lại không nỡ ra tay, chỉ bắt lực cúi đầu nói: ”Ta thật là oan ức quá mà, năm xưa ta cũng chỉ gặp bà ta vài lần, lúc đó tính cách của bà ta rất ương bướng, sư phụ kể bà ta bị nam nhân làm tổn thương, ta cũng chẳng biết tổn thương bằng cách nào, sau này mới biết, bà ta gặp gỡ một nam nhân, làm chuyện đó với ông ta, sau đó có con, nhưng nam nhân đó đột nhiên biến mất, tìm sao cũng không thấy, khi gặp được sư phụ, bà ta vừa lúc đâm vào bước đường cùng, sư phụ thấy bà ta thật tội nghiệp, bèn thương lượng với trưởng lão của Bạch Mộ Tộc, để ông ra mặt giả bộ thành thân với nhau, cho bà ta một chân trời bảo vệ. Lúc đó ta luôn gọi bà ta là Du phu nhân.”

Bị nam nhân bỏ rơi?

Lâu Thất ngơ ngác một hồi.

Hiên Viên Lại nhân cơ hội nhẹ nhàng bóp ngón tay của nàng kéo ra, lui về sau một bước, và lôi Trầm Sát đứng trước mặt mình, tự thu rút nửa phần cơ thể của mình, lại tiếp tục nói: ”Sau này không được gặp Du phu nhân thêm một lần nào nữa, lần này sư phụ tìm tới đây, vừa mới nói với ta, thì ra Du phu nhân là bà ngoại của con, là mẫu thân của hoàng tấu. Cho nên, huyết mạch Bạch Mộ Tộc của con bắt nguồn từ bà ta, nhưng thân phận của ông ngoại con không rõ ràng, lại lịch bất minh, sư phụ luôn tìm kiếm ông ta, tìm kiếm lâu như vậy chả có lấy một mề tin tức. Ta đoán, ông ngoại con đến từ thế giới hiện đại, bởi vì lần phá hỏng của vòng thời gian, ông ta rơi vào thế giới này, gặp gỡ quen biết với bà ngoại, sau đó sinh ra mẹ của con, chỉ là không biết vì lý do gì, ông ta lại rời khỏi thế giới này, cho nên ở đây muốn tìm sao cũng không được.”

Thấy Lâu Thất liếc qua, ông vội lấy lòng: ”Đây cũng vừa được phân tích khi nãy thôi, được rồi được rồi, ta cho con một Tri Cơ Điều để tìm người.”

Nghe giọng huýt trong trẻo của ông, một con tri cơ điều vù vù bay tới. Hiên Viên Lại nói với Lâu Thất: ”Nhiều hai giọt máu.”

”Hừ. Chiều này lão chưa từng dạy con.” Lâu Thất giờ giờ nắm đấm.

Hiên Viên Lại ngẩng cằm lên nói: ”Chẳng lẽ con không biết thân làm sư phụ phải chừa chút bản lĩnh áp đảo sao? Nếu dạy hết toàn bộ, thì sau này con hi sư diệt tổ ta phải làm sao?”

Thật ra ông đang chột dạ, tóm lại không thể nói với nàng, ông không truyền dạy cho nàng cách thức truy tìm tung tích, là bởi vì hồi đó làm biếng trốn đi ngủ hoặc sau khi bắt ép nàng luyện tập mệt mỏi lỡ tìm ông tính sổ, cho nên mới không dạy đó thôi?

Đồ đệ này quá là yêu nghiệt, ông cũng khổ sở lắm có biết không.

Trầm Sát giơ tay tóm Lâu Thất vào lòng mình, rút một cây châm lấy hai giọt máu của nàng đưa cho Hiên Viên Lại, động tác dịu dàng khiến Hiên Viên Lại ghen tị chưa chút nói: "Thật là bày đặt, chẳng qua có hai giọt máu, máu hồi đó nó chảy cũng đâu chỉ có như thế."

"Sau này nàng có bổn Đế Quân bảo vệ." Trầm Sát liếc ông một phen, bỏ ngón tay của Lâu Thất vào miệng ngậm nút.

"..."

Hiên Viên Lại thật muốn lật tẩy con thuyền thâm tình này.

"Người có biết làm như vậy thật sự rất dơ bẩn không?"

"Bổn Đế Quân không bao giờ chê Thất Thất dơ."

"Có nhiều đó không cần phải cảm máu."

"Bổn Đế Quân thích."

"..." Thật muốn lật tẩy con thuyền thâm tình kia thì phải làm sao đây?!

Lâu Thất nhin hết nổi: "Còn không mau lên! Không kịp cứu người thì ta diệt sạch các người!" Thật là hung dữ quá đi!

613. Chương 613

Lâu Hoan Thiên nhảy vào bờ tường bao quanh theo kí ức của mình, tứ phía tĩnh lặng cực kì, không có một người nào trông thấy.

Hắn dõi nhìn hoàn cảnh trước mặt, trong lòng có chút phức tạp. Đây là một khu rừng trúc tím, vốn dĩ có người tu sửa dọn dẹp, nhưng bây giờ trúc tím đã mọc tùm lùm, um tùm hơn nhiều so với trong kí ức của hắn, có cái thì nghiêng đổ về một bên, có cái thì bị gãy, lá trúc rơi đầy mặt đất, tầng tầng lớp lớp, không thấy có ai dọn dẹp qua.

Chẳng phải trong hoàng cung luôn có người ở sao? Vả lại đâu thiếu thốn cung nữ cung nô đâu, sao để nó trở nên hoang vắng như vậy.

Qua một hồi Lâu Hoan Thiên mới nhớ ra, cái sân vườn này, là nơi hồi đó mẫu thân của hắn thích đến nhất, chẳng lẽ vì vậy mà bị liệt vào danh sách cấm địa.

Hắn lên qua khu rừng trúc không một tiếng động, và gặp tiếp một cái hồ, đối diện cái hồ nhỏ là một núi

giả, băng qua núi giả mới là cảnh chính của khu vườn. Cho nên hắc mới lựa chọn lên vào từ một góc khuất, quá khuất đi, đoán chắc nếu có người cố tình mai phục thì cũng khó phát hiện ra hắc.

"Chắc chắc chắc, tỷ tỷ, tỷ nói con trai của tỷ bây giờ có phải vẫn đang tưởng bỏ không ai phát hiện hắc đã thâm nhập vào đây không."

Người nữ nhân thân mặc trang phục cung đình quý phái, ôm con mèo nhỏ chỉ chỉ con bướm bảy màu rực rỡ cười yêu kiều: "Chẳng lẽ hắc không biết huyết mạch của Bạch Mộ Tộc chúng ta có thể truy tìm tung tích và mộ thuật cảm ứng huyết mạch sao, tiểu điệp của ta đang nói với ta rằng, con trai của người đang ở phương hướng nào đó."

"Ồ ơ." Nữ nhân nằm bò trên sàn tiếp tục vùng vẫy, "Vân Thái."

"Ôi, còn có thể gọi tên của ta sao, đáng tiếc, ta càng hi vọng mình tên Vân U cơ. Vân U người nam nhân kia giọng nói dịu dàng biết bao, tướng mạo khôi ngô biết bao." Ánh mắt của Vân Thái dần trở nên mơ hồ, dường như thông qua kia đang tưởng nhớ đến một người nào đó. "Ông ta gọi tên tỷ dịu dàng biết bao, Vân U, Tiểu U Nhi của ta. Lúc đó ta tưởng tượng, đáng ra cái tên này phải thuộc về ta, ông ta cũng phải thuộc về ta."

Đáy mắt Vân U nổi lên tia đau thương.

Vân Thái vẫn đang tiếp tục nói: "Cho dù không gọi tên này, chỉ cần được ở bên cạnh ông ta, hoặc giữ ông ta ở lại cũng được mà, ông ta phí bao nhiêu công sức vượt trăm cay nghìn đắng từ chỗ địa cầu gì đó mà ông ta hay nhắc trở về đại lục Long Ngâm, muốn tìm tỷ, muốn tìm mẫu thân, tại sao tỷ bắt ông ta phải đồng ý sự việc kia."

"Pằng." Vân Thái trở nên kích động, dùng chân đạp bà một phát, đạp đến nỗi Vân U rên nhẹ, "Con gái đệ tiện kia của tỷ có gì tốt dựa vào cái gì mà bắt ông ta phải hi sinh năng lực, đi cứu lấy con gái của tỷ khiến ông ta phải biến mất, đều là do tỷ cả, là con gái yêu nghiệt của tỷ mới nhỏ như vậy đã hại ông ngoại của mình, vốn dĩ đáng chết thì phải đi chết."

Không.

Tiểu Thất của bà là vô tội, Tiểu Thất là đứa trẻ đáng yêu nhất trên đời này.

Lúc đó bà cũng đâu còn cách nào khác, bà không ngờ phụ thân mất tích bấy lâu nay đột nhiên trở về, và nhận lại bà, lúc đó bà mới biết cha ruột của mình là ông ta, không phải người của Bạch Mộ Tộc, bà cũng muốn được ở bên cạnh cha mà, nhưng khi ấy tính mạng của Tiểu Thất đang bị đe dọa, thì bà biết làm sao đây.

Bà không hối hận, bà không hề hối hận.

Vân Thái tung một cước đá bà lật ngược trở lại, vừa nhìn biểu cảm của bà liền biết bà đang nghĩ gì, bỗng đứng cơn giận dữ lại trời dậy, "Lúc đó ta đi tìm mẫu thân để ngăn cản các người, tỷ cầu xin ta ra sao, tỷ vì muốn cứu ả con gái đệ tiện của tỷ, tỷ đã hứa với ta cái gì? Đoạt không được cha của tỷ, ta bèn phải đoạt được phu quân của tỷ! Đây là tỷ nợ ta, vốn dĩ mẫu thân của tỷ và cha của ta chả có tí liên quan gì với nhau, vì muốn cho mẫu thân của tỷ một danh phận, cha ta đã phải giấu giếm mẫu thân của ta, còn bắt ta kí gởi dưới danh nghĩa của mẫu thân tỷ, nếu không phải sau này mẫu thân của ta tìm được ta, ta còn chẳng biết các người muốn giấu ta đến khi nào! Tỷ đã hứa với ta, chỉ cần ta không đi tìm mẫu thân, chỉ cần ta không ngăn cản, thì tỷ sẽ chuyển hồn hoá thể với ta!"

Đúng vậy, chuyển hồn hoá thể...

Đôi mắt của Vân U nhắm tịt lại, hai hàng nước mắt tuôn rơi từ hốc mắt.

Cha rất lợi hại, lúc đó chỉ có ông mới thấy được cơ thể của Tiểu Thất sắp bị một cái hồn dị thể chiếm đoạt triệt để, cho nên bà quỳ xuống cầu xin ông, cầu xin ông cứu lấy Tiểu Thất, nhưng ông nói rằng, cái hồn dị thể đó vô cùng lớn mạnh, ông giết không được, chỉ có thể dùng năng lượng của bản thân để ép nó lui ra. Vậy thì ông sẽ không còn cơ hội đi gặp lại Tiểu Du, cũng không thể nào ở lại bên cạnh bà, bù đắp trách nhiệm bao nhiêu năm nay của một người cha.

Là do bà chẳng ngó chẳng ngang mà cầu xin ông.

Là bà hại ông.

Thân là con gái, bà hại người cha của mình, và cũng vì sự đau đớn này, khi Vân Thái đe dọa bắt bà phải chuyển hồn hoá thể, bà đã đồng ý.

Bà lại có lỗi với Chiến...

Vừa nghĩ tới người nam nhân kia, trái tim của bà lại nhin không được nhói đau từng cơn.

Vân Thái nhìn bà đang chảy nước mắt, đột nhiên gào thét. "Tỷ nói thử xem, tại sao cha tỷ ưa nhìn như vậy, phu quân của tỷ cũng khô ngô đến thế? Tại sao người ta thích trong thiên hạ này đều có liên quan đến tỷ? Tại sao rõ ràng ta đã chuyển thành tỷ, Hiên Viên Chiến vẫn cảm thấy ta không phải là tỷ! Tại sao? Tại sao tằng Quả Mỹ Nhân cũng là tỷ?"

Tại sao?

Vân Thái chắc chắn đã điên rồi.

Hai người, hành vi thói quen đều không giống nhau, trái tim không giống nhau, chỉ thay đổi cơ thể, tại sao không nhận ra được cơ chứ? Chiến của bà, luôn luôn thông minh đến thế.

Chỉ là sau này mọi thứ đều thoát khỏi tầm kiểm soát, bởi vì bà làm sai việc, cho nên khiến tất cả mọi người đều thay đổi, vốn dĩ những kẻ trong lòng chột dạ đều nhảy vọt ra ngoài, vốn dĩ những ai không dám làm càng đều nhân cơ hội nhảy ra làm càng...

Nhưng mà, bà và cha, năm đó đã cứu được Tiểu Thất chẳng phải sao?

"Ừa?"

Vân Thái đột nhiên nhìn con mộ điệp đang bay hô lên, "Còn có một người đang đến đây, người có quan hệ huyết mạch với tỷ, là ai? Là ả tiện nhân Lâu Thất kia có đúng không! Đúng, chắc chắn là nó! Chắc chắn là nó! Ha ha ha!" Vân Thái ngẩng đầu nhìn trời cười to, "Đúng lúc lắm, ta phải bắt nó lại, và càng có thêm tư cách đàm phán với bệ hạ rồi! Chắc chắn, ta có một ý định mới tỷ cảm thấy như thế nào? Trước tiên cho tỷ và con trai của tỷ ân ái với nhau, sau đó để tỷ nhìn cặp con của tỷ chơi đùa cùng nhau, có được không?"

Nói xong mặt bà ta trở nên méo mó, ác độc tiếp lời: "Đợi các người chơi đã, thì Chiến đại ca cũng không cần các người nữa, các người quá dơ bẩn, lúc đó chàng sẽ yêu ta..."

Vân Thái nói mãi nói mãi, âm thanh dần dần chìm xuống, hốc mắt có lệ.

Khi bà ta còn trẻ, vừa lườm một phát đã phải lòng cha của Vân U, và sau này vì muốn trả thù bà nên đi theo đến Hiến Viên hoàng triều, yêu chồng của bà.

Cả đời này bà ta yêu hai người nam nhân, nhưng hai người nam nhân này đều chỉ thuộc về Vân U, và đều xảy ra chuyện vì bà. Hỏi sao bà ta không hận?

Bà ta dõi nhìn con bướm bảy màu, ánh mắt lóe chớp, cũng chưa kịp thấy thân thể của bà ta động đậy, chỉ như một cái bóng, người đã biến mất khỏi chỗ này. Con bướm kia cũng âm thầm bay theo.

Chẳng bao lâu, Lâu Hoan Thiên tìm đến nơi đây.

Ánh nhìn đầu tiên hắn bắt gặp một nữ nhân nằm trên mặt đất.

Với trí thông minh của Lâu Hoan Thiên, đương nhiên không vội vàng chạy qua bên đó, cho dù hắn nhận ra thân hình kia rất giống với mẫu thân của mình.

Cho dù trong lòng hắn đang thiêu rục như lửa đốt.

"Có thể nói chuyện không?" Hắn vừa hỏi, vừa cẩn thận để ý tứ phía xung quanh.

"Ồ ơ..."

Vân U gấp gáp muốn phát điên, nước mắt không ngừng chảy xuống, bà bị trúng mộ thuật, không thể nói chuyện không thể động đậy, cố gắng hơn nửa ngày trời vẫn không há miệng lên tiếng được.

Những năm này, bà bị mộ thuật của Vân Thái khống chế, Vân Thái của Bạch Mộ Tộc vì muốn trả thù bà, xoay lưng bái mộ tôn của Hắc Mộ Tộc làm sư phụ.

Vân Thái không thêm quan tâm bà ở Lâu gia, chăm sóc Hoan Thiên, nhưng bà không dám nói nhiều chung sống nhiều với Hoan Thiên, sợ thông minh như hắc sẽ phát hiện điều bất thường. Khi nhận được tin tức của Tiểu Thất, bà không nhịn được dùng Hồn Tức Phong Linh để xác thực, nhưng thà rằng Tiểu Thất dừng đến đây, ở lại tứ phương đại lục là tốt nhất.

Nhưng mà, tối hôm đó Vân Thái gọi bà đến vách núi Thông Thiên, bắt bà đi, quả thật nảy ra một ý định độc ác điên cuồng đến như vậy.

Nếu khi xưa không có bà, Vân Thái đâu thể nào tiến vào Hiên Viên hoàng cung một cách dễ dàng, ngồi lên ngôi vị hoàng hậu.

Có lẽ Hoan Thiên đã đoán được bà đang ở đây, nếu không thì sao hắc cần cẩn thận tiến vào, theo tính cách của hắc thì đã sớm dắt người xông vào đây rồi.

Thế nhưng, thực tình thì Vân Thái hơi bỉ ổi, ngấm đầy thuốc vào y phục và đầu tóc của bà, và thêm thất hắc mộ thuật, nếu Hoan Thiên chạm phải bà sẽ không thể nào chạy thoát.

Hồi đó mộ thuật của Bạch Mộ Tộc bà chỉ dạy cho hắc được bao nhiêu...

Vân U gấp gáp khiến dòng nước mắt chảy không ngừng, lòng đau như cắt. Còn nữa, Vân Thái nói Tiểu Thất đang đến, Tiểu Thất, Tiểu Thất của bà! Cốt nhục phân ly bao nhiêu năm nay, bà nhớ con gái của mình biết bao...

Bốn bề yên tĩnh cực kì, dường như người trong hoàng cung đều bỏ chạy hết trơn, hoặc là nói chỗ này giống như một góc tối bị lãng quên.

Lâu Hoan Thiên tiến gần thêm hai bước, sắc mặt của hắc lạnh lùng triệt để, bởi vì hắc nhìn rõ được, người nữ nhân đang nằm nhếch nhác trên sàn đất, chính là mẫu thân của hắc!

Là ai? Là ai sỉ nhục bà như vậy?

”Mẹ!”

Lâu Hoan Thiên không phát hiện xung quanh có người, thật ra hắc cũng đang hoài nghi, mẫu thân của mình nhất định đang ở trong hoàng cung, nếu không phải bà có vấn đề, thì chắc chắn có người đang uy hiếp

bà, cho nên hấn không dám manh động, cho đến khi đại quân của tứ phương đại lục đến đây.

Lối qua lại giữa đại lục Long Ngâm và tứ phương đại lục vốn dĩ cực ít người biết đến, nhưng đã có Trầm Sát và Lâu Thất làm thông, Đoạn Trần Tông canh giữ ở đó đã rút lui, đại quân của tứ phương đại lục đương nhiên tiến lên không vấp phải sự rào cản nào. Vừa vặn vào thời gian này, đại quân của Hiên Viên cũng bắt đầu khởi hành đến Trầm thị vương triều, nếu không thì đại quân của tứ phương cũng không dám to gan đến vậy.

Bây giờ hấn vận dụng vừa đúng lúc.

”Đừng có qua...”

Vân U phải đột phá sự giam cầm của Hắc Mộ Thuật để nói chuyện, dốc hết toàn bộ sức lực chỉ thốt ra được ba chữ, phun một ngụm máu tươi.

Vốn dĩ Lâu Hoan Thiên đang bình tĩnh hết sức để phân tích tình hình nhìn thấy như vậy sao nhین nổi?

”Mẹ!”

Hấn xông qua đó, giơ tay định đỡ bà dậy.

Vân U sợ hãi, luồng máu tức giận trong lồng ngực lại không kiềm nén được, phun trào điên cuồng.

Có ai thân làm con cái bắt gặp cảnh này còn có thể bình tĩnh phân tích?

Lâu Hoan Thiên giơ tay đỡ dưới nách của bà, đỡ bà dậy. ”Mẹ, mẹ, mẹ hãy khoan nói chuyện, đừng gấp! Con biết chắc chắn trên người mẹ có chỗ không ổn, nhưng mà, mẹ hãy tin con, con sẽ giải quyết được! Mẹ đừng nghĩ ngợi đừng lo lắng gì cả, mẹ, giao cho con!”

Không được đâu...

Vân U tuyệt vọng khóc to.

614. Chương 614

Lâu Hoan Thiên biết rõ có chỗ không ổn, nhưng thân phận làm con, hấn tuyệt đối không có cách nào mặc kệ mẹ mình mặc bộ đồ mỏng tang nằm trên sàn đất. Nói Vân Thái điên cuồng tà ác, nhưng bà ta suy nghĩ rất thấu đáo về huyết mạch tình thân. Cho dù Lâu Hoan Thiên biết trong vụ việc này có điểm bất thường, hấn cũng tuyệt đối không cách nào chịu đựng nổi.

Trời đang rơi tuyết.

Vân U ngẩng nhìn đồ lẹ, dõi theo đám bông tuyết từng mảng từng mảng rồi từng mảng rơi xuống, rơi trên mặt của bà, mát lạnh mát lạnh, như trái tim của bà.

Đây là trận tuyết đầu tiên của năm nay, có phải ông trời biết được bà không còn nhìn được nữa, đặc biệt đến đón bà đi có phải không?

Bà nhẫn nhục chịu đựng suốt bao nhiêu năm nay, chỉ vì chờ một ngày được tái ngộ với phu quân và con gái, thế nhưng, đã đợi không được đến ngày đó hay sao?

Vân Thái dùng hắc mộ thuật, sẽ bắt đầu phát tác sau khi được nam tử đụng vào, bây giờ ý thức của bà dần trở nên mơ hồ, và cảm giác của cơ thể càng lúc càng rõ rệt, cảm giác này khiến bà cảm thấy cực kì nhọc nhằn, và cũng cực kì đau lòng.

”Mẹ.”

Lâu Hoan Thiên cũng cảm nhận cơ thể mình dần dần có sự bất ổn, thoáng chốc hần đã đoán được chuyện gì, cơn giận dữ không thể đùa, động tác ôm mẹ trở nên đơ cứng.

Bông tuyết từng mảng từng mảng lớn cứ rơi xuống mãi.

”Thiên Nhi.”

Lâu Hoan Thiên bỗng nghe được giọng nói dường như vô thức của mẫu thân trong lòng mình, cơ thể hần run rẩy một phát, cúi đầu nhìn, chỉ thấy đôi mắt cực kì xinh đẹp của mẫu thân bộc lộ thần sắc phức tạp, không cam tâm, không nỡ, đau thương, nhớ nhung, kính sợ, nhưng không hối tiếc.

Hần chưa bao giờ bắt gặp được ánh mắt như vậy của mẫu thân.

Và ngay lúc này, hần liền sáng tỏ, tại sao mẫu thân này không hề giống với mẫu thân kiên cường quý phái như trong tiềm thức của hần, là vì bà bất lực, không thể làm khác. Bởi vì sự đau khổ và nhớ nhung trong lòng bà tuyệt đối không hề ít ỏi.

Nhưng đồng thời, Lâu Hoan Thiên có cảm giác bất ổn, làm như vậy chỉ khiến hần cảm thấy, bà đã không còn muốn sống tiếp nữa.

Hoặc có thể nói là, chẳng thể nào sống tiếp được nữa.

Nếu thật sự mẹ con họ làm ra chuyện gì sai trái, đừng nói là bà, e rằng ngay cả hần cũng khó sống nổi.

”Không không không, mẹ! Mẹ xin người hãy kiên trì! Con chỉ cần dắt mẹ vào bên trong nhà, con sẽ đi tìm

Tiểu Thất ngay, muội nhất định sẽ cứu được mẹ, mẹ, cầu xin mẹ, cầu xin mẹ đừng bỏ cuộc!”

”Nói với Tiểu Thất.” Vân U cố gắng hơi sức chút ít còn sót lại, rốt cuộc bà cũng đã phá giải được mộ thuật giam cầm, ”Mẹ yêu nó, mẹ rất yêu nó.”

Dứt lời, bà định hạ cho mình tuyệt mệnh mộ thuật.

Bông tuyết ở tứ phía xung quanh bỗng đứng cuộn lên, bay về hướng của bà, giống như bị bà thu hút. Lâu Hoan Thiên thấy bà dùng tay ấn ngực, nhắm mắt, trong lòng trở nên nghẹn ngào, mắt muốn nổ tung gào thét đau đớn: ”Mẹ! Xin mẹ, đừng bỏ cuộc! Mẹ!”

Chẳng lẽ hắn tìm được mẫu thân, lại ép bà đi chết hay sao?

Nếu hắn không đến thì có phải tốt hơn một chút không? Hắn không đến, đối phương sẽ không nảy sinh ra ý định độc ác như thế có phải không?

Lâu Hoan Thiên của giây phút này, trái tim đang rỉ máu, cảm thấy con người mình đau đớn muốn vỡ vụn thành từng mảnh.

”A...”

Thấy bông tuyết bay loạn tụ thành một con rồng màu trắng tuyết, quần quýt quanh người họ, điều này khiến hắn sực nhớ ra, hồi nhỏ dường như mẹ từng nói với hắn, Bạch Mộ Tộc có một phương pháp tự sát, phải dùng vật sạch sẽ nhất trong trời đất để tẩy rửa vết ố nhơ của mình. Vật tinh khiết nhất đó là tuyết hay sao? Là tuyết.

Cho nên, bà đã có sẵn ý định buông xuôi sự sống.

Điều này dù sao cũng sẽ khiến Lâu Hoan Thiên đau khổ muốn chết đi được!

Hắn cũng không thể sống có phải không? Cảm giác ô uế trong cơ thể càng lúc càng mãnh liệt, hắn sắp không chế hết nổi rồi.

Hắn không thể làm sai nửa bước vì mẫu thân, không thể.

Nhưng lúc này hắn cũng không thể bỏ rơi mẫu thân, không thể.

Cho nên, hắn cũng không sống tiếp được có phải không? Hắn không thể để mẹ chết đi cô đơn như vậy, trên đường hoàng tuyền, ít ra còn có hắn kề bên.

Tiểu Thất...

”Ca!”

Có một giọng nói trong veo, từ trên trời giáng xuống. Như đang hồi đáp nỗi nhớ nhung lớn nhất trong lòng của hắn hiện giờ.

Lâu Hoan Thiên sững sờ, còn tưởng nỗi nhớ của mình quá sâu đậm, trông chờ quá mạnh mẽ, nên phát sinh ảo giác.

”Ca! Thả bà ra!”

Lại một tiếng gọi gấp gáp, lúc này Lâu Hoan Thiên mới khẳng định mình không nghe nhầm. Hắn vội ngẩng đầu lên, một con ưng khổng lồ màu trắng tuyết bay lướt qua đầu mình, đôi cánh sải rộng, khiến con rồng tuyết trắng được Vân U ngưng tụ đánh tan một cách dễ dàng. Bông tuyết rơi xuống tầng tầng lớp lớp, trên mặt đất được phủ đầy một màu trắng xóa.

Nếu không phải mộ thuật của Vân U, Lâu Thất ở trên không lơ lửng vẫn chưa thể tìm được vị trí chính xác tìm được bọn họ một cách nhanh chóng. Và cũng chính vì mộ thuật, nàng mới thấy rõ khi này đã xảy ra chuyện gì.

Mộ thuật nàng không tinh thông, nhưng bên cạnh nàng còn có lão đạo sĩ thối đi theo cơ mà, sư phụ được cất giấu riêng này, vừa vặn biết rõ bí pháp của Bạch Mộ Tộc.

Rửa sạch tự mình, bài trừ ô uế.

Lâu Thất bảo: ”Nói láo.”

”Tiểu Thất!”

Trong thoáng chốc, Lâu Hoan Thiên đang tuyệt vọng đến đỉnh điểm đột nhiên cảm giác mình như được sống lại, hắn lại có cơ hội sống sót rồi. Đối với lời nói của Lâu Thất hắn tuyệt đối tuân thủ ngay phút ban đầu, cho nên hắn lập tức thả Vân U xuống, và cởi chiếc áo khoác ngoài của mình ra, đẩy lên trên người bà.

Con rể đến rồi, mẫu thân cũng nên có chút tôn nghiêm.

Vân U nằm trên sàn tuyết trắng, khuôn mặt trắng hồng xinh đẹp, không nhìn ra được nay đã bốn mươi tuổi, chẳng qua như mới trạc ba mươi tuổi đầu.

Bà giống như đang chìm trong giấc ngủ, bộ dạng càng xinh đẹp yên lành hơn so với lúc vừa gặp Lâu Hoan

Thiên. Đó chính là uy lực của Bạch Mộ Thuật sao?

Trên lưng của con ưng công ba người một thú cùng nhảy xuống, Tử Vân Hồ nhảy về phía của Vân U đầu tiên, nghe ngao một tiếng, há to miệng, cắn một phát lên cổ tay của Vân U.

Sắc mặt của Lâu Hoan Thiên thay đổi.

”U U!”

Hắn nóng vội định giơ tay hắt U U ra, Lâu Thất đã bay lướt tới bên cạnh hắn, giơ tay ấn hắn lại.

”U U đang cứu bà ta!”

Người dám cả gan giết U U? Đôi mắt xinh đẹp của Lâu Thất đang lườm nguýt hắn.

Bỗng dưng Lâu Hoan Thiên ôm chặt lấy nàng, chôn vùi khuôn mặt vào vai nàng, ”khóc lóc” thảm thiết: ”Hu hu, Tiểu Thất, muội đến trễ thêm chút nữa thì chỉ có nhật xác của đại ca và mẫu thân thôi đó!”

Một đôi bàn tay tựa vuốt sắt, bầu vào bả vai của hắn, và ném hắn văng ra xa. Đôi mắt của Trầm Sát hơi lạnh lùng, ”Trúng cái thuốc quỷ gì, còn dám đụng chạm loạn xạ đến nữ nhân của bổn Đế Quân? Cút!”

Cả người toàn mùi lạnh lẽo.

Câu này hắn không nói ra, nhưng đôi mắt của Đế Quân đại nhân không biết học cách nói chuyện từ khi nào, Lâu Hoan Thiên quả nhiên đọc hiểu chính xác câu nói đó, đột nhiên lông lá dựng đứng cả lên.

”Trầm Sát, ngươi nói cái gì? Ngươi có gan thì nói lại lần nữa? Ngươi là em rể của bổn thiếu chủ, vai vế nhỏ hơn một bậc có biết không?”

”Khụ khụ.” Hiên Viên Lại ở bên cạnh bỗng đứng thẳng lưng, vẫy vẫy tay với hắn: ”Tiểu Thiên Nhi? Mau qua đây cho Tam thúc xem thử!”

”Tam thúc?” Lâu Hoan Thiên sững sờ: ”Hiên Viên Lại? Lão đạo sĩ thôi?”

Thế là, lông lá của Hiên Viên Lại cũng dựng thẳng đứng.

”Tiểu tử ngươi, đừng tưởng ngươi là huynh muội với Tiểu Thất, ta sẽ nể mặt ngươi! Lão đạo sĩ thôi là để ngươi gọi sao? Ngươi tưởng địa vị của ngươi với Tiểu Thất ngang hàng sao? Không có cửa đâu con à! Nó là bảo bối, ngươi là cỏ rác!”

Tam thúc, thúc nói giống như chỉ có mình thúc là người thân với Tiểu Thất vậy, con cũng là người thân cơ mà?

Lâu Hoan Thiên có chút ảm ức.

”Nếu còn cãi nhau, thì các người hãy biến mất trước mặt ta.”

Lâu Thất cảm thấy văng thái dương của mình đang co giật.

Chẳng phải lúc này muốn sống muốn chết sao? Người còn đang nằm trên mặt đất, sao đã nhảy dựng đi cái lộn rồi?

Ba người nam nhân mới lườm nguýt lẫn nhau, việc ai nấy tự làm.

”Đây là mẫu thân? Không nhận làm chứ?” Lâu Thất ngồi xổm bên cạnh Vân U, cúi đầu nhìn bà, hình như là vậy đó, giống hệt khuôn mặt nàng bắt gặp trong giấc mơ.

Mẫu thân đẹp quá.

Chỉ là, ”Ai hạ thuốc này cho bà vậy?” Lâu Thất giận dữ.

”Không biết, lúc ta đến thì người đã bỏ chạy mất tiêu rồi.” Lâu Hoan Thiên cạ lời cay đắng, ”Có lẽ mẹ biết được điều đó, nhưng mà, Tiểu Thất, bộ dạng của bà.”

”Hừ, chưa diễn một vở kịch mẹ con nhận nhau với ta, chết gì mà chết!” Lâu Thất phẫn nộ nói, ”Lão đạo sĩ thối tha kia! Người đang ở đâu vậy! Người bắt không được thì ba ngày không cho ăn cơm!”

Lời nói này khiến Lâu Hoan Thiên ngơ ngác.

Nhưng thấy sắc mặt của Hiên Viên Lại tối sầm, đôi tay nhanh như lật sách đánh ra vô số cái quạt.

615. Chương 615

Bông tuyết bay phấp phới đầy trời như tùy ý cho ông sử dụng.

Có cái thì yên lặng nằm im trên sàn đất, thân hình của Hiên Viên Lại xoay chuyển, đồng thời dùng nội lực đẩy Lâu Hoan Thiên và Trầm Sát một phen, ”Giúp một tay! Đừng có đứng ngờ nghếch ra đó!”

Bọn họ đứng đó trông thật ngốc nghếch sao?

”Muốn giúp thế nào?”

Ngay cả Trầm Sát cũng không phát hiện được trong đây còn có ai.

”Nhìn! Dừng đôi mắt của các người nhìn! Đại nam nhân có đôi mắt to như vậy chỉ để trưng sao?” Hiên Viên Lại bị Lâu Thất chọc tức xả hết ngọn lửa giận dữ lên người của bọn họ.

Nếu không vì Lâu Thất, có lẽ Trầm Sát và Lâu Hoan Thiên đã sớm phải dứt rời khỏi, ai thèm quẫn? Cảm giác cầm lòng gà như vậy lệnh tiễn!

”Một người đứng Đông, một người đứng Tây, Nam để ta!” Hiên Viên Lại nhanh chóng phân phối vị trí, quyết trong tay càng đánh càng nhanh. Trận tuyết càng lúc càng to, tuyết rơi đầy trời che mờ mắt con người.

Ánh mắt của Trầm Sát như bó đuốc, đột nhiên phát hiện phía nghiêng bên tay phải của mình dường như có chút bông tuyết rơi lơ lửng giữa không trung muốn xuống mà chẳng xuống được, giống như đã rơi lên cái gì đó, không thể tiếp đất.

Thần sắc của hắn lạnh lẽo, năm ngón thành trảo vội nắm bắt qua bên đó, ”Giả thần giả quỷ! Bồn Đé Quân phải xem thử rốt cuộc là tiểu nhân vô lại nào!”

Hiên Viên Lại nghe tiếng của hắn bèn kinh hãi, vội vàng hô to: ”Đừng làm ầu!”

Kẻ đó có thể ẩn giấu hơi thở mộ thuật, ông chỉ sợ thực lực của đối phương cực kỳ đáng sợ, Trầm Sát xông thẳng như vậy, lỡ bị tổn thương thì sao. Ông biết, Hắc Mộ Tộc đại đa phần là phần tử gian hiểm xảo trá, Trầm Sát đơn giản thô bạo như vậy chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi to lớn.

Nhưng âm thanh của ông vừa dứt, hình như ngũ trảo của Trầm Sát đã bóp lấy cổ của một người.

Nói là hình như, là bởi vì bọn họ không nhìn thấy kẻ nào, chỉ thấy hình dạng ngón tay của hắn rất giống đang bóp cổ của ai đó, có một hình dạng lỗ hổng ở giữa.

”Tiêu rồi! Hắc Mộ Tàng Túc biết vận dụng độc mộ thuật cực kỳ lợi hại!” Hiên Viên Lại la lớn một tiếng, lập tức bổ nhào về phía của Trầm Sát, trong miệng lẩm bẩm: ”Tiêu rồi tiêu rồi, độc cổ của người đã giải, thì còn chống đỡ nổi độc này không vậy!”

Chỉ trong chớp mắt, năm ngón tay của Trầm Sát đã bắt đầu trở đen từ đầu ngón, màu đen pha lẫn chút xanh đậm, cái màu xanh đậm kia, không, đáng lẽ phải nói là mủ xanh, giống như con trùng nhỏ nào đó bị làm chết chảy dịch thể ra, cực kỳ gớm giếc. Màu độc tố đen xanh đang lan truyền rất nhanh.

Trầm Sát không hề sợ sệt tí nào, hừ lạnh một tiếng, gơ tay định bóp, Lâu Thất đang dõi nhìn Vân U, dáng vẻ cũng thật bình tĩnh, nghe vậy chỉ nhìn lướt một phen, kịp thời buông một câu: ”Đừng làm chết.”

Vốn dĩ Trầm Sát định bóp chết cái kẻ không nhìn thấy mặt cho xong hết chuyện, nhưng nghe lời của Lâu Thất bèn lập tức thả ra.

”Ừa? Sao người chưa chết?”

Vân Thái lên tiếng khó tin vào mắt mình, vốn dĩ dùng Tàng Tức là không thể gây tiếng động, nhưng bà không ngờ mình nhanh chóng bị bại lộ, vốn dĩ định ẩn núp trong chỗ kín, đánh sạch đám người này! Đặc biệt là Lâu Thất! Lâu Thất à, tiểu công chúa mà toàn thiên hạ đang ráo riết tìm kiếm rốt cuộc đã rơi vào tay của bà, điều này thật khiến tâm trạng của bà trở nên kích động, phần khởi khó kiềm chế nổi.

Nhưng bà thật sự quá kinh hãi, trên người bà đã phục dùng thuốc độc của mộ tôn đưa cho, cộng thêm hắc mộ thuật, bản thân bà đã uống thuốc giải nên đương nhiên không sao, nhưng rõ ràng Trầm Sát bị trúng độc cơ mà! Nhìn mức độ màu xanh đen ở bàn tay của hắn ta, sức mạnh của độc chú quả thật không hề nhẹ! Tại sao hắn không bị gì vậy?

Độc chú này trúng phải chắc chắn sẽ chết!

Ánh mắt lạnh lùng của Trầm Sát không có tí độ ấm nào, sau khi liếc nhìn Hiên Viên Lại đang lâm vào trạng thái ngơ ngác, cũng chẳng thèm đếm xỉa sự kinh ngạc của bà ta, ngón tay nhanh chóng dùng độc môn điểm huyết pháp điểm vài huyết đạo trên người của bà ta, sau đó ném bà ta xuống đất.

Két một tiếng, góc độ không đúng, xương bả vai của Vân Thái bị bẻ trật.

”Làm sao bắt gặp người thì là chuyện của ông, nếu ông không cẩn thận bị trúng độc, thật xin lỗi, Thất Thất của nhà ta không thể nào giải độc cho ông.”

Hiên Viên Lại thấy hắn nói năng dừng dừng, đôi tay nắm thành quyền, cánh tay rung động, có chút khói màu đen bay ra từ tay của hắn, sau đó dần dần tan đi.

Và bàn tay dường như trúng độc khi nãy của hắn đã khôi phục bình thường, hoàn toàn không giống đã trúng độc.

”Đây...” Không chỉ Lâu Hoan Thiên, Hiên Viên Lại, còn có Vân Thái đang chịu đau lằn lộn trên sàn đất, giống như gặp phải ma.

Tập thể bọn họ xuất hiện ảo giác sao? Có phải không?

Tại sao xảy ra những chuyện như vậy! Rốt cuộc là có trúng độc hay không trúng độc vậy? Hoặc là, đã giải độc hay chưa được giải?

Trầm Sát đã lui sang một bên không thèm đếm xỉa đến bọn họ nữa.

"Các người định làm gì?" Vân Thái định sử dụng hắc mộ thuật để giải huyết, nhưng phát hiện điểm huyết thủ pháp của Trầm Sát chưa từng được gặp qua, bà không thể nào giải được!

"Muốn tự mình khai, hay muốn ta ép khẩu cung?" Trong lòng Lâu Hoan Thiên cũng có một cơn giận nóng nảy, dám cả gan hãm hại mẫu thân của hắn, dù sao thì cũng không thể giữ mạng bà ta lại, hắn có cùng ý nghĩ với Lâu Thất, muốn chết cũng không thể để bà ta chết một cách quá dễ dàng.

"Lâu Hoan Thiên!" Vân Thái ngẩng đầu nhìn hắn căm hận, "Ai cho phép người giống hệt với Chiến đại ca? Ai cho phép người là một hợp thể giống với Vân U và Chiến đại ca? Người đáng chết nhất!"

Pằng!

Lâu Hoan Thiên một cước đạp lên mặt bà ta, chân giẫm hai phát mới rút lại. "Ai cho phép người là cầm thú mà mang hình thể mặt người? Không nói, ta cũng biết rõ người là ai, Vân Thái?"

Chỗ kia, Lâu Thất đang tiếp tục ghim hai mươi mấy cây châm lên người của Vân U, lúc này U U cắn lên cổ tay của bà một phát, dòng máu màu đen tuôn ào ạt ngay vết thương, mãi đến hiện giờ mới dần dần trở thành màu đỏ tươi.

"Giỏi lắm."

Lâu Thất sờ mó đầu của U U, nó cạ cạ lòng bàn tay của nàng, lại đi cạ cạ bàn tay của Vân U.

Lúc này nàng bắt Lâu Hoan Thiên phải thả Vân U xuống, là vì hơi đất có thể ức chế phát tác loại độc này ít nhiều.

Đó cũng là vì sao trước kia Vân Thái mặc kệ ném Vân U nằm trên đất. Bà ta định ức chế độc trước, đợi Lâu Hoan Thiên xông vào ẵm bà lên, đặt trên chiếc giường, độc của bà sẽ bị thúc đẩy phát tác nhanh hơn bởi sự ức chế, sức cảm nhiễm cũng tăng tốc cực kì.

Lâu Thất không thêm quan tâm ở bên kia bọn họ định xử lý Vân Thái ra sao, dù sao thì nàng cũng hạ lệnh không để bà ta chết, Lâu Hoan Thiên sẽ chữa cái mạng đó lại, và chỉ cần bà ta còn một hơi thở, Lâu Thất nhất định sẽ khiến bà ta thật đau khổ khó chịu. Chưa từng có kẻ nào chọc giận nàng mà có thể vẹn tròn yên thân, hoặc chết đi một cách nhẹ nhàng triệt để.

Nội tâm của nàng luôn có một phương diện đen tối như vậy.

Hiên Viên Lại đang dùng sức thôi miên cực mạnh với Vân Thái, để bà ta thuật lại những lời nói trước đây, vừa vặn Vân Thái nhắc đến cái hồn dị thể.

Lâu Thất đang chìm đắm trong suy nghĩ về phương diện đen tối của mình nghe thể bèn sững sờ, trong đầu

lóa lên một ý nghĩ, nàng đột nhiên quay đầu nhìn Hiên Viên Lại, mở miệng: "Lão đạo sĩ thôi! Lão có nhớ lần đầu tiên ta giết người đã xảy ra chuyện gì không?"

Trong lòng bỗng dưng đại hãi, nếu nàng nhớ không lầm, có lẽ, có liên quan đến vấn đề này! Nhưng mà, thời gian không khớp nhau.

Trầm Sát thấy khuôn mặt nàng bỗng biến sắc, vốn dĩ đang lạnh lùng đứng đưng, cũng trở nên gấp gáp, kéo nàng dậy, nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng, "Có chỗ nào không ổn?"

"Không phải." Lâu Thất lắc lắc đầu, "Không phải, bỗng nhiên ta nhớ ra, có lẽ ta biết được cái hồn đó đến từ đâu!"

Nói ra thì có lẽ rất hoang đường.

Lúc trước nàng đã từng suy đoán, hồi mình còn nhỏ có thể bị kẻ khác làm xuyên không rồi. Khi đó nàng mượn lỗ hồng thời gian để xuyên cả người đi, nhưng có lẽ người đó đến chỉ mang theo ý thức, là hồn phách. Chỉ có như vậy mới giải thích được tại sao tuổi tác của nàng còn nhỏ mà như một người trưởng thành, thậm chí còn yêu nghiệt hơn đa số người. Nói như vậy, Hiên Viên Chế bảo nàng là yêu nghiệt cũng không sai!

Nếu thực sự ứng với sự suy đoán của nàng thì...

Hiên Viên Lại nghe nàng nhắc đến sự việc đó thì sắc mặt kinh hãi, vội vàng quay lại nhìn nàng, "Sao lại nhắc đến cái chuyện đó rồi?"

"Nói như vậy thì, lão nhớ ra." Thần sắc của Lâu Thất bình tĩnh, nhìn Vân Thái một phen, đang định lên tiếng, bỗng dưng bên chân có tiếng động nhỏ nhẹ.

"Tiểu, Tiểu Thất?"

"U U." U U cắn cắn vạt váy của nàng. Thật ra Lâu Thất đâu cần U U nhắc nhở, nàng đương nhiên biết Vân U đã tỉnh dậy.

Nhưng trong thoáng chốc nàng bị cứng đờ, nàng không biết nên phản ứng như thế nào, trong cuộc đời của nàng, chưa từng có sự hiện diện của mẫu thân, hoặc nữ nhân mang vai vế trưởng bối như mẹ, nàng luôn chung sống với lão đạo sĩ thôi, sau này là sống cùng các bạn trạc tuổi mình, sau đó là Trầm Sát lạnh lùng, còn huynh trưởng...

Thân mật nhất, toàn là nam nhân.

Vân U thì tưởng nàng không muốn nhìn nhận mình, trong lòng sốt ruột, đang vùng vẫy muốn đứng lên, Lâu Thất đã nhanh chóng ngồi xổm xuống, giơ tay ấn lên vai của bà, "Không muốn sống sao? Có biết trên

người đang cảm rất nhiều cây châm không?”

Giọng điệu vẫn rất hung dữ như thế.

Đôi mắt của Vân U bỗng trở nên đỏ chót.

Tiểu Thất, con gái của bà, rốt cuộc bà cũng đã gặp được rồi! Bà không có chết, cuối cùng cũng sống sót để gặp lại Tiểu Thất rồi!

Nước mắt làm nhòe đôi mắt của bà, bà nghẹn ngào, chỉ cảm thấy khóc hai tiếng thôi cũng khó thực hiện, một nỗi đau đớn đắng cay tràn đầy cả lồng ngực.

”Tiểu Thất...” Giọng nói của bà vô cùng chua chát.

”U U.” Tử Vân Hồ U U cũng cạ cạ nàng, tỏ vẻ muốn nàng nói chuyện vài câu với Vân U.

Khuôn mặt Lâu Thất vô cảm thu hồi kim châm trên người bà, sau đó lấy áo khoác của Lâu Hoan Thiên đắp lên người của bà, đứng dậy. Trầm Sát nhìn nàng có chút lo lắng, không biết tại sao, hẳn đặc biệt hiểu rõ cảm giác hiện giờ của Lâu Thất, bởi vì hắn cũng nhớ đến phụ mẫu của mình. Nếu lúc này hắn gặp được phụ mẫu của mình, chắc cũng không biết nên có phản ứng gì.

Ôm đầu khóc lóc? Bọn họ sớm đã mài giữa cá tính lạnh nhạt, không làm được những chuyện như vậy, và, trước sau gì cũng thật xa lạ.

Hắn giơ tay sờ sờ cái đầu của Lâu Thất.

Lâu Thất bỗng cảm thấy mình được thấu hiểu, nhận được sự an ủi.

Vân U đang cố gắng đứng dậy bắt gặp cảnh tượng này, lại nhìn thấy Đại Bạch, đột nhiên đôi mắt sáng trưng.

”Tiểu Thất, con có đồng ý cứu phụ thân của con không?”

Tiểu Thất và phu quân của nàng tình thâm nghĩa nặng, khiến bà nhớ về Hiên Viên Chiến, phu quân đã chịu quá nhiều khổ cực của bà.

Nói Lâu Hoan Thiên giống với bọn họ, chẳng thà nói rằng, Tiểu Thất càng giống hơn nhiều, đặc biệt ánh mắt kiên định và sáng sủa kia.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Vân U không quản gì cả, giơ hai cánh tay ra ôm lấy Lâu Thất, "Tiểu Thất Tiểu Thất Tiểu Thất!" Âm thanh này xen lẫn tiếng khóc xé lòng, nghe xong khiến trái tim Lâu Thất bỗng nhói lại.

"Không phải mẹ cố tình bỏ rơi con đâu! Tiểu Thất, thật xin lỗi, con đã chịu khổ cực bao nhiêu năm nay rồi!"

Lâu Hoan Thiên rờ rờ sóng mũi, giơ chân đá tiếp một cú lên người Vân Thái.

616. Chương 616

Cú đá này, khiến Vân Thái rên nhẹ thành tiếng.

Vốn dĩ Lâu Thất chưa ứng phó xong với cái ôm thân mật và khóc lóc kể lể của Vân U, bà khóc đến nỗi đứt từng đoạn ruột gan, nhưng nàng chỉ có chút đau buồn, chỉ như vậy thôi.

Có thể đây là công lao của Hiên Viên Lại, bởi vì có ông, cho nên chưa bao giờ Lâu Thất suy nghĩ mình khổ cực mình thê thảm biết bao, càng không có ý định khẩn cấp tìm lại phụ mẫu ruột thịt của mình, nàng không uất ức, bởi vì cả đời này nàng sống rất vô tư, cũng chẳng ai ức hiếp được nàng.

Nàng nhìn lão đạo sĩ thối, ông vuốt vuốt sóng mũi tỏ vẻ bản thân lực bất tòng tâm không ứng phó được trường hợp nhận người thân đau buồn khóc lóc thảm thiết như vậy.

Và ngay lúc này, tiếng rên của Vân Thái vừa vãn mở ra cho nàng một lối thoát.

"Xử lý bà ta trước, kể chuyện năm xưa thật rõ ràng cho ta nghe."

Lâu Hoan Thiên nghe lời của nàng, lập tức định giơ tay tóm lấy Vân Thái, Lâu Thất lườm nguýt hắn: "Ca, không sợ chết thì cứ chạm vào bà ta."

"Tiểu Thất?" Vân U nhìn Lâu Thất đi về phía của Vân Thái, bỗng dừng căng thẳng nắm lấy tay của nàng, Lâu Thất quay đầu nhìn bà với ánh mắt phức tạp: "Tinh thần của bà bị hao tổn, thể trạng trông rỗng sắc mặt xơ xác, Quả Mỹ Nhân mà Hiên Viên Chiến tặng cho bà đâu?"

Người nam nhân đó đã phí biết bao công sức mới tìm được Quả Mỹ Nhân cho bà, vì vốn dĩ tinh thần hồi đó của bà đã bị tổn thương, nhan sắc bị thuyền giảm?

Hiên Viên Chiến.

Nàng gọi thẳng tên họ của phụ thân ruột thịt...

Nhưng Vân U vẫn bị cái tên được thốt ra từ miệng của Lâu Thất khiến tâm trạng trở nên ngọt ngào lại pha lẫn chút cay đắng, nước mắt suýt chút nữa bị ép chảy ra ngoài.

Lâu Thất không muốn thấy bà khóc, bèn chê bai nói: "Có gì để khóc cơ chứ? Nếu ta đã tìm được bà, thì có thể tìm được ông!"

Lời nói vô cùng kiên định, có một năng lượng khiến người khác phải tin phục.

Trong lòng Vân U lại thêm thất một niềm tự hào, nhìn con gái xuất chúng như vậy, bà cực kì kiêu ngạo. "Tiểu Thất con biết không? Khi con còn nhỏ xíu." Bà dùng tay ví dụ, khi còn ẵm trong vòng tay, "Phụ vương của con luôn miệng bảo, con rất giống ông, khuôn mặt giống, tính cách sau này chắc chắn sẽ giống nốt."

Khi có Hoan Thiên thân làm cha thì đương nhiên vui mừng phấn khởi, nhưng đối với chiến thần của đại lục Long Ngâm, có một cô con gái nhỏ bé càng khiến nơi mềm mỏng của một đại nam nhân sắt đá bộc lộ toàn bộ sự dịu dàng của mình. Vân U của khi đó thậm chí có cảm giác phu quân càng sủng ái con gái hơn mình, bà sắp bị chèn xuống vị trí thứ hai rồi.

Cho nên, Hiên Viên Chiến yêu con gái như sinh mạng khi đột nhiên bắt gặp con gái trở thành bộ dạng thể kia, trái tim của ông vấp phải sự đau đớn và khủng hoảng lớn nhất, lúc đó thái thượng hoàng nhất quyết giao Tiểu Thất ra kia, đó là cắt vài nhát dao thêm rắc muối vào vết thương của ông.

Bà thương xót phu quân, cũng thương xót con gái, cho nên cuối cùng bà lựa chọn hi sinh bản thân, và cũng liên lụy phụ thân của mình. Nói trắng ra, bà cảm thấy toàn bộ sự việc này mình làm chưa được tốt, một bước sai, bèn hỗn loạn vô đối, khiến bao nhiêu người đau khổ tột cùng.

Lâu Thất biết được tất cả nói với bà rằng: "Dẹp sự tự trách của mình lại, Quả Mỹ Nhân đang ở đâu? Bà tự dưỡng tốt sức khoẻ của mình, còn lại cứ để ta gánh, đợi ta dắt người nam nhân của bà trở về!"

Khi nói như vậy, tất cả những người có mặt, Vân U, Trầm Sát Lâu Hoan Thiên Hiên Viên Lại, Hoả, còn có tướng lĩnh đã phá được hoàng cung xông vào đây, cùng với Hiên Viên Chế và lão thái quân.

Bọn họ đều nhìn thấy một nữ tử mang dung nhan tuyệt mỹ nhưng khí chất thanh khiết, nàng đứng ở đó, đứng thẳng lưng hơn bất cứ người nào có mặt ở đây.

Trong lòng Trầm Sát dâng đầy niềm tự hào, người nữ nhân này là của hắn, là của hắn. Thiên hạ không ai sánh bằng nàng.

Vân U sững sờ chốc lát bèn cảm thấy hốc mắt cay cay, bà chỉ Vân Thái ở bên cạnh: "Quả Mỹ Nhân ở trên người của bà ta."

Lâu Thất nhượng mảy, tiến về phía của Vân Thái.

Ở đây có nhiều người như vậy, bà ta còn bị Trầm Sát điểm huyết, không động đậy được tẹo nào, Vân Thái đương nhiên biết bản thân mình chạy không thoát, bà ta không cam lòng, khi thấy Lâu Thất bước tới bèn nở nụ cười.

”Tiểu công chúa, người nghĩ người sẽ sống sót đến phút cuối cùng sao? Bệ hạ là vô địch, ngài nhìn ưng cơ thể của người, làm cách nào đi nữa người cũng chạy không thoát đâu.”

Lâu Thất cúi đầu xuống, giơ ngón trỏ vẽ vuốt chậm rãi trên gương mặt của bà ta, giọng điệu hỏi han nhẹ nhàng: ”Bệ hạ chắc là cái hồn dị thể đó có đúng không? Ừ, chẳng phải bà yêu ông ngoại của ta sao? Ông ngoại ta chết vì bà kia, bà không hận bà kia sao?”

Vân Thái không ngờ nàng mở miệng nói những chuyện như vậy, sững sờ một hồi, bèn không cười nữa.

Chỉ nghe Lâu Thất nói tiếp: ”Kể đó bà lại yêu Hiên Viên Chiến, ừ, cha rể hai người bà cũng trót yêu, ta nên nói bà khẩu vị nặng, hay là nói hai người nam nhân đó đều khô ngô đến bi thảm? Nhưng mà, ta càng muốn nói cho bà biết.” Nàng ngập ngừng giây lát: ”Ta định nói cho bà biết là, cho dù là ông ngoại hay phụ vương của ta, bà cũng không có tư cách đi yêu lấy! Bây giờ, Quả Mỹ Nhân trả lại đây!”

Đó là của Hiên Viên Chiến cực kì khó khăn mới tìm được cho Vân U, sao bị người nữ nhân này chiếm dụng cơ chứ!

Dứt lời, nàng liền ném Vân Thái đi chỗ khác.

Pằng một tiếng, Vân Thái rơi xuống đất, bông tuyết văng tung toé.

Bà ta ho vài tiếng, khoé miệng rỉ máu, ”Quả Mỹ Nhân ta đã hạ độc, ta để dành muốn đến khi đó hỏi Hiên Viên Chiến, có phải nhất định đem Quả Mỹ Nhân đó tặng cho ả tiện nhân Vân U kia, cho bà ta ăn, thì xem như Vân U chết trong tay của hắn! Ha ha, người dám cho bà ta ăn sao? Dám không?”

Lâu Thất giơ tay sờ mó trên thân thể bà ta, mò ra đồng đồ lộn xộn, trong đó có một cái hộp, mở ra xem, chính là Quả Mỹ Nhân.

Nàng ngửi một lần, ”Ôi, độc này không tệ đó, hàng cực phẩm.”

Ánh mắt kinh động của Vân Thái nhìn nàng cầm Quả Mỹ Nhân đi đến trước mặt của Vân U, ”Có tin ta không? Tin ta thì ăn đi.”

Hiên Viên Chế đứng một bên theo dõi, bây giờ nghe lời nàng nói bèn hét lên: ”Có phải người bị điên không! Đó là mẫu hậu của người! Đồ có độc như vậy, người còn bắt bà ta ăn!”

Hiên Viên Lại đi đến trước mặt ông, ”Phụ thân, người còn nhớ ta chứ?”

”Ngươi, ngươi... A Lại?”

Lâu lão thái quân nhìn ông, mở to mắt, ”A Lại, ngươi, ngươi thật sự đã trở về rồi sao?”

Chỗ đứng của Hiên Viên Lại khi này có cây cối, bọn họ không nhìn rõ.

Hiên Viên Lại gật gật đầu, lên tiếng: ”Bản lĩnh của Tiểu Thất, các ngươi nên tin tưởng.”

Lâu Thất không quan tâm đến những người đó, nàng chỉ nhìn Vân U, đưa Quả Mỹ Nhân đến trước mặt của bà, nhường mày xem bà quyết định. Từ trước đến giờ nàng không có nhiều kì vọng đối với mẫu thân, nhưng nói thẳng ra thì, vì lúc trước chưa được gặp, phản ứng của Vân U đối với con gái của mình vẫn khiến nàng không thoải mái.

Tuy nàng biết bà có nỗi khổ riêng, nhưng nàng vẫn muốn xem thử, có thật là có nỗi khổ riêng không, bà có thật sự sống như biểu hiện của mình, yêu thương con gái, tin tưởng con gái.

Lâu Hoan Thiên cũng dõi theo.

Quả Mỹ Nhân này, mẹ ăn xong, sẽ có được toàn bộ sự tín nhiệm và tình cảm của Tiểu Thất, nhưng nếu bà không dám ăn, thì Lâu Thất sẽ không làm gì với bà, nhưng có thể sau này sẽ không xem bà là mẹ nữa.

Tuy thời gian hẳn sống chung với Tiểu Thất không dài, nhưng hẳn biết rõ, trong lòng nàng tự kiêu biết bao, tính cách bất khuất biết bao.

Vân U nhìn Lâu Thất, dần dần nở ra một nụ cười dịu dàng, bà nhẹ nhàng nâng niu Quả Mỹ Nhân, không hề do dự đưa vào miệng, còn chưa đợi bà nhai nuốt, Quả Mỹ Nhân đã tan ra, thành trái ngọt lịm, lan toả cả khoang miệng.

Bà nuốt xuống.

Sau đó thấy con gái trước mặt cũng nở ra một nụ cười.

Đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy Lâu Thất cười sau một thời gian dài như vậy, nụ cười này rất giống với phụ vương, sáng lạn cực kì, trong trẻo vô cùng.

”Mẫu hậu.” Lâu Thất nói, giơ đôi tay ra ôm lấy bà.

”Đợi đã, mẹ chỉ cần ở lại đây dưỡng sức, đợi con mang phụ vương trở về.” Nàng nói nhỏ bên tai của bà.

Nước mắt của Vân U chảy ào ạt như đê vỡ, gật đầu thật mạnh.

Lâu Thất nhanh chóng buông bà ra, vẫy vẫy Lâu Hoan Thiên, Lâu Hoan Thiên liền gật gà gật gù chạy đến trước mặt nàng.

”Hậu phương thì giao cho huynh, mẫu hậu cũng giao cho huynh, lão đạo sĩ thối cũng giao cho huynh, còn lại thì giao cho muội và Trầm Sát, có vấn đề gì không?”

Lâu Hoan Thiên hơi cau mày, ”Tiểu Thất à, hai huynh muội chúng ta không thể cùng đánh chiếm thiên hạ sao?”

Lâu Thất nói chắc như đinh đóng cột, ”Không thể, huynh canh giữ ở đây, đừng để sơ hở cho các lão già ngoan cố hãm hại!” Dứt lời, ánh mắt của nàng có ý vô ý ngước sang phía của Hiên Viên Chế.

Ánh mắt đó dường như khiến Hiên Viên Chế tức giận muốn thẳng thiên. Nói ai là lão già ngoan cố thế kia?

Hiên Viên Lại liếc nàng, ”Chờ ta ở lại đây làm cái gì?”

”Bởi vì ông chỉ còn lại bộ xương khô già cỗi, đừng có xông pha nữa.” Lâu Thất cũng liếc lại. Giả vờ gì chứ, vốn dĩ võ công sắp hao tổn hết sạch, còn muốn nhảy nhót lung tung, tưởng nàng không biết sao. ”Đợi ta trở về, ông không dưỡng khỏe bản thân mình, thì không xong với bốn cô nương.”

Hiên Viên Lại thật tình run rẩy một phát. Việc không xong với nha đầu này là vô cùng đáng sợ.

”Tiểu Thất, muội phải cẩn thận.”

”Yên tâm, nếu thật sự là bà ta, thì ta có thể giết lần một, cũng có thể giết lần hai!” Lâu Thất nói xong, trong mắt loé lên nỗi hận và sát ý.

Đây là lần đầu tiên Trầm Sát bắt gặp ánh mắt này của nàng, trong lòng nhảy cẫng, lập tức nắm tay nàng lại, ”Có bốn Đế Quân ở đây.”

Lâu Thất cười với hắn, sau đó nhìn về nơi phương xa, nói rằng: ”Được! Vậy thì chúng ta cùng quấy loạn thiên hạ này nhiều thêm tí nữa! Ai ngứa ngứa, thì mình tấn cho một trận nên thân!”

Đại quân đương nhiên lui ra ngoài thành, chờ lại tướng lĩnh ở đây dẫn người canh gác thành trì, chiếm giữ hoàng cung là người của Lâu Hoan Thiên. Lúc này Lâu Thất cũng phát hiện trong tay hắn có một đội tinh binh năm ngàn người được nuôi dưỡng theo tiêu chuẩn cực cao, kẻ nào kẻ nấy uy vũ hung hãn, trấn giữ phủ đệ của viên quan đại thần và hoàng cung không thông một lỗ gió nào.

Đại quân của tứ phương đại lục đã đến, trong ba ngày nàng đã tuyển chọn lại một phen, lựa ra ba mươi vạn, sau đó đại quân bèn chịu sự chỉ huy của nàng và Trầm Sát, xông thẳng vào Trầm thị vương triều.

Cùng một lúc, tin tức của Hiên Viên vương triều truyền khắp thiên hạ.

Thái thượng hoàng, lão thái hậu, Lại vương gia, hoàng hậu, thái tử, công chúa cùng nhau trở về, Hiên Viên vương triều đang chuẩn bị tính sổ kỹ càng với những thế lực và quốc gia từng hà hiếp bọn họ.

Những kẻ từng xuống nước ném đá, thì tốt nhất siết chặt sợi dây lại!

Và lời tuyên ngôn cuồng ngạo này được đưa thẳng đến Hách Liên vương triều đầu tiên, trong lời tuyên ngôn còn có một câu: Nếu Hách Liên vương không đích thân ứng chiến, thì Hiên Viên sẽ đánh nằm sấp không lật dậy nổi!

617. Chương 617

Chiến lửa được đốt cháy trong sự ngỡ ngàng của bá tánh.

Biên giới bên Trầm thị vương triều đương nhiên là nơi bị đốt cháy đầu tiên.

Vừa bắt đầu tất cả mọi người đều cảm thấy Trầm thị vương triều sẽ bại trận, thậm chí có vài kẻ mang tâm thái cười cợt trên nỗi đau khổ của người khác một cách phức tạp. Bởi vì hơn hai mươi năm trước, Hiên Viên và Trầm thị, là hai quốc gia lớn mạnh nhất của đại lục Long Ngâm.

Khoan hãy nói đến vấn đề binh cường ngựa mạnh, tân hoàng đế trẻ tuổi của bọn họ, cũng là cao thủ có hạng ở đại lục Long Ngâm, trẻ tuổi và mạnh mẽ, thông minh và quả cảm, Hiên Viên Chiến là chiến thần, tuy năm xưa không có nhiều chiến tranh, nhưng biên giới Hiên Viên luôn có nhiều tranh chấp nhỏ lẻ, Hiên Viên Chiến từng vác một thân một ngựa một cây đao dài, san bằng năm ngàn binh của một tiểu quốc. Trong kì thi đấu cao thủ lần thứ ba của đại lục Long Ngâm, ông liên tục đoạt được giải nhất những ba lần, không ai sánh bằng.

So với sự dũng cảm của ông, tân hoàng đế của Trầm thị phúc hắc nhiều mưu kế xảo quyệt, ai dám động chạm đến ông, thì sẽ bị hành hạ đến nỗi hối hận xưa kia đã làm sai.

Nhưng càng đáng sợ hơn là, hai người đó là bạn tốt của nhau, trân trọng lẫn nhau. Và hoàng hậu của hai vị cũng thuộc dạng mới quen đã thân.

Bọn họ cùng đăng cơ vào một năm, sau khi đăng cơ đã kí quốc sách với nhau, trở thành liên minh, thắt chặt cùng đối ngoại. Cho nên, nếu gây rối với một người, đồng nghĩa đắc tội với Hiên Viên vương triều và Trầm thị vương triều, những kẻ đó nên cân nhắc cân nhắc.

Nhưng vào lúc đó, tân hoàng đế của Hiên Viên và Trầm thị đều trẻ tuổi sung sức, kiêu ngạo, thái độ và ngữ khí đều có mùi vị chọc tức chết người ta, cho nên ít nhiều đã đắc tội với một số lão già.

Những năm nay, hai vương triều chống chọi cực khổ với mưa gió phiêu diêu, trong lòng những kẻ này đều mang tâm thái xem phim hay, cũng có kẻ chủ trương nghênh chiến, chiếm đoạt cả hai vương triều.

Dù sao thì cũng chả ai chê lãnh thổ của mình quá rộng lớn.

Lãnh thổ của Hiên Viên và Trầm thị vô cùng màu mỡ phong phú, sản nghiệp đa dạng, nếu thật sự đoạt được, thì tuyệt đối nâng cao lực lượng của quốc gia lên một cấp bậc khác.

Nhưng thái thượng hoàng của Trầm thị không hề dễ nhai, bên Hiên Viên thì có Hiên Viên Tùng lão vương gia và Địch lão tướng quân gánh vác, đối với bọn họ mà nói, Hiên Viên và Trầm thị là con rết chết mà không đờ, vả lại, còn có những vương triều khác, mỗi người có một sự tính toán của riêng mình, muốn liên minh cũng không hề dễ dàng, ai biết lỡ bọn họ vừa động thủ, sẽ có vương triều khác nhảy vào ngư ông đắc lợi không? Cho nên vừa quan sát vừa do dự, đôi khi gây chút sóng gió nhỏ để thám thính, cứ thế trôi qua được nhiều năm.

Những cuộc gây hấn cắn con con đó, đương nhiên là sỉ nhục chèn ép các kiểu đối với Hiên Viên và Trầm thị, ví dụ như chỉ có thương nhân của hai vương triều này kinh doanh ở lãnh thổ của bọn chúng, thì người bản địa sẽ cố gắng cô lập, đè giá, hoặc là đập tiệm đại loại như vậy, còn tìm thêm một vài người đến chỗ của hai vương triều gây sự, sau đó để quan phủ ra mặt, cho dù làm chuyện gì, cũng phải bảo vệ người của mình một cách cứng rắn.

Gây hấn lâu năm như vậy, rốt cuộc bọn chúng cũng cảm thấy đủ, xem ra hai vương triều này chỉ có thể nhẫn nhịn, vốn dĩ không dám đối kháng, cho nên bọn chúng bắt đầu qua lại với nhau trong âm thầm, mảnh ai nấy tự lựa phe liên minh, tổ chức nhiều hoạt động kín đáo.

Và ngay lúc này, sức cháy của Ma Quốc bỗng đạt đến độ chín mùi, giật cơ hội đầu tiên đánh chiếm Trầm thị vương triều. Điều này khiến bọn chúng trở tay không kịp, vì thế chỉ có thể tiếp tục quan sát tình hình, xem coi có thể xen vào chia một miếng canh ngon không.

Bọn chúng đều tưởng Ma Quốc sẽ thắng, dù sao thì khí thế dũng mãnh, và đánh chiếm hai thành trì trước đó một cách hung tàn độc ác khiến người ta kinh hãi, nhưng tình thế đảo ngược, hoàng thất của Hiên Viên vương triều đột nhiên trở về?

Thái thượng hoàng, thái hậu, hoàng hậu, thái tử, vương gia, tiểu công chúa?

Đội đã, có phải là vị tiểu công chúa kia không?

Phượng Hoàng!

”Tiểu công chúa Phượng Hoàng của Hiên Viên trở về rồi à!”

”Phượng Hoàng còn sống!”

”Phượng Hoàng mang thiên mệnh trở về, kẻ được phượng hoàng sẽ đoạt được thiên hạ!”

Lời đồn này được truyền xôn xao, tất cả mọi người đều rình rập góc đầu dãy, thậm chí có vương triều đã phái lực lượng tinh anh át chủ bài của mình đi thám thính tung tích của tiểu công chúa.

Phượng Hoàng mang theo thiên mệnh trở về.

Những lời nói này thật thu hút con người, thật dụ hoặc nhân tâm, những nhà có dã tâm với quyền thế đều không chống đỡ nổi sự hấp dẫn này.

Nhưng mà, hai ngày sau đó, mặt của bọn họ bị vả vang rộn rã.

Tất cả những người được phái đi không một kẻ sống sót trở về.

Không một kẻ sống sót.

Ngoài ra, còn có một tin tức khác bùng nổ không kèm.

Thái tử điện hạ của Trầm thị đã trở về.

Thái tử điện hạ của Trầm thị dẫn theo năm vạn Thần Quỷ Binh trở về. Dẫn dắt đại quân chừng hơn mười vạn từ tứ phương đại lục, trở về.

Vừa mới đầu chẳng ai xem thái tử điện hạ ra gì, nhưng mà, rất nhanh, Hách Liên vương triều nhận được hơn trăm cái đầu người, đều là những người được bọn chúng phái đi, tử vệ bắt tiểu công chúa.

Trăm tên tử vệ đó, đều là vũ khí bí mật trong tay Hách Liên Minh, nghe nói võ công cực kì cao cường, sử dụng ám khí thông thạo, nhưng toàn bộ bị sát hại khi vừa lộ diện, bị giết thì không nói, nhưng cái đầu đó không được chặt một cách bằng phẳng, mà toàn bộ bị ngắt gãy!

Một trăm tên tử vệ, tại sao nói là gần trăm quả đầu, bởi vì đối phương chưa lại một người đem trăm quả đầu này trở về. Và khi hấn vội vã về tới liền thổ huyết ngã xuống, cái rương lớn như thế cũng tự động đổ xuống từ xe ngựa, cái rương dường như rất cứng cỏi đã rớt vỡ tứ tung thành nhiều mảnh, đầu người máu me lẫn đầy sàn.

Đầu mỗi người là một khuôn mặt trắng bệch, hai con mắt banh thật to, nỗi sợ hãi không thể tin vào mắt mình trước khi chết khiến tất cả mọi người ở đây nổi cơn rùng mình, thậm chí có người ngất xỉu.

Một người thân mặc long bào màu vàng kim, tuy dung mạo của người nam nhân vô cùng khôi ngô tuấn tú nhưng hiện rõ vẻ phóng túng vô độ xô đẩy người khác thật mạnh để tiến lên phía trước, nhìn đám tử vệ đổ

ngã trên mặt đất hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì? Là ai giết?"

Nhiều quả đầu như vậy trông xuất phát từ một thủ pháp giống nhau, nhưng một người làm sao có thể dùng cùng một thủ pháp để giết chết nhiều người như vậy? Nên biết rằng, bọn chúng đều là cao thủ, một người hai người bị vạ đầu thì không nói, những người còn lại đâu phải chết đâu, vẫn bị kẻ đó dùng thủ pháp tương tự vạ gậy đầu sao?

"Vâng, là thái tử của Trầm thị vương triều! Vô công của hắn quá, quá đáng sợ, chúng thuộc hạ không thể chống đỡ... còn nữa, hắn dẫn thuộc hạ mang lời về."

"Lời gì?"

Câu nói của Trầm Sát là như vậy.

"Tiểu công chúa của Hiên Viên hoàng triều là Đế Hậu của bốn Đế Quân, ai dám có ý gạ gẫm nàng, bốn Đế Quân sẽ bẻ gãy đầu của kẻ đó."

Tên tử vệ đó hồi tưởng lại khung cảnh máu me tràn đầy, Trầm Sát mặc áo bào màu đen đứng trước bối cảnh chiều tàn, khung cảnh như diêm vương, trong lòng phát run cầm cập.

Người nam nhân này là đại sát khí, thật đáng sợ, quả thật đáng sợ.

"Còn nữa, thái tử Trầm thị còn nói, muốn... muốn hoàng thượng rửa sạch chiếc cổ, quả đầu của hoàng thượng hắn đoạt chắc rồi."

Hách Liên Minh nghe lời thuật lại của hắn, không không chế được lùi về sau hai bước, bỗng dưng nhớ tới gì đó, "Hách Liên Quyết đâu rồi? Mang hắn ra đây cho trẫm!"

Danh tiếng hung tàn của Trầm Sát và hai câu nói này được lan truyền rộng rãi sau một đêm.

Các đại vương triều đều nhận được tin, tiểu công chúa của Hiên Viên và thái tử của Trầm thị đã cử hành đại hôn, vậy thì, Hiên Viên vương triều và Trầm thị vương triều kết nối thành một khối liên minh vô cùng kiên cố.

Trong mấy ngày gần đây, đại quân được Trầm Sát và Lâu Thất tiến về phía biên giới của Trầm thị. Ma Quốc kêu gọi ba mươi vạn binh lực tấn công Tịnh Thành một lần nữa, khí thế lần này hung dữ hơn nhiều.

Bởi vì trận thua của lần trước, nên lần này bọn họ tận dụng hết mọi khả năng. Hai bên đánh suốt ba ngày, mỗi bên đều có thương vong, nhưng Tịnh Thành được giữ lại, Ma quân tạm thời kết doanh trấn giữ ngoài ba dặm.

"Thái thượng hoàng, hôm nay có phải bọn họ hơi yên tĩnh rồi không?" Buổi sáng nay, thái thượng hoàng của Trần thị cùng mọi người đi lên thành lầu.

Từ nơi đây bọn họ có thể dõi nhìn doanh trại của Ma quân thoát ẩn thoát hiện, nhưng không nhìn rõ được động tĩnh của bọn chúng.

"Bất kể bọn chúng định làm gì, chúng ta phải trấn giữ Tịnh Thành." Thái thượng hoàng của Trần thị kiên trì bảo, "Ma quân hung tàn, quyết không thả chúng vào đây!"

"Ông ngoại, thật ra ông không cần dậy sớm như vậy, để chúng con trấn giữ thì được rồi." Hiên Viên Trọng Châu đứng ở bên cạnh, nhìn cụ già tóc bạc phơ ở hai mang tai mà trong lòng cảm thấy chua xót. Tuy bọn họ đã đến, nhưng Ma quân đã tập hợp ba mươi vạn tinh binh nhanh như vậy, mỗi ngày xâm đánh thành trì vô cùng chấn động, sao cụ già có thể an tâm được cơ chứ.

Nguyệt rất tôn trọng cụ già này, không hoàn toàn vì cụ là tổ phụ của Đế Quân, nhiều hơn thế là bởi tình thân của cụ. "Đúng vậy, thái thượng hoàng, ba ngày trước đã nhận được tin tức Đế Quân Đế Hậu đang tiến về chỗ này, đoán chắc hôm nay họ sẽ tới nơi."

Cháu của cụ sắp đến rồi sao?

Trái tim của thái thượng hoàng Trần thị không kiềm được niềm vui mừng.

Nhưng ngay tức thì, cụ lại lo lắng nói, "Bọn họ muốn đến thì đến, tại sao phải khoa trương dọc đường đi như thế?" Vả lại, Trần Sát cực kì hung tàn, ra tay độc ác, cũng chẳng biết tiểu công chúa của Hiên Viên có bị hấn làm kinh sợ không.

"Vốn dĩ Đế Quân Đế Hậu..." Nguyệt đang định nói bọn họ vốn dĩ khoa trương như vậy, nhưng lại cảm thấy thân làm thuộc hạ nói những lời này không được thoả đáng cho lắm.

Hiên Viên Trọng Châu đột nhiên cau mày nói, "Con thì cảm thấy bọn họ có dụng ý khác."

"Ừa, như vậy là ý gì?"

"Các người nghĩ thử xem, bây giờ Tiểu Thất như tổ ong, có rất nhiều ong sâu nghe mùi rục rịch, ai cũng có ý định chiếm đoạt nàng, tin chắc điểm này bọn họ cũng biết rõ, nhưng ngược lại đôi lúc bọn họ sẽ bộc lộ hành tung của mình, e rằng mấy ngày nay những kẻ có lòng gạ gẫm đang bận rộn đối phó đi bắt nàng, nếu mục đích của bọn họ là đến Tịnh Thành, thì tại sao phải làm như vậy?"

Trong đầu của Nguyệt suy nghĩ, "Ý của Trọng Vương là, bọn họ cố ý gây sự chú ý cho kẻ khác?"

"Đúng." Hiên Viên Trọng Châu trịnh trọng nói, "Có thể bọn họ đang định dụ dỗ ai đó ra mặt."

Thái thượng hoàng nghe vậy bèn lo âu, "Kể mà bọn họ muốn dụ ra chắc không dễ đối phó, Châu Nhi, hay là con phái người đi đón bọn họ."

Cụ đang rất nóng lòng muốn gặp được cháu trai cháu dâu, những ngày nay nghe Trọng Châu và Nguyệt kể chuyện của hai người họ, lớn tuổi như cụ nghe xong cũng giật mình tim nhảy đùng đùng.

Và ngay lúc này, Nguyệt sờ sờ chiếc mũi, hít thở sâu, sắc mặt thay đổi, "Bọn chúng dùng độc để tấn công!"

Sự tàn bạo của Ma quân bọn họ đã được nghe kể, chuyện đồ sát thành trì cũng được nghe qua, huống chi lợi dụng hướng gió để dùng độc tấn công!

Gió đang thổi về phía của Tịnh Thành, chỉ cần bọn chúng rải bột độc hoặc khói độc ngay nguồn gió, thì đại quân và bá tánh khắp thành đều bị trúng độc, cho dù bọn họ đã có sẵn thuốc giải mà Lâu Thất đưa trước kia, cũng không cứu được nhiều người như vậy!

Lúc này, có vài con ngựa được cưỡi từ ngoài thành vào, khi còn một khoảng cách với thành trì, kẻ tướng lĩnh dẫn đầu nhìn lên, to tiếng thét, "Chúng tôi phụng chỉ của quốc quân Ma Quốc đến đây, đàm phán với Tịnh Thành! Nếu thái thượng hoàng của Trầm thị đồng ý đi theo bọn ta, thì bọn ta lập tức lui binh! Còn không, Tịnh Thành trên dưới đều phải chết dưới kịch độc!"

618. Chương 618

Thái thượng hoàng của Trầm thị tức giận, chỉ bọn chúng: "Chiến thì chiến, chiến sĩ dùng da ngựa bọc xác còn chẳng sợ, tại sao phải liên lụy đến bá tánh vô tội? Các người không sợ trời phạt hay sao?"

Tướng lĩnh kia cười to ha hả, nội lực thâm hậu, lời nói thốt ra lớn tiếng chấn đau lỗ tai của vài tiểu binh trên thành lầu.

"Tự cổ chí kim, nhất tướng công thành vạn cốt khô, thái thượng hoàng không hiểu rõ sao? Bá tánh trong thiên hạ nhiều như vậy, chết mấy thành trì cũng chẳng sao cả."

Câu nói này khiến dân chúng phấn nộ.

Và ngay tức thì, có tiểu binh bên cạnh đột nhiên che mắt lại ngã nhào lăn lộn trên sàn đất.

"Nhanh, nhanh xem hắn bị gì!"

Nguyệt tiến lên nắm lấy tay của hắn, bỗng dừng kinh hãi, chỉ thấy hai con mắt của hắn sưng lên tràn đầy máu, máu lệ rơi xuống, nhân cầu đường như còn phình to, tiếp tục phình to...

"Lui ra!"

Hiên Viên Trọng Châu thấy không ổn, vội vàng lùi hẳn ra, và ngay lập tức, chỉ nghe một tiếng phụt, đôi mắt của tiểu binh sĩ đó bị nổ tung, máu thịt nát tan bay tung toé, và đôi mắt của hắn chỉ còn sót lại hai cái lỗ máu me gớm ghiếc.

”Độc ác biết bao! Độc ác biết bao!” Thái thượng hoàng bi phẫn và đau thương.

”Ha ha ha, các ngươi đã chứng kiến được rồi chứ? Quốc quân của Ma Quốc bọn ta nói, nếu kẻ nào trong thiên hạ có mắt không trông không biết rõ nên đứng về phe nào, thì đôi mắt cũng chẳng cần sử dụng nữa, chẳng thà phế bỏ thì hơn!” Tướng lĩnh đứng dưới thành nói, lại nâng cao tông giọng, ”Bá tánh của Mỹ Tịnh Thành nghe đây! Nếu các ngươi đều chết ở đây, thì thái thượng hoàng của các ngươi thật sự quá ít kỷ, tham sống sợ chết! Quốc quân của bọn ta đã nói, chỉ cần một mình lão, bèn đổi được sự bình an cho các ngươi! Nếu các ngươi muốn sống sót, muốn người thân con cái của các ngươi giữ được mạng sống, bèn quỳ xuống cầu xin thái thượng hoàng của các ngươi một mình ra khỏi thành đi! Cho các ngươi nửa canh giờ để suy nghĩ, sau nửa canh giờ, thì bọn ta sẽ rải nhiều bột thuốc hơn nữa!”

”Đê tiện!”

Hiên Viên Trọng Châu phẫn nộ, rút kiếm dài ra, ”Bổn vương phải đi giết kẻ tiện nhân kia!”

Kích động lòng dân như vậy, lỡ như bá tánh sợ hãi, toàn thành quỳ xuống ép thái thượng hoàng hi sinh là điều hoàn toàn có thể xảy ra! Thật là đê tiện vô liêm sỉ!

”Châu Nhi, đừng đi.”

Nguyệt đã chia thuốc giải độc xuống dưới, dặn dò bọn họ hoà tan với nước, sau đó đưa cho Hiên Viên Trọng Châu và thái thượng hoàng mỗi người một viên.

”Đây là giải độc đan do Đế Hậu chế luyện.”

Hiên Viên Trọng Châu không nói lời nào há miệng nuốt viên của mình, sau đó nói với thái thượng hoàng, ”Ông ngoại, mau ăn đi, ông phải thật khoẻ mạnh, mới có thể gặp lại Trầm Sát và Tiểu Thất đó.”

Thái thượng hoàng nhìn viên thuốc trong tay, lại nhìn vài tên tướng của Ma Quốc dưới thành lầu.

”Bọn chúng muốn dùng ta để uy hiếp cháu trai cháu dâu của ta.” Cự lên tiếng: ”Như vậy xem ra, trong lòng quốc quân Ma Quốc đã bắt đầu rối loạn rồi.”

”Thái thượng hoàng!”

Có binh sĩ vội vàng chạy tới, mồ hôi vã đầy trán: ”Có bá tánh quỳ xuống cầu xin ở thành lầu...”

Tiếp theo hẳn không biết nên mở miệng nói gì nữa.

Sắc mặt của Hiên Viên Trọng Châu và Nguyệt tối sầm lại.

Không thể không nói, tuy Ma Quốc bỉ ổi vô liêm sỉ, nhưng chiêu này ép trúng tim đen của con người, là một chiêu cực kì đáng sợ.

Dưới thành lâu, các đường đi rộng lớn trong thành, bên đường có vài người ngã xuống, xung quanh có nhiều vết máu, xem ra đã có người trúng độc dẫn đến nổ tung nhân cầu, bởi vì chứng kiến cảnh tượng kinh khủng như vậy, cho nên mới khiến dân chúng lo sợ, mới khiến dân chúng hoảng loạn kinh hãi.

Hoặc là bọn họ không hề sợ sệt, nhưng nghĩ đến cha mẹ con cái của mình, nếu chứng kiến bọn họ trở thành như vậy, tâm lý làm sao chịu đựng nổi?

Vì thế, trên đường lớn đã có vài trăm người quỳ xuống.

Bọn họ khầu đầu, cũng không lên tiếng, chỉ có tiếng khóc thút thít của phụ nữ con nít, không dám ngăn cao đầu lên, có lẽ cũng biết bản thân ép buộc thái thượng hoàng hi sinh như vậy, là một việc vô cùng tàn nhẫn và bất trung bất nghĩa.

Tiếng khóc thút thít nghẹn ngào thuận theo cơn gió trời dậy, truyền vào tai của thái thượng hoàng.

Đôi môi của ông ngáp ngừng, đang định lên tiếng, bỗng có một đứa trẻ chạy ra từ một con hẻm nào đó, kinh hoảng hét to, phía sau có một nam tử phụ nhân đuổi theo.

”Con của ta, đừng chạy, đừng chạy, mẹ dắt con đi xem đại phu...”

Lời còn chưa dứt, nghe một tiếng phụt, góc độ bọn họ đang đứng, có thể thấy được hai quả nhân cầu của đứa trẻ bị bắn ra, nổ thành bãi vụn nát.

Đứa trẻ đó ngã xuống.

Phía sau, mẹ của nó hét thảm cũng đổ xuống theo, cha của nó ngồi xổm, ôm đầu buông tiếng khóc to.

Bốn phương tám hướng, có nhiều bá tánh gia nhập vào đội ngũ quỳ xin, thoáng chốc đã quỳ hơn hai trăm người.

Là một dây đầu đen thui đang cúi lạy.

Tiếng khóc thút thít càng lúc càng lớn.

Có một tướng lĩnh không nhịn được, đứng ra, lớn tiếng nói, "Ý của các người là gì? Từ ngày kiến lập Trầm thị vương triều, mỗi một hoàng đế đều cần chính yêu dân, chỉ vì mang lại sự an cư lạc nghiệp cho bá tánh. Khi thái thượng hoàng còn tại vị, thịnh thế phồn hoa, không có thành trì nào bị bỏ đói, không có thôn cư nào phải chịu khổ! Các người đã quên những điều này rồi sao? Là ai giữ vững Trầm thị vương triều không hề đổ ngã, là ai chống đỡ giang sơn của Trầm thị? Kẻ địch đánh không lại thái thượng hoàng, chẳng lẽ thân là con dân của Trầm thị, các người muốn ép thái thượng hoàng hi sinh bản thân mình? Lương tâm của các người ở đâu?"

Trên trời có tuyết rơi phấp phới, rót trên khuôn mặt của mỗi người, lạnh thấu mọi trái tim.

Sau một hồi yên tĩnh lâu lắc, trong đàn người quỳ lạy có kẻ lên tiếng: "Nhưng cái đó là hồi xưa, hoàng thượng và thái tử đã mất tích bao nhiêu năm nay, năm xưa có người khuyên thái thượng hoàng nên nạp phi sinh thêm con cái, để giang sơn có người nối dõi, nhưng thái thượng hoàng không nghe, còn phái Thần Quỷ Binh đi ra ngoài, những năm này, Trầm thị vương triều còn đâu bộ dạng phồn hoa thịnh thế của năm xưa? Nói câu đại nghịch bất đạo, nếu thái thượng hoàng trăm năm về già, dân chúng như bọn tôi còn không biết bị nghiền nát thành bãi đất ra sao nữa..."

Nghe lời nói như thế, thân hình của thái thượng hoàng lắc lư, trong họng có chút tanh ngọt, nhưng cụ đã đè nén xuống dưới. Câu này thật sự đâm vào chỗ đau nhất của cụ.

Năm đó, cả nhà hoàng nhi mất tích, tìm kiếm ra sao cũng không thấy, bá quan khuyên nhủ, muốn cụ tiếp tục tuyển tú, nạp thêm phi tần để gia tăng con cháu cho hoàng thất, để giang sơn có người kế vị.

Nói thật lòng, đây là điều cơ bản mà một hoàng đế cần phải làm. Đều bảo tự cổ hoàng đế vốn vô tình, hoàng thất lạnh lùng bạc bẽo, nhưng tình cảm của cụ đối với hoàng nhi hoàng tôn đều cực kì sâu đậm, bồi dưỡng hoàng nhi đã dốc hết toàn bộ sức lực trái tim của một người cha, cụ không muốn sinh thêm một người chia sẻ mối tình cảm này, vả lại, giang sơn được giao cho hoàng nhi, nếu cụ còn bồi dưỡng một hoàng nhi khác để làm hoàng đế, thì đẩy hoàng nhi vào vị trí nào cơ chứ?

Huống chi, cụ không tin gia đình ba người của hoàng nhi đã xảy ra chuyện bất trắc.

Cụ muốn đợi bọn họ trở về. Luôn chờ đợi như vậy, đợi mãi, thoáng chốc trôi qua mười mấy năm gần hai chục năm.

"Ông ngoại!" Hiền Viên Trọng Châu thấy tinh thần của cụ bất ổn, trong lòng nhói đau. Cụ già này thật không dễ dàng, cụ đã chịu đựng đến tuổi gần đất xa trời, không biết trong cơ thể đã hao tổn đến mức nào. Đã kích như vậy có khiến cụ chịu đựng không nổi không?

Nguyệt thấy vậy bèn phần nộ vô cùng, hần nhảy nhẹ lên trên, đứng ở trên thành lầu, nhìn đám bá tánh đang quỳ túc giận nói: "Cho dù giang sơn của Trầm thị có lung lay lắc lư, thái thượng hoàng chưa bao giờ từ bỏ? Cơ thể ốm yếu sắp chết của ông vừa nghe được tin tức khẩn cấp bên biên giới bèn thân chinh nghênh chiến, ép Ma Quốc dùng trăm phương ngàn kế đều không đánh chiếm được, chẳng lẽ các người không có

lòng tin hay sao? Vả lại, thái tử điện hạ hiện nay đang trên đường trở về, chẳng lẽ các người không nhận được tin tức này hay sao?”

Có kẻ tiếp lời: ”Nhưng có người đồn, thái tử điện hạ không có trở về, chỉ là mưu kế của thái thượng hoàng mà thôi.”

”Ai nói vậy? Bồn vệ là thị vệ thân cận của thái tử đây!”

”Nếu thái tử điện hạ thật sự trở về, ai mà biết sẽ có bộ dạng như thế nào? Hẳn ta được nuôi dưỡng trong dân gian, nói không chừng chỉ lo ăn chơi nhậu nhẹt không tích sự gì cả...”

Trong đám đông luôn có người tiếp lời, Nguyệt phát giác có sự bất ổn, không biết từ đâu bay ra một cây tiễn, xẹt một tiếng xé toạc bầu không khí, bắn xuyên người nam nhân kia.

Bá tánh đại hãi rầm rầm tản ra.

”Nhục mạ bốn Đế Quân thì, chết.” Giọng nói lạnh lùng từ trên trời vang xuống, ”Kẻ náo loạn lòng dân, chết.”

”Trên trời!”

Có con ưng gào thét bay lượn trên bầu trời, tuyết rơi dày đặc, đôi cánh của con ưng khổng lồ đang vỗ nhịp, bay lượn vài lần rồi xông về phía ngoại thành. Mấy tên tướng lĩnh Ma Quốc ngẩng đầu nhìn đại hải, bọn chúng còn chưa kịp phản ứng, bèn nghe được âm thanh của người nam nhân truyền đến.

”Quốc quân của Ma Quốc còn giữ bao nhiêu độc, bảo hấn cứ sử dụng tung ra hết, bốn Đế Quân cùng Đế Hậu chờ đón.”

Câu nói này cũng truyền đến tai của tất cả mọi người đang ở trong thành và ở thành lầu.

Nhưng hấn vừa dứt lời, có tiếp một giọng nữ vô cùng thánh thót vang lên: ”Có nhận mà không trả lễ thì không phải phép, bốn hậu cũng tặng chút độc cho các người ném thử thế nào?”

Vừa nói xong, các tên tướng lĩnh kia kinh hãi cưỡi ngựa chạy trốn, nhưng con ưng trắng khổng lồ quay đầu bay về đại doanh trại của bọn chúng, tốc độ cực nhanh, đang bay lượn trên không trung của doanh trại.

Vài viên đạn độc đặc chế được ném xuống kia.

Chỉ nghe vài tiếng rầm rầm, ngay cả người trong Tịnh Thành cũng nghe rõ được, bèn tưởng tượng ra quân địch lâm vào nỗi hoảng loạn bỏ chạy tứ tung.

”Châu, Châu Nhi...” Giọng nói của thái thượng hoàng run rẩy, ”Là, là bọn họ sao?”

Hiên Viên Trọng Châu và Nguyệt và Tần Thúc Bảo trở nên diên cuồng mừng rỡ, ba người đồng thanh trả lời cụ: ”Đúng!”

Đế Quân Đế Hậu đã đến rồi! Đến rất đúng lúc!

Hiên Viên Trọng Châu thở phào nhẹ nhõm, hắn vừa cảm thấy, thái thượng hoàng rất có khả năng không chịu đựng được áp lực của bá tánh mà hi sinh bản thân.

Chẳng bao lâu, quả nhiên thấy hình bóng màu trắng kia bay về.

”Thật sự là thái tử điện hạ? Tại sao tự xưng Đế Quân vậy?”

”Thái tử điện hạ của chúng ta tuy không trưởng thành trong hoàng thất suốt một thời gian dài, nhưng bằng bản lĩnh năng lực của tự mình, đã đánh chiếm giang sơn của tứ phương đại lục, kiến lập Đại Thịnh vương triều, cho nên là quân chủ của một nước! Đế Hậu của Đại Thịnh cũng là tiểu công chúa của Hiên Viên vương triều.”

Tần Thúc Bảo to tiếng nói. Vốn dĩ hắn là tướng quân Thần Quỷ Binh có tiếng gần xa của Trầm thị vương triều, cho nên lời nói rất có tính thuyết phục.

Bạch Ưng Vương uy phong bay lượn trên bầu trời, có một đôi người nhảy xuống từ trên con ưng, vạt áo tung bay trong gió, tóc đen phấp phới, phong thái tài hoa.

Thái thượng hoàng chỉ cảm thấy đôi mắt cay cay, nhìn cặp xứng đôi kia đứng trên thành lầu, vai kề vai cùng nhau đi về phía của mình, bỗng dưng cụ cảm thấy tất cả sự kiên trì đều xứng đáng.

Trầm Sát và Lâu Thất bước đến trước mặt cụ.

Thái thượng hoàng liền nhận ra ngay, cháu trai của cụ là tổ hợp của con trai và con dâu, và nữ tử xinh đẹp kia, cụ cũng từng gặp gỡ Hiên Viên Chiến một lần, giống, cực kì giống.

”Cháu trai Trầm Sát (Cháu dâu Lâu Thất), khẩu kiến tổ phụ!”

619. Chương 619

Thái thượng hoàng nhìn ngắm hai người đang quỳ trước mặt, nước mắt giàn giụa.

Bàn tay của cụ run rẩy, một tay đón lấy một người, nâng đỡ hai người đứng dậy, Lâu Thất thuận thế đặt hai ngón tay lên mạch máu của cụ.

”Tốt! Tốt! Tốt! Trở về thì tốt, trở về thì tốt!” Nước mắt của thái thượng hoàng nhoè nhoẹt, suýt chút nhìn không rõ khuôn mặt của hai người. Nhưng cụ đã cảm nhận rõ rệt khí trường của hai người bọn họ, tuy cả hai còn rất trẻ tuổi, nhưng tuyệt đối khiến người ta không dám xem thường phớt lờ.

”Tổ phụ, viên đan dược này, bây giờ hãy nuốt liền.” Sau khi Lâu Thất bắt mạch xong, từ bên thắt eo mò ra một lọ dược, đổ ra một viên đan màu đỏ tươi, viên dược vừa được đổ ra, có mùi thơm nhẹ nhàng được lan toả xung quanh.

Hiên Viên Trọng Châu nhin không được nói: ”Tiểu Thất, thân thể của ông ngoại đã chịu đựng... ” hết nỗi. Nhưng hai chữ hết nỗi hẳn vẫn không thoát ra.

Lâu Thất cười nhẹ: ”Yên tâm, có ta ở đây.”

Nghe câu nói này, trái tim của Hiên Viên Trọng Châu nhẹ nhõm hẳn. Lâu Thất nói có cách, thì chắc chắn sẽ ổn.

”Được, tổ phụ đều nghe lời con.” Thái thượng hoàng không hỏi đó là thuốc gì, đón lấy lập tức đưa vào miệng, nuốt ngay, phó tướng ở bên cạnh ngay tức thì mang nước tới, để cụ uống lấy.

Tay của thái thượng hoàng nắm chặt Trầm Sát, một tay nắm chặt Lâu Thất, đi vào phía bên trong thành lầu, nhìn bá tánh ở dưới thành, to tiếng vững chãi nói: ”Nhìn, thái tử của Trầm thị ta! Thái tử phi của Trầm thị ta! Hai người đã trở về!”

Bọn họ đã trở về rồi!

Âm thanh vang khắp đất trời.

Đồng thời, cũng lật mở bức màn phản công đại chiến của Trầm thị vương triều và Hiên Viên vương triều.

Một là đấu với Ma Quốc, hai là đấu với Hách Liên vương triều, trấn áp các vương triều khác.

Có mặt của Thần Quỷ Binh và Hiên Viên đại quân, làm chủ cuộc chiến đi đầu, chính giữa kẹp thêm đại quân của tứ phương đại lục, một mặt cho bọn họ cơ hội rèn luyện thực chiến, và đồng thời bổ sung binh lực giảm tải sự mệt mỏi thiếu thốn của hai bên đại quân.

Trầm Sát và Lâu Thất đích thân dẫn binh, Nguyệt, Hoả, Hiên Viên Trọng Châu mấy người cũng đích thân nghênh chiến, bọn người Trần Thập Lâu Tín càng dũng mãnh vô đối.

Cộng với đôi lúc Lâu Thất tung ra kì dược quái trận, và tiểu đội dược nàng dạy bảo tận tay đi theo tứ phương đại quân, kì binh dị chiêu, đều có thể đánh kẻ địch tan nát tơi bời, chiến khí giảm sút.

Thần Quỷ Binh do Trầm Sát dẫn đầu thì dùng bạo lực làm chủ đạo, dưới sự chỉ đạo của Trầm đại sát khí, Thần Quỷ Binh ai nấy đều như chiến hồn mình đồng da sắt nhập thân, không thể nào cản trở bước tiến.

Cộng thêm Lâu Thất hiểu rõ nhân tâm, thành thạo cổ vũ sĩ khí, dè ép kẻ địch, các nơi mà hai đội đại quân đi qua, "Giết! Giết! Giết!", "Trầm thị Hiên Viên tất thắng!", "Dùng xương máu của ta, kiến lập biên giới vương triều thịnh thế cho ta!" Lời hô hào chấn thiên động địa như sóng cuộn, càng lúc càng dâng trào, chỉ đơn thuần về khí thế như vậy đã khiến trái tim của đối thủ sinh ý lạnh lẽo.

Trên chiến trường khoảng mười vạn binh, mọi người đều thấy một tiểu công chúa mặc áo giáp màu bạc nhẹ tênh, phong thái ung dung, thái tử phi Trầm thị, Đế Hậu của Đại Thịnh cười trên tuần mã, một tay cầm roi dài, nhướn mày cao ngạo và tự kiêu, giọng nói trong trẻo có hồn: "Chẳng phải nói bốn hậu là Phượng Hoàng sao? Chẳng phải nói đoạt được Phượng Hoàng sẽ đoạt được thiên hạ sao? Còn yêu nghiệt nào đang trốn trong bóng tối không dám ra đây diện kiến! Các ngươi có bản lĩnh thì nghênh chiến! Đến chiến!"

Phía sau nàng, ba mươi mấy vạn Hiên Viên quân và tứ phương đại quân kêu gào: "Đến chiến!"

Phong hỏa liên miên, dưới ánh đao kiếm sáng, dung mạo của Đế Hậu trẻ tuổi diễm lệ đã khắc sâu vào trái tim của mỗi người.

Sau khi Trầm Sát nhận được tin tức ở một bãi chiến trường khác, đôi mắt đen lầy loé lên nỗi cuồng nhiệt thâm tình đối với nữ nhân của mình, sau đó bèn dùng một trận đại chiến thắng lợi để đáp lại nàng.

Trận chiến nổ ra liên tục mười ngày, Trầm thị và Hiên Viên hát vang trên mọi mặt trận, đã chiến tất thắng. Cả đại lục Long Ngâm, uy danh của Trầm Sát và Lâu Thất không ai không biết, không ai không rõ.

Hai người họ dùng tư thế cực kì hung dữ, ghim sâu vào trái tim của từng người Long Ngâm.

Cho đến khi, Lâu Thất đứng trên chiến trường gặp gỡ với Hách Liên Quyết.

Về ngoài thanh phong minh nguyệt kia, trong lòng kiêu ngạo là Ngân Nguyệt vương gia cũng mặc một bộ áo giáp màu bạc, dẫn dắt Hách Liên đại quân nghênh chiến đại quân của nàng.

Hai quân đối đầu, hai tướng ắt sẽ chạm mặt.

Hách Liên Quyết dõi nhìn Lâu Thất không hề thua kém bất kì nam tử hán nào, đáy mắt loé lên tia đau khổ.

Hắn hỏi một câu mà cả đời này hắn nghĩ là câu nói yếu đuối nhất.

"Lâu Thất, nếu khi bắt đầu chúng ta không gặp gỡ như thế, thì hôn ước đó nàng có suy nghĩ lấy?"

Lâu Thất không ngờ hần mở miệng bèn hỏi một câu như thế, sững sờ một lát.

Nàng đánh giá Hách Liên Quyết, tuy phát hiện hần ốm gầy hơn một chút, nhưng không thấy thật sự có tâm ma, ngược lại, càng khiến người khác cảm thấy hần thu liễm nội tâm. Bất chợt phải khen ngợi tâm trí của người này, xem ra Trầm Sát ấu trĩ kia hi vọng chứng kiến hần trở nên điên cuồng đã thất bại.

”Ta không bao giờ suy nghĩ vấn đề giả thiết.” Nàng đáp.

Hách Liên Quyết hơi cúi mày, ”Danh tiếng của Trầm Sát hung bạo, có gì tốt cơ chứ? Nuôi dưỡng ở dân gian, không người dạy dỗ, chỉ có tính hung tàn dữ tợn, ai thuận thì sống, ai nghịch thì chết, hần có thể đàm thơ phú nguyệt với nàng, du ngâm sơn hà sao? Nữ tử, chẳng phải đều cần được đối xử dịu dàng sao?”

Đối với Hách Liên Quyết mà nói, Trầm Sát là một người thô lỗ, một bạo quân.

Có thể trong mắt nhiều người hần là như vậy.

Thật sự thì cũng đúng, Lâu Thất và Trầm Sát ở bên nhau chẳng bao giờ có cảnh phong hoa tuyết nguyệt, đàm thơ phú nguyệt, thổ lộ tâm tình dịu dàng dưới ánh trăng, nhiều hơn thế bọn họ cùng trải qua hiểm cảnh, sống chết có nhau.

Nhưng mà, Lâu Thất bật cười, như vàng trắng sáng lộ khỏi làn mây, soi chiếu diễm lệ.

Mọi người xung quanh đều có một cảm giác như vậy, Đế Hậu càng ngày càng xinh đẹp.

”Thật ra, ta cũng không biết ngâm thơ... ” Nàng ngập ngừng, đề thấp giọng, giống như có chút bực bội, như đang thì thầm, ”Ôi, nhưng thật ra đối với mấy bài thơ bày ở các quyển tranh thì có ấn tượng sâu sắc, nhưng cũng đâu tiện ngâm nga...”

Bọn người Trần Thập: ”...”

Lâu Thất ngẩng đầu nhìn Hách Liên Quyết, nói tiếp: ”Nói nhiều vô ích. Hách Liên Quyết, chiến thôi.”

Chiến thôi.

Nàng nói thông thả đến thế, ung dung đến vậy, Hách Liên Quyết cảm thấy trong lòng cay đắng. Đánh sao? Hách Liên vương triều đã không còn là vương triều Hách Liên trong trái tim của hần nữa, Hách Liên Minh đã không còn là hoàng huynh trong trí nhớ của hần nữa.

Tất cả đều vì cái đêm mưa tối u ám vô tận kia, từ khi Hách Liên Minh gặp gỡ người nữ nhân đó. Hần đã thắng mình, đăng cơ ngôi vị, tiếp đó đoạt đi binh quyền trong tay mình, bài trừ dị kỷ, bắt chấp thủ đoạn.

”Công!” Hấn cử cây kiếm trong tay.

Loa thổi lên, hai bên quân cùng xông lên hùng dũng.

Lâu Thất đối đầu với Hách Liên Quyết, cây roi dài của nàng quấn lên cây kiếm của hấn, cổ tay định rung động một phát và rút cây kiếm của hấn sang đây, không ngờ Hách Liên Quyết mượn thế lấy lực, cả con người bay thuận về phía của nàng, rớt trên lưng ngựa của nàng.

”Người muốn chết hay sao?” Lâu Thất ấn ngón tay, cây roi dài biến hình đâm ra phía sau, Hách Liên Quyết tóm lấy cổ tay của nàng, nhẹ giọng nói: ”Bổn vương biết Hiên Viên Chiến và Trầm thị đế hậu đang ở đâu.”

Động tác của Lâu Thất dừng lại.

Đại Thiên Ảnh khi đó được Hiên Viên Chiến và Trầm vương hai người hợp sức đưa ra, nhưng hấn không biết làm sao trở về lại!

Bây giờ Hách Liên Quyết lại biết rõ chỗ đó là ở đâu?

”Trận chiến này, người thua cho bổn vương, bổn vương mới có thể thoát thân dắt người đi.” Hách Liên Quyết nói tiếp.

”Thua? Trong từ điển của ta chưa bao giờ có từ thua.” Lâu Thất nói xong, Roi Thí Hồn tiếp tục đâm ra phía sau.

Trong lòng Hách Liên Quyết vốn dĩ có chút phẫn nộ, nhưng nhiều hơn là sự bất lực, còn có chút tán thưởng và yêu thích với tính cách kiên cường bất khuất của nàng.

”Sao có thể cứng đầu đến vậy kia chứ? Chẳng lẽ người không muốn cứu phụ vương của người và phụ vương mẫu hậu của Trầm Sát sao?” Hấn than nhẹ.

Động tác tay của Lâu Thất không ngừng, nhảy lên, xoay người, tung cước đá hấn.

”Trải nghiệm hồi đó dạy ta rằng, đừng bao giờ mong có được tin tức quan trọng từ miệng của kẻ địch, cũng đừng lấy người quan trọng nhất làm mối giao dịch với kẻ địch một cách bị động. Bởi vì, tỉ lệ bị gài bẫy rất cao!”

”Bổn vương là kẻ địch?”

”Nếu không, là ai đang thống lĩnh quân lính giao chiến với quân ta?”

Hai người vừa nói vừa đánh, thoảng chốc đã giao đấu vài chục chiêu. Động tác cực kì nhanh, khiến người khác không nhìn rõ được.

Trong lòng Trần Thập Lâu Tín sốt ruột, cũng cố gắng nhìn đôi địch quân ở xung quanh, phòng hờ bọn chúng động thủ âm thầm.

”Lâu Thất, bốn vương cũng bất lực.” Hách Liên Quyết nói.

Lâu Thất mặc kệ, ”Ai cũng có quốc gia của riêng mình, ta không nói người sai!”

”Mẫu phi của bốn vương nằm trong tay của Hách Liên Minh, mẫu phi của bốn vương, năm xưa từng giúp đỡ mẫu hậu của người, lúc đó mẫu hậu của người từng trao tín vật, nói sau này dùng đó làm chứng, yêu cầu bà làm gì cũng sẽ đồng ý. Vì thế, từ đó mẫu phi của bốn vương dùng đó làm tín vật, muốn bốn vương định hôn ước với người, bà tưởng mẫu hậu của người chắc chắn sẽ đồng ý, nhưng không ngờ phụ vương mẫu hậu của người có ý với Trầm Sát.”

Lúc này Hách Liên Quyết cũng nói rõ nguồn gốc của hôn ước.

Người mẹ nào cũng nghĩ đứa con của mình là tốt nhất trên cõi đời, mẫu phi của hấn cũng vậy, kèm theo sự hứa hẹn của Vân U, lại cảm thấy hoàng nhi của mình trên đời không ai sánh bằng, cho nên mẫu phi của hấn tự nhận rằng hôn sự này sẽ thành, đã sớm nói với hấn, khiến hấn tưởng rằng mình đã sớm định được hôn ước khi còn nhỏ, khi đoạt được phi kiếm cũng nghĩ lấy đó làm quà tặng cho tiểu hôn thê chưa gặp mặt kia.

Hấn kể những chuyện này chẳng vì gì cả, chỉ hi vọng Lâu Thất niệm tình nghĩa của hấn, đỡ dần chút ít cho mẫu phi của mình.

Bây giờ hấn không còn gì cả, mẫu phi tuyệt đối không thể mất đi.

Lời vẫn chưa nói xong, hai người xuất chiêu cũng chưa từng dừng lại.

”Mẫu phi của bốn vương nằm trong tay của Hách Liên Minh, hấn muốn bốn vương thắng trận này, nếu không sẽ...”

”Hách Liên Quyết.” Một roi của Lâu Thất đánh trúng bả vai của hấn, đuổi hấn xuống ngựa, ”Nếu ta phải gánh đỡ mẫu hậu trả cho mẹ người một ân tình, cũng không thể lấy thắng thua của một trận chiến để trả. Người có biết sĩ khí là gì không? Người có biết bá tánh hai nước Trầm thị vương triều và Hiên Viên vương triều đang theo dõi? Thiên hạ cũng đang theo dõi, người bảo ta thua trận sao?”

Nàng vốn dĩ không thể nào thua trận, cũng không nguyện thua trận.

Nhưng mà, nàng cười tà: "Còn có một cách có thể đảm bảo mẫu phi của người tạm thời an toàn, nếu thực sự hiện giờ bà ta đang yên lòng vô sự."

Hách Liên Quyết bỗng đứng phản ứng lại câu nói của nàng mang ý gì, nhưng không kịp, Lâu Thất đã rải một nắm bột thuốc.

"Người đi theo ta, đợi ta đại bại Hách Liên đại quân, xông thẳng vào cung, tìm mẫu phi cho người!"

Trước khi ngất xỉu, Hách Liên Quyết vẫn gào thét: "Không, người không thể đi vào Hách Liên hoàng cung!"

"Tại sao?"

Lâu Thất nhìn hẩn bất lực, lần đầu tiên nàng cảm nhận được sức mạnh của thuốc mình, tác động nhanh quá.

"Ngân Nguyệt vương gia đã bị bắt, các người muốn chiến, hay là đầu hàng?" Nàng lập tức lên ngựa, cao giọng hô hoán.

620. Chương 620

Ngân Nguyệt vương gia của bọn họ, không đánh lại một nữ nhân sao!

Sự thật này khiến bọn họ tiêu tan chiến ý.

Đầu hàng, là không thể nào, hoàng đế có lệnh, trận này chỉ có thể thắng, không thể thua. Cẩn rằng chiến tiếp.

Chiến sĩ bi ai, chiến mã bi rên.

Không có trận chiến nào là dễ dàng cả, không có trận chiến nào có thể dùng nụ cười đi nghênh đón.

Trận chiến này, Lâu Thất vẫn là người chiến thắng cuối cùng. Sĩ khí nâng cao của Hiên Viên đại quân và tứ phương đại quân làm công tác hậu cần, hoan hô thắng lợi, nhưng trong lòng của Lâu Thất không hề bình lặng như vẻ bề ngoài của nàng.

Câu nói trước khi Hách Liên Quyết ngất xỉu khiến nỗi hoài nghi nảy sinh trong lòng nàng.

Nàng vốn định thừa thắng xông thẳng vào Hách Liên hoàng cung, nhưng vào giây phút cuối cùng nàng hạ lệnh cho đại quân dừng trại tại chỗ, tạm thời án binh bất động. Còn nàng cũng tự giam mình trong trại không đi đâu cả.

”Đế Hậu, có phải người có chỗ nào không khoẻ không?” Trần Thập không hiểu vì sao Lâu Thất không nắm bắt thời gian tấn công hoàng thành, trong lòng lại lo lắng cho nàng, vì thế sau khi ổn thoả thì hắn không kiềm chế được tìm Lâu Thất hỏi thăm.

Lâu Thất lắc đầu: ”Không, ta không có chỗ nào không khoẻ.” Nếu nói đánh nhau nhiều ngày như vậy, và tiến công liên miên, mệt mỏi thì có chút, nhưng không bị thương không bị đau, luôn luôn chiến thắng, làm sao có chỗ nào không khoẻ được cơ chứ.

”Vây...”

Lâu Thất đang đứng bên cạnh một chiếc bàn gỗ đơn sơ, trên bàn để đầy chai lọ, nàng đang cầm một ống đồng điều chế cái gì đó. Nghe Trần Thập muốn nói mà nghĩ, nàng ngẩng đầu lên nhìn, bỗng dưng trái tim hơi động đập.

Trần Thập đã đi theo bên cạnh nàng chừng một năm rưỡi, lúc đó trông hắn cũng chỉ vô cùng tuấn tú, Trần Thập của hiện giờ so với hồi đó hơi đen hơn tí, nhưng con người trầm vững hơn nhiều, sức thu hút cũng được tăng lên vài phần.

”Trần Thập, tình cảm của Lâu Tín và Dao Phong hiện giờ cũng không tệ đó?”

Trần Thập không ngờ nàng bỗng dưng hỏi như vậy, ngơ ngác một hồi, sau đó có chút nghi ngờ hỏi: ”Có lẽ... không tệ lắm.”

Thật ra, đâu chỉ không tệ?

Vốn dĩ khi này hắn định rủ Lâu Tín cùng đi gặp Đế Hậu, nhưng khi tìm thấy Lâu Tín bên một bờ suối, lúc ấy cũng có Ấn Dao Phong ở đó.

Những ngày này, Ấn Dao Phong và Thu Khánh Tiên cũng đi theo đội quân, chém giết trên chiến trường, không hề thua kém nam nhi. Trong trận đại chiến, Ấn Dao Phong bị thương đôi chút, tổn thương ở vùng eo, việc này khi hắn và Lâu Tín dựng trại nghe Thu Khánh Tiên kể, vì thế Lâu Tín đã rời khỏi.

Khi hắn tìm tới nơi, Lâu Tín đang băng bó cho Ấn Dao Phong, tay thì đang băng bó, còn môi của hai người đã chạm vào nhau, dây áo của Ấn Dao Phong lỏng lẻo, áo vén lên, tay của Lâu Tín sau khi cột chặt vải gạc bèn mò lên trên, Ấn Dao Phong không có từ chối, sau đó hắn nhìn thấy Lâu Tín đè cô ta nằm trên bãi cỏ dày dặn.

Phi lễ không nên nhìn.

Đương nhiên hắn vội vàng rời đi, nhưng hình như hắn nghe được hơi thở hổn hển của Lâu Tín hỏi một câu: ”Dao Dao, khi nào mới cho ta?”

Lúc đó hần suýt chút nữa trượt chân té ngã.

Khó khăn lắm mới xua đuổi cảnh tượng và câu nói của Lâu Tín ra khỏi đầu óc, bây giờ đột nhiên Lâu Thất nhắc tới hai người kia, khuôn mặt tuần tú của Trần Thập bỗng chốc đỏ bừng lên.

Vốn dĩ khô ngô cực kì, khuôn mặt đỏ ửng mang theo vài phần yêu nghiệt. Lâu Thất mỉm cười, hỏi: "Trần Thập của chúng ta càng lúc càng điển trai rồi, đợi sau khi mọi thứ ổn định, khi thiên hạ đại an, cũng cưới một cô gái xinh đẹp về làm vợ thế nào?"

"Thuộc hạ không muốn thành thân!" Trần Thập thốt ra.

Lâu Thất sững sờ, "Không muốn thành thân?"

Theo nàng thấy, Trần Thập khô ngô như vậy thì rất có duyên với cả đồng phụ nữ, nàng chưa bao giờ suy nghĩ cho thị vệ bên cạnh mình cô đơn một mình cả đời, tốt nhất là mỗi người có bến đỗ tốt. Trước kia nàng thấy rõ, Ấn Dao Phong ưng ý Trần Thập, nhưng Trần Thập lại không có ý với cô ta, Lâu Tín thì thích Ấn Dao Phong, nàng lo sợ mối tình tam giác này sẽ ảnh hưởng tình cảm huynh đệ của Trần Thập và Lâu Tín, nhưng không ngờ cuối cùng Ấn Dao Phong tự thấu hiểu, đón nhận Lâu Tín.

Như vậy cũng tốt.

Nhưng còn Trần Thập phải làm sao?

"Thuộc hạ không muốn thành thân." Trần Thập lặp lại.

Lâu Thất nhin không được hỏi: "Hình như Khánh Tiên thích người."

"Sau này cô ta sẽ gặp được người thích hơn."

Nghe Trần Thập nói vậy, Lâu Thất bèn không hỏi nữa. Chuyện tình cảm của mình, khi này nàng nhắc đến Khánh Tiên thích Trần Thập, đã không tốt lắm đối với Khánh Tiên rồi.

Trầm ngâm giây lát, Trần Thập hỏi: "Tại sao đột nhiên Đế Hậu hỏi vậy?"

Tất cả đã vào vị trí ổn định, thiên hạ đại an, thì có liên quan gì đến vai trò làm thị vệ của hần với nàng cơ chứ? Cho dù đến lúc đó, nàng cũng sẽ có thị vệ thôi chẳng phải sao? Bây giờ nàng khiến hần cảm thấy bất ổn lắm, giống như đến lúc đó nàng sẽ không có mặt ở đây vậy.

Nghĩ vậy, Trần Thập bèn hoảng sợ.

”Không có gì, Trần Thập, ta chỉ cảm thấy...”

Chỉ cảm thấy cái gì? Lâu Thất không nói tiếp.

Chỉ cảm thấy, thiên hạ này giang sơn này, đáng lẽ phải được phụ vương của mình và Trầm vương đàm tiếu chỉ điểm, nhưng ai ngờ, hai vị hoàng đế trẻ tuổi hăng hái vấp phải biến cố lớn nhất của đời người, sau đó làm chậm trễ mấy chục năm.

Vừa nghĩ đến những năm nay phụ vương mình không biết sống qua ngày tháng ra sao, không biết trong lòng cực khổ bao nhiêu, trái tim nàng cũng cực kì đau khổ theo.

”Đế Hậu, nhận được thư của Đế Quân.”

Cùng Thu Khánh Tiên bước vào, là Đông Thời Ngọc.

Khi đại quân của tứ phương đại lục một chia làm hai, hần đã dùng kế, chia mình đến phe của Lâu Thất. Nhưng mà, Trầm Sát cũng dặn Trần Thập Lâu Tín dôi chặt hần ta, không để hần tiếp xúc riêng tư với Lâu Thất.

Đông Thời Ngọc cùng Thu Khánh Tiên đi vào, thấy Trần Thập cũng có mặt ở đây, bỗng dừng cười nhẹ.

Thật ra hiện giờ hần không còn suy nghĩ bậy bạ gì với Lâu Thất nữa, hần cũng đã thành hôn với Bắc Thước Dực, Đông Thanh Bắc Thương liên minh với nhau, định đối kháng với Nam Cương và Tây Cương.

Lần này tứ phương đại quân tới đây, cũng được trưởng thành nhanh chóng qua từng trận chiến, biết chỗ thiếu sót của mình, đã học hỏi không ít ở đại lục Long Ngâm, đây cũng là mục đích hần mang đại quân tới đây. Đợi trở về tứ phương đại lục, bọn họ tuyệt đối không yếu đuối giống trước kia nữa.

Còn về Lâu Thất, hần cảm thấy nàng như vàng trắng trên trời, cũng không thể để hần tơ tưởng đến nữa đâu.

Bây giờ hần mừng rõ biết bao khi không có kẻ địch nào là vĩnh viễn, hiện nay có thể gặp mặt Lâu Thất như vậy.

”Đế Hậu, các tướng lĩnh muốn biết tại sao không tiếp tục tấn công?”

Lâu Thất phui tay, nhận lấy bức thư trong tay của Thu Khánh Tiên trước, mau chóng mở ra xem. Thu Khánh Tiên nhìn Trần Thập một phen, lui qua một bên.

Thư của Trầm Sát rất ngắn gọn, chỉ có ba câu.

Tam thúc đưa thư, kí ức của nhạc mẫu từng bị phong toả, gần đây mới được lão giải toả. Nhạc mẫu nói, bà ngoại nàng đã chết năm năm trước, là tận mắt bà chứng kiến. Ngoài ra, Tam thúc cũng nhớ ra, Du phu nhân từng cứu hoàng đế của Hách Liên vương triều.

Sắc mặt của Lâu Thất bỗng chốc thay đổi.

Nếu nói bà ngoại của nàng đã bệnh chết, vậy thì, Du phu nhân ở Thánh Tiên cung là ai?

”Đế Hậu, sao vậy?”

Bọn người Trần Thập thấy nàng bỗng thay đổi sắc mặt.

Trong đầu Lâu Thất nhanh chóng nhớ lại cảnh gặp gỡ Du phu nhân mấy lần trước kia, không có lỗ hổng, không có! Và chẳng phải lần trước bà ta cảm nhận được sự bất trắc của Vân U sao? Còn nhân cơ hội chạy đến báo cho nàng biết, bộ dạng bị bệnh sau cùng cũng không thể nào giả được kia mà!

Nhưng mà, nếu lão đạo sĩ thối đưa tin tức đến đây, nói rõ lão đã xác nhận tính chính xác của tin tức này, về điều này thì nàng vẫn tin tưởng năng lực của lão đạo sĩ thối!

Không, không hề có lỗ hổng.

Nếu Du phu nhân thật sự là bà ngoại của nàng, thì Vân U là con gái ruột thịt của bà ta, nàng và Hoan Thiên là cháu ruột của bà ta, tại sao những năm nay bà ta trốn ở trên núi Thánh Tiên, hoàn toàn không tìm kiếm bọn họ?

Thật sự là vì bà bị bệnh, không thể rời khỏi núi Thánh Tiên có Long Diên? Cho dù bà không thể rời khỏi, nhưng giao tình của bà với Thánh Tiên cung chủ, nhờ người của Thánh Tiên cung xuống núi giúp đỡ chẳng được sao! Nhưng nếu bà ta là giả mạo, tại sao phải giả mạo một thân phận này? Còn nữa, nàng vốn dĩ chẳng làm việc gì bất lợi cho bọn họ cơ mà.

Lâu Thất bỗng chốc nghĩ không thấu, đầu có chút đau nhức.

Đại lục Long Ngâm quả nhiên rối loạn lung tung! Nàng có chút bực bội, bóp nhàu mảnh giấy, lúc này Trần Thập và Thu Khánh Tiên đã phát hiện uy nghiêm ngày càng tăng cao của Lâu Thất, thoáng chốc không dám lên tiếng, chỉ buông tay đứng yên một bên.

Đồng Thời Ngọc suy nghĩ một hồi, nói tiếp: ”Đế Hậu, hay là, Thời Ngọc phái vài người thâm nhập vào Hách Liên hoàng cung thám thính tình hình xem sao?”

”Đại quân bao vây thành trì, e rằng hoàng thành không dễ vào.” Lâu Thất lắc lắc đầu.

Đông Thời Ngọc nói tiếp: "Còn có một cách, vốn dĩ có người Đông Thanh làm việc trong Thịnh Dực Hành ở Hách Liên hoàng thành..."

Thấy Lâu Thất liếc tới, Đông Thời Ngọc bỗng muốn độn thổ, vội giải thích: "Vốn dĩ ở Thịnh Dực Hành tứ phương đại lục, năng lực của hắn không tệ, thăng cấp vượt bậc, hai tháng trước theo một chương quỹ đến đại lục Long Ngâm, trong quân ngũ vừa vặn có một tướng sĩ cùng một nhà với người đó, cho nên có thể liên lạc được..."

Thịnh Vân Dực Hành.

Lâu Thất nhớ đến Vân Phong, cau mày lại.

Còn có Tiểu Trù, bây giờ Tiểu Trù đang ở nơi đâu?

"Ngọc thái tử!"

Có người gọi vội ở bên ngoài, "Long phó tướng dẫn người vào hoàng thành rồi!"

"Cái gì?"

Long phó tướng kia chính là người có quan hệ một nhà với cái người làm trong Thịnh Dực Hành mà Đông Thời Ngọc vừa nói. Hắn có cách thức đưa thư của gia tộc, nhanh chóng liên hệ được người trong hoàng thành, người đó kể cho biết một lối đi bí mật, bọn họ dắt theo người vào thành.

Bỗng dưng Lâu Thất tức giận, chỉ còn nước chờ đợi tin tức của bọn chúng.

Chờ đợi suốt một ngày một đêm.

Khi ánh bình minh vừa buông toả, tướng lĩnh kia tự mình trở về.

"Bá tánh trong hoàng thành hoảng loạn bất an, đều đang đồn đại, hoàng đế đã dắt theo thân tín bỏ trốn, trong hoàng cung hiện giờ chỉ còn sót một số phi tần cung nữ! Đế Hậu, đây là cơ hội tốt để tấn công đó!"

Lâu Thất nhìn hắn, "Người tự đi vào đó một mình?"

"Thuộc hạ dẫn theo vài người, bọn họ đều ở trong thành sắp xếp công việc, đến lúc đó có thể nội ứng ngoại hợp." Đông Thanh tướng lĩnh nói.

"Vậy sao?" Lâu Thất neho mắt, đột nhiên thân hình bay vút, người đã xuất hiện trước mặt hắn, cũng không

biết nàng ra tay thế nào, vài cây châm dài đã phong toả huyết đạo của hắn.

”Đế Hậu, ý của người là gì?”

”Ý gì? Ta thật muốn biết, người có dũng khí lớn từ đâu để tìm đến cái chết?”

621. Chương 621

Trong hoàng cung Hiến Viên, Lâu Hoan Thiên với trang phục của thái tử cuối cùng cũng tóm được Hiến Viên Khước luôn cố trốn tránh hắn mấy hôm nay, hắn chặn ông lại tại hậu sơn của Thanh Tuyền Cung.

Thanh Tuyền Cung vốn là Ôn Tuyền Cung được xây cho tiểu công chúa, năm đó vừa xây xong liền xảy ra chuyện nên vẫn luôn niêm phong lại, đến lần này thì bọn họ mới giải niêm phong, Hiến Viên Khước thường xuyên tới đây xem.

”Hoàng thúc, rốt cuộc người trốn ta làm gì vậy?”

Lâu Hoan Thiên thấy trông tay ông ta đang xách một cái hũ lớn bèn chau mày hỏi: ”Chắc không phải là thúc trốn đi để uống rượu đó chứ?”

”Tiểu tử thôi, ta giống kẻ phải lén lút uống rượu sao?” Hiến Viên Khước nhìn hắn khinh khỉnh: ”Huống hồ, nếu chẳng phải người cứ quẩn lấy ta hỏi mấy cái chuyện bề mặt của Thất Thất hồi nhỏ thì ta trốn người làm gì?”

Thật không hiểu cái kẻ làm ca ca như hắn sao mà lại có cái hứng thú ngớ ngẩn như vậy, vương triều Hiến Viên bây giờ cũng bọn bề biết bao nhiêu là việc, thế mà hắn vẫn dành thời gian ra đến hỏi đủ chuyện từ lớn đến bé của Thất Thất trong quá trình trưởng thành, nghe hết một lượt thì lại suốt ngày tới hỏi những việc bề mặt của Thất Thất.

Nếu thật sự có những việc muối mặt đó thì hay rồi, đảm bảo ông ta sẽ kể hết. Vấn đề là từ nhỏ a đầu đó đã tinh ranh như yêu tinh vậy, căn bản là không có nhiều chuyện xấu mặt như vậy để kể. Nếu nói đến những việc bề bang này thì ông ta ngược lại còn bị nàng bắt quả tang nhiều hơn.

Vì thế mà dĩ nhiên ông ta phải né rồi.

”Lần này không phải hỏi chuyện xấu hổ của Tiểu Thất nữa.” Bộ dạng của Lâu Hoan Thiên lại tỏ ra vô cùng nghiêm túc, ”Lần trước kẻ mà Tiểu Thất nói muội ấy có thể giết ả ta một lần thì cũng có thể giết ả ta lần thứ hai là ai?”

Chuyện này Hiến Viên Khước căn bản là chưa từng kể với hắn. Mấy hôm nay hắn càng nghĩ càng thấy có gì không đúng, lẽ nào Dị Thế Chi Hồn đó đã từng chết dưới tay Lâu Thất sao?

Cô ta cũng từng tới thế giới mà Tiểu Thất và hoàng thúc từng tới sao?

Hiên Viên Khước nghe xong liền sững sờ, ngay lập tức Lâu Hoan Thiên liền phát hiện ra sắc mặt của ông ta có chút khó coi.

”Ta từng hứa với Lâu Thất rằng không nhắc chuyện này với bất cứ ai nữa.”

”Không nhắc? Không nhắc đến thì bọn ta làm sao mà hiểu được. Nếu như kẻ đó thực sự là người mà muội ấy từng giết mà bọn ta lại không biết gì thì sao có thể giúp muội ấy được cơ chứ?” Lâu Hoan Thiên thấy vậy trong lòng cũng thấy hơi hộp một lúc, lẽ nào trước đây Tiểu Thất còn gặp phải chuyện gì khủng khiếp đáng sợ đến mức trở thành ám ảnh không thể nhắc tới được sao?

Ánh mắt Hiên Viên Khước xa xăm không nhìn vào cái gì cố định cả, nghĩ lại thời gian đã trải qua lúc trước khiến tâm trạng của ông ta trở nên trùng xuống.

Lâu Hoan Thiên cũng không giúp ông ta, dù sao thì ông ta không nói hấn không đi, để xem ai lầy hơn ai. Chuyện này của Tiểu Thất vô cùng quan trọng, hấn nhất định phải biết.

Mãi một lúc sau Hiên Viên Lại mới mở lời.

”Khi Lâu Thất lên mười từng bị một cơ cấu bí mật nhắm tới.”

Câu mở đầu này khiến Lâu Hoan Thiên giật bắn mình.

Nhưng hấn có thể không biết rằng ở thời hiện đại dưới sự phát triển của khoa học kỹ thuật thì cơ cấu bí hiểm đó nguy hiểm tới mức nào, lực lượng của chúng vô cùng lớn mạnh, lần đó Lâu Thất suýt thì mất mạng.

”Thế giới đó con tuyệt đối không thể tưởng tượng ra nổi, ta vừa đưa nó tới đó thì sợ tới mức phải trốn vào trong núi, hơn nột năm ròng không dám lộ mặt ra.” Hiên Viên Khước nhớ lại khoảng thời gian khi vừa mới đặt chân tới thế kỷ hai mốt, ông ta thật sự vô cùng sợ hãi.

Những toà nhà cao chọc trời đan xen dày đặc, khi đó ông không biết tới thủy tinh, nhìn thấy rất nhiều toà nhà đều là cửa kính thủy tinh bị ánh mặt trời chiếu vào sáng lấp lánh, đến nỗi mắt ông không chuyển động nổi. Còn cả xe hơi, xe máy, xe bus di chuyển qua lại trên phố, huyên náo một lúc rồi vút đi. Ông tưởng rằng người ở đó khinh công lợi hại như vậy, hại ông suốt một thời gian dài cứ tưởng rằng võ công tu vi của bản thân ở đó vào hàng cực kém, nên căn bản là cũng không dám tùy tiện ra tay.

Một người cổ đại đến với thế giới hiện đại gặp phải các kiểu đả kích, đó thật sự là không phải là cái trải nghiệm có thể nói rõ hết bằng mấy câu.

Vì thế nên mấy năm trước ông rất sốt sắng dạy dỗ Lâu Thất, ngoài việc cảm thấy nàng còn có sứ mệnh của

mình là phải quay về đại lục Long Ngâm thì còn có liên quan nhất định với việc bị thế giới đó làm cho khiếp sợ.

Thất Thất mới vài tuổi đã bắt đầu ra ngoài làm nhiệm vụ, điều đó cũng không tránh khỏi có liên quan tới việc sai lầm trong dạy bảo của ông, bởi vì ông cho rằng người ở thời hiện đại tu vi cực mạnh, bọn họ vẫn vô cùng yếu ớt nên ngay từ khi bắt đầu dạy dỗ Lâu Thất đã phải dốc kiệt toàn lực.

Dốc kiệt toàn lực.

Đây là một sai lầm lớn lao biết mấy.

Sau này cơ cấu thần bí đó tìm tới, bọn chúng mới phát hiện ra đứa trẻ mới vài tuổi khi làm nhiệm vụ tại toà nhà cao tầng được giới bị nghiêm ngặt, hệ thống bảo toàn chặt chẽ lại có thể ra vào như chốn không người, điều đó vô cùng trái với lẽ trời.

Chính bởi năng xuất sắc như vậy nên đã bị nữ nhân đó nhắm tới.

Lâu Hoan Thiên lắng nghe, lông mày chau lại.

”Nữ nhân đó là một kẻ có dã tâm vô cùng điên cuồng, cô ta là thiên tài y dược bị trục xuất khỏi tộc từ một thế gia y học cổ, cô ta quen biết với rất nhiều thiên tài siêu cấp cũng điên rồ như vậy, họ thành lập nên một tổ chức thần bí, làm ra các thể loại nghiên cứu. Bọn chúng đi khắp nơi tìm những người có thiên phú trái với lẽ trời tình nguyện gia nhập với bọn chúng rồi trở thành đồng bọn, nếu không đồng ý thì sẽ trở thành đối tượng thí nghiệm của bọn chúng. Bọn chúng nhắm đến Thất Thất, dĩ nhiên là ta không đồng ý giao Thất Thất vào tay bọn chúng, vì vậy mà bọn chúng muốn bắt Thất Thất đi làm đối tượng thí nghiệm.”

”Sau đó thì sao?”

”Chúng ta trốn đi. Nhưng Thất Thất khi đó còn nhỏ, có những chuyện nó không hiểu được, mấy năm sau, nó nhận được một nhiệm vụ. Có con trai của một phú hào bị nữ nhân đó bắt đi, phú hào không chỉ báo cảnh sát mà còn ra giá cao tuyển lính đánh thuê đi cứu viện, giết chết hai đồng bọn của nữ nhân đó. Chính vì vậy mà khiến nữ nhân đó nổi giận, cô ta đích thân chặt đứt chân tay của đứa bé mới sáu tuổi đó, còn quay phim gửi cho mẫu thân của đứa bé. Mẫu thân của đứa bé đó không chịu nổi đả kích, bà ta hoá điên. Phú hào vừa đau buồn vừa căm phẫn, ông ta thuê Thất Thất lấy mạng của nữ nhân đó

Lâu Hoan Thiên bấu chặt tay lại thành nắm đấm.

”Thất Thất nhận việc đó, nó chủ động tự đến tận nơi, giả vờ bị đám người đó tóm được. Mười hai ngày, khi đó ta hoàn toàn không biết mười hai ngày đó đã xảy ra chuyện gì, mười hai ngày sau, Lâu Thất cho nổ chết tất cả bọn chúng, toàn thân nó thì thương tích khắp mình mẩy quay về, nhìn thấy ta liền gục xuống. Lần đó tinh khí thần của nó dường như đều bị hao kiệt, phải mất tận nửa năm mới có thể tu dưỡng lại được.”

Lâu Hoan Thiên vô cùng thương xót muối muối, thậm chí hắn còn thấy trái tim mình đau đớn như bị ai đó bóp nghẹt lại. Hắn không tài nào tưởng tượng ra được thế giới đó, quá trình trưởng thành của hắn cũng có thể coi là suôn sẻ, nhưng Tiểu Thất còn nhỏ như vậy mà lại phải trải qua nhiều vất vả như thế, còn phải mạo hiểm tính mạng.

”Sau đó khi Lâu Thất ngâm thuốc từng nói một câu, nữ nhân đó trước lúc bị nổ chết từng nói bản thân cô ta sẽ không chết, còn nói cô ta là người được ông trời phù hộ, lại còn nói là cô ta thề nhất định sẽ tìm tới Lâu Thất để báo thù.”

”Loại người táng tận lương tâm như này sao lại có được sự phù hộ của ông trời cơ chứ?” Lâu Hoan Thiên nghiêng răng nghiêng lợi.

Hiên Viên Khước nói tiếp: ”Dĩ nhiên không phải là ông trời phù hộ, ta suy đoán rằng có thể cô ta năm đó đã nghiên cứu ra được khoa học kỹ thuật gì đó vượt mức tưởng tượng, hoặc là y thuật, bất kể là nguyên nhân gì, nó có thể tách hồn ra mà sống tiếp.” Cái này nói ra có chút phức tạp, cũng vô cùng khó tin nhưng nghĩ thì cũng thấy không phải là không có khả năng.

Khoa học kỹ thuật tương lai nếu có thể dùng hình thức ký thác đưa ký ức nhân loại vào trong não của một người khác, thì điều đó đồng nghĩa với việc đạt được mục đích trường thọ bất tử, cũng có nhà khoa học đang nghiên cứu cái đó. Bây giờ ông cảm thấy có lẽ là nữ nhân đó nắm được cái gì, hoặc giả là mật pháp gì đó của thế giới này.

”Nhưng mà thời gian không đúng!” Lâu Hoan Thiên cảm thấy không đúng, ”Dị Thể Chi Hồn này từ khi Tiểu Thất còn rất nhỏ đã chiếm vào thân thể muối ấy rồi, tại sao lại còn có thể xuất hiện ở thế giới mà hai người tới đó khi muối ấy mười tuổi cơ chứ?”

”Cái này ta cũng không rõ, nhưng mà, lỗ hổng không gian có lúc cũng sẽ xoay chuyển.”

”Tức là sao?”

Hiên Viên Khước quắc mắt nhìn hắn: ”Lẽ nào ta còn phải lên lớp giảng giải cho người sao? Có những thứ người chưa từng tới. Thế giới đó khó mà nói cho người hiểu được, đi đi đi, đi làm việc của người đi.”

”Thúc có giúp Tiểu Thất nghĩ cách không đó? Có phải nữ nhân điên rồ đó hay không cũng phải nghĩ cách chứ.”

Hiên Viên Khước lắc lắc cái hũ trong tay rồi trợn mắt nhìn hắn: ”Nếu không thì người cho rằng ta tại sao lại không đánh với nó chứ?”

”Chẳng phải thúc sợ muối ấy sao?”

Hiên Viên Khước mắt trợn to như mắt bò: ”Ta là trưởng bối mà còn sợ nó sao? Đùa gì kỳ vậy? Tiểu nha

đầu đó ta muốn xử là xử được ngay. Chỉ là ta ở đây để cố gắng nghiên cứu thứ có ích hiểu không?”

”Đúng vậy, a đầu đó thúc muốn xử là xử~” Lâu Hoan Thiên quay người bước đi: ”Đúng lúc ta muốn viết thư cho muội ấy, câu đó ta cũng tiện thể viết vào luôn.”

Cái gì?

Mồ hôi lạnh của Hiên Viên Khuyết túa hết ra: ”Đừng mà!”

Trong hoàng cung Hách Liên, Hách Liên Minh đang quỳ dưới hoàng vị, vốn dĩ long ý đó là chỗ hấn ngồi vào nhưng nay ngồi trên đó lại là một ”nữ nhân” váy tím, trang phục cung đình vô cùng hoa lệ, phần tóc mai được tô điểm bởi một chiếc trâm phụng hoàng, trang điểm rạng rỡ nhưng lại tinh tế, từ mí mắt đến đuôi mắt được đánh màu tím sáng, ánh mắt đung đưa trông vô cùng phong tình.

Nếu đám người Lâu Thất ở đây nhất định sẽ phát hiện ra ”nữ nhân” này rõ ràng là Vân Phong.

Vân Phong mặc đồ nữ trang điểm lên đẹp đến mức khiến người ta phải nghẹt thở.

Đằng sau long ý có một nữ tử đang đứng cúi đầu, cô ta chính là Tiểu Trù. Khuôn mặt Tiểu Trù lãnh đạm vô cảm, hoàn toàn không có chút biểu cảm nào.

Còn phía sau Hách Liên Minh có hai người đang đứng, một nam một nữ, nam nhân vô cùng tuấn tú, nữ tử vô cùng mỹ lệ, biểu cảm của cả hai lại vô cùng cứng nhắc, tựa như tượng sáp.

”Gan của ngươi lớn thật đấy, bản lĩnh năm đó ta dạy ngươi đều dùng hết ở mặt này rồi.” Vân Phong khẽ mở miệng, âm thanh lại cứ như bị bóp họng vậy, không giống với giọng nói ôn hoà ngày thường của hấn mà có chút nữ khí.

”Bệ hạ, đồ nhi~”

”Được rồi, ta không cần ngươi phải giải thích, ngươi nói xem nào, ta diu ngươi ngồi lên vị trí của quốc quân Ma Quốc mà ngươi lại cứ lưu luyến với cái hoàng vị Hách Liên, lý do là gì?”

Hách Liên Minh hoá ra lại là quốc quân Ma Quốc.

Bao nhiêu năm nay hấn luân chuyển giữa hai thân phận này, dường như không ai biết bí mật đó.

Hấn đang định nói thì ”Vân Phong” đó lại xua xua tay: ”Thôi bỏ đi, chuyện này ta không so đo với ngươi, tóm lại sau này có thiên hạ thì đều là của ta.” Hấn nói tới đây rồi hất một tay về phía hấn khiến Hách Liên Minh bị bật ra bay về đằng sau mấy vòng mới dừng lại.

”Nhưng mà, bây giờ ta muốn người dẫn Lâu Thất vào đây, tại sao cái chuyện nhỏ nhặt như này mà người cũng không làm được?”

Ngay lập tức hần nổi trợn lòi đing: ”Nhanh dẫn Lâu Thất vào đây! Lâu Thất, ta muốn Lâu Thất! Nghe rõ chưa?”

Hách Liên Minh vừa bò vừa lẩn lù ra ngoài điện vừa nói: ”Đồ nhi biết rồi, đồ nhi sẽ đi làm ngay!”

Ra khỏi đại điện, khi chắc chắn rằng người ở trong không nhìn thấy mình thì ánh mắt hần mới lộ ra huyết sắc, khe giọng lạnh băng: ”Lâu Thất, Lâu Thất trăm cũng muốn nhìn thấy~”

622. Chương 622

Hai nam nhân nữ tử đó đi theo sau hần, hần vừa nhìn thấy liền bốc hỏa: ”Còn không mau tới đui trăm đây, các người là người chết hay sao?”

Nhưng nói xong thì biểu cảm của hần lại có chút thê lương. Người chết, chẳng phải chính là người chết sao, bọn họ thì có khác gì như đã chết rồi đâu cơ chứ.

Giả thì cuối cùng vẫn là giả, sao có thể là thật được chứ. Bọn họ mang khuôn mặt này nhưng chẳng có chút biểu cảm nào cả, chẳng sống động chút nào. Hần muốn hai người này cười với hần, thậm chí tức giận với hần cũng được!

Hách Liên Minh ngẩn ngơ nhớ lại quãng thời gian đó.

Khi đó hần còn trẻ, hần cùng phụ hoàng tham gia thọ yến của thái thượng hoàng Hiên Viên, khi đó Hiên Viên và Trầm Thị vẫn đang thịnh thế, thiên hạ đều tới chúc mừng. Hần nhìn thấy Hiên Viên Chiến, nhìn thấy cả thái tử phi Trầm Thị, Hiên Viên Chiến hùng mạnh, tuấn mỹ phần chần, tựa như vàng thái dương thịnh hạ, chiếu vào thế giới vốn âm nhu của hần. Thái tử phi lại xinh đẹp dịu dàng, tựa như mẫu hậu trong mơ của hần.

Hần cũng không hiểu tại vì sao từ ngày đó cứ luôn đặt hai người này vào trong tim. Hần muốn ngày ngày ở bên hai người họ, thế nhưng một người là Hiên Viên, một người là Trầm Thị, còn hần lại mang họ Hách Liên.

Hần bỗng nhiên lại cảm thấy cảm hận Vân U và thái tử Trầm Thị, hần cảm thấy Hiên Viên Chiến phải và thái tử phi phải là một đôi mới đúng! Tốt nhất là ở cùng với hần.

Sau đó thái tử hai nước đều đăng cơ thành hoàng đế, Hiên Viên hoàng và Trầm hoàng, khi đó hoàng thất vương triều Hách Liên đang loạn nhưng hần vẫn giành ra thời gian đi chúc mừng cả hai nước.

Khi đó hần gặp Vân Thái và cả nghĩa tử mà Trầm hoàng hậu nhận, nghĩa tử nhưng theo họ của bà, Cổ Thu Lan.

Hắn hao tổn công sức để quyến rũ hai người này, nhưng tâm tư của Vân Thái vốn dĩ không đặt trên người hắn, nữ nhân độc ác đó chẳng qua nhất thời cô đơn, ôm lấy hắn nhưng miệng vẫn gọi tên của Hiên Viên Chiến! Có điều, vì trong lòng hắn cũng có Hiên Viên Chiến nên hắn lại vô cùng bao dung với ả ta, bởi điều này khiến hắn có chung một bí mật, đó là cảm giác cùng lúc yêu một người. Vân Thái muốn giày vò Vân U, nhiều lúc hắn cũng đồng ý giúp đỡ.

Nhưng Cổ Thu Lan kia lại hoàn toàn yêu hắn tới mức chết đi sống lại, cô ả còn muốn trở thành hoàng hậu Hách Liên! Sao cô ta không thử nghĩ xem bản thân cô ta xứng sao!

Hách Liên Minh trợn mắt nhìn nữ tử xinh đẹp đang diu mình dậy, không kìm nổi mắng lên một tiếng: "Cái bộ dạng người chết đó của ngươi bày ra cho ai nhìn? Ta nói cho ngươi biết, để ngươi có thể mang khuôn mặt của tỷ ấy là phúc phận của nhà ngươi! Đồ tiện nhân!" Nói xong, ánh mắt hắn lại đau thương đưa tay sờ lên khuôn mặt cô ta, dịu dàng mà xót xa nói: "Xin lỗi Tịnh tỷ tỷ, ta không phải là mắng tỷ đâu, ta không phải nói cái bộ dạng của tỷ là người chết, Tịnh tỷ tỷ, tỷ đẹp như vậy..."

Nói xong, hắn nâng gương mặt đó lên, si mê kề sát môi vào áp xuống bờ môi của Cổ Thu Lan.

Nếu không phải Cổ Thu Lan cứ đòi giúp hắn việc lớn như vậy, muốn làm hoàng hậu Hách Liên thì hắn cũng sẽ không biến cô ta thành hình dáng của Cổ Tịnh Nhi.

Trầm Sát vốn phải chịu đủ thứ giày vò mà chết, tuy hắn là con của Tịnh tỷ tỷ nhưng ai bảo hắn khiến Tịnh tỷ tỷ khi để hắn ra phải chịu mọi khổ nạn suốt chút nữa thì mất mạng cơ chứ? Vì vậy hắn phải chịu nỗi thống khổ gấp trăm gấp nghìn lần.

Chỉ là khi đó hắn hoàn toàn không hay biết Cổ Thu Lan bởi vì đồ kỵ, hận Cổ Tịnh Nhi và Trầm hoàng nên muốn dồn Trầm Sát tới chỗ chết.

Chuyện sau này, do có sự gia nhập của bộ hạ nên mọi chuyện cũng đã tới bước hắn không thể nào không chế nổi.

Hách Liên Minh lại nhìn sang nam nhân đang mang khuôn mặt của Hiên Viên Chiến đỡ mình dậy, hắn vùi đầu vào lòng nam nhân đó, hai tay ôm lấy eo của nam nhân, có chút bất lực nói: "Chiến đệ, ta nên làm thế nào bây giờ? Tiểu Thất vốn phải là con gái của đệ và Tịnh tỷ tỷ, ta vẫn luôn mong ngóng các người để một đứa con gái xinh đẹp đáng yêu, ta sẽ coi con bé như bảo bối mà cưng chiều, nhưng nó lại ở cùng với tên tiểu tử Trầm Sát đó...cái này là không đúng, không đúng..."

"Ta muốn đem nó về đây! Chiến đệ, Tịnh tỷ tỷ, hai người yên tâm, kể cả bộ hạ có chiếm lấy thân xác của nó thì cũng vẫn là nó phải không? Con bé sẽ trở thành chủ tể của thiên hạ này! Thiên hạ này đều sẽ là của nó, các người sẽ vui lắm phải vậy không? Bộ hạ sẽ không giết nó đâu, bộ hạ chỉ muốn thân xác của nó mà thôi, dù sao thì nó cũng bị dạy hư rồi, chỉ bằng đưa thân thể cho bộ hạ dùng đúng không? Chiến đệ, Tịnh tỷ tỷ, bây giờ phải dựa vào hai người rồi."

Từ ngữ của hắn có chút lộn xộn, mỗi tay dắt một người đi ra ngoài.

Đằng sau bọn họ, bầu trời phía trên toà đại điện đó đang bị bao phủ bởi một đại trận đang xoay vòng, nó tựa như một đám mây đen khổng lồ.

Trong quân doanh ở ngoài thành, sắc mặt của Đông Thời Ngọc có chút trầm ngâm nhìn Long phó tướng đang bị trói trên một cái cọc gỗ ở khoảng đất trống.

”Long phó tướng, ta tin là người trước khi vào hoàng thành không hề hai lòng, tại sao?”

Tại sao sau khi vào trong hoàng thành Hách Liên một chuyển lại đột ngột thay đổi?

Lâu Thất vừa nhìn đã thấy vẻ không ổn của hắn, đó chỉ là bởi ánh mắt của hắn không che giấu được, nhưng thực tế hắn không hề bị trúng những cái như độc, Cổ hay vu thuật gì đó. Hơn nữa nhìn người hắn chẳng hề có chút ngoại thương hay nội thương gì, điều này cho thấy hắn không phản bội vì chịu uy hiếp hay tác động từ bên ngoài.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao mà Lâu Thất chưa lập tức giết hắn, nàng muốn làm rõ rốt cuộc bên trong như thế nào, đối phương đã dùng thủ đoạn gì mà có thể dễ dàng khiến con người ta phản bội như vậy. Vốn dĩ nàng định thôi miên nhưng nghe nói Ứng vệ đang đem theo người tới đây, lúc trước là hắn đem người đuổi theo Đoạn Trần Tông, bây giờ lại tới gần đây, lẽ nào người của Đoạn Trần Tông tới vương triều Hách Liên sao? Vì vậy mà nàng đã đem người tới trước để nghênh đón.

”Thái tử điện hạ, người biết thế nào mới là lớn mạnh thật sự không? Long phó tướng vẫn có tình nghĩa nhất định với Đông Thời Ngọc, nhìn hắn đi tới, ánh mắt Long phó tướng lộ rõ vẻ cuồng nhiệt: ”Không phải là có tiền có thế, cũng không phải là thế thiếp hàng đàn! Như thái tử điện hạ người đầu cho tương lai có ngồi lên hoàng vị trở thành vua một nước, ta xin nói một câu đại nghịch bất đạo, thì cũng sẽ già sẽ chết!”

Đông Thời Ngọc chau mày nhìn hắn: ”Người đang nói cái gì vậy, Vốn dĩ đều là khó thoát khỏi đại đạo, ai ai cũng đều sẽ sinh lão bệnh tử.”

”Không! Không phải!” Long phó tướng hưng phấn nói: ”Thái tử, người nghe thuộc hạ nói, trên thế gian này vẫn có cách bất lão bất tử! Chỉ cần chúng ta thần phục bệ hạ, phò trợ bệ hạ nhất thống thiên hạ thì sau này chúng ta đều có thể có được bí pháp bất tử! Gia tài, mỹ nhân, mỹ tửu mà cả đời dành được đều không cần phải cho kẻ khác, chúng ta có thể mãi mãi hưởng thụ!”

Đông Thời Ngọc bàng hoàng, lúc trước hắn cũng từng nghe tới cách xưng hô ”bệ hạ” này, bọn họ đều đang cố đoán bệ hạ này là ai, nhưng bây giờ nghe ra thì dường như Long phó tướng đã gặp người gọi là bệ hạ này rồi?

Bí pháp bất tử?

Trong thiên hạ thật sự có người có thể bất lão bất tử sao?

Hắn nén nỗi kinh hoàng, cười cười rồi nói: "Bí pháp bất tử, cái này mà người cũng tin sao? Long phó tướng, người làm gì có chuyện bất tử!"

"Có thể chứ, không chỉ có thể bất tử, nếu không vừa ý với thân xác này thì còn có thể đổi sang thân xác khác! Muốn đổi thành trẻ thể nào xưng được! Bệ hạ đã hứa với ta rồi, nếu ta có thể đem Lâu Thất vào trong hoàng cung thì thân xác của nam tử đẹp nhất trong thiên hạ sẽ cho ta chọn!"

Long phó tướng nói xong, ánh mắt hắn nhìn vào người Đông Thời Ngọc, trong chớp lát lộ ra một biểu cảm tựa như thèm thuồng, ánh mắt hắn cuồng nhiệt nhìn chằm chằm vào Đông Thời Ngọc: "Thái tử điện hạ quả thật là tuấn mỹ bất phàm, đến ngay cả tiểu thiếp của thủ hạ cũng từng nói nếu có thể được thái tử điện hạ cười với ả thì ả có chết cũng cam lòng..." Hắn đột nhiên phẫn nộ: "Á tưởng ta không nghe thấy, tưởng rằng ta không biết sao? Đông Thanh có biết bao nhiêu là nữ nhân bị điện hạ làm cho mê đắm đến mức thần hồn điên đảo! Công chúa Thước Dực của Bắc Thương cũng vô cùng xinh đẹp, ta cũng thích cô ta lắm, đúng rồi, nếu ta có được thân thể của điện hạ, sau này ta có thể chiếm hữu được Thước Dực rồi, không phải sao? Ha ha ha, đúng, chính xác là như vậy, ta sẽ khẩn cầu bệ hạ..."

Hắn nói đến câu cuối tựa như đã hoàn toàn điên cuồng, không còn chút lý trí nào, càng hưng phấn vùng vẫy muốn thoát ra.

Đông Thời Ngọc bị bộ dạng của hắn dọa cho đến mức bất giác phải lùi về sau một bước, miệng lẩm bẩm: "Kẻ này có phải đã điên rồi không..."

Lâu Thất không biết đã quay về từ bao giờ, nàng đứng ở một chỗ cách hắn không xa, có lẽ đã nghe được gần hết lời của Long phó tướng, sắc mặt nàng không được tốt.

"Nếu không phải vì ả ta thì ta sẽ chặt đầu hắn xuống làm bóng để đá..."

Lời này của nàng nói rất bé, chẳng ai nghe được, đến ngay cả Ứng đứng gần nàng nhất cũng không nghe rõ, hắn hỏi: "Đế hậu nói gì vậy?"

"Không có gì." Lâu Thất đón hắn xong lại gấp rút quay về, vừa đúng lúc nghe được đoạn thoại sau của Long phó tướng. Cách nói này xa xôi mà lại quen thuộc, dường như nàng quay lại gian phòng thí nghiệm tắm tối không thấy ánh sáng mặt trời của rất nhiều năm trước, nàng bị nhốt trong một không gian nhỏ trong suốt, nữ nhân đó ngày nào cũng đứng bên ngoài thuyết phục nàng gia nhập vào cái tổ chức điên cuồng của bọn họ, cô ta cũng nói với nàng một tràng những ngôn luận này, không chết, nếu già rồi thì lại tìm một thân xác mới, đến lúc đó muốn bao nhiêu tiền, bao nhiêu nam nhân, quyền thế như nào cũng có.

Đáng tiếc là khi đó nàng còn rất nhỏ, cái gì mà quyền thế, cái gì mà tiền bạc, cái gì mà nam nhân, tất cả những thứ đó nàng đều không có hứng. Khi đó nàng kiếm tiền chỉ là dùng để mua đồ ăn, ăn thì đáng bao nhiêu tiền cơ chứ?

Vì vậy bất luận nữ nhân điên khùng đó nói cái gì nàng đều không quan tâm. Nhưng mười ngày đó, nàng quả thật đã phải chịu đủ mọi khổ sở, đó cũng là lý do vì sao sau này nàng không nhắc đến chuyện đó, Lâu Thất sau này vô cùng kiêu ngạo, đó có thể coi như là một chút thất bại trong cuộc đời nàng, tuy rằng sau

đó nàng vẫn cho nổ chết đám người đó.

Ứng bị thương khắp người, một cánh tay hấn vẫn phải dùng dây buộc vào cổ, một bên mặt thì sưng vù lên, trên người còn có nhiều vết thương dường như thấy cả xương. Không chỉ như vậy, người mà bọn họ đem theo đánh chiến một trận ác liệt với đám người của Đoạn Trần Tông, kết quả là hai bên đều tổn thất nặng nề, mỗi bên đều chỉ còn lại vài người.

”Đi, ta bôi thuốc cho người trước.”

”Đế hậu.”

Đồng Thời Ngọc nghe thấy giọng của họ vọng lại, ”Đây là Ứng vệ?”

Ứng muốn nở một nụ cười nhưng lại kéo theo cả vết thương trên mặt mình, không kìm được rách toác ra. Lâu Thất liếc hấn một cái: ”Có cười thì cũng không đẹp trai được đâu.”

Ứng: ”...” Nhất thời miệng ngứa quá, lại muốn đấu khẩu làm nào bây giờ?

Hấn lúc nào mà chả đẹp trai!

Nhưng hề nghĩ tới các huynh đệ đã chết, tâm trạng của hấn lại trùng xuống.

Lâu Thất nhìn thấy dường như không chút để ý lại nói thêm một câu: ”Có điều dường như cũng chưa bao giờ đẹp trai cả.”

Đúng là không thể nhịn nổi!

”Nói linh tinh! Tướng mạo của bản vệ trước giờ đều đứng đầu tứ vệ! Người đã bao giờ gặp ra thị vệ đẹp trai như ta chưa?”

Lâu Thất khê nói: ”Trần Thập nhà ta đó.”

Ứng ôm lấy ngực.

Ai, đau lòng quá.

Ánh mắt hấn tức tối nhìn sang Trần Thập cách đó không xa làm cho Trần Thập bỗng cảm thấy có gì đó không đúng.

623. Chương 623

"Nên xử trí Long phó tướng thế nào?" Đông Thời Ngọc hỏi đằng sau.

Lâu Thất chẳng thèm ngoảnh đầu: "Hắn là lính của người thì người làm chủ là được rồi."

Quay về đại trưởng, Lâu Thất gọi Thu Khánh Tiên tới.

Nàng chỉ vào Ung nói: "Tháo cái thứ đang buộc nham nhở như chó cắn trên người hắn xuống."

Thu Khánh Tiên cười phì một tiếng. Nham nhở như chó cắn.

Ung bất lực ngồi ở đó mặc cho Thu Khánh Tiên tháo băng gạc trên người hắn xuống. Trong lòng hắn có chút tự giễu bản thân, lẽ nào bây giờ hắn còn muốn để nàng phải đích thân tháo cho hắn sao? Bây giờ nàng đã là đế hậu một nước, công chúa một triều, nữ soái đại quân rồi.

Không hiểu vì sao đột nhiên hắn vô cùng hoài niệm khoảng thời gian khi nàng vừa tới.

Khi hắn còn đang thất thần thì Thu Khánh Tiên đã nhanh nhẹn tháo hết toàn bộ đám vải băng bó trên người hắn ra rồi. Một mùi hôi thối buồn nôn sộc ra.

Lúc đầu Lâu Thất vốn cũng chẳng để ý, nàng tưởng rằng đó là mùi hôi thối do vết thương thối rữa ra nhưng khi ngửi lại thì sắc mặt nàng đột ngột thay đổi, nàng bèn tóm lấy Trần Thập hất hắn ra ngoài.

"Đừng có vào đây."

Ung và Thu Khánh Tiên ý thức được có gì không đúng, hai người cũng có chút khựng lại.

Lâu Thất tới gần, lấy một con dao khều ra một miếng vải băng bó vết thương ở trên vai hắn, lộ ra một đường vết thương vô cùng kinh khủng.

Miệng vết thương đó tựa như một con rết màu đen khổng lồ, những vệt màu đen rướm ra bên cạnh giống như cả ngàn cái chân của nó, trông vô cùng đáng sợ. Ở chính giữa vết thương đã thối rữa, con dao nhỏ khê rạch một đường liền có chất dịch đặc màu đen vàng chảy ra.

"Sao thế, vết thương có độc?" Ung chỉ nghĩ ra một nguyên nhân này.

Lâu Thất chậm rãi lắc đầu. Nàng nhìn Thu Khánh Tiên có chút phiền não, lúc này nếu tự nàng động thủ thì còn dễ giải quyết.

"Khánh Tiên, cô đừng ra ngoài nữa, cầm nước thuốc này rửa tay." Nàng lấy một cái bình ở trên bàn bên cạnh đưa cho cô ta.

Bên ngoài doanh trướng, giọng Trần Thập sốt sắng vọng vào: "Đế hậu, có phải có chuyện gì không?"

Lâu Thất chẳng buồn ngoảnh đầu: "Có một chút, nhưng ta có thể giải quyết được, người đi viết thư cho đế quân bảo là bên đó đánh xong thì qua đây đi." Nàng có thể đoán được rằng cuối cùng bọn họ cũng sẽ có một kết thúc tại hoàng cung Hách Liên.

"Còn nữa, viết luôn cả thư cho lão đạo sĩ thối bảo lão nghỉ ngơi hòm hòm rồi thì cũng tới đây luôn, không, lát nữa người cười Đại Bạch đi đón bọn họ, ta còn cần ít đồ bảo ca ca ta chuẩn bị cho ta." Nói xong, nàng đọc gần mười tên thuốc cho Trần Thập.

Tuy Trần Thập nghe ra chắc chắn có chuyện gì xảy ra nhưng hắn biết Lâu Thất trước giờ nói một là một, hai là hai nên hắn chỉ có thể vội vã ghi nhớ những cái mà nàng nói rồi cẩn thận lui xuống chuẩn bị.

Trong doanh trướng, Lâu Thất lại không hoang mang cũng chẳng vội vã, nàng kéo chiếc ghế ngồi xuống trước mặt Ứng, nàng dựa lưng vào thành ghế, "Kể một lượt tỉ mỉ cho ta nghe quá trình các người đánh với người của Đoạn Trần Tông." Lúc đầu, con đường mà Cố Thiếu Nghị chỉ vốn dĩ là sai nhưng thực sự là đám người Ứng quả nhiên lại đuổi được đường của bọn họ, bên trong nếu bảo không có bẫy thì quả thật nàng không tin.

Ứng nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, bắt đầu nhớ lại.

Bọn họ suốt cả đoạn đường bám theo người của Đoạn Trần Tông, đến trước lúc tới vương triều Hách Liên thì mới bị đối phương phát hiện ra. Đối phương có khoảng trăm người, người như nào cũng có, kẻ thì biết dùng độc, kẻ thì biết dùng ám khí, thậm chí ngay cả trận pháp, cơ quan, vu thuật, bùa chú cũng đều có cả, điều này khiến bọn họ đuổi theo vô cùng vất vả, lính bên cạnh không ngừng bị giết.

Nhưng đám người mà hắn đem theo cũng chẳng phải hạng bình thường, bọn họ cứ bám chặt lấy đối phương, lúc đầu Ứng và bọn chúng vẫn chưa thật sự đối đầu chính diện, mãi cho đến khi bọn họ tới một nơi có tên là Ứng Chuỷ Cốc thì đối phương lại đột nhiên hồi sát, hai bên triển khai chém giết đối phương tại Ứng Chuỷ Cốc, đó là một trận tử chiến.

"Bên cạnh không ngừng có người gục xuống, có người của Đoạn Trần Tông, cũng có cả người của chúng ta, không biết ở đó tại sao lại có chim ăn xác người, cuối cùng một đàn chim ăn xác bay tới, chúng thủ hạ chỉ còn lại mười một người, đối phương vì muốn tránh chim ăn xác nên lúc này mới chia ra. Chúng thủ hạ trốn vào trong một sơn động, nghỉ ở đó một đêm, đến khi chúng thuộc hạ ra ngoài thì bọn chúng cũng đề không ở đó nữa rồi."

Chim ăn xác.

Lâu Thất đột nhiên đưa tay ra xé y phục của hắn khiến nửa thân trên của hắn lộ lồ.

Mặt Ưng ngay lập tức đỏ bừng: "Đế hậu, người làm gì vậy?"

"Đỏ mặt cái gì chứ?" Lâu Thất liếc hẩn một cái: "Có điều, cũng được đấy, có mấy múi đây này."

Lúc đó mặt Ưng lại càng đỏ hơn, thật sự chỉ muốn nhảy cẫng lên: "Đế hậu!"

Đừng có hại hẩn được không, bây giờ hẩn sợ lắm rồi, lời này mà truyền tới tai đế quân thì nói không chừng mấy múi của hẩn bị mài cho phẳng luôn. Sợ quá đi à!

Lâu Thất cố ý trêu hẩn cũng là vì lời nàng muốn nói tiếp theo.

Khi mà mặt Ưng còn đang đỏ bừng nhìn nàng tay chân lúng túng thì Lâu Thất hờ hững hỏi một câu: "Ưng vệ, người có tin ta không?"

Quả thực là Ưng bị ghẹo rồi, hẩn vô thức gật gật đầu: "Tin, dĩ nhiên là tin." Hẩn cứ hể nghĩ lại từng có lúc không tin nhiệm nàng mà cảm thấy vô cùng hối hận tự trách.

Lâu Thất xoáy sâu vào mắt hẩn nói: "Vậy thì, người vào trong hoàng thành Hách Liên, bất luận là gặp kẻ nào ở đó, ả ta muốn người làm cái gì thì người đều làm theo, người làm được không?"

Thu Khánh Tiên nghe xong liền thất thanh.

"Đế hậu, tuyệt đối không được!"

Ưng vừa tới nên không rõ, nhưng cô ta ở đây thì rõ tường tận, Hách Liên Quyết đã nói bảo cô ta không được vào hoàng thành, Long phó tướng của Đông Thanh sau khi vào thành thì ra đây lại trở thành bộ dạng như vậy, bây giờ rõ ràng là Dị Thế Chi Hồn gì đó đang ở trong hoàng thành Hách Liên, lúc này tiến vào há chẳng phải tự tìm đường chết sao? Kể cả không phải chiến đấu mà chết thì cũng sẽ có khả năng sẽ trở thành kẻ phản bội.

Ưng vệ vào đó thật sự không sao chứ?

Hướng hồ, mục tiêu của đối phương là đế hậu, bây giờ đế hậu vốn dĩ có chút nghi ngại bởi trong tay đối phương có Vân Phong công tử và Tiểu Trù cô cô rồi, bây giờ lại thêm cả Ưng vệ nữa.

Đối phương vì cái này mà uy hiếp đế hậu thì làm thế nào?

Ưng cũng giãy nảy, hẩn nhìn Lâu Thất, chỉ cảm thấy đến ngay cả hít thở cũng thấy khó khăn, nhưng lại cảm giác khả năng là hẩn bị dọa: "Đi vào hoàng thành, làm gì? Bên trong có ai?"

"Có khả năng chính là kẻ địch lớn nhất của chúng ta, cũng có thể chính là kẻ khởi nguồn tạo nên thế cục đại loạn thiên hạ hiện nay, còn nữa, ả là người ép phụ thân của ta và Trầm Sát tới bước đường này, không, không thể gọi là người. Bây giờ ả ta có thể đang ở trong thân thể của Vân Phong, cũng có thể là ở trong thân thể của Tiểu Trù."

Ứng nghe đến nỗi mà đầu óc lùnh bùng lại vô cùng khiếp hãi.

"Ứng, người nghe ta nói đây, thứ mà các người gặp phải có khả năng không phải chim ăn xác mà là trận pháp vu thuật mà đám người của Đoạn Trần Tông dùng Ngự Điều Thuật dẫn tới, vết thương của người có một loại độc tố dùng cỏ độc mà trên thế giới này không thể giải được, người chỉ có thể chống chọi ba ngày, người bị thương đến hôm nay là ngày thứ mấy rồi?"

"Hai ngày." Sắc mặt của Ứng tái mét.

"Thời gian không còn nhiều nữa, chỉ có người đó mới có thuốc giải, người vào đó, đồng ý tất cả yêu cầu của ả ta để đổi lấy thuốc giải. Có lẽ ả sẽ không cho người toàn bộ thuốc giải nhưng ít nhất còn có thể sống. Người còn sống thì ta sẽ có thể tranh thủ thời gian nghiên cứu ra thuốc giải, người có nghe hiểu không?"

Ứng phản ứng có chút kịch liệt: "Không, thủ hạ không vào, nhờ ả ta bảo thủ hạ giết người thì sao?"

Lâu Thất dùng một chưởng đập vào đầu hắn: "Người dốt thế, người giết được ta sao?"

Ứng cắn răng.

"Loại độc này có tính truyền nhiễm, Khánh Tiên." Cô ta ban nãy đã đựng vào thứ nước đặc ở vết thương của Ứng.

Sắc mặt của Thu Khánh Tiên trở nên trắng bệch.

Cô ta cũng phải đi vào sao?

"Cùng đi về với thuộc hạ còn có mười người nữa." Ngữ khí của Ứng có chút chua chát.

Lâu Thất hô lên một tiếng: "Người đâu!"

"Đế hậu, thủ hạ có thể suy nghĩ một canh giờ được không?"

Lâu Thất gật gật đầu rồi đi ra ngoài. Ứng ở đằng sau cất cao giọng hỏi: "Đế hậu không sao chứ?"

Nàng ta lắc lắc đầu nói: "Người quên rồi sao, cả trăm loại độc cũng chẳng xâm nhập được vào người ta.

Không chỉ là các loại độc ở đây, còn cả những điểm này của thời hiện đại cũng có liên quan tới nữ nhân điên rồi đó, nếu không phải ả ta thì sau này nàng cũng sẽ không lấy thân thử độc, nàng luôn nghiên cứu cải tiến nguyên liệu được dục đồng thời cũng phải chịu rất nhiều khổ sở, chịu nhiều sự đau đớn.

Lâu Thất đem theo Lâu Tín đi gặp những người khác, mười người đó sau khi trở về may là không tiếp xúc với nhiều người khác, tất cả chỉ có sáu người, toàn bộ đều bị Lâu Thất gom lại vào một chỗ. Nhưng sau đó Lâu Thất mới phát hiện ra trên người họ tuy đều bị thương nhưng không có loại độc như trên người Ứng.

Sắc mặt của nàng trùng xuống. Đây hoàn toàn không phải chuyện tốt, bởi nếu trên người của tất cả bọn họ đều có vết thương đó thì có nghĩa là đối phương không cố ý nhắm vào ai, chỉ muốn bọn họ chết, hoặc giả truyền nhiễm cho Lâu Thất mà thôi. Nhưng nếu chỉ mỗi Ứng trúng độc, điều này cho thấy tính mục đích của đối phương rất rõ, chính là muốn tìm Ứng.

Trong thời gian một canh giờ đợi Ứng, Lâu Thất thúc ngựa ra khỏi doanh, nàng muốn yên tĩnh một mình.

Lại có hoa tuyết bay bay xuống. Mấy hôm nay tuyết cứ rơi mãi không ngớt, trời đất thành một mảng trắng xóa trông vô cùng trống trải. Bỗng nhiên nàng lại có một cảm giác thê lương và cô độc.

Không ngờ rằng nữ nhân điên cuồng năm đó khiến nàng trở nên thê thảm nhất, vòng vèo quanh co một hồi lại trở thành kẻ hại nàng đến mức nàng gần như phải tan cửa nát nhà, trong lòng nàng không kiềm được một cảm giác, liệu có phải thật sự mọi thứ là vì ả ta? Tất cả là do ả ta hại sao?

Song thân phụ mẫu của nàng và Trầm Sát, mười mấy năm gian khổ chống chọi của thái hoàng thượng, kẻ cầm đầu chính là cô ả sao?

Nàng chưa bao giờ yếu đuối, cũng chưa bao giờ ôm tội vào người nhưng giờ khắc này, nàng lại cảm thấy không kiềm chế nổi, nàng cảm thấy có chút mệnh mang.

Tiếng vó ngựa truyền từ đằng xa tới.

Lâu Thất ghì cương dừng Đạp Tuyết lại, đằng sau có một tiếng gió nhỏ vút tới, một con Tử Vân Hồ nhỏ bé chui vào lòng nàng.

"Cái đồ bé con này, sao lại theo tới đây?" Lâu Thất khẽ vuốt bộ lông dày rậm đã mọc lại toàn bộ của U U, nàng khẽ hé một nụ cười. "xem này, liệu có phải chúng ta lại có khách tới không."

Trong gió tuyết mờ lung, có một bóng dáng đang cười trên lưng ngựa đạp tuyết phi tới.

Cái đầu tiên đập vào mắt Lâu Thất là bóng dáng đang cười ngựa một mình đi đầu, y bào màu tối, trên

lưng áo choàng màu đỏ tung bay phấp phới trong gió.

Nàng trợn tròn mắt lên nhìn.

Vừa rồi mới bảo Trần Thập viết thư nà chàng đã tới nhanh như vậy sao?

”U u.”

”Người cũng nhận ra rồi đúng không?”

Lâu Thất cười rồi đá hai chân vào bụng ngựa, ”Đi!”, nàng tới đón nam nhân của nàng.

Trần Sát từ xa nhìn thấy cả đất trời mênh mông chỉ có một người đang cưỡi ngựa như bay tới. Lúc chàng đến còn không gửi thư, vì thế mà nhất định nàng không thể tiên tri biết trước được, nhưng vì sao gió tuyết lớn như này mà nàng lại phi ngựa một mình trong nơi mênh mang trống trải này?

Đến khi lại gần, chàng nhìn nữ nhân mà chàng đặt ở vị trí quan trọng nhất trong tim mình đang phi ngựa nhào tới, trong khoé mắt nàng dường như còn rớm lệ, trái tim Trần Sát đột nhiên cảm thấy đau đớn.

Chàng giang rộng đôi tay, ôm lấy thân xác mềm mại của nữ nhân đó vào lòng, chàng siết chặt lấy nàng.

”Nói cho bản đế quân biết ai bắt nạt nàng thế?”

Lâu Thất thở một hơi, vùi đầu vào lòng chàng lắc lắc: ”Chỉ là ta đột nhiên nhận thấy liệu có phải ta là kẻ cầm đầu gây ra mọi chuyện hay không mà thôi?”

624. Chương 624

Trần Sát nghe nàng nói liền ngậy ra rồi dùng lực đỡ lấy eo nàng nhắc bổng cả người nàng lên để nàng ngồi đằng trước mình, chàng ôm nàng cưỡi ngựa đi thong dong.

Hai mươi mấy vạn binh lính ở đằng sau cũng giảm tốc độ lại, bám theo sau ở một khoảng cách khá xa.

Chàng hít lấy hương thơm trên mái tóc của nàng, ôm nàng thật chặt rồi trầm giọng nói: ”Không phải.”

Trần Sát nói ngữ khí vô cùng chắc chắn, vào lúc Lâu Thất đang mếu máo nghĩ là chàng không hiểu thì chàng lại nói thêm một câu: ”Thất Thất, kể cả nàng có là như vậy thì ta cũng vẫn cảm kích nàng.”

”Cảm kích ta?” Lâu Thất không hiểu: ”Vì sao chứ?”

"Ừm, nếu như nàng cứ khẳng khẳng nói tất cả mọi việc này đều do nàng gây ra, vậy thì nếu nàng không gây ra những chuyện này thì nói không chừng bản đế quân không thể gặp được nàng.

Lâu Thất cười phì một tiếng lại cảm thấy vui vẻ: "Ai bảo thế, kể cả không gây ra những cái này thì chúng ta chắc cũng đã đính hôn rồi, nói không chừng năm ta mười bốn mười lăm tuổi đã bị chàng lừa, bây giờ con cái có khi cũng biết chạy rồi cũng nên."

Tuy nói vậy, nhưng để quân đại thần mở mồm nói những lời đường mật nên tâm trạng của nàng liền trở nên phần chấn憾.

Trầm Sát lắc lắc đầu: "Không rơi thẳng vào lòng của bản đế quân, chỉ là ấn định hôn ước, nàng nghĩ rằng bản đế quân không đào hôn sao?"

Lâu Thất lại không kiềm được bật cười.

Cái ôm của chàng ấm áp nhường này, giọng nói của chàng êm dịu nhường này, cái gì mà mông lung, cái gì mà tự trách, tất cả đều đã tan biến hết sạch.

Trầm Sát cảm thấy tâm trạng của nàng đã khá hơn một chút bèn ôm nàng càng chặt hơn, bờ môi của chàng ghé sát vào tai nàng, khẽ hỏi: "Mấy ngày hôm nay có nhớ bản đế quân không?"

Tuy ngày ngày bọn họ đều trao đổi thư từ nhưng sau khi tân hôn thì chưa bao giờ chia cách thời gian dài như vậy, lại là sau khi chàng khai quân, vì vậy mà ôm nàng như này ngay lập tức thân thể chàng liền dậy lên phản ứng. Nếu không phải ban nãy thấy nàng tâm trạng có chút không ổn thì chàng sớm đã dùng một nụ hôn để an ủi sự nhớ mong rồi.

Nữ nhân của chàng vô cùng mạnh mẽ, hiếm thấy có lúc mông lung và tự trách như này, tuy cơ thể của chàng đang kêu gào nhưng cũng không chống đỡ lại được sự thương xót. Sự thương xót đối với nàng.

Nếu như là lúc trước, Lâu Thất không nói được thì cố ý nói những cái ngược ý chàng, nhưng lần này thì nàng lại áp vào lồng ngực rộng ấm áp của chàng, nàng co người mềm nhũn lại rồi trề môi thật thà trả lời: "Ta nhớ, rất nhớ rất nhớ."

Sự yếu ớt và mềm mại này của nàng ngay tức khắc giáng trúng chỗ mềm nhất trong tim của Trầm Sát, một sự cương chiều và đẩy áp mãn nguyện khuấy động khắp ngực chàng.

Tại sao chàng lại yêu nữ nhân này đến như vậy? Tại sao lại yêu nàng đến như vậy!

"Thất Thất ngoan..."

Cuối cùng, chàng chỉ có thể dùng bàn tay khẽ run rẩy của mình vuốt ve mái tóc nàng, ôm nàng vào lòng

chặt hơn, chặt hơn nữa.

Hoả và Nguyệt dẫn quân bám theo từ xa, đứng nhìn cảnh tượng trước mặt đó.

Nam tử cao lớn kéo chiếc áo choàng màu đỏ trùm lên cả người nữ nhân đang ở trước ngực mình, yên tĩnh bước về phía trước, phía sau có một con ngựa không người cưỡi thong thả đi theo.

Hoa tuyết bay bay, trời đất tĩnh mịch.

Không ai trong bọn họ muốn quấy rầy hai người đó. Đến ngay cả bọn họ cũng cảm thấy có chút đau lòng, suốt cả chặng đường để quân và để hậu đều không dễ dàng gì, phong sương tuyết nguyệt, sinh tử mấy hồi, đến ngay cả động phòng cũng là ở nơi của kẻ khác, chiến trường chết chóc, xác chết chất thành núi. Đi đâu mà tìm được để quân và để hậu bị thôi như vậy cơ chứ?

Lâu Thất cũng muốn đoạn đường này dài hơn một chút, xa hơn một chút nữa.

Nhưng đường dẫu có dài có xa thế nào thì cũng vẫn sẽ tới lúc nhìn thấy cuối con đường. Khi nhìn thấy quân doanh từ phía xa, nàng cũng kể hết tình trạng của Ứng vệ ở bên này cho Trầm Sát biết.

Khi Lâu Tín và Ấn Dao Phong tới nghênh đón thì Lâu Thất đã hồi phục trở lại là một Lâu Thất khiến người ta cảm thấy mạnh mẽ vô song, Trầm Sát cũng quay về dáng vẻ lạnh lùng như thường ngày.

”Đế quân!”

”Vào trong rồi nói.”

Tất cả mọi người đều nhìn đế quân và đế hậu với ánh mắt cuồng nhiệt và sùng bái, đến ngay cả binh lính của Đông Thanh và Bắc Thương của đại lục Tứ Phương cũng khó mà giấu nổi sự sùng bái đối với bọn họ.

Trầm Sát không bao giờ để Lâu Thất đi đằng sau mình, bởi nếu vậy chàng sẽ không nhìn thấy được nàng.

Đế quân và đế hậu kề vai sánh đôi, cũng chẳng ai cảm thấy nữ nhân này phải lép vế khi bước cạnh nam nhân lớn mạnh đó, bọn họ đi cạnh nhau là một bức hoạ vô cùng hoà hợp hoàn mỹ.

”Đế quân có thể vào trường không?” Lâu Tín có chút không chắc chắn.

”Có thể.” Lâu Thất gật gật đầu.

Vừa vào đại trường thì một mùi hôi thối nồng nặc toả ra khiến Trầm Sát phải khê chau mày.

”Đế quân.” Ứng đứng dậy, mới trải qua hơn nửa canh giờ mà sắc mặt hắn đã trở nên trắng bệch có chút tuyệt vọng.

Trầm Sát bước tới, vỗ vỗ lên bả vai không bị thương kia của hắn rồi trầm giọng hỏi: ”Thất Thất đã nói với bản đế vương rồi, quyết định của ngươi là gì?”

”Thủ hạ... nghe theo đế hậu.” Ứng cup mắt xuống.

”Được, ngươi cứ việc đi, kẻ đó bảo ngươi làm gì thì cũng chỉ việc nghe theo hắn, chúng ta cũng sẽ theo sau vào thành.” Trầm Sát trầm giọng nói.

Lâu Thất nhìn chàng, chàng quay người lại rồi nhìn vào mắt nàng: ”Trước sau gì thì cũng phải giải quyết thôi, chúng ta cùng nhau làm, đã bao giờ sợ ai chứ?”

Không sai, bọn họ đã bao giờ sợ kẻ nào chứ?

Nàng hà tất phải sợ nữ nhân điên rồ đó thật sự có khả năng cướp lấy thân xác của mình! Giống như lúc trước nàng đã từng nói với lão đạo sĩ thối, nàng có thể giết nữ nhân điên rồ đó một lần thì cũng có thể giết ả ta lần thứ hai! Lần này, nàng sẽ khiến cho hồn của nữ nhân điên rồ đấy phải xé ra thành từng mảnh vụn.

”Bản đế quân muốn ả ta vĩnh viễn không được luân hồi chuyển thế.”

Được đấy, cách nói này nàng thích.

Trận chiến cuối cùng này cũng sắp đến rồi. Tất cả mọi ân oán hãy để bọn họ giải quyết hết sạch trong lần này đi.

Khi trời còn chưa tối, Ứng đem theo mười sáu người với một tư thái quả cảm không chùn bước mà tiến vào hoàng thành Hách Liên. Bên trong đó quả nhiên sớm đã có kẻ hạ lệnh rồi, lúc bọn họ tiến vào trong hoàn toàn không có một chút trở ngại nào, bọn họ trực tiếp được đưa thẳng vào trong hoàng cung.

Đại khí của hoàng cung Hách Liên khác với Đại Thịnh, tuy rằng giờ là mùa đông tuyết lớn phủ đầy nhưng nơi này chỗ nào cũng lấp lánh huy hoàng, chỗ nào cũng có thể nhìn thấy những kỳ hoa dị thảo được chăm sóc tỉ mỉ, chúng vẫn sinh tồn yếu ớt trong mùa đông giá rét này.

Đối với Ứng mà nói thì rất nhiều cung điện ở đây đều được kiến tạo vô cùng loè loẹt.

Thi thoảng có cung nữ đi qua cũng ăn mặc vô cùng hở hang, trong lúc đi lại có thể nhìn ra họ có chút run rẩy vì lạnh, nhưng bọn họ trang điểm đều rất đậm, trông mặt dày bự phẫn.

Nguyên nhân vì kẻ dưới cũng có thể gặp chủ tử.

Ứng nghi là bản thân mình đại thể cũng có thể nhìn ra được chủ tử của hoàng cung này nhất định có vấn đề. Cung nữ trông như vậy cũng có đẹp đâu cơ chứ.

Trước mặt là một toà đại điện được lát bằng gạch vàng sáng, cái cửa tựa như miệng của một con thú dữ, nó khiến cho người ta có cảm giác lạnh lẽo ghê rợn, cảm giác như là rắn độc mãnh thú đang thè lưỡi ra cuốn lấy người ta vào miệng ăn vậy.

Lúc này Ứng lại càng thấy cái tốt của Lâu Thất và đề quân nhà mình.

Hắn nắm chặt hai lòng bàn tay lại, hít một hơi thật sâu tựa như chuẩn bị chiến đấu.

Bất luận người trong đó là ai, muốn hắn làm gì thì hắn cũng đã có sẵn chủ ý của mình rồi, nếu bảo hắn làm chuyện gì đó phản chủ thì hắn thà chết cho xong.

Nhưng đúng lúc này, Thu Khánh Tiên đi sau lưng hắn dường như nhìn thấu được suy nghĩ của hắn, cô khẽ nói với hắn: "Đế hậu đã nói rồi, nếu người không nghe lời người mà nhất định muốn chết thì đợi sau khi người chết thì đế hậu sẽ lột sạch quần áo ở trên thi thể người ra rồi buộc lên ngựa cho chạy một vòng quanh đại lục Long Ngâm và đại lục Tứ Phương. Để cho người trong toàn thiên hạ được chiêm ngưỡng sự cao thượng vĩ đại của người." Nói xong cô ta lại bổ sung thêm một câu: "Đế hậu còn nói là người nói được làm được."

"Cái đệt."

Ứng không kìm được mà thốt ra lời bậy bạ.

Có cần thiết phải ác vậy không chứ? Như vậy thật sự quá ác rồi!

Ở bên ngoài điện, những người khác đều bị chặn lại, chỉ một mình Ứng được phép vào trong.

"Ta cũng muốn cùng vào trong đó, Ứng vệ đại nhân!" Thu Khánh Tiên cảm thấy lo lắng trong lòng, cô ta kéo tay áo của hắn lại, binh sĩ cao lớn đằng sau lập tức ho hai tiếng.

Thu Khánh Tiên lập tức rút tay về.

Ứng nhìn cô ta một cái rồi nói với thị vệ đang cản bọn họ lại: "Đây là thị nữ mà lúc đầu đã bôi thuốc cho ta, cô ta cũng bị trúng độc, chỉ bằng người vào trong hỏi chủ tử các người xem có thể để cho cô ta cùng vào điện không."

Hắn vừa dứt lời thì bên trong vọng ra một giọng nửa nam nửa nữ: "Hai người các người vào đây."

Tuy giọng đó nửa nam nửa nữ nhưng Thu Khánh Tiên vẫn có thể nghe ra được đó là tiếng của Vân Phong! Cô ta hoan hỉ nói: "Là Vân Phong công tử! Không biết Tiểu Trù cô cô liệu có ở trong đó không?"

Giọng nói này có chút ngây thơ lãng mạn.

Người bên trong đại diện liền cười phì một tiếng, nhìn Tiểu Trù đang đứng đằng sau mình: "Ừm, tìm cho người một người bầu bạn cũng được đấy, đợi ta chiếm được thân thể của Lâu Thất thì mấy chủ bộc chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau." Nói xong hắn sờ lên mặt mình lại dường như chợt nhớ ra điều gì, khẽ cười nói: "Mấy nam nhân bên cạnh cô ta kẻ nào kẻ nấy đều vô cùng tuấn tú mỹ miều, đến lúc đó ta nạp hết là được rồi."

Hách Liên Minh đứng ở phía dưới, hai nam nhân nữ tử đó vẫn đi theo bên cạnh hắn, khuôn mặt của hai người đó tựa như vừa được bôi lên một lớp sáp mới vậy, trông lại càng trơn nhẵn rực rỡ hơn nhưng cũng càng đơ cứng hơn.

Nghe câu này hắn liền rụt lại.

"Vân Phong" liếc hắn một cái: "Người qua đây, cái bộ dạng như sợ ta làm gì người là như nào vậy?"

Hách Liên Minh bước tới, quỳ gối xuống bên chân hắn, mặt úp vào đầu gối hắn: "Bệ hạ, ta chỉ sợ tới lúc đó người lại không làm gì ta nữa."

"Ồ? Mục đích của người chẳng phải chỉ là muốn Hiên Viên Chiến và Cổ Tịnh Nhi sao?" Chẳng lẽ đợi sau khi ta chiếm được thân thể của Lâu Thất thì người còn muốn ta nhận người làm người có quan hệ thân thiết hay sao?"

"...Có gì mà không thể chứ?"

"Vân Phong nghe hắn nói lập tức ngửa đầu lên trời bật cười ha hả.

Khi Ứng và Thu Khánh Tiên tiến vào liền nhìn thấy cảnh này.

Vân Phong vốn dĩ âm nhuận như ngọc giờ đây lại diêm dúa loè loẹt. Trang điểm sắc sảo, mặc chiếc váy hoa lệ, cây trâm dung đưa, tư thế vô cùng lả lơi.

Móng tay hắn sơn màu đỏ thẫm, đeo hộ giáp khảm đá, khẽ ngắt hoa lan, rồi khẽ xoa xoa lên trên đầu của nam nhân đang ở trên đầu gối hắn.

Ánh mắt hắn khẽ lướt qua liếc Ứng và Thu Khánh Tiên đang đi tới.

Ứng suất thì ới mưa, Thu Khánh Tiên thì dường như có chút sợ hãi núp sau lưng hắn.

”Người chính là Ứng vệ sao? Ồ, quả nhiên trông cao lớn anh tuấn, ta thích đây. Qua đây.”

Ứng vừa nghe cái giọng nam không ra nam nữ không ra nữ này thì toàn thân nổi hết cả da gà, nếu bảo hắn giống như nam nhân đang quỳ ngồi bị xoa đầu như chó thể kia thì quả thật hắn muốn chết quách đi cho rồi~~

Phía sau, Thu Khánh Tiên dùng móng tay chọc một cái vào đằng sau hông hắn.

A đầu chết tiệt này lại dám hạ thủ thật!

Ứng thầm nghĩ rằng nghĩ bụng đợi khi nào quay về nhất định phải bảo với đế hậu dạy bảo nha đầu này một trận cho hắn. Nhưng vừa nghĩ tới đây thì cô ta lại ra sức chọc hắn cái nữa.

Biết rồi, biết rồi, khổ lắm!

Mặt Ứng đen xì bước về long ý đó. Mỗi bước đi của hắn đều cảm tưởng như là đang bị cắt thịt vậy, đi vô cùng khó nhọc.

”Vân Phong” cũng chẳng so đo với hắn, chỉ lãnh đạm nói một câu: ”Trừ phi, người không cần thuốc giải nữa.”

Không cần thuốc giải, nếu hắn chết thật thì thật sự là đế hậu có khả năng sẽ đem cái xác loã thể của hắn cho chạy một vòng khắp thiên hạ đấy. Trong lòng Ứng chua xót, lập tức sải bước nhanh hơn, hắn bước tới trước mặt ”Vân Phong.”

625. Chương 625

”Vân Phong” đưa tay ra khẽ nâng cằm hắn lên, dáng vẻ cứ như là một đại gia đang trêu ghẹo cô nương ở trong lầu xanh vậy.

Toàn thân Ứng cứ run bần bật.

Trên người hắn chỗ nào cũng ngứa, bị một nam nhân trang điểm thành ”nữ nhi” như này chọc ghẹo, chẳng cảm thấy tự tại chút nào đâu.

”Ừm, ngoại hình cũng được đấy, tối nay người sẽ được thị tẩm nhé.”

”Phụt!”

Ứng không nhịn nổi nữa.”

”Người chẳng phải là nam nhân sao?”

”Yên tâm đi, lúc cần thiết thì ta có thể dùng thân thể của Tiểu Trù. Hắc bật cười ”rạng rỡ”, đưa tay vuốt ve mặt của Ứng, ”Có điều người tráng kiện như này thì ta có dùng thân thể của Triệu Vân Phong người cũng có thể chiến được phải không?”

Thật lòng Ứng muốn ọe lắm rồi.

Trong lòng hắc đang gầm rú lên, Lâu Thất à người chơi thủ hạ như vậy sao! Cái này cũng bắt hắc phải nghe theo sao?

Hắc cương cứng hết cả người lên, hắc đang cố gắng kìm lại sự kích động muốn tung ngay một chưởng giết chết đối phương, hắc nói: ”Sao người nhìn ra được ta trông anh tuấn cơ chứ? Nhìn những vết thương chi chít trên mặt ta xem, đều sưng vù hết cả lên rồi...”

”Người phải giống như bọn họ xưng hô ta là bệ hạ.” ”Vân Phong cười lả lơi: ”Còn như vết thương trên mặt người thì chẳng sao cả, ta nhìn ra được căn bản là ổn, vết thương thì ta sẽ chữa trị cho người. Có điều trước lúc đó người phải có chút hy sinh, giúp ta làm vài chuyện.”

Trọng điểm đây rồi.

Ứng lại trấn định hơn một chút: ”Việc gì?”

Chẳng ngờ rằng ”Vân Phong” đột nhiên nói: ”Là Lâu Thất bảo người đi vào đúng không?”

Ứng ngây ra một lúc rồi thẳng thắn gật đầu. ”Đúng vậy. Để hậu nói ta trúng độc, độc này người không giải được, vì để ta có thể sống tiếp thì chỉ có thể tới tìm người.”

”Ha ha ha ha, a đầu gối đó vẫn luôn coi trọng tính mạng của những người xung quanh như vậy, đúng là một khuyết điểm.”

Nói xong, ả ta nhìn sang Thu Khánh Tiên đang đứng ở dưới, chớp chớp mắt nói: ”Phải vậy không? Lâu Thất?”

Lâu Thất?

Ứng hốt hoảng ngạc nhiên, vội quay người lại nhìn Thu Khánh Tiên.

Nhưng hắn nhìn kiêu gì thì cũng vẫn là Thu Khánh Tiên mà!

Khuôn mặt của Thu Khánh Tiên, thân hình của Thu Khánh Tiên, khí chất của Thu Khánh Tiên.

Thu Khánh Tiên cũng sững sờ nhìn hắn, chẳng hiểu gì cả: "Sao cơ?"

"Vân Phong" nhìn chăm chăm cô ta rồi lại quan sát phản ứng của Ứng, đột nhiên bật cười.

"Xem ra ta hoa mắt, nhìn nhầm rồi. Người nói phải không, Ứng vệ?"

Ứng liếc hắn với cái nhìn vô cùng khinh bỉ: "Đế hậu nói trong hoàng thành này nhất định có quý khách, thiết nghĩ người đã mai phục sẵn chờ người nên người tuyệt đối sẽ không vào như vậy đâu, có vào thì cũng phải đợi mười vạn đại quân binh đến thành ép người ra."

"Ha ha ha, đây quả đúng là tính cách của a đầu đó."

"Vân Phong" nói xong liền nhìn Ứng vệ: "Nếu Lâu Thất đã nói vậy rồi thì có phải người nguyện làm tất cả để giữ lại được tính mạng của mình không?"

Ứng nghiêng răng, thốt ra đúng một chữ: "Phải."

"Nếu vậy là tốt nhất, bây giờ người có thể không cần hoàn toàn nghe ta nhưng sau này thì người sẽ nghe thôi."

"Vân Phong" lấy từ trong người ra một cái bình: "Trong này là thuốc giải lần thứ nhất, phát xuống mỗi người uống một viên đi, ta nói cho người biết, được hiệu của một viên thuốc giải chỉ có thể duy trì một ngày."

Hắn là một ngày?!

Ứng quả thật là tức điên lên được nhưng lúc này hắn lại không thể nói gì.

Hắn đổ ra một viên thuốc giải, không chút do dự mà nuốt thẳng vào, sau đó hắn đưa cái bình cho Thu Khánh Tiên: "Đem phân phát cho bọn họ."

Thu Khánh Tiên nhìn "Vân Phong." Hành động khuất phục nghe theo mọi mệnh lệnh của cô ta trong chốn lạt đã lấy lòng được hắn, hắn xua xua tay nói: "Đi đi. Hách Liên Minh, sắp xếp chỗ ở cho bọn họ, tối nay ta có việc cho bọn họ làm."

Hách Liên Minh đứng dậy, bước tới chỗ Thu Khánh Tiên: "Ra đây."

Hắn vừa bước đi thì nam nhân nữ tử kia cũng đi theo hắn.

Thu Khánh Tiên không kìm được nhìn về phía hai người đó, khi nhìn thấy mặt họ thì đáy mắt cô bỗng loé lên sự bàng hoàng nhưng lại nhanh chóng giấu đi.

"Nhìn cái gì mà nhìn! Đây không phải là người mà ngươi có thể nhìn!" Hách Liên Minh lập tức nổi giận.

Thu Khánh Tiên dường như bị dọa cho khiếp vía, vội vã cúi đầu: "Vâng."

Xem ra cô ta còn sợ chết hơn cả Ứng.

"Vân Phong" nhìn cô ta một cái rồi nói với Hách Liên Minh: "Ngươi hà tất phải bảo vệ cho hai cái đồ giả mạo đó? Tối nay kiểu gì cũng phải dùng đến chúng. Tí nữa ta sẽ xử lý lại mặt của chúng một chút, cứng đờ như vậy thì kể cả ở xa thì ngươi cũng đừng mong lừa được ả Lâu Thất ranh mãnh như ma đó."

"Bệ hạ, thật sự phải dùng tới hai người bọn họ sao?"

"Nếu không thì trong thời gian ngắn như vậy ngươi có thể làm ra hai khuôn mặt này không? Ta phải cảnh cáo ngươi, không được làm ra mặt Lâu Thất nữa."

"Vâng. Nhưng mà..." Hách Liên Minh trông có vẻ thật sự dối dãi tốt với hai người này, hoặc giả hắn không nở với hai khuôn mặt này: "Hai người này, một kẻ từng là thị vệ của Vân U, một kẻ là nghĩa tử của Cổ Tịnh Nhi, năm đó họ cũng từng tiếp xúc với Trầm Sát khi còn nhỏ, độc Cổ trên người Trầm Sát cũng là do cô ta hạ, nếu những cái này để bọn chúng phát hiện ra..."

Bùm!

"Vân Phong" tung ngay một chưởng vào mặt hắn, rõ ràng là hỉ nộ vô thường. "Cút! Ta nói là dùng hai người họ thì dùng hai người họ! Ngươi ôm hai thứ đồ giả mạo này bao nhiêu năm nay lại có tình cảm thật đấy à? Đợi ta chiếm được thân xác của Lâu Thất, dùng huyết mạch dẫn dụ tìm được Hiên Viên Chiến và Trầm hoàng hậu Cổ Tịnh Nhi thì sẽ giao người thật cho ngươi, ngươi còn muốn giữ hai cái thứ giả mạo này làm gì cơ chứ?"

Hách Liên Minh bị hắn từ hư không giáng một chưởng vào má, ngay lập tức một bên mặt sưng vù lên.

Nhưng nghe ả nói vậy, hắn hoàn toàn không quan tâm đến nỗi đau đốn trên mặt mà ánh mắt lại càng nhiệt lên. "Bệ hạ dạy bảo đúng lắm, đến lúc đó ta có thể thật sự ở với Chiến đệ và Tịnh tỷ rồi!"

Nói xong hần liền nhấc chân đá Thu Khánh Tiên một cái: "Mau đi đi! Nữ nhân xấu xí, đừng làm lỡ thời giờ ta gặp gỡ Chiến đệ và Tịnh tỷ tỷ!"

Ứng sững sờ nhìn Hách Liên Minh, hần cảm thấy não mình không chuyển động được nữa rồi, kẻ này là hoàng đế của vương triều Hách Liên sao? Đầu óc hần không bình thường phải không?"

Hần với Hiên Viên hoàng và Trầm hoàng hậu?

Bà nội nhà nó chứ, da gà lại nổi hết cả lên rồi! Nhưng mà đây đều là những tin tức quan trọng, hần phải làm thế nào để truyền tin cho đế quân và đế hậu đây?

Còn nữa, buổi tối bọn chúng còn muốn dùng hai người sắp này đối phó với họ?

Trong lòng Ứng hoang mang.

Lúc này, "Vân Phong" lại tóm lấy cổ tay hần, nói với hần rằng: "Nào, Ứng vệ, bế ta vào tắm cung đi."

Ứng run sợ trong lòng. Mẹ nó, tên biến-thái này định làm gì? Không phải là thật sự muốn hần cùng thân xác của Vân Phong...

Đế hậu cứu mạng! Xin hãy tha cho thủ hạ!

Hần vẫn còn là trai tơ thanh thuần mà à à à!

Thu Khánh Tiên đi theo sau ba người đó, cô nhìn hai người nam nhân nữ tử bước đi dáng vẻ khô cứng mà bàn tay cô đang cầm cái bình siết chặt lại, gân xanh nổi hết cả lên.

Hai người này, một kẻ là thị vệ mà bọn họ từng suy đoán phản bội chủ tử, một người lại là nữ nhân họ Cổ! Hoá ra cô ta lại là nghĩa tỷ của Trầm hoàng hậu! Chính là người hạ độc Cổ Trầm Sát!

Suy đoán bao nhiêu lâu, tìm bao nhiêu lâu, cuối cùng cũng tìm ra rồi nhưng tạm thời lại không thể giết!

Chỉ là số mạng của hai kẻ này xem ra vô cùng thâm hiểm, bao nhiêu năm nay đều phải sống mà mang khuôn mặt của người khác sao? Cái bộ dạng ma quỷ này liệu còn ý thức của bản thân không? Hay căn bản chúng đã trở thành Khôi Lỗi sống rồi?

Nhưng mà làm Khôi Lỗi sống thì nàng sẽ bỏ qua cho họ sao?

Hách Liên Minh...

Có phải nguyên nhân chính là Hách Liên Minh!

Hách Liên Minh ngoảnh đầu lại, hần cứ cảm giác sau lưng có ánh mắt đang nhìn hần chăm chăm, nhưng khi hần quay người lại thì lại vẫn chỉ nhìn thấy viên thị nữ yếu đuối đó, cô ta cúi gằm đầu xuống, còn không dám thẳng lưng bước đi.

So sánh với Chiến đệ và Tịnh tỷ tỷ của hần thì tất cả mọi người đều là lũ xấu xí.

Có điều, con gái của Chiến đệ lại vô cùng xinh đẹp...

Sau này một nhà bốn người họ đều có thể chung sống với nhau rồi, thật là tuyệt biết mấy.

"Người đưa bọn chúng đi tới điện bên cạnh, Xuân Hoa điện là được rồi, trông chừng bọn chúng cẩn thận." Hách Liên Minh nói với một đội thị vệ ở ngoài điện xong liền đưa hai người kia đi khỏi.

Nhìn bóng dáng của bọn họ, ánh mắt Thu Khánh Tiên ánh lên chút đau thương.

Cô ta ra hiệu bằng mắt với một binh sĩ đang đứng ở trên cùng, ý bảo để ý tới nữ nhân đó.

Hần nhìn thấy ra hiệu vừa đúng lúc nhìn thấy cô ta đi theo sau Hách Liên Minh rẽ vào một lối, chỉ thấy khuôn mặt nghiêng của cô ta.

Bọn họ bị đưa đến Xuân Hoa Điện cách đó không xa, bị trông chừng bởi gần ba mươi thị vệ.

Thu Khánh Tiên mở bình thuốc đó ra, phát cho mỗi người một viên, sau khi tất cả mọi người đều nuốt xuống thì cô ta ôm bụng bảo muốn đi vệ sinh, có hai viên thị vệ đưa cô ta ra ngoài, lúc chuẩn bị đi thì binh sĩ cao lớn kia nói: "Chờ chút, ta cũng đau bụng, cho ta cùng đi với."

Dù sao thì cũng chỉ có hai người nên đám thị vệ cũng không nghi ngờ, chúng đưa bọn họ tới nhà xí, bốn người canh gác bên ngoài.

Nhưng không lâu sau, Thu Khánh Tiên và viên binh sĩ cao lớn đó đã lén ra ngoài âm thầm đánh gục bốn người đó từ phía sau.

"Ta muốn nghiên cứu loại thuốc giải này một lúc, có thuốc mẫu rồi thì có thể nhanh chóng nghiên cứu chế ra thuốc giải rồi." Giọng nói của Thu Khánh Tiên lập tức thay đổi, đó lại là giọng của Lâu Thất, "Sát, chàng giúp ta trông chừng một lúc."

Còn giọng nói và khí chất của binh sĩ cao lớn kia cũng lập tức thay đổi theo, rõ ràng chính là Trầm Sát.

”Nàng cứ làm việc của nàng đi, những cái khác cứ giao cho bản đế quân.”

Lâu Thất tức khắc rút hai ống thủy tinh từ trong cây trầm ra, bỏ viên thuốc mà lúc này bản thân giấu vào đó, bắt đầu nghiền cứu. Bọn họ trà trộn vào đây, một trong những mục đích là có được một chút thành phần của thuốc giải thì nàng mới có thể nhanh chóng nghiền cứu bào chế ra thuốc giải được. Mục đích còn lại cũng là vì Vân Phong và Tiểu Trù, còn nữa, họ muốn thăm dò xem làm thế nào mới có thể tiêu diệt được nữ nhân điên khùng đó.

Chỉ có điều nữ nhân điên rồ đó quả nhiên vô cùng thận trọng, ả ta có sự hiểu biết nhất định về nàng, vừa rồi lại còn thăm dò nàng nữa, nếu không phải Lâu Thất có đầy đủ sự bình tĩnh thì e rằng đã bị ả ta thử ra được rồi.

Nhưng chuyến đi này quả là không phí công toi, nàng đã biết được rất nhiều cái mà bản thân muốn biết, ví dụ như ở trên đỉnh của toà đại điện đó có Bác Hồn Trần khổng lồ, Bác Hồn Trần này thực ra có hai lớp công dụng, đối với nữ nhân điên rồ kia thì cũng có tác dụng cố định hồn, ả ta ở trong thân xác của Vân Phong thì không thể ra khỏi Bác Hồn Trần đó, nếu không thì không thể chịu được. Nhưng trận pháp đó cần phải có người giúp ả bày ra, Thánh Tiên Cung, Bác Hồn Trần ở chỗ của lão đạo sĩ thối thì ai có thể giúp ả bày được? Du phu nhân sao?

Lúc này Lâu Thất cũng chẳng màng đến Du phu nhân đó được.

Nàng còn biết một chuyện khác, chính là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy ngoại hình của Hiên Viên Chiến, chỉ là nàng không ngờ lần gặp mặt này lại là kẻ khác mang gương mặt của ông.

”Sát, nữ nhân đó bị chinh thành dáng vẻ của mẫu hậu chàng, hơn nữa ả ta còn là người năm đó đã hạ độc Cổ chàng. Bà ta là nghĩa tỷ của mẫu thân chàng.”

Cuối cùng nàng vẫn nói ra.

Thân hình của Trầm Sát khẽ gồng lên, tiếp sau đó ánh mắt chàng lộ ra tia sáng lạnh lùng như băng.

”Vậy sao?”

”Chàng muốn xử lý thế nào?” Lâu Thất hỏi: ”Tối nay bọn chúng muốn dùng vẻ ngoài của bọn họ để dẫn dụ chúng ta ra, nam nhân còn lại chính là mang hình hài của Hiên Viên Chiến.”

Nàng biết cảm nhận của Trầm Sát giống y như nàng, phụ thân lại bị kẻ khác dòm ngó rồi giả làm hình hài của ông, ở cùng với tên nam nhân biến thái này! Nàng thật sự chỉ muốn giết người!

626. Chương 626

”Nàng bào chế ra thuốc giải đi, bản đế quân vẫn có thể nhẫn nhịn được.

Giọng nói của Trầm Sát lạnh lùng vô tận. Ý của chàng là chàng chỉ có thể nhịn thêm một chút xú nữa thôi, lát nữa tuyệt đối chàng không thể nhịn được.

Hoàng cung biến thái như này, hoàng thất biến thái như này, bọn họ chỉ muốn huỷ diệt! Huỷ diệt triệt để!

”Ta sẽ cố gắng nhanh nhất có thể.

Đúng lúc này, Đại Bạch vỗ đôi cánh đưa Hiên Viên Khước và Lâu Hoan Thiên tới trong quân doanh. Nguyệt và Hoả lập tức ra nghênh đón.

”Thái tử điện hạ, Hiên Viên vương gia, đế quân và đế hậu mời hai vị tới để lập tức tiếp tay thống lĩnh quân đội công thành.”

Lâu Hoan Thiên nhú chặt mày: ”Hai người bọn họ đâu rồi?”

”Đế quân, đế hậu và cả Ứng đều đã vào hoàng cung Hách Liên.”

”Nhảm nhí quá! A đầu này, sao lại không chịu đợi cơ chứ?” Hiên Viên Khước vỗ đùi, ông lấy một thứ từ hông mình ra, nghiêng răng nói: ”Nghe lời bọn họ đi, xuất binh, công thành!”

Tuyết lớn vừa ngừng thì đêm tối cũng buông xuống.

Gần bảy mươi vạn đại quân thẳng tiến hoàng thành Hách Liên. Một đám người đông nghìn nghịt, quân vây bốn mặt.

”Cho vỡ chết bà nó luôn!” Hiên Viên Khước ngồi trên xe thống soái, tay giơ lệnh kỳ vung mạnh xuống.

Thiên Phá đạn của Lâu Thất xếp thành hàng ngay ngắn bắn ra.

”Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!”

Tiếng nổ cực đại vang lên trong màn đêm tĩnh mịch.

Đốm lửa bắn ra rơi xuống cờ và cỏ khô, nhanh chóng bùng cháy.

”Hách Liên Minh có dám ra nghênh chiến không?”

”Hách Liên Minh có dám ra nghênh chiến không?”

Lâu Hoan Thiên cười trên tuần mã, dùng nội lực từ xa truyền giọng nói vào.

Trong hoàng cung, Hách Liên Minh vỗ tay gọi cung nữ vào thay y phục cho hắn, hắn kéo nam nhân và nữ tử đang nằm ngủ cạnh mình dậy, đẩy bọn họ ra ngoài.

”Người đâu! Treo hai kẻ này lên thành lâu!”

Hắn hạ lệnh, khoé mắt trào ra một giọt lệ. Ở bên cạnh bầu bạn với hắn bao nhiêu năm nay, hoá ra ít nhiều gì hắn cũng có chút không nỡ, hắn vốn tưởng rằng còn có thể ngủ thêm lúc nữa, cái tên đáng chết đó lại đến công thành vào lúc này.

”Bệ hạ” như sức nhớ ra cái gì, hắn vội vã đi tới toà đại diện đó, hoàn toàn không thấy thị vệ đưa hai người đó đi. Nhìn nhau một lúc, trong ánh mắt loé lên tia sáng lạnh như băng.

Một góc trong hoàng cung.

Lâu Thất cởi bỏ trang phục thị vệ trên người, nàng nhìn hai kẻ cứng đờ như khúc gỗ đó, tay liền rút ra mười mấy cây kim dài, nhanh như cắt đâm vào các đại huyệt ở trên người nữ nhân đó, sau đó tay nàng nặn ra một quyết ấn lên trên trán của cô ta.

Còn khi nàng đang làm những việc này thì Trầm Sát nhìn sang khuôn mặt có vài nét giống với Lâu Thất đó, hai ngón tay thành kiếm rạch một đường lên mặt hắn.

”Đi chết đi!”

Nam nhân đó căn bản là không có cách nào phản kháng, bị sát khí màu đen của chỉ kiếm của chàng rạch trúng khuôn mặt, khuôn mặt tuần mỹ vô song đó ngay lập tức bị huỷ hoại.

”Bùm!”

Trầm Sát lại giáng một chưởng nữa xuống đỉnh đầu hắn, khiến chân của hắn lún thẳng xuống đất, toàn thân cũng trở nên méo mó biến dạng.

Khi mà tâm trạng Trầm Sát bùng nổ thì đừng ai mong được chết tử tế.

Lâu Thất không nhìn về phía chàng, căn bản là nàng không muốn nhìn khuôn mặt đó, bởi nó là giả. Nàng cũng sẽ không tự động thủ, Trầm Sát cũng vì biết điều này nên mới ra tay giải quyết một tên.

”Bùm!”

Lầu thành bên ngoài lại vọng vào một tiếng nổ.

”Trong vòng một canh giờ bọn họ có thể công vào được.” Tay Lâu Thất không dừng lại, tai vẫn nghe ngóng tứ phía.

”Người làm việc của người đi.”

Lâu Thất đổ một bình nước thủy vào mồm nữ nhân.

”Khụ! Khụ! Khụ!”

Thứ nước đó vừa đổ vào, nữ nhân đó liền ho sặc sụa, sau đó thì con ngươi trong mắt cô ta cuối cùng cũng chuyển động như một con người bình thường, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt Lâu Thất.

”Aaa!”

Cô ta cứ như bị dọa cho khiếp hồn khiếp vía vậy, thét lên một tiếng rồi định lùi về phía sau. Nhưng ngay tức khắc Lâu Thất đã tóm lấy cổ áo của ả. Tay còn lại làm một quyết trước mặt ả ta, giọng nói của nàng có sự mê hoặc.

”Không được phản kháng lại ta, người đều nghe theo ta.” Nàng khẽ hỏi: ”Ta hỏi, người đáp.”

Ánh mắt của nữ nhân đó lại trở nên mờ đục, ả ta gật gật đầu.

”Người tên là gì?”

”Cổ Thu Lan.”

”Có phải người đã hạ độc Cổ vào con trai của Trầm hoàng không?”

Cổ Thiên Lan do dự một lúc rồi ánh mắt dần dần trở nên hung dữ: ”Đúng! Minh ca muốn hấn phải sống thê thảm, ta vốn dĩ muốn hấn chết quách đi cho xong, Trầm hoàng hậu cuối cùng còn thay hấn đỡ một loại thuốc khác...”

Nghe câu trả lời của ả, hơi thở ở toàn thân Trầm Sát trở nên lạnh lẽo. Chẳng phải chính là kẻ này sao? Chính ả ta là người đã hại chàng đau khổ suốt bao nhiêu năm như vậy!

Cuối cùng cũng tìm thấy kẻ này, cuối cùng cũng tìm ra ả!

”Còn một câu hỏi nữa”, chàng nghiêng rằng hỏi: ”Hiên Viên hoàng và Trầm hoàng, bọn họ đang ở đâu?”
Thăm dò tung tích của họ từ miệng của nữ nhân này là mục đích cuối cùng mà bọn họ trà trộn vào.

”Bọn họ... Thánh Tiên Sơn...”

Cả Lâu Thất và Trầm Sát ngay lập tức sững sờ.

Thánh Tiên Sơn?

Bọn họ đều ở Thánh Tiên Sơn sao?

Nhưng lúc trước đám người Lâu Thất đều ở Thánh Tiên Sơn rồi mà, lẽ nào vẫn còn nơi có người bị giam giữ? Nếu còn giam giữ ai đó thì tại sao Thánh Sơn Tiên chủ lại chẳng hề nhắc tới?

”Du phu nhân đó...” Tim Lâu Thất như ngừng đập.

”Chúng ta phải lập tức tới Thánh Tiên Sơn!”

Lâu Thất búng tay một cái trước mắt nữ nhân này, ả ta ngay lập tức tỉnh táo trở lại.

Ả ta nhìn Lâu Thất, xong lại quay sang nhìn Trầm Sát, rồi lại lấy tay sờ lên mặt mình...

”Các người là...” Ả ta ngay lập tức kinh hãi, chỉ tay vào bọn họ, định lùi về phía sau nhưng lại phát hiện mình không thể động đậy được. ”Tiểu thái tử của Trầm Thị? Người là, giống Hiên Viên Chiến như vậy...”

”Không sai, ta là Lâu Thất, con gái của Hiên Viên Chiến.” Lâu Thất nhìn ả, cứ hề nghĩ tới nỗi khổ sở mà bao nhiêu năm nay Trầm Sát phải chịu, nỗi đau mỗi khi đọc Cổ phát tác và cả những lúc tưởng chừng như đã đi tới khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, nếm trải mùi vị sống đến ngày hôm nay là ngày cuối sẽ không có ngày mai thì nàng lại vô cùng cảm hận nữ nhân này.

”Ta có cái này muốn tặng cho người.”

”Người, người muốn làm gì?” Cổ Thu Lan vô cùng khiếp sợ. Sự tình bao nhiêu năm nay thực ra ả ta luôn có chút ký ức mơ hồ nhưng nó lại giống như đang nằm mơ một giấc mộng dài vậy, ả ta ngần ngại, có chút ký ức đứt đoạn mơ mơ hồ hồ.

Trầm Sát cũng nhìn Lâu Thất, với suy nghĩ của chàng thì nữ nhân này cho một chương chết luôn đi cho xong nhưng dường như Lâu Thất lại có cách nghĩ riêng của mình.

Lâu Thất lấy một cái bình nhỏ từ hông ra, động tác mở bình của nàng vô cùng thận trọng, sau đó nàng bóp lấy miệng của Cổ Thu Lan, đổ thẳng cái thứ ở trong bình vào mồm ả.

”Khụ khụ, người cho ta uống cái gì vậy?”

”Thứ này tốt lắm, đại bổ luôn đấy, yên tâm đi, ta cũng sẽ bón một ít cho cả Hách Liên Minh, đến lúc đó người chỉ việc đi tìm hắc. Âm Nữ à? Ta cho các người Âm Nữ giao phối với Âm Nam, các người cứ chơi thoải mái đi, thế nào?”

Lâu Thất cứ hễ nghĩ tới nỗi thống khổ mà bọn chúng gây ra cho Trầm Sát là nàng lại không mềm lòng được. Nàng rút mấy cây kim ra, lấy ra vài cây đập vào trong người ả, sau đó điểm huyết ả rồi vút vào một góc.

Nàng nói với Trầm Sát: ”Đi thôi, chúng ta đi tìm Hách Liên Minh.”

Trầm Sát bị nàng kéo đi, quay đầu liếc ả một cái: ”Đó là thuốc gì vậy?”

”Đồ tốt mà, thứ hay ho để ả ném trải cảm giác đau khổ vài lần đã rồi hẵng chết.” Lâu Thất nghiêng răng: ”Chàng yên tâm đi, ả ta không sống được đâu.”

Lúc này, bọn họ lại nghe thêm một tiếng ”Bùm!”, hoả pháo ở bên ngoài lại ngày càng ép vào gần hơn.

”Lẽ nào dám người đại ca muội và lão đạo sĩ thối đã công phá cổng thành rồi sao?” Lâu Thất ngáp ngừng rồi quay đầu lại nhìn. Đúng vào khoảnh khắc nàng quay lại thì bốn bề phóng tiễn dày đặc về phía họ.

Viu! Viu! Viu! Viu!

Âm thanh xé gió liên tiếp phát ra, có thể nghe ra được lực cánh tay của kẻ cầm cung phóng tiễn mạnh thế nào, chỗ tên này sắc bén thế nào! Trong không khí ẩn hiện một sự kỳ quái, mùi cay nồng bắt đầu bao phủ.

”Cẩn thận!”

Một tay Trầm Sát ôm lấy Lâu Thất vào lòng, thân hình của chàng và nàng xoay một vòng dưới đất rồi vọt bay lên trời. Ánh mắt chàng đảo một lượt bốn bề giữa không trung nhưng vẫn không nhìn ra được đám cung tiễn đó bắn ra từ đâu.

Còn đồng tên nhọn hoắt vẫn đang phóng ra chi chít kia cũng không hoàn toàn nhằm vào người họ mà chúng đan xen vào nhau, từng mũi cọ vào nhau ma sát tạo ra những khoé lửa nhỏ.

Mùi vị cay xè đó càng ngày càng nồng nặc hơn.

Lâu Thất cứ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng bọn họ vừa đáp xuống một lúc thì lại bị những mũi tên bắn ra liên hoàn ép họ không thể không bay lên để tránh né, điều này khiến nàng nhất thời không cách nào nghĩ thông suốt được.

Sát cơ ẩn giấu, nhưng lần đầu tiên bọn họ không biết rằng kẻ địch rút cuộc ẩn thân ở nơi nào! Bốn bề đều có nhưng không nhìn ra được bóng dáng kẻ địch!

”Sát, nghĩ cạc chuồn thôi!”

Trong giây lát Lâu Thất bỗng nghĩ ra một khả năng.

Đêm nay đối phương muốn dùng hai người Cổ Thu Lan đó làm mồi câu nhưng liệu có phải bọn họ vẫn luôn nghĩ sai rồi không, bọn chúng không phải là muốn đưa hai kẻ này lên thành lầu làm mồi câu mà có khả năng nữ nhân điên rồ đó bằng cách nào đấy đã biết được nàng đang ở đây! Ban nãy đã dùng hai người đó làm mồi nhử rồi!

Vậy mà bọn họ lại không hề phát giác ra!

Nàng và Trầm Sát bắt người đi về hướng này chính là bởi vì hướng này phòng thủ tương đối lỏng lẻo, nơi này khá là hẻo lánh nên xử trí hai kẻ đó tại đây.

Nhưng những cái này đối phương đều có thể sắp xếp được mà! Cũng tức là bọn họ căn bản là bước từng bước vào cái bẫy của đối phương rồi! Nơi này khả năng lớn chính là nơi mà nữ nhân điên rồ đó đã sắp đặt sẵn để đối phó với bọn họ!

Nghĩ tới điều này xem chút nữa thì Lâu Thất vắng tục.

Lúc trước ở trong đại điện, nàng ngỡ rằng bản thân đã qua được mắt của nữ nhân điên rồ đó, thực ra chính là nữ nhân điên rồ đó diễn kịch lừa nàng! Lúc đó, đối phương đã khẳng định nàng chính là Lâu Thất rồi!

Cái đệt.

”Đừng hoảng loạn!”

Nghĩ đến điều này trong lòng nàng có chút rối bời, Trầm Sát ôm chặt lấy eo nàng, trầm giọng nói: ”Nàng hãy bình tĩnh lại, chúng ta không sợ gì cả.”

Không sợ, không sợ.

Tên nhọn vẫn không ngừng đan xen phóng ra, trước khi những mũi tên này ma sát vào nhau thì phát ra âm

thanh nhỏ. Lâu Thất càng nghe lại càng cảm thấy âm thanh này có gì đó không đúng.

Đúng lúc này, trong tấm điện dưới chỗ Bác Hồ Trần, nến đỏ khẽ lay, nhỏ từng giọt sáp xuống.

Y phục của "Vân Phong" khẽ trút ra, vút trên thành giường lớn màu đỏ, Hắc khẽ nháy mắt nhìn Ứng đang đứng cách đó hơi xa, ngón tay ngoắc ngoắc gọi mời.

"Ứng, mau tới đây, đêm nay người mà hầu hạ ta sung sướng thì đợi đến lúc ta dùng đến thân thể của Lâu Thất thì sẽ sung sướng người đầu tiên. Đến đây nào Ứng, đến đây. Ta nhìn ra được là người thích Lâu Thất, chẳng phải vậy sao?"

Lúc đầu biểu cảm của Ứng còn cảm thấy mắc ối nhưng không hiểu sao đầu hắc càng lúc càng choáng váng, trước mắt ngày càng mơ hồ, trong ánh nến lập lòe, hắc nhìn về phía trên giường lại nhìn thấy Lâu Thất đang mặc xiêm y hững hờ nằm đó.

Lâu Thất tuyệt mỹ, Lâu Thất lả lơi, Lâu Thất quyến rũ, Lâu Thất mềm mại như nước. Bao quanh nàng tựa như có một vòng sáng lấp lánh đang khơi dậy khát vọng vốn dĩ bị đè nén trong đáy tim hắc.

"Đến đây, đến đây nào, Ứng, nam nhân mà ta yêu, nam nhân cường tráng, nam nhân anh tuấn, ta thích chàng biết mấy, mau tới đây nào."

Giọng nói cất lên tựa như có ma lực khiến hắc mất tự chủ mà bước từng bước về phía nàng. "Lâu Thất..." Hắc lẩm bẩm một mình.

627. Chương 627

Ứng đã bước tới bên giường, hắc bị "Vân Phong" khẽ dùng lực kéo tay hắc tới làm hắc ngã bổ xuống giường. Cơ thể cao lớn lực lưỡng của Ứng nằm đè lên thân xác đang cải trang của "Vân Phong", tay hắc run rẩy đưa ra vuốt ve khuôn mặt Vân Phong.

Trong mắt "Vân Phong" lộ ra vẻ mê vô hạn, hắc đưa tay ra ôm lấy cổ của Ứng, hai người ôm nhau lăn qua lăn lại trên giường.

Tiếng y phục xé toạc ra vang lên hoà cùng với tiếng lách tách của nến đỏ.

"Hê hê hê. Hoá ra Ứng vệ lại là một nam nhân mạnh mẽ đến nhường này, ta thích..."

Trong con ngươi của Ứng lúc này dấy lên màu đỏ tươi, trong mắt của hắc lúc này, thân xác bị hắc đè lên chính là Lâu Thất, Lâu Thất đang cười lả lơi với hắc, đôi môi rực rỡ đang hé mở kia chính là đôi môi đỏ của Lâu Thất.

Hắc chậm chậm ép xuống, đôi môi hắc vì khao khát cực độ mà trở nên run rẩy, nó đang kề sát lại bờ môi

đang hé kia.

”Thất Thất, người nàng yêu là ta...”

”Ừm, người ta yêu là chàng...”

Đúng vào khoảnh khắc hai đôi môi chuẩn bị dính vào nhau thì giọng nói của ”Vân Phong” đột nhiên thay đổi: ”Đệt bà già nguời! Ưng vệ, nguời là đồ vô dụng! Mau rút ra khỏi nguời của bản thiếu gia!”

Sau đó lại vội thay đổi: ”Ưng vệ đại nhân, nguời mau tỉnh táo lại đi, ta là Vân Phong!” Nói xong hắn lại đẩy mạnh Ưng ra.

”Đáng chết! Hai kẻ các nguời là bán hồn khuyết tật! Lại dám phá hỏng chuyện lớn của ta!”

Ba giọng nói cứ nhanh như cắt luân phiên thay thế.

Màu đỏ trong mắt Ưng dần tan biến, đầu hắn bỗng nhiên trở nên đau đớn dồn dập, hắn sợ hãi vội lùi lại phía sau, vọt xuống khỏi giường, còn chẳng kịp bò dậy đã vội vã lùi sau mấy mét.

Trên giường, ”Vân Phong” đã bị xé toạc y phục lúc này với biểu cảm không ngừng thay đổi.

Lúc thì tà nộ, lúc thì bi nộ, có lúc lại điên loạn trấn nộ, còn cả cố gắng muốn khôi phục lại sự lả lơi.

Cùng một khuôn mặt nhưng lại quá nhiều biểu cảm và ánh mắt cứ biến qua biến lại, cảnh tượng này quả thật là khiến con nguời ta cảm thấy vô cùng đáng sợ.

”Tiện nhân, ai cho phép nguời dùng thân thể của bản thiếu gia đi tán trai hả?”

”Dựa vào hai bán hồn các nguời sao? Tự các nguời còn không ngừng đấu đá nhau mà lại muốn ép được ta đi sao? Thật đúng là nằm mơ giữa ban ngày!”

”Này, Vân Phong ngu dần, ý của ả là nếu hai chúng ta hợp hồn thì có thể ép được ả ra sao?”

”Có khả năng này.”

”Thế nguời hy sinh bản thân đi xong rồi nhiệm vụ gian nan này giao cho bản thiếu gia.”

”Ta tuyệt đối sẽ không đi.”

”Các người không có cơ hội đâu!”

Trong lúc âm thanh cứ đảo qua đảo lại thì thần chí của Ứng cũng dần dần tỉnh táo lại, ánh mắt hấn ngay ra rồi nhìn vào ngọn nến đã gần cháy cạn kia, hấn nghĩ đến việc xấu hổ lúc nãy hấn gây ra, nghĩ đến khát vọng đen tối đó trong nội tâm của mình, nghĩ đến việc bản thân suýt chút nữa thì đã chén một nam nhân thì ngay lập tức đưa tay đem đế nến đó đập vào phía chiếc giường lớn. ”Mẹ nó! Ta ép người ra!”

Ánh nến rơi xuống giường, ngay lập tức cháy bùng lên.

”A!”

Lửa cháy khiến cho ”Vân Phong” đang không ngừng thay đổi biểu cảm bị ép đến mức phải nhảy xuống khỏi giường. Nhưng động tác của hấn sau đó lại có chút khiên cưỡng, dường như có người không muốn đi.

Giọng nói của Vân Phong vang lên: ”Chi bằng cùng ôm nhau chết cho xong, cũng không để ả đi hại người nữa!”

Ứng thẳng thốt: ”Vân Phong không được! Một trong những mục đích mà Lâu Thất bảo ta vào đây là để bảo vệ người!”

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà Lâu Thất hy vọng hấn vào làm, có thể nhân cơ hội trông chừng Vân Phong và Tiểu Trù.

Biểu cảm của Vân Phong tựa như ngay lập tức rạng rỡ hấn ra: ”Lâu Thất vẫn quan tâm tới tại hạ...”

”Này này này, người đừng có dễ dàng bị cảm động như thế! Người hy sinh chúng ta cùng chết với nữ nhân này chính là bởi vì sợ ả lại làm hại Lâu Thất đúng không? Đừng có ngốc nghếch thế nữa, người vì cô ta như vậy thì cô ta cũng đã là thê tử của Trầm Sát rồi...”

”Vân Phong” đột nhiên đưa tay ra điểm vào giữa trán của mình. Tay hấn không biết đã dính lấy dịch thể màu đỏ từ bao giờ, lần ấn vào này liền xuất hiện một dấu ấn màu đỏ tươi xuất hiện trên trán hấn.

”Muốn hy sinh vì Lâu Thất? Vậy cũng phải đợi ta dùng chán cái xác này đã!”

Đối phương ngay lập tức im ắng.

Ứng căng thẳng nhìn hấn, thử thăm dò gọi một tiếng: ”Vân Phong?” Hấn ngược đầu lên bật cười.

”Nghĩ cái gì thế? Hai cái bán hồn đó có thể là đối thủ của ta sao?”

Vừa nghe thấy giọng nói bán nam bán nữ này thì tim của Ứng lập tức lạnh cóng lại.

”Vân Phong” hất tay một cái, cái chăn bị cháy trên giường bị hất cuốn lại rồi hất ra ngoài. Hắn bước từng bước về phía Ứng, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lùng.

”Vốn dĩ ta muốn có một trận cá nước hoan lạc, ai ngờ người không lãnh tình, vậy ta đành phải cưỡng ép người thôi.” Hắn đưa tay ra bóp mạnh lấy yết hầu của Ứng, áp sát người vào, ”Nhắm mắt lại, sẽ qua đi nhanh chóng thôi, đưa tất cả nội lực tu vi của người cho ta!”

Nói xong hắn liền đưa tay ra giật đai lưng của Ứng xuống.

Ứng phát hiện ra bản thân không có chút sức lực nào kháng cự. Tên biến thái này thật sự muốn chiếm đoạt hắn, lẽ nào ả còn luyện được tà công gì đó, hút sạch toàn bộ nội lực của hắn trong quá trình nào đó sao?

Ứng từ đáy lòng cảm thấy lúc này đối phương cần nội lực của hắn nhất định là vô cùng cấp thiết, không thể không lấy!

Vì vậy mà hắn tuyệt đối không được để đối phương được toại nguyện!

”Tên biến thái chết tiệt! Ông nội Ứng của người thà chết cũng không theo!”

Hắn cắn đầu lưỡi, kích phát ra tất cả tiềm lực, dốc hết toàn lực nghiêng người đập đầu vào hắn.

Cuối cùng thì sau những hoả pháo không ngừng nghỉ, thành lâu đã bị nổ sập một góc.

Quân binh Hách Liên không còn sức chống trả, cổng thành bị phá, đại quân ồa vào như sóng lũ.

Phá hoàng thành Hách Liên.

”Bách tính đóng cửa trong nhà không giết!”

”Kẻ đầu hàng không giết!”

”Tránh đi!”

Đại quân chính tề ngay ngắn, âm thanh vang động khắp hoàn thành.

Hiên Viên thái tử Hiên Viên Hoan Thiên khí thế ngút ngàn thúc ngựa tiến vào trong, phía sau là một cỗ xe

ngựa bám theo, người ngựa xông thẳng vào cổng lao như bay về phía hoàng cung Hách Liên.

Hiên Viên Khước đứng trên xe ngựa, ánh mắt hướng về phía hoàng thành, sắc mặt đột ngột thay đổi.

”Nhanh, nhanh nữa lên!”

Bác Hồn Trận khổng lồ như thế này ông ta chưa bao giờ từng thấy! Nó tựa như một lốc xoáy mờ sương u ám bao phủ lên cả toà hoàng cung, phía chính giữa thấp thoáng ánh sáng mịt mờ lúc ẩn lúc hiện.

Lại gần hơn chút nữa, gió đêm thổi vào thấp thoáng tựa hồ tiếng nhạc Phạn.

”Tam hoàng thúc, thúc có nghe thấy không?” Trên con ngựa phía trước, Lâu Hoan Thiên ngoảnh đầu lại hỏi.

Mặt của Hiên Viên Khước lo sốt vó lên rồi. ”Lão tử nghe thấy rồi! Nhanh lên, nữ nhân điên rồ đó đã học được Cẩm Thuật cổ đại ở đâu đó rồi!”

Trong lòng ông ta bắt đầu cảm thấy hoang mang, Cẩm Thuật cổ đại này ông chỉ từng nghe sư phụ của sư phụ nhắc tới, nhưng đến ngay cả sư phụ ông cũng không học được. Thất Thất sao có thể là đối thủ của ả cơ chứ!

”Cẩm Thuật gì cơ?” Lâu Hoan Thiên cũng chẳng ngoái đầu lại, thúc ngựa phi nước đại.

”Bác Hồn, Cẩm Hồn! Cái mà nữ nhân điên rồ đó muốn không chỉ là thân xác của Lâu Thất mà còn muốn cả hồn của nó nữa!” Loại Cẩm Thuật này sẽ ép hồn phách của hai người lại vào trong một thân xác, nhưng người thi triển thuật này sẽ là chủ tử, hồn phách của người kia chỉ có thể phục tùng theo mệnh lệnh của đối phương.

Mục đích cuối cùng của nữ nhân điên rồ kia chính là muốn ở cùng với Thất Thất, ả dùng phương thức tởm lợm này!

Nếu ả thật sự thành công thì ả sẽ cùng tồn tại với Lâu Thất trong một thể xác, sau này ả có thể bắt Lâu Thất làm bất cứ việc gì thì bọn họ cũng tuyệt đối không nhăn tâm giết ả, vì Thất Thất vẫn còn tồn tại!

Đến ngay cả Trầm Sát e rằng cũng không thoát khỏi, tình thế ắt do ả ta kiểm soát, bởi vì Thất Thất vẫn còn tồn tại!

Đến khi đó, tất cả thiên phú, tất cả bản lĩnh của Thất Thất đều do ả sử dụng!

”Đáng chết! Phá thể nào!” Lâu Hoan Thiên nghe xong cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi, tim gan hấn tưởng

như nát tan.

”Không biết, ta không biết, nhanh, nhanh nữa lên, đến đó rồi tính tiếp!”

Tốc độ ánh sáng chắc mới có thể đủ để hình dung tốc độ lúc này của họ.

Hướng về hoàng cung, hai người họ, một ngựa một xe, căn bản là không dừng lại một giây nào, Lâu Hoan Thiên và Hiên Viên Khước cùng lúc gầm lên một tiếng rồi tung chưởng về cung môn, cả hai người họ đều dùng hết cả mười phần công lực của mình nên khiến cho cổng hoàng cung bị nứt ra, ánh mắt Lâu Hoan Thiên nhìn chăm chăm, hắn không hề giảm chậm tốc độ mà còn thúc ngựa điên cuồng xông vào đó.

”Bùm!” một tiếng, cổng hoàng cung bị va vào vỡ tan, chiếc xe ngựa cũng bám sát theo sau lao vào.

Có thị vệ xông ra định ngăn lại, nhưng chúng nào phải đối thủ của hai người đang lo sốt vó này? Từng kẻ một bị giết ngay tại chỗ, phía sau, đám người Long Ngôn cũng đã bám theo tới nơi, thay bọn họ chặn lại thị vệ, quét sạch đường.

”Tiểu Thiên, con đi bên đó! Lão tử đi tóm cái đồ biến thái kia ra!”

Nhanh chóng liếc một cái, Hiên Viên Khước chỉ về một hướng còn bản thân mình đánh xe xông tới một hướng khác.

”Được! Tam thúc, người cẩn thận!” Lâu Hoan Thiên lo lắng cho Lâu Thất, hấn thúc ngựa lao về phía mà ông chỉ.

Đến khi hấn điên cuồng dọn đường đến nơi thì chỉ nhìn thấy hoả diệm màu lam vô biên đang bao quanh một cái vòng, không biết cái tháp tiền sao mà có thể dựng lên được, hàng trăm hàng vạn mũi tiễn nhọn, từng mũi từng mũi nhọn hoắt hướng vào bên trong, tiền tháp cao khoảng nửa người nhưng bên trên có một luồng hoả diệm màu lam đang cháy ngùn ngụt, bên trong cái tiền tháp đó có lẽ chỉ có không gian vừa đủ cho hai người ôm chặt nhau.

Hắn nhìn thấy Trầm Sát lộ nửa đầu ra.

Khoé mắt Lâu Hoan Thiên tưởng như nứt toác ra. ”Tiểu Thất! Tiểu Thất! Tiểu Thất đâu rồi?”

Đôi mắt Trầm Sát đang nhắm chặt lại, hoả diệm dường như muốn bén lên cả tóc chàng, không gian ở trong đó quá hẹp, chàng không cách nào tránh né, mồ hôi chảy ròng ròng trên trán trên mặt, sắc mặt trắng xanh.

Nghe thấy giọng của Lâu Hoan Thiên, chàng đột nhiên mở trừng mắt ra, nhưng lại lập tức ra sức nhắm lại. Bởi Lâu Hoan Thiên vừa tới gần nên không biết sự tình, ngọn lửa đó vô cùng quái dị, nó còn đem theo cả mùi cay xè nồng nặc, ngọn lửa chỉ cần bén vào thì không chỉ thiêu cháy người mà còn cay xộc vào mắt.

”Nàng ở đây!” Giọng nói của Trầm Sát khàn lạc cả giọng.

Bọn họ cũng không biết vì sao lại có nhiều tiễn bắn ra như vậy, chúng bay ra khắp trời không có quy luật gì cả, cuối cùng lại đập lên thành một cái tháp tiễn vây trói lấy bọn họ. Nếu bọn họ cử động không cẩn thận sẽ bị toàn bộ những mũi tên nhọn vây xung quanh đâm bị thương, trên những mũi tên đó đều bôi loại độc mà đám người Ung bị trúng.

Ngon lửa đốt trên tiễn cũng khiến nội lực của họ nhanh chóng mất đi, toàn thân mềm nhũn không chút sức lực.

Cái càng đáng sợ hơn nữa là nhạc âm từ tứ phương tám hướng vọng tới khiến bọn họ dậy lên cảm giác suy sụp từ tận trong sâu thẳm linh hồn mình, đây là lúc mà cả thể xác và tinh thần ý chí bọn họ cùng lúc bị phá huỷ từng chút từng chút một.

Chàng chỉ có thể ôm chặt lấy Lâu Thất, ấn nàng vào trong lòng mình, ôm chặt lấy nàng không buông tay.

”Tiểu Thất! Mọi sao rồi?”

”Tiếng Lâu Thất từ bên trong vọng ra. ”Ca, huynh đi đi, mau đi đi!”

”Không được! Ta không đi!” Lâu Hoan Thiên nghe thấy giọng nàng như vậy lập tức trái tim cảm thấy đau đớn sợ hãi, nàng nói như vậy là bởi đã hoàn toàn bất lực sao? Là vì nàng không còn cách nào nữa sao?

”Tiểu Thất, ca ca cứu mọi ra!”

Hắn nói xong lập tức rút kiếm chém vào toà tháp đang bốc cháy đó.

”Ca, đừng động thủ!”

Giọng nói của Lâu Thất khản đặc sợ hãi vang lên, nhưng đã chậm một bước.

628. Chương 628

Lâu Hoan Thiên cũng chỉ bởi nhất thời quá lo lắng nên hoảng loạn, hắn vốn dĩ phải nghĩ ra rằng nếu có thể chạm vào thì Lâu Thất và Trầm Sát đã có thể thoát ra tự lâu rồi, hà tất còn bị trói?

Thanh kiếm trong tay hắn đã chạm vào toà tháp tiễn đó, cái khiến hắn ngay lập tức phải trợn tròn mắt đó là nội lực mạnh như vậy chém xuống mà tháp tiễn không chút suy chuyển, còn hoả diễm màu lam tức khắc dường như có linh hồn vậy, nó bén lên kiếm của hắn, khiến cây kiếm của hắn cũng bốc cháy.

Nhưng rõ ràng là hoả diễm nhưng trong phút chốc hắn lại cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

Cái đệt.

Lâu Hoan Thiên không kiềm nổi ngẩng đầu lên nhìn Trầm Sát ở bên trong, cái này gọi là hoả diệm gì chứ? Còn có cả hoả diệm lạnh thấu xương được sao? Lạnh như này sao mà cháy được chứ?

Có điều cái làm hắn càng muốn biết hơn đó là hoả diệm lạnh như này nhưng tại sao Trầm Sát ở bên trong lại ngọt ngọt tới mức mồ hôi túa đầy mặt như vậy?

”Ca, dùng hết sức buông tay...” Giọng của Lâu Thất càng ngày càng khản.

Lâu Hoan Thiên không hiểu vì sao buông tay ra lại còn phải dùng hết sức, nhưng khi hắn buông thanh kiếm lúc này tựa như đã đóng thành băng trong tay mình thì phát hiện ra tay hắn không động đậy nổi, ngón tay tựa như đã bị đông cứng lại vậy, đã vậy cảm giác này còn đang tiếp tục tràn lên trên.

”Cái đệt.”

Lâu Hoan Thiên không kìm nổi phải văng tục, đúng vào lúc hắn đang định dùng nội lực vào tay thì Trầm Sát mồ hôi đầm đìa liếc nhẹ hắn một cái: ”Nếu bản đế quân là người thì sẽ thu hết nội lực lại.”

”Muội phu, người có biết là đáng vẽ và ngữ khí của người khi nói rất ngứa đòn không hả?” Bà nó, nói với hắn một câu tử tế dùng nội lực không được sao?

”Thất Thất thích bản đế quân.” Trầm Sát lại lạnh lùng nói một câu.

Lâu Hoan Thiên như muốn nổ tung: ”Người ra đây! Ta xin phép thay người! Ta vào đó ôm Tiểu Thất nhà ta bị trói! Có chết ta cũng cam lòng.”

”Không đến lượt người.”

”Có giỏi thì người ra đây.”

”Có giỏi thì người vào đây.”

Bị ôm chặt trong lòng Trầm Sát, đầu óc đang choáng váng mê man, Lâu Thất chỉ cảm thấy bất lực chán nản. Tại sao bên cạnh nàng lại còn càng ngày càng khôi hài hơn thế này? Lại còn khôi hài kiểu vô cùng trẻ con.

Nàng yếu ớt nói: ”Chúng ta có thể chừng chặc hơn một chút được không?”

Cả hai nam nhân đồng thời lên tiếng trả lời nàng: "Trước giờ luôn chừng chặc."

"Trước giờ luôn ổn trọng."

Lâu Thất đập đầu bôm bốp vào lòng Trầm Sát.

"Lão đạo sĩ thối đầu?"

"Thúc nói đi lời tên biến-thái đó ra."

Lâu Thất ngay tức tắc như bưng tỉnh: "Lão ta có nói là đem theo thứ gì hay ho không?"

"Đem theo một xe ngựa, ta không biết là cái gì."

Lúc này Lâu Hoan Thiên mới biết tại sao giọng nói của bọn họ đã khản đặc mà vẫn cố nói chuyện với mình rồi, bởi vì khi không nói chuyện hẳn cảm thấy tinh thần dường như bị trôi mất đi vậy, chỉ có nói chuyện thì hẳn mới cảm nhận được là bản thân còn tồn tại, vẫn chưa bị đóng băng.

Loại lạnh lẽo này cũng không giống với kiểu lạnh như khi rơi tuyết kết thành băng, mà nó giống như là một kiểu băng hàn có thể xuyên thấu vào xương, từng chút từng chút một đâm vào, nó tựa như là hàn khí có sinh mệnh xuyên mạnh vào trong.

"Cái khốn kiếp này rốt cuộc là hoả diệm gì vậy!"

Lâu Thất nói vô cùng khó nhọc: "Đây không phải là lửa, đây là một loại sương khói, xương của người chết dùng được thuỷ ngâm sau ba năm thì ra được loại sương này, sau đó dùng Quỷ Thảo đốt lên.

Tuy hẳn không biết đó là cái thứ quái quỷ gì, nhưng Quỷ Thảo thì hẳn biết, lúc trước Lâu Thất cũng từng nói qua với hẳn về Quỷ Thảo, cái thứ này Hiên Viên Khước mấy hôm nay đều đang làm, ông ta nói là Tiểu Thất cho ông ấy, hẳn từng định đựng vào thì bị Hiên Viên Khước đuổi theo đánh cho chạy vài vòng.

Quỷ Thảo, cực âm Quỷ Thảo, là cái thứ mà bọn họ vô cùng cẩn thận. Bây giờ lại còn thêm cả tro cốt của người chết nữa, rốt cuộc là người chết nào cơ chứ? Xương cốt của người chết lại còn dùng được thuỷ ngâm ba năm, thế tức là cách đây ba năm thì đối phương đã có chuẩn bị sẵn rồi sao?"

Tiểu Thất nhà hẳn chẳng biến-thái như thế nên không chống đỡ được cái thứ quỷ quái này là chuyện hết sức bình thường.

Hắn chắc chắn sẽ không cho rằng chỉ đơn giản là người chết bình thường. Thứ của cái bọn biến-thái này thì trước giờ làm gì có cái gì là bình thường đâu chứ, hẳn thật sự muốn văng tục chửi bậy lắm rồi, làm như

nào bây giờ? Nhưng hẳn vẫn phải giữ gìn phong thái cao quý thái tử của mình...

Lâu Thất đột nhiên dường như nghĩ ra cái gì đó, nàng bỗng nói: "Ca, Sát, hai người nghe ta nói, hãy gồng ép bản thân ngủ đi..."

Trầm Sát và Lâu Hoan Thiên cùng lúc dờ ra, cái lúc dầu sôi lửa bỏng này mà lại gồng ép bản thân ngủ? Vì sao?

Cái nơi lạnh lẽo thế này có thể ngủ được sao? Huống hồ, ngủ thiếp đi rồi nhờ đâu thật sự hôn mê ngất đi, đến lúc đó thì làm thế nào, há chẳng phải để mặc cho người ta xâu xé sao?

Nhưng hai người họ lại cực kỳ tin tưởng Lâu Thất, tuy cảm thấy vô cùng kỳ quái nhưng nàng đã nói vậy thì bọn họ sẽ nghe theo.

Cả hai cùng lúc nhắm mắt lại, cố gượng bản thân phải ngủ thiếp đi.

Đám người vây bên ngoài đều sững sờ.

"Ngủ sao?"

"Sao lại có thể ngủ vào lúc này cơ chứ? Liệu có khi nào có vấn đề không? Bệ hạ đã nói rồi, Lâu Thất này quỷ kế đa đoan, bất luận ả ta có làm gì thì cũng không được lơ là, bây giờ chúng ta có nên đi bẩm báo bệ hạ không đây?"

Ở một nơi khác, vài người đang tập trung lại với nhau, nếu Lâu Thất phát hiện ra thì nàng sẽ phát hiện được đám người này là người của Đoạn Trần Tông, có vài kẻ tuy chưa gặp nhưng cũng có thể tính là đã gián tiếp giao chiến.

Dường như là sư gia khi đó tiềm phục ở Tùng Sơn của Phá Vực âm thầm chỉ đạo hổ quân Tùng Sơn.

Mỗi người bọn họ đều cầm trong tay một thứ vô cùng kỳ quái, có kẻ thì cầm gương đồng, một mặt gương được đặc chế vẽ bùa chú lên, có kẻ thì cầm một con dao găm khảm đầy đá quý, còn có cả ánh sáng được ngâm thành màu lục tối.

Những kẻ này cũng chính là những thành viên chủ chốt của Đoạn Trần Tông còn sống sót sau lần đại chiến với đám người mà Ung đem theo. Cũng có thể nói là những kẻ đã chết đi đều là những vật hy sinh mà bọn chúng đã tính toán hết cả rồi.

Đám người này lúc này đều cảm thấy vô cùng điên cuồng, chúng hau háu nhìn người của Lâu Thất đang ở trong tháp tiền mà cứ như yêu tinh trông thấy Đường Tăng vậy.

”Thời khắc quan trọng này quyết không được phép thất bại, bệ hạ có được Lâu Thất thì có thể để chúng ta không chết, đại nghiệp của chúng ta sắp thành rồi, chuyện này quyết không được thất bại! Đi, mau đi tìm bệ hạ!”

”Lúc trước Lâu Hoan Thiên nói Hiên Viên Khước đã đi tìm bệ hạ rồi, chúng ta phải thêm vài người qua đó tương trợ.”

”Đi.”

Ba người vừa đi khỏi, chúng không biết là khí trường ở nơi này dường như khuyết một góc. Nhưng Lâu Thất và Trầm Sát lập tức đã cảm nhận được rồi.

Bọn họ không thể động dậy được, một là vì đám hỏa diệm này, hai là vì bị trận pháp áp chế.

Chỗ mà đám người này dẫm lên lại chính là trận điểm, cũng không biết là nữ nhân điên cuồng kia có nói với bọn chúng là không được đi khỏi hay không, nếu không thì tại sao bọn chúng lại dám đi vào lúc này chứ?

Lâu Thất cũng bất lực, bọn họ không nhúc nhích được nữa, ngoài cuộc một phen xem có thể qua mắt được bọn chúng để trận pháp có thể nói lỏng hay không thì nàng chẳng còn cách nào khác.

Trầm Sát và Lâu Hoan Thiên là dương, kể cả bọn họ có thật sự ngủ thiếp đi thì cũng còn có thể kiên trì thêm một lúc nữa, nhưng nàng thì không được, nàng đã sắp cảm nhận được hồn của mình bị rút ra rồi, vì vậy mà nàng phải ở đây dùng Không Mộng Yểm để đi vào trong giấc mộng của Trầm Sát và Lâu Hoan Thiên, thử kích thích tiềm năng của bọn họ bộc phát ra để phá trận.

Ngón tay nàng vất vả lắm mới kết được ra quyết, điều này khiến cho nàng hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

”Phá...”

Đôi môi đã trở nên trắng bệch khổ sở thốt ra một chữ.

”Bùm!” một tiếng.

Ở trên đại điện, một tay Hiên Viên Khước ôm một cái hũ lớn, ông dùng răng mở cái nút ở trên hũ ra, chân dùng lực đá, miếng gạch thủy tinh lớn ào ào vỡ vụn.

Mảnh gạch vỡ rơi cắm vào người Ung, hắn động dậy ngón tay, nhổ ra một ngụm máu, bật cười hê hê.

”Biến-thái, có, có người đến xử lý người rồi...”

Một cái chân dẫm mạnh lên trên vai phải của hắn, "rắc!" một tiếng, là âm thanh của xương khớp bị gãy. Mắt Ứng trắng bệch, nhưng lại cứ túm chặt lấy cổ chân của hắn, dùng hết sức bình sinh gầm lên: "Mau tới đây! Ta tóm được hắn rồi!"

Hắn không biết phía trên là ai, nhưng, bất kể là ai đi nữa, mau tới đây...

Hắn sắp không trụ nổi nữa rồi...

Cái đập đầu lúc trước của hắn khiến cho "Vân Phong" phải học một ngụm máu ra. Hắn biết là nữ nhân điên cuồng này muốn mượn thân xác cũng phải cực mạnh nên hắn không thể không làm Vân Phong bị thương.

Chỉ có thể khiến hắn bị thương thì mới không có cách nào cố định hồn được.

Cơ hội mà ả bị ép ra sẽ càng lớn hơn.

"Gắng trụ!"

Phía trên vọng xuống một tiếng thét.

"Hiên Viên Khước!"

Ngay lập tức "Vân Phong" nghe ra được giọng nói của ông, hắn liền nghiêng răng nghiêng lợi, "Hiên Viên Khước! Tại sao ngươi lại cứ phải ngáng đường ta!"

Hắn càng cố gắng vùng vẫy ra thì Ứng lại càng liều chết dồn toàn lực ôm chặt lấy chân hắn, khiến cho toàn thân mình quẩn lấy hắn.

"Buông tay ra! Mau buông tay!" Việc Hiên Viên Khước đến khiến "Vân Phong" ít nhiều cảm thấy hoang mang, hắn bị Ứng ôm chặt lấy, đi không được mà né cũng không xong, trong con ngươi dấy lên sát ý vô tận.

"Có chết ta cũng không buông." Ứng nghiêng chặt răng, để mặc cho hắn không ngừng hất bản thân ra."

"Vốn dĩ còn định giữ lại cái mạng của ngươi, xem ra ngươi căn bản là chán sống rồi!" Trong mắt "Vân Phong" lộ ra vẻ sát thủ, hắn giương tay lên, ngũ trảo đột nhiên trở nên trong suốt còn phát ra màu lục thẫm, hắn hung hãn cầm thẳng vuốt xuống đỉnh đầu Ứng.

Đúng vào lúc Ứng tử mạng dưới tay hắn thì bầu trời trên đại điện trút nước ào ào xuống như thác chảy.

"Nữ nhân điên rồ! Có bản lĩnh thì ra đây đánh với ta! Chín năm trước ta không biết chuyện này nên không

kip ra tay, hại Lâu Thất phải chịu khổ, lần này, ông đây lấy mạng của ngươi!”

”Ràooo!” một tiếng, cả ”Vân Phong” lẫn Ứng đều ướt sũng người.

”Aaa!”

”Vân Phong” thê lương phát ra một tiếng kêu thảm thiết, một chân hấn hung bạo đạp bay Ứng ra, lực độ cực lớn khiến hấn đập vào hai bức tường, ”ầm!” một tiếng ngã xuống ngoài điện.

Hấn liên tiếp học ra mấy bài máu rồi chậm rãi nhắm mắt.

”Ngươi không phải đối thủ của ta! Ngươi! Lâu Thất! Tại sao các ngươi cứ phải cản trở ta bước lên đỉnh cao! Thế giới này là của ta! Là của ta!”

”Vân Phong” cuồng loạn gào lên, hấn vút người bay vọt lên đỉnh điện làm đỉnh điện vỡ ra kèm theo những lát gạch bay xuống lả tả.

”Đến đúng lúc lắm!”

Hiên Viên Khước đá cái hũ rỗng ra, mở một cái hũ khác, hất thứ được thuỷ ở trong đó về phía hấn.

”Ngươi đáng chết lắm!”

Đúng lúc này, tóc tai ”Vân Phong” đã xoã ra rũ rượi, y phục nửa rách nửa ướt trông vô cùng thê thảm. Hấn bị được thuỷ hất thẳng vào đầu, lớp trang điểm trên gương mặt cũng nhoè đi, thêm cả biểu cảm nhăn nhó hung dữ của hấn, hiện ra dáng vẻ nửa người nửa quỷ.

”Bệ hạ!”

”Bệ hạ, thủ hạ tới trợ giúp cho ngươi!”

629. Chương 629

Hấn ngoảnh đầu lại nhìn thì thấy mấy người Đoạn Trần Tông đang phi lướt tới, ánh mắt hấn tức khắc lại càng như điên loạn hơn: ”Một lũ ăn hại! Ai bảo các ngươi tới đây! Cút về ngay!”

Ổng tay áo rộng của hấn hất mạnh, mấy người đó lũ lượt bị quét ra.

”Nữ nhân điên cuồng, chưa bao giờ có một thế giới nào là của ngươi cả!”

Hiên Viên Khước lại dữ dội đập thẳng cái hũ rỗng tới.

Ánh mắt "Vân Phong" cuồng loạn, tung một quyền ra khiến cái hũ đó vỡ thành trăm mảnh nhỏ. "Ta là thiên hạ đệ nhất! Ta là thiên tài! Ta là phụng hoàng!"

"Người chính là một kẻ tâm thần!"

Hiên Viên Khước nói chẳng chút nể nang, thân hình ông vó lên đá thẳng một cước về phía hắn.

"Thiên tài luôn cô đơn! Không kẻ nào hiểu ta cả! Đến ngay cả Minh Liệt từng nói sẽ ở bên ta tới già cũng thay long đổi dạ! Các người đều thay lòng, các người đều đáng chết!"

"Khuôn mặt của "Vân Phong" lại càng nhợt nhạt hơn, hắn từ đỉnh điện vọt xuống, không biết tung mấy chưởng vào đâu mà mảng đất trống trước điện đột nhiên nổi lên mười mấy cột trụ, trên mười mấy cột trụ đó đều treo một bộ hài cốt, thịt đều đã thối rửa ra, chỉ còn lại mỗi xương, trên bộ xương còn treo một vài miếng vải rách, cái đầu lâu lung lay chuyển động tựa như có thể rơi xuống bất kỳ lúc nào, trong cái hốc mắt của đầu lâu liên tục có những con côn trùng bò ra khiến người ta cảm thấy vô cùng tởm lợm.

"Cái đệt! Chả trách mà Hách Liên Quyết đến ngay cả hoàng cung còn chẳng muốn về, hoá ra nơi này đã bị cái đồ tâm thần nhà người biến thành bãi tha ma tởm lợm này rồi, thi trùng bò khắp nơi! Chỗ này còn gọi là hoàng cung được sao? Gọi luôn là thi cung đi cho xong!"

"Người có bản lĩnh thì cứ gọi đi, xem lát nữa người còn nói được nữa không!" "Vân Phong tức giận chỉ vào ông, "Đám sâu bọ các người, tất cả đều đáng phải thịt nát xương tan!"

"Vương gia!"

Nguyệt và Hoả cùng đám người Trần Thập, Lâu Tín đã thống lĩnh năm nghìn tinh binh xông vào, vừa nhìn thấy cảnh này, Hoả liền ra hiệu bằng tay, binh lính lập tức toả ra, bao vây lấy đại điện và quảng trường trước điện.

Toàn thân Thu Khánh Tiên bị quấn chặt, cô ta đã bị trúng độc nhưng bởi tối qua mới bị Ưng lấy nhiễm sang nên Lâu Thất không để cô ta vào cùng với Ưng vệ mà mượn dị dung thuật hoá trang thành cô ta tự mình trà trộn vào.

"Đó là...Ưng vệ đại nhân!"

Thu Khánh Tiên vừa nhìn đã thấy Ưng đang nằm bất động bên cạnh một cái trụ. Cô ta khiếp hãi kêu lên một tiếng rồi chạy bổ về phía hắn.

"Khánh Tiên quay lại!" Trần Thập thấy có gì không đúng bèn đưa tay ra định kéo cô ta lại nhưng đã chậm

một bước, Thu Khánh Tiên đã lao về phía đó, ánh mắt của "Vân Phong" loé lên, hần búng ngón tay, một luồng khí bắn thẳng về phía cột trụ bên cạnh Ứng.

"Dừng mà!"

Thu Khánh Tiên thất kinh, cũng chẳng biết cô ta lấy sức từ đâu ra, cứ tóm chặt lấy đai lưng của Ứng hất hẳn sang một bên.

"Bùm!" một tiếng, bộ hài cốt trên cột trụ bỗng nhiên nổ tung, mảnh vụn bắn thẳng lên người Thu Khánh Tiên, trong chớp mắt đã bùng cháy lên hoả diệm màu lam.

Cũng chỉ trong tích tắc mà toàn thân Thu Khánh Tiên đã bị ngọn hoả diệm bao trọn lấy người, cô ta lúc này trông như một ngọn lửa hình người bốc cháy ngùn ngụt.

Mọi người chứng kiến cảnh này tưởng chừng như ngừng thở.

"Khánh Tiên!"

Ba người Trần Thập, Lâu Tín và cả Ấn Dao Phong cùng lúc bỏ nhào tới đó. Trần Thập cởi áo choàng bên ngoài ra điên cuồng đập dập ngọn lửa trên người cô.

"Lạnh quá, đau quá..."

Giọng nói của Thu Khánh Tiên không ngừng kêu thét, cô ta gục xuống đất, vật lộn đau khổ.

"Đồ sâu bọ! Không biết lượng sức mình!"

"Vân Phong liếc một cái rồi lại chuyển hướng về Hoả và Nguyệt, "Các ngươi cũng ném thử hoả diệm Thiên Cốt Độc Khôi mà ta đã cải chế luôn đi!" Nói xong hần giơ vuốt ra định ném về phía bọn họ.

"Đồ biến-thái chết tiệt! Chúng ta liều chết với ngươi!"

Nguyệt và Hoả cùng với hai người Thiên Ảnh, Thiên Nhất đồng loạt công kích lấy hần.

Hiên Viên Khước đứng trên điện, hai tay nhanh như cắt kết thành quyết, hô lớn lên một tiếng: "Chết đi!"

"Vân Phong" bỗng nhiên đứng im tại chỗ, trên người hần đột nhiên có khói bốc lên nghi ngút.

Đây là phản ứng của việc lúc trước bị ướt bởi được thuỷ của Hiên Viên Khước khi quyết chú.

”Hiên Viên Khước! Người đáng chết, người đáng chết! Aaa!”

Hai tay ”Vân Phong” ôm chặt lấy người, hấn kêu lên thảm thiết, toàn thân trở nên vật vờ, hấn co rúm lại tựa như một con côn trùng đang bị tạt a-xit. Mấy người Hoả và Nguyệt lập tức nhất loạt đâm thẳng kiếm vào người hấn.

Nhưng đúng vào lúc kiếm đâm vào hấn thì giọng nói của hấn đột nhiên biến thành giọng của Vân Phong. ”Giết ta đi!”

Động tác của mấy người Hoả đột nhiên khựng lại, vừa nãy bọn họ dường như suýt thì quên mất đây là Vân Phong. Nếu bọn họ thật sự giết Vân Phong thì kẻ ở trong đó chưa chắc đã chết nhưng Vân Phong thì chắc chắn sẽ chết!

Trong lúc bọn họ vẫn còn đang do dự thì ”Vân Phong” đã xé toạc y phục trên người ra, gắng sức lau được gần hết đồng được thuỷ, tuy hấn cũng này trông vô cùng thê thảm nhưng bây giờ lại càng giống kẻ điên hơn, không nhìn ra được mặt mũi nhưng toàn thân lộ hết ra.

”Đâm vào huyệt đạo của hấn, tránh chỗ hiểm ra là được!” Hiên Viên Khước hô lớn một tiếng, hai cánh tay giang ra, từ trên đại điện phi vọt xuống, mấy cây kim dài trong tay ông nhắm vào hai đại huyệt lớn trên người hấn.

”Cút!”

”Vân Phong” gầm lên một tiếng, đưa tay ra tóm lấy một bộ hài cốt đánh vào Hiên Viên Khước. ”Bùm!” một tiếng, bộ hài cốt đó nổ tung trước mặt Hiên Viên Khước.

Những kỹ thuật ném ra liên nổ tung như lựu đạn này rất hiếm gặp ở thời cổ đại, nhưng Hiên Viên Khước tới từ hiện đại thì biết, khi bộ hài cốt đó ném tới thì ông ta đột ngột biến sắc nhưng đã quá muộn, căn bản là ông không cách nào né nổi.

Những mảnh vụn vỡ ra bắn vào người Hiên Viên Khước, lại bốc lên ngọn lửa.

”Vương gia!”

Đám người Hoả khiếp hãi thất sắc, nếu Hiên Viên Khước mà xảy ra chuyện gì thì bọn họ làm gì còn mặt mũi nào gặp để hậu đây?

”Đồ đáng chết!” Tay của Hiên Viên Khước kết thành quyết, trực tiếp rắc Quỷ Thảo mà bản thân tự điều phối ra vào chỗ bốc cháy trên người mình.

”Lửa bị dập rồi!”

Hoả vui mừng ”Vương gia, phía bên Thu Khánh Tiên!”

Đám người Trần Thập, Ấn Dao Phong và cả Lâu Tín vẫn đang nỗ lực dập lửa trên người Thu Khánh Tiên, nhưng bất luận là bọn họ có làm thế nào thì lửa cũng không bị dập tắt.

”Cái này dùng...giống như bán tử...cầm lấy.” Hiên Viên Khước nói chuyện dường như không còn linh hoạt nữa, ông vứt cái bình nhỏ qua đó, nhưng mọi người phát hiện ra ông vẫn giữ nguyên động tác khi vứt cái bình, toàn thân cứng đờ tại chỗ.

”Đây chính là bán tử!”

Đám người Hoả vừa sợ hãi vừa đau đớn ngậy ra. Nhưng Trần Thập lại xông tới giật lấy cái bình đó trên tay Hoả rồi lướt về phía Thu Khánh Tiên, cô ta đã gần như mất đi ý thức nhưng vẫn nghe thấy lời của Trần Thập.

”Khánh Tiên, cô có muốn sống không?”

”...Sống, sống.” Thu Khánh Tiên vô thức lắp bắp nói.

Lời này vừa bé lại vừa yếu ớt nhưng Trần Thập vẫn nghe thấy, hắn không hề do dự mà đổ Quỷ Thảo đặc chế từ trong cái bình lên người cô ta.

Ngay tức khắc lửa đã bị dập tắt.

Nhưng dáng vẻ của Thu Khánh Tiên lại khiến bọn họ phải hét ra một hơi lạnh lẽo, tim đau đớn như bị bóp nghẹt lại.

Dáng vẻ của Thu Khánh Tiên vốn dĩ xinh đẹp mỹ miều, so với Ấn Dao Phong thì còn nhỉnh hơn ba phần, nhưng lúc này đây toàn thân cô ta lại trở nên đen xì kèm theo cả làn sương trắng quái dị, mái tóc vốn dĩ đen nhánh mượt mà cũng chẳng còn nữa, khuôn mặt cũng là một mảng màu đen, không nhìn ra nổi diện mạo lúc đầu.

Trần Thập ban nãy còn cởi áo choàng bên ngoài ra dập lửa, lúc này nhìn thấy cô ta như vậy, hòng hắn phát ra một tiếng gầm lên như con thú dữ bị trói lại, hắn giật lấy áo choàng của Lâu Tín run rẩy khẽ khoác lên cho cô.

Ấn Dao Phong cũng kiềm lòng không dặng tay nắm chặt lại bật khóc.

”Khánh Tiên...”

Tất cả mọi người đều bị bao trùm bởi sự đau khổ và tuyệt vọng.

”Đế hậu đang ở đâu...” Không biết là ai đột nhiên nói lên câu này. Có lẽ là bởi Lâu Thất luôn là người thấp lùn hy vọng trong bước đường cùng cho bọn họ, bọn họ vẫn luôn cho rằng nàng dường như chẳng có gì là không thể, vì thế mà lúc này lại càng dễ nghĩ đến nàng.

Đặc biệt là những chuyện thế này.

Những chuyện mà không cách nào sử dụng vũ lực mà giải quyết được.

”Ha ha ha! Lâu Thất à, e là ả ta đến thân mình cũng không lo được đâu!”

”Vân Phong” giang rộng hai cánh tay đứng giữa trụ trận trong mười mấy cái trụ đang treo thi hài đó, không ai dám tùy tiện tiến vào, không ai dám tới gần, bọn họ bao vây thành một vòng bên ngoài nhưng lại vô cùng bất lực.

Nguyệt ban nầy tranh thủ lúc hắc cũng đang nhìn về phía Thu Khánh Tiên thì đã xông tới vác Hiên Viên Khước ra, khi chạm vào thân xác của ông, sự cứng đờ lạnh lẽo từ đó tỏa ra khiến hắn cảm thấy rùng mình.

Bây giờ nghe nói đế hậu thân mình khó giữ, tất cả bọn họ đều cảm thấy có một sự u ám lạnh lẽo đang dần trào lên tự đáy lòng.

”Đế quân, đế hậu...”

”Ta đi tìm bọn họ!”

Trần Thập dũng mãnh rút kiếm ra, hắn điểm hai mươi người, hắn vốn dĩ tuần mỹ lại còn chút ngây ngô giờ phút này hai mắt đỏ rực, thần sắc hung hãn, tựa như một con thú hoang đang bị chọc giận.

”Các người đi được sao?” ”Vân Phong” lại ngửa mặt lên trời bật cười ha hả.

”Chẳng ai được phép phá hoại Bác Hồn đại trận của ta! Ta đã cảm nhận được hồn phách của Lâu Thất đang nói lỏng ra rồi, ha ha ha, đại nghiệp của ta sắp thành rồi! Thiên hạ là của ta! Đám sâu bọ các người, theo ta thì sống, chống ta thì chết!”

”Vân Phong” nói xong, hai tay vẫy lên, đám hài cốt đó ào ào bắn về phía bọn chúng.

”Lui! Mau lui xuống!”

Hoả và Nguyệt gầm lên một tiếng rồi kéo những người bên cạnh lui xuống. Nhưng động tác của đám binh sĩ đó lại không nhanh nhẹn như vậy, căn bản là bọn họ không kịp lui, họ bị đám hài cốt kia nổ ra văng những đám tro vụn lên người, ngay lập tức bốc cháy. Lúc này cũng chẳng còn Quỷ Thảo được đặc chế riêng của Hiên Viên Khước nữa rồi, mọi người chỉ có thể trân trân đứng nhìn bọn họ bị thiêu cháy.

”Con mẹ nó chứ, liều thôi!”

Thiên Nhất gầm lên một tiếng rồi xông vào trong trận.

Địa Nhị muốn tóm lấy hắn nhưng không tóm được, hắn không tìm được hết lớn một tiếng: ”Thiên Nhất đừng mà!” Vào trong đó chỉ có thể chết!

”Tới đây đi, đúng là không biết tự lượng sức mình.”

Trầm Sát và Lâu Thiên một kẻ ở trong một kẻ ở ngoài đối diện nhau, đang gồng mình ngủ thiếp đi.

Kể cũng lạ, trong tình huống này mà bọn họ lại còn ngủ mơ được, đã vậy giấc mộng ại còn khá giống nhau.

Trong giấc mơ của Trầm Sát, Lâu Thất bị Vân Phong kéo đi càng lúc đi càng xa.

Trong giấc mộng của Lâu Hoan Thiên, Lâu Thất với khuôn mặt lạnh lùng hồ hững nói với hắn: ”Ta không cần đại ca, đại ca như ngươi thì có tác dụng gì chứ? Có vậy mà cũng không cứu được ta ra!”

Không!

Không!

Hai người bọn họ cùng lúc hét lên một âm thanh tuyệt vọng như xé nát tim gan trong giấc mộng, đồng thời đưa tay ra muốn tóm lấy tay của Lâu Thất.

”Phụt!”

Đột nhiên Lâu Thất hộc ra một ngụm máu.

Nàng cứ ngỡ rằng bản thân cũng có khả năng sử dụng Khổng Mộng Yểm với hai người này, nhưng đến khi thật sự phát hiện ra sử dụng Khổng Mộng Yểm với hai người họ trong hoàn cảnh này thì thật sự là quá miễn cưỡng bản thân rồi!

Giới bị của hai người này trong hoàn cảnh này đã nâng tới mức cao nhất, nàng căn bản là không cách nào tiến vào được mộng cảnh của họ!

Đúng vào lúc Lâu Thất tưởng rằng mình đã thất bại, nàng vừa học máu ra thì hai người họ đột nhiên cùng lúc trợn trừng mắt ra, đưa tay ra dùng sức níu lấy.

”Thất Thất!”

”Tiểu Thất!”

Hai người cùng lúc kêu lên một tiếng, nội lực bộc phát ra khiến cho toàn bộ tháp tiền trở nên rung chấn toả ra, những mũi tên nhọn bị hoá diễm màu lam thiêu cháy bắn tung ra tứ phía.

Lâu Thất cũng bị rung chấn bay ra ngoài.

Kẻ đang đứng canh bên ngoài nhìn thấy nàng bị bay ra một mình lập tức hỉ hả, một cái lưới ta đã được chuẩn bị sẵn chụp lấy nàng.

630. Chương 630

Lúc này Lâu Thất đã bị nội thương, lại còn bị Không Mộng Yểm quật lại, tuy cách này của nàng khiến bọn họ nỗ lực ngủ say cuối cùng vẫn có hiệu quả nhưng đây cũng không phải là tác dụng của Không Mộng Yểm mà là vừa đúng lúc hai người họ cũng có suy nghĩ trần trở về giấc mộng này.

Nàng cười khỏ, bị Trầm Sát làm cho rung chấn bay cả người ra ngoài, nàng đang tính lấy một viên Thần Thuỷ Niệm ra ăn thì bỗng bị một tấm lưới trùm lấy giữa không trung.

Ánh mắt Lâu Thất hiện lên nỗi sợ hãi, trong lòng nàng biết thứ mà nữ nhân điên rồ này chuẩn bị ở đây tuyệt đối không phải là đồ bình thường, tấm lưới này vừa nhìn đã biết ngay không phải là vật liệu bây giờ có khả năng có, nếu nàng bị nó trùm vào thì e rằng khó mà thoát thân được rồi. Huống hồ lúc này nàng còn bị nội thương, lúc trước ở trong tháp tiền lại bị ép đến nỗi tinh thần suy sụp, đầu óc vẫn đang choáng váng mê mệt.

Vì vậy nàng lập tức lặn dưới đất, nàng cũng chẳng quản trên mặt đất lúc này đều là tên nhọn với ngọn lửa xanh lam đang cháy bùng đỏ.

Trầm Sát và Lâu Hoan Thiên cùng lúc thức tỉnh, lập tức ngược mắt lên, khoé mắt hai người tưởng như vỡ tung.

”Tiểu Thất!”

”Thất Thất!”

Lâu Hoan Thiên vốn dĩ ở bên ngoài tháp tiền, khi tháp tiền bị bùng nổ hấn cũng lùi về phía sau mấy bước lớn, lúc này ở gần Lâu Thất hơn, hấn lập tức nhào về phía nàng định kéo nàng dậy.

Con người đen lầy của Trầm Sát đột ngột dấy lên màu đỏ, chàng nhìn thấy bốn góc lưới rõ ràng là đang có người đang kéo, bởi Lâu Thất lặn dưới đất để tránh né nên chúng còn phải di chuyển lại vị trí để trùm xuống, sát ý trong tim chàng liền tức khắc bốc lên ngùn ngụt.

Sát ý ào ào này khiến đám người của Đoạn Trần Tông thông qua đại trận này đang dùng Trương Nhân Pháp ẩn thân đều cảm thấy ớn lạnh.

”Cẩn thận!”

Một kẻ trong đó vừa phát lệnh cảnh giác thì một luồng sát khí màu đen đã quần lấy cổ hấn, nó tựa như con giao long màu đen quần chặt lấy cổ hấn, càng cuốn càng chặt, càng cuốn càng chặt.

Mắt hấn trở nên trắng dã, lưới bị thắt đến nỗi lè hết cả ra, cổ gục vẹo xuống, bàn tay đang nắm một góc lưới vội lỏng ra, rơi xuống.

”Các người đều đáng chết!” Âm Huyết Kiếm của Trầm Sát xuất ra, cổ tay chàng khẽ động, kiếm khí của Hắc Sát Ma Kiếm liền tăng lên vài tu vi.

Chàng vung kiếm, sát khí màu đen tựa như giao long xuống biển, thậm chí nó không cần phá trận, không cần nhìn thấy kẻ địch bên trong, nơi nào đám sát khí đó tới thì nơi đó trận pháp đều bị huỷ diệt, sụp đổ như lâu đài cát. Sát khí màu đen mềm mại như có linh khí, đè ép đám người Đoạn Trần Tông.

Công kích của bọn chúng với Lâu Thất bị Trầm Sát làm rối loạn tựa như nhìn thấy vịt bị luộc chín mà bay đi mất vậy, ngay lập tức nổi giận đùng đùng. Nhưng bất luận bọn chúng có nổi giận đến mức nào thì cũng không chống trả lại được sát ý cuộn cuộn ngút trời lúc này của Trầm Sát.

”Thất Thất.”

Trầm Sát tựa như thần chết, áo choàng màu đỏ bay phấp phới trên nền gió tuyết càng tôn thêm sự lạnh lùng vô tình của bộ y phục màu đen cùng con người đỏ rực của chàng

”Ta không sao.”

Lâu Thất được Lâu Hoan Thiên đỡ dậy, hoả diệm bén vào quần áo bốc cháy đã bị nàng kịp thời vứt cả y phục lẫn lửa ra rồi. Tuy bên trong nàng vẫn còn trung y, nội y nhưng Trầm Sát vẫn vô cùng phần nộ, chàng giật lấy áo choàng phi về phía nàng: ”Khoác vào, nàng đứng một bên nghỉ ngơi đi, xem bản đế quân giết sạch đám thử bối này!”

Ẩn nấp trốn tránh, chỉ dám đứng trong bóng tối sử dụng chiêu hiểm, há chẳng phải là thử bối sao?

”Được, giết cho bọn chúng tươi bởi hoa lá, manh giáp cũng không còn luôn!” Lâu Hoan Thiên dìu Lâu Thất sang một bên, ”Bản thái tử cũng chơi luôn!” Hắc cũng bốc hỏa rồi.

Tiểu muội mà hắc luôn muốn nâng niu bảo vệ trong lòng bàn tay giờ đây lại bị chúng ép cho thê thảm đến vậy.

Tiếp sau đó chính là màn thảm sát của hai người Trầm Sát và Lâu Hoan Thiên.

Máu nhuộm đầy đêm tuyết, tuyết máu, tuyết màu máu.

Lâu Thất thở hổn hển, vội vã lấy hai viên Thần Thủy Niệm đã được cô đặc lại ra ăn, đầu óc nàng vẫn cứ choáng váng mê man, trong lòng cảm thấy có điều gì đó không ổn, ở bên dưới cái tháp tiền lúc trước chắc chắn đã chôn cái thứ gì đó, cả đại trận này nhất định đã bị nữ nhân điên cuồng đó cải chế từ Bác Hồn Trận.

Nhưng nữ nhân điên cuồng đó vốn dĩ đến từ thế giới hiện đại, sao cô ta lại học được cái thứ của thế giới này, còn cả võ công của ả ta nữa, ả học được ở đâu?

Trong đầu Lâu Thất bỗng loé lên một suy nghĩ, nàng cảm giác như bản thân có lẽ đã nắm được chút manh mối gì đó.

”Chết đi!”

Đột nhiên, sau lưng nàng có một âm thanh vọng tới, mắt nàng liền bừng tỉnh, chẳng thèm quay đầu lại mà vài cây kim được tẩm độc đã phóng về phía sau.

Sau đó nàng mới ngoảnh đầu lại, nhìn thẳng vào khuôn mặt có vài nét giống với Trầm Sát.

Nam nhân này cho nàng cảm giác có chút quen thuộc, khuôn mặt hắc khiến cho Lâu Thất hận thấu tới tận xương tủy.

Bởi vì nàng đã gặp vài người dùng vu thuật đổi mặt nên giờ đây nàng vừa nhìn đã phát hiện ra được khuôn mặt này không phải trời sinh, không phải tự nhiên, mà là cố ý để chỉnh thành dáng vẻ này. Tuy hắc có vài phần giống với Trầm Sát nhưng khuôn mặt đó lại cứng đờ, lần đầu nhìn còn tạm ổn, nhìn lần thứ hai thì lại trông vô cùng quái dị.

Đây giống như là thuật dị dung đẳng cấp hạng bét.

Đây rõ ràng là mô phỏng theo tướng mạo của Trầm hoàng, nhưng nếu hắc thân quen với Trầm hoàng thì

có lẽ không đến mức chỉ giống có ba bốn phần như này, kẻ này chắc là không biết rõ Trầm hoàng, hoặc giả hắn chỉ mô phỏng từ bức hoạ của Trầm hoàng mà thôi.

”Tổ Phỏng!”

Lâu Thất nghiêng rằng, hắn vẫn chưa chết.

”Người nên gọi ta là tông chủ Lâu Thất ạ, sao người vẫn chưa chết?” Trên người Tổ Phỏng chỉ trún một mũi kim, trong tay hắn đang cầm một thứ vô cùng kỳ quái, nó giống như là một cái rương nhỏ, hắn nhăm vào đầu nàng vậy lại.

”Đường xuống hoàng tuyền người đi trước đi, người già người chết trước!”

Lâu Thất vô cùng cảm hận khuôn mặt này của hắn, chẳng phải ai cũng có thể đeo lên khuôn mặt giống với nam nhân của nàng đâu!

Vì vậy, roi Thí Hồn của nàng liền xuất thủ, đập xuống đất rồi quật về mặt hắn, đồng thời nàng hô lớn: ”Bệ hạ của các người đến rồi!”

Nữ nhân điên rồ đó tuyệt đối sẽ không giết nàng, nhưng Tổ Phỏng lại muốn lấy mạng nàng, vì vậy có thể coi như là hắn đã làm trái lại với nữ nhân điên rồ đó, nàng hô lên một tiếng như vậy nhất định hắn sẽ chột dạ.

Quả nhiên, thân hình của Tổ Phỏng đột nhiên khựng lại. Giao chiến với cao thủ, chỉ cần một giây phút lơ là ngưng lại cũng đều là chí mạng.

”Bốp!” một tiếng, chiếc roi Thí Hồn vụt thẳng vào khuôn mặt hắn, Lâu Thất cũng đã man, nàng đồng thời mở ra cơ quan, cây roi liền bắn ra châm độc, toàn bộ đâm thẳng vào khuôn mặt của Tổ Phỏng, nàng lại dùng lực xé toác cái mặt đó ra, khuôn mặt hắn bị lột ra cả mảng da to đùng.

”Ta thách người chinh mặt bừa bãi đấy!”

Lúc này mặt đen tối của Lâu Thất cũng bộc phát ra, khuôn mặt nàng tựa như bị bao phủ bởi một lớp sương lạnh, roi Thí Hồn vung vậy tựa rồng cuốn.

Bấy giờ kim độc trên người Tổ Phỏng cũng bắt đầu phát tác, mọi động tác của hắn đều chậm chạp hơn rất nhiều. Lâu Thất phát hiện ra công lực của hắn lúc này kém xa lần đầu gặp tại Vân Thiên Sơn, trong lòng nàng cảm thấy rất kỳ lạ, ngay lập tức nàng cảm thấy có lẽ sẽ moi được chút tin tức gì đó từ miệng của hắn liền quật roi xuống hết bên này sang bên khác cười nhạt: ”Quả nhiên là già rồi, đến né cũng chẳng né được nữa phải không?”

”Đồ tiện nhân nhà người, nếu không phải bệ hạ muốn bắt người, nếu không phải vì bệ hạ muốn trừng phạt ta muốn giết người mà hút đi một nửa nội lực của ta thì ta lại rơi vào tình cảnh này được sao?”

Hoá ra nữ nhân điên rồ đó còn có thể hút được nội lực của người khác.

”Vậy sao ả ta không giết người luôn cho xong còn để người ôm cái bộ mặt này giấu qua giấu lại trước mắt ả?”

”Tiện nhân, tiện nhân, ta đổi không biết bao nhiêu khuôn mặt nhưng ả ta cũng không hề yêu lấy ta? Nếu không phải ả nói thích dáng vẻ của Trầm hoàng thì ta cũng chẳng thêm đội lên khuôn mặt này!”

631. Chương 631

Ngoài phạm vi đại trận, đã có rất nhiều binh sĩ ngã xuống, trên người họ có một ngọn lửa màu xanh đang thiêu cháy.

Lâu Thất vẫn chưa kịp nhìn kỹ, chiếc roi dài trong tay nàng lập tức cuốn tới, còn Hắc Sát Ma Kiếm của Trầm Sát vung về phía chiếc cột.

Lâu Hoan Thiên chụp lấy tay hắn: ”Người cũng muốn lấy mạng của Triệu Vân à?”

Tuy hắn không thân với Triệu Vân, nhưng nghe nói tên kia cũng đối xử khá tốt với tiểu muội hắn.

Lúc này, roi của Lâu Thất đã cuộn vào eo của Thiên Nhất, sau đó kéo hắn ra ngoài.

”Không ai được phép tiến vào!”

Nàng vừa nhìn thấy ”Vân Phong” phiên bản Đông Phương Bất Bại điên khùng, thù cũ nợ mới đồng loạt ủa lên.

Hôm nay nàng phải liều mạng với con ả điên này!

”Lâu Thất! Hóa ra người không sao hết à!”

”Vân Phong” xả tóc bù xù, đôi mắt sắp chuyển sang màu xanh lè, nhìn chăm chăm vào nàng cứ như muốn nuốt chửng cả người nàng.

”Đế Hậu!”

Trần Thập, Lâu Tín và vài người khác muốn xông vào, nhưng lại bị Trầm Sát hất ra.

Trầm Sát nói: "Không nghe thấy Đế Hậu các người nói sao? Không ai được phép tiến vào." Nói xong, hắn đứng bên cạnh Lâu Thất, Lâu Hoan Thiên cũng theo vào, đứng phía bên còn lại của nàng.

"Ta không phải là ai đó, ta là ca ca của Tiểu Thất, chuyện này cũng có một phần của ta."

Lâu Thất gật đầu, không xoay đầu lại, nàng nói: "Lão đạo sĩ thối đầu?"

"Lúc này Vương Gia xảy ra chuyện, dùng Quỷ Thảo do vương gia tự điều chế, bây giờ đã rơi vào trạng thái nửa chết!" Nguyệt lập tức báo cáo tình hình.

Ánh mắt Lâu Thất bỗng trở nên sắc bén, nàng nhìn "Vân Phong" như thể muốn xé nát hắn ra.

"Ả điên, lần này, chúng ta phải tính cho xong thù cũ nợ mới!"

"Lâu Thất, ngươi là của ta, ngươi chiếm lấy cơ thể này, chiếm lấy thiên phú kia chỉ lãng phí mà thôi! Bị một tên nam nhân độc chiếm thì cảm thấy đời ngươi viên mãn rồi? Cuộc đời của ngươi phải luôn vây quanh hắn sao? Ngươi có biết với cơ thể này của người, với thiên phú của ngươi, có thể làm gì không? Đến đây! Lâu Thất! Ta và ngươi có thể cùng chấp chưởng thiên hạ! Đến lúc đó, ngươi muốn ngủ với bao nhiêu mỹ nam tử cũng được!"

"Đi chết đi!"

Trầm Sát nghe xong liền phẫn nộ, hắn vung kiếm lên chém xuống.

Cho dù là Vân Phong, thì cũng phải đánh nửa sống nửa chết rồi hắn nói.

"Trong xe của Tam hoàng thúc có một thứ, dùng để chùi kiếm! Còn nữa, cho muối ngâm roi!" Lâu Hoan Thiên kêu lên: "Người ở bên ngoài, vứt chiếc bình màu đen trên xe vào đây!"

"Vân Phong" nghe thấy thế lập tức muốn ngăn cản, nhưng Trầm Sát nào để hắn làm thế? Hắc Sát Ma Kiếm nổi sát khí cuồn cuộn, sát khí được vung ra như một rồng vượt biển đen, vừa chi chít vừa mang theo khí thế bức người, ủa về phía "Vân Phong."

Trong nhất thời, "Vân Phong" cũng rơi vào cảnh luống cuống tay chân.

Lâu Thất xảo quyết không kém, cơ thể nàng như lươn, thỉnh thoảng lại lượn qua lượn lại giữa Trầm Sát và Lâu Hoan Thiên, bởi vì "Vân Phong" muốn giữ nguyên vẹn cơ thể của nàng, nên không dám ra tay nổ cột thi cốt, chỉ có thể phẫn hận, trợn to mắt đứng nhìn.

"Lâu Thất! Ngươi điên rồi à? Người ở bên hắn thì có gì hay ho chứ? Người hãy đến với ta, ta sẽ giúp ngươi

được trường sinh!”

”Ta nhỏ nước bọt vào mặt ngươi! Ta không có hứng thú với trường sinh!” Lâu Thất phóng một nắm ngâm châm về phía hắn.

Lúc này, Hỏa la lên: ”Thiếu chủ nhận lấy!”

Một chiếc bình màu đen nước ném vào, Lâu Hoan Thiên nhảy lên, bắt lấy nó, hắn không suy nghĩ nhiều, hắn xé một mảnh vải trên người, dùng nước thuốc kia thấm ướt, sau đó thoa lên hai mặt trường kiếm.

”Thất Thất, đến đây, roi của muội!”

Lâu Thất ném roi của mình qua, Lâu Hoan Thiên rưới lên roi của nàng, sau đó ném trả về cho nàng. ”Muội phụ, kiếm!”

”Ngươi mới tiện!” Trầm Sát lạnh lùng đáp lời, hắn nói với Lâu Hoan Thiên: ”Ném qua đây, ngươi không thể đựng vào Ấm Huyết Kiếm của bổn Đế Quân.”

Hiện tại Ấm Huyết Kiếm được hắn dùng để thi triển Hắc Sát Ma Kiếm, sát ý trong kiếm hồn dâng lên mức vô hạn, chỉ có hắn mới có thể khống chế được.

”Các người xem ta không tồn tại à?”

”Vân Phong” đã ngửi thấy mùi vị của thứ nước thuốc kia, dù thế nào cũng cảm thấy hơi bất an, hắn nhìn chằm chằm vào chiếc bình màu đen mà Lâu Hoan Thiên đang ném về phía Trầm Sát, hắn búng tay định bắn khí ra phá bể chiếc bình.

Lâu Thất đã vung Roi Thí Hồn lên cuộn vào cổ tay hắn. ”Chẳng phải ngươi muốn đối phó ta sao? Ta ở đây này, đến đây!”

Lúc này, Hồn thần binh của roi Thí Hồn dường như cũng trở nên hưng phấn hơn, giúp nàng sử dụng càng thêm linh hoạt, chỉ cần cổ tay khẽ cử động, roi đã quấn lấy cổ tay của ”Vân Phong”, nàng kéo mạnh về, tay hắn cũng bị kéo theo, khí lực được búng ra bắn hụt vào cột đá, chiếc cột kia ầm một tiếng, đổ nát tan tành, suýt chút nữa đã đập xuống đầu Lâu Hoan Thiên.

Lâu Hoan Thiên lập tức nhảy ra, hắn thấy tay ”Vân Phong” đang bị Lâu Thất quấn lấy, hắn lập tức đâm kiếm vào vai hắn. Cùng lúc đó, Trầm Sát cũng đã thoa thuốc lên Ấm Huyết Kiếm xong, ngay cả kiếm quang cũng chuyển thành màu đen, Trầm Sát đâm kiếm vào bên vai còn lại của ”Vân Phong”.

Ba người ra tay cùng một lúc.

”Vân Phong” giãy giụa điên cuồng, nhưng Roi Thí Hồn càng ngày càng siết chặt cổ tay của hắn, sát khí màu đen của Âm Huyết Kiếm khiến thể xác và con tim hắn run lên.

Kiếm khí của Lâu Hoan Thiên cũng chứa sát khí vô hạn.

Trên binh khí của họ có một thứ làm hắn cảm thấy khiếp sợ.

Phụt.

Âm Huyết Kiếm của Trầm Sát đâm trúng vai hắn, có một luồng khói màu xanh lục phun ra từ miệng vết thương của hắn.

”A!”

Một giọng nữ vang lên, họ có thể nhìn thấy cơ thể của Vân Phong bỗng nhiên trở nên mơ hồ, cứ như có một chiếc bóng chồng lên người hắn.

Hắn để lộ ra vẻ mặt đau khổ.

Lâu Thất cắn môi, đột nhiên hét lên: ”Vân Phong! Vân Phong! Vân Phong! Ép ả ta ra cũng phải dựa vào ý chí của ngươi! Ngươi không được từ bỏ, nếu không dù ngươi có chết ta cũng sẽ băm nát ngươi ra cho U U ăn!”

Cứ như đáp lại lời của nàng, một bóng dáng màu bạc tím chạy tới, nhảy phóc lên đầu Vân Phong, U U kêu hai tiếng, nó há miệng, cắn xuống đỉnh đầu của hắn.

”U U!” Lâu Thất la lên, nhưng U U không cắn hết nguyên hàm răng xuống, mà chỉ đâm một lỗ nhỏ, sau đó nó nhìn về phía Trầm Sát, kêu hai tiếng, ánh mắt vừa tròn vừa sáng, nó nhìn chiếc bình màu đen trong tay hắn.

Trầm Sát bỗng nhiên hiểu ý của nó, lập tức nhón chân lên, sau đó bay lên giữa không trung đổ phần nước thuốc còn lại lên đỉnh đầu của Vân Phong.

Tiếng xèo xèo vang lên, tuy U U né đi rất nhanh, nhưng vẫn bị bắn một ít nước thuốc lên người, có vài nhúm lông trên người nó dính lại vào nhau. Mặt mày nó nhăn nhúm lại, ”U U!”

Tổn hại đến nhan sắc của hồ ly! Tổn hại đến nhan sắc của hồ ly!

”A!”

Vân Phong hét lên thảm thiết.

Lâu Thất thấy thế, lập tức chạy quanh hắn hai vòng, dùng roi Thí Hồn quấn chặt người hắn.

Cơ thể Vân Phong lúc rõ ràng lúc mơ hồ, mơ hồ rồi lại rõ ràng, tiếng hét có khi là của nam cũng có khi là của nữ, nhìn vào khiến người ta cảm thấy vô cùng hoảng loạn.

Những người đứng bên ngoài theo dõi sát sao, con tim như thắt lại.

Lúc này, một tay Lâu Thất âm thầm sờ vào eo, một tay khác bắt quyết với tốc độ nhanh chưa từng thấy.

”Lâu Thất...”

Giọng của Vân Phong vọng ra một cách rất yếu ớt, ánh mắt hắn dần trở nên rõ nét, nhìn thẳng về hướng Lâu Thất: ”Chúng quy cũng phải có một linh hồn trói chặt lấy ả ta, không cho ả ta chạy thoát. Lâu Thất, có thể quen biết cô, ta rất vui.”

Lâu Thất nghe thấy câu nói này của Vân Phong, nàng bỗng nảy lên dự cảm chẳng lành, hắn dường như đang để lại di ngôn.

Phải có một linh hồn trói chặt ả điên này? Ý là hắn muốn đồng vu quy tận với ả ta sao?

Lâu Thất nhanh chóng kết một quyết vô cùng phức tạp, nên không thể phân tâm trả lời hắn. Bỗng nhiên nàng nghe thấy Trầm Sát nói một câu rất lạnh lùng: ”Nếu ngươi chết rồi, bốn Đế Quân sẽ kêu nàng ấy nghĩ cách xóa sạch mọi ký ức liên quan đến ngươi.”

Quá tàn nhẫn.

Giọng của Triệu Vân bỗng nhiên vang lên: ”Trầm Sát ngươi có cần tuyệt tình thế không? Rõ ràng ngươi biết thứ mà tên gốc Vân Phong này muốn có không nhiều mà!”

”Bốn Đế Quân càng vui khi tuyệt tình hơn một chút nữa, bốn Đế Quân sẽ nghiền xương cốt hắn thành tro, sau đó rắc xuống biển.”

Ngay cả U U cũng không đồng ý, vì U U muốn đi theo Lâu Thất.

”Thật sự muốn học một câu ”độc””. Sắc mặt Triệu Vân trắng bệch, hắn nhìn họ, ánh mắt lóe lên sự quyết đoán. ”Thôi vậy, ta đấu với tên gốc này hai mươi mấy năm rồi, đấu thêm một lần cuối vậy! Hắn muốn hy sinh vì một nữ nhân, ta cứ muốn tranh giành với hắn đây.”

Vừa nói xong, cả người hấn lại giãy giụa một cách điên cuồng, sắc mặt không ngừng biến hóa, Roi Thí Hồn càng siết càng chặt, đột nhiên, hai chiếc bóng mờ ảo bay ra từ đỉnh đầu, nhìn không rõ dung mạo, nhưng có thể nhìn rõ chiếc bóng cao lớn hơn đang quấn chặt lấy chiếc bóng còn lại.

”Thí Hồn! Phá!”

Cuối cùng Lâu Thất cũng đã kết được thủ quyết, một chiếc lưới vô hình khổng lồ trùm xuống hai chiếc bóng kia, sau đó siết chặt, siết chặt nữa.

Một tay nàng kéo Trầm Sát, tay kia kéo Lâu Hoan Thiên, ”Mau bắt lấy Vân Phong!”

Lâu Hoan Thiên bắt lấy Vân Phong, bốn người nhanh chóng lùi về sau.

”Ầm!”

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, làm chấn động đến tất cả những cột đá, cả đại trận nổ tung, bao gồm cả những hài cốt còn lại bên trong, sau khi nổ tung, ngọn lửa màu lam cùng bùng lên.

Một chiếc hố khổng lồ xuất hiện, lún dần xuống đất.

”Mau lùi lại!” Trầm Sát quát lên, tất cả mọi người đều nhanh chóng lùi ra ngoài cung.

Ầm Ầm Ầm!

Có thể dưới cung điện này vốn đã có cơ quan hay thuốc nổ gì đó, vừa mới nổ một cái, những tiếng nổ khác vang lên liên tiếp.

Bụi phủ đầy trời.

Khói bay nồng nặc.

Hoàng cung Hách Liên hoa lệ tinh xảo bị hủy trong phút chốc.

Bên ngoài hoàng cung, Trầm Sát ôm Lâu Thất, dẫn theo tất cả mọi người nhìn tòa cung điện vốn đã mục nát từ lâu đổ sập xuống, trong lòng cảm thấy phức tạp khó miêu tả được bằng lời.

Mọi việc đều xong xuôi rồi.

Cuối cùng, họ thắng rồi ư?

”Chúng ta thắng rồi!”

Có người không kiềm nén được sự hưng phấn, niềm vui này bỗng chốc lan tỏa ra, đại quân ở bên ngoài reo hô rung trời.

”Đế Quân, Đế Hậu, mau đến xem vương gia và Ứng, cả Khánh Tiên nữa!” Trong lòng Nguyệt và những người khác vẫn cảm thấy nặng nề. Họ thắng rồi, nhưng cái giá phải bỏ ra quá lớn...

Lâu Thất ôm U U, bước về phía ba người được sắp xếp nằm trong cùng một chiếc xe ngựa. Họ nằm song song với nhau, cả người lão đạo sĩ thối cứng đờ, không có ý thức, toàn thân Ứng đầy máu, hơi thở yếu ớt, thậm chí là Khánh Tiên, làm gì còn nhìn ra cô ấy là Khánh Tiên nữa?

Lâu Thất rơm rớm nước mắt.

Trầm Sát ôm chặt lấy Lâu Thất: ”Không khóc, chúng ta nghĩ cách, nhất định có thể cứu được họ!”

”Vâng!” Lâu Thất gật đầu rất mạnh.

632. Chương 632

”Tìm Hách Liên Minh ra đây!”

Lâu Thất nghiêng răng hạ lệnh.

Hách Liên Minh khá là nhanh nhạy, không biết hắn đã trốn ở xó xỉnh nào, lúc này họ không có thời gian nghĩ đến hắn, giờ đây nhìn người của họ bị thương ra nông nỗi thế này, Lâu Thất cảm thấy, không có ai để nàng trút lửa giận lên, trong lòng nàng sẽ không thể chịu nổi.

Thật ra Hách Liên Minh cũng không có nơi nào để trốn, hắn chỉ ẩn núp tại một mật thất nào đó trong hoàng cung, nhưng cuối cùng vẫn bị binh sĩ Thần Quỷ Binh có sở trường về tìm kiếm tìm thấy được.

Đồng thời họ cũng tìm thấy Tiểu Trù.

Không biết Tiểu Trù bị trúng loại vu thuật gì, giờ đây nàng ta giống hệt một con rối, không nói năng gì, cũng không nhận ra ai, chỉ cúi đầu nhìn bàn chân của mình.

Lâu Thất cảm thấy chua xót, nàng nhắm chặt mắt lại, siết chặt nắm đấm.

”Đưa Tiểu Trù qua chỗ Lão đạo sĩ thôi, ta sẽ trị khỏi cho cô ấy, Dao Phong, cô chăm sóc cô ấy, đợi về đến Hiên Viên, thì kêu Nhị Linh chăm sóc cô ấy.”

”Vâng.” Án Phong Dao nhìn Tiểu Trù ra nông nổi thế này cũng thấy cực kỳ khó chịu. Nhưng cô tin Đế Hậu chắc chắn sẽ trị khỏi cho cô ấy, còn có Hiên Viên Khước vương gia, Khánh Tiên và Ứng Vệ nữa.

Khi Hách Liên Minh được dẫn đến trước mặt Lâu Thất, hắn ta vẫn còn ôm khư khư một chiếc gương kim loại trong tay, bên trên chiếc hộp có khắc hình một con phượng hoàng, Lâu Thất cứ cảm thấy hình dáng của nó hơi quen mắt.

”Lấy chiếc gương đó qua đây.” Lâu Thất ngồi trên cang xe, Trầm Sát đứng bên cạnh, nàng dựa vào người hắn, trông nàng hơi mệt mỏi, nhưng vẫn không thể che lấp được vẻ đẹp tuyệt sắc của nàng.

”Không, đây là của ta, không ta được cướp nó đi!” Hách Liên Minh ôm chặt chiếc hộp đó, Lâu Hoan Thiên nhìn mà thấy ngứa tay, hắn tiến lên, chưởng hắn ngã xuống đất, giẫm lên vai hắn, ấn mạnh mũi chân, hai tay Hách Liên Minh vô lực rũ xuống, Lâu Hoan Thiên lấy được chiếc gương kia một cách dễ dàng.

Giao chiếc gương cho Lâu Thất, hắn giơ tay ra xoa đầu Lâu Thất, ”Có việc gì cứ kêu ca.”

”Cảm ơn đại ca.”

Lâu Thất quan sát chiếc gương kia, Trầm Sát nhìn nó, nói: ”Bổn Đế Quân đi xử lý Hách Liên Minh?”

Hắn không hề có thiện cảm với những người họ Hách Liên, nhất là tên này, đây là kẻ đề xướng hạ độc hắn, còn mơ tưởng đến mẫu hậu của hắn!

Lâu Thất cũng cảm thấy để Trầm Sát đích thân xử lý tên kia sẽ càng thích hợp hơn, nàng bèn gật đầu.

Sau đó nàng không còn quan tâm đến Hách Liên Minh nữa, mà tập trung nghiên cứu chiếc gương. Chiếc gương này đã bị khóa, không phải dùng ổ khóa mà dường như được khóa bằng cơ quan. Mặt trước của nó có một vùng lõm xuống kỳ lạ, giữa vùng lõm còn có một lỗ nhỏ nữa.

Nàng cứ cảm thấy hình vùng lõm kia hơi quen mắt, nhưng không thể nào nhớ ra đã từng nhìn thấy ở đây.

Đợi đến khi Trầm Sát trở về từ cơn gió tuyết, nàng đột nhiên bừng to mắt.

”Sát, chàng còn nhớ chiếc khóa trường mệnh được tìm thấy trong mật thất của Hòa Khánh Vương Phủ không?”

Dù Trầm Sát muốn giết Hách Liên Minh, cũng sẽ không cho hắn chết một cách quá nhẹ nhàng, nên hắn

gần như là hành hạ hấn đến chết, khi trở về cổ sát khí trên người hấn vẫn chưa tiêu tán hết, khi nghe thấy giọng của Lâu Thất, hấn mới thu bớt cổ sát khí này về. Nghe thấy nàng hỏi về chiếc khóa trường mệnh kia, hấn gật đầu.

”Bổn Đế Quân có mang theo.” Nói xong, hấn mò vào túi, lấy chiếc khóa trường mệnh kia ra.

Lâu Thất thấy hơi cạn lời, hấn luôn mang theo mọi lúc mọi nơi ư?

Nàng nhận lấy, khảm vào vùng lõm kia, quả nhiên vừa khít với nhau.

Nhưng vẫn còn một chiếc lỗ ở giữa.

”Điều này nói lên, chiếc rương này không phải của phụ hoàng nàng thì là của phụ hoàng của bổn Đế Quân?” Trầm Sát thấy thế cũng cau mày, ”Nếu là như thế, chiếc lỗ này, có khi nào là cây trâm tóc Phượng hoàng bảy màu của nàng không?”

Giống như chìa khóa. Đây là chìa khóa hai lớp.

Lâu Thất cảm thấy rất có lý, nàng đang cài chiếc trâm cài tóc phượng hoàng bảy màu trên đầu, sao lúc trước nàng không nghĩ đến nhỉ? Nàng lập tức gỡ chiếc trâm kia xuống, cắm vào trong lỗ tròn, quả nhiên rất vừa vặn!

Tách.

Chiếc rương được mở ra.

Lâu Thất nín thở, nhìn vào trong rương, thứ nàng nhìn thấy đầu tiên lại là một bức tranh như kiểu con nít vẽ, bên trên có hai người nhỏ xíu, nhìn ra được là một nam một nữ, hai người trong tranh mặt đối mặt, tay vỗ vào nhau, giống như có một bức tường vô hình chắn giữa họ.

”Vẽ gì đây trời?” Lâu Thất hỏi với vẻ chê bai. Trong đầu Trầm Sát chấn động, những ký ức vốn bị niêm phong, giờ đây lại được bắt đầu ủa ra ngoài.

Trong đầu hấn hiện lên một cảnh, ở một nơi trong cung điện hoa lệ, một nam hài nho nhỏ giật mình tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng, nó quên luôn việc mang giày, chạy vội ra ngoài, nó đụng vào lồng ngực ấm áp của một nữ nhân mỹ lệ.

Nó la lên: ”Mẫu hậu, mẫu hậu, Sát Nhi lại mơ thấy ác mộng, trong mơ, Sát Nhi và muội muội đáng yêu kia lại bị chia cách, làm thế nào cũng không nhìn thấy được muội ấy!”

Nữ nhân mỹ lệ kia khom người xuống, vuốt ve khuôn mặt của nó, vẻ mặt u sầu, nàng ta lên tiếng: "Sát Nhi lại mơ thấy muội muội kia à? Nhưng giấc mơ càng ngày càng xấu đi?"

Lúc này, một nam nhân cao lớn trẻ tuổi bước đến, y vui vẻ nói: "Đừng vội, trẫm đã tìm được tiểu cô nương kia rồi, chúng ta lập tức khởi hành, hỏi cưới tiểu cô nương ấy cho Sát Nhi, khó khăn lắm mới mơ thấy, không ở bên nhau thì sao mà được? Hoàng hậu, nàng cũng biết tiểu cô nương ấy đấy, đó chính là tiểu công chúa của Hiên Viên gia."

Đây là phụ hoàng và mẫu hậu của hắn?

Hắn hồi phục được ký ức tuổi thơ rồi!

Ký ức đổi sang một hình ảnh khác, xe ngựa chạy đi vội vàng, trong xe, hắn phấn khởi, lên tiếng hỏi: "Phụ hoàng, mẫu hậu, còn bao lâu nữa là chúng ta sẽ đến Hiên Viên vương triều?"

Hắn nghe Trầm Hoàng nói: "Không vội, việc con cứ mơ thấy những giấc mơ kia quả thật rất kỳ quái, phụ hoàng và mẫu hậu đưa con lên Thánh Tiên Cung hỏi trước đã."

Cổ Tịnh Nhi thắc mắc: "Nhưng hoàng thượng, đây hình như là đường đi Thánh Cốc?"

Trầm Hoàng bật cười: "Khắp thiên hạ không có mấy ai biết rằng, Thánh Cốc của Vu Tộc, thật ra nằm phía sau Thánh Tiên Sơn!"

"Sát?"

Lâu Thất xem xong bức tranh kia, nàng ngẩng đầu lên, bỗng thấy ánh mắt Trầm Sát thần thờ, mặt mày nàng chấn kinh lo lắng, nàng vội vàng lắc tay hắn.

"Chàng sao vậy?"

Trầm Sát hồi thần lại, bỗng nhiên nắm chặt lấy tay nàng, trầm giọng nói: "Thất Thất, bốn Đế Quân nhớ ra rồi, năm xưa bốn Đế Quân và phụ hoàng mẫu hậu đã chuyển đường đi đâu trong khi đang trên đường đi đến Hiên Viên Vương Triều!"

Đó có phải là nơi cuối cùng phụ mẫu hắn mất tích không?

Nếu là như thế, vậy thì họ có thể đã xảy ra chuyện tại đó, hoặc vẫn còn ở đó.

Lâu Thất kinh ngạc.

”Ồ đâu?”

”Thánh Tiên Sơn! Thánh Cốc Vu Tộc, sau Thánh Tiên Sơn!”

”Du Phu Nhân!” Lâu Thất chấn kinh, sau khi nghe hắn nói liền liên tưởng đến bà lão kia. Nếu bà ấy không phải là bà ngoại của nàng, mà lại vẫn luôn trông coi Thánh Tiên Sơn, thì đó là vì sao chứ? Thật sự là vì Long Diên ư?

”Đi, chúng ta đi Thánh Tiên Sơn!” Trầm Sát lập tức hạ lệnh. ”Mang theo thứ này trên đường từ từ xem, bây giờ cứ đi trước đã.”

Đi, họ bắt buộc phải đi ngay lên Thánh Tiên Sơn, nếu nơi đó đúng là Thánh Cốc, rất có khả năng, phu thê Trầm Hoàng, và cả Hiên Viên Chiến, đều ở trong Thánh Cốc!

Suy đoán này, khiến Trầm Sát và Lâu Thất kích động, tim đập nhanh như trống vỗ.

Đi.

Hách Liên hoàng thành, không một ai muốn ở lại đây.

Đối với họ, đây là một nơi ngập tràn tà ác và khủng bố, là nơi làm họ đau lòng.

Dưới sự lãnh đạo của một quân chủ như thế, Hách Liên vương triều đã sớm bị mục nát từ lâu.

Trầm Sát và Lâu Thất cũng không muốn chiếm lấy một giang sơn như vậy, vì thế họ dẫn theo đại quân rời đi. Điều này khiến bách tính Hách Liên cảm thấy khủng hoảng và sợ hãi.

Đại quân công đánh vào thành, nhưng không hề làm tổn thương bách tính trong thành, bây giờ hoàng tộc đã bị tiêu diệt, nếu họ bị vứt bỏ lại, thì sau này phải làm sao đây? Vì thế, khi đại quân chuẩn bị rời đi, bách tính Hách Liên quỳ kín đường.

”Xin Trầm Thị thái tử, thái tử phi ở lại, chủ trì đại cục.”

”Xin Trầm Thị Hiên Viên đại quân ở lại, chúng tôi nguyện quy phục!”

”Chúng tôi nguyện quy phục.”

Khoảng mười vạn bách tính tung hô, xua tan bớt cái lạnh mùa đông vào sớm mai, nhưng cái cảm giác khiến người ta cảm thấy cô liêu bi thương từ tận sâu bên trong đáy lòng thì càng ngày càng nồng nặc hơn.

Hách Liên Quyết đã tỉnh dậy vào nửa canh giờ trước.

Nghe thấy tiếng tung hô bên ngoài, trong lòng hắc ngũ vị tạp trần. Hắc che mặt dựa vào thành xe, trầm mặc trong chốc lát, rồi cười khẽ, cứ cười như thế, cho đến khi tiếng cười kia toát lên vài phần bi ai.

Hắn thua mọi thứ, thua bản thân, thua quốc gia, thua luôn cả trái tim của mình.

Còn có ai đáng thương hơn hắn không?

Sau đó hắn đột nhiên phát hiện, hình như xe ngựa đang xoay đầu lại.

”Chuyện gì vậy?” Hắn hỏi khẽ.

Người bên ngoài nói: ”Đế Quân Đế Hậu có lệnh, lệnh cho Ngân Nguyệt vương gia tiếp nhận Hách Liên vương triều, đổi quốc hiệu thành Thần Quốc và sát nhập vào Trầm Thị vương triều, trở thành tiểu quốc phụ thuộc!”

Hách Liên Quyết hoàn toàn ngơ ngác.

Hắn vén rèm xe lên, thò đầu ra nhìn, thì thấy đại quân hùng vĩ, họ vây quanh Đế Quân Đế Hậu của họ, ra đi trong vội vàng.

”Trầm Sát...Lâu Thất...Hai người chán ghét Hách Liên như thế sao?”

...

Đại quân di chuyển đến Thánh Tiên Sơn.

Lâu Thất và Trầm Sát ngồi trong xe, tiếp tục lục tìm những món đồ trong rương.

”Bức tranh này, bốn Đế Quân vẽ hồi còn bé.” Nhớ đến vẻ mặt chê bai của Lâu Thất lúc nãy, Trầm Sát bình tĩnh phán một câu.

”Sắc!”

Lâu Thất sắc súa.

Mặt Trầm Sát đen thui.

Xấu đến thế à? Để nhớ lại xem, hần vẽ bức tranh ấy lúc mấy tuổi nhỉ? Ít ra hần cho rằng như thế đã là rất thiên tài rồi.

Đế Quân không vui, Lâu Thất chỉ đành dỗi dằn.

”Mới bé tí tẹo thế kia, ngay cả bút ta còn không biết cầm, chàng giỏi hơn ta nhiều rồi.” Kiểu dỗi dằn qua loa như thế, vậy mà cũng xoa dịu được Đế Quân đại đại.

Lúc này, U U đang vui người nằm bên cạnh bỗng đứng kêu lên, nó chui người vào trong rương, dùng móng vuốt đào bới, tìm được một chiếc vòng bằng da, bên trên có gắn thêm một chiếc chuông nho nhỏ.

”U U!”

Trông U U rất hưng phấn, thậm chí đôi mắt tròn tròn của nó lại trông hơi đỏ bừng.

Lâu Thất và Trầm Sát nhìn nhau.

”Đây là...đồ của mày?” Lâu Thất suy đoán.

Trước đây, Hiên Viên Chế từng nói, lão đã nuôi con tiểu hồ ly này từ khi nó còn bé, nhưng Lâu Thất lại thấy nghi ngờ, tuy U U cũng nhận lão, nhưng một Thái thượng hoàng cổ hủ cổ chấp như thế, thật sự có thể nuôi được một con vật nghịch thiên như thế sao? Nàng tỏ vẻ rất nghi ngờ.

”U U!”

U U gật đầu, nó cắn chiếc vòng muốn tròng vào cổ mình.

”Vòng cổ của mày?” Lâu Thất nói, nàng cảm thấy khó tin, nhận lấy chiếc vòng rồi đeo vào cổ cho nó, chiếc vòng vừa đến kinh ngạc.

633. Chương 633

Không ngờ trong này còn có vòng cổ của U U.

Đeo vòng cổ lên cho U U, nó rất phấn khích, chạy vòng quanh trong xe, Lâu Thất cảm thấy nó giống hệt một chú chó đã qua thuần dưỡng.

Nàng nảy lên suy nghĩ, ngoắc tay với U U, ”Qua đây, hỏi cái này, chủ nhân đầu tiên của ngươi là ai?”

”U U.” Bọn Tử Vân Hồ U U chớp đôi mắt to vô tội của mình để thể hiện rằng mình không có cách nào nói

chuyện được.

Lâu Thất nghĩ ngợi rồi nói: "Ta nói người, đúng thì mày kêu hai tiếng, hiểu chưa?"

"U U."

"Hiên Viên Chế?"

U U lắc đầu.

Lâu Thất nghĩ quả nhiên là thế, có thể Hiên Viên Chế chỉ vô tình cứu được con tiểu hồ ly này rồi nuôi dưỡng nó một khoảng thời gian thôi. Tuy năm xưa con tiểu hồ ly này đến từ sư môn của ông ta, nhưng cũng chưa chắc do người của sư môn ông ta nuôi. Điểm này ông ta cũng không nói rõ ràng.

"Hiên Viên Chiến? Mẹ của ta? Trầm Hoàng? Trầm Hoàng Hậu?" Do vòng cổ của nó nằm trong chiếc rương này, còn chìa khóa lại là khóa trường mệnh của Trầm Sát và trâm cài tóc phượng hoàng bảy màu của nàng, vì thế Lâu Thất đoán là một trong bốn người này.

Nhưng U U cứ luôn lắc đầu.

"Người của Thánh Tiên Cung?" Trầm Sát cũng cung cấp một sự lựa chọn, nhưng U U vẫn lắc đầu. Nó cọ vào chân Lâu Thất, chớp mắt với nàng.

Lâu Thất cau mày: "Có nghĩa là gì? Người có liên quan đến ta?"

"U U! U U!"

Bạn Tử Vân Hồ U U đã biết gật đầu.

"Người có liên quan đến ta, còn ai nữa nhỉ?" Lâu Thất và Trầm Sát nhìn nhau, hai người cùng nghĩ đến một người.

"Ông ngoại?"

"U U! U U!"

U U kêu lên đầy hưng phấn, nó lại cọ đầu vào chân Lâu Thất.

Lâu Thắt cảm thấy rất bất ngờ, Trầm Sát nhìn nàng, trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: "Nếu là ông ngoại nàng nuôi, chắc chắn sẽ bảo vệ những người của Hiên Viên gia, tuy nó từng đi theo Hiên Viên Chế và nhạc phụ, nhưng lại không hề ở chung với họ, mà lại trung thành với nàng, có phải điều này nói lên, có thể nàng là người giống với ông ngoại nàng nhất, về tình cách hoặc tình tình."

Một con hồ ly có linh tính như Tử Vân Hồ, sẽ tự lựa chọn chủ nhân, nên sẽ không có chuyện nó tự đứng trung thành với Lâu Thắt, đương nhiên Lâu Thắt cũng có mị lực riêng của mình, nhưng nếu ban đầu nàng không khiến nó cảm thấy an tâm, quen thuộc và yêu thích, thì sao nó lại chịu đi theo nàng chứ?

Lâu Thắt cũng cảm thấy đúng là như thế thật.

"Tiếc thay ta không có duyên gặp ông ngoại." Giờ đây nàng cảm thấy hơi thương cảm và buồn bã.

Trầm Sát xách Tử Vân Hồ lên, ném vào trong góc xe, còn hần thì ôm Lâu Thắt vào lòng, vỗ nhẹ lên vai nàng, hần an ủi: "Ông ấy chắc chắn rất thích nàng, cũng cực kỳ thương yêu nàng."

Nếu không ông ấy đã không hy sinh mình để cứu nàng.

"Ta cũng cảm thấy thế, nhưng ta cũng thấy rất có lỗi với ông ấy, rõ ràng ông ấy đã làm nhiều việc vì ta, nhưng không lâu trước đây ta lại mới biết được sự tồn tại của ông ấy, trước đây ta chưa bao giờ nghĩ mình lại có một ông ngoại."

Trầm Sát cảm thấy ít nhiều gì nàng cũng là một người mềm yếu, hần lại không phải là một người biết cách an ủi người khác, trong tình huống này, hần dùng hai tay nâng mặt nàng lên, hôn xuống môi nàng. Vốn chỉ muốn dùng nụ hôn để an ủi, nhưng nào ngờ khi vừa chạm vào bờ môi mềm mại ngọt ngào của nàng, ngọn lửa trong cơ thể hần lại bốc lên.

"Thắt Thắt, hơn nửa tháng rồi chúng ta chưa..." Giọng hần hơi trầm khàn.

Lâu Thắt bỗng thấy bó tay, sao khung cảnh lại thay đổi rồi? Nhanh đến mức khiến nàng không kịp trở tay! Nhưng nàng cũng nhanh chóng cảm nhận được nơi ấy của hần, trong lòng nàng mềm nhũn theo. Đối với một Đế Quân cường thịnh như Trầm Sát, có thể nhịn nửa tháng quả thật cũng đã làm khó hần rồi.

"Chàng phải nhẹ một chút..."

Nghe thấy câu nói này của nàng, Trầm Sát mừng rỡ, hần còn tưởng rằng nàng sẽ từ chối nữa cơ!

Nào ngờ hần vừa định tháo thắt lưng của nàng, thì đột nhiên nghe thấy tiếng chim ưng to rõ khí thế từ trên cao vọng xuống. Đó là tiếng kêu của bạch ưng vương Tuyết Sơn.

Bên ngoài, giọng của Trần Thập vang lên: "Đế Quân Đế Hậu, Đại Bạch hình như không được bình thường

cho lắm.”

Trầm Sát đen mặt.

Lâu Thất cảm thấy xấu hổ, nàng kéo y phục lại, sửa lại đầu tóc, rồi cúi đầu nhìn xuống chỗ nào đó của Đế Quân, khụ khụ, đúng là tiền chỉ chờ bắn!

”Đội lát nữa rồi chàng hấn ra.”

Lâu Thất quả thật không nhịn được, nàng cười trộm, Trầm Sát bực bội liếc nhìn nàng, hấn nghiêng răng nói: ”Sớm muộn ta sẽ làm cho nàng khóc lóc xin tha thôi.”

”Vô sỉ, hạ lưu.” Lâu Thất mắng một câu, nàng ra khỏi xe ngựa.

Đại Bạch lượn vòng từ bên trời xuống, tiếng kêu thê thảm.

Lâu Thất cau mày nhìn lên bầu trời, sau đó kinh ngạc, bởi vì không biết từ khi nào, trên bầu trời có một vết nứt màu xám đen, đang từ từ di chuyển về bên này.

Trong cánh rừng rậm nơi phương xa, có tiếng dã thú kêu gào, từng đàn chim nối đuôi nhau bay lên trời, nhưng dường do khiếp sợ, chúng lại rơi hết xuống đất.

Tuyết đã ngừng rơi, khí áp hạ xuống thấp, chỗ vết nứt trên trời mây mù dày đặc, cứ như có một con quái thú gì đó sắp xé trời chui ra.

Đại quân đều dừng lại nhìn lên bầu trời, mặt mày ai nấy đều hoảng sợ.

”Chuyện gì đây?”

”Thần tiên phản nộ?”

Lâu Thất giơ tay lên kêu Đại Quân yên lặng, ”Không có thần tiên gì cả, cho dù thật sự có thần tiên phản nộ gì đó, thì cũng không nhằm vào chúng ta. Đây là...”

Trầm Sát đã xuống xe ngựa, đi đến bên cạnh nàng, hai người cùng nhìn thấy vết nứt màu xám đen kia, Trầm Sát nói tiếp: ”Là một lỗ hổng thời không khác.”

Họ đã xuyên không một lần, lần trước cũng giống vậy, nhưng lần này lại là vết nứt, chứ không giống với kiểu lỗ hổng thời không hình xoáy nước lúc trước!

Lúc này, Lâu Hoan Thiên bỗng nhiên lên tiếng: "Hình như nó đang di chuyển về phía Thánh Tiên Cung!"

Không sai, vết nứt kia kéo dài đến vị trí của Thánh Tiên Cung thì không còn lan rộng ra nữa, mà nó từ từ di chuyển xuống dưới, giống như nối hai điểm từ bầu trời xuống đỉnh núi, mây đen bắt đầu tích tụ, lấy cung điện trên đỉnh Thánh Tiên Cung làm trung tâm, sau đó chúng lan tỏa ra khắp bốn phương tám hướng.

"Chắc chắn Thánh Tiên Cung đã xảy ra chuyện rồi!" Lâu Thất lập tức nhảy lên ngựa, Trầm Sát và Lâu Hoan Thiên cũng nhảy lên ngựa cùng lúc với nàng.

"Đại quân đi theo!"

"Hỏa Vệ, Nguyệt Vệ, Dao Phong, các người bảo vệ lão đạo sĩ thối và những người còn lại!"

"Vâng!"

Trập Thập, Lâu Tín, Thiên Nhất, Địa Nhị, Đại Thiên Ảnh và long tổ ám vệ cũng nhảy lên ngựa, vội vàng thúc ngựa chạy theo ba người họ.

Từng tiếng vó ngựa lộc cộc như nện vào tim họ.

Bây giờ Lâu Thất mới nghĩ đến sự bất thường của Du Phu Nhân, lại nghĩ đến những thứ trong chiếc rương kia, nàng cảm thấy nôn nóng. Trong chiếc rương kia, ngoại trừ bức tranh khi bé của Trầm Sát, chiếc vòng của U U ra, thì vẫn còn hai thứ nữa. Một là chiếc vòng bạc theo kiểu cổ, trên chiếc vòng có khắc những ký tự lạ, Trầm Sát nhìn ra được chiếc vòng kia rỗng ruột, nhưng họ vẫn chưa kịp mở ra. Thứ còn lại là một chiếc gương trang điểm.

Gương trang điểm, kiểu gương được tráng bằng thủy ngân theo kiểu thời hiện đại, tuy không giống với chiếc kính nàng nhặt được trong động khi đi cùng với Minh Liệt trong khu rừng hiện đại kia, nhưng xét về tổng thể chúng cũng na ná nhau.

Rốt cuộc có ý gì đây?

Lâu Thất suy nghĩ hoài không ra.

Nhưng nàng biết chắc chắn ả điên kia đã chết rồi, với cái giá là sự hi sinh của Triệu Vân.

Nàng không biết sau khi Vân Phong tỉnh lại sẽ ra sao, cũng không biết sao người song nhân cách lại có thể tách được linh hồn một cách hoàn chỉnh, nhưng Vân Phong không chết là sự thật. Bây giờ nàng chỉ lo lắng sau khi Vân Phong tỉnh lại sẽ có chút vấn đề về mặt trí lực.

”Lão đạo sĩ thối từng nói, sư phụ của lão là người tốt, ta tin lão. Nhưng Du Phu Nhân...” Tiếng gió rít gào, lất át đi tiếng nói của Lâu Thất.

Họ vội vàng lên núi như thế, cũng vì không muốn sư môn của Hiên Viên Khước xảy ra chuyện gì.

Đó là nơi Hiên Viên Khước trưởng thành, là nơi dạy lão một thân bản lĩnh, sư phụ của lão và lão tình như phụ tử, bây giờ lão đạo sĩ thối đã xảy ra chuyện, nàng không muốn sau khi lão tỉnh dậy thì lại phát hiện ra sư môn và sư phụ của mình cũng xảy ra chuyện.

Vả lại, Lâu Thất cảm thấy, Lão cung chủ của Thánh Tiên chắc có cách cứu Hiên Viên Khước, một mình nàng đang gánh phải áp lực quá lớn, nàng sợ quan tâm quá ắt loạn, không nghĩ ra được cách gì. Vì lão đạo sĩ thối, nàng nhất định không thể trở mắt ra nhìn lão cung chủ gặp chuyện.

Thánh Tiên Cung đã ở ngay trước mắt.

Đại Bạch không đi theo, các loài chim dường như cảm thấy rất sợ hãi biến cố trên trời, lên đến đây, họ không hề nhìn thấy một con chim nào xuất hiện trên bầu trời.

Lũ ngựa vừa đi đến chân núi cũng hí lên, cõ nào cũng không chịu chạy lên núi. Họ chỉ đành xuống ngựa, vận khinh công bay lên.

Càng lên cao càng cảm thấy khủng bố.

Một luồng không khí màu đen cuộn lên như lốc xoáy, nó đã sắp đến gần Thánh Tiên Cung nằm trên đỉnh núi.

”Nó là gì vậy?” Lâu Hoan Thiên cau mày.

Lâu Thất cũng không biết.

Bọn họ chỉ có thể vùi đầu trèo lên đỉnh núi.

Cây cầu như bất liên nhân gian và tiên cảnh đã xuất hiện ngay trước mắt.

”Mau qua đó!” Mí mắt của Lâu Thất bỗng dưng giật liên hồi, mọi người tăng tốc, nhào lên cầu, một tia sáng màu tím bạc cũng bay đến.

Người đi sau cùng là Đại Thiên Ảnh và Lâu Tín, còn vài bước là qua khỏi cầu, họ bỗng nghe thấy một tiếng âm, cả chiếc cầu gãy lìa sụp xuống.

Đại Thiên Ảnh và Lâu Tín bước hụt chân, hai người ngã xuống vực.

”Lâu Tín!” Trần Thập chấn kinh, đưa tay ra tóm lấy không chút do dự, nhưng chỉ thiếu một chút, hắn trượt mất ra nhìn tay hắn và tay Lâu Tín lướt qua nhau, con tim hắn như ngừng đập.

”Bắt lấy!”

Một chiếc roi dài vung tới, cuộn chặt lấy cổ tay của Lâu Tín, cùng lúc đó Đại Thiên Ảnh cũng nắm được chân Lâu Tín.

”Bắt được rồi!” Lâu Thất hô lên, nàng kéo họ lên.

Chân vừa chạm vào đất, mồ hôi lạnh chảy đầy người.

Nhưng Lâu Thất không có thời gian đợi họ nói tiếng cảm ơn, ”Mau đi thôi!”

Chỗ này có người đặt thuốc nổ! Còn nhắm vào cung môn, rõ ràng là muốn ngăn chặn bất kỳ ai đến đây, may mà tốc độ của họ rất nhanh, chỉ cần chậm một bước, chiếc cầu bị nổ tung, không có Đại Bạch họ thật sự không có cách đi qua được.

Họ còn chưa kịp đi lên phần cung điện cao nhất, thì có một người bay đến, thân hình lão đạo, cả người đầy máu, quần áo bị xé nát.

Lâu Thất nhìn một lúc mới nhận ra được, người này chính là Lâm Tử Quân, đệ tử Thánh Tiên Cung, kẻ si mê hình tượng nữ trang của Vân Phong.

Lâm Tử Quân nhìn thấy họ, trên khuôn mặt đầy máu xuất hiện biểu cảm không biết là nên vui hay nên sầu. Hắn la lên: ”Lão cung chủ có lệnh, không ai được phép đi lên! Đi hết đi! Đi hết đi! Các người đến đây chẳng khác gì tìm đường chết!”

”Người nhìn thử xem chúng ta đi bằng cách nào đây?” Lâu Hoan Thiên cau mày, chỉ về sau.

Lâm Tử Quân nhìn thấy chiếc cầu bị nổ tung, hắn cảm thấy tuyệt vọng, ngã ngồi xuống đất.

634. Chương 634

”Xảy ra chuyện gì vậy? Lão cung chủ đang ở đâu?”

Lâu Thất đang định tiến lên tóm lấy hắn, thì Trần Thập đã giành trước một bước, đổi lấy ánh mắt tán thưởng của Đế Quân.

Lâm Tử Quân ngẩng đầu nhìn lên cung điện cao nhất, hần nhắm mắt lại, nói: "Vết nhơ của Thánh Tiên Cung, kiếp nạn của Thánh Tiên Cung, tên yêu nghiệt kia ẩn thân trong Thánh Tiên Cung nhiều năm như thế mà không một ai phát hiện ra điều bất thường của bà ta. Năm xưa cung chủ mang bà ta về vì thế bây giờ cung chủ muốn gánh chịu hết mọi trách nhiệm, trục xuất yêu nghiệt kia đi, nhưng bà ta quá lợi hại, Thánh Tiên Cung sắp bị hủy rồi! Chết rất nhiều sư huynh sư đệ!"

Mọi người chấn kinh, sao lại có thêm yên nghiệt gì nữa vậy?

Lâu Thất nghĩ không thông, hồn phách của ả điên kia đã bị tiêu diệt hoàn toàn rồi, lúc ấy nàng cũng nhìn rất rõ ràng, sao bên này lại có thêm một yêu nghiệt nữa? Chẳng lẽ bây giờ yêu nghiệt phổ biến lắm sao?

Họ vút Lâm Tử Quân lại, bay lên đỉnh núi.

Lâm Tử Quân đứng tại chỗ, hần hoảng hốt nhìn theo bóng của họ, một lúc sau, hần cắn răng đi theo.

Thôi vậy!

Nếu Thánh Tiên Cung bị tiêu diệt thật, hần cũng sẽ chôn thân tại đây vậy! Dù sao hần cũng lớn lên tại Thánh Tiên Cung, đây là nhà của hần! Nhà mất, nếu người thân cũng chết hết, một mình hần sống còn ý nghĩa gì nữa.

"Cung chủ! Đệ tử đến đây!"

Lâm Tử Quân mang theo thái độ dứt khoát, trở về lại cung điện.

Nhóm người Lâu Thất và Trầm Sát đến trước hần, nhưng khi họ đến thì nghe thấy một tiếng âm, vô số gạch vụn ngói nát bay ra ngoài, họ né người đi rồi chạy vào cung điện, bên trong bụi bay mù mịt, nhưng không thấy bóng dáng một ai.

Chỉ thấy vài thi thể nằm dưới đất, họ mặc y phục của Thánh Tiên Cung, những người này là đệ tử của Thánh Tiên Cung.

Nhưng khuôn mặt họ trông hơi vặn vẹo, mặt mày khô quắt, sắc mặt xám xịt, giống như hút thuốc phiện trong một thời gian dài, ai nấy đều người trông không ra người.

Mặt mày Lâu Thất nặng nề, nàng đi đến quan sát thi thể của họ, nhưng lại không nhìn ra được manh mối gì. Lúc này Lâm Tử Quân tiến vào.

"Bà ta trông như một người tốt, nên các sư huynh sư đệ trong cung đều kính trọng bà ta, nhưng không ai có thể ngờ được, thật ra bà ta đã lén sử dụng vu thuật lên rất nhiều sư huynh sư đệ! Cung chủ nói, bà ta hút tinh khí thần của họ để sử dụng cho bản thân bà ta." Lâm Tử Quân nhìn những sư huynh sư đệ lúc

trước vẫn còn cười nói với mình, giờ đây lại chết không nhắm mắt, trong lòng hẳn đau nhói.

”Là Du Phu Nhân đúng không?” Lâu Thất nghiêng rằng.

Vu thuật.

Là hắc vu

Bà ngoại nàng chắc là người của Bạch Vu Tộc, theo như miêu tả của Vân U, bà ấy không thể thích hắc vu, thì càng đừng nói đến việc học chúng.

Vì thế, Du Phu Nhân không phải là bà ngoại của nàng.

Nhưng nếu không phải là bà ngoại của nàng, sao khi ấy lại có thể cảm ứng được Vân U sắp xảy ra chuyện, còn tìm được nàng kêu nàng nhanh chóng đi cứu người?

”Là Du Phu Nhân, cũng không phải là Du Phu Nhân.” Lâm Tử Quân nghiêng rằng, ”Ta cũng không rõ, câu này là do Cung chủ nói!”

”Bây giờ họ đang ở đâu?”

”Hậu sơn cấm địa...”

Hậu sơn cấm địa.

Vài bóng người bay đến.

Sau khi nhìn rõ cấm địa, Lâu Thất và Trầm Sát nhìn nhau, họ đều nhìn thấy sự chấn kinh trong mắt của đối phương. Bởi vì cấm địa này, họ đã từng nhìn thấy khi đứng ở lối vào, nó giống hệt như cấm địa của Long Dẫn Tộc!

”Chuyện này rốt cuộc là sao?” Trầm Sát cũng cau mày.

Lúc này mây đen xung quanh vết nứt bỗng nhiên tản ra, nó di chuyển từ đỉnh cung điện đến trung tâm cấm địa.

Ầm một tiếng, trong cấm địa đất đá bay tứ tung, mặt đất rung lên.

Có tiếng đao kiếm loáng thoáng vọng ra, gió càng ngày càng lớn, càng ngày càng lớn, làm họ không thể đứng vững được nữa, da mặt mỗi người đều bị thổi đến mức nhăn nhúm, khi nói chuyện phải hét lên mới nghe thấy nhau nói gì.

”Mặc kệ là chuyện gì, vào trong xem trước đã.” Lâu Thất hét lên. Không cần biết chuyện Du Phu Nhân kia là sao, họ không chính mắt nhìn thấy, không chính tay tiêu diệt, thì không thể nào yên tâm được.

Họ đội gió xông vào bên trong.

Mây đen đè trên đỉnh đầu, trên mặt đất màu đen, khắp nơi đều có vùi thuốc nổ.

Bảy trưởng lão Thánh Tiên Cung đang cố gắng duy trì Trận vây hòn, họ đều trông rất nhếch nhác, lão cung chủ đứng trên vai một người, trong tay ông ấy đang cầm một cây trượng cốt đầu màu đen, lão đang chìa gậy về phía một nữ nhân trong trận, sắc mặt phần nộ khó kiềm nén.

Trên đầu họ, đám sương mù màu đen cuộn lại như lốc xoáy kia sắp đến gần, cát bụi xung quanh bay lên làm mờ đi tầm mắt.

Nữ nhân đứng chính giữa có vốn một mái tóc đen, nhưng giờ đây mái tóc ấy đã biến thành nửa đen nửa xám, tóc xõa rũ rượi, khi bà tay sắp xoay người lại, nhóm người Lâu Thất nhìn thấy được khuôn mặt của bà ta. Hóa ra một phu nhân vốn đã ở độ tuổi trung niên, nhưng bây giờ lại trông trẻ trung mỹ lệ, nhìn vào chẳng khác gì như mới hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi. Nhưng nếu phối kèm với mái tóc nửa đen nửa xám kia, nhìn vào trông rất chi là quỷ dị.

Bà ta mặc một bộ váy tím, khoác áo khoác da chồn, cổ tay bà ta đang đeo một chiếc vòng bạc cổ, Lâu Thất vừa nhìn đã nhận ra, chiếc vòng ấy, giống hệt với chiếc vòng trong chiếc rương kia.

Chẳng lẽ là một cặp?

Du Phu Nhân cũng nhìn thấy Lâu Thất, ánh mắt bà ta lóe lên tia sáng kỳ dị, tựa như phản kích, lại giống như thù hận, cũng giống như cảm giác tham lam đói khát khi nhìn thấy thức ăn.

Lâu Thất cảm thấy ánh mắt ấy rất quen thuộc, khi ở điện kia nhìn nàng, tuy không đến mức hận thù như thế, như trên cơ bản đều giống nhau.

Trong lòng Lâu Thất nảy lên một suy nghĩ rất vô lý, nhưng càng nghĩ càng thấy rất có khả năng.

”Lâu Thất, ta biết ngươi sẽ đến thôi.” Bà ta nói với Lâu Thất, tuy tiếng nói không truyền đến đây, nhưng Lâu Thất có thể nhìn thấy ngôn ngữ trên môi của bà ta.

Nàng lấy chiếc vòng kia ra, lắc qua lắc lại trước mặt bà ta, quả nhiên Du Phu Nhân trở nên kinh ngạc, sau

đó hai mắt sáng rực, bà ta la lên, nhào về phía Lâu Thất.

Ánh mắt Thánh Tiên cung chủ bỗng trở nên sắc bén, cây cốt trượng vung về phía đầu ba ta, đồng thời quát lên với nhóm người Lâu Thất: "Đi!"

Nhưng Lâu Thất Trầm Sát và Lâu Hoan Thiên không nghe lời lão, ba người hành động gần như cùng một lúc, họ không những không lùi, mà lại nhào về phía Du phu nhân.

Đợi đến khi họ chạy vào trong trận, mới phát hiện ra vùng trung tâm trận pháp yên tĩnh hơn bên ngoài rất nhiều, có thể nghe thấy tiếng nói chuyện.

"Lâu Thất, trả Con rối đoạn hồn lại cho ta!"

Du Phu Nhân nhìn Lâu Thất, bà ta nghiêng răng, bà ta vung tay lên định bóp lấy cổ nàng. Lâu Thất phát hiện ra móng tay bà ta vừa dài vừa sắc nhọn, còn là màu xanh lam thẫm nữa, trông cực kỳ độc.

Trước khi họ đến đây, bà ta và những người của Thánh Tiên Cung đã có một trận ác đấu kịch liệt, bây giờ xem ra hai bên đã rơi vào ngõ cụt, dần hình thành thế lưỡng bại câu thương.

"Ả diên kia là Con rối đoạn hồn của bà?" Lâu Thánh nghiêng người, né được đòn tấn công của bà ta. Con rối đoạn hồn, nói ra, hình như nàng từng được nghe Lão đạo sĩ thối từng nói, trong bí thuật Hắc Vu có một loại vu thuật có thể rút một ít ý thức của bản thân vào trong cơ thể một người khác, để người đó cũng sơ hở một vài ký ức của chủ hồn, sẽ biết một vài bản lĩnh của chủ hồn, người này có thể được xem như một kiểu phân thân của chủ hồn, ra ngoài làm việc thay cho chủ hồn, nếu công lực của phân thân tăng lên, chỉ cần đến lúc đó chủ hồn hút phân thân trở về, thì bản thân chủ hồn sẽ trở nên mạnh lên rất nhiều!

Nếu không phải Du Phu Nhân nhắc đến, nàng đã quên mất điều này.

Nhưng vừa nghĩ đến, nàng lại thấy không đúng lắm, hình như không phải nghe lão đạo sĩ thối nói?

Là ai nói nhỉ? Ký ức dường như rất xa xôi, nếu nói mơ hồ cũng không đúng, vì nàng vẫn nhớ nội dung của nó.

"Cẩn thận!"

Giọng của Trầm Sát vang lên, hần đẩy nàng ra, một màn sương màu xanh lục thẫm bay thẳng về chỗ nàng vừa đứng lúc nãy. Hóa ra lúc nãy nàng đã thất thần trong phút chốc, suýt chút nữa đã bị Du Phu Nhân đánh lén.

"Không sai, đó là Con rối đoạn hồn của ta, ta ở đây đợi ả mạnh lên, đợi nhiều năm như thế, sắp hút lại về được, thì lại bị ngươi tiêu diệt!" Ánh mắt Du phu nhân dần trở nên điên cuồng, bà ta gào lên: "Các người

đi chết cùng với kẻ khốn xấu xa kia đi!”

Nói xong, bà ta giơ một tay lên muốn giật lấy chiếc vòng trong tay Lâu Thất.

”Chiếc vòng này có vấn đề!” Lâu Hoan Thiên cũng nhìn ra được gì đó.

”Nó là của ta! Của ta! Trả lại cho ta!” Giọng của Du phu nhân vừa sắc bén vừa chói tai, khiến người khác cảm thấy đau màng nhĩ.

Ánh mắt Trầm Sát bỗng trở nên sắc bén: ”Đồ mà nữ nhân của bổn Đế Quân muốn, chỉ có thể cho nàng ấy!”

Âm Huyết Kiếm vung lên, chém xuống cánh tay bà ta.

Lâu Hoan Thiên nhìn ra ý đồ của hắn, lập tức tiến lên phối hợp, hắn đâm kiếm về phía tim của bà ta.

Sát ý của hắn mạnh hơn, sát chiêu ngoan độc hơn, Du Phu Nhân không thể không chọn một bên, bà ta dồn sức chặn chiêu của hắn, nhưng nào ngờ hắn chỉ vung hư chiêu, vừa đâm lên liền lùi lại.

Khi Du Phu Nhân phản ứng trở lại, chỗ cánh tay bà ta đã đau đến mức không thể hình dung, bà ta ngơ ngác cúi đầu xuống nhìn, nửa cánh tay của mình đã rơi xuống đất, chiếc vòng tay kia lăn ra ngoài.

Tay, tay của bà ta...

Lâu Thất bay đến nhặt lấy chiếc vòng kia.

Không ai trong số họ ngờ rằng, khi hai chiếc vòng đặt gần nhau, thì chúng chủ động cài vào nhau như hai chiếc nam châm, phát ra một tiếng vang khê.

”Không!”

Du Phu Nhân dường như không ngờ rằng hai chiếc vòng sẽ chủ động gắn vào nhau, bà ta kêu lên đầy khùng bố, cũng không quan tâm những người bên cạnh, trong mắt bà ta chỉ có Lâu Thất và hai chiếc vòng trên tay nàng, bà ta bất chấp mọi thứ nhào thẳng tới.

”Chính là lúc này!”

Lão cung chủ gào lên, lão đâm cây cốt trượng vào lưng bà ta. Cùng lúc đó, Hắc Sát Ma Kiếm của Trầm Sát cũng vung kiếm quang, đâm vào cổ họng của bà ta. Lâu Hoan Thiên khom người xuống, đâm kiếm vào đầu

gối bà ta.

Gió nổi lên, gào rít.

Máu nhuộm đầy trời.

Lâu Thất nhìn thấy ba người cùng đâm trúng bà ta, cảnh tượng đó giống hệt góc quay chậm, cổ họng một kiếm, cốt trượng đâm xuyên ngực, đầu gối một kiếm.

Bà ta giống như một món đồ chơi gỗ, hai mắt trừng to, quỳ một gối xuống với nét mặt vô cùng không cam tâm.

Còn nàng bỗng cảm thấy hai chiếc vòng trong tay nóng bừng, nàng vút chúng đi theo bản năng. Ầm một tiếng, như có thứ gì nổ tung, cả ngọn núi lung lay.

Mọi người đều bị vụ nổ hất bay ra ngoài, văng khắp bốn phía.

Vết nứt trên trời cũng biến mất không thấy tung tích, Lão cung chủ thổ huyết.

Mặt đất bắt đầu rung động.

”Đế Hậu! Mau đứng dậy!”

Lâu Thất nghe thấy tiếng kêu của Trần Thập.

635. Chương 635

Lâu Thất đang định đứng lên, nhưng phần đất dưới người nàng đột nhiên tách ra, nàng muốn đứng dậy cũng đã không kịp, cả người nàng mất trọng lực, rơi thẳng xuống dưới.

”Thất Thất!”

”Tiểu Thất!”

”Đế Hậu!”

Vài giọng nói cất lên cùng một lúc, Lâu Thất nhìn lên, nàng nhìn thấy vài chiếc bóng nhảy xuống, họ đều nhảy theo nàng mà không hề có một chút do dự nào, trong đó có cả Tử Vân Hồ nhỏ bé.

Bay xuống, họ đều bay xuống.

Ả Du Phu Nhân tàn phế kia nhờ vào hơi thở cuối cùng, lặn xuống theo.

”Cuối cùng cửa Thánh Cốc cũng đã mở ra rồi...”

Lão cung chủ Thán Tiên Cung được Lâm Tử Quân dìu đứng dậy, khoe môi còn vương vết máu, ”Mau, truyền tin cho tộc trưởng Bạch Vu, rồi tìm tất cả những người trong cung đến đây, thả thang trời xuống Thánh Cốc.”

Lâm Tử Quân đã rơi vào trạng thái ngơ ngác. Nghe thấy lời của lão, hắn không nhận được bèn hỏi: ”Cung chủ, Thánh...Thánh Cốc đã mở ra rồi ư? Không cần chìa khóa của Bạch Vu Tộc ư?”

Lão cung chủ thở dài: ”Thế nhân không biết, Thánh Cốc đã bị đóng lại vào cái năm Hiên Viên và Trầm Thị đế hoàng lần lượt gặp nạn, tung tích của chìa khóa Thánh Cốc là một ẩn số, giờ đây Thánh Cốc được mở ra, chắc chắn chìa khóa đã xuất hiện...”

”Nhưng đệ tử không thấy ai trong số họ mang theo chìa khóa.”

”Chìa khóa Nguyệt Quang, không nhất thiết phải mang nó đến Thánh Cốc, chỉ cần tiếp xúc với chìa khóa tuyên tâm là có thể hợp thành chìa khóa được khí. Nếu ta đoán không nhầm, Lâu Thất chính là chìa khóa.”

Lúc này nhóm Lâu Thất vẫn không hiểu.

Thật ra, chìa khóa ngọc như nguyệt quang, cách sử dụng không hề giống như trong tưởng tượng của họ.

Tất nhiên, cũng không có ai biết rằng, người của Bạch Vu Tộc ở một đầu khác phía sau Thánh Tiên Sơn, bởi vì con đường xuất thế không giống nhau, không phải ai trong Bạch Vu Tộc cũng có tư cách được vào Thánh Cốc, vì thế họ chỉ biết Thánh Cốc nằm gần Thánh Tiên Sơn, chứ không biết Thánh Cốc và Thánh Tiên Sơn nằm chung với nhau.

”Thánh Cốc mở ra, nó chỉ mở con đường bị niêm phong lúc trước, muốn thật sự tiến vào Thánh Cốc, thì phải xem Lâu Thất rồi.” Lão cung chủ Thánh Tiên Cung nhìn bầu trời hỗn độn, mắt lão bỗng dưng rơi lệ máu.

”Cung chủ...”

Lâu Thất và những người khác cứ rơi mãi, thời gian như rất lâu, nhưng trên thực tế bọn họ đáp đất rất nhanh.

Họ rơi xuống một sườn dốc, trên sườn dốc mọc đầy cỏ khô mềm mại, cỏ rất dài rất dày, rơi xuống không hề đau tí nào, nhưng lớp cỏ khô này y hệt lớp thảm trơn, họ cứ lăn xuống liên tục, căn bản không thể dừng lại.

”Thất Thất!”

Trầm Sát vận khí, nhún người xuống, tăng tốc đuổi theo Lâu Thất. Lâu Thất cắn răng, nằng vung roi lên, với tốc độ lăn kinh khủng này nàng không thể nhắm chuẩn được ai, may sao Đế Quân đại đại nhanh tay lẹ mắt, hần nắm lấy được đầu roi, kéo mạnh, rút ngắn khoảng cách giữa hai người, khó khăn lắm mới ôm được nàng vào trong lòng.

Lâu Thất cảm nhận được hần thở phào nhẹ nhõm.

Ở một nơi như thế này, vào lúc này, điều duy nhất Trầm Sát cảm thấy sợ là không thể ở bên Lâu Thất, không thể nhìn thấy nàng, ôm nàng, sánh vai với nàng.

”Vào lúc này rồi mà hai người vẫn tỏ ra ân ái được à!” Lâu Hoan Thiên cũng lăn xuống, hần không thể nhịn được bèn kên toáng lên.

Những người khác đổ mồ hôi, lúc này rồi...

Sao họ vẫn muốn bật cười nhỉ?

”Sát, ta cảm thấy nhịp tim đang tăng tốc.” Lâu Thất bị Trầm Sát ôm chặt, nàng dán người lên lồng ngực nóng hổi của hần, cũng có thể nghe thấy tiếng tim đập nhanh hơn bình thường của hần.

”Bổn Đế Quân ở bên cạnh nàng.” Trầm Sát ôm nàng chặt hơn.

Bình! Họ lăn xuống dưới trước.

Tiếp sau đó, tất cả những người khác đều lăn xuống.

Trầm Sát ôm Lâu Thất đứng dậy, hần nhìn lướt một vòng, nhìn thấy Du Phu Nhân đang nằm ở nơi cách đó không xa, trên người bà ta chỉ còn lại một tay một chân, vết máu loang lổ, nhưng hiển nhiên bà ta vẫn còn sống.

Người tốt chết sớm, kẻ ác sống lâu, có lẽ câu này được dùng để miêu tả về bà ta.

Hỏa và Nguyệt nhìn nhau, sau đó đồng thời nhìn về phía Trầm Sát. ”Đế Quân, thuộc hạ sẽ mang bà ta đi...”

Trầm Sát lắc đầu, "Không, tạm thời giữ mạng bà ta lại."

Bây giờ bà ta không chết là may, họ có thể nhìn trực quan tình hình của bà ta, nếu như chết rồi, ai mà biết được bà ta chết thật hay lại cướp lấy thân thể của người khác?

Lâu Thất nhìn hẩn: "Chắc là cây Cốt Trụợng kia của sư công có điều huyền diệu, tạm ta bà ta không thể tác quái được."

Cây Cốt Trụợng trong tay lão cung chủ, là thứ khiến nàng thấy hơi khiếp sợ, nàng không biết đó là gì, nhưng chắc là một trong những món bảo bối trấn cung của Thánh Tiên Cung. Còn Long Diên nữa, rốt cuộc nó là gì?

Vì sao Du Phu Nhân lại phải dùng Con rối đoạn hồn, còn bản thân bà ta thì luôn trốn trong Thánh Tiên Cung? Thật sự là vì muốn tìm Long Diên? Bệnh của bà ta cần Long Diên thật ư?

Hay là, bà ta vốn luôn đợi nơi này mở ra?

Lúc này, U U đột nhiên kêu lên.

"U U!"

Lâu Thất nhìn theo nó.

Nơi này giống hệt một thung lũng nhỏ, khắp nơi đều là giống cỏ kia, tuy đã khô, nhưng vẫn sáng bóng mềm mịn một cách dị thường, dùng tay chạm vào sẽ có cảm giác như tơ lụa. Không biết gió được thổi đến từ đâu, mặt cỏ nhấp nhô gợn sóng, nhìn vào trông rất kỳ diệu. Nhưng ở một nơi cách chỗ họ không xa, có một chỗ trụi lủi, không có một cọng cỏ, chiều ngang gấp đôi vai người, uốn lượn quanh co, đó là một con đường giữa bụi cỏ.

Ở chính giữa con đường, có một loại thực vật đỏ rực rất bắt mắt.

U U kêu lên hai tiếng rồi chạy về phía thực vật ấy. Nhưng Lâu Thất lại vung roi ra kéo nó về.

"Đó chính là Long Diên."

Người lên tiến là Lâu Hoan Thiên.

Mọi người sững sờ.

”Ca ca, sao huynh biết?”

Lâu Hoan Thiên chỉ về phía Du Phu Nhân.

Du Phu Nhân đang dùng một tay một chân, bò về phía loài thực vật kia, cơ thể bà ta kéo lê theo một vệt màu dài ngoằn.

”Long Diên, Long Diên, hóa ra Long Diên ở ngay cửa Thánh Cốc. Long Diên là của ta, là của ta!”

Bà ta lảo đảo, không thềm để ý đến những người khác, dùng hết sức bò về phía Long Diên.

Hỏa kiếm xuống đất, chắn trước đường của bà ta, ”Bà cần Long Diên làm gì?”

”Tránh ra! Lũ kiến hôi!”

Trên người Du Phu Nhân bỗng tuôn ra một luồng kinh khí, nó mạnh đến nỗi làm kiếm của Hỏa gãy thành từng đoạn, còn Hỏa thì bị bắn văng ra xa mấy mét mới rơi xuống đất.

Khi mọi người vẫn đang còn trong trạng thái kinh ngạc, thì bà ta vỗ một tay xuống đất, sau đó cả người bay về phía Long Diên, há miệng ra muốn cắn lấy cái cây ấy.

”U U!”

U U nôn nóng, nó vùng vẫy khỏi người Lâu Thất, chạy vút đi như tia chớp, đụng mạnh vào người bà ta.

Chỉ còn thiếu chút nữa là Du Phu Nhân đã cắn được Long Diên, nhưng bị U U đụng vào, bà ta cắn hụt, bà ta điên lên, giơ một tay bắt lấy U U: ”Ta phải giết đồ súc sinh nhà mày!”

”U U!”

U U há miệng ra cắn xuống ngón tay bà ta.

Roi Thí Hồn của Lâu Thất vung tới, quấn lấy eo bà ta, quăng bà ta ra ngoài. Rầm một tiếng, Du Phu Nhân rơi xuống đất, ói máu. Lúc này U U mới há miệng ra.

”Phì!”

Nó nhổ ra hai ngón tay.

Nó chán ghét, nhảy lên mặt bà ta, đập mười mấy cái thật mạnh.

”Được rồi, U U.” Lâu Thất kêu nó dừng lại, đi đến chỗ Long Diên, nàng ngồi xổm xuống quan sát. Lúc này nàng mới nghĩ thấy một mùi hương nhàn nhạt.

”Lão đạo sĩ thời từng nói, có bản lĩnh kêu ta ăn Long Diên, nói như thế, chắc ta có thể ăn nó...” Chỉ có điều nàng không biết ăn thứ này vào thì có tác dụng gì.

”Không được ăn lung tung.”

Trầm Sát đang định kéo nàng dậy, Lâu Thất bỗng dừng biến sắc, một lực hút khổng lồ bắt nguồn từ phía cuối còn đường nhỏ, lực hút rất lớn, khiến nàng cảm thấy như sắp bay ra ngoài.

”Sát!”

Trầm Sát cũng cảm nhận được, hần biến sắc, nắm chặt lấy tay nàng.

Vút! Hai người bị hút bay ra, nhưng trước đó, một bàn tay khác của Lâu Thất đã vô thức nhổ lấy cây Long Diên.

”Đế Quân! Đế Hậu!”

”Tiểu Thất!”

”U U!”

Những người còn lại không hề cảm nhận được bất kỳ lực hút nào, thấy Trầm Sát và Lâu Thất bị hút đi, họ đồng loạt biến sắc, vội vàng đuổi theo. Nhưng vừa mới chạy được một đoạn, họ lại cảm thấy động tác chậm dần lại, cơ thể bắt đầu cứng đờ.

”Mau lùi lại!”

Phía sau, Lão cung chủ dẫn theo người đuổi tới, thấy thế bèn kêu lên: ”Lùi! Lùi lại!”

”Lùi!”

Lâu Hoan Thiên nhận thấy tình thế không đúng, hần kéo lấy Trần Thập đứng gần hần nhất.

Không đúng, không đúng. Họ không thể mạo hiểm xông vào được, nếu không, không những không cứu được Tiểu Thất mà còn liên lụy đến họ.

Mọi người đồng loạt lùi ra, cái cảm giác cứng đờ ấy biến mất, nhưng họ lại đổ mồ hôi lạnh cả người.

”Cung Chủ, đó là nơi nào? Chuyện gì vậy? Tiểu Thất và Trầm Sát bay vào rồi, phải làm sao đây?”

Lâu Hoan Thiên nôn nóng, hần kéo lão cung chủ lên hỏi.

”Đừng vội, Lâu Thất là chìa khóa, cô ấy vào thì không sao. Nhưng Thái tử Trầm Thị...”

Nguyệt trầm giọng nói: ”Nếu đã như thế, có Đế Hậu ở đó, chắc chắn Đế Quân cũng sẽ bình an vô sự.” Về việc này, bây giờ họ đã tin tưởng Lâu Thất một trăm phần trăm.

”Sao Tiểu Thất lại trở thành chìa khóa rồi? Chìa khóa mở Thánh Cốc?”

”Đúng vậy.” Lão cung chủ nhìn Du Phu Nhân, lúc này bà ta chỉ còn một hơi thở cuối cùng, nằm hấp hối dưới đất, lão đi đến, nhắm mắt lại, nhắc cây Cốt Trượng lên, dùng lực đâm xuống lưng bà ta, ghim bà ta xuống đất.

”A!”

Du Phu Nhân kêu thảm thiết.

Lão cung chủ lùi về sau hai bước, rũ mắt xuống: ”Mọi thứ đều là hư vô.”

”Đừng để ý ả quái vật ấy nữa! Nói Tiểu Thất đi, giờ phải làm sao đây?” Lâu Hoan Thiên sốt ruột.

”Trong u tối, đã định sẵn cô ấy phải mở Thánh Cốc. Nếu vận trời của họ đủ mạnh có thể sẽ trở về an toàn, và tìm được người họ muốn tìm, nếu không...”

”Nếu không thì sao?” Mọi người sốt ruột, trăm miệng một lời, hỏi cùng một câu hỏi.

”Nếu không sẽ như Trầm Hoàng Hoàng Hậu, Hiên Viên Chiến Hoàng.”

Lâu Hoan Thiên hít khí lạnh. ”Ý lão là, họ cũng sẽ bị giam trong Thánh Cốc, có khi mấy chục năm sau vẫn không thể ra được?”

”Xem vận trời.”

Vận trời cái rắm!

Lâu Hoan Thiên phát diên lên, ”Nghĩ cách, chúng ta phải vào trong!”

”Đúng, chúng ta phải vào trong.”

Nguyệt, Trần Thập và những người khác đồng loạt đứng dậy.

”Cho dù cũng sẽ bị nhốt trong Thánh Cốc cả đời không thoát ra được?” Lão cung chủ hỏi.

”Phải!”

Mọi người đồng loạt trả lời, không chút do dự.

”Thánh Cốc của Bạch Vu Tộc ta, đâu phải là nơi các người muốn vào là vào! Chìa khóa bị ai đoạt đi rồi?” Bên kia, có một vài người vội vàng chạy đến.

”Bạch Vu Tộc Trưởng.” Lâm Tử Quân kêu lên.

”Ai quan tâm ông là tộc trưởng gì chứ, Thánh Cốc có biến, bây giờ làm gì đến phiên các người quản chứ?” Lâu Hoan Thiên vung tay lên, kêu người cản họ lại.

”Bây giờ chúng ta muốn vào cốc, ai cản giết không tha!” Lâu Hoan Thiên nôn nóng, hai mắt đỏ bừng.

636. Chương 636

Bên ngoài thế nào, Lâu Thất và Trần Sát không hề biết.

Ngay trước mặt họ, một vách đá to như bình phong, cao đến gần bầu trời, đập vào mắt họ.

Càng đến gần, lực hút kia càng mạnh, họ bay với tốc độ càng nhanh.

Lâu Thất trừng to mắt: ”Muốn chúng ta bị đâm chết ư!”

”Cẩn thận!”

Vào giây phút cuối cùng, Trầm Sát ôm lấy nàng xoay người, hoán đổi vị trí, hấn ôm nàng vào lòng, đối lưng với bức tường đá.

Rầm một tiếng, lưng Trầm Sát đung vào bức tường kia.

”Phụt!”

Cú va chạm mãnh liệt khiến khí huyết trong người hấn cuộn trào, sau đó thổ huyết.

Con tim Lâu Thất run lên, nàng vội vàng nhét một viên Thần Thủy Niêm vào miệng hấn. ”Ăn đi.”

May mà nàng có Thần Thủy Niêm, may mà độc cổ của Trầm Sát đã được giải.

”Bổn Đế Quân không sao.” Trầm Sát nuốt xuống, nhưng vẫn cảm thấy vẫn còn lực hút, hấn ôm chặt lấy Lâu Thất, nhìn con tiểu hồ ly trên vai nàng.

”U U.”

U U tỏ vẻ nó cũng không biết chuyện này là sao, nhưng nơi này có mùi vị nó thấy quen thuộc, có mùi vị nó hoài niệm.

”Nóng quá.”

Lâu Thất bỗng đứng lên tiếng.

Bây giờ họ giống như hai khối sắt, bị hút vào nam châm, lên không được xuống không xong, nếu muốn di chuyển, chỉ có thể nhích từng chút một.

Nhìn lên nhìn xuống, đều là một bức tường đá thẳng đứng trơn láng, hùng vĩ đến mức khiến người ta run rẩy. Thật sự không biết là nhân tạo hay tự nhiên.

Trầm Sát đang nghĩ cách, cả người Lâu Thất bỗng nhiên nóng ran lên, cảm giác hết như bỗng nhiên sốt cao, đồng thời hình như có thứ gì đó đang điên cuồng hút lấy tinh thần và năng lượng của nàng, làm nàng cảm giác bản thân mình như một cục sặc dừ phòng.

”U U!”

Tử Vân Hồ nhảy lên vai Trầm Sát, nó nhìn Lâu Thất với ánh mắt hoảng sợ. Nóng, nóng quá, nóng đến mức khi đứng trên vai nàng, móng vuốt nó sắp chín luôn. Nó lại chớp mắt nhìn Trầm Sát, nóng như thế, hấn

vẫn còn ôm chặt như vậy, không thấy phồng sao?

”Thất Thất, nàng cố gắng chịu đựng, bốn Đế Quân đưa nàng đi xuống.”

Trầm Sát cắn răng, hắn xoay tay lại vỗ mạnh vào bức tường đá, hắn cứ tưởng có thể khiến cơ thể văng ngược trở ra, đến lúc đó cho dù hai người có rơi xuống, cũng đỡ hấn bị mắc kẹt trên vách đá.

Nhưng hắn không thể nào ngờ được, khi hắn vỗ vào vách đá, cảm giác như đánh vào bùn, không những không văng ra mà còn bị lún vào trong.

”U U!” U U phát hiện ra điểm này, nó hưng phấn, bất chấp mọi thứ, đâm đầu vào vách đá.

”Đồ ngốc...”

Trầm Sát còn chưa mắng xong, thì thấy cả người nó đã lún sâu vào trong vách đá, sau đó biến mất nhanh chóng.

Nó chui vào rồi à?”

Đế Quân đại đại há mồm trợn mắt.

”Thánh Cốc...” Lâu Thất mê man, ”Phía sau, chính là Thánh Cốc.”

Nói gì mà Bạch Vu Tộc có thể mở Thánh Cốc, bây giờ với tình hình trước mắt, e rằng Thánh Cốc đã xảy ra biến hóa từ lâu rồi nhỉ. Họ không mang theo chìa khóa bên người, sao vẫn có thể vào được thể này?

”Vào rồi hấn nói.”

Với tình thế này, họ chỉ có thể đi vào. Mặc kệ bên trong là long đàm hổ huyết hay gì, phụ hoàng của họ đang ở bên trong ấy.

Trầm Sát ôm Lâu Thất, đâm vào bức vách đá phía sau.

Cả người như rơi vào hồ nước mềm mại.

Cảm giác mát lạnh.

Còn chưa kịp cảm nhận hết, thì phong cảnh đã thay đổi.

Một cánh đồng cỏ mềm mại, xanh mướt, bao la bát ngát.

Trời xanh mây trắng, trong veo như đôi mắt của đứa bé ba tuổi.

Thánh Cốc? Đây chính là Thánh Cốc?

Chỉ có một cánh đồng cỏ, ngoài ra không có bất kỳ thứ gì nữa?

Không thể như thế được.

”U U...”

Đế Quân Đại Đại thấy hơi ngứa mông, bạn Tử Vân Hồ U U nhìn hẩn với ánh mắt đáng thương. Này! Nhìn đi chứ! Đại Đại đang ngồi lên đuôi của ta đây này!

”Khụ.”

Lần đầu tiên trong đời Trầm Sát cảm thấy lúng túng.

Hắn ôm Lâu Thất đứng dậy, đột nhiên sững sốt, ”Nàng không còn nóng nữa.”

Lúc này cả người Lâu Thất nóng muốn bốc khói, nhưng vừa vào đây thì lại không còn nóng nữa, không chỉ không nóng, bây giờ cả người nàng ấy lại hơi lạnh, cho dù cách bởi một lớp áo bông mỏng, hắn cũng cảm thấy cái lạnh trên người nàng, hắn không khỏi ôm nàng chặt hơn.

”Ta thấy rất choáng váng...rất buồn ngủ, để ta ngủ một lát đã.”

Lâu Thất không thể mở mắt lên được, nàng cảm thấy cả người mình không còn chút sức lực nào, còn mệt hơn lúc bị vị Đế Quân nào đó ”hành hạ” ba ngày ba đêm.

”Thất Thất, đừng ngủ, tình hình bây giờ của nàng rất không bình thường...” Trầm Sát vỗ mặt nàng, nhưng lại phát hiện ra mới đây thôi mà Lâu Thất đã rơi vào trạng thái nửa mê nửa ngủ.

Hắn cảm thấy hoảng hốt, bỗng nàng lên, Lâu Thất không hề quên việc tìm vị trí, nàng rút vào trong lòng hắn, cọ cọ, rồi đổi sang một tư thế dễ chịu nhất.

Trầm Sát vừa hoảng hốt vừa cảm thấy buồn cười, hắn lắc nàng, hắn đang định đánh thức nàng một lần nữa, thì bỗng dưng có một cơn gió nổi lên, hung tàn điên cuồng, không biết bắt nguồn từ đâu, nó bỗng dưng xuất hiện trong lúc người ta không không ngờ tới nhất.

”U U!”

U U nhảy phốc lên vai Trầm Sát.

Ánh mắt Trầm Sát khẽ lóe lên, lỗ tai cũng khẽ cử động. Rõ ràng hắn có nghe thấy một tiếng ma sát rất nhỏ lẫn trong tiếng gió gào rít, âm thanh lạnh cứng như sắt.

Nhưng nếu nheo mắt nhìn kỹ, mặt cổ nhấp nhô từng cơn, một mảng xanh biếc, chẳng thể nhìn ra được bất kỳ thứ gì.

”Bản thân nhớ cẩn thận một chút.” Hắn nói với U U đang ngồi trên vai hắn, sau đó công Lâu Thất trên lưng, rút Roi Thí Hồn của nàng ra, cột chặt nàng và hắn lại. U U giúp chấn một đầu roi, kéo chặt.. ”U U.”

Cho nó tiếp tục ngồi trên vai hắn đi.

”Xèo.”

”Keng.”

Hai âm thanh khác nhau vang lên liên tiếp. Đồng cỏ lớn phía trước đột nhiên có hai chỗ nhô lên, giống như có thứ gì đó sắp bay lên, mặt đất nứt ra, cỏ bị xới tung lên.

”U U.” Tử Vân Hồ dựng lỗ tai, nhìn chăm chăm đầy cảnh giác.

”Bồn Đế Quân không hề thích bị động, đi.”

Trầm Sát công Lâu Thất, một tay giữ chặt nàng, một tay cầm Âm Huyết Kiếm, cất bước chạy về phía đồng cỏ.

Hắn đi được vài bước, bỗng dừng khựng lại, ánh mắt biến đổi, đồng cỏ vẫn còn, nhưng không còn giống với kiểu bình lặng ngoài cỏ ra không còn bất kỳ thứ gì khác như lúc này, bây giờ nhìn kỹ, trên mặt cỏ, mọc đầy những cây leo thô to, chúng quấn chằng chịt vào nhau. Giống hệt như một khu rừng cây leo khổng lồ.

Hắn chỉ khựng lại một chút rồi tiếp tục tiến về phía trước. Xèo xèo, đỉnh đầu bỗng cảm thấy hơi ớn lạnh, U U nhảy lên, cắn vào một con rắn to như cổ tay đang rũ người xuống.

Keng.

Trầm Sát vung kiếm lên, chém đôi con rắn kia, liếc mắt nhìn U U: ”Đồ ngốc. Rắn độc mà ngươi cũng cắn

à?”

”U U.”

Một Tử Vân Hồ thông minh lanh lợi như thế, vì sao Đế Quân cứ thích mắng nó ngốc thế nhỉ?

Có thể kháng nghị lại không?

Nhưng khi nhận được ánh mắt khinh thường của Đế Quân, U U rút cổ lại, tự động hạ thấp độ tồn tại của mình.

Chắc toàn bộ Thánh Cốc này là một huyền trận khổng lồ.

Đây là kết luận rút ra được sau khi Trầm Sát đi được một đoạn, càng đáng sợ hơn là, huyền trận rõ ràng vẫn luôn biến hóa.

”Thất Thất.”

Hắn vừa đi, vừa thử đánh thức Lâu Thất, nhưng khi hắn phát hiện cơ thể nàng càng ngày càng lạnh, lòng hắn trở nên hoảng loạn.

”Thất Thất! Mau tỉnh dậy.”

Về mặt Trầm Sát hoảng loạn, hắn đang định đặt nàng xuống, thì khu rừng cây leo bỗng nhiên ”sống dậy”.

Những cây leo to như cánh tay lao về phía họ, chúng như hết những con bạch tuộc đang nghoe vùi. Tiếng xì xì vang lên bên tai không dứt, không những thế lại có thêm lũ rắn độc luôn dòm ngó thời cơ, chúng thỉnh thoảng bay đến, há miệng để lộ ra hai chiếc răng nanh độc, chuẩn bị cắn họ mọi lúc.

Trầm Sát vung Âm Huyết Kiếm, chém đứt mười mấy cây leo, nhưng mớ cây leo ở đây cứ như liên miên bất tận, hắn vừa chém vừa tiến về phía trước, Tử Vân Hồ chú ý phía sau, chỉ cần có thứ đánh lén Lâu Thất, nó sẽ lập tức nhe vuốt ra.

Nhưng khi họ sắp ra khỏi khu rừng cây leo, mặt đất bỗng dưng rung lên, hai chiếc bóng đen khổng lồ chui lên, chúng lắc người giữa không trung, bắn ra những cục bùn lớn, khi dính vào người rất đau.

Trầm Sát xoay người, chắn trước mặt Lâu Thất.

Hai con quái vật kia chui ngược trở về lòng đất, ầm ầm hai tiếng, mặt đất phía dưới chân hắn lung lay.

Đợi đến khi hần nhìn thấy rõ hình dáng hai con quái vật kia, thứ cho người đã từng trải qua vô số phong ba, gặp không ít dị thú như Trầm Sát cũng phải hít ngậm khí lạnh.

Hai con thú khổng lồ không biết tên, phần đầu cực to, giống hệt như hai ngọn núi, trên người nó phủ kín đầy vảy, tuy những chiếc vảy đó dính đầy bùn đất, nhưng vẫn có thể nhìn ra được nó rất cứng chắc. Nhưng khi so với phần thân, đầu của chúng lại trong nhỏ và nhọn hơn rất nhiều, trên đỉnh đầu có gai nhọn, mắt chúng rất bé, hai con mắt một con đỏ ngầu, một con xanh lục đậm, không ngờ chúng lại sở hữu đôi mắt hai màu.

Tuy đứng cách một khoảng dài, nhưng Trầm Sát đã ngửi thấy một mùi vô cùng thối, được tỏa ra từ trên người chúng.

Hai con quái vật kia đang di chuyển từ từ đến chỗ hần, Trầm Sát phát hiện chúng cứ nhìn chăm chăm vào eo hần. Hần rũ mắt xuống, phát hiện đó là Long Diên được Lâu Thất nắm chặt trong tay.

Tuy nàng đã ngủ thiếp đi, nhưng vẫn không quên cầm chặt Long Diên.

Trầm Sát cũng cảm nhận được sự uy hiếp tỏa ra từ trên người hai con dã thú này.

E rằng sắp phải chiến đấu một trận ác liệt rồi. Hần siết chặt Ấm Huyết Kiếm.

”Keng!”

Không ngờ đó lại là tiếng kêu của con dã thú kia.

Tiếng kêu kia gào về phía Trầm Sát, hần không thể không lùi lại, hần cảm thấy đầu đau như búa bổ.

”Chết tiệt.” Kiểu tấn công gì đây?

”Keng! Keng! Keng Keng Keng!”

Hai con dã thú kia gào lên về phía hần.

Cứ như có vô số phi đao lao thẳng về phía đầu Trầm Sát, không thể né tránh được, cảm giác đau đớn này khiến mặt hần trắng bệch, hần không khống chế được, cơ thể lùi lại về sau ba bước.

”A! Đau quá!”

Lâu Thất đã ngủ say bỗng thét lên. Trầm Sát vốn vẫn có thể chịu đựng được, nhưng khi thấy nghe thấy

tiếng kêu thảm thiết của nàng, hần bỗng thấy hoảng loạn, hai con dã thú kia thấy thế chúng ta gào lên thêm một lần nữa.

Đau, đau đớn vô tận, đau như thể có người cầm dao đâm lên đầu họ, không chỉ thế còn dùng sức ngoáy bên trong.

Trầm Sát nghiêng rằng, một tay giữ chặt Lâu Thất, khung cảnh trước mắt đã trở nên rất mơ hồ. Không, không thể ngã xuống, nếu họ ngã xuống, họ sẽ trở thành con mồi của hai con quái vật này.

Chính vào lúc này, một tiếng tiêu lạnh lạnh và một tiếng ngâm nga trong vắt xé gió truyền đến.

637. Chương 637

Hai giọng nói, giống như ánh sáng sữa bầu trời hỗn độn, lại giống như dòng nước mát giữa ngày trời oi bức, thoát cái làm dịu đi cơn đau của Trầm Sát, Lâu Thất và Tử Vân Hồ.

”Hôm nay hai con quái vật xấu kia ăn nhầm thuốc à? Không ngờ chúng lại chạy đến đây.”

Một giọng nam từ tính vang lên.

Giọng nam còn lại hơi trầm hơn, ho một tiếng, cơ thể dường như không được khỏe cho lắm, ”Có người vào đây, ông hà cố gì phải giả vờ bình tĩnh chứ.”

”Chẳng phải ông cũng thế sao, rõ ràng trong lòng hưng phấn muốn chết, còn bày ra vẻ mặt quan tài kia.”

Hai người vừa đấu võ miệng, vừa đi về phía Trầm Sát.

Hai con quái vật kia không còn tấn công nữa, cũng không kêu nữa, nhưng chúng cứ nhìn chằm chằm vào Trầm Sát và Lâu Thất, chúng cảnh giác canh chừng, không có vẻ gì là muốn bỏ đi.

Bàn tay đang cầm kiếm của Trầm Sát hiện lên màu trắng xanh.

Con tim hần đập liên hồi, đôi con ngươi sâu thẳm nhìn chằm chằm vào hai người đang bước đến.

Đó là hai nam nhân cao lớn.

Hai nam nhân có tướng mạo cực kỳ xuất chúng.

Hai nam nhân có bước đi uy phong, đỉnh thiên lập địa.

Ngũ quan của người bên trái tuần mỹ hơn một chút, mày kiếm mắt to, bờ môi đầy đặn, tư thái tao nhã thoát tục. Y mặc một bộ y phục trắng, cổ áo và tay áo đã chai sần, còn bị vá hai ba chỗ, nhưng vẫn toát lên vẻ quý phái và tinh anh.

Dung mạo của y, giống Lâu Thất năm phần, chỉ có điều y thì càn anh hùng khí khái, còn Lâu Thất thì lại mỹ lệ hơn.

Nam nhân bên phải rất cao, vai dài rộng, bộ y phục đỏ trên người cũng bị chai sần và đầy vết vá, nhưng vẫn không thể che lấp được khí thế của y, đôi mắt dài hẹp, sống mũi cao thẳng, đôi môi rất giống với hần...

”Phụ...Phụ Hoàng...”

Cho dù là người nếm hết mọi gian nan mưa gió, chảy máu không rơi lệ như Trầm Sát, giờ đây hần cũng không kiềm chế, đôi mắt hần cay xè.

Cổ họng như bị tắt ghes, vừa chua xót vừa đau khổ, lồng ngực chấn cũng như vậy.

Tuy hần và Lâu Thất không nói gì, nhưng thực tế hai người đều từng thâm tưởng tượng, lúc tìm được phụ hoàng và mẫu hậu của mình thì sẽ có cảm giác thế nào, sẽ nói gì, Trầm Sát cứ tưởng rằng mình sẽ vẫn thấy bình thường thôi, dù sao hần cũng không thấy bản thân mình vẫn còn là một đứa bé cần phụ mẫu.

Nhưng hần không thể nào nghĩ rằng, lúc này hần lại không thể nói nên lời.

Tuy tuổi tác của hai nam nhân này đã nhuộm màu năm tháng, nhưng trên thực tế, dung nhan của họ chẳng khác gì mới ba mươi mấy tuổi, năm tháng dường như thiên vị họ, xem ra, đây là độ tuổi đẹp nhất của nam nhân.

Hai nam nhân cao lớn kia cũng ngơ ngác, họ đứng bất động tại chỗ.

Họ đều nghe thấy câu phụ hoàng của Trầm Sát.

Từ chiều cao đến dung mạo, có đồ ngọc mới không nhận ra đây là ai.

Nam nhân trung niên cao to mặc áo đỏ nhìn chăm chăm vào Trầm Sát, cánh môi rung rẩy, không thốt lên được chữ nào. Nhưng người nam nhân áo trắng bên cạnh lại nhéo y, tuy đã có khẳng định, nhưng không kiềm chế được, y hỏi: ”Trầm Sát tiểu tử? Cậu là Trầm Sát phải không?”

Trầm Sát hít sâu, nuốt sự chua xót và đau khổ xuống, ”Phải! Con là Trầm Sát, Thái tử vương triều Trầm Thị! Trầm Sát, nhạc...” phụ...

”Sát Nhi...”

Trầm Hoàng khẽ gọi, bước nhanh đến trước mặt họ, khi y đang định ôm Trầm Sát, thì Hiên Viên Chiến đã nhào đến, nắm lấy vai Trầm Hoàng, y nhìn Tử Vân Hồ đang nhìn y kêu U U, ”Tiểu hồ lỵ?”

”Đợi đã! Người cậu đang công à ai?”

Đôi mắt có nét giống với Lâu Thất lóe sáng, ”Là ai?”

”Thái tử phi của con, hậu của con, nữ nhân con yêu nhất!” Trầm Sát bỗng Lâu Thất lên, ”Nàng ấy tên Hiên Viên Thất.”

”Hiên Viên Thất?”

Hiên Viên Chiến lẩm bẩm cái tên kia nhiều lần, thân hình y lảo đảo theo.

”U U!” U U cũng không kiềm chế được, nó kêu lên.

”Hiên Viên Thất? Lâu Thất? Là Tiểu Thất ư?” Ánh mắt Trầm Hoàng cũng trở nên vui mừng, y nhìn vào khuôn mặt của Lâu Thất, ”Chiến Hoàng! Là nữ nhi của ông! Là nó! Ông xem, nó giống ông đến thế kia!”

”Con gái của trẫm, Tiểu Thất...”

Hiên Viên Chiến nhìn Lâu Thất, y bỗng nhiên biến sắc: ”Nó bị sao vậy?”

Hai người họ nhìn nhau, lửa giận bốc lên ngút trời, đồng loạt chuyển hướng, nhìn chăm chăm vào hai con quái thú kia.

Hiên Viên Chiến nghiêng răng: ”Hai con quái vật xấu xí đáng chết kia, dám làm bị thương con gái của trẫm?”

”Ai cho phép các ngươi làm bị thương con dâu của trẫm?” Trầm Hoàng cũng phẫn nộ.

Hai người ra tay cùng một lúc, thân pháp nhanh như tia chớp, biến thành hai tia sáng đỏ và trắng, lao thẳng vào hai con quái vật kia.

”Chết đi!”

Ầm một tiếng, hai cỗ nội lực cường hãn, đánh về phía hai con quái vật kia.

Không khí xung quanh khuấy động lên.

Vô số cây leo cũng bị gãy đoạn, rơi xuống đất.

Trầm Sát bế Lâu Thất lùi về sau, nhìn họ với vẻ chấn kinh.

Không ngờ nội lực của Trầm Hoàng và Chiến Hoàng lại thâm hậu như vậy?

Nhưng võ công họ cao như vậy, vì sao vẫn bị nhốt trong này?

”Trẫm sợ giết các người rồi không còn gì để chơi, ai ngờ các người lại làm con gái trẫm bị thương! Chết đi!”
Hiên Viên Chiến dốc hết hỏa lực, đánh thẳng về phía hai con dã thú kia.

”U U.”

U U che mắt lại, nó liếc nhìn Lâu Thất, lại nhìn Trầm Sát.

Trầm Sát hiểu ý của nó.

Đế Hậu không phải bị hai con quái vật kia làm bị thương đâu, chúng bị oan đấy, được chưa?

”Chúng quả thật cũng đã làm Thất Thất bị thương.” Trầm Sát ôm chặt Lâu Thất, hẩn nói.

Đây có phải là lần đầu họ được phụ mẫu đứng ra bảo vệ không? Tuy cảm giác này hơi kỳ quái, nhưng cũng không tồi.

”Thất Thất, nàng mau tỉnh lại, đã tìm thấy phụ thân của chúng ta rồi.” Trầm Sát cúi đầu, hôn lên trán nàng, sau đó đặt tay lên lưng nàng, truyền nội lực cho nàng.

Đợi đến khi Trầm Hoàng Chiến Hoàng đánh nát nát hai con quái vật kia, hai người họ vừa xoay đầu lại, thì nhìn thấy Trầm Sát ôm lấy Lâu Thất, chúng đang đứng một khoảng không xa lắm so với họ. Tiểu hồ ly ngồi lên vai Trầm Sát, nó dùng đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào họ.

Trầm Hoàng và Hiên Viên Chiến bỗng nhiên trầm mặc.

Họ đứng tại chỗ, không dám tiến về trước.

”Hiên Viên Chiến, ông nói xem, lần này có phải là ảo giác của chúng ta không?”

”Trầm Hoàng, có khi nào huyền trận lại tiến hóa nữa không?”

”Hay ông qua đó xem thử đi.”

”Không, ông đi đi.”

Hai vị hoàng đế lúc này còn hung mãnh kinh người kia, giờ đây lại trông vô cùng yếu đuối.

Chính vào lúc này, bởi vì nội lực Trầm Sát truyền vào phát huy hiệu quả, Lâu Thất tỉnh dậy. Bởi vì nàng đang nằm trong lòng Trầm Sát, nàng không vì lần trước bị Hách Liên Quyết cướp đi mà nảy sinh ám ảnh, trước khi hôn mê nàng nằm trong lòng Trầm Sát, nên khi tỉnh dậy nàng cũng cho rằng chắc bản thân đang ở bên cạnh hắn.

”Sát...”

Giọng nói của nàng vẫn còn rất yếu ớt, ”Hai con quái vật đáng đánh đòn kia đâu?”

Nàng hỏi xong, Trầm Sát không trả lời nàng. Điều này khiến Lâu Thất cảm thấy rất quái dị. ”U U! U U!”
Bạn Tử Vân Hồ U U cảm thấy là lúc phải đỡ Đế Hậu đứng dậy, nếu không ba nam nhân này đều sẽ đứng ngó người ra, họ định đứng đến thiên thu à?

Trầm Sát đặt nàng xuống, để nàng dựa vào mình, sau đó chỉ về phía trước.

Lâu Thất nhìn về hướng hắn chỉ, sau đó thì...

Lâu Thất sững sờ, sau đó kêu toáng lên.

”Hiên Viên Chiến? Trầm Hoàng? Cổ Tịnh Nhi đâu?”

Hai người Hiên Viên Chiến và Trầm Hoàng suýt chút nữa đã ngã nhào xuống đất.

Trầm Hoàng nhìn Hiên Viên Chiến, vẻ mặt kia phải nói là nhẵn nhúm.

Đây là con gái của ông? Những năm qua, là ai cứ luôn nói phét, nói rằng con gái nhà mình chắc chắn là một người dịu dàng uyển chuyển, tri thư đạt lễ, đoan trang hiền thực, tinh thông cầm kỳ thư họa?

Giờ thì sao, câu đầu tiên lại là hỏi thăm hai con quái thú đáng đánh kia, sau đó còn gọi thẳng tên của họ!

Hiên Viên Chiến trừng mắt với y. Sao nào? Có thể được con gái bảo bối gọi thẳng tên cũng là một niềm vinh dự đấy nhé! Phải biết rằng, y đã tưởng rằng sẽ không còn gặp được nó nữa, bây giờ có thể gặp lại, cho dù nó có nhéo lỗ tai mắng y là đồ khốn, hắn cũng cam lòng!

”Thế chúng ta đều nghe thấy giọng nói của nó thật à? Không phải là ảo cảnh?”

Giọng nói của Hiên Viên Chiến vẫn còn hơi run rẩy.

Trầm Hoàng vẫn chưa trả lời, Lâu Thất đã lấy tay che miệng, vừa rơi lệ, vừa chửi: ”Hiên Viên Chiến! Hiên Viên Chiến! Hiên Viên Chiến! Con là Lâu Thất! Ông có phải là cha của con không?”

Làm gì còn quan tâm đây có phải là ảo cảnh hay không. Cho dù là ảo cảnh, y cũng nhận!

Bảo bối của y, con gái của y! Đứa con gái nhỏ khi xưa mới còn tí tuổi đầu đã ném hết khổ sở! Là con gái của hắn!

Hiên Viên Chế chảy lệ nóng, dang hay tay ra với Lâu Thất: ”Tiểu công chúa...của Trẫm!”

Lâu Thất nhào vào lòng y.

Hiên Viên Chiến ôm chặt nàng, từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống vai Lâu Thất, lệ nóng khiến nàng thấy chua xót không thôi, nàng không kiềm chế được, vùi mặt vào lòng y khóc rống lên.

Nàng nắm lấy y phục của Hiên Viên Chiến, khóc mắng: ”Hiên Viên Chiến, đồ phụ thân vô dụng nhất nhà ông! Vì sao không ra ngoài?”

”Phải, phụ hoàng vô dụng!” Trái tim Hiên Viên Chiến cũng đang nghẹn ngào.

Vào lúc y nghĩ rằng Lâu Thất sẽ mắng tiếp, thì nàng lại khóc và nói: ”Con lợi hại hơn cha nhiều, cha phải nhớ kỹ, là con đã tìm được cha, không phải cha tìm được con!”

”Phải phải phải, tiểu công chúa của trẫm lợi hại nhất!”

Lần đầu tiên Trầm Sát thấy Lâu Thất khóc như một đứa bé, nàng vẫn luôn rất kiên cường, cho dù gặp được Vân U, nàng vẫn luôn tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng thật không ngờ, khi gặp được Hiên Viên Chiến, nàng lại khóc nhiều đến thế.

”Sát Nhi?”

Trầm Hoàng nhìn hần.

”Phụ hoàng, con và Thất Thất đến để đưa các người các ngoài.”

Đôi phụ tử này lại hướng nội hơn đôi phụ tử kia nhiều.

Đưa họ ra ngoài?

”Không ra được, trừ phi có chìa khóa Nguyệt Quang và chìa khóa Tuyên Tâm, cho dù có hai thứ này cũng không được, bởi vì cần một người có thể chất được hải, gộp hai thứ này lại sẽ trở thành chìa khóa người, mới có thể mở cốc.” Trầm Hoàng cười khổ lắc đầu, ”Có thể chìa khóa Nguyệt Quang, có thể tìm chìa khóa Tuyên Tâm, nhưng người có thể chất được hải, thế gian khó tìm.”

Vừa nói xong, y liền nhìn Trầm Sát lộ ra vẻ mặt kỳ quái, còn Lâu Thất đang khóc lúc này cũng bỗng nhiên yên tĩnh lại, lộ khuôn mặt với hai mắt đỏ bừng ra khỏi lòng Hiên Viên Chiến, nàng chớp mắt nhìn y.

”Sao vậy?”

Lâu Thất nhìn Trầm Sát, đôi mắt vừa được rửa bằng nước mắt trông rất sáng, rất trong veo, làm Trầm Sát rất muốn cướp nàng về khỏi lòng nhạc phụ.

”Sát, ta nghĩ ta biết lúc này ta bị làm sao rồi.”

Nghe Trầm Hoàng nói như thế, với trí thông minh của nàng, sao không nghĩ ra được chứ? Ma xui quỷ khiến thế nào, nàng lại thành chìa khóa người!

638. Chương 638

”Đúng rồi, sao hai con lại vào đây?” Hiên Viên Chiến cũng hỏi, ”Tiểu Thất, những năm qua...” con đã đi đâu? Trưởng thành như thế nào? Sao lại ở bên Trầm Sát?

Y có quá nhiều vấn đề muốn hỏi.

Và Trầm Hoàng cũng như thế.

”Sát Nhi, độc cổ trong cơ thể con?”

”Được giải rồi.”

Hóa ra, Trầm Hoàng đã biết hần trúng độc cổ.

”Hiện tại bên ngoài thế nào rồi?”

”Hỏi như thế thì biết hỏi đến bao giờ? Mẫu...hậu đâu?”

”Mẫu hậu con...” Sắc mặt Trầm Hoàng hơi cổ quái, Trầm Sát cau mày, y lập tức lắc đầu: ”Bà ấy vẫn tại thế!”

Hiên Viên Chiến nói: ”Để cho trẫm nói vậy, Trầm Sát, năm xưa mẫu hậu con giúp đỡ ông ngoại của Tiểu Thất, bây giờ chỉ có thể ngâm mình trong Sinh Cơ Đàm, không thể ra ngoài được.”

Giờ thì Trầm Sát và Lâu Thất đều chán kinh.

Lâu Thất kêu lên: ”Ông ngoại con vẫn còn sống?”

Hiên Viên Chiến lắc đầu: ”Các con đi xem rồi sẽ biết.”

...

Trong Thánh Cốc, ảo cảnh đôi khi lại biến đổi, họ đã ở đây mười mấy năm, mỗi ngày nhàn rỗi, không tìm cách ra khỏi cốc thì đối kháng với ảo cảnh, thỉnh thoảng lại giết vài con dã thú hoặc chiến đấu với khí hậu khắc nghiệt, ngoài ra họ còn phải tìm kiếm thức ăn, tìm kiếm vật có thể may y phục.

Nếu là hôm qua, thứ họ mặc trên người chính là y phục được đan bằng vải bố, chứ không phải là bộ đồ được cất giữ cẩn thận này.

Một đường đi về phía trước, đa số đều là Hiên Viên Chiến và Lâu Thất nói chuyện.

Năm xưa, dị tượng Thánh Cốc, tộc trưởng Bạch Vu Tộc biết Trầm Hoàng, Hoàng Hậu đang dẫn theo thái tử đi ngang qua nên phái người mời họ vào Thánh Cốc. Thánh Cốc hiểm lắm mới mở một lần, vì để tìm bảo vật bảo được cho Trầm Sát, họ cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội này, nên đi đến nửa đường thì quay đầu lại.

Mới ban đầu thì không sao, nhưng sau đó thời không vặn vẹo, dường như có người muốn đoạt tính mệnh của họ trong bóng tối, hoàn cảnh trong Thánh Cốc cực kỳ nguy hiểm, người họ dẫn theo không ai gặp may, Cổ Tịnh Nhi rơi xuống Sinh Cơ Đàm, nhất thời chưa biết sống chết, Trầm Hoàng chỉ có thể kêu cận vệ mang Trầm Sát lao ra Thánh Cốc, còn bản thân y ở lại tìm kiếm ái thiếp.

Hiên Viên Chiến thì lại bị thời không vặn vẹo mang vào trong Thánh Cốc.

Sau này Thánh Cốc cũng vì thế bị phong bế.

Mười mấy năm qua, trong Thánh Cốc này thỉnh thoảng họ cũng gặp những người từng vào tìm kiếm bảo vật nhưng sau đó không thể thoát ra được, nhưng đa số những người đó đều đã già, không lâu sau lần lượt chết đi.

"Sở dĩ trăm và Trầm Hoàng ở đây, nhạc phụ nói rồi, chắc chắn là trò của linh hồn dị thể kia." Hiên Viên Chiến phần nộ, "À hại nhạc phụ và Tiểu Thất không đủ, kế hoạch ban đầu của ả là khống chế các đại vương triều trong tay, nhốt các hoàng đế hoàng tộc trong Thánh Cốc, để tiện cho ả trong việc thỉnh thoảng hút hoàng khí. Nhưng trăm và Trầm Hoàng sao có thể để ả ta được như ý muốn? Nếu thiên hạ bị ả khống chế, tương lai sẽ có vô số bách tính chết oan dưới tay ả, tà thuật sẽ đại thịnh, nuôi lớn dã tâm cuồng vọng của ả!"

Hiên Viên Chiến trầm giọng: "Du Phu Nhân đại nghĩa, tự nguyện hy sinh tu vi và sinh mệnh của mình, giúp nhạc phụ bày Cấm Hồn Trận không còn cho linh hồn dị thể kia Thánh Cốc vào nữa, bà ấy còn sử dụng thuật hồn chú, tổn thương nặng đến tu lực của bà ấy, khiến bà ấy không thể không dùng Bác Hồn Trận ổn định hồn lực của mình, và bà ấy cũng không thể rời khỏi Thánh Tiên Sơn! Trừ phi bà ấy có thể tìm được Long Diên."

Hiên Viên Chiến nhìn Trầm Sát: "Năm xưa Nhạc phụ vì cứu Tiểu Thất bị tổn thất phân nửa tu lực, muốn bố một trận pháp và thuật chú hồn kia, không thể không hút tu vi và tinh lực của một người khác, nhạc mẫu con đã hiến tất cả tu vi và phân nửa tinh lực, sau đó cơ thể bà ấy rất yếu ớt, chỉ có thể ngâm mình trong Sinh Cơ Đàm, mỗi ngày phải truyền một lượng nước hoa Sinh Cơ duy trì tính mạng. Năm xưa sau khi ông ngoại Tiểu Thất làm xong mọi thứ thì không thể vượt qua khỏi nửa năm, trăm và Trầm Hoàng vẫn luôn tìm lối ra, tìm mãi đến tận bây giờ."

Lâu Thất và Trầm Sát nghe xong, nửa ngày không thốt nên lời.

Nói như thế, năm xưa khi họ ở Thánh Cốc, còn từng ác đấu một phen với linh hồn dị giới bên ngoài Thánh Cốc kia. Còn sở dĩ vì sao Du Phu Nhân không thể ra khỏi Thánh Tiên Sơn, không phải vì quái bệnh gì, mà vì bà ta bị ông ngoại của nàng dùng Thuật hồn chú đả thương!

Du Phu Nhân, bà ngoại của nàng, tự nguyện hy sinh bản thân, dùng cơ thể của mình, giam cầm ả điên kia.

Nếu không có họ, e rằng giờ đây Long Ngâm Đại Lục đã rơi vào tay ả điên kia, với sự điên cuồng của ả, đến lúc đó sẽ có rất nhiều bách tính chết thảm, đến lúc đó, toàn thiên hạ sẽ học tà thuật cướp hồn đoạt thể của ả, nhân tâm đại biến, kẻ nào điên sẽ điên tiếp, kẻ không điên sẽ bị hại chết, bất kỳ mọi cảm xúc nào cũng sẽ bị tà thuật vùi dập.

Cả thiên hạ này sẽ ra sao?

Nhưng thiên hạ này vốn không biết rằng, sự bình yên của họ, sự bình yên của thiên hạ Long Ngâm, đều do những người này liều mạng đổi lấy!

Đế hoàng của các Vương triều kia không biết, sở dĩ họ vẫn còn sống yên ổn, còn được ngồi trên chiếc ghế kia, là vì có Trầm Hoàng Chiến Hoàng, là vì ông ngoại bà ngoại của nàng!

Vậy mà họ vẫn có thể hãm hại Trầm Thị Vương Triều và Hiên Viên Vương Triều! Lâu Thất phần nộ. Trầm Sát nhìn biểu cảm của nàng liền biết nàng đang nghĩ gì, hấn nắm lấy tay nàng.

”Đội bốn Đế Quân thoát ra được, sẽ dẫn quân bình thiên hạ này.”

”Cùng nhau!”

Ý chí chiến đấu của Lâu Thất được thắp lên.

Họ chẳng phải là người tốt gì cả, vốn đã thấy bất mãn đối với các vương triều, giờ đây biết được chân tướng, làm gì có thể nhẫn nhịn được tiếp nữa?

Đôi phu thê này, sau khi ra khỏi cốc quả nhiên đã dẫn binh đi càn quét thiên hạ, đánh bại hết các đại vương tộc, từ đó Long Ngâm chỉ còn lại họ Trầm Thị và Hiên Viên!

Thấy chúng ngông cuồng như vậy, Trầm Hoàng và Hiên Viên Chiến nhìn nhau, họ đều cảm thấy khí phách vạn trượng.

”Đúng, chúng ta chắc chắn có thể ra ngoài, một năm không được thì 10 năm!”

Hiên Viên Chiến vỗ vai Lâu Thất.

Đứa con gái nhỏ của y, đã cao lớn thế này rồi, tính cách y hệt như của y.

Lâu Thất giơ Long Diên trong tay lên, nàng mỉm cười, đôi mắt cong cong: ”Đánh cược xem hôm nay chúng ta có thể ra khỏi đây không, nếu con thắng rồi, sau khi về Hiên Viên thì cha và mẹ phải cố gắng tạo người, sinh đệ đệ cho con chơi.”

”Khụ khụ khụ khụ!” Hiên Viên Chiến ho đến mức mặt mày đỏ bừng. Không được rồi, không được rồi, tiểu báo bối do ai nuôi vậy? Sao cái gì cũng dám nói vậy!

Có phải đã bị tên tiểu tử Trầm Sát dạy hư không?

Trầm Sát bị nhạc phụ trừng mắt, hấn bình tĩnh kéo Lâu Thất vào lòng. ”Nếu nàng thích trẻ con, bốn Đế Quân sẽ cố gắng, chúng ta tự sinh chẳng phải sẽ càng tốt hơn sao?” Hấn nói khê bên tai Lâu Thất.

”Đây là Long Diên?” Trầm Hoàng nhìn chằm chằm Long Diên trong tay Lâu Thất, hai mắt sáng rực.

Lâu Thất gật đầu.

"Long Diên có linh tính, rõ ràng, nghe nói nó có thể chọn nơi sinh trưởng theo gió, vì thế có người nói đây là một loại thần được biết chạy biết trốn, bởi vì nó không sống cố định một chỗ, Long Diên hơn hẳn Thần Thủy Niên, người có duyên mới có thể tìm được, sao con tìm được nó vậy?"

Trầm Hoàng khó nén nổi kích động.

Lâu Thất ợ một tiếng: "Nó sinh trưởng trên đường tiến vào Thánh Cốc..."

Trầm Hoàng bật cười, "Xem ra con dâu của trẫm lại chính là người có duyên rồi! Long Diên này, chỉ cần cho mẫu hậu Sát Nhi dùng một nửa, đảm bảo bà ấy sẽ có thể hồi phục!"

Lâu Thất vui mừng: "Thế có trị được tổn thương tinh hồn không?"

Hiên Viên Chiến cũng cười lớn: "Tất nhiên có thể! Long Diên là bảo vật của Thánh Tiên Sơn đấy!"

Nhóm người Lão đạo sĩ thối được cứu rồi! Lâu Thất vui mừng, nàng nhảy lên lưng Trầm Sát, "Sát, Ung và những người khác được cứu rồi!"

Trầm Sát đỡ lấy nàng, hân hoan khoe môi, nở một nụ cười.

Biết được độc cổ của Trầm Sát do nàng giải, Trầm Hoàng càng nhìn càng thấy hài lòng với nàng.

"Đợi chút, Tiểu Thất, chẳng lẽ con lại có thể chất được hải?" Hiên Viên Chiến và Trầm Hoàng mất một lúc mới ngộ ra.

Lâu Thất gật đầu đầy nghiêm túc: "Trùng hợp thay, con quả thật có thể chất ấy!"

"Ông trời..."

Sau khi ngó người một lúc, Trầm Hoàng và Hiên Viên Chiến đều rơm rớm nước mắt.

"Tiểu Thất, những năm qua trẫm và phụ hoàng con đều nhàn rồi không có gì làm, ta có tìm được một vài món bảo bối trong Thánh Cốc này, tất cả đều tặng lại cho con!"

"Tiểu Thất, bảo bối của phụ hoàng tìm được cũng tặng cho con! Đến đây, phụ hoàng công con!"

Hiên Viên Chiến nói xong, y xách nàng qua, công nàng chạy đi, "Đi, phụ hoàng dẫn con đi xem!"

Rõ ràng Lâu Thất đã trưởng thành rồi, nhưng Hiên Viên Chiến nhìn thế nào, cũng thấy nó vẫn là đứa con gái bé bỏng của mình, muốn cưng chiều nó đấy thì phải làm sao đây?

Trên lưng bỗng dưng nhẹ tênh, Trầm Sát nhìn theo bóng hai người họ, chân mày hẩn cau chặt lại với nhau.

Trong lòng hẩn nảy lên một dự cảm chẳng lành, đừng nói là sau này sẽ có người thường xuyên giành Thất Thất với hẩn đấy nhé?

”Khụ khụ.” Trầm Hoàng nhìn vẻ mặt của con trai mình, y thấy hơi đồng tình, nhưng vẫn đâm thêm một dao: ”Trong mười mấy năm qua, mỗi ngày Chiến Hoàng đều nhắc đến Tiểu Thất.”

Ý ở đây là, khi không ở bên nhau thì đã nhắc đến con gái cả ngày rồi, sau này nếu đoàn tụ rồi, hẩn nghi ngờ Chiến Hoàng sẽ xoay quay con gái mình suốt cả ngày,

Mặt Trầm Sát đen thui.

Lâu Thất nghĩ rằng cùng lắm thì họ chỉ tìm được bảy tám món bảo bối, nhưng khi nàng nhìn thấy một sơn động đầy bảo bối, nàng há hốc, cảm sắp rơi xuống đất, không thể nhặt về được.

Một đồng bảo thạch, một đồng hoàng kim, mười mấy loại thần binh, mấy chục cuốn bí kíp võ công, một đồng kỳ trân dị thảo, một đồng quả quý.

Nào là Mê Chi Hoa, Thiên Cơ Thảo, Quỷ Thảo, Đều! Có! Hết!

Nàng không hiểu được vì sao lúc trước mình lại phải vất vả đi vào những nơi nguy hiểm để tìm những thứ này! Té là cha chồng và phụ hoàng nàng đều là đại phú hào!

Cảm giác được ôm đùi to thật là thích!

”Tiểu Thất! Toàn bộ đều là của con.” Hiên Viên Chiến sờ đầu nàng.

Một cánh tay vươn đến, kéo Lâu Thất vào lòng, Trầm Sát khởi động chế độ bảo vệ thê tử, tuyệt đối không thể để cho nhạc phụ tranh giành.

Lâu Thất đâu có quan tâm đến họ, hai mắt nàng sáng rực lên, nàng nói: ”Mở Thánh Cốc, kêu người tiến vào dời bảo vật ra!”

Thánh Cốc của Bạch Vu Tộc gì gì chứ, bây giờ là của nàng hết rồi nhé! Đúng, phải bá đạo như thế! Không phục nhào vô!

Ra khỏi cốc, ai có thể đánh thắng cha chồng và phụ hoàng của nàng nào?

”Xuất cốc!”

Trầm Hoàng và Hiên Viên Chiến nhìn nhau, họ có thể thấy được sự kích động và vui sướng trong mắt đối phương. Xuất cốc! Xuất Cốc! Họ bị giam trong này mười mấy năm, cuối cùng đã có thể trở về lại với thế gian! Cuối cùng có thể gặp lại người nhà rồi!

Trời xanh vẫn không quên họ!

”Cảm tạ trời xanh!”

Hốc mắt Trầm Hoàng và Hiên Viên Chiến ướt nhoe, hai bàn tay nắm chặt vào nhau.

Hai canh giờ sau.

Bên ngoài Thánh Cốc, Lâu Hoan Thiên và những người khác đang sốt ruột vì không tìm được chút manh mối nào, nhưng họ bỗng nhiên nghe thấy hai tiếng cười hào sảng vọng lên đến tận trời xanh.

”Trẫm, ra ngoài rồi!”

Hai tiếng nói hợp làm một, vô cùng kích động.

”Đây là...” Lâu Hoan Thiên nhảy cẫng lên.

Hắn nghe thấy Lâu Thất gọi: ”Ca, đến nghênh đón phụ hoàng!”

”Các thị vệ, nhanh chóng tiến lên nghênh đón Hoàng đế hoàng hậu của Trầm Thị.” Giọng nói của Trầm Sát vang lên theo sau.

Nguyệt, Hỏa và những người khác cũng chạy lên.

”Trầm Hoàng, Chiến Hoàng ra ngoài rồi!”

”Đế Hậu, Đế Hậu vẫn bình an!” Trần Thập và Lâu Tín nhảy cẫng lên.

Mây đen tan đi, cầu vồng xuất hiện. Ngày hôm đó Thánh Tiên Cung gần như bị hủy, ngày hôm đó Thánh Cốc mở ra, Trầm Hoàng Chiến Hoàng mất tích mười mấy năm trở về, khí thế vẫn như cũ! Ngày hôm đó,

thủ hạ của Trầm Sát và Lâu Thất dọn sạch hết đồ trong Thánh Cốc!

Ngày hôm đó, Lâu Thất nói với thiên hạ rằng.

Các Vương Triều, các người đợi đó cho bốn hậu! Nếu trong vòng nửa tháng không quy phục, ta sẽ đánh cho các người nát móng!

Vị Đế Quân nào đó vỗ đầu nàng, bổ sung thêm: Bốn Đế Quân tán thành.

Trong đêm đó, lão cung chủ Thánh Tiên Cung đứng trên ngọn núi, ngược mắt nhìn trời.

Đế tinh song thịnh.

”Thiên hạ rồi sẽ thống nhất. Đế Quân Đế Hậu, sánh vai vô song.”

639. Chương 639

Mùa xuân Đại Thịnh năm thứ hai.

Tuy Tết và Nguyên Tiêu đã qua, nhưng khắp thành vẫn giăng đèn kết hoa, bầu không khí vui vẻ rộn ràng.

Hầu như tất cả mọi người đều mặc áo mới, nam tử đội nón, nữ tử cài trâm, sửa soạn chỉnh chu xinh đẹp.

Trời vừa tờ mờ sáng, tất cả mọi người đều bắt đầu chuẩn bị. Có hài đồng bị mẫu thân đánh thức, nó mở đôi mắt đang còn lim dim của mình, ngậy thơ hỏi.

”Mẹ, hôm nay là ngày gì ư?”

Người mẹ trẻ tuổi vui vẻ đáp: ”Trưa hôm nay, Đế Quân và Đế Hậu của Đại Thịnh chúng ta sẽ trở về!”

”Trưa á? Bây giờ vẫn còn sớm mà.”

”Phải sửa soạn, còn phải nấu rượu ngọt cho các tướng sĩ, phải cho họ ăn đủ ngọt, sau này mới có thể ở lâu trên đất Đại Thịnh, chứ đừng đi đến Long Ngâm Đại Lục.”

Đứa bé như hiểu như không.

Trên bầu trời vẫn còn chưa sáng, bỗng nhiên có một chiếc bóng khổng lồ bay ngang qua, không lâu sau nó bay đến Cửu Tiêu Sơn, đáp xuống ngọn núi phía sau Cửu Tiểu Điện.

Có hai bóng người nhảy xuống.

Bóng dáng lả lướt xoay đầu vồ lên người Bạch Ưng, khẽ nói: "Đại Bạch vất vả rồi, đi ra hậu sơn tự tìm ổ nghỉ ngơi đi."

"U U."

Trên cự tọa, có một con tiểu hồ ly màu tím bạc ló đầu ra, nó kêu lên, cứ như đang nói với nàng, nó sẽ chăm sóc tốt cho Đại Bạch.

Bóng dáng nhỏ nhắn chính là Lâu Thất, nàng buồn cười, liếc nhìn nó: "Mày chăm sóc tốt cho bản thân, chỗ này không có nhiều thảo dược tốt để cho mày ăn vụn đâu."

Ở bên Hiên Viên Trầm Thị, U U đã ăn rất nhiều thứ tốt, bây giờ lông của nó gần như có thể phát sáng, bóng bẩy mượt mà.

"Không được đến làm phiền bốn Đế Quân, nếu không..." Trầm Sát cũng liếc nó, ánh mắt này lại mang theo sự uy hiếp nồng nặc.

"U U!" Đáng sợ quá.

Cái người nhện nửa năm rồi có sát khí nặng quá, nó phải tránh xa một chút mới được!

U U thoát cái chạy đi theo Đại Bạch.

Trầm Sát ôm lấy eo nàng, hần nhảy lên, họ đã trở về Tam Trùng Điện, nơi họ đã rời đi hơn một năm trời.

Mọi thứ trong Tam Trùng Điện vẫn như cũ, chỉ là cây cỏ rậm rạp sum suê hơn lúc trước.

Trong hành lang dài, cứ cách hai mét là có treo một chiếc đèn lồng mới tinh, bởi vì phải nghênh đón Đế Quân Đế Hậu trở về, nơi này đã được trang trí tỉ mỉ lại, đã được dọn dẹp cẩn thận qua.

Đẩy cửa tiến vào tấm cung, bên trong lò than bạc đang tỏa hương thơm nhàn nhạt, ấm áp.

Giường được phủ áo mới, có một chiếc khay bằng gỗ đàn được đặt lên trước bàn bên cạnh, trên khay có hai bộ y phục màu đỏ được gấp ngay ngắn chỉnh tề, trong số hai bộ đó có một bộ y phục nữ, bên trên bộ y phục nữ còn có thêm một chiếc yếm màu đỏ tươi.

Lâu Thất nhắc nó lên, nàng có thể thấy được trên đó có thêu hình một đôi uyên ương đang quấn cổ vào

nhau, hơn nữa còn dùng tơ vàng để thêu.

Lâu Thất bỗng cảm thấy buồn cười, nàng liếc nhìn Trầm Sát: "Càng kêu Nguyệt dẫn Nhị Linh về trước, mục đích là đây à?"

Vị Đế Quân nào đó tháo đai, cởi sạch đồ trên người, hắn khoác một chiếc áo choàng lên, sau đó xoay sang cởi y phục của nàng.

"Không phải chứ, chàng đang làm gì vậy?" Lâu Thất cười sặc sụa, bên trong trần truồng, bên ngoài chỉ khoác một lớp áo choàng?

"Phiên vân phúc vũ, ngư thủy chi hoan, động phòng hoa chúc, nàng thích cách nói nào cũng được." Hai mắt Trầm Sát xanh lè, gần như kéo hết đồ trên người nàng xuống, sau đó dùng áo choàng của mình cuộn người nàng lại, một tay ôm nàng, một tay nhắc chiếc khay gỗ kia, ra khỏi tấm điện.

Lâu Thất chỉ cảm thấy cả người rất không thoải mái: "Lỡ bị người khác nhìn thấy thì sao? Vì sao phải còn ra ngoài nữa?"

"Đế Hậu, chắc nàng đã quên rồi, không ai dám tự ý xông vào Tam Trùng Điện. Chúng ta đi đến suối nước nóng ở Thanh Phong Điện." Còn về vì sao phải đi một chuyến thế này, là bởi vì hắn không muốn tỳ nữ chuẩn bị y phục cho họ đoán được họ sẽ đi đến suối nước nóng.

Tốt nhất là không ai làm phiền.

Có trời mới biết được nửa năm qua, trừ lúc ban đầu họ phải nam chinh bắc chiến, trên chiến trường không tiện ra, thì thời gian còn lại có quá nhiều người giành nữ nhân với hắn!

Hiên Viên Khuất, Lâu Hoan Thiên, Vân U, thậm chí đến cả phụ hoàng mẫu hậu, thái thượng hoàng của hắn! Nhưng người quá đáng nhất chính là nhạc phụ của hắn - Hiên Viên Chiến!

Có ai đã từng nghe nói, một người làm cha, cứ đến nửa đêm canh ba là chạy đến bên giường của con gái, nói là muốn xem thử nó có đá chẵn hay không, để đắp chẵn cho nó?

Có ai đã từng nghe nói, con gái hai mươi mốt tuổi rồi, còn kéo nó tới hỏi xem có muốn chơi trò cưới ngựa không?

Có ai đã từng nghe nói, người làm cha lúc nào cũng muốn dẫn con gái đi dạo phố mua đồ ăn vặt không?

Nhưng điều này, Hiên Viên Chiến, tân nhiệm thái thượng hoàng của Hiên Viên vương triều Đả! Làm! Được!

Người ta còn bày ra lý lẽ rất hùng hồn, mười mấy năm qua không thể ở bên con gái, thì cũng phải cho y cơ hội bồi thường chứ!

Trầm Sát không chỉ một lần thấy hối hận, năm xưa giúp nhạc phụ "ép" Lâu Hoan Thiên kiếp vị làm gì! Phải cho y tiếp tục làm hoàng đế mới đúng, nhưng vậy y mới không có nhiều thời gian quần lầy Thất Thất của hân.

Điều này làm hân nhịn suốt nửa năm trời, không có cơ hội thân mật với Lâu Thất, còn về việc phụ hoàng mẫu hậu hân sắp sinh cho hân một hoàng đệ nữa, vùng eo của Lâu Thất lại càng ngày càng mềm nhỏ, làm hân phải đi dội nước lạnh mỗi ngày!

Vì thế, bất chấp sự phản đối của tất cả mọi người, hân kiên quyết dẫn Lâu Thất rời khỏi Long Ngâm Đại Lục, trở về Tứ Phương Đại Lục, về Đại Thịnh, ít ra nơi này cũng yên tĩnh hơn!

Đáng lý ra giữa trưa mới đến, bách tính đứng hai bên đường cung nghênh, nhưng trời chưa sáng, hân đã dẫn Lâu Thất, cười Đại Bạch trở về Cửu Tiêu Điện trước.

"Bổn Đế Quân nên bồi thường một đêm động phòng hoa chúc cho nàng."

Bên suối nước nóng, hân cởi áo choàng, ôm nàng bước vào dòng suối đang bốc hơi nước. Nhìn hơi nước nóng trắng xóa vờn khắp cơ thể tuyệt diệu của nàng, hân bị châm lửa trong chớp mắt.

Một năm chinh chiến này, không những không làm nàng đen hoặc ốm đi, ngược lại vì đã tìm thấy được song thân, sau này cũng cứu được Hiên Viên Khước, Tiểu Trù, Ung, nên tâm trạng Lâu Thất cực kỳ vui vẻ, ngày nào cũng cười tươi. Vả lại còn có rất nhiều người quan tâm đến việc ăn uống và nghỉ ngơi của nàng, muốn ăn không ngon ngủ không ngon cũng khó, hiện tại Lâu Thất mập hơn một năm trước một chút xíu.

Trước đây Trầm Sát cảm thấy nàng gầy, bây giờ thì vừa phải, mập một chút thì dư, gầy một chút thì thiếu, bờ eo con kiến thì càng ngày càng quyết rũ hơn, cơ thể bị các loại kỳ trân dị thảo bồi dưỡng, làn da phải nói là mềm mượt đến mức chỉ cần đặt một tay lên là sẽ trượt xuống. Trắng, mịn, mềm, khiến người ta phải khen tằm tấc.

Với vẻ tuyệt sắc thể này, lại còn là người trong tâm khảm, nhìn được chứ ăn không được, tính tình một năm qua của vị Đế Quân nào đó phải nói là rất cáu kỉnh, nhưng chỉ đành nghiêng răng cho qua, quả thật hân rất muốn nhốt mấy người kia về lại Thách Cốc cho rồi!

"Cái này...không cần bù đắp đâu nhỉ?"

Ánh mắt của hân quá nóng bỏng, giống như chứa đựng nguyên một ngọn núi lửa, khiến cả người nàng bắt đầu nóng lên, những bộ phận bị ánh mắt ấy chạm vào cũng bắt đầu tăng nhiệt độ.

"Cần." Giọng Trầm Sát hơi khàn, "Mau tằm..."

Lần đầu tiên của hắn và nàng, là ở nơi đầy xác khô lố, trên xe ngựa, có nhiều người như thế, hắn nghĩ thế nào cũng thấy ỷ khuất nàng, nhưng thật ra đây cũng là một mắc kết trong lòng hắn.

Hắn tiến tới, vẩy nước lên vai nàng. Lâu Thất cảm thấy cơ thể căng cứng của hắn, nàng cười quỵn rũ, khẽ chớp ôi hàng mi cong, liếc nhìn hắn: "Đế Quân của ta, chàng có chắc thật sự có thể đợi được đến khi ta tắm xong không?" Nói xong, nàng vòng tay ôm lấy cổ hắn.

Đôi mắt Trầm Sát lóe lên tia sáng đỏ, là tia sáng khát vọng sắp sửa bùng nổ.

"Trong nước cũng không tồi!" Hắn khàn giọng, lập tức kéo nàng vào lòng, ôm lấy eo nàng, nhắc cả người nàng lên, "Quấn lấy eo của bốn Đế Quân!"

Chưa đợi Lâu Thất ngồi vững, hắn đã không thể nhịn thêm được nữa, ưỡn eo lên, nhờ vào nước, tiến đến tận cùng.

Lâu Thất hít một ngụm khí, đôi gò má đỏ bừng, mỹ lệ tuyệt trần, nàng vịn chặt lấy hắn, thở hổn hển.

"Ông trời..." Trầm Sát đỡ lấy nàng, hắn không nhịn được, cắn vào vành tai nàng, "Yên tĩnh..."

Cảm giác này tuyệt diệu đến nỗi cho dù trời đất có bị hủy diệt hắn cũng không muốn dừng lại.

Nhiệt độ trong suốt tăng cao lên, ánh trăng thẹn thùng, ẩn mình sau rặng mây.

Trời dần dần ửng sáng.

Trong Tam Trùng Điện, từ suối nước nóng đến tắm điện, từ trên bàn đến long sàng, họ dường như không biết mệt là gì. Điều làm Trầm Sát vui sướng hơn thấy là sự chủ động và phối hợp của Lâu Thất, nàng như một nữ yêu, nhiệt tình, kiều mỹ, quỵn rũ, nở rộ mình vì hắn.

...

Hoàng cung Hách Liên.

Không, bây giờ nên gọi là Vương điện Ngân Nguyệt. Nửa năm trước, Hách Liên vương triều chính thức quy thuộc Trầm Thị, không còn hoàng tộc hoàng cung nữa, hoàng cung ban đầu đã bị thiêu hủy dựng lại, đến nay vẫn chưa xong.

Hách Liên không vua, chỉ có một Ngân Nguyệt Vương.

Ngân Nguyệt vương tiều, lạnh lẽo yên tĩnh. Mưa rơi xuống, trời dường như không thể sáng lên. Thỉnh thoảng có nước mưa trút xuống mái nhà, sau đó rơi xuống những chiếc lá chuối xanh trước thềm, những âm thanh tưởng chừng khẽ khàng như vậy, nhưng trong tai Hách Liên Quyết, nó lại rất ồn ào.

Có thể, không phải tiếng mưa ồn, mà là tâm hấn ồn.

Đứng ở đây suốt một đêm.

Hắn thở dài, hỏi: "Với tốc độ của họ, có phải đã đến Đại Thịnh rồi không?"

Thanh Y đứng trong bóng tối phía sau chiếc cột, đã qua mấy cơn sinh tử, nhưng cuối cùng Thanh Y vẫn sống sót.

Nghe thấy thế, hắn rũ mắt, khẽ nói: "Chắc đã đến rồi."

"Ừ."

Thanh Y khựng lại, cuối cùng vẫn nói tiếp: "Gia, chuyện tuyển phi..." có thể đồng ý không? Vị ấy đã đi Đại Thịnh, giữa Long Ngâm và Tứ Phương rất xa xôi, dù nàng ấy có đến Long Ngâm, cũng sẽ không đến đây.

"Năm sau rồi hắn nói."

Năm sau...

Thanh Y thở dài.

"Chi nhánh của Thịnh Vân Dược Hàng sẽ mở vào ngày mai?"

"Vâng."

"Triệu Vân đến rồi?"

"Nghe nói đã đến rồi, Triệu công tử gửi thiệp đến, ngày mai Gia có đi không?"

Hách Liên Quyết khẽ hừ. "Không đi. Bổng Vương không muốn nhìn thấy bộ mặt của hắn nữa." Cứ như mọi thứ đã viên mãn rồi, trước đây còn cảm thấy trên người Triệu Vân có một chút ít tà khí, bây giờ thì hay rồi, bộ dạng giống hệt công tử tao nhã. Điều quan trọng nhất là, lần trước khi gặp hắn ở hoàng thành Trầm Thị, lúc ấy Lâu Thất vẫn còn ở Hiên Viên, Triệu Vân nói với hắn, hắn nói một câu thế này: "Hôm qua Lâu Thất gửi thư cho tại hạ, nói rằng đã đánh thắng trận, nàng phát hiện một loại dược thảo tại một dãy núi,

loại dược thảo này có tác dụng rất tốt đối với người già, vài hôm nữa đích thân tại hạ sẽ đi xem loại dược thảo kia, còn tối nay sẽ trả lời thư cho Lâu Thất, vương gia có cần tại hạ gửi lời hỏi thăm giùm không?”

Khoe khoang, Khoe khoang cái gì?

Khi ấy hần phát áo bỏ đi, chỉ khi tới đến ngồi trước giấy viết thư, hần lại phát hiện thật ra mình cũng chẳng có gì để viết.

Điều muốn viết, không phải là điều hần muốn nói.

Điều muốn nói, đã hoàn toàn chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Lúc này, Triệu Vân đang ngồi trong chi nhánh Ngân Nguyệt của Thịnh Vân Dược Hàng, nơi này đã được bố trí xong xuôi, xung quanh bày từng hàng tủ thuốc, còn trước mặt hần là một đồng thảo dược đã được bào chế một nửa.

”Thiếu chủ, thật ra kê học đồ bào chế mớ thuốc này là được rồi, cần gì đích thân người phải ra tay?”
Chưởng quỹ mới đứng bên cạnh, nói vừa cung kính vừa hãnh diện: ”Trong thời gian tám tháng, Thịnh Vân Dược Hàng đã mở được mười sáu chi nhánh, việc thiếu chủ cần xử lý quá nhiều, có thể nghỉ ngơi được thì tranh thủ nghỉ ngơi đi.”

Vân Phong lắc đầu: ” Không sao, loại thảo dược này, nàng ấy đã dạy ta cách bào chế tốt nhất, ta phải đích thân thử xem sao.”

Hần bốc một cây dược thảo lên, nhớ đến lời Lâu Thất đã viết trong thư.

Cố gắng quản lý Thịnh Vân Dược Hàng, trở thành nơi bảo đảm sức khỏe cho bách tính khắp thiên hạ. Một khi tìm được thuốc tốt, nàng sẽ viết thư thông báo cho hần ngay.

”Ta sẽ làm như thế.” Dưới ánh đèn, hần nhìn dược thảo, khẽ mỉm cười.

Cho dù chỉ vì để có một lý do có thể giữ liên lạc với nàng, hần cũng cam tâm tình nguyện.

640. Chương 640

Nhị Linh đẩy cánh cửa ra, ánh nắng của buổi sớm mai nhẹ nhàng chiếu vào hất xuống khuôn mặt, không hiểu sao nó khiến cô có một cảm giác ngọt ngào thơm mát.

Ánh nắng mặt trời có thể dùng ngọt ngào thơm mát để hình dung sao?

Rõ ràng là không thể nhưng cô ta lại có cảm giác này.

Đây là một cái sân có hình vuông, là một khoảng sân riêng biệt của Nhị Trùng Điện mà bốn người gồm cô, Thu Khánh Tiên, Ấn Dao Phong và Tiểu Trù ở.

Hiên nhà mà Thu Khánh Tiên ở nằm ngay đối diện với cô, cách nhau một khoảng sân, trong sân trồng rất nhiều hoa và dược thảo có tác dụng an thần. Dược thảo là do Ấn Dao Phong dùng, bởi mỗi tối Thu Khánh Tiên đều cần phải dùng loại dược trà an thần này hái xuống trực tiếp ngâm vào nước. Sau khi Ấn Dao Phong hỏi để hậu thì trồng loại thảo dược này khắp sân.

Bọn họ từ đại lục Long Ngâm về đến Đại Thịnh đã được hơn nửa tháng rồi.

Những người bị thương lúc trước đều đã dần hồi phục hết rồi, chỉ còn Thu Khánh Tiên bị thiêu quá nặng nên cần phải chữa trị và nghỉ ngơi điều dưỡng một thời gian dài.

Nhị Linh cảm thấy Thu Khánh Tiên quả thật vô cùng kiên cường, trước giờ cô chưa bao giờ thấy Thu Khánh Tiên khóc hoặc kêu đau, nếu là cô thì đã không thể chịu nổi rồi.

Cô đang định đi hỏi xem Thu Khánh Tiên tối qua nghỉ ngơi thế nào, lúc này cũng đã tới lúc đẩy Thu Khánh Tiên ra ngoài sưởi nắng buổi sáng sớm và bôi thuốc cho cô ấy rồi.

Nhưng cô còn chưa kịp sải bước ra ngoài thì đã thấy một bóng dáng cao lớn đập vào mắt mình, cô thấy người đó thậm chí còn không gõ cửa mà đẩy thẳng cửa rồi nhanh chóng đi vào gian phòng của Thu Khánh Tiên.

”Đây...ơ...”

Nhị Linh đang định kêu lên thì đã bị kẻ nào đó bịt lấy miệng từ phía sau.

Trong lòng cô ta cảm thấy sợ hãi, đang định dùng cùi chỏ tấn công phía sau thì khuỷu tay của cô trong tích tắc dường như đã bị kẻ đó đoán được mà khoá chặt lấy rồi.

Bàn tay của hắn vô cùng ấm áp.

”Xem ra, có thời gian rảnh rồi thì ta phải dạy cô nương võ công mới được, yếu quá đi mất.”

Hoả vệ đại nhân!

Nhị Linh tròn tròn mắt.

Hoả thả cô ta ra rồi lùi về sau một bước: ”Nhị Linh cô nương, Hoả thất lễ rồi.”

Nhị Linh có chút lúng túng, trên môi và cả khuỷu tay cô vẫn còn hơi ẩm lưu lại từ lòng bàn tay hần, nhất thời cô ta không biết nên nói cái gì liền khẽ lên tiếng nói: "Ứng vệ đại nhân sớm như vậy vào phòng của Thu cô nương là vì sao chứ?"

Còn vừa rồi tại sao hần lại không để cô kêu lên?

Hoả nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, ngập ngừng một lúc rồi mới nói: "Ứng có lời muốn nói với Thu cô nương."

"Lời gì chứ?" Nhị Linh vừa hỏi xong liền như nghĩ ra cái gì đó rồi lập tức ôm miệng lại, cô ngẩng đầu nhìn hần, chớp chớp mắt.

Không phải là cái mà cô đang nghĩ tới đó chứ? Ứng vệ đại nhân định... thổ lộ với Thu Khánh Tiên sao?

"Chính là cái mà cô nương đang nghĩ đấy."

Nhị Linh vẫn chớp chớp mắt, thật sự là ý đó sao? "Vậy Hoả vệ đại nhân sớm như vậy theo đến là vì..."

"Ứng vào phòng của Thu cô nương là muốn bộc bạch nỗi niềm trong lòng với Thu cô nương. Còn bản vệ..." Hoả nhìn xoáy vào Nhị Linh làm cô cảm thấy có chút hoang mang, rồi hần mới nói tiếp: "Bản vệ muốn vào phòng của Nhị Linh cô nương."

Cái này, lời này...

Buổi sáng sớm hôm ấy, tim Nhị Linh đập loạn nhịp, loạn đến mức vô cùng ngọt ngào.

Cô không biết bản thân nên trả lời Hoả vệ thế nào.

Còn có hai người khác cũng đang không biết nên phản ứng thế nào giống họ.

Ở trên một bức tường tại chỗ khác, có ba người đang ngồi thẩn thờ trên bờ tường.

Án Dao Phong lấy ngón trỏ khẽ chọc chọc vào hông Lâu Tín, dùng ánh mắt bảo hần nhìn Trần Thập.

Thế là Lâu Tín khẽ ho một tiếng, nói: "Này, người anh em, xem xem, ta bảo huynh đến sớm thì người lại không nghe, bây giờ để Ứng vệ đại nhân tranh trước rồi đúng không? Thực ra, với tư cách là huynh đệ, ta cổ vũ huynh cạnh tranh công bằng với Ứng vệ đại nhân, nếu thật sự không đấu lại được thì nói với đệ hậu một câu, đệ hậu nhất định sẽ đứng về phía huynh..."

Trần Thập trầm ngâm, lúc này mới ngắt lời hắn: "Ta đồng ý với người theo Ứng vệ đại nhân tới đây hoàn toàn không phải vì muốn tranh giành gì với hắn."

"Sao cơ? Lẽ nào huynh thật sự muốn từ bỏ sao?"

Ấn Dao Phong không nhịn nổi huých hắn một cái, Lâu Tín không đề phòng liền bị cô ta huých cho ngã từ trên bờ tường xuống.

"U u." Cậu bạn Tử Vân Hồ U U lấy móng vuốt bị mất lại. Nó không nhìn thấy gì đâu đấy nhé.

Ấn Dao Phong chẳng đếm xỉa tới hắn, cái gì mà nói với đề hậu? Lẽ nào chuyện tình cảm còn phải thông qua sự uy hiếp của đề hậu sao? Đúng là phi lý.

Cô ngồi sát vào phía Trần Thập, Lâu Tín ở dưới bờ tường lập tức nói khẽ: "Đủ rồi đấy nhé, khoảng cách này thôi đấy, đừng có sát vào nữa, còn gần hơn nữa là ta ghen đấy, ta lại còn là người hay nghĩ nhiều đó..."

"U U, đi."

"U." U U lập tức nhảy xuống dưới, đặt cả bàn toạ lên mặt Lâu Tín.

Ấn Dao Phong liếc một cái, suýt nữa thì cười phì ra thành tiếng. Cô lập tức hỏi Trần Thập: "Huynh đừng quan tâm tới lời Lâu Tín nói, huynh cứ nói xem huynh rốt cuộc là có cảm giác với Thu Khánh Tiên không?"

"Có lẽ là đã từng có một chút, nhưng ta biết cái đó vĩnh viễn là không đủ." Trần Thập khẽ nói. Không đủ, không đủ cái gì chứ, vĩnh viễn không đủ để hắn muốn thành hôn với cô ta, vĩnh viễn không đủ để hắn có niềm tin ở bên cạnh cô ta, cùng nhau sinh con đẻ cái.

Còn khi Lâu Tín phát hiện ra Ứng đi tới đây rồi bảo hắn đi theo, hắn đồng ý chẳng qua chỉ là muốn xem liệu có phải Ứng thật sự muốn nói rõ với Thu Khánh Tiên hay không, nếu đúng là vậy hắn chỉ cần nhìn biểu cảm của Ứng vệ khi đi ra, biết được Thu Khánh Tiên có nơi gửi gắm thì hắn cũng yên lòng.

Suy cho cùng thì hắn cũng không nỡ làm lỡ dở một cô nương tốt.

Không lâu sau, Ứng bê một cái ghế ngã ra ngoài rồi lại đi vào bên trong bế Thu Khánh Tiên ra. Đầu của Thu Khánh Tiên khẽ dựa vào vai hắn trông vô cùng lưu luyến nồng nịu.

Tất cả "khán giả" đều nhìn ra hết rồi.

Chỉ có hai người Ấn Dao Phong và Nhị Linh là có chút khó hiểu.

Nhị Linh không kìm nổi khẽ nói: "Ta thật sự cứ ngỡ rằng trong lòng Thu cô nương chỉ có mình Trần Thập."

Hoả trầm ngâm hồi lâu: "Thu cô nương rất thông minh, cô ta từ lâu đã nhìn ra là Trần Thập không có ý với cô ta."

Nếu không phải như vậy thì sao để hậu lại có thể không khuyên bảo Trần Thập cơ chứ? Để hậu là người tình tường như vậy, chỉ cần chỉ điểm một câu thì cũng đủ để Trần Thập sớm ở bên Thu Khánh Tiên rồi.

Con người của Thu Khánh Tiên không phải không tốt, ngược lại cô ấy còn rất tốt, tận tâm tận lực với đế hậu, con người cũng lương thiện, còn nguyện hy sinh tính mạng của bản thân để cứu Ứng, chỉ có điều có lẽ cô ta hoàn toàn không có nguyên tắc mạnh mẽ như vậy, ví như tình cảm.

Tất nhiên, đây là lựa chọn của cô ta, chẳng ai có tư cách để chất vấn cả.

Trong mắt hần thấy, như vậy cũng tốt.

Ứng có thể đặt xuống một điểm gì đó trong lòng, Thu Khánh Tiên cũng đủ thông minh, hai người đó ở bên nhau cũng rất tốt.

Thu Khánh Tiên ngẩng đầu nhìn Ứng, mặt đỏ ửng: "Ứng vệ đại nhân, ta như này có phải xấu lắm không?"

Ánh nắng mặt trời chiếu xuống, mái tóc đen của cô vừa mọc ra một chút che lấp được vết sẹo, chỉ là trông giống một ni cô mà thôi. Ứng lắc lắc đầu: "Không xấu đâu, đẹp lắm."

Sau khi hần tỉnh lại, biết được rằng Thu Khánh Tiên đã mạo hiểm tính mạng của bản thân để cứu lấy mình, đã vậy toàn thân lại còn bị thiêu rụi thì hần đã hạ quyết định cả đời này sẽ chịu trách nhiệm với cô.

Không thể phủ nhận rằng hần đã bị rung động bởi hành động xả thân cứu mạng này của cô.

Còn như hôm đó hần đi hỏi ý của đế hậu, đế hậu hỏi hần câu đó, thì giờ đây hần cảm thấy đáp án đã chẳng còn quan trọng nữa.

Người thích cô ấy không?"

Thích hay không thích, có những lúc căn bản là chẳng hề quan trọng, chẳng phải vậy sao? Hần chỉ biết là bản thân mình cả đời này nhất định sẽ đối xử tốt với Thu Khánh Tiên.

Buổi sớm ngày hôm ấy tại Cửu Tiêu Điện, có rất nhiều người cảm thấy trái tim xao động.

Thế nhưng ngày hôm đó tại hoàng cung Hiến Viên lại vô cùng hỗn loạn.

Buổi triều sớm.

Hoàng thượng không thấy đâu cả.

Bách quan chờ mãi mà không thấy người, nghị luận ào ào.

”Mau đi mời thái thượng hoàng.”

Thế là, thái thượng hoàng tân nhiệm - thái thượng hoàng Hiến Viên Chiến đang định chuẩn thì lại bị diệt tử Hiến Viên Trọng Châu chặn lại.

”Hoàng bá phụ, bá phụ đang định đi đâu vậy?”

Hiến Viên Trọng Châu đứng ở bên ngoài bức tường, nửa cười nửa không nhìn lên Hiến Viên Chiến đang đứng trên bờ tường chuẩn bị phi thân vút đi.

Hiến Viên Chiến cười ha hả một tiếng: ”Trọng Châu à, nếu ta bảo đứng ở đây nhìn ngắm phong cảnh cảm xúc cảm thấy vô cùng phấn chấn thì con liệu có tin không?”

”À há. Nếu trên vai bá phụ không vác cái tay nải lớn như này thì nói không chừng diệt nhi tin thật đó.”

Hiến Viên Trọng Châu nhìn cái tay nải to trên vai ông ta rồi nói tiếp: ”Nghe nói thời gian gần đây bá phụ bá mẫu vẫn luôn tìm kiếm các món đồ hay ho, còn nói là tìm lúc thích hợp đưa đến đại lục Tứ Phương cho Tiểu Thất, không biết liệu có phải những món đồ này không?”

”Nói linh tinh, sao có thể như vậy chứ? Bây giờ quốc sự vương triều Hiến Viên bộn bề, ta đang giúp Hoan Thiên chinh đốn quốc vụ, làm gì có thời gian phân thân đi tới đại lục Tứ Phương xa xôi cơ chứ? Tiểu Thất đã có tiểu tử Trầm Sát chăm lo, chúng ta vô cùng an tâm.” Hiến Viên chiến xua xua tay.

Hiến Viên Trọng Châu lại ồ một tiếng: ”Nhưng vị hoàng đệ đệ Hiến Viên Lâu Thiên của cháu sao lại mất tích rồi?”

”Mất tích sao?” Hiến Viên Chiến hô lớn một tiếng: ”Cái đệt! Tên tiểu tử chết tiệt này, hôm qua đã nói là ai thắng thì người đó đi, nó rõ ràng đã thua ông đây!”

Ừm, đây có tính là hớ mồm rồi không

Tên tiểu tử chết tiệt Hiên Viên Hoan Thiên đó xảo quyệt như vậy liệu có thể tuân thủ lời hứa được sao?

Đúng vào lúc Hiên Viên Trọng Châu bắt lực mắc ới thì Hiên Viên Chiến liền ra hiệu bằng tay tới một chỗ nào đó, đột nhiên một màn sương mờ màu trắng bao trùm lấy Hiên Viên Trọng Châu.

”Cái quái gì đây!”

Hiên Viên Trọng Châu đã phản ứng rất nhanh rồi nhưng hắn lại không biết rằng người động thủ lại chính là Hiên Viên Khước!

Đánh lén thành công, Hiên Viên Khước nhảy xuống từ một cành cây vươn ra từ bờ tường bên cạnh, đi một vòng quanh Hiên Viên Trọng Châu, gật đầu tấm tắc khen: ”Được đấy, thân hình của Trọng Châu cũng na ná Tiểu Thiên, phù hợp nhất rồi.” Nói xong ông liền lấy ra một cái túi rồi bôi bôi trét trét lên mặt hắn.

Hiên Viên Trọng Châu toàn thân bất động, chỉ còn mỗi con ngươi là có thể chuyển động được, hắn nghiêng rằng nghiêng lợi: ”Các người rốt cuộc định làm gì vậy?”

Hiên Viên Chiến từ trên tường nhảy vọt xuống, cười lớn ha hả nói: ”Ta nói thực lòng với con nhé, chuyện tên tiểu tử Tiểu Thiên bỏ trốn bọn ta sớm đã biết trước đôi, nhưng chẳng phải là bó tay sao? Chỉ có thể tìm một người thay nó ngồi lên hoàng vị cái đã, nước không thể một ngày không có vua mà.”

Hiên Viên Trọng Châu tức đến nổi huyết thì hộc máu: ”Vua một nước cũng không thể là trò trẻ con như này!”

”Đây nào phải trò trẻ con chứ? Ta sẽ dịch dung cho con giống y như Tiểu Thiên đến ngay cả con cũng không nhận ra được!”

Nói ra thì mẫu thân của Hiên Viên Trọng Châu, Trầm Hương công chúa gần đây mới có thể coi như là hoàn toàn chuyển biến tốt, lúc trước tuy đã cứu được nhưng vì thần trí bị thương tổn quá nặng, cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt, ngày nào cũng phải quan sát tình trạng hồi phục để điều phối thuốc lại, vì vậy mà Hiên Viên Khước vốn muốn cùng với Lâu Thất đi tới đại lục Tứ Phương cũng chẳng đi nổi, chỉ có thể theo tới đây.

Bây giờ người đã khoẻ lại rồi, dĩ nhiên ông ta cũng muốn đi theo.

”Được rồi. Nào, đại ca, huynh nhìn xem có phải rất giống với con trai của huynh không?” Hiên Viên Khước vỗ vỗ tay gọi Hiên Viên Chiến tới nghiệm thu thành quả.

”Ừm, được đấy. Giống lắm!”

”Được rồi, vứt nó vào tầm cung của Tiểu Thiên thôi!”

Hiên Viên Trọng Châu bị khiêng vút vào tấm cung của Lâu Hoan Thiên, trong lòng bi phần tới nỗi muốn chửi rửa ông trời.

Lũ đều cáng các người! Từ già tới trẻ đều là lũ hồ ly! Đây chẳng phải là bắt nạt người thật thà hay sao? Hai lão già đem theo đứa ranh chạy mất tiêu, chỉ còn lại mỗi phòng hai nhà hẩn thôi mà!

641. Chương 641

Đại Thịnh quốc chào đón thời gian thịnh thế phồn hoa đầu tiên.

Mùa hạ, mặt trời rực rỡ, ánh nắng ấm áp chiếu trên mặt đất, Cửu Tiêu Điện có tin vui, hôm nay, đại tướng quân vừa tấn phong Ung vệ đại nhân và nữ quan bên cạnh đế hậu Thu Khánh Tiên đại nhân, Lâu Tín tổng thị vệ trưởng và đội trưởng đội đặc chiến nữ tử Ấn Dao Phong đại nhân sắp thành thân.

Đây là hỉ sự đầu tiên sau lễ thành thân của đế quân, đế hậu.

Khắp nơi trong hoàng thành đều chằng đèn kết hoa, người người cười tươi rạng rỡ, tề tâm chúc phúc cho hai đôi tân nhân. Trước cửa bách quan đều tập trung bách tính, hơn nửa đều là tới gửi quà mừng.

Đương nhiên quà mừng không thể đắt đỏ như quần thần tặng.

”Đây là lê của nhà thảo dân trồng, chọn được hai giỏ ngon ngọt nhất, phiên đại nhân giúp thảo dân tặng cho Ung tướng quân và Lâu tổng thị vệ trưởng!”

”Quản gia, quản gia, phiên chuyển lời cho đại nhân giúp, giúp thảo dân tặng hai tấm chăn uyên ương, là thê tử của thảo dân tận tay thêu.”

”Còn của thảo dân nữa, đây là tượng đá ông thảo dân điêu khắc.”

”Đây là linh dược thảo dân lên núi đào.”

”Còn của cả lão nữa, đây là trứng gà nhà lão đẻ, rất ngon.”

Một chiếc xe lắc lư đi vào hoàng thành, người trong xe vén rèm lên nhìn, thấy khắp nơi náo nhiệt, khoe miệng không khỏi co giật.

”Chẳng qua chỉ là thành thân thôi mà? Có nhất thiết phải vậy không?”

Long Trì làm phu xe vội lau mồ hôi trên trán, trả lời: ”Hoàng thượng, nếu người thành thân chắc chắn sẽ náo nhiệt hơn thế này, không tin người hãy thành thân thử xem.”

Người ngồi trong xe chính là Lâu Hoan Thiên tới trước một bước, bây giờ hắn đã sửa về họ Hiên Viên, cũng đã làm hoàng đế được mấy tháng, khi ngồi trên long ỷ cũng rất ra dáng, nhưng bây giờ hắn đang trợn ngược mắt, thu quạt đang quạt trong tay, gõ lên đầu Long Trì.

”Sao ngươi không thành thân? Thành thân nói thành là có thể thành sao?”

”Nhưng hoàng thượng, người cũng không còn bé nữa, cũng phải sớm sinh con cho hoàng thất chứ.”

”Ta nói này, tiểu tử Long Trì ngươi do mẫu thân ta phái tới sao? Mẫu thân ta dùng thứ gì mua chuộc ngươi vậy?”

Long Trì cảm thấy rất tủi thân: ”Không phải thái hậu nương nương mua chuộc thuộc hạ, người hỏi Long Ngôn mà xem là hắn nhận được thư của tiểu công chúa, tiểu công chúa nói người cũng phải tranh thủ đi, nhờ thái thượng hoàng và thái hậu nương nương sinh trước...”

”Khỉ gió!” Hiên Viên Hoan Thiên lập tức nổi đóa: ”Họ còn muốn sinh nữa sao? Đợi chút, Long Ngôn đâu, mau ra đây, tại sao Tiểu Thất lại viết thư cho ngươi? Còn nói gì nữa?”

”Khụ khụ!” Long Ngôn xuất hiện, có chút chột dạ nói: ”Hoàng thượng, tiểu công chúa cũng là quan tâm người...”

Hiên Viên Hoan Thiên nheo mắt, túm lấy cổ áo hắn: ”Lừa ai chứ? Tiểu Thất cho dù quan tâm ta vậy thì cũng phải đích thân viết thư cho ta, viết cho ngươi làm gì? Là vì ngươi từng làm ám vệ của nó, nên nó thân thiết với ngươi? Ngươi cũng đừng mơ nữa, Tiểu Thất thân thiết với bốn hoàng nhất. Nói, nói thật đi, nếu không bốn hoàng lập tức phế bỏ của quý của ngươi, khiến cả đời này ngươi không lấy được vợ.”

Long Ngôn lập tức đỏ mặt, không nhìn được lâu bầu: ”Hoàng thượng, tiểu công chúa chỉ hận không thể để thị vệ của nàng tìm được đối tượng thành thân, đâu có như người, hơi một tí là đòi phế của quý của thuộc hạ.”

”Đúng, trăm là vậy đấy, có bản lĩnh ngươi đi làm thị vệ cho Tiểu Thất.” Tức chết đi được, hắn ta dù gì cũng là đối đao thị vệ nhất đẳng của hoàng thất Hiên Viên, chí khí to lớn chỉ là muốn cưới vợ?

Hắn cười hì hì: ”Hay là ngươi hãy nghĩ tới Trần Thập, trăm thấy tiểu tử đó cả đời này cũng không lấy được vợ, các ngươi đi theo Tiểu Thất, sớm muộn cũng sẽ giống như hắn thôi.”

”Trần Thập không phải rất tốt sao?”

”Tốt gì mà tốt? Đó là cứng đầu.”

Hiên Viên Hoan Thiên vừa dứt lời, giọng Trần Thập liền truyền tới.

”Hiên Viên Hoàng nói xấu sau lưng thuộc hạ như vậy có được không?”

Một bóng người tuần tú cao lớn bay tới, hạ xuống trước xe ngựa, chính là Trần Thập.

Lúc này Trần Thập đã không còn vẻ non nớt như ngày đầu mới đi theo Lâu Thất nữa, vẫn anh tuấn như vậy nhưng có thêm vẻ trầm ổn, giống như một thanh bảo kiếm hoa lệ gỡ bỏ đi ánh sáng chói lóa, ngược lại có thêm khí chất khiến người ta si mê.

”A, là Trần Thập tiểu tướng quân!”

Hiên Viên Hoan Thiên còn chưa kịp nói gì thì bên cạnh đã dấy lên hàng loạt tiếng kêu hưng phấn, sau đó là một nhóm thiếu nữ điên cuồng nhào tới.

Ai nấy nét mặt cũng đều tươi cười rạng rỡ, hai mắt phát sáng, nhìn Trần Thập cứ như thể ong mật nhìn thấy hoa.

”Trần tiểu tướng quân, ta muốn gả cho chàng!”

”Trần Thập tướng quân, lấy ta, lấy ta, của hồi môn ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!”

”Trần Thập tướng quân, ta thích chàng đã lâu lắm rồi, a a, nhìn thấy người thật, ta vui quá!”

Ngay lập tức cả con phố trở nên náo nhiệt, mọi người hào hứng vây lại.

Gương mặt tuần tú của Trần Thập đen như đít nồi, hần lập tức nhảy lên xe, bảo Long Trì mau mau đánh xe đi.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi vòng vây, Hiên Viên Hoan Thiên cười ha ha không sao đứng dậy được.

”Yo, Trần Thập tiểu tướng quân sau khi được phong làm tướng quân trở nên có giá gói.”

Trần Thập có phần bối rối: ”Việc này là do để hậu hai ngày trước ra phố nói bữa gây ra!” Nói tới việc này hần lại nghiêng răng nghiêng lợi.

Đúng là... không muốn thành thân có gì lạ lắm sao?

”Tiểu Thất nói gì vậy?” Hiên Viên Hoan Thiên lập tức cảm thấy hứng thú.

”Đế hậu nói...” Trần Thập rầu rĩ: ”Thuộc hạ là người hàm xúc hướng nội, cần nữ tử chủ động!”

”Phụt! Ha ha ha...”

Hiên Viên Hoan Thiên và Long Trì đều không nhịn được bật cười điên cuồng. Kết quả, những cô gái vốn dè dặt lập tức như được cổ vũ, bắt đầu chủ động điên cuồng.

”Lâu Tín và Ứng vệ đều thành thân rồi, Tiểu Thất chắc sợ người một mình trong lòng không vui.” Hiên Viên Hoan Thiên cười ra nước mắt, đồng cảm vỗ vai hân an ủi.

Trần Thập nghiêng răng nghiêng lợi: ”Căn bản không phải như vậy, đế hậu cá cược với đế quân, kết quả thua đế quân, việc này là đế quân yêu cầu!”

”A?” Hiên Viên Hoan Thiên sững người sau đó mới phản ứng ra, lại bật cười tới mức hai vai rung lên: ”Trần Thập đáng thương, em rể trầm chắc chắn lại ghen với người rồi.”

Điều này khiến Trần Thập rất rầu rĩ.

Nói ra chẳng qua là hôm đó Lâu Tín thử đồ tân lang, đế hậu nói một câu Trần Thập của chúng ta mà mặc trang phục màu đỏ thế này, chắc chắn sẽ tuần tú vô biên.

Chẳng qua là hôm đó đế quân bận chuyện quốc sự, là hân cùng đế hậu đi dạo hoàng thành.

Kết quả đế quân hôm đó không nói gì, sau lưng dụ dỗ đế hậu cá cược, đế hậu thua, đây chính là việc đế quân yêu cầu, gọi tới cho hân một bữa cô nương! Khiến hân bây giờ đi dạo hoàng thành cũng không thể không trốn nhanh.

Theo hân thấy, đế quân là người đen tối nhất thiên hạ!

Nhưng hân không dám tới trước mặt Trầm Sát nói vậy.

”Tiểu Thất và Trầm Sát cá cược gì vậy?” Hiên Viên Hoan Thiên hiếu kỳ hỏi: ”Theo lý mà nói Tiểu Thất không thể nào thua.”

Trần Thập háng giọng: ”Hay là Hiên Viên hoàng tự đi hỏi đế quân đi?”

”Hỏi thì hỏi.”

Xe ngựa chạy vào Cửu Tiêu Điện, Cửu Tiêu Điện cũng chẳng đèn kết hoa, không khí vui vẻ.

"Để hậu dự đoán hôm nay Hiên Viên Hoàng tới, vì thế đã sai người quét dọn Tường Linh Điện, mời Hiên Viên Hoàng đi nghỉ ngơi trước." Trần Thập dẫn họ tới Tường Linh Điện ở Nhị Trùng Điện sau đó liền về phục mệnh.

Hiên Viên Hoan Thiên túm lấy hần: "Ai sắp xếp trẫm ở Nhị Trùng Điện? Không được, trẫm muốn ở Tam Trùng Điện."

Hần phải ở gần Tiểu Thất. Hần là huynh trưởng của Tiểu Thất, dựa vào đâu lại sắp xếp hần ở Nhị Trùng Điện? Xa cách quá.

Gương mặt Trần Thập thoáng chút bối rối: "Để quân có lệnh, không ai được vào Tam Trùng Điện. Hiên Viên Hoàng hãy cảm thấy hài lòng đi, bây giờ tới Thiên Nhất và Địa Nhị cũng không được vào Tam Trùng Điện."

Đó là ảnh vệ của đế quân, ở xa như thế còn được gọi là ảnh vệ nữa hay không?

Nhưng đế quân có lệnh, bọn họ không dám làm trái.

"Đầu Trầm Sát bị cửa kẹt rồi sao?" Hiên Viên Hoan Thiên nhảy lên: "Đợi nhạc phụ của hần tới, trẫm xem hần có cho ở Tam Trùng Điện hay không!"

Tam Trùng Điện bị Trầm Sát liệt làm cấm địa, không cho ai tùy tiện đi vào, lúc này ở dưới bóng râm một góc hoa viên, Lâu Thất đang túm chặt lấy hai sợi dây leo, sau lưng là Trầm Sát đang áp sát, khiến nàng không thể kim nén kêu lên theo những động tác mạnh bạo của hần.

"Trầm Sát, chàng là tên khốn nạn..."

"Bổn đế quân khốn nạn gì chứ, hử?" Trầm Sát tì sát nàng, ghé tới cắn tai nàng, khiến nàng run rẩy, chỗ thân mật nhất của hai người truyền tới cảm giác tuyệt diệu khiến hần như muốn phát điên.

"Rõ ràng là anh trai ta sắp tới, còn... còn không buông tha cho ta!"

"Thất Thất ngoan, chúng ta phải tranh thủ thời gian sinh hoàng nhi, không thể để bọn họ đi trước được."

Lâu Thất cạ lời.

Chính vì lý do này mà thời gian gần đây hần ta không phân biệt ngày đêm, địa điểm lúc nào cũng có thể động tình! Lý do ngày hôm nay càng khiến nàng cạ lời, vì Ưng và Lâu Tín đêm nay động phòng hoa chúc, ban ngày hần liền đòi mấy lần, nếu như mọi người thật sự có thai, nàng sẽ có thể sớm hơn người ta nửa ngày!

Đúng là kẻ ấu trĩ!

Rõ ràng hấn lấy lý do nực cười này để che lấp chân tướng việc hấn đắm chìm trong hoan dục.

”Không được mất tập trung.” Trầm Sát thấy nàng mất tập trung, động tác lại mạnh hơn một chút.

”Chúng ta nên ra ngoài thôi... A!” Chết tiệt!

Vì thế, Tam Trùng Điện trở thành nơi nghiêm cấm đi vào chính là vì để quân đang ở vào giai đoạn động tình thời gian dài!

Ánh hoàng hôn buông xuống, hỉ sự của Cửu Tiêu Điện mở màn.

Hàng trăm bàn tiệc được bày ở Nhất Trùng Điện, bách quan dẫn theo gia quyến tới chúc mừng, để quân để hậu mở cửa Nhất Trùng Điện, có rất nhiều trẻ con nô đùa, đây là ngày náo nhiệt nhất lịch sử của Cửu Tiêu Điện.

Nhị Linh từ sáng sớm đã bận rộn tới mất tới mũi, áo cưới của Ân Dao Phong và Thu Khánh Linh đều do nàng làm, hai người còn bắt nàng phải thêm cho mình một bộ, nói rằng dù sao cũng làm một thể, bộ của nàng cũng cùng làm luôn, nếu không chỉ làm cho họ, họ cảm thấy không an tâm.

Khó khăn lắm mới khâu xong ba bộ áo cưới, hôm nay nàng còn phải giúp hai người chuẩn bị phòng cưới, bận tới mức không biết trời đất là gì.

Sắp bái đường, có hỉ nương tới thay thế nàng mới thở phào, chuẩn bị trở về phòng mình tắm rửa nghỉ ngơi, đợi lát nữa sẽ tới tham dự hôn lễ.

Nhưng nàng vừa mới bước chân về phòng, bên trong liền có một nhóm thị nữ xông ra, đưa nàng vào trong, mỗi người một việc, có người giúp nàng mặc áo cưới, có người chuẩn bị giúp nàng rửa mặt, có người thì bưng trang sức lên, còn có người nói khăn trùm mặt đi đâu rồi?

”Đây là trâm do để hậu ban tặng, cẩn thận đừng để rơi vỡ.”

”Hành động nhanh lên, giờ lành sắp tới rồi. Nhị Linh nữ quan thật sự quá bận, giờ mới về, đợi lâu quá!”

642. Chương 642

Những cung nữ này tươi cười rạng rỡ, bất luận Nhị Linh hỏi gì nói gì cũng chỉ giúp nàng trang điểm, sau đó trùm khăn trùm đầu màu đỏ, đưa nàng ra ngoài.

Có kiệu sáu người khiêng đợi sẵn bên ngoài sân, Nhị Linh được đưa lên kiệu, nàng nghe thấy một giọng nói

quen thuộc:

”Khởi kiện!”

Là giọng của Đồ Bôn.

Đúng vậy, trong số các cung nữ giúp nàng trang điểm có cả Hỉ Nhi.

Hỉ Nhi đã thành thân với Đồ Bôn, bây giờ là một quản sự cô cô ở Nhất Trùng Điện.

Tiểu thị nữ khi xưa đi theo Phó Ngọc Hà tới Cửu Trùng Điện nay đã thay da đổi thịt trở thành quản sự cô cô tính tình cởi mở cai quản cung nữ Nhất Trùng Điện.

Đồ Bôn là thị vệ trưởng của Nhất Trùng Điện, ai cũng không ngờ hai người họ thành thân xong vô cùng ân ái, điều này khiến Sư Gia, Hầu Tử các huynh đệ của hắn vô cùng ngưỡng mộ.

Nhị Linh cũng đã đoán ra được sắp xảy ra chuyện gì, mặt nàng nóng bừng, son phấn không thể che lấp hết sự e thẹn. Đồng thời cũng có chút rầu rĩ, sao lại như vậy chứ? Nàng chưa hề chuẩn bị tâm lý.

Kiều hoa đi qua một hành lang dài giống như một bức tranh tinh tế.

Gió nhẹ thổi qua, chân váy của các cung nữ tung bay, giống như một đàn bướm đang bay lượn.

Ai cũng không nhìn thấy, ở một góc hoa viên, một phu nhân mặc trang phục cung nhân phòng giặt đồ nấp bên tường mọc đầy tường vi ngẩng đầu nhìn qua bên này, ánh mắt tràn ngập điên cuồng và căm hận.

Hỉ sự?

Hỉ sự của Cửu Tiêu Điện?

Dựa vào đâu họ có thể làm hỉ sự, còn bà ta lại phải điên cuồng chờ đợi, tìm kiếm suốt mấy chục năm?

Nếu như không phải Lâu Thất, bà ta đâu có thể rơi vào hoàn cảnh này, con bà ta sao có thể rơi vào kết cục như thế. Tất cả đều là tại Lâu Thất, cô ta chính là kẻ tội đồ hàng đầu.

Cũng may bà ta đã tỉnh dậy trong lúc quan trọng, sau khi những người đó chết hết. Bà ta vẫn còn sống. Quá khứ trước đây, mọi tội nghiệt, hôm nay bà ta sẽ bắt Lâu Thất phải trả giá.

Nhất Trùng Điện là cung điện lớn nhất của Cửu Tiêu Điện, dưới ánh hoàng hôn chênh chếch, mái ngói lưu ly đẹp như mơ, cung đăng đỏ rực lấp ló trong gió, tỏa ra ánh sáng ấm áp.

Gần về đêm.

Theo kiến nghị của đế hậu, hỷ yến lần này được làm ngoài trời, lá sen trong đầm sen xanh mướt nổi tận trời xanh, bên bờ hồ có liễu rủ mềm mại, kết hợp với những bàn tiệc được phủ khăn đỏ rực, khiến tâm trạng cũng trở nên vui vẻ.

Giữa các bàn tiệc là ba lối đi được trải thảm đỏ, ở giữa chính là bục ngọc thạch, hiện nay cũng được trải thảm đỏ.

Ba tân lang đã đứng kề vai trên bục.

Khách khứa đã vào chỗ ngồi, tiếng cười nói, chúc phúc vang lên không ngớt.

”Đế quân, đế hậu tới!”

Một đôi bích nhân sánh vai dắt tay từ trong cung chậm rãi bước ra, mọi cảnh đẹp và mọi người có mặt đều trở thành cảnh nền cho họ.

Trầm Sát mặc trang phục đế vương thêu vân rồng màu đen, Lâu Thất mặc trang phục cung đình tím đậm, một người lạnh lùng cao ngạo, một người xinh đẹp thoát tục, toàn thân quý phái, họ đứng cạnh nhau hòa hợp, ăn ý khiến người khác không thể nào có thể xen vào.

Mọi người đều đứng dậy, đang chuẩn bị quỳ gối hô đế quân vạn tuế, đế hậu thiên tuế, Trầm Sát đã nâng tay, trầm giọng nói: ”Không nay đều không cần phải đa lễ, ngồi xuống quan lễ là được.”

Lâu Thất nhìn thân thiện, dễ gần hơn hẳn nhiều, nàng mỉm cười nói: ”Mọi người ăn uống chơi bời vui vẻ, chơi ở đây ấy, là chỉ buổi tối các người có thể đi chơi đùa náo động phòng của mấy đôi tân nhân.”

Vừa dứt lời liền có không ít người trẻ tuổi hoan hô.

Trầm Sát đưa mắt nhìn nàng, trong thời gian này, thị vệ cung nhân của Cửu Tiêu Điện càng ngày càng thích đế hậu của hắn, nàng được yêu mến đương nhiên hắn cũng rất vui, nhưng như vậy khiến hắn có cảm giác có rất nhiều người đang tranh giành thời gian của hắn với Lâu Thất.

Lúc trước, việc hôn sự của Ung và Lâu Tín nàng cũng tham gia từ đầu tới cuối, còn nêu ý tưởng cho Hỏa, Nhị Linh không chịu thành thân vậy thì hãy đánh bất ngờ khiến nàng ta không kịp trở tay.

Kết quả là Hỏa thi thoả lại tới xin ý kiến nàng.

Làm gì có để hậu nào làm giống nàng chứ?

Nhưng không thể cấm được việc mọi người đều yêu mến nàng! Trước đây bách quan vẫn còn khuyên hấn nạp hậu phi, sinh nhiều con cháu cho hoàng thất, nhưng bây giờ tốt rồi, bách quan đều tới trước mặt hấn khen ngợi để hậu, nhắc hấn không được phụ để hậu, cho dù cung nữ trong cung có xinh đẹp thì cũng nhất định phải giữ mình, đừng để tới nào đó lại sủng hạnh ai!

Hấn là người như vậy sao?

Tình cảm của hấn đối với Lâu Thất chỉ càng ngày càng tăng lên.

Nàng định ra chế độ thuế suất, chế độ nông nghiệp thủ công nghiệp, đề bạt người tài, thành lập đội đặc chiến nữ tử, quảng nạp hiền sĩ, có rất nhiều tư tưởng tiết kiệm chi tiêu, lần nào cũng khiến hấn khen ngợi, nể phục.

Hấn đối với nữ nhân khác? Không hề có chút hứng thú nào cả.

”Tốt quá rồi, còn lo ở Nhị Trùng Điện buổi tối không thể nào động phòng được!”

”Bây giờ để hậu đã nói vậy, chúng ta có thể chơi đùa rồi!”

Ứng vệ, Hỏa vệ và Lâu Tín đều đưa mắt nhìn nhau cười khổ. Đúng là chủ tử đào hố cho thuộc hạ! Ở đây có rất nhiều thuộc hạ hàng ngày bị họ đặc biệt huấn luyện, sớm đã ”oán thán” không ngớt với họ, tối nay lại không phá banh trời! Họ chỉ muốn động phòng bình thường, không muốn bị làm phiền!

Lâu Thất và Trầm Sát ngồi xuống vị trí chủ, nhìn cảnh náo nhiệt trước mặt, bất giác mỉm cười. Những người này đi theo họ chịu không ít cực khổ, ngày ngày mưa dạt gió bụi, bây giờ Đại Thịnh thịnh thế, cũng nên cho họ có cuộc sống hạnh phúc, ấm êm.

”Giờ lành đã tới!”

Ở đầu ba lối đi, mỗi tân nương đầu đội khăn trùm đầu màu đỏ có sáu cung nữ hộ tống chậm chậm bước về phía hi đài ở trung tâm.

Nguyệt vệ mặc áo mới màu xanh sẫm, mỉm cười vung tay: ”Ba tân lang sao còn không mua đi đón tân nương của mình?” Hôm nay hấn là chủ hôn gì đó mà để hậu nói.

Hỏa, Ứng và Lâu Tín lần lượt đi về phía người sắp trở thành tân nương tử của mình, mỗi bước đi, những ngày

tháng trải qua trước đây đều xuất hiện trong đầu, trong lòng không khỏi dấy lên cảm giác xúc động.

Lâu Tín không giấu kích động bước với trước mặt Ấn Dao Phong, đưa tay ra khẽ cầm lấy tay nàng, giọng nói không khỏi run run: "Dao Phong, ta hỏi nàng lần cuối, nàng có hối hận không? Lúc này nàng nói hối hận, ta sẽ buông tha cho nàng..."

"Phu quân..."

Ấn Dao Phong ngắt lời hắn, dịu dàng nói: "Chỉ cần chàng không hối hận, Dao Phong sẽ không hối hận." Trước đây nàng từng sùng bái sự tuần mỹ hùng mạnh của đế quân, sau lại thích sự tuần tú bệch trạch của Trần Thập, nhưng sau khi tới với Lâu Tín nàng mới biết, tìm một người thích mình, có thể dễ dàng mình mới có cảm giác hạnh phúc.

Bên kia, Ứng cũng hỏi câu giống như Lâu Tín.

Hắn không nhìn được vẻ mặt của Thu Khánh Tiên, Thu Khánh Tiên trầm ngâm một lát.

Một lát sau nàng mới hỏi: "Chàng thành thân với ta chỉ vì muốn báo ân thôi sao?"

Ứng lắc đầu, sau đó mới nhớ ra có khăn che mặt nàng nhìn không thấy gì, liền nói: "Ta chưa từng nghĩ việc mình thành thân với một nữ tử sẽ như thế nào, nhưng ta có nghĩ qua sẽ cùng nàng."

Chỉ một câu nói như vậy cũng khiến Thu Khánh Tiên bỗng dưng muốn khóc: "Ứng vệ đại nhân, ta vẫn luôn là người ích kỷ, ta biết ta muốn gì, chọn lựa thứ gì tốt nhất với mình, ta đồng ý thành thân với chàng là vì ta biết chàng nhất định sẽ đối xử tốt với ta cả đời."

"Vậy là đủ rồi."

Ứng nắm lấy tay nàng.

Bên kia, Trầm Sát cũng đưa tay nắm lấy tay Lâu Thất.

Lâu Thất nhìn hắn, hiểu được ý của hắn, nàng mỉm cười: "Ứng vệ và Thu Khánh Tiên mặc dù bây giờ chưa yêu đối phương, nhưng thực ra họ rất thích hợp, sau này họ sẽ rất hạnh phúc."

Thực ra so với nhiều người cổ nhân, họ đã là hạnh phúc rồi. Dù sao thì đầu phải tới đêm tân hôn mới nhìn thấy phu quân hoặc nương tử của mình, họ đều đã có hiểu biết nhất định về đối phương. Ở cổ đại, thực ra tìm được bạn đời yêu thương thực sự là rất khó.

"Hỏa bị nàng dạy bảo cho không còn giống Hỏa nữa rồi. Trầm Sát liếc nhìn Hỏa vệ đi trước Nhị Linh, không

nói không rằng chỉ nắm tay nàng ta.

”Phụt!” Lâu Thập bật cười: ”Liên quan gì tới ta? Hỏa vệ đang thức tỉnh ý thức tổng tài bá đạo.”

Nhị Linh nghĩ ngợi quá nhiều, cũng cứ do dự không dứt khoát, cho rằng mình không xứng với Hỏa vệ, theo tính cách của Hỏa vệ, nhận định rồi cứ thế bắt đi bãi đường là xong.

Ba cặp tân nhân bước về phía hỉ đài, Nguyệt hắng giọng, đợi họ đứng lại mới bắt đầu hô: ”Nhất bái thiên địa!”

... ”Lễ thành, đưa vào động phòng.”

”Tiểu Thất! Chúng ta tới rồi.”

Đột nhiên, hai bóng người bay tới, người chưa tới tiếng đã tới.

Hiên Viên Hoan Thiên liếc mắt nhìn, lập tức nói với Trầm Sát không mấy thân thiện: ”Em rể, những ngày tháng sắp tới chắc sẽ không dễ chịu đâu.”

Hắn không hề có chút đồng cảm nào cả.

Sắc mặt Trầm Sát lập tức đen thui.

Nghe giọng đã biết là ai tới.

Hiên Viên Chiến và Hiên Viên Lại gần như đồng thời xuất hiện trước mắt hắn, còn chưa đứng vững hai người đã đồng thời đưa tay về phía Lâu Thập, muốn kéo Lâu Thập về phía mình.

”Tiểu Thất, phụ thân nhớ con quá! Con gái ngoan!”

”Thất Thất, dọc đường cha con ước hiệp ta, mau giúp ta báo thù.”

”Nực cười, ta là cha con bé, con bé đương nhiên đứng về phía ta.”

”Đùa gì vậy, huynh là cha con bé? Cũng không xem ai một tay nuôi nó từ khi còn bé tí teo!”

Trên hỉ yến, rượu còn chưa bắt đầu uống, văn võ bá quan và mọi cung nữ thị vệ đã chứng kiến cảnh hai người đàn ông tranh cãi không ngớt.

Một người cốt cách rắn rỏi, khí chất xuất chúng, một người anh tuấn bất phàm, khí chất hơn người.

Đế hậu của họ đang bị mỗi người kéo một tay, vẻ mặt rầu rĩ hết nhìn người này lại nhìn người kia. Đế quân của họ mặt nhợt như đất nồi.

”Báo! Khởi bẩm đế quân, tộc Long Dẫn cử sứ giả tới dâng lên Long Dẫn thần thủy.”

Tiếng bẩm báo khiến Hiên Viên Chiến và Hiên Viên Lại lập tức dừng tranh cãi. Hiên Viên Chiến quay đầu lại hỏi: ”Tộc Long Dẫn?”

Lâu Thất sức nhớ tới, nói: ”Đúng vậy, phụ hoàng, năm xưa người cũng tới tống Long Dẫn, ở bên đó có phát hiện gì không?”

Hiên Viên Chiến nhú mày: ”Cấm địa của tộc Long Dẫn rất quái dị, ở đó ngoài người của tộc Long Dẫn ra còn có một tộc nhỏ nữa, năm xưa ta vô tình đi vào tộc đó, suýt chút nữa thì mất mạng.”

Trầm Sát ôm lấy eo Lâu Thất, kéo nàng vào lòng mình nói: ”Về Tam Trùng Điện rồi nói, chúng khanh tới nay tha hồ uống rượu, chơi đùa động phòng.”

Đây là hỉ yến của thuộc hạ ái tướng của hắn, những lời này không nên nói ở đây, hắn cũng không quên sai người dẫn sứ giả của tộc Long Dẫn tới Tam Trùng Điện.”

643. Chương 643

Tam Trùng Điện, ngự thư phòng của đế quân.

Thư phòng bây giờ đã trở thành nơi Trầm Sát và Lâu Thất tận hưởng thời gian yên tĩnh bên nhau, dù sao thì cũng không có bất cứ đại thần nào tới thư phòng, nơi này không bàn quốc sự, không nói việc chiến sự.

Vì thế khi Hiên Viên Hoan Thiên lấy ra một cuốn sách tranh vẽ rất tinh tế trên giá sách xuống, sắc mặt Trầm Sát và Lâu Thất vẫn như thường, không hề có chút xấu hổ nào cả.

”Sao vậy, ta không thể xem sách tranh sao?” Lâu Thất bắt gặp ánh mắt trêu ghẹo của hắn liền hất cằm, kiêu ngạo nói: ”Sát cũng xem sách tranh.”

Sau khi kiêu ngạo xong, ánh mắt nhìn Trầm Sát mang đầy miệt thị.

Sắc mặt Trầm Sát lập tức sa sầm, nghiêng răng, hắn rất muốn đè nha đầu này xuống đánh cho một trận.

Sau đó Hiên Viên Hoan Thiên giống như phát hiện ra một đại lục mới, hắn phát hiện ra Trầm Sát như thế...

”Em rể, người đỏ mặt?”

”Bổn để quân không có.”

”Cố, người đỏ mặt kia.” Hiên Viên Hoan Thiên nhướng mày nhìn hấn: ”Đọc sách tranh thì có gì đâu mà đỏ mặt.”

Lúc này Hiên Viên Lại lại nói một câu: ”Điều này có gì kì quái chứ? Nếu như bị người nhìn thấy những cuốn sách tranh khiến máu huyết sục sôi đó, hấn lẽ nào không nên đỏ mặt sao?”

”Khiến máu huyết sục sôi? Là gì?” Hiên Viên Hoan Thiên nghi hoặc, sau gáy bị một chiếc gối ôm đập trúng.

”Khốn kiếp, ai đập ta?”

”Cha người.” Hiên Viên Chiến khinh miệt liếc nhìn hấn: ”Đừng nói ra ngoài, nói ra ngoài đúng là mất mặt cha người, đã hai mấy rồi mà người cũng chưa từng xem xuân cung đồ?”

Quả nhiên để mẫu thân hấn nuôi, không có dạy hấn kiến thức mặt này. Hoàng thất Hiên Viên của họ lại không có thói quen ban cung nữ để dạy hoàng tử, lẽ nào con trai ông ta vẫn còn là...

Hiên Viên Hoan Thiên bị ánh mắt kì quái của Hiên Viên Chiến nhìn cho sờn tóc gáy, vội vã nấp sau Lâu Thất.

”Tiểu Thất, ánh mắt của phụ hoàng ghê tởm quá, muội có cảm thấy vậy không?”

”Tiểu tử thôi, người nói ai ghê tởm?”

”Ai tiếp lời thì nói người đó.”

Một trận chiến đấu sắp bắt đầu, Lâu Thất lập tức trợn ngược mắt, đập bàn: ”Ai còn tranh cãi nữa!”

Mấy người đàn ông lập tức rụt cổ, im bật.

Hiên Viên Lại đồng tình vỗ vai Trầm Sát: ”Trầm tiểu tử à, lâu vậy rồi mà người vẫn không chán chính vai trò làm chồng, nhìn xem, người để vợ người đập bàn trước mặt người kia.”

Trầm Sát liếc nhìn ông ta, vai rung lên, hất tay ông ta ra. Đùa gì chứ, nếu như hấn làm gì Lâu Thất thật, chắc người đầu tiên liều mạng với hấn sẽ là vị này, còn nói gì tới chán chính vai trò làm chồng.

Hơn nữa, hần thích nữ nhân của hần có tính cách như vậy.

”Nói vào vấn đề chính.” Lâu Thất chống trán, không biết nói sao với mấy người này, có thể đừng ấu trĩ như vậy được không? Không phải tới đây để nói chuyện chính sự sao?

Lúc này Nguyệt gõ cửa bên ngoài.

”Đế quân, đế hậu!

”Vào đi!”

Nguyệt ôm một chiếc bình sứ màu trắng giống như lấp lánh ánh trăng bước vào, đặt bình sứ lên trên bàn.

”Lần này là Lư Đại Lực mang Long Dẫn Thủy tới.” Hần nói, ”Lư Đại Lực đang đợi ở ngoài Tam Trùng Điện, nói có việc quan trọng bẩm báo với đế hậu.”

Năm xưa họ tới tộc Long Dẫn, Lư Đại Lực tình nguyện ở lại canh gác Long Dẫn thần thủy, đều là hiến dâng lên cho Lâu Thất, họ không muốn nước đó xảy ra vấn đề.

”Tuyên.”

Đợi Lư Đại Lực bước vào, Lâu Thất phát hiện anh chàng ngốc to con năm xưa đã gầy đi nhiều, gương mặt cũng đã trở nên thanh tú hơn không ít, vẻ thật thà đã bớt đi, cả người đã thay da đổi thịt.

Đây vẫn còn là Lư Đại Lực năm xưa công theo Tiểu Bảo đuổi theo Tiểu Trù giả dạng thần y để bắt nàng ta chữa bệnh cho Tiểu Bảo nữa hay không?

”Cô nương... không, đế hậu!” Lư Đại Lực lên tiếng vẫn là Lư Đại Lực đó, ánh mắt hần đường như không nhìn thấy ai khác, chỉ có Lâu Thất.

”Đế hậu nương nương, tộc Long Dẫn có chuyện lạ.”

Lâu Thất sững người: ”Có chuyện lạ gì?”

”Một ngọn núi sau cấm địa bất ngờ bị hắc vụ bao trùm! Tộc trưởng bảo ta tới tìm mọi người nghĩ cách, họ sợ tộc địa cũng bị hắc vụ kỳ quái kia nuốt chửng mất!” Lư Đại Lực vội vàng nói.

”Hắc vụ?” Lâu Thất và Trầm Sát đưa mắt nhìn nhau, đồng thời nhớ tới khi xưa họ tới tộc Long Dẫn, khi gần tới, nhìn từ xa thấy một vùng sơn lâm, nơi đó dường như có hắc vụ bốc lên.

Nhưng khi đó hắc vụ chỉ có một luồng, họ không quá dễ bụng. Lẽ nào hắc vụ đó có thể tăng lên, có thể lan ra?

”Bị hắc vụ nuốt chửng mất là sao?” Hiên Viên Chiến nghiêm mặt nói.

Lư Đại Lực vội nói: ”Chính là bị nuốt mất, bây giờ hắc vụ đã chạy tới khu vườn đào ở bên ngoài cấm địa rồi, chạy rất nhanh.”

Lâu Thất nghe hắn nói vậy liền hỏi: ”Sau khi bị nuốt mất sẽ thế nào? Các người có ai bị nuốt mất rồi không?”

”Có người bị nuốt mất rồi, chính là một đại thúc ở trong tộc, ông ta đi săn, chạy vào trong núi, kết quả bị nuốt mất, không ra nữa, nhưng có người nghe được tiếng kêu thảm thiết của ông ta, đáng sợ lắm.” Nói tới đây, Lư Đại Lực lại như thể nghe được tiếng kêu đó, tỏ vẻ vô cùng sợ hãi.

Vì thế hắc vụ đó chắc chắn không phải vụ khí bình thường, thậm chí cũng không phải chương khí bình thường, chương khí bình thường sẽ không vô duyên vô cớ lan đi như vậy.

Lư Đại Lực lại nói tiếp: ”Long Dẫn thần thủy cũng bị nuốt rồi, đây là bình thần thủy cuối cùng, chúng ta cũng không có cách nào đi lấy nước được nữa.”

Trầm Sát nhíu mày.

Nói ra, nước này cho dù không thần kì như người tộc Long Dẫn nói thì hắn của định cả đời cho người mang về cho Lâu Thất theo định kỳ, vì Lâu Thất thích uống nước suối, nước này lại đặc biệt trong lành, mát dịu, dùng nước này để nấu ăn cũng rất ngon.

Hơn nữa hắn cũng rất kỳ vọng vào công hiệu của nước này, hắn còn muốn sinh năm đứa con, tốt nhất sinh một đứa con gái trước, một đứa con gái giống Thất Thất.

Đương nhiên con trai cũng cần, con trai dùng để kế thừa hoàng vị, đợi sau khi vứt bỏ giang sơn cho con trai, hắn có thể dẫn Lâu Thất đi ngao du sơn thủy, không ai có thể làm phiền họ được nữa.

Lâu Thất tới giờ eo vẫn rất thon, hoàn toàn không có dấu hiệu mang thai. Trầm Sát tuy cũng rất sốt ruột nhưng một mặt lại cho rằng như vậy họ có thể sống cuộc sống chỉ có hai người, có thể hoan hảo không cần tiết chế, như vậy cũng rất tuyệt vời.

”Sau cấm địa của tộc Long Dẫn chính là nơi ở của tộc nhỏ mà ta nói.” Hiên Viên Chiến không quan tâm tới những việc linh tinh trong đầu Trầm Sát, nghe Lư Đại Lực nói vậy liền nhíu mày, sắc mặt nghiêm trọng. Ông nhìn Lâu Thất, dừng lại một lát nói: ”Ông ngoại của con nói với ta rằng, ông tới vì nơi đó.”

Lâu Thất sững người: "Ý của phụ hoàng là, ông ngoại cũng là người nơi đó?"

Hiên Viên Chiến lắc đầu: "Không phải, ông ngoại của con nói ông tới từ một nơi rất xa, nhưng ông tới là vì tộc người ở sơn lâm sau cấm địa tộc Long Dẫn. Ông nói vốn dĩ ông có nhiệm vụ quan trọng trên người, là tìm kẻ phản đồ bỏ chạy mang theo một món chí bảo, nhưng lần đầu tới đó ông không tìm được người, ngược lại gặp được bà ngoại con, lần thứ hai ông đuổi theo được người đó nhưng vì cứu con nên từ bỏ nhiệm vụ."

"Nhiệm vụ? Ông ngoại tới vì nhiệm vụ? Ông có nói ông tới từ đâu không?" Một nơi rất xa, là nơi nào? Lâu Thất có cảm giác lai lịch của ông ngoại mình có chút kì quái, hơn nữa trên thế giới này họ đã đi rất nhiều nơi rồi, đại lục Tứ Phương, đại lục Long Ngâm, dường như chưa có nơi nào có thể xuất hiện được người như ông ngoại nàg.

Trong đầu Lâu Thất vẫn luôn có một suy đoán, chỉ có điều chưa từng nghiêm túc suy nghĩ.

"Không nói, nhạc phụ đại nhân không hề nói, nhưng..." Hiên Viên Chiến nghiêm túc nói: "Ông nói rằng thứ tên phản đồ mang theo rất nguy hiểm, là chí bảo của nơi họ, nhưng cũng là thứ vũ khí nguy hiểm nhất. Vì thế không nghe tin gì về món đồ đó, ông cho rằng những người đó không biết sử dụng, từng yên tâm một thời gian, nhưng cũng bảo ta nếu có cơ hội hãy tới đó xem thế nào, tốt nhất hãy chắc chắn rằng họ từ bỏ món đồ đó."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Hiên Viên Hoan Thiên bóp trán: "Thứ đồ ông ngoại nó không lẽ nào là độc vụ mà anh chàng to xác này nói đấy chứ?"

"Đại ca, ta cũng nghĩ vậy."

Lâu Thất nhìn Lư Đại Lực: "Tộc trưởng còn nói gì khác không?"

"Tộc trưởng và ta chia nhau ra để đi, họ đi tìm Bắc Thương quốc quân, muốn nhờ Bắc Thương quốc quân phái người giúp đỡ, bên đó gần nhất."

Điều khiến họ không ngờ là, sáng ngày hôm sau liền có dịch thừa truyền tin tới.

Tối qua là ngày tươi đẹp, thời tiết rất tốt, sau một đêm bỗng nhiên có mưa gió sấm chớp, sáng sớm Lâu Thất trở dậy cảm thấy ngọt ngào khó chịu.

Sau đó có tin gấp truyền tới.

Bắc Thương quốc quân quả thật có phái người tới tộc Long Dẫn, nhưng đội ngũ trăm người sau khi tiến vào hắc vụ, toàn bộ đều đã bị chết, tốc độ hắc vụ lan nhanh hơn, người tộc Long Dẫn bị ép ra lui khỏi tộc địa.

Dịch thừa của Bắc Thương cảm thấy rất bất ổn, vì thế lập tức truyền tin về.

”Nếu cứ bỏ mặc không quan tâm, thuộc hạ lo rằng hắc vụ sẽ lan tới thành trì bách tính sinh sống, nuốt hết Bắc Thương, thậm chí tiếp tục lan rộng.”

Dịch thừa viết thư về chính là một trong số ba trăm dịch thừa mà Trầm Sát khi xưa thành lập để tìm Lâu Thất, truyền tin của nàng, từng đi theo Lâu Thất một thời gian, câu cuối cùng hẳn viết trong thư khiến Trầm Sát và Lâu Thất đều giật mình.

Người do tận tay mình bồi dưỡng, Lâu Thất rất hiểu, nếu không có quan sát và phân tích, họ tuyệt đối không dám liều lĩnh kết luận như vậy.

”Sát?” Lâu Thất nhìn Trầm Sát.

Trầm Sát sắc mặt sa sầm.

Dường như những ngày tháng yên bình chưa được bao lâu lại có sóng gió ập tới.

Trước đây hẳn từng hào tình vạn tượng, chỉ muốn san bằng thiên hạ, nhưng bây giờ hẳn chỉ muốn ở bên cạnh nữ nhân mà mình yêu quý, ngày ngày sản xuất người.

”Chúng ta cũng nên đi xem thế nào.” Thấy hẳn hồi lâu không nói gì, Lâu Thất đành bước lại gần một bước, hay tay kéo nhẹ đai lưng hẳn, lắc qua lắc lại vừa như an ủi vừa như làm nũng. Người đàn ông này lại giận dữ rồi, nhưng nàng biết cuối cùng hẳn cũng vẫn sẽ đi.

Đế quân của Đại Thịnh, có rất nhiều bách tính cần quan tâm. Hẳn cần nàng dỗ dành, càng ngày càng ”yếu đuối” rồi.

Thấy sắc mặt hẳn vẫn sa sầm, Lâu Thất đang định nói gì thì bất ngờ bụng dạ cồn cào, cảm giác muốn ói. Nàng nôn khan một cái rồi vội vàng bịt miệng lại:

”Lâu Thất? Sao vậy?” Sắc mặt Trầm Sát biến đổi.

644. Chương 644

Lâu Thất nôn khan không được gì, cảm giác buồn ói dồn dập liên hồi, mới đầu nàng còn tưởng mình ăn nhầm thứ gì đó, nghi ngờ cả nước lã này đưa tới có vấn đề, nhưng khi những suy đoán này bị nàng loại bỏ dần, cuối cùng sắc mặt nàng cũng hơi thay đổi.

Đế quân đại thần vẫn đang chú ý quan sát nàng, thấy mặt nàng biến sắc, tim hẳn giật thót, lập tức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hẳn liền bế bổng nàng lên.

”Thần y!” Hần gọi một tiếng sau đó bế này bay về phía Được Điện.

Ám vệ của Tam Trùng Điện, Nhị Trùng Điện lập tức không thấy bóng dáng để quân, để hậu đầu, cũng lo lắng nhảy ra, hốt hoảng đuổi theo.

Dọc đường đi, động tĩnh gây ra không nhỏ, khiến cha con Hiên Viên Chiến, Hiên Viên Lại, Trần Thập, Nguyệt vệ, còn có cả ba cặp tân nhân mới thành thân cũng mở cửa chạy ra.

”Sao vậy?”

”Để quân ôm để hậu chạy tới Được Điện!” Vì người hỏi là Hiên Viên Chiến nên Trần Thập không dám giấu giếm.

Mấy người Hiên Viên Chiến lập tức xông xáo.

”Tên tiểu tử Trầm Sát làm gì Tiểu Thất nhà chúng ta?”

”Mau, mau chạy theo xem sao.”

Hiên Viên Hoan Thiên thấy phụ hoàng, hoàng thúc của mình chạy như bay, rầu rĩ tóm họ lại: ”Mọi người chắc chắn Được Điện đi về phía đó chứ?”

Hiên Viên Chiến trừng mắt nhìn Trần Thập: ”Tiểu tử, còn không dẫn đường.”

Thế là một nhóm người rùng rần chạy tới Được Điện.

Lâu Thất lúc này không còn căng thẳng nữa, hơn nữa không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, cảm giác buồn nôn lập tức cũng dịu lại rất nhiều.

”Sát, chàng bé chắc chắn, đừng run tay.” Tiếng gió thổi vù vù bên tai, Lâu Thất thấy hần lo lắng như vậy, bật cười.

”Nàng còn cười được sao?”

Trầm Sát ôm nàng hạ xuống khu vườn sau Được Điện, thấy nàng mỉm cười rạng rỡ, hần lập tức nghiêng rặng.

Thần Y vội dẫn theo được đồng ra đón.

”Thần y, mau xem cho nàng.”

Lâu Thất lúc này cũng tự mình xác định được nhưng vẫn muốn để thần y bắt mạch, nên cũng không từ chối. Thấy Trầm Sát cứ bế mình như vậy, nàng liền nhắc nhở hắn: ”Hay là chàng đặt ta xuống đã?”

”Đúng vậy, để quân hãy đặt để hậu xuống trước.” Thần y vuốt mồ hôi, mới sáng sớm, để quân để hậu đã khiến ông cảm thấy tim đập thình thịch, không khỏi sợ hãi.

Trước đây để quân thường xuyên bị độc cổ phát tác, nhưng một hai năm nay đã bình an vô sự, ông ta cảm thấy mình ngày ngày trông thảo được, chế thuốc rất nhàn tản, người cũng trở nên biếng nhác, sắp sửa không quen với các tình huống đột xuất thế này, ông ta thực sự vô cùng sợ hãi, còn tưởng rằng lại có kịch độc hay kỳ cổ gì.

Trầm Sát vừa cẩn thận đặt Lâu Thất xuống giường, bên ngoài liền có tiếng thét của Hiên Viên Chiến vọng vào:

”Tiểu tử Trầm gia! Tiểu Thất nhà chúng ta sao rồi?”

Hắn đã là vua một nước, nhưng nhạc phụ đại nhân của hắn vẫn cứ mở miệng ra là gọi hắn tiểu tử Trầm gia, gọi như thế khiến hắn có cảm giác mình giống như một gã con trai mới lớn, không phải là người trưởng thành!

Trầm Sát mặt đen như đất nồi: ”Người đâu, cản người lại! Không cho phép ai vào quấy rầy để hậu bắt mạch!”

Thiên Nhất, Địa Nhị, Trần Thập... cũng không biết phải làm sao, chỉ đành liên thủ chặn ngoài cửa điện.

Hiên Viên Chiến mặt sa sầm: ”Mấy tiểu tử các ngươi có phải đối thủ của ta không? Không muốn bị ta đá đất thì hãy mau tránh ra.”

Hiên Viên Lại cũng trừng mắt: ”Phản rồi sao các ngươi, dám ngăn cản chúng ta.”

Trần Thập mặt nhăn nhó: ”Chiến Hoàng, vương gia, xin đừng làm khó thuộc hạ, chúng thuộc hạ cũng không còn cách nào khác.” Nếu như họ không nghe lệnh để quân, đó mới thực sự là làm phản.

Đúng là trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, thực ra ai mà không nhận ra, mấy vị này vị để hậu nên tới đây tranh giành đánh ghen. Có cần phải như vậy không?

Nguyệt vệ cũng khó xử đưa mắt ra hiệu cho Hiên Viên Hoan Thiên, hi vọng hắn có thể đứng ra hòa giải, nào ngờ Hiên Viên Hoan Thiên vén cấm bào, ngồi xuống một tảng đá ngắm cảnh ở bên cạnh, vỗ tay cười ha ha: ”Ha ha, mọi người đánh cho đẹp mắt vào một chút, cuộc sống nhàm chán quá, đánh một trận xem

nào.”

Mọi người đồng loạt gục ngã.

Lâu Thất trong điện dở khóc dở cười, không thể không lên tiếng: ”Mọi người ồn ào quá!”

Hiên Viên Chiến lập tức đánh một chuông về phía Hiên Viên Hoan Thiên, quát: ”Là người cười khó nghe quá, làm ồn tới hoàng muội của người rồi!”

”Chết tiệt!” Hiên Viên Hoan Thiên lập tức bay lên, trừng mắt nhìn ông ta: ”Phụ hoàng và hoàng thúc nô đùa trước, đừng đẩy hết tội lỗi lên người con!”

Mọi người đều cạn lời nhìn trời.

Mấy người này tới đây, họ thực sự không được yên ổn.

Trầm Sát vung Ẩm Huyết Kiếm: ”Im miệng hết!”

Thần y vốn đã sợ hãi, bị họ làm ồn như vậy ngược lại lại cảm trấn tĩnh, bước tới bắt mạch cho Lâu Thất.

Lập tức, ông mở tròn mắt, ngạc nhiên nhìn Lâu Thất.

”Đế, đế hậu...” có thể do quá bất ngờ, ông lắp bắp không nói lên lời.

Lâu Thất thấy phản ứng của ông như vậy biết rằng mình không đoán sai, nàng khẽ thở dài, sau đó chớp mắt, miệng nở một nụ cười.

”Đợi chút, Thất Thất, nàng đừng cười như vậy, bổn đế quân sao cứ cảm thấy rợn tóc gáy?” Trầm Sát chưa bao giờ thấy Lâu Thất cười như vậy, vì thế lập tức nắm chặt lấy tay nàng.

”Ngốc à.” Lâu Thất nhìn hần không nhịn được bật cười.

Trầm Sát nhìn thần y, thần y hít một hơi thật sâu mới nói: ”Đế quân, thần báo hỉ với đế quân!”

”Hỉ?” Trầm Sát vẫn sững sờ.

”Hỉ, đại hỉ, đế hậu có thai rồi.”

Có thai rồi?

Sững người một lúc, Trầm Sát mới hiểu ra câu đó có nghĩa là gì, hấn lập tức mở tròn mắt, kinh ngạc nhìn Lâu Thất.

Lâu Thất gật đầu với hấn.

Trầm Sát lại sững sờ nhìn về phía bụng nàng, giọng run run: "Có... rồi? Bồn để quân sắp làm phụ hoàng rồi?"

"Đúng vậy."

Xoảng một tiếng.

Không ai ngờ rằng, để quân vốn dĩ thái sơn sập trước mắt mặt cũng không cải sắc, bây giờ lại ngồi bệt xuống đất, ngọc bội bên eo nảy lên nảy xuống vì động tác của hấn, động tĩnh gây ra không hề nhỏ.

"Cái gì? Ta không nghe nhầm chứ? Ta sắp làm ông ngoại?" Hiên Viên Chiến lập tức túm lấy cổ áo Hiên Viên Lại.

Hiên Viên Lại vẫn đang sững sờ.

Nguyệt vệ, Ưng vệ, Hỏa vệ, Trần Thập, Lâu Tín... đều đưa mắt nhìn nhau, không khí tĩnh lặng một cách kì quái.

Lâu Thất nhướng mày, đang định hỏi mọi người có phải ngốc hết rồi không, bỗng nhiên nhóm người lập tức hoan hô.

"Đế hậu có thai rồi."

"Chúng ta có tiểu hoàng tử rồi!"

"Trời ơi, Đại Thịnh có đại hỉ rồi."

"Tuyệt vời quá!"

Ngay lập tức, tiếng hoan hô vang dậy, đế quân nọ vẫn ngồi trên sàn nhà chờ dẫn nhìn Lâu Thất, hấn đưa tay run run vuốt ve bụng Lâu Thất, đáng vẻ muốn động đây nhưng lại không dám động.

Lâu Thất nắm chặt lấy tay hắn: "Bây giờ vẫn chưa cảm nhận được."

"Linh tinh." Trầm Sát giống như lập tức sống dậy, sự kiêu ngạo trên mặt có giấu cũng không giấu được, hắn nói chắc như đinh đóng cột: "Con trai của bọn đế quân nhất định thông minh sớm! Bây giờ có thể nghe được tiếng của bọn đế quân rồi!"

Lâu Thất dở khóc dở cười, nàng phải giải thích với cổ nhân này ra sao, bây giờ vẫn còn là phôi thai? Nghe làm sao được?

Cứ để mặc hắn nằm mơ đi.

Thần y đứng bên cạnh hắng giọng, khẽ nói với Trầm Sát: "Đế quân, thần có vài việc cần chú ý..." muốn nói cho người nghe.

Còn chưa nói xong, Trầm Sát đã chủ động nói: "Người nói đi, bọn đế quân nghe đây."

"Xem hỉ mạch, đế hậu vừa có thai một tháng, phải nghỉ ngơi nhiều..."

Mục một, hai, ba, bốn, đế quân vừa nghe vừa gật đầu, đồng ý dứt khoát, đợi tới lúc thần y có vẻ lúng túng nói: "Lúc này thai nhi chưa ổn định, đế quân phải cai chuyện phòng the..."

Trầm Sát lập tức mặt biến sắc, lạnh lùng liếc nhìn ông ta: "Người nói gì?"

Thần y bày tỏ áp lực quá lớn, nhưng vẫn không thể không nói, vì đế quân rất cố chấp và có nhu cầu trong khoản này, ông là đại phu của đế quân đương nhiên rất rõ, đúng là rất quá mức, cũng là vì thể chất của đế hậu hơn người, nếu là những nữ tử khác, ai có thể chịu nổi.

"Mong đế quân nhẫn nhịn ba tháng..." những hoàng đế khác lúc này chắc chắn sẽ đi tìm tần phi tì thiếp khác, nhưng đế quân của họ hậu cung chỉ có một mình đế hậu, cũng không có cách nào cả, chỉ có thể nhẫn nhịn thôi!

Nghe xong những việc thần y dặn dò, cho dù Lâu Thất cũng cảm thấy nóng mặt.

Nhưng tiếp theo đó nàng nghe thấy Trầm Sát kinh ngạc nói: "Tại sao? Vì tên tiểu tử thối này mà bắt bọn đế quân không được chạm vào vợ mình?"

"Này!" Lâu Thất không nhịn được nữa: "Còn không chắc là bé trai, chàng cứ nói là con trai, có phải trọng nam khinh nữ không vậy?" Nói xong nàng lại cảm thấy không ổn, hình như trọng điểm không phải việc này?

Trầm Sát xua tay: "Hoàng tử cũng được, công chúa cũng được, bọn đế quân không quan tâm, nhưng nếu

như bắt bốn đề quân ba tháng không chạm vào nàng, Thất Thất, hay là chúng ta không cần đứa con này nữa.”

Hắn nói lời này không hề hạ giọng, mọi người đều nghe thấy, thế là mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Họ không nghe nhầm chứ?

Đề quân đại thần vì không thể nhận được việc không được gần gũi đề hậu, ừ ừ ừ, tới con cái cũng không cần?

Đề quân đại thần trọng... dục như vậy, có được không?

Lâu Thất đỏ mặt chỉ hận không thể đào lỗ chui xuống đất. Gã này vốn dĩ chiếm cứ Tam Trùng Điện không cho ai vào để gã cả ngày làm việc đó, nàng đã cảm thấy rất mất mặt rồi, bây giờ lại còn có thể nói ra lời khốn kiếp là không cần con! Tại sao nàng lại tìm phải một gã đàn ông như vậy chứ?

Lâu Thất rất giận dữ, hậu quả rất nghiêm trọng.

Hôm nay, đề hậu kiên quyết phải ngủ riêng giường với đề quân... không, ngủ riêng điện.

Đây tuyệt đối là việc lớn ở Cửu Tiêu Điện.

Nguyệt và mọi người rầu rĩ tới bạc tóc, chỉ có mấy người họ Hiên Viên là không sợ đại loạn. Hiên Viên Chiến bắt đầu thuyết phục Lâu Thất: "Tiểu Thất à, hay là theo phụ hoàng và hoàng huynh con về hoàng thất Hiên Viên thôi, có chúng ta bảo vệ con, nhất định sẽ sinh ra một đứa bé xinh đẹp."

"Đúng vậy, sắp sinh và sinh con xong ở nhà ngoại sẽ tốt hơn, cái này trước đây quảng cáo bệnh viện phụ sản đều nói vậy." Hiên Viên Lại cũng tán đồng.

Lâu Thất trợn ngược mắt: "Lão đạo sĩ thôi, lão tới cả quảng cáo bệnh viện phụ sản cũng xem, lão phải chán tới nhường nào chứ hả?"

"Cũng đâu có cách nào đâu? Khi đó con đi rồi, có một mình ta sống trong một căn biệt thự, chắc chắn là chán rồi." Hiên Viên Lại thần nhiên trả lời.

Lâu Thất lắc đầu: "Con vẫn không thể tới hoàng thất Hiên Viên được, mọi người quên việc hắc vụ của tộc Long Dẫn rồi sao?"

645. Chương 645

Vừa dứt lời, Trần Sát lập tức bay vào, trầm giọng nói: "Nàng có thai, còn muốn tới tộc Long Dẫn?"

”Lẽ nào ta không đi? Việc này liên quan tới ông ngoại, chàng nói xem ta có đi hay không?”

”Bổn để quân không cho phép...”

Lâu Thất lập tức đứng dậy: ”Trầm Sát, chàng có hiểu lý lẽ không vậy?”

”Là nàng không hiểu lý lẽ, thần y nói rồi, ba tháng đầu tới bổn để quân cũng không được cùng phòng, nàng lại còn muốn đường dài bôn ba đi mạo hiểm?”

Nghe vậy Lâu Thất không khỏi đỏ mặt.

Phụ thân, anh trai, lão đạo sĩ thối của nàng đều ở đây, hắn mở miệng ra là cùng phòng, có cần thể diện nữa không vậy?

Nàng thực sự không biết rằng cổ nhân lại còn thoải mái hơn càng nàng.

Ba người đàn ông nhà Hiên Viên cũng dở khóc dở cười, xem ra Trầm Sát vẫn canh cánh trong lòng việc ba tháng không được cùng phòng, nói gì cũng sẽ nói tới việc này.

”Khụ khụ, việc này chúng ta đứng về phía Trầm Sát, Tiểu Thất, con có thai, đúng là không nên đi mạo hiểm.” Hiên Viên Lại cố ý nghiêm mặt.

Nhưng từ khi Lâu Thất mười tuổi đã không còn sợ chiêu bài này của ông ta nữa, nhìn ông ta nghiêm mặt, nàng chỉ xùy một tiếng.

”Bây giờ con chẳng qua cũng chỉ là có thai mà thôi, năm xưa còn còn là một đứa bé lão đã bắt con đi ra ngoài kiếm tiền rồi.”

Hiên Viên Lại nghe nàng nói vậy lập tức cảm thấy bất ổn, quả nhiên, hai cha con nhà Hiên Viên yêu con hơn mạng sống, yêu em gái hơn mạng sống lập tức nổi đóa, bốn con mắt trợn trừng nhìn ông ta.

Hai quyền khó địch lại bốn tay, hòng hồ ông ta vốn dĩ không đánh lại được đại ca của mình, lại còn tính cả tên tiểu tử thối Hiên Viên Hoan Thiên này nữa...

Hiên Viên Lại lập tức như bôi dầu dưới chân, chạy mất hút.

”Lão tam! Người đừng chạy! Người nói rõ ta nghe xem, không phải người nói là người ở hiện đại cứng chiều Tiểu Thất giống như châu báu? Không phải người nói nó được cơm bưng nước rót, phục vụ tận nơi sao?”

Trầm Sát lạnh nhạt tiếp lời: "Sao có thể chứ? Thất Thất từ khi bé tí đã bị ông tư vứt đi giết người kiếm tiền mua nhà rồi."

"Thật quá đáng! Tam thúc!"

Thấy cha con nhà Hiên Viên tức giận đuổi theo, trong điện cuối cùng cũng chỉ còn lại hai phu thê họ, yên tĩnh hẳn, Trầm Sát lập tức vung tay áo đóng cửa lại, Âm Huyết Kiếm được vứt ra, chuẩn xác làm song cửa.

Hắn bước từng bước lại gần Lâu Thất.

Lâu Thất lập tức cảm thấy nhiệt độ tấm điện tăng lên mấy độ, nàng bắt giắc lùi lại sau.

Thấy nàng như vậy, Trầm Sát khế quát một câu: "Đứng lại, không được lùi nữa."

Lâu Thất bắt giắc có chút tủi thân: "Vừa rồi chàng đã nói với ta không được hai lần rồi!"

Thấy mắt nàng đỏ hoe, Trầm Sát liền đầu hàng... "Bổn để quân không hung dữ với nàng, là sợ nàng lùi vấp ngã, nhìn coi, phía sau có một cái ghế."

Nhất lúc nàng quay đầu lại, hắn bước vội lên trước hai bước, ôm lấy nàng: "Được rồi, đừng giận nữa, bây giờ nàng thực sự không thích hợp đi tới tộc Long Dẫn, ai mà biết được hắc vụ đó có ảnh hưởng gì tới em bé trong bụng nàng hay không? Để Nguyệt và Trần Thập đi được rồi, dù sao thì họ cũng chưa thành thân, không giống Ứng, Hỏa và Lâu Tín, họ mới thành thân cần ở bên thê tử."

Nguyệt và Trần Thập đang canh gác ở hoa viên trong Tam Trùng Điện đồng loạt hắt hơi.

Cũng may họ không nghe được, nếu nghe được chắc cả hai sẽ phải rất tủi thân. Độc thân cũng là tội sao? Vốn dĩ độc thân đã là rất đáng thương rồi, lại còn bị phái đi xa? Còn những người kia được ở nhà ôm nương tử, tình cảm ân ái?

Để quân đại nhân đừng thiên vị vậy chứ?

Chỉ có điều sự việc phát triển khiến họ kinh ngạc.

Bay ngày sau, dịch thừa ở Bắc Thương xa xôi một lần nữa cấp báo, thôn làng nhỏ gần tộc Long Dẫn của Bắc Thương, trong đêm tối bị hắc vụ lặng lẽ lan tỏa bao phủ, toàn thôn hơn ba trăm người, không một ai sống sót, dường như trong màn đêm, bị hắc vụ lặng lẽ nuốt chửng.

Có lẽ họ căn bản còn không kịp phản ứng gì.

Sau khi nuốt trọn thôn làng, tốc độ lan tỏa của hắc vụ lại nhanh hơn nữa.

Bây giờ bách tính của tiểu trấn gần thôn đó nhất đang vô cùng lo lắng, bất chấp triều đình an ủi, mọi nhà đang thu thập đồ đạc, dắt theo con cái chuẩn bị rời bỏ quê hương chạy tới Đại Thịnh.

Nếu cứ như vậy, Đại Thịnh cách tộc Long Dẫn vừa xa lại đang trong thời thịnh thế sẽ trở thành mục tiêu chạy nạn hàng đầu của Đông Thanh và Bắc Thương, hoàng đế Đông Thanh và Bắc Thương chắc chắn không thể không quan tâm, thế cục hòa bình khó khăn lắm mới duy trì được giữa mấy nước sẽ bị phá vỡ.

Nam Cương và Bắc Cương vẫn đang nhòm ngó nhất định sẽ thừa nước đục thả câu, tới khi đó chiến hỏa lại nổi lên, ai cũng không thể một mình yên ổn.

”Chúng ta phải đi thôi.”

Lâu Thất nhìn Trầm Sát đang trầm ngâm sau khi xem cấp báo.

Hiên Viên Chiến nhú mày nói: ”Ta và tam thúc các con đi, tâm nguyện năm xưa của ông ngoại con cũng phải do nhà Hiên Viên chúng ta hoàn thành.”

”Vấn đề này không cần tranh cãi nữa, con cũng đi.” Lâu Thất rất kiên quyết, về việc năm xưa người đàn bà điên kia tại sao lại tới đây tìm nàng vẫn còn rất nhiều điểm đáng ngờ, nàng có cảm giác chuyến đi lần này có lẽ sẽ điều tra ra được chân tướng sự việc, còn cả việc tại sao Minh Liệt lại phải chết.

Trong tay nàng còn có chiếc gương trang điểm lấy được trong sơn động ở trong rừng khi xưa.

Đó là chiếc gương trang điểm Minh Liệt để lại cho nàng.

Lâu Thất vẫn không hiểu tại sao Minh Liệt lại để lại một chiếc gương trang điểm. Việc này nếu không điều tra rõ ràng, trong lòng nàng sẽ vĩnh viễn có một nút thắt.

Nhưng nếu như nhắc tới Minh Liệt trước mặt Trầm Sát, mặc dù nàng và Minh Liệt thực sự không có gì, Trầm Sát cũng sẽ để bụng vì dù sao Minh Liệt cũng chính là người đàn ông thân thiết nhất bên cạnh nàng, họ từng cùng làm nhiệm vụ vào sinh ra tử, cùng ở trong sơn động một thời gian dài.

Hơn nữa nàng luôn luôn có cảm giác vô cớ rằng những chuỗi ngày bình an này khiến người ta thấy giống như hoa trong gương, trắng dưới hồ, nói không chừng sẽ có một lúc nào đó bị phá vỡ.

Cảm giác thiếu an toàn này không biết xuất hiện từ đâu, có lẽ phía sau vụ việc hắc vụ của tộc Long Dẫn lần này mới là chân tướng sự việc.

Trầm Sát lặng lẽ nhìn nàng, không nói gì.

Nếu như là người khác có lẽ sẽ sợ sự lạnh lùng của hắn lúc này nhưng Lâu Thất thì không, nàng vẫn nhìn hắn không hề sợ hãi, không chút nhượng bộ.

Tới tận cuối cùng, Trầm Sát nghiêng răng.

”Bổn để quân thực sự rất muốn có thể đánh mông nàng, trói chặt nàng lại.”

Lâu Thất bật cười rạn rở: ”Chàng không nỡ.”

Đều do hắn chiều ra. Trầm Sát thở dài: ”Nhưng nàng phải đồng ý với bổn để quân, sẽ luôn ở bên cạnh bổn để quân, không được rời xa nửa bước.”

Nàng muốn đi, hắn đương nhiên cũng phải đi.

Lâu Thất lập tức gạt đầu.

Việc nàng có tin vui vẫn chưa được truyền đi, nếu không bây giờ bách quan chắc đều đã can gián ngăn cản họ đi xa. Đại Thịnh quốc khác với các quốc gia khác, hoàng hậu có một, tần phi có cả đống, không lo việc con cái, Đại Thịnh họ chỉ có một hoàng hậu duy nhất, nếu nàng xảy ra chuyện gì, chuyện con cái sau này sẽ rất phiền phức.

Nhưng ở Tam Trùng Điện và Nhị Trùng Điện, người cần biết đều đã biết cả.

Còn không đợi họ vui mừng reo hò đã nghe tin đế quân và đế hậu chuẩn bị đi xa, mọi người lập tức đều vô cùng lo lắng.

Ở một góc tối, một cung nhân ánh mắt nham hiểm.

Đi xa cũng tốt, ở đây bà ta không tìm được cơ hội ra tay. Họ rời khỏi nơi may mắn này, lẽ nào là tới nơi đó? Vừa hay, vừa hay, có lẽ đi theo họ bà ta mới có thể tìm được những người kia!

Có người ở phía xa gọi bà ta.

”Này, ngươi là người ở phòng giặt đồ Nhất Trùng Điện đúng không? Sao lại chạy vào Nhị Trùng Điện?”

Bà ta cúi đầu bước về phía cung nữ kia. Khi nhìn thấy đối phương ăn vận trang phục Nhị Trùng Điện, quan sát xung quanh vắng lặng không một bóng người, ánh mắt bà ta thoáng sát ý.

”Lão nô nhất thời lạc đường đi tới đây, cô nương dẫn lão nô đi ra đi...”

”Đúng là, sao lại lạc đường ở đây chứ? Mau đi theo ta.” Vừa dứt lời, cô ta liền mở tròn mắt, kinh hãi ngã ngửa ra sau.

Lão cung nhân đón lấy thi thể của cô ta, kéo vào một góc của hoa viên.

Một lát sau, tiểu cung nữ thanh tú rõ ràng đã chết lại bước ra, đứng dưới gốc một cây hoa, bẻ một bông hoa cài lên mái tóc, mỉm cười một nụ cười quái dị. Cô ta xoa tay lên mặt, khẽ thở dài.

”Đã quên mất từ thuở nào cũng có nước da mịn màng thế này rồi...” Ánh mắt cô ta dờ dẩn như thể nghĩ tới việc gì đó, đầu tiên là mỉm cười ngọt ngào, sau đó là căm hận khiến gương mặt nhăn nhó, rồi lại trở lên vô cùng đau buồn, nhưng dù cô ta có biểu cảm thế nào đi nữa thì gương mặt vẫn cứng đờ kì quái.

Cô ta cầm lấy một tấm lệnh bài, nhanh chóng rời khỏi nơi này, tìm quân sự cô cô.

”Cô cô, nghe nói lần này để quân để hậu xuất cung cần dẫn theo cung nữ có phải không?”

Quân sự cô cô nhìn thấy cô ta liền mỉm cười: ”Nhị Vy à, đúng là, những tin này người nghe nhanh nhất, sao vậy, có phải cũng muốn đi theo à?”

”Cô cô thật thông minh.”

”Muốn đi theo cũng không dễ vậy đâu, để quân có chỉ, lần này chỉ dẫn cung nữ có võ công, lại còn phải đi được ba chiêu dưới tay Trần tướng quân mới được.”

Trần Sát đúng là vừa mới hạ một chỉ lệnh, trước đây họ đi khỏi cung thường không thích dẫn theo cung nữ, nhưng lần này khác trước, Lâu Thất có thai, mọi phương diện đều cần được chăm sóc tỉ mỉ, vì thế nhất định phải dẫn theo cung nữ, vì mỗi lần họ ra khỏi cung đều không đơn thuần là đi ngao du sơn thủy, đều sẽ có nguy hiểm rình rập, vì thế chỉ ít cần có cung nữ có thể tự bảo vệ bản thân, không được trở thành gánh nặng cho người khác.

Trần Thập đích thân chọn cung nữ, chỉ cần miễn cưỡng đi được ba chiêu dưới tay hắn là coi như được chọn.

”Vậy Nhị Vy đi thử xem.”

Ngày hôm sau, đội ngũ của đế quân xuất phát dưới ánh nắng ban mai đầu tiên của buổi sớm, bách tính hoàng thành thức dậy sau giấc mơ đẹp, chỉ có những người bán rau dậy sớm, những chương quỹ dậy sớm có thể nhìn thấy đội ngũ này.

Lâu Tín, Hỏa, Ứng mới thành thân ở lại trấn thủ Cửu Tiêu Điện, Nguyệt, Trần Thập dẫn đội ngũ đi cùng, mười tám hắc giáp kỵ binh, ba mươi thị vệ, hộ tống mười cỗ xe ngựa ra khỏi thành, mang theo khí thế lẫm liệt.

Đại Thịnh tới nay đã là phồn vinh thịnh thế, rời khỏi hoàng thành, Phá Vực Hoang Nguyên khi xưa đã làm đường thẳng tắp, nghe theo kiến nghị của Lâu Thất trồng cây hai bên đường, bây giờ cây cối um tùm, cảnh quan rất đẹp.

Cách xa trăm dặm có một thành nhỏ khác, họ chỉ đi ngang qua chứ không vào ở vì phải gấp rút lên đường.

Bắc Thương và Đông Thanh liên minh cùng nhau hỗ trợ củng cố quốc lực, vốn dĩ với quốc lực của họ hiện tại có thể đánh hạ Đại Thịnh, nhưng sau lưng Trầm Sát và Lâu Thất là cả đại lực Long Ngâm, còn ai dám làm gì họ? Không chỉ như vậy, nghe nói họ tới Bắc Thương, hoàng thất Bắc Thương cũng có chút lo lắng, không yên.

646. Chương 646

Đông Thanh thái tử Đông Thời Ngọc đã đăng cơ làm hoàng đế, nhị công chúa Bắc Thước Dực của Bắc Thương làm hoàng hậu, ngoài ra còn có bốn phi mười sáu tần, mỹ nhân vô số...

Sau khi nghe xong vụ việc hắc vụ, do quá lo lắng cho Bắc Thương, Đông Thanh hoàng hậu Bắc Thước Dực xin về Bắc Thương, hoàng đế Đông Thời Ngọc đi cùng, mười ngày trước đã tới thành Nặc Lạp ở biên thành Bắc Thương.

Biết Trầm Sát và Lâu Thất sắp tới, Đông Thời Ngọc dẫn theo hoàng hậu, Nặc Lạp thành quận cùng các quan mở cửa thành nghênh đón.

Bắc Thước Dực đứng bên cạnh Đông Thời Ngọc nhìn về phía trước, vẫn chưa thấy bóng người nào.

"Khi xưa hoàng tỷ cũng từng tới thành Nặc Lạp." Ánh mắt nàng ta nhìn ra xa khẽ nói: "Sau khi hoàng tỷ qua đời, bổn cung tưởng rằng cả đời này sẽ không tới thành Nặc Lạp nữa, không ngờ vẫn có cơ hội tới đây."

Đông Thời Ngọc nghe nàng ta nói vậy, trong đầu xuất hiện dung mạo xinh đẹp của đại công chúa Bắc Thương Bắc Phù Dung. Khi Bắc Phù Dung chết trong lòng hắn có một ý nghĩ, muốn bắt chấp tất cả báo thù cho nàng ta, nhưng sau biết rằng người giết nàng là Hỏa vệ một trong tứ vệ của Trầm Sát, suy nghĩ đó lập tức tan đi.

Một nữ nhân so với quốc gia thực sự không có là gì. Hắn không muốn đối địch với Trầm Sát, người đàn ông đó thực lực quá mạnh, bên cạnh lại có trợ thủ đắc lực là Lâu Thất.

Sau này, Long Ngâm đại loạn, Đoạn Trần Tông diệt vong, hai miền đại lực khai thông, hắn biết cuối cùng mình cũng có thể nhân cơ hội để làm việc lớn, hắn liền thuyết phục phụ hoàng, để hắn có thể làm theo nguyện vọng, dẫn binh tới đại lực Long Ngâm, vì thế mới có đủ danh vọng, sau khi trở về thành công đoạt hoàng vị một cách áp đảo.

Bắc Thương tự nguyện để Bắc Thước Dực liên hôn với hắn.

Hiện nay hoàng vị của Bắc Thương vẫn đang tranh đoạt nhưng hắn đã ngầm bố trí quân cờ của mình, chỉ cần thời cơ thích hợp, người lên ngai vàng nhất định sẽ là tiểu hoàng tử có tình cảm thâm hậu với Bắc Thước Dực. Như vậy, Đông Thanh và Bắc Thương chỉ ít cũng có hơn hai mươi năm ổn định minh ước.

Vì thế hắn rất ân sủng Bắc Thước Dực.

Chỉ có điều bây giờ Bắc Thước Dực đột nhiên nhắc tới Bắc Phù Dung khiến trong lòng hắn không vui. Bắc Thước Dực mặc dù hai năm qua đã trưởng thành nhiều nhưng vẫn còn cách mẫu nghi thiên hạ, đoạn trang hiển thực một khoảng.

Hiện nay thi thoảng nàng ta lại nhắc tới Bắc Phù Dung, chỉ vì năm xưa hắn thực tế là muốn liên hôn với Bắc Phù Dung, hơn nữa còn bị nàng ta phát hiện ra một chuyện, hắn sớm đã chiếm được thân thể của Bắc Phù Dung, thậm chí một lần hắn và Bắc Phù Dung... còn bị Bắc Thước Dực nhìn thấy.

Nữ tử mặc trang phục cung đình xinh đẹp đứng bên cạnh họ thăm quan sát sắc mặt Đông Thời Ngọc, nhận ra hắn không được vui liền mỉm cười nói với Bắc Thước Dực: "Hoàng hậu không thể nhắc tới Bắc Thương đại công chúa trước mặt đế quân để hậu của Đại Thịnh, nếu không họ tưởng rằng hoàng hậu vẫn muốn báo mối thù xưa."

Bắc Phù Dung cũng coi là chết trong tay Đại Thịnh, khi xưa Hỏa vệ muốn phá hoại liên hôn giữa Đông Thanh và Bắc Thương, vì khi đó Đại Thịnh còn yếu, Bắc Thương hoặc Đông Thanh đều là uy hiếp.

Chính trị hỗn loạn, khó phân định đúng sai.

Khi đó không ai ngờ được rằng, ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây, hiện nay Đại Thịnh đã trở thành cường quốc, còn họ phải ngẩng cổ ngược nhìn.

Bây giờ ai dám báo mối thù xưa?

Hơn nữa lần này để quân đế hậu Đại Thịnh tới đây cũng là vì muốn giúp Bắc Thương.

Nếu như Hắc Vụ vẫn không thể khống chế, Bắc Thương có thể sẽ bị nuốt chửng toàn bộ quốc gia, đây là nguy cơ diệt quốc.

Hiện nay trên dưới Bắc Thương, lòng người sợ hãi, coi đế quân đế hậu Đại Thịnh là thường cứu mạng, rất hoan nghênh họ tới đây, nếu như chính họ lại đắc tội đối phương, e rằng chính bách tính trong nước sẽ nổi giận.

"Huệ Phi, bốn cung nói chuyện với hoàng thượng có phần cho người xen vào không?" Bắc Thước Dực tức

giận, quay người vung tay tát mạnh một cái.

Nữ tử xinh đẹp mặc trang phục cung đình chính là Huệ Phi một trong số tứ phi của Đông Thời Ngọc, lần này tới thành Nặc Lạp, ngoài Bắc Thước Dực ra, Đông Thời Ngọc còn dẫn theo một phi một tần, vì Bắc Thước Dực đã có thai, không tiện hầu hạ Đông Thời Ngọc.

Nét đẹp của Huệ Phi có ba phần giống với Bắc Phù Dung khi xưa, ngược lại trở thành cái gai trong mắt Bắc Thước Dực. Hai người tích oán đã lâu, lần này mới chính thức ra tay.

Huệ Phi bị tát ngã nhào xuống đất, hai cung nữ sau lưng nàng ta vội vàng chạy tới đỡ.

Đông Thời Ngọc cũng đang một bụng nộ hỏa, giữ lấy cổ tay Bắc Thước Dực, tức giận nói: "Trước mặt đám đông, không sợ mất mặt sao?"

"Bổn cung dạy bảo một phi tử không hiểu quy tắc, có gì mất mặt chứ?"

"Không xong rồi, Huệ Phi chảy, chảy máu rồi!" Một cung nữ bất ngờ sợ hãi kêu lên.

Đông Thời Ngọc liền quay đầu lại nhìn, chỉ thấy dưới xiêm y tím nhạt của Huệ Phi đang có máu chảy ra. Tình hình này ai cũng hiểu là chuyện gì.

Hắn vừa sợ hãi vừa tức giận: "Huệ Phi có thai, tại sao không nói?"

Huệ Phi mặt tái nhợt, nước mắt giàn giụa: "Hoàng thượng, hoàng thượng, thần thiếp cũng không biết..."

Đúng lúc nơi này náo loạn, không ai phát hiện ra trên đường đã có một dòng người uy phong lẫm liệt nhanh chóng đi tới, ngược lại mấy người đứng cạnh trà lâu bên đường cách đó không xa lập tức nhìn thấy.

"Công tử, sư phụ, mau nhìn xem, có phải Thất công tử tới rồi không?"

Mấy người này chính là người nhà Tiêu gia.

Lão gia chủ Tiêu Hỏa, công tử Tiêu Kinh còn có cả Đại Ngưu hai năm đã học thành nghề rèn, nhưng toàn tâm toàn ý ở lại Tiêu gia.

Tiêu gia năm xưa chính là thợ rèn hàng đầu của đại lục Tứ Phương, roi Thí Hồn của Lâu Thất, Ẩm Huyết Kiếm của Trầm Sát đều được Tiêu gia rèn.

Chỉ có điều khi xưa con nuôi của Tiêu Hỏa là Tiêu Vọng vì ân oán cá nhân đã bị Bắc Phù Dung mua chuộc,

muốn hãm hại Tiêu gia, dẫn người cùng nhóm người Lâu Thất có một trận chém giết mạo hiểm ở hồ Vọng Ưu, khi đó Lâu Thất dùng thân phận Thất công tử tới đây, trong đường hầm dưới hồ Vọng Ưu, Tiêu Vọng lần đầu phát hiện nàng là nữ nhi, đưa mắt nhìn xuống ngực nàng, bị Trầm Sát dùng một đạo khí kinh đánh nổ một con mắt.

Tiêu ngũ tiểu thư Tiêu Dung khi đó cũng vì ham muốn cá nhân đồng thời có ý đồ với Trầm Sát, lại bị Tiêu Vọng lợi dụng, có kết cục thê thảm.

Tiêu gia không oán hận Trầm Sát, Lâu Thất, ngược lại rất cảm hận Bắc Phù Dung và Tiêu Vọng, sau này Bắc Phù Dung chết đi họ còn ăn mừng một phen.

Sau này, Tiêu gia lặng lẽ một thời gian, sau khi việc của đại lục Long Ngâm truyền khắp thiên hạ, Đông Thời Ngọc năm lần bảy lượt tới khẩn cầu Tiêu gia mới chịu tái xuất, rèn binh khí cho các tướng sĩ tới đại lục Long Ngâm, góp sức cho chiến dịch ở đại lục Long Ngâm.

Lần này nghe nói Trầm Sát và Lâu Thất tới thành Nặc Lạp, mọi người Tiêu gia liền tới ngoài thành đón chờ.

Họ đều rất nhớ Thất công tử thông minh tuấn tú, mặc dù đã biết thân phận thực sự của Lâu Thất, nhưng nhắc tới nàng, họ đều quen gọi là Thất công tử.

Đặc biệt là Đại Ngưu.

Năm xưa hẳn chẳng qua chỉ là học đồ không mấy nổi bật ở Tiêu gia, nhưng Lâu Thất nhớ hẳn, sau về tới Tiêu gia còn động viên riêng hẳn.

Chính vì có Lâu Thất nên hẳn mới càng chuyên tâm, cuối cùng đã nhận được toàn bộ chân truyền của Tiêu Hỏa, bây giờ cũng đã là một đại sư rèn khiến mọi người ngưỡng vọng.

Xe ngựa chẳng mấy chốc đã tới.

Mười tám hắc giáp kỵ binh đi trước mở đường, uy phong凛冽, dường như trên người họ đã ngưng tụ chiến ý thành thực chất, khiến ai nhìn vào cũng lập tức máu huyết sục sôi.

Binh như vậy, trước đây họ chưa từng nhìn thấy.

Mười cỗ xe ngựa đi ngay sau họ, ngựa kéo xe đều là bảo mã.

Quốc lực của Đại Thịnh đã mạnh tới mức đáng kinh ngạc.

Mấy người nhà Tiêu gia liền yên lặng, lùi ra sau, họ thực sự đã bị chấn nhiếp. Cũng là lúc này họ mới phát hiện ra Lâu Thất đã trở thành đế hậu vô song của cường quốc, sao có thể qua lại với bách tính như họ.

Trong lòng Tiêu Kinh có phần rầu rĩ.

Đại Ngưu cũng chỉ mấp máy miệng, sau đó lo lắng kéo áo lên lau mồ hôi tay, sau đó lại lùi lại.

Nhưng chính lúc này, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Họ liền ngừng vực nhìn qua.

Chỗ xe ngựa đi đầu mở cửa ra, một bóng người y phục màu đen nhảy xuống trước, sau đó hất giơ tay ra, một bàn tay trắng ngần thon thả thò ra, đặt lên tay hắn.

Tim Tiêu Kinh lập tức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hắn bắt giác bước lên ba bước.

Người đó cuối cùng đã tới, đứng trên xe ngựa, xiêm y màu trắng, đai cột tóc khảm ngọc, dưới chân là một con hồ ly hai màu tím bạc đan xen, gương mặt xinh đẹp như tranh vẽ, khóe miệng mỉm cười rạng rỡ.

Thất công tử.

Lâu Thất công tử rực rỡ như vì sao sáng thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của hắn.

”Tiêu Kinh.”

Giọng nói trong trẻo gọi tên hắn.

Tiêu Kinh cảm thấy đời này của hắn đã viên mãn. Chỉ như vậy đã đủ rồi, đủ rồi.

”Tiêu Kinh bái kiến đế quân, đế hậu.”

Hắn từ từ định bái lạy, một đạo kinh phong liền đỡ hắn lên, sắc mặt Trầm Sát lạnh như băng: ”Miễn lễ.”

Nguyệt và Trần Thập nhảy xuống ngựa, cười thầm trong bụng, người khác không hiểu tại sao, họ sao có thể không biết? Khi gần tới thành Nặc Lạp, đế hậu nhớ ra thân phận Thất công tử năm xưa, nhất định đòi mặc trang phục nam nhi màu trắng đóng giả Thất công tử, để quân nghĩ tới thời gian đó đế hậu rời xa

hắn, nữ cải trang nam chơi đùa vui vẻ trên giang hồ, trong lòng rất rầu rĩ.

Hơn nữa để hậu mặc trang phục nam nhi màu trắng quả nhiên rất có phong thái, để quân rõ ràng đang ghen, sợ có quá nhiều ánh mắt nam nhân bị để hậu thu hút.

Đáng tiếc, để quân yêu vợ hơn cả mạng sống không thể phản đối để hậu.

Đương nhiên họ cũng tự động quên đi việc tối qua để hậu kéo theo để quân lên lút vào rừng hy sinh gì đó, dù sao thì khi trở về để lực toàn thân không chút sức lực, vùi mặt trong ngực để quân để hắn bế lên xe ngựa.

Khi đó, Chiến Hoàng vẻ mặt lúng túng khuyên để quân, nói ba tháng đầu tốt nhất không được làm chuyện đó?

Để quân lập tức liếc mắt muốn giết người.

”Không ngờ vẫn còn có thể gặp lại, Tiêu lão gia chủ, Đại Ngưu.” Lâu Thất được Trầm Sát bế xuống xe ngựa, tự động bỏ qua cách xuất hiện yếu ớt của mình, nhìn Tiêu Hỏa và Đại Ngưu, mỉm cười gật đầu với người nhà Tiêu gia sau lưng họ.

Tử Vân Hồ U U lao đi, lập tức nhảy lên vai Trần Thập, kêu hai tiếng u u với Tiêu Hỏa.

Lão già, lão còn nhớ khi xưa lấy máu của bốn hồ ly rèn kiếm không?

Thật hiếm có, Tiêu Hỏa lại hiểu được ý của nó, vội vàng chấp tay chào hỏi nói: ”U U tiên hồ xem ra vẫn rất có thành kiến với lão phu, ha ha.”

”Có thể rèn kiếm cho bốn để quân, nó dám có ý kiến gì?” Trầm Sát liếc nhìn nó.

”U u.”

U U lập tức cúi đầu, vâng vâng, người mạnh người nói sao thì là vậy! Nó không so đo với bá vương.

647. Chương 647

”Còn không mau truyền ngữ y!”

Đồng Thời Ngọc vừa lo lắng vừa tức giận vì việc xảy ra ở quan khẩu, hắn vốn sợ máu, nhưng sau khi đăng cơ làm hoàng đế vẫn luôn cố né tránh sự thật này, để tránh ảnh hưởng tới long uy, bây giờ có chút không chống đỡ được.

Lúc này Bắc Thục Được còn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hấn, giận dữ chất vấn: "Chàng từng nói, thái tử trưởng tử chỉ để bổn cung sinh, bây giờ Huệ Phi có thai, chàng nói sao đây?"

"Hoàng hậu nhất định muốn tranh luận việc này với trẫm trong lúc này sao?"

Đông Thời Ngọc sắc mặt sa sầm.

Ngoài Trầm Sát ra, hiện nay hấn là quân vương tuần mỹ thiên hạ đệ nhị, nhưng thân là hoàng đế, công việc phải xử lý hàng ngày, người phải đề phòng, gian khổ phải ứng phó nhiều hơn rất nhiều so với hồi làm thái tử, hơn nữa tam cung lục viện tranh sủng liên miên, hiện giờ hấn đã không còn đáng vẻ công tử ôn hòa dịu dàng năm xưa nữa. Mặc dù có quân uy nhưng đã có thêm ba phần thâm trầm.

"Đông Thanh Hoàng có chuyện gì vậy?"

Đợi tới khi giọng Nguyệt vang lên, mọi người Đông Thanh mới bất ngờ phát hiện họ đã tới trước mặt.

Chiến mã tuần mỹ, chiến sĩ hiên ngang.

Xe ngựa sang trọng, một đôi nam nữ xuất sắc đứng nhìn cảnh tượng hỗn loạn bên này.

Trầm Sát vẫn giống với Trầm Sát khi xưa, chỉ là có thêm phần trầm ổn.

Lâu Thất vẫn là Lâu Thất đó, nhưng lại càng xinh đẹp hơn xưa.

Thậm chí Nguyệt, Trần Thập cũng đều khí thế hơn xưa, tuần mỹ khiến nữ tử vừa nhìn đã đỏ mặt.

Nhóm người này, trời sinh ra để áp đảo người khác sao?

"Đế quân, đế hậu!"

"Cung nghênh đế quân, đế hậu, đế quân đế hậu vạn tuế vạn tuế."

Chưa đợi Đông Thời Ngọc có hành động gì, bách tính thành Nặc Lạp đã tự động quỳ lạy.

Trong cỗ xe ngựa thứ hai, Hiên Viên Hoan Thiên uể oải ngồi dựa xe ăn nho liếc nhìn cha mình: "Phụ hoàng không ra ngoài xuất đầu lộ diện? Chiến Hoàng của đại lục Long Ngâm, nói ra cho họ khiếp sợ ba ngày không dậy nổi..."

Hiên Viên Chiến liếc nhìn hần, cười chửi: "Ông đây là kẻ thích chơi trội vậy sao? Lầu chủ Hội Hoa Lầu?"

Hiên Viên Lại ngồi cạnh trợn ngược mắt, không buồn quan tâm tới hai cha con ấu trĩ này.

Dọc đường, Hiên Viên Hoan Thiên đã kể hàng trăm lần việc hần mở Hội Hoa Lầu ở trong thành Nặc Lạp, lần đầu gặp Tiểu Thất ở Hội Hoa Lầu, sau đó là quá trình nhận mặt, khiến ông ta nghe tới nhàm chán.

Có điều ông ta tha thứ cho hai cha con họ tham gia quá ít vào cuộc sống của Lâu Thất, không giống ông ta...

Đoàn người của Đại Thịnh tới giống như một liều thuốc định tâm cho thành Nặc Lạp.

Đoàn người Lâu Thất và Trầm Sát vào ở trong Hội Hoa Lầu.

Người Đông Thanh chỉ biết Hội Hoa Lầu chủ đích thân tới tiếp đãi, Hội Hoa Lầu cũng không mở cửa ra ngoài, căn bản không biết Hội Hoa Lầu chủ chính là hoàng thất hoàng triều Hiên Viên ở đại lục Long Ngâm, hơn nữa lại là một hoàng đế trốn việc.

Lúc này Hiên Viên Trọng Châu đang trong bộ dạng của hần ta, ngồi trong ngự thư phòng, vừa phê tấu sớ vừa chửi rửa ba thúc bá huynh đệ vô tâm.

Mọi người vào ở Hội Hoa Lầu đương nhiên sẽ từ chối tiệc chào đón của Đông Thanh và Bắc Thương, đừng nói họ không có hứng thú xem ca múa và trò chuyện xã giao, cho dù có Trầm Sát cũng tuyệt đối không đồng ý để Lâu Thất ngồi uống rượu mua vui.

Chập tối Đông Thời Ngọc dẫn Bắc Thục Dục tới Hội Hoa Lầu

Nếu như có thể, hần không muốn dẫn theo Bắc Thục Dục, nhưng đây là Bắc Thương, bề ngoài hần vẫn phải giữ thể diện cho Bắc Thục Dục, nếu như buổi chiều xảy ra chuyện ở ngoài thành, tối hần không dẫn theo nàng ta đi chắc chắn sẽ có đồn đại cho rằng hoàng hậu bị hần trừng phạt.

Bắc Thục Dục nói thể nào đi nữa cũng vẫn là công chúa Bắc Thương.

Khi họ tới, Trầm Sát và Lâu Thất đang nghe dịch thừa của Bắc Thương báo cáo, dịch thừa ở đây chính là Đồ Văn Hội, là đội trưởng trong số ba trăm dịch thừa năm xưa Trầm Sát phái đi tìm Lâu Thất, cùng từng cùng họ trải qua sinh tử ở hồ Vong Ưu trên núi ngoài thành.

Sau khi nghe đề quân đề hậu đích thân tới nơi, Đồ Văn Hội đã dẫn người đi nghe ngóng trước.

"Thuộc hạ dẫn theo mười hai người, về lại bảy người, năm người bị hắc vụ nuốt chửng."

Trầm Sát và Lâu Thất cũng không tránh mặt Đông Thời Ngọc và Bắc Thước Được, cho họ vào nghe cùng.

Nghe tới đây Bắc Thước Được kêu lên: "Trời ơi, là thật sao? Hắc vụ đó có thể ăn thịt người sao?"

Trầm Sát liếc nhìn nàng ta, Hiên Viên Hoan Thiên ngồi bên cạnh, đeo mặt nạ nửa mặt, dùng thân phận Hội Hoa Lầu chủ thì không khách sáo nói: "Hốt hoảng gì chứ? Làm người khác giết mình người có đền được không?"

Cái gì mà công chúa Bắc Thương, Đông Thanh hoàng hậu, hấn thực sự không xem ra gì.

Nếu như Tiểu Thất giết mình thì phải làm sao?

Bắc Thước Được lập tức sa sầm mặt, ở đây ai quát mắng nàng ta cũng có thể không lên tiếng, nhưng chỉ một Hội Hoa Lầu chủ, hấn ta là cái thá gì chứ?

Nàng ta đập bàn, đang định chỉ mặt chửi, Đông Thời Ngọc lập tức sợ hãi vã mồ hôi lạnh, vội vàng nắm lấy tay nàng ta: "Hoàng hậu!"

Trước đây hấn không biết nhưng sau khi nhìn thấy Hiên Viên Hoan Thiên hấn lập tức nhận ra hoàng đế hoàng triều Hiên Viên của đại lục Long Ngâm, đại ca của Lâu Thất! Đùa gì chứ?

Lâu Thất trợn ngược mắt, trừng mắt nhìn phu quân và ca ca mình.

"Ta đâu có yếu ớt như vậy."

Nàng đâu có dễ dàng bị giết mình tới vậy? Nếu thực sự dễ bị sợ hãi tới vậy nàng sớm đã chết vì sợ khi mới tới đại lục Tứ Phương rồi.

"Đỗ Văn Hội, người nói tiếp đi." Sau khi cảnh cáo hai người xong, nàng lại nhìn Đỗ Văn Hội: "Nói lại một lượt toàn bộ quá trình, đừng để bỏ sót chi tiết."

Nếu người cũng bị nuốt chửng, nói không chừng họ đã ở rất gần hắc vụ. Còn có người thoát ra được, đây chính là kinh nghiệm. Chỉ có điều nghĩ tới các dịch thừa hi sinh, Lâu Thất cũng có chút đau lòng.

Những người dưới trướng Đỗ Văn Hội, trước đây từng theo nàng một thời gian, mặc dù không nhớ hết tên từng người một nhưng cũng quen mặt, ai chết nàng cũng đều buồn cả.

"Vâng."

Đỗ Văn Hội nhìn nam nhân ngồi ở góc không nói lời nào, sắc mặt nghiêm túc bắt đầu kể lại.

Vào đêm hôm trước, hắc vụ đã lan tới một đỉnh núi. Bên kia núi có mấy hộ thợ săn, chỉ là mấy hộ gia đình sống bằng nghề săn bắt, họ thực ra là thôn dân của một thôn làng gần thành Nặc Lạp, nhưng vì đi săn bắn nên mỗi năm đều sống ở dưới ngọn núi đó vài tháng.

Vì họ sống ở dưới núi, cả ngày đi săn, không biết tình hình hắc vụ, cũng không biết nguy hiểm đang cận kề.

Đỗ Văn Hội vốn không biết vùng núi đó có người sống, đợi khi họ tới, một thợ săn đang đuổi theo một con hươu tới đỉnh núi và gặp phải hắc vụ.

”Khi người đứng ở trên núi, sau lưng là một vùng sơn lâm bình thường, cây cối rậm rạp, điểm tuyết hoa đại các sắc màu, còn có thể nhìn thấy cả bướm bướm, chim hót, thì thoảng còn có tiếng thú kêu.”

Đỗ Văn Hội nhớ lại cảnh tượng khi đó, sắc mặt sợ hãi: ”Nhưng ở phía trước là một vùng sương mù đen kịt, bao phủ một vùng, che mất mặt trời, ngoài mây mù vẫn vũ ra thì không còn nhìn thấy gì khác nữa. Đáng sợ hơn là trong hắc vụ không nghe thấy bất cứ âm thanh của vật sống nào cả, cảm giác không thấy hơi thở của sinh mệnh! Cảm giác đó thuộc hạ không biết hình dung thế nào, chỉ biết rằng đứng ở đó sẽ có cảm giác mình đang đứng ở cửa địa ngục, sắp sửa bị nuốt chửng không còn lại gì! Trước mặt tử vong, cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng vô cùng mãnh liệt! Thuộc hạ cảm thấy khi con người bị nuốt chửng tuyệt đối sẽ không thể nào là lặng lẽ không chút cảm giác mà phải là trải qua sự sợ hãi và tuyệt vọng như vậy!”

Nghĩ tới điểm này mới càng khiến người ta cảm thấy sự đáng sợ của hắc vụ.

Lúc này Đông Thời Ngọc bắt giắc hỏi: ”Thợ săn đó và cả các người nữa có thể chạy thoát được, có phải là hắc vụ di chuyển rất chậm không?”

Điểm này thực ra cũng là điều Lâu Thất muốn hỏi.

Nào ngờ, nghe thấy vậy Đỗ Văn Hội càng sợ hãi, lập tức lắc đầu: ”Không, hắc vụ đó di chuyển rất nhanh! Chúng thuộc hạ nhìn thấy con hươu đó bị nuốt chửng trước! Chính vì cảnh tượng con hươu bị nuốt chửng quá đáng sợ nên mới khiến người thợ săn đang sững sờ đó bừng tỉnh, lập tức vắt chân bỏ chạy.”

”Các người nhìn thấy con hươu đó bị nuốt chửng?”

”Không, chúng thuộc hạ chỉ nhìn thấy thợ săn đó bị nuốt chửng!” Đỗ Văn Hội nói: ”Khi đó chúng thuộc hạ gặp hắc vụ, hắc vụ đang lấp bấp nói với chúng thuộc hạ tình hình con hươu bị nuốt chửng thì hắc vụ đuổi tới, mọi người quay người bỏ chạy, hắc vụ di chuyển rất nhanh chỉ trong chớp mắt đã bao phủ nửa quả núi! Tới cuối cùng, bị ép tới đường cùng, khinh công cũng không thể địch nổi nó, có vài huynh đệ chạy chậm cũng bị nuốt chửng giống như người thợ săn kia! Chúng thuộc hạ chạy tới vách núi, hắc vụ sau lưng không hiểu sao lại dừng lại nên mới thoát mạng!”

Mọi người nghe hẳn kể vậy đều không khỏi giật mình sợ hãi.

Theo như hẳn nói, khi hắc vụ di chuyển căn bản không thể chạy thoát được.

Ngoại trừ những võ học tông sư đỉnh cấp như Trầm Sát, Lâu Thất có thể chạy được ra, nhưng còn những người khác thì sao? Còn cả hàng nghìn vạn bách tính thì sao?

Trầm ngâm một hồi, Lâu Thất nói: "Khi hắc vụ nuốt người, trông như thế nào?"

"Lập tức bao trùm, trong thời khắc cuối cùng giống như cả người bùm một tiếng hóa thành tro bụi, cũng biến thành màu đen, nhưng rất nhanh, nhìn không rõ ràng."

"Sau đó sao lại dừng lại?"

"Điểm này thực sự thuộc hạ cũng không nghiên cứu ra được, chúng thuộc hạ nhảy xuống vách núi, dưới vách núi là một con sông, đợi chúng thuộc hạ ngoi lên khỏi mặt nước thì nhìn thấy ngọn núi trước đó đã trở thành một màu tối đen, nhưng không di chuyển về phía trước nữa. Bây giờ hắc vụ vẫn bị ngăn cách bởi con sông đó, ở lại bờ sông bên kia, không biết khi nào sẽ di chuyển."

"Người hãy lui xuống nghỉ ngơi trước đi, trên người có bị thương không? Hãy đi băng bó trước đã." Lâu Thất nói.

Đỗ Văn Hội lui xuống.

Lâu Thất và Trầm Sát đưa mắt nhìn nhau và đều nhìn thấy được sự lo lắng chưa từng có trong mắt đối phương.

Lâu Thất từng gặp phải rất nhiều điều huyền diệu kì bí, song với kiến thức hiện đại và cổ đại của nàng cũng không biết được hắc vụ kia rốt cuộc là gì.

Nàng quay đầu nhìn sang Hiên Viên Chiến đang ngồi ở một góc, hỏi: "Phụ hoàng, ông có từng nói gì về hắc vụ này không?"

Đông Thời Ngọc và Bắc Thục Dục giật mình, người đó vẫn ngồi ở trong góc, cách một tấm rèm mỏng màu tím với bọn họ, vì thế họ không chú ý tới, không ngờ người đó lại là phụ thân của Lâu Thất!

Phụ thân của Lâu Thất chính là chiến thần năm xưa của đại lục Long Ngâm, Chiến Hoàng của hoàng triều Hiên Viên.

Nhân vật truyền kỳ, khi xưa Đông Thời Ngọc tới đại lục Long Ngâm cũng chỉ có thể nhìn từ xa, không nhìn

rõ tướng mạo của ông ta.

648. Chương 648

Chiến Hoàng vẫn luôn kín tiếng như vậy!

Tới đại lục Tứ Phương, tới Bắc Thương nhưng cũng không hiện thân trước mặt mọi người.

Đông Thời Ngọc vội kéo Bắc Thuộc Dược hành lễ về phía đó: "Đông Thanh Đông Thời ngọc cùng hoàng hậu bá kiến Hiên Viên Chiến Hoàng..."

Hiên Viên Chiến xua tay: "Miễn lễ."

Nói xong ông cũng không để tâm tới hai người bọn họ nữa mà quay ra nói với Lâu Thất, giọng nói, ngữ khí hoàn toàn là hai loại hình.

Vừa rồi nói miễn lễ là giọng nói uy nghiêm, lạnh nhạt, vừa quay sang nói với Lâu Thất lập tức vô cùng dịu dàng, ấm áp.

"Ông ngoại của con không nói gì! Chỉ nói rằng, sự việc quan trọng, nếu những người đó thành công, e rằng sẽ khó lòng thu xếp được!"

Lâu Thất hơi cạn lời, xem ra ông ngoại nàng cũng là người kiệm lời, không thích nói nhiều, nếu như hắc vụ này chính là do những kẻ ông tìm gây ra, vậy thì đâu chỉ là bốn chữ "khó lòng thu xếp" có thể hình dung!

Đó là ngày tận thế đấy!

Nhưng nàng không nghĩ ra, loài người lấy đâu ra bản lĩnh làm ra được thứ có quy mô lớn thế này?

Đúng là còn lợi hại hơn cả vũ khí sinh hóa, là diêm la muốn diệt thế, là tà thần nào đó muốn tiêu diệt địa cầu hay là thế nào đây?

Nếu như ông ngoại nàng tìm được những người đó lẽ nào có cách xử lý và ngăn chặn sao?

"Chúng ta phải đích thân đi xem thế nào." Trầm Sát nói.

Nghe Đỗ Văn Hội mô tả, mọi người có mặt ở đây đều không tránh khỏi sợ hãi, nhưng họ cũng không thể né tránh.

Hiên Viên Chiến gật đầu, khen ngợi nhìn Trầm Sát, ông rất hài lòng về người con rể này, lúc này nếu còn

ham sống sợ chết thì đâu phải nam nhân đầu đội trời chân đạp đất? Đâu giống với bậc đế vương trong lòng có thiên hạ?

Trầm Sát rất tốt.

”Thế này đi, ta, lão tam và cả Tiểu Thiên đi xem thế nào, ngươi hãy cùng Tiểu Thất ở đây đợi tin tức của chúng ta.”

Trầm Sát liếc nhìn ông: ”Bổn để quân đích thân đi.”

”Ngươi ở đây với Tiểu Thất.”

”Đây là đại lục Tứ Phương, bổn để quân nói sao sẽ là vậy.”

Thấy bọn họ lại sắp sửa tranh cãi, Lâu Thất lập tức cảm thấy đau đầu, gơ tay kêu dừng: ”Ta kháng nghị!”

Hiên Viên Lại nói: ”Bỏ phiếu biểu quyết! Ai đồng ý với lão đại thì gơ tay!”

Ông ta, Hiên Viên Chiến, Hiên Viên Hoan Thiên, ba người đồng loạt gơ tay.

”Ba hơn hai, chúng ta thắng rồi.” Hiên Viên Lại lập tức kết luận.

Lâu Thất tức giận: ”Thắng cái khỉ mốc! Lão đạo sĩ thối, để phụ hoàng và đại ca của con, hai cổ nhân không biết gì đi thì làm được gì? Họ phát hiện ra được gì chứ?”

Hiên Viên Lại sững người, hai cha con Hiên Viên Chiến đồng loạt trừng mắt: ”Cái gì mà cổ nhân không biết gì?”

”Vậy ta đi, ta đi là được chứ gì...” Hiên Viên Lại nói.

”Những thứ này, lão hiểu hơn con sao?” Lâu Thất liếc nhìn ông: ”Chắc chắn chứ?”

Một câu nói đã chặn lời tất cả bọn họ.

Điều Lâu Thất nói là sự thật, ở đây không ai hiểu nhiều bằng nàng, họ đi cũng chưa chắc đã nhìn ra được điều gì, nhưng Lâu Thất đi thì đúng là có hi vọng.

”Nếu đã vậy, chúng ta sẽ cùng đi.” Hiên Viên Chiến chậm rãi nói: ”Tất cả cùng đi, cả nhà chúng ta, cho dù

tới đường cùng cũng có người bầu bạn.”

Trầm Sát nhìn Lâu Thất, vẫn còn chưa kịp nói gì thì Lâu Thất đã quyết định: “Được, cùng đi!” Nàng nhìn hần, biết hần muốn phản đối liền nói trước: “Nếu như mọi người tới đó mà không bảo vệ được ta, ta không có khả năng chạy trốn, vậy thì trốn ở đâu chả như nhau, hơn nữa để ta một mình ở đây lo lắng cho mọi người, chẳng cho rằng đó là việc tốt?”

Nói xong, nàng khẽ vuốt nhẹ lên bụng mình.

Trầm Sát hiểu ý của nàng.

Nếu như nhiều người đi thế này cũng không bảo vệ được nàng, vậy thì đi tới đâu cũng không ngăn cản được hắc vụ di chuyển lên phía trước, cuối cùng vẫn không thể nào thoát được.

Nếu như phu quân nàng, phụ hoàng nàng, huynh trưởng nàng, lại cả lão đạo sĩ thối vừa là sư phụ vừa là phụ thân nàng đều đi đối mặt với nguy hiểm, đều xảy ra chuyện, vậy thì để nàng lại ở nơi an toàn cũng có ích gì?

Nếu như nàng xảy ra chuyện hần cũng không thể sống một mình.

Ngược lại nàng cũng vậy.

Cổ họng hần nghẹn lời, đưa tay nắm lấy tay nàng, khẽ cúi đầu nói: “Được thôi.”

Lâu Thất thở phào, vì hiếm khi hần nhượng bộ, cũng là vì hần có thể hiểu được tâm ý của nàng.

Bắc Thước Được nhìn họ, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ, đổ kỵ.

Gió mưa cận kề, hai người họ bất luận khi nào, bất luận đối mặt với điều gì cũng đều kề vai sát cánh như thế này chẳng? Nàng ta ngưỡng mộ cảm giác giữa họ.

Không để Lâu Thất đi là vì muốn bảo vệ nàng, vì muốn tốt cho nàng, nhưng để nàng đi cũng là vì muốn ở bên nhau.

Nàng ta lại nhìn Đông Thời Ngọc.

Đông Thời Ngọc cũng rất tuấn mỹ, hơn nữa cũng là một nam nhân không tồi, một hoàng đế không tồi, nhưng không phải là một phu quân tốt. Hần có hậu cung ba ngàn người đẹp, khi nàng có thai, nữ nhân khác cũng có thai.

Nghĩ tới đây nàng ta đột nhiên như nghĩ tới điều gì đó liền nhìn Lâu Thất, bất giác hỏi: "Đế hậu cũng có thai?"

Lâu Thất mỉm cười không trả lời, nhưng cũng coi như xác nhận.

Bắc Thước Dược không kìm nén được sự đổ kị với nàng nói: "Vậy thật trùng hợp, bốn cung cũng có thai. Ngự y và ma ma trong cung nói rằng, ba tháng đầu không thích hợp hầu hạ hoàng thượng, không biết đế hậu có dẫn theo phi tử cho đế quân không? Ồ, đúng rồi, đế quân Đại Thịnh không có phi tử, có điều trong thời kì đặc biệt, có mấy tì thiếp cũng không sao. Nếu như đế hậu không kịp lựa chọn cho đế quân, chi bằng bốn cung giúp chọn mấy người đưa tới đây? Nữ tử Bắc Thương chúng ta nhan sắc..."

"Hoàng hậu!"

Đồng Thời Ngọc giận dữ ngắt lời nàng ta.

Đồ ngốc!

Không thấy đế quân Đại Thịnh, Hiên Viên tân hoàng, Chiến Hoàng còn cả vị vương gia kia sắc mặt đều đen như đất nồi rồi sao? Rốt cuộc hắn ta đã lấy một kẻ ngu ngốc thế nào vậy? Tự mình muốn chết cũng đừng kéo theo hắn như vậy chứ?

Trầm Sát đứng lại giẫm phải chỗ đau, vốn dĩ việc thần y nói ba tháng đầu cấm việc phòng the đã khiến hắn canh cánh trong lòng, giờ Bắc Thước Dược lại còn nhắc lại, đúng là rắc muối vào nỗi đau của hắn!

Cái gì mà tì thiếp?

Chó mèo nào cũng có thể lên giường của hắn sao?

Ba người đàn ông nhà Hiên Viên thì muốn một chương đập chết nữ nhân muốn khiến bảo bối Tiểu Thất của họ bực bội.

Bảo bối Tiểu Thất của họ cần phải chung chồng với những nữ nhân khác sao?

"Hừm, nếu không phải nể mặt người cũng có thai, bây giờ đã có thể gọi người thu xác cho người rồi." Câu nói lạnh như hàn băng của Hiên Viên Chiến khiến Bắc Thước Dược sợ hãi giật mình bừng tỉnh, toàn thân vã mồ hôi lạnh ngả nhào xuống đất.

"Ta, ta ta ta..."

Là nàng ta đầu óc mê muội!

Trầm Sát mặc dù không nói gì nhưng khí lạnh tỏa ra trên người đã đủ khiến nàng ta sợ hãi dựng tóc gáy. Sao nàng ta có thể quên đi rằng đây là một nam nhân đáng sợ tới nhường nào!

”Cút!”

Trầm Sát trầm giọng nói một từ, Bắc Thước Được cũng muốn cút, nhưng chân nàng ta mềm nhũn, Đông Thời Ngọc cảm thấy rất mất mặt, đích thân kéo nàng ta dậy.

”Để quân bớt giận, Thời Ngọc sẽ lập tức đưa nàng ta về.”

Bước ra khỏi Hội Hoa Lầu, Đông Thời Ngọc lập tức vứt Bắc Thước Được cho cung nữ.

”Lập tức đưa hoàng hậu về Đông Thanh! Đưa cả Huệ Phi về!”

Hắn đã nhìn thấu rồi, lúc này bên cạnh không nên có những nữ nhân ngu ngốc này, trái không cần thận lại gây sự cho hắn. Mấy nam nhân trong kia có ai là người có thể đắc tội? Ai cũng là người không vừa ý cũng có thể một chưởng đập chết hắn!

Đã muốn đi kiểm tra hắc vụ có thể nuốt chửng vạn vật kia thì cũng cần chuẩn bị kỹ càng. Trầm Sát ra lệnh cho Lâu Thất nghỉ ngơi một ngày, đảm bảo sức khỏe không vấn đề gì mới có thể xuất phát.

Đỗ Văn Hội dẫn đường cũng cần phải nghỉ ngơi trị thương.

Cũng may Hội Hoa Lầu vốn là một nơi cực kì dễ chịu, nghỉ ngơi tại đây cũng không có gì khó khăn.

Mọi người ai cũng đi nghỉ, Lâu Thất tắm xong bước ra liền nhìn thấy Trầm Sát đứng dựa trước cửa, trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ núi xa như vẽ, phong cảnh nên thơ.

Mặc dù hắn không nói gì nhưng Lâu Thất nhìn hắn lập tức có thể cảm nhận được tâm trạng của hắn.

Nàng bước tới, dựa mình vào lưng hắn, ôm lấy cổ hắn, tì cằm lên vai hắn. ”Sao vậy, để quân đại thần lo lắng những cảnh sắc kia, những núi non kia, thành trì kia sẽ đều bị hắc vụ nuốt chửng?”

Trầm Sát kéo nàng ra trước mặt, ôm nàng ngồi lên đùi mình, hít một hơi thật sâu làn hương thơm trên tóc nàng, trầm giọng nói: ”Bổn để quân đang lo lắng không thể được ôm nàng nữa.”

Lâu Thất lặng lẽ nói: ”Không cần lo lắng, chúng ta chưa chắc đã không có cách.”

”Cách?” Trầm Sát vuốt ve má nàng, giọng nói dịu xuống hắn: ”Thất Thất, nàng biết bổn để quân thích

nhất điều gì ở nàng không?”

”Vóc dáng bốc lửa? Gương mặt xinh như tiên?”

Hắn cười khê: ”Da mặt dày!” Làm gì có ai tự khen mình như vậy? Mặc dù đó là sự thật, đó cũng là hai điểm mà hắn thích nhưng không phải chủ yếu.

”Bổn để quân thích nàng nhất... chỗ này.” Ngón tay hắn khê chỉ vào ngực nàng.

Lâu Thất lập tức sợ hãi ôm ngực, liếc nhìn hắn: ”Dê xôm!”

”Nghĩ gì chứ. Nói là trái tim nàng, trái tim chưa bao giờ biết sợ hãi, chưa bao giờ từ bỏ của nàng.”

Giọng trầm thấp của hắn vang lên trong tai nàng, Lâu Thất cảm thấy sống mũi cay cay, nàng bị lời hắn nói làm cho cảm động. Không biết có phải do sau khi có thai sẽ càng dễ mềm lòng hay không.

”Thất Thất, bổn để quân sẽ dốc toàn bộ sức lực bảo vệ nàng, bảo vệ con của chúng ta.” Tay Trầm Sát khê vuốt nhẹ lên bụng nàng.

Thời khắc vốn dĩ ấm áp tình cảm là vậy, Lâu Thất không nhịn được bật cười, trêu chọc hắn: ”Có cần tì thiếp không?”

Sắc mặt Trầm Sát lập tức sa sầm.

Sáng sớm ngày thứ hai, chim hót ríu rít đánh thức mọi người dậy.

Bên ngoài Hội Hoa Lầu, Đỗ Văn Hội dẫn đầu lên ngựa, ngoảnh đầu lại nhìn, trong lòng dấy lên tình cảm hào hùng. Sợ, có gì đáng sợ chứ? Để quân, để hậu, hai đời đế vương của hoàng triều Hiên Viên đại lục Long Ngâm, còn có sự phụ của đế hậu ở đây! Đi tới đâu tìm một đội hình như thế này?

Nếu như họ cũng không có cách nào, vậy thì có thể cùng chết với họ, đời này của hắn ta cũng xem như xứng đáng!

”Xuất phát!”

Giọng nói trong trẻo của Lâu Thất vang lên.

”Tuân lệnh!”

Đỗ Văn Hội quát lên: "Đi!"

Mười kỵ binh nhanh chóng lao đi, trong thành Nặc Lạp có bách tính tiễn đường, mang theo hi vọng.

Ở một góc của Hội Hoa Lâu, Nhị Vỹ mặc trang phục nam nhi cũng nhảy lên lưng ngựa, vòng một vòng mới ra khỏi cổng thành, đuổi theo bọn họ.

Hãy để Lâu Thất sống thêm một thời gian nữa.

Bí mật hắc vụ bà ta cũng muốn tìm hiểu! Người bà ta tìm kiếm nửa đời lẽ nào có liên quan tới hắc vụ?

649. Chương 649

Ra khỏi thành, đi về phía tộc Long Dẫn.

Lâu Thất và Trầm Sát từng đi một lần, biết chính là hướng này.

Nhưng mới đi được hai canh giờ, Đỗ Văn Hội liền dừng lại xuống ngựa.

"Đế quân, để hậu, hãy nhìn xem, nơi này đã có thể nhìn thấy vùng hắc vụ đó rồi."

Lâu Thất và Trầm Sát nhìn theo hướng hắc vụ chỉ, chỉ thấy ở ngọn núi trùng điệp phía xa, quả nhiên có một vùng đen kịt, cách khá xa nơi này nhìn qua giống như một đám mây đen tích tụ trong núi.

Nhưng ở xa thế này cũng có thể nhìn thấy, vậy ở gần sẽ đáng sợ thế nào?

"Đỗ Văn Hội, theo người thấy, hắc vụ đó có đang di chuyển không?" Lâu Thất hỏi.

Đỗ Văn Hội lắc đầu: "Không!"

Lâu Thất và Trầm Sát đưa mắt nhìn nhau.

"Có lẽ đây là việc tốt."

"Có lẽ hướng đó có thứ gì đó có thể chống lại hắc vụ?" Hiền Viên Hoan Thiên dự đoán. Dự đoán này mọi người đều cảm thấy có lý, mọi người đều cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Nếu như vậy tức là hắc vụ cũng có thể chặn lại, hoặc tiêu diệt. Vì thế bất luận thế nào đi nữa họ cũng phải qua kiểm tra, tìm kiếm kỹ lưỡng.

”Đế quân, lại gần sẽ rất nguy hiểm...” Đỗ Văn Hội có phần do dự, hắn đã biết đế hậu có thai, có nên để nàng lại đợi ở đây không?

Trầm Sát hiểu ý hắn liền nhìn Lâu Thất.

Lâu Thất trả lời hắn bằng cách thúc bụng ngựa: ”Đi!”

Việc đã quyết định rồi, không thể nào tới đây lại hối hận. Nàng thực sự rất tự tin, những việc quái dị này nàng lợi hại hơn bọn họ, nàng không đi, sao có thể được chứ?

”Đi thôi.” Trầm Sát thở dài, cũng vội đuổi theo.

Tiếng vó ngựa vang dội.

Sau khi vào núi vẫn còn có tiếng vọng lại, lẫn quất trong lòng người. Hơi ẩm mỗi lúc một nặng thêm, con đường này đã lệch khỏi phương hướng của tộc Long Dẫn, xung quanh đều là núi, lệch thêm chút nữa sẽ phải đi vòng qua hai ngọn núi.

Lâu Thất ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay xuất phát nàng còn tưởng sẽ là ngày nắng đẹp, bây giờ nhìn sắc trời thấy đang âm u rồi.

”Lẽ nào sắp mưa rồi? Nơi này là đường núi, lát nữa đành phải bỏ ngựa để đi bộ thôi, nếu mưa lớn đi đường sẽ rất nguy hiểm.” Đỗ Văn Hội là người lo lắng nhất.

Nguyệt và Trần Thập không nói gì, họ đều biết rõ đế quân và đế hậu của mình, sợ gì nguy hiểm chứ? Đâu có khó khăn gì mà họ phải sợ! Họ chỉ cần bảo vệ đế hậu là được.

”Có lẽ sắp mưa to, tìm nơi nào đó trú mưa trước đã.”

Lâu Thất nói vậy khiến mọi người đều thở phào.

Nàng muốn tránh mưa là tốt, chỉ sợ nàng nhất định đòi lên đường. Bây giờ nàng là người có thai, họ ít nhiều cũng lo lắng...

”Chia ra đi tìm, tìm được nơi thích hợp thì phát tín hiệu.” Trầm Sát ra lệnh.

Mọi người đều tán thành, lập tức chia ra đi tìm.

Lâu Thất được Trầm Sát ra lệnh xuống ngựa nghỉ ngơi.

Hiên Viên Lại liền bước tới, nhìn bụng nàng, nói khẽ: "Ta nói này Tiểu Thất, con cười ngửa như vậy thực sự không sao chứ? Trước đây ta xem ti vi có một tiết mục nói rằng khi có thai thì không được cười ngửa."

Lâu Thất liếc nhìn ông: "Lão đạo sĩ thôi, con không ngờ lão xem cả tiết mục đó nữa đấy?"

"Đó chẳng phải là vì con tới đây ta có một mình cảm thấy nhàm chán liền cầm điều khiển bấm tới bấm lui, xem đại, xem đại." Hiên Viên Lại tuyệt đối không thể thừa nhận, ông ta muốn biết phụ nữ mang thai cần chú ý điều gì.

Lâu Thất bắt ngờ vỗ tay, kêu lên một tiếng.

"Sao vậy? Có khó chịu ở đâu không?" Hiên Viên Lại lập tức giật mình.

"Không phải, lão đạo sĩ thôi, con đột nhiên nhớ ra biệt thự của con, còn có cả tiền tiết kiệm của chúng ta, lão nói, vất vả kiếm tiền bao nhiêu năm, cứ để ở đó không hưởng thụ, không tiêu, nghỉ thôi cũng xót ruột."

Hiên Viên Lại bật cười.

"Cũng may sau khi con đi rồi, ngày ngày ta đi ăn nhà hàng, tiêu không ít tiền."

Phụt.

Lâu Thất chỉ vào ông ta: "Lão..." vô sỉ quá.

"Được rồi, được rồi, coi con xót ruột kìa. Tiền của con ta giúp con mở tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ tiết kiệm rồi, nhà cũng đã đặt công ty quản gia cá nhân hàng tháng bảo dưỡng quét dọn một lần, tiền tiết kiệm ngân hàng sẽ định kì chuyển khoản cho họ, nếu như khi còn sống chúng ta còn có thể về bên đó, chắc chắn con vẫn có thể hưởng thụ."

Hai người đang nói chuyện, Hiên Viên Chiến liền xen vào, ngờ vực hỏi: "Biệt thự gì chứ? Ngân hàng gì chứ? Được thôi, lão tam, cậu người và Tiểu Thất có điều để nói phải không?"

Nghe giọng của ông mới chưa chút làm sao, Hiên Viên Lại lập tức vất chân bỏ chạy.

"Tiểu Thất, chúng ta cũng nói chuyện..." Hiên Viên Chiến đang kéo Lâu Thất định nói chuyện thì giọng Trần Thập vọng tới: "Đề hậu, bên này có một sơn động."

Hắn vừa nói xong liền thấy Chiến Hoàng liếc mắt sắc lẹm như dao nhìn mình, khiến tim hắn khê run lên, không biết mình lại làm sai điều gì.

Hiên Viên Chiến hừ một tiếng, quan sát Trần Thập, lạnh lùng nói: "Trước đây nghe con rể ta nói, Trần Thập rất đáng ghét, ta còn không tin, bây giờ thấy quả nhiên là vậy."

Trần Thập: "..."

Trời ơi.

Hắn đã làm gì vậy?

Lâu Thất bật cười, đi kéo Trần Thập: "Đi, mặc kệ phụ hoàng ta, ông ấy ấu trĩ vậy đấy."

"Buông tay."

Trầm Sát hái quả về liền nhìn thấy Lâu Thất kéo tay Trần Thập, sắc mặt lập tức lạnh xuống. Trần Thập cuối cùng cũng kịp phản ứng ra, vội vàng bước ra xa cách Lâu Thất hai bước, toàn thân vã mồ hôi lạnh.

"Thuộc hạ đi xem Nguyệt đại nhân đã tìm được nước hay chưa." Hắn nói xong vội vàng bỏ chạy.

Lâu Thất vỗ trán.

Hiên Viên Chiến vẫn chưa hả giận, nói với Trầm Sát: "Con rể à, con cũng nên quan tâm tới thuộc hạ của mình đi, giống Trần Thập đấy, mau tìm nương tử cho hắn thành thân."

"Nhạc phụ đại nhân nói rất đúng."

Lâu Thất cạ lời: "Này, Trần Thập là thuộc hạ của con, của con!"

Từ năm xưa, khi nàng đi khỏi Cửu Tiêu Điện, Trần Thập và Lâu Tín đi theo nàng, họ đã trở thành người của nàng. Cho dù bây giờ họ làm tướng quân cũng là thuộc hạ của nàng. Hai người đàn ông này có khi nào hơi nhỏ mọn không? Nàng đâu muốn để Trần Thập bị bao hôn nhân?

Điều này nàng phải bảo vệ Trần Thập.

Hắn muốn cưới thì cưới, không muốn cưới không ai có thể ép.

Hơn nữa, Trần Thập chẳng qua chỉ là tuần tú thôi? Ảnh hưởng gì tới bọn họ? Mấy người đàn ông này sao lòng dạ hẹp hòi vậy chứ?

Đội bọn họ đều đi vào sơn động mà Trần Thập tìm thấy, mưa lớn quả nhiên nhanh chóng đổ xuống như trút nước.

Cả dãy núi đều bị bao trùm trong nước mưa, đừng nói tới đi, bây giờ tới đường cũng không thể nhìn rõ. Sấm sét ầm ầm, trong thời tiết này nếu tiếp tục đi vào trong núi sẽ không an toàn, hiện tại mưa lớn, trong thời gian ngắn cũng không thể tạnh ngay được, Lâu Thất chỉ đành dập tắt ý định lên đường, yên tâm nghỉ ngơi trong sơn động.

Vì nàng đang có thai, Lâu Thất tuy không quá nhén nhưng cũng rất dễ mệt, dễ buồn ngủ.

Nghe tiếng mưa rào rào, nàng vẫn nằm trong lòng Trần Sát ngủ thiếp đi.

Trần Sát vòng tay ôm lấy nàng, tay khẽ xoa nhẹ lên bụng nàng, nghĩ tới nơi này đang thai nghén hoàng nhi của hắn, hắn lại cảm thấy rất kì diệu.

Có điều hắn không biết rằng, lúc này trong giấc mơ của Lâu Thất là một vùng hắc vụ dày đặc.

Giơ tay ra không nhìn rõ năm ngón, tay và mặt chạm vào nhau lạnh toát, mang theo hơi ẩm đặc biệt của sương mù.

Mặt đất dưới chân rất bằng phẳng, nhưng nàng cũng không thể lơ là, hơn nữa cứ chậm rãi đi thẳng về phía trước. Nhận định một phương hướng, cuối cùng sẽ có thể đi ra.

Quả nhiên, trong nhận thức của nàng, nàng đi chừng nửa canh giờ thì đi ra được.

Hắc vụ tan đi, nàng tưởng rằng trước mặt sẽ là một vùng núi rừng rậm rạp, hoa thơm chim hót, hoa cỏ đua nhau trong gió, nhưng không ngờ rằng trước mắt nàng là một vùng đất úa tàn, không có chút sức sống nào cả.

Mặt đất tiêu điều một màu xám xịt, thi thoảng có vài ngọn cỏ mọc lên cũng vô cùng gầy gò, yếu ớt, không hề có cảm giác tốt tươi. Gió xào xạc mang theo những hạt cát bụi tạt vào mặt khiến người ta có cảm giác thô ráp. Cũng không phải mùa đông, không khí phẳng phất như... mùa xuân.

Mùa xuân sao lại như thế này?

Không nghe thấy tiếng chim hót, không ngửi thấy hương hoa thơm.

Lẽ nào nơi này là Hàn Bắc? Không phải, cho dù nơi này là Hàn Bắc thì cũng phải có lúc nhìn thấy hoa thơm gió thổi, cỏ xanh mơn mẫm cùng với bò dê.

Nhìn ra xa, ngọn núi phía xa cũng một màu héo úa, điểm xuyết màu đen.

Sắc trời u ám, mây đen vần vũ, cảm giác như sắp mưa, không khí ngột ngạt, kèm thêm cảnh sắc tiêu điều trước mặt, khiến người ta có cảm giác nặng nề.

Một điểm nữa khiến Lâu Thất rất ngạc nhiên đó là cảnh tượng quá chân thực, hắc vụ ban nãy chân thực, cảnh sắc trước mắt lúc này chân thực, cảm giác gió mang theo cát bụi tạt vào mặt cũng chân thực, cảm giác nặng nề trong lòng cũng rất chân thực.

Cái gì cũng chân thực, hoàn toàn không giống trong mơ.

Mới đầu Lâu Thất đoán có phải mình lại bị ai dùng Khổng Mộng Yểm hay không, nhưng ngẫm nghĩ lại thấy là không thể nào, nếu như có người dùng Khổng Mộng Yểm với nàng trong lúc này, nàng không thể không biết. Không phải nàng quá tự phụ mà là nàng rất tự tin với bản lĩnh của mình.

Còn có một khả năng nữa là nơi này thực sự tồn tại, hơn nữa nàng thực sự đã tới đây. Nàng phải từng tới đây thì khi nằm mơ mới có thể tái hiện chân thực tới vậy.

Ý chí của nàng vốn mạnh mẽ hơn người khác, cho dù nơi này chân thực như vậy nhưng nàng vẫn biết mình đang nằm mơ.

Nàng tiếp tục đi về phía trước, như thể biết đi về hướng nào vậy.

Đi được một đoạn, đi ngang qua một ngọn núi nhỏ, nàng liền nhìn thấy một tòa lầu bằng đá nguy nga.

Mặc dù được làm bằng đá nhưng vô cùng hùng vĩ, các tầng đá đều rất to, bề mặt nhẵn nhụi, thậm chí còn lấp lánh ánh sáng, giữa các tầng đứng với nhau đều rất kín, khe hở dường như tới sợi tóc cũng không thể nhét vào.

Phong cách xây dựng như vậy không giống với cổ đại, cũng không giống thế kỷ hai mốt, nhưng lại mang lại cho nàng cảm giác quái dị, vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Nàng bước vào, trên mặt đá bằng phẳng, chỉ có tiếng bước chân của một mình nàng, không còn có ai khác cả.

Phía trước là một tòa lầu bằng đá cao nhất, thân lầu có cầu thang đá, dài, rất dài, không biết tại sao nàng dừng chân lại.

Bậc thang đá rất dài, quanh co.

Đi tới một nửa nàng nghe thấy một giọng nói ngập tràn yêu thương.

”Tiểu nha đầu nhà người, những thứ đồ này ta đã nói là không được động vào, ngươi lại nghịch ngợm rồi!”

”U u u. Chơi.”

Một giọng bé gái bập bẹ trong trẻo vang lên, giống như đang làm nũng.

Trong đầu Lâu Thất giống như nổ tung, giống như có cánh cửa ký ức mở ra, mọi ký ức bị khóa chặt đều trào ra ngoài.

650. Chương 650

”Trưởng lão công công, nơi này là nơi nào vậy? Tại sao ta lại tới đây?”

”Nơi này sao, nơi này là Long Ngâm.” Giọng nói già nua hiền từ vang lên.

”Ông nói dối, Long Ngâm đâu phải như thế này, nơi đó có núi, có nước, có cây cối và có hoa rất đẹp, còn có cả chim chóc và bướm bướm nữa, nơi này một vùng úa tàn, không có gì cả, không vui, không đẹp.”

”Đúng thế, đúng thế, không vui, cũng không đẹp. Nơi này không phải là cùng một nơi với đại lục Long Ngâm trước đây của con, nhưng cũng coi như là cùng một nơi, cách không xa lắm, con chắc chắn đã ham chơi nên mới rơi tới đây.”

”Trưởng lão công công, con không hiểu. Con cũng không ham chơi.”

”Tiểu nha đầu, nếu con không ham chơi thì sao hồn phách lại không ổn định, để người khác lợi dụng! Được rồi, đừng hỏi nhiều nữa, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng ở chỗ trưởng lão công công, dưỡng xong rồi mau trở về, nếu không cha mẹ con sẽ lo lắng.”

”Nhưng sao con về được đây?”

”Hồn phách dưỡng lợi hại rồi sẽ có thể về, đánh đuổi người xấu. Nào, hãy ngồi thiền với trưởng lão công công.”

Cuối cùng Lâu Thất cũng đã đi tới đỉnh lầu, bốn bề bằng phẳng, bốn bề cột tròn, bốn bề không có tường. Nền nhà bằng đá mát lạnh, vô cùng nhẵn nhụi.

Phía trước có hai người một già một trẻ đang ngồi xếp bằng.

Ông lão tóc trắng râu trắng áo trắng, gầy gò già nua, đứa bé chỉ là một đứa nhóc, mặc xiêm y màu hồng phấn, đôi mắt to tròn long lanh, thân thể không giống thực thể, hư ảo giống như hình chiếu.

Đó là nàng.

Nàng hồi còn nhỏ.

Lâu Thất lẩm bẩm: "Trường lão công công..."

Thì ra năm xưa người đàn bà điên chui vào người nàng, đẩy hồn phách của nàng ra, nàng liền tới đây. Khi nàng còn nhỏ đâu có cách gì về đoạt lại cơ thể? Chân tướng sự việc là nàng ở đây ngày ngày ngồi thiền luyện công với trường lão công công, củng cố hồn phách và ý chí.

Năm đó, trường lão công công dẫn theo tộc nhân tới Long Ngâm muốn tìm kiếm nguyên nhân khiến đất trời nơi đây không có sinh khí sức sống, vì sự sinh tồn của họ đã vô cùng khó khăn.

Nguồn nước vô cùng quý hiếm, có thị vệ canh giữ, mỗi người một ngày chỉ được chia một chút ít. Thực phẩm cũng rất quý giá, bất luận là rau xanh trái cây hay thịt đều vô cùng hiếm có.

Thức ăn chủ yếu của họ là rễ cây, rễ cỏ chôn vùi trong lòng đất, nghiền nát ra cho vào một loại ngũ cốc rất giòn chịu hạn.

Nhưng kì lạ là, người ở đây có trí tuệ rất cao, đặt ở thời hiện đại cũng đều là thiên tài.

Những người thông minh nhất liền kết lại chọn ra đoàn trưởng lão, cố gắng nghiên cứu nguyên nhân khiến môi trường của Long Ngâm trở thành như thế này, để họ có thể khắc phục cải thiện.

Cũng là họ phát hiện ra khúc gãy thời không, động thời không. Lần đầu tiên họ nhìn thấy phong cảnh sơn hà của đại lục Long Ngâm kia, đó là một vùng đất dạt dào sức sống.

Sau này sau nhiều năm nghiên cứu quan sát, họ có nhiều cơ hội nhìn thấy sơn thủy của đại lục Tứ Phương. Đó là một vùng thiên địa cách họ không xa, nói là không xa vì động thời không khiến họ cảm giác hai thế giới như chỉ cách biệt một vùng hỗn độn hư vô, chỉ cần tìm được nơi mỏng manh nhất, chỉ cần tìm được một loại vật chất trung gian, họ sẽ có thể chuyển dời sản vật từ thế giới đó về từng chút một.

Ví dụ như nước chảy, ví dụ như cây cối, ví dụ như hoa, ví dụ như ngũ cốc.

Đương nhiên họ cũng từng thử muốn trực tiếp rời khỏi Long Ngâm này, tới thế giới tràn trề sức sống kia, nhưng những người anh dũng đi tìm đường đều đã chết, họ cũng không dám thử nữa.

Sau này có ông ngoại của nàng, người duy nhất có thể bình an vô sự đi rồi lại trở về.

Vì tộc nhân, ông buộc phải nói ra những điều mà mình nghe được và nhìn thấy ở bên này. Ông nói tất cả, ngoài trừ việc gặp một cô gái, có con với nàng ta.

Giấc mơ bắt ngờ thay đổi.

Ở bên bờ một đầm nước.

Nước trong veo hơi gợn sóng, nhưng đó chỉ là một đầm nước nhỏ. Từ rêu xanh trên tảng đá bên bờ có thể thấy mức nước đã giảm rất nhiều.

Nam nhân tuần mỹ tay cầm một cọng cỏ đã khô héo, ánh mắt mơ màng.

"Ông ngoại, ông ngoại!" Bánh bao Thát Thát nhảy vào lòng ông.

"Tiểu Thát, nhớ nhé, khi có người không được gọi là ông ngoại."

"Tại sao?"

"Vì... lòng người."

Vì lòng người tham lam, bọn họ dốc hết tâm huyết mấy đời, muốn tìm hiểu mọi thứ, tìm cách giải quyết, vốn dĩ chỉ vì muốn để tộc nhân có đồ ăn nước uống. Nhưng nghe ông về mô tả bên đó rộng lớn, sản vật phong phú, giang sơn hoa lệ, có người liền nổi ý đồ khác.

Nơi đó phải là của họ.

Giang sơn hoa lệ phải là của họ!

Có tranh cãi, cũng có phân hóa. Nhóm người đó chia thành hai phe, một phe chủ trương không làm tổn thương người khác, không xâm phạm thế giới bên đó, tốt nhất là không để họ biết được sự tồn tại của Long Ngâm bên này, mọi người duy trì cân bằng, cùng bình an vô sự. Họ chỉ muốn "mượn" một ít giống cây và nước về đây là được.

Phe còn lại thì vẫn âm thầm nghiên cứu một loại vật chất đặc biệt.

"Đó là một thứ đáng sợ, nếu như hoàn thành nghiên cứu, hai bên sẽ đều đại loạn."

”Ông ngoại, đó là thứ gì, có thể ăn không?”

”Ha ha, cháu gái gốc của ta, chỉ biết ăn thôi. Không ăn được đâu, ông ngoại nói cho con biết, sau này nếu gặp phải thứ đó con tuyệt đối không được chạm vào, nếu như không cẩn thận chạm vào lại không thể chạy được, vậy thì...”

Nói tới đây Lâu Thất thấy có người lắc mình một cái, nàng có dấu hiệu tỉnh dậy. Lâu Thất lập tức lo lắng, cố gắng đi vào trong mơ, nói hết câu đó đã, đó là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất.

Nhưng giấc mơ của nàng không phải nàng có thể kiểm soát được.

Nàng vẫn tỉnh dậy.

”Ông ngoại...”

Trầm Sát nghe nàng lẩm bẩm gọi ông ngoại, nhúu mày, liếc nhìn U U. Không ngờ nó tự đi theo, hơn nữa ngay lập tức nhào vào lòng Lâu Thất, huých nàng.

”U u.”

U U đáng thương lùi lại sau từng bước nhỏ.

”Thất Thất?” Trầm Sát tưởng rằng nàng gặp ác mộng, khẽ khàng lắc nàng.

Lâu Thất mở choàng mắt ra, rầu rĩ túm lấy vạt áo của hắn, tức tối nói: ”Ai đánh thức ta?”

U U lập tức tiếp tục lùi lại sau, rút đầu lại, cố gắng giấu mình. Nhưng Trầm Sát đâu thể nào một mình chịu tội, không nghĩ ngợi gì liền liếc về phía nó, trầm giọng nói: ”Tiểu hồ ly làm Thất Thất tỉnh giấc, biết tội chưa hả?”

”U U?” Lâu Thất lập tức liếc nhìn: ”Hử?”

U U không dám lùi nữa, quay vài vòng tại chỗ, đành phải tiếp tục tiến sát lại gần Lâu Thất: ”U, u u!”

Nó bò lên đùi nàng kêu không ngừng, Lâu Thất vốn muốn mắng nó nhưng thấy nó như vậy, càng nhìn càng thấy bất ổn, nàng liền ngồi dậy khỏi lòng Trầm Sát: ”Sao vậy? Có phải nó muốn nói gì với chúng ta không?”

”U u, u u...”

U U căn lấy đuôi váy của nàng.

Lâu Thất và Trầm Sát đưa mắt nhìn nhau, dường như nó muốn dẫn họ đi đâu đó.

”Đi thôi!”

Trầm Sát đỡ Lâu Thất dậy, ôm lấy eo nàng: ”Bổn để quân dẫn nàng đi.” Nàng có thể nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi.

U U thấy họ hiểu được ý mình liền lập tức bỏ chạy. Điều khiến Trầm Sát và Lâu Thất kinh ngạc là nó đã dùng tốc độ tối đa, giống như một tia sét tím bạc lao đi rất xa rất xa.

Trầm Sát không hề do dự, lập tức dẫn Lâu Thất đuổi theo.

Hiên Viên Chiến vừa hay nhìn thấy bóng họ liền nhướng mày, cũng không kịp gọi những người khác đang nhắm mắt nghỉ ngơi, vụt lao đi, chạy theo bọn họ.

Mưa vẫn rất lớn.

Nhưng với công lực của Trầm Sát, hiện giờ đã có thể vận công che mưa, chỉ có điều như vậy sẽ hao tổn nội lực. Vì thế hắn chỉ vận công che cho Lâu Thất, còn mình thì cứ để ướt mưa.

U U nhanh nhẹn chạy xuyên qua màn mưa trong núi rừng.

Hiên Viên Chiến đuổi theo, đi qua bọn họ, đi trước bọn họ một chút, coi như bảo vệ Lâu Thất, một khi phát hiện ra có điều bất ổn ông ta sẽ có thể hô dừng.

Đội mưa để đi, với tốc độ của họ, chỉ trong chớp mắt đã đi được rất xa. Đợi khi họ phát giác ra không ổn thì phía trước đã là hắc vụ dày đặc đang cuộn cuộn.

Mưa lớn đổ xuống, hắc vụ cuộn cuộn, từng mảng từng mảng che hết mọi thứ trước mắt khiến lòng người sợ hãi. Hắc vụ và họ cách nhau một con sông, mặt sông không rộng, chỉ cần vút một cành cây ở giữa là họ có thể tiếp lực đi qua.

Lúc này mưa đang rơi xuống dày đặc mặt sông, nước mưa rào rào nghe rất rõ ràng, nhưng không biết tại sao, bên kia sông giống như rất tĩnh lặng, nếu lắng nghe thật kỹ dường như cũng chỉ có thể nghe thấy tiếng nước mưa như đang rơi xuống một không gian rất rộng.

”U U, dừng lại!”

Lâu Thắt vội kêu lên.

U U lại muốn chạy về phía lòng sông.

Tốc độ của nó rất nhanh nhưng không thể qua sông được.

U U nghe thấy tiếng nàng gọi, lập tức dừng lại, vì tốc độ quá nhanh, suýt chút nữa nó ngã cắm đầu xuống sông. Hiên Viên Chiến giơ tay kéo nó lên.

”Nó đang làm gì vậy?”

”U U!”

Hiên Viên Chiến xách nó lên cao, nhìn ngang hàng với nó, U U vung chân trước mặt ông: ”U u u!”

”Cho một kẻ biết nói tiếng hồ ly tới đây...”

”Không cần biết tiếng hồ ly, con biết.” Lâu Thắt khẽ vô tay Trầm Sát ra hiệu hắt nàng xuống, Trầm Sát đổi sang dắt tay nàng, tiếp tục vận công che mưa giúp nàng.

Hiên Viên Chiến liền ghé lại: ”Tiểu Thắt nhà ta thật thông minh! Biết gì rồi?”

”Con sông này có đồ.”

Trầm Sát và Hiên Viên Chiến sững người.

Có đồ? Trong sông có đồ? Trầm Sát giật mình trầm giọng nói: ”Ý của nàng là, thứ có thể ngăn cản hắc vụ di chuyển?”

”Đúng, hoặc có thể nói là thứ có thể khắc chế hắc vụ!” Lâu Thắt hào hứng nhìn Hiên Viên Chiến: ”Phụ hoàng, con nằm mơ thấy ông ngoại! Khi còn nhỏ ông từng nói với con, những thứ này không được động vào, nhưng nếu như đụng vào, lại không chạy được thì...”

Rất bức bối là vừa nói tới lúc quan trọng Lâu Thắt liền tỉnh dậy.

”Thì sao?”

”Ta bị lắc tỉnh dậy.” Lâu Thắt rầu rĩ nhìn Trầm Sát, nhưng phát hiện hắn đang lo lắng nhìn nàng.

”Sao vậy?”

”Hồi còn nhỏ nàng từng gặp ông ngoại của nàng? Ông còn nói gì với nàng không?” Là chỉ trong mơ hay hiện thực?

Lâu Thất gật đầu: ”Ta từng gặp ông, là khi ta bị người đàn bà điên cướp mất thân thể, thực ra ta đã tới thế giới của ông ngoại, còn có cả trưởng lão công công...” Lâu Thất nói tới đây, nàng đột nhiên nhớ ra, đã cách mười mấy năm rồi, trưởng lão công công và mọi người sao rồi? Ông còn sống không?

Ông ngoại có khi nào vẫn chưa chết, và lại trở về nơi đó rồi?

651. Chương 651

Nếu đúng như thế, có thể cô còn tìm cách tới đâu đó tìm họ, hỏi cách để khắc chế hắc vụ.

Trầm Sát và Hiên Viên Chế nhìn nhau

”Chẳng phải nơi người và tam thức trước đây sinh sống hay sao?”Hiên Viên Chế hỏi

Lâu Thất lắc đầu: ”Không phải, là một nơi khác” Trong vũ trụ ấy, không gian rộng bao la, người xuyên qua lỗ hổng không gian và thời gian quay lại đều nắm được một mật pháp nhất định...

Mật pháp...

Lâu Thất nhớ tới sư công, họ đã nắm được mật pháp, liệu có phải là người đến từ không gian khác truyền lại hay không?

”Đừng suy nghĩ linh tinh” Trầm Sát đột nhiên chặn dòng suy nghĩ của cô. Lâu Thất ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Trầm Sát.

Cô suy nghĩ linh tinh cái gì

”Đừng nghĩ tới việc xuyên qua lỗ hổng không gian, đi đâu cũng không được phép. Bây giờ trong bụng nàng còn có đứa con của chúng ta.” Đi rồi chưa chắc đã quay lại. Điều đó chẳng ai có thể đảm bảo

Lâu Thất không nói gì nữa

Quả thật hán rất hiểu cô.

”Thế nhưng, chúng ta có nên xuống dưới phía dòng sông xem sao không? Ở đó nhất định có thứ gì đó” Cô

nói với vẻ nghiêm túc

”Bồn Để Quân sẽ sai người xuống” Trầm Sát ra tín hiệu

”U U!”

Đúng lúc này U U lao về phía dòng sông

Lâu Thất chau mày, hất tay của Trầm Sát, đi về phí dòng sông nói, ”Ta xem trước thế nào...”

Chưa nói xong, một tiếng động vụt qua về phía cô

Trầm Sát và Hiên Viên Chế giật mình, đồng thời lao về phía đó chặn Lâu Thất lại. Hiên Viên Chế chặn lại chiếc ám khí

Ám khí rơi xuống, một tiếng nổ vang lên, khói mịt mù.

Lâu Thất ngoảnh lại nhìn, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng vụt qua bên kia bờ sông.

”U U, U U!” U U lúc này thấy căng thẳng, rồi lại lao về phía dòng sông

”U U, quay lại đây!” Lâu Thất tóm lấy nó, sau đó một tiếng động vang lên, ám khí bay tới, rồi lại nổ tung sau khi bị Hiên Viên Chế ngăn lại, một làn khói vàng mù mịt bay lên.

”Trầm Sát xuống dưới kéo người lên, các người cẩn thận một chút” Hiên Viên Chế phẫn nộ rồi phất tay, bay về phía ám khí vung ra

Lâu Thất cảm thấy có điều gì đó kỳ quái. Cô đánh mắt sang nhìn đám hắc khí bên kia bờ sông, muốn xem có thấy bóng dáng khi nãy hay không. Thế nhưng càng nhìn càng cảm giác làn hắc khí kia giống như quỷ khí địa ngục muốn nuốt chửng người khác.

Cô thấy buồn nôn.

Vừa cúi mặt xuống, một bóng dáng xuất hiện rõ hơn khi nãy. Rõ ràng đó là bóng người

”Thất Thất, tránh xa bờ sông ra ”

Mưa không biết dừng từ lúc nào, U U đang trong vòng Tay của Lâu Thất, nó vẫn đang kêu lên, rồi như

muốn lao về phía dòng sông.

Trầm Sát cũng nhanh chóng nhận ra có gì đó không ổn, hấn đã ra tín hiệu một lúc, thế nhưng không hiểu sao Hỏa và Trần Thập vẫn chưa tới?

Hơn nữa Hiên Viên Chế lúc này cũng không thấy bóng dáng đâu

Trầm Sát cảm thấy không ổn, lập tức đưa tay kéo Lâu Thất đang ở gần bờ sông

Sự việc xảy ra đúng lúc đó

Một sợi dây xích từ dòng sông phi lên, quấn vào chân của Lâu Thất, kéo cô ngã xuống. Lâu Thất lúc đó đang thấy buồn nôn nên phản ứng và tốc độ hơn chậm, nên bị kéo xuống dưới dòng sông

”Thất Thất!” Trầm Sát ngay lập tức lao theo

Nước bắn tứ tung

Dòng nước lạnh lẽo nhanh chóng nuốt chửng họ,

Trầm Sát cố gắng mở mắt, nhìn thấy Lâu Thất đang cố sức ném U U lên phía trên bờ

Họ không biết U U có biết bơi hay không. Thế nhưng theo lẽ thường, hồ ly không biết bơi. Phản ứng đầu tiên của Lâu Thất là cứu U U trước, cô hoàn toàn không kịp dứt sợi xích đang quấn vào chân mình

Bình thường thanh Phá Sát luôn ở bên người cô.

Dây xích kia rất dài, lại ở trong dòng nước. hấn chỉ nhìn thấy bóng đen phía trước liên lao tới

Ở phía đó là hướng về bờ sông bên kia

Đó là nơi có làn hắc khí

Trầm Sát lòng như lửa đốt, rút thanh Âm Huyết Kiếm ra, đôi mắt lạnh lùng vung kiếm chém vào trong dòng nước.

Lúc đó, Lâu Thất đã ném U U lên bờ, sau đó nhìn thấy Âm Huyết Kiếm chém xuống, cô nhanh chóng lấy tay đón lấy.

Trầm Sát tròn mắt, lòng như thiêu đốt

Khi này hấn chém rất mạnh, dù có bị dòng nước cản lại thì cũng không thể dễ dàng bị tóm như thế. Chắc chắn cô ấy sẽ bị thương

”Thất Thất!”

Vì động tác của Lâu Thất quá bất ngờ, vì thế Trầm Sát tưởng cô ấy dùng thanh Âm Huyết Kiếm để chém đứt dây xích

Trong nước dù không thể nói chuyện nhưng có thể truyền âm

”Đừng giết kẻ đó, Trầm Sát cảm thấy khá quen thuộc”

Lâu Thất nói với hấn

Thế nhưng cô chỉ kịp nói câu đó, bởi vì phía đối phương hành động rất nhanh, Lâu Thất ngay sau đó bị kéo sang bên kia bờ sông

Bên đó hấn là có người tiếp ứng, Trầm Sát ngay lập tức không còn nhìn thấy bóng dáng của chúng

Không đúng, dòng sông này rất kỳ quái

Nếu không sao hấn có thể không đuổi kịp cơ chứ

Trầm Sát thấy dòng nước trở lại bình thường, chỉ còn một mình hấn.

Trước mắt hấn, Lâu Thất đã biến mất

Hấn đã để Lâu Thất biến mất

Đó là sự thực, hấn muốn phát điên lên

Hấn tức giận bơi về phía trước, nhưng nhanh chóng bị hai người tóm chặt vào cánh tay với sức mạnh rất lớn, kéo hấn ngược lại dòng nước

Đó là Hiên Viên Lại và Hiên Viên Hoan Thiên

Được đưa lên khỏi mặt nước thế nhưng Trầm Sát gạt phăng họ đi, "Bổn Đế Quân không cần!"

Trần Thập và Nguyệt lúc này đã tới, hàng chục thị vệ nhảy xuống nước, tìm kiếm tông tích của Lâu Thất

Hiên Viên Lại sắc mặt thâm trầm, nghe thấy lời hần nói liền bực mình đập vào vai hần, "Người đứng là ngu như lợn, sao không nhận ra dòng nước này rất kỳ quái"

Trầm Sát sững người, đúng là chưa có ai dám nói với hần như thế, trừ Lâu Thất. Chẳng trách ông ta là lão đạo sỹ thói ở cùng Lâu Thất hàng chục năm qua

Hần đương nhiên không vì thế mà tức giận, chỉ cố gắng để bình tĩnh trở lại

Hần tin Lâu Thất. Vì thế câu nói khi nãy của Lâu Thất hần đã nghe được. Lâu Thất không ra tay, hần là có nguyên nhân. Hần tin rằng tạm thời không có vấn đề gì. Thế nhưng

Dù tin thì vẫn tin, thế nhưng cô ấy lúc này không thấy đâu. Hần lo lắng tới phát cuồng.

Hơn nữa cô ấy bây giờ đang mang trong mình dòng máu của hần, nên võ công đương nhiên bị ảnh hưởng. cô ấy phải bảo vệ đứa con trong bụng nên không thể cố hết sức mình

Thất Thất...

"òng nước rất lạnh lẽo"

Hiên Viên Hoan Thiên cũng vô cùng lo lắng. Sau khi nhận được tín hiệu, chúng lập tức lao tới. Thế nhưng giữa được gặp phải một cái bẫy ngăn cản. Lúc tới thì đã thấy Lâu Thất đã bị kéo xuống dòng nước, còn Trầm Sát thì nhảy xuống theo.

Đợi khi chúng tới bờ sông, thì chỉ kịp cứu được U U lên

"Tiểu tử thôi, chỉ nước lạnh thôi hay sao? Người không nhận ra là trong dòng nước này chuyển động rất khó khăn hay sao? Hiên Viên Lại cầu nhàu. Đúng là một lũ ngu ngốc, làm sao thông minh bằng Lâu Thất được cơ chứ

"Bổn Đế Quân không quan tâm nước sông cổ quái thế nào, mau tìm Thất Thất cho ta. Ngay lập tức"

"Bẩm Đế Quân, trong nước không có gì "

Nguyệt từ dưới sông đi lên, sắc mặt khó coi

Trong dòng nước này, thời gian nhịn thở ngắn hơn bình thường, chỉ một lúc là phải ngoi lên

Những người khác cũng lần lượt nhô lên

”Không có!”

”Không tìm thấy để hậu”

”Bên này không có.”

Trầm Sát nghe những lời này, sắc mặt của hắn âm u

”Tiếp tục tìm”

”Rõ!”

Tất cả mọi người lao vào dòng nước

Trầm Sát quay sang nói với Hiên Viên Lại, ”Thất Thất khi này không cho Đệ Quân ta ra tay, nói người đối phương trông rất quen”

Đây là lão đạo sỹ thối của Lâu Thất. Lúc này hắn nên tin ông ta

Hiên Viên Lại giật mình, sau đó cười. ”Không sao, vậy thì không sao. Tiểu Thất rất thông minh, nếu nó không ra tay, chắc chắn sẽ không có gì nguy hiểm”

Vớ vẩn.

Trầm Sát mặt lạnh tanh

Bị kéo xuống nước đã đủ nguy hiểm rồi. Bây giờ không giống như trước đây. Quả thật không thể dựa vào lão đạo sỹ này, chẳng trách trước đây lão ta bỏ Lâu Thất một mình

Trầm Sát nghiêng răng, lập tức lao vào dòng nước. Hắn tự mình tìm kiếm

Hiên Viên Hoan Thiên nhìn Hiên Viên Lại, ”Trái tim lớn thật đấy”

Nói xong hắn cũng lao vào dòng nước

Không quan tâm có quen hay không, nếu để hắn tóm được thì chắc chắn phải chết. Nếu như muối muối của hắn có chút tổn thương nào, hắn sẽ xuất binh san phẳng nơi này, hút cạn dòng sông này.

Lúc này mọi người đang phát điên lên tìm kiếm. Thế nhưng lúc đó Lâu Thất đã lên khỏi mặt nước, đưa tay vượt mặt rồi vận động để làm ấm cơ thể. Dòng sông rất lạnh, nếu ở trong nước lâu như thế sẽ bị chết cứng

Khi này cô bế khí không thở, không động đậy gì, để tùy cho người kia kéo cô. Như thế cô có thể duy trì sức lực. Lâu Thất thấy trong tình hình này, cứ giằng giụa cũng không bằng thuận theo tình thế.

Phía đối phương không sợ hắc khí, còn tiến hành mai phục ở đây. Cô cảm giác đây có lẽ chính là yếu tố cốt lõi của mọi việc.

Vì thế chuyện gì tới thì cứ để nó tới.

Chỉ có điều cô không biết người đàn ông kia có phát điên lên hay không.

Với sự kiêu ngạo của Trầm Sát, người hắn yêu thương bị bắt đi ngay trước mặt là điều không thể chịu đựng được.

Ở đây toàn là những khối đá kỳ quái, nhô khỏi mặt nước, ánh sáng mù mờ, không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào bên ngoài. Nơi này giống như một khe động trong lòng núi. Rất yên tĩnh, chỉ có những giọt nước đang nhỏ khẽ.

Cô ngồi vào một góc, phía xa là một nơi bằng phẳng có loại hoa mà lão đạo sỹ thối từng nói cho cô biết mọc um tùm.

Người kéo cô tới đây đang đứng ở đó, tay run rẩy. Sợi xích quấn vào chân cô được hắn thu lại, rồi treo lên một mỏm đá gần đó.

Sau đó người này nhìn về phía cô một cách lạnh lẽ.

Hắn mặc trang phục màu đen, không đeo thứ gì trên người, tóc buộc gọn gàng, cả người hắn cũng bị ướt đầm.

Đó là một khuôn mặt bình thường, chẳng có điểm gì nổi bật, không khiến người khác có ấn tượng

Lâu Thất có thể khẳng định chưa từng gặp khuôn mặt này, nhưng không hiểu sao lại thấy quen thuộc

652. Chương 652

Người kia dường như đang đợi cô cất lời

Chỉ có điều Lâu Thất nhìn lướt quá hần rồi quay sang tự bắt mạch cho mình, lấy một viên được hoàn nhét vào miệng mình rồi nuốt. Sau đó cô vắt khô quần áo, chẳng nói câu gì

Cô không hề tỏ ra sợ hãi hay kinh ngạc, cũng chẳng có chút lo lắng nào, giống như gặp lại người bạn cũ của mình.

Người đó thấy sốt ruột cuối cùng đành phải mở lời trước

”Người giống hệt như hần ta kể”

Giọng nói này Lâu Thất hoàn toàn không thấy quen thuộc. Cô có thể khẳng định chưa từng gặp người này. Chỉ không hiểu là cảm giác quen thuộc đó từ đâu ra. Thế nhưng nghe câu nói này, cô đột nhiên hiểu ra

Cô ngẩng đầu nhìn, ”Người quen biết Minh Liệt sao?”

Người kia sững người, ”Cô quả nhiên rất thông minh! Không sai, ta chính là sư phụ của Minh Liệt”

Minh Liệt, Minh Liệt còn có sư phụ ư? Thế nhưng hần ta trông ra mới chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, sao có thể là sư phụ của Minh Liệt được cơ chứ. Nói thế, có nghĩa là Minh Liệt quả nhiên có ở trong thế giới này, hoặc chính là người ở Long Ngâm kia.

Lâu Thất cũng không ngờ sau bao nhiêu năm lại nghe được cái tên Minh Liệt, gặp được người có quan hệ với Minh Liệt. Đôi mắt cô hơi đỏ.

Người đó dường như biết cô đang nghĩ gì nên giải thích; ”Ta năm nay đã hai mươi bảy tuổi. Ta họ Minh, cô có thể gọi là Minh tiên sinh.”

Hai mươi bảy ư. Đôi mắt của Lâu Thất đang đỏ hoe, cũng nhoẽn miệng cười. Dường như người của Long Ngâm đều có thuật giữ gìn dung nhan. Mặc dù những thứ mà họ có đều rất cổ quái.

”Người thực sự là sư phụ của Minh Liệt hay sao?”

”Đúng, ta cùng họ với Minh Liệt. Phụ thân của hần đã qua đời khi hần còn nhỏ” Minh tiên sinh cũng ngồi xuống một tảng đá, ”Ta cũng là phần đồ của giáo phát. Nói thật cho cô biết, ta nhất định sẽ mang cô đi, tuyệt đối không để cô rơi vào tay bọn họ”

Lâu Thất nghe mà không hiểu rõ. Thế nhưng cô có thể đoán ra, những điều hần nói liên quan tới làn hắc khí nuốt người kia. Hơn nữa, cô cũng muốn tìm đáp án cho những nghi hoặc đó.

Cô có chút lo lắng nhưng sắc mặt vẫn điềm tĩnh, "Chúng là ai? Người nói đó là giáo phái gì?"

Minh Tiên Sinh thở dài một tiếng, "Bây giờ nó cho cô biết cũng chẳng sao. Trước đây Minh Liệt luôn muốn nói cho biết mọi thứ, chỉ có điều không biết cô có thể chấp nhận hay không, biết rồi thì sẽ ra sao?"

"Minh Liệt có phải đã chết rồi không?"

"Đúng "

Lâu Thất lấy ra chiếc gương hóa trang tìm thấy trong sơn động, đưa cho Minh Tiên Sinh xem, "Người có biết tại sao hần lại để lại cho ta chiếc gương lại không?"

Minh Tiên Sinh cầm chiếc gương, ánh mắt có nét buồn, "Cô thực sự không nhớ chiếc gương này hay sao?"

Lâu Thất sững người

Không lẽ cô phải nhớ tới chiếc gương hay sao?

"Thôi, nói cho cô biết vậy" Minh Tiên Sinh nhìn về phía xa, chậm rãi nói, "Giáo phái của ta chính là Tranh Thiên giáo, là giáo phái duy nhất ở Long Ngâm. Đại trưởng lão, ông ta..." Hần ngập ngừng trong giây lát rồi hỏi, "Cô có nhớ đại trưởng lão không?"

Lâu Thất gật đầu.

Minh Tiên Sinh ừ một tiếng, "Năm đó, cô luôn gọi ông ta là trưởng lão công công"

Lâu Thất nghe thấy liền giật mình, chẳng lẽ Minh Tiên Sinh này năm xưa từng gặp hồn phách của cô hay sao? Vậy thì liệu Minh Liệt có từng nhìn thấy hay không?

"Minh Liệt chính là con trai của đại trưởng lão"

Minh Tiên Sinh khiến Lâu Thất hoàn toàn sững sốt. Năm đó đại trưởng lão đã cao tuổi như vậy, Minh Liệt sao có thể là con trai ông ta được. Thế nhưng Minh Tiên Sinh cũng không quan tâm tới biểu cảm của cô mà nói tiếp

"Nếu cô còn nhớ đại trưởng lão, hần là còn nhớ khi đó tình hình ở Long Ngâm là như thế nào. Tranh Thiên

Giáo đã biết tới sự tồn tại của lỗ hổng thời gian và thế giới khác, nên những kẻ muốn chiếm lĩnh thế giới của các người đã tập hợp với nhau. Trong giáo phái gần như chẳng có ai có đủ khả năng. Năm đó đại trưởng lão là người mà Tranh Thiên Giáo muốn lôi kéo. Giáo chủ nhận thấy đại trưởng lão có khả năng giúp xuyên không, giúp chúng có những tin tức và lấy được những thứ có lợi cho chúng. Thế nhưng đại trưởng lão từ chối. Người trong giáo phải có ý định dùng sắc để mê hoặc ông ta. Chúng phải cử một cô gái xinh đẹp đi quyến rũ ông ấy.”

Không cần nói cũng biết, người con gái đó đã thành công.

Một cô gái xinh đẹp, kiêu diễm, điều đã khiến ông ta say đắm. Lời nói của cô ta như mật rót bên Tai.

Đó chính là người mà giáo chủ yêu thương nhất. Ông ta từng thề, sau khi Tranh Thiên Giáo hoàn thành đại nghiệp, sẽ cho cô ấy trở thành người tôn quý nhất trong thiên hạ.

Thế nhưng vì cái đại nghiệp đó mà ông ta đã tự tay mình dâng cô ấy cho người đàn ông dù có tài và có võ công nhưng lại đáng tuổi cha cô ấy

Bởi vì chán nản, vì muốn báo thù nên cô gái đó tìm mọi cách quyến rũ đại trưởng lão.

Đại trưởng lão không thoát khỏi kế mỹ nhân

Sau đó người này mang thai Minh Liệt. Đại trưởng lão dù không công khai, không thể cho cô ấy một thân phận nhưng đối xử với cô ấy rất tốt. Cô gái này cũng dựa dẫm, tin tưởng vào ông ta

Thế nhưng đại trưởng lão quả thật đã già. Cô ta sợ ông ta sẽ chết sớm trước cô nhiều nên tìm mọi cách để giúp ông ta cải lão hoàn đồng.

”Cô ta tìm thấy thật sao?”

Nói tới đây, Minh Tiên Sinh quay sang nhìn Lâu Thất

Lâu Thất giật mình, rồi bình tĩnh hỏi lại: ”Có liên quan tới ta ư?”

”Đúng, liên quan tới cô. Có thể cô không biết, cô xuất hiện ở đó đã khiến mọi người chấn động. Chúng ta đã thử mọi cách để có thể trở lại an toàn. Đến ngay cả ngoại công của cô quay lại một lần cũng đã bị tổn thương. Thế nhưng cô lại hoàn toàn không hề hấn gì. Hơn nữa. Cô từng xuyên không, quay lại đó một lần. Sau đó lại tiếp tục quay lại mà hoàn toàn vô sự. Đại trưởng lão nghiên cứu rất lâu, rồi đưa ra kết luận, cô chính là người có bản mệnh đặc biệt nhất, xương cốt khác thường, hồn phách cũng rất vững chắc, không thể bị phá bỏ.”

Minh Tiên Sinh tiếp tục nói: ”Cô gái đó, đúng rồi, chúng ta gọi cô ấy bà Bách Hoa”

Bách Hoa luôn muốn kéo dài cuộc sống cho đại trưởng lão, nên hỏi đại trưởng lão có mật pháp gì. Cho tới khi Lâu Thất đến đó, một ngày đại trưởng lão vô tình lộ ra khi Bách Hoa hỏi chuyện đó, nói rằng chỉ cần dùng hồn phách của Lâu Thất và Tử Vân hồ phát sáng luyện thành đan dược là có thể biến tóc bạc thành tóc xanh, dung nhan trẻ lại, sống tới bách niên.

Bách Hoa vui mừng vô cùng, bởi vì đúng lúc đó ông ngoại của Lâu Thất bắt được một con Tử Vân Hồ phát sáng.

Thế nhưng đại trưởng lão không biết luyện đan dược, còn giáo chủ thì biết cách.

Vì đại trưởng lão, Bách Hoa âm thầm đem Minh Liệt quay lại tìm giáo chủ, cầu xin ông ta giúp đỡ. Giáo chủ nhìn gân cốt Minh Liệt khác lại nên đồng ý giúp Bách Hoa. Thế nhưng hắn muốn giữ Minh Liệt ở lại trong giáo phái

Lâu Thất nghe thế cảm thấy sững sờ, không biết trong đầu cô đang có cảm giác gì.

Cô nghĩ rằng mình đã nhớ lại những chuyện năm đó. Thế nhưng hoàn toàn không phải.

”Bách Hoa đã đồng ý với điều kiện của giáo chủ. Lúc đó cô ta đã không còn yêu giáo chủ, thế nhưng vẫn ở lại hầu hạ ông ta trong 3 ngày. Ba ngày sau, Bách Hoa để lại Minh Liệt rồi bỏ đi. Giáo chủ đưa Minh Liệt cho ta chỉ dạy. Thế nhưng đại trưởng lão phát hiện cô ấy muốn dùng hồn phách của cô cùng Tử Vân Hồ để luyện đan dược, lại còn bỏ lại con trai ở bên giáo phái thì vô cùng tức giận. Trong lúc giằng co, Bách Hoa bị ngã vào lò lửa, dung nhan bị hủy hoại. Vì bị kích động quá lớn nên tình thần của cô ta không còn bình thường.”

Sau đó cô ấy tìm Minh Liệt. Nhưng Minh Liệt không tha thứ cho cô ta

Minh Tiên Sinh nhìn lâu, ”Lúc đó, Minh Liệt thông quá lỗ hồng không gian nhìn thấy cô ở một thế giới khác. Cô đã mua một chiếc gương trang điểm, học cách tự vẽ lông mày cho mình, biến mình thành một chú mèo, ngồi bên bờ hồ cười đùa. Không hiểu sao cô đột nhiên không thích chiếc gương đó nữa nên vứt nó đi”

Cô đã mua gương, tự học cách trang điểm?

Lúc còn là đứa trẻ ư?

Ở bên hồ ư? Đó là thời gian cô luyện võ công bên hồ, đó là khoảng thời gian mà Trầm Sát luôn mơ thấy sao?

”Những năm đó, lỗ hồng không gian không ổn định, vài thế giới như bị gắn chặt vào nhau. Vì thế Minh Liệt luôn nhìn thấy cô.”

Lâu Thất chấn động, vì thế Lâu Thất mới luôn mơ thấy cô.

”Minh Liệt cũng đã vẽ rất nhiều tranh về cô, sau đó Bách Hoa nhìn thấy đã rất tức giận, cảm thấy đại trưởng lão vì cô mà không còn cần cô ta, làm tổn thương cô ta. Minh Liệt cũng vì cô mà cảm thấy ghét bỏ khuôn mặt đã bị hủy hoại của Bách Hoa. Thêm một lần nữa cô ấy bị kích động. Cô ấy nói nhất định phải tìm cô để giết, phá hủy khuôn mặt của cô. hoặc nói muốn lột da của cô.”

Minh Liệt nói, ”Bách Hoa luôn tìm mọi loại thuốc đề hồi sinh dung nhan thể nhưng không có kết quả. Khuôn mặt cô ta càng trở lên cổ quái, xuất hiện những sợi lông trắng trên mặt. Sau đó cũng chẳng còn ai nhìn thấy bà ta nữa.”

Yêu quái lông trắng?

Đó có phải là yêu nữ lông trắng đã bóc mặt mỹ nhân hay không?

Cô ta luôn nói đang đợi một mỹ nhân, tìm một mỹ nhân, cho dù tinh thần có chút bất thường

Nghĩ tới đây, Lâu Thất toát mồ hôi

Người đàn bà đó chính là mẫu thân của Minh Liệt sao?

Vì thế sau này Minh Liệt đã tới hiện đại, mua một chiếc gương hóa trang như thế, đó là cách hẩn nhớ tới cô. Hoặc là hẩn muốn nói, từ nhỏ hẩn đã gặp được cô?

Hay để cho cô nhìn thấy bản thân mình trong gương, nói cho cô ấy biết rằng, cô chính là mẫu chốt của mọi sự việc

Minh Liệt đã chết, cụ thể là vì nguyên nhân gì thì có lẽ chính Minh Tiên Sinh cũng không biết

Lâu Thất hít một hơi dài, Minh Liệt ơi là Minh Liệt..

Minh Tiên Sinh có thể cũng vì kể quá nhiều nên dừng lại một lát

”Vậy tại sao lại rời bỏ Tranh Thiên Giáo? Đưa tôi tới đây để làm gì?”

”Tranh Thiên Giáo sau này càng trở lên ngông cuồng, chúng muốn có tất cả mọi thứ, muốn có sơn thủy vạn vật, muốn có thần dân phục tùng. Thế nhưng chúng không muốn có bách tính, mà chúng sẽ lọc ra trong số đó.”

Lâu Thất trợn tròn mắt, "Chúng dựa vào điều gì?"

"Dựa vào điều gì ư? Dựa vào phát hiện của chúng, có thể mượn làn khói tử thần đó qua lỗ hổng không gian, còn có hồn phách của cô.

Nói tới đây Minh Tiên Sinh thấy ánh mắt của cô có chút âm hàn

653. Chương 653

Minh Tiên Sinh tiếp tục nói: Tranh Thiên Giáo mặc dù tìm thấy làn khói tử thần, thế nhưng không có cách nào không chế. Bây giờ tình hình đã mất kiểm soát. Thế nhưng họ đã tìm thấy một cách khác, đó chính là luyện thành một loại người máy. Người máy có thể dùng để chứa khói tử thần. Cô không cần nhìn Trầm Sát với vẻ ngạc nhiên này, không tin phải không?

Lâu Thất quả thật không dám tin

Làn hắc khí dày đặc như thế, soa có thể để một người thu nạp được? Rõ ràng là điều hoang đường

Thế nhưng Minh Tiên Sinh không có vẻ gì là nói dối, "Biết nói thế nào đây?"

"Cô, cố chính là người được lựa chọn để luyện thành người máy. Họ đã tìm cô từ rất lâu rồi. Cuối cùng bây giờ đã tìm thấy nên muốn dụ cô tới. Hắc khí bên ngoài kia hẳn cô đã nhìn thấy? Có phải cô tò mò vì sao làn hắc khí đó không bay qua sông phải không? Cho rằng có gì đó ngăn cản nó đứng không?"

Chẳng lẽ sự thực là như thế?

"Trong hồ có thứ gì đó, nhưng là do họ sắp đặt" Minh Tiên Sinh cười lạnh lùng, "Làn khói tử thần đâu có nhiều như thế. Nếu nhiều như thế thì họ đã có thể xưng bá thiên hạ từ lâu rồi, đâu cần phải chờ đợi? Ở đó có hai loại hắc khí, một loại là khói tử thần, còn lại là khói sinh ra khi chúng chế được."

Lâu Thất cảm thấy kinh ngạc, thì ra là như thế

"Thế nhưng, quả thật chúng ta đã từng nhìn thấy hắc khí nuốt người. Còn nữa, nó nuốt cả một thôn trang"

"Chẳng phải ta đã nói rồi ư? Đó là thật, mà cũng có cái không thật. Thật thật giả giả đan xen lẫn lộn. Thôn trang đó, cô có biết vì sao mà họ đều chết cả hay không? Đó là vì có người của Tranh Thiên Giáo trà trộn vào trong hắc khí sinh ra khi chế được. Chúng mặc đồ đen, bôi mặt đen xì, trà trộn vào giết người, sau đó bỏ lại khói tử thần. Vì những người và động vật đều có sinh mệnh nên khói tử thần lan rộng ra, càng ngày càng khó kiểm soát. Vì thế chúng không dám tiếp tục sử dụng khói tử thần trong thành trì. Chúng cần tìm cô trước. Lâu Thất, năm đó ta từng nói với Minh Liệt, tuyệt đối không được có cảm tình với cô, bởi vì cuối cùng giáo chủ sẽ lợi dụng Dẫn Hồn Cổ để khống chế hẳn, đưa cô về tị. Khi đó hẳn sẽ không thể từ chối. Thế nhưng tên ngốc đó lại nói rằng, nếu không thể điều khiển bản thân mình, thì chi bằng chết đi cho xong

Minh Tiên Sinh ngẩng đầu cười, "Vì thế, hắn ta đã chết vì bảo vệ cô. Quả thật lãng phí bao nhiêu năm ta dạy dỗ hắn, lãng phí bao nhiêu tâm huyết của ta. Nếu hắn không cứu cô, nếu hắn không chết, thì chúng ta..."

Nói đến đây hắn ta dừng lại, quay sang nhìn Lâu Thất, "Ta đã bố trí trận pháp bên ngoài, chúng không vào trong được, vì thế cô cứ ở đây, ta không thể ở lại lâu. Đợi mọi việc bên ngoài ổn thỏa, ta sẽ quay lại đưa cô ra ngoài

Minh Tiên Sinh nói xong định bước đi thì Lâu Thất gọi lại, "Minh Tiên Sinh!"

"Còn có chuyện gì?"

"Vậy ta phải ở đây bao lâu? Phu quân và phụ hoàng của ta thì sao?"

"Bản lĩnh của họ cao cường, chắc sẽ không có vấn đề gì. Cô cũng đừng thử ra ngoài. Ta biết cô có bản lĩnh lớn, thế nhưng trận pháp này không thể hóa giải đâu. Nếu cô cố tình xông ra, thì đứa con trong bụng cô không chắc sẽ giữ được đâu" nói xong Minh Tiên Sinh bay vút đi, quay trở lại dòng nước.

Ông ta giống như hòa tan vào nước.

Giống như lúc trước ông ta mai phục trong dòng nước, đến ngay cả cô và Trầm Sát đều không phát hiện ra

Tranh Thiên Giáo, không chỉ là những người có trí tuệ thông minh, xem ra võ công của họ cũng không phải tầm thường.

Ở bên phía Long Ngâm, vốn là một thế giới mà Lâu Thất cảm thấy đáng lo ngại.

Nếu lúc này cô không mang thai, nhất định cô sẽ cố lao ra. Thế nhưng lúc này cô sắp làm mẹ, tâm trạng không như bình thường. Cho dù thế nào thì chỉ cần có chút nguy hiểm là cô sẽ không thử.

Vay giờ chỉ hy vọng Trầm Sát tìm được tới đây, hy vọng thuốc của cô sẽ có tác dụng

Lâu Thất ngồi trên tảng đá, lấy một chiếc lo ra, cho vào một ít nước, rồi bắt đầu kiểm tra trong nước có thứ gì.

Minh Tiên Sinh có thù hận với cô ta, vì thế không thể tin mọi lời hắn ta nói. Thế nhưng cô cũng nhìn ra, phần lớn những gì hắn ta nói đều là sự thật. Cô từng nghiên cứu về tâm lý của con người. Nếu nói dối thì sẽ không được tự nhiên như thế.

Vậy thì Bách Hoa là có thật, Minh Liệt cũng là thật, mục đích của Tranh Thiên Giáo có thể cũng là thật.

Còn cái hắc khí kia một nửa là thật, một nửa là giả. Thế nhưng trong dòng nước này chắc chắn có thứ gì đó có thể ngăn cản khói tử thần, nếu không tại sao chúng lại lựa chọn nơi này, tới thẳng áp sát thành Nạp Lan có phải là thuận tiện hơn không.

Hơn nữa U U luôn lao về phía dòng sông, định nhảy xuống đó. Chắc chắn là nó đã phát hiện ra điều gì đó trong dòng sông.

Năm xưa Bách Hoa đã muốn lấy U U cùng hồn phách của cô để luyện hóa, U U không thể nhiệt tình với hắn như thế được

Thế nhưng nói vậy nghĩa là năm xưa U U đã từng gặp cô, chẳng trách nó có thể dễ dàng theo cô tới vậy. Nó tin tưởng cô một cách vô điều kiện, thì ra là hai người từng quen biết nhau

Đúng lúc Lâu Thất đang suy nghĩ nghiên cứu dòng nước thì Trần Thập đang cùng Nguyệt tìm kiếm

”Ngươi mệt rồi thì nghỉ ngơi trước đi, ta muốn tiếp tục xuống nước tìm Đế Hậu.”

Nguyệt trừng mắt: ”Ai không muốn tìm Đế Hậu? Thế nhưng Vương gia nói, dòng sông này rất kỳ quái, muốn chúng ta lên trước,” Vương gia, chính là Hiên Viên Lại

Trước đó Hiên Viên Lại nói dòng sông này cổ quái, rất lạnh lẽo, rất khó để thở trong dòng nước này. Thế nhưng chúng vẫn bất chấp mà lao xuống dòng nước, một lúc sau Hiên Viên Lại đột nhiên gọi lớn, kêu tất cả mọi người lên bờ, rồi đích thân gọi Trầm Sát tới

”Dòng sông cổ quái, vậy Đế Hậu thì sao?” Trần Thập kêu lên, ”Ai biết được Đế Hậu còn có trong dòng sông này hay không? Làm sao ta có thể lên bờ được.”

Nguyệt bị quát lên như thế liền sững người lại

Hắn nhìn Trần Thập, phát hiện ra khóe mắt của Trần Thập đã đỏ hoe

Nguyệt không biết phải nói gì, chỉ vỗ vai hắn, ”Đi thôi, Đế Quân chắc chắn sẽ có cách, ngươi phải tin điều đó. Đế Quân còn lo lắng hơn người nhiều lần”

Câu nói này khiến Trần Thập đành phải im lặng

Nguyệt đã bởi đến bờ còn Trần Thập vẫn do dự ngoái nhìn lại. Đột nhiên hắn không dám tin vào mắt mình gọi lớn, ”Đế Quân, Đế Quân”

Trầm Sát nghe thấy tiếng gọi này lập tức vùng tay chạy tới ”Phát hiện được cái gì rồi?”

”Nhìn xem, trong nước sông có phải có màu đỏ không?”

Trầm Sát nhìn xuống, quả nhiên phát hiện một dải nước màu đỏ dài đang trôi, trông giống như một sợi dây đỏ. Một đầu dây ở đúng chỗ khi này Lâu Thất bị kéo xuống, đầu còn lại ở bên trong dòng nước, không nhìn rõ.

Lúc này sắc mặt của hắn mới bớt lo lắng hơn, ”Nhất định là dấu hiệu Lâu Thất để lại”

Lâu Thất bình thường lúc rảnh rỗi thường nghiên cứu mấy thứ cổ quái. Cô từng nói với hắn, cô đã nghiên cứu một loại thuốc rất thần diệu. Sau đó nếu cần phải tìm cô trong nước, thì sẽ nhanh chóng nhận ra ký hiệu của cô.

Khi đó hắn cảm thấy kỳ lạ. Trong nước thì làm sao có dấu hiệu gì được.

Lúc này hắn nhìn thấy sợi dây màu đỏ này, hắn đột nhiên hiểu ra

Khi này đi qua dòng nước, loại thuốc đó tác dụng với nước nên mới trở thành cái sợi dây màu đỏ này

Hắn lập tức lặn vào trong dòng nước, bơi theo sợi dây

”Ta cũng đi, Ta cũng đi”Trần Thập lập tức bơi theo

Nguyệt quay sang nói với những người còn lại, ”Các người canh chừng ở đây.” Nói xong hắn cũng lao xuống dòng nước

”Này, dòng nước này rất kỳ quái, quan sát đã rồi hay nói. Tiểu Thất sẽ không có chuyện gì đâu” Hiên Viên Lại nhún chân, còn Hiên Viên Hoan Thiên hẩy ông ta ra

”Tự ông ở lại nghiên cứu cái dòng nước cổ quái này đi”

Nói xong hắn cũng nhảy xuống

Hiên Viên Lại lắc đầu cảm thấy khó hiểu: ”Thật không hiểu nổi, tại sao chúng không tin khả năng của nha đầu thối đó chứ? Các người có chết tới chục lần thì chưa chắc cô ta đã chết lần nào

Các thị vị còn lại quay đầu lại, không dám nghe hắn nói như vậy về Đế Hậu và Đế Quân của mình

Lúc này Hiên Viên Lại nhìn người đàn bà trước mặt, cau mày nói

”Cô có phải là cung nữ của Cửu Tiêu điện không? Nói, cô rốt cuộc là ai?”

Vừa nói xong người cung nữ trước mặt lấy Tay giặt chiếc khăn trùm trên đầu và mặt, lớp lông trắng trên đầu tung bay theo gió

”Ta là ai ư? Ta cũng không biết ta là ai. Ta chỉ biết là phải giết các ngươi, ta phải giết Lâu Thất. Đúng rồi, người ta phải giết chính là Lâu Thất.”

Người đó được nhiên chính là quái vật lông trắng mà họ từng gặp, cũng chính là người mà Minh Tiên Sinh gọi là Bách Hoa

Bà ấy từng xinh đẹp, kiều diễm, đó là mẹ của Minh Liệt, Bách Hoa

”Cái quỷ quái gì thế?”

Hiên Viên Chế chau mày, rút thanh kiếm ra, không hề khách khí chém thẳng về phía cổ của bà ta

Thế nhưng lúc đó lúc đó Bách Hoa đột nhiên trừng mắt, lấy ra một viên dược hoàn màu đen, ném về phía ông ta

”Cái này ta đã giữ lâu rồi, bây giờ nhìn đám hắc khí kia mới nhớ ra. Ta cũng có hắc khí, bây giờ dành nó cho ngươi”

654. Chương 654

Viên dược hoàn bị bóp vụn biến thành một làn hắc khí dày đặc

Nhìn thấy hắc khí, sắc mặt của Hiên Viên Chế thay đổi, lập dừng dừng chương đẩy ra

Bách Hoa định chạy, thế nhưng Hiên Viên Chế đâu dễ dàng cho bà ta chạy, đánh trúng vào huyết đạo của bà ta, khiến bà ta đứng nguyên tại chỗ

Hiên Viên Chế nhìn thấy hắc khí chạm vào bà ta, giống như một con tằm ăn lá, khi chạm vào cánh tay thì cánh tay đó biết mất. Một lúc sau, bà ta đã bị nuốt mất nửa người

Bách Hoa tròn mắt nhìn rồi kêu lên thảm thiết. Đôi mắt gần như bị lòi ra, vì sợ hãi và tuyệt vọng. Khuôn mặt bị biến dạng, thế nhưng lớp lông trắng đã che đi điều đó

Bà ta nghiêng răng run rẩy.

Hiên Viên Chế cảm thấy kinh hãi, quả nhiên thứ này có thể nuốt được người. Đúng là rất quái lạ.

Thế nhưng tại sao bà ta có thể bọc cái hắc khí đó trong viên được hoàn màu đen kia.

Điều đó khiến hắn quay sang nhìn viên được hoàn màu đen đã bị bà ta bóp vỡ

Dược hoàn rơi trên mặt đất.

Hắn cầm thứ này dự định đưa cho Lôu Thất xem, không biết chừng cô ta sẽ biết đó là cái gì. Cũng có thể nhờ cái này mà có thể hóa giải hắc khí nuốt người này.

Thế nhưng khi hắn định cầm mảnh dược hoàn lên thì làn hắc khí đột nhiên nổ bùng một tiếng.

Hắc khí lúc này tụ lại thành một khối to như lòng bàn tay

Còn lúc này một sợi tóc của Bách Hoa cũng không còn

Hiên Viên Chế giật mình hoảng loạn

Hắn đột nhiên phát hiện ra một chuyện. Lẽ nào hắc khí này chỉ cần nuốt người là sẽ trở lên to lớn hơn? Nếu như thế thì quả thật đáng sợ

Hắn cầm mảnh dược hoàn lên đang định rời đi thì đám hắc khí đó lao tới

Tốc độ đó rất kinh hoàng

Hiên Viên Chế lảo bẫm trong miệng rồi lập tức chạy nhanh. Cái thứ này quả thật đáng sợ, chỉ cần dính vào người là sẽ bị nuốt đi, vô công gì cũng chẳng tác dụng. Không chạy thì đợi tới bao giờ nữa

”Tiểu Thất, hắc khí tới rồi, mau cứu phụ hoàng!”

Hiên Viên Lại lúc đó đang bên bờ sông nghe thấy liền quay đầu lại. ”Chết cha! Lão đạo, sao tự nhiên rảnh rồi lại sinh nông nổi, dụ cái này ra làm gì?”

Hắn lao tới bên cạnh Hiên Viên Chế, kéo ông ta đi, ”Người nghĩ là ta rảnh rồi thế hay sao? Là con mụ yêu quái lông trắng kia dùng viên dược hoàn định tấn công ta. Mụ ta bóp viên dược hoàn ra thì đám hắc khí đó liền xuất hiện. Đúng rồi, mụ ta đã bị đám hắc khí nuốt chửng rồi sau đó hắc khí mới lớn thế này. Người ở cùng Tiểu Thất bao lâu nay, chắc cũng phải biết gì đó chứ. Rốt cuộc đây là chuyện gì?”

Hiên Viên Lại tức mình chỉ muốn đá cho hắn một cái.

Cái gì mà đi theo Tiểu Thất. Cái gì mà học được gì từ cô ta

Tiểu Thất là do hắn nuôi lớn, phải là Tiểu Thất đi theo hắn mới đúng. Hắn là sư bác của Tiểu Thất cơ mà

Được rồi, cho dù là cô ta có năng khiếu bẩm sinh, giỏi hơn cả hắn thì cũng không thể nói ngược như thế được!

Còn nữa, ta còn là đại ca của tên này cơ mà?

Hiên Viên Lại cảm thấy tức tối

Còn lúc này đám người Trầm Sát đang ngụp lặn trong dòng nước, men theo sợi dây màu đỏ kia

”Đế Quân, nhìn phía trước!”

Lúc này Nguyệt hoảng sợ nhìn về phía trước

Vùng nước đó sâu hơn rất nhiều, màu nước đậm giống như ở đáy biển.

Dưới làn nước đó, một cơ thể đang dập dụa, xung quanh có rất nhiều cây cỏ quấn vào, giống như đang buộc chặt lấy cô ấy. Đầu ngửa về phía sau, cơ thể gấp khúc, giống như bị tạo hình

Nhìn quần áo và vóc người này chẳng phải là Đế Hậu hay sao?

Nguyệt sao có thể không giật mình hoảng sợ

Trần Thập lúc này mắt đã đỏ hoe, lập tới bơi tới chỗ người đó

Trầm Sát thì sững sờ, hắn tóm lấy một sợi cỏ, đầu kiếm còn lại cắt đứt những cây cỏ nước đó. Lâu Thất đột nhiên xoay đầu lại, nhìn hắn cười.

”Trần Thập, nguy hiểm, người mau đi, đừng quan tâm tới ta”

Trần Thập lắc đầu, nghiêng răng

Không, thuộc hạ không đi. Thuộc hạ đã từng thề, cả đời này sẽ bảo vệ người.

”Trần Thập, người đứng là ngốc quá. Ta rất đau, người hãy tới ôm lấy ta”

Nguyệt trường phát

Cái gì, cái gì?

Thế nhưng Trần Thập nhìn biểu cảm khổ sở của Lâu Thất thì không chịu được. Trong đầu hắn trống rỗng, hắn nhanh chóng bơi ra đó, ôm lấy cô ta.

Lâu Thất dựa vào vai hắn, đám cây cỏ đó cũng như muốn quấn vào Trần Thập. Thế nhưng trong lòng Trần Thập lúc này chỉ có Lâu Thất. Hắn không tránh đi

Đúng lúc này mọi người nghĩ rằng Đế Quân của họ sẽ phát điên lên thế nhưng Trầm Sát nhanh chóng tóm lấy một người thị vệ bên cạnh, đồng thời truyền âm: ”Lên trên hoán khí!”

Cái gì? Lên trên hoán khí ư?

Thế nhưng nghe lệnh là bản năng của chúng. Mặc dù chưa hiểu gì nhưng chúng đã thực hiện theo mệnh lệnh, lần lượt lao lên trên

Trầm Sát rút thành Âm Huyết Kiếm ra, bơi về phía Trần Thập và Lâu Thất. Hắn vung kiếm, cô quay đầu nhìn thấy, cười với hắn

Sau đó cô quay sang nói vào Tai Trần Thập, ”Trần Thập, Trầm Sát không muốn đi cùng hắn. Người chặn hắn lại có được không?”

Trần Thập hoàn toàn bất ngờ, giống như một tiếng sét ngang tai.

Hắn chậm rãi quay đầu lại, đúng lúc đó nhìn thấy Đế Quân đang lao tới

Âm Huyết Kiếm!

Đế Quân, ngài muốn giết đế hậu ư? Đế Hậu không muốn đi cùng ngài. Thuộc hạ phải ngăn người lại!

Trần Thập buông Tay ra, gươm kiếm lao về phía Trầm Sát. Hắn quả nhiên dám chĩa kiếm về phía Trầm Sát, quyết đấu với hắn

Ánh mắt Trầm Sát lạnh lợi sắc bén.

Đồ ngu!

Hắn chửi một tiếng, còn thanh Ẩm Huyết Kiếm vẫn vung lên.

Kiến khí xuyên qua làn nước, sức mạnh vô cùng lớn nhưng tránh Trần Thập mà tiến về phía Lâu Thất.

Trần Thập giật mình, nhanh chóng tới chống đỡ. Thế nhưng động tác của hắn đâu thể nhanh bằng Trầm Sát.

”A!” Lâu Thất kêu lên một tiếng, cả cơ thể bị thanh kiếm chém làm đôi

Trần Thập hoảng hồn, đánh định kêu lên thì cảm thấy đau nhói phía sau gáy nên ngất đi. Trầm Sát kéo hắn ném về một gốc rồi bơi lên

Mặt nước mở ra, Nguyệt đón lấy Trần Thập, nhìn bộ dạng này hắn cũng giật mình

Rồi mặt sông nước bắn tung tóe. Trầm Sát sau đó lao lên, sắc mặt lạnh lùng như băng giá, không ai dám mở miệng.

”Cái tên ngu ngốc này, nếu còn dám lôi Đế Hậu của ta đi, ta sẽ ném ngươi cho đám hắc khi kia nuốt chửng”

Mọi người nhìn nhau kinh hãi

Hắn là Trần Thập đã đắc tội nghiêm trọng nên mới bị Đế Quân gọi là đồ ngu ngốc

Nguyệt hiểu ra liền hỏi, ”Đế Quân, đó là Đế Hậu giả phải không?”

Ít ra cũng có một kẻ thông minh một chút

”Đúng, đó chỉ là ảo giác thôi”

Ảo giác xuất hiện khi mà trong đầu người đó luôn nghĩ tới một hình ảnh nào đó. Lúc đó đương nhiên là trong đầu họ chỉ nghĩ tới hình ảnh Đế Hậu mà thôi.

Nguyệt quay sang nhìn Trần Thập.

Hắn có cảm giác sau này tên Trần Thập này sẽ khó sống đây

Huynh đệ, phải phải bảo trọng rồi.

Hắn định định nói gì đó thì thấy sắc mặt của Trầm Sát thay đổi

”Tất cả mọi người buộc dây lưng vào nhau” Trầm Sát đột nhiên ra lệnh

Tất cả làm theo dù không hiểu chuyện gì. Thế nhưng khi chưa kịp làm điều đó thì một thị vệ đứng cách đó không xa đột nhiên tỏ ra kinh hãi

Chúng phát hiện dòng nước bên cạnh đột nhiên giống như dòng lốc xoáy, nước không trong mà có màu đục, rồi lại như thủy ngân, chảy chậm lại rồi có cảm giác như đang trở lên đặc quánh

”Kéo hẳn lại” Trầm Sát ra lệnh

Mấy người thị vệ lập tức ném chiếc đai áo về phía người thị vệ kia, ”Nắm lấy”

Một tiếng nổ lớn vang lên

Nước dội xuống trên đầu chúng một cách mạnh mẽ khiến tất cả không dám mở mắt. Đợi khi chúng lau hết nước trên mặt rồi mở mắt ra thì phía trước là một màu đen tối

Lúc này chúng không giống như trong làn nước, mà giống như đang ở trong một đầm lầy, cơ thể đang sụt dần xuống dưới, chân nặng chịch không nhấc lên nổi

Trầm Sát cảm thấy lo lắng

Lúc đó hắn nghe thấy tiếng Nguyệt kêu lên, ”Đế Quân, Hiên Viên hoàng thượng đâu?”

Hiên Viên hoàng thượng chính là Hiên Viên Hoan Thiên, lúc đó hắn cũng cùng lao xuống nước. Thế nhưng không hiểu hắn biến mất từ khi nào

Trầm Sát nắm lấy Âm Huyết Kiếm

Họ đang rơi vào mê trận này, nhưng không ngờ rằng một trận chiến bên ngoài đang diễn ra

Hiên Viên Lại lúc này nhìn thấy một đám binh sỹ mặc giáp đen phía bên kia bờ sông

"Những người kia nghe đây" Một tên cầm đầu mặc giáp màu đen lên tiếng, "Chúng ta chỉ cần các người giao Lâu Thất ra thì ta sẽ không để hắc khí tới nuốt thành trì và bách tính của các người"

Hiên Viên Chế nghe thế liền tức giận, hét lên, "Vớ vẩn, dám đòi con gái của ta ư?"

"Lão đại..." Hiên Viên Lại định ngăn cản thế nhưng không kịp, đành nói với theo: "Nghe chúng nói gì đã rồi hãy đánh có được không, để xem chúng muốn gì"

"Xem cái con khỉ, muốn đánh thì đánh. Ta đường đường là chiến hoàng của Long Ngâm, phải sợ chúng hay sao?" Hiên Viên Chế chỉ vào tên cầm đầu, giọng sắc như tên, rồi lao sang bên kia, "Tới đây, đánh thắng ta rồi hãy nói"

Câu nói này là dùng nội lực truyền đi, khiến những binh sỹ phía bên kia nghiêng ngả một phe

Đúng lúc đó Hiên Viên Chế đang trên mặt nước, lao về phía chúng.

655. Chương 655

Hiên Viên Lại hoảng hồn, lập tức lao theo. Thế nhưng Hiên Viên Chế đã phát hiện ra, dùng tay ấn chưởng ngăn cản hẳn.

"Người đợi ở đó, xem ta đánh cho chúng tan tác chim muông!"

Giọng nói của ông ta có phần ngang tàng nhưng đầy sự tự tin.

Hiên Viên Lại lúc đó chỉ biết nhìn về phía bên kia sông

Năm xưa hắn từng nghe phụ hoàng khen ngợi sự anh dũng, sức mạnh vô song của lão đạo. Nhưng hắn chưa bao giờ được chứng kiến

Bây giờ được tận mắt nhìn thấy, hắn một biết được sức mạnh thực sự của lão đại

Kể từ sau khi nhận nhau, Hiên Viên Chế thường xuất hiện với hình ảnh một người cha cưng chiều ái nữ. Thế nhưng hắn ta là chiến hoàng, là chiến hoàng của Long Ngâm.

Lúc đó Hiên Viên Chế đã lao tới đám binh sỹ phía bên kia, bàn tay nhanh thoăn thoắt tóm lấy một tên binh lính

Tên binh lính này mặc giáp màu đen, mũ trùm màu đen xì, trông hoàn toàn giống như màu đen của hắc khí.

Hắn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị Hiên Viên Chế điểm huyết

Hiên Viên Chế nhanh Tay kéo phăng chiếc áo giáp đen của tên lính, lộ ra chiếc áo bên trong

Hiên Viên Chế cười lớn, ném chiếc giáo đen bên ngoài sang một bên, "Lão tam, hãy nhìn cho ta đây là cái gì"

Lúc đó Hiên Viên Lại mới hiểu mục đích của hắn. Thì ra là muốn lấy chiếc giáp đen trên người chúng

Hiên Viên Chế ngay từ đầu đã nhìn ra, giáp đen trên người chúng rất kỳ lạ. Chúng không sợ hắc khí, lại ăn mặc một màu đen xì như thế này, chắc chắn có liên quan tới hắc khí

Với tính cách Hiên Viên Chế, hắn ta đâu có thể chờ đợi Trầm Sát và Lâu Thất quay lại mới quyết định. Đối phương muốn bắt ái nữ của hắn, không đánh cho chúng một trận thì sao chịu nổi

Hắn ra tay nhanh gọn khiến đối phương giật mình kinh hãi

Tên thủ lĩnh đó khi này mới hoàn hồn, vung tay ra hiệu lệnh: "Bổ trận, bắt sống Hiên Viên Chế để đổi lấy Lâu Thất"

"Rõ!"

Từ trong làn hắc khí, một đám binh sỹ mặc giáp màu đen đang bố trận. Trong tay mỗi người đều cầm một thanh trường kiếm màu đen, bao vây Hiên Viên Chế ở bên trong.

Không ngờ chúng lại đông người như thế, không biết trong hắc khí kia có tổng cộng bao nhiêu người! Hiên Viên Lại lúc này đã cầm được miếng giáp mà Hiên Viên Chế ném cho hắn, ông ta lấy ra một chiếc bình nhỏ để tìm hiểu thứ này

"Vương gia, thuộc hạ qua đó hỗ trợ" Thiên Nhất Địa Nhị lao sang bên phía bờ sông

Hiên Viên Lại nói theo, "Đem chiến hoàng quay lại"

"Rõ!"

Thiên Nhất cùng các thị vệ khác định qua bên kia bờ sông thì đúng lúc này một tiếng nổ lớn vang lên, nước bắn tung tóe, giống như có thứ gì đó lao lên từ trong dòng nước

Hiên Viên Chế vung kiếm chặn lại nên không bị làm sao, rồi tiếp tục chém vào hàng chục tên lính kia.

Vụt!

Một tiếng động vang lên

Trên ngực của đám lính kia là một vết chém dài, tất cả chúng đổ rạp xuống đất

Nội lực với kiếm khí này quả thật đáng kinh ngạc

Một chiêu mà hắn đã giết chết được 10 người.

Những đối thủ của hắn chưa từng thấy ai ra tay nhanh và mạnh mẽ như thế nên có phần sợ hãi, lùi lại phía sau mấy bước.

Hiên Viên Chế cười lớn, thân hình cao lớn lao về phía trước rồi xoay chuyển giữa không trung, mũi kiếm lao xuống phi vào đám binh lính.

Hắn hét lên một tiếng, nội lực biến thành sát khí tấn công về đám binh lính mặc giáp đen

”Lùi ra”

Tên thủ lĩnh hét lên

”Muốn chạy ư?” Hiên Viên Chế hừ một tiếng, thanh kiếm bắn ra, tiếng kiếm cũng khá dễ nghe thế nhưng nhưng binh sỹ kia cảm thấy rất chói tai, thậm chí có kẻ còn chảy máu.

Nghe âm thanh này vài tên lính ôm tai rồi ngã lăn ra, đau đớn vô cùng

Thiên Nhất không dám tin vào những gì đang xảy ra bên kia

”Chiến hoàng đang ra tay với toàn bộ sức lực” Thiên Nhất nói

Đây mới là bản lĩnh thực sự của chiến hoàng

”Mạnh, quả thực là mạnh mẽ!”

”Quả đúng là sát thân”

Có điều chúng không hề ngờ rằng, một thanh kiếm lại có thể giết người theo cách này.

Thủ lĩnh của đối phương kêu lên, "Hiên Viên Chế, xem ra ngươi không quan tâm tới bách tính của ngươi rồi. Lát nữa ta sẽ đem hắc khí qua bên kia sông để nuốt sạch thành trì và bách tính của ngươi"

Hiên Viên Chế đứng bên bờ sông, lưng quay về phía dòng sông, kiếm chỉ vào chúng, "Tới đây, hãy bước qua xác ta để sang bên kia sông"

Tên thủ lĩnh thấy binh sỹ của mình đã lùi về phía sau

Quả nhiên chúng khiếp sợ uy lực của Hiên Viên Chế

Lúc này dòng nước lại cuộn lên, con sóng to kỳ lạ. Hiên Viên Lại đang tìm hiểu về mệnh giáp, ánh mắt biến đổi, rồi nhìn sang Hiên Viên Chế phía bên kia bờ sông hét lên, "Lão đại, tránh xa dòng nước"

Thế nhưng hắn đã chậm một bước

Từ trong dòng nước, một đám thủy long xuất hiện cuốn phăng những thứ hai bên bờ sông

Đám Thiên Nhất kinh hãi, hàng loạt con thủy long cùng tiến tới khiến tất cả đều hoảng sợ run người

Một người thị vệ chậm chân bị thủy long quất mạnh không kịp kêu lên, rồi nhanh chóng bị hóa băng, trong khi vẫn đang trong tư thế bỏ chạy. Trên mặt vẫn còn nguyên sự kinh hãi

"Băng giao hoan sát trận"

Hiên Viên Chế hoảng hồn, trong đầu hắn nghĩ tới một điều quan trọng

"Tiểu Thất, chúng biết Tiểu Thất thành trận nhân"

Chết cha!

Tại sao lại có người bày băng giao hoan sát trận này? Sao có thể như thế được

Đó là sát trận mà hắn từng thấy trong sư môn của mình, uy lực kinh hồn. Khi đã bày trận thì mỗi chiêu đều là chiêu giết người, không thể hóa giải.

Đã bày ra trận này thì chắc chắn phải giết mọi thứ trong đó nếu không trận pháp sẽ không dừng lại.

Điều đáng sợ nhất của trận pháp này chính là phản kháng càng mãnh liệt thì sát khí càng tăng, những người trong trận sát có nội công càng lớn thì uy lực của trận sát cũng lớn theo.

Trận pháp cũng vì thế thay đổi liên tục. Đó mới chính là điểm đáng sợ nhất

Thế nhưng bằng giao hoan sát trận rất khó tìm trận nhân, cần có hồn phách lớn nhất, anh linh khí lớn nhất. Vì thế chúng mới tìm tới Lâu Thất

Lâu Thất không những có hồn khí lớn nhất mà cô ấy còn đang mang thai nên phù hợp nhất trở thành trận nhân!

Thế nhưng muốn khởi động trận pháp này cần tinh khí vô cùng lớn! Đợi khi trận pháp bị hóa giải thì trận nhân cũng sẽ trở lên khô héo. Còn đứa bé trong bụng cô đương nhiên cũng không thể giữ nổi

Hiên Viên Lại biết điều này, nên trong lòng hắn rất lo lắng. Liệu có phải chúng muốn bắt cô ta thành trận nhân nên chúng mới đợi khi cô ấy mang thai.

Bởi vì cô đang mai thai con của Trầm Sát

Lâu Thất và Trầm Sát có khí hồn vô cùng mạnh, đứa bé này sẽ đủ sức mạnh để khởi động trận pháp!

Trong cuốn sách cổ từng nói, trận pháp này mạnh nhất, tà ác nhất trên thế gian này!

Ở phía bên kia, Hiên Viên Chế đang ném một tên binh sỹ về phía sau rồi bay lên, đập vào tên lính đó quay lại bên phía Hiên Viên Lại.

Tên lính đó bị đập rơi vào trong dòng nước, bị thủy long cuốn vào dòng nước. Khi chưa kịp hoàn hồn thì bị biến thành băng đá.

”Đi, mau đi thôi!” Tên thủ lĩnh kêu lên, thế nhưng đám binh lính của hắn vẫn vị thủy long cuốn vào dòng nước.

”Minh Tiên Sinh! mau thông báo cho giáo chủ. Nhất định là Minh Tiên Sinh! Hắn muốn chúng ta ở đây, rõ ràng không có ý tốt.”

Tên thủ lĩnh chưa kịp nói xong, thì mũi tên đen từ phía sau bay vút tới cắm vào lưng hắn. Mũi tên xuyên qua ngực, máu phun ra từ đầu mũi tên

Một người mặc áo giáp đen từ trong làn hắc khí bay ra, hắn cúi bỏ mặt nạ, quả nhiên đó là Minh Tiên Sinh. Bây giờ hắn có khí chất khác hoàn toàn với khi nói chuyện với Lâu Thất.

Bây giờ hắn đầy sát khí, quay sang nhìn hàng chục thi thể bị đóng băng, "Một đám phế nhân, còn nghĩ khói sát nhân có thể giúp chúng chiếm lấy thiên hạ. Khói sát nhân gặp nước là tan, không ai nói cho các người biết hay sao? Băng giao hoan sát trận này mới là mạnh nhất!"

Đội khí bắt được mấy kẻ mạnh nhất ở đây, biến chúng thành trận nhân thì cho dù không bằng Lâu Thất, nhưng cũng đủ để đối phó với kẻ khác. Thử hỏi thiên hạ này còn ai không thần phục hắn?

Hắn ngẩng đầu nhìn sang phía bên kia, thế nhưng đã không thấy bóng dang của Hiên Viên Chế và Hiên Viên Lại.

Minh Tiên Sinh chau mày, nắm chặt tay. Thế nhưng sau đó lại thả lỏng tay

"Chạy ư? Còn chạy đi đâu được!"

Một khi đã khởi động băng giao hoan sát trận. Tất cả những người trong trận pháp này đừng mong chạy. Cho dù chạy tới đâu thì đều không thoát khỏi. Bất kể chúng chạy đi đâu thì đều là ảo ảnh.

Chúng sẽ chết trong ảo ảnh. Dù sao chết rồi vẫn có tác dụng với hắn.

Kẻ mạnh, kẻ mạnh nhất trên thế gian này, Hiên Viên Chế, Hiên Viên Lại, Trầm Sát, Hiên Viên Hoan Thiên. Đúng thế, đúng thế. Dùng Lâu Thất để thành trận nhân áp chế bọn chúng

"Ha! Ha! Ha! Minh Liệt, ngươi đã nhìn thấy chưa? Ngươi rằng có thể lấy cái chết để cầu xin bổn tọa tha cho Lâu Thất hay sao? Đừng mơ! Ngươi cứ chết đi, bổn tọa sắp có hai thiên hạ. Xem ai còn không thần phục dưới chân ta!"

656. Chương 656

Hắn vốn đã về cách hóa giải khói tử thần

Lâu Thất cũng đã tìm hiểu nên hắn không muốn dùng khói tử thần để uy hiếp Lâu Thất. Thế nhưng dùng nó để dụ họ vào trong dòng nước là rất phù hợp

Hắn chỉ cần mượn hồn phách của Minh Liệt là có thể khiến Lâu Thất tin tưởng

Minh Tiên Sinh cũng biết, Lâu Thất đã thành tinh, muốn cô ta tin tưởng tuyệt đối là điều không đơn giản. Thế nhưng chỉ cần cô ta đi tới bên dòng nước là đủ.

Chỉ cần vào trận nhân mà hắn bày sẵn ra sau đó khởi động trận pháp. Cho dù Lâu Thất thông minh hơn người cũng khó có thể phá giải

Còn về những người của tg, vốn nghĩ rằng thông minh nhưng chẳng qua cũng chỉ làm viên đá lót đường cho hần!

Chúng cũng đi vào đại trận này. Đợi hai bên gặp nhau mỗi người đều sẽ trở thành sát chiêu trong trận pháp, lấy sát chặn sát. Đợi khi chúng giết nhau xong, hần làm ngư ông đắc lợi là đủ

Binh sỹ ư?

Hần không cần!

Đợi khi hần thu phục cả thiên hạ này, chúng sẽ biến đám thủ lĩnh thành quân lính của mình

”Ha! Ha! Ha! Thiên hạ này sẽ là của bốn tọa!”

Minh Tiên Sinh ngửa mặt lên trời cười lớn

Lúc này Lâu Thất đột nhiên hắt xì.

Một làn gió từ đâu thổi qua. Cô cảm thấy càng ngày càng lạnh. Trên mặt nước đột nhiên bốc lên làn sương lại. Có gì đó không ổn, lúc rơi xuống nước cô đã nhận ra điều này.

Thế nhưng lúc này xem ra đâu chỉ đơn giản là không ổn, mà dòng nước này nhất định có thứ gì đó ẩn dấu

Cô bước chậm rãi về phía trước, về chỗ khi nãy Minh Tiên Sinh đứng. Cô nhìn lại về phía khi nãy ngồi. Cô giật mình rồi lại tiếp tục bước thêm vài bước.

Hai vị trí nhưng nhiệt độ lại khác nhau hoàn toàn

Chỗ đứng của Minh Tiên Sinh hoàn toàn không lạnh

Thế nhưng sang cạnh dòng nước thì đột nhiên cảm thấy lạnh hơn rất nhiều. Điều đó quả thực rất quái lạ. Cô suy nghĩ nhưng không hiểu vì sao.

Lâu Thất đi tới cạnh dòng nước, cố chịu đựng cái lạnh, rồi đưa tay vào trong dòng nước

Xì

Nước lạnh tới nỗi cô suýt rụt tay lại, tại vị trí khi nãy cô thả được hoàn xuống, sợi dây màu đỏ vẫn còn đó.

”Không đúng!”

Tại cuốn cổ thư có nói rất rõ, đây là một trận pháp vô cùng lợi hải và ghê rợn

Trận pháp này thường phải kết hợp vu thuật và cổ thuật, dùng nhiều tính mạng của con người để gắn kết lại

Vì trong dòng nước có nhiều dược vật, những thứ có thể làm giảm nhiệt độ của nước. Nếu đã cho vào đó nhiều dược liệu như thế, vậy thì dòng nước này có thể coi là dược thủy. Nếu cho dược liệu nào xuống cũng sẽ phân tán dược tính, nên không có tác dụng gì

Thế nhưng loại dược liệu khi này của cô vẫn có tác dụng

Cô cảm thấy ngạc nhiên!

Trừ phi!

Trừ phi đối phương cố ý để cô làm như thế

Cô tiếp tục bước tới vài bước, dùng tay lấy sợi dây màu đỏ đó. Gọi là sợi dây nhưng thực chất đó là dược liệu bị ngưng kết lại. Thế nhưng trong tay cô lúc này quả thực là một sợi dây màu đỏ

Lâu Thất sầm mặt lại.

Không đúng, điều này không đúng

Hơn nữa đối phương làm sao biết cô có loại dược liệu này? Tại sao có thể chuẩn bị một sợi dây màu đỏ như thế này? Minh Liệt...

Trước đây Minh Liệt biết điều này. Cô đã học được điều đó từ hắn. khi cùng hắn làm nhiệm vụ, nếu gặp nước sẽ dùng biện pháp này

Vì thế người bố trận chính là Minh Tiên Sinh. Nếu Minh Liệt coi hắn là sư phụ, chắc chắn sẽ nói những điều cô biết cho hắn.

Lâu Thất đứng dậy, trong lòng đầy tức giận. Chỉ nghĩ là đoán ra, Minh Tiên Sinh bày trận pháp này. Cố chính là yếu tố quan trọng nhất.

Tại sao hắn lại giúp cô ta bố trí sợi dây đỏ này để dụ ta tới? Lâu Thất càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu.

Bởi vì đây là do hấn ta đặt xuống, có thể chỉ là để cho cô ta cảm thấy yên tâm, cho cô nghĩ rằng mẹo của cô có tác dụng. Còn đám người Trầm Sát bị dụ tới đâu thì là do hấn quyết định

Hấn định làm gì?

Lâu Thất nhanh chóng rút sợi dây đỏ, quả nhiên nhanh chóng rút tới hết đầu kia. Chết tiệt!

Cô đứng phắt dậy, ánh mắt lo lắng. Cơ thể cô hơi mệt mỏi. Sau khi mang thai, cô thường xuyên được ngủ ngon, ăn tốt

Trầm Sát chăm cô như chăm lợn, lúc nào cũng bồi bổ hết thứ này tới thứ kia, nên cô khỏe mạnh, chẳng bệnh tật gì

Tại sao lúc này cơ thể cô lại trở lên như thế.

Lâu Thất định thần lại, rồi quay lại chò Minh Tiên Sinh khi nãy đứng

Cô đứng một lúc cảm thấy ấm áp hơn, điều đó chứng tỏ trên cơ thể hấn có nhiều được chất, giúp hấn khắc chế cái lạnh của dòng nước. Thế nhưng được chất này rồi cũng sẽ mất tác dụng. Vì thế chỗ này cũng dần trở lên lạnh hơn. Bây giờ cô phải tranh thủ để giữ ấm trước khi nghĩ ra cách. Cô sờ lên bụng

”Bảo bối, đợi mẹ ra ngoài được, sẽ bảo cha con giết chết cái tên khốn kiếp ấy”

Nếu như Hiên Viên Lại ở đây, chắc chắn ông ta sẽ lườm cô, thế này mà là dạy con ư?

Đôi mắt Lâu Thất chợt sáng lên.

Cô nhấp mắt lại, bất luận thế nào cô cũng phải thử.

Nếu Trầm Sát rơi vào trong trận pháp, rất có thể đó là ảo ảnh trận. Bởi vì cô có thể nhận ra võ công của Minh Tiên Sinh không thể bằng Trầm Sát nên phải dùng ảo ảnh để đối phó

Còn Trầm Sát thì ý chí sắt đá, không dễ bị dụ vào trong ảo ảnh, trừ phi là cô làm điều đó!

Bây giờ, trận pháp lấy cô ta làm ảo ảnh là một trận pháp chí mạng, cũng có thể là điểm đột phá duy nhất. Thành bại đều trong hành động này. Cô có thể dùng cách khổng mộng yểm để đi vào ảo ảnh trận pháp của Trầm Sát.

Thế nhưng đây là lần đầu tiên cô làm như vậy, chỉ cần một chút sơ suất là cô sẽ bị nguy hiểm. Hơn nữa còn

khiến ảo ảnh với Trầm Sát càng trở lên trung thực hơn. Như thế chẳng khác nào hại hấn ta.

Lâu Thất cũng nhận ra cô đang trở lên mệt mỏi hơn, vì bản thân cô đã bị biến thành trận nhân

Nếu cô không cố gắng phá trận, thì tất cả những người trong trận pháp này đều không thể thoát nổi

”Bảo bối, con sẽ không có chuyện gì đâu”

Lâu Thất nói với đứa con trong bụng cô rồi bấm quyết.

Trầm Sát cảm thấy mình đã đi một đoạn đường khá dài, đôi chân không thể nhấc lên được trong đám bùn lầy này. Thế nhưng hấn vẫn tỉnh táo.

Lúc trước ở trong dòng nước, dù gặp phải gì thì cũng chỉ là ảo giác

Tay hấn vẫn giữ thanh Ấm Huyết Kiếm, dù nghe thấy tiếng kêu thảm của thị vệ bên cạnh, hấn cũng không tùy tiện động thủ.

Hấn không nhìn thấy,cho nên hấn sợ sẽ làm hại người của chính mình. Thế nhưng lúc này tiếng kêu ngày càng thảm thiết hơn.

Ảo ảnh trận, hấn vốn cực kỳ căm ghét ảo ảnh trận!

Nếu Lâu Thất ở đây thì...

Nghxi tới đây, hấn đột nhiên cảm nhận thấy một cơ thể dịu dàng xà vào lòng hấn. Đôi mắt ấy rất quen thuộc, đó chính là đôi mắt của Lâu Thất

Thế nhưng chúng đang ở trong dòng nước, còn chưa tìm thấy cô ta thì sao cô ta có thể xuất hiện ở đây được

”Nguyệt!” Hấn cất tiếng gọi Nguyệt ở bên cạnh.

”

”Đế Quân, có thuộc hạ” Nguyệt đáp lời, giọng yếu ớt

Nguyệt vẫn ở đây

Bàn tay bám vào hần căng chặt hơn. Trầm Sát nghe thấy giọng của Lâu Thất, "Sát!"

Trong lòng hần hơi rung động, mỗi khi nghe thấy tiếng này, hần đều không chịu được mà dè cô ấy ra

"Thất Thất"

Nguyệt nghe thấy tiếng Đế Quân gọi Đế Hậu

Hần sững người, đang định nói thì một thị vệ bên cạnh lên tiếng. Nguyệt đưa Tay đỡ lấy hần rồi lập tức tuột ra, giống như chạm vào bùn.

"Đế Quân, ở đây có gì đó không ổn. Đế Quân, người thấy Đế Hậu?"

Thế nhưng Trầm Sát không đáp lời.

Lúc đó Trần Thập trên lưng hần tỉnh dậy

"Nguyệt đại nhân"

"Tên tiểu tử này" Nguyệt vốn định mắng hần vài câu. Thế nhưng lúc ấy không tiên, nên nhanh chóng nói cho hần hiểu, sau đó hần đặt Trần Thập xuống.

"Cẩn thận, dưới chân đều là bùn" Nguyệt chưa nói hết thì Trần Thập đã chen lời vào

"Nguyệt đại nhân, ngài nói gì? Ở đây là Thần Ma Cốc. Thuộc hạ và Đế Hậu từng tới đây. Nhìn xem, Đế Hậu đang ở cạnh còn sông nhỏ phía trước"

Nguyệt sững người

Sắc mặt cậu Trần Thập thay đổi, lao nhanh về phía trước, "Đế Hậu, dòng sông đó có thứ gì đó"

Khi đó, dòng sông ở Thần Ma Cốc rất kỳ quái.

Hần lao tới. Nguyệt chỉ nghe thấy tiếng của hần chứ không nhìn thấy, lập tức với Tay nắm lấy Tay hần. Cũng may hần đã tóm được vào dây đai lưng củ hần, kéo hần lại

"Trần Thập"

Nguyệt gọi lớn

Lúc này Trần Thập mới bình tỉnh.

Trầm Sát không nghe thấy những lời chúng nói. Hắn bây giờ chỉ quan tâm tới người đàn bà trong lòng hắn. Cô ta đang quặp chân vào người hắn, hai tay ôm cổ hắn, đôi ngực mềm mại áp vào người hắn, đôi môi kề vào môi hắn

Ý chí của hắn lúc này đã tan rã

Trầm Sát ôm chặt lấy cô, một tay chống vai cô, luồn lưỡi vào trong miệng cô, giống như mọi lần

Cơ thể hắn phản ứng mãnh liệt, ấn chặt vào người cô ta.

”Thất Thất ngoan, để cho bốn Đế Quân”

Hắn dường như muốn buông rơi thanh Âm Huyết Kiếm trong Tay

Còn lúc đó Lâu Thất đang đỏ mặt, cơ thể nóng rực

Người đàn ông này... Hắn ta khao khát mãnh liệt ngay cả trong ảo ảnh. Cứ thế này, hắn chẳng cần tính mạng nữa hay sao

Cô có chút hối hận khi cố gắng đi vào ảo ảnh của hắn. Thế nhưng nếu không tiếp cận hắn ở khoảng cách gần thế này, làm sao cô có thể ngăn được ”Thất Thất” ảo ảnh xuất hiện.

657. Chương 657

Lẽ nào sau khi nàng mang thai, việc đó cũng được kiềm chế, số lần ít đi, lần nào cũng khiến hắn không thể thỏa mãn, vì thế hắn đã sắp nhận tới hồng luôn rồi chẳng?

Lâu Thất cảm thấy không biết phải nói sao.

Trầm Sát không cho nàng có cơ hội lên tiếng, ngậm chặt môi nàng, cắn hôn mạnh hơn, quấn chặt lấy lưỡi nàng khiến nàng có cảm giác tê dại, môi cũng bị hắn hôn phát đau.

Lúc này nàng mới nhớ ra, trong ảo cảnh, hắn có lẽ đã quên mất nàng đang mang thai, chỉ một lòng muốn phát tiết nhu cầu trong người.

Trầm Sát đã đưa tay kéo váy nàng lên.

Chỗ đó nhô lên khiến nàng sắp sửa không thể giữ được eo hần, sắp sửa mềm nhũn.

Làm chuyện này trong ảo cảnh sẽ như thế nào?

Lâu Thất không biết nhưng nàng biết rằng khi hần cùng nàng mặc sức hoan ái sẽ bắt chấp tất cả, hơn nữa không thể kết thúc trong thời gian ngắn, nếu như để hần trở thành hoàng đế đầu tiên hành lạc tới chết trong ảo cảnh, có khi nào hần sẽ cảm ơn nàng không?

Lâu Thất bĩu môi, nàng lại nhớ ra, hần vừa ôm được nàng liền mất kiểm soát, nếu như không phải nàng xông vào ảo cảnh mà là người phụ nữ khác thì sao? Có khi nào hần ôm một cái là muốn đè người ta ra?

Sao lại có thể chấp nhận được.

Sau khi có thai, nàng có vẻ ghen dữ dội hơn trước.

”Ừm...”

Lưỡi của Trầm Sát đau nhói, vị ngọt tanh lan tỏa trong khoang miệng.

Nàng ta lại dám cắn lưỡi hần.

Động tác của hần dừng lại, nguy hiểm nói: ”Có phải nàng không muốn xuống giường nữa không?” Dám cắn hần, đương nhiên hần không giận việc nàng cắn hần, mà là nàng cắn hần vì muốn ngăn hần tiếp tục.

Nàng lại không để hần yêu nàng.

Trầm Sát cảm thấy rất tức tối. Cơ thể như muốn nổ tung, sao có thể dừng lại chứ, bây giờ hần chỉ muốn tiến mạnh vào cơ thể nàng, chiến đấu.

”Trầm Sát, chàng đang trong ảo cảnh! Minh Liệt, Minh Liệt!”

Lâu Thất không thể không nhắc tới Minh Liệt, nếu như bình thường, khi hoan ái nàng tuyệt đối không dám nhắc tới Minh Liệt, như vậy sẽ khiến cho hần điên cuồng ghen tuông và giày vò nàng cả đêm, nhưng bây giờ nàng cắn hần có cho dù chỉ một chút tức giận để giảm đi ham muốn tình dục.

Quả nhiên, nghe thấy nàng nhắc tới Minh Liệt trong lúc này, sắc mặt Trầm Sát lập tức sa sầm.

Lâu Thất vội vàng nhích người ra một chút, không dám nhảy xuống trong lúc này, cứ nhảy xuống nàng chắc chắn sẽ đụng vào chỗ đó, như thế khắc nào đổ thêm dầu vào lửa?

”Sư phụ của Minh Liệt!” Nàng vội vàng ôm mặt hân: ”Đây là huyền trận ông ta bày ra! Mọi người đang gặp nguy hiểm, ta cũng gặp nguy hiểm.”

Nghe tới nàng có nguy hiểm, ý thức của Trầm Sát lập tức trở về, hân ôm chặt lấy nàng theo phản xạ.

”Nghe ta nói, bây giờ chàng hãy nói hoàn cảnh và cảm giác ở nơi chàng ở cho ta, nói thật kĩ ta mới biết mọi người đang ở trong ảo cảnh như thế nào!”

Nàng cưỡng chế đi vào ảo cảnh thì chỉ có thể ở bên cạnh hân, không thể biết được toàn bộ cảm giác của họ, mặc dù cũng có thể cảm nhận được nhưng bên đó là một màu đen kịt, thò tay ra không thấy năm ngón tay, nếu không nàng đâu cần phải bám lên người hân.

Trầm Sát toàn thân hơi cứng đờ, bộ dạng của hân lúc này, thà rằng không tỉnh lại hân còn hơn. Người đã tỉnh nhưng cơ thể vẫn chưa được hạ hỏa.

”Sát!”

”Thất Thất, đừng gọi bốn để quân!” Hân nghiêng răng nghiêng lợi.

”Hừm.”

Khó khăn lắm mới đợi được hân chậm lại, Lâu Thất cảm giác cơ thể cương cứng của hân thả lỏng ra, bản thân nàng cũng thở phào.

Trầm Sát trầm giọng nói: ”Bốn để quân vẫn đang trong ảo cảnh? Còn nàng thì sao?” Nàng chân thực như vậy, cơ thể vừa thơm vừa mềm mại, nàng cũng là trong ảo cảnh sao?

Nói tới đây trong lòng Lâu Thất cảm thấy vừa ấm áp vừa ngọt ngào. Vì trong trái tim hân là nàng nên trong ảo cảnh nàng mới trở nên chân thực tới vậy, vì thế hân mới mất kiểm soát, từ một khía cạnh nào đó có thể nói lúc này toàn tâm toàn ý hân vẫn đang nhớ tới nàng, lo lắng cho nàng.

Nếu không yêu sâu sắc, sao có thể như vậy được.

”Ta ở một nơi nào đó trên sông, tạm thời không ra được, bây giờ ta đang dùng Khổng Mộng Yểm để vào trong ảo cảnh của chàng, chàng nghe cho rõ, bây giờ chúng ta sẽ đặt ra một ám hiệu, ta không biết huyền trận này khi nào mới phá được, chàng phải ghi nhớ, nếu cảm thấy bất ổn phải nói ám hiệu với ta.”

”Ám hiệu gì?”

”Cục cưng!”

Trầm Sát: "..."

Nếu như nàng gọi hấn là cục cưng...

Sao cứ có cảm giác không ăn nhập chút nào vậy.

"Ta nói là cục cưng của chúng ta!"

Trầm Sát lập tức nhớ ra, nàng đang có thai, vừa rồi nếu hấn không dừng lại được...

Lâu Thất biết hấn đang nghĩ gì, lập tức nói: "Ta không sao, chỉ bị nhốt trong ảo cảnh, chàng sẽ rất nguy hiểm. Mau nói cho ta biết tình hình của mọi người hiện tại."

Trầm Sát tập trung tinh thần, dần dần lại nghe được tiếng Nguyệt và Trần Thập, nghĩ tới biểu hiện của Trần Thập trong nước lúc này, sắc mặt hấn lại đen như đất nồi.

Hấn trầm giọng nói với nàng tình hình ở đây. Nguyệt và Trần Thập cũng nghe thấy giọng hấn, hai người liền tiến gần về phía hấn.

Khi nói tới việc Hiên Viên Hoan Thiên bất ngờ biến mất, Lâu Thất giật mình: "Đại ca ta biến mất rồi sao?"

"Xuống nước không được bao lâu thì không thấy hấn đâu nữa."

Lâu Thất trầm ngâm một lát nói: "Bất luận thế nào đi chăng nữa, mọi người không được dừng lại, tiếp tục đi về phía trước, ta sẽ nghĩ cách phá ảo cảnh này sau đó tìm lão đạo sĩ thối và phụ hoàng."

Có lão đạo sĩ thối, chi ít có thể giúp nàng rất nhiều việc.

Lâu Thất thở mạnh một hơi, mở choàng mắt ra, nhất thời trong đầu không có manh mối gì, căn bản không nghĩ ra được cách nào để phá trận pháp này. Chủ yếu là do nàng không biết đây là trận pháp gì, chỉ biết nàng có thể bị coi là trận nhân chứ không biết phải phá giải thế nào. Nếu như nàng có thể xuống nước có thể sẽ dễ tìm ra cách hơn, nhưng bây giờ nước lạnh thế kia, nàng lại đang có thai, nàng không dám mạo hiểm.

Có lẽ, Minh tiên sinh cũng biết chắc điều đó vì thế mới yên tâm bỏ nàng lại đây.

Lúc này, vách đá chảy một dòng nước nhỏ ở sau lưng nàng bỗng vang lên một tiếng.

Lâu Thất mới đầu tưởng mình nghe nhầm, lặng yên một hồi lại có tiếng động vang lên.

Bên đó có người!

Nơi này là một hang động tối ảm trong khe núi, vách đá bên kia nàng cứ tưởng là núi, lẽ nào bên đó trống rỗng.

Nàng đứng dậy, cảm thấy nơi này lại lạnh hẳn đi, gió lạnh giống như cắt da cắt thịt, trong động tối nơi nào cũng là khe trống, gió từ những nơi đó thổi vào, vô cùng giá lạnh.

Cho dù bây giờ nàng không xuống nước thì cũng không thể ở đây lâu.

Lâu Thất lấy từ eo ra một viên thuốc điều chế theo cơ thể của mình, thuốc vừa cho vào miệng đã tan ra, chảy xuống dạ dày, một luồng khí ấm lập tức lan tỏa khắp toàn thân.

Cũng may trong đai lưng của nàng vẫn còn đủ loại thuốc này.

Lâu Thất bước lại bên kia, lấy tay cạy một hòn đá xuống, gõ ba tiếng xuống vách đá. Nếu như có người tìm tới đây, rất có thể là lão đạo sĩ thối, trong lòng nàng ít nhiều cũng có hi vọng.

Đợi một lát, bên kia quả nhiên vọng tới bốn tiếng gõ.

Lâu Thất vui mừng, lần này nàng gõ ba tiếng dài hai tiếng ngắn.

Bên kia liền trả lời hai tiếng dài ba tiếng ngắn.

”Đúng là lão đạo sĩ thối.”

Lâu Thất vô cùng vui mừng, lập tức truyền âm qua: ”Lão đạo sĩ thối, lão có nghe thấy tiếng con không?”

Lập tức Lâu Thất nghe được giọng của Hiên Viên Chiến có chút tủi thân: ”Con gái ngoan, con chỉ nghĩ tới lão tam, không nhớ phụ hoàng sao?”

”Phụ hoàng!”

Tốt quá, họ không sao cả!

Nhưng, sắc mặt Lâu Thất mỗi lúc một sa sầm, họ ở đây cũng có nghĩa là họ cũng vào trong trận, nếu như không phá trận thì sẽ chết toàn bộ, chẳng ai chạy thoát được.

”Khụ khụ...”

Nàng nghe thấy tiếng ho của lão đạo sĩ thối, lập tức lo lắng: ”Lão đạo sĩ thối, lão bị thương rồi sao?”

”Bị thương nhẹ thôi, con tránh xa ra một chút, ta tìm thấy một chỗ sơ hở ở đây, bây giờ đang cố phá vỡ vách đá.”

Lâu Thất giật mình: ”Lão đạo sĩ thối, chỗ con là trận nhãn!” Cường chế vào trận nhãn, trận pháp không biết sẽ thay đổi thế nào, hơn nữa lại rất nguy hiểm.

Hiên Viên Lại ậm ừ một tiếng: ”Ta biết, ta biết, ta biết đây là trận pháp! Nơi này nhất định là sơ hở của trận pháp, con lùi lại!”

Ông ta biết đây là trận pháp! Lâu Thất lập tức lùi lại, rất nhanh, bùm một tiếng, vách đá phía trước lập tức bị phá vỡ một lỗ, mảnh vụn bay tứ tung, nước bắn tung tóe.

Mấy bóng người nhanh chóng xông vào, tới ngay bên cạnh nàng,

Trước mắt cảnh sắc thay đổi, quang ảnh chớp nhoáng lướt qua khiến người ta choáng váng.

”Mấy tiểu tử kia, giữ chặt lấy!” Hiên Viên Chiến hét lên.

Chả mấy chốc, quang ảnh dừng lại, họ mở mắt ra, đồng loạt hít một hơi thở lạnh.

Trước mắt vẫn là động tối ảm thấp, nhưng bốn bề xung quanh, trên đầu, trước sau, trong nước toàn bộ là rắn màu đen, dày đặc, ngổn ngang, phì lười, chỉ để lại một khoảnh nhỏ cho Lâu Thất hoạt động, những chỗ khác đều là rắn.

Lâu Thất sờ da gà.

”Tiểu Thất sợ rắn nhất.” Hiên Viên Lại xoa mũi.

Hiên Viên Chiến ngạc nhiên quay đầu nhìn Lâu Thất, cố nhịn cười: ”Phụ hoàng còn tưởng con không sợ trời không sợ đất, con lại đi sợ thứ này sao?”

Lâu Thất cạ lời: ”Vì chúng nó mềm nhũn bò trên mặt đất, rất ghê tởm.”

Đám người Thiên Nhất không biết phải nói sao, để hậu, vương gia, Chiến Hoàng, nơi nguy hiểm thế này, lại còn ở trong đại trận, chúng ta có thể nói điều gì nghiêm túc hơn được không?

Lâu Thất hắng giọng, ánh mắt nhìn qua người họ: "Sao mọi người tìm được tới nơi này?"

Hiên Viên Lại lập tức kiêu ngạo: "Là ta, dựa vào ta! Con không biết chứ, năm xưa ta có nhìn thấy một cuốn cổ tịch ở trong thư môn, trong đó có nhắc tới trận pháp này, hơn nữa trận pháp này có ba chỗ sơ hở..."

"Sao lão không nói với con? Lão giấu nghề?" Lâu Thất liếc nhìn ông ta.

"Giấu nghề gì chứ! Nếu không phải bây giờ nhìn thấy ta cũng không nhớ ra." Hiên Viên Lại cả giận nói: "Nhưng ta cũng không biết phải phá giải thế nào, trong sách không viết."

Cuốn sách nát đỏ thối phỏng uy lực của trận pháp, nói cái gì mà mặc dù có ba chỗ sơ hở nhưng cũng không ảnh hưởng tới uy lực và sát lực của nó, muốn phá giải đúng là khó như lên trời.

Lâu Thất khẽ nheo mắt, để lộ biểu cảm khá giống U U: "Con nghĩ, chúng ta ở những nơi khác nhau, nếu đại ca không sao thì cũng đang ở một nơi khác. Chúng ta có thể tấn công bốn hướng, cùng phá giải huyền trận này!"

Nàng nhớ ra, huyền trận có một sơ hở lớn nhất.

Đương nhiên, sơ hở này cần người trong trận đồng tâm hiệp lực mới có thể trở thành sơ hở.

"Đại ca của con đi đâu rồi?" Hiên Viên Chiến nhíu mày.

Hiên Viên Lại nhìn Lâu Thất: "Con dùng Khổng Mộng Yểm?" Bây giờ nàng không còn là một người, làm vậy có sao không?

Lâu Thất lắc đầu: "Đại ca không biết đi đâu, nhưng lão đạo sĩ thối có cách tìm ra huynh ấy. Con tìm xong sẽ dùng Khổng Mộng Yểm liên hệ với họ." Nàng nhìn bầy rắn xung quanh, mặt sa sầm, "nhưng những thứ này sẽ ảnh hưởng tới con." Nhìn đã thấy ghét.

658. Chương 658

Hiên Viên Chiến xoa đầu nàng: "Có gì đâu, giao cho phụ hoàng, phụ hoàng giết hết bầy rắn này để cho anh con bồi bổ! Tới lúc đó để nó sinh mấy ổ... mấy hoàng tôn cho hoàng thất Hiên Viên."

Lâu Thất lập tức cạ lời: "Vậy đại ca cũng phải tìm được một nữ nhân kết thúc cuộc đời chó độc thân của huynh ấy đã."

"Phụ hoàng của ngươi có thể biết chó độc thân là ý gì sao?" Hiên Viên Lại cười ha ha.

Nghe vậy Hiên Viên Chiến không vui: "Ai nói ta không biết? Ngươi mạnh? Độc thân, dễ hiểu mà? Chỉ có

điều chó hơi khó hiểu, hẳn cũng không phải là chó, hơn nữa tiểu tử đó tinh ranh như khỉ, sao có thể gọi là chó?”

Ông nhú mày, cố gắng phân tích nguyên nhân.

Dù sao thì lão tam có thể giao lưu với Lâu Thất, ông không thể kém cỏi hơn được.

Thiên Nhất vẽ mặt dờ dẩn, cảm giác rất nhọc lòng.

Chiến Hoàng, vương gia, đế hậu, nhìn thấy chưa, bây giờ vậy rồi kìa, mọi người đứng đây thảo luận vấn đề này không vấn đề gì chứ?

Họ chỉ đành bắt đầu giết rắn trước.

Nhưng những con rắn màu đen này vô cùng giảo hoạt, kiếm chém đi lập tức có mấy con rắn bay lên, chủ động quần lấy kiếm của họ, mấy tiếng keng keng vang lên, tay của họ cũng bị tê dại đi.

Thiên Nhất và mọi người kinh hãi, thất thanh kêu lên: "Lẽ nào những con rắn này đao thương bất nhập?"

Da rắn màu đen lẽ nào còn hơn cả giáp mềm?

Lâu Thất nghe thấy giọng của hắn lập tức quay lại, Hiên Viên Chiến nhú mày, Hiên Viên Lại ngẫm nghĩ: "Hình như ta nghĩ ra điều gì đó..."

Lâu Thất nhìn ông, giữ Hiên Viên Chiến đang định ra tay giết rắn: "Phụ hoàng, đợi chút, hãy xem lão đạo sĩ thổi nghĩ ra được điều gì."

Vừa hay đám rắn này đao thương bất nhập, trong đầu nàng hình như cũng thoáng qua ý nghĩ gì đó, nhưng nhất thời không nắm bắt kịp.

Hiên Viên Lại thực sự đang ngẫm nghĩ.

Lúc này đám rắn kia đang thi nhau phì lưỡi bao vây họ lại. Vòng vây mỗi lúc một nhỏ dần, Lâu Thất chỉ cảm thấy toàn thân sồn da gà.

Thiên Nhất nhìn thấy vô vàn miệng rắn trước mặt, quyết định nhìn chuẩn một con, vung kiếm đâm vào mồm rắn, trường kiếm đâm xuyên con rắn đó, giống như hắn cắm kiếm vào bao kiếm. Không thể không nói, cảnh tượng này khiến người ta vô cùng khó chịu.

Lâu Thất muốn ỏi.

Nhưng nàng mắc ỏi lại khiến Hiên Viên Lại đột nhiên vỗ đùi, vui mừng kêu lên: "Ta biết rồi, ta biết rồi! Ta đúng là thiên tài!"

Hiên Viên Chiến lập tức nói: "Người biết cách phá trận rồi sao?"

Hiên Viên Lại lắc đầu: "Không phải, ta biết làm thế nào để tiêu diệt đám hắc vụ nuốt người kia rồi! Đám hắc vụ kia không bay qua sông đúng là có đạo lý, tử địch của nó chính là ở đây!"

Ánh mắt Lâu Thất vụt sáng: "Lão đạo sĩ thối, ý của lão là, những con rắn này?"

Không sai, sao nàng không ngờ tới chứ!

U U là thiên linh địa bảo, có trực giác thần, cũng cực kỳ thông minh, chỉ vì nó biết thứ khắc chế hắc vụ nằm ở đây vì thế mới muốn xuống sông, là đang nhắc nhở nàng.

"Đúng, ta nhớ ra rồi, trận pháp nghịch thiên này khiến linh khí của nơi này chuyển hết về nơi trận nhãn, những linh khí này cũng là thứ hấp dẫn rắn đen, nếu như trận nhãn là hồn phách tuyệt vời, vậy thì linh khí sẽ tập trung vô cùng đậm đặc, là món đại bổ của rắn đen!" Hiên Viên Lại nhìn Lâu Thất, xoa cằm nói "Không cần nhìn ta, là con đó!"

Nàng chính là thuốc đại bổ của rắn đen?

Lâu Thất trợn ngược mắt, đề cao nàng quá, có cần phải cảm ơn không?

Hiên Viên Chiến dùng một chưởng đánh bay mấy con rắn đen đang ngóc đầu dậy nhưng không thể làm chúng bị thương, chỉ có thể đẩy lui chúng mà thôi, ông rầu rĩ nói: "Đã biết vậy rồi thì trận này phải phá ra sao? Sao có thể dẫn đám rắn đen này về phía hắc vụ? Những con rắn này phải làm thế nào để áp chế hắc vụ?"

Lâu Thất ngẫm nghĩ một lát cũng đại khái hiểu ra được, Minh tiên sinh dùng nàng làm trận nhãn, thực sự là một mũi tên bắn trúng hai đích. Đợi Bằng Giao Huyền Sát Trận này giết hết bọn họ và người của Tranh Thiên Giáo, nàng trở thành thuốc bổ của đám rắn đen, nuôi chúng trưởng thành, vậy thì đâu cần dùng người để nuôi hắc vụ không dễ kiểm soát kia nữa, ông ta dùng đám rắn này là có thể hoành hành thiên hạ.

Vì thế Minh tiên sinh nhất định sẽ có cách kiểm soát đám rắn đen này.

"Cần phải tìm cho ra người bố trận, hỏi hắn xem khống chế đám rắn đen này thế nào." Hiên Viên Lại nói.

”Đâu có dễ dàng như vậy? Hẳn nhất định sẽ ả nấu không xuất hiện!”

Hiên Viên chiến lại đánh về phía bầy rắn, không khỏi có phần rầu rĩ: ”Phiền phức bây giờ là đám rắn này giết không giết được, giết không chết, phải làm sao đây?”

Lâu Thất ngẫm nghĩ một lát, bật cười tà ác: ”Con có cách.”

Mọi người lập tức nhìn nàng.

”Dùng Bồn Mệnh Huyết Chú của con, tìm thứ gì đó thay thế con, dẫn dụ đám rắn này ra ngoài.”

”Không được.” Hiên Viên Lại lập tức phản đối: ”Bồn Mệnh Huyết Chú sao có thể dễ dàng sử dụng được? Con chán sống rồi sao?”

Hiên Viên Chiến lần này đứng về một phe với ông ta: ”Không sai, không được.”

Lâu Thất nói: ”Bây giờ không phải cứu người, Bồn Mệnh Huyết Chú chỉ cần thi triển một phần là được, chỉ cần lừa được đám rắn này là được.”

”Cho dù là vậy thì có thể tìm được thứ gì thay thế cho con? Vật chết không được, tốt nhất là người, nhưng chỉ cần bắt cần một chút người này sẽ bị hàng vạn con rắn hút khô.”

Mọi người trầm ngâm.

Một lúc sau, Thiên Nhất đứng ra: ”Đế hậu, thuộc hạ tình nguyện đi dẫn dụ rắn.”

Lâu Thất mặt hơi biến sắc.

Thiên Nhất và Thiên Ảnh là anh em ruột, nửa năm trước Thiên Ảnh chết ở Vấn Thiên Sơn, điều này đã là nỗi đau kim nén trong lòng nàng và Trầm Sát, bây giờ sao nàng có thể để Thiên Nhất lấy thân làm thí nghiệm được?

”Thiên Nhất, lùi xuống.”

”Đế hậu, thuộc hạ!”

”Câm miệng.”

Lâu Thất tức giận nói: "Việc này tuyệt đối không có nước thương lượng!"

Đúng lúc này một luồng sáng tím bạc đan xen bay tới, nhào vào lòng Lâu Thất.

"U u!"

Lâu Thất kinh ngạc nhìn U U trong lòng mình, lông nó ướt nhẹp dính chặt vào người, nước chảy ròng ròng, lè lưỡi liên tục thở dốc, vô cùng nhếch nhác.

"Nhóc con nhà người chán sống rồi sao! Sao lại tới đây?" Lâu Thất kinh ngạc nhìn nó, vừa vội vàng lấy từ eo ra một viên thuốc đưa tới miệng nó.

U U lè lưỡi ra cuộn lấy viên thuốc trong lòng bàn tay nàng cho vào miệng nuốt chửng, lúc này mới dùng đầu huých nhẹ nàng làm nũng.

"U u u..."

Lâu Thất vừa tức vừa buồn cười nhắc nó lên, vút vào lòng Thiên Nhất: "Tới huých ngực Thiên Nhất, đúng là chán sống rồi."

Nhưng U U mọi lần vẫn nghe lời nàng nay lại chui ngược trở lại, bò lên vai nàng, kêu u u về phía đám răn đen.

Hiên Viên Chiến thực sự không hiểu nó muốn làm gì, buột miệng hỏi một câu: "Lẽ nào người muốn thay thế cho Thất Thất?"

Nào ngờ ánh mắt U U vụt sáng, gật mạnh đầu: "U u, u u u!"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Lâu Thất vuốt lông nó: "Tiểu hồ ly như người tới gây rối gì chứ!"

Hiên Viên Lại sắc mặt kì quái nói: "Ta cảm thấy, tiểu hồ ly này có thể làm được."

"Là sao?"

"Tốc độ của nó rất nhanh. Nơi này ngoài Tiểu Thất, lão đại, ta và hai tiểu tử thối Trầm Sát, Hoan Thiên ra thì không ai tốc độ nhanh bằng nó. Hơn nữa cơ thể nó lại nhỏ bé, con dùng Bồn Mệnh Huyết Chú có thể tiết kiệm sức lực một chút, còn một điểm này, con xem đám thuộc hạ của con, có ai tinh ranh như nó?"

Hiên Viên Lại nói vậy cũng rất có đạo lý.

Lâu Thắt có chút đắn đo.

Mặc dù cảm thấy U U có lẽ sẽ bình an vô sự, chỉ cần phá được trận năng có thể dùng Bồn Mệnh Huyết Chú cứu nó, nhưng năng và U U tình cảm sâu đậm, cũng không muốn để nó đi mạo hiểm.

”U u, u u...” U U hình như biết được tâm ý của năng, liên tục huých năng, khiến năng cũng phải mềm lòng.

Lâu Thắt là người quyết đoán, nếu không làm thì mọi người đều phải chết ở trong trận này, làm rồi mới có cơ hội sống sót, so sánh hai bên năng chỉ có thể nghiêng rằng: ”Được!”

Bàn tay năng đặt nhẹ lên đầu U U, thi triển Bồn Mệnh Huyết Chú.

Khi khi ỨC Bồn Mệnh truyền về phía U U, trên một tảng đá trên sông, Hiên Viên Hoan Thiên đang nằm bò ở đó từ từ thở một hơi mạnh, chỉ cảm giác lồng ngực mình vô cùng đau đớn.

Mình tiên sinh đứng trong nước ở phía trước kinh ngạc nhìn hấn: ”Vẫn chưa chết! Vậy cũng tốt, truyền hết huyết mạch Lâu gia của ngươi cho ta đi!”

Hấn ta đánh mạnh một chưởng xuống đỉnh đầu của Hiên Viên Hoan Thiên.

Một lát sau liền có khí màu vàng từ từ bốc trên đỉnh đầu của Hiên Viên Hoan Thiên.

”Ngươi, đừng, hòng...”

Hiên Viên Hoan Thiên cắn mạnh lưỡi, vị máu tanh lan tỏa trong khoang miệng khiến hấn tỉnh táo trong chốc lát.

Từ khi vào trong huyễn trận, Hiên Viên Hoan Thiên liền bị huyễn trận hút riêng tới chỗ này, nhốt hồi lâu không có cách nào ra được, đợi tới khi Minh tiên sinh đột nhiên xuất hiện, đánh lên hấn từ sau lưng và dùng bí pháp hút đi một nửa tinh khí thần của hấn, Hiên Viên Hoan Thiên chỉ còn một chút hơi thở yếu ớt.

Nhưng có lẽ do huyết mạch tương thông, Lâu Thắt thi triển Bồn Mệnh Huyết Chú kích hoạt tiềm năng của hấn, vô tình cứu được tính mạng của Hiên Viên Hoan Thiên.

Hiên Viên Hoan Thiên đánh về phía mặt nước, làm nước bắn tung tóe, hai tay lướt qua, vô số mũi tên nước bắn về phía Minh tiên sinh.

Hắn đã dốc toàn lực rồi, đây là đòn cuối cùng của hắn.

Thua, hắn chết.

Những mũi tên nước bay đi, trận pháp đột nhiên chao đảo.

Đám người Trầm Sát trong huyện trận vừa hay đứng gần, Trầm Sát lập tức quay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về phương hướng đó.

”Đi về bên kia!”

Phá trận, hắn không bằng Lâu Thất nhưng nội lực hắn hơn Lâu Thất, chỉ có chút động tĩnh đó thôi nhưng hắn cũng đã phát hiện ra.

Hắn không biết nên phá trận này thế nào nhưng hắn biết có sơ hở, có cơ hội!

Khi họ còn đang mải miết xử lý vấn đề quan trọng ở bên này, Bồn Mệnh Huyết Chú của Lâu Thất cũng thành công, U U lập tức có được khí tức của nàng, nếu như không nhìn, chỉ dựa vào cảm giác, họ đều có thể đột nhiên cảm nhận được nơi này có hai Lâu Thất!

”U U, ngươi phải thông minh một chút, có nguy hiểm thì phải chạy ngay, cho dù bỏ chạy để nguy hiểm đuổi theo cũng được, cầm cự tới khi ta tìm được ngươi, hiểu không?” Lâu Thất vỗ đầu nó.

”U u.”

U U huých nhẹ lên lòng bàn tay nàng sau đó giờ nhanh múa vuốt chạy đi, chui vào trong vách động.

Đồng thời Lâu Thất cũng cầm một lọ thuốc rắc lên người mình, khí tức của nàng lập tức bị bao phủ. Mặc dù không gạt được Minh tiên sinh, không gạt được Băng Giao Huyền Sát Trận này nhưng trong thời gian ngắn có thể gạt được bấy rần kia, như thế đã là đủ rồi.

659. Chương 659

Quả nhiên bấy rần không bò về phía nàng nữa, như thế nhất thời mơ hồ không biết phải làm gì, một lát sau cũng mới có thể xác định phương hướng, lại giống thủy triều đen trườn về phía U U.

Nhưng tốc độ của chúng tuyệt nhiên không thể sánh bằng U U, vì thế họ nhìn thấy U U như đang nô đùa với chúng, dẫn bấy rần chạy từ đầu này sang đầu khác, rồi lại chạy từ trên xuống dưới.

Tạm thời có thể thấy U U bình an vô sự, nhưng cũng phải dẫn được đám rần này tới bên hắc vụ kia mới được.

"Đám rắn này sao có thể áp chế hắc vụ?" Hiên Viên Chiến ngờ vực hỏi.

"Ăn!"

Hiên Viên Lại nói một chữ.

Lâu Thất giải thích nói: "Vạn vật tương sinh tương khắc, có hắc vụ nghịch thiên như vậy thì sẽ có rắn đen nghịch thiên như thế này. rắn đen có thể ăn hắc vụ, biến chúng thành năng lượng cho bản thân."

"Đúng là chuyện kì lạ gì cũng có thể có."

"Lão đạo sĩ thôi, bây giờ phải nghĩ cách gì để U U đi ra?" Lâu Thất lấy thuốc cho vào miệng, ăn như ăn kẹo.

Nàng dùng Bốn Mệnh Huyết Chú, lúc này có phần suy nhược, có điều lúc này không như lúc trước, lần đó nàng dùng Bốn Mệnh Huyết Chú là để cứu mạng Trần Thập, khi đó trên người nàng cũng không có nhiều thuốc tốt tới vậy, lần này chỉ là truyền khí tức cho U U, nàng lại có linh đan diệu dược mà người khác cả đời cũng không thể tìm được, vì thế nàng không sao cả.

Nhưng nàng tuyệt đối không thể đích thân đối phó Minh tiên sinh, nếu không sẽ quá nguy hiểm.

Hiên Viên Lại giữ lấy tay nàng giúp nàng bắt mạch sau đó mới yên tâm: "Hơi yếu một chút, em bé không sao, nhưng lần này sau khi về nhất định phải tĩnh dưỡng." Bất luận thế nào đi nữa, Bốn Mệnh Huyết Chú vẫn làm tổn thương tới nàng, phải tĩnh dưỡng mới được.

"Con biết."

"Con cũng không thể tiếp tục ở đây nữa, trận nhãn vốn dĩ sẽ làm tiêu hao tinh khí thần của con, nếu tiếp tục ở đây con sẽ không còn mạng sống!" Lão đạo sĩ thôi nghiến răng nói: "Chúng ta cưỡng chế phá trận!"

"Cưỡng chế phá trận!"

"Không phải là toàn thể phá đại trận, mà là đánh ra từ trận nhãn, lão đại, việc này có lẽ sẽ tổn hao tám chín phần công lực của huynh."

"Nào làm thôi, ta đâu có ngán gì!" Hiên Viên Chiến vỗ ngực.

"Chiến Ý Quyết!" Ánh mắt Lâu Thất vụt sáng, hiểu ý của Hiên Viên Lại.

Hiên Viên Lại gật đầu: "Không sai, Chiến Ý Quyết! Đáng tiếc nếu như có thể phối hợp với một khúc trống

chiến hồn nữa thì sẽ đủ uy lực! Đáng tiếc trống chiến hồn không biết giờ đang ở đâu...” Ông còn chưa nói xong thì thấy sắc mặt Lâu Thất có phần kỳ quái.

”Lão đạo sĩ thổi, huyết gió dựa theo trống chiến hồn có được không?”

”Con biết sao?”

”Trống chiến hồn ở trong tay chúng con, con từng nghe biểu ca đánh trống chiến hồn!” Lâu Thất cảm thấy vận mệnh đã có sắp đặt từ trước.

Có lẽ sự xuất hiện của trống chiến hồn chính là vì khoảnh khắc này. Cũng vì vậy lòng tin phá trận của nàng lại càng tăng lên.

”Chúng ta nhất định có thể phá được trận để ra ngoài! Tiêu diệt hắc vụ! Khống chế rắn đen! Đồng thời giết Minh tiên sinh!” Nàng nắm chặt tay, chiến ý lăm lăm.

Hiên Viên Chiến hào tình vận trượng, lớn tiếng hét lên: ”Không sai! Sợ hấn cái cóc khô gì!”

Nhìn hai cha con họ, đám người Thiên Nhất ánh mắt vụt sáng, vô cùng có lòng tin.

Hiên Viên Lại cũng cười ha ha: ”Được, vậy hãy làm đi! Tiểu Thất huyết gió, chúng ta dốc toàn lực tấn công, đánh bay vách núi trên đỉnh đầu.”

Đánh tan núi!

Chả trách ông ta nói Hiên Viên Chiến phải tiêu hao tám chín phần công lực.

Mọi người đưa mắt nhau, đồng loạt đứng vững, sẵn sàng chuẩn bị.

Thần sắc của Lâu Thất rất nghiêm trọng, bỗng nhiên khoe miệng nàng phát ra một tiếng huyết gió trong trẻo. Trong đầu nàng xuất hiện hình ảnh khi Hiên Viên Trọng Châu vẫn còn là Thúc Trọng Châu đánh trống chiến hồn, bên tai dường như vang dội tiếng trống.

Chiến hồn thiêu đốt, chiến ý sục sôi.

Trong huyết mạch của họ đều đang gào thét, xông lên! Giết! Giết! Giết!

Mấy người đồng thời ra tay.

Chiến Hoàng dốc toàn lực có thể khiến đất núi rung chuyển.

”Đánh đi!”

Hiên Viên Chiến hét lên một tiếng, đánh ra một quyền. Hiên Viên Lại cũng theo sát sau, Thiên Nhất và mọi người cũng dốc toàn bộ sức lực.

”Bùm!”

Chỉ nghe thấy một tiếng, ngay lập tức là tiếng đá vụn rơi xuống, bọ đánh thành một cửa động. Ánh sáng bên ngoài chiếu vào, cả mặt nước rung chuyển.

Trận nhân có một sơ hở khác, đó là nhất định không được có ánh sáng mặt trời, nếu không phải Chiến Hoàng ở đây, có lẽ họ sẽ không thể đánh vỡ được vách mũi trên đầu, nhưng Chiến Hoàng có mặt tại đây!

Chiến Hoàng nổi tiếng một thời của đại lục Long Ngâm, nếu như dốc toàn lực, Trầm Sát có lẽ không đỡ nổi một đòn.

”Quả nhiên lợi hại! Sơ hở ở đó!” Hiên Viên Lại kêu lên.

Lâu Thất kịp thời đỡ phụ thân đang lao đảo. Miệng ông rớm một chút máu, sắc mặt tái nhợt nhưng ánh mắt thì sáng quắc: ”Tốt, tốt lắm! Tiểu Thất, chúng ta có thể ra rồi!”

”Mọi người có ổn không vậy?” Ánh mắt Lâu Thất nhìn đám người Thiên Nhất.

”Ổn!” Đám người Thiên Nhất lập tức đồng thanh nói.

”Tốt, đi thôi! U U!”

Lâu Thất một tay dìu Hiên Viên Hoan Thiên, nhón chân, dẫn đầu bay ra.

Mọi người đi theo sau nàng.

U U cũng kêu lên một tiếng chui ra, sau lưng là một bầy rắn đen kịt.

Trận nhân bị phá!

Minh tiên sinh lập tức nhìn về hướng này, mắt như muốn rớt ra khỏi tròng, lão ta vô cùng kinh ngạc! Sao

có thể như vậy?

”Phụt!”

Lão ta phun ra một ngụm máu tươi.

Trận nhãn bị phá, người bố trận sẽ bị phản phệ. Trận pháp càng mạnh, phản phệ càng mạnh.

Cùng thời gian này, nước sông sôi sục, mấy bóng người bay lên, người đi đầu một chưởng đánh xuống đỉnh đầu lão ta.

Nếu như không né, lão sẽ bị chưởng này đánh cho nát bét! Nhưng chỉ thiếu một chút, một chút nữa là lão có thể hút khô Hiên Viên Hoan Thiên.

Minh tiên sinh sắc mặt nhợt nhạt, không cam tâm bay lùi lại sau, né tránh được một chưởng của Trầm Sát.

”Người là ai?” Trầm Sát đương nhiên không quen biết Minh tiên sinh, chỉ đuổi theo lão ta, chưởng phong đánh dồn dập, khiến lão chỉ có nước né tránh.

Trần Thập và Nguyệt đã chạy tới đỡ Hiên Viên Hoan Thiên.

”Thuốc! Mau lên!” Nguyệt gọi vội Trần Thập. Lâu Thất thường để lại một ít thuốc cứu mạng cho Trần Thập, bây giờ cần phải lập tức cho Hiên Viên Hoan Thiên uống.

Trần Thập lấy ra một giọt Thần Thủy Niệm nhét vào miệng Hiên Viên Hoan Thiên.

Hiên Viên Hoan Thiên lúc này vẫn còn có thể bật cười: ”Xem ra, mạng của trẫm chưa tới lúc chết, cũng đúng, nếu trẫm chết, Tiểu Thất sẽ khóc mất, vì Tiểu Thất, trẫm cũng không thể chết được.”

Không thể.

Ngừng một lát, hần khàn giọng gọi một tiếng: ”Em rể! Đừng đánh chết lão ta!”

Trầm Sát mặc kệ hần, trận pháp này đã khiến hần sát khí đằng đằng.

Lúc này, họ nghe thấy tiếng của U U, khóe mắt liếc nhìn thấy một luồng ánh sáng tím bạc lóe lên, lao vào phía hắc vụ bờ bên kia.

”Tử Vân Hồ!” Nguyệt kinh hãi kêu lên.

U U là thú cưng của đế hậu, không thể tự lao đầu vào chỗ chết được!

Nhưng khi hắn muốn đuổi theo thì thấy nước sông biến thành màu đen. Nhìn kĩ lại hắn lập tức sởn tóc gáy. Đó đâu phải là nước đen, là trong nước có một bầy rắn đen nhoi lên!

Đám rắn đen này không quan tâm tới bọn họ, cứ thế lao thẳng về phía U U, khi lên tới bờ liền lao vào trong hắc vụ.

Thế này là sao?

Trần Thập và Nguyệt dụi mắt, nhìn Lâu Thất, Chiến Hoàng và mọi người bay ra từ trong nước, hạ xuống bên bờ.

”Đế hậu! Đế hậu không sao cả!” Trần Thập hai mắt đỏ hoe.

Minh tiên sinh bị Trầm Sát dồn tới đường cùng nhìn thấy bầy rắn đen chui vào trong hắc vụ suýt chút nữa thì suy sụp hoàn toàn. Lão ta ngẩng cổ thét lên: ”A! Các người làm hỏng đại sự của bổn tọa! Hủy hoại tâm huyết của bổn tọa! Các người đáng chết!”

Trầm Sát lạnh lùng hừ một tiếng, thủ chỉ hóa thành kiếm, một luồng hắc sát khí quấn quanh ngón tay, chém về phía lão ta.

”Sát, giữ lại mạng sống cho lão ta!”

Lâu Thất vội vàng nói!

Hắc Sát Ma Chỉ lướt qua bên cạnh Minh tiên sinh, chém bay một cánh tay của lão ta.

Minh tiên sinh giống như không đau đớn, cũng không rên rỉ, khóe mắt có lệ máu chảy ra, độc địa nhìn Lâu Thất: ”Người đáng chết.”

Chữ chết vừa dứt lời, cả người lão ta lao về phía nàng, há miệng phun về phía nàng trên không trung, một luồng hắc quang phóng ra, bay về phía ẩn đường của Lâu Thất.

”Đế hậu cẩn thận!”

Khí tức Trầm Sát lạnh hắt xuống, Âm Huyết Kiếm lập tức bay đi, đuổi theo hắc quang kia, keng một tiếng,

hắc quang bị Âm Huyết Kiếm đánh rơi.

”A...”

Minh tiên sinh càng trở lên điên cuồng, tóc tai rũ rượi, lập tức trở nên bạc trắng.

Lúc này, có tiếng sột soạt từ trong hắc vụ truyền tới, hắc vụ nhanh chóng biến mất.

Lâu Thất vui mừng, tay bắt quyết, ”U U về thôi!”

Một luồng sáng tím bạc chui ra, húc mạnh về phía Minh tiên sinh, nó vẫn còn quấn một con rắn đen, miệng rắn cắn thẳng vào cổ Minh tiên sinh, lập tức nhả ra một ngụm dịch độc màu đen.

Minh tiên sinh cứng đơ.

Trầm Sát đã bay về lại bên cạnh Lâu Thất, đưa tay đỡ lấy eo nàng, vội vàng hỏi: ”Có sao không?”

Lâu Thất lắc đầu.

”Cho hắn về trời đi!” Hiên Viên Lại đột nhiên nói: ”Nghĩ cách giết đám rắn này đi, không cần thao túng nữa.”

”Để đó cho con!”

Hiên Viên Hoan Thiên chống tay đứng dậy: ”Tiểu Thất giúp ta có được không?”

Lâu Thất nhìn sắc mặt hắn, ánh mắt lo lắng: ”Đại ca, tinh khí của huynh... chết tiệt, đi, giết chết hắn.”

Nàng đỡ Hiên Viên Hoan Thiên dậy, dẫn hắn bay về phía Minh tiên sinh, Minh tiên sinh đã không còn sức phản kháng, mặc cho hắn một chưởng đánh xuống đỉnh đầu.

”Bùm!”

Tinh khí tiêu tan hết, rắn đen phát độc, khi họ vừa lùi ra xa, cả người Minh tiên sinh nổ tung, trở thành một đồng máu thịt, tan ra trong sông.

Tất cả trở lại yên bình.

Người của Tranh Thiên Giáo Lâu Thất không tìm thấy ai còn sống, đều hết trong trận pháp. Nói cũng lạ, bọn họ đều là những người trí tuệ siêu quần nhưng võ công không phải thiên tài, đâu có thể sống được trong trận pháp này.

Chỉ còn lại nhóm người đầy thương tích bọn họ, cũng vô cùng yếu ớt thê thảm.

Và một đám rắn đen ăn hết hắc vụ.

”Dùng lửa có thuốc để thiêu đốt, nhất định có thể giết hết đám rắn này.” Hiên Viên Lại nhìn gương mặt tái mét của Lâu Thất nói: ”Việc này giao cho ta, con phải nghỉ ngơi thôi.

Tiếng vó ngựa vang lên, đồn dập tiến lại gần.

Đồng Thời Ngọc dẫn theo ba ngàn binh xuất hiện trong tầm mắt của họ.

Hiên Viên Lại lập tức bật cười: ”Bọn họ cứ y như cảnh sát vậy, thường tới khi sự việc đã kết thúc. Được rồi, việc còn lại ta nhất định phải sai khiến bọn họ làm, mọi người đều về dưỡng thương đi!”

Trầm Sát ôm Lâu Thất, Trần Thập và Nguyệt lần lượt dìu hai cha con Hiên Viên Chiến, đám người Thiên Nhất bước tới cạnh họ, nhiều người như vậy chỉ còn lại họ.

”Cũng may tất cả đã bình an!” Lâu Thất thở dài, ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt của Trầm Sát.

”Chúng ta về nhà thôi!” Trầm Sát nói.

Lâu Thất gật đầu mỉm cười: ”Ừ, về nhà thôi.”

Nàng tin rằng, tiếp theo sẽ là thịnh thế an bình.

(Hết)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/de-vuong-sung-ai>